EBOOKTRUYEN.ME

Đấu La Đại Lục

Đấu La Đại Lục

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Giới Thiệu Truyện

Một đại lục không hề yên bình, một cuộc sống đầy hiểm nguy, phiêu lưu nhưng cũng không kém phần lãng mạn. tình yêu, thù hận, trách nhiệm… Tiếp bước những tiền bối đi trước, Hoắc Vũ Hạo và đời sau sử lai khắc thất quái, bằng niềm tin nhiệt huyết tuổi trẻ đã gây dựng lại đường môn tái lập những huy hoàng xưa kia của các tiền bối đi trước…

- Kiếp trước là thiên tài sau khi chế tạo ám khí cao nhất của đường môn: Phật Nộ Liên Hoa. Xuyên việt mang theo võ công cùng với ám khí Đường Môn đến thế giới không có võ công cùng ám khí siêu đẳng như thế, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Hãy cùng nhau theo dõi Đấu La Đại Lục để biết rõ bạn nhé.

- Tags: dau la dai luc, truyen huyen ao, dau la dai luc prc full

Mục lục:

Chương 1: Đấu La Đại Lục (1)
Chương 2: Đấu La Đại Lục (2)
Chương 3: Đấu La đại lục (3)
Chương 4: Đấu La đại lục (4)
Chương 5: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (1)
Chương 6: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (2)
Chương 7: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (3)
Chương 8: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (4)
Chương 9: Song Sinh Vũ Hồn (1)
Chương 10: Song Sinh Vũ Hồn (2)

Chương 11: Song Sinh Vũ Hồn (3)
Chương 12: Song Sinh Vũ Hồn (4)
Chương 13: Song Sinh Vũ Hồn (5)
Chương 14: Nhất Kiện Ám Khí (1)
Chương 15: Nhất Kiện Ám Khí (2)
Chương 16: Nhất Kiện Ám Khí (3)
Chương 17: Nhất Kiện Ám Khí (4)
Chương 18: Nhất Kiện Ám Khí (5)
Chương 19: Đại Sư? Sư Phụ? (1)
Chương 20: Đại Sư? Sư Phụ? (2)
Chương 21: Đại Sư? Sư Phụ? (3)
Chương 22: Đại Sư? Sư Phụ? (4)
Chương 23: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (1) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)
Chương 24: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (2) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)
Chương 25: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (3)
Chương 26: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (4)
Chương 27: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (5)
Chương 28: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (1)
Chương 29: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (2)
Chương 30: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (3)
Chương 31: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (1)
Chương 32: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (2)
Chương 33: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (3)
Chương 34: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (4)
Chương 35: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (1)
Chương 36: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (2)
Chương 37: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (3)
Chương 38: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (4)
Chương 39: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (5)
Chương 40: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (1)
Chương 41: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (2)
Chương 42: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (p3)
Chương 43: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (1) (Tiểu vũ, nguyên lai ngươi thật là một con thỏ)
Chương 44: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (2)

Chương 45: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (3)
Chương 46: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá thỏ Tử (4)
Chương 47: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (1)
Chương 48: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (2)
Chương 49: Loạn phi phong chuy pháp (3)
Chương 50: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (4)
Chương 51: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (5)
Chương 52: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (1)
Chương 53: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (2)
Chương 54: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (3)
Chương 55: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (4)
Chương 56: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (1)
Chương 57: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (2)
Chương 58: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (3)
Chương 59: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (4)
Chương 60: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (5)
Chương 61: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (6)
Chương 62: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (1)
Chương 63: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (2)
Chương 64: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (3)
Chương 65: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (4)
Chương 66: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (5)
Chương 67: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (1)
Chương 68: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (2)
Chương 69: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (3)
Chương 70: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (4)
Chương 71: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (5)
Chương 72: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (1)
Chương 73: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (2)
Chương 74: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (3)
Chương 75: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (4)
Chương 76: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (5)
Chương 77: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (1)
Chương 78: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (2)
Chương 79: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (3)
Chương 80: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (4)
Chương 81: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (5)

Chương 82: Ám khí của Đường Tam (1)
Chương 83: Ám khí của Đường Tam (2)
Chương 84: Ám khí của Đường Tam (3)
Chương 85: Ám khí của Đường Tam (4)
Chương 86: Ám khí của Đường Tam (5)
Chương 87: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (1)
Chương 88: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (2)
Chương 89: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (3)
Chương 90: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (4)
Chương 91: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (5)
Chương 92: Tà hỏa phượng hoàng (1)
Chương 93: Tà hỏa phượng hoàng (2)
Chương 94: Tà hỏa phượng hoàng (3)
Chương 95: Tà hỏa phượng hoàng (4)
Chương 96: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (1)
Chương 97: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (2)
Chương 98: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (3)
Chương 99: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (4)
Chương 100: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (5)
Chương 101: Bản sắc Ma Nữ (1)
Chương 102: Bản sắc Ma Nữ (2)
Chương 103: Bản sắc Ma Nữ (3)
Chương 104: Bản sắc Ma Nữ (4)
Chương 105: Bản sắc Ma Nữ (5)
Chương 106: Thành lập Tam Ngũ đội(1)
Chương 107: Thành lập Tam Ngũ đội(2)
Chương 108: Thành lập Tam Ngũ đội(3)
Chương 109: Thành lập Tam Ngũ đội(4)
Chương 110: Thành lập Tam Ngũ đội(5)
Chương 111: Uy lực của khí vũ hồn(1)
Chương 112: Uy lực của khí vũ hồn (2)
Chương 113: Uy lực của khí vũ hồn (3)
Chương 114: Tinh Đấu đại sâm lâm
Chương 115: Không gây thị phi mới lạ(1+2)
Chương 116: Không gây thị phi mới lạ(3)
Chương 117: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (1)
Chương 118: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (2)

Chương 119: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (3)
Chương 120: Cái thế long xà
Chương 121: Đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp
Chương 122: Sâm lâm chi vương-Thái Thản cự viên
Chương 123: Kẻ giết chóc tà ác-Nhân diện ma chu
Chương 124: Mạnh Y Nhiên cũng sử dụng ám khí
Chương 125: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(1)
Chương 126: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(2)
Chương 127: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(3)
Chương 128: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam(1)
Chương 129: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam(2)
Chương 130: Đại sư đến (1)
Chương 131: Đại sư đến (2)
Chương 132: Uy lực Lam ngân thảo sau khi tiến hoá
Chương 133: Ngoại phụ hồn cốt
Chương 134: "Thiết" tượng phô
Chương 135: Bắt đầu cấp tập huấn thứ nhất
Chương 136: Không vứt bỏ,không từ bỏ
Chương 137: Đại sư là ma quỷ
Chương 138: Bất Nhạc-Gã thúc thúc bỉ ổi
Chương 139: Cấp tập huấn thứ hai(1)
Chương 140: Cấp tập huấn thứ hai(2)
Chương 141: Cấp tập huấn thứ hai(3)
Chương 142: Cuồng chiến đội - Đối thủ mạnh mẽ
Chương 143: Thế mạnh của khống chế hệ hồn sư
Chương 144: Uy áp của nhện vương
Chương 145: Hoàng đấu chiến đội
Chương 146: Thất quái chiến Hoàng đấu
Chương 147: Bích lân độc tử
Chương 148: – Dung Hợp Vũ Hồn Kỹ Chi U Minh Bạch Hổ
Chương 149: – Bát Chu Mâu Định Thắng Thua
Chương 150: Sử Lai Khắc, kim đấu hồn chiến đội
Chương 151: Mượn kê sanh đản
Chương 152: Phi Thiên Thần Trảo
Chương 153: Khiêu chiến vượt cấp
Chương 154: Hung Thần chiến đội
Chương 155: Thiên Đấu hoàng gia học viện

Chương 156: Quán thông nhất mạch (1)
Chương 157: Quán thông nhất mạch (2)
Chương 158: Quán thông nhất mạch (3)
Chương 159: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (1)
Chương 160: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (2)
Chương 161: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (3)
Chương 162: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (1): Độc (3)
Chương 163: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (2): Độc (3)
Chương 164: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (3): Độc (3)
Chương 165: Chuyện cũ của hoàng kim thiết tam giác: Độc (3)
Chương 166: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (1): Độc (3)
Chương 167: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (2): Độc (3)
Chương 168: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (3): Độc (3)
Chương 169: Băng hỏa luyện kim thân (1): Độc (3)
Chương 170: Băng hỏa luyện kim thân (2): Độc (3)
Chương 171: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng (1): Độc (3)
Chương 172: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(2): Độc (3)
Chương 173: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(3): Độc (3)
Chương 174: U hương la tiên phẩm (1): Độc (3)
Chương 175: U hương la tiên phẩm (2): Độc (3)
Chương 176: U hương la tiên phẩm (3): Độc (3)
Chương 177: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (1): Độc (3)
Chương 178: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (2): Độc (3)
Chương 179: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (3): Độc (3)
Chương 180: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (1): Độc (3)
Chương 181: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (2): Độc (3)
Chương 182: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (3): Độc (3)
Chương 183: Tiểu Vũ: hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 184: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 185: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (2): hãy thề không được rời

khỏi ta
Chương 186: Băng thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (1)
Chương 187: Băng thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (2)
Chương 188: Trở nên quán thông (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 189: Trở nên quán thông (2): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 190: Phòng đấu giá Thiên Đấu (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 191: Phòng đấu giá Thiên Đấu (2): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 192: Phòng đấu giá Thiên Đấu (3): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 193: Cực đoan lực lượng hồn sư (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 194: Cực đoan lực lượng hồn sư (2): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 195: Cực đoan lực lượng hồn sư (3): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 196: Thất Bảo Lưu Ly Tông (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 197: Thất Bảo Lưu Ly Tông (2): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 198: Thất Bảo Lưu Ly Tông (3): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 199: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 200: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (2): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 201: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a !(1) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)
Chương 202: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a !(2) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)
Chương 203: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a! (3) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)
Chương 204: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (1): hãy thề không được rời khỏi ta
Chương 205: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (2)
Chương 206: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (3)
Chương 207: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (1)
Chương 208: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (2)
Chương 209: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (3)
Chương 210: Huyền bí song sanh vũ hồn (1)
Chương 211: Huyền bí song sanh vũ hồn (2)
Chương 212: Huyền bí song sanh vũ hồn (3)

Chương 213: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (1)
Chương 214: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (2)
Chương 215: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 216: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 217: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 218: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 219: Đại Địa Chi Vương và Phấn Hồng Nương Nương (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 220: Đại Địa Vương dữ Phấn Hồng Nương Nương (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 221: Đại Địa Vương dữ Phấn Hồng Nương Nương (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 222: Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 223: Đệ tứ hồn kỹ của Mập Mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 224: Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 225: Hương dẫn hồn thú (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 226: hương dẫn hồn thú (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 227: hương dẫn hồn thú (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 228: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 229: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 230: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 231: Địa huyệt chu ma ngàn năm (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 232: Địa huyệt ma chu ngàn năm (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 233: Địa huyệt ma chu ngàn năm (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 234: Cắn nuốt, Bát chu mâu (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 235: Cắn nuốt, bát chu mâu (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 236: Cắn nuốt, bát chu mâu (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 237: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam

(1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 238: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 239: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 240: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (1): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 241: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (2): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 242: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (3): Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 243: Dự tuyển tái đệ nhất tràng, khai chiến: Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 244: Một phút chiến thắng: Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 245: Nguyên nhân Đường Hạo thoái ẩn: Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 246: Phân tâm khống chế - Tam Khiếu Ngự Chi Tâm: Ca, chải đầu cho em (3)
Chương 247: Chiến thuật mới của Đường Tam: Vũ trụ thiên không lưu
Chương 248: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (1): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 249: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (2): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 250: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (3): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 251: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (1): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 252: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (2): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 253: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (3): Vũ trụ thiên không lưu
Chương 254: Truy hồn đoạt mệnh diêm vương thiếp: Vũ trụ thiên không lưu
Chương 255: Lại là một khối hồn cốt: Vũ trụ thiên không lưu
Chương 256: Sử Lai Khắc học viện chiến Sí Hỏa học viện
Chương 257: Hoả miễn Lam Ngân thảo (1)
Chương 258: Hoả miễn Lam Ngân thảo (2)
Chương 259: Hoả miễn Lam Ngân thảo (3)
Chương 260: Bí mật ẩn tàng, vũ hồn Thất Bảo Thạch (1)
Chương 261: Bí mật ẩn tàng, vũ hồn Thất Bảo Thạch (2+3)

Chương 262: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (1)
Chương 263: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (2)
Chương 264: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (3)
Chương 265: Nhất xướng nhất họa
Chương 266: Vũ hồn dung hợp kỹ, băng tuyết phiêu linh
Chương 267: Băng Tuyết Phiêu Linh Băng Phượng Hoàng
Chương 268: Thật sự là Lam Ngân Thảo bình thường sao?
Chương 269: Bát mạch Bách hải trở nên thông suốt
Chương 270: Liễu Nhị Long bị lừa (1)
Chương 271: Liễu Nhị Long bị lừa (2)
Chương 272: Liễu Nhị Long bị lừa (3)
Chương 273: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (1)
Chương 274: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (2)
Chương 275: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (3)
Chương 276: Hồn kỹ cùng tuyệt học Đường Môn dung hợp
Chương 277: Đường Tam đấu Hoả Vũ
Chương 278: Phượng Hoàng cuồng dã
Chương 279: Nụ hôn của Hỏa Vũ cùng Tiểu Vũ
Chương 280: Đại sư bày mưu tính kế (1)
Chương 281: Đại sư bày mưu tính kế (2)
Chương 282: Đại sư bày mưu tính kế (3)
Chương 283: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (1)
Chương 284: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (2)
Chương 285: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (3)
Chương 286: Hạo Thiên Chuy, Loạn Phi Phong
Chương 287: Tổng quyết tái, Võ Hồn thành
Chương 288: Một vị Phong Hào Đấu La yêu hoa
Chương 289: Bốn vị phong hào đấu la (1+2)
Chương 290: Bốn vị phong hào đấu la (3)
Chương 291: Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông
Chương 292: Tinh La hoàng gia học viện
Chương 293: Biến dị kỹ năng của Vạn năm hồn kỹ
Chương 294: Thân thế của U Minh Bạch Hổ
Chương 295: Khiếp sợ, Thất quái dung hợp kỹ
Chương 296: Khí hồn chân thân - Ám Kim Hạo Thiên Chuy
Chương 297: Thực lực hoàn chỉnh của Sử Lai Khắc Thất Quái
Chương 298: Đường Môn đệ thập, Bức Dực Luân Hồi

Chương 299: Tiểu Vũ không phải là người
Chương 300: Hạo Thiên dương oai, một bắt đầu mới
Chương 301: Kỹ năng của Trí tuệ đầu cốt - Tử Cực Thần Quang
Chương 302: Tám mươi mốt chuy
Chương 303: Chuy pháp đại thành, sát lục chi khí
Chương 304: Vũ hồn chân diện mục - Lam Ngân Hoàng
Chương 305: Sát Lục Chi Đô
Chương 306: Địa Ngục Sát Lục Trường
Chương 307: Sát Lục Chi Vương
Chương 308: Máu trên tế điện, Địa Ngục Lộ
Chương 309: Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu
Chương 310: Thập Thủ Liệt Dương Xà
Chương 311: Lam Ngân lĩnh vực cùng Sát Thần lĩnh vực
Chương 312: Nguyệt Hiên, cô cô
Chương 313: duyên hoa tẩy tẫn, viên dung như ý
Chương 314: Mẫu thân Đường Tam, Lam ngân hoàng mười vạn năm
Chương 315: Di vật của mẫu thân, xương đùi phải Lam ngân hoàng
Chương 316: Trở Về Hạo Thiên Tông (1)
Chương 317: Trở Về Hạo Thiên Tông (2)
Chương 318: Trở Về Hạo Thiên Tông (3)
Chương 319: Khiếu Thiên đấu la (1)
Chương 320: Khiếu Thiên đấu la (2)
Chương 321: Khiếu Thiên đấu la (3)
Chương 322: Lực khống chế bá đạo của Lam Ngân Hoàng
Chương 323: Đệ ngũ hồn kỹ - Lam Ngân Bá Vương Thương
Chương 324: Hư Không Quỷ Ảnh Mê Tung
Chương 325: Sử Lai Khắc thất quái đoàn tụ
Chương 326: Biến hóa sau năm năm (1)
Chương 327: Biến hóa sau năm năm (2)
Chương 328: Biến hóa sau năm năm (3)
Chương 329: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (1)
Chương 330: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (2)
Chương 331: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (3)
Chương 332: Lam Ngân lĩnh vực chính thức uy lực
Chương 333: Va chạm với cấp bậc Hồn Đấu La
Chương 334: Liệp hồn, diệt môn
Chương 335: Gặp lại Hồ Liệt Na

Chương 336: Tiềm phục thành công
Chương 337: Tiểu Vũ, người yêu của ta, cuối cùng cũng gặp lại
Chương 338: Tử chiến trong rừng rậm
Chương 339: Vận mệnh đồng dạng, hồn hoàn mười vạn năm của Đường Tam
Chương 340: Hy vọng phục hồi
Chương 341: Bát Chu Mâu tiến hoá
Chương 342: Hoàng thất bí tân
Chương 343: Nguyên nhân Bát Chu Mâu tiến hoá khải giáp
Chương 344: Áo Tư Tạp trở về, phục chế kính tượng tràng
Chương 345: Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh
Chương 346: Lực Chi Nhất Tộc
Chương 347: Tứ đại gia tộc đơn thuộc tính
Chương 348: Ba vị khách bỉ ổi
Chương 349: Ngự chi nhất tộc
Chương 350: Đối trận, cùng bản giáp cự tê so phòng ngự
Chương 351: Phá phòng, Loạn Phi Phong chi uy
Chương 352: Ngự Chi Nhất Tộc nhập Đường Môn
Chương 353: Quỷ Ảnh Mê Tung đấu thuần mẫn
Chương 354: Đệ lục hồn kỹ của Đường Tam, Tiểu Vũ hiện thân
Chương 355: Thủy tinh huyết long tham
Chương 356: Đường Tam chiến Dương Vô Địch
Chương 357: Đệ lục hồn kỹ của Đường Tam: Hư vô, bạo sát bát đoạn suất
Chương 358: Tiểu Vũ sống lại, hai phần có một
Chương 359: Chênh lệch năm năm, một đấu ba
Chương 360: Ý đồ khi đến của tứ nguyên tố học viện
Chương 361: Kim chúc chi đô, Canh Tân Thành
Chương 362: Tượng thần Lâu Cao
Chương 363: Thực sự cút khỏi đây đi
Chương 364: Hàn Tâm Thiết Tinh cùng Thâm Hải Trầm Ngân
Chương 365: Đêm trăng thanh gió mát giết người
Chương 366: Thần khí Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp
Chương 367: Đường Môn năm đường
Chương 368: Cung đình biến động, địch nhân hiện
Chương 369: Cầu Gai đấu la, Xà Mâu Đấu La – Phá Hồn Thương
Chương 370: Sát Thần Lĩnh Vực VS Thiên Sứ lĩnh vực
Chương 371: Loạn Phi Phong Chi Vũ - Hồn Kỹ Tự Nghĩ ra
Chương 372: Tiểu Vũ sống lại một phần tư

Chương 373: Sáu khối hồn cốt, thiên sứ thần trang
Chương 374: Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp
Chương 375: Ma Quỷ đảo hay Hải Thần đảo
Chương 376: Lai lịch của ba vị tuyệt thế Đấu La
Chương 377: Hạnh phúc của Đường Tam và Tiểu Vũ, đính hôn
Chương 378: Sử Lai Khắc thất quái đoàn tụ
Chương 379: Bảo vật trấn quốc tặng Đường Tam, Hãn Hải Kiền Khôn Tráo
Chương 380: Hãn Hải Kiền Khôn Tráo
Chương 381: Ám ảnh thợ săn
Chương 382: Đệ tứ thủ pháp của Đường Môn: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 383: Khát máu cuồng hóa cơn lốc đùi phải: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 384: Hãn Hải Đại Đấu Hồn Tràng: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 385: Không nên sùng bái ca, ca chỉ là một truyền thuyết: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 386: Biển Kiều Mỹ: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 387: Ma Kình Hải Vực: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 388: Vượt quá thập vạn niên, bá chủ trong biển: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 389: Hiểm tử hoàn sinh, Tái ông thất mã: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 390: Thần y bái sư: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 391: Hừng hực tử trân châu: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 392: Chủ nhân, muốn phục vụ sao?: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 393: cung phụng hải thần, hải thần đảo: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 394: Tị thủy càn khôn tráo: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 395: Hải Mã thánh trụ, hắc cấp Lục Khảo: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 396: Đỉnh cấp thất khảo và Hoàng cấp nhất khảo: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 397: Hải Thần cửu khảo, tam xoa kích lạc ấn: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 398: Ánh sáng hải thần (1): Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 399: Ánh sáng hải thần (2): Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 400: Huyền bí của Hải Thần ánh sáng: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 401: Thần tứ hồn hoàn - hồn hoàn thần ban: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 402: Thiên Sứ cùng La Sát: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 403: Mười vạn năm-hồn hoàn thứ bảy của Đường Tam: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 404: Xuyên qua,hải thần ánh sáng (1): Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 405: Xuyên qua,hải thần ánh sáng (2): Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 406: Hai người cùng lúc vượt qua Hải Thần ánh sáng (1): Thiên Linh

Nhất Dạ
Chương 407: Hai người cùng lúc vượt qua Hải Thần ánh sáng (2): Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 408: Đường Tam át chủ bài, kĩ năng tiến hóa sát thần lĩnh vực: Thiên Linh Nhất Dạ
Chương 409: Hồn kĩ thứ bảy đáng khinh của Áo Tư Lạp
Chương 410: Hồn Thú Mười Vạn Năm, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương
Chương 411: Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Lỗ Mãng
Chương 412: Vũ Hồn chân thân của Tà Hỏa phượng hoàng
Chương 413: Hỏa phượng hoàng bảy đầu
Chương 414: Phượng Hoàng Lĩnh Vực
Chương 415: Triều tịch luyện thể
Chương 416: Cảnh giới cuối cùng của Tử Cực Ma Đồng, Hạo Hãn (mênh mông)
Chương 417: Đệ tứ khảo, Sa Kình cuộc chiến
Chương 418: Xảo sát tà ma hổ kình
Chương 419: Hồn hoàn thứ tám của Đường Tam
Chương 420: Hồn cốt chân trái mười vạn năm của Tà Ma
Chương 421: Khảo nghiệm thứ năm, khiêu chiến phong hào đấu la
Chương 422: Hải Mã Thánh Trụ cuộc chiến
Chương 423: Tà mâu bạch hổ đấu Hải chi mâu
Chương 424: Thời khắc Tiểu Vũ hiến tế lại hiện ra
Chương 425: Khiêu chiến Hải Tinh Thánh Trụ
Chương 426: Hải Ma Nữ, Nhân Ngư Công chúa?
Chương 427: Đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam tiến hóa mười vạn năm
Chương 428: Hải Long Đấu La
Chương 429: Khống Hạc Cầm Long, Hạo Thiên phi chuy
Chương 430: Đệ lục khảo, công kích của Hải Thần Đấu La
Chương 431: Hải Thần Đấu La, vô hạn tiếp cận với thần thực lực
Chương 432: Mượn thế vượt qua kiểm tra, phá tan đệ lục khảo
Chương 433: Hải Thần thần vị, con đường thành thần
Chương 434: Rút ra thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích
Chương 435: Hải Thần Tam Xoa Kích, nặng mười vạn tám ngàn cân
Chương 436: Thu hoạch cùng chia tay sau bốn năm
Chương 437: Võ Hồn đế quốc
Chương 438: Uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích
Chương 439: Sát Lục chi vương tái hiện

Chương 440: Sát Lục chi vương chính là ông cố!
Chương 441: Nguy cơ của hai đại thần thú
Chương 442: Đường Tam lần đầu tiên giao thủ cùng Bỉ Bỉ Đông
Chương 443: Kĩ năng của Hải Thần, Hoàng Kim Thập Tam Kích
Chương 444: Sâm lâm chi vương hiến tế- Hồn hoàn thứ chín của Đường Tam
Chương 445: Nơi sống lại, Lạc Nhật sâm lâm
Chương 446: Sống lại đi, người yêu của ta
Chương 447: Tiến hóa cuối cùng của Lam Ngân Lĩnh Vực- Hải Nạp Bách Xuyên
Chương 448: Đại lễ dâng đến cửa
Chương 449: Thiết hán nhu tình
Chương 450: Trở về Hạo Thiên Tông
Chương 451: Thái Thản Khung Thương Phá cùng Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo
Chương 452: Tông môn thủ tịch, Hạo Thiên lệnh
Chương 453: Thần Tượng Di Vật - Tuyệt Thế Ám Khí
Chương 454: Đường gia quân-chín mươi ba cấp-đế sư
Chương 455: Thiên Đấu đại quân
Chương 456: Thất quái bảo vệ tuyến tiếp viện
Chương 457: Hồn kỹ thứ chín của Đường Tam
Chương 458: Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình
Chương 459: Tái chiến Bỉ Bỉ Đông, Đường gia quân thể hiện uy phong
Chương 460: Tử Cực Ma Đồng : Tu La Ma Quang
Chương 461: Định kế tổng tiến công: Tu La Ma Quang
Chương 462: Chiến trường của một người: Tu La Ma Quang
Chương 463: Đường Môn tuyệt đỉnh- Phật Nộ Đường Liên: Tu La Ma Quang
Chương 464: Sáu đại cung phụng, đỉnh cao đấu la: Tu La Ma Quang
Chương 465: Đánh tan, huynh đệ cung phụng chín mươi sáu cấp: Tu La Ma Quang
Chương 466: Hạo Thiên Chuy chân chính, trạng thái Hạo Thiên Đấu La: Tu La Ma Quang
Chương 467: Hạo Thiên tông thần kĩ, Đại Tu Di Chuy: Tu La Ma Quang
Chương 468: Thiên Sứ đệ cửu khảo: Truyền thừa thần vị
Chương 469: Ám Ma Tà Thần Hổ : Tà Thần phụ thể
Chương 470: Siêu cấp hồn thú thông minh tuyệt đỉnh: Tà Thần phụ thể
Chương 471: Cuộc chiến phản lão hoàn đồng, Hạo Thiên Chuy đệ tứ hồn hoàn: Tà Thần phụ thể

Chương 472: Bát chu mâu tiến hóa thần cấp: Tà Thần phụ thể
Chương 473: Chín vạn năm! Ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng: Tà Thần phụ thể
Chương 474: Khắc tinh của hồn thú loại côn trùng, thần cấp Bát Chu Mâu: Tà Thần phụ thể
Chương 475: Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành: Tà Thần phụ thể
Chương 476: Trận chiến đầu tiên với Thiên Sứ thần cấp: Tà Thần phụ thể
Chương 477: Hồn hoàn thứ mười - Hồn hoàn thần cấp: Tà Thần phụ thể
Chương 478: Ý nghĩa sâu xa của Đại Tu Di Chuy: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 479: Tuyệt đối áp chế - Đại Tu Di Hạo Thiên Chuy: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 480: Đệ nhất Đường môn - Quan Âm Hữu Lệ: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 481: Thái Dương Thánh Kiếm: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 482: Sự truy sát của thần cấp trong lòng đất: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 483: Hải Thần giáng lâm: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)
Chương 484: Mục tiêu : Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 485: Chiến đấu đi! Thâm Hải Ma Kình Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 486: Kém thần một đường, trăm vạn năm hồn thú: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 487: Đường Tam VS Thâm Hải Ma Kình Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 488: Tiêu diệt Ma kình vương, Sát Thần lĩnh vực biến dị: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 489: Trăm vạn năm hồn hoàn cùng Trăm vạn năm hồn cốt: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 490: Bảo bối trong đầu Thâm Hải Ma Kình Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương
Chương 491: Hai lựa chọn truyền thừa: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 492: Truyền thừa bắt đầu, Hải Thần Đấu La hiến tế: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 493: Hải Thần và Tu La thần: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 494: Rút ra Hồn cốt, Hải Thần tám cánh: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 495: Một chữ tình, tâm linh cảm ứng giải cứu: Hải Thần hay Tu La

Thần?
Chương 496: Tấm thân xử nam của ta chỉ dành cho Tiểu Vũ, Hải Thần thần trang: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 497: Hải Thần Đường Tam: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 498: Hải Thần và Thiên Sứ Thần: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 499: Sóng biếc, Hải Thần, xanh thẳm vô tận: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 500: Thực Thần và Cửu Thải Thần Nữ: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 501: Thất quái phong hào cùng Tu La thần lực tái sinh: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 502: Lựa chọn của Tiểu Vũ, Ma Kiếm nhập thể: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 503: Gia Lăng quan, song thần hàng lâm: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 504: Tuyệt thế song thần, quyết chiến trên cao mười dặm: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 505: Siêu cấp dung hợp kỹ - U Minh Bạch Hổ: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 506: Lục quái phát uy, binh lâm thành hạ: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 507: Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 508: Toàn thành tràn ngập lục u u: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 509: Thái dương Thiên sứ: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 510: La Sát thần xuất hiện: Hải Thần hay Tu La Thần?
Chương 511: Thiên sứ cùng La sát
Chương 512: Hải Thần vẫn lạc
Chương 513: Dung hợp hoàn mỹ- Thần Quang Phục Sinh
Chương 514: Thần hồn về vị trí cũ- Hải Thần trở lại
Chương 515: Quyết chiến cuối cùng
Chương 516: Hoàn mỹ dung hợp chi song thần chiến song thần
Chương 517: Đại kết cục, một điều kiện cuối cùng!

------oOo------

Chương 1: Đấu La Đại Lục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba Thục còn có mỹ danh Thiên Phủ Chi Quốc, trong đó nổi danh nhất chính là Đường Môn

Đường Môn là một thần bí địa phương, rất nhiều người chỉ biết đó là một địa điểm giữa sườn núi, mà đỉnh núi nơi Đường Môn tọa lạc lại có một cái tên làm kẻ khác đảm chiến kinh tâm - Quỷ Kiến Sầu.

Từ đỉnh Quỷ Kiến Sầu mà ném ra một hòn đá, phải đến 19 mới nghe được tiếng vang của hòn đá va chạm dưới chân núi, có thể thấy được núi cao thế nào, cũng bởi vì mười chín giây này, vượt qua mười tám tầng địa ngục một bậc, nên mới có cái tên này.

Một gã hôi y (áo xám) thanh niên đang đứng trên đỉnh núi Quỷ Kiến Sầu, gió núi mãnh liệt không làm thân thể hắn di động chút nào, từ trên ngực hắn ngực có một chữ Đường lớn có thể nhận ra, hắn đến từ Đường Môn, áo xám đại biểu là Đường Môn ngoại môn đệ tử.

Hắn năm nay hai mươi chín tuổi, xuất sanh không lâu thì tiến vào Đường Môn, trong ngoại môn bài danh đệ tam, bởi vậy ngoại môn đệ tử xưng hắn một tiếng Tam Thiếu. Đương nhiên, tới miệng nội môn đệ tử miệng, tựu biến thành Đường Tam.

Đường Môn từ khi thành lập thì bắt đầu chia làm nội ngoại nhị môn, ngoại môn đệ tử đều là ngoại tính (họ khác) hoặc được thụ dư (ban cho) Đường tính (họ Đường), mà nội môn là Đường Môn trực hệ gia tộc truyền thừa.

Lúc này, vẻ mặt Đường Tam rất phong phú, khi thì cười, khi thì khóc, nhưng vô luận thế nào, đều không thể che dấu hưng phấn phát ra từ nội tâm.

Hai mươi chín năm, hai mươi chín năm trước hắn được ngoại môn trưởng lão Đường Lam thái gia nhặt về Đường Môn từ lúc còn nằm trong tã, Đường Môn chính là nhà hắn, mà Đường Môn ám khí chính là tất cả của hắn.

Đột nhiên, Đường Tam sắc mặt chợt biến đổi, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, có chút khổ sáp đích tự nhủ: *"Cái gì phải tới cuối cùng sẽ tới. "*

Mười bảy đạo thân ảnh, mười bảy đạo bạch sắc thân ảnh, tựa như ánh sao

toát ra từ sườn núi hướng đỉnh núi mà đến, chủ nhân mười bảy đạo thân ảnh này, tuổi nhỏ nhất cũng ngoại ngũ tuần (hơn 50), mỗi người đều thần sắc ngưng trọng, bọn họ mặc bạch y đại biểu chính là nội môn, mà chữ Đường màu vàng trước ngực là tượng trưng cho Đường Môn trưởng lão.

Đường Môn nội môn trưởng lão đường kể cả chưởng môn Đường Đại tiên sinh tổng cộng có mười bảy vị trưởng lão, lúc này đăng sơn (lên núi) cũng là mười bảy vị. Cho dù là võ lâm đại hội cũng không thể kinh động toàn bộ Đường Môn trưởng lão đồng thời xuất động, phải biết rằng, trong số Đường Môn trưởng lão, người lớn tuổi nhất đã vượt qua hai giáp (hơn 120 tuổi).

Đường Môn trưởng lão tu vi, không ai không đạt tới cực cảnh, chỉ trong chớp mắt, bọn họ cũng đã đi tới đỉnh núi.

Ngoại môn đệ tử nhìn thấy nội môn trưởng lão, chỉ có thể quỳ xuống nghênh đón, nhưng lúc này, Đường Tam bất động, chỉ lẳng lặng nhìn các trưởng lão sắc mặt ngưng trọng đi tới trước mặt, ngăn lại tất cả đường đi, mà sau lưng hắn là Quỷ Kiến Sầu.

Buông ba đóa Phật Nộ Đường Liên, Đường Tam cuối cùng cúi đầu, ánh mắt lưu luyến không thôi, khóe miệng toát ra một nụ cười vui mừng, hắn dù sao cũng đã thành công, cố gắng hai mươi năm, hắn rốt cục hoàn thành chế tạo Đường gia ngoại môn ám khí đỉnh phong, cái loại thỏa mãn về thành tựu này không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Giờ phút này, Đường Tam có cảm giác đối với chính mình mà nói, tất cả đều đã không còn trọng yếu, vi bối môn quy cũng được, sanh tử tồn vong cũng được, tựa hồ tất cả đều theo ba đóa Đường Liên đang nở rộ trước mắt mà kết thúc, Phật Nộ Đường Liên, loại ám khí bá đạo nhất thế gian này đản sinh trong chính tay mình, còn gì có thể làm Đường Tam hưng phấn hơn loại ám khí có tẩm dâm dược này?

"Ta biết, trộm nhập nội môn, học trộm bổn môn tuyệt học tội không thể tha thứ. Môn quy bất dung, nhưng Đường Tam có thể hướng lên trời mà thề, tuyệt không đem một điểm nào của bổn môn tuyệt học mà ta hoc trộm được tiết lộ ra bên ngoài. Ta nói điều này, cũng không phải hy vọng được các trưởng lão khoan dung, chỉ là muốn nói cho các trưởng lão, Đường Tam

chưa bao giờ quên nguồn cội. Trước kia không có, sau này cũng không có. "

Đường Tam lúc này tâm tình rất tỉnh táo, có lẽ đây là lúc hắn tỉnh táo nhất trong đời. Nhìn đại viện cổ xưa của Đường Môn trên sườn núi, cảm thụ không khí thuộc về Đường Môn, Đường Tam mắt đã ươn ướt. Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, có thể nói, hắn chính là vì Đường Môn mà sinh, mà lúc này, cũng nên vì điều mà chính mình theo đuổi suốt cuộc đời lại vì Đường Môn mà đi.

Các trưởng lão đều không nói gì, bọn họ lúc này còn chưa thể tỉnh táo sau khi chứng kiến Phật Nộ Đường Liên xuất hiện. Hai trăm năm, suốt hai trăm năm, Phật Nộ Đường Liên dĩ nhiên xuất hiện trong tay một ngoại môn đệ tử, điều có ý nghĩa gì? Phách tuyệt thiên hạ, tuyệt thế ám khí mà ngay cả người của chính Đường Môn cũng không thể ngăn cản đại biểu tuyệt đối là thời kì đỉnh phong của Đường Môn đã tới.

Nhìn các trưởng lão cúi đầu không nói, Đường Tam thản nhiên cười, *"Đường Tam hết thảy mọi thứ đều là Đường Môn cấp, bất luận là sinh mệnh hay năng lực, đều là Đường Môn phú dư, bất luận lúc nào, Đường Tam sống là người của Đường Môn, chết là quỷ của Đường Môn, ta biết, các trưởng lão sẽ không cho phép thi thể ta, một ngoại môn đệ tử vi bối môn quy ở lại Đường Môn, đã như vật, hãy để xương cốt ta hòa vào tự nhiên Ba Thục đi. "*

Thanh âm Đường Tam bình tĩnh, thậm chí có chút hưng phấn rốt cục làm các trưởng lão bừng tỉnh, lúc các trưởng lão ngẩng đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy một tầng *"nhũ bạch sắc"* (màu kem) khí lưu trong nháy mắt từ hắn trên người tỏa ra.

"Huyền thiên bảo lục, ngươi ngay cả bổn môn tối cao nội công, Huyền Thiên Bảo Lục cũng học rồi? " Đường đại tiên sinh thất thanh nói.

Oanh! Một tiếng nổ vang lên, lúc các vị trưởng lão đồng thời lui về sau để phòng bất trắc, bọn họ cũng thấy Đường Tam xích lõa toàn thân.

Đường Tam cười, hắn tươi cười rất sáng lạn, *"xích lõa mà đến, xích lõa mà đi, Phật Nộ Đường Liên xem như lễ vật cuối cùng Đường Tam lưu lại cho bổn môn. Bây giờ, ngoại trừ con người của ta ra, ta không mang đi bất cứ vật*

gì của Đường Môn, bí tịch tất cả đều nằm trong khối gạch đầu tiên dưới cửa phòng ta. Đường Tam bây giờ đã đem tất cả đều trả lại cho Đường Môn. "

"Ha ha ha ha ha ha ha....." Đường Tam ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, bước nhanh về phía sau, lúc này, các vị Đường Môn trưởng lão đột nhiên phát hiện, nhưng cũng không ai kịp ngăn cản hắn, thân thể hắn trong bạch quang bao phủ, như tia chớp phóng về Quỷ Kiến Sầu phía trước, thân hình cao lớn bay vút lên, bay về phía mây mù giữa núi.

"Chờ một chút." Đường đại tiên sinh rốt cục đã phản ứng, nhưng là, lúc này hắn nói cái gì đi nữa cũng đều đã chậm.

Mây mù dày đặc, mang theo trận trận khí ẩm, mang đi ánh mặt trời, cũng mang đi Đường Tam, người đem cả đời cống hiến cho Đường Môn cùng ám khí.

Thời gian tựa hồ *"đình trệ"* (dừng lại), Đờng Đại tiên sinh hai tay run rẩy nâng ba đóa Đường Liên trước mặt lên, mắt hắn đã ươn ướt, *"Đường Tam a Đường Tam, ngươi sao phải khổ như vậy chứ? Ngươi thật sự gây cho chúng ta nhiều kinh ngạc, nhiều lắm....."*

"Đại ca." Nhị trưởng lão tiến lên một bước, *"Cần gì phải thương xót phản đồ này? "*

Đường Đại tiên sinh ánh mắt trong nháy mắt biến lãnh, toàn thân hàn khí đại thịnh, trừng mắt nhìn Nhị trưởng lão, *"Ngươi nói ai là phản đồ? Ngươi đã gặp qua một phản đồ sau khi đoạt được bổn môn tối cao bí tịch còn không trốn? Ngươi đã gặp qua một phản đồ dùng cái chết để chứng minh? Ngươi đã gặp qua một người mang tuyệt thế ám khí đủ để hủy diệt tất cả Đường Môn cao thủ nhưng lại lấy đó làm lễ vật cuối cùng cho Đường Môn? Đường Tam không phải phản đồ, hắn là thiên tài xuất sắc nhất bổn môn hai trăm năm qua."*

Nhị trưởng lão ngẩn ngơ, *"Nhưng là, hắn học trộm bổn môn....."*

Đường đại tiên sinh chợt cắt đứt, *"Nếu ngươi cũng có thể làm ra Phật Nộ Đường Liên, ngươi trộm cái gì ta cũng có thể bất kể. Ngươi sai rồi, ta cũng*

sai rồi, một khắc trước, chúng ta dĩ nhiên trơ mắt nhìn cơ hội làm cho Đường Môn tái huy hoàng trước mắt trôi đi. "

Các vị trưởng lão xông tới, bọn họ thần sắc đều rất phức tạp, có nghi hoặc, có thương cảm, có thở dài, nhiều nhất vẫn là tiếc nuối.

"Các ngươi không cần nói gì cả, truyền lệnh ta, lệnh bổn môn đệ tử toàn thể xuất động, dưới Quỷ Kiến Sầu tìm Đường Tam, sống phải gặp người, chết phải thấy xác. Đồng thời, từ giờ khắc này, Đường Tam tấn thăng làm bổn môn nội môn đệ tử, nếu hắn còn sống, là người duy nhất kế thừa ta ngôi vị chưởng môn. "

"Rõ, chưởng môn. " Chúng trưởng lão đồng thời khom người tuân mệnh.

Nếu Đường Tam lúc này còn ở trên vách núi, còn có thể nghe được Đường Đại tiên sinh nói, cho dù chết, hắn cũng nhất định rất vui mừng, cố gắng của hắn cuối cùng không uổng phí. Nhưng là, tất cả đều đã muộn một chút.

Quỷ Kiến Sầu, một tảng đá rơi cũng phải mất hơn mười chín giây, tựa hồ siêu việt mười tám tầng địa ngục tồn tại, như thế nào có thể cho phép một người được mây mù phóng thích sống mà về? Đường Tam đi, hắn vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, nhưng vận mệnh hắn một lần khác lại vừa mới bắt đầu.

Đấu La Đại Lục, Thiên Đấu đế quốc TâyNam, Pháp Tư Nặc hành tỉnh.

Thánh Hồn thôn, nếu là chỉ nghe kỳ danh, vậy tuyệt đối là một cái tên làm kẻ khác kinh ngạc, nhưng trên thực tế, đây bất quá chỉ là Pháp Tư Nặc hành tỉnh Nặc Đinh thành Nam một cái thôn nhỏ chỉ có hơn ba trăm hộ mà thôi. Sở dĩ tên là Thánh Hồn, là bởi vì trong truyền thuyết, trăm năm trước nơi này từng sinh ra một vị hồn sư đạt đến hồn thánh cấp bậc mà theo đó thành danh. Điều này cũng là Thánh Hồn thôn vĩnh viễn kiêu hãnh.

Bên ngoài Thánh Hồn thôn, là một khi trồng trọt rộng rãi, nơi này xuất sản lương thực cùng thực phẩm, đều cung cấp cho Nặc Đinh thành, Nặc Đinh thành trong Pháp Tư Nặc hành tỉnh mặc dù không coi là đại thành thị, nhưng nơi này dù sao khoảng cách cùng biên giới với một đế quốc khác cũng rất gần, cũng tự nhiên là một trong những nơi đầu tiên mà thương nhân hai đại

đế quốc giao dịch, Nặc Đinh thành bởi vậy mà phồn vinh, theo đó làm cho cuộc sống của bình dân trong thôn trang xung quanh thành thị so với địa phương khác tốt hơn nhiều.

Trời mới tờ mờ sáng, xa xa phương đông mọc lên một mảng bạch sắc nhàn nhạt, trên một tòa tiểu sơn cao chỉ hơn trăm thước bên ngoài Thánh Hồn thôn, đã có thêm một đạo thân ảnh nhỏ gầy.

Đó là một hài tử chỉ năm, sáu tuổi, hiển nhiên, hắn thường xuyên thừa nhận sự ấm áp của mặt trời, da tay *"tiểu mạch sắc"* (màu hơi nâu nâu) khỏe mạnh, hắc sắc đoản phát nhìn qua rất lanh lợi, một thân quần áo mặc dù đơn giản nhưng sạch sẽ.

Đối với một tiểu hài tử như hắn mà nói, trèo lên ngọn núi cao trăm thước này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng kỳ quái chính là, hắn đi tới đỉnh núi nhưng mặt lại không đỏ, không thở gấp, bộ dáng rất tự đắc.

Nam hài ngồi xuống trên đỉnh núi, hai mắt hắn gắt gao nhìn về phương Đông đang dần sáng lên một màu trắng, mũi chậm rãi hít vào, miệng từ từ thở ra, hít vào liên tục, thở ra nhẹ nhàng, đúng là hình thành vòng tuần hoàn tuyệt vời.

Ngay lúc này, mắt hắn đột nhiên mở to, xa xa nơi chân trời, trong mảng bạch sắc đang sáng dần lên, phảng phất hiện lên một tia tử khí nhàn nhạt, nếu không phải có mục lực kinh người cùng không đủ chuyên chú, là tuyệt đối không cách nào phát hiện nó tồn tại.

Tử khí xuất hiện, làm nam hài tinh thần hoàn toàn tập trung lại, hắn thậm chí không hề thở ra, chỉ là từ từ hít vào rất nhẹ nhàng, đồng thời hai mắt gắt gao nhìn về phía màn tử sắc lúc ẩn lúc hiện.

Thời gian tử khí xuất hiện cũng không dài, khi phương Đông được ánh mặt trời từ từ dâng lên bao trùm thì tử khí đã hoàn toàn biến mất.

Nam hài lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, đồng thời thở ra một hơi thật dài trọc khí trong cơ thể. Một đạo bạch sắc khí lưu giống như từ miệng hắn phun ra, sau đó từ từ tản đi.

Tĩnh tọa một hồi lâu, nam hài mới lại mở mắt, không biết có phải là tử khí triêm nhiễm không, trong đôi mắt hắn lóe lên một tầng nhàn nhạt tử ý, mặc dù tử sắc này tồn tại trong thời gian không dài rồi lặng yên thu liễm, nhưng chính lúc nó tồn tại cũng rất rõ ràng.

Chán nản thở dài, nam hài làm ra một vẻ mặt bất đắc dĩ tuyệt không nên xuất hiện ở tuổi hắn, lắc đầu, lầm bầm nói: *"Vẫn không được, Huyền Thiên Công ta như trước không cách nào đột phá đệ nhất trọng bình cảnh. Đã suốt ba tháng, rốt cuộc là tại sao? Cho dù là Tử Cực Ma Đồng phải dựa vào "*tử khí đông lai*" (khí tím đến từ phía Đông) chỉ có thể tu luyện vào sáng sớm vẫn đang tiến bộ. Huyền Thiên Công không thể đột phá bình cảnh, Huyền Ngọc Thủ cũng vô pháp tăng lên. Lúc đầu ta tu luyện, tại đệ nhất trọng đến đệ nhị trọng, lúc đó tựa hồ cũng không gặp phải tình huống như vậy. Huyền Thiên Công tổng cộng cửu trọng, sao mà đệ nhất trọng này lại phiền toái như vậy? Chẳng lẻ, là bởi vì thế giới này cùng thế giới kia của ta vốn bất đồng sao? "*

Đi tới thế giới này đã hơn năm năm, hài tử trước mắt này, đúng là Đường Tam lúc đầu ở Đường Môn *"khiêu nhai minh chí"* (nhảy vực chứng minh). Khi hắn từ trong hôn mê tỉnh táo lại, phát hiện ngoại trừ cảm giác ấm áp cái gì cũng không làm được. Nhưng cái chết trong dự liệu cũng không có tới, rất nhanh, hắn thông qua một quá trình dồn nén đi tới thế giới này.

Qua một thời gian rất lâu, Đường Tam mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Chính mình không chết, nhưng đã không còn là Đường Tam trước đây.

Lúc xuất sanh, Đường Tam dùng đến gần một năm thời gian, mới học được thế giới này ngữ ngôn. Hắn còn nhớ rõ, lúc chính mình xuất sanh, mặc dù vẫn không cách nào mở mắt quan khán, nhưng nghe được một giọng nam nhân hùng hậu đang *"tê tâm liệt phế"* (cõi lòng tan nát) mà kêu khóc. Khi hắn học xong thế giới này ngữ ngôn, bằng vào trí nhớ hơn người nhớ lại thì, cũng chỉ có thể nhớ, nam nhân kia tựa hồ kêu lên: *"Tam muội, đừng bỏ ta."* Mà nam nhân kia, chính là cha hắn Đường Hạo. Mẫu thân hắn ở thế giới này, khi đó cũng đã chết trong lúc khó sanh.

Không biết là thiên ý, hay là nhân duyên trùng hợp, vì kỷ niệm thê tử chết đi, Đường Hạo đặt cho hắn một cái tên thần kỳ sao vẫn là Đường Tam.

Những đứa trẻ đồng trang đứa trong thôn thường xuyên hội lấy điều này giễu cợt hắn, nhưng Đường Tam trong lòng lại thập phần hài lòng. Dù sao cái tên này tại thế giới bên kia hắn cũng đã sử dụng gần ba mươi năm. Chỉ riêng chuyện quen thuộc cũng đã làm hắn sớm thích hai chữ này.

Đi tới thế giới này, trải qua bắt đầu là giật mình, sợ hãi, đến sau lại là hưng phấn cùng với bây giờ là bình tĩnh, Đường Tam đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật, hắn xem ra, đây là ông trời lại cho hắn một cơ hội nữa. Kiếp trước tâm nguyện lớn nhất, có lẽ có thể trong một đời này thực hiện rồi.

Xích lõa đi tới thế giới này, nhưng Đường Tam đã có lớn nhất tài phú, đó chính là trí nhớ. Thân là Đường Môn ngoại môn xuất sắc nhất thiên tài, Đường Môn các loại *"cơ quan loại ám khí"* (ám khí dùng cơ quan để phát động) phương pháp chế tạo toàn bộ khắc trong óc hắn. Mà lúc đầu hắn trộm đi Đường Môn nội môn bí tịch, khát vọng trong nhiều năm đạt được, trong quá trình học tập, nội môn tối cao Huyền Thiên Bảo Lục cũng đồng dạng được hắn ghi vào trong tâm. Đường Tam hy vọng, có thể ở thế giới này lại hiện ra Đường Môn huy hoàng.

"Cần phải trở về." Đường Tam nhìn sắc trời, thân thể gầy gò phóng lên, hướng dưới chân núi chạy đi. Nếu lúc này có người thấy hắn, nhất định sẽ kinh ngạc đích mở to hai mắt nhìn, hắn mỗi bước bước ra, cũng có thể gần một trượng, những hố bất không bằng phẳng trên mặt đất đối với hắn mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì, dễ dàng né tránh, trong lúc đó cấp tốc bước đi, so với người trưởng thành còn muốn nhanh hơn nhiều.

Đường Môn tinh túy là cái gì? Ám khí, độc dược cùng khinh công. Đường Môn nội môn cùng ngoại môn khác nhau lớn nhất, chính là phương pháp sử dụng ám khí. Ngoại môn lấy cơ quan loại là chính, mà nội môn lại là thủ pháp chân chính. Độc dược bình thường là ngoại môn mới dùng, nội môn đích truyền đệ tử ám khí rất ít dụng độc, bởi vì bọn họ căn bản không cần.

------oOo------

Chương 2: Đấu La Đại Lục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Võ công ghi lại trên Huyền Thiên Bảo Lục chỉ có sáu loại, phân biệt là nội công tâm pháp Huyền Thiên Công, luyện tay phương pháp Huyền Ngọc Thủ. Luyện nhãn phương pháp Tử Cực Ma Đồng. *"Cầm nã pháp"* (phương pháp bắt) Khống Hạc Cầm Long, khinh thân phương pháp Quỷ Ảnh Mê Tung, cùng với ám khí sử dụng phương pháp, Ám Khí Bách Giải.

Năm loại trước là trụ cột. Không có trụ cột vững chắc. như thế nào có thể phát huy hết tinh túy của Đường Môn ám khí chứ?

Một tuổi đã bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Công, bây giờ Đường Tam đã sắp sáu tuổi. Hắn như trước vẫn tu luyện cơ sở.

Nhà Đường Tam ở tại phía Tây Thánh Hồn thôn. Ở vị trí đầu thôn, ba gian phòng đất có thể nói đơn sơ nhất trong thôn. Giữa căn nhà, có một mộc bài đường kính chừng một thước, mặt trên vẽ một cái đơn sơ *"chuy tử"* (chùy), chuy tử ở thế giới này, nghiễm nhiên đại biểu ý nghĩa chính là thợ rèn.

Đúng vậy, Đường Hạo, cha của Đường Tam chính là một thợ rèn. Thợ rèn duy nhất trong thôn.

Ở thế giới này. Thợ rèn có thể nói là một trong những nghề thấp hèn nhất. Bởi vì đặc thù nguyên nhân nào đó, thế giới này đỉnh cấp vũ khí cũng không phải do thợ rèn làm ra.

Nhưng là, thợ rèn duy nhất trong thôn, vốn nhà Đường Tam không nghèo khó như vậy. nhưng là, về điểm này, thu nhập ít ỏi hầu hết đều.....

Vừa vào đến cửa, Đường Tam đã ngửi thấy được mùi cơm, đó cũng không phải là Đường Hạo vì hắn chuẩn bị, mà là hắn chuẩn bị vì Đường Hạo.

Từ lúc mới bốn tuổi, Đường Tam thân cao vẫn chưa cao bằng táo thai (bệ bếp), nấu cơm cũng là nhiệm vụ của hắn mỗi ngày. Cho dù là phải đứng trên ghế mới có thể tới mặt bếp.

Cũng không phải Đường Hạo yêu cầu hắn làm như vậy, mà là bởi vì không như vậy, Đường Tam cơ hồ không lúc nào có thể ăn no.

Đi tới trước bếp, thuần thục đứng trên ghế,mở vung nồi lớn trước mặt, tức thì mùi hương truyền đến, cháo đã sớm chín rồi.

Mỗi ngày trước khi lên núi. Đường Tam đều cho gạo vào nồi, chuẩn bị đủ củi. Chờ hắn khi trở về, cháo đã chín rồi.

Cầm lấy hai cái bát sứt mẻ đã hơn mười chỗ gần *"táo thai"* (bệ bếp), Đường Tam cẩn thận múc đầy hai chén cháo. Sau khi đặt lên bàn, gạo trong cháo có thể đếm được, đối với Đường Tam đang tuổi lớn chừng ấy dinh dưỡng hiển nhiên là không đủ, đây cũng là nguyên nhân tại sao thân thể hắn nhỏ bé, gầy gò như vậy.

"Ba ba. Ăn cơm thôi. " Đường Tam kêu lên. (Nghe giống đang gọi con ba ba nhỉJ)

Một lúc lâu sau, tấm màn cửa được nhấc lên, một thân ảnh cao lớn có chút lảo đảo bước ra.

Đó là một trung niên nam tử. Nhìn qua ước chừng gần năm mươi tuổi. Nhưng vóc người nhưng lại phi thường cao lớn khôi ngô, chỉ là trang phục hắn khiến người khác có chút coi thường.

Khoác trên người một tấm áo rách, thậm chí chỗ rách cũng không được vá lại, lộ ra phía dưới làn da màu cổ đồng, ngũ quan vốn coi như đoan chính lại bị phủ một tầng sáp vàng, *"mắt nhắm mắt mở"* (thụy nhãn mông lung), mái tóc rối như tổ chim, râu mép đã không biết bao lâu rồi không có sửa sang lại, ánh mắt ngốc trệ mà tăm tối, mặc dù đã qua một đêm, nhưng mùi rượu trên người hắn vẫn còn làm Đường Tam không khỏi nhíu nhíu mày.

Đây là Đường Hạo, cha của Đường Tam ở thế giới này.

Từ nhỏ đến lớn. Đường Tam không biết cái gì gọi là tình cha. Đường Hạo đối với hắn, cho tới bây giờ đều là không để ý đến. Ban đầu còn nấu cơm cho hắn ăn. Nhưng theo thời gian trôi đi, lúc Đường Tam bắt đầu chủ động nấu cơm,

Đường Hạo càng cái gì cũng mặc kệ, trong nhà nghèo khó như thế, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng không có. Ăn cơm cũng là vấn đề, nguyên nhân chủ yếu là Đường Hạo đem hầu hết tiền công làm thợ rèn đều mua rượu để uống.

Cha của những hài tử tầm tuổi Đường Tam bình thường cũng khoảng ba mươi tuổi. Kết hôn sớm thậm chí còn không đến ba mươi tuổi. Nhưng Đường Hạo thoạt nhìn so với người ta già hơn nhiều, giống như là gia gia của Đường Tam vậy.

Đối với thái độ của Đường Hạo, Đường Tam cũng không oán hận. Một đời trước, hắn là cô nhi. Một đời này, mặc dù Đường Hạo đối với hắn không tốt, nhưng ít ra cũng có thân nhân. Đối với Đường Tam mà nói, điều này đã làm hắn thập phần thỏa mãn. Ít nhất, ở chỗ này có người để hắn gọi là ba ba.

Đường Hạo cầm lấy cái trên bàn, cũng không sợ nóng, từng ngụm từng ngụm đưa cháo vào bụng mình. Lúc này sắc mặt hắn nhìn mới tốt hơn vài phần.

"Ba ba, ngươi chậm một chút. Còn có mà." Đường Tam cầm lấy bát trong tay cha mình, múc cho hắn một bát đầy cháo nữa. Chính mình cũng cầm lấy bát cháo lên húp.

Khi còn ở Đường Môn, hắn cũng không có đi đâu, đối với bên ngoài càng rất ít tiếp xúc. Vốn giống như tờ giấy trắng, tới thế giới này, một lần nữa làm một tiểu hài tử, cũng không có gì không thể tiếp nhận.

Rất nhanh, một nồi cháo có bảy, tám phần đều tiến vào bụng Đường Hạo, thở dài một hơi, đem bát đặt ở trên bàn. Mắt mở to ra vài phần, nhìn về phía Đường Tam.

"Có công việc ngươi trước hết cứ tiếp nhận. Xế chiều ta sẽ làm. Ta đi ngủ tiếp một hồi. "

Thói quen của Đường Hạo rất có quy luật, buổi sáng đều là ngủ. Xế chiều *"đánh tạo"* (rèn) một ít nông cụ kiếm ít thu nhập, buổi tối uống rượu.

"Được, ba ba." Đường Tam gật đầu.

Đường Hạo đứng lên. Ăn không ít cháo, thân thể hẳn rốt cục đã không hề lay động. Hướng nhà trong đi đến.

"Ba ba." Đường Tam đột nhiên kêu một tiếng.

Đường Hạo đứng lại, quay đầu nhìn về phía hắn. Cặp lông mày rõ ràng có vài phần không kiên nhẫn.

Đường Tam chỉ vào một khối sắt có tầng nhàn nhạt ô quang trong góc nói: *"Khối sắt có thể cho con dùng hay không?"* Kiếp trước hắn là Đường Môn ngoại môn đệ tử xuất sắc nhất, đối với chế tạo các loại ám khí cực kỳ quen thuộc. Đương nhiên, khi đó các loại tài liệu đều là tùy Đường Môn cung cấp. Mà lúc tới thế giới này, hắn mặc dù tu luyện cũng đã vài năm. Nhưng thực lực còn xa mới đủ, đồng thời, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện buông bỏ chế tạo ám khí mà chính mình am hiểu nhất. Hắn bây giờ đã bắt đầu thử *"đoán tạo"* (chế tạo) một ít ám khí. Nhưng tài liệu lại thành đại vấn đề.

Kim loại mà Đường Hạo đánh tạo nông cụ đều là người trong thôn đưa tới. Đều là sắt thường rất nhiều tạp chất, rất khó chế tạo ra ám khí tốt. Lúc này khối sắt mà Đường Tam chỉ là ngày hôm qua vừa mới đưa tới. Làm Đường Tam kinh ngạc địa là, khối sắt này chứa một lượng nhất định thiết mẫu, dùng để chế tạo ám khí sẽ khá thích hợp.

Đường Hạo mục quang chuyển qua khối sắt. *"Di, nơi này có thiết tinh?"* Đi qua cúi đầu nhìn khối sắt một chút, rồi quay đầu nhìn về phía Đường Tam: *"Ngươi sau này muốn làm một thợ rèn sao?"*

------oOo------

Chương 3: Đấu La đại lục (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dị giới Đường Tam(tam)

Dịch giả: Yêu Sinh Hận

Đường Tam gật đầu, nghề nghiệp thợ rèn này không thể nghi ngờ là thích hợp nhất để hắn rèn ám khí, *"Ba ba, ngươi lớn tuổi rồi, qua vài năm nữa, chờ ta lớn một chút, ngươi sẽ dạy ta đánh tạo công cụ, để ta làm thay công việc của ngươi nghen."*Trước kia công việc hắn làm đều là rèn ám khí tinh vi nhất, ngược lại những loại đơn giản nhất thì lại không biết. Đường Hạo thoáng có chút thất thần, thì thào nói: *"Thợ rèn, tựa hồ cũng rất tốt."*Kéo qua một cái ghế cũ, hắn trực tiếp ngồi xuống trước mặt khối sắt nọ rồi nói: *"Tiểu Tam, ngươi nói cho ta biết, thợ rèn như thế nào mới là thợ rèn tốt nhất."*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: *"Thợ rèn có thể làm ra thần khí, hắn là thợ rèn tốt nhất."*Hắn từng nghe người trong thôn nói qua, ở thế giới này có thần khí tồn tại, mặc dù hắn không biết thần khí rốt cuộc là cái gì. Nhưng có một chữ thần hắn là rất tốt.

Đường Hạo trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, *"Thần khí? Tiểu Tam cũng biết đến thần khí. Vậy ngươi nói cho ta biết, thần khí dùng cái gì để làm ra? "*

Đường Tam không chút nghĩ ngợi, nói thẳng: *"Đương nhiên chỉ dùng tài liệu tốt nhất."*

Đường Hạo vươn một ngón trỏ lắc lắc trước mặt Đường Tam, *"Nếu ngươi muốn làm một thợ rèn hợp cách, nhớ kỹ ta nói, dùng cao đẳng tài liệu rèn thần khí, đó không phải là thợ rèn tốt nhất, nhiều nhất chỉ là một "*hợp thành giả*" (người lắp ráp). Dùng sắt thường làm ra thần khí, mới là "*Tượng Thần*" (thợ thần – cái này trong Tinh Thần Biến cũng có nói qua rùiJ)."*

*"Dùng sắt thường làm ra thần khí? "*Đường Tam có chút giật mình nhìn Đường Hạo. Ngày thường, Đường Hạo rất ít cùng hắn nói chuyện, hôm nay xem như đã là hôm nhiều nhất.

Đứng thẳng lên, Đường Hạo chỉ sang phòng bên kia có một khối đại thiết năm mươi phân vuông, *"Muốn trở thành một thợ rèn, cùng ta học rèn. Vậy, ngươi dùng "*chùy tử*" (công cụ rèn – búa rèn)...trước đập nó một vạn lần, mới có tư cách này."*

Đó là một khối sắt thường, trong đó bao hàm rất nhiều tạp chất, so với khối

thiết mẫu kia kém hơn không biết bao nhiêu lần.

*"Bây giờ, ngươi còn có thể thay đổi chủ ý."*Đường Hạo nhàn nhạt nói, đã chuẩn bị trở về nhà trong tiếp tục ngủ.

*"Ba ba, ta nguyện ý thử xem."*Đường Tam thanh âm thanh thúy mà bình tĩnh, nhưng bao hàm sự kiên định.

Đường Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn về phía hắn, *"Tốt."*Vừa nói, hắn đi qua, đem khối đại thiết nọ ôm lấy, trực tiếp đặt ở cạnh ống bễ bên trong hỏa lò, chỉ cần thổi lửa lên, có thể đối với nó tiến hành rèn.

Làm xong điều này, Đường Hạo trở vào nhà trong đi ngủ.

Đường Tam là một người có tâm chí kiên định, nếu không, hắn cũng không thể dựa vào một tấm tàn phá đồ chỉ chế tạo được Phật Nộ Đường Liên, Đường Môn tối cao cơ quan loại ám khí, nó hao phí của hắn đến mười năm thời gian.

Thổi lửa lên, khởi động ống bễ, hắn bắt đầu công việc của mình.

"Hô hô hô hô" tiếng ống bễ vang lên, lửa từ trong lò toát ra, đốt lên khối đại thiết, mặc dù Đường Tam cũng chưa học rèn, nhưng hắn thường xuyên xem Đường Hạo đánh tạo nông cụ, quá trình vẫn còn biết.

Sau khi khối sắt đã dần dần được thiêu đỏ, hắn đem thiết chùy Đường Hạo ngày thường vẫn dùng, đặt ở trên mặt đất, loại chùy cán dài này thậm chí so với hắn còn muốn cao hơn vài phần, bình thường hài tử năm, sáu tuổi căn bản không có khả năng cầm được, lại càng không nói là huy vũ nó để rèn liễu.

Nhưng Đường Tam vẫn đem nó cầm lên, Huyền Thiên Công nội lực vận toàn thân, mặc dù chưa đột phá đệ nhất trọng, nhưng hắn cũng đã có khí lực của người trưởng thành.

Đương, thiết chùy cùng khối sắt va chạm, phát ra một tiếng thanh thúy thanh âm, đây là Đường Tam lần đầu tiên đập xuống, cũng coi như vén tấm màn về rèn.

Trong phòng, Đường Hạo đang nằm trên giường chuyển thân, mặc dù hắn nhắm mắt lại, nhưng trên mặt thần sắc lại có vài phần kinh ngạc, thì thào, *"Cư nhiên cầm được chùy, trời sanh thần lực sao? "*

"Đương đương đương đương" Âm thanh trong lò rèn bắt đầu vang lên, Đường Hạo cùng Đường Tam phụ tử bắt đầu tiếp tục cuộc sống bình thản của bọn họ, chỉ là bất đồng là, từ ngày này bắt đầu, Đường Hạo chuẩn bị Đường Tam một cái hỏa lò trong phòng, để hắn chính mình rèn khối sắt nọ. Hắn không có chỉ điểm Đường Tam nửa câu, nhưng cũng từ ngày này bắt đầu, Đường Hạo rượu uống ít đi một chút, trong nhà thực vật cũng nhiều hơn một chút.

Rèn tuyệt đối là một quá trình buồn tẻ và mệt nhọc, nhưng Đường Tam lại đem nó trở thành quá trình ma luyện đối với thân thể mình. Đã qua mười một ngày, hắn thủy chung vẫn đang đếm số lần đập, muốn huy động thiết chùy, bằng vào lực lượng của thân thể hắn là không cách nào làm được, phải có Huyền Thiên Công phụ trợ.

Hắn toàn bộ công lực, ước chừng đủ huy động tầm một trăm chùy, mỗi khi công lực tiêu hao hầu như không còn, hắn liền khoanh chân ngồi dưới đất khôi phục, nội lực khôi phục đủ liền lập tức tiếp tục rèn.

Đây không chỉ là thân thể rèn luyện, lặp đi lặp lại tiêu hao, khôi phục, đối với hắn Huyền Thiên Công cùng ý chí cũng là một loại ma luyện rất tốt. Đáng tiếc chính là, Huyền Thiên Công đệ nhất trọng bình cảnh lại như là bích lũy *"kiên bất khả tồi"* (vững chắc không thể phá hủy), Đường Tam tu luyện không phải không khắc khổ, hắn thiên phú cũng đủ, nhưng chỉ là không có cách nào đột phá tiến vào đệ nhị trọng.

Nhưng hắn đích rèn luyện cũng không uổng phí, mặc dù Huyền Thiên Công không thể đột phá, nhưng cỗ nội lực lại theo hắn quá trình hắn rèn khối sắt kia mà trở nên càng thêm cứng cỏi, tốc độ khôi phục tựa hồ so với trước kia cũng nhanh hơn một điểm.

Mười một ngày trôi qua, Đường Tam đã đánh ra hơn tám ngàn chùy, khối sắt không ngừng nhỏ đi, đã không được một phần ba thể tích ban đầu. Thân thể

rèn luyện cùng thực vật tăng nhiều, hắn thân thể trở nên tráng kiện hơn vài phần, phảng phất có một cỗ khí lực phát ra từ trong cơ thể từ từ rót vào cơ thể hắn, làm hắn trong quá trình không ngừng rèn, nội lực tiêu hao từ từ giảm thiểu. Mà trong khi toàn bộ nội lực trợ giúp, lực lượng cũng tăng lên rất nhiều.

Khi hắn nện xuống một ngàn chùy đích, khối sắt nọ cũng đã xuất hiện biến hóa nhất định, nhỏ đi một vòng, mặc dù đang bị lửa thiêu đỏ bừng, nhưng cũng mơ hồ có thể thấy, tạp chất bên trong tựa hồ giảm bớt rất nhiều.

Bách luyện thành cương, từ này xuất hiện trong đầu Đường Tam, điều này càng thêm kiên định quyết tâm hoàn thành một vạn chùy của hắn. Mà khoảng cách đến mục tiêu này cũng đã rất gần.

Đường Tam kiên trì làm Đường Hạo rất kinh ngạc, vì hắn xem ra, cho dù là con trai mình trời sanh thần lực, cũng không thể kiên trì quá ba ngày. Cán thiết chùy để dễ dàng làm thì rất thô, không ngừng huy động, cùng bàn tay cọ xát, tất nhiên sẽ mang đến cho bàn tay thương tổn rất lớn. Nhưng hắn lại phát hiện, Đường Tam mặc dù cật lực rèn, nhưng đôi tay nhỏ bé non nớt kia nhìn qua không có gì biến hóa. Thậm chí ngay cả một cái thủy phao (phồng nước) cũng không có nổi lên.

------oOo------

Chương 4: Đấu La đại lục (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dị giới Đường Tam(tứ)

Dịch giả: Yêu Sinh Hận

Đường Tam không muốn mất đi người cha này, càng không hi vọng quá khứ của mình bị người biết, cho nên, hắn tự nhiên sẽ không nói cho Đường Hạo, đây là bởi vì hắn tu luyện Huyền Ngọc Thủ.

Muốn dùng ám khí tốt, trụ cột nhất đích phải là nhãn lực, thủ lực (lực tay), tâm lực dung hợp. Cái đó gọi là tâm đến thì nhãn đến, nhãn đến thì tay đến. Cho nên, tại Đường Môn nội môn trong phương pháp tu luyện, đối với nhãn lực, thủ lực yêu cầu cực cao.

Tử Cực Ma Đồng, mượn thời khắc ngắn ngủi lúc mặt trời mọc lên ở phương Đông, tử khí đến từ phía Đông bốc lên tiến hành tu luyện, đối nhãn lực có tác dụng đề cao rất lớn.

Huyền Ngọc Thủ, có thể làm bàn tay trở nên cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa ngăn cách độc tố.

Hai loại năng lực này, Đường Môn nội môn đệ tử bắt buộc phải học. Mặc dù Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam còn xa mới đủ hỏa hầu, nhưng bảo vệ bàn tay mình không bị xuất thủy phao là vẫn còn có thể làm được.

*"Thêm một chút nữa, hôm nay có thể hoàn thành rồi."*Đường Tam dùng sức huy động thiết chùy trong tay, quá trình buồn tẻ, nhưng tâm hắn không bình tĩnh. Đối với thế giới này, hắn hiểu biết vẫn rất sơ bộ, dù sao, nơi này cũng chỉ là một thôn nhỏ mà thôi.

Thế giới này gọi là Đấu La đại lục, trên đại lục có hai đại đế quốc, hoặc cũng có thể nói là hai liên minh. Bởi vì trong hai đại đế quốc, đại lượng lãnh thổ phong cho chư hầu, lực lượng võ trang của quý tộc nhiều không kể xiết.

Hai đế quốc một là nơi Đường Tam sống, Thiên Đấu đế quốc, đế quốc kia là Tinh La đế quốc ở phương Nam.

Pháp Tư Nặc hành tỉnh ở giao giới hai đế quốc, mà Thánh Hồn thôn Nặc Đinh thành khoảng cách cùng Tinh La đế quốc chỉ có không đến hai trăm dặm lộ trình mà thôi.

Đường Tam từ thôn dân nói chuyện với nhau biết, tại Đấu La đại lục, không có võ công như ở thế giới kia của mình, nhưng có một loại gọi là vũ hồn gì đó. Nghe nói, từng người đều có vũ hồn thuộc về chính mình, trong đó, một bộ phận người cực nhỏ là vũ hồn có thể tiến hành tu luyện, hình thành một nghề nghiệp, gọi là hồn sư. Mà đại lục nghề nghiệp cao quý nhất gọi là hồn

sư. Giống trăm năm trước trong truyền thuyết từ Thánh Hồn thôn đi ra vị Hồn thánh, chính là một gã hồn sư, Hồn thánh là xưng hiệu của một hồn sư đã đạt tới một cấp bậc nhất định.

Vũ hồn chia làm hai loại lớn, một loại là khí vũ hồn, một loại là thú vũ hồn. Tên như ý nghĩa, lấy khí cụ làm vũ hồn chính là khí vũ hồn, lấy động vật làm vũ hồn chính là thú vũ hồn. Tương đối mà nói, khí vũ hồn bao hàm phạm vi lớn hơn nữa, đại đa số người đều là khí vũ hồn, mà trong khí vũ hồn, vũ hồn không cách nào tu luyện cũng phải so với thú vũ hồn lớn hơn nhiều.

Đường Tam từng gặp qua trong thôn một người có vũ hồn là Sừ Đầu, hiển nhiên là một loại vũ hồn không cách nào tu luyện, nhưng mặc dù như thế, lúc hắn canh tác so với bình thường thôn dân cũng tốc độ nhanh hơn một ít.

Đây cũng là toàn bộ hiểu biết của Đường Tam, bởi vì mỗi người đều có vũ hồn của chính mình, Đường Tam cũng muốn biết, vũ hồn chính mình là cái gì. Rốt cuộc là khí vũ hồn hay là thú vũ hồn, hoặc có thể là vũ hồn không thể tu luyện?

Người trên Đấu La đại lục, vũ hồn sẽ Giác Tỉnh lúc sáu tuổi, vài ngày nữa, Đường Tam sẽ sáu tuổi, không biết tại sao, hắn mơ hồ cảm giác được, chính mình Huyền Thiên Công sở dĩ không cách nào đột phá, tựa hồ cùng vũ hồn này có chút quan hệ.

Đối với trở thành hồn sư, Đường Tam không cảm thấy hứng thú, nhưng hắn lại lập chí muốn trở thành một ám khí cao thủ cấp bậc của Đường Môn nội môn, như thế nào lại ít nội lực đây?

"Đường Hạo, bận ư? " Trong khi Đường Tam cố gắng hướng đến một vạn chùy, nghe được bên ngoài truyền đến một thanh âm già nua.

Bây giờ đã xế chiều, Đường Hạo đang làm việc, đánh tạo nông cụ, nghe vậy chỉ là ừ một tiếng.

Đường Tam có chút tò mò từ phòng mình đi tới, chỉ thấy tới là một lão nhân, nhìn qua tầm hơn sáu mươi tuổi, vóc người cao gầy, nhưng tinh thần quắc thước, quần áo sạch sẽ, tóc được chải gọn gàng, so với Đường Hạo quả là hai

thái cực.

Người vừa đến theo Đường Tam được biết, là Thánh Hồn thôn thôn trưởng lão Kiệt Khắc.

*"Tiểu Tam, đến đây, để gia gia nhìn xem."*Lão Kiệt Khắc hướng Đường Tam phất tay.

Vị thôn trưởng này là một người tốt, người trong thôn đều rất tôn kính hắn, vài năm trước, lúc nhà Đường Tam khó khăn nhất, hắn không ít lần mang thức ăn đến cho.

"Kiệt Khắc gia gia, ngài hảo."(câu này không biết dịch thế nào cho hay nữa nên đành để nguyên) Đường Tam đi tới trước mặt lão Kiệt Khắc, cung kính hướng hắn hành lễ. Đối với người đối tốt với mình, Đường Tam đều khắc ghi trong tâm khảm.

Đường Hạo lãnh đạm nói: *"Có việc gì thế, thôn trưởng."*Lão Kiệt Khắc kỳ thật so với hắn lớn hơn không đến mười tuổi, nhưng lại so với hắn cao hơn một bối phận, làm Đường Hạo vẫn có chút khó chịu.

Lão Kiệt Khắc tựa hồ đã quen với thái độ của Đường Hạo, *"Đường Hạo a, Tiểu Tam cũng nhanh đến sáu tuổi rồi. Năm nay Giác Tỉnh nghi thức hắn hắn cũng tham gia."*

Đường Hạo nhìn Đường Tam một cái, lạnh nhạt nói: *"Vậy thì tham gia đi. Là ngày nào đó? "*

Lão Kiệt Khắc đạo nói: *"Ngay ba ngày sau, đến lúc đó ta tới đón hắn."*Hắn nhìn Đường Hạo bộ dáng, rất rõ ràng là muốn nói, nếu dựa vào ngươi đưa hắn đi, chỉ sợ cũng chậm trễ.

Đường Hạo gật đầu, không để ý tới vị thôn trưởng này.

Đường Tam có chút tò mò hỏi: *"Kiệt Khắc gia gia, cái gì là Giác Tỉnh nghi thức? "*

Lão Kiệt Khắc nghiêm mặt nói: *"Chúng ta từng người đều có vũ hồn thuộc về chính mình, tới khoảng sáu tuổi liền tiến hành Giác Tỉnh nghi thức. Có vũ hồn, đối với chúng ta mỗi phương diện năng lực đều tăng cường. Cho dù là vũ hồn bình thường nhất, cũng sẽ có điều trợ giúp. Vạn nhất ngươi nếu sở hữu một cái xuất sắc vũ hồn, có thể tiến hành tu luyện, vậy, ngươi thậm chí có thể trở thành hồn sư. Giác Tỉnh nghi thức một năm mới có một lần, ta cũng không thể để ngươi bỏ lỡ. Là Nặc Đinh thành vũ hồn phân điện chấp sự đại nhân tự mình đến trợ giúp hài tử trong thôn chúng ta Giác Tỉnh. Vị chấp sự đại nhân kia chính là một vị hồn sư đạt đến Đại hồn sư cấp bậc."*

Lúc nói đến ba chữ Đại hồn sư, lão Kiệt Khắc trong mắt rõ ràng toát ra vẻ hâm mộ.

Đường Tam đối với hồn sư khái niệm chỉ là nghe nói qua một ít, lúc này bắt được cơ hội tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, hỏi tới: *"Đại hồn sư là ý tứ gì? "*

------oOo------

Chương 5: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão Kiệt Khắc đối với Đường Tam hiển nhiên rất kiên nhẫn, trong lòng lão, Đường Tam chính là đứa nhỏ hiểu chuyện nhất trong thôn này, thật khó tưởng tượng, một người cha như vậy sao lại có một người con như thế này.

"Đại hồn sư là xưng hiệu của cấp bậc Hồn sư. Hồn sư là nghề cao quí nhất trong cả đại lục, bọn họ có thể là những chiến sĩ cường đại, cũng có thể có những năng lực phụ trợ xuất sắc. Nhưng bất luận loại Hồn sư nào, cấp bậc đều là dựa theo cùng một loại xưng hiệu mà tiến hành xếp thứ tự."

"Hồn sư đều tự có vũ hồn lực của chính mình, căn cứ vào sự mạnh yếu của vũ hồn lực mà chia thành thập đại xưng hiệu. Mỗi một xưng hiệu lại chia làm mười cấp. Ban đầu khi mới nhập môn thì gọi là Hồn sĩ, chỉ cần sau khi vũ

hồn tỉnh giấc thì mỗi người đều là Hồn sĩ. Nếu vũ hồn có thể tu luyện, khi hồn lực đạt tới cấp mười một thì sẽ đạt tới xưng hiệu kế tiếp, cũng chính là Hồn sư. Còn Đại hồn sư, chính là cái đứng thứ ba trong toàn bộ dãy xưng hiệu. Khi đạt đến cảnh giới Đại hồn sư thì đã là một Hồn sư khá cường đại rồi. Tổng thể thập đại xưng hiệu là như vậy đó."

"Hồn sĩ, Hồn sư, Đại hồn sư, Hồn tôn, Hồn tông, Hồn vương, Hồn đế, Hồn thánh, Hồn Đấu La và Phong hào đấu la. Tên gọi Đấu La đại lục của chúng ta chính là bắt nguồn từ đây. Trong truyền thuyết, những Phong hào Đấu La đạt tới cửu cấp trở lên đều có thể tự lấy một phong hào cho mình, bọn họ đơn giản chính là những vô địch tồn tại."

Trong mắt lão ánh lên những tia kiêu ngạo, *"Như Thánh Hồn thôn chúng ta trăm năm trước lại đã từng xuất hiện một vị hồn thánh đệ bát đẳng. Trong toàn bộ Nặc Đinh thành, thậm chí trong cả Pháp Tư Nặc hành tỉnh, cũng là cực kì hiếm có."*

Đường Hạo bên cạnh bĩu môi nói: *"Lão Kiệt Khắc, đó chỉ là một truyền thuyết mà thôi."*

Tựa như bị chạm vào vẩy ngược, lão Kiệt Khắc đại nộ: *"Cái gì mà truyền thuyết, truyền thuyết cũng là từ sự thực mà ra. Đường Hạo, ngươi đến thôn đã có sáu năm thời gian rồi, hẳn là phải rõ ràng địa vị của vị Hồn Thánh kia trong lòng chúng ta. Còn để ta nghe được ngươi vũ nhục Hồn Thánh đại nhân một lần nữa, ta lập tức đuổi ngươi rời khỏi thôn. Nếu không phải vì nể mặt Tiểu Tam, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý đến cái ổ chó của ngươi sao?"*

Đường Hạo lại không hề tức giận, vẫn gõ gõ vào chiếc nông cụ trong tay như cũ, hệt như chẳng nghe thấy lời của Kiệt Khắc vậy.

Kiệt Khắc hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp đó mới quay sang nói với Đường Tam: *"Sau này ngươi ngàn vạn lần đừng có giống như cha ngươi, sa sút tinh thần thế này, được rồi, ta đi trước đây, ba ngày sau sẽ tới đón ngươi."*

Nói xong, lão Kiệt khắc tức giận rời khỏi lò rèn.

"Ba ba." Đường Tam kêu lên một tiếng thất thanh.

"Gì?" Đường Hạo lạnh lùng nhìn lại, thấy hàn ý trong mắt phụ thân, Đường Tam không thể không nuốt lại những lời vừa định nói, cúi đầu trở về phòng, tiếp tục luyện tập đánh cho đủ một vạn lần.

Màn đêm phủ xuống, ăn xong cơm tối, Đường Hạo lau miệng, theo thói quen đi ra ngoài, đối với hắn mà nói chuyện đi ra ngoài uống rượu đã trở thành thông lệ. Mà rượu hắn uống chính là loại rượu rẻ tiền nhất.

"Ba ba, chờ một chút." Đường Tam không kịp thu dọn chén đũa, vội gọi Đường Hạo lại.

"Làm gì hả?" Đường Hạo trừng mắt nhìn hắn. Mặc dù Đường Hạo chưa bao giờ đánh Đường Tam, nhưng không biết tại sao, Đường Tam thiên sanh đối với cha có chút sợ hãi. Đối với người sống qua hai kiếp người như hắn, loại cảm giác này cũng vô pháp thay đổi.

"Cái thứ đó, con rèn một vạn lần xong rồi!" Đường Tam nói

"Ồ!" Quang mang trong mắt Đường Hạo tựa như sáng thêm mấy phần: *"Cầm đến ta xem xem!"*

"Vâng!" Đường Tam vội vã chạy về phòng mình, rất nhanh đã bê một khối sắt ra.

Khối sắt toàn thân đen thui, mặc dù không ra hình thù gì, nhưng nhìn qua mỗi một mặt đều bóng loáng, ẩn hiện sắc đen. Khối sắt ước chừng bằng một phần bốn khối sắt đầu tiên. Đường Tam vận Huyền Thiên Công cầm nó mới không cảm thấy cố hết sức.

Đường Hạo cầm lấy khối sắt, đặt ở trước mắt mình, cẩn thận quan sát: *" Bây giờ ngươi đã hiểu rõ lời ta nói rồi chứ?"*

Đường Tam gật đầu: *"Bách luyện thành cương, phẩm chất của kim chúc có kém nhưng trải qua không ngừng tôi luyện, vậy thì sẽ biến thành ưu chất. Ba ba, người là muốn nói cho ta biết cái đạo lý này phải không?"*

Đường Hạo phát hiện, những ngày này nhi tử không ít lần khiến mình kinh ngạc, đưa khối thiết cho hắn nói: *"Vậy ngươi tiếp tục đi, đợi ngươi đen nó luyện thành còn nắm tay ta sẽ tới xem."*

Nói xong, hắn xoay người ra ngoài.

Theo lời hắn nói ban đầu, quai búa một vạn lần thì sẽ dạy Đường Tam cách tôi luyện, nhưng bây giờ hắn tựa hồ là đã nuốt lời. Có điều Đường Tam cũng chẳng để ý, hắn chỉ là nghĩ tới những lời Đường Hạo vừa nói.

"Lớn bằng nắm tay?" Khối sắt lớn như vậy, thật sự có thể tôi luyện trở thành nhỏ bằng nắm tay sao? Mặc dù thể tích chỉ còn có một phần tư so với ban đầu, nhưng Đường Tam lại rất rõ ràng, theo sự tôi rèn không ngừng, mật độ sắt trong thiết khối sẽ càng lúc càng lớn, thể tích muốn thu nhỏ lại cũng càng thêm khó khăn. Muốn đem nó tôi luyện đến mức chỉ còn nắm tay lớn nhỏ cũng không phải chỉ quai búa vạn lần là có thể làm được

Bách luyện thành cương, vậy vạn luyện sẽ thành cái gì chứ? Đường Tam trong mắt lóe lên một đạo quang mang, chân vừa khẽ động người đã đi vào trong phòng mình. Rất nhanh sau đó tiếng đinh đinh đang đang từ lò rèn lại vang lên

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, theo thường lệ Đường Tam vẫn lên trên đỉnh núi làm công việc của mình, về đến nhà, ngoại trừ việc nấu cơm thì thời gian còn lại dùng cho việc luyện khối sắt. Khối sắt cũng có thể tính là cứng cáp. Tốc độ quai búa ngày càng tăng. Huyền thiên công trợ giúp hắn rất nhanh khôi phục thể lực, duy trì không ngừng quá trình rèn luyện này.

Tiểu Tam, gia gia đến đón ngươi đây*". Lão kiệt khắc đi đến lò rèn. Có thể vì khó chịu đối với Đường Hạo, hắn thậm chí không có đi vào mà đứng ở bên ngoài gọi Đường Tam.*

*Đường Tam nhìn thoáng qua, phụ thân hắn vừa mới ăn xong điểm tâm. Đường Hạo lãnh đạm nói: "*Đi đi, đừng chậm trễ nấu cơm trưa"

------oOo------

Chương 6: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam đáp ứng một tiếng, lúc này mới đi ra tiệm rèn.

Dưới dẫn dắt của lão Kiệt Khắc, Đường Tam đi theo hắn tới chính Vũ Hồn Điện ở chính giữa thôn. Đương nhiên, Vũ Hồn Điện này bất quá chỉ là một gian mộc ốc lớn một chút mà thôi.

Bởi vì mỗi người đều có Vũ Hồn, hàng năm đều sẽ có đứa nhỏ tiến hành Vũ Hồn Giác Tỉnh. Cho nên, tại mọi nơi trên Đấu La đại lục đều có thể chứng kiến thân ảnh của Vũ Hồn Điện. Đương nhiên, đó chỉ là phân điện mà thôi. Đẳng cấp cũng bất đồng.

Năm nay Thánh Hồn Thôn tiến hành Vũ Hồn Giác tỉnh tổng cộng có tám đứa nhỏ, Đường Tam được lão Kiệt Khắc dẫn tới là người cuối cùng.

Những đứa nhỏ trong thôn đều không để mắt tới Đường Tam, hiềm bần ái phú không chỉ là trong quý tộc mới có, tình huống của bình dân ngược lại càng thêm rõ ràng. Còn Đường Tam thân mình lưỡng thế làm người, tuổi thực tế đã vượt qua ba mươi, tự nhiên cũng không muốn cũng những đứa nhỏ này liên hệ. Đối với hắn mà nói, có thời gian dư thừa không bằng dùng để tu luyện. Bởi vậy, hắn cũng không có bạn đồng niên.

Ngoại trừ thôn trưởng Kiệt Khắc và tám đứa nhỏ đã đến đông đủ ra, trong Vũ Hồn Điện còn có một thanh niên, người này nhìn qua bộ dáng hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo thật là tuấn lãng. Một thân trang phục màu trắng, sau lưng là áo choàng màu đen, trước ngực, ở vị trí chính giữa có một chữ hồn cỡ nắm tay. Đây là trang phục tiêu chuẩn của nhân viên của Vũ Hồn Điện,

Trên ngực trái, có một huy chương điêu khắc hình trường kiếm, trên huy chương có tổng cộng ba thanh trường kiếm lần lượt thay đổi. Kiệt Khắc

dường như đối với Hồn sư rất quen thuộc, số lượng ba thanh đại biểu Hồn sư đệ tam đẳng xưng hào Đại hồn sư, còn thanh trường kiếm đại biểu vị này chấp sự đến từ vũ hồn điện là một gã Chiến hồn sư.

"Người khỏe không, tôn kính Chiến hồn đại sư, lần này lại làm phiền người rồi." Lão Kiệt Khắc cung kính hướng người trẻ tuổi hành lễ.

Người trẻ tuổi trên lông mày lộ vẻ thản nhiên kiêu ngạo, hất hàm bất đạm thoáng khom người, xem như hoàn lễ: *"Thời gian của ta không nhiều lắm, bây giờ bắt đầu luôn đi."*

Lão Kiệt Khắc nói: *"Tốt lắm, bọn nhỏ, vị này là Chiến hồn đại sư đến từ Nặc Đinh thành. Kế tiếp, hắn sẽ dẫn các ngươi mở ra vũ hồn của mình. Các ngươi nhất định phải phối hợp tốt với đại sư tiến hành Vũ Hồn Giác Tỉnh, gia gia kỳ vọng trong các ngươi có người có thể trở thành Hồn sư."*

Người trẻ tuổi có chút không nhịn được nói: *"Được rồi, ngươi năm ngoái cũng nói mấy câu này. Trở thành Hồn sư thật sự dễ dàng vậy sao? Ta đã đi qua sáu thôn trang, một người sở hữu hồn lực cũng không có. Cũng không có vũ hồn thích hợp."*

Lão Kiệt Khắc trong mắt toát ra một tia buồn bã, thở dài một tiếng nói: *"Đúng vậy! Chỉ có các người kế thừa các đại tông môn mới dễ dàng trở thành Hồn sư. Chúng ta là người thường, thật sự quá khó khăn."* Một bên phe phẩy đầu, hắn đi ra Vũ Hồn Điện.

Ánh mắt người trẻ tuổi rơi vào trên người tám đứa nhỏ trước mặt, làm Vũ Hồn Điện tuần tra chấp sự, trợ giúp người thường tiến hành Vũ Hồn Giác tỉnh là công tác của hắn, đã sớm quen thuộc rồi. *"Bọn nhỏ, xếp thành một hàng."* Đối với những đứa nhỏ này, thái độ của hắn ôn hòa, ấm áp hơn.

Tám đứa nhỏ xếp thành một hàng dọc trước mặt người trẻ tuổi, Đường Tam đứng ở đầu bên trái. Vóc người hắn so với những đứa nhỏ khác gầy yếu hơn một chút.

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: *"Ta gọi là Tố Vân Đào, hai mươi sáu cấp Đại Hồn Sư, là người dẫn dường của các ngươi. Bây giờ ta sẽ đối với các ngươi*

tiến hành Vũ Hồn Giác Tỉnh. Nhớ kỹ, bất luận phát sinh cái gì đều không nên sợ hãi."

Vừa nói, Tốt Vân Đào vừa mở cái bao của mình ở trên bàn, từ bên trong lấy ra hai kiện đồ vật, sáu tảng đá hình tròn đen thui và một lam thủy tinh cầu lóe sáng.

19.Tố Vân Đào để sáu tảng đá màu đen trên mặt đất bày ra một cái hình lục giác, sau đó bảo đứa thứ nhất bên phải đứng ở trong đó.

"Không cần sợ hãi, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ." Vừa nói, con mắt Tố Vân Đào đột nhiên sáng bừng lên, trước ánh mắt kinh hãi của bọn trẻ, hắn khẽ quát một tiếng. *"Độc Lang, phụ thể."*

Một làn thanh quang nhàn nhạt đầu tiên từ giữa my tâm của hắn phóng thích ra, theo vị trí my tâm hướng lên, tiến vào phát kế nội.

Tố Vân Đào tóc vốn là màu đen, sau khi thanh quang rót vào, trong nháy mắt biến thành màu xám, hơn nữa rất nhanh biến dài, bộ lông cùng màu xuất hiện trên hai tay hắn, đồng thời thân thể hắn tựa hồ so với trước kia bành trướng rất nhiều. Toàn thân sung mãn cơ nhục.

Trang phục đặc biệt của Vũ Hồn Điện co dãn rất tốt, cũng không vì thân thể hắn hóa lớn mà rách nát. Con mắt Tố Vân Đào đã biến thành màu xanh biếc sâu kín, hai tay mười ngón lộ ra lợi trảo lóe ra hàn quang nhàn nhạt. Hai vòng quang hoàn từ dưới chân hắn lượng khởi, không ngừng di động từ dưới chân lên đỉnh đầu. Trong đó một là màu trắng, cái còn lại là màu vàng. Hết sức quỷ dị.

Nam hài bị hắn gọi đứng giữa tảng đá màu đen, mắt thấy Tố Vân Đào thân thể biến hóa, nhất thời kêo lên một tiếng *"A"* Sợ hãi chạy trốn.

Tố Vân Đào trong mắt tỏa quang mang màu xanh, ánh mắt quả thật dọa người, một tay bắt được đứa nhỏ kia: *"Đừng nhúc nhích. Không cần sợ, là Vũ Hồn của ta, Độc Lang. Nếu sau này các ngươi có ai có thể trở thành một gã Hồn sư cũng sẽ biết sử dụng năng lực đồng dạng."*

Duy nhất không tính là quá sợ hãi cũng chỉ có Đường Tam, bất quá lúc Tố Vân Đào trên người xuất hiện biến hóa, hăn lập tức công vận toàn thân,

Kinh ngạc và so sánh, Đường Tam trong lòng càng tò mò, trên người xuất hiện bộ lông màu xám, con mắt màu xanh biếc, quả nhiên là đặc thù của sói, chẳng lẽ Vũ Hồn phụ thể là người sẽ biến thành lang yêu? Không, không đúng, hắn là năng lực lang của chính mình. Vậy chức nghiệp hồn sư này là lợi dụng năng lực Vũ Hồn..

Lần đầu tiên, Đường Tam phát hiện chính mình đối với chức nghiệp hồn sư này sinh ra hứng thú, hắn bây giờ có chút không kiên nhẫn muốn biết vũ hồn của mình là cái gì.

Tố Vân Đào hai tay nhanh chóng đánh ra, sáu đạo lục quang nhàn nhạt rót vào trong sáu tảng đá màu đen trên mặt đất, nhất thời, một tầng quang hoa từ trong sáu tảng đá phóng thích ra, hình thành một cái đạm kim sắc quang tráo (vòng ánh sang màu vàng nhạt), mang đứa nhỏ trước đó bao phủ vào bên trong.

------oOo------

Chương 7: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết vì sao, đứa trẻ vừa rồi còn đang khóc lóc vừa bị quang mang màu vàng nhạt đó bao phủ lên liền lập tức bình tĩnh trở lại, có chút ngây ngốc đứng đó.

Từng điểm từng điểm màu vàng từ tảng đá màu đen dưới mặt đất bay ra, lại tiến nhập vào trong thân thể thằng bé.

Thân thể thằng bé bắt đầu khẽ run rẩy lên, muốn kêu lên nhưng lại không thể kêu thành tiếng.

"Đưa tay phải của ngươi ra." Đôi mắt trong veo xanh biếc của Tố Vân Đào nhìn chăm chăm vào thằng bé, uy nghiêm ra lệnh.

Thằng bé đưa tay phải ra theo ý thức, lập tức, tất cả điểm sáng đều ào ra, sau khoảnh khắc, một thanh liêm đao (liêm đao: cái liềm) xuất hiện trong lòng bàn tay nó.

Xem ra, liêm đao này tuyệt không phải là quang ảnh hư ảo, mà nó thực sự tồn tại.

Tố Vân Đào nhíu nhíu mày: *"Là khí vũ hồn, liêm đao cũng có thể làm vũ khí sao? Chắc là miễn cưỡng thì cũng có thể."*

Kim quang dần dần thu liễm, nam hài có chút giật mình nhìn chiếc tiểu liêm đao không lớn trong tay kia, chẳng biết phải làm sao.

Tố Vân Đào nói: *"Vũ hồn của ngươi là liêm đao, là khí vũ hồn. Đến đây, để ta thử xem xem ngươi có hồn lực hay không. Nếu có hồn lực, cho dù là khí vũ hồn cũng có thể trở thành Chiến hồn sư. Dù sao liêm đao cũng có lực công kích nhất định."*

"Đại, đại sư, ta nên làm thế nào?" Nam hài khiếp sợ hỏi.

Tố vân Đào lạnh nhạt nói: *"Dùng ý niệm thu hồi vũ hồn. Sau này khi nào muốn sử dụng thì dùng ý niệm kêu gọi nó ra."*

Nam hài thử nửa ngày mới đưa tay thu hồi liêm đao được, Tố Vân Đào đưa một lam thuỷ tinh cầu đưa tới trước mặt hắn, ý bảo hắn đưa tay phải đặt lên trên.

Nam hài còn non nớt đưa bàn tay nhỏ bé cùng với lang trảo của Tố Vân Đào phân biệt chia ra đặt trên dưới thuỷ tinh cầu, nhìn qua sự đối lập cực kỳ rõ ràng.

Sau chốc lát, Tố Vân Đào có chút thất vọng nói: *"Không có hồn lực, ngươi không thể trở thành Hồn sư, hãy qua một bên trước đi!"*

Cũng là một màn như vậy tiếp tục xảy ra, trước sau lại có vũ hồn của năm hài tử được đánh thức. Vũ hồn của bọn họ để là một vài loại nông cụ như cái cuốc hay cái liềm, đến cả một cái thú vũ hồn cũng đều không xuất hiện. Còn về hồn lực, cũng đều vì Tố Vân Đào phán định là không có.

Đến lượt hài tử thứ bảy, cũng chính là người cuối cùng đứng trước Đường Tam.

Liên tục làm những nghi lễ đó, Tố Vân Đào tựa như đã có chút mệt mỏi rồi, nhưng hắn vẫn cố sức chuẩn bị giúp tám hài tử này đều hoàn thành quá trình giác tỉnh.

Kim sắc quang điểm tụ lại, lần này, cuối cùng cũng không phải là nông cụ nữa mà xuất hiện biến hóa. Một cọng cỏ nhỏ màu lam nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay của nữ hài tử này, nhẹ nhàng bay lượn qua.

Đường Tam mơ hồ cảm giác được, loại cỏ nhỏ màu lam này tựa hồ chính mình đã gặp qua. Rất nhanh, hắn nghĩ tới loại cỏ gọi là lam ngân thảo, trong thôn có thể tuỳ ý thấy được, nguyên lai loại cỏ này phổ biến như thanh thảo ở thế giới tiền thế, ngoại trừ sức sống tương đối ương ngạnh cũng không có tác dụng gì khác. Bất quá do cô gái nhỏ bên ngoài có tầng hào quang đạm kim sắc, cho nên hắn mới nhìn sơ qua không nhận ra được.

Mặc dù không phải nông cụ, Tố Vân Đào trong mắt thất vọng nhưng lại càng thêm rõ rang: *"Phải nói là vô dụng vũ hồn. Không có lực công kích, không có lực phòng ngự, không có phụ trợ năng lực. Lam ngân thảo coi như là hình thái vũ hồn vô dụng tiêu chuẩn."* Vừa nói hắn vừa theo trình tự cầm thủy tinh cầu đến phía nữ hài trước mặt, chính hắn cũng dự đoán trước như vậy, vẫn chưa có hồn lực xuất hiện.

Rốt cuộc đã đến phiên Đường Tam, không cần Tố Vân Đào gọi, hắn đã tiến trước vào trung tâm của sáu khỏa hắc thạch.

Theo sáu đạo hồn lực của Tố Vân Đào rót vào, quang mang màu vàng nhạt lại bắt đầu sáng lên.

Ấm áp, ssaay là cảm giác đầu tiên của Đường Tam, cả người phảng phất

được bao bọc trong một thế giới ấm áp, nói không hết sự thoải mái. Khó trách, đứa nhỏ đó bị quang mang vàng nhạt bao quanh lại ổn định được tâm tình.

Khí tức ấm áp hướng vào trong cơ thể thẩm thấu, Đường Tam rõ ràng cảm giác được, nội lực Huyền Thiên Công của mình tựa hồ có rất nhỏ biến hóa, ngay sau đó, dưới sự ddieuf khiển của năng lượng ấm áp đó, trong cơ thể tựa hồ có vật gì đó bị nghiền nát ra, tất cả khí tức ấm áp trong nháy mắt chạy thẳng tới bàn tay mình.

Mắt Tố Vân Đào đột nhiên sáng bừng lên, bởi một vầng kim sắc hào quang rực sáng, lúc này đây điểm ánh sáng kim sắc xuất hiện so với các hài tử trước là lớn hơn rất nhiều, hắn mơ hồ cảm giác được, rốt cuộc thì cũng xuất hiện một người có cường đại vũ hồn, tâm tình hắn bỗng chốc trở nên hưng phấn.

Đối với Vũ hồn điện Chấp sự phụ trách Vũ hồn giác tỉnh như bọn họ mà nói, nếu có thể giác tỉnh them một đứa nhỏ có tiềm lực phi phàm, lại đem nó lạp nhập (tham gia) vào trong Vũ hồn điện, có thể thu được không ít đánh giá tốt, đối với việc thăng chức có lợi rất lớn.

Nhưng rất nhanh Tố Vân Đào đã thất vọng rồi.

Đường Tam giơ tay phải lên theo ý thức, cái hắn nhìn thấy là một màu lam. Màu làm như vậy, hôm nay đã là lần thứ hai xuất hiện trong Vũ hồn điện của thôn này.

Lam ngân thảo, giống hệt với Lam ngân thảo của nữ hài trước đó. Tiêu chuẩn tồn tại của phế vũ hồn.

Tô Vân Đào bất đắc dĩ nói: *"Ngươi là một phế Vũ Hồn, xem ra đến Thánh Hồn thôn lần này đã lãng phí thời gian rồi. Hài tử, các ngươi có thể đi được rồi."* Vừa rồi, một lượng lớn kim sắc quang điểm xuất hiện mang đến cho hắn hy vọng rất lớn, nhưng cuối cùng chỉ xuất hiện lam ngân thảo, cảm giác hụt hẫng làm cho Tố Vân Đào có chút khó chịu.

"Thúc thúc, người còn chưa tiến hành kiểm tra hồn lực cho ta mà." Đường Tam nhìn Tố Vân Đào đã muốn thu khối thủy tinh cầu màu lam đó lại, vội

vàng nhắc nhở hắn.

Tố Vân Đào đến đầu cũng chẳng quay lại: *"Không cần thử nữa. Loại phế vũ hồn như Lam ngân thảo này, ta còn chưa thấy qua ai như vậy mà xuất hiện hồn lực cả."*

"Để cho ta thử được không thúc thúc?" Đường Tam kiên trì nói. Sự ấm áp mà kim quang mang tới khi vận chuyển trong cơ thể hắn đem lại một cảm giác rất kì dị, cánh cửa lớn đã mở ra đó khiến hắn cảm giác được Huyền Thiên công của mình tựa hồ đã phát sinh những biến hóa rất nhỏ. Đồng thời, hắn cũng rất muốn biết, nội lực của mình và cái thế giới vũ hồn này rốt cuộc có gì bất đồng.

Tố Vân Đào sững sờ một chút, lúc này mới xoay người lại, đối diện với mục quang bình tĩnh mà kiên định của Đường Tam. Trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này tựa hồ như có chút không giống người thường.

------oOo------

Chương 8: Phế Vũ Hồn Dữ Tiên Thiên Mãn Hồn Lực (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Được thôi." Thử một chút hồn lực cũng không lãng phí quá nhiều thời gian. Vừa nói, hắn vừa đưa lam thủy tinh cầu tới trước mặt Đường Tam.

Dựa theo phương pháp mà Tố Vân Đào đã dạy, Đường Tam khống chế Lam ngân thảo của mình thu hồi vào trong cơ thể, hắn phát hiện việc này cũng không khó, chỉ cần mình dựa theo như sự khống chế của Huyền Thiên Công, đem công lực thu hồi là có thể làm được. Đồng thời hắn phát hiện, lúc Lam ngân thảo xuất hiện tựa hồ Huyền Thiên Công của mình cũng xuất ra, phảng phất cây cỏ màu lam chính là từ Huyền Thiên Công ngưng tụ mà thành.

Tay vừa mới tiếp xúc vào lam thủy tinh cầu thì thân thể Đường Tam kịch liệt run rẩy một chút, hắn giật mình phát hiện, khỏa màu lam thủy tinh cầu nhìn

rất đẹp mắt kia dĩ nhiên cũng có thật lớn hấp lực, nội lực của mình phảng phất như tìm được một lỗ thoát mà mãnh liệt xuất ra. Hắn muốn tránh, nhưng làm thế nào cũng không tránh được cỗ hấp lực kia.

Đồng dạng giật mình cong có Tố Vân Đào, trong khi hắn đang tại Thánh Hồn thôn thực hiện lần kiểm tra cuối cùng để lấy lệ thì đột nhiên lam thủy tinh cầu trong tay sáng lên, lam quang chói mắt bắt đầu từ một điểm trong nháy mắt lan tràn ra, nháy mắt công phu, ánh sáng của khỏa thủy tinh cầu giống như bảo thạch phát quang. Vầng sáng màu lam nhạt lộ ra, không nói lên lời sự động lòng người.

Dựa theo truyền thống của thi kiểm tra, chỉ cần thủy tinh cầu xuất hiện một chút phản ứng, cho dù là một tia quang mang, cũng chứng minh được là người làm kiểm tra có hồn lực tồn tại, mà thủy tinh cầu trước mắt lóng lánh như thế, quang mang chói mắt như thế thì chỉ có một giải thích.

"Trời ạ, dĩ nhiên lại là tiên thiên mãn hồn lực" Thanh quang lại từ trên người Tố Vân Đào phóng thích, thủy tinh cầu tương bàn tay của Đường Tam văng ra, lúc này, ánh mắt hắn nhìn nam hài nhi này đã hoàn toàn bất đồng. Phảng phất như là đang nhìn một con quái vật.

Đường Tam tự nhiên cũng phát hiện ra tình huống của mình và mấy đứa trẻ thi kiểm tra bất đồng, nghi hoặc hỏi: *"Thúc thúc, cái gì là tiên thiên mãn hồn lực?"*

Tố Vân Đào ngốc trệ nhìn hắn, sau nhận ra và giải thích rằng: *"Mỗi người tại lúc vũ hồn lực thức tỉnh trừ việc chính hình thái quyết định nó cường đại hay không dĩ ngoại,hồn lực nhiều ít bao nhiêu cũng rất quan trọng. Đại đa số những người đang ở thời điểm vũ hồn thức tỉnh không có hồn lực tựa như mấy đứa nhỏ này vậy. Bọn họ nhất định cả đời không cách nào trở thành Hồn sư. Mà chỉ cần có hồn lực xuất hiện, dù chỉ một tia, đều cũng có thể thông qua minh tư tiến hành tu luyện, mà khi vũ hồn giác tỉnh, hồn lực nhiều ít bao nhiêu rất trọng yếu, quyết định Hồn sư khởi đầu tu luyện cao hay thấp, hồn lực tiên thiên càng cao, sau này tu luyện tốc độ càng nhanh chóng, đồng thời bởi vì bước khởi đầu cao cũng tự nhiên lĩnh hội trước người khác. Vì tiên thiên mãn hồn lực chính là tại lúc vũ hồn giác tỉnh là lúc tiên thiên có khả năng đạt tới cao nhất hồn lực."*

"Cao nhất hồn lực?" Đường Tam nhìn Tố Vân Đào, tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn không biết hồn lực của mình thế nào, nhưng có thể khẳng định là lam thủy tinh cầu kiểm trắc kia hấp thu chính là nội lực Huyền Thiên Công của mình. Chẳng lẽ bảo rằng nội lực của mình ở thế giới này biễn thành hồn lực?

Có lẽ là bởi vì tiên thiên mãn hồn lực Đường Tam cấp tố vân đào mang đến không nhỏ đích kinh hãi, không thấy phiền liền giải thích: *"Vũ hồn cấp bậc của chúng ta là như thế này, mỗi thập cấp là một xưng hiệu. Chỉ cần sau khi vũ hồn giác tỉnh, có thể tự xưng là Hồn sĩ. Đương nhiên là nhất cấp Hồn sĩ. Dựa theo vũ hồn lực mạnh yếu để phân cấp bậc. Vì tiên thiên mãn hồn lực, hay chính là lúc vũ hồn giác tỉnh, hồn lực có thể đạt tới tiên thiên cao nhất thập cấp cảnh giới. Ta còn chưa bao giờ gặp quá người có tiên thiên mãn hồn lực, lúc đầu ta giác tỉnh cũng bất quá là nhị cấp hồn lực mà thôi."*

Đường Tam lúc này tinh thần đã hồi phục trở lại. Thật vất vả mới tìm được một vị Hồn sư chân chính, tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua, vội hỏi ngay nghi hoặc trong lòng mình: *"Vũ hồn lực tiên thiên chỉ có thể đạt đến cấp mười thôi sao? Không thể cao hơn nữa?"*

Thanh quang toàn thân thu liễm, Tố Vân Đào thu lại vũ hồn phụ thể: *" Đương nhiên là không thể, thực lực của Hồn sư tăng lên không phải dễ dàng. Mỗi lần vượt qua một cấp xưng hiệu, không chỉ phải có vũ hồn lực phải đạt đến đỉnh phong của xưng hiệu đó, đồng thời còn cần phải có được một hồn hoàn. Không có hồn hoàn, cho dù ngươi có tiếp tục cố gắng tu luyện cũng không có khả năng tiến vào xưng hiệu kế tiếp. Nên giống như ngươi bây giờ vậy, vì tiên thiên hồn lực đã đạt đến giới hạn, hồn lực của ngươi muốn tiếp tục tăng lên, sẽ không cần phải minh tưởng mà trước tiên cần phải có được một hồn hoàn. Sau khi tiến vào tầng kế tiếp mới có thể tiếp tục tu luyện".*

Đường Tam chợt nói: *"Hồn hoàn chính là vòng sáng trên người ngươi vừa rồi phải không? Ngươi là cấp thứ hai mươi sáu nên có hai hồn hoàn?"*

Tố Vân Đào gật đầu nói: *"Đúng là như vậy, tình huống của ngươi rất đặc thù, tiên thiên hồn lực đã tới giới hạn, đúng là thiên tài trăm năm khó gặp. Đáng tiếc, thật sự là rất đáng tiếc. Cư nhiên là một phế vũ hồn. E rằng vũ*

hồn của ngươi chỉ là một kiện nông cụ đã mạnh hơn so với vũ hồn bỏ đi Lam Tâm Thảo nhiều. Nếu như vậy, ta đã có thể...."

Hắn không nói gì thêm, nhưng Đường Tam mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn. Chỉ là bức màn bí ẩn trong lòng hắn lại phảng phất được vén lên một đoạn nữa

Đường Tam vẫn chính là một người hay tự suy nghĩ, tiền thế đã như vậy, đời này cũng vẫn không đổi. Theo lời Tố Vân Đào nói, hồn lực cùng nội lực của mình là tương đồng. Vậy khi tới thế giới này thì nội lực được chuyển thành hồn lực, mà Huyền Thiên công của mình không cách nào tiến vào đệ nhị trọng cảnh giới là bởi vì Hồn hoàn. Nói cách khác, muốn đề cao phải giống như Hồn sư có được Hồn hoàn mới được. Nhưng Hồn Hoàn là cái gì đây?

Đường Tam đang muốn hỏi tiếp, thì Tố Vân Đào đã lôi mình đi hướng ra bên ngoài.

"Lão Kiệt Khắc"

Cửa mở, lão Kiệt Khắc vẻ mặt khẩn trương hỏi Tố Vân Đào: *"Đại sư, sao rồi, năm nay thôn chúng ta liệu có đứa nhỏ nào có thể trở thành Hồn sư không?"*

Tố Vân Đào liếc mắt nhìn hắn, thở dài một tiếng nói: *"Có thì có một, chỉ là có điều đáng tiếc."*

Mắt Lão Kiệt Khắc toát ra thần sắc kinh nghi bất định, dò hỏi: *" Đại sư, vậy cuối cùng là..."*

Tố Vân Đào nói: *"Tám đứa nhỏ năm nay, chỉ có một đứa sở hữu hồn lực, lại là tiên thiên mãn hồn lực, đáng tiếc là, vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo. Ngươi đã minh bạch chưa?"*

"Lam ngân thảo? Tiên Thiên mãn hồn lực? Trời ạ." Trên mặt lão Lão Kiệt Khắc hiện lên sự thất vọng so với Tô Vân Đào còn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Hắn cũng làm thôn trưởng này cũng đã nhiều năm, tự nhiên rõ ràng tiên thiên mãn hồn lực có ý nghĩa như thế nào. Mà tiên thiên mãn hồn lực lại

có vũ hồn là Lam ngân thảo thì thật sự là.....

"Đại sư, Lam ngân thảo thật sự là không có cách nào tu luyện sao?" Lão Kiệt khắc nhíu mày hỏi.

Tố Vân Đào có thể cảm nhận được tâm tình lão Kiệt Khắc, nên cũng không có bộ dáng kiêu ngạo, vỗ vai lão Kiệt Khắc nói: *"Cũng không phải hoàn toàn không thể tu luyện. Chỉ là, ngươi cho rằng Lam ngân thảo theo vũ hồn tăng lên, rồi sẽ tiến hoá thành hình thái gì đây? Phế vũ hồn cuối cùng cũng là phế vũ hồn. Cho dù thành Hồn sư được, sợ rằng cũng chỉ là phế hồn sư. Tiên thiên mãn hồn lực thật sự là đáng tiếc. Được rồi, ta đi trước, còn phải đến thôn kế tiếp nữa."*

Tố Vân Đào cuối cùng không đợi Đường Tam tiếp tục hỏi mà rời khỏi thôn, không có Tố Vân Đào, Đường Tam chỉ có thể chạy đến trước Kiệt Khắc, hỏi về vấn đề mà hắn đang rất muốn biết: *"Kiệt Khắc gia gia, hồn hoàn là cái gì? Phải thế nào mới thu được hồn hoàn?"*

Lão Kiệt Khắc tựa hồ vẫn còn đang đắm trong cuộc nói chuyện với Tố Vân Đào, trả lời một cách vô thức: *"Ta cũng không biết hồn hoàn là gì, muốn đạt được hồn hoàn, dường như phải săn giết hồn thú. Đó là việc làm rất nguy hiểm, chỉ có Hồn sư mới tiến hành."*

------oOo------

Chương 9: Song Sinh Vũ Hồn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nga" Hồn hoàn, hồn thú, hai cái tên mới này không ngừng quanh quẩn trong lòng Đường Tam. Mặc dù hắn không dám chắc mình đoán có chính xác hay không, nhưng Huyền Thiên Công vẫn không cách nào đột phá bình cảnh, Hồn hoàn này hiển nhiên la một cái cửa để đột phá.

Lúc này, Kiệt Khắc đã khôi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn về phía Đường Tam, kinh ngạc nói: *"Tiểu Tam, ngươi có phải hay không là cái tiểu tử kia*

mà Đại sư nói là có tiên thiên mãn hồn lực, vũ hồn Lam ngân thảo?"

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Là ta."*

Lão Kiệt Khắc ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn Đường Tam: *"Tiểu Tam, không nghĩ tới thiên phú của ngươi lại xuất sắc như vậy, đáng tiếc, ngươi có một ba ba như vậy, không có vũ hồn tốt truyền thừa cho ngươi. Nếu không, nói không chừng ngươi có thể trở thành Hồn Thánh thứ hai của thôn chúng ta. Ngươi nói cho gia gia, ngươi có nguyện ý đi tới trường chuyên môn để học tập phương pháp tu luyện của Hồn sư? Chỉ có nơi đó mới có các loại tri thức chuẩn xác nhất về vũ hồn."*

Đường Tam lúc này đã sinh ra hứng thú mạnh mẽ đối với vũ hồn, nhất là vũ hồn này cùng Huyền Thiên Công của bản thân hắn có liên quan, nhưng hắn như trước không dám trực tiếp trả lời một cách khẳng định: *"Kiệt Khắc gia gia, cái này hỏi ba ba ta mới được."*

Khiệt Khắc chợt tỉnh ngộ lại, dù đứa nhỏ có hiểu truyện thì cuối cùng vẫn là một đứa nhỏ, nói như thế nào cũng phải tuân theo ý kiến của Đường Hạo mới được.

Trong mắt toát ra vài phần quang mang kiên định, mặc dù hắn không muốn đi gặp cái tên lạp tháp quỷ kia (tên quỷ bẩn thỉu – nghĩa đen), nhưng vì thôn có thể lại xuất ra một gã Hồn sư, hắn cũng bất chấp.

"Đi thôi, Tiểu Tam, gia gia đưa ngươi về nhà." Lão Kiệt Khắc trước đem những đứa trẻ để cho cha mẹ chúng đón về, sau mới mang theo Đường Tam về tiệm rèn.

Buổi sáng, theo lệ là thời gian ngủ của Đường Hạo, tiệm rèn rất yên tĩnh.

"Đường Hạo, Đường Hạo." Lão Kiệt Khắc mặt kệ Đường Hạo có đang ngủ hay không, đối với tên thợ rèn lạp tháp này, hắn thật sự là rất không ưa. Nếu không phải hắn chế tạo nông cụ với giá rất rẻ thì hắn đã mang Đường Hạo đá ra khỏi thôn rồi.

Một bên gọi Đường Hạo, ánh mắt lão Kiệt Khắc xẹt qua chung quanh, vốn

muốn tìm cái ghế để ngồi xuống, nhưng nhìn mọi thứ rách rách nát nát, hắn thật sự không có dũng khí để kéo qua. Tuổi hắn đã không còn nhỏ nữa, cũng không muốn ở chỗ này cân chiết cốt đoạn (gân đứt xương gãy)

"Ai đang hô to gọi nhỏ vậy?" Thanh âm của Đường Hạo thoáng mang theo chút tức giận, vén rèm cửa lên, chậm rãi đi ra.

Đầu tiên hắn thấy được nhi tử của mình, sau mới chuyển ánh mắt qua người lão Kiệt Khắc: *"Lão Kiệt Khắc, làm gì?"*

Kiệt Khắc không tức giận nói: *"Hôm nay là ngày nhi tử của ngươi giác tỉnh vũ hồn, ngươi không biết có bao nhiêu trọng yếu? Người khác đều là cha mẹ cùng nhau đưa đi, nhưng mà ngươi có thể đi không, hay vẫn là cái bộ dạng như cũ."*

Đường Hạo phảng phất như không nghe được lão Kiệt Khắc châm chọc, ánh mắt lại nhìn về phía nhi tử: *"Tiểu Tam, vũ hồn giác tỉnh của ngươi thế nào? Là cái gì?"*

Đường Tam nói: *"Ba ba, là Lam ngân thảo."*

"Lam ngân thảo?" Khồn biết tại sao, Đường Hạo luôn luôn không cảm thấy hứng thú gì với ngoại vật, nhưng trong khi nghe đến ba chữ này thì thân thể đột nhiên run lên một chút, trong mắt cũng toát ra một tia quang mang đặc thù.

Vẻ mặt của Đường Hạo biến hóa chỉ có Đường Tam chú ý tới, lão Kiệt Khắc tự nhiên sẽ không quản vẻ mặt của một lạp tháp thợ rèn, trực tiếp nói: *"Mặc dù là Lam ngân thảo, nhưng Tiểu Tam chính là tiên thiên mãn hồn lực. Đường Hạo, ta đã quyết định, thôn năm nay sẽ cấp cho Tiểu Tam một cái công độc sanh danh ngạch (cái này như kiểu là có một xuất đi học ấy). Để cho hắn tới sơ cấp Hồn sư học viện tại Nặc Đinh Thành học tập. Thôn sẽ bao cấp lộ phí."*

"Lam ngân thảo, Lam ngân thảo." Đường Hạo thì thài hai câu, mạnh mẽ ngước đầu lên, trong mắt toát ra quang mang kiên định mà Đường Tam chưa bao giờ gặp, trầm giọng nói: *"Không được."*

"Ngươi nói cái gì? Ta không nghe lầm chứ?" Kiệt Khắc ngoáy ngoáy cái lỗ tai của mình, giật mình nhìn Đường Hạo: *"Ngươi hẳn là biết cơ hội này quý giá như thế nào? Thánh Hồn thôn chúng ta sợ là đã từng xuất ra một Hồn Thánh, một năm cũng chỉ có một danh nghạch, các thôn khác, phải hai, ba thôn mới được hưởng một cái danh nghạch, ngươi có biết hay không? Đây chính là cơ hội tốt. Nói không chừng, sau này Tiểu Tam có thể trở thành người thượng nhân (cái này bạn không hiểu lắm, tiếng anh là leading – người lãnh đạo, có lẽ là người ở tầng lớp trên)."*

Đường Hạo lạnh lùng nhìn lão Kiệt Khắc một cái: *"Người ở tầng lớp trên có tác dụng gì? Ta chỉ biết là, nếu nó đi, sẽ không có ai nấu cơm cho ta ăn. Lam ngân thảo, ngươi cho rằng Lam ngân thảo vũ hồn có thể tu luyện thành cái gì? Nó chỉ là một cái phế vũ hồn."*

Lão Kiệt Khắc tức giận nói: *"Nhưng hắn là tiên thiên mãn hồn lực, chỉ cần có được một cái Hồn hoàn, kể cả một cái Hồn hoàn kém cỏi nhất, cũng lập tức trở thành một gã Hồn sư. Hồn sư, ngươi biết không? Thôn chúng ta đã rất nhiều năm chưa xuất hiện một cái Hồn sư rồi."*

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Đây mới là mục đích chính thức của ngươi. Nói không được là không được. Ngươi có thể đi rồi."*

"Đường…Hạo…" Lửa giận trong lồng ngực lão Kiệt Khắc đã thiêu đốt tới cực hạn.

Đường Hạo vẫn một bộ dáng biếng nhác như trước: *"Không cần lớn tiếng như vậy, ta không có điếc. Ta nói rồi, ngươi có thể đi."*

"Kiệt Khắc gia gia, ngài đừng nóng giận. Ta không đi học tập năng lực của Hồn sư nữa. Ba ba nói đúng, Lam ngân thảo chỉ là phế vũ hồn, cảm ơn ý tốt của ngài."

Kiệt Khắc mặc dù chán ghét Đường Hạo cực độ, nhưng phi thường thích sự hiểu chuyện của Đường Tam, lửa giận dần dần bình phục, thở dài một tiếng: *"Hảo hài tử, gia gia không tức giận. Được rồi, gia gia phải đi rồi."* Nói xong xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Đường Tam ra tiễn. Ba ba có thể không để ý tới, nhưng Kiệt Khắc là thôn trưởng, hắn lại rất tốt, lễ số (kiểu như là chào hỏi ấy) hắn tuyệt đối không thể thiếu.

Kiệt Khắc đi tới cửa tiệm rèn dừng chân lại, xoay người nhìn về phía Đường Hạo, ngữ khí trầm trọng nói: *"Đường Hạo, ngươi khi còn sống cứ như vậy là xong, nhưng Tiểu Tam còn nhỏ, chẳng lẽ ngươi không nghĩ cấp cho nó một loại nghề mưu sinh ư? Không nên làm chậm trễ hắn trở thành Hồn sư, ít nhất sau này cũng sẽ không lạc phách giống ngươi. Nếu ngươi thay đổi chủ ý hãy tới tìm ta. Thời gian báo danh của Nặc Đinh hồn sư sơ cấp học viện còn có ba tháng."*

------oOo------

Chương 10: Song Sinh Vũ Hồn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam tiễn Lão Kiệt Khắc đi, trong lòng hắn cũng có vài phần mất mác, dù sao, theo như lời Tố Vân Đào thì Hồn hoàn có lẽ có quan hệ tới vấn đề đột phá Huyền Thiên Công của hắn. Nhưng hắn không có biểu hiện gì, hắn tin tưởng rằng cơ hội vẫn còn.

Chậm rãi đi về tiệm rèn, bất ngờ là Đường Hạo không có trở về phòng tiếp tục ngủ, mà là ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

"Ba ba, ngài trở về phòng ngủ tiếp đi, ta đi chuẩn bị cơm trưa."

Đường Hạo vẫn nhắm mắt như trước, nhàn nhạt nói: *"Có phải ngươi cũng cảm thấy rất thất vọng.? Cũng muốn trở thành Hồn sư sao?"*

Đường Tam sửng sốt một chút: *"Không có việc gì, ba ba, trở thành một người thợ rèn cũng tốt lắm a, cũng có thể nuôi sống chúng ta. Người không phải đã đáp ứng ta là dạy ta chế tạo nông cụ sao?"*

Đường Hạo chậm rãi mở to mắt, từ trong mắt hắn, Đường Tam thấy được tâm tình kích động, trong lúc bất tri bất giác, hữu quyền (tay phải) của Đường Hạo đã nắm chặt, trên vẻ mặt già nua hiện lên một tia khí tức băng lãnh: *"Hồn sư? Hồn sư có tác dụng gì? Đừng nói chỉ là một cái phế vũ hồn, sợ là vũ hồn lợi hại nhất, Hồn sư cường đại nhất có thể có cái tác dụng gì? Bất quá vẫn còn là một phế vật mà thôi. "*

Tâm tình của Đường Hạo rất kích động, cả thân thể hắn đều run rẩy, mơ hồ trong lúc đó, Đường Tam nhìn thấy trong mắt phụ thân một điểm trong suốt gì đó.

Đường Tam chạy tới cầm lấy tay Đường Hạo: *"Ba ba, ngài đừng nóng giận, ta không làm Hồn sư là được. Ta sẽ luôn luôn ở cùng ngươi, nấu cơm cho ngươi."*

Hít sâu một hơi, sự kích động của Đường Hạo tới cũng nhanh mà lui cũng nhanh, nhàn nhạt nói: *"Mang vũ hồn của ngươi phóng thích ra cho ta nhìn xem."*

"Vâng." Đường Tam gật gật đầu, ngửa tay phải lên, Huyền Thiên Công trong cơ thể nặng lẽ thúc dục, trong ý thức cảm thụ cỗ nhiệt lưu đặc thù nọ cùng với Huyền Thiên Công dung hợp làm một, quang mang màu lam nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trong khoảnh khắc, một nhánh màu lam tiểu thảo đã xuất hiện.

Kinh ngạc nhìn Lam ngân thảo trong tay Đường Tam, Đường Hạo thất thần một trận, một lúc lâu mới dần dần khôi phục lại, quang mang trong mắt thôn thổ (nuốt, phun) bất định, thì thào nói: *"Lam ngân thảo, cũng quả nhiên là Lam ngân thảo. Cùng nàng giống nhau."*

Đột nhiên, Đường Hạo đứng lên, xoay người hướng trong phòng đi đến, động tác đột nhiên đó suýt nữa làm Đường Tam đang đứng trước mặt hắn té ngã, Lam ngân thảo vũ hồn trong tay cũng theo đó biến mất.

"Ba ba."

Đường Hạo nhịn không được phất phất tay: *"Đừng làm phiền ta."* Nói xong

đã mở rèm cửa đi vào phòng trong.

*"Chính là, ta còn có một vuc hồn."*Đường Tam chính là vẫn nói ra hôm nay vũ hồn giác tỉnh cùng bọn chúng bất đồng (bọn trẻ). Chuyện này hắn không có hỏi Tố Vân Đào và Kiệt Khắc, dù sao, họ cũng chỉ là ngoại nhân mà thôi.

[Đường môn Huyền Thiên Bảo Lục tổng cương, đệ nhất điều: Vĩnh viễn đừng cho người ngươi không cách nào tín nhiệm hoàn toàn biết ngươi chính thức có bao nhiêu thực lực.]

Đường Tam đã sớm đem Huyền Thiên Bảo Lục ghi vào trong tâm, đối với Tổng cương càng tuyệt đối kiên trì quán triệt.

Rèm cửa mạnh mẽ vén lên, Đường Hạo lại xuất hiện gian ngoài, lúc này, trên mặt hắn đã lộ vẻ khiếp sợ, có thể thấy, hai con mắt của hắn đã đỏ bừng, vừa rồi tựa hồ là đã khóc.

Đường Tam không có mở miệng, nhưng không ngửa tay phải lên giống như lúc trước, chậm rãi ngửa tay trái của mình lên, lúc này đây, không phải lại là lam quang, màu đen quang mang nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay hắn phun ra, quang hoa trong nháy mắt ngưng tụ, một cái gì đó kỳ dị xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đó là cái búa màu đen, cán búa ước chừng dài nửa thước, đầu búa hình trụ, nhìn qua giống như là dạng thu nhỏ của cái búa rèn, nhưng là, tại mặt ngoài của cái búa đen có một cỗ quang mang đặc thù, trên đầu búa, một vòng hoa văn nhàn nhạt vây quanh.

Không biết tại sao, khi cái búa này vừa xuất hiện trong tay Đường Tam thì không khí bên trong phòng có vẻ có chút áp lực, mà Đường Tam tựa hồ cũng không cách nào thừa nhận được sức nặng của cái búa nhỏ (tiểu chụy, tiểu chuy tử …)này vậy, chỉ có thể cầm nó, cánh tay chậm rãi hạ xuống. Sắc mặt hắn đã trở nên tái đi.

Cùng với Lam ngân thảo cơ hồ không cần tiêu hao Huyền Thiên Công bất đồng, cái thanh hắc sắc chuy tử này vừa hiện ra, tựu cơ hồ hấp thu tất cả nội lực của Đường Tam. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng khống chế chính mình nắm

chặt chuy bính (cán búa). Mặc dù nhìn qua cái chuy tử này rất nhỏ, nhưng trên thực tế, nó nặng hơn rất nhiều so với chú tạo chuy (búa rèn).

"Này, đây là…." Đường Hạo cơ hồ bước một bước đã đi tới trước mặt Đường Tam, tay hắn mạnh mẽ nắm cái chuy tử, đưa nó tới trước mặt mình, tay Đường Hạo rất có lực, ít nhất bây giờ Đường Tam không hề cảm giác được chuy tử đối với tay mình nặng nhiều nữa.

Khi tay Đường Hạo đang cầm tay hắn thì một loại cảm giác ấm áp của huyết mạch tương liên làm cho trong lòng Đường Tam cảm thấy hết sức thoải mái: *"Ba ba, có cái gì không đúng sao?"*

Nhìn hắc sắc tiểu chuy tử (cây búa màu đen), quang mang kích động trước biến mất nay lại xuất hiện trong mắt Đường Hạo: *"Song sinh vũ hồn. Cũng là song sinh vũ hồn. Nhi tử, nhi tử của ta."*

Một cách bất ngờ, Đường Hạo mở ra hai tay khỏa mạnh, ôm chặt Đường Tam vào trong ngực của mình.

Ngực của Đường Hạo rất rộng, có lẽ nguyên nhân bởi vì làm thợ rèn trong thời gian dài, mặc dù mặt ngoài nhìn qua thì hắn rất biếng nhác, nhưng cơ bắp trên người hắn không năm tháng mà giảm bớt, ngực hắn rất ấm áp. Cái loại phụ ái (tình yêu của người cha) này mang đến cảm giác an toàn mà bất kì vật gì cũng đều không thể thay thế.

"Ba ba." Đường Tam có chút bất ngờ, trong trí nhớ của hắn, đây tựa hồ là lần đầu tiên Đường Hạo ôm hắn.

Tiểu thiết chùy (cái búa sắt nhỏ) trên tay phảng phất càng ngày càng nặng, mặc dù Đường Tam rất thích cái loại ấm áp từ phụ ái này, nhưng hắn càng không hy vọng thiết chùy rời tay đánh vào cha mình.

"Ba ba, ta không kiên trì được nữa." Đường Tam nhịn không được nói.

Đường Hạo buông hai tay ra: *"Thu trở về."*

Ô quang tán đi, sức nặng biến mất, Đường Tam trong lòng cảm thấy rất kì

quái, nó rõ rang là Huyền Thiên Công của mình và một cỗ năng lượng đặc thù trong cơ thể hỗn hợp mà hình thành chuy tử, nhưng sao mình lại không thể di chuyển nó? Càng làm hắn kinh ngạc chính là sau khi gọi về tiểu chuy tử đó thì nội lực của mình cũng tiêu hao hết.

P/S: Phần này mình dùng hơi nhiều từ Hán Việt, nhưng mà dịch ra hắn thì mình cảm thấy câu văn không được mạch lạc cho lắm nên mình vẫn để và có thêm chú thích.

Hai cái tên gọi *"Chuy tử"* và *"chùy"* đều có nghĩa tương đương nhau là cái búa.

------oOo------

Chương 11: Song Sinh Vũ Hồn (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam chưa bao giờ nhìn thất sắc mặt của cha kì lạ thế, các loại tâm tình phức tạp không ngừng xuất hiên trên mặt Đường Hạo, một lúc lâu, hắn mới từ từ nói ra một câu: *"Nhớ kỹ, trong tương lai ngươi nhất định phải dùng chùy trong tay trái bảo vệ cho tốt thảo bên tay phải. Vĩnh viễn."*

Đường Tam không rõ cho nên gật gật đầu. Đường Hạo đứng lên, đi vào phòng trong cũng không quay đầu lại.

Một bên nấu cơm trưa, một bên Đường Tam tự hỏi về thế giới vũ hồn mà hôm nay tiếp xúc, song sinh vũ hồn, tựa hồ trong thế giới này hắn là tồn tại rất ít, nếu không, cha cũng sẽ không giật mình như vậy. Xem bộ dáng, chuy tử vũ hồn của mình hình như làm hắn xúc động rất lớn.

Đối với hắn mà nói, càng trọng yếu là quan hệ giữa vũ hồn và Huyền Thiên Công, nếu cái Hồn hoàn kia là mấu chốt của Huyền Thiên Công mà mình không cách nào đột phá, vậy, bất luận như thế nào, cũng phải nghĩ biện pháp có được một cái Hồn hoàn để thí nghiệm một chút.

Bữa trưa, Đường Hạo có vẻ rất trầm mặc, ngay cả cơm cũng ăn ít hơn trước rất nhiều, ánh mắt thỉnh thoảng rơi trên người Đường Tam, phảng phất đang do dự cái gì đó.

Ăn xong cơm trưa, Đường Tam theo thói quen chuẩn bị thu dọn lại bị Đường hạo gọi lại.

"Đợi lát nữa hãy thu thập lại đi. Tiểu Tam, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn trở thành một gã Hồn sư?"

Đường Tam sửng sốt một chút, nhìn về phía Đường Hạo, hắn không muốn lừa gạt phụ thân, do dự một lát, vẫn còn gật gật đầu.

Đường Hạo thở dài một tiếng, vẻ mặt nhìn qua càng them vài phần già nua: *"Ngươi cuối cùng vẫn chọn đi hướng con đường này."* Hắn chỉ nói them một câu này, rồi lại về phòng mình.

Đường Tam phát hiện, trong khi Đường Hạo cảm thán, trong tâm tình có thất vọng nhưng càng nhiều cũng là một loại vả mặt vui mừng. Hắn hiểu được, tại trong lòng phụ thân tựa hồ ẩn tang rất nhiều chuyện.

Thu thập xong, Đường Tam trở lại phòng mình tiếp tục công việc của hắn, búa rèn và sắt va chạm tạo nên âm thanh *"đinh đương"* có tiết tấu vang lên. Mặc dù không biết lúc nào có thể làm cho khối sắt này chỉ còn nhỏ bằng nắm tay giống như Đường Hạo yêu cầu, nhưng loại phương thức chế tạo này đối với việc tăng lên sự vận dụng Huyền Thiên Công của hắn có không nhỏ chỗ tốt, đối với thân thể rèn luyện cũng có hiệu quả rất tốt. Đường Tam đã bắt đầu thử dùng hết lượng nội lực Huyền Thiên Công ít ỏi của hắn để huy động thiết chùy, như vậy, trong khi hắn mỗi lần liên tục đánh xuống thì có thể duy trì thời gian càng dài.

Khi buổi chiều tới thì đã được hơn ba trăm lần đập, cảm giác khối sắt lại bị khu trừ đi một chút tập chất thì rèm cửa nhấc lên, Đường Hạo đi đến. Buổi chiều hôm nay hắn tựa hồ không rèn nông cụ, ít nhất Đường Tam không có nghe thấy âm thanh quen thuộc của tiếng đập.

"Ba ba." Đường Tam nhìn về phía cha, chiếc thiết chùy trong tay không tự

giác ngừng lại.

Đường Hạo làm một cái dấu tay để hắn tiếp tục, rồi đi sang đứng một bên, chỉ là nhìn hắn.

Đường Tam lúc này mới tiếp tục huy búa, lúc này, quần áo trên người hắn đã ướt đẫm mồ hôi. Với nội lực của hắn bây giờ, còn chưa đạt tới trình độ thích ứng độ ấm, càng huống chi, đây tuyệt đối là lao động nặng vào hạng nhất.

"Đương, đương, đương, đương, đương…." Âm thanh va đập không ngừng vang lên, thân thể nhỏ bé của Đường Tam và thiết chùy trong tay hắn chẳng hề tương xứng, nhưng mỗi lần thiết chùy gõ xuống đều vang lên những tiếng gió vù vù.

Trong lòng Đường Hạo thầm nghĩ, trời sinh thần lực, hơn nữa tiên thiên mãn hồn lực, khó trách nhỏ như vậy mà có thể huy động thiết chùy. Lão Kiệt Khắc có lẽ nói đúng, không nên bởi vì sự sa sút của mình mà ảnh hưởng tới sự phát triển của đứa nhỏ này, đường sau này, để cho nó tự mình đi thôi.

Nhìn Đường Tam mồ hôi như mưa, Đường Hạo rút cục cũng hạ quyết tâm.

"Dừng một chút." Đường Haok mở miệng nói.

Đường Tam bỏ thiết chùy trong tay xuống, có chút thở dốc, lặng yên thúc dục Huyền Thiên Công trong cở thể điều tức để khôi phục thể lực của mình.

Đường Hạo đi tới trước mặt Đường Tam, cầm thiết chùy trong tay hắn, lại nhìn khối sắt đỏ bừng trong lò: *"Đập như ngươi cho dù là một năm cũng vô pháp cho nó biến thành nhỏ như nắm tay."*

Đường Tam ngẩng lên nhìn phụ thân cao lớn: *"Ta đây nên làm như thế nào?"*

Đường Hạo lãnh đạm nói: *"Nói cho ta biết, trong khi ngươi huy động búa đập nó, chỗ nào của thân thể phát lực đầu tiên?"*

Đường Tam suy nghĩ một chút nói: Hắn là eo. Từ phần eo tới lưng, sau đó lại kéo cánh tay lên mà nện."

*Đường Hạo cũng không có khẳng định hoặc phủ nhận thuyết pháp của Đường Tam, tiếp tục hỏi: "*Thân thể con người ngoại trừ đại não thì chỗ nào là trọng yếu nhất?*"*

*"*Là trái tim.*" Đường Tam không chút do dự trả lời. Tái tim và đại não đồng dạng là địa phương trong nháy mắt trí mạng (làm chết người), mà đại não có xương đầu bảo vệ, còn trái tim chỉ có da cùng cơ thể mà thôi. Làm Đường môn đệ tử, đối với cấu tạo của cơ thể người hắn rất rõ ràng, dùng ám khí đâm xuyên tâm tạng địch nhân là hữu hiệu nhất, cũng là phương pháp đơn giản nhất làm chết người.*

*Đường Hạo dừng lại một chút mới nói: "*Vậy ngươi lại cho ta biết, một người có mấy trái tim?*"*

*"*A?*" Đường Tam giật mình nhìn hắn, có chút không hiểu được. Người có mấy trái tim còn phải nói sao?*

*"*Trả lời ta.*" Đường Hạo lạnh lung nhìn hắn, áp lực từ vóc người cùng khí tức làm cho Đường Tam có chút không thở nổi.*

*"*Một trái.*"*

*Đường Hạo lắc lắc đầu, nói: "*Không, ngươi sai rồi. Nhớ kỹ, con người có ba trái tim, mà không phải là một *"*

*"*Ba khỏa?*" Đường Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Hạo, không rõ ý tứ của hắn là gì.*

*Đường Hạo đảo cái búa trong tay, dùng cán búa chạm vào hai tiểu thối (phần ống chân) của Đường Tam: "*Ở chỗ này, Hai chân trên cơ thể con người, chính là trái tim thứ hai và thứ ba. Một người, nếu muốn đưa toàn bộ lực lượng phát huy đến, vậy, nhất định là kết quả vận chuyển của ba khỏa trái tim. Cho nên, phát lực thì cũng không phải lấy eo làm đầu. Ba khỏa trái tim mới là khởi điểm.*"*

*"*Khi trái tim trong ngực ngươi nhảy lên là lúc từ hai tiểu thối bắt đầu phát

lực, lực lượng truyền lên tới đại thối (phần bắp đùi), trải qua eo, lưng, cánh tay, cuối cùng phóng thích đi ra ngoài. Đây mới phải là toàn lực nhất kích. Trái tim phát lực, eo là trục. Nhìn. "

------oOo------

Chương 12: Song Sinh Vũ Hồn (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Hạo nâng búa trong tay lên quá đỉnh đầu, làm cho Đường Tam lui về sau vài bước, đồng thời, chuy tử trong tay đã điều chuyển quay lại, khẽ quát một tiếng, thân thể bán chuyển, hai chân dán chặt trên mặt đất, hai tiểu thối không che đậy tại bên ngoài chiếc khố phá lạn (ý nói là Đường Hạo chỉ mặc một cái khố rách nát - ^_^*") trong nháy mắt căng lên, cả người như mãnh hổ súc thế chỉ đợi bộc phát, chân phát lực, eo chuyển, chiếc búa trong lúc vô hình đã được dẫn quay lại, đương, một tiếng cự hưởng (nổ, tiếng lớn) vang lên. Trọng trọng rơi vào lên trên khối sắt đỏ rực.*

Đường Tam hoàn toàn có thể cảm nhận được, đây chỉ là một quá trình của cơ thể con người phát lực, Đường Hạo không có nội lực, càng không có cái gì là vũ hồn phóng thích, tất cả đều là lực lượng của thân thể, mà khối sắt đỏ rực trước đó nay lại bị đập cho hoàn toàn co lại đến gần một phần ba, biến hình cực kỳ rõ ràng.

*"*Lấy tiểu thối phát lực, mang lực lượng của thân thể mình liên tiếp thành (kết nối thành) một cái chỉnh thể, là toàn lực.*" Thiết chùy trong tay Đường hạo lại trả về trong tay Đường Tam: "*Ngươi tới một lần.*"*

*"*Dạ.*" Đường Tam chưa bao giờ nghĩ tới, nghề rèn còn có cách phát lực như vậy. Loại pháp môn phát lực này không chỉ đơn giản là dùng trên nghề rèn. Nó hẳn cũng có thể dùng trong Đường môn võ học của mình.*

Hai tay cầm cán búa, học theo tư thế lúc trước của Đường Hạo, hai mắt Đường Tam gắt gao nhìn vào khối sắt bị thiêu hồng, Huyền Thiên Công chậm rãi vận chuyển, xâm nhập trong tiểu thối, hai chân gắt gao dán chặt

trên mặt đất.

Đường Tam hét lớn một tiếng, lực lượng ở chân cùng Huyền Thiên Công đồng thời phát lực, lực lượng từ tiểu thối bộc phát, trong nháy mắt lan tràn, phần eo chuyển động, dẫn động tới lưng, tới hai vai, lại tới cánh tay. Hắn rõ ràng cảm giác được, lực lượng của mình trở lên cường đại trước đó chưa bao giờ có, do tiểu thối bắt đầu bộc phát tới cánh tay, quay thiết chùy chấm dứt, thân thể mình tựa hồ cũng bị cỗ đại lực này mang phi đi.

"Đương." *Thiết chùy chuẩn xác nện ở trên khối sắt, phát ra một tiếng cự hưởng.*

Thân thể của Đường Tam cũng bởi vì luân động thiết chùy mà hai chân rời mặt đất, tiến một bước về phía trước, thiết chùy bắn ngược lên, mặc dù có Huyền Ngọc Thủ hỗ trợ nên trên tay cũng không xuất hiện vấn đề gì, nhưng song chưởng lại bị cỗ phản lực này làm cho một trận toan ma, may là Huyền Thiên Công kịp thời vận chuyển, cảm giác toan ma (tê, tê dại) mới từ từ biến mất.

Hiệu quả có thể trông thấy được, mặc dù Đường Tam bởi vì nguyên nhân tuổi, thêm vào Huyền Thiên Công, hiệu quả một búa này của Đường Tam cũng không rõ ràng bằng Đường Hạo, nhưng và những lần nện trước của hắn so sánh, một chuy này tác dụng trên cả mười chuy trước của hắn.

Mắt nhìn động tác của Đường Tam, Đường Hạo cũng không đánh giá, nhưng từ trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, Đường Tam làm so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn rất nhiều. Đường Hạo không nghĩ tới, Đường Tam trong một thời gian ngắn như thế có thể nắm giữ pháp môn phát lực.

Hắn đâu có biết rằng, Đường Tam một mực khổ tu võ học Đường môn, chẳng những có trụ cột là Huyền Thiên Công, Khống Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung hơn nữa Huyền Ngọc Thủ, làm cho năng lực của hắn vượt xa so với những đứa bạn cùng lứa tuổi. Ngộ tính của hắn lại không kém, kỹ xảo phát lực này rất dễ dàng tựu nắm giữ. Đương nhiên, dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn vận dụng vẫn chưa thuần thục.

"Ba ba, ta làm đúng không?"

*Đường Hạo chậm rãi gật đầu: "*Ngươi biết tác dụng của trái tim chưa? (Con) Người sử dụng nhiều nhất chính là tiểu thối, tiểu thối là căn nguyên của hết thảy lực lượng. Vận dụng tốt lực lượng của tiểu thối, ngươi sẽ làm khí lực tăng lên nhiều."

*Nói xong, Đường Hạo đi tới gần ống bễ rồi ngồi xuống, từ dưới ống bễ lấy ra một cái gì đó do sắt tạo thành, vật thể đó là hai cái bàn đạp giống nhau, Đường hạo mang nó đặt tại dưới ống bễ (???), còn hai tay mình thì giữ chặt ống bễ: "*Trong chú tạo, tác dụng của ống bễ cũng phi thường trọng yếu, thiêu đốt kim chúc nguyên vẹn, có thể càng chế tạo tốt hơn, bởi vì như vậy, sẽ làm nhận tính (đàn hồi - resilient) càng mạnh. Mà một khối kim chúc gì, kể cả một khối kim chúc có nhiều tạp chất, thì thân nó đều cũng có linh hồn, một khi nhiệt độ không đủ, lực lượng quá lớn trong khi chế tạo sẽ làm nó bị nghiền nát, vậy, cho dù hòa tan và chế tạo lại một lần nữa, khối kim chúc này cũng chỉ là phế phẩm, cho nên, trong khi ngươi toàn lực đập khối sắt, nhất định phải bảo trì tốt nhiệt độ của nó. Lạp phong tương *, đồng dạng cũng là dùng tiểu thối phát lực, chẳng những có thể giảm bớt lực lượng tiêu hao nhiều nhất **, cũng có thể làm cho ống bễ đạt hiệu quả lớn nhất."

Hai chân đặt trên hai bàn đạp, chợt phát lực, lấy chân khởi điểm, cả thân thể nhanh chóng bắn lên về phía sau, song chưởng tự nhiên huy động tương tay cầm ống bễ mở ra, chân trực tiếp loan khúc (uốn), lại đưa tay cầm trở về. Trong lúc nhất lai nhất hồi (một tới một về), ống bễ toàn lực vận chuyển, động tác của Đường Hạo nhìn qua cũng không nhanh, nhưng mỗi một chút lại làm cho ống bễ phát huy năng lực tới tận cùng, tại cơ nhục của tiểu thối đái lĩnh, thân thể cùng ống bễ hình thành một loại vận luật (nhịp nhàng, động tác có quy luật) đặc thù, ngọn lửa chợt từ trong lò bốc lên, khối sắt nhất thời bị thiêu đỏ rực.

"Ngươi tới thổi ống bễ, tựa như động tác vừa rồi của ta." *Đường Hạo đưa vị trí của mình cho Đường Tam.*

Có kinh nghiệm huy thiết trùy lúc trước và cẩn thận quan sát, Đường Tam ngồi (??? Tọa-->ngồi, mình không rõ lắm chỗ này là ngồi hay đứng nữa, nhưng có thể là tọa ở đây là thay vị trí!!!) trên vị trí lúc trước của Đường

Hạo, rất nhanh lắm giữ được phương pháp lạp động ống bễ, mặc dù còn có chút sanh sáp (giật giật, cứng ngắc), nhưng dưới sự cẩn thận chú ý của hắn, mỗi một lần phát lực đều bắt đầu từ tiểu thối. Cũng quả nhiên như theo lời Đường Hạo, chẳng những tiết kiệm được rất nhiều lực lượng, hơn nữa hiệu quả so với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu (rất tốt).

*Đường Hạo cầm búa rèn của Đường Tam, nhàn nhạt nói: "*Toàn lực huy búa tiến hành chú tạo, có thể làm lực lượng của mình phát huy toàn bộ, nhưng đồng dạng, một búa hạ xuống, phản lực *** cũng tạo gánh nặng rất lớn cho bản thân, nếu không có phương pháp tiến hành dẫn đạo thích hợp, chẳng những dễ dàng thương đến bản thân mình, cũng sẽ làm một bộ phận lực lượng bị mất đi, không cách nào tác dụng lên trên kim chúc. Ngươi phải nhìn kỹ động tác phía dưới của ta, đây cũng là mấu chốt của việc trong thời gian ngắn ngươi có thể hay không rèn khối sắt này tới nhỏ bằng nắm tay."

Hít sâu một hơi, hai mắt Đường Hạo trở lên chuyên chú, theo Đường Tam thổi ống bễ, cả khối sắt đã bị thiêu đỏ rực, ngọn lửa bốc lên nóng cháy, làm cho bên trong phòng trở lên dị thường nóng.

*Lạp phong tương: Theo mình ở đây có nghĩa là thổi ống bễ.

** Giảm bớt lực lượng tiêu hao nhiều nhất: Ý là có thể tiết kiệm nhiều sức nhất.

***Phản lực: Ai không biết cái này thì xem lại định luật 3 Newton về lực và phản lực trong SGK lớp 10.

------oOo------

Chương 13: Song Sinh Vũ Hồn (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Hạo động rồi, động tác của hắn và trước kia tựa hồ không có cái gì khác nhau, dĩ thối đái yêu, dĩ yêu đái bối, dĩ bối đái tí (1), *"đương"* một tiếng, thiết chùy nện ở trên khối sắt.

Khi thiết chùy bị phản lực tác dụng bắn lên thì đồng thời, Đường hạo đột nhiên xoay người một cái, như trước là tiểu thối phát lực, chuy tử vừa bị bắn lên đã bị hắn quay rồi, tại không trung huy vũ một vòng, mang theo tiếng gió mãnh liệt, vừa là một tiếng cự hưởng, lại rơi vào trên khối sắt, một búa này tốc độ chẳng những nhanh, hơn nữa lực lượng tựa hồ so với búa đầu tiên còn mạnh hơn.

Thiết chùy lại bắn lên, động tác của Đường Hạo cùng tốc độ thiết chùy bắn lên tựa hồ đạt tới một loại kết hợp hoàn mỹ, không sớm không muộn, tại điểm thiết chùy đạt được độ cao lớn nhất thì trong nháy mắt, thân thể đái động (kéo theo, mang theo v.v…) thiết chùy xoay một vòng, lại nện xuống.

Ánh mắt của Đường Tam sáng rực lên, đây rõ ràng là một loại pháp môn tá lực sử lực (mượn lực sử dụng lực), lợi dụng thiết chùy và kim chúc va chạm sinh ra phản lực hóa thành một phần lực lượng dưới kích của mình, động tác hoàn mỹ mà dứt khoát, tránh cho phản lực thương tổn tới bản thân với một trình độ lớn nhất, ngược lại tương cỗ lực lượng này biến thành kích tiếp theo. Bắt đầu từ kích thứ hai, lực lượng của mỗi một kích đều vượt qua toàn lực của Đường Hạo, nhưng vẫn như trước trong sự khống chế của hắn.

Động tác của Đường Hạo càng lúc càng nhanh, giống như cuồng phong bão vũ kích lên trên khối sắt, khối sắt trong quá trình rèn không ngừng biến hình, khiến kẻ khác giật mình chính là, vị trí mà Đường Hạo đập cực kỳ chuẩn xác, mỗi khi bề dày khối sắt bị đập chỉ còn một phần hai ban đầu, sau khi bắt đầu biến thành dạng bẹt, búa rèn trong tay hắn sẽ có một chút đập tại bên cạnh (bờ) của khối sắt, làm cho nó sinh ra phiên chuyển (??? Turnover – doanh thu – cái này bạn cũng chịu!!!), cứ như vậy, khối sắt đều đều thừa nhận từng búa của hắn, mà không phải đơn thuần bị đập thành một cái đĩa (chỗ này ý nói là cái đĩa thì có chon, có lòng đĩa, nếu như đạp vào 1 điểm cố định thì sẽ biến thành dạng cái đĩa, còn Đường Hạo đập cho nó thành phẳng.).

Sau một lát, ba mươi sáu búa đã được đập ra, hai tay Đường Hạo đái động chú tạo chùy trong không trung xoay liên tiêp ba vòng mới hóa giải hết lực lượng trên búa, thu búa mà đứng. Mặt không hồng, khí không suyễn, phảng phất như những kích cuồng phong bão vũ trước đó không phải do hắn làm.

Cả khối sắt dưới ba mươi sáu chùy đã nhỏ suốt một vòng, dùng mắt thường rất khó nhìn thấy trong đó tạp chất.

Đây mới chính thức là kỹ năng của thợ rèn a, chùy pháp thật tuyệt.

"Hiểu được chưa?" Đường Hạo nhìn Đường Tam đang không ngừng thổi ống bễ.

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: *"Tá lực dụng lực, trên lý thuyết thì con hiểu. Bất quá, nó tựa hồ không đơn giản."*

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Muốn làm được trình độ như ta, chỉ có một biện pháp, thục năng sanh xảo (làm nhiều thì sẽ sinh ra quen, hoàn hảo). Đồng thời, ngươi phải nhớ kỹ, nếu đúng là tiến hành rèn một khối kim chúc bình thường, vậy, khi nó nhiều tạp chất nhất cũng chính là lúc nó dễ vỡ vụn nhất, khi đó, trong khi ngươi rèn thì lực lượng sẽ giảm đi một chút, khi tạp chất của nó từ từ giảm bớt thì ngươi có thể bắt đầu dần dần gia tăng lực lượng bảo trì nện búa hiệu quả. Lực độ khống chế trong lúc đó mới là mấu chốt. Ngươi tự mình chậm rãi luyện tập đi. Không nên manh mục (mù quáng) gia tăng lực độ và tốc độ, tính chính xác cũng quan trọng, ít nhất ngươi phải biết rằng một chùy đi xuống sẽ nện ở chỗ nào, nếu không, lực lượng tiếp tục nện xuống thì có tác dụng gì?"*

Búa rèn một lần nữa trở lại trong tay Đường Tam, Đường Hạo xoay người ra khỏi…

Phụ thân không có nuốt lời, quả nhiên hắn dạy cho mình phương pháp rèn, hơn nữa, từ phụ thân truyền thụ cho mình cái này mà xem, nghề nghiệp gì cũng có huyền bí của mình, đều không phải đơn giản như vậy.

Trong hơn nửa tháng thời gian kế tiếp, Đường Tam mỗi ngày đều luyện tập phương pháp rèn mượn lực quay búa mà Đường Hạo dạy hắn, mặc dù hắn có Khống Hạc Cầm Long trợ giúp, có Tử Cực Ma Đồng giúp mình xác định vị trí nên búa, nhưng phương pháp rèn này so với hắn tưởng tượng còn khó nắm giữ hơn.

Nếu là toàn lực nhất kích, lực lượng mà thân mình sử dụng cũng rất khó

khống chế, mượn phản lực, lại khống chế bình hành của thân thể còn muốn búa nện đúng vị trí đúng là khó lại càng khó. Không gia tăng một búa, lực cần khống chế phải gia tăng vài phần, thân thể không ngừng xoay tròn chẳng những làm đại não cảm thấy mê muội, đồng thời, lực lượng của mỗi một búa đi xuống càng khó khống chế.

May là, hắn đã rèn khối thiết quáng với thời gian rất lâu rồi, tạp chất của nó đã rất ít, không dễ dàng bị vỡ vụn, nếu không, tại khi hắn không cách nào khống chế nặng nhẹ của mỗi búa hạ xuống, sợ rằng đã sớm bị nghiền nát rồi.

Nhưng là, trong quá trình luyện tập, Đường Tam đối với sự vận chuyển ứng dụng và phối hợp của Huyền Thiên Công, cùng với Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ cùng Tử Cực Ma Đồng, lại đều phảng phất có sự tiến bộ.

Từ ngày đầu tiên chỉ có thể huy động hai búa sẽ rời vị trí, tới hôm nay, nửa tháng sau, hắn đã có thể huy động bảy búa liên tục, chuẩn xác không sai đập vào trên khối sắt nọ, tiến bộ phi thường rõ ràng. Đồng thời, khối sắt tại hắn rèn toàn lực trở nên càng ngày càng nhỏ, mỗi ngày đều có thành quả.

Đương nhiên, đây cũng là cùng phương pháp tiểu thối phát lực có liên quan mật thiết, có loại biện pháp phát lực này, tựu tiết kiệm sự tiêu hao của Huyền Thiên Công rất nhiều, để Đường Tam có nhiều thời gian hơn để tới thổi ống bễ và tiến hành đoán tạo.

Lúc trước phụ thân huy động chính là ba mươi sáu búa, hơn nữa nhìn qua còn có dư lực (chưa dùng hết sức), chính mình lại chỉ có bảy búa, không biết lúc nào mới có thể đạt tới trình độ của phụ thân. Mỗi khi Đường Tam nghĩ một chút như vậy thì trong khi luyện tập sẽ có thêm động lực mạnh mẽ.

Những ngày này, hắn tựa hồ đã quên mất vũ hồn và Hồn hoàn, ngay cả trong khi lên núi buổi sáng sớm để luyện tập Tử Cực Ma Đồng cũng suy nghĩ về vấn đề làm như thế nào huy động chuy tử.

Ba tháng thời gian trôi qua rất nhanh, khi Đường Tam có thể huy động mười ba búa thì Đường Hạo bắt đầu dạy hắn như thế nào tiến hành chế tạo khí cụ, phương thức dạy của Đường Hạo rất trực tiếp, chính là chinh mình làm trước một lần, sau đó lại để Đường Tam làm một lần, chỉ cần xem hắn có điểm

nhập môn sẽ để lại mặc hắn tự mình luyện tập, cũng không có quá nhiều lời chỉ đạo. Chỉ có chỗ mấu chốt mới nói một hai câu.

Chính vì vậy, mỗi khi Đường Hạo xuất ngôn chỉ điểm, Đường Tam nhớ cực kì rõ ràng.

(1)từ chân tới eo, từ eo tới lưng, từ lưng tới tay.

------oOo------

Chương 14: Nhất Kiện Ám Khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm, Đường Tam thoải mái từ trên núi trở lại dọn điểm tâm, bởi vì mỗi ngày đều luyện tập Tử cực ma đồng, buổi sáng lại không ngừng tu luyện, Tử cực ma đồng so với trước kia đã có không nhỏ tiến bộ, mắt hắn có thể tại trong vòng mười thước đã có thể nhìn rõ ràng động tác đập cánh của những con côn trùng rất nhỏ. Nếu không phải Huyền thiên công không thể đột phá bình cảnh, Đường Tam tin tưởng bản thân tại các phương diện khác còn có thể tiến bộ hơn nữa.

Luyện một khối kim chúc năm mươi công phân thành một khối nhỏ bằng nắm tay, tựa hồ là một chuyện không không có khả năng. Trong khoảng thời gian nửa tháng Đường Tam đã rút cục cũng hoàn thành những gì mà Đường Hạo dạy, chuy(búa) pháp dùng sức mượn lực để chú tạo hắn đã có thể liên tục bổ ra hai mươi bốn chuy, mỗi một chuy đều chuẩn xác vô cùng kể cả việc khống chế lực lượng. Mặc dù Đường Hạo cũng không có khích lệ hắn câu gì, nhưng từ ánh mắt hài lòng của cha khi đến xem, Đường Tam biết chuy pháp coi như có chút thành tựu, còn muốn tiến bộ thì phải trông vào không ngừng khổ luyện mới được.

Vừa bước vào nhà, Đường Tam nhẹ nhàng xoa cổ tay khuôn mặt toát ra nụ cười tự đắc, trên cổ tay hắn đang mang kiện tác phẩm đầu tiên kể từ khi đi tới thế giới này, hơn nữa toàn bộ các bước tiến hành đều do chính bản thân hoàn thành. Tác phẩm là ba cây tụ tiễn, lúc trước tại Đường môn tụ tiễn là một loại

ám khí rất bình thường trong các loại ám khí. Chế tác tụ tiễn mấu chốt nằm ở nguyên liệu cùng kỹ thuật tinh xảo của bản thân. Tụ tiễn do Đường Tam chế tạo, bản thân lại mang trang bị bảo hiểm nên tuyệt không có khả năng gây ngộ thương.

Một bộ tụ tiễn bình thường đều là ba cây tiễn cùng một cái tụ đồng tạo thành, nơi tay Đường Tam đang mang cái này cũng không ngoại lệ, mà tài liệu chính do bản thân hao phí gần thời gian gần trăm ngày chuy kích từ khối kim chúc.

Đường Tam hoàn thành nhiệm vụ Đường Hạo giao cho, đả tạo khối kim chúc chỉ còn bằng nắm tay hắn giật mình phát hiện, vốn từ đầu kim chúc nhiều tạp chất cũng biến thành một khối thiết mẫu, chính thức thiết mẫu.

Đời trước, đừng nói là hắn, cho dù là đại sư giỏi nhất của Đường môn cũng không có phương pháp đả tạo một khối kim chúc bình thường thành thiết mẫu. Nhưng tại thế giới này lại thành sự thật, đây chính là một chuyện khó có thể tin được mà nơi cổ tay Đường Tam đang mang đúng là đồng tụ tiễn do khối thiết mẫu chế tạo mà thành, kể cả ba cây tụ tiễn bốn tấc giấu bên trong vừa đúng dụng hết tất cả thiết mẫu tạo thành. Nói về chú tạo Đường Tam không bằng Đường Hạo, nhưng nói về khả năng kỹ xảo chế tạo ám khí thì đừng nói Đường Hạo, sợ rằng cả Đấu La đại lục cũng không có ai có thể so sánh về phương diện này với hắn. Thiên tài Đường gia ngoại môn bình thường xạ trình tụ tiễn chỉ tại trên dưới mười năm thước, mà tụ tiễn do Đường Tam chế tạo lại có thể bảo trì hữu hiệu khoảng cách ngoài ba mươi thước. Khoảng cách công kích hữu hiệu chính là tại quãng đường thẳng khi tụ tiễn bay ra giữ nguyên được lực sát thương ngoài khoảng cách ba mươi thước.

Đường Tam mặc dù chỉ có ba cây tụ tiễn, nhưng chế tác tinh xảo, mỗi cây tụ tiễn đều có ba rãnh nhỏ, nếu không phải số lượng quá ít hắn từng nghĩ tới tăng ngạnh thêm cho tụ tiễn*. Phần đuôi rất nhỏ, bốn phân vĩ dực có thể giúp tụ tiễn phi hành cực kỳ vững vàng. Trên đầu truỳ hình tiễ có hình nón, đương sau khi tụ tiễn bắn ra càng tăng thêm lực xuyên thấu. Đối với thiết kế chế tạo ám khí Đường Tam vĩnh viễn theo đuổi sự hoàn mỹ, cái này cũng chỉ là một đồng tụ tiễn phổ thông mà thôi.

Đường Tam cũng biết bản thân bây giờ tuổi còn nhỏ, huyền thiên công lại chưa thể đột phá bình cảnh, nếu gặp người bình thường thì không đáng sợ, nhưng nếu gặp phải hồn sư Tô Vân Đào lúc trước, có thể sử dụng vũ hồn thì lực lượng bản thân còn xa xa không đủ, có điều có đồng tụ tiễn này thì lại không giống, Đường Tam tự tin bằng vào nó chỉ cần không gặp phải hồn sư quá mạnh mẽ hắn đều có biện pháp đối phó.

Đường môn huyền thiên bảo lục tổng cương điều thứ hai:*" Phàm là ám khí đều được âm thầm sử dụng, là vũ khí đặc thù khắc địch chế thắng. Như địch nhân biết người sử dụng nó, vậy nó không phải là ám khí mà là minh khí."*

Đường Tam đương nhiên sẽ không để ám khí của mình biến thành minh khí, Đường Hạo cũng chưa bao giờ hỏi qua hắn dùng khối thiết mẫu làm cái gì cho nên cái đồng tụ tiễn này thuộc về bí mật của mình hắn.

Đi vào nhà trong, đồng dạng chuyện mỗi ngày hắn làm, dần thành thói quen. *"Ba ba, ăn cơm thôi."* Đường Tam hướng nhà trong kêu lên.

Kỳ lạ, mỗi ngày vừa nghe gọi ăn cơm Đường Hạo đều đi đến, có điều hôm nay lại không xuất hiện. Đường Tam trong lòng có chút khẩn trương, chẳng nhẽ ba ba bệnh sao? Vội vàng chạy vào phòng cha.

Đường Hạo cũng không có ở trong phòng, mấy năm nay hắn tựa hồ cũng là lần đầu tiên không có ngủ dậy muộn. Đường Tam trong khi thắc mắc không biết Đường Hạo đi đâu thì Đường Hạo đã trở lại.

"Tiểu tam, sáng sớm ngươi đi làm gì đó?" Đường Hạo đạm thanh hỏi.

Đường Tam nói: *"Ta đi ra ngoài rèn luyện thân thể. Sáng sớm mỗi ngày ta đều ra ngoài chạy bộ."* Chuyện này cũng không có tính là nói dối, xác thật hắn đi *"rèn luyện"*.

"Ân." Đường Hạo cũng không có truy cứu nhàn nhàn nói:*" Hôm nay ngươi không cần tái luyện tập chú tạo nữa, vào thu thập đồ vật, ngày mai lão Kiệt Khắc mang ngươi tới Nặc Đinh thành."*

Đường Tam có chút sửng sốt:*"Nặc Đinh thành? Đi làm gì?"* Lần trước tới

Nặc Đinh thành cũng cách đây khoảng một năm, lão Kiệt Khắc vào thành mua chút đồ vật, thuận tiện mang hắn theo kiến thức thêm.

Đường Hạo liếc mắt nhìn hắn một cái nói:*"Ngươi không phải muốn học tập năng lực hồn sư sao? Lão Kiệt Khắc mang ngươi tới Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện làm một gã học viên, chứ ở nơi này ngươi nghĩ bản thân có thể học được cái gì chứ."*

Nghe xong cha nói, tim Đường Tam có chút đập mạnh, trong lòng có cảm giác hưng phấn khó nói lên lời. Huyền thiên công vô pháp đột phá vẫn là tâm kết lớn nhất. Hồn sư, hồn hoàn hiển nhiên là một cơ hội.

"Ba ba, ngài như thế nào lại thay đổi chủ ý vậy?"

Đường Hạo hỏi lại nói:*"Vậy ngươi bản thân chính là không muốn đi?"*

Đường Tam nói:*"Chính là con đi rồi thì không có ai làm cơm cho ba ba ăn."* Lúc này hắn đã hiểu được, cha sở dĩ hôm nay dậy sớm như vậy cũng là vì đi tìm thôn trưởng.

------oOo------

Chương 15: Nhất Kiện Ám Khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Hạo lãnh đạm nói: *"Ta còn phải cần ngươi chiếu cố hay sao? Ngươi đi là được, đây chính là con đường ngươi chọn. Thánh Hồn thôn hàng năm có một danh ngạch, cũng không cần lãng phí, ta giao cho ngươi phương pháp chú tạo có thể cho ngươi ở trong thành tuỳ ý làm một gã học đồ trong lò rèn, học phí cùng phạm phí hắn là đủ dùng."*

Mặc dù Đường Hạo nói rất lãnh đạm, nhưng Đương Tam lại cảm động mắt đỏ lên, mấy tháng nay mặc dù thái độ của Đường Hạo đối với hắn không có thay đổi, nhưng theo Đường Hạo dạy hắn chú tạo, nam nhân cao lớn trước mắt này đã càng ngày càng cho hắn cái loại cảm giác của một người cha. Hắn

đương nhiên muốn học thêm chi thức về hồn sư, có điều lúc này cũng có chút không muốn xa cha mình.

Đường hạo nói:*"Ta cho ngươi đi Nặc Đinh là có điều kiện, đáp ứng điều kiện của ta ngươi mới có thể đi."*

"Ta đáp ứng." Đường Tam nói không có chút do dự.

Đường Hạo nhíu mày:*"Ngươi ngay cả yêu cầu của ta cũng không hỏi qua đã dễ dàng đáp ứng sao? Làm một nam nhân đã đáp ứng một chuyện với người khác thì nhất định phải làm được, không nên thất hứa."*

Đường Tam rất tự nhiên nói:*"Bất luận ba ba muốn ta làm gì, ta cũng đáp ứng. Ba ba dám chắc muốn tốt cho ta."*

Đường Hạo ngẩn người, Đường Tam nói rất tuỳ ý, nhưng cái loại tín nhiệm một cách tự nhiên này làm tâm tình hắn có chút biến hoá.

"Bất luận ngươi sau này tu luyện hồn lực như thế nào, ta muốn ngươi đáp ứng ta không được cho chuy tử vũ hồn tham gia hồn hoàn, thậm chí không cho bất luận kẻ nào chứng kiến nó xuất hiện. Càng đừng cho người khác biết ngươi là song sinh vũ hồn. Ngươi có thể làm được chứ?"

Đường Tam có chút sửng sốt:*"Vậy còn vũ hồn Lam ngân thảo thì sao?"*

Đường Hạo nói:*"Vũ hồn Lam ngân thảo ngươi có thể tuỳ tiện sử dụng, tu luyện, tham gia vũ hồn gì cũng không thành vấn đề. Song sinh vũ hồn cũng không cần cả hai vũ hồn đều phải tăng lên hồn lực mới có thể tu luyện, chỉ cần một vũ hồn có hồn hoàn, hồn lực tăng tới bình cảnh tự động tiêu thất.*

Đường Hạo nói:" Nói cách khác, sau này ta chỉ là sử dụng Lam ngân thảo vũ hồn đúng không?

Đường Hạo gật đầu: *"Trừ khi gặp phải trường hợp nguy hiểm đe doạ tính mạng, nếu không không được sử dụng chuôi chuy tử."*

"Được, ta đáp ứng ngài." Đường Tam trịnh trọng gật đầu, đối với hắn mà

nói, tu luyện hay không tu luyện vũ hồn hay sử dụng hồn hoàn đều không có vấn đề, chỉ cần tìm được phương pháp đột phá bình cảnh huyền thiên công vậy là đủ rồi. Với ám khí của Đường môn hắn không cần dùng vũ hồn phụ trợ.

Người khác có thể cho rằng Lam ngân thảo chỉ là một cái phế vũ hồn, nhưng Đường Tam không có vì vậy mà buồn bực. Tu luyện Đường môn ám khí tới trình độ nhất định, phi hoa trích diệp cũng đả thương người không phải là nói láo, vốn là sự thật tồn tại. Lam ngân thảo do hồn lực cũng chính là nội lực Huyền thiên công ngưng tụ thành, chỉ cần nội lực đủ cơ hồ chính là có vô hạn ám khí.

"Tốt lắm, đi ăn cơm." Đường Hạo nói.

Nói trong nhà ngheo xơ xác cũng không quá, Đường Tam căn bản không có cái gì hảo chuẩn bị, chỉ thu thập vài bộ quần áo một chút đã hoàn thành.

Bất quá lúc này hắn cũng không có nghe Đường Hạo thu thập đồ đạc, thanh âm như trước vẫn vang lên trong phòng rèn, vì sau này có thể chế xuất các loại ám khí Đường Tam hiểu được hết thảy cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, chú tạo thuật phụ thân truyền thụ tuyệt đối cần phải gia tăng luyện tập. Tuyệt kỹ ám khí không tu luyện tới đỉnh thì bản thân chất lượng ám khí cũng có tính quyết định, đặc biệt siêu cấp ám khí Phật Nộ Đường Liên càng phải tinh chuẩn một chút sơ xuất cũng có thể ảnh hưởng cực lớn.

Đường Tam từ khi tới thế giới này lần đâu tiên bản thân có chút trờ mong đối với thế giới bên ngoài. Hắn cũng có chút sợ hãi, bất luận là ở Đường môn hay là đang ở Thánh Hồ thôn hắn đều chưa từng có kinh nghiệm lịch lãm ở bên ngoài, điểm này thật sự cùng tiểu hài tử không khác gì nhau. Hắn một mực suy tưởng, thế giới bên ngoài đến tột cùng có thể mang lại cho chính cái dạng gì sợ hãi cùng tuyệt vời đây?

Cơm chiều xong, Đường Hạo câu đầu tiên nói xuất môn đi uống rượu, tựa hồ hoà cùng ngày thường cũng không có cái gì bất đồng. Hắn nói cho Đường Tam, buổi sáng ngày mai đi sớm không nên gây ảnh hưởng tới giấc ngủ của hắn.

Sáng sớm, trên đỉnh núi Đường Tam đang ngồi trên một tảng đá lớn, trong tay cầm một chiếc là cây, tử ý trong mắt bừng lên*, không biết có đúng hay không bởi vì thân thể tráng kiện hơn so với trước kia một chút, Tử Cực Ma Đồng tiến bộ tốc độ rất nhanh, trong tay chiếc là cây sợ rằng bất luận là gân văn nhỏ nhất hắn cũng có thể quan sát rõ ràng. Hắn biết bản thân Tử Cực Ma Đồng đã tiến vào cảnh giới Nhập Vi.

Hoà cùng cửu trọng Huyền Thiên công bất đồng, Tử Cực Ma Đồng chỉ có bốn tầng, Túng Quan, Nhập Vi, Giới Tử, Hạo Hãn. Đường môn nội môn đệ tử sử dụng ám khí chỉ cần yêu cầu tiến vào Nhập Vi cảnh giới vậy là đủ rồi. Bởi vì Đường Tam tu luyện từ rất sớm, sau khi sinh ra tiên thiên khí vẫn chưa tán đi, mới bất qua chưa tới sáu tuổi đã cảm giác tiến vào cảnh giới Nhập Vi. Nhưng Hắn cũng biết Đường môn nội môn đệ tử cơ hồ Tử Cực Ma Đồng của mỗi người cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới Nhập Vi, kể cả môn chủ Đường Đại tiên sinh ở bên trong, rất ít người có thể tiến vào cảnh giới sau của Tử Cực Ma Đồng.

Đạt tới Nhập Vi, tốc độ tu luyện Tử Cực Ma Đồng trở nên cực kỳ chậm rãi, mà mỗi ngày không thể gián đoạn hấp thu Đông Lai Tử Khí, cũng không thể dùng hai chữ nghị lực có thể giải thích được. Cho nên bình thường đệ tử Đường môn sau khi tiến vào cảnh giới Nhập Vi cũng rất ít người tiếp tục tu luyện. Trong truyền thuyết Đường môn từng có một vị trưởng lão Tử Cực Ma Đồng đạt tới Giới Tử chi cảnh, nhưng cũng không có thành tựu đặc thù, chỉ là so với cảnh giới Nhập Vi nhìn càng thêm rõ ràng một chút mà thôi, mà vị trưởng lão kia tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã vượt qua ba mươi năm.

Huyền Thiên công lực dũng khởi rót vào bên trong chiếc là, lá cây mềm lại tại tác dụng của nội lực nhất thời trở lên thẳng tắp, ngón trỏ tay phải cùng ngón giữa Đường Tam búng nhẹ, lá cây xoay tròn bay ra ngoài.

------oOo------

Chương 16: Nhất Kiện Ám Khí (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngắt một chiếc là cây phóng ra, ngoài khoảng cách một thước đã không cách nào bảo trì trạng thái xoay tròn, bởi vì nó vốn không cứng rắn, rời ngón tay Đường Tam nội lực Huyền Thiên công tự động tiêu thất.

"Công lực vẫn còn quá yếu." Đương Tam bất đắc dĩ lắc đầu chuyển thân trở về, hôm nay chính thức bản thân rời thôn, lần sau trở lại đỉnh núi cũng không biết chính xác là khi nào mới được.

Cước chạm đất, tiểu thối phát lực Đường Tam thi triển quỷ ảnh mê tung, hướng chân núi đi xuống.

Trong phòng bếp quen thuộc, đây là lần cuối nấu cho cha bữa cơm, Đường Tam đương nhiên không có lười biếng. Nhìn củi trong lò vẫn còn đỏ lửa, đổ them chút nước vào ấm cứ như vậy khi cha tỉnh ngủ dậy cũng có chút nước sôi để uống.

Lão Kiệt Khắc đã tới, có lẽ vì nguyên nhân muốn đi Nặc Đinh thành, hôm nay lão đặc biệt bận một thân quần áo mới, nhìn qua cũng tăng them vài phần quắc thước.

"Tiểu Tam đi thôi, ngươi cứ như vậy quỷ ba ba ngươi lại bắt ngươi quay lại." Lão Kiệt Khắc bắt chuyện nói với Đường Tam.

Đường Tam hướng Kiệt Khắc làm một cái ra hiệu cấm thanh:*"Gia gia ngài nhỏ tiếng một chút, ba ba không thích nhất khi đang ngủ mà bị người khác làm phiền."* Vừa nói hắn vừa rút trong lò ra một miếng gỗ cháy dở viết vài chữ lên mặt đất rồi quay đầu lưu luyến nhìn thoáng qua cửa phòng phụ thân, lúc này mới xách bao quần áo cùng lão Kiệt Khắc yên lặng rời đi.

Đối với văn tự của thế giới này Đường Tam nhận thức cũng không nhiều lắm, đều là những lúc Lý Tư Thục dạy bọn nhỏ hắn ngẫu nhiên nhìn qua, dù sao cũng đã trải qua một đời cho nên hắn cũng nắm giữ được một chút ít văn tự trụ cột.

Màn cửa nhấc lên, một thân ảnh cao lớn từ trong phòng đi ra, Đường Hạo trong mắt không có một chút thuỵ ý, khi hắn đi tới cửa thì y vẫn có thể nhìn thấy lão Kiệt Khắc cùng thân thể gầy yếu của Đường Tam.

Đường Hạo không nhúc nhích, mãi cho đến khi Đường Tam cùng thôn trưởng Kiệt Khắc tiêu thất hắn vẫn ngây ngốc đứng ở trước cửa một thời gian dài.

Phảng phất nhớ tới chuyện gì, Đường Hạo đột nhiên xoay người trở vào phòng rèn, nhìn xuống chữ Đường Tam lưu lại dưới đất cho hắn.

Rất đơn giản chỉ có hai câu nói: *"Ba ba, ta cùng Kiệt Khắc gia gia đi, ngài ở nhà nhớ bảo trọng thân thể, ít uống rượu. Nước trong ấm, đừng quên uống."*

Ánh mắt từ dòng chữ dưới đất chuyển hướng sang bên ấm nước, Đường Hạo mạnh mẽ đi sang hai tay trực tiếp bưng ấm nước lên dốc vào trong miệng. Bởi vì Đường Tam vừa mới cho thêm nước, nước trong ấm còn chưa có sôi, nhưng Đường Hạo cũng không để ý cứ như vậy cầm ấm nước hướng trong miệng đổ xuống, từng ngụm từng ngụm uống, nhìn vào mắt hắn không biết từ lúc nào đã thêm một tầng thuỷ ý.

Đi ở trên đường, Đường Tam yên lặng đi theo lão Kiệt Khắc, thỉnh thoảng lại quay đầu hướng thôn trang nhìn lại.

"Tiểu Tam, không muốn rời xa thôn hay không muốn rời xa lão tửu quỷ ba ngươi?" Kiệt Khắc sờ đầu Đường Tam mỉm cười hỏi.

"Cả hai đều có một chút." Đường Tam thấp giọng trả lời.

Kiệt Khắc mỉm cười nói:*"So sánh ngươi cùng mấy đứa cháu ta, ngươi cái đứa nhỏ này hiểu chuyện hơn chúng nhiều lắm, nếu ngươi là cháu ta thì có phải tốt bao nhiêu. Đường Hạo cái tên tửu quỷ thật sự là may mắn. Đừng nghĩ nhiều, bên ngoài thiên địa rộng lớn, tới học viện ngươi sẽ quen biết rất nhiều bằng hữu, còn học được nhiều tri thức. Chờ ngươi có phong hàm hồn sư, quốc gia mỗi tháng đều phát cho ngươi tiền bổ trợ, đến lúc đó cuộc sống gia đình ngươi cũng có thể tốt hơn một chút."*

Đường Tam dù sao đây cũng là lần thứ hai làm người, nghe lão Kiệt Khắc nói tâm tình cũng đã từ từ khôi phục bình thường, trong lòng đối với khát vọng thế giới bên ngoài cũng khó nhịn nổi, hỏi:*"Kiệt Khắc gia gia, ngài có thể nói*

cho ta chuyện học viện được không? Đó cuối cùng là địa phương nào?"

Kiệt Khắc mỉm cười nói:*"Học viện đương nhiên là địa phương để học tập, mặc dù ta cũng chưa tới đó, nhưng đại để cũng có chút rõ ràng. Thôn chúng ta hàng năm cũng có một danh ngạch học viên tham gia, nhưng đã qua nhiều năm không có học viên đi học tập. Điều kiện ưu đãi của học viên cũng có rất nhiều như miễn trừ học phí cùng trụ phòng phí chỉ cần bỏ tiền ra ăn là đủ rồi. Ngươi có thể tại học viện làm một chút công việc đơn giản để đổi lấy thức ăn, tỷ như dọn dẹp phòng học hay đại loại như vậy. Tổng thể mà nói học viên tại học viện gần như là miễn phí, chứ nếu phải đóng tiền học phí chúng ta loại cùng nhân(người nghèo) làm sao chịu nổi gánh nặng đó.*

*Đường Tam nói: "*Ba ba nói đợi ta tới học viện rồi tìm một lò rèn rồi làm công.*"*

*"*Ngươi?*" Tới lò rèn làm công? Nói chuyện buồn cười! Ta xem Đường Hạo thật là điên rồi."* Lão Kiệt Khắc tức giận nói: "Ngươi được bao nhiêu tuổi, còn chưa cao bằng chiếc chú tạo chuy. Có cái lò rèn nào chịu thu một cái người làm công như ngươi, càng huống làm thợ rèn cũng không thu được bao nhiêu, ngươi chỉ cần tại học viện học tâp tốt là đủ rồi.*"*

*"*Bất quá nếu như ngươi tại học viện có thành tựu, thì nói với tửu quỷ ba ngươi để dành cho ngươi chút tiền. Sau này tới trung cấp hồn sư học viện không có danh ngạch học viên, vậy phải tốn không ít tiền mới có thể đi học mà tiền bổ trở còn xa xa không đủ."

Bởi vì Đường Tam thân là Tiên Thiên mã hồn lực, trong mắt lão Kiệt Khắc đã đưa hắn trở thành hồn sư.

Đường Tam nghi hoặc nhìn lão Kiệt Khắc nói:*"Còn có trung cấp hồn sư học viện hay sao? Cùng sơ cấp hồn sư học viện có gì khác nhau? Đều là học viện hắn là cùng dạy tri thức về hồn sư đúng không?"*

Lão Kiệt Khắc rất có kiên nhẫn giải thích: "Đương nhiên không giống, sơ cấp hồn sư học viện dạy chỉ có một chút trụ cột cùng một chút văn hoá phải học tập. Hài tử sau khi tiếp nhận vũ hồn giác tỉnh đã là đệ tử của học viện, học trong sau năm. Đợi sau khi tới mười hai tuổi nếu không có tiền đồ thì cũng

chỉ là một hồn sư bình thường, nhưng nếu tiềm lực không tồi đại bộ phận đều lựa chọn vào trung cấp hồn sư học viện tiến tu(học nâng cao), học tới mười tám tuổi. Trung cấp hồn sư học viện dạy một ít chi thức cao thâm hơn một chút, nhưng khó khăn trong học tập gia tăng rất lớn. Nếu không thể đạt được yêu cầu của học viện sẽ không có cách nào thuận lợi tốt nghiệp, điểm này hoàn toàn khác biệt với sơ cấp hồn sư học viện.

------oOo------

Chương 17: Nhất Kiện Ám Khí (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam nói:*"Có sơ cấp cùng trung cấp, vậy nhất định có cao cấp?"*

Lão Kiệt Khắc gật đầu, trong mắt toát ra vài phần hâm mộ:*" Cao cấp hồn sư học viện ngươi không cần suy nghĩ, đấy không phải là nơi mà ai cũng có thể tuỳ tiện đi vào. Tại đại lục của chúng ta cũng chỉ có hai sở cao cấp hồn sư học viện, số lượng đệ tử được chiêu thu hằng năm cũng không vượt qua một trăm người, quả thật ít ỏi. Phàm là đệ tử cao cấp hồn sư học viện tốt nghiệp, bất luận là quốc gia hay chính là Vũ hồn điện đều muốn tranh đoạt, trực tiếp được tứ dư phong hào quý tộc."*

"Quý tộc? Được ưu đãi tốt như vậy." Đường Tam kinh ngạc hỏi.

Lão Kiệt Khắc nói:*" Đó là đương nhiên. Hồn sư là chức nghiệp rất cao quý, cao cấp hồn sư đều là nhân tài, cho nên bình dân chúng ta muốn một bước đăng thiên, trở thành cao cấp hồn sư hiển nhiên là biện pháp tốt nhất, chỉ có điều xuất thân bình dân thì có bao nhiêu người bản thân có thể sở hữu vũ hồn tốt đây? Cho dù có nhưng không có một đại gia tộc phụ trợ, cũng rất khó có thể từ cao cấp hồn sừ học viện tốt nghiệp."*

"Khảo thí(kiểm tra) tốt nghiệp là việc của mình, tại sao phải nhờ người hỗ trợ?" Đường Tam có chút không rõ.

Lão Kiệt Khắc thở dài một tiếng nói:*"Đây chính là chênh lệch giữa bình dân*

và quý tộc. Tốt nghiệp sơ cấp hồn sư học viện yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần vũ hồn có thể đạt tới mười cấp, tại học viện sư phụ trợ giúp đưa đi thu được một cái hồn hoàn, thành công tiến vào xưng hào hồn sư là xong. Cái này cũng không quá khó khăn, chỉ cần tại thời điểm giác tỉnh sở hữu vũ hồn lực thì hài tử nào cũng có thể làm được, từ hồn sĩ thăng cấp lên hồn sư, mười cấp hồn lực rất dễ dàng tăng lên."

"Nhưng từ trung cấp học viện lại không giống, muốn từ đây tốt nghiệp, vũ hồn cần phải đạt tới hai mươi cấp, hơn nữa cần phải thu cái hồn hoàn lần thứ hai thì tự nhiên có thể đạt được xưng hào đại hồn sư. Từ mười cấp tới hai mươi cấp có rất nhiều hồn sư cả đời không thể đạt tới. Hơn nữa sau khi đạt tới hai mươi cấp muốn thu được hồn hoàn phải dựa vào thực lực bản thân đi liệp sát hồn thú thu được hồn hoàn, đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Nếu xuất thân từ gia đình quý tộc có đông đảo vũ sĩ bồi đồng(đi cùng), nguy hiểm tự nhiên nhỏ hơn nhiều, mà chúng ta xuất thân từ bình dân hồn sư, chỉ có thể dựa vào chính bản thân thôi."

"Điều kiện tốt nghiệp cao cấp hồn sư học viện lại càng thêm hà khắc, chỉ có thông qua ba mươi cấp bình cảnh, thu được cái hồn hoàn thứ ba, mới có thể từ xưng hào đại hồn sư có thể thăng lên xưng hào hồn tôn. Nghe nói cấp ba mươi là một đạo cánh cửa, trong quá khứ những quý tộc là cường đại hồn sư cũng rất khó đột phá, hơn nữa ba mươi cấp muốn thu hồn hoàn cũng bị hạn chế, chi tiết cụ thể ngươi tại học viện hẳn là sẽ được hội học. Dù sao đệ tử cao cấp hồn sư học viện chính thức số lượng được tốt nghiệp còn không đạt tới một phần ba."

Nghe xong Lão Kiệt Khắc nói, Đường Tam đối với Đấu La đại lục cùng hồn sư giáo dục cũng có chút trụ cột.

"Kiệt Khắc gia gia, ngài chẳng phải đã nói qua, xưng hào hồn sư chỉ cần trên mười cấp đúng không? Cao cấp học viện hồn sư đệ tử tốt nghiệp được gọi là hồn tôn, vậy sau đó muốn thu được xưng hào thì làm thế nào chứ?

Lão Kiệt Khắc cười khổ nói:" Ta làm sao biết, siêu việt xưng hào hồn tôn đều là những đại nhân vật, giống như thôn của chúng ta đã từng xuất hiện quá vị hồn thánh, lúc trước cũng chính là quốc gia trực tiếp cung dưỡng. Ta nghe người ta nói qua, hồn sư tu luyện tới phía sau càng lúc càng khó, càng nguy

hiểm, chính thức có thể đạt tới phong hào Đấu La cao nhất tồn tại, có thể có mấy người chứ? Thậm chí có thể nói Thiên Đấu đế quốc chúng ta cùng Tinh La đế quốc có hay không nhân vật như vậy tồn tại ta cũng không dám khẳng định."

Lão Kiệt Khắc đối với hồn sư cũng chỉ hiểu được chút ít mà thôi, cho nên giải thích cũng không rõ ràng. Đường Tam hiểu được những tri thức này bản thân cũng chỉ có thể chậm rãi lục lọi trong học viện, nhất là về hồn thú, hồn hoàn gì gì đó.

Từ Thánh hồn thôn tới Nặc Đinh thành cũng không xa, hai người đi bộ chỉ mất nửa ngày thời gian, trên đường đơn giản ăn chút lương khô, tới buổi chiều xa xa đã có thể chứng kiến thành tường.

Mặc dù Nặc Đinh thành cũng không tính là thành thị lớn, nhưng bởi vì cách biên giới Thiên Đấu đế quốc rất gần cho nên thành tường kiến tạo cũng rất dày. Đường Tam cùng lão Kiệt Khắc giống người đi đường khác sau khi tiếp nhận kiểm tra xong trực tiếp tiến vào trong thành.

"Tiểu tam a! Đợi gia gia đưa ngươi tới học viện ta sẽ quay trở về, ngươi một mình tại học viện cần phải nghe lời sư phụ nói, ngàn vạn lần không nên tự tiện rời học viện. Đợi sau khi chấm dứt học kỳ gia gia quay lại đón ngươi, khi đó không sai biệt lắm cũng qua một năm."

*Đường Tam dù sao cũng là lần đầu tiên rời nhà, trong lòng cũng có chút bối rối, hạ ý thức nói: "*Kiệt Khắc gia gia, ngài tại sao lại rời đi nhanh như vậy?"

Lão Kiệt Khắc cười khổ nói:" Lữ quán không phải là nơi những người nghèo khổ như chúng ta có thể ở lại. Ngươi nhất định không được phụ kỳ vọng ta, đợi gia gia lần sau gặp ngươi, hy vọng ngươi đã thành hồn sư, như vậy Thánh Hồn thôn chúng ta cũng vì ngươi mà tự hào."

Học viện Nặc Đinh sơ cấp hồn sư toạ lạc tại phía tây thành, lão Kiệt Khắc hướng người dân trong thành hỏi vài lần rồi trực tiếp mang Đường Tam đi tới.

Xa xa, bọn họ đã chứng kiến một tòa cổng môn, cổng môn rộng chừng hai

mươi thước, cao cũng hơn mười thước, đều được tạo thành từ nham thạch cứng rắn, phía dưới là hai phiến cửa thiếc dày màu đen, Đường Tam liếc mắt một cái tựu nhìn ra do tinh thiết tốt đả tạo mà thành.

Đằng sau thiết sách có thể chứng kiến không khí u tĩnh, một con đường rộng nối thẳng vào trong, hai bên đường rất nhiều cây cối cao lớn.

*Giữa cổng môn có bốn chữ to:"*Nặc Đinh học viện.*"*

Tới gần đại môn học viện là có thể nhìn ra chức nghiệp hồn sư tại đại lục quan trọng cỡ nào, cái này cũng chỉ là một cái sơ cấp hồn sư học viện mà thôi.

*Lão Kiệt Khắc mang theo Đường Tam vừa tới đại môn lập tức đã bị một thanh niên gác cổng cản lại:"*Có chuyện gì? Địa phương này là nơi hạ nhân các ngươi có thể tới hay sao?"

Lão Kiệt Khắc tại Thánh Hồ thôn xem như cũng phong quang, nhưng tới Nặc Đinh thành nhìn bộ dáng giống như hạ nhân, ngay cả hắn cái tên gác cửa từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra vài phần khinh thường.

------oOo------

Chương 18: Nhất Kiện Ám Khí (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão Kiệt Khắc cười đãi bôi nói: *"Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta từ Thánh Hồn thôn tới, hài tử này là danh ngạch học viên năm nay thôn chúng ta đưa tới, ngài xem chúng ta cần phải làm những thủ tục gì?"*

Môn phòng(gác cổng) nhíu mày, có chút âm dương quái khí nói: *"Nhà tranh còn có thể xuất Phượng Hoàng sao?"* Một cái thôn nhỏ cũng có người bản thân sở hữu hồn lực? Chính là đã nhiều năm học viện chưa từng có danh ngạch học viên. Các ngươi không phải mạo danh chứ.*"*

Lão Kiệt Khắc trong mắt hiện lên một tia tức giận, nhưng vẫn còn nhẫn xuống xuất ra khai cụ chứng minh do chấp sự vũ hồn điện Tố Vân Đào đưa cho môn phòng.

*Môn phòng tiếp nhận chứng minh, thượng hạ nhìn(nhìn trên, nhìn dưới) một chút: "*Vũ hồn Lam ngân thảo? Còn Tiên Thiên mãn hồn lực? Buồn cười, cái này thực là trò cười lớn nhất thiên hạ, ta ở học viện cũng đã làm việc được bốn năm còn không có nghe qua đệ tử sở hữu Tiên Thiên mãn hồn lực, tiểu tử này vũ hồn lại còn là Lam ngân thảo, còn có thể mãn hồn lực? Ta xem, cái chứng mình do vũ hồn điện cấp này nhất định là ngươi nguỵ tao rồi."

*"*Ngươi….*" Cho dù tính tình lão Kiệt Khắc có tốt, lúc này chút nhẫn nại cũng không còn: "*Ngươi đây là cố ý làm khó dễ. Hảo, ngươi chờ, ta đi tìm Vũ Hồn phân điện chấp sự đại nhân tới. Tiểu tam, chúng ta đi.*" Nói xong Kiệt Khắc xoay người mang theo Đường Tam hướng bên trong thành đi đến.*

Chứng minh của Vũ Hồn phân điện tự nhiên không có khả năng là giả, chuyện này môn phòng cũng biết, bất quá bình thường tân sinh đến đây ít nhiều đều có chút ý tứ, nhất là gia đình bình dân. Tiểu quỷ khó qua ải Diêm Vương chính là cái đạo lý này.

Lão Kiệt Khắc xuất thân hương thôn, mặc dù là thôn trưởng nhưng làm sao có thể hiểu được cái đạo lý này.

Môn phòng trong lòng ít nhiều cũng có chút bất an, nếu người Vũ Hồn điện thật sự tới, chuyện này hắn làm sao có thể đảm đương, đương nhiên hắn cũng tin tưởng người Vũ Hồn điện tuyệt sẽ không vì hai cái người hương thôn này mà chất vấn học viện.

*Trong lòng buồn bực, tự nhiên miệng xuất lời khó nghe: "*Còn cái gì Thánh Hồn thôn, ta xem giống Khất Cái thôn cũng không sai biệt lắm."

*"*Ngươi nói cái gì?*" Lão Kiệt Khắc mạnh bạo xoay người, lời nói của môn phòng đã xúc phạm tới kiêu ngạo lớn nhất trong lòng của hắn, lúc trước cũng vì vậy mà hắn hoà cùng Đường Hạo trở mặt. Mà môn phòng là người ngoài thôn càng làm cho hắn không cách nào chịu được, mới bước được vài bước đã quay lại căm tức nhìn đối phương.*

Môn phòng bị khí thế hung dữ của lão Kiệt Khắc doạ hoảng sợ, nhịn không được lui về phía sau vài bước, bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, trong lòng thầm mắng chính mình, chẳng qua chỉ là một lão đầu nhi có cái gì đáng sợ.

*"*Như thế nào? Không phục khí à, ta nói các ngươi là từ Khất Cái thôn tới, chẳng lẽ sai sao? Ngươi xem cái tên tiểu quỷ này, y phục tất cả đều là bố đinh, ta xem các ngươi tốt nhất lên tìm địa phương khác khất thực, chúng ta Nặc Đinh học viện còn không phải là Thiện đường. Khoái cút, khoái cút.*"*

Vừa nói môn phong đưa tay trái lên hướng ngực lão Kiệt đẩy mạnh.

Ngay khi lão Kiệt Khắc khí nộ công tâm, đột nhiên một đạo tiểu nhân ảnh chen vào giữa hai người, đồng dạng một cánh tay trái đưa lên, cánh tay nhỏ bé của hắn miễn cưỡng cản tay môn phòng lại, tay trái hướng tới dùng sức nhất thời đẩy cánh tay trái môn phòng ra, tiểu nhân ảnh chân phải rất nhanh tiến lên trước một bước, cước chưởng vừa lúc đá vào mặt sau chân trái của môn phòng, đồng thời tay phải đưa lên hoà cùng tay trái đang giáp trụ tay của môn phòng vặn một cái. Vốn một chưởng này đáng nhẽ phải đặt tại khuỷu tay trái của đối phương để đối phương không thể có cách nào phát lực, có điều người thi triển chiêu này vóc người thực sự là nhỏ, cho nên cũng chỉ có thể chế trụ cổ tay của môn phòng. Động tác của hắn cực tốc, thân thể đồng thời di chuyển nhanh, hai tay chế trụ cánh tay của môn phòng nhịp nhàng dùng sức đẩy về phía trước, vừa lúc thoi mạnh vào tiểu phúc gã.

*Phía sau chân trái của môn phòng trúng một cước, mặc dù một cước lực đạo cũng không có quá mạnh, nhưng cũng đủ đáp ứng hiệu quả của hắn, tiểu phúc thụ lực(trúng chiêu), dưới chân ăn cước, chỉ nghe một tiếng "*bịch*", môn phòng đã ngã ngồi trên mặt đất.(đoạn này tui dịch theo ý tui một chút)*

*"*Tiểu Tam, ngươi….*" Kiệt Khắc trợn mắt há mồm nhìn người che trở ở phía trước mình.*

Người ra tay đúng là Đường Tam, hắn sử dụng một thức này thậm chí còn không phải là tuyệt học của Đường môn, chỉ bất quá là một thức đơn giản Thôi Song Vọng Nguyệt ở thế giới kia, đương nhiên từ vóc người của hắn thi

triển tự nhiên là phải có một chút biến hình, chẳng những hắn không có cách nào thiết trụ khuỷu tay của đối thủ, vốn là thoi vào ngực đối phương nhưng cũng đổi thành tại tiểu phúc, đương nhiên kết quả là giống nhau.

Đường Tam mặc dù không lớn, có điều lực lượng tuyệt đối không nhỏ, mấy tháng huy chuy tử(búa rèn) không phải là bạch bạch lãng phí, mặc dù không có sử dụng Huyền Thiên công nhưng cũng đủ để đánh ngã môn phòng.

*"*Xú tiểu tử, ngươi muốn chết.*" Bị một cái tiểu hài tử đánh ngã, môn phòng điên cuồng từ mặt đất đứng lên nhằm phía Đường Tam phóng tới.*

*"*Được rồi, dừng tay lại đi.*" Đúng lúc này thì một âm thanh mạnh mẽ vang lên, ngăn cản động tác của môn phòng lại.*

*Môn phòng đầu tiên có chút sửng sốt, ngay sau vẻ mặt tức giận của hắn biến thành su nịnh, biến hoá cực nhanh kẻ khác khó có thể tưởng tượng, quay lại đối diện với người mới đến cúi người gật đầu nói: "*Đại sư, ngài trở lại.*"*

Đường Tam quay đầu nhìn lại, trong lúc đó một người có tầm vóc trung đẳng thoáng có chút yếu ớt. Nam tư không biết từ lúc nào đã đi tới bên người bọn họ. Nhìn qua bộ dáng người này ước chừng bốn năm mươi tuổi, tóc ngắn màu đen, tướng mạo rất bình thường, hai tay ở khoanh tại phía sau, trên người nhìn qua có chút đặc thù khí chất, hai mắt lúc đó mở lớn trong đó mang theo vài phần hoà hoãn dễ gần.

*"*Đại sư*" chỉ liếc mắt nhìn môn phòng một cái, cũng không để ý tới hắn, hướng lão Kiệt Khắc nói: "*Lão tiên sinh, có thể hay không đưa chứng minh của Vũ Hồn điện cho ta xem?*"*

Lão Kiệt Khắc dù sao cũng xuất thân là thôn trưởng, ánh mắt cũng có chút dùng được, từ thái độ và vẻ mặt của môn phòng là có thể nhìn ra địa vị của người trung niên trước mắt này tại học viện tuyệt đối không thấp, càng huống chi người đó còn có danh hào đại sư. Đưa tay cầm chiếc chứng minh qua, đại sư nhìn một chút chứng minh, ánh mắt lần nữa nhìn qua trên người Đường Tam, cao thấp đánh giá hắn vài lần.

Không biết tại sao mặc dù ánh mắt đại sư cũng không lợi hại, nhưng Đường

Tam có cảm giác bị nhìn thâu suốt tới tận đáy lòng.

"Chứng minh là thật, lão tiên sinh, chuyện vừa rồi ta đại biểu cho học viện hướng ngài xin lỗi. Đứa nhỏ này giờ giao cho tao đi."

------oOo------

Chương 19: Đại Sư? Sư Phụ? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một gã ít nhất là Hồn sư hướng về chính mình xin lỗi, tâm hư vinh (1) của lão Kiệt Khắc được thỏa mãn cực đại, cản lại phe phẩy hai tay nói: *"Không cần xin lỗi, không cần xin lỗi. chúng ta cũng không đúng. Đại sư, đứa nhỏ này đành làm phiền ngài vậy. Tiểu Tam, ngươi hãy theo đại sư đi, nhất định phải nghe lời."*

Đường Tam gật đầu nhưng cũng không có mở miệng.

Lúc trước, trong khi vị Đại sư trước mắt này ngăn cản môn phòng (trông cửa) tiến lại phía hắn, tay trái hắn đã được đưa lên, chốt bảo hiểm (2) trên tụ tiễn đã mở. Nếu vị Đại sư trước mắt này nói chậm một bước, nói không chừng, cổ họng của môn phòng này đã hơn một cây đoản tiễn (tên ngắn).

[Đường môn Huyền Thiên Bảo Lục tổng cương, điều thứ ba, xác định đối thủ là địch nhân, chỉ cần có cách khiến đối phương phải chết, thì không nên hạ thủ lưu tình, nếu không nó sẽ làm cho chính mình thêm phiền toái]

Tại Đường Tam xem ra, môn phòng hướng về phía lão nhân như lão Kiệt Khắc động thủ, hơn nữa sự đối sử không tốt của hắn, bản thân đã có đủ tư cách giết đối phương. Đồng thời, hắn cũng có tuyệt đối nắm chắc, kể cả lão Kiệt Khắc ở bên trong, không ai có thể phát hiện thanh tụ tiễn là hắn phát ra,. Không có chứng cớ, ai có thể nói là hắn giết người? Tụ tiễn của Đường môn có tốc độ bắn cực nhanh mà không có tiếng động, chỉ biết có một cái bóng, lại là môn phòng hóa sắc (3) như vậy có khả năng né tránh?

Kiệt Khắc sau lại dặn dò Đường Tam vài câu nữa mới rời đi.

Đại sư nhàn nhạt liếc mắt nhìn môn phòng một cái: *"Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nếu còn tái phạm, ngươi cũng không cần lưu lại nữa."* Thanh âm sa ách (khàn khàn) của hắn mang theo sự bình tĩnh, nhưng có một loại cảm giác làm người khác vô pháp phản bác.

Sau lưng môn phòng mồ hôi lạnh tuôn ra, nhanh chóng đáp ứng và vọt sang một bên đứng

Đại sư cúi đầu nhìn về phía Đường Tam, trên mặt xuất hiện một tia mỉm cười, cơ nhục trên mặt hắn tựa hồ có chút cứng ngắc, bộ dáng lúc cười lên khiến kẻ khác có chút không dám cung duy (nịnh bợ, nịnh hót). Kéo tay Đường Tam, nói: *"Chúng ta đi thôi."*

Tay đại sư mềm mại khô ráo, nắm lấy rất thoải mái, vô hình trung gây cho Đường Tam vài phần cảm giác tính nhiệm. Dưới sự hướng dẫn của hắn, Đường Tam rốt cục đã đi vào tòa học viện này.

"Sư phụ, cảm ơn ngài." Đường Tam hướng về đại sư nói.

"Sư phụ? Ta không phải sư phụ của học viện." Đại sư cúi đầu liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, nhàn nhạt nói.

"Không phải sư phụ? Ngài không phải mới vừa nói là đại biểu của học viện sao?"

Đại sư lắc lắc đầu, hắn luôn luôn không hề có tính nhẫn nại nhưng hôm nay lại phá lệ khoan dung, lại lộ ra một nụ cười khó coi: *"Ai nói nhất định phải là sư phụ của học viện mới có thể đại biểu cho học viện?"*

Đường Tam chợt nói: *"Ta hiểu được rồi, vậy ngài nhất định là hiệu trưởng của học viện, hoặc là lãnh đạo?"*

Đại sư bật cười nói: *"Ngươi là một đứa nhỏ sáu tuổi, nhưng lại rất thông minh. Bất quá, ngươi vẫn chính là vẫn còn đoán sai."*

Đường Tam nghi hoặc nói: *"Vậy ngài là?"*

Đại sư nói: *"Ta chỉ là một người khách ở chỗ này ăn nhờ uống nhờ mà thôi. Ngươi và những người khác giống nhau, gọi ta là Đại sư đi. Mọi người đều xưng hô với ta như vậy. Ta thậm chí đã quên cả tên của chính mình. Trên chứng minh của Vũ hồ điện viết tên của ngươi là Đường Tam sao, ngươi phải hiểu được, ý tứ của Đại sư và sư phụ thiên soa địa viễn (khác nhau một trời một vực), sau này không nên gọi sai nữa, trừ phi…"*

Nói tới đây, trong mắt hắn lại lóe ra quang mang nóng rực: *"Trừ phi ngươi thật sự nguyện ý đề cho ta làm sư phụ của ngươi."*

"Ngài có thể dạy ta tu luyện vũ hồn không?" Đường Tam hỏi

Đại sư dừng chân lại, đứng lại đối mặt với Đường Tam: *"Vậy ngươi có nguyện ý hay không?"*

Đường Tam tự nhiên cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn vị Đại sư trước mặt, quan sát trong khoảng cách gần, vừa là nhìn từ dưới lên trên, hắn phát hiện miệng Đại sư có chút lớn, môi cũng rất dầy. Hắn không hề mở miệng, chưa nói đáp ứng, cũng chưa nói không đáp ứng.

Đại sư nhìn Đường Tam dùng nhãn tình kinh ngạc kia nhìn mình, loại nụ cười cứng ngắc lại xuất hiện: *"Tốt, ngươi quả nhiên là đứa nhỏ thông minh."*

Không mở miệng có hai tầng nghĩa, một là không vội cự tuyệt, để tránh đắc tội với Đại sư. Hai là chỉ dùng hành động đề hỏi lại Đại sư, ta tại sao lại phải bái ngươi làm vi sư đây?

Đại sư giống như lão Kiệt Khắc vậy, đặt tay lên đầu Đường Tam xoa xoa: *"Thiên phú dị bẩm, lại thông minh như thế, xem ra, ta cũng phải làm thêm một lúc nữa. Nói như thế nào thì ngươi cùng là người thứ ba trong trăm năm qua có song sinh vũ hồn."*

Nghe đại sư nói xong, Đường Tam chấn động, ánh mắt nhìn Đại sư nhất thời thay đổi, cổ tay trái lặng yên ngước lên, trong mắt toát ra thần sắc kinh nghi bất định.

Đại sư nhìn hắn, môi mỉm cười nói: *"Ngươi có đúng hay không rất kì quái rằng ta tại sao biết ngươi là song sinh vũ hồn?"* Vừa nói, hắn vừa phe phẩy cái chứng minh mà lão Kiệt Khắc đưa cho hắn: *"Chính là vì cái chứng minh này. Có lẽ người khác không nhìn ra sơ hở trong đó, nhưng nếu ta cũng nhìn không ra, ta đây cũng không xứng với hai chữ Đại sư này."*

"Ta từng điều tra qua sáu trăm bốn mươi bảy người có vũ hồn là Lam ngân thảo, trong đó, mười sáu người có hồn lực, tỷ lệ không tới ba phần trăm. Mà cho dù là mười sáu người có hồn lực cũng không có một hồn lực nào có thể vượt qua một bậc, mà ngươi lại là tiên thiên mãn hồn lực cấp mười. Dựa theo một cái nghiên cứu của ta về vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực, tiên thiên hồn lực lớn nhỏ cùng vũ hồn tố chất mà so sánh. Lam Ngân thảo hiển nhiên không cách nào thỏa mãn, cho nên, ta có thể dám chắc, ngươi hẳn là còn có một vũ hồn khác, hơn nữa là một vũ hồn phi thường cường đại."

Ánh mắt Đường Tam dần dần yên tĩnh trở lại, biện bác nói: *"Mọi việc đều có ngoại lệ, tại sao ta lại không thể là một trong số đó?"*

Đại sư nghiêm trang gật gật đầu nói: *"Đúng vậy, mọi việc đều có ngoại lệ, nhưng vũ hồn của ngươi là Lam ngân thảo, cho nên ngươi hiển nhiên không phải cái ngoại lệ kia. Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc trong gần một trăm năm trở lại đây, song sinh vũ hồn mặc dù xuất hiện không quá hai người, nhưng trời sinh mãn hồn lực lại xuất hiện mười chín vị, ta cẩn thận nghiên cứu qua vũ hồn của mỗi người bọn họ, không ai là không cường đại, người nhỏ tuổi nhất, bây giờ cũng đã đạt tới tầng Đại hồn sư. Ngoại trừ mười bốn người được huyết thống của gia tộc di truyền cường đại vũ hồn, còn lại năm người là ngoại lệ."*

Chú Thích của anhdendem:

(1) tâm hư vinh: Cái này giải thích ra thì hơi khó vì nó không có một định nghĩa cụ thể. Nhưng đại ý của nó giống như một người có một cái áo mới được mọi người khen, anh ta cảm thấy rất thích – có lẽ thế.

(2): Chỗ này thực ra chỉ có là bảo hiểm, nhưng mình lại để là chốt bảo hiểm là để cho câu văn xuôi một chút.

(3) Hóa sắc: Mình không hiểu lắm chỗ này, có lẽ là ý nói tên môn phòng có thực lực cực yếu!!!

------oOo------

Chương 20: Đại Sư? Sư Phụ? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bọn họ xuất thân cũng không cao quý, nhưng chính mình cũng có tiên thiên mãn hồn lực. Mà loại ngoài ý muốn này, hay chính là tồn tại biến dị vũ hồn. Mà ta căn cứ vào nhiều năm nghiên cứu của ta đối với biến dị vũ hồn, không có một loại vũ hồn gì cùng Lam ngân thảo sinh ra biến dị. Mà Lam ngân thảo vũ hồn của ngươi lại là Lam ngân thảo bình thường, cho nên, ta hoàn toàn có thể dám chắc, phán đoán của chính mình là chính xác."

"Biến dị vũ hồn, nó là cái gì?" Đường Tam hỏi.

Đại sư kiên nhẫn giải thích: *"Trước tiên là nói về vấn đề vũ hồn tiến hành truyền thừa như thế nào. Vũ hồn của một người cùng Vũ hồn của cha mẹ có liên quan trực tiếp, tình huống bình thường nhất, chính là truyền thừa vũ hồn từ một phương cha hoặc mẹ. Đây chính là vũ hồn truyền thừa của gia tộc. Mà một ít ngoại lệ trong đó, chính là biến dị vũ hồn. Nơi phát ra đồng dạng cũng là vũ hồn của cha mẹ, chỉ bất quá bởi vì vũ hồn của cha và mẹ trong đó có nhất định tính biến dị, cho nên người được kế thừa vũ hồn mới gặp phải biến dị, sinh ra một loại vũ hồn mới. Biến dị vũ hồn có thể là cường đại biến dị, thậm chí xuất hiện tiên thiên mãn hồn lực. Nhưng tuyệt đại bộ phận biến dị vũ hồn lại chỉ trở nên nhỏ yếu. Biến dị vũ hồn tựu như là kết quả của cận thân kết hôn, tỷ lệ ngu ngốc rất lớn, nhưng cũng có thể xuất hiện trí giả (người uyên bác) hơn hẳn người bình thường."*

Đường Tam gật gật đầu, đột nhiên, hắn lui về phía sau một bước, mở rộng khoảng cách của mình và Đại sư trong lúc đó, ngay sau đó, hai gối quỳ xuống trên mặt đất, hướng về Đại sư cung kính dập đầu lạy ba lạy.

Lúc này, đến phiên Đại sư sững sờ: *"Ngươi làm gì?"*

"Sư phụ." Đường Tam cung kính kêu lên: *"Xin ngài thu ta làm đồ đệ."*

Đại sư nở nụ cười, nở nụ cười rất hài lòng, khom lưng kéo Đường Tam đứng lên: *"Sỏa tiểu tử (đứa bé ngốc), bái sư tại sao phải dập đầu, ngươi không biết đây là lễ tiết bái quân vương cùng cha mẹ sao? Chỉ cần cúc cung (cúi chào) là được."*

Thói quen của Đấu la đại lục hiển nhiên cùng tình huống thế giới trước của Đường Tam bất đồng, nhưng Đường Tam cũng không nghĩ rằng mình quá lễ tiết, trịnh trọng nói: *"Một ngày là thầy, cả đời là cha. Ta hẳn là phải quỳ lạy ngài."*

Đường môn đối với việc dạy lễ tiết thập phần nghiêm khắc, lúc trước đã lớn lên trong cái loại giáo dục này, sớm đã khắc thật sâu ở sâu trong nội tâm của Đường Tam.

Đại sư động dung nhìn Đường Tam: *"Một ngày là thầy, trọn đời là cha, hảo, hảo, xem ra, ta quả nhiên không chọn sai."* Sở vị kiến vi tri trứ ***, tỉ mỉ quyết định thành bại, mặc dù thầy trò hai người này tiếp xúc không lâu, nhưng Đại sư đối với đứa nhỏ trức mắt này đã có nhận thức không nhỏ.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp giáo vụ trình diện." Đại sư lại kéo tay Đường Tam, bàn tay hắn vốn khô ráo bởi vì kích động nên có chút mồ hôi xuất ra.

Nặc đinh sơ cấp hồn sư học viện cũng không có lớn như bề ngoài vừa nhìn qua, chủ yếu chia làm mấy khu vực, chủ giáo học lâu (tòa nhà dạy học chính), thao trường cùng với túc xá lâu phía đông của thao trường.

Mặc dù chỉ là sơ cấp hồn sư học viện, nhưng nơi này đối với đệ tử yêu cầu phi thường nghiêm khắc, sợ là nhà bên cạnh học viện, đệ tử cũng phải vào ở trong học viện, tiếp nhận quản lý thống nhất.

Giáo vụ nằm ở tầng một Chủ giáo học lâu, chuyên môn phụ trách tiếp đãi tân sinh chính là một gã sư phụ nhìn qua đã hơn sáu mươi tuổi, còn có hai gã thanh niên cỡ ba mươi tuổi làm thủ hạ cho lão sư phụ.

Đại sư đặt chứng minh ở trên bàn, hướng về lão sư lớn tuổi nói: *"Tô chủ nhiệm, đây là công độc sanh năm nay Thánh Hồn thôn đưa tới, phiền ngươi giúp hắn đăng kí một chút."*

Tô chủ mặt đầy tiếu ý nói: *"Đại sư, ngài như thế nào lại tới, hi khách (có lẽ là khách hiếm - anhdendem) a! ngồi đây đi."*

Đại sư lắc lắc đầu, hướng Đường Tam nói: *"Ngươi tự mình ở chỗ này đăng kí, mấy vị sư phụ này sẽ nói cho ngươi biết phải làm thế nào. Ta đi trước, ta sẽ tự quay lại tìm ngươi."*

Đường Tam gật đầu, cung kính nói: *"Sư phụ tái kiến."*

Đại sư mặt lộ vẻ mỉm cười, xoa xoa đầu hắn, xoay người đi.

Nghe được Đường Tam xưng hô với Đại sư như vậy, Tô chủ nhiệm tựa hồ cảm thấy rất hứng thú: *"Tiểu tử, ngươi gọi đại sư là sư phụ? Hắn không phải là sư phụ của học viện chúng ta."*

Đường Tam nói: *"Nhưng ông ấy là sư phụ của ta"*

Tô chủ nhiệm sửng sốt: *"Ngươi bái Đại sư làm sư phụ?"* Thần sắc hắn có chút cổ quái, đó là vẻ mặt vừa muốn cười nhưng lại cố nén lại.

Đường Tam nói: *"Có gì không ổn sao? Sư phụ."*

Tô chủ nhiệm cuống quýt lắc đầu, cười nói: *"Không có, không có. Không nghĩ tới đại sư cũng biết thu đồ đệ. Bất quá, ngươi vẫn còn là đệ tử của học viện, sau này đồng dạng phải tuân thủ quy định cùa học viện, ngươi hiểu không?"*

Đường Tam gật gật đầu.

Hai gã sư phụ trẻ bên cạnh Tô chủ không có khả năng hàm dưỡng tốt như hắn, trong đó một người cầm qua chứng minh của vũ hồn điện một chút, cười nói: *"Là Đường Tam sao, làm sư phụ của học viện, ta phải nhắc nhở ngươi*

một chút. Sư phụ không thể nhận tùy tiện như vậy. Một gã hồn sư, bất luận có hay không từ học viện tốt nghiệp, cũng chỉ có thể nhận một người sư phụ, nếu không, sẽ bị người đời bất dung (không tha). Ngươi thật sự cho rằng Đại sư rất thích hợp sao? Nga, ngươi chính là tiên thiên mãn hồn lực. Đáng tiếc vũ hồn lại là Lam ngân thảo."

Thấy mấy chữ trên chứng minh là tiên thiên mãn hồn lực, sư phụ ở đây đều toát ra vẻ kinh ngạc, nhưng Lam ngân thảo lại làm bọn họ từ kinh ngạc biến thành tiếc hận (thương tiếc - regret).

Đường Tam có chút kì quái nhìn ba gã sư phụ trước mặt của học viện, *"Có cái gì không thích hợp sao?"*

Tô chủ nhiệm trừng mắt liếc người sư phụ trẻ bên cạnh, nói: *"Địa sư mặc dù tính cách cổ quái một chút, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, hắn tại phương diện vũ hồn chính là "*vô địch*". Dù sao vũ hồn của ngươi cũng là Lam ngân thảo, bái ông ta làm thầy cũng không có quan hệ gì. Tốt lắm, cứ như vậy đi. Thứ này là của ngươi, học viện miễn phí phát cho. Ngươi ở tại túc xá lâu, phòng bảy. Sư phụ phụ trách nơi đó sẽ an bài công việc của công độc sanh cho ngươi. Hãy đi đi."*

"Cám ơn ngài." Tiếp nhận từ Tô chủ nhiệm cái gì đó, Đường Tam hành lễ rồi xoay người đi ra văn phòng giáo vụ.

Tô chủ nhiệm cho hắn chính là giáo phục (quần áo học viên – đồng phục) tiêu chuẩn của Nặc đinh sơ cấp hồn sư, chất liệu màu trắng nhìn qua rất sạch sẽ. Vừa mới đi ra khỏi phòng giáo vụ, Đường Tam mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện bên trong truyền đến, chính là thanh âm của người sư phụ trẻ.

*** Sở vị kiến vi tri trứ: Câu này mình cũng không hiểu nghĩa lắm, có gì mong mọi người góp ý, có lẽ là: thường nhìn những việc nhỏ bé - anhdendem

------oOo------

Chương 21: Đại Sư? Sư Phụ? (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

*"Đại sư quả thật là "*vô địch*", bất quá, chỉ là vô địch trên lý luận (theory –lý thuyết). Đương nhiên, còn phải lý luận này có thể trở thành sự thật mới được. Chủ nhiệm, ta còn nhớ kĩ Đại sư có một thuyết pháp gì đó về vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực. Nó quả thực quá buồn cười."*

"Đủ rồi, Đại sư là bằng hữu của viện trưởng, không được vọng tự đánh giá. Mặc dù không có người nào chứng minh lý luận của hắn là chính xác, nhưng cũng không có người chứng minh qua lý luận của hắn là sai lầm. Tại vũ hồn giới, Đại sư chính là nhân vật hách hách hữu danh (nổi tiếng ai cũng biết)."

"Không đúng sao, chủ nhiệm, hắn là tiểu sửu (clown – hề, anh hề) hách hách hữu danh mới đúng. Ai cũng xem nó là một chuyện cười mà thôi.

Nghe được thanh âm của cuộc nói chuyện bên trong, cước bộ của Đường Tam chỉ thoáng dừng lại một chút, rồi tiếp tục hướng về phía bên ngoài mà đi. Khóe miệng toát ra một tia cười nhạt khinh thường, đương nhiên không phải cười sư phụ mình vừa nhận, mà là nhằm vào ba vị sư phụ nọ trong phòng giáo vụ.

Từ một phần chứng minh đơn giản là có thể nhìn ra mình là song sinh vũ hồn, hơn nữa kết luận mình vũ hồn kia của mình phi thường cường đại, chỉ là một cái nói đùa sao?

Lý luận vô địch? Bây giờ cái mình cần nhất chính là lý luận. Lực lượng của sư phụ không cách nào truyền thụ lại cho đồ đệ, truyền thụ chính là tri thức. Những người này ngay cả điểm này cũng không rõ ràng, thật uổng là sư phụ của học viện.

Chỉ có một tòa túc xá lâu, rất dễ tìm, đệ tử của học viện cùng sư phụ đều ở chỗ này. Theo như lời lão Kiệt Khắc, người có thể trở thành Hồn sư ít lại càng ít (nhân thiểu chi hựu thiểu), nhất là tại loại thành thị hẻo lánh như Nặc Đinh này càng như thế. Số lượng cả đệ tử và sư phụ cũng không nhiều, một tòa túc xá lâu đã hoàn toàn có thể chứa hết.

Túc xá của đệ tử tổng cộng có bảy gian, bởi vì đệ tử của sơ cấp hồn sư học

viện tuổi đều tương đối nhỏ, vì để thống nhất quản lý cho tốt, nên đệ tử của mỗi niên cấp đều thống nhất ở tại một phòng lớn (big dorm room – phòng ngủ tập thể lớn). Mà đệ tử của mỗi niên cấp ở Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện cũng bất quá trong khoảng 40 người mà thôi.

Túc xá lâu có ba tầng, đã có bảy gian phòng lớn mà đệ tử ở, mỗi gian túc xá đều có một gã sư phụ phụ trách.

Gian số bảy gian phòng trong bảy gian túc xá của đệ tử tồn tại tương đối đặc thù, điều kiện cũng là kém nhất, là địa phương chuyên môn cấp công độc sanh ở. Dù sao, học viện không phải thiện đường, học phí công độc sanh mặc dù giảm miễn, nhưng đãi ngộ cũng không có khả năng tốt như đệ tử bình thường.

Bảy gian cũng là túc xá duy nhất có tuổi tác hỗn tạp, bất luận là cấp nào, tất cả đều công độc sanh ở lại chỗ này

Đường Tam vừa mới đi tới trước cửa phòng số bảy, đã nghe được bên trong truyền đến thanh âm huyên náo, của mở, hắn đi tới cửa nhìn vào bên trong.

*Đây là một phòng rất rộng, chừng gần ba trăm thước vuông (300 square meters – 300 m2), bên trong đặt tổng cộng năm mươi cái giường, nhưng cũng chỉ có giường, chỉ có mười một giường có bị nhục (bedding – bộ đồ giường "*chăn, ga, gối, đệm*"), lúc này, bên trong đang có bảy tám đứa nhỏ tuổi từ tám đến mười hai đang huyên náo.*

Đường Tam gõ cửa, ánh mắt của bọn nhỏ đang nói chuyện nhất thời vòng vo hướng hắn nhìn lại, trong đó một đứa nhỏ tuổi có vẻ lớn nhất nhìn trang phục đầy mảnh vá của Đường Tam, hướng hắn đi tới.

*Đứa nhỏ này cao hơn so với Đường Tam đến gần hai cái đầu, vóc người của hắn coi như tương đối khôi ngô với tuổi của hắn, đi tới trước mặt Đường Tam, có chút cư cao lâm hạ*** nhìn hắn nói: "*Công độc sinh mới tới?*"*

*Trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười thiện ý: "*Ngươi hảo, ta là công độc sinh từ Thánh Hồn thôn tới.*"*

*"*Ta gọi là Vương Thánh, vũ hồn là chiến hổ, là Chiến hồn sư tương lai. Cũng là người đứng đầu ở nơi này, tiểu tử, ngươi tên là gì? Vũ hồn là cái gì?*"*

*"*Ta gọi là Đường Tam, vũ hồn là Lam ngân thảo*"*

*"*Lam ngân thảo? Lúc nào Lam ngân thảo vũ hồn cũng có thể tu luyện vậy?*"* *Vương Thánh bày ra một bộ dạng giật mình cực độ, những đứa trẻ trong gian túc xá đều cười rộ lên, nhìn Đường Tam bằng ánh mắt giống như là nhìn ngu ngốc.*

*Đường Tam như trước, mặt vẫn mang theo nụ cười: "*Xin để cho ta vào được không?*"*

*Vương Thánh không để ý đến Đường Tam nói: "*Tiểu Tam tử, ta là lão đại nơi này, sau này ngươi phải nghe ta, có biết không?*"*

*Nụ cười trên mặt Đường Tam dần dần biến mất: "*Ta gọi là Đường Tam, không gọi là Tiểu Tam tử.*" Trưởng bối gọi hắn thân thiết là Tiểu Tam hắn sẽ không để ý, hoặc là thiện ý xưng hồ cũng không có gì, nhưng vị lão đại trước mắt này hiển nhiên là cấp cho hắn một cái hạ mã uy (kiểu như dằn mặt).*

*Vương Thánh giơ tay để trên đầu Đường Tam đẩy một cái, làm hắn lùi về phía sau vài bước: "*Ta gọi ngươi là Tiểu Tam tử thì làm sao? Không phục hả?*"*

Đường Tam nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giáo phục cầm trong tay đặt xuống bên cạnh một cái giường, trong khi Vương Thánh có chút buồn bực hắn đang làm gì, đột nhiên hắn phát hiện Đường Tam trước mắt đã biến mất.

Những đệ tử khác thấy rõ ràng, Đường Tam tốc độ cực nhanh đạp xuất một bước cũng đã đi tới sau lưng Vương Thánh, cũng không quay đầu lại, nhấc cánh tay phải lên, một trỏ đánh vào bên hông Vương Thánh, đồng thời chân phải của hắn cũng đang hoàn hảo dừng lại trước chân phải của Vương Thánh.

Vương Thánh thậm chí còn không có phản ứng kịp, cả người đã ngả ra ngoài, lảo đảo lao ra ngoài cửa, may mắn là lực lượng hạ bàn của hắn không

tồi, cũng không có ngã xuống, nếu không kết cục chính là cẩu cật thỉ (cái tư thế này nghĩa đen hình như là: chó ăn ph…)

*"*Xú tiểu tử, ngươi dám đánh ta?*" Vương Thánh giận dữ, vừa chuyển thân giống như mãnh hổ hạ sơn, hướng về phía Đường Tam đánh tới.*

Đường Tam chỉ là hy vọng trong tương lai, cuộc sống tại học viện không nên gặp nhiều phiền toái, ít nhất cuộc sống bình thường không nên bị quấy nhiễu, cho nên, hắn dám chắc cho rằng, hắn là cấp cho vị lão đại trước mắt này một chút giáo huấn. Đây chính là giết gà dọa khỉ.

Mắt nhìn Vương Thánh đánh tới, một quyền hướng về ngực mình đánh tới, Đường Tam không lùi mà tiến lên trước một bước đón Vương Thánh. Hắn một bước tới trước người Vương Thánh, đồng thời tả thủ nhất dẫn, hữu thủ nhất đái (cái chiêu thức này không dịch!!!). Hoàn thành một cái động tác đơn giản mà hữu hiệu.

*Vương Thánh chỉ cảm thấy hữu quyền của mình chém ra hình như bị một cỗ lực lượng đặc thù kéo đi, phương hướng cũng thay đổi, đồng thời, một cỗ đại lực từ tay phải Đường Tam truyền đến, dưới chân lại vừa lúc bị bán đáo, thân thể nhất thời lại bay ra ngoài. Bình hành lần này khả không nắm giữ tốt như vậy. Động tác đơn giản trong hai tay Đường Tam đã dùng tới Đường môn tuyệt học là phương pháp Khống Hạc Cầm Long, mượn lực lượng của Vương thánh, hơn nữa lực lượng của chính mình, Vương Thánh "*phốc thông*" một tiếng, nhất thời ngã trên một cái giường.*

**** cư cao lâm hạ: nghĩa đen là: có chút cúi mình nhìn xuống. Nghĩa bóng (ko biết có không: lấy thế người trên nhìn người dưới, thấp kém hơn mình.*

*P/S: Có lẽ rất nhiều bạn sẽ thắc mắc "*Công độc sinh" có nghĩa là gì, nhưng nói thật là bạn cũng rất mù mờ, trong tiếng Anh nó là: work-study students. Còn bản thân mình thì nghĩ nó là một loại chính sách ưu tiên để cho học sinh đi học (VD như: trường bạn có n suất đi du học chẳng hạn.) – Do mình không chắc chắn về nghĩa của nó nên mình cũng không dịch ra mà để đó để các bạn có thể hiểu theo cách hiểu của mình – anhdendem.

------oOo------

Chương 22: Đại Sư? Sư Phụ? (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu nói lần đầu tiên là ngẫu nhiên, vậy cả hai lần tương Vương Thánh đẩy ra thì hiển nhiên không phải đơn giản như vậy, ánh mắt của những đứa trẻ khác nhìn Đường Tam nhất thời xuất hiện một chút biến hóa.

Một tiếng tê hống trầm thấp từ cổ họng Vương Thánh vang lên, rõ ràng không nên xuất hiện tại trong miệng một đứa nhỏ, trong mơ hồ, có thể thấy trên người hắn bốc lên một tầng nhàn nhạt màu vàng quang mang, thân thể ngã trên giường trong nháy mắt bắn lên, bất luận là tốc độ hay là lực lượng, rõ ràng đều không phải lúc trước có khả năng so sánh.

Vũ hồn. Hắn vận dụng lực lượng của vũ hồn. Ý niệm này như điện quang thạch hỏa hiện lên trong đầu Đường Tam.

Chính là, vũ hồn lại như thế nào đây?

Mắt nhìn hai tay của Vương Thánh chụp vào bả vai của mình, Đường Tam đồng dạng nâng hai tay mình lên, đồng dạng thành hình trảo, đón nhận tay Vương Thánh. Hai mũi chân đồng thời hướng vào phía trong, chân hơi gập lại, làm ra một tư thế đứng tấn tiêu chuẩn.

Bốn tay tiếp xúc, nếu nói vừa rồi là sử dụng kỹ xảo, vậy trước mắt chính là hoàn toàn biến thành giác lượng lực lượng. Hai đôi bàn tay lớn nhỏ bất đồng đã chộp vào nhau.

Vương Thánh hiển nhiên đã bị Đường Tam chọc giận, trên mặt toát ra một tia dữ tợn, lúc này, hắn đã sử dụng lực lượng của vũ hồn chiến hổ của mình, mặc dù hắn cũng biết không có thể thực sự làm thương tổn Đường Tam, nhưng ít ra muốn bằng lực lượng này để làm cho tên tiểu quỷ đã làm mình mất thể diện phải ngã trên đất.

Hổ trảo phát lực, Vương Thánh hoàn toàn có lý do tin tưởng, bằng vào mình

đứng trong năm tên đệ tử có lực lượng mạnh nhất, áp đảo tên tiểu tử trước mắt mày hắn là chuyện dễ dàng.

Chính là, sự thật là như vậy ư?

Đường Tam mặc dù nhỏ gầy, nhưng ngay cả búa rèn hắn đều có thể huy động gần ngàn lần một ngày, lực lượng như thế nào lại bình thường?

Đồng thời ngay lúc Vương Thánh phát lực, hắn rõ ràng cảm giác được đôi bàn tay kia rõ ràng so với chính mình nhỏ hơn một chút cũng cứng rắn giống như cương thiết, cơ hồ trong nháy mắt, trên lực lượng lấy được thắng lợi áp đảo. Hai ngón cái của Đường Tam đồng thời dùng sức, Vương Thánh chỉ cảm thấy hổ khẩu một trận tê dại, hồn lực của mình hoàn toàn bị đối phương áp chế. Ngay sau đó Đường Tam cứ như vậy mang theo tay hắn nhảy lùi lại.

Thân mình Vương Thánh chính là từ trên không trung lao tới, một cú nhảy lùi này của Đường Tam, nhất thời mang đi của hắn sự bình hành (cân bằng). Mắt hắn nhìn thấy chân của Đường Tam phóng đại trước mặt mình, trong lòng nhất thời kêu to *"bất hảo"*.

Một cước này của Đường Tam hướng tới cái mũi của hắn, Vương Thánh biết, sợ rằng không tính lực lượng của thân thể Đường Tam, chỉ bằng vào sức nặng của thân thể mình cứ như vậy mà đập xuống, sợ rằng xương mũi của mình khó mà giữ được. Trong nháy mắt này, trong lòng hắn không khỏi có chút hối hận.

Mà ngay trong khi mắt thấy có thể làm trọng thương đối thủ, hai tay Đường Tam lại đột nhiên buông ra, trên lực lượng hắn chiếm cứ chủ động, tự nhiên có thể nói lùi là lùi, đồng thời, chân phải gập hạ xuống, thay đổi thành chân phải đá vào ngực Vương Thánh.

Đây là một cú đá nhanh, dụng lực hành trình không dài (có lẽ là thời gian tích sức ko dài), nhưng lực lượng trong nháy mắt bộc phát cũng tuyệt đối không kém, sợ rằng Đường Tam mang càng nhiều lực lượng đá chuyển hóa thành đẩy, thì cũng vẫn như trước.

Mắt các đệ tử trong phòng nhìn thân thể Vương Hạo (1) tại không trung

không chịu sự khống chế làm ra một cái động tác cực khó, *"phanh"* một tiếng, cả người đã nằm trên mặt đất.

Đường môn mặc dù ám khí nổi tiếng, nhưng trên thực tế, Cầm nã thủ của Đường môn cũng cực kỳ lợi hại, chỉ bởi vì quang hoàn (vòng ánh sáng) của ám khí vô cùng chói mắt mới bị che dấu đi mà thôi. Khống Hạc Cầm Long không chỉ là pháp môn vận lực, đồng thời cũng là một loại Cầm nã thủ pháp vô cùng bá đạo, trong đó thủ đoạn của Phân cân thác cốt cực kỳ độc ác. Đương nhiên, Đường Tam sẽ không tại tình huống loại này dụng xuất là được.

Lúc này đây, Vương Thánh bị ngã không nhẹ, giãy dụa nửa ngày mới từ mặt đất đứng lên, ánh mắt nhìn Đường Tam đã trở nên nảy ra tia kinh sợ. Bất luận nói như thế nào, hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ mười hai tuổi, đối mặt với người so với mình mạnh hơn, e ngại hay là muốn trùng động (??? impulsiver – thôi thúc, thúc đẩy).

Đương Tam cầm lấy giáo phục của mình: *"Bây giờ ngươi có thể nhường được chưa?"*

Mắt nhìn Đường Tam hướng mình đi tới, Vương Thánh hạ ý thức tránh ra khỏi đường, Đường Tam mang giáo phục của mình đặt tại trên chiếc giường cách cửa không xa.

"Tiểu, nga, không, Đường Tam, ngươi vừa rồi dùng chính là hồn kỹ?" Vương Thánh hỏi dò.

"Hồn kỹ?" Cái xưng hô này không phải là lần đầu tiên Đường Tam nghe thấy: *"Hồ kỹ là cái gì?"*

Vương Thánh gãi gãi đầu, nói: *"Chính là kỹ xảo bằng vào việc sử dụng vũ hồn. Bất quá, vũ hồn của ngươi thật sự là Lam ngân thảo?"*

Giơ tay phải lên, nhàn nhạt màu lam quang mang từ trong lòng bàn tay dũng xuất ra, Đường Tam dùng hành động nói cho những đệ tử trong phòng, hắn cũng không có nói hoang.

Nghe được hai chữ hồn kỹ, các đệ tử khác mặc dù sợ sự lợi hại của Đường Tam, nhưng vẫn còn xông tới: *"Vậy thật là hồn kỹ sao? Thật là lợi hại, ngay cả Vương Thánh đại ca cũng không phải là đối thủ."*

Đường Tam lắc lắc đầu: *"Nó không phải hồn kỹ, nó chỉ là một loại kỹ xảo chiến đấu mà thôi (bác kích - fighting). Chúng ta nơi này không có bộ đồ giường sao?"*

Một đệ tử có tuổi so với Đường Tam lớn hơn không được bao nhiêu, ánh mắt buồn bã: *"Chúng ta chỉ là công độc sinh, học phí cũng là được miễn trừ, nơi đâu lấy bị nhục (bedding- đồ dùng giường – chắn, ga gối đệm v.v…) a! Đây đều là chúng ta mang từ nhà tới. Nếu không, ngươi trước cứ dùng của ta đi. "*

Đường Tam khoát tay nói: *"Không cần đâu, cảm ơn. Ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp."*

Vương Thánh đi tới trước mặt Đường Tam: *"Ngươi tại sao vừa rồi hạ thủ lưu tình?"* Hắn ở tại Nặc ĐInh sơ cấp hồn sư học viện cũng được năm năm thời gian, nếu ngay cả Đường Tam thu tất cải thích (2) là vì tránh cho hắn trọng thương đều cũng nhìn không ra, vậy thì bạch học (3) rồi.

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Chúng ta là đồng học, không phải cừu nhân."*

Trong mắt Vương Thánh hiện lên một đạo quang mang phức tạp: *"Vừa rồi xin lỗi. Mỗi một công độc sinh tới nơi này, đều phải đổi mặt với nó. Công độc sinh chúng ta vốn đã bị các đệ tử khác khan bất khởi (4), cho nên, chúng ta phải đoàn kết lại. Ta chỉ là hy vọng ngươi vừa mới tới có thể cùng chúng ta đoàn kết cùng một chỗ…"*

Đường Tam cười nói: *"Cho nên, phải cấp cho ta một cái hạ mã uy sao?"*

Mặt Vương Thánh đỏ lên, toát ra ý cười hàm hậu (lương thiện, thật thà): *"Là ngươi cho ta một cái hạ mã uy mới đúng, bất quá, ngươi thật sự là lợi hại. Ngươi vừa mới được sáu tuổi sao?"*

Đường Tam gật gật đầu.

(1)Chỗ này bản Hán – Việt là Vương Hạo, Tiếng Anh cũng là Wang Hao, nên mình giữ nguyên, nhưng theo mình chỗ này phải là Vương Thánh.

(2) thu tất cải thích: (Cao thủ không cần giải thích –Alex -LHBG) Nói vậy thôi chứ nghĩa nó đại khái là *"thu chân"*.

(3) bạch học: nghĩa đen là chả học được cái gì cả.

(4): Khán bất khởi: cái này mình chả biết giải thích thể nào, trong tiếng Anh nó là thành ngữ *"down on"* - ỉu xìu, chán nản, thất vọng.

------oOo------

Chương 23: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (1) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Thánh kéo một gã đệ tử bên giường ra, cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Đường Tam: *"Đường Tam, ngươi đánh bại ta, sau này ngươi chính là lão đại của phòng số bảy này."*

Đường Tam cản lại khoát tay, nói: *"Ta là tới để học tập."*

Vương Thánh chính sắc nói: *"Đây là quy củ, nắm tay ai nghạnh, người đó chính là lão đại. Ngươi tưởng rằng lão đại dễ làm? Ta không khiêm nhường với ngươi. Ngươi xem."*

Vừa nói, hắn vừa mở hai ống tay áo của giáo phục.

Đường Tam giật mình chứng kiến, trên hai cánh tay này của hắn, có chừng bảy, tám vết thương màu tím.

Vương Thánh cười khổ nói: *"Đây là vừa mới hôm qua tới học viện thì bị, công độc sinh chúng ta đều xuất thân từ gia đình bần cùng, đệ tử ở các phòng túc xá khác thường xuyên khi dễ người ở túc xá số bảy chúng ta, làm*

lão đại của túc xá, phải thay các huynh đệ xuất đầu. Ta phải mang trách nhiệm này chuyển cho ngươi."

Các đệ tử khác đều gật đầu, nhìn Đường Tam, trên mặt toát ra một tia quang mang đầy hy vọng.

Ý thức chính nghĩa là yếu tố cơ bản của hiệp khách. Bảo vệ nhỏ yếu tự nhiên cũng bao hàm trong đó, Đường Tam năm đó tại Đường môn về phương diện này đã bị giáo dục có thể nói là nhiều không kể hết, nghe vậy cũng không hề từ chối: *"Vậy được rồi. Ta sẽ không nhìn đồng học trong cùng túc xá bị khi dễ."*

Chính tại đây thì một thanh âm thanh thúy từ bên ngoài truyền đến: *"Nơi này là túc xá số bảy sao?"*

Mọi người đồng thời hướng ra phía cửa, ánh mắt nhất thời có chút trực (ý nói nhìn thẳng – straight).

Chỉ thấy một tiểu cô nương tiếu sanh sanh (???) đứng ở cửa, nhìn bộ dáng, tuổi cùng Đường Tam không sai biệt lắm, thân cao cũng cơ hồ giống nhau. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn bạch lý thấu hồng (1), bộ dáng phấn nộm (2) tựa như thục thấu đích thủy mật đào (3), làm cho người ta có loại xúc động muốn cắn một cái. Mặc dù quần áo nàng phi thường đơn giản, nhưng nhìn qua lại hết sức sạch sẽ.

Tóc dài màu đen được bện lại thành một dải như con bọ cạp dài quá mông. Một đôi mắt to, đẹp lộ ra vẻ tò mò. Tay nàng cũng đang cầm một bộ giáo phục mới tinh.

Đệ tử bên trong phòng đều là nam hài nhi, đột nhiên thấy được một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy xuất hiện, cả đám đều lộ ra bộ dáng trợn mắt há hốc mồm.

Đường Tam nhịn không được thấp giọng hướng Vương Thánh hỏi: *"Chúng ta ở nơi này nam nữ có thể ở chung?"*

Vương Thánh gật gật đầu, đồng dạng áp thấp thanh âm, nói: *"Mọi người đều*

là hài tử, mỗi túc xá của trường học đều không phân biệt giới tính. Nghe nói, đến trung cấp Hồn sư học viện mới có thể tách ra. Thật sự là lạ, năm ngoái một công độc sinh đều không có, nhưng năm nay lại tới hai người. Lão đại, lên, cấp cho nàng một cái hạ mã uy."

"Ách….không cần đâu." Đường Tam không nghĩ tới mình vừa mới thành lão đại của túc xá số bảy này, lập tức gặp phải một cái nan đề. Để hắn khi dễ một cái nữ hài tử, hắn thật sự không làm được.

Cô bé đứng ở cửa nháy nháy đôi mắt to, nhìn bên trong không ai để ý tới mình, lại ngẩng đầu nhìn xem biển hiệu túc xá số bảy trên cửa, trên mặt toát ra nụ cười nhè nhẹ: *"Các ngươi hảo, ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa."*

Vương Thánh đứng tại phía sau lưng Đường Tam đẩy hắn, ý bảo không thể phá hư quy củ của túc xá.

Đường Tam bất đắc dĩ phải đứng người lên, hướng phía nữ hài nhi đi tới: *"Ngươi hảo, ta gọi là Đường Tam. Là, là nơi này…"* Hai chữ lão đại hắn thật sự có chút nói không ra khỏi miệng, trong đầu linh cơ chợt động: *"Là xá trưởng (4) của nơi này, ngươi gọi tên ta là được. Xin hỏi, vũ hồn của ngươi là cái gì?"*

Tiểu Vũ nháy nháy đôi mắt to, mỉm cười nói: *"Vũ hồn của ta là thỏ. Là loại tiểu bạch thỏ rất đáng yêu. Ngươi thì sao?"* Trong khi nàng cười lên, trên mặt hiện ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhắn đáng yêu, nói không lên lời động lòng người.

Đường Tam nói: *"Vậy chính là ngươi vừa đúng khắc ta, vũ hồn của ta là thực vật của vũ hồn ngươi. Lam ngân thảo."* Cho tới bây giờ không có kinh nghiệm cùng nữ hài tử giao lưu, lúc trước tại Đường môn, hắn mỗi ngày cũng chỉ đều trầm mê trong ám khí, lúc này cũng có chút khẩn trương.

Tiểu Vũ cười, nói: *"Ngươi thật có ý tứ, không cho ta đi vào sao?"*

"Này…. là như thế này, túc xá bảy chúng ta có quy củ, công độc sinh mới tới phải thi triển một chút thực lực vũ hồn của mình. Cho nên, ta muốn cùng ngươi luận bàn một chút."

Đường Tam âm thầm an ủi chính mình, luận bàn, không phải khi dễ người. Chính mình cần thận một chút, không làm nàng bị thương là được. Coi như là giữ lại truyền thống của túc xá.

Tiểu vũ nhìn Đường Tam có chút quái dị: *"Ngươi xác định?"*

*"Đường Tam gật gật đầu, nói: "*Xác định.*"*

*Tiểu Vũ mang giáo phục của mình đặt ở một bên, trên mặt toát ra vài phần hưng phấn: "*Hảo a, vậy đến đây đi."

Không đợi Đường Tam phản ứng lại, chân phải nàng đã dựng lên, mũi chân trong nháy măt bắn ra, trực đá vào cằm Tiểu Tam. Lực lượng nhìn qua cũng không lớn, nhưng tốc độ lại phi thường nhanh, dọa Đường Tam kinh hãi.

Thân thể chợt lóe hướng bên trái, tránh ra bàn chân đá tới, đồng thời thay phải chộp vào cổ chân Tiểu Vũ, chân phải theo thói quen tính đạp ra, bả vai hướng vào ngực Tiểu Vũ. Một thức Thiết Sơn Kháo tiêu chuẩn. Tại dưới tình huống bình thường, một chân chống đỡ thân thể của Tiểu Vũ thật sự là sẽ bị Đường Tam kháo (có lẽ là chặn lên) lên, vậy, nàng tất nhiên sẽ phi ngã ra ngoài.

Đương nhiên, Đường Tam rất có phân tấc, trong lòng hắn đã chú ý rất tốt, chỉ cần Tiểu Vũ mất đi cân bằng, với tốc độ của mình, tuyệt đối kịp thời giữ nàng lại, đồng thời một kháo của hắn cũng không dùng bao nhiêu lực. Chỉ cần xem như đã tỷ thí qua, cũng tính là đã vượt qua cửa này rồi.

Các đệ tử khác đều hết sức chú ý Đường Tam và Tiểu Vũ động thủ, mắt Vương Thánh nhìn động tác của Đường Tam, những tia sáng kỳ dị trong mắt toát ra liên lục, cố gắng ghi nhớ. Hắn phát hiện, động tác của Đường Tam mặc dù rất đơn giản, nhưng phi thường hiệu quả.

Nhưng là, chuyện cũng không phải tiến hành dựa theo kịch bản mà Đương Tam đã lập ra.

Tay phải của Đường Tam vừa mới nắm cổ chân Tiểu Vũ thì, đột nhiên cảm

giác được trong tay trơn tuột, tình thế một trảo tất đắc (chắc chắn được) cánh nhiên cũng thất thủ. Ngay sau đó, Tiểu Vũ đá không trúng, thuận thế nhất hoành (đá ngang), đã dựng lên vai hắn. Đối mặt với vai phải Đường Tam đánh tới, hai tay nàng nhẹ nhàng cản, chân phải tại đầu vai Đường Tam mượn lực, chân kia cũng tiếp nối mà lên, thuận thế trèo lên đầu vai kia của Đường Tam.

(1) Bạch lý thấu hồng: khuôn mặt trắng trẻo, hai má hồng hào.

(2) Phấn nộm: béo mập

(3) thục thấu đích thủy mật đào: Cái này mình không rõ nghĩa lắm, tuy nhiên theo nghĩa Tiếng Anh thì là: tựa như được làm (nấu) ra từ quả đào – có lẽ đây là ý nói hình dáng cô bé dễ thương giống như một cây kẹo.

(4) Xá trưởng: có thể là túc xá trưởng.

------oOo------

Chương 24: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (2) (Ta gọi là Tiểu Vũ, Vũ trong nhảy múa)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bộ dáng lúc này nhìn qua thập phần quái dị, hai chân của Tiểu Vũ quặp tại cổ Đường Tam, tá trợ thế của đầu vai Đường Tam trước, thân trên hướng phía sau, hai tay chống trên mặt đất, hai chân mềm mại như đạn hoàng (1), cũng tựu giảo trụ (xoắn vào) cổ Đường Tam đưa hắn ném về phía sau.

May là Tiểu Vũ còn nhỏ tuổi, lúc này mặc chính là quần, nếu đổi thành váy, vậy sợ rằng….

Đường Tam chưa bao giờ có kinh nghiệm cùng nữ hài tử giao thủ, trong khi cái chân đầu tiên của Tiểu Vũ quấn quanh cổ hắn, hắn vốn có thể làm ra một chút phản ứng, nhưng bởi vì chân giơ lên, ống quần của Tiểu Vũ tự nhiên chảy xuống vài phần, chiếc chân nhỏ trên cổ Đường Tam đã không có gì che

lại, chiếc chân nhỏ trắng noãn truyền đến một loại hoạt nị (mượt, mịn - creamy) đặc hữu của nữ hài tử, nhất thời làm tâm tình Đường Tam ba động, phản ứng tự nhiên cũng chậm nửa nhịp.

Khi hai tay Tiểu Vũ trụ xuống đất, hai chân đồng thời phát lực, Đường Tam muốn ngạnh kháng cũng đã chậm. Dù sao, cổ người rất yếu, với lại hắn chỉ là một đứa nhỏ. Một khi bằng vào công lực ngạnh kháng, cổ rất dễ dàng bị thương. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tùy ý Tiểu Vũ tương thân thể mình ném ra.

Đường Tam phát hiện, cái loại phương pháp hai chân dùng sức của Tiểu Vũ, tay trụ trên mặt đất, mang toàn bộ lực lượng của nàng phát huy một cách hữu hiệu, cũng cùng cha dạy mình phương thức quay chùy, lấy tiểu thối phát lực có chút cùng loại.

Lưng ngã xuống đất, lực lượng của Tiểu Vũ cũng không lớn, Đường Tam lại có Huyền Thiên Công hộ thể, tự nhiên sẽ không bị thương.

Ném Đường Tam ra, Tiểu Vũ đã nhanh nhẹn đứng trên mặt đất, xoay người, cười mà như không nhìn hắn.

Xoay người đứng dậy, Đường Tam không có giống như Vương Thánh, thua là thua, đại ý (khinh thường) không phải lý do. Hắn biết, trong khi Tiểu Vũ mang mình súy đi ra ngoài đã hạ thủ lưu tình. Nếu không, hai chân nàng quấn trên cổ mình không đơn giản chỉ là để ném người.

Loại kỹ xảo này vẫn là lần đầu tiên Đường Tam gặp được, trong ấn tượng của hắn, võ thuật ở thế giới kia của mình không có phương thức cùng loại. Bất quá, loại kỹ xảo này cũng phi thường nguy hiểm, nếu lúc đó mình phản ứng nhanh một chút, tiếp xúc khoảng cách gần như thế, công kích thân thể Tiểu Vũ tựa hồ không khó khăn.

"Ta thua, có thể hay không cho ta biết, kỹ xảo ngươi vừa dùng là cái gì?" Mặt Đường Tam đỏ ửng. Trong lòng thầm nghĩ, sợ rằng mình là người làm lão đại của túc xá bảy thời gian ngắn nhất.

Tiểu Vũ cười dài nói: *"Cái này của ta gọi là Nhu kỹ. Lợi dụng thân thể mềm mại và cứng cỏi phát động kỹ năng."*

Lúc này, đệ tử của túc xá bảy lúc trước đang quan chiến đều lộ ra một bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, nhất là Vương Thánh, trước Đường Tam đánh bại hắn đã làm hắn có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, mà lúc này Đường Tam bị tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt này nhất kích chế thắng, hai mắt hắn sớm đã mở to ra. Trong lòng thầm nghĩ, công độc sinh năm nay như thế nào cũng đều lợi hại như vậy?

Đường Tam đối với vị trí túc xá lão đại vốn không có ý nghĩ, nói: *"Dựa theo quy củ của túc xá, ngươi đánh thắng ta, sau này ngươi chính là xá trưởng của túc xá, cũng là lão đại của bọn người chúng ta."*

Trong mắt Tiểu Vũ toát ra một tia kinh hãi, kinh ngạc không nhiều lắm, tâm tình mừng rỡ đại thịnh: *"Lão đại? Tựa hồ rất nhiều trò vui, hảo. Vậy sau này ta là lão đại của các ngươi. Làm công độc sinh này tựa hồ rất tốt."*

Tiểu Vũ lựa chọn chiếc giường bên cạnh Đường Tam, bỏ hành trang của mình từ trên lưng xuống phóng cùng một chỗ với giáo phục.

"Cái…kia, các ngươi ai tới giới thiệu với ta một chút tình huống của học viện chúng ta?" Tiểu Vũ nhìn mọi người không lên tiếng liền hỏi.

Lúc này chúng đệ tử mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, vừa rồi Tiểu Vũ ném Đường Tam ra lợi lạc (rõ ràng, rành mạch, tinh xảo, khéo léo v.v…) cực kỳ, làm trong lòng bọn hắn có chút e ngại.

Vẫn là Vương Thánh đứng dậy.

"Công độc sinh chúng ta kỳ thật chính là phụ trách quét dọn học viện, công tác cụ thể là do sư phụ chuyên môn phụ trách chúng ta an bài. Học viện tổng cộng có sáu niên cấp, mỗi một tuổi một ban. Lão đại, ngươi và Đường Tam là mới tới, hắn là một niên cấp đệ tử. Còn lại chúng ta những người ở đây, ít nhất là ba niên cấp, ta năm nay tiến lên sáu niên cấp. Học viện mỗi buổi sáng đi học, buổi chiều tự tu luyện. Buổi sáng, bình thường là hai khóa học, một là văn hóa tri thức, một là giảng vũ hồn. Công độc sinh chúng ta vào buổi chiều có một số công tác. Từ đó trao đổi một chút thu nhập để làm hỏa thực phí (tiền mua thức ăn)."

Vương Tháng mang các đệ tử giới thiệu một chút, trong công độc sinh, vũ hồn tiên thiên tốt nhất chính là Vương Thánh, chẳng những là Thú vũ hồn, mà còn là thú trung chi vương có chiến đấu lực rất mạnh, hồn lực của hắn đã có chín cấp, tăng thêm một bậc có thể tại tốt nghiệp thì tham gia hồn thú liệp sát, từ đó hoạch thủ hồn hoàn đề thăng xưng hào.

Nghe xong Vương Thánh nói, Tiểu Vũ liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, nói: *"Đường Tam, hồn lực của ngươi bao nhiêu cấp? Vừa rồi ta cảm giác lực lượng của ngươi tựa hồ rất mạnh. "*

Đường Tam cũng không giấu diếm, dù sao trên mặt ngoài thì vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo, nhất bỏ đi: *"Ta là tiên thiên mãn hồn lực. Cho nên lực lượng tương đối cường."*

"Tiên thiên mãn hồn lực?" Chúng đệ tử nhất thời kinh hô ra tiếng.

Trong lòng Vương Thánh rốt cục cũng bình hành, hồn lực của Đường Tam so với mình mạnh hơn, chiến thắng mình cũng là đương nhiên. Trong điều kiện tiên quyết là tất cả mọi người không có hồn hoàn, hồn lực tựu mang tới quyết định tính tác dụng. Khó trách lực lượng của hắn so với mình lớn hơn. Trong lòng Vương Thánh tin tưởng mười phần, trong lòng thầm nghĩ, vũ hồn của mình là chiến hổ, đợi tới khi chính mình cùng Đường Tam đồng dạng thu được hồn hoàn và tiến vào Hồn sư xưng hào, Lam ngân thảo của hắn dám chắc không phải là đối thủ của chính mình chiến hổ.

Tiểu Vũ nháy nháy mắt, thì thào một câu gì đó.

Chính tại đây thì, một gã sư phụ hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài đi đến: *"Công độc sinh mới tới đâu? Đứng ra một chút."*

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời từ trên giường mình đứng lên.

Vị sư phụ này tướng mạo bình thường, tóc màu đạm lục, trong tay ôm một bộ đồ giường: *"Người nào là Đường Tam?"*

Đường Tam đứng lên một chút.

Sư phụ nói: *"Ta gọi là Mặc Ngân, các ngươi có thể gọi ta là Mặc sư phụ, Đường Tam, đây là Đại sư cho ngươi bộ đồ giường."*

Đường Tam tiếp nhận chúng, mặc dù mặt ngoài cũng không hoa lệ, một cỗ khí tức kiền sảng (khô ráo) xông vào mũi, cũng đều là mới tinh. Trong đó còn có một cái gối đầu. Hiển nhiên Đại sư đã vì hắn mà suy nghĩ chu đáo.

(1) đạn hoàng: Bạn không hiểu từ này có nghĩa là gì, tìm cũng không được từ Tiếng Anh của nó nên chịu, mong ai biết xin hãy góp ý cho mình.

------oOo------

Chương 25: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc Ngân nói: *"Đường Tam, ngươi và Tiểu Vũ là công độc sinh một niên cấp, sau này các ngươi phụ trách quét dọn hoa viên phía nam thao trường. Mỗi ngày mười đồng hồn tệ, nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải quét dọn. Nhất là tạp vật nhất định phải thanh lý sạch sẽ. Nếu không sẽ khấu trừ tiền lương của các ngươi. Nếu như có hiện tượng làm việc không tích cực, học viện có quyền đuổi học các ngươi. Nghe rõ rồi chứ?"*

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Mặc Ngân nói: *"Ngày mai là lễ khai giảng. Ngày kia bắt đầu chính thức đi học, một niên cấp đi học ở ban một của tầng một giáo học lâu, ngày kia các ngươi chuẩn bị đi học là được. Từ ngày kia bắt đầu, các ngươi bắt đầu công việc bình thường. Ta sẽ không ngừng kiểm tra. Tốt lắm, các ngươi đi nghỉ ngơi trước đi. Vương Thánh, ngươi lớn nhất nơi này, mang quy củ nói cho bọn họ một chút."*

Đường Tam ôm chiếc chăn trong ngực, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt có chút cứng ngắc của Đại sư.

"Chăn màn? Đây tựa hồ là một vấn đề." Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn chăn màn trong tay Đường Tam, trong mắt toát ra vài phần xấu hổ.

Công độc sinh đều là những đứa nhỏ xuất thân bần cùng, cũng hiểu chuyện hơn nhiều so với quý tộc cùng tuổi, mấy đệ tử cơ trí lập tức có người nói: *"Lão đại, ngươi trước dùng chăn màn của ta đi, ta mang chăn chia đôi là được. "*

Tên còn lại nói: *"Lão đại, ngươi dùng chăn của ta đi. Ta lấy đệm thay thế cũng miễn cưỡng có thể dùng."*

Tiểu Vũ nhìn một chút chăn của công độc sinh, tuy không nói bẩn cỡ nào, nhưng phần lớn đều phá phá lạn lạn (cực kỳ rách nát), nhíu mày nói: *"Các ngươi đừng gọi ta là lão đại, lão đại, đều cũng gọi ta già rồi (1)."*

Vương Thánh nói: *"Vậy như thế nào được, đây là quy củ."*

Tiểu Vũ nói: *"Nếu ta là lão đại, lời ta nói là quy củ mới đúng. Như vậy được rồi, sau này các ngươi gọi ta là Tiểu Vũ tỷ."*

Vừa nói, ánh mắt nàng rốt cục rơi vào chiếc chăn trên tay Đường Tam: *"Đường Tam, chúng ta thương lượng một chút, thế nào?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, trong lòng hiểu được, sợ rằng Tiểu Vũ coi trọng chiếc chăn trong tay mình. Hắn không phải người hẹp hòi, nhưng chiếc chăn này là Đại sư vừa mới đưa cho hắn, trong lòng có một chút không muốn. Nhưng Tiểu Vũ là nữ hài tử.

"Thương lượng cái gì?"

Tiểu Vũ nói: *"Nhìn cái chăn của ngươi rất lớn, hai người cũng không phải vấn đề lớn, như vậy được rồi, chúng ta mang giường để cũng một chỗ, như vậy chúng ta đều có để dùng phải không?"*

"A?" Cùng nhau dùng? Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, tâm trí hắn không có như đứa nhỏ sáu tuổi, mặc dù bây giờ mình và Tiểu vũ còn rất nhỏ, nhưng ngủ cùng một chỗ như này….

"Nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không tốt."

Tiểu Vũ hừ một tiếng nói: *"Có cái gì không tốt, ta còn không quan tâm, ngươi sợ cái gì? Còn sợ ta cưỡng gian ngươi a?"*

"Ách…." Đều nói nữ hài tử so với nam hài tử trưởng thành sớm hơn, nhưng nữ hài nhi trước mắt này mới sáu tuổi.

Đường Tam nói không ra lời, các đệ tử khác nhìn bọn họ, có hâm mộ, có xem trò vui, phần lớn mặt đều nở nụ cười, nhưng ai cũng không nói lời nào.

"Ách cái gì mà ách, nhanh lên một chút, lạp giường lại đây. Ngươi không phải có khá nhiều khí lực sao?" Tiểu Vũ có chút không kiên nhẫn, thúc giục.

Đường Tam hạ ý thức đẩy giường của mình vào bên cạnh giường Tiểu Vũ. Tiểu Vũ tiếp nhận chăn trong tay hắn, đầu tiên mang đệm trải ra trên giường. Cái chăn này là người trưởng thành sử dụng, quả thật rất lớn, mặc dù không cách nào phủ kín cả hai giường, nhưng cũng có thể bao trùm hơn bảy mươi phần trăm.

Tiểu Vũ mang bao y phục của mình đặt ở chỗ tiếp giáp hai chiếc giường: *"Mang bao y phục của ngươi cũng đặt tại đây, sau này, đây là biên giới. Nếu ngươi vượt giới, vậy đừng trách ta không khách khí."*

Nhìn Tiểu Vũ bố trí biên giới, Đường Tam ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, mang bao y phục của mình cũng đặt tại đó. Lúc này Tiểu Vũ mới mang chăn đặt lên trên, giường đôi đơn giản cứ như vậy mà hình thành, đương nhiên là có phân giới tuyến.

Vương Thánh nói: *"Đi ăn cơm trưa thôi, Tiểu Vũ tỷ, Đường Tam, cùng đi đi."*

Vừa nghe thấy ăn, Tiểu Vũ lập tức nhảy dựng lên, hưng phấn nói: *"Hảo a. Ăn cái món ngon gì?"*

Vương Thánh và các công độc sinh mặt đối mặt (nhìn nhau), cười khổ nói: *"Công độc sinh chúng ta có thể ăn cái gì tốt? Tại căng tin tùy tiện mua một*

chút thức ăn rẻ hoặc nhất hạ (2) là được."

Đường Tam lắc lắc đầu nói: *"Các ngươi đi đi, ta không đâu."* Trong nhà nghèo một đồng không có, tiền của Đường Hạo đều mua rượu uống, vì không để đói bụng, hắn đặc ý mang theo một chút lương khô, là hắn tự mình làm. Đơn giản là no bụng thì không có vấn đề gì. Ngày kia, sau khi bắt đầu công việc thì sẽ có tiền lương."

*Nhìn những miếng vá trên người Đường Tam, Vương Thánh mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn, cũng không miễn cưỡng: "*Tiểu Vũ tỷ, vậy chúng ta đi đi."

*Vẻ hưng phấn trên mặt Tiểu Vũ đột nhiên đọng lại một chút: "*Ăn cơm có đúng hay không phải tiêu tiền? Chính là cái kia hồn tệ gì gì đó?"

Nếu không phải bởi vì thực lực của nàng không kém, sợ rằng Vương Thánh sẽ mắng người rồi, ăn cơm trả tiền còn phải hỏi sao? Ai sẽ cho ngươi ăn trưa miễn phí? Bất quá, tự nhiên hắn cũng nhìn ra được, vị tân nhiệm lão đại này sợ rằng cùng Đường Tam giống nhau, cũng là thiếu tiền.

*Vương Thánh hào khí nói: "*Không có việc gì, như vậy đi, tiền thức ăn hai ngày này của các ngươi tính cho ta. Đường Tam, sau này mọi người là cùng túc xá cả, cùng nhau đi đi. Làm như ghê ghớm lắm ấy (Big deal), chờ ngươi có tiền lại mời ta là được."

Đường Tam thoáng chần chờ một chút, nhưng là cẫn còn đáp ứng. Hắn đối với tiền luôn luôn không có khái niệm. Sự thống khoái của Vương Thánh rất hợp khẩu vị của hắn, mặt mày Tiểu Vũ ngay lập tức hớn hở, đưa mắt đầy ý tứ nhìn Vương Thánh. Bất quá, vừa nghĩ lại nhu kỹ của nàng, Vương Thánh vẫn còn rời nàng xa xa, lúc trước nàng ném Đường Tam thì trên mặt nàng còn mang theo nụ cười thì đã rat ay. Ai biết nàng lúc nào hưng phấn lên, thuận tiện cũng cho mình tới một chút.

Kể cả Đường Tam và Tiểu Vũ, nhóm mười một người ra khỏi túc xá bảy, dưới sự hướng dẫn của Vương Thánh đi tới căng tin. Căng tin ở bên trong giáo học lâu, phải xuyên qua cả thao trường.

Lúc này, trên thao trường đã bắt đầu náo nhiệt, có thể thấy không ít đệ tử mặc

giáo phục của học viện hướng giáo học lâu đi tới, hiển nhiên cũng tới ăn cơm.

Thực đường của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện rất lớn, có thể dung nạp sáu ban cấp thêm cả sư phụ tổng cộng là hơn ba trăm người ăn cơm. Lúc này, trong căng tin nổi lên từng đợt huyên náo. Căng tin có tất cả hai tầng, sảnh của một tầng thì có ba trăm chỗ ngồi.

(1): Ý câu này nói là Tiểu Vũ cảm thấy bị gọi cho già đi.

(2): Nhất hạ: theo mình đây giống như thịt vụn hoặc nước nấu thức ăn (kiểu như là quý tộc ăn thịt, người nghèo ăn nước), không biết có đúng ko nữa. Các bạn cứ tạm tưởng tượng như vậy nhé!

------oOo------

Chương 26: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Này không phải Vương Thánh cùng (nghèo, bần cùng) tiểu quỷ sao? Vừa mới bước vào căng tin thì một thanh âm không hài hòa truyền đến.

Đường Tam hướng về phía mà âm thanh truyền đến nhìn lại, chỉ nhìn thấy một đám đệ tử cao niên cấp (giống như lớp 1 nhìn thấy các lớp lớn hơn 2,3,4 v.v…) đứng ở lầu một và trên cầu thang lên lầu hai, chính đang cư cao lâm hạ hướng bọn họ bên này nhìn lại.

Nói chuyện chính là một người nhìn qua có tướng mạo anh tuấn, nam đệ tử ước chừng mười một, mười hai tuổi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh thường, chính đang hướng bọn Vương Thánh móc ngón tay: *"Cùng quỷ chính là cùng quỷ, sợ rằng vĩnh viễn cũng không có thể lên lầu hai ăn cơm."*

Trên đường đi tới căng tin, Vương Thánh đã mang quy củ của lão đại túc xá bảy là phải vì công độc sinh xuất đầu nói cho Tiểu Vũ, Tiểu Vũ sảng khoái đáp ứng. Lúc này thấy có người khiêu khích, nhất thời tức giận lên: *"Ngươi là ai, lầu hai có gì đặc biệt hơn người?"*

Một gã công độc sinh bên người Tiểu Vũ thấp giọng nói vào tai nàng: *"Lầu hai là nơi một mình ăn cơm một chỗ. Giá rất cao, chúng ta quả thật ăn không nổi."*

Vóc người Tiểu Vũ và Đường Tam không sai biệt lắm, trước bị Vương Thánh che ở phía sau, lúc này đi ra, những đệ tử trên cầu thang tất nhiên thấy được bộ dáng của nàng, mắt của nam học viên vừa nói chuyện nhất thời sáng ngời: *"Tiểu la lỵ (1) thật xinh đẹp a, đáng tiếc là một công độc sinh. Vương Thánh, bây giờ lão tử muốn đi ăn cơm, lần này bỏ qua cho ngươi."*

Nói xong, một đám theo cầu thang đi lên lầu hai.

Tiểu vũ nhấc chân định đuổi theo, lại bị một tay Đường Tam giữ lại: *"Quên đi, chúng ta tới là để ăn cơm."*

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam có chút coi thường: *"Ngươi sợ như vậy ư?"*

Đường Tam không có giải thích, tự mình đi tới cuối đoàn người đang xếp hàng mua cơm.

[Đường môn môn quy: Phàm Đường môn đệ tử, không dễ dàng trêu chọc thị phi, nhưng nếu có người chủ động xâm phạm, phải lấy lôi đình hoàn trả.]

Từ ánh mắt người trưởng thành mà nhìn, những đệ tử của học viện này bất luận tính cách như thế nào, bât quá chỉ là một đám hài tử mà thôi, để cho một cái xuyên việt giả tâm đã trưởng thành như hắn đi cùng một đứa nhỏ đối đầu, Đường Tam cũng không có hứng thú.

Bất quá, tính cách của Tiểu Vũ biểu hiện ra ngoài làm Vương Thánh càng thêm hân thưởng (thưởng thức).

Chính ở đây thì, Đường Tam thấy được một vị người quen, vội vàng đi tới: *"Sư phụ, ngài cũng tới ăn cơm."*

Tới đúng là Đại sư, hướng hắn gật đầu nói: *"Đã thu thập tốt đồ chưa?"*

Đường Tam cung kính gật đầu nói: *"Cảm ơn chăn màn của sư phụ."*

Đại sư vỗ vỗ vai của hắn: *"Theo ta lên lầu hai ăn cơm đi. Sau đó ta mang ngươi đi tới chỗ ta ở."*

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: *"Dạ không, sư phụ, con và bạn cùng phòng cùng đi ăn."* Cho tới bây giờ hắn đều không muốn làm một cái đặc lập độc hành đích nhân (2).

Đại sư cũng không kiên trì, gật đầu nói: *"Được, ngươi làm như vậy là đúng. Đi thôi. Ăn cơm xong thì đứng tại cửa căng tin chờ ta."* Nói xong cũng tự mình đi lên lầu hai.

Không biết tại sao, Đường Tam cảm giác được Đại sư và cha mình có chút giống nhau, mặc dù cha nói rất ít, Đại sư nói tương đối nhiều, nhưng trên khí chất, bọn họ đều có một loại cảm giác đặc thù. Nhất là Đại sư, ở phương diện biểu hiện càng thêm rõ ràng. Cho dù lúc hắn cười cũng sẽ khiến kẻ khác cảm thấy nghiêm túc.

Vương Thánh đi tới bên người Đường Tam: *"Ngươi biết Đại sư?"*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Người là sư phụ của ta."*

Vương Thánh với bộ dạng cổ quái nói: *"Không thể nào. Ngươi bái Đại sư làm sư phụ? Thực lực của hắn không có gì.Tại học viện chúng ta, Đại sư chỉ là một nhân vật khách khanh mà thôi. Nghe nói bởi có quan hệ với Viện trưởng mới được ở lại học viện. Nói khó nghe một chút, chính là một người ăn nhờ. Nghe nói, đại sư gần năm mươi tuổi rồi mà còn không có đột phá cảnh giới Đại hồn sư, vũ hồn chỉ có hai mươi chín cấp. Sợ rằng cả đời cũng không có khả năng sẽ đột phá."*

Đường Tam ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Vương Thánh: *"Nếu ngươi không muốn cùng ta luận bàn (cách nói khác của "*đánh nhau*") một lần nữa, xin ngươi không nên tự đánh giá sư phụ ta. Đây là lần đầu tiên, ta hy vọng cũng là lần cuối cùng. Cảm ơn ý tốt của ngươi, ta nghĩ chính là không cần ngươi mời nữa."*

Nói xong, hắn xoay người hướng bên ngoài căng tin mà đi.

Vương Thánh không nghĩ tới Đường Tam sẽ phản ứng mạnh đến như vậy, nhất thời lăng (kiểu như thất thần) đứng ở đó. Tiểu Vũ và các đệ tử đứng ở bên cạnh cũng chưa rõ tại sao hắn lại như vậy.

Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ, đối với Đường Tam mà nói, tuyệt không chỉ là nói một chút ngoài miệng. Nếu bái Đại sư làm sư phụ, hắn đối với Đại sư chính là tôn trọng phát ra từ nội tâm. Nếu vừa rồi nói Đại sư ăn nhờ không phải là Vương Thánh mà hắn có ấn tượng rất tốt, mà là một người khác, sợ rằng hắn đã trực tiếp động thủ rồi.

Vương Thánh nói có chút ảo não: *"Mạc danh kì diệu (???). Tiểu tử này có tật xấu."*

Tiểu Vũ nhìn bóng lưng Đường Tam rời đi, mặc dù hắn mặc quần áo đầy miếng vá, nhưng bất tri bất giác, vóc người nhỏ gầy tựa hồ cảm giác đã cao lớn hơn vài phần.

Sau khi uống nước và ăn lương khô, Đường Tam rất nhanh trở lại căng tin, lần này hắn không đi vào mà đứng ở cửa lẳng lặng chờ đợi. Có không ít đệ tử qua lại quay đầu hướng ánh mắt tò mò nhìn hắn, nhưng hắn lại như không thấy được bất cứ ai, cũng không thèm nhìn tới bọn họ.

Đợi chừng nửa canh giờ, Đại sư rốt cục từ căng tin đi ra, cùng hắn đi ra còn có một người trung niên nhân cũng tầm tuổi hắn.

Người trung niên mặc một kiện trường bào, tướng mạo so với Đại sư anh tuấn hơn vài phần, cằm có chút hơi nhọn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

"Đi thôi, Tiểu Tam." Đại sư hướng Đường Tam đang đứng ở cửa gọi.

Người trung niên bên cạnh Đại sư cười nói: *"Đây là đệ tử ngươi mới thu?"*

Đại sư gật đầu.

Người trung niên vỗ vai Đại sư: *"Tốt, chúc ngươi thành công. Ta đi trước."*

Nói xong, hắn nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới hướng cái phương hướng kia đi.

Chỗ ở của Đại sư là một phòng trên tầng cao nhất, phòng không lớn, chỉ có chừng ba mươi thước vuông. Mọi thứ bên trong cũng rất đơn giản, chỉ có một giá sách chiếm hai mặt tường chứa đầy các loại bộ sách hấp dẫn ánh mắt Đường Tam.

(1)tiểu la lỵ: Mình nghĩ đây là một câu chỉ một cô bé rất xinh.

(2)người một mình một đường: ý nói ko muốn khác những công độc sinh khác.

***Có một số câu mình để nguyên Hán Việt, vì như vậy sẽ hay hơn nhiều, như câu: nhất nhật vi sư (một ngày lam thầy)….. Với lại những câu đó cũng rất dễ hiểu.

P/S: Hai ba phần gần đây các bạn thấy mình sử dụng từ *"căng tin"*. Thực ra gốc của nó là *"thực đường"* – nhà ăn, nhưng mình dịch ra là *"căng tin"* vì đây là một trường học nên để như vậy có vẻ hợp hơn, mặc dù không hợp với hoàn cảnh trong truyện lắm(quá cổ).

------oOo------

Chương 27: Ngã Khiếu Tiểu Vũ, Khiêu Vũ Đích Vũ (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại sư lấy từ ngực ra một cái bọc giấy đưa cho Đường Tam: *"Trước hãy ăn đi. Thân thể đang lớn mà thức ăn quá kém là không được."*

Đường Tam sửng sốt một chút, mở bọc giấy ra, chỉ thấy bên trong chứa hai cái đùi gà và một cái bánh bao. Chúng vẫn còn ấm.

"Sư phụ…."

"Được rồi, nhanh ăn đi, ăn xong ta còn có chuyện nói với ngươi. Tuổi trẻ thì không nên để mất thời gian." Sắc mặt Đại sư bình tĩnh mà nghiêm túc, nhàn nhạt nói.

Lương khô của bản thân không dễ dàng ăn no, khẩu vị của Đường Tam lại rất tốt, rất nhanh mang thức ăn Đại sư cho hắn đều ăn hết.

Đại sư đưa cho hắn chén nước, còn mình thì đi tới sau bàn bàn làm việc ngồi xuống.

"Năm nay ngươi sáu tuổi, tiên thiên mãn hồn lực, song sinh vũ hồn. Mang vũ hồn kia của ngươi phóng thích ra để cho ta nhìn xem."

Đường Tam gật đầu, Đại sư đã biết hắn là song sinh vũ hồn, vậy không có cái gì phải giấu diếm nữa. Giơ tay trái lên, màu đen quang mang mãnh liệt xuất ra, lại ngưng kết thành cái búa không lớn.

Bởi vì một đoạn thời gian rèn luyện trước khi tới học viện, lực lượng thân thể hắn có tiến bộ không nhỏ, lúc này cũng miễn cưỡng có thể cầm chiếc búa mà không cảm thấy gánh nặng quá lớn.

Thấy chiếc búa trong tay Đường Tam, Đại sư mạnh mẽ từ chỗ ngồi đứng lên, trong mắt toát ra quang mang cực kỳ kích động. Gắt gao nhìn chiếc búa, thì thào nói: *"Đường Tam, Đường Tam, họ Đường,…… được rồi, ngươi thu vũ hồn lại đi. Không nên dễ dàng lộ ra trước mặt người khác. Không có ta cho phép, sau này cũng tuyệt không nên thêm hồn hoàn vào vũ hồn này. Ngươi phải nhớ kỹ điểm này. "*

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn sư phụ: *"Ba ba cũng nói qua với con như vậy. Tại sao không thể cấp cái vũ hồn này phụ gia hồn hoàn."*

Quang mang kích động trong mắt Đại sư dần dần mất đi: *"Ba ba ngươi làm gì?"*

Đường Tam nói: *"Là thợ rèn trong thôn."*

"Thợ rèn?" Ánh mắt Đại sư có chút cổ quái, thở dài lắc đầu: *"Thợ rèn, búa,*

nhưng thật ra là tuyệt phối (1)."

"Bây giờ không phải lúc nói cho ngươi, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, bây giờ không cho ngươi sử dụng cái hồn hoàn này, hơn nữa không được cấp cho nó phụ gia hồn hoàn, đây chỉ là vì tương lai của ngươi. Ngươi nhất định phải nhớ kỹ. "

Phụ thân nói thế, sư phụ cũng nói thế, làm tín nhiệm của Đường Tam đối với Đại sư lại tăng lên vài phần: *"Con sẽ làm vậy."*

Đại sư nói: *"Ngày mai là lễ khai giảng, ngày kia bắt đầu chính thức đi học. Bất quá, cái này đối với ngươi mà nói, chỉ là chậm trễ thời gian mà thôi. Bây giờ việc cần là làm cho vũ hồn của ngươi tiếp tục tu luyện. Buổi sáng, sau khi thu ngươi làm đồ đệ, ta đã cẩn thận suy nghĩ một chút, sáng mai ngươi trươc hết theo ta rời đi học viện, ta mang ngươi đi tìm một cái hồn hoàn thích hợp, cho ngươi tiến giai tới cấp bậc Hồn sư."*

Đường Tam nghe vậy mừng rỡ, chỉ có thu được hồn hoàn, hắn mới có thể khẳng định Huyền Thiên Công của mình có phải hay không bởi vì hồn hoàn mà bị ước thúc, cách làm cả đại sư cũng cùng ý hắn, hắn vội vàng đáp ứng một tiếng đầy vui mừng.

Đại sư tiếp tục nói: *"Bên học viện ta sẽ giúp ngươi xử lí, ngươi không cần lo lắng. Trên đường đi ta sẽ dạy ngươi tri thức về vũ hồn. Đường Tam, đối với vũ hồn Lam ngân thảo của ngươi, ngươi có ý kiến gì không?"*

Đường Tam nói: *"Tất cả mọi người đều nói nó là phế vũ hồn (vũ hồn bỏ đi), bất quá, con cảm giác được mọi đồ vật gì thì đều có tác dụng nhất định, cũng đều có đặc tính của nó, cho dù làm Lam ngân thảo thường nhìn thấy tất nhiên cũng như thế."*

Đại sư hài lòng gật đầu, nói: *"Không sai, mỗi một vũ hồn đều có đặc tính của mình, trong nghiên cứu của ta, đê đẳng (yếu kém) vũ hồn chiếm tỷ lệ rất lớn, ta vẫn chủ trương, không có vũ hồn phế vật, chỉ có người phế vật. Ngày mai sẽ mang ngươi đi tìm hồn hoàn, vậy, bây giờ ngươi cần tự mình quyết định phương hướng phát triển của vũ hồn."*

Đường Tam sửng sốt: *"Phương hướng phát triển của vũ hồn? Sư phụ, đây là ý tứ gì?"*

Đại sư nói: *"Cái này phải từ phân loại vũ hồn của mình mà nói. Trên tổng thể phân ra, chỉ có hai loại lớn, Thú vũ hồn và Khí vũ hồn. Thực vật loại vũ hồn cũng bao hàm trong khí vũ hồn, như hai cái vũ hồn của ngươi đều được xem như Khí vũ hồn. Khí vũ hồn và Thú vũ hồn bất đồng lớn nhất chính là trên hình thức biểu hiện."*

"Thú vũ hồn khi sử dụng thì mang lực lượng của thú phụ gia với bản thân, cũng chính là phụ thể hiệu quả. Bằng vào thân thể cùng Thú vũ hồn kết hợp để tăng cường thực lực của thân mình, đạt tới mục đích nhân hồn hợp nhất phát động công kích. Mà Khí vũ hồn lại hoàn toàn bất đồng, tất cả Khí vũ hồn đều là ly thể (rời thân) phát huy tác dụng. Bởi vậy tính phụ trợ của Khí vũ hồn sẽ nhiều hơn so với Thú vũ hồn. Lấy ví dụ đơn giản, nếu vũ hồn của ngươi là thủy đạo (???) trong trường kiếm (???) mà chúng ta thường ăn (uống?), vậy, vũ hồn của ngươi có thể trở thành thực vật (thức ăn). Hơn nữa, bởi vì nó là do hồn lực hình thành, hiệu quả so với thủy đạo bình thường tốt hơn nhiều."

Đường Tam giật mình nói: *"Vũ hồn cũng có thể ăn sao?"*

Đại sư gật đầu khẳng định, nói: *"Khí vũ hồn loại thực vật đều có thể ăn. Cho nên, cấp bậc cao của thực vật hệ Khí hồn sư luôn luôn là nhân tài mà quân đội khát cầu. Một người vượt qua ba mươi cấp thực vật hệ Khí hồn sư có thể cung cấp thực vật đủ cho trăm tên chiến sĩ dùng. Giảm bớt thật lớn tiêu hao tư nguyên của quân đội."*

Đường Tam ngơ ngác nói: *"Con còn chưa rõ."*

Đại sư kiên nhẫn nói: *"Cái đạo lý này kỳ thực rất đơn giản. Thực vật đối với bất cứ sinh vật gì mà nói, đều là bổ sung năng lượng. Mà hồn lực cũng là một loại năng lượng, mà bản thân hồn lực có thể biến hóa thành năng lượng được người hấp thu, vậy, nó đối với thực vật chân chính của chúng ta cũng không có gì khác nhau. Đồng dạng đều là năng lượng người có thể sử dụng."*

Đường Tam nghe có cái hiểu, cái không, nhưng ý tứ đại khái vẫn còn rõ ràng:

"Nói cách khác, Khí vũ hồn đều dùng để phụ trợ có phải không?"

Đại sư nói: *"Không có gì là tuyệt đối, có một chút người có Khí vũ hồn đồng dạng có thể trở thành Chiến hồn sư. Ví dụ như, nếu Khí vũ hồn của ngươi là một thanh kiếm, có thể sử dụng như vũ khí, vậy, ngươi cũng có thể trở thành Chiến hồn sư, giống như thần khí mà bên ngoài nói, kỳ thật chính là Chiến hồn sư của Khí vũ hồn mang vũ hồn của mình tu luyện tới đỉnh, có thể xưng là thần khí. Mặc dù có phân chia Khí vũ hồn và Chiến vũ hồn, nhưng trong đó hai cái có một chỗ tương thông. Mỗi Hồn sư đều có phương hướng phát triển, như thực vật hệ, trinh sát hệ, chiến đấu hệ, trị liệu hệ, khống chế hệ v.v… Bây giờ, trước khi hoạch thủ hồn hoàn, ngươi phải quyết định phương hướng phát triển tương lai cho vũ hồn của mình, vũ hồn tu luyện của Hồn sư phải theo một phương hướng tiến hành phát triển."*

(1) Tuyệt phối: phối hợp tuyệt vời.

------oOo------

Chương 28: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nói cách khác, tương lai nếu thu được hồn hoàn thì cũng đạt được năng lực của hồn hoàn, có điều không nhất định phải hoàn toàn giống nhau nhưng nói chung là có định hướng tương tự. Để tránh xuất hiện trường hợp hồn hoàn cùng bản thân xung đột, ngược lại còn xuất hiện tình huống hạn chế thực lực bản thân."

Nói tới đây, trên mặt đại sư toát ra một tia cười lạnh: *"Rất nhiều người cho rằng Lam Ngân Thảo là một phế vũ hồn, nhưng trải qua ta nhiều năm nghiên cứu, thì Lam Ngân Thảo cũng đồng dạng cũng có tác dụng thuộc về chính nó. Nếu không phải tại thời điểm Lam Ngân Thảo giác tỉnh hồn lực sinh ra vô cùng nhỏ yếu, nếu không cho dù có trở thành chiến hồn sư thì cũng không phải là không có khả năng."*

Đường Tam gật đầu nói: *"Sư phụ là nghiên cứu vũ hồn đại sư, nếu ngài đối*

với Lam Ngân Thảo có nghiên cứu vậy ta xin mời ngài chỉ điểm cho ta."

Đại sư cũng không khách khí, dù sao tại trong mắt hắn Đường Tam cũng chỉ là một đứa nhỏ đang truy cầu tri thức.

Vừa nói tới vũ hồn, đại sư tâm tình rõ ràng trở nên hưng phấn, chậm rãi gật đầu nói: *"Dựa theo bản thân ta nghiên cứu, tổng hợp, phân tích đối với Lam Ngân Thảo, ta đề nghị ngươi tương lai phát triển theo hướng không chế hệ. Khống chế hệ có thể là chiến hồn sư, cũng có thể nói là khí hồn sư, bản thân nó tồn tại giữa hai hệ."*

"Khống chế hệ?" Đường Tam hỏi: *"Sư phụ, năng lực của khống chế hệ là cái gì?"*

Đại sư nói: *"Một vị khống chế hệ hồn sư, chỉ bằng chính vũ hồn của bản thân có thể hạn chế đối thủ, đạt tới mục đích phụ trợ hoặc là công kích. Ví dụ, lấy Lam Ngân Thảo của ngươi mà nói. Lam Ngân Thảo trời sinh nhỏ yếu, nhưng cũng không phải là không có ưu điểm."*

"Lam Ngân Thảo cũng có ưu điểm?" Sau khi Vũ hồn Lam Ngân Thảo của bản thân giác tỉnh, Đường Tam nhiều lần quan sát qua loại cỏ này trong thiên nhiên, kết quả chính là không có phát hiện gì, có chăng chỉ là tính mạng tương đối ương ngạnh tuỳ ý nhìn đâu cũng có thể thấy mà thôi."

*Đại sư giơ tay phải lên vươn một ngón tay nói: "*Đầu tiên,sử dụng Lam Ngân Thảo thì hồn lực tiêu hao tương đối thấp, so với thực vật hệ vũ hồn tiêu hao còn muốn nhỏ hơn. Điều này ngươi có thể tuy ý quyết định sử dụng đại lượng hồn lực nha."

Đường Tam gật đầu, đại sư nói rất chính xác, mỗi khi phóng xuất Lam Ngân Thảo hồn lực tiêu hao cơ hồ không đáng kể. Nếu rót vào vũ hồn nói, Lam Ngân Thảo chiều dài đạt thập mễ(10 mét) mới có cảm giác được gánh nặng của hồn lực.

*Đại sư tiếp tục vươn ngón tay thứ hai: "*Tiếp theo, Lam Ngân Thảo vốn rất bình thường, cho nên nó có thể mê hoặc rất nhiều vũ hồn mạnh, đặc biết là đối với hồn thú có trí tuệ thấp, với hồn thú bình thường sợ rằng ngươi tại bên

người chúng gọi về vũ hồn vị tất chúng có thể phát hiện."

*Ngón tay thứ ba vươn lên: "*Đệ Tam, Lam Ngân Thảo tương đối nhỏ yếu nên có nhiều phương hướng tiến hành phát triển, hơn nữa bản thân Lam Ngân Thảo nhỏ yếu làm cho nó đối với hồn hoàn không sinh ra bài xích."

*"*Vũ hồn còn có thể đối với hồn hoàn sinh ra bài xích?*" Đường Tam kinh ngạc hỏi.*

*Đại sư nói: "*Đương nhiên, nếu bản thân vũ hồn cùng hồn hoàn có thuộc tính tương khắc, muốn để hồn hoàn phụ gia cho vũ hồn, tự nhiên gặp phải hiện tượng bài xích. Tỷ như, thú vũ hồn sẽ rât khó hấp thu độc tính hồn hoàn. Vũ hồn mặc dù là năng lượng thể, nói theo cách khác cũng là tính mạng thể hay một dạng biểu hiện khác của tính mạng. Nếu cường ngạnh hấp thụ một cái độc tính hồn hoàn, sợ rằng chính là trước hết bị trúng độc. Trong các loại thú vũ hồn rất ít loại có thể hấp thu độc tố rồi chuyển cho chủ. Nhưng Lam Ngân Thảo lại bất đồng, bản thân là thực vật tương đối yếu ớt cho nên hấp thu độc tố cái loại chuyện này một chút khó khăn cũng không có."

*Đại sư vừa nói vừa vươn ngón tay thứ tư lên: "*Tại trên người ngươi còn có ưu điểm thứ tư, đó chính là tiên thiên mãn hồn lực. Chúng ta Đấu La Đại Lục sở dĩ không có xuất hiện qua một vị cường đại Lam Ngân Thảo hồn sư, nguyên nhân chủ yếu chính là tại vũ hồn Lam Ngân Thao giác tỉnh nó cấp hồn lực cho chủ nhân quả thực quá ít. Nhưng tiên thiên hồn lực cùng hậu thiên tốc độ tu luyện rất khác biệt. Thiên sinh hồn lực tiểu sẽ rất khó tu luyện tới cao tầng, tại tu luyện hậu kỳ, liệp sát hồn thú lại càng khó làm được. Nhưng ngươi bất đồng, ngươi là tiên thiên mãn hồn lực, bất luận là vũ hồn Lam Ngân Thảo cấp cho hay chính là vũ hồn Chuy cấp đều không ảnh hưởng tới ngươi khi sử dụng trên Lam Ngân Thảo. Cho nên, tu luyện Lam Ngân Thao ngươi tuyệt đối không thiệt thòi."

------oOo------

Chương 29: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam trong lòng than thở, không hổ danh xưng là đại sư, bản thân lựa chọn bái ông làm sư phụ một chút cũng không sai. Từ một cây Lam Ngân Thảo bình thường mà có thể phân tích cặn kẽ ra nhiều như vậy ưu điểm. Có thể thấy được ông ta đối với nghiên cứu vũ hồn cao thâm ngần nào.

Đại sư tâm tình rõ ràng có chút kích động, tiếp tục nói: *"Trải qua ta cẩn thận nghiên cứu khống chế hệ phát triển rất có lợi, cỏ rất mềm mại, có thể tuỳ ý khống chế biến thành các loại hình thái, đơn giản nhất chính là có thể biến thành một sợi tác thằng tử(dây thừng), khốn trụ địch nhân."*

Đường Tam nói: *"Chính là Lam Ngân Thảo quá yếu ớt, động nhẹ cũng đoạn liệt, như thếo nào có thể khốn trụ người chứ?"*

Đại sư trả lời: *"Đây là phương hướng phát triển khống chế hệ, hồn hoàn của ngươi có hai phương diện lựa chọn, đầu tiền là cứng cỏi cái còn lại là độc. Theo hồn lực tăng lên, vũ hồn cũng càng ngày càng trở lên mạnh mẽ, khi ngươi rót càng nhiều hồn lực cung cấp cho Lam Ngân Thảo khi đó nó tự nhiên trở lên cứng cỏi nhiều hơn. Sau này còn có hiệu quả phụ gia của hồn hoàn, vây khốn địch nhân cũng không quá khó khăn. Nếu Lam Ngân Thảo có phụ gia độc tố mà nói, tự nhiên cũng có thể sinh ra tác dụng công kích."*

Cái này Đường Tam xem như hoàn toàn minh bạch, hạn chế địch nhân, bổ xung chất độc. Nếu Lam Ngân Thảo thật sự có thể làm được, vậy bản thân ám khí của mình sau này không phải là vật di động mà là cố định.

Đương nhiên, tất cả những yếu tố đó đều phải xem quan hệ của hồn lực, hồn hoàn cùng huyền công của bản thân mới được. Dù sao hắn tiên thiên mãn hồn lực chính là nhờ thông qua tu luyện huyền công mang đến chứ không phải đến từ vũ hồn giác tỉnh.

Kỳ thật ra Đường Tam cũng không biết chính là trong hai cái vũ hồn, truy tử vũ hồn mới mang đến cho hắn hồn lực, chỉ là nguyên nhân bởi vì Lam Ngân Thảo, trong lúc hai vũ hồn sinh ra cũng có chút biến dị, hơn nữa bản thân huyền công mà hắn tu luyện cùng vũ hồn dung hợp cũng đã trải qua một quá trình, cho nên khi vũ hồn giác tỉnh tựa hồ cũng không có xuất hiện hồn lực.

Cho dù là có, cũng không có khả năng phát triển, bởi vì hắn đạt tới tiên thiên

mãn hồn lực, không có phụ gia của hồn hoàn, hồn lực của hắn cũng không có khả năng tiếp tục tăng lên.

Đại sư uống miếng nước nói: *"Tạm thời cứ quyết định như vậy, ngươi về trước đi. Sáng mai ta sẽ tới túc xá tìm ngươi."*

"Vâng"

Ly khai phòng đại sư, Đường Tam trong lòng thật lâu mới có thể bình tĩnh lại, những gì đại sư giảng thuật về vũ hồn so với hiểu biết trước kia của hắn rõ ràng hơn nhiều. Chỉ một chút thời gian, thông qua đại sư giải thích hắn đối với chức nghiệp hồn sư đã có nhất định hiểu rõ.

Hồn sư được chia làm chiến hồn sư cùng khí hồn sư hai loại, tại hai loại còn được chia làm thực vật hệ, khống chế hệ, chiến đấu hệ, trị liệu hệ và còn vài loại khác. Thực lực hồn sư cùng hồn hoàn, hồn lực có liên quan mật thiết tới nhau, cùng nhau hỗ trợ phát triển.

Trước mắt đây là tất cả những gì Đường Tam hiểu rõ, hắn biết muốn có thêm nhiều tri thức về hồn sư thì bản thân phải đi theo đại sư tiếp tục học tập. Đại sư nhanh chóng quyết định giúp Đường Tam hoạch thủ hồn hoàn càng làm cho hắn cao hứng, đợi sau khi bản thân có một hồn hoàn, bất luận tình huống như thế nào, hắn cũng có thể biết huyền công của bản thân cùng với vũ hồn thế giới đến cuối cùng có cái quan hệ gì.

Trở lại túc xá, những người khác đều vắng mặt, khống biết đi đâu. Đường Tam giữa trưa ăn hai bát cơm, nhìn sắc trời dần dần tối hắn giờ một chút cũng không cảm thấy đói.

Nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Đường Tam cẩn thận nhớ lại một lần những gì hôm nay đại sư giảng dạy.

Ban ngày chạy đi cũng có chút mệt mỏi, bất tri bất giác hắn cũng đã ngủ.

"Uy." Không biết thời gian qua bao lâu, một âm thanh đột ngột vang lên làm Đường Tam bừng tỉnh. Tu vi Đường Tam bây giờ mặc dù còn không cao, nhưng cảnh giác chính là vẫn không ít. Hạ ý thức mở mắt nhìn thấy một

khuôn mặt đáng yêu đang cười.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam: *"Còn chưa tới buổi tối đã đi ngủ, ngươi ban đêm có ngủ hay không ngủ vậy?*

Đường Tam có chút xấu hổ, lúc này Tiểu Vũ đang ở giữa giải phân cách giới tuyến hai giường cười dài nhìn mình.

Đường Tam lúc này mới phát hiện công độc sanh đều đã quay trở lại, hắn ngồi dậy chỉ vào trung gian phân giới tuyến nói: ""Ngươi đừng có vượt giới nha."

Tiểu Vũ cười hì hì nói: *"Vượt giới thì thế nào? Ta là nữ hài tử, ngươi phải nhường ta có đúng hay không, ngươi đương nhiên là tuyệt đối không được vượt giới."*

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng nhuận, Đường Tam quả thật muốn đi tới niết một cái nhưng chính là vẫn nhẫn xuống tới.

"Tuỳ tiện ngươi vậy. Tiểu Vũ ngày mai ta có thể đi xa, ta cũng không biết mất bao nhiêu thời gian mới trở lại."

"Đi ra ngoài? Đi đâu vậy?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Đường Tam cũng không giấu diếm: *"Sư phụ nói ta hồn lực mãn(đầy), hắn là có thể thu được thứ nhất hồn hoàn, để tiếp tục tu luyện, cho nên chuẩn bị đưa ta đi tìm hoàn hồn thích hợp."*

Tiểu Vũ coi như là túc xá trưởng, Đường Tam có việc phải ra ngoài vài ngày, hướng nàng nói một tiếng tự nhiên là cần thiết. Đương nhiên, chuyện buổi trưa cùng Vương Thánh xung đột hắn tâm tình bây giờ cũng không có để ý đến.

Vừa nghe Đường Tam nói muốn đi thu hồn hoàn, ngoại trử Tiểu Vũ còn lại tất cả đệ tử trên mặt đều hiện ra nét hâm mộ, đối với hồn sư mà nói, không có chuyện gì quan trọng bằng việc tiến giai (thăng cấp, lên lev). Thập cấp hồn sĩ cùng nhất cấp hồn sư tại hồn lực chênh lệch có một bậc, nhưng bất luận là

thực lực hay chính địa vị đều chênh lệch một trời một vực. Chuyện này tới cao cấp phân biệt càng thêm rõ ràng.

Tiểu Vũ nhíu mày nói: *"Còn chưa có bắt đầu học ngươi đã muốn đi. Hồn hoàn thật sự như vậy trọng yếu sao?"*

Đường Tam còn không có mở miệng, Tiểu Vũ đã phát hiện không khí xung quanh có chút khác thường, tất cả công độc sanh đều dụng ánh mắt như thấy quái vật nhìn mình. Hồn hoàn thật sự trọng yếu? Chuyện này còn phải hỏi sao. Đối với hồn sư mà nói, cơ hồ không có chuyện gì so với hồn hoàn càng thêm trọng yếu.

"Vậy đi đi. Bất quá, không được, công việc của công độc sanh chúng ta làm sao bây giờ? Ngươi đi, công việc một mình ta đi làm hay sao." Tiểu Vũ tức giận nhìn Đường Tam.

Đường Tam bất đắc dĩ nói: *"Nếu không như thế này, thời gian tới khổ cực ngươi một chút, chờ ta sau này trở lại công việc trong học kỳ toàn bộ đều tính cho ta làm. Tiền công ngươi vẫn lĩnh một nửa, thế nào?"* Chiếu thể lực hắn mà nói, quét dọn hoa viên căn bản không có tính là cái gì, nhu kỹ của Tiểu Vũ làm hắn rất kinh ngạc, sau này còn muốn tìm cơ hội tiếp tục luận bàn, vả lại hắn cũng không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác.

Tiểu Vũ lúc này mới mỉm cười: *"Được rồi, quyết định như vậy đi."*

Đường Tam cơm tối như trước rất đơn giản, khi trời tối hẳn tất cả công độc sanh đều đã ngồi trên giường bắt đầu tu luyện hồn lực.

Hoà cùng đệ tử bình thường bất đồng, công độc sanh tu luyện khắc khổ hơn nhiều, mặc dù bọn họ tư chất bình thường nhưng tu luyện vũ hồn có thể nói là con đương duy nhất trong tương lai.

Thông qua quan sát Đường Tam phát hiện, tư thế tu luyện vũ hồn của công độc sanh cùng bản thân cũng không sai biệt lắm, trên người hồn lực ba động nhàn nhạt xuất hiện, chỉ là không biết chính thức bọn họ tu luyện tiến hành như thế nào.

Chỉ có Tiểu Vũ là người nhàn nhã, cũng không có tu luyện, khi Đường Tam vừa ăn lương khô xong, tựu lôi kéo hắn ra ngoài đi dạo.

Nếu là trước kia, Đương Tam tất nhiên cũng muốn tu luyện huyền thiên công. Nhưng hắn bây giờ đã đạt tới bình cảnh, Tử Cực Ma Đồng cũng phải sáng sớm mới có thể tu luyện, nhịn không Tiểu Vũ không ngừng thúc dục, cũng chỉ lắc đầu cùng nhau rời túc xá.

Thời tiết hôm này cũng rất thoải mái, không khí trong lành không có lạnh lắm. Lúc này trời đã tối, bầu trời đặc biệt quang đẵng, nhìn rõ những ngôi sao nhấp nháp phía trên.

"Tiểu tam, ngươi xem bầu trời sao thật nhiều." Tiểu Vũ chân sáo nhảy nhót, những hài tử tuổi này tính cách hoạt bát một chút cũng không ít.

Nghe gọi Tiểu Tam không phải Đường Tam, hơn nữa người gọi lại là một nữ hài tử hắn cũng không có phản bác, bất đắc dĩ nói: *"Ngươi gọi ta ra đây là để ngắm sao hay sao?"*

Lúc này, bên ngoài túc xá đã rất khó có thể thấy sư phụ hay đệ tử khác, sau này Đường Tam mới biết được, khi trời tối tu luyện là truyền thồng của hồn sư.

Tiểu Vũ cười nói: *"Không, đương nhiên không phải. Ta muốn cùng ngươi đánh lại một trận. Ban ngày ta ra tay trước, miễn cưỡng xem như đánh lén đi. Thắng ngươi cũng không thuyết phục. Nhìn bộ dáng ngươi cũng có chút không phục khí, cho nên ta cấp ngươi một cơ hội nữa được chứ."*

Nữ hài tử giống Tiểu Vũ thích chiến đấu muốn thấy quả thật cũng không nhiều lắm, nhưng chính thức lại hợp khẩu vị Đường Tam. Nhất thời tinh thân rung lên: *"Tốt, tới đây."*

Tiểu Vũ cười cười dụng ngón tay chỉ lên mặt mình nói: *"Đợi lát nữa bị ta đánh ngã thì đừng có khóc à nha. Chuẩn bị xong rồi chứ?"*

Nhìn nàng bộ dáng đáng yêu, Đường Tam không khỏi ngây người một chút,

nhưng cũng còn rất nhanh khôi phục bình thường. *"Đến đây đi."*

"Tốt, ta tới." Vừa nói xong, Tiểu Vũ trên mặt toát ra một tia phôi tiếu, hướng Đường Tam đi tới. Quả thật là đi tới, nhưng cũng không phải công kích.

Đường Tam nhíu mày nói: *"Ngươi làm gì? Không phải muốn luận bàn sao?"* Lúc này Tiểu Vũ đi tới cách hắn trước mặt cũng không được một thước. Mặc dù bọn hắn hai người đều là hài tử, tứ chi cũng không có dài, nhưng Tiểu Vũ còn đang đi ở phía trước, đã mất đi khoảng cách xuất thối công kích.

Từ vũ hồn nhìn tới, Đường Tam biết, Tiểu Vũ vũ hồn là thỏ tử vậy thỏ tử địa phương có lực công kích mạnh nhất chính là thối(chân), điểm này từ ban ngày giao thủ đã có thể nhìn ra. Lúc này, mất đi vị trí xuất thối, đến tột cùng muốn làm gì?

Tiểu Vũ gật đầu, cười nói: *"Đúng vậy! Ta bây giờ không phải là đang cùng ngươi luận bàn sao?"*

Ngay khi Đường Tam trong lòng còn đang nghi hoặc, Tiểu Vũ đột nhiên cúi đầu, bím tóc sau gáy hoá thành một đạo bóng đen bay đến cổ Đường Tam.

Như vậy cũng được? Thủ đoạn dùng tóc công kích là lần đầu tiên Đường Tam chứng kiến. Nhưng hắn vẫn đề phòng công kích của Tiểu Vũ, mắt thấy bím tóc bay đến, lập tức lui lại phía sau một bước, đồng thời tay trai giơ lên bắt về phía bím tóc Tiểu Vũ. Một khi bị Đường Tam khống chế bím tóc, Tiểu Vũ tự nhiên không có khả năng còn lực chiến đấu.

------oOo------

Chương 30: Tiểu Vũ, Nhĩ hoàn yếu a? (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cánh tay Tiểu Vũ cùng bím tóc đồng thời đưa lên, hướng cánh tay Đường Tam tiến tới. Đột nhiên cánh tay Tiểu Vũ hướng lên phía trên, tay Đường Tam còn chưa có bắt được bím tóc dài của Tiểu Vũ thì bất thần Tiểu Vũ đột

nhiên khẽ ngẩng đầu lên, bím tóc đã lướt qua cánh tay Đường Tam, còn bàn tay Tiểu Vũ vươn tới.

Bàn tay mềm mại của Tiểu Vũ vươn tới, động tác giống như ngắt một cánh hoa, có điều Đường Tam bây giờ không có tâm trạng cảm thụ loại cảm giác mỹ diệu này, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, cánh tay Tiểu Vũ chẳng những kỳ dị vặn vẹo lại còn trong nháy mắt dài ra, quấn quanh cánh tay mình. Đồng thời cánh tay còn lại hướng tay kia của hắn, bím tóc từ trên không rơi xuống giống như một cánh tay thứ ba quấn quanh cổ Đường Tam.

Cánh tay Tiểu vũ nhìn qua mềm mại nhưng cực kỳ cứng cỏi, vốn lực lượng mạnh mẽ như Đường Tam khi bị quấn quanh mà cũng không có cách nào tránh thoát, hắn dưới chân dùng sức muốn bay về phía sau, có điều thân thể Tiểu Vũ giống như cánh hoa bình thường theo sát hắn. Quỷ Ảnh Mê Tung mặc dù có tinh diệu, tại dưới tình huống này cũng đã mất đi tác dụng.

Vì né tránh bím tóc của Tiểu Vũ, Đường Tam ngữa đầu về phía sau, dùng nhất thức Thiết Bản Kiều né tránh, đồng thời nhịn không được rốt cục cũng dụng Huyền Thiên công ra tay, nhưng sợ làm bị thương Tiểu Vũ hắn chỉ có dùng năm thành công lực.

Nhưng nào ngờ, ngày khi Đường Tam đang vận lực, hai tay Tiểu Vũ đột ngột buông lỏng, ngay sau đó Đường Tam phát hiện một cổ lực mạnh mẽ từ bên hông truyền đến, nhất thời không cách nào khống chế thăng bằng trực tiếp ngã ra phía sau.

Phốc thông, Đường Tam ngửa người ngã sấp xuống mặt đất, một đôi tay bé nhỏ mượn trọng lực sinh ra từ cú ngã vừa lúc án xuống khớp bả vai Đường Tam cùng các đốt ngón tay làm cho song chưởng của hắn mất đi cảm giác không có cách nào dụng lực. Lúc này, Tiểu Vũ ngôi ở trên hông hắn, dương dương đắc ý.

"Thế nào? Có phục hay không?" Tiểu Vũ cúi đầu nhìn Đường Tam. Khuôn mặt không giấu được vui vẻ.

Nếu nói lần đầu bị Tiểu Vũ đánh ngã, Đường Tam cũng không có quá nhiều cảm giác, lần này quả thật buồn bực. Từ lực lượng nhìn đến, Tiểu Vũ so với

mình yếu hơn không ít. Nhưng nha đầu phương pháp chiến đấu quá ư quái dị đi. Đường Tam thân mình kính nghiệm cũng tính là phong phú, nhất thời nói: *"Không phục, làm lại."*

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, trong lòng một trận không phục khí.

Tiểu Vũ dương dương đắc ý nói: *"Ngươi còn muốn a? Đối với ngươi ta không cho cơ hội. Có bản lĩnh trước tiên thoát ra rồi hãy nói."*

Bả vai, các đốt ngón tay bị khống chế, như thế nào tránh thoát? Vận tuyến của Huyền Thiên công cũng bị ngăn chặn.

"Các ngươi đang làm gì? Còn không mau đứng lên. Giữa chốn đình viện, cư nhiên…" Chính tại đây, một thanh âm hiên hoà truyền tới.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ sư phụ đang tức giận vội vàng đi tới chỗ bọn họ.

Quả thật, tư thế lúc này của Đường Tam cùng Tiểu Vũ thật sự có chút bất nhã. Đường Tam nằm trên mặt đất, song chưởng mở ra hai bên, Tiểu Vũ ngồi ở bên hông hắn, hai tay án ở trên vai hắn cúi đầu nhìn xuống. Mặc dù bọn họ hai người chỉ là tiểu hải tử, nhưng động tác thật sự có chút….

Tiểu Vũ đỏ mặt, nhanh tróng từ trên người Đường Tam đứng lên. Đường Tam cũng vội vàng đứng dậy.

Nữ sư phụ đã đi tới, nộ thanh đạo: *"Các ngươi hai người, có chuyện gì xảy ra?"*

Đường Tam hiểu được bản thân là nam hài tử, đang định đứng ra giải thích, nhưng không đợi hắn kịp mở miệng, Tiểu Vũ đã cướp lờ nói: *"Sư phụ chúng ta là đang luận bàn."*

"Luận bàn? Nằm trên mặt đất luận bàn? Thành cái dạng gì? Người lớn của các ngươi giáo dục các ngươi như thế nào? Nhìn bộ dáng, các ngươi hẳn là một năm công độc sanh. Nho nhỏ tuổi đã học người khác

Sư phụ tức giận, tiếng quở trách vang lên trong tai hai người. Đường Tam lén trộm hướng Tiểu Vũ nhìn lại, Tiểu Vũ cũng đang nhìn hắn, thổ ra đầu lưỡi.

*Nghe sư phụ nói tới cha mẹ, Đường Tam không nhịn được nói: "*Sư phụ chúng ta thật sự luận bàn hồn kỹ.*" Hồn kỹ này là từ ban ngày nghe Vương Thánh nói, lúc này mới nói lại.*

*Nữ sư phụ có chút khinh thường nhìn hắn liếc mắt một cái nói: "*Các ngươi vừa mới vào học viện, có thể có cái gì hồn kỹ. Nói dối cũng không có tìm lý do hợp lý. Đi theo ta tới giáo vụ xử lý.*"*

*"*Không đi.*" Đường Tam cơ hồ cùng Tiểu Vũ hai miệng đồng thanh nói.*

*Đường Tam thật sự nói: "*Sư phụ, chúng ta thật là luận bàn hồn kỹ. Nếu không, chúng ta luận bàn cho ngươi xem.*"*

*Tiểu Vũ vỗ vỗ ngực nói: "*Ta đến, sư phụ không tin, ta cùng ngài luận bàn motọ chút được lắm.*"*

Không đợi nữ sư phụ phản ứng, Tiểu Vũ như đạn pháo bắn tới, không hổ là thỏ tử vũ hồn, hai chân cao cách mặt đất một thước có thừa, hai tay trực tiếp hướng cổ nữ sư phụ vòng tới.

Tiểu Vũ nhảy cao như vậy đã làm nữ sư phụ lấy làm kinh hãi, hạ ý thức song chưởng hướng cánh tay Tiểu Vũ đánh tới.

Đường Tam trong lòng cười thầm, vị sư phụ này sợ rằng bị thiệt thòi.

Toàn bộ thực lực Tiểu Vũ thế nào Đường Tam cũng không biết, nhưng hắn đối với bản thân thực lực rất rõ ràng. Mặc dù Huyền Thiên công của hắn mới nhất giai đỉnh phong, cũng không lo lắng năng lực phụ gia của vũ hồn, dưới tình huống công lực của đối phương cho dù có cao hơn bản thân một chút, nhưng cũng tuyệt không phải là đối thủ của Đường môn vũ kỹ.

Nhưng Tiểu Vũ lại là người vừa đánh bại hắn, nha đầu hồn kỹ kỳ lạ đến kỳ dị, bất luận là ai lần đầu tiên đối đầu sợ rằng đều bị thiệt thòi.

Cũng quả nhiên, hai tay nữ sư phụ cơ hồ trước tiên bị cánh tay Tiểu Vũ quấn quanh, ngay sau đó bím tóc đã quăng ra quấn tới vừa lúc quấn tới cổ nữ sư phụ.

Nơi này mặc dù là sơ cấp hồn sư học viện, sư phụ thực lực phổ biến cũng chỉ là Đại hồn sư, trên dưới hai mươi năm cấp. Bình thường mà nói, không vượt qua ba mươi cấp hồn sư, cơ hồ không có khả năng bản thân có hồn kỹ. Vị sư phụ này về chiến đấu kỹ xảo còn xa không bằng Đường Tam. Nhưng mà trước mắt nữ sư phụ lại là hai tiểu hài tử, tự nhiên không có ý nghĩ sử dụng vũ hồn. Nữ sư phuj này bản thân lại là vị khí hồn sư, chủ yếu phụ trợ là chính. Cho nên chính diện chiến đấu tự nhiên là bị thiệt thòi.

Bím tóc Tiểu Vũ chuẩn xác quấn vòng trên cổ nữ sư phụ, song chưởng giảo trụ hai cánh tay nàng. Hai chân nhảy lên đồng thời tới tiểu phúc nữ sư phụ, toàn bộ động tác cơ hồ cùng lúc hoàn thành, khi đó cả thân người cùng bím tóc với hai tay toàn bộ dùng sức, có thể chứng kiến bạch quang nhàn nhạt xuất hiện tại trên người Tiểu Vũ.

Ngay sau khi sư phụ mất đi thăng bằng, hai tay Tiểu Vũ tức thì buông ra, hai chân nhất thời đẩy mạnh, thân thể nữ sư phụ nhất thời bay ra ngoài.

Động tác củaTiểu Vũ đối với nữ sư phụ không giống với Đường như vậy ôn nhu, này một chút đẩy văng thân thể nữ sư phụ bay xa ba mét. Cho dù vị nữ sư phụ này có hồn lực hộ thể, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó lòng đứng dậy.

*Tiểu Vũ đi tới bên người vị nữ sư phụ, đôi mắt mở to, vẻ mặt vô tội hỏi: "*Sư phụ ngài không có việc gì chứ?

Nữ sư phụ thầm vận hồn lực, thật vất vả mới đứng lên được, nhìn bộ dáng Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh nghi.

Hồn kỹ, đúng vậy, chính là hồn kỹ, nếu không cho dù chính mình không phải chiến hồn sư, nhìn tiểu hài tử như vậy như thế nào có thể đẩy văng mình bay xa đến thế. Hơn nữa hai cánh tay cuốn lấy tay mình đột nhiên trở lên cực kỳ mềm dẻo, cái này tuyệt đối là vũ hồn phụ gia hiệu quả. Nha đầu này rốt cuộc

là ai?

Nữ sư phụ có lẽ có thể không thèm để ý tới Tiểu Vũ, nàng tin tưởng bản thân chỉ cần sử dụng vũ hồn là có thể chế phục được đứa nhỏ này, có điều không thể không lo lắng lai lịch Tiểu Vũ. Bình thường mà nói, những cường đại hồn sư tại đại lục, vũ hồn đều là gia tộc truyền thừa, nhỏ như vậy đã có hồn kỹ, có thể thấy được vũ hồn có bao nhiêu lợi hại. Nữ sư phụ trong lòng không khỏi nhịn được thắc thỏm. Nàng bất quá chỉ là một cái Đại hồn sư, mà sau lưng đứa nhỏ này có lẽ có cả một cái lực lượng hồn sư tông môn. Không phải nàng một cái bình dân đại hồn sư có thể trêu chọc được.

"Ngươi, các ngươi… sau này nếu muốn luận bàn, tốt nhất nên tới thao trường, phải có sư phụ ở bên bảo vệ, biết rõ không?" Nữ sư phụ đơn giản nói vài câu công đạo, sau đó nhanh chóng đi mất. Trong lòng thầm quyết định ngài mai việc trước tiên phải làm là tra ra lai lịch của nữ hài tử này.

Nhìn nữ sư phụ dần dần đi xa, Đường Tam thấp giọng hướng Tiểu Vũ hỏi: *"Vừa rồi ngươi dùng chiêu gì, tựa hồ như rất lợi hại."*

Tiểu Vũ có chút đắc ý nói: *"Ta đã lưu tay, nếu không hậu quả còn nghiêm trọng hơn nha. Chiêu đó là Thỏ Đặng Ưng, kỹ xảo mà ta đắc ý nhất."* Nói tới đây, nha đầu đột nhiên cảnh giác, nhìn về phía Đường Tam: *"Ngươi hỏi làm gì? Tưởng sau này nghĩ đối sách sao?"*

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu nói: *"Ngươi rõ ràng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử mà."*

Tiểu Vũ cả giận nói: *"Ngươi dám nói ta là tiểu nhân? Hừ chúng ta tiếp tục luận bàn."*

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ không khỏi nhịn được nghĩ, nha đầu kia rõ ràng là khi dễ mình, vậy mà bây giờ lại thành ra mình khi dễ nàng ta. Bất quá, luận bàn thì luận bàn, chẳng nhẽ ta thế nào lại sợ ngươi chứ? Bàn tay hướng Tiểu vũ vẫy vẫy: *"Đến đây."*

Tiểu Vũ nhảy tới, một chưởng hướng người hắn phách tới.

Có hai lần kinh nghiệm giáo huấn, Đường Tam đương nhiên không để Tiểu Vũ lại gần, bản thân biết rõ, đối phó với loại cận chiến của Tiểu Vũ căn bản không phải đối thủ, liền nhanh chóng giựt lại khoảng cách. Thân hình chợt loé, cấp tốc lui về phía sau, nhanh chóng cách xa mấy thước.

Tiểu Vũ hừ một tiếng: *"So tốc độ? Ta há sợ ngươi sao."* Đoạn nhanh chóng hướng Đường Tam đánh tới.

Đường Tam mỉn cười, lần này có thể nói là chuẩn bị đầy đủ, nếu lại dễ dàng để Tiểu Vũ đánh bay ra ngoài, vậy mấy năm luyện công thật sư là uổng phí.

Trong mắt hiện lên một tầng nhàn nhạt tử ý, Tử Cực Ma Đồng đã được dùng ra. Tại tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, mỗi động tác của Tiểu Vũ rõ ràng trở lên chậm lại. Cước đạp mê tung, cả thân mình đã cách xa hai mét vừa lúc tránh né công kích của Tiểu Vũ, cho dù nha đầu có dùng bím tóc cùng trường thối cũng không có khả năng tới ngoài hai mét.

Tiểu Vũ rõ ràng sửng sốt, bản thân nhanh nhẹn là sở trường, Đường Tam tốc độ mặc dù không nhanh, nhưng vừa vặn có thể tránh né. Có điều đối với nàng mà nói, am hiểu nhất là nhu kỹ đầu tiên là phải tiếp xúc được với thân thể đối thủ thì mới có thể sử dụng ra được. Lần này Đường Tam căn bản là không có cấp cho nàng cơ hội.

Tiểu Vũ tự nhiên không có cam tâm, một cái xoay ngươi, tốc độ đã tăng thêm vài phần, giương nanh múa vuốt hướng Đường Tam truy tới.

Đường Tam hít một khẩu lương khí, Huyền Thiên công hạ hành, vận nhập hai chân, cước đạp quỷ ảnh mê tung, né tránh Tiểu Vũ đuổi tới.

Quỷ ảnh mê tung cục kỳ thần diệu, động tác Đường Tam tịnh không có nhanh, nhưng mỗi một bước chân đều ám hàm chí lý, bất luận tốc độ Tiểu Vũ có nhanh thế nào, dùng phương pháp gì đuổi tới cũng không thể có cơ hội tới gần người Đường Tam.

Đây mới chính thức là Đường môn công phu, Đường môn vũ giả không cần cùng đối thủ trước mặt so vũ kỹ, ám khí mới chính là bọn họ tối am hiểu, nương bằng chính khinh công phối hợp với ám khí, Đường môn đệ tử đơn

giản chính là sát thủ.

Hai người một đuổi một bắt, trong một hồi đã di chuyển nửa thao trường. Tiểu Vũ bắt đầu có chút mệt mỏi, nhưng không có cách nào đuổi kịp Đường Tam.

"Uy, ngươi xấu lắm." Đuổi không được, Tiểu Vũ tức giận không đuổi tiếp, đứng tại một chỗ hai tai chống nạnh. Mắt trừng to nhìn Đường Tam: *"Chúng ta là đang luận bàn, không phải chơi đuổi bắt, ngươi cứ né qua né lại như vậy tính làm gì, có bản lãnh thì công kích a."*

Đường Tam mỉm cười: *"Hảo vậy ngươi cẩn thận."* Vừa nói xong, tiện tay từ thao trường nhặt lên vài viên thạch tử(đá) nhỏ. *"Đánh vai trái ngươi."* Một viên thạch tử nhỏ nhanh chóng bay ra ngoài.

Tiểu Vũ hừ một tiếng, thân thể nhoáng lên nhanh chóng tránh ra ngoài.

"Đánh vai phải ngươi, chân phải, chân chái." Tam viên thạch tử nhỏ đồng thời từ tay Đường Tam bay ra.

Viên thạch tử đầu tiên quả thật đánh trúng vai trái Tiểu Vũ, lúc này nha đầu nhìn tam viên thạch tử tựa hồ cùng bay tới một hướng, trong lòng thầm nghĩ, người này dám chắc gạt ta. Không lùi mà tiến, chợt gia tốc, hướng Đường Tam phi tới, đồng thời hai tay che ở trước ngực, bất quá chỉ là viên đá nhỏ mà thôi, đánh rớt là được.

Có điều Tiểu Vũ không ngờ, mắt nhìn thạch tử sẽ bay tới trước mặt là có thể đánh rớt, nhưng đột nhiên tam viên thạch tử tách ra, vẽ một vòng cung bay về ba phía bất đồng.

Khoảng cách gần như vậy, muốn phản ứng lại cũng không còn kịp rồi.

"Ai ui, ai ui." Tam viên thạch tử chính xác cùng lúc đánh vào vai phải, chân trái cùng chân phải.

Đường Tam mặc dù không có truyền Huyền Thiên công rót vào thạch tử, nhưng bi đánh trúng chính là vẫn còn rất đau.

"Ngươi, ngươi dám dụng tảng đá đánh ta."

Tiểu Vũ cũng không biết, đây là Đường Tam lần đầu đi tới thế giới này chính thức sử dụng ám khí. Nhìn cách dụng đúng là Huyền Thiên bảo lục trong ám khí bách giải Lao Yến Phân Phi thủ pháp. Nhìn qua đơn giản, nhưng trong đó bao hàm kỹ xảo cực kỳ tinh diệu. Ám khí trong bách giải thủ pháp, bởi vì bị Huyền Thiên công chế ước, đến bây giờ bất quá Đường Tam cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng hai ba loại mà thôi. Lao Yến Phân Phi đúng là một trong những chiêu thuần thục nhất.

"Chỉ có thể đánh ngã ta, mà không cho phép ta dụng thạch tử sao? Lần này chính là ngươi thua."

"Không tính, không tính, lại một lần nữa…" Tiểu Vũ thầm nghĩ, chỉ cần bản thân có chuẩn bị, tuyệt sẽ không bị Đường Tam đánh trúng một lần nữa.

"Tiểu Vũ ngươi còn muốn tiếp a! Vậy đến đây…"

Luận bàn lại tiếp tục, hơn nữa trong thời gian rất lâu. Về phần kết quả, sáng ngày hôm sau Đường Tam cùng đại sư rời đi sơ cấp hồn sư học viện, miệng vẫn còn ngáp ngắn ngáp dài, chính là ngủ vẫn chưa đã a!

Đêm hôm đó, hai ngươi ngủ chung giường cũng không có chuyện gì phát sinh, dù sao bọn họ luận bàn cũng thật sự mệt mỏi.

Sáng sớm, đại đa số mọi người trong học viện vẫn còn đang ngủ, thì hai người một thấp một cao rời đại môn học viện.

"Sư phụ chúng ta phải đi đâu để bắt hồn thú?"

Từ học viện đi ra đúng là Đường Tam cùng đại sư thầy trò hai người.

"Chúng ta bây giờ phải tới đông bắc thành Nặc Đinh bốn trăm lý tới liệp hồn sâm lâm. Nơi đó là địa phương nuôi dương hồn thú của đế quốc. Dám chắc có thể tìm được cho ngươi hồn thú thích hợp." Đại sư hôm nay mặc một thân trang phục, nhìn qua tăng thêm vài phần anh khí, chỉ là trông hơi cứng nhắc

cho người khác cảm giác khó gần.

"Nuôi dưỡng? Hồn thú cũng có thể nuôi dưỡng sao? Sư phụ người giảng cho ta tri thức hồn thú đi."

Đại sư gật đầu nói: *"Cao đẳng hồn thú tự nhiên không thể nuôi dưỡng, nhưng đê đẳng thì có thể. Hồn thú loại sinh vật này chính là hồn lực dã thú. Tồn tại càng lâu năm, thực lực càng mạnh. Cho nên bình thường mà nói chúng ta dựa theo niên hạn, chia hồn thú làm năm cấp bậc. Thập niên hồn thú, bách niên hồn thú, thiên niên hồn thú, vạn niên hồn thú, cùng thập vạn niên hồn thú. Giống như tên gọi hồn thú tu luyện mười năm chính là thập niên hồn thú. Hồn hoàn cùng hồn thú phân chia giông nhau. Có điều không giống nhau ở chỗ niên hạn hồn hoàn rất khó nhận biết, tươnhan sắc là có thể nhìn ra. Trong đó, thập niên hồn thú, hồn hoàn là màu trắng, bách niên hồn hoàn màu vàng, thiên niên hồn thú hồn hoàn màu tím, thiên niên hồn thú có màu đen, còn lại thập thiên niên hồn thú hồn hoàn có màu đỏ. Tại quốc điểm đế quốc nuôi dưỡng đa số hồn sư liệp sát hồn thú đều là thập niên cùng bách niên. Ít có thiên niên hồn thú xuất hiện."*

------oOo------

Chương 31: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sư phụ, Hồn thú tu luyện thời gian càng dài thì thực lực lại càng mạnh, hồn hoàn nó sinh ra hiệu quả cũng càng tốt. Vậy chỗ cường đại của nó đén tột cùng là biểu hiện ở phương diện nào?" Đường Tam hỏi.

Khuôn mặt cứng ngắc của Đại sư hiện ra nụ cười khó coi như là tiêu chí của hắn: *"Vấn đề này hỏi hay lắm. Hồn thú cấp bậc bất đồng sẽ sinh ra hồn hoàn khác nhau đối với thuộc tính phụ gia cùng với năng lực kỹ năng trên bản thân Hồn sư. Lấy ví dụ, nếu dùng góc độ lượng hóa mà đánh giá, Lam ngân thảo vũ hồn của ngươi sẽ đi theo lộ tuyến Khống chế hệ Khí hồn sư, vậy, ngươi có được một cái mười năm hồn hoàn có thuộc tính tương hợp, vậy,*

Lam ngân thảo của ngươi khống chế tính sẽ gia tăng mười, nhưng nếu là trăm năm hồn hoàn, vậy khống chế tính của ngươi với Lam ngân thảo chính là gia tăng một trăm v.v… Bởi vậy, dưới tình huống có thể, tất cả Hồn sư đều sẽ tận lực theo đuổi nhằm tăng càng mạnh vũ hồn."

Đường Tam nghi hoặc nói: *"Vậy chẳng phải là người có thế lực càng lớn, có khả năng có được hồn hoàn lại càng tốt sao? Những quý tộc này hoàn toàn có thể bằng vào lực lượng của gia tộc mình đi liệp sát (săn giết) hồn hoàn càng mạnh để cấp cho mình."*

Trong mắt Đại sư lộ ra quang mang tán dương: *"Có thể nghĩ vậy, chứng minh ngươi đã cẩn thận suy nghĩ qua, nhưng trên thực tế cũng không phải đơn giản như vậy. Hoặc là nói, phụ gia của hồn hoàn có yêu cầu cực kỳ hà khắc."*

"Đầu tiên, phải là bản thân tự đánh chết hồn thú mới có thể lấy được hồn hoàn của hồn thú. Thời gian tồn tại của hồn hoàn quá ngắn, nếu trong vòng một canh giờ mà không phụ gia trên người thì sẽ mất đi hiệu quả."

"Tiếp theo, Hồn thú là một loại sinh vật cực kỳ kiêu ngạo, bất cứ hồn thú gì cũng không cho phép mình bị bắt làm tù binh, nếu bị địch nhân đánh thành trọng thương, muốn nhốt (tù binh) chúng nó, vậy, hồn thú sẽ lựa chọn hồn lực tự bạo mà tự sát. Cái này sẽ giới hạn tình huống mà ngươi vừa nói, sợ là mời người liệp sát hồn thú, cuối cùng không phải do hắn giết chết, vậy cũng rất khó có được hồn hoàn."

"Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối. Trí tuệ của loài người thì hồn thú sao có thể so sánh. Phương pháp liệp sát hồn thú tốt nhất chính là tổ đoàn đi tới chỗ của hồn thú, một kích cuối cùng do mình hoàn thành, như vậy là có thể thu được hồn hoàn. Cho nên, quý tộc và một ít người có thế lực theo như lời ngươi nó thì tại phương diện liệp sát thú hồn quả thật có ưu thế nhất định. "

"Nhưng là, người như vậy có thể dễ dàng có được hồn hoàn nhưng không có nghĩa là hắn sẽ trở nên cường đại hơn so với Hồn sư bình thường. Ai cũng không có thể dám chắc mình gặp được hồn thú có thuộc tính thích hợp với mình nhất. Cấp bậc của hồn thú cố nhiên quan trọng, thuộc tính có tương hợp hay không cũng quan trọng tương đương. Cho dù hồn hoàn tốt, nhưng

cùng vũ hồn của ngươi tương khắc, cũng không phát sinh tác dụng tốt, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới bản thân. Trọng yếu nhất chính là, một một gã Hồn sư tại bất đồng giai đoạn thì hấp thu hồn hoàn là có hạn chế."

"Tỷ như nói, ngươi bây giờ chỉ là một người mười cấp Hồn sĩ, với hồn lực của ngươi bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ có thể hấp thu hồn hoàn của một đầu trăm năm hồn thú, nếu ngươi vọng đồ hấp thu ngàn năm hồn hoàn, vậy kết quả chỉ có một, thân thể không cách nào thừa nhận, bị lực lượng của hồn hoàn hủy diệt. Trong khi hấp thu hồn hoàn, thì ngoại lực không có cách nào trợ giúp, chỉ có thể dựa vào chính mình. Ngươi ngẫm lại, người cần phải có người khác trợ giúp mới có thể liệp sát hồn thú mà mình muốn, thực lực bản thân như thế nào có thể kiên nhận (ngoan cường, cứng cỏi), nói không chừng hấp thu một cái hồn hoàn thích hợp với mình đồng thời cấp bậc cũng trong phạm vi khống chế cũng sẽ sinh ra hủy diệt tính đả kích. Đường Tam, ngươi phải nhớ kỹ, thế giới này là công bằng, muốn đạt được cái gì thì nhất định phải làm ra cố gắng tương ứng. Chủ nghĩa cơ hội chỉ dành cho những kẻ tầm thường (1). Vũ hồn lý luận mà ta nghiên cứu, chính là vì để cho Hồn sư trong quá trình cố gắng trở nên dễ dàng hơn một chút. Dưới tình huống chính mình tương đẳng (như nhau) thực lực trở nên càng cường đại. Ngươi hiểu được không?"

Đường Tam gật gật đầu xác nhận.

Hắn vốn cũng không phải người có thói quen (người) cơ hội, dựa vào sự cố gắng của mình từng bước chân một cố gắng hướng tới mục tiêu mới là chân thực.

Đại sư mang theo Đường Tam cũng không có nóng lòng ra khỏi thành, ngược lại là hướng nội thành mà đi.

"Sư phụ, chúng ta không phải là muốn ra khỏi thành sao?"

Đại sư nói: *"Đi liệp sát hồn thú phải chuẩn bị một ít đồ, hơn nữa, chúng ta cũng không thể đi bộ. Bốn trăm dặm lộ trình mặc dù không phải quá xa, nhưng nắm chặt (thêm - more time) một chút thời gian luôn tốt"*

Theo mặt trời từ phương Đông đang dần dần mọc lên, người đi đường trong

Nặc Đinh thành cũng dần dần nhiều hơn. Hôm nay cũng là một ngày hiếm có mà Đường Tam không có mượn tử khí đông lai (tử khí từ phía đông tới) để tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Chuẩn bị theo như lời của Đại sư cũng không phức tạp, hắn mua hai cái bì nang dùng để đựng nước. Mỗi một cái có khả năng chứa đầy năm thăng nước. Lại mua một ít tịch nhục (thịt hun khói), diện bích (bánh mì) và hoa quả. Vậy mà đựng đầy hai bao lớn.

Nếu nói những thứ này thì Đường Tam còn có thể giải thích, nhưng Đại sư còn mua một thứ làm hắn không cách nào hiểu được, mà vật đó cũng là mua nhiều nhất.

Những hai mươi cân Bạch la bặc (củ cải trắng). Nhiệm vụ của Đường Tam bây giờ chính là ôm chúng. Sức nặng hai mươi cân đối với hắn mà nói, còn không tính là gì. Đương nhiên, nếu là đi bộ bốn trăm dặm đường, thì nó lại là vấn đề.

May là, sau khi Đại sư mua những đồ vật này, lập tức thuê một chiếc xe ngựa ở trong thành, trả cho phu xe năm ngân hồn tệ.

Trao đổi tiền ở Đấu La Đại Lục là như thế này: Một kim hồn tệ bằng mười ngân hồn tệ, bằng một trăm đồng hồn tệ. Một kim hồn tệ đã đủ cho một nhà ba người chi tiêu bình thường sống mấy tháng. Cũng là tương đương với lương mà Đường Tam làm công tại học viên ba năm.

Sở dĩ nói chức nghiệp Hồn sư này là cao quý nhất, thu nhập là một nguyên nhân trọng yếu. Chỉ riêng tiến giai từ Hồn sĩ lên Hồn sư, mỗi tháng cũng có thể hưởng một kim hồn tệ trợ cấp. Cái này cũng đủ cho người thường sống. Đương nhiên, chỉ là cuộc sống cơ bản, muốn xa xỉ là không có khả năng.

Mà khi Hồn sư tu luyện tới cấp bậc càng cao, nhất là vượt qua Đại hồn sư, sau khi tiến vào cảnh giới Hồn tôn, chỉ cần đăng kí tại Vũ hồn điện, có thể được sách phong tước vị trực tiếp từ quốc gia, trở thành đê đẳng (cấp thấp nhất) là quý tộc Nam tước. Thực lực càng cao, quý tộc phong hào cũng lại càng cao. Thu nhập tự nhiên cũng càng cao (nguyên văn: thủy trướng thuyền cao – nước dâng thuyền dâng –hình như thế).

(1) Cái này mình dịch cho dễ hiểu thế thôi, chứ gốc của nó là: đầu ky thủ xảo thị dong nhân sở vi

------oOo------

Chương 32: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam vẫn còn là lần đầu tiên ngồi xe ngựa, mặc dù có chút chòng chành, nhưng cảm giác mới vẫn làm hắn thấy hứng thú, thỉnh thoảng vén rèm cửa lên nhìn ra ngoài. Nhìn dòng người hối hả đi lại, cùng với các dạng cửa hàng, đối với thế giới bên ngoài, trong lòng không khỏi có chút chờ mong. Đời này, mình nhất định sẽ không đơn giản giống kiếp trước. Không biết sau này đi vào xã hội sẽ như thế nào.

"Tiểu Tam, cái này là cho ngươi." Thanh âm nhàn nhạt của Đại sư mang Đường Tam từ trong tư tưởng bừng tỉnh, khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Đại sư thì hắn phát hiện, không biết từ lúc nào, trong tay Đại sư đã hơn một cái đai lưng. Đai lưng nhìn qua rất đẹp.

Toàn thân đai lưng màu đen, mặt trên có những văn lộ màu đen huyền, không nhìn kỹ thì không cách nào phân biệt, trên toàn bộ đai lưng, khảm đều đều hai mươi bốn khối ngọc thạch màu nhũ bạch, mỗi một khối ngọc thạch đều chỉ có kích thước như móng ngón tay cái của người trưởng thành, hình tròn. Màu sắc ôn nhuận, vừa nhìn là biết mỹ ngọc này là hiếm có.

"Cảm ơn Sư phụ." Đường Tam cũng không khách khí, đưa tay tiếp lấy, trưởng giả cho không thể từ chối **, trong khi ở tại Đường môn hắn đã thấy qua, Đường môn nội môn trưởng lão sau khi thu đệ tử đều sẽ cho một kiện lễ gặp mặt. Đại sư đưa cho mình chiếc đai lưng, hắn cũng là có hàm ý tương tự.

** trưởng giả tứ bất khả từ

Đại sư nói: *"Đai lưng này đã theo ta rất nhiều năm rồi, cũng bị mai một rất nhiều rồi. Hy vọng trong tương lai, nó có thể ở trong tay ngươi phóng xuất ra quảng thải nên có."*

Vừa cầm đai lưng vào tay, Đường Tam tựu cảm giác được nó không bình thường, đai lưng tựa hồ có rất nhiều khí lưu mỏng manh đang lưu chuyển, mà khí lưu của bản thân đai lưng như dòng không khí, lấy ngọc thạch để chứa đựng.

"Ba mươi năm trước, trong khi ta có được nó cũng không biết tên của nó là gì, nhưng với nhiều năm nghiên cứu của ta, nó có thể xem như Hồn đạo khí đứng đầu, tác dụng là chứa vật. Chỉ cần hồn lực của ngươi rót vào trong đó, mỗi một khối ngọc thạch đều cấp cho ngươi không gian chứa vật là một thước vuông. Rất tiện để chứa các loại vật phẩm."

Hồn đạo khí, đối với Đường Tam mà nói, đây lại là một danh từ hoàn toàn mới, mặc dù còn không biết hàm ý của Hồn đạo khí đến tột cùng là cái gì, nhưng giải thích của Đại sư đã là hắn tâm thần đại chấn.

Hai mươi bốn khỏa ngọc thạch, chính là có thể có hai mươi bốn thước vuông không gian để chứa vật, đối với mình mà nói, thì phải là có chỗ có thể tồn phóng hai mươi bốn loại ám khí. Ánh mắt Đường Tam trở nên nóng bỏng, nội tâm đối với khát vọng tăng lên Huyền Thiên Công đã đạt tới trình độ lớn nhất từ trước tới giờ. Hận không được đầy đủ nội lực để tu luyện sử dụng các loại ám khí. Có đai lưng này, sẽ không cần lo lắng vấn đề chứa đựng ám khí nữa.

Không cần Đường Tam hỏi, Đại sư đã giải thích: *"Hồn đạo khí, danh như ý nghĩa, bằng vào vũ hồn lực để sử dụng khí cụ. Hồn đạo khí truyền xuống rất ít, phần lớn đều không có tác dụng công kích. Bản thân Hồn sư cũng không cần vũ khí. Hồn đạo khí đều có thể dùng đồ vật để hình dung, về phần chúng nó sinh ra như thế nào, như thế nào chế tác, sớm đã thất truyền. Cái đai lưng này là ta vào mấy vị bằng hữu trong một lần thám hiểm có được. Làm thù lao phân phối cho ta. Đối với ta mà nói, nó không có tác dụng gì quá lớn, sau này hắn là ngươi có thể sử dụng được. Đặt cho nó cái tên đi."*

Nhìn hai mươi bốn khỏa ngọc thạch ôn nhuận, Đường Tam cơ hồ là không

suy nghĩ đã nhớ tới một bài thơ nổi tiếng của kiếp trước: *"Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Vậy gọi nó là Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ đi."*

Đại sư có chút sửng sốt, khuôn mặt cứng ngắc nhìn không ra biểu tình, gật đầu nói: *"Tên rất dễ nghe, nhưng hơi dài một chút."*

Trong lòng Đường Tam thầm than, có lẽ, coi như đây là một chút hồi ức của mình đối với kiếp trước.

Đại sư nói: *"Sử dụng nó rất đơn giản, ngươi mang hồn lực rót vào bên trong khỏa ngọc thạch là có thể cảm giác được sự tồn tại của không gian, nếu ngươi phản ứng nhanh, thứ ở trong đó cũng như là trống rỗng xuất hiện. Nhưng muốn mang đặc tính của nó nắm giữ tốt, còn cần luyện tập nhiều hơn. Đây cũng là một môn công khóa sau này của ngươi."*

Không cần Đại sư nói thì Đường Tam cũng hiểu được tầm quan trọng của việc luyện tập tốt cách lấy vật ra từ Nhị thập tứ minh nguyệt dạ, gật đầu đáp ứng.

Vốn Đường Tam còn nghi hoặc, Đại sư mua nhiều đồ như vậy, sau khi tiến vào Liệp hồn sâm lâm thì như thế nào mang chúng đi liệp sát hồn thú, bây giờ có Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ này thì đều không còn vấn đề gì nữa. Dọc theo đường đi không có chuyện gì, hắn đã bắt đầu luyện tập khống chế cất, lấy vật trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ dưới sự chỉ đạo của Đại sư. Mà vật phẩm dùng để luyện tập, chính là Bạch la bặc….

Bốn trăm dặm đường, nói dài thì không dài, nhưng cũng không tính ngắn, thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ mới đi tới mục tiêu, Liệp hồn sâm lâm.

Trong khi Đường Tam xuống xe ngựa, hắn phát hiện Liệp hồn sâm lâm hoàn toàn không giống với trong tưởng tưởng của mình.

Sâm lâm, tại trong ấn tượng của Đường Tam, hắn là tràn ngập khí tức của đại tự nhiên, âm u yên tĩnh, không khí thanh tân, người ở rất thưa thớt.

Nhưng Liệp hồn sâm lâm trước mắt này, ít nhất là tại ngoài sâm lâm, nhưng

lại cảm giác như là một cái chợ rộng lớn.

Ngoài sâm lâm, xây dựng rất nhiều phòng ốc, hoặc là nói cửa hàng, các loại âm thanh hỗn tạp vang lên, người người đi qua đi lại qua các cửa hàng đơn giản trên một con đường nhỏ, không khí huyên náo không khỏi làm Đường Tam nhíu mày.

"Có thủ lệnh, lực lượng nhóm liệp sát hồn thú, còn thiếu hai người."

"Liệp sát nhanh hình hồn thú, bảy người, đợi thủ lệnh. Mười kim hồn tệ."

Những âm thanh cùng loại vang lên, trong các cửa hàng rậm rạp phần lớn là bán một ít vũ khí, áo giáp và các loại thực vật tiếp tế.

Đại sư mang theo Đường Tam đi vào trấn nhỏ giống như cái chợ lớn này: *"Có biết tại sao ta tại Nặc Định thành đã mua hết những đồ này không?"*

Đường Tam lắc lắc đầu.

Đại sư chỉ vào bảng giá ở trong cửa hàng: *"Bởi vì tới nơi này, giá cũng đều tăng ít nhất là gấp đôi. Ngươi có phải cảm thấy rất kỳ quái, bên ngoài một sâm lâm như thế nào lại náo nhiệt như vậy. Kỳ thật rất đơn giản. Chỗ có hồn thú thì có ích lợi. Nhất là sâm lâm này chuyên môn do quốc gia nuôi dưỡng hồn thú thì càng như thế. Hồn sư là một quần thể có tiền, người muốn kiếm tiền của Hồn sư nhiều lắm."*

"Sư phụ, vừa rồi người này kêu tổ đoàn là ý tứ gì?"

------oOo------

Chương 33: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại sư nói: *"Hồn thú cũng không phải dễ dàng liệp sát như vậy. Có một ít*

hồn thú trời sinh cường đại, sợ là tu luyện thời gian không dài, nhưng lực công kích vẫn rất mạnh. Loại tổ đoàn liệp sát hồn thú này, chính là do nhiều người phối hợp với nhau. Phân biệt liệp sát hồn thú mà mình cần để thu được hồn hoàn. Có những người khác trợ giúp, chỉ cần bản thân tới công kích hồn thú một kích cuối cùng là có thể được. Là trên đại lục phổ biến nhất liệp sát hồn thú cũng là phương pháp an toàn nhất. Chỉ là, tổ đoàn là dễ dàng vậy sao?"

Nói đến đây, Đại sư nhìn những Hồn sư đang mời gọi, trong mắt toát ra một tia kinh thường.

"Chính thức mà vĩ đại liệp hồn đoàn thể, ít nhất phải do năm bộ phận tạo thành, thực vật hệ Khí hồn sư phụ trách bổ cấp, khôi phục hệ Khí hồn sư phụ trách trạng thái, hồn lực khôi phục. Mẫn tiệp hệ Chiến hồn sư phụ trách trinh sát, lực lượng hệ Chiến hồn sư phụ trách ngăn cản, công kích hệ Chiến hồn sư phụ trách tiêu diệt. Đoàn thể có năm bộ phận này tạo thành, mới được tính là một đoàn thể đầy đủ. Hơn nữa trong lúc phối hợp với nhau, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể hình thành.Chỉ riêng quá trình để không ảnh hưởng lẫn nhau, thì phải qua không ít năm phối hợp. Càng trọng yếu chính là, thành viên trong đoàn thể phải đồng nhất, nhất định phải tín nhiệm lẫn nhau. Tuyệt đối tín nhiệm. Nếu không, trong khi gặp phải nguy hiểm, rất dễ dàng bại trong nháy mắt."

Đường Tam kinh ngạc hỏi: *"Tại sao lại thất bại? Bởi vì thực lực không đủ sao?"*

Đại sư lắc đầu, lạnh nhạt nói: *"Tương lai, ngươi có lẽ cũng có cơ hội gia nhập một đoàn thể như vậy. Trong khi lựa chọn đoàn thể, ngươi thậm chí có thể không cần đi lo lắng thực lực các thành viên như thế nào, nhưng có một chút phải ghi nhớ, ngươi gia nhập trong một đoàn thể, lưng của ngươi có thể hiện ra trước mặt bất cứ kẻ nào."*

Đường Tam vẫn còn không quá hiểu được ý tứ của Đại sư, nhưng Đại sư cũng không có giải thích quá nhiều. Mang theo hắn hướng phía sâu trong chợ mà đi.

Chợ mặc dù ồn ào hỗn loạn, nhưng khi bọn hắn đi ra khỏi chợ, trong khi thấy

phiến đại sâm lâm trước mặt này, Đường Tam vẫn không khỏi có chút rung động.

Cây cối cao lớn biểu hiện tuổi của chúng, bên ngoài sâm lâm, có một hàng rào lớn bằng sắt, chạy hướng một bên của sâm lâm, lộ ra lượng lớn gai nhọn. Độ cao của hàng rào vượt qua mười thước, nhìn qua cực kỳ vững chắc.

Đây là còn chưa tính, bên ngoài hàng rào, một đội trăm người đang tuần tra tới lui ở nơi này, tất cả những binh lính này toàn thân mặc một bộ áo giáp bằng tinh thiết, cầm trong tay trường thương, quân dung nghiêm chỉnh, trăm tên cương thiết chiến sĩ đứng một chỗ làm cho người ta có một loại cảm giác ớn lạnh.

Đại sư thấp giọng nói: *"Liệp hồn sâm lâm không phải ai cũng đều có thể đi vào. Chỉ có Hồn sư thu được Vũ hồn điện phát cho thủ lệnh, mới có thể tiến vào liệp hồn sâm lâm liệp sát hồn thú. Mặc dù cũng có người vào trộm, nhưng những người đó rất khó có kết quả tốt. Những binh lính này chỉ phòng ngự bên ngoài, tại trong liệp hồn sâm lâm, còn có Chấp pháp đoàn của Vũ hồn điện chuyên môn, tùy thời kiểm tra thủ lệnh. Những người đó sẽ không nói đến tình."*

Đường Tam nói: *"Sư phụ, vậy liệp hồn sâm lâm tới cùng xem như của Vũ hồn điện hay là của quốc gia?"*

Đại sư sắc mặt hơi đổi, hướng Đường Tam xuất ra một cái dấu tay im lặng: *"Ở bên ngoài không nên hỏi lại vấn đề cùng loại. Về quan hệ của Vũ hồn điện và quốc gia, sau này ta sẽ nói cho ngươi. Thu được một cái thủ lệnh cũng không khó, đầu tiên phải được sự thừa nhận của Vũ hồn điện, xác nhận thực lực của ngươi quả thực đạt tới đỉnh của một giai đoạn, cần hồn hoàn để tiến giai. Tiếp theo, cần phải có sự đảm bảo của ít nhất là ba gã quý tộc."*

Vừa nói, trong tay đại sư đã có thêm một khối lệnh bài, lệnh bài màu đen không biết làm bằng chất gì, đồ án phía trên do ba loại đồ hình hợp lại mà thành, ở giữa là một thanh lợi kiếm có mũi hướng xuống dưới, hai bên lợi kiếm phân biệt là một thanh chuy tử và một đầu quái thú mà Đường Tam chưa bao giờ gặp qua.

Đại sư nhìn ra sự tò mò trong mắt Đường Tam, đưa tấm lênh bài tới tay Đường Tam: *"Nhớ kỹ tiêu chí này, đây là dấu hiệu đặc hữu của Vũ hồn điện. Trong Vũ hồn điện, có sáu loại dấu hiệu. Phương thức phân biệt mỗi một loại lệnh bài rất đơn giản, chính là nhìn các hình đồ án phía trên. Trên lệnh bài đê đẳng nhất chỉ có một thanh kiếm, nó tượng chưng cho một vị Thánh điện thủ tịch của Vũ hồn điện Vũ hồn chấp chính quan, trên lệnh bài cao hơn một đẳng thì bên cạnh trường kiếm có thêm một thanh chuy tử. Tượng chưng một gã trưởng lão cực kỳ cường đại của Vũ hồn điện."*

Năng lực học hỏi của Đường Tam chính là rất tốt: *"Sư phụ, địa vị của hai người kia trong Vũ hồn điện hẳn là rất trọng yếu. Chính là, trước kia con nghe nói, Thú vũ hồn so với Khí vũ hồn thì cường đại hơn, hai vị Hồn sư này hẳn là Khí vũ hồn."*

Đại sư sờ sờ đầu Đường Tam, mỉm cười nói: *"Người nói Thú vũ hồn cường đại hơn so với Khí vũ hồn thì đối với vũ hồn hiểu biết hiển nhiên là không đủ. Vũ hồn mạnh hay yếu đều có hai điểm mấu chốt, một cái là giác tỉnh thì hồn lực phụ gia bao nhiêu, cái kia chính là phương pháp tu luyện và quá trình. Có lẽ, tại trước ba mươi cấp, Thú vũ hồn bởi vì có thể phụ gia trên bản thân mà so với Khí vũ hồn cường đại hơn một chút. Nhưng sau khi tới cao bậc, hai người không có gì khác nhau. Mạnh yếu chỉ nhìn vào tu luyện."*

"Khối thủ lệnh này của ta, là thủ lệnh đệ tam đẳng của Vũ hồn điện. Có nó, trên cơ bản có thể tiến vào đại bộ phận liệp hồn sâm lâm của Thiên Đấu đế quốc. Tiêu chuẩn thì liệp hồn sâm lâm này không có xuất hiện qua ngàn năm hồn thú. Hơn nữa không giống hai loại lênh bài trước, khi hoàn thành hồn thú liệp sát phải trả lại Vũ hồn điện, cái này của ta có thể giữ lại bên người. Trên khối lệnh bài này có hơn một con Lam điện phách vương long, trong Thú vũ hồn, nó là tồn tại cao nhất. Mặc dù chủ nhân của nó không phải người trong Vũ hồn điện, nhưng đại biểu của gia tộc lại được Vũ hồn điện hết sức tôn kính."

Không biết tại sao, trong khi Đại sư nói đến Lam điện phách vương long, trong mắt toát ra một tia cô đơn khó có thể nói ra.

Đường Tam nói: *"Vậy ba loại lệnh bài càng cao cấp phía sau, phân biệt chính là lại thêm một dấu hiệu của vũ hồn nữa sao?"*

Đại sư gật gật đầu, nói: *"Đúng là như thế. Sáu loại vũ hồn dấu hiệu này, phân biệt đại biểu cho gia tộc của sáu Hồn sư cường đại. Trong đó, ba tại Thiên Đấu đế quốc của chúng ta, mặt khác có ba tại Tinh La đế quốc."*

------oOo------

Chương 34: Hồn Đạo Khí, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa nói, Đại sư mang theo Đường Tam tới lối vào của Liệp Hồn sâm lâm.

Đội trưởng đội lính phụ trách kiểm tra thủ lệnh vừa nhìn thấy ba loại dấu hiệu trên lệnh bài, trên mặt nhất thời toát ra quang mang tôn kính, nhanh chóng ra lệnh cho binh lính tránh ra một lối đi, mời Đại sư mang theo Đường Tam tiến vào. Thậm chí cũng không có hỏi tại sao nhỏ như Đường Tam cũng muốn tiến vào Liệp hồn sâm lâm.

Xuyên qua hàng rào sắt tiến vào bên trong sâm lâm, tất cả tiếng ồn ào tựa hồ như đã biến mất, rốt cục không khí cũng trở nên thanh tân giống như trong tưởng tượng của Đường Tam. Mang cho lòng người một cảm giác thoải mái.

Sau khi tiến vào sâm lâm, Đại sư cũng không có vội vã đi tới, mà im lặng hướng xung quanh quan sát.

Đường Tam phảng phất như đột nhiên nhớ tới cái gì: *"Sư phụ, sáu vị được Vũ hồn điện tôn trọng theo như lời người nói vừa rồi, cũng là người được khắc trên lệnh bài, Hồn sư xưng hào của bọn họ là cái gì? Hồn thánh? Đấu la? Hay là Phong hào đấu la?"*

Đại sư nhìn Đường Tam một cái thật sâu: *"Là Phong hào đấu la. Hơn nữa là sáu vị Phong hào đấu la cường đại nhất."*

"Cường đại nhất?" Trong mắt Đường Tam hiện lên một tia hưng phấn.

Đại sư than nhẹ một tiếng: *"Cấp bậc đồng dạng, bất đồng hồn hoàn, bất đồng vũ hồn, thực lực là hoàn toàn bất đồng. Sáu vị Phong hào đấu la này, không thể nghi ngờ đều là cường giả trong cường giả. Sợ là những Hồn sư khác tu luyện tới hơn chín mươi cấp, tiến vào lĩnh vực Phong hào đấu la, cũng vô pháp dao động địa vị của bọn họ. Cái này bây giờ đối với ngươi mà nói còn quá xa xôi. Được rồi, chúng ta phải chuẩn bị tiến vào sâm lâm thôi, từ bây giờ bắt đầu, ngươi không nên rời ta một bước."*

"Vâng, Sư phụ."

Ánh mắt đại sư vốn có chút đồi phế đột nhiên trở lên sáng ngời, hai tay hợp lại trước ngực, rất nhanh hướng phía dưới tách ra: *"Ra đi, La tam pháo."*

"Phốc" một tiếng, một cỗ hồn lực màu tím nhạt từ trong song chưởng xuất ra, Đường Tam chỉ cảm thấy trên người Đại sư truyền ra một trận hồn lực ba động, tại trước mặt hắn đã có thêm một sinh vật.

Đúng vậy, là một sinh vật, bộ dáng nó nhìn qua rất giống một con chó, nhưng kích cỡ của nó lại như một con lợn. Thân dài quá một thước năm, vòng eo cũng không sai biệt lắm*.

*: Vòng eo cũng là một thước năm.

Toàn thân bộ lông màu tím nhạt, hai cái tai nhỏ, một đôi mắt màu lam đậm nháy nháy, ánh mắt rất hiền lành. Thân thể mập mạp bỗng nhúc nhích, chiếc mông to lớn nhất thời lắc lắc. Bốn chiếc tiểu thối ngắn, to, rất khó tưởng tượng động tác của nó chậm chạm như thế nào.

Đỉnh đầu có một cái cổ bao**, hình tròn, không biết là cái gì. Nó vừa hiện ra tựu hướng phía Đại sư chạy lại, dùng chiếc đầu to của nó cọ cọ trên đùi Đại sư.

**: Cổ bao – drum kits – bộ trống, dàn trống????

Dưới chân Đại sư mọc lên hai đạo quang hoàn, tại thân hắn du động lên xuống, quang hoàn đều hiện ra màu vàng, hiển nhiên là trăm năm hồn hoàn.

"Tiểu Tam, ngươi không phải muốn biết vũ hồn của ta là cái gì sao? Đây là vũ hồn của ta, ngươi có thể gọi nó là La tam pháo, cũng có thể gọi nó trực tiếp là Tam pháo."

La tam pháo tựa hồ nghe hiểu những gì Đại sư nói, một đôi mắt to nhìn về phía Đường Tam, trong ánh mắt cũng có vài phần thiện ý.

"Sư phụ, đây là vũ hồn của người?" Đường Tam giật mình nói: *"Nhưng là, phương thức biểu hiện của Thú vũ hồn không phải phụ thể sao? Nó tại sao…"*

Trước không nói La tam pháo này là loại sinh vật gì, vũ hồn của Đại sư đã vượt qua hạn chế của phạm trùThú vũ hồn.

La tam pháo hiển nhiên có chút bất mãn, hướng Đường Tam kêu *"la la"* hai tiếng.

Trên mặt Đại sư toát ra một tia đau khổ: *"Bởi vì vũ hồn của ta là biến dị vũ hồn. Có nhớ ta và ngươi nói về vũ hồn biến dị không, chính là Tam pháo. Chỉ bất quá, biến dị của nó hiển nhiên là theo hướng không tốt. Tại trong khi nó vừa mới giác tỉnh, hồn lực của ta mới chỉ có nửa cấp thủy chuẩn. Nếu không, như thế nào có sẽ dạng giống như này. Cho dù ta cố gắng nữa, cả đời này cũng không có khả năng đột phá ba mươi cấp, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiên cứu vũ hồn trên lý luận."*

Lúc bắt đầu thì Đường Tam đã nghe lời đồn về Đại sư, hắn chỉ biết Đại sư là một người chấp nhất, hắn đối với vũ hồn chấp nhất, tựa như mình đối với ám khí. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Tam không hối hận khi bái Đại sư làm Sư phụ.

"Xin lỗi, Sư phụ, con đã nhắc tới chuyện thương tâm của người"

Đại sư lắc đầu tự giễu: "Không có gì, ta đã sớm quen rồi. Tới đây, ta giới thiệu một chút cho ngươi với Tam pháo. Sở dĩ gọi cái tên này, bởi vì tiếng kêu của nó là tiếng *"la la"*, mà công kích của nó cũng chỉ có thể phát động ba lần. Cho nên gọi là Tam pháo."

"Tam pháo, đi trước mở đường."

"La la."

La tam pháo mập mạp hướng về phía trước mà đi, mặc dù thân thể béo một chút, nhưng động tác của nó cũng coi như nhanh nhẹn. Vừa đi vừa ngửi.

Quang mang của hồn hoàn trên người Đại sư lóe ra, mang theo Đường Tam đi sau La tam pháo, hướng phía trong của Liệp hồn sâm lâm mà đi.

"Khứu giác của La tam pháo rất linh mẫn, có thể phát hiện tung tích và sự mạnh yếu của hồn thú, mặc dù nó bị biến dị mà trở nên nhỏ yếu, nhưng đối với hồn lực tiêu hao cũng rất nhỏ. Cho nên ta có thể để nó bên ngoài trong thời gian dài. Cái này cho ngươi. Một kích cuối cùng để giết hồn thú phải do ngươi tự mình hoàn thành."

Đại sư lấy một thanh đoản kiếm hoa lệ từ trong lòng đưa cho Đường Tam.

Toàn thân của vỏ đoản kiếm màu lam, phía trên khảm bảy khỏa lam bảo thạch. Chuôi kiếm có một khối ngọc thạch màu nhũ bạch, kiếm dài một thước hai tấc, mặc dù vẫn chưa rời vỏ, nhưng cầm trong tay cũng có thể cảm giác được nhè nhẹ hàn khí.

Đi không xa, đột nhiên La tam pháo dừng lại, đôi mắt hướng một phía mà nhìn, trong miệng phát ra hai tiếng kêu *"la la"*.

Một con vật nhìn qua có điểm giống một con mèo xuất hiện ở hướng mà mắt nó có thể nhìn thấy, chính đang trên cây, cảnh giác nhìn Đại sư và Đường Tam.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: *"Là một con mười năm Ba lan miêu. Tam pháo, không nên quấy rầy nó. Tiếp tục đi."*

Đại sư mỗi khắc đều không quên dạy Đường Tam, một bên đi về phía trước, một bên nói với hắn: *"Ba lan miêu vừa rồi thuộc loại Miêu khoa hồn thú ***. Thân nó có tính công kích rất mạnh, nhưng chỉ cần ngươi không chủ động*

công kích nó, nó cũng sẽ không dễ dàng phát động công kích. Nếu là Hồn sư có hồn thú là Miêu khoa, dùng nó làm hồn hoàn đầu tiên của mình coi như là một lựa chọn rất tốt. Ngươi không nên xem nhẹ con Ba lan miêu vừa rồi. Nếu là một con Ba lan miêu đã hơn ngàn năm, đừng nói là chúng ta, cho dù số lượng gấp mười thì cũng không đủ để nó giết."

***: hồn thú họ mèo

------oOo------

Chương 35: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tu luyện Hồn sư tại trước hai mươi tuổi là một quá trình cực trọng yếu, có thể nói, thành tích của trước hai mươi tuổi sẽ quyết định thành tựu tương lai. Ba mươi cấp, là một cái cánh cửa của hai trọng thiên băng hỏa. Trước hai mươi tuổi, có thể qua được ngưỡng cửa này, vậy, tiền đồ trong tương lai không hạn lượng. Nếu hai mươi tuổi mà không cách nào vượt qua, vậy, cũng là vĩnh viễn không thể vượt qua.Tuổi trẻ chính là ưu thế, tuổi trẻ mới cớ tiềm lực. Cho nên ngươi bây giờ, một phút cũng không có thể chậm trễ. Thứ nhất, thứ hai hồn hoàn của ngươi thì sư phụ còn có thể giúp ngươi, chờ tới khi ngươi phải xong hồn hoàn thứ ba, sợ rằng sư phụ đã không còn năng lực nữa, đến lúc đó ngươi cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Tu luyện hồn lực là không có cách nào thủ xảo, chỉ có thể bằng minh tư vận chuyển hồn lực của mình để gia tăng. Ngươi mặc dù có ưu thế là tiên thiên mãn hồn lực, những cũng càng không thể buông lỏng, nếu không, ngươi không xứng thành đệ tử của ta."

"La la." Chính tại đây thì, âm thanh của biến dị vũ hồn La tam pháo đột nhiên vang lên.

Vũ hồn cùng túc chủ * là một thể, Đại sư ngay lập tức hiểu rõ, cơ thể mạnh mẽ đứng lên, hướng một phương hướng nhìn lại.

*: Túc chủ - Host- chủ nhà, động vật hoặc thực vật mà vật ký sinh bám vào (Ở đây mình nghĩ La tam pháo là vật ký sinh.).

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối, trong mơ hồ, hơn mười cái quang điểm màu xanh biếc đang hướng tới gần bọn họ.

"Là U minh lang." Thanh âm Đại sư có chút trầm thấp. Nhưng không có nửa phần kinh hoảng: *"Tiểu Tam, ở chỗ này, không nên cử động."*

Trong miệng La tam pháo không ngừng phát ra tiếng kêu *"la la"*, tựa hồ đang uy hiếp kẻ tới gần, Đại sư không có thấy, bên cạnh, trong mắt Đường Tam hiện lên một tầng tử ý, sự vật trong bóng tối trở nên rõ ràng hơn trong mắt hắn.

Tổng cộng có sáu con Lang hình hồn thú, thân dài khoảng một thước sáu, toàn thân hiện lên màu thiết hôi, quang mang u lục đúng là mắt của bọn chúng. Lúc này chính đang hướng La tam pháo chậm rãi tới gần.

Khí tức của La tam pháo tựa hồ làm chúng nó cảm thất bất an, trong quá tình tới gần, bảo trì trận hình nửa vòng cung đi tới.

Đại sư hừ lạnh một tiếng: *"Một đám tiểu lang mười cấp cũng dám tới quấy rầy ta. Tam pháo."*

La tam pháo gầm nhẹ một tiếng, tiếng hấp khí vang lên tựa như cơn lốc gào thét, cái bụng vốn mập mạp của nó, với tốc độ kinh người phồng ra, nhìn qua tựa như là một quả cầu từ từ phóng đại.

Đại sư vung tay lên, màu vàng quang hoàn trên người bay ra một cái, hợp tại trên người La tam pháo, hét lớn một tiếng nghiêm túc: *"Phóng thí như đả lôi, oanh thiên liệt địa La tam pháo."*

Cặp mắt màu lam của La tam pháo chợt sáng lên, màu vàng quang mang quấn trên người phảng phất biến thành một cái màng ánh sáng, thân thể chợt bắn lên, bắn lên kinh người tới năm thước độ cao, thân hình tại không trung xoay nhanh, chỉ nghe thấy một tiêng sấm nổ vang trong nháy mắt bộc phát.

Không biết từ lúc nào, trong tay Đại sư đã có hơn hai cái khăn che mặt, trước tiên cho Đường Tam một cái, cái kia che trên mặt mình.

Đường Tam hạ ý thức đeo khăn bịt mặt vào, con mắt như trước không rời nhìn La tam pháo hành động. Nương theo một tiếng oanh minh đó, chỉ thấy một màn hào quang chợt phóng thích, như lôi đình vạn quân, mang toàn bộ sáu con mười năm U minh lang bao trùm vào bên trong.

Thân thể sáu con U minh lang dưới sự công kích của La tam pháo giống như những bao tải bị ném đi, trực tiếp bị ném ra xa hơn mười thước, phần eo của hai con U minh lang bị đập vào thân cây, một trận rên rỉ vang lên, nhưng thế nào cũng không đứng dậy được.

Những con U minh lang khác quay cuồng một trận trên mặt đất, Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Đồng rõ ràng thấy miệng, mũi U minh lang này đều có máu tươi chảy ra, có thể thấy được chấn động trước đó mạnh mẽ cỡ nào. Nương theo một trận tiếng ô ô, ngoại trừ hai con U minh lang ngã trên mặt đất không cách nào đứng dậy, những con khác chạy nhanh như bay.

Lúc này Đại sư vẫn như trước không quên dạy Đường Tam: *"Lang và cẩu có kết cấu thân thể rất giống nhau, được xưng là đồng đầu thiết cốt đậu hũ yêu, eo của chúng là phần yếu nhất trong toàn thân"*. Vừa nói, Đại sư đi nhanh tới, trên tay không biết từ lúc nào đã thêm một thanh đoản đao, lướt qua trên cổ hai con U minh lang không thể động đậy, lại rắc một ít phấn hùng hoàng trên người chúng để che mùi máu tươi.

"Nhìn, hồn hoàn sẽ xuất hiện." Dưới sự nhắc nhở của Đại sư, Đường Tam chú ý tới, sau khi hai con U minh lang chết đi, trên người chúng dần mọc lên một tầng bạch quang nhàn nhạt, bạch quang tại không trung uốn lượn mờ ảo, tựa hồ tùy thời có thể phiêu tán đi.

"Đây là hồn hoàn, chúng nó là do ta giết chết, nếu hồn lực của ta vừa vặn điều kiện tiến giai, bây giờ có thể hấp thu hồn hoàn của chúng đạt tới mục địch tiến giai. Cách làm cụ thể, chính là dụng hồn lực của mình tới khiên dẫn (lôi kéo) hồn hoàn tới trên người mình, sau đó lập tức minh tư, hấp thu năng lượng của hồn hoàn."

Tử quang nhàn nhạt từ trong tay Đại sư bay lên, hướng hồn hoàn của một con U minh lang sinh ra vẫy tay, hồn hoàn đó bay tới, vây quanh người Đại sư, nhưng cũng không thể rót vào.

"Hồn lực của ta bây giờ không đủ để tiến giai, cho nên, hồn hoàn không cách nào bị ta hấp thu. Trong một canh giờ nó sẽ tự tán đi. Tiểu Tam, lấy hai cây Bạch la bặc cho ta."

"Vâng." Đường Tam sờ vào bên hông, từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra hai cây Bạch la bặc đưa cho Đại sư.

Đại sư tiện tay hướng La tam pháo, theo một trận tiếng la la hưng phấn, nó nhanh chóng ăn hai cây Bạch la bặc.

"Đặc tính của biến dị vũ hồn đã không phải lý luận vũ hồn bình thường có khả năng giải thích. Tam pháo có thể bằng vào ăn thực vật để giảm bớt tiêu hao hồn lực của ta. Hơn nữa, nó chỉ có lực để công kích ba lần, mỗi một lần dùng công kích đều phải bổ sung ngay lập tức."

"Tam pháo phải ăn Bạch la bặc sao?" Đường Tam hỏi.

Đại sư khổ sáp liếc hắn một cái, nói: *"Ngươi cũng thấy được, thủ đoạn công kích của Tam pháo là phóng thí, nếu không mang khăn che mặt, sợ rằng bây giờ ngươi đã không chịu được mùi đó. Hồn thú cũng đồng dạng như vậy không chịu được, cho nên U minh lang này mới chạy nhanh như vậy. Bạch la bặc, tại phương diện tạo ra thí thì có rất ít thực vật có thể so sánh. Có hai cây bổ sung, ước chừng sau nửa canh giờ, một lần công kích của Tam pháo dùng vừa rồi sẽ khôi phục."*

------oOo------

Chương 36: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như vậy cũng được? Đường Tam có điểm muốn cười, nhưng nhìn tia khổ sáp trong mắt sư phụ, rồi lại không dám cười ra tiếng nữa. Hắn có thể tưởng tượng được, có một vũ hồn lấy phóng thí làm thủ đoạn công kích như vậy, tại trong giới Hồn sư là một sự kiện xấu hổ cỡ nào. Mà tính cách Đại sư lại kiêu ngạo, trong lòng hắn sao có thể cảm thấy tốt đây.

"La la, la la, la la ……" một trận tiếng kêu dồn dập đột nhiên vang lên, tia khố sáp trong mắt Đại sư lập tức bị hàn quang thay thế, giữ chặt tay Đường Tam.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, một tia thanh âm *"sa sa"* chuyền vào trong tai Đường Tam một cách rõ ràng, trong mơ hồ, trong không khí tựa hồ thêm vài phần tinh khí, tinh khí cũng không nùng trọng, thậm chí còn mang theo nhàn nhạt một vị dễ chịu và hương trà.

Cái mũi Đường Tam giật giật, bật thốt lên: *"Có độc vật."*

Tay phải Đại sư vung lên, lúc này, hắn mang cả hai cái quang hoàn của mình bố trí toàn bộ trên người La tam pháo, cảnh giác nhìn hướng có tiếng *"sa sa"*: *"Đêm nay dĩ nhiên cũng không yên tĩnh."*

Tiếng *"sa sa"* ngừng lại, Đường Tam thúc dục Huyền Thiên Công, mang Tử Cực Ma Đồng vận chuyển đến cực hạn, hướng về chỗ kia, trong mơ hồ, hắn thấy được một cái đầu rắn hình tam giác màu xanh đen trong bụi rậm nhô lên, một đôi mắt nhỏ màu hồng bảo thạch chính đang hướng về phía bọn họ. Có lẽ là do tác dụng của phấn hùng hoàng, nó cũng không tiếp tục đến gần.

"Sư phụ, ở kia." Đường Tam chỉ hướng đầu rắn đang nhô lên. Lúc này, Đại sư cũng đã vội không kịp nghĩ tại sao Đường Tam có thể nhìn thấy mà mình thì không thấy. Nhanh chóng lấy từ Hồn đạo khí tại cổ tay lấy ra một cái hỏa chiết tử * hướng phía đó ném ra.

*: Cái này là dụng cụ chiếu sáng

Hỏa chiết đón gió cháy lên, quay cuồng trong không trung, chiếu sáng cả khu vực đó, lần này, Đại sư cũng thấy được sự tồn tại của chiếc đầu rắn. Miệng hít một ngụm lương khí: *"Là Mạn đà la xà, như thế nào cái loại mãnh ác này*

xuất hiện ở bên ngoài rừng rậm. Hy vọng là con mười năm."

Ti ti, ti ti, phảng phất như là bị Hỏa chiết tử chọc giận, đầu rắn chậm rãi rung lên, hướng La tam pháo phát ra thanh âm *"ti ti"*. Nhưng lực uy hiếp của phấn hùng hoàng vẫn còn, nó cũng không có tiến lên.

Đại sư trầm giọng nói: *"Độc tính của Mạn đà la xà rất mạnh, chẳng những có hiệu quả ma tý làm ta mất cảm giác, hơn nữa tính phá hư đối với hệ thần kinh rất mạnh. Là một trong những loại kinh khủng nhất trong Độc thuộc tính hồn thú. Thân thể nó cực kỳ cứng cỏi, đao kiếm bình thường khó làm bị thương, chỉ có nhược điểm là miệng và mắt. Nhưng Mạn đà la xà đối với hai vị trí này bảo vệ rất tốt, tốc độ lại nhanh vô cùng. Tính công kích của nó chính là đáng sợ nhất. Gặp loài người, nó cơ hồ đều sẽ phát động công kích. Phấn hùng hoàng vị tất có thể khắc chế nó lâu dài, nó đang đợi chờ cơ hội."*

Đường Tam cũng không bởi vì sự giới thiệu của Đại sư mà cảm thấy sợ hãi, kiếp trước tại Ba Thục Đường môn, rắn tại Ba Thục rất nhiều loại, mặc dù không có Mạn đà la xà, nhưng Đường Tam cũng không thiếu kinh nghiệm giao đạo cùng rắn. Từ đầu lưỡi của nó có thể nhìn ra nó là kịch độc, mà chiếc cổ tráng kiện cũng biểu hiện ra rằng nhược điểm của nó cũng không phải tại khu bảy tấc. Chính là không biết loại rắn có hồn lực này có phương thức công kích là như thế nào.

Đại sư mang Đường Tam che sau lưng mình: *"Tiểu Tam, bây giờ ta dạy ngươi một cái lý luận. Hoàn đa cốt đa, kỹ lực nhất ba, hoàn thiểu cốt thiểu, tát thối tựu bào. Hoàn ở đây là chỉ hồn hoàn, cốt là chỉ hồn cốt, về hồn cốt thì sau này ta sẽ hướng ngươi giải thích. Nói cách khác, khi hồn hoàn và hồn cốt của ngươi có số lượng rõ ràng vượt qua đối thủ thì ngươi sẽ bằng vào hồn kỹ và hồn lực của mình toàn lực phát động công kích, mang địch nhân hoàn toàn đánh tan. Mà hồn hoàn và hồn cốt của ngươi rõ ràng ít hơn đối thủ, vậy, không nên do dự, lập tức bỏ chạy. Bảo tồn tính mạng mới là trọng yếu nhất. Thể diện vĩnh viễn không trọng yếu bằng tiểu mệnh. Nếu Mạn đà la xà này là mười năm hồn thú, vậy thì chúng ta có thể đánh một chút, nếu là trăm năm, lập tức đào tẩu."*

"Phóng thí như đả lôi, oanh thiên liệt địa La tam pháo." Nói xong việc này, Đại sư lập tức hướng La tam pháo hạ lệnh, phát động công kích.

Quang hoàn màu vàng lại lóe sáng, trong khi hấp thu khí một cách điên cuồng, La tam pháo bắn thân lên, nó mặc dù đã ăn Bạch la bặc, nhưng một lần công kích tiêu hao tại U minh lang còn chưa khôi phục, lúc này cũng chỉ còn thực lực để công kích hai lần.

Trong tiếng oanh minh lôi đình, siêu cấp lôi chấn thí của La tam pháo mênh mông xuất ra. Mặc dù tốc độ của Mạn đà la xà rất nhanh, nhưng công kích của La tam pháo là có tính phạm vi, nó có muốn đào thoát cũng không có khả năng.

Chỉ thấy một thân rắn thật lớn từ mặt đất bị quăng ra ngoài xa.

"Chạy mau." Đại sư chỉ là nhìn thoáng qua Mạn đà la xà bị nhấc lên thì không có ý nghĩ gì nữa. Năm tu luyện của Mạn đà la xà và thân thể lớn nhỏ có liên quan. Trước khi tiến hóa lên ngàn năm hồn thú, hơn một năm tu vi, chiều dài thân thể cũng dài hơn một ly. Mà thân thể con Mạn đà la xà bị ném đi này tuyệt đối vượt qua ba thước, thậm chí đã đến gần bốn thước, nói cách khác, tu vi của nó đã đến gần bốn trăm năm. Đại sư sẽ không nhận bằng vào thực lực hai mươi chín cấp Đại hồn sư như mình có thể cùng một con Hồn thú như vậy đối kháng. Càng huống chi, vũ hồn của hắn cũng không tính là cường đại.

"Oa oa" thanh âm thê lương truyền đến, Đường Tam một bên bị Đại sư lôi về phía trước mà chạy, một bên quay đầu nhìn lại, trong lúc đó, Mạn đà la xà bị La tam pháo đánh bay cũng không tổn hao gì, thân thể vừa rơi xuống đất, lập tức bắn ra, bay nhanh mà đến. Thân thể như chiếc roi của nó mỗi lần cũng mặt đất tiếp xúc, lập tức như chiếc lò xo bắn lên, tốc độ nhanh vô cùng, không ngừng hướng mình và Đại sư phóng tới gần.

Tốc độ chạy của La tam pháo một chút cũng không chậm, theo sát bên người Đại sư và Đường Tam, trong đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Phóng thí như yên vụ, thôi miên trầm thụy La tam pháo." Đại sư lại phóng đại chiêu, La tam pháo tại không trung xoay một cái, *"phốc"* một tiếng, một chùm khí thể màu vàng từ phía mông phun ra, tràn ngập trong không trung.

Hai cái hồn hoàn của Đại sư, phân biệt có thể phụ gia cấp cho La tam pháo hai loại hiệu quả kỹ năng chính là lôi chấn và thôi miên. Lúc này đã hoàn toàn dùng đến.

------oOo------

Chương 37: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mạn đà la xà rất nhanh nhảy ra khỏi vùng sương khói màu vàng, nhưng nó cũng không bị thôi miên, trong thân mình độc vật có chất độc, kháng tính của nó so với hồn thú bình thường mạnh hơn rất nhiều, lúc này tốc độc chỉ là thoáng chậm hơn một chút.

"Tam pháo" của La tam pháo cũng đều đã phóng ra, thân thể rõ ràng rút nhỏ rất nhiều, lúc này mà cho nó ăn La bặc bổ sung cũng không còn kịp nữa rồi.

Hai cái hồn hoàn một lần nữa lại trở về trên người Đại sư, toàn thân hồn lực quang mang ẩn hiện, tốc độ tăng lên đến cực hạn, một tay kéo Đường Tam, nhanh như sao xẹt chạy đi. Hy vọng có thể đào thoát khỏi sự truy kích của Mạn đà la xà.

Đại sư đối với tập tính của Mạn đà la xà rất rõ ràng, loại Hồn thú hung tàn này có một khuyết điểm, thì phải là không có tính kiên trì, nếu một đoạn thời gian không thể bắt được mục tiêu, con mồi, nó sẽ rất dễ dàng buông tha.

Nhưng là, hôm nay bọn họ gặp con Mạn đà la xà này cũng là vô cùng kiên trì, không biết có phải bởi vì bị thí của La tam pháo và phấn hùng hoàng chọc giận hay không mà truy hướng Đại sư và Đường Tam không tha, tốc độ nhanh vô cùng. Mắt thấy đã càng ngày càng gần.

"Tam pháo, chặn nó một chút." Dưới mệnh lệnh của Đại sư, thân thể mập mạp của La tam pháo xoay lại, hướng về phía Mạn đà la xà vọt tới. Cố gắng dùng thân thể để ngăn cản nó phi tới.

Nhưng con Mạn đà la xà này chẳng những tốc độ nhanh vô cùng, phản ứng cũng nhạy cảm cực kỳ, thân thể nhoáng lên, vòng qua cú đánh của La tam pháo, đồng thời cắn lên người nó một cái.

"La la --" La tam pháo kêu thét lên một tiếng, thân thể ngã xuống mặt đất. Hai tay Đại sư vung lên, thân thể La tam pháo nhất thời hóa thành một đạo tử quang, một lần nữa dung hợp vào trong cơ thể hắn.

Trong lòng Đại sư lúc này đã lộ một vẻ sầu thảm, những ký ức từ khi sinh tới nay không ngừng quanh quẩn trong đầu. Hắn rất muốn hỏi thượng thiên, tại sao cả đời mình đều xui xẻo vậy? Tại sao? Đây đến tột cùng là tại sao? Thậm chí còn liên lụy tới hài tử Đường Tam này.

Ngay khi Đại sư đã cận hồ tuyệt vọng, thậm chí cảm giác được hàn ý trên răng của Mạn đà la xà thì đột nhiên, Đường Tam mà mình đang nắm giật giật, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tay trái Đường Tam sờ vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ở bên hông, ngay sau đó cũng không quay đầu, hướng phía sau ném ra.

Một cây Bạch la bặc lớn bay nhanh ra, *"phốc"* một tiếng, đánh trên thân của Mạn đà la xà, làm nó vốn đã gần trong gang tấc, vốn có thể phát động công kích của Hồn thú chợt đình chệ một chút, một lần nữa lại bị mở rộng ra vài phần khoảng cách.

Nghe âm thanh đoán vị trí tại Đường môn chỉ là một năng lực thô thiển nhất mà thôi, Đường Tam tự nhiên sẽ có, một màn kế tiếp làm cho trong lòng Đại sư tràn ngập rung động. Chỉ thấy tay trái của Đường Tam không ngừng tại bên hông vung ra thu vào, một cây tiếp một cây Bạch la bặc không ngừng bắn ra, mặc dù lực đạo không đủ để thương tổn Mạn đà la xà, nhưng có thể để cho Mạn đà la xà trong khi đuổi bọn họ bị ngăn trở một chút.

Thủ pháp thật chuẩn.

Đại sư phát hiện, trong khi mỗi lần Đường Tam vãi ra Bạch la bặc, ngón cái của tay trái đều là siết vào bên trong, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, mặt khác bốn ngón cũng hợp lại phía trước. Động tác đơn giản hữu hiệu. Mà

khôn mặt nhỏ bé của Đường Tam mặc dù cũng có vài phần kinh hoảng, nhưng tựa hồ cũng không sợ hãi.

Nếu là đang ở kiếp trước của Đường Tam, ai trong giang hồ cũng có thể gọi ra tên của loại thủ pháp này, đúng là trong Đường môn ám khí, thủ pháp cấp nhập môn, súy thủ tiễn. Lợi dụng quán tính của cánh tay súy động để phát ra ám khí. Loại thủ pháp này là trực tiếp nhất, mặc dù nói nó không tinh diệu, nhưng hiện tại thì cũng cực kỳ hữu hiệu.

Hai mươi cân Bạch la bặc mặc dù không ít, nhưng tốc độ mà Đường Tam sử dụng súy thủ tiễn cũng không chậm, trong một lát công phu, tồn hóa trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ đã dùng hết.

Lúc này đã tới mấu chốt thời khắc sinh tử tồn vong, Đường Tam rất rõ ràng bị một cái thể tích khổng lồ như vậy, nhìn qua lực lượng, tốc độ, độc tính của Hồn thú dính phải có hậu quả gì. Lúc này đã không phải là lúc che dấu thực lực.

Hắn đột nhiên buông tay Đại sư ra, thân thể tại không trung vừa chuyển, tay trái vừa nhấc, một đạo hắc mang đã không một tiếng động xạ ra nhanh như điện. Tụ tiễn chế tạo khổ cực rốt cục lần đầu tiên ra tay.

Hai mắt Đường Tam lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, bằng vào hiệu quả của Tử Cực Ma Đồng, hắn có thể thấy mỗi một động tác của Mạ đà la xà.

Phản ứng của Mạn đà la xà còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Đường Tam, một căn tụ tiễn bắn về phía mắt phải của Mạn đà la xà, chỉ thấy thân thể của nó tại không trung vặn vẹo một chút, đầu rắn hạ xuống, cũng tránh được chỗ yếu hại. Nhưng tốc độ của tụ tiễn thực sự quá nhanh, vẫn còn bắn lên trên người nó.

"Đang", một tiếng thúy hưởng, trên vẩy cứng rắn của Mạn đà la xà xuất hiện trận trận tia lửa. Đau đớn kịch liệt làm nó lại phát ra một tiếng *"oa oa"* quái khiếu.

Trong lòng Đường Tam thầm kêu đáng tiếc, tụ tiễn dựa vào cơ quan phát ra, tốc độ, lực lượng đều không có vấn đề. Nhưng chính là không đủ xảo diệu.

Chỉ có công kích đối thủ theo đường thẳng. Đây cũng là bệnh thường thấy của các loại ám khí dùng cơ quan. Bất quá, phòng ngự của Mạn đà la xà cũng làm hắn phải kinh hãi, phải biết rằng, tụ tiễn của hắn chỉ có ba căn, nhưng cũng đều do thiết mẫu chế tạo mà thành, lực của cơ quan bắn ra lại rất mạnh. Nhưng vẫn như trước không có thể làm thương tổn chính thức tới con Hồn thú trước mắt này.

Mạn đà la xà đã bị chọc giận hoàn toàn, vẩy trên người đồng thời sáng lên, trên vẩy màu mặc lục bao trùm một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, tốc độ chợt gia tăng, cơ hồ trong nháy mắt đã phi tới trước mặt Đường Tam.

Đường Tam đột nhiên buông tay, Đại sư theo quán tính đã chạy thêm hơn mười thước, hết thảy đây đều là phát sinh trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch, lúc này muốn cứu Đường Tam đã không còn kịp nữa rồi.

Thời khắc mấu chốt, tâm của Đường Tam ngược lại lại trở nên cực kỳ tỉnh táo. Huyền Thiên Công vận chuyển toàn thân, loại chính tông thượng thừa đạo gia nội công lúc này làm hắn tiến vào cảnh giới tâm tĩnh như mặt nước. Mắt nhìn miệng mở rộng của Mạn đà la xà, không có chút bối rối nào. Tay phải vừa lộn, đoản kiếm mà Đại sư cho hắn đã nằm trong lòng bàn tay.

------oOo------

Chương 38: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vô luận là tốc độ hay lực lượng của Mạn đà la xà, bây giờ đều không phải Đường Tam có khả năng chống lại, mắt nhìn chiếc đầu rắn phác tới, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể có chút nhoáng lên, đã bước sang ngang ba thước. Đường Tam biết, đối với mình mà nói, cơ hội chỉ có một lần, nếu không thể thành công, vậy, Mạn đà la xà tuyệt sẽ không đối mặt chính diện một lần nữa.

Thời khắc mấu chốt quyết định thật nhanh, Đường Tam mang tất cả công lực

Huyền Thiên Công của mình cơ hồ toàn bộ vận tới trên hai tay, trong chưởng tâm lam quang lóe ra, tay trái một hút một đẩy, thân thể dưới tác dụng của Quỷ Ảnh Mê Tung lại biến hóa một phương vị.

Mạn đà la xà chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực từ phía đầu truyền đến, đầu rắn không chịu khống chế chuyển tới, lúc này, bởi vì nó đang phác tới Đường Tam, miệng rắn mở lớn, đang muốn đóng lại.

Một đạo quang mang lam nhạt phảng phất như xuất hiện từ trong hư vô, lẳng lặng đợi ở nơi này, ngay trong nháy mắt lúc đầu của Mạn đà la xà chuyển tới, ngay tại sát na trước khi miệng nó đóng lại, *"phốc --"*

Thân rắn dài gần bốn thước cơ hồ trong nháy mắt cứng ngắc một chút, thanh đoản kiếm dài một thước hai này đã ngập hoàn toàn vào trong miệng rắn. Sau một khắc, thân thể của Mạn đà la xà kịch liệt rung động, trong nhất thời, trên mặt đất cát bay đá chạy, chỗ mà thân thể cứng rắn của nó đảo qua, bất luận là bụi cây hay là cây nhỏ, đều như là bị long quyển phong tẩy lễ, cành lá bị tàn phá bay tán loạn tứ phía.

Sau khi toàn lực đâm ra một kiếm đó, chân Đường Tam đạp Quỷ Ảnh Mê Tung đã nhanh chóng thối lui, cũng may là dãn được khoảng cách với đuôi của Mạn đà la xà đang đảo qua. Bởi vì Bách túc chi trùng tử nhi bất cương *, Đường Tam đối với đặc tính của rắn giải thích vô cùng rõ ràng nên tuyệt sẽ không cho rằng Mạn đà la xà sẽ chết ngay lập tức.

*: Cái này là tên sách của Đường môn.

*""*Tiểu Tam.*"* *Tiếng kêu vội vàng của Đại sư làm Đường Tam tỉnh lại. Hắn biết, hết thảy mình làm vừa rồi, đã không thể tránh cho hiện ra trước mắt Đại sư. Linh hồn của mình không thuộc thế giới này, hết thảy cái này, hiển nhiên là không thể bị bất cứ kẻ nào biết. Làm sao bây giờ?*

Giết Đại sư diệt khẩu ư? Đường Tam tin tưởng, bằng vào đặc thù tính và lực công kích của vô thanh tụ tiễn, mình có thể nắm chắc làm được bảy thành, lúc này La tam pháo đã không có năng lực công kích. Nhưng hắn lại như thế nào có thể làm vậy đây? Đại sư là sư phụ của hắn, mặc dù thời gian ở chung chỉ có vài ngày, nhưng đã được Đường Tam thực tình tôn trọng. Không có

biện pháp, chỉ có thể nói dối thôi.

Chân cố ý lảo đảo một cái, Đường Tam trực tiếp lăn trên mặt đất.

*Đại sư đưa tay ra, hắn dù sao cũng là Đại hồn sư hai mươi chín cấp, mặ dù vũ hồn kém một chút, nhưng hồn lực vẫn còn, nắm lấy Đường Tam: "*Tiểu Tam, ngươi thế nào?"

"Sư phụ, làm con sợ muốn chết. Con rắn đó như thế nào lại không đuổi theo?"

*Đại sư hướng Mạn đà la xà đang phá hư một cách kinh khủng, trách cứ: "*Vừa rồi ngươi như thế nào đột nhiên lại buông tay ra, ngươi có biết rằng vậy có bao nhiêu nguy hiểm?"

Kỳ thật, Đại sư chứng kiến cũng không nhiều như trong tưởng tượng của Đường Tam, dù sao, đây đang là trong đêm khuya, Đại sư lại không có năng lực thị giác như Tử Cực Ma Đồng như hắn. Trong bóng tối, Đại sư chỉ mơ hồ thấy thân thể Đường Tam lui về sau, còn có trên thân đoản kiếm màu lam lóe ra quang mang. Về phần tiếng tụ tiễn oanh kích trên thân rắn, Đại sư cũng không có chú ý tới.

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trên tay có mồ hôi, hình như đột nhiên trơn một chút. Sư phụ, con vừa rồi loạn vung đoản kiếm người cho, hình như là đâm trúng con rắn đó."

Kéo tay Đường Tam, quả nhiên trong lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi lạnh, Đại sư cũng phòng chừng Đường Tam đã đâm trúng Mạn đà la xà, hơn nữa rất có thể là đâm trúng chỗ yếu hại của Mạn đà la xà, nếu không, loại Hồn thú hung mãnh ác độc có thù tất báo này như thế nào có thể đột nhiên không truy kích nữa.

"Đừng qua đó, chờ một chút xem. Tính mạng lực của xà loại Hồn thú cực kỳ ương nghạnh, không phải dễ dàng chết."

Đường Tam thở hào hển từng hơi từng hơi, đây không phải là hắn cố ý ngụy trang, hắn đã có chút thoát lực.

Đối mặt với Hồn thú trăm năm Mạn đà la xà cường đại như vậy, trong nháy mắt vừa rồi hắn đã dùng ra toàn lực, nếu một chút Khống Hạc Cầm Long không hút được đầu Mạn đà la xà lại gần, vậy, kết cục sẽ hoàn toàn biến thành một dạng khác.

Trải qua lần kinh hiểm này, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này trở về, nhất định phải nghĩ biện pháp tẫn tương vũ trang của mình tăng lên. Tại trước khi Huyền Thiên Công thành, các loại ám khí dùng cơ quan hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, nó cũng là thứ Đường Tam am hiểu nhất.

Thầy trò hai người cứ như vậy đứng ở xa xa cẩn thận quan sát, Mạn đà la xà từ điên cuồng giãy dụa dần dần trở lên yên tĩnh lại, thân thể không ngừng vặn vẹo trên mặt đất, làm thực vật trên mặt đất bị nghiền nát, lộ ra bùn đất phía dưới.

Đại sư cấp cho Đường Tam chính là một thanh bảo kiếm, một thước hai mặc dù không dài, nhưng để đâm xuyên đại não của Mạn đà la xà vậy là đủ rồi. Đó chính là thương thế trí mạng.

*Mắt nhìn Mạn đà la xà giãy dụa càng ngày càng yếu, lúc này Đại sư mới dần dần thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, thần sắc trên mặt bắt đầu phát sinh biến hóa, sư kinh hoảng lúc trước dần dần biến thành mừng như điên: "*Thật tốt quá, này thật sự là tốt quá. Tiểu Tam, ngươi có hồn hoàn rồi.*"*

*"*Sư phụ, ngài nói cái gì? Ngài sẽ không nói là con rắn này chứ?*" Đường Tam giật mình nhìn Đại sư.*

*Đại sư gật gật đầu xác nhận: "*Đúng vậy, chính là nó. Mạn đà la xà trước khi tu vi đạt tới ngàn năm, sống thêm một năm, thân thể sẽ dài ra một ly, thân con Mạn đà la xà này đã có gần tới bốn thước, nói cách khác nó có tu vi gần bốn trăm năm. Vừa đến đoạn cực hạn của Hồn sĩ chuyển lên Hồn sư để hấp thu hồn hoàn thứ nhất. Với tiên thiên mãn hồn lực của ngươi hoàn toàn có thể hấp thu hồn hoàn của nó mà không có vấn đề gì. *"*

*"*Nhưng là, Sư phụ. Vũ hồn của con là thực vật, Mạn đà la xà này là thú hình Hồn thú. Con có thể cho nó trở thành hồn hoàn không? Sẽ không sinh ra

xung đột?" Đường Tam nghi hoặc nói.

------oOo------

Chương 39: Lam Ngân Thảo Đích Đệ Nhất Hồn Hoàn (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Đại sư đã bình tĩnh lại, trong mắt lộ ra quang mang tự tin: *"Một trong những đề xuất về nghiên cứu Vũ hồn giới thập đại cạnh tranh lực của ta chính là lý luận về vũ hồn giống. Thực vật vũ hồn vị tất nhất định phải hấp thu hồn hoàn của thực vật hồn thú, thú vũ hồn cũng vị tất không thể hấp thu hồn hoàn thực vật hệ. Dưới đủ loại điều kiện tiên quyết, hai cái này có thể hấp thu lẫn nhau. Trước kia ta đã nói với ngươi, Lam ngân thảo có một loại ưu thế lớn chính là nó không có tính bài xích. Bởi vì tự thân vô cùng nhỏ yếu, nó đối với thuộc tính gì của hồn hoàn phụ gia đều sẽ không sinh ra bài xích, mà sẽ bị dung nhập một cách bị động. Cho nên, hấp thu hồn hoàn của Mạn đà la xà này không là vấn đề. Đồng thời, còn nhớ kỹ chúng ta muốn tìm kiếm hồn hoàn có dạng gì không?"*

Mắt của Đường Tam sáng lên: *"Phụ gia cứng cỏi hiệu quả, tốt nhất là có độc tính. Đúng vậy, hai loại đặc tính này Mạn đà la xà đều có."*

Đại sư nhìn đệ tử mình thật sâu, nói: *"Bất luận là bình thường Hồn sư, hay là những tên gia hỏa scủa Vũ hồn điện, đối với Thấp đại hạch tâm cạnh tranh lực đều coi thường, không ai tin tưởng. Trước kia cũng không có Hồn sư sẵn lòng hấp thu hồn hoàn loại bất đồng để cường hóa bản thân, Tiểu Tam, ngươi nguyện ý thử xem không? Mặc dù trên lý luận ta nắm chắc tuyệt đối, nhưng thứ này lại chưa bao giờ có người thử qua. Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý, ta chỉ đưa ra lý luận Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực mà không phải chân lý, chính là bởi vì không có ai nguyện ý đi thực tiễn nó."*

Từ trong mắt Đại sư, Đường Tam thấy được sự cuồng nhiệt, bởi vì vũ hồn biến dị, cả đời Đại sư cũng không có khả năng trở thành một gã Hồn sư

cường đại, nhưng hắn vẫn chấp nhất như trước, mang tinh lực cả đời mình để nghiên cứu vũ hồn.

Đối với một người như vậy, Đường Tam có một sự tôn trọng phát ra rừ nội tâm, tôn trọng con người Đại sư, cũng tôn trọng thành quả nghiên cứu của hắn: *"Sư phụ, để con tới làm người thử cho người đi. Con tin tưởng nghiên cứu của người không có sai."*

Thân thể Mạn đà la xà đã dần dần bất động, chỗ yếu hại là chiếc đầu bị lưỡi đao sắc bén xuyên qua, cho dù tính mạng lực của nó có ương nghạch hơn nữa, cũng khó chạy thoát được kết cục là cái chết.

Những quang điểm màu vàng nhạt bắt đầu ngưng tụ phía trên thân rắn, cùng với hồn hoàn của U minh lang mà lúc trước Đường Tam gặp bất đồng, màu vàng quang hoàn mà Mạn đà la xà sinh ra phi thường rõ ràng, quang mang so với quang hoàn của U minh lang cũng sáng hơn rất nhiều. Cho dù không tiếp xúc, cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng trong đó ẩn chứa khổng lồ năng lượng.

Nghe xong Đường Tam nói, trong mắt Đại sư tràn đầy sự vui mừng: *"Tiểu Tam, bắt đầu đi."*

Đường Tam gật gật đầu, giơ tay phải mình lên, cố nén cảm giác suy yếu vì thoát lực, mang hồn lực còn sót lại của mình chậm rãi ngưng tụ vào lòng bàn tay, theo vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện, Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay hắn sinh trưởng ra, tản mát ra nhàn nhạt tính mạng khí tức, theo sự ba động của hồn lực nhẹ nhàng đu đưa.

Đến đây đi, hồn hoàn đầu tiên của ta, ngươi sẽ quyết định ta có thể hay không tu luyện thành Đường môn tuyệt học, cũng quyết định ta có thể hay không kế thừa hy vọng của Sư phụ.

Dưới sự khiên dẫn của quang mang màu lam nhạt, hồn hoàn của trăm năm Mạn đà la xà hướng phía Đường Tam bay tới.

Hai mắt Đại sư gắt gao hồn hoàn đang bay tới, trầm giọng quát: *"Ngồi xuống khoanh chân, ý thủ vũ hồn."*

Đường Tam theo lời khoang chân ngồi xuống, mang tất cả chú ý lực tập trung trên vũ hồn trong tay phải của mình, lúc này, theo sự đến gần của hồn hoàn trăm năm Mạn đà la xà, hắn cảm nhận được một loại áp lực chưa từng có, thậm chí là cốt cách toàn thân dưới áp lực cũng phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

Rất nhanh, quang hoàn màu vàng đi tới phía trên đỉnh đầu Đường Tam, không cho hắn có cơ hội phản ứng, quang hoàn màu vàng đột nhiên co rút lại, biến thành kích cỡ như một cái vòng tay nhưng vô cùng ngưng thật, trực tiếp rơi xuống hợp với Lam ngân thảo vũ hồn trong lòng bàn tay phải của hắn.

Đường Tam chỉ cảm thấy tay phải giống như nhúng vào dung nham, một cỗ năng lượng nóng bỏng điên cuồng dũng nhập vào, trong nháy mắt, dòng nhiệt kịch liệt nhảy vào trong cơ thể, trong phút chốc, nội thể như bị chia ra. Thân thể không nhịn được run rẩy một trận kịch liệt.

"Bất luận lực lượng của hồn hoàn va chạm vào thân thể ngươi như thế nào, ghi nhớ rằng nhất định phải bảo trì tỉnh táo, chỉ có như vậy thì trong tương lai mới có thể lợi dụng lực lượng của hồn hoàn một cách tốt nhất."

Đây là câu nói cuối cùng của Đại sư mà Đường Tam có thể nghe được, một giây tiếp theo, hai mắt nhắm lại, ý thức của hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào trong hải dương sôi trào.

Nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể bất thình lình phảng phất như bị lực lượng thiêu đốt, nhiệt lưu trong nháy mắt truyền mọi ngóc ngách của thân thể, Đường Tam chỉ cảm thấy mình mở miệng ra là có thể phun ra lửa.

Lực lượng thật bá đạo.

Trong khoảnh khắc lực lượng của Hồn hoàn đổ xô vào đã tẩy lễ thân thể Đường Tam, nhưng làm Đường Tam có chút kỳ quái chính là năng lượng nóng bỏng như vậy, nhưng cũng không có phá hủy Lam ngân thảo vũ hồn.

Trong ý thức đột nhiên sáng lên, Đường Tam tựa hồ thấy mình đắm chìm trong một biển lửa, mà tại chính giữa biển lửa, một gốc Lam ngân thảo cô độc tùy ý ngọn lửa thiêu đốt, bất luận ngọn lửa mạnh mẽ như thế nào, nhưng

đều không thể phá hủy được nó.

Trong lòng Đường Tam mừng rỡ, đây tựa hồ là nội thị cảnh giới trong nội thị, kiếp trước bởi vi hắn tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục khi tuổi đã quá lớn nên thủy chung không có cảm giác qua loại cảnh giới này, cũng không nghĩ tới trong khi hấp thụ hồn hoàn đầu tiên lại xuất hiện.

Dưới sự nung nấu của ngọn lửa, Lam ngân thảo bắt đầu xảy ra biến hóa. Vốn mảnh khảnh lá cây bắt đầu biến dài, màu lam nhàn nhạt cũng bắt đầu đậm lên, chiếc là màu lam đậm lan tràn ra trong biển lửa, uốn éo linh động, tựa hồ như có vài con Mạn đà la xà đang nhảy múa trong lửa.

Những chiếc lá màu lam nhạt bắt đầu biến thành màu lam sẫm, phía trên có vài đường kẻ màu đen, cùng với những đường kẻ trên thân Mạn đà la xà lúc trước giống nhau như đúc.

Oanh—Tất cả nhiệt lưu tràn ra, Đường Tam cảm giác như khí tức nóng cháy đó phảng phất như đưa thân thể của hắn hòa tan.

------oOo------

Chương 40: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà ngay sau một khắc, hắn phảng phất nghe được một âm thanh vỡ tan thanh thúy, ngay sau đó, cỗ nhiệt lưu nọ tản ra một cách điên cuồng, lại dung hợp. Dung hợp vào trong một cỗ khí lưu màu nhũ trắng. Vốn là dòng suối nhỏ uốn lượn trong nháy mắt biến thành dòng sông nhỏ, tông tông chảy xuôi, chỗ nó chảy qua, nóng cháy và thống khổ biến mất, chỉ còn lại sự thoải mái.

Thành công rồi, cảm giác mừng như điên lại phủ xuống, cảm giác đổ vỡ này đối với Đường Tam không có gì quen thuộc hơn, nó rõ ràng là cảm giác bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng thiên bị phá vỡ, nội lực cùng hồn hoàn dung hợp làm một chỗ, biến thành một cỗ lực lượng càng cường đại, trong một thời gian ngắn, nhanh chóng di chuyển vài vòng trong kinh mạch

của cơ thể, sau đó lại chảy vào đan điền của mình.

Giống như dự đoán của Đường Tam như vậy, đi tới cái thế giới này, Huyền Thiên Công của hắn vô hình trung đã cùng hồn lực của hồn sư hình thành một loại khế hợp kì dị. Mỗi một trọng của Huyền Thiên Công đối ứng với một cái xưng hào của Hồn sư. Đạt được cái hồn hoàn đầu tiên, hắn rút cục đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng.

Đương nhiên, lực lượng của hắn tuyệt không đơn giản chỉ là tiến vào Huyền Thiên Công đệ nhị trọng, hắn còn có lực lượng của vũ hồn mà Đường môn không có, cùng với kỹ năng mà hồn hoàn đầu tiên mang đến.

Cảm giác thoải mái sau khi hấp thu hồn hoàn là không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, phảng phất như không chịu lực hút mà hòa trộn vào trong đám mây, lại phảng phất như tiến vào đỉnh của cực lạc. Toàn thân, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều bị mở ra, tham lam hít thở không khí, chất biến làm thân thể Đường Tam đã phát sinh kỳ dị biến hóa.

Đường Tam tận lực làm dịu đi tâm tình kích động của mình, đột phá của Huyền Thiên công với sự trợ giúp của hồn hoàn đã nói cho hắn phương hướng phát triển sau này, hắn biết, bất luận như thế nào, cuộc đời của mình ở cái thế giới này, sợ rằng rốt cuộc không cách nào phân khai với vũ hồn. Hồn lực là nội lực của Huyền Thiên Công, nội lực cũng chính là hồn lực. Chính mình nhất định phải đi lên con đường của Hồn sư. Đương nhiên, hắn là thuộc loại Hồn sư của Đường môn.

Khi Đường Tam chậm rãi mở hai mắt thì sắc trời đã rạng lên, sinh cơ mà một ngày mới mang đến phảng phất như đang kêu gọi thân thể hắn.

Đường Tam cúi đầu nhìn thân thể mình, hắn phát hiện, thân thể mình tựu hồ bởi vì có được hồn hoàn nên đã sinh ra một chút biến hóa, vốn vóc người gầy nhỏ tựa hồ cao hơn một ít, bả vai cũng rộng hơn vài phần, trên da càng hơn một tầng sáng bóng oánh nhuận

Trong lúc giơ tay nhấc chân, cảm giác lực lượng tràn ngập, nhẹ nhàng mà thư thích, không cần chủ tâm thử nghiệm, hắn cũng biết, không chỉ nội lực của mình đột phá bình cảnh, phương diện kỹ năng của thân thể cũng tại hồn hoàn

của trăm năm Mạn đà la xà tác dụng đạt tới đại phúc độ gia tăng.

"Sư phụ." Sau khi tỉnh táo, điều đầu tiên Đường Tam nghĩ đến là Đại sư, hắn nóng lòng nói cho Đại sư, hồn thú giống lý luận của Đại sư đã thành công. Trong cả quá trình dung hợp, mặc dù cũng phải thừa nhận không nhỏ thống khổ, nhưng không có cảm giác xung đột gì.

Khi ánh mắt hắn tìm được Đại sư thì không nhịn được chấn động

Đại sư nằm trên mặt đất, thân thể tựa hồ cứng ngắc, không nhúc nhích. Xung quanh hắn cùng Đại sư, phấn hùng hoàng vây tròn xung quanh, tình huống giống như nơi cắm trại trước.

"Sư phụ, người làm sao vậy?" Trong lòng Đường Tam khẩn trương, chuyển thân, đi tới bên người Đại sư, đỡ thân thể hắn ngồi lên.

Thấy mặt của Đại sư, Đường Tam bật thốt lên: *"Độc."*

Trên khuôn mặt vốn cứng ngắc của Đại sư hắc khí vờn quanh, hít khí vào thì nhiều mà khí xuất thì ít, thân thể cứng cứng, đã mất đi tất cả cảm giác.

"Sư phụ như thế nào lại trúng độc vậy?" Mang theo nghi vấn, Đường Tam đột nhiên cảm giác được thân thể Đại sư có chút dị thường, nhanh chóng giật ống tay áo trên tay phải của hắn.

Chỉ thấy cánh tay phải của Đại sư đã phình hơn gấp ba so với bình thường, toàn bộ da tay bị biến thành mà tím sáng, cũng may ở cuối cánh tay buộc chặt một dây vải, hiển nhiên sau khi Đại sư phát hiện mình trúng độc thì tự sơ cứu. Mặc dù như thế, dưới tình huống đại bộ phận độc tố không có lan tràn, nhưng hắn lại vẫn hôn mê, có thể thấy được độc tố này bá đạo như thế nào.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Đường Tam đột nhiên hiểu được nguyên do mà Đại sư trúng độc. Lúc trước, trong khi hắn cùng với Đại sư bị Mạn đà la xà truy sát, vũ hồn La tam pháo của Đại sư từng bị Mạn đà la xà cắn một cái. Đúng là cắn vào chân trước bên phải của La tam pháo, lúc ấy bị Đại sư nhanh chóng thu về. thú vũ hồn cùng túc chủ là một thể, sợ rằng thú vũ hồn biến dị của Đại sư cũng giống như vậy. Vũ hồn trúng độc, tương đương với túc chủ

cũng trúng độc. Mà đại sư lại một tâm giúp hắn hấp thu hồn hoàn, một chút cũng không để ý tới an nguy của bản thân, đợi sau khi mình tiến vào trạng thái tu luyện, hồn lực của hắn không khắc chế được độc tố nên độc tố phát tác.

Tương đối mà nói, tại phương diện này thì Khí vũ hồn tương đối có ưu thế, Khí vũ hồn bị dính độc tố sẽ không ảnh hưởng tới thân của túc chủ.

"May la sư phụ ngăn chặn độc tính lan tràn, nếu không ta cũng không có biện pháp nữa." Sau khi Đường Tam sờ sờ mạch ở tay trái Đại sư, âm thâm thở phào nhẹ nhõm. Độc tố chưa công tâm, còn kịp cứu.

Xuất thân Đường môn, đối với việc xử lí độc thương hắn rất rõ ràng. Lúc này, hắn cũng bất chấp là ngọn lửa có dẫn hồn thú tới hay không, nhanh chóng từ xung quanh nhặt một ít nhánh cây và lá cây khô, dụng hỏa chiết tử đốt lên một đống lửa, sau đó xé rách ống tay áo trên tay phải Đại sư, dùng đoản kiếm mà Đại sư cho hắn đào một cái hố trên đất, sau đó lấy nước rửa sạch thân kiếm.

Đống lửa dần dần cháy mạnh lên, sau khi Đường Tam mang đoản kiếm hơ trên đống lửa, lúc này mới kéo thân thể Đại sư tới gần cái hố nhỏ, để tay phải của hắn vào trong hố.

Hít một hơi thật sâu, cổ tay Đường Tam vừa lộn, liên tiếp ba kiếm, phân biệt cắt tại mạch môn, khuỷu tay và nách của Đại sư.

Nhất thời, ba cỗ máu màu tím đen mang theo nồng nặc tinh khí và nhàn nhạt trà hương bắn ra, như ba con sông nhỏ chảy vào trong hố.

Dịch: anhdendem

Một tay Đường Tam đặt trước ngực Đại sư, thúc dục nội lực của Huyền Thiên Công vừa mới tăng lên xuất ra, tay trái điểm liên tiếp, phong trụ bốn kinh mạch ở ngực Đại sư để độc không lan tràn, đồng thời, tay phải bắt đầu xoa trước ngực Đại sư, bằng vào nội lực thúc dục khí huyết trong cơ thể Đại sư vận hành. Mang độc tố chậm rãi bức ra một chỗ.

Huyền Thiên Công là tâm pháp nội công cao nhất của Đường môn, nó có tác dụng khu độc rất mạnh, nó không phải là nội lực cương mãnh, nhưng cục kỳ nhạy cảm, như những sợi tơ xâm nhập vào trong thân thể Đại sư, không lưu lại một tia hậu hoạn.

Cởi áo của Đại sư, Đường Tam cẩn thận quan sát hắc khí trên người Đại sư, dưới sự tác dụng của Huyền Thiên Công, hắc khí từ từ tụ tập một chỗ, hướng cánh tay của Đại sư mà chạy, lúc này, Đường Tam vẫn như trước không cởi mảnh vải buộc trên cánh tay của Đại sư.

Máu độc chảy ra, cánh tay phình to của Đại sư dần dần hồi phục, màu sắc da tay cũng dần dần bình thường, trên mặt Đại sư toát ra thần sắc thống khổ, trong miệng đã bắt đầu phát ra âm thanh rên rỉ.

Theo máu tím đen dần dần hết, bắt đầu có máu đỏ xuất hiện, cánh tay của Đại sư cũng đã trở nên nhợt nhạt. Lúc này Đường Tam mới tháo miếng vải trên cánh tay của Đại sư, bằng vào nội lực nhanh chóng mang độc tố cuối cùng một lần toàn bộ đẩy ra, sau đó lập tức che lại huyết mạch trên cánh tay Đại sư, xé trên áo của mình mấy mảnh vải băng lại vết thương.

Sở dĩ lúc trước hắn không vội cởi miếng vải trên cánh tay Đại sư là bởi vì sợ Đại sư mất quá nhiều máu, dù sao thời gian hắn trúng độc cũng không ngắn.

Khu trừ độc tố xong, người Đường Tam đã đầy mồ hôi, mặc dù Huyền Thiên Công tiến vào đệ nhị trọng, nhưng còn chưa tính là cường đại, mà lợi dụng nội lực phụ trợ khu trừ độc là hao phí nội lực và tinh lực nhất, lực lượng mang đến bởi hấp thu hồn hoàn lúc này có chút hư yếu đi.

Đường Tam dùng nước sạch giúp Đại sư rửa sạch sẽ cánh tay, sau đó dùng đất lấp lại cái hố đầy máu độc. Lúc này mới xem như hoàn thành toàn bộ công việc.

Kế tiếp, Đại sư hôn mê suốt ba ngày, trong lúc đó cả người hắn nóng dần lên, Đường Tam mỗi ngày cũng chỉ có thể cho hắn uống chút nước, vì để cho cơ thể của Đại sư bổ sung một chút dinh dưỡng, hắn thậm chí lấy một cây gỗ khô rồi tạo một cái ca, lấy ra một ít thịt khô mang theo dùng nước làm chút canh thịt. Bởi vì nơi này là liệp hồn sâm lâm, Đường Tam không dám rời xa

Đại sư một bước.

May là vận khí của bọn họ coi như rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng có hồn thú đi qua nơi này, nhưng đều là mười năm hồn thú, hơn nữa công kích tính cũng không mạnh, cũng không cấp phiền toái gì cho Đường Tam.

"Ta đây là làm sao vậy?" Khi Đại sưu tỉnh lại thì đã là giữa trưa của ngày thứ tư.

Thân thể suy yếu dùng không ra một chút khí lực, Đại sư chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, cảm giác trời đất quay cuồng làm hắn không tìm được phương hướng, sợ là nhấc tay cũng phải cố hết sức.

"Sư phụ, người tỉnh rồi." Đường Tam kinh ngạc tới bên người Đại sư, mang một cỗ nội lực tinh thuần truyền vào trong cơ thể Đại sư.

Dưới sự trợ giúp của Huyền Thiên Công, tinh thần của Đại sư phấn chấn lên vài phần, đôi mắt rốt cục cũng tập trung được.

"Tiểu Tam, ta còn sống?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam bên cạnh.

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Sư Phụ, người vẫn sống khỏe. Bất quá, lần này sợ rằng phải nghỉ ngơi rất lâu."*

Đại sư miễn cưỡng nghiêng đầu, nhìn tay phải của mình một chút: *"Là ngươi cứu ta sao."*

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: *"Khi còn nhỏ ba ba đã dạy qua cho con phương pháp đơn giản xử lý độc thương, lúc đó con nhìn người hôn mê, chỉ có thể thử xem. Thử một chút nói chung có cơ hội, tử mã đương hoạt mã y *"*

*: làm ngựa chết sống lại.

"Không biết lớn nhỏ, còn nói sư phụ là ngựa ư?" Đại sư xuất ra một nụ cười, đương nhiên, khuôn mặt vốn cứng ngắc của hắn hơn nữa bây giờ tái nhợt, nụ cười này của hắn so với khóc còn muốn khó coi hơn vài phần.

Còn sống, vĩnh viễn là sự việc tốt nhất, sợ là ngay cả người tâm cao khí ngạo cả đời cống hiến cho vũ hồn nghiên cứu như Đại sư cũng không ngoại lệ.

Đường Tam a a cười, nói: *"Sư phụ, ngài trước hãy nghỉ ngơi một chút, con làm cho người chút canh thịt. Ngài tỉnh rồi, nghỉ ngơi thêm mấy giờ là có thể ăn chút lương khô. Chúng ta cũng có thể rời đi liệp hồn sâm lâm sớm một chút, hoàn cảnh của nơi này quá kém, không khí lại tương đối ẩm ướt, không có lợi cho việc khôi phục vết thương của người."*

Đại sư phảng phất đột nhiên nhớ tới cái gì: *"Tiểu Tam, ngươi thành công rồi?"* Đối với hắn mà nói, lý luận mà mình nghiên cứu thậm chí so với tính mạng còn trọng yếu hơn.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Sư phụ, người yên tâm đi. Con thành công rồi. Người xem."*

Vừa nói, tay phải Đường Tam giơ lên, bạch quang nhàn nhạt hiện ra bên ngoài da tay, ngay sau đó, Lam ngân thảo màu lam sẫm từ trong lòng bàn tay tràn ra. Màu vàng quang hoàn rõ ràng từ dưới chân hắn mọc lên, vây tròn quanh thân từ dưới lên trên. Đúng là đặc điểm phân biệt một hoàn Hồn sư **.

**: Hồn sư có một hồn hoàn

Lam ngân thảo trước kia rộng không được nửa ngón tay, mà Lam ngân thảo lúc này đã rộng thành ba ngón tay, lá cũng dầy hơn mấy lần so với trước kia, mang theo văn lộ kỳ dị, hơn mười căn Lam ngân thảo nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, đầu lá nhọn ngẩng lên, tựa như là hơn mười con Mạn đà la xà tại mọi nơi tìm kiếm thức ăn.

Trên Lam ngân thảo cũng không mang theo tinh khí của Mạn đà la xà, mà chỉ có nhàn nhạt mùi hương trà, trong hương khí làm kẻ khác say mê lại tràn ngập nguy hiểm.

Trong mắt Đại sư lóe ra quang mang cực kỳ kích động, cố nén hưng phấn, nói: *"Tính bền như thế nào?"*

Mắt thấy là thật, Đường Tam dùng hành động trả lời Đại sư, trong hơn mười căn Lam ngân thảo thoát ly bàn tay hắn có một căn đột nhiên bay lên, quấn quanh vào gốc một cây nhỏ có thân như cánh tay, một đầu trong tay Đường Tam, tay phải hắn dùng sức kéo, thân cây nhất thời cong xuống, làm Lam ngân thảo căng thẳng tắp, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào là sắp đứt đoạn.

"Tốt, thật sự là quá tốt. Xem ra phán đoán của ta là hoàn toàn chính xác, Lam ngân thảo sau khi rót vào Mạn đà la xà hồn hoàn trở nên cứng cỏi hơn, nếu ta đoán không sai, nó hẳn là còn kèm theo nhất định độc tính của Màn đà la xà. Chỉ là, kỹ năng của nó bây giờ là cái gì?"

Sau khi Vũ hồn thu được hồn hoàn, kỹ năng đều phải trải qua một quá trình biến dị mới có thể sinh ra, bất đồng vũ hồn cùng với cùng một loại hồn hoàn thì kỹ năng sinh ra tuyệt đối bất đồng, sợ rằng số năm của hồn hoàn bất đồng thì kỹ năng cũng khác nhau rất lớn.

Cho nên, mặc dù Đại sư đối với nghiên cứu về vũ hồn đã tương đối sâu, nhưng cũng không thể dám chắc hiệu quả của hồn hoàn đầu tiên mà Đường Tam thu được đến tột cùng là cái gì.

Đường Tam nói: *"Sư phụ, mấy ngày hôm nay con đã sử dụng một ít mười năm hồn thú nhỏ yếu để thử qua. Người nói không sai, Lam ngân thảo quả thực kế thừa một ít độc tính của Mạn đà la xà, nhưng công kích không có mang kịch độc trí mạng, mà là tác dụng gây mê trong độc tính của Mạn đà la xà. Nhưng phải trực tiếp tiếp xúc mới có hiệu quả, độc tính cũng không tính là mạnh, nhưng tác dụng hạn chế rất rõ ràng, mà kỹ năng của Lam ngân thảo là quấn quanh. Bằng vào hồn lực khống chế, quấn trụ thân hình địch nhân, làm cho không có cách nào nhúc nhích."*

Vừa nói, Đường Tam bằng vào hồn lực khống chế Lam ngân thảo mà mình thả ra để thi triển kỹ năng.

Chỉ thấy hơn mười đạo lá cỏ màu lam sẫm từ trong bụi cỏ xông ra, nhanh chóng quấn quanh trên thân một cây thô to, những nhánh cỏ tỏa ra thành hình tròn, bao trùm phạm vi mười thước vuông, chỉ cần là trong phạm vi này thì không có khả năng tránh né.

Trong phút chốc, hơn mười căn Lam ngân thảo đã mang cái cây to đó quấn quanh chặt chẽ.

Trong mắt Đại sư tỏa ra một tia quang mang suy tư: *"Cũng quả nhiên như vậy, đặc điểm của Khống chế hệ hồn sư. Nếu có thể có một gã cường lực công kích thủ cùng phối hợp với ngươi thì vũ hồn của ngươi càng phát huy rõ ràng tác dụng của nó. Vì Khống chế hệ hồn sư chính là khống chế hành động của đối thủ, có thể chế ước đối thủ tốt nhất, tác dụng quấn quanh này nó là như vậy. Thân nó lại phụ gia thêm hiệu quả gây mê, trừ phi địch nhân vượt qua ngươi hai cái hồn hoàn, nếu không muốn tránh thoát quấn quanh kỹ năng này là không có khả năng. Tiểu Tam, chúng ta thành công rồi."*

Vừa nói tới vũ hồn, Đại sư căn bản là không giống người bị trọng thương, thần thái trong hai mắt sáng láng, trong ngữ khí nói không nên lời hưng phấn.

Đặc điểm kỹ năng quấn quanh này của Lam ngân thảo chính là tính chất đột ngột của nó, Đường Tam đã thử qua, trong phạm vi năm mươi thước, hắn có thể khống chế Lam ngân thảo tấn công từ bất cứ vị trí nào. Khó lòng phòng bị. Nhất là trong sâm lâm có đông đảo thực vật, Lam ngân thảo thì có càng tốt yểm hộ.

Đường Tam lại nấu một bát canh thịt, hơn nữa mang thịt khô xé nhỏ cho Đại sư ăn.

Trong bụng có chút thức ăn, tốc độ khôi phục của Đại sư cũng trở nên nhanh hơn, nhưng bọn hắn không thể không rời đi liệp hồn sâm lâm, vì đồ ăn và nước uống mang theo trong mấy ngày nay đã tiêu hao hầu như không còn.

Đây còn là dưới tình huống Đường Tam đã hết sức tiết kiệm.

Đại sư còn không có khôi phục năng lực hành động, cho nên hắn được Đường Tam cõng ra khỏi liệp hồn sâm lâm, bởi vì vóc người của hai người chênh lệch quá lớn, dọc theo đường đi, hai chân Đại sư đều kéo trên mặt đất, bằng vào lực lượng và nội lực hơn người, dưới sự chỉ dẫn của Đại sư, Đường Tam từng bước từng bước cõng Đại sư đi ra liệp hồn sâm lâm, đi xe ngựa về với Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Dọc theo đường đi, bất luận là trong khi Đường Tam chăm sóc Đại sư hay là quá trình hắn cõng Đại sư đi ra khỏi sâm lâm, Đại sư thủy chung chưa nói qua một từ cảm ơn, nhưng ánh mắt hắn nhìn Đường Tam tựa hồ không hề là chỉ nhìn một đồ đệ thay thế mình hoàn thành giấc mộng, càng giống như là tâm tình xuất hiện tại trong mắt Đường Hạo.

Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ. Tám chữ đơn giản này càng khắc sâu trong lòng của Đại sư.

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi và sự chăm sóc tỉ mỉ của Đường Tam, trong khi bọn hắn trở lại học viện, Đại sư đã có thể miễn cưỡng đi bộ với sự giúp đỡ của Đường Tam, bất quá, căn cứ theo sự ước lượng của Đường Tam, lần này Đại sư bị độc thương làm nguyên khí đại thương, muốn hoàn toàn khôi phục, ít nhất phải cần một tháng mới được

Thân phận của Đại sư tại Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện chỉ là Khách khanh, quan hệ cùng với viện trưởng cũng rất tốt, nhưng không có một người thân, trong khoảng thời gian tới, Đường Tam tự nhiên phải phụ trách chăm sóc Sư phụ của mình, điểm này hắn đã sớm suy nghĩ tốt rồi. Thậm chí mỗi ngày chăm sóc Đại sư như thế nào thì Đường Tam cũng đã tính toán cả rồi.

Lúc này đúng là thời gian mà các đệ tử đi học buổi sáng, bên trong Nặc Đinh học viện có vẻ rất yên tĩnh, Đường Tam giúp Đại sư trực tiếp đi về phòng để hắn nằm ở trên giường

"Rốt cục đã trở lại, Sư phụ, người cũng có thể nghỉ ngơi cho thật tốt. Trong khoảng thời gian này, Người phải dưỡng thương cho tốt, ngàn vạn lần không nên làm việc nặng nhọc, có chuyện gì Người trực tiếp phân phó cho con là được."

Đại sư gật gật đầu, nói: *"Không nghĩ còn có thể thoát chết, thân thể ta khôi phục trọng yếu, nhưng việc tu luyện của ngươi không thể gián đoạn. Đồng thời, ngươi còn phải đi làm một việc. Tiểu Tam, ngươi lấy quyển sách thứ hai từ bên trái, tầng ba, giá sách bên trái mang tới đây cho ta."*

"Vâng." Đường Tam dựa theo sự phân phó của Đại sư mang một quyển sách

dầy cầm lại. Làm hắn kỳ quái chính là trên quyển sách này không có tên sách.

Đại sư không có tiếp nhận quyển sách trong tay hắn, nói: *"Trên quyển sách này ghi lại một số nghiên cứu của ta đối với hồn lực, mặc dù hồn lực là thông qua minh tư vận chuyển hồn lực của mình để tu luyện, nhưng kỹ xảo trong đó lại phi thường nhiều. Vận hành lộ tuyến theo dạng gì để dễ dàng tăng lên thực lực, vũ hồn gì trong thích hợp tu luyện trong hoàn cảnh nào nhất, trên đây đều có ghi lại, trong khoảng thời gian này ta không có cách nào tự mình chỉ đạo cho ngươi, nhưng ngươi nhất định không thể buông lỏng."*

"Vâng." Đường Tam cung kính đáp ứng một tiếng, mặc dù hắn còn chưa nhìn nội dung quyển sách, nhưng trong lòng đã có rung động vô cùng.

Trải qua lần đột phá này của hồn hoàn, hắn đối với vũ hồn coi như đã có hiểu rõ một cách toàn diện, dựa theo sự giải thích của hắn, hồn lực chính là một loại nôi lực, chỉ bất quá phương pháp đại đa số mọi người tu luyện đều là vận hành chúng một cách đơn giản mà không có quy luật.

------oOo------

Chương 41: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Đường Tam có phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công, tốc độ tu luyện trong tương lai tất nhiên so với đại bộ phận Hồn sư thì tốt hơn nhiều. Mà theo như lời Đại sư nói, phương pháp tu luyện mà hắn nghiên cứu, hắn là cùng loại vận hành lộ tuyến với tu luyện nội lực. Có thể nghiên cứu tới bước này, Đại sư đã phải cố gắng biết bao nhiêu? Phải biết rằng, Huyền Thiên Công chính là kinh nghiệm của vô số Đường môn tiền bối toàn tâm toàn ý mà đạt được. Mà Đại sư lại chỉ có một người.

"Mặt khác, bây giờ ngươi đi tới Vũ hồn điện của Nặc Đinh thành đi. Trên

đường tùy tiện hỏi là có thể tìm được vị trí của Vũ hồn điện, nó nằm ở khu vực trung tâm thành, ngươi tới nơi đó tiến hành một chút Hồn sư giám định, một là trắc thí hồn lực tình huống của mình, mặt khác, coi như là chính thức đăng kí tại Vũ hồn điện, sau này mỗi tháng có thể lĩnh tiền trợ cấp. Cũng không cần tiếp tục làm công độc sinh."

Đường Tam cẩn thận thu quyển sách Đại sư cho hắn vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, bản thân Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ không biết chế tác bằng cái gì, nó cực kỳ đàn hồi, rút lại nhỏ nhất, vóc người còn nhỏ của Đường Tam đều có thể miễng cưỡng đeo ở trên eo, nhưng nếu kéo dài ra, sợ là đại hán có eo hơn bốn thước cũng đồng dạng có thể đeo lên, hơn nữa độ rộng của đai lưng thủy chung không thay đổi.

Lúc này, Đường Tam mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, bên hông lại mang đai lưng mà Đại sư cho hắn, cả người tinh khí thần cùng với lúc vừa mới tới học viện thì hoàn toàn bất đồng, cái gọi là nhân cần quần áo, mặc dù hắn không tính là anh tuấn, nhưng nhìn qua sạch sẽ cũng làm cho người ta cảm giác vài phần nhẹ nhàng khoan khoái.

"Sư phụ, vậy người hãy ngủ đi trong chốc lát, con đi. Giữa trưa con quay lại sẽ mang thức ăn cho người."

Từ phòng Đại sư ra, Đường Tam vừa nghe thấy tiếng *"keng keng"* báo hiệu kết thúc buổi học, thời gian đi học của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện cũng không dài, giữa trưa sau khi hết buổi học thì còn có thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ căng tin mới phục vụ bữa trưa.

Vừa lúc hết giờ, Đường Tam quyết định trước về túc xá cùng chúng bạn cùng phòng nói một tiếng rằng mình đã trở lại.

Nhưng là, trong khi hắn trở lại túc xá, lại kinh ngạc phát hiện, cả túc xá trống rỗng, một bóng người cũng không có, giường của mình vẫn giống như lúc mới đi, cùng giường của Tiểu Vũ ghép cùng một chỗ, ở giữa có bao y phục ngăn cách.

Sau khi hết giờ không có một người quay lại? Trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc. Xoay người đi ra khỏi túc xá, đi tới thao trường.

Những đệ tử cuối cùng đang từ bên trong giáo học lâu phía đối diện đi về hướng phía túc xá, trong khi Đường Tam đang chuẩn bị tới đi tới Vũ hồn điện tiến hành Hồn sư nhận chứng theo như lời Đại sư thì, trong mơ hồ nghe được mấy đệ tử cao niên cấp hơn so với mình tựa hồ nói tới ba chữ Công độc sinh.

Vội vàng tập trung tinh thần, thông qua nội lực lấy phương thức Thính thanh biệt vị nghe nội dung bọn hắn nói chuyện với nhau.

"Công độc sinh này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cư nhiên muốn đi gặp Tiêu lão đại sáu niên cấp để khiêu chiến. Phỏng chừng trong khi đi học ngày mai khó thấy thân ảnh của công độc sinh rồi."

"Cũng không có thể nói như vậy, công độc sinh giám khiêu chiến Tiểu phách vương của học viện chúng ta cũng có chút dựa vào, nghe nói, một đệ tử công độc sinh mới tới một niên cấp rất lợi hại. Tất cả công độc sinh đều gọi nàng là Tiểu Vũ tỷ. Sự việc lần này hình như chính là nàng chủ động khơi ra. Lần này đánh cược của bọn họ cũng rất tuyệt, nếu Tiêu lão đại thắng, sau này tất cả công độc sinh đều là sủng vật của hắn, nếu bên công độc sinh thắng, sau này Tiểu Vũ tỷ đó sẽ là Tiểu Vũ tỷ của toàn học viện chúng ta."

"Những công độc sinh này tuyệt đối là muốn chết, một tiểu nha đầu một niên cấp dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại tới như thế nào. Tiêu lão đại là một trong vài người của học viện chúng ta sáu niên cấp đệ tử đạt tới cảnh giới Hồn sư. Xem ra, sau này Tiêu lão đại lại muốn thêm một đám người hầu rồi. "

Nghe hai người cao niên cấp đệ tử đối thoại, Đường Tam trong lòng căng thẳng. Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Vũ không dài, nhưng hắn đối với tính cách của Tiểu Vũ còn có hiểu rõ nhất định, tỳ khí của tiểu nha đầu nhìn qua phấn nộm này tuyệt không giống nàng nhìn qua ôn nhu như vậy, ngược lại có điểm mạnh mẽ. Hơn nữa trước kia Vương Thánh nói qua về việc công độc sinh bị khi dễ, hắn có thể dám chắc, hai gã cao niên cấp đệ tử nói nhất định là thật.

Đường Tam cũng là một thành viên của công độc sinh, hắn tự nhiên không

thể nhìn bạn cùng túc xá của mình bị khi dễ.

"Hai vị học trưởng, xin hỏi Tiêu lão đại và công độc sinh đang ở chỗ nào?" Đường Tam nghênh đón hai gã đệ tử đang nói chuyện.

Hai gã đệ tử rõ ràng sửng sốt một chút, gã đệ tử bên trái nói: *"Làm gì vậy? Tiểu học đệ, ngươi cũng muốn đi xen một chân vào sao? Nhân thủ của Tiêu lão đại cũng đủ dùng rồi, nhìn bộ dáng của ngươi hẳn là hai, ba niên cấp, ta khuyên ngươi chính là đừng đi nữa, bị ngộ thương thì không tốt đâu."*

Từ trang phục sạch sẽ và phẩm chất chiếc đai lưng rất tốt ở bên hông của Đường Tam, hai gã đệ tử này hiển nhiên là không đoán được thân phận của hắn là công độc sinh.

"Học trưởng, ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn xem thôi." Đường Tam tự nhiên sẽ không cho thấy chính mình thuộc loại công độc sinh.

"Bọn họ hẳn là tại trong rừng cây phía sau núi của học viện quyết đấu."

Có được tin tức chuẩn xác, Đường Tam nhanh chóng chạy đi, hướng phía sau học viện mà chạy.

Cái gọi là núi phía sau của học viện cũng không tại trong Nặc Đinh học viện, mà là một tòa núi nhỏ phía bên ngoài cửa sau của học viện, Đường Tam thấy bốn bề vắng lặng, lập tức triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung hướng trên núi chạy như điên.

Trong rừng cây yên tĩnh, nhưng cũng không phải đại biểu bình tĩnh, ngược lại hào khí có vài phần kiếm bạt nỗ trương.

Ngoại trừ Đường Tam thì tất cả công độc sinh đều đứng ở sau lưng Tiểu Vũ, phía đối diện bọn họ, là đội ngũ do tổng cộng hơn hai mươi cao niên cấp đệ tử tạo thành.

Người cầm đầu, thân mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thân hình cao lớn, mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ, nhưng đã có điểm bộ dáng của người lớn. Nhìn qua, hắn ít nhất phải cao hơn so với Tiểu Vũ nửa thân,

trông cũng tính là anh tuấn. Chỉ là vẻ kinh miệt và coi thường ở trên mặt đã phá hủy sự hài hòa.

"Tiểu nha đầu, bây giờ ngươi hối hận còn kịp. Đương nhiên, ta cũng không ngại thêm một con thỏ làm sủng vật. Vũ hồn của ngươi là thỏ, không sai chứ?"

Đường Tam có phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công, tốc độ tu luyện trong tương lai tất nhiên so với đại bộ phận Hồn sư thì tốt hơn nhiều. Mà theo như lời Đại sư nói, phương pháp tu luyện mà hắn nghiên cứu, hắn là cùng loại vận hành lộ tuyến với tu luyện nội lực. Có thể nghiên cứu tới bước này, Đại sư đã phải cố gắng biết bao nhiêu? Phải biết rằng, Huyền Thiên Công chính là kinh nghiệm của vô số Đường môn tiền bối toàn tâm toàn ý mà đạt được. Mà Đại sư lại chỉ có một người.

"Mặt khác, bây giờ ngươi đi tới Vũ hồn điện của Nặc Đinh thành đi. Trên đường tùy tiện hỏi là có thể tìm được vị trí của Vũ hồn điện, nó nằm ở khu vực trung tâm thành, ngươi tới nơi đó tiến hành một chút Hồn sư giám định, một là trắc thí hồn lực tình huống của mình, mặt khác, coi như là chính thức đăng kí tại Vũ hồn điện, sau này mỗi tháng có thể lĩnh tiền trợ cấp. Cũng không cần tiếp tục làm công độc sinh."

Đường Tam cẩn thận thu quyển sách Đại sư cho hắn vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, bản thân Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ không biết chế tác bằng cái gì, nó cực kỳ đàn hồi, rút lại nhỏ nhất, vóc người còn nhỏ của Đường Tam đều có thể miễng cưỡng đeo ở trên eo, nhưng nếu kéo dài ra, sợ là đại hán có eo hơn bốn thước cũng đồng dạng có thể đeo lên, hơn nữa độ rộng của đai lưng thủy chung không thay đổi.

Lúc này, Đường Tam mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, bên hông lại mang đai lưng mà Đại sư cho hắn, cả người tinh khí thần cùng với lúc vừa mới tới học viện thì hoàn toàn bất đồng, cái gọi là nhân cần quần áo, mặc dù hắn không tính là anh tuấn, nhưng nhìn qua sạch sẽ cũng làm cho người ta cảm giác vài phần nhẹ nhàng khoan khoái.

"Sư phụ, vậy người hãy ngủ đi trong chốc lát, con đi. Giữa trưa con quay lại sẽ mang thức ăn cho người."

Từ phòng Đại sư ra, Đường Tam vừa nghe thấy tiếng *"keng keng"* báo hiệu kết thúc buổi học, thời gian đi học của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện cũng không dài, giữa trưa sau khi hết buổi học thì còn có thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ căng tin mới phục vụ bữa trưa.

Vừa lúc hết giờ, Đường Tam quyết định trước về túc xá cùng chúng bạn cùng phòng nói một tiếng rằng mình đã trở lại.

Nhưng là, trong khi hắn trở lại túc xá, lại kinh ngạc phát hiện, cả túc xá trống rỗng, một bóng người cũng không có, giường của mình vẫn giống như lúc mới đi, cùng giường của Tiểu Vũ ghép cùng một chỗ, ở giữa có bao y phục ngăn cách.

Sau khi hết giờ không có một người quay lại? Trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc. Xoay người đi ra khỏi túc xá, đi tới thao trường.

Những đệ tử cuối cùng đang từ bên trong giáo học lâu phía đối diện đi về hướng phía túc xá, trong khi Đường Tam đang chuẩn bị tới đi tới Vũ hồn điện tiến hành Hồn sư nhận chứng theo như lời Đại sư thì, trong mơ hồ nghe được mấy đệ tử cao niên cấp hơn so với mình tựa hồ nói tới ba chữ Công độc sinh.

Vội vàng tập trung tinh thần, thông qua nội lực lấy phương thức Thính thanh biệt vị nghe nội dung bọn hắn nói chuyện với nhau.

"Công độc sinh này thật sự là không biết tự lượng sức mình, cư nhiên muốn đi gặp Tiêu lão đại sáu niên cấp để khiêu chiến. Phỏng chừng trong khi đi học ngày mai khó thấy thân ảnh của công độc sinh rồi."

"Cũng không có thể nói như vậy, công độc sinh giám khiêu chiến Tiểu phách vương của học viện chúng ta cũng có chút dựa vào, nghe nói, một đệ tử công độc sinh mới tới một niên cấp rất lợi hại. Tất cả công độc sinh đều gọi nàng là Tiểu Vũ tỷ. Sự việc lần này hình như chính là nàng chủ động khơi ra. Lần này đánh cược của bọn họ cũng rất tuyệt, nếu Tiêu lão đại thắng, sau này tất cả công độc sinh đều là sủng vật của hắn, nếu bên công độc sinh thắng, sau này Tiểu Vũ tỷ đó sẽ là Tiểu Vũ tỷ của toàn học viện chúng ta."

"Những công độc sinh này tuyệt đối là muốn chết, một tiểu nha đầu một niên cấp dù có lợi hại đi nữa thì có thể lợi hại tới như thế nào. Tiêu lão đại là một trong vài người của học viện chúng ta sáu niên cấp đệ tử đạt tới cảnh giới Hồn sư. Xem ra, sau này Tiêu lão đại lại muốn thêm một đám người hầu rồi. "

Nghe hai người cao niên cấp đệ tử đối thoại, Đường Tam trong lòng căng thẳng. Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Vũ không dài, nhưng hắn đối với tính cách của Tiểu Vũ còn có hiểu rõ nhất định, tỳ khí của tiểu nha đầu nhìn qua phấn nộm này tuyệt không giống nàng nhìn qua ôn nhu như vậy, ngược lại có điểm mạnh mẽ. Hơn nữa trước kia Vương Thánh nói qua về việc công độc sinh bị khi dễ, hắn có thể dám chắc, hai gã cao niên cấp đệ tử nói nhất định là thật.

Đường Tam cũng là một thành viên của công độc sinh, hắn tự nhiên không thể nhìn bạn cùng túc xá của mình bị khi dễ.

"Hai vị học trưởng, xin hỏi Tiêu lão đại và công độc sinh đang ở chỗ nào?" Đường Tam nghênh đón hai gã đệ tử đang nói chuyện.

Hai gã đệ tử rõ ràng sửng sốt một chút, gã đệ tử bên trái nói: *"Làm gì vậy? Tiểu học đệ, ngươi cũng muốn đi xen một chân vào sao? Nhân thủ của Tiêu lão đại cũng đủ dùng rồi, nhìn bộ dáng của ngươi hắn là hai, ba niên cấp, ta khuyên ngươi chính là đừng đi nữa, bị ngộ thương thì không tốt đâu."*

Từ trang phục sạch sẽ và phẩm chất chiếc đai lưng rất tốt ở bên hông của Đường Tam, hai gã đệ tử này hiển nhiên là không đoán được thân phận của hắn là công độc sinh.

"Học trưởng, ta chỉ là muốn đứng ở xa xa nhìn xem thôi." Đường Tam tự nhiên sẽ không cho thấy chính mình thuộc loại công độc sinh.

"Bọn họ hắn là tại trong rừng cây phía sau núi của học viện quyết đấu."

Có được tin tức chuẩn xác, Đường Tam nhanh chóng chạy đi, hướng phía sau học viện mà chạy.

Cái gọi là núi phía sau của học viện cũng không tại trong Nặc Đinh học viện, mà là một tòa núi nhỏ phía bên ngoài cửa sau của học viện, Đường Tam thấy bốn bề vắng lặng, lập tức triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung hướng trên núi chạy như điên.

Trong rừng cây yên tĩnh, nhưng cũng không phải đại biểu bình tĩnh, ngược lại hào khí có vài phần kiếm bạt nỗ trương.

Ngoại trừ Đường Tam thì tất cả công độc sinh đều đứng ở sau lưng Tiểu Vũ, phía đối diện bọn họ, là đội ngũ do tổng cộng hơn hai mươi cao niên cấp đệ tử tạo thành.

Người cầm đầu, thân mặc giáo phục của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thân hình cao lớn, mặc dù vẻ mặt vẫn ngây thơ, nhưng đã có điểm bộ dáng của người lớn. Nhìn qua, hắn ít nhất phải cao hơn so với Tiểu Vũ nửa thân, trông cũng tính là anh tuấn. Chỉ là vẻ kinh miệt và coi thường ở trên mặt đã phá hủy sự hài hòa.

"Tiểu nha đầu, bây giờ ngươi hối hận còn kịp. Đương nhiên, ta cũng không ngại thêm một con thỏ làm sủng vật. Vũ hồn của ngươi là thỏ, không sai chứ?"

------oOo------

Chương 42: Đệ Nhất Hồn Hoàn Kỹ Năng (p3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên vẻ mặt Tiểu Vũ một điểm cũng không thua đối phương, đồng dạng là vẻ mặt khinh thường, chỉ là vẻ khinh thường này của nàng phối hợp với vẻ mặt phấn nộm nhìn như thế nào đều có bộ dáng đáng yêu, chỉ tay vào đối phương nói: *"Tiêu lão đại, ngươi sợ? Sợ rồi thì sau này tựu làm tiểu đệ của ta."*

"Ha ha." Tiêu lão đại cười lớn một tiếng làm ra vẻ tiêu sái: *"Ta sẽ sợ? Ta nói, tên Vương Thánh kia, đầu óc công độc sinh các ngươi có phải là đều bị nước*

vào rồi hay không, cũng kiếm ra một tiểu nha đầu như vậy hướng ta khiêu chiến. Thật sự là buồn cười. Tiểu nha đầu, ngươi cũng không nghe xem Tiêu lão đại ta là ai. Tại trong Nặc Đinh thành này, cho dù ta hoành tẩu cũng không ai dám ngăn trở, càng không cần phải nói tại trong học viện này."

Tiểu Vũ rõ ràng đã có chút không nhịn được: *"Ít nói nhảm, bắt đầu đi. Ngươi nói, như thế nào đánh."*

Tiêu lão đại nhãn châu vừa chuyển, thần sắc toát ra vài phần xấu xa: *"Yên tâm, ta cũng không khi dễ các ngươi. Nơi này các ngươi không phải là có mười người sao, chúng ta đây cũng chỉ xuất mười người. Luân lưu xuất tràng, người xuất tràng chỉ cần thắng, có thể giao thủ cùng đối thủ kế tiếp. Cho tới khi tất cả mọi người của một phương bị đánh bại."*

Có thể lên làm lão đại trong các đệ tử, Tiêu lão đại này không có thể là người hấp tấp, vội vàng như vậy, trái ngược, hắn rất thông minh. Mặc dù từ ngoài nhìn vào, Tiểu Vũ tựa hồ không có uy hiếp gì. Nhưng Tiêu lão đại này đấu với Vương Thánh cũng không phải ngày một ngày hai, hắn đối với tính cách của Vương Thánh chính là vẫn hiểu rất rõ, nếu tiểu nha đầu trước mắt này không có vài phần bản lãnh, Vương Thánh sao có thể thừa nhận nàng làm đại biểu của công độc sinh.

Cho dù nha đầu kia mạnh thì thế nào? Toàn bộ bên mình đều là cao niên cấp đệ tử, hơn nữa thực lực đều không kém, công độc sinh bên kia chỉ có mình Vương Thánh coi như có vài phần bản lãnh, thêm cả tiểu nha đầu này thì nhiều nhất cũng chỉ là hai người mà thôi. Để cho thủ hạ của mình mang bọn họ toàn bộ đánh tan, thậm chí không cần mình ra tay, tràng chiến đấu này đã giành thắng lợi rồi. Nhìn qua phương thức quyết đấu công bằng, thật sự công bằng sao?

Vương Thánh tự nhiên cũng nhìn ra tính toán của Tiêu lão đại, nhưng không đợi hắn mở miệng, Tiểu Vũ đã nói một cách sảng khoái: *"Được, quyết định như vậy đi, người thứ nhất của các ngươi là ai, đến."*

Lúc này, Vương Thánh có muốn ngăn cản Tiểu Vũ đáp ứng cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Tiêu lão đại hướng những thủ hạ đứng sau lưng bĩu bĩu môi, một cao niên cấp đệ tử thân hình cao lớn lập tức đi ra.

Vương Thánh căn răng: *"Tiểu vũ tỷ, để cho ta lên trước đi."* Cao niên cấp đệ tử của bên đối phương này hắn tự nhiên là nhận ra, người này và hắn đồng ban, Vương Thánh từng cùng hắn đấu qua nhiều lần, kết quả của mỗi lần đều rất thê thảm. Vũ hồn của người đệ tử này là một cây côn. Nhưng không có thể như cây côn đơn giản vậy.

Tiểu Vũ rất có bộ dáng của đại tỷ đứng đầu, gật gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu cầu Vương Thánh.

Vương Thánh hít sâu một hơi, đi tới song phương trận tiền: *"Liễu Long, đến đây đi."*

Màu vàng quang mang trên tay Liễu Long tỏa ra, một cây trường côn dài hơn hai thước trong nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay: *"Kẻ bại tướng dưới tay ta, hôm nay ta không đánh cho ngươi nằm vài ngày, ta sẽ không mang họ Liễu."*

Vương Thánh còn không có trả lời, Tiểu Vũ ở sau lưng đã cười nói: *"Vậy nếu ngươi thua, sau này gọi là "*Tàn Hoa Bại Liễu*" là được."*

Thần sắc trên mặt Liễu Long phát lạnh, cũng không lên tiếng, rất nhanh tiến lên phía trước một bước, trường côn trong tay giơ lên đỉnh đầu, trực hướng Vương Thánh nện xuống.

Trên người Vương Thánh đồng dạng nổi lên quang mang của hồn lực, một tiếng hổ gầm, không tránh không né, hai tay hợp lại phía trên, nghênh đón trường côn của đối phương.

"Phanh" một tiếng muộn hưởng, Vương Thánh kêu lên một tiếng đau đớn, nhất thời lui về phía sau hai bước, hai tay tràn ngập hồn lực chợt phản ngược về, hai tay chụp vào trường côn của đối thủ, mặc dù có hồn lực bảo vệ, nhưng chỉ mới tiếp xúc sơ sơ, trên cánh tay của hắn đã bị trường côn của đối phương đập vào tạo thành một vết máu. Ứ thương là khó tránh khỏi.

Liễu Long bĩu môi: *"Trí nhớ của ngươi vẫn là chưa phát triển. Cái này của ta chính là vũ hồn."*

Quang mang chợt lóe, trường côn bị Vương Thánh nắm được đột nhiên biến mất, ngay sau đó trường côn lại hiện ra phía trước, vừa lúc xuyên qua cánh tay của Vương Thánh, một lát tựu đánh trên ngực hắn. Đưa thân thể của hắn ném về phía sau.

Ý chí chiến đấu của Vương Thánh là không có gì phải nghi ngờ, lực lượng của hắn cũng rõ ràng mạnh hơn đối thủ, nhưng điểm bất lợi chính là tại hắn không có cách nào có thể có hồn hoàn của chính mình, không cách nào tiến hành vũ hồn phụ thể, mặc dù dưới sự trợ giúp của hồn lực thì lực lượng tăng nhiều, nhưng nhanh nhẹn không đủ. Gặp phải loại đối thủ sử dụng trường côn này, bị đối thủ lợi dụng đặc tính *"nhất thốn trường nhất thốn cường"*, bị đánh mà không có lực hoàn thủ.

Nhất thốn trường nhất thốn cường: Dài một tấc mạnh một tấc.

Bắn thân lên, tiếng hổ gầm lại vang lên, nhưng là rất nhanh, thân thể hắn đã lại bị trường côn ném đi ra ngoài.

Bất quá, Vương Thánh coi như là da thịt dầy, bình thường đánh nhau cũng nhiều, chịu đòn so với đệ tử bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù hoàn toàn ở vào hạ phong, nhưng đối thủ muốn hắn mất đi năng lực chiến đấu cũng không phải việc đơn giản. Trước khi Tiểu Vũ và Đường Tam tới Nặc Đinh học viện, tất cả công độc sinh chính là dựa vào một mình hắn bảo vệ. Không có điểm bản lãnh, sớm bị người khi dễ chết rồi.

"Vương Thánh vẫn còn quá xúc động, chính diện đối kháng, hắn vô pháp lại gần người, mà chỉ có gần người, hắn mới có thể chiến thắng đối thủ."

Khi Tiểu Vũ đang nhìn đến cau mày lại thì một thanh âm nhỏ đột nhiên vang lên bên tai nàng, nghêng đầu nhìn lại, đôi mắt to xinh đẹp không khỏi toát ra quang mang kinh hãi: *"Tiểu Tam, ngươi đã trở lại."*

Đi tới bên người Tiểu Vũ đúng là Đường Tam, chạy nhanh qua núi phía sau học viện, hắn tựu nhìn thấy cảnh tượng trong rừng cây, lập tức không lên

tiếng, lặng yên đi tới bên người Tiểu Vũ, vóc người hắn không cao, Tiêu lão đại một phương thậm chí không có chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Tiểu Vũ nhìn ra bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn: *"Làm gì? Lại muốn nói ta xúc động?"*

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: *"Công độc sinh chúng ta không thể luôn luôn bị người khi dễ, loại phương thức quyết đấu này với lão đại của các đệ tử cũng coi như là nhất lao vĩnh dật, ngươi làm đúng. Bất quá, ngươi cần phải chờ ta trở về rồi hãy hướng bọn họ đưa ra khiêu chiến. Như vậy thì cũng nắm chắc hơn một chút."*

Nhất lao vĩnh dật: Làm một lần nghỉ ngơi mãi mãi (đại ý)

------oOo------

Chương 43: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (1) (Tiểu vũ, nguyên lai ngươi thật là một con thỏ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, vừa nghĩ tới thảm dạng lần trước của mình bị hòn đá đập, nàng tựu tức giận đáp lại: *"Chờ cái gì mà chờ, ai biết ngươi khi nào thì quay lại. Người ta đều đã khi dễ đến cửa rồi. Cái tên Tiêu lão đại vương bát đản kia nói để cho ta làm sủng vật thỏ của hắn, ta còn có thể nhẫn thì ta tựu không gọi Tiểu Vũ."*

Đường Tam nhíu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi mà đã có loại ý nghĩ xấu xa này, xem ra, thật sự phải giáo huấn bọn họ một chút, để cho bọn họ biết công độc sinh không phải dễ khi dễ.

Nghĩ vậy, ngón tay hắn sờ vào bên hông, ánh mắt chuyển hướng lên chiến trường.

Lúc này, trên người Vương Thánh đã nhiều chỗ tím xanh, trong tiếng hổ gầm không ngừng, hồn lực của hắn càng ngày càng yếu, mà đối thủ của hắn nhưng lại không có bị hắn đánh trúng một chút, bộ dáng mèo vờn chuột.

Phương thức công kích của Vương Thánh chính là quá đơn giản, thừa dịp hồn lực chưa tiêu hao hết, hắn phát động thế công lần cuối cùng, đến gần hai bước, lại hướng Liễu Long chạy tới, lần này hắn đã hạ quyết tâm, cho dù bị đối phương đánh cho thảm hơn nữa, nói thế nào thì nói cũng muốn cấp cho đối thủ lưu lại một điểm gì đó.

Liễu long và Vương Thánh đánh nhau cũng không phải một ngày hai ngày, tự nhiên sẽ nhìn ra mục đích của hắn, mắt thấy Vương Thánh đánh tới, thần sắc trên mặt cũng trở lên ngưng trọng, trường côn trong tay huy vũ, liên tiếp ba côn phân biệt đập vào đầu và hai vai của Vương Thánh, chỉ cần mang tên Vương Thánh cường nỗ chi mạt này đánh lui, hắn tựu không có khả năng phát động lại một lần công kích như vậy nữa.

Cường nỗ chi mạt: Cung mạnh hết sức

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên trong lúc đó, Liễu Long cảm thấy hai tay cầm côn của mình phảng phất như bị muỗi đốt một cái, công kích nhất thời xuất thủ chậm một nhịp.

Công kích của hắn vốn đã tính toán tốt, lúc này vừa chậm, lập tức lộ ra sở hở. Côn đầu tiên mặc dù nện ở trên đầu Vương Thánh, nhưng Vương Thánh lại ngạnh kháng xông lên, làm hai côn sau của hắn đều rơi vào khoảng không.

Bị một gã Chiến hồn sư sở hữu thú vũ hồn gần người, đối với Khí hồn sư sử dụng binh khí dài mà nói, nó tuyệt đối là đả kích trí mạng. Sợ là thực lực của Liễu Long cao hơn Vương Thánh một bậc, kết quả là vẫn như trước.

"Phanh", một hổ trảo của Vương Thánh phách lên trên đầu Liễu Long, đưa cả người hắn bay đi, ngay sau đó thân thể vừa lộn, chân phải tiếp lên, cuối

cùng trọng trọng đập trên lưng Liễu Long, đưa hắn đập mạnh trên mặt đất.

Liễu Long khôn có năng lực chịu đòn tốt như Vương Thánh, hồn lực của hắn đều trên trường côn, lực phòng ngự của bản thân cũng không xuất sắc, hai đòn công kích này của Vương Thánh lại là dùng hết sức, khi Liễu Long đập mạnh trên mặt đất thì lập tức bị va đập làm ngất đi.

Vương Thánh ngửa mặt lên trời rống giận một cách hưng phấn, phảng phất phải đem oán khí trong lòng mấy năm đều hô xuất ra.

Tiêu lão đại vốn đang nhàn nhã nhìn Liễu Long trêu đùa Vương Thánh, tình thế trên tràng diện đôt nhiên nghịch chuyển, nhất thời làm hắn chấn động.

Phải biết rằng, Liễu Long trong số thủ hạ của hắn, thực lực cũng là bài danh trong ba vị trí đầu. Nếu không phải hắn đã có hồn hoàn đầu tiên của bản thân, cũng không có thể cam đoan là có thể thắng được Liễu Long.

Tiểu Vũ nói một cách trêu chọc: *"Tàn Hoa Bại Liễu cũng quả nhiên là tàn hoa bại liễu, thực sự là không chịu nổi một kích. Tiêu lão đại, ngươi nói thế nào?"*

Tiêu lão đại vung tay lên, để mấy thủ hạ mang Liễu Long xuống khẩn cấp cứu trị, bọn họ chỉ là đệ tử của sơ cấp Hồn sư học viện, bằng vào điểm này hồn lực còn chưa mất được nhân mạng.

"Trận đầu tính chúng ta thua. Lăng Phong, ngươi lên."

Người thứ hai bị Tiêu lão đại phái xuất chính là một gã cao niên cấp đệ tử có vóc người nhỏ cao, mũi nhỏ, mắt nhỏ, vóc người cao gầy một chút cũng không nhìn ra hắn đã mười hai tuổi. Ngược lại, giống như cùng lứa tuổi với bọnTiểu Vũ và Đường Tam.

"Gọi Vương Thánh quay lại đi. Ta lên." Đường Tam thấp giọng nói bên tai Tiểu Vũ.

Ánh mắt của Tiểu Vũ cũng rất tốt, hắn tự nhiên nhìn ra được người thứ hai xuất tràng của đối phương chính là một một mẫn tiệp hình Hồn sĩ, vừa lúc

khắc chế Vương Thánh. Lúc trước hồn lực của Vương Thánh lại tiêu hao quá lớn, tất bại không thể nghi ngờ.

"Vương Thánh, ngươi quay lại đi. Tràng này để cho Tiểu Tam lên. Ngươi có thể nghỉ ngơi rồi."

Lúc này Vương Thánh còn chưa từ trong hưng phấn của sự chiến thắng Liễu Long hoàn toàn khôi phục lại, nghe được thanh âm của Tiểu Vũ mới phát hiện Đường Tam không biết lúc nào đã trở lại. Chính mình biết tình huống của bạn thân, mặc dù chiến thắng được Liễu Long, nhưng hắn quả thật không còn lực để tái chiến nữa. Hắn nào biết đâu rằng, nếu không phải Đường Tam lặng lẽ bắn ra ba hòn đá nhỏ, hạn chế công kích của Liễu Long, hắn như thế nào có thể thu được thắng lợi lúc trước.

"Ngươi là công độc sinh?" Lăng Phong nhìn Đường Tam, trong mắt toát ra thần sắc do dự.

Đường Tam chỉ là hướng hắn gật gật đầu: *"Mời ra tay đi."*

Mặc dù vóc người Lăng Phong nhỏ gầy, nhưng cũng cao hơn so với một niên cấp Đường Tam một chút, đây là quyết đấu có quan hệ đến ai có thể trở thành đệ tử lão đại, hắn cũng không hề suy nghĩ nhiều, sau khi lại nhìn thoáng qua đai lưng của Đường Tam, phóng người lên, tại không trung xoay người một cách linh xảo, hai tay mở ra, cũng lướt đi được hai thước, hướng đỉnh đầu của Đường Tam mà đánh tới.

Thú vũ hồn, Đường Tam liếc mắt một cái tựu nhìn ra vũ hồn của đối thủ là cái gì. Đại sư dạy mấy ngày nay không thể uổng phí như vậy. Tên đệ tử Lăng Phong này là một gã Mẫn tiệp hình Chiến hồn sư. Thú vũ hồn của hắn hắn là phi hành thú. Từ ngoại mạo không cương mãnh và công kích phương thức của hắn mà xem, hắn là không phải ưng. Vậy, vũ hồn chính là một loại yến, quạ đen.

Mắt nhìn đối phương hướng mình đánh tới, Đường Tam nhưng vẫn không nhúc nhích, phảng phất như đối phương căn bản là không tồn tại.

Tốc độ của Lăng Phong rất nhanh, trong sáu niên cấp đệ tử, được tôn là

người có tốc độ nhanh nhất, là tử đảng của Tiêu lão đại, hơn nữa thân hình của hắn phi thường linh xảo, mắt nhìn sắp đi tới trước mặt Đường Tam, đột nhiên trong lúc đó, thân thể hắn cũng lại chuyển hướng, hai tay rung lên mạnh mẽ thay đổi phương hướng, đi tới phía sau lưng của Đường Tam, hai tay đồng thời huy động, hướng hai bên cổ Đường Tam bổ tới.

Tới khi Lăng Phong bay qua trên đỉnh đầu mình, Đường Tam đều cũng không có động, đối mặt với đối thủ mà không biết năng lực, dĩ bất biến ứng vạn biến, là lựa chọn tốt nhất.

------oOo------

Chương 44: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Nếu như là trước khi thu được hồn hoàn đầu tiên, có lẽ Đường Tam sẽ không làm ra việc sai lớn như vậy, nhưng từ sau khi đạt được hồn hoàn đàu tiên, tốc độc của hắn, lực lượng, phản ứng, năng lực các phương diện đều tăng vọt về chất, cảm giác và các loại phản ứng chính là thứ Đường môn đệ tử nhạy cảm nhất, tốc độ cũng là một trong những ưu thế, so tốc độ, hắn sẽ sợ ai chứ?

Lăng Phong tại không trung biến hóa thân hình, muốn chính là một cái tính bất ngờ, mắt thấy Đường Tam bất quá là một, hai niên cấp đệ tử, trong lòng hắn cũng có một chút xem thường, chuẩn bị nhất kích chế thắng, trực tiếp bức bách Tiểu Vũ ra tay.

Nhưng là, khi hai tay hắn vừa hợp, trong khi sắp tập trung trên cổ Đường Tam, Đường Tam đã động.

Một cái Phượng điểm đầu, vửa lúc tránh được hai tay của Lăng Phong, theo thân trên hạ xuống, chân phải của Đường Tam như bị gãy, mạnh mẽ hướng sau lưng đá ra, trong cả quá trình, căn bản hắn không có quay đầu lại nhìn.

Tĩnh như xử nữ, động như thoát thỏ, Đường Tam mang điểm này diễn dịch tới cảnh giới hoàn mỹ, tốc độ trong nháy mắt bộc phát, ngay cả mọi người của song phương đang xem cuộc chiến cũng không có mấy người có thể nhìn rõ ràng.

Gót chân của Đường Tam tiếp xúc với cằm của Lăng Phong, Lăng Phong tại không trung làm ra chuyển động thứ ba, nhưng lại là liên tục lộn ngược ra sau.

"Phanh" một tiếng, nặng nề ném ra mấy thước phía ngoài, theo bước Liễu Long, trực tiếp hôn mê. Cằm của hắn đã bị Đường Tam đá làm sai quai hàm. Đây vẫn là dưới tình huống Đường Tam không thúc dục nội lực, nếu không với một cước này ít nhất có thể đưa cằm của hắn đá vỡ.

Như ý đảo chiết đan chi thối*, một loại thối pháp cơ bản trong võ thuật, phối hợp với cảm giác nhạy cảm của Đường Tam, ngay trong nháy mắt đạt tới hiệu quả miểu sát đối phương.

*: Đại ý là: gập người đá 1 chân ra sau.

Các cao niên cấp đệ tử của một phương Tiêu lão đại cơ hồ đồng thời mở to hai mắt ra nhìn, bọ họ căn bản không thể tin hết thảy phát sinh trước mắt là sự thật.

Lăng Phong tại trong đám bọn họ, thực lực chỉ dưới Tiêu lão đại, nhưng đối mặt với đệ tử nhìn qua chỉ một, hai niên cấp, lại bị một kích làm hôn mê, thậm chí ngay cả công kích mà mình am hiểu nhất cũng chưa kịp phát ra.

Tiêu lão đại thì thào nói: *"Mẹ nó, chẳng lẽ trời thay đổi rồi, nhỏ như thế mà cũng lợi hại như vậy?"*

Cho tới sau khi nghe thấy thanh âm Lăng Phong rơi xuống đất, chân phải Đường Tam ở phía sau mới chậm rãi thu hồi, lạnh nhạt nói: *"Kế tiếp."*

Tiêu lão đại kinh hãi, công độc sinh bên này, Tiểu Vũ cũng đồng dạng kinh ngạc, nàng cùng Đường Tam giao thủ không chỉ một lần, lúc này lại nhìn hắn

ra tay, rõ ràng phát hiện Đường Tam có tiến bộ không nhỏ, hơn nữa, nàng hoàn phát hiện, Đường Tam tiến vào trạng thái chiến đấu và bình thường rất khác nhau. Đường Tam bình thường nhìn qua chỉ là một tiểu hài tử ôn hòa, nhưng vừa đến chiến đấu, hắn ra tay lại trở nên cực kỳ sắc bén.

Vương Thánh bất chấp đau đớn trên người, mắt nhìn Lăng Phong bị Đường Tam một cước đá bay, nhất thời cười ha hả nhìn có chút hả hê: *"Thế nào, Tiêu lão đại, phục hay không phục, Đường Tam của chúng ta ngay cả hồn lực đều không dùng. Ta xem các ngươi hay là nhận thua đi. Giảm chút đau khổ về da thịt."*

Tiêu lão đại âm trầm nghiêm mặt đi ra, liên tục bại hai tràng, hắn đã không thể không xuất tràng, hắn tự hỏi từ trong ra ngoài phương bên mình, ngoại trừ mình, cũng không có ai lại mạnh hơn so với Lăng Phong, nếu sĩ khí suy nhược không thể kịp thời vãn hồi, các trận quyết đấu còn lại cũng không cần đánh nữa. Chỉ có với thủ đoạn sắc bén đánh bại tiểu tử trước mắt này, lại mang Tiểu Vũ đánh bại, mới có thể vãn hồi mặt mũi.

Tiêu lão đại lạnh lùng nhìn Đường Tam, lúc này sự khinh miệt và coi thường trên mặt hắn đã biến mất, thay thế chính là vẻ ngưng trọng.

"Tiêu Trần Vũ, sáu niên cấp đệ tử, vũ hồn, Lang. Mười một bậc một hoàn Chiến hồn sư."

Thông báo vũ hồn và cấp bậc của mình, là một loại biểu trưng tôn trọng đối với đối thủ.

Vừa nói, một tầng thanh quang từ trên người Tiểu Trần Vũ xông ra, trong khi thanh quang lóe ra, cơ nhục của thân thể hắn bắt đầu bành trướng, hai mắt dần dần biến thành màu xanh nhạt, hai tay chậm rãi đưa lên, móng tay trở lên sắc bén. Một vòng hồn hoàn màu trắng từ dưới chân mọc lên, đúng là bộ dáng của vũ hồn phụ thể.

Tiêu Trần Vũ là lão đại của các đệ tử, lúc này đã biểu hiện ra chỗ thông minh của hắn. Vũ hồn của hắn là gì, trong cả Nặc Đinh học viện cũng không có mấy người không biết, nhưng Đường Tam phía đối diện hắn thì không giống vậy, đối với hắn mà nói, vũ hồn của Đường Tam đến bây giờ vẫn còn bí ẩn.

Trước báo xuất vũ hồn của mình, vì chính là tại trước khi động thủ biết được vũ hồn của Đường Tam là cái gì. Như vậy cũng có một chút để có thể chuẩn bị.

Quy củ báo vũ hồn này Đường Tam đã nghe đại sư nói qua, trừ phi đối với đối thủ khinh thường, không sợ đối phương trở thành tử địch vĩnh viễn, trong khi tại đối thủ báo xuất vũ hồn, bình thường cũng phải báo xuất vũ hồn của mình, tỏ vẻ tôn trọng lẫn nhau, luận bàn kỹ nghệ.

"Đường Tam, một niên cấp công độc sinh, vũ hồn, Lam ngân thảo. Mười một bậc một hoàn Khí hồn sư."

Khi Đường Tam báo xuất vũ hồn của mình là Lam ngan thảo thì, các cao niên cấp đệ tử sau lưng Tiêu Trần Vũ cơ hồ đồng thời hống lên cười to, vẻ khẩn trương trên mặt ngay lập tức biến mất. Thậm chí không có nghe Đường Tam báo xuất cấp bậc phía sau.

Lam ngân thảo là phế vũ hồn, đây sớm đã được cả đại lục công nhận, sợ là thực lực bản thân Đường Tam không kém, nhưng chênh lệch của vũ hồn cũng làm bọn hắn căn bản không cần tái lo lắng cho Tiêu lão đại, người mà cao hơn một tầng thứ.

"Ngươi vừa rồi nói, ngươi bao nhiêu cấp?" Tiêu Trần Vũ sẽ không đại ý giống những thủ hạ của hắn, bởi vì sau lưng ồn ào làm hắn không có nghe rõ ràng Đường Tam báo xuất cấp bậc.

"Mười một bậc, một hoàn Khí hồn sư." Vừa nói, bạch quang nhàn nhạt từ trên người Đường Tam sáng lên, tay phải giơ lên, Lam ngân thảo yên lặng sinh trưởng ra từ lòng bàn tay, theo tay phải hắn huy xuất, Lam ngân thảo tại dưới chân phiêu tán. Một vòng màu vàng hồn hoàn sáng ngời từ dưới chân Đường Tam mọc lên, xoay quanh thân thể hắn từ dưới lên trên một cách nhịp nhàng.

Sự xuất hiện của màu vàng hồn hoàn giống như là kéo mạnh miệng của những cao niên cấp đệ tử này, cười lớn lập tức tĩnh lại, có mấy người thậm chí còn há hốc mồm, nhìn Đường Tam tựa giống như là nhìn quái vật.

"Trăm năm hồn hoàn." Tiêu Trần Vũ hít một hơi khí lạnh.

------oOo------

Chương 45: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá Thỏ Tử (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hondabenle

Biên dịch: anhdendem

Kể từ chương này, các tên gọi thay đổi một chút:

*Mười năm hồn hoàn => Thập niên hồn hoàn

*Trăm năm hồn hoàn => Bách niên hồn hoàn

các từ này tương đối đơn giản nên mình nghĩ mọi người ai cũng hiểu mà không cần dịch ra, để thế vẫn hay hơn.

Màu trắng, đại biểu thập niên hồn hoàn, màu vàng chính là đại biểu bách niên hồn hoàn. Chênh lệch một cấp bậc hồn hoàn, dưới điều kiện hồn lực hai bên cùng cấp bậc, có tác dụng đóng vai trò quyết định.

Này… Điều này sao có thể, hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Tam, điều này có thể nói là lật đổ nhận thức của đệ tử đối với vũ hồn. Nhất niên cấp, đại biểu chỉ có sáu bảy tuổi, nhất niên cấp mà tu luyện được hồn sư cảnh giới, điều này ngay cả trong lịch sử của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện cũng chưa từng có. Càng huống chi, vũ hồn của hắn vốn được xưng là phế vũ hồn Lam Ngân thảo.

"Lão Đại, phế hắn đi, bất quá chỉ là Lam Ngân thảo, hồn hoàn lợi hại một chút thì có ích gì." Một gã đệ tử cao niên cấp nhịn không được nói.

"Ngu xuẩn, câm miệng." Tiêu Trần Vũ hét lớn một tiếng, cắt ngang lời tên thủ hạ.

Bất quá là một cái Lam Ngân thảo? Tiêu Trần Vũ trong lòng nghĩ tuyệt không đơn giản như vậy. Lam Ngân thảo đúng là phế vũ hồn, nhưng Lam Ngân thảo tới cảnh giới hồn sư thì có điểm không giống vậy. Hơn nữa trên người hắn vẫn còn một cái bách niên hồn hoàn, cái này căn bản không phải là hắn có khả năng đạt được. Đã có người giúp hắn thu được một cái bách niên hồn hoàn, hơn nữa trợ giúp hắn tu luyện tới cảnh giới hồn sư, vậy, tiểu tử nhất niên cấp này sau lưng có thế lực lớn bao nhiêu đây?

Cha Tiêu Trần Vũ chính là thành chủ Nặc Đinh thành, nếu không hắn cũng sẽ không tại học viện kiêu ngạo như vậy, ngay cả các sư phụ cũng rất ít quản đến hắn. Từ nhỏ nhìn đủ loại hành vi của cha trong quan trường, hắn ít nhiều cũng dính vài phần hơi thở của quan trường, cho nên đầu tiên là nghĩ tới xuất thân của Đường Tam. Cha hắn đã từng *"ngàn đinh ninh, vạn dặn dò"* trên thế giới này, có vài người thuộc đại gia tộc tuyệt đối không được đắc tội. Bọn họ so với Hoàng thất đế quốc còn kinh khủng hơn. Hoàng thất đế quốc còn cố kị chuyện mặt mũi, nhưng đại gia tộc căn bản không cần. Chọc giận bọn họ, chính là mang lại tai ương chết người.

"Ngươi thật là công độc sinh?" Tiêu Trần Vũ nhịn không được hỏi.

Đường Tam nhàn nhạt gật gật đầu, sau khi mở ra hồn hoàn, cái loại cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng này làm nhiệt huyết hắn có chút sôi trào, bây giờ cũng muốn tìm một đối thủ hảo hảo giao đấu, nhìn xem sau khi biến đổi, thực lực của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ nào. *"Động thủ đi!"*

Tình hình lúc này đã tiến đến độ không đánh không được, Tiêu Trần Vũ trong lòng vẫn để mắt cảnh giác, cho dù mình chiến thắng nhất niên cấp công độc sinh trước mắt này, cũng tuyệt đối không thể thương tổn hắn.

Nếu nói Lăng Phong dựa vào linh xảo để tấn công, vậy Tiêu Trần Vũ tấn công dựa vào phác kích hay là tính nổ mạnh vô cùng bá đạo. Sau khi thu được một hồn hoàn, lực lượng của hắn căn bản không phải Vương Thánh có khả năng so sánh, sợ là vũ hồn của Vương Thánh chính là thú trung chi vương, trong tình huống vũ hồn đồng đẳng cấp cũng còn xa xa mới bằng Tiêu

Trần Vũ.

Đối mặt với sự tấn công của Tiêu Trần Vũ, Đường Tam sẽ không nhàn nhã như đối với Lăng Phong, có một hồn hoàn và không có hồn hoàn tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau. Thân thể Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ phi đến, hồn lực từ trên người phát ra đã bao phủ ba thước vuông xung quanh Đường Tam, đây tuyệt đối là tấn công bằng lực lượng, căn bản là không có kỹ xảo gì. Chính là lấy cứng đối cứng.

Cứng đối cứng sao? Vậy tới đi. Mặc dù lực lượng cũng không phải là thứ mà đệ tử Đường môn am hiểu, trong khi Đường Tam bây giờ cũng muốn thấy Huyền Thiên công của mình đến tột cùng là đạt tới trình độ gì. Lập tức vận công lên song chưởng, chậm rãi đưa ra trước ngực, nghênh tiếp lang trảo của Tiêu Trần Vũ.

Trên mặt thủ hạ của Tiêu Trần Vũ lúc này đều toát ra nụ cười thắng lợi, bách niên hồn hoàn lại như thế này, tên ngu xuẩn này dùng tay mình cùng với lang trảo của Lão Đại ngạnh đấu, vậy quả thực là muốn chết. Bọn họ chính là đã từng chứng kiến Tiêu Trần Vũ sau khi vũ hồn phụ thể bằng vào trảo lực đánh nát khối đá.

Tay của Tiêu Trần Vũ so với Đường Tam to hơn rất nhiều, trong lòng hắn kì thật đang do dự, có nên hay không dùng trảo lực của mình, hắn tin tưởng, bằng vào trảo lực của mình nhất định có thể bóp nát bàn tay của Đường Tam, tràng tỉ thí này cũng có thể kết thúc. Nếu làm như vậy, người sau lưng hắn có thể hay không…

Tốc độ tấn công là cực nhanh, không đợi Tiêu Trần Vũ suy nghĩ rõ ràng, song trảo của hắn cùng song chưởng của Đường Tam đã đồng thời chạm nhau.

Phanh một tiếng vang lên, xanh cùng trắng, lưỡng sắc quang mang đồng thời sáng bừng lên, một vòng khí kình bạo phát sản sinh ra luồng khí lưu khiến cho mọi người quan chiến xung quanh chẳng thể đứng vững.

Hai chân Đường Tam lẳng lặng đứng yên đó, thân trên Tiêu Trần Vũ nhoáng lên, bị chấn lùi về phía sau. Cơ hồ là hạ ý thức, lang trảo của Tiêu Trần Vũ đã

chụp vào tay của Đường Tam. Bại trên hồn lực của đối phương khiến hắn nảy ra kinh sợ mà quên mất cố kỵ.

Nhưng, chuyện xảy ra khiến Tiêu Trần Vũ càng thêm giật mình.

Khi lang trảo của hắn bắt trên song thủ của Đường Tam thì rõ ràng cảm giác được, hai tay Đường Tam cứng rắn như thiết, bất luận mình dùng sức như thế nào, đều không thể làm hắn thương mảy may, ngay sau đó, hai tay Đường Tam chia ra, mạnh mẽ từ trong lang trảo của hắn rút ra, trở tay lại nắm lấy cổ tay Tiêu Trần Vũ, không cho hắn bị đẩy lui như vậy, hai tay kéo về phía sau, thân hình tiến về phía trước, vai phải trực tiếp đánh lên tiểu phúc của Tiêu Trần Vũ.

Thân thể to lớn của Tiêu Trần Vũ bị va chạm trực tiếp bay thẳng lên, ném ra xa bên ngoài đủ ba thước.

Những thủ hạ của Tiêu Trần Vũ chuẩn bị kêu *"hảo"*, lại thấy lão đại của mình bay ra, lúc này đây, ánh mắt bọn họ nhìn Đường Tam hoàn toàn thay đổi. Tiểu tử này vẫn còn là người sao?

Ngọc sắc oánh nhận chậm rãi từ hai tay thối lui, thử nghiệm nội công Huyền Thiên Công của mình hắn là cao hơn mười một cấp hồn lực, Đường Tam nhàn nhạt nói: *"Ta còn có việc, không rảnh rỗi chơi cùng ngươi, cứ chấm dứt như vậy đi. Lam Ngân thảo, quấn quanh."*

Tiêu Trần Vũ mạnh mẽ bắn dậy từ trên mặt đất, va chạm với Đường Tam cũng không có dùng toàn lực, hơn nữa hắn có thú vũ hồn phụ thể, lực phòng ngự tương đối tốt, cũng không có thụ thương, vừa lúc nghe được Đường Tam nói.

Hơn mười căn Lam Ngân thảo thô to không hề báo trước từ dưới chân hắn đột nhiên dâng lên, xoắn quanh mà lên, không đợi Tiêu Trần Vũ phản ứng lại, đã gắt gao cuốn lấy hai chân hắn.

"Đây là cái gì?" Tiêu Trần Vũ kinh hãi thất sắc. Đem hết toàn lực giãy dụa, sau khi tấn cấp thì Lam Ngân thảo lại cực kì cứng cỏi, bất luận hắn dùng sức như thế nào đều không thể tránh thoát.

------oOo------

Chương 46: Tiểu Vũ, Nguyên Lai Nhĩ Chân Đích Thị Cá thỏ Tử (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam từng bước từng bước đi tới trước mặt Tiêu Trần Vũ: *"Không cần thử. Ngươi không có khả năng thoát đâu. Đệ nhất hồn hoàn của ta chính là Mạn đà la xà, cho nên Lam Ngân thảo của ta có tính cứng cỏi của mạn đà là xà. Đương nhiên cũng có một chút độc tính của nó. Nếu ngươi nghĩ còn có lực để tái chiến, ta không ngại cho ngươi thưởng thức một chút vị độc của Mạn đà la xà. Nga, thuận tiện nói một chút, ta sẽ không giải độc."*Lại là mười căn Lam Ngân thảo vươn lên sau lưng Đường Tam, những chiếc lá trôi nổi sau lưng hắn, tựa như là mười con Mạn đà la xà chẩn bị chọn người mà cắn.Tâm tình sợ hãi bắt đầu xuất hiện trên người đám đệ tử cao niên cấp, những thủ hạ của Tiêu lão đại cơ hồ không tự chủ rất nhanh lui lại đằng sau.Bọn họ cho dù chưa thấy qua Mạn đà la xà, cũng tuyệt đối có nghe nói qua. Người nào lại nguyện ý cùng loại độc rắn kinh khủng như vậy tiếp xúc chứ.

"Đừng phóng độc rắn! Ta nhận thua!" Tiêu Trần Vũ mặc dù là lão đại trong đám đệ tử, nhưng hắn dù sao cũng chỉ có mười hai tuổi, đồng dạng cũng có sự sợ hãi của một đứa bé, trong lúc nhất thời đã hoàn toàn rối loạn.

Kì thật, Lam Ngân thảo của Đường Tam mặc dù có độc, nhưng dù sao cũng là hồn hoàn đầu tiên, cũng không phải là hấp thu Mạn đà la xà cường đại, cho nên độc tính phụ trợ chỉ có hiệu quả gây mê mà thôi, cũng không có kịch độc trí mạng. Nhưng Tiêu Trần Vũ làm sao dám dùng chính thân thể mình để thử nghiệm đây?

Lam Ngân thảo lặng yên biến mất dưới chân Tiêu Trần Vũ, trên mặt Đường Tam lại toát ra nụ cười ôn hòa mà các công độc sinh vẫn quen thuộc: *"Nếu ngươi đã nhận thua, vậy, hãy án chiếu theo ước định của ngươi và Tiểu Vũ mà làm."*

Tiêu Trần Vũ ngơ ngác nhìn Đường Tam: *"Ta đây phải nhận ngươi làm lão đại hay nhận nàng?"* Hắn như thế nào cũng không tin, thực lực của Tiểu Vũ có thể vượt qua Đường Tam. Hồn sư sáu tuổi, đây đã vượt quá nhận thức của hắn.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Đương nhiên tiểu Vũ là lão đại của ngươi. Ta không đánh lại nàng. Nếu không, phòng số bẩy của túc xá trường là ta chứ không phải nàng rồi."*

"A?" Tiêu Trần Vũ miệng mở thành hình chữ O, trong lòng thầm than, ngươi đã mạnh như vậy rồi, nàng so với ngươi còn lợi hại hơn, các ngươi thật sự là công độc sanh, thật sự chỉ có sáu tuổi sao?

Tiểu Vũ chậm rãi đi đến bên người Đường Tam, vỗ vỗ lên vai hắn, bày ra bộ dáng một đại tỷ: *"Tiểu Ba biểu hiện thật tốt, khổ cực rồi."*

Đường Tam a a cười, nói: *"Sư phụ còn đề ta đi làm một việc, sự tình còn lại ngươi tự mình xử lý đi. Sau này ngươi chính là đại tỷ của học viện rồi."*

Tiểu Vũ cười hướng đầu vai Đường Tam vỗ một cái: *"Được rồi, ngươi đi đi, còn lại để cho ta."*

Nói xong, ánh mắt nàng chuyển hướng Tiêu Trần Vũ *"Như thế nào? Ngươi còn không phục? Được rồi, ta tự giới thiệu một chút. Ta gọi là Tiểu Vũ, nhất niên cấp công độc sinh, vũ hồn, thỏ, thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư."*

Đừng nói Tiêu Trần Vũ, ngay cả Đường Tam chưa đi cũng lấy làm kinh hãi, hắn cũng là bây giờ mới biết Tiễu Vũ đồng dạng cũng là Hồn sư, hơn nữa so với mình còn cao hơn một bậc, nhưng tuổi của nàng và mình không sai biệt lắm, chẳng lẽ nói, nàng cũng là Tiên thiên mãn hồn lực?

Trên người Tiểu Vũ bắt đầu phát ra quang mang màu đỏ, dưới sự bao phủ của hồng quang nhàn nhạt, hai con mắt nàng bắt đầu biến thành màu đỏ, lỗ tai chậm rãi biến dài ra mang theo bạch mao hai bên đầu mọc ra. Vóc người tựa hồ cao lên một chút. Khí tức hồn lực nhu hòa vòng quanh thân thể nàng ba động. Hồn hoàn dưới chân dâng lên cũng giống như Đường Tam, cùng là màu vàng bách niên hồn hoàn.

Tiêu Trần Vũ dùng sức vỗ vào đầu mình một cái: *"Tiểu Vũ tỷ, ta phục rồi. Sau này tỷ chính là đại tỷ của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện chúng ta. Tất cả lại đây, ra mắt Tiểu Vũ tỷ."*

Một cái Lam Ngân thảo thập nhất cấp khí hồn sư đã mạnh như vậy, đây là một cái thập nhị cấp một hoàn Chiến hồn sư, hơn nữa cũng là bách niên hồn hoàn. Tiêu Trần Vũ không cần đánh cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ có chút đắc ý nhìn đám đệ tử cao niên cấp trước mặt mình cúc cung hành lễ, liếc nhìn Đường Tam đang đứng ngẩn người một chỗ *"Ngươi không phải có việc gì sao? Như thế nào còn không đi. Ngươi có được tiên thiên mãn hồn lực, ta lại không được sao?"*

Đường Tam từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, cẩn thận liếc mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, tay phải sờ sờ trên đôi tai dài mềm mại của nàng, gật gật đầu: *"Tiểu Vũ, nguyên lai ngươi thật là một con thỏ."*

"Ngươi…" Tai thỏ chính là nơi mẫn cảm nhất, vũ hồn biến thân, hiệu quả này đồng dạng cũng xuất hiện trên người Tiểu Vũ, khuôn mặt tiểu cô nương này nhất thời đỏ ửng, nâng tay lên muốn đánh, nhưng Đường Tam cũng đã chạy đi rồi.

Không nói Tiểu Vũ bên này xử lý như thế nào, Đường Tam chạy ra sau học viện, tâm tình không nhịn được một trận sướng khoái, ngoại trừ sư phụ thụ độc thương để cho hắn lo lắng ra, hết thảy so với tưởng tượng của hắn đều tốt đẹp hơn. Vấn đề tu luyện của Huyền Thiên công rốt cục cũng giải quyết, hơn nữa mình còn hơn một kỹ năng quấn quanh của Lam Ngân thảo, thực lực có một tiến bộ lớn. Đường Tam tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng không ngừng tu luyện, Huyền Thiên công tất nhiên sẽ tăng mạnh. Nhiều nhất là mười năm, chỉ cần mình có thể tiến vào Huyền Thiên công đệ ngũ trọng cảnh giới, coi như là có chút thành tựu rồi, tới khi đó, đại bộ phận ám khí ghi lại trong Huyền Thiên bảo lục đã có thể đem ra sử dụng rồi.

Sư phụ không phải nói thế giới này có rất nhiều tông môn của vũ hồn gia tộc sao, chính mình tại dị giới này một lần nữa thành lập một Đường môn thì có

gì là không thể?

Trên Đấu La đại lục, bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay Tinh La đế quốc, trong bất cứ một tòa thành thị nào, Vũ hồn điện đều là tiêu chí kiến trúc của tọa thành thị. Đường Tam chỉ tùy tiện hỏi một người qua đường cũng có thể thuận lợi tìm đến chỗ của Vũ Hồn diện.

Vừa rồi trợ giúp công độc sanh quyết đấu đã chậm trễ một ít thời gian, còn phải đi về đưa cơm trưa cho sư phụ nữa, cho nên Đường Tam dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Vũ Hồn điện, không muốn chậm trễ nữa.

"Đứng lại. Tiểu bằng hữu, nơi này là vũ hồn điện, không thể xông loạn vào." Đường Tam vừa tới được Vũ Hồn điện đã bị người canh cửa ngăn lại.

Vũ Hồn điện của Nặc Đinh thành là một tòa kiến trúc thật lớn. Chỉ riêng mặt trước đã rộng hơn trăm thước, độ cao đạt hai nươi thước, tổng cộng chia làm ba tầng.

Cả kiến trúc là một màu nâu, mặt trước đại môn là tiêu chí của vũ hồn điện trên đó có hình một thanh trường kiếm. Thông qua lời gải thích của đại sư lúc trước, Đường Tam biết, trên tiêu chí chỉ có một đồ án, đại biểu cho vũ hồn điện của Nặc Đinh thành là Vũ Hồn điện cấp thấp nhất.

------oOo------

Chương 47: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai gã môn vệ nhìn qua đều cỡ hai mươi tuổi, hồn lực ba động trên người cũng không hiện rõ, theo cảm giác, tựa hồ như ngay cả cấp bậc Hồn sư cũng không đạt tới. Xem ra, Nặc Đinh thành quả nhiên là nơi hẻo lánh, từ cấp bậc của Vũ Hồn điện là có thể nhìn ra tòa thành thị này tại Thiên Đấu đế quốc có trọng yếu hay không.

"Thúc thúc, ngài hảo, ta là đệ tử nhất niên cấp của Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư

học viện, sư phụ bảo ta đến nơi này kiểm tra một chút về cấp bậc vũ hồn." Đường Tam chỉ chỉ giáo phục trên người mình, hướng về môn vệ nói.

Vừa nhìn thấy tiêu chí của Nặc Đinh học viện trên giáo phục của Đường Tam, trong mắt hai gã môn vệ đều toát ra quang mang hâm mộ, người môn vệ lúc trước lên tiếng nói: *"Nguyên lai là như vậy, vậy ngươi vào đi. Đến tầng một quầy tiếp đón, ở nơi đó tìm Đại hồn sư Mã Tu Nặc, ông ấy sẽ trợ giúp ngươi."*

"Cám ơn." Đường Tam đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi vào Vũ Hồn điện.

Ánh mắt hâm mộ của hai gã môn vệ vẫn nhìn theo hắn đi vào Vũ Hồn điện, một người trong đó nói: *"Nếu lúc trước ta có thể vào được Nặc Đinh học viện, nói không chừng bây giờ cũng có thể trở thành một gã Hồn sư rồi. Di, Nặc Đinh học viện hắn là có công cụ kiểm tra hồn lực của mình a, chỉ trong khi tiến giai mới đến nơi này của chúng ta, đứa nhỏ này như thế nào lại chạy đến Vũ Hồn điện này?"*

"Ai biết được? Chắc không có gì, đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi, có lẽ sư phụ hắn để hắn tới đưa tin gì đó, lại không thể nói rõ."

Trần cao hai mươi thước là một loại khí thế như thế nào, khi Đường Tam đi vào đại sảnh của Vũ hồn điện thì, lập tức đã bị khí thế hoành tráng này lây nhiễm. Trên toàn bộ trần của đại sảnh, hoàn toàn che kín bởi những bức tranh. Trong một khoảng nhỏ được ngăn cách, vẽ đầy các dạng các loại đồ hình của vũ hồn. Ở phía dưới là màu vàng xám, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy một loại kim bích huy hoàng nhưng không mất đi cảm giác cổ phác.

Chung quanh Vũ Hồn điện có những ô cửa thủy tinh lớn, ánh mặt trời chiếu qua thủy tinh trong suốt bị khúc xạ chiếu lên bức bích họa, cảm giác kim quang lóng lánh làm kẻ khác phải rung động không thôi.

Phòng tiếp đón, phòng tiếp đớn ở chỗ nào? Ảnh hưởng bởi hào khí trong đại sảnh, Đường Tam bắt đầu tìm kiếm mục đích chuyến đi của mình.

Người trong vũ Hồn điện không nhiều, chung quanh cũng chỉ có vài người đi quét dọn. Đang lúc Đường Tam không biết tìm phòng tiếp đón ở chỗ nào,

chuẩn bị tìm người hỏi thì hắn lại thấy được một người quen. Đúng là vị Đại hồn sư lúc trước đã giúp hắn thực hiện Vũ Hồn giác tỉnh, Tố Vân Đào người mà có vũ hồn độc lang.

Đường Tam bước nhanh tới, lúc này đang ở cùng Tố Vân Đào còn có một nữ Hồn sư, vóc người cao cao đầy đặn, tướng mạo coi như là xinh đẹp. Hai người vừa nói vừa cười, một chút cũng không chú ý tới Đường Tam nhỏ bé đang tới gần.

"Tố Vân Đào đại sư." Đường Tam gọi một tiếng.

Lúc này Tố Vân Đào mới phát hiện hắn đến, nữ hồn sư bên người hắn *"di"* một tiếng, nói: *"Vũ Hồn điện chúng ta như thế nào còn có một tiểu hài tử như vậy. Chẳng lẽ là vị công tử quý tộc nào lại đến Vũ Hồn điện chúng ta tiến hành vũ hồn giác tỉnh sao?"*

Tố Vân Đào liếc mắt một cái cũng không nhận ra Đường Tam tới. Dù sao, những đứa nhỏ trải qua hắn giác tỉnh vũ hồn thật sự nhiều lắm, hơn nữa trang phục của Đường Tam mặc bây giờ cũng không hề giản dị như trước kia.

"Ngươi là…?"

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tố Vân Đào, Đường Tam nhanh chóng giải thích: *"Tố Vân Đào đại sư, ta là Đường Tam, chính là Đường Tam có lam ngân thảo vũ hồn lần trước ngài giác tỉnh tại Thánh Hồn thôn, tiên thiên mãn hồn lực Đường Tam."*

"Nguyên lai là ngươi, ngươi như thế nào lại chạy đến nơi này?" Tiên thiên mãn hồn lực dù sao cũng dễ dàng làm cho người ta ghi nhớ, Tố Vân Đào lập tức nhớ tới Đường Tam.

Đường Tam nói: *"Sư phụ để cho ta tới Vũ Hồn điện tiến hành kiểm tra tiến giai, thuận tiện kiểm tra một chút chỉ số của vũ hồn lực."*

Tố Vân Đào lấy làm kinh hãi *"Ngươi đã có hồn hoàn thứ nhất rồi? Nhanh vậy sao. Giáo phục này là của Nặc Đinh học viện, không hổ là học viện tốt nhất Nặc đinh thành, sư phụ thật sự là có trách nhiệm."*

Người bạn gái của Tố Vân Đào tựa hồ bị quên mà có chút bất mãn: *"Vân Đào, ngươi không giới thiệu cho ta một chút sao?"*

Tố Vân Đào mắt thấy người bạn gái có chút hờn giận, nhanh chóng lấy lòng nói: *"Ti Ti, đây là đứa nhỏ có tiên thiên mãn hồn lực mà ta nhắc tới với ngươi. Đáng tiếc vũ hồn của hắn lại là Lam Ngân Thảo, nếu không tiền đồ sau này chính là không thể hạn lượng a! Hắn bây giờ đã có hồn hoàn rồi, coi như là một phần tử trong Hồn sư. Phiền ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, ta đưa hắn đến phòng tiếp đón của Mã Tu Nặc đại sư bên kia."*

Trong khi Ti Ti nghe được Tố Vân Đào nói Đường Tam là tiên thiên mãn hồn lực, ánh mắt rõ ràng sáng hơn một chút, nhưng khi nàng nghe được Đường Tam này tiên thiên mãn hồn lực nhưng lại là trên vũ hồnLam Ngân thảo, vẻ kinh hãi trên mặt lại biến thành một tia khinh miệt, gật gật đầu nói: *"Ngươi đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi."*

"Cám ơn ngài." Tố Vân Đào cấp cho Đường Tam một ấn tượng cũng không tệ lắm, xem như là một vị chấp sự phụ trách trong Vũ hồn điện.

Tố Vân Đào mang theo Đường Tam đi lên cầu thang bên cạnh lên lầu hai của Vũ Hồn điện. Đi tới hành lang lầu hai, Đường Tam mới nhìn các phòng xung quanh, mà từ nơi này cũng có thể trực tiếp nhìn thấy đại sảnh của tầng một, không cần hỏi, nơi này chính là ban công của Vũ Hồn điện.

Tố Vân đào hiển nhiên là nóng lòng xuống tiếp Ti Ti, mang Đường Tam đi nhanh tới phía trước cửa một gian phòng, cũng không gõ cửa, đẩy cửa mà vào.

"Là ai vậy, thật lỗ mãng." Thanh âm có chút già nua từ trong phòng vang lên. Đây chính là một gian phòng làm việc sáng ngời, phía sau bàn làm việc rộng rãi có một lão giả đang ngồi, trang phục hồn sư sạch sẽ, cùng với tiêu chí ba kiếm tiêu chuẩn trên người hắn, biểu hiện hắn là một vị Chiến hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư.

"Nguyên lai là Vân Đào, tiểu tử ngươi như thế nào vẫn còn lỗ mãng vậy. Tu luyện hồn sư chính là phải tụ tinh hội thần, tính cách trầm ổn một chút mới

tốt. Nếu không, ngươi sẽ giống ta, như thế nào cũng không thể vượt qua cánh cửa tam thập cấp."

Tố Vân Đào có chút bất mãn nói: *"Mã Tu nặc đại sư, ngài đừng mắng ta. Đứa nhỏ này là đến tiến hành kiểm tiến giai, phiền ngài rồi."*

Hiển nhiên quan hệ của Tố Vân Đào cùng lão hồn sư này rất tốt, lão hồn sư a a cười, khi ánh mắt hắn rơi vào người Đường Tam thì không khỏi có chút kinh ngạc *"Vân Đào, ngươi xác định đứa nhỏ này là đến tiến hành kiểm tra tiến giai mà không phải là Vũ hồn giác tỉnh chứ?"*

------oOo------

Chương 48: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Tố vân đào cười khổ nói: *"Ta đương nhiên xác định, vũ hồn của đứa nhỏ chính là ta giác tỉnh. Hắn chính là cái đứa nhỏ ta đã đề cập qua với ngươi, tiên thiên mãn hồn lực, vũ hồn lại là Lam ngân thảo. Hắn đã có hồn hoàn, cho nên phiền toái ngươi rồi. Ti Ti còn đang đợi ta, ta đi trước."* Nói xong, vỗ vỗ trên vai Đường Tam, vội vã đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tố Vân Đào rời đi, lão hồn sư Mã Tu Nặc bất đắc dĩ lắc lắc đầu: *"Lại là một người tuổi trẻ bị tình yêu làm cho đầu óc rối loạn. Đáng tiếc, Ti Ti cũng không thích hợp với hắn. Tâm của nha đầu đó quá lớn, ngươi sao có khả năng trói buộc."*

Đường Tam đứng ở phía trước bàn làm việc của Mã Tu Nặc, nghe Mã Tu Nặc thì thào tự nói lo âu trong lòng: *"Ngài hảo, Mã Tu Nặc đại sư."*

Mã Tu Nặc mỉm cười nhìn Đường Tam, nói: *"Hài tử, không cần gọi ta là đại sư, ta cũng tính không được là cái gì đại sư, ngươi cứ gọi ta là Mã Tu Nặc gia gia đi. Ta năm nay tám mươi mốt tuổi, nói về tuổi làm tổ phụ ngươi hắn*

là không có vấn đề gì."

Thanh âm thân thiết hòa ái của lão nhân nhất thời làm hảo cảm của Đường Tam tăng nhiều, nhanh chóng nói: *"Ngài hảo, Mã Tu Nặc gia gia."*

Mã Tu Nặc mỉm cười, nói: *"Đến đây đi, ta mang ngươi đi tiến hành kiểm tra tiến giai. Ngươi là một hài tử rất có lễ phép. Đáng tiếc rằng vũ hồn lại là Lam ngân thảo."*

Vừa nói, Mã Tu Nặc kéo tay Đường Tam tựa như dẫn cháu mình đi ra khỏi phòng làm việc, theo hành lang lầu hai hướng vũ hồn nội điện đi đến.

Khi bọn hắn đi tới cuối hành lang thì, ba phiến cửa hình vòm cung cao lớn xuất hiện tại trước mặt Đường Tam.

Mã Tu Nặc mỉm cười nói: *"Nơi này chính là vũ hồn thực nghiệm thất của Vũ hồn điện, nơi tiến hành kiểm tra tiến giai. Đến đây đi hài tử."*

Nói xong, hắn đẩy ra cánh ngoài cùng bên trái, mang theo Đường Tam đi vào.

Vừa vào gian phòng này, Đường Tam liền có một loại cảm giác đặc thù, nội lực của Huyền Thiên Công trong cơ thể tựa hồ theo một loại tiết tấu đặc thù nhẹ nhành chuyển động.

Phòng này vừa lớn vừa cao, chừng hai trăm thước vuông, một ô cửa sổ lớn cấp cho bên trong phòng đủ ánh sáng.

Đường Tam lập tức tìm được nguyên nhân khiên động nội lực của mình, trên vách tường bốn phía, khảm một loại đá lớn chừng nắm tay, màu đen, nhìn bộ dáng, chất liệu của nó hắn là giống với hòn đá mà lúc trước Tố Vân Đào dùng để giúp hắn giác tỉnh vũ hồn.

Trên mặt đất, khắc họa một cái tiêu chí lớn hình lệnh bài, một thanh trường kiếm chỉ xuống, vừa đúng chỉ vào lối vào của đại môn.

Tiêu chí này và cái treo ở ngoài Vũ hồn điện là giống nhau.

Đại hồn sư Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam chú ý tới hoa văn trên mặt đất, mỉm cười nói: *"Vũ hồn điện của chúng ta ở nơi này là cấp thấp nhất, được gọi là Vũ hồn Phân điện. Trên đại lục, sợ là thành thị nhỏ nhất, đều có loại Vũ hồn điện với quy mô giống chúng ta tồn tại. Trên Phân điện, là Vũ hồn Tử điện, cao thêm một bậc nữa chính là Vũ hồn Chủ điện rồi. Tới cấp bậc Vũ hồn Chủ điện, đều là đại thành thị mới có thể có. Mà Thủ đô của hai đại đế quốc, lại là đệ tứ cấp của Vũ hồn Thánh điện. Đệ ngũ cấp là Giáo hoàng điện, nơi đó là nơi tối cao thượng của vũ hồn điện chúng ta. Trên Giáo hoàng điện, chính là Đấu la cung phụng điện chỉ có trong truyền thuyết. Chỉ có Hồn sư đạt tới cấp bậc Đấu la mới có tư cách tiến vào nơi đó, mà nơi đó cũng là nơi trở lại cuối cùng* của tất cả Hồn sư cấp bậc đã ngoài Đấu la tại vũ hồn điện đăng kí. Là nơi mà tất cả hồn sư đều ước mơ."*

*chung đích quy túc (final home to return): câu này mình không rõ nghĩa lắm, có lẽ là: nơi cuối cùng để trở về.

Sáu loại cấp bậc của Vũ hồn điện mà Mã Tu Nặc nói vừa hợp với sáu loại tiêu chí mà Đại sư đã nói, Đường Tam trong lòng đã hiểu được.

"Cảm ơn ngài đã nói cho con biết, Mã Tu Nặc gia gia, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

Mã Tu Nặc nhìn hắn, nói: *"Người trẻ tuổi bây giờ tính tình đều là vội vã như vậy. Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu. Thi triển ra vũ hồn và phóng thích hồn hoàn của ngươi."*

Đường Tam đi tới, đứng ở trung ương tiêu kí hoa văn trên mặt đất, nâng tay phải lên, ngưng thần tĩnh khí, nội lực của Huyền Thiên Công phối hợp với vũ hồn Lam ngân thảo mang nhiệt lưu tới tay rồi từ lòng bàn tay chậm rãi xuất ra.

Những chiếc lá Lam ngân thảo cứng cáp chen nhau mà ra, trong nháy mắt đã hạ xuống tới trên mặt đất, hồn hoàn sáng rực của bách niên Mạn đà la xà từ dưới chân Đường Tam mọc lên, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, di động lên xuống.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc vốn là mỉm cười ôn hòa, khi hắn chứng kiến Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay Đường Tam mạnh mẽ mọc ra thì, thần sắc trên mặt đã biến thành ngạc nhiên: *"Đây là Lam ngân thảo?"*

Trong mắt Đường Tam lóe ra lam quang nhàn nhạt, đây là hiệu quả đặc hữu khi sử dụng vũ hồn Lam ngân thảo: *"Có vấn đề gì sao? Mã Tu Nặc gia gia."*

Mã Tu Nặc xoa xoa mắt của mình, xác định mình không có nhìn lầm, lúc này, chú ý lực của hắn dời tới màu vàng hồn hoàn trên người Đường Tam: *"Bách niên hồn hoàn, nguyên lai là bách niên hồn hoàn. Khó trách, ngay cả Lam ngân thảo cũng sẽ phát sinh biến hóa lớn như vậy. Hài tử, ta còn chưa biết ngươi tên là gì?"*

"Con gọi là Đường Tam."

Mã Tu Nặc thở dài một hơi, bình phục kích động trong lòng: *"Ta có thể dám chắc, ngươi tại Nặc Đinh học viện có một vị đạo sư rất tốt. Bất quá, đạo sư của Nặc Đinh học viện có thể giúp ngươi hoàn thành liệp sát bách niên hồn thú cũng đã rất không dễ dàng rồi. Đáng tiếc tiềm lực phát triển của Lam ngân thảo quá kém, nếu không, nói không chừng ngươi thật sự có thể trở thành một gã Hồn sư vĩ đại, dù sao vũ hồn của ngươi mới vừa mới giác tỉnh được mấy tháng thời gian mà thôi."*

Mã Tu Nặc từ trên chiếc bàn ở bên cầm lấy một viên thủy tinh cầu màu vàng đi tới trước mặt Đường Tam: *"Mang hồn lực của ngươi rót vào trong đó, để cho ta xem ngươi đã đạt tới bao nhiêu cấp. Dựa theo lý luận mà nói, ngươi hẳn là mười một ……"*

Một chữ *"cấp"* của Mã Tu Nặc còn không có nói ra, thủy tinh cầu mà hắn đưa tới trong tay Đường Tam đã nổi lên một tầng quang thải màu vàng nhạt. Quang mang cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng cực kỳ rõ ràng.

"Đây, đây là ……, hồn lực mười ba cấp." Mã Tu Nặc nhìn Đường Tam có điểm như là đang nhìn một tiểu quái vật: *"Chẳng lẻ là bởi vì bản thân của hồn hoàn mạnh mẽ, trợ giúp hồn lực gia tăng, chính là, cũng không nên nhảy hai cấp a. Hài tử, ngươi có thể nói cho ta biết hồn hoàn này của ngươi là liệp sát hồn thú gì mà có được hay không?"*

------oOo------

Chương 49: Loạn phi phong chuy pháp (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam không có giấu diếm, nói: *"Là Mạn đà la xà."*

Mã Tu Nặc thất kinh: *"Khó trách, khó trách, dĩ nhiên là Mạn đà la xà khó đối phó nhất trong đê cấp hồn thú. Còn là bách niên Mạn đà la xà, trách không được sẽ có hiệu quả như vậy. Không, không đúng a, vũ hồn của ngươi rõ ràng là thực vật hệ, như thế lại có thể sử dụng hồn hoàn của động vật hệ? Hài tử, ngươi sẽ không phải là nói sai chứ?"*

Lúc trước, Tiêu lão đại dù sao chỉ là đứa nhỏ, sự hiểu biết đối với vũ hồn còn chưa đủ sâu, nhưng vị Mã Tu Nặc này đã chấp sự tại Vũ hồn điện công tác mấy chục năm, đối với cơ bản quy tắc của hồn hoàn sẽ rất rõ ràng, bất quá, một chút tựu ý thức được điểm mấu chốt.

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Mã Tu Nặc gia gia, con cũng không có nói sai. Vũ hồn của Thực vật hệ tại sao không thể sử dụng hồn hoàn của Động vật hệ chứ? Tại dưới điều kiện nhất định đó là có thể thực hiện. Sư phụ của con gọi nó là vũ hồn nghĩ thái lý luận."*

Sắc mặt Mã Tu Nặc đại biến: *"Xin hỏi, sư phụ của ngươi là vị nào?"*

Đường Tam đạo: *"Mọi người đều gọi người là Đại sư."*

*"Đại sư? Chính là vị Đại sư đã từng phát biểu "*vũ hồn thập đại hạch tâm cạnh tranh lực*", sau lại bị Vũ hồn điện trừ danh? Hắn dĩ nhiên cũng tại Nặc Đinh thành chúng ta?"*

Nghe xong Mã Tu Nặc nói, Đường Tam cũng mới biết được Đại sư dĩ nhiên cũng có thân phận tại Vũ hồn điện, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Vẻ mặt của Mã Tu Nặc đột nhiên trở nên nghiêm túc lên: *"Đường Tam, ngươi có nguyện ý gia nhập Vũ hồn điện hay không?"*

Đường Tam sửng sốt một cái: *"Mã Tu Nặc gia gia, con đây không phải tới Vũ hồn điện đăng kí sao?"*

Mã Tu Nặc lắc đầu, nói: *"Không, này không giống. Tại vũ hồn điện đăng kí, thị việc tuyệt đại bộ phận hồn sư đều phải làm. Từ đó mà thu được trợ cấp của quốc gia. Mà gia nhập Vũ hồn điện, là trở thành Hồn sư chuyên chúc của Vũ hồn điện đích. Hồn sư cũng trực tiếp tiến vào trường học đặc biệt của Vũ hồn điện bắt đầu tiến hành tu luyện."*

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Vậy sợ rằng không được, con đã bắt đầu học tập tại Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện rồi."*

Mã Tu Nặc thở dài một tiếng, nói: *"Quả thật là chậm một bước, chúng ta cho dù là Vũ hồn điện, cũng không có đạo lý mạnh mẽ lấy người của học viện. Quên đi. Đây đều do tiểu tử Tố Vân Đào kia, hắn vốn nên trực tiếp mang ngươi tới Vũ hồn điện. Sợ rằng Đại sư cũng sẽ không đồng ý ngươi gia nhập Vũ hồn điện, dù sao ……"*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Cũng không có thể nói như vậy, con nếu tới Vũ hồn điện, nói không chừng cũng không có được hồn hoàn tốt như vậy. Ngài nói có phải không, Mã Tu Nặc gia gia?"*

Mã Tu Nặc sửng sốt một chút, cười nói: *"Ngươi nói rất có lý. Được rồi, kiểm tra tiến giai của ngươi xem như kết thúc. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là một gã Hồn sư danh giá của Thiên Đấu đế quốc rồi. Hoan nghênh ngươi gia nhập đội ngũ của Hồn sư. Sau này mỗi tháng ngươi có thể bằng vào huy chương ta đưa cho ngươi tới Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, mỗi tháng trợ cấp của Hồn sư là một kim hồn tệ. Chờ ngươi đạt đến cấp bậc Đại hồn sư, trợ cấp sẽ biến thành mười kim hồn tệ. Về chuyện Động vật hồn hoàn dùng trên Thực vật vũ hồn thượng này, ta sẽ nhanh chóng báo lên trên."*

"Cám ơn!"

Khi Đường Tam rời đi Vũ hồn điện, bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt

dạ của hắn đã có thêm một chiếc huy chương do Vũ hồn điện đặc biệt chế tạo, huy chương hình tròn, mặt sau có khắc tên của hắn, còn lại mặt trước là hai đạo kinh **** so le nhau, tượng chưng cho cấp bậc của Hồn sư, ngay cả Đường Tam xuất thân là thợ rèn cũng nhìn không ra chiếc huy chương này dùng kim chúc gì để chế tạo mà thành.

*Kinh ***: Bụi gai

Ra khỏi vũ hồn điện, Đường Tam rất nhanh hướng phía Nặc Đinh học viện chạy đi, được Mã Tu Nặc chỉ điểm, đường hắn đi lần này là một con đường gần hơn, có thể tiết kiệm ít nhất một nửa thời gian.

Mắt nhìn thấy tới học viện, đột nhiên, Đường Tam nghe được một trận thanh âm quen thuộc. Cước bộ vô ý thức ngừng lại.

"Đinh đương, đinh đương, đinh đương …"

Dấu hiệu của chuy tử, phòng ốc cao lớn có chút thô kệch, bên trong không ngừng truyền đến những âm thanh va đập có tiết tấu, đây đúng là một cái tiệm rèn.

Từ bên ngoài nhìn vào, quy mô của tiệm rèn này so với trong nhà Đường Tam thì lớn hơn rất nhiều, có không ít khách nhân ra vào.

Tiệm rèn, Đường Tam không khỏi nhớ tới lời cha nói, Đường Hạo từng nói qua với hắn, sau này để cho hắn tìm một tiệm rèn làm công để chi trả cho cuộc sống của chính mình.

Chỉ là, bây giờ có công việc của công độc sinh cần phải làm, còn có thời gian tới nơi này làm công sao?

Từ nhỏ sanh sống ở bên trong tiệm rèn, đối với cái nghề nghiệp thợ rèn này, Đường Tam coi như là có cảm tình, liếc mắt nhìn tiệm rèn một cái thật sâu, lúc này mới hướng học viện chạy đi.

Thân thể của Đại sư đang rất nhanh khôi phục, Đường Tam sử dụng tiền Đại sư cho hắn tới thực đường mua chút thức ăn mang trở về, cùng ăn với Đại sư.

Đại sư bây giờ đã có thể đi được, nói cho hắn không cần chiếu cố. Để cho hắn những ngày này trước cứ đi học bình thường. Xem quyển sách mà Đại sư cho hắn nhiều hơn một chút.

Rời phòng của Đại sư, Đường Tam trở về túc xá của công độc sinh, lần này túc xá bảy đã không hề trống rỗng, các công độc sinh trên cơ bản đều có mặt, chính đang mi phi sắc vũ** nói cái gì đó.

**Mi phi sắc vũ: ý nói khuôn mặt vui mừng, vui vẻ

"Tiểu Tam, ngươi đã quay lại!" Tiểu Vũ ngồi dựa ở trên giường, đương nhiên, sau lưng nàng dựa chính là chăn màn của Đường Tam và nàng bây giờ đang cùng dùng.

"Tiểu Vũ, đưa ta đi tới chỗ mà chúng ta phải quét dọn đi. Nói thì giữ lời, bắt đầu từ hôm nay, nhiệm vụ quét dọn cứ giao cho ta." Giữ lời đúng hứa là gốc rễ để làm người. Điểm này Đường Tam luôn luôn làm rất tốt.

Tiểu Vũ liếc hắn một cái, nói:: *"Còn quét dọn cái gì a, tiện nghi cho ngươi rồi, sau này đều không cần quét dọn nữa."*

Đường Tam sửng sốt, nói: *"Tại sao?"*

Tiểu Vũ cười có chút đắc ý đích nói: *"Ngươi nghĩ rằng ta làm Tiểu Vũ tỷ là vô nghĩa sao? Công tác của tất cả công độc sanh chúng ta đã được tên Tiêu Trần Vũ kia tìm người an bài rồi. Sau này không cần chúng ta làm, còn chiếu theo lúc trước lấy tiền lương. Tính ra ngươi cũng xuất không ít lực, lần này tựu tiện nghi cho ngươi đi."*

Đường Tam mặc dù nói là giữ lời, nhưng cũng không phải là một người cổ hủ, a a cười, nói: *"Này thật tốt. Sau này ngươi chính là Tiểu Vũ tỷ của cả Nặc Đinh học viện rồi."*

Tiểu Vũ ngồi dậy, ôm đầu gối của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng tò mò nhìn Đường Tam, nói: *" Kết quả ngươi đi vũ hồn điện kiểm tra thế nào?"*

Đường Tam nói: *"Thành. Ta bây giờ đã là Hồn sư rồi."*

------oOo------

Chương 50: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Trong mắt các công độc sinh xung quanh đều toát ra quang mang hâm mộ, đương nhiên, cũng chỉ là hâm mộ mà thôi. Một màn lực bại Tiêu Trần Vũ hôm nay của Đường Tam đã khắc thật sâu trong đầu bọn họ, cho dù là Vương Thánh, cũng bội phục hắn không thôi. Tự hỏi cho dù là chính mình cũng có được một cái hồn hoàn cũng vị tất có thể thắng được hắn.

Tiểu Vũ tò mò hỏi: *"Trở thành hồn sư có cái gì tốt? Không phải chỉ là để có cái hư danh sao."*

Đường Tam a a cười, nói: *"Chỗ tốt vẫn còn có một chút, ít nhất sau này ăn cơm có thể ăn ngon một chút. Trợ cấp mỗi tháng của Hồn sư là một kim hồn tệ."*

"Một kim hồn tệ? Nhiều như vậy?" Tiểu Vũ bây giờ cũng hiểu rõ tầm quan trọng của kim tiễn, mặc dù Tiêu Trần Vũ đã nói, sau này tiền cơm của công độc sinh đều tính cho hắn, nhưng trong tay mình có tiền tổng so với người khác thì tốt hơn.

Vừa nói vậy, Tiểu Vũ từ trên giường nhảy xuống, vội vàng hướng ra phía ngoài chạy.

"Tiểu Vũ, ngươi đi làm gì?"

"Ta cũng đi đăng kí Hồn sư a, một kim hồn tệ, có thể mua nhiều thức ăn ăn ngon a."

"Vậy cũng không cần gấp như vậy chứ."

"Như thế nào có thể không gấp, ngươi đã quên hôm nay là cuối tháng sao? Bây giờ đến, cả tháng sau, nói không chừng là có thể lấy được hai kim hồn tệ."

"Nhưng là, ngươi có thể đi hài vào rồi hãy đi."

"Ách ……"

Tiểu Vũ vẫn còn vội vàng đi Vũ hồn điện, Đường Tam trong lòng cười thầm, sợ rằng vị Mã Tu Nặc gia gia kia lại bị một hồi khiếp sợ rồi, dù sao, Tiểu Vũ chính là thú vũ hồn Chiến hồn sư chánh tông. So sánh điều kiện bẩm sinh, thì so với giả mãn hồn lực này của mình còn muốn tốt hơn nhiều

Không cần phải làm công tác của công độc sinh, trong đầu Đường Tam lập tức hồi tưởng tới âm thanh búa nện thanh thúy. Thôn trưởng Kiệt Khắc từng nói qua, sau này lên trung cấp Hồn sư học viện đương nhiên sẽ cần một số tiền không nhỏ, rất nhiều đồ vật trong nhà cũng nên thay đổi, vì vậy có thể lời thêm ít tiền tự nhiên là tốt. Hơn nữa, đây cũng là yêu cầu của cha. Càng trọng yếu chính là, chỉ có tại tiệm rèn, hắn mới có cơ hội võ trang cho chính bản thân mình. Trải qua quá trình tự tay chế tạo tụ tiễn, Đường Tam phát hiện, khi toàn bộ một kiện ám khí do chính mình chế tạo mà thành thì, cảm giác quen thuộc đối với ám khí sẽ trở nên càng mạnh.

"Đường Tam, sự việc ngày đó ta xin lỗi, ngươi sẽ không còn đang tức giận chứ?" Đang trong lúc Đường Tam suy tư, Vương Thánh đi tới bên người hắn, nói với vẻ mặt thành khẩn.

Nhìn vẻ mặt tươi cười thực thà của Vương Thánh, Đường Tam lắc đầu, mỉm cười nói: *"Như thế nào lại vậy, ta đã sớm quên rồi. Vương thánh đại ca, ta phải đi ra ngoài, có thể buổi tối mới trở về."*

Vương Thánh gật đầu, nói: *"Ngươi đi đi. Đúng rồi, chúc mừng ngươi thành Hồn sư."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Không lâu nữa ngươi cũng sẽ đột phá thôi."*

Lại rời Nặc Đinh học viện, Đường Tam thoáng cảm thấy có vài phần mệt

mỏi, từ sau khi cùng Đại sư trở về hôm nay, còn không có nghỉ ngơi tốt, lại cùng bọn Tiêu Trần Vũ đó đánh mấy trận, khiến cho Huyền Thiên Công của hắn đã tiến vào đến đệ nhị trọng, nhưng cảm giác mệt mỏi vẫn còn xuất hiện.

Bất quá, việc tới tiệm rèn vẫn phải làm, cùng lắm thì từ ngày mai sẽ bắt đầu công việc là được. Bây giờ Đường Tam sợ nhất chính là người ta không thu một tên tiểu thợ rèn như hắn.

Đi tới tiệm rèn, Đường Tam trực tiếp đi vào. Vừa vào cửa, một cỗ nhiệt khí xông tới đập vào mặt, tại tiệm rèn nào cũng đều là như thế, đương nhiên, nhiệt độ của cái tiệm rèn cũ nát nhà Đường Tam so với nơi này thì kém hơn rất nhiều.

Bước qua cửa chính là một đại sảnh trống trải, bên phải đại sảnh giắt các loại các loại dụng cụ chế tạo hoàn thiện, nơi này cũng không phải chỉ có nông cụ, mà càng có nhiều chính là các loại khôi giáp, vũ khí. Dù sao, ở trên cái thế giới này thì Hồn sư chỉ là số ít, vũ khí vẫn còn rất cần thiết. Mà giá của vũ khí so với nông cụ thì tự nhiên cũng phải cao hơn nhiều.

Thấy những vũ khí này, Đường Tam không khỏi nhớ tới công việc ở kiếp trước của mình phải làm. Khi đó, cơ quan loại ám khí mà Đường môn chế tạo có thể nói là thu nhập chính của cả Đường môn. Quy củ của Đường môn rất nhiều, mặc dù có thể bán ra bên ngoài các loại ám khí cơ quan, nhưng cũng chỉ bán loại không độc cùng một ít hàng hóa bình thường, chân chánh bí truyền là không có khả năng bán ra ngoài. Mặc dù như vậy, nhưng ám khí của Đường môn xuất sản ở trên giang hồ vẫn là cung không đủ cầu.

Nếu mình ở cái thế giới này cũng mở một cái xưởng chế tạo ám khí, sẽ có thu nhập như thế nào chứ?

"Tiểu bằng hữu, ngươi tới nơi này làm chi, mua đồ thì bảo người lớn trong nhà ngươi tới. Mau đi ra, nơi này nguy hiểm." Trong lúc Đường Tam đang suy tư, một thanh âm lớn mà khỏe khoắn cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, một người đại hán to lớn xích lõa thân trên lúc đó cũng chính đang nhìn mình, dưới làn da ngăm đen là từng khối cơ bắp, nhìn qua cực kỳ rắn chắc, trong tay nắm một thanh chùy cỡ lớn, trên trán ướt đẫm mồ

hôi.

"Đại thúc, chào ngài. Ta là nghĩ đến hỏi một chút xem nơi này có cần người học việc không?" Đường Tam còn nhỏ, thanh âm trong trẻo, mặc dù trong tiệm rèn tràn ngập âm thanh cương thiết va đập, nhưng mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Đại bộ phận thợ rèn đang làm việc đều ngừng lại, nhìn Đường Tam lộ ra nụ cười thiện ý. Thợ rèn xem như là một trong những nghề nghiệp thấp kém nhất, đều là người xuất thân cùng khổ, dựa vào sức khỏe cùng tay nghề để kiếm cơm, vẻ ngoài mặc dù thô lỗ, nhưng đại đa số đều cực kỳ thiện lương.

Đại hán lúc trước nói chuyện nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đường Tam vài lần, nói: *"Tiểu bằng hữu, không nên náo loạn nữa. Đi nhanh đi. Nơi này không an toàn. Thân trang phục này của ngươi giống như là bộ dáng của người làm thợ rèn sao? Huống chi, chúng ta nơi này cũng không chiêu thu người học việc nhỏ như ngươi. Sợ rằng ngay cả chiếc chùy ngươi cũng không nâng lên được. Ha ha."*

Lúc này Đường Tam mới phát hiện, trên người mình còn mặc giáo phục sạch sẽ, đúng vậy, mặc như vậy như thế nào làm thợ rèn đây. *"Xin lỗi, đại thúc, ta sẽ trở lại."* Nói xong, hắn xoay người tựu hướng ra phía ngoài chạy đi.

Khoảng cách giữa tiệm rèn và Nặc Đinh học viện rất gần, khi Đường Tam trở lại thì đã đổi bộ quần áo ban đầu của hắn, trên người vết vá lớn vết vá nhỏ, bộ trang phục này, cho dù đi ăn mày cũng tuyệt đối không cần hóa trang.

Vừa vào cửa, Đường Tam cũng không tìm người khác, lại tìm tới trước vị đại hán kia: *"Đại thúc, ngài xem, ta như vậy có thể làm người học việc phải không?"*

Đại hán thấy Đường Tam một thân trăm vết vá, nhất thời sửng sốt một chút, *"Tiểu bằng hữu, ngươi không phải mang ta ra đùa chứ?"*

Đường Tam thành thật nói: *"Đương nhiên không phải. Đại thúc, là như thế này. Ta là công độc sinh của Nặc Đinh học viện, chiều nào ta cũng có thời gian rỗi, ba ba ta là thợ rèn trong thôn. Từ nhỏ ta đã cùng ba ba học rèn,*

muốn tới nơi này của ngài để kiếm bát cơm."

------oOo------

Chương 51: Loạn Phi Phong Chuy Pháp (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hondabenle

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Nghe Đường Tam nói xong, sắc mặt đại hán nhất thời hòa hoãn xuống, đều là xuất thân cùng khổ, trong lòng nhất thời càm thấy đồng tình, huống chi, đứa nhỏ này lại còn đang học ở Nặc Đinh học viện, đại hán thẳng thắn nói: *"Được rồi, nếu ngươi nguyện ý tới thì cứ như vậy đi. Xem như làm tạp dịch cho chung ta, rót trà bưng nước ngươi chắc có thể làm được chứ. Bất quá, tiền lương sẽ không cao, nhưng cơm đảm bảo no. Thế nào?"*

"Này không có vấn đề gì." Đường Tam vui sướng, liền đáp ứng ngay.

Các thợ rèn đều hướng về Đường Tam cười thiện ý, đại hán trừng mắt liếc mọi người một cái, nói: *"Nhìn cái gì mà nhìn, không cần làm việc sao. Khẩn trương lên, tối nay ta mời mọi người uống một bữa."*

Nghe đại hán nói xong, chúng thợ rèn nhất thời tinh thần làm việc đại tăng, họ nâng chuy tử của mình lên tiếp tục bắt đầt công việc của bọn họ.

Đại hán giơ chiếc chùy trong tay lên, một bên rèn khối kim loại trước mặt, một bên hướng về Đường Tam nói: *"Ta tên là Thạch Tam, thạch trong tảng đá, ngươi có thể gọi ta một tiếng Tam thúc. Tiệm rèn này của ta là gia truyền. Sau này ngươi tới nơi này của ta làm việc, mỗi ngày cơm trưa cùng cơm chiều hai bữa ta lo, lại cho ngươi mười đồng hồn tệ, hay chính là một ngân hồn tệ. Nếu làm việc tốt, sẽ cho ngươi thêm một chút. Nga, đúng rồi, ngươi tên là gì?"*

"Tam thúc, ta gọi là Đường Tam."

*"Đường Tam? Ha ha, hảo, tên chúng ta đều có chữ "*Tam*", xem ra thật có duyên. Ngươi là người từ thôn nào tới?"*

Đường Tam nói: *"Ta từ Thánh Hồn thôn tới."*

Thạch Tam nói: *"Ngươi vừa rồi nói học làm thợ rèn từ nhỏ cùng ba ba ngươi, ngươi còn nhỏ như vậy, ba ba ngươi có thể dạy ngươi cái gì?"*

Đường Tam nói: *"Đương nhiên là dạy rèn đồ rồi, Tam thúc, ngài đừng xem ta là một đứa nhỏ, ta rất có khí lực, rèn sắt cũng không có vấn đề gì."*

Thạch Tam cười ha hả: *"Các huynh đệ, tiểu tiểu nhị* mới tới của chúng ta nói hắn cũng có thể rèn. Các ngươi có tin hay không?"*

*tiểu tiểu nhị: người hầu bàn nhỏ

Các thợ rèn nhất thời cười rộ lên, bộ dáng Đường Tam nhìn qua mới sáu bảy tuổi, đây vẫn còn là sau khi lấy được hồn hoàn đầu tiên, thân thể hắn có cao lên một chút. Nhìn từ bề ngoài, ai có thể tin tưởng hắn có thể rèn?

Bị xem nhỏ luôn là một cảm giác không tốt, Đường Tam nói: *"Tam thúc, ta thật sự có thể rèn, không tin, thúc để cho ta thử xem."*

Thạch Tam ngừng công việc lại, đem chiếc chùy dựng trên mặt đất: *"Như vậy đi, nếu ngươi có khả năng nâng nổi chiếc chùy tử này, ta sẽ tin ngươi."* Vừa nói vừa đưa chuy tử cho Đường Tam. Bởi vì đầu chùy tiếp xúc với mặt đất, hắn cũng không sợ Đường Tam không nâng được mà bị nện vào.

*"Tam thúc, thúc là đang trừ bỏ tạp chất của khối kim loại này sao. Ta sẽ giúp thúc hoàn thành tốt nó: "*Đường Tam tiếp nhận chuôi chiếc chùy từ trong tay Thạch Tam.

Thạch Tam trời sinh thần lực, hắn dùng chiếc chùy này so với người khác đã lớn hơn một chút, so với thân Đường Tam còn muốn cao hơn nửa thước. Lúc này, hắn lại trở thành tiêu điểm trong cả tiệm, các thợ rèn nhìn hắn, đều tỏ vẻ

buồn cười. Nhưng là, rất nhanh bọn họ đều cười không nổi, bởi vì, Đường Tam đã đem chiếc chùy này giơ thẳng lên, hơn nữa là giơ lên từ phía trước.

So với chiếc chùy bình thường nặng hơn ba thành. Khi chiếc chùy còn chưa rời mặt đất, Đường Tam đã có phán đoán. Mặc dù nặng một chút, nhưng cho dù lúc trước mình chưa lấy được hồn hoàn, cũng miễn cưỡng có thể sử dụng, càng không cần phải nói đến bây giờ.

Mắt nhìn Đường Tam đem chiếc chùy chậm rãi giơ lên, Thạch Tam cũng mở to hai mắt nhìn, than một tiếng: *"Hảo khí lực, không hổ là nhi tử của thợ rèn chúng ta."*

Hai mắt Đường Tam sáng rực nhìn chằm chằm vào khối kim loại trong lò, thở ra một tiếng, mạnh mẽ vung chiếc chùy của Thạch Tam lên.

"Hắc"

Hai bàn chân gắn chặt xuống mặt đất, tiểu thối chợt phát lực, lực lượng truyền lên trên, chiếc chùy cự đại tại không trung tà tà xoay một vòng, nặng nề đánh lên trên khối kim loại.

Một tiếng *"đương"* lớn vang lên, làm nụ cười của tất cả các thợ rèn biến thành kinh ngạc, ngay sau đó, theo thiết chùy bắn ngược lên, Đường Tam rất nhanh xoay người, thiết chùy trong tay lại quay tròn, lại là một tiếng nổ, thiết chùy đánh vào khối kim loại nóng đỏ so với lần trước còn mạnh hơn.

"Tam Thúc, phiền người giúp ta kéo ống bễ, nhiệt độ không đủ." Đường Tam rất nhanh nói một câu, chùy thứ ba của hắn vừa lại quay một vòng. Lúc này đây, chiếc chùy ngày càng nhanh, tiếng gió ô ô phát ra.

Thạch Tam cũng là thợ rèn thâm niên, tự nhiên cũng hiểu được hậu quả của việc nhiệt độ không đủ, nhanh chóng qua một bên ngồi xuống, kéo ống bễ.

Một màn kế tiếp khiến thợ rèn ở đây suốt đời khó quên. Chiếc chùy nặng nề trong tay Đường Tam phảng phất như vật sống, tại không trung họa ra một vòng tròn, tràn ngập tiết tấu, âm thanh kim thiết va chạm giống như cuồng phong bạo vũ tại bên trong tiệm rèn vang lên.

Bọn họ đều không chú ý tới, hai tay Đường Tam đã trắng sáng như ngọc, nương theo tiếng *"đinh đương"*, khối kim loại không ngừng nhảy lên dưới chiếc chùy.

Thạch tam một bên toàn lực đẩy ống bễ, một bên gắt gao nhìn Đường Tam đang vung chùy, ánh mắt của hắn đã không thể dùng giật mình để hình dung nữa.

Các thợ rèn khác đều biết chiếc chùy của Thạch Tam nặng bao nhiêu, tự nhiên biết liên tục đập xuống như vậy khó khăn thế nào. Nhất là giống Đường Tam một chùy sau lại mạnh hơn một chùy trước, càng khó khăn tới cực điểm.

"Đương", một kích cuối cùng hoàn thành, Đường Tam mang chiếc chùy tại chỗ quay hai vòng, hóa giải trùng lực trên chiếc chùy, đầu chùy hướng xuống dưới, một lần nữa nằm trên mặt đất, làm tiệm rèn và tâm của các thợ rèn đồng thời rung động một chút.

Hai mươi bảy chùy, nện suốt hai mươi bảy chuy liên tục không dừng, hình dạng khối kim loại lúc trước Thạch Tam rèn thay đổi chút nào, nhưng chỉnh thể thì rút nhỏ một vòng.

Đây là Đường Tam làm được, Thạch Tam tự hỏi cũng có thể làm được, nhưng phải mất suốt một ngày. Phải biết rằng, Thạch Tam trở thành thợ rèn chính thức cũng đã có mười lăm năm thời gian rồi.

Nhìn Đường Tam có chút thở dốc, trán thấm mồ hôi, Thạch Tam lắp bắp hỏi: *"Đây, đây chẳng lẻ chính là Loạn Phi Phong Chuy pháp? Kỹ thuật rèn liên tục trong Kỹ thuật rèn?*

*"*Loạn Phi Phong Chuy pháp? Nó là cái gì vậy?*" Đường Tam nghi hoặc hỏi.*

*Thạch Tam bởi vì hưng phấn quá nên hai gò má đã đỏ lên: "*Gọi là Loạn Phi Phong Chuy Pháp, bởi vì nó là một loại phương pháp đập liên tục để rèn, tá lực dụng lực, có thể đem lực lượng của thợ rèn chúng ta phát huy hoàn mĩ nhất. Nghe nói thợ rèn lợi hại nhất có thể liên tục đập ra tám mươi mốt chùy,

trực tiếp đem khối kim loại chế tạo thành bộ dạng mình muốn. Trọng yếu nhất chính là Loạn Phi Phong chuy pháp này là loại kỹ thuật rèn loại bỏ tạp chất trong kim chúc cực mạnh, ta còn tưởng đã sớm thất truyền, không tưởng hôm nay lại được chứng kiến trên tay ngươi."

------oOo------

Chương 52: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Biên dịch: anhdendem

Thật là Loạn Phi Phong Chuy pháp sao? Trước mắt Đường Tam hiện ra thân ảnh đồi phế của cha, chẳng lẽ nói cha vốn chính là một vị thợ rèn xuất sắc sao?

"Tam thúc, ta cũng không biết nó có đúng là Loạn Phi Phong Chuy Pháp hay không, đây là cha dạy cho ta."

Thạch Tam thở dài một hơi, cười bộc trực nói: *"Xem ra, lần này ta là bắt gặp bảo bối rồi. Điều kiện thuê vừa rồi bỏ đi, tạm thời tiền công của ngươi sẽ giống mọi người, mỗi tháng một ngân hồn tệ. Nếu việc buôn bán tốt, sẽ lại tăng thêm."*

Cứ như vậy, Đường Tam chính thức thành một viên trong tiệm rèn của Thạch Tam, bắt đầu cuộc sống no đủ.

Khóa trình trong học viện đối với hắn mà nói cũng không có chỗ nào trọng yếu, Đại sư dạy lý luận trụ cột so với sư phụ của học viện hữu dụng hơn nhiều.

Quyển sách mà Đại sư cho thì hắn cũng đọc kỹ qua, chính giống như hắn đoán trước, phương pháp tu luyện hồn lực mà Đại sư đưa ra, rất cùng loại với

lộ tuyến vận hành của tu luyện nội lực. Đương nhiên, đây dù sao cũng chỉ là suy nghĩ trên lý luận của Đại sư, cùng so sánh với phương pháp tu luyện nội công chính thức còn có nhất định khoảng cách, càng không cần phải nói Huyền Thiên Công của Đường môn thiên chuy bách luyện mà ra.

Tiểu vũ thuận lợi có được danh hiệu Hồn sư, mà sau khi trở thành Tiểu Vũ tỷ được học viên công nhận, cuộc sống của công độc sinh cũng trở nên dễ dàng hơn.

Mỗi ngày vào sáng sớm, Đường Tam đều theo thói quen thừa dịp ánh sáng mặt trời mới lên để tu luyện Tử Cực Ma Đồng của hắn. Buổi sáng bình thường đi học, buổi chiều tới tiệm rèn làm công, buổi tối lại nghe Đại sư dạy. Ban đêm tu luyện Huyền Thiên Công. Có thể nói mỗi một ngày đối với hắn mà nói đều là tuyệt đối phong phú.

Tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam dùng một thời gian rất ngắn để được mọi người chấp nhận, Thạch Tam mang nhiệm vụ đề luyện kim chúc giao cho hắn, thời gian rỗi, Đường Tam lợi dụng một ít mảnh kim loại bỏ đi để tiến hành tinh chế, bắt đầu đại nghiệp chế tạo ám khí của hắn. Đương nhiên, trong tiệm rèn hắn chỉ chế tạo một ít linh kiện, lắp ráp chính thức phải sau khi trở lại học viện.

Tiểu Vũ bằng vào thực lực mạnh mẽ của bản thân cùng sự trợ giúp của Tiêu Trần Vũ, rất nhanh trở thành lão đại của cả Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện được tất cả các đệ tử chấp nhận, nàng so với Đường Tam thì nhàn nhã hơn rất nhiều, có lúc thậm chí ngay cả khóa học đều không đi. Đường Tam thậm chí cũng nhìn không tới nàng tu luyện như thế nào. Nhưng thực lực của Tiểu Vũ lại một mực ổn định tăng lên.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện, thời gian của một học kỳ chính là một năm, trong cả quá trình, đệ tử không được phép về nhà, nhưng thân nhân lại có thể tới thăm. Đường Tam không chỉ một lần chờ đợi cha đến, nhưng thẳng đến cả học kỳ chấm dứt, cũng không thấy được bóng dáng của Đường Hạo. May là cuộc sống của hắn cũng đủ phong phú, cũng không có nhiều thời gian lắm để tư niệm.

Về phần Vũ hồn điện, sau khi Đường Tam tiến hành kiểm tra đánh giá Hồn

sư không lâu, người của Vũ hồn điện đã tới Nặc Đinh học viện tìm Đại sư, Đại sư không có nói cho Đường Tam về chuyện mà bọn họ đã nói, Đường Tam cũng không có hỏi. Nhưng từ nụ cười trên mặt Đại sư so với bình thường nhiều hơn, Đường Tam đoán rằng, quan hệ của Vũ hồn điện và đại sư hẳn là đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

"Tiểu Vũ, ngày mai là nghỉ rồi, ngươi phải về nhà chứ?" Đường Tam một bên thu thập hành trang của mình một bên hướng Tiểu Vũ nói.

Thời gian của một năm học đã trôi qua, hắn rốt cuộc có thể trở về nhà thăm cha, buổi chiều hôm nay tại tiệm rèn hắn đã hướng Thạch Tam xin nghỉ. Còn đặc biệt mua một chiếc chùy mới tinh, chuẩn bị mang trở về đưa cho cha.

Từ sau khi Đường Tam gia nhập tiệm rèn của Thạch Tam, đã làm cho phẩm chất của các loại vũ khí trang bị mà tiệm rèn làm ra tăng lên một cái cấp bậc, việc buôn bán cũng trở nên tốt hơn, tiền lương mỗi tháng bây giờ của Đường Tam đã lên tới năm ngân hồn tệ, tương đương với một nửa trợ cấp của hồn sư.

Tiểu Vũ tựa ở trên giường, trong mắt toát ra vài phần cô đơn, cùng với vẻ hoạt bát sáng sủa của nàng lúc bình thường thì bất đồng thật lớn: *"Ta không trở về nhà, có lẽ, cứ ở lại học viện đi."*

Đường Tam sửng sốt một chút: *"Cũng được một năm rồi, ngươi cũng không trở về thăm nhà sao?"*

Đôi mắt của Tiểu vũ đột nhiên sáng ngời, nói: *"Tiểu Tam, nhà của ngươi có đúng là cách học viện không xa phải không? Nếu không, ta cùng trở về chơi với ngươi, thế nào? Dù sao bọn Vương Thánh và Tiêu Trần Vũ đều đi tham gia khảo thí trung cấp Hồn sư học viện rồi, không ai chơi cùng ta."*

Đường Tam cười cười, trải qua một năm ở chung, hắn đối Tiểu Vũ coi như là tương đối hiểu rõ, Tiểu nha đầu này hoạt bát hiếu động, luôn một bộ dáng e sợ cho thiên hạ không loạn, trong khi giả ôn nhu, nhìn như thế nào đều giống một con búp bê đáng yêu, chỉ khi nào nổi điên lên, xưng hào Tiểu Vũ tỷ của nàng ở Nặc Đinh không có thể chỉ gọi không như vậy. Trong cả học viện, đã không biết có bao nhiêu đệ tử ăn đau khổ từ nàng rồi.

"Nhà của ta rất nghèo, không có gì thích hợp để khoản đãi ngươi."

Tiểu Vũ hai tay chống eo, mắt mở to trừng trừng nhìn Đường Tam nói: *"Mỗi tháng trợ cấp của ngươi đều rất nhiều, lại không tiêu, còn sợ chiêu đãi ta sao?"*

Đường Tam vươn tay phải ra, mặt mang theo nụ cười: *"Nói đến trợ cấp, ta đột nhiên nhớ ra, có người hình như còn nợ ta sáu ngân tệ còn không có trả."*

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, trên khuôn mặt phấn nộm nhỏ nhắn toát ra vài phần xấu hổ, trợ cấp mỗi tháng một kim tệ tuyệt đối không tính là ít, bất quá, nàng tiêu tiền cũng thật sự là đại thủ đại cước*, thấy cái gì tốt là mua về, một chút cũng không để ý xem có hữu dụng hay không, bây giờ nàng sớm đã có chăn màn của chính mình, không cần dùng chung cùng Đường Tam. Nàng cho tới bây giờ đều không để ý tới tiền tài, một khi không có tiền tiêu liền hướng Đường Tam mượn, đó đã thành thói quen.

*lãng phí

"Không phải chỉ là sáu ngân tệ sao? Chờ ta có trợ cấp liền trả lại ngươi. Ngươi còn chưa nói, tới cùng có nguyện ý để cho ta đi theo ngươi hay không."

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nếu ngươi muốn đi thì hãy cứ đi. Bất quá, tính tình của ba ba ta có thể không quá tốt."*

Tiểu Vũ không thèm để ý nói: *"Người ta đáng yêu như vậy, dám chắc ba ba ngươi sẽ thích ta."* Vừa nói còn bày ra bộ dáng ôn nhu hướng Đường Tam nháy nháy mắt.

Người khác có lẽ sẽ bị bề ngoài của nàng mê hoặc, Đường Tam nhìn tình cảnh nàng bộc phát sự tức giận thật sự quá nhiều, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, một chút cũng không ăn cái bộ dáng này của nàng:*" Mỹ nhân kế không cần dùng đối với ta đi. Hoàn hảo là ngươi bây giờ mới bảy tuổi, nếu lớn thêm một chút nữa, có lẽ thật khó có điểm để phân biệt với hồ ly tinh."*

------oOo------

Chương 53: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Tàng ThưViện

"Hồ ly tinh? Là cái gì?" Tiểu vũ tò mò hỏi.

Đường Tam cười nói: *"Chính là một loại hồn thú thành tinh, chuyên môn câu dẫn nam nhân."*

Tiểu vũ sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn Đường Tam đột nhiên trở nên có chút quái dị, thình lình, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên kích động: *"Ngươi đi chết đi, dám nói ta là hồ ly tinh, ta muốn cùng ngươi quyết đấu."* Vừa nói, nàng đã giương nanh múa vuốt từ trên giường mình nhảy dựng lên, hướng Đường Tam đánh tới.

Các công độc sanh khác đối với một màn này sớm đã nhìn quen rồi, Tiểu Vũ tỷ và Đường Tam náo loạn đối với bọn họ mà nói, đã sớm quen thộc rồi. Nếu là có ngày nào đó hai người không náo loạn vài lần, có lẽ bọn họ ngược lại sẽ không được tự nhiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam ra đi thì bên người đã hơn một người, một tiểu cô nương bộ dáng đáng yêu, mặc giáo phục của Nặc Đinh học viện, rời đi Nặc Đinh thành, hướng Thánh Hồn thôn mà đi.

Một năm thời gian vừa rồi đối với Đường Tam mà nói, chính là cực kỳ phong phú, cũng là phi thường thỏa mãn, đột phá bình cảnh của Huyền Thiên Công đệ nhất trọng, dưới sự khắc khổ cố gắng tu luyện của hắn, Huyền Thiên Công có tiến bộ rất lớn. Dựa theo tính toán của hắn, lúc này thực lực hắn là đã đạt tới đỉnh của trung đoạn của đệ nhị trọng, dựa theo hồn lực tính toán, nên có khoảng mười sáu cấp tới mười bảy cấp.

Trong học viện, nói về hồn lực có thể cùng hắn so sánh, cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ, mặc dù không thấy Tiểu Vũ tu luyện như thế nào, nhưng hai người trong khi so sánh hồn lực luôn tương soa không xa, có khi Đường Tam chiếm được thượng phong, có những khi lại sẽ bị Tiểu Vũ vượt lên. Mặc dù đều là đứa nhỏ, nhưng hai người ai cũng không phục ai, vì vậy luận bàn là khó tránh khỏi.

Trong khi vừa mới bắt đầu, bọn Tiêu Trần Vũ và Vương Thánh cao niên cấp đệ tử thỉnh thoảng còn gia nhập một chút, nhưng theo hồn lực của Đường Tam và Tiểu Vũ tăng lên nhanh, liền không có ai trở lại quấy rầy bọn họ nữa, thử hỏi, người nào hy vọng mình biến thành bao cát đây?

Cho nên, mặc dù trên danh nghĩa thì Tiểu Vũ là lão đại của tất cả các đệ tử trong Nặc Đinh học viện, nhưng trên thực tế, bọn Tiêu Trần Vũ trong khi xưng hô Đường Tam, cũng sẽ biết gọi lên một tiếng Tiểu Tam ca.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ luận bàn, ăn đau khổ nhiều hơn là chiến thắng, thủ đoạn công kích của Tiểu Vũ tầng xuất bất tận, nhất là nhu kỹ của nàng, làm cho người ta một loại cảm giác giống như bánh mật vậy, nếu tại dưới tình huống song phương cũng không mượn lực lượng của hồn hoàn, Đường Tam cơ hồ là tất bại. Sợ là ngay cả sử dụng hồn hoàn, bằng vào hiệu quả quấn quanh và gây mê của Lam ngân thảo, nhiều nhất cũng là cùng Tiểu Vũ chiến thành một trận ngang tay.

Về phần ám khí mà Đường Tam âm thầm luyện tập nhưng cũng không có dùng trong luận bàn, một là bởi vì sát thương lực của ám khí quá lớn, quá dễ dàng đả thương người, mặt khác, hắn cũng là hy vọng có thể tại trong khi luận bàn cùng Tiểu Vũ ma luyện năng lực cận chiến của mình. Có lẽ là bởi vì hai người hỗ trợ nhau bồi luyện nên sinh ra tác dụng xúc tiến rất tốt, tại chiến đấu phương diện, cùng nhau tiến bộ. Sư phụ của học viện cũng không quản bọn họ, tại Nặc Đinh, Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù vẫn còn chỉ là nhất niên cấp, nhưng đã thành thiên tài nổi danh của học viện.

"Còn có xa lắm không a?" Tiểu vũ nhìn đông nhìn tây hỏi.

"Cũng nhanh tới. Thấy ngọn núi bên kia không? Thánh Hồn thôn của ta ngay

chân núi." Sắp về đến nhà, trong tâm tình của Đường Tam không khỏi có chút hưng phấn, nếu không phải Nặc Đinh học viện quy định buổi tối phải trở lại học viện để ở, mỗi ngày đều có sư phụ kiểm tra phòng, nói không chừng Đường Tam đã sớm về nhà thăm cha mình rồi. Một năm không thấy, ba ba, người có khỏe không?

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đời trước thân là cô nhi, mà một đời này, Đường Tam đối với phần thân tình này cực kỳ quý trọng.

Sờ sờ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, nơi đó có chiếc chùy mới mà hắn sắm cho cha, quần áo mới tinh, thậm chí còn có vài bình rượu ngon.

Tiểu sơn thôn mà hắn sinh sống sáu năm đã tại trong tầm nhìn, không biết tại sao, trong lòng Đường Tam có loại tâm tình không thể giải thích được dần dần hiện lên. Nếu phải cần một câu nói để hình dung, vậy, hắn sẽ nói, cảm giác có nhà thật tốt. Ngay cả nhà này chỉ có mình và cha.

Rất nhanh, hai người đã đi vào Thánh Hồn thôn, nhà Đường Tam ngay đầu thôn, đưa ngón tay hướng ký hiệu dưới chiếc mái nhà tàn tạ, Đường Tam cười nói với Tiểu Vũ: *"Nhìn kìa, đó là nhà của ta."*

Nhà tại trước mắt, tâm tình của Đường Tam không tự giác trở nên kích động, chân bước nhanh hơn, ba bước biến thành hai, bước nhanh về đến cửa nhà.

Đại môn giống như lúc hắn rời đi, không có khóa, đây vẫn là thói quen của đường hạo, dù sao, tiệm rèn này của hắn cũng không có cái gì để trộm.

"Ba ba, con đã về." Đường Tam hưng phấn hô to một tiếng.

Tiểu Vũ còn chưa từng thấy qua tâm tình như vậy ở Đường Tam, đứng ở sau lưng hắn có chút tò mò mà nhìn, tại trong ấn tượng của nàng, Đường Tam là một bằng hữu ôn hòa, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng trên cảm giác luôn bận rộn, luôn có chuyện gì đó để làm. Chỉ có tại trong lúc cùng hắn luận bàn, mới có thể thấy sự nghiêm chỉnh trên mặt hắn. Mà sợ là bại bởi mình, cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng phẫn nộ hoặc là kích động của hắn.

Một bên gọi lớn, Đường Tam bước nhanh hướng bên trong đi đến.

Hết thảy tựa hồ đều không có đổi, trong tiệm rèn vẫn loạn như vậy, thậm chí so với trước khi hắn đi càng loạn hơn, mọi thứ bừa bãi phóng đầy trên đất, rách nát, cũ kỹ, nhưng lại gây cho hắn càng nhiều cảm giác thân thiết.

"Nga, Tiểu Tam, là ngươi trở lại." Thanh âm ôn hòa vang lên. Từ gian trong đi ra một người.

Thấy hắn, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút: *"Kiệt Khắc gia gia, ngài cũng tại a, ba ba con đâu?"*

Từ bên trong đi tới đúng là lão Kiệt Khắc thôn trưởng của Thánh Hồn thôn, trên mặt mang theo một tia cười khổ, đưa tờ giấy trong tay cho Đường Tam, nói: *"Ngươi xem đi, đây là ba ba ngươi lưu lại. Buổi sáng ta đến tìm hắn, vốn là muốn để hắn cùng ta cùng đi đón ngươi, không nghĩ tới ngươi nhưng lại đã trở về."*

Một tia tâm tình khẩn trương xuất hiện tại trong lòng của Đường Tam, nhanh chóng tiếp nhận tờ giấy lão Kiệt Khắc đưa tới, cúi đầu nhìn xuống.

Trên mặt giấy chỉ có mấy hàng chữ đơn giản có chút khó đọc, nhưng khó che được vẻ mạnh mẽ và khí chất hào phóng.

------oOo------

Chương 54: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Tàng ThưViện

"Tiểu Tam:

Trong khi ngươi xem được phong thư này, ta đã đi. Không nên đi tìm ta,

ngươi không có khả năng tìm được ta.

Ngươi mặc dù còn nhỏ, nhưng đã có năng lực tự chăm sóc cho bản thân. Chim cắt chỉ có tự mình mở cánh mới có thể sớm hơn bay cao.

Không cần lo lắng cho ta, trong tính cách của ngươi, kế thừa rất nhiều sự tinh tế của mụ mụ ngươi. Ba ba thị một người vô dụng. Ngươi dần dần lớn, ba ba phải đi lấy về một số thứ vốn hắn là thuộc về ta. Một ngày nào đó, phụ tử hai người chúng ta sẽ lại gặp.

Ta hy vọng ngươi trở nên cường đại, nhưng cũng lại không hy vọng ngươi trở nên cường đại, con đường của mình, ngươi tự mình lựa chọn.

Nếu có một ngày ngươi hiểu được chức nghiệp Hồn sư này là không tốt, vậy hãy trở lại Thánh Hồn thôn, giống như ta, làm một thợ rèn đi.

Đừng lo lắng.

Đường Hạo."

Nhìn bức thư trong tay, cả người Đường Tam đã ngây dại, cảm giác mừng rỡ tràn đầy trong phút chốc biến thành sự mất mác.

Ba ba đi, ba ba, người tại sao phải đi?

Lão Kiệt Khắc nhìn bộ dáng thất thần của Đường Tam, cười khổ nói: *"Tên Đường Hạo này đi một chút điểm báo hiệu đều không có, hôm trước ta còn tới để cho hắn làm công cụ, hắn này vừa đi, sau này chúng ta còn muốn phải tìm một gã thợ rèn mới được. Người này, thật sự là quá không có trách nhiệm rồi."*

Đường Tam chậm rãi phục hồi lại tinh thần: *"Kiệt Khắc gia gia, người là nói, ba ba con vừa mới đi trong khoảng hai ngày này?"*

Lão Kiệt Khắc gật gật đầu: *"Hắn là trong hai ngày này mới đi. Tiểu Tam, đừng buồn bã, vì một người ba ba như vậy không đáng giá có được. Cùng gia gia đi thôi, đi tới nhà của ta."*

Đường Tam yên lặng lắc lắc đầu, cẩn thận gấp bức thư trong tay, để vào trong ngực của mình.

"Cám ơn ngài, Kiệt Khắc gia gia, cả nhà loạn như vậy, con sẽ không mời ngài lưu lại nữa. Con còn muốn thu thập một chút."

Lão Kiệt Khắc sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới Đường Tam nho nhỏ này cũng hạ lệnh trục khách, thở dài một tiếng, nói: *"Được rồi. Bất quá, ngươi có cái gì cần cứ tới tìm ta."* Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Lão Kiệt Khắc đi, bên trong tiệm rèn chỉ còn lại có hai người Đường Tam và Tiểu Vũ. Đường Tam cũng không mở miệng, cứ như vậy bắt đầu thu thập căn phòng bừa bộn, thu thập các loại đồ vật trong phòng.

Thần kỳ chính là, Tiểu Vũ ngày thường hoạt bát hiếu động là vậy mà ở đây lại bảo trì trầm mặc, đi tới bên người Đường Tam, lẳng lặng trợ giúp hắn mang từng kiện đồ sắp xếp, lấy nước từ trong chum nước bên ngoài, trợ giúp hắn lau chùi tro bụi bên trong phòng.

Nặc Đinh sơ cấp Hồn sư học viện.

Đại sư đang ở trong phòng mình xem sách, Tiểu Tam đã về nhà, trong lòng hắn trống rỗng. Ở cùng một năm thời gian, mặc dù ngoài miệng hắn không nói, nhưng cảm tình trong lòng đối với đệ tử này lại đang không ngừng sâu thêm.

Thẳng đến sáng nay trong khi Đường Tam đi, hắn còn do dự có muốn hay không tới thăm nhà hắn. Cuối cùng Đại sư vẫn còn phủ quyết ý nghĩ của mình. Nguyên nhân có rất nhiều, thậm chí ngay cả chính hắn cũng nói không rõ ràng lắm.

"Phanh, phanh, phanh" lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Đại sư cau mày, bình thường ngoại trừ Đường Tam, căn bản sẽ không có người tới nơi này của hắn.

"Mời vào." Đại sư đặt quyển sách trong tay xuống, nhàn nhạt nói.

Cửa mở, một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi đến. Hắn mặc một thân đơn giản màu xám trường bào, mái tóc đen rối loạn phi tán tại trên vai, trên khuôn mặt già nua có khắc đầy tang thương, một đôi mắt hồn trọc tựa hồ đã tới những năm tháng cuối cùng của cuộc sống, cùng ngoại mạo mới khoảng năm mươi tuổi của hắn có chút không tương xứng.

"Chào ngài, Đại sư." Thanh âm của người đến trầm thấp mà có chút khàn khàn.

Không biết tại sao, khi người này trong khi vừa bước vào cửa, toàn thân Đại sư đều hạ ý thức khẩn trương lên, ngay cả hồn lực cũng không tự giác được trải rộng toàn thân.

"Ngươi là?" Chậm rãi đứng lên, trong mắt Đại sư toát ra vài phần nghi hoặc.

Người áo xám nhàn nhạt nói: *"Nói ra, chúng ta hẳn là có hai mươi năm không gặp rồi. Với bộ dáng đồi bại của ta hiện nay, cũng khó trách ngươi không nhận ra ta. Ta gọi là Đường Hạo."*

"Đường Hạo?" Vẻ mặt luôn luôn cứng ngắc không dao động của Đại sư chợt đại biến, đồng tử ở hai mắt cơ hồ là trong nháy mắt tập trung, gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt này, hai tay chộp vào bàn làm việc, ngón tay đã biến thành màu trắng xanh: *"Ngươi, ngươi là Hạo ……"*

Đường Hạo phất phất tay, ngăn cản Đại sư, lạnh lùng nói: *" Xưng hào của quá khứ không cần nhắc lại nữa. Năm đó, chúng ta cũng tính có duyên gặp mặt vài lần, người khác có lẽ sẽ nghĩ ngươi chỉ là người điên, nhưng ta lại biết, ngươi là một người chấp nhất."*

Tâm tình của Đại sư dần dần tỉnh táo lại, vẻ mặt cứng ngắc bỗng thoáng nhúc nhích: *"Xem ra ta đoán không sai, ngươi quả nhiên chính là cha của Tiểu Tam. Hắn đã về nhà rồi, tại sao ngươi còn ở chỗ này?"*

Đường Hạo gật đầu, nhàn nhạt nói: *"Đúng là bởi vì hắn về nhà rồi, ta mới có*

thể ở chỗ này. Ta biết, ngươi thu hắn làm đồ đệ. Làm cha, ta nên sớm tới gặp ngươi. Ta phải đi rồi, duy nhất lo lắng cũng chỉ có hắn, cho nên, ta hy vọng mang Tiểu Tam phó thác cho ngươi."

"Ngươi phải đi? Đi đâu? Hắn chính là nhi tử của ngươi." Đại sư gắt gao nhìn Đường Hạo, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bộ dáng của Đường Hạo vẫn một bộ lạnh lùng như trước: *"Hắn cũng là đồ đệ của ngươi. Ta phải đi, có rất nhiều sự việc phải đi làm. Hắn đi theo ta sẽ không có được vui vẻ. Ta không có yêu cầu gì khác, cuộc đời của hắn, do hắn tự mình lựa chọn. Mười năm, ta đã rời đi thế giới này mười năm, bây giờ hắn đã lớn lên, có một số việc, ta cần phải đi làm."*

Đại sư hít một hơi sâu: *"Ta không biết trên người ngươi đã phát sinh cái gì, nhưng là, ta nhìn ra được, Tiểu Tam đối với ngươi thập phần quyến luyến, ngươi không biết là cứ như vậy rời đi, đối với hắn mà nói là quá tàn nhẫn sao?"*

Đường Hạo nhàn nhạt nói: *"Hắn tự mình quyết định đi một con đường không tầm thường, cùng ở một chỗ với ta mới là tàn nhẫn với hắn. Được rồi, những gì muốn nói ta đã nói xong, bất luận lúc nào, xin nhớ kỹ, hắn là nhi tử của ta."*

Nói xong những lời này, Đường Hạo vung tay lên, *"đương"*, một khối lệnh bài đen nhánh rơi lên trên bàn ở trước mặt Đại sư, lệnh bài cư nhiên cùng khối mà lúc trước Đại sư mang theo Đường Tam tiến vào liệp hồn sâm lâm thì xuất ra giống nhau, chỉ bất quá, đồ án trên khối lệnh bài này cũng là đầy đủ sáu ……

------oOo------

Chương 55: Phụ Thân Đích Lưu Ngôn (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Phanh*", cửa phòng đóng lại, thân ảnh cao lớn của Đường Hạo đã biến mất. Nhìn cửa phòng, Đại sư đứng ở nơi đó cả nửa ngày cũng không có động tác gì.*

*Một lúc lâu, hắn mới chậm rãi cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên khối lệnh bài kia, khóe miệng toát ra một tia cười khổ: "*Không nghĩ tới, thần tượng của ta đã biến thành bộ dáng này.*"*

Mặt trời hạ xuống phía tây, trước cửa tiệm rèn, hai thân ảnh nhỏ bé đang ngồi, bọn họ mặc đồng dạng quần áo, cứ như vậy lẳng lặng mà ngồi.

Những tia sáng còn sót lại của Mặt trời mang theo màu đỏ nhạt rơi lên trên người bọn họ, phảng phất làm cho trên thân thể bọn hắn khắc một vòng màu vàng đỏ.

Nữ hài nhi ở bên trái nghiêng đầu, nhìn nam hài nhi, hai tay chống trên cằm của mình, muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cục nàng vẫn còn nhịn lại.

*Mở miệng ngược lại là nam hài nhi, trong tay hắn nắm một thanh chùy mới tinh: "*Tiểu Vũ, cảm ơn ngươi.*"*

*"*Cảm ơn ta cái gì?*" Tiểu Vũ tò mò hỏi.*

*"*Cám ơn ngươi vẫn ở cùng ta.*" Đường Tam cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân, ánh mắt của hắn có chút mê ly, cũng có chút mông lung, nhưng cuối cùng không có nước mắt nhỏ xuống.*

*Tiểu Vũ "*phốc xích*" cười, đẩy đầu vai Đường Tam một chút, một chút này dùng sức rất lớn, suýt nữa mang Đường Tam đẩy ngã: "*Đừng buồn bực nữa. Ba ba ngươi chỉ là tạm thời rời đi mà thôi. Một ngày nào đó, các ngươi sẽ lại gặp mặt nhau. Có lẽ, hắn rời đi, chích là vì cho ngươi phát triển càng tốt, cho ngươi càng thêm kiên cường. Nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, chẳng phải là phụ sự khổ tâm của hắn sao?*"*

*Trên mặt Đường Tam toát ra một tia cười khổ: "*Có lẽ đúng vậy, nhưng là tại sao người cũng không cho ta gặp mặt lại một lần. Tiểu Vũ, ngươi biết không,

ba ba là thân nhân duy nhất của ta. Trong nhà không có ba ba, cũng không hề là một cái nhà nữa."

*Tiểu Vũ lắc đầu, mang chiếc bím tóc dài của mình quăng lên trước người: "*Không có ba ba, ngươi còn có bằng hữu là ta mà. Nếu ngươi muốn tìm một thân nhân, ta không ngại làm tỷ tỷ của ngươi. Nhanh, gọi một tiếng Tiểu Vũ tỷ nghe xem. Tất cả mọi người đều gọi như vậy, chỉ có ngươi là ngoại lệ."

Nhìn bộ dáng mềm mại và khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bị ánh hoàng hôn chiếu rọi của Tiểu Vũ, Đường Tam không khỏi nở nụ cười, khi bên người có người làm bạn đang lúc nội tâm yếu ớt nhất, luôn là một việc cực kỳ tốt.

*"*Nếu ngươi nguyện ý làm muội muội của ta, ta không phản đối. Ta nhớ không sai thì chúng ta mặc dù là cùng năm, nhưng ngươi tựa hồ ít hơn so với ta mấy tháng. Ta là tháng một xuất sinh, ngươi cũng là tháng tám, đúng không?"

*"*Mơ tưởng. Ta chỉ làm tỷ tỷ, không làm muội muội." *Tiểu Vũ không tức giận nâng tay hướng đầu của Đường Tam mà cốc.*

*Thân thể Đường Tam chợt lóe, đã thoát đi ra ngoài, đứng ở trước người Tiểu Vũ ba thước: "*Tiểu Vũ, theo ta lên núi đi, ta cho ngươi xem một số thứ."

Thần sắc Đường Tam rất chăm chú, phảng phất như là quyết định cái gì đó.

Tiểu Vũ cũng không tiếp tục hi nháo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra vài phần nhu thuận, hướng hắn gật gật đầu.

Đường Tam chủ động kéo tiểu thủ phấn nộm của Tiểu Vũ, hướng núi ở ngoài thôn chạy đi. Hai cái bóng tại trời chiều chiếu rọi xuống trên mặt đất dần dần dài ra.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ chạy đến đỉnh núi mới ngừng lại, tại dưới tình huống toàn lực thúc dục Huyền Thiên Công, hắn cũng không khỏi có chút thở dốc.

Đứng ở đỉnh núi, mặt Đường Tam hướng mặt trời chiều, hai mắt đã bị màu

*tím che kín: "*Tiểu Vũ, đây là chỗ trước kia ta luyện công. Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề nghiêm chỉnh, cũng hy vọng ngươi có thể trả lời thật cho ta."

*Tiểu Vũ bĩu môi: "*Ngươi có biết không, bộ dáng của ngươi bây giờ rất giống mấy lão nhân trong học viện."

*Đường Tam chậm rãi xoay người, nghiêm chỉnh nhìn Tiểu Vũ: "*Ngươi nguyện ý làm muội muội của ta không? Ta thật sự hy vọng có thể lại có một thân nhân."

*Tiểu Vũ vừa muốn nói gì, lại bị Đường Tam cắt đứt: "*Trước hết nghe ta nói xong đã. Ta cái gì cũng không có, tình huống của nhà ta thì ngươi cũng thấy được, xuất thân của ta chỉ là một bình dân cùng khổ. Ta không thể cho ngươi tài phú cũng không thể cho ngươi thế lực. Ngươi cũng là tiên thiên mãn hồn lực, nhưng ngươi và ta không giống nhau, ta nhìn ra được, thân thế của ngươi hẳn là có cố sự. Nhưng cho tới bây giờ ta đều không hỏi, bởi vì ta sợ xuất thân của chúng ta chênh lệch quá lớn, ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Nhưng là, ta thật sự hy vọng có thể có một muội muội giống như ngươi, mặc dù ta không cách nào cho ngươi nhưng thứ quý tộc có, nhưng là, ta lại có thể cho ngươi lời hứa hẹn của ta. Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội muội của mình, sẽ không để cho nàng đã bị một chút thương tổn."

*Nhìn mắt Đường Tam lóe ra lệ quang, hai mắt của Tiểu Vũ dần dần hồng lên: "*Nếu có một ngày, có rất nhiều người muốn giết ta, những người đó ngươi lại đánh không lại, vậy làm sao bây giờ?"

*Đột nhiên trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt: "*Vậy xin mời bọn họ trước hãy bước qua thi thể của ta đi."

Tiểu Vũ trầm mặc, Đường Tam cũng không có tiếp tục nói nữa, ánh hoàng hôn dần dần rút đi, lúc này những ngôi sao trên bầu trời đã lặng yên mọc lên.

*"*Ca." *Tiểu vũ dùng một chữ đơn giản phá vỡ sự bình tĩnh của hai người trong lúc đó.*

Vẫn cố nén nước mắt, tại giờ khắc này rốt cục nó chảy xuống, hai tay run rẩy

*của Đường Tam kéo tay của Tiểu Vũ: "*Cám ơn ngươi, muội muội.*"*

Cha đi, nhưng hắn lại có một người muội muội, Đường Tam ngửa đầu nhìn phía bầu trời, hướng về những ngôi sao trên bầu trời yên lặng phát hạ lời thề của cả cuộc đời.

Màn đêm phủ xuống, hai người ngồi ở đỉnh núi, cảm thụ sự ấm áp của ngọn núi xuy phất, nhìn trăng và sao trên bầu trời, hào khí thân mật, không khí tươi mát, mang theo đến cảm giác thư thích.

*"*Ta có thể không gọi ngươi là ca ca?*" Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam ở bên người.*

*Đường Tam sửng sốt: "*Tại sao?*"*

*Trên mặt Tiểu Vũ toát ra một tia đỏ ửng: "*Nói như thế nào thì ta cũng là lão đại của tất cả các đệ tử tại Nặc Đinh, đột nhiên thêm một ca ca, bọn họ sẽ nhìn ta như thế nào?*"*

*Đường Tam nở nụ cười: "*Được, ngươi cứ gọi ta Tiểu Tam là được. Chỉ cần trong lòng ta biết ngươi là muội muội của ta, xưng hô thế nào thì có quan hệ gì?*"*

Vừa nói, Đường Tam nâng tay lên, chậm rãi vén ống tay áo, mang tụ tiễn trên cổ tay trái tháo xuống.

*"*Chúng ta kết làm huynh muội, ta không có cái gì đáng giá tiền, cái này sẽ đưa cho ngươi phòng thân ba đi. Nó là kiện tác phẩm đầu tiên của ta.*"*

*Tiểu vũ tò mò nhìn Đường Tam đưa tới tụ tiến: "*Đây là cái gì?"

------oOo------

Chương 56: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ta gọi nó là tụ tiễn, cũng có thể xưng là vô thanh tụ tiễn, chỉ cần phát động chốt mở, ba căn tiểu tiễn bên trong sẽ dựa theo ngươi khống chế mà bắn ra, có thể xạ một căn, cũng có xạ ba căn cùng một lúc. Bởi vì khi phát động thì thanh âm rất nhỏ, không dễ dàng bị đối thủ phát hiện, cho nên, tại đối mặt với địch nhân có thực lực tương đương thì có thể sinh tác dụng rất tốt."*

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: *"Trước kia, trong khi chúng ta luận bàn, như thế nào không thấy ngươi dụng tới vật này?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Đứa ngốc, chúng ta là đồng học, vừa là bằng hữu. Ta như thế nào có thể xử dụng loại vũ khí có tính sát thương thế này đây? Còn nhớ kỹ ta dùng hòn đá ném ngươi không? Ngươi cho rằng nó chỉ là trùng hợp sao? Ngươi xem, chỗ kia có một con muỗi."*

Tiểu Vũ theo hướng ngón tay của Đường Tam nhìn lại, ở ngoài ba thước, quả nhiên có một con muỗi đang *"vo ve"* bay qua, mượn ánh trăng mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng.

"Nếu ta nói cho ngươi, ta có thể đánh trúng cánh bên trái của nó, mà không thương tổn đến tính mạng của nó, ngươi tin hay không?"

Tiểu Vũ trừng mắt nhìn hắn nói: *"Ngươi đang nói đùa sao?"*

Trong mắt Đường Tam tử quang chợt lóe, tay phải đột nhiên vung lên, một đạo sáng nhàn nhạt lặng yên léo lên rồi biến mất, con muỗi cũng trống rỗng biến mất.

Giữ chặt tay của Tiểu Vũ, Đường Tam nói: *"Theo ta tới."* lôi nàng đi tới phía trước một cây đại thụ cách đó không xa thì ngừng lại, không cần Đường Tam chỉ, Tiểu Vũ cũng có thể rõ ràng thấy, trên thân cây có một cây cương châm dài ba tấc, dưới ánh sáng của trăng sao chiếu xuống lòe lòe tỏa sáng.

Châm đóng đinh tại trên cây, tựa hồ có cái vật gì đó đang ra sức giãy dụa.

Tiểu Vũ cúi đầu nhìn kỹ, không nhịn được giật mình suýt nữa kêu thàng tiếng. Dưới chiếc châm chính đang đóng đinh con muỗi, cương châm đâm xuyên qua cánh trái của con muỗi, mang nó đóng đinh vững vàng trên cây, mà con muỗi vẫn đang giãy dụa, hiển nhiên là tính mạng không bị nguy hiểm.

"Ngươi, ngươi là như thế nào làm được?" Tiểu Vũ hoảng sợ nhìn về phía Đường Tam. Nếu không phải bởi vì nàng vẫn cùng ở một chỗ với Đường Tam, nàng thậm chí sẽ cho này là đã chuẩn bị từ trước.

Đường Tam nhổ cương châm, khi hắn mở lại bàn tay, cương châm đã tiêu thất: *"Đây là bí mật của ta, ta gọi nó là ám khí, cho dù là ba ba cũng không biết. Ta chỉ là nghĩ nói cho ngươi, ta có năng lực bảo vệ muội muội của mình."*

Đối với những sự vật mới lạ, Tiểu Vũ luôn cảm thấy rất hứng thú, lắc qua lắc lại tay của Đường Tam vui mừng nói: *"Hảo ca ca, vậy ngươi có thể dạy ta hay không?"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Với khuynh hướng bạo lực của ngươi, nếu lại học được ám khí, còn không biết có bao nhiêu người gặp phải tai ương đây. Hơn nữa tu luyện ám khí không phải một việc một sớm một chiều. Ta cho ngươi tụ tiễn chính là một loại của ám khí, ngươi trước cứ đem nó dùng là được rồi."*

Muốn học tập Đường môn ám khí cũng không dễ dàng, điểm đầu tiên, phải có Huyền Thiên Công làm trụ cột, mà hồn lực của Tiểu Vũ đã không kém, một lần nữa tu luyện Huyền Thiên Công hiển nhiên là không có khả năng, Đường Tam đã âm thầm quyết định, sau này sẽ chế tác một ít cơ quan loại ám khí võ trang tại trên người nàng. Như vậy cũng tính là đủ rồi.

Đường Tam tự tay mang tụ tiễn đeo tại trên tay trái của Tiểu Vũ, chỉnh sửa lại vòng dây của tụ tiễn, làm cho nó hoàn toàn dán tại trên tay Tiểu Vũ, sau đó hắn mang phương pháp sử dụng vô thanh tụ tiễn hướng Tiểu Vũ giảng một lần, để cho nàng thử vài lần. Tiểu Vũ cơ hồ ngay lập tức thích cái bảo bối này.

Tiểu Vũ đi tới một bên thử xạ tụ tiễn, Đường Tam chậm rãi ngước đầu lên,

nhìn những vì sao trên không trung, lẩm bẩm tự nói: *"Ba ba, người thật là sợ ta ở lại bên người thì không cách nào trở nên kiên cường sao? Người yên tâm đi, ta sẽ cố gắng tu luyện, trở thành một người nam nhân chính thức. Một ngày nào đó, ta sẽ thành niềm kiêu hãnh của người."*

"Đường môn, ta đã rời đi sáu năm, nhưng ta vĩnh viễn đều là người của Đường môn, tại Đấu La đại lục này, ta nhất định sẽ mang hết thảy của Đường môn phát dương quang đại."

Hai tay oánh nhuận như ngọc chợt vãi ra, vô số đạo ngân quang ti tuyến phóng lên cao, trong mắt Đường Tam đã thành một mảnh tử mang.

Năm năm sau.

Ba Lạp Khắc vương quốc, phía nam Thiên Đấu đế quốc, cùng Pháp Tư Nặc hành tỉnh tiếp nhưỡng, nói là vương quốc, kỳ thật diện tích của nó chỉ có lớn bằng ba phần tư của Pháp Tư Nặc hành tỉnh, phụ thuộc vào Thiên Đấu đế quốc, một trong tứ đại vương quốc trong cảnh nội của Thiên Đấu đế quốc. Ba Lạp Khắc quốc vương Côn Đức Lạp là đường đệ của quốc vương Thiên Đấu đế quốc Áo Khố Lạp.

Nam phương của Ba Lạp Khắc vương quốc, trực tiếp cùng Tinh La đế quốc tiếp nhưỡng, bởi vậy, tại trong tứ đại vương quốc của Thiên Đấu đế quốc, lực lượng quân sự của Ba Lạp Khắc vương quốc là cường đại nhất, cũng có thể nói là môn hộ của Thiên Đấu đế quốc.

Thiên Đấu đế quốc vốn có mười cái hành tỉnh, sau lại cấp cho tứ đại vương quốc, hình thành sáu phương thế lực, bản thân đế quốc trực tiếp khống chế năm hành tỉnh, tứ đại vương quốc khống chế một cái, còn có một công quốc tiếp cận vương quốc, chiếm cứ một hành tỉnh nhỏ nhất ở phía đông đế quốc.

Trên mặt ngoài, tứ đại vương quốc và một cái công quốc cũng chịu sự thống trì của Thiên Đấu đế quốc, nhưng trên thực tế, năm quốc gia này sớm đã trở thành quốc trung chi quốc, ngoại trừ cần phải tiến cống, hết thảy hoàn toàn tự chủ. Nếu không phải hoàng thất của Thiên Đấu nắm giữ trọng binh, có lẽ nội loạn sớm đã kinh xuất hiện rồi.

Tinh La đế quốc cũng có tình huống cùng loại, bởi vậy, thế của hai đại đế quốc nhìn qua thì mạnh, nhưng trên thực tế, lại đều đang đi xuống dốc. Nói không tốt, là một ngày cục diện của cả đại lục đột nhiên sẽ thay đổi.

Cảnh nội của Ba Lạp Khắc vương quốc có hai tòa thành thị trọng yếu nhất, một tòa chính là Ba Lạp Khắc vương Côn Đức Lạp ở lại cũng thành Ba Lạp Khắc thành, nơi này là trung tâm chính trị và kinh tế của cả Ba Lạp Khắc vương quốc. Mà một tòa thành thị còn lại là Ba Lạp Khắc vương quốc cảnh nội, trung ương của Lập Mã bình nguyên nơi phì nhiêu nhất, có Tác Thác thành của Ba Lạp Khắc được xưng là vựa lúa.

Hai tòa thành thị này đều có trọng binh đóng, là trọng trung chi trọng của cả vương quốc.

Tác Thác thành là một tòa đại thành thị, điểm này từ phối trí đệ tam cấp của Vũ hồn chủ điện là có thể nhìn ra.

Lúc này vừa qua giữa trưa, trời nóng như hỏa, cửa tây của Tác Thác thành đi vào hai người tuổi trẻ. Nhìn qua, bộ dáng của bọn họ đều chỉ có hơn mười tuổi, trên người cũng không có mang hành lý gì, một nam một nữ.

------oOo------

Chương 57: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứa bé trai quần áo đơn giản, bộ dáng nhìn qua mười hai, mười ba tuổi, thân cao khoảng một thước bảy, mặc một bộ trang phục màu lam nhạt, rất lanh lợi. Bên hông quấn quanh một cái đai lưng có hai mươi bốn khỏa ngọc thạch, tóc dài màu đen miễn cưỡng buông xuống bả vai, tướng mạo tuy không tính anh tuấn, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác rất dễ dàng thân cận. Khóe miệng thủy chung mang theo một tia cười nhàn nhạt.

Nếu nói đứa bé trai nhìn qua là hòa nhã mà bình phàm, vậy, cô bé gái tại bên người hắn nhìn qua liền chẳng phải bình phàm nữa.

Tóc dài màu đen mượt mà được tết thành chiếc đuôi sam, cho dù là đã tết nhưng vẫn như trước dài quá tiểu thối, nàng so với đứa bé trai kia còn muốn cao hơn nửa phần, trên thân mặc một kiện y phục nhỏ màu phấn hồng, mang vóc người đã bắt đầu phát dục bó chặt, nếu nói trước ngực còn chưa đủ lớn, vậy chiếc eo thon, nhỏ nhắn không đủ một vòng tay của nàng sẽ làm vô số cô gái hâm mộ rồi.

Đại thối thon dài được che dấu bên trong chiếc quần dài màu trắng, tỷ lệ vàng thật hoàn mỹ, mặc dù nàng nhìn qua tuổi không lớn, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, nhưng chiếc đồn bộ* tròn nhỏ lại đã có vài phần vị đạo.

*: bucks - mông

Lông mi cong cong tự nhiên thành hình, một đôi mắt to sáng và lanh lợi phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộm, chẳng những xinh đẹp, còn làm cho người ta có cảm giác vài phần mềm yếu, hai chữ đáng yêu tựa hồ chính là vi bản thân nàng mà có. Đứa bé trai đứng ở bên người nàng sớm đã bị quang huy vô hình của nàng che chắn.

Bé gái giơ tay lên, tại cái trán có chút ướt át nhẹ nhàng lau qua, có chút bất mãn nói: *"Rốt cục cũng tới Tác Thác thành gì đó rồi. Thật không biết Đại sư nghĩ như thế nào, rõ ràng có tới vài toà Trung cấp hồn sư học viện đều tỏ vẻ sẽ vô điều kiện chiêu thu chúng ta, nhưng hắn lại để cho ngươi tới cái phá học viện ngay cả cấp bậc đều không có phân chia này để khảo thí."*

Đứa bé trai mỉm cười, nói: *"Sư phụ để cho ta tới khảo hạch, nhưng cũng không nói cho ngươi tới. May là Ba Lạp Khắc vương quốc và Pháp Tư Nặc hành tỉnh cạnh nhau, nếu không ngươi chẳng phải là càng bất mãn sao?"*

Bé gái trợn mắt liếc đứa bé trai: *"Thật không có lương tâm, người ta còn không phải là vì ngươi sao. Ai bảo người là ca ca của ta. Dù sao ngày kia mới khảo thí. Mặc kệ, hai ngày này ngươi phải theo ta đi chơi trong Tác Thác thành, đền bù cho tâm hồn non nớt của ta bị thương tổn."*

Đứa bé trai bật cười nói: *"Đường đường là đại tỷ của Nặc Đinh học viện liên tục sáu năm còn tâm hồn non nớt? Cho đám tiểu đệ kia của ngươi thấy,*

không biết bọn họ có thể lập tức đi nhảy sông hay không?"

Một nam một nữ này chính là Đường Tam và Tiểu Vũ từ Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện đi tới.

Năm năm thời gian đã trôi qua, bọn họ rốt cục cũng từ Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện thuận lợi tốt nghiệp, vốn với thiên phú của bọn họ, Nặc Đinh học viện chuẩn bị đưa bọn họ trực tiếp tiến vào trung cấp hồn sư học viện, thậm chí có vài học viện nổi tiếng đều đưa tới thư mời, có rất nhiều chỗ để lựa chọn.

Nhưng Đại sư lại yêu cầu Đường Tam cự tuyệt tất cả lời mời, tới một tòa học viện tên là Sử Lai Khắc phía nam Tác Thác thành này để khảo thí.

Sáu năm dạy dỗ, đối với Đại sư, Đường Tam sớm đã tôn trọng giống như cha, càng huống chi, hắn hiểu được, Đại sư để cho hắn làm như vậy nhất định là vì tốt cho hắn. Cho nên, hắn đáp ứng không chút do dự.

Sáu năm qua đi, quan hệ của Đường Tam và Tiểu Vũ sớm đã thân thiết giống như là huynh muội ruột thịt, Đường Tam lựa chọn nơi này, Tiểu Vũ tự nhiên cũng đi theo.

Lúc rời đi học viện, Đại sư nói cho Đường Tam, hắn phải tới đế đô, sau này sẽ đến nơi này tìm bọn họ.

Sáu năm tại Nặc Đinh, là sáu năm cực kỳ trọng yếu của Đường Tam, buổi sáng đi học, buổi chiều làm công, buổi tối tu luyện, cơ hồ không có thời gian rỗi. Mười hai tuổi, nhìn qua hắn đã không yếu đuối giống lúc trước nữa. Mỗi ngày tại tiệm rèn làm việc, làm hắn có cơ thể và tinh thần cường tráng, mặc dù nhìn qua không tính to lớn, nhưng dưới trang phục lại bao trùm cơ thể tràn ngập lực lượng.

Tiểu Vũ bĩu môi nói: *"Mặc kệ, ngươi có đáp ứng không?"*

Đường Tam a a cười, nói: *"Tùy ngươi là được. Bất quá, đi đường xa như vậy, ngươi không mệt sao? Chúng ta có đúng là nên tìm một chỗ ở lại đã hay không? Cũng nhanh tới giữa trưa rồi, trước ăn cơm đã."*

Tiểu Vũ cười nói: *"Này còn được."* Đường Tam rất ít làm trái những lời nàng nói, từ sau khi hai người xác lập quan hệ huynh muội, hắn thủy chung giống một đại ca che chở nàng, mặc dù hắn bề bộn công việc, nhưng sự ân cần trong lúc vô ý thể hiện ra vẫn còn làm Tiểu Vũ rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều, tự nhiên cũng sẽ náo nhiệt hơn nhiều, trên ngã tư đường, tùy ý có thể thấy được binh lính tuần tra, dòng người hối hả xuyên qua không ngừng.

Hai người trước đơn giản ăn một chút, sau đó là tìm kiếm chỗ trọ lại, không lâu sau, Tiểu Vũ phát hiện ra một tòa tửu điếm rất đáng chú ý.

Tửu điếm cao ba tầng, quy mô nhìn qua mặc dù không tính quá lớn, nhưng trang sức bên ngoài lại hoàn toàn đều là hoa hồng màu đỏ, phong cách kiến trúc của cả tòa tửu điếm cũng như là một đóa hoa hồng thật lớn, rất dễ dàng có thể gây cho người trước mặt cảm giác rực rỡ.

"Mân côi tửu điếm. Tiểu Tam, chúng ta trọ ở nơi này đi." Tiểu Vũ chỉ chỉ.

Đường Tam bình thản nói: *"Cứ theo lời ngươi."* Mấy năm làm công, hơn nữa trợ cấp của Vũ hồn điện, bây giờ hắn coi như là có một chút tích cóp rồi. Tiểu Vũ không bao giờ quan tâm đến có bao nhiêu tiền, tiêu tiền rất lãng phí, vì không cho mình thường xuyên tiêu quá, liền mang tất cả thu nhập đều đưa cho Đường Tam, để cho hắn cất giữ, có Đường Tam khống chế một chút, nàng còn có thể tiết kiệm được một ít.

Đi vào mân côi tửu điếm, cảm nhận đầu tiên chính là một mùi thơm của hoa hồng đón chào, mùi thơm thấm lòng người mang theo vài phần cảm giác mập mờ, làm thân tâm con người thoải mái.

Bên trong của tửu điếm chỉ có ba loại màu sắc, trắng, bạc và hoa hồng hồng, dị thường ấm áp, hoàn cảnh tao nhã rất dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm.

Đường Tam đi tới trước quầy: *"Phiền toái cho chúng ta thuê hai gian phòng."*

Người phục vụ sau quầy nhanh chóng đứng lên, hết nhìn Đường Tam lại nhìn Tiểu Vũ, trong mắt toát ra vài phần quang mang hâm mộ: *"Tiên sinh, ngài xác định đúng là phải hai gian phòng sao?"*

Đường Tam gật gật đầu: *"Có cái gì không đúng sao?"*

Trong mắt người phục vụ toát ra vài phần mập mờ: *"Xin lỗi, nơi này của chúng tôi chỉ còn lại có một gian phòng thôi."*

------oOo------

Chương 58: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Một gian?" Đường Tam nhíu nhíu mày, hắn hai kiếp làm người, kiếp này trong khi còn nhỏ cùng Tiểu Vũ đồng sàng cộng chẩm còn không có cảm giác gì, nhưng bây giờ dù sao hai người đều dần dần có thân hình của người trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân, những lời này hắn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Người phục vụ nhấn mạnh nói: *"Đúng vậy, chỉ còn một gian. Bất quá, ngài yên tâm, phòng của chúng tôi đều là rất lớn, tiện nghi đầy đủ, có thừa để cho hai người ở."* Nói xong, hắn còn hướng Đường Tam xuất ra một cái ánh mắt chỉ có thể nắm được ý mà không thể nói thành lời. Đương nhiên, Đường Tam nhìn thì không hiểu.

Tiểu Vũ lơ đễnh nói: *"Vậy một gian được rồi. Trong khi chúng ta tại Nặc Đinh, không phải vẫn đều ở cùng một gian túc xá sao? Này có là cái gì. Còn có thể tiết kiệm chút tiền để mua quần áo đẹp mà."*

Đường Tam lắc đầu bất đắc dĩ, hắn cũng không phải là một người cố chấp, tệ nhất là chính mình ngủ trên đất là được, bình thường ban đêm cũng là phải tu luyện, đó mới là giấc ngủ tốt nhất.

"Được rồi, vậy phiền toái ngươi cho ta thuê gian phòng này."

Trong khi người phục vụ đang chuẩn chuẩn bị giúp Đường Tam làm thủ tục, một cái thanh âm đột nhiên cắt đứt hành động của người phục vụ.

"Ta nói, gian phòng này hắn là thuộc về ta chứ."

Đường Tam và Tiểu Vũ đồng thời xoay người lại nhìn, chỉ thấy ba người xuất hiện tại phía sau bọn họ, chính đang hướng chỗ quầy đi tới.

Ba người này một nam hai nữ, hai người nữ hài tử trang điểm xinh đẹp, bộ dáng nhìn qua đều có mười bảy, mười tám tuổi, vóc người cao cao, so với Tiểu Vũ còn muốn cao hơn một chút, làm kẻ khác ngạc nhiên nhất chính là dung mạo của các nàng giống nhau như đúc, cư nhiên là một đôi song bào thai.

Nhưng là, ánh mắt của Đường Tam cũng không có rơi vào trên người hai gã tuyệt sắc giai lệ, hấp dẫn sự chú ý của hắn cũng là nam tử đi giữa.

Nam tử cao khoảng một thước tám, so với hắn phải cao hơn nửa cái đầu, nhìn qua tuổi không lớn, thậm chí so với hai cô gái sau lưng hắn còn muốn nhỏ một chút, bả vai rộng lớn, trong tướng mạo anh tuấn mang theo vài phần cương nghị, tóc dài màu vàng phi tán tại sau lưng, dài gần tới eo. Tóc hắn tóc cũng không buộc, mà là gọn gàng nằm ở đó.

Hấp dẫn người chú ý nhất là đôi mắt của hắn, đó là một đôi mắt tà dị, hai con mắt cư nhiên đều là con ngươi kép, đồng tử bên trong là màu lam thâm, ánh mắt rất lãnh, đó là một loại băng lãnh phát ra từ sâu trong nội tâm, trong lúc nửa khép nửa mở lóe ra tà quang, bị hắn liếc mắt thì trên người giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt.

Nam nhân có tướng mạo cực kỳ anh tuấn phối hợp với một đôi mắt như vậy, bất luận ở chỗ nào đều sẽ trở thành tiêu điểm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hắn rất mạnh, đây là ý niệm đầu tiên sau khi Đường Tam thấy người này.

Hai cô gái song bào thai phân biệt ôm hai cánh tay của song đồng nam tử, hắn cũng không để ý tới Đường Tam, ánh mắt từ trên người Tiểu Vũ xẹt qua

thì lóe ra một tia quang mang kỳ dị, nhưng cũng chỉ là chợt lóe mà thôi.

Đi tới trước quầy, nhìn người phục vụ, thanh niên nói: *"Ngươi là mới tới sao. Không biết nơi này luôn lưu một gian phòng cho ta sao?"*

Người phục vụ sửng sốt một chút, hỏi dò: *"Ngài là?"*

Song đồng nam tử có chút không kiên nhẫn nói: *"Gọi quản lý của các ngươi đến."*

Người phục vụ nhìn về ánh mắt của song đồng nam tử, đáy lòng một trận phát lãnh, nhanh chóng chạy ra phía sau gọi cấp trên của mình.

Đường Tam nhàn nhạt nói: *"Vị đại ca này, tựa hồ là chúng ta tới trước."*

Song đồng nam tử thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là lạnh lùng nói: *"Vậy thì sao?"* Hắn cho tới bây giờ không có thói quen hướng người khác giải thích.

Tính tình của Đường Tam coi như ôn hòa, nhưng Tiểu Vũ không có thể dễ bị khi dễ như vậy, thân chợt lóe, đã đi tới bên người Đường Tam: *"Không sao cả, cho ngươi nhanh cút."*

Song đồng nam tử rốt cục quay người lại, ánh mắt tà dị lạnh như băng rơi lên trên người Tiểu Vũ, gật gật đầu: *"Rất tốt, thật lâu không ai dám cùng ta nói như vậy. Các ngươi trên người cũng có hồn lực ba động, hẳn là Hồn sư đi. Vậy các ngươi hãy cùng tiến lên đi, đánh thắng được ta, ta lập tức sẽ đi, nếu không, mời các ngươi biểu diễn một chút chữ "*cút*" này."*

Nghe song đồng nam tử nói, hai cô gái song bào thai bên người hắn không nhịn được nở nụ cười si ngốc, nhưng bộ dáng cũng không có một chút lo lắng, nhu thuận buông tay song đồng nam ra, lùi qua một bên.

Chính tại đây thì, người phục vụ lúc trước đã mang theo một người trung niên từ phía sau đi ra, cuộc nói chuyện của song đồng nam tử và Đường Tam, Tiểu Vũ hắn hiển nhiên cũng nghe được, vẻ mặt lo lắng: *"Hữu thoại hảo thuyết, hữu thoại hảo thuyết, ngàn vạn lần đừng động thủ."*

Song đồng nam tử liếc một cái: *"Vương quản lý, các ngươi bây giờ càng ngày càng biết làm ăn a?"*

Vương quản lý lau lau mồ hôi trên trán, cười trừ nói: *"Đái thiếu gia, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đều là kẻ thủ hạ không tốt, tiểu tử vừa mới tới ngày hôm qua, không biết quy củ, xin lỗi, xin lỗi. Ta lập tức an bài phòng cho ngài."*

Nói xong hắn quay đầu hướng Đường Tam và Tiểu Vũ, vẻ mặt áy náy nói: *"Xin lỗi rồi, hai vị khách nhân. Gian phòng đó là Đái thiếu gia đặt trước, vậy xin hai vị chọn một chỗ khác thôi."*

Nếu là theo tính cách của Đường Tam, nhượng thì nhượng, tửu điếm nhiều như vậy, tới một chỗ khác cũng không có gì. Nhưng tính cách của Tiểu Vũ cũng là e sợ cho thiên hạ không loạn, đâu dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

"Chúng ta không đi, thế nào? Mắt chó không biết nhìn người. Đừng cho chúng là nhỏ là dễ bắt nạt."

Đái thiếu gia hừ lạnh một tiếng: *"Các ngươi cho dù muốn nhường cũng không dễ dàng như vậy, mắng ta, còn muốn chạy phải không."*

"Đái thiếu gia, Đái thiếu gia, ngài …" Vương quản lý khẩn trương, vẻ mặt cầu khẩn.

Đái thiếu gia trong mắt hiện lên một tia quang mang sắc bén: *"Ít nói nhảm. Hết thảy tổn thất tính cho ta."*

Tại Nặc Đinh học viện làm đại tỷ đã quen rồi, Tiểu Vũ sao nhìn được loại ánh mắt kiêu ngạo này của đối phương, lập tức sẽ xông lên động thủ.

Tay Đường Tam nắm bả vai của Tiểu Vũ: *"Để cho ta tới đi."*

Tiểu Vũ bất mãn nói: *"Tại sao? Ta tự mình tới, ta muốn đánh cho ngay cả mẹ hắn đều cũng không nhận ra hắn."*

Đường Tam nhíu nhíu mày, nói: *"Ngươi một cái nữ hài tử, nói chuyện phải cẩn thận một chút. Đã quên trước kia ta nói thế nào sao, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi. Đây là việc giữa nam nhân."*

Hắn không cho Tiểu Vũ ra tay, một là bởi vì cảm nhận được sự cường đại của đối phương, sợ Tiểu Vũ bị thương tổn, hai là, nếu thật sự bị thua, thì là chính mình chịu nhục, cũng không có thể để cho Tiểu Vũ bị đối phương vũ nhục.

------oOo------

Chương 59: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe xong câu *"ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi"*, vẻ mặt phẫn nộ của Tiểu Vũ mới hòa hoãn xuống, nhìn Đường Tam một cái, nói: *"Vậy ngươi cẩn thận."*

"Không cần tranh tới tranh lui, ta nói rồi, hai người các ngươi cùng tiến lên là được." Đái thiếu gia không kiên nhẫn nói.

Đường Tam không kiêu ngạo không vội vàng, tiến lên hai bước: *"Xin chỉ giáo."*

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, hữu quyền chợt giơ lên, nương theo thân người vọt tới trước, trực đánh tới ngực của Đường Tam. Động tác của hắn rất đơn giản, không có gì phô trương, nhưng sắc mặt của Đường Tam lại biến đổi. Bởi vì khí thể một quyền này của đối thủ trong nháy mắt dưới tác dụng của lực lượng và tốc độ đã đạt tới đỉnh. Không có kinh nghiệm thực chiến phong phú sao có thể nào làm được điểm này.

Lúc này Đường Tam tuyệt không thể lùi, nếu hắn lùi, khí thế của đối thủ sẽ theo đó mà tăng vọt, sẽ làm uy lực một quyền này càng tăng, cho nên, hắn chẳng những không có lùi, ngược lại là nghênh tiếp. Chân phải trong nháy mắt tiến lên trước một bước, một bước này tiến ra những ba thước, trực tiếp rút ngắn khoảng cách của mình cùng đối thủ, mục đích của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn phá hư tiết tấu công kích của đối thủ.

Đồng dạng là đánh ra hữu quyền, tay của Đường Tam trong nháy mắt biến thành màu nhũ trắng oánh nhuận.

"Phanh" một âm thanh vang dội, thân thể của Đái thiếu gia vọt tới trước đột ngột dừng lại, mà Đường Tam lại không khống chế được lùi về phía sau bốn, năm bước mới đứng vững thân hình.

Đái thiếu gia trong mắt toát ra một tia quang mang kinh ngạc, hắn hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi lại có thể tiếp được một quyền của mình.

Làm Đái thiểu gia kinh ngạc nhất chính là nắm tay của Đường Tam, tính trên lực công kích thì hắn rõ ràng chiếm cứ thượng phong, nhưng lúc này tay phải lại đau đớn muốn nứt ra, nắm tay của Đường Tam cứng rắn phảng phất như là sắt luyện được bọc bằng đồng.

Đường Tam sao không sợ đây? Phải biết rằng, nắm tay của hắn chẳng những bao hàm nội lực của Huyền Thiên Công, hơn nữa lực lượng bản thân hắn cùng tuổi của bản thân tuyệt không tương xứng, nhiều năm làm công việc thợ rèn, làm lực lượng của hắn mạnh hơn nhiều so với người thường, hơn nữa đặc tính của Huyền Ngọc Thủ, ba ưu thế lớn dung hợp cùng một chỗ, nhưng hắn vẫn thất bại.

Lực lượng của đối thủ rất cứng, nhưng cũng không phải cái loại cứng mãnh liệt này, mà là sự cứng của ngưng tụ, tất cả lực lượng phảng phất đều ngưng tụ thành nắm tay, chấn động lực bộc phát trong nháy mắt đã làm khí huyết trong cơ thể Đường Tam nhộn nhạo một trận.

"Tốt, có thể tiếp ta một quyền, ngươi có tư cách trở thành đối thủ của ta." Đái thiếu gia quát lạnh một tiếng, thân hình lại triển khai, lúc này đây, công kích của hắn liền chẳng phải đơn giản nữa, cả người từ trên mặt đất phóng lên, trong phút chốc đã tới phía trên Đường Tam, tứ chi mở rộng ra một cách kỳ dị, nhìn qua từ trên xuống dưới toàn thân đều là sơ hở, nhưng tứ chi của hắn lại đều có động tác rất nhỏ, phảng phất có vô hạn hậu chiêu.

Sắc mặt của Đường Tam đã trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai chân hơi uốn,

mũi chân đồng thời hướng vào trong, tiểu thối trong nháy mắt phát lực, cánh tay trái từ phía ngoài vòng vào bên trong, cánh tay phải từ bên trong hướng ra phía ngoài, làm ra một cái tư thế rất kỳ lạ.

Một kích này của Đái thiếu gia có thể nói là tuyệt kỹ thành danh của hắn, bất luận đối thủ ngăn cản hoặc là công kích như thế nào, hắn đều có rất nhiều loại phương pháp ứng đối, trong động tác nhìn như tràn ngập sơ hở nhưng lại bao hàm thủ đoạn công kích huyền ảo, tứ chi đều trở thành lợi khí.

Nhưng ngay trong khi công kích của hắn chuẩn bị triển khai, trong đột nhiên, một cỗ tiềm lực vô hình từ phía dưới truyền đến, cỗ lực lượng đó tựa hồ rất dính (niêm trù), cũng không có trùng kích lực cường đại, nhưng bền bỉ mười phần, Đái thiếu gia đang ở không trung không có chỗ mượn lực, chỉ cảm thấy thân thể của mình thình lình bị cỗ lực đạo đó đẩy rời đi quỹ đạo vốn có, hướng một bên rơi xuống, tất cả công kích tự nhiên mất đi mục tiêu.

Đây là lực lượng gì? Cảm giác ngạc nhiên từ trong đầu Đái thiếu gia chợt lóe mà qua. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú, eo hổ tại không trung chợt xoắn, thân thể xoay tròn một vòng, vững vàng rơi trên mặt đất.

Mà ngay lúc này, công kích của Đường Tam phát động rồi. Hắn lựa chọn thời cơ cực tốt, đúng là trong nháy mắt lúc hai chân Đái thiếu gia rơi xuống đất, cũng là lúc khó phát lực nhất.

Cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhìn qua ba lần nhấp nhô, Đường Tam đã đi tới bên cạnh Đái thiếu gia, song chưởng đồng thời đánh ra, hướng hai vai Đái thiếu gia.

Tà quang trong mắt Đái thiếu gia chợt lóe, bốn cái đồng tử tựa hồ đồng thời lóe sáng một chút, âm thanh thổ khí vang lên, hai vai hơi nâng lui về phía sau, hai tay phát sau tới trước, đồng thời đi lên, đánh về phía khuỷu tay của Đường Tam. Quyền kình rắn chắc tại không trung liên tiếp phát ra, có thể thấy được lực lượng ẩn chứa trong hai quyền này của hắn mạnh như thế nào.

Đồng thời tại lúc hai quyền đánh ra, đùi phải của Đái thiếu gia trong nháy mắt bắn lên, tại dưới tình huống khoảng cách gần như thế, cũng là trực tiếp

hướng cằm của Đường Tam mà đá, có thể thấy được sự mềm dẻo của hắn tốt cỡ nào. Bất luận là hai quyền của hắn, hay là đùi phải, có một cái công kích gì trúng, với lực công kích của hắn vượt qua Đường Tam, lập tức sẽ làm Đường Tam mất đi lực chiến đấu.

Nhưng là, Đường Tam có thể để cho hắn như ý nguyện sao? Chớ quên, đây chính là công kích của Đường Tam.

Bàn tay theo hướng hai vai của Đái thiếu gia co về sau mà mất đi mục tiêu, nhưng tay của Đường Tam cũng không có thu hồi, mà là đồng thời hướng xuống phía dưới đánh ra, một hút một đẩy, lực niêm trù lúc trước Đái thiếu gia cảm giác được lại xuất hiện, hai tay của hắn nhất thời bị đái động hướng hai bên tách ra, hai quyền đánh ra cũng từ hai cánh tay của Đường Tam xẹt qua, không thể trúng mục tiêu.

Đồng thời tại thời điểm hai tay đánh ra, chân trái của Đường Tam trong nháy mắt tiến lên trước một bước, thân thể hơi nghiêng, đầu vai trực đánh tới ngực Đái thiếu gia, hơi nghiêng thân mình này của hắn, cũng chính là để cho một cước đá tới của Đái thiếu gia sượt qua, hết thảy phảng phất như đều là đã tính toán từ trước.

Lúc này, Đái thiểu gia chỉ còn một chân trên đất, đã không có không gian né tránh, công kích lại bị hai tay đối phương phá hủy, lực lượng dùng hết, lập tức bị vây vào thế yếu.

"Phanh" một âm thanh vang dội, đầu vai của Đường Tam chợt đánh lên trên ngực của Đái thiếu gia, trong tiếng kinh hô của hai cô gái song bào thai đang xem cuộc chiến, thân thể của Đái thiếu gia trong nháy mắt bay ra sau, thân trên ngửa ra sau, làm ra một cái đích động tác lộn ngược ra sau, bay ra những năm thước mới hạ xuống.

Đường Tam không có truy kích, lẳng lặng nhìn Đái thiếu gia rơi trên mặt đất, khi cùng ngực của đối phương tiếp xúc, hắn biết, chính mình cũng không có chiếm được nhiều tiện nghi.

------oOo------

Chương 60: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt lúc hắn đánh lên, cơ ngực của Đái thiếu gia đột nhiên trở nên cứng rắn như sắt, một chút cứng đối cứng đó mặc dù bởi vì ưu thế nên đưa Đái thiếu gia đánh bay, nhưng đầu vai của chính hắn cũng đau đớn một trận mãnh liệt.

Sắc mặt của Đái thiếu gia có chút khó coi, hắn không thể không thừa nhận, chính mình vừa rồi đã khinh địch, thiếu niên trước mắt này nhìn qua so với mình còn muốn nhỏ hơn vài tuổi, thực lực so với trong tưởng tượng phải cao hơn nhiều.

"Còn muốn tiếp tục sao?" Đường Tam nhàn nhạt hỏi.

Đái thiếu gia tà mâu sáng lên: *"Đương nhiên. Rất tốt, ngươi có thể bức bách ta dụng xuất hồn lực, tràng tỷ thí này là ta đã thua. Bất quá, không cùng ngươi luận bàn một chút, ta như thế nào có thể cam tâm đây? Bất luận kết quả tỷ thí sau đây như thế nào, phòng này hôm nay ta đều tặng cho các ngươi."*

Trong tà mâu của Đái thiếu gia không phải bộc lộ sự phẫn nộ và căm hận, mà là một loại quang mang đặc thù, nếu phải cần dùng từ tới để giải giải thích, *"kiến liệp tâm hỉ"* bốn chữ này có lẽ là thích hợp nhất. Ánh mắt của hắn lúc này, giống như là đang nhìn một tuyệt sắc mỹ nữ, bả vai rung nhẹ, hai tay giơ lên.

Con mắt của Đường Tam cũng dần dần sáng lên, hắn phát hiện, Đái thiếu gia trước mặt trở nên khác rồi, nếu nói trước hắn là một cỗ khinh thường và lạnh như băng, vậy, hắn lúc này, trên người lại tràn ngập chiến ý rực cháy.

"Bạch hổ, phụ thể." Một tầng quang mang màu trắng nhạt chợt từ trên người hắn mãnh liệt bộc phát ra, hai tay Đái thiếu gia đồng thời hướng hai bên mở rộng, ngực nhô cao, cốt cách toàn thân truyền ra từng âm thanh *"ba ba"*, cơ thể chợt bành trướng, mang quần áo trên người căng ra. Mỗi một khối cơ thể

dưới y phục cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, ngay cả không khí bên người hắn tựa hồ cũng đã trở nên hỗn loạn.

Tóc vàng đầy đầu trong nháy mắt liền biến thành đen trắng giao thoa, màu trắng chiếm đại bộ phận, lượng ít tóc đen ở trong đó nhưng lại hết sức rõ ràng. Trên trán hiện ra bốn đạo hoa văn nhàn nhạt, ba ngang một dọc, vừa lúc hợp thành một cái chữ Vương.

Hai tay của hắn biến hóa lớn nhất, so với trước tăng lên những hai lần, bộ lông màu trắng bao trùm trên cả bàn tay, trong lúc mười ngón tay rung động, lợi trảo như dao găm bén nhọn không ngừng từ trong bàn tay lộ ra rồi thu hồi. Mỗi một căn lợi trảo đó đều như là lưỡi đao, chiều dài chừng tám tấc. Lóe ra hàn quang lạnh lẽo.

Thân trên của Đái thiếu gia chậm rãi nằm xuống phía trước, hai tròng mắt bốn đồng tử đều biến thành màu lam thâm, làm cho người ta có cảm giác như là một cỗ máy giết chóc.

Dưới chân hắn, ba đạo quang hoàn liên tiếp lóe sáng mọc lên, lặng yên bay lên, hai vàng một tím, trong lúc hồn hoàn lưu chuyển, hồn lực mênh mông hình thành từng đợt sóng áp lực phi tới đập vào mặt.

"Thiên niên hồn hoàn." Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, nhất thời trong ánh mắt hơn vài phần bối rối. Muốn tiến lên cùng Đường Tam sóng vai tác chiến, lại bị Đường Tam ngăn lại.

Trong hồn hoàn, màu trắng đại biểu thập niên, màu vàng đại biểu bách niên, màu tím đại biểu thiên niên. Thanh niên được xưng là Đái thiếu gia ở trước mắt này, chính bản thân cũng đã có ba hồn hoàn, hơn nữa trong đó còn có một là thiên niên. Phải biết rằng, nhìn qua bề ngoài của hắn, tuổi cũng chỉ bất quá so với Đường Tam và Tiểu Vũ lớn hơn ba, bốn tuổi mà thôi.

Ba hồn hoàn đại biểu cấp bậc của Đái thiếu gia ít nhất đã vượt qua ba mươi, nói cách khác, hắn là một gã Hồn tôn, chính là bản thân lại là cường lực thú vũ hồn Chiến hồn tôn.

"Đái Mộc Bạch, vũ hồn: Bạch hổ, ba mươi bảy cấp Chiến hồn tôn. Xin chỉ

giáo." Trong bá khí mạnh mẽ, Đái thiếu gia báo ra vũ hồn và cấp bậc của bản thân, đây là đại biểu cho ý tứ chính thức khiêu chiến.

Tại áp lực thật lớn trước mặt, Đường Tam cũng bắt đầu trở nên khác trước, xung động tiềm tàng trong nội tâm dần hiện ra, hai mắt che một tầng tử ý nhàn nhạt, chậm rãi giơ tay phải của mình lên.

Chợt quang mang màu lam thâm bắt đầu khởi động, một cụm cỏ màu lam thâm chợt từ trong lòng bàn tay hắn sinh trưởng ra, mỗi một chiếc lá cỏ nhìn qua đều rất mảnh khảnh, nhưng mặt trên lại phủ kín hoa văn uốn khúc, lá cỏ không hề dẹt như trước kia, mà là biến thành hình trụ tròn, nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy rõ ràng, tại phía trên lá cỏ, phủ đầy các gai nhỏ.

Quang mang màu nhũ trắng từ thân Đường Tam dâng lên, lá cỏ màu lam thâm phảng phất nhận được cái gì kích thích mà chợt phóng đại, trong chớp mắt đã biến thành to như tay người, tựa như những cây dây leo. Hoa văn uốn khúc màu đen lóe ra quang mang nhàn nhạt, linh động giống như hơn mười con rắn lớn xoay xung quanh thân thể Đường Tam.

Hai vòng màu vàng hồn hoàn đồng thời từ dưới chân Đường Tam mọc lên, xoay quanh trên thân thể của hắn.

"Đường Tam, vũ hồn: Lam ngân thảo, hai mươi chín cấp khí hồn Đại sư. Xin chỉ giáo."

Lông mi của Đái Mộc Bạch cùng tóc giống nhau đã biến thành màu trắng bỗng nhúc nhích: *"Vũ hồn của ngươi chỉ là Lam ngân thảo?"*

Đường Tam nói ra nguyên lời nói của Đại sư: *"Không có vũ hồn phế vật, chỉ có hồn sư phế vật."*

Đái Mộc Bạch là Đường Tam từ sau khi tiến vào Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện, gặp được vũ hồn người mạnh thứ hai, chỉ có lúc trước viện trường của Nặc Đinh học viện, dưới lời mời của Đại sư trợ giúp hắn đồng thời có được đệ nhị hồn hoàn thì triển hiện quá thực lực bốn mươi hai cấp khí hồn tông. Nhưng tuổi của vị viện trường kia sớm đã vượt qua năm mươi, mà Đái Mộc Bạch trước mắt, sợ rằng cũng chỉ là mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi.

Khó trách, khó trách, mình bằng vào việc mượn lực lượng, nội lực hơn nữa Huyền Ngọc Thủ trong khi lần đầu tiên cùng hắn va chạm cũng chịu tổn hại, đây là tuyệt đối chênh lệch về lực lượng.

Người trước mắt này, có thể nói là Đường Tam gặp được qua đối thủ cường đại nhất, chênh lệch của hơn kém một cái hồn hoàn có bao nhiêu uy lực Đường Tam rất rõ ràng, nhất là cấp bậc đệ tam hồn hoàn của đối phương là thiên niên. Thuộc tính và kỹ năng gắn liền với nó cũng không phải hai hoàn có khả năng chống lại. Đánh một trận này, Đường Tam không có gì nắm chắc, có lẽ, để cho hắn mang năng lực bí ẩn nhất của bản thân thi triển ra, mới có thể có lực chống lại.

"Nói thật là hay, không có vũ hồn phế vật, chỉ có Hồn sư phế vật. Vậy để cho ta lĩnh giáo vũ hồn Lam ngân thảo này của ngươi có chỗ gì kỳ lạ."

Đái Mộc Bạch động rồi, hắn sau khi vũ hồn phụ thể, phảng phất hoàn toàn biến thành một người khác, tóc bạc vừa mới bay lên là lúc, thân thể tràn ngập lực lượng bộc phát của hắn đã đi tới trước mặt Đường Tam.

Lợi trảo trên hai tay mười ngón đồng thời bắn ra, chụp vào thân thể của Đường Tam.

------oOo------

Chương 61: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch (6)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Đường Tam cơ hồ không chút do dự nhanh chóng phi về phía sau, cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhanh chóng thoát khỏi công kích của Đái Mộc Bạch, đồng thời, vũ hồn Lam ngân thảo mà hắn phóng thích cũng rất nhanh bắt đầu hoạt động, từng vòng những chiếc dây màu lam sẫm to lớn xoay quanh, từ bốn phương tám hướng hướng thân thể của Đái Mộc Bạch hợp lại. Mà bản

thân Đường Tam lại như là ẩn nhập vào trong đám dây leo mà lặng yên biến mất.

Quang mang từ tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe ra, hồn lực mênh mông bao trùm toàn thân, dưới sự huy vũ của hai tay, mang từng chiếc dây leo đang vọt tới bên người nhất nhất đẩy ra.

Hắn vốn là định mang những dây leo hình thành từ Lam ngân thảo này trực tiếp chặt đứt, nhưng hắn lại giật mình phát hiện, những dây leo này cũng cực kỳ cứng cỏi, với hổ trảo của hắn phụ gia thêm ba mươi bảy cấp hồn lực tại trong khi đẩy dây leo ra cũng chỉ có thể cắt sâu vào một nửa, mà không cách nào hoàn toàn cắt đứt. Mà một khi dây leo rời đi phạm vi của hổ trảo, tự thân sẽ nhanh chóng khép lại.

Mang theo mùi hương trà nhàn nhạt trong dây leo lan tràn, những sợi dây leo này phảng phất như vô cùng vô tận, không ngừng từ bốn phương tám hướng lao tới, mặc dù lực lượng, tốc độ của Đái Mộc Bạch đều dưới tác dụng của vũ hồn mà gia tăng lớn, nhưng như thế nào cũng không xông ra được phạm vi của dây leo.

Đây là Lam ngân thảo? Trong lòng Đái Mộc Bạch cực kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ đến Lam ngân thảo lại có thể lợi hại như thế, đối thủ so với mình ít hơn một cái hồn hoàn, Lam ngân thảo lại có thể tạm thời ràng buộc mình, nếu là hắn cùng mình có tương đương hồn hoàn, vậy thắng lợi của tràng chiến đấu này sẽ rất khó nói.

Đái Mộc Bạch cho tới bây giờ đều không phải là một người có kiên nhẫn, nhưng tâm chiến thắng của hắn lại cực kỳ mạnh, bạch quang mãnh liệt chợt sáng lên, tà mâu của Đái Mộc Bạch đột nhiên biến thành liễu màu trắng, trong ba hồn hoàn trên người hắn, quang mang trên hồn hoàn thứ nhất chợt đại phóng, hình thành một màn hào quang màu trắng, mang dây leo chung quanh đều ngăn lại bên ngoài không cách nào gần người.

Ngay sau đó, hồn hoàn thứ hai trên người hắn lại sáng lên, bạch quang khổng lồ trong nháy mắt ngưng tụ, theo một tiếng hổ hống của Đái Mộc Bạch, một quang cầu màu nhũ trắng từ trong miệng hắn phun ra.

Hai cái hồn hoàn đầu của Đái Mộc Bạch mang theo kỹ năng, phân biệt là bạch hổ hộ thân tráo cùng với bạch hổ liệt quang ba, lúc này đồng thời phát động, nhất thời triển hiện ra uy lực kinh khủng.

Từ bên ngoài nhìn, thân thể Đái Mộc Bạch đã bị những dây leo to lớn vây ở trong, trong khi Tiểu Vũ đang buông lỏng, đột nhiên, vô số bạch quang từ khe hở của dây leo chợt bắn ra, ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh trầm muộn chợt vang lên.

Dây leo do Lam ngân thảo hình thành trong nháy mắt bị nghiền nát, trùng lực cường đại mang đại sảnh của mân côi tửu điếm cuốn qua biến thành một mảnh lang tạ.

Vũ hồn cùng túc chủ là một thể đích, sắc mặt của Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, lui về phía sau một bước mới đứng vững thân hình.

Bạch quang dần dần thu liễm, lộ ra thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo bị nghiền nát cũng bắt đầu ngưng tụ một lần nữa tại bên người Đường Tam, nhưng số lượng đã ít hơn rất nhiều so với trước.

"Đường Tam, lực công kích của Thú vũ hồn vĩnh viễn đều mạnh hơn so với Khí vũ hồn. Lam ngân thảo của ngươi uy lực mặc dù nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng là vẫn còn không vây khốn được ta."

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Đó cũng không nhất định."* Đột nhiên trong lúc đó, hồn hoàn thứ hai trên người Đường Tam chợt sáng lên, thân thể của Đái Mộc Bạch chợt cứng ngắc một chút, một tầng dây leo dày đặc không biết lúc nào đã xuất hiện trên người hắn, theo quang mang hồn hoàn thứ hai của Đường Tam đại phóng, trong nháy mắt sinh trưởng, mang thân thể của Đái Mộc Bạch trói lại một cách vững chắc.

Gai trên dây leo mặc dù chỉ có dài một tấc, nhưng dưới sự siết chặt không ngừng lại gây cho toàn thân Đái Mộc Bạch một trận đau đớn kịch liệt, đồng thời, hắn phát hiện thân thể của mình cũng bắt đầu trở nên tê liệt đi.

Sớm trong khi Đường Tam còn chưa đạt tới hai mươi cấp, Đại sư đã suy nghĩ tốt về hồn hoàn thứ hai của hắn cần bắt là noại hồn thú nào.

Hồn hoàn thứ hai của Đường Tam có được từ một loại thực vật hệ hồn thú tên là quỷ đằng, giới hạn hấp thu hồn hoàn thứ hai lớn nhất có thể là bảy trăm sáu mươi bốn năm, quỷ đằng hồn hoàn này mà Đường Tam có được thì tu vi bản thân ít nhất vượt qua sáu trăm năm.

Quỷ đằng là một loại thực vật hệ hồn thú cực kỳ kinh khủng, thân mình có rất mạnh thần kinh tính độc tố, chỉ cần bị vài chiếc gai đâm trúng, độc tố sẽ lập tức phát ra, cho đến khi hóa thành nước đặc, trở thành thức ăn cho quỷ đằng. Hơn nữa, làm cho các Hồn sư e ngại nhất chính là năng lực ký sinh của quỷ đằng. Tại trong khi nó công kích, sẽ tự động tản mát ra vô số mầm móng rất nhỏ, trực tiếp ký sinh tại trên người địch nhân, chỉ cần quỷ đằng cung cấp đủ năng lượng, hoặc là mầm móng này hấp thu đủ chất dinh dưỡng, liền sẽ ở trên người ký chủ sinh trưởng lên, thần kinh tính độc tố một khi lan tràn, hiệu quả cũng sẽ giống nhau.

Vì có được hồn hoàn quỷ đằng hơn sáu trăm năm này, cho dù là viện trưởng Nặc Đinh học viện, vị Khí hồn tông bốn mươi hai cấp kia, cũng là giết tới khổ tâm, bằng vào thân mình cùng với vũ hồn tương khắc, mới thật vất vả mang nó chế phục, để cho Đường Tam hoàn thành cú kích sát cuối cùng.

Sau khi có được hồn hoàn quỷ đằng, toàn bộ thuộc tính của bản thân Đường Tam tăng lên mạnh mẽ, Lam ngân thảo trở nên càng thêm cứng cỏi, hơn nữa bề ngoài biến thành cùng loại với quỷ đằng, chỉ bất quá màu săc và hoa văn còn bảo trì bộ dáng vốn có. Mà độc tố của nó cũng biến thành thần kinh tính gây mê, hiệu quả tăng nhiều, sợ là tại trong không khí phát ra mùi cũng có thể sinh ra hiệu quả nhất định.

Mà hồn hoàn quỷ đằng mang đến cho Đường Tam hồn hoàn kỹ năng chính là ký sinh.

Sau khi rót vào hồn lực, hiệu quả năng lực ký sinh của quỷ đằng phát huy còn vượt qua bản thân mà quỷ đằng vốn có, dưới sự thúc đẩy của hồn lực, mầm mấng ký sinh sẽ trong nháy mắt sinh trưởng, trực tiếp đạt tới hiệu quả quấn quanh, làm kẻ khác khó lòng phòng bị. Có thể nói là một cái kỹ năng khống chế cực kỳ âm hiểm.

Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo hai hoàn, lấy bạch hổ nhận của Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp đều không thể hoàn toàn cắt được là có thể nhìn ra, hắn đúng là vẫn còn coi thường Đường Tam, coi thường Lam ngân thảo, cho nên mới có kết cục đó.

Nhìn quang mang kinh ngạc trong mắt Đái Mộc Bạch, Đường Tam nói: *"Lam ngân thảo của ta có độc, ngươi hắn là đã hít vào một ít trước đó, lại vừa phát động hồn lực phát ra cường lực công kích kỹ năng phá vỡ Lam ngân thảo quấn quanh của ta, tất nhiên huyết khí trong cơ thể gia tốc vận hành, vì vậy độc tố phát tác nhanh hơn, như vậy, bản thân ngươi mặc dù cũng không có cảm giác gì, nhưng thực tế bên ngoài da đã bắt đầu trở nên có chút mất cảm giác, không cách nào phát hiện mầm mống Lam ngân thảo ký sinh. Cho nên, ngươi thua."*

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam, hắn bây giờ ngoại trừ đầu ra, toàn thân đều bị Lam ngân thảo trói chặt, trong tà mâu hung quang léo liên tục: *"Hay, hay cho một cái Lam ngân thảo. Nếu ta và ngươi giống nhau, chỉ có hai hoàn mà nói, ta quả thật thua, thân thể của ta đã mất cảm giác, rất khó tránh thoát Lam ngân thảo trên người. Nhưng là, ta dù sao so với ngươi nhiều hơn một hoàn. Cũng chỉ có thể để cho ngươi xem kỹ năng hồn hoàn thứ ba của ta thôi."*

Quang hoàn màu tím trong nháy mắt lóe sáng, không khí xung quanh thân thể Đái Mộc Bạch đều trở nên vặn vẹo, tà mâu của hắn đột nhiên biến thành màu đỏ máu, ngay sau đó, Lam ngân thảo quấn quanh trên người hắn đột nhiên căng ra, trong tiếng nổ *"ầm ầm"*, tất cả Lam ngân thảo quấn quanh tại trên người hắn, kể cả mầm mống Lam ngân thảo ký sinh, toàn bộ nổ thành bụi phấn.

Thân thể của Đái Mộc Bạch cũng xuất hiện lần thứ hai biến thân.

Đường Tam hít một hơi khí lạnh: *"Đây là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn sao?"*

------oOo------

Chương 62: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Trong khi Đái Mộc Bạch bị đệ nhị kỹ năng của vũ hồn Lam ngân thảo của Đường Tam vây khốn, rốt cục dùng ra đệ tam hồn hoàn kỹ năng của hắn.

Lúc này, Đái Mộc Bạch xuất hiện tại trước mặt Đường Tam và Tiểu Vũ lại thay đổi bộ dáng, vốn bởi vì vũ hồn bạch hổ phụ thể mà thân thể trở nên hùng tráng lại bành trướng, cơ bắp trên người nổi lên một cách khoa trương, quần áo trên thân hoàn toàn bị phá nát, lộ ra cơ bắp cường tráng kinh khủng, quỷ dị nhất chính là, trên da của hắn cũng xuất hiện từng vệt từng vệt vằn ngang màu đen, nếu như mà có thêm bộ lông, quả thực cùng với da hổ không có gì khác nhau.

Một đôi hổ chưởng lại lớn thêm một vòng, những lưỡi kiếm sắc bén ở phía trên bắn ra đều biến thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, trên dưới toàn thân hắn đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phảng phất bản thân như được mạ bằng vàng. Hai tròng mắt màu đỏ huyết lộ ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo cái loại khí phách của Thú trung chi Vương.

Mặc dù Đường Tam không biết trước mắt biến hóa như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng này nếu là đệ tam hồn hoàn, lại là kỹ năng của thiên niên hồn hoàn phú dư, hiệu quả nhất định không tầm thường.

Đồng dạng, Tiểu Vũ cũng cảm giác được nguy cơ, cơ hồ là trước tiên phóng thích ra hồn hoàn của bản thân, và Đường Tam giống nhau, hai vòng màu vàng quang hoàn xuất hiện tại nàng trên người, đôi tai màu trắng đáng yêu kia lại dựng đứng lên, vốn nàng đã rất đẹp, lúc này nhìn qua tất cả đường cong tựa hồ đều trở nên mềm mại.

Thú vũ hồn phụ thể, bất đồng thú vũ hồn hiệu quả cũng bất đồng, giống như bạch hổ phụ thể của Đái Mộc Bạch, sẽ làm hắn trở nên càng thêm uy mãnh bá đạo, mà thỏ vũ hồn phụ thể của Tiểu Vũ, mang đến cho nàng cũng là các

đường cong càng thêm mềm mại, cùng với hai chân trở nên càng thêm thon dài. Cùng đặc điểm của thân thỏ càng gần.

Hồn hoàn của Tiểu Vũ là hồn thú gì ngay cả Đường Tam cũng không biết, trong cái năm hắn và Tiểu Vũ chấm dứt ba niên cấp, Đường Tam dưới sự trợ giúp của Đại sư và Nặc Đinh viện trưởng thu được đệ nhị hồn hoàn của mình, đoạn thời gian đó Tiểu Vũ lại về nhà, sau khi nàng trở lại, đã có đệ nhị hồn hoàn của chính mình rồi, lại là một cái bách niên hồn hoàn.

Lam ngân thảo màu đen thâm từ thân thể Đường Tam điện xạ ra chung quanh, vũ hồn là không cần từ trong lòng bàn tay phát ra, đằng mạn mang theo tiêm thứ tại không trung cấp tốc lao ra, ngăn trở tầm mắt của Đái Mộc Bạch, đồng thời hướng tứ chi, cổ của hắn quấn quanh. Tại Đường Tam tự thân hồn lực, cũng chính là dưới sự thúc dục của Huyền Thiên Công nội lực, quấn quanh kỹ năng của đệ nhất hồn hoàn lúc này đã bị hắn phát huy tới cực hạn.

Đồng thời tại lúc phát động công kích, Đường Tam nắm lấy Tiểu Vũ đang muốn lao ra, hướng nàng lắc lắc đầu.

Trong lúc nam nhân chiến đấu là không thể để cho người khác nhúng tay, nếu không chính sẽ bị đối phương khinh bỉ. Nội tâm của Đường Tam không giống mặt ngoài chỉ là mười hai tuổi, thật sâu hiểu được điểm này. Càng huống chi, hắn từ trên người Đái Mộc Bạch mặc dù có thể cảm thấy băng lãnh, bá đạo, nhưng cũng không có địch ý.

Đồng thời ngay tại Đường Tam giữ chặt Tiểu Vũ, đồng tử của hắn cũng chợt co rút lại một chút, trong miệng phát ra một tiếng muộn hừ trầm thấp.

Mười đạo ngân quang tại không trung lần lượt thay đổi hiện lên, Lam ngân thảo đang phi nhanh quấn quanh đi tới chợt đình trệ ở giữa không trung. Ngay sau đó, Lam ngân thảo, cứng cỏi vô cùng này cư như vậy hóa thành tê phấn tại không trung tiêu tán, thân hình hùng tráng của Đái Mộc Bạch từng bước bước hướng tới phương hướng của Đường Tam, những lưỡi kiếm sắc bén màu bạc trên hổ trảo không ngừng lóe lên, phóng thích ra áp lực kinh người.

"Lam ngân thảo của ngươi quả thật là rất được, cứng cỏi xa sự dự đoán của ta. Cho dù là hồn lực bình thường của ta, đều không thể tại dưới một lần công kích mang chúng nó cắt đứt. Nhưng là, bây giờ ta sử dụng, là đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta, Bạch Hổ Kim Cương Biến. Lúc trước, vì có được hồn hoàn này, ta có thể nói là lịch kinh gian hiểm, rốt cục liệp sát một đầu hồn thú thiên niên kim cương hổ. Nó chẳng những làm lực lượng, công kích, phòng ngự của ta đại phúc độ gia tăng, đồng thời còn phú dư cho ta kỹ năng Bạch Hổ Kim Cương Biến này."

Cước bộ của Đái Mộc Bạch cách Đường Tam và Tiểu Vũ còn có mười thước thì ngừng lại, cũng không có tiếp tục phát động công kích.

"Thời gian biến thân Bạch Hổ Kim Cương Biến của ta có thể duy trì nửa giờ, tại trong nửa canh giờ này, chống đỡ lực của ta đối với dị thường trạng thái sẽ cùng với lực công kích, phòng ngự lực, lực lượng, đồng thời gia tăng gấp đôi. Lấy hồn lực ba mươi bảy cấp của ta, dưới tác dụng tăng phúc này, độc tố của ngươi còn chưa đủ để thương tổn tới ta, cho dù hồn kỹ tinh diệu của ngươi, khống chế hệ vũ hồn hiệu quả cũng rất tốt, nhưng cuối cùng cũng không là đối thủ của ta. Đây là lực lượng chênh lệch một cách tuyệt đối."

Hồng quang trong tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe lên, đột nhiên, cơ bắp cường tráng trên người hắn chậm rãi co rút lại, hồng quang trong mắt cũng lặng yên tán đi. Trên người hết thảy hiệu quả bởi vì bạch hổ vũ hồn phụ thể cũng lặng yên thu liễm trở lại.

Đái Mộc Bạch lúc này nhìn qua có chút buồn cười, quần áo trên người không có chỗ nào trọn vẹn, áo hoàn toàn nổ tan, trên quần cũng tổn hại rất nhiều, trước bị Lam ngân thảo mang theo gai quấn quanh một chút đó, thiết cắt y phục của hắn không ít chỗ.

Tà mâu khôi phục lại bình thường, Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ thật sâu một cái: *"Ta nghĩ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Tới Sử Lai Khắc học viện, nếu có người tìm các ngươi gây phiền toái, báo tên ta Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch."*

Nói xong, hắn hướng một đôi song bào thai mỹ nữ nọ vẫy vẫy tay, dẫn đầu hướng ra phía ngoài tửu điếm.

Tiểu Vũ nhịn không được hướng về bóng lưng của Đái Mộc Bạch nói: *"Ngươi như thế nào biết chúng ta là muốn tới Sử Lai Khắc học viện?"*

Đái Mộc Bạch dừng lại cước bộ, thanh âm lạnh lùng nói: *"Các ngươi chỉ có khoảng mười hai tuổi đi, tuổi như vậy, hồn lực của bản thân đã có hơn hai mươi cấp, tại đây khoảng thời gian này, không phải tới Sử Lai Khắc học viện báo danh, còn có thể là làm gì? Mười hai tuổi, ha ha, mười hai tuổi, ta đã mười lăm tuổi rồi. Đường Tam, ta tại Sử Lai Khắc học viện chờ ngươi."*

Cuối cùng một chữ biến mất thì, thân ảnh của Đái Mộc Bạch đã đi ra khỏi tửu điếm.

Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, Tiểu Vũ hừ một tiếng có chút không phục khí: *"Người này thật sự là khó hiểu. Vừa nhìn đã biết không là người tốt gì. Tiểu Tam, sau này cho dù chúng ta tới Sử Lai Khắc học viện, cũng không nên qua lại với hắn."*

------oOo------

Chương 63: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anhdendem

Đường Tam mỉm cười, hắn đồng dạng đang nhìn phương hướng Đái Mộc Bạch rời đi: *"Tại sao? Ta cảm giác người này cũng không tệ lắm. Mặc dù bề ngoài lạnh một chút, nhưng rất thẳng thắn."*

Tiểu Vũ không tức giận nói: *"Không sai? Ta xem ra là sai đến không thể sai thêm. Ngươi nói, hắn dẫn hai người nữ hài tử tới tửu điếm thuê phòng, còn có thể làm gì chuyện tốt? Ban ngày giở trò dâm đãng, vẫn còn người tốt? Còn cái gì tà mâu bạch hổ đây, ta xem ra là dâm hổ thì đúng hơn."*

Đường Tam nhíu nhíu mày: *"Tiểu Vũ, ta phát hiện ngươi hiểu càng ngày càng nhiều rồi."*

Tiểu Vũ cũng không có nhìn ra một tia bất mãn nọ trong mắt Đường Tam, ngược lại dương dương đắc ý nói: *"Đó là, đừng quên, ta chính là lão đại của các đệ tử trong Nặc Đinh học viện."*

Lắc lắc đầu một cách bất đắc dĩ, Đường Tam nói: *"Sở thích cá nhân của Đái Mộc Bạch ta không đánh giá. Nhưng từ một trận đánh vừa rồi cùng với hắn mà xem, mọi mặt của hắn đều không sai. Thực lực của hắn mạnh hơn chúng ta, nhưng cũng không có cậy mạnh bắt nạt yếu. Chẳng những nhượng phòng cho chúng ta, ý tứ lúc gần đi tựa hồ là muốn tại trong học viện chiếu cố chúng ta."*

Tiểu Vũ nghi hoặc nói: *"Được rồi, vừa rồi hắn không ngừng nói cái gì là chúng ta mười hai tuổi, hắn mười lăm tuổi, còn có, trước hắn nói là hắn đã thua, đây là ý tứ gì?"*

Đường Tam nói: *"Trước khi hắn sử dụng vũ hồn nói chính mình đã thua, một là bởi vì ta tại kỹ xảo thắng hắn, mặt khác, hắn là bởi vì tuổi của chúng ta. Sau chúng ta lại đều sử dụng ra vũ hồn, hắn lại lặp lại đồng dạng câu nói, mạnh hơn vì chênh lệch tuổi. Nếu ta đoán không sai, trong khi hắn mười hai tuổi, thực lực hắn là không bằng chúng ta bây giờ, cho nên hắn nói chính mình đã thua. Sư phụ từng nói qua, hồn sư có thiên phú thượng giai, tại trước hai mươi tuổi, mỗi một năm đều phi thường trọng yếu, hơn kém một tuổi, tu vi chênh lệch sẽ rất lớn. Chúng ta và hắn chênh lệch những ba tuổi, nhưng thực lực chênh lệch cũng không lớn giống như tuổi vậy, cho nên hắn cho rằng chính mình đã thua, đây cũng là chỗ hơn người của hắn."*

Tiểu Vũ thu hồi vũ hồn biến thân của mình, đột nhiên thấp giọng nói: *"Ca, vừa rồi nếu hắn thực sự đánh bại ngươi, chúng ta đây thật sự phải "*cút*" đi ra ngoài sao?"* Nàng còn chưa quên lời nói kiêu ngạo lúc trước của Đái Mộc Bạch.

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Cho dù là cút, cũng chỉ là một mình ta. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta không cho ngươi ra tay. Hắn nói đúng, hơn kém một cái hồn hoàn, thực lực chênh lệch chính là thật lớn. Bất luận là hồn lực,*

*thuộc tính mà hồn hoàn phú dư hay còn là kỹ năng thiên niên hồn hoàn đó của hắn, đều áp đảo chúng ta. Sau khi sử dụng ra Bạch Hổ Kim Cương Biến, cho dù hai người chúng ta liên thủ, cũng vị tất là đối thủ của hắn. Chẳng lẻ ta thật sự nhìn ngươi "*cút*" đi ra ngoài sao? Nếu hắn cố chấp làm như vậy thì ta cũng chỉ đành liều chết bồi tiếp. Nói về thực lực, ta không bằng hắn, nhưng nếu liều mạng mà nói, ta có bảy thành nắm chắc để cho hắn và ta chết cùng nhau."*

Nói xong những lời này, Đường Tam tiến bước hướng quầy đi đến, hoàn hảo, thời gian hắn cùng Đái Mộc Bạch chiến đấu cũng không có kéo dài, sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng không có toàn lực công kích, nếu không, tòa mân côi tửu điếm này sẽ không chỉ đơn giản là hư hao một ít đồ trang trí trong đại sảnh giống như bây giờ.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam đi hướng quầy, cúi đầu, trong miệng thì thào lặp lại lời nói lúc trước của hắn: *"Dĩ tử tương bính. Vì tôn nghiêm."*

Vị Vương quản lý kia từ phía sau quầy hiện ra nhìn trước nhìn sau, mắt nhìn Đường Tam đi tới, nhanh chóng lộ ra một bộ mặt tươi cười: *"Tiểu tử, ngươi thật sự là lợi hại a, ngay cả Đái thiếu gia cũng khẳng khái mang phòng nhường cho ngươi. May là ngươi không có bị tổn thương gì, nếu không chúng ta khó ăn nói rồi."*

Đường Tam nhìn đại sảnh lang tạ, cười khổ nói: *"Quản lý, chữa trị nơi này cần bao nhiêu tiền?"*

Vương quản lý nhanh chóng lắc lắc đầu, nói: *"Không, không, cùng ngài không có quan hệ. Đái thiếu gia lúc trước đã nói, những cái này đều tính cho hắn. Hắn là khách quý của chúng ta ở đây, chỉ cần ghi chép lại là có thể được rồi. Trước thật sự không tốt, chậm trễ mất thời gian của hai vị, còn suýt nữa tạo thành thương tổn cho hai vị, ta quyết định vì hai vị miễn giảm ba ngày tiền phòng, nếu hai vị ở tại nơi này của chúng ta không vượt quá ba ngày, vậy thì không cần trả tiền nữa."*

Vừa nói, hắn mang một cái chìa khóa màu vàng đưa tới trong tay Đường Tam, vẻ mặt cười cười.

Đường Tam sửng sốt một chút, tổn thất của tửu điếm hắn thấy cũng không có gì, Đái Mộc Bạch hiển nhiên là người có tiền, nhưng miễn giảm tiền phòng làm hắn có chút bối rối, dù sao, phá hư đại sảnh của người ta cũng có một phần của hắn.

"Vậy sao được. Chúng ta cứ chiếu theo giá mà trả đi."

Vương quản lý nhanh chóng lắc đầu nói: *"Vậy sao được? Đã mang đến cho hai vị rất nhiều phiền toái rồi. Sau này chỉ cần hai vị có thời gian rỗi thì quang lâm bổn điếm, chính là trợ giúp lớn nhất đối chúng tôi rồi. Phòng của nhị vị tại tầng trên cùng, bảng tên là màu đỏ."*

Đường Tam bất đắc dĩ, không thể làm hơn là gật gật đầu, nói: *"Vậy cám ơn ngài."*

Trải qua một phen trắc trở, Đường Tam cũng thấy có chút mệt mỏi, xoay người mang theo Tiểu Vũ hướng lầu trên đi đến.

Một đường đi tới Tác Thác thành, lại cùng Đái Mộc Bạch đánh một hồi, bất luận là áp lực tinh thần hay là tiêu hao nội lực, hắn đều phải nghỉ ngơi. Dù sao, Lam ngân thảo bị Đái Mộc Bạch phá hư vài lần đối với nội lực của hắn là tiêu hao không nhỏ.

Nhìn hai người đi lên lầu, Vương quản lý mới thở phào nhẹ nhõm, thì thào nói: *"Cuối cùng cũng giải quyết xong."*

Quay đầu nhìn về phía người phục vụ bên cạnh đang mang vẻ mặt vô tội, thở dài một tiếng, nói: *"Đều trách ta đã quên nói cho ngươi. Các phòng khác đều có thể, duy độc phòng màu đỏ là không thể tùy tiện cấp cho người khác ở, đó là Đái thiểu gia bao thời gian dài."*

Người phục vụ nói: *"Quản lý, phòng phí một ngày của phòng màu đỏ của chúng ta chính là mười kim hồn tệ, ngài cứ như vậy để cho hai người đó ở không sao? Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là cởi mở, mới mười hai, mười ba tuổi, cũng ……"*

"Ít nói nhảm, cẩn thận họa là từ miệng mà ra." Vương quản lý giận dữ nói:

"Ngươi thì hiểu cái gì, Hồn sư cao quý ra sao, ngươi không thấy được trên người hai người vừa rồi đều đã có chính mình hai cái hồn hoàn sao? Người nhỏ tuổi như vậy đã đạt tới Đại hồn sư rồi, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Nói không chừng chính là hậu đại của cái đại gia tộc nào, chúng ta không có thể đắc tội."

------oOo------

Chương 64: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hoaanhhung

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Trang hoàng của tửu điếm Hoa hồng làm người ta rất dễ sinh hảo cảm, cách phối màu đơn giản mà thoải mái, bên trong tửu điếm còn nhàn nhạt mùi hương của hoa hồng làm mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Trên tầng cao nhất, Đường Tam đã tìm ra được môn bài của màu đỏ Hải Dương. Tầng đỉnh này chỉ có mấy gian phòng mà thôi, môn bài phía trước có màu lam Yêu Cơ, màu phấn Nhu Tình, màu vàng Chân Chí, màu trắng Thuần Chân, màu xanh biếc Biệt Ly v.v... Tận cùng bên trong mới là gian màu đỏ Hải Dương. Sau này hắn mới biết, tên của mỗi môn bài cũng là đại biểu cho màu sắc vài loại hoa hồng.

Cửa cùng với danh tự trên môn bài đều có màu sắc giống nhau, trên cửa lớn màu đỏ, trang hoàng mấy bông hoa hồng màu đỏ sậm bằng thủy tinh, bên cạnh hoa hồng bằng thủy tinh còn có một dòng chữ nhỏ, màu đỏ Hải Dương, Hải Dương của tình yêu.

Cho dù Đường Tam có trì độn hơn nữa, lúc này cũng cảm giác được vài phần quái dị, quay đầu nhìn về phía Tiểu Vũ, phát hiện Tiểu Vũ cũng đang nhìn hắn, có chút xấu hổ nói: *"Tửu điếm này sẽ không là nơi chuyên dành cho các*

đôi tình lữ ước hẹn chứ?"

Tiểu Vũ nháy nháy đôi mắt to nhìn Đường Tam, một tay giật lấy chiếc chì khóa từ trong tay Đường Tam: *"Mặc kệ nó, có chỗ ở là tốt rồi được."* Vừa nói, trực tiếp mở cửa đi vào.

Đường Tam đi theo phía sau Tiểu Vũ vào phòng, nhưng ai biết, Tiểu Vũ phía trước hắn đột nhiên ngừng lại, thân thể hắn nhất thời đụng vào lưng Tiểu Vũ một chút, bị co dãn mà nhu nộm ngăn trở.

"Như thế nào không đi nữa?" Đường Tam lui về phía sau nửa bước giãn khoảng cách với Tiểu Vũ. Mấy lời này vừa hỏi xong thì hắn cũng đã tìm được câu trả lời.Trong khi hắn hỏi những lời này, kỳ thật chính bản thân đã tìm được đáp án của vấn đề.

Mặc dù trong lòng đã có một chuẩn bị một chút, nhưng khi liếc mắt hết thảy bên trong căn phòng thì, Đường Tam vẫn còn tràn ngập cảm giác rung động.

Phòng rất lớn, chỉ phòng khách trước mắt thì đã hơn năm mươi thước vuông, trong đại sảnh, tất cả các gia cụ đều màu bạc, có hoa văn điêu khắc tinh mỹ, trên thảm lớn màu đỏ, che kín cánh hoa hồng đỏ, cái làm hắn giật mình nhất chính là ngay trung tâm đại sảnh, có một lượng lớn hoa hồng được xếp thành hình một trái tim màu đỏ thật lớn.

Diện tích của hình trái tim gần hai thước vuông, như vậy ít nhất phải hơn một ngàn đóa hoa hồng mới có thể hoàn thành. Phía trên có một dải lụa, trên lụa có một hàng chữ, *"một ngàn không trăm linh một, em là duy nhất của anh"*.

Ngoại trừ một ngàn không trăm linh một đóa hoa hồng ra, chung quanh phòng đều có các bình hoa bài trí rất cao nhã, trong bình đều cắm hoa hồng màu đỏ, hương hoa hồng thơm ngát trải rộng tại mỗi ngóc nghách trong căn phòng, sự trang hoàng mê người khiến người ta phải ý loạn thần mê.

Đường Tam cười khổ nói: *" Xem ra ta đoán đúng rồi. Khó trách Đái Mộc Bạch muốn dẫn nữ hài tử tới nơi này. Tiểu Vũ, nếu ngươi không thích không khí nơi này, ta sẽ để cho phục vụ mang bỏ hết hoa này đi."*

Tiểu Vũ lúc này cũng đã dần từ trong rung động tỉnh lại, quay đầu liếc nhìn Đường Tam một cái, trong mắt lại tràn đầy sự say mê: *"Ca, ngươi thật sự là ngốc a, có nữ hài tử nào không thích hoa hoa hồng chứ? Ngươi cứ như vậy, sau này như thế nào tìm lão bà?"*

Đường Tam sờ sờ mũi mình: *"Ta mới mười hai tuổi, giờ nói chuyện này là còn quá sớm."*

Tiểu Vũ tiến lên, cầm lấy một đóa hoa hồng, đưa lên ngửi: *"Phòng này bố trí thật đẹp quá, ta phát hiện, ta đã có chút thích nơi này rồi. Ca, sau này chúng ta thường tới đây có được không?"*

Đường Tam nhíu mày nói: *"Tốt cái gì mà tốt. Chúng ta là huynh muội, tới cái loại địa phương này định tính làm gì. Được rồi, đi đường cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trong chốc lát đi"*.

Nhìn Đường Tam hướng phòng ngủ đi tới, Tiểu Vũ ở sau lưng hắn ói đầu lưỡi ra, nhưng vẫn còn đi theo hắn.

Đi tới phòng ngủ, hai người lại bị rung động một chút, bên trong phòng ngủ không ngoài sở liệu của mình, chỉ có một cái giường, nhưng cái giường lớn cũng hình trái tim này cơ hồ chiếm một nửa diện tích của căn phòng. Một cái rèm màu đỏ nhạt treo trên đỉnh phòng, ngăn cản không gian phía trên chiếc giường lớn, làm cho người ta một loại cảm giác đẹp đẽ tựa như ảo mộng.

Chăn nệm hoa hồng, hoa văn hoa hồng trên gối, hết thảy tất cả, đều mang theo một thứ mập mờ mãnh liệt, làm người ta có cảm giác máu chảy nhanh hơn.

Đường Tam quay đầu hướng Tiểu Vũ nói: *"Ta phát hiện, nghe lời ngươi tới đây thật là một sai lầm. Ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, ta ra ghế bên ngoài."*

Tiểu Vũ cũng không ngăn cản Đường Tam, hoan hô một tiếng, một con thỏ nhỏ nhảy ngay lên trên chiếc giường hình trái tim tran ngập co dãn, nằm ở trên lật qua lật lại, hưng phấn nói không nên lời.

Thấy bộ dạng nàng, trên mặt Đường Tam cũng không khỏi toát ra một tia

mỉm cười, tiểu cô nương dù sao cũng là tiểu cô nương. Y đi ra tiện tay đóng cửa phòng ngủ lại, đi tới chiếc ghế bên ngoài ngồi xuống, lập tức bắt đầu vận công điều tức.

Vài năm trở lại đây, mặc dù cuộc sống của Đường Tam khá đơn giản, nhưng cũng nuôi dưỡng thành cho hắn thói quen rất tốt, không chỉ thực lực tăng lên, tâm trí cũng càng trở nên trầm ổn. Mặc dù chỉ mới mười hai tuổi, nhưng cách cư xử lại có chút phong phạm của người trưởng thành. Đương nhiên, rơi vào miệng của Tiểu Vũ thì được hình dung là ông cụ non.

Nội lực tinh thuần của Huyền Thiên Công chậm rãi lưu động khắp trong cơ thể, trong đầu Đường Tam bắt đầu hồi tưởng đến từng chi tiết trong cuộc chiến cùng với Đái Mộc Bạch. Trọng phục hình ảnh chiến đấu, biết rõ được mất trong quá trình chiến đấu, đây là tố chất mà Đại sư dạy hắn làm một gã Chiến hồn sư cần phải có. Ngày thường, hắn cơ hồ đều là cùng Tiểu Vũ đối luyện, lần này thay đổi đối thủ, chính là một đối thủ mạnh hơn mình. Mặc dù quá trình giao thủ không dài, nhưng là đối với kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng có không ít chỗ tốt.

Vũ hồn thiên kỳ bách quái, cùng giao thủ với Hồn sư có các loại vũ hồn cực trọng yếu.

Trí nhờ dần dần đi tới cảnh Đái Mộc Bạch dùng Bạch hổ kim cương biến, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, công kích của Bạch hổ kim cương biến tăng lên không biết có thể tới trình độ nào, nhưng sau khi phòng này tăng lên, kim quang phụ gia trên người hắn là cùng loại với hộ thể cương khí bình thường. Chính mình cũng có mấy món ám khí đặc biệt chuyên phá cương khí, không biết đối với hắn có hữu dụng hay không.

Lam ngân thảo cũng không phải nơi dựa lớn nhất của Đường Tam, ám khí mới đúng. Mấy năm gần đây, theo nội lực tăng lên, tu vi ám khí của hắn cũng tăng lên rất lớn, trong Ám khí bách giải, đã có không ít loại ám khí hắn có thể sử dụng được. Nhưng hắn đối với dạy bảo của Huyền Thiên Bảo Lục Tổng Cương thì không dám quên, nếu không gặp nguy cơ, tuyệt sẽ không dễ dàng mà sử dụng. Đây là bí mật của hắn, sợ là ngay cả Tiểu Vũ cũng chỉ biết rất ít.

*: Các phòng ở đây dựa theo mỗi một loại hoa hồng cùng ý nghĩa của nó:

Màu lam- quyến rũ; màu hồng – dịu dàng; màu vàng – chân thành, thẳng thắn; màu trắng – tinh khiết; màu xanh biếc – sự biệt ly; màu đỏ - mãnh liệt--> Các màu và ý nghĩa của Hoa hồng là do tác giả viết (Biên dịch lại không biết có đúng không nữa).

------oOo------

Chương 65: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hoaanhhung

Biên dịch+Biên Tập: anhdendem

Lần này Đường Tam tu luyện trong thời gian rất lâu, trên đường cũng chỉ là cùng Tiểu Vũ tùy tiện ăn chút cơm chiều, tu luyện thời gian dài, một là bởi vì Huyền Thiên Công của hắn đã tới tương đương với hồn lực hai mươi chín cấp hậu kỳ, sắp tiến vào cánh cửa của cấp ba mươi. Cho nên hắn tu luyện cực kỳ nỗ lực, chỉ mong nhanh chóng đột phá cấp ba mươi đi tìm hồn hoàn thứ ba cho chính mình.

Một nguyên nhân khác, là liên quan mật thiết đến chuyện giao thủ cùng Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch cũng nhắc nhở Đường Tam, cho dù kỹ xảo tốt cũng phải có thực lực làm hậu thuẫn. Tựa như bọn họ chiến đấu lúc đó, trong khi lúc bắt đầu ai cũng không dùng ra Vũ hồn, Đường Tam bằng vào sự tinh diệu của Khống Hạc Cầm Long cùng đặc tính của Huyền Ngọc Thủ đã làm Đái Mộc Bạch gặp khó khăn. Nhưng sau khi Đái Mộc Bạch sử dụng Vũ hồn Bạch hổ phụ thể thì Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam cũng rất khó phát huy tác dụng. Đây là sự chênh lệch của thực lực.

Sau khi cẩn thận phân tích phán đoán thực lực của Đái Mộc Bạch, Đường Tam phát hiện, chính mình muốn chiến thắng hắn, biện pháp tốt nhất là nhanh chóng đề thăng hồn lực, để cho hồn lực của mình tiếp cận Đái Mộc Bạch, ít nhất cũng phải đạt được đệ tam hoàn hồn kỹ năng, mới có thể chống

lại y. Ngay cả nếu là ám khí, cũng sẽ có càng cao thêm một tầng Huyền Thiên Công chống đỡ, uy lực cũng sẽ được tăng cường rất lớn.

"Tiểu Tam, ca, theo ta ra ngoài chơi có được không? Suốt ngày ở trong phòng, ngươi không thấy chán sao?" Sáng sớm, Tiểu Vũ thừa dịp Đường Tam dùng điểm tâm nhịn không được liền than phiền.

Đường Tam mỉm cười nói: *" Ta và ngươi không giống nhau, ngươi thiên phú dị bẩm, không cần tu luyện thực lực cũng có thể không ngừng tăng lên, ta đây là "*bổn điểu tiên phi*" a. Ngươi cũng thấy được, Đái Mộc Bạch cũng là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thực lực hắn như thế nào? Đã có một người có thực lực như vậy, nói không chừng cũng sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Mà Sử Lai Khắc học viện này nguyên lai vốn bất đồng với Nặc Đinh học viện chúng ta, sẽ không lại nghe lời một mình ngươi. Không nhanh tăng lên thực lực, sau này ta làm sao có thể giữ lời hứa bảo vệ ngươi được?"*

*: Bổn điểu tiên phi: Chim ngu phi trước (nghĩa đen)

Tiểu Vũ bĩu môi bất mãn, cũng không nói lời nào, cứ như vậy lôi tay Đường Tam, trong đôi mắt tràn ngập u oán nhìn hắn chằm chằm. Tỏ ý nếu ngươi không đáp ứng theo ta ra ngoài, ta nhất định không buông tay.

Đường Tam đối với nàng thực sự là không có một chút biện pháp nào, bất đắc dĩ gật đầu, nói: *" Được rồi, dù sao thì ngày mai mới đến Sử lai khắc học viện báo danh. Để ta đi cùng ngươi ra ngoài, nhưng bất quá giữa trữa là phải quay về, buổi chiều càng không được quấy rầy ta tu luyện."*

"Hảo" thanh âm thanh thúy của Tiểu Vũ tràn ngập khoái ý, sự u oán trong mắt tựa như có ma thuật làm biến mất, diễn xuất của nàng này thực đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Phục vụ của tửu điếm hoa hồng rất tận tình, khi Đường Tam cùng Tiểu Vũ ra ngoài thì thấy người phục vụ đã đẩy một xe hoa hồng mới đi tới, sau khi hỏi mới biết được hoa hồng trong phòng màu đỏ hải dương đều thay đổi mỗi ngày. Cho dù hoa hồng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng dưới tình huống với một số lượng nhất định, giá cả là không hề rẻ. Đường Tam thử thăm dò giá phòng một chút, lúc đó mới phát hiện, chính mình ngày hôm qua đã đáp

ứng với vị Vương quản lý kia mấy ngày nay miễn phí là một quyết định sáng suốt cỡ nào.

Ra khỏi tửu điếm hoa hồng, Đường Tam hỏi TIểu Vũ: *" Ngươi muốn đi đâu?"*

Tiểu Vũ làm ra một cái vẻ mặt tỉnh bơ nói: *"Tùy tiện thôi, đi đâu cũng được. Chỉ cần không ở trong phòng buồn chán đó là tốt rồi."*

Trước kia tại Nặc Đinh, bình thường bên cạnh nàng đều có một đoàn tiểu đệ vây quanh, thực sự là một tiểu phách vương, vị tiền nhiệm đệ tử lão đại là Tiêu Trần Vũ kia mặc dù đã sớm tốt nghiệp đi trung cấp hồn sư học viện, nhưng thế lực của nhà hắn tại Nặc Đinh thành cũng không nhỏ, hắn đối với Tiểu Vũ rất khâm phục, tự nhiên cũng để gia đình chiếu cố một chút, bởi vậy, cuộc sống tại Nặc Đinh của Tiểu Vũ có thể xem như cá gặp nước

Quen sống náo nhiệt rồi, bây giờ bên cạnh chỉ có một mình Đường Tam, nàng tự nhiên có chút không thích ứng.

Hai người chậm rãi thả bộ vào trong thành, Tác Thác thành không hổ là thành thị cấp chủ thành, mặc dù vẫn còn buổi sáng nhưng đã hiện ra một cảnh tượng phồn hoa vô cùng.

Tiết tấu cuộc sống trong thành rõ ràng so với Nặc Đinh thành thì nhanh hơn nhiều, người qua lại trên đường đều có một bộ dáng vội vàng.

Các loại, các dạng cửa hàng nhìn hoa cả mắt, sau khi Đường Tam bị Tiểu Vũ lôi kéo vòng vo mấy cửa hàng bán trang phục, đã có chút cảm giác đầu váng mắt hoa.

May là Tiểu Vũ phát huy đầy đủ nghĩa của từ đi dạo, chỉ nhìn chứ không mua, lúc này mới không để cho tiền chung của hai người bị giảm xuống.

Giá cả ở Tác Thác thành so với Nặc Đinh thành ít nhất là cao hơn ba thành, nhất là trên vật phẩm càng thể hiện rõ ràng, những chất lượng so với Nặc Đinh thành thì tốt hơn một chút. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì nguyên nhân là Nặc Đinh thành là thành thị biên cảnh, nếu là tiểu thành thị ở bên

trong, vậy thì càng xa xa không cách nào so sánh với Tác Thác thành rồi.

" Di, Tiểu Tam, ngươi nhìn chỗ đó." Tiểu Vũ đột nhiên kêu lên ngạc nhiên. Bên ngoài nàng thường gọi Đường Tam là Tiểu Tam, chỉ lúc có hai người nàng mới gọi hắn là ca. Mỹ kỳ danh viết*, đây là bí mật của hai người. Đường Tam cũng cũng không quan trọng lắm vấn đề này, vì vậy tùy nàng.

*: Nghĩa là cách nói và viết khác nhau nhưng có cùng một ý nghĩa.

"Lại là cửa hàng trang phục nữa a? Đại tiểu thư, chúng ta có đúng là nên tìm chỗ nào ăn trưa, sau đó trở về không?" Đường Tam chỉ chỉ mặt trời đang ngay chính ngọ.

Tiểu Vũ kéo tay hắn, hoạt bát nói: *" Ngươi xem a, mau nhìn. Nơi này hình như cùng Hồn sư có liên quan"*

Đường Tam lúc này mới nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, chỉ thấy một cửa hàng cách đó không xa, mặt tiền cũng không lớn, nhưng biển quảng cáo của hàng này lại bất đồng với những cửa hiệu chung quanh.

Trên biển có khắc một dấu hiệu hình tròn, trên đó có mấy ký hiệu đặc thù. Người thường có thể không hiểu hàm nghĩa mấy dấu hiệu này, nhưng Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều biết. Bởi bì dấu hiệu này cùng với lệnh bài của Vũ Hồn điện là giống nhau.

Phân biệt là một thanh kiếm, một thanh chuy tử cùng một lam điện phách vương long. Ba dấu hiệu này hợp cùng một chỗ, cùng lện bài của Đại sư mà Vũ Hồn điện cấp cho thật giống nhau. Không biết tại sao lại có thể bắt gặp ký hiệu này tại chiêu bài của một cửa hàng.

------oOo------

Chương 66: Thiên Niên Hồn Hoàn Chi Kỹ, Bạch Hổ Kim Cương Biến (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hoaanhhung

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

"Đi xem" Đường Tam mang theo Tiểu Vũ hướng cửa hàng đi đến.

Cửa hàng đang mở cửa, nhìn qua bên trong có chút hôn ám, hai người đi vào, một cổ năng lượng ba động đặc thù nhất thời lập tức hấp dẫn chú ý của bọn họ, loại năng lượng ba động này rất giống với Vũ hồn điện, nhưng yếu hơn một chút. Trải qua Đại sư dạy dỗ, Đường Tam biết, lý do là vì đây có hồn đạo khí.

Trong hồn đạo khí đều là hồn lực của chính nó ba động, nếu không bị người sử dụng và liên kết chặt chẽ với hồn lực của bản thân, thì sẽ xuất hiện tình huống hồn lực phóng thích ra ngoài.

Đa phần hồn đạo khí không có tác dụng công kích, chỉ có thể làm một ít phụ trợ đơn giản, mặc dù như thế, hồn đạo khí cũng cực kỳ hiếm thấy. Tất cả hồn đạo khí truyền xuống tới giờ có thể nói là rất cổ, bởi vì phương pháp chế tác chúng đã bị thất truyền rồi.

Bên trong cửa hàng chỉ có một người, cũng không thấy quầy hàng, trên ba mặt tường treo một ít vật phẩm, nhìn qua đều đã rất cũ rồi, bộ dáng một chút cũng không giống là có giá trị cả.

Người duy nhất nọ ngồi trên một cái ghế tựa bằng gỗ, mắt nhắm lại đu đưa theo nhịp chiếc ghế

Bộ dáng người này nhìn qua ước chừng khoảng năm mươi tuổi, mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng vóc người khá to lớn, chiếc ghế nhìn có vẻ vững chắc theo nhịp lay động, dưới tác dụng thể trọng của y phát ra tiếng dát dát.

Người này có khuôn mặt dài khá đặc biệt, cằm nhô ra phía trước, xương gò má rất rộng, khuôn mặt rất phẳng, còn có điểm mũi ưng. Nếu cần một thứ để hình dung thì chỉ có thể nói khuôn mặt hắn giống như cái đế giày. Mặc dù nhắm mắt lại nhưng thoạt nhìn lại cảm giác có vài phần gian hoạt.

Trên mặt mang theo một bộ kính mắt thủy tinh gọng đen, gọng kính này là loại gọng vuông bình thường, nhưng nhìn thế nào cũng có loại cảm giác quái dị.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào bên trong cửa hàng cũng không thể đánh thức hắn, hô hấp của hắn đều đều như trước theo nhịp đu đưa của chiếc ghế.

Tiểu Vũ tò mò nhìn mọi phía: *"Tiểu Tam, những cái này đều là hồn đạo khí sao?"*

Đường Tam ánh mắt chuyển dần từ trung niên nhân sang các vật phẩm treo trên tường, thành thực nói: *"Này ta cũng không biết, trừ phi mỗi cái đều phải dùng hồn lực thí nghiệm, nếu chỉ dùng mắt nhìn thì không nhìn ra."*

Hắn vừa nói vừa đi tới cạnh tường, áng mắt dồn vào một khối đầu người lớn nhỏ bằng thủy tinh treo bên trên. Ánh mắt nhất thời có chút đọng lại.

Khối thủy tinh nọ nhìn qua cũng rất bình thường, có thể nhìn xuyên qua được, bên trong có một tảng lớn tạp chất màu vàng xám, được đặt gần cửa ra vào nhất. Có lẽ chính khối thủy tinh này làm trống ngực Đường Tam đập lên dồn dập, trong mắt ánh lên quang mang. Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, cư nhiên có ở một cửa hàng như vậy, một vị trí như vậy, nhìn thấy một khối thủy tinh như vậy.

Tiểu Vũ cũng phát hiện được những biến hóa của Đường Tam: *"Tiểu Tam, ngươi xem khối thủy tinh rách nát đó làm gì? Muốn tìm trong đống thủy tinh so với cái này còn kém hơn thì cũng không dễ dàng. Khối thủy tinh này một chút sáng bóng cũng không có, độ trong suốt cũng kém, lại vừa không có mang thêm màu sắc nào, tử thủy tinh mới là loại trân quý nhất. Ngươi không định mua món đó chứ?"*

Làm Tiểu Vũ không thể nghĩ đến chính là, Đương Tam lại gật đầu một cách chắc chắn: *"Ta phải mua khối thủy tinh này, chỉ là không biết bao nhiêu tiền."*

"Không đắt, chỉ một trăm kim hồn tệ." Một giọng nó uể oải, mang theo chút khàn khàn vang lên. Không biết có phải là chủ nhân của giọng nói này bị

ngọng hay không mà có một số âm không rõ ràng. May là nơi này chỉ có Đường Tam cùng TIểu Vũ, bên trong cửa hàng lại rất yên tĩnh, mới có thể phân biệt được rõ ràng hắn nói cái gì.

Đường Tam không nói gì, nhưng Tiểu Vũ lại mạnh mẽ quay đầu lại: *"Cái khối thủy tinh nát này mà muốn tới một trăm kim hồn tệ, không bằng ngươi đi cướp là được rồi đó."*

Trung niên nhân trên ghế mở to mắt, nhưng không rời khỏi chỗ ngồi của mình: *"Một trăm kim hồn tệ, đã là giá rẻ nhất ở nơi này rồi. Mua thì đưa tiền, không thì xin mời đi."*

Nói xong lại nhắm mắt lại.

Tiểu Vũ tức giận, định tiến lên lý luận, lại bị Đường Tam kéo lại: *"Được, ta mua."*

Mấy năm gần đây, Đường Tam cũng để dành được chút ít, bình thường hắn lại tiêu xài rất ít, đại bộ phận thu nhập đều đem để dành. Nhất là sau khi đạt đến cấp Đại hồn sư, mỗi tháng từ Vũ hồn điện đều được lãnh mười kim hồn tệ, hiện tai toàn bộ tài sản Đường Tam hơn nữa cả Tiểu Vũ, cũng có hơn bảy trăm kim hồn tệ.

"Tiểu Tam, ngươi không bị gì chứ." Tiểu Vũ sờ tay trên trán Đường Tam, xác định xem đầu hắn có nóng lên hay không.

Đường Tam liếc mắt với Tiểu Vũ, lại nhẹ nhàng lắc đầu, tay phải sờ nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông, tức thời trong tay hắn liền xuất hiện một trăm kim hồn tệ. Hắn liền xoay người đưa hướng phía trung niên nhân.

Trung niên nhân mắt cũng không mở ra: *"Tiền của ngươi không đủ."*

Đường Tam nói: *" Đây đúng là một trăm kim hồn tệ."*

Thanh âm mơ hồ của trung niên nhân nhàn nhạt cất lên: *" Khối thủy tinh này đối với ngươi phải bán hai trăm kim hồn tệ."*

Lần này Tiểu Vũ không thể kìm được nữa: *"Ngươi đúng là tên lừa đảo, vừa rồi còn nói một trăm, nay lại biến thành hai trăm. Khó trách tiệm ngươi không có một chút sinh ý nào. Tiểu Tam, chúng ta không mua nữa, chúng ta đi."*

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, lại nhìn trung niên nhân nói: *"Ngươi xác định sẽ thay đổi nữa chứ?"*

Khối thủy tinh nọ đối với người khác có lẽ là không có tác dụng gì, nhưng đối với hắn mà nói, so với thiên tài địa bảo còn quan trọng hơn. Đừng nói là hai trăm kim hồn tệ, cho dù là một vạn, chỉ cần hắn có, nhất định sẽ mua cho bằng được.

Trung niên nhân uể oải nói: *"Được rồi, năm trăm kim hồn tệ, không thay đổi nữa. Đưa tiền xong mang đi, nếu không xin mời đi cho."*

Từ một trăm đến hai trăm, lại từ hai trăm đến năm trăm, lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng không thể nhẫn nại được nữa. Thu hồi lại tiền, hướng Tiểu Vũ nói: *"Chúng ta đi đi."*

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt với trung niên nhân một cái: *"Sớn nên đi, giao lưu với hạng người giảo quyệt này, quả thật là vũ nhục trí tuệ của chúng ta mà."*

------oOo------

Chương 67: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Năm trăm kim hồn tệ Đường Tam không phải không có, nhưng hắn cùng với Tiểu Vũ sắp báo danh vào Sử Lai Khắc học viện, một khi được sẽ cần rất

nhiều tiền. Cũng còn chưa biết học phí của Sử Lai Khắc là bao nhiêu. Hắn không thể chỉ bởi vì do mình mà ảnh hưởng đến việc báo danh vào học viện của mình và Tiểu Vũ. Dù sao, lần này bọn họ đã là công độc sinh được miễn giảm học phí nữa.

Có chút luyến tiếc nhìn khối thủy tinh ô trọc một cái, Đường Tam trong lòng thầm than, chỉ có thể sau này sẽ tìm cơ hội thôi. Lúc này mới hướng ra bên ngoài mà đi.

"Nếu ngươi vì không đủ tiền mà đi, ta có thể thu trước của ngươi hai trăm kim tệ, còn lại ngươi có thể từ từ trả. Mỗi tháng trả10 kim tệ là được. Bất quá, ngươi phải chiu lợi tức là mười phần trăm.

*Tiểu Vũ phát hiện thanh âm mà mình rất chán ghét của tên nói ngọng đó: "*Gian thương, ngươi như thế nào không chết đi. Quả thực là đến chết vẫn hám tiền.

Tiểu Vũ dễ dàng xúc động, nhưng Đường Tam không phải là người dễ dàng xúc động, nghe trung niên nhân nói vậy, trong lòng hắn nao nao, mỗi tháng trả mười kim tệ? Hắn chẳng lẽ biết ta là Hồn sư có cấp bậc là Đại hồn sư? Nếu không, tại sao có thể nói chính xác thu nhập của ta?*"*

Đường Tam có thể khẳng định, trước đó trên người trung niên nhân không hề phóng thích một tia hồn lực, không có khả năng dò xét cường độ hồn lực của mình và Tiểu Vũ, dưới tình huống như vậy hắn vẫn có thể đoán chính xác cấp bậc vũ hồn của mình và Tiểu Vũ, vậy, người này thật đáng sợ.

Nếu như nói Đái Mộc Bạch mang lại cho hắn cảm giác là mũi nhọn tứ phía, vậy, trung niên nhân nhìn giống gian thương thực là thâm bất khả trắc.

*Đường Tam nắm lấy vai Tiểu Vũ, nhìn nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng không nên xúc động, chính mình một lần nửa trở lại bên trong cửa hàng, đi tới trước mặt trung niên đại thúc: "*Thành giao.*"*

*"*Tiểu Tam-*" Tiểu Vũ bất mãn kêu một tiếng, tay phải Đường Tam đưa về phía sau hướng nàng lắc lắc, ý bảo nàng không nên nói chuyện.*

*Con mắt của trung niên đại thúc rốt cục lại mở, vừa lúc thấy Đường Tam trong khoảng cách gần, ánh mắt hắn rơi vào bên hông Đường Tam: "*Di, đai lưng này ngươi từ nơi mà có được?*"*

*Đường Tam trong lòng vừa động: "*Là sư phụ của ta đưa cho. Ngài nhận biết đai lưng này?*"*

Trung niên nhân đại thúc từ trên ghế ngồi dậy, nhìn Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ bên hông Đường Tam, trong mắt lóe ra quang mang cổ quái, cả nửa ngày cũng không lên tiếng.

*"*Ngươi sẽ khônglại muốn thay đổi giá chứ.*" Tiểu Vũ tức giận từ sau lưng Đường Tam nó đầu ra.*

*Quang mang cổ quái trong mắt trung niên dần dần biến mất: "*Ngươi là đệ tử của hắn. Vậy khối thủy tinh này ngươi đem đi đi.*"*

*Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tay phải tại Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ sờ nhẹ, lấy ra túi kim tệ đưa cho trung niên nhân: "*Sau này ta mỗi tuần trăng sẽ đem mười kim tệ lại đây.*"*

*Trung niên nhân phất phất tay, một lần nữa ngồi trở lại ghế: "*Không cần, thủy tinh cho ngươi. Nó vốn cũng không phải cái gì có giá trị. Các ngươi đi thôi, không nên quấy rầy ta ngủ.*"*

*"*Cho?*" Đường Tam sửng sốt một chút, trung niên nhân này trước sau khác biệt quá lớn, lúc trước thì giá cao bằng trời, lúc này lại ngược lại muốn mang cho. Trong tiềm thức, Đường Tam hiểu được, trung niên nhân có vẻ gian hoạt này, hắn là cùng Đại sư quen biết.*

*Trong lúc Đường Tam đang suy tư, Tiểu Vũ không khách khí cầm lấy khối thủy tinh ôm trong lòng. "*Tiểu Tam, chúng ta đi đi, đỡ cho một số người lại phải hối hận.*"*

*Đường Tam có chút khóc cười không được nhìn nàng, nói: "*Chúng ta sao có thể tùy tiện lấy vật của người ta. Đại thúc, xin người hay vẫn nói giá cả đi.*"*

Trung niên nhân nằm trên ghế lại bắt đầu đung đưa, nhưng lần này ngay cả nói cũng không, căn bản là không để ý tới hắn.

Đường Tam nhìn khối thủy tinh trong lòng Tiểu Vũ, lại nhìn trung niên nhân, nếu dựa vào tính tình của hắn, khối thủy tinh này dám chắc sẽ không nhận, nhưng chính là, khối thủy tinh này đối với hán mà nói thật sự quá trọng yếu, bỏ qua cơ hội lần này, chẳng may để người khác mua, chỉ sợ hắn sẽ hối hận cả đời.

Các loại ý niệm trong đầu hắn hiện lên như điện quang hỏa thạch, cuối cùng vẫn đưa túi kim hồn tệ trong tay lặng lẽ phóng trên mặt đất, rồi cùng Tiểu Vũ rời khỏi cửa hàng.

*Sau khi hai người rời đi, trung niên nhân mới lại mở hai mắt, vẻ gian hoạt trên mặt biến mất, thất vọng lẩm bẩm: "*Đồ đệ của hắn cũng tới Tác Thác thành, thời gian này, hồn lực như vậy. Xem ra, bọn họ là muốn tới Sử Lai Khắc học viện rồi. Đại sư a Đại sư, ngươi lần này không tránh ta sao?*"*

*Rời khỏi cửa hàng cổ quái đó, Tiểu Vũ rốt cục nhịn không được hỏi: "*Tiểu Tam, ngươi tại sao nhất định phải có khối thủy tinh này? Ta chưa từng thấy qua ngươi đối với đồ vật nào lại khát vọng muốn có như thế. Phẩm chất khối thủy tinh này kém vậy, đối với ngươi có thể có tác dụng gì?

Đường Tam tiếp nhận khối thủy tinh từ trong tay Tiểu Vũ, thừa dịp chung quanh không có người khác chú ý, rất nhanh thu vào Nhị thấp tứ kiều minh nguyệt dạ, kéo tay Tiểu Vũ, nói: *"Đi mau, trước tiên về tửu điếm rồi nói."*

Hai người ngay cả bữa trưa cũng chưa ăn, Đường Tam vội vã mang theo Tiểu Vũ nhanh chóng trở lại tửu điếm. Lúc này tâm tình hắn cực kỳ hưng phấn, bàn tay kéo Tiểu Vũ đã đầy mồ hôi.

Tiểu Vũ bình thường mặc dù nháo loạn một chút, nhưng một khi Đường Tam trở nên nghiêm túc, nàng lại trở lên rất nhu thuận, đi theo Đường Tam cùng về mân côi tửu điếm.

Đóng chặt cửa phòng, Đường Tam rất nhanh kéo hết rèm cửa sổ xuống: *"Theo ta vào phòng ngủ"*

Tiểu Vũ khó hiểu cùng hắn đi vào phòng ngủ, Đường Tam kéo rèm cửa sổ phòng ngủ xuống, mang cửa đóng chặt, rốt cuộc không che giấu được vẻ hưng phấn trên mặt. Trên mặt toát ra vài phần thần sắc si mê, trên mặt hiện ta một tia ửng hồng.

Tiểu Vũ theo ý thức ôm lấy ngực mình, trong đầu hiện lên một ý niệm, *"hắn sẽ không phải bị hào khí của tửu điếm lây nhiễm chứ, thú tính muốn đại phát sao? Không, dám chắc sẽ không, hắn mới mười hai tuổi. Ta đây suy nghĩ cái gì a, hắn là ca ca của ta, như thế nào sẽ có cái loại ác niệm này trong đầu."*

------oOo------

Chương 68: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Đường Tam tự nhiên không biết Tiểu Vũ bởi vì hành động quỷ dị của hắn mà suy nghĩ miên man, hắn cẩn thận đem khối thủy tinh lớn cỡ đầu người từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra, đặt ở trên giường. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khối thủy tinh có bề mặt không bằng phẳng, tựa như là vuốt ve một bảo bối trân quý nhất.

Tiểu Vũ biết Đường Tam luôn luôn là một người không dễ xúc động, nếu hắn trọng thị khối thủy tinh như thế, chắc chắn trong đó có bí mật gì đó, nàng ngồi xuống bên người hắn, chờ giải thích của hắn.

"Trong các loại thủy tinh, tử thủy tinh cũng không phải là trân quý nhất." Đường Tam cả nửa ngày mới nói một câu như vậy.

Tiểu Vũ tò mò nói: *"Vậy loại thủy tinh nào mới là quý nhất?"*

Đường Tam trịnh trọng đáp: *"Là Phát tinh"*

*: Phát Tinh – Tên khoa học là Quartz Rutilated - Thạch anh tóc. *"Phát tinh? Nó là cái gì?"* Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hắn, từ này nàng thậm chính ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cũng khó trách Tiểu Vũ không biết, khái niệm này vốn không thuộc về thế giới này. Mà là Đường Tam mang đến từ Đường môn.

Trong khi còn ở Đường môn, ngoại trừ phụ trách chế tác cơ quan loại ám khí, Đường Tam còn từng phụ trách trợ giúp nội môn đệ tử chế tạo các loại ám khí, hắn đối với tài liệu ám khí và các loại tài liệu trân quý đều cực kỳ rõ ràng.

"Được gọi là Phát tinh, chính là một chút thủy tinh thiên nhiên dưới tình huống nhất định, bị ngoại giới ảnh hưởng, bên trong thủy tinh sinh ra một chút vật thể có dạng sợi kim quang (kim ti), loại kim ti này được gọi là tinh phát cũng gọi là phát kim, tựa như thủy tinh tóc. Bất luận là thủy tinh có màu sắc gì, chỉ cần trong đó xuất một cây tinh phát, thì giá trị cũng sẽ vượt qua thủy tinh thiên nhiên tốt nhất. Thủy tinh mà bản thân có tinh phát, thì tên là Phát tinh.

*Tiểu Vũ mặc dù dễ xúc động, nhưng cũng rất thông minh, nhìn khối thủy tinh trong tay Đường Tam, nói: "*Ngươi sẽ không nói cho ta biết, khối này chính là phát tinh chứ. Ta như thế nào không thấy được kim ti, hơn nữa, ta cho tới bây giờ không nghe người ta nói qua có cái gì là phát tinh, cho dù nó có, nhưng không ai biết thì cũng vô dụng. Ngươi tiêu hai trăm kim tệ thật không đáng giá."

*Mặt Đường Tam mang theo nụ cười: "*Không, đây không phải là một khối phát tinh, mà là một khối bản tinh, cực phẩm trong Phát tinh"

*Tiểu Vũ tò mò hỏi: "*Bản tinh lại là cái gì?"

*Đường Tam kiên nhẫn giải thích: "*Bình thường phát kim trong phát tinh đều có số lượng rất thưa thớt. Mà một chút Phát tinh tồn tại thời gian cực dài, cơ hội có tăng phát kim là tăng lên nhiều. Khi phát kim đạt tới một trình độ nhất

định, tại trong bản thân thủy tinh tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành dạng kim bản, phát tinh như vậy được gọi là Bản tinh. Bởi vì số lượng phát kim bên trong rất đông đảo, hơn nữa lại có quy luật, cho nên, Bản tinh được xưng là cực phẩm trong Phát tinh.

"Khối thủy tinh này nhìn bên ngoài có vẻ ô trọc, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện kim quang ẩn hiện trong đó, khối kim bản bên trong bị tạp chất bên ngoài thủy tinh che giấu, nhưng ta cơ hồ có thể dám chắc, số lượng kim phát bao hàm trong đó chừng hơn vạn căn. Đây là Bản tinh tồn tại ít nhất hơn mười ngàn năm mới có thể xuất hiện kỳ tích này. Đừng nói hai trăm kim hồn hồn tệ, chỉ cần ta có, cho dù hai vạn kim hồn tệ, nó cũng tuyệt đối đáng giá. Ta muốn nó, cũng không phải vì nó có thể bán lại kiếm tiền, mà là nó có ý nghĩa đặc thù."

Đường Tam không có trực tiếp nói ra ý nghĩa đặc thù là cái gì, mà là từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra cây búa của mình.

Chú tạo chuy của hắn so với thợ rèn bình thường sử dụng to hơn hai phần, sau lần đầu tiên sử dụng qua loại chùy lớn này tại tiệm rèn của Thạch Tam, Đường Tam cũng không có sửa đổi.

"Tiểu Vũ, ngươi tránh ra một chút." Đường Tam quát khẽ một tiếng.

Tiểu Vũ lui qua một bên, Đường Tam đặt khối thủy tinh trên mặt đất, bạch quang nhàn nhạt chậm rãi tỏa ra, từ trong hai tay hắn rót vào chú tạo chuy, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ ngưng trọng, giữa thời khắc đó, nội lực Huyền Thiên Công đã bị hắn tăng lên tới cực hạn.

"Tiểu Tam, ngươi đây là …" Tiểu Vũ giật mình nhìn hắn, nàng đã dự cảm được Đường Tam muốn làm gì, nhưng lại không rõ tại sao hắn muốn làm như vậy.

Tiểu thối chợt phát lực, thân thể xoay nửa vòng, lần hạ thứ nhất của loạn phi phong chuy pháp chợt đập ra, đây là một búa phụ gia toàn bộ nội lực của Đường Tam. Trên chú tạo chuy bạch quang đại thịnh, trong không khí truyền ra liên tiếp tiếng nổ vang. Đầu búa lớn nặng nề hướng về khối bản tinh nện xuống.

Tiểu Vũ vô thức bịt lỗ tai của mình.

"Phanh – ", trong âm thanh vang dội, cả tửu điểm đều chấn động, âm thanh vỡ tan thanh thúy vang lên dưới thiết chùy, dưới sự oanh kích toàn lực của Đường Tam, khối bản tinh nhất thời bị đập vỡ thành bụi phấn.

Nhưng đồng thời ngay lúc bản tinh hóa thành bụi phấn, một màn kỳ dị xuất hiện, vô số quang điểm kim quang từ bên trong bản tinh bắn ra, tại bên trong phòng ngủ có chiếc giường lớn hình trái tim bay tứ tán. Phảng phất cả phòng đều bị che phủ một tầng kim quang sáng bóng nhàn nhạt.

Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, nhanh chóng thúc dục hồn lực của mình, đem quang điểm kim quang ngăn cách bên ngoài, hoàn hảo, lực bắn ra của những vật kim quang này cũng không mạnh nên không gây cho nàng thương tổn gì.

Vô số kim quang huyễn lệ làm cho người ta một loại cảm giác mục huyễn thần mê, thanh âm *"đinh đinh đương đương"* thanh thúy dễ nghe, có đánh vào trên vách tường, có đánh trên cửa sổ, cũng có chút trực tiếp rơi vào giường trái tim, bên trong cả phòng ngủ, đều bị một tầng quang mang kim quang bao phủ.

Thủy tinh biến thành một đám bụi phấn, nhưng khi kim quang trong không trung dần dần rơi xuống, Tiểu Vũ lại phát hiện, mặt đất và trên giường bên trong phòng đều phủ một tầng quang điểm kim quang. Hoặc nói là một tầng viên tròn kim quang.

Kích thước mỗi một viên đều phi thường bằng nhau, so với hạt gạo cũng không sai biệt lắm, toàn thân tròn đều, lóe ra kim quang nhàn nhạt, Tiểu Vũ cầm lấy một viên vào tay bóp bóp, nàng phát hiện viên kim sắc này có chút dẻo, nhưng mười phần đàn hồi, với hồn lực của nàng cũng không có biên pháp mang nó niết phẳng.

"Ca, cái này không phải là vàng nguyên chất chứ. Cho dù là vàng nguyên chất cũng không có giá trị bằng hai trăm kim hồn tệ của ngươi"

Đường Tam rất hưng phấn, thật sự rất hưng phấn. Từ lúc tới thế giới này, đây

là lần đầu tiên tâm tình hắn phấn khích như thế, thậm chí so với lúc trước có được hồn hoàn đầu tiên làm cho Huyền thiên công đột phá bình cảnh thì còn muốn hưng phấn hơn.

------oOo------

Chương 69: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Bởi vì, hắn rốt cục có thể có được một kiện bài danh mười ám khí đứng đầu trong Huyền thiên bảo lục bách giải. Hơn nữa, phẩm chất lại cao như thế. Sợ là lúc trước tại Đường môn, cũng không ai có thể có Bản tinh có phẩm chất cao để chế tạo loại ám khí này.

"Tiểu Vũ, nhanh, giúp ta thu thập kim sắc khỏa lạp vào cùng một chỗ, không nên bỏ sót cái nào, đợi lát nữa ta sẽ giải thích với ngươi"

Vừa nói, Đường Tam đã đứng lên dùng nội lực xuất ra Khống Hạc Cầm Long xoay vòng quanh vòng, chỗ xoay qua, những viên kim sắc này toàn bộ bị hắn hút vào trong tay, sau đó lại để vào một không gian trống trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Không lâu sau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Tôn kính khách nhân, làm phiền ngài một chút"

Đường Tam biết, đây là chính là hậu quả của một chuy vừa rồi, hoàn hảo, hắn phát lực trên bản tinh, dùng chính là chấn lực, cũng không có cấp cho sàn tạo thành hư hỏng gì.

"Chuyện gì?"

Người phục vụ bên ngoài nói: *"Vừa rồi trong tửu điếm có tiếng động lạ, tôn kính khách nhân, ngài có nghe thấy không?"*

Người phục vụ là Vương quản lý phân phó đến hỏi một chút, dù sao, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, không có thể là người thường có thể làm ra như vậy được.

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Chúng ta nghe được, chỉ là không biết là chuyện gì xảy ra."* Vì bảo bối trong tay, hắn cũng không thể không nói dối.

Người phục vụ cũng không nói thêm gì, hắn không có quyền tiến vào trong kiểm tra.

Số lượng của kim sắc khỏa lạp so với Đường Tam dự đoán còn muốn nhiều hơn, hắn cẩn thận kiểm tra mỗi ngõ ngách, tận lực để không bỏ sót bất cứ một viên nào. Cẩn thận thu toàn bộ chúng vào bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ. Căn cứ theo hắn thận trọng phỏng chừng, thu hoạch lần này chí ít vượt qua hai vạn kim sắc khỏa lạp.

"Ca, tới cùng đồ vật này là cái gì, mà làm cho ngươi khẩn trương thành như vậy?" Tiểu Vũ cầm một viên cuối cùng trong lòng bàn, nhìn Đường Tam.

Thu tốt tất cả bảo bối, Đường Tam rốt cục có thể buông lỏng, cầm kim sắc khỏa lạp từ trong tay Tiểu Vũ: *"Còn nhớ ta nói với người về ám khí không? Phát kim bên trong phát tinh có thể chế tạo thành một loại ám khí cực kỳ bá đạo, hơn nữa là thiên nhiên hình thành. Số lượng phát kim bên trong khối bản tinh này nhiều như thế, cũng đủ để ta lưu giữ đối với loại ám khí này. Ngươi xem."*

Mở lòng bàn tay ra, Đường Tam đem kim sắc khỏa lạp đặt trong lòng bàn tay, bắt đầu vận khởi nội lực Huyền Thiên Công, mặt ngoài bàn tay hắn xuất hiện một lớp quang mang màu nhũ trắng, một màn kỳ dị xuất hiện. Kim sắc khỏa lạp dưới sự rót vào của Huyền Thiên Công nội lực từ từ kéo dài ra, trong chốc lát công phu, đã hóa thành một sợi tơ màu vàng (kim ti). Nhìn qua so với sợi tóc còn muốn nhỏ hơn vài lần, dài chừng hơn ba tấc. May là nó có màu vàng, trong lòng bàn tay của Đường Tam mới dễ dàng phân biệt.

"Đây là phát kim mà ngươi nói sao? Tiểu Vũ kinh ngạc nói.

*Đường Tam gật gật đầu, nói: "*Đúng vậy, đây là phát kim, rời khỏi lớp thủy tinh bảo vệ, phát kim sẽ tự động co cuộn lại, hình thành một viên tròn. Khi rót vào hồn lực, nó mới có thể một lần nữa hóa thân thành phát kim. Môt khi mất đi hồn lực, nó lại sẽ khôi phục co cuộn lại.

Tiểu Vũ nghi hoặc nói: *"Này có ý nghĩa gì vậy?"*

Đường Tam mỉm cười, tiếp tục rót nội lực vào phát kim, đem phát kim cầm lấy, tại đầu ngón tay mình nhẹ nhàng đâm một chút, nhất thời một giọt máu dần dần chảy ra.

"Phát tinh nhỏ như thế, đầu của nó tự nhiên so với châm càng nhỏ hơn, lực đâm xuyên dưới sự rót vào của hồn lực sẽ trở nên rất mạnh. Thể tích của bản thân lại rất nhỏ. Ngươi tưởng tượng một chút, nếu nó đâm vào thân thể, sẽ có hiệu quả như thế nào?"

Vừa nói, Đường Tam vừa thu hồi nội lực, để cho phát kim biến về bộ dáng của kim sắc khỏa lạp, sau đó bàn vừa lộn, kim sắc khỏa lạp liền tiêu thất.

"Như thế nào không thấy nữa?" Tiểu Vũ quan sát trong khoảng cách gần như vậy, cũng không phát hiện Đường Tam làm thế nào mà phát kim đó biến mất.

Đường Tam lạnh nhạt cười, tay phải vừa nhấc, ngón giữa đột nhiên bắn ra, chỉ thấy một đạo kim quang rất nhỏ lặng yên hiện lên, không tiếng động xuyên vào trong chăn trên giường.

Tình huống quỷ dị xuất hiện, theo kim ti đó bắn vào, chăn mền cũng rất nhanh trở nên vặn vẹo, nháy mắt công phu đã xuất hiện một khu nhô lên.

"Phát kim cực kỳ cứng cỏi, lại đàn hồi kinh người, một khi không có hồn lực rót vào, tự thân nó sẽ một lần nữa co cuộn lại."

Tiểu Vũ đột nhiên hiểu ra, nàng nhào lên giường, nắm đống chăn bị vặn vẹo nhô lên, dùng sức đè ép, lộ ra một điểm kim quang, dùng móng tay niết trên

kim quang, cố gắng rót hồn lực vào, lại chậm rãi lôi ra. *"Đinh"* một tiếng vang nhỏ, kim sắc khỏa lạp lại xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

"này, này nếu bắn lên trên người …"

Đường Tam nhàn nhạt nói: *"Có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, ta có thể dám chắc, ngươi nhất định không có khả năng tìm được điểm bắt đầu của nó để mang nó rút ra. Muốn mang nó lấy ra, vậy, chỉ có thể mang cả khối thịt chứa viên đó đồng thời cắt ra."*

Tiểu Vũ rốt cục biết tại sao Đường Tam khát vọng đối với khối thủy tinh như thế, ám khí kinh khủng ác động như thế, đừng nói là thấy qua, cho dù là nghe trước kia nàng cũng đều chưa từng nghe qua.

"Ca, loại ám khí này quá ác độc." Tiểu Vũ phát hiện, thanh âm của mình thoáng có chút run rẩy, trong đầu đã tưởng đến hậu quả kinh khủng khi bị nó tiếp nhập thân thể.

Đường Tam cầm lấy kim sắc khỏa lạp trong tay Tiểu Vũ, nói: *"Ta gọi nó là Long tu châm. Trên thế giới này, vũ khí có ác độc hay không, cũng không phải bản thân vũ khí quyết định, mà là do người sử dụng quyết định, dụng chính tắc chính, dụng tà tắc tà. Nếu dùng nó để trừng phạt ác nhân thì chẳng phải là quá thích hợp sao?"*

Hắn cũng không có nói là, Long tu châm, trong Huyền Thiên Bảo Lục bách giải, bài danh thứ tám, hơn nữa, loại ám khí này cũng không là loại ác độc nhất trong châm loại ám khí. Dù sao, Long tu châm nếu không bắn trúng vị trí yếu hại thì sẽ không gây tử vong.

------oOo------

Chương 70: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Trong ám khí bách giải có chú thích Long tu châm là như thế này hình dung: Chuyên phá nội gia cương khí, phải đủ nội lực để phát động, tấn công địch nhân không phòng bị, gây cho địch nhân thống khổ thật lớn. Chỉ là, thu thập tài liệu khó khăn, đối với nội lực tiêu hao lại lớn, cần phải có đủ nội lực chống cự mới có khả năng sử dụng liên tục.

Với nội lực của Đường Tam bây giờ, chỉ có thể cam đoan Long tu châm trong vòng phạm vi ba thước mới có thể đạt được lực công kích đồng dạng, ngoài ba thước, Long tu châm còn chưa trúng địch nhân sẽ co lại vì không đủ nội lực. Mà theo khoảng cách công kích gia tăng, đối với nội lực yêu cầu cũng sẽ càng ngày càng cao. Loại uy lực kinh người này, thả ra ám khí bá đạo mười phần, không có thể dễ dàng sử dụng như vậy.

Rốt cục có được một kiện bài danh trong mười loại đứng đầu trong các loại ám khí, Đường Tam tự tin, trong khoảng cách nhất định, cho dù là Bạch hổ kim cương biến của Đái Mộc Bạch cũng vô pháp ngăn cản Long tu châm đâm vào.

Móng tay của Đường Tam cũng không dài, nhưng bên trong mỗi móng tay để một cái Long tu châm cũng không có vấn đề gì, trong cận chiến, đây chính là sát thủ trong sát thủ.

Đương nhiên, Long tu châm cũng không phải ám khí mà hắn khát khao nhất, ba loại ám khí đứng đầu trong ám khí bách giải, đều cần Huyền Thiên Công đạt tới đệ thất trọng trở lên mới có thể sử dụng, đó còn phải trường kỳ cố gắng tu luyện.

"Tiểu Tam, ngươi biết ta suy nghĩ cái gì không?" Tiểu Vũ nháy nháy mắt, nhìn Đường Tam có điểm hoảng hốt.

"Nghĩ cái gì vậy?"

Tiểu Vũ cười hì hì, nói: *"Ta đang nghĩ có nên tự phế hồn lực hay không, cùng học ám khí với ngươi. Đồ vật này của ngươi thiên kỳ bách quái, chơi rất*

vui."

Đường Tam nhất thời không biết nói gì, chơi vui, nhưng chúng đều là lợi khí giết người. Ám khí của Đường môn mà chỉ dùng hai chữ *"chơi vui"* để hình dung.

Nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của Đường Tam, Tiểu Vũ không nín được cười, nói: *"Ca, cất bộ mặt khổ của ngươi đi, ta là giỡn với ngươi thôi. Ta có thể nào không muốn hồn lực do chính mình khổ cực tu luyện đây."*

"Khổ cực? Ngươi?" Đường Tam nhìn Tiểu Vũ từ trên xuống dưới như là vừa phát hiện một đại lục mới.

Tiểu Vũ có ngượng ngùng nói: *"Nhìn cái gì? Chẳng lẽ ta tu luyện không cố gắng sao? Chỉ là ngươi không chú ý tới mà thôi."*

Nhìn bộ dáng nàng đáng yêu như vậy, Đường Tam không nhịn được cười ha ha, có được bản tinh trân quý, từ đó có được kiện ám khí đầu tiên cấp bậc nội môn, làm cho tâm tình của hắn lúc này trở nên rất tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người rời khỏi Mân côi tửu điếm. Từ cửa nam rời Tác Thác thành, hướng mục đích chuyến đi này mà đi.

Mân côi tửu điếm cấp cho Đường Tam ấn tượng không tệ lắm, chỉ là giá thực sự đắt một chút, trong khi hắn cùng Tiểu Vũ rời đi tửu điểm thì đại sảnh bị phá hư cũng được tu sửa xong.

Đối với Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam và Tiểu Vũ đều không hiểu rõ, Đại sư chỉ là nói cho Đường Tam, để hắn tới nơi này tiếp tục học tập, ngoài ra cái gì cũng đều không nói. Nhưng từ vẻ mặt của Đại sư lúc ấy, Đường Tam mơ hồ có thể cảm thấy học viện này cùng Đại sư tựa hồ có chút quan hệ không bình thường.

Dựa vào tuổi mà phân tích, Đường Tam và Tiểu Vũ hắn là tới trung cấp hồn sư học viện, với thực lực của bọn họ bây giờ, đừng nói là trung cấp, cho dù là cao cấp hồn sư học viện thì khoảng cách tốt nghiệp cũng không xa. Nếu Sử Lai Khắc học viện chỉ là một tòa trung cấp hồn sư học viện, vậy có cần phải

tới nơi này sao?

Đường Tam tin tưởng, Đại sư tuyệt sẽ không làm chuyện vô vị, nếu để cho hắn tới nơi này, nhất định là có đạo lý của Đại sư.

"Tiểu Tam, ngươi biết Sử Lai Khắc học viện ở nơi nào không?" Rời khỏi Tác Thác thành, vẫn hướng phía nam, hai bên đường, có rất nhiều ruộng, Tác Thác thành có mỹ dự là Lương thực chi đô của Ba Lạp Khắc vương quốc không chỉ có thể để gọi không như vậy.

Nhưng, ngọai trừ lượng lớn đồng ruộng ở ngoài, phóng mắt nhìn quanh, tại trong tầm quan sát của mắt, lại không thấy có cái gì như là kiến trúc của học viện.

Địa chỉ mà Đại sư nói cho Đường Tam, là ra khỏi cửa nam thành Tác Thác không xa sẽ thấy Sử Lai Khắc học viện.

"Cụ thể ta cũng không rõ, chúng ta tiếp tục theo hướng nam đi, cuối cùng sẽ tìm được. Cái tên Đái Mộc Bạch kia nếu là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thì điều đó chứng minh học viện này quả thực tồn tại."

"Ca." Âm thanh ngọt ngào của Tiểu Vũ đột nhiên vang lên.

Đường Tam tựa hồ hiểu được ý tứ của nàng, bất đắc dĩ nói: *"Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, cũng không phải là không đi được."*

Tiểu Vũ cười hì hì, nói: *"Mặc kệ, ai bảo ngươi là ca của ta đây."* Vừa nói, mạnh mẽ lao về phía Đường Tam

Đường Tam đối với động tác của nàng đã sớm quen thuộc, hai tay đưa về sau, thân trên thoáng cúi xuống phía trước, đem Tiểu Vũ cõng trên lưng mình.

Thân thể của Tiểu Vũ rất nhẹ, đối với Đường Tam mà nói, căn bản không tạo thành gánh nặng gì. Mà tu vi của Tiểu Vũ không kém Đường Tam, tự nhiên sẽ không vì đi đường mà cảm thấy khổ cực, nhưng nàng chính là vẫn thích Đường Tam cõng nàng. Tại trên lưng Đường Tam tự đắc hướng xung quanh

chỉ chỉ, tiếng cười như chuông bạc trong không trung quanh quẩn.

Mỗi lúc thế này, trong lòng Đường Tam đều có cảm giác ấm áp, đó là một loại cảm giác ấm áp thuộc loại của gia đình. Thân thể tiếp xúc, có loại cảm giác trái tim cạnh trái tim, hắn hiểu được lòng mình thật thoải mái, ít nhất này đã chứng mình, hắn cũng không phải chỉ có một mình.

Sáu năm đã trôi qua rồi, từ lần đầu tiên rời Thánh Hồn thôn đến Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện học tập đến bây giờ, Đường Tam vẫn không có gặp qua cha của mình. Đường Hạo vừa đi đã đi liền sáu năm, chẳng những không có quay lại, hơn nữa lại là biệt vô âm tín.

Trong mỗi đêm dài yên tĩnh, Đường Tam nhớ tới cha của mình, trong lòng cảm thấy ẩn ẩn nhói đau. Mặc dù hắn hai kiếp làm người, nhưng đối với thân tình vẫn như trước, đều vô cùng khát vọng.

Mà Tiểu Vũ tại trong lòng Đường Tam, tương đương với lấp đầy khoảng trống khi Đường Hạo rời đi, đối với Tiểu Vũ, Đường Tam cực kỳ nuông chiều, tựa như nàng là thân muội muội của hắn. Trước kia, khi còn ở Nặc Đinh, phương thức nghỉ ngơi duy nhất của Đường Tam chính là nhìn Tiểu Vũ. Bất luận nàng làm cái gì, hắn thủy chung đều yên lặng nhìn nàng, hưởng thụ phần cảm giác ấm áp đó trong lòng mình.

Nụ cười làm người say mê của Tiểu Vũ tràn ngập ánh mặt trời, vui sướng phát ra từ nội tâm, mỗi thời khắc đều lây nhiễm trong tâm của Đường Tam, sợ là tu luyện dù khô khan hơn nữa, chỉ cần vừa nhìn thấy má lúm đồng tiền của Tiểu Vũ, thì mọi phiền não trong lòng Đường Tam cũng sẽ biến mất ngay lập tức.

------oOo------

Chương 71: Bản Tinh Phát Kim Long Tu Châm (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

"Ca, ngươi xem bên kia có cái thôn nhỏ." Tiểu Vũ được Đường Tam cõng trên lưng là thời điểm miệng nàng ngọt ngào nhất, nàng dám chắc sẽ gọi Đường Tam là ca ca, mà không trực tiếp hô là Tiểu Tam.

Đường Tam nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Vũ, chỉ thấy phía trước, ước chừng ngoài một dặm, có một thôn nhỏ, dựa vào mục lực của Tử Cực Ma Đồng, hắn có thể rõ ràng nhận ra, thôn nọ ước chừng có khoảng một trăm hộ dân, quy mô so với Thánh hồn thôn thì nhỏ hơn một chút. Bên ngoài thôn được vây bọc bởi hàng rào gỗ, tựa hồ dùng để phòng ngừa dã thú. Tại cổng thôn tựa hồ tụ tập không ít người, không biết xảy ra chuyện gì.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Chúng ta đi qua đó hỏi, có lẽ người trong thôn sẽ biết Sử Lai Khắc học viện ở đâu. Hồn sư học viện hắn là rất có danh mới đúng."*

Tiểu Vũ chỉ ngón tay về phía trước, cười nói: *"Ca, nhanh nào."*

Đường Tam không tức giận trở tay đánh nhẹ lên mông nàng, dưới chân có chút dùng sức, nhắm hướng thôn nhanh chóng đi tới.

Đi tới gần, Đường Tam và Tiểu Vũ đều phát hiện có chút không đúng, cổng thôn quả thật tụ tập không ít người, đại đa số đều là thiếu niên cỡ tuổi bọn họ, trong đó đại bộ phận đều có cha mẹ đi theo.

Tại chỗ cổng thôn để một cái bàn, phía sau bàn có một lão giả hơn 60 tuổi đang ngồi, làm cho Đường Tam và Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm chính là, trên cửa thôn dùng gỗ tạo thành có treo một tấm biển nhìn qua có chút đổ nát, phía trên có khắc năm chữ đơn giản *"Sử Lai Khắc học viện"*. Phía trước năm chữ này còn có một hình cái đầu màu xanh biếc, nhìn qua như là một cái đầu của loại quái vật hình người. Xanh xanh, có chút đáng yêu. Trước ngực lão giả ngồi sau chiếc bàn nọ cũng mang theo một tấm huy chương hình tròn màu xanh biếc, hắn là giáo huy của Sử Lai Khắc học viện.

"Không thể nào." Tiểu Vũ từ trên lưng Đường Tam nhảy xuống, giật mình

nhìn tấm biển, lại quay đầu nhìn Đường Tam, trong lòng hai người đều có chút ngạc nhiên.

Sợ là ngay cả quy mô của Nặc Đinh sơ cấp hồn sư học viện so với nơi này còn lớn hơn, hơn nữa, đây rõ ràng là một cái thôn nhỏ bình thường, cổng vào chẳng những làm bằng gỗ, lại không lớn bằng một phần ba của Nặc Đinh học viện. Đây cũng có thể gọi là hồn sư học viện sao?

"Ca, đại sư có lầm hay không? Ta nhìn thế nào cũng không thấy đây giống như là một tòa học viện. Sẽ không phải gạt người chứ."

Đường Tam cười khổ nói: *"Đều cũng đã tới rồi, xem đã rồi nói."*

Lúc này, xếp hàng phía trước bọn họ ước chừng hơn một trăm người báo danh, trong đó không ít người cũng đều cau mày, hiển nhiên trong cũng nghĩ giống Tiểu Vũ.

Xếp hàng phía trước Đường Tam và Tiểu Vũ là một gã thiếu niên cùng cha mẹ. Chỉ nghe mẫu thân của thiếu niên nọ nói: *"Có lầm hay không, đây mà được gọi là hồn sư học viện, chính là được xưng là học viện khi tốt nghiệp là có thể trở thành Tử Tước của đế quốc?"*

Phụ thân của thiếu niên có chút không xác định nói: *"Đây là người của Vũ hồn điện nói, chắc là không sai. Nhưng học viện này cũng thật sự rách nát một chút."*

Thiếu niên nói: *"Ba ba, con không muốn học ở đây, quá dọa người. Con muốn tới Tác Thác trung cấp hồn sư học viện. Dù sao, con cũng coi như là thiên tài tại sơ cấp học viện."*

Phụ thân thiếu niên nhíu nhíu mày: *"Nếu đã tới, vậy ráng đợi thêm lát nữa đi, nói không chừng đây là một loại khảo nghiệm. Học viện chánh thức không ở chỗ này."*

Trong đám người tuyệt đối có không ít cùng loại đối thoại, trên mặt đại bộ phận thiếu niên cùng cha mẹ đều lộ vẻ thất vọng nặng nề.

Ánh mắt của Đường Tam cũng không có dừng lại trên những người báo danh quá dài, ánh mắt hắn nhìn về phía trước nhất, cũng chính là nơi báo danh, mục lực cùng thính giác dưới tác dụng của Huyền thiên công đều trở nên linh mẫn hơn, mơ hồ có thể nghe được đối thoại ở nơi đó.

Lão giả ngồi ở sau bàn phụ trách tiếp nhận báo danh nhìn qua có bộ dáng uể oải, quần áo trên người nói cho dễ nghe một chút là đơn giản, nhìn thế nào cũng như là một lão nhân ở thôn quê, thậm chí tinh thần nhìn qua còn không bằng như lão Kiệt Khắc ở Thánh Hồn thôn.

Lúc này, một thiếu niên đi tới trước bàn báo danh. Lão giả uể oải nói: *"Phí báo danh mười kim hồn tệ, đặt ở trong cái rương kia là được."*

Phụ thân người thiếu niên nhanh chóng móc ra mười kim hôn tệ đặt bên trong chiếc rương do mấy tấm gỗ tạo thành.

"Đưa tay ra"

Thiếu niên theo lời đưa tay đến trước mặt lão giả, lão giả niết niết hai cái trên tay hắn, hướng hắn lắc lắc đầu, nói: *"Tuổi của ngươi không phù hợp, có thể đi."*

Thiếu niên sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía cha của mình, đứa nhỏ hơn mười tuổi sớm thành thục như Đường Tam chính là không nhiều lắm.

Phụ thân thiếu niên nhanh chóng cười nói: *"Sư phụ, con trai ta chỉ là vừa mới qua sinh nhật mười ba tuổi, ngài xem, có khả năng nới lỏng một chút hay không?"*

Lão giả có chút không nhịn được nói: *"Không nên ảnh hưởng đến người ở sau. Quy củ của học viện ngươi không biết sao? Chúng ta nơi này chỉ nhận những đứa nhỏ từ mười ba tuổi trở xuống. Hơn mười ba tuổi, nhất luật không thu. Các ngươi có thể đi."*

Phụ thân của thiếu niên nói: *"Vậy phí báo danh của chúng ta …"*

Lão giả không chút khách khí nói: *"Một khi đã báo danh, sẽ không hoàn."*

Người đất sét còn có ba phần thổ tính, cha của thiếu niến nhịn không được cả giận nói: *"Các ngươi rõ ràng là lừa tiền. Trả lại phí báo danh cho chúng ta, nếu không chúng ta quyết không đi. Sớm biết Sử Lai Khắc học viện tồi tàn thế này, chúng ta đã không đến."*

Lão giả liếc hắn một cái nhàn nhạt nói: *"Mộc Bạch, có người muốn lấy lại phí báo danh, ngươi xử lý một chút."*

Ở bên cạnh, một đạo nhân ảnh chợt đứng lên: *"Muốn lấy lại phí báo danh cũng được, đánh thắng ta, sẽ nhận được tiền."*

Người này đúng là Đái Mộc Bạch, trước vì ngồi một bên, bị đám người ngăn trở, Đường Tam cũng không có thấy hắn. So với ngày đó Đường Tam và Tiểu Vũ thấy hắn có chút bất đồng chính là, bây giờ thần sắc trên mặt hắn có chút bất đắc dĩ.

Đái Mộc Bạch cũng không nói nhảm, lập tức thúc giục hồn lực của mình, thả ra toàn bộ ba hồn hoàn, hai cái bách niên một cái thiên niên. Hồn lực mênh mông trong không khí sinh ra áp lực vô hình, lãnh quang trong tà mâu lóe ra, nhìn về phía phụ tử đối diện.

------oOo------

Chương 72: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: vh1602

Biên Dịch+Biên Tập: anhdendem

Giữa các Hồn sư, hồn hoàn vĩnh viễn là quyền được nói tốt nhất, mắt nhìn ba hồn hoàn trên người Đái Mộc Bạch kể cả một cái thiên niên bên trong. Cha của người thiếu niên sắc mặt đại biến, bỏ lại câu nói *"tính chúng ta xui xẻo"*, rồi lập tức kéo con mình bước nhanh đi.

Đái Mộc Bạch quay lại một bên ngồi xuống, tà mâu lạnh lùng liếc mắt về những thiếu niên đến báo danh cùng các gia trưởng ở phía sau, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Ba hồn hoàn mang đến áp lực không phải người thường có thể thừa nhận. Hắn lúc này đã không còn giống một đại thiếu gia quần áo lụa là, ngược lại lại giống một tên ác ôn.

Sau một màn này chấm dứt, hàng người đang đợi lập tức bớt đi ít nhất một phần ba, ai cũng không muốn mất không tiền, càng huống chi, vẻ ngoài của Sử Lai Khắc học viện trước mắt này thật là làm cho người không dám mơ cao.

Lại là một thiếu niên đến trước mặt lão giả báo danh, cha mẹ hắn cũng cùng đi tới. Người mẹ tin tưởng tràn đầy bỏ mười kim tệ vào hộp gỗ, người thiếu niên nhu thuận đưa tay ra.

Lão giả nhéo nhéo tay hắn, ánh mắt mờ mờ nhìn thiếu niên một cái, nói: *" Vừa mới mười hai tuổi. Đem vũ hồn của người phóng thích ra, cấp cho ta xem."*

Thiếu niên gật gật đầu, một đạo hồn lực màu xanh biếc từ trong cơ thể phóng thích ra, một cái bách niên hồn hoàn vòng quanh cơ thể chuyển động lên xuống.

Khí tức của bách niên hồn hoàn rõ ràng không kém, vũ hồn xuất hiện, một cây đằng mạn to và dài xoay quanh thân thể hắn.

Vũ hồn này cùng với Lam ngân thảo của Đường Tam có chút điểm tương đồng, chỉ bất quá, vũ hồn của hắn không phải là thảo mà là một loại đằng mạn, cùng loại với đệ nhị hồn hoàn quỷ đằng của Đường Tam, chỉ bất quá thiếu độc tố của quỷ đằng.

Lão giả lắc đầu nói: *"Không hợp cách, ngươi có thể đi."*

Cha mẹ thiếu niên với vẻ mặt rất tin tưởng vào bản sự của con mình, nghe lão giả nói con họ không hợp cách, thần sắc nhất thời cứng lại, người mẹ không nhịn được hỏi: *"Tại sao? Con ta tại sơ cấp học viện chính là người ưu tú,*

ngài không thấy là hắn có bách niên hồn hoàn sao? Hồn sư có được bách niên hồn hoàn cũng không có nhiều lắm đâu."

Lão giả nhàn nhạt nói: *"Hồn hoàn thứ nhất là bách niên quả thực rất tốt, bất quá hắn chỉ là một người thường."*

Người cha của thiếu niên nhíu mày nói: *"Ta không rõ ý tứ của ngài."*

Lão giả có chút không nhịn được từ sau bàn đứng lên, chẳng hướng về phía cha mẹ người thiếu niên phía trước, đồng thời cũng hướng những người báo danh đang xếp hàng phía sau: *"Tới Sử Lai Khắc học viện của chúng ta báo danh, các người hắn là đã rất rõ ràng quy củ. Không rõ quy củ mà tới nơi này, chỉ là tặng không báo danh phí mà thôi. Bây giờ hối còn kịp. Các ngươi có biết Sử Lai Khắc trong cái tên Sử Lai Khắc học viện thì có hàm nghĩa là gì không?"*

Đại bộ phận người báo danh nghe lão giả nói xong, trên mặt đều mờ mờ mịt mịt.

Lão giả lãnh đạm nói: *"Sử Lai Khắc là một loại quái vật, cho dù tại trong hồn thú cũng là tồn tại một cách cực kỳ cổ quái. Hàm nghĩa của Sử Lai Khắc học viện chúng ta chính là quái vật học viện. Nói cách khác, chúng ta nơi này chỉ thu nhận quái vật, không thu người thường. Tuổi trên mười ba, hoặc là không có hồn lực ngoài hai mươi mốt cấp, vậy không cần ở chỗ này lãng phí thời gian nữa."*

Tâm tình của Đường Tam cùng Tiểu Vũ vốn giống nhau, đối với Sử Lai Khắc học viện có chút thất vọng, nhưng vừa nghe thấy lão giả nói, hứng thú trong lòng hắn lại nổi lên, học viện chỉ thu quái vật? Hàm nghĩa khác của hai chữ quái vật này chẳng phải chính là thiên tài sao?

Vừa nói, lão giả trên người đột nhiên phóng thích ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, với thực lực của Đường Tam và Tiểu Vũ cũng nhịn không được toàn thân run sợ. Quang mang màu đỏ trên người lão giả phát ra nồng đậm, một cây trường côn dày đặc những đạo hoa văn xuất hiện trên tay phải, kinh khủng nhất chính là tổng cộng có sáu cái hồn hoàn từ hắn mọc lên, quang mang huyễn lệ nhất thời trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Màu sắc của sáu cái hồn hoàn phân biệt là một trắng, một vàng, ba tím, một đen. Cũng chính là, một cái là thập niên hồn hoàn, một cái là bách niên hồn hoàn, ba cái thiên niên hồn hoàn cùng một cái là vạn niên hồn hoàn. Lão giả này thoạt nhìn như một lão nông hết sức bình thường, không ngờ lại là một Hồn đế ngoài sáu mươi cấp.

Sau mươi cấp, chính là sáu mươi cấp a, cho dù tại cả Ba Lạp Khắc vương quốc, Hồn sư có cấp bậc như vậy cũng tuyệt đối chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Trường côn trong tay lão giả dựng trên mặt đất, một âm thanh trầm đục hướng bốn phía tán ra, cơ hồ chân của mọi người đều lảo đảo một chút.

Hướng về phía trước một nhà ba khẩu đang trợn mắt, há mồm, khoát khoát tay: *"Kế tiếp."*

Quang mang hồn hoàn thu liễm, tất cả hồn lực biến mất trong nháy mắt, lão giả khôi phục bộ dáng uể oải lúc trước, phảng phất như khí tức của Hồn đế vừa rồi không phải là do hắn phát ra vậy.

Nếu như lúc trước còn có chút người nhà bởi vì lời của lão giả có chút bực tức, vậy bây giờ đều là một bộ dáng câm như hến, ai dám đắc tội với một cường giả có cấp bậc Hồn đế? Mà lại là Hồn đế có vạn niên hồn hoàn.

Phải biết rằng, trong chiến tranh, thực lực của một hồn đế, ít nhất có thể địch lại hơn một nghàn chiến sĩ ưu tú.

Ánh mắt khinh thường của người nhà và những đệ tử báo danh trong phút chốc đã biến mất, thực lực của một người sư phụ phụ trách báo danh đã là ngoài sáu mươi cấp, vậy, lực lượng bản thân của Sử Lai Khắc học viện này cường đại đến trình độ nào?

Nhưng là, rất nhanh đại bộ phận người nhà trên mặt đều toát ra vẻ luyến tiếc, yên lặng dẫn hài tử của mình rời đi.

Mười hai tuổi đạt tới hơn hai mươi cấp hồn lực, như vậy theo như lời lão giả

nói, vậy sợ rằng thực sự chỉ có quái vật mới đạt được.

Vốn có hơn trăm nhóm trong chớp mắt tựu chỉ còn mười mấy người báo danh.

Lão giả tựa hồ cũng không thèm để ý đến số lượng đệ tử, tiếp tục bắt đầu công việc của hắn.

Người có thể lưu lại, hiển nhiên đều là một cách tự tin thông qua một cửa này của lão giả. Kế tiếp mấy người thiếu niên báo danh đều có hồn lực vượt qua hai mươi cấp, bản thân có hai cái hồn hoàn. Sau khi giao mười kim tệ báo danh phí, lão giả nói cho bọn họ cửa khảo thí thứ nhất để nhập học xem như đã vượt qua, có thể tiến vào học viện để tiến hành khảo thí cửa thứ hai. Người nhà không thể tiến vào học viện cùng thí sinh.

------oOo------

Chương 73: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: anhdendem

Đứng một bên nhìn những người báo danh phía truớc, tâm tình của TIểu Vũ trở nên hưng phấn, thấp giọng nói bên tai Đường Tam: *"Học viện nhìn qua rất có ý tứ a, nhất là câu nói của vị sư sư kia, chỉ lấy quái vật, không thu người thường, thực sự là quá hay."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Giờ ngươi sẽ không hoài nghi lời Sư phụ dặn dò chứ. Sử Lai Khắc học viện này tuyệt không tầm thường."*

Bởi vì đã tiến gần về phía trước, bọn họ tự nhiên cũng có thể thấy Đái Mộc Bạch ngồi ở phía sau lão giả, Đái Mộc Bạch chẳng những là phụ trách giữ trật tự, đồng thời cũng phụ trách mang những đệ tử đã qua vòng kiểm đi vào trong học viện.

Đái Mộc Bạch lúc này cũng trông thấy được hai người Đường Tam, khuôn mặt lãnh khốc lộ ra một tia mỉm cười, hướng bọn họ gật đầu, mở ra hai tay, làm ra một cái vẻ mặt bất đắc dĩ. Hiển nhiên là đang nói cho bọn họ, báo danh này phải dựa vào cố gắng của bản thân, ta không có biện pháp hỗ trợ.

Trong khi bọn họ đang dùng ánh mắt để trao đổi, đột nhiên, âm thanh kinh thu hút ánh mắt của Đường Tam.

Trên mặt lão giả phụ trách tiếp đón người báo danh lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, lúc này, đứng trước mặt hắn là một cô gái, chính đang thu bàn tay lại.

Cô gái này cũng không có cha mẹ đi theo, chỉ là một mình đơn độc. Trên người mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, làm cho người ta có cảm giác sạch sẽ. Tóc ngắn tới tai, gọn gàng, chiều cao so với Tiểu Vũ thấp hơn nửa cái đầu, bởi vì nàng ta quay lưng về phía Đường Tam và Tiểu Vũ cho nên nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng từ làn da trên gáy có thể phát hiện, làn da của cô gái này cực kỳ đẹp, cực kỳ trắng mịn.

"Xin hỏi, ta có thể thông qua sơ thí không?" Thanh âm của cô gái nhẹ nhàng dễ nghe, thiếu vài phần anh khí, nhưng nghe rất êm ái, làm người khác có cảm giác mềm yếu.

Đường Tam từ ánh mắt của Đái Mộc Bạch nhìn về phía cô gái nọ là có thể đoán được nữ hài tử này nhất định rất đẹp, bởi vì trong tà mâu của Đái Mộc Bạch, hiện ra đã không phải là băng lãnh nữa, mà là quang mang giống như con sói. Đương nhiên là loại sắc lang.

Sự kinh ngạc trên mặt lão già dần dần thu liễm, nhíu mày nói: *"Ngươi tới đây, người nhà ngươi có biết không?"*

Cô gái không trả lời trực tiếp mà chỉ mỉm cười nói: *"Đều nói là dạy những người đến mà không có phân biệt, chỉ cần ta phù hợp với yêu cầu của học viện, các ngươi không có lý do không thu ta?"*

Lão già tựa hồ do dự một chút, hướng Đái Mộc Bạch phất phất tay nói: *"Mang nàng ta đi vào đi."*

Lang quang trong mắt Đái Mộc Bạch rất nhanh biến mất, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, mang theo cô gái đi về phía bên trong học viện.

Các đệ tử còn lại cũng rất nhanh thông qua vòng kiểm tra thứ nhất của lão giả, rốt cuộc tới phiên Đường Tam và Tiểu Vũ. Lúc này, Đái Mộc Bạch sau khi dẫn đường cho mấy đệ tử đến khảo thí cũng đã trở về bên cạnh lão giả.

Đướng Tam đột nhiên phát hiện, ánh mắt của Đái Mộc Bạch thay đổi, nhìn chằm chằm về phía sau lưng của mình, tựa hồ như nhìn thấy sự vật cực kỳ kỳ lạ.

Đường Tam xoay người lại nhìn một cách vô thức, mặc dù không thất thố như Đái Mộc Bạch, nhưng trong lòng cũng thầm chấn động.

Tại phía sau của hắn và Tiểu Vũ chỉ còn lại có một đệ tử tới đăng ký, hơn nữa tựa hồ là vừa tới không lâu, đó cũng là một nữ hài tử, nhìn qua so với hắn và Tiểu Vũ còn nhỏ hơn một chút, mái tóc dài màu đen buông xõa trên vai, khuôn mặt cúi xuống, dáng người cao cũng tầm cô gái mặc quần trắng khi nãy, làn da cũng trắng gần như vậy. Nhưng là, cô gái này làm cho người ta có một loại cảm giác khác với những người khác.

Vóc người cực kỳ đầy đặn nhìn có chút không phù hợp với tuổi của nàng, nếu không nhìn mặt mà nói, rất có thể sẽ bị cho rằng là một cô gái trưởng thành, vưu kỳ thị na vĩ ngạn đích hung hoài*, càng sẽ hấp dẫn tất cả ánh mắt của nam nhân.* (nhất là) vĩ ngạn đích hung hoài: vĩ- đuôi; ngạn – bờ; hung hoài – bộ ngực. Mình cũng chả biết dịch thế nào nữa (có lẽ là bộ ngực lớn đi)

Trái ngược với vóc người hỏa bạo chính là vẻ mặt của cô gái rất lãnh đạm, đó là một loại lạnh phát ra từ nội tâm, cực kỳ lãnh đạm, trong đôi mắt màu đen thậm chí không mang theo một tia sinh khí. Cùng với vẻ ngoài vốn cực kỳ xinh đẹp của nàng có chút xung đột.

Chân tay thon dài, hai tay để xuôi một cách tự nhiên tại hai bên người, trên người phóng thích ra cái loại băng lãnh tràn đầy tử tịch làm cho kẻ khác rất khó thích ứng.

"Các ngươi có báo danh hay không? Không nên đứng ngáng ở chỗ này." Thanh âm của lão giả mang Đường Tam từ trong tư duy tỉnh lại. Trên tay Đường Tam tê rần, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Vũ đang trợn mắt nhìn mình.

"Chúng ta cùng báo danh." Đường Tam cố nén đau đớn trên tay, bỏ hai mươi kim hồn tệ đã chuẩn bị từ trước vào trong hộp gỗ. Đồng thời cùng Tiểu Vũ giơ bàn tay ra.

Lão giả truớc tiên nhéo nhéo ở trên tay Tiểu Vũ, gật đầu nói: *"Tuổi ngươi thích hợp"*. Khi tay lão chuyển sang tay Đường Tam thì âm thanh ngạc nhiên lúc trước không nhịn được lại xuất hiện.

Lão giả tựa hồ có chút không tin, lại niết vài cái trên tay Đường Tam, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên cổ quái. Ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tam, nói: *"Trên tay ngươi có đúng là luyện tập hồn kỹ gì đó đúng không?"*

Lão giả sở dĩ niết niết tay những người đăng ký chính là để thông qua xương bàn tay xác định tuổi chính thức, đây là không thể làm giả. Nhưng là niết tay của Đường Tam lại cực kỳ mềm dẻo, như thế nào cũng không cảm giác rõ tình trạng của xương cốt.

Đường Tam trong lòng rùng mình, gât gật đầu, nói: *""*Đúng vậy.*"*

*Lão giả nhíu nhíu mày: "*Giơ tiểu thối của ngươi lên.*"*

Đường Tam theo lời giơ tiểu thối của mình lên, đặt ở trên bàn, lão giả cách lớp vải niết tiểu thối hắn vài cái, Đường Tam nhất thời cảm giác được một trận tê nhói.

*Lão giả hướng hắn gật đầu, nói: "*Bắp thịt phát triển rất tốt. Tuổi xương thích hợp. Được rồi, phóng thích vũ hồn của hai các ngươi đi.*"*

Đường Tam và Tiểu Vũ liếc nhau, đồng thời thúc dục hồn lực trong cơ thể.

Lam, hồng hai màu quang mang đồng thời dựng lên, bách niên hồn hoàn đồng thới xoay quanh mà lên.

Tai thỏ sinh ra, lông trắng xuất hiện trên hai tay Tiểu Vũ, thân hình theo đó mà cũng trở nên càng thêm thon dài. Vũ hồn Ngọc thỏ phụ thể.

Trong lòng bàn tay Đường Tam sinh trưởng ra Lam Ngân Thảo bình thường nhất, theo hồn hoàn rót vào liền nhanh chóng biến hóa thành thảo đằng giống ngày trước khi chiến đấu cùng Đái Mộc Bạch.

*Lão giả đối với Tiểu Vũ chỉ là tùy tiện nhìn, ánh mắt liền rơi vào trên người Đường Tam: "*Dĩ nhiên là Lam ngân thảo. Lam Ngân Thảo cũng có thể tu luyện nhanh như vậy sao?*"*

*Đường Tam mỉm cười, nói: "*Sư phụ, các ngươi nơi này không phải chỉ lấy quái vật sao? Ta này có tính là quái vật hay không đây?"

------oOo------

Chương 74: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: anhdendem

Trên khuôn mặt lão già hiện ra vẻ tươi cười: *"Quả thực là tiểu quái vật! Mộc Bạch, dẫn bọn họ vào."*

"Dạ!" Đái Mộc Bạch bước tới, hướng Đường Tam lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt của hắn tựa hồ là nhìn về hướng phía sau lưng Đường Tam.

Đi theo sau Đái Mộc Bạch, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến vào Sử Lai Khắc học viện, cũng chính là cái thôn kia.

Đái Mộc Bạch nói: *"Biết các ngươi có thể thuận lợi thông qua mà, cửa sau hắn là cũng không có vấn đề gì"*. Vừa nói, hắn vừa không kiềm chế được phải quay đầu nhìn về phía cửa học viện.

Tiểu Vũ tức giận nói: *"Nhìn cái gì? Lại muốn hại nữ hài tử nhà người ta sao?*

*Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: "*Ngươi thì biết cái gì. Ta cảm nhận trên người nữ hài kia có khí tức rất thân thiết với ta, chẳng những là cùng loại mà lại có một loại cảm giác có thể hỗ trợ nhau. Trong vũ hồn, gặp được người có vũ hồn có thể hỗ trợ lẫn nhau cực kỳ khó khăn. Khi gặp được người như vậy, nếu liên thủ với nhau thì thực lực của vũ hồn bản thân nhất định sẽ gia tăng vài thành. Đây chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ*"*

*Tiểu Vũ thất thanh cười lớn, nói: "*Nói như vậy thì vũ hồn của nữ hài tử kia hẳn là con hổ cái rồi?*"*

*Trên mặt hiện ra vài nét xấu hổ, Đái Mộc Bạch nói: "*Cũng có thể như vậy lắm.*"*

Tiến vào thôn, có thể thấy, tất cả đều là kiến trúc làm bằng gỗ, kiến trúc nơi này dùng bốn chữ giản đan phác tố để hình dung là thích hợp nhất.(giản đan phác tố: simple simple – đơn giản đơn giản)

Đi thêm một không quá xa, Đái Mộc Bạch dẫn bọn họ tới một mảnh đất trống. Vòng quanh là những gian nhà gỗ, khu đất trống này ước chừng năm trăm thước vuông, đây chính là trung tâm của Sử Lai Khắc học viện.

Các thí sinh thông qua lần sơ thí lúc trước đều tụ tập tại đây, hồn lực ba động là cho không khí run rẩy không có quy tắc.

*Đái Mộc Bạch chỉ về phía trước nói: "*Cửa thứ hai của các ngươi sẽ tiến hành tại chỗ này, sư phụ sẽ nói cho các ngươi rõ cần làm như thế nào. Ta còn muốn đi ra xem, nếu vũ hồn của nữ hài kia thực sự cùng ta khế hợp mà nói, thì bằng giá nào ta cũng muốn bắt nàng ta lại.*"*

Nói xong, Đái Mộc Bạch vội vã rời đi. Nghe theo lời hắn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến về phía truớc, đứng ở sau hàng các thí sinh đang đứng.

Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

*"*Bán Hương Tràng, bán hương tràng đây. Tiều nhất tiều, khán nhất khán, tẩu quá lộ quá bất yếu thác quá. Hương tràng nhãn hiệu Áo Tư Tạp hương vị thơm ngon. Giá rẻ mà số lượng lại nhiều. Chỉ năm đồng tệ một cái. Ăn hương tràng thương hiệu Áo Tư Tạp, cam đoan các ngươi càng dễ dàng thông qua khảo thí nhập học.*"**: hương tràng – cái này mình sẽ không giải nghĩa luôn ở đây mà để phần sau sẽ giải thích một thể vì phần sau nó liên quan nhiều hơn và sẽ hay hơn.- "*Tiều nhất…thác quá*": Đây có lẽ là một bài đồng dao hoặc một bài hát mà Áo Tư Tạp dùng để quảng cáo cho món hàng của mìnhà Nhìn một chút, ngó một chút, đi qua đường thì đừng bỏ lỡ.*

Đường Tam cùng Tiểu Vũ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cách đó không xa có một người đang đẩy một cái xe và rao bán. Từng đợt mùi thơm từ trên xe truyền ra, đã có một chút đệ tử đang đứng xếp hàng đi đến mua.

Sau chiếc xe đẩy là một người mặc bộ đồ xám đơn giản, mái tóc ngắn chỉnh tề, râu quai nón đầy mặt, nhưng lại có một đôi mắt đào hoa thật lớn, ánh mắt không ngừng lưu chuyển, chuyên môn nhìn về phía những nữ hài tử trong đội ngũ. Tiểu Vũ tự nhiên cũng khó chạy khỏi ánh mắt đảo qua của hắn. Rất khó tin tưởng, cái loại âm thanh nhẹ nhàng của nữ tử lại là từ trong miệng của một đại hán có ngoại mạo thô hào như thế phát ra.

*Đường Tam nhìn Tiểu Vũ nói: "*Phía truớc còn mấy người, điểm tâm ngươi cũng không ăn nhiều lắm, có muốn ăn hương tràng không?*"*

*Tiểu Vũ nghiêng đầu nói: "*Ngửi mùi cũng không tệ lắm. Vậy thử xem sao.*"*

Đường Tam gật đầu, để cho Tiểu Vũ đứng xếp hàng còn mình tiến lại xe hàng ở phía xa.

*Tới gần, Đường Tam nhận thấy chiều cao của người bán hương tràng cũng tương đương với mình, trên xe đẩy còn gắn một cái biển gỗ, trên đó có khắc bốn chữ "*Chuyên bán Hương Tràng*".*

*Người bán vừa nhìn thấy có người bước tới, lập tức nhiệt tình nói: "*Tới mua hương tràng sao? Hương tràng thương hiệu Áo Tư Lạp, đồng tẩu vô khi, mùi vị được bảo đảm.*"*: đồng tẩu vô khi – thành ngữ: mua bán công bằng*

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Đại thúc, phiền ngươi bán cho ta hai cái.*"*

*Thần sắc trên khuôn mặt chủ tiệm đột nhiên trở nên cứng ngắc: "*Ngươi, ngươi vừa gọi ta là gì?*"*

*Đường Tam cũng sửng sốt: "*Ta gọi ngài là đại thúc, có gì sao?*"*

*Chủ tiệm cười khổ nói: "*Đương nhiên có vấn đề, mà còn là vấn đề rất lớn nữa. Huynh đệ, năm nay ta mới mười bốn tuổi, ngươi lại gọi ta là đại thúc?*"*

*"*Ách …., Ngươi mới mười bốn tuổi?*" Đường Tam giật mình nhìn người trước mặt này.*

*Chủ tiệm khẳng định nói: "*Đúng vậy, ta tên là Áo Tư Tạp, năm nay mười bốn tuổi, là sơ kỳ sinh của Sử Lai Khắc học viện, ngươi không thể bởi vì bộ râu của rậm rạp một chút mà gọi ta là đại thúc chứ.*"*

Đường Tam im lặng không nói, nhìn vẻ mặt đầy râu của Áo Tư Tạp, trong lòng nghĩ thầm, bộ râu của ngươi không thể chỉ có thể nói là tươi tốt một chút như vậy.

*"*Ngươi thực sự mới mười bốn tuổi?*" Đường Tam nhịn không được hỏi.*

*Áo Tư Tạp gật gật đầu khẳng định, nói: "*Đương nhiên, ta chính là đệ tử của học viện, ngươi hỏi ai cũng biết là ta mười bốn tuổi.*"*

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, không hổ là quái vật học viện, một thiếu niên mười bốn tuổi mà bộ râu có thể dài tới loại trình độ này, cũng tuyệt đối được tính là một đóa kỳ hoa.

Áo Tư Tạp từ trên xe đẩy của mình lấy ra hai que xiên, xiên lấy hai căn hương tràng dài chừng mười ly đưa cho Đường Tam, một đầu của hương tràng vẫn đang đặt trên bếp lửa của xe đẩy để nướng, tản ra hương khí nồng đậm.

*Đường Tam lấy ra một ngân tệ đưa cho hắn: "*Học trưởng, thật ngại quá, vừa rồi ta đã thất lễ rồi.*"*

*Áo Tư Tạp nhẹ nhàng nói: "*Không sao, sau này nhớ ghé thăm *"Chuyên bán Hương Tràng"* của ta nhiều hơn là được rồi.*"*

*Đường Tam sảng khoái nói: "*Không có vấn đề.*"*

*"*Đường Tam, ngươi đang làm gì vậy?*" Đái Mộc Bạch dẫn theo vị đệ tử báo danh cuối cùng, cũng là cô gái lạnh như băng mà lúc nãy hắn nhìn chằm chằm nửa ngày đang đi tới.*

*Áo Tư Tạp vừa nhìn thấy Đái Mộc Bạch, trên mặt lộ vẻ khổ não: "*Đái lão đại, ngươi tới mua hương tràng để ăn sao?*"*

*"*Đi chết đi!*" Đái Mộc Bạch tức giận, trừng mắt lên: "*Ngươi làm mất mặt học viện quá. Ta hình như không chỉ cảnh cáo ngươi một lần, không được bán hương tràng trong học viện. Chẳng lẽ ngươi muốn cho tất cả mọi người bị nôn mửa sao? Đường Tam, hương tràng này không thể ăn.*"*

*Đường Tam nghi hoặc hỏi: "*Tại sao?*"*

*Đái Mộc Bạch thần sắc có chút cổ quái: "*Tiểu Áo, ngươi làm căn hương tràng mới ra.*"*

*Thần sắc của Áo Tư Tạp nhất thời trở nên xấu hổ: "*Đái lão đại, không cần được không. Nói như thế nào chúng ta cũng đã học chung vài năm, ngươi làm như vậy sẽ khiến cho tiểu học đệ mới tới oán niệm ta mất."

------oOo------

Chương 75: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: lhd_sm

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiến *"Ta chỉ nhắc nhở Đường Tam mà thôi,*

Đường Tam là huynh đệ của ta, không thể để ngươi làm bậy. Nhanh một chút, đừng để ta phải động thủ."

Áo Tư Lạp hiển nhiên không chống nổi Đái Mộc Bạch,bất đắc dĩ đưa tay phải của mình ra, có chút bỉ ổi dùng giọng điệu yểu điệu kéo dài của hắn kêu lên một tiếng *"Lão tử có cây xúc xích to."*

Quang mang màu vàng chợt ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hai cái quang hoàn màu vàng từ dưới chân Áo Tư Lạp mọc lên, ngay sau đó, một cây xúc xích cùng cây trong tay Đường Tam giống nhau như đúc hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

"Ách..." Đường Tam vừa nghe cái câu *"Lão Tử có cây xúc xích to"* của hắn thì có chút cứng người lại. Câu này cũng thật là có nhiều nghĩa rồi. Trước không nói xúc xích phẩm chất thế nào, có thể ăn hay không. Chỉ vì lời này của Áo Tư Lạp cũng làm người khác không dám ăn. Nhất là cây xúc xích này định đưa cho Tiểu Vũ.

Cảm thấy ánh mắt của Đường Tam bắt đầu trở nên phẫn nộ, Áo Tư Lạp vội vàng giải thích *"Ta cũng không có biện pháp a. Thực vật vũ hồn trong lúc sử dụng muốn làm cho thực vật biến hóa phải phối hợp hồn chú bất đồng. Cái kia là chú ngữ, không phải ta nghĩ ra,cũng không muốn niệm đâu. Hơn nữa, xúc xích của ta phẩm chất tuyệt không có vấn đề."*

Đường Tam nhanh chóng đem xúc xích trong tay đưa trở về trong nồi *"Xúc xích của ngươi, ngươi lưu lại cho chính mình ăn đi. Đái đại ca, cảm ơn ngươi nhắc nhở."*

Quái vật, quả là quái vật. Đường Tam có chút khóc cười không được, may mà chính mình không có ăn xúc xích đó, nếu không cũng bị đau to rồi.

Thiếu nữ lạnh như băng bên cạnh Đái Mộc Bạch từ nãy giờ, chỉ lạnh lùng liếc Áo Tư Lap Một cái, lại hướng đến chỗ đội ngũ đi đến. Áo Tư Lạp vô tội hướng Đường Tam nhún nhún vai *"Đáng thương cho ta, xúc xích mỹ vi như vậy, cư nhiên không ai thèm ăn. Ai.."*

Đái Một Bạch trừng mắt với hắn một cái *"Ngươi cẩn thận một chút cho ta,*

bán xúc xích thì cũng phải đi ra ngoài học viện mà bán. Đường Tam, ta dẫn ngươi đi qua khảo thí."

Hai ngươi trở lại đội ngũ, Tiểu Vũ nhìn hai tay trống trơn của Đường Tam *"Xúc xích của ta đâu?"*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, nhìn không được nhất thời cùng phóng thanh cười ha ha.

Thiếu nữ lạnh như băng đứng phía sau Tiểu Vũ, trong mắt cũng hiện lên vẻ cười, thấp giọng nhàn nhạt nói *"Vô vị."*

Tiểu Vũ bị bọn họ cười mạc danh kỳ diệu *"Tới cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ xúc xích nọ không thể ăn?"*

Đường Tam che miệng Tiểu Vũ lại, mang nàng kéo đến bên người, đem chuyện lúc nãy thap65t giọng nói bên tai nàng.

Nghe Đường Tam nói xong, khuôn mặt của Tiểu Vũ nhất thời trở nên đỏ bừng *"Nam nhân các người, đúng là xấu chết được. Như thế nào lại có vũ hồn ky quái như thế."*

Đái Mộc Bạch cười nói *"Chúng ta nơi này chính là quái vật học viện, vu hồn tự nhiên cũng thiên kỳ bách quái rồi. Bất quá, Áo Tư Lạp tên gia học này trong học viện cũng tính là một đóa kỳ hoa. Vũ hồn của hắn không có công kích lực gì cả, nhưng trong vũ hồn thực vật hệ lại là cực phẩm. Dù sao, hắn cung cấp chính là thức ăn. Chỉ là người này trong lúc sử dụng vũ hồn có cái câu chú ngữa thật sự quá ác tâm đi. Hiểu được con người của hắn thì tuyệt đối sẽ không ăn xúc xích hắn tạo ra đâu. Không biết có phải tại vì thực vật vũ hồn hay không, bộ râu của hắn so với người thường thì tươi tốt hơn nhiều. Râu mép một ngày không cạo sẽ biến thành bộ dáng như thế, cho nên, trong học viện hắn cũng có biệt danh Xúc xích thúc thúc. Hắn cũng tự mình gọi là "*Chuyên bán xúc xích*".*

*Lúc này, ngay cả Tiểu Vũ cũng không nhịn được nở nụ cười "*Đại hương tràng thúc thúc, thự sự là vũ hồn đáng xem a.*"*

*Đái Mộc Bạch vỗ vỗ vai Đường Tam nói "*Đi thôi, ta mang mọi người vào khảo thí. Không cần xếp hàng.*"*

*Đường Tam nói "*Như vậy không tốt a.*"*

*Đái Mộc Bạch đáp "*Yên tâm, ta không có thiên vị, cái này chính là đãi ngộ các ngươi được nhận.*" Vừa nói vừa văng theo hai người hướng đội ngũ phía trước đi tới.*

Phụ trách đợi khảo thí thứ 2 la một gã sư phụ lớn tuổi, bởi vì mua hương tràng, Đường Tam còn không biết bên này khảo thí là cái gì.

Đái Mộc Bạch đi đến bên người lão sư, bên tai hắn nói mấy câu gì đó, lại chỉ chỉ Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

*Sư phụ nọ gật gật đầu nói "*Được. Ngươi dẫn bọn họ trực tiếp đến đệ tứ quan. Thông qua là trúng tuyển.*"*

Đái Mộc Bạch trở lại bên người Đường Tam cùng Tiểu Vũ, dẫn hai người hướng phía trong học viện đi tới. Cả bọn thí sinh đang xếp hàng cũng mặc kệ.

*Một gã nam thí sinh nói "*Sư phụ, chuyện này là sao? Tại sao bọn họ lại có thể vào thẳng vòng 4. Chúng ta lại phải thông qua từng cửa?*"*

*Lão sư lớn tuổi lạnh nhật nói "*Nếu ngươi có hồn lực vượt qua 25 cấp vậy cũng trực tiếp đến vòng 4 khảo thí, không cần ở nơi này làm chậm trễ thời gian. Mà ngươi khi kiểm tra hồn lực chỉ có 21 cấp, vậy phải lưu lại từng cửa mà thông qua.*"*

*Nam thí sinh nghi hoặc "*Hồn lực của bọn họ ngoài 25 cấp? Không có khả năng, chúng ta mới có 12 tuổi, nhưng thế nào có thế có hồn lực cao như thế?*"*

Có thể đến nơi này, đều là hồn lực vượt qua 21 cấp, hơn nữa tuổi cũng không quá 12, trong sơ cấp học viện cũng coi như là một nhân vật trung tâm. Mà đến Sử Lai Khắc học viện này lại liên tục đụng vào tường đá, tâm tình cũng khó trách được có chút biến hóa."

Đái Mộc Bạch lạnh lùng hừ một tiếng *"Chính mình không được, đừng nghĩ rằng người khác cũng không được. Khi ta tiến vào học viện hồn lực cũng là 25 cấp, Đường Tam, cho bọn chúng thấy hồn lực của ngươi đi."* Vừa nói, hắn vừa cầm lấy một khối thủy tinh màu trắng trên bàn cấp cho Đường Tam.

Thủy tinh kiểm tra căn cứ vào cấp bậc bất đồng biểu hiện màu sắc bất đồng. Loại thủy tinh màu trắng này là kiểm tra hồn lực dưới 30 cấp, nếu hồn lực trên 30 cấp sẽ làm thủy tinh nổ.

Đường Tam lúc này mới hiểu tại sao Đái Mộc Bạch nói thông qua cửa này cũng là đãi ngộ của bọn hắn, hiển nhiên, một cửa này là thi kiểm tra hồn lực của thí sinh chuẩn xác là bao nhiêu.

Lập tức hắn cũng không mở miệng, tiếp nhận lấy thủy tinh màu trắng, trực tiếp đem huyền thiên công nội lực nhập vào trong đó

------oOo------

Chương 76: Chích Thu Quái Vật Đích Học Viện (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phút chốc, chỉ thấy trong tay Đường Tam phát ra bạch quang mạnh mẽ, thuỷ tinh màu trắng trở nên sáng như ngọc, quang mang mãnh liệt từ thủy tinh phát ra chiếu khắp mọi nơi, rõ ràng là sắp đạt tới cấp ba mươi.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách việc kiểm tra toát ra nụ cười hài lòng: *"Xem ra, học viện Sử Lai Khắc năm nay lại nghênh đón thêm một tiểu quái vật không tồi rồi."*

Trên mặt Đường Tam lộ ra một nụ cười mỉm và đưa thủy tinh cầu cho Tiểu Vũ, hắn không sợ Tiểu Vũ bị ngươi ta đàm tiếu, đối với Tỉêu Vũ hắn tuyệt đối tin tưởng.

Bạch quang đồng dạng lại lóe sáng lên, hoàn tòan ngăn cản cái miệng đàm

tiếu của các thí sinh. Ánh mắt đang nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ của những người đó nhất thời trở nên quái dị.

Cấp hai mươi chín, mười hai tuổi hồn lực đã đạt tới cấp hai mươi chín, đây là mức mà con người có khả năng đạt tới sao?

Có điều, danh hiệu quái vật chẳng phải chỉ xuất hiện trên người Đường Tam và Tiểu Vũ.

Một thanh âm trong trẻo vang lên: *"Sư phụ, Con nghĩ con cũng có thể vượt qua cửa thứ ba"*

Mở miệng chính là người báo danh kiểm tra trước Đường Tam và Tiểu Vũ, cũng là cô gái khiến cho vị sư phụ trong cửa thứ nhất kinh ngạc. Lúc này, Đường Tam và Tiểu Vũ chính thức nhìn thấy dung mạo của nàng, tóc ngắn ngang tai, da cực trắng, dung nhan đẹp đẽ, tuy vóc người không bốc lửa như nữ tử lạnh lùng kia nhưng vô cùng hài hòa, nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác thoát tục. Trông thế nào cũng là một cô gái đã qua giáo dục quý tộc cao cấp.

Nếu nói cô gái đến cuối cùng kia là một tòa băng sơn, vậy thì nàng chính là trận gió xuân ấm áp, nụ cười xinh đẹp ấy làm cảm nhiễm tất cả mọi người xung quanh.

Mỉm cười đi tới bên Tiểu Vũ, gật đầu với hắn một cái. Tiểu Vũ liền đưa quả tinh cầu cho nàng.

Bạch quang sáng ngời lại xuất hiện, mặc dù không mãnh liệt bằng Đường Tam và Tiểu Vũ nhưng cũng tuyệt đối vượt qua hồn lực cấp hai mươi lăm, trông ước chừng khỏang hai mươi sáu cấp.

Đang lúc nàng tính hỏi sư phụ liệu mình có được thông qua tới đợt khảo thí thứ tư hay không, nàng đột nhiên phát hiện thủy tinh cầu trong tay không thấy đâu nữa, một thân ảnh không một tiếng động đã xuất hiện bên cạnh nàng, ngay sau đó, bạch quang sáng ngời lại lóng lánh. Quang mang so với nàng khi rót hồn lực vào còn mạnh mẽ hơn vài phần, chính là tiêu chuẩn hồn lực cấp hai mươi bảy.

Nhân vật đột nhiên xuất hiện chính là người cuối cùng đi với Đái Mộc Bạch tới nơi này, cô gái lạnh như băng kia.

Trên mặt vị sư phụ phụ trách khảo thí không che dấu được vẻ kinh ngạc: *"Quái vật hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Một lần có tới bốn người. Tốt, tốt, xem ra có vẻ hay ho đây. Mộc Bạch, dẫn bọn họ đi tới cửa kiểm tra số bốn đi."*

"Vâng!" Đái Mộc Bạch cung kính đáp lời. Tà mâu có chút phức tạp nhìn cô gái lạnh lùng kia, lúc này mới xoay người đi vào phía trong của học viện. Lúc này không còn lời phàn nàn của thí sinh nữa, thực lực đã nói lên tất cả.

Trong bốn thí sinh, cũng chỉ có quan hệ giữa Đường Tam cùng Mộc Bạch coi như có chút thân mật, một bên đi theo hắn vào bên trong, một bên hỏi: *"Đái đại ca, khảo thí tổng cộng chỉ có bốn đề mục thôi sao?"*

Đái Mộc Bạch gật đầu, nói: *"Tổng cộng chỉ có bốn cửa. Cửa thứ nhất ngươi đã thông qua, chính là hồn lực không đủ hai mươi mốt cấp, hoặc là quá mười ba tuổi thì bị loại. Cửa này loại nhiều người nhất. Cửa thứ hai, chính là tiến hành khảo nghiệm hồn lực cùng vũ hồn. Hồn lực cho dù cường đại cũng không đủ chứng minh tiềm lực phát triển trong tương lai, cửa này chính là kiểm tra vũ hồn, chỉ có vũ hồn có tiềm lực phát triển mạnh mẽ, hơn nữa trước khi tu luyện có phương hướng phát triển vũ hồn chính xác thì hồn sư mới có thể tiến vào cửa thứ ba. Đương nhiên, nếu có vũ hồn cực kì đặc thù, quái dị thì cũng có thể được thông qua. Tiểu Áo chính là vì vũ hồn đặc biệt mà được nhận."*

Đối với lời Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam rất dễ dàng hiểu được, dù sao, về phương diện này đại sư cũng đã giảng dạy cho hắn rất kĩ càng. Đồng dạng vũ hồn, nhưng lựa chọn phương hướng phát triển khác nhau, thành tựu trong tương lai cũng bất đồng. Cửa thứ hai chính là kiểm tra vũ hồn của bản thân thí sinh mạnh yếu thế nào cùng với hai cái hồn hoàn có hay không phát sinh xung đột có thể ảnh hưởng đến sự tu luyện của bản thân sau này.

"Đái đại ca, nhưng vũ hồn của ta là Lam Ngân Thảo, hắn là thuộc loại không có tiềm lực phát triển nhất. Tại sao…"

Đái Mộc Bạch sang sảng cười, nói: *"Ngươi cũng không cần khiêm tốn, thực lực của ngươi như thế nào ta lại còn không biết? Học viện quy định, nếu thí sinh báo danh có hồn lực vượt qua cấp hai mươi lăm, vậy bất luận vũ hồn là gì, đều có thể trực tiếp thông qua cửa thứ hai và thứ ba. Như là một loại ưu tiên, mặc dù phẩm chất vũ hồn có chênh lệch một ít, nhưng ngươi có hồn lực cường đại, nhờ vào ưu thế hồn lực, như trước đều có thể trở thành một gã hồn sư cường đại."*

Tiểu Vũ nhịn không được hỏi: *"Vậy cửa thứ ba khảo thí cái gì?"*

Đái Mộc Bạch nói: *"Cửa thứ ba khảo nghiệm cách ứng dụng vũ hồn của bản thân thí sinh. Có được hồn lực cùng tiềm lực phát triển vẫn không đủ, đồng thời còn phải tự mình khống chế vũ hồn. Cấp bậc càng cao thì vũ hồn càng khó điều khiển, rất dễ dàng xuất hiện nhiều vấn đề. Nếu với vũ hồn, không thể khống chế được đến một trình độ nhất định, vậy chứng tỏ hồn sư tự mình tu luyện không chăm chỉ. Đệ tử như vậy cũng không được thu nhận."*

Đường Tam lập tức hiểu được ý hắn, như Đái Mộc Bạch nói, vũ hồn rất khó khống chế, tựa như vũ hồn thứ hai của hắn chính là chuôi Chuy Tử quái dị, bản thân nó nặng vô cùng, hơn nữa theo hồn lực của hắn gia tăng thì sức nặng của Chuy Tử cũng không ngừng tăng lên. Đường Tam tự hỏi, cho dù có sử dụng Loạn Phi Phong Chuy Pháp, dưới trạng thái đỉnh phong nhất, hắn cũng chỉ có thể đem chuôi chuy tử này huy động ba lần.

Không đợi Tiểu Vũ hỏi lại, Đái Mộc Bạch trực tiếp nói về cửa khảo thí thứ tư: *"Thứ tư là khảo nghiệm kinh nghiệm thực chiến. Có vài vị đệ tử vũ hồn bản thân rất tốt, đối với vũ hồn khống chế cũng tốt. Nhưng từ nhỏ sinh sống trong gia đình quý tộc, lớn lên trong nhung lụa. Đối với thế giới bên ngoài căn bản là không hiểu một cái gì, càng không phải nói tới chiến đấu. Đệ tử như vậy học viện cũng không thu. Viện trưởng đại nhân đã nói qua, kiều sanh quán dưỡng (chiều chuộng quá mức) là một điều không nên!"*

------oOo------

Chương 77: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (1)

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong, bốn người đều trầm mặc, nhưng chỉ trong chốc lát Tiểu Vũ nhịn không được mở miệng trước: *"Các ngươi đây là tuyển đệ tử hay tuyển lão bà. Sao mà nghiêm khắc! Khó trách vị sư phụ ở cửa trước nói các ngươi nơi này chỉ lấy quái vật. Có thể thông qua 4 cửa khảo hạch này, sợ là cũng chỉ có quái vật a. Ta muốn hỏi 1 chút, học viện Sử Lai Khắc hiện giờ có bao nhiêu đệ tử? Hàng năm có thể chiêu thu được bao nhiêu đệ tử?"*

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch cười khổ: *"Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta từ khi thành đến bây giờ, qua 20 năm, tổng cộng thu 42 đệ tử. Chia đều 1 năm hơn 2 người 1 chút. Năm nay các ngươi 4 người nếu đều được thu, chính là kỷ lục. Từ 2 năm trước học viện không thu được đệ tử. Trước mắt đang học tập ở học viện còn có 3 đệ tử."*

"Ba?" Ngoại trừ băng lãnh thiếu nữ, Đường Tam, Tiểu Vũ cùng nhu mỹ thiếu nữ gần như đồng thời kinh hô.

Đái Mộc Bạch tự giễu, cười cười: *"Cả Đấu La đại lục, chỉ duy nhất học viện chúng ta là sư phụ nhiều hơn đệ tử. Cho dù sau này, có chiêu thu các ngươi, số lượng đệ tử của học viện cũng tuyệt không vượt qua sư phụ."*

Đường Tam hỏi: *"Như vậy, học viện làm sao tồn tại? Không có người học sẽ không có nguồn thu."*

Đái Mộc Bạch đáp: *"Nếu không vậy, ngươi nghĩ tại sao học viện lại ở tại thôn nhỏ này. Chính là vì thiếu ngân quỹ. Nếu không phải gia đình ta hỗ trợ 1 chút, sợ rằng học viện đã đóng cửa từ năm ngoái. Năm nay nếu không chiêu thu được đệ tử, vậy 3 người chúng ta chính là nhóm đệ tử cuối cùng của học viện Sử Lai Khắc."*

"Vậy tại sao học viện không hạ thấp yêu cầu nhập học? Ta xem người báo danh cũng không ít đâu." Nhu mỹ thiếu nữ nghi hoặc nói.

Đái Mộc Bạch toát ra 1 tia thần sắc tôn kính: *"Viện trưởng đại nhân nói, bất*

luận thế nào cho dù học viện Sử Lai Khắc phải đóng cửa cũng tuyệt không thu phế vật, chỉ cần quái vật. Ngươi biết điều kiện tốt nghiệp học viện là gì không? Chúng ta nơi này không phải là trung cấp hồn sư học viện, cũng không phải cao cấp hồn sư học viện. Bởi vì yêu cầu của chúng ta cùng bọn chúng không giống nhau. Chúng ta chỉ cần đệ tử dưới 13 tuổi có thiên phú dị bẩm. Mà điều kiện tốt nghiệp học viện là trước 20 tuổi phải vượt qua cấp 40, đạt tới trình độ hồn tông."

"Học viện tổng cộng có 62 đệ tử,nhưng chính thức tốt nghiệp lại chỉ có 14 người. 14 người này sau khi rời học viện, không một ai không phải là đại nhân vật. Trong đó xuất sắc nhất chính là 1 vị, bây giờ là trưởng lão trẻ nhất của Vũ hồn điện, quyền uy gần bằng giáo hoàng. Còn lại, đều là không cách nào trước 20 tuổi hoàn thành 40 cấp và tử vong khi liệp sát hồn thú. Viện trưởng đại nhân từng nói, không đủ 40 cấp không nên đi ra ngoài, làm mất thể diện của ông ta."

Nói xong lời cuối cùng, tâm tình Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên kích động, đối với viện trưởng học viện Sử Lai Khắc, hắn hiển nhiên cực kỳ tôn kính.

Đường Tam nở nụ cười hướng Đái Mộc Bạch: *"Ta rất may mắn vì đã tới nơi này."*

Đái Mộc Bạch thở dài 1 tiếng: *"Vương thất của vương quốc Ba Lạp Khắc vốn định tài trợ học viện, nhưng yêu cầu đệ tử tốtnghiệp học viện phải hướng vương thất thuần phục, bị viện trưởng đại nhân trực tiếp cự tuyệt. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta hoàn toàn khác học viện khác, cho nên mới biến thành bộ dáng này."*

Đường Tam đột nhiên phát hiện chính mình rất mong được nhìn thấy vị viện trưởng trong lời Đái Mộc Bạch, hắn muốn xem đến tột cùng là cái dạng người gì có thể kiên trì cố chấp trong 20 năm thành lập 1 tòa học viện như vậy.

"Đến nơi rồi." Đái Mộ Bạch dừng lại. Lúc này, bọn họ đã đi tới 1mảnh đất trống, nơi này so với đệ nhị quan lúc trước nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng 200 thước vuông. 1 người trung niên khoảng 50 tuổi ngồi ngủ trên ghế.

"Triệu sư phụ, ta dẫn người đến tiến hành đệ tứ quan khảo hạch."

"Oh? Năm nay có người tiến tới dệ tứ quan? Mà lại có tới 4 người?" Trung niên nhân mở đôi mắt vẫn còn có vẻ ngái ngủ, có chút kinh ngạc nhìn 4 người trước mặt, tựa hồ gặp chuyện không thể tin nổi.

Đái Mộc Bạch nói: *"Chẳng những bọn họ 4 người tới đệ tứ quan, hơn nữa bọn họ đều là miễn trừ kiểm tra ở đệ nhị và đệ tam quan."*

Triệu sư phụ con mắt sáng ngời, từ ghế đứng lên, vóc người hắn không cao, tướng mạo rất bình thường, nhưng nhìn qua lại cực kỳ rắn chắc. so với Đường Tam 12 tuổi còn thấp hơn 1 chút, làm cho người ta có cảm giác hùng tráng.

Bả vai rộng lớn như tường thành, áo khoác căn bản không cách nào che giấu cơ thể hùng tráng như cương thiết chú tạo của hắn. Vẻ mặt dù hòa khí, nhưng vóc người hùng tráng vô hình trung gây mọi người áp lực mãnh liệt.

"4 người đều vượt qua 25 cấp. Không tệ, không tệ, xem ra năm nay tiểu quái vật không ít a. Thông qua cửa của ta, các ngươi chính thức trở thành đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Bất quá, khảo nghiệm của ta không có dễ dàng thông qua. Kinh nghiệm thực chiến của mỗi hồn sư phải dựa vào thực lực của chính mình. Ta khảo hạch chính là năng lực tại phương diện này."

Ánh mặt tươi cười đảo qua 4 người Đường Tam: *"Ta gọi là Triệu Vô Cực, nếu các ngươi 4 người đều là miễn kiểm thông qua đệ nhị, tam quan. Ta đây tự mình cùng các ngươi thử một chút. Bây giờ ta cho các ngươi thời gian 1 nén hương để hiểu rõ nhau. Sau 1 nén hương, kiểm tra bắt đầu. Nội dung kiểm tra là các ngươi 4 người liên thủ ngăn cản ta công kích trong thời gian 1 nén hương. Chỉ cần có 1 người có thể kiên trì đến cùng, đều tính là các ngươi vượt qua kiểm tra. Ta hy vọng các ngươi hiểu được, không nên cố gắng giở trò, không ai có thể dụng tốc độ thoát khỏi phạm vi này. Đồng thời ta cũng nhắc nhở các ngươi, bằng vào sức lực 1 người không có khả năng ngăn trở công kích của ta. Cơ hội thành công duy nhất của các ngươi là phối hợp hỗ trợ lẫn nhau."*

------oOo------

Chương 78: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: anhdendem

"Triệu sư phụ, như vậy không được." Đại Mộc Bạch chần chờ nói.

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn: *"Có cái gì không được? Viện trưởng vắng mặt, ta lớn nhất ở học viện. Ta nói được là được. Được rồi, ta sắp đốt hương rồi, các ngươi không còn nhiều thời gian, tự mình chuẩn bị đi. Tiểu Bạch ngươi cũng có thể đem thực lực của ta nói cho bọn họ biết, để bọn họ chuẩn bị."*

Nói xong những lời này, cũng không biết hắn từ nơi nào lấy ra 1 cây nhang, dùng đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp cắm nhang xuống đất, không 1 chút rung động.

Làm xong việc này, Triệu Vô Cực 1 lần nữa ngồi lại ghế của mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

4 người Đường Tam cũng không có thấy phương pháp thi kiểm tra của vị Triệu sư phụ có gì đặc biệt, ngược lại Đái Mộc Bạch vẻ mặt ngưng trọng, hướng 4 người: *"Các ngươi lại đây 1 chút."*

4 người vây quanh hắn bên người.

Đái Mộc Bạch vẻ mặt nghiêm túc: *"Lần này ta cũng không giúp được các ngươi. Không nghĩ tới Triệu sư phụ cũng muốn tự mình ra tay."*

Tiểu Vũ cười nói: *"Vị Triệu sư phụ này sẽ không giống với vị sư phụ ngoài cửa kia là 1 vị cường giả cấp hồn đế chứ?"*

Đái Mộc Bạch lắc lắc đầu: *"Không phải."*

Tiểu Vũ cười nói: *"Vậy thì không sợ, thực lực chúng ta 4 người cũng đều đến gần 30 cấp, 4 người đánh 1, chỉ cần thực lực không phải các xa thái quá, chẳng lẽ không chống nổi trong thời gian 1 nén hương?"*

Đái Mộc Bạch liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt có điểm như là nhìn thấy 1 người ngu: *"Nếu các ngươi tưởng rằng có thể ngăn cả công kích của Triệu sư phụ, vậy thì quá sai rồi. Không sai, Triệu sư phụ không phải là 60 cấp hồn đế hồn sư, hắn là 76 cấp hồn thánh. Thú vũ hồn, chiến hồn thánh. Chính là phó viện trưởng học viện, tổng hợp thực lực đã tiếp cận viện trưởng đại nhân."*

Đồng tử Đường Tam 4 người cơ hồ đồng thời co rút lại: *"76 cấp? Trong ấn tượng bọn họ, đừng nói bọn họ chưa tới 30 cấp, cho dù đối mặt đại quân vạn người hồn thánh hồn sư vẫn có thể tung hoành tự nhiên."*

Tiểu Vũ không dám tin: *"Hắn đã 76 cấp? Nhìn hắn còn ít tuổi hơn vị sư phụ ở cửa rất nhiều."*

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt: *"Tuổi không thể đại biểu thực lực. Thời gian không còn nhiều. Ta nói cho các ngươi biết năng lực của triệu sư phụ, sau đó các ngươi phải lập tức nghĩ ra chiến thuật đối phó hắn, nếu không đừng nói là 1 nén hương, chỉ cần các ngươi có thể đứng vững trước 3 lần công kích của hắn đã là tốt rồi."*

4 người Đường Tam sắc mặt trở nên ngưng trọng, đối mặt với 1 gã 76 cấp, thánh cấp cường giả, không phải là chuyện đùa.

Trong truyền thuyết của Thánh hồn thôn có 1 vị hồn thánh, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, còn trước mắt vị này chính là hồn thánh chân thực, nhưng lại là khảo quan tiến hành kiểm tra bọn họ.

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Triệu sư phụ vốn chỉ là giám khảo phụ trách đệ tứ quan mà thôi, đối thủ của các ngươi hắn là ta. Chỉ cần có thể cầm cự với ta trong thời gian 1 nén hương là thông qua. Nhưng ai biết tại sao hôm nay hắn lại đòi tự mình ra tay."*

"Vũ hồn của Triệu sư phụ chính là Kim cương hùng, là 1 loại thú vũ hồn cực mạnh. Toàn thân không hề sơ hở, phòng ngự lực cực kỳ kinh khủng, chỉ sợ là

cùng cấp bậc hồn sư rất khó phá vỡ được phòng ngự của hắn. Mặc dù Triệu sư phụ không am hiểu tốc độ, nhưng hồn lực của các ngươi và hắn chênh lệch thật sự quá lớn, tại phương diện này cũng không có khả năng nhanh hơn so với hắn. Triệu sư phụ cực mạnh chính là lực công kích và khả năng phòng ngự. Tại học viện nổi danh là Bất động minh vương. Đừng nói là các ngươi bốn người, cho dù có thêm ta, cũng vị tất có thể ngăn trở hắn công kích trong 1 nén hương, bây giờ ta chỉ hy vọng là Triệu sư phụ không quá chăm chú công kích các ngươi."

Không có nhược điểm. Bốn chữ đơn giản đủ để nói lên thực lực cường đại của Triệu Vô Cực.

Thiếu nữ tóc ngắn nhu mỹ đột nhiên kinh hô: *"Hắn chính là Bất động minh vương Triệu Vô Cực đã mất tích 10 năm trước, không nghĩ tới hắn lại là sư phụ ở học viện Sử Lai Khắc. Lúc trước Bất động minh vương Triệu Vô Cực từng có xích mích với Vũ hồn điện, Vũ hồn điện muốn trừng phạt hắn, phái 16 giáo chủ vây công hắn, nhưng lại bị hắn phá vây chạy thoát. Sau sự kiện đó cũng chẳng để ý gì đến nữa. Vũ hồn đện giáo chủ đều là ngoài 60 cấp hồn đế hồn sư cường giả, khi đó Triệu Vô Cực hắn là khoảng 60 cấp. Bây giờ hắn chắc chắn là càng lợi hại hơn."*

Đái Mộc Bạch yên lặng gật đầu: *"Ít nhất, ta chưa bao giờ thấy Triệu sư phụ toàn lực ra tay. Cho nên các ngươi tự cầu phúc đi. Triệu sư phụ đạt 7 hồn hoàn, trong đó 2 cái đầu là bách niên hồn hoàn, cái thứ 3 và thứ là 4 là thiên niên hồn hoàn, còn lại 3 hồn hòan đều là thiên niên (?) hồn hoàn. Hơn nữa 7 hồn hoàn đều là công kích và phòng ngự. Các ngươi có thể tưởng tượng được hắn kinh khủng như thế nào. Bây giờ các ngươi nhận biết lẫn nhau trước đi, từ tính danh cho đến kỹ năng, xem như thế nào phối hợp mới có thể tốt nhất vượt qua khảo nghiệm của Triệu sư phụ."*

Đường Tam mở miệng trước tiên: *"Ta gọi là Đường Tam, khí vũ hồn Lam ngân thảo, 29 cấp chiến hồn sư hệ khống chế"*

Tiểu Vũ tiếp theo Đường Tam nói: *"Tiểu Vũ, thú vũ hồn thỏ tử, 29 cấp chiến hồn sư hệ cường công."*

Thiếu nữ tóc ngắn do dự 1 chút mới nói: *"Trữ Vinh Vinh, khí vũ hồn Thất bảo*

lưu ly tháp, 26 cấp khí hồn sư hệ phụ trợ."

Cuối cùng thiếu nữ băng lãnh như trước lạnh lùng nhàn nhạt: *"Chu Trúc Thanh, thú vũ hồn U minh linh miêu, chiến hồn sư cấp 27, hệ mẫn công (công kích nhanh nhạy)"*

Trong lúc 4 người tự giới thiệu, kể cả Đái Mộc Bạch, ánh mắt đều tập trung tại một người. Hấp dẫn mọi người chú ý chính là thiếu nữ tóc ngắn, Trữ Vinh Vinh.

Đường Tam giật mình: *"Vũ hồn của ngươi là Thất bảo lưu ly tháp. Nói như vậy, ngươi xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông?"*

Tương truyền, tại Đấu La đại lục, chỉ có trực hệ đệ tử của Thất bảo lưu ly tông mới có Thất bảo lưu ly vũ hôn.

------oOo------

Chương 79: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

Đại sư đánh giá Thất bảo lưu ly tháp chỉ đơn giản một câu: *"Đệ nhất cường đại phụ trợ khí vũ hồn. Người bạn tốt nhất của tất cả hồn sư hệ chiến đấu."*

Trong sáu tiêu chí của Vũ hồn điện, khối lệnh bài của Đại sư không có ba cái, trong đó một cái chính là Thất bảo lưu ly tháp. Có thể thấy được uy danh của tông môn này trong vũ hồn giới.

Trữ Vinh Vinh lè lưỡi: *"Đừng như vậy, ta và người thường cũng không có gì khác nhau. Ta là lén bỏ nhà đi. Chờ chúng ta vượt qua khảo nghiệm trước mắt rồi nói. Vũ hồn của ta đúng là Thất bảo lưu ly tháp, hai hồn hoàn. Có thể*

giúp cho mọi người tăng cường tốc độ và lực lượng. Tăng phúc khỏang 30%. Cầm cự khoảng thời gian một nén hương tuyệt không vấn đề."

Tăng 30%, đây là 1 con số không tệ. Nhưng Đường Tam lại biết, Thất bảo lưu ly tháp được sở dĩ được Đại sư nhận là Đệ nhất cường đại phụ trợ vũ hồn chính là vì mỗi khi tăng thêm 1 hồn hoàn, chẳng những có thể gia tăng 1 loại thuộc tính, đồng thời còn có thể làm cho tất cả hồn hoàn trước đó có khả năng tăng lên 10% hiệu quả.

Nói cách khác, nếu hồn lực Trữ Vinh Vinh đạt tới 30 cấp, chẳng những có thể tăng phúc thêm 1 loại thuộc tính, hơn nữa còn tăng tất cả các thuộc tính đều đạt 40%. Riêng việc này thôi, nếu đạt tới 70 cấp thì có thể trong nháy mắt gia tăng 80% cho 7 thứ thuộc tính. Hiệu quả thật là kinh khủng.

Nếu có 1 Thất bảo lưu ly tháp hồn sư như vậy phụ trợ, cơ hồ có thể trong nháy mắt đem tự thân lực lượng tăng lên gấp đôi. Đối với hồn sư càng mạnh, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp lại càng cao.

Tại bất kỳ địa phương nào thuộc 2 đế quốc, chỉ cần có Thất bảo lưu ly tông hồn sư xuất hiện, đều lập tức trở thành đối tượng tranh thủ của tất cả tổ chức hồn sư.

May là, hiệu quả tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp không thể tính chống lên, nói cách khác, nếu có 2 gã Thất bảo lưu ly hồn sư, tăng phúc cũng chỉ có thể sinh ra hiệu quả theo của vị có hồn lực cao nhất.

Nhược điểm lớn nhất của Thất bảo lưu ly vũ hồn chính là không có lực công kích, phải được chiến hồn sư bảo vệ, nhưng người tự nguyện bảo vệ Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối không ít. Trong đó ít nhất có 2 vị phong hào Đấu la hồn sư. Trên đại lục, Thất bảo lưu ly tông tuyệt đối bài danh trong 3 tông môn hàng đầu.

Về phần Thất bảo lưu ly tháp tới 80, 90 cấp sinh ra cái dạng hiệu quả tăng gì cũng chỉ có hạch tâm tông môn bọn họ mới biết được. Đó là bí mật lớn nhất của Thất bảo lưu ly tháp.

Đái Mộc Bạch hít sâu 1 hơi, nói: *"4 người các ngươi phối hợp không tệ,*

không lặp lại hệ thống vũ hồn. Làm thế nào ngăn cản công kích của Triệu sư phụ các ngươi tự mình quyết định đi."

Đường Tam suy nghĩ 1 chút rồi nói: *"Trữ Vinh Vinh phụ trách phụ trợ, Tiểu Vũ phụ trách chủ công, ta phụ trách khống chế công kích của Triệu sư phụ, cố hết sức chế trụ hắn, đồng thời phụ trợ tiểu Vũ tiến hành trực diện công kích. Chu Trúc Thanh, phiền toái ngươi từ bên hông, dựa vào tốc độ tiến hành kiềm chế."*

Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh đều gật gật đầu, Chu Trúc Thanh nhìn Đường Tam liếc mắt 1 cái, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý đề nghị của hắn.

Trong khoảng ngắn thời gian, bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng loại chiến thuật đơn giản này. Về phần hiệu quả như thế nào, chỉ có thể dùng thực chiến kiểm nghiệm. Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng chưa bao giờ gặp được đối thủ cường đại như thế. Đối thủ cường đại tới trình độ nào cũng phải đánh xong mới biết được.

"Thương lương tốt lắm." Thanh âm to, rõ của Triệu Vô Cực truyền đến, 4 người xoay người nhìn lại, cây hương trên mặt đất đã cháy tới cuối.

"Sư phụ, có thể bắt đầu." Đái Mộc Bạch hướng Triệu Vô Cực gật gật đầu, đồng thời bước nhanh sang 1 bên xem cuộc chiến. Mặc dù đây là 1 cuộc chiến đấu không đúng đẳng cấp, nhưng có thể chứng kiến triệu Vô Cực ra tay, là lực lượng cường công hồn sư, hắn sẽ hông bỏ qua cơ hội học tập này.

Triệu Vô Cực 1 lần nữa đứng lên, song thủ hỗ bác, cổ tay hoạt động một chút, phát ra những tiếng động liên tục khiến người ta phải rùng mình, áp lực vô hình tăng lên vài phần.

Triệu Vô Cực lại lấy ra 1 cây hương, không đợi hắn đốt, Trữ Vinh Vinh đã bắt đầu hành động.

"Thất bảo chuyển xuất hữu lưu ly" thân thể phiêu nhiên xoay tròn 1 vòng, thất thải quang mang huyễn lệ nhất thời từ trong cơ thể nàng phóng thích ra, chỉ thấy Thất thải quang mang ngưng tụ, lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh đã có 1 tòa Thất thải bảo tháp cao hơn 1 thước.

Bảo quang lóe ra quý khi bức nhân, Trữ Vinh Vinh mặt mỉm cười, cả người nhìn qua phiêu nhiên như tiên.Từ dưới chân nàng mọc lên 2 hồn hoàn màu vàng, xoay tròn quanh quanh người nàng.

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực" Hồn hoàn thứ nhất bay lên, bao phủ tại thất thải bảo tháp, tay trái Trữ Vinh Vinh chỉ xuống dưới, ba đạo thải quang đồng thời phóng thích ra, phân biệt bao phủ 3 người Đường Tam.

Tức thời, 1 cổ năng lượng ấm áp từ tứ chi bách hài dũng mãnh tràn vào, ba người cảm giác được toàn thân tràn ngập lực lượng, trong cơ thể hồn lực cũng sôi trào.

Triệu Vô Cực có chút giật mình nhìn Trữ Vinh Vinh: *"Hảo gia hỏa, năm nay cũng có thí sinh từ Thất bảo lưu ly gia tộc. Tốt, tốt, lần này, Phất Lan Đức lão quỷ nhất định là hưng phấn."* Vừa nói, hắn vừa điểm hương [đốt nhang], tiện tay cắm lên trên mặt đất.

"Thất bảo hữu danh, nhị viết: Tốc." Ba đạo thải quang đồng thời phóng ra, đệ nhị hồn hoàn Trữ Vinh Vinh bắt đầu phát huy tác dụng.

Đường Tam cảm giác thân thể mình tựa hồ mất đi sức nặng, trong lòng than thở: *"Thất bảo lưu ly tháp quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là đệ nhất vũ hồn phụ trợ"*. Tốc độ và lực lượng đồng thời gia tăng 30%, nhất thời làm hắn cảm giác thực lực mình tăng nhiều.

Ngay lúc này, Triệu Vô Cực đã động, cũng không phải hướng 4 người Đường Tam tấn công lại, mà là 2 chân nửa quỳ, hai đấm đồng thời hướng mặt đất nện xuống.

------oOo------

Chương 80: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

"Không hay." Đường Tam hô lên, ngay tại lúc triệu Vô Cực phát động, hắn đã hiểu đối phương muốn làm gì.

Đại sư từng nói qua, nếu có một ngày ngươi gặp đối thủ là Thất bảo lưu ly tông hồn sư, vậy nhất định phải giải quyết hồn sư của Thất bảo lưu ly tông trước tiên.

Triệu Vô Cực hiển nhiên không phải chỉ nhằm vào Trữ Vinh Vinh công kích, nhưng hắn làm vậy rõ ràng là muốn cắt đứt phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp.

Một sợi dây mây lam hắc sắc chợt phóng ra, trên bụi mây chẳng hề có gai, bởi vì nó là hiệu quả của hồn hoàn thứ nhất của Đường Tam, trường đằng như tia chớp quấn quanh hông Trữ Vinh Vinh, Đường Tam nhảy lên không trung đồng thời đem theo Trữ Vinh Vinh.

Oanh – âm thanh vang rền, mặt đất chấn động kịch liệt, một vòng màu vàng lan tỏa trên mặt đất hướng bốn người Đường Tam phóng đến.

Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phản ứng rất nhanh, Tiểu Vũ nhảy lên phía trước, Chu Trúc Thanh từ mặt bên xuất động, Đường Tam cơ hồn cùng Tiểu Vũ nhảy lên, ngay cả độ cao cũng không sai biệt lắm.

"Tiểu Vũ, lên" Đường Tam khẽ quát một tiếng, hai tay tại trước ngực ngữa lên.

Tiễu Vũ căn bản không cần dùng mắt nhìn, cũng biết tay Đường Tam tại vị trí nào, hai người ở cùng nhau 6 năm, sớm đã đạt thành một0 phần ăn ý. Hai mũi chân điểm một chút lên lòng bàn tay Đường Tam, dựa vào lực đẩy của Đường Tam, giống như mũi tên hướng Triệu Vô Cực phía trước vọt tới.

Tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất, tại lúc này nếu bị động phòng ngự, để cho Triệu Vô Cực đem toàn bộ thực lực phát huy, bọn họ cầm chắc không có cơ hội. Không bằng lấy công làm thủ, có lẽ còn có thể trì hoãn một chút

thời gian.

Triệu Vô Cực chứng kiến hai đấm của mình không tạo được hiệu quả gì, ngược lại trên mặt lại càng tươi cười. Mắt thấy Tiểu Vũ phóng tới cũng không tránh, hai tay ngược lại thu vào trong người, làm ra bộ dáng tùy ngươi công kích.

Tiểu Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, thân thể co lại, từ không trung quay cuồng vọt tới trước, ngay tại lúc sắp tới Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại lúc này mới mở rộng ra, chớp mắt nàng đã hoàn thành vũ hồn phụ thể tại không trung, hai chân đồng thời hướng đến cổ Triệu Vô Cực.

Hai tiếng rên đau đớn đồng thời vang lên, hai chân Tiểu Vũ chuẩn xác dẫm lên vai Triệu Vô Cực, nhưng Triệu Vô Cực lại không hề lo lắng, nhếch miệng cười: *"Tiểu nha đầu, hình như không có khí lực nhỉ?"*

Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng không khí lực sao? vậy cho ngươi xem có khí lực. Hai chân nàng giống như là dính trên vai Triệu Vô Cực, mũi chân đột nhiên thu vào bên trong điểm lên hai đại động mạch tại cổ Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại vặn vẹo một cái, chuyển động không ngừng trên không trung.

Nếu chỉ là lực lượng của Tiểu Vũ, tựa hồ không cách nào lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng giờ phút này, động thủ không chỉ là nàng.

Triệu Vô Cực đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, tràn ngập đằng mạn gai nhọn đã điên cuồng quấn quanh thân thể hắn, bất luận là cánh tay hay là hai chân, đều bị quấn chặt. Đăng mạn quấn chặt cực độ, chợt phóng thích độc tố gây mê. Đồng thời trên mặt đất đằng mạn mọc lên, đưa thân thể hắn lên cao, làm hai chân hắn rời khỏi mặt đất.

Một người dù mạnh, nhưng nếu chân không có chỗ đặt thì cũng vô pháp ổn định thân thể. Thân thể Triệu Vô Cực dưới sự điều động hai chân Tiểu Vũ nhất thời xoay tròn trong không trung. Lúc này, trên người hắn vẫn còn bị Lam ngân thảo của Đường Tam quấn quanh, giống như một cái bánh tét màu lam.

Có phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ, lúc

này hồn lực phát huy đã ngoài ba0 cấp. Thân thể Tiểu Vũ cấp tốc xoay tròn tại không trung, cố gắng kéo động thân thể của Triệu Vô Cực.

Hai tay chống trên mặt đất, trực tiếp đưa chân làm đao chém đến, nếu đổi là người thường khác, đầu tiên cổ sẽ bị hai chân Tiểu Vũ bẻ gãy, cuối cùng đầu sẽ bị quật xuống đất.

Một đòn này là Tiểu Vũ đã sử dụng toàn lực.

"Chuyển động chút cũng vui đấy." Thanh âm Triệu Vô Cực vang lên trong không trung, Tiểu Vũ cảm giác thân thể đang xoay tròn chợt cứng đờ, hai chân cũng không cách nào chạm được đối thủ, một cổ lực lượng chợt truyền đến, thân thể vốn lộn về sau của nàng không ngờ lại bị kéo trở lại.

Bồng – Đằng mạn quanh thân Triệu Vô Cực bể tan tành, bay tán loạn, hai chân Triệu Vô Cực vững vàng đứng trên mặt đất.

Ngay lúc này, sắc mặt Triệu Vô Cực hơi đổi, gầm nhẹ một tiếng, thân thể chợt bành trướng, toàn thân vốn đã kinh khủng, giờ cơ hồ bành trướng gấp đôi, trong phút chốc đã cao thêm một thước, cả người trở nên cực kỳ hùng tráng.

Bảy vòng hồn hòan huyễn lệ đồng thời mọc lên, đúng như lời Đái Mộc Bạch nói, hai hòang, hai tử, ba hắc, 7 phụ gia hồn hoàn kinh khủng trên người hắn.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh

Liên tiếp những tiếng vang trong trẻo từ sau lưng Triệu Vô Cực truyền đến, Tiểu Vũ nhân cơ hội này, mũi chân điểm nhẹ lên đâu vai Triệu Vô Cực, thân thể mềm mại dán lên lưng Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đi xuống đi xuống, đuôi bọ cạp thò ra thăm dò, giống như linh xà quấn ở mắt cá chân trái Triệu Vô Cực, toàn thân đồng thời dùng sức.

Tiếng vang trong trẻo dày đặc nọ chính là công kích của Chu Trúc Thanh.

Ngay lúc vừa bắt đầu, tốc độ kinh khủng của nàng đã triển hiện, không hổ là chiến hồn sư thuộc mẫn công hệ, tốc độ của nàng cực nhanh, ngay cả Đái

Mộc Bạch cũng có chút khâm phục. Đáng sợ nhất chính là bất kỳ hành động nào của Chu Trúc Thanh đều không có phát ra tiếng động nào, cả người lặng yên phát ra công kích, không có nửa phần năng lượng hao phí, cũng không có thanh âm phá không của hồn lực.

Đái Mộc Bạch sau khi được vũ hôn phụ thể, mười ngón tay lộ ra lưỡi dao sắc bén như là hổ trảo, mà Chu Trúc Thanh sau khi tiến hành vũ hồn phụ thể, miêu trảo của nàng cũng là dạng nhọn.

------oOo------

Chương 81: Bất động minh vương Triệu Vô Cực (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doctruyenke

Biên dịch: vodanh

Sau khi phụ thể, hai mắt Chu Trúc Thanh đồng thời chuyển màu, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, tóc dài xỏa trên lưng, trong quá trình di động thân thể tạo thành ảo ảnh làm kẻ khác rất khó biết vị trí chính xác của nàng. Mà công kích của nàng cũng cực kỳ ghê gớm. Lợi trảo luôn tìm chỗ yếu hại hạ thủ. Triệu Vô Cực buộc phải phóng ra vũ hồn của mình.

Chu Trúc Thanh ra tay rất đúng thời cơ, đúng lúc Triệu Vô Cực phát lực chấn vỡ Lam ngân thảo của Đường Tam, sau khi đẩy lùi Tiểu Vũ, trong nháy mắt bị thoát lực, công kích của nàng cũng không đủ phá vỡ công kích của Triệu Vô Cực.

Nhưng ngay sau khi Triệu Vô Cực hoàn thành vũ hồn phụ thể, công kích của Chu Trúc Thanh liền không dễ dàng sinh hiệu quả. Thân thể Triệu Vô Cực như là chế tạo từ cương thiết, dưới sự huy kích toàn lực của nàng, miêu trảo cũng chỉ phá được y phục trên người Triệu Vô Cực.

Nhu kỹ của Tiểu Vũ lần đầu thất bại. Bất luận nàng phát lực như thế nào,

cũng không cách nào làm thân thể Tirệu Vô Cực di động chút nào. Kể cả sau khi nàng lật về phía sau, hai tay đánh vào bộ vị quan trọng nơi đùi Triệu Vô Cực, nhưng cũng vẫn chẳng thu được hiệu quả gì.

Tiểu Vũ trong lòng khẩn trương nhưng nàng không có biện pháp đối phó.

Kỳ thật, cũng không phải nhu kỹ của Tiểu Vũ không mạnh, mà bởi vì nhu kỹ của nàng hoàn toàn bị Tiệu Vô Cực khắc chế. Kỹ năng hồn hoàn thứ nhất của Tiểu Vũ phải dựa vào thân thể mềm dẻo khống chế được đối thủ mới có thể phóng thích, thuộc loại nhất kích tất sát (một đòn là giết). Nhưng lực lượng của nàng so với Triệu Vô Cực chênh lệch quá lớn, cho dù có Đường Tam trợ giúp, cũng không khống chế được Triệu Vô Cực. Trừ khi hồn lực của nàng có thể đạt tới trình độ của Triệu Vô Cực, nếu không đối với Triệu Vô Cực [không hiểu], nhu kỹ của nàng đúng là hiệu quả kém cỏi nhất.

Lam ngân thảo bị phá, sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt, nhưng hắn không có chút nào do dự vọt tới trước, đằng mạn thô to lại xuất hiện trên người Triệu Vô Cực, làm cho thân thể đang chuẩn bị phát lực của hắn trì trệ trong chốc lát - đúng là hiệu quả của lam ngân thảo đệ nhị hồn hoàn kỹ năng.

Dựa vào thời cơ trong chớp mắt mắt này, Đường Tam đã đi tới trước mặt Triệu Vô Cực, mà Chu Trúc Thanh cũng vô thanh xuất hiện tại sau lưng Triệu Cực, một trảo hướng cổ họng, một trảo hướng bên tai, đều là vị trí hiểm yếu của con người.

Thừa dịp Triệu Vô Cực còn không có tránh thoát lam ngân thảo, Đường Tam chợt hướng ngực Triệu Vô Cực huy xuất một quyền.

Triệu Vô Cực cười to sang sảng, cũng không vội tránh thoát Lam ngân thảo, ngực vươn ra, rõ ràng là hắn muốn nhìn xem Đường Tam có bao nhiêu lực lượng.

Đường Tam đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng, Triệu Vô Cực tiếng cười tắt ngấm, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, một quyền nhìn như toàn lực của Đường Tam đánh vào ngực mình, nhưng lại nhẹ vô cùng, mà hắn lại đem hồn lực tập trung tại trước ngực, nhất thời có cảm giác dùng sai lực xuất hiện.

Đương nhiên lực lượng của Đường Tam và Tiểu Vũ không đủ lay động thân thể Triệu Vô Cực, nhưng nếu là lực lượng của chính hắn thì lại khác.

Đường Tam đánh ra một quyền đột nhiên biến thành chưởng, chưởng hút ngược về phía sau, Khống hạc cầm long xuất ra ngay lúc Triệu Vô Cực dụng sai lực, nhất thời kéo thân thể Triệu Vô Cực lảo đảo một cái. Đồng thời chân phải đưa ra phía trước, đá vào chân Triệu Vô Cực. Cho dù hồn lực Triệu Vô Cực mạnh mẽ, dưới tình huống này cũng mất đi thăng bằng.

Đường Tam nắm bắt thời cơ một điểm cũng không thua Chu Trúc Thanh, dựa vào Khống hạc cầm long xảo diệu, hắn đem lực lượng của mình cộng với Triệu Vô Cực đã lay động được thân thể Triệu Vô Cực.

"Khởi" Đường Tam hét lớn một tiếng, hai vai dùng sức đem thân thể Triệu Vô Cực nhấc lên.

"Tiểu Vũ". Lần đầu tiên Triệu Vô Cực hoàn toàn cách mặt đất, rốt cục kỹ năng của Tiểu Vũ có không gian phát huy.

Hai chân thon dài trong nháy mắt quấn quanh bên hông Triệu Vô Cực, hai tay nắm cổ hắn, trên người quang mang hồn hoàn thứ nhất đại phóng, mang theo thân thể Triệu Vô Cực kịch liệt xoay tròn tại không trung ba vòng, hướng đỉnh đầu Triệu Vô Cực xuống phía dưới nặng nề nện xuống mặt đất.

Công kích lúc trước của Chu Trúc Thanh mặc dù không tạo được phá hư hiệu quả, nhưng cũng quấy nhiễu Triệu Vô Cực. Hợp lực ba người rốt cục hoàn thành một đợt công kích.

một cây Lam Ngân thảo khá to hình thành trước một sát na lúc Tiểu Vũ mang theo thân thể Triệu Vô Cực sắp đánh xuống đất quấn quanh eo nàng, đỉnh đầu Triệu Vô Cực xoay tròn đâm xuống đất, mà Tiểu Vũ được Lam ngân thảo giữ lại, tại không trung xoay người một cái phiêu nhiên hạ xuống.

Oanh!

Thân thể khổng lồ sau khi vũ hồn phụ thể của Triệu Vô Cực nện thẳng xuống đất, cả đầu hoàn toàn ngập vào trong bùn đất.

Tiểu Vũ phiêu nhiên hạ xuống phía trên đầu Đường Tam, mũi chân điểm tại vai phải Đường Tam, song chưởng giang ra giữ thăng bằng, từng ngụm từng ngụm thở hào hển.

Công kích vừa rồi nàng đã sử dụng toàn lực, nếu không nhờ sự xảo diệu của Khống hạc cầm long của Đường Tam, nàng cũng vô pháp hoàn thành kỹ năng mà bản thân phải tập trung hai hồn hoàn.

"Tiểu Tam, có phải chúng ta ra tay quá nặng?" Tiểu Vũ có chút khẩn trương hỏi.

Đường Tam lắc lắc đầu: *"Triệu sư phụ còn chưa có dùng hoàn kỹ mà."*

Hắn liếc mắt nhìn cây nhang bên kia. Lúc này cây nhang chỉ mới cháy được một phần ba mà thôi. Nhưng đợt liên thủ vừa rồi, Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh ba người đã đem hết toàn lực sử dụng rồi.

Lam ngân thảo ký sanh trên người Triệu Vô Cực rất nhanh bị Đường Tam thu hồi, hắn hoàn toàn không muốn Lam ngân thảo của mình lại bị đối thủ phá nát, mặc dù Lam ngân thảo tiêu hao hồn lực không nhiều lắm, nhưng nếu luôn bị phá hư đối với hồn lực Đường Tam vẫn còn là tiêu hao phi thường lớn.

Song chưởng Triệu Vô Cực chống lên mặt đất, đem đầu mình kéo lên.

Lúc trước mấy người Đường Tam không có nhìn kỹ, lúc này mới thấy hình dáng vũ hồn phụ thể.

Triệu Vô Cực toàn thân đều bao trùm một tần tông mao dày đặc, thân cao hơn hai thước rưỡi, toàn thân cơ bắp nổi cuộn, con ngươi màu vàng phóng thich khí tức bá đạo, bảy hồn hoàn không ngừng chuyển động quanh thân thể.

------oOo------

Chương 82: Ám khí của Đường Tam (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Đôi bàn tay Triệu Vô Cực trở nên to lớn vô song, nhìn giống như hai cái quạt

Theo như lời ước hẹn với Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không xuất hồn lực, hắn chọn người yếu nhất trong bọn là Chu Trúc Thanh đánh tới truớc, thậm chí hắn cũng chưa từng nghĩ phải dùng tới vũ hồn phụ thể.

Đối với bảy mươi sáu cấp hồn lực như hắn mà nói, mấy người hai mươi bảy cấp hồn lực quả thật là rất yếu ớt, hắn chỉ hướng bọn nhỏ xem xét tí thôi, có chăng là hoạt động cơ thể một chút.

Ví ý nghĩ khinh thường như vậy, hơn nữa, Đường Tam ba ngừơi cùng Trữ Vĩnh Vinh có Thập Tháp Lưu Ly hỗ trợ, đều đã vượt qua ba mươi cấp, cũng nhờ tập trung mà đạt tới trình độ phối hợp hòan hảo, làm cho Bất Động Minh Vương gặp thất bại nhất thời.

Triệu Vô Cực đấm hai bàn tay vào mặt đất, tức giận nói:*"Mẹ nó, xem ra phải cùng các ngừoi đánh thật rồi. Tiểu Bạch, ngươi cười cái gì, ngày mai tìm ta thật chiến, nghe không??"*

"Á…" đang ở một bên nhìn Triệu Vô Cực đo đất, Đái Mộc Bạch vốn cười trộm, lúc này nghe xong rốt cuộc không còn cười đuợc nữa.

"Bọn nhỏ, đến đây. Chúng ta tiếp tục đánh". Triệu Vô Cực đi nhanh tới phía bọn Đường Tam, Tiểu Vũ. Hai ngừoi này phối hợp ăn ý,gây ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

"Tiểu Vũ, Lưu Tinh Nhân Chuy". Đường Tam khẽ quát một tiếng.

Tiểu Vũ nhấn mũi chân vào đầu vai Đường Tam nhảy lên, nhưng lúc này không phải giơ tay đánh về phía truớc mà là dùng chân đá về phía đầu Triệu

Vô Cực.

Cùng lúc đó, hơn mười căn Lam Ngân Thảo đồng thời từ thân thể Đường Tam phát ra, từ mọi hướng phóng về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực phách một chưởng về Tiểu Vũ, nhưng không ngờ được Tiều Vũ còn chưa tới gần hắn đã đột nhiên thay đổi phương hướng, một chưởng này của hắn, đương nhiên cũng đánh vào khỏang không. Tiểu Vũ từ một hông phóng qua, một cước đá vào đầu vai Triệu Vô Cực.

Bởi vì, Lưu Tinh Chùy nghĩa là lấy ngừơi làm ám khí, bằng Lam Ngân Thảo quấn quanh, Đường Tam khống chế thân thể Tỉêu Vũ tại không trung, linh họat phát động công kích, đáng tiếc, bọn họ đối mặt với Triệu Vô Cực có lực phòng ngự cực mạnh, mặc dù hắn né tránh không có gì đặc sắc, nhưng muốn tổn thương thân thể thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bình thương, ám khí chia làm bốn loại: cầm, ném, cơ quan, phun. Lưu Tinh Chùy mặc dù có hiệu quả như ám khí, có thể ném ra (ý là có thể điiều khiển như là cánh tay nối dài), có uy lực lẫn hiệu quả bất ngờ, nhưng cũng không thể xem giống như là loại ám khí thông thường khác được.

Triệu Vô Cực bị dính một cước này cũng sững sờ, đôi mắt rốt cục cũng tóat ra vài phần chăm chú, mấy đứa nhỏ này có thể là đệ tử sau này của hắn, nếu cứ như thế này phát sinh, chính mình sau này làm sao mà dạy dỗ chúng được?(Ý là thầy giáo mà đánh thua học sinh thì sao có uy?)

Chu Trúc Thanh cũng không chịu đứng yên, mắt thấy Triệu Vô Cực tập trung chú ý tới Đường Tam hai ngừơi, nàng liền phóng ra hồn hòan, hai mắt một lam một lục mở to (đúng là quái vật, mắt hai màu khác nhau àh), không một tiếng động vọt tới truớc thân thể trong nháy mắt bay lên không, cả ngừơi xoay tròn, phóng về phía Triệu Vô Cực.

Tại cơ thể nàng xuất hiện hai trảo ảnh, chính là đệ nhị hồn hòan,U Minh Trảo (cả trăm bàn tay đồng thời đánh ra). Bằng vào thân thể xoay tròn, cộng với trảo bén nhọn, lực xuyên thấu gia tăng cực hạn, trong thời gian tích tắc công kích trăm lượt, lại tập trung cùng một chỗ, uy lực cực kỳ kinh người.

Triệu Vô Cực bị Tiểu Vũ đá trúng, lại thêm Chu Trúc Thanh dùng trảo đánh sau lưng. U Minh Trảo trăm cái tựu như một, cấp tốc xoay tròn như xỉ luân (cái răng cưa tròn tròn, vũ khí rất lợi hại, đánh vào cơ thể là cứa ra vài khối thịt, he he),nhanh chóng cắt vào sau lưng Triệu Vô Cực.

"Hống…." một tiếng rống giận của Triệu Vô Cực vang lên, trong mắt phát ra tia lạnh lẽo, hai nắm đắm co lại, trên ngừoi hồn hòan thứ bảy chợt phòng ra, sáng bừng lên.

Mãnh liệt kim quang cơ hồ trong nháy mắt bộc phát, thi triển U Minh Trăm Trảo là Chu Trúc Thanh bị chấn kích bay ra xa, trong không trung phát ra tiếng kêu thảm.

Đái Mộc Bạch dùng tốc độc cực nhanh,, xuất hiện tại nơi nàng rơi xuống, đón lấy nàng rơi vào tay, nhưng lại phát hiện Chu Trúc Thanh bị chấn kích ngất xỉu, hai tay buông thõng.

Đồng thời, gặp phải tai ương còn có Tiểu Vũ, nàng một cước đá trúng Triệu Vô Cực, thân thể bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn lấy, khi Triệu Vô Cực phát động, Đường Tam cũng dùng Lam Ngân Thảo quấn lấy thân thể Triệu Vô Cực.

Dưới tác dụng của kim quang mãnh liệt, mọi lực công kích đều vô hiệu. Tiểu Vũ mặc dù không thảm như Chu Trúc Thanh nhưng bị chấn kích trong khảong cách gần bị bay ra, Lam Ngân Thảo của Đường Tam bất luận gần hay xa, trong khỏang cách ba thước đều bị Triệu Vô Cực chấn động bay ngược về, gần thì bị chấn động nát hết.

Ba âm thanh đau đớn cơ hồ phát ra đồng thời. Bị thương nặng nhất chính là Chu Trúc Thanh, tiếp theo là Tiểu Vũ.

Bị chấn động mạnh, Tiểu Vũ tại không trung còn lơ lửng phun ra một ngụm máu tươi, tòan thân run rẩy, truyền sang Lam Ngân Thảo truyền vào tâm khảm Đường Tam.

Đường Tam mặc dù bị thương nhẹ nhất, nhưng Tiểu Vũ bị chấn động trong Lam Ngân Thảo truyen tới làm hắn không còn giữ được bình tĩnh.

Triệu Vô Cực thi triển chính là đệ nhất kỹ năng Bất Động Minh Vương bảo thân, mặc dù chỉ là trăm năm hồn hòan, nhưng cùng với hồn kỹ phát động, hiệu quả lớn hơn rất nhiều. bằng bảy mười sáu cấp hồn lực, trăm năm hồn hoàn này cũng đủ hiệu quả, chấn bay bọn Đường Tam ba người hợp kích.

Đây là hồn thánh chính thực lực.

Trữ Vĩnh Vinh cũng khẩn trương trong lòng, lúc này căn hương mới đốt được một nửa, Thất Tháp Lưu Ly mặc dù có tác dụng hỗ trợ khác, lại chưa có khả nàng trị liệu. Nàng chỉ có hai cái hồn hòan, hòan toàn chưa có khả năng trị thương.

------oOo------

Chương 83: Ám khí của Đường Tam (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Triệu Vô Cực nhanh chóng đứng lên, từng bước tiến dần về phía Đường Tam, trong lòng bàn tay phát ra hồn hòan thứ hai, ngửa mặt cười lớn, bàn tay trong nháy mắt biến thành màu vàng, thể tích tăng lên gấp hai, trực tiếp hướng về Đường Tam đánh tới.

Tiểu Vũ lúc này đang ở trong lòng Đường Tam, tự nhiên không thể để nàng chịu đòn này, và cũng làm hắn mất đi khả năng tránh né.

Lúc này hai mắt của Tiểu Vũ đột nhiên sáng lên, biến thành màu đỏ trực tiếp nhìn về Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trong đầu rung động, một chưởng tự nhiên cũng chậm lại, hồn lựcmới phát được phân nữa, trong mắt kim quang lại phóng ra:

"Tốt, đây là Mê hoặc hồn kỹ a."

Tiểu Vũ trong mắt màu đỏ đang nhìn trừng vào Triệu Vô Cực mắt hiện kim quang, đột nhiên kêu hừ một tiếng, xuất huyết trong lòng Đường Tam.

Đường Tam nhân cơ hội này, xuất phát Quỷ Ảnh Mê Tung thóat ra khỏi phạm vi công kích.

Triệu Vô Cực, do vậy một chưởng cũng khoong đánh ra, hắn sợ làm thương tổn mấy đứa nhỏ này.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ". Đường Tam kêu lên vài tiếng, mang Huyền Thiên Công trút vào cơ thể Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ một chút đông tĩnh phản ứng cũng không có.

Triệu Vô Cực cũng không truy kích, đứng tại chỗ nói: *"Nàng ta không có việc gì, Mê Hoặc hồn kỹ tuy có hiệu quả lớn, nhưng thi trển với ngừơi có đẳng cấp chênh lệch cao như ta, thì đuơng nhiên bị hồn lực cắn trả.Tựa như Lam Ngân Thảo của ngươi với ta vô tác dụng vậy. Để cho nàng nghỉ một đêm, mai sẽ tỉnh lại"*

Ánh mắt hướng về phía Trữ Vĩnh Vinh, Triệu Vô Cực mĩm cuời nói: *"Không cần ra tay. Thập Lưu Ly Bảo nha đầu. Các ngươi thua rồi, mấy ngừoi các ngươi vẫn còn quá kém. Ngay cả một nén hương cũng không trụ được. Đây là vấn đề chênh lệch thực lực quá lớn."*

Ôm Tiểu Vũ mềm mại trong lòng, Đường Tam trong mắt lộ rõ tình cảm trìu mến, lại thập phần thánh khiết (khúc này dịch thóang ra tíêng Việt, hihi)

Hắn vẫn ôm Tiểu Vũ trong lòng, chậm rãi xoay ngừoi đi tới Trữ Vĩnh Vinh *"Có thể chiếu cố Tiểu Vũ giùm ta một tí chăng??"*

Trữ Vĩnh Vinh sửng sốt một chút, rồi thu hồi Thập Tháp Lưu Ly, đón Tiểu Vũ vào lòng, có vũ hồn hỗ trợ, đương nhiên ôm một nữ hài thì không khó nhọc gì.

Giao Tiểu Vũ cho Trữ Vĩnh Vinh, Đường Tam xoay ngừoi hướng Triệu Vô

Cực đi tới.

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút nói: *"Thế nào? Ngươi còn muốn tiếp tục sao. Ngày cả ta cũng chưa công kích một lần nào. Hồn hòan thứ hai Kim Cương Chưởng của ta không chỉ như vậy thôi đâu "* (Ý là còn có tác dụng công kích mạnh mẽ, mà hắn chưa tấn công lần nào)

Triệu Vô Cực đương nhiên là chưa xuất tòan lực, nhưng mấy đứa nhỏ truớc mắt muốn gia nhập học viện này, thực lực của chúng cũng làm hắn kinh hãi. Chẳng những mỗi ngừoi có đều có sở trường đặc sắc, lại không cùng tập luyện truớc mà phối hợp ăn ý như thế, tương lai tiền đồ không thể lường được. So với ba gã đệ tử của học viện không thua kém gì.

Hắn sở dĩ nghiêm khắc một tí, chẳng qua muốn đập tan sự kiêu căng của mấy đứa nhỏ này, truớc đây Sử Lai Khắc học viện cũng không phải chưa tùng có học viên kiêu căng, nhưng vì kiêu căng mà hạn chết phát triển. Triệu Vô Cực không hy vọng mấy đứa nhỏ này đi vào con đường sai lầm đó.Chỉ là hắn không nghĩ tới, Đường Tam thể hiện dũng khí làm hắn rất hài lòng.

Đường Tam lắc đầu nói *"Ta cũng không phải cùng ngài tiếp tục khảo thí"*

Triệu Vô Cực có chút thất vọng, nói *"Vậy ngươi nhận thua à?"*

Đường Tam vừa lắc đầu vừa nói: *"Ta hy vọng có thể cùng ngài thật sự đánh. Một lần nữa bắt đầu. Xin mời ngài đốt một cây hương mới, nếu ta có thể duy trì trong một nén hương.Vậy xin ngài cho phép chúng ta bốn ngừơi đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc Học Viện"*

Triệu Vô Cực khuôn mặt cười cợt nhìn Đường Tam nói: *"Vậy nếu ngươi không làm được thì sao? Đừng quên, vừa rồi bốn ngừơi các ngừoi cùng tiến lên mà còn thua."*

Đường Tam có thể chính mình cùng Tiểu Vũ ra quyết định, nhưng chưa thể đại diện cho hai người còn lại, hán quay đầu về Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh.

Lúc này, Chu Trúc Thanh được Đái Mộc Bạch định khớp cánh tay lại, cũng

tỉnh táo đôi chút, chỉ là hơi thở mỏng manh, mặc dù không muốn nằm trong lòng Đái Mộc Bạch, nhưng cũng không có khả năng tự đứng lên.

Trữ Vĩnh Vinh nhìn Đường Tam cười: *"Đường Tam, chúng ta là chiến hữu, từ nhỏ ta đã được dạy, không thể nghi ngờ chiến hữu. Nếu không được, chúng ta cùng đi khỏi, dù sao chúng ta cũng đã không đạt đợt kiểm tra vừa rồi. Đế đô học viện chắc cũng thu nhận chúng ta."*

Đường Tam nhìn hướng Chu Trúc Thanh, Chu Trúc Thanh tụa hồ không có nói chuyện có chút do dự,lưỡng lự nhưng cũng hướng Đường Tam gật đầu.

Mặc dù hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, nhưng đồng đội đã tín nhiệm Đường Tam, vả lại năng lực của Đường Tam lại trội hơn nên cũng phần nào tin tương (khó dịch quá, mình dịch thóang nghĩa, có thể không đúng đâu, hehe). Xoay ngừơi, đối mặt với Triệu Vô Cực *"Nếu chúng ta thất bại, chúng ta cùng nhau ròi đi"*

Triệu Vô Cực nhìn mấy đứa nhỏ truớc mắt, càng nhìn càng thấy thích, ha ha cừơi to: *"Được, Tốt lắm. Đến đây cho ta xem, rốt cuộc ngươi còn có năng lưc gì. Không thể để các ngươi thất vọng được"*

Đường Tam hai chân đứng hình chữ bát, tòan thân chậm rãi ngưng tụ công lực. Lúc này hắn không thèm che dấu thực thực của chính mình nữa. Tiểu Vũ đang bị hôn mê gây nên kính động mạnh mẽ trong lòng hắn, nội tâm tự trách bản thân mình, không thể bảo vệ hảo muội, nếu không thu hồi chút công đạo, thì sao xứng với hai chữ đại ca.

------oOo------

Chương 84: Ám khí của Đường Tam (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù lần đầu gặp mặt, nhưng tín nhiệm của các nàng làm cho các nàng thấy sức mạnh thực sự, như Đái Mộc Bạch, không hiểu sao cũng muốn so sánh hồn lực với bốn vị trẻ tuổi kia,nhất là với Đường Tam,lại có niềm tin lớn hơn.

Đường Tam nhớ kỹ Huyền Thiên Lục có một câu nói, vĩnh viên không nên mơ mộng giả Heo ăn cọp, rất dễ trở thành miếng mồi thiệt.

Bây giờ hắn mới hòan tòan hiểu được những lời này, nếu vừa rồi đối mặt không phải là Sử Lai Khắc sư phụ, mà là địch nhân thì Tiểu Vũ rất khó mà tránh thóat, mà chính mình không còn ra tay thì phải chăng sẽ hối hận cả đời? Cho nên Đường Tam quyết định không che dấu, hắn cxung nghĩ thông suốt, đối với vị Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực này thực lực chính mình đã đạt tới trình độ nào?

Không có Thât Lưu Ly hỗ trợ tốc độ cùng sức mạnh, Đường Tam rõ ràng cảm thấy cơ thể mình trầm xúông một chút, hai tay đong đưa lên xuống, cho cơ thể thích ứng trạng thái, đồng thời hai tay hắn dần biếtn thành màu trắng, trắng như ngọc, mười ngón lúc đó tựa hồ có khí lưu chuyển nhàn nhạt. Nhắm hờ hai mắt, để đối thủ không phát hiện đã hòan tòan đổi thành màu tím

Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác hơi thở của Đường Tam có chút thay đổi, rõ ràng hồn lực cũng không có, nhưng do đâu làm cho hồn thánh như hắn lại cảm thấy có chút nguy hiểm??

Một đứa trẻ hai mươi chín cấp cũng làm cho mình có cảm giác nguy hiểm sao? Triệu Vô Cực có chút không tin, thúc dục Bất Động Minh Vương đệ nhất hồn hòan kỹ năng, hướng Đường Tam đi đến, bước tới từng bước, đi cẩn thận, mỗi bước xem chừng có chút run rẩy.

"Triệu sư phụ, Cẩn thận" Đường Tam đột nhiên ngừoi đầu lên, tử quang trong mắt phát ra cường đại, chứng kiến hai mắt màu tím, Triệu Vô Cực lại càng hỏang hốt, bước chân chậm lại. Dù sao, cũng có kinh nghiệm bị ánh mắt mê hoặc của Tiểu Vũ làm khốn đốn rồi.

Nhưng rất nhanh, Triệu Vô Cực phát hiện hai mắt tím của Đường Tam không

có chức năng công kích, mà ngay lúc hắn vừa chậm lại, Đường Tam nhạ hai cánh tay buông sõng hai bên hông, ngước nhìn lên.

Vút… vút, mừoi đạo hàn quang từ hai tay Đường Tam phóng ra, phân biệt hai mắt, vai, cổ họng, trái tim, đầu gối, bụng duới của Triệu Vô Cực phóng tới. Mười đạo hàn quang công kích các vị trí khác nhau, hơn nữa là những vị trí yếu hại.

Tiếng xé gió chói tai vang lên, Triệu Vô Cực lại càng hỏang sợ, hắn.. đối với các loại khả năng thì không am hiểu nhất là nhanh nhẹn, mặc dù có vũ hồn phụ thể, tốc độ cũng gia tăng đôi chút, nhưng vì hình thể to lớn, hơn nữa lại ỷ vào lực phòng ngự kinh ngừơi, hắn thừơng lựa chọn phương cứng đối cứng với những đối thủ bình thường.

Đối mặt với sự công kích kỳ lạ, cùng với sự chính xác của mười đạo hàn quang, Triệu Vô Cực phản ứng rất nhanh, đôi hùng chưởng giơ lên một chút, chắn ngay cặp mắt yếu hại và phần bụng duới, gầm nhẹ, tòan thân hồn lực phát ra, tòan thân Bất Động Minh Vương căng lên.

Đường Tam bắn ra muời đạo hàn quang, thân thể không ngừng chút nào, lập tức bứoc theo Quỷ ảnh Mê Tung, lui về phía sau.

Mười âm thanh cơ hồ cùng vang lên, mười đạo hàn quang đều đâm chúng Triệu Vô Cực, nhưng đều bị bắn ngược lại, không tạo cho thân thể Triệu Vô Cực chút xíu thương tổn gì.

Đường Tam trong lòng thầm giật mình, phải biết rằng hắn vừa bắn ra mười căn Thấu Cốt Đinh,Tại Tiểu Hình ám Khí thư, Thấu Cốt Đinh xem như là một lọai ám khí nặng, hơn nữa hắn thúc nội lực, tăng thêm khả năng xuyên thấu, nhưng cũng không làm thương tổn Triệu Vô Cực tí nào, có thể thấy rằng Triệu Vô Cực có lực phòng ngự mạnh mẽ. Đái Mộc Bạch nói rằng hắn không có chút sơ hở nào cũng là có đạo lý.

Không hề có sơ hở sao? Đường Tam hiện lên một tia hàn ý, không có sơ hở thật ra tòan thân đều sơ hở, chỉ có khác một chút chính là tự mình tận dụng đuợc sơ hở đó.

Lui về phía sau, Đường Tam vung hai tay như cánh bướm xuyên hoa, từ trong tay hắn hoặc tiền, hoặc đạn (chắc là lựu đạn- phích lịch đơn của ĐM, he he) không ngừng nhắm vào các trí yếu hại của Triệu Vô Cực mà bắn ra.

Triệu Vô Cực trong lòng giật mình, so với Đường Tam càng ngạc nhiên.Đối thủ như vậy lần đầu tiên hắn gặp phải, nếu song phương thực lực ngang bằng, hắn bíêt chính mình hắn là thất bại. Đường Tam bắn ra ám khí, không những chính xác mà còn công kích các vị trí khác nhau, làm cho né tránh cực kỳ khó khăn.

Liễu Diệp Đao, Phi Hòang Thạch, Kim Tiễn, Thấu Cốt Đinh các loại ám khí được Đường Tam dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (hoa bay đầy trời)phóng ra, có bay thẳng, có bay xéo, lại vòng sau lưng, nhưng mục tiêu chỉ có một, là thân thể của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cảm giác đựoc lực xuyên thấu của ám khí rất mạnh, nếu không vận chuyển Bất Động Minh Vương, ngay cả chính mình cũng có thể bị thương.

Bât quá, trải qua tiếp xúc rất nhanh, Triệu Vô Cực cũng biết đuợc lực công kích của ám khí Đường Tam, tòan thân óng ánh kim quang của Bất Động Minh Vương hộ thể, phóng về phía Đường Tam.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực phóng tới, với Kim Cuơng Chưởng hùng hậu, nhưng hắn không chút bối rối, duới chân bộ pháp biến đổi, lui nhanh về phía sau, Lam Ngân Thảo phiêu phiêu xuất hiện ngăn trở giữa hắn và Triệu Vô Cực.

Độ cứng của Lam Ngân Thảo không thể ngăn cản Triệu Vô Cực, nhưng trì hoãn chút thời gian thì vẫn được, không chỗ nào không có Lam Ngân Thảo quấn quanh, mỗi lần cũng chỉ là một Lam Ngân Thảo bám vào chân Triệu Vô Cực, làm tốc độ của hắn chậm lại, cho chính mình cơ hội điêu tiết lại nội lực

Bằng vào Lam Ngân Thảo cùng Quỷ Ảnh Mê Tung, Đường Tam mặc dù tốc độ không bằng Triệu Vô Cực nhưng chính Triệu Vô Cực cũng không thể đuổi kịp hắn, Kim Cương Chưởng vài lần súyt đánh trúng.

------oOo------

Chương 85: Ám khí của Đường Tam (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Đường Tam sau khi bắn ra một lượt ám khí thì không tiếp tục công kích, chỉ chuyên lo chạy, né công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam sở dĩ yêu cầu cùng Triệu Vô Cực đối chiến, một vì thông cảm với bốn ngừoi kia, phần vì muốn có không gian rộng lớn để né tránh, và cũng không cần cố kị điều gì.

Lúc này, với những ngừơi chung quanh đang xem cuộc chiến, tất cả đều tập trung chăm chú, nhất là tại Đường Tam trên ngừoi liên tục phát ra ám khí trong thời gian ngắn, làm bọn họ trong lòng ngập tràn ngạc nhiên. Bất luận là Chu Trúc Thanh hay Trữ Vĩnh Vinh và còn Đái Mộc Bạch đều âm thầm phát lạnh trong lòng, bọn họ đều phát hiện, nếu là chính mình thay Triệu Vô Cực, nhất định đã bị trúng ám khí.

Ám khí của Đừơng Tam trăm ngàn kỳ quái, lộ tuyến càng kỳ dị, muốn né tránh thật sự là chuyện khó khăn.

Cho dù xuất thân là Thât Lưu Ly dòng tộc, kiến thức sâu rộng, Trữ Vĩnh Vinh cũng không biết tới một loại gia tộc chuyên lấy ám khí làm phương tiện công kích như vậy, nhưng có thể cảm giác được hiệu quả cường đại của ám khí.

Cây hương như vậy đã đốt cháy đuợc một phần ba chiều cao của nó.

Đang truy đuổi Đương Tam, Triệu Vô Cực dừng lại mắng:*" Hay cho tiểu tử ngươi, muốn trì hõan thời gian sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Đệ tam hồn hoàn kỹ, Gia tăng trọng lực"*

Triệu Vô Cực xúât ra đệ tam hồn hòan, màu tím đích thị ngàn năm hồn hòan phóng ra, nhưng không phải tác dụng lên cơ thể hắn, mà là rót xuống phía dưới, đi vào trong lòng đất.

Đường Tam chợt cảm thấy hai chân trì nặng, cơ thể trở nên chậm chạp, phảng phất như chính mình gia tăng trọng lượng gấp đôi, mà Triệu Vô Cực rõ ràng không bị ảnh hưởng, hướng về hắn vọt tới mang theo ý cười nhàn nhạt, tựa hồ như muốn bảo xem ngươi trốn tránh được tới khi nào?

Thật là hồn kỹ mạnh mẽ. Dưới tác dụng của trọng lực tốc độ của Đường Tam chậm lại rõ ràng, mặc dù Quỷ Ảnh Mê Tung cũng tinh diệu, nhưng với ảnh hưởng của trọng lực, đã có chút khó khăn khi tránh né công kích của Triệu Vô Cực. Đã vài lần súyt lãnh đủ Kim Cương Chưởng cực mạnh của Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực liếc liếc mắt qua cây hương đang cháy, đã qua được một nửa thời gian. Hắn trong lòng cũng có chút lo lắng.

Chính mình, đường đường là Bất Động Minh Vương, đối phó với một thiếu niên mười hai tủôi cũng phải lao lực, chuyện này truyền ra ngòaim không phải là đề tài đàm tiếu của mọi ngừoi sao? Đứa nhỏ này nhất định thu nhận, nhưng tràng khảo thí này cũng phải chấm dứt thôi.

Nghĩ vậy, Triệu Vô Cực phóng ra hồn hòan thứ tư.

Tử quang lóng lánh phát ra, kẻ khác ngạc nnhiên chính là Triệu Vô Cực cũng xuất ra hồn hoàn thứ tư, tựa như một con mắt bám theo ngừơi Đường Tam.

Đây là cái gì? Đường Tam trong lòng chấn động, màu tím bao bọc cơ thể hắn, nhưng không gây cho hắn chút cảm giác có hại gì.

Triệu Vô Cực hả hả cười *" Ép ta xuất ra bốn hồn hòan, ngươi có đủ tư cách trúng tuyển."*

Vừa nói, hắn vừa dụng lực xuống hai chân, cả ngừơi từ mặt đất nhảy lên.

Đường Tam nhanh chóng chuyển vị trí, nhưng hắn giật mình phát hiện, tại không trung, Triệu Vô Cực cũng theo phương hắn di chuyển mà đổi hướng, như cùng chính hắn luôn đối diện.

Hắn cũng biết đây là hồn hòan kỹ năng thứ tư của Triệu Vô Cực, Định Vị Truy Tung, một khi tập trung, tại trong vòng trăm thước hắn đều có thể trong nháy mắt thu hẹp khỏang cách.

Kỹ năng này đối với sự tu luyện hồn sư mà nói là vô tác dụng, nhưng đối với Triệu Vô Cực thì tác dụng cực lớn, trong nháy mắt thu hẹp khỏang cách với đối thủ, phát động công kích. Vì muốn chấm dứt trận đấu, hắn mới phát ra kỹ năng này.

Đường Tam trong mắt hàn quang đại phóng (mk, chả nhớ hàn quang đai phóng bao nhiêu lần rồi,sao mà kém từ ngữ quá tác giả? Lúc nào đanh nhau cũng hàn quang đại phóng???) xem ra kế hoạch của mình có chút không ổn.

Mắt thấy không thể nào thóat khỏi Triệu Vô Cực, hắn không hề né tránh. Mắt nhìn Triệu Vô Cực đang hạ xuống chỗ mình, lập tức phát động đệ nhị hồn hòan kỹ năng, Ký Sanh.

Nhân lúc dùng Lam Ngân Thảo truy cản Triệu Vô Cực trước kia, hắn đã âm thầm phóng ra Ký Sinh trên ngừơi, lúc này đột nhiên siết chặt Triệu Vô Cực trên không.

Đường Tam chọn lựa đúng thời cơ phát động Ký Sinh, như vậy, có thể ngăn cản công kích của Triệu Vô Cực.

Đường Tam hai tay nhấc lên, chỉ nghe tang.. tang..vài tiếng phát ra, sáu đạo hàn quang từ ống tay áo mạnh mẽ xé gió, hướng về phía mặt Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực mặc dù lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng đột nhiên xuất hiện nỏ tiễn bay ra, dọa hắn nảy ngừoi lên, Phanh một tiếng nổ, kim quang tán loạn, chẳng những tránh thóat Lam Ngân Thảo đang trói buộc, mà còn đánh bay sáu tụ tiễn.

Đường Tam am hiểu nhất thứ gì?? Trước kia, không chỉ là phóng ám khí mà

là các loại ám khí.

Đột nhiên nỏ tiễn phát ra, Triệu Vô Cực cả người phát lạnh, hắn, Bất Động Minh Vương mặc dù đánh bay được tụ tĩên, nhưng cũng biến sắc, lực tụ tiễn thật là cừơng đại.

Khống Hạc Cầm Long đồng thời xuất ra, cản trở tấn công của Triệu Vô Cực,Đường Tam cũng đồng thời nhảy lùi, nhưng vẫn chưa thóat được tầm chưởng phách không của Triệu Vô Cực đang đánh tới.

Song chưởng thu lại, ngực chuyển động, một lọat tiếng ong.. ong vang lên, một chùm hàn quang lòe lòe của cương châm mang theo một cỗ phong vụ từ ngực Đường Tam xuất ra, đón nhận chiêu thức của Triệu Vô Cực.

Đường Tam đời trước được coi như là một đại sư ám khí, máy bắn ám khí mà hắn chế tạo chính là loại không cần chốt mở, chỉ cần cơ thể co rút lại có thể kích động ám khí phóng ra. Kẻ khác khó lòng phòng bị.

------oOo------

Chương 86: Ám khí của Đường Tam (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: vodanh

Làn hơi mà trà hương mang theo làm cho Triệu Vô Cực trong đầu choáng váng. Phòng ngự của Bất động minh vương thân tự nhiên giảm xuống một nửa. Cũng ngay lúc ấy, Triệu Vô Cực rõ ràng cảm giác được trên ngực một trận đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn xuống, hoảng sợ phát hiện một chùm cương châm do Đường Tam bắn ra đã xuyên qua phòng ngự của Bất động minh vương thân, toàn bộ đâm vào trên ngực hắn.

Cảm giác tê liệt và đau nhức trong nháy mắt thông qua hệ thống thần kinh

truyền vào trong não Triệu Vô Cực.

"Có độc!" Triệu Vô Cực trong lòng chấn động. Nhanh chóng thúc động *" bất động minh vương thân của mình"*, mạnh mẽ chấn rơi toàn bộ cương châm ra ngoài cơ thể. Nhưng độc tố đã theo hơi thở cùng với máu truyền vào trong cơ thể hắn

Đường môn không chỉ có ám khí, độc dược của Đường môn cũng là nhất tuyệt. Mặc dù Đường Tam mấy năm nay cũng không có cơ hội thu thập độc vật, nhưng hắn cũng không có lãng phí con rắn mạn đà la lúc trước.Từ rắn mạn đà la lấy ra chất độc rồi bôi vào ám khí. Vào thời khắc mấu chốt, phát huy tác dụng lớn nhất. Kiện ám khí này của hắn là một trong số ít những loại ám khí có thể phá hộ thân cương khí hắn mang theo. Tên là *"hàm sa xạ ảnh"*

Đương nhiên,với phòng ngự quá mạnh mẽ Bất động minh vương thân của Triệu Vô Cực, 64 thanh cương châm mà hàm xa xạ ảnh bắn ra cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm xước da hắn mà thôi.

Nhưng như vậy là đã đủ rồi, tốc độ của *"Mạn đà la"* mặc dù không đủ để làm cho Triệu Vô Cực mất đi năng lực chống cự, nhưng làm cho hắn phải chia bớt một bộ phận hồn lực ra ngăn cản chất độc lan tràn. Điều này đã cho Đường Tam có được thời gian thở dốc

Bất quá, thân hình Triệu Vô Cực tuy dừng lại nhưng cũng không để Đường Tam tiếp tục đào thoát. Ngược lại, hắn đón Triệu Vô Cực vọt lên. Mười ngón tay đồng thời bắn ra, mười đạo kim quang tại không trung chợt lóe lên rồi biến mất. Nếu không nhìn kỹ, thậm chí không thể phát hiện sự tồn tại của chúng

Làm một cao thủ ám khí thì việc nắm chắc thời cơ phóng ám khí tất nhiên là cực kỳ quan trọng. Đường Tam không thể nghi ngờ là đã làm được điều này, hắn lựa chọn thời điểm đúng lúc Triệu Vô Cực vừa mới thúc động *"bất động minh vương thân"* chấn rơi ám khí trên người, lực phòng ngự khi đó bị yếu đi một lúc.

Nhờ vào khả năng nhìn rõ ràng của *"Tử cực ma đồng"*, Đường Tam không chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của đối thủ, thậm chí có thể thấy

được dao động mạnh yếu của hồn lực xung quanh người Triệu Vô Cực. Nếu không hắn làm sao có thể tìm được sơ hở của đối thủ một cách hoàn hảo như thế? Đây mới chính là tác dụng lớn nhất của *" tử cực ma đồng"*

Mười đạo kim sắc hào quang mạnh mẽ xuyên thấu phòng ngự của *"Bất động minh vương thân "*, lặng lẽ đâm sâu vào thân thể Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy trên người từng đợt đau nhức đồng thời truyền đến. Với tinh thần kiên cường của hắn mà cũng không nhịn được hít sâu một hơi, toàn thân bùng lên sự đau đớn

" Ngươi … " Triệu Vô Cực có chút phận nộ, miệng gầm nhẹ một tiếng, Đệ ngũ hồn hoàn, hồn hoàn màu đen lấp lánh thần bí kia chợt sáng bừng lên. Tiếng gầm mạnh mẽ khiến cho cả học viện Sử Lai Khắc run rẩy

Đường Tam chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến áp lực thật lớn, thân thể không chịu khống chế phóng về phía Triệu Vô Cực. Xung quanh thân thể truyền đến áp lực tựa hồ nghiền nát thân thể của mình. Cỗ lực lượng này đã nằm ngoài khả năng chống lại của hắn

Triệu Vô Cực ra sức dùng kim cương hùng vũ đệ ngũ hồn kỹ: Trọng lực đè ép

Đường Tam sẽ khuất phục như vậy sao? Đương nhiên không

Hắn cúi mạnh đầu, một âm thanh trong trẻo vang lên, kèm theo đó là một mũi tên dài đến bảy tấc chợt bắn ra từ sau lưng hắn. Đích đến chính là cái miệng đang gầm lớn của Triệu Vô Cực. Trong tình huống thân thể đã bị đối phương khống chế mà vẫn có thể giữ được sự chính xác như thế, thật khiến cho người khác phải vỗ tay hoan hô

Khẩn bối hoa trang nỗ, trung hình nỗ tiễn, dùng lưng để khống chế phát xạ.Tuy chỉ bắn được một lần nhưng vì nỏ có thể tích lớn, lẫy nỏ có lực đàn hồi lớn nên trong các loại ám khí nó là loại có lực phá hoại cực mạnh. Đây không phải thứ mà tụ tiễn có thể so sánh được

Cùng lúc đó, hai chân của Đường Tam giao nhau,ở mũi chân lộ ra lưỡi dao

sắc bén dài khoảng ba tấc. Một chân bay lên đâm vào cổ họng Triệu Vô Cực, chân còn lại nhẹ nhàng không một tiếng động đâm vào vị trí yếu hại bên dưới。Dưới tình huống rơi vào thế kém, hắn vẫn có thể làm ra phản ứng công kích như thế thì tuyệt đối là kinh khủng

Tốc độ bắn ra của khẩn bối hoa trang nỗ cực kỳ nhanh, tay của Triệu Vô Cực thậm chí còn chưa kịp đưa lên thì phòng ngự của *" bất động minh vương thân đã bị mũi tên mạnh mẽ xuyên qua, hướng vào miệng của hắn mà bay đến.*

Trong nguy cấp, Triệu Vô Cực biểu hiện ra kinh nghiệm thực chiến của một hồn thánh cường đại. Hắn không một chút hoảng loạn, hai hàm răng cắn chặt lại giữ mũi tên của khẩn bối hoa trang nỗ ở trong miệng.

Khẩn bối hoa trang nỗ có lực trùng kích cực kỳ mạnh mẽ. Mặc dù Triệu Vô Cực cắn được mũi tên nhưng hàm răng cũng bị một trận lung lay.Đồng thời,một làn hương ngọt ngào từ mũi tên tỏa ra tiến vào trong miệng, làm cho trong đầu hắn nhất thời một trận mê muội.

Khẩn bối hoa trang nỗ chỉ có một cái, Đường Tam như thế nào có thể không ở mặt trên động chân tay? Mũi tên được khoét rỗng, bên trong chứa một ít độc dịch của rắn mạn đà la.Một khi mũi tên đâm vào thân thể của địch nhân sẽ bị đè ép, độc dịch liền bắn ra ngay lập tức. Tuy mũi tên lúc này không có đâm vào thân thể Triệu Vô Cực nhưng hàm răng của Triệu Vô Cực cũng cho nó đủ tác dụng đè ép. Một miệng độc dịch này tự nhiên là không khách khí tống cho hắn

" Phi*" Triệu Vô Cực nhổ một miếng nước bọt xuống đất, hai tay đồng thời, hóa giải công kích của hai chân Đường Tam. Lúc này, Đường Tam đã bị đè ép đến trước mặt hắn.*

*"*Ngươi là con nhím sao?" Triệu Vô Cực nổi giận gầm lên một tiếng.Bất quá, vì trong miệng hắn còn độc tố của rắn mạn đà la, đầu lưỡi có chút tê cứng, nói chuyện cũng có chút ngọng nghịu

Đừng nói là sau này đi tới học viện Sử Lai Khắc, cho dù là trước kia trong giới hồn sư hỗn tạp hắn cũng chưa bao giờ chịu thua thiệt nhiều như thế. Nhất thời trong mắt hung quang lóe lên, như muốn phát tác.

Nhưng công kích của Đường Tam còn không có hoàn toàn chấm dứt.Không biết từ lúc nào, trên tay trái hắn đột nhiên xuất hiện một cây búa nhỏ đen nhánh. Sau khi Triệu Vô Cực đỡ lấy hai chân hắn, tay trái cầm chùy đập về phía mặt Triệu Vô Cực.

------oOo------

Chương 87: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: truyenfull.vn

"Không xong rồi!". Triệu Vô Cực trong lòng phẫn nộ, quyết định ra tay giáo huấn *"con nhím"* Đường Tam này. Tay phải hắn che phía truớc, tay trái vỗ một chưởng phách không vào ngực Đường Tam. Đương nhiên một chưởng này của hắn cũng không dùng quá nhiều lực, chỉ là bản thân đã chịu đau khổ, không trả thù một chút thì trong lòng hắn thực sự không thoải mái được. Đây là một chưởng hắn đánh ra khi đã thu hồi ngàn năm hồn hoàn Trọng Lực hỗ trợ, nếu không Đường Tam muốn không chết cũng khó.

Phanh! Phanh!

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời truyền đến.

Thân Đường Tam bị chưởng của Triệu Vô Cực vỗ bay ra ngoài, một tiếng kêu tự nhiên là do hắn phát ra, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Truớc lúc công kích, phải nói là hắn đã tận lực sử dụng cả tâm trí lẫn sức lực, lúc này thân thể đã cạn kiệt, lại bị Triệu Vô Cực cho một chưởng, không bị chấn bay mới là lạ.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh phóng lên mặt đất, thân hình chớp động

phi thân về hướng Đường Tam đang rơi xuống.

Tiếng kêu đau đớn còn lại đương nhiên là của Triệu Vô Cực, vốn hắn chỉ nghĩ là một loại ám khí khác của Đường Tam thôi, ngăn cản Đường Tam phóng ra cây chùy nọ chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Nhưng khi tay hắn tiếp xúc với ám khí kia, lại nảy sinh cảm giác không đúng.

Cây chùy nọ nhìn tuy có vẻ nhỏ bé nhưng lại có lực hùng hậu, mặc dù Triệu Vô Cực kịp thời thúc giục hồn lực, nhưng dù sao cũng có ý khinh thường, lại bị độc của Mạn Đà La lúc trước ảnh hưởng hòa cùng lực chùy thì hồn lực đã có chút không đủ.

Cây chùy nhỏ tiếp xúc với chưởng trái, đẩy bàn tay vào mặt Triệu Vô Cực, khiến cho hắn nhất thời phun máu, hơn nữa lòng bàn tay cảm thấy đau đớn khôn tả khiến cả thần trí mơ mơ hồ hồ.

Vậy mà cây chùy nhỏ đen đủi đó, sau khi va chạm với tay hắn, thì đã hoàn toàn biến mất.

Đường Tam được Đái Mộc Bạch đỡ lấy, lại vừa phun ra một ngụm máu tươi, mặc dù thương thế không nhẹ, nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài mà nói, không ai có thể xem là Triệu Vô Cực đã thắng.

Lẽ dĩ nhiên không thể nào nói là thực lực của Triệu Vô Cực không mạnh. Dù sao khi cùng thí sinh động thủ, vì sợ thật sự đả thương Đường Tam, lại muốn xem tới tột cùng Đường Tam có thể hiện trình độ cỡ nào, nên tay chân có chút bó buộc. Tuy lực lượng hắn cương mãnh, nhưng lại không quá am hiểu về tốc độ, đã vậy ám khí của Đường Tam quá sức quái dị, tính toán chính xác làm cho Triệu Vô Cực xao nhãng. Coi như là mất hết thể diện. Nếu thực sự là động thủ, Triệu Vô Cực chỉ cần trực tiếp phát động đệ ngũ hồn hoàn kỹ năng, Đường Tam sẽ bị hắn giết chết. Dù sao thì thực lực hai người vẫn chênh lệch quá lớn.

Nếu chỉ là khảo thí, Đường Tam đương nhiên sẽ không liều mạng, nhưng Tiểu Vũ bị hôn mê khiến tâm trạng hắn nổi khùng lên. Lại còn áp lực quá lớn của Triệu Vô Cực gây ra nhất thời làm hắn bộc phát. Đừng nói những người ở đây, cho dù là Tiểu Vũ cũng từng chưa thấy Đường Tam xuất toàn lực như

hôm nay.

Đái Mộc Bạch, nhìn vẻ mặt vương máu của Triệu Vô Cực, vừa muốn cười lại không dám, cao giọng hô to: *"Áo Tư Tạp, Áo Tư Tạp! Mau lại đây, có sinh ý cho ngươi nè"*.

Thông qua hồn lực khuếch đại âm thanh, chỉ sợ là bên trong học viện không ai không nghe được.

Rất, rất nhiều năm sau này, khi Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch đã công thành danh toại, trở thành lão Đại của Sử Lai Khắc Thập Quái, có người hỏi hắn trong thập quái, ai là người đáng sợ nhất, Đái Mộc Bạch không chút do dự trả lời, là Nhu Cốt Đấu La Tiểu Vũ, nguyên nhân rât đơn giản, vì nàng là cái vảy ngược của Đấu La Đường Tam, dù ngươi trực tiếp trêu chọc Đường Tam cũng không nguy hiểm, nhưng nếu trêu chọc Tiểu Vũ mà làm Đường Tam tức giận. Vậy chính ngươi sẽ gặp phải chuyện kinh khủng rồi, lúc ấy Đường Tam không còn là Thiên Thủ Đấu La nữa mà trở thành Thiên Thủ Tu La.

Đái Mộc Bạch cả đời phong lưu đa tình, thậm chí trong nội bộ Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đùa cợt gọi hắn là Cái thế dâm oa. Nhưng hắn cho tới giờ cũng không dám trêu chọc đến Tiểu Vũ, bởi vì người thông minh như hắn tuyệt không muốn đối mặt với một Đường Tam thịnh nộ, mà hết thảy đều do những gì trước mắt hắn bây giờ nhắc nhở.

"Sinh ý ở chỗ nào? Sinh ý ở chỗ nào?". Thanh âm mềm mại của Áo Tư Tạp mang theo vài phần kích động từ xa vang tới, rất nhanh hắn xuất hiện trước mắt mọi ngừơi.

Có lẽ bởi vì phản ứng quá nhanh nhẹn mà hắn bỏ chính sạp hàng của mình ở xa mà chạy vội tới.

"Tiểu Áo, lại đây". Đái Mộc Bạch gọi hắn.

Áo Tư Tạp vội vàng chạy tới: *"Đái lão đại, là ngươi gọi ta?"*

Đái Mộc Bạch gật đầu: *"Mau lên, tạo hương tràng, bọn họ đều bị thương."*

Áo Tư Tạp rất mừng rỡ: *"Năm hồn tệ một cây, cuối cùng đừng quên trả tiền cho ta. Lão tử là một cây đại hương tràng"*. Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một hồn thú quái dị, ánh sáng lóe lên, một cây hương tràng xuất hiện.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch chuyển sang Đường Tam: *"Ngươi ăn đi, người này mặc dù tâm bất thiện, nhưng hương tràng của hắn quả thật rất hiệu quả. Đây chính là đệ nhất hồn hoàn phụ gia hương tràng, có thể giúp cơ thể nhanh chóng hồi phục"*.

Hương tràng thì không vấn đề gì, nhưng Đường Tam vì câu nói kia của Áo Tư Tạp mà nhịn không được bao tử quặn lên, nhanh chóng khoát tay *"Ta không bị thương nặng, chỉ có chút mệt mỏi thoát lực, nghỉ ngơi chốc lát là tốt rồi. Ngươi mang hương tràng cho ba người còn lại ăn đi."*

Nói xong, hắn lập tức ngồi xuống khoanh chân lại, vận công điều tức

Đường Tam không ăn, không có nghĩa là ngừơi khác không ăn. Ví như cái vị vừa mất thể diện. (là cha sư phụ đánh thua đệ tử đó, he he - dịch giả)

"Áo Tư Tạp, lại đây, cho ta một cây hương tràng."

Thanh âm Triệu Vô Cực có chút mơ hồ. Cũng khó trách hắn, mặc dù nhờ vào hồn lực tinh thuần cố ngăn không cho độc lan tràn, nhưng độc tố ở đầu lưỡi của hắn cũng còn gây ảnh hưởng.

Áo Tư Tạp tròn xoe cặp mắt: *"Ngươi là ai? Như thế nào lại vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta, mà lại còn biết đến tên ta?"*

"Hỗn láo, ngươi muốn bị phạt à? Ta là Triệu Vô Cực!". Triệu Vô Cực giận dữ, hơi thở hỗn loạn, suýt chút nữa đã phun máu ra.

------oOo------

Chương 88: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: truyenfull.vn

Giờ đây vị đại gia được gọi là sư phụ này chỉ muốn nhanh chóng xử lý thương tích, sau đó uy hiếp mấy đứa nhỏ, ngăn cản chuyện xấu truyền ra ngoài, nếu không, Bất Động Minh Vương hắn sau này sao còn dám lăn lộn giang hồ.

"A…" Áo Tư Tạp rất muốn hỏi một chút, thực lực Triệu Vô Cực hắn biết rõ, lại sao bị thê thảm mức này. Nhưng hắn rất nhanh thấy được ánh mắt của Đái Mộc Bạch. Là người thông minh, Áo Tư Tạp lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thể hiện như không có gì xảy ra, đi tới Triệu Vô Cực, bỏ qua hương tràng vừa rồi, đồng thời ngân xướng lên một tràng chú ngữ, mà mọi người chẳng biết là giọng khóc hay cười.

"Lão tử là gốc của hương tràng". Mặc dù bản thân Áo Tư Tạp nhìn qua không bỉ ổi, nhưng khi hắn nói câu này thì vẻ hèn mọn không giấu đâu được.

Một cây hương tràng nhỏ xíu như ngón út xuất hiện trong không trung, hắn bắt lấy rất nhanh rồi đưa cho Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cũng không khách khí, nuốt toàn bộ hương tràng. Sắc mặt nhanh chóng trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Đái Mộc Bạch cố nén cười, đi về bên Chu Trúc Thanh, lập tức thu hút ánh mắt mãnh liệt của Tru Chúc Thanh.

Chu Trúc Thanh thương tích không nhẹ, nhưng ánh mắt rõ ràng đang nói cho Đái Mộc Bạch, ngươi mà để cho vị Hương Tràng thúc thúc kia lại đây, ta sẽ giết chết ngươi.

Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, hướng nàng lắc đầu: *"Yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi ăn thứ này đâu. Ta thiệt không có cách mà"*.

Chu Trúc Thanh mắt trở nên sắc lạnh, nhắm lại, không thèm nhìn Đái Mộc Bạch.

Ăn hương tràng của Áo Tư Tạp xong, mặt Triệu Vô Cực có chút khởi sắc, quần áo trên người do chiến đấu đã bị rách tả tơi, hắn trực tiếp xé một mảng đưa lên chùi vệt máu trên mặt.

Tác dụng của hương tràng Áo Tư Lạp còn có tác dụng giải trừ trạng thái bất thường, hai loại tác dụng của hương tràng đều hiệu quả. Tác hại nhìn thấy được của Mạn Đà La dần dần tiêu mất nhưng vẫn làm Triệu Vô Cực đau đớn đến nỗi co quắp cả người lại, ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy trên hai tay, khắp thân thể nơi nơi đều phát mụn nhọt, toàn thân đau nhức chính là từ những mụn nhọt này gây ra.

"Triệu Sư Phụ, chúng ta có được tính đã vượt qua đợt kiểm tra này không?" Bốn gã thí sinh đứng bên, chỉ có mình Trữ Vĩnh Vinh lên tiếng hỏi.

Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, chính mình đã được hương tràng chữa lành, tức giận hừ một tiếng: *"Nhóm các ngươi vượt qua kiểm tra"*.

Hắn lúc này không muốn ở lại, vừa bực mình vừa buồn cười, quay người bước đi.

"Triệu sư phụ, xin chờ một chút" Lúc này, có một thanh âm suy yếu vang lên, Triệu Vô Cực quay đầu nhìn lại, người vừa lên tiếng chính là Đường Tam.

Trải qua chút ít thời gian nghỉ ngơi, Đường Tam tinh thần tốt hơn một chút, miễn cưỡng đứng lên.

- *"Con Nhím"* nhà ngươi còn có chuyện gì? Các ngươi đã thông qua khảo thí của ta rồi.

Triệu Vô Cực nhíu mày nhìn thiếu niên, trong lòng vừa giận lại vừa yêu thích. Mặc dù hắn đã mất thể diện, lại bị thương nhẹ, nhưng đứa nhỏ này thể hiện khả năng, chiến lược cùng ý chí kiên cường trong chiến đấu, đích thị là quái vật trong số quái vật.

Đường Tam: *"Xin lỗi, vừa rồi ta quá xúc động, lại vì ngài quá cường đại, ta không đủ lực ứng phó nên phóng ám khí vào ngài, vẫn chưa lấy ra, nếu để trong người thì gây ảnh hưởng không tốt"*.

Giấu ở trong bàn tay mười sợi Long Tu Châm (râu rồng ấy bà con, đặt tên cho ám khí kêu vãi – dịch giả), lúc này đều ở trong cơ thể của Triệu Vô Cực, cơ thể đang bị thương như vậy tuyệt không có khả năng lấy ra, vì Long Tu Châm có khả năng tiêu tán (xạo quá, ta dịch cũng thấy nổi da gà – dịch giả), nếu không có nam châm hút ra, một khi đã đông cứng lại, chỉ sợ là Đường Tam cũng mất một thời gian lâu mới lấy ra được. Nếu không, một khi xâm nhập vào mạch máu có thể cắt đứt các mạch máu, gây xuất huyết nội trầm trọng (kết hợp kiến thức y khoa dịch thoáng đoạn này – dịch giả)

May là Triệu Vô Cực có khả năng phòng ngự cao, và nội lực của Đường Tam chưa đủ nên Long Tu Châm chỉ ghim vào hai tay, nếu để bắn vào cơ thể, có thể không còn cách nào cứu chữa.

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực nét mặt vừa giãn ra vài phần, lại nhịn không được nhíu mày lên, dù sao hắn cũng là một gã hồn thánh. Đối mặt với một đứa nhỏ chưa tới ba mươi cấp đã phải dùng tới hồn hoàn thứ năm, rõ ràng là ỷ lớn hiếp nhỏ. Nay lại bị *"con nhím"* lợi hại này công kích, khiến cho hắn phải đại khai nhãn giới.

Đường Tam đi tới truớc mặt Triệu Vô Cực, xác định vị trí của Long Tu Châm, mắt thấy Long Tu Châm đều ở trên tay, chưa xâm nhập vào cơ thể, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đánh cùng Triệu Vô Cực một trận, trong lòng hắn lửa giận cũng nguôi đi, lại có chút hối hận, dù sao cũng là sư phụ, không phải địch nhân, mình ra tay như thế có chút trầm trọng. Thật ra, dưới tình huống lúc nãy, hắn có muốn nương tay cũng không làm được.

Tay phải một lần nữa biến thành bạch ngọc, ngón tay nhanh nhẹn lướt trên vết thương của Triệu Vô Cực xử lý, ngay cả Khốn Hạc Cầm Long cũng phát xuất, một kim châm màu vàng từ da tay ngoi lên, Đường Tam dùng sức nắm lấy, kéo ra một cây Long Tu Châm.

Triệu Vô Cực bề mặt da tay sưng lên, toàn bộ Long Tu Châm trong cơ thể lập tức nhú ra, lại cùng chất độc bị cùng một chỗ, mang đến đau đớn tột cùng, ngay cả Bất Động Minh Vương cũng không nén được đau trên mặt co quắp lại.

Sau khi Đường Tam lấy toàn bộ Long Tu Châm ra, trên người Triệu Vô Cực đã bốc lên một tầng khí nồng đậm, che kín toàn thân đầy mồ hôi do đau nhức, bất quá hắn cũng có chút ngạnh khí, một tiếng hừ cũng không phát ra.

------oOo------

Chương 89: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: truyenfull.vn

Vừa ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, vết thương trên người Triệu Vô Cực bắt đầu lành lại, cảm giác đau đớn cũng giảm dần.

Đường Tam vừa mới khôi phục nội lực lại hao hết, lần này một tiếng cũng không phát ra được, ngất xỉu tại chỗ, may là Áo Tư Tạp đứng kề bên người vội đỡ lấy hắn.

Triệu Vô Cực thực lực cường đại, thương thế chỉ là ngoài da, cũng không lo ngại mấy, lại dùng hương tràng của Áo Tư Tạp, trong chốc lát công phu đã khôi phục chín thành.

Nhìn vào Đường Tam trong lòng Áo Tư Tạp, Triệu Vô Cực nhíu mày nói: *"Mộc Bạch, ngươi lo cho bọn họ nhập học. Vũ khí quái dị của Đường Tam rơi đầy đất, ngươi chắn lại không cho ai bước vào, đợi khi nào Đường Tam khỏe lại, tự hắn đi thu thập"*.

Bỏ lại lời này, Triệu Vô Cực xoay người đi.

Đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đi xa, Áo Tư Tạp lúc này mới đưa Đường Tam đi đến bên Đái Mộc Bạch, nhìn vào thương thế không nhẹ của Đường Tam, lại thấy Chu Trúc Thanh hôn mê, còn Tiểu Vũ thì đang nằm trong lòng Trữ Vĩnh Vinh. Hắn nhịn không được hỏi: *"Hôm nay Triệu sư phụ làm sao vậy? Đại di mụ tới sao? Sao lại phát tiết lên mấy người tân sinh này vậy?"*

Đái Mộc Bạch giận dữ nói: *"Có giỏi thì nói to thêm chút nữa, để cho Triệu sư phụ nghe được mới hay! Ông ta bây giờ đang một bụng tức giận, nộ hỏa không biết tìm ai để phát tiết đó. Cái gì mà đại di mụ, ta xem chính ngươi mới đến tìm đó. Một tháng ba mươi ngày ngươi đều đi tìm đủ, tháng hai có 28 ngày lại muốn thêm hai ngày cho đủ hả?"*

Áo Tư Tạp có chút ai oán nói:*"Không nên nói thô tục như vậy có được không, nơi này còn có nữ tử mà"*

"Hay. Hỗn đản nhà ngươi, đại hương tràng thúc thúc, tại địa phương này, có thể thiếu sắc được chăng? Chúng ta trước mặt bọn họ nói thẳng, còn có nhiều lần như vậy nữa".

Vừa nói, Đái Mộc Bạch ôm lấy Chu Trúc Thanh từ mặt đất, đối với ánh mắt có thể giết người của Chu Trúc Thanh lạnh lùng, hắn căn bản là không thấy.

Áo Tư Tạp nhìn Đái Mộc Bạch, lại nhìn Trữ Vĩnh Vinh phía bên kia, thì thầm trong miệng: *"Tại sao người ngươi ôm đều là mĩ nữ, còn ta lại phải mang nam nhân?"*

Tà Mâu Đái Mộc Bạch xoay ngang nói: *"Đây là vấn đề về nhân phẩm."*

***

Khi Đường Tam tỉnh lại, ngoài trời đã tối dần, mở hai con mắt mơ màng, hắn phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng.

Căn phòng không lớn lắm, ước chừng hơn mười thước vuông, ngoại trừ cái giường hắn đang nằm, bên cạnh còn có cái giường khác. Áo Tư Tạp đang ngồi trên giường miệng thì lầm bầm chuyện gì không rõ.

"Đây là đâu?" Đường Tam khàn khàn hỏi, trong cơ thể thoáng chút hư nhược.

Áo Tư Tạp thấy hắn tỉnh lại, đáp: *"Đây là ký túc xá của chúng ta, sau này ngươi cùng ta ở cùng một gian. Ngươi là Đường Tam hả, hôm nay ngươi thật dũng mãnh, ngay cả Triệu sư phụ nổi tiếng anh dũng cũng gặp chút khốn đốn từ tay ngươi a"*.

Áo Tư Tạp xoay tròn tròng mắt nhìn Đường Tam có chút hưng phấn.

"Tiểu Vũ đâu? Nàng thế nào". Đây mới là chuyện Đường Tam quan tâm nhất.

Áo Tư Tạp đáp *"Yên tâm đi, nàng không có việc gì, nàng ta với cô gái xinh đẹp Trữ Vĩnh Vinh ở cùng một gian, qua một đêm là khỏe hắn, nàng… Thất Tháp Lưu Ly Trữ Vĩnh Vinh kia thật là xinh đẹp!"*, vừa nói hắn vừa nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt hiện ra tia sáng kì dị.

Đường Tam chống tay ngồi xúông, nội lực tiêu hao quá nhiều, nếu không cố gắng khôi phục lại, sẽ ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của chính bản thân.

"Ấy, Đường Tam, chúng ta sau này chính là bạn cùng phòng… trước tiên giới thiệu một chút. Thế nào? Ta là Áo Tư Lạp, khí hồn sư cấp hai mươi chín, vũ hồn là Hương Tràng. Ngoại hiệu Hương Tràng Lão Bản, ngươi có thể gọi ta là Lão bản chuyên bán hương tràng Áo Tư Tạp, cũng có thể trực tiếp gọi ta là Tiểu Áo"

Đường Tam cười cuời nói *" Không phải là Hương Tràng thúc thúc sao?"*

"Phì phì, cái gì mà Hương Tràng thúc thúc.Ngày mai, ta cạo râu mép, để cho ngươi thấy ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong lưu đích thực. Học viện mới tới có vài vị học muội xinh đẹp, ta không thể là đồ bỏ đi. Đái Mộc Bạch tên kia rõ ràng coi trọng băng nhân mỹ nữ, Tiểu Vũ là của ngươi. Ta đây miễn cưỡng theo đuổi Trữ Vĩnh Vinh vậy".

"Ta và Tiểu Vũ chỉ là bằng hữu". Đường Tam nhíu nhíu mày, phương pháp

nói chuyện của Áo Tư Tạp làm hắn có chút bực bội trong người.

Áo Tư Lạp cười thô bỉ, nói: *"Được rồi, không bàn nữa. Tất cả nam nhân ai cũng hiểu. Mặc dù nàng ta tuổi còn nhỏ nhưng đã xinh đẹp như vậy, lại cùng ngươi đồng hành đến học viện, sao lại không có gì phát sinh? Đái lão đại nói, chính là vì Tiểu Vũ bị thương ngươi mới cùng Triệu sư phụ liều mạng, ngươi nói các ngươi chỉ là bằng hữu, ai mà tin được. Yên tâm đi, Tiểu Áo ta rất có nguyên tắc, người của bằng hữu không thể đụng tới, ta sẽ không có ý gì với Tiểu Vũ đâu"*.

Nhìn ánh mắt mơ mộng của Áo Tư Tạp, Đường Tam không nói gì, hắn cũng chẳng giải thích, tự mình nhập vào trạng thái tu luyện, bắt đầu khôi phục nội lực.

***

Đêm dài tĩnh lặng, cả Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn yên tĩnh. Ban ngày khảo thí, chính là giống như Đái Mộc Bạch suy đoán, ngoại trừ Đường Tam bốn người, không còn ai có năng lực thông qua ba cửa. Năm nay, là năm Sử Lai Khắc học viên thu đựoc nhiều đệ tử nhất.

Triệu Vô Cực thân là phó viện trưởng, tự nhiên cũng có chỗ ở của riêng mình, lúc này ngồi tại phòng, trong lòng lại có chút phiền muộn không vui.

Hắn đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên ngừơi đều đã khép lại, chỉ là vết thương nhẹ, nhưng lại gây đả kích về tinh thần.

Cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, mình chính là muốn giãn gân cốt, lại bị mất thể diện, nếu là trước kia hắn sẽ không nghĩ nhiều lắm, tự mình thu thập Đường Tam, nhưng hiện tại là sư phụ của học viện, chỉ còn cách nuốt cục giận này xuống.

------oOo------

Chương 90: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: truyenfull.vn

Đồng thời, hắn cũng rất hài lòng với biểu hiện của Đường Tam, từ góc độ thiên phú mà nói, Đường Tam so với Đái Mộc Bạch có phần mạnh hơn, chỉ là hiện tại vũ hồn yếu hơn một tí, nói không chừng, tương lai chính là một đại vũ giả.

Tay phải nắm lại thành quyền, đấm vào lòng bàn tay trái, Triệu Vô Cực bất đắc dĩ thở dài nói: *"Ta không may xui xẻo, lại gặp phải con nhím này, xem ra, sau này còn muốn dạy hắn cho tốt, không, nhất định phải thật tốt a."* Nói xong câu cuối cùng, trên mặt hiện lên nụ cười có chút tà ác.

"Triệu Vô Cực". Triệu Vô Cực đang nghĩ sau này nên dạy dỗ Đường Tam như thế nào, thì một thanh âm đột ngột phát ra, làm nụ cười trên mặt hắn lập tức tắt hẳn.

Phải biết rằng, hắn là một gã hồn thánh cấp bảy mươi sáu, tại Đấu La đại lục hồn sư giới này đã là cao thủ, chính mình xung quanh tồn tại một lớp khí có thể nghe thấy mọi động tĩnh trong vòng một trăm thước, ngay cả lá cây rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Vậy mà lúc này hắn lại không cảm giác được chung quanh có người, mà thanh âm lại trực tiếp lọt vào tai hắn, tựa như người bên cạnh đang nói chuyện bình thường, loại thực lực này…

Triệu Vô Cực cảnh giác đứng lên, thanh âm này hắn không nhận ra, nhưng hắn cảm giác được sức mạnh của người này tuyệt không dưới hắn (viết nhảm, có lực như vậy mà không phát hiện được đối thủ tức là thua đối thủ rồi còn gì, lại còn bảo là *"tuyệt không dưới.."*, đúng là nhảm nhảm nhí – dịch giả)

"Là ai?" Đứng thẳng người lên, Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang đại phóng, lúc trước tại hồn sư giới danh tiếng hắn cũng không tốt, cừu gia không ít, mấy năm nay ở ẩn tại Sử Lai Khắc học viện, lòng cũng trầm tĩnh lại, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một đối thủ cường đại.

"Ra đây". Một âm thanh như hơi thở phả lại người Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực không chút do dự, xuyên cửa sổ phóng ra ngoài. Hồn lực chợt tăng lên đỉnh điểm, cẩn thận đề phòng, đồng thời cũng tìm động tĩnh xung quanh.

Triệu Vô Cực là ai? Bất Động Minh Vương, lúc trước cũng là giết không ít người, bị đối thủ khiêu khích, hơn nữa ban ngày bị một trận buồn bực, làm hắn bừng lên lửa giận, nhắm hướng hơi thở nọ đuổi theo. Trong chốc lát đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện, tới một rừng cây nhỏ, hơi thở lạ lúc này cũng biến mất.

"Ra đi. Ta biết ngươi ở chỗ này". Triệu Vô Cực trầm giọng quát, đồng thời hắn phát ra hồn lực phụ thể, bảy hồn lực cao thấp bất đồng đang chuyển động quanh thân thể lóe ra quang mang, nhất là hồn hoàn ngàn năm màu đen tuyền, càng nhìn càng kinh người (cái này mình thắc mắc là trời đang đêm mà nhìn được hồn hòan màu đen nữa à? – dịch giả)

Một hắc y nhân chậm rãi đi ra từ sau một cây đại thụ, người này toàn thân hắc y bao phủ (đã gọi là hắc y nhân mà, chẳng lẽ nó mặc đồ màu sắc khác àh? Nhiều lúc dịch thấy chán đời với cha tác giả này quá – dịch giả) thậm chí ngay trên đầu cũng có một cái nón đen (chắc là khăn trùm đầu – dịch giả), từ xa nhìn lại hắn chính là một nam nhân.

"Ngươi là ai?" Triệu Vô Cực quát, vũ hồn kim cương hộ thể toàn thân phóng ra dồn dập, không giận mà uy.

Hắc y nhân không trả lời hắn, chỉ lạnh nhạt nói: *"Tại địa phương này, ta chỉ muốn cùng Bât Động Minh Vương bàn luận một chút. Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi"*.

Vừa nói, Hắc y nhân chậm rãi nhìn lên tay phải của mình, một đạo quang mang màu đen (trời tối mà cũng nhìn rõ màu đen khác biệt àh? – dịch giả) xuất hiện từ lòng bàn tay, ngưng tụ biến thành một vật thật lớn, cùng lúc đó chín hồn hoàn đột nhiên xuất hiện quanh ngừơi hắn, hai vàng, hai tím, năm đen. Chín hồn hoàn cũng không chuyển động như của Triệu Vô Cực mà lẳng lặng đứng yên tại vị trí xác định bất đồng trên cơ thể hắc y nhân, bao phủ

hoàn toàn cơ thể hắn. Kinh khủng nhất trong chín hồn hoàn chính là cái màu đen bên trong lộ ra sắc đỏ nhợt nhạt.

Nếu có Đại sư ở chỗ này, nhất định nhìn ra các đồng dạng ngàn năm hồn hoàn có chênh lệch cực lớn. Tỷ như, chín hồn hoàn cấp độ vạn năm hồn thú trên người đồng thời xuất ra như thế nào lại giống nhau, như vậy tại hồn hoàn có sắc đỏ chính là ít nhất cũng đạt tới chuẩn chín ngàn năm (tại sao trong bản tiếng Anh lại ghi là *"90,000"* – chín vạn nhỉ? – dịch giả) (bó tay, có lẽ chỉ có tác giả mới trả lời được - biên tập).

Chứng kiến hắc y nhân trước mặt thả ra chín hồn hoàn, Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy lạnh người, toàn thân rùng mình, là một gã hồn thánh, đối với cao cấp hồn sư thể hiện bên ngoài hắn hiểu rõ, ngoài sáu mươi cấp, đừng nói một cấp, chỉ cần tiến lên một bậc nhỏ cũng nhất định có chênh lệch. Nhìn qua biểu hiện bên ngoài, hắn nhất định nhận ra hắn và hắc y nhân chênh lệch hai mươi cấp, nhưng càng rõ ràng hơn là so với chênh lệch giữa hắn và Đường Tam, chênh lệch còn nhiều hơn. (Chết mày chưa, hồi sáng ỷ lớn hiếp nhỏ, bây giờ nếm mùi vị bị ăn hiếp rồi ^_^ – dịch giả)

"Phong Hào Đấu La", khó khăn lắm mới phát ra được bốn chữ, Triệu Vô Cực hay là Bất Động Minh Vương thân thể có chút run rẩy, nếu nói hắn là hồn sư cao cấp thì Phong Hào Đấu La chính là cực đỉnh cao cấp trong giới hồn sư. (dịch thoáng thôi, tg đặt ra mấy cực so sánh khó quá - dịch giả)

So với lời nói kiêu ngạo trước kia, Triệu Vô Cực khom lưng thi lễ: *"Xin hỏi vị tiền bối giá lâm, không biết có gì chỉ dạy tiểu nhân. Ta làm sao dám cùng ngài luận bàn"*.

Hắc Y nhân lạnh nhạt nói: *"Có cái gì mà không xứng. Ngươi ban ngày khi dễ mấy đứa nhỏ, lúc đó chẳng phải khỏe lắm sao? ta phát hiện, khi dễ người khác có cảm giác rất tốt… không sai, đúng rồi! Để ta khi dễ ngươi xem sao. Tất nhiên ngươi cũng có thể cho rằng ta ỷ lớn hiếp nhỏ"*.

Không có một hơi thở mạnh nào phát ra, hắc y nhân cầm trong tay một vật thật lớn, từng bước từng bước đi tới Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trong đầu suy nghĩ thật nhanh, Phong Hào Đấu La trong đại lục

mỗi người đều có danh, số lượng cực ít, vị phong hào trước mặt này rõ ràng là tu luyện khí vũ hồn lại càng hiếm, rốt cuộc là vị nào đây?

Đột nhiên, hắc y nhân còn cách Triệu Vô Cực mười bước bỗng dừng lại: *"Nếu tới rồi thì ra đi. Một hay hai người có khác gì nhau?"*

------oOo------

Chương 91: Đại, Tiểu hương tràng của Áo Tư Tạp (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên dịch: truyenfull.vn

Một thân ảnh lóe lên xuât hiện bên cạnh Triệu Vô Cực, người này vừa xuất hiện, trên mặt Triệu Vô Cực giãn ra vài phần: *"Lão đại, vị tiền bối này …"*

Nguời vừa đến hướng Triệu Vô Cực khoát tay, ý bảo hắn không nên nói chuyện, đối mặt với áp lực vô hình, người mới đến cũng phải xuất vũ hồn của chính mình ra.

Một đôi cánh thật lớn phía sau lưng hắn mở ra, toàn thân được bao bọc bởi một tầng lông vũ, ánh mắt chuyển thành màu vàng chanh, đồng tử nở rộng, giống như Triệu Vô Cực, đều có bảy hồn hoàn bay vòng quanh thân thể, di chuyển lên xuống.

"Xin ra mắt điện hạ". Người này chẳng có ý động thủ, ngược lại còn cung kính hướng hắc y nhân thi lễ.

Triệu Vô Cực hấp tấp hít vào một ngụm khí, nghe đồng bạn hắn nói, rốt cuộc mới biết người trước mắt là ai, trái tim chợt co rút lại. Trời ạ, chính mình sao lại đắc tội với tên kinh khủng này, chính là Phong Hào Đâu La tước vị hồn sư đẳng cấp cao nhất của đại lục.Vũ hồn mặc dù phương hướng phát triển giống nhau, nhưng mình so với hắn khác nào là ngọn lửa so với mặt trời.

Hắc y nhân lãnh đạm nói: *"Không cần đa lễ, là ta gây phiền toái. Miêu Ưng vũ hồn, bảy mươi tám cấp, không hổ là Hoàng Kim Tam Giác Chiến Sư Phất Lan Đức ngày trước. Giờ đây lại ở Sử Lai Khắc Học viện này."*

Phât Lang Đức gật đầu nói:*" Đúng vậy, miện hạ. Chẳng biết Triệu Vô Cực có gì đắc tội với người, có thể cho ta chút thể diện hay không?"*

Hắc y nhân lãnh đạm nói: *"Đừng nói nhảm, đứng qua một bên. Nếu muốn thì tham gia đánh. Triệu Vô Cực, ta cho ngươi một cơ hội, ta không cần vũ hồn, ngươi trong tay ta có thể duy trì một nén hương, ta đây không nói hai lời, sẽ lập tức bỏ đi. Nếu không, ngươi thay ta làm một số việc".*

Triệu Vô Cực cười khổ nói: *"Miện hạ đại nhân. Ta thật không rõ đã đắc tội với ngài khi nào. Ngài có thể cho ta biết rõ hay không"*. Ý hắn rõ ràng, cho ta biết rõ rồi chết cũng cam.

Nhưng kẻ đứng bên cạnh Triệu Vô Cực là Phất Lan Đức, thật là không nghĩa khí đứng lùi qua một bên, rõ ràng không muốn tham gia vào chuyện của Triệu Vô Cực.

Hắc y nhân hừ lạnh: *"Còn nói nhiều nữa sao? Đánh tiểu nhân, ta đây tự nhiên phải thi hành công đạo. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Động thủ đi!"*

Hắc y nhân trong tay cầm khí vật cực lớn, chín hồn hoàn trên người biến mất, nhưng chỉ một chớp mắt hắn đã đi tới trước mắt Triệu Vô Cực.

"Ầm ầm, rào rào" (cái gì mà phanh phanh, oanh oanh hả? tiếng Hoa nghe không thực chút nào – dịch giả)

Một âm thanh va chạm vang lên, khí bay tán loạn, lại nghe có tiếng rên thảm thiết từ trong rừng vang vọng.

Đứng một bên, hai cánh mở rộng, Phất Lan Đức nhịn không được quay đầu lại nhìn, ánh mắt có chút không đành.

Căn bản là không cần một cây hương, chỉ cần vài nhịp hô hấp, trận chiến đã kết thúc.

Hắc y nhân chắp tay đứng đó, phảng phất như chưa có gì xảy ra, trên người thậm chí một tia thở nặng cũng không có, mà đáng thương Triệu Vô Cực, lúc này đang nằm trên đất, tóc tai tán loạn, hai con mắt bị bầm tím, khóe miệng rỉ máu, hơi thở nặng nhọc từng chập.

"Triệu Vô Cực, ngươi hiểu được gì chăng?" Hắc y nhân lạnh nhạt nói.

Phất Lan Đức lúc này mới dám tiến tới nâng Triệu Vô Cực lên. Triệu Vô Cực cảm kích nói:*" Đa tạ miện hạ chỉ điểm hôm nay"*.

Hắc y nhân hướng bọn họ gật đầu, môi khẽ nhấp nháy, nói vài câu gì đó.

Triệu Vô Cực và Phất Lan Đức gật đầu lia lịa, trên mặt có chút kinh ngạc

"Vừa rồi xem như là ngươi có chút lợi ích, sau này nhờ các ngươi cẩn thận để ý giùm ta". Hắc y nhân thanh âm lãnh đạm, nhưng cặp mắt có chút ôn tình. Nói xong lời này, thân hình lóe lên, lặng lẽ biến mất.

Triệu Vô Cực đứng nơi đó, nhờ sự nâng đỡ của Phấn Lan Đức mới có thể gọi là bình ổn.

"Phất Lan Đức, ngươi không có nghĩa khí, đứng im một bên. Nếu miện hạ đại nhân có ác ý, chỉ sợ toàn thân ta tiêu rồi". Triệu Vô Cực oán giận nói.

Lúc này hai người đều đã thu vũ hồn lại, đứng bên người Triệu Vô Cực là lão nhân thân hình cao lớn, như đang lưỡng lự lựa lời nói. Nếu Đường Tam và Tiểu Vũ có mặt chắc chắn nhận ra người này, đúng là kẻ ngày nào cùng họ thương lượng mua quả tinh cầu với giá hai trăm kim tệ, là lão gian thương.

Phất Lan Đức cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: *"Ngươi biết cái gì, nếu hắn có ác ý, với bản lãnh ta và ngươi hợp lại cũng là chết chắc. Uy danh của hắn ngươi không biết à? Ngay cả giáo hoàng cũng dám chọc, hắn nào kiêng kị thứ gì? Vừa rồi hắn đã bảo, đánh thắng ngươi để bắt ngươi làm việc cho hắn, tự nhiên sẽ không ra tay quá nặng. Nếu không ngươi làm sao làm việc*

được? Rõ là ngươi không hiểu, chỉ bất quá, hắn ta thật là … "

Triệu Vô Cực cười khổ nói: *"Ta như thế nào lại không rõ ý ngươi, ngươi rõ ràng không muốn chọc giận hắn, bất quá, ta bị đánh thảm vậy, ngươi cho ta oán thán vài câu không được sao? Thật không ngờ thực lực hắn quá kinh khủng. Nếu không có vũ hồn hộ thể, ta thật không nghĩ dám đỡ đòn của hắn. Sợ rằng hắn đã vượt qua chín mươi lăm cấp rồi, rất gần với trăm cấp, sợ rằng trên đại lục không có ai dám cùng hắn so tài".*

------oOo------

Chương 92: Tà hỏa phượng hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: truyenfull.vn

Rốt cuộc người cuối cùng của Sử Lai Khắc thất quái cũng sắp xuất hiện. Có lẽ với tình huống của hắn mọi người có chút khó hiểu, nhưng sự thật thì có rất nhiều nam nhân Trung Quốc cổ đại xuất môn từ rất sớm. Nhất là con cháu của những thế gia. Đây là Đấu La đại lục, người người đều xem độ tuổi đó là tương đối phát dục rồi. Hắc hắc, cuối cùng thì ngày mai hắn cũng sẽ xuất trường.

Sáng sớm.

Ngay từ sáng sớm Đường Tam đã ngủ dậy. Mỗi ngày tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã trở thành thói quen của hắn. Huống chi sáng nay còn vài chuyện quan trọng nhất định phải mau chóng đi làm.

Đi ra khỏi kí túc xá của hắn và Áo Tư Tạp, trời bên ngoài còn chưa sáng. Qua một đêm nghỉ ngơi nội lực của Đường Tam đã khôi phục. Dựa vào chỉ dẫn

của Áo Tư Tạp, hắn mau chóng đi tới địa điểm mà Triệu Vô Cực khảo hạch hôm qua để thu nhặt lại ám khí của mình.

Số lượng mấy loại ám khí này không đổi nên hắn cũng không đành lòng vứt bỏ. Nhất là độc tiễn của khẩn bối hoa trang nỗ và độc châm do hàm sa xạ ảnh bắn ra, chế tác chúng đều đã làm hắn hao tổn không ít tâm huyết.

May mà ám khí dùng hôm qua cơ bản vẫn còn nguyên. Bằng vào sự nhạy cảm của Tử Cực Ma Đồng, hắn rất nhanh thu về được hết ám khí.

Ở Nặc Đinh thành vài năm, Đường Tam đã sớm tự mình trang bị những ám khí này. Mà ngày hôm qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận chính là lần đầu tiên Đường Tam toàn lực thi triển công phu ám khí của mình.

Lúc này, vừa nhặt ám khí Đường Tam vừa tự phân tích chỗ hay và chỗ dở trong trận chiến hôm qua. Triệu Vô Cực phòng ngự thật quá kinh người, may là tốc độ của hắn không tốt, lại không dùng toàn lực, nếu không Đường Tam hắn căn bản không thể cầm cự lâu như thế. Đối phó với cường giả, chính mình nên làm như thế nào đây? Nếu sau này mà gặp địch nhân như vậy, có thể dùng biện pháp nào để chiến thắng được?

Đủ loại ý niệm không ngừng thoáng hiện trong đầu Đường Tam. Lúc này hắn hiểu điều quan trọng nhất là tu vi bản thân còn chưa được tốt, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai. Những ám khí bài danh đầu trong một trăm loại ám khí trên Huyền thiên bảo lục cơ hồ đều phải có nội lực cường đại làm hậu thuẫn. Nếu muốn dùng thực lực hiện tại mà đối phó với địch nhân cấp bậc như Triệu Vô Cực, chỉ có một biện pháp, đó là chế tạo ra các ám khí cực mạnh. Ví như một trong tam đại ám khí của Đường môn, Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm và Khổng tước linh.

Chỉ là ba dạng ám khí này chế tác thật sự quá khó khăn. Loại nào cũng đều yêu cầu nguyên liệu vô cùng ngặt nghèo. Với điều kiện như bây giờ, căn bản là không thể chế tạo được. Mà ba loại này, Đường Tam đều chưa từng chế tạo qua nên chưa có kinh nghiệm. Nhưng nếu để hắn chế tạo, bất luận một trong ba loại đều cần ít nhất là một năm thời gian với điều kiện nguyên liệu có thể tìm kiếm một cách thuận lợi.

Chán nản, Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu. Với tình huống bản thân hiện tại, chế tạo ba loại ám khí này là không thực tế, chỉ có thể cố gắng tu luyện, tranh thủ từ từ tăng thực lực sử dụng ám khí. Đồng thời, càng muốn tìm cơ hội để trang bị cho chính mình. Trước tiên là phối trí lại một chút độc dược, hơn nữa phải là một loại độc cực mạnh duy nhất.

Sau khi nhặt hết ám khí, Đường Tam nhảy lên nóc nhà của một gian phòng, quay về phía đông, tiếp tục tu luyện.

Áp lực cũng là một loại động lực. Trải qua trận chiến ngày hôm qua, hắn đã mơ hồ cảm giác hồn lực của mình bắt đầu đột phá cấp hai mươi chín để tiến nhập cấp ba mươi. Chỉ cần có thể tiến vào cấp ba mươi, thông qua thời gian tu luyện đạt đến đỉnh của cấp ba mươi là có thể liệp sát đệ tam hồn thú, tăng thêm hồn hoàn. Tới lúc đó, thực lực sẽ tăng vọt.

Khi mặt trời bắt đầu mọc, Đường Tam trở về kí túc xá. Lúc này, Áo Tư tạp vẫn như trước ôm chăn ngủ mê man. Sáng sớm, hắn bị Đường Tam đánh thức để hỏi về cuộc thi sát hạch hôm qua. Vậy mà bây giờ vẫn nằm ngủ chảy cả nước miếng.

"Tiểu Áo, dậy đi!" Đường Tam đẩy đẩy Áo Tư Tạp

"Làm cái gì thế, để ta ngủ thêm một lát." Áo Tư tạp lè nhè nói.

Đường Tam nhíu mày nói: *"Còn không mau dậy đi. Đã chẳng còn sớm nữa đâu. Ngươi không thể nằm mãi như vậy được. Không luyện tập gì sao?"*

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ mở mắt nhìn Đường Tam: *"Ta và các ngươi không có giống nhau. Các ngươi là chiến hồn sư, ta là khí hồn sư, thực vật hệ. Không cần giống các ngươi tập luyện phiền toái. Đại ca, làm phiền ngươi không nên làm ầm ĩ, để ta ngủ thêm một lát"*

Đường Tam đành nói: *"Vậy ngươi trước tiên nói cho ta biết Tiểu Vũ giờ đang ở nơi nào, ta muốn đi xem nàng có tốt không?"*

Áo Tư tạp nói: *"Ngươi đi về phía bên trái kí túc xá của ta, đại khái ba mươi thước. Bên kia có một tòa nhà gỗ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh đang ở đó. Tuy*

vậy, ta nhắc nhở ngươi, học viện cũng có qui định, nam đệ tử không thể tùy tiện quấy rầy nữ đệ tử. Nói cách khác, nội qui là rất nghiêm khắc. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta chiếm một phần ba diện tích của thôn. Bình thường không nên đi sang bên đó."

Sử Lai Khắc học viện quả thật không có tiền. Cả học viện là thuê một phần ba diện tích của thôn, sau đó xây dựng đơn giản mà lập nên. Cả trường học cùng với các phòng học đều chỉ là nhà gỗ trước kia của thôn mà thôi. May là cự li chia cắt cũng tương đối gần nên khi mua đồ cũng tương đối thuận lợi.

Đường Tam rửa mặt sửa sang lại quần áo giây lát rồi mới rời kí túc xá. Lúc này hắn đã đói bụng, nhưng nếu so sánh với Tiểu Vũ thì chuyện cái bụng đành để sau vậy.

Rất nhanh, Đường Tam đến kí túc xá của Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh. Trực tiếp đi vào sao? Nếu là chỉ có Tiểu Vũ thì không vấn đề, nhưng nơi đó lại có thêm Trữ Vinh Vinh. Cùng với Tiểu Vũ thân như huynh đệ còn có thể xem xét, nhưng còn một nữ tử khác, việc đó có lẽ không tiện.

Đường Tam do dự một lát. Không đi vào mà khẽ gọi: *"Tiểu Vũ…"*

Không phải đợi lâu, cửa mở, Tiểu Vũ từ bên trong đi ra. Nàng vẫn mặc y nguyên phục của ngày hôm qua. Trừ sắc mặt còn lộ vẻ trắng bệch, mọi thứ cũng không có gì không ổn.

Thấy nàng xuất hiện, Đường Tam tức khắc thở phào nhẹ nhõm.*" Tiểu Vũ, ngươi tốt chứ?"*

Tiểu Vũ hướng về phía Đường Tam ra hiệu một cái, nói: *"Vinh Vinh còn đang tu luyện, không nên làm ầm ĩ kẻo ảnh hưởng đến cô ấy. Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."*

Không biết tại sao, Đường Tam nghĩ hôm nay ánh mắt Tiểu Vũ có chút bất đồng. Biến hóa này hắn cũng không biết nói chính xác như thế nào.

------oOo------

Chương 93: Tà hỏa phượng hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: truyenfull.vn

Nguyên lai, Tiểu Vũ nửa đêm đã từ hôn mê mà tỉnh lại. Trữ Vinh Vinh sợ nàng có việc, vẫn canh giữ bên người nàng. Chờ nàng tỉnh lại bèn đem chuyện hôm qua phát sinh nói cho nàng nghe.

Đường Tam xoa đầu Tiểu Vũ nói: *"Ngày hôm qua đều là ta không tốt, không bảo vệ được ngươi."*

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, lè cái lưỡi đáng yêu nói: *"Không phải, đó là do vị sư phụ kia quá lợi hại. Sao có thể trách ngươi được. Nơi này và Nặc Đinh thật là không giống nhau. Dường như mỗi người đều rất cường đại. May mà không có xuất hiện hồn sư cấp bậc đấu la.*

*Đường Tam có chút hiếu kì nói: "*Ngươi sao biết học viện không có hồn sư cấp bậc hồn đấu la? Triệu sư phụ chỉ là phó viện trưởng, có lẽ viện trưởng là hồn đấu la cũng không chừng."

*Tiểu Vũ sửng sốt một chút, có chút giấu diếm nói: "*Có lẽ ta đoán sai. Nhưng dù sao hồn đấu la chắc cũng không chịu cam tâm tình nguyện xuất hiện ở một địa phương nho nhỏ như thế này chứ."

*Đường Tam không nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều, kéo cánh tay mềm mại của Tiểu Vũ, nói: "*chúng ta tìm chút gì đó ăn đi. Ngươi có vẻ cũng đói bụng."

*"*Được, ta cũng đói bụng rồi." *Tiểu Vũ gật đầu, lúc này nàng đã khôi phục lại vẻ hoạt bát như xưa, chủ động kéo cánh tay của Đường Tam.*

Hai người vừa mới đến ngày hôm qua, cũng bởi vì chiến đấu đến hôn mê nên đối với Sử Lai Khắc học viện không biết tí gì. Cuối cùng cũng chỉ có thể xem nơi nào có khói bếp bay lên mà tìm kiếm thức ăn.

Thôn cũng không lớn, đi tới đi lui, bọn họ bất giác đã đi ra ngoài phạm vi của Sử Lai Khắc học viện.

Bên này Sử Lai Khắc học viện rất yên tĩnh, nhưng bên kia thôn dân đã lu bù trong công việc. Mặt trời mọc là đã ra đồng. Đây là thói quen bình thường của nhà nông. Bọn họ dựa vào nông nghiệp mà tạm duy trì được cuộc sống. Nhà ăn của học viện cũng không biết ở nơi nào. Đường Tam quyết dịnh đi vào trong thôn mua ít đồ ăn để hai người lót dạ

Cả hai đang chuẩn bị tìm một nông gia nào đó mua chút đồ ăn thì đã thấy phía trước không xa có hai người, một nam một nữ đang tranh cãi điều gì đó.

Nhìn qua, đôi nam nữ đó tuổi tác cũng không lớn lắm. Nữ hài tử dường như chỉ mười bốn mười lăm, tướng mạo bình thường nhưng tràn ngập vẻ thanh xuân. Cô ta mặc trang phục của nhà nông, hẳn là con của một gia đình nông dân nào đó.

Đang tranh cãi cùng cô gái là một thiếu niên có vẻ còn nhỏ hơn cô gái một chút, dường như cùng với Đường Tam và Tiểu Vũ không sai biệt lắm. Vóc người không cao, cả người mập mạp nhưng toát ra vẻ khỏe khoắn. Tóc hắn cắt ngắn, đôi mắt nhỏ, trên mặt thịt béo hở ra, trông cũng có vài phần đáng yêu. Trên môi có hai hàng ria mép, dường như là dậy thì sớm.

*Cô gái nhìn gã béo, trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi: "*Mã Hồng Tuấn, ngươi từ nay về sau đừng đến tìm ta nữa. Ta muốn chia tay với ngươi!*"*

*Gã mập mạp giọng nói quái dị: "*Thúy Hoa, ta đối với nàng có gì không tốt sao? Tại sao lại muốn chia tay với ta?*"*

Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, hai người thấy được cảnh vừa rồi, đều lộ tiếu ý. Bây giờ trẻ con yêu nhau sớm thật. Nhỏ như vậy mà đã nói đến chuyện chia tay rồi. Hai người không khỏi dừng chân, hứng thú nhìn.

*Khuôn mặt Thúy Hoa chợt lộ sắc hồng: "*Đúng là ngươi đối với ta rất tốt, nhưng ta không chịu nổi nữa. Chúng ta không thích hợp đâu. Ngươi tìm người khác đi. Ta dù gì so với ngươi vẫn là hơn vài tuổi. Van ngươi, từ nay về sau đừng có tìm ta nữa!*"*

*Mã Hồng Tuấn giận dữ nói: "*Cái gì làm người không chịu nổi ta? Ta thật không rõ đàn bà các người suy nghĩ cái gì. Chia tay cũng được, nhưng phải cùng ta một lần nữa. Nếu không thì đừng hòng ta chia tay.*"*

Vừa nói, gã béo vung tay kéo lấy Thúy Hoa.

Thúy Hoa như một con thỏ, kinh hoàng gấp rút luy về phía sau, nhưng gã béo này tốc độ rất nhanh, như trước không phân biệt nặng nhẹ kéo lấy tay nàng.

*Thúy Hoa cầu khẩn van xin: "*Không, bỏ ta ra. Ngươi hãy bỏ ta ra. Ngươi không phải là người!*"*

*Tiểu Vũ đứng bên ngoài không chịu nổi nữa, bước ra ngoài: "*Dừng tay!*"*

*Gã béo cùng Thúy Hoa đồng thời sửng sốt, nhìn về hướng nàng. Đôi mắt mập mạp không ngừng đảo qua đảo lại, môi run rẩy, trong ánh mắt toát ra vẻ phóng đãng: "*Thật là xinh đẹp! Sao? Ngươi muốn thế chỗ cho cô ấy, trở thành bạn gái của ta hay sao? Được, không thành vấn đề, ta đồng ý.*"*

*"*Thối lắm.*" Tiểu Vũ giận dữ, một cước đá văng tay hắn vốn đang nắm chặt tay Thúy Hoa: "*Ngươi là một tên tiểu lưu manh, nhỏ như vậy mà không lo học. Ban ngày ban mặt còn muốn cưỡng đoạt dân nữ có phải không?*"*

*Nghe Tiểu Vũ nói như vậy, sắc mặt gã béo lập tức trầm xuống: "*Đây là chuyện của chúng ta, đừng chõ mũi vào chuyện của người khác. Đã không phải muốn làm đàn bà của ta thì cút ngay!*"*

*"*Ngươi…*" Tiểu Vũ trừng mắt lên muốn động thủ, nhưng Đường Tam lại xuất hiện trước mặt nàng*

*"*Ngươi tên là Mã Hồng Tuấn phải không? Ta nghĩ ngươi không nên trêu chọc vị cô nương này nữa!*" Bị giáo huấn hôm qua, Đường Tam cũng không*

muốn Tiểu Vũ ra tay. Với lại, trong mắt hắn, có lẽ tên béo kia cũng không đơn giản.

*Mã Hồng Tuấn xem thường hừ một tiếng: "*Ngươi tính làm gì đây? Chuyện của lão tử cũng dám quản. Không thoải mái thì sao chứ?*"*

*Đường Tam sắc mặt trầm xuống: "*Ngươi là lão tử với ai?*"*

*Mã Hồng Tuấn vuốt vuốt tí ria mép nói: "*Tên nào xen vào việc của người khác, ta chính là lão tử của tên đó."

Đường Tam tức giận. Hắn cho dù tốt tính thế nào đi nữa cũng không thể để cho người ta vũ nhục như thế. Cước đạp Mê tung quỷ ảnh, một chân nhắm hướng gã béo mà đá tới. Y khống chế lực vô cùng xảo diệu. Nếu gã béo chỉ là người thường thì cũng chỉ bị té ngã. Nếu hắn có năng lực đặc thù thì một cước này, cũng đủ để làm hắn chấn lui.

Quả nhiên giống như Đường Tam đoán, gã béo cũng không đơn giản, mắt thấy Đường Tam một cước đá tới, không chút do dự vung lên hai đấm về phía trước, ngăn cản cú đá của Đường Tam, trên người lóng lánh tử quang nhàn nhat, rõ ràng là hồn lực ba động.

Đường Tam một cước đá ra đột nhiên ngưng lại trong không trung, sửa thế, chuyển đá thành đạp, hướng về phía tiểu phúc (bụng dưới) mập mạp mà phóng tới.

Tốc độ ứng biến của mập mạp cũng rất nhanh. Đồng thời hạ thấp hai đấm, vẫn hướng về phía Đường Tam.

------oOo------

Chương 94: Tà hỏa phượng hoàng (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: truyenfull.vn

"Phanh" một tiếng vang lên, Đường Tam thu cước lui về phía sau. Gã mập mạp cũng bị thụt lùi vài bước. Hai người như vậy mà kẻ tám lạng người nửa cân. Hồn lực của gã mâp mạp cũng chỉ kém hơn so với Đường Tam một chút.

Tên mập mạp sửng sốt nói: *"Nguyên lai ngươi cũng là hồn sư. Khó trách dám cả gan nhiều chuyện. Cho ngươi kiến thức cái gì gọi là thực lực"*

Vừa nói, gã mập mạp khẽ quát một tiếng *" Phượng hoàng phụ thể"*

Nghe được hai chữ phượng hoàng, Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lòng đồng thời rùng mình. Trong võ hồn thú, có một vài loại đặc biệt cường đại. Trong đó có một loại là phượng hoàng. Phượng hoàng là loài chim có bảy màu. Võ hồn phượng hoàng chẳng những có thể khiến chủ nhân có năng lực phi hành, lại còn có thể đem đến công kích hỏa thuộc tính vô cùng cường đại. Đây chính là một trong những chiến võ hồn cao cấp.

Tử hồng sắc quang mang từ trong cơ thể gã béo dâng lên, tóc đang ngắn chợt biến thành dài. Đồng thời lại tụ tập ở giữa, hình thành nên một kiểu dáng kỳ quái, nhưng khi tử hồng sắc quang mang này lộ ra bên ngoài cơ thể lập tức tỏa ra nhiệt lượng mãnh liệt. Hai hồn hoàng màu vàng đồng thời từ dưới chân đi ra, phơi bày ra cánh tay tráng kiện. Bên ngoài chìa ra những cái lông vũ thật dài. Cả hai tay cũng dần biến hình.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Tiểu Vũ cười,*" Có con phượng hoàng nào béo như con này chưa? Ta thấy hắn giống như một con thổ kê(gà đất) hơn."*

Hình dáng Mã Hồng Tuấn lúc này quả thật có chút khôi hài. Thân thể tròn xoe, mang theo cánh tay đầy tử hồng sắc lông vũ, tóc dựng thẳng đứng. Nếu nói hắn là phượng hoàng, hắn là chẳng một ai tin. Mà đổi lại nói hắn giống như một con gà mái mập mạp thì thật là chính xác.

Mã Hồng Tuấn bị trêu đến giận tím mặt: *"Ngươi nói ai là thổ kê?"* Hai tay

hắn vung lên, phía trước thân người hiện lên một hồn hoàn sáng rực đang dần hé miệng. Một ngọn lửa tinh tế mang tử hồng sắc hướng về Tiểu Vũ lóe lên.

Hơi nóng khiến không khí vặn vẹo. Ngọn lửa màu tím nhìn cũng không mãnh liệt, nhưng tại không trung phun ra như một dòng hỏa tiễn.

"Cẩn thận." Đường Tam vung tay phải một cái, một nhánh thực vật màu lam vươn dài ra, phiêu nhiên cuốn quanh cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, đem nàng kéo về phía mình, tránh hỏa quang mà Mã Hồng Tuấn phóng ra.

Nhưng Mã Hồng Tuấn hiển nhiên không có ý buông tha hai người. Ngọn lửa trong miệng phun ra dài đến năm thước, vẫn tiếp tục thiêu đốt mà không dập tắt, đuổi theo thân thể Tiểu Vũ mà phóng tới. Ngọn lửa tựa như một binh khí thông thường vậy.

Đường Tam giữ chặt tay của Tiểu Vũ, lui về phía sau. Đồng thời đem lam ngân thảo vừa xuất ra biến mất. Chỉ quan sát một thời gian rất ngắn, Đường Tam phát hiện nhiệt độ ngọn lửa của Mã Hồng Tuấn phi thường cao, nhưng lại có một khuyết điểm. Đó là chỉ có thể công kích trong khoảng cách năm thước. Chỉ cần hạn chế hành động của hắn thì việc đối phó cũng không khó khăn.

Quả nhiên, khi Mã Hồng Tuấn vừa định truy kích, thì bỗng cảm thấy chân mình cứng đờ. Hai chân hắn bị lam ngân thảo quấn quanh, một trận đau đớn mãnh liệt từ da truyền đến, đồng thời khiến hắn có cảm giác tê dại.

Mã Hồng Tuấn lấy làm kinh hãi, cúi đầu nhìn lam ngân thảo đang quấn quanh, không chút do dự phóng xuất kĩ năng của đệ nhị hồn hoàn kĩ.

Bùng một tiếng, tử diễm từ trên người hắn chợt bùng lên kịch liệt, thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn trong nháy mắt bộc phát, nháy mắt phình to ra ngoài,. Lam ngân thảo đang quấn quanh người hắn gặp phải tử diễm, tức khắc bốc cháy kịch liệt. Trong chớp mắt hóa thành tro tàn.

Thấy như vậy, Đường Tam không khỏi lấy làm kinh hãi. Hắn rõ ràng thấy được võ hồn của Mã Hồng Tuấn chính là tương khắc với mình.

Lam ngân thảo tuy cứng cỏi, nhưng dù sao vẫn là thực vật. Gặp lửa tất nhiên là cực kì sợ hãi.

Toàn thân Mã Hồng Tuấn bị tử diễm thiêu đốt. Uy thế bỗng chốc tăng lên nhiều, trong mắt phun ra hỏa quang phẫn nộ, sải bước hướng về phía Đường Tam và Tiểu Vũ mà tới. Trong miệng ngọn lửa lại lóe lên, trông như Hỏa thần giáng thế.

"Ta tới " Đường Tam chặn không kịp, Tiểu Vũ đã nhảy ra ngoài, đôi tai thỏ nhanh chóng xuất hiện, Hai cái vành tai hơi rung động. Toàn thân tinh quang rạng rỡ, hồn lực hoàn toàn phóng xuất.

Mười ngón tay Đường Tam bỗng nhúc nhích, luôn sắn sàng phóng ra ám khí. Nếu thấy Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, hắn ngay lập tức không do dự mà ra tay.

Vũ hồn của tên mập mạp trước mắt mặc dù rất mạnh, nhưng khi tiếp xúc,Đường Tam nhận thấy hồn lực của hắn so với chính mình còn kém hơn một chút. Không thể có khả năng ngăn cản ám khí của mình như Triệu Vô Cực được.

Mã Hồng Tuấn thấy Tiểu Vũ hướng về phía mình mà vọt tới thật đúng với ý nguyện, cũng không khách khí bắn ra một hơi hỏa tuyến. Hỏa tuyến xuất ra một cái vòng hình tròn, phong tỏa mọi mặt của Tiểu Vũ.

Mã Hồng Tuấn trong lòng thầm nghĩ, nha đầu chết tiệt kia, dám nói ta là thổ kê. Không làm cho ngươi mất mặt, lão tử không phải là Hỏa phượng hoàng. Có điều nàng lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, có lẽ không nên hủy đi. Vừa nghĩ, ngọn lửa của hắn cũng thu liễm vài phần, chỉ đủ đả thương người chứ không trí mạng.

Nhiệt độ của ngọn lửa màu tím giảm xuống, Tiểu Vũ tự nhiên cảm giác được có lẽ tên mập mạp này hạ thủ lưu tình. Cũng tốt thôi, ta đây với ngươi cũng ôn nhu một chút.

Mã Hồng Tuấn tưởng rằng Tiểu Vũ muốn đột phá hỏa tuyến của đệ nhất hồn hoàn kĩ. Đột nhiên, thân thể Tiểu Vũ trong không trung nhát mắt cuộn mình lại, đồng thời đang phiêu phiêu trong không trung, bỗng nhúc nhích một cái.

Thân thể dường như cực hạn phóng đi. Xuyên qua khe hở của hỏa tuyến mà phóng tới bên người Mã Hồng Tuấn.

Thực lực của Tiểu Vũ như thế nào? Đường Tam trong tình huống không dùng ám khí, nhiều nhất chỉ có thể hòa với nàng. Nhưng đấy là với điều kiện không tới gần nàng.

Dục hỏa phượng hoàng đệ nhị hồn hoàn kĩ của Mã Hồng Tuấn đúng là phòng ngự toàn bộ phương diện, đồng thời còn có phụ trợ thêm năng lực công kích, nhưng Tiểu Vũ đem phóng xuất toàn bộ hồn lực ra bên ngoài, chống đỡ trong thời gian ngắn tuyệt không vấn đề gì.

Ngay khi mắt Đường Tam thấy Tiểu Vũ phi đến ngay cạnh Mã Hồng Tuấn, ám khí trong tay đã thu trở lại. Trận chiến này đã không còn gì lo lắng.

------oOo------

Chương 95: Tà hỏa phượng hoàng (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: vodanh

Biên dịch: froge123

Biên tập: truyenfull.vn

Quả nhiên, Tiểu Vũ không để cho Mã Hồng Tuấn kịp phản ứng. Thân hình vừa di chuyển đã tới ngay sau lưng hắn. Hai tay chống xuống đất, hai chân trong nháy mắt bật lên, trực tiếp kẹp lấy cổ của Mã Hồng Tuấn. Đệ nhất hồn hoàn kĩ Yêu Cung phát động.

Thân thể Tiểu Vũ hệt như một chiếc cung lớn, quang mang của đệ nhất hồn hoàn bao trùm toàn thân. Ngay sau đó, thân thể của nàng bỗng nhiên như chiếc cung đã được kéo căng mà phát lực, đem thân thể của Mã Hồng Tuấn ném văng ra ngoài.

Hiệu quả của hồn kĩ Yêu Cung là trong nháy mắt tăng cường 100% lực của eo, đồng thời tăng độ dẻo dai của thân thể lên đến 50%. Từ sau hồn lực cấp 10, mỗi khi hồn lực gia tăng một bậc, độ hiệu quả của Yêu Cung cũng tăng thêm 1%.

Nói cách khác, bây giờ sau khi Tiểu Vũ phát động Yêu Cung, có thể đem lực của eo tăng lên 119%. Trong nháy mắt bộc phát, đủ để đánh ngã hồn lực cấp 50 trở xuống. Đương nhiên, Yêu Cung tuy tốt nhưng cũng có điều kiện, đó là bắt buộc phải tiếp cận đối phương mới phát huy được hiệu quả. Nếu không, có lực eo cũng vô dụng. Rất khó tưởng tượng, eo của Tiểu Vũ còn không to bằng bắp đùi của Mã Hồng Tuấn, vậy mà uy lực lại có thể lớn đến vậy.

Thấy Mã Hồng Tuấn tự thu liễm ngọn lửa, Tiểu Vũ coi như cũng hạ thủ lưu tình, không có đem thân thể Mã Hồng Tuấn trực tiếp đập xuống đất, mà hướng không trung ném đi, cho hắn một chút thời gian để khống chế thân thể.

Tuy vậy, nàng hiển nhiên là đã đánh giá năng lực khống chế thân thể của Mã Hồng Tuấn quá cao. Tên béo lúc này hoa chân múa tay lăn mấy vòng trong không trung, cuối cùng rơi phịch cái mông xuống đất, ngã đến mê muội đầu óc.

"Đừng đánh, các người đừng đánh nữa." Thúy Hoa cô nương đứng bên đột nhiên mở miệng nói. Nàng chạy nhanh về phía Mã Hồng Tuấn. Ngọn lửa trên người Mã Hồng Tuấn cũng biến mất khi hắn bị quăng đi. Cả người choáng váng, miễn cưỡng từ mặt đất đứng lên.

Thúy Hoa bên cạnh giúp Mã Hồng Tuấn phủi bụi đất dính trên người hắn ta: *"Ngươi thế nào rồi?"*

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng: *"Vẫn còn chưa chết được. Con nhỏ khốn nạn kia, trở lại đây."*

Tiểu Vũ đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, vù vù hai tiếng, chiếc giày nàng đang đi bị nàng ném văng ra ngoài. Cho dù hồn lực của nàng đã ngăn cản được phần lớn đệ nhị hồn kĩ Dục hỏa phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn khá hiệu quả, nhưng hai chiếc giày trên đôi chân đã từng kẹp lấy cổ của Mã Hồng

Tuấn đã bị dính mấy tia lửa màu tím.

Điều làm Tiểu Vũ giật mình chính là ngọn lửa màu tím có vẻ rất đặc biệt. Sau khi giày bị bắt lửa cũng khổ thể dập tắt. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể quăng giày của mình quăng đi.

"Thúy Hoa cô nương, cô đang làm gì vậy?" Tiểu Vũ nhìn Thúy Hoa đối với Mã Hồng Tuấn ân cần chăm sóc, không khỏi có chút sững sờ. Vừa rồi không phải tên béo này khi dễ cô ấy sao, như thế nào mà bây giờ lại ….

Thúy Hoa cầu khẩn: *"Các người đừng đánh nữa. Kì thực Hồng Tuấn là người tốt. Chỉ là chúng ta không hợp nhau mà thôi. Cho nên ta mới chia tay hắn. Các người đi đi. Chuyện của ta đã nói rõ ràng với hắn rồi."*

Mã Hồng Tuấn cả giận nói: *"Ngươi đừng quản đến chuyện của ta, tránh ra."* Dứi lời liền đẩy Thủy Hoa ra và xông đến, chỉ là hắn sợ làm tổn thương đến Thúy Hoa nên không sử dụng lại hồn kỹ thứ hai.

Đúng lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên: *"Đường Tam, béo, các ngươi đang làm gì vậy?"*

Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cùng nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Đái Mộc Bạch một thân bạch y, tóc chải chuốt chỉnh tề đang hướng phía bọn họ mà đi tới.

Tiểu Vũ hừ một tiếng: *"Sao lại thế này? Ngươi hỏi hắn đi, tên béo này ban ngày ban mặt dám khi phụ nữ hài tử. Chúng ta thấy thế mới giáo huấn hắn một chút."*

Khuôn mặt Đái Mộc Bạch đang lạnh lùng bỗng nhiên phì cười: *"Tiểu Vũ, ta nghĩ là cô hiểu lầm rồi. Thúy Hoa cô nương, ngươi cũng không chịu nổi hắn sao?"*

Thúy Hoa đỏ mặt, gật gật đầu, xoay người bỏ chạy. Lầy này Mã Hồng Tuấn cũng không giữ nàng ta nữa, chỉ là vẻ mặt trở nên hơi bạc nhược.

Đường Tam đi tới bên cạnh Đái Mộc Bạch, nghi hoặc hỏi: *"Rốt cuộc là*

chuyện gì vậy?"

Đái Mộc Bạch nhìn về phía tên béo nói: *"Tự ngươi nói hay là muốn ta nói thay?"*

Mã Hồng Tuấn liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, cúi thấp đầu nói: *"Ngươi nói đi!"*

Đái Mộc Bạch cười ha ha nói: *"Sao? Tên béo chết tiệt nhà ngươi mà cũng biết thẹn thùng à? Thôi được, ta thay ngươi nói."*

Rồi hắn quay sang Đường Tam và Tiểu Vũ nói: *"Còn nhớ lời ta đã từng nói không? Trong học viện kể cả ta cũng chỉ có ba học viên."*

Đường Tam lập tức hiểu ra: *"Ngươi nói hắn chính là …"*

Đái Mộc Bạch vuốt cằm nói: *"Đúng vậy, tên béo này chính là người thứ ba. Hắn đến học viện sớm hơn các ngươi. Chuyện vừa rồi dù ta không tận mắt thấy, nhưng đại khái cũng đoán được. Kì thật cũng không thể trách tên béo, có trách cũng chỉ trách cái võ hồn như con gà mái kia thôi."*

"Đánh rắm, võ hồn của ngươi là con gà mái thì có, võ hồn của lão tử đây chính là phượng hoàng. Cho dù võ hồn của trưởng bối ta đều là gà, nhưng của ta là phượng hoàng. Ngươi chưa từng nghe qua trong ổ gà mái cũng có phượng hoàng vàng hay sao?" Mã Hồng Tuấn tức giận nói.

Nụ cười trên mặt Đái Mộc Bạch cũng không có giảm: *" Phượng hoàng, được thôi, coi như là phượng hoàng cũng được. Đường Tam, tên béo này có võ hồn rất quái dị. Viện trưởng nói, võ hồn của hắn chính là một loại võ hồn biến dị"*

"Võ hồn biến dị? Biến dị do võ hồn nào và võ hồn nào sinh ra?" Đường Tam hỏi, đối với võ hồn biến dị, hắn cũng đã nghe đại sư giảng qua rất nhiều. Võ hồn biến dị cũng chỉ có hai loại tình huống, một là trở nên vô cùng cường đại, còn loại kia chính là trở nên suy nhược đi. Bản thân đại sư cũng vìvõ hồn biến dị mà phải chịu khổ. Còn võ hồn của Mã Hồng Tuấn trước mắt hiển nhiên là một loại tốt.

Đái Mộc Bạch giải thích: *"Đừng nói là ta, e rằng ngay cả chính Mã Hồng Tuấn cũng không rõ. Võ hồn của mọi người trong cái thôn kia đều chủ yếu đều là các loại gia cầm không có lực công kích. Cũng không biết là có chuyện gì, khi tới hắn thì võ hồn lại sinh biến dị, đến Tiên thiên kỳ đã có năng lực về hỏa diệm. Hắn ta cũng không phải là tự vào học viện mà là trước đây được viện trưởng phát hiện rồi mang hắn về đây. Tuổi của hắn so với các ngươi cũng xấp xỉ."*

"Bởi vì võ hồn biến dị nên tên béo có năng lực về hỏa diệm rất mạnh. Loại hỏa diệm này vô cùng quái dị. Chẳng những nhiệt độ cực cao, hơn nữa còn rất khó dập tắt. Viện trưởng nói, võ hồn của hắn sau khi biến dị, thực sự có thể biến thành phượng hoàng. Nhưng, võ hồn của hắn cũng có khuyết điểm rất lớn. Biến dị mặc dù mang đến hồn lực cường đại, nhưng đồng thời cũng ảnh hưởng nhất định đến thân thể hắn. Khiến cho năng lực về phương diện nam nữ của hắn rất mạnh, hơn nữa dục vọng còn lớn hơn người thường gấp bộ. Nếu không thể áp chế dục vọng này, lúc nào cũng có thể bị ngọn tà hỏa phá tan thân thể mà chết."

Mã Hồng Tuấn vội vàng bổ sung một câu: *"Khi tà hỏa nổi lên thì không áp chế nổi đâu!"*

------oOo------

Chương 96: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: ghitoson

Biên dịch: Tiểu vô vi

Đường Tam lẫn Tiểu Vũ đều sững sờ, ánh mắt cũng trở nên quái dị. Mặc dù đối với biến dị vũ hồn Đường Tam cũng biết không ít, nhưng Mã Hồng Tuấn này tuổi so với bọn họ thì không sai biệt lắm, béo này chắc chỉ tầm mười hai tuổi, chính là một thiếu niên mười hai tuổi muốn tìm nữ nhân để ngăn tà hỏa

trong người, chỉ mới nghe đã khiến người ta sợ hãi.

Đái Mộc Bạch tiếp tục nói: *"Vì trên người hắn luôn có dục hỏa nếu không được phát tiết ra thì hắn sớm đã chết. Mặc dù vũ hồn của hắn rất cường đại bất quá dục hỏa này không phải là một biện pháp tu luyện tốt."*

Tiểu Vũ nhíu mày nói: *"Nhưng cũng không nên để nữ tử đó gánh chịu chứ, đó chính là một hành vi đê tiện."*

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Gánh chịu cái gì chứ! Hừ, là người tình của ta tự nguyện. Ta mặc dù muốn giải tỏa ham muốn dục vọng của mình nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng bắt buộc ai, đều là do người tình của ta tự nguyện. Sao có thể gọi là hành vi đê tiện được. "*

Đường Tam nhìn về phía Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc bạch gật đầu nói: *"Hắn quả thật không bắt buộc người khác. Vừa rồi cô nương Thúy Hoa kia chính là nữ bằng hữu của hắn."*

Tiểu Vũ hừ một tiếng: *"Không bắt buộc người khác? Vậy tại sao lại muốn chia tay hắn. "*

Gã béo liền đỏ mặt, sắc mặt hắn liền trở nên xấu hổ rồi đứng lên.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi xấu hổ nói: *"Bởi vì cô ấy không áp chế nổi tà hỏa của hắn, người có thể chịu cùng hắn mỗi ngày ít nhất ba bốn lần không nhiều đâu, bình thường một tiểu nữ tử sao làm được. Cho nên ở học viện này trong một năm hắn đã thay đổi mấy người rồi, bất quá cuối cùng không ai là ngoại lệ tất cả đều chia tay. Nếu không phải hắn là hồn sư thì e rằng các nữ tử xung quanh hắn ai ai cũng lao lực a. Công nhận về phương diện này khó có ai có thể so sánh với một tên béo như hắn. Nguyên nhân là đều do cái hỏa diệm gà mái của hắn."*

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Đó là ngọn lửa phượng hoàng."*

Đường Tam trợn mắt há mồm nói: *"Không hổ là quái vật của học viện, ngay cả biến dị vũ hồn như vậy cũng có."*

Tiểu Vũ mặt thoáng hồng, khẽ gắt một tiếng: *"Ai mà chả có. "*

Mã Hồng Tuấn nhìn Đái Mộc Bạch nói: *"Ta thấy ngươi và tiểu Áo rất giống nhau a, đều là những tên mặt dầy, một lúc kết giao tới mấy nữ bằng hữu, ta nói không sai chứ? Ngươi không cần phải giả vờ ngoan ngoãn đâu, đừng tưởng ta không biết ngươi trong một ngày hẹn gặp nhiều nữ nhân khác nhau, chính là bắt cá nhiều tay a."*

Đái Mộc Bạch ánh mắt đầy quang mang nhìn trước nhìn sau rồi thấp giọng nói: *"Béo, ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này sao có thể nói lung tung. Người ít nói cho ta nhờ."*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: *"Ngươi không phải luôn rất kiêu căng sao, giờ cũng biết xấu hổ vậy? Chả lẽ mặt trời mọc đằng tây rồi ư? Phải chăng là uống nhầm thuốc?*

*Đái Mộc Bạch trừng mắt nhìn hắn: "*Ít nói nhảm đi, người mà nói gì ảnh hưởng đến danh tiếng của ta thì đừng trách Mộc Bạch này đối với ngươi không khách khí. *"*

Đường Tam nhịn không được liền nói: " Mã Hồng Tuấn vậy người bây giờ không có nữ nhân nào thì sau này sẽ làm thế nào? Chả lẽ ngừng tu luyện?*"*

*Mã Hồng Tuấn nhún vai nói: "*Còn có thể làm sao bây giờ? Tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Có lẽ nên hỏi viện trưởng xem ông ta có biện pháp gì không.*"*

*Tiểu Vũ đột nhiên nói: "*Ở học viện này ăn cơm chỗ nào vậy, ta sắp chết đói rồi đây.*"*

*Đái Mộc Bạch liền nói: "*Vậy thì theo ta.*"*

Bốn người liền quay trở lại Sử Lai Khắc học viện, Đái Mộc Bạch đưa họ tới học viện thực đường.

Cái gọi là thực đường kỳ thực ra chỉ là học viện và những thôn dân có thỏa

thuận mời một số thôn dân phụ trách về việc ăn uống của mọi người. Mặc dù các món ăn đều đơn giản nhưng ăn no thì không thành vấn đề.

Lúc bọn họ đi tới vừa hay, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh với vẻ mặt lạnh như băng cũng đến. Chu Trúc Thanh mặt có vẻ tái nhợt tựa hồ có gì đó không ổn.

Có lẽ là vì chuyện đêm qua, hai người thấy Đường Tam và Tiểu Vũ hướng sang phía bọn họ gật gật đầu. Thấy vậy, Chu Trúc Thanh bớt lãnh đạm còn Trữ Vinh Vinh thì thần sắc như muốn tỏ vẻ thân thiết. Cả hai đều mỉm cười rồi lướt qua, quả là động lòng người.

Mã Hồng Tuấn mắt đăm đăm nhìn hai cô gái không che dấu được việc miệng đang chảy nước giãi liên tục.

*Đái Mộc Bạch lấy tay đánh vào hắn rồi thấp giọng nói: "*Ngươi lương thiện chút đi, tốt nhất là nên áp chế tà hỏa lại.*"*

*Mã Hông Tuấn cả giận nói: "*Tại sao? Chả lẽ ngươi lại muốn ra tay, cho dù ngươi là lão Đại thì cũng phải chừa cho anh em huynh đệ ít cháo chứ đừng ăn tất như thế. *"*

Đái Mộc Bạch liền đánh hắn một phát rồi nhìn trộm hướng Chu Trúc Thanh vừa nhìn lại. Chu Trúc Thanh tựa hồ không chú ý tới bọn họ mà thong thả ăn điểm tâm, sắc mặt lại như lúc trước trở nên lạnh như băng.

Tiểu Vũ lại chỗ Trữ Vinh Vinh rồi ngồi xuống bên cạnh, cười nhẹ, không biết là nàng nói cái gì mà Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Mã Hồng Tuấn với ánh mắt kinh ngạc. Mã Hồng Tuấn đương nhiên biết họ đang bàn luận về mình, nhất thời nhụt chí ngồi xuống đập xuống bàn để chút giận.

*Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng rồi nói: "*Tiểu Áo chắc vẫn còn đang ngủ. Hắn vẫn lười biếng. Ngoại trừ tiểu Áo ra, xem ra mọi người đã đến đông đủ, sau này tất cả mọi người sẽ cùng học tập một chỗ. Trong cuộc sống cũng như trong học tập phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta giới thiệu với mọi người, tên béo này là Mã Hồng Tuấn là người của học viện chúng ta, vũ hồn cỏ gà, à không, là phượng hoàng.*"*

Chợt nghe thấy hai chữ phượng hoàng Chu trúc Thanh ngẩng đầu liếc Mã Hồng Tuấn, rồi xẹt qua Đái Mộc Bạch thì tựa hồ thêm vài phần ý tứ.

*Mã Hồng Tuấn nói: "*Được rồi, Đái lão Đại, nghe nói tân đệ tử ngày hôm qua mới tới đã gây cho Triệu sư phụ không ít khó khăn là ai?*"*

*Đái Mộc Bạch nói: "*Ngươi chả phải vừa cùng hắn giao thủ sao bất quá ngươi quả là may mắn không được gặp Triệu sư phụ để được đãi ngộ a.*" Vừa nói vừa chỉ vào Đường Tam.*

*Mã Hồng Tuấn có chút không tin nhìn vào Đường Tam: "*Không đúng, ngươi mặc dù hồn lực so với ta có cao hơn, nhưng tựa hồ cũng cao hơn không nhiều lắm hẳn là không tới 30 cấp hồn sư sao có thể để Triệu sư phụ phải ra tay. Dù sao ông áy cũng là hồn thánh cấp bảy mươi sáu, ta không tin."

------oOo------

Chương 97: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MadHung

Đường Tam mỉm cười nói *"Chỉ là may mắn mà thôi"* Thực lực của bản thân, hắn không cần người khác tin tưởng làm gì.

Đái Mộc Bạch đem tên và vũ hồn của bốn người mới đến bọn Đường Tam cũng đã nói cho Mã Hồng Tuấn,còn về thực lực thật sự của Đường Tam, hắn cũng không giải thích nhiều lắm, chỉ ám chỉ với Mã Hồng Tuấn rằng, tốt nhất là không nên trêu chọc hắn.

Giới thiệu xong, Đái Mộc Bạch tiếp tục nói *"Mọi người từ nay về sau đều ở cùng một chỗ tu luyện.Xưng hô cũng không nên quá mức câu nệ, hơn nữa tính cả mới tới bốn người các ngươi, học viện cũng chỉ có bảy người mà thôi. Tiểu Áo cùng Mập Mạp gọi ta là Lão Đại, bởi vì tuổi của ta so với bọn hắn*

nhiều hơn một chút, các ngươi gọi ta Mộc Bạch là được, Mã Hồng Tuấn thì trực tiếp gọi hắn là Mập Mạp, tên Áo Tư Tạp kia các ngươi có thể gọi hắn là tiểu Áo hoặc là Đại hương tràng thúc thúc đều được. Đường Tam, sau này ta gọi ngươi là tiểu Tam, thế nào?"

Đường Tam gật gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến gì, đối với Sử Lai Khắc học viện, mặc dù tiếp xúc chưa nhiều lắm nhưng trong lòng hắn cũng đã có vài phần cảm tình. Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, ba người này tuy có nhiều điểm kỳ lạ nhưng cũng không làm hắn phản cảm.

Không đợi Đái Mộc Bạch nói vô ích về chính mình, Ninh Vinh Vinh lập tức đứng lên sảng khoái nói *"Các ngươi có thể gọi ta là Vinh Vinh là được, thân nhân cùng bằng hữu của ta đều gọi ta như thế."*

Trên mặt nàng vẫn còn đọng lại nụ cười, chỉ một câu đơn giản một câu, vô hình trung kéo khoảng cách mọi người gần nhau hơn.

Cách xưng hô với Tiểu Vũ tự nhiên ko cần thay đổi, lúc ánh mắt Đái Mộc Bạch hướng về phía Chu trúc Thanh. Chu Trúc Thanh nhưng lại đứng dậy*"ta ăn no rồi."* Sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Mã Hồng Tuấn có chút kinh ngạc hướng Đái Mộc Bạch nói *"Đái lão Đại, ngươi không phải được xưng là đối với đàn bà không bao giờ gặp bất lợi, được xưng là sát thủ tán gái sao? Như thế nào tịnh muội mới tới này chính là cả xem cũng không nguyện ý nhiều nhìn ngươi liếc mắt?"*

Đái Mộc Bạch vẻ mặt cười khổ, lắc lắc đầu, cũng không có giải thích.

*Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch nói: "*Mộc Bạch, chúng ta đều là người mới tới, giảng giải cho chúng ta quy củ và khóa trình của học viện đi".

Đái Mộc Bạch miễn cưỡng thu hồi tâm tư của mình đối với Chu Trúc Thanh nói: *"Học viện không có quy củ gì đặc biệt, đơn giản mà nói là chỉ cần không được gian dâm, ngoài ra còn cổ võ đánh nhau, cổ võ đánh bạc."*

Đường Tam trên mặt liền xuất hiện nụ cười, Quái vật học viện không hổ là Quái vật học viện, ngay cả phương pháp giáo học cùng với Nặc Đinh học

viện quá khác biệt.

Đái Mộc Bạch giải thích *"Sư phụ cho rằng, chiến đấu chính là biện pháp tốt nhất để hoàn thiện vũ hồn, tăng cường thực chiến kinh nghiệm là cực kỳ quan trọng. Mà đánh bạc chính là tâm lý chiến, đối với tăng cường tâm lý tố chất, tăng cường tự thân quan sát năng lực và phán đoán năng lực đều giúp ích rất nhiều. Tuy nhiên những điều nói trên không phải là được làm theo ý thích của mình. Đơn giản mà nói đánh nhau không được đánh chết người, còn đánh bạc đừng để thua cả khố tử thì cũng không có vấn đề gì."*

"Về phần khóa trình, ta cũng không biết lắm, vì giáo trình của chúng ta tùy từng thời điểm sẽ có sự điều chỉnh, dù sao chúng chỉ có vài người, số lượng sư phụ thậm chí còn nhiều hơn đệ tử chúng ta, cho nên học viện căn cứ vào chúng ta tình huống mà điều chỉnh giáo trình, nhưng mà có một khóa trình mà ta có thể khẳng định quan trọng nhất chính là thu tiền. Học phí một năm của học viện là một trăm kim tệ, đối với các ngươi đã là đại Hồn sư cấp bậc mà nói, đó là không có vấn đề gì."

Nghe Đái Mộc Bạch nói đến đây, Tiểu Vũ không nhịn được nói chen vào *"Đái lão đại, ngày hôm qua ngươi nói học viện thực nghèo, nhưng cuối cùng học viện vì sao nghèo đây? Chúng ta đã gặp qua một vài vị sư phụ có hơn sáu mươi, bảy mươi cấp. Dựa theo cấp bậc mà nói bọn họ có thể theo Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp, với nhiều tiền như thế, chống đỡ một cái học viện nhỏ như vậy, hẳn là không tính cái gì mới phải."*

Dựa theo Tiểu Vũ phân tích, trợ cấp cho hồn sư mỗi tháng là một kim tệ, Đại Hồn sư là mười kim tệ, tới Hồn tôn là một trăm kim tệ, cao hơn là Hồn tông là một ngàn kim tệ, Hồn vương là một vạn, Hồn đế chắc chắn cũng phải đến mười vạn kim tệ. Không cần phải nói, Triệu Vô Cực mà ngày hôm qua bọn họ gặp mặt đích thị là một gã hồn thánh. một tháng một trăm vạn kim tệ, ngẫm lại đúng là một con số dọa người mà.

Đái Mộc Bạch lắc đầu nói *"Nói như muội thì Học viện sẽ không cần lo lắng thu vào vấn đề, nhưng sự thật thì không phải như thế. Trợ cấp của Vũ Hồn điện đều là Đế Quốc ngân sách, chỉ là do Vũ Hồn Điện thay mặt phát ra. Trợ cấp chỉ phát cho đến Hồn tôn cấp bậc, trợ cấp của Hồn Tôn mỗi tháng là một trăm kim tệ giống như ta bây giờ. Mà sau cấp bậc Hồn tôn, chẳng những tiền*

trợ cấp không được tăng hơn nữa còn có thể biến mất. Nói cách khác, kể cả Hồn Tông, những hồn sư đã vượt qua cấp bậc hồn tông không có cách nào lĩnh trợ cấp từ Vũ hồn điện. Thời điểm các ngươi đến Vũ hồn điện lĩnh trợ cấp mỗi tháng đều sẽ có kiểm tra hồn lực. Để xác định hồn lực của các ngươi có vượt qua bốn mươi cấp hay không, một khi vượt qua bốn mươi cấp, lập tức đình chỉ phát trợ cấp.

*Lần này ngay cả Đường Tam cũng không khỏi tò mò, "*Tại sao lại như vậy? Hồn sư thực lực càng cao, lẽ ra càng có giá trị mới đúng chứ""

Đái Mộc Bạch nói *"Nhưng theo thực tế mà nói, mặc dù hồn sư là một nghề nghiệp cao quý, chính thức là Hồn sư không nhiều lắm. Nhưng ở đây cũng không tính là ít người, các ngươi nên tính toán qua, nếu dựa vào trợ cấp tỉ lệ mà phát, tới Hồn Thánh cấp bậc, mỗi tháng là mười vạn kim tệ tiền trợ cấp, một năm là một trăm hai mươi vạn kim hồn tệ, đó không phải là một con số khổng lồ sao? Đó là còn không tính những địa phương khác, nếu dựa vòa thực lực của sư phụ ở học viện chúng ta mà lĩnh trợ cấp. nếu Đế Quốc phát ra trợ cấp mà nói, các sư phụ của Học viện chúng ta thu vào một năm có thể vượt qua Tác Thác thành một phần mười của toàn dân thu vào trong một năm. Đó không phải là là con số khổng lồ sao? Cao cấp hồn sư số lượng tuy ít nhưng nếu dựa theo như vậy mà phát ra trợ cấp thì cũng đủ để đem cả đế quốc suy sụp".*

*"*Bởi vậy đế quốc quy định, trợ cấp chỉ được phát để cổ vũ và trợ giúp cấp thấp hồn sư tu luyện cùng mau chóng tăng lên thực lực. Nhưng khi đã qua bốn mươi cấp, xem như tương đương cường đại hồn sư rồi, hoàn toàn có thể lựa chọn thuần phục đế quốc hoặc gia nhập quân đội. Nói như vậy, Đế quốc sẽ phát với thù lao tương ứng. Đương nhiên Hồn sư cũng có quyền tự do lựa chọn, gia nhập vào một gia tộc cũng có thể kiếm được thù lao xa xỉ."

------oOo------

Chương 98: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: ghitoson

Biên dịch: Tiểu vô vi

Nói đến đây Đái Mộc tỏ vẻ thán phục: *"Nhưng các vị sư phụ của học viện chúng ta đều không muốn dựa vào cái danh hồn sư để mà được che chở, nói cách khác là trước khi học viện được thành lập họ đều hành tẩu một mình. Bọn họ thích tự do không muốn bị trói buộc thậm chí cả được đế quốc phong tước vị cũng đều khinh thường. Mọi người nghĩ xem, nếu nhận phong hàm thì họ được cái gì đây."*

Tiểu Vũ hỏi: *"Tại sao lại không muốn được phong tước vị, có tước vị cũng được không ít lợi a. Ta nhớ rõ là chỉ cần đạt đến ba mươi cấp hồn sư là có thể được phong là nam tước, còn bốn mươi cấp thì có thể là nhất phẩm rồi mà. Sau này sẽ không còn cơ hội nữa."*

Trữ Vinh Vinh trả lời hộ Đái Mộc Bạch: *"Tiếp nhận tước vị cũng có nghĩ là sau này sẽ phải vì đế quốc mà phục vụ. Một khi có phát sinh chiến tranh, nếu đã là quý tộc thì phải tuân lênh đế quốc mà ra chiến trường. Bất quá làm quý tộc tuy có nhiều cái lợi nhưng nó cũng gần như một đạo khế ước. Chính vì vậy các cường giả hồn sư sẽ không nhận phong tước vị, vì họ không muốn chỉ vì một thế lực nào đó phải bán mạng của mình."*

Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến những âm thanh: *"Đinh -đong- đinh -đong …"*

Đái Mộc Bạch liền đứng dậy nói: *"Đây chính là tiêng chuông triệu tập của viện trưởng chúng ta. Bàn tử ngươi dẫn bọn họ đi đến đại thao trường, ta sẽ đi gọi Trúc Thanh. "* Nói xong, liền bước nhanh ra khỏi thực đường.

Mã Hồng Tuấn nhìn theo phía hắn rời đi, rồi nói: *"Lão Đại hình như có chút khác lạ, trước giờ chưa thấy hắn quan tâm quá đến như vậy đối với một nữ tử."*

Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Ngươi mới từng này tuổi mà đã nói nữ tử này nữ tử nọ. "*

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng, ra vẻ tự hào nói: *"Ta mặc dù tuổi không lớn, nhưng dù nói thế nào đi nữa cũng có nữ nhân của mình. Còn không đi mau, viện trưởng ghét nhất là phải chờ người khác đó."* Nói đến đây hắn chợt rùng mình, dường như đã nếm trải không ít đau khổ a.

Áo Tư Tạp xuất hiện với bộ dạng khác hẳn. Trên mặt hắn không còn một tí râu nào.

Nhìn thấy hắn Đường Tam còn suýt chút nữa không nhận ra, không còn râu trông bộ dạng của hắn thay đổi hắn.

Trước đó Mã Hồng Tuấn cũng nói qua về Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp với dáng vẻ ghen ghét. Lúc này Đường Tam mới nhận ra mã Hồng Tuấn hâm mộ cái gì.

Đái Mộc Bạch quả thật rất anh tuấn, nhất là ở đôi mắt tà dị, như sinh ra hấp lực cuốn hút người khác, bất quá nói về tướng mạo thì so với dáng vẻ bậy giờ của Áo Tư Tạp có phần kém hơn.

Đôi mắt trong và sâu thẳm, khiến người ta có một cảm giác khó dò, mặt như hoa anh tuấn mà hài hòa, hai hàng long mày lại càng tỏ vẻ bất phàm kết hợp với nụ cười tụa hồ như bao trùm lên tất cả mang phong thái của một công tử quý tộc. Nhưng cho dù mang vẻ anh tuấn của một quý tộc công tử mà trong tay cầm một miếng hương tràng thì trông cũng không hợp lắm.

"Râu mép của ngươi?" Nhịn không được, Đường Tam chỉ vào hắn mà nói.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc rồi rất nhanh cầm miếng hương tràng trong tay ăn sống, rồi thấp giọng nói ;*"Cài này các người không cần quan tâm, đã bắt được mỹ nữ nào chữa. Ây xa phải động não đi chứ phải, làm thế nào để các nàng ấy chú ý tới chứ. Về phương diện này ngươi còn ít kinh nghiệm lắm. Đái lão Đại hình như nhắm nha đầu lạnh như băng kia rồi. Bàn tử ngươi trên người có tà hỏa làm sao có thể cuốn hút các cô gái được, chính vì vậy mục tiêu lần này của ta sẽ là Trữ Vinh Vinh, ngươi đừng hòng tranh của ta."*

Đường Tam vỗ vỗ vào trán: *"Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"*

Áo Tư Tạp không do dự nói: *" Mười bốn tuổi. Sao? Có chuyện gì? Cha ta có ta khi năm 14 tuổi đó."*

Đường Tam đột nhiên phát hiện ra quả thật nếu muốn khảo nghiệm năng lực của mình thì Sử Khắc Lai học viện chính là sự lựa chọn tốt nhất…chưa cần kể đến mấy vị sư phụ, ngay mấy tên đệ tử này đều là quái vật a. Sợ rằng ở cái thế giới này cũng có ám khi tuyệt học.

Đái Mộc Bạch mang theo Chu Trúc Thanh chạy đến. Chu Trúc Thanh rõ rang vẫn luôn giữ khoảng cách với hắn mà Đái Mộc Bạch sắc mặt đã cho thấy sự khó khăn.

Áo Tư Tạp vưới dáng vẻ hả hê cười nói: *"Xem ra Đái lão đại cũng phải nếm mùi thất bại a. Hắn đối với tán gái cũng có không ít thủ đoạn mà lần này đã bị đả kích lớn rồi. "*

Trong lúc bọn họ còn đang tán gẫu thì một người trung niên đi từ hướng thao trường tới.

Nhìn thấy người đang đi tới, Đường Tam và Tiểu Vũ rất sửng sốt. Người đến khoảng chừng 50 tuổi, vóc người to lớn, khuôn mặt dài và rất đặc biệt, chiếc cằm nhô về phía trước, gò má rộng, khuôn mặt giẹt và cái mũi khoằm. Nếu muốn lấy một đồ vật để mà hình dung thì có lẽ là có chút going một chiếc giày. Mặc dù nhắm mắt đi lại đây nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vài phần xảo trá. Trên mặt đeo một chiếc kính màu đen.

Tiểu Vũ kinh ngạc nói: *"Đây chả phải là gian thương đại thúc sao?"*

Áo Tự Tạp giật mình nói: *"Cái gì gian thương đại thúc? Ông ấy chính là viên trưởng của chúng ta, chính là người sáng lập Sử lai Khắc học viện. Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức bảy mươi tám cấp hồn thánh. So với Triệu sư phụ còn mạnh hơn. Hơn nữa ông ấy con có phi hành thú vũ hồn. Trong giới chiến hồn sư mà nói là rất hiếm thấy. Tên bàn tử này chính là đệ tử chân truyền của ông ấy. "*

Tiểu Vũ thì thào nói: *"Còn may, chỉ là cấp 78, thật không ngờ. Cái câu nói chỉ thu quái vật, không nhận người bình thường kia lại xuất ra từ miệng ông*

ta. Hương tràng thúc thúc, trong học viện của chúng ta không có hồn sư cấp bậc hồn Đấu La sao?"

Áo Tư Tạp lắc lắc đầu nói: *"Xin ngươi đừng gắn hương tràng với Áo Tư Tạp. Người tưởng hồn đấu la là người bình thường chắc? Nơi nào cũng có chắc. Cả đại lục này cùng lắm đạt đến hồn đấu la cấp bậc cũng không tới trăm người. Họ đều là những người nắm chức vụ quan trọng của đế quốc và có người khi còn là hoàng đế. Về phần phong hào đấu la hai đại đế quốc mỗi bên cũng chỉ có tầm mười người mà thôi. Đó là điều mà ai cũng biết. "*

------oOo------

Chương 99: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MadHung

Tiểu Vũ tựa hồ thở phào nhẹ nhỏm, *""* vậy là tốt rồi *""*

Đường Tam liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, *""* Tiểu Vũ, ngươi làm sao vậy? *""*

Tiểu Vũ lắc lắc đầu có chút che dấu nói: *""* không có gì. Tiểu tam, ngươi nói vị gian thương đại thúc này có hay không nhớ rõ chúng ta?*""*

Đường Tam cười khổ nói: *""* mới qua hai ngày, hắn là hắn không quên được chúng ta, bất quá, nếu hắn là viện trường, hắn sẽ không so đo việc ngươi mạo phạm hắn*""*

Áp Tư Tháp hắc hắc cười nhẹ giọng nói: *""* lần này ngươi sai rồi, Phất Lan Đức viện trường của chúng ta là một người thù dai. Đương nhiên, ưu điểm lớn nhất của lão chính là lấp liếm điều sai trái của mình.

Chính tại lúc này thì ánh mắt của Phất Lan Đức hướng về bọn hắn, vừa lúc dừng lại tại Áo Tư Tạp trên người, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm quang mang.

Áo Tư Tạp kinh hãi thất sắc, ""Chết rồi, ta nói có thể bị lão nghe được, lần này thảm thật rồi.""

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử, dừng lại cước bộ. Âm thanh khan khan mang vài phần từ tính vang lên, "" năm nay rất tốt, chúng ta lại có thêm bốn tên tiểu quái vật. Ta, Sử lai khắc học viện viện trường – Phất Lan Đức, đại biểu học viện chào mừng các người đến. Sau đó, các ngươi mỗi người một trăm kim tệ đóng cho Lý sư phụ phụ trách tài vụ. Mộc Bạch. ""

"" Viện Trường."" Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, hắn tựa hồ rất tôn kính, thậm chí mang theo vài phần sùng bái.

Phất Lan Đức nói: "" lại có thêm bốn học đệ, học muội, ngươi mang học viện quy củ nói cho bọn họ. Sau đó các ngươi tự trở về nghỉ ngơi, làm cho trạng thái của mình khôi phục lại tốt nhất trình độ. Buổi dạy đầu tiên tại buổi tối sẽ bắt đầu. Áo Tư Tạp, người cùng Trữ Vinh Vinh ngoại lệ, hai người các ngươi đi theo ta.""

Sắc mặt Áo Tư Tạp đột nhiên trùng xuống, có vẻ không cam lòng, không nguyện ý đi tới trước mặt Phất Lan Đức hành lễ. Nhưng khi thấy Trữ Vinh Vinh đi tới bên người hắn, sắc mặt mới trở nên tốt lên một chút.

Phất Lan Đức phất tay nói: "" Những người khác có thể đi nghỉ ngơi. Nhớ kỷ, trước lúc trời tối, làm cho chính mình đạt tới trạng thái tốt nhất, đừng trách ta không có cảnh tỉnh các ngươi. Phương pháp dạy của học viện khác với các nơi khác, các ngươi thậm chí có thể gặp nguy hiểm.""

Chu Trúc Thanh đi không có quay đầu lại, Đái Mộc Bạch lần này cũng không có đuổi theo. Tốc độ của Mã Hồng Tuấn cũng rất nhanh, đảo mắt tựu không thấy bóng người.

Đường Tam cũng không vội rời đi, hắn muốn nhìn trước mắt vị viện trường này như thế nào giáo học, vũ hồn của Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều là phụ trợ loại, đây là nguyên nhân bọn hắn không tham gia khóa học buổi tối. Chỉ là làm Đường Tam cảm thấy kỳ lạ chính là tại sao phải dạy học vào buổi tối?

Đường Tam không đi, tự nhiên Tiểu Vũ cũng không nóng nảy rời đi, đứng cạnh Đường Tam lẳng lặng nhìn.

Phất Lan Đức cũng không thèm để ý, hướng về Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh nói: "" Mỗi người đều có phương pháp tu luyện riêng của mình, Vũ hồn bất đồng, phương thức tu luyện cũng bất đồng. Tại Đấu La Đại lục, cơ hồ hoàn toàn không có giống nhau vũ hồn, cho nên, học viện dạy các ngươi cũng không phải như thế nào để tu luyện vũ hồn, mà là sử dụng vũ hồn như thế nào. Như vậy làm sao chiến đấu trong tương lai, có thể tốt nhất bảo tồn chính mình, phụ trợ chiến hữu.

Phất Lan Đức nói làm Đường Tam thấy có chút quen thuộc, cẩn thận cân nhắc, đại sư tựa hồ cũng nói qua cùng loại. Chỉ là đại sư nói so với Phất Lan Đức càng thêm tường tận mà thôi.

Áo Tư Tạp tựa hồ đã nghe qua, cúi đầu không ý kiến. Trữ Vinh Vinh nhưng lại đồng ý gật gật đầu.

Phất Lan Đức tiếp tục nói: "" Hai người các ngươi đều là phụ trợ hồn sư, một người thuộc phụ gia thuộc tính, người còn lại thuộc thực vật hệ vũ hồn. Giống các ngươi như vậy hồn sư, bất luận là ở trên chiến trường hay là ở lúc bình thường bên người đều cần phải có sự bảo vệ của đồng bọn, nếu không, các ngươi rất khó tồn tại. Áo Tư Tạp, ngươi nói cho ta biết, làm một gã phụ trợ loại hồn sư, như thế nào tại trên chiến trường mới tốt nhất bảo tòan chính mình? ""

Áo Tạp Tư không chút do dự nói: "" Chỉ có khả năng trốn sau lưng đồng đội, lợi dụng tất cả địa hình, kiến trúc xung quanh để tránh né phong hiểm, để có thể rời xa khu vực nguy hiểm.

Phất Lan Đức gật đầu nói: "" Nói rất đúng, nhưng có một điểm ngươi không có nói ra. Làm một gã phụ trợ hồn sư, chạy trốn vốn là một tố chất cần thiết, phụ trợ hồn sư mà không thể chạy trốn, đó không phải là một hồn sư tốt. Mà chạy trốn cần cái gì? đó chính là thể lực. Mặc dù thân là hồn sư, có tự thân hồn lực phụ trợ, thân thể của các ngươi so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng địch nhân đối mặt với các ngươii đều là chiến hồn sư. Bởi

vậy, làm một gã phụ trợ hệ hồn sư, các ngươi đồng dạng cần phải tiến hành rèn luyện thể lực. Mấu chốt thời khắc, các ngươi có thể chạy thêm nhiều từng bước, có thể sống sót.""

Áo Tư Tạp đối với Phất Lan Đức hiểu rất rõ, nghe lão nói vậy trong lòng âm thầm cười khổ, xong rồi, hôm nay chắc nếm không ít đau khổ.

Quả nhiên, sau khi nói một hồi, Phất Lan Đức hướng về Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: "" khóa trình của các ngươi hôm nay chính là tiến hành huấn luyện thể lực. Từ bây giờ bắt đầu, chạy vòng quanh thôn hai mươi vòng, nếu trước giờ cơm trưa mà còn chưa hoàn thành, không cần ăn cơm trưa nữa. Các ngươi có thể sử dụng chính mình vũ hồn tiến hành phụ trợ. Bây giờ, xuất phát. Áo Tư Tạp phụ trách dẫn đường.

"" Vâng"," Trữ Vinh Vinh ứng một tiếng, không chút do dự chạy đi, Áo Tư Tạp có chút u oán nhìn thoáng qua chỗ Đường Tam đứng rồi mới chạy đi.

Thôn nơi Sử Lai Khắc học viên đóng mặc dù không lớn nhưng Aó Tư Tạo hiểu được Phất Lan Đức chỉ cả thôn, tức chỉ cả những nơi làm ruộng của thôn. Một vòng ít nhất cũng là ba công lý (km), mà hai mươi vòng thì phải là một con số tương đương kinh khủng.

Hôm nay có được hơn hai mươi cấp hồn lực, nhưng lại phải hoàn thành khóa trình trước giữa trưa, vẫn còn là một chuyện làm phụ trợ hồn sư đau khổ không muốn sống. Đối với hơn hai mươi cấp chiến hồn sư mà nói, chạy khoảng cách như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mắt nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh chạy đi, Phất Lan Đức chỉ chỉ Đường Tam nói: "" Ngươi theo ta.""

------oOo------

Chương 100: Tứ nhãn miêu ưng Phất Lan Đức (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MadHung

Đường Tam gật đầu, đồng thời hướng về Tiểu Vũ ở sau lưng đang muốn đi theo hắn khoát tay. Lúc này mới nhanh chóng cùng với Phất Lan Đức hướng bên trong học viện đi đến.

Phòng làm việc của Phất Lan Đức cũng là chổ ở của lão. Cách không xa thao trường ngày hôm qua Đường Tam giao thủ cùng Triệu Vô Cực. Trong phòng bố trí vô cùng đơn giản, chỉ có một ít đồ vật dùng cho cuộc sống mà thôi.

Phất Lan Đức tiến đến phía sau bàn làm việc ngồi xuống, nhìn Đường Tam trong mắt đột nhiên toát ra ánh mắt phức tạp, "" Đại sư vẫn khỏe chứ?""

Đường Tam gật đầu nói: "" Sư phụ tốt lắm ""

Phất Lan Đức nhìn hắn có chút kinh ngạc, "" Ngươi là đệ tử của hắn? khó trách, khó trách cả cái này đai lưng hắn cũng đưa cho ngươi. Ngày đó thấy ngươi mang theo cái này đai lưng, hơn nữa với tuổi của ngươi, ta đã biết ngươi muốn đến Sử Lai Khắc học viện, nhưng chỉ là không nghỉ tới ngươi là đồ đệ của hắn. Lúc trước hắn từng nói với ta, một ngày nào đó sẽ bồi dưỡng ra một gã thiên tài hồn sư, khiếp sợ đại lục. Xem ra, ngươi là lựa chọn của hắn.

Đường Tam đặt tay trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ xoa một cái, đem một phong thư đưa tới Phất Lan Đức trước mặt, "" Trước lúc xuât phát, Sư phụ để cho ta thông qua học viện kiểm tra, sau khi được tuyển chọn, đem phong thư này giao cho viện trưởng"

Nghe xong Đường Tam nói, Phất Lan Đức trong mắt hiện lên một tia bi thương, còn có một tia mỉm cười, "" Hắn vẫn còn quật cường như vậy. Như vậy mới là phong cách của hắn. Hắn rốt cuộc cũng biết liên lạc với ta sao? ""

Vừa nói, lão vừa chậm rãi mang phong thư mở ra, lấy ra bên trong một lá thư trắng thanh khiết. Đường Tam thấy rõ ràng, Bàn tay của Phất Lan Đức run nhè nhẹ trong lúc đọc bức thư.

Bức thư viết cài gì Đường Tam không biết, hắn chỉ có thể nhìn sắc mặt Phất

Lan Đức không ngừng biến hóa.

Phất Lan Đức khi thì mừng rỡ, khi thì phẫn nộ, Hỉ nộ ái ố tâm tình bất đồng cơ hồ đều theo hắn trên gương mặt xuất hiện qua.

"" Tốt, tốt cho lão già này, ngươi là một tên hỗn đản. Không nên chứng minh cái gì? Có cái gì để chứng minh? Chẳng lẽ ngươi không biết, kỳ thật…. ""

Phất Lan Đức tựa hồ có chút trở nên điên điên khùng khùng, trong miệng nói những điều Đường Tam nghe không hiểu.

Đột nhiên hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đường Tam, "" Nếu ngươi là chứng minh của hắn, đừng làm cho hắn thất vọng. Ngươi đi đi, nhanh chút chuẩn bị buổi tối khóa trình. Khóa trình cũng không nhẹ nhàng đâu.""

Nhiệm vụ Đại sư giao cho Đường Tam đã hoàn thành, mặc dù Phất Lan Đức viện trường làm cho hắn cảm giác rất quái dị, nhưng hắn cũng không còn tâm tư tự hỏi mấy cái này. Trải qua cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, Đường Tam phát hiện mình còn rất nhiều nhược điểm, có thời gian, còn không bằng đi tu luyện.

Không nói đến Đường Tam cùng mọi người tu luyện, hai người Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đang ở ngoài học viện chạy bộ.

"" Áo Tư Tạp, một vòng này có còn xa lắm không?"" Trong giọng nói của Trữ Vinh Vinh mang chút bất đắc dĩ.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, nàng vẫn tin tưởng tràn đầy, mặc dù phụ trợ hệ hồn sư nhưng lúc còn ở nhà, phụ thân cũng vẫn đều yêu cầu nàng rèn luyện thân thể, nói cơ hồ cùng Phất Lan Đức giảng giải giống nhau như đúc. Cho nên thân thể của nàng cũng không kém, mặc dù kém so với chiến hồn sư nhưng thời gian dài rèn luyện chẳng những làm khí lực của nàng trở nên mạnh mẽ, hơn nữa thực tế am hiểu chạy bộ.

Tuy nhiên, từ lúc rời đi học viện đến bây giờ, Trữ Vinh Vinh được Áo Tư Tạp dẫn đường thế nhưng một vòng còn chưa có hoàn thành. Thời gian đã

trôi qua không ít. Dựa theo tốc độ này, đừng nói cơm trưa, cơm chiều có thể ăn được hay không cũng là một vấn đề. Huống chi, Thể lực đang không ngừng giảm xuống, căn bản không có khả năng vẫn bảo trì tốc độ này.

Áo Tư Tạp cười khổ nói: "" Đi ra thời điểm ta có nói quá, nhiệm vụ này căn bản là không có khả năng hoàn thành. Bất quá ngươi cũng đừng sợ, chúng ta là hai phụ trợ hệ hồn sư cùng một chỗ còn sợ đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì không ….. ""

Trữ quang vinh vinh liếc mắt nhìn hắn, mặc dù tuổi còn nhỏ, Nhưng ánh mắt nhu mì của nàng lại mang theo vài phần phong tình.

Áo Tư Tạp bị nàng nhìn xương cốt như có chút nhũn ra, hắc hắc cười thấp giọng nói: "" lão tử có căn đại hương tràng"." Quang mang chợt lóe, một cây hương tràng thơm phức đã xuất hiện trong tay hắn, hướng Trữ Vinh Vinh đưa tới. "Hương tràng của ta, đệ nhất hồn hoàn kỹ năng vốn là khôi phục. Chẳng những có thể xúc tiến thương thế khép lại, còn có tác dụng khôi phục thể lực. Ăn một chút đi. Có hương tràng của ta duy trì, đừng nói là chạy hai mươi vòng ngay cả chạy hai trăm vòng, chúng ta cũng không cần lo lắng vấn đề thức ăn".

Trữ Vinh Vinh có chút quái di nhìn Áo Tư Tạp, đột nhiên nói ra một câu cực kỳ hung tợn, "" lão nương còn có hai miếng bánh mì đây. Ăn cái đầu ngươi ""

Nói xong, xuất ra Thất bảo lưu ly tháp, nhanh nhẹn mở lên phụ trợ gia tăng, tốc độ chợt tăng lên hướng về phía trước chạy đi.

"" Ách…. "" Áo Tư Tạp có chút sửng sốt, đừng nói là hắn, cho dù Đường Tam, Đái Mộc Bạch ở đây, nghe được nữ hài tử có khí chất ưu nhã như Trữ Vinh Vinh cư nhiên nói một câu như vậy chỉ sợ cũng không thể tin được. Bọn họ cũng không biết địa vị của Trữ Vinh Vinh tại Thất bảo lưu ly tông như thế nào. Mà Trữ Vinh Vinh rốt cuộc không kiềm chế được, bộc lộ bản chất của mình.

Thất bảo lưu ly tông. Nghị sự đại điện.

Đại điện hướng về phía bắc, chiếc ghế chủ tọa khảm hoa được đặt theo phương bắc nam. Lưng ghế được khảm một khối ngọc thạch rất lớn. Ngọc thạch màu xanh biếc, tản ra hơi thở nhàn nhạt. Đúng là một khối cực phẩm ôn ngọc.

Trên chiếc ghế có 1 người đang ngồi, người này mặt tròn như ngọc, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo nho nhã ôn hào, một thân trường bào áo trắng không nhiễm chút bụi. Nhìn qua ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt nhu hòa, như thế nào nhìn cũng như một người bình thường. Một đầu tóc đen mềm mại thả dài sau lưng. Hết thảy nhìn qua đều không thấy điểm gì làm bộ. Lúc này, hắn đang nhìn xuống một thanh niên mặc trang phục màu trắng đang quỳ.

"" Hồi bẩm tông chủ, tiểu thư đã đến Sử lai khắc học viện, cũng thành công tiến học.*""*Người tuổi trẻ cung kính nói.

Trung niên nhân gật đầu, trên mặt toát ra một tia bất đắc dĩ, *""* Tiểu tổ tông này đi ra ngoài ma luyện cũng tốt, bằng không Thât bảo lưu ly tông thêm đau đầu, không Sử lai khắc học viện tình huống thế nào? *""*

------oOo------

Chương 101: Bản sắc Ma Nữ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

"Xin tông chủ thứ tội, Sử Lai Khắc có một vị hồn thánh và danh hồn đế cực mạnh, thuộc hạ tài kém, không thể nào tiến vào dò xét. Nhưng mà, thuộc hạ đã đưa lời nhắn cho một vị sư phụ trong Sử Lai Khắc họic viện, tin chắc là sẽ tới tay vị hiệu trưởng."

Trung niên nhân cười mỉm*"Phất Lan Đức ơi, ngươi thật là một người có lý*

tửơng. Ta để xem ngươi giáo dục nhi tử ta như thế nào? Có lẽ, chỉ có rời khỏi gia đình, tiểu nữ của ta mới có thể hiếu chút chuyện... Tốt lắm, không có việc gì nữa, ngươi lui xuống đi."

"Vâng, thưa tông chủ". Người thanh niên lui nhanh về phía sau, bước đi.

Một thanh âm vang vọng tòan đại sảnh, thanh âm tự như từ bốn phương tám hướng mà đến, âm vang kéo dài khắp nơi.*"Phong Trí, ngươi yên tâm để Vinh Vinh một mình bên ngòai sao? Chẳng lẽ Sử Lai Khắc dạy học tốt hơn chúng ta? Không được, ta phải đem Vinh Vinh trở về, nàng ở bên ngòai, ta lo lắng không ngơi."*

Theo thanh âm xuất hiện một lão giả râu tóc bạc trắng, cùng một kẻ có da mặt hồng hào giống như trẻ con, từ hậu trường bước ra. Đi lại phía tông chủ, tự chọn một cái ghế ngồi xuống.

Trữ Phong lộ vẻ bất đắc dĩ,*" Thưa Kiếm thúc và Long thúc. Ta cũng không yên tâm để nha đầu ở đó. Nhưng các vị thật sự sủng ái nàng ta, ở nhà chẳng ai có thể dạy nàng, để nàng đi bên ngòai học tập có lẽ có chút tiến bộ"*

Kiếm thúc bất mãn nói: *"Ai nói ta chiều Vinh Vinh. Ngươi thấy Vinh Vinh phá phách nhưng chẳng thấy mặt nhu thuận của nàng, ngươi có nhiều con, nhưng chỉ có một gái. Ngươi an tâm được sao?"*

Trữ Phong Trí quả quyết nói: *"Kiếm thúc, lần này bất kể nói rao sao, ra đều sẽ không tìm nàng về, ngài và Long Thúc cũng không nên đi. Không cần lo lắng an tòan của Vinh Vinh. Đứng đầu Sử Lai Khắc học viện là Hòang Kim Thiết Tam Giác - Đệ Nhất Tiêm Phong, hắn không có khả năng không biết Thất Bảo Lưu Ly tông của chúng ta. Có hắn bảo vệ, Vinh Vinh không có việc gì đâu.*

*Kiếm thúc tức giận vội vàng lên tiếng: "*Vinh Vinh có chuyện gì ta tìm ngươi tính sổ, có sự cố gì, ta và lão Cốt Long họat động gân cốt tí cũng được.*"*

Đừng nói tại Thất Bảo Lưu Ly tông, cho dù cả Đấu La Đai Lục, người có thể nói chuyện với Trữ Phong Trí có mấy ai. Lão nhân là một trong số kẻ có bản lãnh đó, mặc dù nhìn diện mạo khỏang bốn mươi tuổi, nhưng thực tế hắn đã

quá sáu mươi, Trữ Vinh Vinh đối với hắn như trẻ nhỏ, cũng là đứa cháu gái duy nhất.

Màn đêm phủ xuống học viện Sử Lai Khắc. Tứ Nhã Miêu Ưng Phất Lan Đức đang đứng tại chỗ cao nhất của thao trường, nhìn xuống bảy tên đệ tử.

Đái Mộc Bach, Đường Tam, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng với vẻ mặt lạnh băng mà chỉnh tề lanh lẹ của Chu Trúc Thanh, tất cả đều chuẩn bị tốt cho việc học ban đêm, tâm thần hòan tòan tỉnh táo.

Nhưng mà, Phất Lan Đức lại chú ý tới hai đệ tử còn lại.

*"*Áo Tư Lạp, các ngươi đã chạy hai mươi vòng rồi?*" ánh mắt của Phất Lan Đức làm cho ngừoi ta cảm thấy sợ hãi, kẻ khác không dám nhìn thẳng vào.*

Không biết tại sao, mấy hôm nay Đường Tam cũng không thấy các vị sư phụ của học viện xuất hện, kể cả Triệu Vô Cực, tựa hồ như cả học viện này chỉ có bảy đệ tử bọn họ và vị viện trưởng đại nhân này.

*Áo Tư Lạp ho khan một tiếng, gật đầu nói"*Viện trưởng, ta chạy xong rồi.*"*

*Phất Lan Đức hừ lạnh,"*Ta hỏi là các ngươi, không phải chỉ mình ngươi*".*

Áo Tư Lạp quay đầu nhìn về Trữ Vinh Vinh. Trữ Vinh Vinh cũng đang nhìn hắn, một đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự ngây thơ vô tội.

*Áo Tư Lạo cắn răng gật đầu, nói"*Vâng, chúng ta đều hòan thành.*"*

Phất Lan Đức nở nụ cười, nụ cười này mà để Đường Tam nhận xét, chính là Âm Hiểm hai chữ mà thôi.

*"*Tốt lắm, Áo Tư Lạp, không nghĩ tới ngươi có tinh thần tương trợ, ngươi lại đây*". Phất Lan Đức chỉ chỉ vào một vị trí trước mặt mình.*

Trên mặt Áo Tư Lạp toát ra vẻ cười khổ, hắn không nhìn Trữ Vinh Vinh nữa, bước đi tới truớc mặt Phất Lan Đức.

*Phất Lan Đức chậm rãi giơ tay phải lên, vỗ vỗ vào vai Áo Tư Lạp"*Ta rất thích tinh thần tương ái của ngươi, như vậy đi, ngươi chạy thêm hai mươi vòng nữa, để ta xem ngươi tiến bộ đến độ nào, không chạy xong, không cần ăn cơm, ta đã phong trụ hồn lực của ngươi, đừng mong giải trừ, chạy đi."

Áo Tư Lạp không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầy, xoay ngừoi hướng ra phía ngòai chạy đi.

*Ánh mắt Phất Lan Đức chuyển về phía Đái Mộc Bạch và Đường Tam.."*Có phải các ngươi đang tự hỏi tại sao ta làm vậy? Tại sao lại muốn hắn tiếp tục chạy?"

Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn rất quen thuộc tính tình Phất Lan Đức nên không dám lên tiếng. Chu Trúc Thanh tính tình lạnh băng, chỉ là thản nhiên nhìn, Đường Tam và Tiểu Vũ lại vô thức gật đầu, bọn họ quả thật không rõ lý do Phất Lan Đức lại yêu cầu làm vậy.

*Phất Lan Đức vẫn giữ vẻ mặt khó coi ấy, nhưng lại tươi cười"*Bởi vì hắn nói dối, mặc dù vì bất kỳ nguyên nhân tình cảm nào mà nói dối, nhưng đối với việc nói dối, các ngươi vẫn còn nhỏ, nói dối là không tốt. Ta hy vọng các ngươi hiểu rõ."

*Hắn hướng ánh mắt trong sách của bọn Đường Tam rồi nhìn qua ánh mắt thương cảm của Trữ Vinh Vinh"*Nói cho ta biết, ngươi có hay không hòan thành khóa trình ban sáng của ta?"

*Trữ Vinh Vinh thành thật lắc đầu, nói"*Không có, khỏang cách xa vậy, ta không kiên trì nổi."

*Phất Lan Đức mỉm cuời nói"*Cho nên, ngươi chạy tới Tác Thác thành, hơn nữa lại lại ăn uống thỏai mái, ngòai ra còn đi vòng tới khu vực buôn bán vui chơi, vừa mới trở về tìm được Áo Tư Lạp, đúng không?"

*Trữ Vinh Vinh trừng lớn cặp mắt xinh đẹp kia"*Ngươi giám thị ta?"

*Phất Lan Đức trầm mặt xuống nói: "*Thân là viện trưởng, ta đối với học viên có trách nhiệm. Nếu nói Áo Tư Lạp nói dối vì không muốn ngươi bị phạt,

tòan là vì tình hữu nghị. Nhưng sai lầm của ngươi thì không thể thứ, tự tiện rời bỏ học viện, không tuân thủ học viện an bài, để bạn học vì ngươi mà nói dối, đây không phải là sai lầm của một hồn sư vĩ đại. Nếu tại chiến trường, ngươi chỉ có một con đường là bị quân pháp xử chết mà thôi."

------oOo------

Chương 102: Bản sắc Ma Nữ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Trữ Vinh Vinh nhíu mày, vẻ ôn nhu trên mặt biến mất, khóe miệng nhếch lên, tóat ra vài nét khinh thường*"Nơi này không phải chiến trường, chỉ là một học viện mà thôi."*

Phất Lan Đức gật đầu nói: *"Đúng, nơi này chỉ là học viện, nhưng là học viện Sử Lai Khắc của ta, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Một, thu thập hành lý của ngươi, đi khỏi học viện, ngươi không xứng là thành viên của học viện này. Cách khác là ngươi như ta nói, chứng minh mình có đủ tư cách ở đây, còn có quyết tâm sau này không vi phạm nội quy nữa."*

Trữ Vinh Vinh cười, mặc dù mới mười hai tủôi, nhưng không thể không nhận nàng cười rất đáng yêu, rất đẹp, nụ cười làm ngừoi khác cảm thấy yêu mến:

"Phất Lan Đức, ngươi cho ngươi là ai? Bất quá chỉ là một hồn thánh nho nhỏ mà thôi."

Lời vừa nói ra, Đường Tam, Tiểu Vũ và mọi người đều thất sắc, bọn họ không hề nghĩ tới, một cô nương ôn nhu như vậy lại có thể nói ra lời kém văn hóa thế. Lúc này Trữ Vinh Vinh đã không còn vẻ ôn nhu mà biến thành khinh thường, tràn ngập cảm giác cao ngạo.

Phất Lan Đức không vì lời nói của nàng mà tức giận, chỉ mỉm cười nói: *"Đúng vậy, ta chỉ là hồn thánh nho nhỏ, khỏang cách ta với ngươi quá xa, Ngươi là anh tài của Thất Bảo Lưu Ly tông, cho dù có thiên phú cực cao, cũng chỉ là một đại hồn sư mà thôi. Ngươi so với ta cũng còn quá xa, khỏang các khó mà vượt qua. Nếu ngươi cảm thấy không hợp nơi này, thì mau rời đi, Sử Lai Khắc học viện không chào đón hạng người như ngươi, loại đệ tử bất tuân quy củ."*

Trữ Vinh Vinh cười lạnh: *"Đuổi ta đi? Không dễ dàng như vậy, nếu ta đã tới, sẽ không định ra đi. Phất Lan Đức, ta khuyên ngươi hay là đừng quản ta nữa, nếu không hậu quả nguơi tự gánh chịu."*

Phất Lan Đức cười nhạt: *"Nếu ta sợ hậu quả, thì không thể làm viện trưởng rồi. Nơi này là địa bàn của ta, mọi chuyện ta đều định đọat được. Mộc Bạch!"*

"Viện trưởng đại nhân." Đái Mộc Bạch tiến lên một bước, lúc này nhìn Vinh Vinh với ánh mắt tràn ngập vẻ nghĩa bất dung tình. Hắn ẩn ước rõ ràng, đây mới là Trữ Vinh Vinh thật, là bản tánh của nàng, chỉ là, hôm qua nàng che dấu quá tốt.

Phất Lan Đức nói: *"Ngươi mang vị Trữ Vinh Vinh tiểu thư này về phòng của nàng, sau đó đưa nàng rời khỏi đây. Nếu nàng phản kháng, ta cho phép ngươi sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào."*

"Phất Lan Đức, ngươi dám." Trữ Vinh Vinh quát lớn, hai tay chống nạnh, phát ra khí tức dữ dằn của cô gái mười hai tuổi: *"Từ nhỏ tới nay, ngươi là kẻ đầu tiên dám đối xử với ta như vậy."*

Phất Lan Đức âm thầm cười: *"Cha ngươi không nỡ quản giáo ngươi, không có nghĩa là ta không dám, ngươi không phải là nữ nhi bảo bối của ta. Ở trong mắt ta, nơi này bất luận đệ tử nào đều tốt hơn ngươi. Thất Bảo Lưu Ly tháp vũ hồn quả thật là một trong các loại hỗ trợ vu hồn cực mạnh, đáng tiếc, ngươi sẽ làm cho nó tàn phai."*

"Ngươi nói bậy!" Trữ Vinh Vinh lại phẫn nộ kịch liệt, ngực không ngừng thở dốc, cho tới nay, nàng biết mình chính là đệ tử xuât xắc nhất của Thất Bảo

Lưu Ly tông, nàng có bao nhiêu vị huynh trưởng, nhưng không một ai có năng lượng mạnh như nàng, tại mười hai tuổi đã đột phá cấp hai mươi. Ngay chính cha nàng, Thât Bảo Lưu Ly tông chủ, cũng nói qua, nàng chính là anh tài kiệt xuât nhất trong vòng trăm năm nay, là người duy nhất có khả năng biến thành Bát Bảo Lưu Ly tháp, lúc này, Phất Lan Đức lại nói nàng là kẻ bỏ đi, cao ngạo như nàng sao chịu đựoc xỉ nhục này.

"Ta nói bậy? Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi mạnh hơn ai ở đây?" Phất Lan Đức khinh thường nói.

Ta là phụ trợ hồn sư, đương nhiên không thể so sánh hồn lực cùng chiến hồn sư bọn họ. Nhưng tại chiến trường, tác dụng của ta so với bọn họ cũng quan trọng như nhau, có ta trợ giúp, một đòan thể hồn sư thực lực sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Phất Lan Đức hướng Vinh Vinh phe phẩy ngón tay: *"Sai, ngươi sai rồi. Ở đây mỗi cá nhân tại tình huốn trên chíến trường đều có tác dụng hơn ngươi. Bởi vì bọn họ tại chiến trường có khả năng sinh tồn mà ngươi thì không. Với tính cách của ngươi, nếu tới chiến trường, cũng chỉ là kẻ thế mạng mà thôi".*

"Không đúng. Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông có Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn độc nhất thiên hạ, không có người nào có thể so sánh. Tại sao lai đem ta so với bọn họ được?"

Phât Lan Đức lãnh đạm nói: *" Bởi vì tâm của ngươi. bởi vì ngươi cao ngạo, ngươi tự cho mình rất cao. Cho dù là phụ thân ngươi, cũng sẽ không tự cho mình là có một không hai trong thiên hạ. nếu hắn không có đồng bọn vĩ đại cùng đi, cho dù là một gã hồn sư bình thường cũng có thể đánh chết hắn. Mà với tính cách của ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể tìm được người đồng đội phía sau lưng chống đỡ an tòan cho ngươi sao?"*

Trữ vinh vinh sửng sốt một chút, nàng mặc dù từ nhỏ bởi vì cô độc, tính cách cổ quái một chút, nhưng thông minh cực đỉnh, Phất Lan Đức mặc dù nói hơi khó nghe, nhưng nàng cũng đã hiểu rõ ràng ý tứ của Phất Lan Đức, nhất thời không biết nên biện bác thế nào.

Phất lan đức chậm rãi đi tới đám người Đái Mộc Bạch đang chờ người trước

mặt, bởi vì hắn cùng Trữ Vinh Vinh tranh luận, Đái Mộc Bạch cũng không đem Trữ Vinh Vinh đi.

Phất Lan Đức chỉ chỉ Đái Mộc Bạch, nói: *"Hắn năm nay mười lăm tuổi, vũ hồn bạch hổ, chiến đấu hệ hồn sư, trời sanh song đồng, cấp ba mươi bảy. Trong người mang hai cái trăm năm hồn hoàn và một cái ngàn năm hồn hoàn. Tại Sử Lai Khắc học viện từ trước tới nay là ngươi đệ tử đạt tới ba mươi cấp hồn tôn nhỏ tuổi nhất. Lúc hắn đạt tới hồn tôn là năm mười ba tuổi. Ngươi tự hỏi có thể tại mười ba tuổi đã đột phá ba mươi cấp không?"*

"Nếu nói, người có khả năng vượt qua Mộc Bạch, cũng không phải ngươi mà là Đường Tam cùng Tiểu Vũ, năm mười hai tuổi đã đạt tới cấp hai mươi chín đại hồn sư. bọn họ mới có khả năng siêu việt như Mộc Bạch. Cùng Triệu Vô Cực đánh một trận ngươi cũng thấy rồi, ngươi hắn là rất rõ ràng một gã đại hồn sư cùng một gã hồn thánh chênh lệch thế nào. Mặc dù Triệu Vô Cực cũng không có sử dụng toàn lực, nhưng là, Đường Tam hiện ra đích chiến đấu lực thế nào, ta nghĩ ngươi xem rất rõ ràng. Luận thiên tài, bọn họ đều cũng mạnh hơn ngươi."

------oOo------

Chương 103: Bản sắc Ma Nữ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Trữ Vinh Vinh không cách nào phản bác. Phất Lan Đức nói rất đúng, Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ hồn lực đều mạnh hơn nàng.

Phất Lan Đức chỉ tới Mã Hồng Tuấn và Chu Trúc Thanh.*"Mã Hồng Tuấn. Hắn cùng tuổi Đường Tam, Tiểu Vũ, ngươi nên biết, mười một tuổi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mặc dù vũ hồn của hắn có khiếm khuyết, nhưng là, hắn có biến dị vũ hồn cũng là cao cấp nhất thú vũ hồn, luận võ hồn mà nói, cho*

dù tại cả đại lục cũng không có vài người có thể so với hắn. Hắn hồn lực cũng không kém gì ngươi, toàn là hắn dùng một bộ phận tâm lực đền bù vũ hồn khiếm khuyết."

"Chu Trúc Thanh, hồn lực yếu hơn ngươi. Nhưng là, nàng không giống ngươi, nàng có một tâm hồn kiên định. Chu Trúc Thanh, Ngươi nói cho ta biết, ngươi tới Sử Lai Khắc học viện là vì cái gì?"

Chu trúc thanh lạnh như băng, thanh âm không chút do dự trả lời: *"Để chính mình trở nên mạnh hơn."*

Phất Lan Đức nói: *"Đối với khóa trình của học viện an bài ngươi làm như thế nào?"*

Chu Trúc Thanh nói: *"Chỉ cần làm thực lực ta tăng lên. Ta sẽ không chút do dự chấp hành."*

Phất Lan Đức thản nhiên nói: *"Trữ Vinh Vinh. Ngươi đều nghe thấy? Ngươi tự hỏi, so với bọn họ ở chỗ này, Ngươi thân mình đã kém cõi nhất rồi. Ngươi còn có tư cách gì mà kiêu ngạo? Ta dám nói, chỉ cần ngươi rời nơi này, hai mươi năm sau, so với ngươi thành tựu của mỗi một người bọn họ đều cường đại hơn nhiều."*

Trữ Vinh Vinh không cam lòng. Nàng thật sự không cam lòng.*"Còn có Áo Tư Lạp. Ta như thế nào cũng mạnh hơn hắn, hắn cũng là loại hồn sư phụ trợ, chỉ là một thực vật hệ hồn sư nho nhỏ mà thôi, so ra hắn còn kém ta"*.

Phất Lan Đức lắc đầu, nói: *"Không, ngươi sai rồi, nếu ngươi cho rằng như vậy. chính là sai lầm lớn. Áo Tư Lạp có thiên phú, thậm chí còn hơn Mộc Bạch, nếu không ta tại sao cho phép hắn tiến vào học viện. Trữ Vinh Vinh, ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi gặp qua Tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ vũ hồn chưa?"*

Trữ Vinh Vinh mặt mày thất sắc,*"Không. Không có khả năng, phụ trợ loại vũ hồn như thế nào có Tiên thiên mãn hồn lực?"*

Tại hồn sư giới, Tiên thiên mãn hồn lực giả mặc dù ít, nhưng cũng không

phải không có, mà phụ trợ loại vũ hồn lại chưa bao giờ xuất hiện, Trữ Vinh Vinh sở dĩ cho rằng chính mình thiên phú dị bẩm, là người thiên tài, chính là bởi vì nàng có vũ hồn tại Giác Tỉnh, đạt tới rồi chín cấp trình độ so ra chỉ cách tiên thiên mãn hồn lực một bước nhỏ. Đây đã là phụ trợ vũ hồn cực phẩm có tồn tại.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, người…kia có chút bỉ ổi, niệm khởi hồn chú lại hèn mọn vậy, bỉ ổi đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Lạp lại là tiên thiên mãn hồn lực.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói: *"Áo Tư Lạp là tiền vô cố nhân (ý là sử sách chưa cho cha nào giống hắn: Tiền vô cổ nhân- hậu vô lai giả). Hắn tương lai trưởng thành không thể hạn lượng, thậm chí có thể tại Phụ Trợ Hồn Tôn, thay thế địa vị cao vời của Thât Bảo Lưu Ly tông môn của ngươi. Ngươi có thể không tin lời nói của ta, nhưng ta có thể dám chắc nói cho ngươi, đây là khả năng có thể".*

Trữ Vinh Vinh thất thần đứng ở nơi này, từ nhỏ đến lớn, nàng ở bên mọi người bảo hộ mà lớn lên, hơn nữa thân mình chính là thiên tài, đương nhiên được sủng ái cực điểm, nàng vẫn cho rằng, chính mình mới là người xuất xắc nhất. Bây giờ thực lực còn chưa đủ cường cũng là bởi vì nguyên nhân tuổi tác.

Lúc nàng xem Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận. Trữ Vinh Vinh đã bị rung động liễu, nhưng nàng tiềm ý thức lý vẫn còn nghĩ mình và Đường Tam khác biệt, dù sao vũ hồn tu luyện không phải cùng lộ tuyến.

Nhưng là mỗi một câu nói của Phất Lan Đức đều như là lợi kiếm bình thường đâm vào trong lòng nàng. Làm niềm kiêu hãnh trong lòng nàng tan biến.

Sắc mặt Trữ Vinh Vinh có chút tái nhợt, đột nhiên khóc ròng, quay đầu hướng túc xá của mình chạy đi.

Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia đắc ý, tươi cười trong lòng thầm nghĩ, nếu ngay cả một Tiểu nha đầu mười hai tuổi, ta không dạy được, không chừng, ta cũng không dám tự xưng ra phong hào Hoàng kim thiết tam giác nữa.

Đái Mộc Bạch nhìn Phất Lan Đức đang tươi cười, hỏi dò: *"Viện trưởng, ta còn phải đi giúp nàng thu thập đồ vật không?"*

Phất Lan Đức trừng hắn một cái, nói: *"Ngươi rất muốn nha đầu này bỏ đi sao? Trữ Vinh Vinh mặc dù bị thương tổn một chút. Nhưng bản tính cũng kiên cường, để nàng chính mình tự hiểu ra. Ngươi đi gọi Áo Tư Lạp quay lại. Nói rằng ta hủy bỏ trừng phạt hắn, để hắn đi an ủi Trữ Vinh Vinh."*

"Vâng." Đái Mộc Bạch đáp t,. xoay người đi tìm Áo Tư Lạp. Lúc này, trong lòng hắn càng thêm khâm phục Phất Lan Đức.

Đái Mộc Bạch cũng xuất thân từ thế gia, đương nhiên biết địa vị Thất bảo lưu ly tông tại đại lục kinh khủng cỡ nào, cả đấu la đại lục, phong hào đấu la gia cũng chỉ gồm mười vị. Tron đó Thât bảo lưu ly tông chiếm hai, như vậy về thực lựcmà nói, cho dù hai đại đế quốc hoàng thất, nhìn thấy thất bảo lưu ly tông chủ cũng phải khách khách khí vài phần. Mà Phất Lan Đức lại cũng không dám cường quyền khi giáo huấn tiểu công chúa của Thất bảo lưu ly tông, không phải là chuyện đơn giản.

Kỳ thật. Đái Mộc Bạch lại nào biết đâu rằng, trong ngực vị viện trường đại nhân này có một phong thư của Thất bảo lưu ly tông chủ, ghi rõ luôn tín nhiệm mọi phương pháp của viện trưởng, nếu không Phất Lan Đức thật sự không chút cố kỵ sao?

Tiểu Vũ lặng lẽ lè đầu lưỡi ra. Nàng cũng không nghĩ tới bản chất của Trữ Vinh Vinh lại như vậy, ngày hôm qua nàng tại và Trữ Vinh Vinh cùng nhau nói chuyện, rất thân thiết, lúc này lại mới phát hiện, thì ra tính tình Trữ Vinh Vinh so với chính mình còn dữ dằn hơn.

Phất Lan Đức hai tay để ở sau lưng, nói: *" Tốt lắm, chuẩn bị xuất phát, kết quả của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp các ngươi cũng thấy rồi. Tại chỗ này tu luyện, sẽ phải tuân thủ quy củ của học viện. Tại mỗi khóa học, lời của ta là mệnh lệnh, kế tiếp các ngươi bắt đầu hướng tới đệ nhất khóa của Sử Lai Khắc hoc viện. Các ngươi, mỗi người đều độc lập hoàn thành khóa trình của chính mình, đừng trách ta không nói trước, nếu các ngươi làm không tốt, vậy, không chết cũng bị lột da."*

------oOo------

Chương 104: Bản sắc Ma Nữ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Đái Mộc Bạch rất nhanh đã trở lại, hướng phất lan đức gật đầu, ý bảo tự mình đã làm cho Áo Tư Lạp đi tới an ủi Trữ Vinh Vinh.

Phất lan đức phất phất tay, nói: *"Xuất phát, đuổi kịp ta."*

Nói xong, chỉ thấy mủi chân hắn chỉa xuống đất, nhanh chóng bước đi, nhắm phương hướng bên ngòai học viện học viện đi tới.

Mọi người cũng vội vàng đuổi theo.

Phất Lan Dức thủy chung bảo trì tốc độ mau lẹ, lúc này mới thấy sự chênh lệch thưc lực của năm tên đệ tử.

Theo sát tại Phất Lan Dức phía sau, là kẻ có hồn lực thâm hậu nhất Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch. Phía sau Đái Mộc Bạch cũng không phải Đường Tam, mà là Chu Trúc Thanh.

Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam lợi hại ở chỗ tinh diệu, nói về tốc độ thu ngắn khoảng cách xa, lại không bằng Chu Trúc Thanh là Mẫn công hệ hồn sư. Cho nên hắn cùng Tiểu Vũ ngang hàng xếp tại vị trí thứ ba. Mã Hồng Tuấn ở tại vị trí cuối cùng, nhưng cũng không chậm lắm so với Đường Tam.

Dọc theo đường đi, Phất Lan Đức chẳng nói câu nào, bọn Đường Tam cũng không lên tiếng. Trong đầu còn đang hồi tưởng đọan đối thoại giữa Phất Lan Đức và Trữ Vinh Vinh lúc nãy.

Rất nhanh, Đường Tam phát hiện mục tiêu của Phất Lan Đức, đó là Tác Thác thành.

Từ Sử Lai Khắc học viện tới Tác Thác thành cũng không xa, lúc nhìn thấy cửa Nam của Tác Thác thành, tốc độ Phất Lan Đức mới chậm lại, làm khỏang cách giữa hắn và cho năm tên đệ tử gần lại.

Tác Thác thành nằm tại trung tâm Ba Lạp Khắc vương, sẽ không đã bị bất luận ngoại địch nào tới uy hiếp, cho nên nơi này cửa thành ban đêm hòan tòan mở. một nhóm sáu người thuận lợi tiến vào trong thành.

Mặc dù bây giờ trời đã tối, nhưng Tác Thác thành lại như là vừa mới tỉnh ngủ, thậm chí so với ban ngày càng thêm náo nhiệt. Ngã tư đường hai bên, tất cả cửa hàng đều sáng trưng, thương nhân chỉ buổi tối mới đi ra buôn bán cộng với khách nhân quen thuộc cũng sôi nổi tự mình tìm được địa phương mua bán một chút thức ăn hay hàng hóa nào đó.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù ở trong thành này hai ngày trứơc, nhưng cũng không ra ngòai đi dạo vào buổi tối, Đường Tam nhìn qua mọi vật với ánh mắt bình thường, nhưng Tiểu Vũ lại hăng hái nhìn qua lại mọi nơi, nếu thấy cái gì đó hứng thú thì tự mình lặng lẽ đi lại gần hơn. Nếu không nhờ Đường Tam thủy chung lôi kéo, nói không chừng nàng đã tẩu mất.

Chu Trúc Thanh vẫn như trước, vẻ mặt lạnh như băng, tựa hồ ngoại giới hết thảy cùng nàng không có nửa điểm liên quan, ánh mắt thủy chung chỉ dừng lại trên người trước mặt mình là Phất Lan Đức, cũng không có bị ngoại giới ảnh hưởng chút nào.

Đái Mộc Bạch ánh mắt nội liễm, biểu hiện ra một bộ mặt, sự trầm ổn bộ dáng cơ hồ cùng Chu Trúc Thanh giống nhau như đúc, chỉ là không có nét băng sương trên mặt, hết thảy đều biểu hiện rất tự nhiên.

Mà Mã Hồng Tuấn có vẻ hai con mắt thì chưa đủ, mặc dù không giống Tiểu Vũ đều có hứng thú với mọi vật, nhưng hai mắt hắn không ngừng liếc ngang liếc dọc, mục tiêu đều là tại phần phía trên của nữ tử tại ngã tư đường.

Già thì sáu mươi, trẻ thì mừơi sáu, con mắt của Mã Hồng Tuấn nhìn không

sót một ai một khi chứng kiến ai đó có vóc người đầy đặn một chút, hắn lại nuốt nước miếng ực ực. May là hắn đi tại vị trí sau cùng của đội, những người khác cũng không phát hiện bộ dáng của hắn bây giờ.

Phất Lan Đức đột nhiên dừng cước, nhìn lên sắc trời, tự nhủ: *"Còn có chút thời gian. các ngươi theo ta lại đây."*

Nói xong, Phất Lan Đức mang theo năm người đi vào một tiệm trà tại ngã tư đường, sáu người vây quanh hắn ngồi xuống, Phất Lan Đức rót đầy nước trà ra chung.

Tiểu Vũ nhìn trước mặt tràn đầy lá trà cùng nước trà, cau mày nói,*"Viện trưởng, đệ nhất đường khóa của chúng ta sẽ không ở tại chỗ này chứ?"*

Phất Lan Đức nói: *"Đương nhiên không phải, địa phương tập huấn của các ngươi là ở phía này."* vừa nói, hắn giơ ngón tay ra phía ngoài diện chỉ đi tới.

Theo ngón tay hắn chỉ, Đường Tam thấy, cách tiệm trà không xa, có một mảng kiến trúc cao lớn, từ góc độ này của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấykiến trúc cao khỏang trăm thước, to lớn vô cùng, dưới màn đêm có cảm giác hùng vĩ thâm trầm. Từ kiến trúc to lớn nọ, mơ hồ có ánh sang lóe ra từ bên trong.

Đái Mộc Bạch biến sắc, thấp giọng nói: *"Viện trưởng, ngày đầu tiên cũng để cho bọn họ đi tới chỗ đó sao?"*

Phất Lan Đức thản nhiên đích nói: *"Nhớ kỹ, các ngươi đều là quái vật, không phải người bình thường. Nếu thị quái vật, liền có phương thức tu luyện dành cho quái vật."*

Nói tới đây, hắn dừng một chút, trầm giọng nói: *"Các ngươi có vũ hồn bất đồng, từng người cũng có phương pháp tu luyện riêng của bản thân. Học viện chỉ dạy các ngươi chính là như thế nào tự mình vận dụng vũ hồn cách tốt, trợ giúp các ngươi thu được tuyệt phẩm hồn hoàn, có nhiều hơn thật chiến kinh nghiệm, cật lực khai xuất khả năng và tiềm lực. Ngòai ra, chính là cung cấp về tri thức về vũ hồn khắp nơi, cùng với tình huốngcủa đại lục hồn sư. Ở đây, trong tất cả điều các ngươi phải học tập, trọng yếu nhất chính là thật chiến kinh nghiệm."*

"Đồng dạng cấp bậc cùng thực lực, thật chiến kinh nghiệm có bao nhiêu, thì quyết định thắng bại bấy nhiêu mấu chốt giành thắng lợi. Chỉ có thông qua không ngừng thật chiến, mới có thể phát xuất hết khả năng chiến đấu cùng năng lực ứng biến. Cho nên, đệ nhất khóa huấn luyện của các ngươi, chính là thật chiến. Mà địa phương kia, là khóa đường của các ngươi."

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, Mã Hồng Tuấn ý muốn lên tiếng, Tà Mâu Đái Mộc Bạch ra vẻ bất đắc dĩ, bọn họ hiển nhiên đều biết được đó là địa phương nào. Mà Đường Tam, Tiểu Vũ cùng với lạnh như Chu Trúc Thanh lạnh lùng, đều tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Phất Lan Đức nói: *"Cùng loại kiến trúc như vậy, chỉ có cấp bậc thành thị chính mới có thể có. Quy mô của nó có thể nói là một tòa thành thị thậm chí như là thủ phủ trong kinh đô của một quốc gia cường thịnh. Kiến trúc giống như vậy, gọi là Đại đấu hồn tràng, hơn nữa tại thành thị đều có danh tiếng, gọi là Tác Thác đại đấu hồn tràng."*

"Cái gọi là đích đại đấu hồn tràng, chính là địa phương cho các vũ hồn sư đánh nhau chết sống, cũng chính là nơi hồn sư đối chiến. Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay là Tinh La đế quốc, đều có như một loại quy tắc như vậy, đấu hồn tràng quyết định hưng suy của quốc gia."

Đường Tam cau mày nói: *"Viện trưởng, hồn sư không phải là chuyên ngành cao nhất, xa hoa nhất sao? Tại sao có địa phương đấu hồn tràng to như vậy như vậy tượng như làm cho người ta quan nhìn xem vũ hồn thi đấu, có gì là trang trọng, uy nghiêm?"*

------oOo------

Chương 105: Bản sắc Ma Nữ (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Phất Lan Đức lắc đầu, nói: *"Không, ngươi sai rồi, mặc dù ta cũng không thích đại đấu hồn tràng địa phương như vậy. Nhưng ta không phải không thừa nhận. Đại đấu hồn tràng tuyệt đối thể hiện giá trị hồn sư. Ngươi đem nó suy tưởng ra hình thái đơn giản rồi. Đại đấu hồn tràng có riêng một thế lực và quyền uy của chính nó, là một loại thế lực địa phương đặc thù. Nó do bảy đại gia tộc hồn sư nổi danh của toàn đại lục liên hợp sáng lập. Cũng không thuộc về hai đại đế quốc hoặc là vũ hồn điện, có thể nói là một phương thế lực thứ ba, phú khả địch quốc, tại đại đấu hồn tràng nội thành danh đích hồn sư. Tại tất cả quốc gia đều muốn trở thành minh tinh sáng nhất, chẳng những có thể thu được thật lớn ích lợi, còn có thể thu được thật lớn danh vọng, hơn nữa, đại đấu hồn tràng là một địa phương tương đối công bình, ở chỗ này, cho dù ngươi giết một thành viên hay truyền nhân của đại gia tộc, cũng không cần lo lắng bị trả thù, đây là tính công bằng của nó."*

Nói đến nơi đây. Mắt Phất Lan Đức lóng lánh hẳn lên: *"Vũ hồn cấp bậc, là mục tiêu của một gã hồn sư dù mạnh hay yếu. Hồn hoàn càng tốt là phương pháp biểu đạt, nhưng lại không thể đại biểu cho năng lực chánh thức của một gã hồn sư, chỉ có thông qua tự thân cố gắng tại đại đấu hồn giữa sân mà xưng hào mới gọi là tự thân thể hiện thực lực tốt nhất a."*

"Lúc hồn sư tại tiến vào đại đấu hồn tràng đều chỉ dụng đấu hồn hai chữ Đại biểu, thu được trận đấu thắng lợi nhận một quả huy chương. Mỗi thu được một hồi thắng lợi, sẽ có điểm nhất định. Tích phân – số điểm - đạt tới trình độ nhất định, cấp bậc huy chương tăng lên, Mai huy chương chính là đại biểu cho cấp bậc tại đại đấu hồn tràng, hơn nữa cũng là hình thức đại diện thông dụng ở tất cả các thành trên toàn đại lục. Huy chương cấp bậc cao thì có chỗ tốt rất nhiều. Ta không cần giải thích rõ. Huy chương là cấp bậc, dựa theo loại khóang vật mà phân ra, thấp nhất là Thiết (sắt) huy chương, cũng chính là Thiết đấu hồn, hướng thượng theo thứ tự là Đồng, Ngân, Kim, Tử kim, Lam bảo thạch, Hồng bảo thạch, Toản thạch (Kim Cương), tổng cộng tám cấp bậc."

Nói đến nơi đây, Phất Lan Đức đưa ánh mắt theo thứ tự từ trước mặt năm người đảo qua,*"Ta cho các ngươi nhiệm vụ, chính là trước khi tốt nghiệp, ít nhất bắt được ngân đấu hồn huy chương, hiểu được chưa?"*

"Đừng tưởng rằng thu được ngân đấu hồn huy chương là rất dễ dàng, Mộc Bạch và Hồng Tuấn đã ở chỗ này tham dự hơn một năm trận chiến. Mộc bạch, ngươi nói cho ba người bọn họ, ở chỗ này yêu cầu cấp bậc huy chương tăng lên là cái gì, còn nói chiến tích của các ngươi nữa."

Vừa nói xong, Phất Lan Đức điềm nhiên uống một ngụm nước trà. Hắn thành lập Sử Lai Khắc học viện đã hơn hai mươi năm, tự nhiên biết như thế nào là phương thức giáo dục để đệ tử tiếp nhận dễ dàng, chính là muốn khiến cho bọn họ hứng thú. Bất luận làm chuyện gì, nếu có hứng thú hết thảy đều có thành công nửa phần.

Có thể trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện, không thể nghi ngờ đều là mấy đứa nhỏ quái vật, hoặc có thể nói đó là những đệ tử thiên tài, căn bản không có khả năng dùng phương pháp giáo dục bình thường.

Đái Mộc Bạch nói: *"Ta bắt đầu tham gia Tác Thác đại đấu hồn tràng là lúc cấp hai mươi chín, tổng cộng tiến hành năm mươi sáu trận chiến, trước mắt chiến tích là hai mươi chín thắng hai mươi bảy thua, chiến tích chia làm hai: từ thiết đấu hồn tăng lên tới đồng đấu hồn cần một trăm tích phân, mỗi thu được một hồi chiến đấu địa thắng lợi, tích phân được thêm một tích phân. Nhưng là, nếu thua một trận chiến, cũng sẽ tương ứng bị khấu trừ một tích phân. Nếu liên tiếp thắng năm tràng, vậy, tích phân sẽ gia tăng thêm mười. Liên tiếp thắng mười trận, sẽ tăng thêm một trăm. Cho dù là tích phân đạt tới đồng đấu hồn thành công, Nhưng chỉ cần tích phân bị hạ dưới một trăm, cũng tương ứng bị hủy bỏ tư cách đồng đấu hồn. Đồng đấu hồn tăng lên tới ngân đấu hồn, phải có một ngàn tích phân, trong giai đoạn đồng đấu hồn mà chiến đấu, mỗi chiến thắng một trận, thu được mười cái tích phân. Thua một trận cũng bị giảm đi mười cái tích phân. Liên thắng thì cũng giống như Thiết đấu hồn thu hoạch."*

Đối với thực lực của Đái Mộc Bạch. Đường Tam có chút rõ ràng, nghe xong lời hắn nói, chỉ còn có giật mình.*"Mộc bạch. Vơi thực lực của ngươi, mới có thắng hai mươi chín lần, mà hai mươi bảy thua sao? Điều này sao có thể. Vũ hồn của ngươi là thú vũ hồn rất cường đại mà."*

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Không có cái gì không có khả năng. Đại đấu*

hồn tràng không có thể…là nơi tốt đẹp như vậy, nơi này có ba loại phương thức, một loại tên là Bác Dịch, là luận bàn tính chất, cũng chính là ta quy tắc ta mới nói, dựa theo đẳng cấp phân tổ tiến hành, hoặc là nói là dựa theo hồn hoàn bao nhiêu cấp tiến hành phân tổ. Một khi ngươi chỉ có một cái hồn hoàn, vậy chỉ có thể tham gia hạ tổ bác dịch. Lúc ta hai mươi chín cấp, liên thắng bốn tràng. mắt thấy có thể bắt đầu bắt được liên thắng thêm mười tích phân thì thực lực cũng tăng lên tới liễu ba mươi cấp, thu được hồn hoàn thứ ba, sau đó ta liền liên bại mười tràng. Vì tích chia bảng đấu, ta có đồng dạng là ba hồn hoàn, ta ba mươi cấp đối phó ba mươi tám, ba muơi chín cấp đối thủ, như thế nào có khả năng thắng lợi? Muốn ở chỗ này thu được liên thắng. trừ phi tại hai mươi chín cấp tham gia một đoạn thời gian địa bác dịch, lúc tới ba mươi cấp, tạm đình tham dự, đạt tới ba mươi chín cấp lại tiến hành bác dịch, mới có có thể có khả năng. Nhưng mục đích của chúng ta là thật chiến, tự nhiên không thể làm như vậy, chíên tích của ta có vẻ kém chút. Tích phân còn không bằng mập mạp."

Mã Hồng Tuấn tiếp lời nói: *"Ta đến bây giờ có ba mươi ba chiến hai mươi mốt thắng, mười hai thua, chín tích phân."*

Phất Lan Đức nhìn sắc trời bên ngòai một lúc: *"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta nên đi thôi, tình huống chính tới hiện trường ta sẽ nói cho các ngươi."*

Trả xong tiền trà, nhóm sáu người đi ra khỏi tiệm. Hướng Tác Thác đại đấu hồn tràng đi đến.

Tiến lại gần, Đại đấu hồn tràng mang đến cảm giác kinh ngạc cho người khác. Tại lúc Đường Tam và Tiểu Vũ tới Tác Thác thành, bọn họ cũng không tham quan chỗ này, cho nên cũng không có phát hiện tại đây còn có một kiến trúc vĩ đại dường ấy.

------oOo------

Chương 106: Thành lập Tam Ngũ đội(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Tính xong tiền trà, cả nhóm sáu người đi ra khỏi tiệm trà, hướng Tác Thác đại đấu hồn tràng đi đến.

Đến gần nhìn, đại đấu hồn tràng mang cảm giác giật mình cho kẻ khác, lúc Đường Tam và Tiểu Vũ đến Tác Thác, bọn họ không đến khu vực này của Tác Thác thành, cho nên không biết, tại bên trong thành tự nhiên còn có một tòa kiến trúc hoành vĩ như thế.

Tác Thác đại đấu hồn tràng nhìn qua có hình tròn, cao một trăm hai mươi thước, bên trong chia thành một đấu hồn tràng chính và hai mươi bốn đấu hồn tràng phụ. Có thể đồng thời dung nạp sáu vạn người xem. Trong đó kể cả một trăm gian khán phòng cho khách quý. Nơi này chẳng những là nơi hồn sư luận bàn trao đổi, mà cũng là chỗ để thể hiện, phô bày thực lực của cá nhân.

Đi về một bên của Tác Thác đại đấu hồn tràng, Phất Lan Đức nói một chút quy tắc,tình huống đơn giản của đấu hồn tràng cho bọn Đường Tam.

Ở chỗ này, đấu hồn chia làm ba loại, một loại là bác dịch, cũng chính là cùng nhau luận bàn, cấm hạ thủ giết người, một loại khác là sanh tử đấu, dùng để giải quyết điều không thể và là tranh đoan đích thực, cuối cùng là đúng đổ đấu. Do người của đại đấu hồn tràng làm trọng tài, đổ đấu song phương bỏ ra cùng số lượng tiền, cùng số lượng hồn sư tiến hành trận đấu, cuối cùng kẻ chiến thắng lấy hết. Đổ đấu đầu tiên chính là sanh tử đấu. rất nhiều quý tộc, tông tộc gây ra mâu thuẫn, thù hằn với nhau khi sử dụng phương pháp thi đấu này.

Mà hình thức, quy tắc của trận đấu cũng chia ra làm ba loại, một chọi một, hai chọi hai và quần chiến. Trong đó, quần chiến hai bên thượng ghị số lượng người thi đấu, dựa theo quy củ của đại đấu hồn tràng, bình thường đều là bảy đến mười người một đội.

Đi vào bên trong đại đấu hồn tràng, đập vào mắt đầu tiên là một tấm bia đá

thật lớn, mặt trên điêu khắc hàng loạt tên người. Phất Lan Đức nói cho bọn Đường Tam biết, đây đều là danh tánh của những hồn sư nổi tiếng.

Ở chỗ này tiến hành báo danh hết sức đơn giản, chỉ cần nói ra tên, tuổi, nơi sinh,kiểu vũ hồn là có thể lĩnh huy chương khởi đểm là thiết đấu hồn huy chương, đương nhiên, lệ phí cho mỗi người là mười kim tệ.

Đồng thời, cùng lúc tiến vào vũ hồn điện để kiểm tra vũ hồn lực, nhằm xác định cấp bậc.Đái Mộc Bạch nói cho mọi người, mỗi lần đến đây tham gia thi đấu, hắn đều tới nơi này kiểm tra lại hồn lực, chủ đích là có thể xác định được đối thủ của mình.

Phất Lan Đức tự nhiên sẽ không đề nghị như thế, hắn để Đường Tam, Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh tự hoàn thành phương thức của mình.

Làm Đường Tam ấn tượng khắc sâu chính là, tại lúc bọn họ kiểm tra, nhân viên phụ trách không vì bọn họ còn nhỏ tuổi mà cười nhạo hoặc là ra vẻ ngạc nhiên, tất cả đều biểu hiện giống nhau, tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng. Từ chi tiết đơn giản này, tỉ mĩ là có thể nhìn ra, đại đấu hồn tràng này tuyệt không phải nơi bình thường.

Sau kiểm tra liền tiến hành phân loại thi đấu, Phất Lan Đức mang bọn họ đi tới khu vực đấu hồn loại bác dịch, đơn giản phân phó cho Đái Mộc Bạch vài câu, rồi tự mình đi về phía trong của đấu hồn tràng.

Đái Mộc Bạch nói cho Đường Tam và những người khác biết, tại đại đấu hồn tràng, chỉ có liên tiếp thắng năm trận, hoặc có cấp bậc cao đấu hồn huy chương và trình độ nhất định hoặc là hồn sư cấp bậc cực cao, mới có thể tại đấu hồn tràng chính tiến hành thi đấu. Tân thủ như bọn họ, chỉ có thể tiến hành thi đấu tại phân đấu hồn tràng. Thiết đấu hồn mà chiến thắng có thể nhận được mười kim tệ thưởng, thua đương nhiên là không có.

Rất nhanh, năm người đã chuẩn bị xong, bởi vì bọn họ là đồng thời tới, nên bị phân chia vào khu bác dịch thứ mười bốn tiến hành thi đấu. Chỉ riêng Đái Mộc Bạch có đối thủ cấp bậc là hồn tôn, bọn Đường Tam bốn người còn lại đối thủ đều là đại hồn sư mà thôi.

Đại đấu hồn tràng gây cho Đường Tam một cảm giác hoa cả mắt, ở chỗ này, các loại các dạng phân phối cực kỳ chính xác, là hai mươi bốn cái phân tràng, mỗi một cái phân đấu hồn tràng lại chia làm khu vực không giống nhau, kể cả bác dịch khu, sanh tử khu hai loại, mỗi một loại lại chia làm ba loại phương thức thi đấu, một đối một, hai đối hai và đoàn chiến. Cho nên, một phân đấu hồn khu thì có sáu đích lôi đài khác nhau. Về phần đổ đấu, căn cứ theo lời Đái Mộc Bạch, bất luận là cấp bậc gì, tất cả đều ở chủ đấu hồn tràng tiến hành.

Mô thức kinh doanh của Đại đấu hồn tràng đã đạt tới mức trình độ phi thường, không giống đấu hồn khu, cả tiện nghi lẫn lượng khán giả cũng khác, như bọn Đường Tam mới tham gia loại bác dịch, nơi tỷ thí một đối một phân tái khu, mặc dù tiện nghi khá tốt, nhưng khán giả là ít nhất.

Hồn sư tham gia đấu hồn được an bài thống nhất tại một phòng nghỉ rộng rãi, mỗi vị đều có một chỗ riêng.

Bên trong khu vực nghỉ ngơi, khi bọn Đường Tam đến, lập tức khiến cho các hồn sư khác chú ý, dù sao, tuổi bọn họ thật sự quá nhỏ, nhưng là, mặc dù ai cũng kinh ngạc, nhưng không ai lai giễu cợt bọn họ, mỗi người đều tập trung thư giãn, để có thể có trạng thái bảo trì tốt nhất, chờ đợi lượt thi đấu của mình.

Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Đường Tam, thấp giọng nói: *"Ca, ta vừa rồi hỏi Đái Mộc Bạch, mỗi hồn sư mặc dù mỗi ngày chỉ có thể tham gia một hồi bác dịch, nhưng có thể đồng thời tham gia nhiều loại hình, chúng ta đều là hai mươi chín cấp, tại đây ở cấp bậc trung, hắn là không khó chiến thắng, không bằng, chúng ta cũng tham gia hai đối hai đấu hồn, cũng tốt sớm một chút đạt tới tích phân yêu cầu, thế nào?"*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"không thành vấn đề, dù sao chúng ta cũng là đề cao thật chiến kinh nghiệm cho bản thân, nhiều kinh nghiệm chiến đấu một chút vẫn tốt"*.

Lập tức, hắn mang ý nghĩ của mình và Tiểu Vũ đích nói cho Đái Mộc Bạch,Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không phản đối, hơn nữa như là được bọn họ nhắc nhở, ánh mắt lại rơi vào người Chu Trúc Thanh, đáng tiếc, vũ hồn của

bọn họ đích không cùng đẳng cấp, không có khả năng tiến hành tổ đội hai đối hai đấu hồn, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Đái Mộc Bạch nói: *"Tiểu Tam, ngươi mang theo Tiểu Vũ cả hai lại bên kia báo danh đi, bên này chiến đấu hắn là chút nữa mới tiến hành"*

Đường Tam gật đầu, tại tiến đến trước, hắn đã thấy vị trí báo danh ở khu vực hai đối hai, lập tức, hắn mang theo Tiểu Vũ tạm thời rời khỏi khu một đôi một đấu hồn, đi về khu báo danh hai đối hai đấu hồn.

------oOo------

Chương 107: Thành lập Tam Ngũ đội(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

"Báo danh phí là mười kim tệ. Thắng một các ngươi được tổng cộng mười cái kim tệ". nhân viên công sự hướng về phía Đường Tam hai người thu phí. Bởi vì bọn họ đã kiểm tra, chỉ cần xuất ra đích thiết đấu hồn huy chương của mình không cần tiến hành lại thủ tục kiểm tra lần nữa.

"Xin mời đặt tên cho tổ đội của mình."

Đặt tên? Đường Tam và Tiểu Vũ liếc nhau. thế mới biết. Hai đối hai và đoàn chiến. Đều tự đặt tên tổ nhóm của mình, làm phương tiện cho người chủ trì của đấu hồn tràng tiến hành giới thiệu.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: *"Vậy kêu là Tam Vũ tổ hợp đi"*. Hắn phân biệt lấy tên mình và Tiểu Vũ, dù sao ý nghĩa cũng không có bao nhiêu.

"Tốt. Tam Ngũ tổ hợp đã được ghi."

Đường Tam và Tiểu Vũ nhìn vào hàng chữ được khắc vào thiết đấu hồn huy chương, mặt trên ghi Tam Ngũ đội bốn chữ, chỉ là chữ Vũ lại được khắc thành Ngũ.

"Ấy, chữ này không đúng, là Vũ chứ không phải Ngũ." Tiểu Vũ bất mãn nói.

Nhân viên công tác lạnh lùng nói: *"Ai biểu các ngươi nói không rõ ràng, muốn sửa đổi tên đội ngũ phải ghi lại sổ sách lần nữa đồng thời, xóa những tên đội ngũ cũ đi "*.

Đáng lúc Tiểu Vũ định tranh cãi, thanh âm của Đái Mộc Bạch đột nhiên truyền đến: *"Tiểu Vũ. Trận đấu một chọi một của ngươi sắp bắt đầu, nhanh lại đây"*.

Đường Tam vỗ vỗ vai Tiểu Vũ, nói: *"Quên đi. Tam Ngũ tổ hợp thì Tam Ngũ tổ hợp, dù sao chỉ là một cái tên mà thôi"*.

Tiểu Vũ hướng nhân viên công tác làm mặt quỷ. lúc này mới hướng khu một đôi một đấu hồn chạy đi.

Cặp đấu của khu một đối một là chọn ra do hình thức bốc thăm, tại lúc chờ đợi tới lượt mình hồn sư có thể lựa chọn nghỉ ngơi hoặc xem các cặp khác thi đấu. Phân chia các sân là hàng người, trong đó có các hồn sư lẫn nhân viên công tác đang xem thi đấu.

Tiểu Vũ là Đường Tam bọn họ năm người có một người đang ở trên sân, Đường Tam còn chờ tới lượt mình tự nhiên lựa chọn xem cuộc chiến, tại nơi của công tác viên, bọn họ đi tới xem bên cạnh ở khu vực chuyên môn ở mặt bên lôi đài, nơi đây có thể thấy lôi đài toàn cảnh.

Mặc dù chỉ là nơi đấu hồn sơ cấp nhưng diện tích cũng không nhỏ, đường kính đạt tới hai mươi thước. Đủ để cho mỗi cá nhân phát huy hồn lực của mình, đáng tiếc chính là, số lượng người xem tại khu đấu thứ 14 này không nhiều lắm.

Trên đài đấu hồn, một gã trung niên mặc yến vĩ phục đang đứng ở giữa. Hắn cất cao giọng nói: *" Phía dưới, Tại đấu tràng thứ mười bốn của chúng ta sắp*

tiến hành trận đấu, người thi đấu là hai vị đại hồn sư, bọn họ phân biệt là: thú vũ hồn Ngọc thố (thỏ) địa chiến hồn sư Tiểu Vũ, đánh với người đã thắng hai trận liên tiếp Thú vũ hồn Thiết giác ngưu chiến hồn sư Khánh Bảo, cuối cùng là Khánh Bảo đại hồn sư có thể tiếp tục huy hoàng lấy được ba trận thắng liên tiếp, hay là chiến hồn đại sư mới đến Tiểu Vũ sẽ giành thắng lợi, kết quả sẽ đến sau trận đấu. Xin mời hai vị đại hồn sư thượng tràng".

Ngay lúc người trên đài xướng danh, thì có vài người hô vang tên của Khánh Bảo, đại đa số là im lặng quan sát, không mấy hứng thú với tên này.

Một thân ảnh cao to rất nhanh đi lên đấu hồn đài, người này thân cao hai thước.Ngực to eo nhỏ (NV: Kiên khoan bối khoát

------oOo------

Chương 108: Thành lập Tam Ngũ đội(3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Nhưng mà, Khánh Bảo chỉ nghĩ kịp tới đó, sau một khắc thì trận đấu đã kết thúc.

Tiểu Vũ đá một cước vào trên cổ tráng kiện của Khánh Bảo, lực đạo so với Khánh Bảo tưởng tượng còn muốn nhẹ hơn, một cước trúng đích của nàng đá vào, cũng không dội ngược lại, mà cặp vào cổ của Khánh Bảo, cùng lúc đó, phát ra cước còn lại, kẹp quanh ngực của Khánh Bảo.

Quang mang màu hồng phấn xuất ra, là hai cái trong suốt quang mang màu vàng xuất hiện bên người Tiểu Vũ, giờ khắc này, nàng xuât hồn hòan ra chứng minh cho mọi người rõ nàng chính là một vị Hồn Sư.

Nhìn vào hồn sư trên đài, Đường Tam thấy Tiểu Vũ đang cặp trên người

Khánh Bảo thì khóe miệng chợt cười nhạt *"Lại nữa.."*.

Đây là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ: Yêu Cung phát động.

Khánh Bảo chỉ cảm thấy ngực và cổ phía sau mình đồng thời truyền đến một cổ lực mạnh, cả người theo một cái nghiêng người của Tiểu Vũ, đã đằng vân giá vũ hướng không trung bay lên.

Ngay sau đó, Tiểu Vũ rơi xuống đất chống nhẹ một chân lại phóng lên, đón Khánh Bảo từ không trung rơi xuống, hai chân chuẩn xác nhắm vào bên hông hắn, dựa vào eo nhỏ của mình làm tựa, thân thể tại giữa không trung xoay tròn một vòng, vừa quấn vừa đá thân thể Khánh Bảo đang rơi xuống đích làm cho hắn tà tà bay ra ngoài, vượt quá hai bên bờ bảo vệ của đấu hồn một chút, trực tiếp rơi tới phía dưới lôi đài, phát ra thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Xung quanh đấu tràng thứ mười bốn hòan tòan im lặng, đừng nói người xem, ngay cả vị chủ trì cuộc đấu kia..tất cả đều há to miệng.

Ai cũng không nghĩ trận đấu lại kết thúc nhanh như vậy mà chiến thắng lại là tiểu cô nương chỉ có mười mấy tủôi, toàn quá trình chẳng những rất nhanh, hơn nữa Tiểu Vũ lai có thể quăng cái thân hình khổng lồ của đối thủ một cách đẹp mắt, man ngưu Khánh Bảo thậm chí ngay cả vũ hồn còn chưa kịp dùng đến, trận đấu đã kết thúc.

Bởi vì Khánh Bảo khách khí, Tiểu Vũ công kích hắn cũng không có dụng xuất bao nhiêu hồn lực, hơn nữa hắn có thân phòng ngự lực mạnh mẽ, lúc này đã từ trên mặt đất lảo đảo đứng lên.

"Muội tử, ngươi thật lợi hại. Ta thua". Khánh Bảo là người thành thật, nhưng cũng không ngốc. Lúc Tiểu Vũ phát lực đích trong nháy mắt, hắn đã nhận ra hồn lực của Tiểu Vũ hơn xa hắn, Khánh Bảo có thân hồn lực là hai mươi lăm cấp. Tại cấp bậc hồn lực chênh lệch một tí, hơn nữa kỷ xảo của Tiểu cô nương lại quỷ dị, hắn biết, cho dù là mình dụng toàn lực, cũng không có khả năng chiến thắng.

Tiểu Vũ tức giận nói: *"Cái gì muội tử, gọi ta là sư tỷ Tiểu Vũ. Không biết luật năng giả vi đại (người nào mạnh lớn hơn) sao?"*

"Vâng, Tiểu Vũ tỷ". Khánh Bảo rất thành thật kêu một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng bỏ đi.

Đang nhìn lên đài, Đường Tam nghe Tiểu Vũ nói không khỏi ngẩn người, nha đầu kia, lại muốn làm Đại tỷ nữa rồi.

Oanh -, tiếng hoan hô lúc này mới chợt vang lên, một Tiểu cô nương xinh đẹp, lại lợi hại như vậy, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay vang động khắp nơi.

Tiểu Vũ cười hì hì hướng lên khán đài phất vẫy vẫy tay.

Người chủ trì lúc này cũng tỉnh táo lại, bước nhanh lên trên đấu hồn, lớn tiếng tuyên bố, *"Chiến hồn đại sư Tiểu Vũ chiến thắng, chiến tích, một thắng không thua. Khánh Bảo chiến tích hai mươi mốt thắng mười bốn thua. Tiểu Vũ đại sư, mời ngài xuống đài phía sau tiến hành đăng ký tích phân"*.

Tiết tấu trận đấu diễn ra rất nhanh, có lẽ là bởi vì Tiểu Vũ cùng Khánh Bảo đánh một trận ngắn ngủi đặc sắc, người xem trên đài lúc này cũng sôi nổi bàn tán hẳn lên.

Nhưng điều Đường Tam và những người khác không nghĩ tới chính là, trận thứ hai đẳng cấp đấu hồn sư, lại là cuộc nội chiến của Sử Lai Khắc học viện, phân biệt là Đường Tam và Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh chỉ nhìn Đường Tam một cái rồi đi tới thông đạo, Đường Tam đang chuẩn bị theo sau, lại bị Đái Mộc Bạch bắt lấy bả vai.

Đái Mộc Bạch trên mặt toát ra vài phần xấu hổ, thấp giọng nói: *"Huynh đệ, xin hạ thủ lưu tình "*.

Đường Tam mỉm cười, hướng hắn gật đầu, lúc này mới thông qua đấu hồn thông đạo đi ra.

Lại là nam nữ đối chiến, vẫn là Tiểu cô nương có một dung mạo sắc sảo không kém phần xinh đẹp so với Tiểu Vũ thi đấu, đấu hồn chưa bắt đầu, khán

trên đài đã vang lên từng tràng hoan hô.

Người chủ trì đơn giản giới thiệu danh tính và vũ hồn của song phương, tựu ý bảo hai người có thể bắt đầu ngay.

"Mời". Đường Tam khách khí hướng Chu Trúc Thanh lịch sự đưa tay thủ thế.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng nói: *"Mời toàn lực xuất chiến, để ta xem được thực lực của ta kém ngươi bao nhiêu "*.

Từ ngày thấy tận mắt Đường Tam cùng Triệu Vô Cực đánh một trận, nàng tự nhiên hiểu được mình không có khả năng là đối thủ của Đường Tam, nhưng nàng vẫn muốn biết chính là, đều cùng là đại hồn sư, thực lực của mình và Đường Tam đích chênh lệch đến tột cùng là bao nhiêu.

Không giống trận trước, trận đấu hồn này đã nóng ngay từ đầu, song phương đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, hai mắt của Chu Trúc Thanh đồng thời biến sắc, mắt trái màu lục, mắt phải màu lam, một đôi miêu nhĩ đáng yêu nhú lên một tí, hai tay mọc ra móng dài,thân thể hạ thấp xuống một tí, lạnh lùng nhìn thẳng Đường Tam, tựa như nhìn thấy con mồi. Hai cái hồn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện ở trên người, tóat ra hơi lạnh làm cho người ta có cảm giác vài phần hít thở không thông.

Đồng dạng màu sắc hồn hoàn cũng xuất hiện tại người Đường Tam, hàng loạt dây cỏ dài dài màu xanh đen lan tràn khắp mặt đất, tựa như con rắn lặng yên di chuyển, bao trùm tòan thân thể Đường Tam và hơn mười thước phạm vi chung quanh, cơ hồ chiếm cứ nửa diện tích sàn đấu hồn.

Đường Tam vẻ mặt không đổi nhìn Chu Trúc Thanh, hắn một chút cũng không nóng nảy, mặc dù song phương đích tỷ thí vẫn chưa bắt đầu, Đường Tam chỉ biết, chính mình đã nắm chắc thắng lợi.

Là khống chế hệ chiến hồn sư, hắn chính là khắc chế Chu Trúc Thanh mẫn công hệ, thêm nữa tại trên lôi đài này, sự linh động của Chu Trúc Thanh không cách nào phát huy đến mức tận cùng. Trận chiến ngay từ đầu đã không có chút lo lắng.

Mắt nhìn Lam Ngân Thảo lan tràn lại hướng mình đứng, Chu Trúc Thanh biết, chính mình không thể đợi nữa rồi. Thân hình chợt bắn lên, thậm chí mang theo liên tiếp ảo ảnh, từ mặt trước hướng của Đường Tam đánh tới.

------oOo------

Chương 109: Thành lập Tam Ngũ đội(4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Lúc này, tất cả đích người xem đều rõ ràng thấy, là Chu Trúc Thanh nhảy vào trong phạm vi Lam Ngân Thảo,thì bốn phương tám hướng Lam Ngân Thảo đồng thời thụ khởi (phát lên cao), tựa như một cái lồng giam thật lớn bao phủ Đường Tam và Chu Trúc Thanh hai người ở bên trong.

Đệ nhất hồn hoàn của Chu Trúc Thanh và Đường Tam đồng thời phát ra.

U minh đột thứ phát động, giữa không trung, lợi trảo của Chu Trúc Thanh chợt mở rộng, thân thể nhanh chóng biến hình, tốc độ cũng tại trong nháy mắt tăng gấp đôi, hướng Đường Tam tà tà phóng ra.

Mắt nhìn nàng đánh đến, Đường Tam chỉ làm một động tác đơn giản. Tránh đi.

Lúc này, hai mắt hắn đã hiện ra một tầng tử sắc, có lẽ, tại trong mắt người khác, thân ảnh của Chu Trúc Thanh rất khó phân biệt, nhưng hắn vẫn khổ luyện ám khí, bằng vào Tử cực ma đồng, lại như thế nào không thấy rõ đây?

Quỷ ảnh mê tung tại không nhỏ hẹp phát ra, mang theo thân thể Đường Tam thoát ly phạm vi công kích của Chu Trúc Thanh, lợi trảo phá không, cơ hồ là xẹt qua sát người Đường Tam, chỉ sau một khắc, Chu Trúc Thanh không có cơ hội phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng. Thì Lam Ngân Thảo đã thừa dịp

nàng đánh không trúng bao quanh rồi.

Đệ nhất hồn hòan kỹ năng Lam Ngân: quấn quanh, được phát động.

Rất nhiều Lam Ngân Thảo xung quanh thân thể Chu Trúc Thanh trói chặt nàng lại. Dù sao là người cùng học, Đường Tam cũng không có phát động Lam Ngân Thảo độc tính, chỉ là khống chế Chu Trúc Thanh mà thôi. Nhưng đệ nhất hồn hoàn phụ trợ tính là tê liệt vẫn còn tác dụng vào người Chu Trúc Thanh,hồn lực ba động trong nháy mắt rơi chậm lại, cuộc chiến đấu của hai người, cũng trong chốc lát thời gian mà chấm dứt.

"Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, công kích của ngươi không đủ phá vỡ năng lực khống chế của vũ hồn ta". Đường Tam sắc mặt ôn hòa, vừa nói vừa phóng mở Lam Ngân Thảo.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng như cũ, Đường Tam biết, chính nàng cũng hiểu được lời mình nói. Chỉ là nàng không nghĩ tới Đường Tam sẽ thắng thong dong như thế. Lúc này nàng đã hoàn toàn rõ ràng, Đường Tam lần đó sở dĩ có thể cùng Triệu Vô Cực dây dưa như vậy, nguyên nhân cũng không chỉ là nhờ ám khí tinh diệu. Tại thời gian chiến đấu, nắm chặt thời cơ đồng nghĩa với sức mạnh, mình đứng trước mặt hắn, căn bản là không có một chút cơ hội nào.

"Ta thua". bỏ lại ba chữ đơn giản, nàng lập tức xoay người xuống đi đài, giống tựa như lúc nàng tới.

Đương nhiên, này cũng không phải nói Đường Tam nhất định mạnh hơn Chu Trúc Thanh, mẫn công hệ hồn sư, thân mình nên ẩn nấp trong bóng tối, đánh lén, ám sát, trinh sát, mới là sở trường của họ, loại…này mặt trước lôi đài chiến đấu, đối với mẫn công hệ hồn sư mà nói, tựa như là một thiệt thòi. Nếu tại một địa hình phức tạp, Đường Tam muốn chiến thắng Chu Trúc Thanh, tuyệt không có dễ dàng như vậy.

Lúc Đường Tam đi ra khỏi hồn sư thông đạo, Tiểu Vũ đang ở nơi này chờ hắn, đơn giản đã lấy được đăng ký tích phân rồi, hai người không có quay lại một đối một khán đài. Bọn họ còn có tham gia hai đối hai trận chiến.

Rút thăm đã kết thúc, Đường Tam hỏi một chút, chỉ có hắn và Tiểu Vũ thi đấu, hai người cũng không có đi xem cuộc chiến của đồng bọn, dù sao, trận trước dù có nhanh bao nhiêu cũng tiêu hao hồn lực nên cả hai vào ngay khu vực chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Hai đối hai đấu hồn có thời gian tựa hồ so với một đôi một dài hơn rất nhiều, lúc đến phiên bọn họ xuất tràng, hồn lực hai người đều đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Theo hồn sư thông đạo đi tới đài đấu hồn, Đường Tam trước tiên quan sát chung quanh một chút.

Hai đối hai bên này có người xem ít nhất ngồi đầy một nửa, tiếng nói bàn tán ồn ào hơn một chút. Đối thủ của bọn họ đã đứng đợi ở trên sàn đấu hồn.

Sàn hai đối hai đấu hồn so với một đôi một lớn hơn gấp đôi, dù sao, có số lượng hồn sư ấp đôi, cũng cần phải có không gian thi triển lớn.

lúc này, trên đài người chủ trì đang tuyên bố hồn sư tổ hợp.

"……, trận đấu hai đối hai thứ năm, Thiết Huyết tổ đội đánh với Tam Ngũ tổ đội ".

Mới vừa lên đài, Tiểu Vũ tựu nhịn không được trề môi mắng: *" sao lại là Chiến hồn sư loại sức mạnh sao, có chút mới mẻ nào ko "*.

Đối thủ của Đường Tam và Tiểu Vũ, là hai gã thanh niên mười tám, mười chín tuổi, eo cọp vai gấu, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người kiện tráng không kém Thiết giác ngưu hồn sư. Mặc dù không có để trần thân trên, nhưng hai cánh tay tráng kiện để lộ ra bên ngòai cũng có thể biểu hiện lực lượng của bọn họ.

Thiết Huyết tổ hợp thấy lên đài là hai hài tử, đều có chút ngạc nhiên không tin vào con mắt. người chủ trì cũng sửng sốt một chút, nhưng đấu hồn còn phải tiếp tục, có thể đứng ở chỗ này, hiển nhiên là cấp bậc vũ hồn tương ứng. Xem ra, Tam Ngũ tổ hợp có phần xuất sắc...*"Trận đấu bắt đầu"*.

Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người ngạc nhiên trong chốc lát, bọn họ rất nhanh khôi phục bình thường, không tiến mà lui, đồng thời trầm ổn lùi về phía sau một bước. Càng đồng thời phát ra một tiếng gầm nhẹ, động tác hai người giống như là một người như vậy.

Đậm đặc màu xam quang mang từ tay phải bọn họ bay lên ra, đồng dạng đích vũ khí cùng lúc xuất hiện trong lòng bàn tay bọn họ.

Thấy vũ khí này, Đường Tam không khỏi sửng sốt một chút, bởi vì, xuất hiện tại trong tay Thiết Huyết tổ hợp là loại vũ khí hắn thật sự quen thuộc, là hắn tại thợ rèn phô thường xuyên sử dụng chính là Tạo Chuy (Búa đập).

Đương nhiên, Tạo Chuy trên tay Thiết Huyết huynh đệ và loại hắn bình thường sử dụng có chút không giống, chẳng những thể tích lớn hơn, hơn nữa trên vành Tạo Chuy có một ít chữ viết, lại có hai cái trăm năm hồn thú màu vàng dao động.

Khí vũ hồn cũng là chiến hồn sư. mặc dù đồng dạng là lực lượng hình chiến hồn sư, nhưng Đường Tam và Tiểu Vũ lập tức có phán đoán, hai vị đối thủ trước mặt này cùng với đối thủ truớc của Tiểu Vũ hoàn toàn không giống. Trọng yếu chính là, hai người trước mắt có thật chiến kinh nghiệm rõ ràng phi thường phong phú, cũng không bởi vì bọn họ tuổi còn nhỏ mà không cảnh giác.

Đại hán bên trái nói: *"Ta gọi là Thiết Long"*.

Đại hán bên phải nói: *"Ta gọi là Thiết Hổ"*.

Hai người hai đồng thanh hét lớn một tiếng, *" Cẩn thận "*.

------oOo------

Chương 110: Thành lập Tam Ngũ đội(5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: tongngocxp

Biên sơ sơ: Tiểu Vô Vi

Khí vũ hồn mặc dù sẽ không thay đổi diện mạo thân thể bên ngòai của hồn sư, nhưng hai gã đại hán có vóc người hùng tráng đồng thời rống to ra, lên tiếng, hay là vẫn còn tràn ngập áp lực bức bách cường hãn. Bọn họ cơ hồ như cùng dạng di chuyển tiến đến, hai chân bộ pháp lướt đi, hướng Đường Tam ba và Tiểu Vũ vọt lại. Trong tay thiết chùy đã giơ lên cao.

Tiểu Vũ mủi chân trên điểm nhẹ mặt đất, thân thể từ từ bay lên cao, Đường Tam tay phải chưởng nhẹ vào mủi chân nàng nâng lên, Tiểu Vũ đan hai chân tại vai phải của Đường Tam, làm ra một thế đứng, là Kim Kê Độc Lập bộ tấn.

Hai người ở cùng một chỗ nhiều năm, phối hợp cực kỳ ăn ý, tại trên vai phải Đường Tam,Tiểu Vũ đã hoàn tòan xuất ra vũ hồn hộ thể Ngọc Thố của mình, ánh mắt nhạy cảm nhìn rất nhanh hai đối thủ đang đến gần, một khi đối phương xuất hiện sơ hở, chính là thời điểm nàng lăng không phát động nhu kỹ tấn công.

Lam Ngân Thảo xám đen mạnh mẽ xuất ra, hóa thành vô số sợi dây may đón Thiết Huyết tổ hợp huynh đệ hai người đang vọt tới. Tại tình huống cấp bậc thấp sai biệt không lớn lắm, một khi bị Lam Ngân Thảo quấn quanh trụ, đối phương căn bản không có cơ hội tránh thoát. Đây là điểm mạnh của khống chế hệ vũ hồn.

Thiết thị huynh đệ một chút cũng không hoảng hốt, rối loạn, nhìn hơn mười căn Lam Ngân Thảo đâm đầu tới, thiết chùy trong tay hai người nhất thời vung lên. Chuy tử thật lớn trong tay bọn họ vung lên trông nhẹ nhàng nhưng cũng tạo thành màng lưới bảo vệ bản thân.

Đường Tam thông qua quan sát phát hiện, Thiết thị huynh đệ chuy pháp nhìn qua cũng giống Loạn Phi Phong Chuy Pháp của mình, chỉ là tại tiết tấu phía trên không có loạn phi phong chuy pháp điìeu tiết lực, cho nên lực phát ra không mãnh liệt bằng loạn phi phong chuy pháp, nhưng tốc độ lại nhanh hơn một tí.

Đệ nhất hồn hoàn đồng thời ở trên người Thiết Long, Thiết Hổ sáng lên, làm Lam Ngân Thảo vừa tiến vào phạm vi Chuy Tử của bọn họ để quấn quanh, lập tức đã bị chuy tử của bọn họ đẩy ra, ngoại trừ chuy tử va cham trực tiếp đẩy ra, còn có một loại đặc thù đích chấn động vào những dải Lam Ngân Thảo đang vươn lên cao.

Chấn Động, chính là đệ nhất kỹ năng hồn hòan của Thiết Thị huynh đệ. Tác động hữu hiệu hóa giải khống chế của Lam Ngân Thảo.

Hai người một tả một hữu, vung vẩy thiết chùy tạo sự phòn ngự của chính mình, đồng thời rất nhanh tiến tới, sáp lại gần Đường Tam và Tiểu Vũ.

"Lên". Đường Tam hét lớn một tiếng, đầu vai rung động trong lúc đó, đã nâng thân thể Tiểu Vũ đưa vào không trung, lại hướng Thiết thị huynh đệ nhảy lùi lại. Hắn tự mình chân đạp Quỷ ảnh mê tung, nhưng vẫn đối diện Thiết thị huynh đệ. Hai tròng mắt đổi thành màu tím hai tay đồng thời giơ lên.

Nội lực rót vào hai tay, bàn tay bạch ngọc cơ hồ đồng thời đánh về Thiết thị huynh đệ hai hướng, Đường Tam chính mình dưới chân tựa như lục bình trên nước nhịp nhàng di chuyển hai tay khua vòng, không trực tiếp va chạm thiết chuỳ, mà là từ mặt bên kéo đẩy, nhẹ nhàng tiếp cận mặt bên của Thiết chùy, cố gắng tác động tạo sơ hở trong sự phối hợp nhịp nhàng của Thiết thị huynh đệ tạo chút sai lệch, rồi Đường Tam sẽ lợi dụng cơ hội trong nháy mắt này từ khe hở đánh nhanh vào.

Thiết chùy xẹt qua, tuy nhắm vào người Đường Tam, nhưng cũng chỉ sượt vào vạt áo trên vai mà không đánh trúng người hắn.

Khống hạc cầm long dùng để khống chế ám khí cố nhiên xuất sắc, là một loại phương pháp sử dụng nội lực hiệu quả nhất. Đường Tam vừa rồi sử dụng chính là ảo diệu của tứ lạng bạt thiên cân.

Bởi vì bị khống hạc cầm long dẫn dụ, phòng ngự dày đặc của Thiết thị huynh đệ nhất thời xuất hiện một tia sơ hở, Đường Tam đích Lam Ngân Thảo cũng không nhàn rỗi, nhân cơ hội này đột nhập.

Nhưng Thiết thị huynh đệ không hỗ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xoay nhanh người, lại nhắm Lam Ngân Thảo đẩy ra.

Khí vũ hồn, chỗ thắng tại người, mà khí vũ hồn này không thể giúp năng lực chủ nhân tăng lên được nhưng cũng giúp thân thể cường hãn một chút. Tác dụng thứ nhất của Thiết chùy là hiệu quả chấn động thậm chí không cần thiết đánh hay tiếp xúc trực tiếp vào Lam Ngân Thảo, chỉ cần Lam Ngân Thảo xâm nhập vào phạm vi một thước của thiết chùy, lập tức sẽ bị đẩy ra, không cách nào hoàn thành hiệu quả quấn quanh.

Đường Tam và hai người trao đổi chiêu thức vừa xong, cũng là thời khắc Tiểu Vũ từ không trung hạ xuống, nàng lại đứng ở trên vai Đường Tam động tác trước và sau giống nhau như đúc.

"Tiểu Tam, chấm dứt bọn họ đi ". Tiểu Vũ hì hì cười. Vì nàng và Lam Ngân Thảo vũ hồn của Đường Tam giao thủ nhiều nhất, cũng tự nhiên biết sự ảo diệu của vũ hồn Đường Tam.

Ngay lúc Tiểu Vũ mở miệng, chợt lóe sáng trên người Đường Tam, đệ nhị hồn hoàn đã được xuất ra.

Hai cánh tay huy động Chuy tử của Thiết thị huynh đệ chợt cứng đờ, một dây xám đen Lam Ngân Thảo từ trên người bọn họ sinh trưởng ra. Đúng là, Lam Ngân Thảo đệ nhị kỹ năng: Ký sanh.

Đúng là chuy pháp của bọn họ có tính bảo vệ rất cao,phòng hộ đích ngận rất nghiêm mật,chu đáo, nhưng vẫn còn chưa tới cảnh giới giọt nước không lọt, Lam Ngân Thảo vũ hồn do Đường Tam khống chế, không ngừng tại không trung phát tán mầm móng, nhất là lúc Đường Tam lơi dụng Khống hạc cầm long, cũng là lúc Thiết thị huynh đệ lộ ra sơ hở ngắn ngủi, lặng yên chui vào. Mặc dù mầm móng ký sanh Lam Ngân Thảo trên người bọn họ cũng không nhiều, nhưng chỉ cần chế trụ bọn họ thời gian ngắn ngủi, Lam Ngân Thảo bên ngoài cũng tự nhiên có thể hoàn thành kỹ năng quấn quanh.

Cảm nhận được Lam Ngân Thảo ký sanh mang đến mê muội, mắt nhìn số lớn Lam Ngân Thảo chung quanh hướng hai người mình đánh tới. Thiết thị huynh đệ nhìn nhau, lại rống to. Thừa dịp Lam Ngân Thảo ký sanh trên người

còn chưa hoàn toàn hạn chế trụ hành động bọn họ, hai tay vung chuy tử lên, rất nhanh xoay tròn một vòng, đệ nhị hồn hoàn trên người đồng thời lượng khởi, hai thanh thiết chùy thật lớn cũng rời tay ra, phân biệt hai hướng Đường Tam và Tiểu Vũ.

Thiết chùy tại không trung phát ra tiếng xé gió chói tai, không khí có vẻ bị vặn vẹo, màu xám phát ra, thể tích hai thanh thiết chùy chợt tăng lên gấp đôi, mặc dù chưa tiếp cận cơ thể nhưng có thể cảm giác được lực đạo kinh khủng

Thiết thị huynh đệ, đệ nhịhồn hoàn kỹ năng, Một chùy ném đến.

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ không tốt, trước tiên tại đẩy thân thể Tiểu Vũ hướng không trung, chính mình chân đạp Quỷ ảnh mê tung bay nhanh qua một bên.

------oOo------

Chương 111: Uy lực của khí vũ hồn(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Khí vũ hồn, nhưng lại toàn lực công kích, Đường Tam mặc dù tự nhận thấy hồn lực của mình mạnh hơn Thiết thị huynh đệ, nhưng đối mặt với một kích tòan lực của bọn họ cũng không dám dễ dàng đón đở.

Nhưng là, tình huống làm Đường Tam đại kinh thất sắc đã xuất hiện, hai thanh thiết chùy tại giữa không trung đột nhiên tách ra, một thanh truy sát thân ảnh của Tiểu Vũ đang bay lên, một thanh tạo thành hình vong cung bám sát mình đánh tới, đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Thiết thị huynh đệ cũng có hiệu quả đó là truy tung.

Lúc này, thân thể Thiết thị huynh đệ đã bị Lam Ngân Thảo gắt gao quấn quanh, tiêm đâm vào cơ thể, độc tố phát tác, mắt thấy không cách nào di chuyển được. Bọn họ trong mắt hiện rõ vẻ hy vọng trở lại, nhìn thấy một chiêu của mình sắp có hiệu quả, chỉ cần có thể đánh bại Đường Tam, thứ

quấn quanh trên người tự nhiên được giải trừ.

Làm sao bây giờ? Trong chớp mắt, Đường Tam đã làm ra một quyết định. Một cây Lam Ngân Thảo không mang theo độc tính bay lên trời, chuẩn xác quấn quanh tại eo nhỏ của Tiểu Vũ, dùng sức một giật một cái, mang nàng quăng ra ngòai.

Thật giống như Đường Tam phán đoán, thiết chùy của Thiết thị huynh đệ mặc dù có thể truy tung đối thủ, cũng chỉ là tại một góc độ nhất định và dưới tình huống nhất định mới có thể làm được. cũng không phải truy tung theo mãi. Hắn mang Tiểu Vũ hướng ngược lại với Đường Tamy của thiết chùy quăng tới, quả nhiên thoát ly khỏi phạm vi công kích.

Nhưng là, cũng chính vì Đường Tam tập trung tinh lực giúp Tiểu Vũ, chính mình lại không có thời gian né tránh, một thanh Thiết chùy khác đã xuất hiện trước mặt trong lúc hắn ném Tiểu Vũ ra ngoài.

Trong lúc nguy cấp, Đường môn vũ kỹ phát huy đích tác dụng, mắt nhìn thiết chùy đã đến sát người, kình phong mãnh liệt bao phủ toàn thân. Đường Tam thúc dục huyền ngọc thủ vào song chưởng, thân thể cấp tốc xoay tròn, toàn bộ nội lực mang vào chiêu thức khống hạc cầm long đánh ra, cơ hồ tại trong nháy mắt xoay người xuất chưởng, liên tiếp bảy chưởng đồng thời đánh vào trên đầu của thiết chùy.

Thiết chùy bị nội lực huyền thiên công của Đường Tam tác dụng, rốt cục bị khống hạc cầm long đánh bạt ra một thước, Đường Tam thân thể mặc dù bị chấn động do lực phản chấn, nhưng dù sao không phải bị đánh trúng trực tiếp.

Ầm...Một tiếng nổ lớn vang lên, thiết chùy rơi xuống mặt đất, thân thể Đường Tam tại không trung quay cuồng, vẫn còn chưa rơi xuống đất, đã phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu Vũ trên không trung mắt thấy Đường Tam bị thương hộc máu nhất thời giận dữ, *"Khốn khiếp, các ngươi muốn chết"*.

Hai tay đồng thời giơ lên, không có tiếng gì xé gió, bốn đạo ám ảnh từ trong

miệng nàng bắn ra, phân chia nhắm vào Thiết Long, Thiết Hổ. Ám ảnh mục tiêu, đúng vậy con mắt của hai người.

Tiểu Vũ mặc dù không thể học tập Đường môn ám khí. Nhưng các loại ám khí cơ quan lại không thiếu, Đường Tam có cái gì, trên người nàng cơ hồ cũng có một bộ đồng dạng. Lúc này dưới sự giận dữ, cũng bất chấp hậu quả, trực tiếp phát ra vô thanh tụ tiễn.

Vì Đường Tam chế tác vô thanh tụ tiễn ám khí có lực xuyên thấu rất mạnh, Thiết Long, Thiết Hổ mặc dù thân thể cường tráng thật. Nhưng con mắt một khi bị bắn trúng, sẽ không chỉ là mù đơn giản như vậy, uy lực của tụ tiễn đủ để xuyên thủng đại não của bọn họ.

Mà lúc này Thiết Long, Thiết Hổ đã bị Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo hoàn toàn khống chế cử động, lại vừa sử dụng chiêu thức đổi mạng, hồn lực bản thân giảm đi, bị độc tố nhân cơ hội xâm lấn. muốn cử động một đầu ngón tay đã là hy vọng xa vời, dĩ nhiên không có cách nào né tránh tụ tiễn của Tiểu Vũ được nữa. Tụ tiễn còn chưa đến, đã bị độc tố tác động làm cho tê dại, trong lòng hoảng hốt thầm nghĩ chết chắc rồi.

" Tiểu Vũ, không được ". Đường Tam hô lớn tiếng, tay phải trong nháy mắt từ túi vải bên hông rút ra, bốn đạo hàn quang tà tà bay đi.

Đinh đinh đinh đinh... bốn tiếng vang lên, bốn cái tụ tiến ở khoảng cách một tấc cách mắt Thiết Long, Thiết Hổ bị bắn bay ra ngòai.

Bởi vì, Đường Tam tại tình huống khẩn cấp, từ trong Nhị Thập Minhg Nguyệt Kiều (NV:hai mươi bốn kiều minh nguyệt dạ trung) lấy ra bốn cái liễu diệp phi đao quăng ra ngoài. Phi châm mặc dù có tốc độ nhanh hơn, nhưng thân sức nặng lại nhẹ hơn phi đao nhiều lắm, không đủ ngăn cản lực tác động của phi đao.

Cũng thật may Đường Tam có Tử cực ma đồng, mục lực kinh người, hơn nữa hắn quá hiểu rõ tốc độ của xạ tiễn do chính mình chế tạo, nếu không, cũng không có khả năng cứu được Thiết thị huynh đệ.

Tiểu Vũ từ không trung đáp xuống mặt đất, *"Tiểu tam, ngươi làm gì?"* lúc

này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng đã vì tức giận mà đỏ bừng, hung hăng nhìn trừng trừng Thiết thị huynh đệ hai người.

Đường Tam hướng Tiểu Vũ lắc đầu, *"Bọn họ cũng là vì tự cứu mà tấn công địch, thương tích của ta không nặng "*. Ánh mắt chuyển hướng nhìn Thiết Long, Thiết Hổ lúc này sắc mặt đã tái nhợt, *" Nhị vị, tràng đấu hồn này hắn là chúng ta thắng "*.

Thiết Long, Thiết Hổ còn có thể nói gì nữa, gật đầu, Thiết Long nói: *"Đa tạ tiểu huynh đệ cứu mạng, chúng ta nhận thua "*.

Đường Tam thu hồi Lam Ngân Thảo, hít vào vài hơi dài, kinh mạch trong cơ thể không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn, hoàn hảo, hắn cũng không phải đối diện trực tiếp với công kích của đối phương, hơn nữa huyền thiên công thuộc về đạo gia chánh tông thượng thừa nội công, có sự phòng hộ bản thân, trải qua hơn năm tu luyện, đã cải biến nội phủ từng bước, chỉ cần sau khi trở về điều tức một đoạn thời gian là không có việc gì nữa.

Lúc trận chiến ở đấu tràng của Đường Tam và Tiểu Vũ kết thúc, bọn Đái Mộc Bạch cũng đã hoàn thành đấu hồn của chính mình, hôm nay có thể nói là gặp vui mừng lớn, ngoại trừ Chu Trúc Thanh thua Đường Tam, những người khác đều có được thắng lợi. Bằng vào hai tràng đấu hồn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều thu được hai cái tích phân và hai mươi kim tệ.

"Viện trưởng đâu?" Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch hỏi.

Đái Mộc Bạch bất đắc dĩ đích nói: *"Có trời mới biết ông ta đi về địa phương nào, ông ta cũng nói qua, khi đấu hồn chúng ta chấm dứt hãy tự đi về trước"*.

Năm người đi ra khỏi đấu hồn tràng,có thể nghe được tiếng hoan hô từ trong vọng ra, hôm nay đấu hồn, tuy không thể nói thu được nhiều lợi, nhưng thông qua loại thật chiến như vậy,

Đường Tam hiểu được thu hoạch thật không nhỏ.

Nhất là đối đầu Thiết thị huynh đệ một trận, làm hắn thấy được uy lực chánh thức của khí vũ hồn. Mỗi một loại vũ hồn đều có đích đặc tính riêng của

mình, chỉ cần ứng dụng đúng cách, đều có thể tạo được hiệu quả lớn.

Luận về thực lực, mình và Tiểu Vũ rõ ràng biết là hơn đối phương, nhưng vì có chút khinh địch suýt nữa bị thua. Đường Tam trong đầu nhớ lại lời đại sư từng nói qua, hồn sư trong lúc đó chiến đấu, đầu tiên nên biết kỹ năng của đối phương, nếu không cách nào làm được, vậy, hết thảy đều phải có thái độ thật cẩn thận. Cho dù là hồn sư cấp thấp, cũng có có thể có hồn kỹ trí mạng.

"Các ngươi về trước đi. Vừa rồi viện trưởng nói rồi, nhưng hãy để ta tìm hắn quanh tửu điếm ". Mã Hồng Tuấn đột nhiên nói. đôi mắt nhỏ vô tình lóe ra vài phần hưng phấn.

Đái Mộc Bạch trên mặt tóat ra vẻ cười cợt, *" Chúng ta đây đi về trước, ngươi cứ đi tìm quanh xem sao "*.

"Đái lão Đại, ngươi có đi không?"

"Không đi, đừng nhiều lời, đi mau đi". Đái Mộc Bạch không tức giận, chỉ trừng hắn một cái, sau đó lại đảo khóe mắt hướng về Chu Trúc Thanh.

Phản ứng của Mập mạp rõ ràng có chút trì độn, cũng không nhìn ra ý tứ trong ánh mắt của Đái Mộc Bạch,lại bởi vì hưng phấn mà mặt có chút đỏ lên, *" Đi thôi, cùng đi. Ko phải ngươi nói nữ nhân không tính là nhân khẩu mà tính là tài nguyên sao? Đái Mộc Bạch rốt cục nhẫn nại không được, "*Tầm bậy. Ta đối với ngươi cùng loại thưởng thức sao?*"*.

Mã Hồng Tuấn có chút bất mãn, hừ một tiếng, nhưng đối mặt Đái Mộc Bạch tà mâu trung lóe ra nộ quang, hắn chỉ biết há mồm, cuối cùng không dám cùng vị tà mâu Bạch Hổ này giằng co vài câu, xoay người rời đi.

*"*Đái lão Đại, Mập mạp...dâm đãng đi làm gì?*" Tiểu Vũ hỏi.*

*Đái Mộc Bạch ha ha cười, nói: "*Ngươi đều nói hắn dâm đãng sao, hắn còn có thể làm gì, thì đi phát tiết thôi mà *" (NV: tà hỏa áp không được liễu bái).*

*Tiểu Vũ tức giận nói: "*Lại đi gây tai họa cho nữ tử sao? Ta đã hoài nghi, vũ hồn biến dị của hắn có đúng hay không vùng trời sanh tính cách có liên quan

".

Đái Mộc Bạch nói:" Tai họa chưa nói tới, ngươi không biết trên thế giới này có loại địa phương tên là câu lan (nhà chứa???) sao?*"*

Đường Tam có chút không dám tin tưởng, nói:" Ngươi vừa nói, viện trưởng bảo Mã Hồng Tuấn đi chỗ địa phương đó?*" Câu lan hắn tại kiếp trước từng nghe nói qua, tự nhiên biết đó là địa phương nào.*

Đái Mộc Bạch nói:" Này cũng là không có biện pháp nào khác. Mã Hồng Tuấn bị vũ hồn tác dụng ngược lại,ngoại trừ lấy chuyện đó (XXX?) khuyết hãm lại, thì là một trong thú vũ hồn tối cường hãn tồn tại, lại xem như viện trưởng đích đệ tử đích truyền, tổng không thể để hắn bỏ bê tu luyện hoặc là nhìn hắn bạo thể mà chết đi*".*

Chu Trúc Thanh kìm không được mở miệng nói, " Nam nhân đều xấu xa *""*

Tiểu Vũ hì hì cười, nói:*" Trúc Thanh muội muội, đả kích không nên gom hết lại nha, Đường Tam đã có thể rất sạch sẽ, không giống Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn bọn họ như vậy đâu ".*

Đái Mộc Bạch không tức giận, nói:*"Tốt, ngươi cho là Tiểu Tam băng thanh ngọc khiết, chúng ta đều xấu xa, được rồi. Bất quá ta so với mập mạp có phần khá hơn nhiều".*

Tiểu Vũ lập tức bày ra một bộ dáng như là đã biết rồi mà, nhìn vẻ mặt Đái Mộc Bạch đang khó xử, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn trộm Chu Trúc Thanh, cũng phát hiện Chu Trúc Thanh đang nhìn mình, chỉ bất quá trong đôi mắt, ánh mắt tựa hồ càng thêm lạnh băng. Tiểu cô nương hừ một tiếng, đột nhiên đi tới trước Đái Mộc Bạch, *"Ngươi có cách thưởng thức so với hắn tốt hơn à?"*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, không biết nên trả lời như thế nào *" Trúc Thanh, ta ……"*

Hắn lúc này đã ý thức được mình nói sai rồi, so với mập mạp thưởng thức hảo, không phải là nói rằng đối với phụ nữ lại có nhiều hơn, tốt hơn sao?.Bất

luận cao cấp hay là thứ cấp, bất luận là phượng hoàng hay là hoa khôi, thì hành động cuối cùng lại có gì khác nhau?

Ánh mắt Chu Trúc Thanh đột nhiên tràn ngập khinh thường lẫn khinh miệt, *"Ngươi mới mười lăm tuổi? Ngươi làm ta cảm thấy khinh bỉ "*. Nói xong, xoay người ra đi.

------oOo------

Chương 112: Uy lực của khí vũ hồn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Theo sau Chu Trúc Thanh đi về Sử Khắc Lai học viện, Đái Mộng Bạch luôn tự dằn vặt chính mình.

"Nàng chẳng bao giờ dễ dàng, luôn lạnh nhạt với mình". Lúc này, lửa giận trong lòng cũng không còn kìm chế được nữa, Đái Mộng Bạch thét lên:

" Ngươi đứng lại cho ta "

Chu Trúc Thanh cũng không màng, chẳng những không dừng lại mà cước bộ còn nhanh hơn, bước thẳng về phía trước.

" Ngươi, ngươi…" Đái Mộng Bạch hất tay phải lên, một luồng sáng mãnh liệt lúc ẩn lúc hiện trên lòng bàn tay, tánh tình hắn cũng không lương thiện cho mấy, có thể nói hắn so với kẻ khác còn bá đạo hơn nhiều. Nhưng hắn vẫn còn ráng nhẫn nhịn, trên tay bạch quang khi có khi không, miệng phát ra tiếng hổ gầm, thoáng chốc lại thở dài lặng lẽ theo sau Chu Trúc Thanh đi về học viện.

Tiểu Vũ trợn mắt nhìn Đường Tam, thấp giọng hỏi nhỏ:

"Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?"

Đường Tam lắc đầu:*" ta cũng không biết nữa. Từ ngày báo danh học viện tới giờ, Đái Mộng Bạch xem ra không hiểu được ý niệm trong lòng của Chu Trúc Thanh. Hắn và Chu Trúc Thanh có vẻ bất đồng. Chẳng lẽ vũ hồn của bạn họ thực sự có khả năng dung hợp với nhau sao?Hà..Quên đi, chúng ta cũng không cần can thiệp vào chuyên riêng của họ.*

Tiểu Vũ đặt bàn tay lên ngực Đường Tam xoa nhẹ, Đường Tam hốt hoảng thốt lên:" ngươi làm gì vậy?*"*

Tiểu Vũ hai má đỏ bừng, e thẹn nói: " còn phải không? Là tại ta mà ngươi mới bị thương sao?*".*

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra nàng chỉ lo cho thương thế của mình, mỉm cười quay đầu lại nói:" Không có việc gì đâu, ca ca đâu phải là kẻ yếu đuối, mau đuổi theo, bọn họ đi nhanh quá,không thấy tăm hơi nữa rồi*".*

Bọn người Đường Tam vừa về tới Sử Khắc Lai học viện, bất chợt trông thấy hai bóng nhân ảnh. Dưới ánh trăng sáng, bọn họ liền nhận ra Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đang trò chuyện trong màn đêm. Đang ngồi trên tảng đá to trước cửa học viện, Trữ Vinh Vinh hai chân bật dậy, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, trên khuôn mặt xinh đẹp điểm nhẹ một nụ cười tươi. Còn Áo Tư Tạp nét mặt có chút khó coi,lông mày nhíu lại, thỉnh thoảng liếc trộm về Trữ Vinh Vinh, trong ánh mắt lộ vẻ vài phần không cam lòng

Chu Trúc Thanh như không nhìn thấy hai người, bước thẳng vào trong học viện, không thèm quay lại nhìn về phía kí túc xá của mình.

Đái Mộng Bạch nhíu cặp chân mày lại, trong lòng càng thêm nguội lạnh.

*"*các ngươi làm gì ở đây?*". Đái Mộng Bạch ánh mắt loé lên, lạnh nhạt hỏi. Trữ Vinh Vinh từ trên tảng đá nhảy xuống, trả lời bâng quơ:*

" Đương nhiên là đang chờ các ngươi.*"*

Các ngươi tại sao lại về trễ vậy? Viện trưởng cùng mập mạp đâu rồi?"

Đái Mộng Bạch ngoái đầu lại, lạnh nhạt trả lời: *"Bọn họ bận việc rồi. Ở lại hay rời đi tuỳ theo suy nghĩ của các ngươi?"*

Trữ Vinh Vinh không chút do dự đáp:*"Đương nhiên là ở lại, chỗ tốt như thế này ta sao nỡ bỏ đi chứ, thái độ của ngươi như vậy là sao, y như xác chết vậy? Ha ha, vậy mà Áo Tư Tạp còn dám nói ngươi là một gã tình thánh, ngay cả một tiểu cô nương cũng không thèm để mắt tới"*.

Trữ Vinh Vinh sau khi bộc lộ hết bản tính,vốn từ nhỏ nàng đã tuyệt đỉnh thông minh, từ sắc mặt của Đái Mộng Bạch đã đoán ra rất nhiều việc,liền không chút tỵ hiềm mà châm chọc hắn.

Tà mâu Đái Mộng Bạch hàn quang đại thịnh, *" Trữ Vinh Vinh, ngươi không nên khiêu khích sự nhẫn nại của ta. Nơi này là Sử Khắc Lai học viện, không phải nhà của ngươi. người khác sợ Thât Bảo Lưu Ly Tông, nhưng ta, Đái Mộng Bạch thì không. Dám chọc giận ta coi chừng ta sẽ đem ngươi tiền dâm hậu sát, rồi lại tiền sát hậu gian."*

Trữ Vinh Vinh cười hì hì thốt:

"ta sợ ư?"

Rồi cố tình ưỡn ngực ra. *"Lại đây đi, để ta xem ngươi như thế nào làm được đây?"*

" Ngươi…." Đái Mộng Bạch không ngừng đè nén cơn giận dữ trong lòng,*" Không cho ngươi thấy lợi hại, ngươi còn tưởng cọp là mèo giấy nữa"*. Hồn lực nháy mắt phát ra khí thế mãnh liệt.

Trữ Vinh Vinh cả thân thể liền bị hất bay đi ra ngoài. Áo Tư Tạp cuống quýt bước tới đỡ lấy thân hình của Trữ Vinh Vinh, dư lực làm hắn té bệt xuống đất.

" Mộc Bạch "

Đường Tam bước tới chắn ngang trước người Trữ Vinh Vinh, hai tay dùng

thủ pháp Khống Hạc Cầm Long xuất ra, đem hồn lực của Đái Mộng Bạch dạt ra hai bên. *" Bỏ đi, chúng ta là đồng môn cả mà ".*

Mặc dù là hồn lực của Đái Mộng Bạch chỉ tuỳ ý phát ra, còn chưa phát động công kích, nhưng cũng khiến cho vết thương của Đường Tam bị chấn động. Đường Tam giật mình thầm nghĩ *" sợ rằng đây mới chính là chân chánh thực lực của hắn, ba mươi bảy cấp hồn lực, quả thật so với mình mạnh hơn nhiều ".*

Trữ Vinh Vinh từ nhỏ đã quen được nuông chiều, không nghĩ tới Đái Mộng Bạch thực sự dám động thủ với mình, mặc dù là chưa có bị thương nhưng toàn thân cũng cảm thấy đau nhức. Trong lúc nhất thời không kìm được nước mắt chảy dài trên gò má. trừng mắt nhìn Đái Mộng Bạch không nói một tiếng nào.

Đái Mộng Bạch nhìn thẳng Đường Tam, chậm rãi thở ra một hơi dài rồi thu lại hồn lực vào trong trán. *"Thôi được, tiểu tam,ta nể mặt ngươi"* Mắt lạnh lùng liếc sang Trữ Vinh Vinh một cái: *"Ngươi nên nhớ cho kỹ, nơi này là học viện, không phải nhà của ngươi, đừng nên trêu chọc vào ta, nếu không ta mặc kệ ngươi là ai."*.Nói xong hắn cất bước đi thẳng vào trong học viện.

" Đường Tam".

Trữ Vinh Vinh khôn mặt đầm đìa nước mặt, đột nhiên cất tiếng gọi. Đường Tam cố nén đau xoay người lại. Trữ Vinh Vinh hung hăng bảo: *"Dùng độc môn ám khí của ngươi giúp ta giết hắn, chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ cho ngươi một vạn hồn kim tệ, ngươi sẽ trở thành khách quý của Thât Bảo Lưu Ly Tông, sau này Thât Bảo Lưu Ly Tông sẽ ủng hộ ngươi một cách vô điều kiện".*

Trong trường hợp này, nếu là một gã bình thường hồn sư nhất định sẽ hết sức vui mừng, được Thât Bảo Lưu Ly Tông ủng hộ, mấy chữ này ý nghĩa trọng đại cỡ nào, phải biết đương thời là một trong thất đại tông môn, Thât Bảo Lưu Ly Tông sỡ hữu thực lực cưởng đại khó mà tưởng tưởng hết. Một gã hồn sư mà được họ ủng hộ sẽ dễ dàng tại đại lục quật khởi. Nhất là đối với một thiên tài như Đường Tam, thật sự là tương lai thu hoạch sẽ vô hạn.

Đường Tam chậm chạp bước tới đối diện Trữ Vinh Vinh, nhìn sâu trong mắt nàng:*"Trữ Vinh Vinh à, trên đời này không phải cái gì cũng có thể mua được bằng tiền. Nơi này đơn thuần chỉ là học viện, chúng ta là bạn học với nhau, nếu ngươi cứ tiếp tục giữ mãi thái độ ngạo mạn như vậy, ta khuyên.. ngươi nên rời đi thì hơn ".*

" Ngươi... ngươi...., chẳng lẽ ngươi không biết Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta cường đại cỡ nào à?" Trữ Vinh Vinh không cam lòng nhìn hắn.

Đường Tam cười lạnh nhạt, trải qua hai kiếp, hắn như thế nào không hiểu tâm lý của một cô gái mới mười hai tuổi. *" Biết thì sao mà không biết thì sao? Cái đó đối với ta không có quan hệ. Tiểu Vũ chúng ta đi thôi "*

Lắc đầu một cách ngao ngán, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng đi vào học viện.

Chứng kiến bọn họ rời đi, Trữ Vinh Vinh cả người như chết trân tại chỗ. Nếu nói Đái Mộng Bạch làm nàng căm tức thì ánh mắt Đường Tam lúc bỏ đi lại khiến nàng bị đả kích thật nhiều.

Từ nhỏ đến lớn, quen sống trong vòng tay nuông chiều của đại trưởng lão Thât Bảo Lưu Ly Tông, tánh tình nàng sớm trở nên cao ngạo. Nhưng hôm nay, trước sau phải chịu 3 lần đã kích làm nàng cảm thấy vô cùng phân vân:*" Tại sao họ lại đối xử với mình như vậy? Ta đã làm sai thật sao?"*

" Áo Tư Tạp". Trữ Vinh Vinh dẫu chết cũng không tin mình sai, quay đầu ngoái nhìn Áo Tư Tạp vừa mới ngồi dậy trên mặt đất hỏi:

" Ngươi có nguyện ý giúp ta hay không?"

Trong cặp mắt si tình của Áo Tư Tạp toát ra vài phần lợt lạt,nói:

" Lúc đầu mới nhìn thấy ngươi, ta cảm thấy được một nét đẹp trong sáng. Ta tin tưởng rằng, khi lớn lên ngươi nhất định là một tuyệt sắc mỹ nữ. Hơn nữa, khi đó ta thích nhất là vẻ ôn nhu của ngươi. Cho nên ta quyết định không để ý hết thảy, một lòng theo đổi ngươi, ta mặc kệ mình xuất thân dân dã, còn ngươi là Thât Bảo Lưu Ly Tông đệ tử, ta cung không quan tâm. Nhưng bây

giờ, ta phát hiện ra mình lầm, mà còn lầm to nữa ".

" Ngươi lầm? Là sao? " Trữ Vinh Vinh mơ hồ nhìn hắn.

Áo Tư Tạp mỉm cười đáp:

"Bởi vì ngươi không phải thần tượng trong lòng ta nữa, ta không thể vì một người như vậy mà rũ bỏ tất cả." Ta cho dù có đồng ý giúp ngươi thì cũng không xứng với tiểu công chúa của Thât Bảo Lưu Ly Tông? Ngươi cho ta là ai? Bất quá cũng chỉ như người hầu mà thôi. Ta không có nghĩ vậy, ta đối với bản thân mình luôn hài lòng. Ta nghĩ rất có nhiều người tình nguyện ra sức cho Thât Bảo Lưu Ly Tông,nếu không có ta cũng chẳng hề hấn gì."

Hắn suy nghĩ kỹ rồi, trước khi bọn Đường Tam trờ về, Áo Tư Tạp đã hiểu rõ bản tính của Trữ Vinh Vinh mà trước đây cố giấu diếm. Mặc dù tuổi còn nhỏ, Áo Tư Tạp đã có không ít bạn gái. Đường Tam và kể cả mọi người ai cũng không biết, Áo Tư Tạp ngoại trừ sở hữu đặc thù vũ hồn còn là một gã có đầu óc hết sức sâu sắc. Là một kẻ thông minh lẽ nào hắn không biết khó có thể thực hiện được, vì sao hắn vẫn lựa chọn đối mặt với thử thách?

Không, hắn cũng không phải là người cố chấp, cũng phải có lúc buông ra mới là lựa chọn tốt nhất.

Mắt thấy Áo Tư Tạp bỏ vào trong học viện, Trữ Vinh Vinh không cam lòng la lớn:

" Không phải là ngươi thích ta sao? Ngay cả ngươi cũng không chịu giúp ta hả?"

Áo Tư Tạp dừng lại, cũng không thèm quay đầu thốt:

" vừa rồi Đường Tam nói đúng, nếu ngươi vẫn còn giữ tính cách đó thì nên rời khỏi nơi này đi. Nơi này không thích hợp với ngươi.Có lẽ đối với ngươi, bằng hữu …đó là một cái khái niệm gì đó quá xa vời. "

------oOo------

Chương 113: Uy lực của khí vũ hồn (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Áo Tư Tạp đã đi, một loạt các loại cảm giác cô độc, bất lực, mất mát, thống khổ không ngừng đánh sâu vào tâm trạng của Trữ Vinh Vinh,cô gái mới 12 tuổi. Nước mắt lặng lẽ chảy dài, nàng bất chợt nhận ra rằng,có lẽ mình thật sự sai rồi. Mình đã từng có bằng hữu sao? Tại tông phái, những đứa trẻ đồng trang cùng lứa khi thấy mình đều e dè khép nép, lẩn trốn từ xa. Bọn nó sau lưng đều kêu mình là Tiểu ma nữ.

Bằng hữu đối với nàng mà nói là cái gì đó xa xôi vời vợi. Không, không, không, Trữ Vinh Vinh đột nhiên có một cảm giác khủng hoảng mãnh liệt trong tim.Có thể nói, đối với bản thân nàng đêm nay là một đêm dài như vô tận. Rất nhiều năm sau này, tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tháp Trữ Vinh Vinh không khỏi cảm thán nhớ lại thời tuổi trẻ, nàng nói với hài tử của mình, đã từng có một đêm, một đêm đau khổ đã làm thay đổi cả cuộc đời của nàng.

Sáng sớm, Đường Tam vừa tu luyện xong,thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã hình thành một đồng hồ sinh học trong con người hắn.Áo Tư Tạp hôm nay không ngủ mà ngược lại, hắn đang tu luyện, chỉ là không còn bình tĩnh nữa. Đường Tam vươn vai bước nhẹ ra khỏi kí túc xá, nhẹ nhàng phóng lên mái nhà, bắt đầu lại tiếp tục tu luyện.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, thương thế đã giảm đi bảy tám phần, nội phủ mặc dù còn chút đau nhẹ, nhưng đã không còn nghiêm trọng nữa, qua một hai ngày nữa là sẽ hoàn toàn bình phục.

Trong lúc tu luyện Tử Cực Ma Đồng,trong đầu Đường Tam hiện ra tràng cảnh ngày hôm qua đã cùng cả hai huynh đệ Thiết Long,Thết Hổ giao đấu. Nhất là một kích cuối cùng của hai huynh đệ bọn họ.

Vũ hồn bay đi, tập trung toàn bộ lực lượng đuổi theo công kích đối thủ. Bọn họ vũ hồn rõ ràng là không bằng mình, nhưng lại có thể làm cho mình bị thương. Nếu trực tiếp bị kích trúng, sợ rằng thương thế sẽ nặng hơn nữa. Mặc dù đó là hồn kỹ của Thiết thị huynh đệ, nhưng kỹ xảo đó có lẽ cũng không quá khó để mình có thể thực hiện như vậy

Chính mình cũng có chuỳ tử giống vậy, nếu đem loại công kích này áp dụng vào chuỳ pháp của mình không biết hiệu quả sẽ như thế nào?

Mặc dù chuỳ tử của Đường Tam không có hồn kỹ phụ trợ, Nhưng hắn có thể khẳng định chuỳ tử của mình so với của Thiết thị huynh đệ còn mạnh mẽ hơn nhiều. Về phần đuổi theo địch nhân, trong một phạm vi nhất định, bằng vào thủ pháp Khống Hạc Cầm Long hoàn toàn chắn có thể làm được, giống như đem chuy tử của mình trở thành nhất kiện ám khí vậy. Đáng tiếc là hai loại vũ hồn không thể nào đồng thời sử dụng được, chứ nếu không dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh thân chuỳ tử, vậy không phải trở thành Lưu Tinh chuỳ sao chứ?

Nghĩ thông suốt điều này, Đường Tam quyết định một lúc nào đó sẽ thử xem sử dụng chuỳ tử vũ hồn xem có uy lực ra sao. Làm sao có thể đem chuỳ tử phát ra, dùng thủ pháp như thế nào, điều này phải trải qua thí nghiệm thực tế và luyện tập nhiều lần mới biết được.Bây giờ còn chưa thể đươc, Hắc sắc chuỳ tử tiêu tốn rất nhiều hồn lực, hắn thương thế lúc này còn chưa hoàn toàn bình phục. Tuỳ tiện luyện tập rất dễ làm cho thương thế nặng hơn.

Tử cực ma đồng vừa luyện xong, Đường Tam tập dợt một số loại ám khí đơn giản rồi đi ăn điểm tâm. Hắn là người đến sớm nhất, khi vừa ăn xong, Đái Mộng Bạch mới đi tới phòng ăn với nét mặt âm trầm, nhẹ gật đầu với Đường Tam, cũng không nói lời nào. Trễ hơn Đái Mộng Bạch chút xíu, Tiểu Vũ là ngươi thứ ba xuất hiện, sau đó là Chu Trúc Thanh và Mã Hông Tuấn.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ tỏ vẻ mình không có việc gì. Tiểu Vũ lúc này mới yên tâm ngồi xuống ăn cơm.

Mã Hông Tuấtruyenfull.vn mặt mười phần sảng khoái, cơ thể như nhẹ bớt vài cân. Mập mạp mặc thù thô thiển nhưng nhãn tình còn đọng lại chút hưng phấn, mắt thấy Đái Mộng Bạch thần sắc âm trầm, dáng vẻ nghiêm nghị cũng

không dám nói tiếng nào, vội vã cắm đầu ăn sáng.

Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh cũng không tới phòng ăn

" Mập mạp, ban đêm bộ ngươi không có đi chơi sao?" thấy điểm tâm ăn gần xong, Đái Mộng Bạch thình lình mở miệng hỏi.

Mã Hông Tuấn gật đâu thấp giọng đáp:*" Hôm qua tà hoả trong người ta bình thường lại rồi, hai ngày tới hắn ta không đi nữa.*

Đái Mộng Bạch nói:" Tốt lắm, tối nay ngươi ở lại kí túc xá, ta muốn đi ra ngoài tìm song sinh tỷ muội lần trước.*"*

Mập mạp hai mắt sáng ngời:" Đái lão đại, không lẽ ngươi ăn thịt bắt ta húp cháo sao?*"*

Đái Mộng Bạch bực mình nói:" chuyện này phải tình nguyện mới vui vẻ chứ, cưỡng ép không hay cho mấy.*" Nói xong hắn cố ý liếc Chu Trúc Thanh một cái.*

Chu Trúc Thanh một chút phản ứng cũng không có, phảng phất như không nghe thấy gì hết, lạnh nhạt bưng chén canh uống hết. Chiến tranh ngấm ngầm cũng không duy trì lâu, một hồi chuông vang lên, mọi người chấm dứt buổi điểm tâm, vội vã đi về sân luyện. Viện trưởng sư phụ bộ môn còn chưa đến, nhưng tại sân tập đã đứng sẵn một người, là Trữ Vinh Vinh. Nhưng không giông như lúc trước, không thấy Áo Tư Tạp.

Trên khuôn mạt tắng trẻo xinh đẹp có chút ẩn hiện nét tiều tụy, cặp mắt đỏ hoe, tinh thần hồ như thất thần.

Hôm nay phụ trách dạy bọn hắn giống như hôm trước là Phát Lan Đức viện trưởng. Đường Tam bảy người đợi dược một lát thì viện trưởng mới đủng đỉnh đi tới. Phất Lan Đức đầu tiên rơi trên người Trữ Vinh Vinh, nhưng hắn cũng không nói gì hết. " hôm nay là khoá thứ hai. Áo Tư Tạp đâu rồi? Hắn còn đang nướng à?*"*

Đường Tam gấp rút lên tiếng:" lúc sáng ta đi ra ngoài thì hắn còn đang tu

luyện, chắc là đang nhập định nên không kịp thời tỉnh dậy thôi *"*

Phất Lan Đức nhíu mày " Bài học hôm nay thiếu hắn là không được. Đường Tam, ngươi đi kêu hắn đi*"*

Đường Tam vừa đình đi thì thấy Áo Tư Tạp từ kí túc xá chạy vội tới.Bất quá, trên mặt hắn không có vẽ sợ sệt mà ngược lại còn tràn ngập hưng phấn.

" Áo Tư Tạp, không phải ngươi muốn bị phạt chạy vài chục vòng chứ?*" Phất Lan Đức viện trưởng trợn mắt nhìn hắn.*

Áo Tư Tạp vội vã lắc đầu nói:" không, viện trưởng xin ngài nghe ta giải thích đi. Ta vừa đột phá ba mươi cấp *"*

" Cái gì?*" Không những là Phất Lan Đức, mọi người đồng thời kinh ngạc nhìn Áo Tư Tạp, cả Tiểu Vũ cũng vậy.*

Áo Tư Tạp so với Đái Mộng Bạch còn nhỏ hơn một tuổi, bất quá hắn mới chỉ 14 tuổi mà thôi. Mới 14 tuổi đã đạt ba mươi cấp hồn lực, thật khiến cho người khác phải sợ hãi. Quan trọng nhất là Áo Tư Tạp là thực vật hệ hồn sư,vũ hồn tu luyện thuộc loại khó khăn nhất. Thực sự có thể nói, hắn đạt ba mươi cấp so với ba mươi cấp chiến hồn sư khó khăn hơn gấp bội. Mà thực vật hệ hồn sư, mỗi khi tấn giai, tác dụng phụ trợ tăng lên thật lớn hiệu quả.

Tại Đấu La đại lục, hơn ba mươi cấp hồn sư đã tương đối hiếm thấy, nếu gia nhập quân đội, có thể đảm nhận chức đại đội trưởng, được đãi ngộ rất cao. Hơn bốn mươi cấp lại càng ít đến thảm thương. Hơn năm mươi cấp thực vật hệ hồn sư cung giống như phượng mao lân giác., Ngoài sáu mươi cấp cơ hồ như chưa từng xuất hiện qua, cho dù là có, cũng chỉ có thể là ở trong một đại tông phái hoặc là do vũ hồn điện mới có thể bồi dưỡng ra.

Nếu như một gã thực vật đại hồn sư có thể bổ sung thực vật cho 100 người thì một gã hồn tôn, cho dù là mới đột phá ba mươi cấp hồn tôn,đã có thể duy trì cho hơn 500 người. Tuỳ theo cấp bậc từ thấp lên cao mà con số này còn không ngừng tăng lên theo cấp số nhân. Hơn nữa, đạt tới 30 cấp cùng có nghĩa là thực vật hệ hồn sư có khả năng cung cấp thực vật có đặc tính phụ trợ thứ ba. Đối với một tổ đội mà nói, hiệu quả phụ trợ thật to lớn.

Phất Lan Đức sáng rỡ hai mắt:" thật tốt quá, tốt quá, Áo Tư Tạp ngươi quả thật không làm ta thất vọng. Hiện giờ ngươi là đệ tử thứ hai đạt tới ba mươi cấp, ta đại diện cho học viên chúc mừng ngươi."

Lúc này, Đái Mộng Bạch vẻ mặt âm trầm cũng tan biến, đi tới bên cạnh Áo Tư Tạp, vỗ vai hắn thốt lên:" Tiểu Áo, chúc mừng ngươi. Mặc dù ngươi đạt ba mươi cấp so với ta vẫn còn châm hơn đôi chút, nhưng là thực vật hệ hồn sư, có lẽ ngươi là một thiên tài xuất sắc nhất mà ta đã gặp qua. Chẳng lẽ thất tình có thể khiến một gã hồn sư đột phá sao ta…?

Tiểu Áo có chút xấu hổ tròn mắt nhìn Đái Mộng Bạch một cái, rồi nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ hoe của Trữ Vinh Vinh, cười khổ nói:*" Cho tới giờ tình cảm còn chưa có, nói chi là thất tình, ngươi dừng chế giễu ta nữa "*

Đường Tam, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, ba người đều tiến lên tỏ vẻ chúc mừng. Trữ Vinh Vinh đứng tại chỗ, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Áo Tư Tạp, còn Chu Trúc Thanh thì cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

" Tốt lắm. giáo trình hôm nay bắt đầu đi " Giọng Phất Lan Đức vang lên khiến mọi người đang chúc mừng Áo Tư Tạp tập trung quay lại. " Hôm nay giáo trình rất đơn giản, Áo Tư Tạp hôm nay là chủ đạo. Giáo trình hôm nay là, ngoại trừ Áo Tư Tạp, các người còn lại ít nhất đều phải ăn hai cây hương tràng khác nhau do Áo Tư Tạp chế tạo"

" Cái gì?" Tiểu Vũ vừa nghe xong liền giật cả mình hô to:*" Viện trưởng, cái này cũng gọi là giáo trình sao?"*

Phất Lan Đức phẩy tay, đàng hoàng trả lời:" Cái này gọi là huấn luyện để thích ứng. Ta hỏi các ngươi, tánh mạng quan trọng hay sĩ diện quan trọng hơn? Trong hai điều trên, các ngươi chọn cái nào? Áo Tư Tạp hồn chú mặc dù có vẽ hèn mọn 1 chút, nhưng hắn là tiên thiên mãn hồn lực thực vật hệ hồn sư, thiên phú cực cao. Hương tràng do vũ hồn của hắn chế tạo là cực phẩm thực vật hệ vũ hồn. Hắn là một thành viên của học viện, là đồng đội của các ngươi, nếu các ngươi cùng hắn không thể nào phối hợp với nhau được thì sẽ lãng phí mất một tốt nhất phụ trợ đồng đội."

" Vả lại đây là các ngươi tình nguyện chấp nhận huấn luyện, nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, sau này làm sao có thể sinh tồn tại hồn sư giới? Vì sinh tồn, không cần chấp nhất phương pháp. Đừng nói là nếm thử một cây hương tràng, tới lúc nguy cấp, chu dù là chuột, giun hay gián cũng đều nhai tuốt "

Nghe xong câu nói cuối cung của Phất Lan Đức, ba nữ hài tử sắc mặt trắng bệch hết sức khó coi, nhất là Trữ Vinh Vinh thiếu điều muốn nôn mửa.

" Giáo trình này các ngươi từng người phải thực hành xong. Nếu không không cần lưu lại đây nữa. Các ngươi không nên hoài nghi lời nói của ta, ngày đầu tiên các ngươi tới đây, chắc hẳn có người đã từng nói với các ngươi là Sử Khắc Lai học viên đào tạo toàn quái vật chứ không phải người bình thường sao. Áo Tư Tạp, bắt đầu đi."

------oOo------

Chương 114: Tinh Đấu đại sâm lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Phất Lan Đức nét mặt nghiêm nghị đứng một chỗ, bộ dáng lộ vẻ thiết diện vô tư,vẻ mặt của hắn như nói cho các đệ tử, ai cũng đừng hòng lẫn tránh đợt khảo thí này.

Áo Tư Tạp trong lòng như nở hoa, ánh mắt lộ ra tia bỉ ổi, đặc biệt chiếu cố nhìn về hướng Trữ Vinh Vinh.Có thể nói. Lúc này hắn thật sự muốn đi tới ôm Phất Lan Đức, hôn lão một vài cái,trong bụng thầm nghĩ: *"Viện trưởng, ta thật sự yêu ngươi a"*.

Phất Lan Đức làm như vậy không chỉ giúp bọn họ đồng cảm với nhau hơn, mà đối với bản thân Áo Tư Tạp cũng cảm thấy hết sức vui vẻ,

Chỉ cần nghĩ tới cảnh Trữ Vinh Vinh nếm thử hương tràng của mình thôi, là trong lòng cúa Áo Tư Tạp không khỏi dâng nên niềm phấn khích, Áo Tư Tạp hai tay đồng thời vươn ra, miệng cười hắc hắc, lẩm nhẩm đọc hồn chú.

"Lão tử hữu căn đại hương tràng".

"Lão tử hữu căn tiểu tịch tràng".

Một nhỏ một lớn, hai cây hương tràng có mùi thơm khác nhau đồng thời xuất hiện trong tay Áo Tư Tạp. *"Người nào….trước đây?"* Hắn nói xong, miệng cười hắc hắc.

Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn trước kia đã trải qua loại giáo trình như thế này, mặc dù trong lòng vẫn còn ám ảnh, Hai người có chút chần chừ chuẩn bị tiến lên, thôi thì khổ trước còn hơn khổ sau, Bất chợt Trữ Vinh Vinh vọt tới.

"Để ta.."

Hai tiếng thanh thuý vọng lại, Trữ Vinh Vinh bước tới trước mặt Áo Tư Tạp, hai tay đón lấy hai cây hương tràng.

Không ai nghĩ đến Trữ Vinh Vinh đột nhiên lại giành trước, Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn sắp bước ra đều chững người cả lại, bọn họ muốn xem thử xem, Trữ Vinh Vinh có ăn hay không ăn hương tràng do vũ hồn Áo Tư Tạp xuất ra.

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt hết sức bình tĩnh, có điều cặp mắt tràn ngập vẻ không cam lòng đã bán đứng nàng. Nàng dù sao cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, làm thế nào có thể che dấu hoàn toàn nội tâm của mình chứ?

Trải qua một đêm thức trắng, nàng quyết định ở lại. Không phải là thoả hiệp, mà nàng muốn chứng minh cho tất cả mọi người ở Sử Khắc Lai học viện biết rằng mình hơn hẳn bọn họ, so với họ nàng tài giỏi hơn,

Áo Tư Tạp đạt đến ba mươi cấp hồn sư khiến nội tâm Trữ Vinh Vinh kích

động vô cùng, vì vậy nàng mới thử trước

Nhìn thẳng vào mắt Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp bỗng cảm thấy trong lòng rét run lên.

Trữ Vinh Vinh bộ dáng có chút hung hăng cầm lấy đại hương tràng cắn mạnh một cái, Nhìn thấy nét mặt nàng, Áo Tư Tạp cảm thấy cả người như tê dại, bất giác lui ra sau vài bước.

Lúc đầu, trong lòng nàng suy nghĩ mặc kệ tốt xấu ra sao, nhưng sau khi nếm thử hương tràng và tịch tràng, nàng lại phát hiện hai loại thực vật vũ hồn do Áo Tư Tạp xuất ra mùi vị phi thường dễ chịu,

Nhất là đại hương tràng vừa xuống tới bụng liền hoá thành một cổ nhiệt lưu vận chuyển khắp châu thân,Một đêm không ngủ, nàng vốn rất mệt mỏi nhưng lúc này nàng cảm giác được tinh thần minh mẫn hẳn lên, cơ thể dường như tràn ngập sức lực,Phất Lan Đức viện trưởng nói phải, hắn quả thật là một thiên tài thực vật hệ vũ hồn sư,

Xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly Tông, thực vật hệ vũ hồn sư tất nhiên là Trữ Vinh Vinh đã gặp qua không ít. Trước đó nàng cũng đã ăn không ít thực vật hệ vũ hồn nhưng không có cái nào có thể so với nhanh chóng như là hương tràng của Áo Tư Tạp, cho dù là một gà bốn mươi cấp thực vật hệ vũ hồn sư cũng không làm được như vậy, điều này là do thiên phú vũ hồn đem lại,

Hiệu quả đệ nhất hồn hoàn của Áo Tư Tạp---Hương Tràng,là đặc tính khôi phục,khôi phục hoàn hảo.

Ngoài nâng cao tinh thần lực ra,nó còn có công dụng khôi phục thể lực, hiệu quả khôi phục tuỳ theo mức độ hồn lực của Áo Tư Tạp,

Áo Tư Tạp dò hỏi:*"Ngươi có đói bụng không?"*

Trữ Vinh Vinh liếm nhẹ bờ môi, mỉm cười ôn nhu đáp*"Hương tràng của ngươi cảm giác cũng không tệ lắm"*

Áo Tư Tạp cả người như chết sững, hắn cảm thấy nụ cười của Trữ Vinh Vinh

thực là có mị lực kinh người.

Trữ Vinh Vinh xoay người, liếc nhẹ qua những người kia, sau cùng mới dừng lại trên người Phất Lan Đức viện trưởng,nàng hành động như vậy như để chứng tỏ mình có quyền ở lại học viện.

Đái Mộng Bạch cùng Mã Hồng Tuấn kẻ trước người sau đều ăn xong hương tràng của Áo Tư Tạp, Thứ tư là tới lượt Đường Tam,hắn có vẻ bất đắc dĩ,trên tay cũng cầm lấy hương tràng của Áo Tư Tạp.

"Nữ hài tử Trữ Vinh Vinh cũng có thể làm được, mình có lý do gì để thoái thác chứ?". Nghĩ xong, Đường Tam liền đem hai cây hương tràng nuốt vào trong miệng.

Rất nhanh hắn cũng có cảm nhận cùng một loại cảm giác như Trữ Vinh Vinh, Cụ thể hơn là, hương tràng vào trong bụng, đem đến một cổ nhiệt lưu làm toàn thân hắn thật thư thái, Vết thương trong nội phủ tự nhiên biến mất, cả người như tràn ngập sức lực.

Kinh dị nhìn Áo Tư Tạp, Đường Tam đối với hắn thái độ cũng biến chuyển không ít.

Lúc này, bài học hôm nay còn chưa kết thúc,nhiệm vụ còn lại cũng chỉ còn có Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu Vũ ánh mắt có chút dò hỏi nhìn Đường Tam tựa như muốn nói,có nên ăn hay không đây?

Đường Tam mỉm cười*"không có việc gì đâu, mùi vị cũng giống như những thực vật bình thường thôi"*

Tiểu Vũ do dự bước ra, nàng cơ hồ nhắm nghiền hai mắt lại cố nén cảm giác nôn mửa mà nuốt. May là hương tràng của Áo Tư Tạp sau khi xuống dạ dày liền hoá thành một luồng khí nóng dụng nhập vào cơ thể, cũng không xảy ra điều gì bất ổn, dù đã về tới chỗ nhưng nét mặt Tiểu Vũ vần còn có chút khó coi.

Bây giờ, trong tất cả các đệ tử chỉ còn có Chu Trúc Thanh là chưa hoàn thành nhiệm vụ, Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Chu Trúc Thanh chợt xanh trắng lại, hàm răng khẽ cắn lên môi dưới, vẫn bất động không chịu bước ra,

Phất Lan Đức viện trưởng đột nhiên nói:*"Chu Trúc Thanh, nếu ngươi muốn một ngày nào đó đánh bại Đái Mộng Bạch, đạp hắn dưới chân ngươi, bây giờ sao lại do dự chứ?"*

Chu Trúc Thanh sững sờ một lát, nhìn về Phất Lan Đức, Phất Lan Đức trên mặt không khỏi cười mỉm, hàm ý khuyến khích nàng.

Đái Mộng Bạch đầu tiên là ngạc nhiên, liền đó khuôn mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Bên cạnh hắn, mập mạp và Áo Tư Tạp cũng cười thầm.

Mọi người đều không nghĩ đến là, ánh mắt của Chu Trúc Thanh trở nên kiên định, bước thẳng tới chỗ Áo Tư Tạp, giật lấy hương tràng cùng tịch tràng trên tay hắn bỏ nhanh vào miệng, tốc độ so với Tiểu Vũ còn muốn nhanh hơn vài phần.

Đái Mộng Bạch nhìn nàng thất thần:*"Ngươi thật sự rất muồn đánh bại ta sao?"*

Chu Trúc Thanh hung hãn trừng mắt ngó hắn, không thèm trả lời.

Phất Lan Đức gật đầu hài lòng nói:*"tốt lắm, bài học hôm nay các ngươi đã thông qua, các ngươi nhớ cho kỹ, sau này cùng chung một tổ đội, Áo Tư Tạp là hậu cần của các ngươi, điều này tuy không phải là cái bùa chú gì đó để có thể bảo vệ tính mạng cho các ngươi, nhưng nặng yếu nhất là có thể làm cho các ngươi mạnh hơn, phát huy toàn bộ thực lực, thậm chí là vượt qua hồn lực của bản thân các ngươi.*

*Các ngươi bây giờ trở về tranh thủ nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị sáng mai tất cả theo Triệu Vô Cực sư phụ, tiến vào "*sâm lâm*"* giúp Áo Tư Tạp thu phục đệ tam hồn hoàn. Đây không là phài chuyện riêng của Áo Tư Tạp, mà nhân tiện cũng muốn các ngươi mở mang kiến thức. Nếu không gặp phải thiên niên*

hồn thú, Triệu sư phụ cũng sẽ không ra tay, Hết thảy mọi chuyện phải dựa vào bản thân các ngươi, Tốt lắm, bây giờ giải tán ".

Qua bài học của hai ngày vừa rồi, Đường Tam phát hiện,phương pháp dạy học của Sử Khắc Lai học viện phi thường đặc thù.Nội qui thì không nghiêm ngặt như Nặc Đinh học viện, mỗi ngày bắt buộc phải lên lớp, mà sử dụng một số phương pháp đặc biệt làm cho vũ hồn của bọn hắn tiến triển thông qua khảo nghiệm và thực chiến, Không thể nghi ngờ là so với phương pháp dạy hoc bằng lý thuyết thì hiệu quả hơn rất nhiều. Hơn nữa, hắn cảm thấy Phất Lan Đức viện trưởng chẳng những tuỳ vào năng lực từng người để đào tạo bọn họ trở thành những vĩ đại hồn sư, mà còn dạy dỗ bọn họ cách làm người nữa.

Áo Tư Tạp sau khi đột phá ba mươi cấp rõ ràng rất hưng phấn, hồn sư mỗi khi tấn cấp, hồn lực không ngừng tăng lên, nếu có được hồn hoàn phụ trợ trực tiếp hấp thu năng lượng, tu luyện nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều. Cũng giống như Đường Tam thu được đệ nhất hồn hoàn liền trực tiếp thăng tiến tới mười ba cấp, thật sự rất hiếm thấy.Nguyên nhân cũng là do hắn có tiên thiên mãn hồn lực, hoặc có thể là do Huyền Thiên Công của hắn tu luyện đến bình cảnh.

Tất cả đều trở về phòng của mình, mặc dù bọn họ đều là những thiên tài trẻ tuổi, nhưng kể cả thiên chi kiều nữ Trữ Vinh Vinh, mỗi người đều hiểu được, tu luyện đối với bản thân quan trọng như thế nào. Muốn trở nên cường đại, ngoài một phần trăm thiên phú, chín mươi chín phần trăm còn lại là do cố gắng, Thiên phú tuy quan trọng, nhưng không ngừng cố gắng mới là then chốt.

*"Tiểu tam, ngươi nói ngày mai đi Tinh Đấu đại sâm lâm, ta phải thu phục loại hồn hoàn nào thì hiệu quả mới thích hợp cho phụ trợ hương tràng đây?"*Áo Tư Tạp không có tu luyện, hắn bây giờ chỉ trông cho mau hết ngày, vừa về tới phòng đã phấn khích hỏi.

Đường Tam khẽ cười *"Cái này phải xem cơ duyên thôi, hồn thú trăm thiên bách vạn, không ai biết trước là sẽ gặp được hồn thú như thế nào. Ngươi đã có hai hồn hoàn, một cái là khôi phục, một cái giải độc, cái thứ ba ta nghĩ nên là một loại phụ trợ có hiệu quả khác hoặc cường hoá hai loại phụ trợ*

trên… Áo Tư Tạp, ngươi hẳn là đã vào Tinh Đấu đại sâm lâm rồi phải không? Hãy nói cho ta biết một ít về tình hình trong đó đi."

Áo Tư Tạp gật đầu: *"Tinh Đấu đại sâm lâm là một nơi rất thú vị, đương nhiên cũng rất nguy hiểm,ở đó tập trung rất nhiều hồn thú.Những hồn sư cường đại cũng rất thích chỗ này, tất nhiên cũng đã có không ít hồn sư đã tử vong ở đó "*

Đường Tam hỏi tiếp: *"Đó không phải là rừng rậm nuôi dưỡng hồn thú của Thiên Đấu đế quốc chúng ta hay sao?"*

Áo Tư Tạp đáp lại*"Đương nhiên là không phải, nơi nuôi dưỡng hồn thú không tính là gì hết, ngay cả thiên niên hồn thú cũng rất ít,vào đó chỉ các cấp bậc như:hồn sĩ, hôn sư mà thôi.Tinh Đấu đại sâm lâm nổi tiếng một trong tam đại Hồn thú sâm lâm trên đại lục, diện tích vô cùng rộng lớn, cơ hồ tương đương với Ba Lạp Khắc vương quốc,nó nằm giữa Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc, hai phần thuộc về đế quốc của chúng ta, ba phần còn lại là của Tinh La đế quốc, Mặt khác, ba phần thuộc Tinh La đế quốc thì có một mảnh sâm lâm có địa hình nguyên thuỷ cao thấp rất phức tạp, ao đầm vô số. Chỗ đó hồn thú cực kỳ đáng sợ, càng đi sâu vào trung tâm thì Hồn thú càng cường đại. Nghe nói ngay cả thập vạn niên hồn thú cũng tồn tại,bất luận là hồn sư cấp bậc như thế nào, nếu vận khí tốt và đủ thực lực thì cũng có thể tìm được hồn hoàn thích hợp cho mình.Đệ nhị hồn hoàn của ta cũng là tại mảnh sâm lâm này thu được"*

Đường Tam hai mắt sáng ngời: *"Thì ra là như vậy, hy vọng lần này ngươi có thể thu hoạch thật tốt"*

Áo Tư Tạp cười tươi nói*"Nếu thực sự như vậy, sau này hương tràng sẽ thoải mái cho mọi ngươi sử dụng, chúng ta là huynh đệ mà, Ha ha"*

Một ngày trôi qua, mọi người cũng không chuẩn bị gì nhiều, Sau khi điểm tâm xong, tất cả tập trung tại sân tập thì đã thấy Triệu Vô Cực đứng đợi sẵn ở đó.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực, chúng đệ tử có chút ngạc nhiên, cố nén phát ra tiếng cười.Triệu Vô Cực nhìn qua có chút khổ sở, trên mặt ít nhất có ba vết thâm

chưa hết, nhất là mắt trái sưng phù lên khiến người khác thấy tội nghiệp,

Mặc dù trong bụng mắc cười nhưng cả bảy người đều không khỏi giật mình, Triệu Vô Cực như thế nào lại biến thành bộ dạng như vậy? Đường Tam nhớ lại ngày đó Triệu Vô Cực mặc dù cho hắn nếm chút đau khổ nhưng cũng không có làm hắn bị thương, mà vết thương trên mặt của Triệu Vô Cực rõ ràng là do lực đạo tạo thành, Bảy mươi sáu cấp hồn thánh, phòng ngự cực mạnh *"Kim Cương Hùng"**, là ai có thể đánh hắn bị thương chứ,chẳng lẽ là Phất Lan Đức viện trưởng? Nhưng dù là Miêu Ưng vũ hồn, Mẫn Công hệ vũ hồn sư, muốn đánh Triệu Vô Cực bị thương đến như vậy, cơ hồ cũng không có khả năng.

"Nhìn cái gì hã? Đám thỏ con tinh quái này, có phải là muốn ăn đòn không?

*Nghe thấy mấy chữ thỏ con tinh quái, Tiểu Vũ có chút hậm hực, khẽ nói: "*Nhìn gấu bị mù mắt không được sao?*"*

*Triệu Vô Cực song nhãn trợn lên trắng dã: "*Tiểu Vũ, ngươi vừa nói gì?*"*

Đường Tam bước vội sang, kéo vạt áo Tiểu Vũ, đem nàng che chắn ở sau lưng, ý muốn che chở Tiểu Vũ.

*Nhìn thấy gương mặt của Đường Tam,nét mặt Triệu Vô Cực có chút xấu hổ,liền không thèm truy cứu Tiểu Vũ nữa, hừ nhẹ lên một tiếng: "*Được rồi, tất cả xuất phát, Đái Mộng Bạch ngươi phụ trách dẫn dắt mọi người.*"*

*Đái Mộng Bạch khẽ gật đầu, khuôn mặt trở nên nghiêm chỉnh nhìn mọi người nói: "*Tinh Đấu đại sâm lâm không phải là chổ có thể đùa giỡn, ở đó hồn thú đông đảo, hơn nữa thú tính hung hãn, đối với loài người chúng ta rất oán hận, mọi người phải hết sức cẩn thận, Đường Tam ngươi đi tiên phong, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh ở giữa, mập mạp và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu, ta và Chu Trúc Thanh đoạn hậu.Khi tiến vào sâm lâm, phải luôn duy trì cự ly của đội hình, đề cao cảnh giác. Tất cả xuất phát!*"*

Đối với sự an bài của Đái Mộng Bạch, Đường Tam cũng khâm phục trong lòng.Không hổ là lão đại của học viện, hắn thực lực mạnh mẽ mà toan tính cũng sâu sắc, sắp xếp hết sức hợp lý, Đem hai người phụ trợ hồn sư bảo vệ ở

giữa, để mình phía trước mở đường, bản thân hắn thực lực mạnh nhất canh chừng sau lưng, so với mặt trước nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều, Chính mình còn có mập mạp và Tiểu Vũ ở hai bên tả hữu tuỳ thời hỗ trợ, còn hắn chỉ có một mình cảnh giác phía sau,

Triệu Vô Cực đứng một bên lặng lẽ quan sát, cũng không có tham gia đội hình của bọn họ, bảy đồ đệ đồng loạt bước đi, học viện tất nhiên không có xe ngựa, vừa ra khỏi cửa, cả bọn nhất tề phóng đi.

Vừa bắt đầu chạy đươc một lúc, bọn họ mới hiểu được tầm quan trọng của bài học thứ hai mà Phất Lan Đức viện trưởng hôm qua đã huấn luyện.Cũng bởi nhờ có bài học ngày hôm qua mà bọn họ đối với hương tràng của Áo Tư Tạp không còn ý nghĩ bài xích nữa.

Liên tục di chuyển như vậy cho dù là mạnh như Đái Mộng Bạch và Đường Tam, thể lực cũng không ngừng tiêu hao, Nhưng nhờ có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ cấp, cho nên căn bản chuyện đó không còn là vấn đề nữa.

Mỗi người ăn một cây hương tràng do vũ hồn của Áo Tư Tạp biến ra cũng đủ để duy trì sức lực, kể cả Trữ Vinh Vinh cũng miễn cưỡng theo kịp, không tụt lại phía sau.

Không lâm vào hoàn cảnh thiết thực sẽ không bao giờ hiểu được tầm quan trọng của một gã phụ trợ vũ hồn sư.Hiệu quả thần kỳ của hương tràng mà Áo Tư Tạp đem đến, thật khiến mọi người cảm thán, Còn chưa tới sâm lâm mà đã được đãi ngộ tốt như vậy thật khiến người khác cảm động.

Trong đám đệ tử, Đái Mộng Bạch và Đường Tam thực lực mạnh hơn cà, nên hai người luân phiên nắm tay nhấc lấy thân thể của Áo Tư Tạp giúp hắn di chuyển, để hắn nhanh chóng khôi phục hồn lực tiếp tục hỗ trợ cho cả nhóm.

*Trữ Vinh Vinh không được quan tâm như vậy,trong mắt nàng lộ vẻ buồn bã.Suốt cả lộ trình không có cơ hội thi triển hiệu quả phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly Tông, cả người nàng trở nên trầm mặc,nhưng cho dù như vậy, nàng cũng không từ chối hương tràng của Áo Tư Tạp,"*Vũ hồn của mình còn chưa sử dụng,mọi người dường như muốn tách mình ra khỏi đoàn thể."

Tinh Đấu đại sâm lâm nằm ở phía đông nam tiếp giáp với nhiều vùng của Ba Lạp Khắc vương quốc, mà Tác Thác thành cũng nằm ở phía đông nam, cách sâm lâm cũng không xa lắm, chỉ độ khoảng 500 dặm mà thôi, Cho nên nơi này là lựa chọn tốt nhất để các đệ tử của Sử Khắc Lai học viện thu hoạch hồn hoàn,

Dưới tác dụng phụ trợ của hương tràng, một ngày sắp hết, màn đêm vừa buông xuống thì đám người của Sử Khắc Lai học viện đã đi được hơn 400 dặm, đã đến rất gần sâm lâm,trước mắt hôm nay không cách nào tới nơi được, vừa tới thị trấn nhỏ này,Triệu Vô Cực liền hạ lệnh nghỉ ngơi.Nếu tiếp tục tiến tới phía trước, là lợi hay hại thật khó nói trước

Đi vào bên trong,quy mô thị trấn đại khái là lớn gấp ba lần nơi thôn trang tọa lạc Sử Khắc Lai học viện, nơi này náo nhiệt hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Đường Tam.Ngoài việc không có tường thành ra, nơi này cũng xem như là một tòa thành nhỏ, đường xá nhộn nhịp, nườm nượp hàng quán hai bên,

Đường Tam cẩn thận quan sát một chút, cửa hàng ở đây kinh doanh chủ yếu cùng nghề nghiệp hồn sư có liên quan, chẳng hạn như buôn bán vũ khí, khải giáp, thuốc giải độc, đan dược, thậm chí là quần áo cũng có rất nhiều túi để chứa đồ lặt vặt, thích hợp cho trang phục của một hồn sư vào rừng săn hồn thú,

*Áo Tư Tạp cảm thán"*Chim sống nhờ núi, cá sống nhờ sông, đạo lý là như thế,thị trấn nhỏ này hiền nhiên sinh tồn là dựa vào sâm lâm,xung quanh sâm lâm sợ rằng có không ít thị trấn kiểu như thế này*"*

*Đường Tam hơi chút kinh ngạc nói: "*Nơi này cách Tinh Đấu đại sâm lâm cả trăm dặm,có phải hơi xa một chút hay không..?

Áo Tư Tạp cười nói: *"Chắc là ngươi đã từng quen thuộc với đế quốc bảo dưỡng hồn thú sâm lâm.Ở đó hồn thú tương đối ôn hòa, không có chủ động công kích loài người, khác với sâm lâm, hồn thú chẳng những hung tợn hơn rất nhiều, mà còn có không ít hồn thú thường xuyên ra khỏi phạm vi của khu rừng. Nếu thành trấn ở gần sâm lâm quá chỉ sợ là không xong".*

Đường Tam mỉm cười, gật đầu thầm nghĩ, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, quả nhiên không sai,có trải qua mới học được nhiều điều bổ ích.

Lúc này, Triệu Vô Cực chỉ tay về một tửu điếm bình thường, nói: *"Chúng ta trú ở đây đã, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ đi sớm, mọi chi phí do các ngươi tự chi trả"*.

Sử Khắc Lai học viện vốn không giàu có gì, Triệu Vô Cực cũng như Phất Lan Đức đều không hề có thêm nguồn thu nhập nào khác, kinh tế thật là thảm thương.Bọn Đường Tam thì ngược lại,riêng chỉ chu cấp của Vũ Hồn điện cũng đã đũ để chi dụng hàng ngày.

Tửu điếm có hai tầng, tầng một là đại sảnh cũng là một phòng ăn giản dị, tầng hai là dãy phòng ngủ, Triệu Vô Cực tự mình chọn lấy một phòng rồi bước thẳng lên tầng hai,Đái Mộng Bạch sau khi thương lượng với cả đám bèn thuê hai phòng, bốn gã nam nhân ở một phòng, phòng còn lại là của ba nữ tử.

"Phải ăn cái gì đó mới được, ăn hương tràng cả ngày khiến ta muốn nôn ra hết. " Mã Hồng Tuấn nói toạc ra, ngay cả Chu Trúc Thanh cũng gật đầu đồng ý, bảy người liền đi đến một cái bàn rồi ngồi xuống.

Đường Tam nhìn Đái Mộng Bạch hỏi*"Có cần gọi Triệu sư phụ xuống ăn cùng hay không?"*

Đái Mộng Bạch lắc đầu nói: *"Không cần đâu, sư phụ mặc dù không cho chúng ta lộ phí nhưng cũng sẽ không tiếp nhận hồn tệ của chúng ta,đây là quy định của viện trưởng"*

Mập mạp cười nói: *"Như vậy không phải tốt hơn sao? Thật là tự do tự tại, ta thích nhất là điều này, học viện khiến cho chúng ta không cảm thấy bị trói buộc, thích làm gì thì làm "*

Đái Mộng Bạch lãnh đạm nói: *"Mập mạp xấu xa, bớt nói nhảm đi, kêu vài món rồi ăn nhanh đi thôi"*.

Mã Hồng Tuấn cũng không vừa đáp trả: *"Hôm nay là ngươi mời a, ở đây*

ngươi lớn nhất, ngươi nhất định phải khao đó".

Đái Mộng Bạch mỉm cười nói*"Không thành vấn đề, chúng ta cùng học ở Sử Khắc Lai học viện coi như cũng có duyên phận, Ta lớn tuổi nhất, hôm nay coi như chúc mừng cho tất cả những ai vừa mới gia nhập học viện."*

Mập mạp khoái chí cười lớn, khuôn mặt béo núc rung rinh lên: *"Tốt quá, Đái lão đại ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không phụ lòng ngươi đâu".*

Đái Mộng Bạch gượng cười: *"Tên mập này, ngươi ngoại trừ thích thưởng lãm nữ nhân, không ngờ đối với ăn uống cũng sành sỏi như vậy, Ta nghĩ, nếu như ngươi không phải là một vũ hồn sư, nhất định ngươi sẽ là một tên đầu bếp".*

Bảy người tuy ngồi chung một bàn nhưng không khí có vẻ chùng xuống,Chu Trúc Thanh lạnh lùng nghiêm nghị, Trữ Vinh Vinh thì cúi đầu có vẻ mang nhiều tâm sự.Cũng may là còn có mập mạp liếng thoắng pha trò nên không khí cũng bớt phần ngột ngạt,

Bên trong phòng ăn lúc này đã có sẵn sáu, bảy hành khách, đột nhiên từ bên ngoài bước vào một đoàn khoảng chừng tám người, cũng tương đương với nhóm của Sử Khắc Lai học viện, Dẫn đầu là một trung niên tuổi chừng bốn mươi, mái tóc lưa thưa vài sợi bạc, khuôn mặt có vẻ tiêu sái, bộ trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng trên người càng làm tăng thêm phần thoát tục, mặt trước thêu hoa văn màu bạc khiến cử động lấp lóe quang mang,

Đi theo sau trung niên là sáu, bảy thanh niên, nhìn qua khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên người đều mặc trang phục hồn sư màu trắng thêu hình mặt trăng, chỉ khác so với người trung niên kia là không có hoa văn màu bạc,nhưng có điều bất luận là trung niên hay những người kia, trên vai trái đều có cùng một vòng tròn, bên trong là hai chữ*"Thương Huy"*

Từ trang phục có thể dễ dàng nhận ra họ đều là hồn sư, Đám người đó đi qua bọn Đường Tam, cũng như những người bình thường, không có thái độ gì khác lạ, Chủ khách điếm thấy bọn họ vào, vội vàng chạy ra gật đầu chào hỏi nghêng tiếp, Đúng như Áo Tư Tạp nói, thị trấn này sinh sống là dựa vào sâm lâm, hay nói khác hơn là nhờ vào hồn sư, hồn sư chẳng nhừng là một nghề

nghiệp cao quý mà cũng là nghề dễ kiếm được nhiều tiền,lão bản tự nhiên hiểu rõ điều đó,

"Đái lão đại này, cô gái kia chắc là người của Thương Huy học viện rồi" Mập mạp híp mắt nhìn trân trân vào thiếu nữ duy nhất trong đám người kia.Công nhận mà nói,nhan sắc của thiếu nữ quả thật vô cùng kiều diễm, có thể xếp vào hàng tuyệt sắc giai nhân,

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh mặc dù cũng rất xinh đẹp nhưng dù sao các nàng cũng chỉ mới mười hai,mười ba tuổi, so sánh với một cô gái đã trưởng thành thì còn non nớt hơn nhiều,đối với mập mạp thì một cô gái trưởng thành rõ ràng là có sức hấp dẫn hơn hẳn.Có lẽ do tà hỏa trong mình thôi thúc, hai mắt hắn tự nhiên sáng rỡ nhìn chằm chặp vào cô gái.

Đái Mộng Bạch bĩu môi: *"Bất quá chỉ là một Thương Huy học viện nho nhỏ thôi mà, đàng hoàng chút coi"*.

Đái Mộng Bạch và mập mạp trò chuyện cũng không có áp chế âm thanh, mặc dù phòng ăn chó chút ồn ào nhưng thính lực của hồn sư so với người thường thì hơn rất nhiều, trung niên nhân và những người kia đều quay đầu nhìn lại, nét mặt khó chịu.Chứng kiến thấy đám nhỏ là của Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt bọn họ càng thêm khó nhìn.

Áo Tư Tạp ngồi cạnh Đường Tam, cười khẽ nói: *"Ta có ý này."*

Đường Tam nghi hoặc nhìn hắn: *"Là ý gì đây?"*

Áo Tư Tạp thấp giọng nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng có nói qua:"*Không dám tranh đấu thì không phải là hồn sư*", đó cũng là một cách thức để tu luyện, không phải là gây thù kết oán đâu nhe, mà khiêu chiến với hồn sư học viện là an toàn nhất, bất quá cũng chỉ là giao đấu với nhau mà thôi. "*

Đường Tam nhịn cười không nổi: *"Ngươi và viện trưởng thật giống nhau, toàn là quái vật cả.Nhìn tuổi tác của bọn họ, xem ra Thương Huy học viện chắc hẳn là một cao cấp hồn sư học viện rồi, "*

Đám người Thương Huy học viện ngồi cách bọn họ hai dãy bàn ghế, Đường

Tam liếc mắt nhìn thấy vị trung niên sư phụ kia ghé tai nói nhỏ vài tiếng với một gã thanh niên đệ tử,lập tức tên đó đứng lên đi thẳng tới chỗ bọn Đường Tam đang ngồi, đứng đối diện Đái Mộng Bạch.

Đái Mộng Bạch *"tà mâu"** toát ra một tia khinh thường, Đường Tam thấy hắn đi tới cũng không thèm quan tâm, vừa lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên, tên đệ tử của Thương Huy học viện bất ngờ bước nhanh tới đá vào chân của tiểu nhị làm hắn giật mình kinh hô, khay thức ăn tuột khỏi tay rớt ngay trên đầu của Đái Mộng Bạch.

"Không nên lãng phí thức ăn" Đường Tam nhàn nhạt vừa nói, tay trái nhanh như chớp nắm lấy thân thể của tiểu nhị, tay kia dùng thủ pháp Khống Hạc Cầm Long hút lại khay thức ăn không làm rơi vãi một tí nào. Nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống giữa bàn,lúc này mới đẩy nhẹ tiểu nhị dạt sang một bên.

Gã thanh niên của Thương Huy học viện nhất thời sửng sốt, bởi vì bị thân hình của tiểu nhị che khuất nên hắn cũng không thấy rõ động tác của Đường Tam, Bất quá, trên mặt liền nở một nụ cười giảo hoạt nói: *"Thật là sơ ý quá"*.

Miệng thì nói như vậy nhưng khi bước tới ngang người Đái Mộng Bạch, một cước âm thầm được quét ngang ra hướng chiếc ghế của Đái Mộng Bạch đang ngồi.,

Đó chỉ là chiếc ghế bình thường, trúng cước đó hắn là sẽ gãy tan tành, tất nhiên khi đó Đái Mộng Bạch sẽ không ngồi được nữa,tên thanh niên không có dấu hiệu báo trước, động tác bất ngờ nhanh nhẹn phi thường, nếu không chú ý kỹ, hắn là không phát giác kịp.

Cùng lúc gã thanh niên một cước đá ra, Đái Mộng Bạch cũng ra tay,không biết trên đời có con hổ nào mà không hung hãn không? Câu trả lời đương nhiên là không,mấy ngày nay bị Chu Trúc Thanh ghẻ lạnh khiến tánh tình của Đái Mộng Bạch hết sức bực bội, trước sự khiêu khích của đối phương, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn bỏ qua cơ hội phát tiết chứ.

Chỉ nghe *"phanh"* một tiếng vang lên,gã thanh niên của Thương Huy học viện cảm thấy chân như chạm vào sắt nguội,cả chân một trận tê dại. Liền đó Đái Mộng Bạch vung tay tát ra một cái, Thanh niên sắc mặt đại biến, vung cả

hai tay lên đỡ,nhưng không ngờ cả hai tay của hắn bị hồn lực của Đái Mộng Bạch chấn văng ra, một chưởng trực tiếp vỗ lên ngực hắn,

Thân thể gã thanh niên cao lớn hơn Đái Mộng Bạch, nhưng bị trúng phải một chưởng này,cả người hắn bị quăng ra phía sau, giống như cây cỏ mất đi trọng lượng liên tiếp đụng ngã hai dãy bàn ghế, bay về hướng đám người của Thương Huy học viện,

Vị sư phụ của Thương Huy học viện vội vàng đứng lên, hai tay chụp lấy bả vai của tên thanh niên rồi đặt hắn xuống,tên thanh niên sắc mặt trắng bệch, oa lên một tiếng phun ra một ngụm máu tươi trông thật thê thảm.

Đái Mộng Bạch thu lại tư thế,nghiêng mình cung tay nói: *"Thật sơ ý quá,lỡ tay thôi."* Tà Mâu Bạch Hổ hiển lộ bản sắc, vẻ mặt khinh miệt và coi thường mang theo nét hết sức kiêu ngạo, đừng nói là người ngoài, cho dù là phe mình nhìn vào cũng chỉ muốn đánh cho hắn một trận.

Không khí trong phòng ăn đột nhiên trầm hẳn xuống, các thực khách vội vàng đứng dậy tránh sang hai bên,liền tạo thành một khoảng trống giữa đám người của Sử Khắc Lai học viện và Thương Huy học viện, tuy vậy đa số vẫn không có rời đi, ánh mắt hưng phấn chờ xem một màn hấp dẫn phía trước.Phải biết rằng, ngày thường muốn xem hồn sư chiến đấu thì phải đến Đấu hồn tràng, tốn không ít hồn tệ,bây giờ có thể xem miễn phí tự nhiên là hứng thú, huống chi ở nơi này cũng thường xuyên có không ít hồn sư xuất hiện,

Đám ngươi Thương Huy học viện làm sao nhẫn nhục được nữa, sáu tên đệ tử còn lại đồng loạt đứng lên, trợn mắt nhìn thẳng bọn người Đường Tam vẻ như muốn xông lại nhưng bị vị trung niên sư phụ cản lại.Trung niên nhân đặt gã thanh niên lên ghế,nghiêm nghị nhìn Đái Mộng Bạch quát hỏi: *"Đám tiểu hài tử các ngươi là đệ tử của học viện nào?"*

Đái Mộng Bạch song nhãn loé xạ quang mang: *"Nói đến học viện của chúng ta, ngươi còn chưa xứng để hỏi."* Nói xong hắn điềm nhiên ngồi xuống chỗ của mình.

Mập mạp nảy giờ ngốn thức ăn lia lịa, bụng cũng sắp no, vừa gắp vừa nói:

"Mùi vị cũng tạm được, tiếc là tay nghề còn chưa đủ, mọi người cũng dùng đi chứ.."

Vị sư phụ của Thương Huy học viện nét mặt sạm đen lại: *"Khá lắm, để ta giáo huấn đám nhóc ngạo mạn này một phen"*.

Đám đệ tử của Thương Huy học viện chỉ chờ có vậy, ngoại trừ tên hồi nảy bị thương cùng thiếu nữ kia, năm người còn lại đều nhắm hướng Đường Tam vọt tới.

"Đánh nhau hã? Ta cũng thích lắm. " Tiểu Vũ hưng phấn nhảy lên,không chút do dự chuẩn bị nghênh tiếp, Tiểu Vũ ra tay, Đường Tam tất nhiên sẽ không ngồi im liền đứng thẳng người lên, hai mắt phảng phất xuất hiện một vầng màu tím nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 115: Không gây thị phi mới lạ(1+2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Song phương cũng không trực tiếp phóng xuất vũ hồn ra, năm người thanh niên thấy đối phương dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương dễ thương mà thôi. Tiểu Vũ dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã cao gần một thước bảy, mở to cặp mắt thủ thế tiến tới. Bọn họ không khỏi nhịn được toát ra ý khinh địch. Áo Tư Tạp khều nhẹ Đường Tam, nói khẽ:*" Ngươi còn không nhanh ra phụ một tay, coi chừng Tiểu Vũ bị thương đó "*

Áo Tư Tạp chưa từng chứng kiến Tiểu Vũ chân chính giao đấu, tự nhiên không biết thực lực của nàng như thế nào. Mà đối phương xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện, người thấp nhất cũng hơn hai mươi cấp hồn lực, lại có tới năm người.

Đường Tam cũng không có phản ứng, chỉ mỉm cười nói: *" Ngươi đừng nhìn vào dáng vẻ bên ngoài của Tiểu Vũ mà bị lừa, mấy tên đó coi bộ xui xẻo đây "*

Trải qua nhiều năm luyện tập không ngừng, tử cực ma đồng của Đường Tam đã tiến vào cảnh giới Nhập Vi, nhãn lực đương nhiên tăng tiến hơn trước kia rất nhiều. Tử cực ma đồng chia làm 3 cảnh giới là Nhập Vi, Giới Tử và Thức Hải, cấp bậc cao hơn thì thị lực cũng tăng lên hơn trước rất nhiều, hơn nữa mức độ quan sát cũng kỹ càng và tỉ mĩ hơn. Sau khi tiến vào nhập vi cảnh giới, dựa theo Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại,hiệu quả quan sát của Tử cực ma đồng càng trở nên rõ ràng hơn. Kỹ càng, tỉ mĩ nắm rõ từng chi tiết là hiệu quả mà cảnh giới mới đem lại, tất cả trong mắt Tử cực ma đồng dường như tốc độ bị chậm lại, điều này khiến hắn trong nháy mắt đưa ra hành động thích ứng nhất.

Từ lúc Tử cực ma đồng tiến vào cảnh giới mới, hắn phát hiện trong người có chút biến hóa, ngoại trừ nhãn quang tăng tiến thì hồn lực cũng tăng thêm ít nhiều.

Nhưng tác dụng lớn nhất chính là hắn có thể nhìn thấy hồn lực của hồn sư cấp thấp hơn hắn, còn đối với hồn sư cấp cao hơn thì không phát hiện được. Mặc dù hắn không biết tại sao lại như vậy, nhưng đối với Đường Tam mà nói, thật sự là rất thiết thực, ít nhất hắn có thể phán đoán hồn lực của đối thủ so với mình mạnh hay yếu hơn.

Lúc này, dựa vào Tử cực ma đồng hắn dễ dàng phát hiện, ngoại trừ gã sư phụ và thiếu nữ kia hắn nhìn không thấu, thì những kẻ còn lại hồn lực đều thấp hơn hắn. Tên thanh niên khiêu khích Đái Mộng Bạch bị đánh trọng thương có hai mươi bảy cấp hồn lực, năm người trước mắt cũng không ai vượt qua hai mươi lăm cấp.

Đường Tam hiểu rõ kinh nghiệp chiến đấu của Tiểu Vũ nhất, với thực lực hai mươi chín cấp của nàng, nếu không có gì bất trắc, Đường Tam nắm chắc Tiểu Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì, huống hồ còn có hắn đứng một bên sẵn sàng tiếp ứng.

Tiểu Vũ tròn xoe cặp mắt mỉm cười thốt:*" Các vị ca ca. các ngươi khỏe không? "*

Năm gã thanh niên sững sờ một lát, không khỏi ngốc trệ nhìn nhau. Bị một tiểu cô nương dễ thương như vậy ngăn cản, bọn họ khí thế dường như chùng lại mấy phần, trong nhất thời không biết phải làm sao.

Không ngờ nhân lúc bọn họ còn lúng túng chưa biết xử trí ra sao thì Tiểu Vũ đột ngột động thủ. Hai chân tựa như dài ra, cả người lao thẳng về một gã thanh niên xuất thủ.

Tên đó cả kinh giơ cả hai tay chặn Tiểu Vũ lại, nhưng bất ngờ phát hiện đã chụp vào khoảng không, chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị Tiểu Vũ kẹp chặt. Tiểu Vũ liền cong người chụm lưng vào hắn dùng sức hất hắn lên, hai chân đạp thẳng vào ngực hắn.

Tên thanh niên cổ bị cuốn chặt đang hết sức bối rối, mắt thấy hai chân Tiểu Vũ đã tới nhưng hắn cũng không cách nào ngăn cản. Hắn cũng không nghĩ tới, Tiểu Vũ cũng không có dùng hết sức, chỉ điểm nhẹ hai chân lên ngực, khiến hắn lập tức bay bỗng, tuốt ra đến ngoài sân.

Cho dù là Đường Tam, lúc đầu gặp phải nhu kỹ của Tiểu Vũ cũng phải nếm mùi đau khổ, huống chi là bọn hắn, xuất thân từ cao cấp hồn sư học viện, kinh nghiệm thực chiến còn non nớt lắm.

Tiểu Vũ đông tác cực nhanh, chân không dừng lại mượn sức phản chấn dạng ra phóng tới một người khác. Lúc này, bốn tên còn lại mới tỉnh ngộ ra tay, đối diện với công kích của Tiểu Vũ, hai tay hắn vung ra định ngăn cản lại. Nhưng công kích của của Tiểu Vũ có thể dễ dàng chế trụ như vậy sao?

Song chưởng nắm trúng hai chân của Tiểu Vũ, nhưng hắn lại giật mình phát hiện hai chân Tiểu Vũ không có chút sức lực,mềm mại như khúc lụa không thể nắm được, trợt qua hai tay kẹp ngay ngang cổ hắn. Tiểu Vũ cong eo ném mạnh hắn bay ra ngoài.

Kể thì lâu nhưng thực tế mọi chuyện diễn ra trong thời gian quá nhanh, hết thảy thực khách đều kinh ngạc chúng kiến hai trong năm tên đệ tử của

Thương Huy học viện trong nháy mắt đã bị tiểu cô nương xinh đẹp đá bay đi.Vị sư phụ của Thương Huy học viện nhìn thấy vũ kỹ của Tiểu Vũ cung lấy làm kinh ngạc, giận dữ hét lớn:*" Đồ vô dụng, sử dụng vũ hồn đi "*

Áo Tư Tạp đứng bên này, lấy hai tay dụi dụi mắt, không khỏi sợ hãi:*" Ta thật may mắn chưa làm gì đắc tội với Tiểu Vũ a "*

Đường Tam mỉm cười không nói gì cả, Đái Mộng Bạch chợt đứng dậy, trầm giọng:*" Tiểu Vũ quay về đi. Có nam nhân chúng ta ở đây há để nữ tử các ngươi vất vả sao. "*

Thân hình vừa chớp lên Đái Mộng Bạch đã đến bên cạnh Tiểu Vũ. Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, thấy Đường Tam gật đầu nàng mới dừng tay, thong thả quay về.

Mã Hồng Tuấn đang ngấu nghiến nhai thức ăn trong miệng, bất đắc dĩ mới đi ra bên cạnh Đái Mộng Bạch, hai tay vỗ vào nhau vang lên ba tiếng *" phách phách phách "*. Đường Tam thế chỗ của Tiểu Vũ, đứng ở bên kia của Đái Mộng Bạch.

ba thiếu niên chống với năm tên thanh niên, nhìn qua bọn Đường Tam có vẻ yếu thế hơn nhưng thắng thua cũng chưa hẳn dựa vào số lượng mà phân định được.

Lúc nảy Tiểu Vũ không có sử dụng vũ hồn nên hai tên vừa rồi mặc dù bị đánh cho thất điên bát đảo nhưng cũng không có thương tổn. Năm tên đệ tử của Thương Huy học viện tập trung lại một chỗ, lửa giận bốc lên đỉnh đầu, không hề do dự xuất ra vũ hồn.

Bọn chúng dù sao cũng xuất thân từ cao cấp hồn sư học viền nên làm sao chấp nhận thất bại trước những đứa trẻ này đây? Chớp mắt thất thải quang mang đã hiện ra,hồn hoàn của năm tên đệ tử đều có màu sắc giống nhau, một trắng một vàng đại biểu cho thập niên hồn hoàn và bách niên hồn hoàn. Cả năm đều là chiến hồn sư, trong đó có hai người là khí hồn sư, ba người kia là thú hồn sư.

Hai khí hồn sư phân biệt là trường mâu và ba cổ xoa vũ hồn. Ba gã thú vũ

hồn sư có vũ hồn lần lượt là lộc(hươu), dương(dê) và mã(ngựa), xem ra vũ hồn bọn họ cũng không tính là cường đại.

Nhìn đối phương phóng xuất vũ hồn, Đái Mộng Bạch tà mâu quang mang càng tỏ ra vẻ khinh thường:*" Đây là đệ tử của cao cấp hồn sư học viện sao? Có cả thập niên hồn hoàn nũa à? Các huynh đệ, xuất hồn hoàn ra cho bọn hắn nhìn thử đi. "*

Sử Khắc Lai học viện lão đại, Tà Mâu- Đái Mộng Bạch xưa nay vồn tánh ngang tàng, điều này Đường Tam lần đâu tiên gặp hắn đã nhận ra. Trừ phi là có thực lực mạnh mẽ chứ nếu không hắn cũng không coi vào mắt.

" Bạch hổ phụ thể " Một tầng mãnh liệt màu trắng quang mang từ người hắn bộc phát ra. Đái Mộng Bạch song chưởng giang rộng, ngực ưỡn ra, toàn thân xương cốt kêu lên lách cách, cơ thể chợt lớn lên làm quần áo hắn đang mặc căng cứng như muốn bung ra. Áo quần bó sát người khiến từng thớ thịt cuồn cuộn hiện lên, không khí xung quanh hắn cũng trở nên hỗn loạn.

Mái tóc màu vàng trên đầu phút chốc biến thành 2 màu đen trắng phân biệt, màu trắng chiếm đa số, xen lẫn trong đó là những chùm lông màu đen nổi bật lên hắn. Trên trán hiện ra bốn nét hoa văn nhàn nhạt, ba ngang một dọc, vừa vặn hợp thành chữ vương.

Hai tay của hắn biến hóa rõ nhất, dài gấp hai bình thường, lông trắng bao trùm cánh tay.Ngón tay cử động không ngừng lộ ra mười cái móng vuốt sắc nhọn. Mỗi một móng vuốt giống hệt như một lưỡi dao bén nhọn, dài cỡ tám tấc, lóe ra ánh sáng sắc lạnh.

Hai chi trước tử từ hạ xuông,cả thân người ngồi chổm trên mặt đất, Bốn đồng tử nằm trong hai mắt biến thành màu xanh thẫm phát ra sát khí lạnh lẽo vồ hình, tràn ngập khí thế bức người. Ba vòng sáng lặng lẽ bay lên,hồn hoàn màu sắc hai vàng một tím lưu chuyển, một làn sóng hồn lực mạnh mẽ tản phát ra xung quanh.

Có lẽ nguyên do là bởi vũ hồn tương khắc nên vừa thấy uy thế của Đái Mộng Bạch vũ hồn phụ thể,thì cả ba thú vũ hồn sư đều không cưỡng nổi, toàn thân run lên bần bật lui về phía sau mấy bước.

Trước mắt mãnh hổ thì bất kể là lộc, dương hay là mã làm sao mà không sợ hãi được? Nhất là màu tím hồn hoàn kia, đại biểu cho ngàn năm hồn hoàn càng khiến cho năm tên kia trong lòng chấn động không dứt.

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng thích vũ hồn thì Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cũng đem thực lực của mình phát ra.

" Phượng hoàng phụ thể "

Tử hồng quang mang từ trong cơ thể của mập mạp mạnh mẽ phóng xuất. tóc ngắn trên đầu bỗng dài ra. Hai cái hồn hoàn màu vàng từ dưới chân bay lên, hai cánh tay trắng noãn dài ra được bao phủ bởi lờp lông dày biến thành đồi cánh, khí lưu nóng rực xoay tròn xung quanh. Thân hình của mập mạp so với đám đệ tử của Thương Huy học viện thấp hơn không ít, nhưng sau khí phóng xuất ngọn lửa màu tím, cả người hắn khí thế trở nên khác hẳn. Phối hợp với Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộng Bạch khiến cho đối phương có cảm giác bị áp chế không thể chống cự.

Chỉ có vũ hồn của Đường Tam có vẻ bình thường, hai cái màu vàng hồn hoàn giống như của Đái Mộng Bạch và Mã Hồng Tuấn, mang theo dày đặc Lam Ngân Thảo từ dưới đất lặng lẽ mọc lên, bao bọc cơ thể hắn rồi từ từ lan ra xung quanh.

Căn bản là không cần phải động thủ, từ lúc Đái Mộng Bạch xuất ra ba cái hồn hoàn, năm tên đệ tử của Thương Huy học viện đã thất kinh thần sắc. Ít hơn một cái hồn hoàn, thực lực chênh lệch đã quá rõ ràng, càng huống chi còn là thiên niên hồn hoàn,càng không phải là bọn hắn có khả năng kháng cự.

Khiến bọn họ thực sự không cam lòng cũng phải, mấy thiếu niên trước mắt rõ ràng là nhỏ tuổi hơn bọn hắn nhiều nhưng thực lực sao có thể mạnh hơn nhiều đến như vậy.

*" Dừng tay "*Vị sư phụ của Thương Huy học viện rốt cục cũng không nhịn được đứng dậy, phất tay cho đám đệ tử:*" Các ngươi lui ra "*

Vị sư phụ này trong lòng thật sự động tâm, ba thiếu niên trước mặt, hai gã chỉ

độ mười hai mười ba, lớn nhất cũng chỉ khoảng mười sáu, có thể nói là thiên tài trong những thiên tài. Mới từng ấy tuổi đầu đã sở hữu những ba cái hồn hoàn, đạt đến cảnh giới hồn tôn. Nếu không tận mắt chứng kiến, nhất là cái thiên niên hồn hoàn kia, hắn cũng không dám tin tưởng.

Vị sư phụ này dù sao cũng là người từng trải, mắt thấy Đái Mộng Bạch xuất ra vũ hồn, hắn trong lòng đã biết đám đệ tử của mình đã không phải là đối thủ. Cho dù là có thể đánh thắng đối phương, hắn cũng sẽ không để bọn họ ra tay, không khéo lại đắc tội với trưởng bối của bọn chúng.

"Ta là Thương Huy học viện,viện chủ ngoại viện Diệp Tri Thu, xin hỏi các ngươi là người của tông phái nào? "

Mắt thấy Diệp Tri Thu không cần phóng thích ra hồn lực vẫn thản nhiên đứng vững, bước tới trước mặt mình. Đái Mộng Bạch có thể khẳng định người này hồn lực chắc hẳn vượt xa hắn.

" Chúng ta là học viên của Sử Khắc Lai học viện " Không đợi Đái Mộng Bạch mở miệng, mập mạp dương dương đắc ý đáp. Vừa nói, hắn vừa gương cặp mắt trơ trẽn nhìn chằm chặp trên người nữ đệ tử duy nhất của Thương Huy học viện.

Diệp Tri Thu hơi bị bất ngờ một chút, ánh mắt toát ra vẻ suy tư. Cái tên Sử Khắc Lai học viện đối với hắn thập phần không quen thuộc. *" Sử Khắc Lai học viện à, hình như ta chưa từng nghe qua."*

Đái Mộng Bạch hừ lạnh một tiếng:*" Đó là do ngươi cô văn quả lậu "*

Biết đượcđối phương cũng không phải là tông môn đệ tử gì, Diệp Tri Thu thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng. Trước giờ hắn vẫn luôn cho rằng đệ tử của Thương Huy học viện đã rất xuất sắc, lần này chuẩn bị tiến vào Tinh Đấu sâm lâm để trợ giúp nữ đệ tử kia thu hoạch cái hồn hoàn thứ ba. Nhưng mấy đứa nhỏ này lại khiến hắn hết sức kích động.

Diệp Tri Thu minh bạch, trước mắt mấy thiếu niên này quả thật có đủ tư cách khinh miệt đám đệ tử trước mắt của Thương Huy học viện. Chỉ là, làm cách nào để đào tạo ra những đứa trẻ có hồn lực cường đại như vậy chứ.Đây thực

là một đám tiểu quái vật a.

Mặc dù thực lực của đám nhỏ cũng khiến hắn động tâm,nhưng chẳng lẽ lại vì như vậy mà rút lui? Trước mặt đông đảo thực khách như thế này mà bỏ đi thì danh tiếng của Thương Huy học viện sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Đệ tử đánh không lại thì chính mình phải ra tay gỡ lại thể diện cho học viện mới được.

Nghĩ tới đây, Diệp Tri Thu không hề do dự, mắt lộ hung quang phóng xuất ra vũ hồn của mình:*" Huyển quy phụ thể "*

Thú vũ hồn, Huyền quy.

Một vòng tròn sóng gợn màu đen từ người Diệp Tri Thu phóng ra, khí thế mạnh mẽ đè ép ngược lại bọn Đường Tam, Đái Mộng Bạch, Mã Hồng Tuấn. Tứ chi co rút lại chỉ còn một phần ba, một cái mai giáp thật lớn trồi lên trên lưng. Toàn thân hắn bao bọc hắc quang, năm cái hồn hoàn, một trắng, hai vàng, hai tím từ từ bay lên xoay quanh thân thể.

Thương Huy học viện viện chủ là một cao thủ hơn năm mươi cấp-- Hồn vương.

Mặc dù tại cùng cấp bậc, hồn hoàn của Diệp Tri Thu cũng không tính là quá mạnh, nhưng năm mươi mấy cấp hồn lực phát ra cũng đũ để chế trụ đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện.

Bên trong phòng ăn không ngốt vang lên những tiếng kinh hô. Dù sao Hồn vương tại đại lục cũng không phải là nhiều, thực lực ở cấp này tương đối mạnh mẽ, tại một số vương quốc có thể được phong hàm đến Tử Tước, thậm chí có thể là Bá Tước.

Đái Mộng Bạch mặt mày biến sắc, ánh mắt ngầm ra dấu cho Đường Tam bên cạnh. Đường Tam đồng thời cũng ngó lại, đương nhiên hiểu rõ ý hắn, hai tay bất giác đặt lên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Để đối phó với đối thủ có hồn lực hơn bọn hắn nhiều, sợ rằng chỉ còn cách sử

dụng ám khí mà thôi, hy vọng một kích trúng đích. Đối phương dù sao cũng không giống như Triệu Vô Cực, sẽ không hạ thủ lưu tình.

Diệp Tri Thu ra vẻ rộng lượng nói: *" Các ngươi nhỏ tuổi không hiểu chuyện nên ăn nói lung tung, mau gọi sư phụ của các ngươi ra đây "*

Mập mạp ngoác miệng kêu lên: *" Chỉ dựa vào cái lão Vương bát đản nhà ngươi mà cũng muốn gặp sư phụ ta sao? Mấy người chúng ta cũng đủ thu thập ngươi rồi. "*

" Các vị đại nhân, vĩ đại hồn sư a. Ta van xin các người đừng đánh nhau trong tửu điếm mà. Cuộc sống của tiểu nhân chỉ có bao nhiêu đó thôi, van xin các vị mà." Lão bản vội vã chạy đến, mếu máo khuyên can. Sợ rằng chỉ một chút nữa thôi cả tửu điếm của lão sẽ tan nát hết.

Vũ hồn của Diệp Tri Thu là Huyền qui(rùa đen), trên đời này kỵ nhât là mấy chữ Vương bát đản. Vốn hắn chỉ muốn hù dọa đám nhỏ này một chút thôi. Dù sao hắn cũng không muốn mang tiếng lớn ăn hiếp nhỏ, hơn nữa hắn còn chưa biết gì về thực lực của học viện sau lưng đám nhỏ này.

Mập mạp đã xúc phạm vào điều tối kị trong lòng hắn. Diệp Tri Thu giận dữ cười gằn: *" Được lắm. Đã như thế ta sẽ thay sư phụ mà giáo huấn các ngươi. Chúng ta ra ngoài kia đi "* Nói xong hắn xoay người bước ra bên ngoài, mai giáp màu đen sau lưng khẽ nhúc nhích trông thật buồn cười, nhưng hồn lực phát ra thật sự rất hùng hậu.

Đám đệ tử Thương Huy học viện cũng đồng loạt bước ra. Đái Mộng Bạch thấp giọng nói với Đường Tam: *" Lão già này hồn lực hơn năm mươi cấp, hơn nữa lại là Huyền quy-thú vũ hồn sư, chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được. Ta ở phía trước chộng chọi công kích của hắn, ngươi hành động phải thật nhanh đó, ta sợ không cầm cự được lâu. "*

Đường Tam nói: *" cũng chưa chắc đã thua đâu. hắn dù hồn lực mạnh hơn chúng ta nhưng vũ hồn còn có điểm yếu "*

Lúc này ở ngoài, có mấy người đi ra cũng nghe được Đường Tam nói chuyện. Đường Tam tiếp tục: *" Hắn vũ hồn là huyền quy, ta có khẳng định,*

hắn là một gã phòng ngự hình chiến hồn sư. Ngoài một ít công kích ra, tuyệt đại đa số kỹ năng của hắn chủ yếu để phòng ngự. Bởi vậy, vũ hồn của hắn so với chúng ta mạnh hơn nhiều nhưng sức uy hiếp cũng không lớn lắm. Hồn lực cao chỉ thích hợp cho thủ đoạn công kích, nên hắn cũng không uy hiếp chúng ta được bao nhiêu đâu? Vì vậy, để đối phó hắn ta có hai phương pháp "

Đường Tam là chân truyền đệ tử của Đại sư, đối với lý luận về vũ hồn nhận thức so với người khác hiểu rõ hơn rất nhiều. Chỉ cần nhìn sơ qua vũ hồn của Diệp Tri Thu thôi hắn đã đoán ra được nhiều điều.

" Phương pháp thứ nhất là dựa vào tốc độ, chúng ta tiến hành vờn công. Hắn dù sao cũng là sư phụ, hồn lực cao hơn chúng ta chắc là sẽ không ngại chúng ta đông người. Cho nên ta đề nghị Đái Mộng Bạch, Chu Trúc Thanh và ta ứng phó, bởi vì chúng ta có tốc độ nhanh nhất "

" Trong lúc giao đấu, chúng ta phải sử dụng tốc độ nhanh nhất để né tránh công kích của hắn, tận dụng cơ hội đánh vào yếu điểm của đối thủ. Huyền quy vũ hồn phòng ngự cực mạnh, chúng ta không nắm chắc có thể thương tổn hắn. Trên người hắn còn có lân giáp bảo vệ nên sợ rằng độc tố của Lam Ngân Thảo cũng không có hiệu quà đối với hắn. Bởi vậy, ta chọn phương pháp thứ hai như sau: "

" Cũng giống như cách thứ nhất vẫn do ba người chúng ta kiềm chế hắn trước. Huyền quy thuôc tính hệ thủy, cùng với Hỏa phương hoàng- vũ hồn của mập mạp tương khắc. Thủy khắc hỏa, ngược lại hỏa cũng có thể khắc thủy. Tà hỏa của mập mạp lại có hiệu quả đặc thù, tùy thời cơ mà từ bên ngoài tấn công hắn. Có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ sung hồn lực, ta nghĩ ngươi liên tục tấn công duy trì một thời gian cũng không có vấn đề gì. Chúng ta liên thủ cầm cự dì dằng hắn, Tiểu Vũ phụ trách tiếp ứng, cứ thay phiên nhau sử dụng xa luân chiến, Áo Tư Tạp phụ trách bổ cấp hương tràng cho mọi người. Mặc dù hồn lực không bằng hắn, nhưng chúng ta có ưu thế nhiều người, lại được Tiều Áo bổ trợ, vả lại công kích của hắn cũng không thật sự mạnh mẽ để uy hiếp chúng ta "

Nghe Đường Tam đề xuất xong, mọi người không khỏi tán thưởng, chỉ có một người không mấy vui vẻ.

" Đường Tam, còn ta thì sao hã? " Trữ Vinh Vinh nhíu mày, đôi mắt thanh tú thoáng nhìn Đường Tam

Đường Tam ngây người một lát, hắn sở dĩ không xếp Trữ Vinh Vinh vào trận bởi vì biết rõ tánh ương bướng của nàng, không khéo lại phản tác dụng cũng nên. Suy nghĩ một chút, hắn đáp: *" Ngươi có vũ hồn đặc biệt, tùy cơ ứng biến đi nhe "*

Trữ Vinh Vinh cắn răng, cảm thấy những người khác đối với mình có thái độ xa lạ, trong lòng mặc cảm rất nhiều. Nàng biết bọn họ tựa như coi mình là người ngoài, cảm giác này quả thật rất khó chịu.

Thảo luận xong, cả đám hướng đi ra bên ngoài. Bằng vào kinh nghiệm đánh với Triệu Vô Cực sư phụ lúc trước, bọn họ rất có tự tin. Khiêu chiến với người mạnh sẽ làm cho thực lực tiến bộ nhanh hơn, hiển nhiên không phải vô ích.

Trữ Vinh Vinh đi ra sau cùng. Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh: *" Muốn mọi người chấp nhận ngươi là thành viên của Sử Khắc Lai học viện thì phải dùng hành động để chứng minh ngươi có đủ tư cách … "*

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu nhìn lên bắt gặp Áo Tư Tạp mạt mũi râu tóc lòe xòe mỉm cười với mình. Không biết tai sao tự nhiên hai gò má nàng đỏ lên, khẽ gật đầu với Áo Tư Tạp.

Rất nhanh, mọi người đã đi ra khỏi thị trấn, Diệp Tri Thu biết nếu như giao chiến ở trong thị trấn chắc hẳn sẽ kinh động rất nhiều người. Trong lúc ra khỏi thị trấn, tâm trạng của Diệp Tri Thu cung bình tĩnh vài phần. Mắt thấy bảy đứa nhỏ đi tới, hắn trầm giọng nói: *" Ta cho các ngươi một cơ hội, bây giờ nhận lỗi vẫn còn kịp. "*

Đái Mộng Bạch cười khà khà: *" Sai ư? Sai thì sao mà đúng thì sao? Phải coi nắm tay ai cứng hơn. Đánh thắng chúng ta rồi nói cũng chưa muộn. "*

Tới nước này thì Diệp Tri Thu muốn không ra tay cũng không được, tức giận hừ lên: *" Các ngươi cùng lên đi, ta thay mặt học viên dạy dỗ các ngươi cách*

làm người vậy. "

Mập mạp cười hắc hắc nói: *" nhớ kỹ nhe. Chúng ta không phải là người, mà là quái vật "*

------oOo------

Chương 116: Không gây thị phi mới lạ(3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Manhdungvinhlong

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Không đợi Diệp Tri Thu ra tay, Đái Mộng Bạch đã động thủ trước, trên người đệ nhị hồn hoàn phóng ra mãnh liệt,quang mang ngưng tụ thành quả cầu hình tròn. Chính là Bạch Hổ Tà Mâu,đệ nhị hồn hoàn kỹ năng-Bạch Hổ Liệt Quang.

Cùng lúc Đái Mộng Bạch phóng ra Bạch Hổ Liệt Quang, thân hình Chu Trúc Thanh cũng từ hướng khác, trong nháy mắt tăng tốc phóng tới Diệp Tri Thu, Đường Tam từ một hướng khác cũng xông lại.

Mập mạp trên đầu mái tóc dài dựng thẳng lên, đệ nhất hồn hoàn xuất ra một đạo hỏa hồng tử sắc, quang mang phát khởi, chính là Phượng Hoàng Hỏa Tuyến kỹ năng.

Bốn người cơ hồ đồng thời xuất thủ, không hề e ngại đối thủ là một gã hồn vương đã ngoài năm mươi cấp.

Đứng trước sự hợp kích của bốn người, Diệp Tri Thu toàn thân hắc quang đại thịnh. Miệng gầm nhẹ một tiếng. Trên người đệ nhất, đệ nhị hồn hoàn đồng loạt phóng ra, thân hình xoay tròn nửa vòng đưa mai giáp hướng ra trước, đồng thời một luồng dày đặc hắc quang tựa như nước chảy phát ra.

Trận chiến vừa mới bắt đầu, Diệp Tri Thu đã sử dụng hai cái hồn hoàn kỹ năng, một là Huyền quy hộ thể, cái kia là Huyền thủy ngưng băng. Mục đính của hắn rất rõ ràng là trong khoảng thời gian ngắn nhất thu thập mấy tên nhóc này, dạy cho bọn chúng một bài học thật sâu sắc, vừa hả giận lại vừa thể hiện thực lực của Thương Huy học viện.

Chúng đệ tử Sử Lai Khắc học viện mặc dù tài nghệ bất phàm, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ hồn lực cùng hắn chênh lệch rất lớn, Diệp Tri Thu tin tưởng, bằng vào hồn lực năm mươi ba cấp của mình cộng thêm kỹ năng Huyền thủy ngưng băng,hắn sẽ dễ dàng chế trụ bọn nhỏ.

Bạch hổ liệt quang đập mạnh trên lưng của Diệp Tri Thu, đúng như phán đoán ban đầu của Đường Tam, Huyền quy phòng ngự có thể bài danh một trong những thú vũ hồn phòng ngự mạnh nhất. Hắn hồn lực so với Đái Mộng Bạch cao hơn rất nhiều nên một kích này không sinh ra hiệu quả gì. Diệp Tri Thu thân hình ngay cả khẽ động chút xíu cũng không có.

Lúc này Đường Tam đã phi thân tới sát người Diệp Tri Thu, ở khoảng cách rất gần như thế, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh đánh sâu vào mặt, toàn thân huyết mạch dường như bị đông cứng lại. Trong lòng hắn không khỏi thất kinh, vội vàng thúc dục Huyền Thiên Công vận chuyển chống lại hàn khí, thân hình lao nhanh tới, song chỉ phát ra Lam Ngân Thảo vũ hồn bay tản ra xung quanh, từ bốn phương tám hướng nhắm Diệp Tri Thu quấn chặt.

Bất luận là nước hay lửa, băng giá hay nhiệt hỏa đối với thực vật hệ vũ hồn đều có tác dụng khắc chế. Lam Ngân Thảo gặp phải Huyền thủy ngưng băng tốc độ rõ ràng bị chậm lại.

Ngay lúc này, Phượng hoàng hỏa tuyến của mập mạp đã tới quy giáp trên lưng của Diệp Tri Thu

Mặc dù nhiệt độ của Hỏa phượng hoàng bị Huyền thủy ngưng băng khắc chế không ít, nhưng ngược lại Huyền thủy ngưng băng cũng bị giảm đi hàn khí rất nhiều. Ngọn lửa Tử hồng hỏa sắc tiếp xúc trên mai rùa mặc dù không cách nào đánh sâu vào, nhưng cũng không chịu tắt đi, giống như keo dính chặt trên lưng vậy.

Mã Hồng Tuấn là biến dị vũ hồn, tự nhiên không thể lấy ngọn lửa bình thường mà so sánh được, Diệp Tri Thu cảm thấy sau lưng nóng rực, nhất thời hết sức kinh hãi.

Nhân cơ hội ngắn ngủi đó, Lam Ngân Thảo liền quấn chặt thân người hắn. Thân hình Chu Trúc Thanh không một tiếng động hư huyễn đột nhiên lặng lẽ xuất hiện sau lưng Diệp Tri Thu, đệ nhất hồn hoàn U Minh Đột Thứ triển khai, nhắm thẳng cổ Diệp Tri Thu đâm tới.

Đột nhiên Diệp Tri Thu rụt cổ lại, một màn quỉ dị chợt xuất hiện. Cả đầu hắn thụt vào trong lồng ngực, vừa vặn tránh khỏi miêu trảo của Chu Trúc Thanh. Trên người đệ tam hồn hoàn đột khởi ra, trong miệng phun ra một ngụm nước trùm lấy ngọn lửa-Hoả phượng hoàng trên lưng.

Mặc dù phượng hoàng hỏa có đặc tính thiêu đốt rất mạnh nhưng Huyền thủy ngưng băng của Diệp Tri Thu lại là khắc tinh của nó, hơn hữa hồn lực của hắn lại cao hơn mập mạp nhiều.Tử hồng hỏa trên quy giáp liền bị dập tắt.

Hàn khí lại mãnh liệt nổi lên, Đường Tam lập tức thu hồi lại Lam Ngân Thảo, nếu không, để Lam Ngân Thảo bị đóng băng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với bản thân hắn. Chu Trúc Thanh miêu trảo vỗ mạnh trên mai rùa mượn thế bay ngược về.

Nhưng chỉ tiếp xúc trong chốc lát cũng khiến tay phải của Chu Trúc Thanh cũng bị đông cứng lại.

Thấy vậy, Đái Mộng Bạch hấp tấp chạy tới, không chút do dự khai triển đệ nhất hồn hoàn Bạch hổ hộ thân, Bạch sắc quang mang phát ra ẩn chứa một cặp hổ chưởng to lớn sắc bén, trực tiếp nện thẳng lên lưng của Diệp Tri Thu.

Trong đám đệ tử của Sử Khắc Lai học viện, Đái Mộng Bạch có thực lực mạnh nhất. Ba mươi bảy cấp hồn sư so với hai mươi mấy cấp thì hiệu quả công kích chênh lệch rất nhiều, hai tiếng *" bực bực "* vang lên, Diệp Tri Thu thân thể hơi lảo đảo về trước hai bước chân. Nhưng hắn lại nhanh chóng vòng người trở lại, đầu từ trong ngực hiển lộ, hé miệng phun ra một ngụm hắc thủy lạnh ngắt, nhắm thẳng vào Đái Mộng Bạch.

Đệ tam hồn hoàn kỹ năng - Huyền thủy kích lãng.

Hàn khí lạnh băng khiến Đái Mộng Bạch toàn thân phát run lên. Bạch hổ hộ thân mặc dù có thể ngăn được một phần hàn khí, nhưng cũng không thể ngăn cản hoàn toàn. Đối phương dù sao hồn lực cũng cao hơn hắn mười mấy cấp.

Đúng lúc đó, ngọn Tử hồng sắc hỏa thứ hai kịp thời hiện ra, che chắn trước ngực Đái Mộng Bạch, va chạm kịch liệt với với cỗ hắc thủy.

Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, nhân lúc Huyền thủy áp chế ngọn lửa, Đái Mộng Bạch bay nhanh lùi lại phía sau.

Ngắn ngủi trong thời gian giao đấu diễn, Đường Tam trong lòng có chút hoang mang. Chẳng lẽ mình phán đoán lầm ư, lẽ nào huyền quy không phải là phòng ngự vũ hồn? Không đúng. Cái này không có khả năng. Sư phụ nghiên cứu đã nhiều năm không thể sai được.Vị sư phụ của Thương Huy học viện kia, vũ hồn rõ ràng không có biến dị nhưng hàn khí băng lãnh hồn kỹ của hắn thật khó đối phó.

Bất giác, bọn Đường Tam kinh một thì Diệp Tri Thu kinh ngạc đến mười. Bốn đứa nhỏ hợp lực công kích mặc dù không làm hắn bị thương nhưng cũng khiến hắn gặp phải không ít phiền phức. Nhất là phượng hoàng hỏa tuyến của Mã Hồng Tuấn đã khiến Diệp Tri Thu nhận thức sâu sắc, tựa hồ đúng là khắc tinh của hắn. Nếu như tiểu tử kia không phải hồn lực quá thấp, e rằng huyền thủy của mình ngàn lần cũng không ngăn cản nổi ngọn lửa cổ quái đó.

Mà hai chưởng vừa rồi nện trúng quy giáp trên lưng hắn hồn lực thật hùng hậu và bá đạo, tràn ngập đặc tính bạo liệt. Mặc dù có quy giáp hộ thể nhưng cũng làm máu huyết trong cơ thể hắn sôi lên. Dù sao Hồn quy phụ thể cũng chỉ là đệ nhất hồn kỹ, mặc dù huyền quy am hiểu nhất là phòng ngự nhưng chỉ là đệ nhất hồn kỹ nên lực phòng ngự vẫn còn hạn chế

Diệp Tri Thu kinh ngạc nhất là tận mắt chứng kiến bọn họ phối hợp, mặc dù chưa hoàn hảo lắm nhưng hỗ trợ rất tốt cho nhau. Một cường công cận chiến, một mẫn công du kích, một khống chế, một viễn công hỗ trợ lẫn nhau, khiến lực công kích phát huy đến mức tối đa. Sử Khắc Lai học viện này rốt cục là địa phương như thế nào đây chứ?

Hắn không ngờ rằng, trước mặt hắn bảy nam nữ thiếu niên kia cũng là toàn bộ đệ tử của Sử Khắc Lai học viện.

Đúng lúc đó, một thanh âm hùng hồn vang lên cắt ngang trận đấu: *" Ban đêm trời tối, các ngươi không chịu nghỉ ngơi mà chạy đến chỗ này làm gì? "*

Đường Tam hoảng hồn, bàn tay đặt trên nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vội bỏ xuống. Đái Mộng Bạch đang chuẩn bị thi triển đệ tam hồn hoàn, nghe được âm thanh cũng giật lùi lại, cách xa Diệp Tri Thu mấy bước.

Một thân hình cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người, đúng là Triệu Vô Cực sư phụ.

" Tất cả về nghỉ ngơi " Triệu Vô Cực không thèm nhìn đám người Thương Huy học viện bên kia nửa cái, phất tay ra lệnh cho đệ tử Sử Khắc Lai học viện quay về tửu điếm.

Vừa lúc đó, Diệp Tri Thu mở miệng nói: *" Đợi một chút "*

Triệu Vô Cực cũng chẳng chờ đợi, quay lại hỏi:*" Có chuyện gì?"*

Diệp Tri Thu ngữ khí lạnh lùng nói: *" Ngươi là sư phụ của Sử Khắc Lai học viện phải không? Vừa rồi đám đệ tử của ngươi vũ nhục Thương Huy học viện của ta, ngươi phải trả lại cho chúng ta một cái công đạo "*

" Công đạo ư? Cái gì là công đạo? Thương Huy học viện không phải toàn đồ vô dụng hay sao? Bọn nó nói cũng có lý,ta không thấy có vấn đề gì cả. "

Triệu Vô Cực là ai? Lúc trước hắn ở hồn sư giới thanh danh hiển hách là một Hỗn Thế Ma Vương. Mặc dù không phải là cực mạnh hồn sư nhưng cũng là một loại kinh khủng tồn tại. Đối mặt với một hồn vương năm mươi mấy cấp, hắn đương nhiên không coi vào đâu.

------oOo------

Chương 117: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hoanghaiha

Bất luận là hắn hay là viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phất Lan Đức, đều là hạng người cao ngạo. Ở phương diện này, tính cách của Đái Mộc Bạch giống với bọn họ nhất.

" Ngươi..." Diệp Tri Thu giận giữ, cũng không thèm biện hộ, rất nhanh hướng đến phía Triệu Vô Cực mà đi tới, xem bộ dạng cùng khí thế hung hăng của hắn, rõ ràng là không định từ bỏ ý đồ.

Triệu Vô Cực xoay người, hướng đến bảy tên thiếu niên đã tụ tập xung quanh mình, nói:*" Các ngươi thật là một lũ phế vật, ngay cả một lão vương bát đản cũng không trị nổi, đến khi về học viện ta sẽ thu thập các ngươi!"*

Mập mạp hảo tâm nhắc nhở:*" Triệu sư phụ, lão vương bát đản đó tới kìa!"*

Triệu Vô Cực hừ lạnh một tiếng:*" Tất cả đều trở về đi ngủ đi."* nói xong những lời này, hắn mới xoay người lại, đối diện với Diệp Tri Thu toàn thân phát ra hàn khí dày đặc đang đi tới gần.

" Mọi người dùng thực lực nói chuyện nào!" Triệu Vô Cực vẻ mặt cao ngạo, cũng không thèm dùng đến vũ hồn phụ thể, tay phải vung lên, một cái tát hướng đến phía Diệp Tri Thu đánh tới.

Diệp Tri Thu lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, từng trụ thủy băng toàn lực phóng đi, hàn ý mãnh liệt cuồn cuộn hướng đến Triệu Vô Cực, đồng thời thân thể dịch chuyển, dụng quy giáp hướng đến bàn tay của Triệu Vô Cực đỡ lấy. Trong lòng hắn thầm nghĩ, ngươi cũng kiêu ngạo quá, cho dù hồn lực của ngươi mạnh hơn ta nhưng đến ngay cả vũ hồn ngươi cũng không sử dụng, sẽ khiến cho thực lực ngươi giảm nhiều.

Đáng tiếc, bị hại cũng không phải là Triệu Vô Cực.

Đầu tiên, để cho đám Đường Tam phải chịu không ít đau khổ, còn các băng trụ đánh lên trên người Triệu Vô Cực căn bản là không có tác dụng gì cả. Ngay sau đó, thân thể Diệp Tri Thu như đằng vân giá vũ (cưỡi gió đi mưa) bị Triệu Vô Cực tát cho một cái bay ra ngoài, trên quy giáp xuất hiện một vết rách lớn. Bay vù vù ra ngoài hơn mười trượng mới ngã xuống đất, Triệu Vô Cực hướng đến chỗ Diệp Tri Thu ngã nhìn với một ánh mắt khinh thường, lúc này mới xoay người mang theo đệ tử Sử Lai Khắc học viện hướng về phía quán rượu, Tẩu Hoàn đi một bên nói thầm:*" Không sử dụng vũ hồn đánh người, cảm giác quả nhiên không sai, khó trách..."*

Ngay khi bọn Đái Mộc Bạch bị Thương Huy học viện khiêu khích, Triệu Vô Cực ở ngay trên lầu đã thấy được. Hắn vốn không định ra tay, để cho bọn nhỏ này luyện tập phối hợp trong một trận chiến thật. Nhưng về sau nhìn lại, trong khi thấy Đường Tam, Đái Mộc Bạch chờ người vây công Diệp Tri Thu, hắn lập tức nhớ tới trước đó không lâu chính mình cũng bị đặt trong tình cảnh như thế này, trong lúc nhất thời không nhịn được liền ra tay. Chỉ là hắn không nghĩ tới, lão rùa này không ngờ như vậy, nhịn không được tát một cái liền bắn ra xa.

Đương nhiên, nguyên nhân chính thức không phải Triệu Vô Cực không rõ, đối phương chỉ sử dụng kĩ năng phòng ngự của hồn hoàn đầu tiên. Cuối cùng kỹ năng của hai cái hoàn hồn ngàn năm, hai người đều không sử dụng. Bất quá chỉ với một cái tát đã khiến Diệp Tri Thu bắn đi, hắn cũng không có tâm tình đánh tiếp, loại... này thực lực so với mình yếu hơn nhiều. Lúc này hắn cảm giác giống như là ngày đó chính mình ở trước mặt người kia giống nhau. Diệp Tri Thu trước mặt đông đảo đệ tử học viện miễn cưỡng cố gắng đứng lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sau lưng giống như có mọt toàn núi lớn đè nặng, cảm giác không thở nổi, trong lòng cũng không nhịn được hoảng sợ.

Hắn đối với lực phòng ngự của chính mình rất rõ ràng, chỉ không nghĩ là, đối phương ngay cả vũ hồn cũng không thèm dùng đến, tiện tay vung ra một chưởng cũng có khả năng đánh trọng thương mình. Cho dù đối phương nhìn qua chỉ có lực lượng một gã hồn sư, nhưng thật sự chênh lệch này tuyệt không dưới mười lăm cấp, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa.

Vừa nghĩ đến cấp bậc hồn sư của đối phương, Diệp Tri Thu không nhịn được

rùng mình một cái, oán độc nhìn thoáng qua hướng mọi người của Sử Lai Khắc học viện vừa rời đi, lúc này liền bám vào một tên đệ tử khỏe mạnh chầm chậm rời đi, trong lúc rút chạy đó nữ đệ tử hướng về phía bọn Đái Mộc Bạch quan sát qua.

Áo Tư Tạp trên mặt có ria mép, Đường Tam cũng không có vẻ gì là xuất chúng, Đái Mộc Bạch cầm tà mâu hiển nhiên... có lực hấp dẫn nhất, về phần mập mạp, đó luôn luôn là nhân vật bị các nữ tử trực tiếp quên đi.

Đương nhiên Đái Mộc Bạch cũng không có chú ý tới nàng, cũng không phải đầu Bạch hổ này thuần khiết gì cả, thật sự là do nhãn quang của hắn khá cao, về mĩ nữ cao thấp, khả năng thưởng thức của hắn không phải loại người như mập mạp có thể so sánh.

Trên đường trở về, Triệu Vô Cực ở một bên tức giận nói:*" Mấy người các ngươi, thực chỉ có thể dọa người, lần này... trở về sau, xem ra ta phải cho các ngươi tiến hành huấn luyện đặc biệt."*

Mấy người Đường Tam quay sang nhìn nhau, nhưng đều không có phản bác, trên mặt ngược lại lộ ra vài phần tiếu ý, vị Bất Động Minh Vương này rõ ràng quan tâm, sợ bọn họ xảy ra chuyện, nhưng lại không chịu nói rõ.

Hai mươi, ba mươi cấp hồn sư cùng với năm mươi cấp hồn sư đối chiến, không rơi vào thế hạ phong đã là khá lắm rồi, như thế nào cũng không tính là dọa người, càng huống chi trong mấy người bọn họ lớn nhất mới chỉ có mười lăm tuổi mà thôi.

Triệu Vô Cực ánh mắt đột nhiên chuyển qua trên người Trữ Vinh Vinh,*" Tại sao vừa rồi ngươi không dùng vũ hồn của mình để phụ trợ mọi người vậy?"*

Trữ Vinh Vinh ánh mắt mở to đầy oan uổng nói:*" Khi đó không thích hợp, không ai biết ta là đệ tử của Thất bảo lưu ly tháp, vào thời điểm mấu chốt ta mới phát huy vũ hồn sẽ có hiệu quả cao nhất, rất có tính đột biến."*

Mọi người đều hướng nhìn Trữ Vinh Vinh với ánh mắt nghi hoặc nhưng Đường Tam lại gật đầu nói,*" Xuất chiêu bất ngờ, không thể phòng bị, hiệu quả rất tốt. Nếu như Đái Mộc Bạch thi triển biến Bạch Hổ Kim Cương, đột*

nhiên lực lượng cùng tốc độ tăng ba mươi phần trăm, sợ rằng cái... kia huyền quy hồn vương cũng phải chịu tổn hại."

Nghe xong Đường Tam nói, Triệu Vô Cực thản nhiên gật đầu, trầm giọng nói:*" Các ngươi phải nhớ kĩ, bảy người các ngươi đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc học viện, chính là một chỉnh thể. Các ngươi đều là tiểu quái vật của học viện, sau này đi ra ngoài có thể xưng là Sử Lai Khắc thất quái, tương trợ lẫn nhau. Nếu như thiên phú của các ngươi, nếu phối hợp tốt cùng nhau, chiến thắng khi đánh với một hồn sư cường đại hơn mình cũng không phải việc quá khó."*

" Vâng, Triệu sư phụ."

Trong đông đảo ánh mắt hâm mộ của bình dân, đoàn người Sử Lai Khắc học viện trở về tửu điếm.

Sau một đêm không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai khi trời còn tờ mờ, Triệu Vô Cực đã dùng âm thanh to lớn của mình kêu tất cả mọi người dậy.

Đường Tam thì không sao cả, hắn bình thường mỗi ngày đều dậy rất sớm, bây giờ đã hình thành một thói quen tốt, nhưng đối với những người khác, đặc biệt là Áo Tư tạp phải dậy sớm như vậy quả là thống khổ. Trong khi ăn điểm tâm, hầu như mọi người đều trong trạng thái mông lung.

Mặt trời ở phương Đông từ từ mọc lên, đầu tiên như một vòng tròn nhỏ từ từ phóng đại, ngày càng sáng dần lên.

Đường Tam mặc dù mỗi ngày đều chứng kiến qua cảnh này, nhưng bất luận là nhìn bao nhiêu lần, cái loại.... này ánh sáng bình minh xuất hiện mang đến một cảm giác như trước, khiến cho tâm linh của hắn hơi rung động. Quang mang của mặt trời xua tan đi hắc ám, đại biểu cho một ngày mới đã bắt đầu.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi trấn nhỏ, nơi này cách Tinh đấu đại sâm lâm rất gần, mọi người toàn lực chạy đi, người hưng phấn nhất tự nhiên chính là người mới có được ba hồn hoàn, Áo Tư Tạp, cũng mong muốn biết được chính mình khi có được hồn hoàn thứ ba sẽ mang lại tột cùng hiệu quả tăng cường như thế nào.

Hắn biết, không cần mình nhắc nhở, Triệu Vô Cực cũng nhất định mang theo mọi người liệp sát một đầu hồn thú ngàn năm cho mình.

Tinh đấu đại sâm lâm nằm ngay ở chính phương Nam của Đấu La đế quốc, rừng rậm chia cách hai đại đế quốc, bởi vì nơi này hồn thú đông đảo, cũng là biên giới của hai nước, chẳng phân biệt được địa phương rõ ràng. Nhìn trên bản đồ, đại bộ phận diện tích của Tinh đấu đại sâm lâm nằm trong Tinh La đế quốc, tất nhiên đến giờ Đấu La đế quốc cũng không có thừa nhận điểm này.

Là một trong tam đại cư địa của hồn thú, nơi này tự nhiên là địa phương mà hồn sư... hi vọng nhất, bởi vì mỗi lần đến chỗ này cũng đều ý nghĩa việc bọn họ đã tiến giai.

Tinh đấu đại sâm lâm tồn tại trên Đấu La đại lục bao nhiêu năm cũng không một ai có thể nói chính xác, nhưng sau khi đi vào rừng rậm, rừng càng ngày càng rậm rạp đủ để nói cho mọi người thấy được sự tồn tại cửu viễn của nó.

Từ xa xa, Đường Tam mơ hồ cảm giác được một trận thanh khí từ phía trước mặt truyền đến, mang theo thực vật mùi thơm ngát thấm đẫm trong lòng mọi người, một cảm giác thoải mái nói không nên lời. Chầm chậm hút một ngụm không khí trong lành, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên cơ thể dường như được mở ra, cái cảm giác sảng khoái này... khó có thể dùng lời mà diễn tả được.

Vận khởi Tử Cực Ma Đồng dõi mắt hướng về xa, Đường Tam thây một mảng hải dương màu xanh biếc, vừa nhìn qua mảng màu xanh biếc đó đã cảm thấy rung động, những kẻ khác ưa thích không khí trong lành vì vậy mà đến đây.

Rốt cục trước mặt bọn họ đã tới Tinh đấu đại sâm lâm, cây cối cao lớn đã vượt quá hơn hai mươi thước, đây mới chỉ là... bên ngoài mà thôi, rừng cây rậm rạp căn bản không có đường đi, bóng cây nặng nề, nhìn không ra cảnh tượng chân thật trong đó.

Đi tới phía trước rừng rậm, không khí càng trở nên thoải mái hơn, phảng phất như nhiệt độ cũng giảm xuống vài phần, một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cùng mùi bùn đất ẩm ướt không ngừng kích thích khứu giác của mọi

người.

" Tất cả dừng lại!" Triệu Vô Cực mở miệng nói.

Mọi người cước bộ dừng lại, di chuyển hơn một trăm dặm cũng đã làm cho thân thể bọn họ nóng bừng lên, nhất là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, làm hồn sư phụ trợ, tố chất thân thể bọn họ mặc dù không tệ lắm nhưng thực sự cũng không thể so sánh với bọn Đường Tam được.

Áo Tư Tạp thấp giọng ngâm cái chú ngữ hèn mọn, bỉ ổi của hắn, đưa cho mỗi người một cây hương tràng. Trải qua mấy ngày hôm nay phối hợp, mọi người đối với hương tràng của hắn không còn cảm thấy quá phản cảm, còn việc trong khi hắn ngâm xướng chú ngữ thì mọi người làm bộ như không nghe thấy thôi.

Hương tràng vào bụng, hóa thành nhiệt lưu cuồn cuộn, khôi phục toàn bộ thể lực của mọi người, tâm tình của mọi người đều trở nên thoải mái hơn nhiều.

Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn bảy tên đệ tử trước mặt,*" Các người dã nghe ta nói rồi chứ, Tinh đấu đại sâm lâm không thể có … quốc gia có thể nuôi dưỡng ma thú ở cái địa phương này. Ở nơi này, ma thú đều cực kì nguy hiểm, các ngươi bất kì lúc nào cũng có thể bị ngàn năm, thậm chí cả vạn năm ma thú cấp bậc công kích. Bởi vậy, sau khi tiến vào rừng rậm, các ngươi cũng không nên cách xa khỏi ta ngoài hai mươi thước. Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp hai người các ngươi thân thể yếu hãy đi bên cạnh ta, không được ta ra lệnh, bất kì ai cũng không được phép công kích hồn thú, đã nghe rõ chưa?"*

" Rõ rồi!"

------oOo------

Chương 118: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hoanghaiha

Áo Tư Tạp nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ, rất nhanh chóng trên tay hắn đã xuất hiện một bó to tịch tràng cùng hương tràng.

Hắn đưa cho mỗi người một cây hương tràng và một cây tịch tràng, nói: *"Hương tràng của ta có thể duy trì sức sống trong mười hai canh giờ, nói cách khác ăn nó trong vòng mười hai canh giờ sẽ có hiệu quả, hương tràng có tác dụng khôi phục thể lực, trị thương còn tịch tràng chủ yếu có tác dụng giải độc.*

Mọi người đều tiếp nhận, cẩn thận cất ở trên người, bọn họ hiểu được Áo Tư Tạp lo bọn họ bất ngờ phải đối mặt với nguy cơ thì không kịp đưa hương tràng, nên lúc này hắn mới đưa mỗi người một ít trước.

Sắc mặt có chút tái nhợt, may mà có ria mép che bớt đi nên mới không thấy rõ ràng. Hắn huyễn hóa tạo ra hương tràng có tác dụng rất tốt với sức khỏe của những người khác nhưng chính mình tạo ra lại chỉ có được tác dụng bằng một phần ba, cùng với hồn lực tiêu hao cơ bản là bằng nhau. Như vậy, sau khi bị tiêu hao hồn lực, hắn chỉ có thể nghỉ ngơi tự khôi phục, đương nhiên hương tràng cũng có tác dụng với hắn.

Triệu Vô Cực nhìn mọi người một lượt, thấy bảy thiếu niên cũng đã chuẩn bị tốt, lúc này mới vung tay lên:" Xuất phát!*"*

Lúc này, Triệu Vô Cực để Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam đồng thời đi phía trước, hắn tự mình đi sau cùng, bắt đầu từng bước tiến vào trong Tinh đấu đại sâm lâm.

Sau khi tiến vào Tinh đấu đại sâm lâm … hưng phấn nhất chính là Tiểu Vũ, nàng tựa hồ như không biết đây là một địa phương nguy hiểm chết người, nhảy nhót khắp nơi, vui vẻ không nói lên lời, khiến Triệu Vô Cực cũng nhíu mày lại, nhưng Tiểu Vũ cũng không có vượt qua phạm vi mà hắn hạn chế nên hắn cũng không nói thêm cái gì.

Trong Tinh đấu đại sâm lâm địa hình vô cùng phức tạp, trong rừng căn bản không có đường đi, công tác mở đường này tự nhiên Đái Mộc Bạch phải đảm nhận.

Xuất ra vũ hồn phụ thể, Đái Mộc Bạch trên hổ chưởng như những lưỡi dao sắc bén, song chưởng huy vũ liên tục khiến những bụi gai phía trước tan nát, một điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của mọi người.

Đường Tam theo sát sau người Đái Mộc Bạch, dụng thị lực cùng thính lực của mình đạt tới trạng thái mạnh nhất, cẩn thận quan sát chung quanh.

Đại sư đã từng cẩn thận giảng giải cho hắn những tri thức về hồn thú hoang dã. Hồn thú hoang dã công kích rất mạnh, hơn nữa con người sau khi giết bọn chúng thì thực lực tăng lên cực kì đáng sợ… đáng sợ nhất là, trong hồn thú hoang dã, cũng có một số sống thành bầy đàn lớn, rất có thể ở đây sẽ gặp được một đám hồn thú có thực lực mạnh mẽ. Dưới tình huống đó, trừ phi hồn sư có thực lực cực mạnh, nếu không cũng rất khó ngăn cản được.

Cho nên, Đại sư đã dặn ngàn vạn lần, một khi đã tiến vào phạm vi của hồn thú hoang dã, nhất định phải cực kì cẩn thận, không thể sơ suất điều gì nếu không rất có thể sẽ dính phải tai ương.

Đại sư sở dĩ cho Đường Tam đến học tại Sử Lai Khắc học viện, kì thật cũng không phải để hắn học cái gì cả. Khả năng dạy của giáo sư tại Sử Lai Khắc học viện, sao Đại sư lại không thể dạy được chứ, nhưng Đại sư hiểu được thực lực của mình quá thấp, mặc dù có thể dạy được Đường Tam không vấn đề gì nhưng sau khi Đường Tam đạt tới trên ba mươi cấp thì hắn lại không có thể giúp Đường Tam thu được hồn hoàn nữa.

Đạt ba mươi cấp là có thể thu được hoàn hồn của hồn thú ngàn năm cấp bậc, địa phương trong đế quốc có thể nuôi dưỡng hồn thú ngàn năm thì vô cùng hiếm thấy, thuộc tính càng ít và thực lực cũng yếu, chỉ có những khu vực của hồn thú hoang dã mới có thể tìm được hồn thú thích hợp.

Bởi vậy, Đại sư mới để Đường Tam tới Sử Lai Khắc học viện, nguyên nhân chủ yếu chính là hi vọng bằng thực lực của sư phụ Sử Lai Khắc học viện sẽ trợ giúp Đường Tam thu được hồn hoàn thích hợp.

Rất nhanh, bọn họ đã gặp hồn thú, hơn nữa lại là một đám hồn thú.

Nghe âm thanh nhắc nhở của Triệu Vô Cực, mọi người liền đình chỉ di chuyển, Đường Tam quan sát đám hồn thú này… trước tiên phát hiện, đây là một đám ngão xỉ dứu. Loại… hồn thú này vóc người không lớn, lực công kích cũng không phải là quá mạnh nhưng bọn chúng lại có một hàm răng phi thường lợi hại, có thể xuyên qua kim thiết.*

Đường Tam một tay giữ chặt tay của Đái Mộc Bạch đang mở đường phía trước, một tay đưa ra sau lưng hướng mọi người phe phẩy, ý bảo không có gì nguy hiểm. Bằng những kinh nghiệm mà Đại sư truyền thụ cho hắn, hắn liếc mắt qua một cái liền có thể thấy ngay được đám hai ba mươi con ngão xỉ dứu này bất quá chỉ là mười năm hồn thú mà thôi.

Ngão xỉ dứu khứu giác rất nhạy bén, tất nhiên với khoảng cách như vậy cũng đã phát hiện ra bọn họ, nhưng cũng không có biểu hiện gì, hiển nhiên là không hứng thú chút nào với bọn họ.

Đường Tam hướng san một bên chỉ chỉ, Đái Mộc Bạch hiểu ý hướng sang bên cạnh tiếp tục dọn dẹp các bụi gai, trợ giúp mọi người đi tiếp.

Vừa đi về phía trước, Đái Mộc Bạch quay lại thấp giọng hỏi Đường Tam, nói:" Chúng ta vừa tại sao phải đi vòng quanh chúng,bọn ngão xỉ dứu vừa rồi không mạnh, có thể giết được mà!"

Đường Tam mỉm cười nói:" Chúng nó đối với ta không có gì uy hiếp, cần gì phải hạ sát thủ. Nếu như tất cả các hồn sư đều làm như vậy, nhiều … năm sau này trong sâm lâm không phải hoàn toàn không có hồn thú yếu sao chứ? Càng huống chi sư phụ ta đã nói qua, với hồn thú hoang dã trong sâm lâm này, cho dù gặp hồn thú đẳng cấp thấp cũng không thể dễ dàng xem thường, bởi vì một khi cùng bọn chúng phát sinh chiến đấu, mùi máu tươi cùng âm thanh sinh ra rất có thể sẽ hấp dẫn hồn thú cường đại đến đây, chúng ta dù sao cẩn thận một chút cũng vẫn hơn."

Đái Mộc Bạch vô cùng bái phục nói:" Sư phụ ngươi nhất định là một vị trưởng giả phi thường cường đại, đây đều làm những kinh nghiệm quý giá."

Đường Tam nhớ đến Đại sư, bất đắc dĩ trên mặt không khỏi hiện ra một tia cười khổ. Cường đại? Đại sư cùng hai chữ này có lẽ hoàn toàn không thích

hợp, đây cũng là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời Đại sư!

Tinh đấu đại sâm lâm thật sự quá rậm rạp, ngày qua ngày mọi người đều chỉ thấy tối tăm, dùng từ này để hình dung nó cũng không khoa trương một chút nào, tưởng chừng như trong rừng sâu này, có thể thấy được ánh sáng mặt trời quả thực không dễ dàng gì.

Mọi người đi về phía trước ước chừng một hai canh giờ, lúc này đã đến giữa trưa, suốt một canh giờ nay bọn họ cũng gặp không ít hồn thú nhưng hầu hết là mười năm cùng trăm năm hồn thú, gặp phải hồn thú bọn họ đều tránh ra, cũng không có trực tiếp xung đột. Ngẫu nhiên có kẻ đui mùi muốn tìm cái chết, hổ chưởng của Đái Mộc Bạch liền trực tiếp giải quyết vấn đề, đương nhiên sau khi nghe ý kiến của Đường Tam thì cũng không có ý giết những hồn thú này, chỉ làm cho bọn chúng không dám đuổi theo hoặc đả thương một chút.

" Tốt lắm, mọi người trước tiên nghỉ ngơi trong chốc lát đi!*" Triệu Vô Cực lên tiếng nhưng tinh thần trầm tĩnh vẫn bám chặt từng người. Đái Mộc Bạch quét hết những bụi gai tạo thành một vòng tròn, xuất hiện một mảng đất trống gần trăm thước, mọi người ngồi xuống dựa vào cây cối, tạm thời nghỉ ngơi.*

Áo Tư Tạp vừa đưa ra hương tràng của hắn, lúc này mọi người cũng không có tâm tình cảm thụ, liền cứ thế mà ăn. Ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, uống nước mang sẵn theo bên người, tạm thời nghỉ ngơi, Triệu Vô Cực yêu cầu mỗi người phải nghỉ ngơi trong một canh giờ. Khu vực này vẫn thuộc loại bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, cao cấp hồn thú cũng không gặp nhiều, nên tương đối là an toàn. Mục tiêu của bọn họ chính là giúp Áo Tư Tạp liệp sát một hồn thú ngàn năm thích hợp, vì vậy phải tiếp tục xâm nhập bên trong mới được. Nhưng càng vào bên trong càng nguy hiểm, có thời gian nghỉ ngơi là rất tốt bởi vậy tại địa phương tương đối an toàn thế này, cần phải điều chỉnh về trạng thái tốt nhất.

Tiểu Vũ tựa trên vai Đường Tam, không biết tại sao ngay khi tiến vào rừng rậm nàng cảm thấy hoàn toàn hưng phấn. Tại sau khi lần đầu tiên gặp được hồn thú, nàng có vẻ đã không còn hưng phấn như trước, tựa hồ như đang có tâm sự gì đó. Đường Tam cũng hỏi qua nàng vài lần nhưng Tiểu Vũ lại luôn

miệng nói mình không có chuyện gì cả.

Trong khi mọi người nghỉ ngơi được khoảng nửa canh giờ, đột nhiên Đường Tam cùng Triệu Vô Cực ánh mắt đồng thời hướng về phía sau lưng.

Triệu Vô Cực quát lớn:" Tất cả đứng lên, có cái gì đó đang tới gần!*"*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hành động vô cùng ăn ý … che trở ở trước mặt Áo Tư Tạp cũng Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng mập mạp cũng đứng ở hai bên. Tất cả mọi người đều phóng thích ra vũ hồn của chính mình, kể cả Triệu Vô Cực.

Âm thanh sa sa truyền đến nơi ngày càng lớn, sợ là cả hồn sư phụ trợ như Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều có thể cảm nhận được rõ ràng được sinh vật đang đến gần tốc độ nhanh đến mức nào.

" Chu Trúc Thanh, nhìn xem là cái gì!*" Triệu Vô Cực trầm trọng ra lệnh.*

Chu Trúc Thanh cũng không lên tiếng, lẳng lặng phóng người lên, lợi trảo trên tay bắn ra, thân thể như giẫm trên đất bằng bay nhanh đến trên một gốc cây đại thụ bên cạnh, hướng đến địa phương chỗ âm thanh truyền đến quan sát.

Mèo quả nhiên thị giác vô cùng xuất sắc, sợ là ban đêm cũng không phải ngoại lệ, càng huống chi bây giờ lại là giữa buổi trưa.

Rất nhanh, thanh âm lạnh nhạt của Chu Trúc Thanh từ trên cây truyền xuống," Tựa hồ như có một con phi xà, chỉ là nó bay không cao, đang phi hành cách mặt đất chừng ba thước ở phía trước, trên đầu nó có một cái mào như mào gà, nhìn qua có vẻ còn lớn hơn cái đầu, đỏ tươi như máu, cái đuôi tương đối đặc thù, trông như hình cái quạt.

Triệu Vô Cực ánh mắt sáng ngời, *" Đó chính là Phong vĩ kê quan xà, loại… hồn thú này khá hiếm thấy, chiếc mào trên đỉnh đầu nó có rất nhiều tác dụng kì diệu. Áo Tư Tạp, ngươi có phúc đó, đáng tiếc không biết con Phong vĩ kê quan xà này là hồn thú bao nhiêu năm. Chu Trúc Thanh, nhìn kĩ địa phương nó đi tới, nếu có biến hóa lập tức báo cho ta ngay."*

" Vâng, nó chính là đang hướng đến chỗ chúng ta mà bay đến, tốc độ rất nhanh, bất quá tựa như thân thể nó có chút không cân bằng."

Đường Tam đột nhiên hỏi:*" Phong vĩ kê quan xà này có chiều dài khoảng bao nhiêu, cánh có màu sắc gì?"*

Chu Trúc Thanh trả lời:*" Cánh có màu đỏ nhạt, chiều dài đại khái chừng khoảng sáu đến tám thước."*

Đường Tam trong lòng thoáng nghĩ một chút, dùng một ngữ khí chắc chắn nói:*" Đây là một con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm, màu đỏ nhạt của cánh nó tiến hóa theo tiêu chí từng ngàn năm một. Dựa theo chiều dài của thân nó, từ sáu đến tám thước hẳn là một con từ một ngàn ba trăm năm đến một ngàn tám trăm năm tu vi. Áo Tư Tạp, rất thích hợp với ngươi."*

" Phong vĩ kê quan xà thân mình không có độc, là một loại rắn không độc cường đại hiếm thấy. Thủ đoạn công kích là dùng thân thể quấn chặt lấy địch nhân đến khi không hít thở được nữa, phương pháp công kích là một, nhưng tốc độ rất nhanh, hơn nữa trong kê quan của nó có chứa đựng các loại chất dinh dưỡng, có thể giúp nó trong nháy mắt gia tăng tốc độ. Nếu ngươi có thể thu được hồn hoàn này, thì hồn kĩ kế tiếp của ngươi có liên hệ đến tốc độ, bất luận là tăng thêm tốc độ cho ngươi hay là có phụ trợ tốc độ, đều là lựa chọn không sai rồi. Phong vĩ kê quan xà bởi vì lực công kích thân mình không phải quá mạnh, lại tương đối đơn độc, bởi vậy có tu vi ngoài ngàn năm là rất hiếm thấy, lần này vận khí của ngươi quá tốt rồi."

Áo Tu Tạp cặp hoa nhãn kia nhất thời sáng rực lên,*" Tiểu Tam, ngươi đúng là Vũ hồn giới Bách khoa toàn thư đó, lợi hại, thật sự là lợi hại."*

Không chỉ là hắn, ngoại trừ Tiểu Vũ bên ngoài, kể cả Triệu Vô Cực bên trong, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều xuất hiện một chút biến hóa. Phải biêt rằng hồn thú tựa như vũ hồn, có hàng trăm ngàn loại kì quái khác nhau, số năm tu vi cùng cấp bậc lại càng không dễ phán đoán, Đường Tam chỉ cần nghe xong Chu Trúc Thanh nói lại liền có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác bọn họ đang đối mặt với loại hồn thú gì, thực lực ra sao, cùng với … các tình huống cụ thể của hồn thú có thể nói ngay ra. Có thể thấy được hắn đối với vũ

hồn hiểu rõ đến mức nào, Triệu Vô Cực tự nhủ cũng không làm được như vậy.

Đường Tam cười cười, nói:*" Đây đều là công lao của sư phụ ta."*

Nếu nói Đường Tam là một quyển Bách khoa toàn thư, thì không bằng nói về Đại sư. Đại sư đối với vũ hồn đã đi khắp nơi, nghiên cứu đến cực hạn, thân là đệ tử của hắn, Đường Tam ngoại trừ thực lực bản thân không kém, về lí luận và tri thức cũng đủ để trở thành một gã sư phụ ở học viện.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi:*" Nếu ngươi đã rõ loại… hồn thú này như vậy, vậy làm thế nào tốt nhất để bắt nó?"*

Đường Tam không chút do dự trả lời:*" Loại rắn nào cũng đều y ngại công kích của các loài chim, nhất là các loài chim lớn thuộc họ Hạc. Chúng ta bên trong mặc dù không có Hạc vũ hồn nhưng mập mạp là phượng hoàng có thể coi là vua của loài chim bay. Hơi thở của vũ hồn trên người hắn hắn có thể đối với loại Phong vĩ kê quan xà tạo ra tác dụng áp chế nhất định.Phong vĩ kê quan xà công kích cũng không tính là mạnh, nên chúng ta cũng phải cẩn thận, đừng để nó chạy thoát là được."*

" Đến rồi!" Đang nói đến đây thì âm thanh của Chu Trúc Thanh truyền tới, trong tiếng quát khẽ nàng cũng lập tức từ trên không trung hạ xuống, đối với đối phương là một ngàn năm hồn thú cũng không sợ hãi chút nào, lợi trảo cùng với đệ nhất hồn hoàn trên người đồng thời hiện ra, u minh đột thứ phát động. Bỗng lao đến là một con rắn thật lớn, nhìn lại quả giống với nhưng gì Chu Trúc Thanh miêu tả: chiều dài khoảng sáu bảy thước, trên đầu là một cái mào đỏ tươi, nhìn qua có chút nanh ác, thân thể đang bay nhanh về phía trước liền bị Chu Truc Thanh bất ngờ tấn công, U minh đột thứ của Chu Trúc Thanh trực tiếp hướng đến nhục quan trên đỉnh đầu của nó vỗ xuống.

------oOo------

Chương 119: Phong vĩ kê quan xà ngàn năm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch:hoanghaiha

Nguồn:

Phong vĩ kê quan xà phản ứng rất nhanh, mặc dù thân thể đang cấp tốc lao về phía trước nhưng cũng kịp vội vàng lao đầu về trước một đoạn. Một trảo của Chu Trúc Thanh không đánh trúng lên mào của nó mà lại trúng lên người nó, phát ra một âm thanh trầm muộn, khiến cho Phong vĩ kê quan xà đang vọt về phía trước, tốc độ nhất thời chậm lại vài phần.

Phong vĩ kê quan xà tựa hồ như sợ hãi, đầu rắn ngẩng lên, miệng há to hướng đến Chu Trúc Thanh phun ra một ngụm thất thải vụ* đậm đặc, đồng thời nhục quan đỏ tươi trên đầu nó sáng rực lên, tốc độ vừa mới chậm lại trong nháy mắt lại tăng lên.

Đái Mộc Bạch tựa hồ không cần suy nghĩ, hét lớn:*" Cẩn thận!"*, vì quá quan tâm nên hoảng loạn, dưới sự kinh sợ sinh ra hắn ngay lập tức phát động hoàn hồn kĩ ngàn năm của chính mình, Bạch Hổ Kim Cương biến.

Thân thể chợt to ra, Đái Mộc Bạch dũng mãnh hướng đến chỗ Phong vĩ kê quan xà phóng tới.

" Thất bảo hữu danh, nhị nhật: Tốc. " Trong lúc đó, thanh âm thanh thúy của Trữ Vinh Vinh vang lên, Đái Mộc Bạch chỉ thấy thân thể mình chợt nhẹ đi, tốc độ ngay lập tức được gia tăng, cũng vừa may bắt kịp Phong vĩ kê quan xà vừa tăng tốc ở phía trước.

Phanh một tiếng lớn, Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bắn ngược về phía sau gần mười thước. Nhưng Phong vĩ kê quan xà thân thể đang bay về phía trước thân hình cũng bị đình chỉ, thân thể khổng lồ vặn vẹo trên không trung một lượt, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

" Nó phun thất thải vụ khí chỉ để hù dọa địch nhân thôi, không có độc!" Âm thanh Đường Tam ngay lập tức vang lên, cùng lúc đó, Lam ngân thảo đã được chuẩn bị sẵn trên mặt đất chợt lao thẳng lên, nhắm vào Phong vĩ kê quan xà đang ngã nằm trên mặt đất, liền vững vàng quấn chặt quanh thân thể hình trụ của nó, nhất là ở đôi cánh trên người, khiến nó không cách nào bay

lên được.

Vũ hồn mập mạp toàn lực phóng thích ra áp lực, Phong vĩ kê quan xà có lẽ cũng cảm nhận được hơi thở của Hỏa phượng hoàng, thân thể có chút run rẩy, nhưng dù sao nó cũng là một đầu hồn thú ngàn năm, cũng không cam tâm chịu nhận một cái chết dễ dàng như vậy, mặc dù không có cách nào phi hành nhưng cũng không có hoàn toàn ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển trên mặt đất của nó.

Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể Phong vĩ kê quan xà đột nhiên trở nên linh hoạt hơn, chẳng những những gai nhọn của Lam ngân thảo không cách nào đâm xuyên qua lớp da của nó, ngược lại còn để nó kịch liệt vặn vẹo từ dưới Lam ngân thảo chen chui ra ngoài. Mặc dù không phi hành được, nhưng nó nằm trên mặt đất di chuyển tốc độ cũng nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã thoát ra ngoài mười hai thước.

" Muốn chạy? Dễ dàng vậy sao?" Triệu Vô Cực âm thanh trầm thấp vang lên, cùng với đó, hồn hoàn thứ ba trên người hắn chợt lóe lên. Phong vĩ kê quan xà thân thể chợt cứng ngắc lại một chút, tốc độ đại giảm trở nên chậm chạp, đúng là đệ tam hoàn hồn kĩ của Triệu Vô Cực, trọng lực tăng cường.

Ngay sau đó, trên người Triệu Vô Cực, đệ tứ đệ ngũ hai cái hồn hoàn đồng thời phát sáng, thân thể hắn chợt nhảy dựng lên rồi lại hạ xuống, đệ từ hồn hoàn kĩ: định vị truy tung, ngay lập tức tác dụng lên Phong vĩ kê quan xà trước mặt. Trọng lực đè ép đồng thời phát động, mặc cho Phong vĩ kê quan xà linh hoạt cỡ nào thì trước mặt hồn lực mạnh mẽ của Triệu Vô Cực cũng không thể có không gian thi triển được.

Đối phó với một đầu hồn thú ngàn năm, Bất Động Minh Vương cũng dễ như trở bàn tay, nhìn qua tựa hồ như hắn không làm cái gì nhưng thực lực trong nháy mắt bộc phát khiến cho lũ đệ tử trong lòng mờ mịt. Đường Tam rốt cục cũng hiểu được ngày đó chính mình đối chiến cũng Triêu Vô Cực cũng có phần may mắn. Nếu Triệu Vô Cực ngày đó vừa đánh dùng hai hồn kĩ này liên hợp lại dùng cũng một lúc, thì e rằng chính mình cơ hội phóng ám khí cũng không hề có.

Hùng chưởng của Triệu Vô Cực phóng đến, lập tức đè trên đầu của Phong vĩ

kê quan xà, đặt nó ngay trước mặt mình, tay kia nắm lấy nhục quan trên đầu của nó. Phong vĩ kê quan xà đối mặt với Kim Cương Hùng bạo lực cực mạnh, trực tiếp bị làm cho ngẩn người ra, nếu như không phải Triệu Vô Cực lưu cho nó một cái mạng thì chỉ cần dùng một ngón tay cũng khiến nó không thể động đậy nổi.

" Thành công!" Mọi người hưng phấn hoan hô lên một tiếng, Áo Tư Tạp cũng chỉ mới mười bôn tuổi mà thôi, biểu tình hưng phấn không nói lên lời, hai ba bước liền hướng Triệu Vô Cực chạy đến.

Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh Đường Tam cúi đầu, trong đôi mắt to lộ ra vẻ không đành lòng:*" Nhất định phải liệp sát hồn thú sao?"*

Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói:*" Mạnh được yếu thua, đó chính là quy tắc sinh tồn. Nếu như con rắn này mạnh hơn chúng ta, ngươi có nghĩ là nó sẽ chấp nhận bỏ qua thức ăn đã đến miệng thế này không?"*

Tiểu Vũ không có mở miệng, nhưng thủy chung nàng vẫn cúi đầu, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt như trước.

Triệu Vô Cực lấy bên hông mình ra một thanh đoản nhận đưa cho Áo Tư Tạp, *" Đêm dài lắm mộng, động thủ đi, đâm vào cái điểm ngay phía dưới nhục qua ấy là có thể phá được đại não của nó, hồn hoàn này sẽ thuộc về ngươi."*

Ngay khi Áo Tư Tạp chuẩn bị hạ một đao trong tay xuống, đột nhiên một tiếng quát chói tai chợt vang lên,*" Dừng tay!"*

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh từ khu vực phía trước Phong vĩ kê quan xà nhanh chóng lao vọt đến, xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai người đến đều là nữ, một già một trẻ. Người già nhìn qua bộ dạng khoảng năm, sáu mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc được bó lại cực kì chỉnh tề, mặc dù tuổi đã cao nhưng tinh thần lại cực kì quắc thước, trên mặt mặc dù da dẻ nhăn nheo không ít nhưng vẫn có nét hồng nhuận giống trẻ con bình thường, trong mắt liên tục bắn ra tinh quang, tay phải nắm một quải trượng đầu rắn dài đến ba trượng, trên người sáu cái hồn hoàn cao thấp chuyển động liên tục.

Thân thể không có phát sinh biến hóa nhưng từ hồn hoàn biểu hiện rằng bà đã sử dụng vũ hồn của chính mình, không cần phải hỏi cũng có thể biết quải trượng trong tay bà chính là vũ hồn.

Đi theo bên cạnh lão bà là một cô gái xinh đẹp, mái tóc cắt ngắn, bộ dạng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một thân trang phục quấn quanh người, gắt gao hiện ra thân thể đã phát dục hoàn toàn của nàng. Một đôi mắt to màu nâu đang nhìn chằm chằm vào Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực. Trong tay nàng cũng cầm một thanh quải trượng đầu rắn, bất quá có ngắn hơn so với của lão bà kia một chút, chỉ dài hơn hai trượng, trên người hồn hoàn cũng chỉ có hai cái trăm năm.

Lão bà cũng tiểu cô nương đồng thời xuất hiện khiến bọn họ cả kinh, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy sáu cái hồn hoàn trên người lão bà, liền thở dài một cái. Dù sao, trên người Triệu Vô Cực cũng có bảy cái hồn hoàn, không thể … như vậy yếu hơn, nhất là có mấy cái hồn hoàn màu đen thâm thúy chính là hồn hoàn ngàn năm, khi thi triển ra cực kì uy hiếp.

Nhóm Đường Tam bên này đã buông lỏng một chút, còn lão bà sắc mặt lại có chút thay đổi.

Lúc trước bà nghe Triệu Vô Cực nói với Áo Tư Tạp mới cao giọng ngăn cản, khi tới gần liếc mắt nhìn mới thấy bảy cái hồn hoàn trên người Triệu Vô Cực.

Hồn thánh, đây mới là bên ngoài của Tinh đấu đại sâm lâm, như thế nào lại xuất hiện một gã hồn thánh? Lão phụ tâm nhất thời trầm xuống, biết là hôm nay sợ rằng không chiếm được lợi thế.

" Có chuyện gì sao?" Triệu Vô Cực liếc mắt nhìn lão phụ một cái, ánh mắt rơi vào quải trượng đầu rắn trong tay bà, trong lòng không nhịn được nhớ tới một người. Âm thanh của hắn cũng không có chút gì là kiêu ngạo, nghe kĩ lại có chút ôn hòa, Đái Mộc Bạch vốn hiểu rõ hắn liền cảm thấy có chút kinh ngạc. Bất Động Minh Vương đối với người có thực lực không bằng minh, chính là đến nay đều không có sắc mặt tốt lắm. Nhất là dưới tình huống này, đối phương rõ ràng có ý định với Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này.

Lão phụ ho khan một tiếng, khiến cho khuôn mặt của mình nhu hòa hơn một chút,*" Ngài hảo thưa hồn thánh tôn kính, ngài không thể cấp Phong vĩ kê quan xà cho đứa nhỏ này được."*

Triệu Vô Cực một tay nắm đầu Phong vĩ kê quan xà, hướng Áo Tư Tạp nhìn, ý hắn bảo …chờ một chút, rồi chuyển hướng lão phụ nói:*" Tại sao?"*

Lão phụ lúc này tinh thần tựa hồ đã hòa hoãn lại vài phần, *" Nguyên nhân là do chúng ta phát hiện trước, hơn nữa đã triển khai liệp sát trước, nếu không chúng ta thế nào vẫn truy tìm tiếp tục đây?"*

Đa tạ lão tap_chung_quoc phiên dịch hộ:

Ngão xỉ dứu: một loại động vật gặm nhấm, như kiểu sóc.

Thất thải vụ: màn khói bảy màu.

------oOo------

Chương 120: Cái thế long xà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch: Atula23 + Tiền Như Mạng

Áo Tư Tạp có chút không nhịn được, *"Các ngươi làm sao có thể chứng minh được nó là do các ngươi đã liệp sát từ trước?... Lúc chúng ta phát hiện ra nó, còn không thấy bóng dáng các ngươi đâu cả."*

Lão bà cười nói: *"Tiểu tử, không cần nóng vội. Các ngươi nhìn xem, trên bụng của Phong vĩ kê quan xà có hai vết thương, đó là do quải trượng của ta gây nên, cả phía dưới cánh của nó cũng có. Chỉ là bất cẩn để tiểu tử này*

chạy mất. Cháu gái ta đã đạt tới ba mươi cấp, rất cần cái hồn hoàn này. Các ngươi cũng thấy đấy, nàng kế thừa vũ hồn xà trượng của ta, loại vũ hồn cao cấp địa xà này là thích hợp nhất đối với nàng."

Triệu Vô Cực cúi đầu nhìn bụng Phong vĩ kê quan xà trong tay mình, quả nhiên như lão bà nói, có vết thương như vậy. Nhưng nếu chỉ có như vậy mà bảo Triệu Vô Cực buông tay, quả thật là chuyện ngàn lẻ một đêm. (Arabian Nights)

Chỉ nghe Triệu Vô Cực lạnh lùng cười, *"Còn chưa thỉnh giáo cao danh vị tiền bối này?"*.

Lão phụ trả lời: *"Không dám, lão thân là Triêu Thiên Hương, được các bằng hữu trong giới hồn sư coi trọng, đặt cho xưng hiệu là Xà bà. Trượng phu của ta là Khiếu Mạnh Thục, xưng là Long công. Lần này đến Tinh đấu đại sâm lâm chính là để tìm giúp cho đứa cháu gái một cái đệ tam hồn hoàn thích hợp. Ta thấy lũ trẻ đi với ngươi bộ dáng hinh như chưa thể hấp thu hồn hoàn ngàn năm, mặc dù hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà có chút ôn hoà, nhưng bọn chũng làm sao có thể hấp thu nổi đây."*

Trong mắt Triêu Thiên Hương, những đứa nhỏ trước mắt, lớn nhất là Đái Mộc Bạch còn nhỏ hơn cháu gái mình một vài tuổi, mà nàng đối với thực lực của cháu gái mình lại vô cùng tự tin, căn bản không thể ngờ được rằng đám nhỏ trước mắt có thể có người đạt tới ba mươi cấp sớm hơn cháu gái mình.

Nghe lão bà tự giới thiệu xong, Triệu Vô Cực trong lòng cả kinh, một bên ngăn Áo Tư Tạp đang định mở miệng nói, trầm giọng nói: *"Ngài chính là Xà bà tiền bối trong Cái thế Long Xà ư?"*.

Triêu Thiên Hương lạnh nhạt cười: *"Không dám, đúng vậy. Còn chưa thỉnh giáo cao danh của hồn thánh?"*.

Thần sắc Triệu Vô Cực khẽ biến, Cái thế Long Xà hàng đầu hắn đã sớm nghe qua rồi. Đôi vợ chồng này xuất đạo rất sớm, thực lực phi phàm, nhất là Long công Mạnh Thục. Khi hắn được nghe kể, vị Long công kia đã sớm đạt đến cảnh giới hồn thánh, nếu bây giờ có đạt tới cảnh giới hồn đấu la thì hắn cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Vũ hồn của Long công là một cây quải trượng đầu rồng, phối hợp với cây quải trượng đầu rắn của Xà bà, hai vợ chống này có một loại hồn kỹ dung hợp cực kỳ bá đạo, trừ khi đạt tới thực lực phong hào đấu la, nếu không rất khó ngăn cản.

Triệu Vô Cực bất quá chỉ là một gã hồn thánh, mặc dù Xà bà trước mắt nhìn qua có vẻ yếu hơn hắn một chút, nhưng chỉ cần Long công xuất hiện, Long công không phải là người mà hắn có khả năng đối phó nổi.

Quan hệ vợ chồng của Cái thế Long Xà này phi thường tốt, vợ chồng không bao giờ rời xa nhau. Xà bà ở chỗ này, vậy thì Long công hắn cũng cách đây không xa.

Triệu Vô Cực không phải không nghĩ tới việc đem hai bà cháu trước mắt giết người diệt khẩu. Nhưng làm tiểu nhân cũng đâu phải là đơn giản, muốn giết được Xà bà Triêu Thiên Hương đã là cả một vấn đề. Mặc dù chính mình cao hơn nàng một cấp thực lực, nhưng nếu Triêu Thiên Hương cố ý đào tẩu, căn bản là không có cơ hội nào giữ chân nàng lại, dù sao, Triệu Vô Cực cũng là một lực lượng hình hồn sư, về mặt tốc độ cũng không am hiểu cho lắm. Mà một khi để cho Xà bà thoát đi, vậy thì kết quả chờ đợi là bị Cái thế Long Xà đuổi giết vô tận.

"Tại hạ Triệu Vô Cực" Lập tức, thần sắc trên mặt Triệu Vô Cực trở nên nhu hoà, đem danh tính của mình báo ra.

Triêu Thiên Hương thần sắc cũng có chút đổi,nói: *"Khó trách, ta không ngờ lại có thể vô tình gặp được vị hồn thánh trẻ tuổi như vậy. Nguyên lại là Bất Động Minh Vương nổi danh trong giới hồn sư."*

Triệu Vô Cực cười có chút xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ, nổi tiếng trong giới hồn sư gì chứ, e rằng toàn tiếng xấu mới đúng. Triệu Vô Cực cười nói: *"Ta làm sao dám nhận, năm đó tiếng xấu của ta e rằng ai cũng biết, bất quá mấy năm nay đã quy ẩn, dạy một vài đệ tử trong học viện. Lần này mang theo mấy đứa nhỏ này đến Tinh đấu đại sâm lâm, một mặt là thu lấy một cái hồn hoàn, mặt khác là đưa bọn nhỏ đi thu chút ít kinh nghiệm, không nghĩ tới lại có thể gặp được tiền bối."*

Triêu Thiên Hương cũng không muốn cùng Triệu Vô Cực dây dưa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: *"Ta so vơi ngươi lớn hơn một vài tuổi, theo thứ tự, gọi ngươi một tiếng là Triệu lão đệ được chứ. Triệu lão đệ, con Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này đối với cháu gái ta cực kỳ quan trọng, nàng vừa mới đạt tới cấp ba mươi, phải có một cái hồn hoàn thích hợp. Con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta … phát hiện ra trước, hơn nữa còn bị chúng ta đánh bị thương, chỉ là không ngờ còn có thể trốn thoát. Nếu có thể Triệu lão đệ nhường chúng ta một chút, đem con hồn thú này cho bọn ta, nhân tình này lão thân tất sẽ ghi nhớ trong lòng, tương lai sẽ có hồi báo."*

Triệu Vô Cực trong lòng cười lạnh một tiếng, chỉ bằng mấy câu nói mà nghĩ mang hồn thú ngàn năm trong tay ta đi sao. Cho dù cái thế Long Xà ngươi lợi hại, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, càng huống chi dù sao Long công cũng không có mặt ở đây.

Triêu Thiên Hương muốn nhanh chóng đoạt được Phong vĩ kê quan xà trong tay Triệu Vô Cực, đồng dạng Triệu Vô Cực cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề. Hắn cũng không muốn nghĩ tới khi Long công đến đây, cục diện hắn sẽ không thể khống chế nổi nữa.

"Thưa đại tỷ, việc này sợ rằng rất khó a!" Triệu Vô Cực lộ ra vẻ mặt khó khăn.

Cô gái đứng bên cạnh Triêu Thiên Hương có chút không nhịn được mở miệng nói: *"Có cái gì mà khó, con Phong vĩ kê quan xà này là do chúng ta … phát hiện ra trước. Nếu không có bọn ta đánh nó bị thương, các ngươi làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy chứ? Mau đem nó trả lại cho ta nhanh, nếu không ta cũng sẽ không khách khí với các ngươi nữa."* Vừa nói nàng vừa giơ quải trượng đầu rắn trong tay lên.

Triêu Thiên Hương đồng dạng nhíu mày, nhìn thẳng Triệu Vô Cực nói: *"Triệu lão đệ, ngươi nói như vậy là không muốn đem Phong vĩ kê quan xà trả cho tổ tôn ta ư?"*

Triệu Vô Cực mỉm cười nói: *"Thưa đại tỷ, lời nói của người không đúng rồi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, tất cả hồn thú đều là vật vô chủ, có lẽ Phong vĩ*

kê quan xà này là do các người … phát hiện ra trước, hơn nữa còn đánh trọng thương nó. Nhưng cuối cùng bắt được nó lại là bọn ta. Người muốn nhấn mạnh nó là thuộc về người, chỉ e là không công bình chút nào. Nó mặc dù rất thích hợp với tôn nhi của người, nhưng đồng dạng cũng rất phù hợp với một đệ tử của ta. Loại hồn thú tương đối ôn hoà này, đối với đệ tử của ta sẽ có sự trợ giúp vũ hồn rất lớn."

Triêu Thiên Hương sửng sốt một chút, *"Ý ngươi là, trong đám đệ tử này của ngươi, có người đạt đến ba mươi cấp hồn sư sao?"*. Triệu Vô Cực gật đầu.

Triêu Thiên Hương trong lòng cả kinh, đám thiếu niên nam nữ trước mắt nhìn qua cũng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, phần lớn mới có bộ dáng mười hai mười ba tuổi, nếu nói bọn chúng đã đạt đến ba mươi cấp, như vậy không phải là nói thiên phú còn cao hơn cả cháu gái mình hay sao?

Nghĩ tới đây, thần sắc Triêu Thiên Hương toát ra vẻ không tin, ánh mắt trực tiếp rơi lên người tên đệ tử lớn tuổi nhất là Đái Mộc Bạch tướng mạo anh tuấn với đôi song nhãn tà dị.

Triệu Vô Cực cười nói: *"Nếu người không tin, được thôi, ta sẽ bảo bọn nhỏ xuất ra vũ hồn của chúng để tiền bối nhìn. Sử Lai Khắc chúng đệ tử. Xuất ra vũ hồn, đem tất cả các hồn hoàn của các ngươi thể hiện ra cho vị tiền bối Xà bà này nhìn."*

Nghe tiếng Triệu Vô Cực ra lệnh, mọi người đều tự phóng thích ra vũ hồn của mình. Trong đó, khi Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp và Đường Tam phóng thích vũ hồn, trên người chỉ xuất hiện một cái hồn hoàn, vũ hồn của bọn chúng là gì thì không cho đối phương biết được. Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh tự nhiên có phương pháp ẩn dấu. Đường Tam thì không muốn cho Lam ngân thảo hiện thân, chỉ huy động nó trực tiếp bò trên mặt đất. Về phần hương tràng của Áo Tư Tạp thì không thể xuất hiện tuỳ tiện khi không có hồn chú. Bốn người còn lại đều là thú vũ hồn, một chút thể hiện thực lực của mình, đồng thời hoàn thành vũ hồn phụ thể.

Nhất thời trước mắt Xà bà Triêu Thiên Hương, bảy tên nam nữ thanh niên toàn bộ đều xuất hiện quang mang lóng lánh của hồn hoàn, mỗi người đều có hai cái màu vàng tượng trưng cho bách niên hồn hoàn, Đái Mộc Bạch còn

nhiều hơn mọi người một cái màu tím là thiên niên hồn hoàn.

Vừa nhìn thấy đã khiến cho Xà bà Triêu Thiên Hương trong lòng khiếp sợ. Điều này có thể sao? Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu. Lũ nhỏ trước mắt tuổi từ mười hai đến mười lăm đã đạt đến cảnh giới đại hồn sư, riêng đứa nhìn có vẻ lớn tuổi nhất đã sở hữu ba hồn hoàn, hơn nữa phẩm chất hồn hoàn của mỗi đứa đều rất tốt, một cái hồn hoàn mười năm cũng không thấy. Đây là khái niệm gì? Nếu nói chỉ có một đứa có thiên phú cao hơn so với cháu gái mình, điều này còn có thể chấp nhận được, nhưng lúc này bọn nhỏ thể hiện thực lực, từ tuổi bọn chúng mà phán đoán, ai cũng có thiên phú cao hơn hẳn so với cháu gái mình. Bảy thiếu niên nam nữ này phải dùng từ thiên tài mới có thể hình dung được. Chính là, làm sao cùng lúc xuất hiện nhiều thiên tài như vậy chứ?

Nhìn ánh mắt kinh hãi trên khuôn mặt Triêu Thiên Hương, Triệu Vô Cực không khỏi thầm sảng khoái trong lòng, gương mặt xuất hiện vẻ tươi cười, *"Tiền bối, ngài thấy đệ tử của ta có hợp nhãn không?"*

Triêu Thiên Hương hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng hồi phục nội tâm bị kích động, cười có chút không thoải mái nói: *"Đương nhiên, không hổ là đệ tử của Bất Động Minh Vương, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Không biết là đứa nhỏ nào đạt tới ba mươi cấp đây?"*

Triệu Vô Cực vỗ vỗ lên người Áo Tư Tạp đứng bên cạnh, *"Là tiểu tử này, hắn vừa mới đạt ba mươi cấp, không có cách nào khác, ta cũng phải xuất lực, chỉ có thể mang bọn chúng tới nơi này."*

Triêu Thiên Hương nhìn về phía Áo Tư Tạp, thần sắc càng ngày càng có vẻ khó nhìn, nàng hiểu rất rõ hồn hoàn đối với một gã hồn sư sắp tiến giai quan trọng như thế nào. Bây giờ Phong vĩ kê quan xà trong tay người ta, muốn lấy được từ trong tay Triệu Vô Cực, e rằng không đơn giản chút nào. Tiếng xấu của hắn mình đã nghe qua, nếu không phải có danh tiếng Long Xà trấn áp hắn, nói không chừng tiểu tử này trực tiếp hạ sát thủ hai người tổ tôn mình.

Nhưng Triêu Thiên Hương hiển nhiên làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, đôi con ngươi chuyển động, đã xuất hiện một kế. Một tay vuốt nhẹ mái tóc bạc trên đầu, khuôn mặt Triêu Thiên Hương tươi cười nói: *"Triệu lão đệ,*

tình huống bây giờ chúng ta đều không nỡ đưa Phong vĩ kê quan xà cho kẻ khác. Xem ra không bằng chúng ta cứ dựa theo quy củ của hồn sư giới mà làm, cho hai người bọn chúng tự quyết định hồn hoàn thuộc về ai. Ngươi xem có được không?"

"Nga? Quy củ của hồn sư giới? Xin mời tiền bối nói rõ." Triệu Vô Cực không phải làm bộ, hắn cho đến bây giờ chưa bao giờ coi mình là người thuộc về giới hồn sư, mà hành động hoàn toàn theo cảm giác của bản thân, nếu không cũng không đến nỗi mang tiếng xấu như vậy.

Triêu Thiên Hương lại nói: *"Rất đơn giản. Bọn chúng đều cần cái hồn hoàn này, mà trong quá trình bắt con Phong vĩ kê quan xà này hai bên đều xuất lực, bây giờ nếu mọi người đều không chịu bỏ qua, hay là dùng thực lực để quyết định xem con Phong vĩ kê quan xà này sẽ thuộc về ai không phải là hợp lý nhất hay sao chứ? Nếu tên đệ tử này của ngươi có thể chiến thắng cháu gái ta, lão thân không nói hai lời, bọn ta lập tức rời đi. Ngược lại, xin mời Triệu lão đệ đem con Phong vĩ kê quan xà này giao cho bọn ta."*

Triệu Vô Cực mở hai bàn tay ra, làm bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ. *"Không thể được, thưa đại tỷ, điều này e rằng không thể như mong muốn của người."*

Triêu Thiên Hương sắc mặt biến đổi, giận dữ nói: *"Triệu Vô Cực, ta đã nhượng bộ rồi, ngươi còn muốn gì nữa? Thấy lão gia nhà ta không có ở đây khi dễ ta sao? Hừ!"*.

Triệu Vô Cực vẻ mặt cười khổ nói: *"Không, đương nhiên không phải. Là vậy, tên đệ tử này của ta không phải là chiến hồn sư, hắn chẳng qua chỉ là một gã phụ trợ hệ hồn sư mà thôi. Một gã thực vật hệ hồn sư, làm sao có thể tiến hành tỷ thí với cháu gái người chứ?"*

Nghe Triệu Vô Cực nói xong, Triêu Thiên Hương lại thất kinh. *"Ngươi nói cái gì? Hắn là thực vật hệ hồn sư ư?"*. Ba chữ Thực vật hệ làm cho nàng đối với Áo Tư Tạp có vài phần nể trọng.

Giống như lời của viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phất Lan Đức đã nói, thân là thực vật hệ hồn sư, Áo Tư Tạp lại còn có tiên thiên mãn hồn lực, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, sợ rằng trên toàn đại lục từ trước tới nay không

có ai tu luyện thực vật hệ vũ hồn nhanh hơn hắn.

Triêu Thiên Hương nhu hoà nhìn về phía Áo Tư Tạp, *"Tiểu tử, ngươi thực sự là thực vật hệ hồn sư ư? Không biết xuất thân từ tông môn nào?"*

Áo Tư Tạp lắc đầu nói: *"Ta không phải xuất thân từ tông môn, viện trưởng nói, vũ hồn của ta xảy ra biến dị nên mới trở thành như vậy."*

Thiên tài thực vật hệ hồn sư, không có bối cảnh sau lưng, vũ hồn biến dị, vài điểm cùng tập trung một chỗ khiến cho Triêu Thiên Hương không khỏi có chút khẩn trương. Nếu có thể đem một gã thực vật hệ hồn sư xuất sắc như vậy về cho gia tộc mình, vậy, tương lai có hắn phụ trợ cháu gái mình, không phải là quá sức hoàn mỹ hay sao?

Bất quá, không đợi Triêu Thiên Hương kịp nói ra vài lời lung lạc, một âm thanh đột nhiên xen vào.

"Triệu sư phụ, không bằng để cho ta thay thế Tiểu Áo ra tay đi. Ta hai mươi chín cấp, hắn là không chiếm tiện nghi chút nào đâu." Người nói chính là Đường Tam.

Đường Tam quan sát hai người tổ tôn xà bà cũng đã nửa ngày, ở chỗ này chậm trễ thời gian hiển nhiên không phải là một lựa chọn tốt. Hơn nữa hắn từ trong lời nói của Triệu Vô Cực với Xà bà cũng nghe ra đối phương còn có một nhân vật lợi hại vẫn chưa xuất hiện. Vạn nhất nếu cái lão Long công kia tới đây, e rằng quyền được nói cũng không thuộc về mình, càng huống chi Áo Tư Tạp lại là bạn cùng phòng với hắn. Phương thức tỷ thí để đoạt được hồn hoàn này là do đối phương đưa ra, Đường Tam đối với thực lực bản thân rất có tin tưởng. Mặc dù cháu gái của Xà bà hồn lực cao hơn hắn một cấp, nhưng Đường Tam không nghĩ rằng đối phương có thể thắng nổi hắn.

Vừa nói Đường Tam vừa chạy đến bên cạnh Áo Tư Tạp.

Hai mươi chín cấp. Trái tim Xà bà chợt co thắt lại một chút, trong lòng thầm nghĩ. Rốt cuộc là Triệu Vô Cực đến tột cùng là kiếm được nhiều đứa nhỏ như thế này, làm cách nào mà người này lại xuất sắc hơn người kia? Đứa nhỏ này nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, nếu ở địa phương khác, bộ dáng chỉ sợ giống như

vừa mới tốt nghiệp học viện dành cho sơ cấp hồn sư. Nhưng hắn lại đứng tại đây, nói rằng đạt tới hai mươi chín cấp hồn lực, điều này thực sự là…

Triệu Vô Cực thấy Đường Tam đứng lên, trong mắt không khỏi toát ra quang mang tán dương, hướng Xà bà nói: *"Tiền bối, ngài thấy thế nào? Tên đệ tử này của ta là Chiến hồn sư, có thể thay mặt Áo Tư Tạp đánh một trận. Nếu hắn thua, Phong vĩ kê quan xà ngàn năm này thuộc về ngài. Ngược lại, xin tiền bối thứ lỗi."*

Xà bà gật đầu, nếu cháu gái của nàng ngay cả thắng một kẻ kém một cấp cũng không làm được, vậy thì còn cái gì để nói nữa chứ.

Áo Tư Tạp nhìn Đường Tam, âm thầm giơ ngón tay cái lên, thấp giọng nói: *"Hảo huynh đệ"*.

Đường Tam cười cười nói: *"Chúng ta là bạn cùng phòng, cũng là bằng hữu, không phải vậy sao? Yên tâm đi, cái hồn hoàn này nhất định thuộc về ngươi."*

Vừa nói, Đường Tam vừa bước dài về phía trước, phía đối diện cô gái cũng đi ra, mọi người hai bên chậm rãi lùi về phía sau, nhường cho bọn hắn một khoảng không gian đủ để tỷ thí.

"Ta tên là Đường Tam, vũ hồn Lam Ngân thảo, hai mươi chín cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư."

Cô gái lạnh lùng nói: *"Mạnh Y Nhiên, vũ hồn Xà trượng, ba mươi cấp, hai hồn hoàn, chiến hồn sư"*

Ở khoảng cách gần, Đường Tam mới phát hiện, cô gái tên Mạnh Y Nhiên này rất đẹp. Nàng dù sao cũng mười sáu tuổi, thân thể phát dục rất hoàn mỹ, so với nàng, ba nữ hài tử trong học viện trông thanh mảnh hơn vài phần.

Mạnh Y Nhiên hai mắt to tròn, lông mi dài, cao gần bằng Đường Tam, cực kỳ đối xứng, trước ngực là bạo mãn phong doanh hồn viên,vòng eo mảnh khảnh tựa như núm thắt, mặc dù trên mặt giận dữ hơi tái đi, nhưng vẫn không giảm đi chút phong tư nào hết.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây trong Sâm lâm kêu lên xào xạc, ánh nắng nhảy nhót xuyên qua các tán cây chiếu xuống. Đường Tam giơ tay phải lên nói: *"Mời"*.

Mạnh Y Nhiên lúc này lửa giận đã bừng bừng thiêu đốt trong lòng, mắt thấy một cái hồn hoàn hiếm có sắp rơi vào tay lại vuột đi, trong lòng làm sao có thể tốt được, trước mắt chỉ muốn mau chóng giết chết Đường Tam, đoạt lại thiên niên hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà, để hấp thu tiến giai.

Kỳ thật Long công Mạnh Thục cũng ở trong Tinh đấu đại sâm lâm, nhưng lúc trước lần theo dấu vết của một con hồn thú khác mà chia tay với Xà bà và Mạnh Y Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tìm lại được nhau. Nếu không, nếu Long công ở ngay phụ cận, Xà bà Triêu Thiên Hương làm sao dễ nói chuyện như vậy.

Thân hình chợt loé, Mạnh Y Nhiên rất nhanh đi tới trước mặt Đường Tam, xà trượng dài hai thước thẳng một đường nện vào mặt của Đường Tam. Nhìn qua bộ dáng Mạnh Y Nhiên chỉ là một cô gái mảnh khảnh, thế nhưng khi bắt đầu chiến đấu không nàng không còn giữ được chút vẻ nữ tính nào nữa, chẳng những khí thế cực kỳ sắc bén, mà trong hồn lực cũng tràn ngập hơi thở bá đạo.

Mắt thấy xà trượng phủ xuống, chân Đường Tam đạp Quỷ ảnh mê tung trượt về phía sau, đồng thời trên người hồn hoàn thứ nhất sáng lên.

Lam ngân thảo đệ nhất hồn hoàn kỹ năng: Quấn quanh, phát động.

Lam ngân thảo màu xanh đen không hề báo trước từ dưới mặt đất trồi lên, trong nháy mắt đã đem Mạnh Y Nhiên đang muốn truy kích Đường Tam trói lại, gai trên thân Lam ngân thảo đột nhiên mọc ra, độc tố tê dại trong nháy mắt phát động.

Đường Tam lúc này chỉ đứng cách Mạnh Y Nhiên chỉ có ba thước, chứng kiến nàng bị Lam ngân thảo của mình quấn quanh một cách kiên cố, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, *"Ta nghĩ tràng tỷ thí này xem như có thể kết thúc ở đây được rồi."*

Đường Tam đối với Lam ngân thảo của mình rất có tin tưởng, đối thủ cường

đại hơn nhiều so với hắn may ra có thể có cơ hội trốn thoát, nhưng nếu là đối thủ đồng cấp bậc với hắn mà bị Lam ngân thảo quấn chặt thì cơ hồ là không có khả năng trốn thoát. Dù sao hồn lực cũng không chênh lệch nhiều lắm, mà Lam ngân thảo thân mình mang độc tố khiến lực lượng đối phương giảm đi, toàn thân tê dại, càng khó để thoát khốn. Đó cũng chính là ưu thế của khống chế hệ hồn sư đồng cấp bậc, nhất là dưới tình huống hồn lực đối phương không cao, có khả năng thi triển hồn kỹ lại không nhiều, muốn thoát khỏi hồn kỹ của khống chế hệ hồn sư càng thêm khó khăn hơn, đối với người sở hữu hai cái trăm năm hồn hoàn Mạn đà la xà cùng với Quỷ đằng cũng không phải dễ dàng trốn thoát chút nào. Dù sao, không phải ai cũng đạt tới cấp bậc như Triệu Vô Cực.

Mạnh Y Nhiên cùng cây quải trượng đầu rắn đều bị Lam ngân thảo quấn quanh, nhưng xem ra nàng không có chút ý tứ nào nhận thua cả.

Nương theo một tiếng hừ lạnh, hai cái hồn hoàn trên người Mạnh Y Nhiên đồng thời sáng rực lên.

Chứng kiến hồn hoàn trên người nàng loé sáng, Đường Tam nhất thời lấy làm kinh hãi. Phải biết rằng một khi bị Lam ngân thảo mang trên mình độc tố tê dại quấn quanh thì không có khả năng tiếp tục điều động hồn lực, đó cũng là lý do tại sao nói năng lực khống chế Lam ngân thảo của hắn rất mạnh. Mà Mạnh Y Nhiên ở trước mặt có thể thi triển hai cái hồn hoàn, vậy tức là nàng không bị trúng độc.

Trong lòng giật mình, đồng thời Đường Tam không chút do dự đạp Mê Tung quỷ ảnh thối lui nhanh về phía sau, cùng lúc đó chứng kiến được một màn quỷ dị.

Chỉ thấy trong vòng trói buộc của Lam ngân thảo, thân thể Mạnh Y nhiên giống như không có khớp xương, vặn vẹo một chút thân thể trở nên mềm mại giống như rắn lặng yên chui ra từ trong vòng Lam ngân thảo, quải trượng đầu rắn trong tay lại nện thẳng vào đầu Đường Tam.Lưỡi rắn từ đỉnh đầu quải trượng ló ra lớn dần lên dài chừng hai thước, trong nháy mắt bay đến sát Đường Tam,trên lưỡi rắn loé lên một màu xanh biếc, hiển nhiên có chất kịch độc. Mạnh Y Nhiên đồng thời phát động hai cái hồn kỹ. Đệ nhất hồn kỹ-Thiệt nhận(lưỡi nhọn), Đệ nhị hồn kỹ-Thân rắn, nhờ hồn kỹ này, nàng nhanh

chóng thoát ra khỏi sự trói buộc của Lam ngân thảo, còn đem Thiệt nhận phát ra công kích mạnh mẽ, tình thế trước mắt nhất thời nghịch chuyển.

Nhưng lúc này nhìn bộ dáng Mạnh Y Nhiên có chút chật vật. Độc tố trong gai trên thân Lam ngân thảo mặc dù không có gây ra tổn hại gì cho nàng, thậm chí không cách nào đâm vào thân rắn mềm mại của nàng, nhưng quần áo của nàng lại không có hiệu quả của hồn kỹ đó. Lúc này trang phục trên thân bị hổng trăm ngàn lỗ thủng, thông qua đó có thể mơ hồ chứng kiến bên trong.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao nàng sau khi thoát ra khỏi trói buộc của Lam ngân thảo lại nhất nhất hướng tới Đường Tam hạ sát thủ, lúc này nàng không chỉ phẫn nộ, mà còn là xấu hổ quá mà nảy sinh sát ý.

Đang đứng ngoài theo dõi cuộc chiến, Đái Mộc Bạch thì thào nói nhỏ: *"Lam ngân thảo của Tiểu Tam cởi quần áo mới chỉ có một bộ bên ngoài. Nếu vừa rồi khống chế chút nữa, nói không chừng đối thủ đã nhận thua luôn rồi."*

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn lúc này hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Mạnh Y Nhiên. Nói như thế nào đi chăng nữa thì Mạnh Y Nhiên cũng là một mỹ nữ xuất sắc, trong lúc động lại càng gây ra một cảm giác đẹp mông lung, Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Tạp coi như còn thu liễm một chút, tên mập mạp Mã Hồng Tuấn lại chảy cả nước miếng, tà hoả trong lòng có xu thế dâng lên.

Mắt thấy Lam ngân thảo của mình không phát huy chút tác dụng nào, Đường Tam không khỏi nhíu mày. Thiệt nhận đã tới trước mắt rồi, cực kỳ đột ngột gia tăng chiều dài hai thước, khiến hắn không thể tránh thoát được.

Thân thể nghiêng một chút, Đường Tam không hề lui về phía sau, chân phát lực, cơ hồ là xông thẳng về phía Thiệt nhận trước mặt, đồng thời tay trái xuất thế Khống hạc dẫn dắt, tay phải sử Cầm long để đập bể, mục tiêu là phía dưới đầu rắn trên cây quải trượng, nếu thực sự đây là một con rắn, thì mục tiêu lần này của Đường Tam là bảy tấc dưới đầu rắn.

Lúc này Đường Tam đã hiểu được tại sao Mạnh Y Nhiên lại có thể miễn dịch với độc tố tê dại trên thân Lam ngân thảo. Đó là vì vũ hồn của nàng cũng có

chứa kịch độc, cho nên đối với độc tính tự nhiên sẽ có tính miễn dịch nhất định, do đó nàng mới có thể thành công thoát khỏi kỹ năng quấn quanh của mình.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, Phanh, quải trượng đầu rắn nâng lên một chút. Hồn lực của Mạnh Y Nhiên so với tưởng tượng của Đường Tam còn muốn bá đạo hơn nhiều, mặc dù xà trượng bị đánh văng ra, nhưng Đường Tam lại không thu được cơ hội tiến đến công kích tiếp, Mạnh Y Nhiên mạnh mẽ gìm xà trượng lại, hai tay cầm xà trượng hơi rung một chút, xà trượng đã hoá thành tám đạo quanh ảnh hướng thẳng vào người Đường Tam. Tám đạo quang ảnh này hư hư thực thực, mang theo hồn lực cực kỳ bá đạo mênh mông cơ hồ bao trùm mọi phương hướng không gian mà Đường Tam có thể tránh né.

Đúng lúc này, hai mắt Đường Tam chợt loé lên, xạ ra tử sắc thâm trầm, chính là Tử cực ma đồng.

Chứng kiến hai mắt Đường Tam biến thành màu tím, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút sửng sốt, hai tay có chút ngưng trệ. Quải trượng đầu rắn huyễn hoá ra tám đạo quang ảnh, có thể nói mỗi đạo đều là thật, cũng có thể nói mỗi đạo đều là giả, thật giả trong lúc đó không ngừng biến ảo mới có thể duy trì được sự tồn tại của bọn chúng. Cho dù là cao thủ như Triệu Vô Cực gặp phải công kích loại này cũng chỉ có một cách là ngạnh kháng. Thế nhưng trước mặt nàng lại là Đường Tam có Tử cực ma đồng, mặc dù cây quải trượng đầu rắn vô cùng nhanh chóng đánh tới, nhưng tất cả quỹ tích đều thông qua ánh mắt Tử cực ma đồng chui vào trong đại não của Đường Tam một cách rõ ràng. Đường Tam hai tay đều động, trước thân phát ra tràn ngập hồn lực đặc tính dính làm cho quải trượng chợt bị kìm hãm, ngay sau đó, tay phải Đường Tam như một tia chớp tóm vào một điểm trên thân quải trượng chính là vị trí bảy tấc mà hắn đã ngắm từ trước.

Mạnh Y Nhiên chỉ cảm thấy xà trượng trong tay bị tóm chặt, tất cả quang ảnh hư ảo toàn bộ mất hết, nhưng công kích của nàng vẫn chưa có chấm dứt. Từ trong quải trượng đầu rắn,cái lưỡi nhọn phun ra đột nhiên đổi hướng một cách quỷ dị, trực tiếp cắt về phía tay phải đang giữ quải trượng của Đường Tam, giống như một luỡi dao sắc bén loé lên ánh sáng màu xanh kịch độc. Ai nhìn cũng biết nếu bị cái này chém trúng thì …

Mạnh Y Nhiên tốc độ phản ứng rất nhanh, cơ hồ là đồng thời ngay khi Đường Tam bắt được quải trượng, Thiệt nhận cũng đã đổi hướng chém tới, dưới tình huống này cho dù Đường Tam muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Nếu hắn buông tay đang giữ lấy xà trượng ra, Mạnh Y Nhiên tất sẽ nhân cơ hội huy động xà trượng đổi đánh xuống, mục tiêu công kích của cái lưỡi kia không ngoài cái gì khác trừ thân thể của Đường Tam.

Một tấc dài là một tấc mạnh, Quỷ ảnh mê tung của Đường Tam mặc dù ảo diệu, nhưng dưới tình huống này cơ hồ không có khả năng né tránh công kích của Mạnh Y Nhiên một lần nữa.

Ở bên này, Tiểu Vũ đang xem cuộc chiến kinh hoàng hô một tiếng liền cất bước định xông lên, nhưng lại bị Triệu Vô Cực phát hiện kịp thời giữ lại. Vẻ mặt Triệu Vô Cực cũng âm trầm, nhưng ở loại tỷ thí công bình như thế này nếu tuỳ tiện ra tay sẽ vi phạm quy tắc của trò chơi, càng huống chi hắn tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không bị đối phương đánh bại một cách đơn giản như vậy. Nhớ lại lúc trước, tiểu tử này bằng ám khí gây cho mình không ít ngạc nhiên, mà bây giờ công kích cực mạnh của hắn vẫn còn chưa có xuất hiện.

Đối mặt với Thiệt nhận đang chém xuống, Đường Tam lựa chọn phương pháp giải quyết đơn giản nhất, đồng thời nhìn giống như phương pháp tự sát. Tay phải của hắn không buông xà trượng ra, mà tay trái rất nhanh giơ lên chụp thẳng vào Thiệt nhận do xà trượng phun ra.

"Tiểu Tam" Tiểu Vũ lại kinh hoảng hô lên, nàng sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, tuyệt đối không muốn nhìn thấy bàn tay của Đường Tam bị cắt rơi xuống đất.

Nhưng liệu bàn tày của Đường Tam có bị chém rơi xuống hay không? Đáp án tất nhiên là không rồi.

Đinh, một âm thanh nhỏ vang lên, tay trái của Đường Tam vững vàng đem Thiệt nhận kia khống chế trong lòng bàn tay, lúc này, hai tay của hắn đã biến thành trong suốt như ngọc, chính là Đường môn tuyệt học Huyền Ngọc thủ. Huyền Ngọc thủ, tuyệt học được ghi lại trong Huyền thiên bảo lục, đối với

cao thủ ám khí Đường môn mà nói, Huyền ngọc thủ là một trong những môn học bắt buộc. Ở kiếp trước của Đường Tam, trừ Đường môn ra, đại đa số các cao thủ sử dụng ám khí khác, nhất là ám khí kịch độc, trên tay đều phải đeo bao tay da, tránh gây thương tổn cho bàn tay. Nếu Đường môn đệ tử cũng làm như vậy, không phải sẽ bị chê cười hay sao chứ?

Huyền ngọc thủ, lấy Huyền thiên công làm trụ cột, làm cho bàn tay trở nên giống như hàn ngọc bình thường, cứng cỏi, bách độc bất xâm. Có nó, Đường môn đệ tử khi sử dụng ám khí cũng không có cố kỵ điều gì, càng không sợ gây thương tổn ngược lại cho bản thân. Đương nhiên Hàn ngọc thủ cũng có cực hạn, nếu như công kích vượt qua cực hạn của nó, bàn tay hắn sẽ bị thương. Nhưng cực hạn Huyền ngọc thủ của Đường Tam lúc này hiển nhiên không phải là Mạnh Y Nhiên có thể đạt tới, nếu đổi lại là quải trượng đầu rắn của xà bà Triêu Thiên Hương thì còn có thể.

Thiệt nhận vào tay, Đường Tam năm ngón tay giữ chắc, hai bàn tay một nắm xà trượng một kẹp thiệt nhận, đem quải trượng đầu rắn của Mạnh Y Nhiên gắt gao giữ trong tay mình, hai người mỗi người một đầu, nhất thời giằng co một chỗ.

Thiệt nhận có thể nói là điểm tinh hoa của xà trượng, rất nhiều kỹ xảo phải thông qua thiệt nhận mới có thể sử dụng được. Thiệt nhận vào tay của Đường Tam, tựa như mối hàn, Mạnh Y Nhiên vài lần phát lực, chẳng những không thể thu lại được xà trượng, mà thậm chí bàn tay đột nhiên trở nên trắng như ngọc của Đường Tam cũng không bị chút tổn hại nào.

Thực lực của Mạnh Y Nhiên hoàn toàn là dựa vào cây trượng này, nàng tự nhiên không có khả năng buông bỏ vũ khí của mình. Đường Tam đương nhiên nắm rõ ràng đạo lý này, vô hình chung xà trượng trở thành điểm mấu chốt trong trận tỷ thí của hai người.

Cơ hồ không chút do dự, hai người đồng thời thúc dục hồn lực của bản thân thông qua xà trượng công tới đối phương.

Hồn lực của Đường Tam là màu lam, trong khi đó hồn lực của Mạnh Y Nhiên là màu xám, hai loại quang mang bất đồng màu sắc này đồng thời hiện ra trên thân xà trượng, mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Lúc này hồn kỹ đã không còn tác dụng gì nữa, hồn lực hai người hơn kém nhau không nhiều lắm, đối mặt với đối phương đang dồn hết sức thúc dục hồn lực như phong ba bão táp đánh sang,đã đành không ra tay được thì chỉ có phương pháp quấy nhiễu đối thủ.

Đường Tam đương nhiên có thể phát động ám khí sở trường của hắn, nhưng hắn lại không muốn làm như vậy.Hắn cần đối mặt với một đối thủ ngang tài ngang sức kể cả về vũ hồn lẫn kỹ xảo chiến đấu, cho dù không thể chiến thắng được.

Hắn nhiều năm tự tu luyện như vậy, mặc dù năng lực khống chế Lam ngân thảo vũ hồn bị đối phương khắc chế, nhưng Đường Tam muốn chứng minh, mình mạnh hơn đối thủ.

Cứ như vậy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên trận này tự nhiên biến thành so đấu hồn lực.

Mạnh Y Nhiên hồn lực vừa cương mãnh vừa bá đạo, hơn nữa trong lòng lại chứa oán khí, vừa mới tiến vào cục diện giằng co hồn lực, đã lập tức triển khai như sóng lớn vỗ bờ, mãnh liệt đánh sâu vào đối phương.

Huyền thiên công của Đường Tam là chánh tông thượng thừa đạo môn nội gia tâm pháp, đặc điểm của nó là sự mềm dẻo, cường hãn,liên miên không dứt. Đường Tam biết hồn lực của đối phương cao hơn mình, thế nên khi Mạnh Y Nhiên vừa triển khai công kích, hắn cũng không nóng lòng phản kích, mà đem hồn lực rút lại chỉ còn một phần ba thanh xà trượng, ương ngạnh chống cự, cho dù ngươi có thế nào công kích ta cũng bất động như vậy thôi.

Mắt thấy Đường Tam cùng Mạnh Y Nhiên tiến tới cục diện so đấu hồn lực, xà bà Triêu Thiên Hương cùng Triệu Vô Cực không khỏi khẩn trương. Bọn họ rất rõ ràng, hồn lực đấu là một hình thức quyết đấu vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ xuất nhỏ, thì có thể sẽ bị thương nặng. Ý thức được điều đó, hai người chậm rai đi tới gần, một khi xuất hiện vấn đề, bọn họ lập tức ra tay cứu viện.

Thời gian cứ trôi đi, bất luận là Đường Tam hay Mạnh Y Nhiên trên trán đều xuất hiện mồ hôi, hai người đã dốc toàn lực ra rồi. Đường Tam lợi thế nhờ sự mềm dẻo cùng đặc tính sanh sanh không dứt của Huyền thiên công, tốc độ khôi phục của bản thân vô cùng nhanh chóng. Còn Mạnh Y Nhiên thì lại lợi thế nhờ hồn lực bản thân cao hơn so với Đường Tam. Nếu hai người còn tiếp tục bảo trì tình thế, thì tràng so đấu này cuối cùng rất có thể sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng Mạnh Y Nhiên từ đầu đã quá mức nóng vội đem hồn lực cuồn cuộn dồn sang, nên hồn lực của nàng tiêu hao lớn hơn so với Đường Tam vốn chỉ tập trung phòng ngự. Đứng từ bên ngoài nhìn vào thì thấy hồn lực màu xám của nàng chiếm hai phần ba cây xà trượng, nhưng trên thực tế, hồn lực của nàng tiêu hao rất nhiều.

Theo thời gian đẩy đi, tình cảnh dần dần thay đổi, Đường Tam từ từ bắt đầu tiến hành phản kích. Hồn lực màu lam dần dần chiếm cứ thượng phong trên thanh xà trượng,thế cục so đấu của hai người lúc này đang từ từ nghiêng dần.

------oOo------

Chương 121: Đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Không. Ta không thể chấp nhận.Mạnh Y Nhiên nghiến răng đến chảy máu. Mắt thấy hồn lực của Đường Tam từng bước tới gần, dù nàng nói cái gì cũng không buông tha cho. Một khi thua, Phong vĩ kê quan xà ngàn năm sẽ trở thành đồ trong túi của đối phương.

Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Y Nhiên sống tại Long Công phủ, lớn lên trong tình thương yêu của Xà Bà, từ trước tới giờ muốn cái gì cũng có thể chiếm được, cho nên đối với Phong vĩ kê quan xà, dù rơi vào tình thế sắp thua,nàng như

thế nào lại chịu buông tay, không ngừng tự ép tiềm lực bản thân kích phát.

Mạnh Y Nhiên kiên trì làm Đường Tam cũng thầm giật mình. Tốc độ khôi phục của Huyền thiên công rõ ràng so với hồn lực ở thế giới này phải nhanh hơn, qua thời gian dài như vậy, hắn đã chiếm được thượng phong, nhưng Mạnh vẫn khăng khăng kiên trì như cũ.

Đấu hồn lực cũng giống như đấu nội lực, Đường Tam biết rất rõ ràng hậu quả. Nếu có một bên hao tổn hết hồn lực thì sẽ bị thương tổn rất lớn mà không thể vãn hồi được, nhẹ nhất cũng sẽ bị thụ thương nặng, hơn nửa phần toàn thân gân mạch đứt đoạn, có thể gây ra cái chết. Hắn với Mạnh Y Nhiên cũng không có thâm cừu đại hận gì, từ góc độ khác mà nói, thậm chí còn có chút đồng tình, nên cũng không muốn đả thương đối thủ, nhưng đã rơi vào tình huống này, hắn không phải cứ muốn buông tha đối phương là buông tha được.

Xà Bà hướng lên trời thở dài một tiếng, hướng Triệu Vô Cực nói:*" Thôi quên đi, xem ra trận này chúng ta thua rồi, các ngươi cùng buông tay được không?"*

Triệu Vô Cực mắt nhìn đăm đăm, rồi hướng lên trời, tự nhiên không dám coi thường vọng động.

Lúc này, để bảo vệ cháu gái, thì cũng chỉ còn cách này. Dù sao, hồn hoàn tuy quan trọng, nhưng tính mạng của đứa cháu gái này còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực đương nhiên rất mừng rỡ, lập tức gật đầu đáp ứng. Ngay lập tức, hai người phân biệt đem thực lực hồn thánh cùng hồn đế nhẹ nhàng đẩy ra, phân biệt đi tới sau lưng Đường Tam và Mạnh, đồng thời thúc dục hồn lực bản thân.

"Buông tay." Triệu Vô Cực trầm giọng quát một tiếng, một lượng hồn lực hùng hậu đổ vào trong cơ thể Đường Tam.

Lúc Triệu Vô Cực hướng lên trời,đã cùng Đường Tam đối thoại, nên khi Triệu Vô Cực đưa hồn lực bảo vệ,Đường Tam lập tức buông hai tay ra,lập tức Triệu Vô Cực mang hắn lui về phía sau mấy bước.

Bên kia, Triệu Thiên Hương đã dùng chính hồn lực bản thân bảo vệ Mạnh Y Nhiên, hơn nữa còn ép buộc thân thể nàng không cho tiếp tục tiến lên công kích.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt vẫn một mảng tái nhợt như cũ, oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, uỷ khuất ngã, ngồi bệt trên mặt đất.

Lúc trước nàng bị rơi vào thế hạ phong, bị hồn lực của Đường Tam bức bách, phải vẫn khốn khổ chống đỡ, lúc này không bị công kích, tiềm lực bị kích phát,cơn tức giận giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, nhanh chóng tiêu tán, nhất thời kiên trì không được, ngã ngồi trên mặt đất,nhờ sự trợ giúp của Xà Bà Triêu Thiên Hương liền lập tức tiến vào trạng thái tu luyện để chữa thương.

Áo Tư Tạp bay nhanh đến bên người Đường Tam, đem một thứ đã sớm chuẩn bị sẵn cầm trong tay để phục hồi thể trạng cho Đường Tam,hắn nháy mắt nói: *"Huynh đệ, mau ăn đi, trong tương lai, ca ca nếu có tiền đồ, tuyệt đối sẽ không quên ơn ngươi."*

Đường Tam cười cười nói: *"Người mình cả, nói nhảm làm gì."* rồi lập tức tiếp lấy hương tràng cho vào miệng, không quan tâm đến Triệu Vô Cực vẫn hướng lên trời trợ giúp chính mình,tự thân đi tới một bên ngồi xuống tự hành công tu luyện.Có hương tràng của Áo Tư Tạp đưa cho, tốc độ khôi phục của hắn cũng rất nhanh. Triệu Vô Cực là người mạnh nhất Sử Lai Khắc học viện ở đây, hiện tại hắn vẫn còn bảo trì thực lực. Ai biết lão rồng kia có thể đột nhiên xuất hiện hay không.

Triệu Vô Cực đối với việc Đường Tam cự tuyệt hắn giúp đỡ khôi phục hồn lực có vẻ rất hài lòng, đi tới một bên, hắn trên mặt không khỏi mỉm cười.

Tiểu Vũ trước tiên đứng ở bên người Đường Tam đang tu luyện khôi phục hồn lực, Đái Mộc Bạch, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn mấy người trước sau đứng xung quanh, đem Đường Tam ở trung tâm, làm hộ pháp giúp hắn. Đường Tam vì Áo Tư Tạp mà đả bại Mạnh Y Nhiên, làm cả bọn trong lòng có ít nhiều cảm xúc, lúc này khoảng cách với nhau đã tựa hồ giảm đi vài phần.

Triệu Vô Cực khuôn mặt mỉm cười nhìn về phía Xà bà:*" Hướng đại tỷ, ngươi nên nói như thế nào đây?"*

Xà Bà lạnh nhạt trả lời: *"Tự nguyện đánh cuộc, thua là thua. Phong vĩ kê quan xà ngàn năm là của các người. Việc ngày hôm nay lão thân sẽ nhớ kỹ."*

Triệu Vô Cực tựa như nghe mà không hiểu phong vị uy hiếp trong đó, quay đầu nhìn Áo Tư Tạp đánh mắt. *"Xú tiểu tử, còn không nhanh chút đi."*

Áo Tư Tạp hết sức mừng rỡ, hắn chờ đợi giờ khắc này tưởng như đã lâu lắm rồi, vội vội vàng vàng tiến về phía Triệu Vô Cực, tiếp nhận đoản nhận trong tay Triệu Vô Cực, không chút khách khí cắm vào chỗ yếu hại trên mình Phong vĩ kê quan xà.

Có Triệu Vô Cực tập trung hồn lực, Phong vĩ kê quan xà sau khi bị đâm trúng chỗ yếu hại mặc dù kịch liệt giãy dụa, nhưng làm sao có thể thoát được.Sinh lực nhanh chóng biến mất, sau một hồi không còn động đậy gì nữa.

Triệu Vô Cực cảm nhận được Phong vĩ kê quan xà quả thật không còn hơi thở, lúc này mới ném xuống đất.

Áo Tư Tạp trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phong vĩ kê quan xà, từ trong tay xuất ra một cái hương tràng thật lớn phủ hồng sắc quang mang, dẫn dắt hồn hoàn Phong vĩ kê quan xà dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, bắt đầu thu nạp hồn hoàn thứ ba trong đời.

Triệu Vô Cực cũng không có vì Áo Tư Tạp bắt đầu hấp thu Phong vĩ kê quan xà hồn hoàn mà buông lỏng cảnh giác. Ánh mắt hắn vẫn tập trung trên người Triệu Thiên Hương, mặc dù lúc trước là đánh cuộc, nhưng ai có thể khẳng định lão Xà Bà này sẽ không đột nhiên thay đổi ý đinh, phát động công kích chứ?

Danh tiếng của Long Xà mặc dù không nhỏ, bất quá, cũng không phải là loại chánh nghĩa gì. Cho dù so với Triệu Vô Cực có khá hơn một chút, nhưng cũng không hơn được bao nhiêu.

Triệu Thiên Hương cũng không có dị động gì, chỉ là yên lặng phụ trợ cháu gái chữa thương. Triệu Vô Cực nhìn kỹ nàng, nàng cũng đồng dạng cảnh giác nhìn Triệu Vô Cực. Hai người không một tiếng động nhưng tinh thần cực độ khẩn trương.

Thời gian không dài, Triêu Thiên Hương thu hồi hai tay từ trên người Mạnh Y Nhiên, đỡ cháu gái mình từ mặt đất đứng dậy.

Mạnh Y Nhiên sắc mặt mặc dù vẫn tái nhợt như cũ, nhưng tinh thần tựa hồ đã tốt hơn nhiều, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam đang tu luyện phía xa cùng Áo Tư Tạp đang hấp thu Phong vĩ quan kê xà ngàn năm, rồi ngẩng đầu lên nhìn nãi nãi. *"Nãi nãi, người đã thay ta tác chủ a!"*.

Triêu Thiên Hướng nhíu mày, *"Đi thôi. Chúng ta đã thua. Đợi khi tìm được gia gia của ngươi, hãy nói.."* ánh mắt chuyển hướng Triệu Vô Cực, *" Bất Động Minh Vương, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại."* Nàng nhấn mạnh hai chữ cuối. Trong mắt hàn quang phun ra, hiển nhiên không có chút thiện ý nào. Sợ Triệu Vô Cực ám toán, nàng thậm chí không dám giúp cháu gái khôi phục trạng thái hoàn hảo, chỉ là đem thương thế đè ép xuống, trước tiên rời khỏi chỗ này, sau đó mới tiến hành chữa lại thương thế cũng không muộn. Xà Bà kinh nghiệm phong phú, tuyệt không cho Triệu Vô Cực cơ hội động thủ.

Nói xong những lời này, Triêu Thiên Hướng lúc này mới mang theo cháu gái mình phóng người về phía rừng cây, biến mất ở phía xa.

Nhìn bà cháu Xà Bà hai người rời đi, Triệu Vô Cực cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dù sao từ đầu cho tới cuối cùng lão chồng của Xà Bà cũng không có xuất hiện.

Bây giờ, Phong vĩ kê quan xà cuối cùng cũng đạt được, cho dù vợ chồng hai người hắn có muốn trả thù, trước tiên cũng phải tính toán có đáng giá hay không đã.

Đợi Áo Tư Tạp hấp thụ hoàn hồn xong,để tránh đêm dài lắm mộng,sẽ rời khỏi địa phương này sớm chừng nào tốt chừng đó.Đụng phải cả nhà Cái Thế Long Xà, thật không dễ dàng xử lý chút nào.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, không khí trong rừng có chút ướt át, mùi thực vật thơm nồng làm con người toàn thân sảng khoái, nếu không phải là chỗ có hồn thú, có lẽ nơi này đủ để trở thành nhân gian tiên cảnh.

Đái Mộc Bạch năm người vây quanh bên người Đường Tam, Triêu Vô Cực đứng bên cạnh Áo Tư Tạp làm hộ pháp cho cả hai người,

Ước chừng qua nửa canh giờ, Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn xong tỉnh lại trước. Đường Tam mặc dù được Áo Tư Tạp cho ăn hương tràng khôi phục, nhưng hắn không giống Mạnh Y Nhiên có Xà Bà trợ giúp, nên thời gian hồi phục cũng dài hơn nhiều.

Thở dài một hơi, Áo Tư Tạp chậm rãi mở hai mắt. Trong phút chốc,hồng sắc quang mang trên người hắn xảy ra biến hoá, trở nên rực rỡ hơn, cả người hắn đắm chìm trong màn quang mang.

Ba cái hồn hoà từ dưới chân dâng lên, ngoại trừ hai cái hồn hoàn màu vàng ở ngoài, cái hồn hoàn còn lại màu tím nhanh chóng quay vòng khắp toàn thân, Áo Tư Tạp rốt cục đột phát cấp đại hồn sư, tiến tới Hồn tôn cảnh giới.

Thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp, Hồn tôn ba mươi mốt cấp.

"Chúc mừng ngươi, Tiểu Áo." Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn hắn.

Trong khi hấp thu hồn hoàn thứ ba, Áo Tư Tạp cả người xảy ra một ít biến hoá vi diệu. Vóc người hắn tựa hồ cao thêm một chút, cả người nhìn qua càng thêm tinh thuần. Biến hoá lớn nhất chính là đôi mắt, trong mắt loé ra quang mang thất sắc, giống như khi Phong vĩ kê quan xà phóng thích năng lượng đe doạ mọi người.

Tiếng cười của Đái Mộc Bạch sang sảng:*" Tiểu Áo, ngươi là người thứ hai trong chúng ta đột phá ba mươi cấp. Chúc mừng chúc mừng, mau cho chúng ta nhìn xem hồn hoàn thứ ba này kỹ năng là gì."*

Áo Tư Tạp thu được hồn hoàn thứ ba, hiển nhiên cũng rất là hưng phấn, bất quá, nghe Đái Mộc Bạch nhắc tới kỹ năng, hắn có chút cười không nổi, xấu

hổ nói:*" Quên đi, để lúc nào trở về đã."*

Mã Hồng Tuấn tức giận nói:*" Tiểu Áo, ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ còn sợ chúng ta chê cười ngươi sao? Không được, cái hồn hoàn thứ ba này sao có thể đáng buồn cười bằng hai cái trước của ngươi. Các huynh đệ đã xuất lực giúp ngươi không ít,nhanh, nhanh cho chúng ta nhìn thành quả"*

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ gật đâu, *" bất quá, nhưng các ngươi phải đồng ý với ta, xem xong hồn hoàn này các ngươi không cười mới được."*

Mọi người đồng thanh gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần tiếu ý.

Áo Tư Tạp giơ tay phải lên, đọc ra hồn chú:

" Lão tử có cây Ma cô tràng."

Phốc!

Nghe xong hắn nói những lời này, cơ hồ mọi người đồng thời cười thành tiếng, trừ Đường Tam còn đang tu luyện, cho dù là Triệu Vô Cực cũng cười ha hả.

Áo Tư Tạp trợn to mắt nhìn mọi người. *"Không phải đã nói là không được cười hay sao chứ."*

Lời này vừa nói ra, càng tạo ra hiệu quả ngược lại, mọi người càng cười to hơn.

Áo Tư Tạp trong lòng bàn tay phải móc ra một cái cây hương tràng quái dị. Cái này cùng với hồn hoàn kỹ năng hương tràng-Khôi Phục có chút giống nhau. Ít nhất chủ thể đều là giống nhau, nhưng là cái hương tràng này có hình dạng như cái mũ của cây nấm,lại có chút giống cái đầu Phong vĩ kê quan xà gắn thêm con voi ở phía trên. Sợ rằng cái Ma cô tràng này có khi cứ như vậy mà hình thành.

Triệu Vô Cực dù sao cũng là sư phụ, là người đầu tiên dừng lại không cười nữa, nhìn Áo Tư Tạp bộ dáng đang bi phẫn. *" Tiểu Áo, nghe ta nói một chút,*

cái Ma cô tràng này chắc chắn có tác dụng đặc biệt,thiên niên hồn hoàn sinh ra hồn kỹ, hiệu quả không thể kém đâu."

Áo Tư Tạp tức giận *"hừ"* một tiếng, nói: *"Các ngươi cứ cười đi, không sao, sau này trừ Đường Tam, ta không cho ai ăn Ma cô tràng này hết. Hừ."*

Vừa nói xong, hắn cầm trong tay Ma cô tràng giơ lên, trên mặt thần sắc tỏ ra có chút quái dị. Sau đó dụng một loại ngữ khí kiêu ngạo lớn tiếng nói:*"Ma cô tràng, đệ tam hồn hoàn kỹ năng. Hiệu quả-phi hành."*

Tiếng cười lập tức tắt ngúm, tất cả nhìn Áo Tư Tạp bằng ánh mắt ngốc trệ, tất cả chỉ vì hai chữ đơn giản: Phi hành.

Cho dù là có hồn hoàn phụ trợ tự xưng là cực mạnh ở đại lục như Trữ Vinh Vinh, lúc này cũng nhìn Áo Tư Tạp bằng hai con mắt mở to hết cỡ.

Trữ vinh Vinh lúc mới tới học viện, xem thường nhất là cái Áo Tư Tạp hèn mọn cùng với hương tràng vũ hồn của hắn. Mặc dù Áo Tư Tạp là người có tướng mạo được nhất, nhưng nàng vẫn cho rằng, không có lực công kích,vũ hồn lại chỉ là hương tràng, Áo Tư Tạp thực sự không có tiền đồ. Tự nhiên đối với hắn có cảm giác khinh miệt, mà Áo Tư Tạp chủ động ngỏ lời yêu nàng chỉ làm cho nàng cảm thấy như trò hề mà thôi.

Nhưng khi nàng cự tuyệt Áo Tư Tạp, theo viện trưởng Phất Lan Đức, là làm cho Áo Tư Tạp nổi tiếng. Cùng với việc chính miệng ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, ấn tượng của Trữ Vinh Vinh đối với hắn bắt đầu từ từ thay đổi.

Thực vật hồn sư, tiên thiên mãn hồn lực, 14 tuổi đạt tới Hồn tôn cảnh giới, đạt được hồn hoàn thứ ba. Điều này làm cho Trữ Vinh Vinh vốn luôn tự cho mình rất tài giỏi cũng không nhịn được tự ti mặc cảm. Đối với Áo Tư Tạp, nàng đã hoàn toàn biến thành một loại nhận thức khác, đột phá ba mươi cấp thực vật hệ hồ sư trên đại lục vốn đã cực kỳ hiếm thấy, càng huống chi hắn còn quá trẻ. Nếu hắn có thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông, đối với tông môn tương lai là một sự trợ giúp rất lớn không thể nghi ngờ. Nếu chính mình cùng hắn…. Mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ tới đây thì nàng lập tức chối bỏ ý nghĩ này. Dù sao, sâu trong nội tâm nàng vẫn không cách nào tiếp nhận Áo Tư Tạp từ một hồn sư hèn mọn đã trở thành cực điểm hồn chú.

Chính là, chính giờ phút này, đột nhiên nàng nghe được Áo Tư Tạp nói, đệ tam hoàn hồn kỹ năng là *"Phi hành"* thì Trữ Vinh Vinh cảm giác đại não phảng phất nổ tung ra.

Trong hệ phụ trợ hồn sư, không phải người nào cũng có năng lực phụ trợ phi hành.

Nhưng ngoài việc hắn thuộc hệ phụ trợ hồn sư đã là điều cực kỳ hiếm thấy, trọng yếu nhất chính là, kỹ năng phụ trợ Phi hành, Trữ Vinh Vinh biết phải đạt ít nhất trên đệ lục hồn kỹ.

Mà Áo Tư Tạp lúc này mới chỉ là đệ tam hồn kỹ mà thôi a! Điều này đại biểu cái gì? Đại biểu tiềm lực phát triển của hắn trong tương lai không thể hình dung nổi.

Phi hành, như thế nào mới có thể phi hành?

Trữ Vinh Vinh nhìn Áo Tư Tạp bằng ánh mắt tràn ngập tâm tình phức tạp, lúc này, giờ phút này, nàng rốt cuộc lần đầu tiên nhận thức được rằng, trong các đệ tử của Sử Lai Khắc, mình có lẽ là kẻ kém cói nhất.

"Khái khái". Áo Tư Tạp nhìn bộ dáng mọi người trợn mắt há hốc mồm trong lòng cảm thấy thầm sảng khoái. Ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: *"Ân, ta còn chưa có nói hết mà. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ta là phi hành,.... trong một phút."*

"Dựa vào…" Trừ Triệu Vô Cực nhẫn nhịn chưa nói gì, tất cả những người khác đều rộn lên.

Đái Mộc Bạch tức giận nói: *" Tiểu Áo, Ngươi không phải định làm cho mấy lão ca chúng ta thêm mệt mỏi đấy chứ? Nói chuyện như vậy làm sao bọn ta thở nổi."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, rồi nói: *"Đái lão đại, ngươi định uy hiếp ta đấy ư? Bay lượn trong vòng một phút thì sao chứ? Có nhiều người có thể làm như vậy sao?"*

Đái Mộc Bạch bĩu môi, nói:*" Một kỹ năng hiếm có ư? Thì sao chứ? Phi hành trong một phút thì có lợi ích gì? Gặp phải địa phương có rộng lớn một chút như sông hay vách núi thì làm sao đây?"*

Áo Tư Tạp hai mắt thất thải quang mang trở nên rõ ràng hơn. *"Có thật là không có tác dụng chứ? Nếu phi hành trong một phút, bằng vào tốc độ của Phong vĩ kê quan xà thì sao??*

"Cái gì?"

*Đái Mộc Bạch thất kinh. "*Ngươi nói là ăn cái ma cô tràng này của ngươi là có thể bay một phút với tốc độ của Phong vĩ quan kê xà? Có thể sao?"

*Áo Tư Tạp ngạo nghễ nói: "*Sao lại không được chứ? Đệ tam hồn hoàn của ta có được là do Phong vĩ quan kê xà, hồn kỹ tự nhiên cũng có liên quan đến nó, ta cảm thụ có lẽ không sai đâu. Sau này muốn ăn ma cô tràng của ta, các ngươi phải hảo hảo van cầu ta."

Trữ Vinh Vinh vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại bị Áo Tư Tạp nói làm cho khiếp sợ. Mặc dù chỉ có thể duy trì trong một phút, nhưng chính là lấy tốc độ của Phong vĩ kê quan xà mà tính, sợ rằng ít nhất cũng phải bay được khoảng cách trên hai ngàn thước sao.

Hay là tương đương với tình huống khi gặp nguy hiểm, có thể trong một thời gian ngắn ngủn trong vòng một phút chạy ra ngoài hai ngàn thước, không cần quan tâm đến tình trạng địa hình xung quanh ra sao.

Cái kỹ năng này quả là cường hãn, tuyệt không thể thuần tuý so sánh với kỹ năng phụ trợ Phi hành khác, phải biết rằng, bình thường kỹ năng phụ trợ Phi hành mặc dù có hiệu quả nhưng tốc độ phi hành rất chậm.

*Triệu Vô Cực hài lòng gật đầu nói: "*Cuối cùng cũng không có lãng phí tinh lực chút nào. Tiểu Áo, nghe ngươi nói thì đệ tam hồn hoàn này thì là phi thường tốt. Nếu lấy hồn lực của ngươi bây giờ, có thể chế tạo bao nhiêu cái ma cô tràng?"

*Áo Tư Tạp suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "*Cái ma cô trang này tiêu hao hồn lực so với hai loại hương tràng trước thì lớn hơn nhiều. Lấy tình huống của ta bây giờ, một lần tính nhiều nhất cũng chỉ có thể chế tạo mười cái,lúc đó thì hồn lực sẽ tiêu hao cũng gần như không còn. Phải khôi phục toàn bộ lại mới có thể chế tạo tiếp."

*Nhìn chúng đệ tử, Triệu Vô Cực hài lòng nói: "*Mười cái như vậy là đủ rồi, sau này hồn lực của ngươi sẽ tăng lên, số lượng cũng sẽ không ngừng tăng lên. Trong hệ thực vật phụ trợ vũ hồn, hương tràng của ngươi từ bây giờ bắt đầu có thể tính là nằm trong nhóm cực phẩm. Tốt lắm, đại gia ta chuẩn bị một chút, đợi Tiểu Tam tu luyện tỉnh lại chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, quay về học viện."

Vừa nói xong, Triệu Vô Cực nhấc chân hướng về phía Đường Tam đi đến. Lúc này Áo Tư Tạp đã hấp thu xong hồn hoàn, hắn quyết định để bọn nhỏ có thể nghĩ ngơi, còn chính bản thân hắn thay thế hộ pháp cho Đường Tam. Sau đó lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, tránh đêm dài lắm mộng.

*"*Triệu sư phụ, sợ là chúng ta còn chưa thể đi.*" Đúng lúc này, Đường Tam đang ngồi tu luyện đột nhiên mở mắt, vừa nói vừa nhìn Triệu Vô Cực.*

*Triệu Vô Cực sửng sốt một chút, "*Không thể đi? Tại sao? Tiểu Tam, nơi đây là Tinh Đấu đại sâm lâm, không phải là địa phương để chơi đùa. Ta là sư phụ, ta nói rồi, mục tiêu đã hoàn thành, chúng ta phải nhanh nhanh quay về học viện, nếu không, các ngươi nhỡ xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả ăn nói với Phất Lan Đức đây."

*"*Chính là…*" Đường Tam có chút vội vàng mở miệnh thì lại bị Triệu Vô Cực cắt lời, "*Không có cái gì chính là ở đây. Ngươi nếu thức dậy, chúng ta cũng không nên tiếp tục nghỉ ngơi nữa. Chúng ta nên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa bây giờ thừa dịp sắc trời còn chưa tối hẳn, chúng ta lập tức xuất phát."

*"*Triệu sư phụ, ngài có thể đợi ta nói nốt hay không?*" Đường Tam từ trên mặt đất đứng dậy, có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Vô Cực.*

Triệu Vô Cực trong mắt hàn quang chợt loé lên, nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì,

hàn quang lại biến mất. Nếu là trước kia, ai dám ngỗ nghich chống đối hắn, chỉ sợ hắn đã dùng bàn tay gấu của mình cho kẻ đó ăn một cái bạt tai rồi.

Mà đối với Đường Tam, hắn cuối cùng cũng không dám, ám khí của Đường Tam cố nhiên làm cho hắn có chút cố kỵ. Nhưng quan trọng hơn, chính là…

*Đường Tam không đợi Triệu Vô Cực mở miệng, nói nhanh: "*Ta cũng cần một cái hồn hoàn, không bằng lần này trực tiếp đi tìm một con hồn thú luôn, sau này đỡ phải đi một chuyến nữa.*"*

*"*Không được, ngươi không hiểu ta nói gì sao?*" Triệu Vô Cực không suy nghĩ nói luôn. Đột nhiên, thân thể hắn có chút cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Đường Tam, hỏi: "*Ngươi vừa nói cái gì?*"*

*Đường Tam chăm chú trả lời: "*Ta nói, ta cần một cái hồn hoàn. Vừa rồi cùng Mạnh Y Nhiên chiến đấu, có lẽ bởi vì nàng gây cho ta áp lực quá lớn, nên hồn lực của ta rốt cục đột phá hai mươi chín cấp, đã đạt tới ba mươi cấp. Cho nên ta cần phải có một cái hồn hoàn để tiến giai. Triệu sư phụ, ngài xem có thể hay không?*"*

Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn Đường Tam.

Đang dương dương đắc ý cầm ma cô tràng trong tay, Áo Tư Tạp nhất thời đánh rơi ma cô tràng xuống đất.

Đái Mộc Bạch hai con ngươi quái dị dung hợp thành một.

Gã mập mạp Mã Hồng Tuấn há to miệng.

Chu Trúc Thanh mặt lạnh như băng biến thành sự ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh nhu hoà cười cười, trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền.

Tiểu Vũ kích động,lắc cổ tay Đường Tam.

Mỗi một người bộ dáng khác nhau đều thể hiện sự chấn động. Nguyên nhân chỉ có một, Đường Tam mới có mười hai tuổi.

Mười hai tuổi đạt đến cấp Hồn sư, đối với người bình thường mà nói, có lẽ cũng đã là tồn tại không thể tư nghị. Nhưng nếu chỉ điều đó thì mọi người ở đây cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ đều như vậy.

Nhưng là..... mười hai tuổi đạt cấp Hồn tôn. Bọn họ ngay cả nghe cũng không có nghe nói qua.

Cho dù là thực lực bây giờ cực mạnh, có người đạt tới ba mươi bảy cấp hồn lực là Đái Mộc Bạch cũng không cách nào tưởng tượng, kỷ lục của chính mình tại Sử Lai Khắc học viện mới lập không lâu đã bị phá, mười bốn tuổi hắn trở thành Hồn tôn, mà trước mắt Đường Tam mười hai tuổi đã sắp tiến vào cảnh giới này.

Đột phá ba mươi cấp, đối với Hồn sư là một việc vô cùng trọng đại, có ý nghĩa là tiền đồ không thể hạn lượng. Sở hữu đệ tam hồn hoàn,bản chất thực lực đã tăng vọt lên, đó cũng là nguyên nhân tại sao Trữ Vinh Vinh thay đổi suy nghĩ đối với Áo Tư Tạp khi thấy hắn đột phá cấp ba mươi.

Đường Tam, năm nay mười hai tuổi, đã có thể tiến vào đẳng cấp này, hỏi sao mọi người ở đây không giật mình cơ chứ?

Duy nhất có một người là không vì thế mà kinh ngạc, chính là bản thân Đường Tam. Kỳ thật hắn sau khi rời khỏi Nặc Đinh học viện cũng đã đạt tới cấp hai mươi chín, bảo trì cái cấp bậc này, giằng co một thời gian đã rất lâu, so với trước kia hắn tu luyện thực sự đã lâu hơn rất nhiều. Hôm nay cùng Mạnh Y Nhiên đánh một trận, cố nhiên lại gặp được kỳ ngộ. Nhưng trên thực tế, cho dù không có đánh trận này, Đường Tam cũng sẽ như trước, trong thời gian ngắn đột phá trói buộc của cấp hai mươi chín, tiến vào bình diện cấp ba mươi.

*Triệu Vô Cực nghiêm túc nhìn Đường Tam, "*nói cho ta biết, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi, chính xác cả ngày tháng*"*.

*Đường Tam không chút do dự nói: "*Mười hai tuổi lẻ bảy tháng*"*.

Triệu Vô Cực gật đầu, ánh mắt nhìn về những người khác. " Các ngươi đều

thấy đấy, đặc biệt là những người chưa đạt tới cấp ba mươi, các ngưới có thấy không, Đường Tam cùng các ngươi lớn như nhau, nhưng bây giờ hắn đã tiến vào đẳng cấp kia. Đây là kết quả của sự cố gắng. Mười hai tuổi lẻ bảy tháng. Ta nghĩ, cái này vĩnh viễn là kỷ lục của Sử Lai Khắc học viện, vĩnh viễn."

Đường Tam chắc chắn không phải là học sinh nhỏ nhất của Sử Lai Khắc học viện, ngoài hắn ra còn mấy người so tuổi còn nhỏ hơn Đường Tam, nhưng Triệu Vô Cực tuyệt không tin còn có ai có thể so với Đường Tam đạt cảnh giới ba mươi cấp ở tuổi này.

Áo Tư Tạp nói:" Triệu sư phụ, ta không đồng ý với lời nói của ngài. Đường Tam có thể đột phá ba mươi cấp như vậy không thể nói kết quả đơn thuần là của sự nỗ lực."

*Triệu Vô Cực trừng hắn một cái: "*Vậy ngươi nói cho ta biết tại sao?"

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói:" Bởi vì chúng ta là Sử Lai Khắc đệ tử, nếu nói chung ta là quái vật thì hắn là rồng trong quái vật."

Nghe Áo Tạp Tư nói xong, Triệu Vô Cực cười. Ngoài hắn, những người khác đều cười, cho dù là Chu Trúc Thanh, trên mặt cũng mang một nụ cười nhàn nhạt.

"Ca...Chúc mừng ngươi." *Tiểu Vũ thấp giọng nói bên tai Đường Tam. Lúc này nàng vẫn hưng phấn ôm lấy cánh tay phải của Đường Tam, "*bất quá, ta sẽ nhanh chóng đuổi kịp ngươi thôi."

Đối với Tiểu Vũ mà nói, Đường Tam tuyệt không nghi ngờ. Đã nhiều năm trôi qua, mặc dù là Đường Tam luôn luôn đột phá trước, nhưng dù thế nào thì trong một thời gian ngắn sau, Tiểu Vũ cũng đuổi kịp tới cấp bậc của hắn. Đường Tam vẫn cho rằng nếu Tiểu Vũ tu luyện khắc khổ hơn một chút, thực lực nhất định sẽ vượt qua chính mình.

"Triệu sư phụ, ngài xem, chúng ta có thể lưu lại giúp ta tìm kiếm một hồn thú thích hợp được không?" *Đường Tam dò hỏi.,*

Triệu Vô Cực mỉm cười:" Đương nhiên có thể, đây là vận mệnh của ngươi,

chúng ta không những giúp ngươi tìm đệ tam hồn hoàn, mà còn muốn giúp ngươi tìm kiếm một hồn thú thích hợp nhất cho người. Xem ra chúng ta lần này duyên nợ đối với Tính đấu đại sâm lâm còn kéo dài thêm một chút."

Áo Tư Tạp thu được đệ tam hồn hoàn, Đường Tam đột phá hai mươi chín cấp tiến vào cảnh giới ba mươi cấp, có thể nói làm cho mọi người hết sức hài lòng. Đối với những người khác, ngày đầu tiên tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm đã thu được kết quả như vậy, dù thực lực bản thân không tăng lên chút nào nhưng kinh nghiệm lại tăng lên rất nhiều, quan hệ giữa mọi người trong hoàn cảnh nguy hiểm này càng ngày càng xích lại gần nhau.

Triệu Vô Cực không cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ bởi vì hắn sợ lão Long Công sau khi gặp Xà Bà sẽ đồng thời xuất hiện trở lại, mặc dù chỉ tính là khả năng rất nhỏ, nhưng cũng không thể không đề phòng. Đêm đó, hắn mang theo bảy tên đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đi phải rẽ trái, thay đổi phương hướng khoảng mười dặm, sau khi đem tất cả dấu vết xoá hết đi, mới cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Một đêm vô sự, trái với những gì Triệu Vô Cực lo lắng. Trải qua một đêm tĩnh tu, tinh lực mọi người đều khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người bắt đầu quá trình tìm kiếm hồn thú, chỉ có điều lần này người sẽ hấp thu hồn thú là Đường Tam, chứ không phải Áo Tư Tạp.

Đối với lựa chọn đệ tam hồn hoàn của mình sẽ là hồn thú dạng gì, đại sư đã sớm lên kế hoạch giúp Đường Tam, cho nên Đường Tam cho rằng việc hắn kiếm hồn thù hắn là dễ dàng hơn nhiều so với Áo Tư Tạp. Dù sao, trong kế hoạch của Đại sư có vài loại hồn thú phù hợp với hắn, lại tương đối dễ kiếm, chỉ cần tu luyện đủ lâu là có thể trở thành đệ tam hồn hoàn cho hắn.

Nhưng sự tình không như ý nguyện, qua hai ngày thời gian, mặc dù chính Triệu Vô Cực dẫn mọi người cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại thuỷ chung không có tìm được hồn thú nào thích hợp với Đường Tam.

Do lần trước gặp phải Xà Bà Triêu Thiên Hương tổ tôn hai người, nên Triệu Vô Cực trong lòng có chút kiêng kỵ, hơn nữa Tinh Đấu đại sâm lâm vô cùng

nguy hiểm, nên sách lược tìm kiếm hồn thú của Triệu Vô Cực khá bảo thủ, cũng không có xâm nhập sâu bên trong, chỉ mang mọi người theo tìm kiếm ở phạm vi bên ngoài.

Mặc dù theo đường đi, bọn họ vài lần gặp phải hồn thú ngàn năm, nhưng những loại đó lại không thích hợp với Đường Tam, còn những hồn thù khác đều là vài trăm năm.

Cũng không thể trách Triệu Vô Cực dùng thái độ bảo thủ tiến hành tìm kiếm hồn thú, dù sao, chuyến đi này cũng chỉ có một mình hắn là sư phụ. Gặp phải hồn thú cấp thấp, mọi người tự nhiên có thể ứng phó, nhưng khi nào gặp phải hồn thú cường đại, Triệu Vô Cực cũng không nắm chắc có thể bảo vệ từng người thật tốt, mà cái đám đệ tử này đều là tiểu quái vật của Sử Lai Khắc học viện, trong đó có mấy người xuất thân bất phàm. Triệu Vô Cực cũng không dám mạo hiểm, một khi có người gặp vấn đề, thì đó là kết cục trí mạng.

Hai ngày thời gian trôi qua, mặc dù thực vật bổ cho mọi người không là vẫn đề, nhưng sống trong hoàn cảnh mỗi ngày đều rình rập nguy hiểm tứ phía bên trong sâm lâm, khiến cho mọi người luôn phải cảnh giác cao độ, khẩn trương, mau có cảm giác uể oải.

Bất quá, trong quá trình tiến vào phía bên trong sâm lâm, cũng bởi hoàn cảnh luôn rình rập nguy cơ này, khiến cho lũ đệ tử phối hợp với nhau dần trở nên ăn ý hơn, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn bốn người phụ trách chiến đấu khi gặp phải hồn thú, Chu Trúc Thanh phụ trách tiến hành dò xét trong một khoảng cách nhất định, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đóng vai trò phụ trợ, cho dù không có Triệu Vô Cực giúp sức, chỉ cần không phải hồn thú hơn ngàn năm, đối với bọn họ không thể sinh ra uy hiếp gì cả.

Ăn ý là phải không ngừng phối hợp chiến đấu mới có thể thành công, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, hiển nhiên là cách tốt nhất để rèn luyện. Có thể tiến vào học ở Sử Lai Khắc học viện, cũng đã chứng minh lũ đệ tử này có bản sự, vừa là quái vật, vừa là thiên tài, bọn họ thành công chuyển hoá áp lực thành động lực. Hơn nữa, dưới sự hướng dẫn của Triệu Vô Cực, tốc độ tiến bộ của hồn lực cũng không có biến hoá gì, nhưng kinh nghiệm thực chiến cùng thực lực không ngừng được tăng cường.

Màn đêm phủ xuống, lại đến thời gian nghỉ ngơi, không thể đốt lửa ở bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, mặc dù đại bộ phận hồn thú đều e ngại ánh lửa, nhưng cũng có một bộ phận không ít hồn thú cực kỳ thích lửa, mà trong cái phần nhỏ này đều là những hồn thú tồn tại chí mạng.

Không cần Triệu Vô Cực chỉ huy, nam đệ tử phụ trách dựng trướng bồng tạm thời, nữ đệ tử lo chuẩn bị chút vật thực, đương nhiên, Áo Tư Tạp thuộc ngoại lệ, trực tiếp được Đái Mộc Bạch, Đường Tam bọn họ cho vào đi giúp nữ đệ tử làm việc.

Trướng bồng không lớn, không đủ chỗ cho mọi người nằm ngủ, nhưng mọi người ngồi tu luyện không thành vấn đề. Đối với bọn họ mà nói, luôn luôn bảo trì trạng thái chiến đấu so với ngủ còn quan trọng hơn nhiều.

Triệu Vô Cực thân là sư phụ, việc gác đêm tự nhiên là do hắn đảm nhận.

*Vội vã ăn xong cơm tối, Triệu Vô Cực giục mọi người tiến vào trướng bồng nghỉ ngơi, chỉ lưu lại Đường Tam ở ngoài với mình. "*Tiểu Tam, ngươi không phải sốt ruột đấy chứ?*" Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn thiếu niên ngồi trước mặt.*

*Đường Tam lắc đầu, nói: "*Tìm kiếm hồn thú vốn là vận khí, có nóng này cũng vô dụng. Triệu sư phụ, ngài cứ yên tâm, ta vốn rất nhẫn nại.*"*

*Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng, nói: "*Bây giờ Tinh đấu đại sâm lâm đã bắt đầu trở nên tiêu điều. Nhiều năm trước kia, ta còn nhớ kỹ cảnh tượng náo nhiệt ở nơi này. Khi đó, mặc dù ở phía bên ngoài sâm lâm, tuỳ ý có thể thấy được thiên niên hồn thú, nhưng bây giờ hồn thú ít đi nhiều, không biết chúng đã chuyển vào sống sâu trong sâm lâm, hay còn lý do nào khác.*"*

*Đường Tam nói:"*Bất luận là nguyên nhân gì, cũng đều là do con người tạo thành. Hồn thú mặc dù hung mãnh, nhưng con người còn hung mãnh hơn nhiều, không phải sao?*"*

*Triệu Vô Cực sửng sốt một chút:"*Ngươi có kiến giải gì sao?*"*

*Đường Tam nói: "*Sư phụ từng nói qua, hồn sư số lượng tuy ít, nhưng một gã hồn sư từ khi bắt đầu tu luyện đến khi trở thành cao thủ,thời gian bất quá cũng chỉ vài chục năm mà thôi. Mà trong thời gian vài chục năm này, một gã hồn sư cường đại ít nhất cũng phải thu được sáu cái hồn hoàn, nói cách khác, là phải giết sáu con hồn thú. Mà trong số đó hầu hết là hồn thú trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm. Hồn thú tu luyện so với loài người chúng ta còn khó khăn hơn nhiều, nếu không cũng sẽ không phân cấp dựa theo số năm tu luyện. Mặc dù bọn chúng số lượng đông đảo, nhưng cứ tiếp tục giết chóc như vậy, số lượng hồn thú tất phải không ngừng giảm bớt, nhất là những hồn thú cường đại, giết một con giảm một con. Sau nhiều năm nữa, sợ là khó có thể gặp được thiên niên hồn thú tồn tại."

*Triệu Vô Cực ưu tư nói: "*Ngươi nói rất đúng, chỉ là, có hồn sư nào nghĩ đến vần đề này đâu cơ chứ? Ai không hy vọng bản thân mình trở nên cường đại hơn nữa? Cho dù là Vũ hồn điện có tiến hành ước thúc, chỉ sợ là cũng không có tác dụng."

------oOo------

Chương 122: Sâm lâm chi vương-Thái Thản cự viên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đường Tam nói:*" Ảnh hưởng lớn hơn nữa chính là khắp nơi xảy ra sự tàn sát vô tội vạ. Một gã hồn sư trong cuộc đời thu hoạch hồn thú, nhiều nhất cũng chỉ bất quá có chín con, nhưng trong đời một gã hồn sư giết bao nhiêu hồn thú, số lượng tính làm sao đây? Không nói đến người khác, chính chúng ta chuyến này trên đường gặp phải một ít hồn thú mười năm, trăm năm hồn thú chủ động công kích, đều là không nhịn được ra tay. Nếu lấy việc giết hồn thú làm việc để sống, số lượng giết chóc càng sẽ tăng lên nhiều hơn nữa. Thời gian trôi đi, nghề nghiệp hồn sư sợ rằng có một ngày không có đất dụng võ."*

Triệu Vô Cực nói: *"Đúng lắm, ngươi nói không sai chút nào. Lần này không phải chúng ta không kiềm chế được, nhiều nhất chúng ta cũng chỉ giết một vài con mà thôi. Tiểu Tam, ta quyết định rồi, nếu ngày mai không tìm được hồn thú thích hợp cho ngươi, chúng ta sẽ xâm nhập sâu vào trong Tinh Đấu đại sâm lâm, chắc chắn sẽ có hồn hoàn thích hợp cho ngươi, yên tâm đi."*

Đường Tam mỉm cười, nói:*" Triệu sư phụ, kỳ thật cho tới bây giờ ta cũng không có quá lo lắng về vấn đề đó, mà ta còn chưa kịp hướng tới ngài nói tiếng xin lỗi về việc lần trước cùng ngài tỷ thí. Ngài vẫn còn nương tay lưu tình, mà ta lại …"*

Triệu Vô Cực cười khổ một tiếng, hướng về Đường Tam khoát tay:*" Được rồi, cần gì phải nhắc đến việc đã qua chứ, ta đã quên rồi."*

Hai người liếc hau, không khỏi toát ra tiếu ý trên mặt.

Đúng lúc này, đột nhiên, Triệu Vô Cực tiếu ý trong mắt chợt nháy mắt biến mất, một tay dũng mãnh tóm lấy bả vai Đường Tam kéo hắn lại gần mình, hơi thở lăng lệ từ trên người Triệu Vô Cực toát ra, nương theo một tiếng gầm nhẹ, hắn trực tiếp xuất ra vũ hồn của mình, Đại lực Kim Cương Hùng trong nháy mắt xuất hiện.

"Mọi người rời khỏi trướng bồng. Mau" Triệu Vô Cực gầm nhẹ một tiếng, âm thanh hùng hậu truyền vào trong trướng.

Trải qua vài ngày phối hợp chiến đấu, chúng đệ tử sớm đã đạt đến mức vô cùng ăn ý,liền nhanh chóng bay từ trong trướng bồng ra ngoài.

"Triệu sư phụ, làm sao vậy?" Đái Mộc Bạch tiến bước đi về phía bên cạnh Triệu Vô Cực, nghi hoặc hỏi.

Triệu Vô Cực không có trả lời vấn đề của hắn, mà nói:*" Tất cả mọi người ra phía sau lưng ta, trong tình huống bất trắc xảy ra, các ngươi không cần lo cho ta, lập tức rời khỏi nơi này, … trước tiên ra khỏi Tinh đấu đại sâm lâm, hơn nữa, Mộc Bạch, trong lúc ta không có ở bên cạnh, trách nhiệm bảo vệ mọi người ta giao cho ngươi."*

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Đường Tam hay nhưng người khác cũng đều không rõ ràng đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho Triệu Vô Cực vốn luôn luôn tự tin vào thực lực trở nên khẩn trướng như vậy. Ngay lúc này, bọn họ đột nhiên thấy được một tràng cảnh kỳ dị.

Theo ánh mắt chăm chú của Triệu Vô Cực, hai thân cây cao lớn đột nhiên chậm rãi hướng hai bên tách ra, một thân ảnh khổng lồ lặng yên không một tiếng động không biết từ đâu đi ra. Chứng kiến thân hình to lớn này, mọi người phảng phất như ngừng thở. Bây giờ ai cũng hiểu được Triệu Vô Cực vốn lo lắng điều gì.

Sinh vật đó tồn tại giống như là một ngọn núi, ánh sáng yếu ớt tại Tinh đấu đại sâm lâm chiếu rọi xuống bộ lông ngăm đen phủ toàn thân tạo nên một thứ ánh sáng nhàn nhạt. Mặc dù bốn chân của nó chạm đất, nhưng bả vai tuyệt đối cao trên bảy thước, nếu đứng thẳng lên, sợ rằng sẽ cao trên mười lăm thước.

Nhìn bề ngoài, nó giống như viên hầu, hoặc hắc tinh tinh, ngoại trừ đôi mắt giống như hai cái đèn lồng lớn loé ra kim sắc quang mang,toàn thân còn lại đen nhánh, trong ban đêm nếu không phải do nó di động, thì thậm chí không thể nhìn thấy rõ thân thể của nó.

Tên gia hoả này thực sự thân thể quá hùng tráng, chẳng những thân thể to lớn không thể tư nghị, mà mỗi tấc trên cơ thể đều được che kín so với đá hoa cương còn muốn cường hãn hơn, nhìn như một ngọn núi nhỏ. Mà to lớn như vậy nhưng trong khi hành tẩu lại không phát ra một chút tiếng động nào, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nghe thấy tiếng.

Chứng kiến nó, người đầu tiên nhận ra chính là Đường Tam. Bằng vào kiến thức đại sư truyền thụ cho hắn, hắn cơ hồ ngay lập tức nhận biết tên gia hoả này là loại gì.

"Đó là vua sâm lâm, Thái thản cự viên." Cho dù là người luôn luôn trầm ổn như Đường Tam, lúc này thanh âm cũng có chút thay đổi.

Thái thản cự viên là hồn thú mang ý nghĩa gì trong sâm lâm. Tuyệt đối là bá chủ nơi đây. Không có hồn thú nào dám đắc tội với nó, bởi vì kết quả tất yếu

là tử vong. Cho dù là Thái thản cự viên là một bách niên hồn thú, cũng có thể đấu với thiên niên hồn thú khác. Bọn chúng là loài sở hữu lực lượng cùng tốc độ vô cùng khủng bố, công kích phòng ngự cơ hồ không có gì là khuyết yếu, đáng sợ nhất chính là bọn chúng có thể thi triển một vài loại hồn kỹ bình thường. Không một người nào biết Thái thản cự viên chánh thức có kỹ năng gì, bởi vì những người chứng kiến kỹ năng đó đều đã chết.

Cùng là thiên niên hồn thú, thực lực lại bất đồng, đó là vấn đề về thuộc tính bản thân. Mà Thái thản cự viên, trong tất cả các loại hồn thú, hiển nhiên là một trong số ít loài đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, có khả năng mang đếu ác mộng kinh hoàng cho tất cả mọi hồn sư.

Từng không biết có bao nhiêu hồn sư mơ ước sở hữu được Thái thản cự viên cường đại, hy vọng có thể giết chết nó làm hồn hoàn cho mình. Nhiều người đã cố gắng thực hiện ý đồ cuồng vọng này,nhưng toàn bộ đều đã biến mất khỏi thế gian.

Trong giới hồn sư, tựa hồ chỉ có một người đã từng giết chết một con Thái thản cự viên, chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Thái thản cự viên không chỉ có thực lực cường đại, mà bản thân nó có trí tuệ không thua gì loài người. Tại sâm lâm, nó tuyệt đối là vương giả.

Bất luận là Đường Tam hay Triệu Vô Cực đều không nghĩ ra, loại hồn thú cấp bậc này cho dù có tồn tại trong Tinh đấu đại sâm lâm, thì cũng phải sống ở vị trí hạch tâm, vua sâm lâm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này cơ chứ?.

"Tôn kính vua sâm lâm. Chúng ta không có ý mạo phạm ngài. Nếu đây là lãnh địa của ngài, chúng ta nguyên ý rời đi ngay lập tức." Triệu Vô Cực trầm giọng nói, hắn biết, Thái thản cự viên có thể nghe hiểu tiếng nói của loài người, nhất là con Thái thản cự viên trước mắt cường tráng như vậy, rõ ràng tu vi đã vượt qua ngàn năm. Hắn thật sự không nghĩ ra trong các loại hồn thú, còn loại nào có cường đại hơn kẻ trước mặt đây.

Thái thản cự viên cũng không có để ý tới lời Triệu Vô Cực nói. Nó chỉ làm một động tác đơn giản khiến cho tim mọi người đập thình thịch: tiến đến từng bước.

Mặc dù chỉ là từng bước, nhưng với thân thể hùng tráng của nó, đã khiến cho khoảng cách giữa nó và đám đệ tử của Sử Lai Khắc học viện thu hẹp lại chỉ còn chút xíu.

Lúc này, đại não của Triệu Vô Cực cấp tốc vận chuyển, hiện ra nhiều thứ, nhưng chung quy chỉ có ba chữ:

Làm sao đây?

Đúng vậy. Hắn nên làm gì bây giờ? Triệu Vô Cực mặc dù tự tin vào thực lực, nhưng hắn rất rõ ràng, trước mặt là Thái thản cự viên còn đáng sợ hơn so với vợ chồng Cái Thế Long Xà, hắn thà đối mặt với một hồn sư đẳng cấp Đấu La, chứ tuyệt đối không muốn đối mặt với vị vua hồn thú này.

Nhớ lại lời Đường Tam có nói, hồn sư đối với việc lạm sát hồn thú làm cho hồn thú đối với con người tràn ngập hận ý, vị vua hồn thú này hắn là không ngoại lệ.

Đứng trước mặt nó, Triệu Vô Cực biết, ngay cả tự bảo vệ chính mình cũng là vấn đề, đừng nói là bảo vệ những người khác, nhưng giờ phút này, sao có thể bảo hắn lùi bước chứ.

Cắn răng một cái, Triệu Vô Cực trầm giọng nói: *"Ta ngăn trở nó, các ngươi lập tức ăn Ma cô tràng của Áo Tư Tạp rời đi, ta sợ rằng kiên trì không được lâu, các ngươi phải thật khẩn trương."* Bỏ lại những lời này, Triệu Vô Cực hít vào một hơi, trên người bảy cái quang hoàn loé sáng, hướng về phía Thái thản cự viên vọt tới.

Đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, đệ ngũ, bốn cái quang hoàn đồng thời loé sáng, đối mặt với địch thủ mạnh mẽ, Bất Động Minh Vương trực tiếp sử dụng toàn bộ bốn trong bảy hồn kỹ của mình.

Bốn cái hồn hoàn đồng thời loé sáng phát ra quang mang chói mắt, Bất Động Minh Vương hộ thân, lấy Triệu Vô Cực làm trung tâm khống chế trọng lực toàn diện bao phủ hướng về phía Thái Thản cự viên. Trọng lực đè ép phối hợp với trọng lực khống chế toàn diện, hắn hy vọng có thể hạn chế thân thể

của Thái Thản cự viên, đồng thời hai bàn tay dựng đứng, Kim Cương chưởng uy mãnh toàn lực thúc dục, năng lượng ba động mạnh mẽ phóng thích. Triệu Vô Cực ở bên cạnh một gốc cây đại thụ tán lá che trời, tích lực bay lên không, hai tay xoay chuyển, không giữ lại một chút hồn lực nào, hướng vào Thái Thản cự viên trực tiếp đánh tới.

"Đường Tam, ngươi giúp mọi người chạy, ta đi giúp Triệu sư phụ." Đái Mộc Bạch nói hét to một tiếng, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Hắn tất nhiên cũng biết Thái Thản cự viên rất cường đại, cho nên hắn chẳng những trực tiếp gọi ra Bạch Hổ vũ hồn của mình, đồng thời trong nháy mắt phát động hồn kỹ mạnh nhất của bản thân --Bạch Hổ kim cương biến.

Đái Mộc Bạch xuất ra Bạch Hổ vũ hồn,thân thể của hắn tự nhiên trở nên bành trướng ra, quần áo nửa thân trên hoàn toàn bị xé vụn, để lộ cơ bắp cuồn cuộn. Quỷ dị nhất chính là, trên da tay hắn xuất hiện những hoa văn màu đen, nếu có thêm bộ lông vào thì không khác gi một con hổ thực thụ.

Một đôi hổ chưởng(bàn tay) lớn, mặt trên bắn ra những lưỡi dao sắc bén chuyển thành màu bạc, kỳ lạ nhất chính là, toàn thân hắn bao phủ một lớp kim quang mãnh liệt, phảng phất như được mạ kim loại.

Hai mắt chuyển dần thành màu đỏ máu, toàn thân phát tán ra khí phách vương giả.

Công kích và phòng ngự đồng thời tăng lên, Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, lấy toàn lực xông vào Thái thản cự viên. Mục tiêu của Triệu Vô Cực là đỉnh đầu của Thái thản cự viên, còn Đái Mộc Bạch lại nhằm vào là cổ,nơi được Thái thản cự viên che chắn.

"Các ngươi mau đi đi, ta phải giúp bọn họ, không thể đi được." Một âm thanh ôn nhu nhưng kiên định vang lên, Thất bảo lưu ly tháp huyễn lệ từ trong lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh xoay tròn hiện ra.

Mấy ngày này, nàng cùng mọi người phối hợp ăn ý, không tạo nên sai lầm gì, đồng thời không còn bộc phát tính khí tiểu thư nữa, từ từ được mọi người đón nhận. Ai cũng không thể không thừa nhận, Thất bảo lưu ly tháp quả thật có chỗ độc đáo, được xưng làm vũ hồn phụ trợ số một cũng không phải là nói

láo.

"Thất bảo nổi danh,đệ nhất: Lực"

"Thất bảo nổi danh,đệ nhị: Tốc"

Theo tiếng ngâm trong trẻo của Trữ Vinh Vinh, bốn đạo quang mang đồng thời bắn ra, trong đó hai đạo rơi vào trên thân Triệu Vô Cực đúng lúc hắn sắp đánh vào đỉnh đầu Thái thản cự viên.

Thất bảo lưu ly tháp vốn là vũ hồn có đặc tính cực mạnh,tính tăng cường của nó không hề phụ thuộc vào thực lực của đối tượng.

Trữ Vinh Vinh bây giờ chỉ có thể tăng cường ba mươi phần trăm, nói cách khác, bất luận đối tượng có thực lực thế nào đều tăng thêm ba mươi phần trăm, Đái Mộc Bạch ba mươi bảy cấp tăng ba mươi phần trăm lực lượng cùng tốc đô, Triệu Vô Cực bảy mươi sáu cấp cũng như vậy.

Quả nhiên, dưới hỗ trợ của Trữ Vinh Vinh với Thất bảo lưu ly tháp, Triệu Vô Cực tốc độ chợt gia tăng, hồn lực trên hai hùng chưởng(bàn tay gấu) rõ ràng tăng cường vài phần, trong nháy mắt đã vượt qua lực công kích của tám mươi cấp hồn lực.

Tổng cộng bảy tên đệ tử, hai người đã quyết định lưu lại, những người khác có thật sự bỏ chạy hay không? Mấy ngày tập luyện phối hợp sớm đã hình thành sự ăn ý vô cùng. Đường Tam thậm chí còn chưa kịp nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai tên mập … liền cũng xông ra ngoài. Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nhiệm vụ của lão Đại, giao cho ngươi hoàn thành cũng không sao.

Mục tiêu của Đường Tam cũng giống Đái Mộc Bạch, đều là nhằm vào phía trước cổ Thái thản cự viên. Chỉ có điều, Đái Mộc Bạch là trực tiếp công kích, còn Đường Tam lại sử dụng Lam ngân thảo điên cuồng xuất ra, dụng kỹ năng quấn quanh hướng tới cổ Thái thản cự viên, hy vọng có thể hạn chế hành động của nó. Bởi vì Đường Tam rất rõ ràng, Thái thản cự viên không chỉ có cận thân công kích và phòng ngự là mạnh mẽ, thân thể nó mặc dù khổng lồ nhưng tốc độ lại cực kỳ đáng sợ.

Trữ Vinh Vinh lúc này phát huy tác dụng của hệ hồn sư phụ trợ, khi Đường Tam vừa phi thân lao đi, hai đạo phụ trợ quang mang bắn ngay vào người hắn.

Được Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt tăng cường ba mươi phần trăm, cái loại cảm giác này mới tuyệt với làm sao, Lam ngân thảo của Đường Tam ngay lập tức trở nên tươi tốt, vững vàng cuốn lấy cổ Thái thản cự viên, đồng thời cố gắng vươn thêm nhiều nhánh, hy vọng có thể bằng vào độc tố, tạo cho Thái thản cự viên một chút thương tổn.

Chu Trúc Thanh nhìn theo thân ảnh Đường Tam lao ra cũng đồng thời biến mất. Nàng đương nhiên sẽ không rời đi, lúc này, nàng đứng gần Triệu Vô Cực, tích tụ lực lượng, chờ thời cơ thích hợp để phát động công kích.

Tên mập mạp Mã Hồng Tuấn trong mồm không biết lẩm bẩm cái gì, từ trên người hai cái hồn hoàn đồng thời phóng thích ra quang mang mãnh liệt, toàn thân toả ra ngọn lửa tím. Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn là Dục Hoả Phượng Hoàng không chỉ dùng để hộ thể, mà đồng thời có thể phối hợp tăng cường cho đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Phượng Hoàng Hoả Tuyến. Một dải Phượng Hoàng Hoả Tuyến từ trong miệng phun ra, bất quá, tên này âm hiểm, mục tiêu là nhằm vào hạ bộ của Thái thản cự viên. Tên Mập này đương nhiên không biết con Thái thản cự viên này là đực hay cái, hắn chỉ biết là, bất luận là giới tính gì thì cái bộ phận này tuyệt đối là yếu điểm của nó.

Tiểu Vũ cơ hồ là động cùng lúc với Chu Trúc Thanh, nhưng nàng lựa chọn lánh vào một cây đại thụ. Đối phó với giống Thái thản cự viên này, nàng không am hiểu chút nào, nhưng Tiểu Vũ lại không lùi ra xa mà còn vọt tới gần. Không biết tại sao, trên mặt nàng ngược lại có chút cảm giác dễ dàng, chỉ có điều lúc này không có người nào chú ý tới vẻ mặt của nàng thôi.

Áo Tư Tạp thì lại không có vọt tới trước, nhưng trong miệng hắn cũng không có ngừng lẩm nhẩm câu: *"Lão tử có cây Ma cô tràng"* cố gắng chuẩn bị chút công cụ giúp mọi người có thể chạy trốn.

Oanh.

Hai phát Kim cương chưởng của Triệu Vô Cực được phụ trợ thêm ba mươi phần trăm sức mạnh, kích thẳng vào đầu của Thái thản cự viên. Trong nháy mắt được hỗ trợ tăng thêm lực lượng và tốc độ, làm cho Triệu Vô Cực đối với lần công kích này cực kỳ hài lòng. Hắn có thể khẳng định hắn vừa có thể phát động tối đa thực lực của đệ thất hồn hoàn.

Nhưng một tràng cảnh xuất hiện làm mọi người sợ hãi. Triệu Vô Cực sau khi hai chưởng đập thẳng vào đỉnh đầu của Thái thản cự viên, cả thân thể như đạn bắn ra ngoài, mà đối với Thái thản cự viên, lực công kích của Triệu Vô Cực phỏng chừng không đủ,cả giận Thái thản cự viên vung văng hai tay đập về phía sau, sau đó vị vua sâm lâm này bộc phát một tiếng rống giận dữ kinh thiên.

Đường Tam dựa vào Tử cực ma đồng chứng kiến rõ ràng, từ trên người Thái thản cự viên bộc phát ra một tầng khí màu đen. Lúc này là ban đêm, cũng chỉ có hắn thấy rõ ràng được tầng khí này, ngay sau đó, bất luận là công kích từ mặt đất của Đái Mộc Bạch cùng hắn, hay cố gắng công kích từ trên cây của Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ, đều là chạm vào làn hắc khí. Làn hắc khí trầm xuống, quấn quanh trên người Thái thản cự viên, nghiền nát Lam ngân thảo, công kích căn bản không có một chút tác dụng nào.

Đường Tam bởi vì nhìn thấy được làn hắc khí xuất hiện, phản ứng cũng nhanh nhất, bay lui về phía sau, mặc dù bị chấn bay nhưng miễn cưỡng còn có thể khống chế bản thân đứng được, vừa kịp đem Tiểu Vũ bị đánh bay đón lấy.

Thực lực của Đái Mộc Bạch chỉ đứng sau Triệu Vô Cực là người mạnh nhất trong cả nhóm, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần đối với Thái thản cự viên, cũng bị đánh bay, đồng thời không kìm được phun ra một ngụm máu.

Không may mắn nhất là tên mập ra tay thâm hiểm. Phượng Hoàng Hoả Tuyến do hắn phun ra gặp phải tầng hắc khí trước mắt toàn bộ bị đánh bật ngược trở lại, mặc dù hắn cố gắng mang đệ nhị hồn hoàn kỹ năng chống chọi,nhưng Hoả phượng hoàng vẫn bị hoả tuyến hung hãn đánh vào ngược vào người khiến cho lảo đảo lùi lại đến sát bên Đường Tam, được Đường Tam giúp đỡ mới có thể ổn trụ lại thân hình. Cũng may là ngọn lửa này là của chính hắn phát ra, nên thân thể còn có thể chịu được, không bị đốt cháy.

Thái thản cự viên tự hồ bị chọc giận, đồng thời khi màn hắc khí bộc phát, thân thể khổng lồ của nó làm một vài động tác kịch liệt.Lấy mắt thường mà nhìn thì không phân biệt được tốc độ, thân thể khổng lồ của nó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hướng tới chỗ mọi người đè ép xuống.

Lúc này, thân hình Triệu Vô Cực còn đang bị đánh bật lên trên không trung, cho dù hắn muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa.

Đường Tam mặc dù đối với tốc độ của Thái thản cự viên đã có chút phòng bị, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới sự kinh khủng của vị vua sâm lâm này, thân thể khổng lồ lao tới bằng tốc độ hư ảo, khí thế thái sơn áp đỉnh kinh khủng làm cho mọi người đều có cảm giác khó thở.

Tại thời khắc mấu chốt, tốc độ phản ứng của mỗi người bất đồng. Phản ứng nhanh nhất là Đường Tam. Luyện tập ám khí nhiều năm giúp cho thần kinh phản xạ của hắn hơn hẳn người thường. Trước tiên trong tay ôm lấy Tiểu Vũ hướng ra phía xa quăng lên trên không trung, thoát khỏi phạm vi công kích của Thái thản cự viên. Cùng lúc ném Tiểu Vũ đi, hắn tung một cước mạnh đá vào mông béo phì của tên mập, đưa hắn bay sát mặt đất ra ngoài, đồng thời, tại thời khắc cuối cùng mượn lực phản chấn bắn ra ngoài phạm vi công kích của Thái thản cự viên.

Cho dù Đường Tam phản ứng với tốc độ kinh người, nhưng thời gian thực sự quá ngắn, hắn chỉ kịp cứu Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn hai người mà thôi. Đái Mộc Bạch phản ứng chỉ chậm hơn so với Đường Tam một chút, đột nhiên phát hiện Thái thản cự viên từ trên không trung rơi xuống, hắn không có cách nào đạt tốc độ giống như Đường Tam, để giúp chính mình cùng với Chu Trúc Thanh cách đó không xa thoát ra khỏi phạm vi công kích, nhưng hắn lại có biện pháp riêng của chính mình.

Đái Mộc Bạch vung tay, bàn tay hổ bắn ra những lưỡi dao sắc bén, vừa đem Chu Trúc Thanh ôm vào trong lòng, bất chấp lưu lại trên lưng nàng ba vết thương. Cùng lúc đó, hắn vỗ xuống mặt đất một chưởng, đào thành một hố sâu bằng thân người, vứt Chu Trúc Thanh vào rồi trực tiếp nhảy vào ôm nàng vào lòng. Trong lúc nguy cấp sinh tử tồn vong này, Đãi Mộc Bạch ý nghĩ rất thanh tỉnh. Hắn biết, bất luận Thái Thản cự viên thân thể có lớn đến bao

nhiêu đi nữa, chỉ cần mình còn ở trên mặt đất thì sẽ bị nó đè bẹp. Mà cái hố sâu này chính là đào có dụng ý, nói xui xẻo một câu, cho dù chính mình bất hạnh bị đè nát, nhưng Chu Trúc Thanh được mình bảo hộ cũng hoàn toàn có khả năng tránh khỏi bị thương.

Chu Trúc Thanh mặc dù là hệ hồn sư tấn công, nhưng khi nàng được Đái Mộc Bạch ôm vào trong lòng cũng là lúc tâm trí rối loạn. Đồng thời khi phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, trước mắt bỗng tối sầm. Ngay sau đó toàn thân bị chấn động mãnh liệt, suýt nữa làm nàng bất tỉnh.

Áo Tư Tạp phản ứng không nghi ngờ là chậm nhất, nhưng ý nghĩ của hắn một điểm cũng không tệ, thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn muốn thông minh hơn. Hắn không có năng lực đem mặt đất đào thành hố, nhưng cùng lúc Đái Mộc Bạch chưởng thành cái hố, rồi dụng hổ trảo bắn ra xa rồi ôm Chu Trúc Thanh vào lòng, Áo Tư Tạp không chút khách khí đem Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh ôm lấy trực tiếp té trên mặt đất.

Thái Thản cự viên tứ chi dài chấm đất. Áo Tư Tạp nghĩ nếu nó lúc rơi, tứ chi chạm đất trước, vậy thì chính mình cùng Trữ Vinh Vinh nằm trên mặt đất nhất định có khả năng sống sót, cho dù nếu không may bị đè chết, bản thân lại đang ôm một mỹ nữ, xinh như hoa mẫu đơn, cho dù có chết, cũng thành quỷ phong lưu. Ôm một mỹ nữ Lưu Ly Tông cùng nhau xuống địa ngục, nếu tính toán ra có lẽ không thiệt thòi gì.

Trữ Vinh Vinh tự nhiên không biết Áo Tư Tạp nghĩ như vậy. Nàng thân thể không được cứng cáp như Chu Trúc Thanh, bị Áo Tư Tạp chồm ngã, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Phanh.

Thái Thản cự viên rơi ầm xuống đất. Điều làm cho Áo Tư Tạp mừng rỡ như điên chính là đúng như hắn đoán trước, con Thái thản cự viên này tứ chi chạm đất, mà hắn cùng Trữ Vinh Vinh vừa vặn nằm ở phía bụng nó, ngoại trừ chấn động mạnh ra cũng không có bị thương tổn gì.

Mà lúc này, Thái thản cự viên ép xuống nháy mắt, trong lòng Đường Tam bỗng quay cuồng, nổi lên một trận lạnh như băng. Bởi vì hắn nhìn thấy rõ

ràng con Thái thản cự viên chợt ngước cổ lên, vừa lúc đem Tiểu Vũ được mình ném lên trên không trung chộp vào trong tay.

"Không. Buông Tiểu Vũ ra."

Mắt thấy Tiểu Vũ sắp rơi vào tay Thái Thản cự viên, con mắt Đường Tam nhất thời đỏ rực, không đợi thân thể ổn định trên mặt đất, đạp một cước mạnh hướng xuống đất, cả người trực tiếp đứng lên, mượn một cây đại thụ bên cạnh nhảy lên, hai tay như chớp từ hông vung ra, hơn mười đạo hàn quang đồng thời bắn thẳng lên, nhằm vào mắt của Thái thản cự viên phi tới. Con mắt, có lẽ là một yếu điểm trong một số ít yếu điểm của Thái thản cự viên.

Lúc này, tâm trạng Đường Tam chìm xuống tận đáy. Hắn rất rõ ràng, với lực lượng của Thái thản cự viên, chỉ cần tay hơi dùng sức, Tiểu Vũ không thể may mắn thoát khỏi, sợ rằng cho dù thân thể của nàng rất mềm dẻo cũng không thể sống nổi.

Triệu Vô Cực rốt cục cũng rơi xuống đất. Tiểu Vũ như thế nào bị Thái thản cự viên tóm lấy, hắn đã thấy từ đầu đến cuối. Đã tới lúc này, Triệu Vô Cực còn cái gì nữa đâu mà mất. Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, đệ thất hồn hoàn trên người thâm thuý bộc phát hắc sắc quang mang, hắc sắc quang mang mãnh liệt lan tràn toàn thân hắn, ngay sau đó, thân thể hắn bắt đầu phát sinh biến hoá thật lớn.

Từ lúc Kim cương hùng phụ thể, thân thể Triệu Vô Cực vốn đã cực kỳ cường tráng, giống như một quả bóng phình to lên vậy. Trong nháy mắt, cả cơ thể đã cao trên năm thước, toàn thân đứng lên toát ra một khí thế khoa trương, bộ lông dài màu vàng nâu, cả người biến thành một cự hùng không lẫn đi đâu được.

Khi toàn thân thể hắn hoàn toàn biến thành hình gấu, thì bộ lông vàng trong nháy mắt đổi màu thành kim sắc quang mang lóng lánh. Hoá thân thành gấu, Triệu Vô Cực không chút do dự xuất ra Đại lực kim cương hùng hướng vào bàn tay của Thái thản cự viên đang hướng tới tóm Tiểu Vũ.

Tất cả những hồn sư sở hữu vũ hồn đạt tới bảy mươi cấp sau khi có đệ thất hồn kỹ đều có chung một khả năng, đó là Vũ Hồn chân thân. Giống như bình

cảnh của hồn sư ba mươi cấp, bảy mươi cấp cũng vậy. Một khi hồn sư sở hữu Vũ Hồn chân thân, thực lực được tăng lên rất nhiều, đồng thời kỹ năng này chính là chiêu tối hậu sử dụng để liều mạng với kẻ địch.

Triệu Vô Cực lúc này sử dụng đệ thất hồn hoàn kỹ năng, cũng là kỹ năng bá đạo nhất, Vũ Hồn chân thân thi triển ra, chính là vũ hồn bản thể của Đại lực kim cương hùng.

Một khi sử dụng Vũ Hồn chân thân, có thể không hạn chế sử dụng tất cả bảy hồn kỹ, ngoại trừ Vũ hồn chân thân trong vòng ba mươi phút đồng hồ, uy lực tăng một trăm năm mươi phần trăm. Vũ hồn chân thân Đại lực kim cương hùng hỗ trợ phòng ngự tăng thêm hai trăm phần trăm, Triệu Vô Cực cuối cùng chính là dựa vào tính năng kinh khủng này.

Đương nhiên sau mỗi một lần sử dụng Vũ Hồn chân thân, hồn sư sẽ bị mất đi năm mươi phần trăm thuộc tính, phải mất bảy ngày thời gian mới có thể khôi phục lại bình thường. Cho nên, nếu không trong trường hợp bất đắc dĩ, hồn sư trên bảy mươi cấp tuyệt đối không sử dụng Vũ Hồn chân thân.

Triệu Vô Cực thi triển Vũ Hồn chân thân lập tức chiếm được sự chú ý của Thái Thản cự viên, dù sao, Triệu Vô Cực cũng đã có thể gây cho nó một chút uy hiếp.

Cùng lúc đó, Thái Thản cự viên làm một động tác đơn giản.

Võng.

Hai mắt nó khép vào, làm cho ám khí của Đường Tam toàn lực phát động mất đi hiệu quả.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh….

Liên tiếp chuỗi âm thanh trong trẻo dày đặc vang lên. Tất cả ám khí bay về phía con mắt của Thái thản cự viên, toàn bộ chạm vào mi mắt đều bị rơi xuống đất, đồng thời, thân thể Thái thản cự viên đột nhiên đứng thẳng lên, bàn tay tóm được Tiểu Vũ,đồng thời né đòn tấn công của Triệu Vô cực, đem cánh tay cường tráng còn lại va chạm với thân thể cứng rắn của Triệu Vô

Cực.

Oanh.

Triệu Vô Cực thi triển kỹ năng Vũ Hồn chân thân quả nhiên cường hãn. Bản thể Đại lực kim cương hùng,lực phòng ngự được gia tăng hai trăm phần trăm, lần này hắn không trực tiếp bị đánh bay, tuy vậy lực lượng của hắn vẫn còn rất kém so với thực lực của Thái Thản cự viên.

Ầm ầm, trong tiếng nổ, Triệu Vô Cực lảo đảo lui về phía sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, trong khi Thái Thản cự viễn vẫn vô sự như cũ, trong miệng phát ra tiếng một rống giận dữ.

Vân dụng làn hắc khí toàn lực đem Đường Tam cùng ám khí của hắn chấn ra xa, mạnh bạo đập vào một thân cây cổ thụ.

"Không nên." Tiểu Vũ nhìn thấy Đường Tam bị đánh bay, kinh hô một tiếng.

Thái thản cự viên cúi đầu nhìn xuống Tiểu Vũ đang bị nắm trong bàn tay, trong miệng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ. Lúc này, hắn không có để ý gì đến Triệu Vô Cực đang tiến tới, chợt phóng người lên cao nhảy ra xa trăm thước, biến mất vào trong sâm lâm.

"Tiểu Vũ.." Triệu Vô Cực gào lên một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng lại phát hiện tốc độ của bản thân so với Thái thản cự viên còn kém quá xa. Mà vừa rồi Thái thản cự viên đã gây cho hắn chấn động mãnh liệt, chút xíu nữa đã phá vỡ Vũ Hồn chân thân của hắn. Lúc này hồn lực đã gần như cạn kiệt, hắn biết, cho dù chính mình có đuổi theo cũng không có tác dụng gì.

Đường Tam rơi từ trên cây đại thụ xuống, trên khoé miệng đã lộ ra một vệt máu, hiển nhiên hắn bị thương không nhẹ.

Tên mập Mã Hồng Tuấn đem thanh kiếm chống lên để đứng dậy, đem tay xoa cái mông bị Đường Tam đá.

Trữ Vinh Vinh đã tỉnh lại, được Áo Tư Tạp đỡ đứng dậy, nhưng bởi vì đầu óc vẫn còn choáng váng, nửa thân trên dựa hẳn vào người Áo Tư Tạp.

Đái Mộc Bạch ôm Chu Trúc Thanh từ cái hố do hắn đào bước lên, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hiện lên cảm giác sống lại sau kiếp nạn.

Cho dù là một đội ngũ hồn sư chỉnh tề, trong sâm lâm mà gặp vua rừng rậm- Thái Thản cự viên, chỉ tổn thất một đồng đội đã là quá may mắn, mà chính là, bọn họ không phải là đội ngũ hồn sư, mà là đệ tử.

Triệu Vô Cực không thể cam tâm khi thấy chính đệ tử của mình bị Thái thản cự viên bắt đi, sinh tử không biết thế nào, Đường Tam khẳng định cũng không thể chịu nổi.

Cố nén cơn đau nhức trong người, Đường Tam cố gắng đứng dậy, nhưng chưa đứng vững đã lại oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thái thản cự viên trên người toả ra một loại sóng, làm cho người ta không thể chống đỡ được, mặc dù thân thể Đường Tam rất tráng kiện, nhưng vụ va chạm mạnh lần này làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn cơ hồ đảo lộn tất cả. May là Huyền thiên công trong cơ thể hắn có khả năng tự vận động. Không cần hắn điều khiển đã di chuyển quanh cơ thể giúp hắn hồi phục khí huyết.

Đường Tam yên lặng đi tới trước mặt Áo Tư Tạp. Áo Tư Tạp vội vàng đưa cho hắn một cây khôi phục hương tràng, định nói cái gì nhưng rồi lại thôi không phát ra khỏi miệng.

Đường Tam không chút do dự, đem khôi phục hương tràng nuốt vào. Khôi phuc hương tràng quả là có hiệu nghiệm, nhất thời trong cơ thể thương thế hoà hoãn đi vài phần.

Khôi phục hương tràng là đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Áo Tư Tạp, mặc dù có công hiệu trị liệu cùng khôi phục thể lực, nhưng cũng không phải đem tất cả thương thế chữa khói trong nhát mắt, mà phải trải qua một quá trình, cùng với cố gắng khôi phục của bản thân.

Triệu Vô Cực lúc này không thể tiếp tục duy trì Vũ Hồn chân thân nữa, hiện ra bản thể. Sắc mặt một mảng xanh đen,hắn nói: *"Thái Thản cự viên như thế nào lại có thể xuất hiện bên ngoài Tinh đấu đại sâm lâm cơ chứ. Xin lỗi mọi*

người, đều do ta kém, không thể ngăn cản,để nó bắt đi Tiểu Vũ. Đường Tam, ngươi, ngươi bình tĩnh đi…"

Không ai nghĩ rằng Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi có khả năng còn sống sót. Triệu Vô Cực cũng vậy.

"Không, ta không trách ngài, là ta không bảo vệ tốt cho Tiểu Vũ." Đường Tam sau khi đứng dậy, vẫn vúi đầu, âm thanh rất bình tĩnh, tựa hồ không có một tia tâm tình ba động nào.

Triệu Vô Cực thở dài một tiếng.*" Mọi người, trước tiên nghỉ tại chỗ một chút, sau đó chúng ta di chuyển qua chỗ khác rồi tính tiếp."*

Ngay lúc này, trong tai Áo Tư Tạp đột nhiên vang lên một âm thanh nhỏ nhưng vô cùng rõ ràng. *"Tiểu Áo, nếu ngươi vẫn coi ta là huynh đệ, cho ta một cây ma cô tràng, không nên lộ ra. Đừng cho bất luận kẻ nào chứng kiến."*

Áo Tư Tạp trong lòng cả kinh, hắn rõ ràng hơn ai hết, âm thanh này là của Đường Tam. Chỉ là ngay cả Trữ Vinh Vinh đang tựa trong lòng hắn cũng không có phản ứng, tựa hồ thanh âm này chỉ có mình hắn nghe thấy được.

Khi hắn nhìn về phía Đường Tam thì Đường Tam cũng ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, Áo Tư Tạp ngay lập tức giơ bàn tay lên bịt kín miệng, mới không làm cho tiếng hô kinh hãi phát ra.

Hai mắt Đường Tam lúc này trở thành một mảng màu đỏ, tựa như bị tụ máu. Nhìn qua không khỏi thấy quái dị. Từ trong mắt hắn, Áo Tư Tạp không khó khăn có thể thấy một loại ánh mắt lạnh lẽo từ sâu bên trong.

Nhưng Áo Tư Tạp cũng không có ý xuất ra Ma cô tràng. Bởi vì hắn biết Đường Tam muốn đi đâu. Bởi vì hắn là huynh đệ của Đường Tam, nên càng không thể để hắn đi chịu chết. Chỉ có điều, nhìn đôi mắt đỏ như máu của Đường Tam, hắn không biết phải nói thế nào.

Lúc nãy hắn xuất ra Ma cô tràng, bị tầng sóng cả Thái thản cự viên phát ra, chấn bay không biết đi đâu mất, bây giờ muốn có Ma cô tràng thì phải tạo ra.

Cũng may, thời gian lúc trước ngắn ngủi, hắn không có tạo ra nhiều lắm, hồn lực tiêu hao cũng không lớn.

Âm thanh rất nhỏ lại vang lên." *Tiểu Áo, nếu là trường hợp muội muội của ngươi bị bắt đi, ngươi sẽ làm thế nào? Cho dù chỉ còn một tia hy vọng, ta nhất định phải đi thử xem. Coi như ta cầu xin người, nếu bây giờ ta không đi, cả đời ta sẽ phải tiếc nuối. Cho ta một cây Ma cô tràng, chỉ cần lần này ta không chết, Tiểu Tam vĩnh viễn nợ ngươi một phần nhân tình."*

"Thôi!"

Áo Tư Tạp thở dài một tiếng. Mặc dù hắn không biết, nếu là bản thân mình thì có thể làm giống như Đường Tam hay không, nhưng hắn bây giờ hiểu rất rõ tâm tình của Đường Tam. Là một nam nhân, có một số việc biết rõ là không thể nhưng lại không thể không làm. Áo Tư Tạp nghiến răng một cái, lần đầu tiên hắn cảm thấy khó khăn, như là đang đọc một loại hồn chú bỉ ổi hèn mọn.

Lúc này, âm thanh yếu ớt hèn mọn bay đến tai Đường Tam lại như là tiên nhạc để cứu mạng. Đường Tam thuyết phục Áo Tư Tạp có thể không ai khác nghe được, nhưng Áo Tư Tạp ngâm xướng chú ngữ lại không giống như Đường Tam, có thể che giấu âm thanh của bản thân.

------oOo------

Chương 123: Kẻ giết chóc tà ác-Nhân diện ma chu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đang ở bên cạnh Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh từ trạng thái nửa hôn mê tỉnh táo lại, giật mình hỏi: *"Tiểu Áo, ngươi đang làm cái gì đấy?"*

Giọng nói của Trữ Vinh Vinh nhất thời khiến mọi người đều chú ý, Triệu Vô Cực cũng là người thông minh, hắn ngay lập tức ý thức được sự bất ổn, đáng tiếc, bọn họ đã chậm một bước.

Đường Tam là người đầu tiên ăn Ma cô tràng, sáu tấm cánh hư ảo phiêu nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong nháy mắt mang theo hắn bay lên không trung trước khi Triệu Vô Cực kịp đi tới.

"Xin lỗi, Triệu sư phụ. Ta phải đi tìm Tiểu Vũ, cho dù nàng đã chết, ta cũng phải tìm được thi thể nàng về." Lúc này mọi người cuối cùng khi thấy Đường Tam mắt đỏ như máu, tự nhiên thấu hiểu được sự bi phẫn tột cùng trong lòng hắn.

"Thất bảo nổi danh, đệ nhị: Tốc" Tiếng Trữ Vinh Vinh trong trẻo vang lên, một đạo quang mang màu sáng bắn vào người Đường Tam, làm tốc độ của sáu tấm cánh hư ảo sau lưng hắn nhất thời trở nên nhanh hơn.

"Tiểu Tam, mau đi đi, ta cầm cự giúp ngươi. Ta gia tăng tốc độ hồn lực xuất ra, hiệu quả tăng tốc có lẽ đủ để sau khi rời khỏi phạm vi hồn lực của ta vẫn duy trì được thêm thời gian một phút. Nhất định phải tìm được Tiểu Vũ về, nàng là bạn cùng phòng của ta." Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phát hiện ra ánh mắt như muốn giết người của Triệu Vô Cực, lớn tiếng nói với Đường Tam.

Đường Tam ánh mắt sâu sắc nhìn Trữ Vinh Vinh, hắn cũng khống có thốt ra lời cảm ơn. Bởi vì hắn biết mình cũng không có cơ hội cảm ơn Trữ Vinh Vinh, cả người đã được Ma cô tràng mang hiệu quả Phi hành,cấp tốc hướng về phía Thái thản cự viên bay đi.

"Ngươi…Các ngươi…" Triệu Vô Cực nhìn Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, tức giận không nói nên lời.

Áo Tư Tạp cười khổ nói:*" Triệu sư phụ, ngài cũng nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Tam rồi đấy, nếu chúng ta không cho hắn đi, chỉ sợ hắn sẽ tự dùng chân đi. Ta có thể lí giải được tâm tình của hắn, ngài nếu trách, hãy trách ta đi."*

Triệu Vô Cực cả giận nói: *"Trách? Trách cái gì? nhanh chuẩn bị làm cho ta*

mấy cái Ma cô tràng mau. Đã đi, mọi người cùng đi, chết thì chết. Cùng nhau chết cũng được. Ai không muốn đi có thể cút khỏi Tinh đấu đại sâm lâm."

Triệu Vô Cực âm thanh mặc dù phẫn nộ, nhưng nghe hắn nói xong, trên mặt từng người lại toát lên thần sắc kiên nghị, đến cả tên mập Mã Hồng Tuấn cũng kiên định gật đầu.

Đái Mộc Bạch cầm tay Chu Trúc Thanh bước nhanh lại gần, giản đơn nói: *"Áo Tư Tạp.. Mau."*

Từ lúc hắn ôm Chu Trúc Thanh trèo lên khỏi hố đất thì luôn nắm chặt lấy tay nàng.Tình cảnh Tiểu Vũ bị bắt đi hắn cũng chứng kiến. Hắn một mực nghĩ, nếu người bị bắt đi không phải là Tiểu Vũ mà là Chu Trúc Thanh thì hắn sẽ như thế nào, có khi so với Đường Tam càng kích động hơn. Có lẽ vì lý do đó, hắn thuỷ chung nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Chu Trúc Thanh, bất luận nàng có giãy giụa như thế nào đi chăng nữa hắn cũng không chịu buông ra.

Chu Trúc Thanh cũng không giãy giụa nhiều. Lúc này, vẻ mặt băng lạnh của nàng đã không còn nữa, thỉnh thoảng liếc nhìn Đái Mộc Bạch một cái, trầm lặng không nói gì.

Thái thản cự viên di chuyển rất nhanh trong sâm lâm, cả địa hình Tinh đấu đại sâm lâm nó dường như đã toàn bộ thông thuộc. Bất luận phía trước có trở ngại nào nó cũng hề chậm lại, cũng không va chạm vào. Thân thể khổng lồ thể hiện sự linh hoạt kinh người, mỗi một lần nhún chân đều có thể tiến xa ngoài trăm mét.

Bên trong Tinh đấu đại sâm lâm, hồn thú mặc dù số lượng hay chủng loại đều rất đông đảo, nhưng phàm là cảm nhận được mùi của nó, đều không thể không thoái tránh, ai dám cả gan cản đường vị vua sâm lâm kinh khủng này chứ?

Đường Tam mặc dù có Ma cô tràng của Áo Tư Tạp hỗ trợ phi hành với tốc độ của Phong vĩ kê quan xà, nhưng so với Thái thản cự viên vẫn còn quá chậm, càng huống chi Thái thản cự viên lại không có di chuyển theo phương hướng nhất định. Đường Tam căn bản không có khả năng đuổi kịp.

Nếu mọi người trong Sử Lai Khắc học viện chứng kiến dáng vẻ của Thái thản cự viên lúc này nhất định sẽ giật mình, bởi vì, lúc này Tiểu Vũ không phải bị nắm trong bàn tay to lớn của nó, mà là ngồi ngay ngắn trên bả vai rộng lớn của nó. Thái thản cự viên tốc độ tuy mau, nhưng lại cực kỳ vững vàng. Ngồi trên vai hắn, Tiểu Vũ thậm chí không có chút cảm giác chấn động nào.

Tiểu Vũ trên mặt lúc này lộ vẻ lo lắng, bất thời hướng về phía sau nhìn. *"Nhị Minh, dừng lại ở đây được rồi, đừng đi nữa, ta phải mau quay trở về. Nếu không, bọn họ sẽ rất lo lắng. Nhị Minh, đáng lẽ ngươi không nên đi tìm ta."*

Nghe Tiểu Vũ nói xong, Thái Thản cự viên bỗng thần kỳ dừng lại, hơn nữa còn cúi thấp người xuống, để Tiểu Vũ từ trên vai mình tuột xuống dưới đất. Cái đầu to lắc lắc, trong mắt toát ra vẻ vô tội. Tiểu Vũ thì thào tự nói: *"Tiểu Tam bị thương rồi, ta bị ngươi bắt đi, hắn nhất định vô cùng lo lắng. Tiểu Tam, ngươi ngàn vạn lần không nên xúc động à, ta sẽ lập tức trở về ngay. Nhị Minh, lần sau nếu ngươi lại cảm nhận được mùi của ta… trước tiên hãy ở khoảng cách xa quan sát một chút. Ngàn vạn lần không nên tuỳ tiện ra tay, nếu không vạn nhất tổn thương đến bằng hữu của ta thì rất phiền phức."*

Tiểu Vũ hôm nay gặp nó thập phần đột ngột, nhưng dưới tình huống đó, nàng căn bản không có khả năng giải thích cho Thái thản cự viên biết, chỉ có thể sử dụng phương pháp đặc thù thông báo cho nó biết không được đả thương người khác, cuối cùng vẫn là để Thái thản cự viên đem đi.

Mặc dù Tiểu Vũ biết là nó lo lắng cho mình, nhưng cục diện như vậy tuyệt không phải là ý nguyện của nàng, nhất là chứng kiến Đường Tam bị thương nặng càng khiến nàng thêm lo lắng.

Thái thản cự viên tựa hồ có thể hiểu lời nói của Tiểu Vũ, nhãn quang như hai ngọn đèn nhấp nháy, thần sắc ôn hoà dị thường.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Thái Thản cự viên: *"Nhị Minh, Đại Minh vẫn khỏe chứ?"*

Thái thản cự viên gật gật đầu.

Tiểu Vũ lại nói: *"Vậy thì tốt. Ta sợ mọi người lo lắng, phải nhanh chóng trở về. Lần này được ngươi đem ra ngoài, dứt khoát hoàn thành đệ tam hồn hoàn của ta đi, khỏi phải tìm cơ hội lần sau nữa. Bây giờ ta bắt đầu, ngươi hộ pháp giúp ta. Xin lỗi, Nhị Minh, cho dù ta không trợ giúp bọn họ săn giết hồn thú, nhưng lại cũng không thể ngăn chặn được bọn ho."*

Thái thản cự viên Nhị Minh lắc đầu, trong miêng đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm uất.Âm thanh mặc dù không lớn nhưng lại truyền xa ngàn mét. Trong phạm vi này tất cả toàn bộ hồn thú đều bị hù doạ sợ hãi, bay khỏi lãnh địa của mình hướng ra xa chạy trốn.

Tiểu Vũ trong lòng lo lắng tình trạng của Đường Tam, không dám chậm trễ thời gian, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trước mặt Nhị Minh. Hai tay chấp niệm Lan Hoa Chỉ, tay phải đặt trên đùi, lòng bàn tay hướng lên trên, tay trái đặt trước ngực, trong miệng bắt đầu phát ra chuỗi âm thanh kỳ dị.

Cùng âm thanh kỳ dị đó, hai mắt Tiểu Vũ dần biến thành màu đỏ, hai vòng hồn hoàn màu vàng lặng lẽ xuất hiện, xoay quanh thân thể nàng, đồng thời, một bạch sắc hư ảnh cực lớn dần dần hình thành sau lưng nàng, chính là hình dạng vũ hồn thỏ ngọc của nàng.

Hồng quang nhàn nhạt dần dần từ người nàng lan tỏa ra, theo thời gian, hồng quang ngày càng cường thịnh,quang mang tràn ngập đỏ tươi tựa như màu máu.

Thái thản cự viên nằm rạp xuống bên cạnh Tiểu Vũ, nhìn Tiểu Vũ bên trong hồng quang, đôi mắt to toát lên vài phần khát vọng.

Thời gian dần dần trôi qua, trong vầng quang mang màu đỏ mãnh liệt từ từ lộ ra một tầng tử mang. Tử mang nhờ nhiều điểm tinh quang tụ lại mà thành hình, chính là một vòng viên hoàn.

Tử hoàn rơi xuống, rơi trên mình Tiểu Vũ.Lúc đầu nó không cách nào hợp vào cùng hai quang hoàn kia, nhưng theo hồng quang tăng cường, tử hoàn dần dần bình ổn, lại chính là một hồn hoàn ngàn năm.

Không cần nói người khác, cho dù là thầy giáo của Đường Tam,vị đại sư có

nghiên cứu thâm sâu nhất về vũ hồn ở đây, chỉ sợ cũng không cách nào hiểu rõ trên người Tiểu Vũ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, lại càng không thể minh bạch tại sao tự bản thân nàng lại có thể sinh ra hồn hoàn.

Theo sự xuất hiện của đệ tam hồn hoàn, thân hình Tiểu Vũ tựa hồ càng trở nên hài hoà, cả người nhìn có vẻ lớn hơn một chút, bất luận là ngực hay là vai, dường như đều thêm vài phần nữ tính, khiến nàng trở nên càng hoàn mỹ hơn.

Chỉ là nét thơ ngây lại âm thầm giảm bớt. Cùng lúc, sau lưng nàng, hư ảnh ngọc thỏ cũng từ sau lúc đệ tam hồn hoàn xuất hiện càng trở nên rõ ràng hơn.

Dừng lại bên một gốc đại thụ, Đường Tam miệng thở hổn hển. Ma cô tràng phụ trợ phi hành của Áo Tư Tạp chỉ có tác dụng trong thời gian một phút, mặc dù được Trữ Vinh Vinh hỗ trợ thêm, nhưng bất quá Đường Tam cũng chỉ bay được không quá ba ngàn mét rồi rơi xuống đất. Trong suốt quá trình phi hành, Đường Tam đem tử cực ma đồng vận dụng tới cực hạn, hy vọng có thể tìm thấy thân ảnh Thái thản cự viên. Nhưng mặc dù hắn đã cố gắng hết sức vẫn không phát hiện được bất cứ tung tích nào của Thái thản cự viên.

Đường Tam không cam tâm, hắn thực sự không cam tâm. Trong suốt quá trình phi hành, một loạt kỷ niệm không ngừng hiện ra trong đầu hắn.

Tiểu Vũ hoạt bát, nhu kỹ thần kỳ, nhận mình làm huynh trưởng rồi lặng lẽ theo sau, dáng vẻ cười nói xinh đẹp..., tất cả đều làm cho Đường Tam lòng đau như cắt.

Đường Tam trước kia không tin vào sự tồn tại của thần linh, nhưng bây giờ hắn lại tin, bởi vì hắn đang hướng tới thần linh cầu khẩn, cầu khẩn kỳ tích để Tiểu Vũ sống sót trở về.

Mặc dù không thể phi hành nữa, nhưng Đường Tam vẫn như cũ không chịu từ bỏ, hắn theo cảm giác hướng về một phương dốc toàn lực chạy, hy vọng có thể tìm được bất kỳ dấu vết nào.

Trong cơ thể, hồn lực nhờ có hương tràng trợ giúp đã dần dần khôi phục, nhưng đến lúc này thể lực đã có chút cạn kiệt, không thể không ngừng lại thở

dốc một hồi.

Màu đỏ trong mắt hắn mặc dù giảm đi một chút, nhưng tâm tình hắn không cách nào bình tĩnh lại được.

Tiểu Vũ, nàng nhất định phải sống, nhất định. Đường Tam không ngừng tự nhủ.

Nhìn địa hình chung quanh, Đường Tam tựa vào một gốc đại thụ ngồi xuống, hắn biết, nếu muốn tiếp tục tìm kiếm Tiểu Vũ, trước tiên phải khôi phục một ít thể lực. Dưới ánh trăng sáng đêm hai mươi tư, hắn móc túi nước từ trong người ra, uống vội vàng vài ngụm mà không hề để ý nước đã thấm ướt ra người.

Hơi thở dần trở nên ổn định, Đường Tam không dám tu luyện, bởi vì không ai dám chắc sẽ gặp phải hồn thú hay không. Hắn chỉ muốn đợi khôi phục được một ít thể lực rồi tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, một trận âm thanh kỳ lạ thu hút sự chú ý của hắn. Âm thanh tựa như có người đang thay đổi y phục, lại giống như tiếng lá cây cọ xát vào nhau. Trong lòng cảnh giác, Đường Tam chậm rãi đứng dậy, cẩn thận quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, hắn đã thấy được kẻ đã gây ra âm thanh đó.

Một màu đen,khiến Đường Tam tràn ngập sự chán ghét. Cái thứ đột ngột xuất hiện này giống như Thái thản cự viên trước đó, thân thể cũng hiện ra bởi một màu đen, chỉ có điều thân thể nó bé hơn Thái thản cự viên nhiều, nhưng so với đồng loại, thì nó lại lớn đến đáng kinh ngạc.

Xuất hiện trước mắt Đường Tam chính là một con nhện, một con nhện quái dị đường kính cơ thể hơn một mét rưỡi, tám chân dài hơn ba mét, cả người đen xì. Chân dài mảnh khảnh, mỗi bước đi đều cắm ngập vào đất không một tiếng động, có thể thấy được sự sắc nhọn.

Đường Tam phát hiện ra nó, nó tựa hồ cũng phát hiện ra Đường Tam, tám chân di chuyển rất nhanh, thậm chí tạo thành một chuỗi ảo ảnh liên miên.

Trong nháy mắt đã tới trước mặt Đường Tam, hai chân trước giơ lên cao, trực tiếp hướng phía đầu Đường Tam đâm tới.

Chân trước giơ lên cao, không thể tránh khỏi điều động cả người cũng hơi nhấc lên cao, vừa hay để Đường Tam thấy được hạ bộ của nó. Cũng chính lúc này, Đường Tam đã nhận ra nó thuộc loại gì.

Đường Tam cơ hồ không chút do dự ngả người lăn ra, tránh khỏi đôi chân dài của con nhện công kích, trong miệng ngược lại hít một hơi kinh khí. Hắn khổng thể nào ngờ được lại gặp phải nó tại nơi này.

Hạ bộ con nhện có một ít hoa văn bạch sắc, nổi bật lên so với màu đen của cơ thể. Mà hoa văn bạch sắc này hợp thành một khuôn mặt người hiểm ác, tổng cộng có tám con mắt nhỏ loé lên tử quang dán chặt trên hạ bộ nó, chỉ có điều trong đó có hai con mắt tựa hồ bị vật gì đánh vào, một mảng huyết nhục mờ mờ, ngay cả lớp vỏ giáp chỗ hạ bộ cũng có vài vết rách.

Lúc này là ban đêm, nếu không phải Đường Tam có Tử cực ma đồng, thật không cách nào nhìn thấy cảnh này. Chứng kiến hình mặt người nanh ác đó, Đường Tam đã nghĩ ra rất nhiều danh hiệu của con nhện trước mặt. Ác mộng của hồn thú cỡ nhỏ, cắn nuốt tánh mạng khác để tồn tại, đối tượng mà tất cả hồn thú căm ghét, kẻ tà ác giết chóc khủng khiếp.

Tất cả các danh hiệu này đều là để hình dung con nhện chân dài trước mặt. Tên của nó là Nhân diện ma chu, trong các hồn thú, cũng thuộc vào loại kinh khủng.Đương nhiên, so với Thái thản cự viên vẫn không thể cùng tầng lớp. Thế nhưng, loại Nhân diện ma chu này, lại là sinh vật mà đến hồn thú cũng phải kinh sợ.

Nó có lớp vỏ giáp cứng chắc, tốc độ mau lẹ vô bì, tám chân dài có lực xuyên thấu cực mạnh, hơn nữa lại mang theo kịch độc. Đáng sợ nhất chính là lưới nhện. Lưới nhện bình thường đều là do nhả tơ để kết thành, nhưng nó thì bất đồng, lưới nhện của nó thổi trực tiếp mà ra, chẳng những có chất keo dính rất chắc chắn, mà còn vô cùng kiên cố, trên đó lại mang theo chất kịch độc ảnh hưởng kinh khủng đến thần kinh. Như hồn thú đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam là Mạn đà la xà, trong mắt con Nhân diện ma chu này cũng chỉ đáng để làm thức ăn mà thôi.

Đồng thời, con Nhân diện ma chu này cũng là một trong ba mục tiêu cho đệ tam hồn hoàn của Đường Tam, mà đại sư đã chỉ điểm. Đại sư từng nói qua, con Nhân diện ma chu này là khó thu được nhất, bảo hắn ngàn vạn lần không được cưỡng cầu. Bởi gặp phải Nhân diện ma chu, cho dù có hồn sư thực lực cường đại ở bên cạnh áp trận, cũng vẫn rất nguy hiểm.

Lưới của Nhân diện ma chu chẳng những nháy mắt phát ra, mà còn có thể bao phủ toàn bộ diện tích gấp mười lần thân thể nó, gần như vô phương né tránh.Dù là hồn sư cường đại mà bị lưới vây lại, cũng phải mất một thời gian mới có thể thoát ra, mà khoảng thời gian này đủ để nó làm xong rất nhiều việc rồi.

Đường Tam không thể ngờ bản thân dưới tình huống này lại gặp phải một con Nhân diện ma chu. Từ ngoại hình của nó có thể thấy rõ ràng đã vượt ngàn năm tu vi. Nhân diện ma chu một ngày có thể phun lưới ba lần, thông thường, nó trông thấy con mồi thì việc đầu tiên sẽ phun lưới. Nhưng vừa rồi nó lại dùng chân công kích, hơn nữa với thương thế dưới bụng, khiến Đường Tam nghĩ tới một khả năng, lưới của con Nhân diện ma chu này hôm nay đã dùng hết rồi.

Đối diện với một con Nhân diện ma chu ở trạng thái hoàn hảo, Đường Tam biết mình sẽ không có bất kì cơ hội nào. Nhưng nếu Nhân diện ma chu đã bị thương, thì chưa chắc. Suy cho cùng, chỗ yếu hại của Nhân diện ma chu thập phần rõ ràng, chính là tám đôi mắt của nó,cho dù thế nào cũng không thể so sánh với vua sâm lâm lúc trước được. Nếu bản thân có thể giết chết con Nhân diện ma chu này, rồi hấp thu hồn hoàn mà nó hình thành, vậy thì có thể khẳng định, thân thể lập tức sẽ khôi phục đến trạng thái tốt nhất, thực lực còn có thể vì đó tăng lên. Việc tìm kiếm Tiểu Vũ sẽ trở nên dễ dàng hơn một chút.

Đó chỉ là ý niệm lướt qua trong đầu khi thân thể Đường Tam lăn tròn tránh ra ngoài. Khi hắn xoay người đứng dậy, lam ngân thảo đã được phát động kỹ năng quấn quanh. Vô số dây leo thô dài chợt quấn quanh thân thể Nhân diện ma chu. Đường Tam biết, bằng vào lực lượng của Nhân diện ma chu, phá hủy lam ngân thảo quấn quanh thân không có vấn đề gì, độc tố gây tê liệt của lam ngân thảo đối với nó căn bản cũng chẳng có tác dụng gì. Bản thân nó chính là một thứ kịch độc,

Nhân diện chu ma ngoài độc tố thần kinh ra, còn có hủ thực độc(ăn mòn), cho nên mới có thể bá đạo như vậy. Mấy thuộc tính này Đường Tam đều hy vọng xuất hiện trên Lam ngân thảo của hắn, cho nên, thu được hồn hoàn này đối với hắn là cực kỳ trọng yếu.

Xoay người đứng dậy, Đường Tam tay trái đã xuất hiện thêm một cái hắc hạp tử, tay phải hắn xoay nhanh trên hắc hạp tử, phát ra một loạt âm thanh kim loại cọ xát.

Nhân diện ma chu động tác so với sự tưởng tượng của Đường Tam còn nhanh hơn, bị lam ngân thảo trói buộc hiển nhiên đã làm nó tức giận. Một tầng tử sắc quang mang từ trong cơ thể nó lan ra, toàn bộ lam ngân thảo trên cơ thể nó theo đó mà bị dung hóa, hay nói cách khác, là bị hủ thực(ăn mòn).

Lam ngân thảo bị hủ thực đến một mức nhất định, Nhân diện ma chu không còn bị cản trở nữa liền thoát ra, lần nữa bổ về phía Đường Tam. Lúc này, bốn chân trước đều dựng đứng lên, hiển nhiên muốn một kích giết chết Đường Tam.

Đường Tam thập phần bình tĩnh nhìn Nhân diện ma chu, tay phải từ bên hông phất ra, mười đạo bạch quang đồng thời bắn ra, nhắm thẳng vào mấy con mắt dưới bụng Nhân diện ma chu.

Quả nhiên, Nhân diện ma chu đối với điểm yếu hại của mình cực kỳ coi trọng, thêmnữa đã có hai con mắt trọng thương, bất chấp đang công kích Đường Tam, nhanh chóng bò trên mặt đất. Ám khí va chạm vào lớp vỏ giáp của nó loé lên một loạt hoả tinh. Trong lúc này Đường Tam cuối cùng cũng hoàn thành được cơ quan trên hắc hạp tử trong tay.

Đường Tam bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định, con Nhân diện ma chu trước mặt đã phun hết toàn bộ lưới, ngày hôm nay nó có thể sử dụng hết rồi. Nhân diện ma chu ngàn năm có thể phun lưới ba lần một ngày, trừ khi đạt đến cấp bậc vạn năm tu vi, nếu không con số này sẽ không gia tăng, thêm nữa nó đã bị thương, Đường Tam càng có thể khẳng định suy đoán của mình. Nếu không, với cá tính hung bạo của Nhân diện ma chu, đối mặt với khiêu khích của hắn chắc chắn đã đem lưới phun ra rồi, chứ không phải dùng chân để

công kích như bây giờ.

Nhân diện ma chu đã bị triệt để kích nộ, sau khi chặn ám khí, tử quang trước đó hủ thực lam ngân thảo lại được phát động.Làn tử quang chưa tới gần đã truyền tới một mùi vị sộc mũi khiến người khác buồn nôn.

Nhưng lúc này Đường Tam không tránh né nữa, mắt nhìn thấy tám cái chân của Nhân diện ma chu đang cấp tốc hướng hắn bổ xuống, hắn ngược lại còn xông tới. Hắc hạp tử trong tay trái chuyển sang tay phải, tay trái hắc quang loé lên, một thanh tiểu chùy màu đen mang theo hoa văn kỳ dị âm thầm xuất hiện. Gần kề với sinh tử tồn vong, rốt cuộc Đường Tam đã xuất ra vũ hồn thứ hai của mình.

Mặc dù trên vũ hồn thứ hai này không có bất kì hồn hoàn kỹ năng nào phụ trợ, nhưng theo hồn lực của Đường Tam ngày càng tăng cường, trọng lượng của nó cũng không ngừng gia tăng. Hình dáng chùy tử xem ra không có biến hoá lớn, nhưng lúc này thanh tiểu chùy đã nặng tới 500 cân.

Đường Tam biết, cơ hội của hắn chỉ có một lần. Với thể lực của hắn hiện giờ, tốc độ tuyệt đối không thể so sánh với Nhân diện ma chu, cho nên chạy trốn là không có khả năng. Trực tiếp dùng ám khí? Nhân diện ma chu đã có cảnh giác, e rằng cũng rất khó gây thương tổn đáng kể cho nó. Suy cho cùng, dù là loại ám khí chuyên phá giáp cũng cần phải có nội lực hùng hậu để cầm cự, mà Huyền thiên công của hắn mặc dù đã có chút thành tựu nhưng nếu nói đến hai chữ hùng hậu thì còn kém rất xa.

Hắc quang nhấp nháy, Đường Tam thân thể đột nhiên vọt tới trước, mà Nhân diện ma chu bốn chân trước đã giơ lên. Lần này, tốc độ nó càng nhanh hơn, trên chân tràn ngập tử quang hủ thực, thêm nữa còn có độc tố gây tê dại trên thân thể, đừng nói bị trực tiếp đâm trúng, chỉ sợ là nhiễm phải một chút cũng đủ lấy đi tính mạng của Đường Tam.

Là thứ giết chóc tà ác, Nhân diện ma chu sử dụng phương pháp này đã cắn nuốt không biết bao nhiêu hồn thú cùng với những hồn sư xâm nhập Tinh đấu đại sâm lâm. Dưới bộ hạ, sáu con mắt nhỏ còn lại lúc này đã loé lên quang mang u ám.

Chính vào thời khắc mà bốn cái chân nhện dài ba mét hệt như cương thương trường mâu đó nhất thời hạ xuống đất thì Đường Tam động thân.

Động ở đây là tay trái của hắn. Lúc này toàn bộ ba mươi cấp hồn lực ngưng tụ trên tay trái, phút chốc đem hồn lực rót vào hắc sắc tiểu chùy. Trong sát na, tiểu chùy bên trên đột nhiên rõ ràng lên, tỏa ra quang mangmàu xanh đen. màu đen to lên gấp đôi, hoa văn

Tay trái toàn lực chém ra, âm thanh tiểu chùy gào thét, thẳng hướng nhân diện ma chu bay tới.

Khải giáp trước ngực Nhân diện ma chu, là bộ vị cứng rắn nhất trên cơ thể nó. Đối diện Đường Tam phát động công kích, nó theo thói quen không thèm ngăn cản.

Hồn sư có thể cảm nhận được thực lực của hồn thú trong phạm vi nhất định, hồn thú đồng dạng cũng có thể cảm nhận được sự mạnh yếu của hồn sư, trong mắt Nhân diện ma chu, thực lực của nó vốn dĩ hơn xa Đường Tam, chỉ là bởi vì bị thương nên mới không đạt được trạng thái tốt nhất, nhưng nó vẫn như cũ có thể phán đoán rõ ràng thực lực của Đường Tam còn xa mới bằng mình, vậy công kích của hắn tự nhiên không có khả năng khiến cho giáp phòng ngự mạnh nhất của mình bị tổn thương. Bởi vậy, Nhân diện ma chu cũng không quan tâm tới chùy tử đang bay đến trước mặt, tám cái chân dài như cũ cắm thẳng xuống, định một đòn giải quyết luôn Đường Tam, đem hắn làm thức ăn cho bản thân. Hồn sư, có hồn lực và hồn hoàn, đối với hồn thú mà nói là đại bổ vật, có thể gia tăng tu vi nhiều năm.

Đáng tiếc, lần này Nhân diện ma chu tính sai rồi, nó mặc dù là hồn thú cao đẳng có đủ trí tuệ, nhưng làm sao có thể so sánh với con người đây?

"Phanh" một tiếng,

Nhân diện chu ma toàn thân đang bổ xuống bị bật ngược lại, cả thân thể bị táp lên cao.

Nhân diện ma chu phán đoán không sai, mặc dù một chùy ngưng tụ toàn bộ hồn lực của Đường Tam, bản thân chùy sức nặng đã đạt tới con số kinh

khủng là năm trăm cân, nhưng vẫn không thể phá vớ hung giáp phòng ngự trước thân thẻ nó, giáp xác hoàn hảo không bị tổn hại gì. Tuy nhiên, một chùy này lực lượng thực sự rất lớn, tiểu chuy màu đen quán chú toàn bộ hồn lực của Đường Tam một kích đâu chỉ ngàn cân, mặc dù không cách nào thực sự gây tổn hại cho Nhân diện ma chu, nhưng đem thân thể nó đánh bật ngửa lên vẫn là làm được.

Một kích này là lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tại đấu hồn đài đối mặt Thiết Thị huynh đệ, cuối cùng từ đối thủ may mắn học được hồn kỹ. Lúc ấy Thiết Thị huynh đệ dùng một chiêu Cô Chú Nhất Trịch này đả thương Đường Tam, kinh nghiệm đau thương làm cho Đường Tam sau khi trở lại học viện đã cẩn thận tự ngẫm lại cái kỹ năng Cô Chú Nhất Trịch này. Hắn nghĩ đến,chính mình cũng có chuy tử. Tuy không có hồn hoàn phụ trợ, nhưng chẳng lẽ không thể sử dụng chiêu này hay sao? Dùhiết Thị huynh đệ dùng hồn kỹ phụ trợ năng lực truy tung cho chùy tử, nhưng hắn lại có thủ pháp ám khí, bàn về độ chuẩn xác, tuyệt sẽ không kém Cô Chú Nhất Trịch của Thiết thị huynh đệ. không cách nào giống T

Chùy tử của Đường Tam bản thân đã nặng tới năm trăm cân, cho dù không có hấp thu toàn bộ hồn lực thì ném đi cũng đã trở thành ám khí tuyệt đối cường hãn, vì vậy Đường Tam kể từ sau đó đem thủ pháp này luyện qua vài lần. Hắc chuy tử mặc dù nặng, nhưng hắn cũng không phải là hài đồng mới giác tỉnh hồn lực, trong vòng mười mét, hắn hoàn toàn có thể khống chế chùy tử một cách chuẩn xác. Tại thời điểm nguy cấp trước mắt Đường Tam đem ra sử dụng, mặc dù tiêu tốn toàn bộ hồn lực của hắn, nhưng đã đạt được hiệu quả đúng như hắn đã dự tính.

Nhân diện ma chu thân bị hất lên cao, hạ bộ tự nhiên lộ ra, hoa văn hình thành bộ mặt nanh ác trong nháy mắt hiện ra trước mặt Đường Tam, sáu con mắt mở to tràn ngập quang mang lạnh lẽo.

Đường Tam trên mặt không một chút dao động, tay phải vốn vẫn đang giơ lên đã động.

Cơ quan ám khí ưu điểm lớn nhất là gì? Đó chính là không cần nội lực phụ trợ vẫn có thể gây ra lực sát thương cực kỳ cường hãn. Kiếp trước của Đường Tam, từng có một người không có võ công cầm ám khí loại lợi hại nhất của

Đường Môn là Bạo Vũ lê hoa châm dễ dàng giết chết một gã tuyệt đỉnh cao thủ. Đây mới chính thức là chỗ lợi hại của Đường Môn.Hap tử trong tay Đường Tam nhìn qua cũng không có gì nổi bật, chỉ là hắc hạp tử nhỏ bé kia, đã gây khiếp sợ cho Nhân diện ma chu trước mặt.

Dát băng, dát băng, dát băng……

Một chuỗi âm thanh từ tay phải Đường Tam vang lên, từng đạo hắc ảnh bắn nhanh ra, cổ tay Đường Tam chớp lên, một tay hóa giải lực phản chấn của hắc hạp tử, tay kia chính là thủ chuẩn. Với thủ pháp của hắn thì trong khoảng cách gần như vậy, liệu có thể trượt đi đâu được chứ?

Phải biết rằng, đại đa số cơ quan ám khí Đường Tam chế tạo khi sử dụng là vô với âm thanh kim loại ma sát, như thế là sao chứ? thanh, như vậy mới có thể càng dễ dàng gây thương tổn cho địch nhân, mà tại sao lúc này trong tay hắn lại là hắc hạp tử

Đương nhiên không phải là cách thức chế tạo của Đường Tam có vấn đề, mà chỉ có thể chứng minh rằng, vì theo đuổi uy lực của hắc hạp tử, Đường Tam từ bỏ yếu điểm phát ra âm thanh kim loại ma sát, làm cho cái ám khí này phát huy lực công kích kinh khủng.

Tổng cộng bay ra mười sáu đạo hắc ảnh trong nháy mắt được Đường Tam khống chế thậm chí ngay cả hai con mắt bị thương của Nhân diện ma chu cũng không buông tha, mỗi con mắt hai đạo ảnh bắn vào, chớp mắt chui vào nội thể Nhân diện ma chu.

Con mắt của Nhân diện ma chu mặc dù là điểm yếu của nó, nhưng cũng không phải không có phòng ngự, phía ngoài con mắt có một tầng phòng hộ trong suốt, lực phòng ngự cũng được coi là không tồi.

Thế nhưng, đối diện hắc hạp tử trên tay Đường Tam, tầng phòng ngự này cũng chỉ so với tờ giấy bình thường, một chút tác dụng cũng không có. Có thể thấy được lực xuyên thấu của hắc ảnh kinh khủng đến mức nào.

Lúc trước đối mặt với Thái thản cự viên, Đường Tam không phải không nghĩ tới sử dụng ám khí này, nhưng lúc ấy tình huống biến hoá quá nhanh, làm

hắn không có cơ hội sử dụng. Cái ám khí này mặc dù uy lực cường đại, nhưng bởi khi bắn ra lực vô cùng kinh khủng, cho nên mỗi lần sử dụng thì phải tạm thời phải khởi động cơ quan, hay nói cách khác, yếu điểm của cái ám khí này là cần thời gian dài mới có thể sử dụng.

Bởi vậy, khi đối mặt với Thái thản cự viên thì Đường Tam cũng không có sử dụng nó, mà lúc này, đối mặt với Nhân diện ma chu, hắn rốt cuộc xuất ra loại ám khí có uy lực nhất trong tất cả các loại mà hắn có -Địa Trọng Hình. Đừng thấy cái hắc hạp tử chỉ nhỏ dài thế này, nhưng sức nặng của nó đã vượt ba mươi cân.

Tay phải phóng ra xong, Đường Tam không chút do dự thi triển động tác kế tiếp, thân thể bay nhanh nhảy lùi lại, trực tiếp lăn qua, đem thân thể ra phía ngoài mười mét.

"Tê..." Một tiếng kêu thê lương sắc nhọn chói tai, trong đêm tối vang lên cực kỳ rõ ràng.

Ngay khi mười sáu đạo hắc ảnh chui vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, trong nháy mắt bộ giáp xác màu đen bao trùm trên thân thể chợt cứng lên một chút, ngay sau đó cả người lật ngược ra, lăn lộn kịch liệt trên mặt đất.

Thực vật gần đó lúc này thật thập phần xui xẻo, con rết trăm chân nào mà không sống dai, Nhân diện ma chu mặc dù không có trăm chân, nhưng lực sống của nó lại cực kỳ ngoan cường. Mười sáu hắc ảnh bắn vào mắt nó, đã hoàn toàn nhập vào nội thể, thương thế như vậy lại cũng chưa thể làm nó thiệt mạng ngay được.

Tử quang, dịch thể lam sắc, còn cả thân thể cường kiện của Nhân diện ma chu, điên cuồng giãy giụa trên mặt đất. Thực vật yếu mềm trong nháy mắt bị hủ thực, cho dù là cây cối thô to bị thân nó chạm phải cũng bị phá hủy. Trong vòng phương viên mười mét vuông, một mảnh hoang tàn, không còn một loài thực vật nào có thể bảo trì nguyên trạng.

Đường Tam sau khi lăn ra ngoài mười mét cũng không có dừng lại, cố nén sự suy nhược trong nội thể vội vàng lui ra khỏi phạm vi công kích của Nhân diện ma chu. Hắn biết, nếu không phải Nhân diện ma chu này đã bị thương trí

mạng, thì cho dù nó không có nhìn thấy, cũng hoàn toàn có thể dựa vào mùi của hắn mà tìm ra vị trí.

Rốt cục cũng đến được nơi mà hắn cảm thấy an toàn. Đường Tam hai chân mềm nhũn, không thể duy trì nổi nữa, ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, ngay cả hắc hạp tử trong tay cũng nắm không vững nữa.

Không có hồn lực, chùy tử sau khi rời tay Đường Tam đã tự động hoá thành hư vô biến mất. Một chùy này đã rút cạn toàn bộ hồn lực của hắn, lúc này thể lực cũng như hồn lực của hắn đều suy kiệt, nếu không phải ý niệm tìm kiếm Tiểu Vũ thuỷ chung vẫn cầm cự giúp thân thể hắn, chỉ sợ sớm đã ngất đi rồi.

Nhân diện ma chu giãy giụa càng lúc càng yếu, một tầng quang thải màu tím bao quanh che kín bộ giáp xác, từ vết thương trên tám con mắt không ngừng chảy ra dịch thể tử hắc sắc, xem ra đã không còn sống được nữa.

Trước khi động thủ Đường Tam đã biết nếu lấy cái hắc hạp tử trong tay bắn vào thân thể Nhân diện ma chu, không chắc có thể xuyên qua lớp giáp xác phòng ngự của nó, nhưng nếu chỉ bắn vào điểm yếu hại trên cơ thể, phòng ngự chỗ tám con mắt của Nhân diện ma chu chắc không thể kinh khủng như Thái thản cự viên.

Bằng vào sự bình tĩnh đặc thù của cao thủ ám khí cùng với ám khí tinh chế, cuối cùng xem như đã vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt.

Sinh mệnh của Nhân diện ma chu dần dần mất đi, khi từng chút quang mang màu tím bắt đầu ngưng tụ lại trên thân thể nó,đây là lúc có thể hấp thu hồn hoàn.

Thiên niên hồn thú sau khi tử vong, hồn hoàn có thể bảo trì thời gian một canh giờ, chỉ cần nội trong một canh giờ có thể hấp thu là được.

Đường Tam cũng không có vội vã đi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, tình trạng cơ thể của hắn lúc này thực sự quá kém. Tu vi của con Nhân diện ma chu trước mắt hắn không cách nào phán đoán được chính xác, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối là hơn một ngàn năm.

Hồn hoàn của hồn thú cũng có rất nhiều bất đồng, như Áo Tư Tạp lúc trước hấp thu hồn hoàn của Phong vĩ kê quan xà ngàn năm lại thuộc về một loại hồn thú tương đối ôn nhu, nên việc hấp thu hồn hoàn tự nhiên không có gì khó khăn.

Nhưng con Nhân diện ma chu trước mắt lại không giống như vậy. Trong các loại hồn thú nó tuyệt đối là loại tà ác nhất, so sánh mà nói, hồn hoàn của nó mặc dù có thể làm tăng hiệu quả lớn hơn, nhưng quá trình hấp thu cũng gặp nguy hiểm càng nhiều hơn. Bởi vì muốn hấp thu được, hồn sư phải chịu đựng được xung kích của loại năng lượng mạnh bạo này, một khi thân thể hoặc ý chí không kiên trì nổi, rất có thể tạo thành kết quả phản hồi trí mạng.

------oOo------

Chương 124: Mạnh Y Nhiên cũng sử dụng ám khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đường Tam mặc dù nóng lòng đi cứu Tiểu Vũ, nhưng còn chưa đến mức mất đi lý trí, hắn hiểu rõ ràng, trước hết bản thân phải khôi phục mới có thể đem hồn hoàn Nhân diện ma chu trước mặt hấp thu. Lúc này, hắn cũng không quan tâm đến liệu có thể xuất hiện thêm nguy hiểm gì nữa hay không.

Ngồi tại chỗ thở dốc từng hơi, trước tiên miễn cưỡng làm cho tinh thần hồi phục một chút, sau đó mới tiến hành tu luyện để khôi phục hồn lực.

Đúng lúc này, sự lo lắng của Đường Tam đã xảy ra, theo hồn hoàn của Nhận diện ma chu chậm rãi ngưng tụ trên thi thể nó, ba người không được mong đợi từ trong rừng cây bay nhanh ra. Mặc dù không phải là bị hồn thú uy hiếp, nhưng chứng kiến ba người này, trong lòng Đường Tam không khỏi trầm xuống.

Ba người tới đó là ba hồn sư, mà trong đó có hai người mà hắn biết, chính là hai người mới chia tay cách đây không lâu, xà bà Triêu Thiên Hương cùng cô cháu gái xinh đẹp Mạnh Y Nhiên. Mà bên cạnh hai người bọn họ là một lão giả có vóc dáng cao gầy, nhìn qua cũng ít nhất trên bảy mươi tuổi, cũng giống Triêu Thiên Hương, đầu đầy tóc bạc, trong tay cầm một cây Long đầu quải trượng dài hơn bốn thước màu bạc nhàn nhạt. Long đầu ở trên quải trượng trông rất sống động, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ, toàn bộ khuôn mặt đã khai báo số tuổi của hắn, trên người không ngờ lại có tám cái hồn hoàn cao thấp khác nhau chuyển động theo quy tắc. Hai vàng, ba tím, ba đen, mặc dù từ phẩm chất mà nói, hắn so với Triệu Vô Cực chỉ nhiều hơn một cái hồn hoàn ngàn năm, chỉ là hắn có tám cái hồn hoàn. Cái này đại biểu là gì a? Là hồn đấu la tu vi trên tám mươi cấp. Không cần phải hỏi Đường Tam cũng biết người này là ai. Chính là trượng phu của xà bà, là gia gia của Mạnh Y Nhiên, long công Mạnh Thục. Vậy là gia đình bà người đã tụ hợp. Long công căn bản không cần thả hồn lực ra, tám cái hồn hoàn trên người hắn đã làm cho Đường Tam có cảm giác khó thở. Đừng nói nơi này chỉ có một mình hắn, cho dù Triệu Vô Cực cùng mọi người cùng ở chỗ này cũng đều bị rơi vào thế hạ phong thôi.

Cả nhà Cái Thế Long Xà vừa mới đến nơi, lúc đầu cũng không có chú ý tới Đường Tam ngã ngồi cách đó không xa mà trực tiếp tập trung sự chú ý trên thi thể Nhân diện ma chu, sắc mặt nhất thời đại biến. Mạnh Y Nhiên kinh hô lên tiếng: *"Không. Tại sao lại có thể như vậy, tại sao, tại sao? Là ai? Là ai đã giết ma chu của ta?"* Mạnh Y Nhiên đã thay đổi trang phục, mặc một thân màu xanh, nhìn qua mười phần tinh anh. Nhưng lúc này Đường Tam cũng không có chút tâm tình nào thưởng thức, nghe Mạnh Y Nhiên nói, hắn không khỏi âm thầm cười khổ. Không phải xảo diệu vậy chứ. Có một số việc cả đời cũng không thể đụng tới, nhưng gặp lúc vận mệnh trêu ngươi, trong khoảng thời gian ngắn có thể liên tiếp đụng đến hai lần.

Đường Tam đương nhiên sẽ không hy vọng gì cả gia đình kia sẽ không phát hiện ra mình. Với hồn lực của long công, chỉ cần hơi chút ngưng thần là có thể nghe được hô hấp của mình, thậm chí là tiếng tim đập. Chạy trốn khẳng định là không thoát. Đường Tam cũng không định chạy, đại trượng phu dám làm dám chịu. Từ lúc Tiểu Vũ bị bắt đi, tâm tính hắn đã xảy ra một ít biến hoá, ngoại trừ tàn nhẫn, còn có một chút kiên quyết.

"Là ta giết đó" Lúc này thể lực của hắn mới khôi phục một chút, bám vào cây đại thụ bên người miễn cưỡng đứng lên.

Âm thanh của Đường Tam nhất thời hấp dẫn cả gia đình Cái Thế Long Xà. Mạnh Y Nhiên chứng kiến bộ dáng chật vật của hắn, đầu tiên nhảy chồm lên, ngay sau đó đôi mắt đỏ lựng lên.

"Là ngươi….., là ngươi…., là ngươi….., lại là ngươi."

Đường Tam cười khổ: *" Ta cũng không biết tại sao lại xảo diệu như vậy, bất quá quả thật là do ta. Con Nhân diện ma chu chẳng lẽ cũng là con mồi của ngươi?"*

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam, khuôn mặt xinh xắn trở nên đỏ bừng, hiển nhiên là phẫn nộ tới cực điểm. Nhìn thấy Đường Tam, Xà Bà nhíu mày, thấp giọng nói bên tai Long Công vài câu gì đó. Ngay sau đó, Đường Tam nhìn thấy con mắt của long công. Long công bề ngoài nhìn qua rất già nua, nhưng con mắt hắn lại rất thần kỳ. Đường Tam thầm nhủ: *"Mình chưa bao giờ gặp qua con mắt sáng ngời đến như vậy"*.

Từ chỗ hắn đến vị trí Long Công, khoảng cách ít nhất cũng hơn ba mươi thước, nhưng Long Công gây cho hắn cảm giác như gần trong gang tấc.

"Người là Đường Tam?" Long công Mạnh Thục lạnh lùng hỏi. Thanh âm của hắn nghe trong suốt, không có một điểm gì giống người già nua.

Đường Tam gật đầu. Mạnh Thục lại nói: *"Vậy ngươi có biết hay không, vì giết con Nhân diện ma chu này, chúng ta mất một ngày thời gian đuổi theo nó. nếu không phải vì lưới của nó vô cùng đáng ghét, nó đã sớm trở thành hồn hoàn của Y Nhiên. Nhân diện ma chu số lượng cực kỳ thưa thớt, bởi vì nó vốn không chịu tha cho hồn thú nào khác, cho dù là bên trong Tinh đấu đại sâm lâm này đi chăng nữa cũng thập phần hiếm thấy. So với Phong vĩ kê quan xà còn muốn trân quý hơn nhiều."*

Đường Tam sắc mặt lúc này tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, nhưng tâm tình hắn không có nửa phần sợ hãi, nhàn nhạt nói: *"Điều ngài nói ta biết, nhưng là ta phải tự vệ. Con Nhân diện ma chu này đột nhiên xuất hiện trước*

mặt ta, chẳng lẽ ta để mặc cho nó giết?"

Mạnh Thục nhướng mày, *"Ngươi nói, là một mình ngươi giết con Nhân diện ma chu này ư?"*

Đường Tam gật đầu khẳng định. Long công cùng xà bà đứng bên cạnh liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt nhau. Con Nhân diện ma chu này mặc dù không phải là hồn thú cường đại nhất, nhưng trong số hồn thú có ngàn năm tu vi, lực công kích của nó tuyệt đối bài danh trong số mạnh nhất. Mặc dù không thể phun lưới nữa, nhưng với năng lực công kích cùng phòng ngự của nó mà có thể bị đứa trẻ hơn mười tuổi giết, sự thật này đối với phu thê lão cũng không có cách nào giải thích nổi.

Xà bà lúc trước đối với Đường Tam đánh giá rất cao, nhưng lúc này nàng không thể tin tưởng được. Lúc trước Mạnh Y Nhiên bị bại dưới tay Đường Tam, nàng cho rằng có chút không đúng. Nhưng lúc này nàng cũng hiểu được, sợ rằng cháu gái mình thực sự không phải đối thủ của thiếu niên trước mặt.

Long đầu quải trượng trong tay long công Mạnh Thục giơ lên, một đạo hồn lực màu trắng từ đuôi trượng xuất ra, đem thân thể Nhân diện ma chu bay lại gần. Hắn chứng kiến tám con mắt của Nhân diện ma chu bị đánh thủng, không khỏi âm thầm gật đầu. Mặc dù hắn không biết Đường Tam làm điều này bằng cách nào, nhưng từ cách hắn công kích yếu điểm của con Nhân diện ma chu này có thể thấy được sự tỉnh táo của hắn khi đối mắt với cường địch. Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, trong mắt Mạnh Thục không khỏi toát ra vài phần tán thưởng.

"Gia gia, người phải tác chủ cho ta a!" Mạnh Y Nhiên dù sao cũng vẫn chỉ là cô gái mười sáu tuổi, mắt thấy hồn hoàn cường đại sắp tới tay lại bị mất, hơn nữa lại bị cùng một người phá hỏng, trong lòng nàng lửa giận không thể nhẫn nại chế trụ được nữa.

Mạnh Thục xoa xoa đầu cháu gái, ý bảo nàng an tâm không cần phải lo lắng, ngẩng đầu nhìn Đường Tam nói: *"Đường Tam, ta bây giờ cho ngươi hai lựa chọn. Ta Long công Mạnh Thục trở thành hồn sư nhiều năm như vậy, cũng không phải không biết lý lẽ. Đối diện với Nhân diện ma chu, bất luận là kẻ*

nào cũng phải tự vệ, cho nên ngươi giết chết nó cũng là chuyện tất nhiên. Tuy vậy, trước sau hai lần bị ngươi phá hư, làm cháu gái ta không thu được hồn hoàn, chuyện này cũng không thể bỏ qua được."

Đường Tam một mặt cố gắng khôi phục hồn lực và thể lực, mặt khác nhẹ nhàng chuẩn bị trong tay hắc hạp tử. Hắc hạp tử này cũng không phải chỉ có thể phóng ra một lần,mà bên trong có tổng cộng bốn mươi tám mũi phi tiễn, có thể phóng ra ba lần. Tại kiếp trước của Đường Tam, cái hắc hạp tử này vốn rất nổi tiếng với cái tên Chư cát thần nỏ. Thân dài, có mười sáu lỗ, một lần có thể phóng ra mười sáu mũi phi tiễn, trong vòng năm mươi thước có thể xuyên thủng đá vàng. Cực kỳ bá đạo.

Lúc trước Đường môn từng đắc tội với một môn phái, bị đối phương tập kết tới tận cửa.Thế mà chỉ với một trăm môn nhân đệ tử,cũng không thèm xuất động ra khỏi cửa, mỗi người cầm một Chư cát thần nỏ, dễ dàng giết toàn bộ kẻ địch, không lưu lại một mạng nào. Từ đó Chư cát thần nỏ nổi tiếng toàn giang hồ. Trong số các loại ám khí, ngoại trừ mấy loại cấp cao nhất như Phật nộ đường liên, Bạo vũ lê hoa châm, Khổng tước linh thì Chư cát thần nỏ trong tay Đường Tam là lợi hại nhất.

Đường Tam đương nhiên biết, Chư cát thần nỏ đối với long công xà bà còn không đủ để tạo thành uy hiếp, nhưng Mạnh Y Nhiên lại không có khả năng ngăn cản. Hắn đã nghĩ thông suốt, trong trường hợp bị đối phương áp bức quá, trước tiên dùng cái này bắt họ phải trả một cái giá thật đắt.

"Chẳng biết tiền bối cho ta hai sự lựa chọn như thé nào?" Đường Tam lạnh nhạt hỏi.

Chư cát thần nỏ trong tay hắn chỉ cần chì hoãn thêm chốc lát là có thể cắn trả một phát trước khi chết. Càng huống chi trên người hắn ngoài vài loại ám khí khác, muốn giết hắn cũng đâu có dễ dàng.

Mạnh Thục nói: *"Ta cho ngươi hai lựa chọn rất đơn giản. Lựa chọn thứ nhất, ngươi gia nhập gia tộc ta, trở thành thành viên của gia tộc ta. Đã trở thành người một nhà, việc ngươi hai lần phá hư Y Nhiên thu hồn hoàn cũng như mất đi Nhân diện ma chu trân quý ta đều quên hết.."*

Gia nhập gia tộc? Nói thì đơn giản, mỗi hồn sư chỉ được một lần trong đời, nhưng một khi đã gia nhập, vĩnh viễn hồn sư không được phản bội, trở thành phần tử của gia tộc. Sau này phải chịu ước thúc của gia tộc, làm mọi việc vì gia tộc. Đương nhiên, hồn sư gia nhập đại gia tộc đều được đãi ngộ cực kỳ trọng hậu. Ngoại lệ cũng không phải không có. Điều kiện tiên quyết là thực lực phải đạt đến trình độ nhất định. Với tình huống Đường Tam mà nói, nếu như gia nhập vào một gia tộc, vậy là hắn chỉ có thể trở thành người của gia tộc đó. Đây là Mạnh Thục hết sức coi trọng tư chất của hắn, thiên tài như vậy làm sao mà có nhiều được chứ.

Đường Tam lắc đầu, *"Xin lỗi, tiền bối. Tính ta vốn thích tự do, không muốn bị ước thúc. Hơn nữa ngài nói có chút không đúng. Con Nhân diện ma chu này mặc dù do ta giết, nhưng hồn hoàn của nó cũng không có lãng phí. Nếu không phải mấy vị xuất hiện, có lẽ lúc này ta đã bắt đầu hấp thu rồi."*

"Cái gì?" Xà bà Triêu Thiên Hương kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời trở nên quái dị, đồng thời lấy tay huých trượng phu của mình một cái..

Cái Thế Long Xà ở với nhau đã vài chục năm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của thê tử.

"Đường Tam, ngươi có lẽ còn chưa có rõ ràng. Nếu không có sự đồng ý của ta, hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này ngươi không có khả năng hấp thu đâu." Mạnh Thục giọng nhàn nhạt, mặc dù tâm tình ba động không lớn, trong giọng nói mơ hồ toát ra sát khí khiến cho Đường Tam cảm thấy áp lực bị gia tăng.

Đường Tam nói: *"Nếu như vậy, hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự là lãng phí a."*

Mạnh Thục nói: *"Đối với chúng ta mà nói, hồn hoàn tốt như vậy, mặc dù lãng phí, nhưng cũng không dễ dàng cho ngoại nhân hấp thu. Tại hồn sư giới mà nói, có một loại quy tắc ngầm. Nếu ngươi gia nhập gia tộc ta, ta chẳng những có thể cho ngươi hấp thu hồn hoàn này, mà còn có thể hộ pháp giúp ngươi. Ngươi nghĩ thế nào?"*

Lấy địa vị của Long công, hai lần mời Đường Tam xem như đã là quá ôn hoà. Hắn cùng Xà bà thật sự coi trọng tư chất của Đường Tam, dù sao tiểu tử này vẫn còn là một đứa nhỏ, tiền đồ tương lai căn bản không thể ước lượng nổi.

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: *"Muốn ta gia nhập gia tộc của ngài cũng không phải không thể, nhưng ngài phải đáp ứng với ta một việc."*

Mạnh Thục nhướng mày: *"Ngươi bây giờ có tư cách đặt điều kiện với ta sao?"*

Triệu Thiên Hương lại huých trượng phu một cái, cướp lời nói: *"Điều kiện gì, ngươi cứ nói đi."*

Đường Tam trong mắt toát ra vẻ buồn bã: *"Lúc trước chúng ta đụng phải một hồn thú cực kỳ cường đại, nó bắt đi một đồng bọn của ta. Nếu hai vị tiền bối có thể giúp ta cứu đồng bọn trở về, ta đáp ứng gia nhập gia tộc của người. Nếu bằng hữu của ta đã chết, ta muốn hai vị tiền bối giúp ta báo thù."*

"Chỉ là giết một con hồn thú thôi sao?" Mạnh Thục nhìn Đường Tam, có chút ngoài ý liệu.

Triệu Thiên Hương tâm tư so với trượng phu kín đáo hơn một chút. *"Triệu Vô Cực không phải cùng đi với các ngươi sao? Chẳng lẽ hắn cũng không đánh nổi con hồn thú đó?"*

Đường Tam gật đầu.

Mạnh Thục khinh thường hừ một tiếng, *"Triệu Vô Cực đánh không lại, không có nghĩa là ta cũng đánh không lại, huống chi, chúng ta cùng ra tay, trong Tinh Đấu đại sâm lâm này có con hồn thú nào có thể chống lại được chúng ta? Đường Tam, con hồn thú đó là cái dạng gì?"*

Đường Tam vội vàng nói: *"Là một con Thái thản cự viên, cấp bậc đại khái là hơn vạn năm."*

Mạnh Thục là hồn sư cấp cao nhất mà hắn từng gặp qua, nếu Mạnh Thục

chịu ra tay cứu Tiểu Vũ, dĩ nhiên là dễ dàng hơn nhiều so với mình. Tóm được cơ hội như vậy, làm sao Đường Tam chịu buông tha.

Nhưng khi vợ chồng Cái Thế Long Xà nghe bốn chữ *"Thái thản cự viên"*, thân thể hai người đồng thời cứng ngắc một chút. Mạnh Thục trong ánh mắt vẻ ngạo mạn cũng như khinh thường đều biến mất, ánh mắt có chút xấu hổ. Triêu Thiên Hướng đầu mày nhăn lại, thở dài lắc đầu, lời nói thốt ra làm Đường Tam cực độ thất vọng:

"Chúng ta làm không được."

"Với thực lực của hai vị tiền bối, chẳng lẽ không có cách nào đối phó với con Thái thản cự viên đó sao?" Đường Tam vội vàng nói.

Mạnh Thục tức giận nói: *"Ngươi thì biết cái gì. Thái thản cự viên chính là thượng cổ thần thú dị chủng, thực lực cực mạnh. Đừng nói là chúng ta, cho dù có là Phong hào đấu la cũng không dám nói là thắng được nó. Hơn nữa, theo ta được biết, trong Tinh đấu đại sâm lâm chỉ có duy nhất một con Thái thản cự viên, tu vi của nó không phải chỉ có đơn giản là vạn năm, tính ra ít nhất cũng hơn sáu vạn năm tu vi,cũng là bá chủ của sâm lâm này. Hơn nữa, Thái thản cự viên còn có một huynh trưởng còn kinh khủng hơn nhiều, trừ phi hiện tại tụ tập hết thảy Phong hào đấu la của hai đại đế quốc ở chỗ này, nếu không, ai giám tới tìm giết bọn chúng?"*

Cái thế long xa đối với phiến Tinh Đấu đại sâm lâm này hiểu rất rõ, hiển nhiên rõ hơn nhiều so với Triệu Vô Cực. Đường Tam cũng biết, với thân phận của hắn không có khả năng lừa gạt mình, chỉ có điều, lời nói của Mạnh Thục làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn đối với Thái thản cự viên vốn đã phán đoán rất cao, nhưng nghe Mạnh Thục nói xong mới hiểu được rằng, phán đoán của mình còn chưa đủ, Thái thản cự viên so với tưởng tượng của hắn còn kinh khủng hơn nhiều. Hơn nữa còn có một huynh trưởng còn cường đại hơn nữa, phải gom tất cả Phong hào đấu la mới có khả năng giết bọn chúng, vậy là không phải tương đương với việc phán tử đối với Tiểu Vũ sao. Đến bây giờ Đường Tam cũng không thể hiểu được tại sao hồn thú cường đại như thế lại có thể ngẫu nhiên gặp ở bên ngoài sâm lâm.

Đối với việc chính mình không có cách nào đối phó với Thái thản cự viên, Long công Mạnh Thục tựa hồ cũng có chút xấu hổ. *"Tiểu tử, ngươi không phải cố ý đem Thái thản cự viên ra doạ ta đấy chứ. Ta không có thời gian cùng ngươi ở chỗ này tán chuyện. Nếu ngươi gia nhập gia tộc ta, ta có thể giúp ngươi hấp thu cái hồn hoàn này. Nếu không, ngươi chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai, lưu lại cho ta một cánh tay,coi như bồi thường cho cháu gái ta."*

Đường Tam từ trong thất thẩn tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Cái Thế Long Xà. Hắn hiểu rõ ràng, bản thân cùng đối phương cách biệt quá xa, thậm chí không có tư cách bàn luận điều kiện với đối phương. Nhưng lúc này, bản tính quật cường trong lòng hắn dâng lên, như thế nào cũng quyết không thoả hiệp.

Chậm rãi giơ Chư Cát thần nỏ trong tay lên: *"Nếu hai vị không thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện cứu Tiểu Vũ, ta cũng không thể gia nhập gia tộc của hai vị. Muốn cánh tay của tao sao, vậy hãy tự đến lấy đi."*

Hồn lực mặc dù không khôi phục được bao nhiêu, nhưng thể lực của Đường Tam lúc này đã khôi phục được một chút, ít nhất để phát động cơ quan ám khí cũng không thành vấn đề.

Mạnh Thục không nghĩ tới một hồn sư nho nhỏ như vậy lại dám chống lại ý của mình, Long đầu quải trượng trong tay đập xuống đất, phát ra một tiếng oanh minh phảng phất như động đất, nếu không phải Đường Tam đang dựa vào cây đại thụ, sợ rằng trực tiếp bị hồn lực cường đại của lão đánh ngã.

"Nếu ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi". Mạnh Thục trong mắt nổi lên sát khí. Thiếu niên thiên tài như ngươi, nếu không thuộc về ta, thì cũng không cần tồn tài trên thế giới này làm gì nữa.

Ngay lúc long công chuẩn bị ra tay, đột nhiên một âm thanh hùng hậu vang lên *"Long công tiền bối, hạ thủ lưu tình."*

Một chuỗi thân ảnh liên tiếp bay tới. Cầm đầu đoàn chính là Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, phía sau hắn là đám chúng đệ tử của Sử Lai Khắc học

viện. Mọi người đều có vẻ mệt mỏi, nhưng vì truy tìm Đường Tam nên vẫn cố gắng không ngừng.

Con Nhân diện ma chu khi chết đã thu hút sự chú ý của vợ chồng Cái Thế Long Xà đồng thời cũng như đám Sử Lai Khắc học viện, nhưng bởi vì khoảng cách xa quá nên không thể trực tiếp tìm đến được. Lúc quải trượng của Long công đập lên mặt đất, rốt cuộc lại chỉ rõ phương vị giúp Triệu Vô Cực mang theo mọi người tới nơi này.

Chứng kiến đồng môn chạy đến, tinh thần Đường Tam nhất thời buông lỏng vài phân, thân thể nhoáng lên suýt nữa ngã sấp xuống. May là Đái Mộc Bạch bay nhanh tới bên người hắn, đỡ thân thể hắn mới giúp cho hắn không có bị ngã xuống.

Lúc chiến đấu cùng Thái thản cự viên, thương thế của Đường Tam vốn đã không nhẹ, mặc dù ăn vào một cây khôi phục hương tràng, nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hơn nữa lúc đi đường lại bị tiêu hao, còn phải đấu trí, đấu dũng với Nhân diện ma chu. Có thể nói là đã đem hồn lực cùng thể lực của hắn vắt kiệt quệ, nếu không phải dựa vào ý chí để chống đỡ, sợ rằng hắn đã sớm ngã xuống từ lâu.

Áo Tư Tạp vội vàng chạy tới, trực tiếp đưa cho Đường Tam hai cái hương tràng. Sau khi ăn, Khôi Phục hương tràng hình thành một luồng nhiệt lưu tràn ngập trong cơ thể, lúc này Đường Tam nhất thời cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Áo Tư Tạp bây giờ đã đạt tới cảnh giới hồn tôn, khôi phục hương tràng hiệu quả cũng vì thế gia tăng. Ăn xong hai cái này, mặc dù đối với hồn lực không có hiệu quả đột biến, nhưng đối với khôi phục thể lực thì tốt hơn rất nhiều so với ăn một cái.

Chứng kiến đám người Triệu Vô Cực xuất hiện, Long công Mạnh Thục thần sắc trên mặt cũng không có thay đổi chút nào. Vợ chồng Cái Thế Long Xà ở đây, tự nhiên chẳng việc gì phải e ngại một tên Triệu Vô Cực cả.

Nhìn Long đầu quải trượng trong tay Mạnh Thục, Triệu Vô Cực trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, nhất là tám cái hồn hoàn kia. Lúc trước hắn đã sử dụng Vũ Hồn chân thân một lần, bây giờ so với trạng thái đỉnh phong cũng chỉ còn được khoảng năm mươi phần trăm, đừng nói là Mạnh Thục, cho

dù là xà bà Triệu Thiên Hương hắn cũng không cách nào ứng phó nổi.

"Vị này chính là Long công tiền bối ư. Vãn bối Triệu Vô Cực ngưỡng mộ đã lâu."

Đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, Mạnh Thục liếc Triệu Vô Cực một cái: *"Bất Động Minh Vương không cần khách khí. Ngươi nên dạy dỗ tốt đệ tử của ngươi.Dám để chúng khi dễ người của Mạnh gia chúng ta sao? Phong vĩ kê quan xà, cho dù đã bỏ qua, nhưng đệ tử của ngươi lại vừa giết con mồi Nhân diện ma chu của cháu gái ta. Ngươi phải trả cho ta một cái công đạo chứ."*

Triệu Vô Cực nói: *"Tiền bối, ta xem trong việc này có chút hiểu lầm, hơn nữa, ta mặc dù là sư phụ của đứa nhỏ này, nhưng Đường Tam lại không tính là đệ tử của ta, Sư phó của hắn là một người khác, chứ ta còn chưa dám."*

"Nga?" Mạnh Thục sửng sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ. Đường Tam mới chỉ là đứa nhỏ mà thực lực đã kinh người như vậy, chẳng lẽ sư phó của hắn là …

Triệu Vô Cực tinh ranh khôn khéo, lập tức nhìn ra vẻ do dự trên mặt Mạnh Thục, liền từ từ nói:

"Long công tiền bối, chúng ta có thể ra xa một chút nói chuyện?"

Mạnh Thục nhíu mày, nhưng hoàn toàn không có lo lắng. Lúc này hắn đang chiếm ưu thế áp đảo về mặt tinh thần, tự nhiên không sợ Triệu Vô Cực giở trò. Long đầu quải trượng điểm lên mặt đất, thân thể liền bay ra ngoài xa hai mươi thước.

Triệu Vô Cực vội vàng đuổi theo, thấp giọng nói với long công cái gì đó.

Ban đầu vẻ mặt Mạnh Thục toát ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, dần dần trở nên có chút khó coi.

Triệu Vô Cực lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, cực kỳ khách khí. Sau một hồi, hai người kết thúc nói chuyện.

Mạnh Thục đi trở về bên cạnh thê tử cùng cháu gái, thấp giọng nói với Xà bà vài câu, thần sắc Xà bà đồng dạng lộ vẻ kinh ngạc. Ánh mắt phu thê hai người rơi lên người Đường Tam có chút thay đổi, mà tất cả những điều này, Đường Tam đều nhận thấy.

"Triệu sư phụ cùng bọn họ nói cái gì đó? Nói cho bọn họ mình là đệ tử của đại sư hay sao? Chỉ có điều, đại sư mặc dù đối với vũ hồn có nghiên cứu rất sâu, nhưng thực lực bản thân lại không cao, tựa hồ không đủ khả năng tạo ra uy hiếp đối với Cái Thế Long Xà trước mắt."

Quả nhiên, Mạnh Thục nói:*"Nguyên lai là đệ tử của đại sư. Không nghĩ tới đại sư rốt cục cũng có đệ tử. Hôm nay nể mặt đại sư, ta bỏ qua, bất quá, tiểu tử nhà ngươi hãy nhớ kỹ. Sau này nếu còn phát sinh ra chuyện gì tương tự, ta cũng mặc kệ sư phó ngươi là ai. Chúng ta đi..."*

Nói xong liền xoay người rời đi.

"Gia gia" Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, nãi nãi đang rời đi, nhất thời nóng nảy. *"Gia gia, hắn hai lần đoạt hồn thú của ta, mối thù này quên đi làm sao được?"*

Mạnh Thục có chút bất đắc dĩ, nhìn cháu gái mình một cái, nói: *" vậy ngươi muốn như thế nào đây? Gia gia ngươi lớn tuổi rồi, không thể lấy lớn hiếp nhỏ được. Quên đi thôi."*

Mạnh Y Nhiên quật cường nhìn gia gia của mình, *"Không, không thể cứ như thế mà bỏ qua được. Ta không chịu. Tuyệt đối không thể tha cho hắn. Nếu các ngươi không muốn ra tay, ta tự mình làm cũng được. Đường Tam, nếu ngươi là nam nhân, hãy so tài với ta."*

Đường Tam nhíu nhíu mày, *"ngươi còn muốn cùng ta so tài ư? Ngươi đã quên rằng, ngươi từng là kẻ bại tướng dưới tay ta sao?"*

Hương tràng của Áo Tư Tạp quả thật có chỗ độc đáo, trong thời gian ngắn ngủi, hồn lực của Đường Tam đã khôi phục được ba thành, tốc độ khôi phục thể lực còn nhanh hơn, sắc mặt của hắn đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Mạnh Y Nhiên kiên định gật đầu, *"Phải, ta muốn so tài với ngươi một lần nữa. Đừng tưởng lần trước ngươi thắng ta được thì lần này lại có thể thắng ta nhé. Ta cũng không khi dễ ngươi, vì hồn lực của ngươi đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại toàn bộ, chúng ta hãy so tài mà không sử dụng hồn lực. Nhưng ngươi hai lần đoạt hồn thú của ta, vậy lần này phải để ta quyết định phương thức so tài."*

Đương Tam hít vào thật sâu, cảm thấy tình huống cơ thể đã tốt hơn rất nhiều, chậm rãi tiến lên

"Đánh cuộc cái gì?"

Nếu chỉ đúng như Mạnh Y Nhiên nói, hắn nắm chắc phần thắng, mặc dù hồn lực không đủ, nhưng hắn còn có thể thi triển ám khí để đối địch, Chư Cát thần nỏ trong tay đã hoàn hảo sẵn sàng. Mặc dù hắn biết bây giờ cùng Cái Thế Long Xà thoả hiệp, hắn không được phép giết Mạnh Y Nhiên, nhưng hắn có nhiều phương pháp,như có thể sử dụng ám khí làm mất đi năng lực chiến đấu của Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên hai mắt tràn ngập hận ý, mở to nhìn Đường Tam, nói *"Nếu như ngươi thua, ngươi không được phép hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này. Nếu như ngươi thắng, tự nhiên nó thuộc về ngươi."*

Đối với hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Đường Tam có thể nói là rơi vào tình thế bắt buộc. Chỉ có chiếm được nó, hắn mới có đủ khả năng mau chóng khôi phục thể lực để đi tìm Tiểu Vũ.

"Tốt, So tài về cái gì?"

Vợ chồng Cái Thế Long Xà lúc này cũng không vội vàng rời đi, đứng một bên không lên tiếng. Nhìn cháu gái mình áp trận, hai vợ chồng thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu, cũng không biết đang nói điều gì.

Đám Sử Lai Khắc học viện bên này, Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày. Hắn không nghĩ lúc cuối Mạnh Y Nhiên lại gây ra tình huống này. Để Long công buông tha Đường Tam, hắn đã đem một ít bí mật nói cho Mạnh Thục

biết, nếu không, với tính cách bá đạo của Cái Thế Long Xà, làm sao đơn giản rời đi như vậy chứ?

Mạnh Y Nhiên vừa muốn mở miệng, Áo Tạp Tư bên cạnh Đường Tam đã cướp lời: *"Chờ một chút, như thế là không công bình."*

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người Áo Tư Tạp.

Hắn lững thững đi tới, khàn khàn nói: *"Con Nhân diện ma chu này rõ ràng là do Đường Tam đánh chết. Cho dù ngươi lấy nó làm mục tiêu, cũng coi như mỗi người giết một nửa, mà bây giờ lại chỉ có Đường Tam mới có thể hấp thu hồn hoàn này, rõ ràng ngươi đánh cuộc như vậy không công bình."*

Mạnh Y Nhiên trong mắt loé sát khí *"Vậy ngươi muốn như thế nào?"*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói *"Cũng không muốn như thế nào. Nếu ngươi thua, tất nhiên không thể cản trở hắn hấp thu hồn hoàn, đồng thời, ngươi cũng nên tỏ ra chút thành ý. Chúng ta yêu cầu không cao, đến lúc đó, chỉ cần ngươi hôn Đường Tam một cái là được."*

"Tiểu Áo" Triệu Vô Cực khẽ quát một tiếng, hắn không hy vọng lại chọc giận Cái Thế Long Xà.

Nhưng có chút ngoài ý muốn của Triệu Vô Cực, Long công Mạnh Thục đột nhiên mở miệnh nói:

"Được, cứ như vậy quyết định đi, tuổi trẻ thật là thú vị." vừa nói xong, vị Long Công này lần đầu tiên toát ra vẻ cười cười, mà Xà bà bên cạnh hắn, sắc mặt hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Áo Tư Tạp cũng không biết, hắn đưa ra yêu cầu này, làm đôi Cái Thế Long Xà trước mặt, nhớ lại một màn thời trẻ tuổi. Lúc ấy, khi Long công Mạnh Thục lần đầu tiên gặp xà bà Triệu Thiên Hương, cũng nhờ một lần đánh cuộc mà chiếm tiện nghi của Xà bà, cuối cùng sau một loạt cơ duyên mới thành công, nhưng lần đánh cuộc kia lại đóng vai trò quan trọng nhất. Khi đó, Mạnh Thục đưa ra điều kiện giống y như đúc so với Áo Tư Tạp bây giờ.

Trong mắt Long công, Xà bà, Đường Tam mặc dù bề ngoài có chút bình thường, không có khả năng so sánh với Đái Mộc Bạch, nhưng theo lời của Triệu Vô Cực vừa tiết lộ, bọn họ thập phần xem trọng đứa nhỏ này. Đối với tương lai của cháu gái, phu thê hai người cũng đã có dự định. Bọn họ cũng muốn nhìn xem dưới tình huống này, Đường Tam có thể chiến thắng cháu gái của mình hay không.

Đối với quyết định của gia gia, Mạnh Y Nhiên không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng nàng không có phản bác, bởi vì đối với phương thức chiến đấu mình sắp đưa ra,nàng tuyệt đối tin tưởng.

Đường Tam thì chỉ nóng lòng hấp thu hồn hoàn cho xong, đối với chuyện này hắn cũng không quan tâm. Dù sao chuyện đánh cuộc này với hắn mà nói cũng không có gì là khó xử. Tay hướng phía Mạnh Y Nhiên, làm một động tác thủ thế.

Hung hăng nhìn Đường Tam một cái, Mạnh Y Nhiên lúc này mới giơ tay phải lên, chỉ thấy cổ tay nàng đeo một cái Dương chi bạch ngọc hoàn(vòng) loé ra quang mang màu trắng sáng bóng.

Quang mang chợt loé, một cái trường điều bố nang(túi dài nhiều ngăn) đã xuất hiện trong tay nàng. Tay kia của nàng cũng xuất hiện một kiện hồn đạo khí.

Chiều dài bố nang ước chừng hai thước, bề rồng chừng nửa thước, Mạnh Y Nhiên hai tay chìa ra, bố nang đã được chia làm hai nửa. Lúc nàng chìa cái bố nang ra, mọi người đều thấy rõ, bố nang nhìn có vẻ như đã cũ,bên trong là vô số thanh đoản nhận giống hệt nhau.

Đoản nhận không có chỗ bảo vệ tay, dưới ánh mắt chuyên nghiệp của Đường Tam, rõ ràng là phi đao, bất quá phi đao trên tay Mạnh Y Nhiên có chút đơn sơ, trừ bỏ hai cái rãnh màu máu, thì không có chút đặc thù nào. Chuôi đao dài ba tấc, lưỡi đao dài năm tấc, chất liệu rất tốt, loé ra quang mang nhàn nhạt.

"Ta nơi này có ba mươi sáu mũi Phá hồn đao, ta và ngươi mỗi người mười tám mũi. Ta sẽ bảo gia gia ta đứng cách xa hai mươi thước chấn rung một cây đại thụ, sẽ có lá cây rơi xuống. Ngươi và ta đồng thời ra tay, ai dùng Phá

hồn đao phi trúng nhiều lá cây hơn thì người đó thắng. Nhưng bất luận là trúng bao nhiêu lá cây, Phá hồn đao cuối cùng phải cắm trên thân cây. Mũi Phá hồn đao nào không trúng thân cây sẽ không được tính."

Mạnh Y Nhiên tự tin nói ra phương pháp tỷ thí, sau khi nói xong câu cuối cùng, mới phát hiện ra, đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt mình trở nên có chút quái dị.

Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực hai mắt mở to nhìn không chớp.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch hai con ngươi trong nháy mắt biến thành một.

Áo Tư Tạp lấy tay bịt mồm lại.

Mã Hồng Tuấn như bị choáng, suýt nữa té ngã xuống đất.

Chu Trúc Thanh khuôn mặt lạnh như băng biến mất, chỉ còn lại vẻ ngạc nhiên.

Trữ Vinh Vinh bật cười thành tiếng.

Mà Đường Tam đang đứng đối diện Mạnh Y Nhiên, trên mặt lúc này lộ ánh mắt cười cười. Từ khi Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi, thần sắc hắn lần đầu tiên được buông lỏng,thậm chí cổ tay vừa lộn, đem Chư Cát thần nỏ trong tay, đưa trở về cất bên trong Nhị Thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

"Các ngươi choáng váng xong cả chưa? Có tham chiến hay không đây?" Mạnh Y Nhiên nhìn ánh mắt đám đệ tử Sử Lai Khắc học viên bên này, nhất thời cảm giác như bị cười nhạo, âm thanh bực bội cất lên.

Áo Tư Tạp buông tay che miêng, cố gắng nén cười nói: *"Tại sao lại không ứng chiến chứ? Phương pháp tỷ thí của ngươi tốt lắm. Thực sự rất tốt."* Lúc này hắn lại đang suy nghĩ, chút nữa để cho Mạnh hôn vào chỗ nào của Đường Tam mới tốt đây.

Cùng Đường Môn đệ tử so tài ám khí, quả thật là rất tốt.

Lúc này, cả Triệu Vô Cực trên mặt cũng toát ra tiếu ý.

Mạnh Y Nhiên tự nhiên không biết mọi người đang nghĩ cái gì, nhìn về phía Đường Tam, *"Ngươi có cần nghỉ ngơi một chút nữa không, đừng nói là ta khi dễ ngươi."*

Đường Tam tự nhiên không có giảo hoạt như Áo Tư Tạp, bất đắc dĩ lắc đầu nói: *"Chỉ cần ngươi đừng nói ta khi dễ ngươi là được. Có thể bắt đầu được rồi?"*

Nếu là tỷ thí bình thường, Đường Tam có lẽ phải khôi phục lại thêm một chút, nhưng Mạnh Y Nhiên đưa ra phương thức tỷ thí, chính là sở trường của hắn.Đường môn ám khí tuyệt học mà hắn tu luyện từ nhỏ. Đừng nói hắn mới chỉ khôi phục được vài phần hồn lực, cho dù một tia hồn lực cũng không có, Đường Tam tuyệt đối sẽ không thua Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên cầm trong tay hai điều bố nang, đưa một cái cho Đường Tam. Lúc này nàng tràn ngập tin tưởng, chỉ vào một cây đại thụ cách đó ước chừng hai mươi thước, nói: *"Lấy nơi đó làm mục tiêu đi."*

Đường Tam liếc nhìn cây đại thụ một cái, rồi nói: *"Tốt"*

Mạnh Y Nhiên trong tay cầm bố nang, Phá hồn đao nàng sử dụng chuôi có màu đỏ, còn Đường Tam sử dụng loại chuôi màu lam, không sợ nhầm lẫn.

Mạnh Y Nhiên không nhìn ra vẻ mặt của đám Sử Lai Khắc học viên, nhưng vợ chồng Mạnh Thục như thế nào lại không nhận ra chứ. Nhưng bọn họ trong lòng không hiểu là tại sao đám Sử Lai Khắc học viện này lại tự tin cười cợt đến như thế.

Mạnh Y Nhiên từ nhỏ ưa thích các loại vũ khí, đặc biệt là binh khí ngắn. Ba mươi sáu mũi Phá hồn đao này là long công Mạnh Thục cẩn thận tìm người rèn cho. Mạnh Y Nhiên đối với phi đao này cực kỳ yêu thích, thường xuyên luyện tập, trong vòng ba mươi thước, nắm chắc trúng trăm phần trăm. Đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát ra mười tám mũi phi đao. Trận đấu này nàng đưa ra cũng chính là cực hạn của mình.

------oOo------

Chương 125: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Lần trước lúc đấu với Đường Tam, bởi vì hai người nhanh chóng tiến vào so đấu hồn lực, nên Mạnh Y Nhiên không có cơ hội xuất ra Phá hồn đao. Mạnh Thục không tin rằng, lần đầu tiên sử dụng loại vũ khí này, Đường Tam có thể so sánh với cháu gái xuất sắc của mình.

Mạnh Y Nhiên nhìn gia gia, gật đầu. *"Gia gia, bắt đầu đi."*

Mạnh Thục hướng Đường Tam nói: *"Ngươi chuẩn bị kỹ chưa?"*

Đường Tam gật đầu. So về ám khí, hắn còn cần chuẩn bị hay sao chứ? Đương nhiên, với tính cách của hắn, tự nhiên sẽ không nói mấy lời như vậy.

Mạnh Y Nhiên nhanh chóng đem bố nang trong tay đính vào bên hông quần, mặt sau của bố nang có chỗ cài dính. Có thể gắn,dính vào bất kỳ chất liệu nào để tiện sử dụng. Trong lúc bố trí bố nang cho tiện lợi nàng vẫn cố ý nhìn Đường Tam một cái, phát hiện ra Đường Tam có chút ngẩn ngơ nhìn bố nang trong tay, nhìn hắn như thế nào cũng y như bộ dáng của người lần đầu tiên sử dụng loại vũ khí này. Chứng kiến một màn này, Mạnh Y Nhiên trong lòng không khỏi sinh ra một chút đắc ý.

Long công Mạnh Thục ra tay, cả người hắn cũng không có di động, mà là tiện tay vung ra, đem long đầu quải trượng dài bốn thước trong tay ném ra ngoài. Âm thanh rồng ngâm từ trong quải trượng vang lên,ngân sắc quải trượng giống như một con rồng bạc sống động đánh vào cây đại thụ cách ngoài hai mươi thước.

Phanh một tiếng, Mạnh Thục dụng lực vừa đủ chấn rung cây nhưng lại không làm thương tổn đến thân cây,lá cây rơi xuống như mưa.

Mạnh Y Nhiên khẽ kêu một tiếng, hai tay đồng thời xuất động, từng đạo hàn quang bay nhanh ra từ bố nang, động tác liền lạc, một hơi đem mười tám mũi Phá hồn đao ném đi.

Có lẽ bởi vì trong lòng tràn ngập lửa giận đối với Đường Tam, từ đó kích nộ đạt tới trạng thái đỉnh phong, Mạnh Y Nhiên rõ ràng cảm giác được hôm nay bản thân ném Phá hồn đao phi thường tốt. Nàng có thể khẳng định, mỗi thanh Phá hồn đao của mình đều chuẩn xác trúng mục tiêu, thậm chí còn có mũi đâm trúng đến hai lá cây.

Khi Mạnh Y Nhiên tập trung tinh thần ném phi đao,lúc Mạnh Thục ném Long đầu quải trượng xong, ánh mắt liền rơi ngay trên người Đường Tam. Long đầu quải trượng của hắn là khí vũ hồn, rời khỏi tay, chỉ cần bằng vào hồn lực là có thể thu hôi, không cần quá để ý khống chế. Hắn muốn xem một chút, thiếu niên Đường Tam trước mặt có thể lại gây cho mình chút ít ngạc nhiên nào hay không.

Mạnh Thục nhìn kỹ,nhưng Đường Tam chỉ làm một động tác làm cho vợ chồng Cái Thế Long Xà hết sức khó hiểu.

Lúc Long đầu quải trượng vừa bay ra,Đường Tam cũng vừa xoay người, nhưng không phải là xoay mặt về phía cây đại thụ, mà là đưa lưng về phía đó. Ngay khi Mạnh Y Nhiên ra tay, đồng thời tay của Đường Tam đang cầm bố nang cũng động, cả bố nang trong tay hắn nháy mắt triển khai, Liền đó, bố nang phất lên. Mười tám đạo hàn quang cơ hồ cùng một thời điểm rời khỏi vị trí vốn có.

Phá hồn đao của Mạnh Y Nhiên tự nhiên là từ mặt trước bắn thẳng ra, nhưng Mạnh Thục nhìn rõ ràng, Phá hồn đao của Đường Tam lại bay theo hướng vòng cung. Xuất ra một thanh phi đao theo hướng vòng cung cũng đã tương đương với thủ pháp xảo diệu, cao minh, mà Đường Tam thậm chí còn không dùng tay trực tiếp khống chế, chỉ dụng cả bố nang phất ra, đã khiến cho tất cả Phá hồn đao phát sinh hiệu quả như vậy. Cho dù bản thân là Hồn đấu la,

Long công Mạnh Thục cũng không khỏi thất kinh, cẩn thận nhìn lại hướng Phá hồn đao của Đường Tam đang bay.

Đốt đốt. Lưỡi dao sắc bén đâm vào thân cây khiến âm thanh dày đặc vang lên, trong không trung, lá cây dần dần rơi hết, trận tỷ thí đến đây chấm dứt.

Mạnh Y Nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Tam, vừa lúc thấy Đường Tam quay đầu lại, không khỏi có chút kinh ngạc nói: *"Ngươi không ra tay sao?"*

Đường Tam lắc lắc tay, chỉ thấy hiện ra bố nang trống không, nói: *"Ta đã ra tay rồi"*.

Trong lúc Mạnh Y Nhiên còn sửng sốt, vợ chồng Cái Thế Long Xà đã đi tới bên người nàng, Mạnh Thục thở dài một tiếng, nói: *"Kỹ thuật thần kỳ. Y Nhiên, là ngươi thua."*

Mạnh Y Nhiên không hiểu, nhìn về phía gia gia. Mạnh Thục nhìn nàng lắc đầu nói: *"Không cần nhìn kết quả đâu. Chúng ta đi thôi."*

"Không, Ta không tin." Do không được chứng kiến tình cảnh trước đó, Mạnh Y Nhiên làm sao có thể tin tưởng kỹ năng ném ám khí mà mình am hiểu nhất, lại có thể thất bại trước một tên Đường Tam không còn vài phần thể lực chứ? Không để ý tới sự ngăn cản của tổ phụ mẫu, nàng phi tới chỗ thân cây đại thụ. Nàng không cách nào tin rằng mình lại bị thất bại.

Mạnh Thục thở dài một tiếng, thì thảo lẩm bẩm: *"Lần này sợ rằng đối với Y Nhiên là một đả kích không nhỏ. Bất quá phải cho nó thấy rõ đạo lý, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.Hà.. Cũng không phải là chuyện không tốt."*

Đi tới phía dưới tàng cây, Mạnh Y Nhiên đầu tiên chứng kiến phi đao do mình ném ra, đúng như nàng phán đoán, mười tám mũi phi đao toàn bộ cắm trên thân cây, hơn nữa trên đầu mỗi thanh Phá hồn đao vốn rất nhỏ, đều có một chiếc lá, nhiều cái thậm chí còn có ba chiếc lá. So với mọi khi nàng ném thậm chí còn tốt hơn vài phần.

Nhưng khi ánh mắt Mạnh Y Nhiên di động, chuyển sang nhìn Phá hồn đao

màu lam thì cả người như ngốc trệ.

Mười tám mũi Phá hồn đao màu lam xếp hàng chỉnh tề cắm trên thân cây, chia làm ba hàng, mỗi hàng sáu mũi, tạo thành hình một chữ Tam. Không một mũi Phá hồn đao nào cắm một lá cây. Thậm chí ngay cả độ nông sâu của mũi đao cắm vào thân cây cũng giống nhau như đúc. So với mười tám mũi phi đao của Mạnh Y Nhiên không may mắn xếp lộn xộn trên thân cây, quả thật sự so sánh quá khập khiễng.

Âm thanh Mạnh Thục truyền vào tai Mạnh Y Nhiên: *"Nha đầu, nhận thua đi thôi. Thủ pháp của Đường Tam ngay cả bản thân ta cũng không thể làm được. Đồng thời bay ra, đồng thời cắm vào thân cây, thậm chí chỉ tạo ra có một âm thanh, mỗi một thanh Phá hồn đao đều cắm mười phiến lá cây, hơn nữa, lúc ra tay, hắn hoàn toàn quay lưng về phía cây đại thụ, cũng không cần dùng mắt nhìn. Kỹ xảo như vậy chỉ có thể dùng hai từ "*thần kỳ*" để hình dung thôi."*

Mạnh Y Nhiên chậm rãi xoay người lại, nhìn gia gia của mình, ánh mắt nàng mặc dù không hề ngốc trệ, nhưng lại giống như người mất hồn, ngay cả Phá hồn đao của mình cũng không thu lại, bước từng bước về phía tổ phụ mẫu. Đúng như lời Mạnh Thục nói, sử dụng năng lực mình am hiểu nhất mà vẫn bị đánh bại, đối với Mạnh Y Nhiên thực sự là đả kích rất lớn. Trong vòng vỏn vẹn có ba ngày, trước sau hai lần bị Đường Tam đánh bại, hơn nữa, lần này so với lần trước còn thua thê thảm hơn. Hồn thú hai lần bị cướp mất, lòng tự tin từ trước tới nay của nàng đã bị Đường Tam đả kích đến mức không còn chút nào.

------oOo------

Chương 126: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đường Tam bước tới phía trước, bàn tay bên hông xoa một cái, một cây cương châm xuất ra, đem toàn bộ Phá hồn đao trên thân cây đánh rớt. Khi cương châm quay trở lại trên tay hắn, Phá hồn đao cũng bị hắn nhất nhất toàn bộ thu vào trong tay, dùng bố nang bao lấy. Xong việc, hắn bước nhanh tới trước mặt Mạnh Y Nhiên.

"Mạnh tiểu thư, Phá hồn đao của ngươi."

Mạnh Y Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lúc này, dung nhan có một chút tái nhợt, xuất hiện vài giọt lệ, *"Ngươi tới đây để cười nhạo ta sao?"*

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Không, kỳ thật ngươi không cần phải khổ sở. Ta từ khi ba tuổi đã luyện tập phóng ám khí. Mặc dù ta năm nay còn chưa đến mười ba tuổi, nhưng đã có chín năm toàn lực tập luyện sử dụng ám khí, đó là lý do tại sao ta bây giờ có thể sử dụng thủ pháp tinh diệu như vậy."*

"Ám khí?" Mạnh Y Nhiên bị cái danh từ mới này hấp dẫn vài phần chú ý.

Đường Tam đem Phá hồn đao đặt vào tay nàng.

"Âm thầm sử dụng,vũ khí này mới phát huy hiệu quả. Ta gọi nó là ám khí. Ám khí không phải dùng để tỷ thí, mà là dùng để xuất kỳ bất ý chế địch."

Lúc Mạnh Y Nhiên đưa ra phương pháp muốn so tài ám khí với hắn, Đường Tam ngoại trừ cảm giác cười không ra, còn có một loại cảm giác thân thiết. Dù sao, hắn đi tới cái thế giới này, lần đầu tiên chứng kiến ám khí xuất hiện trong tay một người khác. Hơn nữa hồi tưởng lại, hắn đã gây cho cô gái chỉ lớn hơn hắn vài tuổi này không ý phiền toái, mặc dù không phải cố ý đoạt của nàng hai cái hồn hoàn,nhưng trong lòng cũng có ít nhiều áy náy. Lúc này đại cục đã định, hắn không nhịn được nhắc nhở Mạnh Y Nhiên vài câu. Hắn không hy vọng Mạnh Y Nhiên bởi vì đả kích hôm nay mà buông bỏ tập luyện ám khí.

Mạnh Y Nhiên mắt mở to, nói: *"Vậy tại sao ngươi có thể sử dụng ám khí tới trình độ này?"*

Đường Tam nói: *"Luyện tập ám khí phải có phương pháp. Kỳ thật, loại phi đao này không thích hợp với ngươi. Đối với ngươi mà nói, thể tích của nó có chút hơi to, sức nặng cũng hơi lớn. Ta cảm giác được nếu ngươi đem phi đao cải biến thành phi trâm, có lẽ sẽ rất hiệu quả, giống như thế này này."*

Vừa nói, hắn vừa xoa tay lên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, một cây Thấu Cốt trâm dài năm tấc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đường Tam đem Thấu Cốt trâm đưa cho Mạnh Y Nhiên, nói: *"Loại châm này ta gọi là Thấu Cốt trâm, dài năm tấc, nhìn thì có vẻ thô,nhưng sức nặng chỉ bằng một phần năm phi đao của ngươi,lại có thể bay rất xa, lực xuyên thấu cũng rất mạnh. Bởi vì thể tích của nó nhỏ, nên việc mang theo càng dễ dàng. Lần này mặc dù trùng hợp, nhưng ta quả thật đã hai lần phá hư cơ hội thu được hồn thú của ngươi, nếu ngươi nguyện ý, ta có một phương pháp tu luyện ám khí có thể nói cho ngươi. Lúc về ngươi có thể thử một chút, chắc chắn so với lúc trước tốt hơn rất nhiều."*

Mạnh Y Nhiên sửng sốt một chút, *"Ngươi muốn dạy ta?"* Nàng vẫn nhớ rõ ràng,vừa nãy gia gia nàng có nói,bắt Đường Tam để lại một cánh tay. Nhưng ngẩng đầu nhìn Đường Tam, lại phát hiện ánh mắt hắn cực kỳ trong suốt, không có một chút tạp chất nào, hiển nhiên không phải giả bộ.

Đường Tam nói: *"Ám khí chi đạo, bác đại tinh thâm, ngươi nguyện ý học không?"*.

Mạnh Y Nhiên hạ ý thức, gật gật đầu.

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Vừa rồi ta không có dùng mắt để nhìn, nhưng lại có thể ném chính xác. Đây là một loại kỹ năng cơ bản để sử dụng ám khí, gọi là "*Thính Thanh Biện Vị*"*, bằng vào thính lực để phát hiện vị trí của mục tiêu. Dưới tình huống gặp phải ánh sáng bất hảo, hoặc là góc độ không thích hợp, con mắt nhiều khi không thể xác định chính xác vị trí của mục tiêu, khi đó thính lực lại có thể phát huy tác dụng trọng yếu. Luyện tốt Thính Thanh Biện Vị, ám khí của ngươi khi phóng ra không có chỗ nào không bắn được, lại cực kỳ bí mật."*

Thính Thanh Biện Vị là phương pháp trụ cột để luyện tập ám khí, không coi

là bí mật gì cả. Lập tức, Đường Tam cũng không ngại ngùng mà lảng tránh vợ chồng Cái Thế Long Xà đứng bên cạnh.Ngắn gọn đem phương pháp luyện tập nói một lần, hơn nữa còn giải thích qua về phương pháp luyện tập sử dụng ám khí.

Mạnh Y Nhiên lúc bắt đầu trong lòng còn có chút giới bị, nhưng dần dần theo sự giảng giải của Đường Tam, nàng cuống quít gật đầu. Trong thời gian uống một chén trà, Đường Tam làm cho nàng đối với thế giới ám khí có nhận thức hoàn toàn mới.

"… nếu ngươi có thể luyện thật tốt, ám khí sẽ có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với ngươi." Đường Tam dùng lời nói đơn giản nhất để kết thúc sự chỉ bảo đối với Mạnh Y Nhiên, không phải là hắn ích kỷ, mà là nóng lòng hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, rồi còn đi tìm Tiểu Vũ.

Lúc này thể lực cùng hồn lực của hắn đã khôi phục lại một chút, tự cảm giác có thể hấp thu hồn hoàn được rồi.

Long Công cùng Xà Bà một mực đứng bên cạnh nhìn Đường Tam và Mạnh Y Nhiên, không có chen vào. Khuôn mặt Long công vốn có chút bực bội bởi vì lời nói của Triệu Vô Cực lúc này,bây giờ đã nổi lên nụ cười.

Mạnh Y Nhiên nhìn Đường Tam thật sâu, *"Ta sẽ không nói cám ơn đối với ngươi."*

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Ta cũng không trông cậy vào điều đó"*

"Phốc… xích".Thanh âm vang lên,

Mạnh Y Nhiên cười. Nàng vốn rất đẹp, lúc cười nhất thời giống như xuân phong đông giải (gió xuân xua tan đi giá lạnh của mùa đông) động lòng người, *"Ngươi mới mười hai tuổi ư? Thật đúng là quỷ nhỏ trưởng thành. Đến đây, để tỷ tỷ hôn một cái."* Vừa nói xong đột nhiên hôn lên gương mặt Đường Tam một cái.

Đường Tam hiển nhiên không ngờ tới việc bị Mạnh Y Nhiên *"đánh lén"*, chỉ cảm thấy một trận ôn nhuận trên mặt, trong lúc nhất thời không chỉ gương

mặt đỏ ửng, ngay cả lỗ tai cũng nhuộm một mảng màu hồng.

Mạnh Y Nhiên nhìn bộ dáng xấu hổ của hắn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nghiêm mặt nói: *"Ngươi không nên có ý nghĩ gì cả, đây là đánh cuộc giữa ta và ngươi. Tự nguyện đánh cuộc, thua ngươi, ta cũng không có gì xấu hổ cả. Tốt lắm, chúng ta đi đây, ngươi nên mau chóng hấp thu cái hồn hoàn kia đi, lần sau nếu ta đi liệp sát hồn thú, mà còn gặp ngươi phá hoại, hư hừ"*

Vừa nói vừa đưa nắm tay lên doạ Đường Tam, đương nhiên không có chút uy hiếp nào cả.

Long công, Xà bà nhìn nhau cười, hướng Triệu Vô Cực gật đầu, sau đó mang cháu gái đằng thân lướt đi. Bọn họ còn phải mau chóng tìm kiếm hồn thú thích hợp cho cháu gái, sau đó sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Dù sao còn có Thái thản cự viên, không thể không đề phòng.

Áo Tư Tạp đến bên người Đường Tam, cười hắc hắc, *"Tam nhi, sảng khoái chứ?"*

Đường Tam trừng mắt nhìn hắn một cái. *"Sảng cái gì? Cho ta một cây Khôi Phục hương tràng nữa đi."*

Áo Tư Tạp cười ha ha:

"Lão tử có cây đại hương tràng."

Dưới câu hồn chú bỉ ổi, một cây hương tràng trực tiếp xuất hiện, đưa cho Đường Tam.

Xoay người nhìn thi thể Nhân diện ma chu, lúc này quang mang màu đen nồng nặc ngưng tụ thành hình phía trên thi thể Nhân diện ma chu, đúng là thời cơ tốt nhất để hấp thụ. Nhìn nó, Đường Tam sắc mặt vừa có chút buông lỏng lại trở nên ngưng trọng, thời khắc này hắn nhớ đến Tiểu Vũ còn đang đợi hắn tới cứu.

Ăn hương tràng xong, hắn đi tới bên thi thể Nhân diện ma chu ngồi

xuống,nói: *"Phiền toái mọi người rồi."*

Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu, phất phất tay ý bảo chúng đệ tử đem Đường Tam làm trung tâm, cẩn thận đề phòng. Có sự bảo vệ của họ, Đường Tam không cần lo tới bị hồn thú bình thường gây uy hiếp. Rốt cục có thể toàn tâm toàn ý hấp thu hồn hoàn cường đại trước mặt.

Giơ tay phải lên, vũ hồn Lam ngân thảo mang theo quang mang màu lam chậm rãi xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam. Hít một hơi thật sâu, Đường Tam hướng tới hồn hoàn Nhân diện ma chu triệu hoán.

------oOo------

Chương 127: Hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu vượt qua cực hạn(3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Hắc sắc quang mang như bị đè nén đã lâu, rốt cục tìm được lỗ hổng để xâm nhập, vừa cảm nhận được vũ hồn của Đường Tam, nhất thời giống như trăm ngã đổ ra biển(trăm sông đổ biển) hướng tới Đường Tam ùn ùn đổ vào.

Chứng kiến hắc sắc quang mang trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân thể Đường Tam, Triệu Vô Cực cũng không khỏi cả kinh, *"Hồn lực ba động thật mạnh mẽ, con Nhân diện ma chu này đến tột cùng là có bao nhiêu năm tu vi?"*

Thân làm người trong cuộc, Đường Tam cảm thụ càng rõ ràng hơn. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu khổng lồ chợt dũng mãnh xâm nhập vào cơ thể mình, không đợi hắn phản ứng lại, nhiệt lưu giống như ngọn lửa hừng hực bắt đầu thiêu đốt thân thể hắn.

Hồn thú Nhân diện ma chu quả bá đạo, đã quyết định sự hình thành hồn hoàn bạo lệ, luồng nhiệt lưu cường đại vừa tiến vào trong cơ thể Đường Tam, bắt đầu điên cuồng cải tạo thân thể hắn.

Mặc dù trong hồn hoàn ẩn chứa năng lượng không có ý thức, nhưng căn bản là ý thức Đường Tam không có khả năng khống chế. Dưới sự ba động cường đại của hồn lực, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình như là muốn bị xé tan, thống khổ kịch liệt làm hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người đang vây quanh người hắn đồng thời lấy làm kinh hãi, bọn họ đều đã từng hấp thu hồn hoàn, nhưng tình huống như vậy thì mới lần đầu tiên gặp phải, ánh mắt không khỏi đều hướng Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực trầm giọng nói: *"Hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này thực sự vô cùng bá đạo, muốn hấp thu cũng không phải dễ dàng. Bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân hắn. Hấp thu hồn hoàn không thể mượn ngoại lực, nếu không sẽ sinh ra phản tác dụng. Chúng ta bây giờ chỉ có thể tin tưởng là Đường Tam có thể kiên trì khống chế được nó."*

Có điều Triệu Vô Cực đã không nói là, hồn hoàn càng khó hấp thu, tác dụng mang lại càng lớn. Dù sao nó cũng mang theo năng lượng khổng lồ, hồn kỹ được sinh ra cũng sẽ cực kỳ lợi hại.

Ở chỗ khác, lúc này Mạnh Thục, Triêu Thiên Hương mang theo Mạnh Y Nhiên hướng sâu trong Tinh đấu đại sâm lâm đi tới. Triêu Thiên Hương một mực quan sát cháu gái mình, từ lúc rời khỏi đoàn người Sử Lai Khắc học viện, Mạnh Y Nhiên thuỷ chung cúi đầu không nói, tựa hồ đang suy nghĩ về vấn đề gì.

"Y Nhiên, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?" Triêu Thiên Hương hỏi.

Mạnh Y Nhiên bị thanh âm làm cho tỉnh lại, *"Ta đang suy nghĩ về lời nói của Đường Tam. Nãi nãi, ngài nói xem sau này ta có nên sử dụng Thấu Cốt châm kia không?"*

Triêu Thiên Hương nhìn cháu gái, cười nói: *"Nếu ngươi cảm thấy tốt thì dùng. Châm kia mặc dù hình dáng có nhiều đặc thù, nhưng muốn tìm người*

chế tạo thực sự không thành vấn đề. Chỉ là,ta lần đầu tiên nhìn thấy một cái châm dài như vậy, không nghi ngờ gì nó khoảng chừng năm tấc."

Long công Mạnh Thục đột nhiên nói: *"Đứa nhỏ Đường Tam quả thật rất được, chẳng những thiên phú tốt, hơn nữa lại không có khí thế kiêu căng, thực sự là nhân tài khó kiếm. Đáng tiếc là hắn không chịu gia nhập gia tộc ta, nếu không, không tới hai mươi năm, có thể đưa gia tộc ta bước lên một bậc thang mới."*

Triệu Thiên Hương than nhẹ một tiếng, nói: *"Kim lân khởi trong ao vật, ngộ phong vân biến hoá long (Chép vàng quật khởi trong ao tù,gặp khi mây gió sẽ biến hoá thành rông), không chỉ là Đường Tam, ta xem mấy đứa nhỏ kia đều như vậy. Thật không biết Triệu Vô Cực từ đâu kiếm được nhiều đứa nhỏ có thiên tư xuất sắc như vậy. Nghe Triệu Vô Cực nói, bọn họ tựa hồ là đệ tử Sử Lai Khắc học viện, như thế nào mà ta chưa từng nghe thấy cái tên này chứ?"*

Mạnh Thục nói: *"Việc này cũng không trọng yếu, Ngoài Đường Tam thì mấy đứa kia mặc dù nhìn cũng rất được, nhưng ta cho rằng, so với Đường Tam còn có chút chênh lệch. Y Nhiên, ngươi cảm thấy Đường Tam thế nào?"*

Mạnh Y Nhiên sửng sốt một chút, trong mắt quang mang có chút lẩn tránh. Cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: *"Cũng chỉ là tiểu hài tử già đầu mà thôi."* Nhớ tới gương mặt nghiêm túc của Đường Tam, nàng không nhịn được bổ sung một câu. *"Hắn nhìn qua thật không giống như mới chỉ mười hai tuổi."*

Mạnh Thục mỉm cười nói: *"Ta muốn hỏi cảm giác của ngươi đối với hắn kìa."*

Mạnh Y Nhiên cũng đã mười sáu tuổi, đúng là độ tuổi bắt đầu để ý đến giới tính khác, lại cực kỳ thông minh, trong giọng nói gia gia mơ hồ hiểu được vài phần.

"Gia gia, người sẽ không phải là muốn ghép đôi đó chứ? Ta so với hắn còn lớn hơn ba tuổi, làm sao có thể?" Nàng vừa qua sinh nhật thứ mười sáu, quả thật so với Đường Tam còn lớn hơn ba tuổi.

Mạnh Thục a a cười. *"Tuổi không là vấn đề. Nữ hơn ba "*được vàng bỏ gạch*"*.

*Mạnh Y Nhiên mặt cười đỏ bừng, "*Gia gia, người…*"*

*Mạnh Thục lại nói: "*Như thế nào? Ngươi không muốn ư? Cảm thấy tướng mạo của hắn quá bình thường ư?*"*

*Mạnh Y Nhiên hừ một tiếng, trả lời "*Hắn vốn là bình thường, cũng chẳng có vẻ gì giống danh gia đệ tử, thật không rõ, tạ sao hắn lại dùng Lam Ngân thảo, cái loại phế vũ hồn này sao lại tu luyện được với tốc độ nhanh như vây.*"*

*Mạnh Thục nhíu nhíu mày, "*Nha đầu, từ lúc nào ngươi trở nên nhìn tướng mạo mà xét người thế? Đứa nhỏ Đường Tam kia không thể đơn giản như ngươi nói được. Sao ngươi biết hắn xuất thân không phải danh môn? Lam ngân thảo thì sao? Ngươi đã gặp hồn sư nào có thể tu luyện Lam ngân thảo tới ba mươi cấp chưa? Còn ám khí như lời hắn nói, một điểm này cũng đủ để chứng minh đứa nhỏ này quả là bất phàm.*"*

*Mạnh Y Nhiên thấy gia gia có chút tức giận, không khỏi le lưỡi. "*Gia gia, ngài đừng nóng giận, việc này để sau hãy nói đi. Sau này có thể gặp lại hắn hay không, còn chưa biết mà.*"*

*Mạnh Thục than nhẹ một tiếng, "*Mỗi người đều có phúc phận riêng, việc của ngươi để ngươi quyết định đi. Bất quá, gia gia tự mình cả đời trải qua nói cho ngươi hiểu, cơ hội chỉ đến một lần, hoặc là thập phần ngắn ngủi, nếu không biết nắm lấy, thì sẽ mất rất nhiều.*"*

*Triệu Thiên Hương cầm tay Mạnh Thục, "*Được rồi, lão gia, đừng có nghiêm trọng như vậy chứ. Chúng ta vẫn còn phải tìm giúp Y Nhiên tìm một cái đệ tam hồn hoàn. Việc của hắn sau này hãy nói đi, sau khi trở về, chúng ta trước hết tìm hiểu xem Sử Lai Khắc học viện là cái gì.*"*

Lúc này, đám đệ tử Sử Lai Khắc học viên ánh mắt trở nên thập phần ngưng trọng. Khoanh chân ngồi giữa vòng tròn do mọi người tạo thành, thân hình Đường Tam đã không còn rõ ràng nữa, cả người đều bị một tầng sương mù

màu đỏ nhạt bao phủ lấy. Mà tầng sương mù này không phải là quang mang của hồn lực, mà là máu của Đường Tam.

Không lâu trước đó, theo sự ba động kịch liệt của hồn lực trên người, da Đường Tam bắt đầu tràn ra một tầng huyết châu, theo hồn lực tán trong không khí, hình thành một tầng sương mù màu đỏ nhạt.

Đường Tam cau mày, môi mím chặt, thân thể thuỷ chung không ngừng rung động, hơn nữa trên da lại tràn ra huyết châu, có thể tưởng tượng được sự thống khổ của hắn lớn kịch liệt đến chừng nào.

Trong sương mù, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh xương cốt bị gẫy. Mỗi một lần đều gây cho mọi người xung quanh cảm giác kinh tâm động phách. Đệ tam hồn hoàn bị hắn hấp thu thuỷ chung không có hiện hình ra, điều này chứng tỏ Đường Tam còn chưa đem hồn hoàn của Nhân diện ma chu hoàn toàn hấp thu.

*Đái Mộc Bạch lo lắng hướng Triệu Vô Cực thấp giọng hỏi: "*Triệu sư phụ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đường Tam sợ rằng sẽ có nguy hiểm."

*Triệu Vô Cực đồng dạng cau mày. "*Ta biết, nhưng là, bây giờ không thể dừng hắn lại, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bây giờ chỉ có thể đứng nhìn ý chí lực của hắn. Hồn hoàn này chứa rất nhiều năng lượng, hắn là hắn có thể hấp thu được. Chỉ là trạng thái thân thể hắn bây giờkhông phải tốt nhất, mà năng lượng trong hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bạo lệ, nên mới xảy ra tình huống này. Hy vọng Đường Tam có thể qua cửa, nếu không …".

Đường Tam lúc này đang phải chịu nỗi thống khổ mà chỉ mình hắn tự biết. Đối với năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu trước mặt, hắn cảm giác được toàn thân tựa hồ bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không đau, năng lượng mạnh mẽ không ngừng xé toạc thân thể hắn ra, làm hắn thuỷ chung bị vây trong sự thống khổ đến cực độ.

Kỳ thật Triệu Vô Cực cũng nói sai một chút. Bởi vì số lượng của Nhân diện ma chu rất thưa thớt, cho dù là có đại sư ở đây, cũng khó có thể phán đoán tu vi chính thức của nó. Một hồn sư có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn cao nhất là

một ngàn bảy trăm năm tu vi, đệ tứ hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn đạt tới năm ngàn năm tu vi. Đệ ngũ hồn hoàn tối đa có thể hấp thu một vạn hai ngàn năm, đệ lục hồn hoàn tối đa là hai vạn năm. Đệ thất hồn hoàn dao động trong khoảng ba vạn đến năm vạn năm tu vi,còn phụ thuộc vào thuộc tính bất đồng của hồn sư. Đến đệ bát hồn hoàn mới có thể hấp thu hồn hoàn ngoài năm vạn năm tu vi. Cuối cùng là đệ cửu hồn hoàn, có thể hấp thu hồn thú mười vạn năm tu vi.Tuy nhiên, trong giới hồn sư, chưa có ai có thể thu thập đựơc hồn thú có mười vạn năm tu vi làm hồn hoàn cuối cùng cho mình.

Đường Tam giết chết con Nhân diện ma chu này, tu vi thật sự của nó đã hơn hai ngàn năm, mặc dù vừa mới vượt qua, nhưng như vậy là đã quá khả năng hấp thu cực hạn đối với đệ tam hồn hoàn. Đó cũng là lý do chủ yếu, tại sao đại sư mặc dù biết rõ Nhân diện ma chu đối với Lam ngân thảo của Đường Tam trợ giúp rất lớn, nhưng không tán thành việc hắn đi tìm kiếm loại hồn hoàn này.

Lúc chiến đấu, Đường Tam cũng đã đoán được gần chính xác tu vi của con Nhân diện ma chu này, nhưng hắn quên mất một điểm. Con Nhân diện ma chu này dù sao cũng đã bị Long Công Mạnh Thục đánh trọng thương từ trước. Thực lực của Mạnh Thục là sao chứ, thương thế của Nhân diện ma chu là do hắn gây ra, đương nhiên mức độ ảnh hưởng đến thực lực của nó là không hề ít.

Tình huống Đường Tam cùng đại đa số các hồn sư lại không giống nhau, bởi vì hắn là song sanh vũ hồn. Hơn nữa lại tu luyện Huyền Thiên công ghi trong Huyền Thiên bảo lục, trình độ cường đại của thân thể so với người bình thương không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Theo lý mà nói, nếu là hồn thú bình thường, vấn đề hấp thu hồn hoàn hai ngàn năm làm đệ tam hồn hoàn, đối với hắn cũng không phải là vấn đề quá lớn, dù sao,hắn cũng có ưu thế là thân thể. Nhưng con Nhân diện ma chu này lại không phải là một hồn thú bình thường, thân hình bạo lệ và cường hãn làm cho hồn hoàn của nó trở nên vô cùng bá đạo, hơn nữa,lúc này trạng thái thân thể Đường Tam cũng không phải ở trạng thái tốt nhất, nhất thời đã lâm vào nguy cơ cực lớn.

Nếu tình huống Đường Tam có thể tính toán mà nói, kết cục cuối cùng của hắn chỉ có thể là một. Thân thể không cách nào thừa nhận năng lượng của Nhân diện ma chu ồ ạt tiến vào đến bạo thể mà chết. Dù sao, cỗ năng lượng

này cũng đã vượt quá khả năng hấp thu của hắn.

Nhưng có những thứ lại không cách nào tính toán được, thí dụ như: Ý chí cùng niềm tin.

Một người có ý chí đạt đến một trình độ kiên định nhất định, hoặc là sở hữu niềm tin cứng rắn, thì thường gặp phải kỳ tích.

Lúc này, Đường Tam mặc dù đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng, nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại có một niềm tin cực kỳ cứng rắn, đó chính là đi cứu Tiểu Vũ. Chính nhờ niềm tin đó, mà hắn cường ngạnh, trụ vững chống chọi lại nỗi thống khổ đó. Sợ rằng trên người lúc này chẳng có chỗ nào không chảy ra máu tươi, nhưng hắn quyết đối kháng với cỗ năng lượng bá đạo từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu. Từ góc độ khác mà nói, Tiểu Vũ bị Thái thản cự viên bắt đi, ngược lại lại thành toàn cho Đường Tam. Hấp thu hồn hoàn vượt quá khả năng cố nhiên mang đến nguy cơ rất lớn, nhưng khi thành công, tiền lời đồng dạng cũng lớn không kém.

Năng lượng không ngừng ba động mạnh mẽ hơn, chung quanh Đường Tam, huyết vụ(làn sương máu) đã trở nên ngày càng rõ ràng. Trong màn huyết vụ, thậm chí còn có mùi tanh nhàn nhạt toát ra, không biết có phải là tạp chất vẫn còn trong cơ thể Đường Tam hay là độc tố của Nhân diện ma chu hay không nữa.

Đang lúc mọi người như ngồi trên đống lửa, đột nhiên có tiếng bước chân người nhè nhẹ khiến Triệu Vô Cực chú ý.

"Người nào?". *Triệu Vô Cực ánh mắt lạnh như băng nhìn về hướng đó, hồn lực ngay lập tức đề tụ. Lúc này Đường Tam đã tới thời khắc mấu chốt, Triệu Vô Cực quyết không cho phép bất luận kẻ nào hay hồn thú nào quấy rầy đến hắn.*

"Triệu sư phụ" *Một thân ảnh nhỏ nhắn từ trong rừng cây chạy ra. Nhìn thấy nàng, không chỉ là Triệu Vô Cực sửng sốt, những người khác cũng không khỏi ngẩn ngơ.*

Người từ trong rừng cây chạy ra chính là Tiểu Vũ.

Lúc này Tiểu Vũ nhìn qua vẻ như có chút chật vật, quần áo trên người nhiều chỗ bị tổn hại, búi tóc đuôi bọ cạp trên đầu trở nên rối loạn, nhưng sắc mặt lại thập phần hồng nhuận, nhìn qua tựa hồ so với trước kia thành thục hơn vài phần.

*"*Tiểu Vũ, ngươi không chết ư?*" Áo Tư Tạp nói ra những lời này mới ý thức được bản thân nói có chút khó nghe.*

*Tiểu Vũ tức giận, nói: "*Ngươi có phải rất mong ta chết đúng không?..... Đây là làm sao vậy? Sương mù này là…. trời ạ, Tiểu Tam hắn làm sao vậy?*"*.

Thấy rõ Đường Tam trong màn sương mù màu đỏ nhạt, Tiểu Vũ trong lòng nhất thời khẩn trương, bước tới ba bước rồi nhảy bổ tới.

Nàng được Thái Thản cự viên đưa tới đây. Tinh Đấu đại sâm lâm mặc dù diện tích rất lớn, nhưng là vua sâm lâm, Thái Thản cự viên ở nơi đây tìm kiếm đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện lại không khó khăn chút nào, tất cả hồn thú đều có thể là con mắt của nó. Sau khi đem Tiểu Vũ đến gần chỗ này, Thái thản cự viên mới yện lặng rời đi.

*"*Không nên kinh động đến hắn, hắn đang hấp thu đệ tam hồn hoàn.*" Triệu Vô Cực vội vàng ngăn cản Tiểu Vũ.*

*Tiểu Vũ thất thanh nói: "*Sao lại có thể như thế? Hấp thu đệ tam hồn hoàn như thế nào lại biến thành thế này?*" Quay đầu nhìn về phía thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, nàng liền hiểu rõ ràng:. "*Là Nhân diện ma chu, không hay rồi, con Nhân diện ma chu này tu vi đã vượt qua hai ngàn năm, đại sư đã từng nói,cực hạn để có thể hấp thu đệ tam hồn hoàn là một ngàn bảy trăm sáu mươi năm, Tiểu Tam hắn ….*"*

*Triệu Vô Cực sửng sốt, "*Ngươi như thế nào biết con Nhân diện ma chu này là hơn hai ngàn năm tu vi?*"*

*Tiểu Vũ lúc này mới ý thức được chính mình đã nói sai, "*Tu vi của Nhân diện ma chu muốn xem thì phải xem từ chiều dài chân. Các người nhìn xem, chân của con Nhân diện ma chu này đã dài hơn ba thước, đây là dấu hiệu của tu vi

vượt qua hai ngàn năm. Chẳng lẽ các người không biết những hồn thú có tu vi ngàn năm, mỗi lần vượt qua một ngàn năm sẽ có một chút biến hoá rõ rệt ư? Giống như hồn thú có trăm năm tu vi thì cứ trăm năm lại biến hoá, mà hồn thú vạn năm tu vi cũng biến hoá như vậy."

*Triệu Vô Cực có chút khâm phục nói: "*Cái này quả thật ta không nắm rõ lắm. Không nghĩ tới ngươi đối với kiến thức về hồn thú lại am hiểu như vậy."

*Tiểu Vũ nói: "*Cái này đều là do đại sư dạy.*" Nàng đem câu nói sai của mình đổ cho người có nghiên cứu đối với vũ hồn sâu rộng như đại sư, hiển nhiên là biện pháp tốt nhất. Quả nhiên, nghe xong lời nàng nói, sự nghi hoặc trong lòng mọi người được giải toả.*

*Triệu Vô Cực cười khổ nói: "*Tiểu Tam đã bắt đầu hấp thu cái hồn hoàn này, bây giờ không thể nào dừng lại được. Chúng ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hắn đứng vững qua cửa ải khi bị năng lượng trong hồn hoàn đánh sâu vào. Phải rồi, Tiểu Vũ, ngươi làm thế nào lại thoát khỏi bàn tay của Thái Thản cự viên thế? …. Trước hết hãy nói cho chũng ta biết chuyện gì xảy ra đi."

*Nàng đương nhiên không thể nào khai ra cho mọi người biết là bởi vì Thái thản cự viên cảm nhận được hơi thở của nàng mới cố ý đến đem nàng đi. Trước khi quay lại, Tiểu Vũ tự nhiên đã nghĩ ra cách giải thích tốt rồi. Một mặt lo lắng nhìn Đường Tam trước mặt, một mặt lập tức giải thích: "*Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa. Con Thái thản cự viên đó túm lấy ta hướng vào sâm lâm chạy cũng không xa thì tựa hồ có một tiếng như tiếng bò rống từ một hướng truyền lại, con Thái Thản cự viên đó có vẻ rất khẩn trương, nhìn ta một chút, rồi đem ném ta sang một bên, sau đó bỏ chạy."

"Âm thanh bò rống? Loài bò nào có thể làm cho Thái Thản cự viên khẩn trương đây? Sau đó thì sao?*" Triệu Vô Cực không khỏi nhíu mày.*

Tiểu Vũ trong mắt toát ra quang mang sợ hãi, " con Thái Thản cự viên đó bỏ ta xuống, trước khi đi còn phát ra một tiếng hống. Ta chỉ cảm thấy một trận trời rung đất chuyển rồi hoa mặt chóng mày ngất đi. Khi ta tỉnh lại đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Lúc ấy tình hình rất kinh khủng. Chung quanh ít nhất có vài chục con hồn thú bị chấn ngất, những con thực lực yếu thì trực

tiếp bị chấn đến mũi miệng xuất huyết mà chết, không biết là vận khí ta tốt hay xâu nữa…, ta đột nhiên phát hiện, hồn lực của mình đã đột phá tới ba mươi cấp rồi."

*Triệu Vô Cực cả kinh, "*Cái gì? Ngươi đã đạt ba mươi cấp? Ngươi với Đường Tam, ai lớn hơn?"

*Tiểu Vũ nói: "*Ta so với hắn ít hơn mấy tháng."

Triệu Vô Cực không biết nói gì hơn. Kỷ lục Đường Tam vừa mới sáng tạo ra đã được sửa đổi. Bất quá, lời nói tiếp theo của Tiểu Vũ càng làm hắn mở to hai mắt mà nhìn.

*Tiểu Vũ nói: "*Lúc ấy ta rất sợ hãi, có lẽ hồn lực tăng lên cũng bởi vì nguyên nhân chính là được ngoại giới kích thích. Vừa lúc đó ta phát hiện có một con hồn thú ngàn năm tương đối thích hợp đang hôn mê tại đó, bèn giết nó thu được đệ tam hồn hoàn."

"Như vậy cũng được sao?" *Mập mạp trừng mắt nhìn Tiểu Vũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ như: "*Mèo mù vớ được cá rán."

*Tiểu Vũ vẻ mặt toát ra sợ hãi, "*Cứ coi như ta mạng lớn đi cũng được. Ta vốn tưởng chết chắc, vì không muốn bị hồn thú chung quanh sau khi tỉnh lại tập kích, ta không thể không giết hết những hồn thú chung quanh vốn đã bị chấn ngất. Sau khi hấp thu đệ tam hồn hoàn, khôi phục thể lực, lúc này ta mới dựa theo trí nhớ quay lại, lại nghe thấy âm thanh nên tìm được đến đây, rốt cục là cũng tìm được mọi người."

------oOo------

Chương 128: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Trong lời nói của Tiểu Vũ mặc dù có một số điểm nghi vấn, nhưng dù sao nàng cũng sống sót trở về,mà ai có thể tưởng tượng được nàng cùng Thái Thản cự viên có mối quan hệ đây chứ. Mọi người tự nhiên là tin tưởng.

Triệu Vô Cực gật đầu nói: *"Quay lại là tốt rồi, lúc ngươi bị bắt đi, hai mắt của Tiểu Tam đỏ lừ, đòi Áo Tư Tạp đưa cho Ma cô tràng để đuổi theo ngươi…"* Lập tức, hắn ngắn gọn đem sự tình phát sinh, hết thảy nói một lượt.

Nghe Triệu Vô Cực nói, Tiểu Vũ hai mắt đỏ ửng, nước mắt giống như diều đứt dây không ngừng chảy xuống. Nhìn màn huyết vụ vây xung quanh Đường Tam, thì thào lẩm bẩm: *"Ca, ngươi ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì. Đều là do ta không tốt. Đều do ta làm cho ngươi lo lắng, làm cho ngươi phải chạy đến đây. Chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại, ta có thể làm bất kỳ điều gì."*

Tiểu Vũ thực sự rất hối hận, chỉ vì nhất thời quên thu liễm hơi thở của mình mà bị Nhị Minh phát hiện chạy tới gặp nàng. Nếu không phải nàng được Nhị Minh đưa đi, cũng không có phát sinh ra nhiều chuyện phía sau như vậy, Đường Tam bây giờ cũng sẽ không rơi vào trạng thái hấp thu hồn hoàn như vậy. Nhưng lúc này có nói gì cũng muộn rồi, chỉ có thể gửi hy vọng, mong ý chí Đường Tam đủ kiên định để vượt qua được cửa ải khó khăn.

Lúc này trong đầu Đường Tam chỉ có một ý nghĩ. Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ đi cứu ngươi. Chính nhờ có ý niệm này trong đầu, bất luận là thống khổ có lớn đến chừng nào đi chăng nữa, hắn cũng cố gắng hết sức chống đỡ, không cho tinh thần ý chí bản thân bị sụp đổ. Đến thời điểm sống chết trước mắt, bản lĩnh trụ cột của Đường Tam tu luyện từ nhỏ đã hiển lộ ra. Thân thể hắn vốn so với người cùng lứa bình thường cường tráng hơn rất nhiều, sau khi tu luyện nội công chánh tông Huyền Thiên công,lại càng trở nên dẻo dai hơn nữa.

Nếu cỗ năng lượng từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu có ý thức, nhất định sẽ phát hiện, mỗi lần năng lượng bạo lệ của nó tựa hồ muốn đem thân thể Đường Tam phá tan, nhưng cuối cùng với sức dẻo dai của thân thể hắn, khiến

cho nó không thể làm gì được. Mà trong mỗi lần gặp ngăn cản như vậy, năng lượng trong hồn hoàn ngược lại, lại bị thân thể Đường Tam hấp thu từng chút từng chút một, khiến cho nó không ngừng suy yếu đi.

Đường Tam bây giờ gặp phải vấn đề mấu hốt là sau khi hấp thu năng lượng của hồn hoàn, làm thế nào dung nhập được với Huyền thiên công và vũ hồn Lam Ngân Thảo. Mặc dù Lam ngân thảo thân hình nhỏ yếu, đối với lực lượng bên ngoài không hề có bài xích. Nhưng năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu lại vô cùng bá đạo, vũ hồn Lam ngân thảo dường như có chút không muốn hấp thu, chính quá trình xung đột giữa hai lực lượng này gây ra cho Đường Tam sự thống khổ đến cùng cực.

May là trước khi hấp thu hồn hoàn hắn đã ăn một cây Khôi Phục hương tràng của Áo Tư Tạp, nếu không lúc này e rằng thể lực của hắn không chịu nổi.

Xương cốt trên người Đường Tam lúc này bắt đầu rung động phát ra âm thanh, mặc dù không lớn nhưng khiến cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách, phảng phất như cơ thể hắn tuỳ thời vỡ tan.

Bên ngoài lớp da, tràn ra một tầng huyết châu nhàn nhạt màu xám, theo quá trình hấp thu hồn hoàn. Năng lượng bên trong hồn hoàn đang lấy một loại phương thức cực kỳ cường ngạnh tiến hành tẩy cân dịch tuỷ đối với cơ thể Đường Tam, gây ra nỗi thống khổ kịch liệt mà người ngoài không cách nào tưởng tượng nổi.

Rốt cục, trước ý chí kiên định của Đường Tam, các loại năng lượng trong cơ thể bắt đầu thoả hiệp, quá trình hấp thu chuyển thành quá trình dung nhập lẫn nhau. Huyết châu không còn tràn ra nữa, lông mày Đường Tam giãn ra vài phần, một tầng quang mang màu lam nhàn nhạt bắt đầu lặng lẽ từ trong cơ thể hắn tràn ra.

Triệu Vô Cực vui mừng lẫn sợ hãi nói: *"Thành công rồi. Thời khắc nguy hiểm nhất đã qua rồi. Bây giờ là quá trình chuyển hoá hồn lực. Tiểu tử Đường Tam này quả nhiên không hổ là kẻ sáng tạo ra kỳ tích, có thể đứng vững như thế trước hồn hoàn Nhân diện ma chu hai ngàn năm tu vi. Cái thế long xà bọn họ quả thật cũng đã may mắn. Nếu như cháu gái họ hấp thu cái hồn hoàn này, sợ rằng đã bị tan xác không chừng."*

Nương theo quang mang màu lam được phóng thích, một cây lam ngân thảo bắt đầu xuất hiện sinh trưởng chung quanh thân thể Đường Tam, thể tích Lam ngân thảo cũng không có biến hoá gì lớn so với lúc trước có hai hồn hoàn. Ngược lại còn nhỏ hơn một chút,nguyên bản trước là màu lam đen giờ biến thành màu lam tím, đó là một loại dung hợp màu sắc,cũng không hề có hoa văn xuất hiện.

Lúc này, Lam ngân thảo đại khái lớn bằng hai ngón tay, so với trước kia bất đồng là, nó có màu sáng bóng, phảng phất như có một lớp men tráng trên thân, lập loè toả sáng.

Triệu Vô Cực bảo mọi người tất cả lùi về phía sau một chút, hắn biết, đây là bởi vì lực lượng Đường Tam mới tăng lên, có chút khống chế không được nên mới tạo thành tình trạng tràn hồn lực ra ngoài. Với tình huống thân thể Đường Tam, có thể khống chế được năng lượng này mới là kỳ quái.

"A"

Mọi người ở đây cho rằng đại cục đã định, đột nhiên, lông mày vốn đã giãn ra của Đường Tam chợt nhíu lại. Trong miệng phát ra một tiếng hét thảm, thân thể đang khoanh chân ngồi bỗng rung động một trận kinh liệt, ngực nhô lên, cả nửa thân trên nhô lên, hình dáng kinh khủng làm cho mọi người sợ hãi.

"Ca".

Tiểu Vũ bật hô một tiếng, nước mắt chảy ra, nắm tay gắt gao, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không hay.

Triệu Vô Cực cũng kinh hãi.

Vừa xảy ra vấn đề gì?

Đang lúc mọi người giật mình, đột nhiên, nương theo âm thanh của tiếng vải bị xé. Quần áo sau lưng Đường Tam trong nháy mắt bị xé rách. Đái Mộc Bạch đứng sau lưng hắn chứng kiến rõ ràng, từ sau lưng Đường Tam, hai bên

của xương sống,mỗi bên có bốn cái nắm tay lớn nhỏ nổi lên.

"Đây là cái gì?"

Theo âm thanh của Đái Mộc Bạch, mọi người mới phát hiện ra biến hoá sau lưng Đường Tam.

Lúc này Đường Tam phảng phất lại phải chịu một nỗi thống khổ vô cùng lớn, huyết châu lại từ dưới da tràn ra ngoài,toàn thân rung động kịch liệt. Ngay sau đó tám cái cục nhỏ vừa nổi lên chợt vỡ tan, kỳ dị hơn chính là, da lưng Đường Tam cũng không có co lại,rồi tám vật thể màu tím từ tám vết thương chui ra với tốc độ kinh người.

Sau khi tám cái cục nhỏ vỡ tan rồi lại mọc ra vật thể màu tím, Đường Tam cả người dường như buông lỏng, nét mặt giãn ra, nhưng thân thể vẫn tiếp tục rung động kịch liệt như cũ.

Mọi người nhìn kỹ lại, vật thể màu tím trong chớp mắt đã dài hơn một thước, hơn nữa với tốc độ kinh người như cũ, tiếp tục dài ra đến một thước rưỡi thì thoáng dừng lại một chút, rồi lại dài ra, giống như các đốt ngón tay vậy, từ khớp nối lại kéo dài ra theo nhiều hướng.

"Này, đây là…"

Tám vật thể màu tím kéo dài đến quá ba thước mới ngừng lại. Toàn thân mỗi vật thể màu tím đậm, mặt ngoài nhìn qua cực kỳ sáng bóng, vị trí ở sát sau lưng Đường Tam thô và dày nhất, theo hướng ra ngoài từ từ nhỏ lại, cuối cùng giống như một mũi dùi sắc bén.

"Đó không phải là chân của Nhân diện ma chu hay sao?"

Nhìn Đường Tam, lại quay ra nhìn thi thể Nhân diện ma chu bên cạnh, mọi người giật mình phát hiện, vật thể xuất hiện sau lưng Đường Tam không khác gì chân của Nhân diện ma chu, chỉ có điều nhỏ hơn một chút, nhưng sáng bóng hơn, thậm chí còn toả ra mùi thơm nhàn nhạt.

Triệu Vô Cực tự nhủ thầm,hắn đã từng gặp qua không ít tình huống hồn sư

hấp thu hồn hoàn, nhưng tình cảnh này thì từ khi sanh ra đến nay hắn mới lần đầu tiên chứng kiến. Trong lúc nhất thời không khỏi mất đi năng lực phán đoán.

Chuyện kỳ dị còn chưa có chấm dứt. Tám cái chân sau lưng Đường Tam kéo dài ra phía sau, bắt đầu dựng lên, bốn chân phía dưới chậm rãi cắm xuống đất, dĩ nhiên đem thân thể Đường Tam đang khoanh chân ngồi trên mặt đất nâng lên không trung. Lúc này Đường Tam giống như có tám cánh tay dài hơn ba thước, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Thân thể Đường Tam cuối cùng cũng ngừng rung động, quần áo trên người toàn bộ bị xé rách, dần dần, Lam ngân thảo chậm rãi quấn quanh cơ thể, tựa như một cái kén khổng lồ đem Đường Tam dấu bên trong, chỉ còn lại mấy cái chân chậm rãi động đậy để bên ngoài.

Đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện căn bản không rõ tại sao lại biến thành như vậy, đối với bọn họ mà nói, bây giờ chỉ có khả năng chờ đợi, trong mơ hồ, bọn họ có thể nghe được từ trong cái kén không ngừng phát ra âm thanh xương cốt va chạm, còn về phần Đường Tam rốt cục là bị làm sao thì không ai biết.

Mã Hồng Tuấn nhịn không được, nói: *"Đường Tam sẽ không biến thành một con nhện chứ?"*

Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. *"Không có khả năng, Tiểu Tam làm sao có thể biến thành nhện. Nhất định là hắn hấp thu hồn hoàn sinh ra biến dị mới xuất hiện loại tình huống này. Hắn nhất định sẽ không có việc gì."*

Ngay cả Tiểu Vũ cũng biết lời nói của nàng để an ủi mọi người, đồng thời cũng an ủi chính bản thân mình.

Chờ đợi, là điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ. Nhưng không ai ngờ lần chờ đợi này lại kéo dài đến như vậy.

Lúc Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn, trước sau cũng chỉ mất gần nửa canh giờ là hoàn thành, nhưng sau khi Đường Tam bị Lam ngân thảo ngu ngốc nhốt bên

trong, thời gian như đọng lại, thuỷ chung không có một động tĩnh gì. Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, sắc trời từ hắc ám từ từ trở nên sáng ngời, rồi lại từ sáng ngời trở nên hắn ám. Suốt mười hai canh giờ chờ đợi, mọi người đều uể oải không chịu nổi, nhưng cũng không ai dám phân tâm. Bọn họ chỉ có thể ….chờ đợi.

Điều duy nhất làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng là tám chân sau lưng Đường Tam thuỷ chung vẫn động đậy, biểu hiện có tính mạng.

Theo lệnh của Triệu Vô Cực, mọi người luân lưu nghỉ ngơi. Chỉ riêng Tiểu Vũ có nói cách nào cũng không chịu, một mực đứng phía dưới thân thể Đường Tam chờ đợi. Trong lòng nàng âm thầm khẩn cầu, khẩn cầu Đường Tam nhất định phải vượt qua cửa ái khó khăn này.

"Ân"

Một tiếng rên rỉ yếu ớt khiến thần chí Tiểu Vũ đang có chút mơ hồ bỗng choàng tỉnh, nàng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

------oOo------

Chương 129: Đệ tam cường đại hồn hoàn của Đường Tam(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Lam ngân thảo thon dài chậm rãi bung ra ngoài, dần dần lộ ra thân thể bên trong. Trên người Đường Tam bao trùm một tầng vẩy màu đen, theo Lam ngân thảo đang tản ra, lớp vảy này dần rơi xuống, lộ ra thân thể hắn bên trong, khiến cho Tiểu Vũ không khỏi xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng.

Đường Tam lúc này trên thân không có một cái gì che đậy, toàn thân loã lồ,

trên người toát ra một cảm giác cực kỳ rõ ràng, không phải là cảm giác khoa trương, nhưng lại tràn ngập cảm giác lực lượng. Dưới lớp da màu cổ đồng, mơ hồ có vầng sáng tử sắc luân chuyển, cả người lơ lửng trên không trung, hai chân lúc trước khoanh tròn giờ đã duỗi ra.Cả người hắn tràn ngập một loại cảm giác tà dị.

Trong mái tóc đen rối của Đường Tam lộ ra một búi màu tím, thân mình tựa hồ có thể tự phát sáng, khiến cho Tiểu Vũ có thể nhìn phi thường rõ ràng.

Tiếng rên rỉ trước đó đúng là từ miệng Đường Tam phát ra, lúc này, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, trong đôi mắt lộ ra một mảnh mê mang.

Bản thân Đường Tam cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ cảm giác được mình đã phải chịu một loại thống khổ cùng cực, niềm tin cứu Tiểu Vũ thuỷ chung vẫn chống đỡ giúp ý chí hắn, và khi sự thống khổ kịch liệt đột nhiên biến mất, thì một loại cảm giác sảng khoái khó có thể mô tả trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Thống khổ có thể chịu đựng, sau khi thống khổ qua đi, sảng khoái tới, Đường Tam cảm thấy rơi vào một trận buồn ngủ dữ dội. Khi hắn khôi phục ý thức thì đã thấy Tiểu Vũ đứng trước mắt đang nhìn hắn.

Trước mắt một mảnh mông lung, như là bị bao phủ bởi một tầng lụa trắng, các loại cảm giác dần dần trở lại trên người, thần trí cũng dần dần tỉnh lại, cảnh vật trước mắt Đường Tam từ từ trở nên rõ ràng hơn. Thân thể thoải mái không lời nào tả xiết, tựa hồ trong cơ thể mỗi một tế bào vui mừng nhảy múa, chỉ có sau lưng có chút ngứa ngáy, tựa hồ có cái gì từ sau lưng mình kéo dài ra phía sau. Hắn có thể cảm nhận được bùn đất ướt át, cũng có thể cảm nhận được không khí chuyển động chung quanh. Nhưng Đường Tam lại mơ hồ phát giác, tựa hồ có cái gì thay đổi.

Lúc này những người khác cũng đều đã chú ý tới biến hoá của Đường Tam. Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh chứng kiến hắn xích loã toàn thân vội vàng xoay người ngượng ngùng không dám nhìn nữa. Tiểu Vũ mặc dù đồng dạng thẹn thùng, nhưng an nguy của Đường Tam đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn, cố nén tâm trạng ngượng ngùng,nàng chăm chú nhìn kỹ Đường Tam như cũ.

Hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn cao thấp xoay vòng quanh thân thể Đường Tam. Cái hồn hoàn màu tím nhìn cực kỳ rõ ràng.Ánh sáng tím từ trong phát ra, khiến cho thân hình xích loã của Đường Tam trở nên càng thêm rõ ràng, mà lúc này toàn bộ Lam ngân thảo bên người Đường Tam đã biến mất, chỉ còn lại tám cái chân dài ba thước sau lưng hắn vẫn tồn tại như cũ.

"Ca" Tiểu Vũ nhịn không được nhỏ giọng kêu một tiếng.

Âm thanh đột ngột vang lên làm Đường Tam giật mình. Cái âm thanh này đối với hắn mà nói, thật sự hết sức quen thuộc,mà cũng tựa như xa cách quá lâu rồi. Hạ ý thức nhìn về phía âm thanh truyền đến, vừa gặp Tiểu Vũ đang ngẩng đầu nhìn lên. Đường Tam toàn thân có chút run rẩy, muốn nhảy tới ôm Tiểu Vũ. Lúc này thân thể hắn đang được bốn cái chân treo lơ lửng trên không trung, bốn cái chân giống như bộ phận trên cơ thể hắn, theo ý niệm hắn vừa động, tự nhiên thu chân, rút ra khỏi mắt đất.

Biến hoá của cơ thể,ngay cả bản thân Đường Tam cũng không rõ ràng,toàn thân lập tức mất đi thăng bằng, từ trên không té xuống.

"Cẩn thận." Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, mở hai tay ra tiếp lấy thân thể Đường Tam. May mắn thực lực của nàng không thấp, Đường Tam ước chừng rơi từ độ cao hai thước, xung lượng cũng không quá lớn, vừa lúc được Tiểu Vũ đỡ lấy.

Sau lưng tám cái chân đồng thời hướng vung lên trời, nhìn qua mặc dù quái dị, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến cử động của Đường Tam.

Một mùi quen thuộc truyền vào đầu mũi, Đường Tam trước tiên là trở tay ôm lấy thân thể Tiểu Vũ,

"Ta, ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Tiểu Vũ, thật là ngươi sao?".

Tiểu Vũ đồng dạng ôm chặt lấy Đường Thanh, không nói nên lời.

Lúc này Đường Tam vừa mới từ mông lung dần dần thanh tỉnh lại, mùi của Tiểu Vũ đối với hắn hết sức quen thuộc, hơn nữa thân thể mềm mại trong lòng lại ấm áp lạ thường. Hắn biết hết thảy đều là sự thật, Tiểu Vũ đã trở lại.

Nàng đã trở lại.

"Tiểu quỷ, không được khóc. Quay lại là tốt rồi, quay lại là tốt rồi." Nhẹ nhàng vuốt lưng Tiểu Vũ, Đường Tam cũng không ngăn cản nổi lệ chảy ra, tất cả lo lắng trong phút chốc bỗng tan rã. Gặp lại Tiểu Vũ cảm giác giống như lạc ra khỏi thế giới này, khiến cho cơ thể và tâm hồn của hắn không ngừng run rẩy.So với Tiểu Vũ, cái đệ tam hồn hoàn mới hấp thu căn bản chẳng đáng cái giá gì. Trong lòng hắn, không có cái gì có thể quan trọng hơn so với táng mạng của Tiểu Vũ.

"Ca, đều là tại ta không tốt, làm cho ngươi lo lắng." Tiểu Vũ nghẹn ngào nói.

Đường Tam lắc đầu. *"Ngốc ạ, là ta không tốt mới đúng. Là ta không có bản lãnh, không bảo vệ tốt ngươi."*

"Khụ…. khụ…."

Tiếng ho khan làm hai con người đang trong tâm trạng buồn vui bừng tỉnh lại.

Người ho khan là Đái Mộc Bạch. *"Tiểu Tam, mặc dù ta thừa nhận, tiền vốn(tiểu huynh đệ) của ngươi quả là không tồi. nhưng ngươi ít nhất cũng phải mặc quần áo vào chứ, dù sao ở đây còn có nữ hài tử."*

Đường Tam sửng sốt một chút, ý thức nhìn lại toàn thân mình, lúc này hắn mới phát hiện ra, trên người ngay cả một mảnh vải cũng không có.

Tiểu Vũ lúc này đã tỉnh lại, nhất thời mặt đỏ bừng cười xấu hổ, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn không chịu rời khỏi ngực Tiểu Tam, đầu như chôn vào trong ngực hắn không chịu ngẩng lên.

"Cái này … Ta làm sao lại biến thành như thế này? Người nào cởi quần áo của ta thế?" Đường Tam ngây ngốc hỏi.

Áo Tư Tạp từ bên cạnh chui ra, *"Không ai cởi quần áo của ngươi cả, ai mà biết tại sao nó biến mất?"*

Đường Tam sờ xuống hông, hoàn hảo, Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ vẫn còn đó. Ngay lập tức vội vàng đẩy Tiểu Vũ ra, nhanh chóng lấy một bộ quần áo mặc vào. Mặc quần xong, nhưng khi hắn khoác áo vào thì lại xuất hiện vấn đề. Đường Tam lúc này mới phát hiện dị trạng sau lưng mình. Khi hắn chứng kiến sau lưng mọc ra tám cái chân dài và nhọn,lập tức lặng người vì sốc.

Mập mạp Mã Hồng Tuấn tiếp lời một cách hiểu ý: *"Đừng hỏi chúng ta tại sao lại như vậy, chúng ta không ai biết, đây là phát sinh trong quá trình ngươi hấp thu hồn hoàn của con Nhân diện ma chu. Đường Tam, có phải cái hồn hoàn kia của ngươi xảy ra biến dị hay không?"*

Đường Tam lúc này ít nhất cũng đã mặc quần vào, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng xoay người lại. Một ngày một đêm chờ đợi, thấy lúc này Đường Tam rốt cục không có vấn đề gì, nhưng trên người lại có chút biến hoá quái dị, không khỏi khiến mọi người tò mò, cho dù là Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ.

"Để ta tự cảm nhận một chút." Đường Tam đứng đó chậm rãi nhắm liền hai mắt vào.

Bình thường mà nói, hồn sư trong lúc hấp thu hồn hoàn, bản thân cũng có thể cảm nhận được mình mới sở hữu hồn kỹ là gì. Tựa như Áo Tư Tạp hấp thu đệ tam hồn hoàn xong,liền lập tức biết được loại hồn chú hương tràng thứ ba cũng giống như những cái cũ.

Đường Tam trong quá trình hấp thu hồn hoàn phải đón nhận thống khổ cực lớn, nửa thời gian sau ở quá trình hấp thu chuyển hoá thì hắn lại vượt qua trong sự hôn mê, lúc này mới có thể định thần cảm thụ hết thảy đệ tam hồn hoàn.

Đường Tam trầm tư suy nghĩ mất khoảng non nửa canh giờ thời gian, khi hắn mở mắt, vẻ mặt trở nên có chút quái dị.

"Thế nào?" Tiểu Vũ lo lắng hỏi.

Đường Tam nghi hoặc nói: *"Có lẽ không có vấn đề gì. Hồn hoàn không biến*

dị. Sư phụ từng nói qua, biến dị chỉ có vũ hồn, vũ hồn khác nhau nếu cố hấp thu cùng loại hồn hoàn sẽ sinh ra hiệu quả bất đồng. Ta hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu cũng thu được một kỹ năng, hết thảy đều bình thường, chỉ là….. tám cái chân sau lưng thì không cách nào giải thích."

"Ai ui" Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên. Mọi người hoảng sợ, tưởng có hồn thú tập kích, lập tức cảnh giác đứng lên, khi bọn hắn hướng nhìn về phía phát ra tiếng kêu thì lại không thấy có gì khác lạ xảy ra.

Người phát ra tiếng kêu thảm thiết chính là Mã Hồng Tuấn. Tay phải của hắn đang gắt gao nắm chặt lấy tay trái, vẻ mặt vô cùng thống khỏ. Chỉ thấy tay trái đã biến thành một mảnh màu tím, hơn nữa da tay tựa hồ bị hoại tử, đang có nước đen chảy xuống, một luồng khí đen từ cánh tay hắn bốc thẳng lên trên.

"Không tốt rồi, hắn bị trúng độc. Áo Tư Tạp, mau" Triệu Vô Cực gầm nhẹ một tiếng, tiến về bên cạnh Mã Hồng Tuấn, một tay trực tiếp đặt lên đầu vai hắn, dùng hồn lực hùng hậu của bản thân giúp hắn áp chế độc tố xâm nhập cơ thể.

"Lão tử có căn tiểu tịch tràng"

Một lá nhỏ kịp thời nhét vào miệng tên mập, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, thời gian bọn họ được buông lỏng cũng không quá dài.

Tiểu tịch tràng vào bụng, hiệu quả giải độc ban đầu phát huy hiệu quả, cỗ khí lưu màu đen theo hướng cánh tay leo lên nhất thời đình chỉ lan tràn, bị đẩy lùi xuống dưới. Nhưng cái quá trình này chỉ giằng co trong một thời gian ngắn, hắc khí chưa kịp lui xuống phía dưới khuỷu tay của mập mạp thì đột nhiên dừng lại, một lát sau lại tiếp tục lan lên phía trên.

Áo Tư Tạp sắc mặt đại biến. *"Bất hảo. Tiểu tịch tràng không giải được độc tố này. Quá mãnh liệt. Mập mạp, ngươi rốt cuộc làm sao mà lại trúng độc?"*

Từng giọt từng giọt mồ hôi lớn trên trán Mã Hồng Tuấn không ngừng chảy

xuống, hiển nhiên là hắn đang phải chịu thống khổ vô cùng, mặc dù có Triệu Vô Cực giúp đỡ, nhưng hồn lực của hai người đối với việc bài trừ độc tố cũng không có hiệu quả mấy, hắc khí như trước lan tràn dần lên, mà bàn tay hắn đã bắt đầu hoại tử. Từ lúc tên mập phát ra tiếng kêu đến lúc này bất quá chỉ chốc lát công phu mà thôi, độc tính kịch liệt đến mức này làm mọi người không khỏi kinh hãi thất sắc. Mập mạp một bên cắn răng chịu đựng thống khổ một bên miễn cưỡng nói: *"Ta tò mò sờ soạng cái chân sau lưng Đường Tam một chút, ai ngờ lại ra nông nỗi này. Đường Tam, cái chân nhện thối tha của ngươi có độc."*

Đường Tam sửng sốt một chút, trong đầu linh quang chợt loé, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó: *"Mập mạp, đừng nhúc nhích, mọi người mau tránh ra, ngàn vạn lần không nên đụng đến chu thối(chân nhện) của ta nữa."*

Vừa nói, hắn vừa bước lại phía trước mặt tên mập. Hắn không có quan tâm đến bàn tay đang bị hoại tử của tên mập, trực tiếp cầm lấy, lúc này, bàn tay Đường Tam trong nháy mắt biến thành ngọc sắc. Một màn kỳ dị xuất hiện, mặc dù ngay cả Tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp cũng không thể giải quyết được chất kịch độc này, nhưng khi Đường Tam nắm bàn tay tên mập, hắc khí nhanh chóng theo đường cũ lùi xuống, một chất lỏng màu đen nhàn nhạt không ngừng chảy vào bàn tay Đường Tam biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ sau vài lượt hô hấp, cánh tay tên mập đã khôi phục bình thường. Vết thương trên bàn tay bắt đầu chảy ra máu đỏ tươi, nét thống khổ trên mặt đã biến mất.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?" Nghi vấn đồng dạng xuất hiện trong lòng mọi người, ngoại trừ Đường Tam.

Mắt thấy tên mập không có việc gì nữa, Đường Tam thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết mọi người trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không vội vã giải thích, sau khi buông bàn tay tên mập ra bèn bước nhanh đi tới thi thể của con Nhân diện ma chu, đặt tay lên xác nó.

Thi thể của con Nhân diện ma chu lúc này đã hoàn toàn biến thành màu xám, không còn một chút sinh cơ nào cả. Đường Tam vận hồn lực, truyền đến một chuỗi dày đặc âm thanh vỡ vụn, thi thể Nhân diện ma chu biến thành vô số mảnh vụn.

"Ta hiểu rồi" Kết hợp với cảm thụ lúc trước, Đường Tam rốt cục đại khái hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

"Bắt đầu từ bây giờ, mọi người không nên động vào chu thối sau lưng ta, trên đó có chứa chất kịch độc của Nhân diện ma chu. Lúc trước khi ta hấp thu hồn hoàn, không biết tại sao toàn bộ độc tốc của con Nhân diện ma chu lại bị ta hấp thụ vào cơ thể. Tại sao lại có thể phát sinh sự tình như vậy, e rằng chỉ có thể gặp sư phụ mới có thể biết được. Nguyên nhân ta cũng không có biết rõ, nhưng đối với tình trạng cơ thể ta miễn cưỡng có thể đoán được một chút. Ta sở hữu đệ tam hồn kỹ là của Nhân diện ma chu, chính là kỹ năng phun lưới mà nó am hiểu nhất. Mà Lam ngân thảo sau khi dung hợp với hồn hoàn Nhân diện ma chu lại sinh ra một chút biến dị. Về phần biến dị rốt cuộc là đạt đến trình độ nào, chỉ có thể trở về chậm rãi thử nghiệm, chỉ biết rằng thuộc tính ta chiếm được tăng lên không nhỏ, nhất là về hai phương diện lực lượng cùng tốc độ. Hồn lực tăng lên rất nhiều, cảm giác tựa hồ đã đạt đến ba mươi mốt cấp."

Triệu Vô Cực hỏi: *"Vậy chu thối sau lưng ngươi là cái gì vậy?"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Cũng giống như toàn bộ độc tố của Nhân diện ma chu bị hấp thu, ta cũng không biết tại sao lại phát sinh ra tình huống này. Chu thối này tựa hồ cũng không khác gì với việc ta hấp thu hồn hoàn, ta có thể khống chế hành động của bọn chúng, chỉ là có chút không được tự nhiên."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy thì ngươi có thể thu hồi bọn chúng hay không? Ngươi nếu không làm được, không phải sẽ trở thành quái vật ư?"*

Đường Tam bất đắc dĩ nói: *"Trong chúng ta có ai không phải là quái vật chứ? Để ta thử xem sao."*

Vừa nói xong, hắn ngưng tụ hồn lực truyền vào xương sống sau lưng, hướng tới tám cái chu thối phát ra mệnh lệnh thu hồi.

Một màn kỳ dị xuất hiện, chu thối mở rộng đang dài ba thước chậm rãi gập vào, cứ đem 2 đoạn gập vào thành một, sau đó mỗi cái hướng vào mỗi điểm

trong cơ thể Đường Tam dung nhập.

Đường Tam chỉ cảm giác được sau lưng có chút ngứa ngáy, chứ không có gì không ổn. Trong cả quá trình, trên người hắn ba cái hồn hoàn toàn bộ rực sáng, Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, hồn lực của bản thân đang bị tiêu hao nhanh chóng. Hiển nhiên, thu hồi chu thối như vậy là phải dùng hồn lực.

Đến khi hồn lực Đường Tam tiêu hao mất một phần ba thì tất cả chu thối rốt cục đã chui vào sau lưng hắn. Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được, tám cái chu thối sau khi vào trong cơ thể cũng không có biến mất, mà biến thành tám đạo năng lượng kỳ dị, lấy xương sống làm trụ cột, tạo thành tám cái xương sườn.

"Có thể thu hồi lại là tốt rồi." Triệu Vô Cực hướng Đường Tam gật đầu. *"Chu thối này rất tốt đấy, nếu thực sự giống chu thối của Nhân diện ma chu, vậy, Tiểu Tam, thực lực của ngươi sẽ rất mạnh. Tám cái chu thối dài ba thước có thể tuỳ ý khống chế, hoàn toàn có thể tương đương với tám cây trường mâu. Còn mang kịch độc, nếu độc tính giống như Nhân diện ma chu, tức là mang tính thần kinh độc tố và hơn nữa lại là hủ thực kịch độc, ngay cả Tiểu tịch tràng của Tiểu Áo cũng không thể giải trừ, có thể thấy độc tố cực kỳ kịch liệt."*

Đường Tam một mực suy tư. Hắn thu được hồn hoàn của con Nhân diện ma chu này đã phải trải qua không biết bao nhiêu thống khổ. Bây giờ hấp thu xong, hồn lực của hắn so với hồn sư bình thường không biết hơn bao nhiêu lần. Thuộc tính bản thân tăng lên không nói, mà hắn sở hữu cái quý nhất là kỹ năng. Chỉ có tám cái chu thối sau lưng Đường Tam thì không biết nên cao hứng hay lo lắng. Dù sao, hắn cũng không biết tình huống này liệu có mang lại hậu quả gì sau này không.

Lúc này Đường Tam càng mong mỏi được gặp sư phụ hơn. Nếu có đại sư ở đây, có lẽ vấn đề này đã có đáp án rồi.

"Tốt lắm, trước mắt không nên suy nghĩ gì nữa. Trở về trước đã."

Triệu Vô Cực gương mặt mỉm cười nhìn mấy đứa nhỏ trước mặt, tâm tình

buông lỏng,nói: *"Mặc dù lần này chúng ta gặp không ít rắc rối, trải qua mấy lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng rốt cục đã đạt được mục đích. Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ ba người các ngươi thuận lợi thu được hồn hoàn, tiến nhập cảnh giới Hồn tôn, thực sự là rất tốt. Giờ đã đến lúc nên trở về Sử Lai Khắc học viện, chúng ta xuất phát."*

Mọi người reo lên hoan hô. Sau mấy lần trải qua thập tử nhất sanh, bây giờ mọi việc đã được giải quyết ổn thoả, rốt cục đã có thể trở về nhà. Bảy tên đệ tử nhìn nhau, vô hình trong lòng mọi người đều có một cảm giác ăn ý. Trải qua vụ Tinh đấu đại sâm lâm lần này, bất luận là có thu được hồn hoàn hay không, suy nghĩ duy nhất lúc này trong đầu mọi người là trở lại học viện, nằm trên giường ngủ một giấc thật thoải mái.

Nếu nói, lúc đi, bảy người còn có chút xa cách, thì bây giờ, quan hệ giữa bọn họ không thể nghi ngờ đã xích lại gần nhau rất nhiều. Lúc trước Trữ Vinh Vinh không được mọi người đón nhận, bằng hành động của mình đã chiếm được cảm tình của mọi người.Trong sanh tử, nàng cảm nhận rõ được hai từ *"bằng hữu"* có hàm nghĩa như thế nào. Giữa một đám bằng hữu so với mình còn xuất sắc hơn, thiên tài hơn đang đứng trước mặt, cảm giác cao hơn người khác của nàng đã biến đi đâu mất hết?

Mặc dù đã trải qua một đoạn thời gian, nhưng Triệu Vô Cực bởi vì đã sử dụng Vũ Hồn Chân Thân, thực lực so với lúc đỉnh phong chỉ còn năm phần, bởi vậy, mọi người trong quá trình ly khai Tinh đấu đại sâm lâm hết sức cẩn thận, chẳng những mỗi người đều dùng một cái Khôi Phục hương tràng lẫn Ma cô tràng, mà còn duy trì đội hình phòng ngự một cách tốt nhất.

Trong quá trình đi ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, Tiểu Vũ đem sự việc lúc trước đã thuật lại cho mọi người, kể lại với Đường Tam, đem tin tức bản thân đã có đệ tam hồn hoàn nói với hắn.

"Tiểu Vũ, thế đệ tam hồn hoàn kỹ năng của ngươi là gì?" Đường Tam tò mò hỏi.

TIểu Vũ hì hì cười, nói: *"Giữ bí mật, sau này trở về sẽ nói cho ngươi. Tiểu Tam, Ngươi làm sao có thể giết được con Nhân diện ma chu đó? Khi đó ngươi chỉ có một mình, cho dù là nó đã bị thương, lực công kích cũng phi*

thường kinh khủng, hơn nữa, nó còn có kịch độc."

Nghe nghi vấn của TIểu Vũ, Đường Tam đột nhiên bừng tỉnh, *"Được rồi, thiếu chút nữa đã quên mất một việc. Triệu sư phụ, dừng lại một chút được không?"*

Lúc này bọn họ đã gần đến bên ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù có thể gặp một ít hồn thú, nhưng đều là mười năm, trăm năm cấp bậc, không đủ gây lo lắng cho mọi người.

Triệu Vô Cực dừng bước, nhìn về phía Đường Tam, *"Làm sao vậy?"*

Đường Tam tay xoa nhẹ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, lấy ra Chư Cát thần nỏ. Tiểu Vũ nhắc tới cái chết của Nhân diện ma chu hắn mới nhớ ra, Chư Cát thần nỏ lúc đó lần thứ hai phát động cơ quan vẫn chưa phóng ra, nếu cứ kéo dài thời gian như vậy, sẽ khiến cho thân nỏ bị tổn hại. Cũng may là chưa có quá một ngày, bây giờ thả dây nỏ ra vẫn còn kịp.

Chư cát thần nỏ một khi đã lên dây thì bắt buộc phải phóng nỏ mới có thể giải trừ. Đó chính là một trong những yếu điểm của nó.

Nhìn thấy Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam, Tiểu Vũ lúc này mới chợt nghĩ ra, *"Nguyên lai là ngươi dụng nó đánh chết Nhân diện ma chu, cái này uy lực quả thật rất lớn, con mắt của Nhân diện ma chu làm sao có thể chịu đựng nổi."*

Tiểu Vũ nói, tự nhiên những người khác cũng nghe thấy. Lúc trước bởi vì luôn luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương, mọi người cũng không có chú ý Nhân diện ma chu như thế nào mà chết. Khi Đường Tam bắt đầu hấp thu hồn hoàn, mọi người chỉ quan tâm đến an nguy của hắn, lúc này nghe Tiểu Vũ nhắc lại, bọn họ mới nhớ tới sự kinh khủng của Nhân diện ma chu. Nhìn Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam, ánh mắt mọi người không dấu nổi sự ngạc nhiên.

Đường Tam dùng hành động nói cho mọi người biết Chư Cát thần nỏ có tác dụng gì, trải qua sự việc lần này ở Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn trong lòng đã thầm chấp nhận lũ bạn đồng học này. Loại ám khí cơ quan này vốn cũng

không phải chánh thức là Đường môn bí quyết, nên hắn cũng không có gì cần phải giấu diếm.

Giơ tay lên, đem Chư Cát thần nỏ quay về bên cạnh một cây đại thụ, Đường Tam mở chốt.

Dát dát băng, dát băng……..

Liên tiếp chuỗi âm thanh máy móc chuyển động vang lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó là liên tiếp chuỗi âm thanh *"phốc phốc"* truyền đến.

Tốc độ trong nháy mắt bộc phát như vậy, đừng nói là chúng đệ tử, ngay cả Triệu Vô Cực cũng phải biến sắc. Trong những người ở đây, tốc độ nhanh nhất không nghi ngờ là Mẫn công hồn sư, loại hồn sư như Chu Trúc Thanh, nhưng nàng cũng thầm nhủ, tuyệt đối không có cách nào chạy thoát khỏi tốc độ bắn của Chư cát thần nỏ. Mọi người sắc mặt đều biến,lộ ra nỗi hoảng sợ.

Mọi người đi tới trước cây đại thu, chứng kiến rõ ràng, trên thân cây chu vi phải ba người ôm mới xuể, lúc này xuất hiện tổng cộng mười sáu lỗ nhỏ bằng ngón tay xuyên qua, từ bên này có thể nhìn thấy bên kia.

Triệu Vô Cực không nhịn được hỏi: *"Đường Tam, đây là vật gì vậy? Ngươi làm thế nào mà có được nó?"*

Đường Tam đem Chư cát thần nỏ đưa ra trước mặt sư phụ, *"Ta gọi nó là Chư Cát thần nỏ, là một loại cơ quan ám khí phi thường bá đạo. Bất luận kẻ nào cũng có thể sử dụng, bên trong có bốn mươi tám cây nỏ tiễn, mỗi lần lên dây có thể thông qua cơ quan trong nháy mắt bắn ra mười sáu mũi, giống như vừa rồi vậy. Một khi đã lên dây cơ quan thì phải phóng ra, nếu không sau một thời gian dài, dây cơ quan để ở trạng thái căng chặt, sẽ sinh ra tổn hại đối với thân nỏ. Bởi vì loại này lực đạo quá lớn,kim loại bình thường không chịu nổi, đó chính là yếu điểm tệ hại của Chư cát thần nỏ."*

------oOo------

Chương 130: Đại sư đến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nói: *"Ngươi muốn nói, vừa rồi là dùng nỏ tiễn bắn ra? Nhưng mũi nỏ tiễn bay đi đâu rồi?"*

Đường Tam mỉm cười, chỉ một cây đại thụ khác nấp phía sau, *"Đây này"* vừa nói hắn vừa đi tới trước cây đại thụ đó. Khoảng cách giữa hai cây cũng khoảng mười thước, khi mọi người đi đến trước cái cây đó, mới nhìn thấy những mũi nỏ tiễn do Chư Cát thần nỏ bắn ra.

Mười sáu mũi nỏ tiễn, chỉnh tề hai hàng, không có mũi nào chìm hẳn vào trong thân cây hết.

Triệu Vô Cực nhìn cái cây cũ, rồi lại nhìn cái cây trước mặt. *"Tiểu Tam, mũi nỏ tiễn của ngươi trước tiên bắn xuyên qua cái cây kia, sau đó mới cắm vào thân cây này ư?"*

Đường Tam gật đầu nói: *"Chư Cát thần nỏ uy lực rất mạnh, chuyên dùng để phá hồn lực phòng ngự, nếu lực phòng ngự không phải phi thường mạnh mẽ,người đó trong nháy mắt sẽ bị đánh chết."*

Nghe Đường Tam giải thích xong, mọi người không khỏi hít một hơi thật sâu. Lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy, trong đám người ở đây, ngoại trừ Triệu Vô Cực, ai cũng biết bản thân không thể đỡ được. Đái Mộc Bạch lẩm bẩm thì thảo: *"Thực sự quá sức bá đạo. Cho dù ta dùng Bạch hổ kim cương biến, e rằng cũng bị thương nặng."*

Đường Tam dùng tay vỗ nhẹ lên thân cây, bằng vào Huyền thiên công gia tăng lên Cầm long thủ, rút từng mũi nỏ tiễn từ trong thân cây ra. Mũi nỏ tiễn của Gia cát thần nỏ không phải dễ chế tạo, lúc trước bắn vào trong cơ thể Nhân diện ma chu, hiển nhiên là không thể thu lại, còn trước mắt thì hắn

không thể bỏ phí.

Vừa vuốt thân cây, Đường Tam vừa nói với Đái Mộc Bạch: *"Chư Cát thần nỏ có thể nói chính là cơn ác mộng của những chiến sĩ bình thường, hơn nữa, đặc điểm lớn nhất không phải là uy lực của nó, mà là tính bí mật, cũng cũng như sự xuất hiện bất thình lình là tính năng đặc hữu của ám khí. Chỉ cần có một bộ phận cơ quan tốt, khi phóng ra không cần sử dụng một chút hồn lực nào, cho dù là người bình thường cũng có thể dễ dàng sử dụng. Theo ta tính toán, hồn sư dưới bốn mươi cấp nếu bị đánh trực diện, tỷ lệ còn sống thực sự rất nhỏ, tác dụng khắc chế đối với những hồn sư không có phòng ngự mạnh mẽ, quả là cực lớn.*

*"*Đường Tam, cái này đều là do ngươi nghiên cứu ra ư?*" Trữ Vinh Vinh hỏi.*

*Đường Tam sửng sốt một chút, cười khổ nói: "*Cứ coi như vậy đi.*" Hắn cũng không thể nói với mọi người, cái kỹ xảo này là hắn mang được từ thế giới khác đến.*

*Trữ Vinh Vinh hỏi dò: "*Đường Tam, ngươi có thể bán cho ta cái này? Giá cả không thành vấn đề. Ngươi cũng biết đấy, ta là phụ trợ hệ hồn sư, không có năng lực tự bảo vệ mình. Lúc mọi người liều mạng, ta ngoài việc xuất ra hồn kỹ phụ trợ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Nếu có thêm vật này, ta cũng có thể có lực công kích rồi.*"*

*Đường Tam cười thoải mái, nói: "*Bán cái gì chứ. Lúc nào về ta tặng ngươi một cái là được, bất quá, tài liệu để chế tạo cái này rất quý, nên phí mua tài liệu thì ngươi bỏ ra nhé.*"*

Lúc này, toàn bộ mũi nỏ tiễn đã được Đường Tam lấy ra từ trong thân cây, mọi người mới có dịp nhìn kỹ hình dáng của Gia cát thần nỏ. Thân nỏ dài tám tấc,không có lông vũ ở đuôi, bốn tấc phía sau hình trụ tròn, bốn tấc phía trước là đỉnh nhọn sắc, trong đó ba tấc sau có mười hai cái huyết tào (rãnh máu), mũi nỏ cực kỳ sắc bén loé ra hàn quang nhàn nhạt, không bởi vì cắm xuyên vào thân cây mà có chút tổn hại nào. Đường Tam quay mặt bên Chư Cát thần nỏ mới bắn tên ra, mở rãnh gài tên, đem mười sáu mũi nỏ tiễn lần lượt gài lại vào bên trong.

*Áo Tư Tạp lúc này dường như đã rút ra điều gì, mang theo vẻ mặt tươi cười nịnh bợ. "*Tiểu Tam, chúng ta có phải là hảo huynh đệ hay không?*"*

*Đường Tam nhìn nụ cười của hắn, làm sao lại có thể không hiểu rõ ý tứ của hắn được, "*Đương nhiên, yên tâm đi. Ta sẽ tặng mỗi người một bộ Chư Cát thần nỏ là được, cũng như Vinh Vinh, tài liệu phí các ngươi bỏ ra, ta phụ trách chế tạo. Chỉ có điều, cái đồ này chế tạo rất là phức tạp, ta một tháng cũng chỉ có thể làm được một cái. Các ngươi đừng nên nóng vội. Hơn nữa, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng. Mũi nỏ tiễn chế tạo cũng không dễ dàng, sau khi bắn ra sẽ rất khó thu hồi lại. Ta dù sao cũng chỉ có một mình, chắc chắn không thể nào cung cấp đủ cho mọi người sử dụng. Huống chi, Gia cát thần nỏ này bản thân rất bá đạo, lực sát thương quá lớn, rất dễ tạo thành vết thương trí mạng.*"*

*"*Tiểu Tam, như vậy không được.*" Triệu Vô Cực đột nhiên mở miệng.*

*Đường Tam sửng sốt một chút, "*Tại sao, Triệu sư phụ?*"*

*Triệu Vô Cực trên mặt toát ra một tia cười xảo trá, nhìn đám đệ tử của hắn, nói: "*Bọn chúng cũng không phải là người không có tiền, cứ cho là Chư Cát thần nỏ ngươi có thể chế tạo dễ dàng, nhưng cũng không thể bán rẻ tiện nghi cho bọn chúng được. Dù sao cũng có những kẻ không quan tâm đến tiền, ta nghĩ người nên đưa ra một cái giá rồi bán cho bọn chúng.*"*

*Đái Mộc Bạch gật đầu nói: "*Ta đồng ý với Triệu sư phụ. Tiểu Tam, cái món Chư Cát thần nỏ này ngươi muốn bán bao nhiêu tiền một cái?*"*

*Đường Tam mỉm cười lắc đầu, "*Mọi người đều là người của mình, không nên lấy tiền.*"*

*Đái Mộc Bạch nói: "*Đúng là người của mình, nên mới không thể để cho ngươi bị thiệt được. Một cái hạp tử nhỏ nhỏ như vậy lại có thể phóng ra nỏ tiễn uy lực lớn như vậy, có thể thấy được cách chế tạo cực kỳ phức tạp. Không thể để ngươi lao tâm lao lực vô ích được, càng huống chi, sau này chúng ta sử dụng nó, còn cần bổ sung mũi nỏ tiễn, chẳng lẽ mỗi lần đó người lại làm miễn phí hay sao chứ? Ngươi không nên khách khí với bọn ta, vậy thế này đi, bộ Chư Cát thần nỏ đầu tiên này thì cứ coi như ngươi cho bọn ta, bọn

ta trả tiền tài liệu. Sau này nếu cần cái gì, ngươi phải bán cho bọn ta, ngươi xem thế nào?"

*Áo Tư Tạp cười a a, nói: "*Đúng vậy, cứ như vậy đi. Dù sao mọi người chúng ta mỗi tháng cũng có không ít tiền trợ cấp, mà vật này vào lúc mấu chốt lại có thể cứu mạng, phải bán mới đúng."

*Đường Tam lúc này mới gật đầu nói: "*Vậy cũng tốt. Nếu mọi ngươi đối với loại cơ quan ám khí này có hứng thú, sau này ta tranh thủ giúp các ngươi trang bị bên người. Dù sao, thêm một loại vũ khí là thêm một vệ sĩ bảo mệnh."

Mọi người hiển nhiên đối với ám khí cũng cảm thấy rất có hứng thủ, đương nhiên, việc đó với việc Đường Tam sử dụng ám khí sinh ra hiệu quả rất lớn cũng có quan hệ, dù sao, ngày đầu tiên hắn tới Sử Lai Khắc học viện, chỉ bằng ám khí đã khiến cho Triệu Vô Cực hồn lực cao hơn hắn đến 40 cấp cũng phải nếm quả đắng. Không chỉ có đệ tử,mà ngay cả Triệu Vô Cực cũng có chút động tâm.

Rốt cuộc cũng ra khỏi phạm vi của Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù không còn được hít thở làn không khí trong lành, nhưng mọi người lại như phảng phất bỏ đi được một tầng áp lực, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

"Chúng ta quay lại đường này, đến trấn nhỏ là có thể nghỉ ngơi." *Triệu Vô Cực mỉm cười nói.*

*Đái Mộc Bạch nói: "*Mọi người vừa phải trải qua một quãng thời gian khẩn trương, tới trấn nhỏ, ta mời mọi người uống rượu. Triệu sư phụ, lần này ngài cũng không nên từ chối. Nếu không có sự trợ giúp của ngài, sợ là chúng ta đều không còn sống mà bước ra khỏi sâm lâm."

*Triệu Vô Cực cười nói: "*Tiểu Bạch, biết là ngươi có tiền, nhưng, tửu lượng ta rất lớn đó."

*Đái Mộc Bạch cười ha ha, "*Triệu sư phụ, ngài chưa từng nghe nói hay sao? Chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, thì sẽ không còn vấn đề gì cả."

Lần này tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm, thu hoạch thật không nhỏ. Chẳng những Áo Tư Tạp thành công tiến vào cảnh giới Hồn tôn, mà Đường Tam cùng Tiểu Vũ đồng dạng hoàn thành dung hợp đệ tam hồn hoàn. Quan trọng hơn chính là quan hệ ngày càng ăn ý giữa mọi người, cả Sử Lai Khác học viện cũng chỉ có bảy người bọn họ, mâu thuẫn được giải trừ đối với sự tu luyện của mọi người sau này cực kỳ có lợi.

Đoàn người nghỉ tại trấn nhỏ hai ngày, hồn lực cùng thể lực bị vây trong trạng thái căng thẳng được khôi phục đầy đủ, tinh thần cũng thả lỏng. Đái Mộc Bạch cực kỳ hào khí, trong hai ngày hắn bao toàn bộ mọi người, không ai tu luyện, mỗi ngày cùng nhau uống rượu, chơi nháo, sảng khoái không thể nói thành lời, ngay cả Chu Trúc Thanh vốn lạnh như băng,bây giờ thần sắc cũng đã nhu hoà rất nhiều, chỉ là, nói thế nào nàng cũng không chịu cho Đái Mộc Bạch cầm tay. Đái Mộc Bạch cũng không ép buộc, dù sao, người ta cũng chỉ là tiểu cô nương mười hai tuổi, hắn không cần vội vàng.

Sau hai ngày, mọi người lại lên đường, trải qua một ngày, thuận lợi về Sử Lại khắc học viện.

*"*Rốt cục đã trở lại, cảm giác về nhà thật là tuyệt a!*"* *Áo Tư Tạp có chút khoa trương lớn tiếng.*

*Triệu Vô Cực trừng mắt nhìn hắn, "*Ngươi nói nhỏ thôi, không thấy trời tối rồi sao? Được rồi, các người tự về túc xá nghỉ ngơi đi, ta đi gặp viện trưởng, hồi báo tình hình đã qua.*"*

Đi suốt một ngày mọi người cũng đều mệt mỏi,tất cả đều tự đi về túc xá của mình.

*"*Đường Tam, chờ một chút.*"* *Đường Tam đang chuẩn bị quay về túc xá cùng Áo Tư Tạp thì bị Trữ Vinh Vinh gọi lại.*

*Đường Tam sửng sốt một chút, "*Vinh Vinh, có chuyện gì vậy?*"*

*Trữ Vinh Vinh khẽ cắn hàm răng, nói: "*Ta muốn nói chuyện một mình với ngươi. Có thể được không?*"*

*Áo Tư Tạp đứng cạnh Đường Tam, sắc mặt có chút cứng ngắc. "*Các ngươi cứ nói đi, ta về trước.*"*

Từ ngày hắn cứu Trữ Vinh Vinh trước công kích của Thái Thản cự viên, tâm tình vốn đã chết lại bắt đầu hồi phục, dù sao, tướng mạo Trữ Vinh Vinh cũng khiến người khác mê mẩn, mặc dù mới có mười hai tuổi, nhưng khuôn mặt như trăng rằm, mỹ nữ như vậy kiếm đâu ra chứ. Mấy ngày nay hắn đối xử rất ân cần, Trữ Vinh Vinh cũng không còn cự tuyệt hắn nữa, ngược lại còn thân cận hơn rất nhiều. Nhưng lúc này Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói, muốn cùng Đường Tam nói chuyện một mình, trong lòng Áo Tư Tạp không khỏi quặn đau, nhưng lại không thể làm gì.

*Tiểu Vũ có chút tò mò nhìn Trữ Vinh Vinh, "*Vinh Vinh, ngươi tìm Tiểu Tam làm gì? Ta có thể nghe cùng được không?*"*

Trữ Vinh Vinh do dự một chút, vẫn không gật đầu. Tiểu Vũ mím môi rồi hướng Trữ Vinh Vinh bày ra bộ mặt quỷ, sau đó chạy về túc xá. Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh vừa rồi cũng đã đi về túc xá, lúc này tại cửa học viện cũng chỉ còn hai người Đường Tam với Trữ Vinh Vinh.

*"*Vinh Vinh, rốt cuộc là chuyện gì?*" Đường Tam hỏi.*

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Đường Tam, ta muốn cùng ngươi bàn chút sinh ý.*"*

*"*Sinh ý?*" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Trữ Vinh Vinh lại muốn khôi phục cái tính cách cũ?*

*Trữ Vinh Vinh gật đầu một cách chăm chú. "*Mặc dù ta biết ngươi không thiếu tiền, nhưng ta lại phi thường muốn cùng ngươi hoàn thành chút sinh ý này. Chỉ là chuyện này ta không thể làm chủ, nên trước tiên muốn hỏi,xem ngươi có nguyện ý hay không.*"*

Đường Tam nhìn kỹ lại, Trữ Vinh Vinh tựa hồ không phải nổi lên tính cũ, vẻ mặt nàng rất chăm chú, còn có chút hưng phấn.

*"*Ngươi cứ nói thẳng ra đi, là chuyện gì?*"*

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Ngươi cũng biết, ta xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông. Thất bảo lưu ly tông chúng ta mặc dù hiện tại là một trong bảy đại tông môn, có địa vị rất cao, nhưng, trực hệ đệ tử tông môn chúng ta lại đều là phụ trợ hệ hồn sư. Vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp năng lực phụ trợ mặc dù rất mạnh, nhưng lại không đủ để bảo trụ tính mạng của chúng ta. Một khi ngộ địch, chúng ta là đối tượng đầu tiên để địch nhân công kích. Ta có cảm giác loại cơ quan ám khí này của người sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta, ít nhất có thể cho tộc nhân của ta một chút năng lực tự vệ. Vì vậy, nếu có thể, ta hy vọng thay mặt tông môn đề xuất nhờ ngươi chế tạo một vài cơ quan ám khí."

*Nguyên lai là như vậy, Đường Tam cũng hiểu rõ ý của Trữ Vinh Vinh. "*Nhưng ta nghe nói Thất bảo lưu ly tông của ngươi có rất nhiều chi nhánh tông môn đệ tử khác, chuyên môn bảo vễ trực hệ đệ tử có vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp. Thậm chí còn có hai Phong hào đấu la cường đại. Như vậy còn chưa đủ hay sao

?"

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Dù sao cũng là ngoại lực, không thuộc về mình, hơn nữa, ai có thể cam đoan rằng sẽ không có kẻ phản bội. Trước kia trong tông môn từng xảy ra một việc, một vị thúc thúc của ta bị một gã tông môn hộ pháp dùng vũ lực bắt đi, sau này mặc dù bên trong tông môn đưa ra không ít quy củ khống chế, nhưng dù sao cũng chỉ là bị động."

*Đường Tam nói: "*Vinh Vinh, xin lỗi, chỉ e ta làm ngươi thất vọng. Nếu chỉ có mấy người chúng ta, vấn đề không lớn, ta hẳn là có thể chế tạo đủ ám khí. Nhưng các ngươi là một tông môn, trực hệ đệ tử cũng có hơn một trăm người, ta thật sự không cách nào chế tạo ra nhiều ám khí đến như vậy."

*Trữ Vinh Vinh lo lắng nói: "*Cũng không cần chất lượng phi thường tốt. Chỉ cần có thể phòng thân là được, phẩm chất kém một chút, có phải là sẽ tiết kiệm được một chút thời gian hay không?"

*Đường Tam nghiêm mặt nói: "*Vinh Vinh, những lời này đừng nên nhắc lại, ta đã không làm thì thôi, đã làm thì phải đem toàn lực làm ra món đồ tốt nhất."

*Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "*Vậy không có biện pháp nào hay sao?*"*

*Đường Tam trong lòng cũng có chút động, đột nhiên hiện lên mô hình kinh doanh của Đường môn trước kia, nếu mình có thể bắt chước, có thể hay không…"*Biện pháp cũng không phải không có, bất quá ta muốn cẩn thận nghĩ lại mới có thể cho ngươi một câu trả lời thuyết phục.*"*

*Trữ Vinh Vinh mỉm cười nói: "*Vậy được rồi. Đường Tam, không bằng như vậy đi, ngươi có thể chế tạo ra một loại ám khí cho ta trước, ta phải đem về cho ba ba nhìn mới được. Chỉ có ba ba mới có thể tác chủ việc cho phép hay không cho phép trực hệ đệ tử trang bị ám khí của ngươi, nếu thật sự có thể, ngươi nhất định phải lấy giá thật cao, ngàn vạn lần đừng khách khí, hì hì, ta cũng phải về ngủ đây. Không chừng còn phải giải thích với Tiểu Vũ của ngươi nữa, yên tâm đi, ta sẽ không làm cho nàng ghen đâu.*"*

Nói xong, mang theo một chuỗi cười duyên, Trữ Vinh Vinh chạy về túc xá.

Nhìn bóng lưng Trữ Vinh Vinh rời đi, trên mặt Đường Tam nở nụ cười dễ dãi. Tiền là hảo vật, hắn tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Đối với hắn mà nói, sau này muốn chế tạo càng nhiều ám khí mạnh, phải có tiền cầm cự, Đường Tam quyết định trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, xem có thể hay không đem phương thức kinh doanh của Đường Môn áp dụng. Dù sao, số lượng ám khí lớn như vậy không phải là việc mà một mình hắn có thể hoàn thành được.

*Trở lại túc xá, Tiểu Áo vẫn chưa có nghỉ ngơi, chỉ nằm trên giường, nhìn lên trần, mắt thấy Đường Tam đi tới vội vàng ngồi dậy. "*Tiểu Tam, Vinh Vinh tìm ngươi có chuyện gì vậy?*"*

*Nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn, Đường Tam không khỏi cười thầm, nhịn không được trêu hắn một chút: "*Cũng không có gì, chỉ là trao đổi tình cảm một chút mà thôi.*"*

*"*Trao đổi tình cảm?*"*

*Âm thanh Áo Tư Tạp trở nên quái dị. "*Tiểu Tam, Tiểu Vũ có phải là thân muội muội (em ruột) của ngươi không?*"*

*Đường Tam lắc đầu nói: "*Tiểu Vũ là em kết nghĩa của ta.*"*

*Áo Tư Tạp nói: "*Vậy ngươi đã có Tiểu Vũ, không phải là định tranh đoạt Vinh Vinh của ta đấy chứ?*"*

*Đường Tam nhìn Áo Tư Tạp, có chút cân nhắc: "*Không phải ngươi đã quyết định buông rồi sao?"

------oOo------

Chương 131: Đại sư đến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Áo Tư Tạp có chút xấu hổ nói: *"Nhưng lần này chúng ta đi Tinh Đấu đại sâm lâm, ngươi không có cảm giác rằng Vinh Vinh đã thay đổi một chút hay sao? Tựa hồ không khiến cho người ta chán ghét nữa, hơn nữa, tuổi nàng còn nhỏ. Ta tin tưởng rằng tính cách của nàng sẽ trở nên tốt hơn."*

Đường Tam nằm xuống giường của mình, *"Vậy ngươi cần phải cố gắng, Yên tâm đi, nàng tìm ta có chút chuyện về ám khí mà thôi."*

Áo Tư Tạp mừng rỡ, *"Thật sao? Vậy thì tốt quá, Tiểu Tam, ngươi quả nhiên là hảo huynh đệ của ta."*

Đường Tam hai mắt trắng dã, *"Nói nhảm ít thôi, sao không mau ngủ đi, không mệt ah?"*

Nhắm hai mắt lại, trong đầu Đường Tam không ngừng hiện lên thân ảnh đồng bọn trong Sử Lại Khắc học viện. Những người này có thể nói từng người đều là thiên tài quái vật, ngay cả tâm trí so với đứa nhỏ cùng tuổi cũng thành thục hơn rất nhiều. Vừa nghĩ tới Mã Hồng Tuấn mới mười hai tuổi đã

bắt đầu biết câu gái, còn Đái Mộc Bạch kia cũng có đôi tỷ muội song sinh, hắn có cảm giác không thể tư nghị, chẳng lẽ thành thục chuyện ấy lại sớm như vậy sao?

Chạy suốt một ngày đường không tránh khỏi mệt nhọc, thật là vất vả mới trở lại được, Đường Tam quyết định tự thưởng cho bản thân một ngày buông lỏng,hắn không ngồi xuống tu luyện, mà trực tiếp tiến vào mộng đẹp.Nếu tinh thần luôn khẩn trương, đối với tu luyện sẽ có phản tác dụng, cần phải nghỉ ngơi, ngược lại tiến hành tu luyện sẽ hiệu quả. Đây là phương pháp đại sư truyền thụ cho Đường Tam, kết hợp tu luyện với nghỉ ngơi.

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Phất Lan Đức tràn ngập kinh ngạc, ngồi nghe Triệu Vô Cực kể lại tình hình chuyến đi đến Tinh Đấu đại sâm lâm lần này, sắc mặt vài lần thay đổi. Cuối cùng, nghe nói mọi người bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra, chúng ta vẫn còn quá sơ suất."

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, trong lòng vẫn còn sợ hãi. *"Lần sau nếu còn đi liệp sát hồn thú, ta và ngươi sẽ dẫn đội đi, đồng thời mang thêm hai gã sư phụ nữa. Lũ nhỏ này đều là thiên chi kiêu tử, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, sẽ mất đi một thiên tài."*

Triệu Vô Cực ngồi trên ghế bên cạnh, hắn so với Phất Lan Đức thậm chí còn sợ gặp chuyện không may hơn, cười khổ nói: *"Chuyện này cũng không thể trách ngươi được. Ai mà ngờ bây giờ Tinh Đấu đại sâm lâm trở nên như vậy chứ, ngay cả ở bìa sâm lâm mà cũng xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như thế. Mà ngoài chuyện gặp vợ chồng Cái thế Long Xà, ta vẫn không hiểu tại sao Thái Thản cự viên lại xuất hiện nữa. Nói thế nào đi chăng nữa, địa vị của nó trong đám hồn thú cũng không dễ dàng gì đi ra ngoài bìa sâm lâm. Cũng may Tiểu Vũ vận khí tốt, nếu không, lần này chúng ta gặp không ít tổn thất. Thẳng thắn mà nói, cho dù theo lời ngươi, chúng ta bốn vị sư phụ đi bảo vệ lũ nhỏ, gặp phải Thái Thản cự viên thì cũng xong đời thôi."*

Phất Lan Đức gật đầu. *"Nhưng Tinh Đấu đại sâm lâm là khu vực hồn thú sinh sống gần học viện nhất. Chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác. Bất*

quá, theo ý của ngươi, con Thái Thản cự viên đó tựa hồ không có chút địch ý nào, không hạ sát thủ đối với bọn ngươi. Nếu không, cho dù ngươi có dùng Vũ Hồn Chân Thân cũng vô ích mà thôi. May mắn của Tiểu Vũ càng khiến kẻ khác kinh ngạc. Nàng kể tiếng bò rống đến tột cùng là cái gì nhỉ? Chẳng lẽ trong Tinh Đấu đại sâm lâm, còn có hồn thú nào có thể đánh thức sự thương cảm của nó hay sao?"

"Tiếng bò rống đó hẳn là của Thiên Thanh ngưu mãng." Một âm thanh nghe có chút cứng ngắc và rất quái dị từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu Vô Cực cả kinh. Trước đó hắn đã nghe được tiếng bước chân đến gần, nhưng hắn cũng không quá để ý, còn tưởng vị sư phụ nào trong học viện. Lúc này nghe được thanh âm mới có cảm giác không đúng, trong học viện không có ai có giọng nói như vậy cả.

"Ha ha, biết ngay là ngươi đến mà, Tiểu Cương, mau vào đây." Cửa mở, một gã trung niên từ bên ngoài bước vào, khuôn mặt cứng ngắc, lưng thẳng tắp, ánh mắt có chút ngốc trệ, nhưng trên thực tế hai con ngươi đen lại tràn ngập thâm thuý, lộ vài phần lo lắng. Nếu Đường Tam ở chỗ này, ngay lập tức có thể nhận ra người này, bởi vì, hắn chính là sư phụ của Đường Tam, vị đại sư nổi tiếng trong giới hồn sư.

"Lại đây, Vô Cực, ngươi chưa từng gặp hắn phải không. Ta giới thiệu với ngươi, đây là lão hữu bằng tuổi với ta, cũng là sư phụ của Đường Tam, ngươi cứ gọi hắn là Đại sư cũng được, cơ hồ trong giới hồn sư tất cả mọi người đều gọi hắn như vậy."

Triệu Vô Cực trong lòng vừa động, kinh ngạc nhìn đại sư. *"Nguyên lai ngài chính là đại sư. Ngài hảo, ta là Triệu Vô Cực."*

Đại sư ngữ khí vĩnh viễn vẫn bình thản, khuôn mặt cứng ngắc miễn cưỡng nở nụ cười:

"Bất Động Minh Vương không cần khách khí, ngươi đã quay về, hắn là Đường Tam cũng quay về cùng với ngươi. Bình an cả chứ?" Hắn vừa rồi ở cửa chỉ nghe được vài câu cuối cùng của Triệu Vô Cực là Tiểu Vũ được Thái Thản cự viên buông tha, những lời trước đó hắn cũng không có nghe được.

Triệu Vô Cực cười a a, nói: *"May mắn, chúng ta lần này vận khí tốt, tất cả mọi người đều bình an trở về. Lần này còn may mà có Đường Tam. Đại sư, ngài quả nhiên dạy được một đồ đệ giỏi. Ngài đến học viện lúc nào vậy?"*

Phất Lan Đức thay thế đại sư trả lời câu hỏi của Triệu Vô Cực, *"Hắn a, ngày hôm kia vừa mới tới, nếu không phải vì Đường Tam, chỉ sợ cả đời hắn cũng không chịu bước vào ngưỡng cửa nhà ta. Tiểu Cương, ngồi đi."*

Đại sư nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam không có việc gì, sắc mặt thư thái vài phần, cũng không khách khí lôi cái ghế ở bên cạnh ra ngồi xuống. Triệu Vô Cực lúc này mới biết, tên thật của đại sư là Tiểu Cương, chỉ không ngờ là lại có chút lạnh lùng, trong khi cái tên lại tràn ngập khí dương cương. Trước kia hắn cũng nghe nói không ít tin đồn về đại sư, mặc dù bản thân đại sư nhìn qua có chút gầy yếu, thực lực cũng không mạnh, nhưng tính tình của hắn lại nổi danh là cương ngạnh, đã từng vì một việc mà rời xa gia tộc của mình, sau đó mới gặp Phất Lan Đức cùng một người khác, hợp thành Hoàng Kim thiết tam giác uy danh hiển hách.

Lời nói của đại sư từ lúc vào cửa gây cho Triệu Vô Cực cảm giác rất hứng thú, vội vàng hỏi tới: *"Đại sư, ngài vừa rồi nói về hồn thú nào lại có thể hấp dẫn Thái Thản cự viên vậy?"*

Đại sư trên mặt toát ra một tia trang nghiêm, *"Nếu Tiểu Vũ nghe được chính là tiếng bò rống, vậy, điều này giải thích rất hợp lý tại saoThái Thản cự viên buông tha cho nàng rời đi. Trong Tinh đấu đại sâm lâm, không chỉ có Thái Thản cự viên là một vị vua sâm lâm, còn có một tồn tại cường đại hơn nhiều so với nó. Tồn tại đó mới chính là kẻ mạnh nhất trong Tinh đấu đại sâm lâm. Nếu nói Thái Thản cự viên là vương, thì kẻ đó là hoàng đế. Loại hồn thú này tên là Thiên Thanh ngưng mãng."*

Bất luận là Triệu Vô Cực hay Phất Lan Đức thần sắc đều chăm chú lắng nghe, đồng thời trong lòng âm thầm than thở. Bàn về kiến thức, e rằng không ai có thể so với vị đại sư trước mặt này. Triệu Vô Cực rốt cục cũng hiểu rõ, tại sao hắn lại được gọi là đại sư.

"Chúng ta đều biết hồn thú mạnh yếu ngoại trừ dựa vào số năm tu luyện của

bản thân, thiên phú cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng. Giống như hồn sư chúng ta, ngoại trừ cấp bậc tu vi cùng hồn hoàn, Vũ hồn Tiên thiên mạnh yếu sẽ quyết định tiềm lực tương lai phát triển của một người, mà trong đám hồn thú, nếu đem thiên phú phân chia theo cấp bậc mà nói, Thiên Thanh ngưu mãng với Thái Thản cự viên đều thuộc loài siêu cấp cường đại, bọn chúng sở hữu thiên phú vô địch, thể phách và tinh thần cường đại. Giống như bây giờ trong Tinh Đấu đại sâm lâm tồn tại hai con, tu vi ít nhất cũng hơn năm vạn năm, mặc dù không có hồn thú nào đạt tới mười vạn năm tu vi, nhưng sự cường đại của bọn chúng có thể so sánh với Phong hào đấu la trong giới hồn sư của chúng ta. Một khi để tu vi bọn chúng đạt tới mười vạn năm, e rằng sẽ trở thành tồn tại siêu việt Phong hào đấu la."

Triệu Vô Cực nói: *"Đại sư, Thái thản cự viên trước kia ta đã nhiều lần nghe nói, nhưng cái tên Thiên Thanh ngưu mãng ta mới nghe lần đầu tiên. Nó không nghi ngờ cường đại hơn so với Thái Thản cự viên, vậy năng lực cua nó là gì?"*

Đại sư khe khẽ thở dài. *"Cũng không có ai biết được toàn bộ các kỹ năng của Thái Thản cự viên,và không ai biết được kỹ năng chánh thức của Thiên Thanh mãng ngưu là gì. Từng có một vị Phong hào đấu la xâm nhập vào Tinh Đấu đại sâm lâm. Hắn tự tin vào thực lực, muốn xem nơi hạch tâm của sâm lâm đến tột cùng có bộ dáng gì. Thực lực của hắn quả thật rất cường đại, cuối cùng cũng có thể đi vào sâu vào trong, đến nơi trung tâm. Hắn kinh ngạc phát hiện, ở nơi đó không phải là sâm lâm, mà là một cái hồ nhỏ, diện tích không lớn. Hồ nước trong suốt, chung quanh được sâm lâm ôm lấy, giống như nhân gian tiên cảnh vậy."*

"Hả….?"

Triệu Vô Cực kinh ngạc nhìn đại sư.

Phất Lan Đức lại có chút trầm tư suy nghĩ.

Đại sư lại tiếp tục nói: *"Ngay bên cạnh cái hồ nhỏ đó, vị Phong hào đấu la nhìn thấy một con hồn thú đang uống nước, mà con hồn thú này có lẽ chính là con Thái Thản cự viên mà các ngươi mới gặp. Vị Phong hào đấu la kia nhìn thấy Thái thản cự viên thì rất là hưng phấn, hắn vẫn nghe nói có tồn tại*

một loại hồn thú cường đại, lập tức nổi lên tâm tư muốn giao thủ cùng Thái Thản cự viên. Nhưng, cuối cùng hắn lại không thể so tài với Thái thản cự viên một cách bình thường, bởi vì ngay sau đó hắn đã rời khỏi nơi ấy trong kinh hoàng."

"Tại sao? Tại vì Thiên Thanh ngưu mãng?" Triệu Vô Cực mở to hai mắt nhìn.

Đại sư gật đầu. *"Đúng là bởi vì Thiên Thanh ngưu mãng. Ngay khi vị Phong hào đấu la đó chuẩn bị ra tay, đột nhiên, nước trong cái hồ nhỏ đó sôi trào lên, liền đó, hắn chứng kiến một cái đầu trâu vô cùng lớn từ mặt nước nhô lên, áp lực khổng lồ khiến cho vị Phong hào đấu la đó không khỏi giật mình. Một con hồn thú đầu ngưu thân mãng (trăn) từ từ thoát ly mặt nước, lộ ra thân hình khổng lồ dài đến hơn trăm thước. Lúc đó là buổi tối, con hồn thú toàn thân màu xanh, ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài. Ánh trăng trong không trung chiếu mờ mờ ảo ảo tựa hồ như bị nó cắn nuốt. Mà việc chính thức hù doạ vị Phong hào đấu la kia lại là …..con Thiên Thanh ngưu mãng đó có thể nói tiếng người. Nó nói với vị Phong hào đấu la đó:*

*"*Loài người, ngươi tu luyện không dễ, mau rời khỏi nơi này.*"*

*Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức hai mặt nhìn nhau, Phất Lan Đức nhịn không được nói: "*Tại sao trước kia ta không thấy ngươi kể chuyện này?*"*

*Đại sư lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái. "*Chuyện ngươi không biết còn rất nhiều. Ngươi có biết lúc Thiên Thanh ngưu mãng xuất hiên, Thái Thản cự viên biểu hiên như thế nào không? Nó đứng trước mặt Thiên Thanh ngưu mãng, tâm tình sợ hãi, mà hôm đó khi Thiên Thanh ngưu mãng xuất hiện thì, trong miệng nó đúng là đã phát ra một tiếng bò rống đinh tai nhức óc. Bởi vậy, thông qua câu chuyện của Tiểu Vũ, ta có thể phán đoán ra, con Thái thản cự viên đó nhất định là đã bị Thiên Thanh ngưu mãng kêu gọi, nên mới buông bỏ mọi việc, chạy đi gặp nó. Thiên Thanh ngưu mãng sở dĩ không nổi danh giống Thái thản cự viên, bở vì nó rất ít khi rời khỏi hồ nước ở trung tâm Tinh Đấu đại sâm lâm, câu chuyện này qua vị Phong hào đấu la kia truyền vào giới hồn sư, nên mới có một số người biết sự tồn tại của nó, mà ta là một trong những người đó.*"

"Nguyên lai như thế, xem ra, vận khí của Tiểu Vũ thực sự rất tốt."

*Đại sư nói: "*Triệu sư phụ, ta đã xem qua tư liệu của đám đệ tử này. Lần này các ngươi đến Tinh Đấu đại sâm lâm là vì tìm kiếm đệ tam hồn hoàn cho đứa nhỏ thực vật hệ hồn sư, không biết cuối cùng hắn chiếm được hồn hoàn của hồn thú nào?"

*Triệu Vô Cực cười a a, nói: "*Lần này vận khí không tệ, coi như là đoạt mất miếng thịt béo của người ta, Áo Tư Tạp tên tiểu tử đó chiếm được một cái hồn hoàn ngàn năm của Phong vĩ kê quan xà, sở hữu một cái đệ tam hồn kỹ tương đương."

"Phong vĩ kê quan xà ngàn năm?"

*Gương mặt đại sư cứng ngắc có chút giật giật. "*Quả nhiên là rất tốt. Vốn ta suy nghĩ một vài hồn hoàn thích hợp cho đứa nhỏ hệ thực vật này, nhưng cũng không nghĩ hồn thú nó thu được lại tốt như vậy. Phong vĩ kê quan xà trời sinh tính tương đối ôn hoà, nhưng thập phần giảo hoạt, am hiểu nhất là chạy trốn, tu vi bản thân cũng khá. Nếu ta đoán không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp có liên quan đến tốc độ."

*Triệu Vô Cực than thở nói: "*Không hổ là đại sư, ngài nói không sai, đệ tam hồn hoàn của Áo Tư Tạp đúng là có liên quan đến tốc độ. Đệ tam hồn kỹ của hắn là một loại Ma Cô tràng, sau khí ăn có thể phi hành trong một phút, tốc độ bằng với tốc độ phi hành của Phong vĩ kê quan xà."

*Đại sư tựa hồ lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới Áo Tư Tạp lại thu được hồn kỹ như thế, quả quyết nói: "*Đứa nhỏ này có thiên phú thực vật hệ vũ hồn từ trước đến nay chưa từng có, là người xuất sắc nhất trong số thực vật hệ hồn sư ta đã gặp qua. Tiền đồ không thể hạn lượng."

*Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói: "*Sử Lai Khắc học viện của ta luôn luôn chỉ thu quái vật, hôm nay ngươi mới biết sao? Đáng tiếc, đây là khoá cuối cùng, bảy đứa nhỏ này là đệ tử cuối cùng trước khi đóng cửa học viện. Ta nhất định phải đem bọn chúng bồi dưỡng. Lần này có ngươi tương trợ, huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, không đến mười năm, nhất định phải làm ba chữ Sử Lai Khắc chấn động giới hồn sư."

*Đại sư tức giận trừng mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, "*Nếu không phải vì Tiểu Tam, ta sẽ không lưu lại đây. Phất Lan Đức, đừng quên ngươi đã đáp ứng ta, sau này Tiểu Tam đi liệp sát hồn thú thì ngươi phải tự mình đi theo giúp đỡ.*"*

*Phất Lan Đức phất tay nói: "*Việc này không có vấn đề, bất quá cũng phải chờ khi hắn đạt đến bốn mươi cấp mới được.*"*

*Đại sư dù sao cũng là người thông minh, hai mắt vô thần trong nháy mắt toả quang mang rực rỡ, quay sang Triệu Vô Cực nói: "*Triệu sư phụ, chẳng lẽ Tiểu Tam hắn đã đạt ba mươi cấp rồi hay sao?*"*

*Triệu Vô Cực gật đầu, nói: "*Vừa lúc ta cũng muốn hỏi đại sư một chút về biến hoá trên người Tiểu Tam có bình thường hay không. …*". Lập tức hắn đem những lời đã nói với Phất Lan Đức nói lại một lần nữa, đem hết quá trình tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm lần này nói một cách chi tiết cho đại sư nghe.*

Đại sư nghe rất chăm chú, không có chen ngang một câu nào, trong mắt thuỷ chung lộ quang mang suy tư. Mặc dù với tính cách trầm ổn của đại sư, nhưng mỗi lần Triệu Vô Cực kể Đường Tam gặp cửu tử nhất sanh thì sắc mặt cũng không khỏi biến, nhất là khi nghe Triệu Vô Cực nói Đường Tam hấp thu con Nhân diện ma chu tu vi hơn hai ngàn năm thì sắc mặt càng đại biến. Không ai rõ hơn hắn hấp thu siêu việt vượt quá hạn chế hồn hoàn thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào,rất có thể là phải chết.

*Cho đến khi Triệu Vô Cực nói xong hết, đại sư mới chậm rãi thở dài một hơi. "*Tiểu Tam đứa nhỏ này ý chí so với ta tưởng tượng còn kiên cường hơn nhiều. Không nghĩ tới, hắn còn có thể quay về đây. Đứa nhỏ này tiền đồ tương lai sợ rằng so với phán đoán của ta còn xuất sắc hơn.*"*

*Triệu Vô Cực nói: "*Đường Tam sở dĩ có thể kiên trì trụ vững, có lẽ có liên quan đến Tiểu Vũ. Ý chí của con người nhiều khi bị ảnh hưởng bởi ngoại giới. Có thể nhìn ra được, Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam chiếm địa vị thập phần quan trọng.*"*

*Đại sư gật đầu nói: "*Ngươi nói rất đúng, rất có thể là như thế, bất quá nó có liên quan rất lớn đến tâm chí của hắn. Đứa nhỏ Đường Tam này suy nghĩ đã sớm thành thục hơn đám bạn cùng lứa rất nhiều."

*Triệu Vô Cực nói: "*Đại sư, sau lưng Đường Tam xuất hiện bát điều chu thối (tám cái chân vằn, xọc) đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Đó tựa hồ không phải là năng lực phụ gia của hồn hoàn. Hắn là Khí vũ hồn, như thế nào lại gặp phải tình huống cải biến bản thân như vậy chứ? Có thể là hồn hoàn biến dị hay vũ hồn biến dị hay không?"

*Đại sư nói: "*Ta bây giờ cũng không dám khẳng định hắn đến tột cùng là gặp tình huống gì. Hồn hoàn biến dị là không có khả năng, hồn hoàn của hồn thú là cố định không bao giờ thay đổi. Mặc dù vũ hồn khác nhau kết hợp sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau, nhưng hồn hoàn bản thân không thể nào biến hoá quá lớn. Đường Tam đã chiếm dược một cái hồn kỹ, chu thối xuất hiện sau lưng hắn không phải là hồn hoàn phú dư (giao phó cho). Về phần vũ hồn biến dị, cũng không phải là không thể, nhưng ta không cho rằng hắn rơi vào tình huống này."

------oOo------

Chương 132: Uy lực Lam ngân thảo sau khi tiến hoá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Hoanghaiha + ATula23

Biên:Tiền Như Mạng + ATula23

" Bình thường mà nói, vũ hồn biến dị nhất định là tiên thiên vũ hồn, bởi vậy trong khi vũ hồn giác tỉnh, nếu là vũ hồn biến dị sẽ biểu hiện ra ngay. Nhưng sự thật trên đời này sinh ra vũ hồn biến dị quả thật quá ít, vũ hồn của Đường Tam là Lam ngân thảo, thân thể mềm mại nên hắn hấp thu hoàn hồn nào cũng tương đối dễ dàng, sẽ không sinh ra bài xích quá lớn. Hồn hoàn của Nhân diện ma chu mặc dù cường đại, thế nhưng cũng không xuất hiện loại tình huống vũ hồn biến dị này. Quan trọng nhất là, vũ hồn Lam ngân thảo

trên người hắn cũng không có biến mất,vẫn như trước có thể phóng thích ra, từ điểm này ta có thể kết luận hắn không phải là vũ hồn biến dị.

*Phất Lan Đức nói:"*Vậy đã xảy ra chuyện gì? Tất cả chu thối cũng không phải từ hư vô mà sinh ra, Vô Cực vừa rồi cũng nói, chu thối trên lưng Đường Tam có mang chất kịch độc của Nhân diện ma chu, nếu quả thực như vậy, không những không mất đi vũ khí của bản thân,mà lại có thêm tính bất ngờ."

Đại sư trong mắt quang mang lóe lên, thân hình lập tức đứng dậy," Ta phải tận mắt chứng kiến mấy cái chân nhện đó đã, sau đó mới có thể phán đoán tột cùng là nó thuộc loại gì!"

Phất Lan Đức hướng Đại sư khoát tay nói:" Quên đi, dù sao đứa nhỏ này cũng đã quay trở lại, ngày mai ngươi qua chỗ Tiểu Tam cũng không muộn, cứ để cho hắn nghỉ ngơi đi đã!"

Đại sư do dự một chút, cuối cùng cũng ngồi lại vị trí của chính mình," Nếu quả thực giống như những gì ta phán đoán thì lần này Đường Tam trong Tinh Đấu đại sâm lâm đã có được thu hoạch cực kì lớn, thậm chí so với việc có được hồn hoàn còn tốt hơn."

Phất Lan Đức cả kinh:" Ý ngươi muốn nói là...."

Đại sư gật đầu:" Nhưng ta cũng chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu quả thật là như vậy, ta sẽ đáp ứng ngươi mà lưu lại đây."

Phất Lan Đức ha ha cười:" Tốt, ta rất mong đợi ngươi có thể ở lại đây, huynh đệ chúng ta rốt cục cũng có thể lại ở cùng một chỗ, chỉ tiếc có nàng là vắng mặt!"

Nghe thấy Phất Lan Đức nhắc đến... nàng kia, Đại sư sắc mặt khẽ biến đổi, nhíu nhíu mày," Phất Lan Đức, không nên nhắc về nàng, lúc này ta không muốn cùng ngươi lại ầm lên."

Phất Lan Đức có chút bất đắc dĩ nhún vai nói," Được rồi, ta cũng không muốn lại ầm ĩ lên nữa. Bất quá ta thật sự rất hi vọng ngươi có thể ở lại, nhiều năm trôi qua như vậy, ta đối với Sử Lai Khắc học viện coi như là đã tận tâm

rồi, bây giờ quyết định chấm dứt tương lai học viện, ta hi vọng nhóm đệ tử cuối cùng này có thể cho ta một cái kết cục hoàn mĩ. Nếu ngươi ở lại nơi này, thì hết thảy đều trở nên dễ dàng hơn."

Từ trong mắt Phất Lan Đức, Đại sư thấy được chút mệt mỏi, đang cứng ngắc đứng trên mặt đất, nhưng thần sắc Đại sư cũng không nhịn được toát ra vài phần nhu hòa, gật đầu nói:" Hết thảy chờ ngày mai, ta gặp Tiểu Tam hãy nói."

Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực nói:" Vô Cực, ngươi đi cả ngày cũng đã mệt mỏi rồi, mau mau nghỉ ngơi, lần này khổ cực cho ngươi quá rồi."

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:" Học viện không chỉ có một mình ngươi, chúng ta nếu không phải tràn ngập hi vọng với nơi này, hơn nữa cũng thích với loại cuộc sống thoải mái này, làm gì có ai ở chỗ này nhiều năm đến như vậy chứ? Nơi này chính là tâm huyết của chúng ta cùng mọi người. Những lời khách khí như vậy không cần nhắc lại nữa, Đại sư, Phất Lan Đức, ta đi trước đây."

Nói xong, Triệu Vô Cực đứng lên rời khỏi phòng của Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức vẫn đưa mắt nhìn theo Triệu Vô Cực đang rời đi, trong mắt toát ra vài phần vui mừng," Mấy năm nay, nếu không phải có lão huynh đệ trợ giúp, có lẽ học viện của ta đã sớm chống đỡ không nổi nữa. Sau khi đám đệ tử này tốt nghiệp, ta cũng muốn buông lỏng một chút,đi thăm các nơi trong đại lục, cho tinh thần thoải mái. Tiểu Cương, đến lúc đó ngươi có đi cùng ta không?"

Đại sư sửng sốt một chút, lắc đầu nói:" Ta không biết!"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng," Mặc dù ta biết ngươi không muốn nhớ về quá khứ, nhưng là ta không nhịn được có điều muốn nói, năm đó chúng ta cùng chung sống một chỗ, cả đời ta cũng không thể quên được. Đoạn trí nhớ đó trong cuộc đời ta chính là quãng thời gian vui sướng nhất. Nếu vẫn có thể tiếp tục như vậy, không lo không nghĩ mà sống, thật là tốt biết bao."

Nghe Phất Lan Đức nói, Đại sư trong mắt tựa hồ có chút biến đổi, nhàn nhạt nói:" Con người, ai cũng phải già đi,rồi dần dần trưởng thành lên, quá khứ

nếu đã trôi qua, nhắc lại còn có ý nghĩa gì? Nhân sinh mãi mãi như ban đầu.Nói thì dễ dàng như vậy nhưng có khả năng thực hiện được hay không?"

Phất Lan Đức thở dài lắc đầu:" Tiểu Cương, tính cách của ngươi rất ương ngạnh, nếu như ngươi mềm dẻo hơn một chút nữa, có lẽ bây giờ cũng không biến thành bộ dạng này. Ngươi thực sự không thể tiếp nhận nàng hay sao? Dù sao cũng không phải là nàng nhờ cậy ta. Huống chi, có thực là ngươi quan tâm đến ánh mắt của thế tục hay không?"

" Câm miệng!"

Tâm tình của Đại sư đột nhiên trở nên kích động, lăng lệ quát một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phất Lan Đức:" Không nên ở trước mặt ta nhắc lại về nàng. Ngươi ở đâu? Ngươi làm gì? Nhiều năm như vậy trôi qua, tại sao ngươi lại không ở cùng một chỗ với nàng. Nói thật cho ta biết, ngươi không thích nàng. Vậy tại sao ngươi vẫn còn độc thân, vẫn kiên trì ở lại Sử Lai Khắc học viện này?Chẳng qua, đó chỉ là một câu nói đùa lúc trước của nàng mà thôi."

Ánh mắt Phất Lan Đức dần trở nên lạnh lẽo," Tiểu Cương, ngươi vẫn còn mãi cố chấp như vậy, nhiều năm qua như vậy cũng không có thay đổi. Không sai, ta thừa nhận, ta có thích nàng nhưng người mà nàng chính thức yêu chính là ngươi. Quân tử không đoạt vợ bạn, càng huống chi trong lòng ta, ngươi chính là huynh đệ tốt nhất. Ta không quên được nàng nhưng ta cũng tuyệt đối không có hành động gì với nàng, thực chất ta chỉ nhớ lại về nàng mà thôi. Đâu như một người đang tự tại ở đây chứ?"

Đại sư mạnh mẽ đứng thẳng lên tại vị trí của mình," Tự tại? Chó má cái tự tại ấy. Nguyện vọng của ta chính là ngươi đem lại hạnh phúc cho nàng, không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy, sau khi gặp lại ngươi, ngươi lại nói cho ta rằng ngươi chỉ có nhớ lại. Nếu ta có năng lực, ta phải giết ngươi ngay bây giờ!"

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, " Tiểu Cương, ngươi không nên kích động. Ta biết lúc trước ngươi lựa chọn rời đi, là vì ba người chúng ta. Nhiều năm trôi qua ngươi vẫn hoàn toàn bặt vô âm tín,là do không muốn quấy rầy cuộc sống của chúng ta. Chỉ là nàng chỉ có thích một mình ngươi, mặc dù quan hệ

lúc đó của các ngươi có như thế nào,nhưng nàng vẫn thích chỉ mình ngươi. Chúng ta đều có người mình yêu, chẳng lẽ ngươi lại bắt ta phải miễn cưỡng nàng, hỏi nàng tại sao không đón nhận tình yêu của ta? Có thể nói,nếu ta làm như vậy, nàng cũng sẽ đáp ứng nhưng rồi cả đời nàng sẽ không được vui sướng. Mấy năm nay ta một mực tìm ngươi, nàng cũng vậy, trước khi nàng đi, ta có nói thẳng với nàng, ta vĩnh viễn là đại ca của nàng và cũng vĩnh viễn nguyện ý làm đại ca của nàng. Nàng cho tới tận bây giờ cũng không quên được ngươi, cũng không có quên đi cái chí hướng thực sự trong lòng, chẳng lẽ ngươi vẫn không thể...?"

Đại sư nở nụ cười, trên khuôn mặt cứng ngắc của hắn nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo," Ta cùng nàng có thể yêu sao? Nếu có thể, ta phải chờ đến bây giờ sao? Nếu như không phải trong lúc đó,giữa chúng ta có tồn tại mối quan hệ đặc thù, ngươi nghĩ rằng ta có thể nhường nàng cho ngươi sao? Ta sẽ không làm vậy. Ta có thể không để ý đến cái nhìn của trần tục, nhưng…là ta không thể khiến cho ta và nàng đồng thời thừa nhận. Phất Lan Đức, nếu ngươi thật sự coi ta là huynh đệ, thì không nên nói cho ta tin tức của nàng, nếu không…ngươi cứ nói ra, ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, vĩnh viễn cũng không gặp các ngươi."

Phất Lan Đức tựa hồ cũng rất tức giận, " Như vậy ngươi nhẫn tâm nhìn nàng một mực tìm kiếm ngươi, nhìn nàng phải cô độc cả đời hay sao?"

Ánh mắt Đại sư có chút ngây dại," Hai mươi năm qua, suốt hai mươi năm qua, tất cả đều đã muộn rồi. Ta bây giờ chỉ hi vọng bồi dưỡng Tiểu Tam thành tài, còn tình cảm kia, ta thực sự không dám hi vọng xa vời. Lúc trước ta rời đi như vậy, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng, nàng còn có thể tha thứ cho ta hay sao? Cả đời này của ta cho tới bây giờ chưa từng sợ cái gì, nhưng ta bây giờ thật sự sợ, ta sợ phải đối mặt với nàng. Thẳng thắn mà nói, lần này ta tìm ngươi, cũng là khi thấy không có nàng ở bên cạnh ngươi, trong lòng ta cũng có chút vui vẻ, nhưng trong khi ta tỉnh táo lại, lại phát hiện nội tâm hoàn toàn trống rỗng. Ta đã thiếu nàng quá nhiều, không cách nào bồi hoàn lại hết được, ta….ta không có dũng khí đối mặt với nàng."

" Ngươi...."

Phất Lan Đức trừng trừng nhìn Đại sư, cả nửa ngày không nói được một

*câu: "*Quên đi, đây là việc riêng của hai người các ngươi, ta sẽ không nói tin tức ngươi xuất hiện cho nàng, nhưng nếu một ngày nàng tìm được ngươi, Tiểu Cương, nghe ta khuyên một câu, đừng trốn tránh nữa, nếu ngươi vẫn muốn là huynh đệ của ta."

Đại sư cũng không có đáp ứng, nhưng Phất Lan Đức lại thấy nhãn tình của hắn đỏ rực lên, hắn hiểu lúc này Đại sư vô cùng thống khổ, nên cũng không nói thêm gì nữa.

" Ngươi đã về qua nhà chưa?*" Phất Lan Đức thay đổi chủ đề.*

Đại sư lắc đầu:" Ta đã không còn gia đình."

Phất Lan Đức thở dài một tiếng," Dù sao đó cũng là nhà của ngươi, mặc dù bọn họ không chào đón ngươi, nhưng mà..."

Đại sư khoát tay áo, ý bảo Phất Lan Đức không nên nói thêm gì nữa: " Cho dù phải đi về, ta cũng sẽ không trở về với bộ dạng như bây giờ. Ta sẽ chứng minh ta không giống như trước nữa, ta sẽ không để những người đó đùa cợt nữa."

*Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ tươi cười: "*Ngươi thật sự đã đem toàn bộ tâm tư đặt lên người Tiểu Tam.Ngươi biết không?Vì Tiểu Tam,Vô Cực còn bị đánh một trận

Đại sư cũng cười, lần này nụ cười của hắn không có chút lạnh lẽo nào, "Ta mặc dù không biết, nhưng ta có thể đoán được.Người đó không phải là người dễ đắc tội chút nào."

"Ngươi đoán được?" Phất Lan Đức cả kinh, ánh mắt nhìn đại sư nhất thời có chút quái dị.

Đại sư lấy trong lòng ra một khối lệnh bài ném cho Phất Lan Đức, mặt sau có sáu dấu hiệu rõ ràng, ngay lập tức đập vào mắt hắn.

"Cái này là người đó đưa cho ta. Phất Lan Đức, ngươi có biết, tất cả những gì ngươi đã chứng kiến trên người Tiểu Tam không phải là toàn bộ thực lực

của hắn. Tiềm lực chánh thức của hắn còn xa mới có thể hiển lộ. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, vũ hồn thực sự của hắn chỉ là Lam ngân thảo hay sao? Nếu là như thế, hắn làm sao trở thành đệ tử của ta được."

Phất Lan Đức trong lòng cả kinh, *"Chẳng lẽ vũ hồn của hắn là biến dị?"*

Đại sư lắc đầu, "Không, không phải biến dị, chỉ là song sanh mà thôi."

"Cái gì?"

Bóng đêm tràn ngập, đêm nay bầu trời đêm mang theo vài tia sáng nhàn nhạt, phảng phất khiến cho bóng tối xuất hiện vài tầng sương mỏng, tạo cho con người một cảm giác mông lung huyền ảo.

Bóng đêm dần tan, xa xa trên bầu trời những tia sáng đầu tiên xoá đi màn đêm, cánh cửa túc xá bật mở.Sự mệt mỏi không gây ảnh hưởng đến thói quen, Đường Tam lặng lẽ không một tiếng động ra khỏi túc xá, mặc dù bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng đây là thời điểm mà hắn thích nhất trong ngày. Bởi vì bình minh đã bắt đầu, một sự mới tinh bắt đầu. Sau những lúc như thế này, hắn tự cảm thấy, mọi thứ trong hắn đều sống lại, một cảm giác thực sự hạnh phúc.

Phía sau lưng một thiên tài là cả một sự cố gắng, nếu không cố gắng khắc khổ tu luyện thì cho dù là thiên tài hồn sư cũng không thể có thành tựu. Phía sau sự cường đại của Đường Tam, là cả mười năm cố gắng.

Thuần thục định nhảy lên nóc nhà, Đường Tam suýt nữa té xuống, bởi vì lúc hắn vừa mới nhảy lên, hắn nhìn thấy một người đang ngồi, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

Bình minh, tinh thần mọi người thường buông lỏng, Đường Tam cũng không ngoại lệ, cho nên trước đó hắn không cẩn thận nghe ngóng hết thảy xung quanh, cho nên khi nhìn thấy hắn lại càng hoảng sợ.

Người ngồi trên nóc nhà nắm lấy bả vai hắn, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, tay kia ra hiệu cho hắn, chớ có lên tiếng.

Sau sự giật mình là mừng rỡ, Đường Tam lập tức nhận ra, người ngồi trên nóc nhà này chính là đại sư.

"Sư phụ, ngài đến đây lúc nào?" Đường Tam vui mừng lẫn sợ hãi hỏi.

Lúc Đường Tam bảy tuổi, Đường Hạo rời khỏi Thánh hồn thôn chỉ để lại một phong thư, từ đó về sau, hoàn toàn không có một chút tin tức nào cả. Đại sư là người đã bù đắp tình cảm cho hắn, mặc dù đại sư cũng không phải người thiện lương gì cả, nhưng lại dành cho Đường Tam rất nhiều sự quan tâm và tình thương. Nếu không có đại sư cùng Tiểu Vũ, tâm cảnh Đường Tam tuyệt đối không được như bây giờ, đối với hắn, người đã sống ở hai thế giới mà nói, ngoại trừ cha hắn, bọn họ chính là người quan trọng nhất đối với hắn.

Xoa xoa đầu Đường Tam, đây là thói quen của đại sư, *"Ta đã nói là sẽ đến đây tìm ngươi mà. Ta đến vài ngày rồi, biết ngươi đi Tinh Đấu đại sâm lâm. Bất quá, ngươi làm cho ta vui mừng lẫn sợ hãi, không nghĩ rằng ngươi đột phá cửa ải ba mươi cấp nhanh như vậy."*

Đường Tam cười nói: *"Đó cũng là nhờ người dạy dỗ tốt mà thôi."*

Sắc mặt đại sư chợt trầm xuống, *"Ta có dạy ngươi hấp thu hồn hoàn không xác định được số năm tu vi hay không?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, ngay lập tức hiểu rằng đại sư đã biết rõ mọi chuyện, xấu hổ lắc đầu: *"Không có."*

Đại sư hừ lạnh một tiếng, *"Thế tại sao ngươi lại dám tuỳ tiện như vậy? Ngươi đã quên ta từng nói với ngươi, Nhân Diện ma chu nguy hiểm như thế nào sao? Nếu lần này ngươi xảy ra chuyện gì, ta làm sao trả lời với ba ba của ngươi đây? Ngươi là đệ tử duy nhất, cũng là niềm hy vọng duy nhất của ta, không được ta cho phép, ngươi không được chết. Ngươi có hiểu không?"*

Mặc dù lời đại sư nói ra rất khó nghe, nhưng Đường Tam vốn quen thuộc với, làm sao lại không nhận ra sự ân cần cũng như nỗi sợ hãi trong lời nói của đại sư chứ. Sư phụ lo cho mình gặp nguy hiểm mà thôi. Hai hốc mắt nóng bừng, cung kính cúi đầu, *"Sư phụ, con sai rồi."*

Đại sư trừng mắt nhìn Đương Tam một lúc không nói gì, sau đó thở dài một hơi, nói: "Tiểu Tam, ngươi có một khuyết điểm cực kỳ lớn, cái khuyết điểm này e rằng tương lai sẽ gây cho ngươi không ít nguy hiểm."

"Là cái gì? Người nói nhanh đi, ta nhất định sẽ sửa đổi." Đường Tam vội vàng nói.

Đại sư lắc đầu cười khổ nói: *"Cái này có thể nói là khuyết điểm, nhưng cũng có thể nói là ưu điểm của ngươi. Lần này nếu không phải Tiểu Vũ bị bắt đi, có lẽ suy nghĩ của ngươi cũng sẽ không rối loạn, để rồi hấp thu một cách cưỡng ép như vậy."*

Đường Tam lúc này mới hiểu rõ ý tứ của đại sư, nhất thời không biết nói gì. Đại sư nói không sai, nếu không phải vì Tiểu Vũ, tuyệt đối hắn sẽ không xúc động như vậy, lúc đó, trong đầu Đường Tam đã mất đi phần lớn năng lực phán đoán, trong lòng chỉ có suy nghĩ làm sao có thể đem Tiểu Vũ quay trở về.

Lại xoa xoa đầu Đường Tam, ánh mắt đại sư lại một lần nữa trở nên ôn hoà,*"Ta hôm nay giáo huấn ngươi, là hy vọng ngươi nhớ kỹ, lúc nào cũng phải bảo trì sự tỉnh táo. Cho dù là người quan trọng nhất đối với ngươi gặp nguy hiểm, ngươi lại càng phải tỉnh táo hơn. Chỉ có … trước tiên bảo vệ được bản thân mình, thì mới có cơ hội cứu người. Có rất nhiều việc, không phải cứ xúc động là có thể giải quyết được. Ngươi có rõ hay không?"*

Đường Tam vội vàng gật đầu, *"Sư phụ, ta nhớ kỹ."*

Đại sư mỉm cười, đối với đứa đệ tử rất biết nghe lời này thập phần hài lòng, *"Đi thôi, chúng ta ra ngoài học viện, để ta xem xem, sau khi xúc động, ngươi đã thu hoạch được những gì."*

Đường Tam mừng rỡ, hắn cũng đang muốn hỏi đại sư một chút về tình huống thân thể mình, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Hai thày trò từ trên nóc nhà lặng lẽ nhảy xuống, không gây kinh động đến ai, đi ra khỏi thôn, đến một mảng rừng cây nho nhỏ thì dừng lại.

Đại sư giơ tay hướng về phía Đường Tam, làm thế thủ. Thày trò nhiều năm, Đường Tam tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, vội vàng thúc dục hồn lực trong cơ thể, đem vũ hồn phóng thích ra ngoài.

Quang mang màu tím lóng lánh, Lam ngân thảo lặng yên xuất hiện, ùn ùn chuyển động xung quanh thân thể Đường Tam. Đại sư nhìn Đường Tam đang gọi ra Lam ngân thảo một cách cẩn thận, miệng thì thào: "Lam ngân thảo nhìn qua thì sáng bóng hơn lúc trước rất nhiều, ngoại trừ mùi hương trà, vẫn còn rất nhiều điểm sáng nhàn nhạt, chắc là độc tố của Nhân diện ma chu bị hút vào. Cứ lấy sự cứng cáp của sợi lưới của Nhân diện ma chu mà tính thì đáng lẽ Lam ngân thảo của ngươi phải càng thêm cứng cỏi mới đúng, Tiểu Tam, quấn quanh cái cây bên kia, dùng toàn lực kéo thử xem nào."

"Vâng."

Đường Tam khoát tay, một nhánh Lam ngân thảo như điện bay ra, trong chớp mắt đã quấn quanh thân cây đại thụ cách xa mười thước, hai tay đồng thời dùng sức, toàn lực thúc dục Huyền thiên công.

Cây đại thụ to bằng một vòng tay người ôm kia bị Đường Tam toàn lực kéo, thân cây thô to bắt đầu bị bẻ cong. Đại sư đi tới chỗ cái cây, cẩn thận quan sát Lam ngân thảo quấn quanh thân cây.

Theo Đường Tam dùng sức, Lam ngân thảo đã dần dần nghiến vào bên trong vỏ thân cây, một tầng khói nhạt tản mát bay ra từ chỗ tiếp xúc giữa Lam ngân thảo với thân cây, có thể chứng kiến rõ ràng Lam ngân thảo đang dần dần ăn sâu vào thân cây. Đường Tam dụng lực càng nhiều, thân cây càng bị kéo oằn.

"Tốt lắm, có thể ngừng." Đại sư ra dấu cho Đường Tam biết.

Lúc này, Đường Tam thả lỏng, Lam ngân thảo quấn quanh thân cây như một con linh xà nhanh chóng bay về, trên thân mềm mại của nó không có một chút biến hoá nào hết.

"Tiểu Tam, ngươi tới đây xem đi." Đại sư gọi Đường Tam đến bên mình.

"Sự cứng cỏi của Lam ngân thảo tăng lên rất rõ ràng, mặc dù hình dáng

mảnh khảnh, nhưng ngươi đã dụng hết toàn lực mà nó cũng không có một chút dấu hiệu nào bị dãn hay đứt, tức là hồn lực ba mươi cấp của ngươi không đủ khả năng làm cho nó đứt. Hơn nữa trên thân Lam ngân thảo độc tính rõ ràng gia tăng, nếu ngươi dùng Quỷ đằng kết hợp với độc tính, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt. Ngoại trừ độc tính còn có độc tố mang tính hủ thực của Nhân diện ma chu."

Đường Tam nhìn theo hướng ngón tay đại sư chỉ, thấy thân cây bị Lam ngân thảo quấn quanh bị lún vào khoảng hai tấc, xung quanh giống như bị đốt cháy. Mặc dù Lam ngân thảo đã bị thu hồi, không còn làn khói toả ra nữa, nhưng từ đó có thể thấy độc tính hủ thực trên thân Lam ngân thảo mãnh liệt đến mức nào.

"Sư phụ, độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít, bây giờ đã có khả năng gây tê dại hồn lực, đau nhức thần kinh, tính hủ thực tổng cộng là ba hiệu quả lớn. Một hồn sư bình thường nếu chỉ bằng hồn lực vốn đã rất khó ngăn cản, lại còn thêm tính hủ thực mới này nữa, một khi đâm vào da tay đối phương, sẽ giúp cho hai loại độc tố còn lại phát huy tác dụng lớn hơn. Hơn nữa thân mình càng thêm cứng cáp, giúp Quấn quanh càng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều."

Đại sư nói: *"Lần này hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mặc dù gặp nhiều nguy hiểm, nhưng nguy hiểm luôn có bù đắp tương đương, chỉ cần nhìn Lam ngân thảo được tăng cường đã kinh người, thêm vào đó là lực lượng cùng tốc độ đều tăng lên không ít, thu hoạch quả không nhỏ. Nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi một lần nữa, không nên có sai lầm lần thứ hai như vậy. Ta tuyệt đối không muốn chứng kiến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chút nào."*

Đường Tam cười a a nói: *"Sư phụ, ta biết rồi, lần sau ta tuyệt đối sẽ không để bị xúc động nữa."*

Đại sư vuốt cằm mỉm cười nói: *"Đến đây, ngươi xuất đệ tam hồn kỹ ra cho ta xem một chút."*

Đường Tam gật đầu,nhìn xung quanh,lựa chọn vị trí hai cây.Lúc này hắn xuất ra vũ hồn, ba cái hồn hoàn cũng chuyển động quanh người hắn. Thúc dục

Huyền thiên công, đệ tam hồn hoàn chợt loé sáng, tử quang tràn ngập toàn thân, che mờ đi hai cái hồn hoàn còn lại.

Đại sư vui mừng âm thầm gật đầu, đồng thời cũng có chút hâm mộ, dù sao, đệ tam hồn hoàn cũng là kỳ vọng cả đời của hắn, nhưng thuỷ chung không thực hiện được.

Đường Tam sắc mặt chăm chú, giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay lam quang loé sáng, hồn lực toàn thân xuất ra, áp lực vô hình khiến cho các bụi cây thấp xung quanh không khỏi kêu run rẩy phát ra âm thanh sột soạt.

"Đi"

Đường Tam quát khẽ một tiếng, chỉ thấy lam quang trong lòng bàn tay hắn chói sáng, ngay sau đó vô số các tia lam quang bắn vào không trung, trong nháy mắt đã bay đến trước năm thước. Nhờ có lam quang chói sáng, đại sư có thể nhìn rõ hình ảnh thật của chùm lam quang đó. Đó là một cái lưới nhện rất lớn,các mắt lưới liền nhau, cực kỳ san sát, cả lưới nhện đều do Lam ngân thảo hình thành, chỉ có điều, Lam ngân thảo lần này so với trước đó Đường Tam phóng ra thì mảnh hơn một chút, hơn nữa toàn thân là một màu lam biếc.

Chu lưới(lưới nhện) mở rộng, khi nó chạm vào hai cây đại thụ thì ngay lập tức khép vào, hình thành một cái lưới thật lớn hơi hé ra treo trên không, đường kính năm thước, ánh bình minh rọi xuống loé lên ánh lam biếc sáng bóng.

Đường Tam sau khi phóng xuất Chu lưới sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt, hiển nhiên là do dụng quá lực. Đây chính là đệ tam hồn kỹ của Đường Tam. Chu lưới trói buộc.

"Tiểu Tam, nói cho ta nghe cảm giác của ngươi đối với cái hồn kỹ này đi." Đại sư vừa cẩn thận nhìn cái Chu lưới đang bám chặt trên hai cây đại thụ, vừa hỏi Đường Tam.

Đường Tam nói: *"Khi con hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, thì xuất hiện đệ tam hồn kỹ này. Căn cứ vào cảm nhận của con đối với hồn kỹ này, nó*

có mấy đặc điểm. Thứ nhất, nó do Lam ngân thảo cấu thành, cho nên nó có toàn bộ thuộc tính của Lam ngân thảo, cả độc tố và sự cứng cáp. Thứ hai là trên chu lưới có đặc tính bám dính rất mạnh, một khi bám vào một điểm lập tức quấn quanh và trói chặt lại. Thứ ba là đặc tính thuấn phát (bắn ra tức thời), với hồn lực bây giờ của con, một lần phát động hồn kỹ này phải tiêu hao một phần ba hồn lực."

Đại sư nhíu mày, *"Chỉ như thế thôi sao? Còn đặc tính nào khác không?"*

Đường Tam nói: *"Còn một đặc tính quan trọng nhất, là sự dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo. Tương lai diện tích, sự dẻo dai cùng với số lần sử dụng có lẽ sẽ tăng lên theo thực lực, nói cách khác, Lam ngân thảo càng cứng cỏi, Chu lưới này càng cứng cỏi. Độc tính của Lam ngân thảo cũng đi kèm theo đó."*

Đại sư mỉm cười nói: *"Vậy là tốt rồi. Đối với hồn kỹ này ngươi có ý kiến gì không?"*

Đường Tam nói: *"Mặc dù nhìn qua nó không hề đẹp mắt, nhưng ta cảm giác được nó phi thường hữu dụng, đối với năng lực khống chế vũ hồn rất có ích. Chu lưới có tính dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, đặc tính như vậy không dễ dàng né tránh chút nào."*

Đại sư mỉm cười nói: *"Không, ngươi vẫn còn xem thường nó, nó không sử dụng đơn giản như vậy đâu, mà là một hồn kỹ phi thường cường hãn. Ngươi hấp thu Nhân diện ma chu vượt qua siêu việt cực hạn, làm sao lại thu được hồn kỹ không lợi hại chứ? Ta cơ hồ có thể khẳng định, trừ phi ngươi gặp đối thủ có kỹ năng khắc chế, nếu không, cùng cấp bậc, thậm chí là hồn sư cao hơn ngươi mười cấp, không ai có khả năng tránh thoát sự trói buộc của nó. Có nó, ngươi chính thức có năng lực của một khống chế hệ hồn sư cường đại."*

Nhìn ánh mắt Đường Tam có chút trầm ngâm, đại sư tiếp tục nói: *"Hồn sư trong tình huống một chọi một, mạnh nhất không phải là lực lượng hình hồn sư, cũng không phải cường công hay mẫn công hệ hồn sư, mà là khống chế hệ hồn sư. Bởi vì khống chế hệ hồn sư có khả năng hạn chế hoặc khống chế hành động của đối thủ, khi đó, chỉ cần đối phương không thoát ra khỏi hồn*

kỹ khống chế hệ của ngươi, thì làm sao phát động tấn công ngươi được? Trong hồn sư giới, khống chế hệ hồn sư thuỷ chung đều là tồn tại kinh khủng, chỉ có điều khống chế hệ hồn sư bình thường mà nói cần phải có đồng đội tiến hành phối hợp, cho nên cũng không nổi danh. Nhưng những hồn sư chánh thức cường đại, đều hiểu rõ sự quan trọng cũng như sự cường đại của khống chế hệ hồn sư."

Đường Tam nói: *"Sư phụ, ý của ngài là, hồn sư dưới bốn mươi cấp dưới tình huống một chọi một không thể thoát ra khỏi trói buộc dưới chu lưới của ta ư?"*

Đại sư gật đầu nói: *"Về cơ bản là như thế, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ. Thế giới này rất công bằng, mỗi loại vũ hồn đều có ưu điểm của mình. Không phải lúc đầu ngươi cho rằng vũ hồn Lam ngân thảo của mình là phế vũ hồn hay sao? Cũng giống như vậy, mặc dù ba hồn hoàn cùng với thuộc tính của ngươi bây giờ phi thường cường đại, nhưng đồng dạng cũng vẫn có khắc tinh tồn tại."*

Vừa nói, đại sư vừa lấy từ trong người ra một cái gì đó, chậm rãi bước tới phía dưới chu lưới do Đường Tam mới phóng ra. Trong tay đại sư chính là một cái hoả chiết tử (hoả tập), nhoáng một cái, một ngọn lửa từ trong hoả chiết tử phún ra. Đại sư đem đặt hoả chiết tử phía dưới chu lưới, dùng ngọn lửa để đốt chu lưới.

Ban đầu Đường Tam còn không cảm giác được điều gì, nhưng một lúc sau, hắn chứng kiến rõ ràng chu lưới cứng cỏi đã bắt đầu bị ngọn lửa đốt chảy ra. *"Ta hiểu rồi, ngài muốn nói khắc tinh của ta là lửa."* Đường Tam chợt hiểu ra, đồng thời liên tưởng đến tình thế lúc mình lần đầu tiên gặp Mã Hồng Tuấn. Lúc đó Mã Hồng Tuấn bằng Phượng hoàng hoả diễm dễ dàng hoá giải Lam ngân thảo vũ hồn quấn quanh của Đường Tam, mặc dù lúc sau cũng nếm quả đắng, nhưng cũng khiến cho Lam ngân thảo của Đường Tam thành vật vô dụng.

Đại sư gật đầu nói: *"Bât luận là thực vật hay chu lưới của ngươi đều sợ lửa. Cái hoả chiết tử này chỉ sinh ra ngọn lửa nhỏ, tất nhiên khó uy hiếp chu lưới, nhưng nếu ngươi gặp một gã hồn sư am hiểu sử dụng lửa, thì vũ hồn của ngươi bị đối phương khắc chế hoàn toàn. Cơ hồ mỗi một khống chế hệ hồn sư*

đều có một nhược điểm, so với thuộc tính vũ hồn cường đại của khống chế hệ hồn sư trong giới hồn sư. Mà của ngươi là Lam ngân thảo, khắc tinh là lửa, bởi vậy sau này nếu ngươi có gặp hồn sư có thuộc tính loại này, ngươi phải cực kỳ cẩn thận."

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: *"Sư phụ, như vậy nếu sau này khi thu hồn hoàn ta có thể nghĩ ra biện pháp phụ gia cho nó để chống lại ngọn lửa, khuyết điểm đó chẳng phải có thể xoá đi sao?"*

Đại sư nói: "Không nên làm như vậy, mặc dù điều đó có thể giúp cho Lam ngân thảo đối với lửa có sức đề kháng cao hơn, nhưng ngươi nghĩ xem, nếu ngươi đem một, thậm chí hai cái hồn kỹ để tạo ra kháng tính đối với ngọn lửa, thì khi hồn lực của ngươi đạt đến cấp bậc nhất định, ngươi có đủ hồn kỹ để chống lại đối thủ hay không?*"*

*"*Nhưng nếu không gia tăng kháng tính với ngọn lửa, thì sau này hễ gặp hồn sư loại này ta lại vô pháp đánh lại hắn ư?" Đường Tam nghi hoặc hỏi, hắn không phải không hiểu ý của đại sư, nhưng vũ hồn của hắn lại có một khuyết điểm lớn như vậy là điều hiển nhiên hắn không muốn thấy chút nào.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: *"Khống chế hệ hồn sư rất ít khi hành động một mình, biên pháp tốt nhất là để cho đồng bọn thay ngươi giải quyết. Đương nhiên không phải ngươi cũng không có cách giải quyết. Ngươi không phải vẫn một mực tu luyện ám khí hay sao? Mặc dù trong đầu ta vẫn coi nó chỉ là đồ chơi, nhưng ta không thể không thừa nhận ám khí của ngươi có uy lực quả thật kinh người. Hơn nữa, ngươi không nên quên, ngươi không phải chỉ có một vũ hồn là Lam ngân thảo."*

Được đại sư nhắc nhở, Đường Tam mới nhớ ra là mình còn một cái vũ hồn là chuy tử, trong lòng vừa động, *"Đại sư, ý ngài là ta có thể tu luyện chuy tử này?"*

Đại sư kiên định lắc đầu, *"Không được, nhất định phải nhớ kỹ, không có sự đồng ý của ta, ngươi tuyệt đối không thể đem hồn hoàn phụ gia lên chuy tử này. Nhất định không thể. Việc này đối với tương lai của ngươi thập phần quan trọng. Bây giờ lựa chọn của ngươi chỉ có thể là Lam ngân thảo mà thôi."*

Mặc dù không rõ tại sao đại sư lại kiên trì như vậy, nhưng Đường Tam vẫn phải gật đầu đáp ứng.

Đại sư nói: *"Đường Tam, không nên quá cầu toàn. Mục tiêu trước mắt của ngươi là đề cao hồn lực, Lam ngân thảo bây giờ đã sở hữu hồn kỹ vượt qua dự đoán của ta, tương lai ngươi sẽ càng mạnh. Ngươi là hy vọng của sư phụ, ngươi rõ ràng chưa? Được rồi, bây giờ cho ta xem điều nghi vấn nhất trong lòng ngươi, ngươi trước tiên cởi áo ra đi."*

Đường Tam trong lòng căng thẳng, từ lúc rời khỏi Tinh đấu đại sâm lâm đến giờ, không có sự uy hiếp của hồn thú, Đường Tam vẫn luôn tự hỏi tám cái chu thối sau lưng mình rốt cuộc là cái gì. Bây giờ gặp đại sư, hắn tự nhiên không kiên nhẫn nổi muốn có câu trả lời ngay lập tức. Riêng với vũ hồn, hồn thú, hồn hoàn, hắn tin tưởng không ai quen thuộc hơn so với sư phụ của hắn.

Cởi áo ra, Đường Tam xoay lưng về phía sư phụ. Đại sư đi tới sau lưng hắn, hai tay sờ lên xương sống. Đường Tam chỉ thấy một cỗ hồn lực ấm áp nhu hoà từ sau lưng dũng mãnh tiến vào, ngay sau đó, cỗ lực lược bắt đầu di chuyển tới lui xem xét trên xương sống của hắn. Vẻ mặt đại sư rất chăm chú, cẩn thận kiểm tra từng xương cốt trên xương sống Đường Tam. *"Tiểu Tam, khi ngươi đem chu thối thu hồi lại, ngươi có cảm giác được nó chui vào đâu không?"*

Đường Tam thò tay phải ra chỉ vào xương sường phía sau lưng, nói: *"Ở tám cái xương này, ta có thể cảm nhận được chúng bám trên xương sườn một cách bình thường, đối với thân thể ta cũng không gây ra ảnh hưởng gì, ngược lại cảm giác lực lượng ở lưng so với trước kia mạnh hơn một chút."*

Đại sư dựa theo vị trí Đường Tam chỉ, lập tức phát hiện, tám cái xương sườn này so với những cái khác có vẻ tráng kiện hơn một chút, đồng thời điểm tiếp giáp giữa chúng với cột sống cũng mạnh hơn các chỗ khác, hơn nữa còn có tính dẻo dai, khiến cho lưng của Đường Tam tựa hồ dẻo hơn không ít.

Thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi dần dần xuất hiện trên gương mặt đại sư, nhưng hắn không nói gì, chỉ lui nhanh về phía sau vài bước, cách lưng Đường Tam năm thước, *"Dùng hồn lực thúc dục đem tám cái chu thối phóng thích ra đi."*

Huyền thiên công vận chuyển, ban đầu Đường Tam có chút khẩn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động phóng thích tám cái chu thối quái dị này. Thẳng thắn mà nói, mặc dù hắn cảm nhận được có tám cái chu thối này, lực lượng của hắn được tăng cường, nhưng hắn không thể nào có cảm giác thích đối với chúng. Hắn cảm giác, mang theo tám cái chu thối này, hắn tựa hồ biến thành quái vật.

Đại sư mắt nhìn chằm chằm không rời khỏi lưng Đường Tam, chỉ sợ bị sót một chi tiết nào đó.

Lam quang nhàn nhạt bắt đầu hiện ra sau lưng Đường Tam. Ngay sau đó, đại sư nhìn thấy rõ ràng, xương sống Đường Tam tựa hồ tách ra khỏi cơ thể, phóng thích ra tử quang, hắn liền chú ý tới tử quang trên một vài cái xương sườn cực kỳ rõ ràng, ngay sau đó, tám cái xương sườn cuối cùng cũng mạnh mẽ nhô ra, hình thành tám cục bướu.

Một chút đau đớn và tê dại xuất hiện sau lưng khiến Đường Tam có chút cảm giác bải hoải, nhưng hắn vẫn không đình chỉ kích phát hồn lực.

------oOo------

Chương 133: Ngoại phụ hồn cốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Tiền Như Mạng

Biên: Tiền Như Mạng

Đường Tam phát hiện,để thúc giục biến dị sau lưng cũng không tiêu hao nhiều hồn lực cho lắm.Tại chỗ đoạn xương sống tựa như ẩn chứa luồng năng lượng nhất định.

Nương theo tám cái bướu nhô ra.Làn tử quang xuất hiện sau lưng Đường Tam cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên,thân thể Đường Tam run lên, tám cục bướu rốt cuộc phá thể nhô mạnh lên, tám cái chân màu tím từ sau lưng lưng hắn kéo dài ra.

Nếu như lúc này các đồng học của Đường Tam tại Sử Lai Khắc học viện ở đây. Nhất định sẽ phát hiện, lúc này đây,tốc độ chu thối mọc ra so với lần trước nhanh hơn rất nhiều.

Cơ hồ chỉ là mấy lần nháy mắt công phu.Chu thối tráng kiện đã duỗi thẳng ra, kéo dài tới một thước năm. Ngay sau đó. Chu thối chợt lại giãn tiếp. Từ chu thối đang dài một thước năm thông qua các khớp nối bắn dài thêm một thước năm nữa,cuối cùng lộ ra một bộ phận sắc nhọn.

Đường Tam không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ,tám cái Chu thối đồng thời hướng hai bên thân thể vươn ra mang theo tử quang lóng lánh dày đặc. Tựa như tám cánh tay cự đại đem thân thể hắn hộ vệ tại trung ương.

Trên thân Chu thối,mơ hồ có thể thấy một tầng tử khí nhàn nhạt hiện lên, tử quang lưu chuyển trên thân mình trong suốt của nó tựa hồ như thủy tinh màu tím.

"Hảo."

Đại sư than thở một tiếng.*"Tiểu Tam.Dụng lực khống chế Chu thối của ngươi đâm vào một gốc cây đại thụ cho ta xem."*

Đường Tam mặc dù đối với Chu thối của mình xem ra vẫn có cảm giác rất mới lạ. Nhưng chỉ là đâm trúng một thân cây hắn vẫn có thể làm được.Nghiêng một bên thân.Cái Chu thối ở bên trái chợt bắn ra.

"Phốc" một tiếng,Đường Tam kinh ngạc phát hiện,Chu thối như là không có đụng phải bất cứ chướng ngại gì. Dễ dàng đâm vào thân cây to một người ôm không hết. Hơn nữa xuyên thấu ra tận đằng sau.

Một màn càng làm người ta kinh ngạc còn ở phía sau. Từ chỗ Chu thối xuyên qua, Đường Tam cùng đại sư đều rõ ràng thấy, một tầng màu tím từ trên Chu thối lặng lẽ lan ra. Lấy tốc độ kinh người truyền khắp cả thân cây.

Chẳng những cành cây rất nhanh biến thành màu tím.Mà trong chốc lát. Mà ngay cả các nhánh cùng lá cây cũng biến thành đồng dạng một màu.

Một mảng lá từ trên cây rơi xuống.Chưa kịp rơi chạm đất, tại giữa không trung đã liên tiếp hóa thành tử sắc bột phấn, tan biến không dấu vết.Ngay lúc đó gốc đại thụ cũng như băng tuyết tan rã,lặng lẽ hóa thành tử sắc bột phấn.Ngay cả trên mặt đất phụ cận nơi gốc đại thụ,một vài bụi cây tiếp xúc với bột phấn tím cũng lần lượt bị màu tím phủ lên mà biến mất, phương viên trong mấy thước, toàn bộ biến thành một mảnh màu tím tĩnh mịch.

Một cỗ năng lượng yếu ớt theo Chu thối truyền vào trong cơ thể Đường Tam. Mặc dù năng lượng không nhiều lắm. Nhưng phi thường rõ ràng.

Lần trước sau khi Mã Hồng Tuấn chạm vào Chu thối mà trúng độc, Đường Tam cũng có cùng loại cảm giác như này, chỉ là lần đó rất mong manh. Hắn cũng không chú ý quá nhiều, nhưng lần này cực kì rõ ràng. Giống như là Chu thối hấp thu năng lượng tiềm ẩn trong cây đại thụ truyền vào thân thể của Đường Tam.

Tử sắc bột phấn rơi trên mặt đất dần dần biến thành vô sắc. Trong chốc lát đã cùng bùn đất hỗn hợp cùng một chỗ không cách nào phân biệt được. Mà gốc đại thụ tựa như từ trước tới nay chưa hề tồn tại,Chu thối của Đường Tam đâm ra theo quán tính, nhưng là……nơi đó đã trống không.

"Đây, đây đến tột cùng là....."

Đường Tam ngơ ngác nhìn Chu thối của mình. Mặc dù hắn đã đoán được lực công kích của Chu thối là không vừa, nhưng không nghĩ tới Chu thối mang độc tính kinh khủng đến như vậy.

Đại sư chậm rãi đi tới bên người Đường Tam. Vòng qua Chu thối của hắn.*"Xem ra phán đoán của ta không sai, Tiểu Tam. Lần này thu hoạch lớn nhất của ngươi.Không phải đệ tam hồn hoàn, lại càng không phải là đệ tam hồn kĩ Chu lưới trói buộc, mà là tám cái Chu thối này,hoặc có thể nói là khối ngoại phụ hồn cốt này."*

"Ngoại phụ hồn cốt?" Đường Tam nhìn về phía đại sư.

Đại sư gật gật đầu,*"Mấy năm nay ta đã một mực dạy ngươi phân biệt hồn thú cùng hồn hoàn là như thế nào. Các phương pháp tu luyện vũ hồn cùng với các loại hữu ích của chúng. Nhưng vẫn chưa nói qua gì những tri thức về hồn cốt. Chủ yếu là bởi vì ta không nghĩ tới, ngươi có thể sớm tiếp xúc đến hồn cốt như vậy. Xem ra, hiện tại nên nói cho ngươi một chút về sự huyền bí của hồn cốt. Trước hết điều cần phải nói,cái gì là hồn cốt."*

Theo lời Đại sư, Đường Tam khống chế hồn lực đem tám cái Chu thối thu hồi trong cơ thể, cũng giống lần trước.Thu hồi Chu thối làm tiêu hao không ít hồn lực của Đường Tam.Hoàn toàn trái ngược với khi phóng thích không tiêu hao chút hồn lực nào.

Đại sư nghiêm mặt nói:*"Hồn cốt là một loại vật thể cực kì đặc thù.Có thể nói. Nó là giấc mộng của những hồn sư,là vật phẩm mà bọn họ hy vọng chiếm được nhất.Cũng cùng loại với hồn hoàn, hồn cốt cũng xuất phát từ hồn thú. Nhưng nó cùng hồn hoàn khác nhau rất lớn. Đầu tiên.Tỉ lệ xuất hiện hồn cốt chỉ trong ngàn phần có một(1/1000), thậm chí còn thấp hơn, nói đại khái, chỉ có khi thực lực cực kì cường đại, hơn nữa trong tình huống tử vong của một vài loại đặc thù hồn thú,hồn cốt mới có thể xuất hiện sau khi chết, khác hẳn các hồn thú sau khi chết đều tồn tại hồn hoàn. Bởi vậy. Hồn cốt là cực kì hi hữu, cực kì trân quý."*

"Hồn cốt cùng hồn hoàn khác nhau là nó không cần phải như hồn hoàn, là ai giết chết hồn thú người đó mới có thể sử dụng.Còn hồn cốt sau khi có được thậm chí có thể buôn bán. Còn nhớ rõ không,ta trước kia đã nói qua với ngươi,là nên tận lực tích góp kim tiền. Chính là vì, có thể ở tương lai, tại một vài đặc thù địa phương,sẽ mua được hồn cốt mà ngươi cần.Mà bất cứ một khối hồn cốt nào. Cho dù là loại hồn cốt bình thường, cũng là có giá trên trời. Hơn nữa còn có thể là vô giá."

Đường Tam hỏi:*"Vậy hồn cốt hẳn là có cách sử dụng riêng của nó? Theo ý của ngài? Tám cáiChu thối sau lưng ta chính là tám cái hồn cốt phải không?"*

Nghe xong Đường Tam nói. Đại sư không nhịn được cười,*"Ngươi không quá*

tham lam chứ. Tám cái hồn cốt! Có thể có một cái hồn cốt đã là may mắn cự độ, càng huống chi của ngươi là Ngoại phụ hồn cốt.Mức độ trân quý cơ hồ có thể so sánh với loại hồn cốt cao nhất. Khối ngoại phụ hồn cốt của ngươi là xương sống,là đã liên quan tám cái xương sườn.Tác dụng của nó, chính là chứa đựng tất cả độc tính chết người của Nhân diện ma chu, hơn nữa tám cái Chu thối sau lưng sẽ kết hợp với năng lực mạnh dần của ngươi mà càng ngày càng biến hoá."

"Hồn hoàn Nhân diện ma chu cùng vũ hồn của ngươi kết hợp, đối với thân thể và các phương diện khác đều sẽ mạnh lên.Độc tính của Lam ngân thảo đã gia tăng không ít rồi, nhưng dù sao thì độc tính của Nhân diện ma chu trên tám cái Chu thối của ngươi không giống vậy. Chẳng những có được độc tố của Nhân diện ma chu, thậm chí còn xuất hiện biến dị nhất định. Mới vừa rồi hiệu quả ăn mòn siêu cường của nó, ngươi cũng đã thấy được. Nếu như đây là đâm trúng cơ thể con người, sẽ như thế nào?"

Đại sư nói tới đây.Toàn thân có chút hưng phấn.*"Tiểu Tam. Ta hỏi ngươi, một gã hồn sư nhiều nhất có thể có được đến mấy cái hồn hoàn?"*

Đường Tam nói:*"chín cái, được đến chín cái là cực hạn, cũng là Phong hào đấu la."*

Đại sư gật gật đầu,*"Vậy nếu như tất cả mọi người đều có chín cái hồn hoàn, hơn nữa dưới tình huống số năm đạt được không có chênh lệch gì nhiều.Vậy thì như thế nào quyết định được ai mạnh hơn ai?"*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*"Thế thì phải xem vũ hồn của song phương là cái gì, có hay không có khắc chế. Còn phải xem kinh nghiệm chiến đấu của song phương. Tổng hợp cùng một chỗ. Mới có thể phán đoán ai mạnh hơn ai."*

Đại sư gật gật đầu, nói:*"Ngươi nói không sai. Ta nói cho ngươi điều này,ngươi nên nhớ kỹ cho rõ ràng.Khi song phương dưới tình huống hết thảy đồng cấp bậc. Nếu có một người có được một khối hồn cốt, như vậy, theo như lời ngươi nói vừa rồi,thì cũng chẳng cần giải bày gì thêm nữa, bởi vì nếu có được hồn cốt,hồn sư ấy chắc chắn chiếm ưu thế tuyệt đối."*

"A? Hồn cốt có tác dụng lớn vậy sao?" Đường Tam có chút giật mình nhìn đại sư.

Đại sư gật đầu, nói:*"Hồn hoàn phụ gia còn cần hơn hồn kĩ. Mặc dù cũng đúng đối với tăng cường thuộc tính cho thân thể hồn sư, nhưng tác dụng chủ yếu của nó dù sao cũng là phụ trợ cho hồn hoàn, mà hồn cốt lại hoàn toàn trái ngược.Hồn cốt không phụ trợ kỹ năng, nhưng đối với thân thể hồn sư thì có tăng cường cự đại. Càng thêm quan trọng là,tính phát triển của hồn cốt so với hồn hoàn càng thêm quý giá,kỹ năng của hồn hoàn đều là theo sự gia tăng của hồn lực mà tăng lên, đây là điều ngươi đã biết. Nhưng ngươi cũng nên biết thêm là. Hồn hoàn theo cực hạn của hồn sư mà hạn chế sự tăng tiến. Cho dù là một vị Phong hào đấu la trên chín mươi cấp,thì đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của hắn cũng sẽ không thể tăng cường đại hơn được,đó là đạo lý. Mà đạo lý này,đối với hồn cốt là không giống. Hồn cốt không bị hạn chế bởi hồn thú sinh ra nó, chỉ biến hoá theo thực lực tăng cường của hồn sư. Nói cách khác, càng sớm có được hồn cốt.Thời gian tiến hoá của nó sẽ càng dài."*

Đường Tam nói:*"Trên mỗi thân thể con người, đầu khớp có nhiều như vậy, nếu như có thể có hấp thu nhiều loại hồn cốt, chẳng phải là thiên biến vạn hóa....."*

Đại sư lắc đầu, nói:*"Trên mỗi thân thể,đầu khớp mặc dù nhiều. Nhưng thật ra chia làm vài bộ phận lớn. Nói đại khái. Hồn cốt có thể hấp thu cũng chỉ có vài loại, tứ chi, đầu cùng thân thể, nói cách khác. Người bình thường có thể hấp thu là sáu khối hồn cốt,cũng tựa như hồn sư có thể hấp thu đến chín cái hồn hoàn,hấp thu nhiều hồn cốt chưa hẳn đã có tác dụng lớn, chủ yếu là hấp thu hồn cốt có cùng thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau hay không."*

Đường Tam chợt hiểu nói:*"Khối hồn cốt đến từ Nhân diện ma chu này không nghi ngờ là cùng thân thể của đệ tử tương hợp,vậy có phải nó chính là thuộc về loại thân thể hồn cốt?."*

"Câu trước của ngươi thì đúng. Phương pháp có được hồn cốt thích hợp nhất, chính là hồn cốt trên người mình có được là từ một cái hồn hoàn của hồn thú sinh ra nó, nhưng khối hồn cốt này của ngươi lại không thuộc về loại thân thể hồn cốt. Cho nên ta mới nói, nó là Ngoại phụ hồn cốt."

Đường Tam tò mò hỏi:*"Vậy,Ngoại phụ hồn cốt là gì?"*

Đại sư rất có kiên nhẫn giải thích, nói:*"Ngoại phụ hồn cốt là một loại tồn tại thần kỳ,ngoại trừ sáu loại hồn cốt bình thường,nó là một tồn tại đặc thù. Nếu như nói, bình thường hồn cốt từ trên người hồn thú tỉ lệ xuất hiện là một phần một ngàn.Thì tỉ lệ xuất hiện của loại Ngoại phụ hồn cốt đến ngay cả một phần vạn cũng không được. Hơn nữa điều kiện hấp thu ngoại phụ hồn cốt, đầu tiên chính là phải hấp thu hồn hoàn chính hồn thú sinh ra cái hồn cốt này mới được,theo như ta thấy. Bình thường chỉ đều là ngực cốt. Mà khối hồn cốt ngươi hấp thu lại là xương sống. Thông qua quan sát lúc trước của ta, ta có thể khẳng định, nó chính là một khối ngoại phụ hồn cốt. Hài tử, ngươi biết không. Tại hồn sư giới. Đối với hồn sư mà nói.Đồ vật trân quý này được bài danh trong mộng bảng,là Hồn Sư Mộng Bảng, trong đó. Ngoại phụ hồn cốt ngang nhiên chiếm vị trí thứ hai trong Hồn Sư Mộng Bảng. Chỉ thấp hơn cái bài danh đứng ở vị trí đầu tiên cơ hồ khó có khả năng tồn tại-Thập vạn niên hồn hoàn."*

Đại sư dễ dàng nhất nhất giải thích cho Đường Tam hiểu,tám cái Chu thối mà chính hắn tưởng là quái vật có độ trân quý đến mức nào.

"Tám cái Chu thối này… Thật sự cường đại như vậy sao?" Đường Tam không nhịn được, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Đại sư nói nhiều lời như thế,miệng cũng có chút khô.*"Sáng sớm khí trời khá lạnh, ngươi mặc quần áo vào trước đi. Nhớ kỹ. Hôm nay ta nói với ngươi về Ngoại phụ hồn cốt,ngươi nghìn vạn lần không được nói cho bất cứ ai, mặc dù Ngoại phụ hồn cốt không giống hồn cốt bình thường,là có thể bị hấp thu. Nhưng chính cái gọi là "*nhiều cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ*". Càng ít người biết ngươi có được Ngoại phụ hồn cốt thì càng tốt, để tránh có người bởi vì ghen ghét mà xuống tay với ngươi."*

Đường Tam mặc áo ngoài, hướng đại sư hỏi:*"Sư phụ, cái Ngoại phụ hồn cốt của ta đến tột cùng là có ích lợi gì?"*

Đại sư nói:*"Cụ thể có ích lợi gì ta hiện tại cũng chưa thể nói rõ. Phải trải qua một thời gian nghiên cứu mới có thể tìm hiểu rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay. Ngươi nên gia tăng thêm tu luyện. Đó chính là phải nhanh nắm vững*

cách sử dụng Ngoại phụ hồn cốt, từ đó mới có thể quan sát tình hình ra sao. Ngoại phụ hồn cốt này có lực công kích rất mạnh, chẳng những có thể lặng lẽ đâm ra,mà còn mang theo kịch độc. Nếu như ta nghĩ không sai.Độc tố trên Chu thối có thể khống chế. Có thể tùy theo tâm ý của ngươi phóng thích. Đồng thời, với chiều dài của tám cái Chu thối, ngươi đã nghĩ tới hay không, nếu như dùng chúng thay thế hai chân của ngươi để di chuyển?"

Đường Tam là người thông minh, có đại sư chỉ điểm, hắn liền nhất thời hiểu được.*"Nếu như là như thế. Chẳng những tốc độ sẽ gia tăng, hơn nữa địa hình thế nào thì mức độ ảnh hưởng đối với tốc độ trên diện rộng sẽ giảm đi."*

Đại sư mỉm cười, nói:*"Cho nên, tám cái Chu thối cho ngươi năng lực của một người không cần nhìn địa hình mà vẫn có thể di chuyển nhanh như trước. Về phần chỗ tốt của nó. Ngươi sau này sẽ thấy rất nhiều cả vui mừng lẫn sợ hãi. Càng huống chi, nó còn có thể theo ngươi, mỗi một lần thông qua hồn hoàn tiến giai mà biến hóa, uy lực thậm chí sẽ vượt quá sự tưởng tượng của ngươi, có nó, ngươi hiện tại đã có thể tự tin giao thủ cùng đối thủ chênh lệch đến mười cấp, hơn nữa. Bởi vì Ngoại phụ hồn cốt là hi hữu. Trừ phi chính ngươi nói ra, nếu không,chẳng ai biết được tám cái Chu thối này chính là Ngoại phụ hồn cốt,cùng lắm thì chỉ có thể tưởng là một trong những hình thức biểu hiện của Lam ngân thảo mà thôi. Dù sao. Nó ngoại trừ sự cứng rắn. Bề ngoài thì cùng Lam ngân thảo hết sức tương tự. Về phần sau này có thể khống chế nó phát huy tới trình độ nào,cần phải nhìn vào cố gắng của ngươi, nếu như ngươi có thể để cho tám cái Chu thối biến thành tám cái kịch độc trường mâu dễ dàng sai khiến. Có thể nghĩ được. Lực chiến đấu của ngươi sẽ gia tăng đến trình độ như thế nào."*

Lúc Đường Tam cùng đại sư trở lại Sử Lai Khắc học viện.Trời cũng đã sáng hẳn, đại sư hôm nay nói rất nhiều tri thức về hồn cốt, mặc dù chỉ là những tình huống đại thể.Nhưng Đường Tam cũng phải đem mớ tri thức đó từ từ tiêu hóa.

"Tiểu Tam. Đi ăn cơm đi. Bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ an bài cho ngươi một thời gian biểu tu luyện khác.."

Đường Tam ngẩng đầu nhìn hướng đại sư.*"Sư phụ, ngài phải đi sao?"* Hắn nghĩ rằng.Sau khi Đại sư an bài cho mình phương pháp tu luyện, chỉ sợ là

phải rời khỏi. Trong lòng không khỏi một trận mất mát.

Đại sư mỉm cười, nói:*"Yên tâm đi. Sư phụ không đi. Ta vẫn lo sợ ngươi trong lúc luyện tập Ngoại phụ hồn cốt gặp phải vấn đề, Ngoại phụ hồn cốt này đã là một bộ phận thân thể của ngươi. Cùng xương sống của ngươi hoàn toàn hòa hợp thành một thể, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì. Rất có thể sẽ trí mạng. Cho nên. Ta cũng chỉ có thể lưu lại."*

"Sư phụ không đi? Vậy thật sự là thật tốt quá." Đường Tam vừa nghe đại sư nói, lưu lại tiếp tục chỉ đạo mình tu luyện. Không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Đại sư trên mặt toát ra một tia tâm tình:*"Tiểu Tam. Ngươi biết không, ta hiện tại rất muốn nhìn bộ dáng hai mươi năm nữa của ngươi. Ta quyết định lưu lại cũng không chỉ là vì ngươi. Còn có các đồng học của ngươi ở học viện này. Các ngươi mỗi một người ai cũng là thiên tài. Nếu như không có phương pháp tu luyện thích hợp. Chẳng phải là lãng phí cả sao? Phất Lan Đức mặc dù có không ít kinh nghiệm tu luyện. Nhưng còn rất nhiều chi tiết trong đó vẫn chưa được hoàn hảo, ta hy vọng, sau này các ngươi có thể trở thành một đoàn thể cường đại, cho nên,nhất định phải bắt đầu từ bây giờ, dùng những phương pháp tu luyện ưu tú nhất chỉ đạo các ngươi."*

Đối với Đường Tam mà nói,vì lý do gì Đại sư lưu lại cũng không trọng yếu. Mấu chốt là Đại sư quyết định lưu lại,vậy là đủ rồi.

Thầy trò hai người đi tới phòng ăn của học viện. Không biết có phải hay không vì ngày hôm qua hành trình vất vã, lúc này điểm tâm trong phòng ăn mặc dù đã chuẩn bị tốt, nhưng vẫn không có một bóng người.

Đường Tam vội vã múc hai cái chén cháo loãng, phân biệt cho mình cùng đại sư, Sử Lai Khắc học viện kinh tế cũng không giàu có.Dù đến sớm một chút cũng không có gì thịnh soạn.Điểm tâm hôm nay cũng đơn giản. Bánh bao,rau, cháo, mỗi người còn có thêm một quả trứng gà.

Nhìn Đường Tam vội vàng bưng đến trước mặt mình. Đại sư liền cau mày.

*"Phất Lan Đức cho các ngươi ăn như thế này ư?"*Nét mặt cứng ngắc của Đại sư nhìn qua thấy xạm lại.

Đường Tam nói: *"Đây đã rất không tồi a. Bánh bao ăn thoải mái. So với đệ tử khi còn bé thì còn tốt hơn nhiều."*

"Hồ đồ."

Đại sư buông chiếc bánh bao trong tay xuống, tức giận dâng lên,tính tình của hắn luôn luôn kiên cường.*"Đây là thời khắc quan trọng nhất để cho các hài tử như các ngươi phát triển`. Thân thể chính là tiền vốn của vũ hồn. Một người không có thân thể tốt. Như thế nào có thể kiên trì,nhẫn nại tu luyện,như thế này đối với ta và Phất Lan Đức thì không sao, nhưng đối với các hài tử các ngươi còn xa mới đủ."*

Đang lúc Đại sư phát hỏa.Thanh âm lười biếng của Phất Lan Đức từ bên ngoài truyền đến.*" Đại sư, ngươi đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng hả, ngươi cũng biết bây giờ là lúc các hài tử này phát triển. Ngươi biết bọn họ một ngày muốn ăn bao nhiêu thức ăn sao? Sơn hào hải vị tại Tác Thác thành có bán đó, nhưng điều kiện kinh tế học viện như thế nào có thể cho phép bọn hắn ăn sơn hào hải vị.À mà ….nếu ngươi nguyện ý tài trợ, ta không ý kiến."*

Theo thanh âm, Phất Lan Đức từ bên ngoài đi tới.

Nhìn hắn. Sắc mặt Đại sư thoáng hoà hoãn vài phần,*"Học viện có cái gì khó khăn ta mặc kệ, nhưng nếu ta quyết định lưu lại làm một gã sư phụ ở nơi này, sẽ tuyệt không để bọn nhỏ phải khổ, Phất Lan Đức, chuyện này ngươi giao cho ta toàn quyền xử lý đi. Sau này mỗi bữa cơm,các hài tử ăn cái gì, sẽ do ta quyết định."*

Phất Lan Đức trong lòng nhất thời mừng rỡ:.*"Như thế nào, tiểu Cương, ngươi đã quyết định lưu lại?"*

Đại sư gật đầu.*"Bất luận là vì Đường Tam, hay là vì tên quái vật ngươi mời chào, ta quyết định sẽ ở lại chỗ này một thời gian. Hai ngày qua, ta cũng đơn giản hiểu rõ một chút về phương pháp giảng dạy của các ngươi,ta có rất nhiều cái muốn cải thiện.Ngươi cũng đã từng nói với ta, chỉ cần ta nguyện ý lưu lại. Ngươi có thể giao hết quyền hành cho ta. Có phải hay không?"*

Phất Lan Đức hiểu rất rõ đại sư. Nhìn bộ dáng của hắn, hắn hiểu được,vị lão huynh đệ đã phải quyết tâm.Mặc dù biểu hiện của Phất Lan Đức không có gì lộ ra, nhưng trong lòng như đã sớm nở hoa.Tri thức lý luận của Đại sư chính là độc bộ thiên hạ. Lập tức, hắn e sợ đại sư hối hận, liền thống khoái nói:*"Không thành vấn đề, ngươi muốn làm gì chỉ cần cho ta biết trước một chút là được. Các sư phụ của học viện này tùy theo ngươi điều phối, đương nhiên.Chỗ nào muốn động đến tiền, ngươi cần phải nói cho ta trước. Tình trạng kinh tế của học viện, khẳng định, nếu so với ngươi tưởng tượng còn kém hơn."*

Đại sư khẽ nhíu mày. nói:*"Ta biết các ngươi đều là những hạng người cao ngạo. Nhưng tại sao mà đến nỗi không thể tuỳ cơ gia tăng một ít thu nhập chứ?"*

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, bật cười nói:*"Kiên cường như ngươi cũng biết tuỳ cơ ứng biến ư?"*

Đại sư ánh mắt nhu hòa liếc mắt một cái nhìn Đường Tam,*"Vì các hài tử. Biến đổi một chút thì có là cái gì?"*

Phất Lan Đức a a cười,*"Được. Chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc làm người của ta. Tùy tiện ngươi muốn làm thế nào thì làm."*

Sau bữa sáng, tiếng chuông đúng lúc vang lên.Triệu tập toàn bộ đệ tử đến thao trường của học viện.

Hôm nay có vẻ đặc biệt náo nhiệt, chẳng những chính, phó hai vị viện trưởng Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực tới. Còn có đại sư cùng mấy vị sư phụ khác của học viện cũng đều có mặt ở thao trường.

Ngoại trừ hai vị viện trưởng,nguyên bổn học viện còn có ba vị sư phụ khác. Cũng là ba vị sư phụ phụ trách các cửa quan khi các thí sinh nhập học. Đường Tam cũng chỉ gặp qua một vị trong đó. Chính là vị lão giả lúc đầu bằng vào Trường côn vũ hồn hù dọa không ít người bỏ đi.

"Hảo. Tất cả mọi người đều đã đến đông đủ.Sau đây ta có vài điều muốn

tuyên bố."

Phất Lan Đức đi tới trước mặt bảy tên đệ tử. Ánh mắt nghiêm túc đảo qua cả bảy người.

"Đầu tiên. Ta giới thiệu cho bốn đệ tử mới tới về các vị sư phụ của học viện." Vừa nói, Phất Lan Đức chỉ hướng vị lão giả mà Đường Tam từng gặp qua- Trường côn vũ hồn lão giả.

"Vị này là Lý Úc Tùng sư phụ, vũ hồn Long Vân côn. Sáu mươi ba cấp hồn đế."

Chỉ hướng vị lão giả thứ hai tuổi lớn hơn một chút, tựa hồ đã ngoài bảy mươi, nói tiếp:*"Vị này là Lô Kì Bân sư phụ, vũ hồn Tinh La kì, sáu mươi sáu cấp hồn đế."*

Vị sư phụ cuối cùng tuổi tác so với hai vị trước như còn trẻ một chút. Bộ dáng không sai biệt lắm gần giống bộ dáng của Phất Lan Đức.

"Vị này là Thiệu Hâm, Thiệu sư phụ. Vũ hồn Đường Đậu. Bảy mươi mốt cấp hồn thánh. Thực vật hệ hồn sư, Thiệu sư phụ là người mà ta biết,trong thực vật hệ hồn sư, tuyệt đối bài danh một trong năm vị cường giả đứng đầu."

Nếu như hai vị sư phụ trước còn chưa đủ làm cho người ta rung động. Vậy mà khi nói đến vị bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh, liền làm cho bốn gã đệ tử mới tới cơ hồ đồng thời khiếp sợ. Vị Thiệu sư phụ kia nhìn qua vóc dáng không cao.So ra cùng với Tiểu Vũ mới mười hai tuổi thì không sai biệt lắm. Thậm chí còn lùn hơn một chút, mắt nhỏ, mũi to, vẻ ngoài cũng không có gì đặc biệt, nhưng ai có thể nghĩ đến, hắn lại là một vị cao cấp thực vật hệ hồn sư đây chứ? Bảy mươi mốt cấp thực vật hệ hồn thánh. Bất luận là ở Vũ hồn điện hay là bất cứ hồn sư gia tộc nào. Đều tuyệt đối là cấp cung phụng.

Ba gã sư phụ trong khi Phất Lan Đức giới thiệu, đều hướng tới các đệ tử gật đầu.Chỉ có điều khác nhau là. Vị thứ nhất, Lý lão sư mặt không chút thay đổi, vị thứ hai Lô sư phụ mặt có chút mỉm cười.Còn lại vị Thiệu sư phụ. Trên vẻ mặt có chút long trọng kì dị. Ánh mắt của hắn thủy chung rơi vào trên người Áo Tư Tạp. Ánh mắt thậm chí mang theo vài phần si mê.

Cuối cùng, Phất Lan Đức đi tới bên người Đại sư, ôm bả vai của đại sư, nói:*"Vị cuối cùng này, ta xin long trọng giới thiệu với mọi người. Hắn, chính là bằng vào tự mình nghiên cứu.Đã cho ra Thập đại vũ hồn cạnh tranh lực, được vinh dự là người đứng đầu của Vũ hồn lý luận.Là một vị hồn sư trí tuệ, đồng thời cũng là sư phụ của Đường Tam-Ngọc Tiểu Cương tiên sinh. Đương nhiên. Hắn cũng là lão huynh đệ của ta. Chúng ta đã quen biết nhau vài chục năm. Có lẽ nhắc tới tên của hắn các ngươi không rõ lắm. Nhưng danh hiệu của hắn, ta nghĩ các ngươi đều hắn là đã nghe qua. Sau này, các ngươi cứ gọi hắn là Đại sư là được."*

Nghe được hai chữ *"Đại sư"*, tinh thần mọi người đều không khỏi rung lên, ánh mắt sôi nổi quay về hướng Đường Tam, mặc dù bọn họ đối với đại sư không hiểu rõ nhiều lắm. Nhưng có thể dạy dỗ ra Đường Tam,đệ tử xuất sắc đến như vậy, sư phụ như thế nào không ưu tú đây chứ?

Đường Tam cũng có chút kinh ngạc. Bởi vì.Vì bây giờ hắn mới biết tên của Đại sư, trước kia đại sư cũng chưa từng nói, hắn tự nhiên cũng không dám hỏi, nguyên lai tên sư phụ mình là Ngọc Tiểu Cương.

Phất Lan Đức nói:*"Bắt đầu từ hôm nay. Quá trình dạy các ngươi sẽ do đại sư toàn quyền phụ trách. Chúng ta sẽ phối hợp với đại sư, các ngươi hôm qua vừa trở về, ta nghĩ mọi người cũng xem như tương đối uể oải. Hôm nay sẽ cho các ngươi buông lỏng một ngày. Ngày mai bắt đầu đi học như cũ. Lần này hành trình đến Tinh Đấu đại sâm lâm, có ba người đạt tới Hồn tôn cảnh giới, chưa đột phá ba mươi cấp còn Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn. Chu Trúc Thanh, các ngươi cũng phải cố gắng, tranh thủ sớm đuổi theo mấy người kia. Đại sư. Ngươi có cái gì cần nói không?"* Cuối cùng hướng tới đại sư hỏi một câu.

Đại sư gật đầu. Gương mặt cứng ngắc trước sau như một. Nhìn bảy tên đệ tử trước mặt, nhàn nhạt nói:*"Học viện chỉ có bảy đệ tử các ngươi. Trong mắt của ta. Các ngươi cũng là một chỉnh thể, ta đã xem qua lai lịch đơn giản của các ngươi.Ta đã có sẵn các phương pháp phù hợp dành cho mỗi người. Có thể là tách ra,có thể là phối hợp. Ta không hy vọng nghe được bất cứ thanh âm dị nghị gì. Bất luận là ai. Ta đều đối xử như nhau. Các ngươi nếu đã là đệ tử của quái vật học viện,chắc chắn có sự quái dị so với các hồn sư bình*

*thường. Sau này để cho mọi người nhắc tới các ngươi, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ "*Quái vật*". Bắt đầu từ bây giờ. Các ngươi bảy người, những gì trước kia hãy coi như chưa biết,quá trình học sẽ được phân ra hai phần là sơ cấp và cao cấp, hoàn toàn tiến hành thống nhất giáo trình, dựa theo số tuổi ta sắp xếp vị trí tiến hành cho các ngươi.Nhất hào(số một), Đái Mộc Bạch,nhị hào, Áo Tư Tạp.Tam hào. Đường Tam,Tứ hào, Mã Hồng Tuấn.Ngũ hào. Tiểu Vũ,lục hào, Trữ Vinh Vinh. Thất hào.Chu Trúc Thanh."*

Đại sư ánh mắt đảo qua tất cả bẩy người,nói tiếp:*"Tốt lắm. Hiện tại các ngươi có thể giải tán, ngày mai sáng sớm ở chỗ này tập hợp. Hãy nhớ khi điểm tâm, ta không hy vọng chứng kiến bất luận kẻ nào vắng mặt. Nếu không, sẽ bị đem ra đặc biệt huấn luyện."*

Nghỉ ngơi một ngày đương nhiên là chuyện tốt, bất quá đại sư đến, cũng làm cho các đệ tử có chút tò mò không yên.

Đưa mắt nhìn các sư phụ lần lượt rời đi, Áo Tư Tạp đứng cạnh Đường Tam, thấp giọng nói:*"Tiểu Tam. Nhìn qua vị sư phụ này của ngươi tựa hồ so với Phất Lan Đức viện trưởng còn lợi hại hơn a!"*

Đường Tam mỉm cười, nói:*"Sư phụ làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần nghiêm khắc dựa theo phân phó của người mà làm, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả."*

Đái Mộc Bạch cười nói: *"Ngoại trừ ta cùng Tiểu Áo, các ngươi năm người đều là cùng tuổi, không nghĩ tới Tiểu Tam là tiểu tam, Tiểu Vũ là tiểu ngũ. Thật là xảo diệu."*

Mập mạp cười hắc hắc, nói:*"Tam vị muội muội. Gọi thử "*tứ ca*" cho ta nghe một tiếng chút nào."*

Tiểu Vũ lém mắt, vươn tay, nói:*"Không thành vấn đề,cho ta hồng bao(lì xì), ta sẽ gọi."*

Mập mạp sửng sốt.*"Cái này....."*

Trữ Vinh Vinh càng dứt khoát,*"Mập mạp. Chỉ cần thực lực của ngươi có thể*

cùng phân cao thấp được với tam ca, ta liền gọi ngươi một tiếng."

Chu Trúc Thanh trả lời càng ngắn gọn. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mã Hồng Tuấn. Chỉ nói ba chữ:*"Đánh thắng ta."*

"Quên đi. Ta nhịn."

Mập mạp có chút buồn bực,khoát khoát tay.*"Các ngươi có ai vào thành không? Được nghỉ ngơi một ngày, ta đi Tác Thác thành dạo đây."*

Đái Mộc Bạch mấy ngày này cũng có chút khổ cực, bất quá thông qua hành trình Tinh Đấu đại sâm lâm. Quan hệ của hắn cùng Chu Trúc Thanh thật vất vả mới hoà hoãn một ít, lúc này tự nhiên sẽ không phá hư hình tượng chính mình vừa mới thành lập. Ngẩng đầu nhìn trời,bộ dáng như việc không liên quan đến mình.

Áo Tư Tạp ngáp một cái.*"Không đi, ta trở về ngủ một giấc. Rốt cuộc cũng đạt ba mươi cấp. Sau này có thể thanh nhàn một chút."*

Ba nữ hài tử đều trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn. Các nàng hiển nhiên là biết tên Mập mạp này vào thành là không có chuyện gì tốt đẹp.

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên mở miệng nói:

"Ta cùng đi với ngươi."

Mập mạp nhãn tình sáng lên. Len lén liếc một cái nhìn Tiểu Vũ mặt đang khẽ biến sắc,:*"Lão tam, ngươi cũng thông suốt rồi hả?"*

Đường Tam sửng sốt một chút.*"Thông cái gì mà thông? Ta muốn tìm một cửa hàng rèn. Xem có thể thuê được hai vị thợ rèn có thể chế tạo một ít đồ vật hay không, nếu không,lực lượng một mình ta,nếu muốn cấp cho các ngươi mỗi người một trang bị,vậy phải chờ tới lúc nào a!"*

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười,*"Ta biết tam ca sẽ không giống như loại người xấu xa ngươi."*

Sắc mặt Tiểu Vũ cũng lặng lẽ khôi phục bình thường,*"Ta và ngươi cùng đi."*

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, nói:*"Quên đi.Để ta tự đi. Lần này ngươi cũng trải qua không ít kinh hiểm. Tại học viện nghỉ ngơi một chút đi. Ta rất nhanh sẽ trở lại."*

Tiểu Vũ cũng không kiên trì, gật đầu đáp ứng.

Mập mạp tức giận nhìn Trữ Vinh Vinh,*"Cái gì gọi là xấu xa? Ta giải quyết vấn đề về tà hoả, đây chính là được viện trưởng đặc biệt phê chuẩn mà, Tiểu Tam. Chúng ta đi thôi."*

Đường Tam cười khổ nói:*"Ngươi chốc lát là lão tam, chốc lát lại Tiểu Tam, có thể thống nhất xưng hô được hay không hả?"*

Mập mạp cười hắc hắc, nói:*"Ta vẫn gọi ngươi là Tiểu Tam, ngươi cũng bất quá so với ta lớn hơn một hai tháng mà thôi.Đi ….Đi thôi."* Hắn tựa hồ sớm đã có chút không thể chờ đợi được. Dắt Đường Tam hướng phía ngoài cổng học viện đi ra.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Trữ Vinh Vinh lại bên tai Tiểu Vũ hạ giọng nói:*"Ngươi không sợ Tiểu Tam nhà ngươi bị mập mạp mang phá hủy sao? Nếu là ta,ta khẳng định sẽ đi theo."*

Tiểu Vũ mỉm cười. nói:*"Nam nhân phải nên có một chút không gian tự do, hơn nữa. Ta không tin Tiểu Tam sẽ bị mập mạp làm hỏng."*

Trữ Vinh Vinh cười nói:*"Nhìn bộ dáng đắc ý của ngươi kìa... trông như một đôi tình chàng ý thiếp…a."*

Tiểu Vũ khuôn mặt đỏ lên. Nâng tay luồn dưới nách Trữ Vinh Vinh,*"Không nên nói lung tung. Ta cùng Tiểu Tam là quan hệ huynh muội."*

Trữ Vinh Vinh ha ha cười. Một đằng hướng túc xá chạy đi, một đằng cười trêu nói:*"Được rồi, không cần phải phân bua như thế đâu.Ta biết các ngươi là huynh muội. So với thân huynh muội còn hơn nữa là khác ấy chứ."*

"Chán ghét." Tiểu Vũ tựa như đứa trẻ, nhất thời cười đùa đuổi theo, nhị nữ đều ở cùng túc xá, tự nhiên cũng là cùng hướng chạy về.

Áo Tư Tạp ngáp ngáp đi về phía túc xá.Ánh mắt Đái Mộc Bạch thì rơi trên người Chu Trúc Thanh.

"Trúc Thanh."

Chu Trúc Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái,*"Ta đi tu luyện."* Nói xong,liền xoay người rời đi.

Đái Mộc Bạch một bước chắn trước người Chu Trúc Thanh.*"Chúng ta có thể hay không nói chuyện một chút? Ta còn nhớ kỹ. Khi còn bé ngươi đâu phải như thế."*

Chu Trúc Thanh trên mặt toát ra một tia cười lạnh.*"Vậy còn ngươi? Khi còn bé ngươi cũng như bây giờ sao? Song sinh tỷ muội…… hừ."*

Hừ lạnh một tiếng,liền xoay người rời đi. Mặc dù lời nàng so với mấy ngày hôm trước hơn nhiều một ít. Nhưng kiểu nói lạnh như băng này, vẫn là vững vàng cự tuyệt Đái Mộng Bạch.

Nhìn Chu Trúc Thanh bước nhanh rời đi. Đái Mộc Bạch không có đuổi theo. Trên mặt lộ nụ cười khổ.*"Chẳng lẽ đây là báo ứng của ta? Nghĩ ra phong lưu có một ngày như vậy, ai dè. Báo ứng. Có lẽ thật là báo ứng."*

Đái Mộc Bạch chưa từng cùng người khác nói về mối quan hệ thủa bé của hắn với Chu Trúc Thanh. Nếu quả như bọn họ thủa bé không có bất cứ quan hệ gì, cho dù Chu Trúc Thanh có xinh đẹp đến mức nào, thì với Tà Mâu Bạch Hổ luôn luôn cao ngạo như thế nào lại ăn nói khép nép đến vậy chứ?

Tác Thác thành.

Vừa vào thành, Mập mạp lập tức cùng Đường Tam chia tay,rồi vội vàng đi giải quyết tà hỏa vấn đề của mình. Trên đường hắn mấy dụ dỗ Đường Tam. Hy vọng có thể kéo hắn xuống nước, bất quá Đường Tam rõ ràng ý chí kiên định không có bị hắn mê hoặc, đồng dạng là mười hai tuổi,nhưng tâm chí

chênh lệch vẫn như trước rất lớn.

Tác Thác thành vẫn luôn là nơi chốn phồn hoa, lúc này là giữa trưa, các cửa hàng đều đã mở cửa buôn bán, đám người rộn ràng nhốn nháo thật là cùng sự thanh tịnh của Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn bất đồng.

Mục đích chuyến đi này của Đường Tam rất đơn giản, chính là muốn tìm kiếm một cửa hàng rèn thích hợp.Buổi tối ngày hôm qua mặc dù ngủ sớm,nhưng hắn cũng đã cân nhắc lời đề nghị của Trữ Vinh Vinh. Nếu như chỉ là bản thân cần dùng,một mình hắn cũng đủ để chế tạo ra nhiều loại ám khí, nhưng nếu muốn cung cấp cho người khác. Như vậy.Lực lượng một mình hắn hiển nhiên là không đủ.

------oOo------

Chương 134: "Thiết" tượng phô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: FairyMoon

Biên: Tiền Như Mạng+FairyMoon

Lúc còn ở Đường Môn, Đường Tam vốn phụ trách chế tạo ám khí, cũng đạt tới cấp bậc ngoại môn chủ quản, việc chế tạo ám khí đối với hắn mà nói là rất tinh tường. Tinh túy của Đường Môn chủ yếu là dựa vào độc dược cùng ám khí. Sau một lúc suy tính, hắn quyết định mang phương pháp chế tạo đó đến đại lục này. Hiển nhiên là sẽ có chút khó khăn, nhưng những bước tiến hành đơn giản là không có vấn đề.

Bởi vậy, hắn quyết định nhân lúc hôm nay nhàn rỗi, vào trấn tìm một xưởng rèn để hợp tác.

Tiến vào hồn tôn cảnh giới, chỉ cần cuối tháng này đến Vũ hồn điện nhận trợ cấp, đồng thời làm thêm một việc là kiểm tra cấp bậc, Đường Tam đã có thể mỗi tháng thu vào trăm kim hồn tệ. Việc làm thêm tại lò rèn cũng thật hữu

ích, hàng tháng đều có thể kiếm thêm chút thu nhập, đồng thời còn tranh thủ chế tạo được chút ám khí. Sở dĩ lần này muốn hợp tác với người khác, chẳng qua là hắn muốn chế tạo vài loại ám khí có lực công kích mạnh mẽ một chút. Cái thế giới này so với cái thế giới trước kia dù sao bất đồng. Tất cả các nguyên liệu để chế tạo, hắn điều phải tự tìm kiếm lấy. Chế tạo ám khí càng mạnh, hiển nhiên là tốn càng nhiều thời gian cùng tâm lực.

Công nghệ chế tạo ám khí, hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ ra. Lần hợp tác này, giao cho xưởng rèn bất quá chỉ là các loại linh kiện. Đích thân Đường Tam sẽ tổ hợp lại. Đừng nói đám thợ rèn có thể biết được phương pháp chế tạo, chỉ sợ rằng bọn họ ngay cả đang chế tạo cái gì, cũng sẽ không biết.

Sau khi hỏi đường vài vị khách bộ hành, Đường Tam rốt cuộc cũng tìm được đến lò rèn lớn nhất của Tác Thác Thành. Cái xưởng rèn này tên cũng rất đơn giản, *"Xưởng rèn"*, cũng không dùng thêm từ ngữ hoa mỹ nào.

Còn chưa đi tiến vào xưởng đã nghe được âm thanh nện búa cùng với tiếng nước xèo xèo, hiển nhiên là đang có nhiều thợ làm việc trong đó.

Từ bề ngoài mà xem, quy mô của cái xưởng này so với cái xưởng mà hắn làm thuê lúc còn tại Nặc Đinh thành thì lớn hơn rất nhiều. Gian phòng để rèn phôi sắt cũng đã lớn hơn năm sáu lần. Đại sảnh tiếp khách rộng rãi, bên trong còn treo nhiều loại sản phẩm được xưởng chế tác, được chia làm ba phân khu gồm dụng cụ sinh hoạt, vũ khí và phòng cụ. Trong đó, các dụng cụ sinh hoạt hằng ngày đã chiếm hơn nữa diện tích trưng bày. Còn lại mới là vũ khí, phòng cụ các loại. Trong xưởng, từ gian trưng bày sản phẩm ở phía trước đến các gian chế tác đằng sau, cứ mỗi ba thước lại được dựng một tấm bảng thiết đường kính chừng một mét, trên có khắc chữ. Nhìn qua rất có khí thế.

Đại sảnh của xưởng được dùng để tiếp đón khách hàng, đang tập trung sáu bảy nhân viên, được phân công rất rõ ràng. Có nhân viên phụ trách tiếp nhận sinh ý, có người phụ trách đem thành phẩm giao cho khách nhân, còn có một gã trung niên, vóc người khôi ngô, ngồi sau quầy, chuyên phụ trách tính tiền.

Đường Tam vừa vào trong cửa hàng, trực tiếp tiến đến cái quầy đó.

Một gã nhân viên lập tức tiến đến, ngăn lại Đường Tam, *"Tiểu tiên sinh, ngài*

cần mua gì chăng?". Đường Tam trong lòng buồn cười. Tiên sinh thì cứ gọi là tiên sinh, cứ gì phải thêm một chử tiểu vào. Tên nhân viên này dáng người tuy có cao to nhưng khuôn mặt vẫn còn khá ngây thơ, nhìn qua cũng biết đó là một gã thiếu niên.

"Ta muốn cùng các ngươi bàn chút sinh ý." Đường Tam mỉm cười nói.

Tên nhân viên nhìn Đường Tam vài lượt. Đường Tam lúc này ăn mặc cũng rất đơn giản, áo bằng vải bố, cũng không có gì nổi bậc. Tướng mạo thì bình thường. Nhìn qua có thể nghĩ ngay hắn là bình dân.

"Khách nhân muốn chế tạo gì? Trực tiếp nói cùng ta là được. "

Đường Tam nói: *"Sợ rằng ngươi không làm chủ được."* Vừa nói Đường Tam từ trong lòng lấy một mảnh giấy, *"Cái này ngươi xem có nhận ra được không? "*

Đó là bản thiết kế của một số linh kiện ám khí được Đường Tam vẽ ra trước đó. Hắn cũng không có khả năng nhớ tất cả các linh kiện để miêu tả lại cho đám thợ rèn, vì vậy việc vẽ ra là cần thiết.

Tên tiểu nhị cầm bản thiết kế, nhìn một cái tựu choáng váng. Trên bảng thiết kế vẽ rất nhiều chi tiết, đừng nói xem hiểu, hắn ngay cả cái này là đồ vật gì cũng nhìn không ra.

"Cái này....." Tiểu nhị lại nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới nói: *"Phiền toái quý khách chờ một chút. Ta vào thỉnh giáo chưởng quỹ một chút. Xem chúng ta có thể làm hay không."* Nói xong, lập tức chạy hướng về phía quầy.

Gã trung niên ngồi tại quầy nhanh chóng cầm bảng thiết kế của tên nhân viên kia lên xem. Với kinh nghiệm của hắn, trên mặt cũng toát lên vẻ kinh ngạc. Cùng tiểu nhị nói vài câu, liền từ phía sau quầy đi ra, đến trước mặt Đường Tam.

"Tiểu tử, đây là thiết kế ngươi mang đến? Vật ngươi muốn chế tác là gì, có thể giản lược cho ta một chút không? Ta nhìn không ra. "

Đường Tam nói: *"Các vị không cần biết cái này là vật gì, ta chỉ là muốn hỏi các vị có thể làm được hay không. Nên nhớ là dùng tinh thiết tốt nhất để chế tác. "*

Trung niên nhíu nhíu mày, *"Ta là lão bản của xưởng này. Ta gọi là Thiết Tâm. Tiểu tử, ngươi có biết tinh thiết thượng hạng giá là bao nhiêu tiền không? Hơn nữa thêm vào chi phí chế tác cũng không phải là con số nhỏ. Ngươi tốt nhất là nên mời vị đại nhân nào đó đến để bàn chuyện."*

Đường Tam trong lòng đột nhiên rung động. Từ trên người gã trung niên trước mặt, hắn cảm nhận được hồn lực ba động. Lão bản này thực là một vị hồn sư?

"Giá của tinh thiết ta đương nhiên biết, không dối ngài, ta cũng là một gã thợ rèn. Chỉ là ta thế đơn lực bạc, không có khả năng chế tạo nhiều vật như vậy, cho nên mới tìm tới nơi này. Tinh thiết cách tính là dựa theo sức nặng, một cân tinh thiết là mười kim hồn tệ. Lấy quy mô nơi này, ta nghĩ, hắn là có thể luyện ra được tinh thiết. "

Trung niên nhân gật đầu, nói: *"Giá quả như là ngươi nói. Nhưng ngươi hẳn là cũng biết,độ cứng cỏi của tinh thiết là hơn hẳn sắt thép bình thường, chế tác hẳn nhiên là khó khăn hơn nhiều. Để chế tạo những thứ theo thiết kế của ngươi mang đến,chi phí gia công so với giá của tinh thiết là gần như nhau. Nói cách khác, để chế tạo những thứ này, tổng chi phí sẽ là mười kim hồn tệ cộng với giá của số lượng tinh thiết sử dụng. Nếu muốn chế tạo số lượng nhiều, ta có thể xem xét giảm vài phân kim hồn tệ cho ngươi. "*

Nếu người bình thường ở chỗ này, nghe được giá của vài món đồ vật đã lên hơn mười kim hồn tệ, nhất định sẽ giật mình. Nhưng Đường Tam lại biết, vị trung niên trước mặt đã tính cho hắn cái giá hợp lý nhất, trong lòng cũng cảm thấy có chút cảm kích.

"Đại thúc, ngài vừa nói là không thành vấn đề. Nếu ta yêu cầu chế tạo số lượng lớn, ngài có thể bớt được bao nhiêu? " Đường Tam mặc dù không rành mặc cả, nhưng hắn cũng tranh thủ tiết kiệm chút ít kim tệ.

Thiết Tâm trầm ngâm nói: *"Đây là hiển nhiên, nếu ngươi muốn chế tác*

những món này với số lượng lớn, phí vật tư là không thể giảm bớt, ta chỉ có thể giảm tiền công cho ngươi. Nếu số tinh thiết vượt quá một cân, ta có thể tính chi phí chế tác cho ngươi là chin phần. vượt quá mười cân, vậy, là tám phần. Đây cũng là giá thấp nhất, cho dù ngươi có dùng nhiều tinh thiết hơn nữa thì cũng vậy. "

Đường Tam sảng khoái gật đầu, nói: *"Quyết dịnh vậy đi. Phiền toái ngài dựa theo bản thiết kế này chế cho ta thành mười bộ. Ta cũng đã tính sơ qua. Mỗi bộ sẽ tốn khoảng hai cân tinh thiết. Mười bộ sẽ là trên dưới hai mươi cân. "*

Thiết Tâm giật mình nhìn Đường Tam, *"ngươi muốn làm nhiều như vậy? Đây chính là hai mươi cân tinh thiết, hơn nữa công phí là năm trăm kim hồn tệ. Cho dù công phí ta giảm tám phần, cũng phải bốn trăm bốn mươi kim hồn tệ. "*

Xem bộ dáng của Thiết Tâm, Đường Tam biết là hắn sợ mình không có nhiều tiền như vậy.

"Đại thúc, ngài cũng là hồn sư sao? " Đường Tam đột nhiên hỏi.

Thiết tâm trong lòng rùng mình, nhíu mày nhìn Đường Tam.

Đường Tam nói: *"Ta muốn một mình cùng ngài nói chuyện, không biết có được không?"*

Sinh ý hơn bốn trăm kim hồn tệ,cho dù đây là xưởng rèn lớn nhất Tác Thác Thành cũng tuyệt đối là đại sinh ý. Phải biết rằng, cả năm bọn họ cũng chỉ thu vào không quá ba ngàn kim hồn tệ.

Thiết Tâm gật đầu, nói: *"Vậy thì mời ngươi đi theo ta."* Lập tức, hắn mang theo Đường Tam, hướng phía sau đi đến.

Xuyên qua các dãy phòng, Đường Tam nhất thời thấy kinh ngạc. Gian đón khách phía trước đã rất lớn, phía sau các gian để chế tác lại càng lớn hơn. Tại một lò rèn, ngọn lửa đang bùng cháy, có it nhất năm mươi tên thợ đang làm việc.

Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Công, ánh mắt đơn giản đảo qua một lượt, trong lòng âm thầm gật đầu. Cánh thợ rèn ở đây mặc dù không cường tráng, nhưng ánh mắt hay cánh tay điều cực kỳ trầm ổn. Hiển nhiên đều là thợ rèn có kinh nghiệm. Có thể duy trì một cái xưởng lớn như vậy, quả nhiên là có nhiều thợ rèn kinh nghiệm.

Đột nhiên, Đường Tam trong miệng phát ra một tiếng hô nhẹ, lầm bầm nói: *"Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này?"*

Thiết Tâm dừng lại cước bộ, nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam, *"Tiểu tử, có vấn đề gì? "* Trong nội tâm, Thiết Tâm đối với Đường Tam không thế nào tín nhiệm, dù sao nhìn qua hắn tuổi quá nhỏ. Nhưng Đường Tam khi xuất ra cái bảng thiết kế cũng không giống như đang nói giỡn. Hơn nữa, đây dù sao cũng là hơn bốn trăm kim hồn tệ. Thiết Tâm không muốn bởi vì chính hắn đa nghi mà buông tha cho cái đại sinh ý này. Bọn họ tại Thất Thành, mặc dù là xưởng rèn lớn nhất nhưng không phải là duy nhất.

Theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, Đường Tam chú ý tới chính là hai gã thợ rèn tuổi còn trẻ. Bọn họ nhìn qua là mười tám mười chín tuổi, tướng mạo cực kỳ giống nhau, vóc người hùng tráng., da ngăm đen, cơ thể giống như núi nhỏ với những cơ nổi bật. Mặc dù trong tay đang là cây chùy lớn nhất của giớ thợ rèn nhưng sử dụng lại cực kỳ trầm ổn. Thậm chí so với một ít trung niên chung quanh hiệu suất còn muốn cao hơn.

Thiết Tâm thấy Đường Tam chú ý đến bọn họ, không khỏi có chút đắc ý cười, nói: *"Hai tên tiểu tử kia ngày càng tiến bộ. Thế nào, cái xưởng này của ta tốt nhất không sai chứ. Hai người bọn họ là anh em sinh đôi và cũng là con ta. Một người tên là Thiết Long, một người tên là Thiết Hổ. Mặc dù tuổi không lớn nhưng được ta chân truyền, điều là những thợ rèn giỏi nhất."*

Đúng vậy, Đường Tam chứng kiến hai người kia, chính là Thiết Thị huynh đệ hay còn gọi là Thiết Huyết đội mà lần trước trên đài bị hắn và Tiểu Vũ đánh bại. Một cái kỹ năng ném kia, lúc đó đã làm Đường Tam bị thương.

Nghe Thiết Tâm nói như vậy, Đường Tam nhất thời rõ ràng tại sao Thiết Tâm trên người có hồn lực ba động. Dựa trên hồn lực ba động mà đoán, thực lực của Thiết Tâm không phải rất mạnh, thậm chí còn không bằng hai người con

của hắn. Mặc dù Thiết Long cùng Thiết Hổ vũ hồn bên trong có thể có chút biến dị. Lấy bọn họ tuổi, hồn lực đã đạt được hơn hai mươi cấp. Cho dù tại cao cấp hồn sư học viện, bọn họ cũng tương đương với các đệ tử khác.

"Nếu chúng ta bàn bạc thành công, ta muốn mời bọn họ chế tác những vật này." Đường Tam bản thân là thợ rèn cũng là hồn sư, hắn đương nhiên rõ ràng, có hồn lực làm hậu thuẫn việc chế tác so với thợ rèn bình thường là tốt hơn rất nhiều. Cho dù là dùng lực hay khống chế, người bình thường cũng không cách nào so sánh được.

Thiết Tâm nhìn thật sâu Đường Tam, lạnh nhạt cười, nói: *"Nếu thật sự hợp tác thành công, chuyện này không thành vấn đề."* Hắn mang theo Đường Tam đi đến một gian phòng khác nằm sau các gian chế tác. Bên trong là bộ bàn ghế với khoảng bảy tám cái ghế, còn có một cái giường gỗ bên trong với kiểu dáng cũng bình thường. Hiển nhiên đây là phòng làm việc của vị lão bản này, bình thường có thể dùng để nghỉ ngơi. Từ cửa sổ trực tiếp có thể chứng kiến tình huống các gian chế tác bên ngoài.

Thiết Tâm tự đi tới cái bàn phía sau ngồi xuống, đồng thời hướng Đường Tam làm một cái động tác mời ngồi. Từ lúc gặp cái thiếu niên này, ấn tượng đầu tiên là Đường Tam này thật chất phác, không giống là đang đùa giỡn, nhưng nếu để bàn chuyện hợp tác làm ăn, hắn cảm thấy có chút buồn cười. Nếu không phải hy vọng có thể làm một chút sinh ý, hắn cũng không mời Đường Tam vào đến đây.

Một gã thiếu niên nhìn qua còn chưa đến mười lăm tuổi, có thể mang đến bao nhiêu sinh ý đây? Hơn nữa hắn còn muốn phải là tinh thiết.

"Tiểu tử. Ngươi nói ngươi cũng từng là thợ rèn? " Thiết Tâm hỏi.

Đường Tam trong lòng âm thầm cười khổ, đối với tâm tính Thiết Tâm hắn đã rõ ràng một ít. Dù sao chính mình tuổi quá nhỏ, lúc này không giống là bàn chuyện làm ăn, ngược lại càng giống với việc đang bị chất vấn.

"Đúng vậy. Ta trước kia là thợ rèn. Phụ thân ta cũng là một thợ rèn. Kỹ thuật của ta là học từ phụ thân. "

Vừa nghe gia đình Đường Tam có truyền thống là thợ rèn, Thiết Tâm không khỏi gia tăng thêm vài phần hảo cảm, *"Nguyên lai là như vậy. Nghe khẩu âm ngươi, hắn là không phải người nơi này. Ngươi là đi theo người nhà đến đây? "*

Đường Tam lắc đầu, *"Không. Ta đến đây để nhập học. "*

"Nhập học? Chẳng lẻ ngươi là hồn sư?" Thiết Tâm nhìn Đường Tam có chút kì vọng. Mặc dù đại lục có các loại học viện khác nhau nhưng không thể nghi ngờ, hồn sư học viện là được mọi người quan tâm hơn hết. Nơi này, thành thị lớn, hữu duyên là đang tồn tại một cái cao cấp hồn sư học viện.

Hơn nữa, Thiết Tâm nhận thấy tuy quần áo bình thường nhưng khẩu khí của Đường Tam cơ hồ vượt qua số tuổi của hắn. Hắn đương nhiên hy vọng Đường Tam là đệ tử của một cái hồn sư học viện nào đó. Nhìn bộ dáng Đường Tam mà đoán, hắn có lẻ là vừa nhập học, mặc dù vậy thân phận hồn sư so với người thường vốn bất đồng. Tại vũ hồn điện đều có ghi chép lại nên việc buôn bán chỉ cần chứng thực danh phận của hồn sư, cũng không sợ có gì bất trách.

Đường Tam gật đầu, nói: *"Ta vừa mới vào học viện không lâu. Ngài còn có vấn đề gì cần hỏi? "*

Thiết Tâm đặt bảng thiết kế lên bàn, vừa cẩn thận đích nhìn một chút, mới nói: *"Từ bản thiết kế này, có thể thấy món đồ chế tác là thập phần tinh xảo.Làm sẽ không dễ dàng, hơn nữa, giá trị cũng không nhỏ. Chúng ta tuy là xưởng lớn nhất ở đây nhưng bốn trăm bốn mươi kim tệ đối với chúng ta mà nói vẫn là con số rất lớn. Ngươi là chuẩn bị hợp tác với chúng ta nhưng thế nào đây? "*

Đường Tam trên đường cũng đã nghĩ qua,bèn trả lời: *"Thiết đại thúc, như vậy tốt lắm. Ta...trước để lại ít kim tệ, phiền toái các ngươi đem này vật chế tác thành một bộ. Nếu chất lượng không thành vấn đề, thì cứ như vậy mà làm. Ta lần đầu có thể chi ra khoảng hơn trăm kim hồn tệ mà thôi. "*

Thiết Tâm nhíu mày, nói: *"Tiểu tử, ngươi nếu từng là thợ rèn, nên biết, đồ càng tinh xảo thì việc chế tạo lại khuôn mẫu hay dụng cụ là không tránh*

khỏi. Những thứ này tốn cũng không ít. Nếu chỉ là làm một bộ, đừng nói ta không cách nào cho ngươi chiết khấu, thậm chí tiền còn có thể cao hơn. Trăm kim hồn tệ kia dù là đủ nhưng ta hy vọng có thể gia tăng thêm một phần bảo đảm. Nếu ngươi là hồn sư, vậy có thể đem Hồn Sư Trát của ngươi cho ta xem một chút. Chỉ cần xác định không có vấn đề, chúng ta lập tức bắt đầu."

Nghe Đường Tam nói...trước chi ra trăm kim hồn tệ, Thiết Tâm đã có chút tin tưởng thiếu niên trước mắt này. Bất quá hắn kinh doanh không phải một vài năm, vật chế tác lại càng không nhận ra, nếu bất thành có lẻ cũng chẳng bán lại được cho ai. Bởi vậy, để mọi việc ổn thỏa, hắn đương nhiên hy vọng có thể...trước thăm dò một ít chi tiết từ Đường Tam. Chỉ cần thân phận hồn sư của Đường Tam không có vấn đề gì, chuyện làm ăn này hắn có thể tiếp nhận.

Về phần Hồn Sư Thủ Trát sẽ được nhận khi lần đầu đến vũ hồn điện nhận trợ cấp. Có thể nói Thủ Trát tượng trưng cho thân phận của hồn sư. Mặt trước có ghi một số thông tin quan trọng về hồn sư đó đồng thời cũng có số hiệu chuyên môn do vũ hồn điện cấp. Chỉ cần bằng vào cái số hiệu này, có thể thông qua vũ hồn điện để điều tra thân phận của hồn sư.

Đường Tam không do dự, tay phải tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra Hồn Sư Thủ Trát của chính mình. Hắn là muốn hợp tác lâu dài với vị lão bản này, tự nhiên là muốn làm đối phương tính nhiệm.

Hồn Sư Thủ Trát cũng không phải là trang giấy hay bằng vải, mà là một khối kim loại bằng cái bàn tay. Nghe nói cái khối kim lọai này chỉ vũ hồn điện mới có, rất khó bắt chước. Hồn Sư Thủ Trát lựa chọn loại kim chúc này để chế tạo, cũng là để phòng ngừa tình huống giả mạo. Dù sao, dưới tình huống bình thường, cái Thủ Trát này là đi theo hồn sư cả đời.

Tại phía trên cùng của Thủ Trát, khắc họa thời điểm mỗi lần hồn sư lên cấp. Tổng cộng có mười cột. Đầu tiên là ghi chú thời gian cùng địa điểm cùng với vũ hồn của hồn sư. Kế đến là thời gian thăng cấp cùng với cấp bậc của hồn sư lúc đó. Tại mặt còn lại của Thủ Trát có khắc dấu hiệu của vũ hồn điện, một thanh trường kiếm. Mọi Thủ Trát của các hồn sư là giống nhau, chỉ có nhân tài của vũ hồn địa là có chút khác biệt.

Mắt thấy Đường Tam lấy ra Hồn Sư Thủ Trát đưa tới, Thiết Tâm vội vàng đứng lên,từ cái bàn phía sau đi ra, trịnh trọng dùng hai tay tiếp nhận. Hồn Sư Thủ Trát là tượng trưng thân phận của hồn sư cùng với tấn giai ghi chép, bình thường sẽ không dễ dàng mang ra. Quan trọng tựa như tôn nghiêm của hồn sư. Mặc dù Đường Tam nhìn qua tuổi không lớn, nhưng Thiết Tâm vẫn không dám chậm trễ.

Cầm lấy miếng kim loại lạnh lẽo, Thiết Tâm cẩn thận hướng mặt trên nhìn lại, đầu tiên đập vào mắt là một dãy chữ nhỏ. Chỉ thấy mặt trên viết: Tính danh: Đường Tam, giới tính: Nam, Đấu La lịch 2637, cấp bởi Nặc Đinh thành vũ hồn phân điện, vũ hồn Lam Ngân Thảo.

Nhìn qua một lượt, Thiết Tâm không khỏi có chút thất vọng. Hắn bản thân mặc dù thiên phú không cao, đến giờ bất quá hai mươi mấy cấp, thuộc về dạng cả đời không cách nào đột phá ba mươi cấp; nhưng hắn vẫn biết, Lam Ngân Thảo là tiêu chuẩn cho phế vũ hồn… Chẳng lẻ sỡ hữu vũ hồn Lam Ngân Thảo còn có thể trở thành hồn sư sao?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Thiết Tâm hướng mặt sau của Hồn Sư Thủ Trát nhìn một lượt.

Thập cấp hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2637. Được ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Thiết Tâm nheo lại hai mắt của mình, không nhìn lầm chứ, như thế nào vẫn là 2637, Lam Ngân Thảo vũ hồn thật sự có thể tu luyện đến cảnh giới hồn sư hay sao? Cái này có ghi sai hay không?

Ngẩng đầu nhìn Đường Tam, mang theo nghi hoặc ánh mắt, *"Tiểu tử, cái Thủ Trát của ngươi có phải hay không là có chuyện? Tại sao lại ghi chú thời gian ngươi thành hồn sỹ cùng hồn sư là như nhau? "*

Đường Tam mỉm cười, *"Không, nó không có ghi sai, bởi vì ta là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực."*

Tiên Thiên Mãn Hồn Lực? Thiết Tâm thất kinh, nhìn Đường Tam, ánh mắt nhất thời thay đổi. Trước, bất kể hắn là cái dạng gì vũ hồn, nhưng Tiên Thiên

Mãn Hồn Lực là đã đủ gây cho Thiết Tâm một trận trấn động. Ít nhất dựa theo kinh nghiệm cùng hiểu biết của hắn, vẫn chưa gặp hay nghe qua người nào có Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực. Khó trách Đường Tam ở cùng năm trở thành hồn sư. Chính mình như thế nào không nghĩ tới tình huống Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực a. Một hồn sư với vũ hồn Lam Ngân Thảo nhưng có Tiên Thiên Mãnh Hồn Lực, khó trách Thiết Tâm không nghĩ ra.

Có chút vội vàng, hắn nhìn về cột thứ ba của Thủ Trát. Trước mắt hắn là ba hàng chữ viết, đề:

Hai mươi cấp đại hồn sư, thời gian: Đấu La lịch 2639. Ghi chú bởi Nặc Đinh Thành vũ hồn phân điện.

Trên Thủ Trát hiển nhiên sẽ không ghi lại chính xác cấp bậc cùng với hồn hoàn thu được hoặc hồn kỹ. Cái đó dù sao cũng là bí mật của hồn sư. Cho dù là Vũ hồn điện chính mình ghi lại, nhiều nhất cũng chỉ là thêm phần hồn hoàn cấp bậc. Về phần hồn kỹ tuyệt đối sẽ không lộ ra.

37, 38, 39.

Thời gian gần ba năm, hắn đã trở thành đại hồn sư? đại hồn sư đã ngoài hai mươi cấp? Nhìn qua hắn bây giờ, cũng không vượt qua mười lăm tuổi. Bây giờ là năm 2643, nói cách khác, hắn tại bốn năm trước đã đột phá hai mươi cấp.

Cái này……

Thiết Tâm là hoàn toàn khiếp sợ. Trừ trước mắt đứa nhỏ này sỡ hữu phế vũ hồn Lam Ngân Thảo, chỉ xét về hồn lực, hắn tuyệt đối là thiên tài. So với hai người con mình của mình càng thêm xuất sắc.

"Thiết thúc thúc, ngài xem xong chưa? " Đường Tam khách khí hỏi.

Thiết Tâm yên lặng đem Hồn Sư Thủ Trát trả lại cho Đường Tam, hắn đã nhớ kỹ biên hiệu ở mặt trên, tùy thời có thể tiến hành kiểm tra.

"Đường Tam đại hồn sư, ta trước đã mạo muội xin ngươi thứ lỗi." Thiết Tâm

trịnh trọng nói.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, *"Không có gì, ta biết việc buôn bán cũng không phải dễ dàng. Có thể ngài còn không yên tâm, dù sao tuổi ta vẫn còn nhỏ một chút."*

Thiết Tâm nhịn không được hỏi, *"Có thể hay không nói cho ta biết, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"*

Đường Tam cũng không giấu diếm, *"thêm mấy tháng nữa ta là mười ba tuổi"*.

Thiết Tâm đảo hấp một ngụm không khí. Không được mười ba tuổi, nói cách khác, hắn mới chỉ có mười hai tuổi, hơn nữa là bốn năm trước, lúc hắn tám tuổi đã trở thành đại hồn sư, đây là sự thật sao? Có thể là sự thật sao?

"Đường Tam đại hồn sư, ta còn có một cái thỉnh cầu cuối cùng. Có thể hay không cho ta xem hồn hoàn của ngươi." Mười hai tuổi làm đại hồn sư, đối với Thiết Tâm, quả thật không biết phải nói gì. Dù sao, quái vật trong Sử Lai Khắc cũng chỉ có bảy người, chuyện này cũng không phải người bình thường có thể giải thích.

Thiết Tâm nói ra những lời này, cũng hiểu được chính mình có chút quá phận, tựa hồ là đã quá đa nghi, trên mặt đã lộ ra chút khó xử.

Đường Tam cũng không thèm để ý, hắn cần chính là một địa phương có thể hợp tác lâu dài nên việc làm cho mọi người tin tưởng lẫn nhau là rất cần thiết. Thiết Tâm ngôn ngữ, cử chỉ làm cho người ta cảm giác hắn là người trầm ổn, hơn nữa quy mô của xưởng rèn làm Đường Tam thập phần hài lòng.

"Hảo." Đường Tam chậm rãi giơ lên tay trái của mình, quang mang màu lam lặng lẽ bắt đầu khởi động.

Thiết Tâm trấn tĩnh tinh thần nhìn Đường Tam, cùng đợi hồn hoàn nương theo vũ hồn đồng thời xuất hiện.

Hồn Sư Thủ Trát bằng cách nào đó có thể làm giả, nhưng hồn hoàn tuyệt đối

không giả được. Đó mới là tượng trưng chính xác cho cấp bậc của hồn sư.

Mang theo ánh sáng màu xanh lam phát ra từ Lam Ngân Thảo, lúc này đang trên tay của Đường Tam. Trong nháy mắt phát sáng, trên mặt đất đã xuất hiện một lớp Ngân Thảo phủ gần hết ba mặt của căn phòng. Cùng lúc đó, ba cái hồn hoàn tinh lệ đồng thời từ dưới chân hắn dâng lên. Lưỡng hoàng nhất tử, ba cái hồn hoàn cực kỳ rõ ràng, quanh thân thể hắn phát động.

Ngay giờ khắc này, không khí phảng phất đã đọng lại, phòng bên trong hết thảy điều trở nên có chút kỳ huyễn.

Thiết Tâm há to miệng, nhìn ba cái hồn hòan trên người Đường Tam, hai tay không tự giác run rẩy một chút.

"ngươi. ngươi....."

Đường Tam nói: *"Ta mới vừa thu được cái hồn hoàn thứ ba. Còn chưa kịp tới Vũ hồn điện ghi chú, cho nên, trên Hồn Sư Thủ Trát vẫn chưa ghi chép ta trở thành Hồn tôn. "*

Ba cái hồn hoàn, thực sự là ba cái hồn hoàn? Thiết Tâm trong lòng đang run rẩy. Mười hai tuổi, Hồn tôn, vượt qua ba mươi cấp, Lam Ngân Thảo, những từ này, xoay quanh không ngừng trong đầu Thiết Tâm. Đại não của hắn lúc này đã trống rỗng, một cảm giác không thể nói lên lời tràn ngập trong ngực hắn.

Từ Đường Tam, Thiết Tâm cảm nhận được áp lực, áp lực đặc thù giữa cao cấp hồn sư đối hồn sư có cấp bậc thấp hơn.

"Ngươi thật sự chỉ có mười hai tuổi?" Trong lòng hắn có chút điều khó lý giải, hỏi.

Đang ở lúc này, đột nhiên, cửa phòng mở ra, một cái thân ảnh cao lớn từ ngòai tiến vào.

"Phụ thân, ta nghe phía trước tiểu nhị báo lại, chúng ta có đại sinh ý? A, đây là....."

Cao lớn thân ảnh chợt đọng lại, tại áp lực do Lam Ngân Thảo mang đến, hắn trước tiên phóng thích ra vũ hồn, hai cái màu vàng trăm năm hồn hoàn từ dưới chân dâng lên.

"Là ngươi."

Người vào là Thiết Long, khi hắn nhìn thấy Đường Tam, nhất thời kinh hô lên tiếng. Nhìn thấy đệ tam hồn hoàn màu tím trên người Đường Tam, sắc mặt hắn nhất thời thay đổi.

Thiết Tâm dù sao cũng từng trải, lúc này đã từ khiếp sợ khôi phục lại bộ dáng thường ngày, *"A long, ngươi biết Đường Tam hồn tôn?"*

Thiết Long trừng lớn con mắt, nhìn vào đệ tam hồn hoàn của Đường Tam, có chút chán nản nói: *"Phụ thân, người còn nhớ lần trước, huynh đệ bọn con, tại đấu hồn trận, bại trong tay hai người thiếu niên chứ? Chính là Đường Tam cùng vị nữ hài tử kia tạo thành Tam Ngũ đội. Lúc ấy Đường Tam vì ngăn trở Tiểu Vũ nên bị bọn con đả thương."*

Ngừng một chút, hắn lại hỏi tiếp: *"Đường Tam, ngươi đã đột phá ba mươi cấp?"*

Đường Tam thu hồi vũ hồn bản thân, Lam Ngân Thảo cùng hồn hoàn đồng thời biến mất, hướng Thiết Long mỉm cười, gật đầu, *"Thiết đại ca, người vẫn khỏe. Lần trước, tại đấu hồn trận, ta cũng đã hai mươi chín cấp, mấy ngày hôm trước cơ duyên xảo hợp, nên đột phá ba mươi cấp. "*

Thiết Long cười khổ nói: *"Cùng ngươi so sánh, huynh đệ chúng ta quả thực là phế vật. Tiểu nhị nói có người mang đại sinh ý đến, không phải là ngươi chứ."*

Đường Tam a a cười, nói: *"Như thế nào không phải ta. Lần này, ta là cố ý phiền toái các ngươi. Chỉ là không nghĩ tới cư nhiên là đến xưởng rèn của gia đình ngươi. "*

Thiết Tâm trong lòng thầm than một tiếng, nhìn Đường Tam ánh mắt đã hoàn

toàn xảy ra biến hóa, mười hai tuổi đã là hồn tôn đại biểu cho cái gì, hắn có lẽ không rõ lắm. Nhưng hắn có thể biết chắc, tương lai của Đường Tam là vô cùng sáng lạng. Cùng một vị hồn sư như vậy hợp tác, còn có cái gì phải suy nghĩ nữa đây?

"Đường Tam hồn tôn, ta lúc trước đối với ngươi là hoài nghi, ta xin lỗi. Chuyện hợp tác là không thành vấn đề. Cứ dựa theo những lời ngươi nói trước mà làm đi. "

Đường Tam âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, rốt cục việc hợp tác đã thành công. Cứ như vậy, bản thân mình thì có nhiều thời gian để tu luyện cùng chế tạo thêm các loại ám khí cường đại khác.

"Thiết đại thúc, ta còn muốn nhờ ngài làm dùm ta một bộ dụng cụ thợ rèn, chất lượng phải tốt nhất. Phiền toái ngài, nhờ người đưa đến học viện giúp ta. Ta sẽ nói cho ngài địa chỉ. "

Thiết Tâm nhanh chóng trả lời: *"Không thành vấn đề. Sau này ngươi có cái gì cần, chúng ta có thể làm, cứ mặc nhiên tới tìm chúng ta. Để ngươi yên tâm, linh kiện ngươi cần sẽ do hai huynh đệ Thiết Long và Thiết Hổ này phụ trách. Chất lượng khẳng định không có vấn đề. "*

Đường Tam nói: *"Vậy phiền toái hai vị Thiết đại ca rồi."*

Lưu lại địa chỉ của Sử Lai Khắc học viện, thanh toán một trăm kim hồn tệ xong, Đường Tam được Thiết Thị phụ tử ba người trực tiếp tiễn ra cửa.

"Thiết đại thúc, hai vị Thiết đại ca, các vị không cần tiễn. Vật kia đã phiền toái các ngươi rồi. Sau khi làm xong, cho người đến học viện báo ta biết một chút, ta tới lấy. Bộ dụng cụ kia thì phiền các vị làm nhanh một chút. Về giá cả tài liệu cho bộ dụng cụ kia...."

"Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho người đưa bộ dụng cụ ấy đến học viện cho ngươi. Nhân tiện hỏi, Đường Tam hồn tôn, học viện các ngươi vẫn thu đệ tử chứ? Hai người con này của ta nếu có thể đến quý học viện tu luyện, ta nghĩ, thực lực nhất định nhanh chóng gia tăng."

Thiết Tâm thấy qua thực lực của Đường Tam,có thể bồi dưỡng Đường Tam thành hồn sư như vậy, tuyệt đối làm kẻ khác tâm động.

Đường Tam nói: *"Sợ rằng không được, học viện yêu cầu tương đối nghiêm khắc, chỉ lấy đệ tử không quá mười hai tuổi. Hai vị Thiết đại ca tuổi đã vượt qua khỏi."*

Thiết Long liền nói: *"Quên đi, Phụ thân. Chúng con tại cao cấp hồn sư học viện của Tác Thác Thành cũng giống nhau. Chúng con sẽ cố gắng, tranh thủ sớm ngày đạt tới ba mươi cấp. "*

Mã Hồng Tuấn đã nói qua với Đường Tam không cần chờ hắn cùng về. Vì vậy sau khi rời khỏi xưởng rèn, Đường Tam cũng không lưu lại, trực tiếp trở về học viện. Đối với hắn mà nói, thời gian mấy ngày kế tiếp này cần cố gắng tu luyện củng cố thêm. Hắn chưa bao giờ cho rằng bản thân là thiên tài. Đi đến thế giới này, hành trang của hắn là Đường Môn tuyệt học trong đó có Huyền Thiên Bảo Lục. Cho dù Tiên Thiên Mãn Hồn Lực trợ giúp hồn lực của hắn sau này tăng lên nhanh chóng, kỳ thật, đều là kết quả của việc tu luyện Huyền Thiên Bảo Lục.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Tam theo thói quen rời khỏi phòng từ sớm, tu luyện Tử Cực Ma Đồng, hấp thu đông phương tử khí do ánh sáng mặt trời mang đến.

Khung cảnh rất đẹp, nhìn mặt trời từng từng dâng lên như đang trôi nổi giữa bầu trời, còn có từng mảng mây bị nhuộm vàng đang ở chân trời xa xa, Đường Tam chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt sáng lên. Tinh, khí, thần cơ hồ đạt tới trạng thái tỉnh táo nhất. Hắn biết,bản thân lại có tiến bộ. Từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trở về, cho tới bây giờ, hắn mới hoàn toàn khôi phục lại thực lực.

Mặc dù mỗi ngày đều dậy sớm tu luyện, nhưng trên thực tế mỗi lần tu luyện thời gian cũng không dài. Ánh sáng tím xuất hiện cùng với mặt trời ở phương Đông chỉ tồn lại trong khỏang thời gian rất ngắn.

Đến giờ dùng điểm tâm, Đường Tam xoay người rời khỏi, trực tiếp đi tới thực đường.

Còn chưa đi vào thực đường, Đường Tam cảm thấy một cỗ mùi hương khác thường, mùi thịt đậm đà đến mê người, trong đó tựa hồ vẫn hỗn tạp một ít mùi từ cơ thể hắn.

Đi vào thực đường, Đường Tam nhất thời trước mắt là một trận màn rung động, hắn luôn là đệ tử tới đây sớm nhất, nhưng lúc này, ở đó cũng đã có một cái thân ảnh đang vội vội vàng vàng qua lại.

Cái thân ảnh đó không ngừng thêm củi vào lò, nêm nếm các món ăn, hơn nữa vội vàng chuẩn bị các lọai rau quả. Trên đầu đội một cái mũ làm bếp, bộ dáng cứng ngắc, trán đang đầy mồ hôi, cũng chẳng phải ai xa lạ mà là Đại Sư. Hiển nhiên là Đại Sư đích thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

"Sư phụ." Đường Tam từng bước, bước vào thực đường.

Đại Sư ngẩng đầu nhìn thấy người đi vào quả nhiên là Đường Tam, trên mặt nhất thời ôn hòa mỉm cười, *"Ngươi vẫn luôn dậy sớm như vậy. "*

Đường Tam bước nhanh đi tới một bên, trước, rửa sạch tay của mình, trở lại bên cạnh Đại Sư, *"Để đệ tử giúp người một tay."* Hắn biết, chuyện sư phụ muốn làm, hiển nhiên không ai có thể ngăn cản. Vì vậy hắn cũng không hỏi Đại Sư vì sao tự thân xuống bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Đại Sư mỉm cười lắc đầu, *"Không cần, mình ta làm đã tốt lắm rồi. Lại đây, xem thử tay nghề của ta thế nào. "*

------oOo------

Chương 135: Bắt đầu cấp tập huấn thứ nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: FairyMoon

Biên: Tiền Như Mạng+FairyMoon

Đại Sư cầm lấy một cái chén lớn, từ nồi thịt lớn đang không ngừng toát ra mùi thơm, múc vào đầy chén của Đường Tam, lại lấy thêm hai cái bánh bao lớn và hai quả trứng gà đặt ở trước mặt hắn.

"Ăn đi, thân thể các ngươi đang trong gia đọan phát triển, quan trọng nhất là phải cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Thân thể khỏe mạnh đối với việc tu luyện là hết sức cần thiết. Thân thể không khỏe như thế nào các ngươi có thể tiếp nhận hồn lực mạnh mẽ chứ? Hôm qua ta đã suy ngẫm kĩ về chuyến đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lúc trước của mọi người cùng với việc ngươi thu nhận hồn hòan từ Nhân Diện Ma Chu trên hai ngàn năm. Ngẫm nghĩ ngươi có thể thành công, cố nhiên nói chí ý ngươi kiên định là không sai, nhưng thân thể tráng kiện cũng là một nguyên nhân trong đó. Rất nhiều hồn sư chỉ lo tu luyện hồn lực cùng kỷ xảo bản thân nhưng lại quên việc rèn luyện thân thể. Trong khoảng thời gian ngắn có lẻ là không xảy ra chuyện gì, nhưng sau này mà nói, đối với cấp bậc càng cao hồn lực sẽ vượt quá sự chịu đựng của cơ thể mà sinh ra tác dụng phụ. "

Tiếp nhận bữa sang từ tay Đại Sư, Đường Tam trên miệng đã đầy nước miếng. Mùi hương thịt nồng, đậm, hiển nhiên là được ninh rất lâu. Cắt thành những miếng nhỏ, bên trong tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt làm bụng Đường Tam không khỏi sôi lên.

Trù nghệ của Đại Sư so với hắn tưởng tượng còn hơn rất nhiều. Chén thịt kho đang tỏa hương ngào ngạt, thêm vào hai bánh bao, một quả trứng gà, có thể nói đây là bữa sáng ngon nhất của Đường Tam từ lúc vào học viện đến nay. Ăn vào, cảm giác không ngừng từ bụng truyền ra, thoải mái không nói lên lời.

Đường Tam mới vừa ăn xong, đã nghe tiếng của Tiểu Vũ từ bên ngoài truyền vào, *"Thơm quá a, bữa sáng nay quả là có không ít món ngon."*

Đi vào thực đường chính là hai người, ngoài Tiểu Vũ còn có bạn cùng phòng với nàng Vinh Vinh. Người khác không biết tính tình Đại Sư, Tiểu Vũ như thế nào lại không biết. Đường Tam là đệ tử của Đại Sư, qua nhiều năm như vậy, nàng đối với Đại Sư đã có chút hiểu rõ.

"Đại Sư, ngài vẫn khỏe." Tiểu Vũ cung kính hướng về phía Đại Sư hành lễ.

Đại Sư hướng nàng gật đầu, nhưng cũng không tươi cười như với Đường Tam. Chuẩn xác mà nói, trừ Đường Tam ra, rất ít có người khác thấy Đại Sư tươi cười.

Trữ Vinh Vinh cái mũi giật giật. Nàng vốn là bị Tiểu Vũ mạnh mẽ kéo tới. Lúc đến, Vinh Vinh mắt còn vẻ mông lung, lúc này mùi vị của các món ăn đã làm nàng dần dần tỉnh táo lại.

Đại Sư đưa cho các nàng mỗi người một chén thịt, một cái bánh bao cùng một quả trứng, so với Đường Tam là ít hơn một chút. Nữ hài tử dù sao ăn cũng không nhiều.

"Nhanh ăn đi, hết thì lấy thêm."

Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh bị cái hương thơm kia thúc đẩy, cũng không lên tiếng đáp lại lời Đại Sư, trực tiếp ngồi xuống dùng bữa.

Chứng kiến Tiểu Vũ mang Vinh Vinh lại đây, Đường Tam nhất thời bừng tỉnh. Đúng vậy, mình phải gọi Áo Tư Tạp tới mới phải. Hắn so với Tiểu Vũ càng thêm hiểu rõ Đại Sư. Tự biết sư phụ hắn tính tình cũng như tên, cực kỳ cương mãnh, không như vẻ ngoài trầm tĩnh.

Nghĩ tới đây. Đường Tam gấp gáp hướng Đại Sư cáo từ. Hắn không chỉ muốn đi kêu Áo Tư Tạp mà còn cả những người kia.

Dưới sự cố gắng của Đường Tam, tất cả mọi người điều đã có mặt tại thực đường. Nếu lúc đầu có vài người tỏ vẻ bất mãn, sau khi ăn xong, cũng không ít người khen ngợi Đường Tam có nghĩa khí.

Sau nửa canh giờ, tiếng chuông báo giờ học vang lên, đã đến lúc tập hợp.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, mang đến hơi thở ấm áp. Vạn vật dưới ánh sáng càng thêm rực rỡ, một ngày mới lại bắt đầu.

Đại Sư hai tay sau lưng, đứng ở giữa thao trường, nhìn trước mặt bảy tên đệ

tử dựa theo tuổi sắp hàng. Hôm nay học cũng chỉ có một vị sư phụ. Phất Lan Đức viện trưởng đã nói qua, tất cả học viện sư phụ bắt đầu từ hôm nay đều phối hợp Đại Sư tiến hành dạy học.

Ánh mắt Đại Sư lạnh lùng nhìn qua một lượt, nói *"Ngày mai vào lúc bữa sáng, ta hy vọng các ngươi điều có mặt sớm tại thực đường. Sau khi ăn xong cần phải có thời gian tiêu hóa, không thể lập tức tiến hành vận động mạnh. Mặt trời vừa lên, ta sẽ chuẩn bị tốt bữa sáng, trong vòng nửa canh giờ còn không có đến, vậy không cần nói nhiều, sẽ không được ăn sáng. "*

Ánh mắt mạnh mẽ từ trên người Đại Sư lướt qua một lượt. Hắn đương nhiên nhìn ra có vài người không để lọt tai nhưng cũng không nói thêm nhiều.

"Ta đã hiểu rõ vũ hồn cùng năng lực của các ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, ta triển khai cường hóa huấn luyện cho các ngươi. Đái Mộc Bạch, bước ra khỏi hàng. "

Đái Mộc Bạch tiến lên phía trước, ánh mắt vốn được coi là tà mâu của hắn đã thu diễm lại. Cuộc sống trước kia của hắn có thể là không người kiềm chế, nhưng khi vào học viện, cũng đã thay đổi nhiều. Lời của sư phụ đối với hắn mà nói là mệnh lệnh.

Đại sư nhìn thân hình cao lớn của Mộc Bạch, nói: *"Cho ngươi một cái nhiệm vụ, bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần không ảnh hưởng đến gân cốt, trực tiếp đem sáu người bọn họ đánh ngã."*

"A?" Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, giật mình nhìn Đại Sư.

Đại Sư trên mặt thần sắc cứng đờ, *"Ngươi hồn lực đã ba mươi bảy cấp. Bọn họ cao nhất chỉ mới ba mươi mốt cấp, có chuyện gì sao?"*

Đái Mộc Bạch quay đầu nhìn về phía mọi người. Ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên người Đường Tam. Người khác hắn có thể không quan tâm, nhưng Đường Tam trên người bao nhiêu là ám khí khiến hắn không thể không có chút cảnh giác.

"Đường Tam bước ra khỏi hàng." Âm thành Đại Sư lại vang lên.

Đường Tam lập tức tiến lên phía trước, đến bên cạnh Đái Mộc Bạch.

Đại sư nhìn Đường Tam, nói: *"Không được sử dụng đệ tam hồn kỹ cùng với các loại vũ khí đặc thù của ngươi. Các ngươi có thể bắt đầu rồi. "*

"Chờ một chút." Mở miệng chính là Đái Mộc Bạch, *"Đại sư, cái này không công bình, nếu Đường Tam không thể toàn lực phát huy, vậy, chúng ta đánh còn có ý tứ gì. Hồn lực của hắn so với ta thấp hơn, nếu vẫn hạn chế hồn kỹ của hắn, ta chiếm tiện nghi so với hắn là nhiều hơn. Mặc dù đệ tam hồn hoàn của Đường Tam là cường hãn nhưng ta cõ đủ tự tin đối phó. "*

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Nếu hắn sử dụng đệ tam hồn hoàn, ta nghĩ là ngươi không có cơ hội. Khống chế hệ hồn sư mà gặp phải vũ hồn khắc chế, ngươi làm thế nào đánh bại. Nếu ngươi đã yêu cần, vậy cứ để Đường Tam sử dụng đệ tam hồn hoàn. Làm đồng đội của nhau, các ngươi cũng nên hiểu rõ lẫn nhau một chút."*

Những người khác lập tức lui về phía sau cả Đại sư cũng không ngoại lệ. Hồn tôn đã ngoài ba mươi cấp, uy lực cũng là nhất định. Hơn nữa với việc bọn họ chưa khống chế tốt hồn lực, rất dễ dẫn đến việc ngộ thương.

Đái Mộc Bạch tà mâu dần dần biến thành màu hồng, đối thủ trước mắt thấp hơn hắn sáu cấp nhưng hắn không dám có chút kinh suất. Đệ tử Sử lai khắc học viện đều là quái vật, nhưng chánh thức làm cho hắn kiêng kỵ cũng chỉ có Đường Tam trước mắt.

"Tiểu Tam, cẩn thận. Ta là sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. "

Đường Tam chỉ là khẽ gật đầu, cũng không có nói gì. Hắn có thể cảm giác một cách rõ ràng là Mộc Bạch tòan thân đang căng thẳng, tinh thần vô cùng tập trung, đứng thủ thế tựa như một đầu mãnh hổ chuẩn bị xuống núi.

Đái Mộc Bạch vũ hồn Bạch Hổ, đã hoàn thành việc nhập thể.

Ánh sáng xanh lam từ trên người Đường Tam xuất ra, sau khi được Nhân Diện Ma Chu cải tạo, Lam Ngân Thảo lặng lẻ từ dưới chân Đường Tam trải

rộng ra.

Đường Tam chậm rãi giơ lên tay phải của mình, hướng Mộc Bạch trịnh trọng nói: *"Mộc Bạch, nếu ngươi có thể phá vỡ đệ tam hồn kỹ của ta. Vậy ngươi thắng"*.

Đái Mộc Bạch tinh thần rung lên. Không chỉ là hắn, ngay cả các đệ tử đang quan chiến bên ngoài, tinh thần điều tập trung trên người Đường Tam. Bọn họ muốn nhìn một chút, Đường Tam lúc tiếp nhận Nhân Diện Ma Chu vô cùng thống khổ, vậy sẽ có uy lực như thế nào.

Tà mâu Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp nhất, căn bổn không có lo lắng. Trên người màu tím trong suốt của đệ tam hồn hoàn trong nháy mắt phóng thích. Đệ tam hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến đã bộc phát.

Vũ hồn Bạch Hổ nhập thể, thấn thể Mộc Bạch nhờ đó bành trướng, trở nên cứng rắn. Quần áo trên thân bị chấn rách một phần, lộ ra một phần cơ thể với cơ nhục khủng khiếp. Trên da tay đã xuất hiện những vân đen như vân hổ. Một đôi hổ chưởng vẽ thành một vòng tròn lớn, trên, bắn ra những lưỡi dao sắc bén màu trắng bạc. Toàn thân hắn được bao phủ bởi một tầng kim quang mãnh liệt. Hai tròng mắt lộ ra sắc đỏ như máu. Tòan thân trên dưới lộ ra phí phách,vua của muôn loài.

Trước cùng Đường Tam đấu qua, hắn là dùng Bạch Hổ Kim Cương Biến chấn vỡ đệ nhị hồn hoàn *"Kí Sinh"* của Đường Tam. Lúc này lại đối mặt Đường Tam, hắn lại dùng hồn kỹ cực mạnh của bản thân. Mục đích là muốn bằng vào hổ trảo sắc bén phá vỡ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

"Cẩn thận."

Lam Ngân Thảo dưới chân Đường Tam trong nháy mắt phát động, vô số Ngân Thảo được xuất ra. Có cây bay trên không, cũng có cây chạy là xà dưới đất. Có cây từ bên trái xuất ra cũng có cây từ bên phải. Bốn phương tám hướng tiến đến Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch thuộc về cường công hình hồn sư, nhanh nhẹn cũng không phải sở trường của hắn. Mắt thấy Lam Ngân Thảo quấn quanh lan tới, hắn

cũng không có né tránh. Trên người kim quang chợt càng thêm cường thịnh vài phần, cả người đón Lam Ngân Thảo tiến đến.

Đái Mộc Bạch chỉ tiến lên được ba bước, thân thể liền dừng lại. Lam Ngân Thảo đệ nhất hồn kỹ, quấn quanh, đem thân thể hắn bao lại ở bên trong.

Đái Mộc Bạch ý thức chính là muốn dùng lực lượng của hắn chấn nát cái kia Ngân Thảo, tựa như lần trước. Nhưng trong nháy mắt hắn tự phát hiện có điều không đúng.

Thêm vào thuộc tính của đệ tam hồn hòan, Lam Ngân Thảo mặc dù không xảy ra biến hóa về hình dạng, nhưng sự cứng cỏi đã gia tăng thêm vài phần. Mộc Bạch dùng hết sức cũng không chấn nát được. Ngược lại còn làm Ngân Thảo quấn chặt thêm vài phần vào cơ thể hắn.

Quỷ Đằng mang theo mũi nhọn lặng yên đột ngột xuất hiện, nếu không phải Đái Mộc Bạch, tại Bạch Hổ Kim Cương Biến, da dẻ trở nên cứng rắn vô cùng, thì hắn đã bị Quỷ Đằng mang theo độc tố của Nhân Diện Ma Chu xâm nhập vào cơ thể.

Ba mươi bảy cấp, Đái Mộc Bạch cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy. Mắt thấy không thể bằng vào sức mạnh thoát khỏi Lam Ngân Thảo. Hai tay đang bị trói buộc của hắn nhất thời khởi dộng.

Hổ Trảo Phong Nhận chợt bắn ra. Dưới tần suất công kích kịch liệt, Lam Ngân Thảo cũng bị dao động mạnh. Đường Tam mắt thấy Phong Nhận kia đã cắt vào Lam Ngân Thảo, một khi để cho Mộc Bạch hai tay xuất ra toàn lực, Ngân Thảo dù trải qua tăng phúc cũng khó lòng chế trụ được.

Đáng tiếc, Đường Tam không có trông chờ kháng trụ được Mộc Bạch bằng vào cái này Ngân Thảo. Dù sao hồn lực của Mộc Bạch là ba mươi bảy cấp. Mục đích của Đường Tam là dùng cái này Ngân Thảo để tạm thời giữ chân Mộc Bạch, làm hắn có thêm thời gian chuẩn bị cho đệ tam hồn kỹ mà thôi. Ý nghĩa của khống chế hệ hồn sư chính là từ bắt đầu trận đấu, có thể khống chế được đối thủ, cho đến lúc kết thúc trận đấu mới thôi.

Một cái quang cầu xanh biếc, nhân lúc Mộc Bạch bằng vào hổ trảo sắc bén

chấn rách Ngân Thảo,lao vụt đến. Mộc Bạch hiển nhiên là thấy cái quang cầu kia. Thân thể hắn mặc dù bị khốn trụ,nhưng không phải là không thể di chuyển.

Hắn biết, cái quang cầu từ tay Đường Tam xuất ra chính là đệ tam hồn hoàn. Lập tức bất chấp hình tượng, thân thể hơi nghiêng, hướng bên cạnh đảo đi.

Hắn bây giờ cần là thời gian. Chỉ cần đủ thời gian để thoát ly Lam Ngân Thảo đang quấn trên người, bằng vào ba mươi bảy cấp hồn lực và công kích được gia tăng từ Bạch Hổ Kim Cương Biến, hắn tự tin đẩy lùi được đệ tam hồn hoàn của Đường Tam.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quang cầu xanh biếc trong nháy mắt giản ra, đường kính hơn năm thước từ trên trời giáng xuống. Mộc Bạch dù đã nghiêng người tránh nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi năm thước này. Quang cầu rất nhanh biến thành một cái Chu Võng, tốc độ bành trước càng nhanh hơn. Thêm vào đó, quang cầu là được Đường Tam bằng vào thủ pháp sử dụng ám khí sử ra, tốc độ đã đạt tới hai từ..kinh khủng.

Chu Võng màu xanh thật lớn trong nháy mắt phủ xuống. Đái Mộc Bạch chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng. Cả thân thể khổng lồ của hắn đã bị bao vào bên trong.

Hổ trảo của hắn lúc này đã chấn khai được Lam Ngân Thảo. Ngay lúc hắn chuẩn bị chấn khai tiếp cái Chu Võng kia, đột nhiên truyền đến một trận tê dại mãnh liệt. Dù Bạch Hổ Kim Cương Biến có thể cường hóa thân thể hắn nhưng vô pháp xua tan cái cảm giác khó chịu kia.

Chất độc mãnh liệt xâm nhập vào thân thể Đái Mộc Bạch. Chu Võng không ngừng buộc chặt. Trảo phong tiếp xúc cùng Chu Võng, trực tiếp bị chấn văng ra, ngay cả một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

Đái Mộc Bạch toàn lực phát động hồn lực bản thân, hy vọng trong tình huống bị tê dại và trói buộc có thể ly khai. Nhưng hắn càng dùng sức Chu Võng trên người lại càng quấn chặc.Cảm giác có sức nhưng không dùng được khiến hắn không khỏi cảm thấy buồn bực.

Cảm giác tê dại càng ngày càng mãnh liệt. Kháng lực từ Mộc Bạch cũng không còn mạnh mẽ như trước. Chu Võng màu xanh trong suốt không ngừng buộc chặc hơn, khiến xương trên người Mộc Bạch xuất hiện những tiếng kêu nhỏ.

"Dừng lại được rồi." Đại sư lạnh nhạt nói.

Đường Tam vội vàng tiến lên, đưa tay thu lại Chu Võng. Có chút kỳ quái, cái Chu Võng kia bỗng chốc biến đổi trở lại thành quả cầu sáng, lặng lẻ dung nhập vào trên tay Đường Tam. Lam Ngân Thảo đang quấn trên người Mộc Bạch hóa thành vài tia sáng rồi biến mất không dấu vết.

"Đây là đệ tam hồn kỹ Chu Võng Trói Buộc." Đường Tam một bên đỡ Đái Mộc Bạch đứng dậy, một bên hướng hắn giải thích, đồng thời sử dụng tay kia để thu hồi chất độc của Chu Võng đang trên người Mộc Bạch.

Đại Sư đi tới hai người trước mặt, nhìn vẻ mặt buồn bực của Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: *"Khống chế chính là năng lực vốn có của khống chế hệ hồn sư. Bình thường mà nói, khống chế hệ hồn sư công kích là rất yếu nhưng khống chế lực lại cực kỳ cường hãn. Tại dưới sáu mươi cấp, một gã khống chế hệ hồn sư xuất sắc hoàn toàn có thể khống chế được đối thủ có hồn lực cao hơn mười cấp. Tất nhiên là không tính việc vũ hồn bị khắc chế. Đối mặt với khống chế hệ hồn sư biện pháp tốt nhất chính là không để cho hắn có cơ hội ra tay. Lực lượng của ngươi là cường công hình hồn sư, khống chế hệ hồn sư đúng là khắc tinh của ngươi. Ở loại này tình huống, ngươi hắn là nên giữ khỏang cách với khống chế hệ hồn sư mới đúng. "*

Ánh mắt quét về phía những người khác, đại sư tiếp tục nói: *"Mỗi một gã hồn sư đều có ưu điểm cùng khuyết điểm. Trên thế giới này không có hoàn mỹ hồn sư. Nhưng là....."*

Nói tới đây, Đại Sư dừng lại một chút. *"Nhưng là, sẽ có đoàn thể hoàn mỹ. Một người lực lượng không cách nào đạt tới trình độ tuyệt đối, nhưng nếu một đoàn thể phối hợp ăn ý sẽ có thể đạt tới hoàn mỹ. Bằng vào việc hỗ trợ lẫn nhau, địch nhân với bất kì thuộc tính nào, mọi người đều có thể chống lại. Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam có khống chế lực rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm cực kỳ rõ ràng chính là hạn chế ở số lần sử dụng cùng phạm*

vi khống chế. Nếu là mẫn công hệ hồn sư, chỉ cần tận lực chú ý tới thời điển hắn ra tay, vẫn có thể thoát ly phạm vi công kích của hắn, Chu Võng cũng không cách nào hoàn thành trói buộc. Các ngươi là một tập thể thống nhất, lúc đối mặt địch nhân, điều đầu tiên nên làm chính là bổ khuyết lẫn nhau, đem ưu thế từng người phát huy ra. Khi đó, tại tình huống không quá cách biệt, các ngươi chính là vô địch. Mộc Bạch, tiếp tục khóa trình hôm nay của ngươi. Kế tiếp, ngươi sẽ lần lượt nghênh chiến với tổ hai người Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn. "

Đái Mộc Bạch lúc này đã thu hồi Bạch Hổ Kim Cương Biến. Ánh sáng phun ra nuốt vào trên đôi mắt Tà Mâu của hắn. Nghe Đại Sư nói, hắn cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng gật đầu.

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng nhìn Đường Tam. *"Bởi vì ngươi trước sử dụng đệ tam hồn kỹ đối với Đái Mộc Bạch. Vậy để công bằng, Tiểu Vũ, cho ta xem đệ tam hồn kỹ của ngươi."*

Tiểu Vũ hì hì cười, hướng Đường Tam đi tới, *"Tam ca, ca cũng nên cẩn thận đó."*

Hai tràng chiến đấu cơ hồ đồng thời bắt đầu. Đường Tam đối mặt là Tiểu Vũ. Đái Mộc Bạch đối diện chính là Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn trong lòng không khỏi có chút chột dạ, *"Đái lão đại,ngươi sẽ không đem tà hỏa phát tại trên người ta chứ?"*

Đái Mộc Bạch tức giận nói: *"Chỉ có ngươi mới có tà hỏa. Ít nói nhảm, đến đây đi. "* Nói xong liền hướng Mã Hồng Tuấn nhào tới.

Mã Hồng Tuấn không dám chậm trễ, một bên nhanh chóng hoàn thành vũ hồn nhập thể, đồng thời xoay tay lại tiếp nhận từ Áo Tư Tạp hai cây hương tràng. Cả hai đồng thời nhanh chóng lui về phía sau.

Đối mặt khí thế hung hăng của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cũng không dám để cho hắn áp sát, lập tức phát động đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng.

Tử diễm mãnh liệt tỏa ra, sức nóng nhanh chóng lan tràn trong không khí. Cường độ của ngọn lửa so với lúc ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có thêm vài phần mạnh mẽ.

Tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp phải nguy hiểm, tiềm lực của bọn họ được kích phát. Không chỉ có thực lực của Đường Tam cùng Tiểu Vũ thăng tiến, Sử Lai Khắc đệ tử điều là thiên tài, dưới tình huống bị thúc ép, thực lực mỗi người điều là có tiến bộ.

Cảm thụ sức nóng của ngọn lửa Phượng Hoàng trên người Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng không có ý tránh né, đón Mã Hồng Tuấn nhào tới. Ngọn lửa trên người mập mạp dù có thể tạo ra thương tổn đối với hắn nhưng vẫn chưa phải là nghiêm trọng. Ngược lại, nếu mập mạp để hắn đến gần phát ra công kích, vậy sẽ rất thảm.

Trước kia, chứng kiến Đái Mộc Bạch đến gần, Mã Hồng Tuấn là sẽ kinh hoảng thất thố. Hắn hồn lực mặc dù không thấp nhưng kinh nghiệm thực chiến không bằng Đái Mộc Bạch, đám người Đường Tam như vậy phong phú. Hắn trước giờ vẫn luôn dựa vào sự bá đạo của ngọn lửa.

Lúc này đối mặt công kích của Đái Mộc Bạch, hắn chẳng những không có lộ vẻ kinh hoảng, trên mặt ngược lại còn lộ ra mỉm cười.

Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không vì vẻ mặt đối phương mà buông tha công kích. Trong nháy mắt khi hắn tiến sát lại Hồng Tuấn, đệ nhất hồn hoàn của Hồng Tuấn đột nhiên sáng lên. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến thô to bằng cánh tay được phun ra.

Trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Mã Hồng Tuấn phát hiện, dưới tác dụng của Dục Hỏa Phượng Hoàng thi triển Phượng Hòang Hỏa Tuyến, uy lực được tăng cường mấy lần. Mặc dù đối hồn lực việc tiêu hao là khá lớn nhưng hiệu quả của ngọn lửa là rất tốt. Thậm chí có thể so sánh với đệ tam hồn kỹ của một số hồn sư khác.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, hắn tựa hồ sớm đã đóan ra Hồng Tuấn sẽ sử ra chiêu này. Trên người đệ nhất, đệ nhị hồn hoàn đồng thời sáng lên,

Bạch Hổ Hộ Thân Chướng cùng Bạch Hổ Liệt Quang Ba đồng thời được phát động.

Luồng sáng trắng giao phong mãnh liệt với ngọn lửa tím tại một chỗ. Dù rằng Phượng Hòang hỏa tuyến đã được tăng phúc lên nhiều lần dưới tác dụng của Dục Hỏang Phượng Hòang, chỉ bằng việc thấp hơn Mộc Bạch đến bảy cấp, mập mạp trước giờ điều là chịu lép vế. Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hắn cấp tốc thối lui.

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vốn rất phong phú. Hổ trảo phóng ra, hình dáng hắn lúc đó tựa như một đầu Bạch Hổ thực sự. Trong nháy mắt đã nhào tới mập mạp.

"Đái lão Đại, chiến đấu không chỉ có mình ta." Mã Hồng Tuấn không hốt hoảng chút nào, mắt thấy Đái Mộc Bạch phóng tới, đột nhiên hắn trong nháy mắt thân thể đã xuất hiện ở phía sau cả chục thước, thoát khỏi công kích của Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch một trảo vồ vào không khí, nhất thời có chút hụt hẫng. Mã Hồng Tuấn dù là sở hữu vũ hồn có năng lực phi hành, tuy vậy hồn lực bây giờ của hắn là chưa đủ.Nhớ tới câu nói kia của hắn, Mộc Bạch nhất thời hiểu ra.

Là Ma Cô Tràng của Áo Tư Tạp.

Bằng vào Ma Cô Tràng, Mã Hồng Tuấn là có thể phi hành trong một khỏang thời gian nhất định. Năng lực phi hành thừa hưởng từ Phong Vĩ Kê Quan Xà, nói về tốc độ, Đái Mộc Bạch là không cách nào theo kịp.

"Cũng chỉ được khoảng vài tuần chung"

Đái Mộc Bạch trong lòng cười lạnh một tiếng. Thân thể hắn uyển chuyển tránh thoát một tia Phượng Hoàng hỏa tuyến khác của Mã Hồng Tuấn từ trên không đánh xuống. Chuyển người, Mộc Bạch tựa như mãnh hổ chụp mồi, hướng Áo Tư Tạp cách đó không xa, công tới.

"Trước là đem gã phụ trợ giải quyết. Sau phần này, trận đấu cũng sẽ kết

thúc."

Đáng tiếc, công kích của hắn cũng như trước rơi vào khoảng không. Áo Tư Tạp sớm có chuẩn bị, mắt thấy Đái Mộc Bạch chuyển mục tiêu sang mình không đợi hắn đến gần, Tư Tạp đã dùng ngay một cây Ma Cô Tràng.

Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch mặc dù có thể công kích ở xa nhưng khoảng cách bị giới hạn trong hai mươi thước. Nếu muốn tấn công ở khoảng cách xa hơn, hồn lực tiêu hao là rất lớn. Trước đó, hắn đã cùng Đường Tam đánh qua một trận. Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng đã sử ra, hồn lực tiêu hao vốn đã là không nhỏ. Lúc này hắn hiển nhiên là không muốn lãng phí hồn lực.

Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn tại không trung mỗi người ăn một cây Khôi Phục Hương Tràng. Từng đạo Phượng Hoàng hỏa tuyến được Mã Hồng Tuấn phóng ra, bên cạnh hắn Áo Tư Tạp cũng đang tạo ra vô sô Hương Tràng. Có Khôi Phục Hương Tràng này trợ giúp, hồn lực tiêu được bổ sung dần. Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện tiêu hao là không cần lo lắng.

Được tăng phúc bởi Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến uy lực cực kỳ cường hãn. Ngọn lửa tím phóng xuống chạm vào mặt đất, lưu lại từng mảnh cháy xém lớn. Càng làm Đái Mộc Bạch bực bội hơn chính là việc hỏa tuyến không ngừng được mập mạp từ trên không quét qua quét lại. Nhanh nhẹn vốn không phải là sở trường của hắn, lúc này bộ dáng là rất chật vật. Chỉ bằng đệ nhất hồn hoàn kỹ Bạch Hổ Hộ Thân Chướng là đở không được ngọn lửa của mập mạp. Bất đắc dĩ, trong lúc không còn chỗ tránh né, hắn cũng chỉ có thể dụng Bạch Hổ Liệt Quang Ba để đối chọi.

Một bên có Khôi Phục Hương Tràng để cầm cự, một bên trước vừa mới tiêu hao không ít hồn lực. So sánh tình huống, lúc mập mạp phục dùng cái Hồi Phục Hương Tràng thứ hai, Đái Mộc Bạch hồn lực lúc đó đã có chút không bằng.

Nếu tại trạng thái sung mãn đối mặt mập mạp, Đái Mộc Bạch còn có thể bằng vào hùng hậu hồn lực của bản thân cùng đối phương đấu sức. Dù sao khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp một lần cũng chỉ có thể khôi phục một lượng nhỏ hồn lực, trong khi việc chế tạo Ma Cô Tràng đối với hắn mà nói

hồn lực bị tiêu hao cũng không nhỏ. Kiên trì thêm một đoạn thời gian, hai gã này tự nhiên là sẽ rơi xuống mặt đất.

Không may là Đái Mộc Bạch trước đó đã sử dụng qua Bạch Hổ Kim Cương Biến làm hồn lực hắn tiêu hao thật lớn. Thêm vào việc Áo Tư Tạp đã là ba mươi cấp nên việc chế tạo Khôi Phục Hương Tràng cơ hồ là trong nháy mắt, tựa như không cần hao phí hồn lực, không ngừng vứt cho Mã Hồng Tuấn. Có lượng lớn khôi phục hương tràng cầm cự, khả năng duy trì năng lực chiến đấu của mập mạp rõ ràng càng tăng thêm.

Đến khi Mã Hồng Tuấn phục dùng cái Ma Cô Tràng thứ ba, Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch có chút đở không được Phượng Hoàng hỏa tuyến của mập mạp, hồn lực của hắn đã không đủ để duy trì liên tục như vậy.

Mà lúc này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rỗi. Cùng lúc với Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, Đường Tam và Tiểu Vũ bên này đã bắt đầu trận đấu.

Cả hai đã đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, Lam Ngân Thảo trước tiên xuất hiện rậm rạp tại xung quanh thân thể, chỉ cần Tiểu Vũ tiến vào khu vực này, lập tức sẽ phát động Quấn Quanh kỹ năng.

Đường Tam đối với Tiểu Vũ quen thuộc, Tiểu Vũ đối hắn chẳng lẻ lại không? Mặc dù Đường Tam sở hữu đệ tam hồn hoàn làm Lam Ngân Thảo xảy ra không ít biến hóa, nhưng thông qua việc quan sát trận đánh của hắn cùng Mộc Bạch, Tiểu Vũ đại khái hiểu được những biến hóa đó.

"Tam ca, ca cần phải cảnh giác đến vậy sao?" Tiểu Vũ thanh âm có chút u oán vang lên, mang theo vài phần ủy khuất.

Đường Tam bất giác ngẩng đầu lên nhìn nàng. Mặc dù trong lúc ngẩng lên hắn ý thức được có chuyện không hay, nhưng xem ra vẫn còn chậm. Vừa nhìn vào, hắn lập tức thấy được cặp mắt màu phấn hồng của Tiểu Vũ.

Đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của Tiểu Vũ, Mị Hoặc được phát động.

Đường Tam chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, may là hắn kịp thời nhắm

lại hai mắt, không để Tiểu Vũ có cơ hội bộc phát hòan tòan kỹ năng. Dù vậy, đã đột phá ba mươi cấp, hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng có tiến bộ nhất định. Chỉ một thóang nhìn qua cũng đủ làm đại não của Đường Tam rơi vào trống rỗng.

Đường Tam thầm mắng chính mình hồ đồ. Từ lúc tới Sử Lai Khắc học viện, chưa cùng Tiểu Vũ đối luyện qua, hắn cũng có chút buông lỏng. Nếu lúc nãy vừa lên, hắn sử ra Tử Cực Ma Công thì sẽ không như bây giờ rơi vào thế bị động. Tử Cực Ma Công chính là khắc tinh của Mị Hoặc.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng chưa từng nghĩ đến chính mình cư nhiên thành công. Thấy Đường Tam nhắm lại hai mắt, Lam Ngân Thảo mất đi độ sáng, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chân điểm nhẹ, lặng yên không một tiếng động hướng Đường Tam tiến tới.

Nghiêm khắc mà nói, Tiểu Vũ gần như là một gã mẫn công hệ hồn sư. Bất quá, nàng cùng Chu Trúc Thanh bất đồng chính là cách thức công kích. Trong khi nàng phải tiếp cận đối phương mới có thể công kích, Trúc Thanh là vô thanh vô thức. Cách thức của Trúc Thanh gần như là của một gã thích khách.

Đại não ngắn ngủi lâm vào khỏang trắng, tuy vậy theo bản năng để bảo vệ bản thân, Đường Tam lập tức giơ lên tay phải. Lam Ngân Thảo màu sắc xanh biếc lại được phát động.

Quang mang trong nháy mắt khuếch trương, Chu Võng đường kính hơn năm thước xuất hiện che chắn Đường Tam với xung quanh, các phương điều bị phong kín, ngay cả Tiểu Vũ đang tiến vào cũng không ngoại lệ.

Lúc này nhìn qua, Tiểu Vũ các chiêu thức đã hoàn toàn dùng hết, căn bản không có phương pháp thay đổi tình huống. Nháy mắt Tiểu Vũ đã lọt vào trong phạm vi của Chu Võng mà bằng hồn lực của Đái Mộc Bạch cũng không thể thóat khỏi. Một khi bị quấn quanh, hiển nhiên Tiểu Vũ sẽ bị chất độc công kích, mất đi khả năng chiến đấu.

Tiểu Vũ mặc dù không như Mã Hồng Tuấn được trợ giúp bởi Ma Cô Tràng tuy vậy cũng không thấy trên mặt nàng lộ chút lo âu nào. Giống như theo lời Đại Sư từng nói *" hồn kỹ nào đều có thể khắc chế."*

Mắt thấy Chu Võng đã tới người, đệ tam hồn hoàn trên người Tiểu Vũ chợt lóe sáng. Lần đầu tiên mọi người được chứng kiến đệ tam hồn hoàn của nàng.

Ánh sáng màu tím trên người Tiểu Vũ chớp động. Nhưng bất đồng với những người khác, đệ tam hồn kỹ sau khi phát động ánh sáng cũng không biến mất mà còn sáng mạnh hơn, đem thân hình Tiểu Vũ bao vào bên trong. Sau một khắc, Tiểu Vũ bỗng nhiên biến mất.

Mà lúc này Đường Tam cũng đã thoát khỏi kỹ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ. Dựa vào Tử Cực Ma Công cùng nghị lực kiên định, hơn nữa tâm pháp chánh tông Huyền Thiên Công đối Mị Hoặc kỹ năng vốn là khắc chế, Đường Tam cũng chỉ ngốc trệ trong chốc lát. Lúc hắn khôi phục lại bình thường, vừa lúc chứng kiến một màn biến mất của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ biến mất, Chu Võng của Đường Tam nhất thời nhào vào khoảng không. Khi ánh sáng tím một lần nữa xuất hiện thì nàng đã tại phía sau Chu Võng. Chuẩn xác mà nói, Tiểu Vũ là đang trước người Đường Tam. Cặp chân nhỏ thon dài kia đồng thời đáp trên bả vai Đường Tam. Cùng lúc truyền đến tiếng cười duyên dáng: *"Tam ca, ca đã thua."*

Tại các trận đấu cùng Tiểu Vũ trước đó, một khi bị Tiểu Vũ đến gần, lại không thể sử dụng ám khí, Đường Tam là không có biện pháp.

Đã ngoài ba mươi cấp, hồn lực Tiểu Vũ rõ ràng tăng cường. Mặc dù cách lớp vải, nhưng Đường Tam có thể cảm nhận được độ co dãn của chân nàng. Chân kia của Tiểu Vũ đã đặt trên cổ Đường Tam, đệ nhất hồn kỹ Yêu Cung trong nháy mắt phát động, trực tiếp đem thân thể Đường Tam nâng lên khỏi mặt đất.

Nên biết rằng, theo cấp bậc hồn lực gia tăng, Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ cũng đã được tăng phúc thêm hai mươi phần trăm. Lực lượng ấy, không phải hồn sư cùng cấp bậc nào cũng có thể chống đỡ nổi.

Cảm thấy sức nặng của Tiểu Vũ đang dồn về sau cùng với lực của chân trên cổ đang tăng cường. Đường Tam giật mình bỗng hét lớn một tiếng *"Còn chưa."*

Ánh sáng xanh biếc trên người lại hiện ra. Lúc này là hướng chính trên người Đường Tam phóng đến.

Chu Võng có chất độc thật lớn đem thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ quấn quanh cùng một chỗ. Yêu Cung hồn kỹ của Tiểu Vũ mặc dù phát động thành công, nhưng hai người điều bị quấn quanh, tự nhiên cũng không cách nào đem Đường Tam hất văng, nghe bịch một tiếng, đồng thời cùng té xuống đất.

Đường Tam là lần đầu tiên nhận ra sự kinh khủng của Chu Võng Trói Buộc. Dùng Lam Ngân Thảo tạo thành Chu Võng, trong nháy mắt đem hai người buộc chặt, làm thân thể cả hai bị dán vào cùng một chỗ.

Lúc này, một chân của Tiểu Vũ là đang ở trên cổ Đường Tam, cả người nàng đang hướng ra sau. Khi bị quấn quanh, vừa lúc là kiểu đồn dán tại hạ thân Đường Tam. Cảm giác ấm áp kéo tới. Thêm vào đó cả hai thân thể là toàn diện tiếp xúc, làm Đường Tam trong lòng cảm thấy bức rức.

Tiểu Vũ cho dù muốn phát ra tiếp đệ tam hồn kỹ cũng là vô pháp. Độc tố trên Chu Võng mặc dù không ảnh hưởng đến Đường Tam nhưng đối phó với Tiểu Vũ đã quá dư. Trong nháy mắt toàn thân nàng cảm thấy tê dại, mất dần kiểm sóat, không cách nào phát động được đệ tam hồn kỹ. Tiểu Vũ lúc này là cùng cảnh ngộ với Mộc Bạch, không có khả năng phát động hồn kỹ của bản thân.

"Tốt lắm, các ngươi có thể ngừng." Âm thanh của Đại Sư vang lên, ngay lúc đó Áo Tư Tạp cũng đã rơi xuống đất".

Lúc này Đái Mộc Bạch mới nhớ tới, Áo Tư Tạp sử dụng hương tràng của bản thân, hiệu quả dĩ nhiên là không lớn. Đáng tiếc, hồn lực hắn không đủ, nếu không bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Thu hồi Chu Võng, Đường Tam đỡ Tiểu Vũ đứng lên, vẻ mặt hai người đều có ít nhiều xấu hổ. Khuôn mặt trắng noãn của Tiểu Vũ đã hồng lên tựa như trái anh đào. Cái mùi đặc trưng của nam nhân trên người nàng là chưa tan hết. Cúi đầu, hai tay nàng chắp phía sau, cũng không dám nhìn vào vị ca ca trên danh nghĩa này.

Đại Sư tựa hồ không có chứng kiến tình huống đáng xấu hổ của Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong lúc đó, ra dấu cho Hồng Tuấn đáp xuống, đảo một vòng quanh năm người bọn họ.

*"*Nói một chút cảm nhận của các ngươi.*"*

*Đái Mộc Bạch lúc này tâm tình cực độ buồn bực. Thua bởi Đường Tam lại thua tiếp trong tay Hồng Tuấn. Đường Tam dù sao cũng là khống chế hệ hồn sư thêm vào đó đệ tam hồn kỹ mạnh mẽ. Nhưng mập mạp trước giờ chưa từng là đối thủ của hắn. Lần này thất bại, khiến hắn nhất thời tức giận, nói: "*Nếu hồn lực ta ở trạng thái sung mãn, bọn họ không có cơ hội."

------oOo------

Chương 136: Không vứt bỏ,không từ bỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại sư liếc hắn một cái nhàn nhạt nói: *"Địch nhân sẽ chọn thời điểm hồn lực của ngươi cực đại để giết ngươi hay sao chứ?"* Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, đơn giản một câu nói của đại sư nhưng hắn không biết trả lời bằng cách nào.

Đại sư lại tiếp tục nói:*" Biết rõ Áo Tư Tạp có thể cung cấp Ma cô tràng, tại sao ngươi lại cho Mã Hồng Tuấn cơ hội ăn nó? Nếu ngay từ đầu ngươi ngăn cản hắn, hoặc tận lực vận hồn lực của bản thân, thì chiến thắng này đáng lẽ thuộc về ngươi."*

Mã Hồng Tuấn với tay nắm lấy bả vai Áo Tư Tạp, *"Sảng khoái, thật là sảng khoái. Không nghĩ tới có một ngày ta có thể thắng được Đái lão đại. Tâm tình thật là sảng khoái. Tiểu Áo, hương tràng của ngươi tác dụng quả nhiên rất tốt."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc. *"Đó là đương nhiên, nói như thế nào thì chúng ta bây giờ cũng đều là hồn tôn."*

Đại sư lạnh lùng nhìn hai người, *"Các ngươi đắc ý cái gì chứ? Mã Hồng Tuấn, ta hỏi ngươi,lúc Ma cô tràng của Áo Tư Tạp mất đi hiệu lực phi hành, ngươi và hắn rơi xuống mặt đất, nếu lúc này Đái Mộc Bạch còn khả năng xuất một kích để giết ngươi, thì ngươi sẽ làm gì?"*

"Ta…" Mã Hồng Tuấn trợn mắt, há hốc mồm nhìn đại sư.

Đại sư chuyển hướng Áo Tư Tạp, *"Còn cả ngươi nữa. Một hồn sư hệ thực vật, điều quan trọng nhất dưới mọi tình huống là có thể bảo trụ tính mạng của bản thân. Hắn không chủ động giúp ngươi, ngươi không biết tự mình phi hành hay sao mà còn phải bám lấy hắn? Nếu dưới tình huống đó Đái Mộc Bạch vẫn còn sung túc hồn lực, đem người thứ nhất rơi xuống là ngươi giải quyết, giả sử ngươi là địch nhân thì bây giờ ngươi đã chết rồi. Hồn tôn? Cho dù là thực vật hệ hồn sư cấp bậc Phong hào đấu la, trước mặt chiến hồn sư cũng là yếu ớt không chịu nổi."*

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn ba người đối mặt nhìn nhau, không ai nói nên lời. Âm thanh của đại sư nhẹ nhàng, bình thản, trực tiếp xoáy thẳng lỗi của bọn chúng.

"Tiểu Tam" Đại sư chuyển hướng sang tiểu tử họ Đường.

Đường Tam bước tới phía trước từng bước một, *"Sư phụ, ta đây"*

"Nói một chút cảm thụ của ngươi trong trận đánh với Tiểu Vũ đi"

Đường Tam đỏ mặt lên, *"Sư phụ, ta sai rồi. Ta không nên coi thường, đối mặt với đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc của Tiểu Vũ, lại bị rơi vào tình huống bị động. Dưới tình huống không biết đệ tam hồn kỹ của nàng là cái gì mà tuỳ tiện phóng ra Chu lưới, làm cho bản thân càng trở nên bị động."*

Đại sư gật đầu, *"Biết sai là tốt rồi, sai lầm của ngươi mới là quan trọng nhất. Sư tử cho dù săn thỏ cũng phải dùng toàn lực. Tội của ngươi trong lúc động thủ lại coi thường đối thủ thì không thể tha thứ được. Nếu địch nhân lại xuất ra một đợt công kích sắc bén lần nữa, ngươi cũng đã chết. Nhớ kỹ, hồn sư hệ khống chế không những phải khống chế địch nhân, mà còn phải khống chế bản thân mình."*

Cuối cùng, đại sư nhìn về phía Tiểu Vũ, *"Đệ tam hồn kỹ của ngươi hắn là Thuấn di, bất quá lại bị hạn chế về khoảng cách. Nếu ta đoán không sai, đây là năng lực của Thiểm điện thỏ. Đệ tam hồn hoàn của ngươi là một con Thiểm điện thỏ ngàn năm. Loại hồn kỹ Thuấn di này, trong tất cả các loại hồn kỹ, là một loại khó sở hữu nhất, ngươi làm cho ta thực sự vui mừng lẫn sợ hãi. Đồng thời, Thuấn di phối hợp với nhu kỹ của ngươi, lực sát thương tăng lên gấp bội. Nhưng tai sao lúc ngươi kẹp cổ Đường Tam, ngươi đã dám kết luận là mình đã chiến thắng? Nếu khi đó ngươi bất cẩn một chút, nhân lúc Đường Tam thi triển Chu lưới trói buộc lần thứ ba, không nên nóng lòng cầu thắng, … trước tiên thuấn di thoát ra khỏi phạm vi công kích của hắn, sau đó mới tiếp tục phát động tấn công, thì ngươi chắc chắn sẽ thắng, mà không sợ bị khống chế thêm lần nào nữa."*

Tiểu Vũ lặng lẽ le lưỡi, nhưng một câu nói cũng không dám thốt ra phản bác.

Sắc mặt đại sư cứng ngắc, rất khó xem, *"Đây là những quái vật thiên tài ư? Biểu hiện của các ngươi hôm nay làm ta rất thất vọng. Mỗi người đều phạm những sai lầm không thể tha thứ. Các ngươi đều đáng bị trừng phạt. Bây giờ bắt đầu chạy, người này giám sát người kia, không được sử dụng hồn lực, từ học viện chạy đến Tác Thác thành rồi quay lại. Đến bữa trưa, ta yêu cầu các ngươi hoàn thành mười vòng, lúc nào chạy xong mới được ăn cơm. Đường Tam, sai lầm của ngươi nghiêm trọng nhất, cho nên phạt ngươi chạy mười hai vòng. Lập tức hành động, bắt đầu."*

Đường Tam là người đầu tiên chạy ra ngoài. Đối với hắn, lời nói nói của đại sư không khác gì mệnh lệnh. Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn theo sát sau đó. Đại sư đối với đệ tử đích truyền còn phạt, hơn nữa lại phạt nặng nhất, bọn họ có gì để nói đây chứ? Càng huống chi sai lầm mà đại sư chỉ ra, đối với bọn họ đều là những sai lầm rất lớn.

"Đại môn của học viện có chuẩn bị đá nham thạch rất tốt. Các ngươi mỗi người đeo một khối trên lưng, mang phụ trọng mà chạy. Các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là một tập thể, nếu có một người không hoàn thành trừng phạt này, vậy thì tất cả đều nhịn đói đi." Đại sư nhấn mạnh.

Mặc dù không sử dụng hồn lực, nhưng bọn hắn đều là hồn sư, sau nhiều năm

thân thể được hồn lực cải tạo, giúp cho cơ thể so với người bình thưởng khoẻ hơn rất nhiều. Nhưng nếu chỉ là chạy thì không đạt được mục đích của đại sư. Từ học viện tới Tác Thác thành khoảnh cách không quá xa, nhưng cũng đến ba bốn dặm, qua lại mười lần, vị chi là sáu bảy mươi dặm, lại có thêm phụ trọng, hoàn toàn không phải là việc dễ dàng.

Nhìn thân ảnh nhóm Đường Tam năm người bắt đầu chạy, Trữ Vinh Vinh không khỏi nuốt nụ cười vào trong bụng, tuy nhiên, khuôn mặt tươi cười cũng không duy trì quá lâu.

"Các ngươi tại sao không chạy?" Âm thanh đại sư lạnh lùng vang lên.

"Ách…, chúng ta cũng phải chạy?" Trữ Vinh Vinh giật mình nhìn đại sư.

Đại sư nói: *"Ta không phải vừa mới nói là, toàn bộ các ngươi bị phạt ư?"*

Trữ Vinh Vinh nhất thời có chút nóng nảy, *"Điều này không công bằng, ta cùng Trúc Thanh không có phạm sai lầm a!"* Đại sư lạnh nhạt nói: *"Ta hỏi ngươi, bọn chúng là gì của ngươi?"*

Trữ Vinh Vinh sửng sốt một chút, *"Đồng học, đồng bọn"*

Đại sư lại nói: *"Có một câu nói đồng cam cộng khổ, ngươi có nghe qua không? Các ngươi là đồng bọn, muốn có thể đem lưng của mình giao cho bọn chúng, ngươi có thể ngồi đây nghỉ ngơi nhìn bọn chúng bị chừng phạt hay sao chứ?"*

"Ta.." Trữ Vinh Vinh á khẩu, mà Chu Trúc Thanh lúc này đã chạy ra ngoài.

Lúc bảy người trước sau chạy tới đại môn của học viện, bọn chúng phát hiện, trừng phạt của đại sư đối với bọn chúng có sự khác nhau, hay nói cách khác là đã được chuẩn bị kỹ từ trước. Bảy cái giỏ tre, bên trong mỗi cái giỏ tre là một tảng đá lớn bé bất đồng, trên mỗi tảng đá đều viết tên một người. Trong đó, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn ba người nhận 3 giỏ tre trong có 3 tảng đá lớn nhất, tiếp theo là Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Áo Tư Tạp ba người. Tảng đá trong giỏ tre của Trữ Vinh Vinh là nhỏ nhất. Trữ Vinh Vinh chứng kiến giỏ tre cùng tảng đá ghi tên mình, bất mãn trong lòng

nhất thời giảm đi vài phần. Trong lòng thầm nghĩ, vị đại sư này cũng không quá mức bất cận nhân tình.

Đại sư nhìn bảy cái giỏ tre sau lưng mọi người, khuôn mặt cứng ngắc không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

"Không cho dùng hồn lực dưới tình huống chạy khoảng cách dài cộng thêm phụ trọng, trừng phạt này liệu có nặng quá không? Tính ra là tương đương mấy trăm dặm, đừng nói giữa trưa, cho dù khi trời tối đen, chỉ sợ bọn chúng cũng không hoàn thành được. Không nghĩ tới ngươi so với ta còn nhẫn tâm hơn." Phất Lan Đức không biết từ lúc nào đã đi tới bên người đại sư, giọng nói có chút lo lắng.

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Chỉ có cam chịu vất vả, mới có thể hơn người. Ta đã cẩn thận tính toán trạng thái thân thể bọn chúng để có thể vắt kiệt sức lực của bọn chúng. Huống chi, ngươi cho rằng bọn chúng ăn bữa sáng tốt như vậy, ăn mà không phải trả tiền ư?Nếu không phải trải qua gia đoạn đồng cam cộng khổ, bọn chúng làm sao có thể chính thức tin tưởng đem lưng của mình giao cho đồng bọn?"*

Phất Lan Đức giơ hai tay lên, ra dấu đầu hàng, *"Được rồi, nghe lời người. Giao cho ngươi quản lý đi. Ta biết so với ta thậm chí ngươi còn coi trọng mấy đứa nhỏ này hơn, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một lần nữa, kinh phí học viện có hạn."*

Đại sư hừ lạnh một tiếng, *"Người sống có thể để bị tiểu vào chân ư? Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi ư, đường đường là một hồn thánh, ngay cả kinh phí học viện cũng chuẩn bị không nổi."*

Phất Lan Đức hơi giận nói: *"Đó là ta không muốn khuất tất phụ ý người kia, nếu không, với thực lực của ta, đại phú đại quý cũng không phải là việc khó. Ta chỉ muốn nhìn xem ngươi làm thế nào giải quyết cái vấn đề này. So sánh với da mặt của ngươi,da mặt của ta mỏng hơn nhiều.."*

Đại sư liếc Phất Lan Đức một cái, *"Vậy thì ngươi cứ chờ xem"*.

Đeo giỏ tre trên lưng, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch hai người hăng hái

chạy như ngựa điên, sau một lúc, bọn chúng mới ý thức được trừng phạt này quả nhiên rất nặng. Nếu có thể sử dụng hồn lực, thời gian chạy với khoảng cách sáu bảy mươi dặm đối với bọn chúng cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên, nếu không được sử dụng hồn lực, dưới tình huống lại có thêm phụ trọng, việc này không thể dễ dàng hoàn thành được.

"Mộc Bạch, chúng ta …. trước tiên nghỉ một chút có sao không?" Đường Tam trong lúc chạy đột nhiên ngừng cước bộ. Lúc này, mặc dù mới chạy không xa, nhưng trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Hai tên này trước đó mặc dù đã tiêu hao không ít hồn lực, nhưng lúc này lại không phải sử dụng hồn lực để chạy, mà là dùng thể lực, bọn chúng hiển nhiên là tốt nhất trong Sử Khắc Lai thất quái. Lúc này, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp đã tụt lại đằng sau vài trăm thước, theo sát phía sau là Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh rơi vào vị trí cuối cùng.

"Tiểu Tam, làm sao vậy?" Đái Mộc Bạch ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam. *"Mười vòng cũng không có ngắn chút nào, sao không mau chạy nhanh đi."*

Đường Tam nói: *"Mộc Bạch, có nhớ rõ hay không? Sư phụ vừa rồi trước khi chúng ta xuất phát có nói qua, chúng ta là một cá thể, người yêu cầu chúng ta hoàn thành tập thể lần trừng phạt này. Ngươi xem, Trúc Thanh cùng Vinh Vinh cũng đồng thời cùng chúng ta chịu phạt. Ngoài việc ta phải hoàn thành mười hai vòng, thì các ngươi phải đồng thời hoàn thành. Đối với sư phụ ta hiểu rất rõ, lần này người không chỉ muốn trừng phạt chúng ta, mà đồng thời giúp chúng ta rèn luyện thân thể. Hôm qua sư phụ có nói với ta, thân thể là trụ cột của hồn sư. Ta có thể hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu nhanh hay chậm, là liên quan tới tố chất thân thể. Càng quan trọng hơn chính là, lần trừng phạt này chỉ sợ là một khảo nghiệm của sư phụ đối với chúng ta. Người muốn khảo nghiệm tính tập thể của chúng ta. Tính riêng lẻ, bàn về thể lực, ta và ngươi có thể cầm cự được, nhưng bọn chúng thì chưa chắc. Ta xem, chúng ta phải tìm một vài biện pháp, giúp cho mọi người cùng hoàn thành khảo nghiệm lần này."*

Là đệ tử duy nhất của đại sư, Đường Tam hiển nhiên là hiểu rất rõ đại sư. Nghe hắn nói xong, Đái Mộc Bạch chậm rãi gật đầu, *"E rằng đây là sự thật,*

chờ bọn chúng đi lên, chúng ta … trước tiên thương lượng một chút."

Rất nhanh, năm người phía sau đã đuổi kịp, Đường Tam đem cái nhìn bản thân đối với trừng phạt hôm nay nói ra một lượt.

Áo Tư Tạp nhíu mày nói: *"Ta cho rằng Đường Tam nói rất đúng. Đại sư hắn là muốn khảo nghiệm chúng ta. Phụ trọng của chúng ta đều bất đồng, hắn là đại sư đã có tính toán cực hạn thể lực mà chúng ta có thể chịu đựng được. Giống như trường hợp của Đường Tam và Đái lão đại, hắn là vừa đạt tới cực hạn để có thể hoàn thành, thậm chí còn có thể dư thể lực. Giống như mập mạp hắn là vừa đẹp chạm tới mức cực hạn, tự nhiên cũng có thể vượt qua phạm vi cực hạn có thể thừa nhận. Chỉ cần các ngươi thông qua việc hợp lực, mới có thể hoàn thành. Quá khả năng chịu đựng phụ trọng, chỉ sợ không chỉ có mình ta, mà còn có Vinh Vinh."*

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt hắn không khỏi lộ vẻ cười khổ. Chạy mới được hai dặm, hắn đã cảm giác được giỏ tre trên lưng ngày càng trầm xuống, trán nhễ nhại mồ hôi, mà còn một khoảng cách rất lớn đang đợi phía trước, hắn có thể tự khẳng định là không thể kiên trì nổi.

Mập mạp Mã Hồng Tuấn lẫm liệt nói thật to: *"Không bằng chúng ta gian lận đi. Chúng ta len lén dùng một chút Khôi phục hương tràng của Tiểu Áo, còn sợ thiếu thể lực sao?"*

"Gian lận?" Áo Tư Tạp tức giận trừng mắt nhìn mập mạp. Hắn là người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ, *"Mập mạp, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thể khẳng định được đại sư không nhờ sư phụ khác giám sát chúng ta hay không? Nếu vạn nhất việc gian lận bị phát hiện, e rằng trừng phạt lúc đó không đơn giản như bây giờ đâu. Hơn nữa đại sư đối với chúng ta tiến hành trừng phạt, nhất định có thâm ý của người, chỉ biết rằng đối với chúng ta là tốt. Bây giờ chúng ta nếu muốn có biện pháp, nhất thiết phải biết tiết kiệm thể lực."*

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói: *"Sư phụ mặc dù bắt chúng ta mang phụ trọng chạy, không thể sử dụng hồn lực, bảy người chúng ta tổng phụ trọng lớn như vậy, nhưng chỉ cần có thể mang theo hết chỗ phụ trọng này là tự nhiên hoàn thành trừng phạt. Áo Tư Tạp, đem tảng đá của ngươi đưa cho ta*

đi."

Áo Tư Tạp sửng sốt một chút, cười hắc hắc. *"Hảo huynh đệ, bất quá, bây giờ không cần. Ta xem không bằng như vầy, chúng ta bảy người từ bây giờ bắt đầu, dựa theo tốc độ người nào chậm nhất mà chạy, như vậy mọi người sẽ chạy cũng một chỗ, mà cách này còn có thể tiết kiệm thể lực. Đợi đến khi kẻ nào không thể kiên trì nổi nữa, thì chúng ta sẽ hỗ trợ điều chỉnh phụ trọng, cứ như vậy là có tiếp tục chạy đồng thời tiết kiệm thể lực. Các ngươi thấy sao?"*.

Trữ Vinh Vinh ở một bên, cười nói: *"Tiểu Áo, ngươi trông không có vẻ thông minh đến như vậy a"*

Áo Tư Tạp trên mặt hiện lên vẻ đương nhiên, *"Không biết khi còn bé ta được gọi là Tiểu vương tử thông tuệ sao? Việc này thì ăn nhằm gì."*

Đái Mộc Bạch là người lớn tuổi nhất, thực lực cũng là cực mạnh, thể hiện uy thế của lão đại, *"Đừng nhiều lời nữa, nói chuyện cũng sẽ lãng phí thể lực, chúng ta chạy tiếp thôi, cứ dựa theo cách của Tiểu Áo mà làm."*

Lập tức bảy người bắt đầu có một khởi đầu mới trong cuộc hành trình dài.

Không thể nghi ngờ, trong bảy người, phụ trợ hệ hồn sư Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh tự nhiên có thể lực kém cỏi nhất, mọi người cứ dựa theo tốc độ của hai người mà chạy, đồng hành thẳng hướng Tác Thác thành, với tốc độ trung bình của cả nhóm chạy hết vòng đầu.

Trong lúc chạy, mọi người từ từ cảm giác được áp lực do phụ trọng mang lại. Nếu chỉ là chạy bình thường, cho dù không sử dụng hồn lực, một vòng sáu dặm lộ trình đối với bọn chúng không là vấn đề gì. Hồn lực đã cải tạo thân thể giúp bọn chúng có khả năng chịu đựng tốt hơn nhiều lần so với người bình thường, ngay cả Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh là phụ trợ hệ hồn sư cũng vậy. Nhưng có phụ trọng, thân thể rõ ràng trở nên không thích ứng, sau vòng đầu tiên, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp hai người mồ hôi chảy đầm đìa, những người khác cũng không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Trữ Vinh Vinh không nghi ngờ là người có thể lực kém nhất. Áo Tư Tạp mặc

dù cũng là phụ trợ hệ hồn sư, nhưng dù sao hắn cũng đã đột phá ba mươi cấp, thân thể có ba hồn hoàn gia trì thuộc tính, thể trạng so với Trữ Vinh Vinh tốt hơn không ít. Phụ trọng trên lưng Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch là một khối đá mười lăm cân. Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn trên người mang phụ trọng mười cân. Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp mặc dù chỉ mang năm cân, nhưng cảm giác của bọn chúng lúc này như vác một toà núi lớn trên lưng, thân thể ngày càng trầm xuống, chỉ có thể cắn răng duy trì tốc độ đồng hành.

Nhìn thấy đại môn học viện trước mặt, làm mọi người có chút ngạc nhiên, đó là đại sư đang đứng nhìn họ hoàn thành vòng đầu tiên chạy ngược về học viện. Bên người đại sư hé ra một cái bàn, trên mặt bàn là một cái thùng to.

"Từng người uống nước, sau đó lại tiếp tục." Lời nói của đại sư luôn luôn đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

Bên trong thùng là nước ấm, mùi vị tựa hồ có cho muối vào. Dưới sự giám sát của đại sư, mỗi người được phép uống một cốc nước mát, sau đó lập tức bị đốc thúc tiếp tục thi hành án phạt.

Theo thời gian trôi qua, đại hoả cầu trên không trung dần dần hướng chính giữa đỉnh đầu, mang đến sức nóng ngày một gia tăng. Mọi người sau khi uống nước muối, thể lực được bổ sung một ít, Đường Tam và Đái Mộc Bạch không cảm thấy gì, nhưng Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh lại cảm giác rõ ràng được khí lực bản thân được khôi phục vài phần.

Nhìn bóng lưng chúng đệ tử dần dần đi xa, đại sư đứng tại chỗ khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng khi chứng kiến bảy người bọn chúng đồng thời quay lại, sâu trong ánh mắt hắn rõ ràng toát ra vài phần hài lòng. Vác theo thùng nước bước vào phía trong học viện, lúc này, hắn không chỉ là sư phụ dạy đệ tử, mà còn là trưởng giả quan tâm đến bọn chúng. Hắn cũng không phải muốn ngược đãi đệ tử, mà là để cho bọn chúng trải qua chánh thức rèn luyện.

Lần thứ hai quay lại, lần thứ ba quay lại, lần thứ tư…

Trước mỗi một lần mọi người trở lại học viện, nước uống đã được đại sư

chuẩn bị đầy đủ, độ ấm thích hợp có pha thêm chút muối. Nước ấm dễ dàng hấp thu, muối bổ sung thể lực mất đi vì toát mồ hôi, cho dù là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đều cảm giác chính mình kiên trì có chút kỳ tích, chạy xong bốn vòng, ngoại trừ lúc uống nước, còn lại đều chưa có dừng lại lần nào.

Nhưng là lần thứ năm lúc quay về, tốc độ Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh bắt đàu chậm lại rõ rệt, cảnh vật trước mắt trở nên mở hồ, hai chân trì trệ giống như đeo chì, mang giỏ trúc sau lưng giống mang theo trọng lực của một quả núi. Dưới tình huống chạy tập thể như thế này, nhưỡn ngwoif khác thể lực còn được bảo trì khá tốt, mặc dù lúc này mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng tinh thần lại rất tốt.

"Tiểu Áo, đem tảng đá của ngươi cho ta đi." Đường Tam hướng Áo Tư Tạp nói.

Đái Mộc Bạch đồng thời vươn tay ra hướng Trữ Vinh Vinh.

Lúc này đây, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh cũng không có cự tuyệt. Bọn họ rất rõ ràng, thể lực của bản thân đã có chút cạn kiệt, nếu còn không chịu, sợ rằng lần này không thể kiên trì nổi để quay về tới học viện.

Phụ trọng của Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch trực tiếp từ mười lăm cân biến thành hai mươi cân, mỗi giỏ trúc chứa hai tảng đá. Năm cân nhìn qua không quá nặng, nhưng dưới tình huống thể lực đang bị tiêu hao, năm cân này lại gây cho hai ngươi một gánh nặng rõ ràng. Mặc dù vẫn có thể bảo trì đồng hành, nhưng hô hấp hai người trở nên nặng nên hơn.

Trái ngược lại, mất đi áp lực của năm cân phụ trọng, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác siêu thoát, phảng phất toàn thân trở nên nhẹ nhàng có thể bay lên, miệng thở dốc vài tiếng, việc chạy nhất thời trở nên dễ dàng hơ nhiều, chẳng những khôi phục lại tốc độ đồng hành vốn có, thậm chí còn có chút cảm giác dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Vòng thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, ba lần quay về đều kết thúc như vậy. Bắt đầu lần quay về thứ tám thì đã gần hai canh giờ thời gian trôi qua, lúc này mặt trời đã chếch đỉnh đầu, đã trôi qua giữa trưa. Hô hấp từng người trở nên gian

nan hơn, phổi tựa như bị hoả thiêu nóng rực, mỗi một bước chạy, trên mặt đất lưu lại một vệt nước, đó là vệt mồ hôi chảy từ trên người xuống. Bắt đầu từ vòng trước, khi quay lại học viện, mỗi người được bổ sung biến thành hai chén, hơn nữa còn có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Đại sư cũng không có thúc giục bọn chúng, vẫn như cũ trước khi bọn chúng quay lại đã chuẩn bị sẵn nước muối ấm.

"Không được, ta không được." Người nói chính là Mã Hồng Tuấn, bước chân loạng choạng, suýt nữa thì gục xuống mặt đất. Mập mạp ngừng lại, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển từng ngụm, da mặt hắn tái nhợt, tựa hồ mỗi lần hô hấp đều rất khó khăn.

Mọi người trước sau ngừng lại, giờ khắc này, mọi người đều không nói nên lời, nhìn nhau, bọn chúng phát hiện quần áo trên người đồng bọn đều như được ngâm bằng mồ hôi. Đáng chú ý nhất là Chu Trúc Thanh, mặc dù tuổi nàng là nhỏ nhất, nhưng trong ba nữ hài tử lại là người phát dục sớm nhất, quần áo ướt đẫm dính chặt vào da thịt, lô ra đường cong mê người. Đáng tiếc chính là, bây giờ không có ai có tinh lực mà chú ý mỹ cảnh, ai cũng đứng tại chỗ không ngừng thở dốc. Vốn Đường Tam và Đái Mộc Bạch không đến nỗi uể oải như thế, nhưng bọn hắn trên người mang thêm phụ trọng của Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh, so với mọi người nặng hơn rất nhiều. Trong bảy người, duy nhất chỉ có Tiểu Vũ là có vẻ thoải mái. Tiểu Vũ đã đạt tới ba mươi cấp, nhưng phụ trọng của nàng cùng Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn là giống nhau. Hơn nữa, thân mình nàng thể trọng lại nhẹ, lúc này cũng chỉ có nàng có cảm giác hoàn thành nổi mục tiêu.

Liên tục thở dốc gần năm phút thời gian, mọi người mới dần dần khôi phục ý thức. Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói: *"Dù sao cơm trữa cũng không được ăn rồi, không bằng chúng ta chạy chậm một chút được không? Ta không được, nếu lại chạy tiếp, sợ rằng sẽ bị chết vì kiệt sức."*

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: *"Chậm? ngươi không phát hiện đại sư mỗi lần chuẩn bị cho chúng ta nước muối độ ấm giống nhau ư? Đối với việc tốc độ của chúng ta chậm lại, rõ ràng là đã sư đã tính toán được tình trạng thể lực của chúng ta. Nếu chạy quá chậm, sợ rằng còn có thể có thêm trừng phạt xuất hiện. Mặc dù đại sư đối với chúng ta huấn luyện nghiêm khắc, nhưng người cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta mà thôi. Nhất định phải kiên trì. Mập*

mạp, đưa phụ trọng của ngươi cho ta đi."

Mã Hồng Tuấn có chút giật mình, nhìn Đái Mộc Bạch, *"Đái lão đại, ngươi vân chạy được chứ?"*

Đái Mộc Bạch ưỡn ngực, *"Mập mạp, nhớ kỹ, nam nhân không thể nói không được. Mang lại đây."*

Cùng lúc Đái Mộc Bạch đem hòn đá sau buộc vào giỏ tre sau lưng mình, Đường Tam đi tới bên cạnh Chu Trúc Thanh. Mặc dù hắn không rõ tại sao Đái Mộc Bạch không giúp Chu Trúc Thanh gánh chịu phụ trọng, nhưng trạng thái thân thể hắn lúc này cũng không sai biệt lắm so với Đái Mộc Bạch, mà Chu Trúc Thanh mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng rõ ràng thể lực đã tiêu hao rất lớn.

"Để ta giúp ngươi đi, Trúc Thanh" Đường Tam thân thủ hướng tới giỏ tre sau lưng Chu Trúc Thanh tìm kiếm. Chu Trúc Thanh xoay người tránh khỏi tay của Đường Tam, *"Không cần, ta còn có thể kiên trì, ngươi so với bọn ta còn phải chạy nhiều hơn hai vòng, bây giờ tiêu hao lớn như vậy, làm sao có thể kiên trì đến cuối cùng?"* Đường Tam sửng sốt nhìn Chu Trúc Thanh một chút, hắn đột nhiên phát hiện, nàng tựa hồ không còn lạnh lùng như trước nữa.

Mọi người lại bắt đầu, lúc này, tốc độ đã giảm xuống, Đái Mộc Bạch mặc dù không rên rỉ một tiếng nào, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra, bước chạy của hắn trở nên trầm trọng hơn rất nhiều, mỗi bước lưu lại mồ hôi nhiều nhất trong bảy người. Mang giúp phụ trọng cho mập mạp là mười cân, mà lúc này thể lực vốn cũng không còn nhiều, dưới tình huống gia tăng phụ trọng lên đến ba mươi cân sinh ra ảnh hưởng lớn tới sự tiêu hao thể lực của hắn.

Vòng thứ tám đã kết thúc, khi đại sư đưa cho bọn chúng nước muối ấm, nhìn thoáng qua giỏ tre sau lưng mọi người, nhưng lại không nói gì.

Vòng thứ chín lại tiếp tục, mặc dù không có phụ trọng, nhưng thể lực của Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đã đạt gần tới khả năng cực hạn, Ma Hồng Tuấn thì khôi phục được một chút, Tiểu Vũ vẫn còn có thể kiên trì, Chu Trúc Thanh bước chạy ngày càng chậm, ngược lại Đường Tam tựa hồ cắn răng cố

gắng vượt qua cực hạn của bản thân, nhìn qua cũng không có dấu hiệu gì kiệt sức. Mắt nhìn thấy Tác Thác thành, vòng thứ chín đã hoàn thành một nửa, đột nhiên, đôi chân Đái Mộc Bạch lảo đảo một cái, cả người gục xuống phía trước.

Nếu trong quá khứ, với thực lực của Đái Mộc Bạch, động thân một cái là có thể đứng thẳng, nhưng lúc này, thể lực của hắn đã thực sự tiêu hao quá độ. Đường Tam vẫn chạy bên cạnh Đái Mộc Bạch, mắt thấy hắn sắp ngã sấp xuống, vội vàng chạy vọt tới một bước, đỡ lấy bả vai hắn. Đôi đồng tử màu tím của Đái Mộc Bạch đã tụ vào giữa, gần như hợp thành một. Tình huống này bọn chúng đã gặp qua lúc nguy hiểm, đây là một loại biểu hiện của sự cực hạn.

Đái Mộc Bạch không tự thân đứng vững được, cả người tựa vào vai Đường Tam, ngực phập phồng mãnh liệt, trạng thái toàn thân tựa như bị thoát lực.

"Đái lão đại, ngươi sao rồi?" Mọi người vội vàng chạy tới, ân cần hỏi thăm. Đường Tam cũng không có lên tiếng, nhưng lại trực tiếp lấy hòn đá mười lăm cân nặng nhất trong giỏ trúc của Đái Mộc Bạch ra, để vào trong giỏ tre của mình.

"Tiểu Tam, không cần, ta còn có thể kiên trì." Đái Mộc Bạch miễn cưỡng đứng thẳng lên, trong mắt lộ vẻ kiên nghị, nhìn Đường Tam, *"ngươi ngay cả thống khổ cực đại do hồn hoàn của Nhân diện ma chu đem lại cũng có thể cầm cự, tại sao ta lại không thể kiên trì được. Ta có thể. Các huynh đệ, nhất định chúng ta không ai được ngã xuống."*

Vừa nói, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ lấy tảng đá mười lăm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, một lần nữa bỏ lại vào giỏ trúc của mình.

"Đái lão đại, đem hòn đá của ta trả lại cho ta đi" Mã Hồng Tuấn đột nhiên mở miệng. Lúc này toàn bộ trừng phạt đã gần như hoàn thành, chỉ còn một vòng rưỡi nữa, nhưng ai cũng biết, Đái Mộc Bạch vác ba mươi cân phụ trọng thì không có khả năng hoàn thành. Trữ Vinh Vinh đột nhiên tiến lên từng bước, *"Còn có ta nữa, ta khá hơn nhiều rồi, có thể mang được rồi."*

Đường Tam nói: *"Thôi Vinh Vinh, để cho mập mạp kiên trì một lúc đi."*

Mã Hồng Tuấn một lần nữa nhận lại phụ trọng của mình, giúp cho sức nặng trên vai Đái Mộc Bạch giảm bớt mười cân. Dưới yêu cầu của Đường Tam, tảng đá phụ trọng năm cân của Trữ Vinh Vinh cũng từ bên giỏ trúc của Đái Mộc Bạch chuyển sang giỏ của hắn, lúc này phụ trọng trên vai hắn đạt tới hai mươi lăm cân.

Hành trình lại được tiếp tục, mỗi lần cất bước đều gian nan, Đái Mộc Bạch dưới tình huống giảm bớt mười lăm cân phụ trọng, với nghị lực cứng cỏi kiên trì quay về.

Vòng thứ chín, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, lúc này mặc dù vẫn chạy như cũ, nhưng trên thực tế, tốc độ so với bước đi không nhanh hơn bao nhiêu. Từ lúc bắt đầu thi hành hình phạt đến bây giờ, đã trải qua ba canh giờ. Uống từng ngụm từng ngụm nước muối ấm, bảy người như được vớt ra từ trong nước, đại sư vẫn như cũ đứng bên cạnh không nói lời nào.

Đái Mộc Bạch tinh thần tích cực, *"Các huynh đệ, còn một vòng cuối, mọi người phải cố gắng kiên trì."* Áo Tư Tạp đột nhiên mở miệng nói: *"Tiểu Tam, đem phụ trọng của ta trả lại cho ta đi. Còn một vòng cuối nữa thôi, ta có thể cầm cự được."* Đường Tam sửng sốt một chút, hắn đột nhiên phát hiện, trong mắt Áo Tư Tạp tựa hồ chứa rất nhiều thứ, nhưng nhìn xuống hai chân hắn đang không ngừng run rẩy, Đường Tam lắc đầu, *"Không cần, ta có thể chạy được."* Áo Tư Tạp đi tới bên người Đường Tam, mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhưng lúc này ánh mắt hắn trở nên vô cùng kiên định, *"Nếu là huynh đệ của tam thì hãy trả lại cho ta. Ta có thể làm được."*

Trữ Vinh Vinh ở một bên thở dốc một cách khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhưng nhìn thấy Áo Tư Tạp lấy tảng đá năm cân từ trong giỏ trúc của Đường Tam ra, nhìn không được nói: *"Tiểu, tiểu ….Áo….., ngươi …. Hôm nay …. Nhìn thực sự ….. giống một nam nhân."*

Áo Tư Tạp lúc này cười cũng không còn sức, chỉ có thể vỗ nhẹ vào ngực, tỏ ra bộ dáng tất nhiên.

Lúc này đây, Sử Lai Khắc thất quái thể lực đã cạn kiệt, nhưng ánh mắt bọn chúng không có chút thư thả. Đôi khi, thiên tài và người thường khác nhau là

ở điểm đó. Ý chí lực có kiên định hay không, chỉ cần trải qua một lần cực hạn là có thể thay đổi hết..

Vòng trừng phạt thứ mười rốt cuộc bắt đầu. Lúc này, mọi người thực sự quá mệt để có thể cử động thêm nữa, miễn cưỡng chuyển động đôi chân, từng bước từng bước tiến về phía trước. Không được sao? Không, đi được, chúng ta đều đi được. Vác hòn đá sau lưng, bước từng bước nặng nhọc, bọn chúng từng chút một tiến tới mục tiêu.

Đi được một dặm, Áo Tư Tạp suýt nữa té xỉu, hòn đá sau lưng một lần nữa chuyển sang giỏ trúc của Đường Tam.

Đi được hai dặm, hòn đá sau lưng Chu Trúc Thanh được chuyển sang giỏ trúc của Tiểu Vũ.

Đi được ba dặm, Trữ Vinh Vinh té xỉu, Đường Tam đem tảng đá của mình chuyển cho Đái Mộc Bạch, ôm Trữ Vinh Vinh bước tiếp.

Quay lại một dặm, Áo Tư Tạp té xỉu, Chu Trúc Thanh nhận lại tảng đá của mình, tảng đá của Tiểu Vũ chuyển sang cho Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh chuyển sang lưng của Tiểu Vũ, Đường Tam cõng Áo Tư Tạp.

Quay lại hai dặm, Chu Trúc Thanh té xỉu, Đái Mộc Bạch miễn cưỡng ôm lấy nàng.

Khoảng cách chỉ còn năm trăm thước, Đường Tam trước ngực đeo giỏ trúc, phụ trọng trong đó khoảng mười lăm cân chuyển từ bên Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch sang, sau lưng cõng Áo Tưu Tạp. Đái Mộc Bạch cõng Chu trúc Thanh. Tiểu Vũ cõng Trữ Vinh Vinh. Mã Hồng Tuấn vác hai mươi cân phụ trọng. Bọn chúng cơ hồ là lê từng bước từng bước đến đích.

"Thả, thả ta xuống đi…" Âm thanh suy yếu của Trữ Vinh Vinh từ sau lưng Tiểu Vũ cất lên, hai chân Tiểu Vũ lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã xuống đất. Mà Trữ Vinh Vinh từ trên lưng nàng trườn xuống, hai người đỡ nhau, từng bước từng bước tiến về phía trước. Áo Tư Tạp từ trong hôn mê tỉnh lại, giãy dụa nhảy xuống khỏi lưng Đường Tam, được Đường Tam đỡ cánh tay bước tiếp. Chu Trúc Thanh còn chưa có tỉnh lại. Nàng mặc dù ngoài miệng không

nói, nhưng so với Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh còn mệt hơn nhiều. Mã Hồng Tuấn mặc dù béo, nhưng thể lực so với Chu Trúc Thanh lại tốt hơn nhiều, hơn nữa, Đái Mộc Bạch lại giúp hắn mang phụ trọng một đoạn, tình huống tự nhiên tốt hơn rất nhiều. Đương nhiên, lúc này Mã Hồng Tuấn đã đạt tới trạng thái cực hạn, hợp lại với Đường Tam và Áo Tư Tạp, ba người đỡ nhau bước từng bước về đích.

Nếu trừng phạt chỉ dành cho từng người một, thì với thể lực của Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, sợ rằng đã sớm không kiên trì được. Nhưng trừng phạt lần này dành cho bảy người, tương trợ lẫn nhau, và dưới sự tương trợ này, sự kiên cường trong trái tim bọn chúng đã được kích phát.

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, không thể nhìn ra đích đến, thân thể bọn chúng lúc này hoàn toàn dựa vào ý chí chống đỡ mới có thể tiếp tục bước.

Đường Tam lưng mang tảng đá nặng, hai tay đồng thời dìu Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp, giúp bọn hắn chống đỡ một phần thể trọng, mặc dù không thể sử dụng hồn lực, nhưng dưới trạng thái cơ thể suy kiệt cực hạn như vậy, đặc tính dẻo dai bền bỉ của Huyền Thiên công đã từ từ phát huy, nếu không hắn cũng không cách nào duy trì đến tận bây giờ.

Eo lưng Đái Mộc Bạch oằn xuống, hai con ngươi tím đã có vài phần màu đỏ, mỗi một bước đi phảng phất như có trọng lực ngàn cân đặt trên người.

Bốn trăm thước….., ba trăm thước…….., hai trăm thước ……., một trăm thước.

Khuôn mặt đại sư cứng ngắc đã xuất hiện trước mặt mọi người. Mắt nhìn thấy bộ dáng bọn chúng dìu nhau đi tới đích, ngay cả đại sư cũng không khỏi động dung.

Vòng cuối cùng này, bọn chúng đi suốt một canh giờ, nhưng cuối cùng cũng kiên trì đến đích.

Phốc thông, phốc thông… Bảy người cơ hồ trước sau ngã xuống đất, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn cơ hồ cùng lúc bất tỉnh.

------oOo------

Chương 137: Đại sư là ma quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: ATuLa23

Biên: ATuLa23

Nguồn:

Đái Mộc Bạch ngả bên người Chu Trúc Thanh, thở hổn hển từng ngụm, toàn thân run nhè nhẹ. Tiểu Vũ tóc tai trên đầu tán loạn, mồ hôi không ngừng chảy xuống, đôi môi đỏ run nhẹ. Đường Tam dìu thân thể Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp, cho bọn chúng tựa vào giỏ tre của chính mình, sau đó lấy ra phụ trọng dư thừa, lúc này trước mắt hắn đồng dạng là một mảnh mông lung, nhưng trong ý thức còn có một vài thứ chống đỡ hắn. Đối với người khác mà nói, trừng phạt, hay nói cách khác là huấn luyện đã chấm dứt, nhưng đối với hắn thì chưa. Tay chống lên cái bàn để thùng nước, lưng đeo mười lăm cân phụ trọng, Đường Tam miễn cưỡng đứng lên, từng bước từng bước di chuyển về phía trước. Mặc dù không cần phải đỡ người khác nữa, nhưng bước chân hắn hoàn toàn lảo đảo.

"Ca, ta đi cùng ngươi"

Tiểu Vũ đồng dạng chống bàn đứng lên, nhưng mới bước được một bước, cả người lại ngã sấp xuống đất. Tình trạng thân thể nàng mặc dù so với Chu Trúc Thanh tốt hơn không ít, nhưng vừa rồi phải cõng Trữ Vinh Vinh một đoạn không ngắn, đồng dạng cũng đạt tới cực hạn.

"Tiểu Tam, ta đi cùng ngươi"

Người nói chính là Đái Mộc Bạch, đồng dạng đeo phụ trọng sau lưng, lảo đảo đuổi tới bên người Đường Tam. Hai người đối mắt nhìn nhau, khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng lộ ra tia cười có chút quái di, đồng thời vươn tay phải của

mình lên vỗ vào nhau.

Sau một khắc, hai kẻ nhận nhiều *"trừng phạt"* nhất trong đám đồng thời ngã xuống, nằm ngay bên cạnh đống bạn.

Sử Lai Khắc thất quái, bảy người thụ phạt, lúc này cả bảy người đều nằm gục xuống.

Đại sư mắt nhìn thấy bọn chúng từng người từng người lần lượt ngã xuống, nhưng thuỷ chung không động. Cho đến khi Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch cuối cùng đồng thời té xỉu, hắn trên mặt mới toát ra một tia cười nhàn nhạt.

"Không từ bỏ, không vứt bỏ. Tốt lắm, tốt lắm."

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực và mấy vị sư phụ khác yên lặng xuất hiện bên cạnh đại sư. *"Đại sư, ngươi làm tốt lắm. Đủ nhẫn tâm."*

Đại sư cũng không để ý đến trong lời nói Phất Lan Đức có chút bất mãn, phất phất tay, *"Mau dẫn bọn chúng đi đi."* Kể cả đại sư, chúng sư phụ vội vàng tháo giỏ tre trên người bọn nhỏ, ôm bọn chúng đi vào học viện.

Khi Đường Tam tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong túc xá, cảm giác ấm áp từ bốn phương tám hướng truyền vào trong cơ thể làm hắn rên rỉ suýt thành tiếng. Lấy lại bình tĩnh, Đường Tam phát hiện bản thân đang xích loã nằm trong một cái thùng gỗ lớn, bên trong tràn đầy chất lỏng màu nâu. Áo Tư Tạp ở bên kia, còn đang bất tỉnh trong cái thùng gỗ. Bên trong túc xá lúc có nhiều hơn hai cái thùng gỗ lớn, trông giống như nuôi cá vậy. Tiện tay khuấy chất lỏng quanh ngươì, mùi vị dược thảo nồng đậm xộc lên mũi. Cái mũi Đường Tam giật giật, trong lòng nhất thời rõ ràng vài điểm.

Sau khi đi tới thế giới này, hắn mặc dù không có cẩn thận nghiên cứu dược vật nơi đây, nhưng đại khái cũng biết một ít. Dược tài ở cái thế giới này so với thế giới trước của hắn có rất nhiều điểm giống nhau, mà cái chất lỏng bên trong cái thùng gỗ hắn đang nằm này hắn chỉ dùng một vài loại dược tài tự nhiên đun nóng mà thành, có tác dụng thư cân hoạt huyết cùng với bồi nguyên. Khó trách lúc trước thể lực tiêu hao cạn kiệt, mà bây giờ tỉnh lại cũng không có cảm giác thống khổ gì mấy. Chỉ có hai chân thoáng đau nhức,

thân thể có chút như nhũn ra.

Sau đó Đường Tam mới biết được, đại sư vì duy trì nước ấm bên trong thùng gỗ, cứ sau một khoảng thời gian nhất định lại đổ thêm một ít nước nóng vào. Đối với nữ đệ tử thì nhờ nữ hài tử trong thôn hỗ trợ.

Ngay gần thùng gỗ dán một tờ giấy, mặt trên có chữ viết của đại sư. *"Sau khi tỉnh lại thì đến thực đường ăn cơm"* Chứng kiến hai chữ ăn cơm, Đường Tam nhất thời cảm giác trong bụng mình sôi ùng ục, vừa nghĩ đến đã nổi lên cơn đói cồn cào.

Sau khi từ trong nước đứng dậy, hắn mới phát hiện ngoài hai cái thùng gỗ to còn có hai cái thùng gỗ nhỏ hơn một chút, bên trong là nước sạch, hiển nhiên là cho bọn chúng tẩy rửa thân thể. Nước trong không được làm ấm, khiến cho Đường Tam trong lúc ngâm người không khỏi rùng mình, thần chí linh mẫn, nhất thời cảm giác sảng khoái vô cùng. Cảm giác bủn rủn toàn thân dần dần biến mất.

Vội vã rửa sạch dược thuỷ trên người, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Đường Tam lúc này mới đi ra túc xá. Hắn kinh ngạc phát hiện bên ngoài trời đã đầy sao. Trong ban đêm yên tĩnh, tiếng côn trùng và tiếng chim kêu vang, làm cho người ta có một cảm giác yên tĩnh.

Dùng sức co duỗi thân thể một chút, tiếng xương cốt toàn thân lách cách liên tiếp phát ra, khiến cho toàn thân phảng phất dãn ra, hít hai hơi không khí trong lành thật sâu thay thế trọc khí bên trong cơ thể, hướng thực đường bước nhanh tới.

Xa xa đã có thể chứng kiến ánh đèn thực đường toả sáng, khi Đường Tam đi vào bên trong, phát hiện ra một người đang ngồi ăn mạnh mẽ. Nghe được tiếng bước chân, đang ngồi ăn uống quay lại nhìn về phía Tiểu Tam, chính là Đái Mộc Bạch. Tu vi hồn lực giúp hắn tỉnh sớm hơn Đường Tam.

"Tiểu Tam, mau tới ăn đi, mùi vị đúng là không chê được."

Hai con ngươi tà dị trong mắt Đái Mộc Bạch đã khôi phục bình thường, nhìn thấy Đường Tam, vẻ mặt nhất thời mỉm cười. Bọn chúng đã hơn một lần

đồng cam khổ, chia hoạn nạn, cái loại cảm giác này không cần ngôn ngữ biểu đạt, chỉ cần nhìn nhau đã có thể thấy tình bạn của đối phương.

Đi tới bên người Đái Mộc Bạch rồi ngồi xuống, trên bàn ăn trong thực đường còn có sáu phần thức ăn để riêng biệt, hiển nhiên là chuẩn bị sẵn cho hắn cùng những người khác. Trên bàn đồng dạng lưu lại mẩu giấy có chữ viết của đại sư. *"Cơm nước xong, đem bát đũa rửa sạch sẽ. Dọn dẹp thùng gỗ trong phòng, thanh tẩy sạch sẽ. Không được ngủ, phải tu luyện hồn lực cho đến lúc hừng đồng. Sáng sớm tập hợp đi học."*

Bữa cơm thập phần thịnh soạn, một chén lớn thịt bốc mùi thơm nức mũi, năm cái bánh bao lớn trắng như tuyết, còn có một chén súp, rau vào một ít hoa quả.

Sự kháng nghị của dạ dày làm cho Đường Tam không kịp nói chuyện với Đái Mộc Bạch, bắt đầu nhai nhồm nhoàm, đem thức ăn trước như phong quyện tàn vân(gió cuốn mây tàn) giải quyết triệt để.

Sảng khoái, rất sảng khoái, phi thường sảng khoái. Sau khi toàn bộ thể lực bị tiêu hao, bổ sung thực vật tựa hồ làm cho người ta cảm nhận được thân thể hấp thu nhanh chóng chất dinh dưỡng trong đó.

Đái Mộc Bạch trong lúc đó cũng đã ăn xong, tựa bàn nhìn Đường Tam, mắt thấy hắn ăn xong mới nói: *"Tiểu Tam, đại sư thật là nhẫn tâm, so với viện trưởng Phất Lan Đức còn muốn hơn. Xem ý tứ đại sư nhắn lại, sợ rằng cuộc sống của chúng ta sau này không dễ chịu lắm. Trước kia đại sư cũng dạy ngươi như vậy hả?"*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Sư phụ trước kia dạy ta đều là kiến thức lý luận, huấn luyện như vậy ta mới lần đầu tiên gặp phải. Bất quá, ngày hôm qua sư phụ có nói với ta, là một gã hồn sư, thân thể là trụ cột. Ta có thể thừa nhận siêu việt cực hạn năng lượng hồn hoàn của Nhân diện ma chu đánh sâu vào, không thể không có liên quan đến trạng thái thân thể được. Chỉ có thân thể càng mạnh mẽ mới có thể chứa đựng càng nhiều hồn lực. Có thể là bởi vì lý do này, sư phụ mới quyết định tăng cường huấn luyện thân thể chúng ta làm trụ cột."*

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Việc tăng cường này e rằng không đơn giản như vậy. Đại sư huấn luyện hoàn toàn dựa theo cực hạn của chúng ta mà an bài, nếu tố chất thân thể chúng ta không tốt, e rằng nằm vài ngày nữa cũng không dậy nổi. Bất quá chất lỏng kỳ quái kia tựa hồ cũng có tác dụng nhất định."*

"Chết đói rồi, thức ăn ở đâu vậy?"

Một đạo thân ảnh nhanh như gió chạy từ bên ngoài vào, cũng không chào Đường Tam và Đái Mộc Bạch một câu, trực tiếp lao về phía đồ ăn trên bàn. Đó là Tiểu Vũ, nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của nàng, Đường Tam nhất thời toát ra một tia mỉm cười. Hiển nhiên, Tiểu Vũ sau khi bị cực độ tiêu hao đã khôi phục hoàn toàn.

Tiểu Vũ vừa ăn, vừa nhìn tờ giấy trên bàn, đồng thời hướng về phía Đường Tam làm mấy động tác ra hiệu đợi ăn xong rồi mới nói. Từ sau khi bất tỉnh tới khi tỉnh táo lại, ăn xong thức ăn, Đường Tam lúc này cảm giác được thân thể lại uể oải, không muốn động, bắt chước động tác của Đái Mộc Bạch, tựa vào bàn ăn nhìn Tiểu Vũ không có một chút bộ dáng thục nữ nào với đống đồ ăn trước mặt.

Lượng thức ăn cho nữ đệ tử ngoại trừ bớt đi hai cái bánh bao thì giống mọi người. Tiểu Vũ mặc dù miệng không lớn, nhưng ăn cũng không có hàm hồ, sau một hồi công phu cũng đem đồ ăn trước mặt toàn bộ tiêu thất.

Người thứ tư đi tới thực đường, không phải là kẻ đã đạt tới ba mươi cấp-Áo Tư Tạp, mà là Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh đi vào, trên mặt thần sắc hết sức bình tĩnh, đến lúc nhìn thấy Đái Mộc Bạch khuôn mặt mới có chút biến đổi, nhưng từ trong mắt của nàng, Đường Tam rõ ràng không có tìm ra chút tâm tình bài xích nào hết.

Động tác ăn của Chu Trúc Thanh ưu nhã hơn nhiều so với Tiểu Vũ, nhai kỹ càng, mỗi một động tác càng nhìn càng thấy đẹp, mà đằng sau mỗi động tác thanh tú đó lại ẩn chưa một thứ, đó là tốc độ. Nếu không phải mắt nhìn thấy vật thực trước mặt nàng nhanh chóng giảm bớt, Đường Tam thật sự rất khó tin rằng những động tác chậm rãi như thế mà có thể ăn với tốc độ nhanh không ngờ.

"Thoải mái thật. Ăn no rồi."

Tiểu Vũ không chút tị hiềm trực tiếp tựa vào vai Đường Tam, *"Đường Tam, ngươi lúc sau có chạy thêm hai vòng không?"*

Đường Tam cười khổ lắc đầu, *"Không, sau khi ngươi té xỉu, ta cùng Đái Mộc Bạch cũng hôn mê bất tỉnh. Tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trong thùng gỗ chứa dược thuỷ."*

Tiểu Vũ mặt cười đột nhiên đỏ lên, ngồi thẳng người, thấp giọng hỏi: *"Lúc đó ngươi không mặc quần áo đúng không?"* Đường Tam sửng sốt, gật đầu.

Tiểu Vũ le lưỡi, *"Tại túc xá chúng ta có lưu lại tờ giấy, trên đó viết, không cần kinh hoàng, quần áo các ngươi là do thôn nữ hỗ trợ cởi ra. Đến thực đường ăn cơm."*

Đường Tam cười a a, nói: *"Tiểu Vũ, bộ dáng ngươi đỏ mặt thật đáng yêu, giống như quả táo chín vậy."* Vừa nói hắn vừa đưa tay ra nhéo má Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng cũng không ngăn cản động tác của hắn.

Đái Mộc Bạch nói: *"Áo Tư Tạp bọn họ ba người còn chưa có dậy, xem bộ dáng có vẻ rất mệt. Chúng ta trở về tu luyện đi, không biết ngày mai đại sư còn cho chúng ta huấn luyện ma quỷ như thế nào nữa đây."*

Đường Tam gật đầu, liền thu thập bát đũa của mình, nhưng bị Tiểu Vũ ngăn cản. *"Đi đi, việc rửa chén bát này không thể để nam nhân các ngươi làm được. Giao cho bọn ta được rồi."*

Đường Tam mỉm cười, xoa xoa đầu Tiểu Vũ, xoay người bước ra ngoài.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch lạc sang người Chu Trúc Thanh. Chu Trúc Thanh lúc này vãn chưa ăn xong,nhưng một tay nàng đem bát đũa của Đái Mộc Bạch để vào một chỗ. Miệng không nói ra, nhưng hành động đã chứng tỏ ý tứ của mình. Đái Mộc Bạch mừng rỡ, hắn tự nhiên biết da mặt Chu Trúc Thanh

mỏng, nên cũng không lên tiếng, bước vội vàng đuổi theo Đường Tam.

Lúc hai người bữa ra tới cửa thực đường, sau lưng truyện đến âm thanh của Tiểu Vũ. *"Việc rửa chén bát không phải việc nam nhân các ngươi nên làm, bất quá, thùng nước thuốc lưu lại cho các ngươi. Sáng mai nhớ dậy sớm giúp chúng ta nhé."*

Đường Tam nghe xong hai chân lảo đảo, suýt nữa bước hụt ngưỡng cửa, quay đầu nhìn Tiểu Vũ thì vừa lúc chứng kiến trên mặt nàng hiện ra nét tươi cười giảo hoạt, hướng hắn phất phất tay.Một đêm không nói chuyện, lúc Đường Tam tỉnh táo lại cũng là lúc bình minh, đồng hồ sinh học đã đánh thức hắn dậy. Tối hôm qua lúc tu luyện, hắn nhập định rất sâu, cả người hoàn toàn đắm chìm trong hải dương nội lực Huyền Thiên công. Thậm chí ngay cả khi Áo Tư Tạp tỉnh dậy đi ăn cũng không biết. Tối qua, trước khi tu luyện, hắn cũng đã rửa sạch thùng nước của mình, lúc này bên trong phòng trống rỗng, Áo Tư Tạp đang ngồi trên giường tu luyện, thùng nước của hắn cũng đã được rửa sạch.

Lặng lẽ ra khỏi cửa, tu luyện Tử cực ma đồng, ăn điểm tâm, sau khi hoàn thành mọi việc Đường Tam mới bước tới cửa phòng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh cũng đã đi ăn, Đường Tam giúp hai người đem thùng gỗ xử lý sạch sẽ.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Sư Lai Khắc thất quái cơ hồ cùng lúc chạy đến thao trường.

Đại sư đã đứng ở giữa thao trường đợi bọn chúng. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh nhưng cứng rắn của đại sư, ngoại trừ Đường Tam, những người khác không tự giác cảm thấy có chút khẩn trương, thậm chí có chút e ngại.

"Tốt lắm. Hôm nay các ngươi đến đây rất nhanh."

Đại sư gật đầu, ánh mắt theo thói quen đảo qua mặt từng người một. *"Hành động ngày hôm qua của các ngươi làm ta rất hài lòng, mặc dù có người không hoàn thành trừng phạt, nhưng điều làm ta hài lòng chính là, ta thấy được trên người các ngươi tinh thần không từ bỏ, không vứt bỏ. Là đồng bọn, như thế nào mới có thể làm cho mọi người yên tâm giao hậu tâm của mình*

cho người khác? Phải là hai chữ tín nhiệm. Các ngươi làm tốt lắm, tín nhiệm lẫn nhau, cho nên các ngươi đã hoàn thành rất tốt bài kiểm tra ngày hôm qua."

"Trước khi khoá trình hôm nay bắt đấu, Đường Tam, đi hoàn thành trừng phạt của ngươi ngày hôm qua đi."

"Vâng" Đường Tam đáp ứng một tiếng, xoay người hướng học viện chạy đi.

"Tiểu Tam, ta chạy cùng ngươi, ngày hôm qua đã nói rồi mà." Tiểu Vũ nhanh nhảu đuổi theo.

Trữ Vinh Vinh đột nhiên nói: *"Chúng ta cùng đi đi, chúng ta không phải là một chỉnh thể hay sao?"*

Áo Tư Tạp mở rộng cánh tay, *"Làm nóng người cũng tốt, lần này chúng ta không phải là bị phạt, mà chỉ là chạy cùng, dù sao cũng không cần mang phụ trọng."*

Mập mạp có chút buồn rầu nói: *"Xem ra nếu thật sự phải giảm béo, tưởng ta nuôi béo chỗ thịt này đơn giản lắm sao?"*

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã chạy đi, *"Nói nhảm ít thôi, mau đi nào."*

Chỉnh thể, là một chỉnh thể tốt. Đại sư có chút ngạc nhiên nhìn đám đệ tử chạy đi, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác xúc động. Trong đầu hắn thoáng hiện lên bốn chữ *"Thiên chi kiêu tử"* (The God*"s favored one). Mặc dù bảy đứa nhỏ này mới ở cùng với nhau chưa đầy một tháng, nhưng từ hành động lúc này có thể nhìn ra, tình bạn của bọn chúng kéo dài cả đời.*

*Hai bàn tay nắm chặt, Đại sư âm thầm quyết định, nhất định phải cố gắng hết sức mình bồi dưỡng đám nhỏ này thật tốt. Cũng từ ngày hôm nay, đại sư khiến cho Sử Lai Khắc thất quái hiểu rõ ràng ý nghĩa của hai từ "*ma quỷ*".*

Quái vật mà gặp ma quỷ thì sẽ như thế nào?

Đại sư đối với đám đệ tử huấn luyện rất đơn giản. Mỗi ngày hai canh giờ đối chiến, tình huống đối chiến mỗi ngày cũng không giống nhau, song đấu tiến hành theo tổ hợp ngẫu nhiên, có khi lại là một chọi một, có khi một đấu hai, hai đấu hai, thậm chí là ba đấu ba, ba đấu bốn. Trong khi đối chiến, mỗi ngày đại sư lại đưa ra một ít yêu cầu đặc thù, tỷ như cho phép sử dụng hồn kỹ dạng gì, không cho phép sử dụng cái gì, hoặc phương thức hạn chế nào đó.

Sau khi chấm dứt huấn luyện đối chiến, thì tiến hành huấn luyện thể năng. Giống như ngày đầu tiên, lúc huấn luyện không cho phép sử dụng hồn lực, đồng thời phải là bảy người cùng nhau hoàn thành. Phương pháp huấn luyện thể năng đại sư có thể tăng dần lên. Đơn giản nhất là chạy mang phụ trọng, còn có phương pháp leo núi mang phụ trọng, nhưng bất luận là phương pháp nào cũng làm cho đám Sử Lai Khắc quái vật có chịu đựng tới cực hạn. Trải qua một đoạn thời gian, bọn chúng đã quen với việc tỉnh dậy trong thùng gỗ có chứa dược thuỷ.

Huấn luyện ma quỷ mặc dù gian khổ, nhưng đại sư lại không có tiết kiệm, trong phương diện ẩm thực, mang khả năng cao nhất thoả mãn khẩu vị của mọi người.

Do mật độ huấn luyện rất cao, sau ba tháng, Mã Hồng Tuấn đã có thể sử dụng Tà hoả hết sức lợi hại trong huấn luyện. Đường Tam, Áo Tư Tạp, Tiểu Vũ ba người chánh thức trở thành hồn tôn. Vì không muốn gây kinh động, lúc đi đăng ký cho bọn chúng ở Tác Thác Thành, đại sư cố ý để cho bọn chúng mỗi người đeo một cái mặt nạ đặc thù đã được chế tạo từ trước. Mặc dù nhất định sẽ gây ra sự hoài nhi, nhưng đối với tình huống, hồn sư muốn ẩn dấu dung mạo bản thân đã từng phát sinh qua, nên bọn chúng vẫn thành công nhận được tiền trợ cấp.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ, đối với hồn lực của Sử Lai khắc Thất quái cũng không tăng lên nhiều, trong đó chỉ có hồn lực của Mã Hồng Tuấn tăng lên một bậc mà thôi. Nhưng trong ba tháng huấn luyện cực hạn như vậy, tố chất thân thể thay đổi rất nhiều.

Bây giờ, Đường Tam với Đái Mộc Bạch không còn như ngày đầu tiên nữa, phụ trọng mang theo đã vượt quá năm mươi cân, kết quả vẫn còn cảm thấy

dư sức. Phải biết rằng, dưới tình huống không sử dụng hồn lực, đó cũng là một sự đáng sợ rồi. Tình huống thân thể đều có cải thiện rất lớn, dưới cường độ vận động cực lớn và bổ sung dinh dưỡng sung túc, trước tiên là nói về vóc người.

Đái Mộc Bạch rõ ràng trở nên thêm phần cường tráng, đôi con ngươi tà dị phát ra thêm vài tia uy thế. Cả người nhìn qua giống như tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng nổ, bây giờ thật sự giống một mãnh hổ xuống núi.

Áo Tư Tạp biến hoá càng rõ ràng hơn, cả người gầy hơn một chút, nhưng nếu bây giờ nhìn vào đường nét trên cở thể hắn, tuyệt đối không có ai nghĩ rằng hắn là phụ trợ hệ hồn sư. Thân hình cường tráng giống như đại đa số chiến hồn sư, đương nhiên giọng nói của hắn vẫn mềm nhũn như cũ, trên mặt, bộ râu quai nón rậm rạp cùng cặp mắt hoa đào đều không có gì biến hoá.

Bề ngoài Đường Tam biến hoá rất nhỏ, tướng mạo vẫn bình thường như trước, nhưng cả người nhìn qua càng thêm nội liễm, vóc người cũng không có phô trương thái quá, chỉ cao hơn một chút. Cảm giác giống như là một thiếu niên bình thường, nhưng lại tuyệt đối là dạng hiếm có khó tìm.

Điều khiến người khác phải vui mừng lẫn sợ hãi chính là, hồn lực của Đường Tam đã đạt tới ba mươi hai cấp, cái này không phải là kết quả của ba tháng huấn luyện mang đến, mà đến từ hồn hoàn của Nhân diện ma chu lúc đầu. Có lẽ bởi vì đã đột phá cực hạn, mặc dù hồn hoàn của Nhân diện ma chu gây cho Đường Tam sự thống khổ thật lớn, nhưng tiền lời cũng đồng dạng không hề ít chút nào. Ngoại trừ hồn hoàn, hồn cốt ra, ngay cả hồn lực cũng trực tiếp tăng lên tới ba mươi hai cấp, khiến cho những người khác hâm mộ không thôi, đường nhiên, chỉ là hâm mộ thôi, bọn chúng ai cũng không dám làm như Đường Tam mà đi hấp thu hồn hoàn vượt cấp.

Mã Hồng Tuấn thì gầy đi khá nhiều, nhìn qua không giống như tên béo trước kia, mặc dù vẫn còn mập mạp nhưng khiến cho người khác cảm giác mạnh mẽ.Hồn lực tăng lên tới hai mươi tám cấp, theo xu hướng bước thẳng tới mức đạt ba mươi cấp. Biến hoá thân thể khiến toàn thân hắn nhìn qua vô cùng sắc bén.

Tiểu Vũ vẫn bộ dáng như cũ, trong tất cả đám đệ tử thì nàng ngay cả biến hoá bên ngoài nhỏ nhất cũng khó thấy, ngay cả da tay cũng không có sạm đen đi, suốt ngày đều là bộ dáng vui sướng hoạt bát. Bất quá, mỗi ngày khi tiến hành đối chiến, nàng khiến cho mọi người nếm không ít đau khổ. Đệ tam hồn kỹ của nàng là Thuấn Di xuất quỷ nhập thần, ngay cả Đái Mộc Bạch với Đường Tam cũng gặp không ít đau khổ. Cũng may là khoảng cách thuấn di của nàng bây giờ chỉ có thể duy trì năm thước, mặc dù như vậy nhưng phối hợp với Yêu cung cùng Mị hoặc, ba hồn kỹ phát huy tác dụng cận chiến đủ để kẻ khác cảm thấy khinh khủng.

Trữ Vinh Vinh so với lúc mới tới học viện thì không thể nói là đã hết kiêu căng, nhưng so với trước kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Trên đôi mi toát vài phần anh khí, tính cách nội liễm làm nàng càng trở nên tràn ngập mị lực, khiến cho Áo Tạp Tư vốn đã buông bỏ không còn theo đuổi nàng nữa lại có hy vọng, tất nhiên là trong ba tháng này, cho dù Áo Tư Tạp có lòng theo đuổi nàng, cũng không có chút khí lực nào để làm điều đó cả.

Về phía Chu Trúc Thanh, không thể không nói, nghị lực của nàng không kém nam tử chút nào, trong ba tháng huấn luyện ma quỷ chưa bao giờ thốt ra một tiếng khổ, chẳng những cắn răng kiên trì đến cùng, mà thậm chí còn từng chủ động yêu cầu gia tăng cường độ. Người gầy đi một chút, nhưng là mẫn công hệ hồn sự, dưới tính huống thân thể mạnh mẽ, tốc độ của nàng gia tăng lên rất nhiều.

Ba tháng huấn luyện ma quỷ rốt cục kết thúc ngày hôm qua, đại sư cho phép Sử Lai Khắc thất quái nghỉ ngơi bảy ngày, để cho bọn chúng tự mình điều chỉnh trạng thái. Rốt cục cũng có cơ hội nghỉ ngơi, Áo Tư Tạp ngay lập tức ôm lấy cái giường làm một giấc, Đường Tam tiếp tục luyện tập như mọi khi, còn Chu Trúc Thanh kiên trì rèn luyện trụ cột thân thể, nên Đái Mộc Bạch cũng chủ động yêu cầu được giúp đỡ. Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh không khác biệt lắm so với Áo Tư Tạp, tranh thủ bảy ngày nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ có Mã Hồng Tuấn là không có việc gì làm, trong đợt huấn luyện ma quỷ vừa rồi, hắn là người chịu khổ nhiều nhất, nhưng lúc này là nghỉ ngơi, gã mập này lập tức ra ngoài học viện, vào Tác Thác thành giải quyết vấn đề tà hoả.

Một bên là tiếng ngáy của Áo Tư Tạp, một bên Đường Tam thu thập các bộ phận lẻ được thợ rèn đưa tới từ trước, hôm nay mới có dịp động đến. Công

nghệ rèn của Thiết thị huynh đệ làm hắn rất hài lòng, đến bây giờ, tụ tiễn không tiếng động, hàm sa xạ ảnh, một vài linh kiện tối mật của ám khí cũng đã hoàn thành, chỉ có Chư cát thần nỏ yêu cầu khá cao, nên vẫn đang tiếp tục trong giai đoạn chế tạo.

Đường Tam định thừa dịp này có vài ngày nghỉ ngơi, ngoại trừ tu luyện thì sẽ đem một vài bộ ám khí đã làm hoàn chỉnh phát cho mọi người, hơn nữa còn dạy mọi người phương pháp sử dụng. Tập trung lắp ráp ám khí, thời gian trôi qua thật nhanh, cho đến khi Áo Tư Tạp tỉnh dậy gọi hắn đi ăn cơm, Đường Tam mới phát hiện ngoài trời mới lúc nào sáng rực đã biến thành ánh trăng, như vậy là một ngày đã trôi qua. Hai người ra khỏi túc xá, cùng nhau đi tới thực đường. Đang đi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một người hốt hoảng lảo đảo đi tới.

"Ai thế này, sao lại biến thành bộ dạng đầu heo như thế?"

Áo Tư Tạp âm thanh có chút khoa trương kinh hô một tiếng. Đường Tam nhìn kỹ lại cái thân thể loạng choạng kia, bộ dáng có chút tập tễnh đi tới, chính là Mã Hồng Tuấn, chỉ có điều lúc này hắn thoạt nhìn cực kỳ chật vật. Chẳng những quần áo trên người nhếch nhác bẩn thỉu, đồng thời khuôn mặt tròn trịa của hắn sưng phồng,trên vòng mắt mang theo hai vòng thâm tím, khoé miệng vẫn còn lưu lại một vệt máu khô.

"Mập mạp, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Đường Tam vội vàng bước tới đỡ lấy Mã Hồng Tuấn đang lảo đảo như muốn ngã, Áo Tư Tạp ngay lập tức xuất ra khôi phục hương tràng đưa tới. Mã Hồng Tuấn cũng không khách khí, vội vàng nhai hai cái hương tràng, nhìn qua mới đỡ hơn một chút.

"Con mẹ nó, lần này thật là mất mặt."

Mã Hồng Tuấn trong mắt tràn ngập hận ý, đôi mắt vốn đã nhỏ, lần này bị đánh đến mặt mày sưng húp, đôi mắt tựa hồ bị thịt che đi không còn thấy đâu nữa.

"Là kẻ nào đã đánh ngươi ra nông nổi này?"

Trong giọng nói của Đường Tam rõ ràng có vài phần hàn ý. Trong ba tháng huấn luyện ma quỷ, mọi người đều giúp đỡ lẫn nhau mà hoàn thành, tình cảm sớm đã không còn chỉ là tình cảm đồng học đơn thuần. Mắt thấy huynh đệ bị đánh ra nông nỗi này, Đường Tam làm sao mà không phẫn nộ cơ chứ?

*Mã Hồng Tuấn uất hận nói: "*Ta bị một gã trung niên hèn mọn đánh, nhục nhã, thật sự là quá mất mặt mà.*"*

*Áo Tư Tạp nhíu nhíu mày, "*Mập mạp, không phải là ngươi cùng người ta tranh gái mà bị đánh đấy chứ?*"*

*Mã Hồng Tuấn cả giận nói: "*Cái gì mà tranh gái, rõ ràng là ta và tiểu muội đó hợp ý nhau trước, vậy mà cái tên hèn mọn kia thật không biết xấu hổ chen vào.*"*

Nghe Mã Hồng Tuấn nói vậy, Đường Tam nhất thời hiểu một chút, rất rõ ràng, giống như Áo Tư Tạp nói vậy, tên mập này đúng là bị ăn đòn khi đang muốn giải quyết vấn đề tà hoả đây mà.

*Đường Tam vỗ vỗ vai Mã Hồng Tuấn, "*Đi thôi, tới thực đường ăn một chút gì đi, rồi từ từ kể lại cho bọn ta nghe.*"*

Có khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp trợ giúp, tình trạng thân thể Mã Hồng Tuấn tốt hơn rất nhiều, ba người đi vào thực đường. Trong thực đường, Đái Mộc Bạch đang ngồi ăn uống như hổ, Chu Trúc Thanh không có bên cạnh hắn.

*"*Mập mạp, …ngươi bị làm sao thế?*"*

Chứng kiến bộ dáng chật vật của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cũng vô cùng hốt hoảng. Tính tình của hắn so với Đường Tam thì nóng nảy hơn nhiều, hung dữ đứng dậy, đôi mắt tà dị loé sáng.

*Mã Hồng Tuấn vẻ mặt dài ra, nói: "*Đái lão đại, ngươi phải vì huynh đệ tác chủ a. Ngươi xem, bọn chúng đánh ta, khiến cho khuôn mặt anh tuấn của ta méo mó, sau này ta làm sao mà tán gái a!*"*

Áo Tư Tạp phì cười. "Khuôn mặt anh tuấn của ngươi vẫn còn nguyên vẹn đây mà, có khác gì cái đầu heo đâu. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước tiên ngươi kể đầu đuôi cho chúng ta nghe đi đã."

Mã Hồng Tuấn lôi cái ghế ngồi xuống, lúc này mới đem sự tình trải qua nói ra.

"Sáng nay ta đã tới Tác Thác thành chuẩn bị giải quyết một chút tà hoả trong người. Tới nơi, ta phát hiện ra một ả phượng hoàng trong Thanh lâu, ngay khi ta chuẩn bị rủ tiểu muội muội đi giải quyết vấn đề, ai ngờ xuất hiện một gã hèn mọn. Hắn nhìn qua cũng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, nhìn có vẻ hung dữ,.trông qua như chân thật và giản dị, nhưng nhìn kỹ lại thì trong đôi mắt lộ ra tia dâm quang, một tay của hắn dùng vải sa bao lại.Đúng ra hắn không nên tranh đoạt tiểu muội kia với ta mới phải chứ.Lúc ấy, ta còn hỏi hắn: *"Đại thúc, tay ngươi như vậy, còn làm gì được?"*. Các ngươi đoán xem hắn nói cái gì? Hắn thản nhiên nói: *"Lão tử không cần dùng đến tay."* Ta chưa từng gặp qua người nào hèn mọn như vậy."

Đái Mộc Bạch nói: "Sau đó ngươi đánh nhau với hắn?"

Mập mạp khí tức tràn ra, nói: "Điều đó là đương nhiên, hắn khi dễ ta, chẳng lẽ ta phải chịu? Vốn ta thầm nghĩ đuổi hắn đi, ai mà ngờ nổi, hắn cũng là hồn sư, lại là Hồn tôn bốn hồn hoàn, nhanh chóng và gọn gàng cho ta nếm đòn, rồi ném ta ra khỏi Thanh lâu. Nhưng điều khiến ta không thể chịu nổi chính là, hắn còn ngang nhiên búng vào *"con gà con"* của ta, còn chê của ta nhỏ. Một nam nhân chân chính,bị vũ nhục như vậy làm sao ta có thể chịu được. Sau đó ta lại đứng lên đánh nhau với hắn tiếp, rồi trở thành bộ dạng như thế này đây. Các ngươi không nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của hắn đâu, Đái lão đại, Áo nhị ca, Đường Tam ca, các ngươi phải vì huynh đệ làm chủ a! Nếu không phải là mới huấn luyện xong, nói không chừng ta còn không về nổi đó."

Mã Hồng Tuấn lần này hiển nhiên bị đòn không nhẹ, nhất là tinh thần bị đả kích càng nghiêm trọng, nước mắt nước mũi tùm lum, hướng ba người Đường Tam nhăn nhó.

*Đường Tam hỏi: "*Hắn tên là gì?*" Mã Hồng Tuấn dùng ống tay áo lau mặt mũi, "*Ta nghe lão bản Thanh lâu gọi hắn là Bất Nhạc, phỏng chừng không phải là tên thật.*"*

*"*Bất Nhạc? Một gã hồn tôn mà dám khi dễ huynh đệ ta? Đi, Mập mạp, ngươi dẫn đường, chúng ta phải đi xem sao. Tiểu tam, Tiểu Áo, hai ngươi có đi không?*" Đái Mộc Bạch hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của mập mạp, lúc trước hắn cũng không ít lần tranh gái, chỉ có điều hắn toàn chiếm tiện nghi mà thôi, từ khi Chu Trúc Thanh tới, hắn mới kiềm chế lại, càng huống chi mập mạp bị đánh thật là thảm, mặc dù nhìn qua không có tổn thương gân cốt, nhưng tội này đủ lớn rồi. Đường Tam gật đầu,*

*"*Đi, cùng đi xem sao*"*

Loại chuyện này căn bản không thể nói ai đúng ai sai, nhưng phải đứng về phía huynh đệ mình. Mắt thấy huynh đệ mình bị đánh, nếu không ra tay thì không phải là nam nhân.

*Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói: "*Ta đương nhiên là đi, ta muốn nhìn xem, ai có thể hèn mọn hơn cả tên mập này. Cho dù đánh không lại, có Ma Cô tràng của ta, chẳng lẽ lại không kịp chạy sao.*"*

*Mã Hồng Tuấn vừa nghe ba người khẳng định sẽ vì mình xuất đầu lộ diện, nhất thời mừng rỡ, "*Hảo huynh đệ, đi, chúng ta bây giờ phải đi ngay, nói không chừng còn có thể tóm được hắn.*"*

Nói xong hắn lập tức nhảy dựng lên, xoay người chạy ra ngoài, tựa hồ trên người không có chút thương tích nào.

Đái Mộc Bạch kéo tay Mã Hồng Tuấn, " Gấp cái gì, muốn đi cũng phải ăn no đã, như vậy mới có khí lực. Thuận tiện ngươi kể một chút về vũ hồn của tên kia đi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.*"*

*Mã Hồng Tuấn mặc dù có vẻ rất vội, nhưng trong bụng quả thật trống rỗng, một lần nữa mọi người lại ngồi xuống, vừa ăn cơm tối, Mã Hồng Tuấn vừa đem mọi chuyển kể ra. "*Hắn vóc người không cao, ước chừng chỉ khoảng một thước sáu, mặt mũi đen xì, trông như mới bước ra từ hố than. Vũ hồn của

hắn rất kỳ quái, không phải công kích, phòng ngự hay tốc độ, có cảm giác như …"

*Ánh mắt mập mạp chuyển sang người Đường Tam, "*Tựa hồ có tác dụng không sai biệt lắm so với Tam ca, chỉ là hình dạng khác.*" Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, hai người cơ hồ đồng thanh nói: "*Khống chế hệ hồn sư?"

*Mập mạp gật đầu, "*Chính là khống chế hệ. Vũ hồn của hắn nhìn bên ngoài là hai nửa vòng tròn giống cái lồng tử (lồng chim lồng gà), cỡ cái bánh bao hấp, màu hồng phấn. Khi hắn xuất ra vũ hồn ngang hông, bộ dáng trở nên rất độc ác. Lúc đánh với ta, tổng cộng hắn sử dụng hai hồn kỹ. Hồn kỹ thứ nhất biến hai cái lồng tử to dần, ngăn chặn Phượng Hoàng Hoả Tuyến của ta. Hồn kỹ thứ hai dùng hai cái lồng tử một trước một sau vây khốn thân thể ta. Cái lồng tử kia cảm giác rất mềm dẻo, không biết làm bằng chất gì, ngay cả Phượng Hoàng Hoả Diễm của ta cũng không thể phá hư nó. Đem ta bao vây trói buộc không khác gì hấp bánh bao, sau đó biến ta thành bao cát."

Hai cái lồng tử màu phấn hồng? Đây là vũ hồn loại gì? Cho dù theo đại sư học đã nhiều năm, với kiến thức rộng rãi như Đường Tam cũng không nghĩ ra được.

*Đường Tam nói: "*Nói như vậy, hắn còn hai hồn kỹ khác chưa có thi triển ra."

*Mập mạp nói: "*Tam ca, với ba người đều là hồn tôn, hơn nữa còn ta là đại hồn sư hai mươi bảy cấp, chẳng lẽ còn sợ không làm gì được hắn? Huống chi, ngươi cũng là khống chế hệ hồn sư a!"

Hắn hiểu sai ý, tưởng rằng Đường Tam sợ.

*Đường Tam nói: "*Khống chế hệ hồn sư tương đối đặc thù. Dưới tình huống một chọi một, khống chế hệ hồn sư có ưu thế rất lớn. Mập mạp, nếu chúng ta gặp hắn, ngươi phụ trách công kích xa quấy nhiễu, ta cùng Đái lão đại tấn công trực diện. Tiểu Áo phụ trách hỗ trợ. Hắn khẳng định không phải là đối thủ của chúng ta. Khống chế hệ không giống với cường công hệ, chỉ cần hắn không thể khống chế đồng thời tất cả chúng ta, thì hắn sẽ thua. Nếu ta đoán không sai, vũ hồn của hắn trời sinh đã khắc chế lửa, nếu không tà hỏa của

ngươi không đến nỗi một điểm tác dụng cũng không có. Khi động thủ, ta sẽ khống chế lại hắn, mặc dù hồn lực của ta không bằng hắn, nhưng ít ra có thể quấy nhiễu khiến cho hắn không cách nào khống chế được chúng ta. Năng lực cận chiến của khống chế hệ hồn sư hoàn toàn không có khả năng ngăn cản công kích của chúng ta, cho dù hắn có bốn mươi cấp cũng vậy thôi."

------oOo------

Chương 138: Bất Nhạc-Gã thúc thúc bỉ ổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: ATuLa23

Biên: ATuLa23+Tiền Như Mạng

Hơn kém nhau mười cấp, Đường Tam hoàn toàn tự tin có thể gây trở ngại năng lực khống chế của đối phương. Đại sư từng nói qua, đối phó với Khống chế hệ hồn sư thì biện pháp tốt nhất là lấy khống chế đối khống chế. Nếu nói trong đội ngũ hồn sư hệ Cường công là hạch tâm, hồn sư hệ Phụ trợ là trụ cột, hồn sư hệ Mẫn công là con mắt, thì hồn sư hệ Khống chế là linh hồn. Trải qua ba tháng huấn luyện ma quỷ, thân thể Đường Tam không ngừng được cường hoá, đồng thời, mỗi buổi tối đại sư vẫn tiến hành đặc huấn riêng đối với hắn, mục tiêu huấn luyện là tám cái Chu mâu nằm ẩn trong xương sống của hắn.

Bát Chu mâu là tên đại sư đặt, nguyên nhân là do mấy cái Ngoại phụ hồn cốt (additional soul bones) có được từ Nhân diện ma chu, vừa giống tám cái trường mâu (giáo dài). Trải qua thời gian huấn luyện này, Đường Tam từ chỗ không thích ứng, đến bây giờ hắn đã có thể khống chế bát chu mâu làm lợi khí công kích và phòng ngự cho bản thân, đồng thời đã có thể khống chế độc tố bên trong bát chu mâu phóng ra hoặc ẩn đi. Đại sư nói qua, với Ngoại phụ hồn cốt này, hơn nữa với lam ngân thảo thuộc về khống chế hệ vũ hồn của hắn, hoàn toàn có thể đối kháng với một hồn sư dưới bốn mươi cấp.

Ba người vội vã ăn xong cơm tối, Mập mạp lại ăn thêm hai cái khôi phục

hương tràng của Áo Tư Tạp, bốn người lúc này mới lặng lẽ rời khỏi học viện. Mã Hồng Tuấn cũng không định nói với người khác, dù sao, đánh nhau tại Thanh Lâu cũng không phải là việc gì đáng tự hào.

Đúng lúc bốn người vừa bước tới cửa học viện, đột nhiên, một bóng đen nhẹ nhàng lách tới, chắn ngang đường bọn chúng. Mã Hồng Tuấn sau khi bị đánh, có chút mẫn cảm với tiếng gió, cơ hồ phóng thích vũ hồn ra đầu tiên. Nhờ ánh lửa màu hồng chiếu sáng màn đêm, bốn người lúc này mới nhìn rõ người ngăn cản phía trước là ai. Mã Hồng Tuấn thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Phượng hoàng hoả diễm, *"Sao lại là ngươi, ngươi muốn hù chết người ư?"* Người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người chính là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ hôm nay mặc một cái quần dài màu nâu, thân trên là tiểu y màu trắng đơn giản bó sát người, vóc người nàng mặc dù không gây cảm giác kích thích mạnh như Chu Trúc Thanh, nhưng cảm giác toàn thân thon dài tạo cho người khác phong vị khác, nhất là sự mảnh khảnh kinh người. Lại còn cái eo thon nhỏ thập phần co giãn, cùng với bím tóc như một cái đuôi con bọ cạp đen nhánh dài đến chân ở sau lưng, tạo cảm giác rất giống tiểu muội nhà hàng xóm. Một đôi mắt đen nháy mở to mang theo vài tia nghi hoặc, trừng lên nhìn bốn người Đường Tam.

"Các ngươi lén lén lút lút muốn đi đâu thế? Mập mạp, sao mặt của ngươi lại sưng lên thế? Bị ai đánh ư?"

Mã Hồng Tuấn vội vàng ho một tiếng. Đường Tam ba người dù sao cũng là nam nhân giống hắn, hắn không ngại ngùng cái gì, nhưng Tiểu Vũ lại là nữ hài tử, trước nay vẫn luôn bát mãn với phương thức giải quyết tà hoả của hắn. Trong lúc nhất thời, có chút không muốn kể lại sự tình mình bị người khác đánh.

Tiểu Vũ tiến lên vài bước, nương theo ánh trăng thấy rõ thương thế trên khuôn mặt của Mã Hồng Tuấn, nhất thời nhảy dựng lên một cách đầy căm phãn. *"Ai lại độc ác đem ngươi đánh thành ra nông nỗi này? Đái lão đại, không phải là ngươi đấy chứ?"*

Đái Mộc Bạch bĩu môi, *"Ta làm sao ra tay ác độc với huynh đệ của mình như vậy chứ? Mập mạp hắn cùng người khác tranh gái nên bị đánh. Chúng ta*

đang chuẩn bị đi tìm cho hắn một cái công đạo."

"Vậy thì còn chần chờ cái gì nữa, thêm ta cũng đi nữa. Dám đánh huynh đệ của ta, phải cho hắn sống một cuộc sống không tự chăm sóc nổi bản thân mình.

" Tính tình Tiểu Vũ vốn là e thiên hạ bất loạn, lúc mới vào học viện, nàng với Mập mạp có chút thành kiến, nhưng trải qua nhiều ngày mọi người chiếu cố lẫn nhau vượt qua giai đoạn huấn luyện ma quỷ, thành kiến đã sớm biến mất. Càng chớ huống chi, lúc đầu nàng ở tại Nặc Đinh học viện vốn là Đại tỷ cầm đầu,vốn đã không ít lần tụ tập bè bọn đánh nhau. Bình thường khi mọi người luận bàn ra tay vẫn là có chút hình thức, lần này rốt cục cũng có cơ hội đánh nhau, bộ dáng nàng nhìn qua còn muốn nóng vội hơn cả Mã Hồng Tuấn.

"Ngũ muội, ngươi thật sự quá tốt. Hay là, để ta lấy thân báo đáp, được không."

Mắt thấy Tiểu Vũ chẳng nhưng không ngăn cản mọi người đi trả thù, ngược lại còn đòi gia nhập, Mập mạp nhất thời rất cảm động, buồn bực trong lòng cũng tiêu đi vài phần, câu cuối cùng lại lộ rõ bản tính hèn mọn bỉ ổi của mình.

"Ngươi lấy thân báo đáp ai?"

Đường Tam nhìn Mập mạp, âm thanh có chút quái dị.

Mập mạp nhìn Đường Tam một cái, vội cười hắc hắc, *"Coi như ta chưa nói gì, Tam ca, chúng ta mau đi đi."*

Bốn người biến thành năm người, thừa dịp bóng đêm, không cần để ý xung quanh, năm người thúc dục hồn lực nhanh như chớp phóng về phía Tác thác thành.

Sau gần nửa canh giờ.

"Mập mạp, ngươi bình thường tới nơi này giải quyết vấn đề tà hoả hả?" Đái Mộc Bạch nhíu mày hỏi.

Lúc này trước mắt năm người là một dãy bình phòng (nhà một tầng). Chỗ này là một khu hẻo lánh bên trong Tác Thác thành. Bình phòng trước mắt cao chỉ khoảng ba thước, nhìn qua thấy không ít chỗ bị tổn hại, trên cửa treo vài cái đèn lồng màu hồng phấn, dưới đèn lồng có mấy người đàn bà trang điểm loè loẹt, rõ ràng là phong trần nữ tử không còn nhỏ tuổi chút nào, đang hướng người đi đường mời chào.

Áo Tư Tạp khó miệng giật giật, *"Khó trách người người luôn nói, ổ cỏ(thảo oa) cũng có kim phượng hoàng, cái này thật đúng là cái ổ cỏ a!"*

Đối với sở thích của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp thật sự có chút không dám nghĩ tới. Tiểu Vũ với Đường Tam là lần đầu tiên đi tới địa phương kiểu này, ngoại trừ tò mò, không có cảm giác đặc thù gì hết.

Mập mạp chỉ cười hắc hắc hai tiếng quái dị, thấp giọng nói:

*"Nơi này tiện nghi a, giá tiền lại vừa phải, một ngân tệ có thể "*đến*" một lần,mà hai ngân tệ ba lần. Chất lượng so với giá cả thì khá được. Hơn nữa các ngươi nhất định phải tin tưởng ta, đạo lý trong thảo oa cũng có kim phượng hoàng, cái này là dựa vào vận khí a."*

Đái Mộc Bạch tức giận trừng mắt nhìn hắn, *"Sau này ra ngoài, đừng nói với ai là ta quen ngươi. Mặc dù biết ngươi không kén cá chọn canh, nhưng lại không nghĩ tới ngươi có gan tới những nơi như thế này. Loại địa phương rác rưởi này mà ngươi cũng có thể đến, những kim phương hoàng này so về tuổi cũng đủ để làm a di ngươi đó."*

Mập mạp có chút thẹn quá hoá giận nói: *"Đái lão đại, ngươi không cần phải khinh ta quá mức như thế. Làm chính sự trước đã. Các ngươi chờ ở đây để ta đi hỏi xem tên hỗn đản đó đã đi chưa."* Vừa nói xong, mập mạp bước nhanh về hướng Thảo oa.

Áo Tư Tạp nhìn quanh một chút, *"Nơi này thực sự hẻo lánh, thích hợp để động thủ. Lão tử hữu căn đại hương tràng, lão tử hữu căn tiểu tịch tràng, lão tử hữu căn ma cô tràng…."* Nghe Áo Tư Tạp đọc hồn chú, chuẩn bị trước khi chiến đấu, Tiểu Vũ không khỏi khẽ gắt một tiếng,

"Thật không hổ là đại hương tràng thúc thúc."

Trong chốc lát, Mã Hồng Tuấn hưng phấn chạy quay lại, *"Thật tốt quá, tên kia còn chưa đi, bất quá đang tính tiền, có lẽ sẽ lập tức đi ra. Các huynh đệ, lần này giúp ta báo thù thành công, quay lại học viện, ta mời mọi người một bữa thật ngon."*

Đái Mộc Bạch khoát tay, *"Không cần nhiều lời, ngươi mời chúng ta cũng không dám đi, với sở thích này của ngươi, quên đi."*

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong ngay cả Tiểu Vũ cũng không khỏi gật đầu. Nàng với Đường Tam đã từng chứng kiến Đái Mộc Bạch buông bỏ đôi tỷ muội song sinh, đôi cực phẩm song sinh tỷ muội đó,so với đám *"A di"* trước mắt thật đúng là một trời một vực.

Đang lúc nói chuyện, từ trong thảo oa bước ra một người. Năm người Đường Tam đứng trong một chỗ tối đối diện thảo oa, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, từ phía đối diện rất khó nhìn được bên này.

"Chính là hắn" Mập mạp nghiến răng nói.

Giống như mập mạp mô tả, từ trong *"thảo oa"* bước ra là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, da tay đen xì, cao khoảng một thước sáu, trên mặt lộ nụ cười dâm dật vài phần thoả mãn, trên tay phải có băng bó, hạ thân mặc một cái quần rộng có nhiều mảnh vá, hai chân đi giày làm bằng vải gai, bước về phía ngã tư đường, vừa đi vừa lẩm nhẩm một bài dân ca (folk song): *"Hôm nay đại gia tâm tình hảo, lêu lổng lêu lổng làm con chim non."*

"Lên chưa?" Mập mạp hai tay đập vào nhau thành tiếng động.

"Đợi một chút" Tiểu Vũ một tay nắm lấy bả vai của Mã Hồng Tuấn, tay kia đem bím tóc trước người vẫy ra đằng sau, trên mặt nở một nụ cười vô hại,

"Mọi ngươi đợi chút xem ta ra tay."

Vừa nói, Tiểu Vũ bước vài bước nhỏ hướng tới gã đại thúc hèn mọn Bất

Nhạc đi đến.

"Tiểu Vũ muốn làm gì thế?" Mã Hồng Tuấn có chút nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam. Ai cũng biết Đường Tam hiểu rõ nàng nhất.

Đường Tam vỗ vỗ lên trán mình, có chút bất đắc dĩ nói: *"Ngươi cứ chờ xem rồi sẽ biết."*

Nhìn Tiểu Vũ tựa hồ đi cũng không nhanh, vừa lúc chắn trước mặt gã đại thúc hèn mọn kia.

"Chào ngài, thúc thúc. Xin hỏi, phụ cận có chỗ nào bán kẹo hồ lô không vậy?"

Bất Nhạc mới từ trong thảo oa đi ra, cả người đắm chìm trong thoả mãn. Đột nhiên nghe thấy âm thanh làm hắn sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, nhất thời trên mặt hắn toát ra một loại phong thái đặc biệt,tỏ ra con người thành thật và dễ tính, bộ vị trên người vẫn không dấu được có chút xuẩn động.

Không thể phủ nhận, ban đêm, một Tiểu Vũ nhìn qua thật động lòng, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn trắng nõn, bím tóc thon dài, vóc người tuy không quá đầy đặn nhưng cũng có chút quy mô, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng kia không có chút phấn sáp nào cả, đối với loại lão dâm trùng như Bất Nhạc mà nói càng thêm tràn ngập hấp lực. Bất Nhạc hai mắt sáng rực nhìn Tiểu Vũ, trong lòng thầm nghĩ: *" thật là một cô nhóc xinh đẹp đáng yêu. Thiên a, địa, a, chẳng lẽ đây là lễ vật các người dâng cho ta hay sao?"*

Ho khan một tiếng, Bất Nhạc nhanh chóng thu hồi tia dâm quang trong mắt, ưỡn ngực, bày ra một bộ dáng nghiêm chỉnh. Biến hoá cực nhanh, nêu không phải Tiểu Vũ nhìn kỹ hắn, sợ rằng cũng bị hắn lừa gạt.

"Tiểu cô nương, đã trễ thế này rồi còn ra ngoài mua kẹo hồ lô ư? Chỗ này hẻo lánh, ngươi không sợ gặp kẻ xấu hay sao chứ?" Khuôn mặt Bất Nhạc tỏ vẻ nghiêm trang, hơn nữa bộ dáng còn ra vẻ thành thực, nhìn vào thật sự có vài phần đạo mạo đoan chính.

Tiểu Vũ chớp chớp đôi mắt tròn to xinh đẹp, *"Thúc thúc, vậy người … là người xấu ư?"*

Bộ dáng tức giận, âm thanh ngập ngừng khiến cho trái tim Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp đứng cách đó không xa không khỏi co quắp. Tiểu Vũ trong lúc đối chiến đánh bọn họ như đánh bao cát với Tiểu Vũ quyến rũ trước mắt đây là một người ư? Thực quá sức giả tạo mà.

Chỉ có Đường Tam trên mặt lộ ra nụ cười khổ không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Tình trạng này, tại Nặc đinh học viện hắn đã sớm gặp qua. Bàn về tính mê hoặc, Tiểu Vũ so với Trữ Vinh Vinh lúc vừa đến Sử Lai Khắc học viện còn hơn nhiều. Nhất là khi nàng đóng giả bộ dáng tiểu muội hàng xóm như thế này, cơ hồ không có nam nhân bình thường nào có thể miễn dịch.Điểm bất đồng chính là, người tốt chứng kiến thì sinh ra lòng thương xót, còn loại người như Bất Nhạc chứng kiến thì lại chỉ biết chảy nước miếng.

Bất Nhạc nghe Tiểu Vũ hỏi, lập tức đĩnh đạc nói một cách đầy nghĩa khí: *"Thúc thúc đương nhiên là người tốt. Tiểu cô nương, ngươi tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"*

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ như phủ lên một lớp phấn màu hồng, *"Ta gọi là Tiểu Vũ, sắp được mười ba tuổi."*

Bất Nhạc ngây người một chút, trong lòng thầm nghĩ *" sắp được mười ba tuổi, nói như vậy tức là mới có mười hai tuổi?"* Yết hầu theo nước miếng nuốt xuống giật giật, thịt đưa đến miệng còn không ăn, thật là có lỗi với bản thân.

"Ngươi mới mười hai tuổi mà đã cao như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nữ. Tiểu Vũ, chỗ này không có bán kẹo hồ lô, theo thúc thúc, thúc thúc mang ngươi đi mua, sau đó sẽ đưa ngươi về nhà. Có được hay không?"

Tiểu Vũ cười cười, nhu thuận gật đầu nói: *"Hảo a!"*.

Bất Nhạc cũng không nghĩ rằng tiểu cô nương này dễ gạt như vậy, mắt thấy

nàng đáp ứng đi cùng mình, nhất thời trong lòng mừng rỡ, đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh một chút, dựa theo trí nhớ đi về một nơi hẻo lánh. Không muốn đả thảo kinh xa, hắn cố nén không nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Vũ.

Áo Tư Tạp dùng hết sức dụi dụi mắt, ôm lấy Đường Tam đang đứng bên cạnh.

"Tiểu Tam, đây có thật là Tiểu Vũ không? Ta có cảm giác có điểm bất đòng a?"

Đường Tam nói có chút quái di: *"Lúc trước tại Ninh Đặc học viện, có một nữ hài tử bị một tên đại thúc lạ mặt khi dễ, Tiểu Vũ cũng dùng chiêu này, đem người kia lừa gạt đến một địa phương tối tăm, sau đó xài Bát đoạn té."*

"Bát đoạn té? Đó là cái gì?" Đái Mộc Bạch cũng không nhịn nổi tò mò.

Đường Tam trong mắt toát ra một tia sợ hãi, *"Té pháp là một trong những loại nhu kỹ cuồng bạo nhất của Tiểu Vũ,trong đó bao gồm cả bát đoạn té. Chỉ cần xuất ra một chút té pháp cơ hồ đối phương không thể phản kháng được. Đó mới chính là thực lực chân chính của Tiểu Vũ, cho nên, ngàn vạn lần không nên đến gần người nàng. Ta xem cái gã hèn mọi đại thúc Bất Nhạc này, sợ rằng đã sử dụng hết may mắn của mình rồi. Chúng ta cũng đi tới đó đi, đề phòng phát sinh việc ngoài ý muốn."*

Bất Nhạc lúc này dâm tâm đại động, với thực lực đạt bốn mươi sáu cấp hồn lực như hắn, vào lúc bình thường có một chút cảnh giác, không chừng có thể phát hiện đám người Đường Tam đang theo dõi. Nhưng lúc này tâm tư hắn hoàn toàn đặt vào tiểu cô nương non nớt bên cạnh, làm gì còn chú ý xung quanh. Hắn làm sao biết, lúc nữa đây, tiểu cô nương sẽ biến thành la sát.Trộm nhìn Tiểu Vũ, cái eo mảnh mai thon nhỏ vừa đi đường vừa khẽ lay động, mông nàng cũng không quá lớn, nhưng thực sự là quá mảnh dẻ, được thắt lưng bó sát tạo vẽ nên những đường cong làm cho lão dâm trùng Bất Nhạc len lén nuốt nước miếng không ngừng. Hơn nữa, dung nhan Tiểu Vũ gần như hoàn mỹ, giống như lá sen treo trước gió,mái tóc lướt thướt đung đưa, khiến cho cỗ tà hoả trong lòng hắn vốn cố gắng kìm chế đã từ từ dậy lên. Đối với tuổi của lão dâm trùng hắn mà nói, bộ dáng này đặc biệt kích thích, cái đám

gà đất kia làm sao có khả năng so sánh được với Tiểu Vũ trước mặt cơ chứ.

Càng đi càng hẻo lánh, xung quanh rất ít gặp người đi đường, Bất Nhạc mang theo Tiểu Vũ đi một mạch tới một cái hẻm nhỏ âm u tối tăm.

"Thúc thúc, rốt cuộc là chỗ nào có bán kẹo hồ lô a, chỗ này tối quá, ta hơi sợ." Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, tựa hồ trong thanh âm có chút kinh hoảng.

Bất Nhạc cười hắc hắc, nói: *"Tiểu Vũ a, tối như thế này rồi, ăn đồ ngọt không tốt cho sức khoẻ đâu. Hay để thúc thúc mang ngươi đi xem cá vàng được không?"*

"Xem cá vàng? Nơi nào có cá vàng?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Bất Nhạc dừng chân, hai tay tựa hồ bắt đầu cởi thắt lưng, *"Lập tức có đây"*

Tiểu Vũ đột nhiên cười, *"Thúc thúc, không phải ngươi định nói: Lão tử hữu căn đại hương tràng đấy chứ?"*

"Ách…"

Bất Nhạc hai tay cứng đờ, động tác nhất thời ngừng lại, hắn thấy được một đôi mắt màu đỏ, tràn ngập mị hoặc, cả người hắn nhất thời căng thẳng, chỉ sau một khắc, ngay trước mặt hắn chỉ còn một tàn ảnh màu tím nhàn nhạt.

Bám khít trên cổ, không đợi Bất Nhạc phóng thích vũ hồn, bím tóc màu đen đã lặng yên bám lên cổ hắn, ngay sau đó, Bất Nhạc chỉ cảm thấy một cỗ cường lực từ trên cổ truyền xuống, cả người không tự chủ rời khỏi mặt đất.

Nếu Bất Nhạc là Lực lượng hình hồn sư, có lẽ còn có cơ hội ổn trụ thân thể mình, đáng tiếc, hắn lại là Khống chế hệ hồn sư. Mà nếu hồn sư không thể đem vũ hồn phóng thích ra, thực lực giảm đi quá nhiều, hơn nữa hắn *"Tân cần canh vân"* suốt một ngày, thể lực đã giảm xuống phân nửa. Lúc này, Bất Nhạc chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó, trước mắt chỉ thấy một mảng tinh quang.

Kim tinh, ngân tinh, sao lớn sao nhỏ không ngừng chớp động trước mắt, chấn

động kịch liệt làm hắn không tài nào tập trung hồn lực để phóng thích vũ hồn ra. Thậm chí thân thể còn không biết cảm giác đau đớn, chỉ thấy một sự tê dại mãnh liệt.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn bốn người lúc này đã từ chỗ tối bước ra. Ngoại trừ Đường Tam, ba người kia đều mở to hai mắt nhìn. Nhìn thân thể vốn trước kia ngây thơ non nớt mềm mại hiện ra trước mắt đang làm ra những động tác hết sức cuồng bạo, bọn chúng lần đầu tiên được chứng kiến Bát đoạn té hoàn mỹ của Tiểu Vũ.

Sử dụng kỹ năng Thuấn di, ngay khi Tiểu Vũ biến mất trước mắt Bất Nhạc, lợi dụng tâm lý không hề chuẩn bị của hắn, bím tóc của Tiểu Vũ đã thành công quấn quanh cổ của Bất Nhạc. Ngay sau đó, cuộc sống bi thảm của thúc thúc hèn mọn Bất Nhạc chính thức bắt đầu.

Quấn quanh cổ Bất Nhạc, một chân Tiểu Vũ đạp vào lưng hắn, đệ nhất hồn hoàn kỹ năng Yêu Cung phát động, nửa thân trên tụ lực, cổ hướng về phía sau, ngay khi chân duỗi thẳng về phía trước, thân thể Bất Nhạc đã bay lên trên không trung. Bím tóc lặng yên thoát ly, Tiểu Vũ nhảy lên đuổi theo thân thể Bất Nhạc đang bị vứt lên trên không, lực lượng trong kỹ năng Yêu cung của nàng thật sự kinh khủng, ba mươi mốt cấp hồn lực, tăng phúc đến một trăm hai mươi phần trăm, trực tiếp đem Bất Nhạc vứt thẳng lên cao năm thước.

Ngay khi thân thể Bất Nhạc bay lên đến điểm cao nhất, Tiểu Vũ đuổi kịp đến nơi, hai tay nắm lấy hông Bất Nhạc, Yêu cung lại được phát động, cái eo thon nhỏ tựa như bị bẻ gẫy mang theo thân thể Bất Nhạc trong nháy mắt xoay tròn về phía sau, lúc này Bẫt Nhạc vẫn bị vây trong kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, ngoại trừ cảm giác trời rung đất chuyển, hắn vẫn không làm được gì. Tiểu Vũ sau khi tóm lấy quần áo bên hông Bất Nhạc, ngay giữa không trung xoay tròn hai vòng, đến khi bắt đầu rơi trở lại mặt đất, lại dùng Yêu cung cấp tốc xoay tròn mang theo thân thể Bất Nhạc tạo ra một tiếng rít kinh tâm động phách nện thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, bốn người Đường Tam cơ hồ đồng thời nhắm hai mắt lại. Lực lượng của loại lăng không xoay tròn này có thể tưởng tượng được, Tiểu Vũ trong lúc cùng mọi người tỷ thí cũng từng dùng qua, chỉ có điều khi đó, giữa không

trung nàng đều đem mọi người ném tiếp lên không trung. Mà không phải như lúc đánh thật, ném thẳng xuống dưới mặt đất.

Bất Nhạc hôm nay coi như gặp bất hạnh, đụng phải tiểu sát tinh Tiểu Vũ, hơn nữa Tiểu Vũ ghét nhất cái bộ dáng hèn mọn của hắn, nên lúc ra tay, căn bản không có một chút ý nào hạ thủ lưu tình. Trong lòng Tiểu Vũ, thúc thúc giống như hắn, ngay cả một tiểu cô nương mười hai tuổi cũng không định buông tha, thì cho dù có giết cũng không có gì quá đáng.

Bất quá, Bất Nhạc dù sao cũng là một gã hồn tôn bốn mươi ba cấp, trong lúc xoay tròn nhanh hai vòng, rốt cuộc hắn cũng tỉnh táo lại từ kỹ năng Mị hoặc của Tiểu Vũ, vũ hồn mặc dù không kịp xuất ra, nhưng cũng miễn cưỡng đem hồn lực trải rộng khắp toàn thân, bảo vệ thân thể của mình. Nhưng ngay sau đó, chấn động kịch liệt lại đánh cho hồn lực hắn vừa đề tụ trở nên tan tác.

Oanh..

Thân thể Bất Nhạc nặng nề nện vào mặt đất, hắn bị Tiểu Vũ ném nằm ngang xuống, năm chi gồm đầu, 2 chân, 2 tay hoàn toàn tiếp xúc với mặt đất, thậm chí Bất Nhạc ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, máu mũi đã xịt toé loe, cả người có chút mơ màng. Nhưng, đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tiểu Vũ không dừng lại chút nào, hai tay nắm hai bên hông Bất Nhạc, hai chân trực tiếp kẹp hai bên đầu hắn, Yêu cung lại một lần nữa được phát động, mang theo thân thể Bất Nhạc té về phía trước. Tay buông lỏng ra, nhưng chân lại có thể phát huy lực lượng mạnh hơn, thân thể Bất Nhạc theo hai chân của Tiểu Vũ vung ra, lại một lần nữa bị nện xuống mặt đất.

Tiểu Vũ thể hiện yêu lực co dãn của mình, mượn lực phản chấn từ cú ném thứ hai này, thân thể lộn một vòng quay lại, đem Bất Nhạc đập ngược trở lại vị trí cũ. Thân thể Bất Nhạc, giống như một bao tải bị Tiểu Vũ dùng chân đập qua đập lại, tổng cộng sáu lần, trước sau ba lần nện xuống đất khiến cho cốt cách toàn thân hắn không ngừng phát ra tiếng kêu lách cách.

Đái Mộc Bạch ba người ánh mắt không ngừng di chuyển theo thân thể Bất Nhạc bị Tiểu Vũ dùng toàn lực quăng quật, mỗi một lần bị nện xuống, cả bọn không nhịn được đều hô lên một tiếng, máu tươi đã văng đến chân bọn

chúng, rốt cục, Tiểu Vũ lại một lần đem thân thể Bất Nhạc quăng đi, không phải ném xuống đất mà là lên không trung sáu lần mới thôi, tính thêm lần lúc đầu là bảy lần tất cả.

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp hay Mã Hồng Tuấn, trong lòng đều đang suy nghĩ, nếu người bị ném là chính mình, thì sẽ ra bộ dạng như thế nào đây. Cho dù là Đái Mộc Bạch thực lực cực mạnh cũng ý thức được, cho dù là mình dùng Bạch Hổ kim cương biến, một khi bị Tiểu Vũ quăng quật như thế, chỉ sợ rằng hồn lực cũng bị đánh cho tan tác.

Tiểu Vũ lại một lần nữa nhảy lên, ngay cả ba người Đái Mộc Bạch cũng tưởng rằng nàng lại muốn thi triển lăng không kiếp sát xoay tròn một lần nữa,nhưng Tiểu Vũ lại không làm như vậy. Lúc này Bất Nhạc đã hoàn toàn lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Tiểu Vũ đuổi kịp thân thể Bất Nhạc, đồng thời hai chân lại kẹp vào cổ hắn, đem cơ thể xoay nhanh một ngàn không trăm tám mươi độ (3 vòng), Bất Nhạc bị nàng kẹp cổ, tự nhiên cũng chuyển động theo nàng, trên cổ không ngừng phát ra tiếng lách cách, xương sống cổ cho dù không bị đứt đoạn, cũng không còn khá khẩm gì cho lắm.

Hết một ngàn không trăm tám mươi độ, Tiểu Vũ lộn ngược một vòng ra phía sau, phát động Yêu Cung lần cuối cùng, đem thân thể Bất Nhạc trực tiếp nện thẳng xuống đất, bản thân lợi dụng phản lực, xoay tròn vài vòng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Oanh.

Thân thể của hèn mọn thúc thúc Bất Nhạc bị nện xuống đất trong một tư thế cực kỳ quái dị, cả người co quắp, không còn một chút động tác nào khác.

Mã Hồng Tuấn nhìn vào Tiểu Vũ còn đang có chút thở hổn hển hạ xuống cách hắn không xa, hỏi dò: *"Tiểu Vũ, không phải ngươi giết hắn rồi đấy chứ?"*

Tiểu Vũ khinh thường liếc mắt nhìn thân thể co quắp của Bất Nhạc, *"Giết hắn chỉ làm ô uế tay của ta. Ta có phân tấc. Tiểu Tam không cho ta tuỳ tiện giết người. Chỉ cho hắn một sự giáo huấn mà thôi. Bất quá, phỏng chừng hắn không nằm trên giường ba tháng không được. Ta cũng tính toán kỹ rồi, các*

đốt khớp xương trên người hắn đều bị ta làm trật ra, một thời gian nữa, chỉ sợ hắn muốn tự sống cũng không thể."

Đái Mộc Bạch có chút buồn bực nói: *"Chúng ta tới đây là để đánh nhau, mà ngươi đem hắn đánh ra nông nỗi này, chúng ta làm bù nhìn hả. Bất quá, Tiểu Vũ, Bát đoạn té của ngươi thật là uy mãnh."*

Áo Tư Tạp bổ sung nói: *"Mấu chốt là thuấn di của ngươi quá sức biến thái, một khi vào trong phạm vi năm thước của ngươi, muốn chạy cũng không chạy nổi. Còn nữa, Tiểu Vũ, kỹ năng Yêu Cung của ngươi sử dụng liên tục được ư? Không phải ngưng tụ hồn lực nữa ư?"*

Tiểu Vũ cười hì hì, tựa hồ cục diện vừa rồi căn bản không phải là do nàng tạo ra.

"Trước kia thì có phải ngưng tụ hồn lực, bất quá, sau khi đạt tới ba mươi cấp, thì không cần nhiều thơi gian nữa, hơn nữa, cho dù có ngưng tụ hồn lực, khoảng cách giữa mỗi lần phát động yêu cung cũng đủ rồi. Bát đoạn té của ta đối với lực lượng hình hồn sư không có tác dụng gì cả, khống chế hệ hồn sư như hắn bất hạnh mới bị ta trực tiếp đánh lén thành công."

Đột nhiên Đường Tam nói: *"Tiểu Vũ, sau này không nên dùng lại phương pháp này để hấp dẫn địch nhân, thực sự là quá nguy hiểm."* Tiểu Vũ sửng sốt một chút, hai mắt chăm chú nhìn Đường Tam, le lưỡi, nhưng lại nhu thuận gật đầu. Đường Tam cũng không nói gì thêm, chỉ có điều, khi hắn tận mắt nhìn thấy Tiểu Vũ đi hấp dẫn Bất Nhạc, không biết tại sao, tâm tình phi thường không thoải mái.

Đái Mộc Bạch phất phất tay, nói: *"Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Mập mạp, hắn so với ngươi còn thảm hơn nhiều, coi như ngươi đã trả thù được rồi nhé."*

Mã Hồng Tuấn dù sao cũng chưa phải chính mình ra tay, lúc này còn chưa hết giận, chạy đến bên người Bất Nhạc, nhấc chân dùng sức đạp hắn vài cái, vừa đạp vừa hét:

"Ngươi dám đánh ta này, đánh nữa đi.Dám nói gà của ta nhỏ hả……. A, được rồi." Tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc.

"Các ngươi cứ đi trước đi, ta sẽ lập tức đuổi theo"

Đái Mộc Bạch nhíu mày, nói: *"Đừng đùa quá, hắn mặc dù đánh ngươi,dù có không phải loại tốt lành gì, nhưng tội chưa đến mức chết. Làm nhanh lên một chút."*

"Biết rồi."

Mắt thấy Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Tiểu Vũ, Áo Tư Tạp bốn người khuất dạng ở góc đường, trên khuôn mặt Mã Hồng Tuấn toát ra một nụ cười quái dị, giơ tay phải lên, một đạo hoả diễm tử hồng sắc từ trong lòng bàn tay xuất ra,ánh mắt của hắn, lại hướng về hạ thân của Bất Nhạc,

"Quái đại thúc, không phải ngươi chê kê kê của ta nhỏ hay sao? Được thôi, để ta biến ngươi thành khảo kê (gà nướng) rồi xem."

"A…"

Bốn người Đường Tam còn chưa đi quá xa, chỉ nghe một âm thanh thảm thiết không giống tiếng người truyền đến, bốn người liếc nhau, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Rất nhanh, mập mạp hưng phấn đuổi đến, không đợi mọi người đặt câu hỏi, đã chủ động nói: *"Yên tâm, ta không làm hắn chết đâu. Tiểu Vũ nói rất đúng, giết hắn chỉ làm ô uế tay chúng ta. Ngũ muội, hôm nay đa tạ ngươi, sau này nếu cần ta cứ nói, chỉ cần ta làm được, quyết không chối từ."*

Tiểu Vũ cười cười, *"Không cần báo đáp. Vừa rồi ta đánh thật sảng khoái, đã lâu rồi không được sảng khoái như vậy."*

Đường Tam có chút tư lự nói: *"Kỳ thật, chúng ta làm như vậy không được."*

"Không được? Tiểu Tam, không phải ngươi mềm lòng đấy chứ?".

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nhìn Đường Tam. Mặc dù Đường Tam bình thường rất trầm ổn, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống người dễ mềm lòng. Hắn còn nhỡ rõ bộ dáng khi Đường Tam thi triển ám khí, ngay cả Triệu Vô Cực

cũng phải nếm khổ đầu.

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Ta muốn nói, diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân đến lại mọc ra."*

"A?"

Mấy người còn lại nhìn Đường Tam, ánh mắt có chút biến hoá. Bọn chúng mặc dù đều là hồn sư thiên tài, nhưng dù sao cũng chỉ mới có hơn mười tuổi, nói giết người, e rằng cũng chỉ có Đái Mộc Bạch có thể tiếp nhận một chút. Không ai nghĩ tới Đường Tam lại nói ra những lời này.

Đường Tam chưa bao giờ quên những điều ghi trong Huyền thiên bảo lục tổng cương. Đường môn Huyền thiên bảo lục tổng cương, điều thứ ba, khi đã xác định đối thủ là địch nhân, chỉ cần có cơ hội xuống tay, thì không được hạ thủ lưu tình, nếu không sẽ tự gây phiền phức cho mình.

"Lần này cái gã đại thúc hèn mọn Bất Nhạc không chết, e rằng sẽ không từ bỏ định trả thù. Hắn dù sao cũng có hồn lực ngoài bốn mươi cấp, nếu đem người tới đây trả thù, mập mạp ngươi cũng nên cẩn thận. Mặc dù hắn bị đánh cho mơ hồ, thính lực cũng vậy, nhưng lúc trước hắn và ngươi xảy ra xung đột, khẳng định có thể đoán được là ngươi dẫn người đến trả thù."

Lúc trước nếu không phải Đái Mộc Bạch nói một câu vô ích là Bất Nhạc tội không đáng chết, Đường Tam đã ra tay rồi. Bây giờ cũng chỉ là nhắc nhở Mã Hồng Tuấn một câu, tránh cho hắn sau này gặp nạn.

Mã Hồng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt, *"Không nghĩ tới, Tiểu Tam ngươi lại tàn nhẫn như vậy a! Xem ra, có thể đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với ngươi."*

Đường Tam nhoẻn miệng cười, *"Lúc nãy ngươi xưng hô với ta không phải như vậy mà."*

"Ách…, được rồi, ba vị ca ca, còn có Tiểu Vũ muội muội, lần này rất cám ơn, mong mọi người giữ bí mật giùm huynh đệ cái nha."

Đái Mộc Bạch vỗ nhẹ lên đầu mập mạp, *"Đã là huynh đệ, nói nhiều như vậy để làm gì? Mau trở về thôi. Đừng để đại sư phát hiện ra chúng ta khuya như vậy còn ở bên ngoài, trừ phi ngươi muốn quay lại huấn luyện ma quỷ."*

Sử Lai Khắc học viện, phòng làm việc của viện trưởng.

"Ta đã nói với ngươi rồi, mặc dù ta không muốn quấy rầy ngươi dạy bảo lũ tiểu quái vật của chúng ta, nhưng ta không thể không nói với ngươi, tiền của học viện đã bị ngươi xài hết.". Phất Lan Đức vẻ mặt buồn bã, có chút bất đắc dĩ nói ra những lời này. Thân là một gã hồn thánh cường đại, nhưng bởi vì sự cao ngạo của bản thân mà bị tiền tài ước thúc, thật là đau đớn.

Vốn như bình thường, đệ tử nộp học phí cũng đủ chống đỡ tiêu phí trong một năm học tập của bọn chúng, thậm chí còn có thể thừa một chút. Nhưng phương pháp dạy của đại sư lại cực kỳ tốn kém, chẳng những tiền ăn tăng lên, mỗi ngày hắn còn mua vật thực cùng với dược vật pha vào nước tắm cho lũ đệ tử càng đắt tiền doạ người. Mới có ba tháng trôi qua, học phí của Sử Lại Khắc học viện thu được năm nay đã không còn dư mấy.

Đại sư gật đầu, sắc mặt cứng ngắc không thay đổi như cũ, nhàn nhạt nói: *"Ta biết rồi."*

Phất Lan Đức cười khổ nói: *"Người biết rồi thì hãy nghĩ ra biện pháp gì đi."*

Đại sư nói: *"Bọn chúng nghỉ ngơi bảy ngày, sau đó ta sẽ cho bọn chúng tiến hành giai đoạn tu luyện thứ hai, ngươi không cần bận tâm, vấn đề tiền bạc ta sẽ giải quyết."*

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: *"Nếu không phải mấy đứa nhỏ này đặc biệt như vậy, ta thật sự không muốn duy trì nữa, cuộc sống trước kia của chúng ta, cùng nhau đi rong chơi khắp đại lục thật khiến kẻ khác phải động tâm."*

Đại sư toát ra sự thất thần ngắn ngủi, *"Có lẽ, có một ngày chúng ta sẽ quay lại cuộc sống khoái hoạt như trước kia."*

Phất Lan Đức nhịn không được hỏi: *"Tiểu Cương, ngươi định giai đoạn này*

chuẩn bị dạy gì cho lũ nhỏ? Thư giãn đi, ba tháng vừa rồi bọn chúng nếm không ít khổ đầu rồi. Dù sao cũng mới mười mấy tuổi, cứng quá cũng dễ gãy, đừng nên quá mức quá."

Đại sư lại khôi phục vẻ mặt vốn thuộc về trạng thái bình thường của hắn, *"Nếu ngươi đã đem lũ nhỏ cho ta dạy, thì phải hoàn toàn tín nhiệm ta. Ta có phân tấc."*

Bất Nhạc xụi lơ nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, lúc này hắn đã từ trong hôn mê tỉnh táo lại, đây đã là lần thứ ba hắn tỉnh lại. Hai lần tỉnh trước đó trong nháy mắt toàn thân bị đau nhức mãnh liệt khiến hắn lại rơi vào trạng thái mê man. Cắn răng cố nén sự thống khổ, Bất Nhạc miễn cưỡng đem con mắt mở ra, mùi ẩm mốc không ngừng đánh sâu vào khứu giác của hắn, nhưng điều làm hắn tuyệt vọng nhất chính là không có cảm giác gì ở hạ thân. Hắn biết, cả đời này e rằng không xong rồi. Hắn muốn động đậy, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhúc nhích, tứ chi hoàn toàn bị sai lệch, ngay cả các khớp tay và khớp chân cũng bị rời nhau, xương sườn có ít nhất năm chỗ gãy, xương sống có ít nhất hai nơi sai vị trí.

------oOo------

Chương 139: Cấp tập huấn thứ hai(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Jimmy_vu

Biên:Tiền Như Mạng

Mà như vậy còn là Tiểu Vũ hạ thủ lưu tình, nếu không, hắn sẽ không chỉ bị đơn giản có thế thôi, mặc dù hồn lực của Tiểu Vũ còn chưa đủ khả năng đánh vỡ toàn thân xương cốt của hắn mà không để chết, nhưng toàn thân đau đớn thống khổ kiểu này, là thứ mà kẻ khác khó có thể chịu được, cho dù là sau này khôi phục, cũng sẽ lưu lại thương tật bên trong.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân vang lên. đang từ từ đến gần.

" Lão bản nói Bất Nhạc mang theo Tiểu cô nương đi hướng bên này.Hắn sẽ không ăn một mình đấy chứ..." Một thanh âm hùng hậu vang lên,đúng là giọng nói tiêu chuẩn của nam nhân, nếu chỉ là nghe thanh âm, sợ rằng ngay cả những nữ nhân ngoài ba mươi tuổi sẽ không ngăn cản được lực hấp dẫn.

"Hắn không nên một làm một mình chứ, bây giờ còn muốn bắt chúng ta tìm hắn. Lão Nga, lần này hắn đến địa phương này không tồi chút nào,nhất là tiểu muội muội đó, chỉ nhìn là đã khiến cho kẻ khác nhỏ nước miếng."

Nếu nói thanh âm người thứ nhất vô cùng nam tính, vậy thanh âm người thứ hai lại hoàn toàn trái ngược,khàn khàn như vịt đực. hơn nữa kiểu giọng nói hèn mọn bỉ ổi, nhất thời làm cho người khác có cảm giác chán ghét.

Nghe hai thanh âm.Bất Nhạc đang nửa mê nửa tỉnh, tinh thần liền rung lên, cũng may là xương hàm của hắn không bị trẹo khớp, miễn cưỡng ngưng tụ một ít hồn lực, hô:*"Lão Nga, Thiên Nhai. Ta ở chỗ này."*

Hai thanh âm chợt dừng lại, theo sau tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh, hai đạo thân ảnh đi tới trước mặt Bất Nhạc.

"Ngươi, ngươi là Bất Nhạc? Nam tính nam nhân không dám tin hỏi, dưới ánh trăng có thể thấy rõ, người này thân hình cao lớn, bả vai rộng rãi rắn chắc,đầu tóc dài mặc dù có chút rối loạn, nhưng hơi thở mang theo vài phần cuồng dã. Làm người khác chú ý nhất là ánh mắt của hắn, đó là một đôi mắt nhỏ đến cực hạn, nhỏ đến tựa hồ như chỉ có một kẽ hở.Nếu nhìn thẳng mặt, rất khó nhìn ra, đến tột cùng là mắt hắn mở to hay là nhắm, hơn nữa mi mắt trũng xuống. càng dễ dàng làm cho người ta quên đi ưu điểm của hắn, chỉ riêng điểm này, đã phá hư mất hoàn toàn chất giọng nam nhân hoàn mỹ của hắn.

*"*Bất Nhạc, ngươi như thế nào biến thành bộ dáng này?*"Liền đó một gã nhanh chóng đi tới bên người Bất nhạc, mặc dù trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng. Nhưng ngoại mạo của hắn so với Bất Nhạc, nhìn ra cũng đều có dáng vẻ bỉ ổi như nhau. Đơn giản mà nói. ngoại trừ mái tóc coi như bình thường.còn lại cơ bản không còn chỗ nào bình thường nữa.*

Cả người gầy đến tựa hồ chỉ còn lại có đầu khớp xương, con mắt rất lớn,con ngươi mắt màu vàng lóe ra âm quang. Hai cái khoé miệng giật giật mỗi khi nói chuyện, nếp nhăn ở khoé mắt thậm chí có thể ép chết cả một con ruồi.

Hai người xuất hiện trước mặt Bất Nhạc, nhìn qua thì tuổi đều không sai biệt lắm so với hắn, lúc này hai người đã thu hồi vẻ cười đùa, nét mặt ngưng trọng lại.

Tên nhỏ gầy bay nhanh đến bên người Bất Nhạc, trong miệng thỉnh thoảng tuôn ra vài câu chửi tục, cặp mắt vàng khè đã thêm vài phần màu đỏ.

" Thủ đoạn thật là sắc bén, Bất Nhạc lần này thảm rồi. tứ chi các đốt ngón tay xương đều gẫy rời không nói.Ngay cả xương sườn cũng có bốn cái gẫy, đốt sống cổ gãy mấy chỗ. không có mấy tháng là không khôi phục được. nặng nhất chính là.Thứ đó của Bất Nhạc…….chín.*"*

*"*Chín? Thiên Nhai, cái gì….. chín?*" Gã được gọi là lão Nga thanh âm mang vẻ kinh hãi.*

Gã nhỏ gầy dáng vẻ hèn mọn-Thiên Nhai cười khổ nói:

*"*Ngươi không ngửi được mùi gà chín sao? lần này Bất Nhạc ăn điểm thua thiệt quá lớn, đầu khớp xương thì còn khôi phục được,chứ còn tiểu kê kê thì ……..*"*

Vừa nói đến đây Thiên Nhai giơ tay phải lên,một đạo lục quang lăng lệ lóe ra, một lưỡi dao sắc bén đã xuất hiện trên tay hắn, đồng thời xuất hiện còn có năm hồn hoàn. Một trắng, hai vàng, hai tím, mặc dù hồn hoàn thuộc tính bình thường. nhưng đã là một gã Hồn Vương ngoài năm mươi cấp.

Lưỡi dao sắc bén trong tay hắn cũng là một thanh đoản nhận(đao ngắn có mũi nhọn). Đao nhận bề rộng chừng bốn ngón,thân đao dài một thước hai tấc. chuôi dài tám tấc, toàn thân lục quang lóe ra. Hiển nhiên chính là Khí vũ hồn của một Chiến hồn sư.

*"*Bất Nhạc, xin lỗi,nếu không cắt bỏ nhanh, sợ rằng càng thêm nghiêm trọng.*"*

Lục quang chợt lóe. Tay cầm đoản nhận, phốc một tiếng. tựa hồ có vật gì rơi xuống trên mặt đất. Quỷ dị chính là, Bất Nhạc cũng không có phát ra một tia thanh âm. Chỉ là trong nước mắt chảy ra kèm theo một tia oán nhục.

"Ta muốn báo thù. Ta muốn báo thù. Ta muốn để cho bọn chúng sống không bằng chết."

Bảy ngày nghỉ ngơi rất nhanh trôi qua.Cuộc sống lại bắt đầu chuỗi ngày học tập, từ ngày mấy người len lén trộm đi ra ngoài đối phó với gã Bất Nhạc bỉ ổi. Vài ngày tiếp theo chuyện này cũng dần dần quên lãng. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn, mấy người đều không biết tiểu kê kê của Bất Nhạc bị nướng chín. Mã Hồng Tuấn cũng bởi vì chuyện này mà thu liễm rất nhiều.Vài ngày nghỉ ngơi còn lại hắn cũng không có đến Tác Thác thành. Tà hỏa tựa hồ cũng vì cường độ rèn luyện mà đình chỉ phát tác.

Ăn xong điểm tâm, nghe âm thanh quen thuộc của giờ học vang lên, Đường Tam cả bọn bảy người lập tức đi tới thao trường.

Hôm nay ánh mặt trời vô cùng chói chang.Ngàn dặm bầu trời không mây, mặc dù vẫn còn sáng sớm, nhưng dưới ánh mặt trời cảm giác đã có vài phần nóng rực. Bóng đại sư bị ánh mặt trời kéo dài,hai tay ôm trước ngực đã đứng sẵn từ bao giờ chờ bảy người đến.

"Từ khi ta tới nơi này, bắt đầu dạy các ngươi đến bây giờ thời gian đã trôi qua ba tháng.Được các vị sư phụ đốc thúc cùng trợ giúp,thân thể các ngươi đã có chút cơ bản trụ cột. Nhưng nếu muốn trở thành một gã vĩ đại hồn sư thì vẫn còn xa mới đủ."

Đáng nói tới là trong ba tháng trước ma quỷ huấn luyện. mấy vị sư phụ cũng không có nhàn rỗi,chính Mã Hồng Tuấn sau một lần lười biếng mới biết được,các sư phụ nấp ở trong luyện đường bí mật giám sát bọn họ.Hậu quả lười biếng của Mã Hồng Tuấn,trực tiếp đã dẫn đến kết quả,mọi người phải trong ba ngày huấn luyện tăng thêm năm mươi phần trăm. Đại sư thủy chung đã quán triệt. Một người phạm sai lầm, toàn thể phải chịu phạt.Đây thật sự mới gọi chỉnh thể.

"Cho nên bắt đầu từ hôm nay. Ta sẽ tiến hành cấp huấn luyện thứ hai, nghe

Phất Lan Đức nói, các ngươi đều đã trải qua Đấu Hồn tràng của Tác Thác thành, nơi đó sẽ trở thành chỗ huấn luyện trong thời gian kế tiếp, lần này huấn luyện không hạn chế thời gian, lúc nào lấy được đấu hồn ngân huy(huy chương bạc) thì huấn luyện lúc đó sẽ chấm dứt. Trong thời gian huấn luyện, ta sẽ an bài các ngươi ở tại một lữ điếm gần Đấu hồn tràng, hết thảy chi phí các ngươi tự lo. Chỉ cần có bản lãnh, các ngươi sẽ thu được kết quả sớm từ đấu hồn tràng."

Nghe xong đại sư nói, chúng đệ tử đồng thời thở phào nhẹ nhỏm. Tới đấu hồn tràng tham gia đấu hồn, so với ma quỷ huấn luyện của đại sư dễ hơn nhiều.

"Nhưng có điều các ngươi phải nhớ kỹ.Chiếm được đấu hồn ngân huy không phải chỉ là ở phương diện một đối một, đồng thời phải chiếm được ngân huy dành cho đoàn thể. Quân đoàn các ngươi sẽ lấy tên Sử Lai Khắc thất quái xuất chiến.Chẳng những đoàn thể và mỗi người các ngươi đều phải thu được huy chương. Đồng thời có thể là đội cũng phải chiếm được,vốn đấu hồn trung viện nơi đó không có hai đối hai.Tuy nhiên. nếu các ngươi muốn thu được đấu hồn huy chương nhanh hơn, cũng có thể tự do tổ hợp tham gia hai đối hai ta không ngăn cản. Nhưng ta có mấy cái hạn chế các ngươi phải ghi nhớ. Đầu tiên, không được tại đấu hồn hiển lộ ra tướng mạo thật và báo cho đối thủ tính danh của mình. Hết thảy đều phải lấy danh hiệu xuất chiến. Thứ hai, Đường Tam không được sử dụng ám khí. Thứ ba, bất luận là thắng hay bại, mỗi ngày mỗi người ít nhất phải xuất chiến hai lần."

*Áo Tư Tạp có chút kêu ca nói:"*đại sư, ta cùng Vinh Vinh là Phụ trợ hệ hồn sư, cũng phải chiếm được đấu hồn ngân huy sao?"

------oOo------

Chương 140: Cấp tập huấn thứ hai(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Jimmy_vu

Biên dịch:Tiền Như Mạng

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Nếu không muốn. Ngươi có thể lựa chọn huấn luyện giống như trước, cho đến khi người khác đoạt được đấu hồn ngân huy thì dừng lại."*

"Ách ……, đại sư. Ta đột nhiên phát hiện, ngài bắt chúng ta tới đấu hồn tràng tiến hành tỷ thí để tăng thực chiến kinh nghiệm, quyết định này thật là anh minh, lời nói mới rồi …. coi như ta chưa nói."

Trữ Vinh Vinh vốn cũng muốn đưa ra vấn đề giống vậy, thấy Áo Tư Tạp bị như vậy không khỏi âm thầm cảm giác may mắn, ở một bên nở nụ cười.

Đại sư luôn luôn là người làm việc dứt khoát nhanh chóng,ra lệnh tất cả đệ tử đơn giản thu thập một chút hành trang, lập tức mang theo bọn họ xuất phát đi tới Tác Thác học viện. Đồng hành còn có hai nhân vật quen thuộc, Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức cùng Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, còn ba vị sư phụ khác lưu lại canh giữ học viện.

Phất Lan Đức đối với quyết định của đại sư cũng không khỏi ngầm bội phục.Các đệ tử ở Tác Thác thành, tất cả chi phí tự lo. Học viện tự nhiên sẽ không có áp lực. mà hắn cùng Triệu Vô Cực, đại sư ba người cũng có thể ở tại cái cửa hàng kia của hắn, mỗi ngày đồng dạng đều có thể giám sát tiến độ thực chiến của các đệ tử.

Đại đấu hồn tràng, tỷ thí đều là tiến hành vào ban đêm. đoàn người đi tới Tác Thác thành, trước tiên ở phụ cận đấu hồn tràng lựa chọn tạm trú ở một gian tửu điếm bình thường. Bởi vì ở gần đại đấu hồn tràng, mặc dù là phòng bình thường. Nhưng giá phòng so với địa phương khác đắt gấp đôi, đương nhiên, đối với mỗi tháng thu nhập ít nhất mười kim tệ, thậm chí trăm kim tệ của bảy tên đệ tử mà nói, không tính là nặng, dù sao, tửu điếm hạng sang như Hoa Hồng tửu điếm cũng không có nhiều lắm.

Sau khi an bài chỗ ở cho các đệ tử, đại sư kêu bảy người cùng lên phòng Đường Tam.

"Bây giờ các ngươi có thể tiến hành tự do tổ hợp, quyết định tham gia các loại đấu hồn tỷ thí. Đấu hồn tràng tỷ thí bắt đầu bình thường đều là một đối

một hoặc hai đối hai. Đoàn chiến mặc dù là tách ra. Nhưng thời gian bắt đầu đều tương đối muộn, chiến đấu từ đấu hồn tràng khá hấp dẫn nhiều người xem. Thời gian chênh lệch, cũng có thể tranh thủ nhiều người xem mà thu phí, mỗi ngày các ngươi phải tham gia chính là một hồi đoàn chiến, một hồi khác có thể tự do lựa chọn. Nguyện ý tham gia ba tràng ta cũng không phản đối, điều kiện tiên quyết là nắm giữ tốt tình trạng hồn lực của bản thân."

Đại sư lời vừa nói xong, Áo Tư Tạp nhất thời toát ra bộ dáng thương cảm nhìn về phía Đái Mộc Bạch.*"Đái lão Đại. không bằng chúng ta đồng thời tham gia hai đối hai đi, ngươi xem thế nào? mặc dù ta mới vừa xong ba mươi cấp, nhưng ta phụ trợ năng lực hẳn vẫn có thể giúp ngươi. Bằng không, ta còn chưa biết làm cách nào đoạt được đấu hồn ngân huy a."*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, nguyên bổn ý của hắn là cùng Chu Trúc Thanh tham gia hai đối hai, hoặc là chính mình tham gia một đối một, nhìn ánh mắt Áo Tư Tạp cầu khẩn, suy nghĩ một chút liền gật đầu: *"được rồi."*

Trong bảy người, luận về thực lực chiến đấu hiển nhiên Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là mạnh nhất. Áo Tư Tạp đã chọn Đái Mộc Bạch. Trữ Vinh Vinh ánh mắt nhất thời chuyển hướng phía Đường Tam.

Âm thanh êm ái nói:*"Tam ca, ngươi nguyện ý giúp ta không?"*

Đường Tam sửng sốt một chút,*" Nhưng …... Ta đã cùng Tiểu Vũ lập thành Tam Ngũ tổ hợp rồi mà."*

Một bên Mã Hồng Tuấn vội đi lên.*"Vinh Vinh, ngươi xem ta thế nào? Ta nguyện ý cùng ngươi đồng thời tham gia hai đối hai."*

"Ngươi? Ngươi thì quên đi." Trữ Vinh Vinh tức giận trừng mắt nhìn mập mạp một cái: *"Ngươi còn chưa lo nổi bản thân, giúp được ta cái gì."*

Đại sư đột nhiên mở miệng nói: *"không. Ta đề nghị ngươi chính là nên cùng Mã Hồng Tuấn tạo thành một đôi tổ hợp hai đối hai."*

Trữ Vinh Vinh nghi hoặc hỏi:*"tại sao?"*

Đại sư lạnh nhạt: *"bởi vì ngươi cùng Đường Tam cấp bậc không giống. Khi tham gia dưới tình huốn hai đối hai, nếu có một gã hồn sư đạt tới cấp bậc vọt cao, vậy,nên phải tham gia cấp bậc tương đương đối quyết, Đường Tam đã đột phá ba mươi cấp. mà ngươi thì dừng lại tại hai mươi cấp. Nếu các ngươi hợp tác tham gia hai đối hai đấu hồn, vậy cũng phải tham gia đấu hồn ba mươi cấp. Bình thường mà nói, hồn sư đến đấu hồn tràng tham gia đấu hồn, trừ phi tự thị cực cao hoặc là vũ hồn có ưu thế thật lớn,còn không,đều sẽ đấu với cấp bậc tương đương mình. Ít nhất cũng chỉ vượt qua bổn cấp bậc hoặc năm cấp mà thôi. Tỷ như ở cấp hai mươi, bình thường tham dự đều là những hồn sư đã ngoài hai mươi lăm cấp.Ở cấp ba mươi đương nhiên cũng như thế.Vũ hồn của Đường Tam mặc dù có chút đặc thù, nhưng tham gia một đối một có lẽ miễn cưỡng có thể, nhưng nếu tăng thêm ngươi,Thất bảo lưu ly vũ hồn của ngươi mặc dù là cực mạnh phụ trợ vũ hồn. Nhưng dù có tăng phúc cho hắn thì,vẫn còn không đủ đền bù được cho hắn đối thủ cùng với hai gã chênh lệch ngoài ba mươi lăm cấp, mà ngươi cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời tham gia thì khác hắn, hắn đã hai mươi tám cấp, vũ hồn bản thân ưu thế lại không nhỏ, hơn nữa được ngươi phụ trợ,tỷ lệ chiến thắng có thể đạt tới ngoài 70 phần trăm."*

Trữ Vinh Vinh mặc dù trong lòng không muốn. Nhưng cũng phải thừa nhận đại sư nói đúng,nhưng nàng không có lựa chọn Mã Hồng Tuấn, mà chuyền mục tiêu nhìn về phía Chu Trúc Thanh.

"Thất muội, chúng ta hợp tác đi. thế nào?"

"Hảo." Chu Trúc Thanh trả lời rất đơn giản.

Trữ Vinh Vinh xem xét. mặc dù Chu Trúc Thanh hồn lực so với Mã Hồng Tuấn thấp hơn một bậc. Nhưng cùng nàng hợp tác hiển nhiên so với cùng tên tà hỏa đó tốt hơn rất nhiều, nàng không hy vọng tại hai đối hai, bị ăn đậu hủ cạnh chiến hữu.

Mã Hồng Tuấn bất bình nói: *"Vinh Vinh, đây là ngươi kỳ thị ta. Ta kháng nghị."*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười mang theo thủ đoạn ôn nhu. *"Tứ ca. Ngươi thực lực mạnh như vậy. Cùng ta tham gia hai đối hai chẳng phải là đáng tiếc lắm sao,*

dù sao ngươi một đối một cũng dám chắc có thể thắng, đúng không."

Mã Hồng Tuấn đối với mỹ nữ lực miễn dịch vốn thấp. nhìn Trữ Vinh Vinh trên mặt ôn nhu tươi cười, nói như thế nào cũng không nên lời. cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật.

"như thế nào tham gia đấu hồn các ngươi tự bản thân quyết định, đây là cho các ngươi. mỗi người một cái, lúc đến đấu hồn tràng mang vào, đồng thời. Tại trên đài ít nói thôi, đừng cho đối thủ biết tuổi tác các ngươi."

Vừa nói, đại sư từ hồn đạo khí thủ trạc của mình lấy ra bảy cái mặt nạ sớm đã chuẩn bị.

Bộ dáng mặt nạ mọi người đều rất quen thuộc,là tiêu chí của Sử Lai Khắc học viện,hình tượng của một quái vật lông xanh, Đái Mộc Bạch lấy một cái mặt mang lên trên mặt,công nghệ làm mặt nạ mặc dù bình thường. Nhưng mang vào, hở ra mắt, miệng là không có vấn đề.

"tham gia đoàn chiến thì, các ngươi lấy tổ hợp Sử Lai Khắc thất quái tiến hành, tham gia tự chọn đấu hồn, hai đối hai, xưng hào các ngươi chính mình tự chọn. Ta cho các ngươi mỗi người nghĩ ra một cái xưng hào, dùng xưng hào này tiến hành tỷ thí, chỉ cần khi báo danh nói rõ một chút, còn tên thật của các ngươi sẽ không xuất hiện tại đấu hồn tràng."

Mọi người vẫn còn có thể giải thích ý tứ của đại sư. Bọn họ dù sao tuổi cũng đều quá nhỏ, nhất là Đường Tam, Tiểu Vũ bọn họ mới mười hai tuổi đã đạt tới cảnh giới ba mươi cấp hồn tôn, tùy tiện xuất ra một người tại hồn sư giới cũng là kinh thế hãi tục. Nhất là tại đại đấu hồn tràng một khi nổi danh, sợ rằng Vũ hồn điện sẽ là người thứ nhất tìm tới cửa.

Áo Tư Tạp tò mò hỏi: *"Chúng ta xưng hào cái gì đây?"*

Đại sư nói: *"Mộc Bạch nguyên bổn vốn xưng Tà Mâu Bạch Hổ, ngươi là Hương Tràng Chuyên Mại, về phần Tiểu Tam,gọi là Thiên Thủ Ngân Thảo đi, các ngươi nghĩ thế nào?"*

"Không hay lắm, thay một cái đi.

" Tiểu Vũ cướp lời trước tiên, nói: *"Một chút oai phong cũng không có. "*Ngân thảo*" khó nghe quá."*

Đại sư nhìn về phía Đường Tam, thấy hắn không có ý kiến gì. trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười, đối với vị đệ tử này, đại sư vẫn là cực kỳ hài lòng:

"Vậy các ngươi nói xem, hắn nên gọi thế nào thì tốt?"

Đái Mộc Bạch nói: *" Tiểu tam bình thường thoạt nhìn mặc dù thành thật, thật ra so với chúng ta sát khí lớn nhất. Ta xem, không bằng kêu là Thiên Thủ Tu La đi. Tu La ý tứ là giết chóc ma quỷ, cũng có thể có tác dụng chấn nhiếp đối thủ."*

Đại sư hướng Đường Tam nói: *" Ý ngươi sao?"*

Đường Tam nói: *"Đệ tử thì sao cũng được, sư phụ ngài định đi."*

Đại sư nói: *"Vậy kêu là Thiên Thủ Tu La đi, Mã Hồng Tuấn. Ngươi xưng hào ta cũng giúp ngươi chọn được rồi, gọi là Tà Hỏa Phượng Hoàng có được không?"*

Mập mạp cười hắc hắc: *"đa tạ đại sư, tốt lắm, nói như thế nào thì ta cũng là Phượng Hoàng mà."*

Một bên Áo Tư Tạp thấp giọng nói: *" Đúng là phượng hoàng, bất quá. Ta cảm giác nghĩ đến một con phượng hoàng thí điểm."*

Mập mạp giận dữ, *"Tiểu Áo, ngươi định chọc ta hả?"*

Tiểu Vũ lúc này đi đến trước mặt đại sư bày ra bộ dáng thương cảm,*"Đại sư. vậy ta gọi là gì? Ngài cần phải cho ta chọn cái danh dễ nghe một chút."*

Đại sư mỉm cười:*"Ngươi sử dụng chính là nhu kỹ. toàn thân mềm mại không xương, hơn nữa vũ hồn của ngươi là thỏ cùng Mị hoặc kỹ năng, không bằng kêu là Nhu Cốt Mị Thố(thỏ) đi."*

"Nghe cũng không tệ lắm." Tiểu Vũ nhất thời vui vẻ nở nụ cười.

"Vinh Vinh vũ hồn là Thất bảo lưu ly tháp. Không có cái gì tốt hơn so với danh xưng Thất Bảo Lưu Ly dành cho ngươi. Đồng thời cũng có thể che dấu đi thân phận của ngươi. Dù sao, Thất bảo lưu ly tông của ngươi, trực hệ đệ tử vũ hồn đều là thứ này, về phần Trúc Thanh, lấy vũ hồn của ngươi làm danh hào là tối thích hợp. U Minh Linh Miêu,chính là danh xưng của ngươi."

Lập tức, Sử Lai Khắc thất quái rốt cục đều đã có danh hiệu của mình.

Tà mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch,

Hương tràng chuyên mại Áo Tư Tạp,

Thiên thủ Tu La Đường Tam,

Tà Hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn,

Nhu cốt mị thố Tiểu Vũ,

Thất bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh,

U minh linh miêu Chu Trúc Thanh.

Không có ai trong bọn họ nghĩ đến là. Tại đây, trong gian lữ điếm này, xưng hào mà họ chọn, chẳng những theo bọn họ cả đời, đồng thời cũng vang vọng khắp toàn đại lục.Đoàn đội Sử Lai Khắc thất quái cũng từ ngày hôm nay bắt đầu chính thức thành lập.

------oOo------

Chương 141: Cấp tập huấn thứ hai(3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Atula23

Để bảo trì trạng thái tốt nhất, mọi người ở lại khách điếm tu luyện, đợi đến ban đêm.

Lúc này bảy người đều là cấp bậc Thiết đấu hồn. Trong đó Đái Mộc Bạch đạt được ba tích phân, Áo Tư Tạp không có tích phân nào, Đường Tam cùng với Tiểu Vũ tham gia một đấu một và hai đấu hai đạt cho nên đạt được hai tích phân, Mã Hồng Tuấn lần trước đã chiến thắng đối thủ, tính ra đạt được nhiều tích phân nhất trong cả đoàn là mười tích phân, hơn nữa đạt được ba trận thắng liên tiếp. Trữ Vinh Vinh không có tích phân, Chu Trúc Thanh lần trước thua Đường Tam, nên cũng không thu được tích phân.

Từ Thiết đấu hồn lên Đồng đấu hồn phải thu được một trăm tích phân, sau đó để đạt lên Ngân đấu hồn phải thu được một ngàn tích phân, khoảng cách đến mục tiêu của giai đoạn huấn luyện thứ hai này còn phải vượt qua một đoạn đường rất xa.

Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh do thuộc về tồn tại cao cấp trong cùng cấp bậc đấu hồn, hơn nữa ba người lại sở hữu vũ hồn cực kỳ xuất sắc, cho nên mọi người quyết định trước tiên tham gia một đấu một, sau đó mới đến hai đấu hai. Lúc này, Áo Tư Tạp mới thể hiện tác dụng ra, có hương tràng của hắn bổ trợ, thể lực cùng hồn lực của mọi người sẽ được bổ xung nhanh chóng, so với hồn sư bình thường tham gia đấu hồn thì có ưu thế hơn nhiều, cho nên dù trong một đêm tham gia ba trận đấu hồn, cũng không phải là không có khả năng. Điều kiện tiên quyết là trong những trận đấu hồn trước đó không bị tiêu hao quá nhiều hồn lực.

Đệ tam hồn kỹ của Đường Tam và Tiểu Vũ sở hữu đều là cực phẩm hồn kỹ, cho nên mặc dù bọn chúng vừa mới đột phá ba mươi cấp, vẫn quyết định tham gia một đấu một, Đường Tam thậm chí còn từng đánh bại Đái Mộc Bạch, tự nhiên có không ít nắm chắc cơ hội. Mà Tiểu Vũ kia chỉ cần tiếp cận được đối phương là có thể khiến cho đối phương rất khó phản kháng. Ưu điểm và nhược điểm của Tiểu Vũ đồng dạng rất rõ ràng. Ưu điểm chính là chiến đấu cận thân thì gần như vô địch, nhưng nhược điểm là chỉ có thể đối

phó một người một, nếu như đối phương đông đảo, thực lực của nàng rất khó phát huy ra, mà lực lượng của đối thủ mà vượt qua uy lực của Yêu cung của nàng thì tất cả kỹ năng của nàng đều trở thành vô dụng.

Về phần Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Tạp, chỉ có thể đợi mọi người đánh xong một đấu một, sau đó mới cùng bọn họ phối hợp tiến hành đánh hai đấu hai.

Màn đêm phủ xuống, Tác Thác thành đại đấu hồn tràng hàng đêm vô cùng náo nhiệt, người dân đổ từ bốn phương tám hướng đến nơi đây như một truyền thống. Người có tiền có thể ở nơi này hưởng thụ. Bình dân không có tiền thì có thể xem đấu hồn, bởi vì đại đấu hồn tràng có một vài điểm đánh vào sở thích của bình dân, giá cả lại không cao, cho nên chỉ có thể chấp nhận được giá ở đây, dân chúng nguyện đến nơi này theo dõi hồn sư so đấu. Dù sao, có thể tận mắt chứng kiến hồn sư so tài là thoả mãn tâm lý hư vinh. Đương nhiên, do giá cả rẻ, bọn họ cũng chỉ có thể xem một vài trận đấu hồn bình thường mà thôi, những trận đấu chính thức đặc sắc tuyệt đối là giá trên trời, mà Tác Thác thành lâu nay không thiếu người giàu ném tiền đi, nơi đây cũng là nơi các phú hào cùng quý tộc âm thầm tranh đấu lẫn nhau.

Lúc này, thời gian đến lúc bắt đầu đấu hồn tràng trong ngày không còn lâu nữa, tràng đấu một chọi một, hai đấu hai sắp bắt đầu. Sau khi hai tràng đấu này kết thúc, mới đến lượt đoàn chiến đặc sắc.

Mặt nạ màu xanh biếc trên mặt nhìn qua giống như hơi cười, quần áo trên người không giống nhau, có hoa lệ, có đơn giản, đoàn người này chính là bảy tên đệ tử cùng ba vị sư phụ đến từ Sử Lai Khắc học viện. Lần này bọn họ hướng đến chính là khu vực số mười ba, dưa theo kế hoạch đã định, mọi người dùng Thiết đấu hồn huy chương của mình tiến hành báo danh, dưới sự an bài của đại sư, năm người đồng thời tham gia cả hai tràng một đấu một và hai đấu hai tại hai khu báo danh nói rõ tình huống của mình, để nhân viên của đấu hồn tràng sắp xếp thời gian để không có trận nào bị trùng. Ngoài ra mọi người còn phải sửa danh hiệu đăng ký ở Thiết đấu hồn huy chương, đem tên thật biến mất, dùng xưng hiệu mới có ban ngày. Mỗi một lần sửa danh hiệu như vậy tốn mười kim hồn tệ, cũng may lần này không phải mất phí báo danh, nên chỉ cần thắng một trận là coi như kiếm lại huề vốn.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ trước tiên chọn hai đấu hai, sau đó mới tham gia một chọi một, năm người còn lại cũng tự tách ra, Áo Tư Tạp với Trữ Vinh Vinh phải đợi Đái Mộc Bạch với Chu Trúc Thanh đấu xong một chọi một nên cũng cùng đi khu vực đó.

Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực đi theo nhóm đông hơn đến khu vực một đấu một, đại sư đi theo đội của Đường Tam và Tiểu Vũ đên khu vực hai đấu hai.

Bởi vì lúc sau còn trận đấu nữa, nên đội Tam Ngũ tham gia hai đấu hai được sắp xếp đấu tại khu vực số mười ba, ngay trận thứ hai, rất nhanh chóng, đã đến lượt hai người xuất tràng.

Lần này quả thật là phá lệ, đại sư ngồi ở trên đài xem cuộc chiến cùng với rất nhiều người khác, mà hầu hết những người này đều là bình dân, lúc này thay nhau hưng phấn hò hét, mặt đỏ bừng.

Đường Tam với Tiểu Vũ đương nhiên còn chưa có chút nào nổi tiếng, khi người chủ trì giới thiệu bọn chúng lên đài, không có mấy tiếng vỗ tay vang lên.

"Bên kia, đối thủ của đội Tam Ngũ, là đội đã dành được bốn trận thắng hai đấu hai liên tiếp, tổ hợp Miêu Thử. Bọn họ với thực lực cực kỳ cường đại, trong tỷ thí ở cấp bậc hồn tôn đã thu được thành tích chưa từng có, nếu hôm nay bọn họ có thể chiến thắng đội Tam Ngũ, tức là thu được năm trận thắng liên tiếp, có lẽ bọn họ sẽ được tiến vào khu trung tâm, là vinh dự rất lớn đối với đấu hồn giả."

Miêu Thử tổ hợp? Nghe thấy bốn chữ này, Đường Tam và Tiểu Vũ cùng liếc nhau, mặc dù mặt nạ khiến cho bọn chúng không thể nhìn thấy mặt nhau, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhận ra chút tiếu ý. Từ tên của tổ hợp đối phương có thể phán đoán được, đối thủ hôm nay là một đôi mẫn công hệ hồn sư. Bất luận là Miêu hay Thử có tốc độ nhanh, nhưng đối thủ lại là Đường Tam, là khống chế hệ hồn sư, là khắc tinh của mẫn công hệ hồn sư. Dưới tình huống cấp bậc đối thủ không vượt quá mình mười cấp, hai người nắm chắc cơ hội chiến thắng.

Rất nhanh, trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, đối thủ của đội Tam Ngũ đã

đi lên đài.

Đi lên đài là hai hồn sư một nam một nữ. Nữ tử vóc người thon dài, nhìn bộ dáng mới hơn hai mươi tuổi, trên đầu là bộ tóc ngắn màu hoả hồng cực kỳ bắt mắt, ánh mắt lợi hại, mười ngón tay không ngừng chuyển động nhẹ rất có quy luật. Chứng kiến động tác này của nàng, Đường Tam phán đoán nàng là Miêu trong Miêu Thử tổ hợp, bởi vì Đái Mộc Bạch đã từng nói qua với hắn, phàm là vũ hồn dạng miêu, hồn sư thường dùng động tác mười ngón tay chuyển động một cách có quy luật.

Nam tử còn lại người thấp lùn, nhưng ngoài dự đoán của Đường Tam với Tiểu Vũ, hắn phi thường béo, vóc người so với Mã Hồng Tuấn còn muốn phình to hơn, cả người nhìn qua tựa như một quả cầu tròn vo, bất luận là đầu hay thân thể đều có dạng hình tròn, chỉ có đôi mắt nhỏ híp mới khiến cho người ta có cảm giác giống chuột (thử).

Sấu Miêu, Bàn Thử, khiến cho mọi người có một chút cảm giác buồn cười.

Miêu Thử tổ hợp sau khi lên đài cũng đồng dạng quan sát đối thủ của mình, khi bọn chúng nhìn thấy mặt nạ trên người Đường Tam với Tiểu Vũ, trong lòng không khỏi sửng sốt một chút, mặc dù hồn sư tham gia đấu hồn tràng cũng có một số che dấu thân phận, nhưng mang mặt nạ như vậy thì vẫn là hiếm thấy.

Cô nàng Sấu Miêu khinh thường hừ một tiếng: *"Dấu đầu lòi đuôi, ra vẻ thần bí."*

Đấu hồn sắp bắt đầu, tâm lý người xem xung quanh bắt đầu nóng lên, người chủ trì cũng không dám kéo dài thời gian, vội vàng tuyên bố trận đấu hai vs hai thứ hai khu vực số mười ba bắt đầu.

Theo tiếng hô bắt đầu của người chủ trì, Miêu Thử tổ hợp đồng thời thúc dục hồn lực bản thân, thân thể nhanh chóng phát sinh chuyển biến. Sau khi vượt qua ba mươi cấp, Thú vũ hồn mỗi khi tiến hành vũ hồn phụ thể, thay đổi trên thân thể so với trước kia lớn hơn rất nhiều.

Đúng như Đường Tam đã đoán trước đó, vũ hồn của cô gái là Miêu, móng

tay như lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt bắn ra, mái tóc hồng trên đầu có một chút phấn bạc, đồng tử thu nhỏ, thân trên khom xuống, lỗ tai hơi nhô lên, trên cánh tay xuất hiện một bộ lông dày màu bạc, ba cái hồn hoàn một trắng một vàng một tím đồng thời loé lên. Đệ Tam hồn hoàn có thể đạt đến cấp độ ngàn năm, hiển nhiên phụ gia hồn kỹ của hồn hoàn cũng không thể tầm thường.

Về phần biến hoá của vị Bàn Thử kia có chút buồn cười, mồm đột nhiên dài ra, trở nên hơi nhọn, mọc ra vài cái râu chuột, phía dưới hàm trên mọc ra hai cái răng chuột to dài, đôi con ngươi trong khe mắt hẹp xoay tròn, thân thể đồng dạng khom khom, hai chi trước thu nhỏ, lợi trảo màu đen xuất ra, trên người là ba cái hồn hoàn đồng dạng một trắng một vàng một tím.

Mắt thấy đối phương xuất ra vũ hồn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ cũng không nhàn rỗi. Tiểu Vũ thuần thục nhảy lên không, hai chân đứng vững trên vai Đường Tam, hai người đồng thời xuất ra vũ hồn. Đôi tai thỏ dài, lông mềm màu trắng, hai chân thon dài, đôi mắt hồng hồng, đều là đặc điểm của Tiểu Vũ. So với trước kia, lông mao trên tay nhiều hơn một chút, nhưng không dày bằng lớp lông mao của Sấu Miêu.

Đồng dạng hai vàng một tím, sáu cái hồn hoàn chợt xuất hiện trên thân Tam Ngũ tổ hợp, nhất thời khiến toàn bộ người xem sửng sốt.

Mọi người thường xuyên theo dõi đấu hồn đối với cấp bậc hồn hoàn tự nhiên rất tinh tường, hai cái trăm năm hồn hoàn một cái ngàn năm hồn hoàn, so về hồn hoàn, Tam Ngũ tổ hợp rõ ràng hơn hẳn Miêu Thử tổ hợp. Người xem lúc trước vốn cực kỳ xem trọng Miêu Thử tổ hợp tâm tình chợt biến hoá, nhưng không khí càng trở nên nóng hơn, trận đấu càng trở nên đáng xem hơn.

Đến người xem còn nhận ra hồn hoàn cường hãn của Tam Ngũ tổ hợp, chẳng lẽ Miêu Thử tổ hợp đối diện lại không nhìn ra. Nhưng trận đấu đã bắt đầu, bọn họ không thể không tiến lên.

Thân hình cô nàng Sấu Miêu chuyển động, hai chân di động, toàn thân tựa như một cơn gió lốc, cuốn về phía Đường Tam và Tiểu Vũ, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời sáng rực, lợi trảo trong tay liên tục chém ra, mười đạo trảo ảnh màu bạc phá không bay đến, cùng lúc công kích cả hai người Tam Ngũ tổ hợp. Tốc độ của nàng đạt đến một trình độ kinh khủng, hồn lực mang

đến áp lực vô cùng. Hai cái hồn kỹ một là Tăng tốc, một là lợi trảo công kích. Mặc dù không biết tên, nhưng Đường Tam đã đưa ra một phán đoán chính xác. Bả vai trùng xuống, Tiểu Vũ ở phía trên mượn thế nhảy lên không trung, trực tiếp đánh về phía Bàn Thử phía sau, còn Đường Tam hai tay vẽ một vòng, chân đạp quỷ ảnh mê tung, tay xử khống hạc cầm long, hắn muốn thử xem hồn lực của đối phương mạnh đến mức độ nào.

Quang ảnh chợt loé, thân người Đường Tam chợt lảo đảo, trong lòng âm thầm hoảng sợ. Khó trách tổ hợp Miêu Thử này có thể thắng liên tiếp bốn trận, sợ rằng hồn lực của cô nàng Sấu Miêu này không kém gì so với Đái Mộc Bạch, cũng may Đường Tam đồng thời sử dụng quỷ ảnh mê tung và khống hạc cầm long, chẳng những nhanh nhẹn né tránh được, mà còn bằng vào nội lực huyền thiên công đem công kích của đối phương bắn lên trời.

------oOo------

Chương 142: Cuồng chiến đội - Đối thủ mạnh mẽ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Atula23

Cô nàng Sấu Miêu hiển nhiên không có hy vọng là công kích đầu tiên của mình có thể đánh bại đối thủ ngay, cùng với ảnh trảo màu bạc, nàng đã tới trước mặt Đường Tam, đệ tam hồn hoàn trên người đồng thời sáng rực lên.

Bên kia, Tiểu Vũ bay lên cao, Bàn Thử ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn theo nàng, cũng không bởi vì đòn tấn công trên không của nàng mà bối rối, thân thể như một quả cầu tròn chợt bắn lên, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời loé sáng, lợi trảo trên tay chợt bắn ra, lấy tốc độ tuyệt không tương xứng với vóc người trực tiếp đón đầu Tiểu Vũ, tốc độ của hắn so với Sấu Miêu trước đó còn muốn nhanh hơn. Vóc người của Bàn Thử sinh ra tác dụng mê hoặc với đối thủ, kỳ thật so với phán đoán của Đường Tam lúc đầu không khác lắm, hắn cùng cô nàng Sấu Miêu giống nhau, đều là mẫn công hệ hồn sư, mà đệ

nhất hồn hoàn kỹ năng của Sâu Miêu là tăng tốc, là hồn hoàn mười năm, mà đệ nhị hồn hoàn kỹ năng của hắn mới là tăng tốc, trăm năm hồn hoàn kỹ năng tăng phúc tất nhiên hồn hoàn mười năm không có khả năng so sánh nổi, cho nên, trên thực tế, tốc độ của Bàn Thử nhanh hơn so với Sấu Miêu, chỉ là trước khi hai cái hồn hoàn triển hiện lực công kích, hắn tỏ ra chậm hơn so với Sấu Miêu môt chút mà thôi. Hắn với Sấu Miêu đều là hồn tôn ba mươi bảy cấp, trong các tổ hợp hai người cùng là hồn tôn cũng được coi là đội cường hãn.

Hai bên đồng thời giao phong, trong một khắc đấu hồn triển khai mạnh như vũ bão.

Khi Sấu Miêu tiếp cận thân thể Đường Tam thì đệ tam hồn hoàn của nàng đã hoàn toàn phóng thích kỹ năng. Mục tiêu cả nàng, chính là muốn lấy thế sấm chớp (nhanh như chớp) đánh bại Đường Tam, sau đó giúp Bàn Thử mập. Khi nhìn thấy hồn hoàn của Tiểu Vũ và Đường Tam tốt hơn nhiều so với bọn hắn, Sấu Miêu với kinh nghiệm thực chiến phong phú đã quyết định dùng loại công kích cận thân cực đoan này phát động. Bình thường khi đấu hồn, song phương đều tiến hành dò xét nhất định,…. trước tiên là thăng dò hồn kỹ của đối phương, sau đó mới có thể phát động công kích toàn diện, mà nàng lúc này làm như vậy cũng là do bị hồn hoàn mạnh mẽ của Đường Tam với Tiểu Vũ bắt buộc. Nếu thành công, thắng lợi của tràng thi đấu hai – hai này thuộc về bọn họ. Bốn trận thắng liên tiếp không dễ dàng có được, bọn họ cũng không nguyện ý buôn tha cơ hội có được trận thắng thứ năm liên tiếp. Khi đó bất luận là tích phân hay tiền thưởng đều tăng lên gấp bội.

"Meo.." Một tiếng mèo kêu sắc nhọn chợt vang lên, thân thể cô nàng Sấu Miêu ngay giữa không trung xảy ra biến hoá, hai lợi trảo đột nhiên kéo dài ra gấp nhiều lần, biến thành mười thanh kiếm sắc đâm về phía Đường Tam, Hồn lực bám trên lợi trảo trong không trung phát ra âm thanh phốc phốc, đi qua nơi nào, không khí nới đó trở nên vặn vẹo.

Cái này hiển nhiên không phải thuộc về lực lượng của nàng mà là năng lực phụ gia của đệ tam hồn kỹ. Lúc này vốn nàng đã tới trước mặt Đường Tam, lợi trảo biến hoá trực tiếp đâm khắp toàn thân Đường Tam, mà năng lực công kích của nàng dưới tác dụng của hồn hoàn ngàn năm đã tăng lên gấp đôi, không phải là thứ hồn sư đồng cấp có khả năng ngăn cản.

Nếu đối mặt với một gã hồn sư khác, nói không chừng có lẽ đã bị khí thế chưa từng có của nàng đánh bại. Phía trước bị chặn đứng, chỉ có thể lui lại phía sau mới có thể tránh thoát được công kích của Sấu Miêu, mà lúc trước Đường Tam đã lui về phía sau một chút để tránh lợi trảo của nàng nên khoảng cách đến mép đấu hồn thai không còn xa, chỉ cần bây giờ hắn lui lại phía sau từng bước, Sấu Miêu chắc chắn có khả năng bức hắn ra khỏi đấu hồn thai dưới tình huống vũ hồn của hắn không phát huy được uy lực.

Rất tiếc tính toán của Sấu Miêu lại thất bại. Nàng đang đối mặt với Đường Tam, một người đã từng vào sinh ra tử, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy chứ?

Mắt nhìn thấy lưỡi dao sắc bén đâm đến, nửa thân trên của Đường Tam không có chút dự báo nào đột nhiên biến mất.

Cô nàng Sấu Miêu nhất thời ngây người ngẩn ngơ, động tác nàng thực sự rất nhanh, vậy mà còn không kịp nhận ra Đường Tam làm cái gì. Kỳ thật động tác của Đường Tam rất đơn giản, chỉ làm ra một tư thế Thiết bản kiều chuẩn xác, nửa thân trên hoàn toàn ngửa ra đằng sau. Hắn mặc dù không dẻo tựa như không có xương giống Tiểu Vũ, nhưng để làm động tác này thì cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều lúc này hắn ở ngay trước mặt cô nàng Sấu Miêu bày ra động tác Thiết bản kiều, không khác gì đem toàn bộ sơ hở phần ngực và bụng phơi ra trước mặt đối thủ. Cô nàng Sấu Miêu mặc dù hơi sửng sốt một chút, nhưng ngay lập tức nàng phát hiện sai lầm trong cách ứng chiến của Đường Tam, lúc này, chỉ cần hạ cổ tay xuống để cho lưỡi dao sắc bén trên miêu trảo trực tiếp đâm xuống Đường Tam là thu được thắng lợi của trận đấu này.

Thắng lợi nằm ngay trước mắt, cô nàng Sấu Miêu không khỏi mừng rỡ, động tác hạ cổ tay đối với nàng mà nói thực sự quá đơn giản. Trong lòng thầm nghĩ, tên hồn sư mang theo mặt nạ này mặc dù không kém, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì quá kém, dám dùng loại phương thức hoá giải công kích đem lộ điểm yếu này ra với mình. Nhưng nàng đã quên mất một điều, vũ hồn của đối phương là dạng gì.

Sự đắc ý trong lòng cô nàng Sấu Miêu chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi, ngay sau đó, nàng đã phát hiện ra thân thể của mình không thể động được,

cho dù động tác đơn giản nhất là hạ cổ tay xuống cũng không cách nào làm được.

Ngay từ khi Tiểu Vũ từ trên vai mình phóng đi, Đường Tam đã phóng thích ra Lam ngân thảo, chỉ có điều Lam ngân thảo của hắn là dán mình trên mặt đất. Trong sát na cô nàng Sấu Miêu phát động công kích hắn, thân thể tự nhiên phải dừng lại, ngay lúc đó Lam ngân thảo được điều khiển vươn lên, nhân cơ hội quấn quanh thân thể cô nàng.

Nếu không phải có Lam ngân thảo quấn quanh, mặc dù tốc độ của đối thủ rất nhanh, nhưng làm sao Đường Tam lại có thể đem sơ hở của mình bày ra trước mắt đối phương chứ?

Sau thế Thiết bản kiều, thân thể Đường Tam ngã về phía sau, hai chân đá ngược lên vào cổ tay của đối phương.

Cô nàng Sấu Miêu chợt phát hiện thân thể mình bị Lam ngân thảo quấn quanh không thể cử động thì liều mạng giãy dụa, nhưng hai chân Đường Tam đá tới nàng lại không thể ngăn cản, từ trên tay truyền đến cường lực khiến cho thân thể nàng bật về phía sau, đồng thời trên thân Lam ngân thảo đột nhiên xuất hiện các tua mềm mại, cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cho nàng không thể ngưng tụ hồn lực để chống cự.

Trong chiến đấu chính thức, sự thống khổ cùng cực của Đường Tam khi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu mới thể hiện được uy lực, chẳng những thân mình Lam ngân thảo cứng cỏi dị thường, đồng thời độc tính trên đó cũng được tăng lên rất nhiều. Quấn quanh nhìn chỉ như đệ nhất hồn hoàn kỹ năng của Đường Tam, nhưng Lam ngân thảo quả thật là vũ hồn bản thể của Đường Tam, mỗi khi thu thêm được một hồn hoàn, Lam ngân thảo sẽ được tăng cường. Đấy là ưu điểm của Khí hồn sư so với Thú hồn sư, khí hồn sư mặc dù thân thể không được vũ hồn tăng cường, nhưng vũ hồn bản thể được tăng cường thì khi hồn kỹ xuất ra càng mạnh.

Mặc dù cô nàng Sấu Miêu dùng toàn lực giãy dụa, nhưng hồn lực của nàng còn không bằng Đái Mộc Bạch, vũ hồn cũng không khoẻ bằng Đái Mộc Bạch, Lam ngân thảo cực kỳ cứng cỏi của Đường Tam không phải là thứ mà nàng có thể thoát ra được, dưới tác dụng của độc tố tê dại, nàng đã bị Đường

Tam khống chế hoàn toàn.

Đường Tam chân đạp quỷ ảnh mê tung, từng bước đến bên người cô nàng Sấu Miêu, mũi chân nhẹ dùng lực đem thân thể của nàng rơi xuống khỏi đấu hồn thai, dựa theo quy củ đấu hồn, rơi khỏi đấu hồn thai đồng nghĩa với việc đấu hồn thất bại.

Ngay khi cô nàng Sấu Miêu rơi xuống dưới đài, Bàn Thử đồng dạng bay lên, từ bên trong đấu hồn thai quăng ngoài. Nguyên lai, ở giữa không trung, Tiểu Vũ công kích về phía Bàn Thử, mắt thấy đối phương dùng tốc độ kinh người xông đến, không chút do dự phát động đệ tam hồn hoàn kỹ năng Thuấn di. Thân hình loé lên, chui ra sau lưng Bàn Thử, đuôi bím tóc bay ra, quấn lấy cổ đối phương, chân phải làm bàn đạp, đem hắn quăng ra ngoài.

Nếu tràng đấu này là Sanh tử đấu, hiển nhiên Bàn Thử bị đánh văng ra vẫn còn khả năng tái chiến. Tiểu Vũ mặc dù phát động kỹ năng Yêu cung, nhưng cũng không đủ để khiến đối phương bị thương nặng, dù sao, thân thể của Thú hồn sư cũng rất cường hãn, đối thủ lại có sự chuẩn bị, không giống như trước cái tên đại thúc hèn mọn bỉ ổi Bất Nhạc hôm trước dưới tình huống ngay cả hồn lực cũng chưa kịp phóng thích đã bị quăng tám lần chạm đất bảy lần. Dù sao đây cũng là thi đấu, vũ hồn của Bàn Thử cũng không phải loại vũ hồn phi hành, trong không trung không có khả năng khống chế thân thể, chỉ có thể lấy mắt nhìn bản thân bị quăng ra ngoài, cơ hồ rơi xuống bên ngoài đấu hồn thai cùng lúc với Sấu Miêu.

Trận đấu bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, động tác mau lẹ, cơ hồ chỉ vài lần nháy mắt công phu đã phân định thắng bại.

Người xem trên đài, những người hoan hô cổ vũ tổ hợp Miêu Thử trong phút chốc trở nên hoàn toàn im lặng. Đường Tam cùng với Tiểu Vũ vững vàng hạ chân xuống đấu hồn thai, nhìn nhau cười. Bọn chũng không nghĩ rằng hôm nay thi đấu lại nhẹ nhàng như vậy. Trong lòng đều cho rằng nguyên nhân là do vũ hồn tương khắc, bất luận Đường Tam là khống chế hệ hồn sư, hay Tiể Vũ là cận thân cường công, đều là khắc chế rất mạnh đối với mẫn công hệ hồn sư. Vốn mẫn công hệ hồn sư là khắc chế của Tiểu Vũ, nhưng bây giờ nàng có kỹ năng Thuấn di đền bù khuyến điểm đó, trong trường hợp không kịp đề phòng, vị Bàn Thử kia thậm chí ngay cả kỹ năng của hồn hoàn ngàn

năm cũng chưa kịp xuất ra đã bị nàng ném đi.

Đại sư ngồi ở trên đài xem hơi gật đầu, đối với biểu hiện của Đường Tam và Tiểu Vũ rất hài lòng. Là người đứng ngoài xem, hắn càng nhìn rõ hơn, trong nháy mắt,trước khi mấy đứa nhỏ này động thủ, Đường Tam hai người đã biểu hiện năng lực ứng biến cùng với kếy hợp vũ hồn tự thân thật tốt. Dễ dàng chiến thắng tổ hợp có hồn lực cao hơn, cũng không chỉ đơn giản là do vũ hồn tương khắc, mà chứng tỏ tiến hành huấn luyện thực chiến dưới sự chỉ điểm của đại sư trong mấy tháng qua đã âm thầm phát huy tác dụng.

Người chủ trì tuyên bố, tổ hợp Tam Ngũ tham gia đấu hồn 2 vs 2 giành được thành tích hai trận thắng liên tiếp, hai người thu được hai tích phân cũng đều lên tới rồi ba tích phân.

Cho đến lúc này, người xem trên đài mới hoan hô chúc mừng, mặc dù thời gian trận đấu này có vẻ quá ngắn ngủi, nhưng bất luận là Lam ngân thảo của Đường Tam hay Thuấn di của Tiểu Vũ, đều giúp cho bình dân mở rộng tầm mắt. Người xem là công bằng, lại càng không tiếc gì tiếng vỗ tay, tổ hợp Tam Ngũ trong tiếng hoan hô ngày càng lớn lặng lẽ đi xuống đài. Chờ đợi trước mắt bọn chúng còn là trận đấu hồn 1 vs 1.

Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của Sử Lai Khắc thất quái, trong toàn bộ các trận đấu 1 vs 1 và 2 vs 2 đều thu được kết quả thắng lợi. Trong đó tổ hợp Áo Tư Tạp với Đái Mộc Bạch được bọn chúng đặt tên là Song dực bạch hổ, ám chỉ là nhờ sự trợ giúp của Tiểu Áo, tà mâu bạch hổ như được gắn thêm cánh. Bọn chúng gặp một tổ hợp hai hệ hồn sư tấn công và phòng thủ, dưới sự trợ giúp của ma cô tràng của Áo Tư Tạp, tốc độ vốn là thế yếu của Đái Mộc Bạch đã được bù lấp, hơn nữa với năng lực phi hành, dùng cách tấn công phủ đầu giông bão …. trước đem một đối thủ đưa tiễn ra khỏi đấu hồn thai, tự nhiên cục diện không còn gì đáng để lo lắng nữa.

Tổ hợp Trữ Vinh Vinh với Chu Trúc Thanh các nàng mệnh danh là Thất bảo linh miêu, khi đối phương chứng kiến Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh thì chiến ý đã giảm đi rất nhiều. Đối mặt với tổ hợp có phụ trợ hệ hồn sư đáng lẽ nên công kích phụ trợ hệ hồn sư của đối phương trước, nhưng mà Thất bảo lưu ly tông la một trong bảy hồn sư đại tông môn, không phải là đối tượng mà hồn sư bình thường nguyện ý đắc tội. Cho nên hai gã hồn sư đồng

dạng là hai mươi cấp chỉ có thể đối mặt với tốc độ và lực lượng chợt tăng lên ba mươi phần trăm của Chu Trúc Thanh. Dưới tác dụng phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, bây giờ Chu Trúc Thanh ngoại trừ việc chưa có đệ tam hồn kỹ, thực lực đã siêu việt đạt đến trình độ ba mươi cấp, bằng vào tốc độ như tia chớp, giải quyết hai đối thủ này không phải là vấn đề lớn chút nào.

Năm trận một chọi một, ba trận hai chọi hai toàn thắng, Sử Lai Khắc thất quái có một khởi đầu hoàn mỹ trong hành trình tham gia đấu hồn. Đương nhiên, đấu hồn hôm nay của bọn chúng còn chưa có chấm dứt, vẫn còn một hồi cuối cùng đợi bọn chúng đi hoàn thành.

Bản thân ăn hai căn, cho những người khác mỗi người một căn khôi phục hương tràng, Áo Tư Tạp vẻ mặt đắc ý. Lần đầu tiên tham chiến thu được một cái tích phân, làm sao hắn lại có thể không hưng phấn cơ chứ, nhất là ngoại trừ việc tiêu hao một ít hồn lực cung cấp một cây Ma cô tràng cho Đái Mộc Bạch, căn bản là không phải làm gì nữa, ngay cả kế hoạch trốn tránh công kích của đối phương ở trên đài vốn đã chuẩn bị sẵn cũng chưa kịp dùng tới.

Đại sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhìn bảy tên đệ tử đứng trước mặt mình, không khỏi âm thầm gật đầu. Đứa lớn tuổi nhất bất quá mới có mười lăm tuổi, có thể trên đấu hồn tràng thu được thành tích như vậy, bọn họ có cái gì mà không hài lòng nữa chứ?

Đại sư nói: *"Các ngươi nên tham gia đoàn chiến, do số lượng báo danh không nhiều, các ngươi sẽ được xuất tràng ngay thôi. Nhớ kỹ, các ngươi sẽ đối mặt với các đội ngoài ba mươi cấp. Đoàn chiến khác với một chọi một, hai chọi hai, phối hợp tác chiến và hỗ trợ lẫn nhau so với việc mạnh ai người đó đánh quan trọng hơn rất nhiều. Đối phương đã tham gia đoàn chiến thì sẽ không thể thiếu các loại hồn sư. Về phần tổ hợp như thế nào, thì phải tuỳ vào từng cách tổ hợp của đối phương mới có cách ứng chiến phù hợp nhất."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Đại sư, đối với sự phối hợp của bọn ta chẳng lẽ ngài còn không yên tâm ư? Tiểu Tam, ngươi là khống chế hệ hồn sư, đánh như thế nào là do ngươi chỉ huy, bọn ta đều nghe theo sự điều khiển của ngươi."*

Đường Tam cũng không chối từ, là linh hồn của đội ngũ, đó là nghĩa vụ của hắn.

"Tốt, như thế này đi, Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Trúc Thanh, ba người các ngươi chủ công. Mộc Bạch ở giữa, Tiểu Vũ với Trúc Thanh hai bên đối ứng. Ta ở giữa có thể khống chế đối thủ, đồng thời giúp đỡ các ngươi công kích. Mập mạp, ngươi ở đằng sau, dùng Phượng hoàng hoả tuyến của ngươi tấn công từ xa, đồng thời bảo vệ Tiểu Áo cùng Vinh Vinh. Tiểu Áo, ngươi bây giờ bắt đầu chuẩn bị, đem ba loại hương tràng cho mỗi người một cây, không thành vấn đề chứ?"

Áo Tư Tạp nói: *"Không thành vấn đề, hồn lực của ta vẫn còn sung túc."*

Đường Tam sau cùng chuyển hướng sang Trữ Vinh Vinh, *"Chú ý bảo vệ bản thân, ngươi cùng với Tiểu Áo không được rời xa khỏi mập mạp. Nếu đối phương hướng đến các ngươi công kích cũng không nên quá khẩn trương, ta sẽ trợ giúp mập mạp cùng nhau bảo vệ các ngươi."*

Trữ Vinh Vinh cười hì hì, *"Khẩn trương là cái gì? Ta tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện tâm tình như vậy."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Tốt lắm, chúng ta đi thôi."*

Chỗ thi đấu đoàn chiến rõ ràng lớn hơn so với chỗ thi đấu một chọi một, hai chọi hai nhiều lắm, trong phòng nghỉ ngơi dành cho các tuyển thủ có vẻ rất náo nhiệt, ít nhất có hơn ba mươi hồn sư đang ở nơi này đợi.

Phải biết rằng tại vương quốc Ba Lạp Khắc, đấu hồn tràng có quy mô như Tác Thác thành này cũng chỉ có hai chỗ mà thôi, một là nơi này, chỗ còn lại là Ba Lạp Khắc đại đấu hồn tràng nằm ở thủ đô của vương quốc Ba Lạp Khắc. Có thể nói, hồn sư trong vương quốc Ba Lạp Khắc muốn tham gia đấu hồn cơ hồ đều tự tập ở hai thành thị này, nếu không nơi đây cũng không có nhiều hồn sư đến như vậy.

Căn cứ vào thống kê của Vũ hồn điện, trên toàn đại lục số lượng hồn sư cũng không vượt qua mười vạn, trong đó hồn sư thường trú tại Ba Lạp Khắc vương quốc cũng chỉ khoảng hai ngàn người mà thôi, bởi vậy có thể thấy được, đại đấu hồn tràng có thể hấp dẫn bao nhiêu hồn sư.

Cho dù là đạt đến cấp bậc hồn sư giống như Phất Lan Đức hay Triệu Vô Cực cũng không ít người tham gia đấu hồn đại tái, bởi vì cấp bậc càng cao, thực lực càng cường hãn, bọn họ có thể kiếm lời càng nhiều từ đấu hồn tràng. Nếu không phải Triệu Vô Cực có rất nhiều cừu nhân, Phất Lan Đức tính tự kiêu tự đại, dưới tình huống kinh tế của học viện như vậy, không chừng bọn họ đã tham gia đấu hồn đại tái rồi.

Quả nhiên đúng như lời đại sư nói, bảy người Đường Tam được an bài xuất tràng thứ hai, bọn chúng cũng không đi ra bên ngoài quan sát, trong bảy người có bốn người đã phải trải qua hai trận đấu hồn, hồn lực không khỏi bị tiêu hao, mặc dù có sự trợ giúp của khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, nhưng trong thời gian ngắn hồn lực cũng không thể khôi phục lại toàn bộ. Thừa dịp chưa đến lượt xuất tràng, bảy người ngồi tại phòng nghỉ tĩnh tâm ngưng tụ hồn lực chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Nếu chỉ có một người đeo mặt nạ, có lẽ cũng không khiến người khác chú ý, nhưng bảy người đồng loạt đeo mặt nạ, ngay khi bước vào phòng nghỉ không khỏi khiến người khác chú ý. Hầu hết hồn sư nhìn thấy đoàn người Đường Tam đều toát ra thần sắc cảnh giác.

Mặc dù không nhìn thấy mặt mũi của Sử Lai Khắc thất quái, nhưng từ vóc người cùng với quần áo cũng có thể phân biệt bọn chúng là tổ hợp gồm bốn nam, ba nữ. Trong đoàn thể hồn sư, nữ hồn sư số lượng chỉ bằng một phần năm so với nam hồn sư, tổ hợp như vậy thực có chút kỳ quái.

Lúc bảy người Đường Tam đang yên lặng tu luyện chờ đợi thời điểm xuất tràng, một gã đại hán thân cao hơn hai thước cực kỳ cường tráng đột nhiên bước tới chỗ bọn chúng. Người này bộ dáng nhìn qua hơn ba mươi tuổi, nửa thân trên để trần, lộ ra cơ thể khoa trương ngăm ngăm đen. Không cần hỏi cũng biết, hắn là một gã lực lượng hình hồn sư.

"Uy, tiểu cô nương có vóc người quả là tuyệt, đeo mặt nạ làm gì, cho ca ca nhìn một cái." Đối tượng hắn nói chuyện là người có vóc người bốc lửa (hoả bạo – 12 tuổi thì bốc lửa cái nỗi gì chứ) nhất trong ba nữ hài tử của Sử Lai Khắc thất quái, Chu Trúc Thanh. Mặc dù Chu Trúc thanh tuổi là nhỏ nhất, nhưng sự phát dục của nàng khiến Trữ Vinh Vinh với Tiểu Vũ ghen ghét không thôi. Lúc này lại dùng mặt nạ giả, căn bản không nhận ra nàng chỉ là

đứa nhỏ mới mười hai tuổi.

"Lăn đi chỗ khác." Lạnh lùng chỉ nói một câu, cách trả lời của Chu Trúc Thanh rất phù hợp với cá tính của nàng. (thực ra Trúc Thanh nói *"Cổn"* tức là Lăn, dịch là Lượn thì nó chợ búa quá, nên phải làm thành 1 câu nghiêm chỉnh, chứ tính con bé này nó chỉ nói 1 từ thôi >"

------oOo------

Chương 143: Thế mạnh của khống chế hệ hồn sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Atula23

Biên dịch:Atula23

Bên phía Sử Lai Khắc thất quái, trong tay Trữ Vinh Vinh quang mang huyễn lệ loé lên, trong lòng bàn tay phải đã xuất hiện toà thất thải bảo tháp cao hơn một thước. Bảo quang (ánh sáng giống như châu báu) loé lên, quý khí (khí thế cao quý) bức người,Trữ Vinh Vinh trên mặt cười cười, cả người nhìn như đang trôi trên không trung, hồn chú của phụ trợ hệ hồn sư từ trong miêng nàng thanh thuý vang lên:

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Lực"

"Thất bảo hữu danh, nhất viết: Tốc"

Hai cái hồn hoàn xoay quanh trên người Trữ Vinh Vinh đồng thời bay lên, phủ trên thất bảo lưu ly tháp, mười bốn đạo ánh sáng đồng thời phóng ra, phân biệt bắn vào trên người chính mình và sáu đồng đội của mình.

Nhẹ nhàng cùng ấm áp, hai loại cảm giác đồng thời truyền khắp toàn thân Sử Lai Khắc thất quái, lực lượng cùng tốc độ trong nháy mắt gia tăng ba mươi phần trăm.

Vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp này thực sự được nhiều người biết đến, mắt thấy đối phương có một gã hồn sư thất bảo lưu ly tháp, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời sắc mặt trở nên khó coi, trước hết không cần nói về hiệu quả phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp đối với đồng đội có một không hai trong phụ trợ hệ hồn sư, mà với thân phận xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông cũng đủ để bọn chúng sinh ra cố kỵ.

"Lên" Tiến lên phía trước, quyết không lùi bước. Lúc này Cuồng Tê đã bất chấp sự lo lắng lớn lao, trong lòng mặc dù hối hận trước đó đã khiêu khích Đái Mộc Bạch, nhưng lúc này cũng chỉ có cách hoàn thành trận đấu trước mắt. Lần này tuyệt đối không thể đánh đối thủ đến mức bị thương nặng, Thất bảo lưu ly tông không phải là chỗ mà bọn chúng có thể đắc tội.

Vũ hồn của Cuồng Tê chính là tê giác, sau khi phóng ra vũ hồn, không chỉ thân thể bành trướng, trên da tay còn xuất hiện một tầng da thật dày giống như khải giáp, biến hoá lớn nhất chính là đầu, một cái sừng dài hơn nửa thước loé ra quang mang màu vàng. Nương theo tiếng hét lớn của mình, hồn hoàn mười năm trên người phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, toàn thân mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến giờ, lao vọt về phía Đái Mộc Bạch.

Hai gã hồn sư bên người Cuồng Tê cũng thuộc về cường công hệ, đều là thú hồn sư, sở hữu vũ hồn giống nhau, trên đầu mọc hai cái sừng, trên da tay có một lớp lông trắng, rõ ràng là dương vũ hồn (con dê). Phối hợp với Cuồng Tê đồng thời hùng dũng lao lên.

Đã là một đội, phối hợp là cực kỳ trọng yếu, phụ trợ hệ hồn sư bên phía Cuồng chiến đội giúp cho bọn hắn gia tăng năm phần trăm lực phòng ngự và mười phần trăm lực công kích, so với tăng phúc của Thất bảo lưu ly tháp thật sự kém quá xa. Nếu không, Thất bảo lưu ly tháp làm sao có thể được xưng là đệ nhất vũ hồn phụ trợ chứ.

Sau lưng ba người Cuồng Tê, hai mẫn công hệ hồn sư nhanh chóng chuyển động. Vũ hồn của bọn họ là khỉ, thân thể bao trùm bộ lông màu vàng, tốc độ nhanh vô cùng từ hai bên di chuyển qua ba người Đái Mộc Bạch, mục tiêu chính là Trữ Vinh Vinh đứng phía sau.

Cùng lúc đó, nữ tử xinh đẹp sở hữu hồn hoàn cao cấp nhất cũng đã chuyển

động, nàng cũng là một thú hồn sư, có thể đứng ở vị tí trung tâm của đội ngũ, ngoại trừ thực lực, chính là phương hướng tu luyện hồn sư của nàng. Giống với Đường Tam, nàng là một khống chế hệ hồn sư, mà điều khiến cho Đường Tam hơi kinh ngạc chính là, vũ hồn của nữ tử xinh đẹp này không ngờ lại chính là con nhện. Trong nháy mắt khi nàng tiến hành vũ hồn phụ thể, Đường Tam tập trung chú ý tới vũ hồn phóng thích ra trên người nàng. Toàn thân bao trùm một tầng quang mang màu phấn hồng, mái tóc dài gợn sóng biến thành tám lọn tóc, hình thành tám cái chân nhện ngang hai bên trán, giữa trán là rất nhiều dấu hiệu lưới nhện, hai mắt biến thành một màu hồng phấn.

Đệ nhất hồn hoàn xuất ra, hai tay giơ lên, từng đạo tơ nhện từ trong lòng bàn tay bắn ra, phương hướng là trên không trung. Tơ nhện trên không trung nhanh chóng đan vào nhau.

Chứng kiến khống chế hệ hồn sư bên đối phương là con nhện, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng không khỏi nở nụ cười, Nhân diện ma chu trong số các loài nhện còn có một cái tên, đó là Nhện vương. Hắn không cần phải suy nghĩ cũng biết được khắc chế của vũ hồn của đối phương là gì. Đường Tam lạnh lùng nhìn kỹ cục diện trong sân, hét lớn một tiếng: *"Mập mạp, không trung, Phượng hoàng hoả tuyến, bắn."*

Mã Hồng Tuấn sớm đã chuẩn bị tốt, hoả diễm màu tím hồng phun ra, bắn thẳng vào chu lưới trên không trung.

Ngay lúc đó, Đường Tam cũng động. Hơn mười căn Lam ngân thảo từ dưới chân hắn nhanh chóng bò ra, không phải hướng về phía trước, mà là hướng sang hai bên, kỹ năng quấn quanh sử dụng hai lần, trực tiếp hướng hai gã hồn sư trẻ tuổi mẫn công hệ sở hữu vũ hồn khỉ.

Khống chế hệ khắc mẫn công hệ, điều này hồn sư nào cũng biết. Mắt thấy Lam ngân thảo phóng tới, hai gã hồn sư khỉ tốc độ rất nhanh, nhất thời dừng lại một chút.

Đường Tam giơ hai tay lên, không cần nhìn tình huống hai bên, trong lòng bàn tay một đoàn lục quang được hắn dùng thủ pháp vẫy tay bắn ra ngoài, mục tiêu là Cuồng Tê đang xông đến đầu tiên.

Cuồng Tê tất nhiên thấy Đường Tam phóng ra một đoàn lục quang, hắn hiểu rằng gã đối thủ này chính là khống chế hệ hồn sư, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phát động hồn hoàn thứ hai. Nương theo thân thể khổng lồ đang vọt tới phía trước, hai nắm đấm đồng thời tung ra, một luồng hắc quang chói mắt từ tay toả ra, hai luồng quang mang va chạm trên không trung, biến thành một đạo quang ba màu đen thật lớn, phóng thẳng vào đoàn lục quang của Đường Tam.

Không thể không nói, kinh nghiệm thực chiến của Cuồng Tê cực kỳ phong phú, hắn phát ra đạo quang ba màu đen mục tiêu là đoàn lục quang của Đường Tam, nhưng một khi đánh bật được đoàn lục quang rồi, thì mục tiếu kế tiếp lại chính là Đái Mộc Bạch.

Nhưng vấn đề chính là hắn có thể ngăn cản đoàn quang mang màu lục kia hay không?

Cuồng Tê vẫn còn quên mất một điều, chính là khi Đường Tam phóng ra đoàn lục quang, đệ tam hồn hoàn trên người sáng rực, chính là hồn hoàn ngàn năm màu tím.

Lục quang không bị hắc quang đánh bật, cũng không có ngăn cản luồn hắc quang tiên phong, mà khéo léo tránh va chạm với luồng hắc quang. Chính lúc này, một cây Lam ngân thảo từ một góc độ không ngờ lặng yên chui ra, nhẹ nhàng đem lục quang vốn rung rung sau khi hắc quang bay qua bắn lên không trung, sau đó rơi xuống.

"Cuồng Tê, cẩn thận." Nữ tử xinh đẹp biến sắc, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Lúc này, tơ nhện trên không trung còn chưa kịp dệt thành chu lưới đã bị tan thành tro bụi dưới công kích tà hoả của Mã Hồng Tuấn, căn bản còn chưa thể hiện được chút tác dụng nào. Có tăng phúc nhờ Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, song phương hồn lực vốn chênh lệch không nhỏ đã được kéo lại gần, Mã Hồng Tuấn như một khẩu pháo trong pháo đài, phát huy uy lực cực hạn của tà hoả.

Cuồng Tê đương nhiên biết bản thân phải cẩn thận, nhưng tốc độ dù sao cũng không phải sở trường của hắn. Hắc quang tạo bởi hai đấm đã đánh lên đệ nhị hồn hoàn kỹ năng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch, hai màu đen

trắng va chạm nhất thời tạo nên một âm thanh như sấm. Lúc này, Cuồng Tê cũng không chiếm được tiện nghi, cùng lắc lư giống thân thể Đái Mộc Bạch.

Lục quang rốt cục cũng thể hiện ra hình dáng chân chính của nó, trong nháy mắt một tấm lưới lớn từ trên trời phủ xuống, đem thân thể cao lớn của Cuồng Tê hoàn toàn bao lấy, chu lưới chợt buộc chặt, đem thân thể Cuồng Tê trói chặt lại.

Bằng vào chu lưới trói buộc có độ dẻo dai gấp đôi so với Lam ngân thảo, Cuồng Tê muốn từ trong tấm lưới lớn này thoát ra cơ hồ không có khả năng.

Chu lưới phủ xuống mang theo một màn khói đồng thời xuất hiện, chính là hai loại kịch độc hủ thực (ăn mòn) và tê dại đi kèm theo chu lưới cũng được phát động, bắt đầu ăn mòn lớp phòng ngự của trên người Cuồng Tê.

"Tiểu Tam, làm được lắm." Đái Mộc Bạch mắt nhìn thấy Đường Tam thành công khống chế Cuồng Tê, nhất thời tinh thần cực kỳ phấn chấn, giậm chân một cái, cả người giống như mũi tên bắn đi, mục tiêu là gã dương hồn sư phía bên trái, cùng lúc gặp đối thủ đang xông đến, căn bản không cho đối thủ có cơ hội né tránh, đánh vào hổ khẩu của hắn. Vũ hồn trời sinh vốn có tính tương khắc, hơi thở trên người Đái Mộc Bạch đã gây ảnh hương không nhỏ lên đối thủ.

Tiểu Vũ thân hình chợt loé, đón đầu gã dương hồn sư còn lại, mà Chu Trúc Thanh toàn lực tăng tốc, từ mặt bên mà vòng qua, bỏ qua khống chế hệ hồn sư bên đối phương, tập trung mục tiêu vào gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận (đây là dùng hồn kỹ gọi thay tên) đứng cuối cùng.

Toàn bộ trận chiến đã hoàn toàn triển khai, trong lần va chạm đầu tiên, hiển nhiên Cuồng chiến đội đã ăn phải quả đắng, lực chiến đấu chủ yếu là Cuồng Tê thì bị chu lưới của Đường Tam trói buộc, khiến cho cục diện trước mặt bọn họ trở nên rất bất lợi.

Ngay lúc này, Cuồng chiến đội thể hiện ra thực lực có thể thắng bảy trận liên tiếp, trong bất kỳ đội ngũ hồn sư nào, bất luận nhân số là bao nhiêu, khống chế hệ hồn sư đều là linh hồn của đội ngũ.

Nữ tử xinh đẹp mắt thấy Cuồng Tê bị nhốt cũng không lộ ra thần sắc lo lắng, ngược lại phi nhanh đánh tới đến phía Cuồng Tê, đồng thời quát to: *"Song hầu lui, bảo vệ Như ý luận, song dương đứng vững."*

Hai gã hầu hồn sư sau khi bị Lam ngân thảo của Đường Tam cản trở đã lui sang một bên, lúc này nghe được mệnh lệnh của nữ tử, không chút do dự đánh về phía Chu Trúc Thanh.

Cuông Tê trong lúc kịch liệt giãy dụa đã bị ngã xuống đất, hắn muốn bằng vào lực lượng bản thân mà thoát ra khỏi sự trói buộc của chu lưới của Đường Tam, nhưng từ chu lưới không ngừng truyền đến kịch độc mang tính hủ thực, không ngừng ăn mòn lớp phòng ngự bên ngoài thân thể hắn. Phòng ngự lực của hắn cố nhiên rất mạnh, nhưng không có nghĩa là hắn miễn nhiễm với các loại kịch độc. Lớp phòng ngự bên ngoài đã bị ăn mòn, mà hắn càng giãy dụa kịch liệt, chu lưới càng thít chặt, từ từ thâm nhập vào bên trong.

Nữ tử xinh đẹp chứng kiến Đường Tam thuất phát ra chu lưới thì cũng đã thất kinh, mặc dù chu lưới của Đường Tam là do Lam ngân thảo tạo thảnh, nhưng nàng hiểu rõ, đệ tam hồn hoàn của đối phương thu được từ một hồn thú cũng là nhện, mà vũ hồn nhện của nàng đối mặt với đối thủ như vậy, một điểm nắm chắc cũng không có. Lúc này mục đích của nàng rất đơn giản, trước tiên là hoá giải chu lưới trên người Cuồng Tê.

"Đối thủ của ngươi là ta" Âm thanh lãnh đạm nhưng lại rất kiên định của Đường Tam vang lên bên tai nữ tử, Lam ngân thảo phóng tới, quấn quanh thân thể của nàng. Hắn tuyệt đối sẽ không cho Cuồng Tê cơ hội phục hồi lực chiến đấu.

Đái Mộc Bạch đối diện tên dương hồn sư kia đã chiếm được thế thượng phong một cách tuyệt đối. Mặc dù hồn lực của đối phương cũng không thấp hơn hắn mấy, nhưng ưu thế về vũ hồn thực sự quá lớn, đối với công kích hổ trảo cuồng bạo trước mặt của hắn, đối phương chỉ có thể liên tục phòng thủ, nhưng hai bên đều không sử dụng đệ tam hồn hoàn. Đó là thủ đoạn cuối cùng, không đến lúc bất đắc dĩ thì không dễ dàng đem ra sử dụng.

Ngược lại với sự thoải mái của Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ lại gặp không ít phiền phức. Đối thủ của nàng đồng dạng là một gã dương hồn sư, ngoại trừ

kỹ năng Xông đụng (lao thẳng vào đối thủ - húc như dê), đệ nhị hồn kỹ của gã dương hồn sư này lại là một dạng hiếm thấy: Trúng tên. Mặc dù phạm vi trúng tên rất nhỏ, nhưng mỗi khi Tiểu Vũ sắp bị tiếp cận, hắn lại phát động kỹ năng Trúng tên, căn bản không cho Tiểu Vũ có cơ hội tiếp cận. Đồng thời sau khi Tiểu Vũ bị kỹ năng trúng tên của hắn làm cho choáng váng, là lại phải đối mặt với kỹ năng Xông đụng, đã vài lần suýt bị thương, trong lúc nhất thời cũng không dám đến quá gần. Kỹ năng Thuấn di của nàng không ngờ lại bị một cái đệ nhị hồn kỹ Trúng tên khắc chế. Mặc dù kỹ năng này của đối phương chỉ có thể hạn chế nàng trong thời gian một giây thôi, nhưng chỉ một giây này lại khiến cho Tiểu Vũ không làm gì nổi, càng huống chi, hồn lực đối phương lại cao hơn nàng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể dây dưa quấy rầy nhau, không người nào có biện pháp chế phục đối thủ.

Chu Trúc Thanh tốc độ vô cùng nhanh, dưới tác dụng hỗ trợ của Thất bảo lưu ly tháp, cơ hồ chỉ vài lần lắc mình đã đi tới trước mặt gã phụ trợ hệ hồn sư Như ý luận kia, lúc này, hai gã hầu hồn sư cũng còn cách nàng một khoảng cách không ngắn.

Đệ nhất hồn kỹ U minh đột thứ phát động. Dưới tác dụng của hồn kỹ của mình, tốc độ của Chu Trúc Thanh lại tăng lên nữa, lợi trảo phóng ra, mục tiêu là cổ của đối phương. Chỉ cần thành công khống chế được đối thủ, khiến cho năng lực phụ trợ của đối phương biến mất là đạt được mục đích.

Lam ngân thảo điên cuồng phóng tới, muốn quấn quanh nữ tử xinh đẹp. Đối mặt với công kích của Đường Tam, nữ tử xinh đẹp không dám chủ quan chút nào. Đều là nhân vật đóng vai trò linh hồn của hai đội, bọn họ rốt cục cũng va chạm. Đệ nhị hồn hoàn trên người nữ tử xinh đẹp sáng rực lên, lúc này, tơ nhện không phải phun ra từ hai tay, mà toàn thân trên dưới đều phun ra tơ. Tơ nhện mặc dù mảnh hơn Lam ngân thảo, nhưng số lượng lại nhiều hơn, hình thành trước mặt nàng một tấm bình phong, kiên quyết chặn đứng Lam ngân thảo.

Tơ nhện cùng Lam ngân thảo cùng nhau tiếp xúc, không ngừng phát ra âm thanh phốc phốc. Đó là độc tố giao phong. Sở hữu vũ hồn nhện, trong hồn kỹ của nữ tử xinh đẹp làm sao lại không có chất độc chứ? Tơ nhện của nàng với Lam ngân thảo của Đường Tam tựa hồ có phương hướng phát triển giống nhau, tơ nhện cứng cỏi, Lam ngân thảo thân mình lấy sự mềm dẻo làm chính,

hai bên tại không trung giằng co, không ai làm được gì đối phương, chỉ có thể bằng vào độc tố công kích lẫn nhau. Ở phương diện này, Lam ngân thảo sở hữu độc tính của Nhân diện ma chu rõ ràng chiếm thượng phong, hủ thực đi kèm theo không ngừng ăn mòn tơ nhện trước mặt.

Nữ tử xinh đẹp mặc dù trong lòng giật mình, nhưng nàng lúc này đã đạt được mục tiêu, chỉ cần nhân cơ hội này trợ giúp Cuồng Tê thoát khỏi trói buộc, khi đó chiến thắng sẽ thuộc về đội của nàng.

Chính lúc này, phốc một tiếng, một ngọn lửa như cánh tay thò sang, xuyên qua khe hở của Lam ngân thảo, trực tiếp oánh kích lên lưới nhện của nữ tử xinh đẹp. Ngọn lửa màu hồng tím chẳng những đem chu lưới tạo thành một lỗ hổng, đồng thời nhanh chóng lan sang xung quanh, chính là Mã Hồng Tuấn đã tới trợ giúp.

Đường Tam trong lòng thầm khen một tiếng, cổ tay run lên, một đoàn lục quang lại phóng ra ngay khi lưới nhện của đối phương bị công phá, chui qua lỗ hổng trực tiếp bay về phía nữ tử xinh đẹp. Chỉ cần có thể khống chế được khống chế hệ hồn sư của đối phương, tràng đấu hồn này không còn gì để lo lắng nữa.

Nếu không phải nữ tử kia nhanh chân cũng đã bị Phượng hoàng hoả tuyến của Mã Hồng Tuấn gây thương tích rồi. Phượng hoàng hoả tuyến dưới tình trạng Mã Hồng Tuấn mở ra Dục hoả phượng hoàng, lực công kích rất mạnh, sức nóng cao vô cùng. Đáng sợ nhất chính là Phượng hoàng hoả tuyến của hắn phóng ra không phải chỉ có theo một đường thẳng, mà dưới khống chế của hắn, giống như một cây roi dài (trường tiên), vài lần lắc tay là có thể phá giải chu lưới của nàng.

Nhìn thấy công kích của Đường Tam đến trước mặt, nữ tử cũng không cố cứu Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất nữa, thân thể lộn một vòng, né tránh chu lưới trói buộc của Đường Tam.

Chu lưới trói buộc mở ra trong không trung, đường kính bao trùm phạm vi năm thước, như thế nào lại dễ dàng tránh thoát như vậy. Chính lúc này, đệ tam hồn hoàn trên người nàng rốt cục sáng rực lên, hai bên đầu tám lọn tóc trong nháy mắt lan tràn, dưới sự bao phủ của lớp quang mang màu phấn

hồng, hoá thành tám cái roi dài hai thước, đồng thời huy động khiến cho chu lưới trói buộc của Đường Tam bị khựng lại một chút. Kỳ lạ nhất chính là, những cái roi dài màu phấn hồng này lại không bị dính vào chu lưới, thân thể xoay vài vòng, đã thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới.

Phanh. Như ý luận hồn sư đối mặt với mẫn công hệ Chu Trúc Thanh căn bản không có cơ hội nào hết, tựa như khống chế hệ khắc chế mẫn công hệ giống nhau, mẫn công hệ chuyên khắc chế phụ trợ hệ. Chu Trúc Thanh một chưởng chém lên cổ đổi phương, Như ý luận hồn sư ngay cả một tiếng cũng không kêu nổi, gục xuống hôn mê bất tỉnh.

Tuy nhiên, một khắc trước khi Chu Trúc Thanh tới trước mặt, hắn tự biết không cách nào may mắn thoát khỏi, đã phóng ra đệ tam hồn kỹ, một tầng quang mang kỳ quái màu bạc ba động, ngay khi Chu Trúc Thanh đã xử lý hắn sau đó, quang mang màu bạc đã thành công chia thành sáu tia đồng thời rót lên người sáu thành viên còn lại của Cuồng chiến đội.

Mà lúc này cũng chính là lúc nữ tử xinh đẹp thoát khỏi phạm vi bao trùm của Chu lưới do Đường Tam phóng ra.

Ngân quang nhập vào trong cơ thể, thân thể sáu người Cuồng chiến đội đồng thời run rẩy một chút, sau một khắc, con mắt bọn chúng đồng thời chuyển thành màu hồng, thân thể bành trước, kể cả Cuồng Tê đang nằm trên mặt đất cũng bằng yêu lực thoát ra khỏi trói buộc của Chu lưới nhảy vọt lên.

Đái Mộc Bạch vốn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng khi được ngân quang rót vào cơ thể đối thủ của hắn đột nhiên trở nên cuồng bạo hơn, chẳng những hồn lực tăng lên đáng kể, đồng thời hai mắt đỏ lòm, điên cuồng lao lên công kích, ngạng kháng bức Đái Mộc Bạch thối lui.

Tình huống Tiểu Vũ so với Đái Mộc Bạch còn thê thảm hơn, đối thủ được ngân quang rót vào làm hồn lực tăng lên nhiều, trở nên điên cuồng hơn, đồng thời phạm vi của kỹ năng Trúng tên mở rộng ra, nương theo chấn động mãnh liệt, thân thể Tiểu Vũ khựng lại, mắt nhìn thấy đối phương Xông đụng tới mà không cách nào tránh né.

Thời khắc mấu chốt, sự phối hợp đoàn đội mới thể hiện rõ, một cây Lam

ngân thảo lặng yên quấn lấy hông Tiểu Vũ, đem thân thể nàng mạnh mẽ kéo lại, tránh được công kích của đối phương.

Hai gã hầu hồn sư tốc độ tăng vọt, không ngờ nhanh hơn tốc độ của Chu Trúc Thanh, hướng về phía nàng ép đến. Mà tám lọn tóc phủ một tầng quang mang màu phấn hồng của nữ tử xinh đẹp trước mặt Đường Tam đột nhiên dài ra, phân ra bốn lọn tóc cuốn lấy chu lưới trên người Cuồng Tê, liều mạng xé rách, cộng với Cuồng Tê toàn lực phát động, khiến cho Chu lưới quấn quanh người gã không còn một chút tác dụng. Mặc dù trên người Cuồng Tê lưu lại rất nhiều vết thương, nhưng chỉ cần hắn thoát khỏi sự trói buộc của chu lưới, gia nhập vào trận chiến, cục diễn sẽ hoàn toàn thay đổi ngay lập tức. Bốn lọn tóc còn lại rất nhanh dài ra, phóng về phía Đường Tam.

Lúc này trong cơ thể Đường Tam là một trận hư không. Liên tiếp hai lần phóng ra chu lưới trói buộc đã khiến hắn tiêu hao hai phần ba hồn lực. Đối mặt với trạng thái công kích cuồng bạo của đối phương, Lam ngân thảo không đủ để ngăn cản, bất đắc dĩ chân đạp Quỷ ảnh mê tung lui về phía sau. May là có Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp chắn đòn mới có thể cản được đòn tấn công của đối phương. Trong bảy thành viên của cuồng chiến đội, ngoại trù gã Như ý luận hồn sư ra, hầu hết đã rơi vào một trạng thái đặc thù, tựa hồ chỉ cònTri Chu nữ hồn sư vẫn duy trì được tỉnh tảo. Phượng hoàng tà hoả mặc dù là khắc tinh của nàng, nhưng nàng lại dùng tấm thân to lớn của Cuồng Tê ở trước mặt làm lá chắn, Phượng hoàng hoả tuyến của Mã Hồng Tuấn công kích tới, chỉ có thể làm cho Cuồng Tê rống lên giận dữ, chứ không đủ để gây nên thương tổn gì cho hắn. Đồng thời chu lưới trói buộc của Đường Tam lại bị tà hoả khắc chế, lại bị Cuồng Tê cùng nữ hồn sư nhện liều mạng phá bỏ, chu lưới trói buộc rốt cục cũng bị giải trừ.

Vốn đang chiếm ưu thế, nay lại bị một cái hồn kỹ của Như ý luận hồn sư khiến cho hoàn toàn thay đổi. Ngàn năm hồn hoàn quả nhiên khác thường. Điều Sử Lai Khắc thất quái không biết chính là, đối phương sở dĩ được gọi là Cuồng chiến đội, chính là có quan hệ với trạng thái này của bọn họ. Đệ tam hồn kỹ của tên Như ý luận hồn sư kia có được từ một con Cuồng nhiệt ma tích (thằn lằn), một khi dùng đến, cái kỹ năng của hồn hoàn ngàn năm này khiến cho người khác rơi vào trạng thái cuồng bạo trong vòng ba phút. Sau khi gia trì trạng thái cuồng bạo, cảm giác thống khổ không còn, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, thì sẽ bị mất đi thần chí. Đổi lại nhận được năng lực biến

thái là tất cả các thuộc tính trong nháy mắt tăng lên mười lăm phần trăm. Những hồn kĩ phụ trợ đã được gia trì cũng sẽ kéo dài thêm được 1 phút. Nên có thể nói rằng, coi như Như Ý Bàn hồn sư đã bị hôn mê, những hiệu quả phụ trợ mà hắn đã gia trì lên các đội viên của Cuồng Chiến đội vẫn kéo dài thêm 1 phút hợp cùng với trạng thái Cuồng Nhiệt.

Cũng chính vì thế mà bọn chúng mới có thể trong nháy mắt thay đổi cục diện.

Đương nhiên, kỹ năng Cuồng bạo này quá bá đạo, tự nhiên cũng có khuyết điểm, mà khuyết điểm này lại rất trực tiếp, kỹ năng cuồng bạo gia trì thời gian chỉ trong ba phút. Sau ba phút đó, kỹ năng được được phụ gia quá cuồng bạo khiến trong một canh giờ tiếp theo không thể ngưng tụ hồn lực, nói cách khác, nếu bọn chúng dưới trạng thái cuồng bạo mà không thể kết thúc đối thủ, thì người chết chính là bọn chúng. Đây là một dạng hồn kỹ liều mạng, nhưng tác dụng của nó tuyệt đối không tầm thường, thời khắc mấu chốt có thể đóng vai trò thay đổi cục diện.

Thời khắc mấu chốt mới thể hiện ra tác dụng trọng yếu của Đường Tam, khống chế hệ hồn sư, linh hồn của toàn đội. Hắn buông tha chủ động công kích phía trước, Lam ngân thảo bay nhanh, theo sát Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh bị vây bởi hai gã hầu hồn sư cũng bị hắn kéo ngược trở lại, đồng thời còn có Đái Mộc Bạch vừa bị đối thủ bức lui quấn lấy mang về. Trong khoảng thời gian ngắn, bảy người lại co cụm vào một chỗ.

Trong chiến đấu, khống chế hệ hồn sư không chỉ có nhiệm vụ khống chế đối thủ, mà đồng thời phải khống chế cả thành viên trong đội. Đường Tam lúc này đã làm hết thảy để đảm đương tốt tất cả các nhiệm vụ.

Chỉ có điều bất ngờ đó là, chiến đấu lực của Cuồng chiến đội sáu người bộc phát cũng không tiếp tục công kích, mà theo một tiếng rít của nữ tử xinh đẹp, tất cả tụ tập xung quanh người nàng.

"Các ngươi nhận thua đi, nếu không, ta cũng không cách nào cam đoan sẽ không gây ra tổn thương đối với các ngươi." Thanh âm nữ tử xinh đẹp truyền tời thập phần dễ nghe, nhưng ngữ khí lúc này lại có một chút bất đắc dĩ. Các thành viên Cuồng chiến đội vây quanh người nang không ngừng phát ra âm

thanh thở dốc nặng nề, hồn lực ba động mạnh mẽ lan tới phía trước tạo thành áo lực rất lớn.

Đái Mộc Bạch quát lạnh một tiếng: *"Kêu bọn ta nhận thua ư? Đừng có nằm mộng, Có bản lãnh thì chiến thắng chúng ta đi."*

Tri Chu nữ hồn sư xinh đẹp khinh thường bĩu môi, *"Nếu không phải có Thất bảo lưu ly hồn sư, ngươi nghĩ rằng ta có thể cùng các ngươi nói nhảm hay sao? Đã như vậy, nếu tiếp theo tạo thành thương tổn đối với các ngươi, ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi."*

Tiếng rít lại vang lên từ trong miệng nàng, trạng thái cuồng bạo chỉ có thể duy trì trong ba phút, nang không dám trì hoãn nữa. Cuồng chiến đội đã thu được bảy trận thắng liên tiếp, chỉ cần tiếp tục thắng, thì bọn chúng sẽ thu được tiền lời không cách nào ước lượng nổi, cho dù đối phương có thất bảo lưu ly hồn sư đi chăng nữa, tuyệt đối không thể buông bỏ.

Trong những trận đấu hồn trước đó, Cuồng chiến đội sở dĩ có thể thắng cường địch nhiều lần là nhờ kỹ năng phụ trợ Cuồng bạo này, cũng bởi vì hầu hết thành viên bị mất đi thần chi, nên mới xuất hiện ra cảnh thương tàn đối thủ (đánh đối thủ bị thương một cách tàn bạo vô nhân đạo), thậm chí có thể dẫn đến cái chết.

Là người chỉ huy, Đường Tam nhanh chóng đưa ra quyết định: *"Mọi người bay lên."*

Sử Lai Khắc thất quái trong miệng cơ hồ đồng thời có một cây ma cô tràng, ngay lúc Cuồng chiến đội phóng đến, bảy thân thể đồng thời nhẹ bẫng, dưới tác dụng của đôi cánh do quang ảnh ngưng kết thành ở sau lưng bay lên trời, trong nháy mắt lên cao hai mươi thước.

Đối thủ đột nhiên biến mất, thành viên Cuồng chiến đội nhất thời mất đi mục tiêu, mà người duy nhất thanh tỉnh, là Tri Chu nữ hồn sư cả kinh thất sắc, nàng không thể nào ngờ được, tất cả đối thủ trước mặt đều có năng lực phi hành.

Đứng trên không trung, Sử Lai Khắc thất quái từng người lại ăn một cây khôi

phục hương tràng, khôi phục thể lực và hồn lực của bản thân. Đường Tam cũng không quan tâm đến đối thủ phía dưới, trong Cuồng chiến đội một hồn sư có khả năng phi hành cũng không có, cũng không ai am hiểu công kích từ xa, cho dù là Tri Chu nữ khống chế hệ hồn sư cũng không có cách nào giống Lam ngân thảo của hắn có thể khống chế đối thủ ngoài hai mươi thước cả. *"Tiểu Tam, bây giờ phải làm sao? Ma cô tràng chỉ có thể giúp chúng ta phi hành trong một phút, Áo Tư Tạp thậm chí chỉ có thể phi hành trong nửa phút."* Đái Mộc Bạch mặc dù không sợ đối thủ, nhưng mắt thấy Cuồng chiến đội đều là hồn sư thực lực hơn ba mươi lăm cấp mà lúc này lại tăng lên nhiều, hắn cũng không khỏi cảm thấy một trận bất lực.

Đường Tam cũng không bối rồi, trầm giọng nói: *"Nếu ta đoán không sai, thực lực của bọn họ sở dĩ có thể đột nhiên tăng cường, hẳn là do phụ trợ hệ hồn sư trước khi hôn mê đã phóng thích tác dụng của ngàn năm hồn kỹ, trong nháy mắt tăng thực lực của bọn họ lên. Nhưng, các ngươi có phát hiện ra không, ngoại trừ Tri Chu nữ hồn sư, những người khác đều mất đi thần chí. Dưa theo tổng kết của sư phụ đối với năng lực phụ trợ của phụ trợ hệ hồn sư, nếu ta đoán không sai, tình huống hiện tại của bọn họ sẽ không duy trì quá lâu, tựa như ma cô tràng của Tiểu Áo. Hơn nữa khi trạng thái này của bọn họ chấm dứt, nhất định sẽ có tác dụng phụ rất lớn. Nếu không nói, vũ hồn của phụ trợ hệ hồn sư kia chẳng phải có thể cường hãn so sánh với Thất bảo lưu ly tháp của Vinh Vinh hay sao?"*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Nếu lúc chúng ta rớt xuống mà trạng thái hiện tại của bọn họ vẫn chưa giải trừ thì sao?"*

Đường Tam trầm giọng nói: *"Vậy thì chỉ có thể đánh cược một keo. Thắng lợi tất nhiên là điều chúng ta mong chờ, nhưng mọi người an toàn thì quan trọng hơn nhiều. Với trạng thái hiện tại của Cuồng chiến đội, chúng ta không có khả năng chống lại. Tiểu Áo, ngươi còn có thể xuất ra bao nhiêu căn ma cô tràng?"*

Áo Tư Tạp trước tiên đưa cho Đường Tam một căn, *" Hồn lực của ta cũng không còn nhiều, lúc cùng Đái lão đại tham gia hai đấu hai đã đưa hắn một căn, lúc này chúng ta mỗi người một căn, đây là căn thứ chín. Ta nhiều nhất chỉ có thể chế tạo thêm được một căn."*

Đường Tam nói: *"Tốt lắm, vậy ngươi chế tạo thêm một cái cho ta, sau đó, khi năng lực phi hành của các ngươi sắp hết, mọi người hãy xuống khỏi đài."*

"Tiểu Tam, cả ta nữa." Đái Mộc Bạch lúc này đã hiểu rõ ý của Đường Tam, hắn muốn kéo dài thời gian phi hành để sau khi trạng thái cuồng bạo biến mất, hắn có thể thành công ở tình huống sau khi đối phương bị kỹ năng cuồng bạo cắn trả.

Đường Tam nói: *"Không, để ta. Lúc này hồn lực của mọi người tiêu hao không ít, kỹ xảo chiến đấu bằng tay của ngươi không bằng ta, huống chi ta còn có biện pháp bảo vệ tánh mạng, cho dù trạng thái cuồng bạo của đối phương thật sư kéo dài lâu hơn so với ta dự đoán, ta cũng có thể thoát ly khỏi trận chiến. Nếu đã để ta chỉ huy, thì hãy nghe lời ta đi được không."*

Thời gian một phút thập phần ngắn ngủi, mắt thấy cũng sắp trôi qua rồi, quay xuống nhìn trên người thành viên của Cuồng chiến đội, trạng thái cuồng bạo vẫn chưa có dấu hiệu gì giải trừ.

Tri Chu nữ hồn sư sau phút chốc giật mình đã tỉnh táo lại, cùng là khống chế hệ hồn sư, kinh nghiệm thực chiến của nàng lại vô cùng phong phú, nếu bên phía Sử Lai Khắc thất quái chỉ có một, hai người bay lên, vậy còn có thể giải thích được là trong đội của đối phương có sự tồn tại một, hai phi hành hồn sư. Nhưng bảy người đồng thời phi hành, điều này chỉ có thể chứng minh đây là tác dụng của hồn kỹ. Đường Tam đánh cuộc, nàng tại sao lại không đặt cược thời gian phi hành của đối phương đối phương ngắn hơn so với thời gian gia trì của trạng thái cuồng bạo chứ?

Áo Tư Tạp sau khi cố hết sức chế ra căn ma cô tràng thứ mười đưa cho Đường Tam, lập tức hướng ra ngoài đấu hồn đài bay xuống. Lúc này cơ hồ hồn lực của hắn đã cạn kiệt, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cả người bị bao trùm cảm giác thoát lực. Mà lúc này, tác dụng của ba tháng huấn luyện ma quỷ trước đó mới hiện ra, mặc du trong cơ thể thoát lực cực kỳ khó chịu, nhưng hắn vẫn bảo trì thanh tỉnh như cũ, so với người bình thường thì không giống nhau, tác dụng phụ do việc hồn lực tiêu hao quá độ gây ra cũng không thể hiện ra ngoài nhiều lắm.

Sau nửa phút tiếp theo, Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam, đều nhất

nhất hướng ra ngoài đài bay xuống, thoát ly khỏi chiến trường đấu hồn thai. Tri Chu nữ hồn sư mắt nhìn thấy bọn họ nhất nhất bay đi, nhất là chứng kiến hồn sư Thất bảo lưu ly tháp bay khỏi sàn đấu, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nàng thấy mọi người đều phi đi rồi, nhưng lại còn một người là Đường Tam, sắc mặt không khỏi thay đổi, lúc này Đường Tam đã ăn cây ma cô tràng thứ hai.

"Ngươi còn không rời khỏi chiến trường hay sao?" Tri Chu nữ hồn sư trên mặt hiện lên một tia cười mị hoặc, nhìn lên Đường Tam đứng trên không trung.

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Mặc dù chỉ còn lại một mình ta, nhưng ai có thể nói trước, người thắng không phải là chúng ta chứ?"*

Lúc này người xem trên đài đã náo động một trận. Việc Sử Lai Khắc thất quái bay lên không trung khiến cho người xem được mở rộng tầm mắt. Mắt nhìn thấy song phương hình thành cục diện giằng co, tình huống mới lạ như vậy khiến cho tiếng hoan hô cùng âm thanh tức giận chửi bới đồng thời vang lên. Hoan hô là tự nhiên, bởi vì hồn sư phi hành là cảnh tượng kỳ lạ, mà tức giận chửi bới cũng là tự nhiên, bởi vì song phương không còn đối chiến mà chuyển sang giằng co. Mà tức giận chửi mắng chĩa mũi dùi chính là vào hướng Đường Tam đang trôi nổi trên không trung.

Đường Tam cũng không thèm để ý tới thái độ của người xem, lúc này hắn đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc quan sát Cuồng chiến đội, trong mắt tử quang loé lên, Tử cực ma đồng đã được vận dụng.

Lúc đám người Đái Mộc Bạch rời khỏi đấu hồn thai, Đường Tam rõ ràng chứng kiến, thân thể thành viên Cuồng chiến đội phía dưới hơi run rẩy, khí thế rõ ràng rút xuống, hồn lực ba động từa hồ không còn hung mãnh như trước. Hắn đương nhiên không biết đó là do hai loại phụ gia trạng thái trên người thành viên Cuồng chiến đội đã biến mất, trong mắt hắn, đây là dấu hiệu chứng tỏ trạng tháy cuồng bạo sắp biến mất, đối với phán đoán của bản thân tự tin hơn rất nhiều.

Thành viên của Cuồng chiến đội ở phía dưới mất đi thần chí không ngừng

rống to, Tri Chu nữ hồn sư ánh mắt thuỷ chung vẫn nhìn lên người Đường Tam, hai bên đang đợi, đều đợi tình huống mình hy vọng xuất hiện trên người đối phương.

Nụ cười vẫn hiện lên trên môi của Đường Tam đến giây cuối cùng, sau khi ăn căn ma cô tràng thứ ba không lâu, ngay khi hắn chuẩn bị buông xuôi, thân thể thành viên Cuồng Chiến đội đồng thời run rẩy, ngoại trừ Tri Chu nữ hồn sư ánh mắt cuồng loạn trong mắt năm người dần dần biến mất, toát ra ánh mắt ngây thơ, quang mang trong đáy mắt dần dần trở nên trong suốt. Mà hồn lực ba động trên người bọn chúng suy giảm một cách kịch liệt.

Thành công. Đường Tam trong lòng vui vẻ, nhưng hắn không dám có chút nào chủ quan. Hắn cũng không hy vọng đối phương lừa mà dẫn đến thất bại.

Hiệu quả phi hành của ma cô tràng rốt cục cũng biến mất nhanh chóng, Đường Tam chậm rãi hạ xuống mặt đấu hồn đài, nhờ hiệu quả của khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, lúc này thể lực của hắn đã khôi phục trạng thái cao nhất, hồn lực tiêu hao lúc trước đã khôi phục được bốn thành.

"Quả nhiên như ta sở liệu, ngươi thuỷ chung không thể duy trì phi hành." Tri Chu nữ hồn sư có vẻ rất bình tĩnh, cũng không quan tâm đến đồng đội sắc mặt nhợt nhạt, thân thể đang phải chịu thống khổ do thừa nhận hồn lực quá sức chịu đựng, mà vẫn như cú tập trung nhìn Đường Ta, tựa hồ khôi phục sự sắc bén.

Đường Tam lạnh nhạt cười: *"Các ngươi không phải cũng như vậy hay sao? Trạng thái lúc nãy cuối cùng cũng không thể cầm cự trong thời gian dài, nếu ta đoán không nhầm, cho dù vị phụ trợ hệ hồn sư kia của các ngươi không hôn mê, kỹ năng này của hắn cũng chỉ có thể phóng thích một lần được thôi phải không?"*

------oOo------

Chương 144: Uy áp của nhện vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Fairymoon

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

"Như thế nào, chẳng lẻ ngươi cho rằng bây giờ còn có thể đủ thủ được thắng lợi sao? Đừng quên, ngươi chỉ có một người, mà ngươi đối mặt chính là sáu người chúng ta." Tri Chu nữ hồn sư không yếu thế chút nào nói.

Đường Tam mỉm cười, trả lời: *"Chính là, chánh thức còn khả năng chiến đấu chỉ sợ còn lại mỗi mình ngươi. Mặc dù ta không biết ngươi tại sao sau khi cường hóa vẫn còn có thể thanh tỉnh để chỉ huy đồng đội. Nhưng hậu quả của nó ngươi chắc phải hiểu rõ, hồn lực còn lại của ngươi chỉ sợ đã không còn trong trạng thái tốt nhất có thể. Đã như vầy, trận đấu này không phải trở thành trận quyết chiến giữa ta và ngươi hay sao? "*

Cuồng Tê lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, trạng thái vũ hồn phụ thể trên người hắn đã biến mất, dù vậy bằng vào thân thể cường hãn trợ giúp hắn còn có chút gượng được *"Ai nói ta không có chiến đấu lực, cho dù chỉ bằng vào sức lực cơ thể, ta cũng có thể dạy cho tên hỗn đãn ngươi một bài học."*

Cuồng Tê lửa giận cũng không bởi vì hồn lực hắn không tiêu hao nhiều mà biến mất. Hắn chưa bao giờ phẫn nộ giống như hôm nay, một thân thực lực cường hãn lại bị Chu lưới trói buộc của Đường Tam là nữa phần cũng không xuất ra được. Lời vừa dứt, lập tức nhảy tới Đường Tam.

Tri Chu nữ hồn sư cũng không có ngăn cản Cuồng Tê. Nàng rất rõ ràng, bằng vào sức mạnh của Cuồng Tê, cho dù không có hồn lực phụ trợ, chỉ bằng vào thể lực vẫn có thể đánh ngã cả một con trâu.

Nàng sở dĩ có thể từ trạng thái cuồng nhiệt nhanh chóng trở lại thanh tĩnh là bởi vì cái hiệu quả do ngàn năm hồn hoàn kia mang lại chỉ là phụ trợ, không phải là hiệu quả chính do hồn hoàn tạo thành. Không kể đến độc tố mãnh liệt cùng với sự dẻo dai của Bát Chu Mâu, các hồn hoàn kỹ khác chỉ có 50% sức ảnh hưởng.

Nói cách khác, trạng thái cuồng nhiệt mà nàng phải chịu căn bản chỉ có một nữa hiệu quả. Vì lẽ đó, nàng mới có thể nhanh chóng thanh tỉnh, mặc dù hồn

lực đã tiêu hao quá nữa.

Trải qua trận chiến trước đó, hồn lực của nàng hiện nay, chính xác là chỉ còn khoảng ba phần.

Mắt thấy Cuồng Tê hướng chính mình vọt tới, Đường Tam cũng không thúc dục ra Lam Ngân Thảo vũ hồn. Hắn muốn lưu lại hồn lực bản thân để cùng Tri Chu kia đối kháng. Cuồng Tê mất đi hồn lực cũng như hổ không răng. Đối phó một đối thủ như vậy, chẳng lẻ phải cần dùng đế hồn lực sao?

Cuồng Tê mở ra song chưởng hướng Đường Tam vọt tới. Đường Tam không lùi mà tiến tới, chân sử ra Quỷ Ảnh Mê Tung cước bộ, thân ảnh lập tức trở nên mờ ảo.

Quỷ Ảnh Mê Tung mang theo thân hình Đường Tam phiêu hốt không ngừng. Mặc dù nhìn như là xông về phía tước, nhưng Cuồng Tê lại không có cách nào bắt được.

Thân hình chợt lóe, Đường Tam đã đến bên người Cuồng Tê, chân trái nhẹ nhàng quét về phía hai chân Cuồng Tê. Cánh tay trái đồng thời động, từ phía sau lưng Cuồng Tê ra một đòn.

Thân hình Đường Tam tuy nhìn không cường tráng như Cuồng Tê. Nhưng nếu tính về lực lượng, cũng không kém bao nhiêu.

Làm thợ rèn từ nhỏ, thêm vào đợt cường hóa huấn luyện gần đây, làm hắn cực kì tin tưởng vào sức mạnh bản thân. Cuồng Tê chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, cả người hắn lập tức bị bức văng ra.

Ngay lúc này, Tri Chu nữ hồn sư rốt cục đã ra tay. Tình huống hồn kĩ của nàng bởi vì không có đủ hồn lực cầm cự đã biến mất, trong lòng bàn tay lập tức vô số Chu Ti xuất hiện, nhân lúc Đường Tam đánh ngã Cuồng Tê, lập tức được phóng ra, đem cả phạm vi lớn bao trùm vào trong.

Đường Tam nhíu mày, *"ngươi vẫn không từ bỏ ý định?"* Lần này, hắn cũng không có né tránh mà tùy ý để cho Chu Ti quấn quanh thân thể. Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã như một cái kén, toàn thân bị bao phủ bơi một lớp

dày Chu Ti màu phấn hồng.

Tri Chu nữ hồn sư mừng rỡ, cao giọng nói: *"Mau, đưa hắn ném xuống đài, chúng ta tựu thắng."*

Nhưng lập tức, nàng rất nhanh phát hiện có điều không đúng, bởi vì không có gã đồng đội nào hưởng ứng. Nghiêng đầu nhìn lên, nàng giật mình phát hiện các đồng đội của nàng đang bị một cây Lam Ngân Thảo màu tím quấn quanh. Dưới tình huống không còn hồn lực để ngăn cản độc tố, bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không có khả năng.

Tri Chu đột nhiên cảm thấy tim nàng đập mạnh, một loại cảm giác bất an trong tâm nàng từ từ dâng lên. Cũng không đợi nàng xé Chu Ti đem Đường Tam ném xuống đài, một trận uy áp từ Đường Tam chợt phát ra, ngay sau đó.

Áp lực cũng không phải do hồn lực sinh ra mà được tạo thành bởi một loại hơi thở hết sức đặc thù. Đối với nàng mà nói, cổ hơi thở này mang đến cảm giác vô cùng cường hãn.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Chu Ti ở phía sau lưng Đường Tam giống như băng tuyết đang ran rã. Chu Ti ở những chỗ khác, sau một lúc, bắt đầu được kéo về phía sau lưng Đường Tam, tựa như đó là một dạng năng lượng chứ không phải là vật thể rõ ràng.

Chỉ vài cái nháy mắt, Chu Ti trên người Đường Tam đã hoàn toàn biến mất. Tri Chu chợt phát hiện ra Đường Tam đang nhìn nàng với cặp mắt khác thường.

Chu Ti vốn dĩ từ tay nàng xuất ra. Sau khi bị Đường Tam hấp thu, theo chuyển động của nó, một cổ lực hấp dẫn mạnh mẽ kéo nàng về phía Đường Tam. Ngay khi nàng kịp phản ứng đã thấy mình đứng trước mặt Đường Tam.

Tri Chu muốn phản khán, nhưng nàng tự nhiên lại hít thở có chút khó khăn. Cái áp lực kia khiến nàng không thể có bất kì hành động nào.

Nàng tuy không nhìn thấy nhưng người đang theo dõi trận đấu ngồi phía sau lưng Đường Tam lại thấy rất rõ ràng. Y phục sau lưng Đường Tam đã biến

mất, tám cái chân nhện màu đen xuất hiện sau lưng. Chu Ti đúng là bị những cái chân nhện này hấp thụ.

Giơ lên tay phải, Đường Tam nắm lấy cổ của Tri Chu, nhờ vậy mới ngăn trở cơ thể nàng khỏi rung động vì cái hấp lực kia.

Trong mắt Đường Tam lúc này chỉ thấy toát ra vẻ băng lãnh. Hắn quay đầu, nhìn về phía khán giả. Phàm những ai tiếp xúc với cái ánh mắt kia điều quay mặt tránh né hoặc cúi đầu. Mọi người điều có cảm giác rung mình khi nhìn vào cái ánh mắt tà ác ấy.

Đường Tam đưa ngón trỏ của bàn tay trái lên môi, ra hiệu mọi người giữ yên lặng.

Thế cục đã không có gì nữa biến hóa nữa. Trừ Tri Chu ra những người khác vẫn đang hôn mê, khắp người bị quấn đầy Lam Ngân Thảo. Mà Tri Chu lại đang bị Đường Tam khống chế ở cổ. Trận đấu hồn, đến tận đây, rốt cục kết thúc.

Tám căn Chu Mâu màu đen sau lưng Đường Tam yên lặng biến mất. Áp lực khiến Tri Chu khó thở theo đó cũng được giải trừ.

Ánh mắt nàng phức tạp, có chút không cam tâm nhìn Đường Tam, *"là… là tại sao"*

Đường Tam đương nhiên là biết nàng hỏi cái gì. Nắm chặc cổ của nàng kéo lại, sử dụng âm thanh chỉ để hắn và nàng có thể nghe rõ nói: *"Bởi vì, đệ tam hồn hoàn của ta chính là Nhân Diện Ma Chu ngàn năm, giờ ngươi đã hiểu chưa? "*

Tri Chu nữ hồn sư thân thể chợt run rẩy một chút, *"Ngươi.. ngươi rõ ràng là thực vật hệ hồn sư, tại sao, tại sao lại có thể hấp thu....."*

"Không có cái gì là không thể, chỉ là tình huống có thể khác nhau. Thực vật hệ hồn sư cũng tương tự như khí hồn sư, nếu đồng đội của ngươi có thể tùy tiện hấp thu hồn hoàn của ma thú, vậy Lam Ngân Thảo của ta sao lại không thể?"

Nhìn người giám khảo đang đi lên, Đường Tam vung tay, đẩy Tri Chu lùi ra sau vài bước.

Trận chiến đấu này đã kết thúc.

Hấp thu Chu Ti hiển nhiên là do hồn cốt quái dị của hắn. Ngoại phụ hồn cốt đến từ Nhân Diện Ma Chu, đối với hết thảy các loại tri chu vũ hồn (chỗ này là con nhện, không phải Tri Chu nữ hồn sư), điều có tác dụng gây kiềm hãm.

Lúc bắt đầu cuộc đấu Đường Tam vẫn còn có ý giữ lại, không có vận dụng nó gây cho đối phương uy áp. Nhưng đến lúc này, hồn lực của hắn đã không còn sung mãn như trước, đồng thời hắn cũng không muốn trì hoãn thêm nữa. Kết quả, hắn buộc phóng thích ra uy áp của ngoại phụ hồn cốt. Đương nhiên là không có mấy người biết được cái lực lượng đó thuộc về ngoại phụ hồn cốt.

Trải qua mấy ngày luyện tập đối với ngoại phụ hồn cốt, Đường Tam phát hiện, mỗi khi hắn sử dụng lực lượng của ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, tâm tình hắn cũng bị những ảnh hưởng nhất định. Tựa như hắn chính là Nhân Diện Ma Chu hồn thú.

Khi hắn ngừng sử dụng Bát Chu Mâu, cái khí tức đó lại hoàn toàn biến mất. Điều này giải thích cho hành động kiêu ngạo vừa rồi của hắn trước khán giả.

Đối với loại tình huống này, Đường Tam từng hỏi qua Đại Sư. Đáp án của Đại Sư rất đơn giản: *"bởi vì năng lượng của Nhân Diện Ma Chu lúc này so với bản thân hắn mạnh hơn. Đường Tam không thể hoàn toàn khống chế được Bát Chu Mâu. Vì lẻ đó, trên người Đường Tam đôi lúc sẽ phảng phất hình ảnh của Nhân Diện Ma Chu hồn thú. Đối với tình huống như vậy cũng chẳng cần phải lo lắng. Khi hồn lực thăng tiến, vấn đề kia tự nhiên sẽ được giải quyết."*

Nghị lực của Đường Tam vốn không ít, cho dù bị ảnh hưởng cũng không mất đi nhân tính, ảnh hưởng chỉ là chút biến hóa như vừa rồi.

"Sử Lai Khắc Thất Quái thắng." vị chủ quản có chút gian nan tuyên bố kết

quả. Ánh mắt có chút hàm ý lướt qua người duy nhất còn đứng vững trên đài lúc này. Trong lòng có chút cảm giác không nói lên lời.

Không biết từ lúc nào, hắn đột nhiên cảm giác, những vị hồn sư đeo mặt mạ trong trang phục xanh biếc này đã trở thành những người con cưng của Đại Đấu Hồn Tràng.

Đường Tam nhận lấy kết quả, xoay người hướng dưới đài rời khỏi. Đúng lúc này, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi và phức tạp của Tri Chu nữ hồn sư vang lên, *"Có thể hay không nói cho ta biết tên của ngươi?"*

Đường Tam dừng lại một chút, không có quay đầu lại nói: *"Sử Lai Khắc Thất Quái chi tam, Thiên Thủ Tu La."*

Lúc này đây, Đường Tam cũng không che dấu thanh âm. Chẳng những Tri Chu mà vị chủ quản kia cũng nghe được.

Đường Tam ra khỏi sàn đấu, lập tức được Tiểu Vũ nhiệt tình ôm lấy hắn đón tiếp, *"Tam ca, ca thật xuất sắc."*

Phương thức ôm của nàng có lẻ cũng bị ảnh hưởng đôi chút từ vũ hồn. Thân hình mềm mại thon dài dán chặc trên người Đường Tam. Hai chân kẹp ở hai bên hông Đường Tam. Hai tay ôm lấy cổ hắn. Mặt đỏ bừng cười hưng phấn.

Mặc dù Tiểu Vũ nhìn qua giống như nhũng tiểu cô nương khác lúc vui mừng nhưng dù sao Đường Tam tuổi thực đã ngoài ba mươi, nhìn thấy trong mắt đồng đội có chút tiếu ý, trên mặt hắn không khỏi có chút nóng rần lên, *"Tiểu Vũ, mau đi xuống."*

Đái Mộc Bạch ha ha cười, *"Hôm nay chúng ta toàn thắng, đi, huynh đệ tỷ muội, ta mời khách, chúng ta đi uống rượu."*

Bảy người, như trước mang theo mặt nạ, trong tiếng hoan hô của khán giả kí xác nhận tích phân (điểm), đồng thời nhận lấy thù lao tương ứng, rời khỏi Đấu Hồn Tràng..

Trong lúc rời khỏi mười ba phân khu của Đấu Hồn Tràng, không ít người bàn

tán về bọn chúng. Được bàn tán nhiều nhất vẫn là Đường Tam.

Trong lúc thi đấu, Đường Tam vừa lên đã khống chế được phòng ngự của cường chiến hồn sư đối Cuồng Tê của phương, vừa thành công khống chế cục diện trận đấu, trong nguy cơ dẫn đồng đội thoát nguy hiểm, cuối cùng lấy thực lực chiến thắng đối thủ.

Trong mắt người xem, tự nhiên nhìn không ra Cuồng Chiến Đội bởi vì cuồng hóa nên bị cắn trả, mà chỉ thấy Đường Tam một mình ngăn cơn sóng dữ.

Đám người bên trong, đã có không ít hô to danh hào Thiên Thủ Tu La của hắn.

Bảy người không có lưu lại lâu, vội vàng từ trong đám người hâm mộ tách ra. Cùng Đại Sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực ba người hội hợp, rất nhanh rời khỏi phạm vi của Đại Đấu Hồn Tràng.

Sau khi cảm thấy chung quanh không còn ai nữa chú ý, bảy người bọn họ lúc này mới tháo bỏ mặt nạ xuống, nhìn lẫn nhau, không khỏi nở ra một nụ cười.

Trong lúc huấn luyện bình thường, bọn họ vẫn cùng nhau chiến đấu nhưng vẫn không có được cái cảm giác cùng nhau chiến đấu chống lại địch nhân.

Cảm thụ sâu nhất chính là Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ. Tại thời khắc mấu chốt bọn họ được Đường Tam bằng Lam Ngân Thảo nhanh chóng kéo về, lực lượng toàn đội nhờ đó tránh được tổn thất.

Bọn họ đối với lời giảng của Đại Sư về tầm quan trọng của việc phối hợp, qua trận vừa rồi lại càng thêm hiểu rõ.

Trở lại lữ quán, Đại Sư gọi mọi người vào phòng của Đường Tam, kể cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực cũng không ngoại lệ. Nhìn đám đệ tử có chút uể oải nhưng tinh thần lại cực kỳ hưng phấn, Đại Sư chậm rãi hỏi: *"Nói cho ta biết, tại trận đấu hồn hôm nay, các ngươi đều có cái cảm giác gì?"*

Đái Mộc Bạch nói: *"Đơn đấu thì tốt. Nhưng đoàn chiến đấu thì chúng đệ tự phối hợp vẫn không đủ ăn ý. Dù sao, đây là lần đầu tiên chúng đệ tử đối mặt*

với áp lực cực lớn. "

Áo Tư Tạp có chút khổ sở nói: *"Đoàn chiến đấu là do đệ tử làm mọi người bị liên lụy. Thiếu đi một người có lực chiến đấu, làm mọi người khi đối mặt với đối thủ cường đại, rất khó chế thắng. "*

Những người khác cũng muốn nói cái gì đó, lại bị Đại Sư đưa tay ngăn cảng.

Một tia mỉm cười dần dần xuất hiện trên mặt Đại Sư. Trừ bỏ Đường Tam, các đệ tử còn lại có chút không tin vào mắt mình, tưởng rằng bản thân bởi vì mệt mỏi mà hoa mắt. Từ ma quỷ huấn luyện đến bây giờ, đâu là lần đầu tiên mọi người chứng kiến Đại Sư tươi cười.

"Ý ta chính là các ngươi hôm nay làm tốt lắm. Ta phi thường hài lòng. Đúng vậy, các ngươi còn chưa đủ ăn ý, nhưng dù sao đây là lần đầu tiên các ngươi đoàn chiến đấu phối hợp. Đối thủ các người điều đã ngoài ba mươi lăm cấp, có chiến tích bảy thắng liên tiếp. Bất luận là khống chế lực của Tri Chu, phòng ngự lực của Cuồng Tê hay tác dụng phụ trợ của gã hồn sư kia, có thể nói tại ba mươi cấp bọn họ gần như không có đối thủ. Các ngươi dù phối hợp cũng không phải là hoàn toàn ăn ý lại vẫn thu được thắng lợi. Ta hy vọng các ngươi sẽ nhanh chóng tiến bộ. Có thể cố gắng như hôm nay, ta phải cám ơn vì những kinh ngạc các ngươi đem lại."

Nếu là lời khen từ một người khác, có lẽ sẽ không có nhiều cảm giác. Nhưng lời khen này đến từ một người vốn dĩ trước giờ chưa hề khen ai, loại cảm giác như vậy thậm chí làm cho Thất Quái hưng phấn hơn cả cái kết quả thắng lợi vừa rồi.

Sau một lúc, nụ cười trên mặt Thất Quái đã tắt, nhưng trong mắt bọn họ lại như có ngọn lửa hưng phấn. Cho dù là Đường Tam vốn trầm ổn hay Trúc Thanh vốn lạnh như băng cũng không ngoại lệ.

Đại sư nhìn về phía Áo Tư Tạp, *"Tiểu Áo, ngươi không cần trách mình. Không sai, trong lúc chiến đấu ngươi không xuất lực nhưng chưa bao giờ ngừng cố gắng vì đồng đội. Nếu ta xem không sai, ngươi mới là chìa khóa để bọn họ chiến thắng. Chính là nhờ Phi Hành Ma Cô Tràng cực nhanh của ngươi, mọi người tại thời khắc mấu chốt mới thoát hiểm. Đường Tam dù*

khống chế toàn cục tốt nhưng nếu không có ngươi phụ trợ, trận chiến này chiến thắng chưa hẳn đã thuộc về Sử Lai Khắc. Nói cho chính xác, mỗi một người các ngươi trong lúc thi đấu điều thể hiện ra sự cần thiết với nhau. Các ngươi nếu đã là một cái đoàn thể vậy thiếu một người cũng không được. Càng huống chi, thực vật hệ hồn sư như ngươi tác dụng chính thức cũng không phải trên đấu hồn đài. Nếu là trên chiến trường, thử nghĩ ngươi có thể cung cấp cho mọi người khả năng cầm cự chiến đấu lực, Cuồng Chiến Đội tuyệt đối không có khả năng đó."

Phất Lan Đức một bên, nghe đến đó cũng không khỏi mĩn cười, *"Ta nói Đại Sư, hôm nay ngươi không phải cố ý vào đây chỉ để khen mấy đứa nhỏ này sao."*

Đại Sư lạnh nhạt cười, đáp lời: *"Đương nhiên không phải, ta chỉ là muốn nhắc nhở bọn họ một chút. Ngày mai ta cho phép các ngươi được nghỉ một ngày, khỏi phải tham gia đấu hồn. Ngoài ra, bên cạnh việc nghỉ ngơi, các ngươi nên tổng kết những điểm được mất của trận đấu hôm nay. Ngày mốt trước khi thi đấu, nói cho ta biết. Tốt lắm, chúng ta cũng phải đi đây. Nhớ kỹ, đây không phải lúc gây chuyện. Các ngươi không nên cùng các hồn sư khác sung đột bởi vì các ngươi rất có thể gặp phải một ít hồn sư thuộc về các gia tộc có thế lực."*

Phất Lan Đức nói: *"Đại Sư dặn dò không sai, cố gắng tránh chuyện phiền toái. Nhưng có người khi dễ các ngươi, nếu quá đáng thì cũng nên cho bọn họ biết thế nào là Sử Lai Khắc."*

Mã Hồng Tuấn âm thầm rụt cổ, cùng Áo Tư Tạp đâng đứng bên người liếc nhau, không khỏi mĩm cười. Vài ngày trước, bọn họ vừa mới chọc vào một vị hồn tông, hơn nữa, Hồng Tuấn còn nhắm ngay chỗ hiểm đối phương mà nướng.

Đại Sư ba người đi ra lữ quán, Phất Lan Đức nói: *"Tiểu Cương, mấy đứa nhỏ này gây cho ta vui mừng lẫn kinh ngạc ngày càng nhiều. Xem ra, để ngươi dạy dỗ bọn họ là chủ ý không sai."*

Đại Sư nói: *"Cái này cũng là một phần thiên phú của bọn họ. Đối mặt với đối thủ có hồn lực trung bình lớn hơn năm cấp, dưới tình huống đó còn có thể*

nhất cử chế thắng. cái này không hẳn là ưu thế của hồn hoàn hay vũ hồn. Đồng tâm hiệp lực mới là trọng yếu. "

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, *"Nhưng ta chịu thua. So sánh với Đường Tam của ngươi, Hồng Tuấn tiểu mập mạp kia thật sự xui xẻo nhiều lắm. ta dạy nhiều năm như vậy đúng là vẫn còn không bằng ngươi. "*

Nghe được Phất Lan Đức nhận thua, Đại Sư trên mặt lại toát ra vẻ tươi cười, *"thật không ngờ ngươi có thể khẳng khái thừa nhận như vậy."*

Phất Lan Đức tức giận nói: *"Ta là người thua không dám nhận sao? "*

Triệu Vô Cực một bên bất ngờ lại xen vào một câu, *"Thật như vậy sao. Lần trước cùng ta đánh cuộc, ngươi thua mất mười kim hồn tệ, đến giờ vẫn chưa thấy ngươi thừa nhận. "*

"ngươi....."

Đại Sư ha ha cười, *"Phất Lan Đức, ta đột nhiên muốn uống rượu. Nếu ngươi đã nhận thua, vậy thì ngươi mời khách đi. "*

"Tốt, xem ta đánh gục các ngươi bằng tửu lượng. " Phất Lan Đức hung hăng nói nhưng trong mắt có chút tiếu ý lại có chút tâm tình. Nhìn thấy Đại Sư như vậy, không biết tại sao, cái niềm vui không xuất hiện đã nhiều năm nay lại thấy.

Sư phụ đã đi, Sử Lai Khắc Thất Quái tự nhiên không còn bị trói buộc. Đái Mộc Bạch không có quên ký lời nói của hắn trước đây, cũng không phải đi đâu xa, ngay tại phòng ăn của tửu điếm bày ra một mâm thức ăn thịnh soạn, thêm vào hai vò rượu thượng hạng, mời mọi người ăn uống.

"Tiểu Tam, ta kính ngươi một chén. Cám ơn ngươi kịp thời giúp đỡ." Đái Mộc Bạch nâng cái chén tràn đầy mạch tửu lên trước mặt, hướng Đường Tam nói.

Đường Tam mỉm cười, nâng lên chén mạch tửu của hắn cùng Mộc Bạch đồng thời uống một hơi cạn sạch. Hắn đương nhiên biết, Đái Mộc Bạch cũng

không phải là cảm tạ cho bản thân. Khi đó Đái Mộc Bạch mặc dù bị đối phương bức lui, nhưng cũng không nguy hiểm. Hắn cảm tạ, là vì trong lúc nguy cấp Đường Tam đã chiếu cố đến Trúc Thanh.

"Tiểu Tam, ta cũng kính ngươi. Thực lực ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng uống rượu chỉ sợ ngươi không phải là đối thủ." Áo Tư Tạp có chút không hảo ý giơ lên cái chén của hắn.

Không đợi Đường Tam nâng chén, Tiểu Vũ đã cản lại, *"Áo Tư Tạp, ngươi muốn chuốt say Tam ca ta sao? Ta với ngươi uống."* Vừa nói, Tiểu Vũ vừa xuất ra phong thái của một đại tỉ, một hơi uống cạn sạch chén rượu.

Áo Tư Tạp có chút bất đắc dĩ uống sạch chén của hắn, khóe mắt bất chợt thấy Đường Tam cũng nâng chén cùng uống với hắn.

"Ngon, rượu thật ngon. Ta kính mọi người. " Lần này đứng lên chính là Trữ Vinh Vinh.

Nàng cũng không có vội vả uống rượu, đứng ở nơi đó nhìn mọi người, hai má có chút ửng đỏ, *"Lúc vừa đến học viện, ta từng mang đến cho mọi người không ít phiền toái. Khi đó Tam ca cùng Tiểu Áo nói không sai, nếu ta vẫn tiếp tục như vậy, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội hiểu rõ hàm nghĩa của hai chữ bằng hữu. Nhiều ngày đã qua, được cùng mọi người tập luyện, cùng chiến đấu, cùng vượt qua những thử thách khó khăn, ta phải cám ơn mọi người. Chén này là để kính mọi người, đồng thời thay cho lời xin lỗi mà trước giờ ta không đủ can đảm nói ra."*

Nói xong mấy chữ cuối, Trữ Vinh Vinh một ngụm uống cạn chén rượu. Trong lúc uống rượu, hai hàng sương lấp lánh từ trên mắt chậm rãi chảy xuống.

"Vinh Vinh, không nên uống nhanh như vậy." Áo Tư Tạp hảo tâm nhắc nhở nói. Nhìn bộ dáng của nàng bây giờ, người cao hứng nhất chính là hắn. Lần đầu gặp phải cái cá tính kia của nàng, hắn đã thầm tự nhủ phải từ bỏ, tìm kiếm mục tiêu khác.

Nhưng bộ dáng Vinh Vinh bây giờ thật đáng yêu. Vinh Vinh mặc dù chỉ

mười hai tuổi nhưng bộ dáng bây giờ và lúc trước thật là khác biệt.

"Vinh vinh, chúng ta là đồng đội, cũng là huynh đệ, bây giờ hay sau này cũng vậy. Ngay từ khi trở về từ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, chúng ta đã tiếp nhận ngươi. Sau này không nên nói như vậy nữa. Lại đây, cùng mọi người uống rượu. Bất quá, các ngươi tuổi còn quá nhỏ, nên uống ít một chút."

Áo Tư Tạp tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lập tức hỏi lại: *"Vinh Vinh, tại sao ngươi xưng hô với Đường Tam Tam ca, nhưng lại gọi ta Tiểu Áo? Cái này tựa hồ không được công bằng. "*

Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, tức giận trừng hắn một cái, nhưng không có trả lời.

Hồng Tuấn một bên dường như nghĩ ra gì đó, khiều nhẹ vào Áo Tư Tạp nói nhỏ, *"Tiểu Áo, khó trách ngươi là lão Nhị, ngươi thật đúng là nhị a, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu tâm ý của Vinh Vinh. "*

Áo Tư Tạp là người thông minh, lập tức quay lại nhìn vào Trữ Vinh Vinh, vẻ mặt hưng phấn suýt chút không nén nổi mĩm cười. Lập tức nói: *"Là ta không tốt, không tốt, ta tự phạt rượu vậy."*

Rượu này càng uống càng hăng. Càng uống càng không thể khống chế. Cho dù là Đái Mộc Bạch từng có lời nhưng lúc này, chính hắn cũng không ngừng uống. Bảy người bọn họ dù tuổi không lớn nhưng là hồn sư, thể chất có điểm hơn người. Hơn nữa trong khoảng thời gian luyện tập cực lực này, khả năng tiêu hóa rượu ngon, không ngờ là càng tăng cao. Cả nhóm uống liên tục hai canh giờ mới nghỉ.

Qua hôm sau, đương lúc mọi người từ mộng đẹp thức dậy, ở đó không ngờ vẫn còn một người đang ngồi, dáng vẻ khá tỉnh táo.

Không phải Đái Mộc Bạch với hồn lực cực mạnh cũng không phải Đường Tam với thực lực tổng hợp mạnh mẽ, mà là người sở hữu vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh.

Lúc ấy, người thứ nhất ngã xuống chính là Mã Hồng Tuấn. Tiểu mập mạp

tửu lượng rõ ràng là kém nhất. Người thứ hai là Áo Tư Tạp. Ngay sau đó là Tiểu Vũ. Ai cũng không nghĩ tới người lớn tuổi nhất Đái Mộc Bạch dĩ nhiên là người thứ tư ngã xuống. Chu Trúc Thanh cùng Đường Tam là đồng thời gục xuống. Người cuối cùng không gục ngã hiển nhiên là Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh chẳng những không có bị say, hơn nữa nàng uống chính là nhiều nhất. Lúc uống rượu, cơ hồ đều là một ngụm một chén. Quả thật rất có khí thế. Mà theo Vinh Vinh nói, đây là lần đầu tiên nàng uống rượu.

Sau này mỗi khi nhắc lại, mỗi người còn lại của Thất Quái chỉ hình dung nàng bằng hai từ *"thiên phú"*.

Đấu hồn tiếp tục. Một tháng kế tiếp này, Sử Lai Khắc Thất Quái tại Đại Đấu Hồn Tràng có thể nói phong sanh thủy khởi. Trong một tháng, Thất Quái đã tham gia hai mươi mốt trận, tất cả toàn thắng. Trong ba mươi cấp, bọn họ không tìm ra đối thủ.

Tại song đấu hồn, Tam Ngũ tổ hợp thu được thành tích hai mươi bảy thắng liên tiếp. Đường Tam cùng Tiểu Vũ phối hợp ăn ý thêm vào hồn kỹ mạnh mẻ làm đối thủ không thể tránh được.

Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp tức Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp hai mươi bảy trận thu được mười sáu thắng mười một thua. Dù sao, chỉ có một mình Mộc Bạch chiến đấu, hương tràng của Áo Tư Tạp trong thi đấu tác dụng cũng chỉ có hạn.

Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh thuộc Thất Bảo Linh Miêu tổ hợp thành tích so với Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ hợp tốt hơn một ít. Đơn giản là vì các nàng tham gia song đấu hồn cho hồn sư hai mươi cấp. Thi đấu hai mươi bảy trận thành tích hai mươi hai thắng. Trong đó có hai lần đạt được tám trận thắng liên tiếp làm cho tích phân thu được không ít.

Về phần đơn đấu hồn, Sử Lai Khắc Thất Quái thành tích cũng không tệ. Đái Mộc Bạch ngoại trừ hai lần gặp phải khống chế hệ hồn sư nên thất bại, còn lại cũng đạt được hai mươi lăm trận thắng. Đường Tam vận khí vô cùng tốt, chẳng gặp phải hỏa vũ hồn vốn khắc tinh nào. Tại ba mươi cấp hồn tôn hắn là toàn thắng.

Đối mặt với Chu lưới trói buộc của hắn, lại không gặp hồn sư nào có vũ hồn khắc chế, thoát ra được gần như chẳng có mấy người. Tiểu Vũ thì xui xẻo một chút. Thuấn Di chủa nàng mặc dù đặc thù, nhưng xui xẻo gặp phải đối thủ có vũ hồn khắc chế, chỉ thu được kết quả hai mươi thắng.

Mã Hồng Tuấn tại các trận đấu dành cho hồn sư hai mươi cấp đồng dạng cũng là phong sanh thủy khởi, hai mươi bảy trận đạt được hai mươi ba thắng. Chu Trúc Thanh thành tích cũng không hề kém, so với Hồng Tuấn chỉ thua một trận thắng mà thôi.

Cứ như vậy mà tính, Đường Tam hiển nhiên thu được kết quả tốt nhất. Mặc dù tham gia các hình thức đấu hồn bất đồng, tích phân được tính toán theo các phương pháp bất đồng, nhưng chỉ bằng vào việc thắng liên tiếp, tích phân hiển nhiên là tăng lên nhanh chóng.

Nếu không phải Đại Đấu Hồn Tràng đã có quy định các thành tích thi đấu phải là cuối tháng mới tổng kết tính toán một lượt, chỉ sợ lúc này hắn trên tay đã cầm ngân đấu hồn huy chương.

Mặc dù như thế, biểu hiện kinh diễm của Sử Lai Khắc Thất Quái đã đủ khinh động đến Đại Đấu Hồn Tràng. nếu không phải cấp bậc đấu hồn huy chương của bọn họ quá thấp, chưa đạt tới tư cách tham gia ở đấu hồn đài trung tâm với cấp bậc là ngân đấu hồn, e rằng đấu hồn đài trung tâm đã thành nơi thi đấu thường trực của bọn họ.

Sử Lai Khắc Thất Quái lần này đi tới Đại Đấu Hồn Tràng tham gia đấu hồn vừa lúc bước sang tháng mới. Tháng vừa rồi vốn có ba mươi ngày, trừ bỏ một ngày được nghỉ ra, hôm nay thi đấu chấm dứt đồng nghĩa với việc một tháng tập huấn đã kết thúc. Đến lúc đó, đem tích phân ra tính toán, tuyệt đối sẽ không phải là thiết đấu hồn huy chương như hiện nay.

Nhưng thu hoặc lớn nhất của Thất Quái chính là đội trưởng Đái Mộc Bạch đột phá được ba mươi tám cấp. Thành quả này không những phản ánh sự khổ luyên của bản thân hắn, đồng thời cũng là kết quả của một tháng tập huấn vừa qua.

Đồng dạng thăng cấp còn có Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, lần lượt là hai mươi tám cấp cùng hai mươi bảy cấp, không ngừng hướng tới chướng ngại ba mươi cấp mà tiến.

Màn đêm phủ xuống, Đại Đấu Hồn Tràng tại dải đất phồn hoa của Tác Thất Thành vẫn luôn sáng đèn.

Người đến xem thi đấu không ngừng từ bốn phương tám hướng kéo tới. Thỉnh thoảng còn có vài cỗ xe ngựa xa hoa với người hầu trên đó dừng trước cửa.

Những người khách đó hiển nhiên là các quý tộc, phú ông có địa vị. Có thể làm bọn họ để ý, tự nhiên chỉ có tại sàn đấu trung tâm của Đại Đấu Hồn Tràng.

Hôm nay ngày cuối cùng của tháng, đồng thời cũng là trận cuối trong ngày, sàn đấu hồn trung tâm đương nhiên trở thành địa phương tốt nhất để đi của Thất Quái. Ở chỗ này chẳng những có thể chứng kiến các trận đấu hồn đặc sắc, đồng thời còn có thể thử chút vận may, đặc cược vào các đối thủ thi đấu trên sân.

Kể cả Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, đoàn người đến từ Sử Lai Khắc học viện này điều lặng lẻ phân tán lần lượt đi vào sàn thi đấu.

Không phải mọi người muốn ẩn dấu thân phận mà đơn giản chỉ là tránh phiền phức.

Trải qua một tháng thi đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái lấy được những thành tích kinh người đương nhiên thành tâm điểm của nhiều người. Mặc dù bọn họ chưa từng thi đấu tại sàn đấu trung tâm, nhưng mọi người bên ngoài không vì thế mà đánh giá thấp bọn họ. Cái xưng hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái sớm đã làm mọi người cảm thấy hào hứng mỗi khi nhắc tới.

Vì tránh gặp phải những day dưa không cần thiết, bắt đầu từ mười ngày trước, đoàn người Sử Lai Khắc học viện khi đến Đại Đấu Hồn Tràng thì mặc thường phục mà vào, sau đó tìm kiếm chỗ ít người lui tới, thay đổi đồng phục và đeo mặc nạ rồi mới đi báo danh.

Hôm nay cũng vậy, khi mọi người mặc thường phục mà vào, hiển nhiên là không bị người khác chứ ý. Trải qua mấy tháng thời gian, Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đã được mười ba tuổi. Thêm vài tháng nữa, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng sẽ được mười ba tuổi.

Tuổi tác lúc này trở thành thứ ngụy trang tốt nhất đối với bọn họ. Cái quyết định của Đại Sư khi để cho bọn họ mang mặt nạ làm mọi người thật bội phục.

Đoàn chiến mặc dù là bắt đầu cuối cùng, nhưng lại báo danh trước hết. Vì cần tham gia đồng thời đơn đấu hồn và song đấu hồn hai hạng mục, Đại Sư...trước nói cho bọn họ địa điểm của đoàn chiến, đồng thời phân bố bọn họ vào các sàn đấu khác nhau cho hai trận đơn đấu và song đấu, như vậy có thể tránh cho việc bọn họ gặp nhau mà làm ảnh hưởng đến thành tích toàn thắng. Mà đi báo danh đoàn chiến cũng sẽ do Đại Sư đảm trách.

Hôm nay Đại Sư lựa đấu hồn phân khu thứ tám để thay đệ tử báo danh. Trải qua một tháng thi đấu này, ngân đấu hồn huy chương nhìn qua có vẻ như rất khó đạt được lại trở nên có thể chạm vào. Mọi chuyện chỉ cần xong các trận đấu tối nay, đến ngày tổng kết tích phân sẽ rõ ràng.

Đại sư là không hy vọng đám đệ tử của minh bị chú ý. Một khi để người khác biết được tuổi của bọn họ, vậy, bị người ở các nơi chú ý thật rất phiền phức.

Bởi vậy hắn đã quyết định, qua hôm nay, sẽ đem theo bọn Thất Quái, an bài thật tốt giai đoạn huấn luyện kế tiếp.

------oOo------

Chương 145: Hoàng đấu chiến đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Fairymoon

Biên dịch:Yêu Sinh Hận

Theo thói quen đi đến khu báo danh, Đại Sư xuất ra huy chương của Sử Lai Khắc Thất Quái đưa cho nhân viên đang công tác tại đó, *"Phiền toái ngươi, báo danh đoàn chiến."*

Công tác nhân viên theo thói quen tiếp nhận huy chương, khi hắn chứng kiến những chữ được điêu khắc trên huy chương nhất thời sắc mặt đại biến, khẽ hô một tiếng, *"Sử Lai Khắc Thất Quái? "*

Đại Sư cau mày, công tác nhân viên tại Đại Đấu Hồn Tràng có chút sơ xuất, cho dù là gặp phải hồn sư cấp bậc cao đáng lẽ không nên biểu lộ gì ra mặt. Tên nhân viên này khẽ la như vậy hiển nhiên không làm Đại Sư thấy hài lòng.

"Xin lỗi, tiên sinh. Xin hỏi ngài là người phụ trách của Sử Lai Khắc Thất Quái? " Công tác nhân viên hỏi dò.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, *"Xem như là vậy đi. Phiền toái ngươi nhanh lên một chút. "*

"Tiên sinh, xin ngài chờ một chút." Nhân viên công tác nhìn kĩ Đại Sư kinh ngạc trong chốc lát, trên tay nắm chặt huy chương của Thất Quái nhanh chóng chạy vội ra phía sau.

Đại Sư mặc dù rất bất mãn, nhưng đối phương đã đem báo danh cùng với đoàn chiến huy chương cầm đi, cho dù Đại Sư muốn đổi phân khu khác để báo danh cũng không được, chỉ đành kiên nhẫn đứng chờ tại đây.

Kì thật Đại Sư có điều không biết, chỉ cần xuất ra huy chương của Thất Quái, bất luận là ở phân khu nào cũng sẽ được sự đãi ngộ đồng dạng.

Chờ cũng không lâu lắm, tên nhân viên kia đã quay trở lại.

"Xin lỗi, làm cho ngài đợi lâu. " Tên nhân viên đó lập tức đem huy chương giao lại cho Đại Sư.

Đi theo tên nhân viên còn có vị chủ quản của Đại Đấu Hồn Tràng. Bởi vì

trước đây Đường Tam dã có nhắc qua với Đại Sư việc vị chủ quản tốt bụng nhắc nhở bọn họ khi chuẩn bị thi đấu với Cuồng Tê chiến đội, cho nên đối với vị chủ quản này Đại Sư có chút ấn tượng.

Ngao chủ quản mặt mỉm cười, *"Ngài vẫn khỏe, dẫn đội tiên sinh tôn kính, không biết chúng ta có thể nói chuyện. Sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài đâu. "*

Đại Sư lạnh nhạt nói: *"Là chuyện riêng hay là chuyện về Đấu Hồn Tràng? "*

Ngao chủ quản lập tức tiếp lời: *"Đương nhiên là chuyện về Đại Đấu Hồn Tràng. "*

Đại Sư gật đầu. Loại tình huống này hắn sớm đã có thể đoán trước, dù sao, thành tích một tháng qua của Sử Lai Khắc là rất xuất sắc, không bị chú ý mới lạ. Nhất là là Đường Tam trong vòng một tháng qua thu được rất nhiều trận thắng lợi, khẳng định là bị chút ý nhiều hơn hết.

Mặc dù Đại Sư rất không muốn cùng Đại Đấu Hồn Tràng nói chuyện, nhưng thế lực của Đại Đấu Hồn Tràng vốn khổng lồ, ngay cả quốc gia còn muốn kiêng kỵ vài phần. Hắn tự nhiên sẽ không chủ động đi đắc tội, lập tức gật đầu. Lập tức theo vị Ngao chủ quản rời khu báo danh đi vào bên trong.

"Dẫn đội tiên sinh, ta mở cửa thấy sơn." (ý có việc khó khăn trước mắt) Ngao chủ quản có chút ngưng trọng nói: *"Ta đại biểu Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng, hy vọng hôm nay Sử Lai Khắc Thất Quái tham gia đoàn chiến tiến hành ở trung tâm của đấu hồn tràng. "*

"Nga? " Đại Sư cũng không có kinh ngạc, chỉ là nhàn nhạt nói: *"Chuyện này tựa hồ không phù hợp quy củ. Dựa theo quy định của Đấu Hồn Tràng, chỉ có hồn sư cấp bậc đã ngoài Ngân đấu hồn mới có đủ tư cách thi đấu tại sàn đấu trung tâm, Sử Lai Khắc bất quá chỉ là Thiết đấu hồn. "*

Ngao chủ quản cười khổ nói: *"Ngài không nên khiêm nhường. Lấy chiến tích của Sử Lai Thất Quái mà nói, hôm nay đấu hồn kết thúc, bọn họ điều đã đủ tư cách nhận Ngân đấu hồn huy chương. Cho dù sớm một ngày thì có gì là không thể. "*

Thần sắc Đại Sư như trước vẫn không dao động. *"Đã như vầy, các ngươi coi như là hôm nay xui xẻo đi."*

Ngao chủ quản thở dài một tiếng, nói: *"Ta nói những lời này là thật. Ba ngày trước, có một đội hồn sư đến đây, bọn họ cấp bậc toàn bộ đã là ngân đấu hồn hồn sư, hình như là các hồn sư quý tộc đến từ Tác Thác Thành. Liên tục hai ngày, điều giành được thắng lợi khiến cho không đội nào nguyện ý cùng họ đối đầu nữa. Đại Đấu Hồn Tràng vì lẽ đó tổn thất không ít. Ngài nếu đối với Đại Đấu Hồn Tràng quen thuộc, hẳn là cũng biết, hồn sư đạt tới Ngân đấu hồn huy chương bình thường điều đã ngoài bốn mươi cấp. Nhưng thành viên của toàn đội này chỉ là hồn tôn, làm chúng ta không thể phá bỏ quy củ đem bọn họ đối đầu với các hồn tông chiến đội khác. Cứ tiếp tục như vậy, Đại Đấu Hồn Tràng tổn thất sẽ rất lớn. Hôm nay mấy vị quý tộc hồn sư đó đã đăng kí tham gia, cứ tiếp tục, chỉ e rằng....."*

Đại Sư trong lòng đã minh bạch được một chút, lập tức rõ ràng ý tứ của vị Ngao chủ quản. Trong lòng suy nghĩ một vòng, nói: *"Hồn tôn có thể đạt đến Ngân đấu hồn huy chương, xem ra, bọn họ thực lực rất mạnh. Vậy, hai ngày trước, Đấu Hồn Tràng đã dùng cách gì để thi đấu với bọn họ? "*

Ngao chủ quản nói: *"Bởi vì Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng của chúng ta không có hồn tôn cấp bậc Ngân đấu hồn đội ngũ, bất đắc dĩ..., chỉ có thể phái ra hồn tôn đội ngũ cấp bậc Đồng đấu hồn để nghênh tiếp. Trong đó còn có đội ngũ vừa lên Đồng đấu hồn không lâu mà Sử Lai Khắc đã có dịp gặp qua, Cuồng Chiến đội. Bọn họ cũng thất bại. "*

Đại Sư nhíu mày, *"Tại cấp bậc hồn tôn, cấp bậc của Cuồng Chiến đội tương đối khả quan, chẳng lẻ cái Ngân đấu hồn đội ngũ kia cấp bậc là cao hơn bọn họ? "*

Ngao chủ quản lắc đầu nói: *"Không, cũng không phải hồn lực cấp bậc có vấn đề, chủ yếu là hồn hoàn chênh lệch. Cái ngân đấu hồn đội ngũ này cùng Sử Lai Khắc Thất Quái giống nhau, đều là tổ hợp hồn hoàn tốt nhất. Hồn kỹ có ưu thế thật lớn, áp bách Cuồng Chiến đội không có một tia cơ hội. "*

Nghe xong những lời này, Đại Sư sắc mặt rốt cục xuất hiện một ít biến hóa.

Là người nổi tiếng về lý luận như Đại Sư, hắn đương nhiên biết hồn hoàn tốt nhất phối hợp mang ý nghĩa thế nào. Biểu hiện tại trên người hồn sư chính là hai hoàng nhất tử, giống bọn Đái Mộc Bạch, Đường Tam đều là như thế.

"Cho dù như thế, Đại Đấu Hồn Tràng như thế nào lại cho rằng Sử Lai Khắc chúng ta có thể giành được thắng lợi? Dù sao, chúng ta chỉ có bốn gã hồn sư đã ngoài ba mươi cấp, còn lại ba người vẫn chưa qua ba mươi cấp chướng ngại. "

Ngao chủ quản mỉm cười, nói: *"Ngài đã khiêm nhường. Mọi người điều biết, Sử Lai Khắc Thất Quái nếu bàn về cấp bậc hồn lực, các đoàn đội có cấp bậc là hồn tôn tại nơi đây là không thiếu. Nhưng có thể chiến thắng liên tiếp hai mươi bảy trận như vậy, tại chỗ bọn ta là chưa hề có tiền lệ. Ta nghĩ, Sử Lai Khắc Thất Quái nhất định có năng lực chống lại đội ngũ Ngân đấu hồn chiến đội này. "*

Đại Sư trong mắt quang mang lóe ra, suy tư một lát sau, nói: *"Nếu ta nhớ không sai, tham gia thi đấu tại trung tâm của Đấu Hồn Tràng, thắng thua điều có thưởng kim tệ? "*

Ngao chủ quản nhìn Đại Sư tựa hồ đã động tâm, trong lòng nhất thời mừng thầm, lập tức tiếp lời: *"Đương nhiên, tham gia xong trận đấu mỗi vị hồn sư đều được nhận năm trăm kim hồn tệ. Mà quý vị là do Đại Đấu Hồn Tràng trực tiếp mời, nếu có thể thắng lợi, Đấu Hồn Tràng sẽ lập tức xuất ra một vạn kim hồn tệ làm tiền thưởng. Nhưng bởi vì Sử Lai Khắc Thất Quái còn chưa có thu được ngân đấu hồn huy chương, tính tích phân vẫn phải dựa vào phương thức cũ. May là bọn họ vẫn đang toàn thắng, tích phân thu được chắc chắn sẽ không ít."*

Không đợi Đại Sư mở miệng, ngao chủ quản tiếp tục nói: *"Vì trận đấu hồn này, mời ngài chuyển lời cho Thất Quái các trận đơn đấu và song đấu hôm nay không cần đánh nữa. Mặc dù chúng ta không thể gia tăng tích phân cho bọn họ nhưng quyền hạn có thể cho phép chúng ta tuyên bố hai trận đấu này của Thất Quái là toàn thắng. Để cho đối thủ đã báo danh của bọn họ tự nhận thua. Như vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái có đủ toàn lực để đối phó với đối thủ."*

Đại Sư cho tới bây giờ cũng không là người cố chấp, càng huống chi đối

phương xuất ra điều kiện đã thập phần ưu đãi. Quan trọng nhất cũng không phải là kim tệ hay tích phân, Đại Sư sở dĩ phân vân chính là muốn tìm cơ hội bồi dưỡng đám Thất Quái. Đối thủ có cấp bậc là Ngân đấu hồn, hơn nữa hồn hoàn là phối hợp tốt nhất. Thi đấu với đối thủ như vậy sẽ thu được không ít chỗ tốt.

Đại Sư chậm rãi gật đầu, *" Tốt, ta đáp ứng ngươi. Xin ngươi chuẩn bị thật tốt tư liệu về đối phương, ta đi kêu các đệ tử lại."*

"Không cần phiền toái ngài. Đi gọi Sử Lai Khắc Thất Quái đã có các nhân viên của ta lo liệu rồi. Tư liệu về đối thủ cũng đã chuẩn bị xong. Ngài có thể nghiên cứu trước một chút. Sau đó ta sẽ mang mọi người tiến vào trung tâm của Đấu Hồn Tràng để chuẩn bị. "

Nói xong, Ngao chủ quản rất nhanh xoay người rời đi, hiển nhiên là đem việc Sử Lai Khắc đồng ý tham gia hồi báo lại, đồng thời cũng an bài một chút các việc. Lúc này thời gian thi đấu đoàn chiến là hơn một canh giờ, cũng đủ để Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng an bài nhiều chuyện.

Thời gian không dài, chẳng những Sử Lai Khắc Thất Quái được nhân viên công tác mang tới phòng này, mà ngay cả Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực đồng dạng cũng được tới đây. Có thể thấy các nhân viên trong đây đã quan sát mọi người không phải chỉ mới một hai ngày.

Đại Sư bình tĩnh đem những lời vị Ngao chủ quản kia lập lại một lần, đồng thời đem tư liệu được chuẩn bị đặt lên bàn.

Đường Tam đứng một bên đột nhiên phát hiện trong mắt Đại Sư có chút khác thường. Cái khác thường đó chính là ngọn lửa mãnh liệt trong mắt. Cho dù là hắn, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Sư biểu hiện ra như vậy chiến ý.

Phất Lan Đức có điểm bất đắc dĩ nói: *"Ta nói Tiểu Cương này, ngươi không nên đáp ứng bọn họ nhanh như vậy, chờ bọn ta đến thương lượng không được sao. Đánh cuộc lần này hiển nhiên kim ngạch thật lớn, nếu lần nào cũng tốt như vậy, đám nhỏ cần cố gắng nhiều hơn. "*

Đại Sư tức giận nói: *"Ngươi khi nào lại trở nên như vậy."*

Phất Lan Đức cười khổ nói: *"Tiền làm khó anh hùng, ngươi nghĩ rằng ta muốn như vậy sao."*

Đại Sư tiếp lời: *"Lần này nếu thắng, tiền thưởng cho chúng ta là không nhỏ. Một vạn kim hồn tệ là con số khá lớn. Ta đã tính toán cả rồi, bọn nhỏ mỗi người một ngàn, còn thừa lại tam ngàn lưu lại cho học viện. Cũng để phối hợp tốt với đợi huấn luyện tiếp theo. Các ngươi có ý kiến gì không? "*

Cuối cùng một câu cũng không phải hỏi Phất Lan Đức hay Triệu Vô Cực mà là quay về Sử Lai Khắc Thất Quái bảy người hỏi.

Bảy người cơ hồ là đồng thời lắc đầu, tình hình kinh tế của học viện bọn họ nhiều ít đã biết một chút. Hơn nữa bọn họ ai cũng không thiếu tiền. Trải qua gần một tháng thi đấu này, chẳng những là tích phân càng cao, còn có kim tệ tương ứng. Đạt được năm trận thắng liên tiếp, mỗi trận sau đó nếu thắng điều được một trăm kim hồn tệ. Qua được mười trận, mỗi trận thắng kế tiếp lại tăng lên đến hai trăm. Phất Lan Đức ngày hôm trước đã nói qua, đám nhỏ bây giờ là những người có tiền nhất trong học viện.

Đại Sư đưa bàn tay mở tài liệu trên bàn ra, vẻ mặt ngưng trọng nói: *"Tốt lắm, việc này đã được quyết định....trước nghiên cứu một chút đối thủ của các ngươi đi. Đối với các ngươi mà nói, trận này sẽ là một trận đầy gian nan."*

Tài liệu được ghi trên bố thạch màu trắng, xung quanh có các đường kim tuyến trang trí, hai bên có đầy các dấu hiệu của Đấu Hồn Điện. Ở giữa chính là phần tư liệu được ghi chép rất chỉnh tề. Mọi người cúi đầu nhìn một lần, cho dù là Đái Mộc Bạch một thân ngạo, cũng không khỏi phải hấp một ngụm không khí. Đám Thất Quái cũng có chung loại cảm giác kia.

Dựa theo quy định của đoàn chiến đấu hồn, mỗi đoàn đội có thể có nhiều nhất là mười người, ít nhất là bảy người. Nếu số đội viên hai bên không bằng nhau có thể trao đổi để thống nhất số người tham gia. Ngân đấu hồn chiến đội kia, trùng hợp cũng như bọn Thất Quái chỉ có bảy thành viên.

Hoàng Đấu Chiến Đội, thành viên bảy người, Ngân đấu hồn huy chương.

Đội trưởng: Ngọc Thiên Hằng, vũ hồn: Lam Điện Phách Vương Long, ba mươi chín cấp cường công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Phó đội trưởng: Độc Cô Nhạn, vũ hồn: Bích Lân Xà. Ba mươi tám cấp khống chế hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Mặc, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi tám cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Thạch Ma, vũ hồn: Huyền Vũ Quy, ba mươi bảy cấp phòng ngự hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Ngự Phong, vũ hồn: Phong Linh Điểu, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Áo Tư La, vũ hồn: Quỷ Báo, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Đội viên: Diệp Linh Linh, vũ hồn: Cửu Tâm Hải Đường. Ba mươi lăm cấp phụ trợ hệ khí hồn sư. Hồn hoàn: Hai hoàng nhất tử.

Tư liệu cũng không có nhắc tới hồn kỹ của đối thủ. Đối với điểm này, Đại Sư cũng biết, không phải Đại Đấu Hồn Tràng không muốn cung cấp, mà là không có cách nào khác để cung cấp. Ai có thể khẳng định đối phương tại hai trận đấu trước là cố ý che dấu thực lực? Hồn kỹ một khi phán đoán sai lầm, rất có thể mang đến tổn thất không nhỏ. Cho nên, Đại Đấu Hồn Tràng lựa chọn để cho Sử Lai Khắc Thất Quái tự mình dò xét.

Xem qua tư liệu của đối phương, bảy người ngẩng đầu, hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người điều thấy được sự kinh dị. Bọn họ mặc dù cũng biết đã là Ngân đấu hồn huy chương trình độ tất nhiên là không kém. Không nghĩ tới lại cường đại như vậy.

Phất Lan Đức nhìn tư liệu của bày người kia, mũi hơi nhăn lên nói *"Nếu ta đoán không sai, chi đội này tại Mỗ Toạ thành thị nhất rất có danh tiếng. Như thế nào đột nhiên tới Tác Thác Thành. Tiểu Cương, ngươi thật không nên đáp ứng bọn họ. Sợ rằng, chúng ta không phải đối thủ. "*

Đại Sư lạnh nhạt nói: *"Áp lực mới sinh ra động lực. Đối mặt khó khăn mà lùi bước, vĩnh viễn không thể trở thành cường giả. Phất Lan Đức, cái nhiệt huyết tuổi trẻ của ngươi đi đâu hết rồi? "*

Phất Lan Đức bị Đại Sư hỏi, sắc mặt có chút khó coi. Triệu Vô Cực một bên không quên tiếp thêm dầu vào lửa, dáng vẻ có chút bá đạo nói: *"Đại Sư, lời ngài vừa nói rất đúng. Chỉ có đối mặt với khó khăn mới có thể thu hoạch lớn. "*

"Tốt, bất quá hết thảy cần phải đảm bảo an toàn." Phất Lan Đức trừng Triệu Vô Cực một cái, lúc này mới hướng Đại Sư nói. Đại Sư gật đầu, *"Ta đã mơ hồ đoán được lai lịch của Hoàng Đấu Chiến Đội này, nếu ta đoán chính xác, bọn nhỏ sẽ không sẽ có chút nào nguy hiểm. "*Đường Tam*", Đại Sư khẽ gọi.*

*"*Sư phụ.*" Đường Tam rời đám người tiến lên gần Đại Sư đáp lời.*

*Đại Sư nói: "*Lần này mặc dù cũng như trước yêu cầu các ngươi không thể sử dụng ám khí. Nhưng ta cho phép ngươi sử dụng Bát Chu Mâu. Không đến cuối cùng, quyết không cho phép nhận thua. *"*

*Thấy Đại Sư cũng không xem trọng đối phương, Đường Tam nhíu mày, hỏi: "*Sư phụ, chúng ta thật sự không có cách nào chiến thắng đối thủ sao? *"*

*Đại Sư nhìn hắn thật sâu một cái, "*Cơ hội chỉ có ba thành. Mà cơ hội chủ yếu ngay tại ngươi, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh ba người. *"*

*Ngón tay chỉ trên quyển tư liệu, "*Đối phương có bảy người, dựa theo biểu hiện trên tư liệu, đây là một tổ hợp phi thường hoàn mỹ. Các ngươi phải chú ý đến hai người, chính là hai gã đội phó và đội trưởng. Lam Điện Phách Vương Long hồn sư cùng Bích Lân Xà hồn sư. *"*

*"*Lam Điện Phách Vương Long, Tiểu Cương.....*" Phất Lan Đức tựa hồ như nghĩ tới cái gì, nhưng lập tức lại bị Đại Sư dùng ánh mắt ngăn cản.*

*Đại Sư tiếp tục nói: "*Lam Điện Phách Vương Long là thú vũ hồn có lực công kích cực kỳ mạnh mẻ, được xưng là đệ nhất công kích thú vũ hồn. Địa vị của

nó tương tự Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly vũ hồn. Về phần Bích Lân Xà hồn sư, nàng nếu lựa chọn là khống chế hệ, vậy, làm ta nghĩ tới một người. Phất Lan Đức, ngươi còn nhớ rõ hắn phải không? *" Được Đại Sư nhắc nhở, Phất Lan Đức sắc mặt đại biến, "*Ngươi nói, sẽ không là hắn chứ? *"*

*Đại Sư gật đầu, "*Ta nói chính là hắn.*"*

*Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi lại: "*Viện trường, Đại Sư, các ngài không nên nói mập mờ như vậy, đến cuối cùng là chuyện gì vậy?*"*

*Đại Sư nghiêm mặt nói: "*Bích Lân Xà vũ hồn trên đại lục cùng vài vũ hồn của một số đại gia tộc là giống nhau, điều thuộc dạng vũ hồn truyền thừa khó gặp. Bích Lân Xà hồn sư từ trước tới nay chỉ có một vị nổi danh. Hắn chính là một vị đặc thù khống chế hệ chiến hồn sư. Nói đúng hơn, hắn được xưng là Bích Lân đấu la. Ta nghĩ, các ngươi hắn là có nghe người ta nói qua.*"*

*Nghe được Bích Lân đấu la bốn chữ, Đái Mộc Bạch nhất thời sắc mặt đại biến, dồn dập hỏi lại: "*Ngài nói chính là vị được xưng là độc phách thiên hạ, Bích Lân đấu la?*"*

*Đại Sư thâm hấp khẩu khí, chậm rãi gật đầu, "*Ngoại trừ hắn ra, còn có người nào là Bích Lân đấu la. Theo ta được biết, ngoài hắn, rất ít người có được vũ hồn Bích Lân Xà, cho dù có, cũng không là khống chế hệ. Phó đội trưởng của đối phương nếu là khống chế hệ Bích Lân Xà vũ hồn, ta có thể khẳng định, nàng cùng Bích Lân đấu la có quan hệ mật thiết. Người khác có lẽ không biết, nhưng ta vô cùng rõ ràng, Bích Lân đấu la có tên là Độc Cô. *"*

*Trữ Vinh Vinh đột nhiên mở miệng nói: "*vậy gã đội trưởng kia của bọn họ chẳng lẻ là người trong gia tộc Lam Điện Phách Vương Long?*"*

*Phất Lan Đức cười khổ nói: "*Ngoại trừ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, ta chưa hề nghe nói qua nơi nào có Lam Điện Phách Vương Long hồn sư tồn tại. Cái Hoàng Đấu tổ hợp này, bối cảnh thật dọa người. Không nói hai người này. Huyền Vũ Quy chính là vũ hồn nổi danh ngang với Lam Điện Phách Vương Long. Chỉ là Huyền Vũ Quy hồn sư số lượng rất ít, tông môn gần như không còn tồn tại, vì vậy mới không nổi danh được như Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Mặc dù như thế, Huyền Vũ Quy trong các loại vũ

hồn phòng ngự chính là đứng đầu."

*Đường Tam tựa hồ ý thức được cái gì, làm một gã khống chế hệ hồn sư, hắn quan tâm nhất tự nhiên cũng là tình huống khống chế hệ hồn sư của đối phương, hướng Đại Sư hỏi: "*Sư phụ, đối phương chính là Bích Lân Xà hồn sư đến tột cùng là bằng vào cái gì để khống chế đây? Lấy xà là làm vũ hồn, tựa hồ không phù hợp để làm khống chế hệ chiến hồn sư."

*Đại Sư trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ, "*Độc. *"*

*Lấy độc khống chế trận đấu, Đường Tam hai đồng tử không khỏi co rút lại một chút, nhưng tâm tình lại vững vàng lên rất nhiều. Độc, cở nào quen thuộc mà thân thiết đích chữ a. Có chút vuốt cằm, nói: "*Nếu như thế này mà nói, chúng ta quả thật là có cơ hội chiến thắng bọn họ."

Đường Môn am hiểu nhất chính là cái gì? Khinh công, ám khí, còn có một thứ nổi tiếng không kém khác chính là độc.

Mặc dù đi tới cái thế giới này, Đường Tam còn chưa kịp thu thập độc vật, lại càng không dụng lý thuyết để luyện ra Đường Môn kịch độc. Nhưng đối với giải thích về độc cùng nhận thức các loại độc, Đường Tam biết không ít. Một người dụng độc cao minh, đối với việc chống lại độc tự nhiên cũng có năng lực cũng như nhiều phương pháp khác nhau.

*Đại Sư hiểu lầm ý tứ của Đường Tam, "*Áo Tư Tạp tiểu tịch tràng chỉ là đệ nhị hồn hoàn kỹ, sợ rằng đở không được độc của Bích Lân Xà đích, nhiều nhất chỉ có thể khống chế độc tố trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. *"*

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Đại Sư, đệ tử có thể có ý kiến không? *"*

*Đại Sư gật đầu, "*Ngươi nói đi. *"*

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Tại lúc thi đấu, chúng ta mục tiêu nhất định phải đặt ở tên phụ trợ hệ hồn sư kia."

*"*Tại sao? *" Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, ngay cả Đại Sư cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn ngay cả hắn cũng chưa từng*

nghe nói qua, loại tình huống này cực kỳ ít có. Nhưng vì vốn có hai gã phụ trợ hệ hồn sư, còn là Trữ Vinh Vinh với Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hắn cũng không lo lắng ở phương diện này thua kém đối thủ.

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn cái này đệ tử biết. Không giống với các loại vũ hồn khác, vũ hồn này là nhất mạch đan truyền, mỗi một đời chỉ có thể có một người kế thừa mà thôi. Nói cách khác, chỉ có thể có tối đa hai gã Cửu Tâm Hải Đường hồn sư cùng một lúc. Chỉ khi chết mất một người mới có thể xuất hiện kẻ kế thừa tiếp theo. Có thể nói đây là vũ hồn có số lượng ít nhất. Phụ thân đệ tử từng nói qua, Cửu Tâm Hải Đường, là vũ hồn kỳ ảo nhất."

Phụ thân của Vinh Vinh là ai, đừng nói Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, cho dù là Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều biết, chính là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông. Đại biểu quyền uy cho tất cả phụ trợ hệ hồn sư. Ngay cả hắn cũng dùng từ như vậy để hình dung một cái vũ hồn, vậy, cái vũ hồn này tác dụng hiển nhiên là rất lớn.

*Đối với các loại vũ hồn mới lạ, Đại Sư so với người khác là càng tò mò, lập tức hỏi tới: "*Vậy Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn kia tác dụng đến tột cùng là cái gì? Phụ trợ tác dụng ở phương diện nào? "

*Trữ Vinh Vinh trầm giọng nói: "*Cửu Tâm Hải Đường năng lực am hiểu chỉ có một loại. Bất luận là có bao nhiêu cá hồn hoàn, nhưng hồn kỹ của nó lại chỉ có một. Nhưng lại vô cùng đáng sợ. Tác dụng của nó chính là phạm vi trị liệu. Trình độ trị liệu dựa theo tâm của hồn sư khống chế. Cấp bậc càng cao, hồn hoàn càng nhiều, dùng để trị liệu hồn lực lại càng có tác dụng. Phụ thân nói, có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư tại, cho dù muốn chết cũng không dễ dàng. Cho nên, khi bắt đầu, chúng ta trước hết phải làm cho nàng thoát ly chiến trường. Ngược lại, nếu không vì hồn lực nàng hao trước, chúng ta căn bản không có khả năng đối với đối thủ tạo thành thương tổn. Nghe xong Trữ Vinh Vinh nói, Đại Sư sắc mặt tựa hồ trở nên cứng ngắc, đình trệ một hồi lâu, mới từ từ nói: "Quả nhiên là một cái tổ hợp cận hồ hoàn mỹ. "

"Chúng ta có thể thắng."

Ngay lúc sĩ khí mọi người có chút xuống thấp, mọi người ai nấy điều yên

lặng, Đường Tam đột nhiên lên tiếng, mấy chữ ra khỏi miệng tràng ngập tự tin. Đợi mọi người ánh mắt điều tập trung trên người, Đường Tam lên tiếng.

"Chúng ta có thể thắng. Mộc Bạch, Tiểu Áo, Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Vinh Vinh, Trúc Thanh. Mọi người quên cả rồi sao, chúng ta có thể đạt được thành tích hai mươi bảy thắng. Đối phương mặc dù cường đại, nhưng chúng ta đồng dạng không kém. Chúng ta có Mộc Bạch vốn là cường công hệ vũ hồn. Có Tiểu Áo với năng lực hồi phục hương tràng, còn có Hồng Tuấn với biến dị thú vũ hồn, cùng Tiểu Vũ nhu kỹ thần kỳ. Vinh Vinh, chẳng lẻ ngươi cho rằng bản thân Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại kém Cửu Tâm Hải Đường sao? Còn có Trúc Thanh, tốc độ của ngươi là nhanh nhất trong số các mẫn công hệ hồn sư đồng cấp bậc mà ta gặp qua. Đối phương mặc dù cường đại, chẳng lẻ chúng ta lại yếu kém sao? Không, chúng ta nhất định có thể chứng minh, chúng ta so với bọn họ càng mạnh. Càng huống chi. Các ngươi không nên quên tuổi hiện tại của chúng ta. Ta dám khẳng định, bọn họ tuổi so với chúng ta là lớn hơn. Cho dù thật sự thua thì thế nào? Thất bại là mẹ thành công. Cứ cho là hôm nay chúng ta không phải đối thủ của bọn họ, một ngày nào đó, chẳng lẻ lại không thể thắng. Vinh quang vốn dĩ phải do chúng ta đạt được, nếu vừa bắt đầu đã đánh mất niềm tin, như vậy chúng ta cũng không cần tham gia thi đấu nữa? "

Lời của Đường Tam giống như ngọn lửa làm bùng lên hy vọng trong lòng mọi người. Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi một thành viên, đều là thiên tài trong thiên tài. Là quái vật trong quái vật. Bọn họ như thế nào chưa đánh đã cam tâm chịu thua cơ chứ?

Mọi người cũng không có nói chuyện, nhưng ánh mắt từng người lại trở nên kiên định, Đái Mộc Bạch...trước đưa ra tay phải của mình, ngay sau đó là Áo Tư Tạp. Sử Lai Khắc Thất Quái, bảy người điều đưa tay hội lại một chỗ. Ánh mắt từng người trở nên thiêu đốt. Niềm tin mất đi đã tìm về, bây giờ, bọn họ là chìm ngập trong chiến ý.

"Sư phụ, trận đấu này, có thể để cho đệ tử toàn quyền an bày được không? " Đường Tam kiên định nhìn về phía Đại Sư nói. Hắn biết, đánh một trận này chính là khảo nghiệm gian nan nhất. Sỡ dĩ lúc trước hắn nói như vậy là không muốn mọi người mất đi lòng tin. Hai kiếp làm người, hắn biết, muốn thu được cái gì, nhất định phải dựa vào cố gắng bản thân.

Trước mỗi lần đấu hồn, Đại Sư điều tiến hành chỉ điểm chiến thuật. Nhưng lần này Đường Tam lại chủ động yêu cầu làm thay cho cái công tác của Đại Sư. Mặc dù có vẻ chút cuồng vọng, nhưng Đại Sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người âm thầm gật đầu.

Một cái chiến thuật đoàn đội cần nhất phải đoàn kết, phối hợp. Nhưng cũng không có thể thiếu đi chiến ý. Chiến đội không có chiến ý, vĩnh viễn cũng không cách nào phát ra hết khả năng vốn có. Mà lúc này, là linh hồn của cả đội, Đường Tam đã làm rất tốt điểm này.

Ý tứ ba người Phất Lan Đức chính là thắng bại không quan trọng. Điều bọn họ quan tâm chính là sự phát triển của đám đệ tử này. Bây giờ điều bọn họ có khả năng làm, chỉ là ngồi nhìn những đứa nhỏ gây cho bọn họ kinh ngạc lẫn vui mừng. Xem thử đám nhỏ này cuối cùng có thể vươn xa đến trình độ như thế nào.

Tại khu nghỉ ngơi dành cho khách quý trong Tác Thất Đấu Hồn Tràng..

Căn phòng hào hoa rộng hơn trăm thước vuông. Bộ bàn ghế thật lớn với chiều dài hơn năm thước. Đủ để mười mấy người cùng lúc nghỉ ngơi thoải mái. Cả phòng bên trong được trang trí chủ yếu là màu vàng. Đèn màu vàng, rèm màu vàng, còn có các loại vật trang trí màu vàng khác. Tạo cho người ở trong đó cảm giác huy hoàng chói lọi. Trước cái ghế dài màu trắng là một cái bàn uống trà làm bằng thủy tinh. Mặt trên còn có những đường trang trí tinh sảo. Trọng yếu hơn, một mặt của căn phòng này làm bằng thủy tinh. Thông qua xử lý đặc thù, từ nơi này có thể chứng kiến bên ngoài, mà bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Mà bên ngoài lớp tường thủy tinh ấy là vị trí quan trọng nhất của Đại Đấu Hồn Tràng, sàn thi đấu trung tâm.

Lúc này, bên trong phòng có bảy người. Nhìn qua đều là khoảng hai mươi tuổi.

Ngồi ở giữa chiếc ghế dài, là một gã có mái tóc đen khá dài. Vóc người thon thả, tướng mạo không tính là anh tuấn, biểu hiện trên mặt rất ít, giống như cả cơ thể hắn đều là cứng ngắc. Mặc trang phục màu lam, không có trang sức. Cả cơ thể làm cho người khác cảm giác hắn rất giản dị. Nhưng cái loại đơn

giản này lại khiến cho người khác cảm thấy rất nguy hiểm. Hắn đang dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt dưỡng thần. Ngồi trên chiếc ghế dài đó còn có một nữ tử. Tư thế của nàng chính là đang dựa vào vai của cái gã kia. Vẻ mặt nàng âm trầm, mái tóc ngắn màu tím nhìn qua càng làm nàng thêm anh tú vài phần. Đôi mắt xanh biếc làm người nhìn không khỏi cảm thấy có chút quỷ dị. Không nói nàng đẹp bao nhiêu nhưng vẻ mỵ hoặc của nàng là rất lớn. Nàng lúc này chính là đang dựa vào vai gã thanh niên kia đồng thời chơi đùa với các ngón tay của mình.

"Nhạn Tử, ngươi đừng cùng lão Đại thân thiết trước mặt bọn ta nữa được không? Nói như thế nào thì các huynh đệ đều là một đám xử nam a, vạn nhất có cái gì xúc động, chỉ sợ không tốt. Hắc hắc. "

Vừa nói chuyện chính là một gã thanh niên tướng mạo anh tuấn. Vóc người không cao. Tóc ngắn màu vàng, đôi mắt có vẻ thập phần linh hoạt, đang đứng tựa vào cái mặt tường bằng kính kia với bộ dáng khá nhàn hạ.

Cô gái ngồi trên ghế liếc hắn một cái, đôi mắt xanh biếc lấp lánh, khé cười, "Vậy ngươi lại đây, để tỷ tỷ ta dạy ngươi cách trở thành một nam nhân? "

"Ách, quên đi. ngươi một thân Bích Lân độc cũng chỉ có lão Đại mới chịu được. Ta vô phúc tiêu thụ." Gã thanh niên vội vàng cự tuyệt. Vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô gái với cặp mắt xanh biếc kia rõ ràng có chút sợ hãi.

"Đáng kiếp. Ngươi không có việc gì làm nên đi trêu chọc Nhạn Tử sao. "
Đứng cạnh bức tường bằng thủy tinh ở đầu bên kia là một gã toàn thân hắc y. Đồng dạng mái tóc màu vàng, một gã thanh niên tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần có thể so với nữ tử, vừa nâng cái ly chứa đồ uống, vừa nhìn có chút hả hê nói.

Gã thanh niên anh tuấn kia cả giận nói: *"Báo Tử, ngươi cố ý nhắm vào ta, hôm nay sau khi thi đấu, chúng ta đấu một trận. Xem ta như thế nào giáo huấn ngươi. "*

Gã thanh niên hắc y kia khinh thường hừ một tiếng, "Cùng ta một chọi một? Ngươi nói thật hay. Ngươi là phi hành hồn sư muốn cùng ta địa hồn sư một chọi một. Rõ ràng là khi dễ người. Có bản lãnh, ngươi tìm lão Đại một chọi

một. Chỉ cần ngươi có thể cầm cự ba phút, ta chịu thua ngươi. *"*

*"*Ngươi....." Gã thiếu niên anh tuấn khuôn mặt lộ vẻ không phục nhưng cũng không có tiếp lời. Hắn hiểu rất rõ, cùng đội trưởng kiên trì ba phút là không có khả năng.

"Các ngươi an tĩnh chút đi. Sao không bắt chước hai vị Thạch gia huynh đệ kia tĩnh dưỡng?" Gã thanh niên áo lam đang ngồi trên chiếc ghế dài kia vốn không nhúc nhít bỗng mở miệng nói. Đúng như theo lời hắn, hai vị Thạch gia huynh đệ kia đang ngồi tĩnh tâm tại một góc căn phòng. Hai người kia cũng không nói lời nào, vóc người thô mạnh mẽ. Cùng ngồi một chỗ không khỏi khiến người khác có cảm giác trầm ổn.

Gã thanh niên anh tuấn kia cười nói: *"Lão Đại. Chúng ta còn cần tĩnh tâm dưỡng thần sao? Chúng ta trước bốn mươi cấp có thể đạt được ngân đấu hồn huy chương, ta dám nói, tại Tác Thác Đại Đấu Hồn Tràng này tuyệt đối tìm không ra đối thủ. Đừng nói nơi này, cho dù là những nơi khác, cũng e là không có. "*

Gã thanh niên áo lam lạnh nhạt nói: *"Cho dù như thế, ngươi cũng đừng nên đắc ý mà trở thành thói quen. Hồn sư giới luôn xuất hiện người mạnh. Không ai có thể khẳng định trước mặt chúng ta sẽ không xuất hiện cường địch. Linh Linh, lại ghế ngồi một chút đi. Cứ đứng như thế thật hao phí thể lực."*

Lời cuối cùng của hắn là hướng về một nữ tử khác đang đứng ở một góc phòng. Vị nữ tử kia chính là đang đứng ở góc âm u nhất của căn phòng, không những vậy, trên người nàng là một thân hắc y, mặt cũng được che bằng một tấm lụa đen. Vóc người mềm mại. Một mái tóc dài màu lam phủ sau lưng. Mắt cùng màu mái tóc cũng không toát ra chút tâm tình gì. Trên người nàng, tựa hồ chỉ có thể cảm nhận được sự cô độc.

"Không cần, ta ở chỗ này tốt lắm. " Diệp Linh Linh thanh âm tuy lớn nhưng nghe cảm giác cực kỳ trống rỗng. Làm cho người nghe cảm giác mông lung.

Bảy người trong phòng này, đúng là thành viên của Hoàng Đấu Chiến Đội. Ngồi ở chiếc ghế dài kia là đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng phó đội trưởng Độc Cô Nhạn. Gã thanh niên anh tuấn là Phong Linh. Gã hắc y cùng hắn đấu

võ mồm là Áo Tư La Quỷ Báo hồn sư. Hai gã ngồi trên mặt đất kia là huynh đệ Huyền Vũ Quy hồn sư. Còn lại vị nữ tử kia là phụ trợ hệ hồn sư duy nhất của đội Diệp Linh Linh vũ hồn Cửu Tâm Hải Đường.

------oOo------

Chương 146: Thất quái chiến Hoàng đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Hoanghaiha

Tác Thác đại đấu hồn tràng, bên trong phòng khách quý cao cấp khu ba, Hoàng đấu chiến đội Viên Môn đang ở đó đợi đoàn chiến đấu đến. Đang ngồi đợi thì cửa phòng chợt mở ra, từ bên ngoài có một người đi vào.

Người này xuất hiện khiến cho mọi người của Viên Môn hoàng đấu chiến đội đang ở các tư thế khác nhau liền cùng đứng dậy làm một động tác, kể cả đội trưởng Ngọc Thiên Hằng đang ngồi trên ghế gấm ở bên trong, ngay cả Thạch gia huynh đệ đang ngồi minh tường cũng đồng thời mở mắt ra. Bảy người đồng thời tại chỗ đứng lên, hướng người vừa đến cung kính hành lễ.

" Sư phụ!"

Từ ngoài cửa đi vào chính là một người trung niên, nhìn qua bộ dáng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo đen đúa bình thường, quần áo đơn giản mộc mạc, chỉ có ánh mắt hắn là đặc biệt sáng ngời. Hắn không vì hành động của hoàng đấu chiến đội Viên Môn mà bề ngoài xuất hiện gì đặc biệt, chỉ tựa như một người bình thường, nhưng mà hắn có thể khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội Viên Môn tôn kính như vậy, có thể bình thường được sao?

Trung niên sắc mặt có chút quái dị, loại... thần thái này ngay cả đội trưởng Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng cũng chưa từng thấy qua, lặng yên tiến lên vài bước, thấp giọng nói:*" Tần sư phụ, ngài làm sao vậy."*

Tần sư phụ quang mang trong mắt chợt lóe sáng, từ trong đôi mắt đen sáng

ngời toát ra một tia quang mang thâm thúy,*" Lúc này ta sợ rằng các ngươi sẽ gặp phải một đối thủ kinh khủng đó. Ta mới từ khu vực của thành chủ lấy được tư liệu sơ lược nhất về đối thủ của các ngươi đêm nay, đây là do Tác Thác đại đấu hồn tràng vừa mới xác định chuyển xuống, các ngươi xem đi."*

Vừa nói, hắn liền đi tới bên chiếc bàn thủy tinh, ngồi xuống ghế gấm, trên tay bạch quang chợt lóe, liền xuất hiện một cuộn vải trắng, liền mở ra trước mặt.

Các đội viên của Hoàng đấu chiến đội liền xông tới, hướng đến tấm vải trắng nhìn lại.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn thì thầm:*" Sử Lai Khắc thất quái chiến đội, đội viên bảy người, không rõ lai lịch, thiết đấu hồn huy chương. Sư phụ, thế nào mà Sử Lai Khắc thất quái chiến đội mới là Thiết đấu hồn huy chương, bọn họ có đủ tư cách cùng chúng ta tiến hành đoàn chiến đấu hồn phải không?"*

Tần sư phụ lạnh nhạt nói:*" Không sai, một tháng trước bọn họ đúng là Thiết đấu hồn huy chương, nhưng thông qua đấu hồn tháng này của bọn họ mà phân tích, ít nhất cũng đã đạt tới chuẩn Ngân đấu hồn, mặc dù chưa có hoàn toàn chắc chắn, dù sao Tác Thác đại đấu hồn tràng đã đã quyết định để bọn họ tiếp nhận Ngân đấu hồn tư cách. Vừa đủ để khiêu chiến các ngươi, căn cứ theo lời chủ thành nói, Sử Lai Khắc thất quái tham gia đoàn chiến đấu hồn gồm hai mươi bảy trận, hai mươi bảy trận đánh là hai mươi bảy trận thắng, lúc trước các ngươi thu được Ngân đấu hồn mất bao nhiêu lâu? Một tháng ư? Suốt một năm thời gian đó."*

Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong ở một bên có vẻ không phục nói:*" Đó là bởi vì bọn họ không gặp phải hồn sư cường đại mới có thể dễ dàng có được thắng lợi như vậy. Tác Thác thành sao có thể đem bọn chúng so sánh ngang hàng với chúng ta như vậy."*

Liếc mắt nhìn Ngự Phong một cái,*" Căn cứ theo thành chủ điều tra, trận chiến đầu tiên mà Sử Lai Khắc thất quái chiến đấu đoàn chiến đội, chính là gặp đội các ngươi đã từng đánh một lần, Cuồng chiến đội. Thực lực của Cuồng chiến đội hẳn các ngươi rất rõ, cấp bậc hồn lực cũng không hơn kém các ngươi bao nhiêu, chỉ là hồn kỹ cùng vũ hồn có chút chênh lệch, nên mới bại dưới tay các ngươi."*

" Chẳng lẽ Sử Lai Khắc thất quái này thắng?" Lần này người mở miệng chính là Hắc báo hồn Áo Tư La.

Phó đội trưởng Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn hắn một cái, *" Vấn đề này còn phải hỏi hay sao, nếu không sư phụ còn nói đến làm gì nữa."*

Ngọc Thiên Hằng một mực cẩn thận nhìn tư liệu trên tấm vải trắng, đột nhiên nói:*" Sư phụ, hồn lực của bọn họ như thế nào mà có thể thắng được Cuồng chiến đội?"*

Toàn đội viên của Hoàng đấu chiến đội không nhịn được ánh mắt một lần nữa hướng đến tấm vải trắng, cẩn thận nhìn tư liệu trước mặt.

Sử Lai Khắc thất quái chiến đội.

Đội trưởng: Tà Mâu Bạch Hổ, vũ hồn: Bạch hổ, cường công hệ chiến hồn sư ba mươi tám cấp. Hồn hoàn: hai vàng một tím.

Phó đội trưởng: Thiên Thủ Tu La, vũ hồn: Lam ngân thảo, khống chế hệ chiến hồn sư ba mươi hai cấp. Hồn hoàn: hai vàng một tím.

Đội viên: Nhu Cốt Mị Thỏ, vũ hồn: Ngọc thỏ, cường công hệ chiến hồn sư gần ba mươi mốt cấp. Hồn hoàn: hai vàng một tím.

Đội viên: Tà Hỏa Phượng Hoàng, vũ hồn: biến dị Phượng hoàng, cường công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn: hai vàng.

Đội viên: U Minh Linh Miêu, vũ hồn: U minh linh miêu, mẫn công hệ chiến hồn sư hai mươi tám cấp. Hồn hoàn: hai vàng.

Đội viên: Hương Tràng Chuyên Mại, vũ hồn: hương tràng, phụ trợ hệ khí hồn sư ba mươi mốt cấp. Hồn hoàn: hai vàng một tím.

Đội viên: Thất Bảo Lưu Ly, vũ hồn: Thất bảo lưu ly tháp, phụ trợ hệ khí hồn sư hai mươi bảy cấp. Hồn hoàn: hai vàng.

Thấy chút tư liệu ở phía dưới, còn có phần chú giải: Sử Lai Khắc thất quái suốt cả tháng nay, đoàn chiến thu được toàn thắng, thực lực chính thức không phải biểu hiện ở cấp bậc một cách đơn giản như vậy. Trong đó có khống chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La cần đặc biệt phải chú ý, người này lực khống chế rất mạnh, thường thường có thể ngăn cản những đợt tấn công mạnh.

Nhìn tư liệu, Độc Cô Nhạn không nhịn được phì một tiếng, nở nụ cười nói:*" Tần sư phụ, tư liệu này là ai cấp cho ngài đây, tên tiểu tử là Lam Ngân Thảo hồn sư lại còn muốn phải đặc biệt chú ý sao, lại cả cái gì mà ngăn cản những đợt tấn công mạnh mẽ nữa chứ. Ta xem ngay cả đệ nhất hồn kĩ của ta hắn cũng không tiếp được."*

Tần sư phụ hừ lạnh một tiếng, tất cả đội viên của Hoàng đấu chiến đội đều cảm thấy trái tim trong nháy mắt co rút lại một chút, mặt đất có chút rung động khiến cho trên mặt bọn hắn cũng toát ra vài phần sợ hãi.

" Nhạn tử, Ngự Phong một chút điểm coi thường cũng không có, ngươi làm đội phó mà xem thường đối thủ của mình như thế, vậy khi lên tràng đấu, ta cơ hồ có thể cam đoan ngươi lập tức bị cấm cố một cách mạnh mẽ."

Độc Cô Nhạn lè lè lưỡi, cũng không dám nói gì nữa. Mặc dù Hoàng đấu chiến đội này đều là các đội viên kiêu ngạo không dễ phục người khác nhưng chỉ có kính phục duy nhất vị Tần sư phụ trước mắt này. Không chỉ vì người này là.... vị sư phụ chuyên môn chỉ đạo của bọn hắn, đồng thời cũng là vì thực lực của vị sư phụ này. Tần sư phụ tên đầy đủ là Tần Minh, năm nay ba mươi tư tuổi, nhưng tại đầu năm nay mới đột phá cánh cửa cấp sáu mươi, trở thành một gã hồn đế. Nghe nói theo ghi chép lại của Vũ Hồn điện, thì chính là người trẻ tuổi thứ hai đạt đến hồn đế trong lịch sử, người ở trên là một vị thiên tài khác của thời trước.

Ba mươi tư tuổi đạt đến hồn đế, đây là mục tiêu của mỗi người trong Hoàng đấu chiến đội.

Ngọc Thiên Hằng ở sau lưng hướng Độc Cô Nhạn khoát tay, chính mình hướng đến Tần sư phụ nói:*" Tần sư phụ, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội này đến tột cùng có chỗ nào khiến cho chúng ta phải chú ý đây? Từ vũ hồn của bọn họ mà xem, Thất bảo lưu ly tháp không thể nghi ngờ chính là cái chúng*

ta cần chú ý nhất, bọn họ thân thể cùng cấp bậc không tương đương với chúng ta, sai biệt không ít. Cho dù có Thất bảo lưu ly tháp phụ trợ đi chăng nữa, nhiều nhất cũng chỉ là gần bằng được sự chênh lệch hồn lực đối với chúng ta mà thôi. Sợ rằng cũng không thể hiểu được rõ nguyên nhân chính thức tại sao họ có thể đạt được chiến thắng trong những lần đoàn chiến đấu hồn kia. Trong sáu người bọn họ còn lại, chính là Đội trưởng Bạch Hổ với vũ hồn Tà Mâu Bạch Hổ là đáng chú ý nhất, còn có cả biến dị Phượng Hoàng, ta chưa bao giờ nghe qua sự tồn tại của loại vũ hồn này, sợ rằng đây hắn là do có biến dị nào đó có được. Về chỗ tư liệu có phần cường đại hóa của Khống chế hệ hồn sư Thiên Thủ Tu La, tại điểm này ý kiến của ta cũng giống với Độc Cô Nhạn, cho dù hắn có đến ba hồn hoàn mạnh mẽ, nhưng dù sao vũ hồn của hắn cũng chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi, sao có thể quá mạnh được."

Tần Minh vuốt nhẹ cằm, nói:*" Ngươi phân tích coi như cũng tỉnh táo, tư liệu về Sử Lai Khắc thất quái chúng ta cũng chỉ có thể biết được chừng này, hết thảy cũng phải đợi chính thức giao thủ mới có thể biết được. Nhớ kĩ lời của ta, vĩnh viễn không thể xem thường đối thủ được. Tác Thác đại đấu hồn tràng đã dám phái bọn họ ra, tất nhiên phải có phần nắm chắc. Còn một điều nữa, là yêu cầu của ta đối với các ngươi, bất luận kết cục của tràng đấu hồn này thế nào đi nữa, cũng không cho phép ai hạ sát thủ thậm chí là gây tổn thương quá nặng đến đối phương. Các người đã nghe rõ chưa? Nhạn tử, nhất là ngươi, nếu đối phương trúng độc của ngươi, khi chấm dứt hồn đấu phải đưa ngay giải dược cho bọn chúng, không được phép trì hoãn."*

Độc Cô Nhạn kì quái hỏi:*" Tại sao? Không phải sư phụ hàng ngày luôn nói với chúng ta, trên chiến trường không phân cha con, phải toàn lực ứng phó hay sao? Nếu không đả thương đối thủ của mình thì sợ rằng sẽ bị đối thủ đả thương lại, tuyệt không thể thủ hạ lưu tình được."*

Trên mặt Tần Minh toát ra một tia cười khổ,*" Lần này có chút không giống, các ngươi bây giờ chưa cần biết, đợi sau khi tràng đấu hồn này chấm dứt ta sẽ nói đáp án cho các ngươi. Tốt lắm, đến giờ rồi, các ngươi đi theo ta."*

Nói xong, hắn đứng lên trước, xoay người hướng đến bên ngoài của phòng khách quý đi ra, đi tới một bên, Tần Minh trong lòng thở dài một tiếng:*" Bọn nhỏ, không phải ta không muốn nói nguyên nhân cho các ngươi, ta hi vọng*

lần này các người có thể bị một chút giáo huấn tốt. Nếu thuận lợi phát triển một cách bình thường quá sẽ dễ dàng bị gãy đổ mất."

Trung tâm của Tác Thác đại đấu hồn tràng: Chủ đấu hồn tràng.

Nơi này cũng không hề giống với các khu tràng rối loạn mà những người bình dân đang xem cuộc chiến có thể tưởng tượng ra, ngược lại nếu bọn họ tới đây, nhất định sẽ tưởng rằng đây mới là khu chiến đấu thực sự.

Chủ đấu hồn tràng ở giữa trung tâm, diện tích so với phân đấu hồn tràng có vẻ lớn hơn một chút... kì lạ nhất là tại giữa trung tâm chủ đấu hồn tràng lại cực kì im lặng.

Bởi vì chung quanh cũng không hề có khán đài mà tất cả hoàn toàn là do sương khói bao phủ tạo thành, chỉ có thể chứng kiến các cảnh tượng thông qua vách ngăn thủy tinh trước mặt, để có thể cất dấu bối cảnh thâm hậu của các vị khách quý ngồi xem.

Những người ở đây ai cũng không muốn dễ dàng bộc lộ thân phận của mình, cảnh tượng cũng không như người dân bình thường hoan hô một cách ầm ĩ. Bọn họ chính là muốn tìm kiếm cái cảm giác kiêu ngạo cùng cao cao tại thượng của bản thân mình.

Càng huống chi nơi này chính là một nơi đổ chú (cá cược) lớn, nên tất cả những người xem tràng đấu phụ cận đều muốn cách nhau xa xa, bởi vì tránh cho những quý tộc trong lúc thua bạc tức giận mà sinh ra mâu thuẫn, việc ẩn đi thân phận càng thêm trọng yếu, ít nhất mọi người sẽ không biết mình thắng cược là ai, cho dù muốn trả thù cũng không có biện pháp.

Vách ngăn thủy tinh mặc dù từ bên ngoài không thể thấy được cảnh tượng bên trong nhưng tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng có một ngọn lửa màu vàng huyễn lệ lập lòe chiếu sáng, mà đấu hồn thai nơi này cũng vô cùng lớn, bởi vì nguyên nhân có đến hàng ngàn người xem, phạm vi đường kính của đấu hồn thai ước chừng hơn bảy mươi thước.

Đừng nói là mười người tham gia đoàn chiến đấu hồn, cho dù hai bên có đến trăm người ở nơi này chém giết thì cũng có thừa chỗ.

Tại trung tâm của chủ đấu hồn tràng, tổng cộng có hơn mười hai gian phòng khách quý, bình thường phòng khách quý có hơn ba trăm hai mươi gian, những phòng này tựa hồ không có khi nào trống cả. Mỗi phòng khách quý cao cấp hầu như đều có chủ nhân sẵn, mà bình thường những phòng khách quý này hàng năm đều không còn dư cái nào.

Đột nhiên, giữa trung tâm chủ đấu hồn tràng vốn đã sáng rõ giờ ánh đèn màu vàng lại được gia tăng, mà tất cả quang mang không phải chiếu ra bốn phía mà tập trung lại giữ trung tâm chủ đấu hồn tràng, tựa như một cái cột ánh sáng màu vàng rực rỡ từ trên trời chiếu thẳng xuống, vừa đủ bao phủ cả đài đấu hồn. Chỉ từ một ngọn đèn hồn khí đạo đó mà nhìn ra, đủ hiểu đấu hồn tràng có thực lực đến mức nào.

Tại ở giữa đấu hồn thai, trên mặt đất đột nhiên nổi lên một khối cầu đường kính khoảng 2 thước, rồi chậm rãi bay lên, có thể thấy viên cầu đó bay lên rồi hạ trên một cây kim trụ to lớn, mà ở bên cạnh kim trụ lúc này có một vị nữ lang đang đứng dựa vào.

Nữ lang nhìn qua có bộ dáng khoảng mười tám mười chín tuổi, một thân y phục dài màu trắng đoan trang, mái tóc dài không buộc thỏa sức tung bay. Bộ ngực phong mãn động lòng người của nàng cùng với chiếc eo nhỏ đều hiện ra sự hấp dẫn kinh người. Trong tay cầm một khếch âm hồn đạo khí hình trùy, trên mặt nở một nụ cười quen thuộc của công việc.

" Rất hân hạnh được gặp lại các vị khách quý." Nữ lang y phục trắng từ đường biên của khu đấu đi ra, tại chỗ xoay một vòng hướng đến khán đài xung quanh phất phất tay. Khi nàng bước lên đài thì khu vực xung quanh từ từ yên lặng, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, tự nhiên không lưu lại một tia dấu vết nào.

" Có thể thay mặt các vị ở đây được chủ trì một trận đoàn chiến đấu hồn lớn trên chủ đấu hồn tràng thế này, quả thực là rất vinh dự. Hi vọng các vị khách quý hôm nay có thể vui vẻ hết mình. Hôm nay sau khi xem xét lại một hồi, chúng ta quyết định đêm nay chỉ an bài một trận đấu hồn này. Mặc dù song phương đối chiến chỉ là cấp bậc hồn tôn, nhưng là bọn họ cũng tự mình có được Ngân đấu hồn huy chương danh dự. Cho nên quan sát từ trên người

mỗi kẻ trong bọn họ mà nói, ta thấy rằng hai chữ thiên tài là hoàn toàn hợp lý. Ngay sau đây ta sẽ tiến hành giải thích cho các vị khách quý, đầu tiên ta xin nói qua về tình huống của song phương chiến đấu hôm nay."

" Hoàng đấu chiến đội, đội trưởng: Ngọc Thiên Hằng, Lam điện phách vương Long hồn sư...."

" Sử Lai Khắc thất quái chiến đội, đội trưởng: Tà Mâu Bạch Hổ, Bạch Hổ hồn sư..."

Vị nữ lang chủ trì trận đấu này mỗi lần giới thiệu về tình huống của song phương đều có rất nhiều kĩ xảo đặc biệt, mục đích rất đơn giản, chính là muốn gây cho mỗi vị khách ngồi xem ở đây có cảm giác mong chờ.

" Tốt lắm, nói đến đây là có thể dừng lại được rồi. Phía dưới xin mời đội viên của hai đội lên tràng đấu. Cũng là một gã hồn sư cấp độ hồn tôn, ta thật sự muốn nhìn xem những hồn sư đồng cấp với ta sẽ có những biểu hiện rực rỡ như thế nào."

Vừa nói xong, quang mang màu trắng đột nhiên từ trên người vị chủ trì này tỏa ra mãnh liệt, ngay sau đó mái tóc dài màu đen tuyền của nàng đột nhiên hoàn toàn chuyển thành màu trắng, mà sau lưng yên lặng xuất ra một đôi cánh chim màu trắng thanh khiết. Ba cái hồn hoàn màu vàng đồng thời xuất hiện trên người nàng, khi cái hồn hoàn thứ ba lóe sáng lên, đôi cánh chim liền nhẹ nhàng vẫy động, tay cầm cái khuếch âm hồn khí đạo bay lên trời. Quả đúng như lời nàng vừa nói, nàng cũng là một hồn sư cấp bậc hồn tôn, mặc dù hồn hoàn thứ ba của nàng cũng không phải là một cái hồn hoàn ngàn năm tốt nhất nhưng hồn hoàn này lại phú cho nàng khả năng tự do bay lượn. Đối với một gã hồn sư mà nói, chính mình có thể bay lượn là một điều cực kì trọng yếu, đây lại còn là một loại vũ hồn đáng yêu ôn hòa, loài vật tượng trưng cho hòa bình- Bạch cáp (Bồ câu trắng).

Từ hai bên đấu hồn thai, hai cánh cửa vô thanh vô tức đồng thời mở ra, đội viên song phương cùng lúc tiến vào tràng đấu, hướng trung ương của chủ đấu hồn tràng đi tới.

Bên trái chính là Hoàng đấu chiến đội, Lam điện phách vương Long hồn sư

Ngọc Thiên Hằng ở giữa đội ngũ đi đầu tiên, Độc Cô Nhạn theo thói quen đi ở bên cạnh người hắn. Theo sát hai người chính là Thạch gia huynh đệ, liền sau là Hắc báo Áo Tư La cùng Phong linh điểu Ngự Phong. Đi ở cuối cùng chính là vị hồn sư thần bí Cửu tâm hải đường hồn sư Diệp Linh Linh.

So sánh với Hoàng đấu chiến đội trang phục khác nhau, Sử Lai Khắc thất quái bên này có vẻ chỉnh tề hơn nhiều, trang phục là một màu đen giống nhau, mặt nạ đồng dạng một màu xanh biếc. Mặc dù chiều cao không đồng nhất nhưng nhìn lại vẫn là một đoàn thể nghiêm chỉnh.

Bộ trang phục này do chính Đại sư chỉ cho bọn họ, chỉ có đấu hồn mới có thể biết được, còn dùng những cái này có thể che giấu những đặc điểm chính thức của bọn họ rất tốt, mặt khác cũng là để cho bọn chúng có được cảm giác đồng đội.

Quần áo có thể che giấu thân thể, mặt nạ có thể che dấu dung mạo, nhưng còn đôi mắt thì không cách nào có thể che dấu được.

Ngay khi đội viên hai đội vừa ra đến tràng, đi ở đầu tiên của Sử Lai Khắc thất quái chính là Đái Mộc Bạch đã cùng với đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Ngọc Thiên Hằng ánh mắt hung hăng va chạm giữa không trung một chút.

Ánh mắt hai người mới chỉ chạm nhau trong chốc lát, cả đấu hồn tràng tựa hồ vang lên một mảng rồng ngâm hổ gầm.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng cảm thấy lạnh giá, khi nhìn vào cặp Tà Mâu của Đái Mộc Bạch, hắn lập tức cảm thấy một cỗ áp lực mãnh liệt ập thẳng tới mặt. Hắn ngay lập tức hiểu được người này là một đối thủ so với mình không yếu hơn bao nhiêu, tuyệt không phải dễ dàng đối phó được.

Lạnh lùng quan sát nhau, trong mắt song phương đồng thời bộc phát ra quang mang chói mắt. Đấu hồn chưa bắt đầu nhưng khí thế của song phương đã va chạm lẫn nhau rồi.

" Hồn sư hai bên tham gia đoàn chiến đấu hồn xin hãy chú ý, bây giờ các ngươi bắt đầu chia ra, có thời gian để sẵn sàng gọi ra vũ hồn của chính mình. Khi ta tuyên bố bắt đầu thì song phương mới được công kích. Chiến

thắng chỉ khi một bên nhận thua hoặc hoàn toàn đánh rơi kẻ địch khỏi đấu tràng này."

Đang bay ở giữa không trung, người chủ trì vừa vuốt ve đôi cánh trắng như tuyết của chính mình, một bên dùng thanh âm nhu nhuyễn động lòng người hướng tới đội viên hai đội nói.

Nghe thấy những âm thanh nhu mĩ này, những vị khách quý đang theo dõi cuộc chiến tại đấu hồn tràng này bắt đầu lộ ra một vẻ hưởng thụ mà trong tai các thành viên của Sử Lai Khắc thất quái cùng Hoàng đấu chiến đội biểu hiện trận chiến đấu sắp bắt đầu.

Khi hai đấu hồn chiến đội xuất hiện thì tại hai cửa thông đạo, lĩnh đội (người chỉ đạo) của song phương cũng xuất hiện. Họ có thể nhìn thấy đội viên của chính mình và tự nhiên cũng có thể thấy được đối phương.

Lĩnh đội của Sử Lai Khắc thất quái bên này gồm Đại sư, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ba người. Bọn họ không có tư cách khách quý, tự nhiên cũng chỉ có thể ở đây theo dõi cuộc chiến, mà bên kia lĩnh đội của Hoàng đấu chiến đội chính là vị... Tần sư phụ kia.

Phất Lan Đức liếc mắt một cái, liền thấy được Tần Minh ở ngoài trăm thước trước mặt, sắc mặt chợt biến đổi, ngay sau đó từ từ trầm tĩnh lại, tâm tình vốn khẩn trương tựa hồ hoàn hoãn đi không ít, *" Xem ra lần này ta không cần phải lo lắng nhiều. Vô Cực, ngươi nhìn xem phía đối diện là ai kia?"*

Triệu Vô Cực cũng nhìn thấy được Tần Minh, con mắt nhất thời trừng lớn:*" Như thế nào lại là hắn...."*

Đại sư nghi hoặc nhìn hai người,:*" Các ngươi nhận biết được lĩnh đội của đối phương sao? Có chuyện gì đã xảy ra?"*

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói:*" Bí mật, đợi một chút nữa tràng đấu hồn này kết thúc sẽ biết."*

Trên trung tâm của đấu hồn tràng, cơ hồ đồng thời song phương mười bốn người đều phóng thích ra toàn bộ hồn lực của chính mình, mười bỗn cỗ chiến

ý mãnh liệt phóng lên cao. Người chủ trì đấu tràng này, Bạch cáp hồn sư đang ở trên không trung, so với những người phía dưới thì những người mạnh hơn đã tham gia đoàn chiến đấu hồn không phải nàng chưa từng thấy qua, nhưng cảnh tượng trước mắt như vậy, song phương đều có chiến ý mãnh liệt như thế thì cực kì hiếm thấy.

Tại trong mặt nàng, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung mười bốn người của hai phe này, đó là *" mạnh"*.

Vốn là người chủ trì hòa giải ở chỗ này, bây giờ nàng cũng không biết sử dụng ngôn ngữ gì để giải thích cho trận chiến này nữa. Nàng biết ngay lập tức một trận đấu hồn mang tính quyết phân sinh tử sắp bắt đầu.

Một tiếng hổ rống từ trong miệng Đái Mộc Bạch phát ra, một luồng hơi thở nóng rực từ trong cơ thể hắn phun ra, xương cốt toàn thân nổi lên từng trận âm thanh răng rắc, thân thể trong nháy mắt bành trướng, lợi trảo từ hổ chưởng bắn ra. Mặc dù có mang theo mặt nạ nhưng vẫn bộc lộ ra ánh mắt sắc bén như dao cùng hơi trở tràn ngập sự điên cuồng.

Cùng lúc với biểu hiện của Đái Mộc Bạch, Sử Lai Khắc Thất quái tất cả mọi người đều phóng thích vũ hồn của chính mình ra. Áo Tư Tạp trước tiên chế ra ba loại hương tràng phát cho mọi người, rồi cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở phía sau cùng đội ngũ, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phân biệt đứng ở hai bên của Đái Mộc Bạch, còn lại Đường Tam đứng ở sau lưng ba người này.

Mã Hồng Tuấn đứng trước Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh một chút, ngọn lửa màu hồng pha sắc tím liên tục nhảy múa trong lòng bàn tay hắn.

Lam Ngân Thảo màu tím từ thân thể Đường Tam yên lặng tản ra xung quanh, cùng với hồn lực tăng dần lên, sau đó tiến vào cảnh giới hồn tôn. Hắn có khả năng thả Lam Ngân Thảo nhiều hơn so với trước kia, lam quang trong lòng bàn tay không ngừng chớp động, Lam Ngân thảo tựa như vô tận phóng thích ra, chiếm cứ một vùng mặt đất của đối phương, đồng thời sáu ngọn Lam Ngân Thảo lặng yên mọc lên, quấn quanh eo lưng của sáu người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái.

Sau tác dụng của Lam Ngân Thảo, cả bảy người nhất thời hình thành một thế

trận hoàn chỉnh, lấy Đường Tam làm trung tâm.

Ở bên này Sử Lai Khắc thất quái thả vũ hồn của chính mình ra, đối phương tất nhiên cũng không nhàn rỗi.

Đội hình chiến đấu của Hoàng đấu chiến đội cùng Sử Lai Khắc thất quái hoàn toàn bất đồng với nhau. Đứng ở trước... không phải là đội trưởng của bọn họ, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng mà là hai vị Huyền Vũ quy hồn sư Thạch gia huynh đệ. Hai người một phải một trái, ngay khi người chủ trì tuyên bố hồn đấu bắt đầu liền đồng thời quát lên một tiếng, quang mang màu vàng đất từ dưới chân họ hiện lên, xương cốt trên người họ phát ra âm thanh thậm chí so với Đái Mộc Bạch còn có phần kịch liệt hơn.

Trước khi phóng thích vũ hồn ra, Thạch gia huynh đệ đầu tiên là cởi chiếc áo của mình ra, lộ ra một cơ thể cường tráng, rắn chắc như đá hoa cương, cùng với vũ hồn phóng thích ra, bả vai hai người chậm rãi khom về phía trước, toàn bộ lưng sau khom lại hình vòng cung. Tất cả hồn lực quang mang màu vàng đất ngưng tụ hết lại về phía sau lưng bọn họ, liền hình thành một cái mai rùa màu vàng tối cực lớn ở trên lưng.

Trên quy giáp hiện ra những đường vân màu vàng, toàn thân Thạch gia huynh đệ tựa hồ cũng theo quy giáp xuất hiện mà xảy ra một chút thay đổi.

Không chỉ sau lưng xuất hiện quy giáp, mà đồng dạng phía trước người cũng xuất hiện, tứ chi bọn họ cùng với quy giáp xuất hiện liền trở nên ngắn hơn một chút. Ở giữa bên trong quy giáp, có một người thật lớn đang lơ lửng.

Lóe ra lam quang nhàn nhạt, ba hồn hoàn hai vàng một tím từ thân thể họ xuất ra xung quanh, bởi vì vũ hồn của bọn họ sau khi xuất hiện quy giáp thì thân thể cũng to lớn lên không ít, hồn hoàn ở trên người tựa hồ như có chút biến hình.

Sau khi thấy Thạch gia huynh đệ phóng thích ra vũ hồn của bọn họ, Đái Mộc Bạch trên người cũng xuất ra khí thế mãnh liệt mạnh mẽ ngăn trở ở trước mặt mọi người, căn bản khiến cho không cách nào có thể để đội viên của Hoàng đấu chiến đội gây ra áp lực với những người khác.

Từ khe hở giữa hai người Thạch gia huynh đệ có thể nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng, Lam Điện Phách Vương Long là một trong những thú vũ hồn mạnh nhất, ngay từ đầu đã thu hút hầu hết ánh mắt nhìn của người xem.

Một đoàn lam quang chói mắt từ mi tâm của Ngọc Thiên Hằng chợt sáng rực, lam quang trong nháy mắt từ mi tâm của hắn phát tán ra toàn thân. Một sợi lam quang như một con rắn nhỏ bộc phát ra, tạo nên những đường vòng nhằng nhịt chạy quanh thân thể hắn. Nhìn từ bên ngoài biến hóa của Ngọc Thiên Hằng cũng không có gì quá lớn, ngoại trừ trên trán có xuất hiện một cái tiêu chí hình tia chớp màu lam quang ở bên ngoài còn cả thân thể không vì xuất ra vũ hồn mà có biến đổi gì lớn lao.

Nhưng có một chỗ lại biến hóa hoàn toàn rõ rệt hơn hắn sự biến hóa của tất cả các vũ hồn khác ở đây.

Nơi xuất hiện biến hóa chính là cánh tay phải của hắn, cánh tay phải đột nhiên bành trướng lên khiến toàn bộ ống tay áo bị bạo liệt hóa thành tro tàn, chiều dài cánh tay tăng hơn nửa thước, kích thước cánh tay cực kì to lớn, bên trên bao phủ đầy lân phiến màu lam, bàn tay biến thành móng vuốt, đồng dạng cũng bao trùm hoàn toàn lân phiến, mỗi cái xương trên tay cũng trở nên cực kì thô lớn, điện xà màu lam tím đang xoay quanh thân thể hắn không ngừng lưu chuyển ngưng tụ vào trên cánh tay. Ba cái hồn hoàn hai vàng một tím cũng không xoay quanh thân thể hắn như những hồn sư bình thường khác mà là xoay quanh cánh tay biến dị đặc thù đó của hắn.

Đường Tam ánh mắt lướt qua Đái Mộc Bạch, cẩn thận quan sát những biến hóa của Ngọc Thiên Hằng. Đại sư từng kể cho hắn nghe về loại vũ hồn cao nhất Lam điện phách vương long này. Lam điện phách vương long cùng vũ hồn của hắn cũng có một số điểm bất đồng, đầu tiên là một gã Lam điện phách vương long hồn sư, nếu có thể thu được hồn hoàn này thì phải là thuộc loại á long hồn thú mới được, hồn hoàn của Phượng vĩ kê quan xà mà Áo Tư Tạp thu được cũng cùng một loại như vậy.

Lam điện phách vương Long hồn sư bắt đầu từ ba mươi cấp, mỗi lần thêm một cái hồn hoàn thì khi sử dụng vũ hồn sẽ có thêm một bộ phận có hình dạng của rồng. Bây giờ của Ngọc Thiên Hằng chính là bàn tay phải, hay chính là biến hóa khi hắn sử dụng đệ nhất hồn hoàn. Đạt tới đẳng cấp bảy

mươi, Lam điện phách vương long có thể hoàn toàn hóa rồng, bộc phát ra lực lượng cực kì kinh khủng. Với cùng một cấp bậc... sẽ trở thành cường công hệ hồn sư kinh khủng nhất. Đơn giản mà nói, nếu Ngọc Thiên Hằng cùng bằng bảy mươi cấp với Triệu Vô Cực thì cho dù bản thể vũ hồn của Triệu Vô Cực là Kim Cương Hùng cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hóa thân Lam điện phách vương long. Thử hỏi, gấu cùng rồng sao có thể cùng cấp bậc với nhau được?

Bởi vậy cánh tay phải của Ngọc Thiên Hằng đã hoàn toàn không thuộc phạm trù của loài người mà là một cánh tay rồng, mặt trên phủ đầy vảy rồng, bàn tay phải cũng hóa thành long trảo.

Sau lưng Ngọc Thiên Hằng là một mảng màu xanh ngọc, đôi mắt của Độc Cô Nhạn biến thành một màu lục pha sắc hồng, đồng thời thân thể tựa hồ trở nên cực kì mềm mại. Thân thể nhẹ nhàng chớp lên, ngay lập tức dán lên thân của Ngọc Thiên Hằng, đôi mắt màu xanh trở nên cực kì lợi hại, hơi thở lạnh như băng tựa như không còn chút tâm tính nào của loài người nữa.

Mi tâm xuất hiện ra một khối lăng trụ hình vảy màu xanh biếc, nhìn kĩ thì tất cả mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái đều không nhịn được cảm thấy kinh hãi, bởi vì lúc này Độc Cô Nhạn đã không còn hai chân nữa, chính xác phải nói là hai chân dung hợp hình thành một cái đuôi rắn to lớn, vì đuôi rắn khó chống đỡ được cơ thể, khó trách hắn phải tìm một chỗ dựa.

Hắc báo hồn sư Áo Tư La biến hóa không lớn, hắn toàn thân vốn là hắc y, lúc này ngay cả tóc cũng biến thành một màu đen, như một người đàn bà xinh đẹp, chỉ có điều trên mặt có chút tái nhợt, mà đồng tử của hắn lại co lại biến thành như hai sợi chỉ, toàn thân tràn ngập sự sẵn sàng vô cùng nguy hiểm, đồng dạng ba hồn hoàn hai vàng một tím. Loại hồn hoàn này về việc kết hợp với tất cả Hoàng đấu chiến đội mà nói thì rất dễ dàng.

Trong tất cả Hoàng đấu chiến đội, vũ hồn phụ thể biến hóa lớn nhất có lẽ là Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong, một đôi cánh lớn từ sau lưng hắn mở rộng ra, cùng với Bạch cáp hồn sư chủ trì có điểm bất đồng, chính là đôi cánh của hắn toàn một màu vàng, nhìn qua không có chút nào mềm mại nhưng lại có vẻ chắc chắn hơn nhiều.

Ngự Phong này cũng không chỉ có biến đổi ở đôi cánh, mà cả hai tay của hắn cũng biến đổi, lúc này hai cánh quẫy động đã bay vào giữa không trung, đồng thời từ trên cao nhìn xuống quan sát hành động của Sử Lai Khắc thất quái, cũng không quên nhìn qua mĩ nữ chủ trì ở trước mặt, thậm chí còn hướng đến đôi chân dài của người chủ trì kia cất lên một tiếng cười dài, hiển nhiên hắn căn bản không coi đối thủ Sử Lai Khắc thất quái vào đâu cả.

Bởi vì các đội viên ở phía trước dày đặc, lúc này từ góc độ của Sử Lai Khắc thất quái không thể nhìn thấy tên phụ trợ hồn sư của đối phương, Cửu tâm hải đường Diệp Linh Linh.

Toàn bộ đều là hai vàng một tím hồn hoàn, là hồn hoàn tốt nhất khiến cho mang đến đối với Sử Lai Khắc thất quái áp lực rất lớn so với trước đây. Bất luận là chất lượng hồn hoàn hay là sự kết hợp của các hồn hoàn, lúc này đây Sư Lai Khắc thất quái toàn diện bị rơi vào thế hạ phong.

Hai điều này bọn hắn phải đối mặt chính là chỗ ưu thế của đoàn chiến đấu hồn.

Mặc dù trận đánh chưa được bắt đầu nhưng Sử Lai Khắc thất quái ở sau mặt nạ, khuôn mặt đã cực kì ngưng trọng.

Đối với bọn họ mà nói, lần này ắt hẳn phải khổ chiến rồi.

Lúc này người chủ trì đang phiêu phù ở trên không trung bị Ngự Phong trong trạng thái vũ hồn phụ thể trêu chọc khiến cho khuôn mặt có chút nóng bừng lên, nhưng nàng vẫn còn có công việc cần phải thực hiện, rồi thanh âm cực kì đơn giản từ chiếc miệng nhỏ nhắn như hoa đào cũng nhanh chóng thoát ra.

" Bắt đầu!"

Ngửa mặt lên trời hống một tiếng, Đái Mộc Bạch dùng hành động để chèn ép lại khí thế của đối phương, hướng đối thủ ở phía trước mặt hắn liền thi triển Bạch Hổ hộ thân, toàn thân bao phủ trong một tầng kim quang, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ xuất ra khí thế như vậy, thoạt nhìn cực kì kinh người.

Sắc mặt hai người Thạch gia huynh đệ vẫn bình thản như quy giáp trên người

bọn họ, thủy chung không có gì biến hóa, mắt nhìn Đái Mộc Bạch ngang nhiên vọt tới trước, hai người bọn họ không sợ hãi chút nào, thân thể đồng thời hướng đến giữa đài, ngăn trở Đái Mộc Bạch ở trước mặt tiến lên. Hồn hoàn thứ nhất trên người sáng rực lên, một cỗ hơi thở nặng nề từ trên người hai vị huyền vũ quy hồn sư này phóng ra, quang mang màu vàng tràn ngập khắp nơi phối hợp với một thân quy giáp nặng nề của bọn họ, hiển nhiên đã hoàn toàn chuẩn bị tốt đòn tấn công của Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch chân trái đạp mạnh lên mặt đất một bước, cả người đã bay lên trời, hổ trảo như những lưỡi dao sắc bén bắn ra, trảo từ hai tay phóng ra hướng đến đầu của Thạch gia huynh đệ. Ngay lúc này Trữ Vinh Vinh đã dụng Thất bảo lưu ly tháp tác dụng ba mươi phần trăm lực lượng cùng ba mươi phần trăm tốc độ rơi vào trên người hắn, nhất thời lực lượng cùng tốc độ của hổ trảo mà Đái Mộc Bạch ra tay lại càng được tăng lên.

Mặc dù nhìn qua thì biến hóa rất bình thường nhưng lực lượng cùng tốc độ gia tăng rất dễ dàng khiến cho phòng ngự của đối phương giảm đi rất nhiều. Sự phối hợp của Sử Lai Khắc thất quái đến thời điểm này đã không còn cần dùng đến lời nói nữa.

Thấy hồn lực cùng hổ trảo của Đái Mộc Bạch quá sắc bén mạnh mẽ, đừng nói là đầu người, dù cho là cứng rắn như nham thạch cũng sẽ bị phá vỡ, nhưng Thạch gia huynh đệ lại dùng một động tác đơn giản mà cực kì quỷ dị đã có thể hóa giải công kích của Đái Mộc Bạch.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ khi bị hổ trảo bao phủ đầu đột nhiên co rút lại, đầu rụt lại, vô cùng chuẩn xác chui vào trong lớp vỏ quy giáp cứng rắn trên người. Một đôi hổ trảo của Đái Mộc Bạch tự nhiên cũng chỉ có thể đánh lên lớp quy giáp cứng rắn đó.

Tiếng khanh thương vang vọng toàn trường, hổ trảo của Đái Mộc Bạch chộp vào trên quy giáp của Thạch gia huynh đệ khiến phát ra những tia lửa nhỏ.

Đái Mộc Bạch lúc này thân thể đang ở trên không trung, song chưởng cũng bị chấn động bắn ngược lên trên cao, mặc dù có Bạch Hổ hộ thân hóa giải không ít lực lượng phản chấn nhưng lực lượng phản chấn trên quy giáp quá mãnh liệt khiến cho hổ trảo bị một trận run rẩy. Huyền vũ quy là một trong

những vũ hồn phòng ngự cực mạnh sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy được.

Cùng lúc này, một đạo thân ảnh màu lam đã xuất hiện trước mặt Đái Mộc Bạch, dưới ánh đèn chiếu rọi giữa trung tâm đấu hồn tràng hiện ra một cánh tay rồng, quang mang huyễn lệ lóe lên. Người chưa đến nhưng lôi điện màu lam đã ở giữa không trung ngưng kết thành hình dạng, trực tiếp hướng đến lồng ngực đang mở toang của Đái Mộc Bạch đánh tới, tất cả những hành động này tựa như đã được tính toán chính xác từ trước.

Đồng thời khi Đái Mộc Bạch phát lực vọt về phía trước, đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội Lam điện phách vương long hồn sư Ngọc Thiên Hằng cũng phóng lên không trung, nhưng lúc đó thân thể của hắn ở sau thân thể của hai gã huyền vũ quy hồn sư nên hành động của Ngọc Thiên Hằng hoàn toàn bị che khuất, Sử Lai Khắc thất quái bên này không cách nào chứng kiến được.

Mà Đái Mộc Bạch ngay sau khi công kích không mang lại hiệu quả gì, Ngọc Thiên Hằng đã lập tức lao lên, đệ nhất hồn hoàn trên người bạo phát, long trảo ngưng tụ từ trước như sét đánh ập đến, đây chính là bài phối hợp của Hoàng đấu chiến đội.

Tốc độ tựa hồ nhanh như chớp, Đái Mộc Bạch cơ hồ vừa thấy thân ảnh màu lam thì điện trảo màu lam tím đã đến trước ngực mình rồi.

Cho dù lúc này Đái Mộc Bạch có thể thu hồi song chưởng bị chấn động đi nữa, cũng chỉ có thể sử dụng cánh tay ngạnh kháng một kích này của đối phương, lập tức sẽ rơi vào thế hạ phong.

Đòn công kích cực mạnh của Lam điện phách vương Long hồn sư, Ngọc Thiên Hằng chỉ cần đuổi kịp truy kích, rồi phối hợp với đồng đội, liền trực tiếp có thể phân thắng bại. Đột nhiên vào lúc này, Đái Mộc Bạch đột nhiên biến mất ngay trước mặt Ngọc Thiên Hằng, hắn hàng ngày vốn trầm ổn nhưng bây giờ cũng nhịn không được sửng sốt một chút.

Đái Mộc Bạch tất nhiên là không thể thuấn di nhưng đừng quên trên lưng có quấn một vòng dây làm từ Lam Ngân Thảo của Đường Tam.

------oOo------

Chương 147: Bích lân độc tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Hoanghaiha + atula23

Nguồn:

Ngay khi Đái Mộc Bạch lao lên không trung hướng hai gã huyền vũ quy hồn sư phát động tấn công, cũng là lúc Đường Tam ở trên mặt đất hành động. Tất cả Lam Tâm Thảo lấy hắn làm trung tâm, lúc này Đái Mộc Bạch đang được Lam Ngân Thảo của hắn quấn quanh lưng liền nhẹ nhàng kéo trở về mặt đất, như thế khiến cho lôi điện từ long trảo như tia chớp xẹt qua ngay phía trên đầu của Đái Mộc Bạch.

Lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng ở trên không trung bắn ra hơn hai mươi thước mới tiêu tán, chỗ nó đi qua, không khí vặn vẹo kịch liệt, âm thanh bạo phát ra khiến cho lòng người phải chấn động.

Chiến đấu cũng tại âm thanh này mà tạm thời dừng lại, Đái Mộc Bạch sau khi rơi xuống đất có chút khựng lại. Kiểu Đường Tam ở trung tâm phối hợp với toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái còn lại, đây là một chiến thuật chính mà bọn họ không phải thực hiện lần đầu tiên thành công. Chính là muốn lực lượng của bảy người thu lại làm một khiến cho chênh lệch với đối phương giảm đi.

Đái Mộc Bạch vung chân, một cước xuất quét ngang ra, trực tiếp đánh đến hai chân của Thạch gia huynh đệ.

Lúc này Tiểu Vũ cũng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời lao ra ngoài, phân biệt hướng ra hai bên sau lưng Thạch gia huynh đệ, tiến đến Hoàng đấu chiến đội ở phía sau.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ ầm ầm rơi xuống đất, do hai chân nhanh chóng co ngắn lại rồi thu vào bên trong quy giáp. Mắt thấy một cước này của

Đái Mộc Bạch sẽ đá vào quy giáp, Lam Ngân Thảo quấn bên hông hắn đột nhiên phát lực, đưa hắn kéo lại phía sau một thước, khiến cho một cước này không trúng vào cái gì cả.

Nếu như Đường Tam chỉ có Lam Ngân Thảo vũ hồn, thì hắn cũng không có khả năng khống chế từng cây Lam Ngân Thảo tỉ mỉ chính xác đến như vậy. Dù sao lực lượng bị chia nhỏ, muốn khống chế thật chính xác tuyệt không dễ dàng, nhưng mà trong tay hắn lại có tuyệt học của Đường Môn là Khống Hạc Cầm Long, bằng cách dựa vào đặc thù của công pháp này, hắn hoàn toàn có khả năng khống chế toàn diện như vậy.

Lúc trước một kích của Đái Mộc Bạch đánh lên trên quy giáp của đối thủ Đường Tam thấy rất rõ ràng, hắn hiểu được lực phòng ngự của hai vị huyền quy hồn sư này tuyệt đối không có bất kì hồn kĩ nào của bọn họ trong giai đoạn này có thể công phá được. Một cước khi nãy của Đái Mộc Bạch mà đá trúng vào trên quy giáp đó, sợ rằng không đả thương được địch thủ mà đã tự gây tổn thương cho mình trước rồi.

Ngọc Thiên Hằng đang lơ lửng trên không trung mắt thấy lôi điện Long trảo của mình kích không trúng, trong giây lát ngẩn người ra, hắn một cước đạp lên trên quy giáp của huyền vũ quy hồn sư, thân thể trong nháy mắt tăng tốc, trực tiếp vượt qua Đái Mộc Bạch hướng đến Đường Tam ở phía sau vọt tới. Cánh tay của Lam điện phách vương long lại huy động, hình thành một cái lôi điện long trảo, bất quá lần này mục tiêu lại là Đường Tam.

Thân là đội trưởng của Hoàng đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng đã nhìn ra nhân vật quan trọng nhất trong chiến đội của đối phương không phải là không phải là Đái Mộc Bạch có thực lực cực mạnh mà là gã đội viên khống chế hệ hồn sư, người dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người mỗi gã đội viên, Thiên Thủ Tu La.

Chỉ cần có thể tấn công thẳng điểm này thì thế trận của đối phương không cần công cũng tự bị phá.

Ngay khi lôi điện long trảo của Ngọc Thiên Hằng xuất ra, hắn đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt Đường Tam, hắn kinh ngạc phát hiện khống chế hệ hồn sư trước mặt này hai mắt lúc này đã hoàn toàn biến thành màu tím, dưới chân

khẽ nhúc nhích một chút, cả thân thể nhìn qua đã có chút mơ hồ.

Tại bộ pháp kì dị như vậy, phần thân trên của hắn tuy bất động nhưng thân thể đã di chuyển ra cách xa hơn tám thước, lôi điện long trảo chỉ có thể mạnh mẽ oanh kích lên trên mặt đất.

Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, quang mang của đệ nhất hoàn hồn phóng xuất ra, vô số Lam Ngân Thảo từ dưới đất ùa lên, hướng lên không trung quấn quanh thân thể Ngọc Thiên Hằng, cùng lúc đó hắn chợt giữ chặt Lam Ngân Thảo đang quấn quanh eo đồng đội ra, rồi kéo mạnh về phía sau, trong phút chốc cả chiến trường xuất hiện một màn quỷ dị.

Ở bên Hoàng đấu chiến đội, Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã đón đánh thân ảnh của Chu Trúc Thanh đang lao sâu vào trong.

Trên không trung, Phong linh điểu hồn sư cũng nhanh chóng xuất ra đệ nhất hồn hoàn, tiếng gió thét mang theo đao phong hướng về phía Tiểu Vũ, hai bên viền của đôi cánh do hai tay hắn biến hóa thành đã biến thành giống như đao nhận sắc bén. Đây chính là đệ nhất hồn kĩ của hắn.

Ngay khi hai vị mẫn công hệ hồn sư của Hoàng đấu chiến đội mắt thấy đối thủ đã đến gần sát, đột nhiên trong lúc đó đối thủ của bọn họ vô thanh vô tức biến mất. Trong nháy mắt biến mất, Tiểu Vũ còn nở nụ cười hướng đến Phong linh điểu hồn sư Ngự Phong khoát khoát tay, rõ ràng hết thảy đều nằm trong kế hoạch.

Hai đạo thân ảnh xinh đẹp liền tiến vào trong không trung, không phải vọt về phía trước mà là về sau lưng, các nàng cùng lúc bắn lên còn có Đái Mộc Bạch đang đứng trước huyền vũ quy hồn sư. Sử Lai Khắc thất quái ba gã chủ công cùng một lúc đồng thời lui về phía sau, mục tiêu của bọn họ chỉ có một.

" Không tốt, trúng kế rồi, đồ sâu bọ!" Độc Cô Nhạn sắc mặt đại biến, thân thể giống như linh xà cấp tốc hướng về phía trước phóng đi, những thành viên khác trong Hoàng đấu chiến đội cũng cảm thấy không ổn, nhưng phản ứng của bọn họ vẫn là chậm.

Một ngọn lửa màu tử hồng mênh mông từ trên người Mã Hồng Tuấn bạo

phát, ngay sau đó hai cái hồn hoàn trên người hắn gần như đồng thời lóe sáng, một ngọn lửa tử hồng sắc to như một cột trụ lớn điên cuồng phun ra, trực tiếp phá không hướng đến Lam điện phách vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Những phát sinh trước mắt hết thảy đều có trong kế hoạch của Đường Tam, Đái Mộc Bạch công kích chỉ là để hấp dẫn đối thủ, đã biêt Thạch gia huynh đệ chính là huyền vũ quy hồn sư, bọn họ thế nào lại có thể cho rằng Đái Mộc Bạch trong thời gian ngắn giải quyết được đối thủ đây?

Mà Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo không chỉ để trợ giúp Đái Mộc Bạch hóa giải đòn tấn công của Ngọc Thiên Hằng, chỉ lo lắng Đái Mộc Bạch bị công kích của đối phương gây áp chế, điều trọng yếu hơn là khiến cho Ngọc Thiên Hằng chú ý tới mình.

Ngọc Thiên Hằng thực ra đã có thể rút lui, hoặc là có thể do sâu bên trong nội tâm của hắn đối với đội ngũ trước mắt này nhìn qua đã thấy thực lực yếu hơn rồi nên sinh lòng khinh thường, hơn nữa Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh phóng đi không gây trở ngại cho hắn, khiến cho hắn phạm vào một sai lầm chí mạng, đơn độc xâm nhập vào đội ngũ đối phương.

Dưới chân, Lam Ngân Thảo dày đặc đang điên cuồng quấn quanh thân thể dần lên, mặt khác Phượng Hoàng Hỏa Tuyến mang theo nhiệt độ tăng cường từ Dục Hỏa Phượng Hoàng ngang nhiên đánh tới, sau lưng thì Tà Mâu Bạch Hổ, Nhu Cốt Mị Thỏ, U Minh Linh Miêu ba chủ công đã phong bế kín toàn bộ đường lui.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng đã bị vây trong kết cục chỉ chờ chết.

Trước khi đoàn chiến bắt đầu, Đường Tam cùng đồng bọn đã cẩn thận thảo luận về đối thủ của bọn họ, bất luận phân tích thế nào bọn họ vẫn hiểu được thực lực so với đối phương còn thua kém nhiều lắm. Nếu chỉ bằng như vậy mà ngạnh kháng thì căn bản không có khả năng chiến thắng. Muốn từ trường đoàn chiến đấu hồn này thu được thắng thì phải tìm hiểu thật kĩ về lực lượng của đối phương.

Hoàng đấu chiến đội cực mạnh chính là cường công hệ hồn sư Lam điện

phách vương Long vũ hồn Ngọc Thiên Hằng, hắn chẳng những hồn lực cao nhất lại là đội trưởng của Hoàng chiến đấu đội. Lực công kích của hắn chính là cây thương sắc bén nhât của Hoàng đấu chiến đội, tinh thần chiến đấu lại càng đứng đầu cả Hoàng đấu chiến đội. Nếu có thể đem trường mâu này chặt gẫy vậy thì trường đoàn chiến hồn đấu này sẽ không còn nhiều chênh lệch.

Đang ở trên không trung, Ngọc Thiên Hằng đối với Lam Ngân thảo của Đường Tam cũng không thể né tránh, đầu tiên khi bị quấn vào, hắn tựu không để ý thân thể mình đã bị Lam Ngân Thảo quấn quanh, cánh tay phải đánh ra, một lôi điện long trảo xuất hiện hướng đến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn đánh tới.

Giữa không trung một trận âm thanh như lôi đình nổ vang, vô số hỏa diễm màu tím toán loạn bay ra tứ phía, trong một khắc trở nên huyễn lệ tựa yên hoa nở rộ.

Mặc dù Ngọc Thiên Hằng mới thi triển đệ nhất hồn kĩ của hắn nhưng hồn lực lại so với Mã Hồng Tuấn lại không chênh lệch nhiều lắm, chỉ dựa vào lực lượng của lôi điện long trảo đã phá nát công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

Ngọc Thiên Hằng làm sao lại không biết chính mình đang lâm vào một trạng thái nguy cơ cực độ, trong nguy hiểm áp bức, hắn đồng thời bộc phát tất cả tiềm lực, đệ nhị đệ tam hai cái hồn hoàn đồng thời sáng rực lên. Vào giờ phút này, hắn căn bản không thể giữ lại nữa, chỉ cần có thế phá ta sát cục trước mắt của đối phương thì thắng lợi của đoàn chiến đấu hồn này sẽ thuộc về Hoàng đấu chiến đội.

Lam điện phách vương long ngàn năm, hồn kĩ Lôi Đình Chi Nộ phát động. Ngọc Thiên Hằng trên người trong nháy mắt bạo phát một đoàn lôi quang cực kì chói mắt, nương theo lực của một tiếng nổ mạnh, Lam Ngân Thảo đang quấn quanh người hắn trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bay toán loạn khắp nơi.

Lôi đình chi nộ, hiệu quả: trong thời gian nhất định, Lam điện phách vương Long hồn sư ở trạng thái cuồng bạo, lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, hồn lực tăng thêm năm mươi phần trăm.

Nếu như hắn không chủ động đình chỉ kĩ năng, thì sẽ tiêu hao đến hết sạch hồn lực mới dừng.

Mà mỗi lần phát động Lôi Đình Chi Nộ, thân thể sẽ hao phí rất nhiều hồn lực, đối với thân thể sẽ sinh ra tổn thương không nhỏ, nếu không phải lâm vào nguy cơ thế này, Ngọc Thiên Hằng cũng sẽ tuyệt không dễ dàng phóng thích đệ tam hồn kĩ ra như vậy.

Lam Ngân Thảo vốn không dẫn điện, nhưng Lôi Đình Chi Nộ ẩn chứa năng lượng thật quá mức khổng lồ, Lam Ngân Thảo không cách nào ngăn cản được nguồn năng lượng đó nổ mạnh.

Nhưng đồng thời ngay khi Lôi Đình Chi Nộ bộc phát, thì ngọn lửa tử hồng sắc đã oanh kích ngay trước ngực Ngọc Thiên Hằng. Lôi điện long trảo của hắn dù sao cũng chỉ là đệ nhất hồn kĩ, mặc dù có thể đánh trúng Phượng Hoàng Hỏa Tuyến nhưng Mập Mạp vốn là vũ hồn biến dị, không thể dễ dàng đối phó như vậy. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến cuồn cuồn không dứt, phát huy ưu thế hoàn toàn, thừa dịp Lam Ngân Thảo trên người đối thủ nổ tung, đã liền mạnh mẽ oanh kích lên trên người Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng rống to một tiếng, hắn cũng không quản Phượng Hoàng Hỏa Tuyến đang oanh kích, thân thể tại không trung mạnh mẽ thay đổi, quay mặt hướng đến ba người Đái Mộc Bạch phía sau lưng, hét lớn một tiếng:*" Lôi Đình Vạn Quân."*

Vô số điện xà vốn đang bao phủ chung quanh thân thể hắn đồng thời phóng ra, một khắc sau đã hóa thành vô số lôi điện hướng bốn phương tám hướng bạo phát ra.

Đây mới chính là một kích toàn lực chính thức của Ngọc Thiên Hằng, với Lôi Đình Chi Nộ lôi điện tăng thêm một trăm phần trăm, đệ nhị hồn kĩ của hắn là Lôi Đình Vạn Quân bộc phát với lực công kích mạnh hơn vô cùng.

Trước tiên đã khiến Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mập Mạp mạnh mẽ nổ tung, mà đại bộ phận lôi điện của Lôi Đình Vạn Quân đều hướng đến ba người Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh.

Chỉ cần có thể ngăn trở bọn họ thậm chí là đả thương bọn họ, Ngọc Thiên Hằng có thể tin tưởng trong trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, hắn có thể mang đến cho đối phương những thương tổn thật lớn.

Mà khi đó hắn cũng chẳng cần lui bước, đồng bọn của hắn cũng sẽ tự động đến chiến trường bên này, cùng tập trung công kích đối thủ.

Sử Lai Khắc thất quái có thể tại Tác Thác đại đấu tràng thu được chiến tích hai mươi bảy trận thắng liên tục, sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được. Lam điện phách vương Long vũ hồn sư Ngọc Thiên Hằng cho dù là mạnh mẽ, nhưng hắn cũng chỉ là một thân một mình xâm nhập.

Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ thân thể yên lặng ẩn ra sau lưng Đái Mộc Bạch, các nàng ban đầu đều được Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn quanh lưng, ngay khi đến gần Đường Tam, ba người hiển nhiên hợp lại cùng một chỗ, thuận theo trước sau, tự nhiên là do Lam Ngân Thảo của Đường Tam điều khiển khống chế.

Đái Mộc Bạch ở trước mặt Ngọc Thiên Hằng, Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ ở vị trí thứ hai và thứ ba sau lưng hắn.

Mà ngay khi Ngọc Thiên Hằng xuất ra đệ tam hồn kĩ Lôi Đình Chi Nộ, Đái Mộc Bạch cũng lập tức phóng ra hồn kỹ của hoàn hồn ngàn năm của mình, Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Vũ hồn Bạch Hổ phụ thể khiến cho thân thể hắn bành trướng trở nên hùng tráng, quần áo trên thân thể bị rách hoàn toàn, lộ ra cơ thể được phồng lên kinh khủng,...quỷ dị nhất là trên da tay hắn có xuất hiện một cái điều văn (hoa văn) màu đen.

Đôi hổ chưởng xoay một vòng, mặt trên xuất hiện những móng vuốt sắc bén như những ngọn đao màu bạc,... kì lạ nhất là toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều bao phủ trong một tầng kim quang mãnh liệt, phảng phất như thân thể làm từ kim quang bình thường. Hai tròng mắt đỏ rực hiện ra quang mang màu máu, toàn thân đều mang theo khí phách của một vị vua trong loài thú.

Rồng cùng hổ đồng thời là một trong những vũ hồn mạnh nhất, cho dù hổ có yếu hơn rồng nhưng chênh lệch bất quá chỉ là một chút thôi, mà hồn lực của Đái Mộc Bạch còn cao hơn Ngọc Thiên Hằng cũng có một bậc mà thôi.

Cùng với tiếng hổ hống cuồng bạo, đôi mắt Tà Mâu của Đái Mộc Bạch trong nháy mắt hợp lại, quang mang màu vàng ở thân dưới của Bạch Hổ Kim Cương Biến hóa thành một đoàn quang mang chói mắt màu bạc chợt phóng ra, bạch quang trên không trung khếch tán, đạt tới đường kính hai thước, rồi tựa như một viên lưu tinh hướng đến trên người Ngọc Thiên Hằng đánh tới.

Đồng dạng là cường công hệ chiến hồn sư, cường lực vũ hồn cũng ngang ngửa, Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Hằng hồn kỹ có chút giống nhau, Bạch Hổ Liệt Quang của trạng thái Bạch Hổ Kim Cương Biến gặp phải Lôi Đình Vạn Quân của trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, sẽ xảy ra cục diện như thế nào?

Tia sét cùng liệt quang tại không trung ầm ầm va chạm, cả đấu hồn thai đều kịch liệt rung lên, lực nổ mạnh kinh khủng mãnh liệt được sinh ra, toán loạn bay khắp nơi

Người chủ trì đang lơ lửng trên cao quan sát xuống dưới chiến đấu, quang mang màu trắng chói mắt khiến trước mắt nàng một trận mở mịt, ngơ ngác tự nhủ:*" Đây, đây thật sự chỉ là hồn tôn đấu hồn thôi sao?"*

Sau khi phát động Lôi Đình Vạn Quân, thân thể Ngọc Thiên Hằng đã rơi xuống mặt đất, Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hạ xuống, hồn lực cùng hồn kĩ toàn diện va chạm khiến cho hai người cơ hồ đồng thời lui về phía sau, Ngọc Thiên Hằng lui về phía sau ba bước, mà Đái Mộc Bạch chỉ lui về có hai bước, cả hai khóe miệng đều xuất ra một tia máu, hiển nhiên trong lần va chạm vừa rồi Đái Mộc Bạch chiếm thế thượng phong.

Cũng không thể nói Đái Mộc Bạch có thực lực mạnh hơn Ngọc Thiên Hằng, bởi vì Ngọc Thiên Hằng lúc trước đã phải ngạnh kháng ngọn lửa của Mập Mạp công kích, mặc dù Lôi Đình Vạn Quân đã triệt tiêu hết tác dụng của ngọn lửa, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mạp so với ngọn lửa bình thường nóng cháy hơn nhiều, đồng thời còn có tác dụng phụ, lúc này trước ngực Ngọc Thiên Hằng đã bị thiêu thành một mảng đen nhánh.

Càng huống chi Lôi Đình Vạn Quân mặc dù lực công kích vô cùng kinh khủng, nhưng phạm vi sát thương quá rộng, mà công kích của Đái Mộc Bạch lại rất tập trung, hồn lực được ngưng tụ. Hiển nhiên luồng Bạch Hổ Liệt Quang của Đái Mộc Bạch sẽ chiếm được thượng phong. Mặc dù như vậy, Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ lui ra sau so với Đái Mộc Bạch một bước, có thể thấy được Lam điện phách vương long vũ hồn bá đạo đến mức nào.

Đáng tiếc Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh chưa có thêm hiệu quả tăng cường gì đối với hồn kĩ, chỉ mới có tăng cường về lực lượng cùng tốc độ. Nếu không có thể nói một kích này của Đái Mộc Bạch, có thể sẽ để lại cho đối phương nhiều thương tổn hơn nữa.

Đái Mộc Bạch mặc dù bên ngoài có ưu thế hơn một chút nhưng thực tế cả thân thể hắn giờ đã hoàn toàn run rẩy, Bạch Hổ Kim Cương hộ thân cùng với Bạch Hổ Kim Cương Tráo cũng không thể đem toàn bộ lực lượng của Lôi Đình Vạn Quân triệt tiêu hết được.

Chỉ là hướng đối thủ công kích cũng không chỉ có một mình Đái Mộc Bạch mà là toàn thể Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Khi tấn công của Đái Mộc Bạch chấm dứt cũng đồng thời với việc hóa giải toàn bộ uy lực của Lôi Đình Vạn Quân, ngay lúc này một thân ảnh linh động yên lặng lóe lên, từ sau lưng hắn lao tới.

U Minh Đột Thứ của Chu Trúc Thanh tốc độ được đề cao đến cực hạn, thân thể thậm chí tại không trung còn sinh ra liên tiếp tàn ảnh, hai cái hồn hoàn trên người đồng thời bạo phát. Ngọc Thiên Hằng thân thể còn chưa đứng vững, Chu Trúc Thanh đã như chợp vọt đến sát người hắn.

U Minh Linh Miêu đệ nhị hồn hoàn hồn kĩ, U Minh Bách Trảo phát động.

Vô số trảo ảnh hợp lại tạo thành một cái lưới dao sắc bén kinh khủng, Ngọc Thiên Hằng lúc này đang ổn định khí huyết như muốn sôi lên trong cơ thể, lúc trước Lôi Đình Vạn Quân đã phóng xuất ra quá nhiều lôi điện lực, khiến lúc này đang vị vây trong hiểm cảnh, không có cách nào thoát ra được.

Thời khắc mấu chốt này, tố chất trong cơ thể của Ngọc Thiên Hằng hiển lộ,

không bởi vì nguyên nhân bị đối thủ công kích mà bối rối. Cánh tay Lam điện phách vương long hoành không hi vọng có thể hóa giải công kích của Chu Trúc Thanh.

Nhưng tốc độ công kích của Chu Trúc Thanh quả thật quá nhanh, phụ trợ của Thất bảo lưu ly tháp về lực lượng cùng tốc độ giúp U Minh Bách Trảo của nàng đều hoàn toàn đều đánh trúng mục tiêu. Vô số tia lửa từ trên cánh tay của Ngọc Thiên Hằng xuất hiện, đồng thời còn ẩn hiện một vài tia máu.

Ngọc Thiên Hằng cũng chỉ có thể phòng vệ những bộ phận yếu hại trên cơ thể mình thôi, còn lại cánh tay, bả vai, hai chân đều bị U Minh Bách Trảo đánh trúng, gây ra tổn thương không nhỏ.

Phải biết rằng Chu Trúc Thanh năng lực chủ yếu là ở tốc độ cùng công kích, mỗi lần nàng phát động công kích đều sinh ra hiệu quả, mặc dù nhìn qua vết thương không sâu, nhưng hồn lực đã thẩm thấu vào bên trong mà điên cuồng phá hoại kinh mạch bên trong thân thể Ngọc Thiên Hằng.

Lôi Đình Chi Nộ rốt cục cũng giúp Ngọc Thiên Hằng trì hoãn được một lúc, lôi đình chi lực lại mãnh liệt bộc phát, nhưng ngay khi lôi điện đến sát người thì thân thể Chu Trúc Thanh lại lướt sang ngang mấy thước, vừa vặn hóa giải sự phản kích của Ngọc Thiên Hằng. Điều này không thể nghi ngờ cũng là do Đường Tam dụng Lam Ngân Thảo khống chế tiết tấu trận đấu.

Đau đớn kịch liệt từ hàng trăm vết thương truyền đến, sau lưng nóng bừng, hiển nhiên là bị cháy bỏng do Phượng Hoàng Hỏa Tuyến vừa công kích sau lưng, mà trước mặt địch nhân lại xuất hiện một người nữa, Ngọc Thiên Hằng chỉ biết cố gắng bị động chống đỡ, hi vọng viện quân sẽ kịp tới nếu không hắn sẽ phải gục xuống ở chỗ này.

Để thăng hồn lực một lần nữa, Ngọc Thiên Hằng trong miệng phát ra tiếng rống tức giận, đón tiếp thân thể mềm mại của Tiểu Vũ đang lao tới bằng một cái Lôi điện long trảo.

Dưới sự phụ trợ của Lôi Đình Chi Nộ, cường độ cùng phạm vi của Lôi điện long trảo đều tăng lên gấp đôi, Tiểu Vũ lúc này đang vọt tới rất nhanh, hiển nhiên không có cách nào né tránh được.

Cùng lúc này, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội mới hoàn toàn bộc phát, đón đỡ Lôi điện long trảo nhưng thân thể của Tiểu Vũ không có chút nào ngừng lại, lôi điện kích thích khiến cho thân thể nàng thoáng có chút run lên, màu tím của đệ tam hồn hoàn rực sáng như muốn tuyên bố chấm dứt chiến đấu của Ngọc Thiên Hằng tại đây.

Đệ tam hồn hoàn kĩ của Nhu cốt mị thỏ: Thuấn di phát động.

Ngọc Thiên Hằng chỉ cảm thấy mắt hoa lên một trận, thân ảnh của Tiểu Vũ đột nhiên biến mất, thân thể mềm mại thon dài chợt xuất hiện ngay trước mắt mình., một búi tóc thật dài ngay lập tức quấn quanh cổ hắn, Tiểu Vũ đằng thân nhảy lên, hai tay nắm lấy long tí của Ngọc Thiên Hằng để phụ trợ phát lực, cố nén ảnh hưởng của lôi điện lực, hai chân đồng thời đặt lên vị trí của Ngọc Thiên Hằng.

Đệ nhất hồn kĩ của Nhu cốt mị thỏ: yêu cung phát động. Ngọc Thiên Hằng thân thể to lớn cũng không thể nào chống cự lại lực mạnh vậy được, thân thể lập tức bị quăng lên. Dù hồn lực của hắn cũng cao hơn Tiểu Vũ đến tám cấp, mặc dù Lôi Đình Chi Nộ làm mất của hắn năm mươi phần trăm hồn lực, thân thể lúc này cũng đã đạt tới trạng thái cực hạn, hơn nữa lực lượng của Tiểu Vũ lại được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng thêm hơn ba mươi phần trăm, khiến cho hắn đối với nhu kỹ của Tiểu Vũ không cách nào ngăn cản được.

Trong khi thân thể của Ngọc Thiên Hằng xẹt qua trước mặt của Đái Mộc Bạch, một đôi hổ chưởng của Đái Mộc Bạch cũng đồng thời hướng đến sườn của hắn mà đánh tới.

Không thể không nói, mặc dù Ngọc Thiên Hằng đã chịu rất nhiều thụ thương, nhưng kinh nghiệm khi chiến đấu của hắn lại cực kì phong phú, trong lúc miễn cưỡng dùng long tí che ở phần ngực và bụng, dụng cánh tay thật chắc chắn này ngạnh kháng đợt tấn công của Đái Mộc Bạch, âm thanh vỡ vụn của xương cốt truyền đến, hai chưởng này chỉ có ba mươi phần trăm lực lượng mà Đái Mộc Bạch từ trong run rẩy khôi phục được tích tụ đánh ra, sợ rằng long tí của Ngọc Thiên Hằng dù có phòng ngự xuất sắc đến mấy đi nữa cũng phải nhận lấy hậu quả gẫy xương tay. Cả thân thể được Đái Mộc Bạch *" trợ giúp"* nên tốc độ bay hướng đến phe Hoàng đấu chiến đội càng nhanh hơn.

Từ lúc Ngọc Thiên Hằng vọt qua huyền vũ quy hồn sư phát động công kích đến lúc Sử Lai Khắp thất quái phối hợp gây ra thương tích nặng nề cho Ngọc Thiên Hằng, tất cả cũng chỉ trải qua một thời gian cực kì ngắn ngủi mà thôi.

" Oanh..." Thân thể Ngọc Thiên Hằng mạnh mẽ đập lên trên quy giáp của hai đã huyền vũ quy hồn sư mới dừng lại được, toàn thân đầy vết máu tươi, trong miệng máu tươi cũng ào ạt phun ra. Dưới sự công kích liên tục, hăn đã bị thương nặng, ngay cả một thân Lôi Đình Chi Nộ cũng bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho tan tác. Đây là do Sử Lai Khắc thất quái không muốn giết người nên đã ra tay lưu tình, chứ nếu cả Đường Tam ra tay thì hắn không chỉ hộc máu như vậy thôi.

" Hỗn đản, ta sẽ giết các ngươi."

Ngọc Thiên Hằng trọng thương đã khiến cho cả Hoàng đấu chiến đội tức giận, nhất là đội phó Độc Cô Nhạn, ngày thường chính là tri kỉ của hắn, nhìn bạn của mình bị vây công đến trọng thương mà mình lại không thể cứu viện kịp, cảm giác này vô cùng thống khổ.

Giờ phút này, nàng đã hoàn toàn quên mất lời nói của Tần Minh, trong tiếng rít, đệ tam hồn hoàn trên người rực sáng. Hai tròng mắt bích lục nhanh chóng chuyển hoàn toàn sang màu tím, ngay cả bích lục lân phiến bao trùm trên đuôi rắn cũng phủ một lớp quang mang màu tím nhạt, hé miệng, phun ra một ngụm sương tím nồng đậm, nhanh chóng khuyếc tán trong không trung, hướng Sử Lai Khắc thất quái mà bay đến.

"Quay lại." Đường Tam hét loén một tiếng, đem Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng với Tiểu Vũ đang xông lên công kích kéo về phía sau mình, lúc này, hắn đứng ở mũi tiên phong của Sử Lai Khắc thất quái. Mà Phong Linh điểu hồn sư cùng với Hắc Báo hồn sư bên phía đối phương vốn định lợi dụng tốc độ để phát động công kích, mắt nhìn thấy làn sương màu tím phun ra, đã cuống quít dừng lại, lùi về hai phía bên cạnh. Hiển nhiên, bọn chúng đối với làn sương tím do Độc Cô Nhạn phun ra cực kỳ kiêng kỵ.

Đường Tam sắc mặt ngưng trọng nhìn kỹ làn sương màu tím đang từ từ lan tới. Lúc này, sương tím giống như tấm bình phong, ngăn cách hai đội, hơn

nữa lại hướng về phía Sử Lai Khắc thất quái chậm rãi tiếp cận. Ngoài việc rời khỏi đấu hồn thai, nếu không bọn chúng chắc chắn sẽ bị làn sương tím này bao phủ.

Độc vụ chưa tới, đã truyền đến mũi một mùi tanh tưởi, khiến cho người khác chỉ buồn nôn, đầu óc mê man. Sử Lai Khắc thất quái không chút do dự ăn một cây tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp, còn Áo Tư Tạp nhanh chóng chế ra thêm tiểu tịch tràng giải độc chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.

Hai tay đặt trên Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ben hông, Đường Tam thoáng suy tư trong chốc lát, lạnh nhạt nói: *"Chẳng qua chỉ là Bích lân ngũ độc của Bích lân xà mà thôi. Xem ta phá xà độc của ngươi đây."* Đường Tam hai tay giơ lên, xuất hiện hai túi nước rất lớn, mỗi một túi nước đựng mười cân nước, dưới tình huống bình thường, là đồ chỉ sử dụng cho những chuyến đi dài.

Đường Tam hai tay dùng sức vung lên, đem hai cái túi da vứt lên không trung, đồng thời hét lớn một tiếng: *"Lão đại, Bạch hổ liệt quang ba, Mập mạp, Phượng hoàng hoả tuyến, phát động."*

Sử Lai Khắc thất quái liên thủ không phải chuyện ngày một ngày hai, Mã Hồn Tuấn cùng với Đái Mộc Bạch nhanh chóng lĩnh hộ, mà lúc này Đái Mộc Bạch vẫn ở trong trạng thái Bạch hổ kim cương biến, không chút do dự phun ra một ngụm Bạch hổ liệt quang ba, bắn thẳng về phía cái túi Đường Tam vứt ra. Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp theo sát ngay sau.

Phanh.

Hai cái túi nước trước Bạch hổ liệt quang ba, không nghi ngờ bị nghiền nát trong nháy mắt, *"nước"* bên trong bị hồn lực mãnh liệt đánh sâu vào, hoá thành một màn hơi nước bay lên tản ra tứ phía, mà chính lúc này, Phượng hoàng hoả tuyến của tên mập mạp tới, trong phút chốc, hơi nước hoàn toàn biến thành hoả vụ, mang theo một cỗ mùi hương đặc thù lan ra tràn ngập toàn trường, hoàn toàn đem đám sương màu tím kia bao phủ bên trong. Đám sương mù dày đặc kia gặp hoả vụ tất nhiên bị thiêu đốt, phát ra chuỗi âm thanh phốc phốc liên tiếp, trong nháy mắt biến mất. Trên không, dưới ánh sáng của ngọn đèn, chỉ còn vỏ của hai cái túi nước sau khi bị nghiền vụn từ từ

hạ xuống, bình chướng giữa hai đội đã hoàn toàn biến mất.

"Không, không có khả năng, ngươi làm thế nào có thể phá được Bích lân tử độc của ta?" Độc Cô Nhạn ngơ ngác nhìn Đường Tam phía đối diện, trong mắt ngập tràn thần sắc không tin. Không chỉ là nàng, từng thành viên trong Hoàng Đấu chiến đội rồi hơi chút ngây dại.

Đối với Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn bọn họ cực kỳ rõ ràng, cho dù là mạnh như Ngọc Thiên Hằng cũng không dám để bị nhiễm phải. Cái đệ tam hồn kỹ này của Độc Cô Nhạn là công kích chí độc, độc tố tác dụng cực nhanh, chỉ cần hơi chạm phạm phải một điểm sương mù màu tím, trong ba khắc sẽ hoá thành nước mà chết.

Tần Minh đứng xa tận cửa thông đạo lúc chứng kiến làn sương tím vốn trong lòng đã khẩn trương, định xuất ngôn ngăn cản, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, tử vụ của Độc Cô Nhạn đã bị hoá giải, cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Đường Tam mở miệng lạnh nhạt nói: *"Bích lân xà độc chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi, nếu Bích lân ngũ độc tới đây, không chừng có thể khiến ta chú ý một chút. Bích lân xà độc của ngươi còn chưa đủ hoả hầu."*

Độc, là thứ khiến Đường môn thành danh, chính thức khiến kẻ khác sợ hãi. Chơi độc trước mặt Đường Tam, giống như chơi đao trước mặt Quan Công, không khác nhau chút nào.

Phương pháp phá giải của Đường Tam kỳ thật vô cùng đơn giản, trong hai túi nước của hắn thực ra không phải là nước, mà là rượu có độ rất cao. Hơn nữa trong đống rượu này, còn có bột hùng hoàng (lưu huỳnh thì fải). Rượu có thể khiến cho hùng hoàng phát huy hiệu quả hơn rất nhiều, bình thường mà nói, mỗi khi tiến vào địa phương có nhiều rắn, thì phải uống một ít, đề phòng rắn rết chuột kiến cắn phải.

Đường Tam vứt túi nước ra, lợi dụng Bạch hổ liệt quang ba của Đái Mộc Bạch biến đem rượu tán thành hơi rượu trong không trung, lại dùng Phượng hoàng hoả tuyến của mập mạp, ngay lập tức đem xà độc thiêu đốt không còn một chút nào. Bích lân xà độc mặc dù là kịch độc, nhưng trước ngọn lưa vô

tình kia cũng không các nào tồn tại. Đường Tam ngay khi biết vũ hồn của Độc Cô Nhạn là Bích lân xà, hắn đã chuẩn bị đối phó thật tối với nàng. Đương nhiên, hùng hoàng tửu vẫn mang ở trên người hắn, Nhị Thập tứ kiều minh dạ nguyệt không gian lớn như vậy, không dùng chẳng phải quá lãng phí hay sao chứ?

Kỳ thật Đường Tam ngoài mặt mặc dù tỉnh táo, nhưng trong lòng vô cùng giật mình, độc tố Bích lân xà độc của Độc Cô Nhạn so với tưởng tượng của hắn còn bá đạo hơn nhiều. Mà từ khi đến thế giới này, hắn vẫn chưa có thời gian đi kiếm độc vật cùng dược vật để phối chế Đường Môn độc dược và giải dược. Khi đó, hắn mới có thể đem thực lực chánh thức của Đường Môn phát huy ra.

Chính lúc này, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ sau lưng Hoàng Đấu chiến đội vang lên: *"Các ngươi còn chờ cái gì nữa, một thất bại cỏn con thế đã khiến các ngươi e ngại đối thủ hay sao?"*

Ngay sau đó, nương theo một cỗ hương thơm nhàn nhạt, một dạo quang mang màu trắng từ trên trời giáng xuống. Bạch quang kia nhìn cực kỳ quái lạ, hình thái giống cánh hoa, từ từ hạ xuống, trực tiếp rơi lên người Ngọc Thiên Hằng, phiêu phiêu dung nhập vào cơ thể của hắn.

Ngọc Thiên Hằng bị ngã vào lòng Độc Cô Nhạn, thân thể run rẩy một trận, vết thương bên ngoài của hắn như có kỳ tích nhanhchóng khép lại, sắc mặt và toàn thân nhìn qua đã trở nên khá hơn rất nhiều, trực tiếp đứng lên, lạnh lùng nói: *"Linh Linh nói rất đúng, chúng ta còn đang chờ cái gì nữa? Động thủ."*

Ánh sáng lôi điện lại hiện ra, nỗi đau bị Sử Lai Khắc thất quái đánh cho trọng thương khiến Ngọc Thiên Hằng công kích trước tiên, xà điện toàn thân kích động, ngay cả long tí mới bị rạn xương cũng lại một lần nữa giơ lên.

Đúng vậy, quang mang màu trắng tựa như cánh hoa kia đúng là từ trên tay Diệp Linh Linh, phụ trợ hệ hồn sư duy nhất trong Hoàng Đấu chiến đội, phiêu phiêu xuất ra. Lúc này, đội hình Hoàng Đấu chiến đội đã không còn chỉnh tề như ban đầu, Sử Lai Khắc thất quái rốt cuộc cũng có thể chứng kiến vũ hồn của Diệp Linh Linh, Cửu Tâm Hải Đường. Trên tay của Diệp Linh Linh là một đoá hoa hải đường màu hồng phấn, cánh hoa pha bởi màu trắng

và màu hồng phấn khiến cho đoá hải đường trở nê diễm lệ hơn, hình dáng ưu mỹ hơn. Cánh hoa cùng với chi mạn (tua hoa, chả bít là cái j nữa) từ trên tay Diệp Linh Linh rủ xuống, nhu mạn đón gió, rung rinh phấp phới, như mái tóc rủ xuống che đi khuôn mặt của nàng thiếu nữ, nâng niu trìu mến, vẻ đẹp rung động lòng người.

Lúc này trên người nàng tử quang mới thu liễm, hiển nhiên quang mang màu trắng hình cánh hoa chính là hồn hoàn kỹ năng ngàn năm của nàng.

Mắt nhìn thấy Ngọc Thiên Hằng tràn đầy sức sống lại vọt lên, Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt không khỏi đồng thời đổi.

Phải biết rằng, vừa rồi bọn họ tiến hành công kích Ngọc Thiên hằng, có thể nói là dự mưu từ trước, cũng là biện pháp giảm đi sự chênh lệch với đối thủ, dù sao, đối thủ cường đại không phải chỉ có một mình Ngọc Thiên Hằng, nếu có thể làm cho Ngọc Thiên Hằng trước tiên mất đi lực chiến đấu, dưới tình huống hơn một người, tự nhiên bên mình sẽ có cơ hội rất lớn.

Nhưng lúc này Ngọc Thiên Hằng lại vọt tới, đại biểu không chỉ Hoàng Đấu chiến đội vẫn có đầy đủ chiến lực, mà điều càng khiến sĩ khí của Sử Lai Khắc thất quái bị đả kích nghiêm trọng chính là, Cửu Tâm Hải Đường hồn sư bên đối phương tuỳ thời có thể trị liệu thương thế, vậy thì tràng chiến đấu này làm sao còn có thể có cơ hội nữa?

Lúc này mọi người mới chánh thức hiểu được rõ ràng tại sao Trữ Vinh Vinh đối với Cửu Tâm Hải Đường lại vô cùng coi trọng. Phụ trợ hệ vũ hồn đặc thù này quả thật có điểm độc đáo của nó.

Có bài học lúc trước, Hoàng Đấu chiến đội hiển nhiên sẽ không chủ quan như trước nữa.

Hai gã Huyền vũ quy hồn sư theo sát sau lưng Ngọc Thiên Hằng, Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong trực tiếp đánh về phía Thất Bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh đứng sau cùng của Sử Lai Khắc thất quái, Hắc Báo hồn sư Áo Tư La nhằm thẳng về phía Chu Trúc Thanh.

Mà từ miệng Độc Cô Nhạn vụ khí màu lục phiên nhiên phóng ra, bao phủ

xung quanh toàn trường, lúc này, thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, từng người nhét một vật gì đó vào trong miệng, đứng trong làn sương màu lục không có chút nào bị ảnh hưởng.

Đoàn chiến lúc này mới chánh thức hoàn toàn triển khai, mà cục diện do Đường Tam thật vất vả khống chế từ đầu đã không còn hiệu quả gì nữa.

Không thể bối rối, đó là vấn đề đầu tiên Đường Tam ý thức được.

Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, nghênh đón Ngọc Thiên Hằng trước mặt, Bạch Hổ Kim cương biến của hắn bị thời gian hạn chế, lúc này càng không thể trì hoãn, mà Lôi đình chi nộ của Ngọc Thiên Hằng tựa hồ không có thu hồi, hai đại hồn sư long - hổ đồng thời va chạm nhau.

Chu Trúc Thanh thân hình chợt loé lên, tranh tài với Hắc Báo hồn sư Áo Tư La, công kích cùng với hồn lực của nàng đều không bằng đối thủ, nhưng tốc độ muốn nhanh hơn không ít, trong khoảng thời gian ngắn không bị rơi vào thế hạ phong. Đương nhiên, đây là nhờ sự trợ giúp của Thất bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh, nếu không, kém một cái hồn hoàn, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Hắc Báo hồn sư. Lúc này bên cạnh Đường Tam chỉ còn một mình Tiểu Vũ, mập mạp đứng sau lưng đang dùng Phượng hoàng hoả tuyến cùng Phong Linh điểu hồn sư của bên đối phương không ngừng dây dưa, ngăn cản công kích của hắn hướng đến Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp, căn bản không giúp được gì.

Lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ phải đối mặt, không chỉ là làn sương mù xanh biếc đang lan đến, mà còn có hai gã Huyền Vũ quy hồn sư cùng Bích lân xà hồn sư tuỳ thời có thể thi triển công kích.

------oOo------

Chương 148: – Dung Hợp Vũ Hồn Kỹ Chi U Minh Bạch Hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: atula23

Trước trận đoàn chiến lần này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ lấy hai đấu hai thu được kết quả là hai mươi bảy trận thắng liên tiếp. Có lẽ cũng có phần may mắn, tuy nhiên không thể nào lại may mắn thắng đến hai mươi bảy trận được. Nói về phối hợp cùng nhau, không thể nghi ngờ hắn với Tiểu Vũ có bảy năm ở cùng nhau nên trong Sử Lại Khắc thất quái hai người bọn hắn đúng là phải quen thuộc và ăn ý nhất. Cho nên đối mặt với ba gã đối thủ đã đạt tới ngoài ba mươi lăm cấp cũng không hề sợ hãi. Nhất là niềm tin của khống chế hệ hồn sư Độc Cô Nhạn bên đối phương sau đệ tam hồn kỹ bị hóa giải mà xuất hiện vết rách.

Huyền Vũ Quy hồn sư huynh đệ từ trong quy giáp đi ra dò xét, hai người đồng thời rống lên giận dữ, đệ nhị hồn hoàn trên người chợt lóe sáng, xung quanh quy giáp sáng lên mãnh liệt.

"Hóa thuẫn" Huynh đệ hai người cùng gầm nhẹ một tiếng, lập tức quy giáp trước ngực cùng phía sau lưng đồng thời tách ra tới tay bọn họ, biến thành một tấm chắn cực lớn. Không còn quy giáp bảo vệ trên người, bọn họ dường như càng thêm nhỏ đi rất nhiều, làm cho mọi người cảm thấy như hai tấm quy giáp được tách ra chính là lấy từ xương cốt, máu huyết của bọn họ vậy.

Từ trước tới giờ mọi người vẫn luôn chú ý tới đội trưởng của bọn họ là Ngọc Thiên Hằng - Lam Điện Phách Vương Long hồn sư. Nói đến lực chiến đấu, Thạch gia huynh đệ không kém hơn bao nhiêu so với Ngọc Thiên Hằng. Bất luận là Huyền Vũ Quy, Bạch Hổ vũ hồn của Đái Mộc Bạch hay là Lam Điện Phách Vương Long đều thuộc nhóm vũ hồn đỉnh cao. Chẳng qua là, trong trận chiến đấu hồn bình thường, căn bản không cần bọn họ phát huy sức mạnh của mình, mà trong hoàn cảnh này Ngọc Thiên Hằng đang bị thương nặng, khiến cho huynh đệ Thạch gia vốn rất trầm ổn cũng thực sự nổi giận. Lúc này, hồn hoàn của hai người đồng thời lóe sáng, trừng mắt nhìn Đường Tam.

Huynh đệ hai người liếc mắt nhau, đồng thời hét lớn một tiếng, hai tấm quy giáp thuẫn đang nắm trong tay lao vút về phía Đường Tam và Tiểu Vũ.

Quy Giáp Thuẫn xoay tròn trong không trung, chỉ riêng khí thế đã đủ khiến người khác phải kinh hãi… điều ký lạ nhất chính là mặt sau của mỗi tấm quy giáp thuẫn đều mang theo một đạo hồn lực màu vàng, hai huynh đệ Thạch gia liên thủ cùng nhau làm cho quy giáp thuẫn vốn đã sắc bén càng thêm kinh khủng, tựa như muốn cắt nát không khí thành từng mảnh nhỏ, lại mang theo âm thanh chói tai khiến người khác phải kinh tâm động phách.

Như một đám sương mù mang màu xanh nhạt bao trùm toàn trường, xông vào mũi, miệng mọi người mang theo vị ngọt nhàn nhạt mà vào. Mặc dù đã ăn tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tạp nhưng trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc thất quái tất cả đều cảm thấy choáng váng muốn ngất. May mắn vì tiểu tịnh tràng công hiệu kháng độc không tồi, mới có thể kiên trì không lộ ra dấu hiệu sắp bị thua.

Đến lúc này người có vẻ thoải mái nhất lại là Đái Mộc Bạch đang đối diện kẻ mạnh nhất bên phía đối phương. Hắn cùng Ngọc Thiên Hằng giao thủ đã biết được đối thủ của mình còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Cánh hoa kỳ dị kia mặc dù phát ra bạch quang trợ giúp cho Ngọc Thiên Hằng chữa thương, nhưng hồn lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Vì biết rằng lúc trước vì bị Sử Lai Khắc thất quái vây công, hồn lực đã tiêu hao phần lớn, giờ đây so với Đái Mộc Bạch còn muốn yếu hơn một chút.

Vết thương ngoài da tuy đã nhanh chóng khôi phục, nhưng cánh tay cực mạnh của Lam Điện Bá Vương Long sau khi bị gãy xương miễn cưỡng liền lại nhưng hắn cũng không dám dùng sức quá độ. Lúc này chỉ bằng vào lôi điện năng lực hắn chỉ đành tránh né Đái Mộc Bạch. Vốn hồn lực bây giờ đã thấp hơn Đái Mộc Bạch, lại bị thất bảo lưu ly tháp trợ giúp cho Đái Mộc Bạch, Ngọc Thiên Hằng chỉ còn cách chọn phương pháp du đấu, tận lực phát huy hiệu quả tê liệt của lôi điện, bất quá cũng không dám cùng Đái Mộc Bạch liều mạng.

Đái Mộc Bạch dù có muốn kết thúc đối thủ cũng không làm được, có thể trở thành khống chế hệ hồn sư Bích Lân Xà, khả năng dùng độc khống chế của Độc Cô Nhạn không thể coi thường. Nếu không phải Đường Tam tận dụng sự quen thuộc với các loại kịch độc của bản thân, bằng vào hùng hoàng liệt tửu hóa giải đệ tam hồn kỹ cực mạnh của nàng là Bích Lân Tử Độc, chỉ sợ lúc

này toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái đã ngã xuống.

Bên kia Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng không có lạc quan như vậy. Hai người đối mặt với đối thủ so với mình còn muốn cao hơn bảy, tám cấp hồn lực. Mặc dù hiệu quả của Thất bảo lưu ly tháp có thể làm cho khoảng cách chênh lệch về hồn lực với đối phương được thu nhỏ lại, nhưng dù sao kém hơn một hồn hoàn cũng không phải là khoảng cách có thể bù lấp được.

Nhiều hơn một hồn hoàn không chỉ đơn giản là nhiều hơn một hồn kỹ. Hồn hoàn khi được hấp thu sẽ làm cho thuộc tính của hồn lực tăng theo. Tựa như sau khi Đường Tam tiến vào ba mươi cấp cảnh giới thì lực lượng khống chế các phương diện đều được tăng cao.

Mã Hồng Tuấn mặc dù vũ hồn là phượng hoàng thuộc loài bay lượn, nhưng hắn lại không thể bay, chỉ có thể bằng vào Phượng Hoàng Hỏa Tuyến để làm tiêu hao đối thủ. Nhưng Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong công kích cực kỳ xảo trá, đôi cánh của hắn giống như lưỡi dao sắc bén tùy thời có thể phủ xuống công kích, chỉ cần Mã Hồng Tuấn hơi chậm một chút thì rất có thể bị một kích trí mệnh của hắn.

Càng làm Mã Hồng Tuấn buồn bực hơn là Ngự Phong chính là năng lực của gió. Mặc dù hắn không dám để cho phượng hoàng hỏa diễm đốt cháy, nhưng nhờ đôi cánh xao động, tạo ra sức gió có thể hóa giải được công kích của Phượng hoàng hỏa diễm.

Vì không thể tới gần đối phương được, Mã Hồng Tuấn không nhịn được phải mở ra kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng mà từ trước tới nay chưa từng dùng đến. Kỹ năng này có thể làm cho lực công kích của Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bảo trì được lực công kích ở trạng thái tốt nhất, tạm thời chế trụ được đối thủ nhưng hồn lực của hắn sẽ tiêu hao hết phần lớn.

Nếu không phải Áo Tư Tạp thỉnh thoảng cho hắn ăn một cây đại hương tràng, chỉ sợ cũng không kiên trì được đến bây giờ.

Tình huống của Chu Trúc Thanh so với Mã Hồng Tuấn còn muốn thảm hơn. Mã Hồng Tuấn còn có Áo Tư Tạp trợ giúp nhưng nàng thì chỉ dựa vào thực lực của chính mình để duy trì.

Bình thường tốc độ của Hắc Báo hồn sư Áo Tư La so với Chu Trúc Thanh còn nhanh hơn, Hắc báo vũ hồn chính là tồn tại cực kỳ xuất sắc trong mẫn công hệ vũ hồn. Chu Trúc Thanh được Thất bảo lưu ly tháp gia tăng tốc độ cũng không thể nào bù khuyết được chênh lệch về tốc độ giữa hai người, chỉ có thể không ngừng du đấu cùng đối thủ.

Áo Tư La công kích càng ngày càng mãnh liệt, hồn lực dần dần tiêu hao, Chu Trúc Thanh đã sắp không còn kiên trì được nữa.

Đái Mộc Bạch ở bên nhìn thấy hét lên: *"Trúc Thanh, tới bên này với ta!"*. Chu Trúc Thanh nghe vậy, thân hình chợt lóe lên, tới bên cạnh Đái Mộc bạch.

Ngọc Thiên Hằng đã không tạo được áp lực cho Đái Mộc Bạch, nhờ Bạch Hổ Kim Cương Biến, Đái Mộc Bạch mạnh mẽ bức lui Áo Tư La. Chu Trúc Thanh vừa đến đã tạo thành cục diện hai đối hai. Cứ như vậy nguy cơ của nàng tạm thời được giải quyết, tuy nhiên Ngọc Thiên Hằng có Áo Tư La trợ giúp khiến hắn cũng có cơ hội để thở.

Bên kia bốn bề đều thấy quy giáp thuẫn phá không mà bay tới. Quy giáp xoay tròn theo bốn hướng bất đồng nhằm về phía Đường Tam mà công kích.

"Tiểu Vũ." Đường Tam làm một thủ thế đơn giản để ra hiệu. Tiểu Vũ nhẹ nhàng nhảy lên tới trước mặt Đường Tam. Đường Tam hai tay dùng sức, từ dưới chân Tiểu Vũ hất mạnh làm thân thể Tiểu Vũ như đạn pháo bắn lên, bay ra ngoài.

Phòng ngự mạnh nhất của Huyền Vũ Quy hồn sư không thể nghi ngờ là quy giáp, mà lúc này quy giáp đã phát ra, vì vậy lực phòng ngự của bọn họ tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Đường Tam không phải không nghĩ tới để cho Tiểu Vũ đi công kích khống chế hệ hồn sư Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn, nhưng việc này quá nguy hiểm. Dù sao độc tố trên người Độc Cô Nhạn, Đường Tam không nắm chắc có thể giải trừ được.

Nhưng khi Tiểu Vũ rời bên này đi, lập tức Đường Tam sẽ một mình chống chọi với hai người, mà đối thủ có hồn lực so với hắn còn cao hơn đến sáu cấp, hắn có thể chống chịu được sao?

Đường Tam ngược lại trên mặt toát ra một nụ cười tự tin. Hắn không chỉ là một khống chế hệ hồn sư mà còn là một đệ tử Đường Môn. Vũ kỹ không thuộc về thế giới này mới chính là chiêu bài đích thực của hắn.

Chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, sau khi Đường Tam hất bay Tiểu Vũ ra ngoài, hắn không lùi mà tiến lên đón lấy Quy giáp thuẫn từ bốn phía bay tới, Huyền Thiên Công lên hai tay đến cực độ tạo thành một màu trắng như ngọc.

Bốn phía đã bị quy giáp thuẫn phong kín hết đường đi của Đường Tam, nhưng chẳng biết chuyện gì xảy ra, bằng vào Quỷ Ảnh Mê Tung bộ Đường Tam dễ dàng tránh được đòn công kích sắc bén đó.

Ngay sau đó, hai bàn tay của Đường Tam đồng thời vỗ nhẹ vào một tấm quy giáp phía bên trái. Thân hình lại lóe lên, song chưởng phách vào tấm ở giữa. Khống hạc cầm long phát động, tá lực đả lực làm cho quy giáp thuẫn mang theo hồn lực mạnh mẽ chuyển hướng nhau lao thẳng vào nhau, trong chớp mắt đã thấy bốn tấm quy giáp thuẫn cùng va đập vào nhau.

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời phát ra từ huynh đệ Thạch gia, sau đó quy giáp thuẫn bị hồn lực phát ra trói chặt, mạnh mẽ thay đổi phương hướng.

Lúc này đến lượt Đường Tam biến sắc.

Cũng không phải vì hắn lo lắng quy giáp thuẫn sẽ đả thương đến mình. Hắn có Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ sẽ không cần lo lắng loại vũ khí nặng nề này làm bị thương. Sở dĩ hắn giật mình, là vì mục tiêu của quy giáp thuẫn thay đổi, không phải là hắn, mà chính là Lam Ngân Thảo do hắn thả ra.

Một loạt âm thanh chói tai vang lên, Lam Ngân Thảo ở bốn phía do Đường Tam thả ra đã bị quy giáp thuẫn cấp tốc xoay tròn cắt đứt hơn một nửa. Nhất là trận hình của Sử Lai Khắc thất quái được liên kết bởi Lam Ngân Thảo bị cắt đứt khiến cho trận thế tự nhiên bị phá vỡ.

Đường Tam rét run trong lòng, hắn bây giờ đã hiểu được hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư trầm ổn này tuyệt đối không giống như hạng người không có đầu óc, tứ chi phát triển. Mục tiêu chân chính của bọn họ tự nhiên không phải Đường Tam mà chính là muốn phá hỏng thế liến thủ của đối phương.

Lúc này Tiểu Vũ đã vượt lên phía trước thành công, vượt qua phạm vi bao trùm của quy giáp, mắt nhìn thấy hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư gần trong gang tấc...

"Tiểu Vũ, cẩn thận." Một tia bất an đột nhiên từ trong lòng dâng lên, Đường Tam cơ hồ hạ ý thức hướng về phía Tiểu Vũ nhắc nhở. Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hai gã Huyền vũ quy hồn sư từ đầu tới cuối vẫn chưa có xuất ra hồn kỹ thứ ba. Vũ hồn của bọn họ có lực phòng ngự mạnh mẽ, như thế nào lại chịu phóng ra, bỏ đi lớp quy giáp bảo vệ cũng không lo lắng đến việc phòng ngự hay sao?

Đúng như Đường Tam dự liệu, hai tên Huyền vũ quy hồn sư sắc mặt âm trầm trên người đồng thời phát ra tử sắc quang mang, ngàn năm hồn hoàn kỹ năng đã phát động.

Tiểu Vũ nghe thấy Đường Tam hô hoán, nhưng lúc này nàng vẫn còn tại không trung, căn bản không thể thay đổi được hướng rơi xuống. Tại thời khắc mấu chốt, Tiểu Vũ đã thể hiện năng lực ứng biến nhanh nhạy của nàng. Đệ nhị, đệ tam hồn hoàn đồng thời lóe sáng. Đôi mắt xinh đẹp ngưng đọng, mang theo hồng quang mãnh liệt nhìn vào Tạch Mặc ở bên trái.

Đệ nhị kỹ năng, nhu cốt mị thỏ có hiệu quả làm mê hoặc tinh thần đối phương, làm đối thủ lâm vào trạng thái cứng đờ. Thời gian cứng đờ tùy theo chênh lệch về tinh thần lực của song phương mà định. Nếu như song phương có tinh thần lực chênh lệch quá lớn sẽ bị cắn trả.

Giống như Triệu Vô Cực lúc đầu làm cho Tiểu Vũ bị năng lực mị hoặc trực tiếp cắn trả. Mà hai tên Huyền vũ quy hồn sư trước mắt hiển nhiên không thể có tinh thần lực chênh lệch quá lớn được. Mặc dù thời gian cứng đơ không dài nhưng Tiểu Vũ trong nháy mắt bộc phát ra hồn kỹ cũng vẫn thu được hiệu quả.

Thạch Mặc cả người bỗng ngây ra một chút, tử quang trên người cũng ảm đạm đi. Thừa lúc hơi ngưng trệ, kỹ năng thuấn di của Tiểu Vũ phát động. Cả người vọt tới trước, nhờ năng lực thuấn di, nàng rời sang so với chính diện đến năm thước.

Kế dụ địch xâm nhập này Đường Tam đã dùng để đối phó với Ngọc Thiên Hằng, lúc này lại bị huynh đệ Thạch gia dùng để đối phó với Tiểu Vũ. Đệ tam hồn hoàn kỹ năng của Huyền Vũ Quy hồn sư sau khi phát động, mới khiến người khác hiểu được sự kinh khủng của bọn họ.

Từ bốn phía, quy giáp đang cắt phá lam ngân thảo của Đường Tam chợt thu về với tốc độ khó nhìn được bằng mắt thường. Mỗi mảnh quy giáp đều hiện từng tia tử quang rồi vỡ ra thành mười sáu khối nhỏ, trong nháy mắt bạo xạ, cơ hồ phong kín phạm vi mười thước quanh người hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Nếu lúc này bên hông Tiểu Vũ còn có lam ngân thảo của Đường Tam có lẽ Đường Tam có thể kéo nàng lại. Nhưng bây giờ đang ở trên không trung, nàng không thể dựa vào bất cứ thứ gì, chỉ còn trông cậy vào chính mình.

Kỹ năng này của Huyền Vũ Quy hồn sư là Quy Giáp Bạo Liệt, là công kích bao trùm phạm vi, chủ yếu dùng để bảo vệ chính mình đồng thời tấn công địch nhân.

Quy giáp của Thạch gia huynh đệ đều đã tự vỡ ra thành ba mươi hai khối, xoay tròn xung quanh thân thể họ trong phạm vi mười thước vuông. Trong phạm vi đó không khí dường như cũng trở nên vặn vẹo biến dạng, nhìn qua giống như một cái máy xay thịt thật lớn, mà Thạch gia huynh đệ không biết từ lúc nào đã hoàn toàn tách ra hai hướng, chẳng những có thể làm cho hồn kỹ thứ ba này phát huy đến trình độ mạnh nhất mà còn tránh va chạm lẫn nhau.

Tiểu Vũ lướt sang ngang năm thước, mặc dù tránh được công kích phía chính diện nhưng không hoàn toàn né tránh dược công kích của quy giáp. Thân thể mềm mại tại không trung phiên chuyển, huyết hoa bay lên... Tiểu Vũ kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại bám vào quy giáp theo đà xoay tròn rồi hướng phía xa ngã văng xuống đất.

Mắt nhìn thấy Tiểu Vũ rơi vào phạm vi công kích của Huyền vũ quy giáp, Đường Tam tim gan như cào xé, không còn giữ được tỉnh táo thét lên: *"Tiểu Vũ!"*

Lam ngân thảo theo hướng rơi của Tiểu Vũ quấn lấy nàng, nhanh chóng kéo nàng lại.

Tiểu Vũ hai mắt nhắm chặt, thân thể kịch liệt run rẩy, cánh tay phải, phần eo bên phải cùng với bắp đùi máu huyết lẫn lộn. Máu tươi đã nhiễm đỏ khắp người nàng. Nghiêm trọng hơn là hồn lực của huyền vũ quy hồn sư đã thấu nhập vào trong cơ thể nàng, chấn động thương tổn đến nội phủ.

Trái tim Đường Tam cơ hồ như ngừng đập, tay phải nhanh chóng điểm nhanh vào xung quanh vết thương, phong bế huyết mạch không để nàng chảy máu quá nhiều. Tay còn lại đặt sau lưng Tiểu Vũ đưa hồn lực Huyền Thiên Công nhu hòa vào, kết hợp với hồn lực của Tiểu Vũ để bài trừ kình khí xâm lấn.

Quy giáp tại không trung lại một lần nữa dung hợp thành quy giáp bao trumg lên hai gã huyền vũ quy hồn sư. Công kích của bọn họ đã đạt được thắng lợi lớn. Không những chặt đứt kiên kết của Sử Lai Khắc thất quái, lại còn làm thương rất nặng cho Tiểu Vũ.

Vốn Thạch gia huynh đệ cũng không nghĩ tới phải dùng đến đệ tam hồn kỹ. Dù sao Tần Minh lúc trước cũng đã nhắc nhở bọn họ là không được sát thương đối phương.

Nhưng khi Ngọc Thiên Hằng bị thương đã làm cho bọn họ cực kỳ phẫn nộ. Mặc dù không biểu hiện ra mặt nhưng trong lòng đã bộc phát... Vì vậy họ mới toàn lực công kích tạo ra cục diện như bây giờ.

"Lên--" Độc Cô Nhạn hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một làn sương, độc vụ trên đấu hồn đài càng thêm nồng nặc hơn. Hiệu quả của tiểu tịnh tràng của Áo Tư Tạp đã bắt đầu không đủ chống lại được độc khí.

Hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư bước nhanh về phía Đường Tam, Bọn họ biết rõ, chỉ cần đánh bại được tên khống chế hệ hồn sư này, trận đấu này coi như

sẽ kết thúc.

Hoàng Đấu chiến đội phối hợp cũng rất ăn ý. Nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, Đường Tam lại sắp bị hai tên Huyền Vũ Quy hồn sư hợp lực tấn công phía trước và Bích Lân Xà hỗ trợ phía sau, bọn họ toàn lực công kích nhưng người khác trong Sử Lai Khắc thất quái, mục đích rất đơn giản, chính là không cho cơ hội đi cứu viện Đường Tam.

Khi thấy Tiểu Vũ bị thương cũng đã làm cho Sử Lai Khắc thất quái bừng bừng lửa giận. Mã Hồng Tuấn đã không còn để ý đến điều tiết hồn lực của mình, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến tạo thành một vòng lửa tại không trung với độ nóng kinh khủng cuộn tới Phong Linh Điểu hồn sư.

"Phong Khởi Vân Dũng." tại thời khắc mấu chốt, Ngự Phong cũng không hề giữ lại chút vốn nào, tử sắc hồn hoàn quang mang đại phát, trong không trung lơ lửng, hai cánh kịch liệt quạt tới, một tầng hồn lực thanh sắc như mây chợt phóng thích ra đón lấy công kích từ Mã Hồng Tuấn.

Hồn lực thanh sắc tại không trung ngưng tụ thành hình một con chim thật lớn, đáp xuống kịch liệt công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Hồng Tuấn.

"A--" Áp lực cường đại cùng việc Tiểu Vũ bị thương làm cho Mã Hồng Tuấn nổi lên hung tính. Mặc dù hồn lực của hắn yếu hơn đối phương, nhưng đến lúc này Phượng hoàng hỏa diễm lại vô cùng dữ dội, cháy lên kịch liệt.

Kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng toàn lực phát động, từ trong tay áo lấy ra cái hương tràng cho lên miệng mình, một lần nữa phun ra hỏa diễm mãnh liệt.

Mã Hồng Tuấn cũng biết, nơi này không chỉ có hắn, còn có Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, một khi hắn không ngăn được hồn kỹ của đối thủ, hiệu quả của Thất Bảo Lưu Ly tháp cũng sẽ biến mất, so với đối phương sẽ càng thêm bất lợi.

Tử Hồng sắc hỏa diễm đã cực hạn bộc phát.... dần dần biến thành màu tím đậm. Đệ tam hồn kỹ Phong Khởi Vân Dũng vốn chuyên phá hoả cũng bị

ngăn cản mạnh mẽ từ bên ngoài, rõ ràng thân thể năng lượng hình chim này đã bắt đầu có dấu hiệu bị đốt cháy.

Từ trên người Mã Hồng Tuấn, Ngự Phong cảm giác được một cỗ áp lực đặc thù, làm trong nội tâm hắn sinh ra một loại uy áp cường đại không thể kháng cự. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú nhưng tình huống như lúc này là lần đầu tiên hắn gặp.

Hắn đương nhiên không biết, tình huống lần này giống như lần trước Đường Tam đối mặt với Tri Chu nữ hồn sư của Cuồng Chiến đội, đây là uy áp sinh ra bởi cấp bậc vũ hồn. Mã Hồng Tuấn có vũ hồn chính là Phượng Hoàng, mặc dù là Tà Hỏa Phượng Hoàng nhưng cũng là một loài Phượng. Phượng Hoàng chính là vua của loài chim, cường giả chưởng quản bầu trời, tự nhiên Phong Linh điểu làm sao có khả năng so sánh được.

Bởi vậy mặc dù Ngự Phong có hồn lực cao hơn Mã Hồng Tuấn rất nhiều, nhưng lúc này vẫn không thể tránh khỏi uy áp này được.

Đương nhiên cũng bởi vì hồn lực song phương có sự chênh lệch nên tình huống này mới xảy ra, Mã Hồng Tuấn đã được kích phát tiềm lực bản thân trong tình huống này.

"Trúc Thanh, U Minh Bạch Hổ." Đái Mộc Bạch trong miệng gầm lên. Là đội trưởng của Sử Lai Khắc thất quái, mắt nhìn thấy Tiểu Vũ bị thương, hắn không thể không nổi giận. Lúc này hắn đã không còn giữ lại chút vốn nào nữa.

Đại sư trước tràng chiến đấu hồn lần này đã nói qua, nếu Sử Lai Khắc thất quái muốn đạt được thắng lợi thì lúc mấu chốt phải trông vào ba người Đái Môc Bạch, Chu Trúc Thanh và Đường Tam.

Trong đó hắn sở dĩ nhắc đến Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh không phải vì thực lực của bọn chúng, dù sao Đái Mộc Bạch cũng yếu hơn Ngọc Thiên Hằng. Hắn sở dĩ nói như vậy Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có một bí mật... bí mật về Vũ Hồn dung hợp.

Theo tiếng hổ gầm, Đái Mộc Bạch từ Bạch Hổ Kim Cương Biến lại một lần

nữa thay đổi trạng thái. Toàn thân bành trướng, màu sắc bạch hổ lúc này đã hỗn hợp với vằn đen đang điên cuồng xuất hiện trên thân.

Chu Trúc Thanh cắn chặt răng, toàn thân hắc quang nhàn nhạt bao trùm, thân thể phiêu hốt như có thể nhìn xuyên qua thân thể, hướng về phía Đái Mộc Bạch vọt tới.

Nhìn thấy hai người dị biến, Ngọc Thiên Hằng trong lòng càng kinh hãi thốt lên: *"Bất hảo, đây là Vũ hồn dung hợp kỹ, Áo Tư La, toàn lực ứng phó."*

Lúc này Ngọc Thiên Hằng cũng bất chấp hồn lực bản thân giảm đến trạng thái nguy hiểm, không cách nào duy trì Lôi đình chi nộ, giơ long tí lên, một tiếng long ngâm phát ra một lần nữa phát động Lôi đình vạn quân.

Lúc này vì ngăn cản Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hắn dồn hết hồn lực còn sót lại, mạnh mẽ hướng hai người phát ra.

Hắc Báo hồn sư Áo Tư La trên người đệ tam hồn hoàn mở ra, đồng tử co rút lại, hồn lực xuay chuyển trong người, xương cốt trong người nổi lên một trận lách cách vang lên, từ trong cơ thể hắn phóng ra quang ảnh hình báo hướng đến Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh.

Hắc Báo hồn sư đệ tam hồn kỹ: Báo Ảnh Phân Thân đã phát động.

Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch đều không coi bọn hắn là đối thủ. Hai người hợp nhất, trong mắt Đái Mộc Bạch bây giờ chỉ có duy nhất Chu Trúc Thanh. Song chưởng mở ra, hướng về phía thân ảnh mờ ảo của Chu Trúc Thanh đón lấy.

Lúc này Đái Mộc Bạch đột nhiên kinh ngạc phát hiện, Chu Trúc Thanh vốn trong mắt luôn lạnh băng tựa hồ biến mất, ánh mắt mang theo vài phần ngốc trệ cùng có vài phần tâm tình đặc thù.

Hai đạo thân ảnh cuối cùng trước đòn công kích của đối phương một khắc thời gian đã hoàn toàn dung hợp. Tà Mâu Bạch Hổ cùng U Minh Linh Miêu trong nháy mắt dung hợp tạo ra ba động năng lượng khiến cho toàn trường rung động.

Kỹ năng dung hợp vũ hồn cũng không phải hai người cùng loại, cùng đẳng cấp mới có thể dung hợp. Bởi vì phải có vũ hồn để phối xứng hoàn mỹ mới được. Một khi có thể dung hợp vũ hồn, uy lực này tuyệt đối không phải chỉ ở cấp bậc hồn sư mà là tồn tại ở cấp bậc siêu việt.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sau khi dung hợp thân thể, trong nháy mắt biến mất trên đấu hồn đài, chỉ còn lại một con bạch hổ thật lớn. Bạch hổ toàn thân trong suốt, lông vằn đen, hai mắt màu tím, lạnh lùng nhìn về phía trước rồi vọt tới công kích.

Báo ảnh của Hắc báo hồn sư Áo Tư La đã tới trước mặt bạch hổ. Bạch hổ dài đến tám thước, độ cao vượt quá hai thước, so với thân ảnh to lớn của Bạch Hổ, báo ảnh trở nên thật nhỏ bé.

U Minh Bạch Hổ chỉ đơn giản giơ hữu trảo lên, chậm rãi đập xuống. Phốc một tiếng, tử sắc báo ảnh đã hóa thành vô số chấm sáng rồi bến mất. Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ chỉ thoáng động một chút, sau một khắc, đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp đi vào trong lôi điện đang điên cuồng công kích, nhắm về phía trung tâm lôi điện đi tới.

Thân ảnh trong suốt của Bạch Hổ ngẩng cao đầu kiêu ngạo, cúi đầu xuống thể hiện khí phách ngạo mạn hùng phách thiên hạ, phong thái vua của muôn thú.

Mọi người đâu đâu cũng nhìn đến ngây người, hoàng đấu chiến đội tất cả thành viên tại một khắc cũng đều ngưng trệ.

Oanh-----

Hai đạo thân ảnh đồng thời phi lên, Lam Điện Bá Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng đang ở không trung, máu tươi phun ra không ngừng, tại tác dụng của Cửu Tân Hải Đường, cánh tay đang hồi phục lại lần nữa bị gãy nát.

Áo Tư La không thể so với Ngọc Thiên Hằng, tại lúc hồn kỹ thứ ba bị phá đã bị hồn lực cắn trả, máu tươi phun ra đồng thời ngã xuống hôn mê. May mà hồn lực bản thân hắn cũng không kém, nếu không bị thương nặng như vậy,

với tình huống này chỉ đành chờ chết.

U Minh Bạch Hổ phát động một kích, trong nháy mắt Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lại đồng thời xuất hiện trên đài.

Chu Trúc Thanh bởi vì hồn lực tiêu hao quá lớn đã trực tiếp hôn mê trong ngực Đái Mộc Bạch. Bản thân Đái Mộc Bạch cũng đã không chịu nổi. Bởi vì phát động vũ hồn dung hợp kỹ, Bạch hổ kim cương biến mang theo năng lượng toàn bộ đã hết, lúc này đang bị trong trạng thái bị kỹ năng cắn trả cũng mất đi năng lực chiến đấu. Nhưng bọn hắn cũng thành công kích hạ được đội trưởng Ngọc Thiên Hằng cùng hắc báo hồn sư bên đối phương.

Đái Mộc Bạch tin tưởng, cho dù Cửu Tâm Hải Dương có thần kỳ đi nữa trong loại tình huống như vậy cũng không thể nào không phục được lực chiến đấu.

Hồn lực đã tiêu hao hầu như không còn, tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp công hiệu kháng độc cũng dần dần biến mất, Đái Mộc Bạch trong độc vụ lảo đảo muốn ngã. Lúc này Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều được Mã Hồng Tuấn bảo vệ, căn bản không cách nào đưa đến cho hắn tiểu tịch tràng để giải độc.

Lam Điện Phách Vương Long vũ hồn không hổ là một trong những vũ hồn mạnh mẽ nhất. Mặc dù lần thứ hai bị thương nặng nhưng Ngọc Thiên Hằng vẫn không có hôn mê, chỉ là hắn ngã xuống đất nhưng không sao đứng dậy nổi.

Càng làm cho hắn thêm tâm đảm cự hàn (tim gan buốt lạnh) chính là trong giữa đấu hồn đài, Thạch gia huynh đệ đang cùng đối phương là Thiên Thủ Tu La khống chế hệ hồn sư chiến đấu.

Đường Tam nhẹ nhàng đặt Tiểu Vũ nằm trên đấu hồn đài. Lúc này mặt Tiểu Vũ đã vàng như nghệ. Mặc dù Đường Tam có Huyền Thiên Công chính tông, đạo gia nội lực trợ giúp khu trừ dị kình ra khỏi cơ thể, nhưng kinh mạch cùng nội phủ đã bị chấn động mạnh, ba chỗ ngoại thương cũng nhìn thấy xương, nếu Đường Tam không kịp thời phong bế huyết mạch ở miệng vết thương thì đã khiến nàng chảy máu đến mất mạng.

Chậm rãi quay lại, đối mặt với hai tên huyền vũ quy hồn sư, tấm mặt nạ của Sử Lai Khắc thất quái, Đường Tam đều không có biến hoá gì trên mặt cả, nhưng lúc này hắn đã cho đối phương thấy đôi mắt đã nổi lên một làn hồng quang nhàn nhạt.

Phốc---

Chiếc áo trên người Đường Tam dưới tác dụng của hồn lực đã nát vun ra, tung bay tứ tán như những cánh bướm. Từ sau lưng hắn mọi người đều thấy, theo thắt lưng lấy ra tám cái cổ bao, ngay sau đó tám gốc lam ngân thảo chợt phá ra, tốc độ như tia chớp mở rộng.

Tám gốc *"lam ngân thảo"* này so với những cái khác đều không giống. Toàn thân ánh tím, trong ánh đèn chiếu xuống tỏa ra ánh sáng. Đây chính là phụ hồn cốt bát chu mâu.

Theo bát chu mâu xuất hiện, Đường Tam trên người ba động hồn lực, xuất ra một chút biến hóa đặc thù. Hơi thở trên người đột nhiên trở nên rất âm lãnh. Nhiệt độ xung quanh hắn rõ ràng đã giảm xuống, trên thân bát chu mâu mang theo một tầng tử khí mờ mờ.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn thả ra độc vụ, Bát Chu Mâu tiến đến lập tức giống như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan ra.

"Vũ hồn biến dị? Thạch Mặc, Thạch Ma, cẩn thận." Độc Cô Nhạn nhìn thấy bát chu mâu của Đường Tam lập tức cảm giác được không ổn. Nhưng giống như Đại Sư đã nói, Bát Chu Mâu cùng Lam Ngân Thảo cùng loại, vô cùng giống nhau, cho nên nếu hắn không tự mình nói ra thì không ai nghĩ tới có loại phụ hồn cốt này.

Thạch gia huynh đệ hai người vọt tới trước, nhất thời trì hoãn thế công. Đệ nhị hồn hoàn trên người hai người lại đồng thời khởi động, quy giáp lại lần nữa hóa thành tấm chắn xuất hiện trong tay.

Bọn họ trong tình huống này, có kỹ năng rất cường hãn đó là đệ nhị kỹ năng và đệ tam kỹ năng đồng thời sử dụng phối hợp. Tấm chắn tại bất cứ vị trí nào đều có thể bạo liệt thành mảnh nhỏ phát động công kích.

Quy giáp của bọn họ vô cùng chắc chắn, hơn nữa lực công phá cực mạnh, nếu không lúc trước cũng không có khả năng có thể cắt đứt được Lam Ngân Thảo cứng cỏi của Đường Tam.

Thạch gia huynh đệ cẩn thận tới gần, Đường Tam lại không hề đặt bọn họ trong mắt, cũng không có hướng Thạch gia huynh đệ phát động công kích mà nghiêng người nhìn về phía sau lưng. Tại không trung Mã Hồng Tuấn đang dùng hồn kỹ thứ ba dần dần áp bách Phong Linh điểu hồn sư Ngự Phong.

"Xuống đây." Hai người phảng phất có thể rơi rụng xuống theo từng chữ phun ra từ miệng Đường Tam. Chỉ thấy hắn tiện tay vung ra, một đoàn lục quang phá không bay ra, hướng Ngự Phong mà tới.

Ai cũng không nghĩ tới Đường Tam đối mặt với hoàng đấu chiến đội tam đại hồn sư còn có thể chiếu cố đến chiến trường bên kia, vốn định nhắc nhở Ngự Phong nhưng đã không kịp rồi.

Ngự Phong lúc này đang thúc dục đệ tam hồn kỹ cũng dần dần lấy được ưu thế áp đảo, mắt thấy có thể đánh bại được ba người Mã Hồng Tuấn, nhưng trong tình huống khống chế đệ tam kỹ năng hồn hoàn, bản thân hắn cũng chật vật không nhỏ. Khi hắn cảm giác sau lưng có vật tập kích tới muốn bay lên trên để tránh công kích của Đường Tam.

Nhưng Đường Tam xuất thủ một kích này đã nằm ngoài phán đoán và phản ứng của Ngự Phong. Lục sắc quang cầu trong không trung chớp lên, tạo thành một tia hồ tuyến mảnh mai, trong chớp mắt đã đuổi theo Ngự Phong, chỉ thấy lục quang trong nháy mắt lại được thu liễm, thân thể Ngự Phong ngay cả hai cánh của Ngự Phong trong nháy mắt bị trói buộc.

Đường Tam vẫn một mực nhẫn nhịn không phát động hồn kỹ thứ ba của mình. Chu võng tuy trói buộc rất tốt nhưng tiêu hao hồn lực cũng nhiều. Một khi hắn sử dụng thực lực bản thân sẽ yếu bớt, cho dù có Thất bảo lưu ly tháp trợ giúp thì chiến đấu lực cũng sẽ giảm xuống.

Mà lúc này đúng là cơ hội Đường Tam chờ đợi. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đánh bại hai gã có uy hiếp lớn nhất. Lúc này Hoàng Đấu chiến

đội có được chiến đấu lực chỉ còn Phong Linh điểu hồn sư, Bích Lân Xà hồn sư cùng hai vị Huyền Vũ Quy hồn sư.

Người cần giải quyết đầu tiên tự nhiên chính là Phong Linh điểu hồn sư, bởi vì đối thủ có tốc độ cùng ưu thế về khoảng không, có uy hiếp đến Mã Hồng Tuấn cùng hai phụ trợ hệ hồn sư bên mình.

Giải quyết địch nhân sau lưng xong, kế tiếp Đường Tam muốn chính diện đối mặt với ba người.

Hai tên Huyền vũ quy hồn sư có lực lượng tuyệt đối không kém, ngay khi Đường Tam xuất ra chu võng, quy giáp thuẫn trong tay bọn họ đồng thời phóng ra.

Bốn phía đều có tấm chắn thật lớn chặn lại, phát ra tiếng kêu chói tai. Bọn họ rất tự tin, cho dù Đường Tam có được vũ hồn biến dị, cũng không có khả năng đấu lại hai người liên thủ. Hơn nữa huống chi hắn vừa thi triển hồn kỹ thứ ba, lúc này đấu hồn lực sẽ giảm xuống rất nhiều.

Cho dù, Đường Tam như cũ có thể sử dụng bộ pháp quỷ dị, Thạch gia huynh đệ hoàn toàn đủ thực lực để một lần nữa phóng thích đệ tam hồn kỹ, nếu không một kích tất sát Đường Tam cũng phải làm khống chế hệ hồn sư này bị thương nặng tên, trận đấu cũng theo đó mà kết thúc.

Đường Tam tỉnh táo đến đáng sợ, trong lúc phẫn nộ vẫn bảo trì được tỉnh táo đã thấy Đường Tam kinh khủng thế nào.

Cho dù Sử Lai Khắc thất quái cũng không nghĩ ra Đường Tam sẽ sử dụng phương pháp gì để ngăn cản công kích của hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Đệ tam hồn kỹ đã sử dụng, chẳng những hồn lực tiêu hao rất lớn đồng thời cũng tạo thành hồn lực hư thoát ngắn ngủi, khiến Đường Tam không cách nào thi triển được Quỷ Ảnh Mê tung giống như trước. Huống chi đệ tam kỹ năng của Huyền vũ quy hồn sư đều tùy thời cũng có thể phóng thích.

Nhưng bây giờ Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đều mất đi lực chiến đấu, nằm trong độc vụ khổ sở chống đỡ, Tiểu Vũ bị thương nặng nằm trên

đất, Mã Hồng Tuấn vừa mới được cơ hội thở dốc, căn bản không có ai có thể trợ giúp hắn.

Cho dù Bát Chu Mâu của Đường Tam cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể chính diện đối chọi với quy giáp được, dù sao hồn lực của hắn cũng yếu hơn so với đối thủ.

------oOo------

Chương 149: – Bát Chu Mâu Định Thắng Thua

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: atula23

Điều mà mọi người không tưởng tượng được lúc này đã xảy ra. Đường Tam dùng hành động thực tế để chứng tỏ rằng thắng lợi không nhất định dựa vào thực lực mà trí tuệ và kế hoạch đồng dạng cũng có thể làm được.

Một đạo thân ảnh giống như cánh bướm vờn trong lửa, nhưng đột nhiên trước mặt Đường Tam xuất hiện một người, ngăn trở trước thân thể Đường Tam, người này thân thể cao lớn, cơ hồ đem Đường Tam hoàn toàn che chắn đằng sau lưng. Nếu quy giáp thuẫn muốn lấy mạng Đường Tam, thì đầu tiên chịu xui xẻo chính là người này.

Người xuất hiện trước mặt Đường Tam, không phải ai khác, chính là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Lam Điện Phách Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

Tại sao lại như thế? Đó là suy nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu các thành viên của Hoàng Đấu chiến đội, ngay sau đó bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng tình huống của Ngọc Thiên Hằng.

Ngọc Thiên Hằng đương nhiên không có khả năng đi giúp Đường Tam ngăn

trở công kích của đội mình, mà có muốn giúp Đường Tam cũng không thể. Với tình trạng của hắn bây giờ không thể đủ nhanh để đến bên cạnh Đường Tam được. Sở dĩ hắn đến được chỗ này đều nằm trong kế hoạch ngay từ lúc đầu của Đường Tam.

Thân thể Ngọc Thiên Hằng bị Lam ngân thảo quấn chặt, mạnh mẽ lôi hắn đến trước mặt Đường Tam làm tấm chắn thịt.

Lúc đầu song phương giao thủ, Ngọc Thiên Hằng đã nằm trong kế hoạch của Đường Tam. Từ lúc Sử Lai Khắc thất quái vây công đến khi hắn bị thương nặng, mà trong lúc hắn bị vây công đã bị Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn vào. Lam ngân thảo có ba cái hồn hoàn sẽ có ba hồn kỹ. Quấn quanh không thể nghi ngờ chính là tối thực dụng, còn chu võng thì tối bá đạo. Nhưng đệ nhị hồn kỹ nhìn qua có tác dụng không lớn nhưng màn này là do Đường Tam đã thông qua hồn kỹ thứ hai Ký sinh này mà đạo diễn ra hết thảy.

Ngọc Thiên Hằng mặc dù đang được Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trợ giúp khôi phục lực chiến đấu, nhưng Lam Ngân Thảo nhân cơ hội quấn quanh hắn trước đó đã để lại mầm mống trên cơ thể hắn, yên lặng ký sinh, đến khi đệ nhị hồn kỹ phát động, mầm mống đó sẽ tùy thời được Đường Tam khống chế.

Khi Đường Tam xoay người lại phía Phong Linh Điểu hồn sư phát động Chu võng trói buộc đồng thời phát động Lam Ngân Thảo đang ký sinh trên người Ngọc Thiên Hằng đưa hắn đến trước mặt mình.

Lúc này Ngọc Thiên Hằng thật sự quá suy yếu, nếu như lúc hắn toàn thịnh không cần Lôi đình chi nộ cũng có thể tránh thoát được trói buộc của Lam Ngân Thảo. Nhưng hiện giờ hắn đang nằm trên mặt đất căn bản không có khả năng chống cự.

Lúc này Đường Tam không chỉ nắm chắc được thế cục, đồng thời còn nắm được tâm lý đối phương. Với hai kiếp làm người hắn không phải là đứa trẻ mười ba tuổi mà đã bốn mươi năm kinh nghiệm. Mặc dù việc Tiểu Vũ bị thương khiến hắn cực kỳ phẫn nộ, nhưng thông qua nguy nan tại Tinh Đấu đại sâm hắn đã hiểu rõ ràng, phẫn nộ căn bản không giải quyết được vấn đề,

chỉ có trong thời khắc như vậy bảo trì được tỉnh táo mới có thể nhìn rõ từng tia biến hóa trong cuộc chiến.

Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư ném ra quy giáp thuẫn nếu chỉ có thể phóng không thể thu, như vậy Đường Tam tuyệt đối sẽ làm như bây giờ. Ngọc Thiên Hằng dưới trạng thái suy yếu, thân thể không khác gì người bình thường, căn bản không đủ ngăn cản huyền vũ quy giáp, đơn giản là chỉ mất mạng mà thôi. Nhưng trong trận đấu này hắn đã thấy bọn họ có thể tự do thu phóng quy giáp, nên mới xuất hiện tình thế như bây giờ.

Thạch Mặc, Thạch Ma hai huynh đệ đang nhìn Đường Tam bị công kích, đột nhiên Ngọc Thiên Hằng xuất hiện đang sắp bị quy giáp to lớn đánh tới, hai người nhất thời kinh hãi thất sắc. Đối mặt với thân thể đội trưởng, căn bản không còn nghĩ đến điều gì khác, chỉ liều mạng thúc dục hồn lực, mạnh mẽ điều khiển quy giáp thuẫn thay đổi phương hướng.

Nhưng vì để công kích Đường Tam, bọn họ đã dốc toàn lực vào một kích này, quy giáp thuẫn vốn lại vô cùng nặng nề càng huống chi hồn lực khổng lồ vừa khởi động lại thu về như vậy bọn họ căn bản chưa đủ trình để làm.

Cố gắng thay đổi phương hướng, hai người vẫn thành công, quy giáp thuẫn từ bốn phía vụt qua người Ngọc Thiên Hằng rồi hướng lên trên bay đi. Hai huynh đệ dùng lực quá sức trong ngực bỗng cảm thấy khó chịu, đông thời phun ra ngum máu tươi. Lúc này một đạo thân ảnh giống như lưu tinh từ phía sau Ngọc Thiên Hằng phi đến, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hai huynh đệ họ, người này chính là Đường Tam với đôi mắt tràn đầy huyết quang.

Động tác của Đường Tam vô cùng trôi chảy. Thu về thu súy, xuất ra chu võng, kéo Ngọc Thiên Hằng, ngay sau đó từ sau lưng hắn xuất ra bát chu mâu đồng thời cắm vào mặt đất dựng thân thể hắn lên, giữa bát chu mâu, các khớp nối đồng thời cong lại lợi dụng sức mạnh đàn hồi làm cho thân thể Đường Tam như tia chớp bay ra.

Đứng tại một bên cửa thông đạo phía Sử Lai Khắc thất quái, Đại Sư trong miệng mấp máy thỏa mãn: *"Khống chế chiến trường, khống chế đội mình, khống chế địch nhân, khống chế tâm lý. Tiểu Tam, ngươi cuối cùng cũng lĩnh*

hội được toàn bộ đạo lý chân thực về khống chế hệ hồn sư!" Trong sát na khi Đường Tam lợi dụng bát chu mâu, hắn đã biết tràng đoàn chiến đấu hồn đã kết thúc. Mất đi mấu chốt bảo vệ là quy giáp, mặc dù có Huyền vũ quy hồn sư có hai người, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, làm sao có thể chống đỡ được bát chu mâu của Đường Tam chứ?

Bát chu mâu màu tím tại không trung đã mở rộng, mũi nhọn trên mâu giống như tám điểm hàn tinh đâm vào thân thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư.

Quy giáp ở bên ngoài, thân thể bị hồn lực cắn trả, lại không am hiểu tốc độ, Huyền vũ quy hồn sư chỉ còn một cách là ngạnh kháng.

Hai gã đồng thời hét lên một tiếng, song quyền hướng về phía Đường Tam toàn lực vung ra, hồn lực bạo phát, thổ hoàng sắc quang mang phóng lên cao.

Huyền Vũ Quy hồn sư hồn lực cũng mạnh giống như quy giáp của bọn chúng, đáng tiếc lần này hồn lực ngưng tụ ngay cả năm thành lực lượng cũng không nổi, sử dụng hồn kỹ làm hồn lực bọn hắn bị tiêu hao không còn bảo trì trạng thái tốt nhất.

Bát chu mâu là phụ hồn cốt, một khi công kích, đối với lực công kích của Đường Tam được tăng lên năm mươi phần trăm, lại vừa sắc nhọn. Nếu quy giáp còn ở trên mình hai gã Huyền vũ quy hồn sư có lẽ còn ngăn cản được, nhưng lúc này quy giáp căn bản là không kịp thu hồi, bằng vào tử lượng quang mang sắc nhọn thêm vào hồn lực ngưng thật mà bộc phát đã liên tiếp tạo thành âm thanh kình khí bạo phá, căn bản không cho đối thủ một chút cơ hội. Bát chu mâu do Đường Tam khống chế, phân biệt chia ra xuyên qua hồn lực của đối thủ, đâm vào đầu vai cùng cánh tay hai gã Huyền vũ quy hồn sư. Trong lúc tử quang lóe lên, Đường Tam cũng không dừng lại, thân thể trong không trung xoay chuyển, bát chu mâu lần nữa cắm xuống đất, chạy đến Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn mà đánh tới.

Quy giáp trong không trung đều quay lại trên người Quy hồn sư, trong nháy mắt hóa thành hoàng quang dung nhập vào cơ thể. Hai gã Huyền Vũ Quy hồn sư rốt cuộc không thể đứng lên được, tử khí dọc theo cánh tay chạy loạn lên, hai gã đồng thời ngã xuống đất, toàn thân kịch liệt co giật.

Bát chu mâu mang theo kịch độc của Nhân Diện Ma Chu, đến lam ngân thảo có vô số độc tố cũng không thể so sánh bằng. Hai tên huyền vũ quy hồn sư cho dù hồn lực có mạnh trở lại cũng không thể nào ngăn trụ được độc tố.

Nhìn thấy tử lượng tại chu mâu trong không trung hạ xuống, Độc Cô Nhạn đáy mắt đã toát lên sự sợ hãi. Những trận đoàn chiến đấu hồn trước, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phải thua đối phương, nhưng giờ phút này, đối mặt với Đường Tam nàng lại không có bất cứ dục vọng chiến đấu nào cả.

Hồn kỹ thứ ba cực mạnh của nàng bị nam nhân này dễ dàng phá giải, lấy độc trị độc làm chiến lực nàng rơi rụng, còn tư cách gì cùng với Đường Tam chiến đấu đây? Lúc này nàng có thể làm chỉ là phun ra một ngụm độc vụ mà thôi.

Tử Quang trên bát chu mâu quỷ dị lóe lên, Độc Cô Nhạn toàn lực lần nữa phun ra một ngụm tử sắc độc vụ, nhưng dĩ nhiên lại giống lần trước đều bị bát chu mâu điên cuồng cắn nuốt, trong chớp mắt không còn lại gì.

Bốn gốc bát chu mâu rơi xuống đất, chống đỡ thân thể hắn, mặt khác bốn gốc còn lại phân ra hai bên dễ dàng đâm vào đuôi rắn của Độc Cô Nhạn, dùng sức nhấc lên đưa cả thân thể nàng lên không trung.

Đến đây, hoàng đấu chiến đội toàn bộ hồn sư đều mất đi năng lực chiến đấu. Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh trong mắt toát ra vẻ sợ hãi. Mặc dù Cửu tâm hải đường của hắn một lần nữa phát huy trị liệu cho hồn sư nhưng không cách nào khôi phục được hồn lực của hồn sư, càng không cách nào giải trừ được kịch độc kinh khủng của bát chu mâu.

"Buông nàng ra, chúng ta nhận thua rồi." Ngọc Thiên Hằng thấy Độc Cô Nhạn bị Đường Tam khều lên, trái tim chợt thắt lại.

Hắn rõ ràng chứng kiến hai gã Huyền vũ quy hồn sư cách đó không xa bị đâm trúng hai tay, cánh tay đã sưng lên gấp đôi, vẻ mặt tím tái tựa hồ trong nháy mắt liền chết đi được.

Chu mâu nhẹ nhàng vẩy ra làm Độc Cô Nhạn rơi xuống một bên, Đường Tam không để ý đến thể diện của Ngọc Thiên Hằng, cầm gốc chu mâu sắc

bén chỉ vào Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nói: *"Nhanh, đi cưu người cho ta."*

"Tiểu Tam,...trước tiên, giải độc cho bọn họ." Vào lúc đó, thanh âm Đại Sư truyền tới tai Đường Tam làm sát khí toàn thân hắn giảm bớt một chút.

Bát chu mâu mang theo mãnh liệt lệ khí, làm Đường Tam công kích càng thêm hung lệ, nhưng không cách nào thao khống được ý thức của hắn. Nghe thấy Đại sư nói vậy, lửa giận trong lòng Đường Tam dịu xuống, lam ngân thảo tán ra tứ phía đem hai gã huyên vũ quy hồn sư cùng Bích Lân Xà Độc Cô Nhạn kéo tới, bát chu mâu một lần nữa đâm vào cơ thể họ.

Đại Sư sở dĩ lúc này lên tiếng nhắc nhở bởi vì biết rõ bát chu mâu của Đường Tam có chất kịch độc, mà trong lúc chiến đấu khẩn trương, Đường Tam không có khả năng lưu thủ được, nếu chậm một chút nữa chỉ sợ rằng ba người trúng độc sẽ héo rũ tựa như trước kia khi dùng đại thụ để thử mâu.

Độc Cô Nhạn chính bản thân là độc hồn sư, đối với bát chu mâu còn có năng lực chống cự được một chút, nhưng hai tên Huyền vũ quy hồn sư tình huống lại cực kỳ nguy hiểm. Nếu không phải có đại sư nhắc nhở thì chỉ chốc lát nữa ngay cả Đường Tam cũng vô phương cứu chữa. Trong khi Đường Tam hút độc dịch của bát chu mâu trong lòng cũng thầm giật mình, bởi vì bát chu mâu mang theo độc tố đã bức vào tâm mạch của hai người.

Bất quá, Đường Tam trị liệu cho đối thủ cũng không quên việc khác, ngoài việc dùng bát chu mâu đâm vào ba người, còn dùng Lam ngân thảo triển khai lên người Diệp Linh Linh, đem nàng đến trước mặt mình. Bởi vì hắn đứng trên bát chu mâu nên khi nàng bị kéo đến, hai chân đã cách mặt đất được đưa tới trước mặt hắn.

Diệp Linh Linh che mặt bằng sa đen, trong khoảng cách gần, Đường Tam phát hiện thần bí phụ trợ hệ hồn sư của đối phương có đôi mắt to cực kỳ xinh đẹp. Ánh mắt trong sáng không thấy đáy, không có nửa phần tạp chất, lông mi thon dài khẽ cong lên làm đôi mắt giống như biết nói.

"Cứu đồng bọn của ta, nếu không bọn họ sẽ chết." Âm thanh Đường Tam rất bình tĩnh, không có chút lãnh ý cùng tâm tình lẫn lộn. Nhưng dường như âm

thanh bình tĩnh này lại làm cho Diệp Linh Linh ẩn sâu trong nội tâm khắc một dấu ấn cực kỳ sâu sắc. Nam nhân này đến tột cùng là người như thế nào? Âm thanh của hắn tựa hồ còn chút non nớt, nhưng thủ đoạn của hắn lại lợi hại đến thế. Khống chế, công kích, kịch độc, trận đánh ngày hôm nay nói tới cùng Hoàng Đấu chiến đội thất bại cũng chỉ vì một mình hắn.

Diệp Linh Linh không hề lên tiếng, miễn cưỡng đề tụ hồn lực, cửu tâm hải đường quang ảnh bay ra, phiêu nhiên bao trùm thân thể Tiểu Vũ.

Độc tố đã rút khỏi cơ thể hai tên Huyền vũ quy hồn sư cùng Độc Cô Nhạn, Đường Tam ngẩn đầu nhìn lên không trung đã thấy Bạch Cáp nữ hồn sư kiêm người chủ trì đã ngốc trệ từ lâu. *"Có phải hay không nên công bố kết quả trận đấu này đi."*

Lúc này mới tỉnh mộng, không dám nhìn tới Đường Tam cuống quýt công bố nói: *"Đoàn chiến đấu hồn, Sử Lại Khắc thất quái toàn thắng."*

Không có hoan hô, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn tiến lên đem tiểu tịch tràng đút cho Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh ba người. Độc vụ trên đấu hồn đài đã tan đi, hồn sư song phương đều yên lặng. Chiến đấu mặc dù kết thúc nhưng mọi người vẫn như trước nhìn kỹ đối thủ.

Đường Tam không có thu hồi bát chu mâu của mình lại, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn vào Tiểu Vũ, nhìn thấy vết thương được Cửu tâm hải đường chữa trị dần dần hồi phục, lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi.

Trữ Vinh Vinh đỡ Tiểu Vũ đứng lên, trừ sắc mặt còn tái một chút nhưng đã không còn lo ngại.

Lúc này Đường Tam mới giải trừ chu võng trói buộc và Lam ngân thảo trên người cho Hoàng Đấu chiến đội. Bát chu mâu bật lên đưa hắn nhảy tới bên cạnh đồng đội của mình.

Đái Mộc Bạch ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn Đường Tam nói: *"Tiểu Tam, xem ra thật sự chỉ có khi Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, lúc đó ngươi mới có thể hóa thân làm Tu La a."*

Đường Tam ánh mắt đã dịu đi, hồng quang lặng lẽ tan biến, ân cần nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ hướng hắn khe khẽ gật đầu, ý nói với hắn: hảo, ta không việc gì.

Cho đến lúc này Sử Lai Khắc thất quái mới chính thức cảm thấy thật sự chiến thắng đối thủ cường đại trước mặt, khuôn mặt giấu sau mặt nạ không hẹn mà cùng toát ra nụ cười. Đối với bọn họ mà nói, tràng đoàn chiến đấu hồn này thật sự gian nan nhất từ trước tới nay. Tuy khó khăn nhưng cũng đã bức ra toàn bộ thực lực của họ. Đường Tam có bát chu mâu, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh có dung hợp đấu hồn kỹ, tại lúc mấu chốt quyết định thắng bại, đương nhiên Đường Tam là linh hồn của toàn đội, năng lực khống chế đã phát huy toàn bộ. Trong trận này đã hao tâm tổn trí, nếu không có hắn khống chế, vậy tràng đấu hồn này thắng lợi cũng không phải thuộc về bọn họ.

Mà tại bên kia, mọi người cũng tụ tập một chỗ đỡ nhau. Sắc mặt mỗi người đều rất khó nhìn. Nhất là Ngọc Thiên Hằng cùng hai gã Huyền vũ quy hồn sư. Lúc này sắc mặt trầm ngưng giống như muốn khóc vậy.

Ngọc Thiên Hằng ngưng nhìn về phía Sử Lai Khắc thất quái, vừa gặp ánh mắt Đái Mộc Bạch nhìn sang. Hai người ngưng mắt nhìn nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này tình huống hoàn toàn bất đồng.

"Các ngươi rất cường đại. Bất quá, chúng ta không hoàn toàn thua các ngươi." Ngọc Thiên Hằng nói.

Đái Mộc Bạch thản nhiên nói: *"Không sai, các ngươi phối hợp không có chút tì vết, nếu ngay từ đầu các ngươi phòng thủ, ai chết vào tay ai vẫn hoàn toàn không nói trước được."*

Ngọc Thiên Hằng thực lực đáng được Đái Mộc Bạch tôn trọng, đối thủ cùng cấp bậc mạnh mẽ như vậy cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải. Là đội trưởng Hoàng Đấu chiến đội, Ngọc Thiên Hằng cơ hồ bị đại bộ phận hoả lực của Sử Lai Khắc thất quái công kích, nhưng hắn vẫn kiên trì được đến cùng. Mặc dù trận đấu này thua, nhưng Đái Mộc Bạch cũng hiểu được Lam Điện Phách Vương Long cũng không có bị bại bởi Tà Mâu Bạch Hổ của mình.

Ngọc Thiên Hằng trong lòng thầm than một tiếng, hướng Đái Mộc Bạch gật đầu, *"Hy vọng sau này có cơ hội giao thủ, khi đó chúng ta sẽ không còn tì vết*

nào nữa."

Đái Mộc Bạch mỉm cười, *"Chiến thắng vẫn như trước, phải là chúng ta."*

Hai người ánh mắt lại lần nữa xuất hiện va chạm tóe lửa, Ngọc Thiên Hằng hít vào một hơi, lúc này mới đi đến đỡ Hắc Báo hồn sư Áo Tư La cùng với đội hữu của mình nói: *"Chúng ta đi."*

Bảy người bước đi lảo đảo cùng nhau chậm rãi hướng đến lối vào dành cho hồn sư. Bại trận làm cho bóng lưng bọn họ nhìn qua có chút đơn bạc.

Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Đường Tam lúc đang thu hồi bát chu mâu nói: *"Độc của ngươi rất lợi hại, thậm chí có thể phá được độc xà của ta. Ta vĩnh viễn sẽ nhớ đến mối nhục hôm nay. Một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi ngã dưới độc xà của ta..."*

Đường Tam bình tĩnh nhìn đối thủ lạnh nhạt đáp: *"Tùy thời xin đợi."*

Cùng Độc Cô Nhạn quay đầu lại còn có Cửu Tâm Hải Đường hồn sư Diệp Linh Linh nhưng ánh mắt của nàng bất đồng, không mang theo oán hận mà là một loại ánh mắt kinh quý tâm tình đặc thù, nhìn Đường Tam thật sâu như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng, xoay người theo đồng bạn rời đi.

Nhing theo bóng lưng của đối thủ, Đái Mộc Bạch đột nhiên cười, *"Chúng ta đã thắng."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, cho mỗi người một cây khôi phục đại hương tràng: *"Đúng vậy, chúng ta thắng."*

Bảy người đều nhìn lẫn nhau, đều tự vươn cánh tay phải của mình ra. Sử Lai Khắc thất quái ngón tay trỏ đều chỉ lên trời, trong miệng ngậm đại hương tràng của Áo Tư Tạp, vui sướng vì thắng lợi lúc này trong tình thân cùng nhau bộc phát toàn diện.

Tiếng vỗ tay giờ khắc này bắt đầu vang lên. Tất cả khách quý thất thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh đặc biệt truyền ra. Sử Lai Khắc thất quái được

tất cả khách quý xem trận đấu hoan hô mặc dù số lượng không nhiều hơn so với bên ngoài nhưng những tiếng vỗ tay mạnh mẽ này khiến cho trận đoàn chiến đấu hồn căng thẳng có một kết cục hoàn mỹ.

Tần Minh thủy chung đứng ở cửa vào thông đạo đợi các đệ tử của mình đi tới. Hắn trên mặt không có bất cứ vẻ vui buồn gì, ngược lại mang theo vẻ mìm cười thản nhiên. Với hắn, đây có lẽ cũng là một kết quả tốt.

"Xin lỗi, Tần lão sư, chúng ta thua rồi." Ngọc Thiên Hằng đứng trước Tần Mình cúi thấp cái đầu vốn luôn cao ngạo của hắn.

Tần Minh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Ngọc Thiên Hằng có thể nói là một đệ tử tốt nhất là niềm kiêu hãnh của hắn.

Ngọc Thiên Hằng tiếp tục nói: *"Hôm nay bại trận, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về ta. Là ta không chỉ huy tốt, không làm một chỉ huy tốt, đơn độc xâm nhập, trúng mai phục của đối thủ. Ngài nếu muốn phạt, thì phạt ta đi."*

Tần Minh cũng không phải là một người ôn hòa, trái lại, hắn dạy dỗ đệ tử cực kỳ nghiêm khắc. Nếu như phạm lỗi sẽ bị xử phạt rất nặng.

"Không, đội trưởng,... chuyện này không thể trách ngươi được. Ai có thể nghĩ đối phương lại âm hiểm đến vậy." Hắc báo hồn sư Áo Tư La chen ngang, vội vàng hết lời thay Ngọc Thiên Hằng biện hộ.

Ngọc Thiên Hằng Than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: *"Không, Áo Tư La. Âm hiểm cũng là một phần trong thực lực. Thua chính là thua, hồn lực, hồn hoàn, tất cả toàn diện đều hơn đối thủ nhưng chúng ta lại thua chỉ có thể chứng minh chúng ta...ở tràng đấu hồn này đã phạm rất nhiều sai lầm."*

"Thiên Hằng, cho dù có sai nhưng lỗi cũng không phải của ngươi mà chính là ta, làm khống chế hệ hồn sư ta mới phải là chỉ huy trên chiến trường, là ta không chỉ huy tốt mọi người."

Từ nhỏ đến lớn, Độc Cô Nhạn rất ít khóc, nàng hai mươi năm nay cuộc sống đều thuận lợi vượt qua. Độc hệ khống chế tràng hiếm có, xuất thân bối cảnh thâm hậu, trong các bạn cùng trang lứa lại là người hồn lực cường đại nhất,

làm cho nàng thủy chung đều đứng ở đỉnh cao nhìn xuống. Hôm nay bị bại, đối với nàng bị đả kích bất luận so với bất cứ ai đều lớn hơn, lúc này nước mắt khuất nhục bất tri giác chảy xuống.

Hai gã huyền vũ quy hồn sư không có lên tiếng, Ngự Phong vừa muốn nói cái gì lại bị Tần Minh giơ tay ngăn cản.

"Đối với các ngươi mà nói, lần này mặc dù thất bại, nhưng cũng là chuyện tốt." Tần Minh mang theo nụ cười mỉm nói. Trong giọng nói không có chút nào nghiêm khắc như Hoàng Đấu chiến đội chờ đợi.

Ngọc Thiên Hằng sửng sốt, nhìn Tần Minh một chút, trong lòng nhất thời hiểu rõ được gì đó.

Áo Tư La nhịn không được nói: *"Tần lão sư, chúng ta thảm bại như vậy, tại sao vẫn còn là chuyện tốt?"*

Tần Minh thản nhiên nói: *"Bởi vì một mực từ trước tới nay, trải qua kinh nghiệm hết thảy các ngươi đều thuận lợi. Trước mắt các ngươi cố nhiên sẽ gặp thua thiệt, tổn thương, nhưng tổn thương này dù sao cũng không phải cái loại tổn thương không thể vãn hồi gì. Nếu như từ trong những thương tổn, thua thiệt này lĩnh hội cùng nỗ lực được. Thất bại không hề đáng sợ, mà điều đáng sợ chính là không cách nào rút ra được bài học từ trong thất bại. Ta nghĩ các ngươi hẳn là đã tìm được một chút sai lầm tất nhiên thuộc về chính mình. Như vậy lần sau nếu các ngươi có gặp được đối thủ như vậy, các ngươi sẽ trở nên càng mạnh hơn. Sử Lai Khắc thất quái đánh bại các ngươi cũng đồng nghĩa với thức tỉnh các ngươi. Trong mỗi người các ngươi đều được trời ban cho điều kiện cùng thiên phú thâm hậu. Ta chỉ tặng cho các ngươi một câu nói."*

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn qua trên người toàn bộ thành viên hoàng đấu chiến đội, *"Phát triển từ thất bại."*

"Phát triển từ thất bại." Tất cả đội viên Hoàng đấu chiến đội đều chấn động trước những lời nói này của tần minh.

Tần minh phất phất tay, *"Các ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi. Để mau chóng*

khôi phục lại. Ta còn muốn đi gặp vài người."

Nói xong, tần minh xoay người đi nhanh đi.

So với hoàng đấu chiến đội bên này buồn bực hoàn toàn trái ngược, sử lai khắc thất quái trong tiếng vỗ tay đi về trước mặt đại sư, phất lan đức và triệu vô cực ba người, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn không cách nào ức chế.

Đại sư cùng Đường Tam thầy trò hai người liếc nhau, từ trong mắt đại sư, Đường Tam thấy được sự hài lòng. Được đại sư đánh giá cao, đối với Đường Tam mà nói, so với tiếng vỗ tay của mọi người còn cao hơn mấy phần.

Đại sư cũng không nhiều lời tán dương chỉ nói, *"Tốt lắm, các ngươi thắng, các ngươi không chỉ chiến thắng liễu đối thủ, đồng thời cũng chiến thắng chính mình. Hôm nay này trận đoàn chiến đấu hồn, cũng là cuộc thí luyện cuối cùng của giai đoạn luyện tập thứ hai, các ngươi đều lấy được thành tích hạng ưu thông qua khảo nghiệm."*

Áo tư tạp cười hắc hắc, nói:: *"Đại sư, vậy trở về sau này, có phải nên cho chúng ta nghỉ ngơi hay không?"*

Phất lan đức đứng một bên nhíu mày nói: *"Mấy tên tiểu tử các ngươi cũng không nên đắc ý thái quá. Chẳng lẻ các ngươi không nhìn ra, thắng lợi hôm nay là may mắn thế nào sao? Chính thức so sánh về thực lực, các ngươi cũng không phải là đối thủ của hoàng đấu chiến đội."*

Áo tư tạp nói: *"Nhưng viện trường, ta nhớ kỹ ngài từng dạy quá chúng ta, vận khí cũng được tính là một phần thực lực. Chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao?"*

"Ách ……, giỏi cho tên tiểu tử thúi nhà ngươi, hừ hừ." Phất lan đức ngoài miệng mặc dù đang giáo huấn áo tư tạp, nhưng trên thực tế. Trong lòng hắn hưng phấn thậm chí so với đại sư còn nhiều hơn.

Sử lai khắc học viện, có thể nói là hắn kiên trì cho tới nay. Mà bây giờ, hắn rốt cục cũng tìm được một nhóm đệ tử xuất sắc nhất từ trước tới nay.

Hắn tin tưởng, không quá hai mươi năm nữa, bọn nhỏ trước mắt này sẽ mang đến cho cả giới hồn sư đấu la đại lục một trận cuồng phong, thực sự là cuồng phong chân chính.

Triệu vô cực cười nói: *"Tốt lắm, được rồi. Phất lan đức, ngươi không cần bên ngoài hung dữ bên trong mềm lòng, bọn nhỏ trong khoảng thời gian này cũng khổ cực rồi. Đại sư. Ngài nhìn xem có phải nên trở về để cho bọn chúng tu chỉnh một thời gian hay không."*

Đại sư chậm rãi gật đầu. *"Lẽ tất nhiên sẽ để cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút rồi. Lần này trở về, cho các ngươi nửa tháng nghỉ ngơi, các ngươi có thể làm chuyện mình muốn. Sau đó ta sẽ tính toán lúc nào bắt đầu giai đoạn thí luyện thứ ba."*

"A? còn có giai đoạn thứ ba?" Trừ Đường Tam ra, sáu người còn lại không nhịn được đồng thời kinh hô một tiếng.

Đại sư chỉ bình thản liếc mắt quét qua bọn họ một cái, trên mặt vừa khôi phục lại vẻ mặt truyền thống cứng ngắc, *"Thế nào? Các ngươi có ý kiến gì không?"*

"Không, không, đương nhiên không có. Đại sư. Ngài là người anh minh nhất. Đừng nói đệ tam giai đoạn, cho dù là đệ tứ, đệ ngũ, chúng ta cũng nhất định có thể kiên trì." Áo tư tạp giành trả lời. Những người khác đều tròng mắt đều âm thầm tốt lại.

Bọn họ đều cũng phải thừa nhận, phương pháp huấn luyện của đại sư không nghi ngờ có hiệu quả cực tốt, nhưng kinh nghiệm thống khổ đã trải qua trong đó quyết không có ai nguyện ý thử lại. Đệ nhất, đệ nhị thí luyện đã gian nan, khó khăn như thế vậy đệ tam giai đoạn thí luyện còn đến mức nào chứ?

Đúng lúc này, một người chậm rãi đã đi tới. Người chưa tới. Thanh âm đã truyền đến trước, *"Phất lan đức viện trường. Triệu vô cực phó viện trường. Các ngươi khỏe không? Đệ tử tần minh bái kiến."*

Người đến đúng là sư phụ chỉ đạo hoàng đấu chiến đội tần minh, chỉ thấy hắn rất nhanh tiến lên vài bước, hạ chân quỳ rạp xuống trước mặt phất lan đức và

triệu vô cực. Lúc này, hắn đã hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh như lúc trước áp trận cho hoàng đấu chiến đội, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kích động.

Phất lan đức dùng tay chỉnh lại thủy tinh nhãn kính trên mũi, *"Ta còn tưởng rằng tiểu tử thúi ngươi đã sớm quên chúng ta rồi chứ."*

Triệu vô cực đỡ tần minh từ dưới đất đứng lên, nhìn tần minh từ trên xuống dưới, ha ha cười, *"Hảo tiểu tử, ngươi là càng ngày càng lợi hại, xem ra, không bao lâu nữa, ngươi sẽ đuổi kịp mấy lão già chúng ta rồi."*

Tần minh cung kính vòng tay mà đứng, *"Bất luận lúc nào, hai vị viện trường thủy chung vẫn là sư phụ của tần minh, tần minh cũng vĩnh viễn đều là sử lai khắc học viện đệ tử."*

Nhìn một màn trước mắt, sử lai khắc thất quái không nhịn được một trận trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù bọn họ không biết tần minh đến tột cùng là làm gì nhưng lúc trước tần minh tại đấu hồn thai xuất hiện ở một cửa khác thì bọn họ thấy rõ ràng.

Người nà hiển nhiên cùng hoàng đấu chiến đội có quan hệ rất sâu, lại nghe trong giọng nói của hắn có ý tứ, hắn chẳng lẽ là ……

Phất lan đức giơ tay lên, dùng sức vỗ vỗ vào vai của Tần Minh, *"Đã rời đi học viện nhiều năm như vậy, ngươi cũng vẫn còn giống như trước câu thúc như vậy. Lại đây, ta giới thiệu cho ngươi một vị…đây là đại sư, còn đây là bảy tiểu quái vật vừa rồi ngươi tại đấu hồn trên đài cũng đã thấy qua."*

Tần minh đầu tiên cung kính về phía đại sư hành lễ, hơn nữa chính là đệ tử lễ, *"Ngài khỏe, đại sư."*

Đại sư thân hình nghiêng một bên, không thụ lễ này của hắn, lạnh nhạt nói: *"Không cần khách khí."*

Tần minh chưa gặp đại sư, thấy người không thụ lễ của mình không nhịn được ngạc nhiên một trận, phất lan đức ở một bên lại cười nói: *"Ngươi là sư phụ của cháu hắn, theo phương diện này mà nói, bàn về bối phận ngươi cùng hắn tương đương, hắn đương nhiên sẽ không nhận lễ của ngươi."*

Tần minh không giải thích được, khó hiểu đích nhìn về phía phất lan đức, đại sư trong mắt toát ra một tia bất mãn, ánh mắt chứa đầy quang mang, tựa hồ tại trách cứ phất lan đức nói đền chuyện này.

Phất lan đức cười hắc hắc, nói: *"Đều là người mình, ngươi cũng không cần cất giấu làm gì. Chẳng lẽ ngươi không muốn ta nói cho mọi người, ngọc thiên hằng chính là cháu của ngươi sao?"*

"Cái gì?" Sử lai khắc thất quái cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng, bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra, đại sư cũng xuất thân từ thất đại gia, mỗi người trong tộc đều được xưng là có lực công kích đệ nhất lam điện phách vương long gia tộc.

Sắc mặt đại sư nhất thời trầm xuống, *"Ngươi đã nói cho bọn họ rồi. Phất lan đức, ta nói rất nhiều lần rồi, ta cùng lam điện phách vương long gia tộc, đã sớm không có bất kỳ quan hệ nào."* Bỏ lại những lời này, đại sư xoay người hướng ra phía ngoài bước đi. Đường Tam tiến lên muốn đuổi theo thượng sư phụ, lại bị đại sư khoát tay ngăn lại, *"Các ngươi đợi một chút để tính toán đấu hồn tích phân tháng này, đợi lát nữa cùng phất lan đức đồng thời trở về đi thôi. Ta có chút việc."*

Đưa mắt nhìn trứ đại sư rời đi, Đường Tam có chút nghi hoặc đích nhìn về phía phất lan đức. Trong lòng cũng đã dần dần rõ ràng lhiểu được duyên cớ trong chuyện này. Khó trách đại sư lúc đầu tại nhắc tới lam điện phách vương long gia tộc khi đó vẻ mặt có chút khác thường.

Nguyên lai hắn dĩ nhiên là xuất thân từ một gia tộc hồn sư cường đại như vậy, trong gia tộc như vậy, lại có một biến dị như tam pháo là yếu nhược vũ hồn, đổi lại là mình sợ cũng ……

Phất lan đức có chút hối hận, nói: *"Là ta lắm chuyện. Bất quá, không có việc gì, từ nhỏ hắn đã sớm có thói quen này."*

Tần minh thở dài một hơi, *"Thực không nghĩ tới, đại sư lại là thúc thúc của thiên hằng."*

Phất lan đức ánh mắt rất nhanh khôi phục liễu bình thường, hướng sử lai khắc thất quái nói: *"Các ngươi nhất định rất kỳ quái, tại sao tần minh lại tới nơi này. Kỳ thật, rất đơn giản, hắn cũng từng giống như các ngươi, là học viên của sử lai khắc học viện. Hơn nữa lại từng là một đệ tử xuất sắc nhất. Sử lai khắc học viện tôt nghiệp sinh đầu tiên. Mộc bạch, Tiểu Tam, Tiểu Vũ, các ngươi không lâu đã phá được thành tích đạt ba mươi cấp nhanh nhất chính là do tần minh lậ nên."*

Tần minh hướng đến sử lai khắc thất quái mỉm cười, nói: *"Các vị học đệ, học muội các ngươi khỏe chứ. Phất lan đức sư phụ, xem ra, sử lai khắc học viện chúng ta tương lai phát triển còn rực rỡ hơn nữa."*

Triệu vô cực đứng một bên có chút bất đắc dĩ đích nói: *"Tốt cái gì mà tốt, bọn nhỏ này,chính là nhóm đệ tử cuối cùng của học viện."*

Tần minh trong lòng cả kinh, nói: *"Chẳng lẽ kinh tế học viện có vấn đề, chuyện còn chưa có cách giải quyết sao?"* Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới ý thức được mình nói sai lầm, sắc mặt có chút xấu hổ nhìn về phía phất lan đức.

Phất lan đức thở dài một tiếng, *"Sự thật chính là như thế, cũng không có gì che dấu được. Hơn nữa, chúng ta cũng mệt mỏi rồi. Theo tuổi tăng lên, đã không có xung lực tuổi trẻ. Chờ nhỏ này tốt nghiệp sau đó ta nghĩ, chúng ta cũng có thể tự sống cuộc sống của mình. Tần minh, ngươi dạy mất tên đệ tử này, cũng rất tốt tất cả đều là tinh anh."*

Tần minh cười khổ nói: *"Không phải, ta dạy tốt, mà là mấy đứa nhỏ này tự thân có điều kiện cực tốt về thiên phú và xuất thân. Cũng không phải ta có hấp dẫn lực để có thể dạy bọn họ. Mà là học viện chúng ta cung cấp đủ điều kiện hấp dẫn cho bọn họ."*

"A? Nói như vậy, ngươi cũng là giáo viên của học viện?" Phất lan đức có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Tần minh gật đầu, nói: *"Phất lan đức sư phụ, ta bây giờ tại thiên đấu hoàng gia học viện là giáo viên. Hoàng đấu chiến đội này có bảy đứa nhỏ, đều là thiên đấu hoàng gia học viện đệ tử xuất sắc nhất. Lần này dẫn bọn hắn ra*

ngoài, xem như một lần lịch lãm. Vừa lúc cũng có thể thuận tiện đến thăm sử lai khắc học viện. Không nghĩ tới, vừa tới hai ngày, học đệ học muội môn đã đưa cho ta một phần đại lễ."

Phất lan đức a a cười, nói: *"Vừa nhìn thấy ngươi, ta đối với trận đấu hồn này rất an tâm. Tốt lắm, nơi này không phải là chỗ để nói chuyện chúng ta đến tửu điếm đi thôi. Nhiều năm không gặp như vậy, thầy trò chúng ta cùng tâm sự."*

Tần minh thống khoái gật đầu đáp ứng, ánh mắt đảo qua một lượt trên người sử lai khắc thất quái, trong lòng ám động.

Hắn rõ ràng nghe được Phất lan đức lúc trước nói qua, thành tích lúc trước của hắn tại sử lai khắc học viện được duy trì bấy lâu nay, cuối cùng đã bị ba trong số bảy đứa nhỏ này phá vỡ, cho thấy tuổi tác của bọn họ bây giờ tất nhiên là không lớn.

------oOo------

Chương 150: Sử Lai Khắc, kim đấu hồn chiến đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: FairyMoon

Biên Dịch: yêu sinh hận

Tần Minh thầm nghĩ, tình huống của Sử Lai Khắc Thất Quái cùng chính mình phán đoán giống nhau. So với hoàng đấu chiến đội do Thiên Đấu Hoàng Gia học viện bồi dưỡng, bảy tên đệ tử này tuổi càng trẻ hơn, lại càng thêm xuất sắc. Cơ sở vật chất của Sử Lai Khắc học viện đối với hắn cũng quá rõ ràng. Điều kiện xấu như vậy lại có thể bồi dưỡng ra những thiên tài hồn sư xuất sắc. Chuyện này chứng minh điều gì?

Ánh mắt của Thất Quái lúc này cũng tập trung hết trên người của Tần Minh. Trước, đánh với bọn họ một trận phải nói là gian nan, lúc này lại biết sư phụ

của đối phương lại là học cùng học viện. Cái cảm giác này với bọn họ mà nói quả là có chút kì quái.

Phất Lan Đức chuyển hướng đến Thất Quái nói: *"Tốt lắm, các ngươi trước đi tính toán tính phân (điểm) của trận đấu, sau đó nhanh quay lại. Vô Cực. Tần Minh, chúng ta đi thôi. "*

Phất Lan Đức ba người rời đi. Chỉ còn lại Thất Quái, lúc này, bảy người sau khi được Áo Tư Tạp dùng Hương Tràng giúp đỡ, thể lực đã dần hồi phục, hồn lực đồng dạng cũng tốt hơn một chút.

Mã Hồng Tuấn nói thầm với chính mình: *"Không ngờ ta lợi hại như vậy, ngay cả tinh anh của Thiên Đấu Hoàng Gia cũng đánh không lại ta. Ha ha, ta quả nhiên là thiên tài. "*

Đái Mộc Bạch tức giận gõ lên đầu mập mạp nói, *"Thiên tài cái đầu nhà ngươi. Hoàng đấu chiến đội là do ngươi đánh bại sao? Đó là Tiểu Tam lợi hại. Nếu là ngươi, chỉ sợ là đã tè ra quần. "*

Mập mạp cười hắc hắc, nói: *"Đái lão Đại, ngươi cũng không thể nói như vậy. Không phải Đại sư đã nói qua sao, chúng ta là cá thể trong một đoàn thể, mỗi người đều là có công lao. Tiểu Tam lợi hại, đối với mập mạp ta cũng là có lợi. Bất quá, Tam ca, huynh đệ xin được cám ơn. "*

Tiểu vũ kỳ quái nhìn mập mạp, hỏi: *"ngươi tạ ơn Tam ca vì chuyện gì?"*

Mập mạp a a cười. Nhìn Đường Tam với ánh mắt toát ra vài phần cảm kích. *"Ta mập mạp mặc dù không nói là thông minh, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Tiểu Tam đúng lúc đối mặt với Thuẫn Bài Công của đối thủ, thủy chung không hề sử dụng Phi Hành Nấm Tràng của Tư Tạp để né tránh, là bởi vì ta cùng Tư Tạp còn có Vinh Vinh ở phía sau, chỉ cần Tam ca đơn giản là bay lên để tránh, vậy hai cái Huyền Vũ kia sẽ làm ra cái kết quả gì?"*

Đường Tam chỉ là mỉm cười, nói: *"ngươi không phải vừa mới nói qua chúng ta là một cá thể thống nhất, ta không thể bỏ mặc mọi người. Hơn nữa, tất cả đều là đồng đội, lời cảm tạ không cần nói. Nếu như ta xuất hiện sơ hở, tin chắc ngươi cũng sẽ hành động như vậy để giúp mọi người trụ vững? Đái lão*

Đại, chúng ta đi thôi, đem tích phân này đổi lại đấu hồn cấp, sớm một chút trở về. Được rồi, vừa nãy Tần Minh học trưởng thuyết Thiên Đấu Hòang Gia học viện là học viện như thế nào vậy?"

Đái Mộc Bạch không nói gì. *"Tiểu Tam ngươi ngay cả Thiên Đấu Hòang Gia học việc cũng không biết?"*

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: *"Ta quả thật không biết!"*

Đồng dạng một bên là Tiểu Vũ cũng gật đầu nói: *"Ta cũng không biết, chẳng lẽ bọn họ rất nổi tiếng?"*

Trữ Vinh Vinh tiếp lời: *"hai cái chữ kia cũng đủ để giải thích hết thảy. Thiên Đấu Hòang Gia học viện là do hoàng thất Thiên Đấu đế quốc sáng lập, viện trưởng dĩ nhiên là do Thiên Đấu đế quốc bổ nghiệm.*

Tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hòang Gia học viện chính là cao cấp hồn sư học viện lớn nhất, các loại trang thiết bị thật không cách nào tưởng tượng. Lúc đầu nếu không phải đã trúng tuyển vào Sử Lai Khắc, nói không chừng ta cũng sẽ đi tới nơi đó. "

Đái Mộc Bạch nói: *"Chỉ tiếc, Thiên Đấu học viện bản thân tuy là tốt, nhưng chính vì gia cảnh hoàng thất quý tộc của học viên lại mang đến cho bọn họ nhiều trở ngại. Điều kiện đầu tiên để vào Thiên Đấu Hòang Gia học viện chính là học viên phải thuộc hoàng thất hoặc gia đình quý tộc. Điều này làm rất nhiều bình dân đệ tử xuất sắc không có cách nào nhập học. Cũng chính vì đệ tử xuất thân quý tộc, học viện mới được tranh bị đầy đủ. Dựa vào uy vọng, có thể nói tại Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu Hòang Gia học viện là đứng đầu. Nhưng đệ tử tốt nghiệp trở thành hồn sư có tên tuổi là không nhiều."*

Xuất thân hoàng tộc! Đường Tam chậm rãi gật đầu. Hắn cũng không hâm mộ gì cái học viện được trang bị hoàn hảo, chỉ là đối với cái học viện này có chút tò mò mà thôi. Khó trách đội viên cùa Hoàng Đấu Chiến Đội lại sở hữu võ hồn cường hãn như vậy, dĩ nhiên là xuất từ cái học viện nổi tiếng.

Áo Tư Tạp đột nhiên nói: *"Đái lão Đại, Đường Tam. Các ngươi xem Tần Minh học trưởng bây giờ có bao nhiêu cấp?"*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, *"Xem bộ dáng, hắn là đã hơn ba mươi tuổi. Học viện trước đã có ghi chép, là mười bốn tuổi đạt ba mươi cấp. So với ngươi còn muốn sớm hai tháng. Như vậy xem ra, Tần Minh học trường bây giờ ít nhất cũng đã hơn năm mươi cấp. Hơn ba mươi nhưng đã ngoài năm mươi cấp, quả nhiên cường hãn. Khó trách có thể trở thành giáo sư tại Thiên Đấu Hòang Gia học viện. "*

Đường Tam chậm rãi gật đầu. Tỏ vẻ đồng tình với Đái Mộc Bạch.

Áo Tư Tạp lắc đầu. nói: *"Vẫn chưa hết, năm mươi cấp trở thành sư phụ của cao cấp hồn sư học viện cố nhiên là không có vấn đề. Nhưng các ngươi phải chú ý, Tần Minh học trường chính là đội trưởng của Hoàng Đấu Chiến Đội, nghĩa là tại cái học viện đó học trưởng hắn là có danh vọng rất cao. Nếu không có thực lực làm cam đoan, chuyện này có thể xảy ra sao? Ta nghĩ, hắn cho dù không có sáu mươi cấp cũng e không kém bao nhiêu. "*

Mập mạp hiển nhiên là có chút không nhịn được, bảo: *"Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Muốn biết Tần Minh học trưởng bao nhiêu cấp, trở về hỏi một chút không phải được rồi sao, cần gì ở chỗ này đóan tới đóan lui. "*

Một tháng đấu hồn rốt cục kết thúc, đánh bại Hoàng Đấu Chiến Đội, Sử Lai Thất Quái thu được đấu hồn chiến tích là hai mươi tám trận tòan thắng. Hơn nữa cũng hoàn thành chỉ tiêu cho các trận đấu đơn do Đại Sư đề ra. Bọn họ trừ bỏ Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh ra, mỗi người điều gia tăng bản thành tích đấu đơn lên không ít. Trừ bỏ mập mạp không có người ghép đấu, sáu người khác lại còn thu được không ít song đấu trận thắng. Tiến hành nhiều trận đấu hồn như vậy, mọi người với tích phân (điểm) của bản thân có chút tò mò. Bọn họ cũng không biết trải qua các trận thắng liên tiếp này, tích phân của bản thân có thể đạt tới mức độ nào. Không hắn chỉ là điểm số mà đồng thời còn có tiền thưởng, đều là tại hôm nay, ngày cuối cùng của tháng thống kê.

Cũng không đợi bảy người tìm đến vị thủ quỹ kiêm ghi sổ sách kia, chủ quản đã chủ động đi tới mời bọn họ đến khu cao cấp hồn sư, chuyên dụng để hoán đổi tích phân.

Ngao chủ quản vẻ mặt lúc này chính là xuân phong đắc ý, Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng Hoàng Đấu Chiến Đội, chẳng những tránh tổn thất cho Đại Đấu Hồn Trận, hơn nữa còn tạo ra không ít sinh ý. Đối mặt với những thiếu niên hồn sư xuất sắc này, lão hẳn nhiên là sẽ không keo kiệt.

Ngao chủ quản đem ra một tập phiếu màu đen đưa cho đội trưởng Đái Mộc Bạch, *"Đây là một vạn kim hồn tệ mà Đại Đấu Hồn Trận đã hứa với tiên sinh cùng mọi người. Chi phiếu này thông dụng ở tất cả các tiền trang trên đại lục, các vị đem ra bất kì tiền trang nào cũng có thể lập tức đổi thành kim tệ. "*

Đái Mộc Bạch không khách khí, trực tiếp đem tạp chi phiếu cất vào người, *"Ngao chủ quản, bây giờ có thể tính toán tích phân cho chúng ta được chưa? Chúng ta cũng đã mệt, muốn sớm một chút trở về nghỉ ngơi. "*

*"Đương nhiên. Đương nhiên. "*Ngao chủ quản hết sức khách khí, vội vàng thúc dục các nhân viên đang công tác bên cạnh làm nhanh tay một chút.

Hôm nay trận đấu này, hắn cũng có trực tiếp đến xem. Đường Tam cố nhiên là xuất sắc, nhưng hắn càng coi trọng chính là vũ hồn dung hợp kỹ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Nên biết rằng, trong giới hồn sư, vũ hồn dung hợp kỹ là cực kỳ hiếm gặp. Một khi hai người thực lực tăng cường đến một trình độ nhất định, vũ hồn dung hợp kỹ chính là nghịch thiên. Đối với hồn sư tuổi còn trẻ mà lại có tiềm lực như vậy Đại Đấu Hồn Trận chính là muốn dựa hơi. Vị Ngao chủ quản này càng tăng thêm vài phần khách khí, nhất là đối với Mộc Bạch. Đợi tới tháng sau, Sử Lai Khắc Thất Long (đúng là nịnh hót) trở lại tham gia đấu hồn, nhất định sẽ phá lệ chiếu cố tốt bọn họ. Hy vọng có thể lung lạc được bọn họ. Nhưng có lẻ hắn không biết, đây chính là trận đấu hồn cuối cùng ở đây của Sử Lai Khắc Thất Quái.

Rất nhanh, kết quả đã được tính ra. Nhân viên công tác cầm bàn tính đọc to:

"Tà mâu bạch hổ: Lần đầu tham gia đấu hồn đã ngòai ba tháng, cũng không có thấy xuất hiện thành tích năm lần thắng liên tiếp. Bởi vậy, các kết quả trước sẽ không được tính chung vào kết quả của tháng này.

Đơn đấu hồn, thành tích của tháng vừa rồi là hai mươi sáu thắng hai bại. Hai trận bại đó phân biệt là trận thứ mười lăm và mười bảy. Đạt được ba lần

năm trận thắng liên tiếp. Cộng, mười thắng liên tiếp một lần, đạt được tích phân là sáu trăm lẻ chín.

Song đấu hồn, Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ. Mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân hai mươi bốn.

Đoàn chiến đấu hồn. Là Sử Lai Khắc đội trưởng. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp, năm lần đạt được kết quả năm thắng liên tiếp, hai lần mười thắng liên tiếp, cộng tám trận.

Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm.

Tháng đầu được chia làm ba. Tổng là hai ngàn bốn trăm tám mươi tám phân. Trước mắt lấy tổng tích chia làm hai ngàn bốn trăm chín mươi mốt phân, đấu hồn huy chương tăng lên tới cấp bậc ngân đấu hồn. "

Tuyên bố xong, nhân viên công tác đem ra một cái ngân đấu hồn huy chương được dựa vào ghi chép mà khắc vào, đưa cho Mộc Bạch. Thêm vào đó là một tập phiếu màu đen, bên trong chắc hẳn là số tiền thưởng cho các trận thắng.

"Hương Tràng Chuyên Mại. Tháng trước tham gia thi đấu, thành tích thi đấu sau một tháng:

Đơn đấu hồn, không có.

Song đấu hồn, thành viên của Lưỡng Dực Bạch Hổ tổ, mười bảy thắng mười một bại. Trong đó hai lần được năm trận thắng liên tiếp, thu được tích phân, hai mươi bốn phân.

Đoàn chiến đấu hồn, là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, hai mươi tám thắng liên tiếp. Trong đó năm lần được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là một ngàn tám trăm bảy mươi chin phân, trước mắt tổng tích chia làm một ngàn tám trăm bảy mươi chín phân. Đấu hồn huy chương cấp bậc tăng

lên ngân đấu hồn. "

Đồng dạng đích, Áo Tư Tạp cũng được nhận huy chương lẫn cái kia hồn tệ.

Người thứ ba tự nhiên đến phiên Đường Tam. Dưới mắt mọ người, chiến tích của Đường Tam, chính là tốt nhất. Bất luận đơn đấu, song đấu hay đoàn chiến đấu hồn, hắn điều giành được thắng lợi.

"Thiên thủ Tu La: Trước vốn có thi đấu một lần đến nay đã ngòai ba tháng. Trước cũng không có thành tích năm trận thắng liên tiếp. Bởi vậy, chiến tích lần trước sẽ không được tính vào với tháng này.

Đơn đấu hồn, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp. Hai lần được mười trận thắng liên tiếp. Đạt được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Song đấu hồn. thành viên của Tam Ngũ tổ, hai mươi tám thắng liên tiếp, trong đó năm trận thắng liên tiếp cũng đạt được năm lần. Mười thắng liên tiếp cũng đạt hai lần. Thu được tích phân là một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Đoàn chiến đấu hồn, là đội viên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Hai mươi tám trận thắng liên tiếp. Trong đó năm lần đạt được năm trận thắng liên tiếp, mười trận thắng liên tiếp cũng được hai lần. Thu được tích phân, một ngàn tám trăm năm mươi lăm phân.

Tổng là năm ngàn năm trăm sáu mươi lăm phân. Trước mắt tổng tích chia làm năm ngàn năm trăm sáu mươi bảy phân, đấu hồn huy chương tăng lên cấp bậc kim đấu hồn. "

Đừng nói là Đường Tam hay Sử Lai Thất Quái, ngay cả vị Ngao chủ quản đang đứng một bên khi nghe được con số này cũng có chút ngây dại. Trong trí nhớ của hắn, chủa có vị hồn sư nào tại Đấu Hồn Trận có thể tăng từ thiết đấu hồn lên kim đấu hồn trong vòng một tháng. Trực tiếp từ thiết đấu hồn huy chương đạt được năm ngàn tích phân nhảy lên kim đấu hồn huy chương, đừng nói là tại các Đấu Hồn Trận khác, cho dù toàn đại lục, cũng e là chưa từng xảy ra.

Tiếp nhận cái kim đấu hồn huy chương, Đường Tam trên mặt nhàn nhạt mỉn cười. Một tháng cố gắng cuối cũng không có uổng phí.

"Không tốt rồi! " Mã Hồng Tuấn đột nhiên hú lên quái dị.

Đái Mộc Bạch tức giận trừng hắn một cái. *"Có cái gì không tốt hả?"*

Mã Hồng Tuấn mắt hướng Đường Tam nói: *"Tam ca này đã đạt được kim đấu hồn huy chương. Chúng ta sau này, tại đoàn chiến đấu hồn chẳng phải cấp bậc sẽ là kim đấu hồn chiến đội? Chúng ta như thế nào đánh thắng các kim đấu hồn chiến đội khác đây. Cho dù đã thắng ngân đấu hồn chiến đội của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta cũng chịu không ít nguy hiểm"*.

Nghe mập mạp nói, mọi người nhất thời hiểu được. Đoàn chiến đấu hồn là dựa theo thành tích cao nhất của đội viên trong đòan mà tính toán. Nói cách khác, có một gã kim đấu hồn trong đội, bọn họ thi đấu dĩ nhiên là với các đội kim đấu hồn khác. Trong lúc nhất thời, mọi người không khỏi trầm mặt, quái dị nhìn về phía Đường Tam.

Đường Tam cười khổ nói: *"Xem ra tích phân nhiều một chút cũng chưa hẳn là chuyện tốt."*

Bọn họ là có ý nghĩ này. Đứng ở một bên, Ngao chủ quản xem vào *"Cái này… Ta nghĩ các vị căn bản không cần lo lắng. "*. Ngao chủ quản vẻ mặt cười khổ nhìn bọn họ, *"Các vị, đừng nói là kim đấu hồn cấp bậc. Cho dù là đội ngũ ngân đấu hồn, chỉ sợ rất khó gặp phải. Trừ phi lại xuất hiện thêm một cái Hòang Đấu Chiến Đội. "*

"Tại sao?" Đường Tam tò mò hỏi.

Ngao chủ quản đạo: *"Bình thường mà nói, thu được tích phân đều là tuần tự mà tiến. Thắng liên tiếp là rất khó đạt tới, không giống các ngươi như vậy rất nhanh thu được nhiều tích phân. Theo như điều kiện là trung cấp hồn sư, khoảng ba mươi cấp, ta làm nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua cái đội ngũ nào là kim đấu hồn. Cũng chỉ gặp phải thiết đấu hồn cùng đồng đấu hồn, căn bản là chưa thấy xuất hiện ngân đấu hồn. Chỉ có tới rồi bốn mươi cấp,*

theo thực lực gia tăng, ưu thế tự thân vũ hồn mới triển hiện ra. Tại đồng cấp bậc mới hiện rõ những ưu thế nhất định. Tích phân mới có thể rất nhanh gia tăng, lên tới ngân đấu hồn, thậm chí cấp bậc cao hơn, kim đấu hồn. Cũng giống các ngươi như vậy. Ba mươi cấp lại đạt tới kim đấu hồn chiến đội. Ta ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Tinh La đế quốc có hay không thì ta không biết. Dù sao chúng ta Thiên Đấu đế quốc, tại tất cả cả đại Đấu Hồn Trận, chưa từng thấy qua kim đấu hồn chiến đội nào là ba mươi cấp. Cho dù là ngân đấu hồn chiến đội ba mươi cấp cũng không vượt quá năm đội. Hơn nữa rất khó có chiến đội nào mạnh mẽ như của Thiên Đấu Hòang Gia học viện. Vì vậy các vị cứ yên tâm, tại đồng dạng cấp bậc, các vị là mạnh nhất".

Không có đối thủ?Sử Lai Thất Quái mỉm cười. Trừ bỏ ra Đường Tam, người lớn tuổi nhất cũng không quá mười lăm. Làm hồn sư, ai không hy vọng thực lực bản thân thật cường đại?

Trong lòng mọi người cũng đồng thời xuất hiện cùng một suy nghĩ: Chúng ta, Sử Lai Khắc Thất Quái là chiến đội cấp kim đấu hồn.

Bốn người còn lại cũng lần lượt được tính tích phân. Có hai mươi tám trận thắng liên tiếp làm đảm bảo, không một ngoại lệ, chí ít đã có hơn ngàn tích phân, điều thuận lợi thu được ngân đấu hồn huy chương.

Cho đến khi rời khỏi, mọi người vẫn có chút cảm giác khó diễn giải thành lời. Lúc này, bọn họ tại Đấu Hồn Trận tìm đến khu nghỉ ngơi, rửa tay và sửa sọan quần áo.

Nhìn lên bầu trời đêm với muôn vàn ánh sao. Áo Tư Tạp lẩm bẩm: *"Một tháng, thật sự mới một tháng ta đã đạt được ngân đấu hồn?Sau này rãnh rỗi lại sẽ tham gia một hồi đấu hồn, cũng có thể thu được thêm chút kim hồn tệ? Chuyện này thật sự là quá tốt."*

Cánh tay đột nhiên đau nhói, Áo Tư Tạp có chút rùng mình, ủy khuất nhìn về phía cô gái kiều diễm bên cạnh. *"Vinh vinh, ngươi sao lại nhéo ta."*

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt nhu mỹ nhỏ nhắn nở ra một nụ cười vô hại *"Ta xem xem có đau hay không để biết chắc là ta không nằm mộng."* Làm hai gã phụ trợ hệ hồn sư, có thể nhanh như vậy thu được ngân đấu hồn tư cách, bọn

họ cảm xúc tự nhiên là sâu nhất.

Áo Tư Tạp cũng không vì người Vinh Vinh nhéo là hắn mà có cái gì bất mãn, cứ như là hắn được quan tâm mà nhéo yêu vậy, nghiêm trang nói: *"Ta quyết định, tháng này không tắm rửa."*

Đường Tam cười nói: *"Không thành vấn đề! Chỉ cần ngươi đừng cùng ta một phòng là được. Nếu không, ta không thể cam đoan, trong lúc ngươi đang ngủ mà phát ra xú khí, ta liền đem ngươi ném xuống sông. "*. Vừa nói, hắn vừa làm cái động tác ném ném. Nhất thời mọi người điều cười vui vẻ.

Tại phân khu của Hoàng Đấu chiến đội, các đội viên đang giúp nhau sửa soạn, sau đó chậm rãi rời khỏi.

Mặc dù thương thế bọn họ đã được Diệp Linh Linh dùng Cửu Tâm Hải Đường chữa khỏi bệnh. Nhưng bởi vì Thạch gia huynh đệ cùng Độc Cô Nhạn trước trúng kịch độc Nhân Diện Ma Chu của Đường Tam, thân thể lúc này rất suy yếu. Quan trọng hơn là, lần thất bại này đả kích nghiêm trọng đến tinh thần bọn họ.

Diệp Linh Linh dìu Độc Cô Nhạn, Áo Tư La dìu Ngọc Thiên Hằng. Tình trạng xem như tốt nhất là Phong Linh cũng đang giúp đỡ bọn Thạch gia huynh đệ, nhìn qua như là những tàn binh bình thường bị đánh bại.

Bảy người trong lòng buồn bực, không nói, cứ tiến tới. Đang lúc bọn họ sắp trở lại tửu điếm, một người đột nhiên xuất hện cản đường bọn họ.

"Thiên Hằng. ngươi còn nhận ra ta?" Âm thanh có chút quái dị vang lên, làm Thiên Hằng tâm trạng đang có chút u ám kinh ngạc ngẩn đầu.

Nhờ vào ánh trăng, miễn cưỡng thấy được tướng mạo của người đang đứng cản đường bọn họ, nàng thoáng chần chờ trong chốc lát. *"ngài, ngài là... A! Thúc thúc. Người như thế nào lại ở chỗ này. "*

Ngăn cản đường đi của Hoàng Đấu Chiến Đội chính là Đại Sư.

Đại Sư đi tới đứng trước mặt Ngọc Thiên Hằng nói *"Chúng ta nói chuyện*

riêng một chút."

Ngọc Thiên Hằng lúc này thậm chí đã quên đi cái kết quả chiến bại kia. Vội vàng gật đầu, hướng đồng đội ý bảo bọn họ về tửu điếm trước.

Hoàng Đấu Chiến Đội vừa nghe này người là thúc thúc của Ngọc Thiên Hằng, tự nhiên là không nói thêm cái gì, trực tiếp trở về tửu điếm cách đó không xa.

"Thúc thúc. Ngài đây là....." Nhìn Đại Sư, Ngọc Thiên Hằng trong lòng nổi lên cảm giác xúc động. Mặc dù Đại Sư rời nhà đã rất nhiều năm. Nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ. Tại lúc nàng còn bé. Vị thúc thúc này thường xuyên cùng nàng chơi đùa, khi đó, tính tình nàng rất là cương ngạnh. Cha là trưởng tử, mỗi ngày điều cùng gia gia học tập quản lý việc trong gia tộc cùng tu luyện. Làm bạn với nàng nhiều năm cũng chỉ có vị thúc thúc trước mặt này. Thậm chí có thể nói, trong một đọan thời gian dài, Ngọc Thiên Hằng đã đem vị thúc thúc trước mắt này đối đãi như là cha ruột.

Đại Sư trong mắt toát ra một tia nhu hòa. Vỗ vỗ lên đầu vai của nàng nói: *"Xem bộ dáng, mấy năm nay ngươi hẳn là rất cố gắng. Ba mươi chín cấp. Tiểu Hằng rốt cục đã trưởng thành. "*

Ngọc Thiên Hằng hai mắt ửng đỏ. Gặp lại vị Đại Sư này, nàng có cảm giác như thấy lại người trong gia đình nàng, đang xen là cái cảm giác như tìm lại được một thứ gì đó đã mất. Nghẹn ngào nói: *"Thúc thúc, người theo ta về nhà đi. Kỳ thật, gia gia vẫn luôn nghĩ tới người. Phụ thân cũng là... "*

Trong mắt Đại Sư chợt lóe lên, có thể thấy được tình cảm mãnh liệt trong đó. Than nhẹ một tiếng, lạnh nhạt đạo nói: *"gia gia ngươi mặc dù là tộc trưởng nhưng trong gia tộc có những chuyện không thể tự mình quyết định. Ta sớm bị đuổi ra gia tộc, cũng không có tên trên tộc phả, ta còn có thể quay lại đấy sao? Gia gia và phụ thân ngươi vẫn khỏe cả chứ?"*

Ngọc Thiên Hằng gật đầu, *"Mọi người vẫn tốt lắm, chỉ là gia gia tuổi lớn, nhiều chuyện cũng không thể quản lý nổi. Việc trong tộc, đa số là đã giao lại cho phụ thân. Thúc thúc, người biết không, ta không ít lần từng thấy gia gia ngắm nhìn bức họa của người mà ngẩn ngơ. Gia gia hẳn là rất muốn người*

quay về."

"Đừng nói nữa." Đại sư đột nhiên có chút táo bạo, cắt đứt lời nói của Thiên Hằng. Cả người co rút lại một chút. Một hồi lâu sau cũng không thấy nói gì.

Ngọc Thiên Hằng cũng không có lên tiếng. Nhưng mắt đang nhìn Đại Sư đã toát lên vài phần tình cảm nhu hòa.

Đã rất lâu rồi, cái đôi bàn tay thô to nhưng ấm áp của Đại Sư từng ôm ấp, dẫn nàng chơi đùa, kể chuyện về giới hồn sư cho nàng nghe. Những điều này trong trí nhớ nàng đã in vào rất sâu.

Làm trường tôn của một gia tộc, gia gia cùng phụ thân yêu cầu đối với nàng là rất nghiêm khắc. Quan tâm cũng chỉ là sự tiến bộ và hồn kỹ sử dụng của nàng. Chỉ có Đại Sư, vị thúc thúc này, mới đem đến cho nàng một chút an ủi và những năm tháng vui vẻ.

Một lúc lâu, Đại Sư hít sâu một cái, bình phục lại tâm trạng kích động. *"Thiên Hằng. Có lẽ không lâu, chúng ta còn có thể gặp lại. Không nên vì hôm nay thất bại mà nổi giận. Thất bại cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không thể từ thất bại rút ra được kinh nghiệm. Các ngươi thực lực là rất mạnh. Nhưng hôm nay, tại trận dấu, ta thấy các ngươi chưa phát huy hết được tiềm lực bản thân. Nếu không thắng bại khó nói. "*

Ngọc Thiên Hằng trong lòng vừa động, *"Thúc thúc. Người đã xem trận đấu hôm nay? Ta làm xấu hổ gia tộc rồi. "*

Đại sư lắc đầu, *"Ngươi biết ngươi sai ở chỗ nào sao không?"*

Ngọc Thiên Hằng có chút mờ mịt nhìn đại sư. Nếu những lời này là Tần Minh tới hỏi có lẽ nàng sẽ có rất nhiều loại trả lời. Nhưng hỏi chính mình lại là thúc thúc, trong gia tộc không hề có địa vị, thậm chí là vị thúc thúc không có kế thừa trực hệ phách vương long vũ hồn. Không biết tại sao, nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Đại Sư giơ tay đặt ở vai Thiên Hằng nói, *"Ngươi cũng không phải thua ở trong tay đối thủ, mà là bại bởi chính mình. Không sai, cơ bản hồn kỹ của*

ngươi rất lợi hại, cũng không có vấn đề gì. Sở dĩ hội rơi trong bẫy vào đối thủ là bởi vì ngươi trong lòng kiêu ngạo. Là cái kiêu ngạo thuộc về lam điện Phách Vương Long gia tộc. "

"Kiêu ngạo....." Ngọc Thiên Hằng nhìn đại sư. Trong mắt dần dần hiểu một chút, nàng vốn là cực kỳ thông minh. Có Đại Sư cùng Tần Minh hai người trước sau chỉ điểm. Nhất thời ý thức được một ít mấu chốt của vấn đề.

"Thúc thúc, ngài yên tâm, tiếp theo nếu có cơ hội nữa. Ta tuyệt sẽ không bại dưới tay bọn họ. "

Đại sư trên mặt toát ra một tia mỉm cười một cách khó nhọc *"Ngươi sẽ có cơ hội, bởi vì ta chính là lĩnh đội của Sử Lai Khắc Thất Quái chiến đội. "*

"Cái gì?" Ngọc Thiên Hằng thất kinh. Không dám tin nhìn Đại Sư. Ở gia tộc, nàng đã nghe được rất nhiều lời đồn đãi về Đại Sư. Tất cả điều xoay quanh việc Đại Sư sở hữu một cái phế vũ hồn như thế nào, mang đến cho gia tộc sỉ nhục như thế nào... Mặc dù nàng không quan tâm những chuyện này, nhưng đối với thực lực của Đại Sư nàng phi thường hiểu rõ, đó là thực lực vĩnh viễn không cách nào đột phá ba mươi cấp!

Đại Sư lạnh nhạt cười, nói: *"Rất kỳ quái, có phải không?Không sai. Thực lực ta không cường nhưng không có nghĩa là không thể dạy ra được đệ tử xuất sắc. Sử Lai Thất Quái có thể nói tất cả là đệ tử của ta. Nhưng trân truyền đệ tử của ta chỉ có một mà ngươi vừa rồi đã gặp qua, chính là khống chế hệ hồn sư của Sử Lai Khắc chiến đội. "*

"Là hắn?" Ngọc Thiên Hằng nhìn Đại Sư, ánh mắt không chớp. Tại trận chiến trước đó, làm nàng ấn tượng chỉ có hai người. Trừ bỏ Bái Mộc Bạch có thể cùng nàng đối kháng, còn lại chính là Đường Tam với năng lực khống chế toàn cục.

Đại Sư trong mắt hiện lên một chút tinh quang, *"Một ngày nào đó, ta muốn cho thế nhân biết, ta Tiểu Cương mặc dù là phế vật, nhưng ta lại có thể dạy ra một đệ tử thiên tài. Thiên Hằng, ta tới lúc phải đi rồi. Nhớ kỹ ta nói, nếu ngươi muốn bộc phát được tất cả tiềm năng, dẫn dắt mọi người giành được thắng lợi cuối cùng, vậy, ngươi nên gạt bỏ cái kia ngạo kia. "*

Nói xong, Đại Sư nhìn thật sâu vào mắt Thiên Hằng, vừa tại bờ vai của nàng vỗ vỗ rồi xoay người rời khỏi, hòa mình vào bóng đêm.

"Thúc thúc. Ngài có thể hay không chỉ dạy ta?" Ngọc Thiên Hằng đuổi theo nói.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Nhẹ nhàng lắc đầu, *"Thiên Hằng, nếu để gia tộc biết ta chỉ dẫn ngươi, ngươi cho rằng bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?Sợ rằng, lập tức đem ta trở thành kẻ thù của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long. Nếu ngươi thật sự muốn thành một gã hồn sư vĩ đại, vậy, cứ lấy tên đồ đệ kia của ta làm mục tiêu. Nếu một ngày nào đó ngươi có thể vượt qua hắn, vậy, ngươi tất nhiên đã trở thành tinh anh của giới hồn sư toàn đại lục. "*

"Thúc thúc. Tại sao?" Ngọc Thiên Hằng có chút không phục hỏi lại. Nàng mặc dù đối với khống chế lực cùng với vũ hồn phụ gia kịch độc của Đường Tam thập phần giật mình nhưng nàng có thể khẳng định, cái kia bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo. Thủy chung không thể cùng với vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của nàng so sánh. Nếu là quyết đấu một chọi một, nàng tin tưởng nhất định có thể chiến thắng đối thủ.

Đại Sư dừng lại cước bộ. Quay đầu lại nhìn về phía Ngọc Thiên Hằng. *"Ngươi biết hắn hồn lực bao nhiêu cấp không"*.

Ngọc Thiên Hằng suy nghĩ một chút, trả lời: *"Ta đã xem qua tư liệu, hắn hắn là ba mươi hai cấp, hiệu là Thiên Thủ Tu La. Ta nghĩ, những cái đó cũng không sai biệt với thực tế bao nhiêu."*. Đối với tình hình khống chế toàn cục của Đường Tam, lúc này vẫn nhớ rõ như tận mắt chứng kiến. Nàng cũng không dám nghĩ, như thế nào mà một người hồn lực hoặc vũ hồn điều thua kém nàng lại có thể làm được. Đối thủ của hắn là Độc Cô Nhạn cũng là khống chế hệ hồn sư, ba mươi tám cấp hồn lực, lại bị hắn hoàn toàn áp chế.

Đại Sư lắc đầu, nói: *"Tư liệu là chính xác. Tiểu Tam quả thật chỉ có ba mươi hai cấp hồn lực. Vậy, ngươi biết hắn năm nay bao tuổi rồi không?"*

Ngọc Thiên Hằng lắc đầu. Trong lòng nàng lúc này đột nhiên cảm thấy có chút hồi hộp.

Đại Sư lạnh nhạt cười. *"Hắn vừa qua khỏi sinh nhật thứ mười ba. Tại lúc mười hai tuổi, đã thu được đệ tam hồn hoàn. "*Nói xong những lời này, Đại Sư không hề dừng lại, xoay người nhẹ nhàng rời khỏi. Cho dù là cái này, cũng không làm rõ hết thiên phú của Đường Tam. Hắn còn có một bí mật rất lớn, song sanh vũ hồn. Tuy vậy, Đại Sư cũng không có nói ra.

Ngọc Thiên Hằng cả người ngây ngốc đứng ở nơi đó, một hồi lâu không có di động. Đến khi Độc Cô Nhạn được Diệp Linh Linh đở, một lần nữa quay lại tìm, nàng mới từ ngốc trệ bừng tỉnh lại.

Ba mươi hai cấp, mười ba tuổi. Hai cái chữ số này không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Lúc này nàng rốt cục đã rõ rang, tại sao thúc thúc nói, muốn trở thành hồn sư vĩ đại phải đuổi theo bước tiến của người kia. Thúc thúc, người như thế nào dạy ra một người quái vật như vậy?

"Ách xì…."

Đường Tam hắt hơi, ngồi xoa xoa cái mũi của hắn.

"Tiểu Tam. Ngươi làm sao vậy?"

Không thể không nói, năng lực trị liệu của Cửu Tâm Hải Đường vũ hồn thật là kinh người. Tiểu Vũ lúc này, ngoại trừ khuôn mặt có chút tái nhợt thân thể cũng đã bình phục. Miệng viết thương thậm chí cũng không còn lưu lại.

Đường Tam lắc đầu. Cười nói: *"Không có việc gì. Có lẽ là có người nhớ đến ta. "*. Nói xong những lời này, hắn bất giác nhớ đến phụ thân của mình, nhiều năm như vậy không biết phụ thân đã đi đến đâu? Tại sao không trở về gặp ta? Phụ thân là không cần đứa con này sao?

Lúc ở Lai Tác Thất thành, hắn cố ý trở về nhà một chuyến. Lưu lại một phong thư. Hơn nữa cũng nói với lão thôn trưởng Kiệt Khắc, nếu phụ thân hắn quay lại, nói phương hướng hắn đi cho phụ thân biết. Sáu năm qua, vẫn là không có tin tức.

Kiếp trước, hắn chưa từng có thân nhân. Thật vất vả để có một người phụ

thân này nhưng phụ thân lại rời bỏ hắn.

Tiểu Vũ đối Đường Tam tự nhiên là rất quen thuộc, nhìn hắn ánh mắt hắn biến hóa cũng đã biết hắn trong lòng đang suy nghĩ cái gì, *"Tiểu Tam, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tin tưởng không lâu sau, thúc thúc nhất định sẽ quay lại. "*

Đường Tam yên lặng,nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này,đoàn người rốt cục dã về tới tửu điếm của bọn họ.

Vừa vào tửu điếm, bọn họ chứng kiến Phất Lan Đức ba người đang ngồi ở phòng ăn uống rượu nói chuyện phiếm. Ba người trên bàn, rượu và thức ăn nhìn qua cũng không nhiều lắm.

"Hắc hắc, có rượu uống." Mập mạp là người thứ nhất đi đến, hắn coi như là đệ tử trân truyền cảu Phất Lan Đức, tại trước mặt Phất Lan Đức cũng không như những người khác câu thúc.

"Sư phụ, chúng ta hôm nay thắng, có phải hay không người nên khao chúng ta a?" Mã Hồng Tuấn đi tới bên người Phất Lan Đức, tay hắn hướng tới lấy chén rượu ở trên bàn.

Phất Lan Đức chiếc đũa trong tay vừa lộn, đập vào trên tay của mập mạp. Mập mạp trên tay đau nhói. Ai u một tiếng. Vội vàng đem tay thu lại.

Tần Minh có chút nghi hoặc nhìn Mã Hồng Tuấn đứng ở bên người Phất Lan Đức nói. *"Sư phụ! Vị tiểu huynh đệ này cũng là đệ tử học viện sao? Chúng ta Sử Lai Khắc học viện, từ lúc nào có nhiều đệ tử như vậy?"*

Mã Hồng Tuấn đỉnh đạc nói: *"Tần học trưởng. Mới vừa tách ra không bao lâu, người thế nào đã quên ta?"*

Tần Minh trừng lớn hai mắt, cẩn thận nhìn mập mạp. *"Ngươi, ngươi là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, cái gã đội viên mập mạp sử dụng hỏa làm công kích? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"* Mặc dù trong lòng đã có dự đóan nhất định, nhưng khi chứng kiến Mã Hồng Tuấn nọ, vẫn mang theo cái bộ dánh ngây thơ. Trái tim hắn không khỏi một trận co quắp lại.

Tần Minh luôn biết, hắn tại hồn sư giới được xem là thiên tài trong thiên tài. Dù là lúc còn học tại Sử Lai Khắc học viện, hắn cũng vẫn là như vậy. Nhưng thấy qua thực lực của mập mạp đang trước mắt này, dù là được Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trợ giúp, nhưng hắn có thể ngạnh kháng đệ tam hồn kỹ công kích của Phong Linh đã là ba mươi lăm cấp trong thời gian dài như vậy. Chân chính thực lực của mập mạp có lẻ là không cách biệt lắm.

Mang mặt nạ của Sử Lai Khắc Thất Quái, người xem chỉ có cảm giác hắn là thấp lùn, không giống Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ay mấy người kia có thân hình tương đối cao. Chỉ cần bọn họ không nói, ai cũng đoán không được tuổi của bọn họ.

Mã Hồng Tuấn có chút đắc ý nói: *"Đúng vậy. Ta là cái kia hỏa phượng hoàng, mười ba tuổi, nga, ta đã rõ ràng, trước là vì chúng ta mang theo mặt nạ. Cho nên ngài mới nhận không ra ta, đúng không. "*

Lúc này, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều đã đi tới, Tần Minh có chút ngẩn người khi nhìn thấy đại bộ phận đều là những đứa nhỏ xê xích mười lăm tuổi, trong một lúc, nhất thời không khỏi nói không ra lời.

Phất Lan Đức đã quen với tính tình của hắn, khàn khàn phát ra tiếng cười mang chút cảm giác âm hiểm. *"Như thế nào, Tần Minh, ngươi quên truyền thống học viện của chúng ta rồi sao? Chúng ta chính là chỉ lấy đệ tử dưới mười hai tuổi. Mã Hồng Tuấn lúc mười một tuổi vào học viện, Đường Tam, Tiểu Vũ còn có Vinh Vinh cùng Trúc Thanh đều là năm nay vào học, này đã là số đệ tự thu vào nhiều nhất trong những năm qua. "*

------oOo------

Chương 151: Mượn kê sanh đản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: FairyMoon

Biên Dịch: yêu sinh hận

Tần Minh miễn cưỡng nuốt vào một ngụm nước bọt: *"nói như vậy, bọn họ đại đa số chỉ có mười hai mười tuổi?"*

Phất Lan Đức gật đầu.

Tần Minh ánh mắt phân biệt lướt qua trên người Sử Lai Thất Quái. Cười khổ nói: *"Ta bây giờ mới biết được các ngươi tại sao lại đeo mặt nạ. Các ngươi thật sự là cho ta rất nhiều kinh ngạc. Ta vẫn tưởng rằng Hoàng Đấu Chiến Đội thiên phú đã là rất tốt nhưng trước mặt các ngươi, căn bản cũng không là cái gì. Nếu tuổi giống nhau, bọn họ hẳn là không có cơ hội chiến thắng."*

Phất Lan Đức không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn đám đệ tử trước mắt. Sử Lai Khắt đệ tử, có thể nói là thành tựu lớn nhất từ trước đến nay của hắn. Tần Minh là như vậy, Sử Lai Khắt Thất Long trước mắt cũng như vậy.

Đái Mộc Bạch hỏi: *"Học trường, ta có thể mạo muội hỏi ngài một chút không? Ngài bây giờ hồn lực đã bao nhiêu cấp?"*

Tần Minh hạ ý thức rồi đáp: *"Sáu mươi hai cấp, vận khí cũng không tệ lắm."*

Sử Lai Thất Quái mọi người nhìn nhau, đồng thời nhớ cái danh ngôn kia của Phất Lan Đức: Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.

"Được rồi! đừng thổi phồng lẫn nhau nữa, các tiểu quái vật kia cũng ngồi xuống đây đi. Ăn một chút gì đi. hôm nay các ngươi đã tốn không ít sức lực, đừng nể mặt ta, cứ tự nhiên." Triệu Vô Cực nhìn Phất Lan Đức đang đắc ý, lớn tiếng gọi bọn họ ngồi xuống.

Phất Lan Đức trên mặt tươi cười, nhất thời trở nên cứng ngắc, mà Sử Lai Thất Quái lúc này điều là hoan hỉ, hoan hô rất to, lập tức gọi tiểu nhị tới, quả nhiên là không để cho Triệu Vô Cực chút mặt mũi nào, trực tiếp động đũa.

Mã Hồng Tuấn...trước đoạt lấy mấy món đồ ăn. Nhai ngấu nghiến, món ăn

chỉ có ba dĩa, tay hắn tại một dĩa đồ ăn điểm điểm vài cái, ý bảo tiểu nhị làm thêm một dĩa.

Phất Lan Đức ngồi ngay bên cạnh Hồng Tuấn. Mắt thấy đồ đệ kêu lên cũng chỉ là ba món, trong lòng không khỏi sảng khoái vô cùng. Hảo, không hổ là đệ tử của ta, không sai, thật biết lo lắng cho túi tiền của sư phụ.

"Ân. Vừa rồi chỉ là vài món ăn không đủ. Tiểu nhị. Cho thêm vài dĩa nữa. Nhiều nhiều đồ ăn một chút. Thêm hai vò rượu hảo hạng nữa. Nhanh lên một chút." Tiếng hô của Hồng Tuấn rất nhanh kéo Lan Đức viện trưởng từ thiên đường xuống thẳng địa ngục. Trên dĩa cũ còn sót lại một chút đồ chưa ăn hết, Hồng Tuấn cũng không cho mọi người cơ hội, trực tiếp thay mặt Thất Quái, lãnh nghiệm vụ vinh quang, bỏ vào chén.

Quay đầu nhìn về phía Phất Lan Đức. Mã Hồng Tuấn có chút kỳ quái nói: *"Di. Sư phụ, ngài bị làm sao vậy, như thế nào có chút tái? Có phải buổi tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?"*

Ngồi phía bên kia là Trần Minh đang kiềm lại, cố không lên tiếng, nhưng Triệu Vô Cực lại không câu nệ hình tượng, cười ha hả. Phất Lan Đức keo kiệt như thế nào, tại học viện, các lão sư khác điều biết.

Tần Minh vẻ mặt lúc này đã khôi phục lại bình thường. Mỉm cười nói: *"Có thể nào lại để các vị sư phụ thanh toán. Nhiều năm như vậy mới gặp lại, hai vị sư phụ, hãy để ta có cơ hội cảm tạ công lao mà nhị vị đã dạy dỗ. Không nhờ các sư phụ đây cũng không có Trần Minh này. "*

Triệu Vô Cực ha ha cười, nói: *"Tiểu Minh, ngươi vẫn như vậy hiểu chuyện. Vốn ta còn muốn nhìn một chút bộ dáng xuất huyết của lão Đức. Bây giờ thì không có cơ hội rồi. "*

Phất Lan Đức vừa nghe Tần Minh nói rõ muốn mời khách. Sắc mặt nhất thời trở nên đẹp mắt hơn rất nhiều, trừng Triệu Vô Cực một cái, nói: *"Ngươi muốn xem xuất huyết có phải không? Hảo a, lão Triệu, chúng ta lâu rồi cũng không có bàn luận. Từ nay về sau, ta sẽ tìm ngươi để luyện tập, cũng tốt để xúc tiến hồn lực tăng lên. "*

"Ách....." Lần này đến phiên Triệu Vô Cực cười không được, hắn cùng Phất Lan Đức không biết luận bàn đã bao nhiêu lần. Đối thực lực của Phất Lan Đức tự nhiên là quá rõ ràng. Làm lực lượng hình hồn sư, đối đầu với mẫn công hệ, vừa là phi hành hồn sư Phất Lan Đức, căn bản là hắn không có chút biện pháp nào. Huống chi Phất Lan Đức hồn lực cao hơn hắn hai cấp.

Đạt tới cái trình độ này, mỗi một bậc hồn lực, chênh lệch cũng không như Sử Lai Thất Quái bây giờ không rõ ràng. Hơn dù chỉ một cấp, điều là khỏang cách rất lớn.

Tần Minh nhìn Sử Lai Khắc Thất Quái ngồi xuống một lượt, cuối cùng đem ánh mắt tập trung ở Đường Tam, Mộc Bạch cùng Trúc Thanh. *"Thật sự đáng tiếc, nếu học đệ, học muội không phải đệ tử của Sử Lai Khắc chúng ta, ta nghĩ dù cố hết sức cũng phải đem các ngươi cho tới Hoàng Gia học viện, nếu có thêm các ngươi gia nhập. Nói không chừng....."*

Tần minh mới vừa nói này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên từ cách đó không xa vang lên, *"Cho dù bọn họ là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, nghĩ là ngươi cũng có thể đem bọn họ mang về Hoàng Gia học viện."*

Mọi người bình ổn tâm trạng, nhìn lên. Chỉ thấy Đại Sư từ bên ngoài đi đến, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên người Phất Lan Đức.

Tần Minh hỏi dò: *"Ngài vừa rồi thuyết, ý tứ là?"*

Không đợi đại sư trả lời. Phất Lan Đức đã mặc kệ: *"Đại Sư. Ngươi là cố hủy đi tâm huyết của ta có phải không? Những đứa nhỏ này là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện. Bây giờ vậy, sau này cũng vậy. Chẳng lẻ tại Sử Lai Khắc, chúng ta không có thể dạy dỗ tốt bọn họ sao?"*

Đại sư cũng không có bởi vì Phất Lan Đức lo lắng mà có cái gì biến hóa. Vẫn như trước bình thản, nhàn nhạt nói: *"Ta chưa nói để cho bọn họ gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, ta ý tứ chính là, hy vọng hai học viện có thể lẫn nhau trao đổi một chút. Tần lão sư. Ta nghĩ vấn đề không lớn. Nếu ngươi không thể làm chủ, ta có thể tìm vũ hồn điện. "*

Tần Minh sửng sốt một chút, nhìn Đại Sư, trong lúc nhất thời không biết như

thế nào trả lời.

Phất Lan Đức đồng dạng cũng đang nhìn Đại Sư. Trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Cương a, trong hồ lô ngươi tột cùng làm bán thuốc gì? Nhưng bây giờ trước mặt Tần mMinh, hắn cũng không tiện truy hỏi. Làm huynh đệ nhiều năm, hắn biết Đại Sư luôn là người có nguyên tắc.

Tần Minh suy nghĩ một chút, nói: *"Có thể cùng học đệ, học muội trao đổi, là Thiên Đấu học viện may mắn, chỉ là ta sợ....."*

Đại sư nói: *"Ngươi là sợ mấy đứa nhỏ quá xuất sắc, tới các ngươi Thiên Đấu Hoàng gia học viện cũng không quay về, có phải hay không?"*

Bị người khác nhìn thấu, cảm giác tuyệt đối là không tốt. Đại sư nhìn qua bình thản vô kỳ, nhưng hắn nói lại vô cùng có lực xuyên thấu. Nói thẳng vào tâm sự trong lòng của Tần Minh.

Tần minh cũng không làm bộ. Gật đầu, nói: *"Đúng vậy, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện tại Thiên Đấu đế quốc mặc dù có xưng hiệu là đệ nhất học viện. Nhưng mấy năm nay, rất ít khi xuất ra vị hồn sư cường đại nào. Địa vị có chút không xứng với xưng hiệu. Lãnh đạo học viện đối với thiên tài đệ tử phải nói là rất khát khao. Nếu học đệ, học muội mà đến, khó bảo đảm là bọn họ không có cái gì ý nghĩ. Ta sợ bọn họ vận dụng các loại quan hệ, phương pháp để có thể mời học đệ, học muội lưu lại. Như vậy chẳng phải là đào góc tường của Sử Lai Khắc học viện chúng ta sao?"*

Phất lan đức cười nói: *"Tiểu Minh, ngươi nói không sai. Không hổ là đệ tử của Sử Lai Khắc, biết lo lắng cho học viện. Đại Sư. Tiểu Minh cũng không phải là người ngòai, ngươi có cái gì cần nói, cứ việc nói thẳng đi. "*

Đại Sư liếc Phất Lan Đức một cái, *"Hay để ta nói thẳng, Tần lão sư, nếu ta nhớ không sai, Thiên Đấu đế quốc thành lập Hoàng Gia học viện, mỗi năm sau kì đại hội, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện hắn là có hai cái tham ngạch đúng không? Ta có thể để mấy đứa nhỏ tạm thời làm trao đổi sinh, gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cho đến hết một năm, sau đại hội chấm dứt. Ta nghĩ. Như vậy cũng tốt cho đôi bên. "*

Tần Minh thất kinh,

"Đại sư, người là thuyết, muốn cho học đệ, học muội đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, tham gia cái đại hội kia? Chính là Thiên Đấu học viện đối với bên ngòai có thể tuyên bố học đệ, học muội là đệ tử của Thiên Đấu học viện!"

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: *"Đệ tử tốt nghiệp từ cái học viện hàng đầu cũng không có gì là không tốt."*

"Không. Ta không đồng ý. " Phất Lan Đức vỗ mạnh vào bàn đứng lên, trừng vào Đại Sư nói: *"Bọn nhỏ là thuộc về Sử Lai Khắc học viện, Đại Sư, ngươi chớ quên, Sử Lai Khắc này là tòan bộ tâm huyết hai mươi năm nay của ta. "*

Đại Sư tâm tình cũng không bởi vì Phất Lan Đức tức giận mà phát sinh thay đổi. *"Phất Lan Đức, ta hỏi ngươi mấy cái vấn đề. Nếu ngươi có thể giải quyết, vậy, bọn nhỏ có không đi Thiên Đấu cũng không sao cả. Đầu tiên, ngươi có thể cung cấp cho bọn nhỏ tu hoàn cảnh luyện nhất hay không?Tiếp theo, ngươi có thể cho bọn hắn tư cách tham gia hồn sư học viện tinh anh đại tái, toàn đại lục, một năm sau hay không? Đệ tam, ngươi dựa vào cái gì tựu cho rằng sau khi tiến vào Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, mấy đứa nhỏ này sẽ không thuộc về Sử Lai Khắc? Có lẽ ngươi không thể giải thích ta tại sao muốn làm như vậy, nhưng ta còn muốn hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, mục đích ngươi thành lập Sử Lai Khắc học viện là cái gì?"*

"Ta, ta....." Phất Lan Đức bị Đại Sư liên tiếp hỏi mấy cái vấn đề, á khẩu không trả lời được, trừng mắt với Đại Sư nhưng cái phẫn nộ kia cũng đã dần dần biến mất, từ từ biến thành chán nản.

Đại sư nhàn nhạt nói: *"Hòan cảnh tu luyện tốt, có thể trợ giúp bọn hắn tu luyện hồn lực tốc độ gia tăng. Toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái chỉ có chính quy học viện, thông qua sơ tái mới có thể tham gia. Mà Sử Lai Khắc học viện, tại đế quốc, cũng không được xem là một cái học viện, bởi vì chúng ta có một số tiêu chuẩn không đáp ứng được. Mặc dù tại hồn sư giới, Sử Lai Khắc học viện có danh tiếng, nhưng để thi đấu là chưa đủ tư cách. Ngươi hắn là biết toàn đại lục hồn sư học viện tinh anh đại tái, đối bọn nhỏ là quan trọng như thế nào? Lúc đầu, mục đích ngươi thành lập Sử Lai Khắc*

học viện là muốn bồi dưỡng ra những thiên tài, làm cho cả giới hồn sư bởi vì bọn họ mà khiếp sợ. Ta cũng vì bọn họ mà lựa chọn con đường này."

Nói tới đây, Đại Sư chuyển hướng Tần Minh, *"để bọn nhỏ gia nhập Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, ta có một điều kiện. Học viện phải tiếp nhận tòan bộ giáo sư hiện giờ của Sử Lai Khắt học viện. Hơn nữa, để chúng ta tự mình giáo dục những đứa nhỏ này, Thiên Đấu học viện không được có gì quấy nhiễu. Nói cách khác, bọn họ có thể thế Thiên Đấu học viện thu được vinh dự. Nhưng giáo dục là do tự chúng ta. Khi chúng ta muốn rời đi, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng không được ngăn trở "*

Phất Lan Đức một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy chén mạch tửu trước mặt, từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong bụng.

Tần Minh cười khổ hướng đại sư nói: *"Đại sư, ngài thật sự cho ta một cái nan đề a. Thẳng thắn mà nói; đứng ở góc độ của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, có thể làm cho các học đệ, học muội đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện xuất chiến. Không thể nghi ngờ sẽ mang đến cho học viện vô số vinh dự. Làm cho danh tiếng học viện lại nổi, thì những điều kiện ngài đưa ra tuyệt không quá đáng. Các vị sư phụ đây đều là những người có tên tuổi trong giới hồn sư, học viện sẽ không cự tuyệt mà chiêu nạp, hơn nữa sẽ được hưởng lương bổng ở mức tốt nhất. Chỉ là, Sử Lai Khắc học viện là tâm huyết lớn nhất của Phất Lan Đức viện trưởng, nếu thật sự làm như vậy. Vậy sau này sợ rằng....."*

"Được rồi, cứ làm theo lời của Tiểu Cương đi." Phất Lan Đức lại đứng lên. Sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục lại nét bình tĩnh, *"Tiểu Cương nói đúng, ta không nên vì cái kiêu ngạo của bản thân. Hết thảy cứ lo thật tốt cho bọn nhỏ. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thuộc về hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc, là nơi ít bị vũ hồn điện dòm ngó nhất, bọn nhỏ ở nơi này cũng tốt. Các sư phụ tại Sử Lai Khắc giờ cũng có địa phương tốt để dưỡng lão. Hai vấn đề này, trước nay ta vẫn luôn lo nghĩ, bây giờ, đã được giải quyết. Mọi người trước giờ vẫn theo ta, đến bây giờ điều đã có tuổi, cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện có tên tuổi. Càng huống chi, bọn nhỏ ở nơi này có thể phát triển tốt nhất. Chuyện này cứ như vậy đi. Các ngươi thương lượng thêm một chút đi. Tiểu Cương có toàn quyền đại biểu cho ta. Ta muốn yên tĩnh một chút. "*

Nói xong. Phất Lan Đức xoay người, hướng ra phía ngoài, rời khỏi. Triệu Vô Cực hướng Mã Hồng Tuấn nháy mắt, mập mạ hiểu ý, lập tức dừng việc ăn uống, vội vàng đuổi theo viện trưởng. Lúc này, hắn thân là đệ tử, so với Đại Sư hoặc Triệu Vô Cực có tác dụng an ủi lớn hơn.

Đại Sư thở dài một tiếng, *"Phất Lan Đức mặc dù có chút cố chấp, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẻ. Ta tin tưởng hắn có thể suy nghĩ cẩn thận. "*

Triệu Vô Cực cười khổ nói: *"Dù sao học viện là do chúng ta cầm cự như vậy nhiều năm, Phất Lan Đức cũng không phải không rõ đề nghị của ngươi là có nhiều điểm tốt. Đợi mấy đứa nhỏ này tốt nghiệp xong, hắn cũng dự định đóng cửa cái học viện này, nhưng chuyện lại xảy ra sớm như thế này, có lẻ hắn có chút không tiếp nhận được. Đối với chúng ta mà nói, chuyện này thật sự có chút đột nhiên. Chỗ này, dù sao chúng ta đã gắn bó hơn hai mươi năm! "*

Đại sư gật đầu. *"Chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào hắn. "*

Triệu Vô Cực nói: *"Có lẽ đối với chúng ta mà nói, đây coi như là cơ hội để nghỉ ngơi. Đại Sư, cám ơn ngài! Ta biết, ngài đề nghị như vậy không chỉ là vì bọn nhỏ mà cũng vì Phất Lan Đức cùng chúng ta. Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là một trong rất ít địa phương không bị ảnh hưởng bởi vũ hồn điện, cũng có đầy đủ danh nghĩa. Ở nơi này dưỡng lão tựa hồ cũng không sai. "*

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Vẻ mặt Triệu Vô Cực đã thỏai mái lên rất nhiều. Hắn cũng không như Phất Lan Đức như vậy bất chấp. Hai mươi năm tại Sử Lai Khắc học viện cố nhiên làm hắn tràn ngập lưu luyến, đồng dạng, cũng đã có chút mệt mỏi. Nhìn ở kía cạnh khác, có lẽ rời đi cũng không phải chuyện xấu.

Sự kiện này, Sử Lai Thất Quái cũng không biết làm gì hơn, trừ bỏ Mã Hồng Tuấn đuổi theo Phất Lan Đức ra, sáu người còn lại chỉ biết ngồi nhìn nhau. Bất thình lình biến hóa, làm cái tâm tình hưng phấn sau khi thắng lợi cũng biến mất biệt tăm.

Phất Lan Đức đứng ở trước cửa tửu điếm, ngửa đầu lên bầu trời đêm, nhàn

nhạt nói: *"ngươi cùng theo ra đây làm gì, đi ăn cơm đi."*

Mã Hồng Tuấn lúc này trên mặt đã không thấy cái nụ cười dâm đãng như mọi khi, cung kính đứng ở bên cạnh Phất Lan Đức. *"Sư phụ, ngài đừng buồn nữa. "*

Phất Lan Đức lắc đầu. *"Ta cũng không phải là đang buồn hay khổ sở, chỉ cảm thấy có chút mất mác mà thôi! Đối với ta mà nói, hết thảy tới có chút nhanh. Hồng Tuấn, ta phát hiện khỏang thời gian ngươi đi theo Đại Sư luyện tập, cũng không thấy ngươi bị tà hỏa kia làm khó dễ. Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?"*

Vừa nghe sư phụ nhắc tới cái vấn đề tà hỏa kia. Mập mạp trên mặt tươi cười, gãi gãi đầu, nói: *"Đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, tựa hồ tất cả địa tinh lực điều đã tiêu hao sạch sẽ. Căn bổn, không có nghĩ tới cái "*công phu*" này.*

*Phất Lan Đức trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt ý cười, "*Đây là hiện tượng tốt. Vũ hồn của ngươi đang ở trong giai đọan biến hóa, có lẽ, không được bao lâu, ngươi sẽ không bị nó làm cho khổ sở nữa. Tốt lắm, ngươi nên trở về đi. Không cần khuyên ta, ta cần được yên tĩnh một chút. *"*

*Mã Hồng Tuấn đứng đó yên lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng "*Sư phụ, kỳ thật chuyện này cũng như là mượn kê sanh đản (mượn gà ấp trứng). Đệ tử không rõ, tại sao người lại buồn bực.*"*

*"*Mượn kê sanh đản?*" Phất Lan Đức xoay người lại, nhìn về tên đệ tử trân truyền của hắn, có chút kinh ngạc nói.*

*Mã Hồng Tuấn vội vàng gật đầu, "*Đúng vậy! Đó không phải là muợn kê sanh đản hay sao?Mượn Hoàng Gia học viện trợ giúp chúng ta huấn luyện. Chúng ta giúp bọn hắn xuất chiến. Dù sao chúng đệ tử không vì vậy mà tự cho bản thân thuộc về Thiên Đấu Hòang Gia học vện. Đệ tử vĩnh viễn là Tà Hỏa Phượng Hoàng Sử Lai Khắc.*"*

Phất Lan Đức ngơ ngác nhìn Mã Hồng Tuấn, mặc dù lời nói của mập mạp so với dụ khị là không khác, nhưng làm Phất Lan Đức như bỏ được khối đá ra

khỏi đầu "Mượn kê sanh đản?Mượn kê sanh đản, hảo một người cái muợn kê sanh đản. Xem ra, ta thật sự đã quá câu nệ tiểu tiết rồi. Việc Sử Lai Khắc học viện đóng cửa đã là không tránh khỏi. Mập mạp, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi giúp ta đặt xuống được khối tâm sự này. "

Sớm hôm sau, mọi người tính tiền rời khỏi tửu điếm. Kết thúc một tháng của của đợt huấn luyện thứ hai.

Có lẽ, thân thể nhóm Thất Quái tại đợt huấn luyện này không như trước bị đẩy đến cực hạn, nhưng tinh thần hao tổn, làm bọn họ không khỏi có chút oể oải.

Mỗi ngày đối mặt với các dạng đối thủ khác nhau. Mỗi ngày điều vì thắng lợi mà chiến thắng cường địch. Chẳng những đối kháng, còn cùng đồng bọn phối hợp, đối thủ vũ hồn cũng hoàn toàn bất đồng nên cần những đối sách khác nhau, bổ sung kinh nghiệm thực chiến kịp lúc, làm cho bọn Thất Quái thấy được hiệu quả của đợt huấn luyện trước.

Chiến đấu đòi hỏi tính nhẫn nại, nhạy cảm cùng với việc bảo toàn thực lực mà nhờ đó bọn họ từng bước tiến bộ càng rõ ràng. Bằng không bọn họ như thế nào có thể trụ nổi trước lịch thi đấu ba trận một ngày, dày đặc như vậy. Càng thi đấu, hiệu quả của đợt ma quỷ huấn luyện càng lộ rõ.

Đại Sư tại đợt huấn luyện này, ngoài việc tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, mục đích còn muốn nhóm Sử Lai Thất Quái biết điều tiết thể lực.

Trở lại cái thôn nhỏ quen thuộc kia, mặc dù nơi này không có phồn hoa như Thất Thành, nhưng cảm giác là rất thân thiết. Sử Lai Khắc học viện trong lòng Thất Quái đã như là nhà.

Phất Lan Đức tâm tình đã khôi phục lại bình thường. Ngay cả Triệu Vô Cực đi theo hắn gần hai mươi năm nay, cũng không nghĩ hắn sớm như vậy đã thông suốt. Hết thảy điều dựa theo kế hoạch của Đại Sư. Về phần như thế nào tiến vào Hoàng Gia học viện cùng với mọi việc sau này, đó thuộc về vấn đề cuat Tần Minh.

"Bọn nhỏ điều đi nghỉ ngơi hết rồi? Trong khoảng thời gian này mọi người đã

cực khổ nhiều. Vô Cực, ngươi gọi mọi người lại đây. *"Phất Lan Đức sau khi vào họ viện liền ra cái này mệnh lệnh, Sử Lai khắc dù sao cũng không phải chỉ có mình hắn. Còn có ba vị sư phụ, hắn là phải trưng cầu ý kiến của bọn họ.*

*Áo Tư Tạp sau khi về lại cái kí túc xá của hắn, phủi phủi bụi đất trên quần áo, trực tiếp gục trên giường, "*Thật thỏai mái a, Tiểu Tam, đừng gọi ta. Ta muốn ngủ cho thật đã, ngủ đến khi nào tự tỉnh lại mới thôi.*"*

*Đường Tam nhìn Áo Tư Tạp tại trên giường bày ra bộ dáng hình chữ mộc, không khỏi mỉm cười lắc đầu. "*Nếu không có người bức bách hắn tu luyện. chỉ sợ rằng hồn lực của hắn sẽ trở thành vô dụng*" Đường Tam thầm nghĩ.*

Căn cứ thương nghị giữa Đại Sư cùng Tần Minh lúc đó, Sử Lai Khắc học viện, khoảng hai tháng sau sẽ tiến hành trao đổi sinh với Thiên Đấu Hòang Gia học viện. Trước thời gian này, Tần Minh sẽ đem sự việc trình bày với lãnh đạo của Hoàng Gia học viện. Sử lai khắc học viện bên này cũng phải tiến hành một ít công tác chuẩn bị.

Đại Sư cũng không nóng lòng bắt đầu cái giai đoạn tập huấn thứ ba kia. Hôm nay, trước lúc rời đi Thất Thành, hắn bố trí nghiệm vụ cho Thất Quái rất đơn giản. Trong vòng hai tháng này, đầu tiên, xử lý tốt những chuyện cá nhân. Tiếp theo, đem kinh nghiệm thi đấu một tháng qua hấp thu.

Đồng thời đây cũng là hai tháng để tu luyện hồn lực, Đại Sư yêu cầu, trừ bỏ những chuyện cần giải quyết ra, mọi người điều phải tập trung tu luyện hồn lực

Áo Tư Tạp rất nhanh tựu tiến vào mộng đẹp, trong lúc đó, Đường Tam còn đang suy nghĩ những vấn đề của hắn

Còn có hai tháng thời gian, hắn còn một số sự việc phải giải quyết cho thật tốt, đầu tiên là đáp ứng việc của Vinh Vinh, kế đến, hắn là muốn về thăm nhà một chuyến.

Nghĩ tới đây, Đường Tam đứng dậy đi ra khỏi túc xá. Hướng đến túc xá của Vinh Vinh và Tiểu Vũ.

*"*Mệt mỏi quá a!*" Trữ vinh vinh cùng Tiểu Vũ lúc này đã cỡi áo ngoài, đều tự đang trên giường. Các nàng tự nhiên sẽ không giống Áo Tư Tạp, vừa lên giường đã tiến vào mộng đẹp.*

*Tiểu Vũ nói: "*Đúng vậy, lúc thi đấu quả thật không cảm thấy, như thế nào bây giờ lại cảm thấy mệt mỏi như vậy. Có lẻ giống như lời Đại Sư đã nói, mệt nhọc đến sau a. Vinh vinh, da tay ngươi thật tốt, kiến cả ta cũng nhịn không được. *"*

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ lúc này trên người chỉ còn nữa cái yếm cùng tiểu khố, nằm ở trên giường, lộ ra cả tay lẫn bắp đùi.

Da tay Vinh Vinh quả thật rất đẹp. Trong ba nữ tử, tay của nàng là đầy đặn nõn nà đến cả Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh điều phi thường hâm mộ. Thật sự giống dương chi bạch ngọc làm động lòng người.

Mặc dù cơ thể các nàng còn chưa hòan tòan phát dục. Nhưng nữ tử phát dục luôn luôn sớm hơn một ít so với nam nhân, vóc người nhỏ nhắn cũng phát triển khá quy mô. Đương nhiên, bàn về vấn đề phát dục, tại ba người Trúc Thanh vẫn là sớm nhất.

*Trữ Vinh Vinh hì hì cười, mở to hai mắt nhìn chằm chằm tiểu vũ mãnh "*ngươi cũng đâu kém, ta là trắng noãn,còn ngươi là phấn bạch. Nhìn qua, tay ngươi là có cảm giác khỏe mạnh hơn a. *"*

Vóc người Tiểu Vũ so với người bình thường thoáng có chút khác nhau, cái cặp đùi kia của nàng phá lệ, khá dài. (chân dài đến nách ấy)

*Bình thường mà nói, tỉ lệ giữa thân và đùi thường là 6:4 nhưng đối với Tiểu Vũ mà nói thì lại nhiều hơn như vậy. Tuy vậy, nhìn rất hài hòan cân đối. Trên bắp đùi nàng còn lộ ra một cái khóa lớn được buộc chặc vào, da thịt đồng dạng mềm mại, không trắng như của Vinh Vinh nhưng là ửng hồng, nhất là cái eo nhỏ mãnh khảnh phối hợp với cơ thể tạo thành những đường cong mỹ miều. Lộ ra khỏi cái tiểu khố là hai cái bắp đùi thon dài ngay cả Trữ Vinh Vinh cũng có chút ganh tị. "*Vóc người thật hòan hảo*" Vinh Vinh thầm nghĩ.*

Hơn nữa Tiểu Vũ, lại hoạt bát, dễ gần, tạo cảm giác dộng lòng người.

*Trữ Vinh Vinh áp thấp giọng nói: "*Tiểu Vũ, ngươi nói, tại sao chúng ta nơi này lại không có lớn như Trúc Thanh a!Thật hâm mộ nàng. *"*

Vừa nói, Trữ Vinh Vinh đặt một tay lên trên ngực, xoa nhè nhẹ.

Tiểu vũ cười, mặt đỏ lên, khẽ gắt nói: " ngươi muốn thì đi hỏi nàng ta mới được. Ta như thế nào biết. Nơi này lớn thật sự tốt lắm sao?*"*

*Nữ sinh túc xá, đề tài thường thường so với nam sinh túc xá càng thêm bạo hỏa. Trữ Vinh Vinh cười nói: "*Như thế nào có thể không hảo, ta tại tông môn nghe người ta nói qua, nam nhân chỉ thích đàn bà nơi đó lớn. Có thể là chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi. Ngươi xem, Đái lão đại mỗi ngày đuổi theo Trúc Thanh, có thể bởi vì nàng nơi đó lớn không? *"*

*Tiểu vũ cười lớn, lại nói: "*ngươi thật có nhiều cái ý nghĩ độc đáo, Áo Tư Tạp không phải mỗi ngày điều chạy theo ngươi sao? *"*

*Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "*Kỳ thật, Tiểu Âo cũng là người tốt, chỉ là.....*"*
Nói đến đây, nàng nhịn không được thở dài. Trên vẻ mặt có chút quái dị.

*"*Nhưng mà cái gì?*" Tiểu vũ nghi hoặc hỏi.*

*Trữ Vinh Vinh nhẹ nhàng lắc đầu, "*Tông môn hữu có quy củ. Ta cùng Tiểu Áo là không có khả năng. Hơn nữa chúng ta vẫn còn nhỏ, bây giờ nói chuyện này vẫn còn rất sớm. *"*

*Tiểu vũ nghi hoặc nói: "*Cái gì quy định? Chẳng lẻ bởi vì Áo Tư Tạp không phải xuất thân gia đình quý tộc?*"*

*Trữ Vinh Vinh lắc đầu nói: "*không phải là chuyện này. Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta xuất thân vốn là bình dân hồn sư, cũng không hề kì thị họ. Bằng không, như thế nào có nhiều hồn sư cam nguyện làm thủ hộ giả (người bảo vệ) cho gia tộc. Chỉ là… gia tộc quy định, trực hệ thành viên của gia tộc không được cùng phụ trợ hệ hồn sư kết hợp. Đây cũng là lo lắng cho an toàn của trực hệ thành viên. Bình thường mà nói, người trong tộc chúng ta đều là

cùng chiến hồn sư kết hợp. Dù sao sự bảo vệ từ người yêu so với những người khác là chắc chắn và yên tâm hơn. Tiểu Áo cũng là phụ trợ hệ hồn sư, cho nên ta mới nói chúng ta là không có khả năng. "

*Tiểu Vũ chợt nói: "*Nguyên lai như thế, quy định của Thất Bảo Lưu Ly Tông của các ngươi cũng là không sai. Như vậy, nhân lúc mọi chuyện vẫn chưa có gì, ngươi nên trực tiếp nói cho Áo Tư Tạp đi. "

*Trữ Vinh Vinh thất thần chỉ chốc lát, mới trấn tĩnh tinh thần nói: "*Đừng nói ta, nói chuyện của ngươi đi, thật hâm mộ ngươi cùng Đường Tam." *Nói tới đây, trên mặt nàng đọt nhiên toát ra một tia thần bí. "*Nghe nói, nơi này lớn lên một chút sẽ làm cho nam nhân si mê. Ngươi còn không nhờ Đường Tam giúp ngươi. "

"Phi! Vinh Vinh, ngươi như thế nào lại như vậy." *Tiểu Vũ mặt cười đỏ bừng, "*Đây là ai nói với ngươi!"

*Vinh Vinh hắc hắc cười nói: "*các vị tỷ tỷ trong tộc ta. Ta nghe các nàng nói chuyện phiếm, hẳn là thật. "

*Tiểu Vũ tức giận nói: "*ngươi cũng không nên nói bậy như vậy, ta cùng Tam ca là huynh muội, như thế nào có thể....., ai nha, mắc cở chết người mất."

*Trữ Vinh Vinh từ trên giường xoay người ngồi dậy, "*Ta xem, là a ca cùng a muội đi. Các ngươi không có liên quan huyết thống, cứ thử hỏi những người khác, có ai nói các ngươi là huynh muội. Có lẻ ngươi không biết, lúc ngươi mất tích, Tiểu Tam vì lo cho ngươi, hai mắt đỏ ngầu, thật là dọa người mà. Nếu sau đó ngươi không trở lại, thật không biết hắn sẽ làm ra đến chuyện gì nữa. Ta và Trúc Thanh khi nói chuyện phiếm về các ngươi, cũng thật là hâm mộ. Nàng lúc ấy nói, nếu Đái Mộc Bạch có thể giống Tiểu Tam, nàng tựu thỏa mãn. "

*Tiểu vũ nói: "*Vinh Vinh. Trúc Thanh hình như chưa nói giữa nàng ta và Mộc Bạch là quan hệ như thế nào? Đái lão đại đối với nàng ta sao không giống với những người khác? Chúng ta vừa mới tiến học viện thì thấy… Nghĩ ngươi cũng rất đẹp a, sao không thấy Đái lão đại có biểu hiện gì? "

*Trữ Vinh Vinh le lưỡi, nói: "*Vậy thì ta không biết. Ta dã hỏi qua, nhưng Trúc Thanh không chịu nói, chỉ nói một câu là bọn họ trước kia có gặp qua. Có lẽ là thanh mai trúc mã không biết chừng? *"*

Tiểu Vũ lắc đầu. Nàng vẫn nhớ kỹ lúc nàng cùng Đường Tam vừa tới học viện địa, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên nhìn thấy Chu Trúc Thanh, tựa hồ cũng không nhận ra nàng ta. Chỉ là nói hai người có thể sử dụng vũ hồn dung hợp kỹ.

Đang ở lúc này. Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

*Trữ Vinh Vinh hỏi: "*Là ai?*"*

*"*Là ta. Đường Tam. *"*

*"*A. Là Tiểu Tam của ngươi tới.*" Trữ Vinh Vinh vội vàng chỉnh sửa lại y phục. Tiểu Vũ lại càng hoảng sợ, động tác của nàng cũng không nhanh như Vinh Vinh. Cho đến lúc Vinh Vinh ra mở cửa, nàng mới miễn cưỡng mặc xong quần áo.*

Đi vào túc xá của nữ tử, Đường Tam cũng có chút bối rối. Càng làm hắn kỳ quái chính là ánh mắt quái dị của Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ đang nhìn hắn.

*"*Làm sao vậy? Các ngươi tại sao lại nhìn ta như vậy?*" Đường Tam nghi hoặc hỏi.*

*"*Cái này a. Là bởi vì là.....*" Trữ Vinh Vinh hi hi cười vừa định nói tiếp, lại bị Tiểu Vũ mặt cười đến đỏ bừng vội vàng che lấy miệng của Vinh Vinh, mắt tràn ngập uy hiếp. Trong lòng nàng đã giống như nai con đang chạy loạn. Nhớ tới những lời Vinh Vinh nói trước đó, trước ngực không khỏi một trận hô hấp.*

Đường Tam tự nhiên sẽ không rõ ràng được ý nghĩ của các nàng. Càng không biết, các nàng trước là đang thảo luận một ít bí mật trong khuê phòng. Trong lúc nhất thời, trong phòng có chút cảm giác kì lạ, nếu không thật có việc Đường Tam cũng muốn nhanh chóng rời khỏi.

*Trữ Vinh Vinh hướng Tiểu Vũ cuống quít gật đầu, ý bảo nàng sẽ không nói lung tung. Tiểu Vũ lúc này mới buông tay che miệng nàng ra, đứng che trước mặt Trữ Vinh Vinh hướng Đường Tam nói: "*Tam ca, sao ca lại tới đây?*"*

*Đường Tam mỉm cười trả lời: "*Ta là đến tìm Vinh Vinh, chỉ còn hai tháng nữa là chúng ta phải đi đến Thiên Đấu Hòang Gia học viện rồi. Ta trước đây đã đáp ứng Vinh Vinh, cung cấp ám khí cho gia tộc nàng ta. Nếu chờ chúng ta đi đến Thiên Đấu học viện, chỉ sợ không có thời gian. Vì vậy ta nghĩ...trước là cùng Vinh Vinh bàn qua chuyện này một chút. *"*

*"*Tiểu tam, Chư Cát Thần Nỗ của ngươi tạm thời đưa cho ta. Chuyện này chỉ có phụ thân ta mới có thể làm chủ. Bây giờ thời gian vẫn đủ, không bằng như vậy, ta hướng Phất Lan Đức viện trường xin phép về nhà một chuyến. Ta nghĩ, phụ thân ta sẽ đáp ứng thôi. *"*

Suốt một tháng tham gia đấu hồn, tổng cộng linh kiện cho mười cỗ Chư Cát Thần Nỗ toàn bộ đã chế tạo xong. Đường Tam thuận lợi đem chúng nó lấp ráp lại, cũng không để ai biết.

*Đường Tam gật đầu, nói: "*Như vậy cũng tốt. Chỉ là ngươi một mình trở về có an toàn hay không?*"*

*Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: "*Như thế nào lại không an toàn. Kỳ thật ta biết, tại chung quanh học viện của chúng ta, đều có hộ vệ của gia tộc ta. Phụ thân ta không thể không biết ta ở chỗ này, cũng không cho người ta đem về, hiển nhiên là chấp nhận cho ta tại học viện học tập, ta trở về tự nhiên sẽ có người bảo vệ. *"*

*Đường Tam chợt nói: "*Như vậy là tốt nhất. Vinh vinh ngươi hẳn chưa quên cách sử dụng loại ám khí này chứ? Lúc sử dụng nhớ thật cẩn thận, không khéo lại bị ngộ thương. Nhất là Chư Cát Thần Nỗ, nó uy lực quá lớn. *"*

*Trữ Vinh Vinh cười nói: "*Ta biết rồi. Được rồi ta bây giờ phải đi tìm viện trưởng. Kỳ thật, nhà của ta cũng không xa Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là bao. Khi trở lại trực tiếp đến Thiên Đấu học viện gặp mọi người là được. *"*

*Đường Tam nói: "*Nếu đã nói như vậy ngươi giờ cứ về nhà trước, sau khi đến

Thiên Đấu học viện sẽ gặp lại. Chỉ là Thiên Đấu cách Thất Thành khá xa, còn muốn tìm mội cái lò rèn như bây giờ chắc sẽ không dễ dàng. "

*Trữ Vinh Vinh cười nói: "*Thì ra ngươi là lo lắng chuyện này. Cái này không thành vấn đề, nhà của ta cũng có thợ rèn. Ngươi nếu không sợ bí mật ám khí của mình bị tiết lộ vậy cứ để linh kiện do thợ trong gia tộc ta chế tác đi, công nghệ tuyệt đối không có vấn đề gì. "

------oOo------

Chương 152: Phi Thiên Thần Trảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MRBJN

Biên Dịch: yêu sinh hận

Đường Tam suy nghĩ một chút, gật đầu nói: *"Vậy được rồi, kỳ thật cũng không có gì là bí mật. Có những thứ không phải muốn học là có thể học được."* Ám khí của Đường Môn vô cùng nổi tiếng, nhưng không có khả năng bắt chước được. Khi Đường Tam còn ở thế giới kia, Đường môn đã đứng sừng sững mấy trăm năm. Từ trước đến giờ chưa từng có một ai có thể bắt chước làm được vũ khí siêu việt như của Đường Môn cả. Một gã đệ tử bình thường của Đường Môn muốn chế tạo vũ khí cần phải có đến mười năm rèn luyện. Đường Tam về phương diện này lại cực kỳ có thiên phú nhưng cũng phải trải qua hơn hai mươi năm không ngừng nghiên cứu chế tạo. Khi chế tạo ám khí chưa đạt đến cấp bậc đại sư, muốn bắt chước là không có khả năng.

Trữ Vinh Vinh nói: *"Vậy tốt lắm, không cần phải trở về trước. Nói thật, ta vẫn còn thật sự sợ khi trở về sau này cha ta không cho đi đâu, vừa đúng khoảng thời gian này ta không cần phải huấn luyện lại nên cũng có thể thoải mái chơi đùa. Tiểu Vũ, ngươi nói xem đến chỗ nào để chơi đùa? Đường Tam, ngươi cũng đi cùng chứ?"*

Đường Tam cau mày nói: *"Sư phụ muốn để cho mọi người cùng tu luyện hồn*

lực. Vinh Vinh, ngươi quên rồi sao?"

Trữ Vinh Vinh le lưỡi cười nói: *"cũng không phải như vậy, ta không phải lúc nào cũng đi chơi, Sử lai Khắc bây giờ trong lúc không còn thịnh vượng. Ta biết hồn lực của ta yếu nhất, ta cũng biết phải cố gắng. Nhưng phải buông lỏng một chút. Nhàn rỗi cùng vất vả kết hợp thôi."*

Tiểu Vũ gật đầu nói: *"Vinh Vinh nói cũng có đạo lý lắm Tiểu Tam. Ngươi có muốn cùng chúng ta ra ngoài xem xét tình hình xung quanh không?"*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Quên đi, ta còn có không ít chuyện muốn làm. Các ngươi cứ đi thôi. Chú ý an toàn là tốt rồi."* Nói xong hắn vội vã cáo từ. Tại nữ sinh túc xá tóm lại cảm thấy có chút quái dị.

Hai tháng thời gian này từ lúc Đường Tam quay lại trên đường đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lần trước tại Tinh Đấu sâm lâm gặp nạn, Đường Tam ngày càng cảm giác được thực lực của mình không đủ. Mặc dù có được bát chu mâu sau đó, làm hắn bây giờ đã ngang với trung cấp hồn sư, có đại địa ưu thế. Chỉ khi gặp cấp bậc cao hơn thì tự nhiên ưu thế này sẽ không còn.

Dùng bốn mươi cấp hồn sư, Đường Tam tự tin có thể đánh thắng. Nhưng vượt qua cấp bốn mươi thì phải xem hồn sư của đối thủ có thuộc tính như thế nào.

Nếu thuộc tính của hắn vừa khắc chế thuộc tính của đối thủ mà nói, hắn tin tưởng bằng vào ám khí của mình có thể liều mạng với đối thủ. Nhưng nếu mình bị đối thủ khắc chế, vậy không có khả năng chiến thắng.

Đường Tam lần trước từ của hàng thợ rèn đã mua về dụng cụ đã sớm mang tới Sử Lại khắc học viện. Hôn nay đi ngang qua của hàng thợ rèn, hắn cố ý đặt mua một nhóm kim chúc đấu hồn. Hắn đã có năm nghìn kim tệ tiền lời nên mua sắm một ít kim chúc thượng hạng cũng không vấn đề gì.

Hơn nữa lần trước mua kim chúc, hắn trong hai tháng này đã tự mình tăng thêm một chút trang bị võ trang lực lượng, đồng thời tăng mạnh thủ pháp ám

khí khi luyện tập.

Nội lực không đủ nên rất nhiều môn ám khí tinh diệu đêu không thể phát huy uy lực. Cho nên Đường Tam muốn tự mình phải am hiểu thật kỹ công phu chế tạo ám khí từ thấp đến cao.

Sử Lai Khắc học viện mặc dù đơn sơ nhưng nơi này lại không hề nhỏ. Hơn nữa giáo sư cùng đệ tử nơi này không nhiều lắm dụng cụ lò rèn cảu Đường Tam vừa đưa tới nên hắn hướng Phất Lan Đức một gian phòng trống để sử dụng. Đương nhiên là không thể thiếu tiền phòng.

Từ túc xá của Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh, Đường Tam trực tiếp đi tới gian phòng này. Trong phòng có kiến trúc đơn giản, được tạo bởi nham thạch mặc gì không theo quy tắc gì nhưng thập phần chắc chắn, đây là loại kiến trúc bình thường mà bình dân thường sử dụng.

Trong phòng không lớn, khoảng gần ba mươi thước. Lò chế tạo, lò nung đến chú tạo chùy, tất cả đều nguyện vẹn chỉ là vì một thời gian dài không sử dụng nên có chút rỉ sét.

Trong một góc của căn phòng, nhìn thấy một đống lớn than gỗ cùng các loại kim chúc. Đại bộ phận không trải qua bất cứ gia công nào.

Đường Tam thu dọn căn phòng một chút. Khi cầm đến chú tạo chùy, cảm giác quen thuộc do mồ hôi tạo ra trong tay, trong đầu không khỏi hồi tưởng đến hình dáng phụ thân khi đích thân dạy mình chú tạo.

Mặc dù Đường Hạo cũng không dạy cho Đường Tam trong thời gian dài nhưng đoạn thời gian này chính là lúc gần gũi với phụ thân nhất kể từ khi Đường Tam sinh ra. Đối với Đường Tam mà nói, lúc đó mỗi câu nói của phụ thân trong trí nhớ của Đường Tam đặc biệt khắc sâu.

"Thần tượng cũng không phải là dùng thần thiết chế tạo ra thần khí, mà thợ rèn chỉ dùng sắt bình thường để chế tạo ra thần khí." Đường Tam thì thào lặp đi lặp lại câu nói của phụ thân, trong tay chú tạo chùy nương theo tiểu thối phát lực.

Không cần mục tiêu gì, chú tạo chùy mang theo tiếng gió thét gào. Trong phòng này hay tay Đường Tam múa lên, mỗi nhát chùy đầy nội lực. Một chùy lại một chùy, thân thể nhỏ bé chuyển động, tạo nên khoảng không gian giống như hàm ngựa nối tiếp nhau tràn đầy khắp nơi.

Nội lực cùng thân thể biến hóa, Đường Tam lại thi triển loạn phi phong chuy pháp thì càng lúc càng thêm đắc tâm ứng thủ. Mặc dù không có mục tiêu gì nhưng cảm giác phát tiết này làm cho hắn càng cảm giác thấy thư sướng thoải mái.

Khi chém ra đầy đủ chín chín tám mươi mốt chùy, Đường Tam mới ngừng tay, toàn thân quần áo đã đẫm ướt đầy mồ hôi. Thống khoái, thật sự thống khoái. Đường Tam đưa chú tạo chùy lên trước mặt mình trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh mình tại Đường Môn, lại thấy mình cùng Đường Hạo học tập trú tạo, trong đầu không khỏi hiện lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mười ba năm, mình đã đi tới thế giới này đã mười ba năm. Ở cái thế giới hoàn toàn mới này, mình đã có rất nhiều thứ mà trước kia chưa bao giờ có đó là tình thân, tình bạn, vũ hồn hồn kỹ…tất cả đã hoàn toàn dung nhập vào linh hồn của hắn.

Đường Tam thân hình chợt lóe đã đi tới đống kim chúc, chú tạo chùy đập lên một khối có đường kính hơn nửa thước. Tinh thiết thoáng xiêu vẹo, mũi chân chạm nhẹ tức thì lộ ra, hắn chọn ra chừng trăm cân trọng thiết.

Tương tinh thiết lộ ra được nắm trong lòng bàn tay trái. Đường Môn, vĩnh viễn không cách nào quên lạc ấn ký. Ta nhất định tại thế giới mới này làm ngươi phát dương quang đại.

Tinh thiết được đặt trong chú tạo lô. Tràn ngập cảm giác tiết tấu. Ống bễ tại trong căn phòng bằng đá bắt đầu âm thanh ngân nga hữu lực. Một lúc sau đã bừng lên lửa đỏ. Chú tạo lô đã bắt đầu trở về với tác dụng của nó.

Đường Tam mãi mãi không quên lời phụ thân đã nói. Hắn cũng rõ ràng tại sao phụ thân nói dùng sắt thường chế tạo ra thần khí mới chính thức là tượng thần. Ý nghĩ này không chỉ nói đến kỹ thuật, quan trọng hơn chính là nghị lực

kiên định.

Một thanh sắt bình thường nếu qua ngàn vạn lần tôi luyện sẽ trở thành thiết trung chi vương.

Đường Môn đối với mỗi người tự mình chết tạo ám khí yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc cẩn thận. Đối với người từng chế tạo loại ám khí như Đường Tam, yêu cầu của tác phẩm lại càng thêm hà khắc. Hắn sẽ tuyệt đối không chịu bởi vì chất lượng ám khí có vấn đề rồi khi xuất hiện tình huống nguy cơ dẫn đến tự hại mình.

Tinh thiết được nung đỏ bừng, tựa như một khối hồng bảo thạch khổng lồ. Cũng chỉ có lúc nung đỏ hoàn toàn mới có thể nhìn ra ở trong đó có tạp chất.

Chú tạo chùy trong tay Đường Tam bắt đầu vung lên.

Đương, đương, đương, đương…..tràn ngập âm thanh tiết tấu gõ nhịp từ trong căn phòng đá truyền nhẹ ra. Đường Tam bắt đầu công việc thuộc về hắn.

Từ ngày bắt đầu không ăn cơm ở bên ngoài, Đường Tam giờ đây thậm chí không có về ngủ ở túc xá của mình. Mỗi ngày lặp đi lặp lại công việc chú tạo không biết ngừng, khi mệt mỏi hắn ngay tại chỗ ngồi xuống tu luyện hồn lực cùng tinh lực đến khi hồi phục hắn lại tiếp tục công việc này.

Không ai biết Đường Tam cuối cùng là chế tạo cái gì. Ngay cả đại sư cũng không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ cũng không có đến chú tạo phòng để tìm hắn. Đó hoàn toàn là sự tín nhiệm. Đại sư tin tưởng Đường Tam tuyệt đối sẽ không vì chú tạo mà bỏ phế việc tu luyện của mình.

Người duy nhất đi đến chú tạo phòng cũng chỉ có một mình Tiểu Vũ. Tiểu Vũ mỗi ngày đều đến trước phòng chú tạo, nàng cũng không có quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ đặt quần áo sạch một bên. Tự mình mang nước và hoa quả đến rồi lặng lẽ tự lui ra ngoài.

Cũng không phải nàng không muốn nói chuyện cùng Đường Tam, chỉ là vì nàng biết Đường Tam sau này. Nàng hoàn toàn chưa bao giờ thấy Đường Tam làm việc gì mà không cần tới ăn hay ngủ.

Trên người Đường Tam lúc này tràn ngập mùi kim chúc cùng. Trên toàn bộ thân thể đều một màu than đen.

Tiểu Vũ thấy Đường Tam bây giờ trong lòng có chút lo lắng. Chỉ khi nào nàng lặng lẽ tiến đến chú tạo phòng thấy Đường Tam quần áo sạch sẽ ăn uống hết nước cùng hoa quả nàng mang đến thì mới có cảm giác vui mừng một chút.

Thời gian một ngày qua đi, trong chú tạo gian chỉ có tiếng gõ đập vẫn vang lên càng lúc càng thêm dày đặc. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu vang lên cho đến khi màn đêm hoàn toàn thay thế ánh sáng âm thanh mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian này cho dù có khi đến căn tin ăn cơm Đường Tam vẫn luôn trầm mặc ít nói. Thủy chung vẫn một loại trạng thái cảm giác như mơ hồ.

Đối với tình huống như vậy, Đái Mộc Bạch cũng phải lùi bước trước một thân thể đen bẩn nhưng tràn ngập trên thân một cơ thể cường tráng khỏe mạnh.

Nhìn qua, hắn so với trước đây càng mạnh hơn. Thân thể cũng tựa như cao lớn thêm vài phần. Từ trong đôi mắt thản nhiên kia lộ ra một tia tử ý mơ hồ có cảm giác thu hút lòng người.

Nhìn ra xa xa, luồng kim tuyến dần dần mở rộng từ phía đông, tử khí dần dần tràn đầy trong mắt.

Lặng yên giơ hai tay lên, hai nắm tay cũng căng lên theo. Khắp toàn thân cường tráng của hắn chợt cứng lại, căng thẳng như con báo đang gom hết sức để bắt mồi. Trong cơ thể tràn ngập lực lượng cuồng dã thêm phần mỹ cảm.

"Bốn mươi chín ngày, suốt bốn mươi chín ngày cuối cùng ta đã thành công." Chậm rãi mở bàn tay ra, một đôi thiết cầu tròn trịa nằm trong bàn tay của hắn.

Thiết cầu màu đen nhánh, cho dù có để dưới ánh dương quang cũng không có

một tia phản chiếu. Một tầng khí tức lạnh lẽo và tối tăm từ thiết cầu lặng lẽ tràn ra.

Cũng tương tự như vậy, trong phòng phía sau hắn còn mười sáu quả thiết cầu. Nếu nói cho Sử Lai Khắc thất quái những người khác kia biết được, hắn trong hai tháng này phần lớn tinh lực chỉ là để làm ra mười tám quả thiết cầu này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đường Tam nắm trong tay thiết cầu, tự nhủ: *"Bây giờ còn thiếu, cũng chỉ có độc. Nếu một lần nữa chế tạo Phật Nộ Đường Liên, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đáng tiếc tại thế giới này tài liệu luyện chế cuối cùng vẫn là hạn chế rất lớn."*

Cổ tay khẽ run lên, hai quả thiết cầu phá không bay ra, một trái một phải đều yên lặng. Thiết cầu trong không trung vẽ ra hai đường vòng cung kỳ dị lại một lần nữa bay về trong tay Đường Tam. Tại trong tay hắn không ngừng quay tròn, từ trước tới sau vẫn không va chạm với nhau

Théo thói quen tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, Đường Tam lại trở về trong chú tạo phòng, kim chúc toàn bộ đã dùng hết. Đường Tam từ khi tại cửa hàng thợ rèn đến đây đều như thế.

Tay phải đặt trên mặt bàn vòng qua, kể cả hắn nắm trong tay hai quả thiết cầu tổng cộng mười tám quả tất cả đều biến mất tại nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Đường Tam hướng ánh mắt về một góc duy nhất được coi là sạch sẽ, trên ghế có một bộ quần áo sạch được Tiểu Vũ ngày hôm qua mang tới đặt lên. Nhìn đến đây trong mắt Đường Tam không khỏi toát ra một tia ôn nhu.

Tiểu Vũ khiến cho Đường Tam cực kỳ hân thưởng, chính vì nàng biết được lúc nào nên làm cái gì. Bình thường nàng luôn hoạt bát, đến khi chính mình cần yên tĩnh, nàng không hề quấy rầy, chỉ yên lặng làm cho mình những điều nhỏ nhặt nhưng làm cho chính mình mãi mãi không thể quên được.

Lúc này trời còn sớm, theo thường lệ thì Sử Lai Khắc học viện giờ này sẽ không có ai rời khỏi giường.

Đường Tam mang nước sạch đến tắm rửa sạch sẽ sau đó mới mặc bộ quần áo hôm qua Tiểu Vũ mang đến. Toàn thân trong nhất thời cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Thu dọn xong hết, cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân. Tay phải Đường Tam giơ lên trước mặt, lam quang từ lòng bàn tay tuôn ra, một cây Lam Ngân Thảo lặng lẽ sinh trưởng ra. Trong lòng bàn tay hắn giáng vẻ chập chờn.

"Tựa hồ lại có tiến bộ." Đường Tam trên mặt lộ vẻ tươi cười hân hoan.

Đối với Đường Tam mà nói trong bốn mươi chín ngày chú tạo, tinh thần cùng thể lực so với khảo nghiệm của đại sư là không thể so sánh vì ở hai giai đoạn huấn luyện khác nhau.

Mỗi ngày đều không ngừng chú tạo cùng nghiên cứu, thân thể của hắn chống chịu một sức ép nếu không phải là tinh thần và sự nỗ lực của hắn lớn, cộng thêm nội lực của bản thân sợ rằng đã sớm không cầm cự nổi.

Nhưng mỗi ngày đều ma luyện như thế làm hắn cơ thể toàn thân càng thêm bền bỉ. Cánh tay có nhiều những u lồi, cơ thể thêm nhiều góc cạnh, bả vai cũng trở nên rộng hơn, mỗi một động tác trên cánh tay tùy ý đều thấy được sự co rút của cơ bắp.

Tuy nhiên, tay của Đường Tam vẫn không có chút thay đổi nào. Vẫn giống như trước, các ngón tay thon dài, trên bàn tay cũng không có bất kỳ thương tổn cùng các khớp xương nào lồi ra. Sự tiến bộ của hắn không chỉ tại thể lực cùng hồn lực, đồng thời còn có Huyền Ngọc thủ cùng tiến bộ.

Dựa theo Đường Tam tự mình phỏng chừng, bốn mươi chín ngày này, hắn gần như điên cuồng si mê chú tạo đã thành thói quen vậy mà làm cho hồn lực của hắn tiến bộ lên tới ba mươi ba cấp. Đương nhiên cố gắng này cùng hai tháng ma luyện trước cùng lần này cũng có quan hệ rất lớn.

Không được tới bốn tháng thời gian, hồn lực lại tiến bộ một bậc. tốc độ như vậy, chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Mặc dù đột phá ba mươi cấp bình cảnh chính là mỗi một bậc hồn lực phải súc tích. Đối với người bình

thường mà nói, cũng phải tu luyện ít nhất ngoài nửa năm. Nếu tư chất kém hơn thì thậm chí phải hơn một năm mới có thể có điều tăng lên.

Lúc Đường Tam đi vào căn tin hắn bỗng cảm thấy kinh ngạc chính là mọi người đã bắt đầu ăn điểm tâm. Kỳ thật cũng không phải hôm nay tất cả mới dậy sớm như vậy để đi ăn chỉ bởi vì hắn mấy ngày nay vẫn bận về việc chú tạo nên căn bản không chú ý đến việc này.

"Chúng ta xem người sắt đến. Uy, Thiết Nhân hôm nay như thế nào lại sạch sẽ vậy?" Người nói chuyện chính là Đái Mộc Bạch. Mặt cười cười nhìn Đường Tam.

Đái Mộc bạch luôn thập phần kiêu ngạo, hắn cũng có vốn để kiêu ngạo. Có thể trước mặt Đường Tam, hắn cũng kiêu ngạo không đứng dậy.

Mặc dù hồn lực hoàn của Đường Tam cũng kém hắn rất nhiều, nhưng Đái Mộc Bạch cũng biết được điều gì sẽ xảy ra nếu hắn ở tuổi của Đường Tam, hắn tự biết được mình không hơn được Đường Tam. Trong Sử Lai Khắc thất quái, không thể nghi ngờ rằng Đường Tam đã là thành viên trọng yếu nhất. Thành tựu của Đường Tam không chỉ là thiên phú đơn giản như vậy. Trong thời gian bốn mươi chín ngày này, Đường Tam mặc dù làm cái gì, mọi người đều không biết, nhưng mỗi người đều nghe được âm thanh đập gõ không ngừng nghỉ đó. Không có nghị lực như vậy làm sao có thể làm được?

Bởi vì bị Đường Tam kích thích như vậy, không chỉ có Đái Mộc Bạch, ngay cả người lười biếng như Áo Tư Tạp ở trong những người này mấy ngày nay cũng đều cố gắng tu luyện hồn lực.

Đại sư đã đưa ra cách luyện Bất Thụy Miên cho bọn hắn chính là để cho mọi người trong khi ngủ có thể tu luyện hồn lực. Trừ mỗi ngày đều phải bỏ thời gian ra để rèn luyện hồn kỹ cùng thân thể hoạt động bên ngoài thời gian còn lại đều tu luyện hồn lực bên trong. Quá trình tu luyện mặc dù buồn tẻ nhưng đối với sự thăng tiến về thực lực thì không thể nghi ngờ có chỗ rất tốt.

Trong lúc hồn vũ của Tiểu Vũ tăng lên ba mươi hai cấp, những người khác cũng đều tăng lên không ít. Giờ đây, Sử Lai Khắc thất quái cấp bậc hồn lực chia thành:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch ba mươi tám cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Hương Tràng Chuyên Mại Áo Tư Tạp ba mươi mốt cấp tam hoàn khí hồn tôn

Thiên Thủ Tu La Đường Tam ba mươi ba cấp tam hoàn chiến hồn tôn

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ ba mươi hai cấp tam hoàn chiến hồn tôn.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh hai mươi bảy cấp nhị hoàn khí hồn đại sư.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh hai mươi tám cấp nhị hoàn chiến hồn đại sư.

Đường Tam mỉm cười, nói: *"vật lộn xong rồi, tự nhiên phải đi ra. Tính toán thời gian khoảng cách chúng ta đi Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không còn mấy ngày nữa."*

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: *"Tam ca, lần này ngươi lại làm ra đồ vật tốt gì? Cho mọi người chúng ta xem."*

Đường Tam nói: *"Kỳ thật thời gian này ta chế tạo cũng không nhiều bởi vì tương đối phiền toái. Trừ vài món ám khí ra ta còn cấp cho mọi người một vật tương đối thực dụng."*

"Chúng ta cũng có phần?" Trữ Vinh Vinh nghe được vẻ mặt nhất thời mừng rỡ.Những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười. Đường Tam chế tạo ám khí gần như quen thuộc yêu cầu khắt khe. Bọn họ thấy được ám khí chế tạo hoàn toàn giống nhau một cách hoàn mỹ. Đường Tam dùng nhiều ngày để chế tạo như vậy có thể thấy được chất lượng lần này rất tốt.

Mã Hông Tuấn cười hắc hắc, nói: *"Tam ca thật tốt, còn có chút mưa móc công bằng. Nhanh, lấy ra nữa cho chúng ta cùng xem."*

Tiểu Vũ trừng mắt liếc Hồng Tuấn: *"Cái gì mà nói mưa móc công bằng? khó nghe chết đi được. Tiểu Tam còn chưa có ăn gì đâu, để cho hắn ăn trước đi rồi nói."*

Trữ Vinh Vinh cười nói; *"Chắc là Tiểu Vũ đau lòng Tam ca a!"*

Tiểu Vũ le lưỡi, một bên cầm món điểm tâm đưa tới trước mặt Đường Tam.

Đến lão sư sau này của Sử Lai Khắc học viện, bữa ăn ở đây đã có thay đổi rất nhiều. Đương nhiên không giống như trước là học viện bỏ tiền. Sau khi học viện qua thời kỳ huy hoàng, bọn họ phải tự dùng tiền của mình. Đối với tình hình kinh tế của học viện các lão sư cũng không giấu diếm. Mà trải qua một tháng đấu hổn, mọi người sẽ không quan tâm đến chỗ tiền cơm ấy.

"Ân, tốt. Ta ăn trước, khi ta đi ra ngoài ta sẽ giúp các ngươi che giấu, không nói rằng căn tin nơi này quá nhỏ." Đường Tam hướng Tiểu Vũ cười cười, cầm lấy phần ăn của mình. Hắn không chút khác khí ăn rất nhiều. Gần đây lượng công việc của hắn quá lớn, sức ăn cũng như thuyền lên cao theo nước. Trong Sử Lai Khắc thất quái sức ăn của hắn là khỏe nhất.

Kỳ thật những người khác ăn so với hắn cũng tương tự, một bên nhìn hắn trong lòng nghĩ đến món lễ vật của hắn trong lòng không khỏi có chút ngưa ngáy.

Bị mọi người chú ý đến trong lòng cảm thấy có chút không tốt, nhất là trong lúc đang ăn. Đường Tam rất nhanh ăn xong lập tức đứng lên. *"Các ngươi nhìn một lần nữa ta không tiêu hóa được. Đi thôi, ra ngoài ta cho các ngươi đồ vật phù hợp tốt nhất."*

Tiểu Vũ rất tự nhiên thu dọn bát đũa, Đường Tam cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng nói: *"Như thế này làm sao có thể lấy được đồ vật, chúng ta trước tiên đi ra ngoài."*

Bảy người đi tới thao trường của học viện. Trong thao trường trống rỗng, ánh sáng chiếu khắp thao trường. Lúc này mới đầu mùa hè. Sử Lai Khắc học viện là nơi chính giữa đại lục. Cho dù mới sáng sớm nhưng đã rất ấm áp.

"Tiểu Tam, nhanh cầm ra đi, đến tột cùng là vật gì vậy?" Trữ Vinh Vinh có chút vội vàng nói.

Đường Tam mỉm cười tay phải tại nhị thập tứ kiều nguyệt dạ vung nhẹ, đưa tay ra một vật gì đó hình dáng có chút đặc thù.

Đó là một vật hoàn toàn bằng kim chúc chế tạo mà thành. Toàn thân hiện ra màu bạc. Nhìn qua cùng tụ tiễn có chút tương tự, nhưng chủ yếu so với tụ tiễn còn lớn hơn một chút, cũng càng dày hơn một chút.

Đường Tam vì để mọi người xem càng thêm rõ ràng, tự mình kéo ống tay trái lên, hai tay cùng lật lên. Một vật hình dáng như cái thùng, một bên mở ra, hình thành hai nửa vòng tròn. Mọi người nhìn vào thấy có vảilót bằng vải nhung ở bên trong.

Đường Tam tự mình đưa cánh tay trái của mình lên. Chiều dài của vật đó vừa vặn với cánh tay. Tay trái của hắn hoàn toàn được bao bọc ở bên trong. Hắn đầu tiên điều chỉnh một lúc, sau đó đưa cánh tay ra, nhìn qua có vẻ rất vừa vặn.

Cái này, Tiểu Vũ không khỏi có chút tò mò,nói: *"Tiểu Tam, đây là vật gì vậy? Uy lực của nó có lớn hơn tụ tiễn nhiều không?"*

Đường Tam mỉm cười lắc đầu nói: *"Chuẩn xác mà nói, nó xem như một loại công cụ. Ta gọi nó là Phi Thiên Thần Trảo. Các ngươi nhìn cho rõ ràng phương pháp thao tác của ta."*

Hắn tại phía trên cảu Phi Thiên Thần Trảo lôi kéo đầu mối, kéo ra năm cái vòng sau đó đeo lên năm ngón tay rồi buộc chặt lấy. Nương theo đó một âm thanh thanh thúy vang lên. Một kim chúc chùy mạnh bắn đi ra vừa vượt qua chiều dài bàn tay. Ngay sau đó, kim chúc chùy đột nhiên phân khai mạnh mẽ biến thành kim chúc trảo phân ra tại năm ngón tay, dưới ánh dương quang phản chiếu nhấp nháy, nhất là tại vị trí đầu ngón tay. Cảm giác giống như năm tia hàn tinh.

Đường Tam nhằm vào một tảng đá bên cạnh nói: *"Phi Thiên Thần Trảo là do*

ta dùng vài loại kim chúc dung hợp một chỗ, trăm tôi ngàn luyện để chế tạo ra. Trên thân cực kỳ cứng rắn có thể xuyên kim thấu thạch. Kim chúc trảo này chính là tại lúc mấu chốt bộ móng vuốt sẽ mở ra ngay sau đó. Chỉ cần hơi động chạm sẽ khởi động đến bộ phận bên trong do bánh răng cùng lò xo do ta chế tạo sau đó kim chúc trảo sẽ rất nhanh chóng thu vào trong."

Vừa nói xong hắn tiến đến hòn đá, chỉ nghe *"ba"* một tiếng, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn kỹ lại tảng đá đã bị kim chúc trảo đâm thủng tựa như đâm vào đậu hủ bình thường. Dễ dàng tiến vào bên trong nham thạch chìm mất hết không còn một nửa.

Đường Tam lại giải thích nói: *"Phương Pháp sử dụng kim chúc trảo này có năm loại thao tác nắm bắt mục tiêu. Thứ nhất. Tay cầm kim chúc hoàn toản quyền ngón tay trỏ duỗi thẳng vậy kim chúc trảo sẽ văng ra rồi trở lại khôi phục bộ dáng. Thứ hai, nếu duỗi ngón tay giữa ra, kim chúc trảo sẽ toàn lực đâm vào, lực lượng thật lớn ước chừng có thể đâm vào tấm thép khoảng một thốn. Về mặt khác ba loại phương pháp chủ yếu phối hợp nó có tác dụng khác."*

Vừa nói ngón trỏ của hắn duỗi ra, *"phốc"* một chút bụi khói bốc lên, hòn đá bình thường cứ như thế bị chộp nát.

Chứng kiến một màn này, Sử Lai Khắc thất quái không khỏi nuốt nước miếng trong cổ họng. Bọn thật sự không thể nghĩ Đường Tam thật sự làm ra cương trảo này. Đường Tam theo lời nói trăm tôi ngàn luyện một chút cũng không có khoa trương. Khi kim chúc khi đã thành hình, khi chú tạo không thể nào thay đổi lại được hình thái của chúng khiến cho Đường Tam phải hao tốn đại lượng hồn lực bằng cách sử dụng hồn lực của tiểu búa mới có thể hoàn thành.

Trong quá trình chú tạo Đường Tam cũng phát hiện một chút chuyên môn của cây tiểu búa. Mặc dù sự ảo diệu không lớn nhưng cũng có những tác dụng đặc thù. Dùng cây tiểu búa, kim chúc sẽ tự động biến nhuyễn ra, khi dùng để chế tạo ám khí quả thật như hổ thêm cánh. Đáng tiếc, sử dụng nó tiêu hao hồn lực quá lớn, Đường Tam khi sử dụng không ngừng phải ngồi xuống để khôi phục hồn lực. Cũng vì nguyên nhân này khiến cho hắn trong thời gian ngắn có thể tiến lên ba mươi ba cấp.

Đái Mộc Bạch trong lòng vừa động nói: *"Cương trảo này còn có tác dụng gì nữa? Nếu chỉ như vậy không bằng "*hổ trảo*" của ta. Đừng nói dùng trảo phá đá, hồn lực của ta bây giờ cũng có thể, tựa hồ như vậy còn không bằng hổ trảo này."* Đừng nói dùng trảo phá thạch, thực lực hắn bây giờ có phân kim đoạn ngọc cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Đương nhiên là không chỉ có chút tác dụng như vậy, sở dĩ gọi là Phi Thiên Thần Trảo, tác dụng tối quan trọng của nó chính là hỗ trợ chúng ta "*phi*". Mặc dù không chính thức phi nhưng cũng là một kiện công cụ rất có tác dụng. Các ngươi hãy nhìn loại hiệu quả thứ ba."*

Vừa nói Đường Tam một lần nữa đem cương trảo văng ra, sau đó ngắm đến cái cây đại thụ cách chừng hai mươi thước, giơ cánh tay lên, ngón cái duỗi mạnh. Chỉ nghe sưu một tiếng, vòng đai phụ bảo vệ trên cánh tay theo cương trảo như tia chớp bắn ra. Theo ánh mặt trời chiếu xuống rồi lóe lên đạo ánh sáng chói mắt bay ra ngoài. Phốc, sau một thoáng đã trực tiếp bắt chặt vào trong cây cổ thụ.

Mọi người đều thấy rõ ràng, tại phía sau cương trảo có một sợi dây dài và thô. Ngay sau đó ngón tay vô danh của Đường Tam duỗi ra, mũi chân điểm nhẹ, thân thể theo một đường dây kéo nhẹ nhàng bay lên. Trong chớp mắt đã tới nơi cây đại thụ. Chỉ bằng Phi Thiên Thần Trảo đã lôi kéo cả người lên ngay cành cây.

Ngón trỏ lại động, cương trảo buông ra, Đường Tam lại rơi xuống trước mặt mọi người.

"Tại những nơi có địa hình đặc thù, cương trảo sẽ phát huy tác dụng rất tốt. Đồng thời nó cũng dùng để bắt người. Chiều dài dây kéo khoảng ba mươi thước, có thể mang theo ba trăm cân nặng. Chúng ta đều không tới ba trăm cân có thể dùng nó để đưa tới một nơi có độ cao nhất định."

Mỗi Phi Thiên Thần Trảo bên trong có kết cấu phi thường phức tạp. Do một lượng lớn bánh răng cùng lò xo tạo thành. Đối với Đường Tam thì đây không tính là đồ vật tinh tế chính thức gì. Cái hay chính là mười tám quả thiết cầu nằm sâu trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ

Ngón tay út bắn ra, cương trảo thu về bảo vệ cánh tay. Đường Tam cổ tay khẽ run, năm ngón tay trên năm vòng sắt thoát ly tự trở lại ẩn sâu trong bọc, nhìn qua nó chỉ giống như một cái bảo vệ cánh tay bằng sắt bình thường.

Mã Hông Tuấn thì thào nói: *"Đây đúng là công cụ trèo tường leo cây, khoét vách phá khóa a."*

Đường Tam tức giận nói: *" cái gì mà khoét vách phá khóa. Mập Mạp, ngươi phải tự mình chú ý thể trọng của mình. Nếu ngày nào đó vượt quá ba trăm cân, nó đối với ngươi tự nhiên sẽ không còn tác dụng. Còn nữa mọi người có thể cùng kết hợp nó cùng với tụ tiễn. Mộc Bạch, ngươi khi dùng vũ hồn lực thân thể có chút biến hóa cho nên phi thiên thần trảo của ngươi ta liên tiếp xử lý gia tăng thêm lò xo, vì vậy ngươi sẽ không phải vì cơ thể bành trướng mà phá hỏng được nó."*

Trừ Đường Tam ra, Sử Lai Khắc lục quái còn lại đều rất ăn ý với nhau, cùng động tác như nhau là vươn ra tay phải về phía Đường Tam.

Mặc dù nhìn qua Phi Thiên Thần Trảo này không có chút công kích gì, nhưng mọi người đều đã hiểu, vật này trong một số hoàn cảnh có thể đóng một vai trò rất lớn. Nhưng để có thể sử dụng được thành thảo cũng cần phải có chút thời gian.

Đường Tam lấy ra sáu cái Phi Thiên Thần Trảo giao cho bọn hắn. Bởi vì bọn họ mỗi người tuổi đều còn nhỏ, vì tránh cho tuổi lớn lên mà cánh tay cũng theo đo lớn hơn, nên hắn đặt trong Phi Thiên Thần Trảo vài vị trí có dây trói cùng lò xo để kết nối.

Một bên đeo lên Phi Thiên Thần Trảo, Đái Mộc Bạch nói: *"Tiểu Tam, thật sự không biết não của ngươi làm bằng cái gì mà đồ vật như vậy cũng có thể làm ra."*

Đường Tam trên mặt cười khổ trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải là do Đường Môn trong nhiều năm nghiên cứu kết tình, ta chỉ là nắm bắt được kết quả và phương pháp mà thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong hai tháng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục đã kết thúc. Sử Lai Khắc học viện đã được Phất Lan Đức mua xuống, cũng không có gì đáng giá, các vị đại sư cũng không có phản đối gì. Mắt thấy thời gian ước định sắp tới mọi người đều thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường đi thiên đấu hoàng gia học viện.

Này thiên, phong cùng nhật lệ, ngàn dặm không mây.

Đứng trước cửa học viện. Phất Lan Đức nhìn qua có chút tả tơi. Nhìn tấm biển Sử Lai Khắc học viện trong lòng có chút cảm xúc ngổn ngang. Hai mươi năm, nhân sinh có mấy ai trải qua hai mươi năm ở cùng một chỗ. Như có vài giọt trong tim không ngừng chảy ra và cay cay chóp mũi.

Triệu Vô Cực ôm bả vai Phất Lan Đức nói: *"Đi thôi, đừng nhìn nữa. Cũng không phải không thể trở về. Cùng lắm thì sau này ta và ngươi trở lại dưỡng lão là được."*

Phất Lan Đức trừng mắt liếc hắn: *"ta rất già rồi sao?"*

Triệu vô cực cười nói: *"Không già, chỉ có năm mươi tuổi thôi, cũng không tính là già. Bất quá chúng ta không tính toán đến các bông hoa đẹp quý hiếm, đến cả kết hôn cũng không có."*

Phất Lan Đức hừ một tiếng nói: *"Đó là ngươi con mắt rất cao, các nữ hồn sư nào chẳng là hoa đẹp. Không biết nữ hồn sư nào mới được ngươi để ý đến?"*

"Vậy còn ngươi? Con mắt nhìn không cao sao? Như thế nào lại không có lão bà?" Triệu Vô Cực có chút không phục nói.

"Ta? Ta…" Phất Lan Đức một thoáng sửng sốt, không nói ra lời. Khi hắn nhìn về phía đại sư thì phát hiện đại sư cũng nhìn hắn, hai người thoáng chút khổ sở không nói ra lời, chỉ biết lắc đầu không thôi.

"Xuất phát thôi" Phất Lan Đức thu lại tâm tình ra lệnh xuất phát. Hơn mười người cùng bước ra đường rời khỏi Sử Lại Khắc học viện.

Thiên Đấu Đế Quốc hoàng thành Thiên Đấu thành nằm tại trung tâm của đế

quốc về phía đông bắc. Tất cả quyền lợi về chính trị của Thiên Đấu Đế Quốc cũng chính là hạch tâm của cả đế quốc. Cả Đấu La Đại Lục cũng chỉ có hoàng thành của Tinh La đế quốc mới có thể cùng so sánh.

Mặc dù bây giờ hai đại đế quốc các vương quốc, công quốc không chịu quá nhiều quản chế nhưng vẫn nằm trong đó. Lấy Thiên Đấu thành làm trung tâm, Thiên Đấu đế quốc nắm trong tay tam đại quân khu, binh lính xung quanh cũng vượt qua trăm vạn, thực lực thật hùng hậu.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói Thiên Đấu đế quốc cũng không có cưỡng chế tới ước chế những vương quốc thuộc hạ của mình. Hắn cũng biết nói lý lẽ. Bất luận là Thiên Đấu hay Tinh La lưỡng đại đế quốc khi có các vương quốc hay công quốc tại đó xung đột với nhau thì khẳng định các lãnh địa phải tự mình tiến tới.

Đương nhiên việc này cũng là do bất đắc dĩ, bất cứ đế vương nào cũng hy vọng nắm hết quyền trong tay.

Tình huống của đại lục bây giờ không cho phép có tình huống thống nhất xuất hiện.

------oOo------

Chương 153: Khiêu chiến vượt cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: MRBJN

Biên dịch:Atula23

Cục diện hình thành trước mắt trừ nội tình hai đại đế quốc ra, còn có nguyên nhân trọng yếu hơn chính là do vài gia tộc đại hồn sư bí ẩn cùng với Vũ Hồn Điện âm thầm can thiệp. Thử hỏi một đế quốc khổng lồ làm sao lại cho phép những thứ này ảnh hưởng đến sự sinh tồn và thống trị ngày càng đi xuống?

Sử Lai Khắc học viện một đoàn người muốn đi tới Thiên Đấu thành trước tiên cần ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc sau đó đi đến phía bắc của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc mới có thể tiến Thiên Đấu đế quốc, đi về hướng đông mới tới nơi hoàng thành. Hành trình này dài tới hai ngàn dặm, có thể thấy được Thiên Đấu đế quốc rộng lớn đến thế nào.

Trong Sử Lai Khắc thất quái có Đái Mộc Bạc, Đường Tam, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh có được trữ vật hồn khí đạo. Lão sư trong nhóm cũng có loại này vì vậy trên đường đi bọn họ không cần phải mang nhiều đồ vật đến mức phát sầu. Trước khi xuất phát đã mua đầy đủ đồ ăn cùng nước uống bỏ vào bên trong hồn khí đạo, cho dù không có đồ bổ cấp nhưng cũng để cho bọn họ dùng trong mười ngày.

"Tốt lắm, đám tiểu quái vật, các ngươi cũng đã có hai tháng thời gian để nghỉ ngơi, theo thời gian hiện tại cũng nên bắt đầu tăng tốc lên rồi. Các ngươi bây giờ phải theo được tốc độ của ta nếu không thì hắc hắc.." Phất Lan Đức tựa hồ đã khôi phục lại bộ dáng trước kia trong mắt biểu lộ thần sắc gian trá, cầm lấy cánh tay đại sư, tiếng nói vừa dứt đã như viên đạn lao về phía trước.

Phất Lan Đức tất nhiên sẽ không toàn lực để chạy. Lấy Triệu Vô Cực cầm đầu, nhóm lão sư của học viện bắt đầu triển khai thân hình chạy theo hai bên hắn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc nhau không chút do dự chạy đến. Bọn họ không mang theo phụ trọng trên người nên chạy rất nhẹ nhàng. Thậm chí còn không dùng hồn lực cho dù là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh cũng có thể chạy ngang với Phất Lan Đức.

Đại sư được Phất Lan Đức dùng hồn lực hỗ trợ nên căn bản không hao phí một chút sức lực. Mang theo chút nghi hoặc hỏi: *"Phất Lan Đức, ngươi làm như vậy đối với sự rèn luyện của bọn trẻ còn có ý nghĩ gì? Thân thể bọn chúng bây giờ đã vô cùng chắc chắn rồi."*

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói: *"Có thật không còn ý nghĩa chăng? Tiểu Cương, có vài phương thức là do ngươi không thể dùng đến. Càng huống chi, cho dù rèn luyện không có ý nghĩa, đi đường cũng nhanh một chút, nếu chậm*

trễ thời gian trên đường cũng không thể ăn ít vài bữa cơm. Nếu bớt một vài lần vào lữ điếm, như vậy có khả năng để dành không ít tiền sao, lần trước chúng ta đã nói để dành ba ngàn kim hồn tệ để cho lần thí luyện thứ ba này. Có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm thôi."

"Ngươi…đúng là cái lão già…" Đại sư không thể nói được gì, cùng Phất Lan Đức có tính cách trái ngược. Đến bây giờ hắn cũng không coi trọng tiền, đến ngàn vàng cũng không để ý đến. Dù sao hắn cũng là đại hồn sư, vì thế Vũ Hồn Điện cũng sẽ có trợ cấp.

Phất Lan Đức mang vẻ mặt gian trá nháy mắt với đại sư rồi đột nhiên tăng tốc. Giống như mũi tên rời khỏi cung, thân hình vọt lên phía trước.

Quen thuộc nhất với Phất Lan Đức không thể nghi ngờ chính là Triệu Vô Cực, bất đắc dĩ nhìn thoáng về phía Đường đậu (sugar bean) hồn sư Thiệu Hâm. Bắt lấy cánh tay hắn *"Phất Lan Đức lão già này, muốn tiết kiệm tiền cũng không phải lấy ra từ xương cốt mấy lão già chúng ta chứ."* Phụ trợ hệ hồn sư tốc độ tất nhiên không nhanh được, hắn tính mang theo Thiệu Hâm cùng tăng tốc.

Phất Lan Đức bất ngờ tăng tốc, thất quái đằng sau cũng có chút ăn không tiêu. Dùng thân thể để chạy làm sao có thể đuổi theo được người sử dụng hồn lực. Huống chi Phất Lan Đức lại là mẫn công hệ hồn sư. Hơn nữa lại là mẫn công hệ hồn sư cấp bậc hồn đế.

Trong lúc vôi vàng, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ biết tăng tốc theo, cứ như vậy, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp không cách nào đuổi kịp.

Áo Tư Tạp do Đái Mộc Bạch mang theo, Trữ Vinh Vinh được Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ đưa đi. Bảy người cứ như vậy không có đội hình, toàn lực triển khai tốc độ đuổi theo phía trước.

Trong thời gian ngắn sử dụng hồn lực đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng Sử Lai Khắc thất quái hồn lực làm sao có thể so sánh cùng nhóm lão sư. Phất Lan Đức khống chế tốc độ làm cho tốc độ bọn họ đạt tới nhanh nhất. Không đến một canh giờ, Sử Lai Khắc thất quái hồn lực đã tiêu hao đến bảy tám phần.

Phất Lan Đức nhìn phía sau đã không thể chạy tiếp được nữa, lúc này mới giảm tốc độ lại, dùng tốc độ bình thường mà đi, để thời gian cho thất long ăn khôi phục hương tràng. Đương nhiên, Phất Lan Đức bọn họ sẽ không ăn hương tràng của Áo Tư Tạp, chỉ vài viên đường đậu cũng tốt hơn nhiều so hương tràng đó, dù sao cấp bậc của vị Đường đậu hồn sư Thiệu Hâm, Áo Tư Tạp còn lâu mới có thể so sánh cùng.

Cứ chạy như vậy, sau một ngày kết thúc, Sử Lai Khắc thất quái cảm giác như đã trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư. Trong một ngày này, bọn họ đã chạy qua quãng đường ước chừng bốn trăm dặm, hoàn thành một phần năm của cuộc hành trình.

May mắn, Phất Lan Đức cũng không làm như hắn nói, không để mọi người ngử ở ngoài thành mà đi đến một trấn thành nhỏ.

Gọi là trấn nhỏ, kỳ thật nơi đây giống như một thôn lớn. Đám người Sử Lai Khắc học viện vào đây nghỉ, cũng chỉ có một lữu quán duy nhất, tuy có đơn giản một chút nhưng miễn cưỡng cũng được coi là sạch sẽ.

Phất Lan Đức phát huy thiên phú của hắn, tổng cộng chỉ dùng có ba phòng. Nhóm lão sư một gian, nam đệ tử một gian, nữ đệ tử một gian.

"Mệt chết ta mất!" Áo Tư Tạp nằm lên giường, từng ngụm, từng ngụm hô hấp, vẻ mặt đầy sự hưởng thụ. Tất cả mọi người sau một ngày chạy cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Không ai thèm để ý ở nơi này đơn giản cổ lậu hay không.

Đái Mộc Bạch cũng không có tức giận nói: *"Ngươi thì mệt cái gì? Đại bộ phận thể trọng của ngươi đều được ta mang trên đường rồi còn gì?"*

Áo Tư Tạp cãi lại: *"Nhưng ta phải chế ra hương tràng và ma cô tràng cho các ngươi ăn, ta thì vẫn còn đói, trên đường đi, nếu không phải có ma cô tràng của ta, bọn ta có thể theo được hay sao. Hồn lực của ta tiêu hao so với các ngươi cũng không ít hơn, hồn lực tiêu hao vì vậy mà sinh ra mệt mỏi."*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Ngươi cũng đừng có oán hận, tối nay người mệt nhất*

còn không phải ta sao? Ta thể trọng lớn nhất, tốc độ lại không nhanh. Thật hy vọng đến ngày nào đó có thể phi hành, đến lúc đó, chạy như vậy cũng không còn là vấn đề nữa."

Đường Tam nói: *"thôi không cần than thở nữa, mau nghỉ ngơi đi. Ai mà biết ngày mai viện trưởng còn làm như thế nữa hay không chứ?"*

Đang lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa hé mở. Tiểu Vũ thò đầu vào nói: *"Tiểu Tam, ngươi ra ngoài này một chút"*

Đường Tam đáp ứng một tiếng đi ra ngoài.

"Tiểu Vũ, làm sao vậy?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Vũ Đường Tam không khỏi có chút yêu thương.

Tiểu Vũ có chút làm nũng, bĩu môi nói: *"Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, người xoa bóp chân cho ta được không?"*

Thời gian trước kia, mỗi lần ma quỷ huấn luyện làm Tiểu Vũ mệt mỏi Đường Tam lại giúp Tiểu Vũ xoa bóp chân. Nội lực Huyền Thiên Công so với hồn lực đúng là vẫn có chút khác nhau. Trong đôicó tác dụng trị liệu thuộc loại đạo gia còn hồn lực lại không có khả năng này. Tổng thể mà nói hồn lực thuộc loại bá đạo còn nội lực Huyền Thiên Công lại hoà hoãn.

"Được, ở đây ư?" Đường Tam yêu thương xoa xoa đầu Tiểu Vũ.

"Ân, ở đây đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng đang ngủ." Vừa nói Tiểu Vũ vừa nhấc đùi phải lên, để lộ ra hai chân thon dài mềm dẻo trực tiếp gác lên vai Đường Tam.

Đường Tam nâng hai tay lên, một tay nắm lấy cổ chân nàng, tay kia đặt lên bàn chân mềm mại. Nhiệt lực Huyền Thiên Công thấu vào trong bàn chân, Tiểu Vũ nhất thời cảm thấy thoải mái nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên một chút ánh hồng mê người.

Đường Tam vừa giúp Tiểu Vũ xoa bóp bàn chân vừa nói: *"Nếu như ngày mai không chạy được, ta sẽ mang ngươi theo. Ta sử dụng bát chu mâu nên tốc độ*

sẽ không có vấn đề gì"

Tiểu Vũ cười hi hi nói: *" Không cần, ta có thể chạy được, kỳ thật mệt mỏi một chút như vậy cũng tốt. Ta cũng có lý do để cho ngươi xoa bóp chân cho ta a. Thật thoải mái, ca, vì sao bàn tay ngươi lại nóng như vậy?"*

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu. Đối với muội muội này, hắn phát hiện từ nội tâm càng lúc càng yêu thích. Cũng không có để ý đến bàn chân nàng dính bùn đất, cầm nhẹ lấy giúp cho Tiểu Vũ buông lỏng *"Cảm giác như thế nào?"*

"Thực thoải mái a, dường như không còn đau nhức nữa." Cho dù còn cách một lớp giày nhưng sức nóng từ bàn tay của Đường Tam vẫn truyền đến bàn chân nàng. Giống như được ngâm mình trong làn nước nóng, ánh mắt của Tiểu Vũ dần dần trở nên mê ly.

"Tốt lắm, đổi chân kia."

Ánh mắt Tiểu Vũ có chút đọng lại nhìn Đường Tam: *"Ca, nếu chúng ta sau này đều được như vậy thì tốt quá, ngươi về sau có chị dâu có còn để ý đến ta? Có hay không còn muốn ta?"*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nha đầu ngốc, tại sao ta lại không muốn ngươi được chứ? Ngươi lúc nào cũng vẫn là tiểu muội muội của ta."* Đối với tình cảm nam nữ hắn từ trước đến nay đều không có kinh nghiệm. Trong đời này càng không rõ. Cha không có ở bên cạnh, từ khi đến Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam lại một chút cũng không dám nghĩ đến chuyện tình cảm. Có tình cảm bạn bè với người cùng nhóm, có tình thân với Tiểu Vũ cùng đại sư, hắn thực sự thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Tiểu Vũ cười ha ha nói: *"Nếu không, chờ khi nào ta lớn lên, ta sẽ gả cho ngươi có được không? Như vậy có thể cả đời làm muội muội của ngươi, để cho ngươi chiếu cố đến ta."*

Đường Tam bật cười nói: *"Được a, nhưng ngươi xinh đẹp như vậy gả cho ta rồi sẽ phải ủy khất ngươi thôi."*

Tiểu Vũ hừ một tiếng nói: *"Người ta nói đều là sự thật, có cái gì ủy khuất*

chứ? Trong lòng ta, ngươi là người tốt nhất. Ca, ngươi có biết không? Vinh Vinh nàng ấy giễu cợt ta, nói ta với ngươi là huynh muội."

Đường Tam sửng sốt một hồi: *"Đúng vậy, ngươi không phải là muội muội của ta hay sao?"*

Tiểu Vũ mỉm cười mặt đỏ lên: *"Không giống a. Ai nha, không nói với ngươi nữa, ngươi thật sự là đầu gỗ mà."* Vừa nói, nàng thu lại chân mình, đi đến sau lưng Đường Tam hai tay đặt nhẹ lên vai hắn.

Thủ pháp của Tiểu Vũ có chút nhanh nhẹn nhưng làm cho Đường Tam hết sức thoải mái, hơn nữa còn có chút nhàn nhạt ôn tình càng khiến cho nội tâm của Đường Tam tại nơi sâu nhất cũng nhẹ nhàng rung động.

"Tốt lắm, ngươi cũng đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn tiếp tục chạy nữa." Đường Tam có chút không muốn, giữ tay Tiểu Vũ lại.

"Được." Tiểu Vũ đáp ứng một tiếng liền trở lại phòng mình, nàng lúc này trong ngực tim đập có phần nhanh hơn, nhưng trong đáy mắt có phần do dự cùng chút ánh lên sự thâm thúy.

Trở lại phòng trọ của mình Đường Tam có chút kinh ngạc là ba người Đái Mộc Bạch còn chưa đi ngủ, ba người đều cười mà như không cười nhìn về phía Đường Tam.

Áo Tư Tạp từ trên giường đứng lên, hướng tới phía Đái Mộc Bạch nâng một cái chân lên, âm thanh nũng nịu nói: *"Chạy một ngày đường, chân của ta đau nhức quá. Ca, ngươi xoa bóp chân cho ta được không?"*

Đái Mộc Bạch cười ha ha, bắt chước âm thanh của Đường Tam nói: *"Được, ở trong này sao?"*

Áo Tư Tạp trả lời tiếp câu trên: *"Ân, ở trong này đi. Vinh Vinh cùng Trúc Thanh các nàng ngủ rồi."*

Nhìn bộ dáng tức cười của bọn họ như vậy Đường Tam nói: *"Được a, các ngươi dám nghe lén chúng ta nói chuyện."*

Mập Mạp bên cạnh cười hắc hắc nói: *"Không phải chúng ta nghe lén mà âm thanh ở đây cách âm thật sư kém một chút. Ca, ngươi cũng xoa bóp chân cho ta đi."* Vừa nói hắn vừa đưa bàn chân giống như mái chèo của hắn ra.

Đường Tam gật đầu nói: *"Được, không thành vấn đề, ta nghe nói có vài độc tố đối với người lại thực sự có ích, còn có tác dụng giãn gân hoạt huyết. Không biết bát chu mâu của ta có làm được như thế không? Hay là lấy ngươi để thử xem sao?"* Vừa nói hắn tự cởi áo mình ra lộ ra tinh xích rắn chắc trên thân, làm ra bộ muốn phóng ra bát chu mâu.

Mập mạp vô cùng hoảng, sợ kéo cái chăn trùm kím thân thể, kêu lên thảm thiết quái dị: *"Không cần a, Tam ca, ta sai rồi a."* Lúc trước chính hắn bị dính độc bởi bát chu mâu nên ấn tượng này hắn cực kỳ khắc sâu.

Đường Tam cũng không tức giận, nói: *"ngủ."*

Đái Mộc Bạch cười a a nói: *"Tiểu Tam, Tiểu Vũ người ta đã hướng ngươi biểu lộ thái độ, cũng không chỉ muốn ngươi làm ca ca, ngươi tại sao lại ngu ngốc như thế? Mỹ nữ như Tiểu Vũ rất hiếm có, ngươi nhanh tới đi, đừng nên chậm trễ nữa."*

Đường Tam sửng sốt một chút nói: *"Đối với chúng ta chỉ là huynh muội. Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa. Chúng ta còn nhỏ như vậy, hiện tại nói ra còn quá sớm. Ngươi nghĩ răng ta là tên mập kia sao? Ta không có tà hỏa như vậy."*

Mã Hồng Tuấn từ trong chăn mềm thò đầu ra nói: *"Vậy thì sao chứ? Chuyện nam nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là bản năng tối nguyên thủy."*

Đường Tam trừng mắt liếc hắn một cái nói: *"Ta xem ngươi cũng chỉ còn lại mỗi bản năng."*

Đái Mộc Bạch cũng không nói cái gì hết, chỉ mỉm cười lắc đầu, khoanh chân ngồi trên giường tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại tiếp tục

chạy đi. Lúc này, bọn họ đã ra khỏi Ba Lạp Khắc vương quốc, tiến vào bên trong Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc.

Hoàn hảo, Phất Lan Đức hôm nay cũng không có lại chạy với tốc độ như trước, chỉ dựa theo tốc độ bình thường dẫn đầu nhóm người theo hướng đông bắc đi tới.

Ngay trong ngày, bọn họ đã đến được thủ đô phương nam của Tây Nhĩ Duy Tư vương quốc, Tây Nhĩ Duy Tư thành. Phất Lan Đức có chút phá lệ lựa chọn tòa đại thành thị này làm nơi đặt chân, hơn nữa bọn họ vào thành khi sắc trời mới vừa tối sầm xuống.

"Phất Lan Đức, ngươi đổi tính rồi sao?" Viện trưởng Phất Lan Đức đại nhân mang theo mọi người đến ở một tửu điếm sang trọng khiến mọi người trong lòng không khỏi thấy khó hiểu. Hơn nữa ở đây Phất Lan Đức còn thuê đến năm gian phòng khiến mọi người thoải mái một chút, thậm chí cơm tối còn thịnh soạn chưa từng có.

Bất luận Triệu Vô Cực cùng mấy vị đại sư đối với hành vi khó hiểu của Phất Lan Đức đều không thể nào giải thích được. Một kẻ luôn keo kiệt như hắn như thế nào tự nhiên trở nên hào phóng đến như vậy?

Trong bữa cơm tiệc cuối cùng Phất Lan Đức cũng lộ ra bộ mặt thật của mình.

Phất Lan Đức vẻ mặt cười cười, bưng chén rượu lên trước mặt nói: *"Đã chạy suốt hai ngày, mọi người cũng đều vất vả. Hôm nay mời mọi người ăn một bữa, bất quá, mấy tiểu quái vật các ngươi cũng phải uống một chén."*

Nói xong hắn dốc chén rượu uống cạn. Hơn nữa còn cực kỳ nhiệt tình chiêu đãi mọi người dùng bữa.

Đái Mộc Bạch bên tai Đường Tam thấp giọng nói: *"So sánh về nụ cười, ta lại càng hy vọng vị viện trưởng này hình dáng nghiêm túc hơn. Không biết vì sao, mỗi lần hắn cười, ta đều cảm giác hắn cười như vậy thật sự rất gian trá. Ngươi cứ chờ mà xem, vị viện trưởng của chúng ta hôm nay khẳng định là có vấn đề."*

Cũng quả nhiên, được ba tuần rượu, ăn hết năm món đồ ăn, Phất Lan Đức lau mép ôn hòa nói với Sử Lai Khắc thất quái nói: *"Các ngươi đã hai tháng không có tiến hành thực chiến rồi, ở Tây Nhĩ Duy Tư thanh có một tòa đại chiến hồn tràng. Buổi tối hôm nay các ngươi cũng nên đi hoạt động một chút chứ. Ân, cũng không cần tham gia tất cả các chiến hồn, ngày mai cũng còn phải chạy, chỉ cần tham gia đoàn chiến đấu hồn."*

Đái Mộc Bạch buồn cười nhìn thấy Phất Lan Đức lộ ra cái đuôi hồ ly nói: *"Viện trưởng đại nhân, chúng ta lần này thực chiến xong, phần thưởng thuộc về bọn ta hay là hiến cho học viện đây?"*

Phất Lan Đức đại nghĩa lẫm nhiên nói: *"Học viện tuy đã đóng cửa nhưng làm viện trưởng của các ngươi, các ngươi nghĩ rằng ta sẽ chiếm tiện nghi của các ngươi sao? Những thứ thu vào đều đã chia đều cho các người, không quan hệ gì đến bọn ta. Mộc Bạch, chẳng lẽ các ngươi nghĩ ta có mục đích riêng?"*

Lần này đến phiên Đái Mộc Bạch ngây người. Hắn vốn nghĩ Phất Lan Đức cho bọn họ tham gia đoàn chiến đấu hồn đoạt phần thưởng cho hắn, như vậy là có lời lãi rồi. Lấy cấp bậc hiện tại của bọn họ, một hồi đoàn chiến đấu hồn, mỗi người có thể thu vào ít nhất một trăm kim hồn tệ. Con số tăng lên cũng rất khả quan. Không nghĩ tới Phất Lan Đức lại dùng lời chính nghĩa để phê bình hắn.

Chẳng lẽ vị viện trưởng này thật sự chuyển biến?

Mã Hông Tuấn đối với vị lão sư này cũng có chút đoán ra, ở bên kia hướng Đái Mộc Bạch dùng miệng ra dấu một cái. Đái Mộc Bạch lúc này mới chợt giật mình nghĩ tới, miệng của Mã Hồng Tuấn kia ý tứ chỉ có hai chữ, đánh bạc.

Đúng vậy, dưới tình huống cùng cấp bậc, ngay cảHoàng Đấu chiến đội còn không thắng nổi Sử Lai Khắc thất quái, thì làm sao có đối thủ đây. Chỉ cần bọn họ tại đoàn chiến, thời điểm mấu chốt đánh bại đối thủ đối thủ như vậy tiền lời thu về tự nhiên sẽ không nhỏ. Đây mới chính là toàn bộ kế hoạch của Phất Lan Đức.

"Tốt lắm, chúng ta xuất phát thôi." Phất Lan Đức thống khoái vén màn lên,

hỏi rõ ràng đường đến nơi đại chiến đấu hồn tràng của Tây Nhĩ Duy Tư, đưa mọi người rời khỏi tửu điếm.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng nhìn qua so với các đấu hồn tràng khác càng thêm hùng vĩ, trong này dù sao cũng là thủ đô của Tây Nhĩ Duy Tư đẳng cấp còn muốn cao hơn những nơi khác một bậc.

Đeo mặt nạ đã khiến cho Tác Thác thành đấu hồn tràng rung động lên, Sử Lai Khắc thất quái lại xuất động.

Bất quá, Phất Lan Đức thay mặt Sử Lai Khắc thất quái lên báo danh đoàn chiến lại trợn tròn mắt.

Trong sân của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng các nhân viên công tác cẩn thận tra xét huy chương đấu hồn của Sử Lai Khắc thất long, không khỏi kinh ngạc nhìn bảy tên hồn sư đeo mặt nạ đứng trước mặt, khó khăn lắm mới thốt được lời: *"Xin lỗi các vị hồn sư tôn kính, sợ rằng các vị không thể tham gia đoàn chiến đấu hồn hôm nay được."*

Thất quái thì không sao nhưng Phất Lan Đức có chút nóng nảy. Phải biết rằng tiến vào Tây Nhĩ Duy Tư thành hắn đã tiêu không ít tiền, chỉ nghĩ có thể kiếm lại một chút ở nơi này.

"Tại sao? Chẳng lẽ đây không phải Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng sao?" Phất Lan Đức nổi giận nói.

Mặc dù Phất Lan Đức nói có chút kiêu ngạo nhưng nhân viên phụ trách lại không có chút phản bác. Kim đấu hồn đội ngũ trên dưới ba mươi cấp, quả thật đủ tư cách kiêu ngạo. Hắn tại đấu hồn tràng làm công hai mươi năm chưa từng thấy qua đấu hồn chiến đội nào quái dị như thế này xuất hiện.

"Xin lỗi tiên sinh tôn kính, ở chỗ Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng này của chúng ta không có một kim đấu hồn chiến đội ba mươi cấp để tiến hành công bình chiến đấu." Công tác viên cảm thấy hơi khó nói.

Phất Lan Đức nói: *"Vậy ngân đấu hồn chiến đội cũng được. Ngươi không thấy là trong bọn họ chỉ có một người mới đạt đến xưng hào kim đấu hồn sư*

hay sao?"

Công tác nhân viên lắc đầu nói: *"Việc này khẳng định không được. Đầu tiên, ngân đấu hồn ba mươi cấp chiến đội chúng ta trong này cũng chỉ có một đội, có thể làm cho bọn họ xuất chiến hiển nhiên là không công bình. Nói vậy ngài cũng hiểu được quy củ của đại đấu hồn tràng. Cấp bậc của đoàn đội tính theo hồn sư cao nhất trong đội mà tính toán."*

Nhìn một bên Triệu Vô Cực có chút hả hê nói: *"Xem ra tính toán của người nào đó hình như đã thất bại."*

Đứng bên Triệu Vô Cực là Lô Kỳ Bân, Lý Úc Tùng cùng Thiệu Hâm ba vị niên trường hồn sư cũng đều không khỏi bật cười. Bọn họ không phải từ lúc theo Phất Lan Đức đến đây mới có quan hệ mà đã là hảo bằng hữu tù trước tại Sử Khắc Lai học viện. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phất Lan Đức làm cho bọn họ cảm thấy vui mừng.

Phất Lan Đức không cam tâm hỏi: *"Vậy có còn phương pháp nào khác không?"*

Nhân viên công tác suy nghĩ một chút nói: *"Cũng không phải là không có biện pháp, nếu các vị quyết định muốn tham gia vượt cấp đấu hồn mà nói, ta có thể an bài, cũng không bị đấu hồn huy chương hạn chế gì. Nói cách khác, các người có thể khiêu chiến thấp nhất là bốn mươi cấp đấu hồn đội ngũ. Tại nơi này bốn mươi cấp đấu hồn cơ hồ đều là ngân đấu hồn chiến đội, cũng có vài kim đấu hồn đoàn đội, các ngươi có thể tùy ý lựa chọn.*

*Bốn mươi cấp? Phất Lan Đức đầu tiên nghĩ một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu: "*Như vậy thì quên đi.*"*

Quân tử có tài, trộm cắp có đạo. Đạo lý này Phất Lan Đức có thể hiểu được.

Mặc dù còn đang trên đấu hồn đài, bình thường mà nói cũng không dồn đối phương vào chỗ chết. Nhưng hắn cũng tuyệt đối không để cho học trò của mình vì lợi ích của chính mình mà đi mạo hiểm.

Có thể dám chắc một điều, mặc dù có thể chiến thắng được nhưng để không

bị một chút tổn thương gì là điều không thể. Không thể để cho Sử Lai Khắc thất quái vì lợi ích của mình mà chịu nguy hiểm. Mặc dù Phất Lan Đức có chút keo kiệt, nhưng chuyện này hắn sẽ không làm. Dù sao cũng phải có nguyên tắc.

*"*Không, ta nghĩ là có thể.*" Âm thanh cứng ngắc của Đại Sư vang lên, đi đến bên Phất Lan Đức.*

*Phất Lan Đức nhíu mày nói: "*Tiểu Cương, ngươi đùa ah. Điều này sao có thể chứ? Ngươi cũng không phải không biết là chỉ kém một hồn hoàn thì đã có chênh lệch sao, chẳng lẽ ngươi lại muốn bọn trẻ chịu chết? Ngươi đừng quên trong bọn chúng có ba người còn chưa đến ba mươi cấp, đối mặt với đội ngũ hồn sư bốn mươi cấp, bọn họ sẽ không có cơ hội.*"*

*Đại sư lắc đầu nói: "*Ta đương nhiên không làm bọn nhỏ phải mạo hiểm đâu. Phất Lan Đức, trong bốn mươi cấp, chiến đội cũng có nhiều chỗ khác nhau*"*

*Vừa nói xong đại sư chuyển hướng công tác viên nói: "*Vừa rồi ngươi nói cho chúng ta tùy tiện lựa chọn đối thủ, không có vấn đề gì chứ?*"*

*Công tác viên gật đầu nói: "*đương nhiên không vấn đề gì, hơn nữa ta cam đoan trận đoàn chiến đấu hồn này sẽ tiến hành tại trung tâm của đại đấu hồn tràng.*"*

Tình huống khiêu chiến vượt cấp tại đấu hồn tràng rất ít xuất hiện, nhất là trong đoàn chiến. Dưới tình huống một chọi một, nếu một bên có vũ hồn đặc biệt xuất sắc thì cho dù có chênh lệch một hồn hoàn cũng vẫn có cơ hội để chiến thắng. Còn chiến đoàn là một lực lượng tập thể. Nếu cả tập thể này đều kém hơn đối thủ một cái hồn hoàn vậy thì làm sao mà có thể chiến đấu? Bởi vậy, đoàn chiến xuất hiện tình huống khiêu chiến vượt cấp cũng không mấy khi xuất hiện trong cả lịch sử đấu hồn tràng, cũng không có lần nào thành công khiêu chiến vượt cấp. Vì vậy loại khiêu chiến này sẽ càng thu hút ánh mắt người xem và tạo cho người xem cảm thấy hưng phấn. Chỉ cần tin tức này phát ra, tại trung tâm của đấu hồn tràng khẳng định sẽ không còn chỗ ngồi. Loại chuyện tốt như vậy, đấu hồn tràng làm sao có thể cự tuyệt?

*Đại sư tiếp tục nói: "*Bốn mươi cấp đội ngũ trong này của các ngươi có hay

không đội ngủ nào đặc biệt hung tàn, mỗi lần ra tay đều sát thương đối thủ? Chúng ta cần tỉ lệ sát thương càng cao càng tốt."

"A?" Nhân viên công tác giật mình nhìn đại sư trong lòng thầm nghĩ người này tại sao lại muốn cho bọn họ đấu với đoàn đội có tỉ lệ sát thương cao? Hắn vốn nghĩ đại sư sẽ lựa chọn một đội có thực lực yếu nhất trong bốn mươi cấp đoàn đội. Không hiểu tại sao hắn lại nói ra lời như vậy?

*Phất Lan Đức tóm lấy bả vai đại sư gầm nhẹ: "*Tiểu Cương, ngươi điên rồi à? Ngươi muốn cho bọn trẻ đi chịu chết hả?"

*Đại sư cười lạnh nhạt nói: "*Phất Lan Đức, ngươi cho rằng ta sẽ làm cho Tiểu Tam đi chịu chết sao? Yên tâm đi, ta đều đã có dụng ý."

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, đúng a, đại sư dù sao cũng không để những đứa nhỏ đó đi chịu chết, hơn nữa Đường Tam còn là đệ tử duy nhất của hắn, bình thường đại sư luôn tỏ ra quan tâm tới hắn. Phất Lan Đức cũng thấy được đại sư coi Đường Tam như con, sao có thể đem đứa nhỏ này đi mạo hiểm được.

*Đại sư thừa lúc Phất Lan Đức còn đang ngốc trệ quay sang hỏi nhân viên công tác: "*Đến cuối cùng là có hay không có đội ngũ như vậy?

"A có, có đấy." Nhân viên công tác lúc này mới có phản ứng trả lời: *"Hung thần chiến đội, sau khi đạt được cấp bậc ngân đấu hồn chiến đội, đánh tổng cộngbốn mươi sáu trận, thắng ba mươi mốt trận. Tổng cộng đánh chết đối thủ có sáu mươi ba người, đánh đối thủ bị thương nặng mười tám người, được xưng là hung khí trong ngân hồn chiến đội. Đại bộ phận ngân đấu hồn đội ngũ đều không muốn gặp phải họ bởi vì bọn họ vô cùng hung lệ."*

Đại sư vừa lòng gật đầu nói: "Nhóm của ta liền khiêu chiến Hung Thần Chiến Đội. Chiến Đội của chúng ta tên là Sử Lai Khắc Thất quái, tổng cộng có bảy đội viên xuất chiến."

"Đại Sư…" Mắt thấy đại sư thật sự muốn như vậy, Triệu Vô cực cùng bốn vị lão sư liền chạy theo ngăn cản.

Đại sư nhìn bọn họ lắc đầu, nói nhỏ với họ câu gì đó, mọi người lúc này mới giật mình hiểu ra, vẻ mặt lo lắng lúc này mới biến mất.

Phất Lan Đức có chút chần chờ nói: *"vậy…như vậy có được không?"*

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Phất Lan Đức, đây cũng là một loại lịch lãm. Nếu một ngày nào đó bọn chúng phải đối mặt với tình huống như vậy, khi chúng ta không có ở bên cạnh chỉ đạo, vậy thì cho chúng trải qua việc này trước đi, để cho chúng chính mình trải nhận được kinh nghiêm."*

Ánh mắt Phất Lan Đức cùng đại sự tại không trung va chạm, tưa hồ vài phần hỏa quang. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp trước hắn, gật đầu nói: *"Được rồi, hy vọng là ngươi nói đúng."*

Đại sư cười nhạt nói: *"Đây là phương pháp khảo nghiệm tố chất cùng tâm lý tốt nhất. Sớm muộn bọn họ cũng phải trải qua."*

Phất Lan Đức nhìn vẻ mặt các vị đại sư khác nói: *"Như vậy đi, chúng ta biểu quyết một chút, ai theo đại sư giơ tay, số ít phải theo số đông."*

Vừa nói Phất Lan Đức vừa giơ tay, vài vị lão sư chần chờ một lát, cuối cùng đều giơ tay.

Đại sư lúc này mới hướng về nhân viên công tác nói: *"Mời an bài giúp bọn ta."*

Mông Lệ tâm tình rất xấu. Là đội trưởng của Hung thần chiến đội, cũng khó trách tâm trạng hắn buồn bực. Hung thần chiến đội đã có hơn nửa tháng không tham gia đoàn chiến đấu hồn, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đã nhận lời khiêu chiến của tất cả các đội ngân đấu hồn bốn mươi cấp, không còn đội nào muốn chiến đấu với bọn họ nữa.

Hung thần chiến đội từ khi thành lập đến nay đều sử dụng chiến thuật *"Chó điên"*, Mông Lệ luôn luôn sùng bái phong cách mạnh mẽ hung ác, trong các trận đoàn chiến trước đó, dưới sự chỉ huy của hắn, Hung thần chiến đội luôn dành cho đối thủ phương thức công kích điên cuồng nhất, cho dù là thua, cũng sẽ phải khiến đối phương bị trọng thương, thậm chí là tử thương.

Mỗi khi Hung thần chiến đội tham gia đoàn chiến, trước tiên sẽ dùng khí thế áp đảo hoàn toàn đối thủ, cho dù là đối phương thực lực cao hơn hẳn bọn hắn, cũng rất khó dành được chiến thắng.

Nhưng gần đây Hung thần chiến đội lại gặp phiền toái, bởi vì chính phong cách vô cùng tàn ác đó. Tất cả các ngân hồn chiến đội đều cự tuyệt không muốn tiến hành đoàn chiến với bọn chúng. Hồn sư muốn bồi dưỡng được không dễ chút nào, làm gì có ai hy vọng đồng đội của mình chết trên đấu hồn đài. Bị thương thì có thể nói là không tránh khói, nhưng rõ ràng chiến đấu với Hung thần chiến đội, tử vong không còn là tai nạn ngoài ý muốn nữa rồi. Dưới tình huống này, Hung thần chiến đội lập nên một đế chế ở ngân đấu hồn bốn mươi cấp.

------oOo------

Chương 154: Hung Thần chiến đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Hoanghaiha

Mông Lệ đã từng rèn giũa tại Tây Nhĩ Tư thành đến nơi Đại đấu hồn tràng này, dù sao cũng không có chiến đấu sẽ không được thu vào chiến đội của hắn, bất luận đội viên của chiến đội đều do hắn tự mình tuyển chọn. Cũng bởi vì tưởng tại Đại đấu hồn tràng này sẽ tìm kiếm được một cuộc sống xa hoa hơn trước, vừa lại muốn bản thân mình không bị ai kiềm chế, cho nên cũng không có gia nhập vào thế lực nào.

Bất quá chỉ nửa canh giờ trước, Mông Lệ đột nhiên nghe từ Đại đấu hồn tràng truyền tới một tin tức, tự nhiên có một chiến đội muốn gặp bọn họ để tiến hành khiêu chiến, nhưng lại là khiêu chiến quá mức. Tin tức này khiến cho Mông Lệ vô cùng mừng rỡ, đừng nói hắn sẽ phải cẩn thận xem địch nhân là ai, vì cho dù là một hồn sư cẩn thận đến mấy cũng tuyệt không cho rằng một chiến đội cấp ba mươi có thể chiến thắng chiến đội cấp bốn mươi.

Cũng bởi vì trong đấu hồn quy định không cho phép hồn sư tại Đại đấu hồn tràng tiến hành đặt cược cho bản thân mình, nếu không hắn nhất định sẽ đặt cược thật lớn cho bản thân.

Mông Lệ nhanh chóng tập hợp tất cả đội viên, nhanh chóng chạy tới Đại đấu hồn tràng, đến để lấy thu nhập lần đầu tiên trong nửa tháng nay.

Ngoại trừ thu vào còn có phát tiết ra.

Giết người, nhất là với Sát hồn sư, thói quen của hắn với những đội viên bình thường mà nói, bản thân chính là một loại phát tiết cùng hưởng thụ. Nếu không phải bọn hắn vẫn ở lại trong phạm vi thế lực của Đại đấu hồn tràng, sợ rằng không bị các hồn sư cường đại giết chết bao nhiêu lần rồi.

Mông lệ cũng minh bạch một điều, từ trong giết chóc để phát triển.

Hắn năm nay ba mươi tuổi, hắn thậm chí còn tưởng tượng chính mình sau này cũng có thể trở thành Phong Hào Đấu La, gọi là Hung thần.

Đương nhiên, hắn cũng tự biết lượng sức mình, đời này muốn trở thành Phong Hào Đấu La, cơ hồ là không có khả năng. Trừ phi gặp được sự giúp đỡ đặc thù ví dụ như hồn cốt cực tốt hoặc hồn hoàn ngàn năm có thể thay đổi thể chất.

Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng, giữa chủ đấu hồn khu.

Hôm nay nơi này vô cùng náo nhiệt, mặc dù tin tức này vừa mới được truyền ra một canh giờ trước, nhưng xuất hiện loại khiêu chiến đấu hồn vượt cấp này chính là rất hấp dẫn với đại lượng người xem tò mò, nhất là đối tượng của khiêu chiến vượt cấp này là một chiến đội rất hung hãn, Hung Thần chiến đội.

Hung Thần chiến đội chỉ có một ăn một, còn Sử Lai Khắc thất quái lại cao đến một ăn mười.

Đương nhiên Đại đấu hồn tràng tuyệt sẽ không ăn bớt, thu được thì không cần phải nói, kiếm được bạc thì vẫn dựa theo tỷ lệ ban đầu trở thành một loại

phí thủ tục, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà Đại đấu hồn tràng thường xuyên tổ chức một vài trận đấu đặc biệt, cá cược càng nhiều thì bọn họ kiếm được so với bình thường tự nhiên cũng nhiều hơn.

Nơi này trên đại lục là một tòa Đại đấu hồn tràng chủ yếu thu vào nhiều hơn chi ra, thậm chí còn bán cả vé vào cửa cao cấp.

Rất nhanh, tỷ lệ các cược lại xảy ra biến hóa, bởi vì bên Hung Thần chiến đội số người đặt cược quá nhiều, tỷ lệ lại được thay đổi cho phù hợp, Sử Lai Khắc chiến đội lại tăng đến một ăn mười bảy. Tỷ lệ vẫn như vậy mà không ngừng tăng lên.

Chỗ thu tiền đặt cược chia làm hai bên, điểm bài đặt cược của Hung Thần chiến đội đặt đầy bàn cược, người giữ cửa cược chỉ sợ khi đấu hồn chiến bắt đầu không cách nào thu hết được tiền cược, mà bên phía cửa của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội lại gần như không có mấy điểm bài cược, ngoại trừ một số người ít tiền tìm may mắn ra, cơ hồ không có ai chú ý.

Chính vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên khiến cho nhân viên công tác ở cửa Sử Lai Khắc chiến đội đang từ trong mơ màng buồn ngủ tỉnh lại.

" Ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội."

" Ngươi nói cái gì? Đặt bao nhiêu?" Nhân viên công tác giật mình một chút, vội hỏi lại.

Phất Lan Đức nhíu mày,*" Ta nói ta đặt ba vạn kim hồn tệ, Sử Lai Khắc chiến đội thắng, nghe rõ chưa?"*

Nhân viên công tác yết hầu nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng ở Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc này là đấu hồn tràng lớn nhất, nhưng đặt cược một lần ba vạn kim tệ vẫn là hết sức hiếm thấy.

Ba vạn kim tệ này của Phất Lan Đức thực ra cũng không phải của một mình hắn, trong đó gồm cả Sử Lai Khắc thất quái, Đại sư, hắn cùng tiền của cả mấy vị sư phụ khác nữa.

Ở cửa bên kia của Hung Thần chiến đội không ít người đã bật ra tiếng cười, ánh mắt nhìn Phất Lan Đức như nhìn một tên ngốc.

" Ngài chắc chắn chứ?" Công tác viên hỏi lại.

Phất Lan Đức sắc mặt không thay đổi,*" Ta chắc chắn, làm đi."* Vừa nói hắn vừa xuất ra kim tệ tạp, rồi nhận được thẻ cược của mình.

Lúc này hắn kỳ thật là không cho phép mình cười, hắn không hi vọng vì nguyên nhân của mình mà lại có người đặt thêm vào khiến tỷ lệ cá cược giảm xuống.

Đương nhiên cái suy nghĩ này của hắn cũng giống như một hành vi tự nhiên thôi, lúc này làm gì có ai đặt cược cho Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa?

Kiếm tiền ở Đại đấu hồn tràng tất nhiên là địa phương đông đảo, nhưng để có một chút gì đó khiến cho mọi người tin phục, thì đó là sự công bằng của nó, nếu không các nơi như đấu hồn tràng cũng không có nhiều người xem đến vậy.

Cấp bậc đấu hồn chênh lệch quả thật rất lớn, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ mới ngoài ba mươi cấp, thậm chí cũng chỉ có bốn người mà thôi. Ngoại trừ một người ba mươi tám cấp ra, còn lại đội viên cao nhất chỉ là ba mươi ba cấp, thậm chí còn có cả ba gã địa hồn sư hai mươi cấp.

Nhìn lại phe của Hung Thần chiến đội, toàn bộ đều là Ngân đấu hồn ngoài bốn mươi cấp, mặc dù là trong bốn mươi cấp nhưng cấp bậc vũ hồn của bọn họ cũng không phải là cao, trung bình chỉ khoảng bốn mươi ba cấp, nhưng như vậy đối phó với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng là chiếm ưu thế rất lớn.

Bình quân đều là năm hồn hoàn cao cấp, hơn nữa hồn lực chiếm ưu thế, rất thích hợp với phương thức chiến đấu của Hung Thần chiến đôi. Như vậy thì làm gì có ai nghĩ Sử Lai Khắc thất quái chiến đội thắng được?

Phất Lan Đức cũng đang chuẩn bị chen vào không gian của Đấu hồn tràng,

tuy nói là hồn sư tham chiến không thể trực tiếp đặt đổ chú được, nhưng hắn chỉ là đại biểu của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nên tự nhiên không liên quan.

Ngay khi Phất Lan Đức chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy có một thương nhân bộ dạng vội vàng chạy nhanh đến, tựa hồ như sợ mất cái gì đó.

Ngay lập tức xuất ra Kim hồn tệ trữ tạp, lớn tiếng hướng về phía nhân viên công tác nói:*" Cho ta cược Sử Lai Khắc thất quái chiến đội một vạn kim tệ."*

Nhân viên công tác trong lòng thầm nghĩ, hàng năm đều có việc lạ, năm nay còn đặc biệt hơn, đấu hồn trận này thắng bại đã rõ ràng, tự nhiên còn có người lại ném nhiều tiền như vậy đi.

Có Phất Lan Đức lần trước là kinh nghiệm, hắn cũng không nói gì, nhanh chóng làm thủ tục cá cược.

Lần này đến phiên Phất Lan Đức cảm thấy kì quái, hướng người mập mạp đó hỏi:*" Vị lão huynh này, ngươi nhìn nhầm sao, Sử Lai Khắc thất quái chiến đội hồn lực cùng hồn hoàn đều kém hơn. Sao ngươi lại chọn bọn họ?"*

Lão mập mạp cười hắc hắc, thấp giọng âm trầm nói:*" Cái này ngươi không biết đâu, ta là một gã thương nhân, thường qua lại giữa Ba Lạp Khắc vương quốc cùng Tây Nhĩ Duy Tư đế quốc kiếm tiền. Tại Tây Nhĩ Thành của Ba Lạp Khắc vương quốc đã được xem một trận đoàn chiến hồn đấu cực kì đẹp mắt, trong đó người thắng chính là chính là Sử Lai Khắc thất quái chiến đội. Ngàn vạn lần không vì hồn lực cùng hồn hoàn của bọn họ mà xem thường, lão đệ. Nếu ngươi tin ta, hãy cược theo ta, tuyệt đối sẽ kiếm được tiền."*

" Nguyên lai là vậy, được, ta tin tưởng ngươi." Phất Lan Đức mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng không nghĩ lại có chút buồn cười, không ngờ tại thủ đô của Tây Nhĩ Duy Tư thành này có thể gặp được người ủng hộ của đám tiểu quái vật đó, bất quá hắn cũng tỏ thái độ ủng hộ.

Nếu như không có nguyên nhân đặc thù tồn tại, đám tiểu quái vật đó cho dù vũ hồn của mình có thế nào đi nữa, làm sao có thể thắng được đối thủ hơn nhiều cấp bậc như vậy được.

Mặc dù bên này một chút đã có cược bốn vạn kim tệ, nhưng tỷ lệ cược lại không có vẻ gì là giảm xuống chút nào, ngược lại còn có xu thế tăng lên thêm. Thấy sự chênh lệch đặt cược giữa hai bên, Đại đấu hồn tràng không còn cách nào khác lại phải giảm tỷ lệ cược của Hung Thần chiến đội xuống còn một ăn không phảy bẩy, mặc dù như vậy nhưng số lượng người đặt cược cũng chưa có xu thế giảm bớt.

Buổi sáng Phất Lan Đức trở về đến Đại đấu hồn tràng thì Sử Lai Khắc thất quái đã chuẩn bị cho đoàn chiến đấu hồn khá đầy đủ, mà ở bên ngoài bàn đăng kí cược cũng đình chỉ không nhận cược nữa. Theo thời gian trôi đi, Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng hôm nay cũng diễn ra một trận đoàn chiến đấu hồn cuối cùng, cũng là khiêu chiến vượt cấp sắp bắt đầu.

Đại sư theo thói quen đưa Sử Lai Khắc thất quái đến chủ đấu hồn tràng nơi lối vào của đoàn chiến đấu hồn đội. Cuối cùng dặn dò:*" Nhớ kĩ, đối thủ của các ngươi là hạng người hung tàn, xuống tay không cần lưu tình, phải rất nhanh giải quyết đối phương, hiểu chưa? Nếu xuất hiện biến cố ngoài ý muốn, lập tức phải nhảy ngay khỏi hồn thai, có thể nhận thua chứ không được phép nhận thương tổn."*

Đường Tam hướng Đại sư gật đầu, nói:*" Sư phụ, ngài yên tâm đi, chúng ta sẽ không thua đâu."*

Khi nhân viên công tác cho mời ra, nhóm bảy người nhanh chóng rời đi, hướng chủ đấu hồn thai đi đến.

Bởi vì lần này cũng không phải do Đại đấu hồn tràng mời, nên không như tại Tác Thác đại đấu hồn tràng là có thể theo chiến đội vào tràng, ưu đãi đứng tại lối vào xem cuộc chiến, Đại sư cũng chỉ có thể mau chóng rời đi, cũng bọn Phất Lan Đức đang ở trên khán đài chờ xem trận đấu này tụ họp.

Lần này sở dĩ Đại sư để cho bọn Sử Lai Khắc thất quái xuất lời khiêu chiến bởi vì tất cả đã trải qua tính toán kĩ lưỡng, Đường Tam đối với mình chưa từng giấu giếm một loại ám khí nào, Đại sư sớm đã có thể tính toàn những ám khí đó của hắn có thể mang lại cho bao nhiêu uy hiếp đối với bao nhiêu cấp hồn sư rồi.

Bởi vậy đối với trận đoàn chiến đấu hồn này, Đại sư rất tin tưởng, chỉ cần không có điều gì cực kì đặc thù, sẽ không xảy ra bất kì chuyện gì.

Trong khi đó, thực lực mạnh cũng không có nghĩa là thắng lợi.

Trung tâm của Tây Nhĩ Duy Tư đại đấu hồn tràng cùng với của Tác Thác đại đấu hồn tràng cũng không khác nhau mấy, chỉ là quy mô kích thước khác nhau một chút mà thôi, nhưng tất cả những kiến trúc xung quanh thì giống nhau như đúc, có thể thấy mỗi cái Đại đấu hồn tràng đều có tổng thể hoàn thiện.

Có lẽ bởi vì duyên cớ đối thủ của bọn Đường Tam là những kẻ hung tàn nên người chỉ trì ngay sau khi tuyên bố hai đội vào tràng đã lập tức bay lên không trung.

Đáng tiếc vị chủ trì này không phải là một vị mỹ nữ như ở Tác Thác đại đấu hồn tràng mà là một người thanh niên anh tuấn.

Sử Lai Khắc thất quái liếc mắt một cái đã thấy được đối thủ của bọn họ, mặc dù chiến đấu chưa bắt đầu nhưng khí thế hung lệ từ trên người đối thủ tỏa ra đã đánh tới rồi.

Hung Thần chiến đội cụ thể có bao nhiêu người thì Sử Lai Khắc thất quái không biết, nhưng bảy người trên sàn đấu này hẳn là bảy người mạnh nhất của bọn họ, vì cũng vừa xem xong tài liệu về thông tin của bảy người đó.

Đội trưởng Cuồng Bạo Cự Hùng Mông Lệ, sáu người còn lại có vẻ cũng là chiến hồn sư. Chiến đội hung tàn này cũng hoàn toàn là do cường công hệ chiến hồn sư lập thành một đội ngũ, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao lực công kích của bọn họ lại kinh người đến vậy.

Một đoàn đội cường công hệ, ưu khuyết điểm của họ đều cực kì rõ ràng, ưu điểm là trong nháy mắt có thể bộc phát lực công kích mạnh mẽ vô cùng, về phần khuyết điểm thì càng đơn giản, bởi vì không có phụ trợ hệ hồn sư, khống chế hệ hồn sư cùng mẫn công hệ hồn sư tồn tại nên khả năng duy trì chiến đấu của bọn họ sẽ kém rất nhiều.

Hung Thần chiến đội nhìn qua đều là những nam tử trên dưới ba mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, trong mắt lưu chuyển quang mang sắc hồng, một bên hướng đến trung ương hồn thai đi tới, một bên nắm chặt tay lại, tiếng xương cốt va chạm lách cách khiến kẻ khác phải lạnh người.

Nếu nói về khí thế, trước mắt có thể nói Sử Lai Khắc thất quái đã gặp phải một nhóm cực mạnh, cả bảy người của Hung Thần chiến đội đều phát ra hơi thở huyết tanh, tuyệt không phải đội ngũ như Hoàng đấu chiến đội có thể so sánh. Phải là ở trong sinh tử không ngừng giết chóc mới có thể sinh ra hơi thở như vậy, nhìn huyết quang trong mắt bọn họ, tựa hồ có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người bọn hắn.

Bởi vì tổ hợp đặc thù nên thế trận của Hung Thần chiến đội cũng bất đồng với những chiến đội khác, bảy người triển khai sắp thành một thế trận dày đặc, khi người chủ trì chuẩn bị cất tiếng bắt đầu cũng là lúc họ phóng thích vũ hồn của chính mình.

Bởi vì nguyên nhân đều là cường công hệ chiến hồn sư nên thú vũ hồn của bảy tên này đều rất hung tàn, thân thể cơ hồ cũng theo vũ hồn phóng thích mà bành trướng ra, trong lúc nhất thời trên người bọn họ phảng phất đã mọc lên những cái miệng máu tang khổng lồ, phảng phất có thể cắn nuốt hết thảy.

Hung thần chiến đội sao có thể để cho đa hệ hồn sư liên hợp, vừa vào trận đã ra tay chèn ép luôn.

Có lẽ cảm nhận được hơi thở hung tàn mà Hung Thần chiến đội tản mát ra, những vị khách quý ẩn trong đám người xem bắt đầu một trận hoan hô thật lớn, thông qua khuếch âm khí truyền vào sân.

" Đập nát họ.... Giết bọn họ...."

Vô số âm thanh cổ vũ vang lên khiến cho khí thế hung tàn của Hung Thần chiến đội càng thêm kiêu ngạo.

Trong hào khí nhiệt liệt đó, người xem cũng không để ý, các hệ hồn sư của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng bày ra thế trận quái dị, cùng với Hung

Thần chiến đội ở đối diện giống nhau, đồng thời phóng thích ra vũ hồn của bọn họ.

Áo Tư Tạp thấp giọng hướng Đái Mộc Bạch hỏi:*" Đái lão đại, nếu bọn họ đánh đến đây, nếu có hồn kỹ của Vinh Vinh hỗ trợ, ngươi có thể chống đở được không?"*

Đái Mộc Bạch cơ hồ trả lời không chút do dự:*" Không đỡ được."*

" Ách...."

" Ách cái đầu ngươi đó, ngươi đối với Tiểu Tam bảo bối không tin tưởng như vậy sao?" Tiểu Vũ với giọng tức giận nói.

Áo Tư Tạp cười nói:*" Không phải là ta không tin tưởng, chỉ sợ vạn nhất có chuyện xảy ra thì một người thanh niên anh tuấn, tiêu sái, phong lưu lãng mạn như ta...."*

" Tốt lắm, mọi người chuẩn bị." Thanh âm của Đường Tam kịp thời cắt đứt câu nói của Áo Tư Tạp, Sử Lai Khắc thất quái cổ tay đồng thời đảo một cái, đều lấy ra một cái hồn khí đạo dài ước chừng hơn một thước từ trong ngực ra, nhìn qua là một cái hộp màu đen, mắt khó có thể quan sát kĩ, một đầu của chiếc hộp đen lén lút quay về phía đối thủ của bọn họ.

Có lẽ cũng bởi Hung Thần chiến đội làm nhiều việc xấu lắm, bốn phía vang lên tiếng la hét làm cho hung tính của bọn họ đại phát, cả đám ngửa mặt lên trời rống đầy tức giận, đập đập lên ngực của mình, hướng cho những người trên khán đài thấy được hồn hoàn của mình. Căn bản không có chú ý đến động tác của Sử Lai Khắc thất quái.

Đấu hồn tràng không cấm sử dụng vũ khí, bất quá mà nói vũ khí đối với hồn sư không mấy tác dụng, rất ít người dùng.

Đại sư, Phất Lan Đức đang chờ ở bên trong một gian phòng khách quý nhìn ra biến hóa bên ngoài, Phất Lan Đức vũ hồn là Tứ Nhãn Miêu Ưng, mặc dù hắn có mang kính nhưng kỳ thực thị lực của hắn rất tốt. Động tác nhỏ của Đường Tam lấy Chư Cát Thần Nỗ ra, đều quan sát toàn bộ.

Đối với Đấu hồn tràng này, Phất Lan Đức ít nhiều cũng có chút lo lắng, nhịn không được hướng sang Đại sư hỏi:*" Tiểu Cương, cái ám khí kia của Đường Tam thực sự có thể đánh gục những hồn sư cấp bốn mươi này sao? Tất cả đều là cường công hệ hồn sư, năng lực phòng ngự trong đám hồn sư chỉ có sau phòng ngự hồn sư, chẳng lẽ hồn kĩ của bọn họ cũng không đỡ được cái loại ám khí này của Đường Tam?"*

Đại sư nhàn nhạt nói:*" Đúng là có thể đỡ được."*

" Ngươi nói cái gì?" Phất Lan Đức nhất thời hai mắt mở to, nhìn Đại sư, dù vốn trầm ổn nhưng cũng không nhịn được toát ra vẻ kinh hoàng.

Đại sư nói:*" Đường Tam cũng đưa cho ta một cái Chư Cát Thần Nỗ để ta phòng thân, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua lực công kích của nó, bình thường mà nói, cường công hệ hồn sư mà khả năng phòng ngự chỉ là hai cái hồn hoàn thì chắc chắn không thể đỡ được công kích của nó, nhưng chỉ cần xuất đệ ta hồn kỹ ra cơ bản là có thể hóa giải được, nếu xuất hồn kĩ thứ tư thì coi như không có chuyện gì."*

" Ngươi biết vậy mà vẫn để bọn chúng chiến đấu? Chẳng lẽ để bọn chúng đi chịu chết?" Phất Lan Đức âm thanh rõ ràng cao hẳn lên, cùng với lửa giận phát ra, hồn lực tự động vận chuyển, cả căn phòng đều bị âm thanh của hắn là rung lên một chút.

Đại sư liếc mắt nhìn Phất Lan Đức một cái, sắc mặt không thay đổi, vẫn dùng âm thanh như trước nói với hắn:*" Có thể ngăn cản như thế nào đây? Như thế cũng không ảnh hưởng đến thắng lợi của bọn Đường Tam, vốn ta còn cho rằng bọn Đường Tam phải xuất ra tất cả ám khí mới có thể chiến thắng được, bây giờ tựa hồ như không cần nữa rồi. Đường Tam cũng có nói cho ta rồi, ám khí, mấu chốt chính là ở chữ ám. Ngươi cho rằng đối thủ của bọn Đường Tam hiểu được bao nhiêu uy lực của ám khí trong tay bọn nó? Nếu là ngươi, đối mặt với đối thủ thực lực rõ ràng không bằng mình thì việc gì phải tiêu hao đại lượng hồn lực mà xuất ra hồn kỹ thứ ba hoặc hồn kỹ thứ tư chứ?"*

" Đương nhiên chiến đấu thực tế thì cũng chưa hẳn là như vậy, nhưng đừng

quên đây là lần đầu tiên ám khí của Đường Tam xuất hiện tại Đại đấu hồn tràng. Dưới tình huống chỉ sử dụng đệ nhất hoặc đệ nhị hồn kĩ, hồn lực bản thân không vượt quá năm mươi cấp, căn bản không có khả năng chống đỡ được Chư Cát Thần Nỗ trong tay bọn họ. Cho dù là vượt qua năm mươi cấp, nếu như có điểm xem thường sợ rằng cũng bị tổn thương. Ngươi tưởng rằng Nhân Diện ma chu dễ giết vậy sao?"

Nghe Đại sư nói, Phất Lan Đức tâm tình dần trở nên yên tĩnh lại, nhưng hắn vẫn có đôi chút lo như trước.

Vào giờ phút này, trong lòng hắn món cá cược kia cũng không còn quan trọng nữa, hi vọng duy nhất của hắn chính là Sử Lai Khắc thất quái không bị sao, mấy đứa nhỏ này trong lòng hắn cũng như ruột thịt, tựa như những đứa cháu ruột của mình giống nhau.

Đúng lúc này người chủ trì đang bay trên không trung hét lớn lên:*" Đoàn chiến hồn đấu! Sử Lai Khắc thất quái khiêu chiến vượt cấp Hung Thần chiến đội. Đấu hồn bắt đầu."*

Cơ hồ đồng thời chữ cuối cùng trong miệng người chủ trì phun ra, song phương hai bên cũng có một người hét lớn lên.

Âm thanh cuồng bạo ở bên Hung Thần chiến đội tự nhiên là Cuồng Bạo Cự Hùng hồn sư Mông Lệ, hắn hô to một tiếng:*" Đập nát bọn chúng...."*

Sử Lai Khắc thất quái người hét lớn là Đường Tam, hắn đơn giản chỉ có một từ: *" Phóng..."*

Nhấc cao đầu chiếc hộp màu đen lên, dưới ngọn đèn sáng ngời của Đại đấu hồn tràng cũng không có phản quang. Một sát na sau đó, Hung Thần chiến đội liền lao sang, tất cả đội viên đều xuất động đệ nhất hồn kĩ trên người mình, như lang sói bình thường lao tới.

Thế công như Lôi đình vạn quân, như vạn mã điên cuồng chạy.

Đến lúc này thì tất cả đội viên của Hung Thần chiến đội đều nghe thấy một âm thanh kì quái, như là tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

" Ông...!"

Bảy cỗ Chư Cát Thần Nỗ đồng thời rống lên giận giữ, mỗi một cái Chư Cát Thần Nỗ tại đấu hồn tràng trước đây đã gây kinh hoàng lớn, bây giờ có đến một trăm mười hai mũi nỏ cùng tiến, phá không lao tới như một bầy ong lớn đen sì.

Hung Thần chiến đội hồn sư đều ngoài bốn mươi cấp, tự nhiên có thể thấy được những bóng đen đánh tới, nhưng bọn hắn nào có thể nghĩ ra đây là loại hồn kĩ này?

Cái gì là Phong Cẩu chiến thuật, bất luận là địch nhân công kích mạnh đến đâu đi nữa, cũng sẽ phát động tấn công chí mạng.

Hôm nay Hung Thần chiến đội cũng vẫn là như vậy, bọn họ căn bản không vì công kích của đối thủ mà dừng lại, ngược lại càng tăng tốc nhanh thêm, đưa tay lên bảo vệ đầu, ngực cùng một số bộ phận quan trọng, nhanh chóng vọt lên. Ngạnh kháng luôn là những cái bọn hắn am hiểu nhất.

Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc Phốc....

Cùng với liên tiếp những tiếng vang kì lạ vang lên, những người xem đang điên cuồng hô hào tựa như yết hầu nhất thời bị chặt đứt, toàn trường trong nháy mắt im lặng không một tiếng động, cùng với sự yên lặng đáng sợ đó, đại lượng máu me giống như yên hoa phun đầy trên đấu hồn tràng.

Đội viên của Hung Thần chiến đội vẫn theo đà như cũ lao về phía trước mấy thước, sự việc diễn ra trong chớp mắt, thậm chí làm bọn hắn không kịp phản ứng.

Đột nhiên sao lại lạnh như vậy? Mông Lệ có chút kì quái, thân thể có chút không nghe theo sự điều khiển của hắn. Đây là cái ý thức cuối cùng của hắn trên thế giới này.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh...dày đặc những lỗ hổng màu đen xuất hiện sau lưng Hung Thần chiến đội, trên vách tường của chủ đấu hồn

thai, vô số mũi nỗ toàn thân đen nhánh đang dày đặc cắm trên tường.

Đội viên của Hung Thần chiến đội rốt cuộc cũng dừng lại, màu me từ trên người bọn họ chảy ra ào ào.

Không chỉ người xem kinh ngạc đến ngây người mà cả Sử Lai Khắc thất quái chiến đội cũng ngơ ngẩn.

Mặc dù bọn họ đặt kì vọng rất lớn vào Chư Cát Thần Nỗ, nhưng chính thức sự kiện trước mặt cũng làm bọn họ lặng người. Bình tĩnh trước cảnh trước mắt cũng chỉ có Đường Tam, nhưng lúc này khóe mắt hắn cũng không nhịn được có chút co quắp lại.

Mông Lệ đã chết vốn hai mắt tỏa hung quang hướng về phía trước, hung lệ trong mắt giờ đã biến thành kinh ngạc cùng tuyệt vọng, thân thể cao lớn đổ ầm xuống mặt đất, bảy tên đội viên của Hung Thần chiến đội cơ hồ cùng một lúc trực tiếp ngã xuống.

Máu tươi từ những chỗ trên cơ thể bọn họ bị Chư Cát Thần Nỗ xuyên qua nhanh chóng chảy ra khỏi người, dòng máu tựa như một con giun màu đỏ, nhanh chóng lan tràn khắp đầu hồn thai, khiến một mảng khu vực lớn nhiễm hồng.

Đa sát, tuyệt đối là đa sát.

Hung Thần chiến đội thực lực cao hơn cấp bốn mươi, ngay cả một cơ hội ra tay cũng không có, giờ phút này đại não của tất cả mọi người đều không minh bạch chuyện gì đã xảy ra, thậm chí không có mấy người có thể chứng kiến Sử lai Khắc thất quái ra tay thế nào.

Đoàn chiến hồn đấu ngắn ngủi như vậy, trong lịch sử của tất cả Đại đấu hồn tràng cũng tuyệt đối là độc nhất vô nhị, nhưng hồn tràng này mặc dù thời gian diễn ra ngắn ngủi nhưng cũng cấp cho người xem một rung động không thua một hồi trường đấu hồn.

Trong phòng khách quý, Phất Lan Đức đã giật mình mở to hai mắt, Đại sư chậm rãi nhắm mặt nhàn nhạt nói:*" Chúng ta đi thôi, bây giờ có lẽ bọn họ*

muốn tìm chúng ta." Nói xong những lời này hắn liền hướng ra bên ngoài đi, hiển nhiên những phát sinh trước mắt hết thảy đã sớm nằm trong tính toán của hắn.

Ngoại trừ Đường Tam, Chu Trúc Thanh trong Sử Lai Khắc thất quái chính là người đầu tiên tỉnh lại, cơ hồ không có chuyện gì xảy ra, xoay người hướng lối vào đấu hồn thai chạy vào, một tay dùng sức giữ chặt lấy áo của mình.

Người thứ hai chạy ra là Trữ Vinh Vinh, ngay sau đó là Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn, chỉ còn lại Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch ba người ở trên đấu hồn thai.

" Ta đi xem Trúc Thanh." Thanh âm có chút quái dị của Đái Mộc Bạch cất lên.

Đường Tam gật đầu, Đái Mộc Bạch cũng lập tức xoay người đi.

Nhìn về phía người chủ trì đã hoàn toàn ngây ngốc lở lửng trên không trung, Đường Tam tận lực đè nén âm thanh của chính mình:*" Đã có thể công bố kết quả của tràng đoàn chiến đầu hồn này được chưa?"*

Người chủ trì như tỉnh mộng, hắn phát hiện hạ thân mình không biết lúc nào có chút ẩm ướt, cũng đã bị dọa sợ đến vãi tiểu ra quần.

Thanh âm vốn thanh thúy giờ trở nên ngèn ngẹn:*" Đoàn, đoàn chiến đấu hồn Sử Lai Khắc thất quái và Hung Thần chiến đội, Sử Lai Khắc thất quái khiêu chiến thành công."*

Cảm thấy hài lòng với đáp án đó, Đường Tam mặt không chút thay đổi kéo Tiểu Vũ ở bên cạnh đi, lúc này hướng đến cửa ra vào của Đấu hồn thai mà đi tới.

Người xem bởi tiếng người chủ trì tuyên bố nhất thời tỉnh táo lại, cả đấu hồn tràng hoàn toàn sôi trào, các loại âm thanh dò hỏi, tiếng thở dài, những lời khâm phục cùng chửi mắng đều có cả, nhưng cũng không còn quan hệ gì với Sử Lai Khắc thất quái chiến đội nữa rồi, đối với bọn họ thì tràng đoàn đấu hồn này đã kết thúc.

Đường Tam kéo theo Tiểu Vũ tới hậu tràng thì phát hiện ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, còn bốn người kia đều đang không ngừng nôn ọe, thân thể Tiểu Vũ bên cạnh Đường Tam cũng run lên một chút, rồi cũng mạnh mẽ cúi mình xuống đất, gia nhập vào bốn người kia. Chỉ còn lại hai người ý chí kiên định nhất là Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam là còn có thể cứng rắn chống lại, mặc dù như vậy Đường Tam thấy sắc mặt Đái Mộc Bạch cũng có vẻ tái nhợt, tinh thần rõ ràng có chút không bình thường.

Đường Tam thì khá hơn một chút, dù sao hắn cũng đã hai kiếp làm người, tại hai kiếp sống đến gần bốn mươi năm nên thời gian làm cho tâm trí kiên định hơn. Trong số mọi người Đái Mộc Bạch lớn nhất cũng chỉ mười lăm tuổi mà thôi, Đái Mộc Bạch mặc dù thực lực cường hãn, tác phong mạnh mẽ, nhưng với hắn dù sao đây cũng là lần đầu tiên giết người.

Trong nháy mắt giết bảy tên đối thủ, máu tươi bắn tung tóe, ánh mắt địch nhân lúc sắp chết có vẻ đã khắc sâu ở bên trong lòng mỗi người Sử Lai Khắc thất quái, cái loại cảm giác này không cách nào xóa đi được.

" Đường Tam, chúng ta đã giết người. Đúng không?" Đái Mộc Bạch có chút gian nan, khó khăn hỏi.

Đường Tam gật đầu:*" Đúng vậy, chúng ta đã giết người, Đại sư có nói bọn chúng là những người hung tàn, chết cũng không đủ tội."*

Trữ Vinh Vinh sắc mặt tái nhợt ngước đầu lên nói:*" Dù vậy đó cũng là bảy mạng sống mà, trước đó một khắc thì tràn đầy hung bạo, nhưng sau đó một khắc thì lại biến thành một thi thể. Ta.....,oa."*

" Chúng ta đã thật sự giết người, đã giết người." Áo Tư Tạp một bên vỗ ngực mình, một bên thở hổn hển nói.

" Làm một gã hồn sư, giết chóc là việc sớm muộn các người sẽ phải đối mặt. Tất cả trước mắt các người phải cố gắng mà vượt qua. Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt như vậy, thì tốt hơn một chút so với việc các ngươi sẽ ở trên chiến trường nôn ọe như vậy, thì cũng sẽ trở thành bảy người đó, thành bảy cái thi thể như vậy mà thôi."

Đại sư chậm rãi đi tới, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, âm thanh nhàn nhạt từ miệng hắn thoát ra, nhưng trong tai Sử Lai Khắc thất quái cũng thấy không bình thường.

" Để trở thành một gã cường đại hồn sư, đều phải đạp lên trên máu tươi của địch nhân cùng đối thủ mà tới. Các ngươi chưa giết người bao giờ sao? Nếu như vậy, hồn hoàn trên người các ngươi là từ đâu mà đến? Hồn thú cũng có tính mạng, từ tính mạng mà nói, chúng nó với loài người cũng không có gì khác nhau. Khi liệp sát hồn thú tại sao các ngươi không có cảm giác này? Cửa ải trước mắt này không ai có thể giúp các ngươi vượt qua, hết thảy đều dựa vào chính ý chí của các ngươi, hiểu được ác tâm đi, tập thành thói quen đi, tự nhiên sẽ ổn cả. Bất quá các ngươi cũng không muốn trở thành tiêu điểm chú ý đấy chứ. Vậy hãy thu lại mặt nạ trong tay các ngươi rồi theo chúng ta rời khỏi nơi này."

Trong khi Sử Lai Khắc thất quái trở về tửu điếm, kể cả Đường Tam cũng thấy hết sức mệt mỏi, thậm chí so với khi bọn hắn tham gia ma quỷ huấn luyện còn có phần hơn, đây không phải là từ thân thể mà phát ra từ sâu thẳng trong tinh thần. Đây cũng là lần đầu tiên Đường Tam giết người, mặc dù tâm trí hắn ổn định nhưng ánh mắt của Mông Lệ trước khi chết vẫn cứ hiển hiện thật lâu trong óc hắn không tiêu tan được. Tựa như Trữ Vinh Vinh đã nói, biết rõ đối thủ là người hung tàn nhưng... dù sao cũng là những tính mạng mà.

Đại sư cùng Phất Lan Đức hòa các vị sư phụ trong học viện tập trung trong phòng, lúc này vẻ mặt Phất Lan Đức rất là hưng phấn, cuối cùng ở bàn cá cược tỷ lệ là một ăn hai mươi khiến cho mỗi người đều thu được một món lớn. Lúc đó ở trong Đại đấu hồn tràng có ít nhất sáu bảy thế lực hướng Sử Lai Khắc thất quái phát ra lời mời nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

Chư Cát Thần Nỗ uy lực tuy mạnh nhưng điểm yếu của nó thì mười phần thấy rõ, theo lời Đại sư nói, Chư Cát Thần Nỗ chỉ xuyên qua được đến phòng ngự của đệ nhị hồn kỹ, nhưng với ngoài đệ tam hồn kỹ thì việc phòng ngự không còn quá khó khăn. Chư Cát Thần Nỗ trong phạm vi xác định mới có uy lực như vậy, vượt quá năm mươi thước lực công kích sẽ đại giảm, điểm này thì không thể so sánh cùng với cung tiễn. Chư Cát Thần Nỗ ưu thế lớn

nhất chính là điểm bất ngờ,một khi không còn ưu thế này nữa thì nó cũng chỉ là một loại vũ khí tương đối quan trọng mà thôi.

" Đại sư, có phải ngài đã biết trước kết cục này của Hung Thần chiến đội hay không? Nếu không ngươi cũng không chọn đối thủ có tiếng xấu như vậy." Triệu Vô Cực ở một bên phân chia cùng Phất Lan Đức xong, hướng Đại sư hỏi.

Đại sư gật đầu:*" Đúng vậy, đây là một loại khảo nghiệm hoặc là rèn luyện khác đối với bọn chúng. Thử hỏi trong các ngươi ai đã chưa từng giết qua người? Ta cơ hồ có thể dám chắc, vượt qua trên năm mươi cấp hồn sư sẽ giết ít nhất mấy người rồi. Như ta đã nói từ trước, đây là kinh nghiệm sớm muộn cũng phải có, để cho bọn họ vượt qua khảo nghiệm này mà có chúng ta ở bên cạnh, với bọn họ mà nói là một chuyên tốt. Ít nhất khi xảy ra chuyện tương tự thì trong lòng bọn họ đã có chút ít chuẩn bị trước."*

Triệu Vô Cực than nhẹ một tiếng*" Dù sao bọn chúng cũng còn nhỏ tuổi, đả kích này đối với bọn chúng có lớn quá hay không?"*

Đại sư cười lạnh nói:*" Mấy đứa nhỏ này đều là người thông minh, sẽ không như vậy đâu. Phất Lan Đức, nếu ngươi chia tiền xong rồi thì qua an ủi bọn chúng một chút, người xấu ta làm rồi, đến người tốt dành cho ngươi đó."*

Phất Lan Đức cười hắc hắc:*" Ta chính là thần tượng trong lòng của đám tiểu quái vật này, người tốt tự nhiên phải là ta. Vô Cực không cần lo lắng, ta cũng rất tán thành cách làm của Tiểu Cương. Trước đây lần đầu ta giết người cũng không có nôn ọe ầm ĩ như vậy, giờ suy nghĩ lại thấy có chút buồn cười, đây cũng là kinh nghiệm sống của mỗi người, để cho đối mặt sớm cũng tốt."*

Đối với Sử Lai Khắc thất quái mà nói, đây là một buổi đêm vài vô tận.

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, đoàn người đã lặng lẽ rời khỏi Tây Nhĩ Duy Tư thành, tiếp tục hướng đến mục tiêu tiếp theo của bọn họ, thủ đô của Thiên Đấu đế quốc xuất phát.

Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nôn nhiều nhất là Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, thời gian một đêm hoàn toàn không đủ để

họ bình phục lại, nhưng trải qua lời nói của Phát Lan Đức thì bọn họ cũng miễn cưỡng tiếp nhận. Lời Phất Lan Đức cung rất đơn giản: bọn họ giết nhiều người tốt tức là người xấu, ngươi giết người xấu không phải có lỗi mà ngược lại là đang cứu người.

------oOo------

Chương 155: Thiên Đấu hoàng gia học viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Ditylitu

Biên dịch: Yêu sinh hận

Do yêu cầu của đám hài tử, hơn nữa Phất Lan Đức cũng vừa được một món lời to nên tâm tình cực tốt, vài ngày tiếp theo đều duy trì một tốc độ vừa phải, tâm trạng sợ hãi của Sử Lai Khắc thất quái sau khi giết người cũng từ từ lắng đọng lại. Dù sao có thể gia nhập Sử Lai Khắc học viện đều chính là quái vật, chỉ cần nghĩ thông suốt thì trong lòng cũng không phải khó khăn tiếp nhận.

"Đại Sư, dựa theo bản đồ thì ắt hẳn là cũng sắp đến Thiên Đấu thành, không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở chỗ nào trong thành?" Phất Lan Đức một bên nhìn bản đồ, một bên hướng Đại Sư hỏi. Trên bản đồ cũng không có tiêu kí của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Đại Sư liếc nhìn Phất Lan Đức: *"Ngươi không biết thì ta sao biết được, thật miễn cưỡng khi xem ngươi như một vị viện trưởng."*

Phất Lan Đức không hề tức giận đáp: *"Cái gì gọi là miễn cưỡng? Ta vốn chính là viện trưởng có đúng không. Nguyên lai ngươi cũng không biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu. Vô cực, Thiệu Hâm các ngươi biết không?*

*Triệu Vô Cực cười khổ: "*Ngươi cũng biết, chúng ta đều không phải đến từ một chính quy hồn sư học viện, càng không phải xuất thân quý tộc như loại Hoàng Gia học viện này, vậy biết sao được. Thậm chí Thiên Đấu thành ta

cũng chỉ ghé qua một hai lần mà thôi, trong trí nhớ căn bản không có địa chỉ của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện này. Bọn họ cũng không khác nhiều lắm!!"

*Ba vị sư phụ khác không hẹn mà cùng gật đầu tỏ vẻ "*bất lực*" (Khà khà!! Cái này hiểu được nhiều nghĩa lắm nè).*

"Phất Lan Đức viện trưởng, ta biết Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ở đâu!" *Lúc này, Trữ Vinh Vinh đột nhiên thay Phất Lan Đức giải quyết nan đề sắp xảy ra.*

"Thành bảo của nhà ta cách Thiên Đấu thành cũng không xa, trước kia ta cùng mấy tộc nhân đi Thiên Đấu thành du ngoạn, cũng từng đi qua Thiên Đấu Hoàng Gia học viện. Mặc dù trực hệ tộc nhân đều ở trong tông môn tu luyện, nhưng một ít *"bàng chi"* (cái này chỉ một số gia tộc phụ thuộc) cũng có ở bên trong Hoàng Gia học viện. Kỳ thật, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng không ở bên trong Thiên Đấu thành, mà là ở ngoại thành. Giống như Sử Lai Khắc học viện chúng ta ở ngoại thành Tác Thác thành."

*Phất Lan Đức có chút đắc ý cười nói: "*Xem ra viện trưởng đầu tiên của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng nghĩ giống ta. Sự thật chứng minh, ta thực sự rất có nhãn lực."

*Đại Sư một bên dội một gáo nước lạnh: "*Ta xem ra không đúng. Người không để học viện ở trong thành, là bởi vì túi tiền eo hẹp!! Thiên Đấu hoàng gia học viện này đặt ở ngoài thành là vì e sợ sự xa hoa của thủ đô làm ảnh hưởng sự tu luyện của đệ tử, trọng yếu hơn nữa là vì bên trong Thiên Đấu thành không có chỗ nào đủ lớn để làm địa điểm thành lập học viện. Theo ta được biết Thiên Đấu học viện mặc dù học viên không tính là rất nhiều, nhưng các loại tiện nghi hoàn chỉnh đều cần diện tích rất lớn."

*Triệu Vô Cực cười hắc hắc nói: "*Đại Sư, ngài như thế nào lại nói huỵch toẹt ra thế. Làm cho Phất Lan Đức *"hỏa ý"* (ý nói bực tức) bốc lên rồi kìa!"

"Hỏa ý cái đầu ngươi! Triệu Vô Cực, ngươi gần đây cũng rất rảnh nhỉ. Đến đây, chúng ta luận bàn một chút, để cho đám hài tử xem hồn thánh cấp bậc chiến đấu là thế nào". *Vừa nói Phất Lan Đức vừa làm ra động tác muốn động*

thủ.

*Triệu Vô Cực cũng không hề nhìn hắn, hai tay giang ra ôm Lô Kỳ và Lý Úc Tùng ở bên người, "*Phất Lan Đức, ngươi muốn ngược đãi ta sao? Nằm mơ đi. Ta nhất quyết không đánh cùng ngươi, ngươi muốn trả thù thì cứ việc động thủ, ta cam đoan là không *"hoàn thủ"* (đánh trả), để cho đám hài tử nhìn xem ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, xem ngươi làm gương như thế nào."

"Ngươi…*"Phất Lan Đức hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Vô Cực một cái, "*Ta phát hiện từ sau khi Đại Sư tới, ngươi trở nên gian trá hơn không ít."

"Dừng lại, chuyện của các ngươi thì đừng lôi ta vào, chuyện đó và ta có quan hệ gì?*" Đại Sư hơi vươn người, "*Không nhiều lời nữa, mau đi thôi. Nếu Vinh Vinh biết chỗ đó, hôm nay chúng ta thế nào cũng tới được hoàng gia học viện. Nhanh chóng ổn định để đám hài tử còn bắt đầu tu luyện."

*Phất Lan Đức bất đắc dĩ nói: "*Ngươi thật là một kẻ tu luyện đến điên cuồng. Có ngươi ở đây, ta biến thành đại biểu cho ôn nhu mất rồi.*"(ý nói thằng cha Đại Sư nghiêm khắc hơn Phất Lan Đức nhiều)*

Đơn giản ăn một chút lương khô, mọi người lại ra đi, đến khi màn đêm buông xuống, dưới sự dẫn đường của Vinh vinh, họ rốt cuộc cũng tới được Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

"Vinh vinh, ngươi có chắc là nơi này không?" *Thanh âm Phất Lan Đức có chút quái dị hỏi.*

*Trữ Vinh Vinh gật đầu đáp: "*Đúng vậy, đúng vậy. Nếu Thiên Đấu hoàng gia học viện chắc chắn dời đi chỗ khác, ta dám chắc là nơi này."

"Nơi này là một ngọn núi a!"

"Ngọn núi này chính là của Thiên Đấu hoàng gia học viện, còn có mảnh rừng rậm phía sau cùng cái hồ bên trái chân núi cũng là thuộc phạm vi quản lý của học viện. Bây giờ chúng ta chuẩn bị tiến vào phạm vi học viện."

Nhìn thoáng qua vẻ mặt ngây ngốc kinh ngạc của Phất Lan Đức, Đại Sư

*cũng thản nhiên nói: "*Non xanh nước biếc, quả nhiên là một địa phương thật tốt.*"*

Mấy vị sư phụ khác cũng là than thở gật đầu

Cảnh sắc nơi này quả thật rất đẹp, nhất là lúc này, mặt trời chiều ngả về Tây, ánh nắng chiều tràn ngập khắp không gian, dưới ánh sáng của rặng mây đỏ ở phương Tây, bất luận là non xanh hay nước biếc đều làm ta có cảm giác như đang bước chân vào chốn thế ngoại đào nguyên!

Nơi này cách Thiên Đấu thành không tới hai mươi dặm, phong cảnh lại vừa đẹp đẽ như vậy, một khi nghĩ đây sẽ là nơi trú chân sau này của mình, mấy vị sư phụ, kể cả Triệu Vô Cực đều cảm thấy hài lòng.

*Chỉ có Phất Lan Đức không phục nói: "*Hoàn cảnh tốt, địa phương lớn thì có gì hơn người chứ? Bọn họ bồi dưỡng ra được cường giả sao? Còn lâu mới bằng Sử Lai Khắc học viện. Chỗ chúng ta tuy nhỏ thật, nhưng quái vật không thiếu.*"*

*Đại Sư có chút trầm tư rồi gật đầu: "*Phất Lan Đức, thẳng thắn mà nói, ta cho đến bây giờ cũng không hiểu được tại sao lại có không ít hài tử tiềm lực xuất sắc lại đầu nhập vào Sử Lai Khắc học viện của ngươi. Rốt cuộc là ngươi dùng phương pháp nào để lừa bọn họ đầu nhập?*"*

*"*Ta là dùng…, thúi lắm, cái gì gọi là lừa đảo. ta gọi đó là mị lực của nhân cách!*" Phất Lan Đức phùng mang trợn mắt trừng trừng nhìn Đại Sư. "*Lên núi, hắn là còn kịp giờ cơm tối. Để xem đồ ăn nơi này thế nào, nếu đãi ngộ không tốt..., để xem!*"*

Lúc này Phất Lan Đức nhìn như một hài tử đang hờn dỗi, ngay cả Sử Lai Khắc Thất Quái ở một bên cũng không khỏi âm thầm bật cười. Đồng thời bọn họ cũng có thể hiểu được tâm tình của Phất Lan Đức, dù sao tâm huyết của mình là Sử Lai Khắc học viện cũng đã chấm dứt, trong mắt hắn, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện ngược lại giống như một kình địch vậy.

Đi chưa được mấy bước đã có phiền toái.

*"*Đứng lại, các ngươi là ai?*" Mười tên hồn sư ước chừng 18,19 tuổi đứng chắn đường đi, mặc dù cũng không có phóng xuất vũ hồn nhưng nhìn trang phục màu vàng trên người cũng có thể nhìn ra bọn họ đều là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện.*

*Phất Lan Đức dương dương nói: "*Chúng ta là Sử Lai Khắc học viện, chiếu theo lời mời giao lưu của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đến đây, các ngươi mau dẫn đường đi!*"*

*Tên thanh niên đầu lĩnh của đối phương đánh giá Phất Lan Đức một hồi, lại nhìn trạng phục của những người khác, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, "*Dựa vào một đám nhà quê các ngươi, còn dám cùng học viện chúng ta giao lưu? Ta xem các ngươi hẳn là một đám khất cái từ đâu đến mới đúng, nhanh nhanh cút cho ta, đừng để chúng ta phải dùng vũ lực.*"*

Chạy đi gần mười ngày, người của Sử Lại Khắc học viện quả thật có chút bụi bặm phong trần, nhưng hẳn là không đến nỗi như vậy, đầu lĩnh thanh niên kia rõ ràng là trông mặt mà bắt hình dong, mắt thấy người của Sử Lai Khắc trang phục thô sơ, hơn nữa Phất Lan Đức lại có chút ngạo khí làm hắn khó chịu nên mới nói ra những lời này.

Có thể đi vào Thiên Đấu hoàng gia học viện, có chân bản lãnh rất ít, tuyệt đại bộ phận đều là bằng vào quan hệ cùng quý tộc danh ngạch hỗn tiến. Đây có lẽ là vấn đề lớn nhất của Thiên Đấu hoàng gia học viện, nếu không như thế nào mang danh Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện nhưng lại không có thực lực của đệ nhất học viện đây?

Đừng nói Sử Lai Khắc học viện sư phụ đều là hạng người cao ngạo, nếu không làm sao lại buông bỏ cơ hội gia nhập hồn sư gia tộc hoặc các phương thế lực mà sáng lập nên Sử Lai Khắc học viện này, lúc này cho dù là Sử Lai Khắc thất quái, trước sự không khách khí của đối phương cũng đã nộ khí trùng trùng.

Đái Mộc Bạch thân hình chợt lóe đã chắn trước mặt Phất Lan Đức, khí tức dày đặc trong nháy mắt phát tán, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng có ai dám nhục mạ hắn, chứ đừng nói đến loại ngữ khí miệt thị như thế này…hắn cho tới bây giờ cũng không phải là một kẻ dễ trêu chọc, hơn nữa người bị vũ

nhục là sư trưởng của mình…Quả thật Tà Mâu Bạch Hổ nếu còn có thể nhẫn nhịn, vậy hắn không phải là cọp nữa mà là bệnh miêu rồi!

Phanh…. Đái Mộc Bạch một cước đem kẻ vừa phát ngôn đá bay ra ngoài, sau đó trực tiếp phóng xuất vũ hồn của mình.

*Đột nhiên có biến, đám quý tộc đệ tử của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện nhất thời kinh hoảng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới đối phương dám đứng trước cửa học viện mình động thủ, ngoại trừ mấy kẻ có chút đầu óc ngấp nghé định phóng xuất vũ hồn thì còn lại đa số đều cũng lui nhanh về phía sau vì sợ liên lụy. Mà kể cả mấy kẻ vừa phóng xuất vũ hồn khi nhìn thấy trên người Đái Mộc Bạch lóe sáng ba cái hồn hoàn cũng lập tức lui về phía sau, không dám tiến lên động thủ…Trong đầu họ hoàn toàn không có khái niệm gọi là "*dĩ nhược thắng cường*" (Lấy yếu thắng mạnh), hồn hoàn chính là tuyệt đối chênh lệch, mà trong bọn họ, ngay cả một kẻ đạt đến ba mươi cấp cũng không có.*

Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đánh trước nói sau, không cho lục quái còn lại có cơ hội động thủ, hổ chưởng nương theo thân hình triển khai liền đem một kẻ lui hơi chậm đánh bay ra ngoài.

Nhìn Đái Mộc Bạch động thủ, đám người Phất Lan Đức không khỏi nhíu mày, bọn họ tất nhiên không vì Đái Mộc Bạch ẩu đả với đối phương mà bất mãn, mà là bởi vì tố chất của mấy đệ tử trước mắt của Thiên Đấu hoàng gia học viện thật sự quá kém cỏi.

Phất Lan Đức từng nói qua, kiêu ngạo cũng không sao, nhưng muốn kiêu ngạo thì nhất định phải có tiền vốn, nếu không chính là loại đầu óc có chuyện, mà đám thanh niên trước mắt này, ngay cả một kích cũng không kham nổi, phải biết rằng, mặc dù hồn lực bọn họ kém xa Đái Mộc Bạch, nhưng nhân số lại chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu có thể liên thủ cùng hướng Đái Mộc Bạch phát động công kích thì ít nhất cũng có thể ngăn cản mới đúng. Vậy mà cục diện trước mắt lại cách xa một trời một vực, thậm chí không có mấy người dám hoàn thủ. Bộ dáng vứt bỏ mũ giáp, tựa như đào binh trên chiến trường. Thậm chí có một ít đã kêu mẹ khóc cha, không có một chút bộ dáng của một hồn sư.

*Phất Lan Đức hướng Triệu Vô Cực đang ở bên người nói: "*Đây là đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện sao? Quả thực là một đống *"lạp ngập"* (ý nói tồi tệ). Ta bây giờ đã bắt đầu hoài nghi rằng đi đến nơi này liệu có phải hay không là một quyết định sai lầm."

*Triệu Vô Cực cười khổ: "*Đừng hỏi ta, ta biết sao được. Lần trước Hoàng Đấu chiến đội cùng đám tiểu quái vât chiến đấu khó phân thắng bại đâu có bộ dáng thế này. Ở chỗ nào mà chẳng có cặn bã."

Thậm chí Đại Sư một mực chủ trương đi đến đây lúc này cũng nói không nên lời.

*"*Tốt lắm, Mộc Bạch.*" Phất Lan Đức gọi Đái Mộc Bạch lại, tiếp tục đánh tiếp, sợ rằng không còn là ẩu đả, mà sẽ xuất hiện thương tàn.*

*Đái Mộc Bạch lúc này mới thu tay lại, tà quang trong Tà Mâu song đồng lóe lên: "*Nhìn xem cuối cùng là ai cút."

*"*Ngươi, các ngươi dám ở Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chúng ta nháo sự, đây chính là khiêu khích đế quốc. Các ngươi chờ, các ngươi chờ...*"Phất Lan Đức hừ lạnh một tiếng "*Tiểu tử lời lẽ cũng khá, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là lạp ngập. Gọi học viện sư phụ ra đây."

*Chính lúc này thì một thanh âm cương nghị vang lên, "*Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại huyên náo như thế?*" Chỉ thấy từ con đường nhỏ trên núi, một đạo thân ảnh băng đến rất nhanh, người đến một thân trang phục màu bạc, nhìn qua tuổi cũng tương đương Phất Lan Đức, mày rậm mắt to, hai tay chắp sau lưng, có vài phần thần thái cao thủ.*

*"*Thật tốt quá, là Tôn sư phụ tới.*" Tên thanh niên cầm đầu như vớ được phao cứu mạng lập tức ba chân bốn cẳng bò tới nghênh đón.*

*"*Tôn sư phụ, bọn họ dám đến chỗ chúng ta gây sự, còn đánh cả chúng ta. Ngài cần phải tác chủ cho chúng ta a!"

*Tôn sư phụ nhìn tên đệ tử giống như tang gia chi khuyển trước mắt, không khỏi nhíu mày "*Tuyết Băng, ngươi làm sao thế này."

Đang có người ngoài, hắn cũng không tiện giáo huấn đệ tử, ánh mắt liền hướng phía Sử Lai Khắc học viện dò xét.

*Sư phụ cùng đệ tử dù sao cũng bất đồng, khi ánh mắt vị Tôn sư phụ bắt gặp ánh mắt Phất Lan Đức thì trong lòng không khỏi âm thầm động, bước lên phía trước vài bước, hành lễ: "*Chào các vị, tại hạ Tôn Bất Ngữ, không biết các vị đến Thiên Đấu học viện ta có chuyện gì?*" Hắn không chút nào có vẻ để ý chuyện đệ tử bị đánh, người đứng đó, tự có vài phần trầm ổn.*

*Đối phương khách khí, Phât lan đức tự nhiên cũng sẽ không dây dưa đến chuyện trước, lạnh nhạt nói: "*Chúng ta là đến tìm Tần Minh, vừa rồi đệ tử quý viện nói chúng ta là khất cái, bắt chúng ta cút, nên mới có sự xung đột này.*"*

*"*Các người tìm Tần sư phụ?*" Tôn Bất Ngữ tâm chợt động, "*Không lẽ các vị là Sử Lai Khắc Học Viện từ Ba Lạp Khắc vương quốc đến?*"*

*Phất Lan Đức gật gật đầu, "*đúng vậy.*"*

*Vẻ mặt Tôn Bất Ngữ nhất thời trở nên tôn kính hẳn lên, "*Có thể dạy ra được thiên tài như Tần sư phụ, tại hạ vạn phần kính nể. Chuyện vừa rồi, ta đại biểu Thiên Đấu Hoàng Gia học viện hướng các vị xin lỗi. Mời các vị nhanh lên.*" Vừa nói vừa làm ra một động tác xin mời, đồng thời trừng mắt nhìn đám Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đệ tử một cá. Tựa hồ muốn nói, lát nữa ta sẽ quay lại thu thập các ngươi.*

Đám người Sử Lai Khắc học viện lúc này dưới sự chỉ dẫn của Tôn Bất Ngữ mới hướng trên núi đi lên.

*Nhìn mọi người đi xa, Tuyết băng kẻ bị Đái Mộc Bạch một cước đá văng trong mắt toát ra quang mang oán độc, "*Sử Lai Khắc học viện, hay cho một cái Sử Lai Khắc học viện, cũng dám đến đây ăn nhờ học viện chúng ta, các ngươi chờ đó, có ta ở đây, các ngươi đừng hòng ở lại chỗ này.*"*

*"*Điện hạ, như vậy bất hảo.*" Một gã đệ tử bên cạnh thử thăm dò.*

"Có cái gì bất hảo? Ngay cả đế quốc cũng là nhà chúng ta. Đi, hôm nay không đi học, ta phải đi tìm người để đòi lại công đạo, bổn điện hạ không thể không không bị người ta đánh như vậy được, không đuổi họ đi, khó tiêu mối hận trong lòng ta."

Tiến vào trong núi, mới có thể thấy được quy mô của Thiên Đấu hoàng gia học viện. Bậc thang lên núi chỉ dùng Hán bạch ngọc chế tác mà thành, trên mỗi khối đều có những hình vẽ hồn thú khác nhau, tay nghề tinh xảo. Trời chiều, ánh nắng chiều lưu lại trên thềm đá những bóng cây đỏ nhạt, làm tăng thêm vài phần yên lặng, thư thả.

Hít vào một luồng không khí trong lành, mọi người phảng phất như đi vào thế giới của muôn cây, mà cảm xúc sâu sắc nhất là Đường Tam, Huyền Thiên Công hòa hợp với khí tức của vũ hồn lam ngân thảo, tại đây dường như trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều…cái cảm giác này mặc dù đã từng trải qua ở Tinh đấu đại sâm lâm nhưng cũng không rõ ràng như lúc này. Đường Tam biết rằng đây là do mình đã đột phá ba mươi cấp hồn lực gây ra.

Sau khi đột phá ba mươi cấp, hồn sư đối với thuộc tính của bản thân càng thêm nhạy cảm, Đường Tam vũ hồn lại là Lam ngân thảo, thực vật hệ vũ hồn, bởi vậy trong hoàn cảnh xung quanh toàn cây cối, vũ hồn của hắn càng thêm mẫn cảm.

Đại Sư quyết định mang Sử Lai Khắc thất quái đến Thiên Đấu hoàng gia học viện nguyên nhân chủ yếu là vì nơi này là do Thiên Đấu đế quốc hoàng thất sáng lập, các thiết bị phụ trợ cho tu luyện đều là tối tân nhất, mà đối với sự tu luyện của hồn sư mà nói, hoàn cảnh bên ngoài mặc dù không mang tính quyết định nhưng cũng có tác dụng phụ trợ không nhỏ.

Trong đó, tác dụng lớn nhất chính là thuộc tính hoàn cảnh tu luyện của hồn sư, chính là để cho hồn sư có thể ở hoàn cảnh thích hợp với mình nhất tu luyện vũ hồn, làm như vậy mặc dù không thể nói là hiệu quả gấp bội, nhưng tác dụng phụ trợ vẫn là rất tốt.

Ví như tại rừng rậm hoặc là tại một mảng thực vật phong phú thì thích hợp thực vật hệ vũ hồn như Lam ngân thảo của Đường Tam tu luyện, mà không khí phòng ăn, phòng bếp lại thích hợp cho thực vật hệ vũ hồn như Áo Tư Tạp.

Mà thú hồn sư căn cứ vào chính vũ hồn mình, cùng cùng loại động vật ở cùng một chỗ tu luyện cũng có chỗ phụ trợ. Hiệu quả phụ trợ cụ thể cùng vũ hồn của hồn sư liên quan mật thiết. Tổng thể vũ hồn càng mạnh, tiềm lực càng lớn, tại hoàn cảnh thích hợp tu luyện thu hoạch được càng nhiều.

*Lấy điều kiện của Sử Lai Khắc học viện, đương nhiên không có khả năng cung cấp toàn bộ hoàn cảnh tu luyện thích hợp cho tất cả đệ tử, nhưng Thiên Đấu Hoàng Gia học viện bất đồng, tòa học viện này chiếm một diện tích lớn, hơn nữa còn được kiến thiết bên ngoài Thiên Đấu thành, trong đó, một nguyên nhân trọng yếu là chính là kiến thiết hoàn cảnh tu luyện. Là một hồn sư cao cấp học viện, các loại hoàn cảnh tu luyện phải được xây dựng tổng thể. Như thực vật hệ hồn sư cùng thực vật hệ hồn sư còn tốt, còn các loại thú hồn sư hoàn cảnh tu luyện không dễ dàng kiến thiết như vậy. Tuy không thể xây dựng cho mỗi loại thú hồn sư một hoàn cảnh tu luyện thích hợp, nhưng trải qua phân loại, bên trong Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng có gần trăm dạng hoàn cảnh tu luyện, nên khẩu hiệu quảng cáo khi Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chiêu sinh là "*Sẽ có một chỗ thích hợp với ngươi.*"*

Trong núi chẳng những không khí trong lành, hơn nữa cũng rất ẩm ướt, tâm trạng thoải mái càng khiến cho đám người Sử Lai Khắc học viện nhanh chóng quên đi sự viện bất mãn lúc trước.

Tôn Bất ngữ hiển nhiên cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ, dọc đường cũng đơn giản giới thiệu về cảnh sắc trên đường cho đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

*"*Trong học viện, giáo khu là ở giữa sườn núi, hoàn cảnh tu luyện được phân bố khắp nơi trên núi, dưới chân núi, ngay cả bên hồ cũng có.*"*

*Đại Sư hỏi: "*Tôn sư phụ, bây giờ Thiên Đấu hoàng gia học viện có bao nhiêu đệ tử?*"*

*Tôn bất ngữ đáp: "*Ước chừng có hơn năm trăm đệ tử, cơ bản là quý tộc đệ tử đến từ Đế quốc cùng Vương quốc phụ thuộc, *"giáo sư"* cũng có chừng hơn năm mươi người, nói về lực lượng giáo sư vậy thì cũng đủ rồi, chỉ là….*" nói đến đây, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.*

Mọi người cũng không gạn hỏi. Mọi người đều là hồn sư, leo núi chừng ấy cũng chả tính là gì, rất nhanh bọn họ đã đi đến giữa sườn núi.

Thiên Đấu hoàng gia học viện, giáo khu hoàn toàn là giống nhau kiến tạo mà thành, cảm giác giống như một tòa thành, bên ngoài tường cao năm thước, trải lên một màu vàng, nhìn qua cực kỳ tráng lệ, cho dù là ở phía trên cao nhất cũng là bao phủ bằng một lớp ngói lưu ly óng ánh, dưới ánh nắng chiều trông hết sức huyễn lệ.

Lúc Đường Tam nhìn thấy kiến trúc nơi này, trong lòng không khỏi nhói đau, bố cục nơi này so với Đường Môn quả thực rất giống nhau, làm cho hắn trở nên thất thần hồi tưởng chuyện xưa.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối sầm lại, phía xa xa, từng dải mây cũng từ từ biến mất, bên trong Thiên Đấu hoàng gia học viện những ngọn đèn cũng chớp chớp lần lượt nổi lên.

Tiến vào học viện, thật ra cũng không thấy nhiều đệ tử lắm, như Tôn sư phụ nói, hầu hết đệ tử đều cũng phân bố tại các khu tu luyện, ngược lại tại giáo khu cũng không có lấy một người. Hắn liền dẫn đám người sử lại khắc học viện vào phong khách chờ đợi, rồi chạy đi tìm Tần Minh.

*"*Các ngươi thấy nơi này thế nào?*" Phất Lan Đức hướng mấy vị sư phụ hỏi.*

*Thiệu Hâm sư phụ mỉm cười đáp: "*Rất tốt, so với ta tưởng tượng còn muốn tốt hơn rất nhiều, ta rất thích không khí nơi này.*"*

*Triệu Vô Cực nói: "*Đại Sư đề nghị thật chính xác, mặc dù đệ tử có chút kém cỏi nhưng để dưỡng lão quả thật không tồi, lại cách Thiên Đấu thành gần như vậy, mọi chuyện đều rất tiện.

Phất Lan Đức bật cười: *"Xem ra chúng ta thật sự ở chỗ này dưỡng lão rồi."*

Trong chốc lát, nương theo tiếng bước chân dồn dập,Tần Minh sắc mặt vui mừng bước nhanh vào.

"Phất Lan Đức viện trưởng, mọi người rốt cục cũng tới, ta đợi đến mòn mắt

a!" Vừa đi vừa nói, Tần Minh bước lên hướng Phất Lan Đức cùng mấy vị Sử Lai Khắc sư phụ hành lễ.

Phất Lan Đức nâng hắn dậy cười nói: *"Đừng đa lễ như vậy, sau này chúng ta còn phải trông cậy vào ngươi, bên này ngươi đã an bài tốt rồi chứ?"*

Tần Minh gật đầu đáp *"Viện trường an tâm, ta đã an bài ổn thỏa. Ta đã nói chuyện qua với lãnh đạo học viện, bọn học phi thường hoan nghênh mọi người gia nhập, mặc dù học không quá tin tưởng rằng mấy vị học đệ, học muội thực sự mạnh mẽ đến vậy, nhưng cứ việc có mấy hài tử của Hoàng Đấu chiến đội chứng minh, mọi việc đều không có vấn đề. Như vậy đi, các vị sư phụ cùng học đệ, học muội đều đi đường xa, hôm nay trước tiên mọi người nghỉ ngơi một chút, ta sẽ an bài chỗ nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ dẫn mọi người đến diện kiến mấy vị lãnh đạo học viện, đem chuyện này triệt để ổn định."*

Tần Minh an bài làm cho Phất Lan Đức rất hài lòng. Tần Minh lập tức dẫn bọn họ đến khu Tây của giáo khu Thiên Đấu hoàng gia học viện, nơi này đã được thu dọn sạch sẽ, hơn nữa mỗi người đều có phòng riêng lại còn có riêng cả một phòng khách lớn, mọi vật dụng thường ngày đều mới tinh, cả sân rộng đều như là dành riêng cho họ vậy, điều kiện so với Sử Lai Khắc học viện quả thật tốt hơn nhiều.

Không chỉ sư phụ hài lòng, mà Sử Lai Khắc thất quái cũng là rất kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, vị Tần Minh học trưởng này cũng thật là chu đáo, mọi việc đều an bài thỏa đáng.

Mọi việc đã xong, mọi người đều tập trung tại sảnh tiếp khách, Tần Minh ngồi ở bên Phất Lan Đức, hướng các vị sư phụ khẩn thiết hỏi: *"Không biết mọi người có hài lòng không? Lần trước sau khi quay lại học viện an bài chuyện này, ta vẫn nghĩ nơi này vẫn là nơi thích hợp nhất với mọi người, phía trước có thể ngắm phong cảnh, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy mặt hồ, từ bên này cũng có một con đường có thể trực tiếp đi thông chân núi, đến Thiên Đấu thành cũng rất dễ dàng."*

Triệu Vô Cực cười nói: *" Tần Minh, phiền ngươi rồi, mọi chuyện ngươi đều an bài rất tốt."*

Tần Minh đáp: *"Đây cũng là điều nên làm thôi, thời gian đã không còn sớm nữa, vốn ta định mời mọi người vào tham quan Thiên Đấu thành, tìm chỗ thật tốt để mọi người tẩy trần, nhưng hôm nay cũng đã muộn rồi, mọi người tùy tiện có thể ăn uống một chút bên trong học viện. Đợi ngày mai, mọi chuyện ổn định, hắn là cũng có yến tiệc để thết đãi mọi người."*

Phất Lan Đức nói: *"Tần Minh, ngươi cũng biết, chúng ta đối với thế tục lễ nghi không hề để ý, ngươi cũng không cần quá phiền toái."*

Tần Minh nhìn Phất Lan Đức, ánh mắt mang theo vài phần thân thiết, *"Phất Lan Đức viện trưởng, không có ngài cùng các vị sư phụ, thì cũng không có Tần Minh hôm nay. Lần này ta có cơ hội báo đáp, ta như thế nào lại không tận tâm cơ chứ?"*

Bữa ăn so với tưởng tượng còn muốn thịnh soạn hơn rất nhiều, mặc dù đột xuất, nhưng Tần Minh vẫn có thể chuẩn bị cho mọi người thức ăn tốt nhất, mọi người ăn cơm cho đến khi sao đầy trời mới coi như chấm dứt.

Sử Lai Khắc học viện, đám người đi lâu như vậy, quả thật đều có chút mệt mỏi, ai nấy đều tự tiện về phòng mình nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, buổi sáng sớm ngày thứ hai, Đường Tam cũng vừa mới luyện xong Tử cực ma đồng. Tần Minh đến, còn đem theo bữa sáng còn nóng do hắn thỉnh trù sư chuẩn bị đến.

"Tiểu Tam, ngươi còn sớm như vậy đã thức rồi?" Tần Minh nhìn Đường Tam vừa từ trên phòng đi xuống bắt chuyện.

Đường Tam a a cười đáp: *"Học trưởng, ngài cũng dậy rất sớm a!"*

Tần Minh vỗ vỗ vai Đường Tam nói: *"Trong Sử Lai Khắc thất quái các ngươi, ngươi là người để cho ta nhiều ấn tượng nhất. Thật không rõ được ngươi tuổi còn nhỏ vậy, lại tu luyện như thế nào ra được một thân bản lãnh này. Ngươi so với ta năm đó còn muốn xuất sắc hơn nhiều."*

Nghe Tần Minh xưng tán. Đường Tam có chút xấu hổ đáp: *"Học trưởng quá khen."*

Tần Minh nghiêm túc nói: *"Đây đều là những lời thật lòng, ta ở đây cũng được mấy năm thời gian, đệ tử thiên tư xuất sắc cũng gặp qua không ít. Giống như Ngọc Thiên Hằng, Độc Cô Nhạn đều rất tốt, nhưng bọn họ so với ngươi lại còn thiếu một loại đặc chất. Ngươi làm ta ấn tượng nhất không phải là lam ngân thảo vũ hồn biến dị mà là ý nghĩ tỉnh táo. Một hồi đấu hồn cùng Hoàng Đấu chiến đội của Thiên Hằng bọn họ, nói là thực lực bọn họ thua các ngươi, không bằng nói là thua trí tuệ cùng năng lực khống chế chiến cuộc của ngươi. Sau này, ngươi nhất định sẽ trở thành một gã khống chế hệ hồn sư đỉnh phong."*

Dừng lại một chút, Tần Minh ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, *"Có thể làm cho đồng đội có thể phát huy hết toàn bộ thực lực, đã là một gã khống chế hệ hồn sư hợp cách. Mà có thể khống chế tình thế trên chiến trường, "*dĩ nhược thắng cường*" thì tuyệt đối phải có tiềm chất của một gã khống chế hệ hồn sư tốt nhất. Ngươi là đệ tử của Đại Sư, so với sự giáo dục của Đại Sư ta thật không có khả năng so sánh, ta chỉ có thể nói với ngươi hai chữ: "*Tin tưởng*"…Bất luận cục diện thế nào, khi ngươi đối diện địch nhân thủy chung đều phải duy trì tín niệm tất thắng, vậy mới có thể đem thực lực ngươi phát huy đến trình độ lớn nhất."*

Nói đến đây, Tần Minh lai vỗ vỗ bả vai Đường Tam, *"Học đệ, cố gắng lên, nói thật, ta rất muốn nhìn ngươi đến lúc ba mươi tuổi là có thể đạt đến trình độ nào. Ta tin tưởng, ngươi nhất định sẽ vượt qua ta!"*

Đám người Sử Lai Khắc học viện trước sau đều rời giường, lúc tất cả ăn điểm tâm thì Tần Minh giới thiệu đơn giản một chút kết cấu nhân viên của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Thiên Đấu hoàng gia học viện chia đệ tử làm ba tầng, vừa mới vào hay thực lực không đủ hai mươi lăm cấp làm một tầng, gọi là Thiên vi cấp. Hai mươi lăm cấp trở lên đến ba mươi cấp là một tầng gọi là Thiên chí cấp, ba mươi cấp trở lên gọi là Thiên Đấu cấp, giống như Hoàng đấu chiến đội, bảy người đều là Thiên Đấu cấp tinh anh, mà một ngày trước mọi người gặp đám đệ tử ở chân núi đều là Thiên vi cấp đệ tử.

Giáo sư phân cấp cùng đệ tử giống nhau, bất quá yêu cầu lại cao hơn rất

nhiều. Hồn lực đạt tới 40 cấp là tiêu chuẩn để tuyển chọn giáo sư. Tại Thiên Đấu học viện, hơn bốn mươi cấp gọi là Thiên Vi cấp giáo sư, hơn 50 cấp thì gọi là Thiên Chí cấp giáo sư, mà vượt qua 60 cấp hồn sư thì gọi là Thiên Đấu cấp giáo sư. Giống như vị Tôn sư phụ hôm qua cũng là một vị năm mươi ba cấp Thiên Chí cấp giáo sư, mà Tần Minh cũng là mới vừa lên Thiên Đấu cấp giáo sư không lâu.

Bởi vì Thiên Đấu hoàng gia học viện là thuộc quyền quản lý của hoàng thất, trên danh nghĩa viện trưởng học viện cũng chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ, bởi vậy trong học viện không hề có chức viện trưởng. Việc quản lý do ba vị có tư cách nhất cũng ba vị là có thực lực mạnh nhất tạo thành giáo ủy hội định đoạt, Tần Minh nói đến cao tầng học viện cũng là chỉ bọn họ!

Học viện mọi việc lớn nhỏ đều do giáo ủy quyết định, ngoại trừ có một số ít chuyện trọng yếu phải hỏi Thiên Đấu đế quốc hoàng thất.

Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đối với học viện phi thường coi trọng, mặc dù Thiên Đấu hoàng đế không trực tiếp chỉ đạo, nhưng cũng sẽ cấp một vị hoàng thất tôn quý phụ trách học viện, kể cả ba vị giáo ủy nhiều lúc cũng phải hỏi ý kiến khi quyết định sự vụ!!

Trước mắt Thiên Đấu hoàng gia học viện, ba vị cao tầng giáo ủy nguyên lão giáo sư, đều là hơn tám mươi cấp hồn đấu la, bản thân lực lượng cực kỳ hùng hậu, Thiên Đấu giáo sư có tám người, tại Thiên Đấu đế quốc cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nghe xong Tần Minh nói, Phất Lan Đức cười nói: *"Nói vậy chúng ta đều có thể trở thành một Thiên Đấu cấp giáo sư a?"*

Tần Minh cười nói: "Đó là chuyện đương nhiên, Thiên Đấu cấp giáo sư địa vị rất cao, bình thường chỉ dạy dỗ Thiên Đấu cấp đệ tử, mà Thiên Đấu cấp đệ tử thì chỉ chiếm một phần mười tổng số mà thôi. Công việc day học cũng rất nhàn nhã, mà đãi ngộ lại cực cao, ngoại trừ cuộc sống bên trong học viện đều do học viện phụ trách, mỗi tháng thù lao ngoại ngạch ba ngàn kim hồn tệ. Nếu như có tình huống đặc thù, còn có những loại thu nhập khác."

"Ba ngàn? Thật là xa xỉ." Phất Lan Đức dù sao cũng từng là viện trưởng, mặc

dù hắn đối với vấn đề thu nhập cũng rất quan tâm, nhưng cũng không tiện hỏi, lúc này lại nghe Tần Minh nói đến, cũng không khỏi rất hài lòng, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Sự hài lòng đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cũng bay vút lên.

"Tần Minh, dẫn đường đi. Chúng ta kiền đi diện kiến ba vị giáo ủy tiền bối."

"Được."

Thiên Đấu hoàng gia học viện, giáo ủy khu được đặt ở trung tâm giáo khu, là tòa kiến trúc lớn nhất, mặc dù cũng là kiến trúc đơn tầng, nhưng lại cao hơn mười thước, nhìn qua có vài ba phần giống Vũ hồn điện

Từ đầu chí cuối, đám người Sử Lai Khắc học viện đều là do Tần Minh dẫn đường đi tới nơi này. Cho dù là điều kiện tốt như thế nào đi nữa, nơi này dù sao cũng không phải là Sử Lai Khắc học viện, không phải là chỗ của mình, tự nhiên là không thể tự nhiên như ở nhà được.

Phất Lan Đức mặc dù trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, nhưng nhiều năm tự do như vậy làm hắn trong lòng cũng có đôi chút khổ sở. Sử Lai Khắc học viện cho dù có nhỏ hơn nữa, thì hắn cũng là viện trưởng, Thiên Đấu Hoàng Gia học viện cho dù tốt cuối cùng cũng không thể nào thân thiết giống như nhà của mình.

Bất quá, Phất Lan Đức tâm tình cũng rất nhanh bình ổn vài phần. Khi bọn họ bước vào bên trong khu giáo ủy…ba vị lão nhân đã đứng đợi sẵn tự bao giờ.

Ba vị lão nhân này mặc dù chỉ đơn giản đứng ở nơi này, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác đặc thù, phảng phất ba người bọn họ chính là hạch tâm chủ giáo khu, thậm chí là của cả học viện. Bọn họ trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng loại khí chất đặc thù thuộc về cường giả này cũng vô pháp che dấu.

Ba lão nhân trên người đều mặc hắc sắc trường bào, trên áo dùng chỉ vàng thêu một ít đồ hình kỳ dị….Trường bào loại này không phải là do học viện đặc chế cho họ, mà là hơn tám mươi cấp hồn đấu la mới có thể đến vũ hồn điện nhận, đại biểu cho thân phận của mình và cũng là lễ phục định chế, tiếp

cận hồng sắc lễ phục của phong hào đấu la.

------oOo------

Chương 156: Quán thông nhất mạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Ditylitu

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

Bình thường mà nói, hồn đấu la và phong hào đấu la rất ít mặc loại lễ phục này, nó không những đại biểu cho thân phận mà còn mang ý nghĩa trịnh trọng. Chỉ khi cùng cấp bậc đối thủ quyết đấu hoặc trong tình huống cực kỳ trang nghiêm mới gặp phải loại lễ phục này. Mà hiện tại ba vị lão nhân đều mặc loại lễ phục này, tự nhiên sẽ không vì bọn họ muốn đi quyết đấu, vậy thì chỉ có thể chứng minh đây là sự xem trọng của họ đối với Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa họ lại tự mình đến trước cửa giáo ủy nghênh đón!

Cho dù Phất Lan Đức có cao ngạo đến đâu thì gặp phải tình huống này cũng không tránh khỏi cảm giác *"Thụ sủng nhược kinh"*, hắn vốn là dạng người *"người kính ta một thước, ta kính người một trượng"*, đối phương tôn trọng hắn như vậy hắn làm sao lại không tỏ vẻ được chứ.

Phất Lan Đức nhanh chóng bước lên, khi cước bộ dừng lại thì hai tay đã giao nhau có chút khom lưng: *"Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức vũ hồn Miêu Ưng, mẫn công hệ bảy mươi tám cấp bảy hoàn chiến hồn thánh…ra mắt tiền bối."*

Trong giới hồn sư mà nói, đây chính là lễ mà vãn bối phải làm khi ra mắt các bậc tiền bối. Phất Lan Đức tuy đã ngoài năm mươi nhưng đối diện với ba vị lão nhân hơn tám mươi tuổi này thì dùng lễ vãn bối cũng không có gì quá đáng!

Lão nhân ở giữa vừa cười vừa bước tới trước, tay một đặt lên vai Phất Lan

Đức nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng không cần khách khí, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Được các vị sư phụ của "*quái vật học viện*" đích thân đến chỉ đạo, tệ viện lấy làm vinh hạnh.Ta là giáo vụ thủ tịch, Mộng Thần Ky, vũ hồn Hắc yêu, khống chế hệ tám mươi sáu cấp tám hoàn, chiến hồn đấu la. Ta giới thiệu cho ngươi một chút."*

Mộng Thần Ky vóc người bình thường, rất gầy, *"nhìn qua toàn thân cũng không có một khối thịt"* (cái này không hiểu lắm, chắc là để chỉ rất gầy, dịch tạm như thế, ai có thể giùm tại hạ dịch câu này được không, tại hạ xin đa tạ),giọng nói có chút âm trầm, nhưng lại không hề khó nghe, làm cho người ta có loại cảm giác thân thiết. Râu tóc bạc trắng, người mặc dù rất gầy nhưng tinh thần lại dị thường quắc thước, sắc mặt hồng hào.

Vừa nói, Mộng thần Ky vừa hướng lão giả bên trái *"Vị này là nhị thủ tịch của giáo ủy, Bạch Bảo Sơn hồn đấu la. Vũ hồn Thiên Tinh Lô, phòng ngự hệ, tám mươi lăm cấp tám hoàn chiến hồn đấu la."*

Bạch Bảo Sơn hình thể so với Mộng thần Ky lại hoàn toàn trái ngược, vóc người không cao nhưng lại rất mập, là tiêu chuẩn cho kiểu người thân cao bốn thước, vòng eo cũng là bốn thước … (ta thấy còn hơn cái bánh mì)

Trên mặt thủy chung luôn mang theo nụ cười ôn hòa, ngay cả thịt trên mặt cũng theo nụ cười mà rung động. Nghe Mộng Thần Ky giới thiệu đến mình lão liền hướng Phất Lan Đức gật đầu mỉm cười.

Mộng Thần Ky chỉ vào vị cuối cùng, nói: *"Vị này là tam thủ tịch của giáo ủy, Trí Lâm hồn đấu la, vũ hồn Thiên Thanh Đằng, khống chế hệ tám mươi ba cấp tám hoàn khí hồn đấu la."*

Trong ba vị cao tầng giáo ủy, Trí Lâm có bề ngoài là bình thường nhất, tướng mạo cũng rất bình thường, chỉ có cặp mắt lấp lóe tinh quang, gây cho người ta một loại cảm giác rất đặc thù.

Mặc dù đã biết trước bọn họ đều là cường giả hơn tám mươi cấp hồn đấu la, nhưng khi Mộng thần Ky chính thức giới thiệu thì cảm giác vẫn rung động như trước, nhất là lại có đến hai trong ba vị là khống chế hệ hồn đấu la.

Hồn sư giới ai cũng biết, công kích của cường công hệ hồn sư cố nhiên là mãnh liệt mà khống chế hệ hồn sư mới là khó đối phó nhất, cũng là đối thủ không muốn đối mặt nhất, trừ khi là vừa vặn khắc chế nhau, nếu không trong tình huống một đối một, đồng cấp bậc hồn sư rất khó chiến thắng khống chế hệ hồn sư.

Phất Lan Đức cũng lần lượt giới thiệu các vị sư phụ một phen, về phần Sử Lai Khắc Thất Quái, dù sao cũng chỉ là đệ tử nên hắn cũng không có nhiều lời giới thiệu, nhưng Phất Lan Đức nhìn ra được, sự hứng thú của ba vị cao tầng giáo ủy hội đối với Sử Lai Khắc Thất Quái tựa hồ so với bọn họ còn muốn nhiều hơn một chút.

Mộng Thần Ky nói: *"Các vị không nên khách khí, đã đến đây thì cứ xem như nhà của mình, mau…mời vào trong!"*

Giáo ủy hội cũng không xa hoa như trong tưởng tượng của mọi người, trái lại chỗ ở bên trong của ba vị giáo ủy lại vô cùng đơn sơ.

Chỉ có một số vật dụng cần thiết cùng một ít thực vật điểm xuyến mà thôi.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, bởi vì ghế trong giáo ủy hội cũng không nhiều, Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ có thể đứng sau Phất Lan Đức cùng các vị sư phụ. Lúc này trong ánh mắt mọi người cũng đều ánh lên vài phần hưng phấn, dù sao ở trước mặt họ là có ba vị hồn đấu la cấp bậc cường giả.

Tại hồn sư giới, hồn sư có thể tu luyện đến trình độ này tuyệt đối là *"Phượng mao lân giác"* (khó tìm như lông Phượng, sừng Lân, rất hiếm thấy), không ai là không có thực lực cường đại, cho dù là không thể đạt đến khả năng hủy thiên diệt địa thì cũng có thể tiêu sái tung hoành giữa vạn quân.

Mộng Thần Ky để cho người hầu bưng trà nước, điểm tâm lên…ánh mắt nhìn về hướng Sử Lai Khắc Thất Quái mỉm cười: *"Nghe Tần Minh nói những hài tử này đã chiến thắng Hoàng Đấu chiến đội, thật sự là làm ta giật mình, "*Quái vật học viện*" quả nhiên là nơi hội tụ của "*quái vật*", thành tích của Tần Minh đã làm cho ta cực kỳ giật mình, lại không nghĩ tới quý viện cư nhiên lại còn có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài vĩ đại như vậy."*

Phất Lan Đức cười khổ: *"Sử Lai Khắc học viện hiện đã không còn tồn tại!"*

Mộng Thần Ky nghiêm giọng: *"Không, ngươi hãy nhìn những hài tử sau ngươi, thành tựu sau này của chúng và cả những đệ tử đã tốt nghiệp trước kia, tất cả hào quang vốn là thuộc về Sử Lai Khắc. Tần Minh với ta đã nói với nhau rất rõ ràng. Lần này các vị đến, đây chính là vinh dự của tệ viện, trừ khi các vị sư phụ đồng ý, nếu không học viện sẽ không tùy ý ràng buộc nhiệm vụ giảng dạy đối với các ngươi. Ở chỗ này, các vị hoàn toàn tự do, có yêu cầu, chỉ cần trong khả năng thì mọi chuyện đều sẽ rất dễ dàng!"*

Phất Lan Đức dù sao cũng là hơn bảy mươi cấp cường giả, tự nhiên cũng nhìn ra được sự chân thành, bọn họ là một lòng cầu tài, thậm chí không hề nghi ngờ lựa chọn tin tưởng vào Tần Minh!

Vị giáo ủy Trí Lâm, hồn đấu la ngồi một bên đột nhiên hỏi: *"Nghe Tần sư phụ nói qua, được biết trong mấy vị đệ tử của quý viện có một vị thiên tài khống chế hệ hồn sư đặc biệt xuất sắc, không biết là vị nào?"*

Đại Sư lạnh nhạt cười(gãi trúng chỗ sướng rồi J), đạo: *"Không dám gọi là thiên tài, Đường Tam!"*

Đường Tam đáp lời, từ trong Sử Lai Khắc thất quái đi ra, cung kính hướng ba vị giáo ủy hành lễ: *"Xin chào ba vị sư phụ."*

Trí Lâm mỉm cười, không khí chung quanh đột nhiên có chút vặn vẹo.

Những người khác không có cảm giác, nhưng Đường Tam lại phát hiện rõ ràng không khí chung quanh mình dường như đang ngưng đọng lại, hồn lực khổng lồ chấn động lan đến, thân thể của mình đã hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Cỗ hồn lực cùng với hồn lực Lam Ngân Thảo của hắn lại có phần tương tự, mặc dù đang gây áp lực trên thân thể mình nhưng lại hoàn toàn không hề có chút sát khí.

Hiểu được đối phương đang thử thực lực của mình, lập tức Đường Tam cũng không nhiều lời, Huyền Thiên Công liền vận chuyển đối kháng với ngoại lực

đang không ngừng xâm nhập thân thể.

Sử Lai Khắc học viện mọi người đều biết Trí Lâm hiện đang làm gì, cũng không nói gì thêm, xem như là Trí Lâm đang khảo nghiệm thực lực nhập học. Phất Lan Đức xem trước mặt như không có chuyện gì, để cho các vị giáo ủy cao tầng của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện càng nhìn rõ mình bồi dưỡng đệ tử là cỡ nào xuất sắc.

"Di" Trí Lâm ánh mắt vốn bình thản dần trở nên kinh ngạc, thực lực của hắn là như thế nào, đầu tiên phát hiện Đường Tam hồn lực ước chừng khoảng trên dưới ba mươi cấp, điều này chứng minh Tần Minh tán dương cũng không quá lời.

Mà đối với việc hắn với mình tương đồng thực vật hệ hồn lực cũng không hề nghi vấn, chỉ là Trí Lâm không rõ rằng tại sao Đường Tam chỉ có ba mươi ba cấp hồn lực mà lại khó chơi như thế.

Thông qua hồn lực cảm giác được rằng Đường Tam hồn lực mặc dù còn xa mới bằng mình nhưng lại có tính dẻo dai bền bỉ vô cùng, áp lực càng lớn, sức co dãn càng cao.

Hơn nửa khả năng thừa nhận áp lực của thân thể Đường Tam cũng không phải là ba mươi ba cấp hồn sư có thể so sánh, đối mặt với áp lực, trên mặt hắn cũng không hề có chút biểu hiện thống khổ.

Phải biết rằng, áp lực hồn lực Trí Lâm xuất ra thì ba mươi cấp hồn sư thừa nhận có chút khó khăn.

Nhưng hắn nào đâu biết rằng thân thể Đường Tam không chỉ đơn thuần là được hồn hoàn cùng hồn lực cải tạo mà còn có phần đóng góp của một *"ngoại phụ hồn cốt"*. Nhân Diện Ma Chu hồn cốt bá đạo ra sao, đối với lực lượng thân thể, sự mềm dẻo, nhanh nhẹn toàn diện cải tạo thể hiện ra đều rất rõ ràng.

Nếu không như vậy, Đường Tam như thế nào có thể dẫn dắt Sử Lai Khắc chiến đội đối mặt cường địch cơ chứ.

Ngay cả Đái Mộc Bạch cũng tự nhận không bằng, tác dụng cải tạo của ngoại phụ hồn cốt cũng không đơn giản chỉ nhìn ở mặt ngoài, mà sự cải tạo bên trong cũng góp phần quan trọng không kém.

Trường bào trên người Hồn đấu la Trí lâm không gió cũng tự động, hắn mặc dù chỉ ngồi một chỗ nhưng Đường Tam rõ ràng cảm giác được áp lực vẫn đang từng chút một tăng lên.

Vị hồn đấu la cực kỳ cẩn thận, vì sợ Đường Tam nhất thời khó lòng thừa nhận áp lực, hắn khống chế hồn lực tăng lên một cách chậm chạp, một khi Đường Tam có dấu hiệu không thể thừa nhận được nữa thì lập tức có thể thu tay.

Đường Tam dĩ nhiên cũng hiểu được vị khống chế hệ hồn đấu la vẫn đang khảo nghiệm chính mình, có mặt Phất Lan Đức cùng với Đại Sư và mọi người trong học viện, hắn đã biết hắn không chỉ đơn giản là đại biểu cho mỗi chính mình, mà còn là đại diện cho cả Sử Lai Khắc học viện. Cho nên mặc dù áp lực chung quanh càng lúc càng lớn, Huyền Thiên Công trong cơ thể dưới áp lực cũng càng lúc vận chuyển càng nhanh, mà trên mặt lại không hề hiện ra nửa phần thống khổ.

Trải qua nhiều năm tu luyện cùng với vô số lần *"ma luyện"* (tu luyện vượt khả năng) cùng khảo nghiệm, ý chí lực của Đường Tam đã không phải một hài tử mười ba tuổi có thể so sánh được. Lúc trước, sự thống khổ của việc tiếp nhận hồn hoàn mang lại hắn còn có thể chịu đựng được thì lúc này hắn sao lại có thể dễ dàng khuất phục được.

Song quyền âm thầm nắm chặt nhưng sắc mặt Đường Tam lại không hề thay đổi, thần sắc không chút kiêu ngạo, nương theo Huyền Thiên Công thúc dục, chung quanh thân thể dần dần hiện ra một tầng khí vụ nhàn nhạt màu trắng, tỏa mùi hương thơm ngát.

------oOo------

Chương 157: Quán thông nhất mạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Ditylitu

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

Nội lực cấp tốc vận chuyển, lúc này nhận tính của Lam Ngân Thảo cùng với nội lực dung hòa làm một thể.

Nương theo vũ hồn Thiên Thanh Đằng áp lực phóng thích càng lúc càng lớn, hồn đấu la Trí Lâm cũng kinh ngạc càng nhiều, hài tử trước mặt mình thật sự là chỉ mới mười ba tuổi sao?

Có lý nào hắn lại nhìn không rõ rằng Đường Tam vẫn đang cố gắng, chỉ dựa vào ý chí cùng với sức chịu đựng của thân thể mà chống đỡ áp lực từ hồn lực gây ra…Chỉ là sự xuất sắc của Đường Tam thật sự là quá sức ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ làm người ai cũng có lòng hiếu thắng, ngay cả Hồn Đấu La cũng không có ngoại lệ, sự hiếu thắng cùng với tò mò đối với thiếu niên thiên tài trước mặt cũng không khỏi làm cho Trí Lâm càng muốn nhìn rõ cực hạn của hài tử này rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.

Gật đầu khẽ nhìn Đường Tam, trường bào trên người Trí Lâm không chút lay động theo hồn lực gia tăng mà dần dần tĩnh lặng trở lại, nhìn một màn trước mắt, hai vị Hồn Đấu La còn lại cũng không khỏi kinh ngạc…Ba người bọn họ ở chung một chỗ cũng đã lâu, tự nhiên cũng hiểu được là lúc này Trí Lâm đang phóng thích cường độ hồn lực là cỡ nào.

Hai vị hồn đấu la trong ánh mắt liền toát lên vẻ lo lắng, họ cũng biết Trí Lâm là người biết nặng nhẹ nhưng ngộ nhỡ làm bị thương hài tử trước mắt thì thật sự là bất hảo.

Rất nhanh, sự lo lắng liền cũng hoàn toàn triệt tiêu mà thay vào là sự giật mình, thân thể Đường Tam vẫn tựa như thái sơn đứng vững, không chút nào xê dịch, chỉ là thần sắc càng lúc càng trở nên ngưng trọng.

Ngay cả vũ hồn cũng chưa từng xuất ra?? Ba vị hồn đấu la trong lòng thầm nghĩ.

Không thể? Trí Lâm trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, hồn lực của mình phóng thích ra là cỡ nào, cho dù là Hồn Tôn trên ba mươi lăm cấp ắt hẳn là cũng buộc phải xuất ra vũ hồn mới có thể chống đỡ, chứ đừng nói giống như Đường Tam chống đỡ thong dong như vậy.

Trên lý thuyết, về biểu hiện thần sắc hay ý chí kiên định mà nói, một khi hồn lực áp bách đạt đến một trình độ nhất định thì không chỉ đơn thuần chỉ cần ý chí là có thể làm được.

Thực tế đối với *"đê cấp"* (cấp thấp) hồn sư, có thể chịu đựng hồn lực áp bách đến từ cao cấp hồn sư có cường độ chỉ bằng với hai phần ba thực lực bản thân cũng xem như là xuất sắc rồi, còn nếu có thể kiên trì hồn lực áp bách so với bản thân tương đương thì phải nói là ý chí cực kỳ kiên định nhưng điều kiện tiên quyết là phải xuất ra vũ hồn mới có thể chống đỡ được.

Nhưng nếu là thú hồn sư….

Đối với sự trợ giúp thể lực bản thân hồn sư thì thú vũ hồn có tác dụng lớn hơn nhiều so với khí vũ hồn, mà khí vũ hồn lại chiếm ưu thế tại khả năng sử dụng chính nó làm vũ khí.

Từ sự giới thiệu của Tần Minh, ba vị hồn đấu la cũng biết được Đường Tam cũng là một gã khí hồn sư. Nhưng quả thật khó tin, chỉ là một gã khí hồn sư mà có thể kiên trì vượt qua hơn một trăm mười phần trăm tự thân hồn lực của mình, lại vẫn còn chưa xuất ra vũ hồn nữa chứ!?

Theo sự rung động hồn lực kịch liệt. Đám người Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực cũng dần trở nên khẩn trương, nửa đứng nửa ngồi, chỉ sợ Đường Tam xảy ra biến cố.

Mà Đại Sư như trước vẫn lẳng lặng ngồi uống trà, nhìn hoàn cảnh trước mắt cũng không tỏ chút lo lắng.

Không ai rõ thực lực Đường Tam hơn Đại Sư. Tình huống trước mắt, Đại Sư

hoàn toàn có thể tính toán biết được cực hạn của Đường Tam là đến đâu, lúc này ngay cả vũ hồn còn chưa phóng thích thì tự nhiên là cực hạn của Đường Tam còn chưa đến.

Thậm chí có thể nói khoảng cách cực hạn vẫn còn một đoạn dài. Đại Sư hiểu rõ, Hồn lực Đường Tam so với người khác bất đồng, Lam Ngân Thảo có nhận tính rất tốt, trong chiến đấu biểu hiện của nó là không rõ ràng bởi vì đơn giản nó chỉ tăng cường khả năng chiến đấu bền bỉ. Mà đối mặt với áp lực không ngừng tăng cường, cổ nhận tính đã hoàn toàn biểu hiện tác dụng của mình.

Trí Lâm đã dần dần tăng hồn lực từ ba mươi lăm lên ba mươi sáu cấp, rồi ba mươi bảy cấp, ba mươi tám cấp, ba mươi chín cấp….Đến khi hồn lực tăng đến tương đương trình độ bốn mươi cấp thì trên mặt Đường Tam rốt cuộc đã toát ra vẻ thống khổ. Thần sắc có chút động đậy, khó khăn giơ tay phải lên.

Lam quang lóe lên, Lam Ngân Thảo như tiên hoa nở rộ từ lòng bàn tay tràn ra phiêu phất trong không trung, hình thành một cái lồng giam lớn đem Đường Tam bao bọc vào trong, tử sắc quang mang bộc phát, tất cả Lam Ngân Thảo tự động trong không khí, mỗi lần đong đưa cũng sinh ra một loại cảm giác đặc thù, dường như không khí cũng theo đó mà rung động.

Trí Lâm hồn đấu la là người cảm thụ rõ ràng nhất. Khi Đường Tam phóng xuất Lam Ngân Thảo, hắn như trút được gánh nặng, chuẩn bị thu hồi hồn lực chấm dứt khảo thí thì Lam Ngân Thảo lại bày ra một cảnh tượng kỳ dị.

Trên lồng giam hình tròn, mỗi cây Lam Ngân Thảo sắp xếp với nhau chỉ lộ một kẽ hở tinh tế, theo mỗi lần lung lay đều mang lại cho Trí Lâm một cảm giác kinh ngạc, hồn lực do mình phóng ra dường như đều bị chúng làm cho yếu bớt rất nhiều.

Chính xác mà nói, áp lực là bị Lam Ngân *"tù lung"* (lồng giam) uyển chuyển hóa giải.

Ba vị Hồn Đấu La dần dần từ vẻ mặt kinh ngạc đã biến thành kinh hãi vì những sự thần kỳ xuất hiện trên người Đường Tam.

Nhìn qua thì Đường Tam tựa như rất kiên định nhưng kỳ thật ngay cả hắn cũng không biết Lam Ngân Thảo tại sao lại biến hóa như vậy, trên thực tế trước uy áp của bốn mươi cấp hồn lực, Đường Tam ngay cả hít thở cũng đều trở nên khó khăn, chỉ là hắn không muốn mọi người Sử Lai Khắc học viện lo lắng nên vẫn phải khổ chống.

Lam Ngân Thảo phóng thích sở dĩ là do Đường Tam đã không thể chống đỡ được nữa.

Lúc này Lam Ngân Thảo tự động như có quy luật, Đường Tam có cảm giác áp lực nhất thời giảm bớt. Trong đầu hắn liên tưởng đến phương pháp tá lực đả lực, tứ lượng bạt thiên cân.

Tứ lượng bạt thiên cân cũng là kỹ năng mà kiếp trước Đường Tam thường dùng nên hắn tự nhiên là hiểu được, chỉ có điều khó hiểu là tại sao Lam Ngân Thảo không được hắn dụng tâm điều khiển cũng có thể thi triển loại vũ kỹ này.

Biết được điều này, Đường Tam đột nhiên phát hiện rằng đối với vũ hồn của mình, hắn vẫn có điều chưa hiểu rõ.

Áp lực giảm bớt, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Mà đối mặt với tình huống như vậy, hồn đấu la Trí Lâm không những không đình chỉ trắc nghiệm mà uy áp tăng lên còn có phần gấp gáp hơn trước.

Tứ lượng bạt thiên cân nói ra thì còn có thể…nhưng nếu vạn cân thì như thế nào? Áp lực tăng nhanh, Đường Tam cảm giác kinh mạch dưới áp lực dường như muốn vỡ ra, toàn thân bao trùm cảm giác thống khổ, da tay dần dần nổi gân đỏ, Huyền Thiên Công vận chuyển càng nhanh hơn, mỗi một lần đánh sâu vào kinh mạch đều đem đến một cảm giác thống khổ đến cực độ.

Lam Ngân Thảo phiêu phất trong không khí càng lúc càng nhanh, nhưng khả năng hóa giải hồn lực của nó cuối cùng vẫn là có hạn…mà bởi vì sự ngăn trở của Lam Ngân Thảo, mọi người ở bên ngoài cũng không rõ ràng tình huống bên trong của Đường Tam lúc này, chỉ biết rằng Đường Tam vẫn như trước kiên trì chống cự.

Càng không biết hắn lúc này mặt mũi đã đỏ bừng đang trong tình trạng nguy hiểm. Lúc này áp lực đã tăng đến tương đương bốn mươi lăm cấp.

Kiên trì, ta có thể kiên trì. Đường Tam không ngừng tự nhủ chính mình cố gắng.

Hồn lực vẫn gia tăng, thân thể Đường Tam rốt cục cũng đã đạt đến cực hạn, ngay cả một ngón tay muốn động đậy cũng đã thập phần khó khăn

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên cảm giác trong cơ thể tựa hồ có cái gì đó vỡ vụn, ngay sau đó, Huyền Thiên Công vốn đang cấp tốc vận chuyển đột nhiên chậm lại, mà tất cả áp lực dường như trong nháy mắt đều lướt ra đằng sau phóng thích.

Phốc…

Làm Ngân Thảo xung quanh Đường Tam tung bay tứ tán, Cả cơ thể Đường Tam chợt run lên, hắn lại xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng khi chứng kiến hắn thì mọi người cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ!!!

Lúc này thân thể Đường Tam bành trướng, ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng phóng thích, nhẹ nhàng động đậy, trên trán Đường Tam xuất hiện hoa văn hình lưới nhện một cách vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt Đường Tam cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, chung quanh thân thể, tầng khí vụ màu trắng như trăm sông đổ biển, ào ạt từ mũi hít vào rồi lại phun ra miệng, mỗi lần phun ra nuốt vào như vậy, bạch khí dường như cũng tăng thêm vài phần, theo đó mà thân thể Đường Tam cũng trở nên bành trướng hơn trước.

"Hồn Cốt?" Ba vị Hồn Đấu La của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện đồng thời kinh ngạc hô to, Trí Lâm cũng lập tức dừng gia tăng áp lực đối với Đường Tam, bọn họ tự nhiên nhìn ra lúc này Đường Tam cũng đã đạt đến cực hạn. Nếu còn tiếp tục tăng thêm áp lực thì sợ rằng kết cục bạo thể mà chết là không thể tránh khỏi.

Trên mũi nhọn Bát Chu Mâu dần dần xuất hiện một tia màu trắng, từ trong

truyền ra bên ngoài, Thân thể Đường Tam cũng không vì áp lực biến mất mà thay đổi. Như trước, vẫn tiếp tục thôn hấp vụ khí màu trắng.

"Đa tạ hồn đấu la Trí Lâm thành toàn." Đại Sư mặt mang nét cười, thân hướng Trí Lâm hành lễ.

Trí Lâm nhất thời sửng sốt, *"Thành toàn? Thành toàn cái gì?"* Thân là hồn đấu la cấp bậc cường đại hồn sư, Trí Lâm hiện tại cũng không biết rốt cục trên người Đường Tam đã xuất hiện vấn đề gì, trong lòng vẫn thắc mắc.

Đại Sư mỉm cười: *"Đường Tam hài tử này mặc dù sau khi có được ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu thì thực lực có phần gia tăng không ít, nhưng thủy chung vẫn không cách nào cùng nó chính thức dung hợp, mà dưới áp lực của ngài thì cuối cùng chính hắn cùng ngoại phụ hồn cốt đã không còn phân biệt mà dung hợp lại với nhau làm một thể."*

------oOo------

Chương 158: Quán thông nhất mạch (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Ditylitu

Biên dịch: Yêu Sinh Hận

Nghe được bốn chữ *"Ngoại Phụ Hồn Cốt"* ba vị hồn đấu la cơ hồ đồng thời đứng dậy, mà Tần Minh càng như lửa đốt, trực tiếp nhảy dựng lên tại chỗ.

Ba vị hồn đấu la nhìn nhau, tầm nhìn bọn họ không phải là Tần Minh có khả năng so sánh, cho nên trước tiên tự nhiên nhìn ra được Bát chu mâu sau lưng Đường Tam chính là hồn cốt chứ không phải vũ hồn, nhưng bọn học không ngờ một điều rằng Bát Chu Mâu lại là Ngoại Phụ Hồn Cốt.

Chỉ đơn thuần căn cứ vào khí tức do Bát Chu Mâu phóng thích thì bọn họ cũng đã có thể cảm giác được sự cường đại của nó.

Một hài tử chỉ mới có mười ba tuổi, hồn lực chẳng những đạt tới hơn ba mươi cấp, lại còn sở hữu một ngoại phụ hồn cốt, mà trong hồn sư giới chỉ đứng sau mười vạn năm hồn hoàn, điều này có ý nghĩa gì? Là tiềm lực to lớn đến nhường nào? Đừng nói vũ hồn của hắn chỉ là Lam Ngân Thảo, dù là như vậy thì có sá gì đâu chứ?

"Đây thật sự là ngoại phụ hồn cốt?" Mộng Thần Ky thanh âm kịch liệt run rẩy.

Đại Sư gật đầu: *"Ta có thể cam đoan, bất quá chuyện này mong ba vị giáo ủy giữ bí mật. Mặc dù ngoại phụ hồn cốt đã cùng dung hợp làm một thể với Đường Tam, cũng sẽ không giống người khác bị giết là có thể cướp lấy được, nhưng "*Thất phu vô tội, hoài Bích kỳ tội*" ta vẫn không hy vọng hắn gặp phải bất trắc.*

*"*Chúng ta hiểu được, ngươi cứ yên tâm, lấy vũ hồn của ta mà thề, chuyện này tuyệt đối sẽ không tiết lộ đối với bất kỳ kẻ nào.*" Mộng Thần Ky trong mắt lưu quang lộ vẻ cảm kích.*

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đám người Sử Lai Khắc cũng không có đối với họ giấu diếm chuyện hồn cốt, chỉ cần mỗi điểm này cũng đã làm sáng tỏ sự tôn trọng của họ đối với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện.

Ngoại phụ hồn thật sự là quá mức trân quý, một khi bị một vị cường đại hồn sư có hiểm tâm chú ý thì tuyệt đối sẽ không cho Đường Tam có cơ hội tiếp tục phát triển.

Thực ra Đại sự cũng không có khinh suất, trước khi đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, hắn cũng đã điều tra rõ ràng mọi thứ. Nếu không phải trước mắt họ là ba vị vô cùng thiện lương trưởng giả thì hắn nào có thể dễ dàng tiết lộ bí mật này cơ chứ.

Nóng, đây là cảm giác duy nhất mà Đường Tam lúc này cảm nhận được. Mà cảm giác thân thể không thoải mái dưới áp lực cũng đã hoàn toàn biến mất, hắn lúc này chỉ biết rằng mình hiện tại giống như một cái lò …cảm giác so với lúc hấp thu hoàn hồn của Nhân Diện Ma Chu có phần tương tự, chỉ có

điều sự thống khổ ít hơn rất nhiều, cũng không có kịch liệt đau đớn mà thay vào đó là cảm giác nóng rực.

Thong thả vận hành Huyền Thiên Công, tốc độ vận chuyển nội lực mặc dù giảm bớt nhưng mỗi một vòng chu thiên lại càng trở nên ngưng đọng, hơn nữa tựa hồ có điểm giống như kinh mạch bị đột phá.

Lúc trước Đường Tam cảm giác như có thứ gì đó vỡ vụn chính là kết quả của việc kinh mạch bị đột phá thông suốt.

Tại thời điểm áp lực lớn nhất. Đường Tam cũng không có phát hiện bàn tay trái của mình nổi lên hắc sắc quang mang, nhưng hắn lại cảm giác được một cổ lực lượng tràn ngập phát ra từ nội tâm, nếu không phải do kinh mạch kỳ dị thông suốt thì sợ rằng vũ hồn kia của hắn cũng xuất hiện.

Lúc này Đường Tam đã không còn năng lực tự vấn, chỉ đơn thuần thừa nhận luồng nhiệt lưu từng lúc đả kích trong cơ thể, Huyền Thiên Công tựa hồ như đang hấp thù cổ nhiệt lực, mỗi một vòng chu thiên, Đường Tam cảm giác có phần thoải mái hơn một chút. Cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục duy trì như vậy.

Trong khoảng ngắn ngủi khiếp sợ, ba vị hồn đấu la cũng dần dần bình phục. Mà Tần Minh thì có phần kém hơn một chút, cả người vẫn hoàn toàn kích động như trước.

*Mông Thần Ky thở dài một hơi, "*Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới trong hồn sư giới chúng ta lại có một thiên tài như vậy, ta thật may mắn được gặp hôm nay.*"*

Phất Lan Đức cũng đồng dạng thở phào nhẹ nhỏm, ánh mắt hướng Đại Sư tỏ vẻ nghi vấn. Đại sư hướng hắn khẽ gật đầu, ý bảo Đường Tam không có chuyện gì."

Phất Lan Đức lúc này mới hường Mộng Thần Ky: *"Năng lực hài tử Đường Tam này…. Ta cũng không dám chiếm công, hắn là đệ tử đích truyền của Đại Sư, hơn nữa thiên phú lại phi thường xuất sắc. Bảy hài tử này tại lịch sử của Sử Lai Khắc học viện cũng đều là tài hoa ngút trời, không chỉ có mỗi Đường Tam, mỗi một cá nhân đều có thiên phú của mình. Chúng ta sở dĩ lựa chọn*

đến với Thiên Đấu Hoàng Gia học viện chính là không muốn mai một tiền đồ của đám hài tử này, hy vọng ở đây chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất để có thể phát huy hoàn toàn khả năng của mình. Làm một gã viện trưởng, ta thật sự rất hy vọng chứng kiến trong tương lai, bọn chúng đều vượt xa ta mà trở thành những Phong Hào Đấu La."

Trong mắt Phất Lan Đức đã không còn chút gian trá nào, chỉ còn lại sự chân thành. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái ở phía sau lưng nghe đến đây trong lòng cũng xuất hiện những cảm xúc đặc thù. Bọn họ phát hiện, giờ khắc này, Phất Lan Đức tựa hồ đã già nua đi vài phần, nhìn qua bóng lưng phảng phất thấy được cảm giác cô độc.

Đúng vậy, là một gã viện trưởng nhưng lại phải mang theo đệ tử đến một học viện khác để tu luyện, một người thiên sanh cao ngạo như hắn thì trong lòng làm sao có thể vui vẻ được?

Mặc dù hắn vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nội tâm của hắn có thật sự bình tĩnh?

Mộng Thần Ky nhìn Phất Lan Đức gật gật đầu, *"Phất Lan Đức Viện trưởng, ngài có thể yên tâm, ở đây, ba người chúng ta cam đoan là sẽ làm hết khả năng có thể, tạo điều kiện để đám hài tử, cho chúng có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất. Hơn nữa, chúng ta cầu còn không được, sợ rằng tương lai chúng ta còn phải nhờ chúng đại biểu cho Thiên Đấu học viện mà xuất chiến không chừng. Tưởng tượng có một ngày bọn họ có thể đứng trên đỉnh cao của hồn sư giới, chỉ cần trong lý lịch của họ xuất hiện mấy chữ Thiên Đấu Hoàng Gia học viện thì chúng ta không còn gì trông mong hơn nữa."*

Phất lan Đức đứng lên, cúi đầu hướng ba vị hồn đấu la hành lễ: *"Cám ơn ba vị tiền bối."*

Nhìn một màn trước mắt, trên mặt Đại Sư rốt cuộc cũng hiện ra vẻ tươi cười …Phất Lan Đức ơi Phất Lan Đức, bây giờ thì ngươi đã hiểu rồi chứ, nếu không như vậy thì ta nào dám dẫn người đến đây!? Bất luận trước kia phát sinh cái gì, trong lòng ta, ngươi vẫn luôn là đại ca của ta, ta đương nhiên mong muốn ngươi có thể an hưởng chút nhàn nhã lúc tuổi già.

Trong lúc này thì bỗng nhiên một tiếng trường ngâm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy trong miệng Đường Tam phun ra một đoàn sương trắng đậm đặc, sương trắng so với lúc trước có vẻ ngưng đọng hơn rất nhiều, từ miệng phun ra rồi lại từ mũi hít vào, màu đỏ trên da tay Đường Tam đã hoàn toàn biến mất mà khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đến khi sương trắng đã được hút vào hoàn toàn trong cơ thể thì Đường Tam cũng chậm rãi mở mắt…trong đại sảnh lại đã nhiều hơn hai điểm hàn tinh lóe lên.

Mặc dù cũng chỉ là lóe lên trong chớp mắt nhưng Đường Tam so với trước cũng đã trở nên bất đồng.

Bát chu mâu trong chốc lát cũng đã thu vào trong cơ thể Đường Tam, so với tốc độ trước kia cũng đã nhanh gấp mấy lần.

Chỉ có điều quần áo sau lưng hắn thì sau này lại không được tốt như vậy, có lẽ đây cũng là khuyết điểm duy nhất của Bát chu mâu. Đối với một người luôn tiết kiệm như Đường Tam mà nói thì hắn là người vẫn rất quý trọng quần áo.

Đường Tam thấy tất cả mọi người nhìn mình liền hướng ba vị hồn đấu la khom mình hành lễ mà không nói gì thêm, bộ dáng thành thật tiếp tục trở lại sau lưng Đại Sư như lúc đầu.

Lúc này Đường Tam căn bản không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện gì cả, tất cả tâm lực hắn đều đặt ở trên người của mình. Tại thời điểm kinh mạch thông suốt khi bị hồn lực áp bách, hắn cũng không biết trên người xảy ra biến hóa gì, nhưng sau khi tỉnh lại thì lập tức hắn cảm nhận được điều bất đồng.

Đầu tiên, hồn lực lại vừa tăng lên một bậc, mà trọng yếu hơn là toàn diện các thuộc tính lại một lần nữa tăng lên.

Điều đó không phải là hiệu quả mà gia tăng một cấp hồn lực có thể mang lại.

Mà truy đến cùng là bởi vì dưới hồn lực áp bách thì kinh mạch của hắn đã được đả thông. Việc này chẳng những làm cho Đường Tam có thể dung hợp với Bát Chu mâu mà đồng thời sự ảnh hưởng đối với cơ thể cũng là không nhỏ.

Hồn lực, ba mươi bốn cấp, thuộc tính thân thể vượt qua trình độ của bốn mươi cấp hồn lực.

Đối với việc kinh mạch đả thông, ngay cả Đại Sư sợ rằng cũng không biết một chút gì, nhưng Đường Tam lại thập phần rõ ràng, bởi vì đó chính là một trong kỳ kinh bát mạch mà Huyền thiên Bảo Lục nhắc đến.

Tại Huyền Thiên Bảo Lục có nói qua, kỳ kinh bát mạch, mỗi một kinh mạch được quán thông thì đối với Đường Tam cũng đều rất có ích, mà muốn Huyền Thiên Công đại thành thì việc quán thông toàn bộ kỳ kinh bát mạch cũng là một điều kiện không thể thiếu. Chỉ cần một người có thể thông suốt kỳ kinh bát mạch thì dù lên trời hay xuống đất, không việc nào là không thể.

Mặc dù chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại cho thấy được tác dụng to lớn của việc đả thông kỳ kinh bát mạch.

Đối với hiểu biết về kỳ kinh bát mạch, Đường Tam đều là từ Huyền Thiên Bảo lục mà biết được.

"Tứ chi bộ liệt khuyết, hậu khê, nội quan, ngoại quan chiếu hải, thân mạch, công tôn, túc lâm, bát huyệt phân biệt thông hướng nhâm, đốc, âm duy, dương duy, âm khiêu, dương khiêu, trùng, đái bát mạch." …..ý chỉ mỗi một huyệt vị phân biệt trên từng bộ vị thân thể thông suốt đều có liên quan đến Kỳ Kinh Bát Mạch.

------oOo------

Chương 159: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Mỗi một mạch đều ứng với một bộ vị trọng yếu trên cơ thể. Kỳ kinh bát mạch khi sinh ra đã thông, nhưng mạnh rất nhỏ, nội lực không có cách nào thông qua được. Mà ở thế giới trước của Đường Tam, mỗi nội gia cao thủ, cơ hồ đều đả thông một vài trong kỳ kinh bát mạch.

Trong kỳ kinh bát mạch, quan trọng nhất là nhâm mạch, đốc mạch, trùng mạch và đái mach, mà thông qua phán đoán của Đường Tam, vừa rồi, dưới áp lực cực lớn như vậy, Huyền thiên công đã phá tan được trùng mạch.

Trùng mạch thông thì tim mạch thông, cho dù hiệu quả không rõ ràng như nhâm đốc hai mạch, nhưng lợi ích thu được đối với Đường Tam là khó có thể tưởng tượng được. Giống như hồn sư tuy luyện vậy, tuổi càng nhỏ càng dễ dàng, theo tuổi gia tăng, nhận thức con người đã bị ngoại giới ảnh hưởng, kinh mạch trong cơ thể cũng ngày càng trở nên cứng ngắc, muốn đả thông tự nhiên sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Lúc này trùng mạch đả thông, đối với tu luyện của Đường Tam sau này không thể nghi ngờ là thu được rất nhiều chỗ tốt. Lúc này, hắn nhìn qua đã có chút cảm giác anh hoa nội liễm, đương nhiên đây cũng là cơ duyên xảo hợp. Đại sư hy vọng là dưới tình huống này Đường Tam có thể dung hợp ngoại phụ hồn cốt, nhưng không ngờ lại có thể đả thông một cái kinh mạch giúp hắn. Một điều đáng đắc ý hơn nữa là, Thiên Đấu hoàng gia học viện nơi đây dĩ nhiên do Mộng Thần Ky lãnh đạo, mà Sử Lai Khắc học viên một phương là do Phất Lan Đức, bởi vì Mộng Thần Ky đưa ra điều kiện rất ưu đãi, khiến hai người trò chuyện ngày càng ăn ý, có cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn nữa.

Mộng Thần Ky nói: *"Chuyện đã như vậy, vậy, Tần sư phụ, phiền ngươi an bài giúp."*

Tần Minh vội vàng gật đầu đáp ứng. Ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Đường

Tam, ngoại trừ kinh hãi, còn có rất nhiều hâm mộ. Đồng dạng là thiên tài, nhưng hào quang của hắn đã bị phụ hồn cốt của Đường Tam ở trước mặt che khuất mất.

Đang lúc đoàn Sử Lai Khắc học viện chuẩn bị cáo từ để quay lại sân của mình, thì đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, nghe tựa hồ là hai người.

"Thủ tịch Mộng Thần Ky có mặt ở đây không vậy?" Người chưa tới, âm thanh đã truyền từ ngoài vào, giọng nói to và rõ ràng, thập phần khoẻ mạnh, tuy nhiên trong âm thanh lại mang theo vài phần ngạo khí, tuy không có vẻ khinh người, nhưng tuyệt đối không lịch sự khiêm tốn một chút nào.

Mộng Thần Ky sửng sốt một chút, hắn tự nhiên nghe được chủ nhân của âm thanh này là ai, trong lòng thầm nghĩ, hắn như thế nào lại đến đây? Vội vàng đứng lên, bước ra phía ngoài đón, hai vị giáo uỷ đi theo sau hắn, sắc mặt hai người tựa hồ cũng đều thoáng có một chút biến hoá.

Rất nhanh, từ bên ngoài bước vào ba người, trong đó có một người đám Sử Lai Khắc học viện đã gặp qua, chính là tên thanh niên ngày hôm qua ở dưới chân núi bị Đái Mộc một cước đá bay.

Lúc này, hắn đứng bên phía trái, vẻ mặt cao ngạo, trong mắt tràn ngập hận ý mãnh liệt. Đi giữa chính là một lão giả mặc Hoa phục (y phục người Hoa). Người này mặc đại hoàng bào, trên vải thêu hoa kim tuyến, nhưng nhìn qua lại không có chút nào lộn xộn, tóc hoa râm chỉnh tề, chải vuốt ngược ra phía sau đầu, vóc gười trung bình, thân thể hơi chút béo phúc hậu, tướng mạo uy nghiêm. Chỉ có điều đôi mắt có vẻ hơi nhỏ, phá hoại cảm giác ngũ quan. Đứng chắp tay, cho dù là đối mặt với ba vị giáo uỷ hồn đấu la cũng không có chút ý tứ cung kính, ngược lại, có cảm giác cao cao tự tại.

Thấy ba người này xuất hiện, cảm giác đầu tiên của đám Sử Lai Khắc học viện là chấn động. Cũng không phải bởi vì tướng mạo của ba người này, mà là bởi vì người phía bên phải của lão giả Hoa phục. Cho dù thực lực yếu nhất trong đám Sử Lai Khắc học viện là Trữ Vinh Vinh, hay Sử Lai Khắc học viện cực mạnh là viện trưởng Phất Lan Đức đều chỉ nghe được tiếng bước chân của hai người, mà tại nơi đây lại xuất hiện ba người, điều này chứng tỏ cái gì?

Đứng bên phải lão giả Hoa phục cũng là một lão giả, nhưng khác hoàn toàn so với Hoa phục lão giả. Lão giả này thân người gầy gò, nhìn giống như một mũi lao bình thường, thế nhưng râu tóc lại có màu xanh biếc, đôi mắt như hai viên lục bảo thạch sáng lóng lánh. Toàn thân gây cho người khác một cảm giác hư ảo, tựa hồ như là ảo ảnh, nhìn không thấy bước chân di động, nhưng thuỷ chung vẫn theo sát người Hoa phục lão giả.

Khuôn mặt người này không chút thay đổi, hay nói cách khác là toàn bộ khuôn mặt cứng ngắc, hai má hõm sâu, mái tóc trên đầu rối bời, trên thân là một bộ trường bào màu xám đơn giản, so với Hoa phục lão giả đúng là đối lập hoàn toàn. Người này hai tay thu trong ống tay áo, đi vào Giáo uỷ đại sảnh, hắn cũng chỉ nhắm hai mắt, không thèm nhìn mọi người đến một cái liếc mắt.

"Thân vương đại nhân, sao người lại tới đây?" Mộng Thần Ky tiến lên, hơi khom người, hướng Hoa phục lão giả hành lễ. Nhưng bất luận là hắn hay hai gã Hồn đấu la kia, ánh mắt đều dừng trên thân lão giả tóc xanh, người này, cho dù là bọn hắn cũng không nhìn ra nông sâu.

Hoa phục lão giả lạnh nhạt cười, ánh mắt nhìn lướt qua đám Sử Lai Khắc học viện, thanh niên bên người hắn tên là Tuyết Băng, lúc này vội tiến đến thấp giọng nói vài câu với hắn.

Hoa phục lão giả lúc này mới nói: *"Sao vậy? Ba vị Giáo uỷ nơi này có khách nhân? Sao không giới thiệu một chút với bổn Vương?"*

Mộng Thần Ky nhíu mày, mặc dù đối phương là Thân vương, đối với địa vị của ba người bọn họ trong hồn sư giới, cho dù là Thân vương đáng lẽ cũng không nên vô lý như vậy. Nhưng người này lại chính là Chưởng quản học viện của Thiên Đấu đế quốc, bọn họ cũng không thể đắc tội. Mộng Thần Ky mỉm cười dẫn ba người đi vào khách sảnh. Lúc này, đám người Sử Lai Khắc học viện cũng đã đều đứng dậy.

Mộng Thần Ky nói: *"Thân vương điện hạ, ta giới thiệu với ngài một chút, vị này là viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức. Lần này là tới đây muốn cùng chúng ta bàn bạc hợp tác. Phất Lan Đức viện trưởng, vị này*

là Thiên Đấu đế quốc Tuyết Tinh Thân vương điện hạ, Hoàng gia học viện bây giờ nằm trong sự quản lý của Thân vương điện hạ."

Phất Lan Đức mặc dù đối với vị Thân vương cao cao tại thượng này cũng không có quá cảm mạo, nhưng cũng hơi thi lễ nói: *"Ngài hảo, Thân vương điện hạ."*

Tuyết Tinh Thân vương lại không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ lạnh lùng nói: *"Sử Lai Khắc học viện? Tựa hồn không nghe nói qua, hắn là học viện không chính thống. Mộng Thần Ky thủ tịch, ngài như thế nào lại có thể để cho mấy kẻ không rõ lai lịch này tới học viện của chúng ta?"*

Vừa nghe lời này, đám người Sử Lai Khắc học viện không khỏi giận tím mặt, đứng bên cạnh Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực nhân tiện muốn phát tác, nhưng bị Phất Lan Đức mạnh mẽ giữ lại.

Mộng Thần Ky biến sắc, *"Thân vương điện hạ, cũng không thể nói như vậy được. Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra vô số hồn sư xuất sắc, cũng giống như học viện của chúng ta. Tần lão sư cũng đã từng theo học ở Sử Lai Khắc học viện. Lần này viện trưởng Phất Lan Đức cùng với các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện nguyện ý đến giảng dạy ở học viện chúng ta. Bọn họ đều là những nhân tài hiếm có."*

"Ồ?" Tuyết Tinh Thân vương vừa nghe nói Tần Minh đã từng tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt mới dễ coi một chút, ánh mắt nhìn về phía Phất Lan Đức nói: *"Mộng Thần Ky thủ tịch, dựa theo quy củ học viện, nếu muốn thỉnh giáo viên đến giảng dạy, phải thông qua khảo hạch, không biết mấy vị này đã thông qua hay chưa?"*

Trí Lâm đứng bên cạnh Mộng Thần Ky nhịn không được, nói: *"Các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đều đạt cấp bậc Thiên đấu, thực lực không cần phải khảo hạch. Thân vương điện hạ, ngài hôm nay đến đây, chẳng lẽ vì việc này sao?"* Âm thanh của hắn rõ ràng đã có vài phần không khách khí nữa.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, *"Thiên Đấu hoàng gia học viện là trụ cột của đế quốc, là nơi dành cho những người có khả năng và tiềm năng to lớn. Thân là sư phụ trong học viện, đối với đệ tử sẽ gây ra ảnh hưởng rất*

lớn. Ta tuyệt đối không hy vọng học viện mời một hạng người kiêu ngạo lỗ mãng. Ta nghe Tuyết Băng nói, ngày hôm qua mấy vị khách quý này mới đến học viện đã ra tay đánh hắn. Tuyết Băng nói thế nào cũng là Tứ hoàng tử của đế quốc, đại biểu cho tôn nghiêm của hoàng gia, há có thể dễ dàng chịu nhục?"

Mộng Thần Ky ba người lúc này mới hiểu được vị Tuyết Tinh thân vương vì sao mà đến. Nhìn tứ hoàng tử Tuyết Băng đứng bên cạnh vẻ mặt đầy hận ý đang gắt gao nhìn chăm chú vào Đái Mộc Bạch, ba người không khỏi thởi dài trong lòng. Thiên Đấu hoàng gia học viên đúng là bởi vì có mấy cái loại quý tộc bại não như thế này, mới không thể đào tạo ra nhiều nhân tài vĩ đại nổi.

Phất Lan Đức lạnh nhạt nói: *"Vậy Thân vương điện hạ muốn giải quyết chuyện này như thế nào? Không biết ngài đã hỏi Tuyết Băng điện hạ xem hắn bị đánh vì lý do gì chưa?"*

Hồn sư là chức nghiệp xa hoa đắt tiền bậc nhất trên đại lục. Hồn sư căn bản không xem quý tộc vào trong mắt. Phất Lan Đức bản thân đã là hạng người kiêu ngạo không tuân lệnh người khác bao giờ, nếu không phải vì hy vọng mấy vị hảo huynh đệ đi theo mình nhiều năm sau này có nơi chốn tốt để trở về, thì ngay từ thời điểm Tuyết Tinh thân vương nói câu đầu tiên nhằm vào Sử Lai Khắc học viện, hắn đã muốn phát tác.

Tuyết Tinh thân vương hừ lạnh một tiếng, *"Bổn vương luôn luôn đối xử tử tế với nhân tài. Các vị đã tới kiếm Thiên Đấu hoàng gia học viện của chúng ta hợp tác, chuyện ngày hôm qua dù sao Tuyết Băng cũng đã có lỗi trước, chuyện này có thể cho qua đi. Bất quá …"* Nói tới đây, ánh mắt hắn đảo qua trên người Phất Lan Đức cùng đám sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, *"Các ngươi phải chứng minh cho ta thấy, các ngươi quả thật là nhân tài mới được."*

Đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương, Tuyết Băng lúc này vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Phất Lan Đức kìm nén lửa giận nói, *"Được, Thân vương đại nhân hy vọng chúng ta chứng mình như thế nào?"*

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt cười, nói: *"Rất đơn giản, các ngươi chỉ cần có khả năng kiên trì năm phút trong tay Độc Cô tiên sinh, bổn vương sẽ nhận tất cả mọi người, đãi ngộ một cách hào phóng. Nếu không được, cứ dựa theo lời các ngươi nói với Tuyết Băng ngày hôm qua, lập tức cút khỏi nơi đây cho ta,"*

"Ngươi…" Đái Mộc Bạch giận tím mặt, định một bước xông lên, nhưng ngay lúc này, lão giả tóc xanh đứng bên cạnh Tuyết Tinh thân vương đột nhiên lặng lẽ mở mắt, ánh mắt dừng trên người Đái Mộc Bạch.

------oOo------

Chương 160: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Khi hắn mở hai mắt, ngay lập tức, nhiệt độ trong Giáo uỷ đại sảnh phảng phất giảm xuống vài phần. Đó là một đôi mắt màu xanh biếc, ánh mắt không có một chút sinh khí nào cả, không chỉ toát ra là lạnh lẽo như băng, mà còn có cả sự lãnh khốc tà dị.

Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đỡn, toàn thân kịch liệt run rẩy, lặng yên không một tiếng động ngã xuống đất không nhúc nhích.

Một ngọn roi dài màu xanh nhanh như chớp xuất hiện, quấn quanh hông Đái Mộc Bạch, mạnh mẽ kéo hắn trở lại. Chính là Thiên Thanh đằng Hồn đấu la Trí Lâm Tam Tịch xuất thủ.

"Thân vương điện hạ, ngài không nên quá đáng như vậy." Mộng Thần Ky tức giận nói.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: *"Ta quá đáng? Mộng Thần Ky thủ tịch, ngươi chớ quên, Học viện này thuộc về Hoàng thất, là người quản lý trực tiếp, ta có đủ tư cách quyết định mọi việc. Ngươi nếu như không phục, có thể đi tố cáo với bệ hạ, nhưng trước khi bệ hạ chưa miễn trừ chức vụ của ta, nơi này vẫn do ta định đoạt."*

"Ngươi …" Mộng Thần Ky tức giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, không nói nên lời.

Thanh quang lóng lánh chui vào trong cơ thể Đái Mộc Bạch. Bị bao vây trong màn thanh quang, Đái Mộc Bạch lúc này mới tỉnh, nhưng trong mắt lại lộ một sự sợ hãi, mờ mịt.

Một nháy mắt trước đó, hắn chỉ cảm giác được toàn thân lạnh giá, cái gì cũng không biết, đừng nói là công kích, căn bản là không có nửa cơ hội phản kháng.

Tuyết Tinh thân vương quay người sang bên phải, khi đối mặt với ba vị Giáo uỷ cùng với đám Sử Lai Khắc học viện thì thập phần cao ngạo, nhưng đối với lão già tóc xanh (lục phát lão giả) bên cạnh thì lại vô cùng cung kính, *"Độc Cô tiên sinh, phiền ngài."*

Lục phát lão giả ánh mắt nhàn nhạt nhìn về đám người Sử Lai Khắc học viện trước mặt, *"Dùng thực lực bản thân để chứng minh, các ngươi lên cùng lúc đi."* Vừa nói, một tầng lục quang mãnh liệt chợt từ trên thân người hắn phóng thích ra, ngay sau đó, một quầng sáng hình tròn từ dưới chân hắn chồi lên, nhưng thân thể hắn lại không xuất hiện chút biến hoá nào hết.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đen. Tổng cộng chín hồn hoàn xuất hiện, hào quang chói mắt khiến cho cả Giáo uỷ đại sảnh cũng trở nên huyễn lệ hơn.

Sắc mặt đám người Sử Lai Khắc học viện thay đổi. Ba gã Giáo uỷ sắc mặt cũng thay đổi. Không ai ngờ được rằng lục phát lão giả lôi thôi luộm thuộm trước mặt lại là một trong những người mạnh nhất đại lục, Phong hào đấu la hồn lực hơn chín mươi cấp.

Đừng nói là đám người Sử Lai Khắc học viện, cho dù là ba vị hồn đấu la trên tám mươi cấp cũng không có một chút niềm tin có thể chống lại đối phương. Hồn đấu la và Phong hào đấu la, mặc dù chỉ là chênh lệch một bậc danh hiệu, nhưng thực lực căn bản là không thể so sánh cùng nhau.

Cấp bậc càng cao, mỗi một cấp giữa hai danh hiệu chênh lệch lại càng lớn. Mặc dù trên người lục phát lão giả kia, năm cái hồn hoàn sau đều là màu đen, nhưng ai cũng nhận ra chúng đều tiếp cận hồn hoàn mười vạn năm, mà cái hồn hoàn cuối cùng ước lượng có thể là chiến lợi phẩm có được từ hồn thú trên bảy vạn năm.

Từ hơi thở trên người lục phát lão giả, có thể cảm giác được hắn là một vị Phong hào đấu la thú vũ hồn, mà khi hắn phóng thích ra vũu hồn, thân thể không có chút biến hoá, càng thêm chứng tỏ hắn vô cùng khủng bố. Đối với trình độ khống chế vũ hồn tời mức này, e rằng chỉ có hồn sư Phong hào đấu la cấp bậc đứng đầu mới có thể làm được.

"Các hạ họ là Độc Cô, trên người toát ra mùi vị áp bức, nếu ta đoán không sai, các hạ có lẽ là Phong hào vì độc, Độc đấu la Độc Cô Bác tiền bối." Đại sư tiến lên từng bước, ngăn trở cơn giận dữ của vài vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện, hướng tới lục phát lão giả nói.

"Ha ha ha ha." Lục phát lão giả cười một tiếng kì quái, *"Không ngờ, có người lại có thể nhận ra ta, đúng, ta đúng là Độc Cô Bác. Đã biết tên của ta, các ngươi còn chưa chịu lăn đi sao?"*

Sắc mặt đại sư vẫn bình tĩnh như trước, gật đầu không nghi ngờ nói, *"Được, chúng ta lăn đi. Phất Lan Đức, chúng ta lăn đi thôi."* Nói xong, một tay hắn kéo Phất Lan Đức hướng ra phía ngoài đi.

Ngay lúc đó Phất Lan Đức dùng sức giãy ra khỏi tay của đại sư, ánh mắt hắn phóng thích quang mang lạnh lùng, *"Tiểu Cương, ta không thể để Sử Lai Khắc bị sỉ nhục."*

Đại sư cả giận nói: *"Ngươi không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn mọi người cùng chết sao? Phong hào đấu la, là ngươi có khả năng chống lại sao? Nếu*

ngươi cũng là Phong hào đấu la, ngươi đã có thể tuỳ tiện khiến cho người ta phải lăn đi. Nhưng ngươi không phải, cho dù mấy lão già chúng ta không sợ chết, chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn nhỏ cũng bị huỷ diệt hay sao? Độc Đấu La độc tuyệt thiên hạ. Ngươi cho rằng công kích của hắn chỉ nhắm vào một mình ngươi?"

Nói xong những lời này, đại sư mặt hướng ba vị Hồn đấu la Giáo uỷ, *"Thực xin lỗi ba vị tiền bối. Việc ngày hôm nay đến đây thôi. Nhưng thịnh tình ba vị đã chiêu đãi, chúng ta sẽ vình viễn không quên. Sau này còn gặp lại."*

"Chờ một chút." Mộng Thần Cơ trong mắt quang mang rực sáng, chăm chú nhìn chín hồn hoàn lóng lánh trên người Độc Đấu La. *"Độc Cô Bác, để cho ba lão già chúng ta lính giáo độc của ngươi."*

Thiên Tinh lô Hồn đấu la Bạch Bảo Sơn, Thiên Thanh đằng Hồn đấu la Trí Lâm lần lượt đi ra đằng sau Mộng Thần Ky, ba người đồng thời phóng thích ra khí thế mạnh mẽ.

Mộng Thần Ky thân thể trở nên hư ảo, cả người hoá thành một đạo hư ảnh tối đen, một màn hắc vụ từ dưới chân mọc lên, hai vàng, ba tím, ba đen, tám hồn hoàn đồng thời phóng thích.

Từ hồn hoàn có thể nhìn ra chênh lệch giữa hai bên. Hồn hoàn thứ năm của Độc Đấu La Độc Cô Bác đã là cấp bậc vạn năm, trong khi hồn hoàn thứ năm của Mộng Thần Ky lại chỉ có một ngàn năm.

Thiên Tinh Lô hồn đấu la Bạch Bảo Sơn lòng bàn tay xuất hiện một cái lô kim quang rực rỡ, phía trên có tổng cộng bảy khối ngân tinh sáng lấp lánh, hồn hoàn có cùng phẩm chất giống với Mộng Thần Ky, hơi thở ngưng trọng toả trải rộng toàn thân.

Thiên Thanh đằng hồn đấu la Trí Lâm trên ngươi chỉ xuất hiện một cây Thiên thanh đằng (dây thừng), nhưng sợi dây này màu sắc lại giống như phỉ thuý trong suốt, thanh khí nhàn nhạt từ trên người toả ra, tràn ngập toàn thân.

Lúc này, bên đám Sử Lai Khắc học viện, mọi người sắc mặt đều rất khó coi, nhưng ai cũng không chú ý tới, Tiểu Vũ đứng ở phía sau cùng lúc này đang

kịch liệt thu liễm hơi thở bản thân, sắc mặt đã có vẻ hơi tái nhợt, không còn chút máu.

Tử lúc Tuyết Tinh thân vương ba người tiến vào nơi này, nàng đã bắt đầu làm như vạy, chỉ có điều vẫn không ai chú ý tới nàng mà thôi, hai mắt của nàng bất tri bất giác đã biến thành màu đỏ.

Ba vị hồn đấu la cùng một vị Phong hào đấu la giằng co, khiến cho không khí trong Giáo uỷ đại sảnh trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ba vị Hồn đấu la hơi thở bảo vệ đám người Sư Lai Khắc học viện ở phía sau lưng, mà Độc Đấu La Độc Cô Bác tự nhiên ngăn chặn áp lực đập vào mặt Tuyết Tinh thân vương cùng vớ tứ hoàng tử Tuyết Băng, có thể thấy đại chiến hết sức căng thẳng.

Độc Cô Bác mặc dù thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối mặt với ba gã Hồn đấu la liên thủ, hắn cũng không dám đại ý, đôi mắt màu xanh biếc rốt cục toát ra vài phần ngưng trọng.

"Ba vị Giáo uỷ, các ngươi làm gì vậy?" Tuyết Tinh thân vương giọng nói tức giận, hắn lúc này trong lòng đã có chút hối hận. Ba vị Giáo uỷ này dù sao cũng đều hơn tám mươi cấp, là cường giả được Thiên Đấu đại đế coi trọng, nếu vạn nhất thật sự đánh nhau, xảy ra vấn đề gì hắn cũng không thể gánh nổi trách nhiệm.

"Tuyết Tinh thân vương, ngươi khư khư cố chấp, sau hôm nay, ba người bọn lão phu nhất định đến trước mặt bệ hạ tố cáo ngươi, để bệ hạ xử lý." Mộng Thần Ky thực sự nổi giận nói. Đám người Sử Lai Khắc học viện đã để lại ấn tượng vô cùng tốt cho hắn, lại càng làm cho bọn hắn cực kỳ kinh hỷ là Đường Tam, mà lúc này sự hợp tác vô cùng có lợi đối với Thiên Đấu hoàng gia học viện lại đang biến thành bọt nước, hắn làm sao mà chịu nổi đây?

Nói về tuổi, vị Phong hào đấu la Độc Cô Bác kia cũng không lớn hơn hắn, lúc này vị Giáo uỷ thủ tịch đã thực sự nổi giận, bất chấp hậu quả. Đối với hắn mà nói, tình thế trước mắt đã không còn là chỉ của việc đám Sử Lai Khắc học viện lưu lại hay không, mà liên quan đến chuyện mặt mũi ba vị Hồn đấu la bọn họ. Đương nhiên, sự kinh diễm do Đường Tam lúc trước mang tới cũng

có tác dụng xúc tác quan trọng.

"Bỏ đi" Phất Lan Đức trong lòng thầm than một tiếng, hai nắm chặt chợt buông ra, hai mắt dấu sau kính pha lê trở nên bình tĩnh lại, hướng ba vị Hồn đấu la hơi thi lễ, *"Không ngờ, lần này đến đây, lại gây cho ba vị tiền bối phiền toái như vậy, Phất Lan Đức vô cùng hổ thẹn. Thiên Đấu hoàng gia học viện sẽ không lưu chúng ta lại, chúng ta sao có thể nhờ vả chứ? Cho dù qua ngày hôm nay, chỉ sợ cũng không thể có được sự an bình. Ba vị tiền bối, lần này tạm biệt, ngày khác Phất Lan Đức trở lại bái phỏng."*

Phất Lan Đức sớm không phải còn tuổi trẻ xúc động, tự nhiên hiểu được đạo lý tay không dài hơn chân, vị Tuyết Tinh thân vương kia đã không che dấu thái độ thù địch, sau này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều phiền toái nữa. Thiên Đấu hoàng gia học viện mặc dù tốt, nhưng cuối cùng không phải là nơi có thể ở lâu dài được.

*"Phất Lan Đức viện trưởng."*Mộng Thần Ky kêu lên có chút lo lắng.

Phất Lan Đức không xoay người lại, dẫn đám người Sử Lai Khắc học viện bước nhanh ra phía ngoài. Khi Sử Lai Khắc thất quái đi ngang qua vị Tứ hoàng tử Tuyết Băng kia, rõ rằng thấy lại trong mắt hắn có chút hả hê, còn vị Tuyết Tinh thân vương thì đầu ngẩng lên cao, phảng phất như không nhìn thấy đoàn người Phất Lan Đức. Ba vị Hồn đấu la sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên là đã phẫn nộ tới cực điểm, nhưng lúc này bọn họ có năng lực gì? Nơi này dù sao cũng thuộc về Thiên Đấu đế quốc hoàng thất.

Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp chạy từ bên ngoài vào, *"Ông nội"* vừa vào cửa nàng nhân tiện lao thăng về phía người có chín cái hồn hoàn, Độc Cô Bác.

Lúc trước vẻ mặt còn âm lãnh, Độc Cô Bác gặp lại nàng, trê mặt thần sắc ngay lập tức trở nên nhu hoà, đem cô gái ôm vào trong lòng, cười ha ha, *"Nhạn Nhạn, ân, rất tốt, thực lực của ngươi lại có tiến bộ."*

Cô gái này Sử Lai Khắc thất quái đều biết, chính là lần trước ở Tác Thác thành đại đấu hồn tràng tiến hành đấu hồn với nhau, Hoàng đấu chiến đội khống chế hệ hồn sư, Độc Cô Nhạn.

------oOo------

Chương 161: Phong Hào đấu la, Phong hào: Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Bọn họ thấy Độc Cô Nhạn nhào vào lòng ông nội, Độc Cô Nhạn tự nhiên cũng thấy được bọn họ, khi ánh mắt của nàng dừng trên người Đường Tam, sắc mặt rõ ràng biến đổi, ôm cổ Độc Cô Bác, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu gì đó.

Lúc trước, khi Tần Minh trở về, nhân tiện kể lại cho bọn chú nghe về tuổi của Sử Lai Khắc thất quái, nhằm kích thích thành viên của Hoàng đấu chiến đội tu luyện chăm chỉ hơn. Độc Cô Nhạn rất hỏi rất kỹ về Đường Tam, lần này nàng chạy đến đây chính là muốn chứng kiến bộ dáng của kẻ kiêu ngạo đã đánh bại mình, không ngờ lại gặp ông nội ở đây. Mà trong đám Sử Lai Khắc thất quái, Đường Tam mặc dù bình thương, nhưng dáng người cùng ánh mặt lại không thay đổi được, nàng liếc mắt một cái tự nhiên nhận ra ngay.

Khi Độc Cô Bác ngẩng đầu lên thì đám Sử Lai Khắc học viện đã đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, ánh mắt hắn dừng trên bóng lưng của Đường Tam một chút, môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ nói với Độc Cô Nhạn cái gì đó. Độc Cô Nhạn trên mặt nhất thời hiện ra vẻ mỉm cười nũng nịu, lại chui vào trong lòng Độc Cô Bác.

"Ba vị Giáo uỷ, thực xin lỗi, ta nghĩ, ta cũng phải rời khỏi Học viện."

Người nói chính là Tần Minh, lúc này hắn trên mặt lộ vẻ bi phẫn thực sự, sư trưởng nhịn nhục, mà bản thân mình lại không có khả năng khuất nhục đối phương, đây là một chuyện vô cùng thống khổ, nhưng bất luận thế nào đi

chăng nữa, hắn cũng không cho phép bản thân mình lưu lại. Bất luận nơi này có rất nhiều đãi ngộ, nhưng trong lòng hắn, vĩnh viễn không bao giờ có thể so sánh với nơi khởi điểm của hắn, Sử Lai Khắc học viện.

Ba vị Giáo uỷ đồng thời cả kinh, mà ngay cả vị Tuyết Tinh thân vương kia cũng giật mình. Địa vị của Tần Minh tại Hoàng gia học viện kỳ thật so với đám người Phất Lan Đức biết còn cao hơn rất nhiều. Có thể nói chỉ thua ba vị giáo uỷ này. Dù sao, vị trí của hắn bây giờ, trong Vũ Hồn điện đều có ghi lại, là người trẻ tuổi nhất trong số những người đạt đến sáu mươi cấp, tuyệt đối là nhân tài hiếm có. Ba vị Giáo uỷ khẳng định khi đến sáu mươi tuổi Tần Minh có thể trở thành một vị Phong Hào đấu la.

Một vị Phong hào đấu la xuất hiện, đối với học viện có ý nghĩa trọng đại, cho dù là đối với cả Thiên đấu đê quốc mà nói, cũng cực kỳ quan trọng.

Giờ phút này, Tuyết Tinh thân vương trong lòng rốt cục cũng có chút hối hận, chau mày. Nhưng lúc này hắn tự nhiên không thể nói gì, nếu không chẳng phải là tự mình tát mình hay sao?

Mộng Thần Ky tiến về phía trước ngăn Tần Minh lại, *"Tần lão sư, chuyện này có thể chờ chúng ta cẩn thận thương lượng lại rồi nói được không, chuyện hôm nay chúng ta nhất định phải tấu lên bệ hạ, nhờ bệ hạ chủ trì công đao."*

Tần Minh lắc đầu, trong mắt toát ra vẻ kiên định, nhàn nhạt nói: *"Nơi này là Thiên Đấu hoàng gia học viện, dù sao cũng thuộc về hoàng thất. Hoàng thất đã chán ghét ngươi của Sử Lai Khắc học viện chúng ta,Tần Minh này làm gì có mặt mũi lưu lại. Ba vị Giáo uỷ, hảo ý Tần Minh xin tâm lĩnh. Năm đó lúc đến Tần Minh cũng có một thân, hôm nay rời đi như cũ cũng một thân. Ba vị giáo uỷ bảo trọng, tình cảm chiếu cố những năm gần đây xin Tần Minh khắc trong tâm khảm, sẽ có ngày hồi báo. Cáo từ".*

(khi đến một thân, khi đi một thân -> Lúc đến tay trắng, lúc đi tay trắng.)

Hắn không cho ba vị Giáo uỷ có cơ hội giữ lại, thúc dục hồn lực, thân hình chợt loé lên, chạy ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, đuổi theo đám người Sử Lai Khắc học viện.

Mộng Thần Ky dậm chân mạnh một cái, hướng về phía Tuyết Tinh thân vương giận dữ hét: *"Thân vương điện hạ, ngươi hồ đồ hả. ngươi có biết những người vừa rồi là loại nhân tài như thế nào không? Ngươi, ngươi, ngươi…"* Hắn đáp ứng với mọi người Sử Lai Khắc học viện không nói ra chuyện Đường Tam có được ngoại phụ hồn cốt, lúc này khí nóng dâng lên, hồn lực ba động một trận.

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: *"Việc đã đến nước này rồi, nhiều lời vô ích. Ba vị nếu đã có ý tấu lên bệ hạ, ta cũng không thể nói gì nữa. Cáo từ."* Nói xong hắn dẫn Tuyết Băng đi ra ngoài, nhưng lại không chào Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác cũng không có vội vã rời đi, liếc mắt nhìn ba vị Giáo uỷ, *"Một đám người đến không đạt đến tám mươi cấp, hồn sư như vậy thì có gì đáng giữ lại. Ba người các ngươi thực sự già rồi."*

Mộng Thần Ky cả giận nói: *"Ngươi thì biết cái gì. Cũng đúng, bọn họ quả thật chưa ai đạt đến cấp tám mươi, nhưng ngươi có biết tiềm lực của bọn chúng lớn đến mức nào không? Có lẽ chỉ hơn chục năm nữa thôi, trong những người đó sẽ xuất hiện Phong hào Đấu La. Tuyết Tinh thân vương hôm nay làm như vậy, là đã đem đế quốc đẩy xuống vực sâu rồi. Chẳng lẽ ngươi cho rằng việc ngày hôm nay không khiến bọn chúng ghi hận ư?"*

Độc Cô Bác hừ một tiếng, *"Việc đó vào ta không quan hệ gì cả. Nhạn Nhạn, gia gia phải đi, ngươi ở lại đây nhớ học hành cho tốt nhé."*

Tuyết Tinh thân vương dẫn Tuyết Băng đi ra khỏi Giáo uỷ đại sảnh, sắc mặt rõ ràng trầm xuống. *"Tuyết Băng, lần này ngươi cấp cho thúc thúc không ít phiền toái. Chuyện này có lẽ ba lão già kia sẽ không từ bỏ ý đồ."*

Tuyết Băng cười bồi nói: *"Thúc thúc, chuyện hôm nay thực sự đa tạ ngài. Ngài đã thấy đám người Sử Lai Khắc học viện, người nào cũng kiêu ngạo, nếu lưu bọn họ tại học viện, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện thôi."*

Tuyết Tinh thân vương lạnh nhạt nói: *"Thôi bỏ đi, việc đã đến nước này nhiều lời vô ích. Ngươi nhớ kỹ nếu phụ hoàng có hỏi, ngươi phải nói bọn họ chủ động đánh ngươi. Nếu không phải vì không đại ca ngươi suy yếu thực*

lực, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi dễ dàng đắc tội với nhiều hồn sư như vậy sao? Tuyết Băng, ngươi cần phải cố gắng, bằng không, tương lai khi tranh vị, cho dù thúc thúc có muốn giúp ngươi, chỉ sợ cũng không giúp được. Ba vị Giáo uỷ kia ở trong lòng phụ hoàng ngươi chiếm phân lượng rất lớn, đáng tiếc, bọn họ lại là người của đại ca ngươi."

Nhìn một hồi nháo kịch, nhưng trong đó lại ẩn chứa bao nhiêu thâm ý, vị Tuyết Tinh thân vương này không giống như bề ngoài dễ xúc động chút nào.

Đoàn người Sử Lai Khắc học viện trong quá trình xuống núi không ai nói gì, Tần Minh rất nhanh đuổi kịp, cũng chỉ đi sau lưng Phất Lan Đức không nói một lời, nhưng từ sắc mặt của hắn có thể thấy tâm tình kém đến mức độ nào. Xuống núi, lại được chứng kiến tiểu hồ trong suốt dưới chân núi, chỉ là lúc này mọi người Sử Lai Khắc không ai có tâm tình thưởng thức phong cảnh.

"Viện trưởng, không bằng chúng ta gây dựng lại một cái Sử Lai Khắc học viện thật to đi" Mở miệng cính là Đái Mộc Bạch. Phất Lan Đức dừng chân, ngửa đầu nhìn trời, mặc dù hôm nay mặt trời thưc nóng, nhưng lúc này trái tim hắn lại có chút lạnh lẽo.

Đái Mộc Bạch tiếp tục: *"Ngài vẫn không chịu nhận tài trợ của đệ tử, ta có thể hiểu được, nhưng từ bây giờ trở đi, cho dù là còn một hơi thở, chúng ta cũng sẽ không thể quên được chuyện ngày hôm nay. Ngài yêm tâm, chúng ta sẽ không dùng tiền của gia đình để tài trợ học viện. Chúng ta là Sử Lai Khắc thất quái, tự nhiên phải làm vài việc giúp đỡ Sử Lai Khắc học viện. Chúng ta có thể đi tham gia đại đấu hồn tràng, với cấp bậc kim đấu hồn chiến đội của chúng ta bây giờ, tuyệt đối có thể cấp đủ thu nhập cho học viện, có thể giúp chúng ta mở rộng học viện hơn nữa. Một ngày nào đó, chúng ta phải khiến cho Thiên Đấu hoàng gia học viện phải hối hận vì việc ngày hôm nay."*

Đái Mộc Bạch không nghi ngờ là lão Đại của Sử Lai Khắc thất quái, lời hắn vừa nói ra, sáu người còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đại sư thở dài một tiếng, nâng tay vỗ lên bả vai Phất Lan Đức, *"Phất Lan Đức, thực xin lỗi, chuyện này là ta không đúng."*

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, *"Chuyện này không quan hệ đến ngươi, là chúng ta*

không may thôi. Không biết vì cái gì, ta bây giờ không có một chút tâm tình nào muốn tái lập học viện nữa. Có lẽ là bởi vì một vài năm nay thực sự quá mệt mỏi rồi."

Triệu Vô Cực hỏi: *"Chúng ta bây giờ nên làm gì?"*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Không bằng đến toà thành của nhà ta đi, nơi này cách Thất bảo lưu ly tông không xa lắm."*

Phất Lan Đức lắc lắc đầu, *"Thôi bỏ đi, ta rốt cuộc cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác sống nhờ vả vào người khác. Vinh Vinh, cảm ơn hảo ý của ngươi."*

Trữ Vinh Vinh vội la lên: *"Viện trưởng, ngài yên tâm, gia đình của ta tuyệt đối sẽ không giống như Thiên Đấu học viện, ngài cũng biết đấy, Thất bảo lưu ly tông chúng ta hoan nghênh mọi hồn sư, nếu có kẻ nào cả gan nói gì mọi người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Không phải là Độc Đấu La sao, chờ ta trở về mời Kiếm thúc và Cốt thúc thúc ra mặt, đánh cho hắn răng rơi đầy đất."*

Phất Lan Đức ánh mắt dần dần ngưng tụ, hắn biết bây giờ quyết định của mình không chỉ liên quan đến bản thân, mà còn quan hệ đế mấy vị sư phụ cùng với đám nhỏ Sử Lai Khắc học viện này nữa. Ổn định tâm tình, hắn lại xuất hiện khí thế của một vị Viện trưởng, *"Như vậy đi, chúng ta đường xa mà đến, trước tiên vào Thiên Đấu đế quốc thủ đô nghỉ ngơi một chút, hành động cho bước tiếp theo là gì, sau khi chúng ta thương lượng mới quyết định được."*

Đúng lúc này, Tần Minh đột nhiên tiến lên từng bước, phốc một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt đám người Phất Lan Đức, *"Viện trưởng, là ta không tốt, ngài trách phạt ta đi."*

Phất Lan Đức vội vàng nâng hắn dậy, *"Tần Minh, ngươi làm cái gì thế Ta như thế nào lại không biết trái tim ngươi đối với Sử Lai Khắc học viện như thế nào? Ngươi có thể đi theo chúng ta, điều đó đủ để chứng minh ngươi vẫn luôn đặt Sử Lai Khắc học viện ở vị trí quan trọng nhất, như vậy là quá đủ rồi. Nếu nói xin lỗi, phải là ta mới đúng, là chúng ta đã phá huỷ tiền đồ của*

ngươi."

Tần Minh cười khổ một tiếng, *"Tiền đồ? Nếu không có lúc trước được các sư phụ dạy dỗ, ta làm sao có tiền đồ? Ta có chân, có tay, chẳng lẽ ly khai Thiên Đấu học viện lại không thể tự sinh tồn hay sao? Để ta dẫn mọi người vào Thiên đấu thành. Vừa rồi Đái học đệ nói rất đúng, ta rất đồng ý. Ta nghĩ nên lập một Sử Lai Khắc học viện mới đi, viện trưởng, Sử Lai Khắc học viện vĩnh viễn đều là nhà của chúng ta, không ai trong chúng ta hy vọng chứng kiến nó chấm dứt như vậy cả. Nếu ngài thực sự cảm thấy mệt mỏi, chúng ta có thể giúp đỡ ngài chống đỡ gầy dựng lại Học viện."*

Phất Lan Đức gật gật đầu, nhìn vài vị sư phụ khác, *"Đi thôi, chung ta tới Thiên Đấu thành kiếm nơi dừng chân đã."*

Từ Thiên Đấu hoàng gia học viện đến Thiên Đấu thành quả thật rất gần, đoàn người mang theo tâm trạng buồn bực đi một lúc đã tới thủ đô của Thiên Đấu đế quốc.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy cờ xí bay phất phới trên đầu thành, Thiên Đấu thành là một trong hai toà thành thị có quy mô, kích thước lớn nhất và cũng phồng hoa nhất trên đại lúc. Tường thành cao tới trăm thước, toàn bộ là do đá hoa cương cứng rắn tạo thành. Phía trên và phía dưới tường thành, binh lính tuần tra canh gác, người nào cũng một thân khôi giáp, tay cầm trường mâu, từ trên người có thể nhìn thấy sát khí tinh hãn toát ra.

------oOo------

Chương 162: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: atula23

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Cửa thành cao chừng mười thước, rộng cũng mười thước, đủ để sáu người cưỡi ngựa đi song song, bên cạnh còn hai cổng phụ, cũng cao và rộng năm thước, người đi đường chỉ có thể đi vào bằng cổng phụ, cửa lớn ở giữa đóng chặt.

Sử Lai Khắc học viện một hàng người đến bên ngoài cửa thành, ngay khi mọi người chuẩn bị tiến vào trong thành thì thấy trên bảng thông báo lớn ở cổng thành có dán thông báo thật lớn.

"Kính mời. Lam Phách cao cấp hồn sư học viện, do mở rộng ra, hiện tại muốn tuyển nhân viên, mười Hồn tôn đã ngoài bốn mươi cấp, hồn lực càng cao càng được ưu tiên, một khi được tuyển, đãi ngộ không cần phải lo nghĩ."

Đọc được ti tức này, Phất Lan Đức có chút kinh ngạc, *"Tại sao quảng cáo của học viện lại có thể dán ở thông báo trên cửa thành thế này? Việc này tốn không ít tiền a!"* Tâm tình khôi phục, một chút bản sắc lại thể hiện ra.

Tần Minh đối với tình huống ở thủ đô của Thiên Đấu đế quốc này vô cùng quen thuộc, vội vàng nói: *"Có thể mở cao cấp hồn sư học viện trong Thiên Đấu thành này nhất định phải có bối cảnh. Mà bối cảnh đằng sau Lam Phách học viện này là cái gì ta mặc dù không biết, nhưng trong lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái trước,trong khi tham gia hình thức thi đấu vòng tròn tại thủ đô Thiên Đấu thành, Thiên Đấu hoàng gia học viện tham gia hai đội, còn bọn họ tham gia một đội, bất quá, năm nay đám đệ tử đó của Lam Phách học viện đều đã tốt nghiệp hết, mà Hoàng đấu chiến đội của Thiên Đấu học viện năm nay thực lực mạnh hơn rất nhiều so với đội tham gia cao cấp hồn sư học viện đại tái năm ngoái, e rằng lần này bọn họ không có cơ hội gì."*

Phất Lan Đức nói: *"Lam Phách học viện này có quy mô, kích cỡ như thế nào?"*

Tần Minh nói: *"Ước chừng bằng một phần ba Thiên Đấu hoàng gia học viện.*

Quy mô kích thước mặc dù nhỏ hơn một chút, nhưng bọn họ mở ở bên trong Thiên Đấu thành, phí tổn so với Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không thấp hơn mấy, chỉ có điều không có bối cảnh hoàng thất mà thôi. Nghe nói giáo học tại học viện này phi thường nghiêm cẩn (nghiêm khắc + cẩn thận), hơn nữa lại có một đặc điểm, chỉ thu bình dân đệ tử, cự tuyệt toàn bộ quý tộc, nếu nói không có bối cảnh, quyết không có khả năng trụ vững bên trong Thiên Đấu thành đâu."

Phất Lan Đức trong mắt toát ra một tia trả thủ khoái ý, *"Ai nói Lam Phách học viện tham gia đại tái lần này không thể so với Thiên Đấu Hoàng gia học viện. Bọn họ có thể, sẽ rất nhanh thôi."*

Tần Minh sững sở, *"Viện trưởng, ngài muốn nói…"*

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, nói: *"Vừa rồi trên đường đi ta đã suy nghĩ rất kỹ. Sử Lai Khắc học viện của chúng ta vốn không có tư cách là cao cấp hồn sư học viện. Muối khôi phục dễ dàng, thì phải xử lý nhiều vấn đề lắm, mà ta thì đã già rồi, không thể để các lão huynh đệ vì lý tưởng mờ mịt hư vô của ta mà phải chịu khổ. Lam Phách học viện, không sai, chúng ta đi xem thử, huống chi, mối nhục hôm nay mà không báo, tuyệt không phải là phong cách của Phất Lan Đức ta. Các ngươi thấy thế nào?"* Câu cuối cùng hắn hướng sang đám sư phụ cùng Sử Lai Khắc thất quái nói.

Triệu Vô Cực a a cười, nói: *"Ngươi là lão Đại, ngươi tác chủ là được rồi, còn hỏi chúng ta làm j."*

Sư Lai Khắc thất quái đồng thanh há miệng nói: *"Viện trưởng toàn quyền tác chủ."*

Phất Lan Đức mỉm cười nói, *"Nơi này nếu không được, chúng ta sẽ trở về khôi phục học viện, đi thôi, trước tiên đi xem rồi nói sau."* Không ai để ý, lúc này sâu trong đáy mắt Phất Lan Đức toát ra một tia quang mang giảo hoạt. (Thằng cha này thù dai wớ, trả thù lại đại sư đấy*)*

Dựa theo địa chỉ có ghi trên thông báo, mọi người tiến vào trong Thiên Đấu thành, không cần phải hỏi, có Tần Minh dẫn đường, bọn họ chuyên qua nhiều con đường, rất nhanh tìm đến được nơi cần đến.

Bên trong Thiên Đấu thành cực kỳ phồn hoa, tất cả các ngã tư đường đều là đá xanh lát phẳng, mỗi một cái ngã tư đường đều là những con đường rộng lớn như Tác Thác thành, cả toà thành thị quy mô kích thước chỉ có thể dùng từ hoành tráng để hình dung.

Cửa vào Lam Phách học viện nhìn qua không khác nhiều so với cửa thành Thiên Đấu thành, mặc dù đơn giản hơn rất nhiều, nhưng cánh cửa quả thật cao mười thước, bạch ngọc điêu ở cửa ra vào mặc dù nói là không hoa lệ hơn, nhưng rất có khí thế, phía trên cánh cửa có tám chữ vàng to: Lam Phách cao cấp hồn sư học viện

Vừa đến cửa Lam Phách học viện, Tần Minh ngay lập tức tìm được cửa tiếp đón, phía trên ghi Phòng báo danh tuyển dụng.

*"*Các ngươi đều đến báo danh tuyển dụng làm sư phụ ở học viện đấy ư?*" Phụ trách tiếp đãi là một gã hồn sư trung niên nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, nghi vấn của hắn chủ yếu nhằm vào Sử Lai Khắc thất quái, dù sao, mấy đứa nhỏ này cũng mới chỉ hơn mười tuổi.*

*Phất Lan Đức nói: "*Không, báo danh là chúng ta, mấy đứa nhỏ này là đệ tử của chúng ta, nếu chúng ta có thể ở được tuyển dụng, hy vọng đệ tử của chúng ta cũng có thể được vào học viện.*"*

*Tiếp đãi sư phụ nói: "*Đệ tử nhập học cũng phải trải qua khảo hạch, như vậy đi, các vị trước tiên trắc thí hồn sư trước, nếu các ngươi có thể trở thành học viện sư phụ, ta nghĩ, đệ tử của các ngươi cũng có thể thông qua tiến cử vào học trong học viện, dù sao, bây giờ cũng trải qua kì báo danh học viên mới, hơn nữa, đệ tử của các ngươi còn hơi nhỏ.*"*

Bình thường mà nói, cao cấp hồn sư học viện cho dù có hồn sư xuất sắc cũng ít nhất là mười sáu tuổi đến mười tám tuổi mới có thể tiến vào, chủ yếu là hai mươi tuổi. Bọn Đường Tam nhìn qua như thế nào cũng không giống bộ dáng mười tám tuổi.

*"*Trắc thì không có vấn đề gì, tiến hành ở nơi nào?*"*

*Tiếp đãi sư phụ ở chỗ này cũng đã vài ngày, số lượng hồn sư đến báo danh rất ít, dù sao, đến học viện làm sư phụ, đãi ngộ như thế nào cũng không thể so sánh với y phụ mọi người tộc. Đó mới là hướng đi tốt nhất cho hồn sư cao cấp. Mà ít nhất bảy người trước mắt đến báo danh làm sư phụ, hắn làm sao dám sơ xuất, vội vàng nói: "*Ta đưa mọi người đi tham gia trắc thí.*"*

Đi vào bên trong Lam Phách học viện, cảm giác so với Thiên Đấu hoàng gia học viện khác nhua không nhỏ. Nơi này mặc dù không có cảnh sắc đẹp như Thiên Đấu Hoàng gia học viện nằm trên núi, nhưng tất cả mọi thứ đều gây cho người khác một loại cảm giác phi thường khí thế. Con đường mở rộng, trải dài vào bên trong, hai bên đường là rừng cây. Cuối đường có thể thấy một toà thao tràng lớn đường kính hơn hai trăm thước, vây quanh bởi một loạt toà kiến trúc ba tầng. Tiếp đãi sư phụ lần lượt giới thiệu với mọi người, các toà nhà ba tầng này là lớp học, túc xá cũng như nơi tu luyện của học viện. Nếu nói Thiên Đấu hoàng gia học viện kiến tạo như một đỉnh núi, thì Lam Phách học viện này kiến tạo ở giữa trung tâm rừng râm, bởi vì phạm vi còn lại xung quanh các toà nhà đều là rừng rậm. Nghe nói, đây là mảnh thực vật lớn nhất nằm bên trong Thiên Đấu thành. Có thể sở hữu một mảnh rừng rậm như vậy, đúng như câu Tần Minh nói, kẻ nào dám bảo Lam Phách học viện không có bối cảnh đây?

Tiếp đãi sư phụ tiếp tục mang mọi người đến một toà kiến trúc có đỉnh nhọn, nhìn qua có lẽ chắc chắn nhất trong tất cả kiến trúc bên trong học viện. Đi vào bên trong, một đại sảnh trống trải, không có ngăn cách các phòng, ánh sáng từ cửa sổ bốn phía chiếu vào trong phòng, khiến cho không gian nơi này sáng ngời, trên mặt đất là hoa cương nham thạch, vách tường được sơn trắng, tịnh không được trang trí gì cả.

*Tiếp đãi sư phụ để mọi người ở chỗ này đợi, còn mình rời đi, không lâu sau, có ba gã hồn sư từ bên ngoài đi vào. Ba người này đều khoảng bốn mươi tuổi, hình dáng, tướng mạo bình thường, tịnh không có điểm nào khác thường, chỉ là, trên mặt bọn họ đều hiện lên sắc thái nghiêm cẩn giống nhau. Ba người đi đến bên trong đại sảnh thì dừng chân, người đi đầu nói: "*Các vị tham gia khảo hạch hồn sư bước lên trước tiến hành bình trắc. Vị nào lên trước?*"*

Ánh mặt mọi người đều nhìn về phía Phất Lan Đức. Phất Lan Đức mỉm cười,

*hướng Tần Minh phất tay, nói: "*Tiểu Minh, ngươi trước tiên.*"*

*Tần Minh gật gật đầu, bước lên phía trước, hướng ba gã hồn sư hỏi: "*Xin hỏi, tiến hành bình trắc như thế nào?*"*

*Gã hồn sư vừa nói chuyện trước đó trả lời: "*Thỉnh các hạ phóng xuất toàn bộ vũ hồn, chỉ cần vượt qua bốn mươi cấp, sẽ cùng ba người chúng ta giao thủ, có thể kiên trì trong mười phút là hợp cách.*"*

Cấp bậc hồn sư tất nhiên là quan trọng nhất, chỉ cần đem vũ hồn phóng thích, cấp bậc nào, thuộc tính nào của hồn sư cũng được thể hiện ra hết, cho nên việc giao thủ còn lại là để kiểm tra kinh nghiệm thực chiến, dù sao, là một sư phụ, nếu không có kinh nghiệm thực chiến phong phú, hiển nhiên không thể được nhận.

*"*Hảo*" Tần Minh hôm nay bởi vì chuyện xảy ra ở Thiên Đấu hoàng gia học viện vốn đã hết sức kiềm chế, lúc này không còn thu liễm hơi thở của bản thân, trực tiếp phóng thích ra vũ hồn của mình.*

Trong phút chốc, không khí bên trong đại sảnh tựa hồ bắt đầu trở nên ngưng trọng, đứng đối diện với Tần Minh, thân thể ba gã sư phụ của Lam Phách học viện đồng thời lắc lư, trên mặt không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ.

Ba vị sư phụ phụ trách bình trắc này đều là hồn sư cấp bậc hồn vương năm mươi cấp, vũ hồn của đối phương vừa mới phóng thích, chỉ riêng khí thế đã áp bách bọn họ xuất hiện phản ứng, điều này chỉ có thể chứng minh, vị hồn sư trẻ tuổi trước mắt so với bọn họ cường đại hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, trên người Tần Minh bốc lên một đám lửa màu vàng, theo tiếng gầm nhẹ của hắn, quần áo trên cơ thể chợt bành trướng, khiến cho ngoại y màu xanh vốn rộng thùng thình bị bó chặt, hai tròng mắt đồng thời biến thành màu vàng, tổng cộng sáu cái hồn hoàn từ dưới chân bay ra, hai vàng, ba tím, một đen. Mặc dù chưa được xem là tổ hợp hoàn mỹ nhất, nhưng sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, cũng gây cho ba vị sư phụ của Lam Phách học viện trước mặt rung động thật lớn.

*"*Sáu mươi hai cấp, Liệt Hoả Thương Lang, chiến hồn đế, Tần Minh, cường

công hệ."

Là vũ hồn, Lang bình thường đều xuất hiện thuộc tính hàn, nhưng loại vũ hồn của Tần Minh xuất hiện lại là hoả thuộc tính, thuộc về loại biến dị cực kỳ hiếm thấy. Đúng như câu nói nổi tiếng của Phất Lan Đức, Sử Lai Khắc học viện chỉ thu quái vật, nếu Tần Minh không phải là quái vật, lúc trước làm sao hắn có thể vào học trong Sử Lai Khắc học viện đây?

Sáu mươi hai cấp? Ba vị trắc thí hồn sư từ trên ngọn lửa nóng màu vàng nóng rực trên người Tần Minh ở trước mặt không khỏi đồng thời lui về phía sau hai bước, tránh khỏi mũi nhọn.

*Tần Minh giơ tay phải lên, làm một động tác thủ thế, "*Vị nào chỉ giáo đây?"

------oOo------

Chương 163: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: atula23 và LostEvil

Biên: atula23 và LostEvil

Nguồn:

Chỉ giáo? Có thể chỉ giáo a? Năm mươi cấp đối mặt với sáu mươi cấp cường công hệ chiến hồn sư, lại sở hữu vũ hồn biến dị, còn cần phải chỉ giáo ư?

"Ách, việc này,.. không cần tiến hành thực chiến bình trắc. Học viện quy định, hồn sư vượt qua sáu mươi cấp, không cần tham gia trắc thí phần tiếp theo." Vị hồn sư cầm đầu việc phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện âm thầm toát mồ hôi, thầm nghĩ, hôm nay

Tần Minh thu hồi vũ hồn của mình, khí thế biến mất, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Gã đứng bên trái trong ba gã bình trắc sư phụ của Lam Phách học viện không nhịn được hỏi: *"Có thể mạo muội hỏi một câu, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"*

Tần Minh lạnh nhạt trả lời: *"Ba mươi tư."*

Con số đơn giản này vừa xuất ra, Tần Minh ngay lập tức đón nhận ba cặp mắt trừng trừng nhìn vào bản thân. Ba mươi tư tuổi, sáu mươi hai cấp, đây là khái niệm gì? Đừng nói nhìn thấy, bọn họ ngay cả nghe cũng không thấy qua.

Phất Lan Đức noi: *"Nếu ngoài sáu mươi cấp không cần bình trắc phần sau, vậy chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian nữa. Các huynh đệ, khai hồn hoàn."*

Ngoại trừ đại sư ra, năm vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện đồng thời mở ra vũ hồn đủ để khiến hồn sư binh thường phải ngước nhìn của bọn họ. Trong phút chốc, hai gã Hồn đế, ba gã Hồn thánh, một loạt ba mươi mốt cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trước mặt các vị sư phụ phụ trách bình trắc của Lam Phách học viện.

"Sáu mươi ba cấp, Long Văn Côn, khí Hồn đế, Lí Úc Tùng, Cường công hệ."

"Sáu mươi sáu cấp, Tính La Kì, khí Hồn đế, Lô Kì Bân, Khống chế hệ."

"Bảy mươi mốt cấp, Đường Đậu, khí Hồn thánh, Thiệu Hâm, Thực vật hệ."

"Bảy mươi sáu cấp, Đại Lực Kim Cương Hùng, chiến Hồn thánh, Triệu Vô Cực, Cường công hệ."

"Bảy mươi tám cấp, Miêu Ưng, Chiến hồn thánh, Phất Lan Đức, Mẫn công hệ."

Từ yếu đến mạnh, Sử Lai Khắc học viện bao gồm cả hai gã viện trưởng trong

năm vị, trước sau báo ra danh tính cùng thực lực của mình.

Ba gã sư phụ phụ trách bình trắc lúc này đã hoàn toàn ngốc trệ. Tổng cộng chỗ này có bảy gã hồn sư xin được tuyển làm sư phụ, ngoại trừ một người chưa hiển lộ thực lực ra, sáu người còn lại đều là cường giả ngoài sáu mươi cấp, số lượng hồn hoàn khiến cho bọn họ hoa cả mắt. Nếu không phải đám Phất Lan Đức đã khống chế không cho hồn lực bản thân phóng thích quá nhiều, có lẽ lúc này ba vị sư phụ của Lam Phách học viện cũng không thể đứng vững.

"Có thể chứ?" Âm thanh Phất Lan Đức vang lên mang theo một chút chấn động hồn lực, khiến cho ba gã hồn sư bừng tỉnh.

"A, đương nhiên có thể. Các vị tiền bối, thỉnh thu vũ hồn đã." Ba người rõ ràng bắt đầu trở nên cũng kính hơn.

Đường Tam đứng trong đám Sử Lai Khắc thất quái, nhìn một màn trước mắt trong lòng thầm nghĩ, ở thế giới này, quả nhiên hoàn toàn là nói chuyện bằng thực lực. Lúc trước, tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, Phong Hào đấu la vừa xuất hiện, đã áp chế khiến các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện không có biện pháp, cho dù là Phất Lan Đức viện trưởng cũng phải kiềm chế không ra tay. Mà bây giờ, sự cường đại của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng khiến cho Lam Phách học viện khiếp sợ, thực lực quả nhiên là điều quan trọng nhất.

Hít một hơi thật sâu, vị sư phụ cầm đầu Lam Phách học viện cũng kính nói: *"Tại hạ Âm Thư, năm mươi tư cấp, cường công hệ, chiến hồn sư. Cấp bậc của các vị tiền bối ta không có gì để bình luận. Các vị thấy thế nào nếu ta đưa các vị đến gặp viện trưởng. đãi ngộ của các vị do nàng định đoạt."*

Tất cả đều là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, bình trắc đã không còn ý nghĩa gì nữa, lưu đối phương lại mới là việc quan trọng nhất. Vị sư phụ tên Âm Thư này có thể giữ vị trí quan trọng này, hiển nhiên là người thông minh, lập tức nghĩ đến việc trước tiên thể hiện thành ý của Lam Phách học viện đối với những vị hồn sư cường đại này.

"Cứ như vậy đi." Phất Lan Đức mỉm cười. Tâm tình của các vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện cũng tốt hơn rất nhiều. Dù sao được người khác tôn kính so

với bị người khác khinh miệt cũng tốt hơn rất nhiều, mặc dù nơi này hoàn cảnh không bằng Thiên Đấu hoàng gia học viện nhưng cũng có ưu điểm của nó.

Âm Thư dẫn đầu ba vị sư phụ Lam Phách học viện đi ra khỏi toà kiến trúc đỉnh nhọn, theo con đường nhỏ bên cạnh trực tiếp hướng về phía đằng sau học viện, nhanh chóng ra khỏi khu nhà dành cho sư phụ tiến vào sâu bên trong rừng rậm.

Đại sư nghi hoặc hỏi: *"Viện trưởng của các ngươi không ở trong khu túc xá dành cho sư phụ hay sao?"*

Âm Thư trả lời: *"Viện trưởng bình thường không có mặt trong học viện, nàng tương đối thích an tĩnh, một mình ở trong rừng. Việc bình thường của học viện đều do các vị sư phụ tự giải quyết, chỉ có đại sự mới phiền đến viện trưởng."*

Nhắc tới viện trưởng, trong mắt vị Âm Thư này xuất hiện sự tôn kính xuất phát từ nội tâm.

"Nguyên lai là như vậy." Đại sư cũng không hỏi gì nhiều, nhưng không biết tại sao, trong lòng hắn thuỷ chung xuất hiện một cảm giác bất an.

Đi chừng mười phút, mọi người đang tận hưởng không khí thanh tân của rừng rậm, thì đột nhiên, một tiếng ca lãng đãng như khói thoảng từ phía trước bỗng truyền đến.

Tiếng ca uyển chuyển đập vào thích nhĩ, u oán triền miên, giống như nỉ non giống như oán thán, khiến cho cảm thấy một trận buồn. Giai điệu cũng vậy, vô cùng nhu mỹ.

"Ban đêm khó ngủ, dùng gì để mê say.

Tâm tình quá nhiều, làm sao để đối mặt.

Không phải không muốn người bồi tiếp

Nhưng có một số việc người không thể nào hiểu được.

Bỏ đi phòng bị, cô đơn bám theo.

Ta muốn một không gian của chính mình.

Tưởng tượng về tương lai giữa chúng ta.

Nếu tình yêu không đẹp như chúng ta nghĩ.

Vậy tất cả hãy để cho ta mang theo

Trái tim ta muốn một chút hỗn loạn

Nếu ngươi hiểu được hãy để ta đi

Tâm ta bấn loạn chẳng dám yêu nhiều

Ta muốn khóc nhưng không thể nào khóc được

Tâm ta rối bời không sao hiểu

Ông trời tại sao quên mất ta

Tâm ta loạn vì sợ tình phản bội

Muốn khóc là ta một tiểu hài bị lạc

Một tiểu hài bị lạc."

Tiếng ca dần biến mất trong yên lặng, đi phía trước là Phất Lan Đức và đại sư đều đã dừng bước.Lúc này Phất Lan Đức thần sắc nhìn qua có chút quái dị, còn đại sư thì lệ rơi đầy mặt.Thanh âm du dương của một nữ tử chậm rãi truyền đến: *"Đây là bài hát đầu tiên ngươi viết cho ta.Tiểu Cương.Ngươi biết không?Tâm ta đang rối bời.Ngươi đến cùng là ở nơi nào?"*

Thấy bộ dáng kỳ quái của Phất Lan Đức và Đại Sư, mọi người không khỏi

ngạc nhiên mà dừng lại.Đột nhiên đại sư xoay mạnh người, hướng lại phía đường cũ mà chạy đi, lại bị Phất Lan Đức tóm được một bên vai.

Phất Lan Đức khẽ quát: *"Tiểu Cương, ngươi còn muốn trốn chạy đến khi nào?Lam phách học viện, Lam Phách học viện, Lam Điện Phách Vương Long, ta nên nghĩ đến sớm hơn."*

Phất Lan Đức tỏ vẻ bất đắc dĩ, *"Ta sao biết được nàng lại ở nơi đây.Đây có lẽ là trùng hợp mà thôi.Đi thôi"*

Đại sư ánh mắt nghiêm trọng, cố giãy dụa thoát ra.Nội tâm hắn lúc này trở nên vô cùng thống khổ, nỗi thống khổ tuyệt không nhỏ hơn so với lúc Đường Tam hấp thu hồn hoàn của Nhân Diện Ma Chu.Trốn tránh suốt hai mươi năm nay, hôm nay rốt cục lại đối mặt, nhưng tại đây dưới tình huống trong lòng không hề có sự chuẩn bị, đó là một loại cảm giác như thế nào!

Tay Phất Lan Đức kiên định nắm chặt bả vai đại sư, trong lòng hắn đã có chút bi thương, Long muội, ta bắt hắn mang đến cho ngươi đây.Lúc này, ngươi nói cho dù thế nào cũng phải bắt được hắn, không thể để cho hắn lại đi được nữa.

Bản thân đại sư cũng đoán được, Phất Lan Đức quả thật là biết nàng ấy đang ở Lam Phách học viện.Lúc trước lựa chọn đến Thiên Đấu hoàng gia học viện,một bộ phận nguyên nhân trong đó chính là vì nàng ở trong Thiên Đấu thành.Lúc trước trong ba người,phải thừa nhận rằng Phất Lan Đức chưa bao giờ quên, hắn cũng đã nghĩ thông suốt,nếu lần này làm phiền đại sư một chút, cũng là một lần nữa tác hợp cho hai người họ,Cái nhìn của thế tục liệu có quan trọng hay không?

Trong những người khác, ngoại trừ Triệu Vô Cực quen thuộc nhất cùng đại sư thân cận nhất, ngoài ra Đường Tam có thể đoán được chút ít, hầu như không rõ là đang xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể mờ mịt theo phía sau, hướng một nơi nào đó đi tới.

Tiếp tục hướng về phía trước vài trăm thước, rừng cây càng trở nên rậm rạp. lộ ra một tấm bia lớn, mặt trước có khắc hàng chữ: *"Học viện trọng địa, xin đừng tiến vào."*

Đi qua một cây đại thụ, cảnh sắc trước mặt hòan toàn biến đổi.Đó là một hồ nước nhỏ,chiều rộng mặt hồ không quá năm mươi thước mà thôi.Một dòng suối nhỏ rộng chừng ba thước từ bên kia rừng nhẹ nhàng len lỏi chảy vào trong hồ, và sau đó chảy ngược lại.Nước trong hồ có thể được xem như là luôn được lưu chuyển không ngừng.

Bên cạnh hồ,có một căn nhà tranh đơn sơ, chỉ gồm những tấm gỗ cùng với cỏ tranh tạo thành, hoàn toàn hòa vào quang cảnh chung quanh thành một thể.Xung quanh căn nhà tranh, có một vòng ly ba(ly ba= cái hàng rào),bên trong ly ba có trồng rất nhiều loài hoa và cây cỏ đua nở, tỏa hương ngào ngạt, vô cùng xinh đẹp.

Ở giữa những hàng cây và khóm hoa nọ, một nữ tử đang đứng đó,tay cầm bình tưới,đang tưới cho những cái cây này.Có lẽ bởi vì nghe được tiếng bước chân,ánh mắt nàng bất giác hướng về phía đoàn người Sử Lai Khắc học viện đang đi tới.Tựa hồ vì sự yên lặng nơi đây bị quấy nhiễu mà nhíu mày bất mãn.

Nhưng là,ánh mắt nàng lướt qua ba gã Lam Phách học viện hồn sư dẫn đường phía trước, rơi vào Phất Lan Đức cùng đại sư ở phía sau thì, cả thân thể trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tay buông rơi chiếc bình tưới, phát ra một tiếng *"Phanh"*.Mặc cho nước chảy ra, nàng lúc này lại như hoàn toàn quên mất.

Đó là một mỹ phụ nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, một thân thanh sắc bố quần giản dị nhưng lại khó giấu được phong tư yêu kiều, chiếc khăn vải màu xanh trên đầu bay phất phơ, khuôn mặt có chút tái nhợt.Ngũ quan lay động lòng người, hàng lông mày như vẽ, đôi mắt to màu đen giờ tuy đã trở nên ngốc trệ, nhưng cũng rất có thần.Dưới lớp áo vải không giấu được thân thể phong loan điệp chướng,ba đào mãnh liệt,phong tư thành thục,tuyệt không phải cô gái bình thường nào cũng có thể so sánh.

------oOo------

Chương 164: Hoàng Kim thiết tam giác đích tối hậu

nhất giác - Một giác cuối cùng của Hoàng Kim thiết tam giác (3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: LostEvil

Biên: LostEvil

Nguồn:

Âm Thư và ba gã hồn sư của Lam Phách học viện từ trong lời đối đáp của Phất Lan Đức cùng đại sư,cũng đã đoán được hai người họ hắn là có quen biết viện trưởng.Lúc này lại như trước án chiếu lễ số, rất nhanh tiến lên vài bước, đi ra ngoài ly ba. Âm thư cung kính hướng tới vị mỹ phụ đứng đằng sau ly ba nói: *"Viện trưởng, mấy vị hồn sư tân ứng sinh vừa mới tới, trong đó có sáu người thực lực đã vượt quá sáu mươi cấp hồn lực, chúng ta vô pháp tác chủ, mời người đứng ra định đoạt."*

Thân ảnh chợt lóe,mỹ phụ vốn ở bên ngoài ly ba,Sử Lai Khắc thất quái cũng không thấy rõ ràng được nàng làm thế nào từ trong đi ra.Mấy vị sư phụ cũng đồng thời chấn kinh.Từ một điểm nhỏ cho thấy,nữ tử này đơn giản chỉ dùng một động tác,cũng có thể biết được thực lực cường đại của nàng ta.

*"Tiểu, Tiểu Cương, thật là ngươi sao?Ta không phải là đang nằm mơ chứ?"*Thanh âm nhu mỹ liên tiếp hỏi tới hai lần, thanh âm nàng lúc này cũng kịch liệt run rẩy,nước mắt không chịu khống chế đã chảy xuống khuôn mặt đã tái nhợt.Toàn thân lâm vào trạng thái vô cùng kích động.

Đôi mắt đại sư đỏ bừng nhìn người làm hắn triêu tư mộ tưởng, hắn cũng từng hết lần này tới lần khác không dám gặp lại nữ tử này. Môi run rẩy nhưng một lúc lâu cũng không nói ra được một câu chữ nào.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, *"Chúng ta Hoàng Kim thiết tam giác, rốt cục hôm nay đã được gặp lại Nhị Long muội.Nhiều năm rồi không gặp, ngươi vẫn tốt chứ?"*Trái tim hắn cũng đồng dạng thở dài, người trước mắt chính là nàng, nhưng vẫn như trước trong mắt chỉ có Tiểu Cương.

Sự kích động trong mắt mỹ phụ đến lúc này mới tiêu giảm, ánh mắt chuyển sang Phất Lan Đức, trong mắt toát ra một tình cảm khó nói. *"Phất lão đại, ngươi vẫn còn giữ cái bộ dáng đó."*Phất Lan Đức cười khổ một tiếng, *"Ta già rồi, ngươi mới là vẫn giữ được phong thái lúc trước mới đúng.Lại đây, ta giới thiệu cho ngươi biết một chút, đây đều là các sư phụ trong Sử Lai Khắc học viện của ta, vô tình chứng kiến được học viện này đang có cuộc chiêu sinh nên rất hứng thú.Không nghĩ tới đây lại là học viện do ngươi làm viện trưởng, chúng ta tới đây là để sinh hoạt."*(Cuối chỗ này không hiểu,mấy lão biên giùm)

Lược qua đại sư, Phất Lan Đức lần lượt giới thiệu các vị sư phụ của Sử Lai Khắc học viện, cuối cùng mới hướng về mọi người trong Sử Lai Khắc học viện nói: *"Đây là Liễu Nhị Long, có lẽ các ngươi đều đã nghe nói qua, nàng lúc trước chính là cùng ta và đại sư nổi danh tại hồn sư giới, là Hoàng Kim thiết tam giác tối hậu nhất giác."*

Liễu Nhị Long, cái tên này đọc lên cũng có chút quái dị.Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện cũng không dám chậm trễ, đều tiến lên thi lễ.Liễu nhị Long cũng đã thu lại tình cảm, gạt nước mắt, khách khí hoàn lễ.

*"Nhị Long muội, còn không mời chúng ta vào sao?"*Phất Lan Đức mỉm cười nói.Gặp lại Liễu Nhị Long không chỉ là một mình đại sư tâm sinh biến hóa, hắn phải làm sao đây?Chỉ bất quá, hắn đành đem sự biến hóa trong tâm ấy chôn sâu trong lòng.

Liễu Nhị Long cười khổ nói: *"Phất lão đại, ngươi xem cái lều cỏ của ta liệu có tiếp đón được nhiều người như vậy sao?Các ngươi đến đây là có việc gì? Từ khi nào các ngươi lại muốn đến nơi nhỏ bé này?"*

Nếu là kẻ khác hỏi như vậy, nói không chừng Phất Lan Đức sẽ trực tiếp trở mặt.Chỉ là người trước mắt lại từng làm hắn hồn khiên mộng nhiễu.Hắn cười khổ một tiếng, đơn giản đem tình huống lúc này nói qua một lượt.

Nghe Phất Lan Đức nói đoàn người Sử Lai Khắc học viện bị đuổi ra khỏi Thiên Đấu hoàng gia học viện thì trong mắt Liễu Nhị Long không khỏi hiện lên một tia sát khí nồng đậm. *"Giỏi, hay cho một cái Thiên Đấu hoàng gia*

học viện.Phất lão đại, đừng nói gì thêm nữa.Ngươi không phải đến chỗ ta rồi sao?Lam Phách học viện này chính là do ta định đoạt, như vậy là được rồi.Tất cả mọi ngươi lưu lại đây đi, sau này nơi này chính là nhà của các ngươi."

Phất Lan Đức nhìn sang khối xác thịt biết đi *"đại sư"* một cái rồi tự nói giỡn: *"Chúng ta yêu cầu đãi ngộ cũng cao lắm đó, ngươi có khả năng tiếp đãi không đây?"*

Liễu Nhị Long mỉm cười nói: *"Phất lão đại,ngươi nói không đúng rồi.Không phải là ta tiếp đãi hay không tiếp đãi, mà vấn đề này phải hỏi ngươi mới đúng.Ngươi mới là lão đại của Hoàng Kim thiết tam giác chúng ta.Bắt đầu từ bây giờ, tòa học viện này là của ngươi, ngày mai ta sẽ triệu khai toàn thể sư sinh đại hội, tuyên bố quyết định này. Đồng thời, học viện chính thức đổi tên thành Sử Lai Khắc học viện đi. Để cho ta cũng có thể đem lại vinh quang cho Sử Lai Khắc học viện của ngươi."*

*"A?"*Phất Lan Đức mặc dù biết Liễu Nhị Long là một nữ nhân tính tình hào sảng không thua gì cánh mày râu.Cũng không thể nào nghĩ tới nàng dễ dàng đem một tòa học viện quy mô lớn đến vậy giao cho mình.Nhất thời không khỏi có chút không thể tiếp nhận.Bên kia, ba vị lão sư của Lam Phách học viện mới nghe được đã trở nên ngốc trệ.

"Âm Thư sư phụ, phiền các ngươi ngày mai tuyên bố triệu khai đại hội toàn học viện sư sinh. Đây đều là bằng hữu của ta, chúng ta nhiều năm nay chưa gặp lại, hôm nay phải ôn lại chút chuyện cũ.Ngươi chuẩn bị một phòng ăn thật trang nhã trên lầu hai thực đường, một bàn tiệc rượu thật lớn để ta chiêu đãi họ."

*"Vâng, viện trưởng."*Mặc dù vẫn không rõ quan hệ chính thức giữa Liễu Nhị Long viện trưởng cùng những người trước mắt này, nhưng điều này cũng không phải là việc mà Âm Thư ba người bọn họ được hỏi, vội vàng theo đường cũ đi ra.

*"Tiểu Cương, ngươi định cứ như vậy, không muốn cùng ta nói chuyện sao?"*Liễu Nhị Long ánh mắt lại hướng về phía đại sư, sự kích động trong mắt nàng vẫn chưa biến mất, mà thanh âm cũng đã không còn run rẩy, nhưng

lại mang theo vài phần lạc mịch.

Nhìn người mỹ phụ như hoa tựa ngọc trước mặt, đại sư trong tâm run rẩy, có chút gian nan hé miệng vài lần, rồi lại phát hiện bản thân lại không nói nên lời.

Liễu Nhị Long nhìn đại sư thật sâu, *"Tiểu Cương, lần này ta dù có thế nào cũng không để cho ngươi lại trốn thoát khỏi tay ta nữa."*

"Ta…"

Phất Lan Đức mỉm cười một cái, nói: *"Nhị Long muội, lần này mặc dù xảo hợp gặp lại, nhưng ta giao hắn cho ngươi.Nếu lại để cho hắn chạy mất, sợ rằng ngươi vĩnh viễn cũng không gặp lại được hắn lần nữa đâu.Thời gian trôi qua thật là nhanh, đảo mắt đã hai mươi năm rồi, suốt hai mươi năm ròng.*

*Hít một hơi thật sâu, Liễu Nhị Long ánh mắt miễn cưỡng từ trên thân đại sư dời đi, hướng tới Sử Lai Khắc chúng nhân nói: "*Mọi người trước tiên qua đây, ta giới thiệu một chút cho các ngươi về Lam Phách học viện, nga, không, phải là Sử Lai Khắc học viện rồi.Phiến sâm lâm lớn nhất trong Thiên Đấu thành toàn bộ là tư nguyên của học viện.Mặc dù nơi này chúng ta cũng không có tốt được như Thiên Đấu hoàng gia học viện, nhưng cũng không kém là mấy.Từ lúc học viện được thành lập đến nay, đã trải qua mười năm.Bởi vì chúng ta chỉ thu nhận hồn sư thuộc tầng lớp bình dân, cho nên chất lượng vũ hồn hầu hết là cao hơn hồn sư cao cấp học viện phổ thông.Nhưng cũng bởi vì xuất thân bình dân, bọn họ tu luyện so với người đến từ tầng lớp quý tộc khắc khổ hơn nhiều.Cũng hơn một lần tham gia hồn sư đại tái, chúng ta đánh thắng nhiều cường địch, cuối cùng tiếp cận tới vị trí tám danh đứng đầu.Thành tình so với đội Thiên Đấu học viện cao hơn một chút. Đội bọn họ đứng thứ hai chính là vì bị chúng ta loại bỏ."

*Dừng một chút, Liễu Nhị Long tiếp tục nói: "*Về phần sau này dạy học như thế nào thì phải là vấn đề của Phất lão đại rồi.Ta vốn là không muốn đảm nhận cái chức viện trưởng này, bây giờ rốt cục cũng được giải thoát.Thiên Đấu hoàng gia học viện mà cũng dám đem bọn ngươi cản xuất, hừ, ta đến cùng muốn xem bọn chúng dựa vào cái gì, sang năm sẽ gặp lại chúng trên

cao cấp hồn sư học viện đại tái."

Liễu Nhị Long quả thực mang đến cho mọi người một chút kỳ lạ, lời nói của nàng cùng bền ngoài có sự chênh lệch không nhỏ.Nếu nàng thay một bộ quần áo xa hoa lộng lẫy vào,nhìn thế nào cũng giống một phụ nhân cao quý, nhưng ngữ khí của nàng lại tràn ngập ý chí hảo dũng đấu ngoan.

Lúc trước Triệu Vô Cực có chút hiểu rõ về Hoàng Kim thiết tam giác.Lúc này mới được nhìn qua một chút vị phong tao mỹ nữ bất khả giản đan trong Hoàng Kim thiết tam giác khi xưa.Phất Lan Đức được xưng là phi tường nhất giác, đại sư là chỉ huy nhất giác, mà vị Liễu Nhị Long này, cũng được xưng là sát lục nhất giác. Là người tật ác như cừu (ghét cái ác như kẻ thù), tính tình phi thường nóng nảy.Cũng chỉ có ở trước mặt đại sư cùng Phất Lan Đức mới có thể thu liễm.

*Lập tức, Liễu Nhị Long đem cả tình hình của Lam Phách học viện giới thiệu cho mọi người, nơi này so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn. Cả học viện tuy chỉ có hơn hai trăm đệ tử, nhưng nếu tại hồn sư giới trong Thiên Đấu đế quốc cũng là hữu khẩu giai bi(ý nói là tài năng xuất chúng).Sợ rằng ngay cả những hồn sư có xuất thân quý tộc cũng không thể không thừa nhận Lam Phách học viện tầm quan trọng đối với hồn sư giới tựa như dây của chiếc cung.Nơi này có thể nói là một bảo tàng đối với bình dân hồn sư(đoạn này nếu dịch cho giống nguyên tác là "*cái mỏ vàng*" liệu có được không nhỉ?). Mặc dù chỉ mới mở được mười năm, nhưng mà sớm đã đào tạo ra không ít bình dân hồn sư có thực lực không tầm thường.Vậy sợ là ngay cả Vũ Hồn Điện cũng muốn cùng Lam Phách học viện hợp tác, nhưng chính là đều bị Liễu Nhị Long cự tuyệt*

Nơi này mặc dù không bằng Thiên Đấu hoàng gia học viện, nhưng cũng còn hơn so với Sử Lai Khắc học viện lúc trước nhiều lắm.

"Tốt rồi, xem ra cũng đúng lúc rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Liễu Nhị Long tựa hồ đã quên mất đại sư, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn biểu hiện ra bản tính hào sảng, chiêu đãi đoàn người Sử Lai Khắc học viện ăn trưa, đối với sự nghi hoặc của mọi người thì nhất nhất giải thích.Sau đó, lại dẫn mọi người đi thăm thú một vòng Lam Phách học viện, cuối cùng mới

an bài chỗ ở cho mọi người tại giáo sư ký túc lâu trong học viện.Về vấn đề đối đãi như thế nào, Liễu Nhị Long trực tiếp giao cho Phất Lan Đức.Dù sao, bắt đầu từ ngày mai học viện này cũng đổi tên thành Sử Lai Khắc, không còn là Lam Phách học viện nữa.

Trong ngày hôm nay, từ sáng sớm đã phải chịu sự sỉ nhục cùng tâm trạng phẫn nộ, sau khi tới đây mọi thứ đều tốt đẹp trở lại. Đối với đoàn người Sử Lai Khắc học viện mà nói, quả thật là có chút vô cùng thoải mái.

Bữa cơm chiều, Phất Lan Đức cũng không có đưa ra yêu cầu quá thịnh soạn như bữa trưa, mọi người rất nhanh đều đã dùng bữa xong.

*Phất Lan Đức nói: "*Hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai sợ rằng chúng ta bắt đầu phải bận rộn rồi đó.*"Vừa mới có một hoàn cảnh sống mới, bất luận là các vị sư phụ hay là chúng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện cũng cần phải có một thời gian làm quen.Càng huống chi Liễu Nhị Long đã trực tiếp đem học viện giao cho Phất Lan Đức. Đối với điều này, Phất Lan Đức cũng không có chút nào khách khí với Liễu Nhị Long. Điều này hắn biết là Nhị Long muội cố ý làm vậy, có lẽ trong lòng Liễu Nhị Long đây chính là một sự bồi thường, nhưng hắn lại như trước không có cách nào cự tuyệt Liễu Nhị Long, tựu giống như từ trước tới giờ không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng.*

*"*Tiểu Tam, theo ta ra ngoài một chút.*" Đại sư không dám tiếp tục cùng Liễu Nhị Long đối mắt, vội vã đứng lên, gọi Đường Tam cùng hắn đi ra ngoài.*

*"*Nga.*" Đường Tam đáp ứng một tiếng, đứng dậy theo đại sư ra ngoài.*

Liễu Nhị Long tựa như không trông thấy đại sư đi ra ngoài, từ trên bàn cầm lấy chiếc khăn ăn lên ưu nhã lau miệng.

*Phất Lan Đức trên mặt nở nụ cười, "*Ngươi không sợ hắn sẽ lại bỏ chạy sao?*"*

*Liễu Nhị Long nhìn về phía Phất Lan Đức đồng dạng cũng nở một nụ cười, chỉ là trong nụ cười mang theo vài phần thú vị, "*Phất lão đại, ngươi cho rằng để cho ta lại nhìn thấy hắn, hắn còn có khả năng trốn thoát nữa hay sao? Lần này, cho dù có phải dính hắn lại, ta cũng muốn đem hắn dính chặt bên thân

ta."

Đi ra khỏi thực đường, đại sư trực tiếp hướng tới sâm lâm, hắn luôn luôn thích thực vật, nhất là trong những khu rừng tĩnh mịch.

------oOo------

Chương 165: Chuyện cũ của hoàng kim thiết tam giác: Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

Đường Tam thủy chung đi theo phía sau đại sư, cái gì cũng không có hỏi, chỉ lẳng lặng làm bạn với sư phụ mình. Hắn có thể cảm giác được, tâm tình của đại sư rất phức tạp. Phía sau vào lúc này, lựa chọn để cho sư phụ một chút yên tĩnh so với việc gạn hỏi sự tình hắn là tốt hơn rất nhiều. Tiến vào trong rừng, nhiệt độ so với bên ngoài rõ rang là thấp hơn vài phần. Không khí nhẹ nhàng khiến cho đại sư tinh thần rung lên, tựa hồ ngay cả tâm tình cũng trở nên thư thái vài phần.

Dừng chân, đại sư chuyển hướng nhìn về phía Đường Tam, nhàn nhạt nói: *" Tiểu tam, người có phải là muốn hỏi, ta cùng với nhị long cuối cùng là có quan hệ như thế nào, tại sao lại phải giống như bây giờ, tại sao sao ta phải tránh nàng suốt 20 năm có phải không?"*

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thở dài một tiếng: *" Ta nói cho ngươi nghe chuyện xưa vậy."*

" Hơn 20 năm trước, một gã thanh niên xuất than từ danh môn, bởi vì bản

thân võ hồn sinh ra biến dị khác thường mà thay đổi, không có năng lực kế thừa võ hồn truyền thừa của bổn môn mà bị gia tộc sở viện bài xích. Vì để chứng minh bản than mình, hắn khổ học và nghiên cứu thật sâu về phương diện hồn sư, mong có một ngày có thể bằng vào hiểu biết để cho thế nhân chấp nhận chình mình. Trong khi hắn ở bên ngoài, gặp một hồn sư trẻ tuổi cùng chí hướng, hai người quyết định cùng nhau đặt chân vào hồn sư giới.

*"*Có một ngày, khi bọn họ liệp sát hồn thú tại một mảnh hồn thú sâm lâm thì gặp một cô gái xinh đẹp. Với tính cách hoạt bát sang sảng, cô gái rất nhanh thu hút sự chú ý của hai gã thanh niên. Ba người trở thành bạn tốt của nhau. Đội ngũ vốn chỉ có hai người giờ cũng gia tăng trở thành ba người."

*"*Theo thời gian, hai gã thanh niên đều nảy sinh tình cảm với cô gái có vũ hồn hỏa long. Nhưng vì tình cảm huynh đệ, ai cũng không muốn để người khác nhận ra. Nhất là gã thanh niên, vì võ hồn bản thân biến dị mà không thể trở thành cường đại nên càng chôn chặt tình cảm tận sâu trong đáy lòng. Bởi vì ba người trong lúc phối hợp mà ngẫu nhiên phát hiện chuyện ngoài ý muốn, có thể thi triển một loại võ hồn dung hợp kĩ cường đại. Bằng vào thực lực của bản thân, bọn họ dần dần khẳng định thanh danh của hoàng kim thiết tam giác trong giới hồn sư.

Nói đến đây, đại sư thở dài một tiếng," cảm tình là phải theo thời gian mà tích lũy. Che giấu càng sâu, đôi khi ngược lại càng làm tình cảm gia tăng mãnh liệt. Tuổi của ba người dần tăng lên, theo đó tình cảm càng sâu sắc. Rốt cục có một ngày, người thanh niên thực lực không hề tầm thường không dằn được sự hành hạ của nội tâm, đem tình cảm nung nấu bấy lâu hướng tới cô gái thổ lộ. Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là: đối với bọn họ, cô gái vốn biết cả hai đều có tình cảm với chính mình. Nhưng lại sợ nói ra lựa chọn của mình sẽ khiến người kia bị tổn thương nên vẫn im lặng. Lời thổ lộ của thanh niên đã khiến cô gái không thể trốn tránh được nữa. Cô gặp mặt cả hai người thanh niên và nói ra người mình thích chính là thanh niên có vũ hồn biến dị khiến thực lực thấp kém nhưng bằng vào nghị lực và cố gắng phi thường đã nắm được những tri thức và lí luận vô cùng to lớn."

*"*Ngươi hẳn là đoán được, cô gái đó chính là nhị long, mà hai gã thanh niên chính là ta và Phất Lan Đức. Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ vẻ mặt Phất Lan Đức lúc ấy cực kì thất vọng, còn tim mình thì đập rất nhanh. Trong khoảnh

khắc đó, ta đột nhiên cảm giác được một niềm hạnh phúc chưa từng có. Nhưng ta và Nhị Long đều không muốn thương tổn Phất Lan Đức. Nhất thời, cả ba người đều trở nên trầm mặc. Sự việc cứ như vậy trôi qua được vài ngày, không khí ảm đạm và chán nản khiến ta có chút cảm giác hít thở không thông. Rốt cục, Phất Lan Đức đã chấp nhận. Vốn là người lớn tuổi nhất trong số chúng ta, hắn nói muốn ba chúng ta kết thành huynh muội, mà nhị long chính là đệ muội của hắn.

Đường Tam nhịn không được nói: " Phất Lan Đức viện trưởng thật sự là người tốt. Có lẽ đây là kết cục tốt nhất"

Đại sư gật đầu, " Lời Phất Lan Đức nói cả đời ta cũng không quên được. Hắn nói hắn đã mất đi người yêu, tuyệt không muốn mất đi huynh đệ và muội muội của chính mình. Y chúc phúc cho chúng ta đích xác là phát ra từ nội tâm."

Đường Tam nghi hoặc nói: " Đã như vậy, ngài và Nhị Long hắn là có điều kiện để ở bên nhau mới đúng. Tại sao lại phải …"

Đại sư cười khổ nói: " Nếu hết thảy đều thật sự thuận lợi như vậy thì sẽ không có phát sinh chuyện xưa. Và có lẽ con của chúng ta so với người còn nhiều tuổi hơn. Nhưng không biết có phải lão thiên trêu cợt hay không mà đem chuyện của chúng ta hết thảy đều phá hư."

" Ta nhớ rõ rang đêm hôm đó thật sự là đặc biệt. Phất Lan Đức làm chủ hôn cho chúng ta. Ta và Nhị Long rốt cục cũng thành hôn. Chúng ta khi đó cái gì cũng không có, không có thân hôn bằng hữu chúc phúc, quy mô hôn lễ cũng không được hoành tráng, nhưng cũng khi đó, chúng ta đều cảm nhận được một niềm hạnh phúc vô cùng. Chỉ cần ta và Nhị Long có thể ở cùng một chỗ, tất cả những cái khác có quan hệ gì đây chứ?"

"Chúng ta ba người cùng nhau, đồng thời uống rượu, Phất Lan Đức chuẩn bị hướng chúng ta cáo từ, định chính mình đi ra ngoài. Đột nhiên có vài người xuất hiện, mà mấy người này ta đều biết. Người cầm đầu chính là nhị thúc của ta, một trong hai gia chủ của long gia tộc, Lam Điện Phách Vương Long Ngọc La Miện. Lúc ấy sự xuất hiện của hắn đã khiên ta cực kì kinh ngạc hòa lẫn vui mừng. Ta đang trong khoảnh khắc vô cùng mừng rỡ, mà những người

vừa tới lại là thân thích và thúc thúc của ta. Lập tức ta trở nên rất cao hứng, đưa bọn họ đến phòng tân hôn của chúng ta."

Nói đến đây, đại sư tâm từng rõ rang trở nên vô cùng kích động, " Nhưng mà không ai nghĩ đến, nhị thúc đến không phải tới tìm ta, mà chính là Nhị Long."

"Cái gì? Tại sao?" *Đường Tam giật mình hỏi.*

Đại sư tiếp tục nói: " Tại trước khi chúng ta kết hôn, ta cùng Nhị Long, Phất Lan Đức trên đại lục trở thành bằng hữu, chưa từng bao giờ hỏi về thân thế của đối phương. Đó là việc riêng tư của mỗi cá nhân. Ta bởi vì gia tộc sở viện nên không nói, phất lan đức xuất thân từ gia đình bần dân, mà Nhị Long cũng chưa bao giờ chủ động nhắc qua về thân thế của mình. Mục đích mà vị nhị thúc này của ta tìm tới chính là làm thân hôn (người bên nhà gái). Nhị long, nhị long chính là nữ tư sinh (con gái riêng)của y."

Đường Tam giật mình mở trừng cả hai mắt. Ý trời trêu người. Khó trách sư phụ lại lựa chọn rời đi. Tất cả chuyện này, hết thảy đúng là hắn rất không công bình.

"Khi ta đối với nhị thúc xưng hô, vẻ mặt nàng cũng trở nên trắng bệch. Khi ta không tin tưởng mà hỏi nàng. Khi nàng gật đầu, ta chỉ cảm thấy giống như tình thiên phích lịch (Lửa đạn rợp trời - tức là mắt nổ đom đóm). Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, người phụ nữ mình yêu thương, lại chính là đường muội của ta."

Nước mắt không thể khống chế dần lăn trên khuôn mặt của đại sư. Hai mươi năm, quá khứ đã trôi đi hai mươi năm, mà khi hồi tưởng lại tình cảnh đó, đại sư cũng vĩnh viễn không thể phai nhạt đi.

Từ mừng rỡ khi được cùng người yêu thương ái luyến, chợt biến thành đại bi ai. Đó là biết bao thống khổ?

Mang theo thanh âm nghẹn ngào, đại sư ánh mắt mờ mịt, lúc ấy, Nhị thúc đã thấy trang phục trên người chúng ta liền hiểu được tất cả. Câu đầu tiên hắn nói chính là: " Sao lại thế này? Ngươi tại sao lại có thể gả cho tên phế vật này?" Ta vồn tưởng rằng nhị thúc đối với ta không tệ, cũng sẽ không giống

những tộc nhân khác xem ta như vậy.Cho đến lúc đó, ta mới biết là mình đã nhầm rồi, nguyên lai, hắn như trước đối xử với ta như với một phế vật."

"Sau ta mới được biết, Nhị Long là do nhị thúc ta cùng với một nữ sinh tử sở viện phong lưu sinh ra. Bởi vì xuất thân của mẫu thân Nhị Long, nhị thúc không dám mang nàng về nhà. Trong khi Nhị Long ở bên ngoài, mẫu thân của nàng đã mang bệnh qua đời. Nàng không mang họ của nhị thúc mà mang họ của mẫu thân nàng. Nhưng tên của nàng là Nhị Long. Mẫu thân nàng vì phụ thân nàng mà đặt tên như vậy. Tên húy của nhị thúc ta chính là Nhị Long."

"Không đúng, sư phụ. Nếu Nhị Long tiền bối đúng là đường muội của ngài, vậy vũ hồn hắn là cùng với gia tộc truyền thừa của nàng giống nhau, chính là Lam Điện Phách Vương Long mới đúng. Chẳng lẽ vũ hồn của Nhị Long tiền bối cũng là …"

Đại sư gật đầu," Đúng vậy, vũ hồn của Nhị Long cũng là biến dị, chỉ có điều nàng không trở nên nhỏ yếu mà trở nên cường đại, mà còn là một vũ hồn rất cường đại. Lôi điện biến dị có chỗ gần giống với ngọn lửa. Đây chính là nguồn gốc của vũ hồn Hỏa Long của nàng. Chúng ta lúc đó chính là do xảo hợp mà tạo thành bi kịch này."

"Lúc ấy, ta chạy ra ngoài như phát điên.Khi đó ta thậm chí nghĩ tìm đến cái chết. Nhị Long muốn đuổi theo ta, nhưng lại bị Nhị thúc mạnh mẽ kéo lại. Nếu không có Phất lan Đức đuổi theo ngăn ta tự sát, có lẽ đã chẳng có đại sư ta như bây giờ."

Đường Tam không có gì nữa. Lúc này ngay cả hắn cũng chìm trong thế giới nội tâm đầy bi thương của đại sư.

Bọn họ cũng không biết, cách hai người không xa còn một người khác cũng đang lệ đẫm khuôn mặt, đang không tự chủ nhìn về phía họ.

" Ta còn có thể như thế nào được nữa? Mặc dù bỏ đi ý định tự sát, nhưng trong thâm tâm, Nhị Long là cả sinh mệnh của ta. Ngươi cũng thấy được, ta cũng không được tính là anh tuấn, cũng không có thực lực cường đại. Nhưng nàng đã chọn ta mà bỏ qua Phất Lan Đức, một người vĩ đại hơn ta rất nhiều.

Ta chính là như vậy yêu người con gái đáng yêu đó, nhưng trớ trêu thay lại trở thành đường muội của chính mình. Cái loại thống khổ này, thật đúng là thường nhân không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng, chán nản và thoái chí, ta chỉ có thể lựa chọn trốn tránh. Ta không có để cho Phất Lan Đức đi theo. Một mình ta cứ như vậy lặng yên mà rời đi."

" Nhưng sau đó, nghe được tin tức từ Phất lan đức nói Nhị Long và nhị thúc của ta sau khi trở về gia tộc đã có mâu thuẫn, dường như đang tìm kiếm ta. Ta cũng rất muốn đến gặp nàng, nhưng mà ta không thể. Ta không thể hủy đi danh dự của nàng được."

" Huynh muội kết hợp. Chuyện tình này thế nhân không thể chấp nhận. Cho dù là ta không để bụng, nhưng Nhị Long lại là nữ nhân, ta làm sao có thể để cho nàng chịu điều tiếng như thế này được chứ. Càng huống chi ta chỉ là một phế vật vô dụng, Nhị Long cùng ta một chỗ, ta thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ nàng, người con gái ta yêu cũng không có. Nàng vốn là không nên thuộc về ta."

"Một năm trôi qua, ta thậm chí còn không dám nghe tin tức về Nhị Long nữa. Ta sợ chính mình không nhịn được sẽ đi tìm nàng.Bất tri bất giác, ta chỉ có thể dồn hết tâm lực của chính mình vào việc nghiên cứu vũ hồn. Cho đến khi gặp được ngươi, nội tâm của ta mới một lần nữa sống dậy. Đem toàn bộ tinh thần kí thác lên người ngươi, mấy năm nay ta mới có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Ta biết Phất Lan Đức dám chắc là biết Nhị Long ở nơi này. Hắn cũng không phải là loại người qua loa đại khái, làm việc cẩu thả, nếu không sự tình vừa rồi, ngay tại Thiên Đấu hoàng gia học viện chịu đả kích như vậy, như thế nào lại một lần nữa chọn một học viện khác như thế chứ? Chỉ có điều lúc ấy ta cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Gặp lại Nhị Long, sẽ chỉ làm ta càng thêm thống khổ. Nhị Long thực lực quá mạnh mẽ so với ta. Lần này cho dù muốn ly khai nơi này để tránh buồn đau cũng chỉ sợ khó mà làm được."

Đường Tam nhìn đại sư, khóe mắt đã có chút ươn ướt. Đúng vậy, lão thiên đối với sư phụ thật là không công bình. Tước đoạt cường đại võ hồn kế thừa còn chưa tính, vậy mà ngay cả hắn cùng với người yêu thương ở bên nhau cũng bị phá hư.

" Sư phụ, ánh mắt của người đời thực sự là quan trọng như vậy sao? Ai nói

ngài là phế vật? Trong lòng ta, ngài mới là một hồn sư vĩ đại nhất. Tri thức cùng với sự hiêu biết cũng là lực lượng, có ai dám nói tại phương diện tri thức về phương diện vũ hồn có thể hơn được ngài? Không ai có thể. Sư phụ, ngài thật đúng là … Nhị Long a di đợi ngài nhiều năm như vậy đều không có lựa chọn người khác, đối với ngài thâm tình như vậy, nếu ngài lại trốn tránh như vậy sẽ chỉ làm hai người đều thống khổ. Dù là ngài thật sự để ý ánh mắt của người đời, thì ngài cũng có thể mang theo nàng mà cao chạy xa bay."

Đại sư thống khổ lắc đầu, *" Không, như vậy đối với Nhị Long thật là không công bình. Tiểu tam, yêu một người, không nhất định là phải giành được người đó. Ta đổi lại càng hi vọng nàng có thể có một cuộc sống hạnh phúc"*

Lúc này Đường Tam dường như quên đi thân phận đệ tử. Nhìn đại sư u sầu làm lòng hắn mụ mẫm, không khỏi lên tiếng: *"Ngài trốn tránh như vậy, Nhị Long a di có thể hạnh phúc sao? Nàng nếu như hạnh phúc, tại sao phải xướng ra một ca khúc bi thương như vậy? Tại sao lại vừa nhìn thấy ngài nàng lại bật khóc? Nàng thậm chí còn không dám nói chuyện với ngài, chỉ sợ khiến ngài khó xử. Ngài thật sự là đáng hổ thẹn. Ánh mắt người đời thì sao? Nhị long a di còn không sợ, ngài sợ gì chứ? Ngài hắn là phải cùng nàng ở bên nhau, cùng nhau dũng cảm đối mặt, phá vỡ hết thảy chướng ngại. Chứng mình với gia tộc của ngài, chứng minh với tất cả mọi người rằng hai người yêu nhau cũng không có gì sai cả. Đường huynh muội mặc dù huyết thống gần nhau, nhưng thật sự là không thể ở bên nhau hay sao? Sư phụ, ngài không phải chỉ là sợ Nhị Long a di ở bên ngài sẽ phải chịu khổ. Ngài không dám tiếp nhận sự thật này còn vì ngài đang tự ti."*

Đại sư ngơ ngác nhìn Đường Tam, môi ông run rẩy, có chút không nói thành lời. Mặc dù hắn và Phất Lan Đức giống nhau, đều là nam nhân trong lòng luôn có ý chí kiêu hãnh. Nhưng mà đúng vì hắn vũ hồn chỉ là bậc thấp nên sâu thẳm trong nội tâm sinh ra cảm giác tự ti. Phất Lan Đức cùng Nhị Long đều không dám nói về đau đớn trong lòng của hắn. Lúc này Đường Tam tuy kích động mà nói ra, nhưng lại nói đúng điểm yếu đó.

" Hắn nói rất đúng. Ngươi tại sao lại phải tự ti? Ngàn vạn người nói người là phế vật thì như thế nào? Chỉ cần Nhị Long ta thấy ngươi như vậy là đủ rồi. Tiểu cương, ngươi thật sự không rõ sao? Nếu ta quan tâm đến quan hệ thân hôn, ta sao phải tìm ngươi như vậy? Tại sao vẫn phải thống khổ như thế

này?"

Sau lưng Đường Tam và tiểu cương không xa, nhị long chậm rãi đi ra. Nước mắt không ngừng từ khuôn mặt nàng chảy xuống. Nhìn đại sư, Nhị Long kiên định bước từng bước lại gần. Khuôn mặt kiều diễm như ánh sáng chói lòa.

Lúc này đây, đại sư rốt cuộc không trốn tránh ánh mắt của Nhị Long nữa. Nhìn nàng, bước từng bước đến gần, tim đại sư rõ rang đang đập nhanh hơn. Bao cảm xúc chôn chặt trong nội tâm bấy lâu đang từ từ mở ra. Hai mươi năm che đậy, bức bình phong đã không thể ngăn cản được mối thâm tình tại sâu thẳm trong nội tâm.

Đường Tam yên lặng lui về phía sau, từ từ tiến vào khu rừng. Hắn biết lúc này không nên quấy rầy bọn họ. Nội tâm hắn cũng hướng tới đại sư mà âm thầm chúc phúc. Sư phụ thường xuyên toát ra tâm trạng cô đơn, hắn làm sao có thể không thấy.

Lúc này, ngọn nguồn đều đã tỏ, nếu có thể hóa giải, để đại sư và nhị long có thể thật sự đến được với nhau. Đối với song phương bọn họ, kết cục như vậy là tốt nhất.

Khu rừng u ám yên lặng, Đường Tam cũng không có vội vã trở về, chỉ là tại trong khu rừng lẳng lặng mà đi. Không biết tại sao, nghe xong chuyện xưa của đại sư và Nhị Long, trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới Tiểu Vũ. Tâm tính của hắn cũng không phải là của một đứa nhỏ mười ba tuổi, mà đã là tâm tình của một gã trung niên.

Tiểu vũ cũng là muội muội của chính mình. Địa vị của nàng trong lòng mình rốt cuộc là như thế nào? Từ khi quen biết Tiểu Vũ, đây là lần đầu tiên nội tâm Đường Tam nổi lên vấn đề này.

Nếu chuyện của chính mình và Tiểu Vũ cũng giống như chuyện của Đại Sư và Nhị Long thì bản thân sẽ phải giải quyết như thế nào? Đường Tam phát hiện tâm tình của chính mình lúc này cũng có chút mờ mịt.

Không khí chung quanh đột nhiên có chút lạnh leo, Đường Tam cơ linh nhạy bén, đột nhiên rùng mình một cái, không khỏi nhíu mày kì quái.

Hồn lực đột phá ba mươi cấp, huyền thiên công của hắn cũng đã tu luyện tới đệ tứ trọng, đã tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm. Vỗn dĩ cái nóng của mùa hè và cái lạnh của mùa đông không thể ảnh hưởng tới Đường Tam. Huống chi đây lại vẫn là đang mùa hè, như thế nào lại có cảm giác lãnh lạnh thế này chứ?

Mà ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên đứng lại. Ngay tại hơn ba thước trước mặt hắn không biết khi nào đã xuất hiện một người toàn thân màu xanh biếc.

Một đôi mắt băng lãnh màu xanh biếc. Ánh mắt như độc xà đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Tam. Đây rõ rang là người mà buổi sang đã gặp: Vị phong hào đấu la Độc Cô Bác.

Đường Tam theo bản năng phóng xuất võ hồn của chính mình. Nhưng thân thể Độc Cô Bác trước đó một khắc đã đến trước mặt Đường Tam. Đường Tam không thấy động tác của hắn như thế nào mà chỉ cảm thấy đầu óc mê muội đi, cái gì cũng không hiểu.

Hồn lực ba động chỉ trong nháy mắt nhưng đã làm kinh động đến Nhị Long đang ở trong lòng đại sư cách đó không xa.

"Người nào?" Tinh quang trong mắt Nhị Long đại phóng. Từ trong lòng đại sư đứng dậy, ánh mắt Nhị Long hướng vị trí hồn lực ba động truyền lại. Nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ hồn lực ba động cường đại, ẩn chứa một hơi thở kinh khủng. Thân hình chợt lóe, đã đem đại sư ngăn cản ở sau lưng mình.

Đại sư đầu tiên là sửng sốt một chút rồi ngay sau đó sắc mặt đại biến: *"Bất hảo, có thể là Tiểu Tam đã xảy ra chuyện. Mau đi xem"*

Nhị Long nắm tay đại sư, chợt gia tốc. Bằng vào hồn khí lực, rất nhanh đi tới nơi xảy ra chuyện. Nhưng ngoại trừ không khí lạnh như băng, bọn họ không tìm được bất kì một manh mối nào. Nhị Long toàn lực thúc dục hồn lực bản thân cũng không thể nhận được hơi thở của Đường Tam.

Đại sư quyết định thật nhanh nói: *" Đi, trước tiên về tìm Phất Lan Đức.Hơi*

thở băng lãnh này ta có chút hiểu rõ. Nếu thật đúng là người kia, chỉ sợ khó khăn rồi". Đại Sư thực lực mặc dù không mạnh, nhưng năng lực quan sát và sức phán đoán so với người thường mạnh hơn rất nhiều.

Hơi thở băng lãnh này lập tức khiến hắn nhớ đến người đã gặp tại Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc ban sáng: Độc Cô Bác cùng với tử tôn của hắn, Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn

Đầu choáng váng, Đường Tam từ hôn mê trở nên tình táo lại, phát hiện chung quanh một mảnh tối như mực.

Chỉ có hai điểm lục quang trong bong đêm lóng lánh quang mang âm trầm.

Vận huyền thiên công, hồn lực trong cơ thể Đường Tam từ từ ngưng tụ. Sức lực một lần nữa trở lại, nhưng hắn cũng không có di chuyển. Đại sư đã dạy hắn dưới tình huống nguy hiểm càng phải bảo trì tình táo, tuyệt không thể bởi vì hành động thiếu suy nghĩ của chính mình mà lâm vào nguy cơ.

" Đã tỉnh dậy rồi thì không cần phải giả bộ nữa. Ngươi thật sự chỉ có mười ba tuổi ư?Sao tâm tính giống như một tay lão luyện từng trải như vậy?" thanh âm khàn khàn từ bên cạnh truyền đến. Theo ánh mắt dần thích nghi với bóng tối, Đường Tam lúc này mới nhờ vào hải điểm quang mang xanh biếc mà mơ hồ trông thấy cảnh vật xung quanh. Độc Cô Bác đang ngồi cách hắn không xa, mà hai điểm lục quan dĩ nhiên chính là hai con mắt của hắn.

Xoay người ngồi dậy, Đường Tam cũng không có mở miệng, chỉ là lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác. Trong lòng lạnh ngắt. Không cần hỏi, hắn cũng đã biết nguyên nhân độc cô bác bắt hắn tới đây. Chính là vì trả thù cho Độc Cô Nhạn. Bị bắt trong tay phong hào độc đấu la, chính mình có thể có kết cục tốt đẹp gì đây cơ chứ?

"Tiểu tử, người chính là Đường Tam?" Độc Cô Bác dựa người vào thạch bích, nhàn nhạt hỏi.

"Không sai". Đường Tam trả lời đơn giản. Hắn tự nhiên không muốn khoanh tay chịu chết, ngồi tại đó lặng lẽ đề tụ tự thân hồn lực.

Mặc dù hắn biết chính mình với hơn ba mươi ba cấp hồn lực đối mặt với một vị hơn chín mươi cấp sẽ không có bất kì một cơ hội gì, nhưng nếu không cố gắng đến phút cuối cùng, hắn làm sao cam tâm cho được.

Lục quang trong mắt độc cô bác lóe ra một chút, *" Nghe nói người phá đệ tam hồn kĩ của cháu gái ta mà lại là dùng độc đối lại nó. Ngươi làm như thế nào để hóa giải xà độc của nó? Chỉ là liệt tửu sợ rằng không đủ."*

Đường Tam lạnh nhạt nói:*" Thật hổ danh ngươi lão quái vật được xưng là độc đấu la. Chẳng nhẽ ngay cả đạo lí hùng hoàng có thể áp chế độc xà cũng không rõ sao? Hùng hoàng phối cùng với liệt tửu sẽ khiến cho đặc tính của hùng hoàng phát huy đến, hơn nữa lại còn ngọn lửa thiêu đốt. Đệ tam hồn kĩ của cháu gái người mặc dù rất độc, nhưng cũng không phải là không thể hóa giải được."*

Độc Cô Bác đột nhiên cười một tiếng quái dị, *"Đã bao nhiêu năm, đã không biết bao nhiêu năm không có ai có đủ dũng khí nói chuyện cùng ta như vậy? Tiểu tử, người không sợ chết sao? Dám nghi ngờ độc của lão phu? Ngươi có biết hay không, cho dù là phong hào đấu la đi chăng nữa, gặp độc của lão phu cũng sẽ phải biến sắc."*

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Độc của ngươi? Chỉ là rác rưởi mà thôi.*"*

*"*Ngươi nói cái gì?" Độc Cô Bác trong mắt lục quang chợt đại phóng. Chỉ khoát tay một cái, thân thể Đường Tam đã bị một cỗ cường lực không thể chống đỡ hất mạnh về vách tường. Đau đớn kịch liệt suýt làm hắn hôn mê đi.

"Tiểu tử, nếu người dám ở trước mặt ta hoa ngôn một lần nữa, cho dù hứng thú với độc của ngươi, ta cũng sẽ lập tức giết ngươi. Độc của ta là rác rưởi? Ta có thể trong nháy mắt khiến cho trong vòng ba dặm sinh linh đồ thán, không còn một ngọn cỏ. Muốn giết ngươi, ta thậm chí không cần động thủ, trực tiếp để ngươi trúng độc mà chết. Trên thế gian này, trong hồn sư độc thuộc tính, không ai có thể so với ta. Ngươi mà cũng dám nghi ngờ độc của ta?"

Đường Tam chậm rãi đứng lên, nén đau nhức trên người, cố gắng đứng

thằng." *Ta cần phải hoa ngôn trước mặt ngươi hay sao? Vậy lời ta nói có ý nghĩa gì? Độc của người quả thật là lợi hại, nhưng như trước vẫn chỉ là rác rưởi. Độc công là phải dụng độc đối với địch nhân, nhưng mà ngay cả ngươi, chính mình đều đã trúng độc, chẳng lẽ độc của ngươi không phải là rác rưởi sao?"*

Độc cô bác sửng sốt một lát, vung tay lên, không biết hắn làm thế nào, chung quanh huyệt động liền nổi lên một vòng ngọn lửa màu xanh biếc.

Nhờ lục hỏa chiếu rọi, Đường Tam lúc này mới thấy mình đang ở trong một động quật có phương viên gần ngàn thước. Độc cô bác vẫn mặc trang phục như lúc sáng, đang đứng ở trước mặt mình khoảng hơn mười thước.

"Thật sự là nói đùa, ta dùng độc, như thế nào lại để chính mình mắc độc? Lão phu năm nay bảy mươi tám tuổi, cho tới bây giờ đều là ta dụng độc đối với người khác, chưa bao giờ có người nào khác có thể dụng độc đối với ta." Độc Cô Bác lạnh lùng nhìn Đường Tam. Kì quái chính là lần này hắn không hướng Đường Tam mà ra tay.

Đường Tam xem thường hừ một tiếng," Thật sự là như thế hay sao? Vậy ta hỏi ngươi, mỗi khi trời mưa, hai bên sườn của ngươi sẽ bị một trận đau nhức đến tê dại, và càng ngày càng nặng.Chính ngọ cùng giờ tí (là giữa trưa và ban đêm đó) đều phát tác một lần. Xét tình huống hiện tại của ngươi, hẳn là mỗi lần phát tác kéo dài khoảng một canh giờ. Còn nữa, ban đêm, tầm khoảng trên dưới canh ba, đỉnh đầu cùng tâm tính của ngươi đều trở nên vô cùng đau đớn. Toàn thân co giật, ít nhất là khoảng nửa canh giờ. Đau đớn thống khổ đến mức muốn chết đi mà không được. Điều này thì chắc ta không cần miêu tả nữa. Chẳng nhẽ đây không phải là ngươi đã trúng loại bệnh này? Chẳng những ngươi đã trúng độc, mà còn đã ngấm đến tận xương tủy. Ta chỉ là kì quái, ngươi tại sao đến giờ vẫn chưa có chết? Loại độc này hồn lực căn bản không có khả năng áp chế."

"Ngươi, ngươi như thế nào lại biết?" Độc Cô Bác giật mình, hạ ý thức nói ra.

Đường Tam miêu tả như đã tận mắt nhìn thấy. Bình thường Độc Cô Bác luôn luôn giấu kín bí mật này, đến cả một thân cháu gái cũng không biết. Lúc này từ Đường Tam nói ra, làm sao có thể không làm hắn kinh nghi cho được. Sát

khí trong mắt đại thịnh, sát ý lạnh như băng, tựa như xuyên thấu cả Đường Tam.

Phong hào đấu la thực sự quá mạnh mẽ. Sát khí từ trong người Độc Cô Bác phóng xuất ra giống như đã hóa thành thực thể, đánh trúng ngực Đường Tam. Đường Tam hự một tiếng, phun ra một ngum tiên huyết, sắc mặt thay đổi, thụt lùi ba bước mới miễn cưỡng đứng vững. Ngay khi sát khí của độc vô bác áp bách, lam ngân thảo chợt phóng thích, ngay cả ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu sau lưng cũng trực tiếp mở ra, phóng xuất hơi thở hung ác, bảo vệ thân thể Đường Tam.

"Quả là có chút thực lực". Độc Cô Bác lúc này đã tỉnh táo lại. Hắn vốn tưởng rằng với sát khí thực thể hóa của mình có thể dễ dàng đánh chết hồn sư ba mươi cấp. Tuy chuyện hắn giết người diệt khẩu xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không nghĩ rằng Đường Tam vậy mà vẫn có thể không sao, mặc dù thổ huyết nhưng không phải là bị thương nặng. Như vậy có nghĩa là khí lực và tinh thần thể xác của hắn đã không còn là ba mươi cấp hồn sư nữa.

"Để cho ta xem, đây chính là vũ hồn đã làm bị thương cháu gái ta?" Độc Cô Bác thân hình chợt lóe, đã đến trước mặt Đường Tam, vung tay về phía Đường Tam chộp tới.

Lam ngân thảo tự dịch chuyển. Đệ nhất hồn hoàn của Đường Tam lóe sáng. Đệ nhất hồn hoàn kĩ – triền nhiễu (quấn quanh) – phát động.

Đường Tam toàn lực thi triển, lam ngân thảo cứng cỏi điên cuồng nhắm hướng Độc Cô Bác quấn tới.Cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã quấn lấy cơ thể hắn.

Nhưng một màn kinh khủng xuất hiện, lam ngân thảo vừa quấn lên thân thể độc cô bác, bỗng như băng tuyết chợt tan rã.

Đúng vậy, chính là tan rã ra, tựa như bông tuyết tan biến khi gặp lửa, không hề có nửa phần dừng lại. Thậm chí còn không thể làm tay của Độc Cô Bác chậm lại một chút nào. Bàn tay to lớn của Độc Cô Bác đã tóm lấy vai của Đường Tam.

Tay của lão rất cứng rắn, nắm trên vai Đường Tam giống như cương thiết.

Bát chu mâu sau lưng Đường Tam cơ hồ theo bản năng đồng thời đâm ra, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn đâm thẳng về phía độc cô bác. Tử quang bừng lên, kịch độc đã toàn diện phát độc.

"Di..." Độc Cô Bác có chút kinh ngạc. Với thực lực của hắn, không cần chính thức đụng thân thể đã có thể cảm nhận được công kích của bát chu mâu so với lam ngân thảo mạnh hơn rất nhiều. Lục quang trên người Độc Cô Bác nháy mắt khuếch tán, cũng không thấy hắn sử dụng võ hồn. Bát chu mâu đâm vào trên lục quang, trước tiên chỉ là làm cho tám vòng tròn xanh biếc rung động, mà cũng vô pháp xâm nhập vào bên trong.

"Thì ra là thế. Quả nhiên là ngoại phụ hồn cốt. Khó trách nhạn nhạn không đánh lại ngươi." Độc Cô Bác chợt hiểu ra, nhìn bát chu mâu của Đường Tam, trong mắt không khỏi lộ ra vè tham lam.

Một cỗ hồn lực băng lãnh từ trên đầu vai Đường Tam truyền vào cơ thể, toàn thân hắn bỗng nhiên tê liệt mất đi cảm giác. Tất cả hồn lực đều không thể đề tụ.

Một cỗ khí lưu lạnh như băng trong nháy mắt rà soát toàn thân Đường Tam khiến hắn như rơi vào giữa một hầm băng. Đường Tam thiên phú kinh người, chẳng những thực lực nổi bật, kinh nghiệm chiến đầu cùng với ý nghĩ luôn tỉnh táo. Tuy nhiên trước thực lực chênh lệch, đều không có bất kì tác dụng gì. Trước hồn lực của Độc Cô Bác, đừng nói là phản kháng, ngay cả cử động ngón út cũng không có khả năng.

Độc Cô Bác hiển nhiên không để Đường Tam vào trong mắt, tùy tiện vung tay lên, ném hắn xuống đất, có chút thất vọng nói: *" Thật đáng tiếc, không thể ngờ là đã dung hợp, nếu không tiểu tử ngươi thật là mang cho ta một phần đại lễ."*

Lục quang trong mắt Độc Cô Bác sáng rực, nhìn chằm chằm vào Đường Tam, tựa như nhìn một hi thế trân bảo. Ánh mắt tham lam lúc ẩn lúc hiện." *Ta không thể không thừa nhận, ngươi không những so với cháu gái ta, thậm chí so với Ngọc Thiên Hằng tiểu tử kia còn muốn mạnh hơn. Mười ba tuổi, ngoài ba mươi cấp hồn lực, kịch độc ngoại phụ hồn cốt. Thật sự là đáng tiếc."*

Bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, Độc Cô Bác cũng không có ngăn cản hồn lực của Đường Tam. Đường Tam run rẩy từ mặt đất đứng lên, lạnh lùng nói: *" Không nghĩ tới ta như vậy mà phải chết trong tay tên quái vật chỉ biết sử dụng mấy cái độc rác rưởi. Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc"*

Ánh mắt độc cô bác toát ra quang mang lạnh băng như độc xà.*" Ngươi muốn ta lập tức giết ngươi sao? Giết ngươi đối với ta dễ như giết một con kiến. Những ta không vội giết ngươi. Hồn cốt nhân diện ma chu, có điểm thú vị. Ta sẽ bức tất cả chất độc trong hồn cốt của ngươi ra, rồi mới từ từ giết ngươi."*

Trong mắt Đường Tam toát ra vẻ không cam lòng một cách mãnh liệt. Hắn biết, cho dù là ám khí chính mình mới chế tạo trước mặt lão quái vật cũng sẽ không có một chút cơ hội nào. Đối mặt với đổi thủ như vậy, trừ phi mình tự mình có khả năng chế tạo ra một trong ba ám khí đứng đầu trong trăm loại ám khí, nếu không kết cục vẫn sẽ chỉ là tử vong.

Hắn không cam lòng. Đường môn tuyệt học hắn không được học. Tại thế giới này lại chưa từng điều chế qua kịch độc của Đường môn. Hắn không cam lòng. Bởi vì hắn thậm chí còn chưa có cơ hội tu luyện đệ nhị vũ hồn của mình.Đối với cái thế giới rộng lớn muôn màu muôn vẻ này, so với Đường Môn trước kia, hắn thậm chí còn lưu luyến hơn.

Sau khi đi vào thế giới này, hắn rốt cục đã có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Điều này càng làm hắn lưu luyến hơn.

Nhìn ánh mắt không cam lòng của Đường Tam, lão quái vật không khỏi đứng lên cười ha ha, *"Không cam lòng có phải không? Ánh mắt này ta đã thấy vô số lần. Ta thích nhất đúng là bóp nghẹt cái loại không cam lòng này. Có lẽ cho ngươi thêm vài thập niên nữa, ngươi thật sự có thể siêu việt hơn cả ta. Nhưng mà bây giờ, ngươi đã không còn cơ hội nữa. Ngươi không phải nói độc của ta là rác rưởi sao? Nhưng ngươi vẫn như trước, chết trong tay ta."*

Đường Tam nhàn nhạt nói:*" Đây mới là điều ta không cam lòng nhất. Nếu cho ta thời gian, cho dù không cần vũ hồn, ta vẫn có thể giết chết ngươi. Cái loại độc công rác rưởi này, căn bản đúng là vô dụng, đến cứt chó cũng không bằng. Chẳng những ngay cả chính mình người không ra người, quỷ không ra*

quỷ, lại còn di họa cả đến hậu duệ. Rác rưởi thì vẫn chỉ là rác rưởi."(thằng này chửi ác quá)

"Ngươi nói cái gì?" Tâm tính Độc Cô Bác đột nhiên trở nên vô cùng kích động, Cánh tay vươn ra, vừa tóm cổ Đường Tam vừa kéo hắn đến trước mặt mình.

Vào lúc này, Đường Tam thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có, chỉ lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác, hít thở mặc dù khó khăn, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng nói:*" Ngươi cho rằng chính mình sẽ có kết cục tốt đẹp hay sao? Triệu chứng trên người ngươi càng ngày càng nặng. Mặc dù ta bây giờ còn không rõ ngươi chế trụ kịch độc này phát tác như thế nào, nhưng ngươi chắc chắn là có ăn cái thiên tài địa bảo gì đó. Nhưng nó cũng không có khả năng giúp ngươi cả đời. Không tới vài năm nữa, cho dù ngươi không bị chết, cũng không thể ngăn độc tố cắn trả, hành hạ đến thống khổ. Ngươi chết so với ta càng thảm hại hơn."*

Quang mang trong mắt độc cô bác lóe ra âm tình bất định, Lời Đường Tam nói chính là đụng đến nỗi đau lớn nhất của hắn. Với thực lực cường đại như hiện nay, hắn vẫn khó có thể chịu đựng được sự hành hạ này. Mỗi lần hành hạ đều làm hắn thống khổ như muốn chết đi sống lại. Căn bản là không thể diễn tả bằng lời được.

P.S(Lời tác giả): Ngày hôm qua nguyệt phiếu đã tăng hơn sáu trăm, thật là ngoài dự liệu của tiểu tam. Ủng hộ của mọi người thật đúng là to lớn. Mắt thấy nguyệt phiếu của tiểu tam đã gấn tiếp cận cà chua, không khỏi khiến tiểu tam có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Vì thế tiểu tam xin hướng về mọi người nói một tiếng cảm ơn.

------oOo------

Chương 166: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

"Ngươi thật sự có thể giải độc trên người ta?" Độc Cô Bác rốt cục cũng xuống nước, nhịn không được hỏi.

Đường Tam nhàn nhạt nói: *" Ta có thể giải, nhưng cũng sẽ không giải cho ngươi. Chỉ biết rằng ngươi sẽ thảm hại hơn ta rất nhiều. Giết ta đi, Ngươi có lẽ đã không sợ chết. Dẫu sao, ngươi đã thất thập cổ lai hi. Đáng tiếc, cháu gái như hoa như ngọc của ngươi, có lẽ sẽ không chống đỡ được trong thời gian dài như ngươi đâu. Thống khổ ngày càng gia tăng, nàng có lẽ không có được cái nghị lực như ngươi, sao có thể chống đỡ nổi. Độc của nàng phát tác so với ngươi càng kịch liệt hơn. Bởi vì nàng đã bị độc tố này đầu độc từ khi còn trong bụng mẹ."*

Vì sinh tồn, Đường Tam bắt đầu thực hiện những cố gắng cuối cùng. Lúc trước, lần đầu tiên nhìn thấy Bích Lân Xà hồn sư Độc Cô Nhạn, từ vè mặt của Độc Cô Nhạn, hắn đã hoài nghi. Bởi vì theo hắn biết, trên thế giới này không có màu mắt nào giống như màu mắt của Độc Cô Nhạn. Hơn nữa nàng ta lại sử dụng Bích Lân Xà độc. Điều này giúp cho hắn có thể ít nhiều phán đoán.

Lúc này tái kiến ông nội của Độc Cô Nhạn, trước mặt lão quái vật này, Đường Tam càng khẳng định phán đoán của chính mình. Độc Cô Nhạn đương nhiên kế thừa võ hồn của ông nội, có cường đại năng lực dụng độc. Nhưng đồng thời cũng kế thừa cả sự cắn trả của độc tố.Đường Tam mỗi câu nói ra đều là sự thật, cho dù là Độc Cô Bác cao ngạo cũng không thể phản bác.

Buông tay, độc cô bác thả Đường Tam xuống, lạnh lùng nhìn hắn:*" Ngươi dựa vào cái gì để ta tin tưởng rằng ngươi có thể giải được kịch độc trên người ta?"*

Đường Tam đơn giản là không hề đứng lên, cứ như vậy khoanh chân ngồi dưới đất,*" Ta cần phải chứng mình với ngươi hay sao? Dù sao ngươi cũng*

muốn giết ta. Con người ngươi như thế, sống trên đời cũng chỉ gây tai vạ. Ta nếu cứu ngươi, thì đúng là trợ Trụ vi ngược."

Giống như lời Đường Tam đã nói, Độc Cô Bác không để ý sống chết của chính mình, nhưng không thể không để ý tương lai của cháu gái. Độc Cô Nhạn mới 20 tuổi, vẫn còn tương lai tươi đẹp ở phía trước. Càng huống chi, hắn đã từng chịu mùi vị phải chứng kiến thân thân lần lượt chết đi. Hắn tuyệt không muốn nghĩ tràng cảnh như vậy lại một lần nữa tái hiện.

Độc Cô Bác cả đời chơi đùa với độc, nhưng cũng chỉ có độc trên người mình là không thể tránh được và cũng không thể giải được. Hắn đã từng thử vô số lần, nhưng chỉ là càng phải chịu thống khổ hơn mà thôi.

Vẻ mặt hiện rõ tâm tình đang bất định. Độc Cô Bác chậm rãi đưa hai tay ra sau lưng, trong giọng nói, giọng điệu đã trở nên hòa hoãn vài phần,*" Nghe Nhạn Nhạn nói, người chính là Đường Tam phải không?"*

"Đại trượng phu ngồi không đổi họ, đi không đổi tên. Không sai." Đường Tam lạnh lùng ngẩng đầu.

Độc Cô Bác xem thường hừ một tiếng,*" Chỉ là một tiểu mao đầu mười ba tuổi, mà dám tự xưng là trượng phu? Được rồi, ta cũng không cùng ngươi nói nhảm. Nếu ngươi thật sự có thể giải được độc trên người ta và Nhạn Nhạn. Ta chẳng những không giết ngươi, lại còn có thể đáp ứng giúp ngươi làm ba việc. Đương nhiên ba việc này không được xúc phạm đến chuyện của ta là được."*

Đường Tam lạnh nhạt nói:*" Ngươi không giết ta? Giống như lời ngươi vừa nói, ta lấy gì để tin tưởng ngươi? Ngươi muốn giết ta, đúng là chỉ cần một cái nhấc tay mà thôi. Ngươi là loại người như vậy, cái chuyện lấy oán trả ơn cũng chẳng có gì là lạ lắm."*

Độc Cô Bác sửng sốt một chút, hắn không thể nghĩ được một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi lại có thể nghĩ được như vậy, không khỏi cả giận nói:*" Người cũng không nghĩ đến thanh danh của Độc Cô Bác ta sao? Mặc dù ta chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt, nhưng tuyệt vẫn chưa có kẻ nào dám miệt thị coi thường ta bội tín như thế."*

Đường Tam nhắm hai mắt lại,*" Đây chỉ là lời nói suông của ngươi mà thôi. Trừ phi ngươi phát hạ độc thệ, nếu không ta sẽ không thể tin tưởng người được."*

Hung quang trong mắt Độc Cô Bác chợt hiện, suýt nữa không chịu nổi định phát tiết, nhưng nghĩ đến cháu gái của mình, hắn vẫn còn có thể mạnh mẽ áp chết tức giận.

"Có thể. Chỉ cần ngươi có thể chứng minh rằng ngươi có thể giải được độc của ta. Ta sẽ thề"

Cuối cùng thì hi vọng còn sống lại tới. Đường Tam cũng ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần là người, có mấy ai không sợ chết? Đường Tam cũng không ngoại lệ. Nhất lại là một cái chết vô nghĩa, hắn càng không muốn.

Đường Tam đứng lên, thu hồi bát chu mâu sau lưng,*" Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào đây?"*

Độc Cô Bác thu liễm hung quang trong mắt.*" Chứng minh ngươi có năng lực dụng độc mạnh hơn ta. Ta sẽ tin tưởng ngươi."* Tại tiềm thức của hắn thật sự là không tin tưởng Đường Tam.Dẫu sao thiếu niên trước mặt này mới chỉ có mười ba tuổi mà thôi. Chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi, trình độ so với một kẻ dụng độc mấy chục năm như hắn lại muốn so sánh hay sao? Nhưng Đường Tam lại chạm đúng cánh cửa sinh mạng của hắn, không những thế lại còn nói chính xác bệnh trạng trên người không sai một chút nào. Đối với một cơ hội như vậy, Độc Cô Bác cũng phải thử một lần. Giết hay không giết Đường Tam đối với hắn không quan hệ. Cho dù Đường Tam thiên phú có tốt, muốn đạt tới trình độ có thể uy hiếp hăn, có lẽ cũng cần phải mấy chục năm. Mà lúc đó thì hắn cũng đã chết rồi. Nếu đã chết, thì còn có gì đáng nói nữa. Nếu thật sự có thể giải độc, nhất là giải được độc cho cháu gái của mình, đối với Độc Cô Bác mà nói, đây mới là chuyện quan trọng.

Đường Tam xòe hai tay ra, bất đắc dĩ nói:*" Ta vật gì cũng không có, như thế nào chứng minh khả năng dụng độc của ta so với ngươi mạnh hơn?"*

Độc Cô Bác lạnh lùng nói:*" Chỉ cần làm tốt là được. Nơi này chính là một cái động phủ khác của ta. Các loại dược vật khắp nơi đều có. Ngươi cần cái gì, chính mình tìm là được. Ta cho người một ngày thời gian, chính mình tự phối trí các loại giải dược. Một ngày sau, ta sẽ đối với ngươi hạ ba loại độc. Chỉ cần ngươi có thể phối trí giải dược và khi ta hạ độc vẫn đứng vững, thì chứng mình ngươi có tư cách giải độc cho ta. Nếu không, ngươi tự tìm chết đi."*

Trong vòng một ngày, phối trí giải dược, nghe thì có vẻ là nhiều, nhưng trên thực tế, độc dược có ngàn vạn loại, mỗi một loại đều có đặc tính riêng. Độc Cô Bác lại là bậc độc đại sư. Đối diện hạ độc của độc đại sư, đổi lại càng không bình thường. Muốn một ngày phối trí giải dược, lại còn là chính Độc Cô Bác hạ độc, như vậy thật đúng là một khó khăn rất lớn.

Độc Cô Bác nghĩ, Đường Tam nhất định cùng mình mặc cả để tranh thủ thêm thời gian, thậm chí là trì hoãn thời gian. Nhưng mà câu trả lời của Đường Tam lai làm hắn có chút ngạc nhiên, thậm chí đối với Đường Tam lại có thêm vài phần tin tưởng.

"Được. Mang ta tới nơi ngươi để dược vật. Trong vòng một ngày đừng quấy rầy ta là được." Phủi phủi bụi đất trên đầu, Đường Tam thong dong đáp ứng yêu cầu của Độc Cô Bác.

độc cô bác liếc nhìn hắn một cái rồi xoay người hướng bên ngoài huyệt động mà đi đến.*"Đi theo ta."*

Ra ngoài huyệt động, Đường Tam mới phát hiện đây là một mảnh rừng rậm rạp. Mà chỗ của bọn họ chính là trên một ngọn núi cao khoảng năm trăm thước. Lúc này đang là ban đêm, cảnh vật xung quanh khó có thể trông thấy.

Độc Cô Bác giống như đang đi trên đường bằng, hướng phía trên mà đi lên.Hắn tựa hồ đi rất chậm, nhưng mối bước lại đi lên trên được đến mười thước. Mỗi bước lại đều nhau một cách phi thường. Giai đoạn lên núi, cả người cứ thẳng đứng như vậy.

Đường Tam vội vàng đề tụ hồn lực đi theo sau lưng độc cô bác. Hắn đương nhiên không nghĩ đến việc ra khỏi động rồi thoát đi. Trước mặt phong hào

đấu là mà muốn trốn, đúng là nói đùa.

Rất nhanh, Đường Tam dưới sự dẫn đường của Độc Cô Bác đã lên đến đính núi. Tới nơi này, Đường Tam không khỏi hoảng sợ khi nhìn địa thế xung quanh. Trước mặt là một cái khe núi như chiếc nón úp ngước. Mà chỗ bọn họ đang đứng chính là bờ của cái khe núi đấy. Hơi nóng nồng đậm từ khe núi bốc lên. Hơi nóng thập phần ẩm ướt lại mang theo vài phần mùi vị của lưu huỳnh.

"Nơi này có ôn tuyền?" Đường Tam không nhịn được kinh ngạc nói.

Độc Cô Bác liếc măt nhìn hắn,*" tiểu tử ngươi thật ra là rất hiểu chuyện."*

Đường Tam nói:*" Ta chẳng nhẽ ngay cả mùi vị của ôn tuyền cũng không nhận ra hay sao? Dược vật của ngươi chẳng nhẽ là ở bên bờ dòng ôn tuyền này? Đây đúng là một địa phương rất tốt mà."*

Ôn tuyền vốn không thích hợp để có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho thực vật, bởi vì trong đó ẩn chưa vật chất của các quặng mỏ nhiều lắm. Tuy nhiên có một số thực vật đặc thù thì lại không thế. Chúng nó lại phải là sống tại ôn tuyền và vật chất của quặng mỏ cùng với nhiệt lượng. Theo Đường Tam biết có không ít loại thực vật kịch độc đều là như thế.

"Đi theo ta" Độc Cô Bác thi triển thân hình, trực tiếp từ bên bờ nhảy xuống một vùng đen như mực trước mặt. Bởi vì sương mù dày đặc cùng ban đêm là nguyên nhân, hơn nữa vách núi lại chót vót mà dốc ngược. Độc Cô Bác chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong hơi nước.

"Hắn cố ý làm khó ta sao?" trong mắt Đường Tam hiện lên một tia kiên cường. *"Độc Cô Bác,nếu ngươi cho rằng như vậy là có thể làm khó được ta, vậy thì ngươi lầm rồi."*

Tử quang sau lưng chớp động, bát chu mâu lại phóng thích ra, Đường Tam không có giống như Độc Cô Bác nhảy vọt xuống như vậy. Cứ hai mâu lại chập lại làm một.Phốc một tiếng, cắm xuyên vào trong vách núi. Ngay sau đó tám cái chu mâu thay phiên nhau lần lượt phát lực, mang theo Đường Tam như vậy mà đi nhanh xuống núi như đi trên mặt đất.

Tám ngọn bát chu mâu quả thực sắc bén, hơn nữa còn mang theo đặc tính của chân nhện, có thể đi lại dễ dàng trên tuyệt đại đa số đ ịa hình như đi trên mặt đất.Loại địa hình sơn bích này có lẽ có khả năng làm khó được kẻ khác, nhưng lại không ngăn được bát chu mâu.

Độc Cô Bác đang chơi vơi ở giữa lưng chừng núi, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.*" Tiểu tử, người không phải là rất hay sao, ta xem ngươi như thế nào xuống được. Nếu trốn đi, ngươi chỉ là một tên tiểu bối hèn nhát mà thôi."*

Đương nhiên, nếu Đường Tam thật sự nhảy xuống, Độc Cô Bác cũng sẽ không để cho hắn bị thương. Bằng vào thực lực của hắn, tiếp được Đường Tam thật đúng là chuyện quá dễ dàng. Trông thấy sự tỉnh táo và thực lực bản thân của Đường Tam, Độc Cô Bác đối với thiếu niên này ngày càng hứng thú. Từ trên người hắn, độc cô bác ngoài việc thấy được sự bât đồng so với thiếu niên thành thục khác, còn có một loại phẩm chất đặc thù, bày mưu kế quyết định sách lược nơi hậu phương.

Đợi cả nửa ngày không thấy Đường Tam nhảy xuống, Độc Cô Bác không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng. Trong lòng vừa định nghĩ tên này chỉ là một kẻ hèn nhát nhu nhược, thì chợt thấy một đạo thân ảnh rất nhanh theo vách núi mà đến. Với hắn mà nói, tự nhiên nhận ra tình trạng của thân ảnh kia.

------oOo------

Chương 167: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

"Ngoại phụ hồn cốt còn có thể dùng như vậy hay sao?" trong mắt Độc Cô Bác hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng hắn cũng không có nói gì, chỉ là nhìn sự tồn tại của tám cái chu mâu sau lưng của Đường Tam. Tại giữa đêm, thực lực Đường Tam cũng không thể so sánh với hắn.

Đường Tam cũng không có nhìn Độc Cô Bác mà ánh mắt đều hướng về tình cảnh bên trong sơn cốc. Điều làm hắn có chút kinh ngạc chính là bên trong sơn cốc trước mắt so với ôn tuyền cũng không có giống như mình tưởng tượng. Diện tích ôn tuyền cũng không lớn nhưng chia làm hai phần.Thủy đàm hình quả trứng nằm ở chính giữa. Trong thủy đàm có hai dòng nước phân biệt một dòng màu nhũ bạc và một dòng đỏ thẫm. Kì dị hơn chính là chúng mặc dù cùng tồn tại trong thủy đàm nhưng luôn có thể phân định rõ ràng. Hai dòng nước này không hề xâm phạm lẫn nhau, thủy chung vẫn bào trì trạng thái cân bằng.

Hơi nước cuồn cuộn bốc lên. Nguyên nhân chính là do hai chủng loại ôn tuyền cùng nhau tạo ra, không ngừng bốc hơi mà bay thẳng lên miệng núi rồi mới từ từ tán đi.

"Đây là…" Đường Tam nhìn cảnh trước mặt, thân thể kích động không tự chủ run lên. Hắn không nghĩ tới, đến thế giới này lại có thể nhìn thấy một cảnh đẹp đẽ lạ thường như vậy. Mặc dù hắn trước kia chưa từng gặp nhưng trong trí nhớ hình như có tồn tại một nơi có tình cảnh tương tự.

Huyền Thiên Bảo Lục ngoài trừ hơn trăm loại ám khí chuyên môn, còn có một chương về độc kĩ bí lục. Bên trong ghi chép một ít về dược vật cực kì quí hiếm. Kịch độc có, mà thiên tài địa bảo tương tự cũng có. Mà tại cuối chương của bí lục, có ghi chép lại ba nơi tồn trữ báu vật-Tụ bảo bồn.

Tụ bảo bồn này đương nhiên không phải là chỉ nơi cất giữ vàng bạc châu báu, mà chính là về dược vật, về hoàn cảnh thiên nhiên nơi có dược vật cực kì trân quí. Trong ba tụ bảo bồn, các loại thực vật căn bản là không thể sinh trưởng trong hoàn cảnh đó, bởi vì thực vật thường không thể thích nghi được với hoàn cảnh đặc thù của nơi đó. Chính vì vậy mà thực vật có thể sinh trưởng ở tụ bảo bồn, đều là những thực vật vô cùng quí hiếm và cũng rất quý trọng. Tại tụ bảo bồn, thực vật sinh trưởng nhanh hơn nhiều so với điều kiện bình thường. Nếu một gốc linh chi sinh trưởng mười năm ở tụ bảo bồn, thì tương

đương có hiệu quả đến một trăm năm.

Tam đại tụ bảo bồn cũng chính là được thiên nhiên ưu ái, chính là nơi linh khí của trời đất tụ tập. Mà cảnh vật trước mắt lại đúng như những gì được ghi trong Huyền Thiên Bảo lục.

"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, đây chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn?"

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chính là để chỉ nơi hai con suối băng hỏa vì may mắn được thiên nhiên ưu ái mà giao nhau. Ngàn vạn năm cũng không nhất định có thể hình thành một nơi như thế.

Trong đời người có thể nhìn thấy một trong tam đại tụ bảo bồn, nơi thiên địa tinh hoa tụ tập dày đặc, Đường Tam như thế nào lại không kích động. Hắn lúc này rốt cục hiểu được tại sao lão quái vật trước mặt lại có thể trong tình huống bị độc mãnh liệt như vậy mà vẫn có thể tu luyện đến phong hào đấu la cảnh giới. Điều đó cùng Băng hỏa lưỡng nghi nhãn chắc chắn có quan hệ.

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn không chỉ là nơi dưỡng vật, đối với thân thể con người cũng có những tác dụng đặc thù. Một khi loài người hoặc động vật tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn sinh sống, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể sẽ chịu tác dụng của hai loại thuộc tính cực đoan trong thiên nhiên. Nếu không kịp thời rời đi, nhất định sẽ bạo thể mà chết. Nhưng đối với những người như Độc Cô Bác mà nói lại là có lợi vô cùng. Cực nhiệt cùng cực hàn đối với độc đều có tác dụng khắc chế. Mà Băng hỏa lưỡng nghi nhãn loại này chính là thiên tài địa bảo, đối với độc vật khắc chế cực kì mãnh liệt. Nếu không cũng không thể để cho các loại thực vật quý hiếm đồng thời sinh trưởng ở chỗ này.

Có Băng hỏa lưỡng nghi nhãn áp chế, thân thể Độc Cô Bác mới có thể áp chế kịch độc trong cơ thể không phát tác. Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đối với đặc tính không chỉ giúp bảo vệ các loại thực vật quý hiếm, còn có thể giúp cho lão bảo vệ tính mạng.

"Băng hỏa lưỡng nghi nhãn? Người đang nói cái gì?" Độc Cô Bác có chút nghi hoặc, nhìn Đường Tam.

Đường Tam miễn cưỡng bình phục tâm tình đang kích động,*" Không có gì, ta chỉ là không nghĩ tới còn có địa phương tốt như thế này tồn tại. Nếu như trước, ta đối với ngươi chỉ có ba thành nắm chắc, thì bây giờ, có Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, ta nắm chắc đến năm thành.*

*"*Ngươi nói cái gì? Chỉ có năm thành*" Lời nói của Độc Cô Bác toát lên vẻ bất thiện."* Tiểu tử, ngươi từ đầu đều là gạt ta?*"*

Đường Tam lạnh lùng nói," Ta lừa ngươi sao? Thân thể ngươi chịu độc tính nhiều năm như vậy, có 5 thành nắm chắc đã là cao rồi. Tuy nhiên, cho dù không thể chữa tốt, cũng có thể giúp ngươi hóa giải thống khổ. Còn như với cháu gái ngươi, với sự trợ giúp của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, ta có thể chắc chăn chữa khỏi.*"*

Sắc mặt Độc Cô Bác lúc này mới tốt hơn một chút, chỉ vào chunh quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, nói:" Tất cả dược vật của ta đều được trồng ở đây. Mọi loại độc dược, bổ dược đều tùy người sử dụng. Nhưng nếu ngươi dám phá hủy nơi này, ta sẽ làm ngươi sống không bằng chết. Ta nói cho người một ngày thời gian. Sáng sớm ngày kia, nếu ngươi không thể thông qua khảo nghiệm của ta, thì đó chính là ngày diệt vong của ngươi. Đương nhiên ngươi cũng có thể chạy trốn. Nhưng không ngại nói cho ngươi biết, nơi này gọi là hồn thú sâm lâm. Ngoại trừ ngọn núi này đã bị ta lập độc trận, hồn thú không dám đi vào bên trong. Nhưng bên ngoài, hồn thú cấp bậc ngàn năm nhiều vô kể. Ngươi nếu dám trốn, căn bản ta không cần ta động thủ, hồn thú cũng sẽ đem ngươi xé xác.*"*

Nói xong, lão phóng người lên,mũi chân khẽ chạm vào vách đá, trông giống như một con chim hướng lên miệng của sơn khẩu mà đi. Thân ảnh đã rời xa, nhưng có một thanh âm rõ ràng truyền xuống:" Tiểu tử, nhớ kĩ, Không nên chạm vào hai loại ôn tuyền. Nơi đó cực hàn cực nhiệt. Cho dù là ta cũng không thể duy trì lâu. Nếu ngươi tiếp xúc, chỉ có con đường chết.*"*

Nhìn độc cô bác biến dần trong màn hơi nước, Đường Tam khóe miệng dần dần mỉm cười. Còn cần ngươi phải nói hay sao? Ta nếu không phải tự sát, như thế nào lại tự mình xuống Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đây chứ? Phải biết rằng, đây chính là nơi chí hàn chí nhiệt mà thiên địa sinh ra.

Độc Cô Bác rời đi, Đường Tam cũng không kiềm chế lòng hưng phấn của chính mình nữa, bước nhanh đi tới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Dòng nước trước mắt sôi trào đỏ rực. Nhưng kì lạ là xung quanh không hề tồn tại bất kì nhiệt độ gì.

Đường Tam đương nhiên không bị tình cảnh này lừa gạt. Bình tình nhìn dịch thể màu đỏ. Nhiệt độ của dịch thể như vậy có thể so sánh với nham thạch nóng chảy. Nếu vì lòng hiếu kì mà chạm vào nó, khẳng định sẽ bị đốt đến chết.

Thở sâu một cái, Đường Tam cảm thấy tim mình không ngừng đập nhanh hơn. Loại kích động không thể áp chế này có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hắn trải qua. Cho dù là tại kiếp trước, hắn cũng chỉ từng gặp một lần khi chế tạo ra Phật nộ đường liên.

Công tụ song nhãn, Tử Cực Ma Đồng phát động. Tại tác dụng của Huyền Thiên Công, cảnh vật trước mắt đều trở nên rõ ràng. Cứ như trước,mặc dù trong hoàn cảnh hơi nước mông lung nhưng nhờ vào ánh sáng của các vì sao trên trời, Đường Tam vẫn có thể nhìn rõ hết thảy cảnh vật xung quanh.

Chung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn có đủ các loại thực vật, thiên hình vạn trạng, tựa như thiên đường của các loài thực vật. Mà những thực vật này đều là hết sức quý hiếm. Dù chỉ là liếc mắt một cái nhưng Đường Tam cũng không khỏi trợn mắt há mồm.

Trước mặt hắn không xa, gần bên dòng suối có màu trắng sữa, có một bụi rậm, nhìn tựa như một con sâu nhỏ.Đường Tam cẩn thận từng li từng tí một, dè dặt ngồi xuống, cẩn thận quan sát. Nội tâm tức khắc tràn ngập chấn động mãnh liệt.

"Đây là tuyết tàm? Là loại cực phẩm đông trùng hạ thảo– tuyết tàm." *Hắn liếc mắt một cái tựu nhận thức ra thứ đang ở trước mặt. Tim đập tựa hồ càng lúc càng nhanh.*

Đường Môn dụng độc nổi tiếng thiên hạ, đối với các loại dược vật nghiên cứu cực kì thấu triệt. Tất cả đều là kết quả đúc kết của vô số tinh anh trong Đường Môn. Chỉ là ngoại môn đệ tử, Đường Tam mặc dù không được chính

thức học những thứ tinh túy nhất, nhưng đối với các loại dược vật cũng là cực kì hiểu rõ. Bởi vì khi hắn chế tạo các loại cơ quan cũng như ám khí, thường xuyên phải phối thêm độc dược. Bất luận là độc dược, giải dược cũng đều rất tinh thông. Nếu không hắn làm sao có thể mới chỉ liếc mắt mà đã nhìn ra độc đấu la Độc Cô Bác bị độc của chính mình cắn trả cơ chứ.

*Đông trùng hạ thảo (mùa đông là con sâu, mùa hè là thực vật)không nghi ngờ gì chính là một loại cực phẩm dược liệu,gọi đơn giản là "*trùng thảo". Cái gọi là đông trùng hạ thảo, kì thật nó chính là một loại thực vật bậc thấp, chuyên kí sinh trên thực vật. Chúng là một loại thực vật dạng nấm, mùa đông thì kí sinh giống như các loại côn trùng sâu bọ, sinh hoạt trên núi cao. Nó xâm nhập vào trong cơ thể của ấu trùng hoặc côn trùng trưởng thành, hấp thụ chất dinh dưỡng, đợi đến khi tổ chức dạng sợi khuẩn từ từ tràn ngập trong cơ thể, vật chủ sẽ chết. Cho đến khi vào hè, bào tử dạng nấm từ trong cơ thể vật chủ sinh sôi nảy nở, từ trên đỉnh đầu của vật chủ mang theo hạt mà vươn ra ngoài. Loại kí sinh này rất nổi tiếng, vì thế mà chúng được đặt tên như vậy luôn.

Mà tuyết tàm này lại chính là loại cực phẩm trong số đông trùng hạ thảo. Loại này bên ngoài có màu trắng xám, trên có vân, đúng tám cái vân, chia thành bốn cặp rõ ràng. Đường Tam vươn tay cẩn thận bẻ lấy, trên thân tiết ra một chất dịch màu trắng vàng. Hạt mảnh, nhỏ và dài. Lá màu nâu. Thân hình trụ. Tuyết tàm này so với một con trùng thì dài hơn. Trên ngọn chính là bào tử, bào tử này có chút phình to ra, bên ngoài có ánh vàng, bên trong là màu trắng. Cả cái tuyết tàm này phình ra chẳng những so với các loại đông trùng hạ thảo khác to hơn nhiều, mà công hiệu theo đó cũng tốt hơn rất nhiều.

Mà tuyết tàm trước mặt Đường Tam lúc này lớn hơn gấp đôi so với ấn tượng về tuyết tàm ở kiếp trước. Cả một bụi rậm này, có rất nhiều cây tuyết tàm. Mặc dù tuyết tàm cũng không được tính là thiên tài địa bảo, nhưng chất lượng như thế này, Đường Tam trước kìa nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngay sau đó, Đường Tam lại chú ý tới một loại thực vật khác bên cạnh tuyết tàm. Cái cây này có vỏ ngoài màu nâu vàng, thân màu vàng đỏ. Các nụ hoa cùng những chiếc lá màu xanh mọc lẫn với nhau. Cuống lá dài và mành, uốn lượn. Phiến lá hình cánh quạt, nhọn dần về phía đầu lá. Mùa hè, những chiếc lá xanh biếc mở rộng, lộ ra những bông hoa màu tím hình dáng thập phần kì

dị..

------oOo------

Chương 168: Băng hỏa lưỡng nghi nhãn (3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Just_Wannabe

Biên:LostEvil

Nguồn:

"Đây là chu sa liên? Không thể ngờ là có thể lớn đến vậy" Chu sa liên này cùng với đông trùng hạ thảo có tác dụng bất đồng. Mà chu sa liên tính thích âm hàn. Bản thân tính hàn rất mạnh, có khả năng khắc nhiệt rất tốt. Cũng là một loại dược liệu trân quí, đối với việc trị hỏa độc cũng có kì hiệu.

Bất luận tuyết tàm hay chu sa liên đều là thứ hiếm có.

Nếu bình thường mà nhìn thấy hai loại dược thảo này, Đường Tam có lẽ sẽ trực tiếp bị chúng hấp dẫn. Nhưng lúc này, hắn không có thời gian để cẩn thận quan sát, bởi vì ánh mắt của hắn rất nhanh bị một cỗ hương khí nhàn nhạt hấp dẫn.

Đó là một đóa hoa lớn màu hồng nhạt, không có lá, dài khoảng ba thước. Đóa hoa thật lớn, đường kính ước chừng khoảng một thước. Mỗi một cái cánh hoa đều long lanh trong suốt như thủy tinh, mang theo hơi nước nhẹ nhàng lay động. Đóa hoa sinh trưởng tại bờ hồ, nơi mà hai dòng suối màu hồng và màu trắng giao nhau. Khoảng cách từ Đường Tam tới đóa hóa lúc này là hơn mười thước, nhưng vẫn có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt.

Nhụy hoa màu tím nhạt, trông như một hột xoàn bằng kim cương màu tím tuyệt đẹp.Hương thơm mặc dù truyền đi rất xa, nhưng cũng không nồng. Mùi thơm nhàn nhạt, tựa như mùi hương động lòng người trên cơ thể trinh nữ.

Ngay khi Đường Tam trông thấy đại hoa màu phấn hồng là lúc cả người trở nên ngây dại.Bởi vì lúc trước còn cách một đoạn, hắn nhất thời không có nhận ra đây là loại hoa gì. Hắn vô ý thức bước nhanh đến bên cạnh bông hoa, khẽ ngửi hương thơm đang nhàn nhạt tỏa ra.

Hương hoa như trước vẫn không nồng. Cái loại hương thơm này thật thú vị, thấm vào tận ruột gan, làm lòng người mát lạnh. Thân thể Đường Tam vốn không khỏe do băng hỏa lưỡng nghi nhãn bỗng nhẹ nhàng thuyên giảm. Đây là loại hoa gì vậy? Cảm giác có chút kì quái, Đường Tam mơ hồ lục tìm các loại hoa mà mình biết, nhưng nhất thời không nghĩ ra. Điều hắn duy nhất có thể dám chắc là đóa hoa trước mặt cũng không phải thiên tài địa bảo, mà chính là tiên phẩm.

Đường Tam hạ ý thức xoay người, muốn nhanh xem các loại dược liệu khác. Nhưng khi hắn vừa mới xoay người thì đột nhiên thấy một màn kì dị.

Chung quanh vốn hắc ám, nhưng lúc này tất cả đều biến thành màu hồng. Mà hồng sắc hào quang ước chùng có đường kính tối đa là mười thước. Hai bên màu sắc rất nhạt. Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam vô cùng nhạy cảm, hắn lập tức phán đoán ra chính mình không phải là hoa mắt. Xoay người nhìn lại đóa hoa một lần nữa, hắn mới phát hiện hào quang đạm nhạt màu hồng này chính là lấy đại hoa làm trung tâm.

Đột nhiên thông suốt, linh quang thoáng hiện, Đường Tam không suy nghĩ mà buột miệng nói ra tên của loại hoa vừa thấy:*" U hương khỉ la tiên phẩm"*

Đúng vậy, đó chính là U hương khỉ la tiên phẩm. Tâm tình Đường Tam đã có chút run rẩy. Tuyết tàm cùng chu liên sa dẫu sao trước kia hắn đã từng gặp qua. Mặc dù chất lượng cũng không có tốt như vậy, nhưng dù sao thì cũng đã từng thấy. Chỉ có bông hoa lớn đang nhẹ lay trước mặt là hắn chưa từng gặp qua. Mà đó lại là hi thế tiên phẩm. Chính là bảo bối được ghi chép ở cuối của Huyền thiên bảo lục.

Đường Tam có thể dám chắc, U hương khỉ la tiên phẩm trước mắt chính là băng hỏa lưỡng nghi nhãn dưỡng dục mà thành, tuyệt không phải là do lão quái vật trồng.

U hương khỉ la tiên phẩm chính là khắc tinh của bách độc. Có thể tác dụng trung hòa bài trừ độc tố. Chỉ bản thân nó không thể giải độc, nhưng có thể khắc độc. Đường Tam lúc này có thể thấy hào quang nhàn nhạt màu hồng. Đó chính là phạm vi khắc độc của bông hoa. Mà tầng hồng sắc này, tại bên ngoài hào quang tuyệt không thể nhìn thấy.

U hương khỉ la tiên phẩm trang nhã. Trong phạm vi của nó, bất kì loại độc vật nào đều không có tác dụng. Hương thơm của nó cũng có tác dụng trung hòa độc tố.

Đương nhiên, nếu trước khi tiến vào phạm vi hương thơm mà đã trúng độc, như vậy U hương khỉ la tiên phẩm lại không có tác dụng. Có thể nói, nó chính là tiên thảo có thể phòng độc, chỉ đáng tiếc là không thể giải độc được.

Đường Tam cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Hắn vốn nghĩ loại U hương khỉ la tiên phẩm chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, chính mình có thể nhìn thấy ở chỗ này. Có U hương khỉ la tiên phẩm bên người, lão quái vật Độc Cô Bác dù có phóng ra loại độc thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ như là một trò đùa mà thôi.

Thở sâu, Đường Tam nhanh đi một vòng quanh băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chỉ là quan sát qua, hắn cũng thấy vô số trân bảo. Ngay cả bảo vật cửu cấp long chi cũng có. Đường Tam ít nhất đã thấy bảy tám loại tiên phẩm dược thảo. Ngoại ra các loại thượng đẳng dược liệu thì nhiều không kể xiết.

Trong các loại dược thảo này, loại có độc mặc dù chiếm hơn phân nửa, nhưng chỗ hữu ích cũng không ít. Tựu như hai loại nước trong băng hỏa lưỡng nghi nhãn có địa vị ngang nhau.

Nhìn khắp nơi một lượt, tâm tính của Đường Tam dần dần bình tĩnh trở lại. Nếu đổi là người khác, có lẽ đã không chần chừ đưa hết thiên tài địa bảo này vào trong miệng. Nhưng Đường Tam sẽ không làm như vậy.Tại Đường Môn hắn cũng biết rõ tác dụng của những thiên tài địa bảo này, đồng thời cũng biết được chỗ đáng sợ của chúng. Nếu sử dụng không đúng, tiên phẩm cũng sẽ biến thành kịch độc,dễ dàng cướp đi mạng sống của người sử dụng. Mà mấy loại dược thảo cấp bậc như thế này, bản thân dược tính đều rất mạnh, cơ hồ

dám chắc sẽ có tác dụng phụ.

Nghĩ ngợi một chút, Đường Tam không khỏi bội phục đối với Độc Cô Bác.Hắn biết Độc Cô Bác đối với các loại dược thảo này có lẽ cũng không rõ ràng.Có lẽ hắn cũng biết dược thảo hữu ích tại đây cũng không ít, nhưng hắn có thể nhịn mà không phục dụng, có thể thấy hắn đối với dược vật đúng là có nghiên cứu nhất định.

Lúc này, Đường Tam khoanh chân ngồi ở một chỗ, lần lượt nhớ lại trong đầu những ghi chép trong bí lục của Huyền Thiên Bảo Lục. Mấy năm nay, bởi vì cũng không dùng đến nên trí nhớ của hắn có chút phai nhạt. Lúc này tốt nhất là phải thật sự nhớ lại một chút, nếu không, một khi phán đoán sai lầm, ắt chết không có chỗ chôn.

Trời dần sáng, ngay khi ánh bình minh xuất hiện phía chân trời, Đường Tam cũng nhẹ nhàng mở mắt.

Độc Cô Bác nói thì rất hay là muốn cấp thêm cho Đường Tam hơn một đêm thời gian, nhưng thực ra cũng chỉ có nhiều hơn một canh giờ mà thôi. Lúc hắn mang Đường Tam đến đây là đã sau nửa đêm.

Ánh sáng mặt trời từ từ xuất hiện. Hơi nước tại băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng không thể che mờ ánh mặt trời buổi sớm. Giống như một làn sương mai màu trắng, lượn lờ trong không trung.

Trời đã sáng hẳn, Đường Tam trước mắt có thể thấy hết thảy mọi vật một cách rõ ràng. Khóe miệng toát ra một tia mỉm cười, bàn tay nhè nhẹ vuốt ve Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Tinh quang của thanh chủy thủ chợt lóe lên, chậm rãi hướng về một bên của băng hỏa lưỡng nghi nhãn đi đến chỗ dược thảo cạnh hàn âm tuyền (dòng suối cực hàn, Băng hỏa lưỡng nghi nhãn là do hai dòng suối hợp thành, một là cực hàn, một là cực nhiệt).

Sau một canh giờ minh tưởng, Đường Tam không những nhớ lại tư liệu về các loại dược thảo, đồng thời tự hỏi mình phải ứng phó với cục diện trước mặt như thế nào. Độc Cô Bác giữ chữ tín hay không thì Đường Tam cũng không có dám chắc. Cho nên bất luận trong hoàn cảnh nào, Đường Tam cũng phải tìm đường lui cho chính mình. Sau khi nhớ lại công hiệu của các loại

dược thảo, hắn trong lòng cũng đã nghĩ ra được kế hoạch.

Rât nhanh, Đường Tam dưng chân bên một gốc dược thảo màu trắng. Lúc này, Đường Tam đã toàn lực khởi Huyền Thiên Công trong cơ thể. Trên da xuất hiện một tầng sương trắng nhàn nhạt. Sau khi đả thông kinh mặt, Huyền thiên công của hắn đã có chút biến hóa. Không chỉ hồn lực tăng lên, ngay cả thân mình càng trở nên tinh khiết hơn.

Mặc dù có huyền thiên công hộ thể, thân thể Đường Tam lúc này vẫn không ngừng run rẩy, bởi vì hắn đang phải chịu cái lạnh vô cùng đang tràn vào cơ thể.

Đó là một loại dược thảo hình chóp màu trắng trông giống như là một bông hoa màu trắng to lớn hình bát giác. Ở giữa, những cái nhụy hoa trông giống như bông tuyết trong không khí. Không có bất kì hương thơm nào. Mà vị trị của nó lại đúng ở trung tâm của cực hàn âm tuyền.

Không dám do dự, chủy thủ trong tay Đường Tam chém nhanh ra, đồng thời như thiểm điện lui về phía sau, nháy mắt đã lùi ra bên ngoài mười thước.

Hàn quang của chủy thủ lướt qua, cái cây hình bát giác trông như đóa hoa bát giác lớn cứ như vậy mà đổ xuống. Trong phút chốc, một cỗ hàn khí tràn ngập, dược thảo chung quanh đều phủ một tầng sương màu bạc nhàn nhạt.

Loại dược thảo này mặc dù cũng là tiên phẩm, nhưng cũng không phải là loại có ích. Nó chính là một loại hi thể kịch độc. Đường Tam dám chắc, cho dù là độc đấu la Độc Cô Bác mạnh như vậy, cũng tuyệt không dám một mực để nó bên người.

Cái cây này tên là bát giác huyền băng thảo, là một loại kì hàn hoa phẩm (loại hoa có tính cực hàn). Nó có thể làm cho tâm tình trở nên lạnh lẹo, đầu môi tê dại. Trong vòng mười thước xung quanh, lãnh khí bức người, trong thời gian dài sẽ khiến hàn độc xâm hại cơ thể. Đừng nói là ăn, nếu chỉ để nó bên cạnh cũng bị coi là xui xẻo. Muốn tháo nó xuống, chỉ có thể dùng vật làm bằng kim thiết mà thôi.

Đường Tam sau khi cắt bát giác huyền băng thảo, cũng không có ý định nhặt

nó lên, mà chạy ngay đến giữa nhiệt dương tuyền, phía bên kia của băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Lúc này, mục tiêu của hắn chính là cái cây toàn thân đỏ rực, hình dáng giống như một cây cải trắng.

Chỉ do dự trong chốc lát, Đường Tam đứng cách xa mười trượng, chậm rãi nhắc song chương, ngưng tụ Huyền thiên công. Bàn tay từ màu trắng dần chuyển sang màu xanh nhạt. Huyền Ngọc Thủ phát động.

Vì để hành động của mình càng nhanh hơn, sau lưng Đường Tam phóng xuất ra ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu. Chưởng vừa mới bắn ra đã nhanh chóng tới bên cây dược thảo đỏ rực mà nhấc lên. Hoàn thành động tác, bát chu mau rất nhanh bắn lên, mang theo thân thể Đường Tam phóng ra bên ngoài.

Đường Tam nhìn xuống hai tay, trên mặt không khỏi cười khổ. Lòng bàn tay cùng các ngón tay của hắn đều đã da tróc thịt bong. Màu xanh nhạt dần dần biến mất.

Huyền ngọc thủ, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng không thể thương tổn. Vậy mà chỉ nhấc một gốc thực vật, liền bị phỏng đến như vậy. Nếu tại kiếp trước, Đường Tam căn bản là không thể tưởng tượng được.

Khác với bát giác huyền băng thảo, Đường Tam lần này có được cũng là một gốc hỏa kịch độc tiên phẩm, chỉ sinh trưởng tại nơi cực nhiệt, tên là Liệt hỏa hạnh sơ kiều. Loại này cho dù là tại nham thạch nóng cháy vẫn có thể sinh tồn. Tất cả tác dùng đều khác biệt so với bát giác huyền băng thảo.

Quang mang màu tím từ chung quanh thân thể Đường Tam dâng lên. Hai căn lam ngân thảo dưới sụ khống chế của Đường Tam đồng thời quăng ra, mà mục tiêu chính là hai loại cực đoan tiên phẩm kịch độc.

------oOo------

Chương 169: Băng hỏa luyện kim thân (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: dangneo

Vì chuẩn bị cho lần này, trong cơ thể Đường Tam đã bắt đầu xuất hiện cảm giác thống khổ.

Hắn đối với Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đã chờ đợi trong một thời gian dài, mặc dù trong thời gian này hắn tận lực làm cho băng hỏa Lưỡng nghi nhãn với hai loại ôn tuyền đối lập giao hội với nhau, lại có mùi thơm tiên phẩm Khỉ La để khắc chế hàn độc, hỏa độc, Nhưng thân thể hắn lúc này vẫn xuất hiện phản ứng.

Nhất là lúc trước và sau khi lấy hai loại tiên phẩm đối lập này xuống, loại phản ứng này càng rõ ràng hơn. Nóng, Lạnh đột nhiên phát tác trong cơ thể khiến lúc này trên mặt Đường Tam thoạt xanh thoạt đỏ, trong cơ thể khí huyết mạnh mẽ di chuyển, huyền thiên công đã được vận dụng đến cực hạn để không ngừng khống chế cảm giác đau khổ này.

Chỗ lợi hại độc đáo của Băng hỏa Lưỡng Nghi Nhãn dĩ nhiên là Độc cô Bác biết, Hắn ngay cả Độc Cô Nhạn cũng chưa dám mang đến nơi này cho thử qua bởi vì hắn sợ sẽ gây tổn hại cho cháu gái. Mà chính hắn còn đang mang một thân kịch độc, băng hỏa lưỡng nghi nhãn tuy đang dần phá hỏng thân thể hắn nhưng cũng không phải không có chỗ tốt.

Lần này đem Đường Tam đến đây tuy lão quái vật này ra vẻ hào phóng, nhưng thực ra hắn muốn xem người có thể giải được độc của hắn chính là chàng trai trẻ Đường Tam này có thể có biện pháp gì để sinh tồn hay không ở nơi đây. Nếu Đường Tam có thể chống lại kịch độc của băng hỏa lưỡng nghi nhãn, điều đó chứng minh rằng Đường Tam hoàn toàn có khả năng chế tạo giải dược.

"" Thật là Tiên phẩm chí bảo" trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hắn biết, nếu không phải do băng hỏa lưỡng nghi nhãn ở bên cạnh, sợ rằng xung quanh bất kỳ một loại tiên phẩm dược thảo nào cũng sẽ có một vật tuyệt độc đi kèm theo để bảo vệ theo lý thuyết tương sinh tương khắc.

Nhưng nơi này dù sao sinh vật cũng rất khó để mà sinh tồn, cho nên tiên thảo lại không có vật gì khác đi theo bảo vệ. Bất quá, tiên thảo cho dù tốt thì cũng

phải hiểu rõ ràng đặc tính mới được phép sử dụng, nếu không chẳng những không có chỗ tốt mà ngược lại còn tự đưa bản thân vào chỗ chết. Cho dù là tiên thảo đại bổ mà không có phương pháp sử dụng đặc thù thì cũng giống như thuốc kịch độc sẽ gây chết người.

Hai gốc lam ngân thảo giống như trong lúc tập luyện bình thường đồng thời hướng tới hai chu tiên thảo, đầu tiên Đường Tam điều khiển lam ngân thảo bưng quấn lấy hai chu tiên thảo rồi trong nháy mắt phát lực đồng thời đem hai chu tiên thảo kéo bay về hướng mình..

Cùng lúc đó, hai tay hắn bỗng trong như Ngọc rồi nhanh chóng cắt chặt đứt hai gốc lam ngân thảo. Không có hồn lực cầm cự, sự cứng cỏi của lam ngân thảo là có hạn.

Lựa chọn của Đường Tam không thể nghi ngờ là chính xác tuyệt đối, cơ hồ ngay khi hắn chặt đứt hai gốc lam ngân thảo, nhánh lam ngân thảo bên trái đã biến thành băng côn, mà phía bên phải tích tắc biến thành que than. Nếu làm cho công hiệu của hai chu tiên phẩm dược thảo thông qua lam ngân thảo trực tiếp truyền vào trong cơ thể chính mình, Sợ rằng còn chưa hưởng thụ được sự tốt đẹp của Tiên Phẩm này thì chính mình đã gặp chuyện không may rồi.

Hai chu tiên thảo chẳng phân biệt được trước sau rơi xuống trước mặt Đường Tam. Nói cũng kỳ quái, lúc trước vẫn còn vô cùng lạnh và vô cùng nóng nhưng khi tới trước mặt Đường Tam thì hàn nhiệt, hai loại trạng thái lại đồng thời biến mất.

Phía trên bát giác huyền băng thảo bao phủ một tầng hồng quang nhàn nhạt, mà phía trên liệt hỏa hạnh kiều sơ lại bao phủ một tầng bạch khí nhàn nhạt.

Đường Tam biết. Lúc này không thể có chút do dự, tại thời điểm hai chu tiên thảo kết hợp với nhau, mặc dù trạng thái nóng lạnh đang khắc chế lẫn nhau nhưng tại khoảnh khắc này nếu không kịp sử dụng thì công hiệu của chu tiên thảo cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Mà trong vòng mười chu kỳ này, sử dụng chu tiên thảo sẽ đem lại hiệu quả cao nhất.

Không chút do dự, Đường Tam nhặt hai khỏa tiên thảo kịch độc từ trên mặt đất lên, từng miếng từng miếng nhét vào trong miệng mình.

Hai loại tiên phẩm tuy độc, nhưng lại khắc tinh khắc chế lẫn nhau, lúc trước vô cùng bá đạo, sau khi vào miệng Đường Tam lại hóa thành mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Mùi thật sự là không sai, Đường Tam trong lòng âm thầm thầm nghĩ, hy vọng kế tiếp bọn chúng không xảy ra biến hóa gì ngoài ý muốn mới tốt.

Suy nghĩ một lát, Đường Tam nhanh chóng xé bỏ quần áo trên người mình, đồng thời thu lại huyền thiên công, đem bát chu mâu sau lưng cùng lam ngân thảo chung quanh,toàn bộ thu vào trong cơ thể.

Cơ hồ chỉ là thời gian của ba lần hô hấp, thân thể Đường Tam bỗng kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, một tầng băng màu lam từ dưới chân hắn trực tiếp dâng lên, trong chớp mắt, cả người đã hoàn toàn biến thành màu lam, ngay sau đó, lại là một tầng màu đỏ dâng lên, lúc này nhìn Đường Tam, tình trạng giống như hài tử mới sinh. Lam, hồng hợp thể, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Trong quá trình này, tinh thần của Đường Tam lại gặp phải tình trạng nguy hiểm vô cùng. Hai loại cực đoan đánh sâu vào trong cơ thể, thống khổ thậm chí đã vượt qua nhiều lần so với lúc trước hắn hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu.

Lúc này, hắn đối với thân thể thì vẫn miễn cưỡng có nửa phần khống chế, vội vàng hít vài hơi lấy sức, tập tễnh từng bước về phía trước động.

Phía trước tức là băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỉ thấy Đường Tam con mắt nhắm chặt, cả người theo hướng âm tuyền cùng dương tuyền giao hội ngã xuống.

Phốc một tiếng, Đường Tam cả người đã rơi vào dòng suối và chìm vào trong đó.

Sở dĩ hắn sau khi ăn hai loại tiên phẩm dược thảo liền lập tức tiến vào trong nước, chính là muốn dược hiệu phát tác ở mức cao nhất, nếu hắn chỉ rơi

xuống nước sớm một chút chỉ sợ đến Xương Cốt cũng không còn.

Đường Tam sở dĩ quyết định hấp thu hai loại dược thảo này, tự nhiên là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng. Hai loại tiên phẩm kịch độc chi thảo lại có băng hỏa lưỡng nghi nhãn chung quanh cũng không phải phẩm chất tốt nhất, chỉ có thể xem như là bình thường, nếu thiếu một thứ,sợ rằng nếu đi vào cũng sẽ lập tức lâm vào nguy hiểm cực độ.

Nhưng là, băng hỏa tương khắc, làm hai loại dược thảo tụ tập cùng một chỗ thì sẽ xuất hiện hiệu quả vừa rồi, đó cũng là cơ hội duy nhất để sử dụng hai loại dược thảo này.

Đương nhiên, hai loại dược thảo,băng hỏa đặc tính cũng không có bởi vậy mà biến mất, khi dùng tiên thảo,Đường Tam muốn nhờ nó để khiến cho cơ thể được mạnh mẽ hơn nhưng một khi thân thể chống đỡ không được, lập tức cơ thể hắn sẽ tự nổ mà chết.

Hắn lựa chọn dùng tiên thảo quan trọng nhất là vì bên cạnh còn có Băng Hỏa Lỡng Nghi Nhãn, bởi vì căn cứ trong huyền thiên bảo lục ghi lại, muốn tiến vào bên trong băng hỏa Lưỡng nghi nhãn, cơ hội duy nhất là đồng thời ăn vào bát giác huyền băng thảo cùng gia liệt hỏa hạnh kiều sơ.

Chỉ có trong trạng thái vừa phát sinh sau khi ăn hai loại tiên thảo mới có thể khắc chế uy lực kinh khủng của hai loại nước suối.

Đường Tam lúc này nhìn qua như lâm vào nguy cơ cực độ, nhưng trên thực tế, dưới tác dụng của băng hỏa hai nghi nhãn, tốc độ hấp thu công hiệu tiên thảo của Đường Tam tăng lên rất nhiều. Đồng thời băng hỏa năng lượng cũng được chuyển hóa vào.

Độc cô Bác lúc trước đã căn dặn Đường Tam không nên tiếp xúc với nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng không phải là hư ngôn, cho dù hắn thân là phong hào đấu la nhưng nếu hắn bị đưa vào trong băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì cũng phải cực kỳ may mán mới có thể thoát ra được.

Mà trong nước suối của băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì tất cả kịch độc đều không có hiệu quả, không có độc tố gì có thể tồn tại.

Đường Tam lựa chọn hai loại đối lập này mục đích lớn nhất không phải là ở dược thảo, chủ yếu là muốn cho chính mình lưu lại một con đường để lui.

Vạn nhất sự tình không như trong lời của Độc cô Bác, như vậy trong lúc hắn hấp thu bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ, thì sẽ có Băng hỏa hai nghi nhãn bảo vệ chính mình.

Đồng thời, Đường Tam còn muốn xem hai loại dược thảo này còn ẩn chứa tác dụng gì nữa không, hắn cũng không muốn giống như Độc cô Bác có một thân kịch độc, có thể không sợ khí thế cực kỳ nguy hiểm của băng hỏa lưỡng nghi nhãn ảnh hưởng, nhưng nếu không phục dụng hai loại dược thảo này sợ rằng không đợi được đến ngày mai cùng Độc cô Bác ước định, thì hắn cũng đã bị hủy diệt tại nơi này rồi.

Cho dù bây giờ hắn còn muốn chạy trốn nhưng bên trong cơ thể hắn năng lượng vô cùng của băng hỏa cũng sẽ làm hắn không cách nào trị khỏi bệnh, đừng nói tu luyện sau này, có thể giữ được mạng nhỏ này hay không cũng là vấn đề lớn rồi.

Bất quá, cho dù tư liệu có tốt thì hắn cũng không có cách nào đem toàn bộ kiểm tra rõ ràng, bên trong Huyền Thiên Bảo Lục ghi lại mặc dù tường tận, nhưng chỉ khi chính thức ăn hai loại cực hạn dược thảo, Đường Tam mới biết được tất cả những thống khổ trước đây mình đã trải qua chưa là gì so với lần này.

Băng hỏa hai loại năng lượng mặc dù lúc trước đã có dung hợp, nhưng lúc tiến vào trong cơ thể hắn, lại điên cuồng công kích, tiên phẩm dược thảo ẩn chứa dược lực kinh khủng, băng hỏa tương khắc, trong nháy mắt năng lượng bộc phát đánh sâu vào cơ thể,..., Đường Tam thậm chí ngay cả cơ hội dùng ý chí lực để chống cự cũng không có.

Ngã vào bên trong hàn nhiệt băng hỏa lưỡng nghi nhãn chỉ chốc lát sau hắn đã lâm vào trong trạng thái hôn mê.

Bên trong nước suối của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, chỗ Đường Tam ngã vào bốc hơi lên một lúc ngắn ngủi, rồi nước suối bắt đầu khởi động, trong lúc đó

Đường Tam đã vô ý thức mà ngâm mình trong đó. Mặt nước một lần nữa khôi phục bình lặng, nhũ bạch cùng đỏ đậm vẫn như là gương soi. Hơi nước như trước tràn ngập trong không khí, tất cả lại trở về trong yên tĩnh.

Thời gian như nước chảy, từ sáng sớm đến đêm. Màn đêm một lần nữa phủ xuống, đêm đen bao phủ, trong phạm vi băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã một lần nữa chìm vào trong bóng tối, mà Đường Tam lại không có trồi lên mặt nước, tựa hồ, hắn đã hoàn toàn biến mất.

Bên trong rừng rậm,mặt trời đã lặn, có ba người đang bay nhanh chóng xuyên qua rừng. Không ngừng đi tới.

Ba người này gồm hai nam,một nữ, trong đó hai gã nam tử,thần sắc trên mặt lộ vẻ cực kỳ lo lắng. Nữ tử mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cũng là cau mày.

Ba người này, đúng là người trong hồn sư giới.

Lúc trước, sau khi Đường Tam lặng yên biến mất không một tiếng động, đại sư lập tức tìm phất lan đức, gọi về Vũ hồn La Tam Pháo. Tam pháo này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng lại có chỗ phi thường, đó chính là khứu giác của nó chính vì vậy đã tìm được địa phương Đường Tam biến mất

Hơn nữa, nó cùng đại sư vốn làm một thể, nó thấy cái gì Đại Sư cũng thấy được cái đó.

Ngắn ngủi sau khi khám sát, đại sư lập tức từ tam pháo phán đoán biết được địa phương Đường Tam bị lạc đến. Hắn đúng là đã bị bắt đi tại nơi hẹn gặp phong hiệu đấu la Độc cô Bác.

Vừa nghĩ tới một thân độc vật -lão quái vật, đại sư không khỏi lâm vào trong khủng hoảng, rơi vào trong tay lão độc vật, Đường Tam còn có thể có cái gì tốt đây? Hơn nữa, bọn họ căn bản là không biết nơi lão quái vật kia tọa lạc.

Phất lan Đức cũng cực kỳ lo lắng, Đường Tam mặc dù cũng không phải truyền nhân đệ tử của hắn,nhưng là một trong sử lai khắc thất quái, hắn cũng là đệ tử của sử lai khắc học viện, càng huống chi, lúc đầu Người mặc áo đen kia đã nói với hắn những thứ làm hắn không thể quên, Người mặc áo đen so

với độc đấu la càng thêm kinh khủng hơn.

Nhưng là, lúc này, phất lan đức vẫn tỉnh táo hơn đại sư một chút.

Cẩn thận tự hỏi, Phất lan Đức đưa ra quyết định trở lại thiên nhật đấu hoàng gia học viện một chuyến.

Trước một ngày tại thiên nhật đấu hoàng gia học viện, lúc ba vị giáo kia dạy cách liên thủ đối kháng độc đấu la, rõ ràng là giống như nhận thức của hắn, có lẽ ba vị giáo kia sẽ biết nơi ở của Độc cô Bác,nếu bọn họ cũng không biết, có lẽ cũng chỉ còn cách đi tìm vị tuyết tinh Hôn Vương.

Đương nhiên, cùng một vị đế quốc hôn vương mặt trước đối kháng hiển nhiên là không khôn ngoan, nhưng nếu có chính sách hợp lýthì vẫn không phải là vấn đề gì.

Dù sao. Bất luận là đại sư cùng liễu nhị long, tông môn lam điện phách vương long, vẫn còn thất bảo lưu ly tông sau lưng Trữ vinh vinh, đều là một trong đương thời thất đại tông môn, cho dù tuyết tinh hôn vương kia quyền cao chức trọng, cũng không dám đắc tội khi đang ở trên lãnh thổ của hai đại tông môn.

Mà sự thật là ba người cũng không có vận dụng tới kế hoạch đi uy hiếp hôn vương. Gặp lại ba vị giáo viên của thiên nhật đấu hoàng gia học viện, ba vị Đấu La cảm thấy xấu hổ, vừa nghe Đường Tam đã bị Độc cô Bác bắt đi, ba vị đấu la nhất thời rất là giật mình.

Bọn họ nói cho hoàng kim thiết tam giác, độc cô bác làm người luôn luôn cô tịch. Mặc dù được hoàng thất sử dụng, nhưng chính mình lại không ở bên trong thiên nhật đấu thành, mà là trong rừng rậm, nghe nói là ở tại trên một ngọn núi, nhưng vị trí cụ thể bọn họ cũng không biết.

Ba vị giáo viên Đấu La này đối với việc Đường Tam bị mất tích đều tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng bọn hắn cũng xác nhận là không cách nào trợ giúp sử lai khắc học viện đi đối phó với Độc cô Bác.Mặc dù không có nói rõ nguyên nhân,nhưng Phất lan Đức ba người tự nhiên rõ ràng.

Người nào lại nguyện ý đi đối mặt với một tên có một thân kịch độc kinh khủng lại còn là một vị Phong Hào Đấu La nữa chứ, động vào hắn để rồi chịu chết à? Cho dù cấp bậc phong hào đấu la là người mạnh nhưng đối với kịch độc kia cũng không có biện pháp.

Hoàng kim thiết tam giác không thích khẩn cầu người khác, cả ba nhanh như điện chớp rời đi thiên nhật đấu hoàng gia học viện, với sự dẫn đầu của Liễu nhị long lao thẳng tới rừng rậm âm u.

Rừng rậm âm u cách hướng đông của thiên nhật đấu thành khoảng trăm dặm. Chính là một trong vài địa phương thiên nhật đấu đế quốc mà hồn thú hoang dã cư ngụ. Diện tích mặc dù không lớn như Đại xâm lâm, nhưng trong đó cũng không thiếu hồn thú cao cấp.

Từ sáng sớm tiến vào rừng rậm. Ba người đã tìm kiếm suốt một ngày, chỉ còn thiếu nước lật ngược cả khu rừng mà thôi.

------oOo------

Chương 170: Băng hỏa luyện kim thân (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: dangneo

Liễu nhị long mặc dù đối với Đường Tam không hiểu rõ nhiều lắm, nhưng lúc trước, khi nghe Đường Tam và đại sư tranh luận đã làm nàng rất là hâm mộ, càng huống chi Đường Tam vừa chính là người trong mộng của đệ tử duy nhất, vị yêu ốc cập ô. Nàng đối với Đường Tam tuy không giống đại sư cùng phất lan đức lo lắng như vậy, nhưng cũng rất ân cần.

"Nhị long,sao không nghỉ ngơi một lúc đi. " Phất lan đức dừng lại, có chút thở dốc, đúng là một ngày tìm kiếm vất vả, mặc dù đối với hắn, hơn bảy mươi cấp hồn thánh mà nói, như vậy cũng không tính gì cà, nhưng về mặt tinh thần thì đã có chút mệt mỏi.

Liễu nhị long dừng bước, đi tới trước mặt phất lan đức cùng đại sư, nhìn vẻ mặt ưu tư của đại sư, an ủi nói: *"bình tĩnh, ngươi đừng quá lo lắng. Ta nghĩ, độc cô bác kia cũng không nhất định sẽ giết Đường Tam. Nếu theo lý thuyết mà nói, hắn mà tới bất kỳ nơi nào của học viện mà hạ thủ đều được, cần gì phải đem Đường Tam bắt đi để giết chứ? "*

Đại sư thở dài một tiếng, trong mắt lóe ra sự thống khổ, *"Không, thực ra ngươi không rõ. Độc Cô Bác bắt Đường Tam đi, tất nhiên bởi vì lúc đầu Đường Tam đã làm thương tổn độc cô nhạn, hơn nữa Đường Tam đã để lộ ra thiên phú về mặt dùng độc. Nếu ta đoán không sai, độc cô bác kia nhất định là đối với tài dụng độc của Đường Tam mà sinh ra hứng thú. Muốn xem khả năng dụng độc của Đường Tam đến tột cùng là cái gì. Hơn nữa, ta có thể khẳng định, độc cô bác tuyệt sẽ không lưu lại tánh mạng của Đường Tam. Chỉ là muốn xem Đường Tam có thể làm cho hắn lợi dụng bao lâu thôi. Tên Độc cô bác này nửa chính nửa tà, danh tiếng tại hồn sư giới cho tới bây giờ đều không tốt, hết thảy đều dựa vào chính mình không phân biệt tốt xấu, lấy thiên phú của tiểu tam, nếu đổi lại ta là hắn, tuyệt sẽ không bỏ qua tiểu tam. "*

Phất lan đức cười khổ một tiếng, *"Nếu tiểu tam thật sự xảy ra chuyện, chúng ta làm như thế nào để giải thích với kẻ kia chứ? "*

"Người kia? Ngươi nói chính là người nào? " Liễu nhị long có chút nghi hoặc hỏi.

Phất lan đức vừa định mở miệng, đột nhiên một tiếng tiếng huýt gió từ xa xa truyền đến, tiếng huýt gió cuồn cuộn như sấm, phá hư màn đêm yên tĩnh, làm cho hồn thú trong rừng rậm phải xôn xao cả lên.

Ba người liếc nhau, cơ hồ đồng thời đứng lên. Bọn họ đương nhiên nghe được trong tiếng huýt gió kia ẩn chứa uy thế kinh người, mà loại uy thế này cũng là chuyên thuộc về phong hiệu đấu la. Ở trong rừng rậm, chẳng lẻ còn có người thứ hai đạt đến phong hiệu đấu la sao?

Thân hình một lần nữa chuyển động, bằng vào phán đoán đối với vị trí nơi phát ra tiếng huýt gió, ba người phóng lên, bay nhanh đi.

Độc cô bác đứng ở cái động khẩu, nhìn bầu trời đêm xa xa, trong mắt bích

quang lóe ra. Hai tay để phía sau phun ra một ngụm trọc khí.

Lúc này, hắn vừa mới thấy được sự thống khổ kinh khủng của Đường Tam, nếu chỉ là đau đớn, có lẽ sẽ nhẫn nại một ít sẽ qua đi nhưng cảm giác tê dại kia không phải người nào cũng có thể chịu được. Lấy thực lực của độc cô bác, lúc này cũng là toàn thân quần áo ướt đẫm, hắn đối với tiếng huýt sáo dài phát ra kia, chứa chất đầy âm thanh thống khổ mà cảm thấy trong lòng buồn bực.

Không biết có phải tiểu tử kia đã chết không. Độc cô bác trong lòng âm thầm thầm nghĩ. Đối với hắn băng hỏa lưỡng nghi nhãn là phi thường quen thuộc, địa phương này căn bản không phải là nơi sinh vật có thể sinh tồn. Các loại thảo dược rậm rạp tươi tốt nhưng thực vật có thể sinh tồn, cũng không có nghĩa là sinh vật có thể tồn tại được.

Hắn đã từng chứng kiến một con tuyệt độc lục đầu minh tích tiến vào trong phạm vi băng hỏa lưỡng nghi nhãn, nhưng chỉ mấy canh giờ sau cùng phải bạo thể mà chết.

Không biết tại sao, độc cô bác lúc này có chút hối hận, đối với Đường Tam nói, hắn vẫn còn tin vài phần, nếu tiểu tử kia thật sự giải trừ được độc trên người chính mình cùng cháu gái thì tiểu tử kia lúc này chẳng phải là buông tha cơ hội là tốt nhất sao?

Có lẽ, cái này đối với hắn ít nhiều cũng là một khảo nghiệm quá gian nan.

Nghĩ tới đây, tâm tình của độc cô bác thoáng xuất hiện vài phần biến hóa, hồi tưởng tới thiên phú của Đường Tam, hắn đột nhiên cảm giác được, có lẽ đứa nhỏ kia thật sự là có biện pháp để giải độc cho chính mình?

Không được, Độc Cô Bác trong mắt quang mang chợt lóe, hắn quyết định quay vào Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn để xem, nếu Đường Tam còn sống thì hắn sẽ đem Đường Tam ra.

Ngay khi độc cô bác chuẩn bị hướng đỉnh núi đi, đột nhiên, ba tiếng huýt sáo dài đồng thời vang lên, hai cao một thấp, dù trầm thấp, hoặc là cao vút, nhưng lại đều tràn ngập địch ý mãnh liệt. Tiếng huýt gió bay nhanh đến gần,

nghe tiếng huýt gió tựa hồ người cũng đã tới dưới chân núi rồi.

Độc cô bác hai mắt có chút nheo lại, khinh thường hừ một tiếng, *"Cư nhiên dám khiêu chiến với ta sao? Hảo a, ta thật muốn nhìn, là ai mà có lá gan lớn như vậy. "*

Bỏ qua ý định quay vào chỗ Đường Tam,sau vài bước Độc cô Bác đã đi tới động quật trước vách núi và hướng dưới chân núi nhìn lại, chỉ thấy ba đạo thân ảnh, chính như đồng tinh hoàn bay nhanh về hướng vị trí chính mình.

Chứng kiến ba người này, trong mắt Độc Cô Bác vẻ khinh thường không khỏi càng thêm nặng nề hơn. Bất quá cũng chỉ là hai người có thực lực trên bẩy mươi cấp và một kẻ đến ba mươi cấp cũng chưa đến. Bọn họ tới là để chịu chết sao?

Cũng khó trách độc cô bác có suy nghĩ như vậy, Nếu lấy thực lực Phong Hào Đấu La của hắn, đừng nói là hồn thánh, cho dù là Hồn Đấu La khi ở trước mặt hắn cũng phải cố hết sức mới bảo toàn được tính mạng. càng huống chi về khả năng dùng độc của hắn lại càng không có mấy người chống đỡ được.

Cho dù cùng là Phong Hào Đấu La cấp bậc, cũng phải cực kỳ cẩn thận, người nào chỉ sơ sẩy một chút thì chỉ có chết mà thôi.

Ba người Hoàng kim thiết tam giác cơ hồ đồng thời dừng lại, người nhẹ nhàng rơi vào ánh mắt của Độc Cô Bác phía trước. Mặc dù bọn họ vẫn hy vọng có thể tìm được Độc Cô Bác nhanh hơn một chút, nhưng thật sự khi phải trực tiếp vị Phong Hào Đấu La này, tâm thần mọi người không khỏi trầm xuống.

Độc cô bác hai tay sau lưng, trong mắt bích quang tràn ngập vẻ âm trầm, chính đang nhìn bọn họ, Uy áp cường đại làm không khí phẳng phất muốn ngừng lại. Đại sư nếu không phải bên cạnh có Phất lan đức cùng Liễu nhị long dùng hồn lực bảo vệ, thì cũng sẽ là trí mạng đối với hắn.

"Các ngươi tới là để tìm ta hả? " Độc cô bác lãnh đạm nói.

Đại sư tức giận nói: *"Độc cô bác. Đường Tam đâu rồi, có phải ngươi đã bắt*

hắn tới đây phải không? "

Độc cô bác khinh thường nói: *" Ngươi là cái thá gì mà có tư cách chất vấn ta? "*

" ngươi....." Đại sư vừa định nói cái gì nữa, lại bị Phất lan đức ngăn cản.

Phất lan đức biết, bởi vì quan hệ với Đường Tam khiến Đại sư không còn tỉnh táo, như vậy sẽ có lợi rất lớn đối với công việc. Ánh mắt hắn tỉnh táo nhìn vị Độc Đấu La trước mặt, có vẻ lễ độ rồi nói: *"Độc cô tiền bối, Đường Tam chính là đệ tử của vãn bối, nếu hắn có đắc tội với tiền bối thì xin ngài đừng để ý đến hắn, dù sao hắn cũng chỉ là đứa nhỏ mười ba tuổi thôi. Ngài là một vị Phong Hào Đấu La cao quý, đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho hắn có được không. "*

Phất lan đức tự nhận định là lời mình nói đã hết sức hàm súc, hơn nữa lại mang theo vẻ lễ độ càn thiết nhưng Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là vị Độc Đấu La luôn cổ quái và cứng rắn.

Độc cô bác mắt trừng lên, *"Ngươi là đang nói ta lấy lớn khi nhỏ hả? Đánh trẻ con thì các ngươi ra che trở, nếu ta đánh các ngươi thì liệu còn có ai có thể giúp các ngươi đây? Tên tiểu tử Đường Tam kia xương thịt cũng chẳng còn nữa rồi. Muốn vì hắn báo thù ư? Tốt, đến đây đi. Ngày hôm qua ta vốn định hoạt động chân tay một chút thật không ngờ mấy lão già hôm trước lại không dám ra tay. Ba người các ngươi tuy không có ra cái gì nhưng cũng đáng để cho ta hoạt động để giãn gân giãn cốt một chút cũng được đấy. "*

Nghe độc cô bác nói đến việc Xương Thịt của Đường Tam cũng không còn nữa, Đại Sư chỉ cảm thấy não ông ông lên, trước mắt bỗng tối sầm lại. Nhiều năm như vậy, hắn đối với Đường Tam đã không chỉ là tình cảm thầy trò nữa mà giống như tình Cha Con rồi.

Đại sư đến nay chưa lập gia đình, hắn mấy năm nay vẫn coi Đường Tam như con của mình, mà Lúc này lại nghe được Độc Cô Bác nói Đường Tam đến cả xương cốt cũng không còn khiến nội tâm hắn cảm thấy đau khổ vô cùng, chính xác hơn đó là cảm giác tuyệt vọng.

Người đang dưới tâm tình cực đoan như vậy, có người thậm chí trở nên biến hóa kinh ngươi, cũng có người trở nên ngu ngốc, có người lại trở nên muốn vứt bỏ mọi thứ trên đời.

Mà Đại Sư thì lại không giống những người đó, Ngay lúc này gần như sự sống của hắn cũng không còn, nhiệt độ xung quanh cơ thể gần như biến mất, cả người nhìn qua lạnh lẽo như một khối băng, Ánh mắt nhìn Độc Cô Bác đã có vẻ lạnh lẽo như băng.

Cho dù cường giả mạnh mẽ như Độc Cô Bác khi bị Đại Sư dùng ánh mắt lạnh giá như vậy cũng không khỏi cảm giác lạnh thấu xương, khiến hắn không khỏi nhíu mày lại.

Sắc mặt của Phất Lan Đức đã hoàn toàn trầm trọng, *"Độc cô bác. Ngươi giết Đường Tam, nhất định sẽ hối hận. Cho dù chúng ta không làm được, Nhưng ngươi cũng sẽ không có kết qủa hay ho gì đâu. "*

Độc cô bác bĩu môi, *"Như thế nào? Các ngươi còn muốn sau trở lại phục thù sao? Không, các ngươi không có cơ hội đâu. Đến đây đi, hãy cho ta xem các ngươi có bản lãnh gì mà dám khiêu khích lão Phu. Không biết các ngươi tin hay không, ta có một ngàn loại phương pháp có thể cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong. Thật lâu rồi không được chứng kiến lại cảnh hoành tráng này rồi. Đến đây rễ ràng nhưng nếu muốn chạy thì không rễ ràng như vậy đâu, nơi bí mật của Độc Cô Bác này không ngờ các ngươi cũng có thể đến được. "*

Phất lan đức cùng liễu nhị long liếc nhau, hai người đồng thời kéo Đại Sư, đưa hắn đứng ở phía sau, đồng thời đều từng bước tiến lên phía trước. Nhất thời, ba người hợp thành một hình tam giác trận.

"Nhật nguyệt sanh huy hoàng kim chuyển. " Phất lan đức hét lớn một tiếng. Hắn cũng không có phóng thích vũ hồn ra nhưng từ trên người hắn, một cỗ kim quang mãnh liệt chợt bộc phát ra, kim quang cũng không phải hướng tới Độc Cô Bác mà bắn tới, Mà là phóng lên cao. đồng thời dưới chân hắn cũng lan ra như vậy.

Tương tự, quang mang màu vàng cũng chia chia nhau xuất hiện tại trên người

Đại Sư cùng Liễu Nhị Long. Kim quang tràn ngập, Trong nháy mắt lấy ba người làm trung tâm rồi tạo thành một tam giác màu vàng. Bên trong Tam giác, là một chiếc Quyền Trượng ánh sáng xuất hiện, Chung quanh nó là các loại hoa văn phức tạp.

Lúc này ba người Phất lan đức, toàn thân đã tràn ngập một tầng ánh sáng màu vàng chói mắt. Phất lan đức cùng liễu nhị long chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại còn Đại Sư trong mắt quang mang lại trở nên sáng ngời, giống như lưỡi đao lợi kiếm hướng tới Độc Cô Bác.

"Hả, đây là cái hồn kỹ gì thế? " Độc cô bác có chút kinh ngạc nhìn về phía ba người, trong lòng có nghi hoặc thật lớn.

Thân là Phong Hào Đấu La, tự nhiên là kiến thức rộng rãi nhưng tình hình trước mắt như vậy lại khiến hắn mù tịt. Hắn không rõ, tại sao kẻ đứng trước mặt kia chỉ là một hồn sư chưa đến ba mươi cấp mà lúc này lại có thể bộc phát ra khí thế mơ hồ như thê, trong đó hắn cảm giác có vài phần khiến mình khó có thể kháng cự lại được.

Ba tâng tử khí từ dưới kim quang toát ra, từ từ tiêu tán tại không trung. Chứng kiến này một màn, sắc mặt Độc Cô Bác rốt cục có chút thay đổi.

Tử khí kia hắn đương nhiên là nhận ra, ở chung quanh nơi này, đều là độc trận do Độc Cô Bác bày ra, phàm là ai đi nhầm vào đều bị kịch độc xâm nhập, loại độc này không thật sự nhanh gây chết người nhưng lại cực kỳ âm độc, khi nó phát tác cũng phải một giờ sau khi người đó bị nhiễm độc, sẽ khiến người đó toàn thân co quắp, kinh mạch khô héo mà chết.

Mà lúc này từ ba ngừơi Phất Lan Đức phóng thích tử khí, hiển nhiên chính độc của mình đang bị bọn họ bức ra. Độc trong trận đối với Độc Cô Bác mà nói mặc dù không tính là cái gì, nhưng đối với hồn sư bình thường cũng là cực kỳ trí mạng rồi, không phải là cấp bậc ngoài Hồn Đấu La căn bản không có khả năng bức loại độc này ra ngoài.

Ncái Cài này cũng khiến hắn khó hiểu nhất là rõ ràng mấy người này cao nhất cũng chỉ là Hông Thánh ngoài bẩy mươi cấp thậm chí có người còn chưa đến ba mươi tại sao trong khoảnh khắc này lại cho hắn cảm giác mấy người

này như là đã trở thành cường giả cấp bậc Đấu La rồi.

Độc cô bác thành danh quá sớm, sau đó cũng rất ít khi đi lại trên đại lục nên tự nhiên không nghe qua danh tiếng của Hoàng Kim Thiết Tam Giác

Thực ra Hoàng kim thiết tam giác, cũng không phải ba người cùng phối hợp, mà là lấy Phất Lan Đức, Đại Sư cùng Liễu Nhị Long xảy ra một loại dung hợp đặc thù của hồn kỹ.

Tại hồn sư giới, vũ hồn dung hợp kỹ cực kỳ ít thấy, phải cực kỳ xảo hợp, hai bên với vũ hồn có tính chất hỗ trợ cực lớn với nhau mới có thể thành công được.

Mà phất lan đức, đại sư cùng liễu nhị long có khả năng thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, chính là ba người cùng triển khai ra, Sự tình này tại Hồn Sư giới cực kỳ ít xảy ra, cơ hồ là tình huống không thể. Phải biết rằng, vũ hồn dung hợp kỹ tùy vào việc có càng nhiều hồn sư thi triển ra thì uy lực lại càng lớn. Đồng thời, Uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ cũng cùng với thực lực của các hồn sư trong đó có liên quan.

Giống Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trong lúc khống chế phối hợp, cũng chỉ có uy lực tăng thêm sáu mươi phần trăm mà thôi, nhưng cũng có thể hạ gục được hai gã có thực lực mạnh hơn nhiều.

Mà ba người Đại Sư tạo thành chính là hoàng kim thiết tam giác, chẳng những vũ hồn dung hợp kỹ là tùy ba người phát động ra, hơn nữa trong lúc bọn họ khế hợp lẫn nhau chính là một thể thống nhất, thực lực tăng thêm đến chín mươi phần trăm.

Một khi phát động, đối với thực lực tăng cường đến vài lần. Nếu không trước kia họ cũng không có nổi danh như vậy.

Cho tới bây giờ, cho dù dùng trí lực cho việc nghiên cứu các loại tình huống biến dị của Vũ Hồn nhưng Đại sư cũng không rõ ràng tại sao chính mình cùng phất lan đức, liễu nhị long trong lúc vũ hồn khế hợp lại có thể đạt được mức kinh khủng như vậy, Phải biết rằng ngoài bọn họ ra, cho dù chỉ vượt qua bẩy mươi phần trăm cũng đã cực kỳ hiếm thấy.

Tiên thiên khế hợp, hơn nữa ba người cùng ở với nhau nhiều năm như vậy làm cho vũ hồn của họ dung hợp đến gần trăm phần trăm.

ch Đã hơn hai mươi năm họ không hợp tác với nhau nhưng lúc nàu khi xuất chiến Hồn kỹ dung hợp đã thành danh của bọn họ lại một lần nữa khiến bọn họ như nắm được mọi tiết tấu của Hoàng Kim thiết Tam giác, cả ba như hòa thành một vậy.

Độc cô bác sau khi qua thời gian ngắn ngủi kinh ngạc, vẫn chưa có hành động gì, vẫn như trước chắp tay mà đứng, lấy vẻ kiêu ngạo của hắn đẻ đối mặt với ba người có thực lực cách xa tít mù so với mình, tự nhiên sẽ không thèm ra tay trước.

Hắn muốn nhìn một chút xem ba người trước mặt này có thể thi triển Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ này có uy lực đến đâu.

Quang mang màu vàng càng lúc càng chói lọi, lấy ba người đại sư làm trung tâm, cột sáng hình tam giác mãnh liệt phóng lên cao. Đại sư với ánh mắt lạnh như băng nọ đột nhiên trở nên sáng chói mắt, chậm rãi giơ tay phải của mình lên, hướng cùng ba người hình thành trung ương của tam giác màu vàng kia.

"La tam pháo. " Nương theo tiếng gầm của Đại Sư, La Tam Pháo bỗng xuất hiện, vừa lúc rơi vào hoa văn tại trung ương tam giác. Trong phút chốc, ba người Đại Sư trên người đồng thời mạnh mẽ xuất hiện ra các hồn hoàn của mình.

Đại sư có hai cái, phất lan đức cùng liễu nhị long đều là bảy cái, tổng cộng mười sáu Hồn Hoàn từ trên người bọn họ bay ra, hướng quang La Tam Pháo đang ở trung ương tam giác mà bay đến.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Độc Cô Bác không khỏi biến sắc, lấy một vật làm ký thể rồi thi triển Dung Hợp Hồn Kỹ lên thì uy lực còn mạnh mẽ hơn nhiều nữa, điểm này hắn cực kỳ rõ ràng.

Áp lực của Cột ánh sáng tam giác màu vàng kia truyền đến khiến trên mặt Độc Cô Bác khẽ biến, một vòng quang hoàn từ dưới chân dâng lên, phóng ra

chín Hồn Hoàn kinh khủng của hắn.

Đại sư ba người tổng cộng có mười sáu Hồn hoàn đồng thời rơi vào trên người của La Tam Pháo, lúc trước La Tam Pháo nhìn vẫn cực kỳ đáng yêu, nhưng khi bị năng lượng khổng lồ đó thâm nhập cơ thể khiến nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống mãnh liệt, ngay sau đó, Thân thể nó kịch liệt bành trướng ra, cơ thể phóng thích quang mang hoàng kim rồi cơ thể từ từ bay lên.

Với tốc độ kinh người, Thân thể La tam pháo dần dần xuất hiện biến đổi, Lân Phiến xuất hiện bao phủ toàn bộ trên người nó, cơ thể không ngừng bành trướng ra, hai chiếc Sừng vặn vẹo từ từ sinh ra trên đầu nó, quang mang màu tím không ngừng vận chuyển quanh chúng còn phần khác của cơ thể dần dần biến thành màu vàng.

Chỉ với thời gian vài lần hô hấp, thân thể La Tam pháo cũng đã tăng trưởng tới khoảng hai mươi thước, sau lưng lân phiến hé ra, một cánh rồng thật lớn giãn ra, Cánh Rồng mở ra, không cần kim quang phụ trợ, nó cũng có thể tự trôi nổi giữa không trung, Ánh mắt toát ra hơi thở kinh người tương tự thân thể nó vậy, đều biến thành màu vàng bao phủ xung quanh cơ thể.

Lúc này La Tam Pháo đã không còn giống vẻ nửa chó nửa lợn trước đây mà đã biến thành một Hoàng Kim Long uy phong lẫm liệt

------oOo------

Chương 171: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Bốn trảo lớn trông cực kỳ uy mãnh, toàn thân bao trùm bởi những vẩy Rồng thật lớn, hai râu Rồng hiện ra khiến xung quanh trang ngập bởi khí thế uy nghiêm, Long uy cường đại tứ tán làm mặt trời mờ nhạt, Hồn thú trong rừng sợ hãi chạy tứ tán, Kể cả Độc Cô Bác cũng phải nhíu mày khi chứng kiến hơi

thở cường đại của nó.

Độc cô bác mặc dù nghĩ đến uy lực của vũ hồn dung hợp kỹ của ba người này sẽ không tầm thường, nhưng lại không thể ngờ bọ họ có thể triệu hồi được cả con Rồng vàng khổng lồ này.

Từng đạo điện quang màu vàng bắn ra xung quanh cơ thể La Tam Pháo, nó lơ lửng giữa trời giống như một viên cầu sét khổng lồ màu vàng.

Chẳng lẻ đây là Long Tộc mà chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thần thánh cự long. Trong lòng Độc cô bác xuất hiện cảm giác thấp thỏm mạnh mẽ, mặc dù trên người la tam pháo cũng không có cái gì là hơi thở thần thánh, nhưng độc cô bác lại biết, trong Long Tộc chỉ có Cường Đại Thần Thánh Cự Long mới có thân thể màu vàng này mà thôi.

Phất lan đức cùng liễu nhị long như trước mấp máy hai mắt, như chẳng biết hết thảy mọi thứ ở bên ngoài, hai người thậm chí đã biến thành như hai bức tượng vàng bình thường.

Thần thánh cự long, sao lại có thể như thế?

Nội tâm Độc cô bác vẫn cực kỳ kiêu ngạo phát ra một tiếng huýt sáo Chói tai trước mặt La Tam Pháo, Lục quang trong cơ thể hắn bống xuất hiện, bảy cái hồn hoàn đồng thời sáng bừng lên, ngay sau đó thân hình cao gầy của hắn bị quang mang không ngừng bành trướng, phóng thẳng lên trời.

Lân Phiến màu Xanh biếc cũng có hình lăng phiến, nhìn qua giống như một mảnh phỉ thúy bình thường, Thân thể con người của hắn bỗng biến mất, Lúc này cơ thể Độc Cô Bác biến thành một con Đại Xà cực lớn màu xanh biếc, tốc độ biến đổi của hắn so với La Tam Pháo thì nhanh hơn một ít. Hơn nữa thân thể trong nháy mắt cũng đã vượt qua cả La Tam Pháo, dài chừng ba mươi thước, miệng hé ra trông như cái hang sâu hun hút.

Hơn nửa thân thể rắn vươn thẳng lên, đâm đầu giằng co cùng La Tam Pháo.

Đôi mắt rắn cực kỳ âm lãnh nhìn chằm chằm về hướng La tam pháo. Lưỡi Trong miệng rắn thò ra thụt vào, khí màu lục nồng đặc bao trùm quanh thân

thể nó.

Đây đúng là Vũ Hồn của Độc Cô Bác, Bích Lân Xà Hoàng.

Độc cô nhạn kế thừa vũ hồn Bích Lân Xà mà thôi, khi đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La thì vũ hồn Bích Lân Xà mới phát triển đến mức này được. Bích lân xà hoàng toàn thân lân giáp xuất hiện, ánh mắt âm lãnh gắt gao nhìn tới La tam pháo.

Trên thân thể La tam pháo cơ hồ đã hoàn toàn biến xong, Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long Ngâm điếc tai, hai cánh triển khai, mạnh mẽ hé miệng, một đạo tia chớp màu vàng trực tiếp hướng Độc cô bác đánh tới.

Độc cô bác biến thành bích lân xà hoàng cũng không có tránh ra, há mồm phun ra một ngụm khí dày đặc màu xanh biếc, chín hồn hoàn quay vòng quanh thân thể cao lớn của nó, cúi đầu xuống dùng chính thân thể mình để ngạnh kháng công kích của La Tam Pháo.

Ầm ầm một tiếng nổ, điện quang màu vàng lan tràn từ đầu xuống cơ thể khủng bố của Bích Lân Xà Hoàng. Làm cơ thể to lớn của nó cứng ngắc lại một chút. Nhưng cũng chỉ là cứng ngắc trong một chút mà thôi.

La tam pháo hai cánh triển khai, lặng yên nhảy lùi lại, đồng thời trong miệng phun ra một chùm ánh lửa màu vàng đánh vào vòng khí màu lục do Bích lân xà hoàng phun ra.

Lúc này, đối mặt với Độc Cô Bác chính là do Đại Sư khống chế La Tam pháo.

Hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ kinh khủng triển khai, khả năng bay lượn là do năng lực bay lượn cùng hồn lực chính thân hắn, Liễu nhị long cung cấp chính là long thể, đại sư cung cấp lại là la tam pháo chính là cái dùng để ký thể này Cùng với trí tuệ của hắn.

Khi La Tam Pháo hoàn thành việc tiến hóa, phất lan đức cùng liễu nhị long phải toàn lực ứng phó đem hồn lực của chính mình vào trong dung nhập vũ hồn kỹ, mà la tam pháo cùng đại sư vốn làm một thể, tự nhiên là tùy đại sư

khống chế. Bởi vậy, lúc này Độc Cô bác đối mặt chính là sự tinh minh của Đại Sư kết hợp với thân thể của Thần Thánh Cự Long. Đương nhiên, la tam pháo cũng không phải là Thần Thánh Cự Long thật sự mà cũng chỉ là một con Rồng giả mà thôi.

Vũ hồn biến dị của Đại sư, tự nhiên làm hắn mất đi vũ hồn cường đại của Phách Vương Long gia tộc, La tam pháo biến dị là nhằm theo hướng Cự Long có cấp bậc còn cai hơn cả Phách Vương Long, tuy nhiên do biến dị thất bại khiến nó có hình dáng buồn cười như bây giờ.

Lúc này dưới tác dụng của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ sinh ra tiến hóa, Đem huyết mạch của nó tiến hóa lên, làm trong thời gian ngắn ngủi sở hữu một bộ phận năng lực của Cự Long.

Thực lực của Đại sư mặc dù không cao, nhưng tri thức và lý luận lại là tồn tại vô địch của Hồn Sư Giới. Đối mặt bích lân xà hoàng phun ra khí xanh, Hắn cũng không cho tam pháo đón nhận mà là hai cánh triển khai. Lui về phía sau dùng cánh mạnh mẽ tạo thành cuồng phong, đem khí xanh thổi tán ra.

Thân thể cực lớn của Bích lân xà hoàng đột nhiên động, trông nó như bắn lên từ mặt đất, đuổi theo La Tam Pháo. La tam pháo đang ở giữa không trung, Thân thể to lớn không kém của nó hướng công kích của Xà Hoàng, hai cái trảo phía trước hướng vị trí mười tấc so với đầu rắn đánh xuống, Một rồng một rắn giữa không trung bỗng triển khai cận chiến kịch liệt.

Độc cô bác càng đánh càng kinh hãi, hắn phát hiện, Thần Thánh Cự Long này có khí thế áp chế đối với mình.

Rắn cũng là một loài trong Long Tộc, bích lân xà hoàng càng gần đạt đến Cự Long hơn cả. nhưng thần thánh cự long chính là đứng đầu trong số vạn long, chỉ với khí thế của nó cũng khiến Bích lân xà hoàng phải chịu áp lực nhất định áp chế.

Thần thánh cự long lại đặc biệt là Hoàng kim thánh long sẽ tự mang kỹ năng phá tà, có thể đối với mọi hơi thở tà ác kể cả độc tố ở bên trong thì tự có khả năng chống cự. Cho nên, mặc dù bích lân xà hoàng một thân kịch độc, nhưng lại không có cách nào xâm nhập bên trong kim quang của Cổ Long.

Độc cô bác có cảm giác rõ ràng hoàng kim thánh long này lực lượng rõ ràng không bằng hắn, nhưng lại linh hoạt hơn hắn rất nhiều, với tình huống vô dụng của độc tố khiến hắn bị động nhiều. Hơn nữa hoàng kim thánh long có thân thể cực kỳ linh hoạt, bằng vào bốn chân cùng với đuôi rồng, đã không ngừng cùng Xà Hoàng chiến đấu.

Bích lân xà hoàng lại không có khả năng bay vì vậy La tam pháo đang ở không trung rõ ràng chiếm lợi thế.

Kim quang cùng bích quang không ngừng va chạm, cả tòa núi lớn đang không ngừng rung động, trong lúc nhất thời núi đá vỡ vụn, hào quang chói mắt, làn sóng khí thế khổng lồ phát tán ra xung quanh làm các hồn thú chạy tán loạn. Giống như Thái Thản Cự Viên cùng với thanh ngưu mãng nọ tại tinh đấu đại sâm lâm phóng thích khí thế khiến các hồn thú khác phải sợ hãi tột cùng.

Độc cô bác thật sự tức giận, dĩ nhiên không phải do hắn không đấu lại được La Tam Pháo trước mắt, chỉ là kỹ năng của hắn có chút vô cùng bá đạo, một khi đã thi triển ra thì ngay cả hắn cũng không thể khống chế hoàn toàn được, mà ngọn núi này lại chính là hang ổ của hắn, bên trong lại có sự tồn tại của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, nếu đem kỹ năng thi triển quá mức sẽ khiến nơi đây bị hủy diệt như vậy thì được không bằng mất.

Đột nhiên, độc cô bác linh cơ vừa động, vũ hồn dung hợp kỹ căn bản vẫn còn hồn sư. Trước mắt Thần thánh cự long này quá mạnh mẽ nhưng chỉ cần mình cắt đứt mối liên hệ vũ hồn giữa ba tên đang dung hợp kỹ này thì Thần Thánh Cự Long sẽ tự động biến mất.

Nghĩ tới đây, thân hình cực lớn của Độc cô bác có chút nhoáng lên, né tránh công kích của La tam pháo, đồng thời đuôi rắn quét ngang ra, tựa như gió thu khiến lá rụng, hướng phía ba người Đại sư cuốn tới.

Thậm chí ngay cả công kích của La tam pháo đánh đến mà nó cũng không né tránh.

Âm thanh cọ xát chói tai vang lên từ trên người của Độc Cô Bác, hai Long

trảo của La Tam Pháo liên tiếp đánh lên người của Độc Cô Bác, nhưng dù sao Phong Hào Đấu L cũng là Phong Hào Đấu La, cho dù la tam pháo đang là Thần Thánh Cự Long nhưng vẫn không thể xuyên qua được lớp phòng ngự của hắn.

Tuy nhiên Độc cô bác cũng đau đớn đến không chịu nổi.Trong công kích của Hoàng Kim Thánh long công kích cũng hàm chứa Lôi điện cùng lửa, Đối diện với hai loại công kích thuộc tính bá đạo này, dù phòng ngự thân thể vẫn chưa bị phá hủy nhưng nguyên tử công kích trong đó cũng đã xâm nhập vào bên trong cơ thể khiến hắn chịu thống khổ rất lớn làm thân thể bích lân xà hoàng chớp lên liên tục.

Oanh——, đuôi rắn khổng lồ đánh lên hoàng kim thiết tam giác tạo nên những cột sáng bừng lên chiếu thẳng lên trời, tuy nhiên không như tưởng tượng của Độc Cô Bác, cột sáng này vẫn không bị nghiền nát.

Độc cô bác chỉ cảm thấy đuôi rắn như bị một ngọn núi khổng lồ đập vào, thế nhưnh tam giác kim quang kia chỉ bị kịch liệt một trận còn quang mang bao phủ ba người bên trong kia vẫn không bị tổn hại chút gì.

Hoàng kim thánh long la tam pháo vừa rồi lại một lần tấn công xuống cơ thể Xà Hoàng, kim quang bao quanh lợi trảo bống sáng chói mắt, đồng thời hai sừng trên đầu cũng đều tự bắn ra một đạo tia chớp rồi dung nhập với nhau hướng Độc Cô Bác oanh kích.

K Dưới tình huống này, độc Cô Bác đã thấy kinh hãi, hắn chỉ miễn cưỡng dịch chuyển thân tránh một chút, đồng thời há mồm phun ra một viên châu xanh biếc rồi viên châu bỗng sáng chói và đem thân thể hắn bao phủ lại.

Kim quang cùng bích quang lại va chạm, vầng sáng va chạm nhau khiến chúng bay tán loạn, hoàng kim thánh long la tam pháo bị năng lượng mạnh mẽ chấn ngược lại lên trời còn Bích lân xà hoàng cũng kịch liệt vặn vẹo cơ thể.

"Tiểu bối, các ngươi thật sự muốn tìm cái chết sao? " Độc cô bác rốt cục đã bị chọc giận thật sự.

Thật Đuôi rắn khổng lồ thu hồi lại gần cơ thể, đồng thời khí độc xung quanh lại bị hắn hấp thụ vào cơ thể, còn đầu rắn thì dựng đứng lên, trong chớp mắt đôi mắt rắn hình tam giác chuyển sang màu trắng trên đầu rắn của nó thì được bao phủ bởi tầng ánh sáng màu vàng trắng.

Mặc dù không thể thi triển năng lực hủy diệt kia nhưng Độc Cô Bác dù gì cũng đã trở thành Phong Hào Đấu La lâu như vậy nên tuyệt kỹ của hắn nhiều vô số. Mặc dù hắn là Phong Hào Đấu La chuyên dùng độc, nhưng chắc chắn hắn không chỉ có mỗi năng lực dùng Độc.

Hai đạo ánh sáng trắng bệch đồng thời từ hai mắt của Xà Hoàng bắn ra, trực tiếp hướng tới thân thể La Tam Pháo.

Đại Đại sư chứng kiến quang mang màu trắng nọ, tim hắn bỗng đập mạnh lên một chút, hắn cảm giác rõ ràng được cái thứ kia cũng không phải thuộc về kỹ năng độc của Hồn Hoàn. Đầu rắn xuất hiện biến hóa, không thể nghi ngờ, đây chính là năng lực Hồn Cốt mang đến.

Trong số sáu loại Hồn Cốt thì không phải nghi ngờ thì Hồn Cốt Xương Sọ chính là quan hung hiểm, trọng yếu nhất. Mà lúc này Độc cô bác thi triển chắc hẳn là thuộc về năng lực của Đầu Hồn Cốt.

Phong Hào đấu la, quả nhiên không có một người nào mà dể đối phó, hồn Sư bình thường phần lớn còn chưa được chứng kiến sự xuất hiện của Hồn Cốt nữa ấy chứ.

------oOo------

Chương 172: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Đại sư cũng không dám làm cho La tam pháo bị quang mang trắng bệch kia

bắn phải, từ vẻ ngưng trọng trong mắt đối thủ thì có thể nhìn ra công kích của Hai đạo quang mang này không bình thường chút nào.

Hai Cánh của La tam pháo bỗng thu lại, thân thể giống như sao băng hướng mặt đất rơi xuống, cùng lúc đó, toàn thân kim quang đại thịnh, đột nhiên tại giữa không trung xoay người lại.

"Thúi lắm như đánh lôi, oanh thiên ngày liệt địa la tam pháo. " (đây là chiêu thức độc nhất vô nhị của L.T.P nên mình cứ giữ nguyên vậy, nhờ Biên Dịch giúp nhé)

Đại sư xuất kích đúng là thuộc về hồn kỹ công kích của Tam pháo, nhưng bây giờ đã là Hồn kỹ của hoàng kim thánh long thì tác dụng chắc chắn không giống với tiểu kỹ xảo trước đây mà Tam Pháo thi triển ra.

Một chùm khí vụ màu vàng từ dưới đuôi rồng phun ra, tại giữa không trung ngưng tụ thành một đoàn quang thuẫn mày vàng kim đón đợi đòan bạch quang đang đánh tới.

Ông một tiếng, La tam pháo cùng Đại sư thân thể đồng thời kịch liệt run rẩy, va chạm mạnh mẽ của Kim Thuẫn và Bạch Quang giữa không trung, hơn nữa sau đó một màn xảy ra khiến người khác phải giật mình: Khi Kim Thuẫn bị chạm vào quang mang đã bị nó hòa quện vào rồi năng lượng vốn là hư vô bỗng biến thành thật thể, hóa thnàh một tảng đá từ trên trời rơi xuống đất.

Đại sư rốt cục biết độc cô bác này có Đầu Hồn Cốt với kỹ năng là gì, không khỏi hít một ngụm khí, nếu hắn đoán không sai, kia hắn phải là một loại hồn thú tồn tại cao nhất của xà tộc, được xưng là nữ hoàng Mỹ Đồ Toa (Medusa) hơn nữa đây là tồn tại đặc biệt, Mỹ Đồ Tao khi sinh ra chắc chắn sẽ có Hồn Cốt. Mà kỹ năng nhìn vật khác mà khiến chúng hóa đá là Kỹ năng Độc đáo nhất của chúng, Vậy hồn cốt kia ít nhất phải là của một Mỹ Đồ Toa có tuổi trên ngàn năm.

Mặc Mặc dù la tam pháo có kỹ năng hóa thành Tấm chắn ngăn lại một kích này, nhưng do bị năng lượng dẫn dắt khiến kim quang trên người nó trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, Mà tại bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác, bất kể Đại Sư hoặc Phất Lan Đức hay Liễu Nhị Long thân thể đều run rẩy kịch liệt.

Bọn họ dùng chiêu dung hợp vũ hồn kỹ thì tất cả lực lượng trong cơ thể đều đã dung nhập vào trong người của La Tam Pháo, Thân thể La tam pháo cũng có thể chính là cơ thể của bọn họ hay nói cách khác, ba người bọn họ chính là bản thể của La Tam Pháo. Mà cái kỹ năng này bá đạo ở chỗ khi chiến đấu La Tam Pháo là tiến vào trạng thái thăng hoa vô địch, cũng tương tự như vậy đối với ba ngừoi bọn Hoàng Kim Thiết Tam giác. Nhưng nếu La Tam Pháo bị hủy diệt thì bọn họ cũng sẽ bị như nó, hoặc còn có cách khác là làm cho Hồn lực của bọn họ tiêu hao hết mới khiến hiệu quả đó bị mất đi.

Chính bởi vì như thế, nên bất luận trước đó độc tố được phóng thích ra trong trận đấu hay là Uy hiếp của đợt công kích của đuôi rắn vừa rồi cũng không thể gây cho họ chút thương tổn nào cả.

"Hừ, các ngươi có thể tránh được một lần, nhưng liệu có thể tránh được lần thứ hai không? " Bích lân xà hoàng với hai mắt trắng bệch nhìn chằm chằm vào La Tam Pháo, kiến thức của Độc Cô Bác rất rộng, tự nhiên đoán được đây là hiệu quả của hoàng kim thiết tam giác vũ hồn dung hợp kỹ. Trước mắt hoàng kim thánh long này mặc dù không kém, nhưng hồn lực của ba người Đại sư vẫn còn kém hắn quá xa, lúc này La tam pháo còn chưa thể gây uy hiếp thực lớn cho hắn.

Phong Hào Đấu la nếu dễ dàng bị đánh bại như thế thì sao có thể được xưng là đỉnh cao Cường Giả của đại lục cơ chứ.

Một tiếng Rồng ngâm vang vọng từ trong miêng La Tam Pháo vang lên, Đại Sư biết, nếu lúc này vẫn chưa xuất ra thủ đoạn cuối cùng thì chỉ sợ năng lượng của ba ngừoi sẽ không còn đủ để cầm cự nữa thôi. Ánh mắt của Mỹ đồ toa thật sự kinh khủng, Một khi bị đánh trúng, sợ rằng Tam pháo sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

Kim quang lại lóng lánh. Đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long ba người cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi bắn vào viên hoàn tại trung ương của Hoàng Kim Thiết Tam Giác. Trong phút chốc, máu của ba người đã bị Viên hoàn kia dung hợp vào bên trong, biến thành một điểm tia chớp màu vàng kim rơi vào trên người của Tam Pháo.

Mở đôi cánh ra, lần này La tam pháo đã không trốn khỏi công kích của Bích Lân Xà Hoàng, toàn thân kim quang giống như ngọn lửa thiêu đốt lên. Một tiếng Rồng ngâm phát ra với khí thế sấm sét, ngọn lừa màu vàng kia bỗng ngưng tụ lại thành hình dạng một long ảnh trong suốt hướng Bích Lân Xà Hoàng phóng tới.

H đây chính là chiêu thức Quy tắc của Thánh Long, Thánh Long Bổn Tướng.

Hai mươi năm trước, ba người Đại sư từng đem kỹ năng này hoàn thành được một nửa, Mà hôm nay, đã sau hai mươi năm mặc dù năng lực của Đại Sư cũng không có tiến bộ hơn là mấy Nhưng phất lan đức cùng Liễu nhị long lại đã trở thành hồn sư có cấp bậc hồn thánh.

Rốt cuộc bọn họ đã lần đầu tiên thi triển ra kỹ năng này.

Tại thời khắc quang ảnh hóa thành rồng bay đi, thân thể La Tam Pháo cũng không ngừng thu nhỏ tại không trung. hóa thành quang mang màu tím bay trở về trên người Đại sư rồi biến mất. Mà vầng sáng ba động bên trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác cũng mờ nhạt dần rồi nhanh chóng biến mất. vẻ mặt ba ngừoi đồng thời trở nên trắng bệch.

"Hỗn Độn. " Độc cô bác nổi giận gầm lên một tiếng.

Thánh long bổn tướng chính là một chiêu thức về mặt quy tắc cực mạnh của hoàng kim thánh long, Kể cả La Tam Pháo là ngụy Hoàng Kim Thánh Long bộc phát ra cũng có mang thêo một phần uy lực của nó. Khả năng hóa đã của Mỹ đồ toa chính là một loại năng lực biến dị kinh khủng, nhưng cũng có chỗ bị giới hạn. Lực lượng đánh tới của Thánh Long Bổn Tướng quá kinh khủng rõ ràng đã vượt qua giới hạn có thể ngưng tụ của ánh mắt Mỹ Đồ Toa.

Mà càng làm Độc cô bác buồn bực chính là, hắn bây giờ tuyệt đối không thể né tránh. Lấy uy lực của thánh long bổn tướng, nếu hắn né tránh vậy ngọn núi sau lưng trong nháy mắt sẽ bị san bằng, như vậy Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn sẽ lập tức bị phá hủy mà biến mất.

Cho nên, mặc dù hắn không muốn, nhưng vẫn phải cắn răng chống lại một đòn này.

Đệ bát Hồn hoàn từ trên ngừoi Độc cô bác sáng lên, quang mang màu đen thẩm thấu vào thân rắn, nhất thời làm màu xanh biếc biến thành màu xanh đen. Độc cô bác đã khôi phục được như trạng thái tốt nhất, Khối châu màu xanh biêc trong miệng hắn lại được phun ra lần nữa.

Một màn Quỷ dị xuất hiện, bất luận là sắc mặt tái nhợt của ba người Hoàng kim thiết tam giác, hay Thánh long bổn tướng vẫn đang ở giữa không trung trong giờ phút này đều bị dừng lại tại chỗ, xung quanh mọi vật đều bị dừng lại hết cả..

Tất cả như là thời gian đã bị ngưng đọng lại.

Thân thể khổng lồ của Bích lân xà hoàng hóa thành trong suốt rồi biến mất không thấy đâu nữa, thân thể Độc cô bác Huyền Phù giữa không trung, tay phải khống chế hạt châu màu lục kia chậm rãi hướng tới Thánh Long Bổn Trướng bay đến.

Đệ bát hồn kỹ của hắn đã được thi triển, mà hồn kỹ này của hắn chính là Thời Gian Ngưng Kết. Hồn kỹ này nếu được phối hợp với các hồn kỹ khác của hắn thì cho dù cả một thành thị lớn cũng sẽ bị hủy diệt trong chớp mắt.

Nhưng cái hồn kỹ này cũng tiêu hao hồn lực của Độc Cô Bác thật kinh người, Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng thi triển.

Hạt châu Màu xanh biếc vẫn bay đến hướng Thánh long bổn tướng. Bích quang trong mắt Độc cô bác chợt đại thịnh, *"Dung. "*

Lục quang trong nháy mắt khuếch tán, đem Thánh long bổn tướng màu vàng kia hoàn toàn biến thành một màu xanh biếc, trông như một lồng Phỉ thúy cự kỳ to lớn nhốt một con rồng vậy.

Mang theo một chuỗi tàn ảnh màu bích lục, Độc cô bác đi hướng tới Thánh long bổn tướng đã hóa thành màu xanh biếc trước mặt, ánh mắt hắn đã có vẻ tái nhợt, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may là đây chỉ là Ngụy Hoàng kim thánh long mà thôi.

Nếu thật sự là thánh long bổn tướng của Hoàng kim thánh long, vậy ngay cả khi mình cố gắng hết sức cũng không thể chế ngự được nó.

Giơ tay lên, cẩn thận đem hạt châu màu lục thu hồi lại vào trong miệng, Tay trái đặt tại đầu của Thánh long bổn tướng, trong mắt bích quang thu liễm Toàn bộ tay tráicủa hắn đã biến thành màu xanh biếc.

Năm ngón tay thu lại vào bên trong, Ánh mắt xuất hiện vẻ lạnh lẽo, rồi Độc cô bác hét lớn một tiếng, *"Phá. "*

Thanh âm vỡ tan trong trời đêm cực kỳ rõ ràng, Thánh Long Bổn Tướng bên trong phỉ thúy bỗng xuất hiện những vết nứt rồi dần lan ra nhanh chóng, trong chớp mắt đã lan tràn toàn thân thể.

Độc cô bác thân hình chợt lóe, đã về tới vị trí trên núi như lúc trước, trên người đệ bát Hồn hoàn hắc quang thu liễm, *"Phục. "*

Không gian ngưng đọng lại một lần nữa trở về bình thường, chỉ là Thánh long bổn tướng kia cũng không thể hồi phục như trước được, tất cả các vết rách làm nó biến thành như lưu ly bị nghiền nát ra, Phanh một tiếng, quang mang bắn ra bốn phía, một vòng năng lượng mênh mông ba động hóa thành vầng sáng tứ tán bay tán loạn, cũng không còn uy thế của đòn công kích kia nữa.

Đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long đang đứng ở nơi đó, ba người khóe miệng đều có các tia máu chảy xuống, vũ hồn dung hợp kỹ cơ hồ hao hết toàn bộ hồn lực của bọn họ, nhưng trước mắt thì Độc cô bác vẫn cao cao tối thượng như trước. Phong Hào đấu la dù sao vẫn là Phong Hào đấu la, bọn họ đúng là vẫn thất bại.

Trong ánh mắtĐộc cô bác đã có tâm tình nhiều hơn bình thường, nhàn nhạt nhìn ba người đã không còn khả năng chống cự, nhưng lại vẫn như trước, nhìn thẳng vào ba ngừoi Hoàng kim thiết tam giác, lạnh nhạt nói: *"Các ngươi được đấy, bằng vào hồn lực như vậy lại có thể mang cho ta phiền phức không nhot như thế, Cái vũ hồn dung hợp kỹ này quả thật là xuát sắc nhất trong số những lần gặp trước kia của ta.. nếu đổi lại đối thủ của các ngươi là Hồn đấu la cấp bậc chỉ sợ rằng thật sự không phải là đối thủ của các ngươi. "*

Độc cô bác rất ít khen ngợi người khác, nhưng hoàng kim thiết tam giác này vũ hồn dung hợp kỹ để lại cho hắn một ấn tượng quả thật sâu sắc.

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Cũng không tính là gì cả, ngươi đã thắng rồi, Động thủ đi. "* Kéo tay Liễu nhị long, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cái chết của Đường Tam đối với Đại sư là một đả kích thật lớn, ba người bọn họ mắt thấy đến cả Thánh long bổn tướng cũng bị phá thì chỉ biết hôm nay đã rất khó có khả năng sống mà rời khỏi nơi này.

------oOo------

Chương 173: Hoàng Kim Thánh Long VS Bích Lân Xà Hoàng(3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Dung hợp vũ hồn kỹ là sức mạnh lớn nhất của ba người bọn mà nhưng đối với vị Phong Hào đấu la trước mặt lại không có chút thương tổn nào, vì vậy lúc này Đại sư và Liễu Nhị long đã không có gì phải suy nghĩ nữa, âu yếm nắm chặt tay nhau mà Đại Sư không còn cảm thấy run nữa.

"Muốn chết à, không dễ dàng như vậy đâu. " Lục quang lóng lánh, Độc cô bác đã đi tới trước mặt ba người.

"Chờ một chút. " Đại sư tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, một lần nữa lại mở hai mắt ra, *"Độc cô bác, Đường Tam là đệ tử của ta, chuyện này hai người bọn họ không có can hệ, ngươi nên thả bọn họ đi, còn ta thì tùy ngươi xử lý.. "*

Độc cô bác khinh thường nói: *"Các ngươi cũng có tư cách để nói điều kiện với ta sao? "*

Liễu nhị long thản nhiên cười, *"Độc cô tiền bối, chúng ta quả thật không có cái tư cách này, bất quá chẳng lẽ ngươi không nhìn ra vũ hồn trên người chúng ta là gì sao?. Ta cùng hắn đến từ Lam điện phách vương Long gia tộc. Có lẽ, chúng ta không phải là đối thủ của ngươi nhưng chẳng lẽ ngươi lại muốn đắc tội với gia tộc chúng ta sao? "*

"Nhị long, câm mồm. " Đại sư quát một tiếng, tâm tình hắn không khỏi trầm hẳn xuống, nếu Liễu nhị long không nói ra xuất thân của bọn họ có lẽ nàng còn có chút cơ hội để sống ra khỏi đây. Nhưng lúc này nàng đã nói ra, lấy tính cách vốn có của Độc cô bác thì làm gì có chuyện không giết người bịt miệng trừ hậu họa về sau chứ.?

Quả nhiên, Độc cô bác nghe xong lời của Nhị long thì sắc mặt hơi đổi, hắn liên tưởng tới vũ hồn dung hợp kỹ của ba người trước mặt rồi nhíu mày nói: *"Các ngươi quả thật đến từ Lam điện phách vương Long gia tộc sao? Hảo, tốt lắm. thế thì sao nào? Cho dù ta đánh không lại gia tộc của các ngươi nhưng ta chỉ cần giết các ngươi để bịt miệng, Gia tộc các ngươi có chứng cớ gì chứng tỏ đấy là ta ra tay chứ, để cho Xương cốt không còn đối với ta cực kỳ đơn giản.. "*

Liễu nhị long mỉm cười nói: *"Tiền bối nói chính xác đấy. Chỉ cần ngài đem chúng ta giết đi rồi thủ tiêu xác đi như vậy cho dù gia tộc ta có tìm đến thì ngài cũng hoàn toàn có thể chối bỏ, Nhưng Phất lan đức cùng với gia tộc ta không có chút quan hệ nào, cho dù hắn có tiết lộ sự tình cho gia tộc chúng ta đi nữa thì chỉ sợ sẽ không có ai tin tưởng hắn. Quang trọng chỉ duy nhất một người hắn thì không đủ làm chứng cớ. Hai người chúng ta chết thì chết, nhưng chẳng biết tiền bối có thể buông tha cho hắn không? "*

Độc cô bác ha ha cười, *"Ngươi cho ta là kẻ ngu sao? Thả hổ về rừng? Mặc dù trên thế giới này không có gì khiến ta e ngại, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn là người luôn "* Diệt cỏ tận gốc*", Đem ba người các ngươi giết sạch chẳng phải là bớt được bao nguy hiểm hay sao? "*

Thần sắc trong mắtLiễu nhị long phát lạnh, một viên cầu kim loại trên cổ tay nàng di chuyển, *"Vậy ngươi hãy cứ thử xem, Đây là trang bị đặc biệt để chúng ta Truyền tin cho nhau, nguơi mặc dù cường đại hoen chúng ta nhiều nhưng nếu giết chúng ta, ta hoàn toàn có thể ném nó đi xa ngoài địa bàn của*

ngươi, đến lúc đó, chỉ cần có người của gia tộc chúng ta tìm thấy, ngươi sẽ không thể thoát khỏi can hệ đâu. Chỉ cần ngươi thả Phất lan đức đi. Chúng ta tùy ý ngươi xử lý, và cũng sẽ không phóng thích nó. "

Có thể chết bên người mình yêu thương, Liễu nhị long chẳng những không bi thương, ngược lại nàng còn âm thầm hưng phấn. Giờ phút này nàng không còn cảm thấy sợ hãi trước cái chết nữa.

"Nhị long, ngươi đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ Phất lan đức ta lại là hạng người ham sống sợ chết sao? Muốn giết thì cứ giết đi, Xuống địa ngục ta còn muốn mai mối cho hai người nữa chứ. Hoàng kim thiết tam giác Chúng ta chết cùng một chỗ thì sao chứ? Hãy Đem truyền tin trong tay ngươi thả ra đi, như vậy ít nhất sẽ có người vì chúng ta mà báo thù. "

Phất lan đức thân hình chợt lóe, che ở trươc mặt Liễu nhị long cùng đại sư.

Liễu nhị long vội la lên: *"Phất lão Đại, ngươi điên rồi Mau đi đi, lúc nàykhông phải lúc để ngươi gan lì đâu. "*

Phất lan đức thở dài một tiếng, *"Ta sống cũng đã nhiều năm rồi, bây giờ chết cũng không tính là chết trẻ nữa. Nhị long, mặc dù ngươi không yêu ta, nhưng trong lòng ta, địa vị của ngươi cũng giống như địa vị của ngươi trong lòng hắn giống nhau thôi. Đối với ngươi mà nói có thể cùng hắn chết một chỗ là hạnh phúc thì Đối với ta có thể chết cùng chỗ với ngươi cũng không còn tiếc nuối gì nữa, Chỉ là đáng tiếc cho Tiểu Tam. Độc cô bác, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, cha của Tiểu Tam là người mà ngươi không thể động vào đâu. Một khi chúng ta không thể trở lại, sẽ có người đi tìm hắn để nói rõ. Hắn là một tồn tại mà ngay cả Lam điện phách vương Long gia tộc cũng không thể đáng sợ bằng. "*

"Hả? " Độc cô bác nhìn chằm chằm vào ba người *"Nói như vậy, tên tiểu tử kia chẳng lẽ có bối cảnh sau sưng kinh khủng lắm hả.? Ngay đến cả ta cũng không thể chống lại? Trên thế gian này cũng chẳng có mấy người có thể làm được như thế, vậy ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc cha hắn là ai? "*

Phất lan đức hừ lạnh một tiếng, *"Chẳng lẻ ngươi không biết tính toán đến tuổi sao? Tiểu tam năm nay mười ba tuổi, phụ thân hắn tự nhiên cũng sẽ*

không quá lớn tuổi. Lại là người mà ngươi không thể chống cự lại được như vậy tại đại lục này còn có thể là ai chứ? "

Độc cô bác đầu tiên là sửng sờ một chút rồi rất nhanh hắn đã nghĩ tới cái gì đó. Sắc mặt nhất thời đại biến, *"Đường Tam. Đường Tam, người kia cũng họ Đường. Chẳng lẻ....., không đúng, tại sao tên tiểu tử kia lại chỉ có vũ hồn là Lam Ngân Thảo. "*

Đại sư âm thanh lạnh lùng nói: *"Không sai, ngươi thấy chỉ là vũ hồn Lam Ngan Thảo, nhưng nếu hắn có song sinh vũ hông thì sao? "* Hắn cho rằng Đường Tam đã chết thì không cần phải giữ kín bí mật này nữa.

"Ngươi nói cái gì? " Độc cô bác trong lòng lạnh hẳn đi, *"ý của ngươi là tên tiểu tử kia có Song sanh vũ hồn sao? "*

Đại sư lạnh nhạt nói: *"Không sai. "*

Trong mắt Độc cô bác đã vận chuyển lưu quang bất định, tay phải chậm rãi giơ lên, trong mắt hung quang chớp động. Lúc này, hắn đã thầm hạ quyết tâm, chẳng những muốn lập tức đem ba người trước mắt này giết chết, đồng thời đểcũng phải mau nhanh đi tìm Đường Tam rồi giết chết. Phất lan đức nói không sai, người kia quả thật bằng vào hắn thì không thể dây dưa được... Nhưng chỉ cần chính mình hủy thi diệt tích, lập tức rời khỏi nơi này như vậy người kia muốn tìm được mình đã không dễ dàng nữa.

Đang lúc Độc cô bác chuẩn bị hạ thủ, đột nhiên một thanh âm từ xa truyên đến *"Độc cô bác, ngươi dám. "*

Độc cô bác sửng sốt một chút, quay đầu hướng về phía thanh âm phát ra mà nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh đang cực nhanh hướng đến chỗ bọn họ, sơn đạo gập ghềnhcũng không thể làm giảm tốc độ hắn được. tám chân như quang ảnh mà di chuyển về hướng này.

"Tiểu tam? " Đại sư cùng Phất lan đức hai miệng đồng thanh hô lên, trong mắt hai người toát ra vẻ kinh ngạc.

Đúng vậy người đang tới chính là Đường Tam, với công dụng của Bát Chu

Mâu, chỉ thời gian ngắn ngủi đã đưa hắn tới trước mặt mọi người.

Lúc này Đường Tam nhìn qua có chút bất đồng, sau lưng hắn, Bát chu mâu cùng với trước kia thấy có nhiều biến hóa, độ lớn nhỏ của Bát chu mâu không thay đổi, nhưng vốn Bát Chu Mâu có mầu Tím nhưng bây giờ đã biến thành đỏ sậm, trên màu đỏ sậm còn có một vòng văn hoàn màu trắng, giống như những hoa văn màu trắng làm cho Bát chu mâu có hình lửa cháy chói mắt.

Bất quá, lúc này Phất lan đức, Đại sư cùng Liễu nhị long đối với việc Đường Tam không chết thì cực kỳ kinh ngạc mà không hề chú ý tới Độc Cô Bác lúc này cũng giật mình không kém..mặc dù Hắn không biết trên người Đường Tam xảy ra những biến hóa gì, nhưng hắn là Độc vương thì lại rất rõ ràng, trong các loại khí độc thì càng có màu sắc đỏ rực như của Đường Tam bây giờ thì độc tính lại càng mạnh. Tiểu tử này hiển nhiên từ Băng hỏa lưỡng nghi đã chiếm được lợi ích gì đó.

Nguyên lai, Đường Tam khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ và bị chìm trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, rất nhanh hắn đã bị độc tính mãnh liệt kia bao phủ rồi lâm vào trạng thái hôn mê.

Huyền thiên bảo lục đã ghi lại rằng hai loại cực đoan tiên phẩm độc thảo mặc dù bá đạo, nhưng nếu hấp thụ cùng lúc thì chính là bảo vật mà con người có thể hấp thụ.

Hơn nữa băng hỏa lưỡng nghi còn có tác dụng xúc tiến mạnh mẽ, Đường Tam đã đem hiệu lực đó ẩn chứa trong kinh mạch, xương cốt rồi từ từ mà hấp thu.

Nhưng là hai loại dược thảo này bên trong ẩn chứa dược lực vô cùng khổng lồ, cũng không phải hắn trong thời gian ngắn có thể hấp thu được. Lúc Đường Tam tỉnh táo lại đã phát hiện mình đang trôi nổi trong vòng của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. Hồn lực trong cơ thể đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất rồi.

Ăn Hai quả tiên phẩm độc thảo này cũng không khiến hồn lực của hắn tăng cường mà chỗ tốt lại là làm cho hắn khôngcảm thấy thông khổ khi nằm Băng hỏa Lai nghi nhãn.

Đối với Đường Tam lúc này mà nói, Hàn cực âm tuyền giống như là nước lạnh, mà Dương Tuyền kia lại là nước nóng, nhưng nơi giao cắt của bọn chúng thì chỉ là ôn thủy mà thôi. Khi ngâm mình ở trong đó chẳng những sẽ không bị tổn hại, ngược lại là phi thường thoải mái. Đường Tam biết, hiệu dụng của hai loại dược thảo trong cơ thể chính mình, tựu phải dựa vào Băng hỏa Lưỡng nghi nhãn mới có thể không ngừng hấp thu lấy. Tại trong Huyền thiên bảo lục có ghi lại, đồng thời dùng hai loại tiên phẩm độc thảo này một lúc thì mới có thể mang đến lợi ích lớn nhất, có thể dùng bốn chữ để nói đó là: Thủy hỏa bất xâm

Đang lúc Đường Tam cảm thấy mình may mắn mà thành công thì chấn động kịch liệt bên ngoài đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

mãnh Quang mang mãnh liệt khiến ngay cả bầu trời đầy sương mù của Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn cũng bị năng lượng mạnh mẽ bên ngoài làm cho chấn động mà tản ra. Hắn lập tức đã đoán được bên ngoài nhất định đã xảy ra chuyện gì, Hồn lực kịch liệt va chạm như thế, chỉ sợ là đã có người đang động thủ cùng lão quái vật.

Bất chấp ảnh hưởng của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ mang lại cho mình, hắn đã vội vàng phóng thích ra bát chu mâu rồi bay nhanh ra ngoài. Mà bát chu mâu cũng đã có biến hóa, hiển nhiên là sau khi hấp thu băng hỏa lực ẩn chứa bên trong hai loại độc thảo mới phát sinh thay đổi như thế.

Xa xa, Đường Tam cũng đã vận dụng Tử Cực Ma Đồng của chính mình đem tình huống bên này nhìn khá rõ ràng. Hắn chạy tới vừa kịp, cũng đang lúc Độc cô bác đem phương viên trong phạm vi mấy ngàn thước, thời gian hoàn toàn ngưng tụ rồi phá hủy Thánh long bổn tướng.

Mắt thấy độc cô bác hướng ba người Đại sư hạ sát thủ, lúc này Đường Tam mới gấp giọng hô to rồi bay nhanh vọt lại đây.

Nhìn bát chu mâu sau lưng Đường Tam biến hóa, trong lòng Độc cô bác sát khí càng nặng, trong lòng thầm nghĩ thhạt la tới đúng lúc, sau khi ta giết được 4 người rồi chính mình sẽ tự đi một chuyến.

Lúc này, hắn thậm chí đã không suy nghĩ nhiều rằng tại sao Đường Tam có thể sống sót mà trở ra. Hắn thầm qyuết định đem vấn đề trước mắt giải quyết trong một lần. Ngay khi độc cô bác sát khí bắt đầu khởi động chuẩn bị động thủ, Đường Tam lại mở miệng nói. Hắn cũng không có hướng đại sư, phất lan đức cùng liễu nhị long nói chuyện, mà là nhìn độc cô bác mà nói: *"Độc cô tiền bối, ngài không phải nói muốn thay ta làm ba sự kiện chứ? Bây giờ đệ nhất sự kiện là sau này bất luận lúc nào, ngươi cũng không được làm thương tổn bất kỳ kẻ nào của Sử lai khắc học viện chúng ta,. "*

"Ân? " Độc cô bác sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới lúc này, Đường Tam còn có thể đua ra điều kiện với mình.

------oOo------

Chương 174: U hương la tiên phẩm (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đường Tam mỉm cười,lúc này mới hướng Đại sư, Phất lan đức cùng Nhị long hành lễ:*"sư phụ,đã làm cho các ngài lo lắng rồi. Kỳ thật, Độc cô tiền bối đem ta tới cũng không ác ý,chỉ là xem xét một chút đặc tính của Bát Chu Mâu của ta mà thôi, Độc cô tiền bối thấy con có thiên phú nên cũng dạy cho một chút tri thức về các loại độc Vũ Hồn, Không biết tại sao mọi người lại cùng Độc cô tiền bối xảy ra xung đột vậy?"*

nghe Đường Tam nói xong, đừng nói là ba người Đại sư mà ngay đến cả Độc cô bác cũng có chút ngây người, bọn họ ai cũng không nghĩ tới Đường Tam lại nói như vậy.

Đại sư có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam, Từ thần sắc trên mặt đệ tử của mình hắn cũng không nhìn thấy chút sơ hở nào: *"thật sự là như thế sao?*

Nhưng lúc trước chính Độc Cô Tiền Bối nói là chính hắn đã giết ngươi mà?"

Đường Tam cười nói:*"Vậy sao? chắc chỉ là Độc Cô Tiền Bối muốn đùa một chút với mọi người mà. Lấy thân phận và địa vị của Độc cô tiền bối thì sao có thể xuống tay giết một kẻ tiểu bối như ta chứ?"*

Độc cô bác nhìn bóng lưng Đường Tam,trong lòng hiện lên đủ loại tâm tình, đây tuyệt đối không phải là nịnh hót mà là Đường Tam muốn che giấu cho hắn, đặc biệt khi nghe Đường Tam nói đến câu cuối cùng khiến vẻ mặt già nua của Độc Cô Bác không khỏi đỏ lên, quả thật nếu lấy thân phận, địa vị của hắn mà lại làm khó một kẻ Tiểu Bối như Đường Tam cũng khiến chính bản thân hắn cảm thấy xấu hổ.

Đường Tam xoay người nhìn về phía Độc cô bác, vẫn lộ ra vẻ mặt cười như trước:*"được rồi, Độc cô tiền bối hôm qua ngài có giảng giải về đặc điểm của loại xà độc trên người của Độc Cô Nhạn khiến ta vừa phát hiện một cách có thể giải trừ xà độc đó ra khỏi cơ thể nàng, Được rồi chúng ta đi bàn luận việc này trước có được không?"*

Độc cô bác nghe thấy Đường Tam nhắc tới Độc cô nhạn khiến trong lòng hắn không khỏi cả kinh,hắn biết Đường Tam nói như thế chính là đã tìm ra cách chữa trị cho cháu gái hắn.

Theo lời Đường Tam nói khiến cho tâm tình Độc Cô Bác cũng dần tỉnh táo lại.Nhẹ nhàng ngồi xuống đồng thời sát khí trong lòng cũng chậm rãi thu hồi.

Bởi vì hắn phát hiện,nếu giết bốn kẻ trước mắt này đi thì đối với mình cũng không tốt, sợ rằng còn mang phiền toái không nhỏ, Trước tiên không cần nói đến việc Nhị Long và Đại Sư sau lưng có Lam điện phách vương long gia tộc, mà chính thức khiến hắn đau đầu lại là Cha của Đường Tam. Từ thiên phú của Đường Tam rồi cộng với lời nói của bọn Đại Sư thì Độc Cô Bác có thể khẳng định rằng ba người bọn họ không có khả năng lừa gạt mình,dù sao lúc đó bọn họ đều tưởng rằng Đường Tam đã chết.

Mà nếu mình không giết bọn hắn lại thêm việc Đường Tam che dấu thì Cừu Hận này sẽ dễ dàng được giải trừ hơn nữa nếu Tiểu Tử này có khả năng giải trừ được độc tố trên người mình và Nhạn Nhạn thì đó lại là một chuyện cực

tốt

Độc cô bác dù gì cũng là một kẻ cực kỳ xảo trá, thấy tình thế như vậy rồi thì hàn khí trên mặt hắn nhất thời thu lại rất tự nhiên nói:*"Tốt, chúng ta hãy thảo luận một chút, không nghĩ được mấy vị sư phụ này của ngươi lại quan tâm đến ngươi như vậy. Vừa rồi ta chỉ thử dò xét thực lực của bọn họ mà thôi, vậy mà tí nữa gặp nạn rồi."*

Ba người Phất lan đức đều hai mặt nhìn nhau, không dám tin vào những điều mình vừa nghe nữa. Lúc trước bọn họ đều có thể cảm nhận rõ ràng sát khí mạnh mẽ từ Đọc Cô Bác truyền đến, không thể tưởng được Độc Cô Bác lại chuyển biến ngay thành như thế này?

Độc cô bác đi tới bên người Đường Tam.Cánh tay thân thiết nhẹ nhàng xoa lên đầu hắn rồi hướng tới ba người Đại sư nói:*"đệ tử của các ngươi quả thật rất xuất sắc,thẳng thắn mà nói, ta muốn thu hắn làm truyền nhân của ta. Lão phu cho tới bây giờ không có thói quen hướng đến kẻ khác mà giải thích, nhưng hôm nay vì tiểu tử này ta sẽ phá lệ một lần.Vừa rồi ta chỉ là thử một chút xem các ngươi có đủ tư cách để làm sư phụ của hắn hay không. Các ngươi quả thật không tệ, mặc dù thực lực không phải là hàng đầu nhưng với tình việc cam tâm tình nguyện hy sinh vì bằng hữu đã khiến lão Phu bội phục."*

Độc cô bác nói mấy lời này cũng không phải là nói láo, mặc dù hắn luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, cho tới bây giờ toàn là làm việc không tốt nhưng đối với ba người Đại sư sẵn sàng đón nhận cái chết vì bằng hữu thì cũng khiến hắn rất khâm phục.

Phất lan đức nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Độc côbác, đột nhiên có chút cảm giác không biết nên cười hay nên khóc, nhìn lại bộ dáng thân thiết của Độc cô bác với Đường Tam khiến trong khoảng thời gian ngắn Hắn cũng không biết thực ra là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Đường Tam nói: *"Sư phụ,các người cứ đi trước đi. Tại phương diện dùng độc thì Độc Cô tiền bối cực kỳ tinh thâm, hơn nữa Lam Ngân Thảo của ta cũng có khả năng dùng độc nên ta muốn trong thời gian sắp tới sẽ nhờ Độc cô tiền bối chỉ điểm cho một, các ngài cứ về trước đi nhé?"*

Đại sư nghi hoặc nhìn Đường Tam, hắn đương nhiên biết trong giới độc hồn sư thì Độc Cô Bác chính là đứng đầu, nếu thật sự hắn nguyện ý chỉ điểm cho Đường Tam, vậy đối với Đường Tam mà nói tự nhiên là chuyện phi thường tốt, nhưng lúc này hắn cũng hiểu được có chút gì đó kỳ quái. Độc cô bác lúc này so với lúc trước có biến hóa thật sự là lớn.

nhưng vừa rồi chính Độc Cô Bác cũng đã giải thích qua rồi cho nên bây giừo bọn họ cũng chẳng biết nên làm sao cho tốt.

Độc cô bác lạnh nhạt cười,nói:*"như thế nào? Chẳng lẽ các ngươi sợ ta mang Tiểu Tam giấu đi sao, hay là sợ ta cướp mất tên đệ tử này của các ngươi? yên tâm đi, ta đã chứng minh các ngươi có đủ tư cách làm sư phụ của hắn rồi như vậy ta sẽ không tranh đoạt cùng các ngươi nữa. Đứa nhỏ này có thiên phú khiến ta rất giật mình, chậm thì nửa năm,lâu thì một năm, ta sẽ trả tên đệ tự này của các ngươi mà không thiếu đi bất kỳ bộ phận nào cả, mặc dù ta tiếp xúc với nó không lâu nhưng ta rất thích tiểu tử này."*

Ánh mắt Phất lan đức nhìn về phía Đại sư sau đó hướng Độc cô bác thi lễ, nói:*"Độc đấu la luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngài đã nói như vậy rồi thì mọi chuyện cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi. Ta đại biểu cho cả ba người chúng ta hướng tới ngài xin lỗi,Tiểu tam có thể được ngài giảng dậy trong một thời gian thì đó là vận khí của hắn, Chỉ là,đứa nhỏ này đã đi theo chúng ta nhiều năm cũng giống như con ruột của chúng ta vậy, không biết trong khoảng thời gian hắn học cùng ngài thì chúng ta có thể đến thăm hắn được không?"*

Độc cô bác lạnh nhạt nói:*"đương nhiên có thể,bất quá không nên quá thường xuyên quá."*

Nghe xong những lời này, ba người Hoàng kim thiết tam giác mới yên lòng. Đại sư hướng độc cô bác gật đầu:*"đã như vậy thì phải làm phiền Tiền Bối rồi."*

Độc cô bác nhìn thoáng qua Đường Tam ở bên cạnh rồi nhàn nhạt nói:*"không phiền toái,một chút cũng không phiền toái."*Phất tay một cái, ba lọ dược hoàn phân biệt rơi trên tay ba người Hoàng Kim thiết tam giác rồi nói.*"hãy ăn giải*

*độc này đi, như vậy các ngươi sẽ không bị ảnh hưởng bởi Độc trận của ta. Các ngươi sau này có quay lại cũng phải nhớ ăn chúng nếu không thì rắc rối lớn đấy."*Phất Lan đức mỉm cười nói: *"tốt rồi,ba người bọn vãi bối xin cáo từ, sau này sẽ trở lại bái kiến tiền bối."*

Độc cô bác gật đầu, cũng không ngăn trở để ba người tùy ý rời đi. Tại trước lúc đi, ánh mắt thâm ý của Đại sư liếc Đường Tam một cái thủy chung vẫn không nói lời nào nữa. Ba người xuống núi dưới sự trợ giúp của Phất Lan Đức, mặc dù Hồn lực hao tốn không nhỏ nhưng vẫn đủ để họ ra khỏi rừng trước khi mặt trời lặn mà không gặp phải vấn đề gì.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi,độc cô bác thu hồi tay đặt trên đầu Đường Tam, lạnh lùng nói:*"tiểu tử,ngươi tại sao muốn che dấu cho ta? ta cần sao?"*

Đường Tam quay đầu nhìn về phía độc cô bác Cái này là giao dịch của chúng ta. Ngươi từng đáp ứng làm thay ta ba việc,chẳng lẻ ngươi đã quên sao?*"*

*Độc cô bác hừ lạnh một tiếng:"*Vậy chính là ngươi muốn giải độc cho ta và Nhạn Nhạn.Bất quá,ta càng ngày càng hoài nghi,ngươi thật sự chỉ mười ba tuổi? quả thực ngươi đúng là một tiểu quái vật.Nếu trong thời gian đã đưa ra mà ngươi không thể giải được độc cho chúng ta, như vậy ngươi chắc chắn sẽ phải chết.*"*

*Đường Tam đột nhiên nở nụ cười:"*Lão quái vật,ngươi không phải nói tự mình luôn luôn giữ lời hứa hay sao? vừa rồi hình như ngươi đã nói với các sư phụ ta là ngươi sẽ trả ta lại hoàn hảo không thiếu một bộ phận nào sao.*"*

*Độc cô bác trừng hắn một cái:"*ta có nói qua,bất quá thi thể cũng sẽ được tính là đầy đủ nguyên vẹn mà.*"*

*"*Ngươi...*"Đường Tam ngạc nhiên nhìn về phía hắn, còn Độc cô bác lại hướng trên núi bước đi.*

Kỳ thật lúc Độc cô bác thu liễm sát khí, hắn đã quyết định bỏ qua cho Hoàng kim thiết tam giác cùng Đường Tam rồi, Khi hắn bắt Đường Tam đi cũng không nghĩ sau lưng hắn còn có nhiều thế lực lớn như vậy, thật sự giết Đường Tam đối với hắn không có một chút tốt nào cả, chỉ biết mang đến

lượng lớn phiền toái, mặc dù hắn làm việc toàn phụ thuộc tâm tình tốt sấu nhưng hắn cũng không phải là kẻ điên.

Cho nên,độc cô bác đã quyết định,cho dù Đường Tam không thông qua được khảo nghiệm,không thể giải độc cho hắn cùng cháu gái thì hắn cũng sẽ không hạ sát thủ với hướng Đường Tam.Lúc trước hắn có nói qua là hắn có chút thích Đường Tam,những lời này cũng không phải là giả bộ.Hết thẩy các biểu hiện của Đường Tam trong thời gian vừa qua khiến Độc Cô Bác cũng phải sinh ra lòng yêu mến đối với tài năng của hắn..

Ba người Đại sư xuống núi cũng không có nóng lòng rời đi ngay,Ngọn núi này có độc trận của Độc cô bác bảo vệ, ba người hồn lực tiêu hao cũng không nhỏ nên đành phải nghỉ ngơi một chút dưới chân núi.

*Phất lan đức hạ thấp thanh âm,hướng Đại sư nói:"*Tiểu cương,ngươi nói Độc cô bác có thật sự muốn dạy Tiểu Tam không?*" Lúc đầu đại sư có cảm giác không sai, chỉ cần có thể còn sống, không ai nguyện ý chết.Nhưng lúc này tĩnh táo lại thì hắn lại rõ ràng cảm giác được chuyện này có chút vấn đề.*

*Đại sư lắc đầu,trầm giọng nói:"*Bên trong nhất định là có chuyện,nhưng lấy thân phận của Độc cô bác nếu không phải có nguyên nhân đặc thù thì sao có thể thân mật với Đường Tam được như vậy, hơn nữa hắn còn có chút kiêng kỵ Đường Tam nữa."

*Phất lan đức vuốt cằm nói:"*Bất kể nói như thế nào, Tiểu tam hắn tạm thời không có nguy hiểm, nếu không Độc cô bác cũng không bỏ qua cho chúng ta. Nhất là khi hắn đã biết lai lịch của tiểu tam rồi, nếu hắn còn động thủ với Tiểu tam thì đó chính là tự tìm xui xẻo. Có thể trở thành phong hào đấu la hắn tự nhiên là người thông minh cho nên cái loại phiền phức như vậy sẽ không ai muốn nhận lấy cả."

*Đại sư than nhẹ một tiếng,nói:"*bây giờ cũng chỉ hy vọng là như thế thôi, từ nay về sau ta không muốn nói với ai nữa, có thể nói là chúng ta an bài một chỗ cho Đường Tam tiềm tu. Một là không nên ảnh hưởng đến sự tu luyện của hắn, mặt khác,chúng ta cũng phải đem chuyện này giữ bí mật, trừ khi có thể tìm được cha của Đường Tam, nếu không chúng ta không thể coi thường vọng động. sự kinh khủng của Phong hào đấu la thì không phải chúng ta có

khả năng đối phó.*"Trong mắt Nhị long lãnh quang lóe ra,"*đáng tiếc.Nếu thực lực chúng ta mạnh hơn một chút, đạt tới đỉnh phong của cảnh giới Đấu La rồi thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, nói không chừng vừa rồi có thể giết chết lão quái vật."

*Đại sư lắc đầu nói:"*Không thể dễ dàng như vậy đâu, các ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra, trước khi Độc cô bác chiến đấu cùng chúng ta thì hình như có chuyện gì cố kỵ nên không dám thi triển ra toàn lực, nếu không chỉ sợ chúng ta còn thua nhanh hơn."

*Phất Lan đức gật đầu:"*sau khi trở về chúng ta lập tức phái người đi tìm cha của Đường Tam, chỉ cần có thể đem hắn tới đây, vậy bất luận mục đích của Độc cô bác là gì, thì cũng đều giải quyết dễ dàng."

Hồn lực của ba người lúc này đã khôi phục được một chút, lúc này mới hướng về phía mặt trời lặn mà đi ra khỏi Sâm Lâm.

Độc cô bác một lần nữa đi tới băng hỏa lưỡng nghi nhãn, Đường Tam nhờ bát chu mâu trợ giúp đi theo phía sau. Sắc trời đã dần dần sáng lên, trải qua một đêm chiến đấu, khuôn mặt già nua của Độc cô bác toát ra chút mệt mỏi.

Mặc dù thực lực của hắn cao hơn ba người Đại Sư nhưng thời gian này hắn cũng phải khổ sở để sống qua ngày, nên khi chiến đấu Hoàng kim thiết tam giác đã mang đến cho hắn áp lực không nhỏ, lúc này hồn lực hắn vẫn sung mãn như trước, nhưng thể lực đã có chút giảm sút.

Dù sao xương cốt cũng đã già.

*Độc cô bác liếc Đường Tam một cái, nhìn biến hóa của Bát Chu Mâu sau lưng hắn,nói:"*Tiểu tử,ngươi có đúng là chưa ăn cái gì chứ? đừng trách ta không nhắc nhở qua, độc tính của dược thảo nơi này so với dược thảo bình thường lớn hơn rất nhiều, cho dù là bổ dược thì nói không chừng cũng sẽ mất mạng."

*Đường Tam mỉm cười,"*lão quái vật, ngươi từ lúc nào lại quan tâm đến ta như thế? không phải là ngươi muốn thấy ta chết sao?"

*Sắc mặt Độc cô bác phát lạnh,"*Không sai, bất quá nếu ngươi không thông qua khảo nghiệm của ta thì ngươi vẫn sẽ phải chết thôi.Thời gian đã tới rồi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?*"*

*Đường Tam đi đến tuyền nhãn (Nơi giao cắt của hai dòng suối nóng và lạnh), lững thững đi đến, lạnh nhạt nói: "*Ngươi tới đi.*"*

*Độc cô bác có chút nghi hoặc nhìn hắn,"*ngươi thật sự đã chuẩn bị rồi?"

Đường Tam gật đầu,làm ra một cái thủ thế xin mời.

------oOo------

Chương 175: U hương la tiên phẩm (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Độc cô bác hừ lạnh một tiếng, ngón giữa tay phải hướng về phía Đường Tam bắn ra một làn khí màu xanh lục,Độc cô bác không hổ là một đại tông sư Độc hồn sư, nhìn như chỉ là loại độc đơn giản nhưng khoảnh khắc lúc khí lục tản ra vừa lúc đem thân thể của Đường Tam bao phủ ở vào bên trong.

Đường Tam đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn hắn,*"lão quái vật,đây là khảo nghiệm đầu tiên của ngươi sao.Mau mang khảo nghiệm thứ hai của ngươi ra đi, Bích lân xà độc của ngươi vô dụng."*

Độc cô bác sửng sốt một chút, trước mắt tình hình rõ ràng không phù hợp với nghiên cứu độc vật của hắn, Đường Tam căn bản là chưa từng ăn giải dược, hơn nữa độc khí này đâu phải là giả, theo khí màu lục tản đi, Trên người hắn cũng không hề có chút biến hóa, một điểm bị trúng độc cũng không nhìn thấy.

Độc cô bác phóng thích khí màu lục chỉ là công kích thử nghiệm mà thôi,tiện tay là có thể giải trừ, nhưng không ngờ lại bị Đường Tam dễ dàng hóa giải, khiến hắn cũng không nghĩ tới. Mặc dù hắn đã quyết định không giết Đường Tam,nhưng bởi khả năng kiểm soát cực kỳ của hắn khiến hắn luôn luôn tự đắc, khiến lúc này hắn không khỏi kích phát tinh thần hào thắng, Trong mắt bích quang lóe ra, bàn tay vừa đảo,một con rắn nhỏ màu bích lục đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay của hắn.

*"Khảo nghiệm thứ hai,ngươi phải để cho nó cắn ngươi một nhát."*nói xong hắn đã đem con rắn nhỏ ném tớ hướng Đường Tam.

Đường Tam sở dĩ có thể dễ dàng ngăn trở độc vụ của Độc cô bác, nhưng thật ra hết sức đơn giản bởi vì trước đó hắn lướt ngang vài bước,vừa lúc chạy vào trong phạm vi vòng bảo vệ của u hương khỉ la tiên phẩm,đừng nói là Độc cô bác vẫn chưa toàn lực ra tay,cho dù hắn xuất độc tố công kích lợi hại nhất, căn bản cũng không đả thương được Đường Tam.

Từ vẻ mờ mịt không biết nguyên nhân vì sao của Độc cô bác khiến cho Đường Tam có thể nhìn ra vị Độc đấu la này đối với dược thảo nơi này cũng không hoàn toàn nhận thức.

Nhưng khảo nghiệm thứ hai này cũng không phải là dễ ngăn cản rồi, U Hương Khỉ la tiên phẩm chỉ có thể ngăn cản kịch độc từ bên ngoài chứ khi nào độc vào máu thì cũng không có tác dụng ngăn cản.

Đường Tam cổ tay vừa đảo,con rắn nhỏ màu xanh biếc đã dính vào trong lòng bàn tay của hắn,chỉ thấy thân thể con rắn nhỏ cơ hồ trong suốt,dài chừng năm tấc,bên trong có lục quang dày đặc lưu chuyển, một đôi mắt đỏ hồng nhìn qua hết sức đáng yêu.Trên thân sáu mầu có đến chín loại hoa văn khác nhau khi nó rơi vào bàn tay Đường Tam thì nhẹ nhàng lay động chiếc đầu rồi không khách khí mà cắn vào tay hắn.

Tê tê, thân thể tiểu lục xà vặn vẹo một chút, sau khi cắn một chút thì không thể di chuyển được nữa. Nó mặc dù là loài cực độc nhưng Huyền ngọc thủ của Đường Tam lại chuyên khắc chế các loại độc vật, hơn nữa lại cứng cứng cỏi vô cùng cho nên tiểu Lục xà không thể nào cắn qua được.

Đường Tam dùng hai ngón tay bắt vào điểm cách đầu Tiểu Lục Xà bẩy tấc, đem nó cầm lên, cau mày nói: *"lão quái vật ngươi thật là độc đia, đây là cực phẩm trúc diệp thanh cửu tiết phỉ thúy. Ngươi đem nó làm độc cắn người khác thì chỉ trong ba canh giờ người đó sẽ hóa thành dung dịch mà chết. Nhìn qua thể tích con Cửu Tiết Phỉ Thúy tuy nhỏ nhưng nó lại là một trong những loài rắn độc nhất, Hơn nữa thân mình nó cứng như Sắt thép, đao kiếm sắc bén cũng không thể làm nó bị thương được."*

Độc cô bác thấy Đường Tam dễ dàng nhận ra Cửu tiết phỉ thúy thì hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc, Tốc độ của Cửu tiết phỉ thúy cực nhanh đồng thời công kích cũng rất mạnh, Nhưng khi rơi vào giữa tay Đường Tam thì căn bản nó không có cắn, Mà tiểu tử này nhìn cũng không có vẻ sợ Tiểu Lục Xà này?

Kỳ thật, lúc Cửu tiết phỉ thúy tiến vào trong phạm vi u hương khỉ la, nó chính là một loài độc vật nên cũng bị U Hương khỉ la áp chế cho nên tốc độ bị hạn chế, hơn nữa khi chạm vào Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam thì có cắn cũng vô ích.

"Đây là khảo nghiệm thứ hai ta đối với ngươi, để cho nó cắn một phát trên người ngươi đến khi chảy máu thì thôi. Ngươi có dám không?" Cửu tiết phỉ thúy thường là loại kịch độc mà không có giải dược nhưng đối với Độc cô bác thì độc này cũng chẳng tính là gì. Vũ hồn Bích lân xà của hắn đã tu luyện tới cảnh giới bích lân xà hoàng nên có thể nói là Tổ tiên của Vạn loại rắn, muốn hóa giải kịch độc của Cửu tiết phỉ thúy cũng rất dễ dàng.

Đường Tam mỉm cười nói *"Ta để cho nó cắn một cái cũng không thành vấn đề gì, bất quá Độc cô tiền bối, ngài có dám cùng ta cá cược không? nếu nó cắn ta mà ta không có việc gì thì ngươi phải đem cửu tiết phỉ thúy tặng cho ta.thế nào?"*

"Cái gì?" Độc cô bác thật sự không thể ngờ được, với người bên ngoài mà thấy độc vật của mình thì chắc chắn phải sợ hãi, hết sức đề phòng. Nhưng tiểu tử này chẳng những không sợ,còn dám ra điều kiện với mình nữa.*"Ngươi không phải gọi ta là lão quái vật sao? Tại sao lại được đề cao lên là Tiền Bối rồi?"*

Đường Tam cười nói:*"Cái này không phải là coi trọng ngài sao? Chẳng lẽ*

cũng không được hả?"

Độc cô bác tức giận nói:*"ta xem ngươi mới thật sự là tiểu quái vật. Tốt, ngươi để cho nó cắn ngươi một cái, nếu không có việc gì thì ta sẽ tặng nó cho ngươi?"* Hắn hoàn toàn không tin rằng hài tử trước mặt này có thể chịu được kịch độc của Cửu tiết phỉ thúy.

Cửu tiết phỉ thúy là loại cực kỳ trân quý nhưng hắn đối với Độc vật này thì tin tưởng mười phần, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần tiểu tử này bị độc phát thì mình sẽ nhanh chóng giải độc cho hắn, Như vậy Cửu tiết phỉ thúy sẽ vẫn là của hắn rồi.

Vẻ mặt Đường Tam tỏ ra rất cẩn thận. Thầm hít một hơi, trong cơ thể lặng lẽ vận chuyển Huyền thiên công rồi đem Cửu tiết phỉ thúy chậm rãi hướng tới cánh tay của mình.

Cửu tiết phỉ thúy đã vài lần cắn lên Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam nhưng chưa thành công lần nào ngược lại tự khiến mình tức giận cho nên khi gặp cánh tay của Đường Tam thì không chút khách khí mà cắn một phát.

Khi Cửu tiết phỉ thúy cắn thì không hề gây một chút đau đớn nào,chỉ là tê rần mà thôi, nhưng Đường Tam cảm thấy chất độc của nó lan ra cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cánh tay Đường Tam đã bị biến thành màu xanh biếc.

Chứng kiến cảnh này khiến Độc Cô Bác không khỏi mỉm cười:*"Tiểu tử,nếu đã biết Cửu phỉ thúy rồi mà sao ngươi lại không biết độc tính của nó? Ngươi..."* Hắn đang chuẩn bị tiến lên giúp Đường Tam giải độc, nhưng câu nói còn chưa dứt thì lại thấy cánh tay của Đường Tam vốn đã biến thành màu xanh biếc nay đang dần dần thay đổi lại như lúc đầu.

Da tay trở thành màu hồng, quang mang ẩn hiện nhìn qua Cánh tay này trông giống như một miếng ngọc lớn.

Cảnh này khiến Độc cô bác không có cách nào giải thích được, Cửu Tiết phỉ thúy vừa khi cắn Đường Tam thì bỗng nó lăn ra, đã hôn mê trong tay Đường Tam.

Thân là phong hào đấu la, thế mà lúc này Độc cô bác lại làm ra một động tác khiến Đường Tam bật cười, đó chính là hắn hai tay của mình lên rồi xoa xoa mắt một lúc.

Đường Tam tốt bụng nhắc nhở:*" Độc cô tiền bối, ngươi không nhìn lầm đâu. Đợt khảo nghiệm thứ hai của ngươi này liệu ta có được tính là thông qua rồi không? Và Cửu tiết phỉ thúy này cũng thuộc về ta luôn chứ."*

"này...? Tiểu tử,ngươi là làm như thế nào mà hay thế?" Độc cô bác há hốc mồm nhìn Đường Tam, hắn ngoan độc cả đời nhưng tình huống như vậy lại là lần đầu tiên chứng kiến.

Trên mặt Đường Tam vẫn tươi cười như trước, yêu thương vuốt ve Cửu tiết phỉ thúy đang hôn mê trong tay của mình nói:*" Độc cô tiền bối,hay là trước tiên gươi tiến hành đợt khảo nghiệm thứ ba đi rồi ta sẽ nói với ngươi sau."*

Sắc mặt Độc cô bác dần dần trở nên ngưng trọng, lúc này trong lòng hắn đã mơ hồ tin tưởng rằng thiếu niên trước mắt này quả thật có năng lực giải độc cho mình cùng cháu gái.Cho dù có như thế nhưng tại sâu trong nội tâm hắn thì lại không muốn thừa nhận Độc của mình không bằng người.

Ánh sáng của Hồn hoàn chợt xuất hiện, chín khối Hồn hoàn bay vòng quanh lên xuống xung quanh thân thể hắn, nhưng lúc này lại không hề có uy áp sinh ra.

Nhìn chín quang hoàn huyễn lệ, trong lòng Đường Tam không nhịn được âm thầm than thở thật không hổ là Phong Hào đấu la, ngay cả khí thế cũng có thể khống chế trong lòng.

Móng tay trên bàn tay Độc cô bác chậm rãi biến hóa, một hồi công phu đã dài tới ba tấc, bén nhọn kinh người, trên ánh mắt bích lục còn mang theo quang mang bẩy mầu: *" Đường Tam, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, tiếp theo ta sẽ thi triển loại Độc mà ngay cả chính ta cũng không thể khống chế được. Nếu bây giờ ngươi hối hận thì vẫn chưa muộn đâu. Ta vẫn như trước sẽ không giết ngươi mà vẫn cho ngươi thử giải độc tố Phản Phệ trong cơ thể ta (Cắn trả)."*

Đường Tam nhìn tay Độc cô bác, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng cực độ, Hắn đưa tay cầm Cửu tiết phỉ thúy bỏ vào trong lòng ngực, hăn biết lúc này Độc cô bác thi triển chính là kịch độc thuộc về độc tố của Bích Lân Xà Hoàng. Nếu lấy tu vi của hắn bây giờ thì loại kịch độc này thật sự khó giải quyết.

Nhưng sau khi nghe Độc cô bác nói thì cũng lại càng kích phát ngạo khí của Đường Tam. Xuất thân từ Đường môn,đối mặt với uy hiếp từ Độc của đối thủ chẳng lẻ cứ như vậy mà rút lui sao? Không, thân là Đường môn đệ tử, nếu ngay cả độc cũng không thể thắng người thì mình không xứng đáng mang họ Đường nữa.

Nghĩ tới đây, Đường Tam thoáng suy tư một chút rồi tay phải hái một chút của U hương khỉ la, lúc này mới đi tới trước mặt Độc cô bác, giơ cánh tay trái lên, *"đến đây đi."*

Độc cô bác cau mày,*"Ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"*

Đường Tam kiên định gật đầu.

Độc cô bác hàn quang trong mắt chợt lóe, thầm nghĩ Hổ không phát uy, ngươi thật sự lại coi ta là con mèo bệnh. Chẳng lẽ ta tu luyện Kịch độc nhiều năm như vậy mà vẫn không thắng được một kẻ tiểu bối như ngươi sao? Ngón tay điểm nhẹ, đầu ngón tay đã đâm vào trong cánh tay của Đường Tam

Cơ hồ chỉ trong phút chốc, một cỗ hắc khí theo vị trí bị đâm vào đã cấp tốc lan tràn, mắt thấy một đạo hắc khí bay lên, Đường Tam nhanh chóng dùng tay phải đặt lên trên tay trái, thừa dịp mình còn có năng lực hành động, rất nhanh lui ra phía sau vài bước, một lần nữa lại trở phạm vi bảo vệ U Hương khỉ la tiên phẩm, khoanh chân ngồi xuống rồi hai mắt nhắm chặt và bắt đầu vận chuyển Huyền Thiên Công.

Lúc này hắn vận chuyển Huyền thiên công cũng không phải là để bức độc tố ra, đừng nói lúc này độc của bích lân xà hoàn mà cho dù chỉ cần Cửu tiết phỉ thúy thì cũng tuyệt không phải cấp bậc Huyền thiên công của hắn lúc này có khả năng giải quyết, hắn sở dĩ tự thân vận chuyển công lực, mục đích là để cho máu trong cơ thể chảy xuôi nhanh hơn.

Đối với người bình thường sau khi trúng độc mà làm như vậy thì chắc chắn là chết Nhưng Đường Tam làm như vậy lại là để cho dược lực của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều trong cơ thể bị kích phát ra.

------oOo------

Chương 176: U hương la tiên phẩm (3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Tựa như bên trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì vạn độc đều không thể xâm nhập, sau khi ăn Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì chỗ tốt nhất chính là thông qua hai loại Băng Hỏa đối lập để dược lực làm thay đổi thể chất thân thể. Nếu Đường Tam có thể đem hai loại dược vật hoàn toàn hấp thu, như vậy hắn sẽ sở hữu một thân thể Bách độc bất xâm.

Đương nhiên, khoảng cách đến mục tiêu đó cũng rất xa.Lúc trước Cửu tiết phỉ thúy cắn hắn, chính là do hai loại Dược Thảo trong cơ thể Đường Tam có tác dụng đem độc tố hóa giải. Mà Cửu tiết phỉ thúy sở dĩ hôn mê là bởi vì nó uống phải máu tươi có chứa hai loại dược thảo của Đường Tam. May mà dược thảo đã được trung hòa cùng lượng máu lớn nếu không độc vật trân quý như Cửu Tiết Phỉ thúy cũng sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Đường Tam nếu có thể đem hai loại dược tính của dược thảo trong cơ thể hoàn toàn hấp thu thì hắn sẽ không còn sợ bích lân xà hoàng của Độc cô bác, nhưng lúc này vẫn còn cách điểm đó rất xa. Cho nên, vì chống cự kịch độc do Độc cô bác phóng thích ra thì hắn phải mượn một chút lực lượng bên ngoài để thúc đẩy.

Đường Tam đương nhiên sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình, lúc hắn làm quyết định tiếp nhận độc tố của Bích Lân Xà Hoàng thì hắn cũng đã lập

kế hoạch sẵn rồi.

U hương khỉ la tiên phẩm không cách nào khắc chế độc tố tiến vào trong cơ thể Nhưng nó lại hoàn toàn có thể làm tốc độ phát tác của độc tố chậm lại, tức là nó có khả năng áp chế nhất định. Mà lúc trước Đường Tam đã lấy phấn hoa của U hương khỉ la tiên khi thấy mình bị trúng độc thì hắn nhanh chóng đem phấn hoa rắc lên trên vết thương của mình.

phấn của U hương khỉ la có công hiệu giải bách độc, mặc dù hiệu lực không đủ để giải trừ độc tố của Bích Lân Xà Hoàng, nhưng cũng làm cho chất độc giảm đi tác dụng, hơn nữa Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể Đường Tam đã bắt đầu liên thủ để chống lại độc tố.

độc cô bác lẳng lặng quan sát Đường Tam, ngay cả hắn cũng không nắm chắc có thể giải được độc tính của Bích Lân Xà Hoàng, mắt thấy vẻ mặt Đường Tam đã bị hắc khí lan tỏa khiến hắn không nhịn được có chút hối hận rồi. Chính mình thành danh đã nhiều năm mà lại làm khó một hài tử mới hơn mười tuổi, nếu hắn chết ở chỗ này vậy thực sự là phiền toái rồi. Vừa nghĩ tới người sau lưng Đường Tam. Độc cô bác không khỏi cảm thấy đau đầu, Giống như lời của Phất lan đức thì cha của Đường Tam tên là Đường Hạo Người mà hắn không thể chống cự được.

Ngay trong lúc nội tâm của Đường Hạo hỗn loạn thì thân thể Đường Tam đã xuất hiện biến hóa. Hồng quang từ da tay đã bắt đầu xuất hiện, ngay sau đó là bạch quang xuất hiện. hai màu Hồng Bạch rõ ràng đang giao hòa lẫn nhau, vừa rồi Hắc khí đang lan tràn mạnh mẽ thì bây giờ bỗng nhiên bị Hồng, Bạch quang mang này bao bọc, không thể lan tràn được nữa.

Bát chu mâu từ sau lưng Đường Tam phóng thích ra, dưới tình huống toàn lực kháng độc thì Đường Tam đã không thể nào khống chế được hồn cốt của mình nữa rồi.

Ngay cả Lam Ngân Thảo do không khống chế được cũng bắt đầu được phóng thích ra, mà mầu sắc của cả Bát Chu Mâu và Lam ngân thảo đều có sự thay đổi rất lớn, màu tím trước kia nay dã chuyển thành màu Trắng Hồng, nhìn qua vừa đẹp mắt lại vừa quỷ dị, thậm chí có chút chói mắt, tựa như một lũ rắn từ trên người hắn lan tỏa ra xung quanh, hình thành một vòng tròn lớn bao

bọc hắn lại.

Điều này khiến Độc Cô Bác giật mình, nhưng thật sự khiến hắn giật mình lại chính là một Tiểu Chuy đen nhánh từ tay trái của Đường Tam xuất hiện, lúc này trong lòng hắn cũng từ kinh ngạc đã trở thành rung động.

đúng là bọn họ không nói dối mình, Tiểu Chuy tuy nhỏ nhưng hoa văn trên nó thì không thể lầm vào đâu được bởi vì đó chính là đặc trưng của Hạo Thiên Chuy.

Huyền Thiên Công mạnh mẽ vận chuyển khiến Độc tố không cách nào tiếp tục lan tràn nữa, hai loại dược tính Băng Hỏa đã mạnh mẽ ngăn chặn độc tố rồi bức nó ra khỏi cơ thể của Đường Tam.Ngay cả Đường Tam cũng không biết rằng lúc này hắn cực kỳ may mắn.

Dược tính của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ phi thường mạnh mẽ, mặc dù đơn độc mỗi loại thì cũng không phải là Tiên Phẩm tốt nhưng một khi hai loại này đi cùng nhau thì lại trở thành Cực Phẩm Tiên Dược.Đường Tam nếu muốn đem dược tính của hai loại dược thảo này hoàn toàn dung nhập trong cơ thể thì ít nhất cũng phải đạt tới bảy mươi cấp hồn lực mới có thể làm được.

Nhưng lúc này,thông qua kích thích của Bích lân xà hoàng độc khiến cho Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng phát động mạnh mẽ để phản,cứ như vậy khiến tốc độ hấp thu của Đường Tam tăng nhanh chóng.

Lúc làm chất độc từ Bích lân xà hoàng trong cơ thể Đường Tam dã bị hiệu lực của hai loại dược thảo hấp thu hơn ba phần rồi. Đương nhiên, tốc độ hấp thu độc tố cũng dần dần tăng cao hơn.

Sắc mặt Độc cô bác cực kỳ khó hiểu nhìn Đường Tam, hắn chính là lấy độc để nổi tiếng, sau khi kinh ngạc qua đi, lúc này hắn đã dần dần hiểu được nguyên nhân vì sao Thiếu niên trước mặt này có thể ngăn cản được kịch độc của mình.

Lúc bị mình bắt đi thì hắn cũng không có năng lực lớn như bây giờ, kể cả Vũ Hồn cùng Ngoại Phụ Hồn Cốt của hắn cũng đều có biến hóa, như vậy chắc

chắn hắn đã ăn phải dược vật nào đó có khả năng chống lại các loại độc tố.

Từ lúc đầu phát hiện băng hỏa lưỡng nghi nhãn,Độc cô bác đã phát hiện nơi này có không ít dược thảo mà chính mình cũng không thể nhận ra là loại gì, hắn cũng đã từng thí nghiệm dược tính của các lọai dược thảo này, Nhưng những thí nghiệm này cũng đã khiến hắn nếm qua không ít đau khổ mà cả đời cũng không thể quên.Nếu không phải hắn có công lực cực kỳ cao thì chỉ sợ đã chết lâu rồi.

Từ sau lúc ấy,Độc cô bác quay lại đây cũng chỉ dùng các loại dược thảo mà mình biết mà thôi. Hắn thật sự không muốn tin tưởng, ngay cả thảo dược này chính mình cũng không nhận ra mà Thiếu Niên trước mắt chỉ với hơn mười tuổi này lại biết được. Hắn cũng biết dược thảo này có thể là bảo vật, chỉ là đã là Phong hào đấu la hắn tuyệt không muốn mạo hiểm.

Nhìn Đường Tam, trong lòng Độc cô bác lúc này có thể nghĩ đến chỉ có bốn chữ, *"Bách độc bất xâm"* để mà hình dung Đường Tam mà thôi bởi vì tất cả các loại độc nhất mà mình có đều không thể gây hại cho Đường Tam tuy nhiên hắn lại thừa khả năng bóp chết Đường Tam bất cứ lúc nào. Nhưng tuổi của Đường Tam cũng là ưu thế lớn nhất của hắn.lấy thực lực của hắn trong độ tuổi này thì tiền đồ chính là không thể hạn chế.

"Đáng tiếc thật" Độc cô bác trong lòng thầm than, tuổi của cháu gái mình cùng hắn còn lớn, nếu không chắc chắn hắn muốn bọn họ thành một đôi.

Hồng,bạch hai màu từ trong da tay của Đường Tam dần ẩn mất, tiếp theo là Tiểu Chuy màu đen dung nhập vào cơ thể, ngay sau đó là ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu,cuối cùng mới là lam ngân thảo. Sắc mặt Đường Tam cũng từ từ khôi phục bình thường.

"đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình." Đường Tam Từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt một lần nữa xuất hiện một tia cười quái dị.

Hắn mặc dù giải trừ bích lân xà độc rồi, nhưng Đường Tam cũng biết Độc cô bác dùng độc trên người mình chỉ là một chút mà thôi, độc tính mạnh mẽ không thể so sánh với nhau, kịch độc mà mạnh nhưng số lượng không đủ thì cũng không thể gây ra uy hiếp. Độc cô bác hiển nhiên là hạ thủ lưu tình rồi,

đương nhiên, Độc cô bác cũng không biết được điều đó vì đây là phán đoán trong lòng Đường Tam mà thôi.

Lúc Đường Tam chứng kiến Độc cô bác thả ba người Đại sư đi và còn cho họ thuốc giải thì hắn biết Độc Cô Bác sẽ không dễ dàng giết mình nữa, đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến hắn đặt cược với Bích lân xà độc.

Có lần đầu tiên đối kháng này, khả năng tự kháng độc của hắn đã tăng lên nhiều cho nên nếu lần sau Độc Cô Bác có dùng Bích Lân Xà Hoàng Độc mạnh hơn nữa thì cũng rất khó mà giết được hắn.

------oOo------

Chương 177: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Độc cô bác tâm tình trên mặt thu liễm, lại biến hóa thành bộ dáng lãnh đạm vốn có, Hắn thản nhiên nhìn Đường Tam hỏi:*"Ngươi đã ăn được Thảo dược gì ở đây mà ngay cả độc của Bích Lân Xà Hoàng cũng không sợ?"*

Đường Tam cũng không giấu diếm,nói:*"ngày hôm qua sau khi ngươi đem ta đến đây, ta đã nghĩ nhiều cách mới Dùng được Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ."*

"Bát giác huyền băng thảo, Liệt hỏa hạnh kiều sơ?" hai cái tên này độc cô bác ngay cả nghe cũng chưa được nghe qua.

Đường Tam gật đầu, *"đó chính là hai loại dược vật được tạo thành ở trung*

tâm hai loại Băng Tuyền và Hỏa Tuyền. do hấp thu tinh hoa của cực âm và cực dương nên đã dẫn sinh ra hai loại Thảo dược đặc biệt này."

Nghe Đường Tam nói như vậy thì trong đầu Độc cô bác bắt đầu xuất hiện vài ấn tượng về hai loại dược vật này, *"ngươi nói chính là trung tâm của hai dòng suối đó sao? Chẳng lẽ hai loại dược thảo này cũng có cách thể ăn hả?"*

Bởi vì đặc tính đặc thù của Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ cho nên hắn nhớ rất rõ ràng, Tại cả băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì hai loại dược thảo này đều chỉ là duy nhất mà thôi.

Hắn đã từng thử dùng cách dùng Hồn Lực thâm hậu của hắn xâm nhập vào trung tâm hai cực đó rồi lấy dược thảo ra nhưng khi vừa tiếp xúc với chúng thì khiến hắn phải kinh hãi cả đời, Độc cô bác biết hai loại thảo dược này có hàm chứa hàn độc cùng hỏa độc là kinh khủng nhất mà từ trước đến nay hắn biết.

Phải nói là Cực kỳ bá đạo, đối với dược tính không rõ ràng cho nên lão cũng không dám làm liều.

Bởi vì bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng đều chỉ có một mà thôi nên Đường Tam không sợ Độc cô bác biết,*"đúng vậy, hai loại dược thảo này đều là vật tuyệt độc, người thường chỉ cần tới gần trong vòng mười thước, thì trong ba phút sẽ bị đóng băng hoặc là hóa thành tro tàn, đừng nói đến việc ăn nó. Nhưng bởi vì âm dương tươc khắc, băng hỏa chế trụ nhau khiến cho hai loại thảo dược cực đoan này mà cùng ở một chỗ thì sẽ dung hòa lẫn nhau, độc tính giảm đi, đây cũng là cơ hội duy nhất để dùng nó mà thôi. Lúc phục dùng thì hai loại độc tố do có tính bài xích lẫn nhau nên biến thành hỗ trợ lẫn nhau dẫn đến công hiệu cải tạo thân thể. Tiếp tục dùng thêm một chút phương pháp đặc thù để hấp thu thì liền có thể tạo được hiệu quả thủy hỏa bất xâm."*

"Tốt thật tốt cho câu Thủy Hỏa Bất Xâm." Độc cô bác nhìn Đường Tam với khuôn mặt giật giật. Trong lòng thoáng có chút do dự.

Hắn mặc dù không rõ ràng lắm bát giác huyền bẵng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thật sự có thể dùng như vậy hay không nhưng hắn lại biết tính bá đạo

của hai loại dược thảo này. Cho nên hắn hiểu được bây giờ Đường Tam còn chưa thể đem dược tính của hai loại dược thảo này hấp thu hoàn toàn, Nếu mình có thể uống máu của hắn, có lẽ..., nhưng hắn nghe Đường Tam nói muốn hấp thu hai loại dược thảo này thì phải có phương pháp đặc thù, không biết là phương pháp gì đây?

Nghĩ tới đây, độc cô bác hỏi dò:*"Ngươi chính là bằng vào chúng nó để khắc chế ba loại kịch độc của ta?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười nói:*"có thể nói như vậy. Lão quái vật, sau khi ngươi dẫn ta tới đây thì ta mới biết được nguyên nhân vì sao độc tố trong cơ thể ngươi không tiếp tục cắn trả nữa. Đó chắc chắn là do tác dụng của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hàn âm cực cùng sí nhiệt dương tuyền đối với độc vật gì thì đều có tính khắc chế rất mạnh, trong nước suối càng là vạn độc bất xâm, đối với người thường mà nói không cách nào chịu được hoàn cảnh nơi này.Cho dù là hồn thú cường đại cũng không được, Ta hỏi ngươi có phải khi đến nơi này thì ngươi không còn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều không? Theo ta dự đoán thì hơi thở của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đã khắc chế kịch độc ở trong cơ thể của ngươi. Ở chổ này tu luyện mặc dù không đủ để giải trừ độc tố trong cơ thể, nhưng ít ra ta có thể cam đoan ngươi sống đến trăm tuổi cũng không có vấn đề gì.Chỉ là...?"*

Độc cô bác nhịn không được hỏi:*"chỉ là cái gì?"* Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói:*"ta sỡ dĩ ăn liệt hỏa hạnh kiều sơ cùng bát giác huyền băng thảo đó là còn có một dụng ý quan trọng, đó là muốn tiếp tục sinh tồn tại đây. Hai loại dược thảo này ở cùng một chỗ thì cũng coi như một cái Bưng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nhỏ mà thôi, chỉ là hiệu quả kháng độc không kinh khủng bằng băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Trên người ngươi có độc ta nghĩ ra hai phương pháp giải trừ, trong đó một loại chính là đồng thời ăn vào hai loại dược thảo này, sau đó bằng vào hồn lực cường đại đem hấp thu hết, theo cách này ta có đến tám phần nắm chắc có thể hóa giải độc tố trong cơ thể của ngươi."*

ánh mắt Độc cô bác dần dần trở nên khó nhìn,*"Thế mà ngươi lại ăn chúng."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"lão quái vật, ngươi trước hết nghe ta nói xong đã. "*Hắn nếu có thể đem chuyện này nói cho Độc cô bác nghe thì chắc chắn

sẽ có đạo lý của hắn,*"Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ cũng chính là các loại tiên phẩm thảo dược cực kỳ trân quý, mặc dù chúng cũng là kịch độc, một khi ngươi mà ăn chúng vào thì độc trên người ngươi chắc chắn sẽ được giải, nhưng…. Đến lúc đó tất cả độc của ngươi cũng bị đồng hóa mà mất đi, nói cách khác ngươi sẽ không còn có thể dùng độc như trước nữa, như vậy ngươi nguyện ý sao?"*

*"cái này..."*Độc cô bác ngẩn người, hắn vốn đã định ra tay,nhưng nghe Đường Tam vừa nói như vậy khiến hắn nhất thời do dự.

Đường Tam nhìn tới nhìn lui trên người Độc cô bác nói:*"nếu ngươi không tin ta nói,như vậy tốt thôi, máu của ta hàm chứa dược tính của hai loại dược thảo ta sẽ lấy cho ngươi uống thử nhưng một khi tu vi ngươi mà giảm sút thì đừng trách ta đấy."*

"Không cần thử đâu tiểu quái vật." Độc cô bác giật mình nói. *"Sao mà ngươi hiểu biết nhiều thế?"*

Đường Tam ung dung không gấp nói:*"khi còn bé ta từng xem qua một quyển sách, trong đó có ghi lại rất nhiều sự kỳ quái, sách đó có tên là Hoàng kim ốc, tri thức này tự nhiên là xem trong sách rồi."*

*"ngươi vừa rồi nói có hai phương pháp có thể giải độc cho ta thì phương pháp thứ hai là gì?"*Độc Cô Bác hỏi.

Đường Tam nói:*"phương pháp thứ hai thì ta chỉ có sáu phần nắm chắc sẽ thành công mà thôi tuy nhiên nếu làm theo phương pháp này thì công lực của ngươi sẽ không bị ảnh hưởng. Đương nhiên với cháu gái ngươi mới nhiễm độc nên ta có thể chắc chắn chữa được. Phương pháp này có thể nói là không phức tạp. Ngươi sở dĩ bị độc tố cắn trả chủ yếu là vì ngươi tu luyện độc công. Nếu ngươi sở hữu khí vũ hồn thì dễ xử lý hơn, chỉ cần đem độc tố trong cơ thể ngươi ngưng tụ lại trên vũ hồn của mình, hết thảy đều dễ dàng mà giải trừ đi. Nhưng sử hữu thú vũ hồn cho nên độc tố mới có thể cùng ngươi dung hợp, mặc dù hồn lực của ngươi có thể có tác dụng điều động cùng áp chế nhưng chúng sẽ như một bộ phận của cơ thể ngươi như vậy sẽ gây tổn thương thật lớn cho ngươi. Nếu vừa muốn giữ lại kịch độc trong cơ thể ngươi lại vừa không để nó ảnh hưởng lại cơ thể thì có lẽ phải tìm một vật*

cho nó ký sinh lên, làm chỗ chứa đựng nó. Ta nghĩ với thực lực cuả ngươi chắc chắn phải có Hồn cốt đùng không."

Độc cô bác cũng là một đại cao thủ về dùng độc nên khi nghe Đường Tam nói như vậy thì nhất thời đã hiểu được, trong mắt bích quang sáng ngời, *"ý của ngươi chính là đẩy độc tố trong cơ thể ta vào hồn cốt như thế sẽ không gây nguy hiểm đến cơ thể ta nữa sao?"*

Đường Tam gật đầu nói:*"Chính là đạo lý này, ngươi cùng cháu gái của ngươi cũng giống nhau, Ngươi chỉ cần kiếm cho nàng một khối hồn cốt thích hợp để lúc nàng tu luyện thì đẩy độc tố vào hồn cốt thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Giống ta bây giờ mặc dù có độc tố rất nhiều nhưng chúng đều nằm trong Lam Ngân Thảo cùng Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, cho nên cơ thể ta không bị sao cả."*

Độc cô bác nhíu nhíu mày,*"lão phu tu luyện vũ hồn của Bích lân xà đã hơn bảy mươi năm, thân thể đã cùng độc tố dung làm một thể, độc này cũng không thể bức ra được, như vậy thật không hay, một khi cố bức ra thì độc tố cắn trả lại càng mạnh mẽ hơn nữa. Tiểu quái vật, không phải ngươi cố ý dậy ta cách tự tử hả."*

Đường Tam thản nhiên nói:*"Đây là biện pháp duy nhất, Đương nhiên cũng không phải để ngươi trực tiếp dùng hồn lực bức ra, đúng như ngươi nói, một khi cố dùng hồn lực bức nó ra thì sự cắn trả của độc tính càng thêm mạnh hơn. Ý ta là phải dùng thuốc dẫn nhất định để chúng từ từ đem độc tố trong người ngươi ra, để chúng tập trung vào bên trong hồn cốt, đây đúng là một quá trình dài dòng, cũng không phải một, hai ngày là có thể hoàn thành được. Dù sao,bây giờ ngươi cũng có thể được xem là một người độc cho nên ta mới nói chỉ có sáu phần nắm chắc. Bất quá có một chút có thể dám chắc, cho dù không cách nào giúp ngươi đem độc tố hoàn toàn dung nhập bên trong hồn cốt, nhưng ít nhất thì giảm bớt sự đau khổ của ngươi cũng là đơn giản. ngươi có nguyện ý thử qua không?"*

độc cô bác nhìn Đường Tam, trong mắt thần quang thu lại,*"tiểu quái vật, ta đã nhiều lần muốn giết ngươi, ngươi thật sự nguyện ý giúp ta giải độc chứ? Ngươi không sợ sau khi độc tố trong người ta được giải thì ta sẽ giết ngươi sao?"*

Nghe độc cô bác nói như vậy thì Đường Tam biết Độc cô bác đã tin mình rồi, hắn lạnh nhạt nói:*"Mặc kệ ngươi không tin cũng được, ta không hề ghét độc, thậm chí là càng thích dùng độc. Nhìn độc nhân như ngươi thì sợ rằng cả đại lục cũng chỉ có một người mà thôi. Khi ta giải độc cho ngươi cũng tính là ngươi cho ta được thí nghiệm quý báu.Về phần ngươi có thể phục hồi hay không, ta mặc dù không thể dám chắc nhưng ta lại có thể khẳng định nếu ngươi giết ta thì cháu gái ngươi cũng sẽ chết. Ta chữa cho ngươi tại đây nhưng khi chữa cho cháu gái ngươi thì phải để cho nàng đi theo ta, sẽ có các sư phụ của ta hỗ trợ, lúc đó ta và ngươi sẽ không có quan hệ. Ngươi xem coi như thế có được không."*

Độc cô bác suy nghĩ một chút nói:*"được thôi Tiểu quái vật. Ngươi đã cho ta có chút tin tưởng, như vậy ta sẽ tạm tin. Hết thảy đông thành vấn đề, chắc chắn sẽ khong giết ngươi nhưng bây giờ ngươi phải đem thuốc này uống trước đi. Mạng già này của ta mặc dù không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng ta cũng vẫn muốn sống thêm vài năm nữa. Nếu ngươi khiến ta chết thì ngươi cũng coi như là tự tử vậy."*

Vừa nói, tay Độc cô bác hé ra rồi một đạo lục quang từ trong miệng phun ra, đúng là một viên châu màu xanh biếc dưới sự khống chế của Độc cô bác đang chậm rãi hướng Đường Tam bay đến, Đường Tam mở tay phải ra để nó rơi vào lòng bàn tay. Hắn cũng không biết đây là vật gì nhưng hắn cũng còn nhớ lúc trước Độc cô bác phá Thánh long Bổn Chướng chính là nhờ vào hạt châu này.

Đường Tam cười khổ nói:*"Từ trong miệng ngươi phun ra mà lại bắt ta ăn vào, tựa hồ có chút ác tâm sao."*Độc cô bác lạnh lùng quắc mắt một cái:*"Ta cũng không sợ phải nói cho ngươi, cái này chính là sau khi ta tiến hóa từ Bích Lân Xà thành Bích Lân Xà Hoàng rồi ngưng tụ thnàh Đan Châu, có thể nói, một nửa thực lực của ta là nằm trong hạt châu này. Nếu ta chết đi thì nó sẽ trực tiếp nổ trong cơ thể ngươi, đừng nói là ngươi, cho dù là Phong Hào đấu la cũng không thể chịu được sức nổ của nó đâu. Tiểu Quái Vật ngươi rất giảo hoạt, lão phu không thể không để lại một đường lui cho mình được."*

------oOo------

Chương 178: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Đường Tam đem đan châu trực tiếp nuốt vào miệng, chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu mạnh mẽ đi xuống, trong đan điền cảm thấy cực kỳ ấm áp, chẳng những không có cảm giác gì không khỏe, ngược lại nhiệt khí nọ xâm nhập toàn cơ thể khiến hắn thoải mái nói không nên lời.

Độc cô bác nhàn nhạt nói:*"cảm giác thế nào, Chỉ cần ngươi không làm gì ác độc với ta thì Đan châu này đối với tu luyện của ngươi chỉ có chỗ tốt mà thôi, nó sẽ xúc tiến hồn lực của ngươi ngưng tụ. Chờ ngươi chữa trị tốt cho ta, lúc đó ta lại đem nó ra ngoài."*

"Lão quái vật, ta cũng có một điều kiện." Đường Tam cũng biết Độc Cô Bác cũng không có gạt mình. Cũng không cần quá đáng, ít nhất trước mắt hắn sẽ không có gì nguy hiểm, từ sự quan tâm của Độc Cô Bác đối với Độc Cô Nhạn thì chỉ cần mình uy hiếp không giải trừ độc tố trên người Độc Cô Nhạn thì lão quái vật này sẽ không dám giết mình.

Độc cô bác nhíu mày,trên mặt toát ra một vẻ buồn cười,*"tiểu quái vật, ngươi có biết hay không hơn mười năm qua ngươi là người duy nhất dám đưa ra điều kiện với ta. Cho dù là ngày đó Hoàn Đế của Thiên Đấu đế quốc khi thấy ta cũng phải cung kính."*

Đường Tam lại cười nói:*"ta bây giờ hưởng thụ chẳng phải là đãi ngộ còn hơn cả Hoàng Đế sao? lão quái vật, điều kiện của ta rất đơn giản, lúc ta điều chế giải dược thì ngươi không được nhìn lén. Nơi này sẽ là chỗ ta điều chế, nên mỗi ngày ngươi chỉ cần lo đồ ăn thức uống cho ta là đủ. Sau đó mỗi ngày*

đến giờ ngươi phát bệnh thì mới được đến đây dùng thuốc. Ta cũng không biết phải cần bao nhiêu thời gian thì sẽ giải được độc cho ngươi,chắc ít nhất cũng phải hơn nửa năm đấy."

Độc cô bác gật đầu, hắn tự nhiên biết Đường Tam là sợ mình học lén phương pháp giải độc xong thì sẽ giết hắn. Với tâm tư kín đáo của thiếu niên trước mắt này khiến hắn có cảm giác vừa tức vừa nể phục,*" Đường Tam,ngươi có nguyện bái lão phu làm sư phụ không?"*

Nếu là một hồn sư bình thường. Nghe được lời này của Độc cô bác nói chỉ sợ rằng sẽ cảm kích đến rơi nước mắt mà lập tức quỳ xuống đất bái sư, nhưng Đường Tam thì không như thế, hắn chỉ liếc mắt nhìn Độc cô bác một cái nói:*"lão quái vật. Ta hiểu được danh xưng này rất thích hợp với ngươi. Ta không muốn thay đổi cách xưng hô, càng huống chi ngươi cho rằng tại phương diện dùng độc ngươi có thể dạy cho ta cái gì chứ? nói không chừng có nhiều thứ ngươi thậm chí phải nhờ ta chỉ giáo nữa ấy chứ."*

"ngươi...,được. được lắm Tiểu quái vật, rồi ta sẽ cho ngươi biết." Độc cô bác nén tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới bay lên trời rồi hướng trên núi mà đi, thoáng cái bóng người đa khuất dạng.

Độc cô bác vừa đi, Đường Tam giống như là mất đi khí lực toàn thân, lập tức ngã xuống mặt đất, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển. Lúc này hắn mới phát hiện sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn mặc dù nắm chắc thành công nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn cũng không có mười phần nắm chắc. Vạn nhất lão quái vật này không để ý hết thảy nổi điên lên,vậy hắn lập tức sẽ biến thành một xác chết rồi.

Nhìn lại bốn phía. Nhìn những dược thảo trân quý xung quanh đã khiến buồn bực trong lòng Đường Tam biến mất, khóe miệng hắn toát ra vẻ cười, Độc cô bác ơi là Đôc Cô bác, xem ra ta thật sự cám ơn ngươi mới đúng. Nơi đây thật là nơi tuyệt vời.

Tay hắn đột nhiên đút vào ngực rồi đem Cửu tiết phỉ thúy lấy ra, cổ tay run lên đem vứt nó xuống Băng Hỏa Lưỡng nghi nhãn.

Cửu tiết phỉ thúy do uống phải máu của hắn, nếu không được sự giúp đỡ của

Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn thì kể cả nó độc hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng chết. Mà chính mình có thể ngâm mình trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn lại là bí mật mà Đường Tam giữ lại để bảo vệ tánh mạng nên hắn sẽ không bao giờ biểu diễn trước mặt Độc Cô Bác.

sờ sờ bụng mình, Đường Tam cũng không khỏi cười khổ. Hắn biết,viên đan châu này khiến mình không có biện pháp nào để chống lại. Ngay cả muốn láy nó ra cũng là điều không thể ấy chứ.

Đan châu cùng Độc cô bác tâm huyết tương thông, chỉ cần mình có hành động nào đó khác thường sẽ khiến Độc cô bác phát hiện ngay, như vậy chính là tự tìm chết.

Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc rồi. Đường Tam nhìn dược thảo chung quanh, trong lòng không khỏi oán than. Nơi này mỗi một gốc cây đều là tuyệt thế tiên phẩm, nhưng mỹ vị cũng không thể dùng nhiều một.

Đường Tam biết, nếu hắn nổi lòng tham mà ăn một lọai tiên phẩm dược thảo nào đó nữa thì chỉ sợ lập tức hắn sẽ gặp xui xẻo.

Chỉ có thể đợi đến khi mình đem Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ trong cơ thể hoàn toàn hấp thu đi thì mới bớt được chút lo lắng.

Dược thảo tiên phẩm ở chổ này ít nhất phải có bảy tám loại có thể giúp hắn tăng cường hồn lực mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể đưa hồn lực của hắn tăng lên ngoài năm cấp, thậm chí hơn.

Không quan hệ, không thể ăn thì ta không có cách nào sao? Trong mắt Đường Tam toát ra ý cười, tay sờ sờ vào bên hông, một lúc sau đã thấy hắn cầm một đống bình nhỏ nhắn, mỗi loại bình lại có sự khác nhau.

Vàng, Bạc, Đồng, Thiếc, Ngọc, Đá đủ các loại bình với các chất liệu bất đồng.

Những Đồ vật này đã sớm được Đường Tam chuẩn bị tốt để sau này đựng các loại thảo dược thích hợp có thể chế tạo các loại ám khí, càng là dược thảo trân quý thì càng yêu cầu cao đối với vật chưa đựng.

Có cái bắt buộc phải dùng lọ Ngọc, lại có cái phải dùng lọ bằng vàng…. Cho nên Đường Tam mới chuẩn bị rất nhiều loại khác nhau như thế.

Đương nhiên bây giờ còn không phải lúc thu thập dược thảo, Đường Tam kiểm tra lại các lọai bình lọ lại một lần rồi sau đó lại cất lại vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, sau đó bắt đầu nhận biết, phân chia lại các loại dược thảo xung quanh băng hỏa lưỡng nghi nhãn.

có rất nhiều loại dược thảo, trong đó lại có hàng chục loại có hình dạng khác nhau nhưng công hiệu thì lại tương tự, thậm chí có nhiều loại nhìn không khác nhau mấy nhưng công hiệu lại khác nhau như trời và đất vậy cho nên Đường Tam không muốn mình xảy ra sai sót gì. Đem bổ dược biến thành độc dược thì ngay cả trong Đường Môn cũng xảy ra, mà Đường Tam cũng chứng kiến nhiều chứ không phải ít lần.

Độc có rất nhiều loại, nhiều công dụng khác nhau cho nên không thể coi thường rồi khiến nguy hiểm đến tính mạng.

Đêm đó,lúc Độc cô bác lại tới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn mang thức ăn cho Đường Tam thì không khỏi tức giận bởi vì Đường Tam chưa chuẩn bị thuốc giải cho hắn. Mà lý do của Đường Tam cũng là cực kỳ chính đáng đó là nơi này vật gì cũng thiếu nên không có cách nào phối chế được.

Bất đắc dĩ, Độc cô bác đành phải ở lại giảng giải cho Đường Tam chút kinh nghiệm phối thuốc mà thường ngày hắn sử dụng. Đường Tam lại đòi mang đến một chiếc nồi đồng thật lớn (Nồi để Luyện Đan chắc).

tại chỗ này, lửa căn bản là không cần, dương tuyền có độ ấm so với ngọn lửa gì cũng đều kinh khủng hơn, cơ hồ chính là nham thạch rồi còn gì nữa cho nên cũng có công hiệu làm nóng chảy cả Kim loại.

Cứ như vậy, từ những ngày sau đó vào mỗi buổi sáng Đường Tam luôn ở dưới Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chỉ cần Độc cô bác vắng mặt, hắn lại đem thân thể mình ngâm trong Băng hỏa lưỡng nghi nhãn để tiến hành tu luyện.

như vậy chẳng những có thể xúc tiến Huyền thiên công vận chuyển, đồng

thời cũng có thể hấp thu dược lực của Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ nhanh hơn.

buổi chiều là thời gian luyện thuốc, hắn cũng rất nhiều năm không động đến công tác này nên hắn cực kỳ cẩn thận vì không muốn gặp phải sai sót. Theo thời gian thôi đi mới dần dần thuần thục hơn.

Bất quá, Đường Tam dù sao cũng là xuất thân từ Đường môn, mà hắn lại là một cao thủ trong việc luyện chế độc dược, luyện chế bổ dược thì hắn không được như thế, đây cũng là điều khiến hắn tiếc nuối nhất của hắn. Đường Tam dùng suốt thời gian ba tháng mới đem các loại dược thảo xung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn nhận biết một cách rõ ràng, cơ hồ mỗi loại độc dược đều đã được hắn nếm thử qua một ít.

Về phần chế xuất thuốc giải cho Độc cô bác thuốc kỳ thật cũng chẳng có gì là khó khắn cả, chỉ là một chút thuốc Thư Cân hoạt huyết mà thôi, nhưng mỗi một loại thuốc này hắn đều cho vào một giọt máu của mình.

Nhưng thật ra độc cô bác lại bị Đường Tam lừa, trên người hắn thì chỗ mấu chốt độc nhất lại chính là bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ hai loại dược thảo cực đoan này.

Chỉ là Đường Tam cũng không phải thật sự lừa hắn, nếu Độc cô bác trực tiếp ăn vào hai loại dược thảo này, độc công trong cơ thể lập tức sẽ bị hủy luôn.

Nhưng thông qua điều chế của Đường Tam thì dược tính đã ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa số lượng lại nhỏ nên hiệu quả trị độc lại rất phù hợp.

Lúc độc cô bác dùng một thời gian thì Độc tố cắn trả từng mang đến thống khổ cho hắn rõ ràng đã giảm bớt, sau đó hắn tiếp tục làm theo lời Đường Tam, chậm rãi đem độc tố thu vào hồn cốt của mình, chẳng những thực lực không có yếu bớt, hơn nhiều năm chưa từng đột phá bình cảnh của chín mươi mốt cấp nay lại có dấu hiệu đột phá.

phải biết rằng, lúcvượt qua chính mươi cấp, mỗi một cấp đều là một bình cảnh thật lớn, Độc cô bác cũng đã dừng lại ở đây mười năm rồi. Cho nên khi thấy có Dấu hiệu đột phá đã khiến hắn hưng phấn như điên?

giải dược có tác dụng làm cho Độc cô bác đã có thái độ rõ ràng tốt hơn nhiều với Đường Tam, chẳng những thân thiết nhiều hơn, hơn nữa lúc hắn lên dùng thuốc giải cùng với thức ăn thì còn giảng giải cho Đường Tam rất nhiều tri thức của các lọai dược thảo cũng như nhiều loại hiểu biết khác nữa.

Đường Tam kế thừa chính là năng lực dùng độc của Đường môn, Nhưng dược thảo ở kiếp trước của hắn so với dược thảo ở kiếp này thì không giống nhau. Mà trong thế giới này lại không có ai hiểu biết về độc dược hơn Độc Cô Bác được. cho nên từ hắn khiến Đường Tam học được rất nhiều thứ có ích.

Mà độc cô bác theo thời gian ở cùng Đường Tam cũng khiến hắn càng ngày càng kinh ngạc, thiếu niên chỉ có hơn mười tuổi này nhưng lại có hiểu biết kinh người như vậy, trong lúc giải thích các loại độc vật thậm chí làm Độc Cô Bác sinh ra cảm giác hiểu biết của mình vẫn hạn hẹp nhiều lắm. Lúc đầu Đường Tam cự tuyệt đề nghị bái Độc cô bác thành sư phụ đã khiến Độc cô bác hết sức phẫn nộ, nhưng sau khi trải qua một đoạn thời gian, Độc cô bác phát hiện Đường Tam cũng không phải tự đại, tại phương diện dùng độc tuy kinh nghiệm của hắn không bằng mình nhưng các loại tri thức lại không kém so với mình, hai người tham thảo lẫn nhau đã khiến phương diện dùng độc của cả hai đều có lợi rất lớn. Trong lúc đó sự cảnh giác lẫn nhau cũng vô hình biến mất trong lòng họ.

------oOo------

Chương 179: Thủy hỏa bất xâm,bách độc ích dịch (3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: hensinki7000

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – Trường Tồn rồi

Đương nhiên, đan châu của Độc cô bác vẫn đang nằm trong Đan điền của Đường Tam, mà Đường Tam cũng không có quá bực bội vì việc này. Một già một trẻ cứ như đôi bằng hữu, mỗi ngày cuộc sống của họ cực kỳ thoải mái.

Buồn cười nhất chính là Độc cô bác ỷ vào sự hiểu biết của mình về dược vậtnên sau khi ăn xong giải dược Đường Tam cho, hắn cũng tự điều chế nhưng khi điều chế ra giải dược mặc dù cùng cách phối thuốc của Đường Tam là không sai mấy nhưng khi dùng lại chẳng có chút hiệu quả nào cả. Hắn nào biết rằng so với giải dược của Đường Tam thì lại thiếu hắn yếu tố quan trọng nhất là Máu của Đường Tam.

Đảo mắt thời gian, cũng đã trôi qua nửa năm rồi. Nửa năm qua, Đại sư cùng Phất lan đức cũng đã tới thăm hai lần, khi bọn họ chứng kiến Đường Tam cùng Độc cô bác nói chuyện cũng như làm việc thì tựa hồ không phải giả bộ, hơn nữa trên thân Đường Tam cũng không có xuất hiên vấn đề gì, lúc đó hai người mới yên tâm nên họ chỉ dặn dò Đường Tam là khi nào tu chấm dứt thì nhanh chóng trở về Sử lai khắc học viện.

Độc cô bác dù sao cũng là Phong hào đấu la, mặc dù trong phương diện dùng độc thì tri thức của Đường Tam có thể ngang với hắn nhung trên phương diện tu luyện vũ hồn thì còn lâu Đường Tam mới bằng hắn. Cho nên khi thấy Đường Tam tốn nhiều công sức giúp mình giải độc nên hắn thỉnh thoảng chỉ điểm một ít, Khiến Đường Tam đối với nhận biết về vũ hồn càng thêm sâu sắc. Tại tri thức thì Độc cô bác không bằng đại sư nhưng những tri thức của hắn lại được rút ra từ chính kinh nghiệm của bản thân nên trên phương diện này Đại sư bị yếu thế hơn một chút. Vì vậy Đường Tam cũng có thu hoạch khá nhiều từ hắn.

Hơn nữa băng hỏa lưỡng nghi nhãn vẫn không ngừng trợ giúp cho Đường Tam hấp thu Bát giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ để cải tạo thân thể, cùng với tác dụng của đan châu đã khiến hồn lực của Đường Tam trong nửa năm thời gian này đột nhiên tăng mạnh. Từ vừa đạt tới ba mươi bốn cấp thăng liền ba cấp, hồn lực đã đạt tới cảnh giới ba mươi bảy cấp. Khả năng vượt cả Đái Mộc Bạch cũng không còn xa nữa rồi.

*"Tiểu quái vật, Ta tới rồi đây."*độc cô bác nhẹ nhàng từ trên trời hạ xuống.

"Hả." Độc cô bác hướng về nơi Đường Tam thường nghỉ ngơi mà nhìn lại, bình thường mỗi ngày hắn đến đây thì Đường Tam đều lên tiếng gọi nhưng hôm nay lại không thấy có tiếng động gì, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện?

Trong lòng Độc cô bác cả kinh. Tiến lên mấy bước thì hắn mới thấy Đường Tam đang ngồi đằng trước mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ Độc cô bác đối với Đường Tam không có chút ác cảm như trước kia, thậm chí đã coi hắn như bằng hữu của mình nữa.

Độc cô bác trời sinh có tính cô độc, tu luyện lại là Độc vũ hồn nữa. Bình thường hắn không thích giao du với các hồn sư khác, Cho dù có cũng có phòng bị trong lòng. Mà Đường Tam mặc dù mỗi ngày kêu lão quái vật này lão quái vật nọ nhưng cảm giác mấy ngày nay lại làm trong lòngĐộc cô bác sinh ra một loại thân thiết. có chút như trưởng bối cùng vãn bối, lại có lúc như hai bằng. Càng huống chi độc trên người hắn lại cần Đường Tam giải cho nữa chứ.

Đường Tam ngồi ngay ngắn tại chỗ, người có chút đờ đẫn nhìn về phía trước, mà ở phía trước hắn cũng chính là đỉnh đồng chuyên luyện thuốc.

Lúc này. Đỉnh Đồng đang được đặt lên dòng suối nóng, để tiếp xúc một chút lên dương tuyền này rồi mượn độ nóng của Dương Tuyền để làm nóng Đỉnh Đồng. Chỉ cần thoáng tiếp xúc với dương tuyền này cũng sẽ khiến nồi đồng bị hoá chảy ra nhưng bây giờ Đường Tam dùng một loại dược thảo hàn âm để bôi lên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ độ nóng của dương tuyền. Hơn nữa thân thể hắn không sợ dương tuyền nóng cháy mới có thể khống chế được.

Độc cô bác có chút tò mò đến bên người Đường Tam ngồi xuống nói.*"tiểu quái vật,ngươi lại làm cái gì thế?"*

Đường Tam đem ngón trỏ tới miệng của mình, làm ra động tác im lặng, hai mắt vẫn tập trung toàn bộ tại đỉnh đồng như trước.

Độc cô bác theo ánh mắt Đường Tam nhìn lại, chỉ thấy mặt trên đỉnh đồng có một lỗ hở, lúc này khí màu tím không ngừng thoát ra. Đối với tình huống loại này,hắn cũng đã gặp qua không ít rồi. Đường Tam thường xuyên điều chế ra

một ít loại độc rất quái dị làm hắn cũng không khỏi than thở, chỉ là có một số cách điều chế mà Đường Tam nhất quyết không chịu nói cách làm khiến cho Độc cô bác buồn bực không thôi.

Đỉnh đồng nọ toát ra tử khí rồi tại phía trên Đỉnh đồng ngưng tụ lại mà không tiêu tan, chập chờn giữa không trung khiến mũi Độc Cô Bác giật giật, hắn một thân độc công, khả năng kháng độc càng rất mạnh tự nhiên sẽ không e ngại nhưng hắn rất nhanh phát hiện ra tử khí nọ cũng không có mùi gì cho nên hắn cũng không thể phán đoán ra thành phần bên trong là gì cả. Nhưng không biết tại sao khi nhìn tử khí bay lên, trong lòng hắn lại sinh ra vài phần sợ hãi.

Là một người lấy Độc làm năng lực mạnh nhất của mình như Độc cô bác nên hắn rất rõ ràng đây là loại cảm giác gì, đây chính là một loại trực giác của hắn mà chỉ khi xuất hiện kịch độc có thể uy hiếp tới tính mạng hắn thì mới xuất hiện ra. Tiểu quái vật đến tột cùng là luyện chế độc dược gì mà ngay cả mình cũng bị uy hiếp như thế.

Phải biết rằng, mặc dù Đường Tam nửa năm thời gian này luyện chế không ít độc dược, cũng có rất nhiều dược vật làm Độc cô bác sợ hãi than không thôi, nhưng chưa bao giờ lại xuất hiện hiện tượng như hôm nay, ngay cả hắn cũng phải sinh ra tình huống sợ hãi nên hắn cũng không dám quấy rầy Đường Tam nữa lặng lẽ ngồi bên cạnh Đường Tam ngồi xuống mà cùng đợi.

Thần sắc Đường Tam trước đó chưa từng ngưng trọng như vậy, thủy chung vẫn nhìn về phía tử khí ngưng đọng đang bốc lên từ Đỉnh đồng. Theo thời gian trôi đi, tử yên trên đỉnh đồng càng ngày càng nhiều thêm, đồng thời màu sắc cũng phát sinh chuyển biến, từ màu tím biến thành màu trắng rồi lại từ trắng biến đen.Một quá trình thật là kỳ dị.

Trong quá trình đó Đường Tam đã ba lần dùng Lam ngân thảo giựt lạt đỉnh lô, bỏ vào một chút dược vật. Cho dù Lam Ngân Thảo của hắn lúc này Thủy hỏa bất xâm nhưng mỗi lần vẫn khiến Đường Tam nhanh chóng tự cắt bỏ đi.

Cứ như vậy làm Độc cô bác càng tăng thêm vài phần tò mò, sau khi chính mình uống bổ dược, lặng lẽ vận chuyển độc công, thử thăm dò hơi thở trong làn khói đen kia.

Nhưng bất luận hắn thử như thế nào cũng không cách nào thăm dò bên trong làn sương đó cuối cùng là dược vật gì luyện chế mà thành. Độc cô bác chỉ là mơ hồ cảm giác được nó là một loại hỗn hợp nhiều loại độc tố, kịch độc hỗ trợ lẫn nhau.

Chẳng lẻ tiểu tử này chế tạo một loại độc để giết ta? Trong lòng Độc cô bác thầm nghĩ hắn luyện chế kịch độc bậc này để làm gì?

Tuy nhiên hắn rất nhanh bỏ ý niệm này đi. đừng nói bây giờ quan hệ của hai người đã vừa là thầy vừa là bạn,cho dù Đường Tam thật sự muốn dùng độc này để giết hắn thì cũng không tiến hành luyện chế trước mặt hắn mới đúng chứ.

Quá trình luyện chế cực kỳ dài.,sáng sớm ngày thứ hai khi sắc trời vẫn tờ mờ, khi mà Độc cô bác đã có chút mất kiên nhẫn thì khí Màu đen kia cũng dần dần yên lặng lại rồi chậm rãi thu vào bên trong Đỉnh Đồng.

"Thành công rồi." Đường Tam mạnh mẽ từ mặt đất nhảy cẫng lên, trong thanh âm của hắn khó có thể ức chế được sự hưng phấn mà hô to, lúc này hắn mới thật sự hoạt bát giống như bọn trẻ cùng lứa tuổi.

"Tiểu quái vật,cuối cùng là ngươi làm ra cái gì thế?" Độc cô bác nhịn không đượng mở miệng hỏi. Đường Tam lúc này mới thở dài một hơi, nhìn về phía Độc cô bác, thần bí nói:*"Cái này chính là bảo bối. Bảo bối trọng yếu để giữ mạng đấy. Ta có thể cam đoan, cho dù là ngươi bị nó đánh trúng, cũng không sống quá ba lần hít thở (Ghê chưa – thế thì Khủng Quá < Biên Dịch>)Đương nhiên, nó đối với ngươi không có nhiều uy hiếp bởi vì nó phải xuyên qua phòng thủ của ngươi nhưng nếu ngươi mà bất cẩn để ta đánh trộm thì ngươi cũng xong dời thôi. Đợi chút nữa ta sẽ cho ngươi xem kiệt tác của ta."*

Mười cọng Lam ngân thảo đồng thời xuất hiện lan ra giữ chặt nắp đỉnh, hắn cũng không nóng nảy mà chờ đợi đến khi Đỉnh Đồng nguội hắn lại.

Đường Tam nói như vậy nên Độc cô bác cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi, nửa canh giờ qua, sau khi Đỉnh đồng hoàn toàn nguội hắn thì Đường Tam mới

tiến lên rồi cẩn thận mở nắp đỉnh.

Độc cô bác vận chuyển Độc công để bảo vệ chính mình, đầu hướng đến nắp Đỉnh đồng nhìn lại, ở giữa Đỉnh đồng có một miếng giống như miếng kim loại nhỏ, có thể đây là dược thảo còn sót lại. Mà tại bên trong của nó đang có ba chiếc châm dài chừng một tấc, toàn thân nó đen nhánh không có kim quang phát ra.

*"ngươi tốn công cả ngày để làm ra những thứ này sao? Độc cô bác tức giận hừ một tiếng,"*cái này thì có thể có tác dụng gì?*"*

Đường Tam cười hắc hắc, vận chuyển Huyền ngọc thủ rồi cẩn thận đem miếng giống như kim loại cất vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

*"*Kịch độc có thể giết chết Phong hào đấu la, ngươi nói có ích hay không?*"* *Trong mắt Đường Tam lóe ra quang mang nóng rực, lúc đầu tại Đường môn thì loại ánh mắt này của hắn xuất hiện cũng chính là mỗi lần hắn chế tạo ra một siêu cấp ám khí mới.*

*"*Đồ vật này có thể giết chết phong hào đấu la?Ngươi không phải nói giỡn sao.*"vẻ mặt của Độc cô bác không tin,"* Tiểu Châm này căn bản không thể phá được phòng ngự của Phong Hào Đấu La, thế nên độc của nó thì có tác dụng gì chứ?*"*

*Đường Tam nhìn độc cô bác một cái, "*ngươi không biết cái gì gọi là ám khí sao? Ám khí chính là vũ khí được âm thầm sử dụng. Đối kháng trực tiếp không được chẳng lẽ lại không có biện pháp gì sao. Càng huống chi,nếu sử dụng căn châm này,đợi sau này khi vũ hồn của ta đột phá bốn mươi cấp thì ta sẽ dùng nó kèm theo công kích đặc thù của ta…... Chúng có tên là Diêm vương thiếp.*"*

*"*diêm vương thiếp? có nghĩa là gì?*" Độc cô bác khó hiểu hỏi.*

*Đường Tam nhìn ba cái châm nhỏ đen nhánh trong hộp ngọc, trong mắt hắn hiện lên vẻ si mê tựa như nhìn bảo vật vô giá vậy,"*Diêm vương cũng chính là Tử Thần. Là một từ để nói về một vị Thần từ thời thượng cổ.

------oOo------

Chương 180: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (1): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

"hừ, Chẳng lẽ ngươi là kẻ dưới trướng của Tử Thần hay sao mà nghĩ mình có sức hủy diệt của hắn. " Độc cô bác tức giận gõ lên đầu Đường Tam một cái. Từ thần sắc của hắn thì Đường Tam có thể nhìn ra được Độc cô bác không hề tin tưởng về uy lực mà Diêm Vương Thiếp trong tay mình chút nào.

Kỳ thật, ngay cả Đường Tam cũng không thể tin được mình lại có thể luyện chế ra Diêm Vương Thiếp như vậy.

Trong số Một trăm loại ám khí đứng đầu tại Huyền Thiên Bảo lục thì Diêm Vương Thiếp được đánh giá đứng thứ ba trong số các loại siêu cấp ám khí này, vì thế sao hắn lại không hưng phấn cơ được chứ? Kiếp trước, hễ là người trong võ lâm mà nghe thấy danh từ Truy hồn đoạt mệnh Diêm Vương Thiếp thì đều sợ run lên.

Để luyện chế ra Diêm Vương Thiếp, Đường Tam đã sử dụng đến bốn mươi chín loại thảo dược trân quý sinh trưởng bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn, số độc dược này sẽ khiến Diêm Vương Thiếp càng trở nên kinh khủng, sẽ khó có cách gì giải được độc do nó gây ra.

Ba chiếc Tiểu châm màu đen này căn bản không phải là kim loại, mà là hoàn toàn được ngưng kết từ các loại độc vật, một khi nó tiến vào cơ thể, lập tức sẽ chuyển hóa thành kịch độc rồi trong nháy mắt phát tác.

Đừng nói không có thuốc giải, mà cho dù có cũng không đủ thời gian để ăn thuốc giải. Thậm chí khi vừa bị dính độc này vào tay thì ngay cả chặt tay cũng không kịp.

Diêm vương thiếp lợi hại như vậy nhưng cũng không dễ dàng để dùng được, một khi phóng Diêm Vương Thiếp ra thì nội lực tiêu hao thật sự là khủng khiếp. Đường Tam đã tính toán qua, nếu lấy huyền thiên công của mình để phát động Diêm Vương Thiếp thì ít nhất phải đợi đến khi hắn đạt bốn mươi cấp hồn lực, lại phải trong trường hợp Nội lực phải đạt tới trạng thái đỉnh phong như vậy mới miễn cưỡng dùng để công kích đúng một lần.

Nhưng như vậy cũng là quá đủ rồi, Đường Tam mặc dù không được thí nghiệm qua, nhưng hắn lại có thể khẳng định rằng thực lực của đối thủ nếu quá mạnh mẽ thì hắn cũng không thể trực tiếp giết được, nhưng chỉ cần mình phát động công kích của Diêm Vương Thiếp thì cũng thừa khả năng đâm vào trong da thịt của đối thủ, như vậy đối thủ sẽ gặp nguy hiểm cực cao.

Cẩn thận đem hộp ngọc cất vào bên trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, trong lòng Đường Tam cảm thấy mình thật là may mắn vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn có nhiều loại dược thảo trân quý như vậy mới khiến hắn nhanh chóng thu thập đủ vật liệu để chế tạo ra Diêm Vương Bài này, chỉ tiếc hắn cũng không thể tìm thấy các vật liệu để chế tạo hai loại ám khí đứng đầu kia.

Thu lại tinh thần, Đường Tam nhìn về phía độc cô bác. Trải qua nửa năm này, hắn thấy Độc Cô Bác có sự biến hóa không nhỏ, đầu tiên chính là mái tóc màu xanh của hắn đã xuất hiện màu hoa râm, ngoài hai tròng mắt ra thì thân thể màu xanh vốn có của hắn cũng đã biến mất hoàn toàn mà trở nên giống như lúc bình thường.

Nửa năm dùng thuốc làm cho Độc Cô Bác đã không còn chịu sự đau khổ của việc độc tố rắn cắn trả (Phản Phệ) nữa.. Nhưng dù sao độc tố cũng đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn nhiều năm rồi nên muốn loại bỏ nó hoàn toàn thì gần như là không có khả năng.

Đối với tình huống như bây giờ thì Độc Cô Bác đã hết sức hài lòng, Mà hắn cũng hiểu khá sâu sắc về vấn đề hiện tại của chính mình, đồng thời hắn cũng

có thể khẳng định phương pháp chữa trị này cũng có thể áp dụng đối với cháu gái hắn, thậm chí hắn còn có phần chắc chắn.

"Tiểu quái vật, trả lại ta đi thôi. " Độc cô Bác nhìn về phía Đường Tam rồi vươn tay ra như muốn hắn trả lại cái gì đó.

"Trả lại ngươi? Trả lại cho ngươi cái gì? " Đường Tam khó hiểu hỏi lại.

Độc cô bác nói: *"Như thế nào? Chẳng lẻ ngươi còn muốn mang theo đan châu của ta cả đời sao? Cho dù là như thế thật thì ta lại không muốn thế đâu. "*

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: *" Ngươi không sợ ta lại hạ độc trên người ngươi nữa sao? "*

Độc cô bác hừ một tiếng. *"Độc công của Lão phu hiện được thu liễm lại vào trong hồn cốt rồi, chỉ sợ nếu có ai muốn hạ độc thì cũng chẳng có loại độc nào có thể giết chết ta được nữa.. Cho dù tiểu châm lúc nãy của ngươi có thể đối phó được với Phong Hào Đấu La nhưng đối với ta thì vô dụng. Nhanh lên đem đan châu trả lại cho ta. Ngươi cũng không tệ chút nào? Lúc này mới chỉ có nửa năm vậy mà hồn lực cũng đã đạt tới ba mươi bảy cấp. Nếu không thu hồi ngay ta lại sợ ngươi sẽ hấp thu mất luôn cả đan châu của ta thì toi. "*

Đường Tam mỉm cười, hắn biết, Độc cô bác mặc dù mạnh miệng nhưng kỳ thật hắn đã không còn cảnh giác với mình nữa rồi. Nửa năm qua hắn cũng từ từ hiểu rõ Độc Cô Bác hơn nhiều, hắn nhìn qua cực kỳ hung ác nhưng kỳ thật lão với một lão già bình thường thì có chút giống nhau, mặc dù ngoài miệng nói mạnh nhưng bản tính hắn lại không xấu, chỉ cần không uy hiếp đến hắn hoặc là xúc phạm vào hắn thì Hắn cũng không tìm đến ngươi để gây phiền toái.

" Cầm lấy đi, ta thật sự cũng không muốn như vậy đâu. " Đường Tam mỉm cười nhìn Độc Cô Bác, mở hai tay ra.

Độc cô bác đi tới trước mặt Đường Tam, nâng tay hướng vào lòng bàn tay hắn rồi ấn một cái, một luồng lực lượng nóng rực chạy vào cơ thể Đường Tam rồi khiến đan điền Đường Tam cảm thấy co rút lại, ngay sau đó một

luồng nhiệt khí mạnh mẽ chạy theo hướng bàn tay Độc Cô Bác mà chạy lên, miệng Đường Tam hé ra, mang theo đan châu mầu lục bay ra khỏi cơ thể rồi rơi vào trong tay Độc Cô Bác.

Mặc dù trong lòng có cảm giác mất mát gì đó nhưng nó lại khiến Đường Tam cảm thấy toàn thân như được giải thoát hẳn đi. Cuối cùng thì uy hiếp đối với tính mạng trong nửa năm nay cũng đã được giải quyết. Phải biết rằng dù Đường Tam rất giỏi về độc dược nhưng đối với đan châu của Độc cô bác thì lại không có chút biện pháp nào cả.

"Tiểu quái vật, độc tố trong người ta rõ ràng là không thể loại trừ được thêm nữa rồi, ta có cảm giác dược thảo mà ngươi cho ta càng ngày càng ít tác dụng, vì trong cơ thể ta độc tố tích đọng quá nhiều, cái này thì ta tự biết nếu muốn đưa toàn bộ chúng ẩn dấu vào trong hồn cốt thì là không có khả năng, càng huống chi cơ thể ta trong thời gian này đã có chút thích ứng với độc tố, nếu thật sự mà loại bỏ toàn bộ chỉ sợ còn gây hại cho ta hơn thôi. Ta xem ra chỉ cần đến đây là đủ, chúng ta hãy quay lại mang Sư phụ ngươi cùng cháu gái ta lại đây, ngươi hãy chữa cho cháu ta thật tốt thì ngươi có thể đi được. "

"Ngươi giải phóng cho ta sao? " Đường Tam nhìn Độc cô bác, không biết tại sao, trong lòng ngược lại có chút không muốn. Là không muốn rời khỏi băng hỏa lưỡng nghi nhãn chứa đầy dược thảo trân quý này sao, có lẽ đây cũng không phải nguyên nhân hoàn toàn.

Độc cô bác đích ánh mắt có vẻ có chút cô đơn, *"Ngươi vẫn còn trẻ ta không thể lưu ngươi ở đây cả đời được. Đáng tiếc, nếu ngươi lớn hơn vài tuổi thì ta chắc chắn sẽ mang cháu gái xinh đẹp của ta gả cho ngươi, như vậy ngươi sẽ phải gọi lão là Gia Gia. "*

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu, nói: *"Không thể được đâu, cháu gái người đã kế thừa mọi truyền thống tốt đẹp của người, hơn nữa lại đã có người yêu, chính là người kế thừa Lam Điện Phách Vương Long trong tương lai, chắc chắn hắn ưu tú hơn ta nhiều. "*

"Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi chê ta không nhìn nhận được đúng sai sao? Lam điện Phách vương long gia tộc mặc dù mạnh mẽ nhưng nếu cùng bối cảnh của ngươi mà so sánh chỉ sợ cũng chả là cái gì, càng huống chi tên tiểu tử

Ngọc thiên hằng (hôm trước lão Yêu Sinh Hận biên sai thành con gái nhé) cũng không thể nào mà so sánh được với ngươi. "

"Bối cảnh của ta? " Đường Tam sửng sốt một chút, không tự giác được nhớ tới phụ thân đã hơn một năm không có liên lạc với mình, thậm chí tin tức còn chẳng thấy nữa, điều này khiến hắn không khỏi thở dài trong lòng *"Ta có bối cảnh gì chứ, cha ta chỉ là một thợ rèn mà thôi. "*

Độc cô bác cũng sửng sốt, nửa năm qua hắn đối với Đường Tam cũng đã hiểu rõ không ít, từ trên vẻ mặt của hắn là có thể nhìn ra được, Đường Tam cũng không phải làm bộ làm tịch.

"Tiểu tử, nói một chút chuyện cũ của ngươi cho ta đi. " Độc cô bác lôi kéo Đường Tam tới bên Băng hỏa lưỡng nghi nhãn rồi ngồi xuống.

Đường Tam gật đầu, ngoại trừ bí mật lớn nhất là xuyên qua thế giới khác mà tới hồn sư giới này thì tất cả mọi phát sinh trên thế giới này hắn đều nói rõ không chút giấu diếm.

Hắn tự kể về việc xuất thân từ Thánh Hồn Thôn, nói về tiên thiên mãn hồn lực của chính mình, song sanh vũ hồn, rồi đến việc bái Đại Sư làm thầy……hầu như kể lại rõ mọi chi tiết.

Cẩn thận nghe câu chuyện của Đường Tam, trong lòng Độc cô bác chấn động, cho dù hắn khẳng định Đường Tam chính là con trai của người kia nhưng lại không thể ngờ được sự việc hồi nhỏ của hắn lại đặc sắc đến như vậy.

"Vậy ngươi học được cách dùng độc từ đâu? Chẳng lẽ thật sự là do nhặt được quyển sách kia, lão phu không tin đâu. "

Đường Tam cười hắc hắc, *"Không tin thì hãy quên đi. Đây là bí mật, không nói cho ngươi đâu. "*

Độc cô bác hừ một tiếng, *"Không nói cho thì thôi vậy, Cái này cho ngươi. "* Vừa nói Độc cô bác không biết từ đâu lấy ra một cái túi màu lam rồi ném cho Đường Tam.

Cái túi này gồm hai dây hai bên để buộc vào eo người dùng, túi này chỉ nhỏ như túi thơm, cùng lắm là cho vừa một tay vào mà thôi.

"Làm gì thế? Hối lộ ta à? " Đường Tam nghi hoặc khi thấy cái túi nhỏ mầu lam này, không cần hỏi hắn cũng biết đây chính là một kiện hồn đạo khí, *"Ta đã có Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ do sư phụ tặng rồi, cái này ngươi cứ giữ lại, hay là cho cháu gái ngươi đi. "*

Độc cô bác lắc đầu, *"Không, cái này không giống vật kia của ngươi đâu. Cháu gái ta lại không thích hợp với đồ vật này, cho nó cũng rất phí phạm. Cái này gọi là như ý bách bảo túi, cái hồn đạo khí của ngươi kia cũng không khác với nó lắm nhưng nếu so sánh thì cũng kém hơn cái này một chút. Bởi vì, đồ vật kia của ngươi chỉ có thể chứa được vật chết còn cái của ta lại có thể chứa được vật còn sống. "*

Đường Tam vốn rất thông minh, nghe Độc cô bác nói như vậy đã nhất thời hiểu được, môi khẽ nhúc nhích, thổi ra một tiếng.

Một tia bích quang vù một tiếng từ trong lòng Đường Tam chui ra rơi vào lòng bàn tay hắn, vật kia chỉ dài có năm tấc, toàn thân có màu xanh bích của Phỉ thúy.

Nửa năm thời gian trôi qua,trên thân thể của cửu tiết phỉ thúy đã xuất hiện những biến hóa không nhỏ, cho dù độ lớn nhỏ là không đổi, nhưng con ngươi trong cặp mắt nhỏ tí của nó lại càng trở nên trong suốt, cả thân thể cũng gần như trong suốt, Bích Lục giống như là ngọc thạch được điêu khắc bình thường, trong cơ thể mơ hồ có hai loại khí lưu Hồng Bạch vận chuyển, nó chỉ bất động giống vật không còn sống nữa nhưng lại trông như một kiệt tác nghệ thuật thật hoàn mỹ.

"Nói cách khác, Cái túi nhỏ này có thể chứa vật sống bên trong mà nó lại không cần hít thở sao? " Đường Tam vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi, Hồn Đạo cụ có thể chứa vật còn sống nếu so sánh với Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ thì khác biệt rất lớn, như vậy không chỉ là cửu tiết phỉ thúy trong tay có thể đặt ở bên trong nó, thậm chí ngay cả dược thảo cũng có thể cất ở trong đó mà luôn tươi như mới hái, như vậy, hắn sẽ không phải đem toàn bộ

dược thảo luyện chế rồi đem ở bên người, phải biết rằng có rất nhiều dược thảo phải trực tiếp dùng ngay, càng tươi càng tốt.

Độc cô bác nhìn vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi của Đường Tam mà cười hắc hắc, *"Mới vừa rồi ngươi tựa hồ nói không lấy, hay là ngươi mang nó trả lại cho ta đi. "* Vừa nói hắn vừa vươn tay hướng về phía Đường Tam mà vẫy vẫy tay.

Có lẽ là vì ở cùng Độc Cô Bác trong thời gian dài khiến hắn cũng bị nhiễm tính cách của Độc Đấu la này, không chút khách khí đem Như ý bách bảo túi cất vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của mình rồi nói *"Có chuyện đó sao? Tại sao ta lại không nhớ ra nhỉ. Chẳng lẽ một vị Phong Hào Đấu La như ngươi mà tại lại kém thế cơ à. "*

------oOo------

Chương 181: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (2): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

Độc cô bác hừ một tiếng, *"Dù sao nơi này cũng chỉ có ngươi với ta mà thôi, phong hào đấu la thì sao? Phong hào đấu la cũng là con người mà thôi. Ta tặng ngươi chỉ là do ngươi đã trị độc cho ta, hơn nữa trước kia ta đã hứa giúp ngươi làm ba điều, điều đầu tiên ngươi đã nói qua là không đươc làm thương tổn người của Sử lai khắc học viện ta cũng đã chấp nhận, bây giờ ta tặng ngươi Như ý bách bảo túi này liệu có tính là điều kiện thứ hai không? "*

Đường Tam nhìn độc cô bác rồi trừng mắt nhìn hắn, mặt cố mang theo vẻ ngây thơ, khờ khạo nhìn thẳng vào mặt Độc đấu la, *"Lão quái vật, mới vừa*

rồi tựa hồ là ngươi chủ động nói muốn tặng nó cho ta mà, đâu phải là yêu cầu của ta chứ? "

"Ngươi....." Độc cô bác nhất thời tức giận, nhưng lại không thể nghĩ cách gì để lấy lại túi nhỏ vừa rồi để khiến Đường Tam tức chết.

Đường Tam mỉm cười, tay khẽ lướt qua hông, cổ tay vừa lộn trong lòng bàn tay đã hướng phía Độc Cô Bác, *"Mặc dù Như ý bách bảo túi không thể tính là một trong ba điều kiện của ta, nhưng ta cũng không có lấy không đồ của ngươi đâu, cái này coi như ta đáp lễ nhé. "*

Độc cô bác hướng lòng bàn tay Đường Tam nhìn lại, trong đó xuất hiện một đôi Thiết Cầu đang nằm im, Thiết cầu toàn thân đen nhánh nhìn không ra đây là cái gì.

"Đây là cái gì? Độc dược? Hay là bổ dược? " Độc cô bác cái mũi giật giật, nhưng lại không phát hiện ra gì cả khiến hắn phải tò mò mà hỏi.

Đường Tam cười nói: *"Ngươi không nhìn thấy được sao? Đây là hai cái thiết cầu. Thuốc độc cái gì chứ, lão quái vật chẳng lẽ ngươi ngay cả dược vật cùng kim loại cũng không phân biệt được sao? "*

Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, nói: *"Chẳng lẽ hai cục sắt này lại có thể so sánh được với túi như ý bách bảo của ta sao chứ? "*

Đường Tam nói: *"Tại sao không được. Chúng nó có thể cứu mạng của ngươi đấy. "* Độc cô bác khinh thường hừ một tiếng, *"Tiểu quái vật, đầu óc ngươi không có vấn đề đấy chứ. Lão phu chính là Phong Hào Đấu la, trên cái thế giới này số người có thể thắng ta thì ít lắm, mà những người này lại cực kỳ mạnh mẽ, chỉ bằng hai cái thiết cầu này có thể làm gì được bọn họ đây? "*

Đường Tam nói: *"Ngươi không tin sao? Tốt lắm, vậy trước hết ngươi cứ cầm đi đã ".*

Rồi Đường Tam đưa hai quả cầu vào trong lòng bàn tay Độc Cô Bác. *"Cuối cùng ngươi cũng không có lấy lại, ngươi cũng rất tốt đó, nhưng ngươi hãy nói cho ta xem vật này có lợi ích gì. "*

Độc cô bác đem hai cái thiết cầu đưa đến trước mắt mình mà quan sát nhưng hắn cũng không thể nhìn ra đây là cái gì. Dùng tay kia cầm một quả lên,, vừa định thử xem thiết cầu này cứng đến đâu thì bị Đường Tam cuống quít ngăn trở.

"Ngươi muốn chết sao? Đừng ấn mạnh như thế. " Đường Tam ôm chặt cổ tay của Độc cô bác, mặc dù khí lực của hắn không thể gây tác dụng cho Độc Cô Bác nhưng độc cô bác đối với hắn rất tín nhiệm nên vội vã buông lỏng tay xuống.

"Làm gì thế? Thần thần bí bí, nói mau cái này rốt cuộc là cái gì. " Độc cô bác đã không nhẫn nhịn được nữa rồi, trong lòng cực kỳ hiếu kỳ không khác mấy so với người bình thường. Mặc dù mặt ngoài tỏ ra khinh thuờng nhưng trong tâm hắn lại cực kỳ tin tưởng Đường Tam, nếu tên tiểu Quái Vật này đã đem cái này ra tặng mình thì khẳng định cái này không bình thường chút nào.

Đường Tam lúc này mới nghiêm mặt nói: *"Vật ấy tên là tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, chính là loại ám khí có tính bá đạo nhất mà ta đã chế tạo.. Ngươi phải cực kỳ cẩn thận với nó, Một khi bị ép chặt hoặc bị ném vỡ thì uy lực chính thức của nó sẽ hiện ra. Đồ vật này phải sử dụng cả hai cái cùng một lúc, phải dùng thủ pháp nhanh nhất mà ném ra, Có lẽ nó không thể trực tiếp gây nguy hiểm trí mạng cho Phong Hào Đấu La, nhưng nó lại có tính bất ngờ, hơn nữa với thực lực của ngươi thì lại đủ để gây nguy hiểm đối với bất cứ địch nhân nào. Mà đặc điểm lớn nhất của nó chính là khi ngươi sử dụng nội….à không, hồn lực càng cao thì uy lực lại càng mạnh mẽ. "*

"Chẳng lẽ hai đồ vật nhỏ bé kia lại có uy lực kinh người như vậy sao? " Độc cô bác có vẻ không tin tưởng mà nói.

Đường Tam nói: *"Ta sẽ thử một lần cho ngươi xem. "* Vừa nói xong, hắn đem hai quả thiết cầu trong tay Độc Cô Bác cầm lại, tay nhẹ nhàng cầm rồi nói *"Hãy nhìn cho kỹ này. "*

Vừa nói, Bạch quang trên người Đường Tam chợt lóe ra, chỉ thấy cổ tay hắn rung lên, hai khối thiết cầu đã đồng thời bay ra ngoài.

Mặc dù là cùng lúc bay ra, nhưng hai khối Thiết Cầu lại phân ra trước sau, đến khi khối cầu bay trước chậm dần thì đúng lúc quả cầu phía sau bay đến đâm vào quả cầu phía trước.

Bịch một tiếng. Nhất thời một lượng lớn khí tím tràn ngập, trong nháy mắt bao trùm phạm vi hơn một thước.

Độc cô bác vận dụng nhãn lực, Hắn rõ ràng chứng kiến tại bên trong làn khí tím đó có vô số châm nhỏ li ti bắn ra rồi biến mất, rồi va vào vách núi gần đấy.

Đường Tam nói: *"Vì vỏ bọc bên ngoài bị nén ép khiến nó vỡ ra, lúc đó chính là thời điểm bộc phát công kích của nó, Khí màu tím mà lúc nãy ngươi nhìn thấy chính là Mê Hồn Độc, nó có tác dụng gây tê liệt cực mạnh mẽ, chỉ cần hơi hít vào một chút khí đó nếu đối với người người bình thường thì sẽ lập tức mê man, mà đối với hồn sư cường đại khi không chú ý nó cũng khiến đối thủ bị ảnh hưởng làm cho tốc độ bị chậm lại, tại lúc hai khối Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt mệnh này va chạm vào nhau thì hàng mấy trăm miếng Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong sẽ được giải phóng mà bộc phát, mà loại châm này lại là chuyên phá các loại chân khí, hồn lực hộ thân bên ngoài cơ thể. Thật sự Hóa Cốt Thần Trâm này độc cực kỳ, nếu khi bị nhiễm một miếng thôi thì độc tố sẽ rất nhanh lan tràn, rồi sau đó Xương Cốt sẽ bị tan chảy nhanh chóng. "*

Tử Mẫu Truy Hồn đoạt mệnh trâm này là do khi Đường Tam trong thời gian bế quan ở Sử lai khắc học viện đã làm ra, loại ám khí này vừa là ám khí loại cơ quan lại vừa là loại ám khí dùng lực phát động, nó được bài danh đứng thứ năm trong số các loại ám khí cơ quan (nên nhớ nó vừa dùng lực vừa tự phát động, mà trong số tất cả các loại phát động thì đứng thứ năm, khi kết hợp với dùng lực thêm vào thì lại càng nguy hiểm). Lúc đầu tại đường môn thì Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh này chính là do Đường Tam chuyên môn phụ trách chế tạo, cũng nhờ vào việc chế tạo nó khiến trong số các ngoại môn đệ tử của Đường môn thì Đường Tam cũng được coi là nhân vật quan trọng số một số hai.

Lần này Đường Tam chế tạo ra mười tám cái, tức là được 9 bộ, nguyên lúc đầu do không có loại nguyên liệu đủ độc nhưng sau khi đến đây hắn đã tìm

được rất nhiều loại độc tố nên Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh mới được xem như chính thức hoàn thành.

Bởi vì nơi đây các loại cực phẩm dược liệu rất nhiều, Cho nên Hóa Cốt Thần Trâm ở bên trong Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh thậm chí so với kiếp trước hắn chế tạo thì còn tốt hơn nhiều.

Thân hình Độc cô bác chợt lóe lên, rồi đã thấy hắn đến bên hóa cốt Thần Châm đang cắm trên vách núi, khi hắn thấy rõ hết thảy trước mắt thì không khỏi hít mạnh một cái.

Vô số lỗ nhỏ màu đen xuất hiện trên vách núi, mỗi một lỗ đều cắm xâu đến vài thước, khói xanh chậm rãi thoát ra, hắn chỉ cần dùng mũi ngửi cũng có thể phán đoán được sự kinh khủng của chất độc đó.

Đưa lưng về phía Đường Tam, Độc cô bác không nhịn được than thở nói: *"Tiểu quái vật, ta thật không biết phải gọi ngươi là một thiên tài hay là một kẻ điên nữa, ngay cả loại đồ vật này mà ngươi cũng có thể làm được. Thật không biết ngươi lớn lên thế nào mà lại trở nên quái dị như thế. Bất quá, xem cường độ của công kích này thì tựa hồ còn chưa đủ mạnh đâu. Đừng nói là phong hào đấu la, coi như là sáu, bẩy mươi cấp hồn sư, lực phòng ngự của chúng cũng đủ để ngăn chặn nó rồi. "*

Đường Tam tức giận nói: *"Lão quái vật, ta hỏi ngươi bây giờ hồn lực của ta là bao nhiêu cấp? "*

Độc cô bác xoay người lại, *"Hơn - ba mươi, dù sao cũng chưa đến bốn mươi. "*

Đường Tam nói: *"Ta mới vừa rồi nói qua, đồ vật này khi sử dụng thì hồn lực càng lớn uy lực cũng sẽ càng lớn. Nói cách khác, tử mẫu truy hồn đoạt mệnh nếu được ném đi bởi một người có hồn lực mạnh thì tốc độ sẽ nhanh hơn, sau khi va chạm với nhau thì Hóa Cốt Thần Trâm sẽ có lực xuyên thấu mạnh hơn, Trừ phi ngươi gặp phải chính là một vị Phong Hào Đấu La có lực phòng ngự kinh khủng nếu không lấy hồn lực của ngươi chẳng lẻ còn không đủ để đả thương địch thủ sao? Cho dù đối thủ dùng hồn lực để ngăn cản, không cho chúng nó va chạm với nhau thì sau khi gặp phải ngoại lực mạnh mẽ chúng*

cũng sẽ tự nổ tung ra. Khi ấy đối thủ lại càng bị đột ngột, mà đột ngột lại chính là mấu chốt đặc biệt của việc dùng ám khí, sẽ càng dễ dàng tiêu diệt được đối thủ hơn.. "

Hai mắt Độc cô bác đột nhiên sáng bừng lên, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Đường Tam, trong lòng nhất thời mừng rỡ, *"Quả thật tuyệt vời, tiểu quái vật nhanh lên đưa cho ta tám chục một trăm cái đi, ta nhận tất. "*

Đường Tam thẫn thờ một lúc sau đó mới nói, *"Ngươi có sao không vậy, đòi cả tám chục, một trăm cái! Ta chỉ có hai cái thôi, mà lúc nãy lại thí nghiệm một cái rồi, Ai bảo tại ngươi không tin. "*

"Cái gì? Chỉ có hai cái thôi sao? " Độc cô bác mở to hai mắt nhìn, *"Ngươi chuyên môn làm những thứ linh tinh này chắc phải có hơn hai cái chứ, ta đều thấy cả rồi, chắc chắn không chỉ có hai cái, ngươi đừng có mà ki bo thế chứ. "*

Đường Tam cười nói: *"Ngươi cũng thấy sao, Thật sự không cho ngươi cũng chẳng được, Được rồi, thật ra ta làm bốn bộ, bây giờ ta sẽ cho ngươi hai bộ, ngươi phải giữ gìn cẩn thận "* Vừa nói song hắn vung tay lên, hai bộ Thiết Cầu bay đi hướng tới phía Độc Cô Bác.

Độc cô bác vừa mới chứng kiến uy lực của Tử mẫu truy hồn đoạt mệnh, mặc dù lấy thực lực của hắn cũng không phải quá sợ hãi nhưng cũng lại khiến hắn giật mình.

"Tiểu quái vật, ngươi muốn hại chết ta sao? " Độc cô bác vội vã thúc dục Hồn lực vào bản thân rồi ngưng tụ thành một chiếc khiên chắn bên người.

Nhưng không thể hiểu Đường Tam dùng bộ pháp gì mà Khi bốn quả Thiết Cầu này đến trước mặt Độc Cô Bác thì bỗng dừng lại một chút rồi bất ngờ rơi xuống mặt đất..

Độc cô bác dùng tay nhặt hai bộ ám khí này lên đặt trong bàn tay mình, Trong lòng âm thầm than thở, tiểu quái vật này mặc dù thực lực còn kém xa mình nhưng những tài mọn kiểu này lại cực kỳ xuất sắc. Chỉ sợ đến lúc nào đó, thành tựu của hắn sẽ vượt qua cả mình.

Cứ xem giá trị của hai bộ Tử Mẫu truy hồn đoạt mệnh không bằng được Như ý bách bảo túi, nhưng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh lại có thể bảo vệ được Tính mạng, nếu nhìn góc độ đó thì xem ra Như Ý Bách Bảo túi chẳng là cái gì so với nó.

Thu hồi hai khối thiết Cầu Lại, Độc cô bác chắp hai tay sau lưng đối mặt với Băng hỏa lưỡng nghi nhãn nói, *"Tiểu quái vật, ngươi chuẩn bị lúc nào trị độc cho cháu gái ta thế? "*

Đường Tam sửng sốt một chút, Những lời này của Độc cô bác cũng chính là bảo hắn hãy rời khỏi nơi này.

Con người ai cũng có cảm tình, mà Đường Tam ở lại nơi này thậm chí còn lâu hơn so với ở Sử Lai Khắc Học Viện một chút, Tuy lúc đầu Độc cô bác đối với hắn tràn ngập sự uy hiếp, nhưng trong khoảng thời gian sau này hai người lại có quan hệ vừa như là Thầy vừa như là bạn khiến cho Đường Tam lưu luyến mãi không thôi.

Nếu như không có Độc cô bác thì trong một thời gian ngắn như vậy hắn sẽ không cách nào biết được sự giống và khác nhau của các loại dược vật ở hai thế giới, càng không thể chế tạo ra ba khối Diêm Vương Thiếp như vậy được.

------oOo------

Chương 182: Như ý bách bảo túi cùng tử mẫu truy hồn đoạt mệnh (3): Độc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Đương nhiên là Bàn Long Hội – rồi

"lão quái vật, ngươi muốn ta đi sao? " Đường Tam nhìn bóng lưng có chút cô đơn của Độc cô bác.

Độc cô bác lạnh nhạt nói: *"Chẳng lẻ ta có thể giữ ngươi bên cạnh cả đời sao? Thế giới Bên ngoài có không gian càng rộng lớn hơn, hơn nữa ta nghĩ ngươi cũng phải quay lại học viện của ngươi chứ, ngoài ra nếu ngươi không có đủ lịch duyệt về thế giới này thì trong tương lai liệu ngươi có khả năng trở thành Phong Hào Đấu La được sao? "* Hắn không có một chút nào che dấu về suy nghĩ trong đầu mình đối với Đường Tam, nếu như Đường Tam không ít hơn hắn quá nhiều tuổi thì có lẽ hắn đã thể hiện tất cả suy nghĩ ra ngoài rồi.

Không khí tựa hồ trở nên có chút yên tĩnh lại, Đường Tam cùng Độc cô bác cũng không nói gì nữa, Đường Tam cũng không có trả lời vấn đề của Độc cô bác, chỉ là hắn bình tĩnh đi tới bên Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn rồi lặng lẽ suy tư.

Một hồi lâu trôi qua vẻ mặt Đường Tam nhăn lại rồi lại giãn ra ngay, tựa hồ hắn vừa nghĩ thông suốt điều gì đó, chậm rãi quay về hướng Độc Cô Bác *"Lão quái vật, ngươi còn phải làm cho ta hai việc đúng không. "*

Độc cô bác gật đầu, *"Lão phu nói chuyện luôn luôn giữ lời, chỉ cần không đi ngược lại nguyên tắc của ta thì ta sẽ đáp ứng. "*

Đường Tam cười hắc hắc, nói: *"Tốt lắm, Ta thấy hai yêu cầu này cũng khá hay đây. "*

"Hay lắm hả? " Độc cô bác mặt nhăn lại, trong lòng thầm nghĩ liệu tiểu tử thối này có thể bắt ta phải làm gì đây, chẳng lẻ hắn không biết mấy lời hứa này là thứ cực kỳ trọng yếu đối với hắn hay sao? Bằng vào thực lực Phong Hào Đấu La của mình thì trên thế giới này có mấy việc mà hắn không làm được chứ.

Đường Tam gật đầu, ánh mắt nhìn về phía băng hỏa lưỡng nghi nhãn, *"Điều kiện thứ hai của ta là: ta muốn mang đi một số thảo dược ở nơi này, ngươi không được phép ngăn cản đâu đấy. "*

"Là cái này sao? " Độc cô bác tức giận trừng mắt nhìn Đường Tam. Thực vật

xung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn mặc dù trân quý, nhưng đối với thực lực đã đạt tới đỉnh phong như của hắn mà nói lại không phải là quá trọng yếu. Hắn đã tặng Như ý bách bảo túi cho Đường Tam mục đích cũng là cho phép hắn thoải mái lấy bất kỳ thảo dược nào mà Đường Tam cần.

Đường Tam nói: *"Vậy ngươi có đáp ứng hay không? "*

"Đáp ứng, chuyện đơn giản như vậy đối với ta thì sao lại không đáp ứng cơ chứ? " Độc cô bác thản nhiên nói đồng thời cũng đánh thức Đường Tam, không nên dễ dàng nói ra điều kiện. Cho dù là trước tiên cứ để giành, biết đâu sau này lại dùng tới thì cũng tốt.

Đường Tam nghiêm túc lại rồi nói: *" Điều kiện này thì đơn giản rồi, nhưng điều kiện tiếp theo thì không dễ dàng như vậy đâu. Không biết ngươi có làm được không. "*

Độc cô bác hãnh diện nói: *"Đối với ta mà nói thì có gì có thể làm khó được ta đây? "*

Đường Tam hỏi dò: *"Nếu đã như vậy thì ta coi như ngươi đã đáp ứng rồi nhé? "*

Độc cô bác không hề còn tính bốc đồng của tuổi trẻ nữa nên lão dùng ánh mắt gian giảo của mình rồi nói, *"Trước tiên ngươi hãy nói yêu cầu một chút để ta xem có thể làm cho ngươi hay không. "*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Kỳ thật nói ra cũng rất đơn giản. Thật ra Sử Lai Khắc học viện của chúng ta thực lực không phải là mạnh, chúng ta cần một thế lực để chống lưng, vậy nên điều kiện thứ ba của ta chính là muốn yêu cầu ngươi đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta làm Cố Vấn cao cấp....."*

"Không được. " Độc cô bác không đợi Đường Tam nói hết lời thì đã quả quyết cự tuyệt, *"Lão phu cả đời sợ nhất chính là tự do bị hạn chế, cái này đã là nguyên tắc. Ta không thể đáp ứng ngươi, được đấy Tiểu Quái vật, không ngờ ngươi lại định lừa ta một vố. Thật ra ngay cả Hoàng Thất của Thiên Đấu Đế Quốc cũng không thể hạn chế năng lực của ta.. "*

Đường Tam tức giận nói: *"Ai hạn chế ngươi chứ, Ngươi nguyện ý đến thì đến, nguyện ý đi thì đi, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Ít nhất, như vậy ta có thể danh chánh ngôn thuận gặp được ngươi. Thực ra cũng không phải bắt ngươi làm cố vấn cả đời, chỉ cần ta tốt nghiệp thì ngươi muốn làm gì thì làm, ai quản được ngươi chứ? "*

Độc cô bác sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn về phía Đường Tam lúc này Đường Tam cũng đang chăm chú nhìn hắn, trong mắt thậm chí có cả loại tâm tình mà trước đây Độc Cô Bác chưa từng nhìn thấy, đó là sự kết hợp của ba phần kỳ vọng bẩy phần cầu khẩn.

"Chỉ là trên danh nghĩa thôi chứ? " Độc cô bác mang theo điểm nghi vấn này nói ra.

Đường Tam vội vã gật đầu, *"Đương nhiên. Chẳng lẻ ngươi cho rằng có ai có thể quản được một vị Phong Hào đấu la như ngươi sao? Đương nhiên nếu lúc nào ngươi rỗi thì có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút, chúng ta cũng không phản đối đâu. "*

Độc cô bác tức giận hừ một tiếng, *"Tên tiểu Quái Vật ngươi mà còn cần ta chỉ điểm cái gì nữa chứ? Ngươi không chỉ điểm cho ta thì đã tốt lắm rồi. "*

Đường Tam cực kỳ vui mừng, *"Như vậy là ngươi đã đáp ứng rồi chứ? "*

Trên mặt Độc cô bác toát ra vẻ tươi cười. *"Chỉ cần các sư phụ của học viện không đuổi ta là tốt lắm rồi, đi thôi. "*

" Đi? Đi đâu chứ? " Đường Tam nghi hoặc hỏi lại.

Độc cô bác nói: *"Lão phu đã đáp ứng trở thành cố vấn theo yêu cầu của ngươi rồi thì ta sẽ trực tiếp đưa ngươi về, đồng thời cũng mang cháu gái ta theo để cho ngươi chữa trị nữa chứ. "*

Bởi vì có thể tiếp tục cùng ở một chỗ với Độc cô bác khiến tâm tình của Đường Tam cực kỳ vui sướng, cười ha hả nói: *"Không thể sốt ruột. Ngươi quên là đã đáp ứng ta hai điều kiện rồi sao? Ta còn muốn mang theo chút Dược vật ở nơi này rồi phân chia từng loại ra,như vậy cũng tốn chút thời*

gian đấy. Chúng ta đã ở đây nửa năm thì mấy ngày thời gian này tính là gì? Cho ta ba ngày thời gian. Ba ngày sau, chúng ta sẽ quay lại học viện. "

Ba ngày sau.

"Tiểu quái vật, cái tên khốn kiếp nhà ngươi…. Ngươi...lão tử sẽ liều mạng với ngươi. "

Độc cô bác nổi trận lôi đình, nâng cánh tay lên chụp xuống đầu Đường Tam, Đường Tam vội vã chân đạp Quỷ ảnh mê tung, xoay người bỏ chạy, *"Lão quái vật, đây chính là do ngươi đã nói là cho ta tùy tiện lấy nhiều ít thế nào cũng được mà. Hơn nữa gốc rễ hoặc mầm mống ta đều lưu lại cho ngươi đó chứ, chỉ một chút thời gian nữa chúng lại dài ra. Bất quá,cái túi Bách Bảo của ngươi thật tốt quá, thật là rộng ha ha. "*

Cũng khó trách Độc cô bác lại phẫn nộ như vậy, trong ba ngày này hắn đều trong động tu luyện, đến tận bây giờ mới quay lại để dẫn Đường Tam rời đi, nhưng khi hắn nhìn xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn thì không khỏi giật mình, bởi vì xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi nhãn như vừa bị trải qua một trận tẩy kiếp vậy, trông thảm thương không chịu được, như vậy sao hắn không tức được cơ chứ.

Đưa mắt nhìn lại, trước kia Thực vật nơi đây tươi tốt phát triển thì nay đã trở thành một mảnh hỗn độn, tựa như vừa bị cày qua mấy đường vậy, xung quanh toàn là màu bùn đất đôi chỗ thấy xuất hiện vài điểm màu xanh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy sao hắn không tức giận cơ chứ.

Đường Tam bất mãn nói: *"Lão quái vật, là do ngươi đáp ứng cho ta tùy tiện lấy đi nhưng cũng không thấy nói là có thể mang đi số lượng bao nhiêu. Ta chỉ bất quá là lựa chọn toàn bộ mà thôi, Yên tâm đi Ngươi xem, băng hỏa lưỡng nghi nhãn ta đâu có lấy hay phá hoại nó đâu chứ, có nó thì chỉ cần vài chục năm là nơi này sẽ lại trở lại thời quang vinh như bây giờ thôi. "* Hắn nói như vậy nhưng cũng không nói đến những loại tiên phẩm đã lấy đi thì ít nhất phải cần mấy trăm năm mới có thể lại sinh trưởng được như trước.

"Ngươi....., thật sự là Tiểu quái vật ngươi làm cho ta tức chết thôi. " Độc cô

bác bị tức giận đến nói không ra lời, nhưng dù sao cũng là do hắn đáp ứng điều kiện nên cho dù hắn thương tiếc nhưng cũng không thể làm gì, Cho dù các loại dược vật ở đây đối với hắn không có nhiều tác dụng lắm nhưng những đồ vật này đã làm bạn với hắn mấy chục năm nay rồi cho nên sao hắn không đau lòng cơ chứ?

Đường Tam dò hỏi: *"Chúng ta đi thôi chứ? "*

Độc cô bác hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, *" Đi thôi. "* Nói xong, hắn cũng không để ý đến Đường Tam, cả người phóng lên, hướng đỉnh núi mà đi.

Đường Tam vội vã phóng thích Bát chu mâu, mang theo thân thể mình nhanh chóng đuổi theo hướng Độc cô bác.

Mặt trời lặn trong rừng rậm mặc dù cũng có không ít hồn thú cường đại xuất hiện nhưng Độc cô bác ở chỗ này nhiều năm nên hơi thở trên người hắn đã được tất cả các hồn thú biết vì vậy không có con nào dám đến gần lão Độc Vật này, Đường Tam vẫn đi theo Độc cô bác ra phía bìa rừng cũng không gặp phải bất cứ Hồn thú nào công kích cả.

Vì tránh làm người khác chú ý, khi ra ngoài rừng hắn liền thu hồi Bát Chu Mâu, chỉ bằng Quỷ ảnh mê tung đi theo sau lưng Độc cô bác, hắn cũng biết mình làm cũng quá đáng, nhưng những dược thảo này mà muốn tìm ở những nơi khác thì cực kỳ khó khăn, hơn nữa sau này chúng lại cực kỳ có tác dụng, Càng huống chi hắn còn có Như ý bách bảo túi loại Tiên bảo Hồn Đạo Khí nên nhất thời hắn không thể nhịn được mới đến nỗi tham lam như vậy.

Dọc theo đường đi, Đường Tam cũng không dám tiếp tục chọc Độc Cô Bác nữa, hai người cứ trầm mặc mà đi về phía Thiên Đấu Thành.

Bởi vì kịch độc trên người hầu hết dung nhập vào bên trong Hồn cốt, cho nên lúc này Độc cô bác nhìn cũng không quá khủng khiếp như trước kia mà khiến mọi người chú ý, sau khi đi vào thiên đấu thành, lão quái vật dừng lại cước bộ, liếc liếc mắt hướng phía sau lưng mình, chính là Đường Tam đang thở hổn hển, *"Tiểu quái vật, dẫn đường. "*

Đường Tam tiến đến bên người Độc cô bác bên người thấp giọng cười nói:

"Lão quái vật, ngươi không tức giận nữa chứ? "

Độc cô bác trừng mắt nhìn hắn một cái, *"Lão tử đã đáp ứng chuyện gì thì chưa từng làm sai. Bất quá tên tiểu tử ngươi phải nhớ kỹ chỉ có lần này thôi, sau này cấm không được làm như thế nữa. "*

Đường Tam vội vã gật đầu đáp ứng, trong lòng cười thầm, cho dù còn muốn có lần sau cũng ít nhất phải vài chục năm sau là ít. Lão quái vật này rõ ràng là nhường nhịn đây (.)__(.)

Thấy Độc cô bác tức giận đã tiêu tan một ít, Đường Tam vội vã đi phía trước dẫn đường, hai người hướng tới Lam Phách học viện mà nay chính là Sử Lai Khắc Học Viện mà đi đến.

Một bên đi tới, Đường Tam không nhịn được hỏi Độc cô bác: *"Lão quái vật, kỳ thật ngươi tới học viện chúng ta cũng nên cố gắng thích hợp đi. Sử Lai khắc học viện chúng ta cũng chính là Quái vật học viện, thầy là quái vật trò cũng là tiểu quái vật chẳng phải là một sự tình cực kỳ đắc ý hay sao? "*

"Đắc ý cái đầu ngươi ấy. " Độc cô bác nâng tay lên gõ một cái xuống đầu Đường Tam, thân hình hắn cao lớn, so với chiều cao khoảng thước bẩy của Đường Tam thì cao hơn đến hai cái đầu (khoảng 40 phân sao? hắn cao đến 2 mét mốt à? Sao mà khủng thế nhỉ). Đường Tam đau qúa nói, *"Ngươi nếu đánh vào chiếc đầu thông minh của ta mà khiến đầu óc choáng váng thế thì ai chữa trị cho cháu gái ngươi đây? "*

Độc cô bác tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lạnh như băng bỗng trở nên nhu hòa một chút, nhìn từ trên xuống Đường Tam, khóe miệng dần xuất hiện vẻ cười.

Đối với Đường Tam mà nói, hắn thà rằng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Độc cô bác cũng không nguyện ý nhìn vẻ cười cợt của hắn, trong lòng không khỏi có chút không rét mà run, *"Lão quái vật, ngươi cười cái gì? "*

------oOo------

Chương 183: Tiểu Vũ: hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch:hoanghaiha

Độc Cô Bác bẻ bẻ ngón tay,*" Ta đã cẩn thận tính toán, nhưng thật ra cháu gái ta cũng chỉ hơn ngươi có bảy tuổi mà thôi, cũng không cho là nhiều lắm. Khi ngươi mười tám tuổi thì nó bất quá mới có hai mươi lăm tuổi, tiện nghi cho tiểu tử nhà ngươi rồi."*

Đường Tam đại kinh *" Tiện nghi cái đầu ngươi, ta mới không cần cháu gái ngươi."*

Độc Cô Bác cười hắc hắc, ôm lấy một bả vai của Đường Tam,*" Điều này ngươi có thể quyết định sao? Mặc dù ngươi với độc dược nghiên cứu không tồi nhưng xuân dược ngươi có khả năng hóa giải sao? Quay đầu lại thì lão phu sẽ cho ngươi đùa giỡn với một thứ thật tốt, để trước tiên có thể thành thục đã, ta xem ngươi có thể làm tốt không."*

" Ngươi...." Vẻ mặt Đường Tam nhìn bộ dạng của Độc Cô Bác, cho dù là cũng có lúc nguy hiểm đến tính mạng hắn cũng không e ngại, lúc này không khỏi kinh hãi thất sắc, *" Lão.... không, Độc Cô tiền bối. Ta đã sai rồi, ngươi đừng có bắt ép ta nữa được không?"*

Độc Cô Bác đường hoàng cười nói:*" Ta nào có ép ngươi đâu? Ta chỉ nói ra một chuyện thật mà thôi, chẳng lẽ cháu gái của ta lại không thích hợp với tên tiểu quỷ nhà ngươi hay sao? Tên tiểu quái vật nhà ngươi mặc dù giảo hoạt một chút, nhưng thiên phú dù sao cũng không thể lường được, tiền đồ tương lai không hạn lượng. Nếu cháu gái ta có thể theo ngươi thì ta cũng yên tâm."*

" Nàng đi theo Ngọc Thiên Hằng cũng giống nhau mà? Sau lưng tên Ngọc Thiên Hằng đó còn có cả gia tộc Lam Điện Phách Vương Long tông môn hỗ trợ. Nghe Đại sư nói, Ngọc Thiên Hằng rất có thể chính là gia chủ tiếp theo của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, đẳng cấp thế lực như vậy ta nào có thể so sánh được. Huống chi nói không chừng cháu gái ngài đã sớm cùng Ngọc Thiên Hằng sinh ra tình cảm thành thục rồi, không thể có lại với ai

khác nữa."

Độc Cô Bác sửng sốt một chút, sắc mặt nhất thời trở nên khó khăn:*" Cái này thật ra cũng có thể. Quên đi, quay đầu lại rồi hãy nói tiếp."*

Đoán Độc Cô Bác tựa hồ đã bỏ đi ý niệm trong đầu, Đường Tam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc hai người cũng đã đi tới cửa học viện.

Bài biển của Lam Phách học viện đã bị mất, mà thay vào đó là một một tấm biển chữ vàng thật lớn, trên viết năm chữ màu vàng rực: Sử Lai Khắc học viện, hiệu trưởng Phất Lan Đức.

Không đợi Độc Cô Bác tiến lên, Đường Tam đã chạy cản trước mặt tiến lên phía trước, hắn không dám để cho Độc Cô Bác đi ở phía trước, vạn nhất vừa bước vào đã xuất hiện xung đột ngay với các vị sư phụ hắn thì thật là không tốt.

Tính tình Độc Cô Bác như vậy, ai biết sẽ bộc phát lúc nào?

Đường Tam chạy tiến lên, cùng thủ vệ ở cửa nói vài câu gì đó, thủ vệ liền chạy vào trong học viện.

" Lão quái vật, chúng ta ở chỗ này một lúc đã, ngươi cũng đừng quên đáp ứng ra, không được làm tổn thương bất kì kẻ nào ở Sử Lai Khắc học viện này."

Độc Cô Bác chính là Phong hào đấu la, tại Băng hỏa lưỡng nghi nhãn đó Đường Tam cũng chỉ có một mình, nhiều nhất cũng chỉ một mình mình gặp nguy hiểm thôi, nhưng ở nơi này không giống với ở đó, nếu không phải Độc Cô Bác đã đáp ứng là không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện, hắn hoàn toàn không dám đưa lão đến đây.

Độc Cô Bác ngẩng đầu lên, dụng lỗ mũi hướng Đường Tam nhưng cũng không nói gì cả.

Phất Lan Đức, Đại sư, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực, Lô Kỳ Bân, Thiệu Hâm, Lý Úc Tùng, tổng cộng bảy người từ bên trong học viện hướng phía đại

môn mà đi tới.

Bảy người trước mặt này, có thể nói là tổ hợp mạnh nhất của Sử Lai Khắc học viện, bọn họ hiển nhiên không phải vì nghênh đón Đường Tam mà toàn bộ ra đây, cái mà bọn họ nhằm vào chính là xưng hào cao nhất trong giới hồn sư, chính là Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc đấu la.

Cả bảy người này thấp nhất cũng là hồn sư ngoài sáu mươi cấp, lại là vừa đầy đủ một tổ hợp hồn sư, hơn nữa cho dù Hoàng Kim Thiết Tam Giác vũ hồn dung hợp, dù tất cả cùng xông lên vẫn không thể đánh bại Độc Cô Bác, nhưng cũng có thể miễn cưỡng ngăn trở.

Khi môn vệ học viện bẩm báo Đường Tam cùng với một lão nhân nhìn qua có vẻ cao ngạo trở về, Phất Lan Đức, Đại sư cũng hiểu được là Độc Cô Bác đã tới, vì gặp mặt cẩn thận nên tất cả đều phải ra.

" Sư phụ." Đường Tam nhìn thấy Đại sư, liền hướng phía mọi người phất phất tay.

Đại sư trong mắt hiện lên một tia quang mang kích động, vừa muốn bước nhanh tiến đến, lại bị Phất Lan Đức cản lại. Chỉ với một động tác nho nhỏ này là có thể nhìn ra mọi người rất cẩn thận.

Trong sộ mọi người ở đây, Đại sư không thể nghi ngờ là người có thực lực yếu nhất, với dung hợp vũ hồn dung hợp kỹ của Hoàng Kim Thiết Tam Giác thì tuyệt đối không thể tồn tại được, một khi hắn bị Độc Cô Bác công kích, chắc chắn không thể sống sót, đường sống còn của sáu người còn lại tự nhiên cũng không chống nổi Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác chứng kiến thấy động tác của Phất Lan Đức, khóe miệng giật giật, có nén không để cho thần sắc của mình toát ra vẻ khinh thường. Trong lòng thầm nghĩ, cho dù bảy người các người phối hợp thì làm sao? Nếu lão phu muốn động thủ, cho dù giết sạch cả thủ đô Thiên Đấu đế quốc này cũng không phải không có khả năng.

Mặc dù Độc Cô Bác trong Phong hào đấu la cũng không được tính là mạnh, nhưng nói về phạm vi sát thương rộng, tuyệt đối cũng không có ai có khả

năng bì được với độc của hắn.

Đường Tam tự nhiên không có gì cố kỵ, nhanh chân tiến về phía trước nghênh đón:*" Các vị sư phụ, ta đã trở về."*

Đại sư liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, ánh mắt hiện ý dò hỏi.

" Phất Lan Đức viện trưởng, ta có chuyện muốn nói với ngài."

Phất Lan Đức ánh mắt vẫn dừng trên người Độc Cô Bác, lúc này nghe thấy Đường Tam hướng đến mình nói chuyện thì ánh mắt mới rời đi,*" Tiểu Tam sao rồi? Hắn không làm gì ngươi chứ?"*

Đường Tam lắc đầu:*" Không có, Độc Cô tiền bối đối với ta tốt lắm, dạy cho ta không ít tri thức về phương diện độc vật. Phất Lan Đức viện trưởng, Độc Cô tiền bối nguyện ý đến làm cố vấn của học viện chúng ta, ngài có thể đồng ý không?"*

" Cái gì?" Không chỉ Phất Lan Đức, kể cả Đại sư ở bên trong, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc hô lên một tiếng, ánh mắt đồng thời trở nên quái dị. Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Độc Cô Bác là ai? Chính là Phong Hào đấu la. Đừng nói là Sử Lai Khắc học viện trước mắt, cho dù là Thiên Đấu đế quốc đệ nhất học viện Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng không có Phong Hào đấu la tọa trấn.

Đường Tam nhìn mọi người với ánh mắt kinh ngạc, hỏi dò:*" Không được hay sao?"*

Phất Lan Đức yết hầu nuốt một cái hỏi ngược lại:*" Ngươi nói thật chứ?"*

Đường Tam gật đầu,*" Độc Cô tiền bối đã đáp ứng,chỉ nói là sẽ lưu lại học viện với tư cách cố vấn mà thôi."*

Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long ánh mắt hai người cùng hướng về phía Đại sư, trong ba người thì Đại sư luôn xuất ra những ý kiến tốt nhất.

Đại sư khuôn mặt cứng ngắc giật mình:*" Đây là chuyện tốt, Độc Cô tiền bối mặc dù luôn làm việc theo ý mình nhưng người này danh dự rất lớn, đã đáp ứng sẽ không làm ngược lại đâu Phất Lan Đức."* Đại sư nói, ánh mắt hướng Phất Lan Đức.

Hai người đã là lão huynh đệ nhiều năm, Phất Lan Đức làm sao lại không hiểu ý tứ của Đại sư, liền phất phất tay, mang theo mọi người hướng đến chỗ Độc Cô Bác nghênh đón.

" Độc Cô tiền bối, ngài hảo." Phất Lan Đức cực kì nhiệt tình tiến đến, đi tới trước mặt Độc Cô Bác, vẻ mặt tươi cười. Mặc dù nhìn hắn cười trên mặt vẫn hiện ra nét âm hiểm nhưng trong mắt lại hiện ra một tia chân thành.

Độc Cô Bác hướng Phất Lan Đức gật đầu, xem như hoàn lễ.

" Ta đã đáp ứng tên tiểu quái vật này ở lại đây làm cố vấn, không biết các ngươi có nguyện ý không?" Độc Cô Bác là người luôn luôn không thích vòng vo, dĩ nhiên với địa vị của hắn cũng không cần phải làm thế, trực tiếp hỏi ngay vào vấn đề.

Hắn đáp ứng Đường Tam đến đây, dĩ nhiên là bởi vì Đường Tam đưa ra điều kiện, đồng thời hắn với Đường Tam trong lúc đó đã sinh ra những cảm tình đặc biệt mới là điều tác dụng trọng yếu nhất.

Phất Lan Đức không chút do dự nói:*" Đương nhiên nguyện ý. Có ngài đi đến học viện của chúng tôi, tất Sử Lai Khắc học viện sẽ trở nên huy hoàng hơn. Đừng nói là ngài làm cố vấn, cho dù là ngài muốn làm hiệu trưởng cũng có thừa."*

Độc Cô Bác đối với sự nhiệt tình của Phất Lan Đức hiển nhiên không quá hứng thú, phất phất tay nói:*" Viện trưởng thì ta không thể làm, ta không có nhiều thời gian để dạy dỗ đệ tử. Hơn nữa phương thức tu luyện của ta cũng không thích hợp với đại đa số hồn sư. Nếu các ngươi đã đáp ứng thì hãy tìm cho ta một chỗ yên tĩnh là được. Đưa tên Đường Tam tiểu quái vật này về đến đây, ta có chút mệt mỏi. Trước tiên ta đi nghỉ ngơi đã."*

Phất Lan Đức lập tức đáp ứng một tiếng, mặc dù sự việc bất ngờ không có cái

gì chuẩn bị trước, nhưng lâm vào tình huống này thì xử lí cũng không quá khó khăn,*" Tiền bối, mời ngài theo ta."* vừa nói liền đi trước dẫn đường, mang theo Độc Cô Bác hướng vào bên trong học viện.

Độc Cô Bác lúc đi qua bên cạnh Đường Tam, môi hơi động đậy hướng Đường Tam nói một câu gì đó, lúc đó mới hướng theo Phất Lan Đức rời đi.

Sự thực là hắn không hề có chút mệt mỏi, chỉ là hắn luôn luôn ghét nhất bị phiền toái, không muốn ở lại chỗ này hòa cùng nhiều người nói chuyện mà thôi.

Nhìn bóng dáng Phất Lan Đức dẫn theo Độc Cô Bác đi xa, Liễu Nhị Long không nhịn được hướng Đường Tam hỏi:*" Tiểu Tam, ngươi đã làm như thế nào vậy, khiến lão quái vật đó tự nhiên đến học viện của chúng ta. Điều này quả thực không thể tưởng tượng được."*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Có lẽ là chúng ta tương đối có duyên, có lẽ vì ta trong lúc vô ý đã giúp hắn được một việc lớn, nên hắn vì mảng nhân tình đó mà đồng ý tới."*

Đại sư nói:*" Mặc kệ nói thế nào đi nữa, đây cũng là chuyện tốt."*

" Sư phụ và mọi người tốt cả chứ?" Hắn là một trong Sử Lai Khắc thất quái, rời xa nửa năm thời gian, Đường Tam trong lòng tràn ngập nỗi nhớ về các sư phụ và đồng bọn, nhất là đối với Tiểu Vũ.

Đại sư mỉm cười gật đầu:*" Bọn họ đều tốt lắm, lúc trước ta cũng không có nói ngươi đi làm gì, chỉ nói là bế quan tu luyện. May mà ngươi trở về đúng lúc này, nếu chậm hơn vài ngày có thể đã không gặp được chúng ta ở đây nữa rồi."*

" Tại sao?"

Đại sư nói:*" Trong vòng nửa năm nay, bọn họ cũng có những tiến bộ không nhỏ. Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh đã đột phá cấp ba mươi, rồi tìm được đệ tam hồn hoàn cho chính mình. Áo Tư Tạp hồn lực đã tăng lên hai cấp, Tiểu Vũ tăng đến những ba cấp, Đái Mộc Bạch thì đang bế*

quan, đánh sâu vào bình cảnh để tiến vào cấp bốn mươi, phá vỡ được bình cảnh cũng có đôi chút khó khăn, bất quá cũng không còn lâu lắm nữa rồi. Chờ hắn đạt đến bốn mươi cấp, chúng ta sẽ cùng nhau giúp hắn liệp sát hồn thú, thu lấy hồn hoàn thứ tư." Nghe Đại sư nói, Đường Tam trong lòng không nhịn được than thở, chính mình mặc dù đã tiến bộ không ít, nhưng đồng bọn cũng không ai nhàn rỗi, thực lực của một người đều tăng lên khá nhiều. Bây giờ toàn đội đã đạt tới ngoài cấp ba mươi rồi, lực chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái không thể sai đã đại tăng.

" Sư phụ, ta đi gặp bọn họ." Đường Tam đã có chút gấp gáp không chờ được, lập tức muốn đi gặp đồng môn ngay.

Đại sư mỉm cười sờ đầu Đường Tam, nói:*" Ngươi vừa mới trở về, trước đi hãy đi nghỉ một chút đã nhé?"*

Đường Tam lắc đầu:*" Ta không sao, ta còn có lễ vật tặng cho mọi người."*

Đại sư khẽ cười:*" Vậy đi thôi, ta đi cùng ngươi. Nhị Long, các ngươi đều quay trở về đi."*

Đường Tam nhìn Đại sư, rồi quay sang Liễu Nhị Long, từ mặt ngoài không có biến hóa gì, cũng không hề có điểm thân mật, nhưng trên cảm giác Đại sư hình như có thể thản nhiên tiếp nhận sự tồn tại của Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long gật đầu, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người Đại sư, mang theo các hồn sư còn lại hướng về phía phòng của các giáo viên trở về.

Chứng kiến bọn họ dần rời xa, Đường Tam nhịn không được hỏi:*" Sư phụ, ngài cùng với Liễu Nhị Long a di...."*

Đại sư nhàn nhạt đáp:*" Chuyện của người lớn trẻ con không nên hỏi nhiều, chúng ta cũng đi thôi, cho ngươi thấy được hoàn cảnh tu luyện của đồng bọn."*

Đại sư mang theo Đường Tam cũng không hướng về phòng học mà là trực tiếp hướng đến rừng rậm sau lưng hậu điện đi tới.

Đi một bên, Đại sư hỏi:*" Tiểu Tam, Độc Cô Bác đã dạy ngươi những cái gì? Rốt cuộc giữa ngươi cùng hắn đã xảy ra chuyện gì?"* Nghi vấn này đã tồn tại trong lòng Đại sư từ lâu, từ khi bọn họ cùng Hoàng Kim Thiết Tam Giác Độc Cô Bác đánh một trận, từ những biểu hiện của Đường Tam, Đại sư biết Độc Cô Bác tuyệt không phải đơn giản coi trọng Đường Tam bởi tư chất như vậy. Trong vòng nửa năm nay, hắn cơ hồ vẫn lo lắng cho Đường Tam, dù sao Đường Tam cũng là đệ tử duy nhất của hắn, tình cảm lại như cha con thường.

Đường Tam trả lời:*" Độc Cô Bác bắt ta đi vốn là vì Độc Cô Nhạn, Độc Cô Nhạn hắn là đã kể cho ông nội nàng nghe chiến thắng của ta đối với nàng, khiến cho Độc Cô Bác đối với bát chu mâu của ta sinh ra hứng thú, sau này hắn bắt ta đi chính là để muốn nghiên cứu độc tố trong bát chu mâu."*

" Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nghe ngữ khí của Độc Cô Bác, hình như ngươi đã giúp hắn chuyện gì đó?"

Đường Tam vuốt vuốt cằm, *" Cứ xem như vậy, độc công của Độc Cô Bác còn chút khuyết thiếu, vừa lúc ta lại phát hiện ra liền giúp hắn bù đắp chỗ khuyết thiếu đó, cho nên hắn mới rất cảm kích, truyền thụ cho ta rất nhiều tri thức về dụng độc, nếu không phải như vậy thì sợ rằng ta không còn cách nào sống được đến bây giờ gặp ngài."*

Đường Tam cũng không có kể rõ lại xuất thân Đường môn của hắn cho Đại sư. Ở cùng Độc Cô Bác trong khoảng thời gian này, chẳng những khiến cho trình độ dụng độc của hắn tăng thêm nhiều, vì vậy cũng cấp cho những phương pháp dụng độc của Đường môn một cái cớ xuất ra, Độc Cô Bác cũng chắc chắn sẽ không nói với mọi người về chuyện độc học của Đường Tam là tự hắn có. Có vị thiên hạ đệ nhất độc hồn sư làm bảo hộ, Đường Tam nhân cơ hội làm cho những hoài nghi về khả năng dụng độc của mình không còn nữa.

" Nguyên lai là như vậy." Đại sư trong lòng càng nghĩ sâu hơn, lúc đầu hắn đưa thân thế Đường Tam ra nói qua cho Độc Cô Bác biết, hắn biết Độc Cô Bác sở dĩ không ra tay sát hại Đường Tam ngược lại còn dạy hắn về dụng độc, cũng vì hắn có quan hệ rất lớn đối với thân thế của Đường Tam. Nghĩ đến đây trong lòng Đại sư cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

" Tiểu Tam, trong khoảng thời gian ngươi cùng Độc Cô Bác học về độc dược,

nhưng tu luyện hồn lực cũng không được hạ xuống. Đồng môn của ngươi đều là những kì tài ngút trời, nếu như ngươi bị bọn họ vượt qua quá xa, thì sẽ vĩnh viễn không thể đuổi được đâu. Bây giờ hồn lực của ngươi cấp bao nhiêu rồi?"

" Dạ, ba mươi bảy."

" Được." Đại sư tùy ý đáp một tiếng, nhưng hắn phản ứng rất nhanh lại, cước bộ đang đi về phía trước nhất thời dừng lại, sắc mặt cũng trở nên cứng ngắc vài phần,*" Ngươi nói cái gì? Hồn lực của ngươi đã đến ba mươi bảy cấp rồi à?"*

Đường Tam xác nhận lại:*" Đúng vậy, lần trước tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, dưới áp lực của vị giáo sư kia, hồn lực của ta đã tăng đến ba mươi tư cấp. Sau đó lại được tu luyện cùng Độc Cô tiền bối, nơi đó có rất nhiều dược thảo trân quý, có lẽ là bởi vì cái hoàn cảnh này tối thích hợp với việc tu luyện của ta, cho nên hồn lực của ta tăng lên rất nhanh, đã đạt ba mươi bảy cấp."*

Đại sư trên mặt toát ra một nét cười:*" Xem ra tất cả những điều điều lo lắng của ta đã không xảy ra. Dưới tình huống học độc dược cùng Độc Cô tiền bối, trong số mọi người thì hồn lực của ngươi tăng lên nhanh nhất, như vậy ta cũng có thể yên tâm rồi. Còn không đến nửa năm nữa, chiến đấu giữa toàn bộ cao cấp hồn sư học viện trên đại lục sẽ bắt đầu. Nếu dựa theo tình huống bây giờ mà xem, có lẽ đến khi đó ngươi cũng kịp đạt cấp bốn mươi. Nếu thật sự như vậy, Sử Lai Khắc thất quái các ngươi chiến thắng cũng không phải không có khả năng."*

Đang nói, Đại sư bỗng dừng bước lại, ở trước một căn nhà làm từ các bụi rậm, căn nhà cao gần đến đầu người, nhìn qua hết sức dày đặc. Đại sư hướng vào bên trong hô:*" Tiểu Vũ, trước tiên dừng lại một chút, xem ai đến đây này."*

Nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đường Tam trên mặt đang cười chợt ngưng đọng lại, trong mắt toát ra vài phần tâm tình cảm kích, hắn biết Đại sư đầu tiên dẫn mình ngay đến chỗ Tiểu Vũ là do biết mình cùng Tiểu Vũ có quan hệ thân thiết nhất. Tiểu Vũ cùng là người mà hắn thực sự muốn gặp đầu tiên.

Trong lúc đó một thân hình lóe ra, một đạo thân ảnh màu trắng rất nhanh từ trong căn nhà bụi rậm xuất hiện,khuôn mặt béo mập, đôi mắt to xinh đẹp, cặp đùi thon dài mê người, cùng với cái eo thon nhỏ mềm mại nhưng ẩn chứa lực cực mạnh, không phải Tiểu Vũ thì là ai nữa?

" Đại sư, ngài tới có...." Tiểu Vũ không thể nói dứt câu, bởi vì trong mắt nàng hiện lên một nhân ảnh mà nàng vô cùng chờ đợi.

Đồng tử cơ hồ co rút lại,*" Ca...."*, bất chấp việc Đại sư đang có mặt ở đây, Tiểu Vũ ngay lập tức đã lao vào lòng Đường Tam, hai chiếc thon chân dài theo thói quen quấn chặt bên hông hắn, gắt gao ôm lấy người hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập đang chúi ở đầu vai Đường Tam, đầu vai kịch liệt rung lên.

Đường Tam có thể cảm nhận được trái tim Tiểu Vũ đang đập kịch liệt, gặp lại Tiểu Vũ, hắn sao lại không kích động như vậy chứ?

Trở tay ôm cái eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, trong mắt nhất thời có chút hồng lên.

Lúc này thân thể Tiểu Vũ cao hơn so với Đường Tam một chút, cả người lại đeo chặt trên người Đường Tam, khiến cho người ta cảm giác có chút quái dị.

Đại sư hiểu ý cũng không nhìn bọn họ, ánh mắt hướng ra xa xa.

" Tiểu Vũ ngoan, đừng có khóc nữa, không phải ta đã trở về đây rồi sao?" Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Tiểu Vũ, có chút nghẹn ngào an ủi.

" Ô ô....Ca, ngươi không quan tâm Tiểu Vũ nữa hay sao? Tại sao lại đi thời gian dài như vậy...?"

Cũng khó trách Tiểu Vũ lại kích động như thế, từ khi quen biết Đường Tam đến nay, hai người sáu bảy năm qua chưa từng rời nhau quá một tháng. Mà lúc này Đường Tam đã đi hơn nửa năm, hơn nữa chẳng biết là đi đâu, Tiểu Vũ không biết nhớ mong đến dường nào, nàng nhiều lần hỏi Đại sư về chỗ của Đường Tam ở đâu, Đại sư tự nhiên không thể nói Đường Tam đang ở cùng Độc Cô Bác, nếu không nhỡ Tiểu Vũ xúc động quá làm liều thì sao bây

giờ?

" Ta như thế nào có thể bỏ rơi ngươi được đây? Tất cả đều là do ta không tốt, khiến cho ngươi phải lo lắng rồi." Đầu vai Đường Tam đã bị nước mắt của Tiểu Vũ làm cho ướt hết, cặp chân thon dài gắt gao quấn quanh thân Đường Tam, tựa như sợ hắn lại chạy đi mất.

Nàng ngẩng đầu lên, lúc này hai mắt đã đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn quyết liệt nói:*" Vậy sau này ngươi cũng không được phép rời khỏi ta nữa nhé. Cho dù là đi tu luyện, cũng phải mang theo ta đi cùng."*

" Được được, ta đáp ứng ngươi." Đường Tam một bên lau lau nước mắt trên mặt cho Tiểu Vũ, một bên liên mồm nói an ủi.

Đôi mắt to của Tiểu Vũ nước mặt cứ liên tục chảy ra, hai tay ôm lấy cổ Đường Tam, nghẹn ngào nói:*" Ca, ngươi biết ta nhớ đến ngươi nhiều lắm không, ngươi thề đi, thề vĩnh viễn không bao giờ rời xa ta đi."*

Đường Tam không chút do dự nói:*" Ta thề, trừ phi ta chết đi, nếu không vĩnh viễn không bao giờ rời xa Tiểu Vũ."*

Tiểu Vũ lúc này mới hiện lên nét cười, lại tựa đầu lên vai Đường Tam:*" Tiểu Vũ cũng thề, vĩnh viễn không rời xa Tam ca, cho dù chết cũng không rời xa."*

Đại sư ở một bên bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, tuổi trẻ bây giờ thật là phóng khoáng a. Hai tên tiểu tử này cũng chưa đến mười bốn tuổi thôi mà, thật là có chút hơi quá mức. Bất quá hắn cũng không muốn phá đi cái khung cảnh cảm động trước mắt, nên chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Đường Tam dù sao cũng bình tĩnh hơn Tiểu Vũ nhiều, trên kiều đồn (mông) của Tiểu Vũ vỗ nhè nhẹ:*" Ngoan, mau xuống đi, sư phụ còn đang đứng ở đây mà."*

Tiểu Vũ lúc này mới nhớ lại sự tồn tại của Đại sư, khuôn mặt nhất thời hồng lên, đôi chân dài đang quấn chặt quanh hông Đường Tam liền buông ra, rơi trên mặt đất, nhưng cánh tay vẫn như trước ôm chặt lấy một tay của Đường Tam, có nói gì cũng không chịu buông.

" Sư phụ, chúng ta đi tìm những người khác thôi."

Đại sư quay lại nhìn hai người, mặc dù bọn chúng tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã có dáng vẻ của một đôi người ngọc rồi, trong mắt toát ra nét cười, gật đầu tiếp tục hướng đến chỗ ở sâu trong rừng cây đi tới.

Căn cứ vào vũ hồn của từng hồn sư nên hoàn cảnh tu luyện cũng không giống nhau, lựa chọn địa điểm tu luyện cũng không giống nhau.

Như Tiểu Vũ là Thỏ Tử Vũ Hồn, tự nhiên tu luyện thích hợp nhất là tại các khu vực có bụi cây rậm rạp, Đái Mộc Bạch thì ở gần các bầy thú, Áo Tư Tạp đơn giản nhất là một thực vật hệ hồn sư, phòng bếp chính là nơi dẫn dắt hồn lực của hắn tiến bộ nhanh nhất, còn về phần Mã Hồng Tuấn lại ở trong một gian nhà toàn lò lửa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là những hoàn cảnh tương đối bình thường, nếu ở dưới hoàn cảnh tốt hơn thì sẽ trợ giúp cho việc tu luyện nhiều hơn.

Tỷ như, nếu địa điểm tu luyện của Mã Hồng Tuấn có thể đặt tại miệng núi lửa, như vậy chỗ tốt liền nhiều hơn nữa, đương nhiên độ nguy hiểm cũng tăng lên theo. Sau một chốc công phu, ngoại trừ Đái Mộc Bạch ra, Đại sư đã mang theo Đường Tam đến chỗ mọi người, sau đó Sử Lai Khắc thất quái tập trung lại một chỗ. Mọi người gặp lại Đường Tam tự nhiên đều rất kinh hãi, khiến Đường Tam những lời vừa nói với Đại sư lại phải nói lại một lần nữa.

" Tiểu Tam, ngươi nói gì? Cái tên Độc Cô Bác từng bắt ngươi đi giờ ở lại học viện à?" Tiểu Vũ có chút giật mình nhìn Đường Tam, sắc mặt thoáng có chút trắng bệch.

Đường Tam tưởng rằng Tiểu Vũ lo ngại thực lực cùng kịch độc của hắn, vội vàng an ủi:*" Yên tâm đi, Độc Cô tiền bối cũng đã đáp ứng ta, không làm tổn thương đến bất kì kẻ nào trong Sử Lai Khắc học viện này. Không có việc gì đâu, huống chi bây giờ hắn đã là cố vấn của học viện chúng ta rồi."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc:*" Vậy thật sự là tốt quá, có Phong Hào đấu la làm cố vấn, không phải Sử Lai Khắc học viện của chúng ta sau này trong giới học*

viện sẽ trở nên nổi tiếng sao?"

Đại sư nhíu mày:*" Học viện nổi tiếng không phải nhờ vào sư phụ mà là nhờ vào chính các đệ tử ngươi."*

Áo Tư Tạp lè lưỡi, hắn đối với Đại sư vô cùng tuân phục, tự nhiên không dám phản bác.

Thần sắc của Tiểu Vũ cũng không bởi vì lời giải thích của Đường Tam mà trở nên thoải mái hơn, sắc mặt ngược lại có chút trắng bệch, nhưng do nàng cúi đầu nên người khác cũng không thể phát hiện ra.

" Sư phụ, Đái Mộc Bạch bế quan ở chỗ nào? Ta muốn đến thăm hắn." Đường Tam hướng Đại sư hỏi.

Đại sư cười cười:*" Giờ hắn đang trong giai đoạn tu luyện khẩn yếu, nên trước tiên giờ không có quấy rầy hắn thì hơn."*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*" Sư phụ, ta nghĩ là ta có cách giúp Đái Mộc Bạch đột phá bình cảnh của cấp bốn mươi. Ta trở về có mang một chút lễ vật, đối với mỗi người chúng ta đều có tác dụng cả, có khả năng trợ giúp tốt với việc tu luyện của bảy người chúng ta, như thế đối với mọi người đều có tác dụng không nhỏ."*

" Sao?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn về phía Đường Tam, đối với việc phá tan bình cảnh, từ xưa đến nay hồn sư đều phải dụng lực lượng của bản thân, thông qua cố gắng không ngừng mà hoàn thành. Ngay cả Đại sư đối với vũ hồn quen thuộc như vậy, cũng không có thể tìm cách khắc phục, lúc này Đường Tam lại nói có thể, làm sao khiến hắn không có hứng thú?

Đại sư là người thông minh, rất nhanh nắm được ý tứ trong lời nói của Đường Tam:*" Có phải ngươi muốn đưa bọn họ những dược vật mà ngươi lấy được từ chỗ Độc Cô Bác à?"*

Đường Tam gật đầu.

Đại sư thoáng trong lòng tự hỏi một chút, rồi nói:*" Sử dụng dược vật để làm*

tăng thực lực, cũng không có quá nhiều tác dụng. Trước kia cũng có những hồn sư tu luyện như vậy, nhưng kết cục đều không tốt lắm. Các người thân đều là những kẻ kì tài ngút trời, không cần đến sự trợ giúp này đâu, vạn nhất lâu dài về sau, ngược lại thành không tốt."

Đường Tam vội nói:*" Sư phụ, ngài yên tâm đi. Những thứ ta muốn tặng cho mọi người, đều căn cứ vào những đặc tính của họ để sử dụng. Tuyệt không có tác dụng phụ gì."*

Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, kể cả Chu Trúc Thanh trong mắt cũng đều thoát ra thần sắc tò mò, bọn họ cũng rất muốn biết, cái Đường Tam mang đến cho bọn họ tột cùng là gì.

Đại sư suy tư một lát, miễn cưỡng gật đầu:*" Vậy cũng được, bất quá phải thật cẩn thận, không thể để chuyện gì xảy ra. Mã Hồng Tuấn, ngươi tới Thú Lan Bả gọi Đái Mộc Bạch về đây, cẩn thận một chút kẻo bị dã thú làm bị thương."* Vũ hồn của mập mạp là biến dị Phượng Hoàng, đối với dã thú bình thường đều có tác dụng uy áp rất mạnh, hơn nữa thực lực của hắn giờ cũng đã vượt qua Đại sư, bảo hắn đi gọi Đái Mộc Bạch là tốt nhất.

Đại sư biết Đường Tam chẳng phải người lỗ mãng, nếu không chắc chắn hắn sẽ không đáp ứng làm.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*" Sư phụ, chúng ta hãy tìm một địa phương khác không bị ai quấy rầy. Nếu không bị ngoại giới quấy nhiễu, sẽ ảnh hưởng đến việc hấp thu dược lực của mọi người."*

Đại sư suy nghĩ một chút, đáp:*" Vậy sang chỗ ở trước kia của Nhị Long đi, chỗ đó tuyệt đối yên tĩnh, không ai có thể dễ dàng đi vào."*

Từ khi Phất Lan Đức tiếp quản học viện, Liễu Nhị Long cũng đã trở về lại học viện, nàng đương nhiên hiểu được dạy học không thích hợp với chính mình, mà là do Đại sư cũng ở đây mà thôi. Trước kia nàng ở trong mấy căn nhà gỗ cũ, cũng không có đi ra.

Một lúc sau, Mã Hồng Tuấn dẫn theo Đái Mộc Bạch trở về. Đái Mộc Bạch người còn chưa đến nơi, âm thanh đã từ xa xa truyền tới.

" Tiểu Tam, ngươi đã trở về rồi à. Nếu ngươi không sớm trở lại, Tiểu Vũ e rằng sẽ chết vì nhớ đó."

Đái Mộc Bạch cùng với trước kia biến hóa không lớn, chỉ là nhìn qua có thêm vài phần trầm ổn, trải qua ngày sinh nhật mười sáu tuổi, hắn nhìn lại tăng thêm vài phần khí phách, nhưng khí thế trên người cũng thu vào mấy phần, một đôi Tà mâu thần thái sáng láng, trong lúc giơ chân nhấc tay đều có phong thái của một vị vua muôn thú.

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong, Tiểu Vũ sắc mặt đỏ lên, nhịn không được muốn mắng một tiếng, nhưng rồi cũng không có nói gì.

Trong số Sử Lai Khắc thất quái, ngoài Tiểu Vũ ra thì Đái Mộc Bạch là người biết Đường Tam sớm nhất, gặp mặt lại vô cùng thân thiết, đưa tay ôm lấy bả vai Đường Tam nói:*" Mập mạp nói ngươi mang lễ vật đến cho chúng ta, còn có thể giúp ta đột phá bình cảnh, mau lấy ra đi."*

Đường Tam a a cười, đánh lên ngực Đái Mộc Bạch một quyền:*" Đừng có gấp, chúng ta tới chỗ nào yên tĩnh hơn rồi hãy nói."*

Theo sự chỉ dẫn của Đại sư, mọi người đi vào bên trong một căn phòng gỗ u tĩnh, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ mang theo bóng cây đổ vào trong phòng, không khí trong lành mát mẻ qua khe cửa truyền vào, nghe như tiếng gió nhu hòa thanh thúy. Rất khó có thể tưởng tượng nơi này lại nằm trong thủ đô của Thiên Đấu đế quốc, cho dù là Đại sư tính cách vốn đạm bạc, cũng không nhịn được thầm than Liễu Nhị Long chọn lựa được chỗ này thật là tuyệt.

Đại sư hướng Đường Tam nói:*" Bắt đầu đi, ta sẽ hộ pháp cho các ngươi."*

Đường Tam gật đầu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, tay phải cho vào bên trong Bách bảo nang lấy ra một loại thực vật.

Đó là một đóa hoa cúc to lớn, đóa hoa hiện ra với màu tím sang trọng, mỗi cánh hoa nhìn qua đều có lớp lông nhung đáng yêu bao phủ bên ngoài, tạo thành một thể hoàn chỉnh tự nhiên nhưng lại không có mùi gì tỏa ra. Nhụy hoa ở chính giữa, cao hơn những cánh hoa chừng hơn nửa thước, nhụy hoa

tỏa ra quang mang màu vàng lóng lánh nhàn nhạt.

" Đây là cái gì?" Đái Mộc Bạch hỏi đầu tiên, những người khác đều bị thực vật này mà Đường Tam lấy ra hấp dẫn.

Đường Tam mỉm cười hướng Đái Mộc Bạch nói:*" Đái lão Đại, cái này là của ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi. Tên của nó là Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, chính là trung tính tiên phẩm dược thảo, giúp khí vận hành tứ chi, huyết thông bát mạch, có khả năng luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân."*

Đái Mộc Bạch chấn động:*" Mạnh như vậy sao? Kim Cương Bất Hoại?"*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Mặc dù Kim Cương Bất Hoại cũng có hơi chút khoa trương, nhưng cái loại dược thảo này lại cùng vũ hồn của ngươi đều là trung tính, to lớn cường đại, cương mãnh bá đạo, công lực cũng tập trung về nơi tay chân, nếu có thêm nó thì việc tu luyện của ngươi sẽ có hiệu quả thêm hơn một nửa. Bây giờ ngươi đã đạt tới bình cảnh bốn mươi cấp, ta nghĩ nó có thể giúp ngươi phá tan cái bình cảnh khó khăn này. Chờ sau khi ngươi thu được hồn hoàn, dược lực sẽ tiếp tục phát huy tác dụng, hẳn là tác dụng sẽ tăng nhiều hơn nữa."*

" Ta để cho mọi người lựa chọn lễ vật, chính cũng là việc bồi bổ căn nguyên này đây, cũng không vì lí do gì khác."

Đái Mộc Bạch cẩn thận nhẹ nhàng tiếp nhận Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc từ Đường Tam, liếc mắt nhìn Đường Tam một cái thật sâu:*" Chúng ta là huynh đệ, lời cảm ơn không nên nói nữa. Đồ vật này dùng như thế nào?"*

Đường Tam nói:*" Trước tiên là Thông Thiên nhụy hoa, sau đó là cánh hoa, còn rễ cây thì không nên ăn. Ăn xong lập tức tại chỗ tu luyện, hấp thu dược lực đột phá bình cảnh."*

Đái Mộc Bạch cũng không nói gì nữa, lập tức đi tới một góc dựa theo lời Đường Tam ăn dược thảo.

Trong khoảng thời gian này, bình cảnh cấp bốn mươi vẫn vây khốn hắn, lúc này đã có cơ hội đột phá liền trong lòng hắn như có lửa đốt, vội vàng không

kịp đợi gì nữa liền bắt đầu. Áo Tư Tạp thấp giọng hỏi:*" Tiểu Tam, cái gì gọi là Tiên phẩm dược thảo?"*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Vật ấy chỉ có trên trời, nhân gian rất khó có khả năng có được."*

Mọi người quay mặt nhìn nhau, kể cả Tiểu Vũ ở bên trong, cơ hồ ánh mắt của mỗi người đều nóng rực lên, Trữ Vinh Vinh dịu dàng cười hì hì, nói: Tam ca, người không thể thiên vị a."

Đường Tam nói:" Yên tâm đi, mỗi người đều có phần, Tiểu Áo, thứ này là của ngươi.*" Tay hắn lần thứ hai cho vào trong Bách Bảo nang, lần này cũng lấy ra một cái hộp ngọc đưa vào tay Áo Tư Tạp.*

Áo Tư Tạp than thở:" Chưa cần nhìn đồ vật, chỉ cần nhìn cái hộp này đã thấy không phải vật thường rồi."

Đường Tam có chút cười trêu nói:" Tiểu Áo, cái này bất quá chỉ làm từ bạch ngọc bình thường mà thôi, hai kim hồn tệ là có thể mua được một cái mà."

" Ách....*" Áo Tư Tạp trong mắt lộ kinh ngạc, vẻ mặt xấu hổ.*

Đường Tam a a cười, nói:" Bất quá vật bên trong quả thật giá trị không nhỏ, mở ra xem đi."

Áo Tư Tạp nghe vậy liền mở hộp ngọc, chính là đối với Kỳ Nhung Thông Thiên Hoa của Đái Mộc Bạch khi mở ra lại hoàn toàn khác nhau, trong nháy mắt mở hộp ngọc ra, cả phòng đã bị bao phủ bởi một luồng kỳ hương. Một mùi hương hoa lan nồng đậm khiến cho trong lòng người khác cảm thấy thanh tỉnh, mùi hoa thấm tận tâm can khiến mỗi người không nhịn được tinh thần đại chấn, nhịn không được hút sâu một ngụm không khí.

Trong hộp ngọc hiện lên một đóa hoa lan tám cánh, cánh hoa khẽ rung động, toàn thân như một mảng tuyết trắng tinh khiết óng ánh, khiến người nhìn có cảm giác thanh cao xuất trần.

Đường Tam giải thích:" Vật đó gọi là Bát Biện Tiên Lan, cũng là tiên phẩm

dược thảo, tương thích với các vật phẩm làm bằng ngọc, chỉ cần để trong những đồ chứa làm bằng ngọc, ngàn năm không tàn, trăm đời không hỏng. Trong tất cả những tiên phẩm dược thảo ta mang về lần này, nó có dược tính nhu hòa nhất, nhưng cũng là tối thuần nhất, có thể dễ dàng hấp thu, nhưng lại phải đợi thời gian lâu. Công năng bồi nguyên, trừ bỏ tạp chất trong cơ thể, đủ để bù đắp vấn đề tu luyện chậm chạp của thực vật hệ hồn sư các ngươi. Dược lực có thể duy trì liên tục đến khi nhà ngươi đạt cấp bảy mươi."

Áo Tư Tạp hai mắt mở trừng " Tốt vậy sao? Tiểu Tam, ta yêu ngươi."

------oOo------

Chương 184: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

Đường Tam toàn thân sởn hết gai ốc:

"Thôi, ngươi mau ăn đi. Cũng không có thủ pháp gì đặc thù gì, sau khi nhai thì nuốt đi. Sẽ có một mùi thơm ngát và ngọt. Cũng giống như Đái lão đại, ngươi cũng phải đề tụ hồn lực phụ trợ cho dược hiệu dung nhập hết vào bên trong cơ thể. Sau này thì từ từ mà hấp thụ. "

Ngay từ trước khi trở về thì Đường Tam cũng đã nghiên cứu từng loại dược thảo phù hợp nhất với từng người.

Mặc dù tiên phẩm số lượng có hạn, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cấp cho Sử lai khắc thất quái mỗi người một cây. Cũng không phải là hắn không nghĩ đến việc cấp tiên phẩm cho các vị sư phụ dùng, chỉ là tiên phẩm dược thảo này phải dùng khi tuổi càng nhỏ thì hiệu quả hấp thụ mới cao. Còn nếu không thì không có nhiều ý nghĩa.

Áo tư tạp mừng khấp khởi chạy đến phòng bên cạnh, không chút chần chừ,

nhét ngay nhành tiên lan tám cánh vào miệng, lập tức tập trung tu luyện.

Mã Hồng Tuấn chứng kiến Đường Tam là theo thứ tự tuổi tác mà lần lượt cấp dược thảo cho mọi người thì không thể đợi đến lượt mà tự động tiến lên:

"Tam ca, của ta đâu, của ta đâu. "

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của mập mạp, Đường Tam cười nói:

"Yên tâm đi, không quên ngươi đâu. Mập mạp, ta cũng đã cẩn thận cân nhắc về một thân tà hỏa của ngươi. Biến dị tà hỏa tuy rằng uy lực là rất lớn, nhưng đối với thân thể ngươi thì cũng có tác dụng phụ là không ngừng ăn mòn. Lý do chủ yếu là là bởi vì phượng hoàng hoả diễm của ngươi không đủ tinh khiết. Lần này ta cố ý tìm cho ngươi một gốc đại bổ thuần dương dược thảo. "

Trữ Vinh Vinh cười phốc một tiếng, đoạn:

"Hắn vẫn cần bổ trợ? Trong khoảng thời gian qua, tên mập mạp này cũng không ít lần đi ra ngoài làm chuyện xấu đâu. Bất quá, hắn nói là Thiên đấu thành tuy rằng là rất đắt tiền xa hoa, nhưng cũng rất đáng đồng tiền bát gạo. Để hắn đi bổ trợ, chỉ sợ cũng càng muốn đi thường xuyên. "

Đường Tam cười nói:

"Sẽ không như vậy nữa. Ta nói là hắn tà hỏa không tinh khiết cho nên mới dẫn đến việc cắn trả tự thân, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng một ngày nào đó sẽ khiến cho tà hỏa tự thiêu. Chỉ có thể đem tạp chất của phượng hoàng hoả diễm mà loại bỏ đi thì hắn mới có thể thật sự là một gã phượng hoàng hồn sư. Mập mạp, cái này cho ngươi. "

Đó là một gốc tiên thảo mềm mại rung động mầu hồng, nhìn qua thì rất đơn giản, chỉ là một gốc thảo diệp do màu đỏ tạo thành mà thôi, đỉnh của cây thảo diệp trông như cái mào gà, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra điểm khác thường, đó là diệp mạch (gân lá) lại có màu xích kim

(vàng đỏ). Tiên thảo này vừa xuất ra, nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên gia

tăng một cách đột ngột.

"Cái này tên gọi là phượng hoàng kê quan (mào phượng hoàng), không thể nhai mà chỉ nuốt thôi. Bây giời đề tụ hồn lực, bất luận thống khổ cở nào thì ngươi đều phải nhẫn nại chịu đựng, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Vật này hiệu quả phi thường mãnh liệt, chắc chắn là sẽ gia tăng hồn lực và hoả diễm của ngươi trên diện rộng. Nhưng nếu ngươi bỏ dở nữa chừng, dược hiệu sẽ giảm đi. " Đường Tam đem dưa tiên thảo cho Mã Hồng Tuấn, mập mạp cũng lập tức chạy đi.

Chứng kiến Đường Tam lấy ra ba loại tiên thảo cho ba người, ngay cả đại sư cũng không tránh khỏi cảm thấy động dung, dược thảo này đừng nói là nhìn thấy, cho dù chỉ là nghe cũng chưa bao giờ nghe qua.

Người thứ tư thì lại không phải dựa theo thứ tự tuổi tác là tiểu vũ mà là Trữ Vinh Vinh.

"Tam ca, thế còn của ta thì là cái gì? "

Không đợi Đường Tam mở miệng, Trữ Vinh Vinh đã chạy tới kéo cánh tay hắn. Nhìn Tiểu vũ ở phía sau đang cau mày không nói gì, Đường Tam mỉm cười thò tay vào trong túi Như ý bách bảo. Kim quang chợt lóe lên rồi một gốc kỳ dị tiên thảo liền xuất hiện.

Đây là một gốc tiên thảo rất kỳ lạ. Các nhành rễ cây phía dưới, lá cây đều cuốn chặt, đan chặt vào nhau, còn ở trên đỉnh thì là một đóa hoàng sắc Úc kim hương sáng rực rỡ, hương thơm nồng đậm của Úc kim hương (hoa tuy líp) lập tức lấn át, thay thế hương khí từ bát biện tiên lan của Áo tư tạp. Hương thơm nồng đậm lan toả khiến cho người ta có một loại cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

"Vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi hết sức đặc thù, ta đã phải cân nhắc rất nhiều rồi mới quyết định chọn cho ngươi chu tiên thảo này. Cái này có tên là Khỉ La Úc Kim Hương (Hoa tuy líp tinh tế, mềm mại tao nhã). Phục dụng nó thì sẽ có thể hấp thụ tinh hoa của thiên địa, quang huy của nhật nguyệt. Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi thì bản thể vốn thuộc về loại vũ

hồn bảo vật, có thêm Úc kim hương này trợ giúp thì sẽ có tác dụng bổ trợ lẫn nhau. Tuy nhiên thì không thể nuốt chững, mà phải cần nhẹ nhàng hấp thụ nhụy hoa, từ từ mà đem tinh hoa hấp thụ vào bên trong cơ thể, sau đó chậm rãi mà tái tu luyện hồn lực khiến cho dược hiệu trải rộng tứ chi xương cốt. "

Trữ Vinh Vinh tiếp nhận Khỉ La Úc Kim Hương, cười hì hì nói:

"Tam ca, ta thật là muốn thân cận ngươi một chút. Bất quá để tránh Tiểu vũ thành cái bình dấm chua, thôi quên đi vậy. Bất quá là hoa này của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không lấy không đâu, sau này tiểu muội này chắc chắn sẽ hồi báo. "

Sử lai khắc thất quái thì bốn người đã được tiên thảo, cuối cùng cũng chỉ còn lại Tiểu vũ và Chu Trúc Thanh.

Tiểu vũ bình tĩnh đứng một cách tự nhiên ở một chỗ, không hề sốt ruột, Đường Tam đều cho người khác tiên thảo tốt như vậy, như thế nào lại có thể bạc đãi nàng chứ?

Chu Trúc Thanh thiên sanh bản tánh trầm lặng, lại hay ngượng, trong lòng mặc dù cũng tràn ngập chờ mong, nhưng cũng không thể mặt dầy không biết xấu hổ như Trữ Vinh Vinh mà chủ động đi hỏi.

Đường Tam tới trước mặt Chu Trúc Thanh:

"Trúc thanh, ta chọn cho ngươi chu tiên thảo là một loại có thể dễ dàng hấp thu chuyển hóa nhất trong tất cả các loại tiên thảo. Hơn nữa công hiệu thậm chí muốn so với của bọn họ thì còn tốt hơn, phụ giúp tăng lên toàn diện. Chỉ là nếu ăn chu tiên thảo này thì ngươi phải nỗ lực rất lớn. Ta nói để ngươi chuẩn bị tâm lý trước. "

Nếu như những lời này là người khác nói thì Chu Trúc Thanh nhất định sẽ cho rằng đối phương có mục đích riêng, nhưng những lời này xuất phát từ miệng của Đường Tam thì nàng lại có một cảm giác áp lực, mọi người ở chung đã lâu như vậy, mặc dù Chu Trúc Thanh ít khi nói chuyện, nhưng Đường Tam là người như thế nào nàng làm sao không hiểu?

Nàng lập tức gật đầu, nhẹ giọng nói:

"Cám ơn Tam ca. "

Đây là lần đầu tiên Chu Trúc Thanh gọi Đường Tam là tam ca. Đường Tam không khỏi mỉm cười, một lần nữa từ túi như ý bách bảo lấy ra một gốc tiên thảo.

Đó là một đóa hoa màu trắng nhìn thoáng qua thì thấy cũng bình thường, kích cỡ lớn chừng bàn tay người, trông giống như đoá mẫu đơn. Cũng không có thảo diệp, ở phía dưới rể cây có một tảng đá lớn, tảng đá toàn thân đen xì, nhìn bộ dáng Đường Tam mang nó là có thể cảm nhận được sức nặng kinh người của tảng đá.

Đóa hoa mầu trắng ở phía trên còn được hoà phối với vài vết huyết sắc kinh người, đỏ tươi như máu. Nhìn qua khiến cho người ta cảm giác vài phần kinh tâm động phách.

Đường Tam nghiêm mặt nói:

" Thảo danh viết rằng tương tư đoạn trường hồng chính là thần phẩm chí bảo trong các loại tiên phẩm dược thảo. Nó còn có một câu chuyện trong truyền thuyết xa xưa, rằng đã rừ rất lâu trước kia, có một thiếu niên, thiên sanh bản tánh điềm đạm, tập trung toàn bộ tinh lực của hắn vào một khu vườn hoa bằng gỗ, khu vườn viên mãn tràn ngập các loài hoa với hàng vạn mầu sắc khác nhau. Hắn bình thường hay ngắm hoa mà ngâm thơ, nâng chén mà thưởng nguyệt, chỉ cần một nhánh hồng tàn mà rơi rụng là hắn liền đau thương vô hạn, lệ mãi tuôn rơi, thu gom các cánh hoa lại mà đào địa mai táng. Thường ngôn truyền rằng tình hắn ái hoa đến đã khiến cho thiên địa cảm động, tiên hoa trên trời đã cảm động mà lén xuống phàm trần mà sống cùng hắn như phu thê gắn bó như cá với nước không lìa. Ai ngờ rằng là mỹ cảnh không kéo dài, thiên thần phát hiện ra, liền rất là tức giận, cho rằng tiên phàm không xứng đôi, bèn ra lệnh đem Tiên hoa tái hồi thần giới. Thiếu niên nọ từ khi mất đi tình lữ, cả ngày thở ngắn. than dài, buồn bã u sầu mà sinh bệnh, vì vậy mà khuôn viên sụp đổ, hoa mộc rã rời, viên trung bỗng chốc trở thành một mảnh thê lương. Một ngày bỗng có một vị bạch phát lão nhân tới và nói cho hắn biết là cây hoa mẫu đơn mầu trắng trong hoa viên mà hắn

yêu mến kia chính là hóa thân của ái thê hắn, chỉ cần đem hoa hủy đi thì hoa tiên sẽ mất đi tiên thể mà giáng hạ phàm trần cùng hắn kết thành vợ chồng, nhưng ngàn vạn lần không thể hủy đi khí hoa. Nói xong liền hóa thành một trận thanh phong bay đi. Thiếu niên đột nhiên tỉnh ngộ, thầm hối tiếc là chính mình đã đối xử lạnh nhạt với vườn hoa, liền bắt đầu chăm sóc vườn hoa trở lại, hắn mặc dù yêu mến ái thê, nhưng cũng không có nhẫn tâm đem hoa mẫu đơn đốt đi mà trái lại, lại càng trân trọng hơn, ngày đêm nhìn hoa mà lệ rơi ròng ròng, lệ khô tan nát cõi lòng, tương tư đoạn trường mà chết, lúc hắn lâm chung thì máu của hắn đã rơi trên cánh hoa, các ngươi nhìn cái huyết tí mầu đỏ sẫm kia chính là tâm huyết của gã thiếu niên nọ. "

Lắng lặng nghe Đường Tam nói, bất luận là Chu Trúc Thanh hay là Tiểu vũ, đều có chút ngây dại. Ngay cả đại sư, cũng là tâm lý nặng nề, không tự kiềm chế được.

Đường Tam trịnh trọng nói:

"Hoa vật phi phàm rất kén chọn chủ nhân, lúc hái cần thật tâm nghĩ tới tình nhân yêu mến, tình ý chân thành, phun một búng máu tươi vào cánh hoa, nếu như hơi có chần chừ thì ngay cả hộc máu mà chết, cũng đừng mơ tưởng gì đến việc hái hạ nữa. Hoa sau khi gỡ xuống, chỉ cần ở bên cạnh chủ nhân thì sẽ vĩnh viễn không phai tàn. Hoa cắm trên Ô tuyệt thạch nếu như mạnh mẽ mà dứt ra thì dược lực của tương tư đoạn trường hồng này cũng đồng dạng hoàn toàn biến mất. Phục dụng thảo dược này chính là được phần thưởng của thiên địa ban tặng. Ta phỏng chừng, ít nhất có thể tăng hồn lực tới hơn mười cấp, còn có thể cải tạo thân thể một cách toàn diện. Trúc thanh, mặc dù ta không biết rõ chuyện gữa ngươi và Mộc Bạch, nhưng tại trong bảy người chúng ta, các ngươi cũng xác định là một đôi tình lữ, cho nên ta hái nó cho ngươi, hy vọng ngươi có thể trở thành người hữu duyên. "

Chu Trúc Thanh ngơ ngác nhìn huyết mẫu đơn tương tư đoạn trường hồng động lòng người đang ở trước mặt này, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hướng Đái Mộc Bạch đang tu luyện ở cách đó không xa:

"Ta thử xem sao. "

Trong cơ thể hồn lực vận chuyển, khí huyết vận hành, Chu Trúc Thanh môi

anh đào khẽ mở, một tia máu tươi bắn lên cánh hoa.

Ngay trong tích tắc lúc nàng phun huyết thì trong đầu cũng nghĩ về Đái Mộc Bạch, cũng không hiểu là tại sao mà lại nhớ tới chuyện phong lưu trước đây của Đái Mộc Bạch, tâm thần nàng khẽ rung động, thần tư không khỏi có chút phiêu hốt.

Máu rơi vào cánh hoa, tương tư đoạn trường hồng nhẹ nhàng run rẩy một chút, Đường Tam, tiểu vũ, Chu Trúc Thanh cùng đại sư ánh mắt đều tập trung vào này trên cây hoa này, cùng lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng là Đường Tam liền rất nhanh chóng trở nên thất vọng, tương tư đoạn trường hồng chỉ lắc lư rồi dần dần đình chỉ, cũng không có rơi khỏi chi thế.

Chu Trúc Thanh buồn bả nói: *"Xin lỗi, tam ca, trong lòng ta có ngoại sự, không thể hái hoa thành công. "*

Đường Tam thầm than một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu:

"Trúc thanh, ngươi không nên như thế. Ta còn dự bị một dược thảo khác cho ngươi. Chờ một chút. "

Vừa nói, Đường Tam vừa cầm tương tư đoạn trường hồng đi tới trước mặt đại sư, *"Sư phụ, ngài cùng nhị long a di tình thâm ý trọng, không bằng ngài đến thử xem. Nói không chừng, tương tư đoạn trường hồng này có thể thay đổi võ hồn biến dị của ngài. "*

Đại sư thở dài một tiếng, nói:

"Đây là thần phẩm, ta ăn thì thế nào chứ? Ta hiện tại đã sớm đã qua tuổi tu luyện rồi. Nếu như thật sự hữu duyên, ta cũng chỉ vĩnh viễn lưu nó bên người. "

Nhìn vết máu trên tương tư đoạn trường hồng thượng, đại sư không khỏi nhớ tới đủ loại phát sinh qua lại giữa chính mình cùng liễu nhị long, trong lòng một trận khổ sở, cũng không vận chuyển hồn lực, trực tiếp nâng thủ mà phách một chưởng về phía ngực của chính mình. Trong tiếng kinh hô của

Đường Tam thì một cái nghịch huyết từ miệng đại sư xuất ra, vừa lúc phun vào trên cánh hoa.

Trong tích tắc lúc phun huyết thì đại sư đồng dạng tinh thần chấn động, tại trong đầu hắn xuất hiện hai chữ làm hắn thống khổ cả đời: muội muội.

Lúc này đây, tương tư đoạn trường hồng rung động càng thêm kịch liệt, mắt thấy nó sắp từ trên Ô tuyệt thạch rơi xuống, nhưng cuối cùng lại kém một tia khí lực, lắc lư lắc lư một lần cuối rồi lại trở về vị trí nguyên bổn, bất luận là máu tươi từ đại sư hay là từ Chu Trúc Thanh phun ra đều dần dần biến mất.

Đại sư khổ sở nói:

"Ta thủy chung không có cách nào gỡ bỏ những lớp bao bọc trong lòng thì còn có tư cách gì mà đòi hái hạ dược thảo này. " Thần sức buồn bả chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ lại nhớ tới sự tình thương tâm trước đây của hắn.

Khi Đường Tam đang chuẩn bị thu hồi tương tư đoạn trường hồng mà lấy ra dược thảo dự bị cấp cho Chu Trúc Thanh thì đột nhiên:

" Phốc "

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, Đường Tam quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái tia máu tươi đã rơi vào trên tương tư đoạn trường hồng, không đợi hắn phản ứng, tương tư đoạn trường hồng lúc này thậm chí còn không có nửa phần lay động nhưng đã lặng yên rơi ra khỏi Ô tuyệt thạch, rơi vào một cái ngọc thủ nhỏ nhắn thon dài.

Tiểu vũ lau vết máu trên miệng, khuôn mặt toát ra vẻ tươi cười, ánh mắt có chút mê ly đích nhìn đóa hoa động lòng người trong tay:

"Không nghĩ tới, ta mới là người hữu duyên. "

Đường Tam thâm tâm rung động, Chu Trúc Thanh đứng bên cạnh cũng đồng dạng rung động. Bọn họ bất kỳ ai cũng không ngờ tới chủ nhân của tương tư đoạn trường hồng này cuối cùng lại biến thành Tiểu vũ.

Chỉ là trong nháy mắt, lúc đó Đường Tam căn bản đang chú ý đến đại sư cho nên cũng không có kịp chứng kiến, nhưng Chu Trúc Thanh thì lại thấy rất rõ ràng lúc Tiểu vũ tại miệng phun máu tươi, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi Đường Tam dù chỉ là chốc lát, ánh mắt như vậy, Chu Trúc Thanh vĩnh viễn cũng không bao giờ quên.

Từ trước tới nay. Nàng đều cho là Đường Tam đối với Tiểu vũ hảo, lúc này mới thật sự hiểu được vị trí của Đường Tam trong lòng tiểu vũ lớn đến thế nào.

Chu Trúc Thanh nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt của Tiểu vũ nhìn Đường Tam vô cùng tinh khiết, có lẽ, ngay cả chính bọn họ cũng không hiểu là trong lúc đó có tình yêu nam nữ hay không, nhưng tình cảm của bọn họ cũng tuyệt đối là thuần khiết chí thành, không có bất cứ gì tỳ vết nào.

Còn tương tư đoạn trường hồng đã là một nhân chứng hoàn hảo.

Đường Tam ngơ ngác nhìn Tiểu vũ, một hồi lâu nói không ra lời. Tiểu vũ cúi đầu, đầu ngón tay khẽ vuốt trên cánh hoa:

"Tiểu tam, cái câu chuyện xưa nhất định là có thật, đúng không? "

Đường Tam nói:

"Ta cũng không biết. Cứ ăn nó đi, nó sẽ là sự trợ giúp rất tốt cho ngươi. "

Tiểu vũ lắc đầu: *"Không, đại sư nói rất đúng, một gốc cây tiên thảo như vậy, như thế nào có thể bỏ đi mà đem nó phục dụng đây? Ngươi không phải đã nói là chỉ cần khi nó nhận chủ thì vĩnh viễn sẽ không phai tàn còn gì? Ta muốn cho nó ở cùng ta. Ta luyến nó, ái nó. "*

"Nhưng là....." Đường Tam có chút do dự định nói cái gì liền bị Tiểu vũ chặn mất.

"Yên tâm đi ca, ta sẽ không bị mọi người bỏ xa đâu. Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện. " Tiểu vũ tự nhiên hiểu được Đường Tam lo lắng về chuyện gì.

Chính là việc nàng không ăn tương tư đoạn trường hồng để thực lực có thể tiến thêm một bước. Tuy nhiên nàng lúc này trong lòng cũng rất thỏa mãn, giống như Chu Trúc Thanh suy tư lúc nãy, từ trước tới nay, nàng vẫn không hiểu chính mình đối với Đường Tam rốt cuộc là cảm tình như thế nào. Nhưng lúc này thì tương tư đoạn trường hồng cũng đã nói cho nàng.

Đối với nàng mà nói thì không có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện này.

Đường Tam cũng chưa bao giờ miễn cưỡng Tiểu vũ làm cái gì, khẽ xoa đầu nàng một chút, mỉm cười đoạn:

"Vậy ngươi hảo bảo vệ nó đi, nó sẽ là hộ vệ cho ngươi. "

Lại thò tay vào túi như ý bách bảo, Đường Tam lấy ra đệ lục tiên thảo.

Đó là một gốc hoa dược màu trắng tinh tế, nhìn qua tựa như một đoá hoa thạch bích không nhiễm một hạt bụi. Đường Tam đem tới trước mặt Chu Trúc Thanh, mỉm cười nói: *"Hoa này tên là thủy tiên ngọc cơ cốt, công năng nhuận cơ bổ cốt, lưu thông thất kinh bát mạch. Vốn ta là định cấp cho Tiểu vũ, nhưng nàng đã có tương tư đoạn trường hồng, tiên thảo này cũng thích hợp với ngươi, ngươi hãy ăn vào đi. "*

Có lẽ là bởi vì vi không được tương tư đoạn trường hồng ủng hộ cho nên Chu Trúc Thanh thần sắc có chút buồn bã, nhẹ nhàng lắc đầu nói: *"Nếu là ngươi định cấp cho Tiểu vũ, vậy cứ cấp cho nàng đi. "*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Không, làm người không thể giữ lòng tham. Tiên phẩm dược thảo, mỗi một loại đều là chí bảo mà thượng thiên ban tặng, dùng nhiều cũng không có ích, ngược lại còn có hại. mặc dù Tiểu vũ không có ăn tương tư đoạn trường hồng, nhưng có hơi thở của tương tư đoạn trường hồng tồn tại, nàng tái phục dụng tiên phẩm dược thảo khác thì cũng sẽ không có cách nào hoàn toàn hấp thu, thủy tiên ngọc cơ cốt này chuyển qua cho ngươi. Tác dụng của nó cũng không khác gì kì nhung thông thiên của Mộc bạch. Vũ hồn của ngươi và của Mộc bạch là giống nhau, dùng nó tuyệt đối không có vấn đề gì. Cách dùng là chích cánh hoa ra ăn trước, cuối cùng mới mút vào nhụy hoa. Nhưng để hấp thu hiệu quả cũng như muốn gia tăng hồn lực thì*

Trúc thanh, ngươi phải nhớ kỹ là cần phải bình tâm tĩnh khí thì mới có thể hấp thụ tinh hoa. "

------oOo------

Chương 185: Tuyệt thế tiên phẩm xứng thất quái (2): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

"Cám ơn Tam ca. "

Chu Trúc Thanh tiếp nhận thủy tiên ngọc cơ cốt, lặng lẽ đi tới một một góc mà ngồi xuống.

Tiểu vũ như trước lại khẽ chạm tay vào tương tư đoạn trường hồng, Đường Tam không nhịn được liền hỏi lại:

"Tiểu vũ, ngươi thật sự không phục dụng nó sao? Dùng nó thì thực lực của ngươi sẽ gia tăng rất lớn. "

Tiểu vũ nhẹ nhàng lắc đầu:

"Ca, ta sẽ không ăn nó, trừ phi có một ngày....." Nàng cũng không nói gì thêm nữa nhưng ánh mắt nhưng lại tập trung tại trên mặt Đường Tam.

Từ trong cặp mắt to của Tiểu Vũ, Đường Tam cảm nhận được vài phần thần thái khác thường. Không hiểu tại sao, Đường Tam có chút không dám nhìn thẳng vào ánh quang mang này.

Đường Tam sờ tay vào trong túi như ý bách bảo, do dự một chút, rồi lấy ra một gốc tiên thảo mầu tím nhạt, đỉnh của tiên thảo tựa như một gốc linh chi. Linh chi toàn thân màu tím, phía dưới có chin cái lá mầu ngọc tía đan quện lại với nhau.

Đường Tam đi tới trước mặt đại sư:

"Sư phụ, mặc dù Cửu phẩm tử chi này không được coi là tiên phẩm, nhưng cũng có tác dụng bồi bổ không nhỏ, hiệu quả tăng công lợi khí, đối với thân thể của ngài có ích không ít đâu. Ngài hãy nó ăn đi. "

Không đợi đại sư cự tuyệt, Đường Tam đã đem gỡ cọng linh chi từ gôc tiên thảo xuống, đưa tới trước mặt đại sư.

Nhìn ánh mắt tha thiết của Đường Tam, đại sư thầm than một tiếng, bèn nhận lấy rồi đưa vào trong miệng, nhai vài lần rồi nuốt vào trong bụng.

"Linh chi vốn ôn tính (ấm áp), nhưng cửu phẩm tử chi này cũng là một cực phẩm trong các loại linh chi. Sư phụ, nếu Tiểu vũ không chịu ăn tương tư đoạn trường hồng, vậy hãy để cho nàng làm hộ pháp cho chúng ta, ngài cũng tu luyện trong chốc lát để phân tán hết dược lực đi. "

Đại sư gật đầu, thu liễm tâm thần, cố gắng không nghĩ đến chuyện về Liễu nhị long, lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ cửa sổ đó mà lẳng lặng tu luyện.

"Ca, còn ngươi thì không có sao? " Tiểu vũ hỏi.

Đường Tam nói: *"Ta cũng có. "* Vừa nói xong, hắn từ trong túi như ý bách bảo mà lấy ra một gốc dược thảo. Gốc dược thảo này mới nhìn thoáng qua thì không có gì thu hút cả, dược thảo toàn thân một mầu xanh đậm, điểm kỳ dị chính là ở giữa dược thảo có ba lá bạch tuyết thảo diệp, ở giữa lá cây lại có vài giọt thuỷ châu, giống như là sương sớm của ban mai đọng lại.

"Thảo dược này tên là vọng xuyên thu thủy lộ, ăn vào bổ trợ cho tu luyện hỏa nhãn kim tình (con ngươi), có thể nhìn thấu vạn phương kì vật. Mặc dù hình dung hơi khoa trương một chút, nhưng tác dụng của nó đối với việc tu luyện tử cực ma đồng của ta không hề nhỏ. Cũng có thể coi là tiên phẩm.

Tiểu vũ nhíu nhíu mày hỏi:

*"*Ca, tại sao vật ngươi cấp cho mọi người đều là hỗ trợ tăng cấp thực lực, còn

cấp cho bản thân thì lại chỉ là phụ trợ dược thảo. Mặc dù ta không hiểu về tiên phẩm này nhưng cái của ngươi chắc chắn là không phải tốt nhất đi. *"*

Đường Tam mỉm cười nói:

*"*Vọng xuyên thu thủy lộ mặc dù không được coi là đệ nhất nhất tiên phẩm nhưng tác dụng của nó so với trong tưởng tượng của ngươi còn tốt hơn nhiều đó. Hơn nữa, ta cũng đã ăn qua hai loại tiên phẩm dược thảo, không thể quá tham lam. Chỉ đơn thuần hai loại dược thảo này cũng đủ cho ta phục dụng cả đời. Ngay cả là vọng xuyên thu thủy lộ này thì ta cũng phải cân nhắc đắn đo mãi mới quyết định phục dụng. Dược hiệu của nó rất ôn hòa, cũng không có xung đột với loại tiên phẩm mà ta đã dùng. *"*

Mặc dù nửa năm đã trôi qua nhưng Đường Tam phục dụng bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ thì vẫn chưa hoàn toàn hấp thu, tuy vậy, đối với huyền thiên công mà hắn vẫn kiên trì tập luyện thì cũng đã xảy ra không ít biến chuyển.

Bởi vì lúc đầu hắn đem hai loại cực đoan dược thảo này đồng thời sử dụng, hai loại dược thảo ở trong cơ thể hắn cùng đồng thời được hấp thu.

Đối với thân thể của Đường Tam cũng không sinh ra bất kỳ tác dụng phụ gì mà Đường Tam lại có thể tùy ý khống chế công hiệu của hai loại dược thảo này, nói cách khác thì hồn lực của hắn đã đồng thời hoà trộn lẫn hai loại năng lượng cực hàn cực nhiệt.

Hai loại năng lượng này cũng không phải thuộc về vũ hồn lam ngân thảo mà thuộc về lực lượng ở bên trong cơ thể Đường Tam, chỉ khi hắn đem hồn lực rót vào lam ngân thảo thì lúc đó mới phát sinh ảnh hưởng đối với lam ngân thảo.

*"*Vậy ngươi mau ăn đi. *" Tiểu vũ thúc giục nói.*

Đường Tam gật đầu, giơ vọng xuyên thu thủy lộ lên trước mặt, hơi nghiêng tay một chút, vài giọt chất lỏng trong suốt nhất thời rơi vào miệng Đường Tam. Lúc vài giọt chất lỏng hoàn toàn rơi ra khỏi thảo diệp cũng chỉnh là lúc vọng xuyên thu thủy lộ trong tay Đường Tam hoàn toàn héo rũ, trong chớp

mắt hóa thành bụi đất mà phiêu tán đi.

Đường Tam cũng không nhiều lời, liền đi tới cạnh đại sư mà ngồi xuống,ầtọ thành tư thế ngũ tâm hướng lên trời mà lẳng lặng tu luyện.

Trong căn nhà gỗ nhỏ lúc này thì người duy nhất thanh tỉnh chỉ còn lại mỗi tiểu vũ vẫn đang đứng ở đó, ánh mắt nàng trước sau vẫn tập trung trên người Đường Tam, ánh mắt toát ra sự đấu tranh từ nội tâm. Trong lòng nàng quanh quẩn vang lên một thanh âm mà chỉ có nàng mới có thể nghe được.

Ta rốt cục có nên rời khỏi hắn hay không? Nếu như rời đi, chúng ta còn có thể gặp lại sao? Nhưng nếu như không rời, sợ rằng trở về cùng hắn thì phong hào đấu la của hắn đối với ta cũng bất lợi. Tiểu tam, cám ơn tương tư đoạn trường hồng này của ngươi. Nó làm cho ta hiểu được rất rất nhiều điều. Không, ta không thể đi, ta vừa mới phát hạ lời thề, vĩnh viễn cũng không rời khỏi hắn. Chỉ lúcở cùng một chỗ với hắn, ta mới có thể cảm nhận được hạnh phúc mà mụ mụ đã kể qua.

Tiểu vũ trong mắt toát ra thần thái dứt khoát, không ai hiểu được là nàng vừa mới ra một cái quyết định liều lĩnh, kiên quyết đến mức như thé nào.

Thời gian dần dần trôi qua. Đảo mắt đã qua ba canh giờ, theo tiên phẩm dược thảo hiệu quả phát huy, ngoại trừ tiểu vũ ra thì Sử lai khắc thất quái và đại sư, trên người đều xuất hiện biến hóa ở những mức độ khác nhau.

Phục dụng Kì nhung thông thiên cúc là Đái Mộc Bạch lúc này trên người đã sinh trưởng một bộ lông màu trắng, giống như lúc hắn gọi về võ hồn phụ thể bạch hổ, vốn đang khoanh chân ngồi một chỗ, hắn hiện tại lại trải người nằm trên mặt đất tạo thành hình một chữa " Đại *", tứ chi rõ ràng so với ban đầu đã lơn hơn hai lần, toàn thân xương cốt không ngừng vang lên những tiếng lách cách. Ba cái hồn hoàn trên người với tốc độ kinh người không ngừng phát ra quang mang lóng lánh chói mắt, yết hầu thỉnh thoảng vang lên những tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng lôi thanh, toàn thân lắc lư theo có một loại tiết tấu rung động đặc thù.*

Áo tư tạp là người yên tĩnh nhất, chỉ là lẳng lặng ngồi một góc nhưng trên người hắn nhưng lại tản mát ra một cái hương thơm đặc thù thuộc về bát tiên

lan, một cỗ bạch sắc khí vụ nhàn nhạt từ lớp da của hắn toả ra, tạo thành một cỗ ba động vây quanh thân thể hắn.

Hắn vốn là kẻ anh tuấn nhất trong Sử lai khắc thất quái, lúc này đây ẩn hiện trong lớp này sương mù mầu trắng phụ, hắn càng tăng thêm vài phần cao quý hấp dẫn.

Mã Hồng Tuấn bộ dáng như bạo hỏa, lúc này quần áo trên người mập mạp toàn bộ đã biến thành tro bụi, lộ ra một thân phì nhục đỏ rực, phượng hoàng kê quan quỳ sản sanh ra dược hiệu cực kỳ bá đạo, lúc này từ dưới lớp da tay của hắn không ngừng chảy ra một từng lớp từng lớp chất lỏng, còn bản thể của mập mạp thì giống như con tôm bị đun sôi, ngay cả mái tóc cũng đã biến thành mầu hỏa hồng.

Điểm kỳ dị chính là mỗi khi hắn trên người chảy ra một tầng chất lỏng màu đen, phần phì nhục (thịt béo) của hắn lại co rút lại vài phần. Đang đứng ở một bên quan sát, Tiểu vũ không nhịn được còn tưởng rằng Đường Tam cấp cho mập mạp ăn chính là một loại thảo dược đặc hiệu giảm cân.

Trữ Vinh Vinh biến hóa mỹ lệ nhất, bẩy đạo quang mang lóng lánh từ Thất Bảo Lưu Ly tháp lẳng lặng huyền phù trước mặt nàng, ba đao quang mang lóe sáng ra liền được một tầng kim quang nồng đậm bao phủ lên.

Kim quang này chính là từ bản thể của Trữ Vinh Vinh phóng xuất ra, mang theo hương thơm nồng nàn từ Úc kim hương, bảo quang lưu chuyển trông như tiên nữ hạ phàm. Mỗi lần kim quang mỗi tăng cường đều làm cho Trữ Vinh Vinh và Thất Bảo Lưu Ly tháp càng thêm huyễn lệ, quang mang mỗi lúc càng thêm chói mắt.

Kim quang trên người Trữ Vinh Vinh và bạch sắc khí vụ trên người Áo tư tạp phóng thích ra mơ hồ lại có cảm giác tương thích hấp thụ. Bạch sắc, kim quang mơ hồ giao hội tại giữa không trung, hương thơm của hai người cũng ngưng tụ cùng một chỗ, sinh ra một loại kì hương khác vô cùng dễ chịu.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết. Trữ Vinh Vinh ăn Khỉ la Úc kim hương và Áo tư tạp ăn Bát tiên lan vốn lại là một đôi uyên ương tiên thảo, cũng giống như hắn ăn bát giác huyền băng thảo và Liệt hỏa hạnh kiều sơ, đều có

tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Tình huống tương tự còn xảy ra giữa Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch. Bọn họ không phải bởi vì quan hệ giữa tiên thảo gian mà là bởi vì hai người vốn có võ hồn dung hợp kĩ.

Chu Trúc Thanh sau khi ăn xong thủy tiên ngọc cơ cốt sau, toàn thân đều lan toả một tầng ngọc sắc nhàn nhạt. Khác với Đái Mộc Bạch vốn đang nằm trải dài trên mặt đất theo hình một chữ " Đại *", theo dược hiệu phóng thích ra, nàng vẫn đang khoanh chân ngồi bỗng biến thành đứng thẳng lên, khoanh hai tay lên bộ ngực đầy đặn mà lẳng lặng hấp thu dược lực.*

Trên người Đái Mộc Bạch mơ hồ hiện lên bạch hổ chói lọi, Chu Trúc Thanh trên người hiện ra hắc sắc linh miêu tương giao hoà hợp, tiết tấu hô hấp của hai người hoàn toàn giống nhau. Mỗi một lần thở ra hít vào đều có cảm giác tương hợp.

Đại sư điềm đạm ngồi một chỗ, toàn thân nổi lên tử quang nhàn nhạt, bộ dáng mặc dù không giống như bạo hoả Mã Hồng Tuấn, nhưng trên người cũng giống như Mã Hồng Tuấn, không ngừng chảy ra một tầng chất lỏng màu đen.

Kê quan phượng hoàng quỳ cùng cửu phẩm tử chi đều có công hiệu thoát thai hoán cốt. Điểm này Đường Tam đã quên không nói.

Lúc này, Đường Tam phản ứng trên người cũng không lớn, chỉ là trên đầu bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt mầu vàng đỏ, kim quang như tơ như lũ bàn không ngừng hướng hai mắt của hắn mà ngưng tụ lại.

Tiểu vũ đang cầm tương tư đoạn trường hồng đứng một góc mà lẳng lặng hân thưởng mùi hoa, ánh mắt nàng ngẫu nhiên đảo qua mọi người, nhưng chủ yếu là dừng lại tại trên người Đường Tam.

Từ lúc mặt trời do mọc ở phía đông đến khi lặn ở phía tây, người thứ nhất từ trong tu luyện mà tỉnh lại chính là người phục dịng dược hiệu ôn hòa nhất Bát tiên lan: Áo tư tạp.

Duỗi thân một cái, Áo tư tạp giống như là vừa ngủ dậy mà mở to hai mắt, "Thật là thoải mái a! *"*

Tiểu vũ trừng mắt nhìn liếc hắn một cái, thấp giọng nói:

*"*Mọi người còn đang tu luyện, ngươi nhỏ giọng đi. *"*

Áo tư tạp mở to mắt, lúc này mới phát hiện những người khác đang ngồi chung quanh, liềm vội vã che mồm lại.

Tiểu vũ trước sau quan sát hắn vài lần, liền phát hiện. Áo tư tạp hấp thu bát tiên lan, thân thể sản sinh ra một loại quý khí cũng không có theo tu luyện chấm dứt mà biến mất, hắn cả người tựa như đều bao phủ bởi một tầng quang mang mềm mại lộng lẫy.

*"*Có thấy cái gì biến đổi không? *" Tiểu vũ thấp giọng hỏi.*

Áo tư tạp sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ đến việc cảm thụ biến hóa trên người.

Rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên hết sức quái dị, đó là vui mừng xen lẫn với sợ hãi cùng với cảm giác không dám tin tưởng, nếu như không phải là những người khác còn đang tu luyện chung quanh, lúc này đây hắn thật muốn cười to một tiếng.

*"*Thế nào? Đừng có che miệng nữa. *" Tiểu vũ chụp lấy cánh tay của Áo tư tạp.*

Áo tư tạp từ trong mắt phóng ra một ngọn lửa bàn hưng phấn:

*"*Ài dà, thật sự là quá sung sướng. *"*

*"*Ài dà cái đầu nhà ngươi. *" Tiểu vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái:* "Nói mau, rốt cuộc là như thế nào? *"*

Áo tư tạp cười hắc hắc vươn tay quờ quờ trước mặt Tiểu vũ:

*"*Ngũ cấp, hồn lực của ta tăng một mạch những năm cấp, điều này quả thực rất khó tin. ta đã đạt ba mươi tám cấp rồi. Trời ạ, ta sẽ rất nhanh đuổi kịp Đái lão đại. *"*

Mặc dù đã đoán trước là tiên phẩm dược thảo mà Đường Tam cấp hiệu quả sẽ rất cao nhưng những lời từ trong miệng Áo tư tạp miệng nói ra lại không hề có cảm giác như vậy. Chỉ một gốc cây bát tiên lan lại có thể trợ giúp Áo tư tạp hồn lực trực tiếp dược thăng năm cấp.

Nói cách khác, hiện tại bọn họ sop với đám hồn sư của hoàng đấu chiến đội vốn lớn hơn bọn họ tới hơn năm tuổi thì hồn lực cũng không có khác biệt nhiều.

*"*Ngươi thì là đã là gì, không phải chỉ là ngũ cấp thôi sao? Ta còn hảo hơn nhiều. *" thanh âm của Trữ Vinh Vinh từ bên cạnh vang lên, trên người nàng kim quang đã hoàn toàn thu liễm, tay phải đang nâng Thất Bảo Lưu Ly tháp, ở phía dưới Thất Bảo Lưu Ly tháp mơ hồ có một cánh hoa Úc kim hương kim quang phụ trợ.*

Trữ Vinh Vinh đối mặt với Tiểu vũ cười:

*"*Ta đề cao lục cấp, đã đạt ba mươi bảy cấp rồi. *"*

Áo tư tạp không nhịn được nói:

*"*Chúng ta không phải đang nằm mơ hay sao. Nếu sau này tu luyện đều trở nên đơn giản như vậy, chúng ta còn cần khổ luyện cái gì? Mỗi ngày cứ ăn hoa là được. *"*

Tiểu vũ bĩu môi:

*"*Ngươi đừng nằm mơ nữa. Tiểu tam nói qua, tiên phẩm dược thảo này không thể ăn nhiều, ăn nhiều ngược lại còn có hại. Đề cao ngũ cấp ngươi còn không thỏa mãn sao? Đại sư nói qua, tuổi càng nhỏ, tu luyện lại càng dễ dàng. ngươi hiện tại vừa mới mười lăm tuổi rồi đấy. *"*

*Trữ Vinh Vinh nhảy nhót nói: "*Thật không nghĩ tới, ta vừa mới đột phá ba

mươi cấp không lâu lại có thể một lần tăng lên nhiều như vậy, nói không chừng, không bao lâu nữa thì chúng ta cũng có thể đạt tới bốn mươi cấp. Hơn nữa, ta cảm giác được là Thất Bảo Lưu Ly tháp tựa hồ có một chút biến hóa, mặc dù không thể nói là biến hóa ở chỗ nào nhưng ta vẫn cảm giác có cái gì đó khác thường. *"*

*Áo tư tạp cúi đầu, nhìn bảo tháp trong tay Trữ Vinh Vinh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị: "*Ta biết rồi. *"*

*Trữ Vinh Vinh vội lấy tay che cái miệng của hắn lại: "*Ngươi khe khẽ cái mồm một chút không được à. *"*

*Áo tư tạp gỡ tay Trữ Vinh Vinh ra, cố gắng kiềm chế thanh âm hưng phấn: "*Vinh Vinh, Vinh Vinh ngươi hãy nói xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của ngươi vốn có mấy tầng. *"*

*Trữ Vinh Vinh sửng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới bảo tháp của mình, "*Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu. Cửu? Như thế nào? Như thế nào lại biến thành chín tầng rồi? *"*

Trữ Vinh Vinh chỉ cảm thấy trong lòng một cổ nhiệt huyết chạy mạnh, lúc này, thanh âm của nàng đã có chút run rẩy. Thất Bảo Lưu Ly tháp biến thành chín tầng đại biểu cho ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là của nàng này đã không còn là Thất Bảo Lưu Ly tháp nữa, mà là cửu bảo lưu li tháp trong truyền thuyết. cũng là mục tiêu mà chính phụ thân nàng, Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ phong trí theo đuổi cả đời. Mà nàng lúc này đã có thể đạt được rồi.

Trữ Vinh Vinh ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Đường Tam, nếu như không phải bởi vì Tiểu vũ, nàng lúc này xúc động tới mức thậm chí có lấy thân báo đáp.

Chỉ có đám nhân tài Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ bọn họ mới hiểu được Cửu bảo lưu li tháp ý nghĩa là cái gì, đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông mà nói thì việc này thật sự là quá trọng yếu quá trọng yếu.

Sau phút kích động ngắn ngủi, Trữ Vinh Vinh dần dần trở nên bình tĩnh lại, chỉ là bàn tay nàng đang nâng Cửu bảo lưu li tháp vẫn còn đang run rẩy. Nàng hiểu rằng, phần ân tình này của Đường Tam đã không chỉ là đối với bản thân nàng mà là đối với cả Thất Bảo Lưu Ly tông. Xem ra, mình phải phải hồi gia một chuyến.

"Các ngươi đều hấp thu tốt chứ? *" Đúng lúc này, thanh âm của Đường Tam vang lên, chỉ thấy hắn mấp máy hai mắt rồi từ từ đứng lên.*

"Tam ca. "

Trữ Vinh Vinh nhanh đi tới, ôm chặt lấy Đường Tam, hai tay ôm cổ hắn, hôn mạnh vào mặt hắn.

Động tác của nàng làm Đường Tam ngây người, ngay cả Áo tư tạp và Tiểu vũ cũng có chút ngẩn người, sắc mặt hai người đều trở nên có chút quái dị. May là, Trữ Vinh Vinh nói tiếp làm bọn họ bình thường trở lại.

------oOo------

Chương 186: Băng thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

Trữ Vinh Vinh dùng sức hôn Đường Tam một cái, dưới ánh mắt săm soi ^-^ của Tiểu vũ và Áo tư tạp, nàng nhìn kỹ Đường Tam:

"Tam ca, cám ơn ngươi, thật sự cám ơn ngươi. Mặc dù ta biết hai chữ cám ơn còn xa mới có thể hồi báo được ân tình này của ngươi đối với ta, nhưng ta thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt bây giờ. Nếu như không phải ngươi đã có Tiểu vũ, ta nhất định sẽ theo đuổi ngươi. Tam ca, ngươi xem, Thất Bảo Lưu Ly tháp của ta đã biến thành Cửu bảo lưu li tháp rồi, nói cách khác, ta đã không còn bị hạn chế bởi gia tộc di truyền nữa. "

Đường Tam nâng tay vuốt đầu Trữ Vinh Vinh, *"Chúng ta là đồng học, nói lời này làm gì. "* Vừa nói, Đường Tam chậm rãi mở mắt.

Trong phút chốc, cả nhà gỗ phảng phất trong nháy mắt lóe sáng lên một chút, Trữ Vinh Vinh ở rất gần Đường Tam dĩ nhiên thấy rất rõ ràng: Ánh mắt Đường Tam chiếu thẳng vào trong mắt nàng làm cho nàng chỉ cảm thấy trước mắt một trận trắng bệch, sau đó không nhìn thấy bất kỳ cái cái gì nữa.

Ánh mắt của Đường Tam đảo qua Cửu bảo lưu li tháp trên tay Trữ Vinh Vinh, sau đó đến khi tử kim quang mang trong mắt hắn nhìn thoáng qua người Tiểu vũ thì thân thể của Đường Tam đột nhiên run rẩy kịch liệt, cả nét mặt cũng trở nên quái dị.

Tiểu vũ bị ánh mắt của Đường Tam chiếu thẳng vào người, mặc dù Đường Tam đã thu liễm một ít quang mang trong mắt nhưng nàng lại có một loại cảm giác như bị nhìn thấu; trống ngực chợt đậo mạnh, chẳng lẻ… hắn nhìn ra cái gì?

Trong khi Tiểu vũ còn đang suy nghĩ về ánh mắt kia, quang mang trong mắt Đường Tam đã nhạt đi rồi nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, thần sắc lại như bình thường, cúi đầu hướng Trữ Vinh Vinh hỏi:

"Vinh Vinh, ngươi không sao chứ. Mới vừa rồi ta không kịp dừng mục lực. "

Một mảng bạch sắc trước mắt Trữ Vinh Vinh dần dần biến mất, nàng liền khôi phục thị giác. *"Tam ca, ngươi đây là cái kỹ năng gì? Như thế nào mà ta lại không nhìn thấy gì cả? "* Mặc dù đã khôi phục nhưng nàng vẫn còn chút e ngại không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:

"Đây là tử cực ma đồng, nếu như ta phán đoán không sai thì tử cực ma đồng của ta vừa lại tăng lên một bậc. "

Vọng xuyên thu thủy lộ không hổ là tiên phẩm chí bảo, mặc dù không có giúp Đường Tam gia tăng hồn lực nhưng lại khiến cho tử cực ma đồng của

hắn có một bước nhảy vọt, trực tiếp tiến vào tầng thứ ba trong tử cực ma đồng toàn bộ có bốn tầng: Giới tử.

Hơn nữa, dưới tác dụng của vọng xuyên thu thủy lộ, Đường Tam tử cực ma đồng cũng xảy ra một chút đặc thù biến hóa.

Đã không còn chỉ là tác dụng phụ trợ đơn thuần.

"Tiểu tam, chúc mừng ngươi. " Tiểu vũ đi tới Đường Tam bên người, mỉm cười nói. Đồng thời hai mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chú vào ánh mắt của Đường Tam, tựa hồ muốn từ thần sắc của Đường Tam mà nhìn ra cái gì. Đáng tiếc, bất luận nàng quan sát thế nào, Đường Tam vẫn như bình thường, tựa hồ không có cái gì khác lạ cả.

Khẽ xoa đầu Tiểu vũ:

"Nếu ngươi đồng ý ăn Tương tư đoạn trường hồng thì thật tốt. Trong mọi người chúng ta, ngươi phải là có thu hoạch lớn nhất mới đúng. Nó chính là tiên phẩm trong tiên phẩm. Có sanh tử nhân, có bạch cốt nhục, đoạt thiên địa tạo hóa chi hiệu. Hiện tại cũng chỉ có ngươi mới có thể ăn nó. "

Tiểu vũ ôm Tương tư đoạn trường hồng vào trong lòng:

"Ta không, ta vẫn không muốn ăn. Ta muốn giữ nó ở bên người. "

"Meo meo----"

Một tiếng mèo kêu nhẹ nhàng hấp dẫn sự chú ý của mấy người. Quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Chu Trúc Thanh không biết từ lúc nào đã mở to đôi mắt, tựa như tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, trên đôi mắt đẹp lưu chuyển thì thần sắc nàng có chút mộng mị như không dám tin.

"Trúc thanh, thực lực của ngươi tăng lên bao nhiêu? " Tiểu vũ tựa hồ lại khôi phục vẻ hoạt bát như bình thường mà nhảy tới phía trước.

Chu Trúc Thanh do dự một chút:

"Hình như, hình như là có tới bẩy cấp? "

"Cái gì mà hình như, bẩy cấp là bẩy cấp. " Tiểu vũ cười gian, dùng thân thể của nàng mà cản tầm nhìn của những người ở phía sau lưng, giơ tay lên ngực Chu Trúc Thanh mà sờ soạng:

"Yên tâm, không phải ảo giác. "

"A----"

Chu Trúc Thanh bị Tiểu vũ sờ soạng liền kinh hãi hô một tiếng, mặt nhất thời đỏ lên: *"Ngươi làm gì....."*

Tiểu vũ nghiêm mặt nói:

"Ta chỉ giúp ngươi khẳng định rằng hết thảy đều là thật a. Không nghĩ tới, thủy tiên ngọc cơ cốt của ngươi hiệu quả so với của bọn họ thì còn tốt hơn. Một mạch tăng đến bẩy cấp. Vậy ngươi hiện tại chẳng phải là đã đạt tới ba mươi tám cấp hồn lực rồi ư? "

Chu Trúc Thanh ánh mắt lách qua lưng Tiểu vũ mà nhìn Đường Tam. Trong khi Tiểu vũ còn đang cảnh giác định ngăn trở nàng, sợ nàng lại giống như Trữ Vinh Vinh thì Chu Trúc Thanh đã hướng Đường Tam mà khom người: *"Tam ca, cám ơn ngươi. "*

Đường Tam mỉm cười, nói:

"Tất cả mọi người là đồng học, có cái gì mà cám ơn. Kỳ thật, cũng không phải là Trúc thanh phục dụng thủy tiên ngọc cơ cốt vốn tốt hơn so với những người khác mà là các loại tiên phẩm dược thảo phát huy hiệu quả không giống nhau. Tỷ như nói là mỗi loại tiên phẩm dược thảo công hiệu đều là tăng lên chừng muời cấp hồn lực, nhưng có một bộ phận chính cũng tập trung vào việc cải tạo thân thể, cho nên việc tăng cường hồn lực tự nhiên sẽ suy yếu đi. Ví dụ như là Tiểu Áo kia trong quá trình hấp thụ bát tiên lan dường như chậm hơn, cần phải có một quá trình, cho nên hắn mới chỉ tăng lên có năm cấp. "

Chu Trúc Thanh có chút lo lắng nói:

"Nhưng như thế này thì liệu thực lực của chúng ta có tăng lên quá nhanh không. Đại sư từng từng nói qua, tu luyện cần phải tuần tự nhi tiến, căn cơ là trọng yếu nhất. "

Đường Tam nói:

"Yên tâm đi, không có vấn đề gì. Tiên phẩm dược thảo này vốn là là bồi bổ nguyên vật, chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến căn cơ mà ngược lại còn làm căn cơ càng thêm thâm hậu. Sau này tu luyện, ngươi sẽ cảm nhận được. "

Liền sau đó, đại sư cũng chậm rãi mở hai mắt, trong mắt thần quang lóe ra, toàn thân nhìn thoáng bỗng trở nên trẻ trung hơn rất nhiều, chỉ bất quá là lúc này hắn một thân dơ bẩn, không kịp nói với mọi người cái gì mà đã vội vã xoay người đi ra mà tìm chỗ tắm rửa thay quần áo.

Đang ở mọi người cảm thụ sự biến hóa sau khi phục dụng tiên phẩm dược thảo thì một tiếng phượng kêu vang dội cùng một tiếng hổ gầm trầm thấp hùng hậu cơ hồ đồng thời vang lên.

Xích kim hoả diễm từ người Mã Hồng Tuấn chợt phóng thích ra, bắn lên cao, mái nhà bằng gỗ căn bản không thể ngăn cản, lập tức bị cháy, hé ra một cái lỗ theo đường hoả diễm phóng lên, thậm chí ngay cả tro bụi cũng không có.

Thân thể của Mã Hồng Tuấn chìm trong ngọn hoả diễm, mặc dù nhìn qua thì vẫn mập mạp như trước nhưng phì nhục trên người rõ ràng đã co rút lại rất nhiều.

Trên đầu mái tóc đã dài ra tới vài lần, buông thõng phủ xuống sau lưng, từ cặp mắt nhỏ, tinh quang bắn ra bốn phía, thân thể khẽ dao động, toàn thân hỏa quang lưu chuyển, sau lưng huyền phù một cái hư ảnh phượng hoàng đồ án, tựa như là niết bàn trọng sanh.

Lúc này thì mập mạp không còn một chút nào cái dáng vẻ hèn mọn, bỉ ổi của ngày xưa, bỗng ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thánh thót, mang vài phần

khí khái khí thôn Sơn Hà. Là Điểu Trung Chi Vương, uy áp của phượng hoàng rõ ràng đã khiến không khí trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

Tiếng hổ gầm còn lại hiển nhiên là của Đái Mộc Bạch. Vốn đang nằm trên mặt đất, hắn lúc này đã phóng bật lên, mênh mông hồn lực thu liễm bao bọc xung quanh toàn thân hắn trong phạm vi một thước, bộ lông toàn thân bỗng chốc biến thành một mầu bạch tuyết trong suốt, vô số bạo thanh từ tứ chi xương cốt của hắn không ngừng vang lên, mơ hồ ẩn hiện trong ánh bạch sắc quang mang chính là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch khiến cho người ta một loại cảm giác kinh tâm động phách.

"Nóng quá. "

Mã Hồng Tuấn quát to một tiếng, há mồm điên cuồng hấp thụ, kim hoàng hoả diễm vây quanh thân thể hắn nhất thời hóa thành từng tia nhỏ li ti cùng hướng đại khẩu (miệng đang mở to) của hắn mà ngưng tụ lại, trong nháy mắt liền biến mất, đầu tóc của cũng từ từ khôi phục như cũ, chỉ là cặp tiểu nhãn thì tinh quang vẫn sáng quắc như trước

Mã Hồng Tuấn ăn Kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống Đường Tam ăn Liệt hỏa hạnh kiều sơ vậy, đều thuộc về thuần dương tiên phẩm, bất đồng chính là, Kê quan phượng hoàng quỳ là bồi bổ tiên phẩm còn Liệt hỏa hạnh kiều sơ của Đường Tam nọ lại là kịch độc tiên phẩm. Biểu hiện biến hoá sau khi ăn là không giống nhau.

Chu tiên thảo của Mã Hồng Tuấn thì năng lượng cũng không mãnh liệt, có thể trực tiếp phục dụng, còn của Đường Tam nếu như trực tiếp mà ăn thì sợ rằng còn chưa có ăn xong thì thân đã bị thiêu tử, phải có bát giác huyền băng thảo cùng phục dụng mới được.

Hai loại thuần dương tiên thảo thì một là hỏa kính liên miên không dứt, một là bạo liệt cương mãnh nóng chảy, cả hai đều đặc sắc. Từ góc độ dễ dàng hấp thu mà nói thì hiển nhiên là mập mạp ăn Kê quan phượng hoàng quỳ còn dễ dàng hơn vài phần.

"Thật sảng khoái. " Mập mạp cười ha ha:

"Hỏa diễm của ta hình như thay đổi, tựa hồ so với trước kia đã trở nên tinh thuần và dầy đặc hơn, các ngươi có cảm giác được hoả khí trong ngọn lửa của ta đã trở nên phát đại hơn hơn hay không? "

Trữ Vinh Vinh cười: *"Mập mạp đáng chết, vừa rồi tự dưng lại phô diễn. Hồn lực của ngươi lại tăng lên vài cấp? "*

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh và Mã Hồng Tuấn cả ba người đều là không lâu trước vừa mới đạt được đệ tam hồn hoàn, nay cả ba người lại cùng có đột phá thăng cấp; Chu Trúc Thanh hồn lực tăng lên bẩy cấp, Vinh vinh cũng vượt tới sáu cấp.

Mập mạp cảm thụ hồn lực trong cơ thể một chút, không nhịn được nói:

"Ta … ta hồn lực đã đạt đến ba mươi sáu cấp, tăng một mạch năm cấp. "

Trữ Vinh Vinh cười:

"Vậy ngươi vẫn kém chúng ta, ta cùng Trúc thanh lần lượt tăng sáu cấp và bẩy cấp. "

Mập mạp sửng sốt một chút:

"Không thể nào. Sao nhiều vậy? Tam ca, ngươi không thể bất công như vậy a!"

Đường Tam bất đắc dĩ nói: *"Bất công cái gì, ngươi trước hết đi tắm đi. Ngươi ăn Kê quan phượng hoàng quỳ, dược hiệu chắc chắn là còn mạnh hơn so với các nàng, ngươi không phát hiện là thể chất của ngươi đã bị hoàn toàn thuế biến sao? Nếu như ta đoán không sai, sau này ngươi sẽ không bị tà hỏa hành hạ nữa. Mặc dù ta không biết chắc là liệu vũ hồn hiện tại của ngươi có tính là phượng hoàng nữa hay không, nhưng chắc chắn là cũng không kém hơn so với phượng hoàng. "*

Mập mạp lúc này mới phát hiện chính mình một thân dơ bẩn, nhớp nháp cực kỳ khó chịu, bèn vội vã chạy đi tắm.

Đái Mộc Bạch lẳng lặng đứng một góc, tiếng hổ gầm chấm dứt, hắn liền đứng yên một chỗ, hai mắt mấp máy, bộ lông trên người dần dần thu liễm lại, thân thể phát đại cũng từ từ khôi phục bình thường.

Chu Trúc Thanh mặc dù không có tiến lên, nhưng ánh mắt ân cần của nàng nhưng lại tập trung trên người Đái Mộc Bạch, thấy hắn hồi lâu không có mở miệng, nàng không nhịn được có chút lo lắng, muốn tiến lên hỏi han nhưng lại có chút thẹn thùng.

Dù sao, nàng trước nay đối với Đái Mộc Bạch vẫn lạnh như băng.

Nhưng nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng chiến thắng sự ngượng ngùng. Mắt thấy Đái Mộc Bạch hồi lâu không nhúc nhích, nàng đành cất bước, cẩn thận tiêu sái tiến đến trước người Đái Mộc Bạch, muốn mở miệng gọi hắn, lại sợ ảnh hưởng đến hắn, trong chốc lát có chút lưỡng lự.

Ngay khi Chu Trúc Thanh ngẩng đầu, tràn ngập lo lắng nhìn chằm chằm vào Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch đột nhiên mở to hai mắt, khiến cho Chu Trúc Thanh giật mình, kinh hô một tiếng rồi lùi lại phía sau, suýt nữa ngã sấp xuống.

Đái Mộc Bạch phản ứng cực nhanh, không hề chần chừ mà ôm lấy nàng.

"Ngươi....., mau buông ta ra. "

Chu Trúc Thanh mặc dù sắc mặt đỏ bừng, nhưng thấy Đái Mộc Bạch tỉnh lại thì nàng cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Đái Mộc Bạch cười nói:

"Là chính ngươi tự đi đến, nay lại muốn chạy? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? "

"Ngươi, ngươi vô sỉ....., mau buông ta ra. Ai tự mình đi đến? " Chu Trúc Thanh ở trong lòng Đái Mộc Bạch, cúi đầu ra sức giãy dụa. Nhưng lại như thế nào cũng không thoát nổi vòng tay ôm chặt của Đái Mộc Bạch. Hồn lực của nàng đã tăng lên không ít, nhưng vẫn còn xa mới là đối thủ của cường

công hệ hồn sư Đái Mộc Bạch?

Đái Mộc Bạch cúi đầu, ghé sát vào tai Chu Trúc Thanh nhẹ giọng nói: *"Ngươi quan tâm đến ta, yên tâm đi, lão phu quân của ngươi không có việc gì. Rất tốt. "*

"Ngươi....." Chu Trúc Thanh ngẩng cao đầu, chuẩn bị cự lại Đái Mộc Bạch một câu: ngươi là lão phu quân của ai?

Nhưng khi nàng vừa chuẩn bị cất mồm thì lại nhìn thấy cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch. Trong cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch kia tràn ngập ánh sáng và sự chân thành mà chăm chú nhìn kỹ vào mắt nàng.

Không thể không thừa nhận là cặp tà mâu của Đái Mộc Bạch có khả năng uy áp chấn nhiếp tinh thần rất lớn, Chu Trúc Thanh chỉ cảm thấy đại não một cơn choáng váng, những lời phản bác định nói ra cuối cùng lại nhịn lại trong long, đang dãy dụa ở trong lòng hắn, thân thể nàng cũng mềm lại vài phần.

Đái Mộc Bạch trong lòng rất là đắc ý, vừa thừa cơ ôm Chu Trúc Thanh, lại vừa mới đột phá chướng ngại bốn mươi cấp càng khiến hắn hắn vui vẻ.

Bất quá, Đái Mộc Bạch cũng không cao hứng được lâu lắm. Hắn đột nhiên giật mình, ngay khi hắn buông lỏng cảnh giác thì chỉ trong nháy mắt, Chu Trúc Thanh đã linh hoạt thoát khỏi lòng hắn. Thân hình vừa lóe lên đã ở bên ngoài, hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn:

"Những lời hoa bướm này tốt hơn là để dành mà nói với tình nhân của ngươi đi. Sau này cũng đừng có nhìn ta với cái ánh mắt đó. "

"Ách....."

Đái Mộc Bạch cười khổ nhìn nàng:

"Trúc thanh, ngươi đừng có cứng đầu cứng cổ như vậy nữa có được hay không. Ngươi không thấy là ta gần đây đã trở nên rất thuần khiết hay sao? Thuần khiết như Đường Tam vậy. "

Chu Trúc Thanh hừ một tiếng:

" Hừ, từ bao giờ mà ngươi đã trở nên băng thanh ngọc khiết không một hạt bụi như Tam ca vậy. "

Đường Tam cố nín cười, vội vã chuyển hướng đề tài:

"Mộc bạch. Đột phá sao? "

Đái Mộc Bạch có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Đường Tam nói:

"Đã đột phá chướng ngại, hơn nữa hồn lực cực kỳ sung túc, chờ tới sau khi ta đạt được hồn hoàn tới này là có thể đánh giá được chính xác sự tiến bộ. Tiểu tam. Ngươi chừng nào thì lúc rãnh rỗi thì dạy cho ta xem như thế nào mới được xem như là băng thanh ngọc khiết, không nhiễm một hạt bụi....."

Có lẽ ở cùng Độc cô bác một chỗ trong một khoảng thời gian đã nhiễm một ít ảnh hưởng của lão quái vật cho nên Đường Tam cũng không quá thành thật giống như trước đây, mỉm cười, nói:

"Ngươi sợ rằng không cơ hội rồi. Trừ phi ngươi là xử nam, nếu không làm sao có đủ tư cách nói đến bốn chũ băng thanh ngọc khiết đây? "

Tiểu vũ cười nói:

"Đúng vậy, cũng chỉ có ca ta mới được tính thôi. Băng thanh ngọc khiết Đường Tam. Đái thiếu gia, ngươi không còn cơ hội nữa rồi. " Nàng nhắc đến chữ Đái thiếu gia là lần đầu tiên khi nàng và Đường Tam gặp Đái Mộc Bạch dẫn theo cặp song sanh tỷ muội, khi đó thì lữ điếm kinh lý đã xưng hô như vậy với Đái Mộc Bạch.

"Ách....." Đái Mộc Bạch nhất thời không nói gì. Lại nhìn Chu Trúc Thanh, làm mặt xấu trêu nàng rồi mỉm cười, khuôn mặt cũng trở nên có một tia giảo hoạt.

------oOo------

Chương 187: Băng thanh ngọc khiết Đường Tam Thiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

"Tiểu vũ, ngươi cũng đừng có giễu cợt ta như vậy. Ta cần phải nói cho ngươi biết, ai dà, xử nam mà gặp phải xử nữ đó tuyệt đối là chuyện thống khổ nhất, sau này có muốn ca ca đây truyền cho Tiểu tam vài chiêu kinh nghiệm ^-^? "

Tiểu vũ nhất thời không cười nổi, nói về trình độ mặt dày thì nàng làm sao có thể là đối thủ của Đái Mộc Bạch. Khuôn mặt đang cười bỗng trở nên xấu hổ đỏ bừng, đứng trốn ở sau lưng Đường Tam không dám đi ra. Bàn tay nhỏ bé lại không ngừng khẽ lắc lắc vai Đường Tam.

Tiểu vũ cũng không có nhìn thấy rằng lúc này Đường Tam trong ánh mắt có chút thất thần, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, trong ánh mắt có vài phần mê ly.

Đường Tam cấp xuất tiên phẩm đại lễ có thể nói là có kết quả hoàn mỹ, ngoại trừ Tiểu vũ không ăn Tương tư đoạn trường hồng, tất cả mọi người đều có được tiện nghi không nhỏ. Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đã có một bước tiến dài.

Trong đó được lợi lớn nhất không phải là Đái Mộc Bạch đột phá chướng ngại bốn mươi cấp, cũng không phải hồn lực tăng lên bảy cấp Chu Trúc Thanh mà lại là Mã Hồng Tuấn, kẻ đã loại bỏ tạp chất mà tinh thuần được tà hỏa.

Sau khi tắm rửa xong, Mã Hồng Tuấn giống như là lột xác vậy, mặc dù hai tròng mắt vẫn nhỏ, nhìn qua thì vẫn còn béo nhất trong số bảy người, nhưng thần thái đã khác hẳn lúc trước, vẻ mặt anh khí, ánh mắt lóe ra hồng kim quang mang làm cho người ta vài phần chấn nhiếp mãnh liệt.

Cho dù là không có thi triển võ hồn nhưng chỉ thoáng tới gần hắn một chút cũng có thể cảm nhận được nóng rực khí lưu trên người hắn.

Điều này rõ ràng là do sau khi hồn lực tăng lên thì hắn vẫn còn chưa thể hoàn toàn khống chế được hồn lực.

Đại sư trở về đồng thời cùng Mã Hồng Tuấn, nhìn thoáng ngoài mặt thì hắn tựa hồ cũng không có biến hoá gì, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy là đại sư tựa hồ trở hơn tới vài tuổi, da tay cũng sáng và căng hơn nhiều so với trước kia, hơi thở toàn thân trở nên thu liễm.

"Sư phụ. Ngài cảm thấy thế nào? " Đường Tam thấy đại sư trở về, vội vã chạy lại hỏi.

Đại sư sắc mặt có vẻ có chút cổ quái:

" Đã hơn … ba mươi năm. Không nghĩ là điều mà ta bao lâu nay vẫn mong chờ, hôm nay đã đạt được. Xem ra, ta đã có phần xem thường ngoại lực, ta đã đột phá được chướng ngại ngăn trở cả vài thập niên. Ta hiện tại hồn lực đã tới ba mươi cấp rồi. "

Ba mươi cấp, có lẽ đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mấy tiểu quái vật này mà nói thì cũng không tính cái gì, chỉ là một quá trình trong một giai đoạn tu luyện của bọn họ mà thôi.

Nhưng đối với đại sư mà nói thì cánh cửa ba mươi cấp này là đã làm hắn đau đầu trong suốt vài thập niên qua. Để đột phá chướng ngại ba mươi cấp, hắn đã hao tổn không biết bao nhiều tâm lực, trả giá bằng bao nhiêu nỗ lực, bao nhiêu cố gắng. Lúc này dưới sự trợ giúp của cửu phẩm tử chi thì rốt cục cũng đã có đột phá, cái cảm giác lúc này là vô cùng quái dị này đã khiến cho đai sư không nói nên lời. Nhưng nói cho cùng thì đột phá cũng là đại hảo sự, hắn cũng rốt cục có thể có thể đi tìm cho mình đệ tam hồn hoàn rồi.

"Sư phụ, chúc mừng ngài. Nói không chừng sau khi đột phá ba mươi cấp, ngài sau này tu luyện hắn là có thể ngày tiến ngàn dặm. "

Đại sư than nhẹ một tiếng:

"Ta năm nay đã năm mươi tuổi rồi, hồn sư tu luyện, tuổi càng lên cao thì khó khăn càng lớn, nói đại khái thì sau khi sáu mươi tuổi thì sẽ rất khó có thể

tăng lên nữa. Ta còn bao nhiêu năm chứ? Ta sớm đã từ bỏ kỳ vọng trở thành một gã cường đại hồn sư rồi. Các ngươi mới là hy vọng của ta. Hảo, bảy người các ngươi bắt đầu từ bây giờ hãy ở tại chỗ này, công hiệu của dược thảo mặc dù rất tốt nhưng cố gắng thì vẫn không thể kém khi trước. Các ngươi mới vừa ăn xong dược vật công hiệu tốt như vậy, trong khoảng thời gian này cứ ở tại chỗ này tu luyện mà củng cố, ổn định lực lượng. Bảy ngày sau, ta sẽ cùng Mộc bạch lại đi liệp sát hồn thú mà thu hồn hoàn. "

Nghiên cứu của Đại sư tại phương diện vũ hồn đều khiến tất cả mọi người bội phục, nay thực lực bản thân gia tăng càng khiến cho niềm tin của mọi người vào việc tu luyện càng lớn, không ai nghi ngờ điều đại sư nói, tất cả đều gật đầu.

Đái Mộc Bạch mặc dù đã đạt tới bốn mươi cấp, nhưng căn cứ theo lý luận của đại sư tranh luận với mười đại trung tâm của giới hồn sư thì chướng ngại hồn hoàn cũng không thể ngăn cản hồn sư gia tăng hồn lực, chỉ bất quá là bởi vì không có hồn hoàn dẫn đạo cho nên không thể nào tiến vào cấp độ kế tiếp mà thôi, vẫn ở tại cấp độ tu luyện cũ mà không có cách nào đột phá cấp bậc tiếp theo, tuy nhiên thì hồn lực tu luyện vẫn súc tích lại cho tới khi đạt được hồn hoàn thì sẽ hiện lộ ra.

Ví dụ như là một gã hồn sư đột phá chướng ngại ba mươi cấp mà tiến vào ba mươi cấp thì cần phải có một cái hồn hoàn mới có thể tiến vào ba mươi mốt cấp mà đạt được danh hiệu hồn tôn.

Nhưng nếu như hắn vẫn không có được hồn hoàn thì vẫn bảo trì tu luyện tại ba mươi cấp, hồn lực của hắn mặc dù không thể đột phá lên một cấp độ mới nhưng vẫn tích tụ lại. Cho tới khi đạt được hồn hoàn thì những cái tích tụ này sẽ đột ngột phóng ra mà tăng vọt theo cấp bậc tương ứng. Cái này cũng giống như tình trạng của Đường Tam lúc đạt được đệ nhất hồn hoàn.

Mấy ngày kế tiếp, Sử Lai Khắc Thất Quái đều ở trong gian nhà gỗ nhỏ vốn thuộc về liễu nhị long mà tập trung tu luyện hồn lực, củng cố dược hiệu. Ngay cả đại sư cũng không ngoại lệ. Thức ăn mỗi ngày đều do Phất Lan Đức sai người đưa tới. Để cho bọn họ có thể an tâm tu luyện, Phất Lan Đức còn cử Triệu Vô Cực cùng hai gã sư phụ thực lực mạnh đến ở bên cạnh căn nhà gỗ để bảo hộ.

Trong căn nhà gỗ, Sử Lai Khắc Thất Quái và đại sư ngồi vây quanh thành vòng tròn, trên thân thể mỗi người đều lóe ra các loại quang mang khác nhau.

Bất đồng hơi thở hỗ trợ lẫn nhau.

Ngồi ở trong cùng là Đái Mộc Bạch, trên người hắn, hai đạo hắc bạch quang mang tương giao chói sáng toát ra một loại khí thế bá đạo.

Ở bên trái Đái Mộc Bạch chính là Chu Trúc Thanh, hắc sắc quang mang lấp lánh linh xảo. Ở bên phải Đái Mộc Bạch chính là đại hương tràng thúc thúc Áo tư tạp, quang mang trên người hắn chính là quái dị nhất. Ăn xong bát tiên lan, hắn hồn lực bỗng biến thành mầu phấn hồng, cái loại quang mang này bỗng xuất hiện trên người một vị nam tử hồn sư quả thực là khiến cho người khác cảm thấy có chút quái dị.

Ở bên phải Áo tư tạp là Đường Tam, trên người Đường Tam thì bạch sắc quang mang chiếm phần lớn, còn có cả hồng lam lưỡng sắc quang mang huyền phù ẩn hiện, chỉ bất quá là mầu sắc đều rất nhạt, nếu không nhìn kỹ thì rất khó có thể nhận ra.

Bên cạnh Đường Tam chính là Tiểu vũ, trên người tràn ngập quang mang mầu đỏ sậm, hai tay nắm chặt Tương tư đoạn trường hồng, mặc cho hương thơm phiêu đãng trước mặt, cứ lẳng lặng tu luyện.

Bao bọc quanh Mã Hồng Tuấn là một cỗ kim xích quang mang, Trữ Vinh Vinh thì lại là mầu vàng đậm, còn đại sư thì trên người phóng xuất ra một cỗ tử sắc quang mang nhàn nhạt. Cả nhà gỗ quang mang lưu chuyển, vạn phần diễm lệ.

Đựoc tiên phẩm dược thảo hỗ trợ, lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực đều có biến hóa.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, bốn mươi cấp.

Hương Tràng Chuyên Mại Áo tư tạp, ba mươi tám cấp.

Thiên Thủ Tu La Đường tiểu tam, ba mươi bảy cấp.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, ba mươi sáu cấp.

Nhu Cốt Mị Thố Tiểu vũ, ba mươi lăm cấp.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, ba mươi bảy cấp.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, ba mươi tám cấp.

Sử Lai Khắc Thất Quái vốn vừa mới đột phá vào giai đoạn ba mươi cấp, bỗng chốc có bước nhảy vọt tiến sâu vào bốn mươi cấp, quá trình ngắn ngủi như vậy không ai có thể nghĩ tới.

"Tiểu tam. " Mọi người đang tu luyện, từ bên ngoài căn nhà gỗ ngoại đột nhiên truyền đến thanh âm của Phất Lan Đức.

Đường Tam chậm rãi mở hai mắt, lặng lẽ tiêu sái bước ra khỏi căn nhà gỗ.

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài tìm ta? " Đường Tam hỏi.

Phất Lan Đức gật đầu, nói: *"Độc cô tiền bối dẫn theo Độc cô nhạn đến, bảo ta gọi ngươi tới, tựa hồ như có chuyện gì. Tiểu tam, ngươi phải cẩn thận một chút, Độc cô bác này là nhân vật rất nguy hiểm. "*

Đường Tam tự nhiên biết Độc cô bác tìm đến mình là bởi chuyện gì, mỉm cười nói:

"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài yên tâm đi. Không có việc gì đâu. "

Phất Lan Đức dẫn theo Đường Tam rời khỏi sân lâm, đi tới chủ giáo học khu (trường).

Từ khi tới học viện, Đường Tam vẫn chưa có quan sát kỹ nơi này.

Chủ giáo khuôn viên (sân trường) mặc dù không có hoa lệ như Thiên đấu hoàng gia học viện, nhưng lại cực kỳ hữu dụng, lúc này, trên thao trường

đang có không ít đệ tử trao đổi với nhau.

Hai người đi vào giáo chủ học lâu (lớp học), phải đi tới tầng thượng thì Đường Tam mới nhìn thấy Độc cô bác.

Chỗ này chính là Độc cô bác yêu cầu, hắn luôn thích thanh tịnh. Mà nơi này lại có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn. Mở ra cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đại sân lâm phía sau, hàng ngày đều có thể hít thở bầu không khí trong lành. Cái loại cảm giác này Độc cô bác căn bản là rất thích.

Vì để làm cho lão quái vật có điểm thoải mái, Phất Lan Đức đã phải cắn răng mà chi tiêu, sau khi Độc cô bác tới, Phất Lan Đức đã phải cho lắp đặt lại nội thất một phen. Lúc này nhìn qua, bày biện quả thật cũng đã có vài phần rực rỡ hoa lệ.

Ở trong phòng, Độc cô bác đang nhắm mắt ngồi trên ghế lớn, thân thể khẽ đung đưa, khi Đường Tam tiến vào thì hắn mới mở mắt mỉm cười nhìn Đường Tam. Ở trên chiếc giường lớn, Độc cô nhạn đang ngồi dựa vào đầu giường, bộ dáng hết sức an nhàn.

"Tiểu quái vật, ngươi đã đến rồi. " Độc cô bác chủ động bắt chuyện với Đường Tam. Đồng thời hướng Phất Lan Đức mà phất tay một cái, ý bảo hắn có thể đi.

Phất Lan Đức đối với Độc cô bác quả thật có chút e ngại, vỗ vỗ Đường Tam bả vai, ý bảo hắn cẩn thận, rồi mới lui ra ngoài.

Phất Lan Đức đi, Đường Tam tự nhiên đã không phải khách khí với Độc cô bác, cứ tự nhiên đi tới một cái ghế xô pha mà ngồi xuống.

Từ lúc Đường Tam tiến vào cửa, ánh mắt hung tợn của Độc cô nhạn nhìn chằm chằm vào hắn, còn Đường Tam thì vẫn giả bộ không biết, coi như là không có nàng ở đó.

"Gia gia, ngươi gọi cái tên tiểu hỗn đản này tới làm gì? Người còn chưa có nói cho ta biết, tại sao lại đến cái học viện rách nát này làm cái gì cố vấn cơ chứ. Cho dù muốn làm thì cũng phải đến Thiên đấu hoàng gia học viện của

chúng ta a! " Độc cô nhạn có chút làm nũng hướng Độc cô bác nói.

Độc cô bác nói: *"Hảo, Nhạn nhạn, sau này không nên gọi hắn là tiểu hỗn đản này, tiểu hỗn đản nọ. Tiểu quái vật Đường Tam này mặc dù có điểm đáng trách, tuy nhiên thì hắn có rất nhiều điều đáng để cho ngươi học tập. Ngươi nhìn ngươi xem, đã hai mươi mốt tuổi mà vẫn như một cái tiểu hài tử. Hắn thì mười bốn tuổi còn chưa đến, tâm tính so với ngươi đã thành thục hơn rất nhiều. "*

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ. Cái gì mà mười bốn tuổi. Ta cả hai kiếp cộng lại, cũng có tới bốn mươi tuổi. Như thế nào có thể ngây thơ như cháu gái ngươi.

Độc cô nhạn không nghĩ tới là Độc cô bác tự nhiên lại đánh giá cao Đường Tam đến như vậy, khẽ hừ một tiếng:

"Có gì đặc biệt hơn người. Lần trước là ta khinh thường chủ quan mà thôi. Nếu gặp lại lần nữa, ta xem là hắn sẽ răng rơi đầy đất. "

Đường Tam mỉm cười nói:

"Ta nghĩ là ngươi rất nhanh sẽ có cơ hội thực hiện cái nguyện vọng này. Chỉ nửa năm nữa là các cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục sẽ tái tranh tài. Chúng ta cùng ở Thiên đấu thành, ta nghĩ, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại. "
Là lại đụng hàng đó mà^-^

Độc cô nhạn khinh thường hừ một tiếng:

"Lần trước nếu như không phải chúng ta khinh địch, kẻ thua nhất định đã là các ngươi. Ngày đó các ngươi đánh lén chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính sổ. "

Độc cô nhạn không biết Đường Tam nông sâu ra sao nhưng Độc cô bác lại rất rõ ràng, bỗng nhớ tới kinh khủng tử mẫu Truy hồn đoạt mệnh, Độc cô bác cũng không tránh khỏi rùng mình một cái, hắn cũng không tin rằng tiểu quái vật kia chỉ có bốn cỗ ám khí, trừng mắt nhìn kỹ Đường Tam nói:

"Tiểu quái vật, người khác ta mặc kệ, bất quá, đến lúc đó ngươi cũng không thể làm thương cháu gái ta. Nếu không ta sẽ không để yên cho tiểu tử ngươi đâu. "

Độc cô nhạn bất mãn nói:

"Gia gia, người đang nói cái gì vậy. Hắn như thế nào có thể khiến ta bị thương lần nữa đây. Cái này không phải là đang dương oai cho kẻ khác mà làm nhụt uy phong của chính mình hay sao? "

Độc cô bác nói: *"Người khác ta không biết, bất quá, nếu như các ngươi xem thường tiểu quái vật này thì ta có thể cam đoan, các ngươi đối chiến với hắn sẽ nếm mùi đau khổ không ít đâu. Ngươi biết hắn hiện tại hồn lực đã bao nhiêu cấp không? So với ngươi cũng kém là bao nhiêu, đã ba mươi bảy cấp rồi. Nếu như cho hắn nửa năm thời gian, nói không chừng tiểu quái vật này có thể đột phá chướng ngại bốn mươi cấp. Ngươi và hắn cùng là khống chế hệ hồn sư, nhưng ta có thể khẳng định, ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. "*

Nghe độc cô bác lần nữa ca ngợi Đường Tam, Độc cô nhạn tâm tình đột ngột biến hóa, mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, vẻ mặt ủy khuất trừng trừng nhìn kỹ Đường Tam:

"Tiểu hỗn đản, ngươi nịnh nọt gia gia ta cái gì mà hắn đã luôn ca ngợi ngươi như vậy. Gia gia, ngài không thu tiểu hỗn đản này làm đồ đệ đấy chứ? "

Độc cô bác nét mặt già nua nhất thời đỏ lên, hai người tại dụng độc cũng chỉ là tham khảo, học tập lẫn nhau, Đường Tam tất nhiên là từ Độc cô bác mà học được không ít tri thức, nhưng Độc cô bác cũng cho rằng chính bản thân hắn cũng chiếm được rất nhiều tiện nghi, trong nhất thời dĩ nhiên không biết nên trả lời cháu gái như thế nào.

Đường Tam cũng từ ghế xô pha đứng dậy:

"Ta còn muốn tu luyện, không có thời gian cùng ngươi ở đây nói cái chuyện nhàm chán này. Thực lực như thế nào thì cứ lên lôi đài sẽ thấy. Lão quái vật, đây là ta dược thảo ta điều chế, ngươi cho nàng mỗi ngày uống một lần vào

giờ tý. Liên tục bảy ngày, độc tố sẽ tiêu trừ. Bất quá, ngươi trước hết phải tìm cho nàng một cái hồn cốt mới được. Với bản lãnh của ngươi, cái này không phải chuyện khó đi sao. "

Độc cô bác nhận bảy cái bình thủy tinh từ Đường Tam, hướng hắn gật đầu, rồi nói:

"Tiểu quái vật, thiên hạ không có tiệc rượu nào không tàn. Tâm nguyện của ta cũng đã hoàn thành, không thể lưu lai ở chỗ này. "

"Ngươi phải đi? " Đường Tam giật mình nhìn hắn.

Độc cô bác gật đầu, *"Ta có chút chuyện phải đi xử lý. Nếu nhanh thì có lẽ có thể trở về trước khi các ngươi tham gia cao cấp hồn sư học viện tranh tài. Đừng quên, không được phép tổn thương Nhạn nhạn. "*

Đường Tam liếc liếc mắt nhìn Độc cô nhạn đằng đằng sát khí đang đứng ở bên cạnh, thản nhiên nói:

"Nể mặt ngươi, ta sẽ không đối phó với nàng. Bất quá, ngươi tốt nhất cũng nhắc nhở nàng một chút, bảo nàng đừng có gây chuyện với ta." Nói xong những lời này, hắn liền xoay người hướng ngoài cửa đi ra. Độc cô nhạn còn muốn nói cái gì nhưng bị Độc cô bác dùng ánh mắt sắc bén chặn lại.

Đường Tam đi ra tới cửa đột nhiên dừng cước bộ lại, quay đầu lại nhìn về phía Độc cô bác, một già một trẻ ánh mắt gặp nhau ở không trung, Đường Tam mặc dù đã cố hết sức che dấu, nhưng từ hắn trong mắt, Độc cô bác vẫn có thể nhìn ra một tia không muốn.

"Lão quái vật, đi đường cẩn thận. Đừng quên hai cái thiết đảm. "

"Ngươi cũng bảo trọng. " Độc cô bác cúi đầu, hướng Đường Tam mà phất phất tay. Không biết tại sao, ánh mắt của hắn lúc này lại có chút mờ mịt, Đường Tam mang đến cho hắn một cảm giác mà Độc cô nhạn cũng chưa bao giờ cảm thấy qua.

Mãi cho đến lúc ra khỏi chủ giáo học lâu, tâm tình của Đường Tam vẫn chưa

khôi phục lại, mấy ngày nay hắn mặc dù một mực tu luyện, phải rất nỗ lực để tập trung tinh thần, mà tâm tình hết sức phức tạp lúc này của hắn bây giờ cũng không có thể cởi bỏ.

Cái tâm tình hết sức phức tạp xuất hiện đột ngột lúc này thậm chí còn không thể chia xẻ với bất kỳ ai. Hắn thật sự cảm thấy khó hiểu, tại sao lại quay lại nhìn một cái? Hiện tại lão quái vật phải rời đi, hắn tâm tình cũng không thoải mái.

Độc cô bác ly khai một cách lặng lẽ, hắn không có nói cho bất kỳ ai, đã hai ngày không thấy bóng dáng của hắn.

Phất Lan Đức đối với việc Độc cô bác rời đi cũng cũng không kỳ quái, dù sao, người ta là Phong hào đấu la, chẳng lẽ lại có ai có thể hạn chế sự tự do của hắn hay sao? Độc cô bác rời đi ngược lại còn khiến cho hắn nhẹ người hơn, ít nhất trong học viện cũng không còn cái thùng hoả dược không biết nổ lúc nào.

Mấy hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái tạm thời hoàn thành thời gian bế quan. Phất Lan Đức, liễu nhị long hộ tống đại sư và Đái Mộc Bạch đi đến khu rừng rậm mà lần trước vào lúc mặt trời lặn Độc cô bác đã liệp sát hồn thú, Trữ Vinh Vinh xin nghỉ phép về thăm nhà. Năm người còn lại tạm thời vào học viện cao cấp học tập.

Trữ Vinh Vinh vốn đã sớm muốn về nhà một chuyến, chỉ là bởi vì Đường Tam tự nhiên mất tích, không có cách nào giúp nàng luyện chế ám khí. Lần này Đường Tam trở về, thực lực của nàng gia tăng toàn diện. Nàng mang theo vài phần đắc ý cùng với cơ quan ám khí Đường Tam cấp cho mà tái hồi Thất Bảo Lưu Ly tông.

Nhìn giáo phục trên người, Đường Tam không khỏi có chút bất đắc dĩ, không biết có phải Phất Lan Đức cố tình chơi ác hắn hay không, hắn sau khi tiếp quản học viện thì lập tức đổi học viện giáo phục thành màu xanh biếc, hoặc là mầu xanh biếc có pha vài chấm vàng.

Đừng nói Chu Trúc Thanh, Tiểu vũ cả đám người đều đang nhíu mày, ngay cả Đường Tam cũng có chút cảm giác buồn cười.

------oOo------

Chương 188: Trở nên quán thông (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

Quần áo như thế này còn có thể đi ra ngoài gặp người khác sao? Chẳng phải là người ta cười cho vỡ bụng sao? *" Áo tư tạp chỉ vào năm chữ lớn mầu đỏ thêu trên ngực áo mình: Sử Lai Khắc học viện.*

Mập mạp cười khổ nói:

*"*Trước kia ta không nghĩ đến là khiếu thẩm mỹ của sư phụ lại kém như vậy a, như thế nào lại phối hai cái mầu xanh, hồng với nhau. Chẳng lẻ nửa năm sau, hắn bắt chúng ta mặc cái này đi tham gia hồn sư học viện tranh tài? Sợ rằng còn chưa có đánh, chúng ta đã bị người khác cười cho chết rồi. *"*

*Đường Tam nói: "*Cứ như vậy đi, cũng không phải chỉ có mỗi chúng ta mặc, các đệ tử học viện không phải đều mặc đấy sao? Được rồi, các ngươi cứ ở trong học viện mà tu luyện, hệ thống giáo học ở trong này có cái gì khác không? *"*

Áo tư tạp nuốt nước miếng một cái nói:

*"*Thật ra thì không có cái khác biệt gì, chỉ là có rất nhiều mỹ nữ a. Mọi người đều nói là nữ hồn sư số lượng rất ít, nhưng điều này không có xảy ra tại học viện của chúng ta a. Ở đây ít nhất có tới hơn nửa đều là nữ hồn sư. Nghe nói, đều là bởi vì liễu nhị long phó viện trưởng. Các nàng đại đa số đều là lấy nhị long phó viện trưởng làm thần tượng đấy.*"*

" Trong học viện tổng cộng có sáu ban. Dựa theo cấp bậc khác nhau mà chia ra. Chỉ cần đạt tới cấp bậc là có thể thăng cấp, không cần thông qua khảo thí. Chỉ có lúc tốt nghiệp thì mới có hai cuộc khảo thí, một cái là thực chiến, còn

có một cái tốt nghiệp nhiệm vụ. Dựa theo cấp bậc phân chia, từ cấp hai mươi đến cấp hai mươi lăm thì có ba ban, nhân số nhiều nhất, ước chừng có tới một trăm hai mươi nhân thủ. Từ cấp hai mươi lăm đến cấp ba mươi thì có hai ban, ước chừng cũng nhiều hơn tám mươi người, ngoài ba mươi cấp thì có một ban, cũng chính là ban cao cấp của chúng ta. Tính cả chúng ta mới có hơn ba mươi người. Hơn nữa đại đa số đều lớn tuổi hơn so với chúng ta rất nhiều. có người thậm chí đã là ngoài ba mươi rồi. "

Mập mạp có chút đắc ý nói:

"Đây là chênh lệch đẳng cấp, bọn họ như vậy thì làm sao có thể đạt tới phong hào đấu la chứ? "

Tiếng chuông tới giờ đi học vang lên, mọi người lúc này mới đi vào phòng học.

Do nguyên nhân tuổi tác cho nên Sử Lai Khắc Thất Quái vóc người tự nhiên không thể so với đám đệ tử đã trưởng thành. Cho nên bọn họ đều ngồi ở phía trước, hiện tại tất cả Sử Lai Khắc Thất Quái đều đạt tới ngoài ba mươi cấp tự nhiên cũng đều học ở phòng này.

Vừa mói tiến vào phòng học, Đường Tam liền phát hiện không khí trong phòng học có chút khác thường. Không ít ánh mắt đều tập trung vào trên người hắn. Giống như Áo tư tạp đã nói thì trong phòng học số lượng nữ đệ tử cũng tương đương với nam đệ tử, mà số nữ đệ tử này nhìn Đường Tam thì ánh mắt lại toát ra vẻ kinh ngạc. Còn các nam các đệ tử nhìn hắn thì ánh mắt rõ ràng rất không có thiện ý.

Đường Tam đương nhiên không để ý đến việc người khác nhìn mình như thế nào nhưng hắn cũng muốn tìm hiểu lý do tại sao.

Rất nhanh, hắn liền hiểu được, từ ánh mắt của đám nam đệ tử hắn hiểu được nguyên nhân tại sao lại bị …soi ^-^.

Đường Tam là bị Tiểu vũ kéo tay dẫn vào lớp học, Tiểu vũ lôi hắn đến ngồi cạnh nàng, ấn hắn ngồi xuống. Hơn nữa, từ đầu tới cuối thì ánh mắt của Tiểu vũ trước sau chỉ tập trung trên người Đường Tam, tựa hồ trong mắt nàng chỉ

có hắn mà thôi.

Thực ra thì Tiểu vũ và Đường Tam vẫn còn chưa đến mười bốn tuổi, nhưng nữ hài tử vốn dậy thì sớm hơn so với nam hài tử, Tiểu vũ chẳng những xinh đẹp, còn có một mái tóc dài đen mượt, hơn nữa lại thêm vóc người hoàn hảo mỹ miều khiến cho số thanh niên nam nhân hai mươi tuổi hâm mộ nàng cũng không ít.

Áo tư tạp và Mã Hồng Tuấn dường như là không thấy được việc Đường Tam bị soi kỹ, cứ thản nhiên ngồi một góc.

Chu Trúc Thanh thì vẻ mặt lạnh như băng ngồi xuống một góc. Ngoại nhân căn bản không thể nhận ra được bọn họ là năm đồng học thân mật.

Lúc này giáo học sư phụ còn chưa có đến, lớp học bởi vì bọn Đường Tam vào lớp mà có được một chút yên tĩnh ngắn ngủi rồi sau đó lại lập tức trở nên ồn ào hỗn tạp.

Ngồi ở góc phòng phía sau là mấy người trạc hai mươi baậchi mươi tư tuổi. Một gã thanh niên ánh mắt loé lên rồi lập tức đứng dậy, hướng Đường Tam và Tiểu vũ mà đi tới.

Đường Tam nhẹ giọng nói với Tiểu vũ:

*"*Tiểu vũ. Xem ra thì ngươi rất được hoan nghênh a! *"*

Tiểu vũ hừ một tiếng nói:

*"*Chỉ là một mấy tên đại thúc nhàm chán mà thôi. Ai thèm để ý đến bọn hắn chứ? *"*

Đường Tam không nhịn được bật cười:

*"*Đừng nói vậy chứ, bọn họ so với ngươi cũng chỉ lớn hơn cỡ mười tuổi là cùng. *"*

Tiểu vũ hướng Đường Tam thè chiếc lưỡi hồng đáng đáng yêu mà làm mặt

sấu:

*"*Mười tuổi còn chưa phải là đại thúc hay sao? *"*

Hai người đang nói, Đường Tam đột nhiên cảm giác ánh sáng phía trước mắt bị chặn lại, bèn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy phía trước đã có bốn người đang đứng. Bốn người này vóc dáng đều rất cao lớn, đứng vây quanh hắn như vách tường vậy.

*Đường Tam thanh âm bất biến hỏi: "*Các ngươi có việc gì? *"*

Đứng gần Đường Tam nhất là một gã thanh niên vóc người cường tráng, ước chừng cao đến một thước tám, vai rộng lưng to, mái tóc ngắn mầu đỏ, ánh mắt tinh quang lóe ra, thanh âm tức giận nói:

*"*Tiểu tử, ngươi mới tới? *"*

Đường Tam gật đầu:

*"*Đúng vậy, xin chào, ta là Đường Tam. *"*

*Gã thanh niên cường tráng nói: "*Nếu là mới tới thì xem ra ngươi vẫn chưa biết hết luật lệ của ban cao cấp chúng ta đúng không. *"*

*"*Luật lệ? *" Đường Tam có chút sửng sốt.*

Gã thanh niên cường tráng gật đầu:

*"*Không sai, chính là luật lệ. Ngươi chẳng lẽ không biết rằng Tiểu vũ là người ngươi không thể ngồi cạnh sao? Ai cho phép ngươi ngồi ở chỗ nầy? *"*

*"*Ta. *"*

Đường Tam còn chưa kịp nói hết câu thì Tiểu vũ đã vỗ bàn đến rầm một cái, trước mặt Đường Tam thì nàng rất ôn thuận, nhưng ở trước mặt người khác thì nàng vẫn là Nặc đinh học viện đại tỷ. Nàng đập bàn đến rầm một cái, toát ra vài phần khí thế hung hãn. Một tiếng đạp bàn vang lên, bốn gã thanh niên

cao lớn cơ hồ đồng thời run rẩy một chút, đều vô thức lui lại phía sau.

Tiểu vũ một chân gác lên trên ghế, tay trái chống sườn, tay phải chỉ vào bốn người, tức giận quát:

"Lũ vô công rồi nghề các ngươi không có chuyện gì làm phải không? Đều cút ngay cho ta, nếu không thì đừng trách làTiểu vũ tỷ ta không khách khí. "

Gã thanh niên cường tráng bị Tiểu vũ quát lớn đích trên mặt có chút khó coi:

"Tiểu vũ, đây là chuyện của nam nhân chúng ta, ngươi đừng có quản vào. Ta nhường ngươi không phải là vì sợ ngươi. Chẳng lẻ ngươi cho rằng ta dễ dàng ngồi tại vị trí cao nhất trong học viện này hay sao? "

Đường Tam không nhịn được bèn hỏi:

"Vị học trưởng này, xin hỏi vị trí cao nhất trong học viện là cái gì vậy? "

Một gã đệ tử cao gầy đứng bên cạnh gã cường tráng thanh niên không nhịn được nói:

"Thật là tên ngu ngốc, ngay cả vị trí cao nhất trong học viện cũng không biết. Cấp cao nhất, chính là người lợi hại nhất trong tất cả đệ tử học viện. "

Nghe hắn nói vậy, Đường Tam có chút cảnh giác, trên dưới đánh giá gã cường tráng thanh niên trước mặt:

"Thì ra là như vậy. "

Hắn cho rằng, đối phương nếu đã nói như vậy thì gã thanh niên cường tráng kia thực lực còn mạnh hơn Đái Mộc Bạch, nhìn qua cũng có thể thấy rằng đối phương thực lực cũng gần đạt đến gần bốn mươi cấp chứ không kém hơn đâu.

Gã thanh niên cường tráng thoáng có chút đắc ý:

"Tiểu tử, ngươi hiện tại có hai sự lựa chọn, một là cùng ta đơn đả độc đấu,

nếu ngươi đánh thắng ta thì ta thừa nhận là ngươi có đủ tư cách ngồi ở chỗ nầy. Thứ hai là lập tức cút đi, tìm chỗ khác mà ngồi. *"*

Đường Tam từ trước tới giờ cũng không thích gây chuyện, nhưng hắn cũng chưa bao giờ sợ gây lộn. Càng huống chi là đối phương cố ý nhằm vào Tiểu vũ tới. Bất luận là như thế nào thì thân là ca ca của Tiểu vũ, hắn như thế nào có thể lui bước.

*"*Đơn đả độc đấu ở ngay đây? *" Đường Tam nghi hoặc hỏi.*

*Thanh niên cường tráng hãnh diện nói: "*Đối phó với một cái tiểu hài tử như ngươi như chẳng lẽ còn phải chọn đấu tràng sao? Yên tâm đi, ta cũng không bắt nạt tiểu tử ngươi, ta không cần đệ tam hồn kĩ. *"*

Ở cách đó không xa, Áo tư tạp không nhịn được nói:

*"*Cái này gọi là tự lấy dây buộc mìmh a, nếu như vậy thì làm sao có thể sống sót được đây *"*

Đường Tam nhẹ nhàng nói:

*"*Vậy cứ đến đây đi. *" Đối mặt với đối thủ không rõ thực lực, hắn tuyệt sẽ không khinh địch, lập tức đứng dậy phóng thích ra vũ hồn.*

Ba cái hồn hoàn đột ngột xuất hiện trên người Đường Tam, bốn người của gã thanh niên cường tráng lập tức biến sắc, hiển nhiên là không ngờ rằng Đường Tam lại có được hồn hoàn tương hợp tốt đến vậy.

*"*Đường Tam, vũ hồn lam ngân thảo, ba mươi bảy cấp khống chế hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo. *"*

*"*Cái gì? Ngươi đã đạt tới ba mươi bảy cấp? *" Thanh niên cường lấy làm kinh hãi, trong lòng không khỏi có chút hối hận chính mình mới vừa rồi nói không thi triển đệ tam hồn kĩ. Nhưng hắn dù sao là từng lam phách học viện đệ nhất cao thủ, trận tỷ thí này chính là hắn khơi mào, tự nhiên không thể lui bước.*

Gầm nhẹ một tiếng, thân thể nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Thân thể vốn đã cực kỳ cường tráng một lần nữa bành trướng, nhất là cơ tay, cơ hồ lớn gấp đôi, đồng thời cánh tay cũng dài ra, kéo đến gần đầu gối, hiện ra một bộ lông màu đen.

"Thái long, vũ hồn: Đại lực tinh tinh, ba mươi bảy cấp cường công hệ chiến hồn tôn, xin chỉ giáo. "

Ba mươi bảy cấp? Đường Tam sửng sốt một chút, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Nếu như là thực lực của đối phương vượt qua mình thì còn có thể đem đến cho hắn chút ít phiền toái, nhưng hồn lực của đối thủ cũng chỉ tương đương, vậy thì trận chiến này đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Thái long hướng Đường Tam vẫy tay một cái, hàm ý bảo là cứ ra tay trước đi. Đường Tam cũng không khách khí, hữu thũ khẽ phất, lục quang lóe lên trong nháy mắt lục sắc quang mang trong phóng thích ra. Lúc này khoảng cách giữa hắn và Thái long cũng rất gần, trong lớp học, các đệ tử chỉ chứng kiến một mảnh lục sắc quang mang, ngay sau đó, Thân thể của Thái long đã bị một cái lưới bao trùm vào bên trong.

Tỷ thí bắt đầu đã nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, Đường Tam sau khi cởi bỏ chu võng trói buộc, không thèm nhìn Thái long một cái, cứ thế quay lại ngồi cạnh Tiểu vũ. Thái long mặc dù lỗ mãng, nhưng cũng coi như trực tính, cho nên hắn cũng cũng không có ý định thương tổn đối thủ mặc dù vừa mới động thủ đã thi triển ra đệ tam hồn kĩ.

Thái long chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể cũng rất khó có thể nhúc nhích, tiềm thức bắt đầu ra sức giãy dụa.

Vũ hồn của hắn chính là Đại lực tinh tinh, lực lượng là phương diện mà hắn am hiểu nhất, hắn mới không tin là lam ngân thảo mỏng manh này có thể vây khổn hắn.

Nhưng ngay lập tức thì sắc mặt của vị cựu đệ nhất cao thủ này liền thay đổi, chu võng trói buộc do lam ngân thảo đã đan lại thành một cái đại võng thập

phần bền bỉ, bất luận hắn giãy dụa như thế nào cũng không có cách này nới lỏng được mà chu võng này ngược lại còn không ngừng xiết chặc, một cỗ cảm giác nóng cháy đến mãnh liệt từ vùng da tay tiếp xúc với chu võng truyền đến, đồng thời tiếp theo đó là một cảm giác tê dại xuất hiện, lúc này Thái long cho dù có muốn sử dụng đệ tam hồn kĩ cũng không được.

Mặc dù hồn hoàn của hắn cũng là rất mạnh nhưng là cường công hệ hồn sư, hắn vừa vặn lại bị Đường Tam khắc chế cho nên căn bản là hắn không có khả năng hoàn thủ.

Một thanh âm vang lên, thân thể cường tráng của Thái long giống như ngọn núi bị đốn trụ mà đổ ầm xuống, giãy dụa cũng dần yếu đi, độc tố trên chu võng đã làm cho hắn mất đi năng lực chống cự.

Đúng lúc này, vị sư phụ từ bên ngoài đi vào, chính là người quen cũ, là Đường đậu hồn sư Thiệu hâm của Sử Lai Khắc học viện.

"Có chuyện gì xảy ra vậy Tiểu tam? "

Thiệu hâm vừa nhìn thấy chu võng, ánh mắt liền quay lại Đường Tam, nhíu nhíu mày hỏi:

"Ngươi như thế nào ngày đầu tiên đi học đã khi dễ đồng học? "

Phòng học một hồi yên tĩnh, ánh mắt các đệ tử nhìn Đường Tam không khỏi thay đổi.

Đường Tam bất đắc dĩ hướng Thái long mà giơ tay phải lên, lam ngân thảo liền phiêu tán đi, tụ lại trên chu võng, dưới tác dụng của hồn lực chu võng bèn thu lại.

"Ta không phục. "

Không còn chu võng trói buộc, Thái long từ trên mặt đất nhảy bật lên. Hắn hướng Thiệu hâm nói:

"Sư phụ, mới vừa rồi là ta hướng Đường Tam khiêu chiến. Chỉ là khinh địch

mà đã bị hắn đánh bại. Đường Tam, ta không phục. Ta muốn cùng ngươi quyết đấu. *"*

Tiểu vũ không nhịn được nói:

*"*Ngươi vô công rồi nghề không có việc gì làm à, đầu ngươi có óc không vậy? Lực lượng hình hồn sư khiêu chiến với khống chế hệ hồn sư? Óc của ngươi toàn là bã đậu à? *"*

*"*Ta.....*"*

Nhớ tới chính mình không có chút khả năng nào chống cự lại chu võng, Thái long sắc mặt không khỏi có chút biến đổi, hắn mặc dù thân thể cường hãn nhưng độc tố mà chu võng lưu lại vẫn chưa có biến mất hết. Hiện tại hắn trên người vẫn còn một trận tê dại đau nhức.

Nhưng khẩu khí này hắn làm sao có thể nuốt trôi được.

*"*Có bản lãnh, chúng ta không dùng võ hồn. Chỉ bằng vào thân thể mà đơn đã độc đấu. *"*

Nói ra những lời này, Thái long sắc mặt không khỏi ửng đỏ. Không ít đệ tử trên mặt cũng đều lộ ra vẻ khinh bỉ, một cái lực lượng hình hồn sư lại đề nghị ngạnh chiến thân thể với khống chế hệ hồn sư, cái này chẳng phải buồn cười sao?

*Nhưng ngoài ý muốn của các đệ tử, Đường Tam lại điềm nhiên gật đầu nói: "*Hảo. *" Vừa nói xong, hắn vừa lại đứng dậy, hướng Thái long đi đến.*

Thiệu hâm dụng sức dậm chân lên sàn mấy lần:

*"*Các ngươi coi nơi này là chỗ nào? Đấu hồn tràng sao? Muốn đánh thì hết giờ học đi tìm chỗ nào đấy mà đámh. Lúc này đang là giờ học. Nếu các ngươi không ngại bị phạt thì cứ tiếp tục đi. *"*

Thiệu hâm là phụ trợ thực vật hệ hồn sư cho nên không có cách nào dùng vũ lực ngăn cản, tuy nhiên thì không ai dám khứ sự xúc phạm tôn nghiêm của

hắn.

Thái long trừng mắt nhìn Đường Tam một cái:

*"*Hết giờ học, ta đợi ngươi. *"*

Đường Tam chỉ là gật đầu một cái, sau đó xin lỗi Thiệu hâm rồi mới trở lại ngồi cạnh Tiểu vũ.

Tiểu vũ ghé sát vào tai Đường Tam, thấp giọng nói:

*"*Ca, sau này chúng ta đi học, cái tên Thái long này sẽ rất làm phiền ta, ta không cần biết, hôm nay ngươi trừng phạt hắn một chút để sau này hắn không dám đến làm phiền ta. "

Không có ai hiểu rõ thực lực của Đường Tam hơn Tiểu Vũ, nàng đã từng giao thủ với Đường Tam nhiều lần mà không dùng vũ hồn. Đối với năng lực cận chiến của Đường Tam, lực lượng mạnh như thế nào, kỹ xảo ra làm sao, nàng chính là rõ nhất,. Nàng không tin là Thái long có thể đánh bại được Đường Tam.

------oOo------

Chương 189: Trở nên quán thông (2): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: VBI

Đường Tam nhìn Tiểu vũ một cái, gật đầu nói:

"Hảo. "

Một hồi phong ba như vậy lắng xuống, nhưng Đường Tam cũng khiến cho không ít đệ tử hứng thú. Đám nam đệ tử không ngừng nhìn kỹ hắn, cũng có

không ít nữ đệ tử cảm thấy hứng thú. một cái thiếu niên nhìn qua mới chỉ mười mấy tuổi đã đánh ngã đệ nhất cao thủ học viện, có thể hình dung được tiền đồ trong tương lai của hắn sẽ vinh quang cở nào.

Đáng tiếc là Đường Tam và Tiểu vũ ngồi ở hàng đầu, các nàng thu ba ám tống (liếc mắt đưa tình ^-^) như thế nào cũng vô pháp thu hút được sự chú ý của Đường Tam.

Thiệu hâm ho khan một tiếng, bắt đầu chánh thức bắt đầu giờ học.

"Hôm nay khóa đề là tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường.

Chúng ta đều biết là thực vật hệ hồn sư là những tồn tại yếu nhất tại giới hồn sư giới, nhưng đồng thời bọn họ cũng là những hồn sư không thể không nhắc tới. Có được một gã cường đại thực vật hệ hồn sư làm đồng bọn, thì khả năng chiến đấu lực sẽ tăng lên toàn diện, đặc biệt là khả năng duy trì tác chiến liên tục. Sau đây, ta sẽ cho các ngươi biết một chút về các loại tác dụng của thực vật hệ hồn sư tại chiến trường....."

Bài giảng của Thiệu hâm cũng không tính là sinh động, cả ban cao cấp thì thực vật hệ hồn sư cũng chỉ có mỗi Áo tư tạp mà thôi, cho nên cũng chỉ có hắn mới cảm nhận được bài giảng, phần còn lại của cả lớp đều chìm trong bộ dáng mơ màng buồn ngủ.

Đường Tam đã quên chuyện về Thái long, thỉnh thoảng to nhỏ chuyện trò vài câu cùng Tiểu vũ, đối với bọn họ thì đây bất quá chỉ là nói chuyện với nhau như thường ngày, nhưng cái loại ngọt ngào này lại khiến cho kẻ khác đố kị.

Đường Tam có thể quên, nhưng Thái long lại không quên, hắn đã bất chấp thể diện mà đổi sở đoản thành sở trường, như thế nào cũng không có thể thua tiếp. Đây là cơ hội duy nhất để hắn lấy lại thể diện..

Ngồi ở phía sau không ngừng đề tụ hồn lực, đem độc tố trong cơ thể bài trừ, khôi phục thể lực.

Chế độ giáo học của học viện cũng không phải là nghiêm khắc, cũng giống như đại đa số các hồn sư học viện, buổi sáng đi học, buổi chiều để cho các đệ

tử tự hành tu luyện. Rất nhanh, chương trình học buổi sáng đã kết thúc.

"Ca, chúng ta đi ăn cái gì bây giờ? Thiên đấu thành có rất nhiều món ăn ngon, chiều nay chúng ta đi dạo có được không? "

Nhìn ánh mắt thiết tha của Tiểu vũ, Đường Tam mỉm cười gật đầu nói: *"Hảo, vậy thì đi dạo. Bọn Mập mạp, Áo tư tạp không biết có đi hay không. "*

Tiểu vũ hừ một tiếng nói:

"Mặc kệ bọn họ, hai người chúng ta đi thôi, gọi bọn họ làm gì.Tên mập mạp kia mặc dù không còn tà hỏa uy hiếp nhưng là bản tính vẫn không thay đổi. Đại hương tràng thúc thúc hèn mọn bỉ ổi như vậy, ta cũng không nguyện ý đi dạo phố cùng hắn. "

Tiểu vũ thanh âm cũng không nhỏ, ngồi ở cách đó không xa, Mã Hồng Tuấn và Áo tư tạp đều nghe được hết, Áo tư tạp tức giận nói:

"Tiểu vũ, cho dù ngươi sợ chúng ta phá hư mỹ cảnh của các ngươi thì cũng không nên làm tổn thương ta như vậy đi. Ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu nhàn nhã, ngọc thụ lâm phong như vậy, như thế nào hèn mọn, bỉ ổi hả? "

Tiểu vũ thè lưỡi nhìn Áo tư tạp:

" Ngươi có bản lãnh thì lớn tiếng niệm mấy lần hồn chú của ngươi đi xem mọi người nói về ngươi như thế nào."

"Cái này....." Vừa nhắc đến hồn chú của chính mình, Áo tư tạp có chút bất đắc dĩ.

Hắn vẫn theo đuổi Trữ Vinh Vinh nhưng Trữ Vinh Vinh vẫn giữ khoảng cách với hắn, cũng không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, làm cho Áo tư tạp mỗi ngày đều nỗ lực hết sức. Học tập ở nơi này, vốn trong ban cũng có không ít nữ đệ tử tướng mạo, vóc dáng rất ổn. Với ngoại mạo của hắn thì để quyến rũ một chút cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Nhưng mấu chốt là tất cả hồn sư đều khó tránh khỏi việc bàn tán về nhau.

Đám nữ hài tử này sau khi nghe nói hồn chú của hắn hèn mọn, bỉ ổi thì lập tức cách ly hắn xa xa, không ai muốn dây dưa với cái mùi của đại hương tràng.

Còn Đái Mộc Bạch thì trái lại, rất được hoan nghênh, thư tình gửi đén cho hắn có thới mấy chục phong, từ ban cao cấp có, từ các ban khác gửi tới cũng không ít. Hắn mặc dù không có anh tuấn như Áo tư tạp, nhưng tà mâu lại tràn ngập mị lực phách nhiếp nhân tâm, hơn nữa còn thập phần nam tính, tự nhiên trở thành tiêu điểm của các thiếu nữ. Chỉ đáng tiếc là Đái Mộc Bạch từ khi nhìn thấy Chu Trúc Thanh thì bản tánh trở nên thay, tránh né còn không xong làm sao còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến cho thái độ của Chu Trúc Thanh đối với hắn có phần chuyển biến tốt đẹp.

Đúng lúc này, thanh âm không hữi hảo lần nữa vang lên:

"Đường Tam! Theo ta. "

Thái long mang theo mấy tên tay chân đi tới, chỉ tay vào Đường Tam rồi lại chỉ ra ngoài, sau đó quay đầu bước đi.

Lần này thì ngay cả Mã Hồng Tuấn cũng không nhịn nổi:

"Vẫn còn chưa đủ sao. Tam ca, có muốn ta giúp ngươi thu thập hắn hay không? "

Nếu nói về thủ đoạn thì mập mạp này cũng không phải là kẻ vừa nhưng Đường Tam cho hắn ăn kê quan phượng hoàng quỳ cũng giống như cứu hắn một mệnh, cái ân tình này mập mạp mặc dù không nói ra nhưng lại ghi tạc sâu trong lòng.

Ngoài lý do thân thiết ra thì hắn đối với Đường Tam hắn vẫn có một loại kính trọng đặc thù. Cách xưng hô cũng từ tiểu tam chuyển thành tam ca.

"Không cần, để tự ta đi. " Vừa nói, Đường Tam vừa cùng tiểu vũ đi ra ngoài.

Bốn người bọn Thái long vẫn đi tới sân lâm phái sau chủ giáo học lâu thì mới

đình cước bộ.

Giáo phục trên người Thái long cũng đã bị chu võng của Đường Tam ăn mòn, lúc này đã xé toạc ra, lộ ra một thân hình cường tráng, hai tay không ngừng duỗi ra nắm lại, bộ xương phát ra thanh âm kêu răng rắc ghê người.

Đường Tam gần đây vốn tâm tình có chút bất hảo, Thái long lại liên tiếp khiêu khích càng làm hắn có vài phần ức chế, cũng không nói nhiều, trực tiếp hướng thái long hất đầu:

"Bắt đầu đi. "

Vừa nói xong, Đường Tam cước bộ đột nhiên tăng tốc, vọt một cái đã tới trước mặt Thái long.

Thái long kinh nghiệm chiến đấu hiển nhiên cũng hết sức phong phú, không có kinh hoảng, tay trái thủ trước ngực, hữu quyền quét ngang ra, tạo ra tiếng kêu xé gió ô ô.

Đường Tam không có né tránh công kích của Thái long mà quyền đầu trong nháy mắt vung lên, trực tiếp ngạnh kháng hữu quyền của đối phương đang ầm ầm kích tới, thân trên khẽ nghiêng sang bên trái nửa vòng, đồng thời lao thẳng lên phái trước, vai phải vừa lúc chấn thẳng vào trên ngực Thái long.

Hắn hữu cước cũng tại đồng thời xuất động, nương theo hữu thủ mà tiến lên, chính là một thức thôi song vọng nguyệt.

Thái long chỉ cảm thấy quyền đầu của mình xuất ra như là đánh vào khoảng không vậy, lực lượng trên nắm tay (quyền đầu) trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó, trước ngực một cỗ đại lực truyền thẳng đến, dưới chân lảo đảo, cả người liền bị kích bay ra ngoài.

Bịch … thân thể to lớn của Thái long bị bay ra ngoài mấy thước, rơi vào một cây lam ngân thảo.

"Đủ chưa? "

Đường Tam chắp tay mà đứng, mặc dù hắn tuổi còn chưa lớn nhưng lúc này nhìn bộ dáng của hắn đã có vài phần khí phái.

"Không phục. " Thái long điên cuồng hét lên một tiếng, từ dưới mặt đất bật mạnh dậy, như cự thạch lao thẳng tới Đường Tam mà công kích.

Đường Tam nhướng mày:

"Ta đánh cho đến khi ngươi phục mới thôi. "

……

Khoảng chừng mười phút sau, Tiểu vũ từ trong rừng cây đi ra, không nhịn được thở dài nói:

"Thái long này mặc dù phiền toái, nhưng khả năng chịu đòn đúng là mạnh mẽ, bị đánh ngã cả trăm lần vẫn còn có thể đứng dậy. "

"Hắn tính cách cũng rất ương ngạnh. "

Đường Tam đi sau tiểu vũ nói:

"Nếu ta không đánh trật các đốt xương ngón tay hắn thì không biết hắn còn dây dưa đến bao giờ. "

Thái long đối diện với Quỷ Ảnh Mê Tung và Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam thì căn bản là không có bất cứ cơ hội nào. Thật ra thì thân thể lực lượng của hắn mạnh hơn Đường Tam, nhưng không có cách nào phát huy được mà hoàn toàn bị Đường Tam áp chế.

Cuối cùng vì không muốn tiếp tục dây dưa với hắn cho nên Đường Tam đã dùng cầm nã thủ mà đánh trật các đốt xương ngón tay của hắn thì trận đấu mới kết thúc.

Tiểu vũ kéo tay Đường Tam:

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. " Đường Tam gật đầu, ánh mắt hắn chiếu vào

người Tiểu vũ, thoáng có chút thất thần.

"Làm sao vậy? Có cái gì khác à? " Tiểu vũ cười nói.

Đường Tam vội vã lắc đầu, che dấu sự xấu hổ, *"Đi thôi, chiều nay ngươi muốn đi đâu ta cũng sẽ đi cùng ngươi. "*

Học viện tại giữa thành thị quả thật hết sức tiện lợi. Ra khỏi đại môn là ngã tư đường. Thiên đấu thành không hổ là thủ phủ của thiên đấu đế quốc, ngã tư đường rộng rãi sạch sẽ, hàng quán san sát. Ngã tư đường rộn ràng tấp nập dòng người qua lại liên miên.

Bởi vì thái long làm chậm trễ, Đường Tam cùng Tiểu vũ liên tục đi vào mấy khách điếm đều phát hiện bên trong đã chật kín. Không có cách nào, bọn họ lại tiếp tục đi tới khu phố trung tâm.

"Ca. Bên kia là chỗ nào vậy? " Tiểu vũ chỉ vào một tòa kiến trúc mái vòm ở không xa phía trước mà hỏi.

Tòa kiến trúc trông rất kỳ lạ, là một cái lồng bạc hình bán nguyệt, giống như là nửa hình tròn chụp trên mặt đất, trước mặt không có bất kỳ cái tiêu bài gì, chỉ có một cái đồ án hình cái búa.

Đường Tam trong lòng vừa động, nhất thời nhớ tới lời đại sư nói, cây búa như vậy có thể tượng trưng cho thợ rèn tạo chùy:

"Hảo, có vẻ như là phòng đấu giá đi. Ký hiệu như trên hẳn là là phòng đấu giá chuyên dụng đấu giá chùy đây. "

Tiểu vũ nhãn tình sáng lên:

"Phòng đấu giá? Chúng ta đi xem một chút có được không? Ta nhớ kỹ là đại sư có nói rằng chỉ có tại thủ đô của hai đại đế quốc mới có phòng đấu giá cao cấp, thậm chí ngay cả hồn cốt cũng có bán. "

Đường Tam biết phòng đấu giá, đương nhiên cũng biết hồn cốt.Đó là bảo bối mà tất cả hồn sư đều mơ tưởng. Từ một góc độ nào đó mà nói thì chỉ cần hồn

lực thăng cấp là tất cả hồn sư đều có thể nghĩ tới hồn hoàn, chỉ là chất lượng khác nhau mà thôi. Nhưng hồn cốt thì lại không như vậy.

Hồn cốt vốn đã ít mà nó lại là đề tài cấm kỵ trong giới hồn sư, bất kỳ kẻ nào mang hồn cốt trên người đều hết sức che dấu, tránh bị người khác phát hiện. Những chuyện bởi vì hồn cốt mà phát sinh đầu rơi máu chảy nhiều không kể xiết. Cho dù chỉ là một khối hồn cốt bình thường nhất cũng có thể bán với giá trên trời.

Mặc dù vũ hồn điện đã phát lệnh cấm hồn sư liên thủ liệp sát hồn thú trên diện rộng để thu hoạch hồn cốt nhưng vẫn có không ít các hồn sư dựa vào thực lực mạo hiểm. Đương nhiên, cũng không có nhiều hồn sư đem bán hồn cốt mà đại đa số đều là trao đổi với nhau.

Chủ yếu là cố đổi lấy hồn cốt thích hợp với mình hoặc là lấy vật phẩm trân quý khác.

Đường Tam đối với phòng đấu giá này cũng rất cảm thấy rất hứng thú:

"Tiểu vũ, chúng ta đi ăn cơm cái đã. Ăn xong rồi tới xem một chút. "

Vừa nói đến ăn cơm, Tiểu vũ không khỏi cả giận nói:

"Đều là do tên Thái long kia làm trì hoãn cho nên mấy tửu lâu ăn được gần học viện đều chật kín. Mấy cái tửu lâu đó sinh ý cũng quá tốt đi. Ngay cả chỗ ngồi cũng chật kín. "

Đường Tam bất đắc dĩ nhún vai:

"Chúng ta cũng không thể vác cái bụng đói mà đến phòng đấu giá. Thiên đấu thành lớn như vậy, cũng không ít tửu lâu đâu. "

Tiểu vũ đột nhiên cười nói:

"Ngươi nhìn kìa, bên kia có bán đồ ăn nhanh. Chúng ta qua đó mua một chút đi. "

Đường Tam nhìn theo hướng Tiểu vũ, chỉ thấy một lão nhân đang đứng phía sau một cái xe đẩy mà bán hàng. Trên xe đặt vài cái nồi lớn, bên cạnh còn có một cái thùng bằng trúc, bên trên được đậy bằng cái nắp có bọc vải bông giữ nhiệt.

"Lão bản, đồ ăn bán thế nào? " Tiểu vũ linh hoạt chạy tới hỏi.

Lão nhân vừa nhìn tiểu cô nương đáng yêu tiểu vũ, nhất thời cười nói:

"Tiểu cô nương, đồ ăn nhanh tự chọn của ta (fast food buffet) ăn rất ngon. Hôm nay sinh ý rất tốt, còn lại cũng không nhiều. Bán rẻ cho ngươi một chút. hai đồng hồn tệ một suất. Thế nào? "

"Cám ơn ngài. " Tiểu vũ rất nhanh từ trong lòng lấy ra bốn cái đồng hồn tệ: *"Ta mua hai xuất, ca mau tới ăn đi. "*

Lão nhân mở nắp nồi lấy ra hai cái. Từ trong nồi lấy ra chính là hai cái bánh bao lớn trắng tinh cho vào trong bát. Mặc dù đã không còn rất nóng nhưng vẫn còn khá ấm.

Tiểu vũ đưa một cái bánh bao Đường Tam trước rồi sau đó nhận nốt cái còn lại từ lão nhân mà nhỏ nhẹ ăn từ từ từng miếng. Cho dù đây chỉ là bánh bao, một thứ đồ ăn bình dân nhưng nàng ăn rất vui vẻ.

Đường Tam đứng cạnh Tiểu vũ, cùng ăn bánh bao với nàng. Nhìn dung nhan kiều diễm thập phần thoả mãn của Tiểu vũ, hắn trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây dại.

Tiểu vũ thỉnh thoảng lại san phần thịt vào chén của Đường Tam, còn mình chỉ là ăn một ít rau và một số nhân bánh khác.

"Tiểu vũ, ngươi cũng ăn đi. "

Tiểu vũ cười nói: *"Ta vốn ăn ít còn ngươi thân thể lớn như vậy, đại sư cũng đã nói qua, nam nhân các ngươi phải ăn nhiều thịt, nếu không thì sẽ không có thể lực. "*

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại tấn công mạnh vào chỗ mềm yếu nhất của Đường Tam. Trong phút chốc, những mê muội lan man mấy ngày nay đột nhiên được cởi bỏ, Đường Tam ngây người đứng yên, lẳng lặng nhìn Tiểu vũ, trong ánh mắt loé ra vài tia quang mang có vài phần kỳ dị.

"Ca, ngươi làm sao vậy? Mấy ngày nay ngươi như thế nào luôn ngây người ra như vậy? Có phải thân thể không được khoẻ hay không? " Tiểu vũ nâng tay sờ trán Đường Tam một cái.

Đường Tam buông chiếc bánh bao trong tay, nắm lấy tay tiểu vũ, vừa rồi như tia quang điện loé lên giữa màn đêm, hắn đột nhiên trở nên thông suốt, nhìn vẻ ân cần của Tiểu vũ, Đường Tam bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt huyết sôi trào trong lòng:

"Tiểu vũ, bất luận sau này có phát sinh chuyện gì đi nữa thì ta cũng sẽ ở bên cạnh mà bảo vệ cho ngươi, ngươi vĩnh viễn là Tiểu vũ thân ái nhất của ta. "

Tiểu vũ sửng sốt một chút, mặc dù nàng không rõ Đường Tam tại sao tự nhiên lại nói ra những lời này ở đây, nhưng trái tim lại thấy một trận ấm áp, ngọt ngào cười:

"Ca, ta biết ngươi tốt nhất với ta. Nhanh ăn đi, nếu không sẽ mất ngon. "

Đường Tam lại cầm lấy chiếc bánh bao, có lẽ là bởi vì vi tâm kết khai giải cho nên hắn sức ăn cũng trở nên hết sức tràn đầy, Cắn từng miếng, từng miếng to một, nụ cười hàng ngày một lần nữa lại tái xuất hiện trên khuôn mặt.

Lão nhân lúc trước thấy Đường Tam và Tiểu vũ đều chỉ là tiểu hài tử, vốn tưởng rằng bọn họ ăn không được bao nhiêu cho nên mới ra giá như vậy. Nhưng bây giờ chứng kiến Đường Tam càng lúc càng nhiều, không khỏi trở nên một trận sàu muộn. Bán cơm tự chọn mà gặp phải cái vua dạ dày này thì đúng là một bi kịch.

Đường Tam vẫn ăn hết sứcđến khi quá ngọ mới kết thúc bữa trưa này.

"Lão bản, cám ơn người. Cơm ăn rất ngon. " Đường Tam rất có lễ phép

hướng lão bản gật đầu, cổ tay vừa lộn, thêm một cái ngân hồn tệ đã đặt ở trên bàn.

"Tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy? " Lão bản sửng sốt một chút, vội vã gọi Đường Tam, Tiểu vũ.

Đường Tam quay đầu cười, nói: *"Đây là ngài nên được a. "* Nói xong liền kéo Tiểu vũ nhanh rời đi. Đối với hắn mà nói, lần này tuyệt đối không phải chỉ là một bữa cơm trưa đơn giản.

Tiểu vũ cảm giác được Đường Tam nắm tay nàng rất chặt, nụ cười trên mặt hắn tựa hồ đã khôi phục như bình thường. Nàng vốn rất thông minh, cũng không có hỏi nhiều mà cứ vậy hăng hái tiến về phòng đấu giá.

Phải đến gần thì mới có thể chính thức cảm nhận được quy mô kiến trúc hình bán nguyệt của phòng đấu giá.

Căn cứ theo quan sat của Đường Tam, đường kính của nhà vòm bán nguyệt này ít nhất cũng có đến gần năm trăm thước, chỗ cao nhất cũng có ngoài tám mươi thước, mặc dù hắn cũng đã từng thấy qua đại đấu hồn tràng còn lớn hơn, nhưng cũng nên nhớ rằng nơi này chỉ là phòng đấu giá, căn bản cũng không có nhiều người tới xem như đấu hồn tràng.

Hơn nữa, Thiên đấu thành chính là thủ đô của Thiên đấu đế quốc, có thể dùng từ tấc đất tấc vàng để hình dung sự đắt đỏ của cái vị trí đắc địa này, từ đó có thể thấy được, phòng đấu giá tại thiên đấu thành này địa vị trọng yếu ra sao, bối cảnh thâm sâu khôn lường cỡ nào.

Đại môn của phòng đấu giá cũng được kiến tạo theo hình bán nguyệt, theo cùng một chỉnh thể kiến trúc với phòng đấu giá, đều được sơn phủ một mầu trắng. Ở ngoài cửa có bốn cô gái cao ráo đang đứng.

Các cô gái này rõ rang đều phải trải qua tuyển chọn kỹ càng, chẳng những thân cao trên một thước bảy mươi lăm mà hơn nữa vóc người đều cực kỳ cân xứng, mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng là dung mạo rất hấp dẫn, tất cả nhìn qua, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi đổ lại.

Thân mặc quần dài chấm đất, cách tay cũng đều ẩn giấu trong tay áo dài, không có lộ ra nhiều da thịt, nhưng là quần áo lao bó chặt lấy người, lồ lộ ẩn hiện những đường cong mỹ miều uyển chuyển.

Trên bộ quần áo trắng như tuyết thêu đính những viền hoa văn màu bạc, hoa văn mơ hồ ẩn hiện thành chữ, nhưng Đường Tam và Tiểu vũ đều không thê nhìn ra là chữ gì. Động tác của bốn gã cô gái là hoàn toàn giống nhau, hai tay chắp trước người, cùng mỉm cười chào khách, mặc dù đây chỉ là nụ cười mang tính chất nghề nghiệp nhưng vẫn rất dễ dàng khiến cho người khác phát sinh hảo cảm.

------oOo------

Chương 190: Phòng đấu giá Thiên Đấu (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Thấy hai người trực tiếp đi tới, một trong bốn cô gái tiến lên mấy bước, hơi khom người, nói: *"Hai vị, có cần phải trợ giúp gì không? "*

Tiểu vũ: *"Nơi này có phải là phòng đấu giá không? Chúng ta muốn vào xem. "*

Cô gái có chút ngạc nhiên, nàng mặc dù cũng không bởi vì thấy Đường Tam cùng Tiểu Vũ tuổi nhỏ mà coi thường bọn họ, nhưng hai người khách như thế này lại là lần đầu tiên họ thấy. Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn nói: *"Xin lỗi, hai vị khách nhân có thể xin cho hỏi một chút, các ngươi có chứng nhận đấu giá không? "*

Tiểu Vũ sửng sốt, *"Chứng nhận đấu giá? Đó là vật gì vậy? "*

Cô gái mỉm cười, nói: *"Chỉ có khách nhân có chứng nhận đấu giá mới có thể tiến vào phòng đấu giá để tiến hành đấu giá. Chứng nhận tư cách chia làm mấy cấp độ khác nhau, trong đó thấp nhất là một vạn kim hồn tệ. Nói cách khác, cần phải có một vạn kim hồn tệ tư sản chứng minh, mới có thể tham dự đấu giá, đây là vì tránh có người ác ý đấu giá được rồi nhưng không có tiền trả, xin hai vị tha lỗi! "*

Tiểu Vũ quay đầu nhìn về phía Đường Tam, *"Ca, ngươi có một vạn kim hồn tệ không? "*

Đường Tam có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mặc dù tham gia đấu hồn hắn Đã có không ít tiền, nhưng một vạn kim hồn tệ đối hắn mà nói thì số lượng này vẫn là rất lớn.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiểu Vũ, Đường Tam nhịn không được nói: *"Ngoài ra không còn biện pháp nào có thể đi vào sao? "*

Cô gái: *"Còn có một cách khác để đi vào đó là nếu hai vị bán đồ vật thì có thể tiến vào bên trong phòng đấu giá. Nhưng vật phẩm muốn bán phải trải qua phòng đấu giá chuyên môn của chúng ta xem xét, giá trị vượt qua một ngàn kim hồn tệ mới có tư cách tham dự đấu giá. Nếu đấu giá thành công, chúng ta đem trích lấy một phần làm phí thủ tục. "*

Bán đồ? Đường Tam cùng Tiểu Vũ liếc nhau, Đường Tam trong lòng vừa động. Lấy ra một vật.

Đó là một cái hộp nhỏ màu đen, dường như chỉ có kích cỡ gần bằng bàn tay, mặt trên cơ quan liên kết với một cái chốt nhỏ, cái hộp toàn thân đen nhánh, mặt trên có một tầng lỗ nhỏ.

"Chúng ta sẽ đấu giá cái này vậy. " Đường Tam lắc lắc cái hộp nhỏ trong tay.

"Đây là cái gì? " Cô gái cũng không bởi vì Đường Tam xuất ra vật này mà coi thường, nàng đã làm việc ở đây khá lâu rồi nên nàng biết, càng là đồ kỳ quái thì có lúc lại càng có giá cao.

Tiểu Vũ ra vẻ thần bí nói: *"Các ngươi không phải có người kiểm chứng sao?*

Ngươi biết cũng không có giá trị gì, Đưa cho người kiểm chứng nhìn xem có đáng giá tiền hay không là được rồi? "

Cô gái lúc này mới phát hiện chính mình hơi thái quá, mới vội vàng khom người mời, *"Hai vị xin vui lòng theo tôi. "* Vừa nói xong, liền xoay bước, hướng bên trong phòng đấu giá đi đến.

Đi vào phòng đấu giá. Cũng không phải là huy hoàng, mặt đất là đá *"Đại Lý"* màu trắng nhũ, bốn phía vách tường có các loại phù điêu trang sức, màu sắc phù điêu cũng không nhiều lắm. Nhìn qua đơn giản nhưng cực kỳ trang nhã. Ngoài các bức tranh, phù điêu thì phòng còn xây thêm một số cửa sổ. Bên trong phòng có để một ít đồ sứ, khôi giáp, và một loạt các vật phẩm. Nếu không phải đã biết nơi này làm gì, sợ rằng Đường Tam cùng Tiểu Vũ lại tưởng rằng nơi này là một nhà bảo tàng. Cô gái dẫn đường là một người rất có tác phong nghề nghiệp, mỗi khi đi mười bước lại dừng lại một chút, đưa tay ra mời, chỉ dẫn đúng phương hướng, giúp Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi tới đại sảnh,hướng tới phòng có tiêu đề hai chữ *"Kiểm Nghiệm"*.

Trong phòng có một dãy bàn, phía sau bàn là tám gã chuyên gia kiểm chứng có độ tuổi khác nhau nhưng đều mặc trường bào màu đen. Họ đang vội vàng tiến hành xem xét, kiểm nghiệm một ít vật phẩm.

Cô gái hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nói: *"Nơi này là phòng kiểm nghiệm vật phẩm. Làm phiền hai vị tới đây khai báo một chút về vật phẩm vừa rồi. "* Vừa nói xong, nàng dẫn hai người đi tới một vị phía bên trái, đem cái hộp nhỏ đưa qua.

"Nhất Hiệu xem xét sư, phiền toái ngài một chút. Hai vị khách quý đây hy vọng có thể đem vật này tham gia đấu giá. "

Xem xét sư ý thức tiếp nhận hộp sắt, khẽ liếc lướt qua, ánh mắt lập tức tỏ ra vẻ kinh ngạc, xem xét một chút, rồi nói: *"Thứ lỗi cho ta con mắt vụng về, xin hỏi đây là vật gì? Làm ra thật phần tinh xảo thế này, không biết là có tác dụng gì? "*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ta gọi nó là: Hàm sa xạ ảnh, là một loại vũ khí. "*

"Vũ khí? " Xem xét sư càng thêm kinh ngạc hơn nữa, vũ khí nhỏ như vậy hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng chứng kiến Đường Tam cùng Tiểu Vũ chỉ là hai thiếu niên thì hắn lại có chút khinh thường, một lúc mới thu hồi sự khinh thường trong lòng, *"Ngài có thể biểu diễn một chút được không? "*

"Ở chỗ này sao? " Đường Tam thu hồi Hàm sa xạ ảnh từ trên tay xem xét sư, *"Vật này có độc. Ở chỗ này sợ rằng không tốt lắm. "*

Nghe được hai chữ *"có độc"*. Sự chú ý không còn chỉ là của vị xem xét sư trước mặt nữa, bên cạnh hắn bảy vị xem xét sư còn lại cũng không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc, ánh mắt đều hướng lại đây.

Nhất Hiệu xem xét sư có chút khó khăn nói: *"Nếu ngài không có cách nào chứng minh tác dụng của nó, chúng ta cũng không có biện pháp tiến hành đánh giá đối với nó. Phòng đấu giá chúng ta có địa phương chuyên môn thí nghiệm uy lực vũ khí, chúng ta tới nơi đó kiểm tra, ngài thấy thế nào? "*

Đường Tam gật đầu nói: *"Có thể. "*

Cô gái phụ trách tiếp đãi lúc trước cũng không có vội vã mà rời đi, vẫn như trước đi theo bên cạnh, đồng thời cùng Nhất hiệu xem xét sư mang theo Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi vào cánh cửa phía sau của phòng Kiểm Nghiệm.

Không biết có phải chủ nhân phòng đấu giá rất thích hình tròn hay không mà bên trong phòng đấu giá tất cả đều là hình dạng nửa vòng tròn, nhìn qua cũng có vài phần lý thú.

Thông qua thời gian quan sát ngắn ngủi, Đường Tam trong lòng không khỏi than thở, phòng đấu giá này chẳng những quy mô rộng lớn, hơn nữa hết thảy thiết kế rất hợp lý. Xem xét sư mang theo bọn họ đi tới phòng thí nghiệm vũ khí, ước chừng rộng khoảng 100, cả phòng bốn phía vách tường đều là được các tấm thép ghép lại, trong phòng không có đồ vật nào.

Đường Tam ý bảo cô gái tiếp đãi cùng xem xét sư lui về phía sau mình, tay phải giơ lên Hàm sa xạ ảnh, ngón tay lướt nhẹ vào chốt kích hoạt.

Xích xích xích xích xích xích...., liên tiếp chuỗi âm thanh cùng với đó là một chùm khí vàng nhạt thóat ra, khí độc này là được Đường Tam mới thêm vào không lâu trước. Hàm sa xạ ảnh trải qua cải tiến, cùng Chư cát thần nỏ giống nhau, đã có thể phóng ra ba lần. Chỉ bất quá uy lực so với Chư cát thần nỏ yếu hơn một chút. Tuy nhiên mỗi lần cũng có thể phóng ra ba mươi sáu cây cương châm.

Các loại ám khí Đường môn phân cấp chủ yếu là căn cứ vào uy lực. Giống Bạo vũ lê hoa châm nổi tiếng thuộc nhóm đứng đầu, sở dĩ cũng không phải công kích của nó dày đặc, mà là uy lực công kích của nó.

Chư cát thần nỏ có lực công kích đã rất kinh khủng, gấp ba lần lực công kích của hàm sa xạ ảnh, mà Bạo vũ lê hoa châm lực công kích cũng gấp Chư cát thần nỏ đến hơn 5 lần. Ngoài phóng ra với tốc độ cùng lực xuyên thấu khó thể tưởng tượng được. căn bản là không cách nào né tránh.

Liên tiếp chuỗi âm thanh đinh đinh dày đặc từ vách tường cách đó hơn mười thước vang lên, Đường Tam thân thủ vung lên, thúc dục hồn lực, sử dụng công pháp Khống hạc cầm long đem hoàng vụ trên không trung ngưng tụ cùng một chỗ, ngón tay bắn ra một cây lam ngân thảo, đem độc vụ hấp thu hoàn toàn. Chỉ chỉ vách tường phía đối diện, nói: *"Mời xem. "*

Xem xét sư bước nhanh tiến lên, khi hắn chứng kiến tình huống tấm thép trên vách tường thì không khỏi hít một ngụm lương khí, *"vũ khí thật bá đạo. "*

Cương châm dài khoảng ba tấc đâm ngập một nửa vào tấm thép, châm vẫn kịch liệt rung động như trước, cương châm hiện lên màu lam nhàn nhạt nhìn qua cũng biết ẩn chứa kịch độc, đây mới là phóng châm mà chưa phun ra khí vàng. Nhưng lực xuyên thấu như thế đã không phải hồn sư bình thường có khả năng ngăn cản.

Đường Tam nói: *"Hàm sa xạ ảnh của ta cương châm có thể phóng ra ba lần. Mỗi lần mang theo khí độc, trên thân kim châm còn mang theo độc tố. Một khi đâm vào da thịt, kịch độc sẽ phát tác, căn cứ tính toán của ta. Đối với hồn sư dưới ba mươi cấp thì tuyệt đối phải chết. Hồn Sư ngoài ba mươi cấp nhưng không có khả năng kháng độc thì vẫn dễ dàng trúng chiêu. Cương*

châm chế tạo đơn giản hoàn toàn có thể làm được, ta còn cung cấp thêm một lọ độc dịch. "

Đường Tam đã đi tới phía trước trước cương bản, tay phải giơ lên. Không ngại chút nào đem cương châm trên tấm thép từng cây gỡ xuống. Một lần nữa đẩy vào hàm sa xạ ảnh. Độc tố trên Cương châm đối hắn hoàn toàn không có tác dụng.

Ngọc thủ chẳng những có thể làm hai tay hắn cứng rắn như thép mà còn có thể ngăn cách hết thảy độc tố.

Mắt thấy Đường Tam đem toàn bộ ba mươi sáu cây cương châm thu hồi. Xem xét sư mới phục hồi tinh thần lại.

"Khách quý, tuy vũ khí này của ngài tài chất mặc dù bình thường, nhưng tinh xảo thật là lần đầu ta nhìn thấy. Có lẽ nó đối với hồn sư mà nói tác dụng lớn đến không tính được. Nhưng đối người bình thường mà nói, Cũng là một kiện vũ khí vô cùng tốt, ta chuẩn bị cho nó giá khởi điểm một ngàn kim hồn tệ, ngài thấy thế nào?"

Hàm xa xạ ảnh này của Đường Tam vốn chỉ có hai mươi kim hồn tệ mà thôi, đương nhiên, đó chỉ là giá của tài liệu làm ra nó. Có thể chế tạo nó, tại cả Đấu La đại lục cũng chỉ có một mình hắn có thể làm được.

Mỉm cười gật đầu, Đường Tam đem Hàm sa xạ ảnh đưa cho xem xét sư, *"Không thành vấn đề. Vậy cho nó tham gia đấu giá được không, bây giờ chúng ta có quyền tham gia đấu giá rồi chứ. "*

Bên cạnh, cô gái phụ trách tiếp đãi vội nói: *"Đó là đương nhiên. Chúng ta đấu giá sẽ là liên tục 24 trên 24. Đấu giá tại trung tâm tiến hành, hai vị xin theo ta. Vật đấu giá của hai vị sẽ rất nhanh tiến hành đấu giá, ta mang hai vị đi trước làm thủ tục. "*

------oOo------

Chương 191: Phòng đấu giá Thiên Đấu (2): hãy thề

không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Thủ tục cũng không phức tạp, chỉ là tại phòng đấu giá thiết lập thẻ xác nhận kim hồn tệ cùng với chứng nhận đấu giá.

Thông qua Chứng nhận đấu giá này, Đường Tam vừa có thể thu được kim tệ sau khi đấu giá và trừ triết khấu, lại còn có thể tiến hành đấu giá, điều kiện tiên quyết là đấu giá thì không được phép vượt qua số tiền trong thẻ kim hồn tệ.

Đồng thời. Cô gái tiếp đãi cũng giảng qua một chút quy củ ở đây cho hai người.

Là phòng đấu giá lớn nhất Thiên Đấu đế quốc cho nên nơi này có thể xuất hiện bất kể là vật đấu giá gì.

Quy tắc thứ nhất của phòng đấu giá là không được nghe chi tiết về người bán, càng không thể đem tình huống đấu giá bên trong phòng đấu tiết lộ ra bên ngoài.

24H giờ liên tục đấu giá, không có thời gian nghỉ ngơi.

Mỗi ngày ban đêm là lúc tiến hành đấu giá cực phẩm. Tại thời gian này, chỉ có cam đoan kim tệ vượt qua một trăm vạn kim hồn tệ mới có thể tham dự. Ngoài hắn lúc này, mọi người đi đấu giá đều có thể tham gia.

Quy củ rất đơn giản, nhưng Đường Tam lại nhận ra loại đấu giá không gián đoạn mang đến cho phòng đấu giá một số tiền lời không thể nghi ngờ là vô cùng lớn, một đồ vật trân quý thì phí và thuế là 10%, từ một góc độ nào đó tuy người đến xem tựa hồ không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, tài phú tổng cộng của bọn họ cũng là cực kỳ kinh khủng. Thậm chí tiền lời so với một tòa

đại đấu hồn tràng còn muốn khổng lồ hơn nhiều.

"Xin mời, chúng ta tới phòng đấu giá thôi. "

Dưới sự hướng dẫn của cô gái, Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục được như ý chính thức được đi vào trung tâm phòng đấu giá Thiên Đấu.

Trung tâm Phòng đấu giá có hai tầng, từ đại sảnh có chừng tám lối phân biệt có thể đi vào. Trước khi tiến vào phòng đấu giá, Cô gái tiếp đãi đưa cho hai người hai cái mặt nạ, nói cho bọn họ sau này tiến vào tham gia đấu giá phải...trước tiên mang mặt nạ vào, đây là biện pháp khiến cho khách nhân không phải lo lắng về sự an toàn. Tiếp theo, sẽ không còn có người tiếp đãi bọn họ nữa.

Cô gái đi cùng hai người đến lối vào phòng đấu giá trung tâm mới xoay người rời đi, phòng đấu giá trung tâm có người bán hàng khác.

Cùng cô gái dẫn đường lúc trước so sánh với, nơi này quần áo người bán hàng mặc không khỏi làm Đường Tam có chút mặt đỏ tới mang tai.

Cũng là trang phục màu trắng, cũng quần áo giống như lúc trước, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Người bán hàng đấu giá trung tâm tất cả đều là nữ, chiều cao cùng cô gái dẫn đường lúc trước không sai biệt lắm, chỉ là vóc người lại càng thêm gợi cảm hơn.

Quần áo trên người các nàng đều là màu trắng, ngực hở rộng, không có tay. Chiếc quần ngắn ngủn vừa qua khỏi bên hông bẩy tấc, lộ ra bắp đùi trắng nõn cùng với đôi chân dài càng hết sức hấp dẫn. Trước ngực nở nang, quần ngắn hở ra cặp mông tròn trịa khiến những kẻ nhìn đều phải nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Mặc dù Đường Tam tâm chí kiên định nhưng cũng không nhịn được liếc nhìn vài lần. Dù sao, hắn cũng là một nam nhân như bao nam nhân khác.

Phía sau lưng bỗng đau nhói, bên tai truyền đến âm thanh uy hiếp của Tiểu

Vũ. *"Nhìn cái gì mà nhìn? Không cho xem. "*

Đường Tam có chút xấu hổ, vội vàng thấp giọng nói: *"Ngươi nghĩ rằng ta là mập mạp sao? Vào đi thôi. "*

Tiểu Vũ dùng chính vóc người cao hơn Đường Tam để ngăn ánh mắt hắn với người bán hàng, lúc này mới cho hắn lướt qua người bán hàng khêu gợi đi vào phòng đấu giá trung tâm.

Đấu giá trung tâm làm cho người ta cảm giác như một quảng trường, bố trí cùng phòng đấu hồn trung tâm của Đại đấu hồn tràng cũng cùng loại, trung ương là một lễ đài hình vòng tròn, chung quanh bố trí một vòng chỗ ngồi.

Tổng cộng chia làm năm đại bộ phận....gần lễ đài nhất là ba hàng ngồi màu đỏ, hướng dần ra phía ngoài, theo thứ tự là màu đen, màu tím, màu vàng và màu trắng. Hiển nhiên là căn cứ các cấp bậc bất đồng của mỗi người đấu giá mà bố trí.

Lúc trước cô gái tiếp đãi nói qua cho bọn họ. Tận cùng bên trong chỗ ngồi màu đỏ là phải thông qua thông đạo đặc biệt mới vào được, ở đó có nhân viên chuyên môn bảo vệ. Đó là khu khách quý cấp bậc trăm vạn, phải có thân phận cực cao mới có tư cách ngồi ở khu khách quý màu đỏ. Có tiền cũng chưa chắc có thể tiến vào.

Phía ngoài là hàng ghế màu đen, chính là khách quý cấp trăm vạn, chỉ cần có tiền, là có thể tiến vào.

Phía ngoài chỗ ngồi màu đen, chính là hàng ghế màu tím dành cho khách quý cấp năm mươi vạn, màu vàng là mười vạn giành cho khách quý cấp bình thường, bên ngoài nhất là màu trắng, cũng là dãy chỗ ngồi có diện tích lớn nhất, cũng giống như Đường Tam và Tiểu Vũ, đều là khách bình thường.

Người bán hàng mang hai người tới khu vực màu trắng. Ý bảo hai người có thể tự do lựa chọn. Không biết là bởi vì Đường Tam cùng Tiểu Vũ nhìn qua tuổi quá nhỏ, hay là tư cách khách quý quá thấp mà người bán hàng cũng không nhiệt tình, chỉ là đưa bọn họ tới chỗ ngồi, thậm chí ngay cả một cái mỉm cười như cô gái tiếp đãi lúc trước cũng không có.

Đường Tam thì không sao nhưng Tiểu Vũ đã có chút nhũng nhiễu bất mãn, *"Hừ, dùng mắt chó mà nhìn người, thanh tao như vậy nhưng cũng chỉ như lũ chó chuyên môn dụ dỗ người có tiền. Việc gì mà phách lối như vậy? "*

"Nơi này người bán hàng đều như thế cả, tất cả đều không phải nhằm vào các ngươi. " Một âm thanh nhu hòa từ bên cạnh truyền đến. Đường Tam cùng Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một người mặc bạch y, một trung niên tướng mạo nho nhã đang mỉm cười hướng bọn họ gật đầu.

Kỳ quái chính là, hắn cũng không có mang mặt nạ, cũng không có phục vụ nhân viên lại hỏi hắn.

Tiểu Vũ nhịn không được hỏi: *"Đều là như thế? Tại sao? "*

Trung niên nhân mỉm cười nói: *" Những người bán hàng này thân mình đều là thuộc về phòng đấu giá, Kể cả tánh mạng của các nàng. Họ đều là nữ tử bình dân được phòng đấu giá mua về từ nhỏ rồi sau đó được bồi dưỡng. Các nàng chẳng những là nhân viên phục vụ đồng thời cũng là một bộ phận để đấu giá. Nếu có người nguyện ý xuất tiền, thì các nàng sẽ được đem ra mua bán. "*

"Vậy chẳng phải là biến thành nô đãi rồi sao? Chính là, hai đại đế quốc không phải cấm mua bán nô đãi hay sao? " Đường Tam có chút kinh ngạc nói.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, nói: *"Ở trên cái thế giới vốn là có rất nhiều bất đắc dĩ, nơi này là phòng đấu giá Thiên đấu. Đừng nói là nô đãi, nơi này sẽ không có chuyện không dám bán cái gì. Cô gái đó sở dĩ vẻ mặt bình thản, đó là bởi vì các nàng sớm không còn tâm hồn của chính mình nữa, càng không quyết định được vận mệnh chính mình. Cái các nàng có khả năng làm, cũng chỉ có phục vụ mà thôi. Diện mạo tuy đẹp, nhưng lại như không có linh hồn, Đối với các nàng, chỉ có ba chữ "*thật đáng buồn*". "*

Nghe xong trung niên nhân nói xong, thần sắc Tiểu Vũ dần dần xảy ra vài phần biến hóa, nếu nói lúc trước nàng rất là khó chịu với mỹ nữ bán hàng, thì bây giờ trong lòng nàng lại tràn ngập sự đồng tình.

"Các nàng bao nhiêu tiền một người? " Tiểu Vũ hỏi.

Trung niên nhân tựa hồ xem thấu ý nghĩ trong lòng nàng, *" ngươi nghĩ muốn mua các nàng rồi trả tự do cho các nàng hay sao? như vậy bất quá chỉ là tạo ra bi kịch mà thôi. "*

Tiểu Vũ khó hiểu hỏi: *"Tại sao? "*

"Những người bán hàng này trừ phục vụ nam nhân ra, cũng không biết bất kỳ cách nào để sống. Cho dù ngươi mua các nàng rồi trả tự do, nhưng với vẻ đẹp của mình, cuối cùng cũng như trước lại sẽ rơi vào vòng tay của nam nhân. Vận mệnh thậm chí càng thêm thê thảm. Các nàng không có linh hồn, không có thế giới của chính mình, càng huống chi, các nàng mỗi một người giá đấu tăng cao tới mười vạn kim hồn tệ. So với nhất đẳng kỹ nữ còn muốn cao hơn gấp bội, cũng không phải người nào cũng nguyện ý bỏ tiền mua cả. "

Giọng nói trung niên nhân có mang theo vài phần bất đắc dĩ, trên người hắn tựa hồ có một loại khí chất đặc thù, làm cho người ta cảm thấy phát ra từ nội tâm, rất thân thiết.

Lúc này,phòng đấu giá trung tâm người tham gia đấu giá cũng không nhiều,số người ngồi ước chừng một phần năm số ghế.

Trên đấu giá đài đang tiến hành đấu giá một kiện đai lưng hồn đạo khí, giá đấu đã lên tới bốn vạn kim hồn tệ.

Tại bên cạnh chỗ ngồi mỗi một người, đều có một cái nút bấm yêu cầu giá cả, mặt trên có một trăm, một ngàn, một vạn, mười vạn bốn cái nút bất đồng, đại biểu cho mỗi lần bổ xung giá đấu.

Trung niên nhân tựa hồ đối Đường Tam cùng Tiểu Vũ cảm thấy rất hứng thú, chuyển biến đề tài, hỏi: *"Các ngươi nhỏ như vậy tới phòng đấu giá, là muốn mua đồ vật hay sao? "*

Tiểu vũ đạo nói: *"Chúng ta không phải tới mua vật,mà là bán vật. "*

"Nga? " Trung niên nhân mỉm cười nói: *"Bán vật, nhìn không ra, các ngươi còn nhỏ tuổi đã đấu giá rồi. "*

Tiểu vũ nói: *"Người nào quy định tuổi còn nhỏ sẽ không tham gia đấu giá. Nói không chừng, sau này chờ chúng ta có tiền, còn mua mấy cái hồn cốt nghịch chơi ấy chứ. Di, ngươi như thế nào biết chúng ta tuổi còn nhỏ, chẳng lẻ ngươi có mắt nhìn xuyên thấu sao? "* Từng người đều mang theo mặt nạ, Tiểu Vũ cùng Đường Tam vóc người mặc dù so với người trưởng thành còn kém một ít, nhưng cũng kém không nhiều vậy mà trung niên nhân lại nói như thế.

Trung niên nhân khen: *"Hảo, có chí khí. Khó trách tuổi còn nhỏ mà đã có thực lực như vậy. Mặc dù các ngươi mang theo mặt nạ, nhưng con mắt ngây thơ trên người không cách nào giấu diếm tuổi của chính mình, người sáng suốt tự nhiên có thể nhìn ra được. "*

Nghe xong những lời này, Đường Tam không khỏi trong lòng rùng mình, chẳng lẻ người này có thể nhìn ra thực lực của chính mình cùng Tiểu Vũ? Chính là, tại sao từ trên người hắn mình không cảm giác thấy một tia uy hiếp?

Lúc này, trên lễ đài kiện Hồn đạo khí đã đấu giá thành công với giá bốn vạn ba nghìn kim hồn tệ.

------oOo------

Chương 192: Phòng đấu giá Thiên Đấu (3): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Codon_lycafe

Biên Dịch: Dangneo

Người chủ trì trên lễ đài vẻ mặt mỉm cười cầm khuếch đại âm hướng phía

người tham gia đấu giá nói: *"Bây giờ, chúng ta tiến hành đấu giá sẽ là một kiện trân phẩm hiếm có. Mời mọi người cố chú ý. Nhất là các nam khách quý. "*

Vừa nói, hắn hướng dưới đài khẽ liếc, một đại hán vóc người cường tráng đang đẩy lên đài một cái xe đẩy. Xe đẩy dùng vải hồng che kín, nhìn không thấy bên trong có gì, nhưng từ xa xem qua hình thái, hình như là một cái rương lớn hình vuông.

Đường Tam, Tiểu Vũ, thậm chí là trung niên nhân ánh mắt đều bị vật phẩm mới đem ra đấu giá hấp dẫn, đã thôi không nói chuyện với nhau nữa.

Người chủ trì có chút thần bí nói: *"Các vị có thể đoán được đây là cái gì không? Như vậy đi, ta...tiết lộ trước cho các vị khách quý một chút. Cái này giá khởi điểm là mười vạn kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá không được dưới một vạn kim hồn tệ. Đây chính là cực phẩm trong cực phẩm. "*

Làm người chủ trì phòng đấu giá thì việc gây sự hứng khởi, sôi nổi cho người tham gia đấu giá là không thể thiếu, hắn đã rất thành công trong việc hấp dẫn sự chú ý của những người tham gia đấu giá.

"Xin mọi người phía dưới xem xét cho cẩn thận. " Vừa nói, hắn kéo vải che, bí mật dần dần hé lộ.

Hồng quang hiện lên một lúc, lộ ra cũng không phải cái rương, mà là một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong, giam giữ một cô gái.

Cô gái thân thể hơn một nửa để trần, chỉ có che chắn mấy vị trí mấu chốt, có chút không rõ tướng mạo của nàng, nhưng vóc người cũng thì gần như hoàn mĩ.

Da thịt trắng nõn tựa như ngọc thạch trong suốt, mái tóc ngắn màu xanh nhạt đầy phong tình.

"Có lẽ mọi người đều thấy kỳ quái, tại sao một nữ hài như thế này sao lại có giá khởi điểm cao như thế, nàng cũng giống như những mĩ nữ khác mà phòng đấu giá chúng ta huấn luyện để đấu giá nhiều năm qua. Nhưng nếu các đại

gia cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đặc thù của nàng. " Vừa nói, không biết người chủ trì từ chỗ nào lấy ra một cây gậy, đưa vào trong lồng sắt, nhẹ nhàng gạt ít tóc ngắn bên tai cô gái, lộ ra cái tai của nàng.

Đó không phải là tai của loài người, mà là giống với tai của động vật họ mèo, tiếp xúc một chút với cây gậy..., cái tai có chút đỏ lên.

"Đúng vậy, mọi người cũng không có nhìn lầm. Đây là một Miêu nữ hiếm thấy. Tại khi vũ hồn Giác Tỉnh thì thân thể xảy ra biến dị, có một ít hình thái của mèo, hai mắt của nàng một màu xanh lá cây, thậm chí còn có một cái cái đuôi thật dài. " Hắn dùng cây gậy đánh một chút vào cái mông cô gái, cô gái hơi đau đớn..., thân hình giãy dụa, phía sau lộ ra một cái đuôi mèo màu trắng.

"Có thể nói, trên đại lục nàng là độc nhất vô nhị. Có thể sở hữu một miêu nữ làm sủng vật, đó thật sự là hạnh phúc. Thử nghĩ, nếu trong lúc làm việc _(.)__(.)_, một tay bắt được cái đuôi của nàng, như vậy tình huống sẽ như thế nào cơ chứ?"

Vừa nói, người chủ trì trên mặt toát ra vẻ mập mờ, cây gậy trong tay tại không trung khua thành một cái vòng tròn, *"Các vị khách quý, có thể ra giá rồi. "*

" Thật khốn nạn. Lại còn có thể đem người làm sủng vật bán nữa. " Tiểu Vũ nhịn không được liền nhảy dựng lên.

Đường Tam một tay kéo Tiểu Vũ, ý bảo nàng tỉnh táo, nhưng chính nội tâm hắn cũng nổi sóng mãnh liệt. Hắn cũng không phải chưa thấy qua mặt tối của cái thế giới này, nhưng khi trực tiếp tiếp xúc thì vẫn là lần đầu tiên, ngồi trong phòng đấu giá tựa hồ tất cả nhân tính đều không còn tồn tại nữa. Tất cả chỉ là ích lợi cùng với dục vọng thú tính.

Nhàn nhạt quang mang lóe ra, Đường Tam trong mắt toát ra hơi thở lạnh như băng, ngồi ở trên ghế lẳng lặng nhìn. Hắn là một người thông minh, tự nhiên rõ ràng mọi sự phát sinh trước mắt cũng không phải hắn cùng Tiểu Vũ có khả năng thay đổi. Cho dù bọn họ thật sự có năng lực cứu miêu nữ này, sau này có lẽ còn có những báo nữ, hổ nữ, chẳng lẻ bọn họ mỗi lần đều có thể kịp thời tới cứu sao chứ? Sư phụ nói, phòng đấu giá là địa phương bẩn thỉu

nhưng tràn ngập cơ hội, xem ra thật cũng không sai chút nào.

Tiểu Vũ cảm thấy được cái nắm tay của Đường Tam, mới không có bộc phát nữa. Nàng phát hiện, Đường Tam cầm tay mình có vẻ mạnh hơn bình thường, hiển nhiên nội tâm của hắn cũng không còn bình tĩnh. Nhìn quang mang tức giận trong mắt Đường Tam, nàng cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng cúi đầu, không hề hướng lên trên đài nhìn lại.

Nói ra cũng thật sự là trùng hợp, vừa lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ tiến đến. Phòng đấu giá bắt đầu bán người sống, không thể nghi ngờ để lại cho Đường Tam cùng Tiểu Vũ ấn tượng cực kì sâu sắc mà lại là ấn tượng cực kỳ không tốt.

Đang lúc này, Đường Tam trong lúc vô ý đột nhiên phát hiện, người trung niên bên cạnh đã ấn một cái nút làm hắn giật mình. Mặc dù là lần đầu đi tới nơi này, nhưng hắn cũng biết, đây là biểu hiện của sự tăng giá một vạn. Nói cách khác, hắn ít nhất muốn xuất mười một vạn kim hồn tệ đi mua miêu nữ kia.

Vốn ấn tượng tốt vừa mới xuất hiện lại bắt đầu biến mất, không nghĩ tới người này nhìn qua là một trung niên nhân đạo mạo nho nhã nhưng trong bụng lại bẩn thỉu đến thế.

Trung niên nhân ánh mắt thủy chung rơi trên lễ đài, nhưng cũng may trong lòng Đường Tam xuất hiện biến hóa là lúc hắn mở miệng nói: *"Mất đi linh hồn thì cứu vớt dĩ nhiên không có ý nghĩa. Cô gái này còn có linh hồn, vừa là vũ hồn biến dị, trông thấy có thể nào không cứu cơ chứ? "*

Nghe hắn nói xong, Đường Tam có chút sửng sốt, đối với trung niên nhân này sự cảnh giác càng gia tăng, hắn như thế nào lại biết ý nghĩ trong lòng mình cơ chứ, chẳng lẻ hắn có Đọc tâm thuật trong truyền thuyết hay sao?

"Không cần nghi hoặc. Tiểu tử, con mắt là cửa sổ tâm hồn, ánh mắt của ngươi đã đủ để nói cho ta biết rất nhiều việc. Dù sao, số năm sống của ta so với ngươi ăn cơm thì hơn nhiều. Ngươi hãy xem đây như kinh nghiệm xã hội đi. " Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, tay lại ấn vào cái nút tăng giá.

Lúc này, số tiền đấu giá đã gia tăng tới mười sáu vạn kim hồn tệ, hơn nữa xem bộ dáng, vẫn như trước không hề có xu thế ngừng gia tăng.

Người chủ trì nói: *"Mười bảy vạn, có vị khách quý màu đỏ ra giá mười bảy vạn kim hồn tệ, còn có tăng giá nữa không? "*

"Mười tám vạn. Tốt. Có vị màu trắng, a. Màu trắng khách quý ra giá mười tám vạn. " Hắn đã không ngừng một lần kinh hô rồi, màu trắng đại biểu là người có cấp đấu giá thấp nhất rồi, nhưng lần này sau khi tràng đấu giá bắt đầu, lại thủy chung có màu trắng đấu giá giả tham dự đấu giá, càng kỳ quái chính là, chưa một lần người này chậm chạp ấn ra giá. Như vậy rõ ràng đối phương có năng lực đấu giá còn cao hơn nữa.

"Ta muốn xem, là ai dám cùng ta tranh đoạt. " Ngồi ở khu vực màu đỏ một gã lão giả mạnh mẽ chuyển thân đứng lên, hướng khu vực màu trắng phía sau tiến lại. Mặc dù trên mặt mang theo mặt nạ, nhưng lúc người này vừa đứng lên, Đường Tam lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Trung niên nhân nói đúng, con mắt là cửa sổ tâm hồn, mỗi một người thì con mắt đều không giống nhau, ánh mắt mỗi lúc lại cũng khác nhau rất lớn. Khu màu đỏ khách quý xuất hiện một người với bộ dáng căm tức, đúng là vị Tuyết Tinh thân vương ở trong Thiên Đấu hoàng gia học viện đuổi đoàn người bọn họ ra khỏi học viện Thiên Đấu đế quốc.

Trái với dự đoán của Đường Tam và Tiểu Vũ, trung niên nhân không mang mặt nạ chẳng những không hề né tránh ánh mắt đối phương, ngược lại còn chậm rãi đứng lên, mang vẻ mặt mỉm cười hướng phía Tuyết Tinh thân vương gật đầu.

Tuyết Tinh thân vương cùng không ít người đều hướng lên nhìn, chứng kiến trung niên nhân đứng lên, không chỉ là Tuyết Tinh vẻ mặt rất ngạc nhiên, Vẻ căm tức cũng tan biến ngay lập tức, đồng thời bên người hắn cũng vang lên một trận kinh hô. Ngay cả người chủ trì trên đài kia, sắc mặt cũng trở nên có chút cứng ngắc.

"Phòng đấu giá có quy củ của phòng đấu giá, có thể tiếp tục chứ? " Thanh

âm của trung niên nhân cũng không lớn, ôn hòa không mất đi sự nho nhã, nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tai từng người.

Đường Tam bởi vì ngồi ở bên người hắn, có thể rõ ràng cảm giác được hồn lực trên người hắn ba động, không biết tại sao, đối với hắn không hề có cảm giác uy hiếp cảm giác lại cực kỳ nhu hòa, hắn có cảm giác phi thường thân thiết, tựa hồ đã từng gặp qua dạng hồn lực này ở nơi nào trước đó. *"Có thể, đương nhiên có thể. "* Người chủ trì vẻ mặt xu nịnh liên tục đáp ứng.

"Mười tám vạn kim hồn tệ lần thứ hai, mười tám vạn kim hồn tệ lần thứ ba. Thành. Vị miêu nữ này thuộc về khách quý khu màu trắng một vị khách quý kỳ lạ. " Từ lúc trung niên nhân đứng lên lại không thấy người nào tăng giá nữa nên trận đấu giá này thuận lợi thành công.

Trung niên nhân đứng lên không sợ hãi chút nào cùng Tuyết Tinh thân vương giằng co một lúc, Đường Tam chỉ biết hắn nói cũng không phải là giả dối. Nếu không, hắn còn không mang mặt nạ mà thong dong mua miêu nữ kia hay sao? càng huống chi, lại còn đắc tội với một vị đế quốc thân vương. Trung niên nhân nho nhã này nhìn qua cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu ngốc, hắn đã làm như vậy, chứng minh hắn thật sự có một tâm hồn thiện lương.

"Đại thúc, cám ơn ngươi. " Tiểu Vũ so với Đường Tam bộc trực hơn, dưới tâm tình rất tốt..., lập tức thốt ra.

Trung niên nhân mỉm cười lắc đầu, chỉ chỉ xuống sàn đấu giá, ý bảo bọn họ đi xuống xem.

Lồng sắt thật lớn được đẩy đi xuống, rất nhanh, một lão giả vội vã chạy lên đài, cùng người chủ trì thấp giọng nói vài câu. Người chủ trì cuống quít gật đầu.

Trung niên nhân lạnh nhạt cười, lầm bầm nói: *"Bọn người kia lại muốn thay đổi vật đấu giá tốt tiếp theo thành vật đấu giá kém để chuẩn bị cho ta, mỗi lần ta tới thì đều là như thế cả. Cần gì phải làm như thế chứ? Ta cũng không phải không trả tiền mà. "*

Đường Tam chăm chú nói: *"Chỉ sợ bọn họ sợ ngươi phá hư chuyện tốt, sau khi biết ngươi ra giá tiền, tựu không người nào dám ra giá thêm, có ngươi tại đây, đồ tốt của họ không bán được giá cao, đối với phòng đấu giá mà nói tự nhiên là tổn thất. "*

Trung niên nhân mỉm cười, thoải mái dựa vào ghế, *"Vậy, ta cũng nên đi. Chuyến này cũng không tồi, nếu các ngươi có hứng thú có thể cùng ta cùng đi xem qua vị miêu nữ kia. "*

"Hảo a. " Tiểu vũ không chút do dự đáp ứng. Nàng nhìn qua tuyệt không đơn giản như vậy, nàng muốn chánh thức chứng kiến xem trung niên nhân như thế nào xử lý vị miêu nữ kia, mới có thể an tâm bỏ đi.

Trung niên nhân nói: *"Chúng ta ở đây xem nốt kiện đấu giá cuối cùng, lúc đó đi sau, chẳng phải lại để sự an bài của họ phải uổng phí sao? "*

Rất nhanh, lại một vật đấu giá khác được đẩy lên, lần này chỉ bất quá là một cái xe đẩy nhỏ được nhẹ nhàng đẩy ra mà thôi, trên xe đẩy đã không còn dùng vải hồng che kín nữa, chứng kiến đồ vật này, Đường Tam không khỏi có chút dở khóc dở cười. Còn Tiểu Vũ lại nhịn không được nói: *"Ca, cái này không phải Hàm sa xạ ảnh của chúng ta sao? "*

Đúng vậy, được đẩy lên trên lễ đài, đúng là kiện đồ vật mà không lâu trước Đường Tam đưa đi xem sét, được ghi chú là giá tối thiểu của phòng đấu giá, ám khí Hàm sa xạ ảnh. Đương nhiên, cái này là giá đấu thấp nhất nhưng đối với người bình thường mà nói đã là không ít số *"0"* rồi.

"Hàm sa xạ ảnh? Tên rất hay. " Trung niên nhân hướng Đường Tam cười cười, Đường Tam muốn từ trong ánh mắt hắn nhìn ra chút ít gì đó, nhưng chỉ có thấy sự thâm thúy trong ánh mắt đó.

Trên đài, người chủ trì đang giới thiệu, *"Vật đấu giá phía dưới này, vốn được đấu giá sư của chúng tôi coi là vũ khí được làm tinh xảo nhất. Các vị khách quý không nên thấy nó thể tích nhỏ mà coi thường, uy lực của nó quả thực là cực kì kinh người. "*

Vừa nói, người chủ trì đem hàm sa xạ ảnh từ trên bàn trưng bày cầm lên tay,

"Xem xét sư của chúng tôi cũng không biết vũ khí này được chế tạo như thế nào nữa, nhưng là, một khi sử dụng, nó có thể trong nháy mắt phóng ra ba mươi sáu cây cương châm, cương châm này trong mười lăm thước phạm vi, có thể xuyên qua một ly vào trong thép tấm, hơn nữa còn có độc tố tính tê dại, tại lúc phóng ra cương châm thì đồng thời còn có thể có một chùm sương mù che dấu. Là vũ khí bảo vệ hiếm thấy. Tổng cộng có thể phóng ra ba lần. Nếu sử dụng thích đáng, trong lúc chiến đấu rất dễ dàng làm đối thủ mất đi năng lực chống cự. "

"Hả. " Trung niên nhân bên người Đường Tam sắc mặt biến đổi, *"Bọn người kia nói thật sự là một thứ hợp với ý ta đó. Tiểu huynh đệ, cái vũ khí này vốn là thuộc về các ngươi sao? "*

------oOo------

Chương 193: Cực đoan lực lượng hồn sư (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Tiểu Vũ lúc trước đã nói ra, Đường Tam tự nhiên sẽ không che dấu nữa, gật đầu thừa nhận.

Trung niên nhân suy nghĩ một chút, trực tiếp ấn vào một cái nút đấu giá. Vị trí hắn ấn chính là nút một vạn kim hồn tệ.

"Đại thúc, ngươi có phải là ấn nhầm không vậy? Có tiền cũng không nên phung phí như vậy chứ. " Tiểu Vũ vẫn đã chú ý trung niên nhân, thấy hắn ấn vào nút một vạn kim hồn tệ, nhịn không được nhắc nhở hắn.

Trung niên nhân mỉm cười, nói: *"Nói chung là không cho người khác cơ hội. Sau khi ta tăng giá, chỉ sợ không có người nào dám cạnh tranh. "*

Quả nhiên, đúng như lời trung niên nhân nói, khi người chủ trì trên đài nói đến một vị khách quý khu vực màu trắng ra giá một vạn kim hồn tệ xong, căn bản là không có ai dám cạnh tranh, thuận lợi đấu giá thành công.

"Hai vị Tiểu bằng hữu, chúng ta đi thôi. Ta thật có chút chờ mong kết thúc buổi đấu giá hôm nay. " Trung niên nhân đứng lên, theo thông đạo hướng ra phía ngoài mà đi. Người chủ trì trên đài nhìn thấy hắn rời đi, thần sắc rõ ràng buông lỏng nhiều.

Hai người Đường Tam đi theo trung niên nhân đồng thời tới khu trung tâm của phòng đấu giá, mới vừa ra khỏi cửa, lập tức đã có một gã bán hàng đi đến, cùng với người bán hàng mà Đường Tam, Tiểu Vũ gặp qua lúc trước rất khác biệt, người bán hàng này quần áo cũng không có quá lộ liễu, hơn nữa ống quần trên người là màu bạc, tướng mạo lại càng rất đẹp. Mặc dù không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng là tương đương tiêu chuẩn mỹ nhân rồi.

"Khách quý, xin hãy theo ta. " Cô gái mặc quần mầu bạc cực kỳ cung kính hướng trung niên nhân hành lễ sau đó làm động tác mời đi trước.

Trung niên nhân phất tay, ý bảo nàng đi trước dẫn đường.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ đi theo phía sau Trung niên nhân, ba người dưới sự chỉ dẫn của Cô gái quần bạc đi vào bên trong một tòa phòng bên cạnh trung tâm khu đấu giá.

Phòng rất trống trải, nhưng bố trí lại thập phần trang nhã, ghế sa lon màu trắng thật thoải mái, trên bàn hình tròn có bày bốn loại thủy quả rất đẹp mắt.

Cô gái mặc quần mầu bạc nói: *"Ba vị mời...trước tiên nghỉ ngơi một chút, vật đấu giá lập tức sẽ đưa lại đây. "*

Tiểu Vũ không chút khách khí nhảy đến ghế sa lon ngồi, hai tay đã cầm lấy một thủy quả cắn một miếng, *"Rất ngọt, mùi vị không tệ. Ca, huynh có muốn ăn không? "*

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, tiện tay đem mặt nạ hạ xuống. Tiểu Vũ thấy

Đường Tam bỏ mặt nạ, tự nhiên cũng không che dấu nữa, đem mặt nạ ném qua một bên, nàng chăm chú ăn thủy quả.

Trung niên nhân ngồi xuống ghế sa lon. Cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng chờ đợi. Một lúc sau, vài tên đại hán đẩy đến một cái lồng sắt thật lớn. Bên trong không chỉ là Miêu nữ kia. Còn có vài cô gái khác, đều là cực phẩm. Rất là xinh đẹp. Đương nhiên, đưa tới còn có Hàm sa xạ ảnh.

Trung niên nhân cầm qua Hàm sa xạ ảnh. Xuất ra thẻ tiền màu đỏ, *"Giúp ta tính tiền, đem mấy vị cô nương này đưa đến chỗ của ta đi. "*

"Vâng. " Cô gái mặc quần mầu bạc tiếp nhận thẻ, lập tức cho phép mấy người trong lồng sắt đẩy cửa đi ra.

Trung niên nhân lúc này mới chuyển hướng nhìn Đường Tam, mỉm cười nói: *"Tiểu bằng hữu, cái vũ khí này nếu là của các ngươi thật, có thể dạy cho ta cách sử dụng một chút được không? "*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Đương nhiên có thể. "* Hắn đơn giản giới thiệu qua. Trung niên nhân rất nhanh nắm được phương pháp sử dụng, trực tiếp đem nó để ở trước ngực.

Trung niên nhân tựa hồ đối với Hàm sa xạ ảnh thập phần hài lòng, mỉm cười nói: *"Hai vị tiểu bằng hữu, mặc dù có chút mạo muội, nhưng ta còn muốn hỏi, các ngươi là thuộc về gia tộc nào vậy? Có thể hay không nói cho ta biết? "*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Chúng ta không thuộc gia tộc nào cả. Chỉ bất quá là hai gã đệ tử mà thôi. "*

"Đệ tử? " Trung niên nhân sửng sốt một chút, *"Bình thường mà nói. Đệ tử cao cấp hồn sư học viện không phải tới ba mươi cấp là tốt nghiệp rồi hay sao? Chỉ có một số ít học viện mới đem cấp bậc tốt nghiệp nâng cao một chút"*

Đường Tam lúc này đã trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng mình. *"Ngài như thế nào biết chúng ta hồn lực đã ngoài ba mươi cấp? Chẳng lẻ cái này cũng*

có thể từ trong ánh mắt nhìn ra sao? "

Trung niên nhân mỉm cười, nói: *"Ta cũng là một gã hồn sư. Hồn kỹ của ta vừa may có một loại có thể nhìn ra hồn lực của hồn sư. Xem bộ dáng của các ngươi, nhiều nhất cũng chỉ là mười lăm,mười sáu tuổi, thế mà cũng đã ngoài ba mươi lăm cấp hồn lực, ta thật sự nghĩ không ra là gia tộc nào có thể xuất ra đệ tử xuất sắc như các ngươi vậy. Nói thật so với Tiểu ma nữ nhà ta thì các ngươi mạnh hơn nhiều lắm. "*

Đường Tam trên mặt toát ra vẻ tươi cười, *"Nhưng chúng ta thật sự không thuộc gia tộc nào cả. Ngài bỏ ra một vạn kim hồn tệ mua Hàm sa xạ ảnh của ta, cũng không thể làm cho ngài quá thiệt thòi. Ta sẽ tặng thêm ngài cái này luôn. "* Vừa nói, Đường Tam tháo Vô thanh tụ tiễn trên cổ tay trái xuống, hơn nữa cũng giảng giải qua phương pháp sử dụng. Hắn tay phải mang chính là Phi thiên thần trảo, chế tạo nó rất là phiền toái, tự nhiên không thể dễ dàng tặng cho người khác. Loại tụ tiễn này cùng Hàm sa xạ ảnh là ám khí tương đối bình thường của hắn cho nên hắn cũng không quá hà tiện mà nhận lời lớn như thế.

Trung niên nhân toát lên ánh mắt kinh ngạc nhìn tụ tiễn một lát, tại một góc nhỏ của tụ tiễn tìm được hai chữ nhỏ, *"Đường môn? Hai kiện vũ khí này là do một người tên là Đường môn chế tạo hay sao? Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua về tông môn này? "*

Tiểu Vũ phì cười, nói: *"Đường môn chỉ có một mình ca ca ta, thê nên sao ngươi có thể nghe qua chứ. "*

Trung niên nhân sửng sốt, nhưng hắn lập tức phản ứng, nhìn Đường Tam nói: *"Chẳng lẻ, hai kiện ám khí này là do ngươi chế tạo ra? "*

Đường Tam không do dự gật đầu.

Trung niên nhân ánh mắt toát ra vài phần quang mang suy tư, *"Tiểu tử, không biết những vật này ngươi có thể chế tạo trên quy mô lớn không? Nếu có thể, ta hy vọng trực tiếp hướng tới ngươi để mua. Đương nhiên, giá tiền khẳng định không thể cao như hôm nay. Nhưng chắc chắn là sẽ làm cho ngươi hài lòng. "*

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: *"Ngươi muốn mua thật nhiều Vô thanh tụ tiễn cùng Hàm sa xạ ảnh? "*

Trung niên nhân gật đầu, *"Ngươi xem ta giống như đang nói giỡn hay sao? Nếu hai vị Tiểu bằng hữu có hứng thú, ta có thể mang hai người tới tông môn của ta xem. "*

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Cám ơn ý tốt của ngài, bất quá chúng ta còn có chuyện riêng phải làm, có duyên sẽ gặp lại. Tiểu Vũ, chúng ta đi. "*

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, nàng đối với Trung niên nhân thì ấn tượng cũng không tồi, không rõ tại sao Đường Tam lại nhanh như vậy đã lựa chọn rời đi. Nhưng nàng tự nhiên sẽ không phản đối quyết định của Đường Tam.

Trung niên nhân cũng không có ngăn trở, mỉm cười nói: *"Ngươi nói đúng, có duyên nhất định sẽ gặp lại. Thật cao hứng khi biết các ngươi. "*

Đường Tam mỉm cười hoàn lễ, *"Chúng ta cũng vậy. "*

Đưa mắt nhìn hai người đi khỏi phòng, trung niên nhân sờ sờ tụ tiễn trên cổ tay, có chút tiếc nuối nói: *"Đáng tiếc uy lực của hai loại vũ khí này vẫn còn hơi yếu một chút, bất quá, hai người này có tiềm lực thật sự là rất lớn."*

Đại môn lặng yên không một tiếng động bỗng mở, từ bên ngoài đi vào một người, *"Tông chủ, chúng ta cần phải quay về. "*

Đó là một vị lão giả mặc trường bào trắng như tuyết, một đầu màu bạc tóc dài ở sau lưng chỉnh tề, tướng mạo vô cùng nhu hòa, hai mắt vẫn khép hờ có chút mấp máy, mỗi động tác giơ tay nhấc chân làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đặc thù trong đó.

Trung niên nhân gật đầu, *"Cũng nên trở về. Kiếm thúc, chúng ta đi thôi. "*

Đại môn Sử lai khắc học viện.

"Cha, người nên quay về đi. Đây là chuyện của bọn đệ tử chúng con. Ngài

đến lúc này, không phải làm cho con càng mất mặt hay sao chứ? " Thái Long vừa nói, vừa cố nén đau đớn mà thở dốc. Đầu hắn sưng phù giống như một cái đầu heo, thân thể di động rõ ràng có chút khó khăn. Phải dựa vào một gã đệ tử khác mới có thể đứng vững.

Ở trước mặt hắn, một trung niên nhân có thân thể so với hắn còn muốn cao lớn hơn đang phẫn nộ nhìn kỹ các đệ tử qua lại. Người này tướng mạo cùng Thái Long chừng tám, chín phần giống nhau, chỉ là nhìn qua có vẻ già hơn một chút, quần áo bên ngoài căn bản không thể che dấu cơ bắp cuồn cuộn của hắn. Vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

"Thúi lắm, con mình bị người ta đánh cho ngay cả các đốt ngón tay cũng gãy, lão tử nếu còn có thể nhịn, thì ta sẽ không xứng được xưng là Đại Lực Vương Thái Nặc. Ngươi là tiểu tử hỗn độn, chỉ biết dọa người, ngay cả một tiểu tử hơn mười tuổi kia cũng không đánh lại được. Ta muốn nhìn xem, là kẻ nào lợi hại như vậy, ngay cả con của Thái Nặc ta cũng dám đánh. "

Vẻ mặt Thái Long lúc này đầy vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cực kỳ hối hận tại sao lại về nhà nghỉ ngơi. Lúc này tứ chi cùng các đốt ngón tay đã được nối lại rồi. Mặc dù thân mình lực phòng ngự cường hãn, nhưng bị Đường Tam đánh cho hôn thiên ám địa cũng không phải trong một thời gian ngắn là có thể khỏi được.

"Cha, Người như thế nào lại làm khó con như vậy. Sau này con còn mặt mũi nào tại học viện tiếp tục tu luyện? " Thái Long cười khổ tiếp tục khuyên bảo cha mình.

"Đồ hỗn độn. Nhân gia ta hơn ba mươi cấp đã tốt nghiệp rồi, vậy mà học viện các ngươi lại phá lệ lập ra cái ban Cao Cấp gì gì đó. Ngay cả ngươi bị đánh thành như vậy mà không có ai quản. Chờ ta bắt lấy cái tên tiểu tử kia, sẽ đi tìm các sư phụ học viện của ngươi nói lý. "

"Cái này. Cha à, là do ta gây sự trước. Cùng Đường Tam không quan hệ. "

"Ngươi còn có mặt mũi mà nói nữa sao. gây sự mà bị người ta đánh thành như vầy. Ngươi thật sự làm mất mặt ta. "

Đệ tử qua lại tự nhiên không hề biết Thái Long, nhưng chứng kiến Thái Nặc với bộ dáng hung thần ác sát, ai cũng không dám tiến lên, đi ngang qua thì cũng rảo bước nhanh hơn.

"Thái Long, ngươi ở chỗ này làm gì? Còn không về mà dưỡng thương sao? " Đường Tam cùng Tiểu Vũ rốt cục đã trở lại, Tiểu Vũ nhìn qua cái đầu heo của Thái Long, nhịn không được nói.

Thái Long hướng Đường Tam cùng Tiểu Vũ nháy mắt, ý bảo bọn họ nhanh nhanh đi vào. Nhưng Tiểu Vũ lại hiểu sai ý, *"Ngươi như vậy vẫn còn không phục? Liếc cái gì. Chẳng lẻ còn muốn đấu nữa? "*

Tiểu Vũ vừa xuất hiện, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của Đại Lực Vương Thái Nặc, trong lòng thầm khen, thật là một tiểu cô nương xinh đẹp. Hắn mặc dù bề ngoài thô lỗ, nhưng không hề ngu ngốc chút nào. Từ mấy câu nói của Tiểu Vũ hắn đã hiểu được nhiều điều. Nhìn qua vẻ mặt của con mình, ánh mắt nhất thời rơi vào trên người Đường Tam.

"Các ngươi ai là Đường Tam? " Thái Nặc đột ngột hỏi.

------oOo------

Chương 194: Cực đoan lực lượng hồn sư (2): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Đường Tam nghe có người gọi tên của mình, vô ý thức trả lời: *"Là ta."*

"Giỏi lắm, giỏi lắm… nguyên lai là đồ con thỏ nhà ngươi đã đem con ta đánh thành như vậy. " Thái Nặc ở chỗ này bắt đầu chờ từ xế chiều, rốt cục tìm được mục tiêu nhất thời khí tức được bộc phát, vươn bàn tay to, trực tiếp

chộp tới vai Đường Tam.

Đường Tam cước đạp Quỷ ảnh mê tung, thân thể lùi về phía sau ba thước, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay to lớn của Thái Nặc, *"Ngươi là cha của Thái Long? "*

Thái Nặc ngạo nghễ nói: *"Không sai, ta là Đại Lực Vương Thái Nặc. Ngươi đem con ta đánh thành như vậy, có nên trả cho nó một chút công đạo hay không. "*

Tiểu Vũ có chút khinh thường liếc nhìn Thái Long một cái, *"Đánh bại ngươi, cha ngươi liền ra mặt. Nếu chúng ta đem cha ngươi đánh bại, chẳng lẽ Gia Gia ngươi cũng ra mặt đòi đánh? "*

Thái Long sửng sốt một chút, trong mắt nhất thời đầy vẻ xấu hổ, *"Tiểu Vũ, ngươi đừng hiểu lầm, là cha ta nhìn thấy vết thương trên người ta, cho nên mới....., bất quá, nếu gia gia của ta thật sự tới, thì có thể thật sự phiền toái rồi."*

Thái Nặc liếc nhìn Tiểu Vũ một cái, *"Tiểu nha đầu, nơi này cũng có chuyện của ngươi sao. Nếu không phải ngươi dụ dỗ con ta thì sao hắn có thể bị thê thảm như vậy? Quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Mới vừa nhỏ như vậy đã học câu dẫn nam nhân rồi. "*

Tiểu Vũ có chút sửng sốt, giận dữ nói, *"Đại tinh tinh, ngươi nói ai câu dẫn nam nhân? "*

Thái Nặc hừ một tiếng, *"Chẳng lẽ không đúng do ngươi mà con thỏ nhỏ này đánh con ta hay sao? Chờ ta thu thập xong tiểu tử này, sẽ tới giáo huấn ngươi. Con ta có cái gì là không tốt? Tiểu tử này cũng không phải dạng bạch diện gì cả. "* Vừa nói, thân thủ hắn lại hướng Đường Tam chộp tới.

Đối với công kích của Thái Nặc, Đường Tam cũng không có chút tức giận, hắn nhìn ra được, Thái Long cũng không phải nói dối, cha hắn hiển nhiên không phải do hắn gọi tới. Nhưng là, Thái Nặc đối với Tiểu Vũ vũ nhục lại làm cho Đường Tam không chịu được. Đối với hắn mà nói, Tiểu Vũ là vảy ngược của hắn. Trong mắt quang mang âm hàn hiện ra. Lúc này đây hắn cũng

không tiếp tục tránh né nữa, thân hình nghiêng về phía trước. Tay trái vung lên, chế trụ cổ tay Thái Nặc, tay phải nhất thời đánh đến các đốt ngón tay của hắn, dùng thủ pháp cầm nã thủ bá đạo nhất Phân cân tán cốt.

Cổ tay Thái Nặc bị Đường Tam bắt được, cũng có chút sửng sốt. Nhưng phản ứng của hắn thì không phải Thái Long có thể so sánh được. Cũng không có thu hồi tay về, khẽ quát một tiếng, toàn thân rung mạnh. Tay vận công mạnh mẽ khiến tay Đường Tam đang khống chế phải bật ra.

Khống Hạc Cầm Long công của Đường Tam mặc dù tinh diệu, nhưng lúc này lại thành vô dụng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng từ tay đối phương truyền đến. Nhất thời đánh văng tay hắn ra. Cước đạp Quỷ ảnh mê tung, liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Lực lượng thật là mạnh. Đường Tam trong lòng sợ hãi, tinh thần nhất thời tập trung hắn lên.

"Di. " Thái Nặc thấy mình không đánh ngã được Đường Tam thì rất kinh ngạc, *"Khó trách có thể đánh được con ta, quả nhiên có chút năng lực. Ta muốn xem xem, ngươi có thể tiếp được mấy chiêu của ta."*

Vừa nói, hắn cũng không phóng thích vũ hồn của mình, cứ như vậy đuổi theo Đường Tam, song chưởng chợt mở ra, Hướng phía Đường Tam mà ôm lại. Chỉ vừa tiếp xúc qua, Đường Tam đã rõ thực lực của đối phương hơn mình nhiều lắm, nếu thật sự bị hắn ôm lấy thì đừng có nghĩ trốn thoát được. Nhưng Đường Tam cũng không phải là Lực lượng hồn sư như vậy, cho nên hắn sẽ không dại gì mà đi ngạnh kháng đối phương. Bước chân biến đổi, thân thể nhất thời trở nên hư ảo, Thái Nặc tốc độ mặc dù cũng không chậm. Nhưng liên tiếp công kích vài lần ngay cả chéo áo của Đường Tam cũng chưa thể chạm tới.

"Tiểu tử thối, có bản lãnh thì đừng chạy. " Thái Nặc căm tức quát Đường Tam. Trong lòng hắn cũng có chút giật mình. Hắn đã nghe Thái Long nói qua, Đường Tam là một gã khống chế hệ hồn sư, hơn nữa năng lực cận chiến rất mạnh. Thông qua vài lần dò xét, Đường Tam mặc dù lực lượng không bằng hắn, nhưng tốc độ so với khi hắn không sử dụng vũ hồn thì cao hơn vài phần. Vì vậy muốn bắt được Đường Tam hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Đường Tam cũng không trả lời, trong mắt tinh quang chợt lóe, quang mang trắng nhũ nhập vào cơ thể, Lam Ngân Thảo xoay vòng quanh thân thể, hai vàng một tím, ba cái hồn hoàn xoay quanh mà lên, phóng ra quang mang chói mắt.

Thái Nặc hừ một tiếng, *"Cùng so vũ hồn với ta sao? Tốt, ta muốn xem,vũ hồn của ngươi mạnh thế nào. Đại Lực Tinh Tinh, phụ thể. "* Hắn hét lớn một tiếng, cả người mạnh mẽ biến đổi thành cao thêm năm tấc, quần áo rách toang, lộ ra cơ thể cứng rắn như kim loại.

Thái Long tuy rất mạnh, nhưng so sánh với cha của hắn thì còn kém hơn rất nhiều. Sự biến đổi càng làm đồng tử Đường Tam có chút co rút chính là vị Đại Lực Vương Thái Nặc này tổng cộng có năm cái hồn hoàn. Hai vàng, ba tím. Quang mang huyễn lệ sáng chói xung quanh.

Kỳ thật, Đường Tam cũng không biết, gia tộc Thái Long đã có từ lâu rồi, mà mỗi dời lại là truyền thừa Vũ Hồn giống nhau. Thái Long lại là con trai duy nhất trong nhà, trưa nay khi hắn về nhà,Thái Nặc chứng kiến một thân bị thương của hắn, tự nhiên không kìm được lửa giận mà chạy tới đây.

"Tiểu tử, sợ rồi sao. Sợ thì nhận thua đi. Lão tử...trước tiên đánh cho tứ chi của ngươi gẫy hết ra, sau đó mới đem các sư phụ của học viện sử lý. Lão tử chính là năm tám cấp lực lượng Chiến hồn vương, ngươi biết rồi chứ. Quyền cước không có mắt, vạn nhất ta đánh gãy tay chân của ngươi, vậy không hay rồi. "

Thái Nặc phóng xuất vũ hồn xong, nhất thời lộ ra bộ dáng cao cao tại thượng. Hắn thấy hồn lực của mình so với đối phương cao hơn ít nhất hai mươi cấp, tuyệt đối có thể dễ dàng làm cho tiểu tử trước mắt khuất phục.

Nhưng hắn làm sao biết, đặc điểm lớn nhất của Đường Tam là ý chí cực mạnh, áp lực càng lớn, hắn ngược lại ý chí càng lớn.

"Ngươi là cha của Thái Long, nhưng ngươi không phải là cha của ta. " Đường Tam lạnh lùng nói. Trong lòng hắn có chút có chút chua xót, nhìn thấy con mình bị đánh Thái Nặc đã đau sót mà ra mặt, nhưng hiện tại cha

mình lại đang ở địa phương nào cơ chứ? Càng là như vậy, chiến ý trong lòng hắn càng bộc phát mãnh liệt, quyết phải thắng cho bằng được, lúc này trong cơ thể Đường Tam hồn lực nhanh chóng vận chuyển, cả người đã ở vào trạng thái cực hạn.

"Ca, ta và ngươi đồng thời đối phó với hắn. " Tiểu Vũ mắt thấy Thái Nặc chính là một vị cường giả cấp bậc Hồn Vương nên đã vội vàng phóng thích vũ hồn của mình

Đường Tam phất tay ngăn cản nói: *"Không, để một mình ta, ngươi không cần phải nhúng tay. Đây là chuyện của nam nhân chúng ta. "*

"Tốt. " Thái Nặc khen một tiếng, *" Tiểu tử ngươi nhìn qua mặc dù tuổi không quá lớn, nhưng những lời này lại rất hợp với ý ta. Đúng vậy đây là chuyện của nam nhân chúng ta. Chỉ bằng vào lời nói này ta sẽ hạ thủ lưu tình. "*

"Không cần. " Đường Tam nhàn nhạt xuất một câu, người đã di động. Hắn cũng không có tiến lên, mà là bay nhanh về phía sau, trên người phóng xuất Lam Ngân Thảo tựa như vô số tử xà màu tím, ngăn chặn hướng đi của Thái Nặc.

Thái Nặc ha hả cười, cả người tựa như một chiếc chiến xa, trực tiếp hướng phía Đường Tam vọt tới, Lam Ngân Thảo cản đường, căn bản coi như không nhìn thấy.

Phanh phanh phanh..., liên tiếp mấy tiếng vang lên, Lam Ngân Thảo chỉ cần quấn quanh thân thể Thái Nặc một chút, lập tức sẽ bị cơ thể cường tráng của hắn phá tan, dĩ nhiên không thể nào làm giảm tốc độ của hắn. Phải biết rằng, Đường Tam sau khi thu được hồn hoàn của Nhân diện ma chu, Lam Ngân Thảo của hắn đã trở nên cực kì cứng cỏi. Hơn nữa do được hỗ trợ của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn cải tạo đã làm trình độ cứng cỏi của vũ hồn tăng lêm một đẳng cấp mới. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Đường Tam đối với Thái Nặc đã đạt tới hồn vương cấp bậc cũng không e ngại.

Nhưng là, Lực lượng của Thái Nặc so với hắn tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều, đặc tính của Lam Ngân Thảo mạnh mẽ như thế nhưng cũng không cách nào làm cho hắn phải dừng cước bộ dù chỉ trong chốc lát.

Chỉ trong nháy mắt, Đường Tam đã phán đoán được, vị hồn vương năm mươi tám cấp bậc trước mắt này, tại phương diện lực lượng dĩ nhiên cũng không thua chút nào so với lực lượng được xưng là Đại lực kim cương hùng của Triệu Vô Cực. Mà hồn lực của Triệu Vô Cực chính là đã đạt tới bảy mươi sáu cấp.

Nhanh chóng lục tìm kiến thức được Đại sư truyền thụ trong đầu, Đường Tam rõ ràng lần này chính mình gặp phải, chỉ sợ là một vị thuần khiết lực lượng hình Hồn sư. Thuần khiết Lực lượng hình, hay là năng lực của tất cả hồn hoàn phụ gia đều là lực lượng. Lực lượng mạnh, thân thể tự nhiên cũng mạnh hơn hẳn bình thường.

Hôm nay, tại lúc chiến đấu cùng Thái Long, Đường Tam đã mơ hồ phát hiện vấn đề này, trình độ cường hãn thân thể của Thái Long, căn bản không phải một hồn sư mới hơn ba mươi cấp có khả năng đạt được.

Lúc này Thái Nặc đã khiến hắn càng cảm thấy đúng. Lam Ngân Thảo đối hắn căn bản là không có chút tác dụng.

Trên người Thái Nặc có năm cái hồn hoàn cao thấp chuyển động, trước người hai cái hồn hoàn phát ra màu vàng quang mang. Hai cái hồn hoàn này một cái mang hồn kỹ là gia tăng lực lượng, một cái là ngưng tụ lực lượng. Khi sử dụng, có thể làm lực lượng vốn rất kinh khủng của hắn gia tăng 50%. Hơn nữa bản thân hắn đã là năm mươi tám cấp hồn lực, lúc này mới có thể đối với Lam Ngân Thảo của Đường Tam không thèm để vào trong mắt.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam cũng vô cùng phong phú, mặc dù đối mặt với lực lượng hoàn toàn áp đảo của đối thủ, nhưng hắn cũng không một chút bối rối. Mặc dù khi sử dụng vũ hồn, tốc độ của Thái Nặc đã gia tăng không ít. Nhưng tốc độ của Đường Tam nhờ hồn lực thúc dục cũng đồng dạng tăng cường. Làm Thái Nặc nhất thời muốn đuổi theo hắn cũng tuyệt không dễ dàng.

Đường Tam đem Lam Ngân Thảo của mình thu hồi, chỉ là bằng vào Quỷ ảnh mê tung cùng giằng co với đối thủ, cũng không nóng lòng tiến công. chiến đấu một chọi một thì đầu tiên phải rõ ràng chính mình cùng đối phương mạnh

yếu như thế nào. Điểm mạnh của Thái Nặc rất rõ ràng, đó chính là lực lượng kinh khủng cùng với năng lực phản kích. Mà điểm mạnh của chính mình là cái gì? Đường Tam biết, điểm mạnh của bản thân có rất nhiều. Trong đó, huyền thiên công cũng được tính là một trong số đó.

Khác với tu luyện hồn lực của thế giới này, đạo gia thượng thừa tâm pháp Huyền thiên công của Đường Tam tại phương diện phục hồi có ưu thế rất lớn. Mà hắn khi chạy rõ ràng so với đối thủ đang không ngừng phát lực cũng tiết kiệm được một chút khí lực, muốn chiến thắng đối thủ, đầu tiên cần phải tiêu hao hồn lực của đối phương mới được.

Lúc này, người chung quanh đang xem cuộc chiến càng ngày càng nhiều, Tiểu Vũ khẩn trương nắm chặt tay, tùy thời chuẩn bị tiến lên cứu viện. Mà Thái Long cũng bị tràng chiến đấu của cha mình cùng Đường Tam hoàn toàn hấp dẫn.

------oOo------

Chương 195: Cực đoan lực lượng hồn sư (3): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Codon_lyCàfé

Biên Dịch: Dangneo

Bọn họ Thái gia vũ hồn chính là do di truyền mà có được. Hắn cũng muốn xem xem, chính mình trước mặt Đường Tam không hề có khả năng hoàn thủ, thì cha hắn có thể làm gì để khắc chế được.

Theo thời gian trôi qua, Thái Nặc đã có chút tức giận, hắn cùng Đường Tam đánh vốn là ỷ lớn bắt nạt nhỏ, bây giờ một thời gian dài rồi mà không thể bắt được, hắn còn để mặt mũi vào đâu được nữa?

Đột nhiên dừng lại cước bộ, Thái Nặc không hề đuổi theo Đường Tam nữa,

ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, *"Lực lượng chi nguyên. "*

Hồn hoàn thứ ba của hắn, cũng là ngàn năm hồn hoàn đầu tiên của Thái Nặc tử quang chợt xuất. Hắn rốt cục dụng ra hồn kỹ tăng cường lực của mình.

Vốn thân thể cũng đã hùng tráng như núi tựa hồ lại bành trướng hơn vài phần, dưới da tay hắn bỗng xuất hiện những hoa văn nhỏ như những con rắn. Xung quanh thân thể Thái Nặc phảng phất nổi lên một tầng lực lượng cuồn cuộn. Lấy thân thể hắn làm trung tâm, không khí chung quanh rõ ràng trở nên ngưng đọng.

Đường Tam thấy Thái Nặc dừng lại cước bộ, đã lập tức trở nên cẩn thận hơn, lẳng lặng nhìn Thái Nặc, trong mắt dần dần toát ra từng chùm quang thải mầu vàng đất.

"Hống----" Chân phải của Thái Nặc mạnh mẽ giơ lên, đạp mạnh xuống mặt đất.

Một màn kinh khủng xuất hiện, Mặt đất chợt run rẩy, tựa hồ ngay cả Thiên Đấu thành đô cũng bị chấn động, trên mặt đất một khe nứt nhanh chóng kéo dài ra, trong chớp mắt đã tới chân Đường Tam. Khe nứt qua chỗ nào, đá vụn cùng khí lưu cuồng bạo phóng thẳng lên cao, thẳng tắp bay lên cao hơn mười thước. Nói cách khác, nếu nằm trong vùng ảnh hưởng của cột khí lưu hay bị cái khe nứt này lan tới dưới chân, vậy sẽ phải chịu công kích cuồng bạo. Lực lượng thật mạnh, thì ra lực lượng cũng có thể dùng như vậy. Lúc đó ý niệm trong đầu Đường Tam chợt lóe, cả người đã bay lướt ngang qua, hắn rất rõ ràng, chính mình tại phương diện hồn lực so với đối phương chênh lệch quá nhiều, cho dù là một trong kỳ kinh bát mạch đã được đả thông, cũng quyết không thể chống lại Thái Nặc trước mặt. Bây giờ điều hắn có thể làm chỉ là né tránh mà thôi. Thái Nặc lúc này mặc dù có thể phát huy lực công kích từ xa, nhưng không thể nghi ngờ lại làm tăng thêm tốc độ tiêu hao hồn lực của hắn.

Liên tiếp công kích làm đất không ngừng rung mạnh. Một đạo rồi lại một đạo Khe nứt điên cuồng hướng Đường Tam công kích. Công kích liên tục của Thái Nặc rất nhanh, nhưng Đường Tam né tránh lại càng nhanh hơn, thân ảnh ở chiến trường này linh động tựa như bướm vờn hoa, chợt tiến chợt lui, khiến

cho khí lưu kinh khủng kia tùy ý xẹt qua bên người. Nhưng thủy chung vẫn chưa bị chúng chiêu.

"Khá lắm, chạy trốn hay lắm. " Thái Nặc tức giận gầm một tiếng. Làm lực lượng hình hồn sư, hắn ghét nhất gặp phải mẫn công hệ hồn sư, cũng giống Đường Tam lúc này vậy khiến hắn cực kỳ tức tối. Hắn thích nhất là chiến đấu cứng đối cứng. Đối mặt với Đường Tam. Rõ ràng thực lực cao hơn nhiều so với đối thủ, nhưng lại có cảm giác vô lực, điều này làm cho hắn hết sức khó chịu.

"Tiểu tử. Là do ngươi bức ta. Xem đệ tứ hồn kỹ. Lực chi chấn. "

Trên người Thái Nặc hồn hoàn thứ tư chợt sáng, mắt thấy thân thể Thái Nặc tiếp tục mạnh mẽ bành trướng, Thái Long sắc mặt đại biến, vội vàng quát lớn: *"Mọi người nhanh lui ra phía sau, mau. "*

Thân thể Thái Nặc tựa như một cánh cung lớn đang được kéo cong dần về phía sau, ngay sau đó kích phát lực của hai tay. Trong khi hồn hoàn thứ tư phóng thích quang mang, hai nắm đấm mạnh mẽ đấm xuống đất.

Ầm Ầm, một vòng sóng chấn động mãnh liệt lấy thân thể hắn làm trung tâm mà tỏa ra xung quanh, bao quát một diện tích khổng lồ quanh thân thể hắn.

Mặt đất nơi này lúc trước do công kích của hắn nứt vỡ vô số. Lúc này lại bị lực lượng mạnh như thế làm cho chấn động, cả mặt đất nhất thời sụt lún, bùn đất, cát đá, bắn tung tóe lên cao. Trong vòng đường kính ba mươi thước, cát đá bay đầy trời. Lực lượng đất đạ tạo nên dòng khí lưu mạnh mẽ như vươn tới tận trời cao.

Coi như là thần chí Thái Nặc còn thanh tỉnh. Hắn đem lực lượng cửa mình hoàn toàn hướng dưới đất phát ra. Hơn nữa cũng hạn chế phạm vi lực lượng bộc phát, nếu không lúc này đông đảo đệ tử đang xem cuộc chiến, dưới tình huống năng lực tự bảo vệ không đủ, bị ngộ thương hắn là không thể ít.

Mặc dù như thế, Nhưng thân thể Đường Tam vẫn hoàn toàn bị bao phủ trong phạm vi công kích của Thái Nặc, loại tám phương công kích này tự nhiên không phải thân pháp có thể né tránh được. Tiểu Vũ thấy vậy hoảng sợ kêu

lớn, lực lượng của Thái Nặc như thế thật là kinh khủng, cường đại khí lưu trực tiếp đem nàng ngăn cản ở phía ngoài phạm vi công kích.

"Các ngươi nhìn xem, trên bầu trời. " Đúng lúc này, không biết ai hô lên một câu. Khiến cho ánh mắt của các đệ tử cùng với Thái Nặc đều hướng lên bầu trời nhìn lại.

Giữa không trung, cát bụi bay lên đang từ từ rơi xuống. Đồng thời rơi xuống, còn có một đạo thân ảnh lấp lánh tử quang.

Tám cây mâu thon dài tại sau lưng hắn mở rộng, hồng và trắng hai màu quang mang trải rộng toàn thân mâu, vô số Lam Ngân Thảo ở sau lưng ngưng kết thành hình thái như chiếc cánh làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hắn, ánh mắt lạnh như băng thủy chung vẫn hướng tại trên người Thái Nặc, sau lưng hắn là tám cây trường mâu, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời lóe lên vầng ánh sáng huy hoàng nhìn qua rất quỷ dị.

Kinh hô, than thở, không thể nghĩ đến, là các loại tâm tình của những đệ tử đang xem cuộc chiến, bọn họ đều nhìn ra, Đường Tam học viên của một học viện trung cấp, nhưng khi đối mặt toàn lực công kích do hồn kỹ thứ tư của một vị hồn sư cấp bậc hồn vương phát động, mà lại có thể tránh thoát, đây là thực lực thế nào?

Nếu nói lúc trước né tránh được vẫn chỉ là kỹ xảo, vậy lúc này Đường Tam thể hiện ra lại chính là chánh thức thực lực của hắn.

Trong ánh mắt Thái Long nhất thời xuất hiện một trận thất thần, giờ khắc này hắn mới thật sự rõ ràng chính mình cùng với Đường Tam lúc đó chênh lệch lớn đến như thế nào. Mặc dù hai người đều là ba mươi bảy cấp, nhưng lại có sự chênh lệch như vậy.

Nguyên lai, Đường Tam mắt thấy Thái Nặc thể hiện động tác loan cung, lập tức ý thức được không ổn, trước tiên đem Bát Chu Mâu của mình phóng thích ra. Bát Chu Mâu đồng thời đâm xuống mặt đất, toàn lực bắn lên, đẩy thân thể hắn bay lên cao.

Mặc dù vẫn bị khí lưu cùng cát đá đánh trúng, nhưng hắn đã làm cho thương

tổn giảm tới mức thấp nhất.

Lam Ngân Thảo lúc này lại phát huy tác dụng, bằng vào sự khống chế chuẩn xác của Đường Tam, Lam Ngân Thảo tại không trung ngưng tụ thành như cái ô chắn gió triệt tiêu bớt tốc độ rơi xuống, lúc này mới làm cho hắn có thể tránh thoát được đại bộ phận công kích của Thái Nặc.

Lúc này Thái Nặc đang đứng ở trung tâm một cái hố lớn với đường kính khoảng ba mươi thước, sâu khoảng độ năm thước, lực phá hủy của hắn đủ để làm cho bất luận kẻ nào cũng phải kinh hãi. Nếu đây là trên chiến trường, trừ phi thực lực đối thủ so với hắn mạnh hơn, nếu không, ở trong phạm vi này sẽ không còn người sống tồn tại.

Mắt thấy Đường Tan từ từ rơi xuống, Thái Nặc cũng không ngăn nổi một trận thất thần, liên tiếp sử dụng đệ tam, đệ tứ hồn kỹ, đối với hắn hồn lực của bản thân tiêu hao cũng không nhỏ. Lúc này cũng không thể không tạm ngừng công kích, trợn mắt nhìn thân thể Đường Tam hạ xuống.

Đường Tam nhìn qua rất nhẹ nhàng quyét nhẹ tay vào bên hông, một cái hạp tử màu đen dài khoảng một thước xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Không thể nghi ngờ lực lượng hình hồn sư là không thể bay được, lúc trước thân thể Đường Tam rơi xuống từ trên hơn ba mươi thước cho nên lúc này đối với hắn thì Thái Nặc là một cái đích ngắm rất tốt. Bằng vào hồn lực hiển nhiên không có cách nào phá vỡ được phòng ngự của đối phương, Nhưng … đừng quên, hắn xuất thân từ Đường môn.

"Cẩn thận! " Đang ở không trung, Đường Tam vẫn còn nhắc nhở Thái Nặc một câu, dù sao hắn cùng với cha con Thái Nặc cũng không có thâm cừu đại hận gì, Thái Long lại là đồng học của hắn. Nếu không phải phòng ngự của Thái Nặc quá biến thái, hắn cũng sẽ không lấy ra Chư cát thần nỏ bá đạo này.

Sử dụng Chư cát thần nỏ lại không cần thời gian để chuẩn bị, hơn nữa Dây nỏ cũng không phải vì buộc quá chặt mà lo đứt. Mà lúc này Đường Tam lấy Lam Ngân Thảo mà giảm tốc độ xuống một chút nên hắn có thừa thời gian để bắn nỏ.

Cách mặt đất chừng năm thước, khoảng cách này đã đủ cho Đường Tam phát huy uy lực cao rồi.

Thái Nặc mắt thấy Đường Tam sắp hạ xuống, lần này hắn từ không trung rơi xuống hiển nhiên là không còn chỗ trốn nữa, lập tức chuẩn bị tư thế, nhưng Chư cát thần nỏ trong tay Đường Tam đã nhắm ngay vào hắn.

Cẩn thận? Ta tại sao phải cẩn thận? trong lúc Thái Nặc đang tự hỏi trong lòng, thì liên tiếp chuỗi âm thanh Khanh Thương trong nháy mắt bộc phát.

Chư cát thần nỏ bắn ra với tốc độ thật sự quá nhanh hơn nữa lại quá gần nên phản ứng duy nhất của Thái Nặc chỉ là đưa tay che ở trước mặt.

Sau một khắc, cả người hắn đã cảm giác được tựa hồ có vật gì mạnh mẽ đánh vào thân thể, cả người liên tiếp lui về phía sau ba bước mới đứng vững được thân hình.

Toàn bộ mười sáu cây nỏ tiễn, đầy đủ cắm ở trên cánh tay Thái Nặc, trong lúc đó ngực, bụng của Thái Nặc vẫn hiện ra tầng phòng ngự cực kì mạnh mẽ, Chư cát thần nỏ đủ để xuyên thủng thép bản cũng chỉ có thể cắm vào tay hắn một tấc rồi không cách nào tiến vào được nữa.

"Đồ khốn. " Thái Nặc nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hồn lực chợt phát động, mười sáu cây Chư cát thần nỏ cơ hồ được hắn chấn bay, nương theo còn có mười sáu tia máu tươi bắn ra.

Chư cát thần nỏ mặc dù cường hãn, nhưng còn không đủ để tạo thành thương tổn trí mạng đối với Thái Nặc. Nhưng hắn là một hồn vương năm mươi tám cấp lại bị một kẻ chỉ có ba mươi mấy cấp hồn tôn đả thương, đó là một chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Có lẽ là do tâm lý vô cùng kích động, Thái Nặc cũng không có chú ý tới, những vết thương trên người mình không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

Đường Tam thực sự có kinh nghiệm thực chiến phong phú, lúc Thái Nặc lấy tay ngăn đỡ bảo vệ đôi mắt, Lam Ngân Thảo sau lưng hắn đã tản ra, thân thể vừa chạm đất, tám chu mâu bắn ra trên mặt đất, cả người đã nhanh chóng

biến đổi phương vị. Khiến cho khi Thái Nặc buông cánh tay xuống thì nhất thời không thấy bóng dáng của Đường Tam đâu.

Khi hơi thở xuất hiện từ sau lưng truyền đến, Thái Nặc mới ý thức quay người lại, nhưng không biết tại sao, thân thể hắn lại trì trệ một lúc, mới xoay được nửa người,trên vai đã truyền đến cảm giác tê dại.

Khóe mắt hắn đã nhanh chóng chứng kiến động tác Đường Tam thu hồi Bát Chu Mâu.

Bốn mâu phía dưới cắm trên mặt đất, bốn mâu giơ lên trước mặt. Tại vai Thái Nặc để lại bốn cái lổ nhỏ.

Đối phó với lực phòng ngự cường hãn của hồn sư phải công kích như thế nào?

Đường Tam dùng hành động đã để lại cho đệ tử đang xem chung quanh một bài học. Lực phòng ngự của Thái Nặc tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là dựa vào cơ thể cùng hồn lực.

------oOo------

Chương 196: Thất Bảo Lưu Ly Tông (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Cũng không giống Huyền Quy vũ hồn sư mà Đường Tam từng gặp, Lấy quy giáp làm tấm chắn. Cho nên Đường Tam quyết định lựa chọn phương pháp dùng sức công kích trực tiếp lên trên bề mặt của hắn. Mặc dù Bát Chu Mâu không có cách nào để đâm vào quá sâu, nhưng nếu chỉ là đâm rách da thì vẫn có thể làm được.

Mọi người đang xem đều đồng thanh hô lên, các đệ tử xung quanh hay thậm chí Thái Long bên trong cũng nhìn thấy Chư Cát Thần Nỏ bắn ra lưu lại những vết thương mà máu từ đó chảy ra đã đen xì. Hơn nữa Bát Chu Mâu còn thêm một phát khiến da thịt của Cha hắn đang bị lan tràn bởi màu Tím Đen một cách nhanh chóng.

Cảm giác lạnh cóng chợt truyền đến khắp thân thể Thái Nặc khiến hai mắt hắn hoa cả lên. Hắn cố dùng sức lắc mạnh đầu nhưng cảm giác này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

" ngươi… Ngươi chính là dùng độc....."

Đường Tam dùng Bát Chu Mâu chống đở thân thể trên mặt đất. Cả người từ trên cao nhìn xuống Thái Nặc bên dưới, nhàn nhạt nói *"Độc vốn là một bộ phận năng lực của ta, chẳng lẽ ngươi còn có thể đánh bại ta nữa sao?*

Thái Nặc là một vị lực lượng hình cường công hệ hồn sư, mà khống chế hệ hồn sư đối mặt với cường công hệ hồn sư vốn là có chiếm ưu thế, mặc dù hai người hồn lực hơn kém nhau thật lớn, nhưng Đường Tam bằng vào Đường môn tuyệt kỹ, tự thân lại có khả năng của khống chế hệ hồn sư, lại còn có công kích cực nhanh cực độc, ngoài ra hắn còn có phương thức chiến đấu rât nhuần nhuyễn nên đã khiến cho Thái Nặc chịu bị động hoàn toàn., Khi Chư cát thần nỏ bắn phá làm rách da tay Thái Nặc thì thắng bại của trận đấu cũng coi như được định đoạt.

Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nửa năm trước không hề lãng phí, tất cả độc trên người hắn cũng như ám khí đều được hắn vận dụng đến mức cao nhất. Giống như lời Độc cô bác từng nói qua, Cho dù là Hồn sư cường đại nào mà gặp hắn cũng đều có sự sợ hãi giống nhau.. Độc là một loại thủ đoạn công kích đặc thù, hồn sư muốn đối phó với kịch độc thì đầu tiên phải cẩn thận phòng bị nhưng mà Thái Nặc đối với Đường Tam lại quá coi thường, đối với hắn muốn bắt một tiểu hài tử như vậy là quá đơn giản, nhưng hắn lại không thể nào nghĩ đến chính mình lại lật thuyền giữa dòng như bây giờ.

" ngươi..... *" Vừa mở mồm ra nói một tiếng, Thái Nặc phát hiện ra đầu lưỡi của mình không còn nghe theo ý mình nữa rồi. Mặc dù hắn mạnh mẽ đề tụ*

hồn lực để chống lại độc tố trong cơ thể không lan tràn, nhưng trước sau hắn bị dính hai loại kịch độc, lúc trước hắn lại phẫn nộ quá mà thúc dục hồn lực ra nên tốc độ di chuyển của độc tố trong máu càng nhanh hơn. Cho nên lúc này hắn đã không thể ngăn cản được độc tố nữa rồi.

*Kịch độc trong Bát Chu Mâu có chứa theo đặc tính của "*bát giác huyền băng thảo*"cùng"*liệt hỏa hạnh kiều sơ*". Hai loại tiên phẩm dược thảo này mặc dù không tăng cường hồn lực của Đường Tam lên, nhưng chúng cũng mang theo hàn độc cùng hỏa độc dung nhập vào bên trong cơ thể Đường Tam cùng với các loại độc đã có thì càng tăng cao uy lực. Có thể nói, bây giờ cho dù là Độc cô bác mà đối mặt với Bát Chu Mâu của Đường Tam thì cũng chỉ có thể bằng vào khả năng tự kháng độc của bản thân mà ngăn cản, không thể nhờ vào người ngoài giải độc cho, Như vậy kịch độc xâm nhập vào trong cơ thể rồi thì Thái Nặc, một hồn sư mới chỉ có năm mươi tám cấp kết cục sẽ thế nào chứ.*

*"*Ba, Hai, Một. Ngã *" Đường Tam thong dong nói ra bốn chữ, thân thể khổng lồ của Thái Nặc ầm ầm ngã xuống mặt đất. Miệng vết thương máu đen di động mãnh liệt.*

*"*Đường Tam. Ta liều mạng với ngươi. *" Một bóng đen từ không trung lao xuống, đó chính là Thái Long.*

Lúc này thân thể Thái Long mặc dù di động vẫn khó khăn như trước nhưng hai mắt càng đỏ thêm như cái thù này chính là mối thù Bất Cộng Đái Thiên, mắt thấy cha có bộ dạng thảm hại như vậy, hắn cũng không thể nghĩ tới chuyện thực lực của mình và Đường Tam quá chênh lệch.

*Có Bát Chu Mâu, Sự nhanh nhẹn của Đường Tam thậm chí ngang với Chu Trúc Thanh, một mẫn công hệ hồn sư, vừa thấy Thái Long lao tới hắn trầm giọng quát: "*Thái Long, ngươi dừng lại ngay, nếu tiếp tục công kích nữa ta sẽ không thể cứu cha ngươi, đến lúc đó hắn chết chắc.. *"*

Thái Long tuy lỗ mãng nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Vừa nghe cha còn có thể cứu được, Trong đầu nhất thời thanh tỉnh lại vài phần Dừng công kích của mình lại rồi hướng đối diện Đường Tam mà đứng.

Bát Chu Mâu chĩa xuống đất, Đường Tam đi tới bên người Thái Nặc, giơ một cây Bát Chu Mâu đâm vào sau lưng Thái Nặc. Hồn lực vận chuyển, hắc khí trên người của Cường Lực Vương Thái Nặc rõ ràng đang hướng phía Bát Chu Mâu mà di chuyển đến.

Lúc này, các đệ tử khác đang đứng nhìn Đường Tam với ánh mắt cực kỳ kinh hãi cùng kính sợ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai có thể tin tưởng một gã hơn ba mươi cấp hồn tôn có thể chiến thắng một gã đến gần sáu mươi cấp Hồn vương cơ chứ?

Hơn nữa theo bọn họ thấy, đây thậm chí là chiến thắng tuyệt đối. Vì Thái Nặc trước mắt Đường Tam cơ hồ không có chút hoàn lực nào cả.

Kịch độc tới nhanh, đi cũng rất nhanh, chỉ sau một hồi công phu ngắn ngủi, Miệng vết thương đã chảy xuống vết máu màu đỏ tươi. Dưới thời gian luyện tập dài, Đường Tam đã có thể điều chỉnh Bát Chu Mâu một cách thành thực. Trên người Thái Nặc máu tươi đã chảy ra ở các vết thương rồi sau đó máu ngừng chảy lại.

Thái Long có chút ngẩn người ra nhìn Đường Tam làm hết thẩy mọi chuyện vừa rồi.

Nếu lúc sáng hắn vẫn còn không phục khi bị thua Đường Tam chỉ vì hồn lực của hắn khắc bị chế thì bây giờ dưới khí thế cùng cách xử lý của Đường Tam đã khiến trong mắt hắn, Đường Tam chính là cao cao tối thượng.

Hắn như thế nào cũng không thể giải thích được vì sao cũng là Ba mươi bẩy cấp hồn lực nhưng sao Đường Tam lại mạnh hơn hắn nhiều như vậy chứ, khó trách Tiểu Vũ lại lựa chọn hắn.

Thái Long đâu có biết rằng trong lúc Đường Tam cùng Thái Nặc chiến đấu, dù hồn lực hai người hơn kém nhau tới hai mươi mốt cấp nhưng Đường Tam lại hơn hắn một cái Phụ Hồn Cốt, lại thêm vào tuyệt học Đường Môn của hắn nữa khiến chênh lệch được giảm bớt đáng kể.

Mà Thái Nặc thì ngay cả Hồn Kỹ thứ năm cũng chưa được sử dụng qua. Tổng thể mà nói tràng chiến đấu này khả năng khống chế của Đường Tam đã

hoàn thành một cách xuất sắc.

Năng lực khống chế của hắn thì không còn phải nghi ngờ nữa, hắn có thể tính toán một cách chính xác và nhuần nhuyễn dưới các tình huống chiến đấu khác nhau.

*Bát Chu Mâu thu hồi rồi chậm rãi xâm nhập vào sau lưng hắn rồi Đường Tam hướng Thái Long gật đầu. "*Tốt lắm, độc tố trong cơ thể Cha ngươi đã được ta thu hồi, bất quá vài ngày tiếp theo hắn sẽ có cảm giác suy yếu, sau này trở về hãy nghỉ ngơi ba ngày và không nên tức giận, hoặc cử động mạnh mẽ, cũng Không nên sử dụng hồn lực thì tự nhiên hắn sẽ khôi phục lại thôi. Còn cái hố to này, ngươi hãy nghĩ cách mà xử lý đi nhé.. *"*

Ánh mắt Thái Long có chút phức tạp mà nhìn Đường Tam, dưới góc độ Đường Tam cứu cha hắn mà xem thì hắn nên phải nói lời cám ơn. Nhưng vết thương trên người cha cũng lại do chính hắn tạo thành nên Thái Long có chút khó xử.

Đường Tam cũng không để ý đến phản ứng của Thái Long, dẫm chân mạnh xuống đất rồi lắc người rời khỏi chiến trường.

Cửa học viện đã xảy ra động tĩnh lớn như vậy thì làm sao mà các sư phụ không có phản ứng, Nhưng khi các vị sư phụ đến nơi thì chiến đấu đã vừa lúc chứng kiến Chư Cát Thần Nỏ của Đường Tam được phát uy. Ngay sau đó Bát Chu Mâu đã kiểm soát được cục diện trận chiến.

Thậm chí bọn họ còn quên cả việc ngăn cản trận chiến này.

*Lúc này. Đường Tam đã ra khỏi hố to, Lập tức có vài vị sư phụ xông tới muốn nói cái gì, nhưng Đường Tam lại trực tiếp sử dụng Quỷ ảnh mê tung xuyên qua mấy ngươi, chỉ mấy cái lóe lên hắn đã biến mất dạng. "*Ca, chờ ta. *" Tiểu Vũ sắc mặt có chút khó coi. Chạy nhanh như bay mà đuổi theo Đường Tam.*

Còn các sư phụ cũng không thể vì việc này mà rời đi, họ còn phải giải quyêt hậu quả cuộc chiến như: cái hố to tướng kia hay đông đảo đệ tử đang đứng xem, Tất cả đều phải nhờ vào giải quyết của bọn họ.

Đường Tam trở lại túc xá của mình, Cũng giống như tại Sử Lai Khăc Học viện, tại đây hắn cũng cùng ở một gian túc xá với Áo Tư Tạp. Lúc này Áo tư tạp cũng không ở tại đây, không biết hắn đã đi đâu nữa.

Đường Tam vừa vào phòng, Cước bộ thậm chí vẫn không dừng lại. Oa lên một tiếng miệng Phun ra một ngụm máu lớn. Vốn sắc mặt bình tĩnh của hắn đã trở nên tái nhợt.

Đúng là hắn đã chiến thắng Thái Nặc, nhưng thắng được cũng rất nguy hiểm. Dù sao thực lực của hắn cao hơn Đường Tam đến hai mươi mốt cấp, hơn nữa thực lực Thái Nặc lại cực kỳ cường hãn. Nhưng Mấu chốt nhất chính là Đường Tam vẫn không biết trước đối thủ có hồn kỹ là gì.

*Khi Thái Nặc thi triển ra hồn kỹ thứ tư chính là "*lực chi chấn*", tuy Đường Tam phản ứng cực nhanh, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh né hoàn toàn. Khí lưu từ mặt đất vọt lên có chứa đất đá khiến hắn bị thương tổn không nhẹ, chỉ bất quá hắn đã mạnh mẽ đề tụ chân khí để chống lại sự đau đớn mới khiến thương thế hắn không bị lộ ra trước mắt mọi người.*

*Đường Tam biết, nếu không phải thân thể mình dưới sự trợ giúp của "*băng hỏa luỡng nghi nhãn*" trợ giúp trong nửa năm thời gian vừa qua, hơn nữa lại có"*bát giác huyền băng thảo*"cùng"*liệt hỏa hạnh kiều sơ" cải tạo thân thể, thì chỉ cần lúc trước bị đánh vào thì mình đã không thể chịu được mà ngã xuống rồi.

Cho dù là bằng vào thân thể cường tráng, dẻo dai của hắn mới miễn cưỡng ngăn lại công kích của đối phương thì Đường Tam cũng không tốt hơn. Hắn lúc trước còn dùng Bát Chu Mâu mà mạnh mẽ chống lại đòn công kích của Thái Nặc đã khiến kinh mạch hắn bị ảnh hưởng nặng nề.

Lại thêm việc miễn cưỡng hấp thu lại độc tố trong cơ thể của Cường Lực Vương khiến cho hắn phải cố gắng chịu đựng mà không giải thích cho các sư phụ mà chạy thẳng về phòng mình.

Cho tới tận bây giờ hắn mới trầm tĩnh lại được, Đứng tại chỗ mà thở dốc, Trong lòng Đường Tam không khỏi thầm than một tiếng. Mặc dù chính mình

đã dùng tiên phẩm dược thảo, lại có Bát Chu Mâu cùng Đường môn tuyệt học làm hậu thuẫn. Nhưng hồn lực chênh lệch quá lớn khiến cho hắn cũng không rễ ràng gì.

Vạn nhất gặp phải một người có Vũ hồn vừa đúng khắc chế mình thì hắn sẽ không dễ dàng thắng lợi được như hôm nay.

------oOo------

Chương 197: Thất Bảo Lưu Ly Tông (2): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Bất quá. Hôm nay sau khi đánh một trận đã làm cho Đường Tam có thể khẳng định được một việc. Đó chính là năng lực lớn nhất của Bát Chu Mâu chính là Thôn Phệ (Cắn nuốt).

Lúc trước khi hắn thử nghiệm Bát Chu Mâu đâm vào đại thụ hắn đã có chút cảm giác đã hấp thụ được một chút năng lượng của cái cây đó, mà tại vài lần sử dụng trước đây hắn cũng cảm giác được một chút. Đường Tam đã phát hiện, sau khi đâm Bát Chu Mâu vào cơ thể của địch nhân thì nó sẽ hấp thụ một số năng lượng nhất định cho mình, mặc dù số năng lượng đó không quá rõ ràng, hơn nữa sau một khoảng thời gian thì năng lượng đó sẽ tự biến mất, nhưng nó quả thật là có tồn tại.

Cũng như vừa rồi. Bất luận là lúc đâm trúng Thái Nặc hay khi giúp hắn giải độc thì Đường Tam đều có loại cảm giác là Bát Chu Mâu có thể hấp thu năng lượng...mà số năng lượng sau khi hấp thu này cũng tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định.

Hắn chưa bao giờ chủ ý đi hấp thu mà do Bát Chu Mâu tự động làm.

Đường Tam rất muốn thử xem Nếu mình dùng Bát Chu Mâu để cắn nuốt lực lượng của đối thủ thì sẽ có kết quả như thế nào, nhưng dù sao rất ít trường hợp phải dùng cách này để giết đối thủ, vạn nhất hiệu quả Thôn Phệ của Bát Chu Mâu giết chết kẻ thù thì đối với chính mình lại là một tai nạn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Giống như phụ tử Thái Nặc hôm nay xung đột với hắn chỉ là bình thường mà thôi.

"Ca, ngươi sao thế?" Tiểu Vũ vừa vào đúng lúc chứng kiến cảnh Đường Tam phun ra một ngụm máu tươi, nàng vội vàng chạy đến đỡ cánh tay hắn lại.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu. *"Không có gì, chỉ là bị chút chấn thương mà thôi, trong số các lực lượng hình hồn sư mà ta đã gặp thì cha của Thái Long có cách tu luyện rất cực đoan, nếu hắn chỉ cần nhanh nhẹn hơn một chút thì ta đã thua rồi. "*

Tiểu Vũ đỡ Đường Tam đến giường rồi ngồi xuống. *"Ca, Không thể ngờ được ca có thể thắng được một gã hồn vương đấy. Tại học viện tất cả đã bị chấn động kinh khủng vì việc này, nếu lúc nãy chàng không chạy mau chỉ sơ bị một đám Sư Phụ và Đệ tử vây quanh thôi. Lúc ta đuổi theo ngươi thì thấy mấy vị Sư Phụ đang cùng Cha con Thái Long bàn luận về việc bồi thường thiệt hại của học viện, lần này cha con Thái Long thật là xui sẻo, vừa thua thiệt lại vừa phải bồi thường. Trước kia đối với học viên của Nặc Đinh học viện cũng bị chúng ta đánh bị thương không nhẹ nhưng không thấy có ai ra mặt đòi hỏi gì, không biết lần này chúng ta đánh Thái Nặc liệu Gia Gia hắn có đến không nhỉ?"* - Nói xong một câu cuối cùng này Tiểu Vũ không khỏi... bật cười.

Đường Tam cũng không phải hạ tay quá ác với mọi người, hắn đối với cha con Thái Long cũng không có ấn tượng quá xấu, chỉ là Thái Nặc đã nói xấu Tiểu Vũ mà thôi. Thực ra hắn cũng không tưởng được rằng mình có thể chiến thắng được một vị Hồn Vương.

Tiểu Vũ nhìn vẻ mặt còn tái nhợt của Đường Tam, tức giận nói: *" cái tên Đại hương tràng thúc thúc không biết chạy đi đường nào rồi, lúc cần hắn thì hắn*

lại không có mặt thế này. "

Đường Tam chậm rãi hít một hơi, trong nội phủ xuất hiện cảm giác đau đớn, Hắn biết chính mình bị thương không nhẹ. *"Tiểu Vũ. ngươi về trước nghỉ ngơi đi, ta muốn tu luyện một lúc để chữa trị thương thế ở kinh mạch. "*

"Không, ta không đi. Ta ở chỗ này bảo vệ ngươi, nếu không có người đến làm phiền thì Ca phải làm sao bây giờ?Ca. ngươi cứ tu luyện đi, ta làm hộ pháp cho ngươi. "

Đường Tam gật đầu, tại trên giường khoanh chân lại, đề tụ Huyền thiên công trong cơ thể, nội lực bắt đầu thong thả vận chuyển.

Thái Nặc cùng Thái Long sau khi bị thua, Rốt cục rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Hắn cũng không biết bao lâu rồi mình chưa có cảm giác yếu ớt như thế này. Độc tố mặc dù đã được giải trừ hết, nhưng cơ thể vẫn chưa thể khôi phục lại như bình thường,ngay cả bước đi cũng khó khăn.

Nhục nhã, sỉ nhục, thống khổ, không cam lòng, đủ loại tâm tình tràn ngập trong suy nghĩ của hắn, chưa bao giờ hắn có thể tưởng tượng có thể thua một thiếu niên còn chưa đạt đến bốn mươi cấp như tại nơi đây., cái loại cảm giác này thậm chí so với thân thể bị thương nặng thì càng khiến hắn khó tiếp nhận hơn.

Thái Long đi cùng cha thì ngay cả một chữ cũng không dám nói. Hậu quả cuộc chiến tại cửa Học viện cũng là do Thái Nặc chi trả thì các sư phụ mới cho bọn họ rời đi, nghe nói vẫn còn xem hắn là đệ tử của học viện nên mới ưu ái một chút.

May là vị trí Sử Lai Khắc học viện cũng không phải trung tâm nên cho dù động tĩnh không nhỏ nhưng Phòng vệ quân của thành cũng không có tới.

Thái Long cũng cảm nhận được tâm tình của Phụ thân, bởi vì khi hắn bại dưới tay Đường Tam cũng có chung cảm giác như thế này, Mà cha hắn luận cả về tuổi tác lẫn thực lực đều mạnh hơn hắn nhiều nên thống khổ tự nhiên sẽ lớn hơn, càng sâu đậm hơn.

"Cha. Người đã tốt lên chút nào chưa?" Vẫn giữ một khoảng cách rất xa, Thái Long không nhịn đựoc hỏi cha một câu, đối với tính nóng còn hơn lửa của cha hắn thì hắn là người biết rõ ràng nhất.

Ngoài ý nghĩ của Thái Long chính là Thái Nặc cũng không tức giận mà quát tháo hắn, thần sắc ngược lại rất bình tĩnh. *"Con à. ngươi thua hắn cũng không oan uổng chút nào, ngay cả lão tử ta cũng còn bị biến thành bộ dạng như thế này, Khó trách ngươi không thể đánh lại hắn, ngươi có biết chi tiết gì về tiểu tử kia không?"*

Thái Long mờ mịt lắc đầu, *"Hắn mới chỉ là ngày đầu tiên đi học lại, con... con thấy hắn ngồi cùng chỗ với Tiểu Vũ, Cho nên con muốn cùng hắn giải quyết vấn đề này, Cha cũng biết mà, con rất thích Tiểu Vũ.. "*

Thái Nặc trừng Thái Long một cái, *"Vì một con đàn bà mà ngươi lại làm ra hành động như thế sao? Sao ngươi cùng Lão Tử năm đó giống nhau thế nhỉ, bất quá chuyện ngươi làm cũng không sai, vì người phụ nữ mình thích thì phải mạnh mẽ mà giành lấy. Lúc đầu, mẫu thân ngươi cũng là được ta giành lấy trong tay kẻ khác, Bất quá khi đó ta khiêu chiến với một kẻ mạnh hơn ta nhưng ta lại thắng được, không thể nghĩ ngươi lại chịu sự uất ức như vậy, ngay cả kẻ còn ít tuổi hơn ngươi mà cũng không đánh lại. Đây là kết quả của việc lười biếng lúc trước. "*

Khuôn mặt Thái Long nhăn nhó lại mà cãi: *" Hình như con chính là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong gia tộc cơ mà, lúc trước khi cha bằng tuổi con thậm chí yếu hơn con nhiều mà. "*

"Đồ láo toét, nhà ngươi nói như vậy là có ý tứ gì hả?" Thái Nặc giận dữ.

Thái Long bất đắc dĩ nói: *"Ý tứ của con là không phải do con qúa yếu đuối mà là đối thủ quá mạnh mẽ. Thật không hiểu cách thức tu luyện của tên tiểu tử kia là như thế nào, nhìn qua Hắn nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi thôi, như thế nào có thể có hồn lực cường đại như vậy chứ? Chẳng lẻ, hắn là người của Thất đại tông môn hay sao?"*

Nghe xong lời con mình nói. Thái Long không khỏi rùng mình, trầm giọng nói: *"Về nhà trước đã, trong hiểu biết của ta thì trong số Thất đại tông môn*

thì không có kẻ nào dùng vũ hồn là Lam Ngân Thảo cả. Không ngờ Lam Ngân Thảo cũng có thể cường đại được như thế, đặc biệt là vài nhánh lúc cuối cùng, đến cả phòng ngự của ta cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được, nếu không cũng sẽ không trúng độc như thế, đi, trở về hỏi gia gia ngươi, có lẽ hắn sẽ biết. "

"Gia gia?" Thần sắc trên mặt của Thái Long biến đổi trông giống như khổ qua (Méo như Khỉ) *"Không cần đi hỏi gia gia như thế đâu, cha à hai người chúng ta bị đánh cho như thế, một khi gia gia mà biết chỉ sợ người sẽ thu thập chúng ta mất thôi. Huống chi, vạn nhất người giống cha, lại chạy đến trường làm náo loạn một hồi thì sau này làm sao ta còn có thể đi học nữa cơ chứ. "*

Thái Nặc hừ một tiếng, *"Gia tộc chúng ta là một gia tộc mạnh, chuyện này chắc chắn phải nói cho gia gia ngươi, ta cũng không tin một đứa nhóc bình thường mà lại mạnh như hắn được, ta muốn xem lão nhân gia nói như thế nào, nếu lão nhân gia cũng nóng tính như ta thì gia tộc chúng ta cũng chẳng tồn tại đến tận bây giờ được đâu. "*

Thân thể cường tráng của hai người dần xa khuất nơi xa, cả hai trông mặt mũi xưng vù như đầu heo, còn sắc mặt thì tái nhợt như tờ giấy. Thật sự là muốn rắc rối thì có rắc rối.

Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Trữ Vinh Vinh ngồi ở trên ghế Salon tại đại sảnh, chân không ngừng vung vẩy, môi đỏ mọng luôn làm ra các điệu bộ thật đáng yêu.

Đã quay về một lúc khá lâu rồi nhưng bóng dáng cha vẫn chưa thấy đâu, điều này khiến tinh thần hưng phấn của nàng dần trở thành buồn bực.

Đối diện với Trữ Vinh Vinh là một lão già khô đét đang chậm rãi uống từng ngụm trà, mặc dù hắn là ngồi ở chỗ đó, Nhưng vóc người lại khiến cho kẻ khác phải giật mình, hắn cũng không phải loại người có thân thể cường tráng, nhưng bộ khung xương của hắn lại to hơn người thường nhiều, Vốn chiếc ghế Salon rất lớn nhưng khi hắn ngồi trên thì trông nhỏ đi nhiều.

Các khớp xương nhô ra lằn hết cả ra ngoài của bộ quần áo, cơ thể thật sự giống như Da bọc xương, ánh mắt chậm rãi yếu ớt mang theo vẻ già nua. Nếu là vào ban đêm chỉ sợ nhìn hắn như một bộ xương khô khổng lồ. Trên đầu lơ thơ vài cụm tóc bạc mọc phía trên mảnh da đầu.

"Tiểu Công chúa của ta, con đừng tức giận làm gì, phụ thân ngươi chắc sẽ mau quay lại thôi. " lão già Khô đét buông chén trà xuống hướng Trữ Vinh Vinh nói.

Thanh âm hắn đầy vẻ khàn khàn, tựa như gió thổi làm rụng lá cây, người khác mà nghe thấy sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Trữ Vinh Vinh từ trên ghế sa lon nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Lão già Khô đét rồi ngồi trên đùi ông, tay xoa xoa mái tóc phất phơ vài chiếc của lão già cộng thêm Làn da trắng nõn của nàng so với màu da khô héo của lão già khiến người khác phải bật cười,. *"Con không biết đâu, con đi lâu như vậy mới về mà Phụ Thân hắn cũng không thèm để ý. Hắn là cố ý trốn tránh con thì có? Đầu khớp xương gia gia, gia gia phải làm chủ cho con. "*

Trên mặt lão già xuất hiện chút biểu tình yêu thương khiến da mặt hắn lúc này đã có chút khác biệt với da tay nhăn nheo, ông dở khóc dở cười nói: *" Tiểu công chúa của ta ơi, ngươi định làm khổ lão già ta sao? Ta chỉ còn có mỗi mấy cọng tóc này thôi, ngươi mạnh tay thế là làm khổ ta đấy, nếu không ta phải đổi biệt hiệu lại thành Đầu Bóng Loáng mất. Hay là ngươi tìm Kiếm Gia gia mà gây chuyện đi, ta sẽ chịu tội thay cho ngươi. Ta nói thật chứ, trong tông môn còn có ai có thể gây chuyện với Phụ thân ngươi chứ, nhờ ta cũng không làm gì được đâu.?"*

Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút rồi nói: *"Mặc kệ, nếu phụ thân quay lại đây, con nhất định phải khiến hắn nôn ra vài món bảo vật ta mới có thể giảm được hỏa khí trong lòng.. Đầu khớp xương gia gia. Người phải giúp con nói chuyện đấy nhé. "*

Lão già khô đét lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc ít ỏi trên đầu của mình, Bất đắc dĩ cũng phải cuống quít gật đầu. Bộ dạng của hắn như bây giờ nếu để giới hồn sư bên ngoài biết được chắc chắn sẽ khiến khối kẻ giật mình.. Được phong là Cốt đấu la bí ẩn nhất trong số các vị Phong Hào đấu la, không ngờ

ông bị một tiểu nha đầu biến thành bộ dạng hoạt kê như thế này.Chỉ sợ điều này mà nói ra ngoài cũng chẳng có ai dám tin tưởng.

"Con vẫn biết Cốt gia gia tốt với con nhất mà " Trữ Vinh Vinh tựa hồ không chút nào để ý đến bộ mặt kinh khủng của Cốt gia gia, nàng hôn mạnh lên mặt của lão, Lúc này mới từ trên đùi hắn nhảy xuống mà đi.

Nhìn khuôn mặt hoạt bát của Trữ Vinh Vinh, trong mắt Cốt đấu la toát ra vẻ yêu thương ấm áp. Hắn đã chứng kiến Trữ Vinh Vinh lớn lên, mà tính cách của Tiểu Ma nữ này lại cực kỳ hợp với lão, nói cách khác, tính cách hiện nay của Trữ Vinh Vinh chính là kết quả bồi dưỡng nhiều năm của Hắn và Kiếm Gia Gia.

"Nghe nói Tiểu Ma nữ của chúng ta đã trở lại? Vinh Vinh, con ở đâu mau ra đây cho cha nhìn nào. " Ngay trong lúc này, cuối cùng cũng có người đến giải vây khiến Cốt Đấu La vui mừng ra mặt.

Nghe thấy thanh âm kia, đầu tiên Trũ Vinh Vinh có thái độ hưng phấn, nhưng ngay lập tức nàng ý thức được mình đang tức giận nên vội vàng khiến cho khuôn mặt nàng có vẻ tức giận, quay lưng về hướng cửa lớn.

------oOo------

Chương 198: Thất Bảo Lưu Ly Tông (3): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Bộ dáng thay đổi nhanh chóng của Vinh Vinh khiến Cốt Gia Gia đang ngồi trên ghế Salon phải cố nhịn không cười ra tiếng.

Một trung niên cùng với một lão già mặc Bạch y đi vào đại sảnh, nếu lúc này

Đường Tam cùng Tiểu Vũ ở đây thì nhất định họ sẽ nhận ra người trung niên này chính là người trong buổi đấu giá hôm trước, người mà ngay cả tên Hôn Vương Tuyết Tinh kia cũng không dám trêu chọc vào.

Mà người trung niên này lại chính là cha của Vinh Vinh, vị Tông chủ đương nhiệm của Thất Bảo Lưu Ly Tông, là người đứng đầu của giới phụ trợ hệ hồn sư, Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí liếc mắt một cái đã thấy được nữ nhi, hắn vội vàng bước lên, *"Nha đầu, tại sao lại đưa lưng về phía ba ba. Gần một năm không gặp con khiến mọi người nhớ con nhiều lắm đấy.!"*

Trữ Vinh Vinh mạnh mẽ quay người lại. *" Nhớ con sao? Con tưởng cha phải vui vẻ lắm khi con không có ở nhà mới đúng chứ.. "*

Trữ Phong Trí nhìn nữ nhi với bộ dáng tức giận khiến trong lòng hắn không khỏi buồn bã, trước tiên hắn ngồi xuống ghế Salon rồi hai tay mạnh mẽ ôm chầm nữ nhi vào lòng, nhưng không ngờ lại bị Trữ Vinh Vinh xoay người một cái lách mình tránh khỏi cánh tay của hăn.

Không ôm được nữ nhi, Trữ Phong Trí không khỏi cả kinh, hắn mặc dù là phụ trợ hệ hồn sư. Nhưng đã đạt tới trên bảy mươi cấp, riêng hồn lực khổng lồ của hắn cũng khiến thân thể được cải tạo mạnh mẽ, so với người thường thì mạnh hơn không biết bao nhiêu. Mà Trữ Vinh Vinh lại được kế thừa vũ hồn của hắn, cũng là phụ trợ hệ hồn sư. Lúc này mặc dù hắn chỉ là tiện tay vung ra nhưng tốc độ cũng không chậm. Nhưng lại bị nữ nhi dễ dàng tránh thoát.

Trữ Vinh Vinh cũng không biết mình vừa khiến cha giật mình, hướng tới lão già áo trắng mà chui vào lòng hắn, *"Kiếm gia gia. Kiếm gia gia, con nhớ người muốn chết. hu HU hu....."* Cùng thân nhân xa cách gặp lại, dù sao Trữ Vinh Vinh vẫn còn là một tiểu cô nương. Dưới tình huống kích động, nàng nhất thời khóc nức nở..

Bạch y lão giả duỗi tay ra ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng. *"Thôi mà tiểu bảo bối của ta, cuối cùng con cũng đã trở lại rồi, Kiếm gia gia cũng nhớ con nhiều lắm.. "*

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu, *"Thật hả?"*

Bạch y lão giả nghiêm mặt nói: *"Đương nhiên là thật rồi, không tin con cứ việc hỏi lão Cốt Gia Gia của ngươi đi. "*

Trữ Vinh Vinh vẻ mặt có chút giảo hoạt nói, *"Chính là lúc nãy Cốt Gia Gia có nói là Kiếm Gia Gia ngài cũng nhớ con nhưng người lại nhớ con nhiều hơn một chút...chút "*

"Hắn thúi lắm. " Bạch y lão giả không hề cho lão già khô đét một chút mặt mũi nào cả *"Rõ ràng là ta nhớ ngươi nhiều hơn hắn nhiều. "*

" ngươi nói mới thúi lắm. " Khô lão giả mạnh mẽ từ Salon đứng lên, thân thể kinh khủng cao hơn hai mét của hắn đứng lên, lại kết hợp với giọng nói khàn khàn càng làm tăng thêm vẻ kinh khủng của lão..

"Không phục à? Đi, chúng ta tìm một chỗ nào đó rồi tính. " Bạch y lão giả ưỡn ngực. Không sợ hãi chút nào mà trừng mắt nhìn vào đối phương.

"Tốt lắm. Tốt lắm, Kiếm thúc, Cốt thúc, các người còn nhiều thời gian để đánh nhau mà, bây giờ Vinh vinh mới vừa quay lại, hai người hãy nhường nhịn một chút đi. " Trữ Phong Trí bất đắc dĩ nhìn hai lão già trước mắt mà nói.

"Hừ. " Bạch y lão giả cùng khô lão giả cơ hồ đồng thời hừ một tiếng. Ai cũng không thèm để ý đối phương nữa, Ánh mắt cơ hồ đều rơi vào trên người Trữ Vinh Vinh.

Đôi mắt to của Trữ Vinh Vinh đảo qua đảo lại rồi nói: *"Ta có một cách để chứng minh trong hai vị Gia Gia thì ai nhớ con hơn. "*

Trữ Phong Trí vỗ vỗ vào trán mình thầm nghĩ. Tiểu ma nữ dù sao cũng vẫn là Tiểu ma nữ, một hồi chứng kiến cảnh náo nhiệt này, hắn nhịn không được đành phải nói: *"Vinh vinh. Không được nói linh tinh. "*

Trữ Vinh Vinh lè lưỡi, nàng cả một chút cũng không sợ cha mình, Nếu không

nàng cũng sẽ không được đặt danh xưng là Tiểu ma nữ nữa. *"người không có nhớ đến ta nhưng hai vị gia gia lại không như vậy, nhân gia từ xa xôi một mạch về đây thế mà người cũng không có ở nhà mà đón con,. Hai vị gia gia hay là như vậy đi, Các ngươi mỗi người sẽ tặng con một kiện lễ vật, nếu lễ vật nào khiến con càng thích thì chứng tỏ người ấy nhớ con hơn một chút. "*

"Ách....." hai lão già liếc nhau, đều không nghĩ đến lại là chiêu này.

Trữ Phong Trí phải cố nén cười mà nói: *"Tốt lắm vinh vinh, mau tới đây. Cho cha nhìn con một chút, ai nói là ta không nhớ con chứ, Ta đã chuẩn bị cho con một món lễ vật cực hay, nhưng nếu con không chịu nghe lời thì ta cũng sẽ không cho con nữa.. "*

"Lễ vật?Là cái gì?" Vừa nghe đến hai chữ lễ vật, Trữ Vinh Vinh không nhịn được nổi lên lòng hứng thú, chỉ với hai ba bước đã đến trước mặt cha.

Vẻ mặt Trữ Phong Trí không đổi, tay hướng nữ nhi mà bắt lấy, nhưng thật không ngờ, Thân thể Vinh Vinh chỉ lắc nhẹ một cái đã lại dễ dàng thoát ra khỏi tay hắn. Miệng trề ra: *"...trước tiên con phải cầm lễ vật dã rồi mới để người ôm. "*

Lúc này đây. Kinh ngạc cũng không phải chỉ có Trũ Phong Trí mà ngay cả hai lão già cũng giật mình nhìn nhau một cái.

Bởi vì thất bảo lưu ly tháp có tính đặc thù riêng, cho dù là Phong hào đấu la cũng không thể nhìn ra hồn lực của họ là bao nhiêu.

Trữ Phong Trí trong lòng vừa động. Hỏi: *"Vinh vinh, con...trước tiên con hãy nói cho ta biết hiện tại hồn lực của con là bao nhiêu cấp. Nếu thật sự có tiến bộ thì ta mới cho con lễ vật này.. "*

Vừa nghe cha hỏi đến hồn lực của mình, Trữ Vinh Vinh nhất thời đắc ý hắn lên, *"Ba ba, tư chất của ta chắc chắn còn tốt hơn người nhiều. trong một năm này con không lười biếng chút nào, Hồn lực tăng trưởng cũng không nhiều lắm, chỉ là khoảng hơn chục cấp mà thôi. "*

"Ít như vậy thôi à, Vinh Vinh, con cần phải cố gắng nhiều thêm, " hả*" chờ*

một chút, ngươi nói bao nhiêu?" Trữ Phong Trí đã quá quen thuộc với tính tình con mình, Từ nhỏ đến lớn. Trữ Vinh Vinh ghét nhất là việc tu luyện. Mặc dù thiên phú cực cao nhưng luôn phải bắt buộc mới khiến nàng luyện tập một chút, hơn nữa muốn được như vậy thì hắn cũng phải có nhiều thứ tốt để trao đổi lại.

Khi hắn ý thức được Trữ Vinh Vinh nói chính là mười cấp thì Trên mặt đã thể hiện ra vẻ không tin tưởng.

Trữ Vinh Vinh mở to, tỏ vẻ là vô tội mà nhìn. *"Con nói là mười cấp mà! Quả thật còn ít một chút. Bất quá, con sẽ cố gắng hơn. "*

Thanh âm Trữ Phong Trí thoáng có chút thay đổi, *"Mười cấp? lúc ngươi đạt tới hai mươi bẩy cấp, vậy nếu theo lời ngươi nói thì bây giờ phải là ba mươi bẩy cấp rồi, ngươi không lừa gạt ta đấy chứ. "*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Tức chết mất thôi, sao lại không tin nhân gia chứ, Vinh vinh ta mặc dù trước kia làm nhiều chuyện không hay nhưng cho đến bây giờ con chưa nói dối bao giờ, Không tin, thì con sẽ cho hai vị gia gia thấy. "* Vừa nói, Nàng trực tiếp chạy đến trước mặt bạch y lão giả, đưa bàn tay nhỏ của mình cho lão cầm.

Bạch y lão giả cầm tay của Trữ Vinh Vinh, Chỉ chốc lát sau trên mặt đã là một sự ngạc nhiên. *"Phong trí, đúng vậy. Nha đầu này hồn lực đã tới ba mươi bảy cấp rồi. Điều này thật là việc không thể tưởng tượng được. Từ trước tới nay ta còn chưa được nghe nói qua trong một năm người nào có thể tăng đến bẩy cấp, ngay cả vị Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất cũng không được như thế, chẳng lẻ Vinh Vinh nhà ta thật sự là Thiên Tài? Thật không ngờ được Sử Lại Khắc Học Viện lại lợi hại như thế. "*

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: *"Kiếm gia gia. Sao ngài lại biết con học tại Sử Lai Khắc học viện?"*

Bạch y lão giả cười nói: *"Sao lại không biết chứ? Con chính là bảo bối của chúng ta, hành tung của con đều được phụ thân con nắm trong lòng bàn tay. "*

Sắc mặt Trữ Phong Trí lúc này đã trở nên ngưng trọng hẳn lên. Quá trình tu luyện của hồn sư thì cả hắn và hai vị Khách Khanh đều nắm rõ (Khách khanh: những người không phải tộc nhân của gia tộc hay của môn phái mà chỉ là người đi theo môn phái tuy nhiên môn phái không thể bắt buộc họ phải làm theo ý mình mà chỉ khi họ cảm thấy cần giúp đỡ gì thì họ sẽ ra tay, nói chung Khách khanh là những vị khách đặc biệt của Môn Phái, chú ý chỉ là Khách thôi nhé – Dịch Giả). Một vị hồn sư muốn tu vi mình tăng cường thì phải do chính mình từ từ mà tiến lên, một khi quá cấp tốc sẽ khiến hắn bị nguy hiểm đến tính mạng.

Mà tại hồn sư giới cũng có một phương pháp tu luyện rất tà ác đó là mang tính mạng lực của mình đổi lấy thực lực, phương pháp này sẽ làm thực lực gia tăng nhanh chóng. Hắn tuyệt đối không hy vọng nữ nhi được Sử Lai Khắc Học viện dạy cho phương pháp tu luyện này.

Nếu là như vậy.....

Nghĩ tới đây, trong mắt Trữ Phong Trí toát ra sát khí nặng nề.

Bạch y lão giả cùng khô cảo lão giả hiển nhiên cũng đã nghĩ tới khả năng này, sắc mặt hai người đồng thời trầm hẳn xuống.

Trữ Vinh Vinh nhìn hai vị gia gia trước mặt, sau đó lại nhìn cha, có chút khó hiểu nói: *"Các ngươi sao lại như vậy? Sao lại không nói chuyện với con nữa?"*

Trữ Phong Trí đứng thẳng thân lên, đi tới trước mặt nữ nhi, *"Vinh vinh, ngươi lập tức đem việc tu luyện trong một năm vừa rồi kể lại cho ta nghe, không được bỏ qua vấn đề nào hết. Ta muốn biết nguyên nhân hồn lực của con lại tăng trưởng nhanh đến thế. "*

Nếu thật sự nữ nhi tu luyện theo phương pháp tà ác kia thì với thời gian tu luyện một năm ngắn ngủi của nàng, hắn lại là kẻ có địa vị hàng đầu tại hồn sư giới biết đâu lại có biện pháp gì đó để vãn hồi lại.

Vẻ mặt Trữ Vinh Vinh có chút lạ lùng nhìn cha, *"Cha à, người không sao chứ? Khi con không chịu tu luyện thì cha bảo con là lười, còn bây giờ hồn*

lực của con tăng nhiều như vậy thì sao cha lại khẩn trương như thế?"

Trữ Phong Trí nghiêm mặt nói: *"Ta là sợ ngươi bị rơi vào tình huống không tốt, Cha cũng không nói giỡn con nữa, mau đen quá trình tu luyện của ngươi nói cho ta đi. "*

Bình thương Trữ Vinh Vinh không sợ cha, nhưng một khi Trữ Phong Trí nghiêm túc mà nói truyện thì nàng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi *"Lúc đầu ta len lén chạy đến Sử Lai Khắc học viện, lúc gia nhập học viện rồi Ta mới phát hiện Mình chính là người yếu nhất trong số tất cả các học viên*

Lập tức. Trữ Vinh Vinh bắt đầu kể từ việc mình tiến vào Sử Lai Khắc học viện như thế nào, nói về quá trình tu luyện của mình ra sao, rồi nàng còn miêu tả một chút về Thất Quái của Sử Lai Khắc.

*Khi Trữ Vinh Vinh nói đến đoạn thất quái có tư tưởng bài xích nàng thì lão già Khô đét ở một bên không nhịn được mà nói "*Vinh vinh. Con không có nhầm đấy chứ, mấy đứa nhỏ đó so với con còn bé hơn mà sao lại mạnh đến vậy?*"*

*Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói: "*Ta biết các người không tin mà, mọi người có biết danh ngôn của Sử Lai Khắc học viện là gì không, đó là *" Sử Lai Khắc học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Như vậy chúng ta có ai không phải là tiểu quái vật đâu cơ chứ. "*

Bạch y lão giả nói: *"Nếu theo đúng như ngươi nói như vậy Thì tất cả những đứa nhóc kia đều là những Tiểu Quái Vật cả, như vậy Sử Lai Khắc học viện Quả nhiên đúng là danh bất hư truyền. Nhưng chỉ có như thế, ta cũng không tin tưởng bọn họ có thể dạy ngươi trong vòng một năm tăng lên đến mười cấp hồn lực được. "*

Trữ Vinh Vinh nói: *"mọi người hãy nghe con nói đã....."* Nàng lại tiếp tục kể đến việc Đại Sư đến Sử Lại Khắc Học viện rồi bắt đầu tiến hành khóa huấn luyện ma quỷ, Khi nghe nàng nói đến quá trình tu luyện này, cả Trữ Phong Trí và hai lão già đều không khỏi toát ra vẻ khâm phục.

Trữ Vinh Vinh vẫn tiếp tục nói đến quá trình tu luyện tại Sử Lai Khắc học

viện *".....Hai tháng trước. sau khi con đột phá Ba mươi cấp, dưới sự trợ giúp của các Sư Phụ, con đã thu được hồn hoàn thứ ba của mình. "*

------oOo------

Chương 199: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

"Chờ một chút. " Trữ Phong Trí cắt lời của Trữ Vinh Vinh nói, *"Vị đại sư kia quả nhiên là người tài, với huấn luyện của hắn, một năm hồn lực của ngươi có thể tăng ba, bốn cấp thì ta cho đấy vẫn là rất bình thường. Ta rất khâm phục đặc huấn của hắn đối với các ngươi. Nhưng dựa theo như lời của ngươi, hai tháng trước vẫn chỉ dừng lại tại ba mươi mốt cấp, nhưng hai tháng sau đó lại đạt tới ba mươi bảy cấp. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? "*

Trữ Vinh Vinh thần bí cười nói: *"Kỳ thật, nửa tháng trước, con vẫn chỉ là ba mươi mốt cấp còn sáu cấp sau này, cơ hồ chỉ tăng lên trong đúng một ngày "*

"Vinh Vinh, ngươi cũng không nên hù dọa gia gia. " lão già nhịn không được mở to hai mắt nhìn, chính hắn cũng biết loại công pháp tu luyện tà môn này, tốc độ tăng lên càng nhanh thì đối với tánh mạng lực tiêu hao lại càng lớn. Một ngày tăng lên sáu cấp, Như vậy sợ rằng muốn tiêu hao hàng chục năm tính mạng.

Trữ Vinh Vinh bật cười, nói: *"mọi người làm sao thế, con nói là muốn làm cho mọi người vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhưng như thế nào lại biến thành hoảng sợ. Kỳ thật là không có gì phải lo lắng đâu, chỉ là con được ăn một loại dược thảo đặc thù nên thực lực mới tăng lên nhiều như vậy. "*

"Dược thảo? " Trữ Phong Trí khẩn hỏi lại: *" dược thảo gì? "*

Trữ Vinh Vinh nói: theo như lời Tam ca nói, hình như cái gì mà Khỉ la úc kim hương, và đó chính là một loại tiên phẩm cực hiếm. "

Trữ Phong Trí trong đầu đột nhiên hiện ra thân ảnh hai người vừa mới nói truyện với hắn, chẳng lẻ lại là bọn họ?

"Khỉ la úc kim hương? Kiếm thúc, Cốt thúc, các ngươi đã nghe qua loại dược thảo này chưa? "

*Hai vị lão giả đồng thời lắc đầu, trên mặt một mảnh mờ mịt. Khô cảo lão giả nói: "*Có lẽ. Chỉ có Độc Cô Bác cái lão độc vật kia mới biết được. Không được, Phong Trí, chúng ta phải nhanh nhanh kiểm tra tình trạng thân thể của Vinh Vinh ngay, vạn nhất hồn lực của nàng tăng lên mạnh mẽ như vậy mà thân thể không chịu được thì chúng ta phải nghĩ biện pháp ngay để giải quyêt mới được."

"Cốt gia gia, ta nói rồi mà, các ngươi đừng lo lắng quá như vậy chứ. Tam ca của ta đã nói rồi, tiên phẩm dược thảo này chính là hấp thu thiên địa tinh hoa, đối với thân thể thậm chí có tác dụng bồi bổ nữa. Chẳng những sẽ không hại đến thân, mà lại củng cố căn cơ nên đâu có mất gì đâu.Thôi vậy, con cũng không muốn giấu diếm thêm nữa, cho các ngươi nhìn một thứ sẽ làm mọi người vui mừng và sợ hãi nhé. Nhìn cái này xong, các ngươi sẽ không còn hoài nghi nữa."

Vừa nói xong, Trữ Vinh Vinh chậm rãi giơ tay phải lên, quang mang bẩy mầu huyễn lệ bắt đầu ngưng tụ tại lòng bàn tay nàng.

Nhìn lòng bàn tay nữ nhi ngưng tụ quang mang, Trữ Phong Trí đột nhiên cảm giác được có chút quái dị, nhưng trong lúc nhất thời hắn còn không tìm ra nguyên nhân là vì sao.

Bảo tháp Huyễn lệ gồm hai vàng một, Tím ba cái hồn hoàn xoay quanh tay phải của Trữ Vinh Vinh, ánh sáng bẩy mầu chói mắt nhất thời làm đại sảnh trở nên càng thêm sáng ngời.

Không đợi Trữ Phong Trí nhìn kỹ, bạch y lão giả ở bên cạnh đã kinh hô lên

tiếng. "Chín tầng ánh sáng, chính là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp? "

"Cái gì? " *Trữ Phong Trí vẻ mặt kinh hãi, hắn rốt cục biết cảm giác quái dị của mình xuất phát từ đâu rồi, đúng là khi Trữ Vinh Vinh phóng thích vũ hồn thì màu sắc trong lòng bàn tay cùng Thất thải có sự bất đồng, tập hợp màu sắc này vừa vặn nhiều hơn hai loại màu, biến thành chín mầu, mà lúc này bảo tháp trong lòng bàn tay nàng.Không phải chính là có chín tầng hay sao? (Bình thường Thất Bảo Lưu Ly Tông phóng thích vũ hồn của mình ra thì Bảo Tháp trong tay chỉ có bẩy tầng mà thôi, còn Vinh Vinh lại là 9 tầng, như vậy nàng nhiều hơn bình thường 2 mầu và 2 tầng của Tháp)*

Là loại phụ trợ vũ hồn cực mạnh, kỳ thật Thất Bảo Lưu Ly Tông vẫn có bí mật riêng của mình, bí mật này chính là xuất hiện trên vũ hồn của bọn họ.

Ông trời rất công bằng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp vũ hồn trên chiến trường có tác dụng thật sự quá kinh khủng, cho nên nó sẽ phải tồn tại khuyết điểm để bù đắp.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp sở dĩ được xưng là thất bảo, không chỉ bởi nó chỉ có bẩy tầng. Quan trọng hơn chính là loại vũ hồn này chỉ có thể dung nạp bảy hồn hoàn. So với người khác thì thiếu đi 2 cái. đây cũng chính là nguyên nhân tại sao thân là tông chủ nhưng Trữ Phong Trí cho tới bây giờ vẫn chỉ là bảy mươi chín cấp hồn lực. Không cách nào đột phá thêm một cấp nào nữa.

Tại trong truyền thuyết của Thất Bảo Lưu Ly Tông, nếu có kỳ ngộ đặc thù, Thất Bảo Lưu Ly Tháp lại có thể tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, chẳng những làm căn cơ bản thân hồn sư tăng mạnh. Một khi hồn sư Cửu Bảo Lưu Ly Tháp đạt tới cấp bậc chín hồn hoàn Phong Hào Đấu La, vậy hắn có thể được xưng danh là Thần phụ trợ. Tại chiến trường chắc chắn là có thực lực để thay đổi thắng thắng.

Giờ phút này, Trữ Phong Trí đã không còn phải lo lắng cho nữ nhi của mình nữa rồi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp xuất hiện đã chứng minh tính mạng Trữ Vinh Vinh chẳng những không có giảm đi mà ngược lại lại là gia tăng nhiều, căn cơ dã trở nên vô cùng mạnh mẽ. lúc này, vị tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông trong lòng đã hoàn toàn rung động. Hắn cả đời muốn mà không được, thế nhưng giấc mơ cả đời hắn lại được thực hiện trên người nữ nhi, hạnh

phúc tới quá bất ngờ làm lúc này hắn đã hoàn toàn ngơ ngẩn

Kích động không chỉ có Trữ Phong Trí, hai lão giả tâm tình cũng tương tự trở nên cực độ hưng phấn, hai người nhìn bảo tháp trên lòng bàn tay Trữ Vinh Vinh, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải hỏi han hay nói gì nữa.

*Ánh sáng mờ nhạt dần và tắt hẳn đi, Trữ Vinh Vinh thu hồi vũ hồn của mình lại, "*Bây giờ mọi người hẳn là đã tin lời con nói rồi chứ. Đường Tam ca làm sao có thể hại chúng ta chứ, Không chỉ riêng ta, mỗi một người chúng ta đều được tiên phẩm dược thảo, hồn lực lão đại tăng lên rất nhiều. Đái lão Đại thậm chí đã đột phá bốn mươi cấp, nhưng là hắn mới chỉ mười sáu tuổi thôi. *"*

*"*Khỉ la úc kim hương, khỉ la úc kim hương. Đó là loại bảo vật như thế nào mà lại có thể trợ giúp nữ nhi từ thất bảo tăng lên tới cửu bảo. Dược thảo như vậy tuyệt đối xứng với hai chữ Tiên Phẩm. *"*

*"*Ba ba, không phải người nói cấp cho ta lễ vật sao, sao vẫn chưa thấy*" Trữ Vinh Vinh vươn tay, tại trước mặt Trữ Phong Trí hỏi.*

*Trữ Phong Trí sờ tay vào ngực, đem đồ vừa mới đấu giá được hôm nay là Hàm Sa Xạ Ảnh cùng Tụ Tiễn Vô Thanh đưa cho Trữ Vinh Vinh, "*Đây là những đồ vật mà hôm nay ta mua được tại phòng đấu giá, hai kiện vũ khí uy lực mặc dù không quá lớn, nhưng cũng có thể là vật hộ thân tốt. Di, Vinh Vinh, sao con lại dùng ánh mắt đấy để nhìn phụ thân? *"*

*"*Hàm Sa Xạ Ảnh, Vô Thanh Tụ Tiễn, ba ba, ngươi như thế nào lại có ám khí của Tam ca? *" Trữ Vinh Vinh làm sao lại không nhận ra chiêu bài ám khí của Đường Tam cơ chứ?*

*"*Thứ này là do vị Tam Ca kia của ngươi làm sao? *" Trữ Phong Trí trong lòng thầm nghĩ quả nhiên như thế. Người trẻ tuổi trông bình thường kia lại là một thiên tài sao?*

*Trữ Vinh Vinh vẫy vẫy tay áo, lộ ra tụ tiễn của chính mình, "*Người xem, hai cái này không phải giống nhau sao? hai kiện này chỉ là những thứ bình thường nhất trên người con thôi, trên người con còn có vài loại uy lực cực lớn

nữa cơ, lần này con về đây ngoài việc vừa rồi còn có việc vô cùng hệ trọng muốn hỏi ý kiến ba ba một chút, những ám khí này có thể phối hợp với tộc nhân của chúng ta trở thành cực kỳ quan trọng, uy lực lại rất lớn. "

*Trữ Phong Trí thở có chút nặng nề, trong ánh mắt toát ra vài phần ngưng trọng, "*Ta thật sự rất muốn biết, Tam ca này của ngươi đến cùng là thiên tài như thế "

*Bạch y lão giả đột nhiên nói: "*Nếu hắn thật sự xuất sắc như vậy, có lẽ có thể làm nhân tuyền cho cháu gái ta đấy. "

*Trữ Vinh Vinh mặt cười đỏ lên, "*Kiếm gia gia, ngài đừng nói lung tung, Tam ca đã có người trong lòng rồi. Ta cùng hắn như thế nào có thể. Ta....." *Giờ phút này, ngay cả chính Trữ Vinh Vinh cũng có chút ngoài ý muốn bởi vì khuôn mặt anh tuấn mà ngay cả đàn bà cũng phải ghen ghét của Áo Tư Tạp đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Mặc dù hắn không có cương mãnh như Đái Mộc Bạch, không có toàn diện như Đường Tam, nhưng mỗi khi Trữ Vinh Vinh nghĩ đến lúc đối mặt với Thái Thản cự viên Áo Tư Tạp đã đem chính thân mình che chở cho mình, thì trong lòng không khỏi rung động, Nhưng bởi vì quy củ của gia tộc mà ngay cả nàng cũng không dám dễ dàng xâm phạm.*

*"*Đi, đi ra bên ngoài, hãy đem ám khí này ra thực hành cho ta xem "

*"*Được thôi! "

*Bốn người đi vào trong sân, Trữ Phong Trí hạ lệnh không có phân phó của hắn thì bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào sân, lúc này mới hướng nữ nhi nói: "*Vinh Vinh, ngươi muốn thí nghiệm như thế nào? "

*Trữ Vinh Vinh suy nghĩ một chút, ánh mắt không có ý tốt rơi vào người hai vị gia gia kia, "*Kiếm gia gia, không bằng chúng ta thử xem đi. Ngài lợi hại như vậy, sẽ không thể gây thương tổn cho người được đâu "

*Bạch y lão giả mỉm cười, rồi nói: "*Cũng không nhất định, ngươi thấy lão gia gia ta đã già rồi, xương cốt cũng yếu đi nhiều, ngươi muốn cho lão nằm giường dưỡng thương sao. "

*Khô cảo lão giả khinh thường bĩu môi, "*Ngươi sợ thì không phải là đàn ông nữa, vậy để ta làm vậy. *"*

*Bạch y lão giả trừng hắn một cái, "*Ta nhổ vào ngươi ấy, được rồi biến sang một bên đi, ở đây vẫn còn có ta bồi tiếp tiểu công chúa. Nha đầu, ngươi hãy tùy ý sữ dụng cái ám khí kia của ngươi đi, gia gia phòng ngự là được. *"*

*Trữ Vinh Vinh hì hì cười, rồi nói: "*Tốt! *" Cổ tay vừa lộn, trên cổ tay quang mang chợt lóe, Chư Cát thần nỏ đã rơi vào trong lòng bàn tay.*

Nàng tự nhiên không cần lo lắng về khả năng có thể làm bị thương bạch y lão giả, hai vị lão nhân trước mặt này, có thể nói là Kình thiên bách ngọc trụ, giá hải tử kim lương (Cây cột chống trời và cái bổng trấn định biển khơi) của Thất Bảo Lưu Ly Tông, họ như là hai vị thần bảo vệ tông môn. Bạch y lão giả phong hiệu là Kiếm, tên Trần Tâm.Có công kích cực mạnh, là Phong Hào Đấu La có hồn lực đạt chín mươi sáu cấp. Khô cảo lão giả phong hiệu là Cốt, tên Cổ Dong, lấy xưng hiệu là Cốt Đấu La, Hồn lực đạt chín mươi lăm cấp, họ chính là hai người mạnh nhất của tông môn. Thất Bảo Lưu Ly Tông thủy chung có thể được đặt trong thất đại gia tộc thì có liên quan chặt chẽ với phụ trợ của mình đồng thời cũng có sự chống đỡ của hai vị Phong Hào Đấu La này, khiến cho Vũ Hồn điện cũng phải coi trọng, đồng thời tông môn có thể duy trì vị trí hàng đầu của mình tại Đấu La giới này.

Thử hỏi, hai vị cường công hệ Phong Hào Đấu La cộng thêm phụ trợ cực mạnh của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thì còn có bao nhiêu người có thể cùng bọn họ đối kháng cơ chứ?

Bạch y lão giả Kiếm Đấu La Trần Tâm chắp tay mà đứng, vẻ mặt mỉm cười nhìn Trữ Vinh Vinh, ý bảo nàng có thể bắt đầu.

Trữ Vinh Vinh cũng không khách khí, rất nhanh cho Chư Cát thần nỏ hành động, khanh thương, tiếng vang rất nhẹ xuất hiện.

Trữ Phong Trí ánh mắt thủy chung rơi vào trên người nữ nhi của mình, ngay khi đó Trữ Vinh Vinh chợt động, ba bóng đen không một tiếng động mà bắn ra, chúng đều có phương hướng chính là Trần lão giả.

" Tốt. *" Cũng không thấy Kiếm Đấu La Trần Tâm làm ra động tác gì mà lại khiến cho ba mũi tiễn đang bắn thẳng về hướng mặt hắn nhưng đột nhiên không khí tựa hồ vặn vẹo một chút, ba mũi tụ tiễn đồng thời dừng lại tại giữa không trung, sau một khắc đã chia làm sáu phần rồi rơi xuống trên mặt đất, mỗi một cây đều đã bị chia thành 2 mảnh.*

Đó là kiếm khí, từ thân thể có thể phát ra kiếm khí. Thậm chí không có sử dụng vũ hồn.

Mà trong nháy mắt khi ba cây tụ tiễn lặng yên rơi xuống đất, cùng lúc bộc phát âm thanh Khanh Thương của kim trúc mãnh liệt khác hẳn lúc ba cây tụ tiễn được bắn ra, rồi mười sáu mũi thiết tinh trong nháy mắt xuất hiện từ Chu Cát Thần Nỏ, khi âm thanh vừa vang lên thì mười sáu mũi tên đã đến trước mặt Kiếm Đấu La rồi. Bạch y lão giả Trần Tâm hơi kinh hãi, hạ ý thức giơ tay phải lên, kinh nghiệm phong phú của mấy chục năm chiến đấu làm hắn chỉ cần nhìn công kích của đối phương mà đoán được cường độ, thực ra người am hiểu công kích thì như thế sao có thể không chú ý đến công kích của đối thủ cơ chứ?

Tay phải giơ lên, bàn tay như đao không khí phẳng phất như bị xé rách, khí lưu màu trắng từ bàn tay cuồn cuộn tuôn ra, khiến trong mắt những người chứng kiến tưởng tượng như một thanh kiếm hoành chắn trước mặt hắn.

*"*Đương đương đương đương*"*

Liên tiếp âm thanh oanh minh vang vọng, Kiếm Đấu La chém ra mười sáu đạo bạch quang, vừa vặn trong sát na đã đỡ được những mũi tiễn đó, nhưng đồng thời Vinh Vinh tay trái phất lên, một màng khí phun ra, trực tiếp bao phủ lấy Kiếm Đấu La.

*Trần Tâm sửng sốt một chút, "*Có độc? *" Thân thể chuyển động, tuy tay phải vừa phải huy động nhưng còn có tay trái.Tay trái vung lên, chẳng những đánh tản sương mù. Ngay cả trong làn sương mù có ẩn chứa cương châm cũng bị đánh tản ra.*

*"*Kiếm gia gia quả thật là lợi hại quá đi *" Trữ Vinh Vinh nhảy chân sáo chạy đến chỗ Kiếm Đấu La.*

*Kiếm Đấu La mỉm cười, đoạn nói: "*Ám khí Này uy lực quả nhiên không nhỏ, nhất là đợt oanh kích của nỏ tiễn vừa rồi. có lực sát thương rất mạnh, dưới bốn mươi cấp hồn sư nếu không chú ý căn bản không cách nào ngăn cản. *"*

*Trữ Vinh Vinh lúc này đã đi tới cách Kiếm Đấu La không đến mười thước, đắc ý nói: "*Đó là đương nhiên. chúng ta tại đấu hồn tràng, chỉ bằng công kích dày đặc của Chư Cát thần nỏ mà đánh bại qua đội ngũ hồn sư trên bốn mươi cấp đó. Đồng thời nếu nhiều người cùng sử dụng Chư Cát thần nỏ thì uy lực còn lớn không thể tưởng tượng được ấy chứ. Bất quá, Chư Cát thần nỏ này vẫn không thể uy hiếp được kiếm gia gia! *"*

Vừa nói xong. Nàng bỗng tung ra một cước, ba đạo bóng đen đột nhiên từ trên bắp đùi nàng bắn ra, đồng thời bay ra khỏi mũi chân còn có một thanh phi đao. Phi đao trực tiếp bắn về mặt của Kiếm Đấu La, còn ba đạo quang mang màu đen thì lặng lẽ tập kích đến phần dưới thân của Kiếm Đấu La.

Lúc này khoảng cách giữa Trữ Vinh Vinh và Kiếm Đấu La không tới mười thước, khoảng cách gần như thế này, ám khí chỉ là chợt lóe rồi biến mất. Cùng lúc đó, nàng đá ra một cước bình thường để công kích Kiếm Đấu La, Mục đích là làm cho Kiếm Đấu La phân tâm mà tập trung phòng ngự tại chân mình

*Kiếm Đấu La có chút khoa trương nói: "*Hảo gia hỏa.Không để cho ta yên sao!*" Hai tay tại trước ngực đồng thời chia ra, tự nhiên hắn sẽ không hướng mặt trước phóng thích hồn lực. Như vậy sẽ gây nguy hiểm tới Trữ Vinh Vinh, tay áo chĩa xuống dưới..., hai cỗ hồn lực chợt phóng thích, khí lưu được hạ xuống khiến cho cả thanh phi đao và nỏ tiến đồng thời bị đẩy ra ngoài.*

*"*Dát băng*" Âm thanh kim chúc lại một lần nữa vang lên, nguyên lai Chư Cát thần nỏ lần thứ hai được Trữ Vinh Vinh lặng yên bắn ra. Vẫn là mười sáu mũi tên, tại khoảng cách gần như thế thì chỉ trong nháy mắt bộc phát, đồng thời trước ngực nàng cũng bắn ra hàm xa sạ ảnh.*

Nỏ tiễn cùng cương châm, cơ hồ hình thành công kích không còn một khe hở, chỉ cần Kiếm Đấu La hơi có chút sơ sẩy, lập tức có thể tạo thành thương tổn đối với hắn.

*"*Hảo. *" Trần Tâm hét lớn một tiếng, "*Thân Ta như kiếm.*"*

Trong nháy mắt, trong sân phảng phất như nổi lên một mặt trời, kim chúc sáng bóng mãnh liệt chợt bộc phát, Trữ Vinh Vinh thấy bạch y lão giả ở trước mặt phảng phất như trở thành một cơn lốc kim loại, những âm thanh cọ xát chói tai đồng thời vang lên, tất cả ám khí bay đến trước mặt hắn, bất luận là cương châm cũng như nỗ tiến, toàn bộ bị đánh dạt ra cá phía khác nhau. Mà ngay sau lưng hắn, một thanh kiếm dài đến hai thước, rộng nửa thước đang trôi nổi giữa không trung.

Hai vàng, ba tím, bốn đen, cả chín hồn hoàn đều được xuất hiện. Đây mới là kiếm của Kiếm Đấu La, là loại khí vũ hồn cao cấp hạng nhất.

*"*Kiếm gia gia thật là lợi hại a! *" Trữ Vinh Vinh đứng tại chỗ vỗ tay, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, tại trong nháy mắt Kiếm Đấu La phóng xuất vũ hồn một luồng khí chính là hồn lực mạnh mẽ xẹt qua hai bên thân thể nàng. Nàng đương nhiên biết, nếu nàng là địch nhân, lúc này sợ rằng đã bị chém thành vài đoạn rồi.*

Mắt thấy Trữ Vinh Vinh chạy đến trước mặt mình, Kiếm Đấu La Trần Tâm xoa xoa đầu Trữ Vinh Vinh, mỉm cười nói: " ngươi quả thật là rất lợi hại! Đã bức Gia Gia phải giải phóng vũ hồn ra. Cách công kích này của ngươi đừng nói là phụ trợ hệ, cho dù là cường công hệ, cũng không nhất định có thể làm được như thế. ám khí này quả nhiên có chỗ độc đáo. Nhất là khi ngươi bất ngờ tấn công.*"*

*Trữ Vinh Vinh gật đầu nói: "*Đúng vậy, Tam ca ta có nói qua, ám khí chính là phải bất ngờ, thừa dịp địch chưa chuẩn bị, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. *" Đang nói chưa xong, Trữ Vinh Vinh làm ra động tác gật đầu tựa hồ như đồng ý việc vừa rồi.*

Dát băng một tiếng, một đạo hàn quang trong nháy mắt từ sau lưng nàng bắn ra nhanh như điện, trực chạy bay thẳng hướng mặt Kiếm Đấu La.

Khoảng cách thật sự quá gần, cho dù là Kiếm Đấu La mạnh mẽ như vậy nhưng đối với khoảng cách gần như thế này cũng không thể né tránh ám khí

bắn ra. Phòng ngự của hắn tự nhiên là có thể đỡ được, nhưng vũ hồn của hắn lại quá bá đạo, hơn nữa Trữ Vinh Vinh đang ở ngay trước mặt, một khi hắn sử dụng vũ hồn như vậy Trữ Vinh Vinh tất nhiên bị ảnh hưởng trực tiếp, nếu vũ hồn mạnh mẽ của hắn bắn về Tiểu công chúa hắn nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Ý niệm trong đầu như điện quang hỏa thạch trong đầu Trần Tâm hiện lên, bất đắc dĩ miệng hắn phải há ra cắn lấy mũi tên bạc kia lại.

Lúc này đối với Kiếm Đấu La, cũng y như khi Triệu Vô Cực gặp phải ám khí của Đường Tam lúc trước, cho dù lão già có mạnh mẽ, nhưng hàm răng của hắn cũng không thật sự cứng rắn mà phải cố gắng lắm mới kẹp chặt được mũi tên, tuy nhiên trên đầu mũi tiễn có chứa chất độc cũng ngay lập tức xâm nhập vào miệng của Kiếm Đấu La.

May là, độc dịch này còn chưa được trải qua đổi mới của Đường Tam, nhưng mặc dù như thế, Kiếm Đấu La dã lập tức cảm giác được đầu lưỡi của mình đã hoàn toàn tê dại, trong lòng kinh hãi..., thân hình chợt lóe, há mồm đem độc dịch cùng nỗ tiến nhổ ra, đồng thời một bên chạy bắn ra xa khỏi phạm vi của Trữ Vinh Vinh.

Chứng kiến bộ dạng kinh hoảng đó của Kiếm Đấu La, Trữ Phong Trí cùng cốt Đấu La giật nảy mình, vội vàng đuổi theo. Trữ Vinh Vinh dã không nghĩ tới kiếm gia gia cường đại của mình lại thật sự chạy trốn như vậy, nhất thời dã luống cuống tay chân hướng phía Kiếm Đấu La chạy đến.

*"*Đừng, nha đầu ngươi đừng lại đây. Bộ xương già của Kiếm gia gia đã không chịu được nữa rồi! *" Kiếm Đấu La giọng nói đã bị cứng ngắc, đồng thời trong khi bay nhanh cũng đang ngưng tụ hồn lực trong cơ thể, trong nháy mắt đẩy vào đầu lưỡi để bài trừ độc tố, rồi cắn mạnh vào đầu lưỡi, một ngụm máu màu tím đen chứa độc dịch nương theo máu tươi phún sang một bên. Sắc mặt lúc này mới thư dãn vài phần. Bằng vào hồn lực trên chín mươi cấp của hắn cho dù là chất kịch độc của Độc Cô Bác độc Đấu La cũng không chắc có thể khiến hắn nguy hiểm được, càng huống chi một điểm độc nhỏ nhoi trước mắt này. Nhưng độc dịch này lại là trực tiếp công kích vào miệng khiến Kiếm Đấu La khó mà xoay sở.*

*"*Vinh Vinh, quỳ xuống. *" Trữ Phong Trí lớn tiếng quát.*

Trữ Vinh Vinh cũng không dám tiến lên, vẻ mặt khổ sở quỳ xuống tại chỗ, khóe mắt đỏ lên, nước mắt liền chảy ra.

*Cốt Đấu La vừa nhìn này tình cảnh lập tức mặc kệ mọi thứ, thân thể chợt lóe tới trước mặt Trữ Vinh Vinh, đem nàng ôm vào trong lòng mình, "*Phong Trí, ngươi làm cái gì vậy, là lão gia họa Trần Tâm này không có bản lãnh, sao có thể trách Vinh Vinh của chúng ta chứ? Về việc Binh Bất Yếm trá càng chứng tỏ tác dụng lớn lao của ám khí này. Vinh Vinh, không sai ngươi đã khiến cho lão nhân gia rất vui mừng rồi. Ha ha, rất nhiều năm chưa thấy qua kiếm gia gia của ngươi có vẻ mặt khốn khổ như vậy, bộ dáng vô cùng khốn khổ ha ha. Quả nhiên con có phong thái giảo trá y như ta vậy. *"*

*"*Cốt thúc, ngài.....*" Trữ Phong Trí không nói được gì cả, tình huống như vậy không phải chỉ diễn ra một hai lần, mà mỗi khi hắn muốn dạy giỗ nữ nhi thì đều bị xen vào như thế, nếu không phải cốt thúc lại là kiếm thúc, mà hai vị nguyên lão này thì ngay cả hắn cũng không dám xúc phạm tới.*

*Trữ Vinh Vinh từ trong lòng cốt Đấu La hoạt bát chạy nhanh đến trước mặt Kiếm Đấu La, lần này không cần Trữ Phong Trí phải nói, nàng lại chủ động quỳ rạp xuống trước mặt Kiếm Đấu La, nước mắt không ngừng tuôn chảy, "*Kiếm gia gia, Vinh Vinh sai rồi. Ngài hãy trừng phạt Vinh Vinh đi nhé. "

Nhìn trong mắt nữ nhi vừa kinh hoảng vừa hối hận, Trữ Phong Trí không khỏi sửng sốt, tại trong ấn tượng của hắn, thì nàng chính là một Tiểu ma nữ cho tới bây giờ cũng không bao giờ nhận sai lầm của mình. Xem ra, Sử Lai Khắc học viện này thật đúng là có cách dạy dỗ tuyệt vời.

Lúc này, Kiếm Đấu La đã trở lại bình thường, độc tố đã được đẩy ra ngoài cùng ngụm máu đen kia rồi. Hai tay vội vàng đỡ thân hình cô bé lên.

------oOo------

Chương 200: Sự kinh ngạc của Thất Bảo Lưu Ly Tông (2): hãy thề không được rời khỏi ta

"Vinh Vinh ngoan, đừng khóc nữa mà. Là Kiếm gia gia ta không có bản lãnh, như thế nào có thể trách ngươi chứ? Chúng ta nói rồi, đây là thí nghiệm ám khí, ngươi cũng không làm sai gì cả! Ám khí này quả nhiên lợi hại " Nói tới đây, ánh mắt hắn chuyển hướng đến bên người của Trữ Phong Trí, *"Tông chủ, nếu có thể ta muốn chúng ta dùng hết mọi biện pháp để cho tiểu tử chế tạo ra ám khí này gia nhập tông phái. "*

Kiếm Đấu La này nói ra câu này với vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, hơn nữa hắn lại không xưng trực tiếp tên của Trữ Phong Trí mà lại là hai chữ Tông Chủ, có thể thấy được hắn đối việc này rất quan tâm.

Trữ Phong Trí gật đầu, thử hỏi, chỉ bằng vào ám khí mà có thể bức bách một Phong Hào Đấu La phải phóng xuất vũ hồn, thậm chí phải chịu thất thế nặng, như vậy ám khí này có tác dụng lớn đến thế nào? Tất nhiên cũng vì nguyên nhân Trữ Vinh Vinh sử dụng khiến cho Kiếm Đấu La không thật sự tập trung, nhưng đồng thời, bọn họ đã chứng kiến cảnh Vinh Vinh sử dụng ám khí một cách kinh người như thế, nếu đổi là một kẻ khác yếu hơn Kiếm Đấu La thì thậm chí hắn đã bị thương nặng hoặc là chết rồi cũng nên. Như vậy nếu mỗi đệ tử trực hệ của Thất Bảo Lưu Ly Tông đều có ám khí như vậy thì từ vốn không có năng lực công kích, dưới tình huống đối phương khinh thường đột nhiên phóng ra ám khí, cảnh tượng đó sẽ như thế nào?

Trữ Phong Trí tuyệt là một vị tông chủ anh minh, quyết định thật nhanh, hướng Trữ Vinh Vinh nói: *"Vinh Vinh, chuyện này ta mong rằng ngươi tạm thời không nói với bất kỳ ai trong tông môn. Ngày mai ta sẽ cùng với ngươi đi Sử Lai Khắc học viện một chuyến. Nói chuyện thật tốt với vị Tam ca này của ngươi. "*

Trữ Phong Trí trong lòng đã rực lửa, hôm nay nữ nhi trở về đã mang đến cho hắn thật nhiều vui mừng lẫn sợ hãi,...trước tiên không nói về ám khí này, chỉ cần là vũ hồn tăng cường mạnh mẽ của nữ nhi hoặc là nói tiến hóa của Thất Bảo Lưu Ly Tháp thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông mà nói, đấy quả là việc vô cùng trọng yếu, hắn rất chờ mong để gặp mặt thanh niên mà Trữ Vinh Vinh đã kể lại. Bất luận như thế nào. Thân là

cha. Hắn cần phải tỏ thái độ của mình, Đường Tam đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng được xem là có ân huệ lớn rồi. Đồng thời, Trữ Phong Trí trong lòng còn có một loại ý nghĩ khác. Nếu thật sự có thể đem thiên tài thiếu niên này thu phục dưới trướng, nói không chừng hơn mười năm sau, Thất Bảo Lưu Ly Tông sẽ lại xuất hiện một vị Phong Hào Đấu La để bảo vệ gia tông.

Tính mạng của Phong Hào Đấu La chắc chắn thọ hơn người thường nhiều, nhưng cuối cùng cũng có hạn thôi, Bất luận là Kiếm Đấu La hay là cốt Đấu La, đều đã quá tám mươi. Hơn mười năm nữa chắc không có vẫn đề gì nhưng sau mấy chục năm nữa thì không biết sẽ ra sao? Chính mình nên vì tương lai nữ nhi mà cố gắng.Ngay lúc Thất Bảo Lưu Ly Tông xảy ra biến hóa lớn bởi lần trở lại này của Trữ Vinh Vinh, đồng thời trong lúc đó Đường Tam vẫn một mực tĩnh tâm tu luyện.

Thân thể thật sự đã bị thương không nhẹ, lúc Đường Tam trở lại túc xá thì hắn vẫn tu luyện tới rạng sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Chậm rãi mở hai mắt, xuyên thấu qua cửa sổ, bên ngoài mơ hồ có thể chứng kiến ánh bình minh rồi.

Hít sâu một chút. Cảm thụ tình huống trong cơ thể, Đường Tam vui mừng phát hiện, đau đớn trong nội phủ đã hoàn toàn biến mất. Tất cả hết thảy đã khôi phục lại như bình thường. Bát giác huyền băng thảo cùng liệt hỏa hạnh kiều sơ tại băng hỏa lưỡng nghi nhãn có tác dụng long trời lở đất đối với thân thể hắn. Chúng không ngừng làm cho thân thể cùng da dẻ hắn càng thêm cứng cỏi, đồng thời bên trong cũng đã vượt xa người thường.

Giống như lời Đường Tam vậy, không có một gốc tiên phẩm dược thảo nào mà lại có công hiệu thấp kém cả. Hai loại cực đoan tiên phẩm dung hợp cùng một chỗ, thậm chí hiệu quả gần đạt đến mức tiên phẩm trong tiên phẩm, tương tự như Đoạn Trường Hồng. Chỉ là bởi vì trong đó ẩn chứa băng hỏa lực vô cùng bá đạo, phải thong thả hấp thu từng giọt từng giọt một nên đã khiến cơ thể Đường Tam có được thu hoạch lớn đến như vậy.

Ánh mắt hắn bất ngờ rơi trên bàn của túc xá, chỉ thấy mặt trên lộ ra chính là cây đại hương tràng đặc hữu của Áo Tư Tạp. còn trên giường bên cạnh, Áo Tư Tạp cũng đang tĩnh tọa tu luyện, hắn cũng không biết là Đường Tam đã

thức dậy.

Đường Tam cầm lấy hương tràng trên bàn, chỉ thấy mặt trên viết mấy hàng chữ nhỏ,

"Ca, Áo Tư Tạp đã trở về rồi, ta về trước đã.Khi ngươi thức dậy thì hãy ăn một cây Hương Tràng. Buổi sáng Ngày mai ta lại đến đây thăm ngươi. ---- Tiểu Vũ. "

Nhìn tờ giấy trên bàn. Trong lòng Đường Tam cảm thấy ấm áp, rồi đem hương tràng đưa vào miệng mà ăn. Cảm thụ nhiệt lượng truyền khắp toàn thân, một lúc sau tia cảm giác mệt mỏi cuối cùng cũng tan biến như chưa hề tồn tại.

Theo hồn lực tăng lên, công hiệu của các loại hương tràng cũng tăng lên, khôi phục hương tràng này chỉ như đồ ăn được lấy ra nhưng năng lực khôi phục lại tăng lên không ít.

Đem tờ giấy thu vào trong lòng, Đường Tam nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ra khỏi túc xá, chân đạp lên các tầng kiến trúc, phóng người mấy cái đã lên đến đỉnh lầu.

Lúc này, vừa đúng là lúc trời tờ mờ sáng, xa xa vừa mới nổi lên một tia sáng trắng nhàn nhạt. Trong cơ thể huyền thiên công tự động vận hành, chạy khắp trong kinh mạch hắn, tốc độ vận hành của Huyền Thiên Công so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, trên người Đường Tam dần dần nổi lên một tầng khí vụ sáng bóng màu trắng, Tử Cực Ma Đồng trong Huyền Thiên Công dần dần phóng thích.

Xa xa phía chân trời tại phương đông bạch quang dần dần sáng rõ lên, màu tím bên trong đôi mắt Đường Tam cũng từ từ cường thịnh.Ngoại trừ tử quang vốn có ở bên ngoài, còn có thêm một tầng kim sắc quang thải nhàn nhạt từ phía chân trời dần dần phóng xuất ra cùng với tử khí. Ánh sáng trong mắt Đường Tam cũng đột nhiên trở nên mạnh hơn hẳn. Tử kim sắc quang mang từ trong hai mắt bắn ra tựa như hai cột sáng, phun ra trái phải hàng thước. Quang mang phún ra nuốt vào, quá trình co rút lại rồi phóng thích ra phảng phất có thể dễ dàng hấp thu Tử kKí từ phía đông đến.

Đang trong quá trình như vậy, bỗng Tử Cực Ma Đồng trong mắt hắn tăng vọt, lúc này bề ngoài nhìn lại thì trong mắt Đường Tam mặc dù cũng là phún xuất ánh sáng tím, nhưng từ chính góc độ của hắn tựa hồ tất cả đã thay đổi, tất cả xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng. Tử Cực ma đồng của hắn đã chính thức tiến vào đệ tam cảnh giới, dưới sự thúc dục của hắn, trước mắt mọi thứ xuất hiện thật phong phú, thật rực rỡ. Dù là trong không khí trong suốt, hắn cũng có thể thấy được có vô số tro bụi nhỏ bé trong đó.

Tại lúc tiến vào đệ nhị cảnh giới mặc dù Đường Tam mỗi ngày đều tu luyện nhưng Tử Cực Ma Đồng tiến bộ lại rất ít, lúc này hắn đã bước vào tầng Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ, sáng sớm nay luyện tập cho hắn một loại cảm giác ngày đi ngàn dặm, tựa hồ chính mình cũng có thể chứng kiến Tử Khí tại chân trời bay vào trong mắt. Mà quang mang tử sắc ở sâu trong đáy mắt hắn lại càng tràn ngập khí tức nhiếp hồn đọat phách.

Tử khí tới mau, đi cũng mau. Nương theo tia ánh sáng tím kia tại chân trời lặng yên biến mất, trong mắt Đường Tam cũng không có thu hồi quang mang tím này, hắn phát hiện chính mình có thể bằng vào ý thức mà khống chế, thấy rõ hết thảy mọi việc đang diễn ra tại ngàn thước bên ngoài, cho dù là sáng sớm có sương mù cũng không thể ngăn cản ánh mắt có tính xuyên thấu của hắn.

Ngày đó Đường Tam tựu cảm giác được Tử Cực Ma Đồng của mình thu được rất nhiều thành quả, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng vẫn không thể biết rõ được, có thể khẳng định nó không chỉ đơn giản là tăng thị lực của bản thân.

Hít sâu một chút, bạch khí xung quanh thân thể tựa như trăm sông đổ ra biển được Đường Tam hấp thu trong cơ thể, qua kinh mạch dựa vào huyền thiên công di chuyển vào, từ từ chìm vào trong đan điền. Một đêm tu luyện hơn nữa Tử Cực Ma Đồng cũng tăng lên, Huyền Thiên Công tựa hồ lại gia tăng thêm.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nếu theo tốc độ này, sợ rằng chính mình thật sự có thể đạt tới đỉnh cao của Huyền Thiên Công. Hơn nữa chắc chắn thời gian sẽ không lâu. Dù sao, bây giờ mình còn không đến mười

bốn tuổi mà.

Khi Đường Tam một lần nữa trở lại túc xá thì không chỉ có Áo Tư Tạp thức dậy mà cả Tiểu Vũ cũng đã tới. mắt thấy thần sắc Đường Tam vẫn như bình thường, Tiểu Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Áo Tư Tạp cười khổ nói: *"Tiểu Tam, ngươi bị thương nhưng ta cũng đâu có tốt gì hơn, Vừa rồi Tiểu Vũ đến đã vội vã gọi ta dậy, hỏi ta ngươi đi đâu rồi. Chẳng lẻ nàng không biết rằng mỗi buổi sáng ngươi đều đi ra ngoài tu luyện sao? "*

Tiểu Vũ mặt cười đỏ lên, *"Ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn mới đúng. Ca, ngươi đã hoàn toàn không có việc gì rồi chứ "*

Đường Tam gật đầu nói: *"Đã tốt lắm rồi."*

Tiểu Vũ mỉm cười nói: *"Chúng ta đi ra ngoài sớm một chút nhé. Đại hương tràng thúc thúc, ngươi hãy tiếp tục tu luyện đi. "*

Áo Tư Tạp tức giận nói: *"Tiếp tục tu luyện cái gì chứ, ta sẽ cùng các ngươi đi ăn cơm. Nga, được rồi. Tiểu Tam, nghe nói ngày hôm qua ngươi đánh bại một vị hồn vương năm mươi tám cấp hả, ngươi cũng quá mạnh mà. "*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Cũng không dễ dàng như ngươi nói đâu, Đầu tiên là do hắn quá tự tin mà không để ta vào trong mắt. Ta có thể chiến thắng hắn thì do vận khí rất lớn. Đó là một vị lực lượng hình hồn sư, vừa lúc bị khống chế hệ của ta khắc chế. Mặc dù như thế, ta vẫn phải dựa vào độc cùng Bát Chu Mâu mới miễn cưỡng chiếm thượng phong. Nếu làm lại một lần nữa, ta có thể khẳng định không phải đối thủ của hắn. Ám khí uy lực chủ yếu vẫn phải dựa trên tính bất ngờ, Chỉ cần hắn có chuẩn bị, hồn lực kém hai mươi cấp, ta một điểm cơ hội cũng không có. "*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói: *"Bất kể nói như thế nào, lần này vẫn là ngươi thắng. Thật sự làm cho Sử Lai Khắc chúng ta được vẻ vang. Chờ chúng ta tham gia cái gì cao cấp học viện đại tái thì sẽ cầm chắc giải quán quân thôi. Chúng ta Sử Lai Khắc thất quái chỉ sợ sẽ khiến cả đại lục phải nhắc đến chiến đoàn này. Chúng ta cũng vẫn phải cố gắng, có tiên thảo lợi hại như vậy*

của ngươi, ta xem, trước khi chiến đấu nửa năm, chúng ta đều có cơ hội để đạt tới bốn mươi cấp. Đi, ăn cơm đi. "

Tiên phẩm dược thảo khiến cho Sử Lai Khắc thất quái có cơ hội cực tốt trong tương lai, bọn họ vốn đã là thiên tài, hơn nữa có thiên địa chí bảo phụ trợ, trong số bạn cùng tuổi, không thể nghi ngờ chính là tồn tại siêu việt.

Ba người hướng túc xá đi ra, Đường Tam ở một bên nói:*"Giải đấu Cao cấp hồn sư nọ cũng không dễ dàng như vậy. Chúng ta thực lực mặc dù rất mạnh, nhưng chúng ta sẽ đối phó cũng là những người dưới hai mươi lăm tuổi. Ai biết được đại lục có bao nhiêu thiên tài cơ chứ? Không nói đâu xa, chỉ cần là Hoàng Đấu chiến đội, thực lực cùng chúng ta cũng không sai biệt lắm, lúc diễn ra trận đấu, chỉ sợ tất cả bọn họ cũng đều đạt tới bốn mươi cấp rồi. Lần này, chỉ sợ bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội đánh lén nữa. Chỉ cần Ngọc Thiên Hằng kia cùng với hai Huyền Vũ hồn sư thực sự phát huy thực lực ra, thì đối phó với họ sẽ khó khăn hơn nhiều."*

------oOo------

Chương 201: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a ! (1) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: atula23 & LostEvil

Áo Tư Tạp nói: *"Đây là vấn đề của ngươi và Đái lão đại, ta dù sao chỉ để ý cung cấp hương tràng là tốt rồi.Các ngươi hai người một là đội trưởng, một là chỉ huy, vậy phải trông cậy vào các ngươi thôi.Kỳ thật, ta cảm giác được cấp bậc không phải là vấn đề lớn, mấu chốt là, trong đội ngũ của chúng ta, có đến hai người là phụ trợ hệ hồn sư, như vậy đương nhiên sẽ khiến thực lực chúng ta tăng cường lên nhiều.Nhưng đồng dạng, người có thể trực tiếp chiến đấu lại sẽ ít hơn bọn họ một người.Như vậy cũng sẽ có hại."*

Tiểu Vũ nói: *"Chưa chắc đã là có hại, ngươi quên Vinh Vinh là Thất Bảo Lưu Ly Tháp, à không bây giờ phải nói là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp chứ. Nàng đã có đệ tam hồn kỹ, đối với chúng ta tất cả đều có thể được phụ trợ tăng lên thêm mười phần trăm so với trước, hơn nữa lại thêm một phụ trợ nữa như vậy cũng đủ để triệt tiêu sự chênh lệch về nhân số so với đối phương, ta nói vậy có đúng không?"*

Vừa nghe Tiểu Vũ nhắc tới Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp trên mặt không khỏi toát ra vài phần thần sắc quái dị, *"Sáng hôm qua Vinh Vinh đã đi rồi, không biết nàng lúc nào mới có thể quay lại. Ta chỉ sợ người nhà nàng sẽ không cho nàng quay lại thì làm sao đây. Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ hài tử, nếu ta là phụ thân nàng chỉ sợ cũng không yên lòng cho nàng đi như thế. Vinh Vinh đối với cha không chỉ là một đứa con yêu của cha mà nàng chính là người kế thừa trong tương lai của Thất bảo lưu ly tông."*

Nghe Áo Tư Tạp vùa nói như vậy, Đường Tam cùng Tiểu Vũ không khỏi đồng thời sửng sốt, Tiểu Vũ nói: *"Không thể nào. Nếu Vinh Vinh không trở lại, Sử Lai Khắc thất quái của chúng ta không phải thiếu đi một người sao?"*

Áo Tư Tạp cười khổ nói: *"Ai có thể nói chắc chắn đây? Đương nhiên ta hy vọng là nàng sẽ trở lại. Tiểu Vũ, ngươi cùng Vinh Vinh vẫn ở tại một gian phòng. Ngươi xem, ta theo đuổi nàng rốt cuộc tới cùng là có hy vọng hay không? Nếu một điểm hy vọng cũng không có, ta sẽ không để ý định đó trong đầu nữa để cho sau này đỡ phải thống khổ."*

Tiểu Vũ le lưỡi rồi nói: *"Vấn đề này ta cũng không rõ, cho tới bây giờ Vinh Vinh không cùng ta đề cập qua. Bất quá, ta xem nàng đối với ngươi khẳng định là có hảo cảm, nhưng đến cuối cùng ta lại có cảm giác không tốt. Phải do ngươi trực tiếp đi hỏi nàng thôi, ngươi là một người đàn ông, có cái gì phải sợ chứ. Hỏi rõ ràng không phải đơn giản hơn sao?"*

Áo Tư Tạp gật đầu, *"Ngươi nói rất đúng, nếu lần này nàng trở lại. Ta nhất định phải hỏi rõ ràng. Thừa dịp chúng ta tuổi còn nhỏ, trước tiên phải chiếm tiện nghĩ rồi sau này hãy tính. Nếu không, sau này khi rời học viện, chỉ sợ ta càng không có cơ hội. "*

"Cái gì mà chiếm tiện nghi, ngươi nói thật khó nghe. " Tiểu Vũ tức giận

trừng hắn một cái.

Áo Tư Tạp lúc này đã khôi phục lại vẻ tươi cười vốn có của hắn, không thể không thừa nhận, sau khi hắn cạo ria mép đi trông tướng mạo có thể nói là tồn tại tuyệt vời, ngay cả Tiểu Vũ nhìn cũng không khỏi cảm ngây người một chút, trong lòng thầm mắng một tiếng.*"Thật là ẻo lả như đàn bà."*

"Như thế nào mà bảo là khó nghe cơ chứ? Mặc dù ngươi không nói, nhưng ngươi sớm đã làm rồi a! Chẳng lẻ ngươi dám nói chính mình không độc chiếm Đường Tam sao? "

"Ta....." Tiểu Vũ nhìn trộm Đường Tam một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Đường Tam. Cuống quít dời mắt đi, *"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ăn sớm một chút đi, ta đã sớm đói bụng rồi."*

Thực đường của Học viện tự nhiên là thống nhất, mặc dù ba người tới rất sớm, nhưng vẫn có một vài đệ tử dậy sớm đến ăn trước rồi.

Đường Tam vừa tiến vào thực đường, rõ ràng cảm giác được không khí có chút không đúng. Tất cả đệ tử nhìn ánh mắt hắn thấy thập phần quái dị. Có kính sợ, có ghen ghét, có ngưỡng mộ, còn có rất nhiều thứ khác nữa.

Mặc dù cùng Áo Tư Tạp đứng chung một chỗ, Đường Tam nhìn qua rất bình thường, nhưng trong đám đệ tử tại thực đường lại không có một người nào nhìn Áo Tư Tạp. Nhất là các nữ đệ tử, nếu theo hình dung của Tiểu Vũ thì những nữ đệ tử này rõ ràng là phát liễu hoa si (cái này là *"điên tình"* chứ ko phải *"giàu quá rồi hóa ngốc"* của lão đâu A Nèo à).

Dù sao, đây là một cao cấp hồn sư học viện. Mỗi một đệ tử đều là hồn sư. Hơn nữa thấp nhất cũng là hai mươi cấp. Tại hồn sư giới, thực lực là hết thảy. Tướng mạo cùng thực lực là hoàn toàn khác nhau, căn bản là không so sánh nổi. Tướng mạo anh tuấn đó là trời sanh, nhưng thực lực cường đại lại chỉ có số ít, phải thông qua thời gian dài không ngừng cố gắng cùng với thiên phú.

Mặc dù trong trận chiến ngày hôm qua Đường Tam vận khí (may mắn) không nhỏ nhưng dù sao hắn cũng đã chiến thắng một vị hồn vương năm mươi tám cấp, bản thân hắn thực lực cũng đã đạt đến ba mươi bảy cấp, trong

toàn học viện tuyệt đối là đại đại cường giả. Như vậy mọi người sao lại không chú ý đến hắn cơ chứ?

Lúc này, nếu không phải đi bên cạnh Đường Tam là Tiểu Vũ thật sự quá xinh đẹp, lại vừa dùng ánh mắt hung hăng cảnh cáo chúng nữ đồng môn, sợ rằng đã có không ít nữ đệ tử đến làm quen rồi.

Đường Tam nhìn lướt qua một vòng rồi thu trở lại ánh mắt bình thường, tâm tính hắn không phải như những cậu bé mười ba mười bốn tuổi khác, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi ngoại giới như vây. Ba người mua bữa sáng rồi đến chiếc bàn ăn gần cửa sổ ngồi xuống.

Áo Tư Tạp vừa ăn vừa thấp giọng hướng Đường Tam nói: *"Ta thật không nên cùng đi ăn cùng một lúc với các ngươi như thế này."*

Đường Tam nghi hoặc hỏi: *"Tại sao?"*

Áo Tư Tạp một điểm cũng không che dấu vẻ mặt ghen tị của mình, *"Chẳng lẽ ngươi không phát hiện tất cả các nữ sinh đều chỉ nhìn ngươi thôi sao? Chỉ hận là không thể đem ngươi ăn sống. Phải biết rằng, những lúc không có ngươi thì tất cả ánh mắt đều rơi vào người ta cả."*

Tiểu Vũ giọng nói có phần quỷ quyệt, *"Hay cho cái hoa tâm của ngươi, lúc nào gặp Vinh Vinh ta sẽ nói hết với nàng. Cho nàng ấy không thèm nhìn đến tên Đào Hoa nhà ngươi nữa, để xem ngươi còn muốn chiêu hoa nhạ thảo nữa hay không?"*

Áo Tư Tạp sắc mặt biến đổi, vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm trang, *"Tiểu Vũ, ta xin ngươi, nếu ngươi nói lung tung trước mặt Vinh Vinh, cẩn thận ca ca ta tố cáo ngươi phỉ báng. Ta đâu có cái gì mà chiêu hoa nhạ thảo gì gì đâu chứ? Ta chỉ là ôm một loại thái độ thưởng thức đối với các nữ hài tử mà thôi. Càng huống chi, các nàng làm sao có thể so sánh được với Vinh Vinh của ta cơ chứ. Vinh Vinh của ta chính là quốc sắc thiên hương mà. Chỉ là, từng người đều có hư vinh tâm mà thôi. Là nam nhân, như thế nào không hy vọng mình được nhiều nữ nhi chú ý chứ? "*

Tiểu Vũ tức giận hừ một tiếng, huých người Đường Tam, *"Ca, ngươi có hy*

vọng được các nữ nhi chú ý như hắn chứ? "

Đường Tam tựa hồ căn bản không thấy ánh mắt Áo Tư Tạp đang nhìn mình, lập tức lắc đầu, rồi nói: *"Không hy vọng, ta cũng không nghĩ muốn cho mình thêm phiền toái. Ngươi hãy xem Mộc Bạch với Trúc Thanh thì sẽ biết. Nếu không trước kia Mộc Bạch nhiều bạn gái như vậy, Trúc Thanh cũng sẽ tỏ thái độ như vậy với hắn. "*

Nghe Đường Tam vừa nói như vậy, Tiểu Vũ nhất thời đắc ý vênh mặt hướng Áo Tư Tạp nói, *"Thấy chưa, ca ta không có xấu xa giống ngươi đâu. Ngươi là đại hương tràng thúc thúc hèn mọn, còn ca ta là băng thanh ngọc khiết Thiên Thủ Tu La. "*

"Ách....., Tiểu Vũ, ta đang ăn sáng đó, ngươi đừng làm cho ta phải phun ra có được hay không. Băng thanh ngọc khiết bốn chữ này có thể dùng trên thân phận nam nhân sao? "

Tiểu Vũ hì hì cười, rồi nói: *"Như vậy thì có thể dùng hình ảnh gì để miêu tả nhỉ? Nhất trần bất nhiễm nhé?"*(Là ko nhiễm một hạt bụi trần nào ấy mà)

Áo Tư Tạp nhanh bưng bát cơm của mình lên nói, *"Chịu không được rồi, ta phải đổi sang bàn khác mất thôi. Tiểu Vũ, ngươi thật đúng là người sùng bái ca ca ngươi nhất, không biết là hắn đã làm gì để khiến ngươi như vậy nữa. "*

Tiểu Vũ cả giận nói: *" Ngươi mới thúi lắm, nhân gia ăn cơm đây. Cẩn thận ta cho ngươi một phát Yêu cung, đem ngươi vứt qua cửa sổ đấy. "*

"Thôi đừng, ta sợ ngươi rồi. " Áo Tư Tạp một lần nữa đem chén cơm để lại trên bàn, nhỏ giọng hướng Đường Tam hỏi: *"Ta nói, Tiểu Tam, ngươi như thế nào có thể dạy Tiểu Vũ muốn chết vì ngươi như vậy hả? Có thể dạy cách cho ta không? Nếu Vinh Vinh cũng có thể đối với ta như vậy, ta thật sự là chết cũng nguyện ý. "*

Đường Tam liếc hắn một cái, nuốt thức ăn trong miệng xuống *"ta tặng ngươi hai chữ, "*chân thành*". Ngươi chỉ cần làm cho nàng cảm nhận được sự chân thành của ngươi, nàng cũng sẽ đồng dạng có thái độ chân thành với ngươi. Kỳ thật, Tiểu Áo, ngươi có thể không tự cảm thấy, nhưng ta xem ra, Vinh*

Vinh đối với ngươi không giống với chúng ta đâu. Từ khi chúng ta ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm thì ta đã nhận thấy rồi, ngươi cần phải cố gắng nhiều hơn nữa. Muốn theo đuổi Vinh Vinh cũng không đơn giản như thế, dù sao nàng cũng là một tiểu công chúa của Thất bảo lưu ly tông. Ngoại trừ đối tốt với nàng ra, ngươi cũng phải tự tăng cường thực lực của bản thân, như vậy mới có thể làm cho người nhà Vinh Vinh chấp nhận ngươi. "

Áo Tư Tạp chăm chú gật đầu, *"Ân, đây là một đề nghị có tính xây dựng rất hay, ta sẽ chăm chú mà làm theo."*

"Đường Tam, Đường Tam ở nơi đâu?". Ba người đang vừa ăn vừa nói chuyện phiếm thì từ bên ngoài vội vã chạy đến vài tên đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, vừa vào thực đường đã hô to.

"Tìm ta? " Đường Tam sửng sốt một chút, những tên đệ tử này rõ ràng hắn không nhận ra, chính xác hơn ngoài Sử Lai Khắc Thất Quái ra thì hắn chỉ biết kẻ mà mình đã đấu cùng hôn qua là Thái Long mà thôi.

Mấy tên đệ tử chạy đến thực đường rất nhanh đã thấy được thân ảnh Đường Tam, lập tức không chút do dự mà chạy tới, một đệ tử chạy đến đầu tiên hô to: *"Đường Tam, mau, mau đi xem một chút. Thái Long bọn họ tới nữa rồi. "*

Đường Tam sửng sốt một chút, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tức giận, *"Như thế nào? Bọn họ còn không chấp nhận sao? Cha Thái Long lại đến à? "*

Mặc dù hắn tự nhận nếu chiến đấu lại, sợ rằng mình không có cơ hội nào để chiến thắng Đại lực vương Thái Nặc, nhưng chớ quên, bây giờ bên người hắn còn có Áo Tư Tạp, chỉ cần Áo Tư Tạp cung cấp cực nhanh phi hành ma cô tràng, Đường Tam có thể thừa khả năng dùng ưu thế lớn nhất của mình là Ám Khí phát huy đến trình độ cao nhất, một khi Thái Nặc bị nhiễm một tia độc tố vậy thắng lợi chắn chắn lại thuộc về hắn. Khuyết điểm lớn nhất của lực lượng hình hồn sư chính là tốc độ cùng khoảng cách xa, chỉ cần nắm giữ điểm này thật tốt, bọn họ cũng không đáng sợ nữa. Chuẩn xác mà nói, chiến đấu với lực lượng hình hồn sư tốt nhất nên duy trì không gian chiến đấu lớn.

Vài tên đệ tử chạy đến mặt trước Đường Tam, ánh mắt có vẻ cực kỳ cổ quái,

một gã cầm đầu nói: *"Không chỉ là cha của Thái Long đến, lần này ngay cả gia gia hắn cũng tới nữa."*

------oOo------

Chương 202: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a ! (2) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: atula23 & LostEvil

*"Không thể nào."*Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp hai người đồng thanh kinh hô.Đường Tam cùng Thái Long, dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn bên trong học viện giữa hai đệ tử mà thôi, Thái Long mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng đấy vẫn là Đường Tam còn hạ thủ lưu tình, ít nhất vẫn còn cho hắn có thể khôi phục được thương thế. Ngày hôm qua chiến thắng Thái Nặc, hắn dã lập tức giúp hắn giải độc. Mặc dù Thái Nặc bị nếm khổ đẩu không ít, nhưng thật ra vẫn là không có chút thâm cừu đại hận nào.

Đường Tam trong lòng khẽ động, hướng Tiểu Vũ bên cạnh nói: *"Tiểu Vũ, ngươi đi tìm phó viện trường Triệu Vô Cực, Tiểu Áo, đi, chúng ta đi xem thế nào. "*

Phất Lan Đức cùng với Liễu Nhị Long đi theo Đại Sư và Đái Mộc Bạch đi liệp sát hồn thú rồi, bọn họ vừa đi, trong học viện mọi việc sẽ đều do phó viện trưởng, cũng là cường giả mạnh nhất Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực còn có mặt trong trường phụ trách.

Mặc dù hồn sư không nhất định là tuổi càng lớn lại càng lợi hại, nhưng từ vũ hồn truyền thừa của dòng họ Thái Long, Đường Tam đoán, gia gia của Thái Long rất có thể là một vị cường giả, cũng không chừng có lẽ đã vượt qua bảy mươi cấp. Đối mặt với đối thủ bảy mươi cấp, hắn sẽ không có cơ hội gì cả. Việc này phải nhờ tới sự giải quyết của các vị sư phụ mới được. Đồng thời,

Đường Tam cũng muốn biết cả nhà Thái Long này đến cuối cùng là muốn làm gì. Chẳng lẻ, bọn họ chính là muốn nhằm vào mình?

Tiểu Vũ nhanh chóng rời đi, Đường Tam cùng Áo Tư Tạp dưới sự ủng hộ của đông đảo đệ tử đi ra khỏi thực đường, đồng thời hướng cửa chính học viện mà đi ra. Trong thực đường còn có rất nhiều đệ tử chưa ăn cũng cố không ăn nữa mà chạy theo xem náo nhiệt.

Ngoài cửa lớn của Sử Lai Khắc học viện, Thái Long, Thái Nặc phân biệt đứng ở hai bên của một lão giả. Lão giả này râu tóc hoa râm, tóc trên đầu cắt ngắn như cương châm dựng đứng lên. Thân hình nhìn qua so với Đại Lực vương Thái Nặc không sai biệt lắm, chỉ là ánh mắt có vẻ thâm thúy hơn nhiều, đứng ở nơi đó khiến người ta có cảm giác không giận mà uy. Từ ánh mắt Thái Long cùng Thái Nặc hai phụ tử nhìn hắn toát ra đích kính sợ là có thể thấy địa vị của hắn trong nhà lớn như thế nào.

"Gia gia, con xin ngài đấy, ngài trở về đi thôi. Ngài mà như thế nữa ta không thể nào lăn lộn tại học viện nữa đâu." Thái Long vẻ mặt cười khổ cầu khẩn gia gia.

Người đứng giữa hắn và Phụ thân chính là gia gia hắn, Thái Thản, cũng chính là tộc trưởng gia tộc.

Thái Thản hai tay để sau lưng, lạnh lùng liếc đứa cháu một cái, *"Câm miệng. "* Hắn chỉ dùng hai chữ khiến Thái Long phải lui lại không dám nói thêm nữa.

Đừng nói Thái Long, ngay cả Thái Nặc cũng không biết vị gia gia này tại sao hôm nay lại theo chân bọn họ đến đây. Ngày hôm qua lúc trở về, Thái Nặc không hề giấu diếm, đem chuyện đã trải qua nói hết một lượt. Nói xong thấy miệng lão Thái Thản há to đến dọa người.

Sáng sớm hôm nay, Thái Long cùng Thái Nặc hai phụ tử vẫn bởi vì thương thế còn chưa hồi phục nên không có quay lại trường, chuẩn bị ngủ nhiều một chút nhưng lại bị lão gia tử bắt dậy rồi bắt quay lại học viện. Lão gia tử vẫn chưa nói là muốn làm gì, nhưng bộ dáng với khí thế hung hăng thế kia, ngay cả Thái Nặc cũng câm như hến.

Thái Nặc rất rõ ràng. Đã biết tính tình cha không được tốt cho lắm, thậm chí tính tình so với hắn còn khó chịu hơn. Rất có thể sẽ làm ra hành động xúc động nào đó ngay. Lúc trước nếu không như vậy chính gia tộc mình cũng sẽ không....., nghĩ tới đây, Thái Nặc không khỏi thở dài trong lòng, trong lòng cầu khẩn lão gia tử không nên quá xúc động mới tốt. Dù sao, cái tên Đường Tam kia mới chỉ là một hài tử hơn mười tuổi mà thôi. Lão gia tử sẽ không cùng hắn gây chuyện đấy chứ.

Lúc này, Đường Tam cùng Áo Tư Tạp theo sau một đám đệ tử đang từ học viện đi ra.

Khi Đường Tam nhìn thấy lão gia hỏa Thái Thản khiến tim hắn không khỏi thắt chặt một chút, Tử Cực Ma Đồng tăng lên tới Tử cảnh giới, khiến hắn không chỉ thấy được sự vật bên ngoài mà còn nhìn ra lão gia hỏa này so với tưởng tượng của mình còn lợi hại hơn. Mặc dù hắn chỉ là một con người, nhưng đứng tại chỗ khiến người khác có cảm giác nguy nga như Sơn Nhạc, bất động như núi.

"Ai là Đường Tam? " Thái Thản nhàn nhạt hỏi, thanh âm của hắn mặc dù có chút già nua, nhưng làm cho người khác có cảm giác áp bức. Âm thanh nọ tràn ngập lực lượng tựa hồ làm không khí xung quanh bị chấn động.

"Là ta. " Đường Tam chậm rãi tiến lên, đồng thời đã đem hồn lực trong cơ thể tăng cao tới trạng thái tốt nhất, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

"Ngày hôm qua là ngươi đánh bị thương con cùng cháu ta? " Thái Thản nhàn nhạt hỏi.

Đường Tam nhẹ gật đầu, *"Đúng vậy. "* Hắn không muốn giải thích nhiều, hắn xem ra, đối phương một người có thực lực mạnh như thế đã tìm đến thì cho dù mình có giải thích thế nào cũng không có ý nghĩa.

"Tốt. " Thái Thản trong mắt đột nhiên quang mang đại thịnh, một cỗ lực lượng vô hình chợt từ trên người hắn bộc phát ra. Đứng ở bên cạnh hắn, Thái Nặc và Thái Long phụ tử thân thể không tự khống chế bị đẩy lui ra phía sau bốn năm bước thân hình mới đứng vững. Kể cả Đường Tam cùng Áo Tư Tạp, cũng như tất cả học viên của Sử Lai Khắc học viện đều từng bước lui về phía

sau một bước. Không khí ngay lập tức trở nên nặng nề.

"Ngươi đánh bị thương con cùng cháu ta, là bọn hắn không có bản lãnh, nhưng không phải do Lực chi nhất tộc ta vô năng. Ta sẽ không lấy lớn khi nhỏ cùng ngươi động thủ, vì vậy chúng ta đánh cuộc, như thế nào? " Thái Thản nhàn nhạt nói.

Đường Tam nhìn thẳng đối phương, *"Đánh cuộc gì? "*

Thái Thản tiện vung tay lên, một nén hương từ trong tay áo hắn xuất hiện, tựa như mủi tên nhọn bình thường bay ra tới mấy chục thước, cắm tại trên cánh cửa học viện cách đó không xa, đầu hương đồng thời bị đốt cháy.

Chứng kiến một màn này, đệ tử Sử Lai Khắc không khỏi đồng thời kinh hô lên tiếng, ngay cả Áo Tư Tạp cũng không khỏi thầm mắng một tiếng, *"Ta ngất"*

Cánh cửa chính của Học viện chế tạo từ tinh thiết. Nén hương yếu ớt thế nào chứ? Chỉ bằng vào lực lượng, là có thể đem hương cắm vào mấy chục thước trên cánh cửa mà thân hương không có tổn hại gì, đây là loại thực lực gì?

Đường Tam chứng kiến cảnh này thì so với người khác vẫn rõ ràng hơn một chút, hắn biết cây hương nọ cháy được, không phải là do đốt từ trước, mà là do khi ném hương tốc độ quá lớn sẽ gây ma sát với không khí khiến đầu hương bốc cháy. Cũng chỉ có Tử cực ma đồng mới khiến hắn chứng kiến được diễn biến nhỏ như vậy.

"Ta không ra tay, cũng không phóng thích vũ hồn. Chỉ cần ngươi có khả năng dưới sự phóng thích áp lực mà có thể trụ được một tuần hương này thì ngươi sẽ thắng. Ta sẽ bắt Thái Nặc, Thái Long hai phụ tử dập đầu tạ lỗi với ngươi. Nếu không trụ được ta muốn ngươi phải gia nhập Lực chi nhất tộc của chúng ta."

"Như thế không công bình." Không đợi Đường Tam mở miệng, Áo Tư Tạp đã cướp lời. Hắn biết tính cách Đường Tam so với đái Mộc Bạch đôi khi còn muốn ương ngạnh hơn, vạn nhất hắn mà đáp ứng một lời thì sẽ không có cách nào vãn hồi nữa. Hắn trừng mắt với Thái Thản rồi nói: *"Các ngươi thua, con*

cùng cháu ngươi chỉ cần đập đầu xin lỗi là được, mặc dù có khiến bọn hắn bị sỉ nhục một chút nhưng cũng không gây tổn thất gì cho chúng cả, nhưng nếu Tiểu Tam thua lại phải gia nhập gia tộc của các ngươi, sẽ bị hạn chế cả đời, đây là kiểu đánh cuộc gì thế? "

Áo Tư Tạp cố ý đem lời nói nói chậm một chút, làm cho cây hương trên cửa nọ bị thiêu đốt nhiều hơn một ít. Luận về khôn vặt thì Đường Tam không thể so được với hắn.

Thái Thản lạnh nhạt nói: *"Vậy ngươi cho rằng nên thế nào? "* Hắn nói không phải hướng Áo Tư Tạp mà là trực tiếp hỏi Đường Tam.

Áo Tư Tạp vội vàng cướp lời nói: *"Rất đơn giản. Nếu như ngươi thua, khiến cho bọn họ gia nhập gia tộc của Đường Tam. "*

"Nga? Ngươi cũng có gia tộc? " Thái Thản nhìn Đường Tam, trong mắt toát ra một tia nghi hoặc.

Lần này, Đường Tam chủ động mở miệng, *"Có chứ, gia tộc của ta gọi là Đường Môn. "*

Đường Môn? Tại trong đầu Thái Thản cố gắng tìm tòi, cũng không có nhớ có cái tông môn nào có tên như vậy, chứ đừng nói là tông tộc cường đại. Hắn lập tức cho rằng, đây chỉ là một tông tộc nhỏ không đáng nổi danh mà thôi. Lập tức không chút do dự mà gật đầu, nói: *"Tốt. Ta chấp nhận, Nếu ta thua, con cùng cháu ta, sẽ gia nhập Đường Môn của ngươi. Nếu ngươi không thể kiên trì được nữa chỉ cần lui về phía sau hai mươi thước, hoặc là ngã xuống đất. Ta sẽ thu lực. "*

Áo Tư Tạp trong mắt toát ra một tia giảo hoạt, lặng lẽ nhét vào trong tay Đường Tam một cây khôi phục hương tràng, lúc này mới nhanh lui về phía sau. Đối với lực chống cự của Đường Tam hắn hết sức rõ ràng, lúc đầu tại Thiên Đấu hoàng gia học viện (không hiểu tại sao tác giả viết là Hoàng Đấu học viện – atula23), Đường Tam đã chịu áp lực của một gã cấp bậc Hồn Đấu La khá lâu, tuyệt đối không chỉ là thời gian một nén hương. Cái lão nhân trước mắt này nhìn thế nào cũng không giống một vị phong hào đấu la, cho dù hắn đồng dạng cũng là hồn đấu la, Đường Tam tuyệt đối có thể chống cự

được, huống chi, còn có khôi phục hương tràng của chính mình.

"Tiểu Tam cố gắng lên, thu hai người họ làm gia nô cũng tồi. "

Là người trong cuộc, Đường Tam ngược lại không có tâm tình dễ chịu như Áo Tư Tạp vậy. Mặc dù hắn lúc trước tại lúc ba mươi ba cấp, đã từng chịu uy áp của một vị Hồn Đấu La, hơn nữa muợn cơ hội này đã đả thông kinh mạch chính mình. Nhưng hắn có thể khẳng định, lão giả trước mặt cho hắn cảm giác áp lực chỉ có lớn hơn mà thôi. Bởi vì, hắn cũng là một vị Hồn Đấu La. Lúc trước vị Hồn Đấu La Trí Lâm kia chính là khống chế hệ hồn sư, hồn lực cũng không bá đạo cho lắm. Nhưng Thái Thản một nhà chính là thuần lực lượng hình hồn sư, uy áp hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Thái Thản tựa hồ một điểm cũng không quan tâm trước việc nén hương càng ngày càng ngắn đi bởi lời nói chuyện lúc này, sau khi nói ý bảo Đường Tam cẩn thận, chung quanh hắn lúc này mới bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đệ tử bên ngoài đang xem cuộc chiến chứng kiến chỉ có thể thấy không gian giữa Đường Tam cùng Thái Thản tựa hồ vặn vẹo hắn lên, xuất hiện một vòng gợn sóng bao bọc lấy họ. Nhưng trong nháy mắt, sắc mặt Đường Tam chợt biến đổi, cả người lui về phía sau một bước. Đồng thời lập tức phóng thích ra vũ hồn của mình.

Nếu nói lúc trước Trí Lâm hồn đấu la gây cho hắn áp lực giống như sông Trường Giang liên tục không dứt thì vị Thái Thản này lại gây cho hắn áp lực giống như kinh đào hải lãng. Áp lực mãnh liệt cuồng bạo trong nháy mắt tràn ngập tại mỗi một bộ phận trên thân thể Đường Tam, Đường Tam thậm chí lập tức nghe thấy xương cốt của mình dưới áp bức đã xuất hiện những âm thanh rất nhỏ.

------oOo------

Chương 203: Lực lượng chi thần, gia gia thật sự tới a! (3) (Thần Lực Lượng, Gia Gia thật sự tới)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: atula23 & LostEvil

Trong mắt hổ của Thái Thản toát ra một tia kinh ngạc, vì trong trận đánh cuộc này, hắn vừa rồi phóng thích đến sáu phần áp lực, hắn xem ra đối phương bất quá cũng chỉ là một gã hồn tôn ba mươi bảy cấp mà thôi, chỉ cần như thế là đã có thừa khả năng khắc chế hắn rồi.

Thái Thản mặt ngoài nhìn có vẻ cực kỳ uy mãnh, nhưng trên thực tế, tâm tư của hắn cực kỳ sâu xa. Hắn đi tới nơi này rồi đưa ra việc đánh cuộc nhưng thủy chung hắn vẫn không cho mọi người biết cấp bậc hồn sư của mình là gì. Mà hắn lại biết rõ ràng Đường Tam có cấp bậc là ba mươi bẩy cấp.

Ngày hôm qua khi Thái Nặc cùng Thái Long trở về đã miêu tả quá trình cùng Đường Tam chiến đấu, Thái Thản lập tức ý thức được Đường Tam tuyệt đối là một thiên tài trong các thiên tài. Cho nên, hắn mới không để ý đến thân phận mà tự mình đến đây. Hắn muốn xem Đường Tam cuối cùng là thiếu niên như thế nào. Mặt khác, hắn cũng hy vọng có thể thu nạp Đường Tam vào gia tộc mình, một người mà chắc chắn sẽ trở thành một cường giả trong tương lai. Gia tộc của hắn đã bắt đầu suy yếu, việc này đối với Thái Thản mà nói cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Thái Nặc có ngoại hiệu là Đại Lực Vương, mà Thái Thản lại có ngoại hiệu là Đại Lực Thần. Vũ hồn của hắn cũng là thuần lực lượng hình. Đồng thời, cũng giống như Đường Tam phán đoán hồn lực của hắn đã vượt qua tám mươi cấp, là một vị Hồn Đấu La cường đại cấp bậc chính xác là tám mươi sáu cấp.

Hồn sư tu luyện đều là có khuynh hướng khác nhau, như vậy mới có cường công hệ, phòng ngự hệ, khống chế hệ, mẫn công hệ, thực vật hệ, phụ trợ hệ đủ loại phân chia.

Nhưng bất luận là có khuynh hướng phân chia ra sao, cũng rất khó để làm cho tất cả các hồn hoàn chỉ phụ trợ cho riêng một thuộc tính. Lấy Đường Tam là làm ví dụ, vũ hồn của hắn là Lam ngân thảo chịu ảnh hưởng của hồn hoàn theo lộ tuyến của khống chế hệ, mặc dù đều được tăng cường độ bền, nhưng là, sau khi hấp thu hồn hoàn đặc tính phụ trợ xuất hiện là khác nhau.

Đây là tính đa dạng của hồn hoàn. Lam ngân thảo ngoại trừ cứng cỏi, còn có gai đâm, độc tố, lưới nhện cùng đủ loại kỹ năng liên quan đến độ bền khác. Mặc dù có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau nhưng cũng không thể phủ nhân hồn hoàn của hắn tuyệt đối không phải chỉ có duy nhất một thuộc tính.

Bình thường mà nói, lựa chọn phụ gia hồn hoàn tốt nhất cho hồn sư là có thể làm cho kỹ năng xác định phát triển toàn diện. Sự lựa chọn hồn hoàn của Đường Tam có thể nói đều được trải qua sự tính toán cẩn thận của Đại Sư

Muốn đem tất cả hồn hoàn phụ gia cho cùng loại thuộc tính, chỉ có một khả năng là mỗi lần thu hồn hoàn đều của cùng một loại hồn thú. Tìm được một con mười năm lực lượng hình hồn thú không khó. Cũng không khó để tìm được một con hồn thú cùng loại với trăm năm tuổi, thậm chí ngàn năm cấp bậc cùng loại hình hồn thú cũng có thể tìm thấy được. Nhưng chính là, phụ gia theo cách này, đều phải thu được từ một loài hồn thú thì khó khăn sẽ tăng lên mấy lần.

Huống chi, con đường hấp thu hồn hoàn phụ gia theo một hướng như vậy sẽ một điểm yếu tệ hại, đó là năng lực đơn lẻ. Dưới tình huống đối diện với những đối thủ khác nhau, khả năng thích ứng so với hồn sư bình thường là kém hơn nhiều, chỉ có ở phương diện cường đại là hơn.

Nhưng loại phương pháp hấp thu duy nhất một loại hồn hoàn như thế này lại có một ưu điểm lớn, đó là đem thuộc tính duy nhất này phát triển đến mức độ cao nhất.

Giống tổ tôn ba người nhà Thái Thản. Con đường của bọn họ chọn là lực lượng hình tinh thuần nhất, cái tên Lực chi gia tộc đã nói lên ý nghĩa đó. Hồn lực của Thái Thản là tám mươi sáu cấp, nhưng cho dù là trong số các phong hào đấu la cũng ít có người có thể so sánh về lực lượng với hắn.. Giống Thái Nặc năm mươi tám cấp nhưng tính về lực lượng mà nói có thể gần ngang với Triệu Vô Cực đã bảy mươi sáu cấp, đó là ưu thế của thuần nhất về phụ gia thuộc tính mà gia tộc nhà Thái Thản có được.

Thái Thản là thuần lực lượng hình hồn sư, áp lực phóng thích ra tự nhiên cũng là tùy thuộc vào lực lượng mà phát ra, mặc dù nhìn qua hắn không cần vũ hồn, không cần kỹ năng, tựa hồ cho Đường Tam một chút lợi thế, đồng

thời hạn định thời gian cho chính mình, nhưng trên thực tế, chỉ đối mặt với áp lực của một người gần như chuyên về áp bức hồn sư như hắn thì lại là một truyện cực kỳ kinh khủng.

Không khí mỗi một lần vặn vẹo, Đường Tam cảm giác được thân thể chính mình phảng phất bị cỗ áp lực khổng lồ này nghiền nát, loại cảm giác này, kể cả khi hắn đối mặt với Độc Cô Bác cũng không xuất hiện qua. Độc Cô Bác cho hắn cảm giác áp lực to lớn nhưng phần lớn là trên mặt tinh thần. Mà lúc này đối mặt với Đại Lực Thần Thái Thản lại là áp bức thuần về mặt lực lượng.

Lam ngân thảo từ trong cơ thể Đường Tam phún ra. Giống như lần trước, xuất hiện tạo thành một cái kén bao bọc toàn thân hắn, chuyển động một cách nhịp nhàng theo quy luật. Bằng vào Khống Hạc Cầm Long kỹ xảo hắn có thể làm giảm thương tổn do áp lực gây ra đối với cơ thể.

Nhưng rất nhanh Đường Tam lại phát hiện, theo áp lực tăng mạnh, tác dụng của lam ngân thảo càng ngày càng nhỏ. Lam ngân thảo ở đằng trước thậm chí ngay cả ba động cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Hương vẫn chậm chạp cháy, Thái Thản cùng Đường Tam mặt đối mặt mà đứng, chiến đấu không có một tiếng động nhưng lại cực kỳ nguy hiểm. Hương vừa mới chỉ cháy được một phần ba nhưng trên người Đường Tam đã ướt đẫm mồ hôi, hàm răng nghiến chặt, khổ sở chống đỡ.

Theo thời gian trôi qua, trong lòng Thái Thản lại càng kinh ngạc hơn, hắn thi triển uy áp đã tăng từ sáu thành đến bẩy thành rồi, đừng nói là ba mươi bảy cấp, cho dù là hồn sư bốn mươi bảy cấp cũng vị tất có thể chống đỡ được.Thiếu niên trước mắt này dĩ nhiên so với trong tưởng tượng của mình còn xuất sắc hơn nhiều. Xem ra, chuyến đi này thật sự đúng đắn.

Lúc này, Triệu Vô Cực cùng các thầy giáo khác của học viện đã được Tiểu Vũ dẫn đến, rất nhanh hắn từ những đệ tử chung quanh biết tình huống trước mắt.

"Triệu sư phụ, ngài nhanh đi ngăn cản bọn họ lại đi! " Tiểu Vũ có chút vội vàng nói.

Ánh mắt Triệu Vô Cực rơi vào trên người Thái Thản, sắc mặt có vẻ cực kỳ ngưng trọng, lắc đầu nói: *"Đánh cuộc đã thành, chuyện gì cũng phải chờ tới khi bọn họ chấm dứt thì mới được xen vào. Hồn sư trong lúc đánh cuộc là thời khắc thần thánh. Lúc này mà ngăn cản, Tiểu Tam sau này sẽ không thể lăn lộn trên hồn sư giới được nữa đâu. Chỉ là, đối thủ của hắn như thế nào lại là lão gia hoả này. Lần này sợ rằng phiền toái cho hắn rồi. "*

"Ngài nhận ra hắn? Người kia không phải chỉ là gia gia của Thái Long sao? "

Triệu Vô Cực nghiêm túc nói: *" Lão gia hỏa này ta đương nhiên biết được. Lúc đầu, bởi vì ta vô ý đánh cho một tên đệ tử của gia tộc hắn bị thương nên bị hắn đuổi giết, nên lúc này ta mới cùng Phất Lai Đức cùng sáng lập Sử Lai Khắc học viện."*

"Cái gì? Hắn so với ngài còn lợi hại hơn? " Tiểu Vũ nghe Triệu Vô Cực nói như vậy, nhất thời có phần luống cuống.

Sắc mặt Triệu Vô Cực rất khó coi rồi gật đầu, *"Lão gia hỏa này cực kỳ kinh khủng, thực lực đã ngoài tám mươi cấp, là một vị Hồn Đấu La. Nếu là hắn chỉ là một Hồn Đấu La bình thường, ta còn tự tin mà liều mạng với hắn. Nhưng khi đối mặt với hắn ta một điểm thắng cũng không có. Hắn là một gã thuần lực lượng hình hồn sư. Lực lượng cực kỳ kinh khủng, thậm chí còn mạnh hơn đại đa số Phong Hào đấu la. Ta cũng là lực lượng hình hồn sư mà khi gặp hắn ngay cả lực hoàn trả cũng không có. Hắn phát ra lực lượng áp bức ngang với phong hào đấu la. Không có sáu mươi cấp hồn lực, cơ hồ không có khả năng trụ vững. Cho nên ta mới nói Tiểu Tam lần này gặp phiền toái lớn rồi. "*

"Như vậy phải làm sao bây giờ? " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ đỏ bừng, lúc này, nàng không thể lấn át việc nghĩ đến Đại Minh cùng Nhị Minh, nếu bọn họ hai người chỉ cần có một ở chỗ này. Thì còn sợ lão gia hỏa kia nữa sao? Nhưng chính là nước xa không cứu được lửa gần, Triệu Vô Cực cũng đã nói rồi, thì không được làm loạn lên, vậy phải làm sao bây giờ? Không được, bất luận như thế nào, cũng không thể làm cho Tiểu Tam bị thương tổn.

Nghĩ tới đây, Tiểu Vũ nhịn không được hô lớn: *"Ca, nếu kiên trì không được thì hãy cứ nhận thua đi "*

Đường Tam tự nhiên không có cách nào để trả lời nàng, nhưng khi nghe thấy thanh âm của Tiểu Vũ, khiến sự chú ý của hắn bị lơi lỏng, nên áp lực khổng lồ đã thừa dịp mà xông vào. Đường Tam oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Dùng tốc độ nhanh nhất đem đại hương tràng nhét vào trong miệng, rồi nuốt nhanh xuống. Bằng vào khả năng khôi phục của hương tràng khiến hắn miễn cưỡng chống đỡ lại mà không ngã xuống.

Triệu Vô Cực nghe được tiếng hô của Tiểu Vũ chỉ biết không ổn, vội vàng lấy tay che miệng nàng lại, *"Đừng làm hắn phân tâm. Bây giờ là lúc ngoại giới không được ảnh hưởng đến sự chú ý của hắn. Tiểu Tam rất thông minh hắn nhất định biết lựa chọn như thế nào. Hắn bây giờ còn chưa đến cực hạn. Nếu hắn thực sự gặp nguy hiểm, dù không muốn ta cũng phải ra tay. "*

Áo bị xé tan, bát chu mâu mang theo hàn quang sâu kín nhanh chóng từ sau lưng Đường Tam trồi ra, bốn căn chu mâu phía dưới trực tiếp cắm vào mặt đất, chống đỡ cho thân thể, bốn căn phía trên chớp lên, ánh sáng đỏ, trắng trở nên chói mắt.

Huyền thiên công hoàn toàn được vận dụng trong cơ thể Đường Tam, dưới tình huống này, Đường Tam phát hiện. Bát Giác huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều trong cơ thể chính mình dần dần tan ra rồi khiến thân thể hắn càng thêm cứng chắc hơn. Huyền thiên công điên cuồng vận chuyển, hóa giải từng đợt rồi từng đợt sóng áp lực bên ngoài.

Nén hương được gắn trên cổng lớn của học viện lúc này đã cháy được hơn một nửa. Mồ hôi không ngừng từ cơ thể Đường Tam chảy xuống. Trên cơ thể hắn quần áo đã hoàn toàn dán chặt vào da thịt, cả người như vừa được vớt ra từ trong nước vậy.

Thái Thản có vẻ đã không nhẫn nhịn được, sau lưng Đường Tam vừa xuất hiện Bát Chu Mâu, hắn lập tức đã nhìn ra vài phần gì đó, khi Bát Chu Mâu được xuất ra để chống đỡ áp lực thì rõ ràng khả năng chống đỡ đã tăng mạnh. Chẳng lẻ đó là hồn cốt? Nhưng lại không phải hồn cốt bình thường trong số

sáu loại hồn cốt, mà là ngoại phụ hồn cốt.

Dưới tâm tình kích động..., Thái Thản đã hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng phải đem gã thiếu niên trước mắt này chiêu nạp, nếu kia thật sự là ngoại phụ hồn cốt, như vậy khó trách con trai hắn đã năm mươi tám cấp hồn lực lại bị thảm bại như vậy. Thiếu niên này có tương lai không thể hạn lượng.

Đường Tam chính mình dã không ý thức được, khi hắn thể hiện ra sức mạnh của bản thân, bằng vào thiên phú cùng với ám khí, hắn đã bị chú ý bởi các thế lực lớn.

Tốc chiến tốc thắng, Thái Thản đã quyết định không hề thu liễm nữa, mặc dù Đường Tam có ngoại phụ hồn cốt, nhưng hắn biết, thiếu niên này không thể nào chống lại được áp lực kinh khủng của chính mình. Hồn lực chênh lệch thật sự quá lớn, càng huống chi hắn lại là một kẻ thuần lực ngang với cấp bậc của Phong Hào Đấu La. Cho dù có muốn làm cho hắn bị thương, cũng phải đánh bại hắn trước đã rồi mới nói.

Nghĩ tới đây, Thái Thản trực tiếp đem áp lực của mình đặt trên người Đường Tam tăng từ bẩy thành đến chín thành. Vốn không khí đã bị vặn vẹo, trong nháy mắt không khí bị dồn dập hắn lên, sóng áp bức hướng Đường Tam phóng đến.

Phốc----, một ngụm máu tươi phun ra. Trong tình huống tăng gần đến ba phần áp bức đã khiến Đường Tam không có cách nào chống đỡ được. Mặc dù hắn đối với thực lực của đối phương đã có phỏng đoán rất cao rồi, nhưng vẫn còn không có đủ.

Phải thua sao? Thật sự phải thua? Không.

Đường Tam nhìn về phía Thái Thản ở phía đối diện, lão nhân vẫn có vẻ mặt bình tĩnh như trước, Vạt áo trên người không gió mà bay tràn ngập một vẻ uy nghiêm. Ngay giờ khắc này, Thái Thản đột nhiên chứng kiến trong ánh mắt Đường Tam không hề báo trước, hai đạo ánh sáng màu tím từ trong đôi mắt Đường Tam bắn ra.

------oOo------

Chương 204: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (1): hãy thề không được rời khỏi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: dangneo

Biên: LostEvil

Bởi vì không kịp đề phòng, Thái Thản chỉ cảm thấy trong não như bị tiêm đâm vào, bắt đầu cảm thấy mê muội. Hai mắt lại càng truyền đến cảm giác đau đớn. Nếu không phải lúc này hắn vẫn đang khuếch trương áp lực ra bên ngoài khiến không khí vặn vẹo đi, khiến gây ra chiết xạ với ánh mắt của Đường Tam thì tình hình càng thêm khó khăn hơn.

Thái Thản gây cho Đường Tam chính là lực lượng áp bức của hơi thở, Mà lúc này Đường Tam gây cho hắn cảm giác bị đánh mạnh vào tinh thần. Vào thời khắc này, Đường Tam rốt cục biết được sau khi dùng *"Vọng Nguyệt Xuyên Thủy lộ"* có tác dụng như thế nào. Tử cực ma đồng chính xác biến hóa thành cái gì, đó chính là ánh mắt có thể hóa thành thật thể công kích.. Luyện tập Tử Cực Ma Đồng đến trình độ này là có thể trực tiếp công kích vào Tinh Thần của đối thủ. Ngay tại thời khắc này, khi hắn đang trong tình trạng vô cùng khó khăn thì tác dụng được sinh ra thật sự lớn.

Đại não đã bị công kích mạnh mẽ, Thái Thản tự nhiên không có cách nào khống chế mà phóng thích uy áp nữa, tức giận hừ một tiếng rồi lùi vài bước về phía sau.

Áp lực trong không khí đột nhiên bị biến mất khiến cơ thể Đường Tam cảm thấy nhẹ bỗng, Áp lực khổng lồ biến mất khiến thân thể hắn không khỏi mất thăng bằng đến nghiêng ngả, nếu không phải sau lưng hắn lúc này đã phóng xuất ra Bát Chu Mâu để giữ thăng bằng, chỉ sợ hắn đã mất thăng bằng rồi ngã xuống.

Lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Đường Tam đã càng thêm trắng

bệch hơn. Cả người lung lay muốn ngã, tùy thời đều có thể ngã xuống dưới đất. Mà chính trong lúc này, hắn cảm thấy trong cơ thể có hiện tượng phá vỡ kinh mạch, Huyền Thiên Công có đột phá đánh sâu vào trong các kinh mạch của cơ thể, đem mở ra một khe hở trong kinh mạch. Mặc dù cũng chưa hoàn toàn xuyên qua để hoàn tất đột phá nhưng nó cũng như đê ngàn dặm bị vỡ một mảnh nhỏ, khoảng cách đối với đột phá hoàn toàn cũng không còn xa nữa.

Nhưng chính bây giờ Đường Tam lại không có một điểm cao hứng nào cả. Nén hương kia chỉ còn có một phần năm, nhưng vào thời khắc này hắn đã hoàn toàn vô lực rồi không thể nào phát động Tử Cực Ma Đồng để công kích thêm bất kì lần nào nữa, hơn nữa lại càng không đủ nội lực để chống đỡ cơ thể, cho dù Thái Thản chỉ cần dùng một phần ba uy áp lúc trước thì chắc chắn hắn cũng phải thua, Như vậy vận mệnh chỉ có thể là thua thôi sao?

Chẳng lẻ, thật sự mình sẽ phải làm gia nô của người khác hay sao. Đường Tam rõ ràng, gia nhập gia tộc của hắn cũng không phải là mình muốn. Nhưng thực lực tuyệt đối chênh lệch, đây chính là một cảm giác khuất nhục đến từ tinh thần. Nhưng Đường Tam lấy lại tinh thần ngay lập tức, hắn quyết định, bất luận như thế nào thì hắn cũng phải kiên trì đến khắc cuối cùng, chỉ cần mình không ngã xuống thì đánh cuộc sẽ không chấm dứt.

Dùng sức lắc mạnh đầu cho thỉnh táo lại, Lực Mạnh Thần Thái Thản đã từ mê muội mà tỉnh lại, sau vài giây hắn lại nhìn thấy cảnh vật trước mắt rõ ràng lại. Thiếu niên kia vẫn cường ngạnh đứng yên tại chỗ, Mặc dù rất chật vật. Nhưng ánh mắt hắn vẫn như trước cho thấy rất kiên định.Vừa rồi là cái gì? Chẳng lẽ đấy là hồn kỹ của hắn?

"Ngươi vẫn còn muốn kiên trì nữa sao? Phải biết rằng kiên trì thêm nữa chỉ có thể ảnh hưởng rất xấu đến cơ thể ngươi thôi, như vậy được không bằng mất." Thái Thản trầm giọng nói.

Hắn không muốn hủy đi một thiên tài, Hắn muốn thiên tài này phải gia nhập chính Gia Tộc của hắn, nên hắn cũng không muốn hắn bị thương trí mạng rồi ảnh hưởng tới phát triển sau này?

Thanh âm của Triệu Vô Cực vội vàng truyền đến, *"Tiểu Tam, nhận thua đi,*

không nên hủy hoại thân thể chính mình, ra ngoài chúng ta còn có thể thương lượng được mà. "

"Không. " Đường Tam nói ra một chữ rất đơn giản. Máu tươi lại không ngừng qua khóe mép chảy xuống.

"Mời tiếp tục. "

Hắn nói không nhiều lắm, nhưng vào giờ phút này, Toàn thể mọi người đang xem cuộc chiến tại học viện, tất cả không khỏi đồng thời động dung. Đây là ngạo khí như thế nào mới khiến hắn nói ra khi vẫn đang trong tình trạng như vậy.

Cho dù là Thái Thản, cũng lộ vẻ kinh hãi, Thiếu niên này thật sự là quá xuất sắc. Cũng bởi vì như vậy, hắn càng không thể buông tha, nếu không thể khiến hắn gia nhập gia tộc thì cũng chỉ có cách là hủy diệt hắn thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thái Thản từ từ ngưng tụ, chung quanh Thân thể không khí lại nổi lên sóng gợn.

Lam ngân thảo hoàn toàn thu hồi, thong thả mà kiên định, Đường Tam từ từ giơ tay trái của mình lên, năm ngón tay mở ra. Hắn không nhìn vào Thái Thản, ánh mắt toàn bộ tập trung tại tay trái của chính mình, có thể không đứng vững được đến lúc cuối cùng nhưng cũng phải cho cố gắng.

Quang mang mầu đen nồng nặc xuất hiện trong lòng bàn tay trái của Đường Tam, dần dần ngưng tụ thành hình.

Một thanh tiểu chuy màu đen không một tiếng động đã xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam, Chuy tử không lớn, trên mặt có các hoa văn thâm thúy.

Khi nó xuất hiện, tựa hồ làm Đường Tam khôi phục được thêm một phần lực lượng cơ thể. Xung quanh Thân thể xuất hiện một tầng hơi thở ngưng trọng.

Thân thể Thái Thản kịch liệt chấn động, công kích nhắm vào Đường Tam giảm nhẹ đi một chút. Áp lực vốn nhắm vào Đường Tam trong nháy mắt yếu bớt đi, nhưng vẫn không thể khống chế được toàn bộ mà nhắm vào thân thể

Đường Tam. Đem chuy tử chắn tại trước ngực, mạnh mẽ ngăn chặn cỗ áp lực mạnh mẽ đó lại, ánh mắt lóng lánh vẫn cực kỳ kiên nghị.

"Đây là....." Không chỉ là Thái Thản kinh hãi thất sắc, Thái Nặc ở một bên đã mở to hai mắt mà kinh hô.

Đang lúc này, bẩy đạo ánh sáng huyễn lệ từ trên trời hạ xuống, tựa như thất thải trường hồng (cầu vồng 7 màu) cuốn trọn thân thể Đường Tam bên trong.

Trong phút chốc, thân thê Đường Tam kịch liệt run rẩy, da tay đã mất đi vẻ sáng bóng lại một lần nữa mạnh mẽ lên, hắn rên rỉ nhỏ một tiếng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, Một thanh âm hùng hậu tại bốn phương tám hướng phát ra.

"Lão tinh tinh. Khi dễ tiểu hài tử mà cũng coi là bản lãnh sao, trước tới nay sao không thấy nhỉ. Hay là chúng ta cùng nhau so tài sẽ tốt hơn đấy."

Trong lúc quang ảnh lóe ra, kể cả Triệu Vô Cực ở bên trong, ai cũng không có thấy rõ. Giữa sân lúc này cũng đã nhiều hơn ba người.

Đứng ở trung ương chính là một lão già. Hai bên trái phải hắn có hai người. Bên trái. Là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhìn qua khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mới vừa hạ xuống đất, lập tức hướng về phía Đường Tam mà chạy đi

Bên phải, là một vị trung niên nho nhã, trong lòng bàn tay hắn có một vầng ánh sáng bẩy sắc sáng lấp lánh, chính là một tòa bảo tháp bẩy mầu biểu tượng chính để nhận diện của Thất Bảo Lưu Ly Tông.

Trên người Đường Tam xuất hiện bẩy loại ánh sáng khác nhau chíh là từ tay hắn phát ra trợ giúp.

Chứng kiến ba người xuất hiện. Lực Lượng Chi Thần Thái Thản đồng tử nhất thời co rút lại một chút. Mặc dù tính cách hắn luôn luôn không sợ trời không sợ đất nhưng đối mặt ba người này... Tính tình cũng không thể không thu liễm vài phần.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là Cốt Đấu La cùng Trữ tông chủ đại giá, lão phu không kịp nghênh tiếp."

Ba người Tới đúng là Trữ Phong Trí, Trữ Vinh Vinh cùng với Cốt Đấu La Cổ Dong.

Thất Bảo Lưu Ly Tông có hai vị Phong Hào Đấu La, một khi tông chủ rời đi thì luôn luôn chỉ có một vị đi theo,còn người kia ở lại trấn thủ gia môn. Lần trước đi theo Trữ Phong Trí chính là Kiếm Đấu La Trần Tâm, lần này đến phiên Cốt Đấu La.

Chính vì muốn được chứng kiến tận mắt người thanh niên mà Vinh Vinh kể khiến cho hai vị này tranh chấp hồi lâu cuối cùng Kiếm Đấu La phải nhường.

Kỳ thật, ba người Trữ Phong Trí đã sớm tới và chứng kiến cuộc chiến của Đường Tam và Thái Thản, Trữ Vinh Vinh dù đã mãnh liệt yêu cầu cha trợ giúp nhưng bị Trữ Phong Trí cự tuyệt. Bọn họ trốn một chỗ xem tình hình mục đích chính là muốn xem xem thiên tài này rốt cuộc trình độ đến mức nào. Có hắn ở đây, chắc chắn sẽ không sợ kết cục đánh cuộc sẽ hoàn thành, lúc này thấy Đường Tam gặp khó khăn nên hắn mới ra tay ngăn cản cuộc đấu.

Cốt đấu la chậm chạp đi đến trước mặt Thái Thản nói, *"Lão tinh tinh, cho huynh đệ này chút mặt mũi, hãy hủy bỏ tràng đánh cuộc này nhé.. Tông chủ của chúng ta đã để mắt đến tiểu tử này rồi, ngươi đừng có tranh đoạt hắn với chúng ta nữa có được không. "*

Có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, Cốt đấu la căn bản không vòng vo mà trực tiếp nói ra lời đề nghị với Thái Thản về ý tứ của Thất Bảo Lưu Ly Tông. Gia tộc của Thái Thản cho dù không phải là nhỏ nhưng nếu so với Thất Đại tông phái thì chẳng là cái gì.

Hơn nữa, Với thực lực của mình Cốt Đấu La hoàn toàn tự tin có thể áp áp chế được hắn.

Hồn sư giới luôn luôn đều là lấy thực lực để nói chuyện. Phá vỡ quy tắc trận

đấu cũng chỉ là quy tắc dành cho bọn Tiểu bối mà thôi. Vì nếu thật sự hắn có phá vỡ quy tắc thì cũng làm gì có ai có thể truy vấn hắn đây chứ.

Dựa theo nhận thức của Cổ Dong về Thái Thản thì hắn là một kẻ không sợ trời không sợ đất nên lão tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, Thật ra Thất Bảo Lưu Ly Tông chưa bao giờ khiến hắn phải sợ hãi, với tính cách nóng như lửa của hắn luôn luôn muốn tranh đấu với kẻ khác, nên không có một trận chiến chắc chắn sẽ không giải quyết được vấn đề.

Nhưng khiến Cổ Dong không nghĩ tới là khi nghe xong lời hắn nói Thái Thản lại cười. Mặc dù nụ cười của hắn lộ ra chút gì đó quái dị, Nhưng Cổ Dong có thể khẳng định Thái Thản chắc chắn là đang cười, hơn nữa trong nụ cười hắn lại mang theo vẻ châm chọc.

"Lão tinh tinh, ngươi cười cái gì?"

Thái Thản hừ một tiếng. rồi nói:*"Ngươi không phải muốn ta cho ngươi mặt mũi chứ gì, Tốt thôi, vậy ta sẽ cho ngươi mặt mũi vậy, tràng đánh cuộc này chấm dứt tại đây, mà Đường Tam hắn cũng không thua."*

"Cái gì?" Cổ Dong sửng sốt một chút, *"Như vậy ngươi cho ta mặt mũi thật hả?Lão tinh tinh. Cái này không phải là phong cách của ngươi mà!"*

Thái Thản khóe miệng giật giật, ngón tay chỉ hướng Đường Tam. *"Lão Cốt đầu, ngươi xem rõ ràng trong tay hắn cầm cái gì đi, nếu ngươi vẫn còn là một Phong Hào Đấu La sao ngươi lại không nhận ra chứ?"*

Cổ Dong lúc này mới đem ánh mắt rơi vào trên người Đường Tam Phía ngón tay Thái Thản chỉ đến. Vừa lúc có thể chứng kiến trong tay Đường Tam nắm giữ tiểu chuy màu đen, trong phút chốc. Sắc mặt hắn đã xảy ra biến hóa.

"Hắn là người của Hạo Thiên....."

Thái Thản vẻ mặt không cười mà như cười nói: *"Biết là tốt rồi. Ta đây như nước lớn làm đổ chùa, các ngươi chỉ sợ cũng chỉ như cây cỏ không được tốt lắm nhỉ?Ha ha, ha ha ha ha. "* Nói xong thấy vẻ mặt Cổ Dong trông như tinh tinh thì hắn không khỏi cười lớn, không thể nói hết được sự khoái chí của

mình.

Một bên cười. Hắn di chuyển nhanh về hướng Đường Tam.

Cổ Dong thấy được tiểu Chuy màu đen trong tay Đường Tam, Trữ Phong Trí tự nhiên cũng thấy được, địa thần hắn sắc thoáng có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục như bình thường, duy trì khí độ của kẻ đứng đầu một Tông Phái Lớn.

Cổ Dong lắc mình đi tới bên người Trữ Phong Trí, có chút vội vàng nói: *"Tông chủ, trên tay hắn....."*

Trữ Phong Trí cắt đứt lời nói của hắn. Vuốt cằm nói: "Ta cũng đã thấy rồi, khó trách tại sao hắn xuất sắc như thế. Không nghĩ tới lại là xuất thân từ Hạo Thiên. Hắn họ Đường. Ta phải sớm nghĩ ra chứ.

------oOo------

Chương 205: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: dangneo

Biên: LostEvil

Trên tay hắn quang mang phát ra từ Thất Bảo Lưu Ly Tháp vẫn không ngừng bao trùm thân thể Đường Tam như trước, Tựa như một vòng ánh sáng không ngừng dũng mãnh thâm nhập vào cơ thẻ hắn vậy.

Lúc này, cảm giác của Đường Tam như vừa từ Địa Ngục tiến vào Thiên Đường, hơi thở nhẹ nhàng, cảm giác thấy thân thể, lực lượng, nhanh nhẹn, thể lực tinh thần còn có một số cảm giác khác nữa mà Đường Tam không thể lý giải được đang được khôi phục với tốc độ kinh hồn.

Lúc trước trong cơ thể hắn trống rỗng vô cùng, cùng với áp lực khổng lồ

mang đến thương thế, đều dần dần biến mất trong khí tức ôn hòa này, Huyền Thiên Công trong cơ thể tựa hồ dưới khí tức ôn hòa kia mà dâng dần mạnh mẽ lên, lưu chuyển toàn thân, vết rách tại phần dương duy mạch dưới sự trùng kích của Huyền Thiên Công vào đang không ngừng mở rộng thêm.

Đường Tam cũng không chứng kiến là ai giúp mình. Hắn đang đắm chìm trong thất thải quang mang đó.Thể lực đã mất dần dần được hồi phục, thậm chí trở nên mạnh mẽ hơn nhiều. Lam Ngân thảo đã mất đi màu sắc nay lại toát ra ánh sáng bao quanh, hai vầng sáng hồng bạch trên Bát Chu Mâu càng tóat ra bảo quang mạnh mẽ đến bức người. Tựa hồ ngay cả Tiểu Chuy màu đen lúc này cũng lóe ra quang mang.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp kia không hổ danh là phụ trợ hệ đệ nhất được Vũ Hồn giới xưng hô. Thân là tông chủ, Trữ Phong Trí lại càng cho thấy khả năng phụ trợ kinh hồn của mình.

Ngắn ngủn chỉ vài phút thời gian Đường Tam mở mắt ra, khí tức đã hồi phục lại như trước, giống như được hồi sinh vậy. Nếu không phải trên người hắn quần áo bị nghiền nát và vẫn ướt đẫm mồ hôi thì không ai tưởng được hắn vừa phải trải qua một cuộc chiến kinh khủng như vậy.

"Tam ca, ngươi thế nào rồi?" Trữ Vinh Vinh ân cần hỏi.

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Tạp lúc trước đã chạy đến bên người Đường Tam.

Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng đã từ trong đám đông chạy đến, đem Đường Tam vây lại ở giữa..

"Ta đã không có việc gì rồi. " Vừa nói ánh mắt Đường Tam hướng về phía Thất Thải Quang Mang bay tới hắn,vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí vẻ mặt mỉm cười, trong tay Thất Bảo Lưu Ly Tháp quang mang nhạt dần. Theo bàn tay buông thì vũ hồn thần kỳ cũng biến mất.

"Sao lại là ngài?" Đường Tam nhịn không được kinh ngạc nói.

Trữ Phong Trí mỉm cười. *"Quả thật là ngươi. Xem ra. Chúng ta quả nhiên là có duyên phận. "*

Trữ Vinh Vinh mắt mở to mà hỏi: *"phụ thân, hai người biết nhau từ trước sao?"*

Kỳ thật không cần Trữ Vinh Vinh nói ra, Đường Tam cũng mơ hồ đoán được thân phận của Trữ Phong Trí, bẩy màu của Thất Bảo Lưu Ly Tháp đều được hiện ra, nói thật liệu có mấy người làm được như vậy? Vội tiến lên vài bước rồi khom người hướng Trữ Phong Trí mà hành lễ, *"Chào ngài. Trữ tông chủ."*

Trữ Phong Trí mỉm cười, tay đỡ Đường Tam, rồi nói *"Ngươi nếu là bằng hữu của Vinh Vinh, lại được nàng gọi là Tam Ca, vậy ngươi hãy gọi ta là Trữ thúc thúc nhé, ta hy vọng được ngươi gọi như vậy hơn đấy. "*

Trữ Phong Trí nói như thế, có thể xem như là hắn đối với Đường Tam là cực tốt.Phải biết rằng lấy địa vị của hắn, tại Đấu La đại lục cũng là chủ nhân của đọa cước tứ hải chiến(ý nói là dẫm chân một cái thì khắp ĐLĐL hầu như ai ai cũng phải run sợ).Ngay cả đế quốc thân vương Tuyết Tinh khi thấy hắn cũng không dám mạo phạm.

Thất Bảo Lưu Ly Tông chẳng những thực lực hùng hậu, một tông phái có đến hai vị Phong Hào Đấu La, đồng thời. Tài lực của bọn họ trong số thất đại tông môn chắc chắn bài danh là số một.

Có thể được tông chủ Trữ Phong Trí yêu thích, đối với tuyệt đại đa số hồn sư mà nói đều là niềm vui mà mơ cũng không dám.

Tâm tình Đường Tam cũng không bởi được Trữ Phong Trí coi trọng mà phát sinh biến hóa, chỉ là lại hành lễ mà nói: *"Chào ngài. Trữ thúc thúc."*

Trữ Phong Trí ha ha cười *"Tốt, tốt.Chúng ta hãy nói chuyện đó sau, trước hết đem truyện trước mắt xử lý cái đã rồi lại nói truyện tiếp.. "*

Sắc mặt Đường Tam lại trở nên ngưng trọng trở lại. Từ góc độ đánh cuộc mà xem, mặc dù hắn không có bị ngã xuống. Nhưng hắn vẫn tự biết mình không

có khả năng ngăn cản vòng công kích cuối cùng của Thái Thản.

Trên cửa nén hương mặc dù đã bị đốt sạch, Nhưng trong lòng hắn lại một mảnh trầm trọng.

Đường Tam tuyệt đối là một người coi trọng lời hứa, nhưng hắn cũng rõ ràng, thực lực bây giờ của mình muốn chống cự áp lực mà Thái Thản phóng thích ra thì cực kỳ khó khăn, hắn không biết Thái Thản lúc trước phóng ra bao nhiêu phần uy áp, nhưng từ áp lực lúc vừa tăng của đòn cuối cùng kia là có thể nhìn ra. Lúc đầu đối phương đã không toàn lực ứng phó.

Ánh mắt chậm rãi dời đi. Đường Tam nhìn về Thái Thản ở cách đó không xa. Lực lượng chi thần Thái Thản cũng đang nhìn hắn, gặp ánh mắt hắn trông lại, hắn vung tay lên dẫn theo con cùng cháu đi nhanh đi tới phía Đường Tam. Trên mặt lưu lại vẻ kích động.

"Xin lỗi. Tiền bối, đánh cuộc của chúng ta bị cắt đứt tuy nhiên chúng ta vẫn có thể thử lại lần nữa. "

Kinh mạch được đả thông khiến khả năng khống chế áp lực của hắn cũng tăng lên, chỉ cần không thực sự ngã xuống thì hắn sẽ không dễ dàng nhận thua.

Làm Đường Tam không thể nghĩ tới chính là Thái Thản lại nghiêm túc nhìn kỹ hắn.*"Ngươi là Đường Tam, Cha ngươi tên là gì?Chính là Đường Hạo hả?"*

Đường Tam dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vị cường đại thuần lực lượng hồn sư trước mặt này *"Ngài tại sao lại biết?"* Hắn vừa nói như vậy, không thể nghi ngờ là đã thừa nhận lời Thái Thản nói.

Bởi vì kích động. Vẻ mặt già nua của Thái Thản đã xuất hiện thêm một tầng đỏ ửng, vẻ mặt không thể dùng lời để miêu ta mà nhìn chằm chằm vào Đường Tam. Thân thể cường tráng của hắn bỗng như quả núi phốc một tiếng đập vào mặt đất, cơ thể quỳ rạp xuống đất, cả người đã kích động đến nỗi nói không ra lời.

"Tiền bối. Ngài làm gì vậy?" Đường Tam bị động tác của Thái Thản dọa cho giật mình, vội vàng tránh sang một bên không dám hưởng lễ từ Thái Thản.

Mắt thấy Thái Thản quỳ xuống, Thái Nặc cùng Thái Long cũng quỳ xuống, Thái Long cảm thấy kinh ngạc so với Đường Tam còn muốn hơn. Hắn không rõ tại sao thái độ của Gia Gia lại thay đổi đến một trăm tám mươi độ như vậy.

Thái Thản mạnh mẽ đè nặng nội tâm đang kích động lại. *"Lão nô Thái Thản, tham kiến Thiếu chủ. "*

"Thiếu chủ?" hai chữ này vừa thốt ra. Mọi người ở đây ngoại trừ Trữ Phong Trí Và Cốt Đấu La ra thì vẻ mặt tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc. Nhất là khi họ đã mơ hồ đoán được thực lực của gia tộc nhà Thái Thản.

Đường Tam sợ ngây người. Trước vẫn áp bức mình không thở nổi bây giờ lại quỳ gối trước mặt mình, xui xẻo này khiến trong thời gian ngắn hắn không thể thích ứng được ngay.

"Tiền bối. Ngài có thể trước hết nói rõ chuyện này ra được chứ?" Đường Tam tiến cố đỡ Thái Thản lên. Nhưng lão già vẫn cứng đầu tiếp tục quỳ xuống.

"Thiếu chủ. Lão nô có thể nhận ra ngài, không biết chủ nhân bây giờ nơi nào?"

"Chủ nhân?" Từ ý tứ trong giọng nói của Thái Thản, Rõ ràng khiến Đường Tam biết, chủ nhân ở đây là phụ thân mình.

Hình ảnh phụ thân từ trong đầu hiện lên, Đường Tam như thế nào cũng không thể tưởng tượng phụ thân hắn, kẻ mà hằng ngày đều chìm đắm trong rượu như vậy lại có một vị cường giả cấp bậc Hồn Đấu La xưng là chủ nhân.

Rung động mãnh liệt bởi tin tức đột ngột như vậy đã khiến trong lòng Đường Tam nhất thời đại loạn. Thái Thản quyết định không đứng lên, nên trong nhất thời vẫn quỳ tại đây.

"Khái khái, ta xem không bằng như vậy....trước tìm một nơi an tĩnh đã rồi

chủ tớ các ngươi muốn làm gì thì làm, như thế nào?"

Chính đang trong mê muội, khiến tất cả mọi người bỡ ngỡ thì Trữ Phong Trí phá tan không khí để không muốn gây cho hai người khỏi xấu hổ.

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ lại, nhanh chóng nói: *"Đúng là như thế. Tiền bối ngài trước hết hãy đứng lên đã. Có chuyện gì chúng ta tìm một địa phương rồi bàn lại. "*

Thái Thản có chút cảnh giác nhìn sang Trữ Phong Trí bên cạnh một cái. Lúc này mới đứng lên. *"Xin mời thiếu chủ cùng theo lão nô về nhà."*

"Điều này..." Đường Tam nhìn Thất Quái sử Lại Khắc cùng Trữ Phong Trí. Nhất thời cảm thấy khó xử.

Hắn mặc dù nóng lòng muốn biết tại sao Thái Thản lại xưng hô với mình như vậy, nhưng Trữ Phong Trí vừa mới giúp hắn, hơn nữa hắn lại là cha của Trữ Vinh Vinh. Lúc này tựa hồ tìm đến là vì mình. Nếu mình rời đi như vậy rõ ràng không hợp lý cho lắm.

Trữ Phong Trí là ai, làm sao mà hắn không nhìn ra sự khó xử này của Đường Tam, hắn mỉm cười nói: *"Ta xem không bằng như vậy, nếu đã đi tới sử lai khắc học viện. Chúng ta không bằng đi thăm học viện một vòng vậy. Lực lượng chi thần ngươi cũng có cháu học ở đây, chúng ta vào xem thế nào?"*

Mặc dù trong lòng Thái Thản không muốn, nhưng hắn đã nhìn ra sự khó xử này của Đường Tam nên mới miễn cưỡng gật đầu nói: *"Vậy được rồi.Ai là người phụ trách ở học viện này?"* Hắn phát ra một câu nói thật lớn khiến tất cả đệ tử ở đây đều phải ôm tai.

Triệu Vô Cực mặc dù không nguyện ý đối mặt với Thái Thản, nhưng lúc này cũng không làm gì khác được đành phải ra mặt. Bước nhanh tiến lên, vẻ mặt cười đau khổ nói: *"Thái Thản lão ca, lâu rồi không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?"*

Nhìn thấy Triệu Vô Cực, Thái Thản vẻ mặt đã nhẹ nhàng một chút nhưng lúc này lại chợt lóe ra tia nhìn lạnh lẽo *"Nguyên lai tên tiểu tử nhà ngươi, nhiều*

năm như vậy mà vẫn không tìm được ngươi, hóa ra ngươi trốn ở đây, đợi khi chúng ta giải quyết xong vấn đề ở đây rồi sẽ trở lại tính sổ với ngươi. Tìm cho chúng ta một gian phòng yên tĩnh, ta muốn cùng Thiếu Chủ nói chuyện. "

Bất luận là Thái Thản hay Trữ Phong Trí thì cũng không phải Triệu Vô Cực có thể giải quyết được, lúc này cả Phất Lai Đức, Đại Sư, Liễu Nhị Long đều không có mặt tại đây để giải quyết cùng, nên hắn cũng không muốn học viện bị phá hủy đi, hắn mới cẩn thận nói: *"Các vị là khách từ phương xa.Mau, mời vào bên trong.Tất cả đệ tử quay về học viện mau, ai cho các ngươi tụ tập ở đây?"*

Dưới sự bắt buộc của Sư Phụ, các đệ tử đã rất nhanh từ từ trở về học viện.Triệu Vô Cực thì tự mình mang theo cả nhà Thái Thản, mấy người của Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng Đường Tam đi vào học viện.

Triệu Vô Cực hướng Đường Tam nháy mắt một cái nói: *"Tiểu Tam, ngươi đi trước chuẩn bị một chút đi, thay bộ quần áo khác đi nhé. Sau đó đến Phòng Hội nghị của trường nhé. "*

Đường Tam lúc này trên quần áo dính đầy mồ hôi và máu, tuy thân thể đã được Trữ Phong Trí điều trị khôi phục hoàn toàn nhưng trông cái bộ dáng hắn vẫn quá chật vật khiến người khác không được thoải mái. Đáp ứng một tiếng, cùng Thất Quái Sử Lai Khắc đi về hướng túc xá.

"Ca, ngươi có sao không?" Tiểu Vũ ôm chặt cánh tay Đường Tam, cầm tay phải hắn rồi hồn lực từ từ rót vào cơ thể hắn.

Đường Tam vội vàng từ chối ý tốt của nàng nói. *"Tiểu Vũ đừng lo lắng, ta đã không có việc gì rồi."*

------oOo------

Chương 206: Đường Tam tả thủ, hạo thiên chuy (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: dangneo

Biên: LostEvil

Trữ Vinh Vinh ở một bên vỗ ngực mình nói: *"Tiểu Vũ, ngươi yên tâm đi. Phụ thân ta đã đạt tới cảnh giới thất bảo như ý rồi, không chỉ có phụ trợ mạnh mẽ mà còn có thể trị liệu rất tốt. Lúc nãy cả thất bảo đều xuất hiện cho dù Tam Ca có bị sao thì cũng sẽ hồi phục ngay thôi. Mà vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy, sao Tam Ca lại bị lão kia đòi bắt đi, lão gia đó có thực lực thật kinh khủng,Cốt Đầu Gia Gia ta có nói, hắn chỉ có cấp bậc Hồn Đấu La thôi sao mà lại có thể kinh khủng thế nhỉ.. "*

Không đợi Tiểu Vũ mở miệng. Áo Tư Tạp đã nhanh nhẹn chen vào giải thích một lượt. Chứng kiến Trữ Vinh Vinh quay lại, hắn cực kỳ mừng rỡ, đồng thời hắn cũng thấy được cha của Vinh Vinh cùng lão Cốt gia gia nọ làm hắn không khỏi thắc mắc trong lòng, vốn chuẩn bị đến bên nàng để biểu đạt tâm tình nhưng lại phải thu hồi lại.

Nghe xong giải thích của Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh không khỏi bật cười nói: *"Đánh con song, cha hắn ra gây chuyện, đánh cha song thì cả ông nội hắn cũng tới gây chuyện, bọn họ không muốn để yên sao? Không có việc gì rồi, Tam ca. Lần sau bọn họ mà tìm tới phiền toái nữa, Chúng ta sẽ cùng tiến lên. Mặc dù Đái Lão Đại không có ở đây cùng, nhưng lực chiến đấu của chúng ta hoàn toàn có thể ngăn chặn cúng một lúc, nhưng nếu có thêm phụ trợ của cha ta, thì chúng ta có thêm nhiều khả năng hơn nhiều. "*

Đường Tam lúc này tâm tình rất phức tạp. biểu hiện của Thái Thản vừa rồi làm hắn cực kỳ giật mình, mơ hồ cảm giác được theo lời hắn thì hắn là hắn cùng cha có liên quan, chẳng lẻ cha cũng không phải một tên tiểu quỷ sao? Có thể làm cho một vị Hồn Đấu La làm Người Đi theo vậy hắn sẽ như thế nào? Nếu cứ theo suy nghĩ thì có khả năng như thế chỉ có thể là một vị Phong Hào Đấu La.

Trở lại túc xá. Đường Tam bảo Tiểu Vũ cùng mọi người trở về phòng mình trước còn chính mình thì đi tắm rửa và thay đổi quần áo mới rồi nhanh chóng chạy đến tầng bốn học viện.

Lúc này đối với hắn mà nói. Trữ Phong Trí đến đây để làm gì cũng không phải là trọng yếu, Thái Thản xưng hô với hắn mới là cái hắn muốn biết rõ ràng.

Đi tới tầng bốn, Đường Tam vừa lúc thấy Triệu Vô Cực đi ra khỏi hội nghị.

Triệu Vô Cực hướng về phía Đường Tam rồi làm ra một hành động im lặng rồi tiến đến lôi hắn đến một góc.

"Tiểu Tam, bất luận như thế nào, bọn họ đối với ngươi nói cái gì thì ngươi nhất định phải tĩnh táo. Lão già Thái Thản cùng với bọn Trữ Phong Trí kia cũng không có nói chuyện được với nhau, ta đã bố trí cho họ tại hai phòng khác nhau, Ngươi muốn đi gặp ai trước thì tùy ngươi, Bất quá, bất luận như thế nào cũng không dễ giàng để giải quyết, thật sự không rễ ràng đâu. Hay ngươi hãy cố giữ để đợi đến khi Đại Sư cùng Phất Lan Đức bọn họ quay lại thì hơn đấy."

Đường Tam luôn luôn trầm ổn. Nghe vậy gật đầu, *"Triệu sư phụ, ngài yên tâm, ta biết nên làm như thế nào."*

Triệu Vô Cực trong lòng cười khổ, bây giờ hắn chỉ như con cá mắc trên cạn thôi, thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù chỉ cần có Hoàng Kim Thiết Tam Giác hay là Độc Đấu La ở đây thì học viện cũng không đến nỗi rơi vào tình huống bị động như thế này.

Thái Thản còn tốt một chút, cho dù thực lực gia tộc hắn không kém nhưng dựa vào nhiều Sư Phụ của học viện như vậy cũng không sợ hắn là mấy.

Nhưng Trữ Phong Trí thì không giống vậy, đó là một vị tộc trưởng trong số thất đại gia tộc.Hơn nữa còn là một tông môn có hai vị Phong Hào Đấu La, chính là những nhân vật có thể tứ hải chấn chiến(oánh khắp bốn biển đó).

Trong cả thất đại gia tộc thì Thất Bảo Lưu Ly Tông được xem là đứng thứ hai, thuộc về một trong ba tông môn đứng đầu.Còn Đại Sư cũng là một người thuộc gia tộc Phách Vương Long, một trong tam đại gia tộc trên.

Đối với Đường Tam thì Triệu Vô Cực cũng không lo lắng cho lắm, hắn cảm

thấy may mắn khi Đường Tam lộ ra chuy tử của mình, đồng thời cũng khiến hắn giật mình khi biết Đường Tam lại có song sinh vũ hồn. Mà song sinh vũ hồn này lại khiến cho Thất Bảo Lưu Ly Tông phải cố kỵ về cái gì đó.

Triệu Vô Cực chỉ phòng ở của hai nhà cho Đường Tam, Đường Tam không do dự tiến đến nhà mà gia đình Thái Thản ở, mở cửa mà vào.

Thái Thản ngồi tại vị trí cao nhất, khi Đường Tam tiến đến thì hắn đang trầm tư, khi thấy Đường Tam, vị Lực Lượng chi Thần vội vàng đứng lên đón, không đợi cho Đường Tam kịp phản ứng đã quỳ rạp xuống đất *"Lão nô đã đả thương Thiếu chủ. Mời Thiếu chủ trách phạt. "*

Nhìn thấy Thái Thản quỳ xuống, cùng với hai cha con Thái Nặc cũng lập tức quỳ xuống khiến trên mặt Đường Tam có vẻ cười khổ *"Tiền bối, ngài trước tiên hãy đứng lên đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Ta bây giờ đến một điểm cũng không rõ ràng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, ngài có nên giải thích cho ta một chút trước được không, chỉ sợ ngươi nhận lầm người rồi thôi. Ta cũng không phải là Thiếu Chủ theo lời nói của ngài, chỉ là một người có xuất sứ bình dân mà thôi. "*

Thái Thản sửng sốt một chút, đứng thẳng thân lên Nhìn Đường Tam từ trên xuống dưới, ngay sau đó hỏi: *"Cha của ngươi có phải gọi là Đường Hạo hay không?"*

Đường Tam gật đầu. *"Ta cha tên gọi là Đường Hạo. Nhưng cũng không phải là chủ nhân gì đó theo lời ngài nói đâu!"*

Thái Thản trầm giọng nói: *"Nếu cha ngươi là Đường Hạo. Vậy thì không thể sai lầm được, Thiếu chủ, ngài với chủ nhân mấy năm nay sống thế nào? Hơn nữa tại sao ngài lại sử dụng Lam Ngân Thảo làm vũ hồn chính cơ chứ?"*

"Chờ một chút. " Đường Tam vội vàng cắt lời nói của Thái Thản *"Tiền bối. Ngươi có thể hay không cho ta biết trước một chuyện, Theo như lời ngài nói thì cha ta cuối cùng thật sự là thế nào, Tại sao ngài lại xưng hô là chủ nhân?"*

"Ngươi không biết gì sao? Chẳng lẽ chủ nhân không nói gì cho người à?"

Trong mắt Thái Thản toát ra vẻ suy tư, rồi đi đến gần Đường Tam hơn *"Thiếu chủ, hay là người cứ nói về cuộc sống mấy năm nay của người cho ta biết trước đi, nếu chủ nhân chưa nói qua thì lão cũng không dám lắm miệng."*

Đường Tam trong lòng một trận buồn bực, trong lòng càng ngày càng cảm thấy khó xử. *"Ta cùng cha từ nhỏ sống tại Thánh Hồn Thôn. Cha ta là một thợ rèn duy nhất của thôn. Mỗi ngày ngoại làm việc ra, hầu hết thời gian cha đều dùng để uống rượu, sở thích của cha chỉ có uống rượu là duy nhất thôi."*

"Thợ rèn?" Thái Thản trừng lớn hai mắt, trong mắt lộ vẻ không thể tin nổi, trong lúc nhất thời râu tóc bay tán loạn, mãi một lúc lâu mà vẫn không tự chủ được. *"Chủ nhân, ngài sao lại rơi vào hoàn cảnh đó cơ chứ, lúc trước ngài chính là một..."* Nói tới đây nước mắt hắn đã chảy xuống, đã không thể thốt nên lời nữa.

Đường Tam đã có chút mơ hồ. Mình đã nói ra cuộc sống khổ cực của một gia đình bình dân như thế mà trong mắt vị cường giả này lại vẫn cho rằng cha chính là chủ nhân của hắn chứ?

"Tiền bối. Ta nghĩ. Ngài thật sự nhận lầm người. cha ta chỉ là một người thợ rèn bình thường mà thôi. " Đường Tam nhịn không được lại nói.

Thái Thản lau nước mắt, *"Thiếu chủ, mặc dù ta không biết chủ nhân tại sao không đem thân phận người mà nói cho ngươi. Nhưng ta có thể khẳng định, ta không nhận lầm người đau, chắc chắn không thể sai. Vũ hồn của ngươi không thể sai được, ta hỏi ngươi vũ hồn Lam Ngân Thảo của ngươi là kế thừa từ ai?"*

Đường Tam nói: *"Chắc là từ mẫu thân ta. "*

Thái Thản lại hỏi: *"Vậy cái vũ hồn còn lại của ngươi thì ai truyền cho? Lúc trước ta thấy tay trái ngươi cầm một cái Tiểu Chuy, mà Lam Ngân Thảo kia lại do mẫu thân ngươi truyền thừa, vậy Tiểu Chuy nọ từ đâu mà ra, như vậy nó là của cha ngươi, có thể ta sẽ nhận lầm cái gì đó nhưng Tiểu Chuy của chủ nhân thì không bao giờ nhầm được nếu nhầm thì ta không có mặt mũi nào để sống trên thế gian này nữa. Đây là cây Hạo Thiên Chuy độc nhất vô nhị.Năm đó ta vẫn luôn theo hầu bên cạnh chủ nhân, như thế nào có thể*

không nhận ra cơ chứ?? Đây là độc môn truyền thừa vũ hồn a!"

Thái Thản nói tới câu cuối để lộ ra ba chữ Hạo Thiên Chuy làm Đường Tam nghe thấy cũng phải kịch liệt run rẩy.. Đại sư đã nhiều năm dậy hắn như vậy, đương nhiên từng nói qua cho hắn Thất Đại Tông môn là những ai.Trong Thất đại tông môn, ba môn phái chia làm thượng tầng cùng bốn môn phái hạ tầng.

Trong đó ba môn phái đứng đầu phân biệt là Hạo Thiên Tông, Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng Lam Điện Phách Vương Tông, bọn họ sở dĩ được xưng là thượng tầng tam môn, đó là bởi vì trong tam đại tông môn này có ít nhất một vị phong hào đấu la tỏa trận, Bốn môn ở dưới mặc dù thực lực không tầm thường nhưng lại không có vị cường giả Phong Hào Đấu La nào tồn tại.

Trong đó. Hạo Thiên Tông không thể nghi ngờ là tồn tại cực mạnh trong số thượng tam môn, Theo nhận thức của Đại Sư, Hạo Thiên Tông cùng Thất Bảo Lưu Ly Tông đều là một môn có song đấu la, tức là hai vị Phong Hào Đấu La trong tông môn. Thất Bảo Lưu Ly Tông mặc dù có vũ hồn phụ trợ cực mạnh trợ giúp cho hai vị Phong Hào Đấu La kia nhưng nếu so với Hai vị Phong Hào Đấu La của Hạo Thiên Tông cũng không chiếm được nhiều thế thượng phong.

Bởi vậy, Hạo Thiên Tông này mới có thể được bài danh đệ nhất trong Thất Đại Tông Môn, cũng là đệ nhất tông môn của cả Đấu La Đại Lục này.

Mà Hạo Thiên Tông có vũ hồn truyền thừa là một loại khí vũ hồn, tên Hạo Thiên Chuy.

Đối với tình huống cụ thể của Hạo Thiên Tông thế nào thì đại Sư cũng không nói nhiều…bởi vì có biết gì thì ông đều đã nói hết cho Đường Tam rồi. Lúc này nghe Lực Lượng Chi Thần trước mặt cho biết Tiểu Chuy của mình chính là Hạo Thiên Chuy kia, thì trong lòng hắn sao có thể không rung động cơ chứ?

Giơ tay trái lên, Hắc quang chớp động. Hạo Thiên Chuy lại xuất hiện một lần nữa trong lòng bàn tay hắn *"Đây thật sự là Hạo Thiên Chuy?"*

Lần này ở khoảng cách gần, Thái Thản được chứng kiến Tiểu Chuy màu đen trong tay Đường Tam một cách rõ ràng. Khi Tiểu chuy mới vừa xuất hiện, hắn không chút do dự gật đầu, *"Chỉ có trực hệ huyết mạch mới có hình dạng như thế, mà trong trực hệ huết mạch của tông môn, duy chỉ có chủ nhân là nhiều năm rồi không ở tại Tông Môn, và chỉ có chủ nhân mới có tên gọi là Đường Hạo. Chắc chắn không sai đâu, Thiếu chủ chính là người. "*

Mặc dù hắn cũng không kể lại rõ ràng, nhưng lúc này cũng gần như hán nói hết cho Đường Tam về xuất thân của mình rồi, Chính Hạo Thiên Tông là nơi xuất thân của hắn.

"Ngươi nói là, cha ta chính là Huyết mạch trực hệ của Hạo Thiên Tông, vậy ta cũng là...?Không, không có khả năng này. Nếu cha là một người của Hạo Thiên Tông thì sao người lại phải trở thành một thợ rèn nhỏ nhoi như thế."

Địa vị của Hạo Thiên Tông tại hồn sư giới có địa vị gì, Ngay cả Vũ Hồn Điện cũng không dám dễ dàng đắc tội, Bàn về thực lực của cả hồn sư giới thì cũng chỉ có thất đại tông môn mới có thê đứng ngang hàng.

Đặc biệt là ba tông môn đứng đầu lại sở hữu đến năm vị Phong Hào Đấu La, Hạo Thiên Tông lại là tông môn đứng đầu trong số đó, là tông môn thần bí nhất trong số đó, rất ít người bên ngoài biết được nơi tông môn cư trú.

Hơn nữa Hạo Thiên Tông không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào dám coi thường tôn nghiêm của họ, kể cả Giáo Hoàng đương nhiệm của Vũ Hồn Điện.

Nếu cha mình chính là xuất thân tại Hạo Thiên Tông, lại là trực hệ huyết mạch, như vậy...

------oOo------

Chương 207: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anh_tinh

Biên: LostEvil

Suy nghĩ một chút, Đường Tam đột nhiên nhớ đến bức thư của phụ thân lưu lại cho mình trước lúc đi, Tay phải từ trên Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ bên hông lấy ra một tờ giấy màu vàng. Đưa vào tay Thái Thản trước mặt:*"Tiền bối, ngài có nhận biết được chữ viết này không?Cha ta lúc ta mới sáu tuổi đã lưu lại phong thư này rồi bỏ đi, từ đó về sau không thấy quay lại nữa."*

Đưa lá thư cho Thái Thản, Đường Tam bắt đầu yên lặng chờ, Đường Tam thường mang nó ra để xem, đây là kỷ vật duy nhất phụ thân lưu lại, mỗi khi nhìn thấy lá thư này, hắn cảm thấy nhớ cha vô biên

"Tiểu Tam:

Khi ngươi nhìn thấy phong thư này, ta đã đi. Không nên đi tìm ta, ngươi cũng không có khả năng tìm được ta.

Ngươi mặc dù còn nhỏ, nhưng đã có thể tự chăm sóc bản thân. Chim ưng chỉ có tự mình giang cánh thì mới có thể sớm bay cao.

Không cần phải lo lắng cho ta, tính cách của ngươi kế thừa rất nhiều sự tinh tế của mụ mụ ngươi. Ba ba ngươi là một người vô dụng. Ngươi cũng đã lớn dần, ba ba cũng phải ra đi để lấy về một số thứ vốn thuộc về ta. Một ngày nào đó, hai phụ tử chúng ta sẽ gặp lại.

Ta hy vọng ngươi trở nên cường đại nhưng cũng lại không hy vọng ngươi trở nên cường đại. con đường của mình, ngươi tự mình lựa chọn đi.

Nếu có một ngày ngươi hiểu được chức nghiệp Hồn sư này là không tốt, vậy hãy trở lại Thánh Hồn thôn, giống như ta, làm một thợ rèn.

Đừng lo lắng.

Đường Hạo."

Vốn Đường Tam đang chìm trong ký ức của nỗi nhớ cha, nhưng lúc nhìn lại bức thư, Kết hợp với Thái Thản mơ hồ tiết lộ thân phận, Nội dung bức thư tựa như đã hoàn toàn chuyển sang nghĩa khác

Nhất là câu *"Ta vừa hi vọng ngươi trở nên cường đại, vừa không mong muốn như thế"* kia, đã nêu ra đầy đủ tâm trạng mâu thuẫn của Đường Hạo. Ba ba nói muốn lấy lại những gì thuộc về người, vậy tột cùng là cái gì đây?

Nhìn lá thư này, Thái Thản thất thần một trận, nhịn không được phải lầu bầu: *"Chủ nhân a chủ nhân. Ngài như thế nào có thể nói mình là một người vô dụng? Trong lòng lão nô, người vĩnh viễn là trụ cột của gia tộc".*

Cúi đầu nhìn Đường Tam ở trước mặt, Thái Thản cẩn thận giữ tờ giấy trên tay, *"Thiếu chủ, đúng vậy, chữ viết này đúng là của chủ nhân."*

"Vậy ba ba ta xuất thân từ Hạo Thiên Tông? Tiền bối, Xin ngài nói cho ta biết hết thảy chân tướng. Nếu cha xuất thân từ Hạo Thiên Tông, tại sao người lại cùng ta sống tại Thánh Hồn Thôn vậy?Trong đó tột cùng đã xảy ra chuyện gì?Xin ngài nói cho ta biết. Ta nhất định phải biết được những bí ẩn ở trong đó."

Thái Thản nhìn Đường Tam, nước mắt nhịn không được cứ tuôn ra, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được, thuở nhỏ không có mẫu thân,Lúc sáu tuổi cha lại bỏ đi, những năm gần đây Đường Tam sống cuộc sống khốn khổ như thế nào. Nhịn không được dang tay ôm hắn vào lòng, *"Thiếu chủ, ta thương cảm cho người quá, mấy năm nay người đã chịu cực khổ quá nhiều".*

Tâm tình Đường Tam kích động vạn phần. Vừa rồi các tin tức đột ngột đến khiến tâm hắn thật rối loạn. Hạo Thiên Tông, ba chữ này đánh sâu vào tâm trí hắn.*"Thiếu chủ, năm đó thật sự chủ nhân không thể nói cho ngài bí mật của người. Ngay cả ta cũng không rõ chuyện gì đã sảy ra. Ngài chỉ cần biết. Chủ nhân là là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là người tối cường đại trên thế giới này. Không ai có thể so bì với người. Vậy là đủ rồi.Ta vốn cũng thuộc một trong tứ đại phụ chúc tông tộc.Nhưng chính là vì chủ nhân, ta mới lựa chọn thoát ly Hạo Thiên Tông.Lại ở Thiên Đấu thành mà tự lập.Nếu chủ nhân đã xuất hiện, vậy một phần lực lượng trong tộc không thể nghi ngờ gì sẽ*

nghe chủ nhân sai khiến. Bây giờ mặc dù chủ nhân không có ở đây nhưng vẫn còn Thiếu chủ, Từ bây giờ toàn bộ bổn tộc gồm hai trăm mười bảy tên tráng niên hồn sư đều nghe lệnh người."

Con mắt Đường Tam có chút mơ hồ, phụ thân bỏ đi thoáng chốc đã tám năm thời gian, bặt vô âm tín.

Nếu nói hắn không có một tia oán hận là không có khả năng, nhưng lúc này Đường Tam cảm giác được, nếu cha hắn xuất thân từ Hạo Thiên Tông, như Thái Thản nói là chủ nhân của hắn, nhưng lúc trước lại rơi xuống làm thợ rèn và túy qủy hơn sáu năm tại Thánh Hồn Thôn.

Như vậy là một cảm giác bất đắc dĩ cùng bi thương như thế nào?

Nhớ đến lúc mình chuyển thế xuất sanh thì cha lại kêu lên thật thảm thiết và thê lương. Đường Tam tựa hồ đã hiểu được chuyên gì.

Hai tay nắm lấy song chưởng của Thái Thản, *"Tiền bối, lòng ta bây giờ thật sự rất loạn, ta phải tĩnh tâm suy ngẫm lại thật tốt"*.

Thái Thản vội nói*" Thiếu chủ ngàn vạn lần đừng dùng hai chữ tiền bối để xưng hô, cứ gọi lão nô là Thái Thản"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Ngài là gia gia của Thái Long, mà ta lại là đồng học của hắn, tuổi so với hắn còn nhỏ hơn. Nếu ngài không ngại, cho ta gọi một tiếng Thái gia gia đi."*

"Nhưng mà….." Thái Thản có chút do dự

Đường Tam lại nói: *"Cho dù cha ta ở chỗ này, cũng nhất định sẽ đồng ý thôi. Thái gia gia, ta phải đi gặp Trữ tông chủ, chúng ta phải chia tay. Về thân thế thực sự của ta, mong ngài giữ bí mật dùm, ta phải tỉnh táo suy ngẫm một chút"*.

Thái Thản trầm ngưng nói: *"Thiếu chủ, ngài nhất định phải cẩn thận với Trữ Phong Trí. Lúc đầu chủ nhân có nói qua, Tông chủ tân nhiệm của Thất bảo lưu ly tông Trữ Phong Trí là một người đại tài, Thất bảo lưu ly tông trong tay*

hắn nhất định có thể phát dương quang đại. Ngài là người Hạo Thiên Tông, bất luận như thế nào cũng không thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông."

Đường Tam vuốt vuốt cằm*" Thái gia gia, ngài yên tâm đi, cho dù hôm nay không nói chuyện với ngài, ta cũng không định gia nhập tông môn gì gì đâu. Ta sẽ không vì quyền thế mà từ bỏ tự do".*

Nghe Đường Tam nói, Thái Thản nhìn không khỏi sửng sốt một chút, thấy lời nói điềm tĩnh của Đường Tam trước mắt, hắn phảng phất như lại được nhìn thấy phong thái của Đường Hạo.

Đi ra khỏi phòng của ba người Thái Thản, Đường Tam liên tiếp hít hai ngụm khí, ánh mắt ướt át, lúc phục hồi tâm tình mới đi vào gian hội nghị thất.

Trữ Phong Trí đang ngồi ở vị trí thượng thủ vị trong phòng hội nghị, thản nhiên uống trà, Cốt Đấu La Cổ Dong cũng ở nơi này, đang nhắm mắt dưỡng thần. Khi Đường Tam đi vào hội nghị thất hắn mới mở mắt, ánh mắt sắt bén nhìn khắp người Đường Tam, tựa hồ muốn làm thân thể hắn biến đổi.

Trữ Vinh Vinh đang nhu thuận đứng sau lưng Trữ Phong Trí, le lưỡi về phía Đừơng Tam.

"Xin chào ngài, Trữ thúc thúc, đã để ngài phải đợi lâu". Đường Tam hướng về Trữ Phong Trí hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: *"Không có gì, ngồi đi. Tiểu Tam, ta có thể xưng hô với ngươi như vậy được không?"*

Đường Tam gật đầu nói:*" Ngài chính là cha của Vinh Vinh, đương nhiên có thể."*Trữ Phong Trí bật cười nói: *"Xem ra ta thật sự phải nhờ mối quan hệ của vinh vinh đây. Ta nghe Vinh Vinh nói nhiều về ngươi, hơn nữa lần trước cũng đã gặp qua.Có thể nói những gì ngươi đạt được bây giờ, vào năm đó cha ngươi chưa chắc được. Thẳng thắn mà nói ta đến lần này là đã chuẩn bị không tiếc hết thảy để mong ngươi gia nhập tông môn của ta. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, không nghĩ được ngươi lại là con của người ấy."*

"Trữ thúc thúc, ngài biết cha ta?" Đường Tam thật vất vả mới đi đưa áp lực đi xuống, giờ lại kích động đứng lên.

Trữ Phong Trí gật đầu, *"Đương nhiên phải biết,Ở đại lục này tuổi còn trẻ như thế lại đạt được phong hào Đấu La, trong giới hồn sư cũng không có bao nhiêu đâu."*

Mặc dù Đường Tam đã đoán được thực lục của cha, nhưng khi Trữ Phong Trí nói đến bốn chữ phong hào Đấu La, hắn vẫn còn cảm giác được sự rung động mãnh liệt.

Con người suốt sáu năm chỉ biết trầm mê trong mạch tửu(rượu nếp), chỉ biết sống theo ý muốn của bản thân là phụ thân mình, cũng là người từ trong lời của hắn được gọi là Phong Hào Đấu La sao?

Khi Trữ Phong Trí nhắc đến Đường Hạo, ngay cả Cốt Đấu La cũng không khỏi toát vẻ khâm phục trên mặt.

Hết thảy không thể qua khỏi con mắt của Đường Tam, cũng góp phần khẳng định những lời Trữ Phong Trí nói là không sai.

Trữ Phong Trí tiếp tục nói: *"Lệnh tôn mất tích đã nhiều năm, không biết hiện ở nơi nào. Huynh đệ chúng ta nhiều năm không gặp, nếu có cơ hội nhất định sẽ tự thân đến bái phỏng."*

Đường Tam khổ sở nói: *" Ta cũng không biết hiện nay cha thân ở nơi nào, tám năm trước người đã biến mất.Tám năm trôi qua lại hoàn toàn biệt vô âm tín.Nếu như lời tiền bối nói cha ta là người của Hạo Thiên Tông, vậy có lẽ hiện giờ người đang ở Hạo Thiên Tông sao"*. Trữ Phong Trí cùng cốt Đấu La liếc mắt nhau, trong mắt hai người đều toát ra tia kinh dị. Thần sắc Trữ Phong Trí rất nhanh khôi phục lại bình thường, hướng đến Đường Tam nói: *"Tiểu Tam, lần này ta vốn có ý định mời ngươi nhập tông, cho ngươi đãi ngộ tốt nhất, nhưng nếu ngươi là con của người ấy, cái này chắc chắn là không có khả năng. Nhưng thúc thúc đối với cách chế tác ám khí của ngươi rất có hứng thú, không biết ngươi có nguyện ý bán cho ta phương pháp chế tác này không? Ngươi có thể đưa ra cái giá, thúc thúc tuyệt đối không trả giá."*

Trữ Phong Trí mặc dù nhìn bề ngoài rất tuấn tú, nho nhã, nhưng lời nói lại cho người ta một cảm giác thoải mái, không có người bình thường nào có thể làm được. Đường Tam lắc đầu không một chút do dự: *"Cái này không thể được, phương pháp chế tác ám khí ta sẽ không bán. Nhưng bất quá ta đã đáp ứng Vinh Vinh bán ám khí cho quý tông. Trình tự làm ta có thể giao cho các ngươi, nhưng giai đoạn hợp thành cuối cùng phải do ta tự mình làm.Một là vì phương pháp chế tác ám khí không dễ làm, ta không muốn bán, thêm nữa muốn học cách chế tác cũng mất một vài năm.Ta lại cần phải có thời gian tu luyện, không rãnh lo việc này."*

Trữ Phong Trí không nghĩ tới Đường Tam lại cự tuyệt kiên quyết đến như thế.Cái này gọi là cho người cá không bằng cho người cái cần câu.

Hắn tự nhiên hiểu được đạo lý này.Làm ám khí tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian.

------oOo------

Chương 208: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anh_tinh

Biên: LostEvil

Nếu thật sự có thể tạo được thì lại có tác dụng rất lớn, vậy sau này thất bảo lưu lý tông có phát triển được hay không chẳng phải là dựa vào đứa nhỏ này hay sao?

Ánh mắt Trữ Phong Trí toát vẻ suy tư, Đường Tam khước từ không một chút do dự, thản nhiên nói:*" Không biết Trữ thúc thúc muốn chút ám khí này không?"*

Trữ Phong Trí phục hồi tinh thần lại, theo cách nói của Đường Tam hắn nhận

ra được, thật sự không thể thương lượng về phương pháp chế tác ám khí, Đường Tam mặc dù chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi nhưng biểu hiện thật kiên nghị, không dễ dàng gì dao động.

Lập tức, Trữ Phong Trí liền đưa ra yêu cầu tiếp theo, hướng phía Đường Tam nói: *"Ám khí trên người Vinh Vinh chúng ta đều xem qua.Hầu hết dựa theo các trang bị trên người Vinh Vinh như vậy, ta cần năm trăm bộ. Mỗi bộ ta trả một vạn kim hồn tê, ngươi thấy sao?"*

Đường Tam nói: *"Giá thì không thành vấn đề, nhưng có một chuyện quan trọng ta cần nói, đây chỉ là các loại ám khí hạng trung, không kể Phi Thiên Thần Trảo trên tay phải Vinh Vinh. Ta có thể biến nó thành Vô Thanh Tụ Tiễn. Kỳ thật cũng không thay đổi mấy bởi vì Phi Thiên Thần Trảo cũng không phải là ám khí, tuy có khả năng công kích, nhưng lại nặng về phụ trợ, lại rất khó chế tác, các công tượng bình thường rất khó có thể hoàn thành."*

" Nga?" Trữ Phong Trí cũng không có chứng kiến Trữ Vinh Vinh thi triển Phi Thiên Thần Trảo, lúc này nghe Đường Tam nói mới biết được trên tay nữ nhi mình cũng có đồ vật. Bất quá hắn đối với cách trữ vinh vinh thi triển ám khí trên người đã cực kỳ hài lòng, lập tức mỉn cười nói: *"Được,theo như ngươi nói đi.Ngoài ra, ta lại cấp thêm cho ngươi một trăm vạn kim hồn tệ.Coi như là báo đáp cho ngươi đưa cho vinh vinh khỉ la úc kim hương.Đồng thời, ta cũng muốn hỏi ngươi, thật sự ngươi còn khỉ la úc kim hương ấy không? Nếu có, bất cứ giá nào, ta đều nguyện ý trả"*.

Cho dù là ở địa vị Trữ Phong Trí, hấp dẫn lực của cửu bảo lưu lý tháp thật sự rất lớn, đó là cơ hội duy nhất khiến hắn tiến bộ thần tốc, một bước tiến trăm thước.

Đáng tiếc, Đường Tam lại lắc đầu, *"Khỉ la úc kim hương là tiên phẩm dược thảo, hiện nay sợ rằng chỉ có một gốc.Tất cả tiên phẩm đều không ở cùng một chổ, có lẽ ở đại lục cũng còn có chỗ có, nhưng không chắc ta có thể tìm được. Thứ ta cho Vinh Vinh sao lại cần thúc thúc hồi báo? Năm trăm hồn kim tệ cũng đủ, bất quá ta muốn nói rõ ràng, ta chính là người phụ trách cuối cùng để tạo trang bị, các giai đoạn chế tác linh kiện mong thúc thúc tự mình nghĩ biện pháp. Nghe Vinh Vinh nói, quý tông có thể tự rèn tạo linh kiện, mà các loại ám khí hạng trung này cũng dễ làm các linh kiện. Đặc biệt là nỏ và*

cương châm."

Vừa nói, Đường Tam liền lấy từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ một đồ chỉ, nhìn kỹ rồi đưa cho Trũ phong trí*" Vô Thanh Tụ Tiễn, Đọa Cước Nỏ cùng Ngoa Gian Phi Nhận có thể chế tác linh kiện"*

Nhìn Trữ Phong Trí tiếp nhận đồ chỉ, Cốt Đấu La đứng một bên nhịn không được nói: *"Tiểu tử, ngươi buôn bán, ngay cả chế tác linh kiện cũng không làm, năm trăm vạn kim hồn tệ lấy thật dễ dàng nhĩ."*

"Cốt thúc." Trữ Phong Trí hướng cổ dong lắc đầu, muốn bảo hắn không nên nhiều lời.

Đường Tam lúc này cũng không có quá hứng thú với kim tiền, hắn không hi vọng có thể làm rõ tình trạng này càng sớm càng tốt nên lạnh nhạt cười, nói: *"Nếu Trữ thúc thúc thấy cái giá này không hợp lý.Ngài có thể hạ giá xuống, lúc trước cũng là ngài ra giá.Ta không có ý kiến."*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: *"Không cần giảm, như lời ta nói lúc trước đi. Mặc dù ta không phải là lời vàng ý ngọc cái gì, nhưng thất bảo lưu ly tông là người có chữ tín"*

Đường Tam gật đầu nói: *"Vậy cứ như thế đi, trữ thúc thúc, vừa rồi đa tạ ngài đã trợ giúp, nếu không có chuyện gì, ta muốn trở về nghĩ ngơi một tí. Về việc làm ám khí, xin các vị tạo ra một trăm bộ linh kiện ám khí tốt nhất, đưa đến đây ta sẽ tổ trang lại rồi giao cho các ngươi.Vật liệu tiêu tốn để chế tạo ám khí trên dưới đều giao cho các vị tự mình chế tác."*

Trữ Phong Trí cũng không có lưu Đường Tam lại, tự mình đứng dậy đứa hắn ra khỏi hội nghị thất. Đồng thời đưa tạp phiến tác cho hắn, Trữ Phong Trí cũng không nói bên trong có bao nhiêu tiền, chỉ nói là cho Đường Tam, cái này coi như định kim, còn lại đợi khi tổ trang ám khí chấm dứt lại đưa tiếp.

Nhìn Đường Tam đi ra ngoài, Cổ dong nhịn không được liền mắng: *"Phong Trí, ngươi như thế nào lại đáp ứng như thê, Mặc dù Thất bảo lưu ly tông có tiền nhưng cũng đâu phải là hoa cỏ chứ."*

Trữ Phong Trí điểm điểm tay trên địa đồ chí, mỉm cười nói, *"Cốt thúc không cần lo lắng, Đường Tam cấp cho chúng ta cái đồ chí này cực kì chi tiết, chẳng những ghi chú sử dụng tài liệu gì, cách chú tạo cũng nêu rõ, hơn nữa cũng không đánh loạn thuận tư, tất cả các linh kiện đều là dựa theo thân ám khí mà tiến hành. Chúng ta – Thất bảo lưu ly tông cũng là năng công xảo tượng, chẳng lẽ không thể tổ trang lại hay sao? Ta xem, năm trăm vạn kim hồn tệ cho bộ đồ chí này cũng không quý. Lùi một bước, cho dù không có ám khí đồ chí, ngài lấy năm trăm vạn kim hồn tệ cho một gốc cây khỉ la úc kim hương tiên phẩm dược thảo cũng không tốt sao?"*

Nghe Trữ Phong Trí nói xong, sắc mặt Cốt Đấu La mới hòa hoãn xuống, thì thào nói: *"Nếu tính như vậy, như thế nào cũng không lỗ."*

Trữ Vinh Vinh một bên nghe tỏ vẻ bất mãn: *"Ba ba, Cốt Đầu gia gia, các người như thế nào lại đi tính toán với Tam ca như thế?"*

Trữ Phong Trí trừng mắt nhìn Trữ Vinh Vinh, *"Nha đầu ngốc, cái này gọi là toán kế, ba ba thân là tông chủ của thất bảo lưu ly tông, hết thảy đều phải lo lắng cho tông môn. Được rồi, ngươi cũng về trước đi, tiếp tục ở học viện tu luyện cho tốt đi."*

Trữ vinh vinh bất mãn trừng mắt nhìn ba ba, liếc mắt cầu trợ về phía cốt đâu la, nhưng lần này cốt đâu la không giúp được nàng, chỉ hướng ánh mắt bảo nàng đi trước.

Trữ Vinh Vinh cũng rời khỏi phòng hội nghị, luc này nơi đây chỉ còn lại hai người Trữ Phong Trí cùng cổ dong, với thực lực của cổ dong, xung quanh nếu có người muốn nghe lén thật là không có khả năng,

*" Phong trí, ngươi nghĩ như thế nào về tiểu tử này? Hắn thật sự là con của Đường Hạo a?"*Cổ Dong trầm giọng hỏi.

Trữ Phong Trí gật đầu nói: *"Hắn là không sai. Hạo tông thiên thật sự không ai dám tự nhận, theo ta được biết, những năm gần đây hạo tông thiên không có trực hệ đệ tử lý khai tông môn, toàn bộ hết sức tiêu điều. Chỉ có Đường Hạo mất tích. Huống chi đứa nhỏ cũng nhận là cha nó tên Đường Hạo. Nhìn tuổi của hắn cũng không sai biệt lắm. Thật không nghĩ tới Đường hạo rời*

Hạo thiên tông cũng bồi dưỡng ra được một đứa con xuất sắc như thế."

Cổ dong cười khổ nói: *"Làm thế nào không xuất sắc cho được, dù sao đứa nhỏ này cũng là do Đường Hào và người đàn bà kia sanh ra. Tiểu tử này không chỉ thực lực đáng sợ, mà tầm nhìn cũng không tầm thường, Bản thân hắn không biết thân thế Đường Hạo, dưới tình huống này, hôm nay mới biết tin tức nhưng lại có thể miễn cưỡng bảo trì tĩnh táo, cái này thật không giống một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi có khả năng làm được.Một ngày nào đó, hắn có thể sẽ lại trở thành một Đường Hạo khác.Tông chủ, ngài xem..."*

Nói đến đây, trên mặt Cổ dong toát một tia ngoan lệ, tay phải xòe ra giống như một thanh đao nhẹ nhàng hươ lên trước mặt.

*"Không."*Trữ Phong Trí quả quyết cự tuyệt đề nghị của cổ dong, *"Cốt thúc, điều này sau này không nên nói nữa. Mặc dù Hạo Thiên Tông vẫn giỏi hơn, áp đảo thất bảo lưu ly tông chúng ta, nhưng ba tông môn chúng ta luôn luôn đồng khí liên chi, Nhìn từ góc độ này, chúng đều không thể làm thương tổn đứa nhỏ này. Mặc dù ta thật cũng không đoán ra đứa nhỏ này có thể phát triển đến mức này, nhưng hắn có song sanh vũ hồn, Có lẽ sau này hắn cũng sẽ là nhân vật giáo hoàng. Đối với đứa trẻ này, chúng ta mặc dù không có cách nào khiến hắn gia nhập tông môn, nhưng nếu có thể phải cùng hắn giao hảo."*

Cổ dong có chút khó hiểu hỏi: *"Tại sao?Chẳng lẽ cứ đúng nhìn mối nguy hiểm cứ phát triển? Nếu hơn mười năm sau hắn cũng trở thành một gã phòng hào Đấu La, hạo thiên tông lại trở thành một môn tam Đấu La. Cứ như vậy, chúng ta sợ rằng vẫn bị bọn họ đặt ở dưới".*

Trữ Phong Trí thở dài một tiếng: *"Ngài nói cố nhiên không sai, nhưng ta nghĩ một vài thứ, cốt thúc, ngài lâu rồi không rời khỏi cửa, đối với ngoại giới không quan tâm nhưng ngày có cảm giác được rằng, hai mươi năm gần đây cả giới hồn sư đại lục có chút yên lặng không?"*

Cổ dong thần sắc hơi đổi, *" Tông chủ, ý ngài là?"*

Trữ Phong Trí nói: *"Ta bây giờ còn nhớ kỹ, khi ta còn trẻ, giới hồn sư đại lục đầy sóng gió, các tranh đấu minh ám đều tùy ý phát sinh.Hai mươi năm gần*

đây các tranh đấu tựa hồ như biến mất, cả đại lục, Giới hồn sư của lưỡng đại đế quốc cũng tĩnh lặng đáng sợ. Ta mơ hồ cảm giác được một loạt sóng gió sắp nổi lên. Có lẽ khoảng vài năm nữa giới hồn sư sẽ gặp phải biến hóa"

Cổ dong có chút nghi ngờ nói: *"Phong trí, không phải ngươi quá lo chứ, sự bình lặng của đại lục ta xem là một xu thế tất nhiên mà.Giới hồn sư chủ yếu bị vũ hồn điện và chúng ta khống chế trong tay, nước sông không phạm nước giếng. Đại bộ phận hồn sư đều phục vụ trong hai thế lực trên, cho dù không thuộc về chỗ đó cũng bị lưỡng đại đế quốc hoặc là vương quốc, công quốc nắm trong tay. Cục diện tự nhiên trở nên ổn đinh. Cái này sao có thể là chuyện xấu được?"*

Trữ Phong Trí cười khổ một tiếng, *"Nếu thật sự như thế, tự nhiên là tốt nhất. Nhưng sợ rằng không đơn giản như vậy.Ta đã tìm được một số manh mối (nguyên văn là chu ti mã tích – tơ nhện vết chân ngựa), tuy nhiên không thể xác định được, hết thảy vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Nhưng có thể dám chăc chính là, một khi cục diện phát sinh biến hóa gì, bảy đại tông môn phải đoàn kết cùng một chỗ, bốn tông môn kia không dám nói nhưng ba tông môn ở thượng tầng luôn luôn đồng khí liền chi, chỉ cần ba tông môn thượng tầng quan hệ tốt, sẽ không sợ gì sự biến hóa xuất hiện một phương thế lực mới."*

------oOo------

Chương 209: Thân thế chi mê dữ Hạo Thiên Đấu La - Mê hoặc về thân thế cùng Hạo Thiên Đấu La (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: anh_tinh

Biên: LostEvil

"Ta đánh giá rất cao đứa nhỏ Đường Tam này, hắn có năng lực cùng thiên phú, không bao lâu sẽ đứng đầu giới hồn sư. Nhìn thấy hắn là một người không thích bị ước thúc, cũng không ham danh lợi, nếu không hắn cũng sẽ

không đem dược thảo trân quý tăng cho đồng bọn như thế. Đối với một người tương lai trở nên cường đại chúng ta chỉ cần cùng hắn có quan hệ thật tốt, tương lại hắn sẽ cho chúng ta sự trợ lực tuyệt đối. Ta thậm chí đang suy nghĩ, nếu có thể dùng phương pháp để tâm hắn tại thất bảo lưu lý tông, thì thật là một sự lựa chọn rất tốt."

"Liên nhân?Không phải Vinh Vinh nói hắn đã có hồng nhan tri kỷ hay sao?" Cổ dong nghi hoặc nói

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, *"Hắn bất luận xuất sắc cỡ nào, bất quá bây giờ cũng chỉ là đứa nhỏ, từ nhỏ đến khi lớn lên, không có gì chắc chắn cả? Chẳng lẽ, nữ nhi của ta không đủ tốt hay sao? Để thêm vài năm nữa xem tốc độ phát triển của đứa nhỏ này như thế nào ta sẽ tự có đối sách. Cốt thúc, chuyện hôm nay không nên nói cho bất cứ kẻ nào, nhất là việc Đường Tam xuất thân từ Hạo Thiên tông. Ta không hi vọng người của Hạo Thiên Tông tìm tới hắn. Mặc dù Đường Hạo đã rời khỏi Hạo Thiên Tông nhưng dù sao đây cũng là nguồn gốc của hắn, cho dù là bây giờ cũng không ai không nói, hắn là một trong song đấu la của Hạo Thiên Tông. Nếu Đường Tam trở về Hạo Thiên Tông ngược lại là điều bất hảo."*

"Ta biết rồi".Cổ Dong gật đầu. Hắn có thể nhìn ra trong lòng Trữ Phong Trí có điều gì khó nói nhưng đối với hắn không không cần. Chỉ cần Trữ Phong Trí có thể làm cho Thất bảo lưu ly tông phát triển vậy là đủ rồi.

Đường Tam trở lại ký túc xá thì phát hiện Áo Tư Tạp, Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ đều ở nơi này chờ hắn, khi mà hắn vừa vào cửa thì Trữ Vinh Vinh ở phía sau cũng đuổi đến.

"Các ngươi có chuyện muốn hỏi ta phải không?" Đường Tam quét mắt về phía mọi người, trong ánh mắt toát ra tia khổ sở.

Áo tư lạp là kẻ đầu tiên lắc đầu, *"Ta không có gì muốn hỏi cả. Ngươi tự xử lí mọi việc tốt là được, Ta chỉ biết ngươi là một trong sử lai khất thất quái thôi"*

Mã hồng tuấn gãi gãi đầu, *"Ta bây giờ cũng chưa rõ tới cùng là đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi cũng không có biện pháp."*

Bên kia Chu Trúc Thanh cũng nói: *"Tới bây giờ ngươi cũng không hỏi gì về lai lịch của chúng ta, mỗi người đều có bí mật riêng, đó là thân thế của chính mình."*

Tiểu Vũ tiếp lời: *"Chúng ta chỉ quan tâm đến ngươi thôi, còn những thứ khác không quan hệ. Ngươi đã bình an trở về là chúng ta yên lòng rồi"*.

Trữ Vinh Vinh kết thúc: *"Tiểu Vũ, chẳng lẽ ba ba ta còn có thể gây thương tổn tiêu tam sao? Ân, nói cho các ngươi nghe một bí mật, Tiểu tam hắn phát tài rồi. Ba ba ta đặt hắn làm năm trăm bộ ám khí, tổng giá trị đến năm trăm vạn kim hồn tệ."*

"Cái gì" Áo Tư Lạp từ trên giường nhảy xuống, mặt đầy vẻ kích động nhìn Trữ Vinh Vinh, *"Vinh Vinh. Trong thiên đấu thành có chỗ nào tốt nhất không?"*

Trữ Vinh Vinh sững sốt, *"Ngươi muốn làm gì?"*

Áo Tư Tạp chỉ chỉ Đường Tam nói: *"Đương nhiên là đánh thổ hào, đòi ruộng đất rồi."*

Trữ Vinh Vinh phì cười, *"Cho dù muốn đánh thổ hào thì cũng phải đợi vài ngày. Ngươi không thấy Tam ca rất mệt mỏi sau? Ngươi thử đối mặt với uy áp của hồn đấu la kiên trì thời gian dài như vậy thử xem"*.

Áo Tư Tạp nhìn về phía Đường Tam không một chút hảo ý *"Dù sao hắn với ta ở cùng một gian túc xá, muốn chạy cũng không được đâu. Tốt lắm, nếu tiểu tam mệt mỏi các ngươi cũng nên trở về đi. Để hắn nghỉ ngơi."*

Mọi người đều gật đầu, Tiểu Vũ nhìn Đường Tam với anh mắt ân cần. Nhưng lúc này trong lòng Đường Tam lại cực kỳ rối loạn, cũng không đáp lại ánh mắt nàng.

Ngay cả Áo Tư Tạp cũng đi cùng mọi người rời khỏi túc xá. Trong phòng chỉ còn mỗi Đường Tam.

Ngồi ở trên giường.Cảm thụ ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ ấm áp chiếu lên

người, Đường Tam lại nhớ lại chuyện cũ.

Ba ba, người đến cùng đang ở nơi nào? Có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không? Mọi người đều nói là có hai khả năng, nếu cha xuất thân từ Hạo Thiên tông, thậm chí là một trong song đấu la của Hạo Thiên tông vậy sao lại luân lạc trở thành tửu quỷ, từ nhỏ đến lớn cũng không dạy cho mình tri thức gì về vũ hồn, chỉ duy nhất dạy cho mình kỹ nghệ chú tạo phi phong chuy pháp.

Cha thất tung đã tám năm, thực ra hắn đi làm cái gì? Tại sao đến bây giờ cũng không có để ý đến bản thân?Thái thản cùng cha đích thực là một tộc, vì cha mà rời khỏi hạo thiên tông, hắn là lúc đó trong tông xảy ra không ít mâu thuẫn mới rời đi.Các mâu thuẫn này mới là mấu chốt, nó từ đâu đến?Mẫu thân của mình làm sao lại chết?Có lẽ mấu chốt mọi vấn đề đều là ở mẫu thân mình.

Một mình trong phòng tĩnh tâm lại, Đường Tam dần dần đã tìm ra được vài phần lý thuận trong tâm. Mặc dù như thế, thất cả đều rất mơ hồ, hắn cũng mơ hồ không hiểu tột cùng là cái gì đã xảy ra.

Đường Tam ở trong phòng suy nghĩ. Áo tư Tạp cũng có một việc chuyện mấu chốt quan trọng nhất trong đời hắn.

Ra khỏi túc xá, Tiểu Vũ lòng mang lo lắng, tự mình về phòng, chu trúc thanh quen theo thói quen lại đi tu luyện, mập mạp dưới sự ám chỉ của Áo Tư Tạp cũng đi theo.Lúc này chỉ còn có Áo Tư Tạp ngồi lại bên Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, không nghĩ tới là ngươi lại trở về nhanh vậy, bây giờ ngươi chuẩn bị làm gì?" Áo Tư Tạp mĩm cười nói.

Trữ Vinh Vinh có chút mờ mịt nói: *"Ta cũng không biết, muốn tu luyện mà lại không tĩnh tâm được.Ba ba bắt ta ra ngoài,không biết người cùng Cốt Đầu gia gia nói cái gì nữa, có lẽ họ muốn cùng Triệu sư phụ nói chuyện.Ta trở về sớm một chút có được không?"*

Áo Tư Tạp không do dự nói: *"Được, đương nhiên là được. Ngươi không biết, lúc ngươi đi, ta đã sợ là cha ngươi không cho ngươi trở lại đây.Như vậy*

thì……"

"Cái gì?" Trữ Vinh vinh dùng bước có chút nghi hoặc nhìn về phía Áo Tư Tạp.

Áo Tư tạp lúc trước khi Trữ Vinh Vinh trở về vốn đã đầy dũng khí, nhưng mà lúc này đối mặt Trữ Vinh Vinh, không biết tại sao hắn lại không có một chút dũng khí nào.

*"Ngươi muốn nói cái gì?Đường đường là một đại nam nhân, cứ như đàn bà vậy sao?"*Trữ Vinh Vinh không kiên nhẫn đá cho Áo Tư Tạp một cái.

Áo Tư Tạp cuối cùng cũng nổi lên dũng khí, *"Vinh Vinh, ngươi có thể cho ta đáp án hay không?"*

"Cho ngươi đáp án? " Tim Trữ Vinh Vinh nhảy lên liên hồi. Nữ nhi thường hay nhạy cảm hơn so với nam nhân, nhìn cặp mắt khác thường của Áo Tư Tạp, trống ngực đập liên hồi.

"Đúng vậy, cho ta một đáp án. Nếu từ chối, ta đây thật hết hi vọng.Chúng ta mỗi ngày ở cùng một chổ thì không cảm thấy cái gì nhưng lần này ngươi vừa đi, mặc dù chỉ ngắn ngủn một ngày thời gian, ta như bị kim châm, trong đầu chỉ có hình bóng ngươi. Nếu có một ngày ngươi thật sự rời xa ta, ta cũng không biết mình biến thành cái gì.Thống khổ lâu dài thà không bằng chỉ thống khổ ngắn.Nếu như ngươi đối với ta không có chút cảm giác nào thì ngay bây giờ lập tức cự tuyệt.Ý niệm bị cự tuyệt này chỉ làm ta khổ một đoạn thời gian, nhưng không thể so với sự thống khổ suốt đời."

Nghe Áo Tư Tạp nói, Trữ Vinh Vinh không khỏi mở to hai mắt, nàng phát hiện, hôm nay Áo Tư Tạp chẳng những mặc bộ quần áo sạch sẽ nhất, mà còn cạo sạch râu mép trên mặt, Cặp mắt trịnh trong làm cho người ta cảm giác mục huyễn thần mê (hoa mắt chóng mặt).Khuôn mặt anh tuấn của hắn càng đánh sâu vào nội tâm nàng.

" Ngươi…. Sao ngươi có thể nói như thế. Bây giớ chúng ta vẫn còn nhỏ." Trữ Vinh Vinh có chút kinh hoang, cúi đầu nói, không dám nhìn vào mắt Áo Tư Tạp. Trong lòng hoảng hốt không biết nên làm như thế nào cho tốt.

Áo Tư Tạp đưa tay nắm lấy bả vai mãnh khảnh của Trữ Vinh Vinh, *"Vinh Vinh, ngươi xem ta.Ta chỉ cần ngươi cho ta một đáp án, dù là cái gì. Bây giờ ta đều có thể tiếp nhận. Nếu thật sự đợi đến lúc lớn.Khi đó ta sợ không chịu được."*

Hắn đưa cho Trữ Vinh Vinh lựa chọn, nhìn ra rất đơn giản, hoặc đáp ứng ta, hoặc cự tuyệt ta

" Nhưng…." Trữ Vinh Vinh tâm đã rối loạn, so với Đường Tam lúc trước còn hơn. Cảm nhận được hơi thở trên người Áo Tư Tạp, nàng thật sự không thể cự tuyệt, cũng không thể đáp ứng. Nàng biết mặc dù cha sủng ái mình, lại có hai vị gia gia che chở nhưng khi mình phạm vào môn quy, cha cũng sẽ không dung tình.

" Trong lòng ngươi cũng có ta, đúng không?" Áo tư tạp nhìn bộ dáng của Vinh Vinh không từ chối, có nghĩa là đồng ý, nhịn không được vội nói.

" Ta…" Tâm trí Trữ Vinh Vinh muốn cự tuyệt Áo Tư Tạp, nàng biết mình cùng hắn thật sự là không có khả năng. Nhưng nhìn nét chân thành trong mắt Áo Tư Tạp, lý trí muốn từ chối nhưng lại vô pháp nói ra.

" Vinh Vinh, trong lòng ngươi thật sự có ta, đúng không? Không nói lời nào tức là không phải. Nếu không có nói tức là ngươi đã trực tiếp cự tuyệt ta. Được rồi, ta cũng không bức ngươi, bây giờ chúng ta đều còn nhỏ. Chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội, vậy là đủ rồi. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng. Mặc dù bối cảnh ta không ra gì, nhưng ta nhất định cố gắn bằng chính thực lực của chính mình để cha ngươi chấp nhận gả con gái người cho ta."

------oOo------

Chương 210: Huyền bí song sanh vũ hồn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: codon_lycafe

Biên: LostEvil

Nói xong những lời này, Áo Tư Tạp mạnh mẽ kéo bàn tay nhỏ bé của Trữ Vinh Vinh đưa đến trước mặt mình hôn nhẹ một cái, rồi với vẻ mặt hưng phấn xoay người bỏ chạy. Trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Không nói lời nào nghĩa là đồng ý? Trữ Vinh Vinh ngơ ngác nhìn bóng lưng rời đi của Áo Tư Tạp, cảm nhận được sự ấm áp do hắn lưu lại trên mu bàn tay, trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây dại. Nàng biết, trong tâm của mình quả thật có vị trí của hắn, chỉ là vị trí này không ổn định với rất nhiều loại lý do. Nhìn bộ dáng Áo Tư Tạp vô cùng hưng phấn rời đi thì lòng Trữ Vinh Vinh đang dần dần tan chảy, hắn vui sướng hoàn toàn bởi vì là được làm chính mình, cảm giác cháy bỏng đó lần đầu tiên trong đời mình Trữ Vinh Vinh cảm thấy.

"Vinh Vinh, con như thế nào mà lại ở chỗ này? " Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc từ hướng khác truyền đến, làm Trữ Vinh Vinh đang trong tình trạng ngây ngốc bừng tỉnh. Xoay người nhìn lên, chỉ thấy cha mình Trữ Phong Trí cùng với Triệu Vô Cực đang từ hướng lớp học đi tới.

Trữ Vinh Vinh giật mình, vội vàng thu liễm tâm thần, *"Ba ba. Người phải đi rồi sao? "*

Trữ Phong Trí gật đầu, *"Tông môn còn có rất nhiều sự việc ba ba phải xử lý. Ngươi ở chỗ này phải nghe lời các sư phụ, tiếp tục cố gắng tu luyện. Ba ba hy vọng qua một đoạn thời gian nữa khi nhìn thấy con, con còn có thể gây cho ba ba vui mừng lẫn sợ hãi. Triệu sư phụ, Vinh Vinh ta giao cho quý học viện liễu. Nếu sau này quý học viện có cần trợ giúp gì, Thất Bảo Lưu Ly Tông nghĩa không từ nan. "*

Lời hứa của Trữ Phong Trí có thể nói so với một vị Phong Hào Đấu La còn có tác dụng hơn, mặc dù Triệu Vô Cực cũng là hạng người cao ngạo, nhưng lúc này tại trước mặt Trữ Phong Trí lại thu liễm rất nhiều.

"Trữ Tông chủ, ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chiếu cố tốt Vinh Vinh. Ngài đi thong thả. " Nói xong, Triệu Vô Cực rất có ý tứ xoay người hướng

bên trong học viện đi vào, đem không gian riêng tư để lại cho cha con Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí xoa xoa đầu nữ nhi, *"Di. Vinh Vinh, mặt của con sao lại hồng như vậy? Có phải bị bệnh hay không? "* Thuận tay sờ sờ khuôn mặt nữ nhi. Phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Trữ Vinh Vinh chẳng những hồng, mà còn có chút nóng lên.

Trữ Vinh Vinh vội vàng né tránh bàn tay của cha, *"Không có, con rất tốt. Ba ba. Sao người không lưu lại một thời gian nữa đi?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: *"Nha đầu ngốc, con cũng đã mười bốn tuổi, đã là đại cô nương rồi.Ở lại học viện học tập cho tốt.Trong khoảng thời gian học nghiệp vừa qua con đã làm cho ba ba rất hài lòng, chẳng những là thực lực tăng lên. Quan trọng hơn chính là con rõ ràng hiểu rất nhiều đạo lý làm người. Sau này con hãy với Tam ca kia thân cận một chút. Đường Tam đứa nhỏ này là nhân tài hiếm thấy, từ trên người hắn, con hắn là có thể học được không ít thứ."*

Trữ Vinh Vinh đưa mắt nhìn cha rốt cuộc rời đi, lúc này mới chậm rãi trở về học viện, suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định tìm Áo Tư Tạp nói rõ mọi chuyện. Ít nhất muốn cho hắn biết quy củ tông môn nhà mình, hắn nói rất đúng, đau dài không bằng đau ngắn. Bất luận như thế nào. Chính mình cũng không thể khiến cho hắn trong tương lai phải chịu thương tổn tình cảm.

Nghĩ tới đây. Trữ Vinh Vinh trở về bên trong học viện, hướng đến phía thực đường.

Vì Áo Tư Tạp vũ hồn là thực vật hệ. Hắn tu luyện thích hợp nhất tự nhiên chính là tại thực đường.

Lúc Trữ Vinh Vinh đi tới nơi thì, cũng là vừa lúc tìm được Áo Tư Tạp đang bắt đầu tu luyện ở một góc thực đường, từ trên mặt Áo Tư Tạp, nàng thấy được sự chuyên chú mà trước kia chưa từng có, tuy rằng nàng cũng không rành về tình cảm nhưng cũng hiểu, rõ ràng Áo Tư Tạp chuyên chú luyện tập chính là vì mình. Nhất thời, Trữ Vinh Vinh không khỏi có chút thất thần.

Nếu bây giờ chính mình đem quy củ tông môn nói cho hắn, hắn có thể vì thế mà buông thả hay không? Nếu là như vậy, chẳng phải là chính mình hại hắn hay sao? Hắn cũng là một gã hồn sư thiên tài. Cho dù tương lai chính mình không thể cùng hắn cùng một chỗ, cũng không có thể làm cho hắn bị hủy hoại.

Quên đi, chờ một thời gian nữa vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trữ Vinh Vinh lại thở phào nhẹ nhỏm, tại sâu trong nội tâm của nàng, kỳ thật cũng không muốn cự tuyệt Áo Tư Tạp, chỉ là ngay cả chính nàng cũng mơ hồ nghĩ đến mà thôi.Trữ Vinh Vinh âm thầm quyết định, chuyện này đợi lúc tham gia cao cấp hồn sư đại hội xong, chính mình sẽ cùng Áo Tư Tạp nói cho rõ.

Cuộc sống ở Học viện khi đám người Lực Lượng Chi Thần cùng với Thất Bảo Lưu Ly Tông Tông chủ Trữ Phong Trí rời đi lại khôi phục bình thường, chỉ là có rất nhiều tin tức được lan truyền đi mà thôi.

Đám người Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, không cần nghi ngờ gì chính là thành đối tượng tranh nhau thảo luận của các đệ tử môn.

Ngay cả sư phụ các học viện cao cấp cũng phá lệ coi trọng.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, sau khi Thái thản công nhận thân phận của Đường Tam, bên người Đường Tam lại có thêm một người, đó là Thái Long.

Mỗi ngày chỉ cần Đường Tam vừa xuất hiện, Thái Long sẽ lập tức đi theo bên người hắn, lý do của hắn cũng rất đơn giản, Thái Thản để cho hắn là thiếp thân bảo vệ (Vệ sĩ) Đường Tam, làm người hầu cho Đường Tam.

Đối với điểm này, Đường Tam rất không vừa lòng, nhưng muốn Thái Long mỗi ngày không đi theo bên người hắn là không thể có biện pháp nào, không thể chỉnh hắn ta thêm một lần nữa.

Mà ánh mắt trên mặt Thái Long ràng đã nói cho hắn, cho dù ngươi đánh chết ta, ngươi cũng phải cho ta đi theo.

Rất bất đắc dĩ..., vốn là đệ nhất học viên của Lam Phách học viện lại trực tiếp trở thành cái bóng của Đường Tam. Trừ lúc Đường Tam tu luyện ra, khi ra ngoài,thậm chí ngay cả ăn cơm hay đi nhà xí hắn cũng đi theo, làm thiếp thân bảo vệ.

Năm ngày sau, Đường Tam mới thấy Đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng Đái Mộc Bạch rốt cục trở lại.

Đái Mộc Bạch thần thái tươi sáng, cả người tựa hồ lại trở nên cao lớn hơn vài phần, khí phách bức người, càng trở nên thêm trầm ổn. Trên người đích hơi thở thu liễm, mặc dù không cảm giác được chính xác thực lực, nhưng Sử Lai Khắc thất quái ai cũng đều biết, vị lão Đại này thực lực lại có gia tăng.

"Tiểu tam, cám ơn ngươi. " Vừa thấy qua Đường Tam, Đái Mộc Bạch lập tức đi lên cho hắn một cái ôm mạnh mẽ.

May là, thân thể Đường Tam cũng rắn chắc. Mới không có bị trật khớp xương dưới cái ôm thật chặt trong sự kích động của hắn.

Áo Tư Tạp ở một bên cười trộm, nói: *"Đái lão Đại, không nghĩ tới ngươi còn có cái sở thích này a. Ta tưởng rằng nhĩ ngươi sẽ cho Trúc Thanh một cái ôm cơ chứ."*

Đái Mộc Bạch trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: *"Tiểu Áo, da ngươi có phải rất dày phải không? Vài ngày không thấy, ngươi tựa hồ rất to gan a!"* Vừa nói, ánh mắt đã rơi vào trên người Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh vẫn lạnh lùng như trước, tựa hồ Đái Mộc Bạch có trở về hay không đối với nàng một điểm quan hệ cũng không có. Điều này làm cho tâm tình đang tốt của Đái Mộc Bạch không khỏi hụt hẫng.

"Ta ôm Tiểu Tam là bởi là vì trợ giúp của Tiểu Tam đối với ta. Sau khi hấp thu hồn hoàn, ta mới cảm giác được hồn lực của chính mình chánh thức tăng lên, hồn lực của ta bây giờ đã đạt tới trình độ bốn mươi ba rồi. Từ bốn mươi cấp nhảy vọt tới bốn mươi ba cấp, nhìn qua mặc dù chỉ có vọt qua hai cấp, nhưng các ngươi phải biết rằng, hồn lực càng về sau, mỗi một bậc phải cần hồn lực lại càng khổng lồ. Cái này so với tưởng tượng của ta còn lớn hơn

nhiều. Càng mấu chốt chính là, bây giờ ta có thể rõ ràng cảm giác được lực lượng toàn thân của mình tăng lên nhiều, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể so với trước kia lại càng thêm rộng rãi, rất có sự đàn hồi. Đây đều là do tác dụng của đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc kia. "

Nghe xong Đái Mộc Bạch nói, mọi người không khỏi đều gật đầu.

Trừ Tiểu Vũ trong tay vẫn cầm đóa Tương Tư Đoạn Trường Hồng, không có cảm thụ qua sự trợ giúp của tiên phẩm dược thảo, những người khác đều nhận được sự trợ giúp rất lớn do dược thảo trân quý của Đường Tam mang lại.

Đái Mộc Bạch cười hắc hắc, nói: *"chúng ta cũng phải cố gắng hơn nữa, bây giờ cấp bậc của các ngươi cũng đã không thấp, chúng ta không thể phụ công sức Tiểu Tam cung cấp thiên địa chí bảo, lần này trước khi cao cấp hồn sư học viện bắt đầu, phải cố gắng đạt tới bốn mươi cấp. Nói như vậy, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội lấy được thành tích tốt. Chúng ta đích mục tiêu chỉ có một, đó chính là vị trí quán quân.Ngoài vị trí đó ra, đối với Sử Lai Khắc thất quái chúng ta mà nói căn bổn không có ý nghĩa gì. Chúng ta muốn cho hồn sư học viện toàn đại lục đều biết, chúng ta là quái vật, là quái vật được đào tạo ra từ quái vật học viện. "*

Đái Mộc Bạch ở chỗ này kích động mọi người, bên kia, Triệu Vô Cực đã đem sự tình phát sinh khi Phất Lan Đức ba người rời khỏi học viện kể qua một lần.

Nghe xong Triệu Vô Cực nói, Đại sư lập tức chuyển thân đứng lên, *"Ta muốn đi tìm Tiểu Tam nói chuyện. Không thể bởi vì vấn đề thân thế mà ảnh hưởng đến tu luyện của hắn."*

Liễu Nhị Long vừa định nói cái gì đó, nhưng thấy ánh mắt Phất Lan Đức ngăn lại, đành phải nhìn Đại sư bước nhanh ra phòng, hướng đi đệ tử túc xá đi.

"Phất lão Đại, ngươi nói Tiểu Cương có phải một khối đầu gỗ hay không, hắn sao lại vẫn giống như trước kia?Sao ta thấy, nhìn thấy hắn so với không thấy thì càng thêm thống khổ? " Liễu Nhị Long có chút u oán nói.

Từ sau khi Đường Tam bị Độc Đấu La bắt đi, ba người cứu không được, suýt nữa bị Độc Đấu La giết chết, trở lại học viện, Đại sư lại quay trở về bộ dáng vốn có, đối với Liễu Nhị Long không thân cận mà cũng không xa cách.

Mỗi khi Liễu Nhị Long có ý muốn thân cận hắn, hắn lại luôn tìm chút lý do chính đáng tận lực tránh né.

Căn bản không để cho Liễu Nhị Long có cơ hội thân cận. Điều này làm Liễu Nhị Long cực kỳ buồn bực.

Phất Lan Đức cười khổ nói: *"Tính tình Tiểu Cương ngươi còn không hiểu rõ hay sao? Chỉ cần cái tâm kết (nút thắt trong lòng) kia của hắn không được giải khai, hắn sẽ vẫn dưới bộ dáng đó thôi.Ta thấy, chi bằng ngươi tác động lên Đường Tam một chút, bây giờ trong lòng Tiểu Cương, trọng yếu nhất chỉ sợ chính là hắn, lời khuyên bảo của hắn với Tiểu Cương, so với ngươi và ta tới còn có công dụng hơn."*

Liễu Nhị Long con mắt sáng ngời, *"Có lẽ ta đi thử xem sao. Bất quá, chỉ sợ cũng khó khăn. Ta quá hiểu rõ Tiểu Cương, trừ phi là chính hắn nghĩ thông suốt, nếu không người khác có nói cũng rất khó có tác dụng."*

Đệ tử ký túc xá, còn chưa đi vào trong phòng, Đại sư đã nghe thanh âm đám Sử Lai Khắc thất quái đang ở bên trong nói chuyện phiếm, cửa mở ra, hắn trước tiên ở cửa phòng gõ nhẹ, lúc này mới đi đi vào.

Vừa nhìn thấy Đại sư tới, bóng ma thói quen làm mọi người vội vàng đứng lên, ma quỷ huấn luyện kia lưu lại cho bọn hắn ấn tượng thật sự quá sâu khắc, đối Đại sư ngoại trừ tôn kính, còn có vài phần sợ hãi.

Đương nhiên, cũng không có ít sự khâm phục. Mặc dù thực lực Đại sư cũng không mạnh, nhưng đối bọn họ chiến thuật chỉ đạo lại diệu đáo hào điên (đỉnh điểm tuyệt vời).

------oOo------

Chương 211: Huyền bí song sanh vũ hồn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: codon_lycafe

Biên: LostEvil

Đi theo đại sư tu luyện, mỗi người đều có cảm giác thu được hiệu quả cao.

"Tiểu tam, ngươi theo ta một chút. " Đại sư phất phất tay, ý bảo mọi người ngồi xuống, gọi một mình Đường Tam.

Đường Tam vội vàng đứng dậy, đi theo Đại sư ra ngoài. Đại sư dẫn theo hắn đi tới phòng ký túc xá giáo viên của mình, đóng cửa cho kỹ, hàm ý bảo Đường Tam ngồi xuống ghế sa lon.

Phòng của Đại sư hiển nhiên không phải phòng của ký túc xá đệ tử có khả năng so sánh với, Liễu Nhị Long đem phòng của chính mình trước kia tại khu ký túc xá giáo viên trực tiếp dành cho hắn.

Cả phòng chẳng những diện tích rất lớn, hơn nữa tràn ngập đồ trang trí mang theo tâm trạng hoài cựu tình điều cùng với những tấm kính trong suốt, làm cho người ta một loại cảm giác thập phần thoải mái.

"Sư phụ, ngài đã biết? " Đường Tam ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt có chút thất thần.

Mấy ngày nay, mặc dù không có người đến quấy rầy hắn nữa, nhưng vấn đề thân thế vẫn còn vây nhiễu trong lòng hắn, về phần tu luyện cũng không chuyên chú được như trước.

Hắn cũng không dám cưỡng cầu chính mình, vạn nhất tẩu hỏa nhập ma, vậy được không bằng mất.

Đại sư gật đầu, *"Ta đã đã biết, hoặc có thể nói, ta sớm đã biết."*

"Cái gì? " Đường Tam mạnh mẽ ngẩng đầu, giật mình nhìn sư phụ của mình.

Đại sư đi tới trước mặt Đường Tam ngồi xuống, *"Con cũng không cần kinh ngạc, nghe ta nói xong đã. Còn nhớ rõ lúc tại Nặc Đinh học viện hay không? lúc con vừa mới tới Nặc Đinh học viện, ta đã thu con làm đệ tử. Đó là bởi vì ta xem trọng song sanh vũ hồn tư chất của con. Nhưng ta lúc ấy cũng không có nhìn ra, vũ hồn kia của con là Hạo Thiên chuy. Cho đến một ngày, phụ thân con tự mình tìm đến chỗ ta. Đưa cho ta cái này."*

Vừa nói, quang mang trên tay Đại sư chợt lóe, từ hồn đạo khí trên người lấy ra một cái lệnh bài, trên lệnh bài điêu khắc trông rất sống động sáu loại đồ án, màu sắc mặc dù cũng không bắt mắt. Nhưng sớm đã được nghe Đại sư giảng qua nên Đường Tam biết, đây là huy chương cao nhất vũ hồn điện.

Chỉ có trưởng lão cao cấp vũ hồn điện mới có thể có được, gần bằng quyền uy của Giáo Hoàng.

Đại sư nói: *"Khi đó ta mới nhận ra thân phận của phụ thân con.Hắn trên đại lục hách hách nổi danh, là thần tượng của ta, người trẻ tuổi nhất đạt Phong Hào Đấu La Đường Hạo. Phong Hào của phụ thân con, đó là: Hạo Thiên."*

"Hạo Thiên?Hạo Thiên Đấu La. " Người khác có lẽ sẽ lừa gạt mình. Nhưng Đường Tam biết Đại sư tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Giờ này phút này, ít nhất hắn đã có thể xác định, phụ thân thật sự không phải là một người bình thường, mà là người đứng đầu giới hồn sư.

Đại sư tiếp tục nói: *"Ta và phụ thân con tịnh cũng không phải là quen biết. Hắn chỉ là nhắc nhở ta, bảo ta chiếu cố con thật tốt.Ở trên mặt lệnh bài này.Tổng cộng có sáu loại đồ án. Lúc trước ta nói qua cho con.Bọn họ phân biệt đại biểu sáu người đối vũ hồn điện có đặc thù cống hiến, hoặc là người có thân phận vũ hồn điện trưởng lão.Con biết không, lệnh bài loại này cũng chỉ có sáu khối. Trong đó sáu loại đồ án kỳ thật chia làm hai bộ phận, một bộ phận, chính là vũ hồn điện có ba vị Phong Hào Đấu La.Bộ phận còn lại, chính là ba vị Phong Hào Đấu La của Thất Đại Tông Môn đương thời. Mà ba vị Phong Hào Đấu La này cũng được vũ hồn điện ban danh dự làm thân phận trưởng lão."*

Đường Tam ánh mắt đọng lại ở trên kiện lệnh bài kia, trên lệnh bài có sáu loại đồ án phân biệt là kiếm, chuy, hoàng quan, một cái hình người không đầy đủ, một hình rồng cùng với một đóa hoa cúc.

"Loại lệnh bài này. Còn tượng trưng cho một địa vị xưng hô. Tên là Thiên Đấu lục hoàng bài. Trong đó kiếm, đại biểu cho Thất bảo lưu ly tông là Kiếm Đấu La Trần Tâm.Nhưng khối lệnh bài này kỳ thật là thuộc về Thất bảo lưu ly tông,do tông chủ Trữ Phong Trí chưởng quản, người mà vài ngày trước mà con đã gặp qua.Long, đại biểu cho gia tộc của ta, gia tộc Lam điện Phách Vương Long, do phụ thân ta chưởng quản. Mà chuy, đại biểu cho Hạo Thiên tông Hạo Thiên chuy. Mà người chưởng quản, cũng là phụ thân của con, mà lại không phải do tông chủ hiện tại của Hạo Thiên tông là Đường Thiên chưởng quản. "

"Hạo Thiên tông một môn có hai Đấu La, Đường Thiên, Đường Hạo hai huynh đệ, từng làm cả giới hồn sư phải run rẩy. Đường Thiên là đại bá của con, hắn so với phụ thân con lớn hơn mười lăm tuổi, năm ấy lúc sáu mươi tuổi, thuận lợi đột phá chín mươi cấp, tiến vào tầng lớp Phong Hào Đấu La. Mà phụ thân con thu được Phong Hào Đấu La, cũng là cách đây mười ba năm trước, khi đó, hắn mới chỉ có bốn mươi bốn tuổi. Cho nên ta mới có thể nói, hắn là đương kim thiên hạ, Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất, cũng là thần tượng của ta."

Đường Tam trong lòng thoáng động, *"Mười ba năm trước, không phải lúc con xuất sanh hay sao? "*

Đại sư sửng sốt một chút, *"Đúng vậy, hắn chính là năm con xuất sanh, phụ thân con tiến lên tầng đỉnh cao của hồn sư giới. Hơn nữa, theo như lời đồn, hắn bằng vào chính mình vừa mới tiến vào chín mươi cấp thực lực, liên tiếp đánh bại vũ hồn điện hai đại Phong Hào Đấu La, chính là hai nhân vật đại diện cho đóa hoa cúc cùng hình người trên tấm thẻ bài. Phân biệt là Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La. Phải biết rằng, bọn họ đều đã thành danh đã nhiều năm, thực lực đã sớm đột phá chín mươi lăm cấp. Nhưng lại không đủ khả năng tiếp được uy lực Hạo Thiên chuy của phụ thân con. Mặc dù ta không thể chứng kiến, nhưng có thể tưởng tượng được trận chiến ấy khiến nhiệt huyết kẻ khác sôi trào như thế nào."*

*"Ba ba của con tại sao lại cùng hai gã Phong Hào Đấu La trước sau giao thủ?"*Đường Tam nhịn không được hỏi.

Đại sư lắc đầu, *"Điều này ta cũng không biết, cũng không có nhiều người biết. Cái này tựa hồ là bí mật của Hạo Thiên tông cùng Vũ hồn điện. Từ sau trận chiến ấy, phụ thân ngươi lại biến mất, mà Hạo Thiên tông cũng thu liễm động tĩnh, lấy thân phận đương thời đệ nhất tông môn hồn sư mà ẩn nặc, mặc dù bây giờ vẫn đang giữ uy danh vị trí đệ nhất tông môn, nhưng một ít hồn sư mới sanh đối với Hạo Thiên tông cũng đã không biết."*

"Khi phụ thân ngươi lại xuất hiện thì, đã qua sáu năm sau mới xuất hiện ở trước mặt ta. Tình huống bên trong Hạo Thiên tông ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là mơ hồ nghe nói, quan hệ lúc đó của phụ thân con cùng đại bá của con tựa hồ cũng không tốt lắm. Mà trước khi hắn cùng hai vị Phong Hào Đấu La đại chiến, cũng đã rời đi Hạo Thiên tông."

Đường Tam ngơ ngác nhìn Đại sư, trong lúc nhất thời không nói nên lời, cả người có chút mê mang, con mắt cũng đã có chút đỏ lên.

Từ chuyện phụ thân tìm tới đại sư, đem khối Thiên Đấu lục Hoàng bài trọng yếu này đưa cho Đại sư, là có thể thấy phụ thân đối chính mình rất coi trọng. Phụ thân hẳn là rất yêu thương mình.

Phụ thân rời đi, có lẽ là có lý do bất đắc dĩ, có lẽ có rất nhiều chuyện muốn xử lý.

Nhưng là, ba ba, người tại sao không chịu trở về thăm con một lần cơ chứ?

Đại sư nói: *"Tiểu Tam, không nên suy nghĩ nhiều. Từ một mặt nào đó mà nói, có lẽ phụ thân của con chưa bao giờ rời khỏi con."*

Đường Tam sửng sốt, *"Tại sao? "*

Đại sư trên mặt đột nhiên toát ra một tia cười cổ quái, *"Còn nhớ lúc con mới tới Sử Lai Khắc học viện đã làm chuyện gì không?"*

Đường Tam nghi hoặc lắc đầu.

Đại sư nói: *"Ta cũng là nghe qua Phất Lan Đức nói qua. Lúc ấy, bởi vì Triệu Vô Cực nhất thời nổi hứng, tự mình kiểm tra mấy đứa nhỏ các con. Mà con lại dùng ám khí chào hỏi hắn thật kỹ lưỡng. Nhưng mà bản thân con cũng bị thương.Đúng không?"*

Đường Tam gật đầu.

Đại sư mỉm cười nói: *"Thế con có phát hiện ra, sau đó lúc Triệu Vô Cực xuất hiện có cái gì biến hóa?"*

Đường Tam cố gắng nhớ lại, nhưng bởi vì chuyện của phụ thân hắn khiến tâm đã rối loạn, trong lúc nhất thời có chút nhớ không được tình huống lúc đó.

Đại sư nói: *"Con chẳng lẽ quên lúc bắt đầu ngày thứ hai, Triệu Vô Cực xuất hiện với khuôn mặt thâm đen hay sao?Phất Lan Đức nói.Buổi tối hôm Triệu Vô Cực bị con dùng ám khí làm cho khốn đốn. Đột nhiên một gã Hắc y nhân tới, đem Triệu Vô Cực dẫn ra khỏi học viện.Sau đó, tay không đánh cho Triệu Vô Cực no đòn.Khi đó Phất Lan Đức cũng đã chạy tới.Nhưng hắn lại không dám động thủ.Bởi vì, người kia đánh Triệu Vô Cực ngay cả vũ hồn cũng không có phóng thích.Con phải biết rằng, Triệu Vô Cực đã đạt tới bảy mươi sáu cấp hồn lực, có thể không dùng vũ hồn mà đánh hắn bầm dập, sẽ là thực lực kinh khủng như thế nào?Mà người kia, chính là phụ thân của con."*

"Người nói là, ba ba đã từng đến thăm con? " Đường Tam mạnh mẽ đứng lên, thân thể dưới sự kích động có chút run rẩy nói.

Đại sư gật đầu nói: *"Đúng vậy, bất quá là chuyện của hơn một năm trước.Hắn từng đến thăm con.Nhưng cũng không có gặp con. Nếu ta đoán không lầm, hắn không gặp con dù chỉ một lần là bởi vì hi vọng không làm ảnh hưởng tới sự tu luyện của con, mà hắn, chỉ sợ bởi vì hắn lo lúc gặp con, chính mình sẽ không nỡ rời đi.Ta nghĩ, hắn nhất định là có chuyện gì phải đi làm. Cho nên mới không chịu gặp con."*

Ba ba từng đến thăm mình?Lại còn vì mình bị thương mà đánh cho Triệu Vô

Cực sư phụ đến thâm tím mặt mày?

Đường Tam tâm tình đột nhiên trở nên kích động, khi hắn chứng kiến phụ thân của Thái Long là Thái Nặc vì con mình mà tới tận cửa khiêu chiến, hắn có không biết bao nhiêu hâm mộ, mà lúc này khi hắn biết được chuyện đồng dạng tại hơn một năm trước phụ thân mình cũng đã từng làm.Sự tự hào này cùng cảm giác ấm áp làm u oán hắn tích tụ mấy năm nay đột nhiên biến mất.

Đại sư nói: *"Cho nên ta mới có thể nói, ba ba của con tùy thời đều có thể ở bên người con.Khi hắn cho rằng thời cơ đã đến, tự nhiên sẽ xuất hiện tại trước mặt con. Con là họ Đường, trên người chảy huyết mạch trực hệ Hạo Thiên tông, ta nói cho cho con hay, chính là muốn cho con rõ ràng, bất luận là vì chính con, hay là vì phụ thân con, nếu con lựa chọn đi con đường hồn sư này, sẽ không có thể dừng lại.Có lẽ, phụ thân của con cũng phải cần có sự trợ giúp của con. Nhưng nếu con bởi vì thân thế mà đồi phế, ảnh hưởng đến sự tu luyện của bản thân. Tương lai làm sao giúp phụ thân con?Có lẽ, hắn sẽ không bởi vậy mà trách con, nhưng phụ thân con nhất định sẽ rất thất vọng.Con là con của Hạo Thiên Đấu La, trên người của con truyền thừa dòng máu của phụ thân con, con phải dùng hành động cùng thực lực hướng phụ thân con chứng minh, con có tư cách giúp hắn.Có lẽ phụ thân con đúng là đang đợi thực lực của con đạt tới một trình độ nhất định, không chừng là có thể xuất hiện trước mặt con đó."*

Từ xuất sanh đến bây giờ, thời gian Đường Tam cùng Đại sư ở cùng một chỗ so với ở cùng với phụ thân còn lâu hơn, có thể nói, Đại sư cùng Tiểu Vũ là người thân cận hắn nhất trừ phụ thân hắn ra.

------oOo------

Chương 212: Huyền bí song sanh vũ hồn (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: codon_lycafe

Biên: LostEvil

Vài ngày nay tâm tình rất mê mang, mâu thuẫn, phức tạp, được đại sư này một phen tâm sự đã có tác dụng giải tỏa mọi bế tắc. Trước mắt đã lộ ra một mảnh sáng sủa. Cho dù chính mình bây giờ có thể biết hết mọi chuyện thì có thể như thế nào?

Lấy thực lực chính mình bây giờ căn bản không thể làm được gì. Bây giờ điều chính mình có khả năng làm nhất, đúng như theo lời sư phụ là cố gắng tu luyện.

Dùng hành động chứng minh cho phụ thân xem.

Ba ba, người thật sự một mực âm thầm theo dõi con sao? Tốt lắm, người hãy chờ xem, con nhất định sẽ không làm cho người thất vọng đâu.

Nhìn thần sắc Đường Tam đã có biến hóa, đại sư không khỏi âm thầm gật đầu, hắn biết Đường Tam là người thông minh, được mình điểm tỉnh, hắn đã rõ ràng rồi. Mục đích đại sư gọi hắn tới đã đạt được.

"Sư phụ, Con còn có hai vấn đề không hiểu. " Thần quang trong mắt Đường Tam lại hiện, đã khôi phục lại vẻ điềm đạm tự nhiên trước kia.

Đại sư nói: *"Con cứ hỏi đi."*

Đường Tam nói: *"Vấn đề thứ nhất là, người có biết mẫu thân con là ai hay không? Từ sau khi con xuất sanh đến nay, không hề gặp qua mẫu thân, phụ thân con cũng không có đề cập tới. Con mơ hồ cảm giác được, phụ thân con sáu năm trầm mê trong mạch tửu, rất có thể cùng mẫu thân của con có liên quan."*

Đại sư vuốt cằm nói: *"Con nói không sai.Từ việc khi con còn nhỏ không có mẫu thân,xem ra phụ thân con đồi phế rất có thể là bởi vì mẫu thân của con.Nhưng là, thân phận mẫu thân của con lại càng thêm thần bí, đừng nói là ta, tại hồn sư giới không có mấy người biết nàng là ai.Nàng tựa hồ cũng không thuộc về một gia tộc hồn sư nào, điểm này từ lam ngân thảo trên người con là có thể nhìn ra.Lam ngân thảo là tiêu chuẩn của phế vũ hồn. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, song sanh vũ hồn cũng là một loại biến dị vũ hồn, có*

thể cho phép hai loại vũ hồn cùng tồn tại, đối với thân thể hồn sư sẽ sinh ra tính phá hoại nhất định, tựa giống như tà hỏa của Mã Hồng Tuấn sẽ tạo thành vây nhiễu cho hắn. Nhưng kỳ quái là, trong cơ thể con có hai loại vũ hồn nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện qua loại tình huống này. Cùng một chỗ phi thường hòa hợp. Hơn nữa, trong quá trình con tu luyện Lam ngân thảo tựa hồ cũng không có khó khăn. Tốc độ hồn lực tăng lên rất nhanh. Nếu nói tiên thiên mãn hồn lực của con là do Hạo Thiên chuy mang đến, nhưng Lam ngân thảo tu luyện tại sao lại nhanh như vậy chứ? Cho dù là song sanh vũ hồn. Hắn là không có đạo lý này mới đúng."

Đối với nghi vấn của đại sư, Đường Tam cũng không có suy nghĩ nhiều, mặc dù hắn cũng không biết tại sao hai loại vũ hồn của mình có thể vậy hòa hợp tồn tại. Nhưng hồn lực của hắn là dựa theo phương pháp tu luyện Huyền thiên công mà tăng lên, tựa hồ cùng vũ hồn quan hệ cũng không lớn. Chỉ là bất quá bí mật Đường môn hắn không thể nói ra mà thôi.

"Sư phụ.Con còn vấn đề thứ hai, đó là tại sao phụ thân con cùng người cũng không cho con tu luyện Hạo Thiên chuy cơ chứ? Theo như lời người nói, Hạo Thiên chuy hắn là là một loại khí vũ hồn cực phẩm, hiển nhiên so với tu luyện lam ngân thảo rất có tiền đồ. Phụ thân con cũng là do nó mà thành danh. Chẳng lẻ là vì che dấu thân phận con xuất thân từ Hạo Thiên tông hay sao?"

Nghe Đường Tam hỏi như vậy. Trên mặt đại sư không khỏi toát ra một tia mỉm cười, *"Cái vấn đề này thật ra rất đơn giản. Bất luận là phụ thân con. hay là ta, đều là vì nghĩ tốt cho con. Cũng không phải che dấu thân phận của con. Mà là vì để cho con tương lai cành trở nên thêm cường đại. Con nói cho ta biết, song sanh vũ hồn ưu thế lớn nhất là gì?"*

"Một người có hai cái kỹ năng vũ hồn. Một cái vũ hồn nhiều nhất chỉ có thể có chín hồn hoàn, hay là chín kỹ năng. Mà con có hai cái vũ hồn, đó chính là mười tám kỹ năng."

Đại sư nhíu mày, *"Tiểu tử ngốc, không nghĩ ngươi theo ta học lâu như vậy, như thế nào vẫn không thấy rõ cơ chứ? Không sai. Song sanh vũ hồn sau khi tu luyện tới Phong Hào Đấu La cảnh giới. Quả thật có thể có mười tám cái hồn hoàn, mười tám cái hồn kỹ. Chính là ngươi chớ quên, ngươi mặc dù là song sanh vũ hồn, nhưng đồng thời nhưng lại chỉ có thể sử dụng một loại vũ*

hồn. Nói cách khác, ngươi đồng thời nhiều nhất, cũng chỉ có thể sử dụng chín hồn hoàn mà thôi. Mặc dù biến hóa so với hồn sư bình thường nhiều hơn một chút, nhưng đây là chỗ ảo diệu của song sanh vũ hồn sao? Như vậy ngươi cũng đã quá xem thường thiên phú song sanh vũ hồn rồi. "

Linh quang trong đầu Đường Tam chợt lóe, *"Sư phụ, ý người muốn nói là..."*

Đại sư gật đầu nói: *"Ta và phụ thân đều chủ trương cho con trước tiên tu luyện vũ hồn lam ngân thảo, đúng là bởi vì nó còn xa mới bằng Hạo Thiên chuy. Ưu thế lớn nhất của song sanh vũ hồn, đó là có thể trước tiên đem một loại vũ hồn tu luyện đi lên, mặc dù bây giờ Hạo Thiên chuy của con bây giờ một cái hồn hoàn cũng không có, nhưng hồn lực của con cũng đã đạt tới ba mươi bảy cấp. Con ngẫm lại thử xem, nếu bây giờ con bắt đầu cho Hạo Thiên chuy thêm phụ gia hồn hoàn, vậy, nó là cấp bậc hồn hoàn gì? Là ngàn năm. Nếu Lam ngân thảo của con đạt tới Phong Hào Đấu La tầng lớp thì, cho Hạo Thiên chuy thêm phụ gia hồn hoàn cũng không muộn chứ? vậy sẽ là cấp bậc nào? Mục đích của ta và phụ thân con, chính là muốn sáng tạo một người có toàn bộ hồn hoàn đã ngoài ngàn năm, đây là một tồn tại bất khả tư nghị.Mà loại tình huống này, cũng chỉ có thể xuất hiện trên người hồn sư có song sanh vũ hồn.Vũ hồn của con là Lam ngân thảo, ta không kỳ vọng con đem nó tu luyện tới chín mươi cấp, nhưng chỉ cần con đem nó tu luyện tới ngoài sáu mươi cấp đã, vậy, trong tương lai con có thể đạt tới tất cả đều là ngàn năm hồn hoàn cho Hạo Thiên chuy. Khi đó, đừng nói là một người Phong Hào Đấu La, hay kể là một lần đấu hai người, làm sao có thể là đối thủ của con? Đồng dạng chín mươi cấp, con bằng vào khởi động chín cái ngàn năm hồn hoàn phụ gia các loại thuộc tính thì hồn sư bình thường có khả năng so sánh với sao? Đây mới là mục đích chính thức của chúng ta."*

Quang mang trong mắt Đường Tam lóe sáng, Hạo Thiên chuy hắn cũng từng dùng qua, lúc đầu đúng là bằng vào một cái hồn hoàn cũng không có mà nhờ Hạo Thiên chuy trợ giúp, lại thành công đánh chết Nhân diện ma chu. Sức nặng của Hạo Thiên chuy thật kinh khủng, mà hết thảy điều này tồn tại đều là do sự cường hoành của nó.

Đại sư nhìn Đường Tam, nói: *"Bây giờ điều duy nhất ta lo lắng, đó là hai cái vũ hồn này của con có hay không sẽ đúng vào lúc con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn mà phát sinh ra xung đột.Trong lịch sử của giới hồn sư,*

con là người thứ ba sở hữu song sanh vũ hồn.Người thông minh cũng không chỉ có chúng ta, chúng ta nghĩ đến được, người khác cũng có thể nghĩ đến. Hồn sư thứ nhất sở hữu song sanh vũ hồn, kết quả thập phần thê thảm, sau khi cho vũ hồn thứ hai gia tăng hồn hoàn, vào lúc gia tăng tới lần thứ ba, hai loại vũ hồn phát sinh ra xung đột, bạo thể mà chết. Mà người thứ hai sở hữu song sanh vũ hồn nhưng lại thành công.Trở thành cường giả sử vô tiền lệ (chưa từng có trong lịch sử).Nói cách khác, song sanh vũ hồn dựa theo phương pháp này tu luyện, tỉ lệ thành công chỉ có 50%."

"Có lẽ, tỷ lệ của con lớn hơn một chút nữa, dù sao, trên người con Hạo Thiên chuy cùng Lam ngân thảo cho tới bây giờ còn không có sinh ra xung đột. Mấy năm nay ta một mực nghiên cứu vấn đề này, làm thế nào trong tương lai lúc con cho Hạo Thiên chuy phụ gia hồn hoàn, có thể làm cho bọn chúng không sinh ra xung đột."

"Song sanh vũ hồn không cho người khác biết, là sợ một ít hồn sư cường đại gây bất lợi đối với con, trước tiên cho con tu luyện lam ngân thảo chính là một biện pháp đúng đắn nhất.Bây giờ con đã minh bạch chưa?Về phần tương lai con lựa chọn như thế nào, đều do chính con hết."

Được đại sư giải thích, Đường Tam đối với song sanh vũ hồn của chính mình không khỏi có nhận thức mới, *"Sư phụ, vậy trước kia người rèn luyện thân thể cho con, có phải hay không cũng bởi vì song sanh vũ hồn? Lúc Lam ngân thảo gia tăng hồn hoàn, đối với thân thể con đều có tăng phúc, lực lượng, sự nhanh nhẹn, khống chế lực. Mà sau này khi con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn, loại tình huống này không phải cũng đồng dạng cũng sẽ xuất hiện sao hay sao? Nói cách khác, thân thể con thuộc tính nhiều nhất có thể gia tăng mười tám cái hồn hoàn. Mặc dù thuộc tính này cùng so sánh với hồn kỹ cũng không tính là gì, nhưng gia tăng nhiều như thế, thì so với trước thập phần kinh khủng."*

Đại sư gật đầu, nói: *"Đúng vậy, điểm này cũng là lo lắng của ta. Các loại thuộc tính gia tăng đối với hồn sư bình thường mà nói đương nhiên là chuyện tốt. Chính là, làm thuộc tính tăng cường tới một trình độ nhất định mà thân thể không cách nào thừa nhận thì, sẽ từ chỗ tốt biến thành tai nạn. Cho nên ta mới yêu cầu con rèn luyện thân thể của mình. Lần này sau khi con ăn xong hai loại Cực đoan tiên phẩm dược thảo, thân thể tựa hồ chiếm được cải thiện*

không nhỏ. Ta bây giờ có thể khẳng định chính là, tương lai khi con cho Hạo Thiên chuy gia tăng hồn hoàn thì, ít nhất trước ba cái hồn hoàn phụ gia thuộc tính không mang đến cho con quá nhiều phiền phức. Về phần sau đó, phải xem xét tình huống nữa. Nếu thật sự không được, chúng ta sẽ sử dụng một loại phương pháp đặc thù, đem thuộc tính này phân tán."

"Thuộc tính Hồn hoàn phụ gia làm sao có thể phân tán? " Đường Tam tò mò hỏi.

Đại sư chỉ chỉ phía sau lưng Đường Tam, nói: *"Đã quên rồi hay sao, con còn có phụ gia hồn cốt. Khi thực lực của con đạt tới một trình độ nhất định, tốt nhất là sẽ lại sỡ hữu ít nhất hai khối hồn cốt, khi thân thể không cách nào tiếp nhận thuộc tính hồn hoàn mang đến thì, đem thuộc tính dung nhập vào hồn cốt trong cơ thể con.Cứ như vậy, áp lực con tự thân phải tiếp nhận sẽ nhỏ đi. Điều không hay chính là, một khi bị người khác biết được, số người muốn giết ngươi đoạt hồn cốt, sợ rằng sẽ tăng lên nhiều. Bây giờ song sanh vũ hồn của con chưa thành hình, người biết cũng ít, còn không có vấn đề gì, về phần sau này sẽ không nói. Cho nên, ta vẫn nhắc nhở con đạo lý này, trừ phi tánh mạng nguy hiểm, nhất định không nên dễ dàng hiển lộ Hạo Thiên chuy của con.Hơn nữa nửa năm tới sẽ là cao cấp hồn sư học viện đại tái, ta nhắc nhở con, khi tham gia trong hồn sư đại tái, nhất định không nên sử dụng Hạo Thiên chuy."*

"Vâng, sư phụ. "

Đại sư nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Đường Tam, tâm tình có vẻ buồn bã nói: *"Tiểu Tam, ta có thể rõ ràng tâm tình bây giờ của con. Nhưng có một chút con nhất định phải rõ ràng, cuộc sống một người tại trong đại gia tộc, nhất là trong một hồn sư tông môn, cũng không phải là chuyện tốt. Áp lực cùng ước thúc từ mọi mặt, cùng với tranh đấu bên trong tông môn, đối với tu luyện cũng không có chỗ gì tốt."*

Lời tác giả: Đường Môn đệ tử triệu tập lệnh, huynh đệ tỷ muội của bản môn hãy cố gắng chi trì cho Đấu La, bất luận là nguyệt phiếu hay phiếu đề cử đều là sự trợ giúp lớn nhất của các vị đối với Đường Môn, cố gắng bầu phiếu đi, cảm ơn.

------oOo------

Chương 213: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Fê

Biên tập: A Nèo - A Lá

Đại Sư nhấn mạnh trọng tâm với Đường Tam nói: *"Bây giờ con mặc dù đã biết thân phận mình xuất thân từ Hạo Thiên Tông, nhưng ta hy vọng, con có thể bảo trì tâm trạng của một người bình thường, không nên vội vàng đi tìm tông môn của mình, cũng không nên để tâm tư biểu lộ ra ngoài. Con có rõ khổ tâm của sư phụ không? "*

Đường Tam không chút do dự gật đầu, nói: *"Sư phụ, con hiểu mà. Bất luận làm cái gì, đều lấy thực lực làm trọng...khi con cảm thấy thực lực chưa đủ, con tuyệt sẽ không tự tìm đến Hạo Thiên Tông. Hoặc có thể nói, ít nhất phải chờ cha con xuất hiện, con mới có có thể hồi tông môn. Hơn nữa, người cũng biết, con luôn luôn thích tự do, cuộc sống ở trong tông môn cũng không thích hợp với con. Kỳ thật, con càng nguyện ý mình chỉ là con của một người thợ rèn, thân phận đối với con mà nói, không hề có ý nghĩa gì cả."*

Đại sư kinh ngạc nhìn Đường Tam, dù sao, Đường Tam trong mắt hắn chỉ là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, hắn không nghĩ tới đệ tử này của mình lại có thể nghĩ thông suốt như thế, trên khuôn mặt cứng ngắc không khỏi lộ vẻ tươi cười, lại vỗ vỗ vai Đường Tam, *"Con nói như vậy ta an tâm rồi. Còn có nửa năm thời gian nữa, giải đấu của cao cấp hồn sư học viện sẽ bắt đầu, cái này chẳng những là một vũ đài để các ngươi thể hiện, cũng là thời cơ tốt nhất để các ngươi lịch lãm thêm. Cuộc thi này có tính chất mở rộng trên toàn đại lục, các ngươi sẽ gặp phải tất cả các hồn sư trẻ tuổi mạnh mẽ nhất. Chiến thắng bọn họ, chinh phục bọn họ, chẳng những làm tăng lên kinh nghiện thực chiến của các ngươi, đồng thời cũng là cơ hội thiết lập sự tự tin cho chính mình. Ta đã cùng Phất Lan Đức thương lượng qua, đợi khi hồn sư đại tái lần này chấm dứt, mấy đứa nhỏ các ngươi có thể tốt nghiệp rồi."*

"Tốt nghiệp? Sư phụ, như vậy không phải là còn quá sớm hay sao? " Đường Tam giật mình nói.

Đại Sư mỉm cười lắc đầu, *"Không, đã không còn sớm nữa. Bình thường cao cấp hồn sư học viện, thực lực đạt tới ba mươi cấp đã có thể tốt nghiệp, còn được xem là ưu tú. Mà các ngươi bây giờ đứa nào cũng đều hơn ba mươi cấp rồi, cho dù từ góc độ Sử Lai Khắc học viện mà nói, ta nghĩ lúc các ngươi tham gia qua tràng đại tái này, hắn là hầu hết cũng có thể đạt tới bốn mươi cấp. Tiểu Tam, học viện cũng không phải tất cả đối với các ngươi đâu. Tại học viện tu luyện chỉ là một bộ phận, quan trọng hơn, là ở thế giới bên ngoài rèn luyện, đó mới là chiến trường khảo nghiệm chính thức của các ngươi. "*

Bất luận kiếp trước hay là kiếp này, Đường Tam cũng không có nhiều kinh nghiệm xã hội cho lắm, nhưng hắn thấy sự khẳng định trong ánh mắt Đại Sư, hắn biết quyết định mà sư phụ đưa ra chắc chắn sẽ không sai.

Có lẽ là bởi vì không có tiếp xúc mấy với thế giới bên ngoài, đối với những chuyện chưa biết trong lòng hắn còn có chút sợ hãi.

Đương nhiên, bây giờ cũng chưa phải lúc để nghĩ về vấn đề này. Đường Tam tự nhiên cũng không biết, chờ hắn chính thức tiếp xúc với thế giới bên ngoài cũng là chuyện của sáu năm sau.

Đi từ phòng của Đại Sư ra, cái loại cảm giác thông suốt làm thâm tâm Đường Tam thoải mái không nói nên lời, hắn một lần nữa tìm lại được mục đích sống của chính mình. Xuất thân tông môn thì như thế nào? Cha là Phong Hào Đấu La thì sao? Những cái đó dù sao cũng không phải là tất cả.

Chỉ có...trước tiên làm cho thực lực của mình trở nên cường đại, điều này mới có ý nghĩa quyết định.

Đường Tam đã suy nghĩ rất rõ ràng, đối với độ tuổi hiện tại của mình mà nói, không có cái gì so với tu luyện mà trọng yếu hơn, toàn bộ tâm lực tự nhiên sẽ đều đặt ở mặt này mà không cần chút đắn đo suy nghĩ.

Bắt đầu từ thời điểm đó, bất luận là Đường Tam. Hay những Sử Khắc thất

quái khác. Đều tiến vào nửa năm gian khổ tu luyện. ……..

Đại Sư không tiến hành đặc biệt huấn luyện gì đối với bọn họ nữa, chỉ là qua mỗi một đoạn thời gian, sẽ đối với bọn họ tiến hành một lần chỉ đạo chiến thuật, nhất là trong lúc bọn họ phối hợp với nhau, như thế nào mới có thể đem hồn kỹ của mình sử dụng hợp lý nhất.

Nhìn qua, mỗi người đều có hồn kỹ của riêng mình, chỉ cần phải thi triển ra mà thôi. Nhưng trên thực tế, trong đó lại bao hàm học vấn thật lớn. Lúc nào thi triển cái hồn kỹ gì, dưới tình huống hồn lực như thế nào thì thi triển cái hồn kỹ nào, mỗi một loại tình huống đều bao hàm huyền cơ. Mà trên phương diện này Đại Sư nghiên cứu tốn hao thời gian mất hơn mười năm, có hắn chỉ đạo. Sử Lai Khắc Thất Quái có thể nói giảm đi vô số đường vòng.

Đúng như theo Đường Tam nói trong lúc đem tiên phẩm dược thảo đưa cho mọi người, tiên phẩm dược thảo dược hiệu phát huy tuyệt không chỉ là lúc mới sử dụng mà thôi. Theo quá trình tu luyện không ngừng, trừ Tương tư đoạn trường hồng Tiểu Vũ không có dùng ra, từng người một ai cũng có thể cảm giác được biến hóa trên thân thể mình.

Không chỉ là tốc độ hồn lực tăng lên so với trước kia nhanh hơn, quan trọng hơn chính là tiên phẩm dược thảo đối với vũ hồn cùng thân thể bọn họ có cải tạo, Đường Tam tinh tế tuyển chọn dược thảo, cơ hồ đều là thích hợp nhất với từng người bọn họ.

Tại quá trình bọn họ không ngừng tu luyện, dược thảo ẩn chứa tinh hoa của thiên địa dần dần cùng thân thể dung hợp, làm thực lực bọn hắn tăng lên một cách toàn diện.

Cho dù là không kể tiên phẩm Địa Cửu Phẩm Tử Chi, đã trợ giúp Đại Sư trong nửa năm thời gian ngắn ngủi, hồn lực từ ba mươi cấp tăng lên tới ba mươi lăm cấp. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái, lợi dụng nửa năm thời gian này, trừ Đái Mộc Bạch hồn lực còn tăng lên thêm một bậc nữa, đạt tới trình độ bốn mươi bốn gần bốn mươi lăm cấp rồi, còn lại sáu người cũng chỉ có Tiểu Vũ không có đạt tới bình cảnh bốn mươi cấp.

Người thứ nhất đột phá bình cảnh bốn mươi cấp làm cho tất cả mọi người

cảm thấy ngoài ý muốn, vốn mọi người đều tưởng rằng, người đạt tới có lẽ là Chu Trúc Thanh vì sau khi dùng tiên phẩm dược thảo đã đạt tới ba mươi tám cấp hồn lực, hay là tu luyện khắc khổ, thiên phú dị bẩm Đường Tam.

Khiến mọi người được mở rộng tầm mắt chính là, trong sáu người bọn họ, kẻ đầu tiên đột phá bốn mươi cấp, cũng là tu luyện khó khăn nhất thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp. Hắn tu luyện chỉ trong bốn tháng rưỡi, đã thành công đột phá bình cảnh, bước vào cánh cửa bốn mươi cấp, chỉ cần thu được hồn hoàn, xưng hiệu có thể từ hồn tôn chánh thức tiến lên là hồn tông.

Người khác không biết sự cố gắng của Áo Tư Tạp, nhưng Đường Tam lại rất rõ ràng. Đường Tam mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ sau khi Trữ Vinh Vinh từ gia tộc quay lại, Áo Tư Tạp tu luyện so với trước kia chăm chỉ hơn rất nhiều.

Trước kia vốn Áo Tư Tạp là người rất thích ngủ, nhưng mấy tháng nay, Đường Tam lại không thấy hắn ngủ qua lấy một lần, thậm chí rất ít quay về túc xá, mỗi ngày đều tại chỗ tu luyện thích hợp nhất của hắn là thực đường khổ tu vũ hồn.

Thực lực của hắn có thể tăng lên nhanh như vậy, tất nhiên cùng Lục Biện Tiên Lan có liên quan, nhưng cố gắng cùng nỗ lực của hắn, mới có tác dụng quyết định.

Khi tu luyện hết 5 tháng, Chu Trúc Thanh cũng đã đột phá bốn mươi cấp, hai ngày sau, Đường Tam đột phá. Qua mười ngày nữa, Mã Hồng Tuấn cùng với Trữ Vinh Vinh trước sau cũng đột phá bình cảnh.

Đến bây giờ, trừ Tiểu Vũ không dùng tiên phẩm dược thảo ra, Sử Lai Khắc Thất Quái có đến sáu người thực lực đã đạt tới trình độ bốn mươi cấp.

Theo lý luận của Đại Sư, đột phá bình cảnh không nhất thiết phải hấp thu hồn hoàn ngay, nếu tiếp tục tu luyện, hồn lực sẽ được tích tụ lại, khi hấp thu được hồn hoàn, hồn lực sẽ lại được phóng thích.

Bởi vì tình huống hồn lực mọi người đều tương đương nhau, Đại Sư quyết định đến lúc mọi người đều đạt tới bốn mươi cấp, mới tiếp tục đi liệp sát hồn

thú.

Đương nhiên, không thể đợi đối với Tiểu Vũ được, nàng bởi vì không có dùng tiên phẩm dược thảo, lúc này còn đang từ ba mươi bảy cấp tiến lên ba mươi tám cấp. Muốn đạt tới bốn mươi cấp ít nhất phải cần nửa năm thời gian nữa.

Đường Tam từng khuyên bảo Tiểu Vũ vài lần, để nàng sử dụng Tương tư đoạn trường hồng, nhưng nói thế nào Tiểu Vũ cũng không chịu, mỗi ngày đều để Tương tư đoạn trường hồng bên người, trân trọng không nói nên lời.

Mà Tương tư đoạn trường hồng kia cũng rất kỳ quái, trong tình huống không có dinh dưỡng gì, ở bên người Tiểu Vũ lại có thể tự động hấp thu Thiên địa lực, không có một chút dấu hiệu héo rũ nào, ngược lại càng thêm tươi đẹp, cùng Tiểu Vũ một chỗ càng ngày càng trở nên lộng lẫy hơn.

Cánh hoa nhìn qua giống như rất mỏng manh yếu ớt, nhưng lại so với bất kỳ kim chúc nào đều muốn cứng cỏi hơn, khiến người khác rất lấy làm kỳ lạ.

Trong thời gian nửa năm này, Đường Tam đã hoàn thành ước định của mình với Thất bảo lưu ly tông. Tài lực của Thất bảo lưu ly tông quả nhiên cường đại, gần nửa năm, đã chế tạo ra đủ các linh kiện cần thiết, do Đường Tam ghép lại thành bộ, hoàn thành đầy đủ trang bị đối với tông môn trực hệ đệ tử, còn thừa lại một ít, được hắn lưu trữ lại.

Cũng là bởi vì phải tốn thời gian chế tạo mấy vật này, mà tốc độ tu luyện của Đường Tam tiến bộ rất chậm khiến hắn đột phá bốn mươi cấp sau Áo Tư Tạp cùng Chu Trúc Thanh.

Trong thời gian này, cũng xảy ra một chuyện khá thú vị. Trữ Phong Trí sau khi cầm bản vẽ chi tiết, đã mệnh lệnh cho công tượng dưới tay tiến hành chế tác cùng nghiên cứu, thậm chí dùng thành phẩm đối chiếu tỉ mỉ, nhưng bất luận như thế nào, cũng không thể nào làm ra ám khí được như Đường Tam. Những thành phẩm ám khí cho dù là tháo rời ra từng bộ phận, công tượng cũng đừng nghĩ lắp lại được như cũ.

Dưới sự bất đắc dĩ..., cuối cùng công tác lắp ghép cũng chỉ có thể do Đường

Tam hoàn thành.

Mặc dù đối với Thất Bảo Lưu Ly tông mà nói, điều này cũng có thể xem như không có hại, nhưng đúng là vẫn còn làm cho Trữ Phong Trí có chút nuốt không trôi.

Hắn như thế nào biết, Đường Tam sử dụng, chính là kỹ xảo Đường môn nghiên cứu mấy trăm năm mới có thể làm ra. Đường môn chẳng lẽ không sợ người khác bắt chước ám khí của mình hay sao? Trong tất cả ám khí chế tạo ra đều ẩn hàm một chút đặc thù kỹ xảo mà chỉ có Đường môn đệ tử mới biết, giống như là một đoạn mật mã tồn tại cho mỗi ám khí, chỉ cần sai sót một chút mật mã, cũng không thể giải đáp được bí mật của chế tạo ám khí, điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao Đường Tam lại yên tâm đem bản vẽ giao cho Trữ Phong Trí.

Màn đêm phủ xuống, hiếm khi Đường Tam lại không tu luyện, ngồi dựa ở cửa mộc ốc ngắm các vì sao trên bầu trời đêm. Làm một gã hồn sư thực vật hệ, tu luyện của hắn nếu được gắn liền với thực vật là tốt nhất, mà mộc ốc yên tĩnh này lúc đầu của Liễu Nhị Long bây giờ đã thuộc về Đường Tam.

Đường Tam rất thích cảnh vật ở nơi này, ở chỗ này tu luyện, chẳng những an tĩnh, hơn nữa không khí trong lành cùng với mùi mà thực vật phát ra là điều hắn thích nhất.

------oOo------

Chương 214: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Fê

Biên tập: A Nèo - A Lá

Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Đường Tam, chân nhẹ nhàng khua nhẹ, hai tay buông thõng ngồi xuống trên lan cangỗ,khuôn mặt nhỏ nhắn,dưới ánh trăng

êm dịu càng bộc lộ vẻ xinh đẹp.

Nửa năm trôi qua, tu luyện dưới cường độ cao, lại ăn đầy đủ dinh dưỡng, khiến cho Sử Lai Khắc Thất Quái đang ở thời kỳ phát triển có nhiều biến hóa. Đường Tam chiều cao bây giờ đã thoáng vượt qua Tiểu Vũ, đạt tới gần một thước tám, Tiểu Vũ cũng là người cao nhất trong ba nữ tử, đạt tới một thước bảy lăm. Mà bây giờ Đường Tam bất quá vừa mới qua tuổi 14, Tiểu Vũ còn một khoảng chênh lệch nữa mới đủ 14 tuổi.

Bờ vai Đường Tam so với trước kia rộng lớn hơn một chút, cả người nhìn qua vẫn bình thường như trước, ánh mắt thu liễm nhiều, nếu bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái đi cùng một chỗ mà nói, hắn tuyệt đối là một người ít gây chú ý nhất.

Đái Mộc Bạch thường xuyên giễu cợt hắn, thường nói người ít gây chú ý nhất mới là người nguy hiểm nhất.

Về sau, tốc độ tăng trưởng chiều cao của Tiểu Vũ cũng đã trở nên dần chậm lại, từ hai tháng trước đã không còn tăng lên nữa, mái tóc vẫn như trước dài đến chân, không biết có phải hay không đã bị lây bệnh của Trữ Vinh Vinh, da tay của nàng càng ngày trở nên thêm nhẵn nhụi, mà một vài bộ phận đặc biệt của nữ tử cũng đã bắt đầu phát triển.

Hấp dẫn người ta nhất, vẫn như trước là đôi chân dài của nàng vẫn rất tròn trịa, thẳng tắp, không thể tìm được chút tì vết nào. Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cũng là rất đẹp, nhưng các nàng cũng đều cực kỳ hâm mộ đôi chân của Tiểu Vũ. Ba cô gái, mỗi người thân mình đều có đặc điểm riêng, nếu nói trước kia vốn Tiểu Vũ tại phương diện sắc đẹp còn kém một chút so với Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh, nhưng sau nửa năm này, nàng càng ngày lại càng thêm xinh đẹp,chẳng những đuổi kịp hai người, thậm chí còn có chút xinh đẹp hơn. Nhưng bởi vì những người khác mỗi ngày đều cùng ở một chỗ cho nên không ai chú ý đến sự thay đổi chậm chạp đó mà thôi.

"Tiểu vũ, không còn sớm nữa, trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta xuất phát rồi. " Đường Tam dùng bả vai huých nhẹ lên người Tiểu Vũ nói.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, cầm Tương tư đoạn trường hồng trên đùi mình

nhẹ nhàng quét ngang một vòng, nhìn lưu quang trên cánh hoa tản ra, đưa đến bên miệng khẽ hôn một chút, chỉ có nàng mới có thể cảm giác được hương hoa nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: *"Ca. Ta không có đạt tới bốn mươi cấp, huynh có phải rất thất vọng? "*

Đường Tam mỉm cười. *"Làm sao có thể cơ chứ? Tốc độ tu luyện của muội so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn nhiều. Nếu mọi người không phải đều ăn tiên phẩm dược thảo, chỉ sợ tốc độ tu luyện của muội còn vượt qua cả ta ấy chứ, càng không cần so với những người khác. Tiểu Vũ, tu luyện là tuần tự mà lên, không thể quá gấp gáp. Nếu không sẽ gặp chuyện chẳng lành, vạn nhất muội bởi vì gấp gáp quá mà tẩu hỏa nhập ma, như thế không phải phiền toái rất lớn sao. Muội nhất định phải ghi nhớ lời ca ca nói, ngàn vạn lần không thể gấp. Chúng ta bây giờ tổng thể thực lực đã rất mạnh, muội không cần phải suy nghĩ nhiều, không bao lâu nữa, muội cũng sẽ tiến vào bốn mươi cấp. Nhưng ta có thể khẳng định, nếu muội ăn Tương tư đoạn trường hồng, vậy hồn lực của muội nhất định sẽ hùng hậu hơn mọi người rất nhiều, sẽ đạt tới trình độ cực mạnh so với tất cả chúng ta. "*

Tiểu vũ hì hì cười, nhảy lên, nói: *"Yên tâm đi, dù sao muội cũng sẽ không là gánh nặng của mọi người đâu. Ca, huynh lần này chuẩn bị liệp sát những đầu hồn thú gì? "*

Đường Tam: *"Cái nào cũng tốt. Mặc dù đã có vài loại lựa chọn, nhưng cụ thể tình huống còn muốn xem vận khí của chúng ta nữa. Gặp phải hồn thú thích hợp với ai, thì sẽ tiến hành liệp sát. Chúng ta mấy người vũ hồn cũng không cùng loại. Luôn luôn có loại thích hợp. "*

Tiểu Vũ gật đầu, nói: *"Hy vọng vận khí của chúng ta sẽ cao. Ca, huynh có thể hay không chải đầu giúp ta? Tóc của ta có chút hơi rối. "*

Đường Tam sửng sốt một chút, *"Chải đầu? "* loại yêu cầu như vậy là lần đầu tiên Tiểu Vũ đưa ra với hắn. *"Nhưng bây giờ muội trở về ngủ, tóc sẽ lại rối thôi mà? "*

Tiểu vũ hướng Đường Tam le lưỡi, *" Huynh sao ngốc vậy?, sau khi trở về muội sẽ tu luyện tới sáng ngày mai thì không được sao? "*

Vừa nói, Tiểu Vũ từ trong túi của mình lấy ra một chiếc lược đưa cho Đường Tam.

Đó là một cây lược gỗ. Nhìn qua rất bình thường, nhưng chất gỗ lại phi thường tốt, cây lược màu tím thập phần nhẵn nhụi. Cầm trên tay cảm thấy nhẹ nhàng nhưng lại cứng cỏi, một tia hương gỗ dịu dàng tản mát ra ngoài.

Nếu không phải Đường Tam có Tử cực ma đồng, có thể thấy rõ ngay cả vật rất nhỏ trong đêm đen, hắn cũng sẽ tưởng rằng cái lược này là màu đen.

Cũng đang bởi vì là Tử cực ma đồng lúc này cũng vô pháp từ phía ngoài tìm được chút tỳ vết nào, hắn mới kinh ngạc như thế.

"Chiếc lược này chất liệu tốt thật đấy! " Đường Tam nhịn không được nói.

Tiểu Vũ gật đầu, trong mắt tựa hồ có nhiều thêm một chút gì đó, *"Đây là của mẹ muội cho muội, là đích thân mẹ làm,dùng gỗ của cây Hương Tử Đàn (loại Hương Tử Đàn có mùi thơm dịu nhẹ khiến người ta cảm thấy thoải mái khi ngửi vào) làm nguyên liệu điêu khắc mà thành. Mặc dù không phải là trang sức gì, nhưng đây cũng là di vật cuối cùng mà mẹ lưu lại cho muội. "*

Đường Tam chưa bao giờ nghe Tiểu Vũ nhắc qua tới người nhà, lúc này đột nhiên nghe được nàng nhắc tới mẫu thân của mình, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên, nhìn về phía Tiểu Vũ thì, từ đôi mắt động lòng người của nàng, rõ ràng thấy được một chút trong suốt.

Tiểu Vũ đưa tay lên mái tóc của mình, hai mắt thủy chung vẫn nhìn lên người Đường Tam, tay trái nắm nhẹ búi tóc, tay phải nhẹ nhàng kéo dây buộc tóc, tóc dài đen nhánh từ năm ngón tay của nàng từ từ tản ra, trông như một thác nước màu đen từ từ trôi xuống.

Ánh trăng dịu nhẹ bao trùm, mắt thấy mái tóc dài trước người Tiểu Vũ yên lặng phiêu tán, ánh mắt Đường Tam không khỏi có chút ngây dại, lúc này Tiểu Vũ thật sự quá xinh đẹp, ánh trăng êm dịu tựa hồ đã trở thành vì nàng mà tỏa sáng, chỉ có nàng, mới là trung tâm của bức họa.

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam thật sâu, theo sự tản ra của mái tóc mà từ từ xoay

người, đến khi mái tóc đã mở ra hết, đầu của nàng chỉ hơi chút lắc nhẹ, mái tóc đen dài mềm mại dĩ nhiên đã đem thân thể của nàng hoàn toàn che phủ.

Đuôi tóc đen nhánh vẫn có một đoạn quét trên mặt đất, ít nhất có một thước khẽ chạm lên nền gỗ, lúc này Tiểu Vũ phảng phất đã cùng bóng đêm hòa thành một thể, từ hướng Đường Tam nhìn tới, chỉ có thể nhìn thấy một phiến màu đen động lòng người.

Bởi vì nàng búi tóc trong thời gian quá dài cho nên khi tóc dài tản ra,tạo thành những gợn sóng tóc nhỏ, theo sự chuyển động của thân thể Tiểu Vũ mà nhẹ nhàng lay động. *"Tiểu Vũ, muội thật sự đẹp quá. "* Đường Tam nhịn không được thốt lên.

Tiểu Vũ quay lưng về phía Đường Tam, nhưng nước mắt cũng đã nhẹ nhàng chảy xuống, bởi vì, nàng nhớ tới mẫu thân mình.

"Ca, giúp ta chải đầu. " thanh âm Tiểu Vũ rất nhẹ, mang theo một chút run rẩy, một chút sợ hãi cùng chờ mong, lẳng lặng chờ đợi.

Đường Tam lúc này mới tỉnh ngộ, nhẹ nhàng chậm rãi tiến lên, phảng phất sợ kinh động tới thác nước màu đen tuyền đang chảy dưới ánh trăng kia, nhẹ nhàng tới sau lưng Tiểu Vũ.

Tay trái cẩn thận nắm từng lọn tóc đen dài mềm mại, tay phải cầm cây lược gỗ Tử Đàn nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng đến nỗi khiến người ta nghĩ hắn sợ sẽ làm đứt mất một sợi tóc trong số dòng thác tóc đẹp đẽ động lòng người kia xuống.

Mùi thơm ngát nhàn nhạt từ không gian truyền đến, mùi hương này Đường Tam cảm thấy rất quen thuộc, cũng không phải là mùi phấn sáp mà phụ nữ hay dùng, bởi vì Đường Tam biết, Tiểu Vũ cho tới bây giờ cũng không dùng những thứ này. Càng không thể là do Tương tư đoạn trường hồng phát ra mùi thơm, bởi vì đó chỉ có mình Tiểu Vũ mới có thể ngửi thấy được.

Lúc này, đây là một bức họa như thế nào?

Một tuyệt sắc mỹ nữ lặng yên đứng trước mộc ốc, chung quanh có rừng cây u

tĩnh, ánh trăng đang ngượng ngùng từ trên bầu trời chiếu xuống, trong tay cô gái đang cầm một đóa hoa nở rộ động lòng người, đứng sau lưng nàng là một thiếu niên ngốc nghếch, đang dùng chiếc lược màu tím, nhẹ nhàng chải bộ tóc vừa dài vừa mềm mại của nàng.

Đường Tam ngây dại, tay chỉ biết không ngừng chải tóc theo bản năng. Tiểu Vũ đã ngây dại, trong ánh mắt của nàng hiện ra từng tia bi thương. *"Chiếc lược này đẹp quá, sao nó lại thơm như vậy nhỉ? "* thanh âm vui vẻ quanh quẩn tại núi rừng.

"Nha đầu ngốc, đây là mẹ dùng gỗ Tử đàn làm ra, nếu như con thích nó vậy mẹ sẽ đem chiếc lược này tặng cho con. Tương lai, nếu con thật sự có thể gặp được nam nhân mà mình thích, vậy, hãy bắt hắn dùng chiếc lược này chải đầu giúp cho con. Tóc của người con gái, trong cả cuộc đời, chỉ có một nam nhân mới có thể giúp nàng chải đầu, mẫu thân chúc phúc cho con. Hy vọng có một ngày, con có thể tìm được nam nhân chải tóc cho mình.

" Con tìm được rồi. *" Mang theo nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.*

Khi nam nhân sau lưng đang chải bộ tóc dài mượt, thì ánh mắt của nàng hướng lên vầng trăng đang tỏa sáng, mặt trăng sáng tỏ kia, tựa hồ như khuôn mặt mẫu thân đang tươi cười.

Tóc dài nhẹ nhàng lay động, nhu quang lưu chuyển, giờ khắc này, thời gian phảng phất đã đọng lại, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ, cũng không nguyện ý phá hư giờ phút yên lặng này.

Sáng sớm, tại đại môn Sử Lai Khắc học viện.

Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực, Đại Sư đứng ở trước cửa học viện, nhìn bảy đứa nhỏ trước mắt với tinh thần hưng phấn, trong lòng ai cũng đều tràn ngập kiêu hãnh.

Bốn mươi cấp, hồn sư bình thường đều tại trên dưới ba mươi tuổi mới có thể đạt tới cảnh giới này, nhưng đó lại là hồn sư phải có thiên phú rất cao.

Nhưng mấy đứa nhỏ trước mắt này, đứa lớn nhất bất quá mới mười bảy tuổi, nhỏ nhất còn không tới mười bốn tuổi, nhưng bọn chúng cũng đã đạt tới cấp bậc cao như vậy.

Không nghi ngờ là có một vài kỳ tích xuất hiện, nhưng quan trọng hơn chính là thiên phú đám tiểu quái vật này thật là kinh người.

Mà bọn họ chính là những người đào tạo, đám người Phất Lan Đức như thế nào lại không cảm thấy kiêu hãnh kia chứ?

*Trữ Vinh Vinh huých nhẹ lên lưng Tiểu Vũ, thấp giọng nói: "*Tiểu Vũ, tóc của ngươi như thế nào có chút vặn vẹo như vậy? "

Tiểu Vũ mặt cười đỏ lên, ánh mắt không tự giác nhìn sang người bên cạnh là Đường Tam, Đường Tam thính lực mặc dù không bằng nhãn lực, nhưng cũng không hề kém, Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ ngay cạnh bên người hắn, lời của nàng Đường Tam tự nhiên cũng nghe thấy, lúc này với vẻ mặt xấu hổ cũng đang nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt hai người tại không trung tiếp xúc một chút,cũng không vội vàng mà rời ánh mắt đi chỗ khác.

------oOo------

Chương 215: Tiểu Vũ: Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Fê

Biên tập: A Nèo - A Lá

Một bên Áo Tư Tạp nhìn ra có chút kỳ quái, hạ thấp *"Không thể nào, Tiểu Tam, chẳng lẻ ngươi....."* giọng xuống, kinh ngạc nói:

Đường Tam lập tức ngắt lời hắn, *"Ít nói nhảm đi, không phải như ngươi nghĩ đâu. "* Hôm nay buổi sáng, hắn đã rất vất vả mới khiến Thái Long không có đi theo.

Thái Long tốc độ tu luyện rõ ràng so với bọn hắn còn chậm hơn nhiều, bây giờ vừa mới đột phá ba mươi tám cấp, còn chưa đạt tới ba mươi chín cấp.

Hơn nữa, Thái Long dù sao cũng không phải một phần tử trong Sử Lai Khắc Thất Quái, mặc dù hắn vẫn tuân thủ chỉ thị của gia gia hắn, đem chính mình trở thành hộ vệ của Đường Tam, nhưng Đường Tam cũng không thật sự khiến hắn có thể trở thành hộ vệ. Nửa năm qua mặc dù trong quá trình tu luyện, thời gian cùng một chỗ với Thái Long cũng không dài, nhưng ngẫu nhiên hắn cũng đã đem một ít kỹ xảo tu luyện mà Đại Sư truyền thụ cho mình dạy cho Thái Long.

Quan hệ hai người đã từ tình địch biến thành bằng hữu.

Đương nhiên, Thái Long đã không có khả năng gây sự chú ý của Tiểu Vũ nữa,...dù không nói thân phận của Đường Tam xuất thân như thế nào, cho dù không có cấp bậc thân phận này, hắn cũng rõ ràng, chính mình sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể làm đối thủ của Đường Tam. Tiểu Vũ lại càng không lựa chọn hắn.

Đừng nói là hắn, mỗi đệ tử Sử Lai Khắc học viện cơ hồ đều biết, Đường Tam trong mắt thì đàn bà tựa hồ chỉ có mình Tiểu Vũ một người mà thôi, mà Tiểu Vũ cũng tuyệt đối sẽ không đối với một nam nhân khác động tâm, nhiều nữ sinh đã cố gắng không ít để đến gần Đường Tam nhưng đều trực tiếp bị Tiểu Vũ hạ gục.

Việc này Đường Tam mặc dù biết, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói qua điều gì.

Bọn họ hai người cũng không có tại trước mặt bất kỳ ai xác lập quan hệ yêu đương, tuy vậy sớm bị người trong trong học viện coi là một đôi tình lữ, chỉ có Sử Lai Khắc Thất Quái mới biết được, kỳ thật Đường Tam cùng Tiểu Vũ lúc đó quan hệ quả thật rất thuần khiết.

Áo Tư Tạp lập tức toát ra bộ dáng ta đây rõ ràng, *"Ân, không phải ta nghĩ như vậy đâu, ngươi không cần giải thích nữa. Ta đã hiểu rõ rồi. "*

Lúc này đã không chỉ là Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, thậm chí là Chu Trúc Thanh đều dùng một chút ánh mắt kỳ quái nhìn hai người bọn họ.

Đường Tam nhịn không được phải dùng lời lẽ thô tục nói, *"Ngươi hiểu cái rắm a. "*

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi đều cười vang, mà khuôn mặt Tiểu Vũ đã biến thành mầu đỏ rất đáng yêu.

"Khụ khụ. Các ngươi đang làm cái gì thế? " Phất Lan Đức tức giận nói. Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này mới vội vàng nhịn cười, quay lại bộ dáng nghiêm chỉnh.

Phất Lan Đức nói: *"Chúng ta lập tức xuất phát. Mục tiêu là Lạc Nhật Sâm Lâm. Lần này mặc dù có bốn người chúng ta đi theo nhưng ta có một chút chuyện quan trọng phải nói trước. Đệ tứ hồn hoàn mặc dù không giống như đệ tam hồn hoàn, đệ tứ hồn hoàn lại thuộc dạng trọng yếu. Vì cho các ngươi huấn luyện chiến thuật tốt nhất trước khi bắt đầu hồn sư đại tái. Ta cùng Đại Sư sau khi thương lượng liền quyết định, lần này quá trình liệp sát hồn thú, đều do các ngươi chính mình tự hoàn thành. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, còn bình thường chúng ta sẽ không ra tay đâu. Dưới tình huống bình thường, chúng ta chẳng những sẽ không bảo vệ các ngươi, ngược lại các ngươi phải tự bảo vệ mình. Lần này liệp sát hồn thú. Coi như là giai đoạn thứ nhất của kì thi tốt nghiệp của các ngươi. Mà giai đoạn thứ hai, là cao cấp hồn sư đại tái lúc sau. Nghe rõ chưa?"*

Mã Hồng Tuấn là người không sợ Phất Lan Đức nhất, nhịn không được hỏi: *"Sư phụ, chúng con như thế nào mới tính là vượt qua kiểm tra đây? "*

Phất Lan Đức nói: *"Hỏi rất hay. Vượt qua kỳ kiểm tra thật ra cũng không khó. Giai đoạn đầu tiên, các ngươi có thể bằng vào lực lượng tập thể đi liệp sát hồn thú thích hợp cho chính mình, chỉ cần chúng ta bốn người thủy chung không có ra tay, thì coi như các ngươi vượt qua kiểm tra. Mà giai đoạn thứ hai, chỉ cần các ngươi có thể đạt được giải quán quân, thì cũng tạm coi như vừa đạt yêu cầu tốt nghiệp. "*

"A? Thế này mà còn gọi là không khó? " Áo Tư Tạp nhịn không được kêu lên.

Mặc dù bọn họ đều là những thiên tài hiếm có. Nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, thực lực cuối cùng không có khả năng đạt tới trình độ nghịch thiên, mà bọn họ phải đối mặt chính là, những hồn sư tinh anh dưới hai lăm tuổi của toàn đại lục. Muốn đạt được quán quân trong đại tái sắp tới, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Phất Lan Đức con mắt vừa đảo, *"Như thế nào? Áo Tư Tạp ngươi có ý kiến gì sao? "*

"Không, không có. Viện trưởng anh minh. " Tính tình Phất Lan Đức Áo Tư Tạp biết rất rõ, nếu chính mình đưa ra dị nghị gì, chỉ sợ rằng cuộc thi tốt nghiệp này sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

"Không có là tốt rồi. Xuất phát. " Phất Lan Đức hạ lệnh xuất phát. Mười một người bất đầu xuất phát tới Lạc Nhật Sâm Lâm.

Bốn người Phất Lan Đức đi ở phía trước. Sử Lai Khắc Thất Quái đi ở phía sau.

Phất Lan Đức cũng không có gấp, cùng Đại Sư, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực vừa nói chuyện vui vừa thong thả đi tới. Nhìn qua, giống như là đang đi du lịch.

Phía sau Đái Mộc Bạch mang theo Sử Lai Khắc Thất Quái, thấp giọng nói: *"Ta đã thu được đệ tứ hồn hoàn, lần này các ngươi phải xác định rõ mình cần hồn hoàn như thế nào? Nếu Phất Lan Đức viện trường bọn họ không trợ giúp chúng ta liệp sát hồn thú, chúng ta phải có kế hoạch mới được. Dựa theo tính toán của Đại Sư, lần này chúng ta có thể thu được hồn hoàn ở khoảng ba ngàn năm đến năm ngàn năm sẽ đạt hiệu quả tốt nhất. Đương nhiên, càng đến gần năm ngàn năm thì thực lực tăng phúc lại càng lớn. Đệ tứ hoàn hồn của ta đại khái là một đầu hồn thú hơn bốn ngàn năm. Nhưng là, càng đến gần năm ngàn năm, hấp thu hồn hoàn lại càng trở nên khó khăn. Ta nghĩ các ngươi chưa hề quên Tiểu Tam lần trước hấp thu hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu khó khăn như thế nào. Khi đó mặc dù hắn đứng vững, nhưng*

đã phải chịu rất nhiều thống khổ, không cẩn thận thì đã xong đời rồi. Cho nên, các ngươi nhanh chóng xác định mục tiêu của chính mình đi. Điều kiện tiên quyết là nâng cao lực lượng, nhưng cần phải xem xét khả năng hấp thu của mình nữa. "

Mọi người đều gật đầu, Đại Sư có giảng qua về khả năng hấp thu hồn hoàn của từng cấp bậc, nhưng tình huống bản thân mỗi một gã hồn sư lại bất đồng, khả năng thừa nhận cực hạn cũng có chênh lệch. Đối với Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, có khả năng thừa nhận hồn hoàn so với những người khác rõ ràng kém hơn một chút, bọn họ dù sao là phụ trợ hệ hồn sư, tình trạng thân thể so với chiến hồn sư yếu hơn rất nhiều. Mà như Đường Tam, sau khi được hồn hoàn bá đạo của Nhân Diện ma chu tăng phúc cộng với Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cải tạo, trình độ cứng cỏi của thân thể so với hồn sư đồng cấp bậc đã cực kỳ kinh khủng, có thể hấp thu hồn hoàn nhiều năm hơn một chút.

Đường Tam nói: *"Không bằng như vậy đi. Chúng ta bây giờ cũng không biết cụ thể sẽ gặp loại hồn thú gì. Nếu gặp phải hồn thú có tuổi không sai biệt lắm với yêu cầu, thì chúng ta sẽ đánh bại nó, làm nó mất đi năng lực phản kháng, sau đó sẽ lại cẩn thận phân biệt dùng tuổi chính thức cộng thêm thuộc tính của nó thích hợp nhất với người nào nhất, sẽ do người đó hấp thu. Nếu không có ai thích hợp với nó, chúng ta sẽ lại đem nó thả đi. Các ngươi thấy thế nào? "*

Đường Tam là đệ tử chính thức của Đại Sư, lại vừa là linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái, lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự đồng ý của mọi người.

Đái Mộc Bạch nói: *"Tốt, cứ làm như vậy đi. Động thủ như thế nào thì vẫn do Tiểu Tam tiến hành chỉ huy. "*

Đường Tam nói: *"Tiểu Áo, trước khi tiến vào Lạc Nhật Sâm Lâm, ngươi...trước tiên chế tạo ra một nhóm phi hành ma cô tràng cho chúng ta, gặp phải một chút nguy hiểm sẽ dễ dàng tránh né. Đồng thời, chúng ta không nên quên Phi Thiên thần trảo trên cổ tay các ngươi, nó không chỉ có thể trợ giúp hành động cho các ngươi tại trong địa hình bất lợi mà còn có thể dùng để thoát thân và bắt lấy hồn thú. Nhưng lúc sử dụng nhất định phải cẩn thận,*

nếu thực lực hồn thú quá mạnh mẽ sẽ không nên dễ dàng sử dụng, mặt khác cũng đừng làm cho hồn thú sợ hãi chạy trước. Lúc gặp phải hồn thú thích hợp, đầu tiên...ta dùng kỹ năng khống chế của mình hạn chế hoạt động của nó, sau đó các ngươi công kích tập thể, chỉ cần đừng đánh chết là được. "

"Áo Tư Tạp, ngươi chẳng những phải phục hồi cho mọi người, đồng thời cũng phải chú ý phục hồi cho hồn thú, vạn nhất chúng ta ra tay quá nặng làm hồn thú gần chết, khôi phục đại hương tràng của ngươi không nên tiết kiệm làm gì. "

"Vinh Vinh, nhiệm vụ của ngươi đơn giản nhất, gặp phải tình huống trực tiếp dùng Cửu bảo lưu ly tháp phụ trợ mọi người. Trúc Thanh phụ trách trinh sát, ta, Mộc Bạch cùng Tiểu Vũ chủ yếu phụ trách công kích. Đều rõ ràng hết chứ? "

"Rõ ràng. "

Phất Lan Đức bốn người mặc dù đi ở phía trước, nhưng lỗ tai bọn họ thủy chung để ý mọi động tĩnh phía sau, lúc này nghe Đường Tam bố trí, vị viện trưởng Sử Lai Khắc học viện không khỏi toát ra vẻ tươi cười, huých nhẹ lên người Đại Sư, nói: *"Tiểu Tam thật không giống một đứa nhỏ, tâm tư kín đáo, gặp chuyện không hoảng hốt. Ngay cả khi biết được thân thế thực sự của mình cũng không hề để bị ảnh hưởng đến việc tu luyện. Nghe nói vẫn còn từ Thất Bảo Lưu Ly tông buôn bán kiếm lời, Tiểu Cương, hay là ngươi đem hắn tặng cho ta? Hoặc là để ta làm sư phụ của hắn với? "*

Đại Sư liếc Phất Lan Đức một cái, nói: *"Ngươi là viện trưởng của hắn còn chưa đủ hay sao? Bất luận nói như thế nào, tương lai Tiểu Tam cũng là từ Sử Lai Khắc học viện tốt nghiệp ra. "*

Phất Lan Đức gật đầu, *"Cái này cũng đúng. Nói thật, ta thật hy vọng thời gian trôi nhanh lên một chút. Ba mươi năm, nga, không, có lẽ là hai mươi năm, chỉ sợ thế giới nằm trong tay của bọn nhỏ này quá. "*

Khuôn mặt của Đại Sư toát lên một tia mỉm cười hiếm hoi, *"Nếu trực tiếp qua hai mươi năm, ngươi, ta cũng không phải là đã già rồi sao? "*

Phất Lan Đức hừ một tiếng, *" Ngươi cũng biết sao! Vậy không nên để thời gian trôi đi mà không nắm bắt cơ hội như vậy chứ. "* Vừa nói, hắn hướng phía Liễu Nhị Long nhìn lại đầy ẩn ý.

Vẻ mặt Đại Sư cứng đờ lại, một lần nữa khôi phục bộ dáng vốn có, thấy thế Phất Lan Đức nổi lên một trận tức giận, nhưng tình cảm của hai người bọn họ là thật, hắn mặc dù cùng hai người rất thân cận, nhưng dù sao không thể thay thế người nhà tác chủ cho bọn họ, điều này ngay cả Đại Sư một điểm biện pháp cũng không có.

Hắn cũng biết, nếu bức bách quá, nói không chừng Đại Sư sẽ lại một lần nữa mất tích, điều đó chắc chắn sẽ khiến cho Liễu Nhị Long khó có thể chịu đựng được.

Từ Thiên Đấu thành tới Lạc Nhật Sâm Lâm rất gần, Lạc Nhật Sâm Lâm có thể coi là thành thị phụ cận với địa phương mà các hồn sư đi liệp sát hồn thú.

Đương nhiên, khu vực hạch tâm Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn ở nơi nào thì không có mấy người biết.

------oOo------

Chương 216: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Hoàn

Đường Tam mặc dù đã sống ở chỗ này chừng nửa năm, nhưng sau khi rời khỏi Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, mới có thể cùng Độc đấu la thỉnh thoảng được ngắm cảnh trong Lạc Nhật sâm lâm (rừng rậm)

Lần này lại được nhìn lại cảnh trong Lạc Nhật sâm lâm, Đường Tam lại cảm thấy một sự xa lạ.

So sánh giữa Lạc Nhật sâm lâm cùng với Tinh Đấu đại sâm lâm, ngoại trừ diện tích nhỏ hơn rất nhiều, cũng có khá nhiều điểm khác biệt. Tinh Đấu đại sâm lâm nằm ở giải đất trung tâm của đại lục, còn trung tâm bên trong nó chính là Hồn Thú sâm lâm.

Nơi đó cũng nằm trong phạm vi nhiệt đới, nên đại bộ phận thực vật trong rừng sâu đều là thực vật của đới nóng.

Còn Lạc Nhật sâm lâm lại nằm trong giải đất trung tâm của Thiên Đấu đế quốc, mặc dù không hoàn toàn nằm trong đới lạnh, nhưng nhiệt độ thấp hơn so với bên Tinh Đấu đại sâm lâm kia rất nhiều, điều này tạo ra cho thảm thực vật nơi đây mang nhiều đặc tính của thực vật ôn đới phương Bắc.

Thực vật đới nhiệt làm cho người ta cảm giác càng thêm dày đặc, ẩm ướt, còn thực vật ôn đới mặc dù mang đến cảm giác nhẹ nhàng thoải mái nhưng lại không có được sự dày đặc như của thực vật nhiệt đới. Cho nên về hoạt động bên trong rừng rậm thì bên trong Lạc Nhật sâm lâm dễ dàng hơn nhiều so với Tinh Đấu đại sâm lâm.

Đương nhiên những hồn thú cường đại bình thường vẫn thích ở trong những loại rừng nhiệt đới như Tinh Đấu đại sâm lâm. Bởi vậy trong Lạc Nhật sâm lâm hồn thú mặc dù không ít, nhưng tu vi lên đến vạn năm thì cũng không có nhiều lắm. Đại đa số đều dừng lại tại ngàn năm hoặc tối đa làm vạn năm tu vi. Hơn nữa cho việc hồn sư liệp sát hồn thú một cách không ngừng, nên những hồn thú có tố chất đặc biệt ngày càng ít hơn. Hiện tại nếu như muốn liệp sát một đầu hồn thú thích hợp cho bản thân, chẳng những phải có thực lực mà đồng thời phải có lòng kiên nhẫn tìm kiếm.

Khoảng cách hồn sư học viện tinh anh đại chiến thời gian chính thức bắt đầu còn có nửa tháng nữa, đây cũng là kỳ hạn để cho Sử Lai Khắc Thất quái liệp sát hồn thú cho bản thân mình. Trong vòng nửa tháng đó, bất luận bọn họ có liệp sát được không cũng đều phải trở về học viện, tham gia dự tuyển tại Thiên Đấu thành phân khu của Thiên Đấu đế quốc.

Tiến vào Lạc Nhật sâm lâm đã được nửa ngày, trên đường gặp phải số lượng hồn thú so với ở Tinh Đấu đại sâm lâm không khác nhau nhiều lắm, nhưng tố chất thì lại yếu hơn khá rõ rệt. Mặc dù cũng có gặp một số đầu hồn thú cấp

bậc ngàn năm, nhưng đại đa số đều là vừa mới đạt được ngàn năm tu vi, hiển nhiên đây không phải là những con mà mọi người hi vọng, mà đại đa số những hồn thú này cũng không có tìm đến trêu chọc bọn hắn.

" Nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai sẽ tìm." Phất Lan Đức nhìn sắc trời đã dần tối sầm xuống, liền nói với Sử Lai Khắc thất quái đang tìm kiếm ở bốn phía xung quanh.

Bởi vì có hồn đạo khí trợ giúp, mọi người người chuẩn bị cũng rất dễ dàng, chỉ trong một chốc lát, hai tòa doanh trướng to lớn đã nhanh chóng được dựng lên, bởi vì đây là ở trong Hồn Thú sâm lâm nên mọi hành động đều phải phản ứng thật nhanh, mọi người chia nhau vào doanh trướng đó mà nghỉ. Bốn vị sư phụ một tòa, Sử Lai Khắc thất quái một tòa, còn chuyện canh gác buổi đêm hiển nhiên là do Sử Lai Khắc thất quái phân công nhau.

Do đây không phải là lần đầu tiên hợp tác, nên Sử Lai Khắc thất quái phối hợp với nhau rất ăn ý, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch ba người phụ trách việc chuẩn bị doanh trướng, còn Liễu Nhị Long dẫn các nữ hài tử đi chuẩn bị thức ăn, còn Đường Tam đi xung quanh một vòng, dùng một ít dược phấn đặc biệt trên người để cách ly khu vực trướng với bên ngoài, chẳng những đối với hồn thú có những uy hiếp nhất định, đồng thời cũng tránh để sâu bọ rắn rết xâm nhập.

Đường Tam sau khi dò xét xung quanh trướng một vòng, khi trở lại thì hai tòa trướng đã dựng xong rồi, Mã Hồng Tuấn đang dùng Phượng Hoàng Hỏa diễm của hắn đốt lên một đống lửa, trên đống lửa có một cái nồi sắt, nước cũng là do trong hồn khí đạo của mọi người mang theo lấy ra, lúc này đang trong quá trình tăng nhiệt độ.

Đường Tam có chút nghi hoặc nhìn về phía Đại sư:*" Sư phụ, đốt lửa không sợ có chuyện sao?"*

Đại sư chưa kịp mở miệng, Phất Lan Đức đã cười nói:*" Yên tâm đi, nơi này cũng không phải là Tinh Đấu đại sâm lâm, cũng không có tồn tại những cái loại kinh khủng như Thái Thản Cự Viên đâu. Cho dù có hồn sư đi tìm kiếm cũng sẽ không gây ra phiền toái gì đối với chúng ta, đừng quên Hoàng Kim Thiết Tam Giác chúng ta giờ đây đã tề tụ rồi, nếu không phải là Phong Hào*

Đấu La thì không ai có thể xúc phạm đến các ngươi. Cả Đại lục, Phong Hào Đấu La cũng có hơn mười người mà thôi, cho dù xảo ngộ cũng chỉ có thể gặp được một người là cùng, địa vị bọn họ như vậy thì tranh chấp hồn thú với các ngươi làm gì. Phương Bắc và Phương Nam không giống nhau, ban đêm rất lạnh, nếu có nhiệt độ của đống lửa thì các ngươi cũng sẽ được thoải mái hơn một chút, ngày mai dậy tinh thần phải thật thoải mái mới có thể đi tìm hồn thú!"

Đường Tam trong lòng chợt hiểu, thì ra là như vậy, đây chính là kinh nghiệm, xem ra kinh nghiệm của mình còn quá ít. Cũng giống như là dưới những tình huống khác nhau sẽ có những biến hóa khác nhau, có lẽ chính mình sẽ phải học thêm lấy kinh nghiệm ở địa phương này.

Cơm tối rất thịnh soạn, khi ăn cơm xong bữa cơm, Phất Lan Đức nhắc nhở Sử Lai Khắc thất quái vài câu, sau đó liền tiến vào trướng nghỉ ngơi. Mặc dù trướng của bọn họ chỉ có bốn người ở nhưng so với trướng của Sử Lai Khắc thất quái xem chừng còn lớn hơn một chút.

Sau khi vào trong trướng bồng, Phất Lan Đức liền nhanh chóng an bài chỗ nằm cho từng người, Liễu Nhị Long ở ngoài cùng bên trái, tiếp theo là Đại sư, còn hắn và Triệu Vô Cực thì nằm ngoài cùng bên phải. Đối với sự an bài như vậy, cho dù là Đại sư cũng không có ý kiến gì, mặc dù hắn không dám tiếp nhận chuyện tình ái với Liễu Nhị Long nhưng tuyệt cũng không nguyện ý để người phụ nữ mà mình yêu mến nằm cạnh người đàn ông khác, nhất là trong hoàn cảnh ban đêm mập mờ này.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực liền tiến ngay vào trướng nghỉ ngơi, còn Liễu Nhị Long sau khi ngồi cạnh đống lửa nhìn Đại sư vài lần rồi cũng đi vào trong, Đại sư lúc này lại có chút do dự.

Bên trong trướng kia hắn cũng đã nhìn kĩ qua một lượt, cơ hồ mỗi người chỉ có một chỗ nhưng da thịt vẫn bị đụng chạm. Mặc dù hắn tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng nếu người phụ nữ nằm bên cạnh lại là người mình yêu mến nhiều năm, hắn sẽ không dám chắc tâm của mình không bị dao động. Trong khoảng thời gian ngắn này, Đại sư ngồi bên đống lửa, trong tâm đã có chút rối loạn.

Bên này Sử Lai Khắc thất quái, người đầu tiên chịu trách nhiệm canh gác đêm chính là Đái Mộc Bạch, đây là do hắn chủ động yêu cầu, làm lão Đại của Sử Lai Khắc thất quái, bất luận là về tuổi hay hồn lực hắn đều lớn nhất, tự nhiên khi đưa ra yêu cầu sẽ được chấp nhận, nửa đêm sẽ đến phiên Đường Tam, còn Áo Tư Tạp cùng các nữ hài tử có thể yên tâm mà nghỉ ngơi.

Ở bên ngoài so với tu luyện bên trong học viện không giống nhau.

Trong học viện, hoàn toàn có thể ngồi xuống tu luyện qua hết thời gian buổi đêm, nhưng khuyết điểm lớn nhất của việc ngồi xuống tu luyện chính là phải tập trung tinh thần, sau khi tu luyện một đêm mặc dù thân thể sẽ có được trạng thái rất tốt, nhưng sẽ có một đoạn thời gian tinh thần rời xa ngoại giới, khi liệp sát hồn thú tuyệt không cho phép xuất hiện loại tình huống này. Vạn nhất trong lúc tinh thần tập trung nhất lại bị hồn thú công kích, có thể tạo ra những tổn thất không cách nào cứu vãn được. Cho nên trong quá trình liệp sát hồn thú, ban đêm mỗi người cũng đều phải ngủ để khôi phục cho mình trạng thái tốt nhất.

Những điều này chính là những lý luận mà Đại sư đưa ra.

Sử Lai Khắc thất quái đều chui hết vào trướng, chỉ còn Đái Mộc Bạch đang ngồi bên đống lửa, *" Đại sư, ngài cũng đi nghỉ ngơi đi, ta đi một vòng xem dò xét đã."*

Đại sư gật đầu nói:*" Ngươi đi đi, một lúc nữa ta ngủ sau."*

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nói:*" Ngài không mệt hay sao? Nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chúng ta còn phải đi sâu vào trong rừng tìm hồn thú mà."*

Trong số những người ở đây thì Đại sư là người có hồn lực yếu nhất, suốt ngày hôm nay chạy vào Lạc Nhật sâm lâm rồi lại đi tìm hồn thú, cơ hồ không nghỉ ngơi một chút nào. Ngay đến như Đái Mộc Bạch cũng cảm thấy vài phần mệt mỏi, hắn không tin Đại sư lại không có cái cảm giác này.

Đối với sự tình giữa Liễu Nhị Long cùng với Đại sư, Đường Tam tự nhiên sẽ không tùy tiện nói lung tung, cho nên những người còn lại trong Sử Lai Khắc

thất quái cũng không ai biết được rõ ràng.

Đại sư trong lòng thầm than một tiếng, quên đi, dù sao mình cũng mệt mỏi lắm rồi, liền lập tức đi ngủ.

Nghĩ đến đây, Đại sư hướng Đái Mộc Bạch gật đầu, lúc này mới chui vào trong trướng của mình. Ảo diệu ở chỗ không chỉ bên trong chỗ của bọn Đại sư có sự phân chỗ, mà trong trướng bồng của Sử Lai Khắc thất quái cũng trải qua thảo luận mới có thể đưa ra quyết định.

Mã Hồng Tuấn là người mà những nữ tử không muốn gần nhất, nên trực tiếp bị vất vào vị trí ngoài cùng bên trái, mà Chu Trúc Thanh lại chủ động yêu cầu nằm ở phía ngoài cùng bên phải.

Vấn đề xuất hiện, Sử Lai Khắc thất quái có ba nữ bốn nam, điều này hiển nhiên sẽ có một nam một nữ phải nằm cạnh nhau.

Đái Mộc Bạch đương nhiên nguyện ý ở giữa cạnh với Chu Trúc Thanh, nhưng bị Chu Trúc Thanh mạnh mẽ cự tuyệt.

Áo Tư Tạp nguyện ý cùng Trữ Vinh Vinh ở giữa nhưng cũng bị Trữ Vinh Vinh từ chối.

Cứ như vậy, trong số những nữ tử bên trong trướng bồng chỉ có Tiểu Vũ là có thể, mà cùng với nàng cũng chỉ có thể là Đường Tam.

Vốn Đường Tam không muốn lắm, nhưng mọi người cứ vin vào cái gọi là thân huynh muội, bất đắc dĩ chỉ có thể an bài như vậy. Từ trái qua phải phân biệt là: Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh.

Lúc này Đái Mộc Bạch ở bên ngoài gác đêm, mọi người mặc dù tiến vào chỗ nằm nhưng khoảng cách giữa Đường Tam và Tiểu Vũ lại gần quá.

Tiểu Vũ thì vẫn có chút tự nhiên, dù sao một bên nàng là Trữ Vinh Vinh, còn bên kia là Đường Tam cũng không hề xa lạ, sau khi thân thể vừa nằm xuống, thân thể Đường Tam như cứng đờ lại, cũng không dám động đậy, sợ rằng

chính mình chạm vào sẽ đánh thức Tiểu Vũ.

Mặc dù như vậy nhưng cỗ hương khí nhàn nhạt trên người Tiểu Vũ không ngừng truyền tới.

Ban đêm, khi Tiểu Vũ đã xõa tóc ra, Đường Tam mới chợt nghĩ ra tại sao mình lại thấy Tiểu Vũ tỏa ra mùi hương quen thuộc, bởi vì mùi hương từ tóc nàng và mùi hương của Khỉ La tiên phẩm có khả năng khắc chế bách độc rất giống nhau, Đường Tam mơ hồ nhớ lại trong Huyền Thiên Bảo Lục từng ghi lại, loại hương khí này xuất hiện trên người gọi là Tiên thiên khỉ la u hương, mặc dù không thể khắc chế bách độc như U Hương Khỉ La tiên phẩm, nhưng đối với thân thể cũng mang lại nhiều chỗ tốt, chẳng những có công hiệu tăng thêm tuổi thọ lại còn có thể tăng cường khả năng khiên cho người khác cảm thấy say mê.

------oOo------

Chương 217: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mùi hương từ thân thể Tiểu Vũ toát ra khiến cho Đường Tam cảm thấy say mê, càng không phải nói là có Tiên thiên Khỉ La U Hương, lúc này nằm bên cạnh Tiểu Vũ, Đường Tam cảm thấy toàn thân có chút nóng lên, mặc dù hắn không ngừng tự nói với chính mình là mau mau ngủ đi, nhưng càng nghĩ như vậy thì tinh thần của hắn càng đi ngược lại, một chút buồn ngủ cũng không có.

Trữ Vinh Vinh ở bên kia lúc này đang nằm sát Tiểu Vũ, lúc này nàng đang dán bên tai Tiểu Vũ, thấp giọng cười nói:*" Tiểu Vũ, ta cảm giác ngươi rất khẩn trương nha! Nằm cạnh ca ca của mình thì khẩn trương cái gì nữa? Nếu không ta và ngươi hoán đổi chỗ nhé?"*

Tiểu Vũ tức giận cấu véo trên đùi Trữ Vinh Vinh một trận, *" Đáng ghét, không đổi."*

Trữ Vinh Vinh cười nói:*" Biết ngươi không nỡ mà, chà, khoảng cách gần như vậy ta cũng không thể nào xoay người được này."*

Vừa nói, Trữ Vinh Vinh cố ý xoay thân thể của mình, dùng thân hình mình nhẹ nhàng đẩy Tiểu Vũ một chút.

Tiểu Vũ thấp giọng kinh hô lên một tiếng, thân thể không tránh được liền chạm lên người Đường Tam.

Mặc dù cách một lớp chăn mềm nhưng Đường Tam lại càng hoảng sợ, nghe thấy tiếng cười khúc khích của Trữ Vinh Vinh, hắn lại càng không dám động đậy, cảm giác như vậy thật là có chút thống khổ.

Tình cảnh tối hôm qua chải đầu cho Tiểu Vũ không ngừng hiện lại trong đầu, mặc dù Đường Tam chính mình không rõ ràng lắm nhưng trên thực tế trải qua sự việc tối hôm qua, tình cảm hắn dành cho Tiểu Vũ trong lúc đó đã bắt đầu từ tình cảm huynh muội thuần khiết xảy ra chút biến đổi rồi.

So sánh cùng với Đường Tam, lúc này Đại sư phải nhận thống khổ mãnh liệt hơn.

Sau khi đi vào trướng bồng, Đại sư dùng tốc độ nhanh nhất chui vào chăn của chính mình, hắn thậm chí còn cẩn thận hơn so với Đường Tam, nghiêng người nằm. Quay lưng của mình hướng về phía Liễu Nhị Long, như vậy chẳng những có thể khiến cho thân thể mình chiếm được diện tích nhỏ hơn, mà còn khiến cho tâm tình của hắn hơi ổn định lại một chút.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực cùng Liễu Nhị Long, tâm tình của Đại sư cũng dần dần được thả lỏng, thân thể cũng từ từ trầm tĩnh lại.

Dưới những tình cảnh quen thuộc, thường thường có thể kích thích nhớ lại một số chuyện ở sâu trong trí nhớ. Lúc này bên trong trướng bồng là cả một sự yên tĩnh, nhưng Đại sư lại không thể nào kiềm chế được việc nghĩ lại một cảnh như vậy mười năm trước đây.

Ngày đó chính là ngày hắn cùng Liễu Nhị Long chính thức thành thân, nếu không có sự kiện đó phát sinh, có lẽ đêm đó Liễu Nhị Long đã trở thành người của hắn. Chỉ là hiện tại tất cả đã đều thay đổi, mặc dù bên cạnh mình là người đàn bà mà mình âu yếm nhất, nhưng hắn lại cũng không dám động đậy, đừng nói đến chuyện thân cận, thận chí còn muốn tránh né.

Sự khổ sở trong lòng chỉ có chính mình mới biết được, chính vì sự thống khổ khó nói thành tên này mà hắn phải ẩn nhẫn suốt nhiều năm qua. Trời cao hỡi, tại sao ngươi lại trừng phạt ta như vậy? Tại sao lại khiến người đàn bà mà ta yêu quý nhất lại là đường muội của ta? Tại sao? Đây là tại sao?

Thâm tâm Đại sư co rút lại, cả thân thể không tự chủ được động đậy một chút, hai nắm tay run rẩy giấu trong chăn, ngay cả móng tay cắm sâu vào trong da tay lúc nào cũng không biết.

Gặp lại Liễu Nhị Long, hắn phải dùng vô số nghị lực kiên cường mới có thể ngăn chặn hỏa nhiệt trong lòng mình. Nếu không phải còn có Đường Tam là đồ đệ có thể ký thác ước vọng trong lòng, sợ rằng Đại sư đã một lần nữa bỏ đi. Hắn căn bản không dám cùng Liễu Nhị Long ở cùng một chỗ trong thời gian lâu như vậy, lòng người ai cũng có chỗ mềm yếu, mỗi người đều có những lúc xúc động. Đại sư sợ hãi một ngày nào đó mình không kiềm chế được, làm ra cái hành động cầm thú, đương nhiên việc đó là hắn đánh giá như vậy.

Ngay khi trong đầu là một mảng hỗn loạn, đột nhiên bàn tay hắn bị một bàn tay khác lạnh lẽo nắm lấy, thân thể Đại sư trong nháy mắt cứng đờ lại.

Âm thanh tinh tế của Liễu Nhị Long vang lên bên tai hắn:*" Tiểu Cương, ở cùng với ta khiến cho ngươi cảm thấy thống khổ đến như vậy sao?"*

Đại sư không dám động đậy, cũng không dám lên tiếng, toàn thân cứng đờ lại. Định rút bàn tay đang bị Liễu Nhị Long nắm ra, nhưng Liễu Nhị Long lại nắm rất chặt, thế nào cũng không chịu để cho hắn rút về. Luận về thực lực thì Liễu Nhị Long mạnh hơn Đại sư nhiều lắm, chỉ cần chênh lệch hơn mười cấp hồn lực cũng đủ khiến hắn chốn chạy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ngay khi Đại sư không biết nên làm thế nào cho tốt, thì chuyện hắn lo lắng

nhất rốt cuộc cũng xảy ra, một thân thể mềm mại đã chui vào chăn của hắn, thân thể nóng như lửa gắt gao dán chặt sau lưng hắn, bàn tay đang nắm chặt tay hắn kia chợt bỏ ra nhưng ngay sau đó hai tay của Liễu Nhị Long đã ôm chặt quanh hông hắn, khiến cho thân thể hai người dính sát lại cùng làm một.

Đại sư mặc dù vẫn mặc quần áo nhưng lúc này lại giật mình phát hiện, Liễu Nhị Long đang ôm chặt thân thể mình lại không mặc chút nào.

Kinh hãi biến sắc, Đại sư phải thấp giọng nói:*" Nhị Long, ngươi đừng làm như vậy, bọn Phất Lan Đức còn đang ở đây mà."* Liễu Nhị Long thì thầm nói:*" Nếu như không có bọn hắn thì ta cũng không thể có được cơ hội này. Tiểu Cương, lần này có nói gì đi nữa ta cũng không buông ngươi ra, cho dù phải cưỡng gian thì ta cũng muốn phải là người đầu tiên có được thân thể ngươi."*

Đại sư thống khổ nói:*" Nhưng mà Nhị Long, ngươi nghe ta nói đã. Cho dù ngươi có được thân thể của ta rồi, cũng chưa chắc đã có được trái tim của ta, chúng ta không thể như vậy, chúng ta là huynh muội a."*

Liễu Nhị Long căm hận nói:*" Ta mặc kệ, ta đã đợi ngươi nhiều năm như vậy, từ một cô gái trẻ sắp trở thành một bà già rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta phải đợi đến lúc bạc tóc hay sao? Tiểu Cưowng, không nên hành hạ ta nữa, cũng không nên hành hạ chính bản thân mình. Những thành kiến của thế tục quan trọng như vậy sao? Nếu chúng ta đến với nhau, thì ta sẽ thả cho trái tim của ngươi đi."*

Vừa nói, một tay Liễu Nhị Long luồn vào trong vạt áo của Đại sư, lúc này bất luận là Đại sư hay là Liễu Nhị Long, trống ngực đang dập ầm ầm, mà ở bên cạnh Phất Lan Đức cùng Triệu Vô cực cũng không còn hít thở đều đều như trước nữa.

Phất Lan Đức kéo Triệu Vô Cực lại gần bên này một chút, tựa hồ cho bọn họ thêm một chút không gian, mà Triệu Vô Cực thì trong lòng niệm liên tục: ta không nghe thấy gì, ta không nhìn thấy gì...

Áp lực của tình dục giống như núi lửa bùng phát mạnh mẽ, Liễu Nhị Long mặc dù nhiệt tình hiến dâng nhưng dù sao nàng vẫn còn là xử nữ, đối với

chuyện nam nữ cũng chỉ có biết qua chút ít, nàng ngoại trừ việc cởi hết quần áo của Đại sư ra, thật không biết làm như thế nào tiếp tục.

Nhưng mà mỗi động tác của Liễu Nhị Long lại kích thích từng điểm trên cơ thể Đại sư, Đại sư đột nhiên phát hiện, ý chí của mình tựa hồ cũng không kiên định như mình vẫn tưởng.

Rốt cuộc hắn cũng quyết tâm, chết thì chết chứ có sao đâu, cho dù ngày mai có phải chết thì hết thảy những điều này cũng đáng.

" Nhị Long, buông ta ra."

" Không buông, thế nào cũng không buông."

" Ngươi, nếu như ngươi không chịu buông ta ra, thì ta làm sao xoay người lại đây, chẳng lẽ ngươi vẫn muốn giữ tư thế này mãi sao?"

Nói ra những lời này, không chỉ chính Đại sư ngây dại mà tất cả những âm thanh khác trong trướng bồng đều đình chỉ lại, hai tay Liễu Nhị Long đang quấn chặt quanh hông Đại sư chậm rãi buông lỏng ra.

Đại sư nhắm mắt lại, nhiệt hỏa trong người càng lúc càng bừng lên, mạnh mẽ nghiêng người một cái, liền đặt Liễu Nhị Long ở dưới thân mình. Bất luận thực lực chênh lệch bao nhiêu, vào những lúc như thế này, nam nhân luôn phải ở trên nữ nhân.

" Nhị Long, ta...."

Phất Lan Đức ở một bên trong lòng mắng thầm:*" Lúc này mà còn nói chuyện, mẹ kiếp, ngươi có phải là một nam nhân không đây?"* Một bên nghĩ, một bên hắn điểm hai cái vào hai bên tai mình, phong tỏa thính lực của mình, hắn không muốn nghe thấy cảnh kích thích này.

Liễu Nhị Long chỉ trả lời đơn giản:*" Đến đây đi...."*

Vào thời khắc mấu chốt này, đột nhiên bên ngoài trướng bồng vang lên một tiếng hét lớn, khiến thân thể Đại sư cùng Liễu Nhị Long cứng đờ lại.

" Có chuyện, mọi người cẩn thận." Thanh âm to lớn này đúng là do Đái Mộc Bạch phát ra.

Nếu nói lúc trước thân thể Đại sư tựa như lửa đốt, vào giờ phút này thì ngọn lửa đó liền trực tiếp bị một chậu nước lạnh dập tắt.

" Có, có chuyện!" Đại sư lúc này như một đứa nhỏ yếu ớt, hai tay đang ôm lấy Liễu Nhị Long chậm rãi buông ra.

" Mẹ kiếp, lão nương điên mất." Liễu Nhị Long thật sự muốn phát điên, tâm nguyện nhiều năm chờ đợi sắp hoàn thành lại đột nhiên bị cắt đứt như vậy, không phải chỉ hai từ phẫn nộ là có thể giải thích được. Thân thể mạnh mẽ li khai khỏi người Đại sư, Đại sư thậm chí còn không có thấy rõ thì nàng đã mặc xong quần áo và đi ra ngoài rồi.

Đại sư phát hiện, Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức ở bên kia một chút phản ứng cũng không có, hắn tự biết thực lực mình không đủ, bèn mạnh mẽ đạp vào người Phất Lan Đức:*" Mau dậy đi, có chuyện rồi."*

Hắn nào có biết lúc này Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực đã phong bế thính lực của họ rồi, tất nhiên sẽ không thể nghe thấy tiếng kêu bên ngoài của Đái Mộc Bạch.

Phất Lan Đức trong lòng giận giữ, một tay gạt tay của Đại sư ra, chỉ hướng Đại sư mắng một câu:*" Mẹ kiếp, ngươi cứ làm việc của ngươi đi, gọi lão tử làm gì? Lão tử không có hứng thú với chuyện của các ngươi."*

Đại sư sửng sốt một chút, lập tức liền đoán ra được vấn đề, việc tối hôm nay rõ ràng xuất phát từ chủ ý của hai người Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long.

Phất Lan Đức lúc này mới cảm giác có gì không đúng, khí lực của Đại sư cũng không nhỏ, hắn bị một cước này trực tiếp bắn va vào người của Triệu Vô Cực bên cạnh.

Cũng không nghe thấy Đại sư nói gì cả, Triệu Vô Cực vốn đang phong bế thính lực lập tức mắng một tiếng, *"Phất Lan Đức, lão tử không có hứng thú*

với ngươi, hai người bọn họ làm chuyện vợ chồng, chẳng lẽ ngươi muốn cản?"

Phất Lan Đức vừa mới đả thông thính lực, tự nhiên nghe được những lời này của Triệu Vô Cực, cơ hồ làm ra một động tác y hệt như Đại sư, một cước đạp vào mặt của Triệu Vô Cực.

Khí lực của hắn thì một người như Đại sư không thể so sánh được, mặc dù Triệu Vô Cực thân thể cứng rắn hắn sẽ không bị thương, nhưng cũng bị một đá này của hắn trực tiếp bắn từ trong trướng ra ngoài.

Việc hỗn loạn bên trướng bồng kia Sử Lai Khắc thất quái không hề biết, trái ngược với Đại sư, sau khi nghe thấy tiếng kêu của Đái Mộc Bạch, Đường Tam như được giải thoát, là người đầu tiên trong trướng bật dậy, trực tiếp lao thẳng ra ngoài. Động tác của hắn xem ra còn nhanh hơn so với Liễu Nhị Long vài phần.

------oOo------

Chương 218: Đại địa chi vương dưới chân Xích Long (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa ra khỏi trướng bồng, Đường Tam nhìn thấy Đái Mộc Bạch đang từ cách đó không xa hướng về phía này nhanh chóng chạy tới, sau lưng hắn một đạo hỏa quang bốc lên cao, suýt chút nữa thì đốt cháy phía sau lưng hắn. Đái Mộc Bạch lộn người một cái đã lao trở về khu vực doanh trướng, trên mặt hắn chẳn những không có một tia kinh hoàng nào, ngược lại thần sắc rất vui mừng.

" Rất thích hợp kéo về đến tận cửa, Tiểu Tam, dược vật của ngươi tựa hồ không có hiệu quả với nó, đây ít nhất là một đầu hồn thú trên dưới bốn ngàn năm tu vi."

Đái Mộc Bạch còn chưa dứt lời, Đường Tam liền đã kinh hãi thấy được hồn

thú trong lời nói của hắn.

Đây là một đầu bò cạp thân hình vô cùng lớn, thân thể của nó so với Nhân Diện Ma Chu mà Đường Tam giết lần trước không hề nhỏ hơn một chút nào, thậm chí còn lớn hơn vài phần. Kỳ dị là toàn thân bò cạp này toàn một màu trắng như tuyết, từ trên thân thể phát tán ra một cỗ sát khí mãnh liệt, thân thể trắng toát đang bò nhanh trên mặt đất, tốc độ cực kì nhanh. Một cái đuôi do chín đoạn xương ngưng kết thành nhếch lên cao cao, bên trên cùng đuôi cong lại, tạo thành một cái móc câu đỏ như lửa.

Đường Tam nhìn thấy nó, vừa lúc từ trên đuôi nó phun ra một đoàn trụ lửa, trực tiếp lao đến Đái Mộc Bạch.

" Hắc!" Đái Mộc Bạch thở ra một hơi dài, quát lên:*" Ta mà sợ ngươi sao."*

Bạch Hổ vũ hồn phụ thể trong nháy mắt xuất hiện, hai vàng hai tím, bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trên thân, khi có vũ hồn phụ thể, thân thể của hắn càng trở nên hùng vĩ hơn trước, hai tay hợp lại trước ngực, đệ nhất hồn kỹ: Bạch Hổ Hộ Thân Chướng đã xuất ra.

"Phanh!" Một tiếng nổ vang lên, ánh lửa lao đến trước người Đái Mộc Bạch bị bắn ra bốn phía, thân thể bị đẩy lùi về phía sau liên tục ba bước mới có thể đứng vững lại được.

Lúc này, Đường Tam đã phân biệt được chủng loại của con hồn thú này. Từ ngoại hình xem xét, hắn có thể kết luận đây là một con Đại địa chi vương, Hỏa thuộc tính hồn thú.

Con bò cạp này có tên là Đại địa chi vương, cực kì bá đạo, hiếu sát thành tính, mặc dù không có kịch độc giống như Nhân Diện Ma Chu khiến cho các hồn thú khác sợ hãi, nhưng những hồn thú cùng cấp bậc cũng ít có con nào dám trêu chọc nó, tuyệt đối là một đầu Hỏa hệ hồn thú cao cấp. Từ cái đuôi bao gồm chín đốt của nó thì có thể nhìn ra, con Đại địa chi vương này có tu vi trên dưới bốn ngàn năm, bởi vì cứ mỗi năm trăm năm thì đuôi của nó lại dài thêm một đốt.

Đại địa chi vương chia làm ba loại màu sắc, Đại địa chi vương tu vi dưới một

ngàn năm thì có màu đỏ. Khi tu vi của nó đạt tới trên ngàn năm, thân thể khổng lồ liền dần dần thu gọn lại, mỗi lần nhỏ đi thì màu sắc trên thân thể nó chuyển từ màu đỏ sang màu trắng. Sau khi tu vi tiến đến trình độ vạn năm, màu sắc của nó mới lại biến đổi một lần nữa, khi đó chuyển thành màu lam.

Từ màu sắc cùng với số đốt trên đuôi, Đường Tam liền có thể chuẩn xác phán đoán đúng thực lực của nó. Chính xác đầu hồn thú này rất thích hợp với bốn mươi cấp hồn lực của bọn họ.

Ngay khi Đường Tam chuẩn bị động thủ phối hợp cùng Đái Mộc Bạch, Sử Lai Khắc thất quái cùng những người khác cũng từ bên trong trướng bồng chui ra, từ trong trướng bồng bên kia, một đạo nhân ảnh cũng lao ra, chính là Liễu Nhị Long.

Lúc này quần áo trên người Liễu Nhị Long còn có chút rối loạn, cả người tựa như sắp nổi điên, từ trong trướng lao ra nàng liếc mắt một cái liền thấy ngay được con Đại địa chi vương tu vi trên dưới bốn ngàn năm này, nhất thời kêu to một tiếng. Cánh tay vung lên trực tiếp hướng về phía Đại địa chi vương lao tới, chẳng những động tác cực kì mau lẹ mà khí thế bạo liệt khiến cho cả Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch phải chấn động. Bởi vì sự chú ý của hai người tập trung hết lên Liễu Nhị Long, bọn họ thậm chí còn không thấy được bộ dáng thảm hại của Triệu Vô Cực bị Phất Lan Đức đá văng ra khỏi trướng.

" Các ngươi dám phá hư chuyện tốt của lão nương, lão nương liều mạng với ngươi." Liễu Nhị Long một bên mắng chửi, một bên tự mình phóng thích ra vũ hồn Hỏa Long của mình, không ngừng lao đến trước.

Đầu Đại đại chi vương này cũng là không may, vốn dĩ tu vi của nó đối mặt với bọn Đường Tam thì không chừng còn có cơ hội chạy trốn, chỉ tại nó xuất hiện vô cùng không đúng lúc, nó đã hoàn toàn chọc giận Liễu Nhị Long, nó không còn cơ hội thoát thân nữa.

Đột nhiên chứng kiến một người hướng đến mình đánh tới, Đại địa chi vương phản ứng bằng cách từ trên móc câu tại đầu đuôi nó phun ra một luồng lửa, giống như vừa công kích Đái Mộc Bạch, một đạo hỏa trụ liền mạnh mẽ oanh kích trước ngực Liễu Nhị Long.

Nhưng mà Liễu Nhị Long nào có giống như Đái Mộc Bạch, nàng thậm chí cả không thèm né tránh, toàn thân đã bị lửa bao phủ hoàn toàn, sau một khắc, Đường Tam là người chứng kiến rõ nhất, ngọn lửa trên người Liễu Nhị Long bạo phát mạnh mẽ, bảy cái hồn hoàn của nàng trong nháy mắt xuất hiện, quần áo toàn thân trong chớp mắt hóa thành tro bụi, thân thể đã bị vảy rồng bao trùm, một tiếng rồng ngâm kinh khủng vang vọng trong không trung.

Đường Tam ngơ ngác nói:*" Chỉ là đối phó với một đầu hồn thú ngàn năm thôi mà, Nhị Long sư phụ cũng không cần phải phóng thích đến hồn kỹ thứ bảy: Xích Long chân thân ra như vậy chứ. Phất Lan Đức viện trưởng không phải đã nói, để cho chúng ta tự mình đối phó với hồn thú hay sao? Tại sao Nhị Long sư phụ lại tự mình làm?"*

Tà Mâu của Đái Mộc Bạch cũng đồng dạng ngơ ngẩn,*" Trước kia ta còn tưởng cọp cái là hung mãnh nhất, bây giờ ta mới biết được rồng cái so với cọp cái càng thêm kinh khủng hơn nữa."*

" Đái Mộc Bạch, ngươi nói ai là cọp cái cơ?"

" Đương nhiên là Trúc Thanh của ta..... ặc..... không phải, Trúc Thanh, ngươi nghe ta nói đã, không phải ta nói ngươi...." Đái Mộc Bạch sau khi trả lời một cách vô ý thức mới phát hiện ra một vấn đề, chính là về Chu Trúc Thanh.

Lúc này Chu Trúc Thanh không hề còn bộ dạng lạnh như băng nữa, mà dung nhan ngược lại tràn đầy tươi cười, nàng vốn đã cực kì xinh đẹp, khi cười tươi càng thêm động lòng người, chỉ là bây giờ vẻ mặt của Đái Mộc Bạch tràn đầy sự kinh hoàng.

Cảm giác của hồn thú vốn rất nhạy cảm, tu vi càng cao thì trình độ nhạy cảm cũng càng tăng, đầu hồn thú Đại địa chi vương tu vi gần năm ngàn năm này ngay khi thấy Liễu Nhị Long thi triển ra Xích Long chân thân đã cảm thấy không ổn, mắt nhìn thấy hai cánh rồng thật lớn sau lưng Liễu Nhị Long, nó biết rằng mình muốn chạy cũng đã muộn, chỉ có liều chết may ra mới có cơ hội trốn thoát.

Trong phút chốc, toàn thân Đại địa chi vương hồng quang bạo phát, lấy thân

thể nó làm trung tâm, không khí bên trong phạm vi mười thước hoàn toàn trở nên vặn vẹo, thân thể nằm trên mặt trong nháy mắt tựa như rực cháy, hai càng phía trước thật lớn của nó dùng sức đập mạnh lên mặt đất một cái, trong không khí vặn vẹo nhất thời sinh ra một loại chấn động mãnh liệt.

Cho dù đã xuất ra Xích Long chân thân nhưng Liễu Nhị Long cũng không nhịn được rung động mà chậm lại một chút, mà ngay lúc này mặt đất dưới thân Đại địa chi vương cũng ầm ầm nổ một tiếng, một cỗ hỏa trụ màu đỏ rực phóng lên cao.

Hỏa trụ này có đường kính khoảng hai thước, vừa vặn bao trùm vị trí trung ương của khu vực không gian chấn động, lúc này thân thể Liễu Nhị Long cũng bị khựng hẳn lại giữa không trung.

Kỹ năng này Đường Tam cũng từng được nghe Đại sư cẩn thận giảng giải qua, đây chính là tuyệt chiêu thiên phú của Đại địa chi vương, cũng là kỹ năng cường đại nhất của nó, cùng với tu vi không ngừng tăng thêm mà càng thêm mạnh hơn, có tên là Nham Tương Liệt Địa Kích, đáng sợ nhất của chiêu này không phải là lực công kích cường hãn mà là lực công kích được phóng thích trong nửa vòng tròn có quang mang vặn vẹo bao trùm.

Trong phạm vi của quang mang vặn vẹo thì không khí bị chấn động rất mạnh, có thể làm cho địch nhân trở nên mê muội, thời gian mê muội căn cứ vào chênh lệch thực lực của Đại địa chi vương với đối thủ. Một khi thân thể của đối thủ bị khựng lại, sau chừng một khắc phun ra thì nhiệt độ của hỏa trụ sẽ như là nhiệt độ của nham thạch, đánh cho địch nhân một đòn trí mạng.

Lúc này, khoảng cách giữa bọn Đường Tam và tràng chiến đấu là khá xa, cho dù trước mặt nhưng bọn họ cũng không có cách nào để ngăn cản một kích này của Đại địa chi vương được. Đại sư lúc trước có dạy cho Đường Tam biện pháp đối phó với hồn thú này, chính là ngàn vạn lần không nên đến gần thân thể của Đại địa chi vương, chỉ cần ở cách xa nó ngoài hai mươi thước thì không phải e ngại về kỹ năng kinh khủng này nữa, còn Đại đại chi vương cấp bậc vạn năm thì khoảng cách này phải gia tăng thành năm mươi thước.

Phẫn nộ nhìn Liễu Nhị Long không còn chút phản ứng nào, nó hung hăng khống chế hỏa trụ đánh thẳng vào ngực Liễu Nhị Long.

Lúc này Phất Lan Đức cùng Đại sư cũng vừa từ trong trướng chui ra, đương nhiên thần sắc của Đại sư rất là khó coi, còn vẻ mặt của Phất Lan Đức trở nên trắng bệch.

Bọn họ tất nhiên cũng thấy được một kích Nham Tương Liệt Địa Kích này, Đại sư chỉ hơi nhíu mày, còn Phất Lan Đức hai tay hợp lại xoa xoa đầy tâm trạng, trong miệng thì thào một câu:*" Thương cảm cho Đại địa chi vương, Đại địa chi vương thật đáng thương cảm!"*

Sau một khắc, Liễu Nhị Long liền cấp cho đáp án.

Sau khi hỏa trụ thật lớn đó đánh mạnh vào ngực nàng, một màn kỳ dị liền xảy ra, thân thể Liễu Nhị Long đang đình trệ giữa không trung không hề bị hỏa trụ đánh bay đi, ngược lại như đắm chìm vào trong hỏa trụ, nham thạch trên hỏa trụ trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân nàng, những lân phiến trên người nàng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa đỏ, trở nên huyễn lệ như hồng bảo thạch.

Thân thể của Đại địa chi vương rất khổng lồ nhưng con mắt của nó lại rất nhỏ, nếu lúc này có ai có thể nhìn sâu vào mắt nó, thì có thể thấy được trong đó một sự hoảng sợ vô cùng.

Sau một khắc, thân thể Liễu Nhị Long từ trên trời hạ xuống, không có chuyện gì, cũng không có sử dụng kỹ năng gì, chỉ là nàng thu liễm hai cánh phía sau lưng lại, từ trên không trung hạ xuống, sau đó long trảo hung hăng đánh mạnh lên lưng Đại địa chi vương, ầm ầm nổ một tiếng, thân thể của Đại địa chi vương bị đánh văng xuống mặt đất.

Đại địa chi vương phát ra một tiếng kêu bi thảm, hai càng phía trước nhanh chóng huy động, nhưng ngay cả thân thể của Liễu Nhị Long cũng không chạm đến được.

Xích Long chân thân của Liễu Nhị Long có trọng lượng nặng đến mức nào? Liền trực tiếp từ trên không rơi thẳng xuống trên người của Đại địa chi vương, mặc dù không trực tiếp đánh chết nó, nhưng cũng không khác là mấy.

" Quá bạo lực." Đái Mộc Bạch lúc này đã không còn cố gắng đi tới cạnh Chu Trúc Thanh nữa, tất cả đều đã bị hành động của Liễu Nhị Long làm cho rung động.

Mã Hồng Tuấn trong mắt tràn đầy tinh quang, *" Ta đã quyết định, Nhị Long sư phụ sau này sẽ là thần tượng của ta, chẳng lẽ đây là mỹ học bạo lực trong truyền thuyết?"*

------oOo------

Chương 219: Đại Địa Chi Vương và Phấn Hồng Nương Nương (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: A Lót + A Lá

Lúc này mọi người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn kỹ, con hỏa long do Liễu Nhị Long đang cực kỳ phẫn nộ nhìn chằm chằm vào *"Đại Địa Chi Vương"* đang liều mạng giãy dụa, nàng giơ trảo phía trước lên.

"Cẩn thận." Đại sư từ phía xa hô to một tiếng, bởi vì từ góc độ của hắn vừa lúc có thể chứng kiến cái đuôi của *"Đại Địa Chi Vương"* kia vung lên.

Mặc dù ngọn lửa trên đuôi nó không thể gây nhiều thương tổn cho hỏa long vì có cùng chúc tính giống nhau, nhưng nó lại có lực công kích lại cực kỳ mạnh mẽ, bất luận nói như thế nào đi chăng nữa, thì nó cũng là một hồn thú gần năm nghìn năm tu vi.

Liễu Nhị Long rất nhanh khiến cho mọi người thấy được mặt bạo lực của mình, chân dẫm mạnh khiến lưng của *"Đại Địa Chi Vương"* nát cả ra, mặt khác trảo của nàng cũng rất nhanh giơ lên rồi hạ xuống, đem cái đuôi của Đại Địa Chi Vương dập thẳng xuống mặt đất, khiến cho cái đuôi giống như một cái lưỡi câu rốt cuộc không thể quăng ra được.

Với lực lượng này thì đầu hồn thú ngàn năm này căn bản là không phải là đối thủ của Liễu Nhị Long.

Chân trước giơ lên rồi đạp mạnh xuống đồng thời Long trảo tát mạnh một cái vào đầu Hồn Thú này,*" Ta cho ngươi biết phải trả giá như thế nào khi phá đám chuyện tốt của lão nương."*

Đại Địa Chi Vương kêu thất thanh, hai chân trước khoắng loạn xạ cả lên, hiện tại cả thân thể khổng lồ của nó cũng chỉ có hai chân trước này là còn lộ lên trên mặt đất.

"Lão nương hôm nay không đùa chết ngươi, ta sẽ không gọi là Liễu Nhị Long nữa."

Oanh, oanh----

Hoàn toàn không sử dụng kỹ năng, lúc này Liễu Nhị Long sử dụng chính là chân thân sau khi hóa thành Hỏa long, hai chân trước không ngại ngần mà trực tiếp đánh mạnh lên hai chân trước của Đại Địa Chi Vương, ngay sau khi hai chân trước bị đánh lún xuống mặt đất thì tiếp đó là bị đánh vào tất cả các đốt, khớp của cả tứ chi.

Liên tiếp âm thanh Ca Ca (Rắc rắc) kinh khủng vang lên, đầu và đuôi của Đại Địa Chi Vương đồng thời kịch liệt run rẩy, nhưng lực lượng của Liễu Nhị Long thật sự quá lớn, bất luận nó liều mạng giãy dụa như thế nào cũng không thể làm được bất cứ gì.

Phốc phốc hai tiếng, hai cái càng bọ cạp cự đại cứ như vậy bị Liễu Nhị Long đập xuống, máu tươi màu đỏ sậm phun vãi ra.

Bất quá. Đối với Liễu Nhị Long mà nói, đây mới chỉ coi là bắt đầu mà thôi.

Dưới vẻ trợn mắt há hốc mồm của mọi người đang nhìn, thân thể khổng lồ của Liễu Nhị Long vừa chuyển, trảo trước đã tóm đầu đuôi của Đại Địa Chi Vương. Phải biết rằng đầu nhọn phần đuôi của Đại Địa Chi Vương là vũ khí công kích kinh khủng nhất của nó, đồng thời độ nóng cũng vô cùng cao.

Cũng chỉ có Liễu Nhị Long này cùng có thuộc tính là Hỏa mới dám trực tiếp dẫm lên như vậy.

Sau một khắc, Liễu Nhị Long từ trên người Đại Địa Chi Vương nhảy xuống, đương nhiên, cũng không phải do nàng muốn tha cho nó.

Tay vung lên đã nắm cả thân hình đang chìm trong mặt đất của Đại Địa Chi Vương lên rồi tiếp tục đập mạnh xuống mặt đất.

Ở trong tay Liễu Nhị Long, Đại Địa Chi Vương trông như một cái bao bố, liên tục bị đập xuống rồi lại kéo lên liên tục.

Cảnh bạo lực này diễn ra khiến mọi người không khỏi phát run. Ngay cả Đường Tam có tâm tính trầm ổn như vậy cũng không khỏi lẩn quẩn trong đầu câu hỏi muốn hỏi sư phụ: Thật sự nàng là con người sao?

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái ai cũng không dám tiến lên khuyên bảo Liễu Nhị Long, nói cho nàng biết rằng thân thể hồn thú này còn có thể có ích trong tương lai. Sau khi vài cái đập, Đại Địa Chi Vương đã không có lực phản kháng nữa, cảm giác không còn thú vị nữa nên Liễu Nhị Long mới dừng lại.

Đang lúc tất cả mọi người tưởng rằng tràng bạo lực này đã đến lúc chấm dứt thì nghe thấy Liễu Nhị Long trong miệng thì thào nói: *"Ngươi phá hỏng chuyện tốt của lão nương, Cho ngươi không có cả khả năng hối hận này."*

Nàng vừa nói một câu thì Long trảo của nàng liên tục chém xuống từng bộ phận thân thể của Đại Địa Chi Vương, đầu tiên là chém bay hạt châu biến dị kia, sau đó là đuôi, tứ chi. Chỉ trong chốc lát địa công phu, nó vốn là một hồn thú cường hãn nhưng nay chỉ còn có thân thể và đầu dính vào nhau, xung quanh thân thể bầy nhầy toàn máu vẩy và thịt của nó.

Nhưng Đại Địa Chi Vương này cũng thật sự có sức sống quá mạnh, dù như thế nhưng nó vẫn còn có một chút hơi thở.

Liễu Nhị Long long trảo vung lên, thân thể Đại Địa Chi Vương bị vứt lên không trung như một bao cát, vừa đúng rơi đến trước mặt Sử Lai Khắc Thất Quái, *"Tên kia, đúng rồi tên mập mạp ngươi đó, cái này là cho ngươi. Ngươi*

cũng là hỏa thuộc tính, vừa lúc hợp dùng."

Ngay lúc thân thể Đại Địa Chi Vương rơi ầm ầm xuống trước mặt Sử Lai Khắc Thất Quái thì cả bẩy người cơ hồ đều lùi từng bước lại phía sau, ba cô gái khi chứng kiến tràng diễn thảm thiết này thì mặt đã tái nhợt, nếu như không phải trước kia từng được Đại Sư tiến hành đặc huấn thì sợ rằng hiện tại cũng đã nôn mửa hết cả rồi.

" Cấp, cho ta....." Mã Hồng Tuấn nhìn con hỏa long khủng khiếp kia, hỏi dò.

"Còn không nhanh lên? Lão nương cho ngươi thì nhất định là của ngươi, đừng nói nhảm nữa." Đôi mắt rồng của Liễu Nhị Long trừng lên, nhất thời khiến Mã Hồng Tuấn sợ đến suýt nữa ngã ngửa. Lúc này mới vội vã động thủ, mang theo vẻ cực kỳ từ bi mà kết thúc tính mạng đầy đau khổ của Đại Địa Chi Vương

Hồng quang dần nhạt, Liễu Nhị Long một lần nữa khôi phục hình người, ánh mắt rực lửa dã hoàn toàn biến thành lạnh như băng, có chút u oán quét qua Đại sư liếc mắt một cái, rồi tự nhiên quay về lầu vải ngủ.

Ngoài Mã Hồng Tuấn rất nhanh ngồi xuống bắt đầu phóng xuất ra vũ hồn của chính mình để hấp thu hồn hoàn, thì những người khác đều đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, tựa hồ sợ phát ra thanh âm gì đó khiến Liễu Nhị Long tức giận.

Nửa khắc sau, Triệu Vô Cực nhìn trộm nhìn lều vải phía sau một cái, thấp giọng nói:*" Thật khó tưởng tượng, lúc trước ta cùng ở trong một lều vải với một con bạo long hình người. Phất Lan Đức, trước kia ngươi nói tính tình Nhị Long muội của ngươi không tốt ta còn không quá tin tưởng, nàng xinh đẹp như vậy cơ mà. Nhưng hiện tại ta mới biết được, ngươi một điểm cũng không khoa trương, thậm chí nói còn chưa đủ.Ta quyết định, sau này ta sẽ gác đêm. Ai cũng không thể tranh cùng ta được."*

Phất Lan Đức liên tục gật đầu, nói: *"Tiểu mập mạp hấp thu hồn hoàn, ta là sư phụ sẽ thay hắn hộ pháp. Tiểu Cương, ngươi đi ngủ đi. Nơi này có ta cùng Vô cực là được."*

"Ngủ cái đầu ngươi." Đại sư cực kỳ buồn bực trừng mắt nhìn Phất Lan Đức, lúc này ngọn lửa trong lòng hắn đã hoàn toàn bị dập tắt, nhìn lều vải một chút, trực tiếp đi tới bên cạnh một cây đại thụ mà ngồi xuống, nhắm mắt lại không nói được một lời.

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng, *"Nhị long sư phụ thật sự là thần tượng của ta. Hiện tại ta mới biết được, cái gì mới là bạo lực chân chính. Khó trách nàng được xưng là Sát Lục chi giác trong Koàng kim thiết tam giác."*

Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh ba cô gái kể cả một giây đồng hồ cũng không muốn tiếp tục đứng lại ở đây nữa, nhanh chóng chạy về lều vải, về phần tràng cảnh vừa rồi Liễu Nhị Long bộc phát có thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của các nàng hay không, cũng chỉ có các nàng mới tự biết được thôi.

Áo Tư Tạp lôi kéo Đường Tam, *"Xem ra hôm nay cũng không cần ngươi gác đêm. Tiểu Tam, Đái lão đại, chúng ta cũng trở về ngủ thôi."*

Trở lại lều vải, bởi vì bớt đi Mã Hồng Tuấn, mà lúc này Đường Tam đã tỉnh táo lại, để Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp nằm bên ngoài cùng, Đường Tam phải kiếm đồ để chèn vào giữa hắn và Tiểu Vũ, lúc này mới dám nằm xuống. Chỉ bất quá, lúc này sáu người trong lều vải, trong đầu mỗi người đều đang diễn ra tràng cảnh con Hỏa long điên cuồng tàn phá, chém giết. Đây mới là thực lực chân chính của hồn sư cấp cao, hồn thú năm nghìn năm mà chỉ trong chốc lát đã bị hủy diệt, hơn nữa lại còn bị chặt thành khúc theo một phương pháp đặc thù như vậy.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày tiếp theo mọi người mới từ lều vải chui ra, Mã Hồng Tuấn vẫn ngồi tại chỗ như trước tối. Chỉ là lúc này hắn đã có biến hóa không nhỏ.

Đầu tiên là bốn cái hồn hoàn, hai vàng hai tím. Lúc trước hắn dùng tiên phẩm dược thảo nên thân thể gầy đi một chút nhưng bây giờ thân thể tựa hồ lại béo thêm một chút. Hơi thở cả người tràn ngập sự bạo liệt của Hỏa thuộc tính.

Vẻ mặt Phất Lan Đức đầy hài lòng đứng ở bên người mập mạp, chính đệ tử của mình có thể đạt được hồn hoàn thứ tư sớm hơn so với Đường Tam đã khiến hắn rất hài lòng. Con người luôn có hư vinh, hắn cũng không ngoại lệ.

"Phất Lan Đức viện trưởng, mập mạp còn chưa hấp thu xong hồn hoàn sao?" Đường Tam có chút kinh ngạc hỏi. Nói đại khái, hấp thu hồn hoàn chỉ cần nửa canh giờ là đủ rồi, nhưng bây giờ đã là suốt một đêm.

Phất Lan Đức nói:*" Đã sớm hấp thu xong rồi, là ta bảo hắn tiếp tục tu luyện, để cho năng lượng do hồn hoàn mang đến dung hợp hoàn toàn với thân thể, hồn hoàn của Đại Địa Chi Vương lại cực kỳ thích hợp với hắn cho nên kỹ năng của hồn hoàn thứ tư này sẽ không tệ. Các ngươi hãy cố gắng nhanh tìm được đệ tứ hồn hoàn cho chính mình đi."*

Làm ba cô gái thư thái hơn rất nhiều chính là xương cốt của Đại Địa Chi Vương ngày hôm qua đã biến mất không thấy đâu nữa, chắc chắn là do Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực dọn sạch qua rồi. Nhưng chỗ lõm trên mặt đất vẫn như nhắc nhở mọi người đến một hồi chiến đấu hoàn toàn ngược đãi.

Mọi người rửa mặt mũi qua loa một chút rồi ăn sáng, cũng lúc đó Mã Hồng Tuấn cũng từ trong tu luyện tỉnh táo lại. Một tiếng phượng kêu rất to từ trong miệng hắn phát ra, thân thể béo mập của hắn đứng lên, toàn thân lưu chuyển hỏa quang, ánh sáng màu đỏ kim trong nháy mắt phóng thích, rồi sau đó thu liễm lại, bốn cái hồn hoàn lặng yên dung nhập trong cơ thể. Trong sát na đôi mắt mở ra, tinh quang lóe lên, bộ dáng cực kỳ anh minh thần vũ.

Đang khi mọi người của Sử Lai Khắc Thất Quái chuẩn bị hỏi mập mạp một chút cảm thụ sau khi hấp thu đệ tứ hồn hoàn như thế nào, thì một tiếng hét đầy vẻ tức giận xé gió truyền đến từ một lều vải,*" Sáng sớm như vậy mà ai đã làm loạn cả lên thế?"*

Mập mạp đang đắc ý khi đến thanh âm này thì thân thể lập tức rùng mình một cái, không chút do dự lắc mình trốn ra sau lưng của Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức nhíu nhíu mày,*" Trốn cái gì. Chẳng lẽ Nhị Long sư phụ của các ngươi lại thật sự ra tay với các ngươi hả? Các ngươi cần phải biết nàng đã không còn nhỏ, nội tiết có chút mất cân đối. Tính tình điên loạn một chút là chuyện bình thường mà thôi."*

"Phất Lan Đức, có phải ngươi muốn chết không?" Thanh âm Phất Lan Đức rất thấp nhưng không ngờ thính lực của Liễu Nhị Long lại tốt như vậy.

Ngay lập tức một bạo long hình người quần áo không chỉnh tề từ trong trướng bồng vọt ra.

------oOo------

Chương 220: Đại Địa Vương dữ Phấn Hồng Nương Nương (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: A Lót + A Lá

Liễu Nhị Long khóe mắt đã có chút hồng lên, hiển nhiên là đêm hôm qua không ngủ được. Mới đầu, nàng còn kỳ vọng đại sư có thể tiến vào trong trướng bồng (lều trại) cùng nàng tiếp tục kích tình. Đợi rồi lại chờ mà không thấy đại sư đến. Tâm tình của Liễu Nhị Long hẳn là có thể tưởng tượng ra được.

*"Ách... Nhị Long, ngươi cứ coi như là ta chưa nói gì cả."*Phất Lan Đức lúc này cũng chẳng dám trêu chọc nàng, đồng thời than thầm trong lòng, có chút cầu xin nhìn về phía đại sư đang ngồi ăn ở một bên với vẻ mặt đạm mạc.

"Nhị Long, đủ rồi." Đại sư rốt cục cũng mở miệng.

Liễu Nhị Long vốn đang hướng tới thân thể Phất Lan Đức chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía đại sư, thân thể kiều nhu run lên nhè nhẹ, *"Ngươi là đồ tồi. Toàn khi phụ ta thôi."* Nói xong những lời này, nàng lao mạnh vào trong trướng bồng, trên không trung còn lưu lại liên tiếp những giọt nước long lanh trong suốt.

Đại sư thống khổ nhắm hai mắt lại, mặc dù hắn không nói gì nhưng các ngón tay đã siết chặt lại với nhau.

Sau nửa canh giờ, đoàn người sau khi đã thu thập đầy đủ lại tiếp tục lên đường, chỉ bất quá hào khí thực sự trở nên tinh diệu hơn rất nhiều.

Một mình Liễu Nhị Long âm trầm đi phía sau cùng đoàn người, đại sư, Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực đi phía trước, ngược lại để cho Sử Lai Khắc thất quái đi ở giữa.

Áo Tư Tạp huých huých Mã Hồng Tuấn, *"Mập mạp, kiếm được hồn hoàn thứ tư rồi, cảm giác ra sao? Hấp thu tốt chứ?"*

Mã Hồng Tuấn gật đầu nói: *"Rất dễ dàng a, chỉ hơn nửa canh giờ một chút mà thôi, còn không mang đến cho ta ngay cả một điểm phiền toái. Thật sự là kỳ quái. Chẳng lẽ đầu đại địa chi vương kia ngược lại đã được Nhị Long sư phụ buông tha cho một hy vọng sống, thật sự có thể cho ta giải thoát cho nó mới tùy ý do ta hấp thu sao?"*

Đường Tam nói: *"Từ một ý nghĩa nào đó đi lên mà nói, loại tình huống này có khả năng xảy ra. Sư phụ nghiên cứu qua, nếu hồn thú bị giết lúc oán niệm không sâu, vậy thì hấp thu sẽ tương đối dễ dàng. Trái lại, nếu oán niệm của hồn thú cực kỳ sâu sắc, vậy thì lúc hấp thu cũng sẽ trở nên rất khó khăn. Ta lần trước lúc hấp thu hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu, chính là loại tình huống này. Nhưng là, sư phụ cũng đã nói qua, có hai chủng loại hồn thú mà sau khi tử vong bị hấp thụ hồn hoàn là có lợi nhất đối với hồn sư. Một loại chính là hồn thú tràn ngập oán niệm cực đoan, ở dưới loại tình huống này, tỷ lệ có được hồn cốt cũng sẽ gia tăng mạnh. Một loại tình huống khác, chính là hồn thú tự nguyện bị giết chết. Tự nguyện trở thành hồn hoàn của hồn sư thì cơ hồ có tỷ lệ đến trăm phần trăm có được hồn cốt, hơn nữa hồn hoàn lại được hấp thu một cách hoàn mỹ, không bị hạn chế bởi cấp bậc thời gian tu vi (nguyên văn là không bị hạn chế bởi niên hạn). Nói cách khác, cho dù chúng ta bây giờ chỉ có bốn mươi cấp, nếu là có một đầu vạn niên hồn thú nguyện ý để chúng ta giết chết và hấp thu hồn hoàn của nó, chúng ta cũng sẽ không gặp phải trường hợp bị cắn trả."*

"Tốt vậy sao?" Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn đồng thanh nói.

Một bên là Đái Mộc Bạch nói: *"Tốt cái gì mà tốt?Các ngươi tưởng là dễ dàng lắm a!Hồn thú tự nguyện cho các ngươi giết, nguyện ý trao hồn hoàn*

cho ngươi? Điều này chỉ là tình huống vô cùng lý tưởng mới có thể gặp được. Hoặc căn bản có thể nói là không thể nào mà xuất hiện được."

Tiểu Vũ lay động đóa Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong tay mình, lạnh nhạt nói: *"Không có chuyện gì là không có khả năng cả. Dưới tình huống cơ duyên xảo hợp. Có thể cũng gặp phải chứ."*

Mập mạp có chút thất vọng nói: *"Nếu đã nói như vậy. Hồn hoàn này ta hấp thụ cũng không phải là loại thứ nhất, mà cũng không phải là loại tình huống thứ hai rồi?"*

Đường Tam nói: *"Nếu đầu đại địa chi vương nọ là bị Nhị Long tiền bối giết, có lẽ là gặp phải tình huống thứ nhất đó."*

Nghe xong lời này của hắn, mọi người không khỏi rùng mình một cái, hồi tưởng đến công kích cuồng bạo của Liễu Nhị Long ngày hôm qua, mỗi người từ đáy lòng đều có chút kinh sợ.

Đường Tam tiếp tục nói: *"Tình huống thứ nhất xuất hiện khó khăn cũng rất lớn, muốn làm cho oán niệm của hồn thú đạt đến cực hạn, hầu hết đều phải do chính mình động thủ. Không thể nhờ vào người khác, như thế sẽ làm phân tán oán niệm của hồn thú. Nhưng là, dựa theo tình huống bình thường mà nói, hồn sư đều muốn liệp sát hồn thú cường đại hơn so với mình một chút. Rất khó làm được tình huống như ngày hôm qua, Nhị Long sư phụ thuần ngược (hòan toàn ngược đãi), tự nhiên không cách nào đạt thành. Nhưng mà Nhị Long sư phụ ngay hôm qua ngược lại có thể thuần ngược đầu đại địa chi vương nọ, cũng là bởi vì thực lực của nó còn kém Nhị Long sư phụ quá lớn, cho dù Nhị Long sư phụ bây giờ cần cả hồn hoàn phụ gia, cũng dám chắc sẽ không lựa chọn nó."*

Áo Tư Tạp nói một cách chắn chắc: *"Khó trách hồn cốt lại ít như vậy. Hai loại tình huống này đều quá mực cực đoan. Được rồi, mập mạp, hồn kỹ thứ tư của ngươi là gì?"*

Mập mạp trong mắt lộ ra vẻ thần bí: *"Đến lúc có cơ hội động thủ.Ta sẽ cho các ngươi xem. Cảm giác rất đúng a! Đáng tiếc là phạm vi công kích hơi nhỏ một chút. Hơn nữa không có cách nào tập trung vào đối phương để phóng*

thích."

Mặt trời chưa lên, nhiệt độ trong sâm lâm lúc sáng sơm có thấp một chút. Độ ẩm trong không khí lại hết sức sung túc, bởi vậy tạo thành những làn thần vụ mê mông (mê trong mê ảo, mông là từ cổ, ví dụ đồng không mông quạnh. Ở đây tạm hiểu mê mông nghĩa là một khoảng mờ mịt).

Vụ khí lạnh như băng mà ướt át lững lờ trôi nổi, theo làn gió nhẹ mà phiêu đãng. Lúc này chính là lúc mặt trời còn chưa hoàn toàn mọc lên, cũng là lúc vụ khí nồng đậm nhất.

Đường Tam từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra một cái bình nhỏ, từ bên trong dốc ra một ít viên thuốc nhỏ màu đen, đưa cho mỗi người một viên kể cả Phất Lan Đức, đại sư đi phía trước.

"Đây là cái gì?" Phất Lan Đức nhìn viên thuốc nhỏ như hạt gạo, nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam hỏi.

Đường Tam nói: *"Đây là Khứ Chướng Hoàn (viên phòng khí độc) do ta tự mình chế tạo. Bên trong thụ lâm cùng thâm sơn vào sáng sớm thường có chướng khí, cũng có loại chướng khí vô cùng độc hại, ăn Khứ Chướng Hoàn này ít nhất có thể tránh được đại bộ phận chướng khí xâm nhập, cũng có tác dụng giúp cho đầu óc tính táo (đề thần tỉnh não)."*

Phất Lan Đức chợt nói: *"Đây đều là lão quái vật Độc Cô Bác kia dạy ngươi sao?Xem ra ngươi cũng từ nơi hắn học được không ít."*

Đường Tam mỉm cười, cũng không có giải thích. Có nửa năm cùng Độc Cô Bác ở một chỗ trao đổi lẫn nhau, hắn có sử dụng dược vật cũng sẽ không làm mọi người hoài nghi. Càng không ai nghĩ hắn trước đó bẩm sinh vốn đã có khả năng sử dụng dược vật rồi.

Làn thần vụ càng ngày càng đậm, cái lạnh sáng sớm mặc dù đối với những hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp bọn họ không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng có thể thấy càng ngày càng kém.

Phất Lan Đức cẩn thận nói: *"Mọi người cẩn thận một chút, có một ít hồn thú*

chuyên thích hành động vào sáng sớm, bây giờ tầm nhìn quá kém, tụ tập lại gần một chút, đề phòng bất trắc."

Liễu Nhị Long bước nhanh vài bước, đi tới bên cạnh Phất Lan Đức, vỗ vỗ bả vai Triệu Vô Cực, *"Ngươi đi xuống phía sau đi. Chúng ta đổi chỗ."*

Mặc dù Liễu Nhị Long nhìn qua đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhưng Triệu Vô Cực cũng không dám cùng nàng nói thêm cái gì, nhanh chóng cùng nàng thay đổi vị trí.

Liễu Nhị Long liếc mắt nhìn đại sư một cái, đứng ở bên cạnh hắn, cùng Phất Lan Đức cả hai bảo vệ cho đại sư. Mặc dù quá trình này rất đơn giản nhưng là ai nấy đều thấy được Liễu Nhị Long là lo cho người có thực lực yếu nhất ở đây là đại sư trong thần vụ gặp phải nguy hiểm gì đó, phải tự mình bảo vệ hắn.

Đại sư tự nhiên đã hiểu được ý tứ của Liễu Nhị Long, trong lòng thầm than một tiếng, cũng không có nói cái gì, như cũ lặng yên hướng phía trước đi tới.

Chính lúc mọi người đang đi tới trước không được ba trăm thước thì đột nhiên, một trận gió lạ từ phía trước thổi tới. Thần vụ trong sự kích động cũng đã đổi màu, vốn đang là vụ khí màu trắng nồng đậm trong nháy mắt biến thành màu hồng phấn, trực tiếp hướng mọi người bao phủ tới. Trong vụ khí nồng đậm màu hồng phấn có vị ngọt nhàn nhạt, có cảm giác làm kẻ khác phải đam mê.

"Mọi người cẩn thận, trong vụ khí có độc." Phất Lan Đức hét lớn một tiếng, cùng Liễu Nhị Long đồng thời xuất chưởng vỗ ra phía trước, nương vào hồn lực hùng hậu muốn khiến cho độc vụ trước mặt tiêu tán. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm than thở lúc trước Đường Tam đã vị vũ trù mâu (đoán được trời mưa – tiên đoán siêu). Đây tựa hồ chính là chướng khí mà hắn đã nói sao.

Nhưng là, rất nhanh mọi người đều đã cảm giác được có gì đó không đúng, bất ngờ độc vụ so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn mạnh mẽ hơn nhiều. Mặc dù Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long có thể đánh cho độc vụ tản mác ra, nhưng rất nhanh lại ngưng tụ dày đặc trở lại. Chỉ là vài lần công phu trong nháy mắt, bên cạnh mọi người đều đã lộ ra một mảnh vụ khí màu phấn

hồng. Khiến cho đoàn người Sử Lai Khắc học viện giật mình nhất chính là, ở bên trong vụ khí màu phấn hồng nọ, khả năng nhìn của bọn họ đã bị giảm tới mức thấp nhất, sợ là ngay cả người bên cạnh cũng khó lòng nhìn rõ.

"Đây không phải là chướng khí.Tiểu Áo, giải độc tiểu tịch tràng." Đường Tam đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay sau đó quang mang tử kim sắc trong đôi mắt hắn phóng ra. Bất kỳ một ai trong vụ khí dày đặc này đều không nhìn thấy rõ, nhưng hắn dựa vào giới tử cảnh giới của tử cực ma đồng khiến cho ảnh hưởng của vụ khí giảm đi rất nhiều. Cảnh vật chung quanh mơ hồ còn có thể thấy được.

"Cẩn thận, là hồn thú." Đường Tam lại cao giọng quát, tay phải tìm kiếm, trước tiên đã nắm chặt lấy bàn tay Tiểu Vũ, đồng thời phóng thích lam ngân thảo bay nhanh ra, hướng tới bốn phương tám hướng lan tràn. Đem mọi người trong vòng mười thước chung quanh hoàn thành việc cảnh báo.

Tay lấy Như Ý Bách Bảo Nang, rút ra một cây hoa lớn màu phấn nhàn nhạt.Cây hoa này không có lá, thân dài ba thước, đóa hoa cực lớn, đường kính rộng chừng hơn thước, mỗi một cánh hoa nhìn qua cũng đều như một phiến thủy tinh trong suốt bình thường. Nhụy hoa màu tím nhạt, tựa như một khỏa tử sắc toản thạch (hột xoàn màu tím) khảm lên đó vậy, hương thơm kinh người từ trong hoa tỏa ra, thấm sâu vào lòng người.

Sau khi Đường Tam lấy đóa hoa này ra, một màn kỳ dị lập tức xuất hiện, lấy Đường Tam làm trung tâm, trong phạm vi đường kính mười thước, nùng vụ màu phấn hồng nọ như tuyết ngộ cổn thủy (tuyết gặp nước nóng) trong khoảnh khắc nhanh chóng tan ra, hình thành một vòng khí lưu màu tím nhàn nhạt hướng ra chung quanh nhanh chóng bay đi, đoàn người Sử Lai Khắc lúc này mới một lần nữa thấy rõ được những người khác.

"Mọi người đều ở trong này, không nên tự ý ra ngoài." Đường Tam tay trái cẩn thận cầm đóa đại hoa kia, tỉnh táo quan sát nùng vụ màu hồng phấn đang che chắn ở trước mặt. Mọi người rõ ràng chứng kiến, lúc này ở chung quanh thân thể bọn họ đã hình thành một cái lồng vô hình bằng khí màu tím. Mặc cho vụ khí dày đặc màu phấn hồng cùng ngọn gió lạ thổi từ trong rừng có lắc mạnh như thế nào, phấn hồng sắc vụ khí nọ cũng vô pháp xâm nhập phạm vi mười thước trong này.

"Trong tay ta chính là U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, có công hiệu trung hòa mọi loại độc, trong phạm vi ảnh hưởng của nó, bất kỳ độc tố nào cũng đều bị mất tác dụng. Mọi người tạm thời không nên tự ý rời khỏi phạm vi này. Mảng nùng vụ này tựa hồ là do hồn thú tạo ra, hơn nữa còn là một đám hồn thú. Chúng ta đã bị bao vây rồi."

------oOo------

Chương 221: Đại Địa Vương dữ Phấn Hồng Nương Nương (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Dangneo

Biên: A Lót + A Lá

Đại Sư biết con mắt Đường Tam có chút công phu, lập tức hỏi tới:*"Tiểu Tam, ngươi có thể hay không thấy rõ bộ dạng của hồn thú này?"*

Với kinh nghiệm của hắn, chỉ cần Đường Tam có thể nói ra bộ dạng của hồn thú, hắn tất có thể phán đoán gặp loại hồn thú nào, việc đối phó dĩ nhiên cũng trở nên đơn giản hơn.

Đường Tam nói:*"Để con thử xem."* Thúc dục huyền thiên công, Đường Tam công tụ hai mắt, trong mắt, quang mang tử kim sắc chợt cường thịnh, hai đạo ánh sang từ trong đôi mắt phóng ra, hướng tới phương hướng của hồn thú kia nhìn lại.

Tiên phẩm dược thảo Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ làm cho tử cực ma đồng của Đường Tam đích sinh ra biến dị vô cùng lớn, chẳng những có thể xem rõ ràng hơn, hơn nữa cũng có lực xuyên thấu. Thậm chí có thể sử dụng để đánh sâu vào tinh thần đối thủ.

Lúc này, dưới sự thúc dục toàn lực của Đường Tam, ánh mắt phá vỡ tầng

sương mù dày đặc, dần dần thấy rõ hồn thú kia.

Khi hắn nhìn thấy hồn thú này rõ ràng không khỏi hít sâu vào một chút không khí, thân mình hồn thú này thực lực không thể không sợ, đáng sợ hơn là, số lượng thật sự nhiều lắm.

"Sư phụ, là hồn thú Phấn hồng nữ lang."

Đại Sư sửng sốt một chút,*"Ngươi không nhìn lầm chứ? Phấn hồng nữ lang mặc dù có độc, nhưng cho dù là vạn năm cấp bậc cũng không có khả năng sinh ra đại diện tích độc vụ tập kích chúng ta."*

Đường Tam sắc mặt ngưng trọng nói:*"Sư phụ, ta dám chắc, hơn nữa ta cũng biết tại sao lại có thể sinh ra độc vụ nồng nặc như vậy, bởi vì, bên ngoài phấn hồng nữ lang không dưới một ngàn, mặc dù đa số đều chỉ là trăm năm cấp bậc, nhưng với số lượng đông đảo như thế, Phấn hồng nữ lang hoàn toàn có thể đạt đến trình độ phóng thích như thế."*

"Cái gì? Hơn một ngàn? Điều này sao có thể?" Đại Sư trong mắt toát ra vẻ kinh hãi, sắc mặt có chút cứng ngắc, trở nên ngưng trọng đứng lên.

"Các ngươi đang nói cái gì? Cái gì Phấn hồng nữ lang?" Liễu nhị long nhịn không được hỏi.

Đại Sư trầm giọng nói:*"Phấn hồng nữ lang thị một loại hồn thú, ngoại hình cùng loại với bò cạp, so với "*Đại Địa Chi Vương*" bẩm sinh đều yếu kém hơn rất nhiều. Là một loại quần cư hồn thú, tính tình ôn hòa. Bởi vì thân thể hiện ra vi phấn hồng sắc trong suốt, ngoại mạo huyễn lệ nên có xưng hào là Phấn hồng nữ lang. Bình thường mà nói, chúng nó rất ít chủ động tập kích loài người, thấy hồn sư chỉ biết tránh ra xa xa."*

"Mỗi một cái quần thể phấn hồng nữ lang số lượng ước chừng sẽ có từ vài chục đến hơn một trăm cá thể, có một cá thể cường đại nhất lãnh đạo. Vì không để tộc nhân quá siêu việt, một khi có tộc nhân nào đó tiến hóa quá nhanh đều sẽ bị tộc trưởng cường đại nhất giết chết, vì lý do này mà hồn thú này rất ít xuất hiện vạn năm cấp bậc tồn tại, thậm chí ngay cả ngàn năm cũng rất ít."

Phất Lan Đức nhíu mày nói:*"Vậy loại hồn thú này năng lực công kích là cái gì? Chỉ là độc sao?"*

Đại Sư gật đầu, nói:*"Đúng vậy, hơn nữa độc của chúng nó cũng không cường đại. Lúc trước Đường Tam liệp giết Nhân diện ma chu, chính là thiên địch của chúng nó. Một đầu Nhân diện ma chu thậm chí có thể dễ dàng đích giết chết một trăm đầu phấn hồng nữ lang quần tộc. Là một hồn thú hoàn toàn dùng độc công kích, chúng nó coi như hồn thú cấp thấp, độc của chúng nó rất đặc thù, là một loại độc tố gây hưng phấn, hít vào 1 ít chẳng những không có hại, ngược lại sẽ làm sinh vật trở nên hưng phấn. Nhưng nếu hít vào quá nhiều, sẽ từ từ trở nên kháng phấn, đến 1 mức độ nào đó, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tánh mạng lực, dẫn đến tử vong. Bởi vì tự thân nhỏ yếu, sự tiến hóa của chúng càng khó khăn, không ít trở thành thực vật cho đám cao cấp hồn thú. Nếu dựa theo lời Tiểu Tam, trước mắt chúng ta gặp phải chính là một đám ngàn phấn hồng nữ lang quần tộc, vậy, ta có thể kết luận, tại đây, trong cái quần tộc này, tất nhiên xuất hiện Phấn hồng nương nương."*

"Phấn hồng nương nương là Phấn hồng nữ lang đích biến dị, cũng là tối cường đại đích Phấn hồng nữ lang. Muốn sinh ra loại biến dị này, đầu tiên phải chính mình có hơn ba ngàn năm tu vi. Tiếp theo phải ít cắn nuốt ít nhất quá trăm đầu bổn tộc tộc nhân. Loại Phấn hồng nương nương này, một khi xuất hiện, sẽ tụ tập một lượng tộc nhân lớn, bởi vì thực lực nàng lớn hơn rất nhiều so với đa số phấn hồng nữ lang bình thường, bởi vậy, cho dù có bị cắn nuốt, đại đa số Phấn hồng nữ lang vẫn còn nguyện ý theo nàng."

"Một Phấn hồng nữ lang, thậm chí không cách nào tạo thành thương tổn đối mười cấp hồn sư, nhưng một Phấn hồng nương nương sử dụng độc tố, lại đủ để làm cho năm mươi cấp hồn sư kháng phấn đến chết. Loại độc tố đặc thù này rất khó lòng phòng bị. Thậm chí có thể thông qua da tay xâm nhập vào bên trong cơ thể. Nơi đây tụ tập hơn một ngàn đầu phấn hồng nữ lang phóng thích độc vụ, chính là muốn làm cho chúng ta bị độc chết ở chỗ này. Chỉ là ta không rõ, tại sao tính tình luôn ôn hòa như Phấn hồng nữ lang lại đối với chúng ta sinh ra đại địch ý như vậy, tựa hồ như là ở đây phục kích chúng ta."

Trong khi Đại Sư giảng thuật về đặc tính phấn hồng nữ lang, Đường Tam một mực bên cạnh yên lặng tự hỏi, lúc này nghe Đại Sư thuyết đến nơi đây,

hắn nói:*"Sư phụ, ngài nói có thể hay không bởi vì đầu "*Đại Địa chi vương*" bị hại đêm hôm qua? "*Đại Địa chi vương*" cùng Phấn hồng nữ lang giống nhau, đều thuộc về loại bò cạp ma thú, có lẽ là có liên quan?"*

Đại Sư trong mắt quang mang chợt lóe,*"Cũng có thể, chẳng lẽ, Phấn hồng nương nương của quần tộc này cùng đầu "*Đại Địa vua*" ngày hôm qua là bạn lữ? Điều này rất có thể. Trí tuệ hồn thú theo tu vi mà gia tăng, cho dù là Phấn hồng nương nương, trong các loại hồn thú cũng chỉ là một loại hồn thú yếu ớt. Mà "*Đại Địa chi vương*" trong đồng loại cũng là một tồn tại thượng đẳng, "*Đại Địa chi vương*" là một loại hồn thú bá đạo, thậm chí đối với Nhân diện ma chu đều có tác dụng khắc chế nhất định. Nếu nói Phấn hồng nương nương dùng chính thân mình ký thác nó, lý luận trên hoàn toàn có thể xảy ra. Mà đầu "*Đại Địa chi vương*" tại Lạc Nhật sâm lâm thực lực hẳn là có thể nói là cũng rất cao. Hơn nữa, đây là một quần tộc Phấn hồng nữ lang khổng lồ, đủ để hoàng hoành một cõi."*

Phất Lan Đức nhìn thoáng qua Liễu Nhị Long, bật cười nói:*"Ngươi ngược đãi lão công của nhân gia, bây giờ nhân gia tới báo thù a."*

Liễu nhị long trong mắt lóe ra hàn quang: *"Báo thù? Hảo a! Ta đây sẽ giết ra ngoài, để chúng nó đồng mệnh uyên ương a."*

Đại Sư nghiêm sắc nói:*"Hơn một ngàn đầu phấn hồng nữ lang ngưng tụ độc vụ không phải chuyện đùa, không thể khinh thường. Vừa rồi chúng ta đều bị độc tố xâm nhập một chút, nếu không có Tiểu Tam có kỳ phẩm hoa khắc độc, tình huống sẽ rất khó nói. Bây giờ có mấy cái biện pháp có thể giải quyết vấn đề. Một người trong chúng ta bằng đặc tính kháng độc của đóa hoa này lao ra, phương pháp ổn thỏa hơn là do Phất Lan Đức sử dụng năng lực phi hành đưa chúng ta ra khỏi cái khu vực này, chỉ cần ra khỏi khu vực này sẽ không có vấn đề khác. Nhưng cách này cũng đồng dạng sẽ có thể gặp phải các loại hồn thú nguy hiểm đánh lén. Tiểu Tam, ngươi đối với độc hiểu rõ nhất, ngươi đề nghị như thế nào?"*

Đường Tam nói:*"Phấn hồng nữ lang dù sao cũng không có lực công kích, thực lực chúng vẫn còn có thể ngạnh kháng tốt. Chỉ cần bảo trì trận hình dày đặc, tốt nhất là khiến cho đầu Phấn hồng nương nương nhịn không được lao ra động thủ. Chỉ cần giải quyết nàng, hồn thú như đám quần long vô thủ tự*

nhiên sẽ thối lui. Mọi người hãy lấy ta làm trung tâm, trong phạm vi đường kính mười thước, sẽ không bị độc tố xâm phạm."

Phất Lan Đức gật đầu, nói:*"Hảo, cứ như vậy đi, việc này không nên chậm trễ, Tiểu Tam, nếu ngươi có thể thấy tình hình bên ngoài, do ngươi chỉ đường. Vô Cực cản phía sau, Nhị Long, Đại Sư, chúng ta phía trước. Mộc Bạch, các ngươi mấy người cứ ở giữa, chú ý bảo vệ Tiểu Tam, Tiểu Áo và Vinh Vinh, nhất là Tiểu Tam trong tay có U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, xuất phát."*

Có thể phân tích phán đoán chuẩn xác cục diện, tự nhiên mọi người bớt lo lắng, chiến ý mạnh mẽ, kể cả Đại Sư ở bên trong, mỗi người đều muốn phóng thích vũ hồn của chính mình ra.

Bởi vì thu hoạch được hồn hoàn thứ ba, vũ hồn của Đại Sư là La Tam pháo thân thể cũng xảy ra một ít biến hóa, chẳng những so với lúc trước lớn một chút, hơn nữa màu tím của bộ lông lại đậm hơn, có một ít chuyển thành màu vàng, nhìn bộ dạng hắn vậy, nếu Đại Sư thật sự có thể thu được chín hồn hoàn, nói không chừng nó cũng thật sự có thể tiến hóa thành hoàng kim thánh long đây.

Với sự chỉ dẫn của Đường Tam và U Hương Khỉ La Tiên Phẩm chống đỡ độc tố, mọi người cẩn thận từng bước hướng phía trước đi đến.

Đại Sư và Đường Tam phán đoán phi thường chính xác, tộc trưởng của quần tộc Phấn hồng nữ lang này đúng là một đầu Phấn hồng nương nương, cũng là bạn lữ của đầu *"Đại Địa chi vương"* xui xẻo ngày hôm qua.

Hồn thú có phương pháp truyền tin của hồn thú, *"Đại Địa chi vương"* chết thì tự nhiên tản mát ra một loại mùi, thông tri cho Phấn hồng nương nương, hơn nữa Mã Hồng Tuấn trên người có tồn tại hơi thở của *"Đại Địa chi vương"*, tự nhiên đã bị nhân gia tìm tới cửa.

Vòng vây hoàn toàn do Phấn hồng nữ lang tạo thành cũng không quá lớn, nhưng Đường Tam rất nhanh phát hiện rằng không ổn.Theo di động của bọn họ, vòng vây cũng di động.

Lúc này, mặc dù thần vụ đã bị ánh mặt trời chiếu rọi xuống từ từ tiêu tán,

nhưng chung quanh lại như trước vẫn là một tầng hồng mông độc khí, chỉ là so với trước nhìn qua yếu hơn một chút thôi.

Dừng cước bộ lại, Đường Tam nói:*" Cứ như vậy thì không được, Phấn hồng nữ lang này cũng một mực di động, tầm mắt mơ hồ không rõ, lại ở trong rừng cây, tốc độ của chúng ta đã bị hạn chế, cứ như vậy, chỉ có thể một mực để chúng nó vây xung quanh. Mặc dù có U Hương Khỉ La Tiên Phẩm, nhưng chúng ta cũng không để cứ như vậy được. Tiểu Áo, chuẩn bị ma cô tràng đi."* Áo Tư Tạp tự hỏi nhìn về phía Phất Lan Đức, Phất Lan Đức lấy tay chỉ chỉ Đường Tam, *"Tiểu Tam chỉ huy."*

Hồn lực của Áo Tư Tạp có tiến bộ, dưới tình huống tiêu hao toàn bộ hồn lực, có thể chế ra mười hai phi hành ma cô tràng, vừa hay có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Mặc dù bản thân hắn sử dụng phi hành ma cô tràng hiệu quả giảm phân nửa, nhưng có hai phi hành ma cô tràng cho hắn a (Phất Lan Đức thân mình vũ hồn có thể phi hành, không cần ma cô tràng phụ trợ), nhờ vậy cũng có thể cùng mọi người phi hành giống nhau.

------oOo------

Chương 222: Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Hoanghaiha

Biên Dịch: Dangneo

Mục đích của Đường Tam rất đơn giản, dựa vào Ma cô tràng có hiệu quả phi hành cực cao, mọi người sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua khu vực độc vụ này, đối với những sát thương mà Phấn Hồng Nữ Lang bên ngoài gây ra, thì cục diện sẽ được thay đổi.

Tiêu hao khoản nửa canh giờ thời gian, Áo Tư Tạp cơ hồ tiêu hao hết toàn bộ hồn lực, chế tác thành mười hai cái Phi hành Ma cô tràng, sau khi chỉnh đốn qua lại một chút, mọi người lập tức triển khai hành động.

Ăn Ma cô tràng, trước tiên mọi người lao lên trong trung, vì tránh cho chuyện tốc độ của mọi người không đồng nhất mà có thể rơi vào khu vực độc vụ, Đường Tam liền phóng thích vũ hồn Lam ngân thảo quấn quanh hông mỗi người, sử dụng Lam ngân thảo để khống chế khoảng cách giữa mọi người trong lúc di chuyển. Lúc này mới cấp tốc hành động, xác định phương hướng chính xác rồi bay đi.

Trên mặt đất, mặc dù đã đi trước nhưng cũng không phải quá nhanh, tốc độ của Phấn Hồng Nữ Lang không tính là quá nhanh bởi vì di chuyển trên mặt đất đã bị cây cối cản trở, tầm mắt dù sao cũng không rõ. Cho dù có Đường Tam hướng dẫn nhưng đội ngũ mười một người cũng không có khả năng khiến cho tốc độ đồng nhất, lúc này độc vụ càng lúc càng đậm đặc hơn trước, Đường Tam tuyệt không mong muốn có người không may bị hút vào trong độc vụ, tạo ra phiền toái không nên có.

Chủng loại độc khí gây hưng phấn này, ngay cả hắn muốn giải trừ cũng cực kì khó khăn.

Phi hành Ma cô tràng dựa theo thực lực của Áo Tư Tạp tăng lên, chẳng những tốc độ gia tăng mà thời gian cũng lâu hơn khoảng chừng mười khắc, mặc dù như vậy vẫn không tính là lâu dài, nhưng trong khoảng thời gian này đủ để cho bọn họ bay ra khỏi khu vực độc vụ.

Độc vụ màu phấn hồng bị hơi thở ủa U Hương Khỉ La tiên phẩm phá tan, độc vụ tản ra hai bên, ngay khi hiệu quả phi hành của Ma cô tràng tiêu hao ước chừng một nửa, trước mắt mọi người cảnh vật chợt trở nên rõ ràng, chính xác là đã chạy ra khỏi vòng vây của độc vụ.

Liễu Nhị Long kêu to lên một tiếng, nhổ một bãi nước bọt, cởi Lam ngân thảo quấn quanh hông, thân thể giống như Lưu tinh lao vọt xuống dưới mặt đất. Người chưa chạm mặt đất thì ngọn lửa to lớn đã dũng mãnh bốc ra, phía dưới nhất thời truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mọi người hướng phía dưới nhìn xuống, có thể thấy dưới chân dày đặc hồn thú, hình dáng của Phấn Hồng Nữ Lang đã xuất hiện trước mắt.

Giống hệt như sự miêu tả của Đại sư, đó là một con bò cạp màu phấn hồng, nhìn qua giống như là trong suốt, giống như là thủy tinh màu phấn hồng điêu khắc mà tạo thành. Một thân dài trên dưới hai thước, du động trên mặt đất, trên người không ngừng tản mát ra khí màu hồng phấn nhàn nhạt, ngưng tụ về phía trước.

Liễu Nhị Long bởi vì tối qua nên tâm tính vốn rất không vui, lại bị vây trong độc vụ mệt mỏi cả một lúc lâu, nên vừa ra khỏi độc vụ đã không nhẫn nhịn được nữa. Mặc dù không quá xúc động như buổi đêm hôm qua là trực tiếp xuất ra Xích Long chân thân, nhưng lúc này toàn thân giống như có một ngọn Ma lửa bao phủ mà lao vào trong đám bò cạp. Rồi xông vào giết chóc khắp nơi, chỉ với ba ngọn lửa đầu tiên đã thiêu hủy thân thể của gần mười con Phấn Hồng Nữ Lang.

" Chúng ta cũng xuống thôi." Phất Lan Đức sợ Liễu Nhị Long gặp chuyện, liền hướng Đường Tam gật đầu.

Đường Tam thu hồi Lam ngân thảo, mọi người khống chế năng lực phi hành của mình, từ trên trời hạ xuống.

" Không nên giết chóc quá nhiều." Đại sư hét lớn một tiếng, không chỉ là nói với Sử Lai Khắc thất quái, mà quan trọng nhất là cố ý nhắc cho Liễu Nhị Long nghe thấy.

Liễu Nhị Long một cước đá văng một con Phấn hồng nữ lang, quay đầu nhìn Đại sư một cái, hừ lạnh một tiếng rồi tốc độ lại càng nhanh hơn. Mặc dù bề mặt ngoài nàng không biểu hiện đồng ý nhưng trên thực tế vẫn còn cực kỳ tôn trọng ý kiến của Đại sư, chỉ thương cảm cho con bò cạp này bị đá bay lên cuối cùng vẫn còn một chút hơi thở.

Đái Mộc Bạch ở bên cạnh Phất Lan Đức thấp giọng hỏi:*" Viện trưởng, ngài không phải bảo lần này đối phó với ma thú là để cho chúng ta tự mình ra tay hay sao? Ngày nhìn đó, Nhị Long sư phụ lại...."*

Phất Lan Đức bất đắc dĩ lắc đầu nói:*" Nội tâm của người phụ nữ không thể đoán theo lẽ thường được, Tiểu Cương, không bằng chúng ta rời khỏi khu vực này trước đi, dù sao Phấn hồng nữ lang này cũng không quá nguy hiểm nhưng nếu để chúng vây quanh cũng có chút phiền toái.*

Ngoài dự liệu của Phất Lan Đức, Đại sư lại lắc đầu:" Đừng vội, đợi lát nữa.*"*

Đúng lúc này, một tiếng kêu to từ trong khu vực độc vụ truyền ra, ngay sau đó một đoàn quang ảnh màu phấn hồng từ bên trong độc vụ lao vọt ra, há mồm phun ra một ngụm khí vụ hướng đến Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long trong lòng cả kinh, hai tay đánh ra một chưởng, thân hình vội vàng nhảy lùi về sau trong nháy mắt, tuy vậy vẫn còn khó khăn để không có dính một tia độc vụ nào. May mà lúc trước Đường Tam có cấp cho mỗi người một viên Khứ Chướng Hoàn (phòng khí, ngăn khí), đối với việc ngăn cả độc vụ có tác dụng khá tốt, hơn nữa nàng tu vi thâm hậu, với lượng độc vụ như vậy rất khó bị tổn thương.

" Nhị Long quay lại, Tiểu Tam, các ngươi lao lên, giết nó không được chết, lưu lại môt hơi thở.*" Đại sư tỉnh táo hạ mệnh lệnh công kích, liền từ trong rừng cây chui ra một con Phấn hồng nữ lang thân thể khổng lồ, thân thể nó thậm chí so với Đại địa chi vương hôm qua Liễu Nhị Long đánh không khác là mấy, trên người màu sắc hồng chẳng những càng đậm hơn mà toàn thân nó bao trùm một tầng lân phiến dày đặc, trên đầu nó là sáu đôi mắt nhỏ màu đỏ sậm lập lòe hàn quang.*

Liễu Nhị Long đột nhiên lùi ra sau khiến cho độc vụ của nó không trúng, phẫn nộ lao mình trên mặt đất, đuổi theo hướng lui của Liễu Nhị Long.

Chính xác đây là một đầu Phấn hồng nương nương, từ bề ngoài của nó Đại sư có thể đoán đầu Phấn hồng nương nương này có tu vi từ ba ngàn năm trăm năm tới bốn ngàn năm.

" Tam ca, giúp ta.*" Mã Hồng Tuấn hét lớn một tiếng, một tiếng phượng thánh thót từ trên người hắn bạo phát ra, đây không phải âm thanh trong miệng hắn mà là do ngọn lửa bốc trên người hắn tự động phát ra. Ngọn lửa màu đỏ trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân, màu tím của đệ tam hoàn hồn trên*

người tỏa ra, sau lưng mập mạp, một đôi cánh chim lửa thật lớn đột nhiên xuất hiện.

Cánh dài hơn bốn thước, mặc dù cùng với thân thể to béo của mập mạp có chút không cân xứng nhưng khí lưu nóng bỏng khiến cho Sử Lai Khắc thất quái không nhịn được rất nhanh lùi về sau vài bước, cách xa hắn một đoạn.

Mọi người phối hợp từ lâu như vậy, Đường Tam tự nhiên hiểu được ý tứ của Mã Hồng Tuấn, chính là hắn muốn thử nghiệm một chút về hồn kỹ mới.

" Lên.*" Đường Tam chỉ hất cánh tay của hắn lên một cách đơn giản, tay phải vừa nhấc lên, một đoàn quang cầu màu xanh biếc đã bị hắn ném ra ngoài.*

Cánh lửa sau lưng Mã Hồng Tuấn chợt phách động, thân thể bay lượn lên cao, tạo thành một cái đuôi lửa huyễn lệ, tựa như một viên liệt hỏa lưu tinh đuổi theo quang cầu màu xanh biếc, hướng đến chỗ Phấn hồng nương nương mà lao tới.

Đây chính là đệ tam hồn kỹ của Mã Hồng Tuấn, Phượng Dực Thiên Tường.

Bằng hồn kỹ này có thể khiến cho hắn trong một khoảng thời gian ngắn có thể phi hành, trong quá trình phi hành thì hồn lực không ngừng tiêu hao, đồng thời kỹ năng này có thể kết hợp với đệ nhị hồn kỹ của hắn: Dục Hỏa Phượng Hoàng thành một, khiến cho lực công kích của ngọn lửa của hắn trong nháy mắt tăng thêm một trăm phần trăm, phạm vi công kích cũng tăng thêm năm mươi phần trăm nữa.

Từ lúc đệ tam hồn kỹ bắt đầu, Mã Hồng Tuấn đã bắt đầu biểu hiện ra thực lực của Phượng Hoàng vũ hồn cường đại, vượt xa hơn hắn những vũ hồn bình thường khác, nhất là từ khi được Đường Tam triệt tiêu hộ hạn chế tà hỏa của vũ hồn biến dị này, khiến cho hắn có thể thi triển vũ hồn mà không phải cố kị điều gì.

Trong sáu đôi mắt nhỏ của Phấn Hồng nương nương lập tức toát ra thần thái sợ hãi.

Ngọn lửa của Liễu Nhị Long lúc trước cũng không gây cho nó cảm giác như

vậy, đồng thời cùng với sự sợ hãi còn có bao hàm sự phẫn nộ mãnh liệt, bởi vì nó cảm giác được một cách rõ ràng trên người Mã Hồng Tuấn có hơi thở của Đại địa chi vương.

Sở dĩ nó sợ hãi bởi vì trên người của Mã Hồng Tuấn có ngọn lửa, những loại độc trùng như nó hầu như đều sợ lửa, nhưng dù sao Phấn hồng nương nương cũng có đến gần bốn ngàn năm tu vi, ngọn lửa bình thường căn bản nó sẽ không quan tâm.

Chỉ là ngọn lửa trên người Mã Hồng Tuấn là ngọn lửa Phượng Hoàng và cũng là khắc tinh của tất cả trùng độc, Phượng Hoàng là vua của vạn loài chim, chỉ hơi thở không thôi đã có sự áp chế với Phấn hồng nương nương khiến nó rối loạn. Lục quang trong nháy mắt tan ra, hóa thành chu võng thật lớn chụp tới, căn bản không cho Phấn hồng nương nương cơ hội né tránh. Thủ pháp này của Đường Tam vô cùng tinh diệu, kỹ năng Chu võng trói buộc ngay lập tức được triển khai.

Phốc một tiếng, thân thể Phấn hồng nương nương đã bị Chu võng trói buộc, giờ khắc này nó không chỉ là sợ hãi mà trở thành khẩn trương khủng hoảng. Trên Chu võng có mang theo hơi thở của Nhân Diện Ma Chu, chính là thiên địch của nó, khiến cho toàn thân nó mềm nhũn, độc tố mãnh liệt xâm nhập vào cơ thể, khiến cho phòng ngự của nó đại giảm. Ngay lúc này, Mã Hồng Tuấn đã lao thẳng đến trước mặt nó.

Ngọn lửa đột nhiên ảm đạm đi, mọi người nhìn thấy rõ ràng Mã Hồng Tuấn từ trên trời lao xuống đất, hai cánh sau lưng mở rộng, quyền phải mạnh mẽ đánh trên mặt đất, trong phút chốc không khí trở nên vặn vẹo kịch liệt, một màn hào quang vặn vẹo bán kính chừng năm thước bao phủ thân thể hắn cùng với Phấn hồng nương nương vào trong đó.

Phấn hồng nương nương đang ở trong Chu võng liều mạng giãy dụa, rơi vào trong không gian vặn vẹo thì cả thân thể đột nhiên trong nháy mắt cứng đờ lại, hoàn toàn mất đi năng lực hành động, ngay sau đó mập mạp hét lớn một tiếng:" Đệ tứ hồn kỹ Phượng Hoàng Khiếu Thiên.*"*

" Oanh....." Ngọn lửa Phượng Hoàng cường đại trong nháy mắt bộc phát, tiếng phượng vang vọng xuyên qua mây mù, tựa như kim thạch khanh

thương (kim loại đập vào đá?).

Một ngọn lửa dày đặc hình Phượng Hoàng từ dưới mặt đất ào ạt phun lên, mang theo thân thể của Mã Hồng Tuấn trong chớp mắt vọt thẳng lên cao.

Bên trong phạm vi của không khí vặn vẹo đã hoàn toàn bị ngọn lửa Phượng Hoàng bao trùm, Phượng Hoàng lửa trực tiếp lao lên không trung mười thước,cánh phượng trong không trung giang rộng, trông giống như một con Phượng Hoàng thực sự.

Nhìn thấy cảnh tượng huyễn lệ như vậy, Sử Lai Khắc thất quái có chút ngây dại, bọn họ mặc dù đã biết hiệu quả của đệ tứ hồn kỹ sẽ đại loại như vậy, nhưng không nghĩ tới thực lực của Mã Hồng Tuấn lại cường hoành như vậy.

Trước khi thu được hồn hoàn của Đại địa chi vương, ngọn lửa của mập mạp mặc dù bá đạo nhưng hắn cũng không hề có thủ đoạn gì gọi là hiệu quả. Ngọn lửa Phượng Hoàng của hồn kỹ Phượng Hoàng Hỏa Tuyến mặc dù uy lực không hề tầm thường nhưng nhiều nhất có thể chống lại được các hồn sư đồng cấp một chút, vì thủ đoạn công kích vô cùng giống nhau.

------oOo------

Chương 223: Đệ tứ hồn kỹ của Mập Mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Cho dù hắn có thể tăng hiệu quả của ngọn lửa trên diện rộng, rồi trong thời gian ngắn năng lực phi hành của Phượng Dực Thiên Tường cũng tăng lên nhưng lực công kích trên diện rộng của hắn vẫn rất hạn chế, là một cường công hệ hồn sư, điều này cũng là chỗ cực kỳ khổ sở của Mập Mạp.

Nhưng lúc này, khi Mập Mạp thi triển ra đệ tứ hồn kĩ Phượng Hoàng Khiếu Thiên, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, cả hồn kỹ thứ hai và thứ ba đều được tăng phúc lên rất nhiều, công hiệu của một kích này sinh ra thậm chí khiến đồng tử của đám người Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực, liễu Nhị Long không khỏi co rút lại. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, người có hồn lực cực mạnh là Đái Mộc Bạch cũng tự nhận không có khả năng dùng thân thể để nghênh đón một kích này.

Phấn Hồng Nương Nương kêu thét inh tai dưới ngọn lửa Phượng Hoàng đang thiêu đốt, thân thể nó dần dần theo ngọn lửa Phượng Hoàng huyễn lệ trên bầu trời mà bôc hơi, lúc này Mập Mạp đã nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Sắc mặt hắn mặc dù có chút nhợt nhạt, nhưng thần sắc lại rất hưng phấn.

Bịch----, thân thể nặng nề của Phấn Hồng Nương Nương nặng nề rơi trên mặt đất, thân thể trong suốt sáng long lanh đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, toàn thân tản mát ra một mùi khét cực kỳ khó ngửi, ngoại trừ phần bên ngoài bị cháy xém ra, thân thể nó cũng không thể tiếp tục đứng lên được nữa rồi.

Nếu như không phải Mập Mạp hạ thủ lưu tình, đã khống chế cường độ của ngọn lửa, thì một kích vừa rồi đủ để lấy mạng nó.

Khiến Mập Mạp có chút kỳ quái chính là, chu võng đang quấn trên người Phấn Hồng Nương Nương cũng chỉ biến thành màu hỏa hồng mà thôi, không hề bị hóa thành tro.

Tuy nhiên lúc này sau khi hắn thi triển đệ tứ hồn kỹ thì cực kỳ hưng phấn nên cũng không để ý nhiều.

Đại Sư đột nhiên nói:*" Áo Tư Tạp, nhanh… Giết nó, đâm vào vị trí hai tròng mắt ấy, sau đó phải lập tức hấp thu hồn hoàn ngay."*

Áo Tư Tạp đầu tiên là sửng sốt, nhưng khi hắn thấy ánh mắt vội vàng của Đại Sư thì lập tức hiểu ý. Hai ba bước đã vọt tới, thậm chí không kịp mở lời cảm tạ Mã Hồng Tuấn, lập tức rút ra chủy thủ Đâm thẳng xuống, hồn lực bốn mươi cấp mặc dù không thể khiến hắn có năng lực công kích mạnh mẽ, nhưng lực lượng cũng lại được tăng mạnh hơn nhiều so với người thường.

Mà phần xác bên ngoài của Phấn Hồng Nương Nương lại đã bị lửa Phượng Hoàng của Mã Hồng Tuấn làm mềm đi. Khiến hắn không phải tốn nhiều sức đã giải quyết được tính mạng của hồn thú này.

Khoanh chân ngồi bên cạnh Phấn Hồng Nương Nương, Áo Tư Tạp lập tức bắt đầu quá trình hấp thu hồn hoàn.

Lúc này, đại lượng phấn hồng nữ lang chung quanh đã giống như thủy triều rút lui, khiến chúng lùi bước không chỉ do Phấn Hồng Nương Nương chết, quan trọng hơn chính là từ lửa Phượng Hoàng của Mập Mạp xuất hiện uy áp cường đại khiến chúng sợ hãi.

Phất Lan Đức đi tới bên người Mã Hồng Tuấn, tát một cái mạnh vào sau ót Mập Mạp,*" Đừng kiêu căng thế, Còn không nhanh ngồi xuống mà khôi phục hồn lực đi."*

Mã Hồng Tuấn lè lưởi, vội vã đặt mông ngồi cách Áo Tư Tạp không xa rồi bắt đầu yên lặng tu luyện.

Vừa rồi công kích của hắn mặc dù huyễn lệ vô cùng, hơn nữa công kích cực kỳ cường hãn, nhưng đồng thời phải sử dụng ba hồn kĩ là đệ nhị, đệ tam, đệ tứ, mà hắn lại vừa mới hấp thu hồn hoàn của cảnh giới bốn mươi cấp chưa lâu nên tiêu hao hồn lực vừa rồi thật sự là quá lớn.

Hơn nữa hắn vì hắn muốn hiệu quả của ngọn lửa thật đẹp nên hắn đã phải cố hết sức làm cho hình tượng Phượng Hoàng của mình thật hoàn mỹ, cho nên, ít nhất hắn đã phải dùng đến bẩy thành hồn lực.

Trữ Vinh Vinh thì thào nói:*" Mỗi lần đạt được một cái hồn kĩ quả nhiên đều là chất lượng tăng vọt. Không biết đệ tứ hồn hoàn của ta sẽ phải là gì. Đại Sư, ngài tại sao để Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn của Phấn Hồng Nương Nương? Hồn thú này có số năm tu vi không tệ, nhưng thực lực nó lại không mạnh mà!"*

Đại Sư nghiêm mặt nói:*" Đối với hồn hoàn của Hồn sư mà nói. Không có hồn thú cực mạnh mà chỉ có thích hợp nhất cho chính mình mà thôi. Phấn Hồng Nương Nương này đối với Áo Tư Tạp mà nói, so với bất cứ loại hồn thú*

khác thì đều tốt hơn. Nếu như ta đoán không sai, hắn thu hoạch đệ tứ hồn hoàn này đối với toàn bộ thực lực công kích của các ngươi đều có trợ giúp."

Đường Tam là do một tay Đại Sư dạy dỗ, đối với ý nghĩ của sư phụ cũng dễ dàng giải thích nhất, trong lòng vừa động,*" Sư phụ, ý ngài là, hiệu quả của đệ tứ hồn hoàn này có chứa độc tố hưng phấn của làn sương độc từ Phấn Hồng Nương Nương sao?"*

Đại Sư gật đầu. Nói:*" Đúng là như thế. Áo Tư Tạp chính là vũ hồn hệ thực vật, cho dù hấp thu độc từ hồn hoàn của hồn thú, thì hồn kỹ của hắn cũng không thể sinh ra độc tố được. Cho nên, kỹ năng thuộc Phấn Hồng Nương Nương khi bị hắn hấp thu sẽ phát sinh chuyển biến nhất định. Hiệu quả chắc hẳn là có thể trong thời gian ngắn tăng thêm trình độ hưng phấn. Tăng lên bao nhiêu ta cũng không thể chắc chắn, nhưng chắc sẽ là toàn bộ thuộc tính được tăng lên. Giống như lúc trước các ngươi gặp Cuồng Chiến Đội, lúc chúng tiến vào trạng thái cuồng bạo do tên phụ trợ làm ra. Mặc dù sẽ có cắn trả, nhưng ta nghĩ chắc chắn sẽ không bá đạo như của tên đó."*

Toàn bộ thuộc tính tăng lên? Vài chữ này cũng đã khiến Sử Lai Khắc Thất Quái không nhịn được trống ngực đánh ầm ầm.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là Trữ Vinh Vinh.

Từ sau khi Áo Tư Tạp hướng nàng biểu lộ tình cảm, mỗi ngày chăm chỉ tu luyện đã khiến nàng để ý nhiều đến hắn hơn, mắt thấy Áo Tư Tạp vừa lại có được một hồn kỹ có ích như vậy, sao nàng không cao hứng thay hắn cơ chứ? Nhưng, trong lòng nàng lại cũng càng thêm không yên. Lúc đầu quyết định sau khi hồn sư đại tái lần này kết thúc nàng sẽ hướng Áo Tư Tạp giải thích, Nhưng thời gian càng gần, tâm tình của Trữ Vinh Vinh chuyển biến lại càng nhanh hơn.

Nàng phát hiện, có những lúc nàng lơ đãng nghĩ đến Áo Tư Tạp, cũng không phải vì tướng mạo của hắn, mà là bởi vì hiện tại trong mắt hắn hiện ra nhiều sự cố chấp hơn. Trữ Vinh Vinh rất rõ ràng, phần cố chấp này của Áo Tư Tạp hoàn toàn là bởi vì chính mình mà sinh ra.

Hắn là thiệt tình thích mình, cũng vì muốn được theo đuổi mình mà không

ngừng nỗ lực…….

Hai vàng, một tím, ba cái hồn hoàn vây vòng quanh thân thể Áo Tư Tạp mà bay, Lúc này từ thân thể của Phấn Hồng Nương Nương không ngừng tản mát ra một tia quang thải phấn hồng sắc dung nhập vào cơ thể Áo Tư Tạp, tại nơi quang mang phấn hồng sắc xâm nhập, thần sắc Áo Tư Tạp cũng dần hiện ra vẻ thống khổ.

Trước kia Đại Sư từng nói qua về việc khó khăn hay không khi hấp thu hồn hoàn, cùng với oán hận của hồn thú có quan hệ rất lớn.

Phấn Hồng Nương Nương chẳng những cùng mọi người có mối hận giết chồng, hơn nữa lại chết ở trong tay Áo Tư Tạp, khiến cho oán hận của nó không nhỏ chút nào.

Hấp thu tự nhiên cũng không phải dễ dàng, nhưng nó dù sao cũng là trong khả năng Áo Tư Tạp hấp thu được, đồng thời năng lực bản thân nó cũng không bá đạo như Nhân Diện Ma Chu lúc trước Đường Tam hấp thu, Áo Tư Tạp mặc dù phải nhận một ít thống khổ, nhưng cũng không gặp chút nguy hiểm nào cả.

Phất Lan Đức tiến đến bên người Đại Sư, thấp giọng hỏi:*" Tiểu cương, ngươi xem hiệu quả công kích của Hồng Tuấn vừa nãy thế nào?"* Mặc dù miệng hắn chính là hỏi nhưng trên mặt vẻ đắc ý lại không thể che dấu được.

Chính đệ tử chân truyền của mình càng ngày càng mạnh mẽ, khiến hắn cũng có cảm giác hãnh diện rất lớn.

Trong số Sử Lai Khắc Thất Quái thì Đường Tam quá chói sáng, nên vừa rồi Mã Hồng Tuấn thi triển thực lực đã khiến Phất Lan Đức vui mừng khôn xiết, ít nhất hắn cho rằng, đệ tử mình cũng không kém Đường Tam quá nhiều.

Quả nhiên, Đại Sư gật đầu khẳng định,:*" Không sai, vừa rồi Hồng Tuấn bộc phát một chút thực lực so với toàn lực công kích của Mộc Bạch cũng không sai biệt lắm. Công kích này đủ để tạo ra vết thương trí mạng với một hồn sư dưới năm mươi cấp. Càng thêm quan trọng là trong công kích của hắn có chứa hiệu quả của lửa Phượng Hoàng. Ngọn lửa này chẳng những cực kỳ*

nóng, hơn nữa lại có tác dụng phụ rất lớn, tác dụng phụ của ngọn lửa thậm chí ngang với công kích trực tiếp của chính ngọn lửa này. Ta cho rằng về lực bộc phát, hiện tại trong số Sử Lai Khắc Thất Quái, Mập Mạp là cực mạnh. So với Mộc Bạch thậm chí mạnh hơn một chút."

Phất Lan Đức ha hả cười, nói:*" Sự tình này còn muốn cảm tạ Nhị Long, nếu không phải hôm qua nàng kịp thu tay lại, thì tiểu Mập Mạp cũng sẽ không có thu hoạch tốt như vậy."*

Đại Sư hiểu rất rõ Phất Lan Đức, người này luôn khiến vấn đề thành ra quan trọng hơn mức bình thường, mà Đại Sư với hắn dù là huynh đệ tốt nhưng lại không thèm để ý đến đả kích của hắn chút nào. Đương nhiên, đây lại là nhắc nhở đầy thiện ý.

" Phất Lan Đức, ngươi có nhận ra căn bệnh của Mập Mạp lúc này không?" Đại Sư thản nhiên hỏi.

" bệnh? Ý ngươi là do hắn duy trì công kích liên tục?" Phất Lan Đức trầm ngâm nói.

Đại Sư gật đầu, nói:*" Mập Mạp trong nháy mắt bộc phát lực mặc dù rất mạnh, nhưng hồn lực tiêu hao cũng thật sự quá lớn, cho nên khả năng duy trì chiến đấu thì kém hơn so với Mộc Bạch. Một khi công kích của hắn không đạt được hiệu quả, trong khoảng thời gian ngắn lực chiến đấu sẽ suy yếu rất nhiều. Trước mắt đây là một hạn chế của hắn. Đồng thời, còn có một vấn đề nữa, Đệ tứ hồn kỹ của hắn là do kế thừa khả năng công kích bởi nham thạch từ Địa Chi Vương, cùng với Lửa Phượng Hoàng kết hợp đã chuyển hóa thành một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên. Nhưng nguyên lý là không thay đổi."*

" Một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên này của hắn chia làm hai phần, Phần đầu khiến đối thủ vì chấn động không khí mà mê muội, phần tiếp theo là trong thời gian đối thủ mê muội rồi bộc phát một kích thật mạnh. Quá trình đối phương bị mê muội cũng là quá trình hắn bộc phát lực lượng ta nói không sai chứ."

Phất Lan Đức gật đầu, nói:*" Ngươi là Đại Sư, đương nhiên không sai."*

Đại Sư nói:*" Cũng bởi vì như thế, Mập Mạp cũng là kế thừa khả năng dùng nham thạch nóng chảy từ mặt đất nứt ra rồi đánh trúng kẻ địch đang trong trạng thái mơ màng, tuy nhiên công kích đó lại có phạm vi không lớn. Ngươi nghĩ lại xem, đối thủ liệu có tùy tiện cho hắn phát động công kích ngay gần mình không? Chỉ cần khi hắn thi triển giai đoạn đầu tiên của Phượng Hoàng Khiếu Thiên thì địch nhân đã chạy xa vài thước rồi, khi đó công kích của hắn sẽ thành phí công. Cái này cũng chẳng phải chỉ có mẫn công hồn sư làm được mà ngay cả cường công hệ hồn sư, chỉ cần lưu ý một ít cũng có thể dễ dàng làm được. Tốc độ vốn không phải là lĩnh vực Mập Mạp am hiểu, Phượng Dực Thiên Tường mặc dù có thể làm hắn phi hành một lúc ngắn, nhưng tác dụng hiệu quả hơn vẫn là để tăng phúc cho ngọn lửa, tuy nhiên nó lại không phải tăng phúc cho tốc độ. Bởi vậy, công kích này của hắn mạnh mẽ, nhưng phải có người phối hợp."*

------oOo------

Chương 224: Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: Hensinky7000 + Dangneo

Biên Dịch: Dangneo

Đại sư vuốt cằm nói:*" Đúng là như thế. Bởi vì phượng hoàng Khiếu Thiên này của Hồng tuấn đánh trúng không khí hiệu quả chấn động phải gần người mới gây ra mê muội, cũng không phải thi triển được với đối thủ tập trung nhiều, cho nên trong lý luận của ta, gọi nó là hạn chế về sau, Còn như chu võng trói buộc của Tiểu tam, thì ta gọi là hạn chế lúc trước. Để có thể tạo ra hạn chế về sau thì phải được chuẩn bị sẵn, phải có kỹ năng hạn chế lúc trước phối hợp. Chu võng trói buộc vây khốn hành động của đối thủ, đồng thời phát ra độc tố trong nó làm cho lực phòng ngự của đối thủ bị giảm xuống, lúc này mập mạp bổ xung khuyết điểm là kỹ năng hạn chế lúc sau, bộc phát đánh ra phượng hoàng Khiếu Thiên, lúc đó mới có thể nhất kích tất sát (Một*

kích giết được địch). Trong đó có nhiều cách phối hợp công kích, cụ thể như thế nào thì cần phải nghiên cứu thêm. Mấu chốt chính là không thể để lãng phí một tia hồn lực nào, phải khiến cho mỗi một tia hồn lực phát ra đều mang đến hiệu quả lớn nhất."

Nói tới đây, trong mắt Đại sư cũng không khỏi toát ra vẻ than thở,*" Mấy hài tử này có thiên phú thật sự quá tốt. Tùy tiện xuất ra một người, đều có thể được coi là siêu cấp thiên tài. Mộc bạch thì kiên cường, dẻo dai, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh là hai phụ trợ cực kỳ quan trọng, Khả năng bộc phát lực lượng trong nháy mắt của hồng tuấn, tốc độ của trúc thanh, kỹ xảo cận chiến của Tiểu vũ, cùng với tinh thần luôn tỉnh táo của tiểu tam, tổ hợp cùng một chỗ, thì thật sự là quá hoàn mỹ rồi. Có lẽ hiện tại bọn họ do có hai phụ trợ mà thiếu một người công kích đã gây ra chút phức tạp. Nhưng vũ hồn càng ngày càng tăng trưởng lên của chúng, khi được phụ trợ lại càng tăng thêm mạnh mẽ, như thế thì tiểu đoàn của chúng lại càng kinh khủng."*

Phất Lan Đức có vẻ cười mà như không cười, nhìn đại sư,*" Như thế nào ngươi không đề cập đến thực lực của Tiểu tam, mà chỉ nói đến đầu với cả óc của hắn như thế?"*

Đại sư mỉm cười, nói:*" Ta cũng không phải kẻ thích mặt mũi như ngươi, thực lực hiện tại của Tiểu tam mặc dù không yếu. Nhưng đây lại là do hắn thu được hồn hoàn có phẩm chất quá tốt, hơn nữa lại có Ngoại phụ hồn cốt trong người. Nhưng từ bản chất mà nói thì lam ngân thảo dù sao cũng chỉ là lam ngân thảo. Theo thực lực của mọi người tăng mạnh lên, hồn kĩ cũng tăng nhiều. Khi đó phần yếu của Lam ngân thảo sẽ từ từ bị bày ra. Cho nên ta mới nói, trong đoàn đội này thì năng lực chỉ huy của hắn mới là quan trọng. Đây là yếu tố quan trọng nhất để có thể làm linh hồn của đoàn đội."*

Phất Lan Đức thấp giọng nói:*" Ngươi định lúc nào sẽ cho hắn bắt đầu tu luyện Vũ hồn thứ hai kia?"*

Đại sư nghiêm mặt nói:*" Ít nhất phải chờ tới khi hắn đã là hồn sư ngoài tám mươi cấp đã. Song sinh vũ hồn được trời ưu ái, ta tuyệt không hy vọng thiên phú của Tiểu tam bị lãng phí. Đồng thời, hiện tại ta cũng chưa nghĩ ra cách gì để hóa giải mặt trái của việc thân thể được tăng phúc quá nhiều như vậy. Không nghĩ thông chuyện này thì ta tuyệt đối không để hắn mạo hiểm. Nếu*

không, một khi bởi vì thuộc tính phụ gia của vũ hồn quá mãnh liệt mà khiến thân thể không cách nào chống đỡ rồi khiến nổ tan xác, khi đó ta chắc chắn sẽ hối hận cả đời. Nếu như không nghĩ ra biện pháp, ta tình nguyện chỉ để hắn làm một hồn sư Lam Ngân Thảo mà thôi. Ta nghĩ, kể cả phụ thân hắn cũng sẽ đồng ý với đề nghị này của ta. Vì tiểu tam, đợi đến khi giải thi đấu hồn sư của cao cấp học viện toàn đại lục lần này kết thúc, ta muốn quay lại giáo hoàng điện một chuyến."

Phất Lan Đức nghe xong lời này không khỏi cả kinh,*" Ngươi muốn đi gặp nàng? Ngươi không sợ nhị long trở mặt sao?"*

Đại sư cười khổ nói:*" Đến lúc đó ngươi cần phải giúp ta. Vì tiểu tam, ta phải đi gặp nàng."*

Phất Lan Đức chau mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn đại sư,*" Tiểu cương. Ngươi cần phải hiểu rõ rồi chứ. Ngươi hẳn là biết, nàng cùng nhị long không giống nhau. Có lẽ, kể cả ngươi có đi cũng chưa chắc đã mang nàng quay lại được."*

Đại sư lắc đầu nói:*" Sẽ không, điểm ấy ta có chút nắm chắc. Tốt lắm, không nói chuyện này nữa, Hết thảy đều chờ cao cấp hồn sư học viện đại tái lần này chấm dứt đã. Chuyện này ngươi phải thay ta mà giữ bí mật. Hơn nữa không thể để nhị long biết."*

Phất Lan Đức gật đầu,*" Yên tâm, ta biết nặng nhẹ."*

Bởi vì oán niệm của phấn hồng nương nương, tốc độ hấp thu của Áo Tư Tạp so với Mã Hồng Tuấn tối hôm qua chậm hơn rất nhiều, dùng suốt một canh giờ hắn mới hoàn thành quá trình hấp thu.

Không biết có phải bị ngoại hình tuyệt đẹp của phấn hồng nương nương ảnh hưởng hay không mà sau khi Áo Tư Tạp hấp thu hồn hoàn, nhìn qua tựa hồ càng anh tuấn hơn vài phần, khiến Mã Hồng Tuấn đang xem tu luyện cũng nhịn không được nói:*" Khuôn mặt này mà thay vào cho lũ gái nhà thổ thì hay biết mấy (Ta sửa chút chút he he)."*

Áo Tư Tạp lại không thèm để ý đến vẻ châm chọc của mập mạp,*" Ngươi là*

ghen ghét đấy hả, ta coi như không nghe thấy. Dù sao ngươi có tưởng tượng được đẹp như ca ca thì cả đời cũng không được đâu."

Mọi người xông tới, Đái Mộc Bạch có vẻ không đợi được hỏi:*" Tiểu áo. Đệ tứ hồn kỹ của ngươi là gì thế?"*

Trong hồn sư giới thì việc hỏi hồn kĩ vốn là điều kiêng kỵ nhất, bình thường hồn sư tuyệt đối sẽ không nguyện ý dễ dàng đem chính hồn kĩ của mình tiết lộ cho người khác biết, nhưng với tình cảm của Sử Lai Khắc Thất Quái thì lại không chỉ đơn giản là bằng hữu như vậy.

Áo Tư Tạp trong mắt lóe ra vẻ mặt hưng phấn cùng mập mạp giống nhau,*" Đệ tứ hồn kỹ của ta chính là phấn khởi. Có thể khiến cho toàn bộ thuộc tính trong năm phút tăng lên đến 10%."*

Đái Mộc Bạch có chút thất vọng nói:*" Chỉ có 10% sao? Chỉ là năm phút đồng hồ? Ngươi… hồn kĩ này....."*

Áo Tư Tạp hừ một tiếng, nói:*" Đái lão đại, ngươi nghe rõ rồi chứ, là toàn bộ thuộc tính tăng lên 10%. Nói cách khác. Sau khi dùng. Chỉnh thể thực lực sẽ trong nháy mắt gia tăng 10%, cũng không phải giống như ngươi nghĩ đơn giản như vậy. Hơn nữa hắn là có thể cùng mọi kỹ năng phụ trợ khác cùng sử dụng. Ở năm phút đồng hồ này, Có thể làm thực lực của ngươi tăng lên mười phần trăm, đồng thời triệt tiêu hết thảy các trạng thái không tốt."*

Thanh âm của Đại sư từ phía sau Sử Lai Khắc Thất Quái truyền tới,*" Không sai, đệ tứ hồn kỹ này của hắn không phải chỉ đơn giản như bề ngoài thế đâu."*

Nghe được thanh âm của hắn, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi đem ánh mắt đều tập trung tới trên người đại sư.

Đại sư hài lòng nhìn Áo Tư Tạp, nói:*" Toàn bộ thuộc tính tăng lên 10%, nghe tỷ lệ có vẻ không lớn, nhưng nó lại có thể loại bỏ một trăm phần trăm các thuộc tính có hại đang bị áp dụng trên người. Bất cứ một gã hồn sư nào, cũng không dám nói trong trận đấu mình có thể phát huy được trăm phần trăm thực lực. Ví dụ đối thủ có vũ hồn chuyên áp chế ngươi, như vậy, thực lực của ngươi sẽ rất khó phát huy hoàn toàn, có khả năng chỉ phát huy tám*

phần, thậm chí có lúc còn thấp đến đáng thương nữa. Đặc biệt trong hồn kỹ của đối phương có tồn tại hiệu quả suy yếu thì hạn chế sẽ càng lớn hơn nữa. Mà kỹ năng phấn khởi này của Áo Tư Tạp lại có thể triệt tiêu tất cả hiệu quả của mặt trái này, dựa theo tính toán của ta, nó có thể khiến các ngươi hoàn toàn tập trung được tinh thần, lại thêm tăng phúc 10%. Cũng khiến trong khoảng thời gian ngắn mỗi người sẽ tăng khả năng bộc phát thực lực. Chờ sau này tại chiến trường, các ngươi sẽ hiểu được hiệu dụng của đệ tứ hồn kỹ này quan trọng như thế nào."

Áo Tư Tạp gật đầu xác nhận,*" Bất quá, đại sư, vũ hồn này của ta có hai khuyết điểm. Một là chỉ có khả năng duy trì trong thời gian quá ngắn. cái kia là không cách nào bảo tồn, Khi triệu hồi ra rồi thì bắt buộc phải dùng ngay, trong vòng một phút phải dùng ngay mới có hiệu quả. Nói cách khác, trước mỗi trận đấu ta đều không thể tạo ra trước được. Dường như vấn đề tốt nhất là tiêu hao ít hồn lực, so với ma cô tràng cũng không sai biệt lắm, hơn nữa cũng không có bất cứ tác dụng phụ nào, "*lão tử có cái phấn hồng tràng*". "*

Cuối cùng là một câu hồn chú mới có.

Chỉ thấy lòng bàn tay Áo Tư Tạp ngưng tụ thành một mũi nhọn mầu phấn hồng, trong chốc lát công phu, một cây phấn hồng hương tràng long lanh trong suốt nhỏ như ngón tay út đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Mã Hồng Tuấn ở bên cạnh cười một tiếng quái dị,*" Tiểu áo, hương tràng của ngươi từ lúc nào lại trở thành nhỏ như vậy chứ?"* (---O à --o Hu Hu)

Lời này vừa nói ra, mặt mấy cô gái không khỏi đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Áo Tư Tạp tức giận giữ nói:*" Hương tràng của ca ca có lớn hay không thì đằng nào mà ngươi chả phải ăn."*

Đại sư nghiêm mặt nói:*" Riêng chỉ là điểm không có tác dụng phụ này, thì đệ tứ hồn kỹ của hắn so với rất nhiều hồn kỹ của các phụ trợ hồn sư khác mạnh hơn nhiều."*

Phất Lan Đức cố nén cười, nói:*" Tốt lắm, đều đừng nhiều lời nữa, tiếp tục lên*

đường đi. Các ngươi còn có ba người chưa kiếm được hồn hoàn. Hy vọng vận khí vẫn sẽ tốt như vậy, nhanh lên, đi tìm những thứ các ngươi cần thôi."

Diện tích Lạc nhật sâm lâm mặc dù không khổng lồ như Tinh đấu đại sâm lâm, nhưng cũng không phải chỉ cần vài ngày là có thể ra khỏi, ở trong đại sâm lâm này, đoàn người của Sử Lai Khắc học viện lại tiếp tục tìm kiếm.

Từ chất lượng trung bình mà nói,hồn thú trong lạc nhật sâm lâm tựa hồ so với tinh đấu đại sâm lâm còn muốn tốt hơn một chút, nhưng trong đó lại không tồn tại những hồn thú cường đại một cách phá lệ như tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Sau suốt hai ngày thời gian, mọi người vẫn không gặp được một hồn thú nào thích hợp cho ba người còn lại.

ngay cả Phất Lan Đức cũng không khỏi có chút nôn nóng hẳn lên.

Buổi tối nghỉ ngơi đã không phải vấn đề nữa, Đại sư vẫn chưa cho Liễu nhị long bất cứ cơ hội nào, mỗi ngày buổi tối đều là ở bên ngoài lều vải tu luyện. Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực cũng sợ liễu nhị long, đơn giản cùng đại sư tu luyện. Đáng tiếc bọn họ cũng chỉ mang theo hai lều vải, vài ngày này tinh thần của Sử Lai Khắc Thất Quái có chút sảng khoái, ngược lại ba người đại sư ba lại có chút khó khăn. Nhất là tu vi thấp nhất là đại sư, vài ngày không được nghỉ ngơi tốt đã khiến mắt hắn có những vầng thâm đen.

Dừng lại cước bộ, Phất Lan Đức cau mày nói:*" Trước hết nghỉ ngơi tại đây đã, cứ đi tìm như vậy cũng không phải biện pháp tốt. chủng loại hồn thú tại Lạc nhật sâm lâm mặc dù không ít, nhưng cực phẩm lại ít đến đáng thương? Cứ như vậy mà đi nữa, sợ rằng sẽ khiến Đại Sư gặp vấn đề rồi."*

Hai ngày tìm kiếm, bọn họ cũng không phải không có đụng với hồn thú có tu vi thích hợp, nhưng những hồn thú này có thuộc tính không thích hợp cho nên đại sư cũng không thể hài lòng được.

Có hắn đi theo, tự nhiên hắn hy vọng tìm cho mọi người hồn hoàn có thể thích hợp nhất.

Sử Lai Khắc Thất Quái không có chỗ nào mà không phải là thiên tài, bất luận đại sư, Phất Lan Đức hay là Triệu Vô Cực, đều tuyệt không hy vọng vì một hồn hoàn không thích hợp mà ảnh hưởng tới tương lai của họ.

------oOo------

Chương 225: Hương dẫn hồn thú (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phất Lan Đức viện trường, thật ra ta có một biện pháp, nhưng có chút nguy hiểm". Đường Tam đột nhiên mở miệng nói, lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

Phất Lan Đức tức giận nói: *"Có biện pháp sao không sớm nói? Là gì? "*

Đường Tam nói: *" Người còn nhớ rõ, hai ngày trước ta dùng hương của Khỉ La Tiên Phẩm để chống đỡ khí độc chứ? Là một gốc tiên phẩm dược thảo, bản thân vốn là thiên địa chi bảo; nếu ta đem nó đặt ở bên ngoài, vậy bằng vào thân bảo khí cuả nó, tất nhiên có thể hấp dẫn một ít hồn thú cường đại đến đây. Chỉ là, ở dưới loại tình huống này, ta cũng không thể khẳng định được hồn thú bị hấp dẫn tới là loại gì. Rất có thể là hồn thú vô cùng cường đại đến mà chúng ta cũng không cách nào đối phó được, hơn nữa số lượng cũng tuyệt đối không ít. "*

Phất Lan Đức lúc này chợt hiểu, cũng không phải là Đường Tam trước đó không nói, mà là loại phương pháp này thật sự có nguy hiểm quá lớn. Một người xử lý không tốt, thì rất có thể sẽ khiến tất cả bị liên lụy.

Không nên nhìn Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực, Liễu Nhị Long ba người đều là hồn sư đã ngoài bảy mươi cấp, nếu một số ít hồn thú đặc biệt cường đại xuất hiện thì tiêu diệt bọn họ cũng là đơn giản.

Giống lần trước tại tinh đấu Đại Sâm Lâm, gặp phải Thái Thản Cự Viên với thực lực kinh khủng mà ngay cả phong hào đấu la cũng không nguyện ý trêu

chọc.

"Tiểu Cương, ngươi thấy thế nào? " Phất Lan Đức đem vấn đề khó này đẩy sang cho đại sư.

Đại sư suy nghĩ một chút, nói: *"Tiểu Tam, phương pháp này cũng không phải không thể sử dụng. Chỉ là cần phải xem dùng nó thế nào mà thôi … Tiểu Tam, liệu ngươi có thể tìm lại nơi ẩn cư lúc trước của Độc Cô Bác không? "*

Vừa nghe Đại Sư hỏi như vậy, con mắt Đường Tam nhất thời sáng lên. Hắn cùng với Đại Sư, hai thầy trò có thể nói là tâm ý tương thông. Mặc dù đại sư không trực tiếp nói ra ý nghĩ của bản thân, tuy nhiên như vậy cũng đã khiến hắn minh bạch rồi.

"Sư phụ, ý người chính là lợi dụng độc trận mà lão quái vật lưu lại để bảo vệ chúng ta? "

Đại sư mỉm cười vuốt cằm. Lúc này, những người khác vẫn còn rất u mê, nhìn thầy trò hai người này, cũng không minh bạch bọn họ đang nói gì.

Đường Tam theo ý đại sư, giải thích một lượt cho mọi người nghe. Bởi vì Độc Đấu La Độc Cô Bác từng ở Lạc Nhật Sâm Lâm này ẩn cư thế nên trong phạm vi Băng Hỏa Lưỡng Nghi, nơi hắn trú ẩn, đều có độc trận thủ hộ.

Loại độc trận này được Độc Cô Bác dùng các chất độc kinh khủng làn ra. Cho dù là hồn thú cấp bậc ngoài vạn năm cũng không dám ngang nhiên bước vào.

Dù vậy, kịch độc này cũng không làm khó Đường Tam.... không nói Độc Cô Bác sớm đã cho hắn giải dược, cho dù bằng vào khả năng phối dược vật của bản thân, hoặc là dùng hương của Khỉ La tiên phẩm, hắn cũng có thể dễ dàng ngăn chặn kịch độc xâm nhập.

Chỉ cần đem Khỉ La tiên phẩm đặt ở gần độc trận, dùng mùi hương hấp dẫn hồn thú. Một khi gặp phải hồn thú có thực lực vô cùng cường đại, bọn họ sẽ lui vào trong độc trận, tự nhiên sẽ không sợ bị hồn thú tấn công.

Vẫn tưởng phải rời khỏi Lạc Nhật Sâm Lâm, nhưng nay lại có một lối thoát.

Đã có biện pháp, mọi người lập tức hành động. Đường Tam dẫn đường, mọi người theo hướng Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn mà tiến tới.

Băng hỏa Lưỡng Nghi Nhãn vốn tại vị trí trung tâm của Lạc Nhật Sâm Lâm nên mọi người cũng không cần thiết phải biết rõ chính xác phương hướng hoặc khoảng cách chính xác mới đến đó được. Hơn nữa Sử Lai Khắc học viện vốn đang ở bên trong Lạc Nhật Sâm Lâm, chỉ hướng thẳng tới trước, cũng không tốn bao lâu thời gian, bọn họ cũng đã tới được vị trí độc trận của Độc Cô Bác.

Đường Tam cẩn thận phát cho mỗi người hai viên thuốc giải, *"Ở chỗ này lão quái vật đã bầy ra một độc trận kinh khủng, mặc dù đối với hồn sư, nguy hại không lớn như đối với hồn thú; nhưng nếu không có hồn lực đã ngoài bảy mươi cấp, chỉ cần bước vào trong đó thì chết là cái chắc. Hai viên thuốc này...trước dùng một viên, thì một ngày sẽ không gặp vấn đề gì. Viên còn lại sáng mai hãy dùng nốt. Ta nghĩ, hai ngày chắc là đủ rồi. "*

Nói xong, Đường Tam lập tức bắt đầu công việc của hắn...Trước hết, một mình tiến vào Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, từ trên bờ, mang tới một ít bùn đất, sau đó mới tại ngoài độc trận đào thành một cái hố, đem bùn đất này bỏ vào. Sau cùng hắn mới đem ra Khỉ La Tiên Phẩm. Hương của tiên thảo lập tức bao trùm tòan khu vực.

Khỉ La Tiên Phẩm cũng không giống như Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong tay Tiểu Vũ, vĩnh viễn cũng không hư hại. Một khi rời khỏi Như Ý Bách bảo, không có đủ thiên địa linh khí cầm cự, nó sẽ dần dần héo rũ.

May thay bùn đất từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn có thể cung cấp cho nó dinh dưỡng. Bằng không, Đường Tam tuyệt sẽ không để nó tiếp xúc với bùn đất bình thường.

Chuẩn bị tốt cho gốc tiên phẩm, Lúc này Đường Tam mới từ trong Như Ý Bách Bảo Nang lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, mở ra, một mùi xú khí nồng nặc nhất thời tràn ngập ra xung quanh. Cho dù là u hương của Khỉ La Tiên Phẩm cũng không cách che dấu.

"Tiểu Tam. Đây là cái gì thế? Hôi chết thôi. " Đái mộc bạch vốn luôn yêu sự thanh khiết. Ngửi thấy được cổ xú khí này lập tức tránh né ra phía xa xa.

Đường Tam mỉm cười không nói, trong lòng thầm nghĩ, Đái Lão Đại, ngươi là không biết, cái chất lỏng tinh xú vô cùng này chính là ta dùng hơn mười loại dược tài trân quý mới luyện thành đấy, bàn về mức độ trân quý, so với Khỉ La Tiên Phẩm thì chỉ có hơn chứ không kém.

Rất cẩn thận, hắn từ bình ngọc nhỏ xuất một giọt chất lỏng màu đen, rơi vào trên nhụy hoa của cây tiên phẩm. Tiếp đó, hắn mới đem bình ngọc này cẩn thận thu hồi vào trong Bách Bảo Nang.

Một màn kì dị liền xảy ra. Từ nhụy hoa Khỉ La Tiên Phẩm nồng nặc bốc lên một đợt khói tím. Ngay sau đó, tiên thảo vốn là phát ra mùi thơm nhàn nhạt, chợt trở nên đậm đặc hơn nhiều. Hương khí không hề bị giới hạn phạm vi lan tỏa, dưới tác dụng của gió, rất nhanh chóng tràn ra chung quanh.

Cho dù là Đái Mộc Bạch đang đứng cách đó khá xa, nhưng chỉ trong nháy mắt liền cảm giác được hương thơm trong gió.

Đường Tam hướng mọi người giải thích: *"Ta dùng dược vật phủ lên Khỉ La Tiên Phẩm, ước chừng trong vòng một canh giờ, hiệu quả kháng độc sẽ tạm thời biến mất. Nhưng cũng trong một canh giờ này, hương thơm của nó cũng sẽ rất nhanh lan truyền đi, ít nhất có thể truyền ra hơn mười dặm. Như vậy cũng đủ để hấp dẫn một số hồn thú rồi. Dù sao, đây cũng là hương của tiên phẩm, sẽ không có hồn thú nào lại không thích. "*

Đối với việc sử dụng dược vật của Đường Tam, mọi người đã không chút bất ngờ nữa. Đương nhiên, bọn họ đã tự nhiên coi kết quả này là nhờ nửa năm theo học Độc Cô Bác lúc trước.

Hương tiên phẩm dễ chịu, khả năng hấp dẫn hồn thú, đối với Đường Tam mà nói, đây có thể xem như nhất cử lưỡng tiện. Theo hương thơm lan tràn ra, đoàn người Sử Lai Khắc học viện cũng bắt đầu cảnh giác hơn.

Thực lực yếu nhất là Áo Tư Tạp, Đại Sư cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở vị trí

gần với Hương Khỉ La Tiên Phẩm nhất, những người khác bên ngoài, cẩn thận quan sát bốn phía.

Đường Tam sau khi bố trí tốt Hương Khỉ La Tiên Phẩm, cũng không có cùng mọi người đồng thời ở chỗ này để quan sát, mà là đi bên ngoài một vòng. Tiên phẩm này đối với nhiều loại hồn thú với cấp bậc khác nhau đều là hấp dẫn rất lớn.

Vì tránh để tránh một số hồn thú thực lực không đến gây ra náo nhiệt, phá hỏng kế hoạch bọn họ, Bên ngoìa Đường Tam đã bày thêm một tầng độc trận.

Khả năng bố trí độc trận của hắn, hiển nhiên không bá đạo bằng Độc Cô Bát, nhưng đối với hồn thú lại có tác dụng loại trừ. Căn cứ vào phán đoán của hắn, hồn thú dưới hai ngàn năm sẽ không dễ dàng xông vào độc trận do hắn bố trí.

Hồn thú cùng loài người khác nhau, giác quan của bọn chúng so với loài người thì nhạy cảm hơn, nhất là đối với những độc tố nguy hiểm, phán đoán của chúng cực kỳ chuẩn xác.

Một khi phát hiện kịch độc trước mặt mà chính mình không có khả năng chống cự, chúng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Có nửa vòng độc trận này bố trí, tự nhiên là có thể làm cho mọi người của Sử Lai Khắc học viện tiết kiệm được không ít sức lực. Chỉ cần lo đối phó với hồn thú có thực lực đạt yêu cầu mà thôi.

Hết thảy điều đã được chuẩn bị kỹ càng, việc còn lại chính là chờ đợi. Mặc dù phương pháp này có thể làm hồn thú có thực lực cường đại tụ tập lại đây, nhưng cũng là may rủi. Bất luận tới là hồn thú vô cùng cường đại hoặc là không đủ cường đại, đều có khả năng là không thỏa mãn yêu cầu của đám người Đường Tam. Bởi vậy, bất luận nói như thế nào, vận khí cũng chiếm một phần không nhỏ.

Hấp dẫn lực của Hương Khỉ La Tiên Phẩm còn lớn hơn so với Đường Tam tưởng tượng, sau khi sắp xếp xong một việc, độ uống xong một chén trà, bọn họ đã phải nghênh đón con hồn thú đầu tiên.

Tiếng gầm gừ trầm thấp, khí thế nhàn nhạt lan tỏa tới, bên trái rừng cây một trận rung động, phảng phất như có cuồng phong xuất hiện.

" Đây hẳn là hồn thú loại hổ. Mọi người cẩn thận. " Đại sư tỉnh táo phán đoán.

Vừa dứt lời, một con Ban Lan mãnh hổ đã từ cây trong rừng từ từ đi ra.

Đó là một đầu mãnh hổ toàn thân đen nhánh, chỉ có trên trán có một chữ vương màu trắng, thân thể dài hơn ba thước, vai cao chừng một thước rưỡi, thân thể mặc dù khổng lồ, nhưng lại cực kỳ linh họat.

Không đợi mọi người nhìn thấy rõ bộ dáng của nó, liên tiếp một chuỗi tàn ảnh xuất hiện, nó đã đánh tới, mục tiêu đúng là u hương Khỉ La Tiên Phẩm do mọi người bảo vệ.

"Động thủ." Đường Tam quát lớn một tiếng, không che dấu chút hồn lực nào của bản thân, tay đã hiện ra một cái Chu Võng. Bởi vì hồn lực tăng lên, bây giờ hồn lực của hắn đã đủ phóng thích bốn lần Chu Võng trói buộc.

Khách quan mà nói, tu vi của lọai hồn thú này, bình thường dưới ngàn năm, hồn thú tu vi càng cao thể tích lại càng khổng lồ. Vượt qua ngàn năm, ngược lại trở thành nhỏ dần.

Đương nhiên, cũng có một ít là ngoại lệ, tỷ như một ít hồn thú đặc biệt cường đại hoặc là đặc biệt yếu ớt, chúng cũng không tuân theo quy luật này. Trước mắt con hắc hổ này, theo quan sát có thể nhìn ra tu vi khoảng từ ba đến năm ngàn năm, vừa thích hợp dùng.

Đường Tam không chút do dự lựa chọn ra tay mà không phải tránh lui.

Lục quang trong nháy mắt bành trướng, cũng có lúc tốc độ quá nhanh cũng không hoàn toàn là chuyện tốt. Lúc này, trong mắt quỷ hổ chỉ còn có u hương của Khỉ La Tiên Phẩm.

Quỷ hổ lấy tốc độ cùng lực công kích kinh khủng mà tiến đến, nó là một lọai hồn thú cường lực, cực kỳ hung mãnh. Đối với bất kì ai dám xâm nhập lãnh

địa của nó, đối thủ cầm chắc là gặp phải tử vong.

Bởi vì tốc độ của nó cực kỳ kinh khủng, hồn thú bình thường hoặc hồn thú có tu vi không sai biệt lắm, cũng không nguyện ý đối mặt với nó.

------oOo------

Chương 226: hương dẫn hồn thú (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: FairyMoon

Biên Dịch: A Nèo

Mắt thấy Đường Tam phóng ra Chu Võng sắp trùm lên người của Quỷ Hổ thì thân thể nó lại quỷ dị lóe lên, vốn là một con Quỷ Hổ bỗng nhiên biến thành ba.

Tại trong trói buộc của Chu Võng có một đầu Quỷ Hổ nhưng lại nhanh chóng hóa thành ảo ảnh biến mất không thấy nữa, còn hai đầu kia đã lại nhanh chóng tiến đến.

Năng lực thiên phú của Quỷ Hổ, Ảnh Phân Thân.

Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, bốn hồn hoàn trên người đồng thời bộc phát, đúng lúc Quỷ Hổ xuất hiện, thân thể hắn cũng đã nhanh chóng bành trướng, lúc này mắt nhìn thấy Quỷ Hổ đã đánh tới, hắn không chút do dự tiến tới.

Một đôi Hổ chưởng phát ra trước, đồng thời trong miệng bạch quang lóe sáng, Bạch Hổ Liệt Quang Ba đã phát động.

Hồn lực tăng lên làm uy lực hồn kỹ cũng có được gia tăng rất nhiều, mục đích của Đái Mộc Bạch chỉ là ngăn cản cản mọt kích này của con Quỷ Hổ.

Trong lúc bạch quang bạo phát, đầu Quỷ Hổ đã biến mất. Không hề nghi ngờ, Đái Mộc Bạch công kích cũng là một cái bóng.

Ngay lúc Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ đồng thời đón nhận, chuẩn bị hợp lực công kích đầu Quỷ Hổ còn lại, thân thể hắc quang khổng lồ chợt lóe, lại phân ra thêm hai thân ảnh nữa, lúc này, nó đã đi tới trước mặt mọi người, ba thân ảnh đã các góc độ khác nhau đồng thời hướng tiên phẩm đánh tới. Có bài học từ trước, lúc này ai cũng không biết đến tột cùng con nào mới chính thể của Quỷ Hổ.

Đang lúc này, trong mắt Đường Tam phát ra Tử Cực Ma Đồng, ánh mắt đảo qua, trong miệng đã quát to, *"Bên trái là thật. Trúc thanh cẩn thận. "*

Dưới tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, Quỷ Hổ cuối cùng cũng không có cách nào che dấu, con mắt Đường Tam mặc dù không như Hỏa Nhãn Kim Tình, nhưng sau khi đạt tới Giới Tử cảnh giới, hai mắt hắn thậm chí đã có thể nhận ra các lọai năng lượng thuộc tính khác nhau. Hơi thở ba động bất đồng giữa ba con Quỷ Hổ tự nhiên là một cách để phân biệt.

Lúc này, đối mặt với chân thân của Quỷ Hổ cũng chỉ có một mình Chu Trúc Thanh, tại sau lưng Chu Trúc Thanh là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp. Không hề nghi ngờ, con Quỷ Hổ này cực kỳ thông minh, nó đã lựa chọn đối tượng yếu nhất để công kích.

Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực cũng đã thủ thế đợi sẵn, một khi Sử Lai Thất Quái đỡ không được công kích của con Quỷ Hổ này, bọn họ sẽ lập tức động thủ.

Sử Lai Thất Quái đã phối hợp với nhau lâu như vậy, sự ăn ý cũng đã đạt tới một cảnh giới nhất định, mắt thấy Chu Trúc Thanh gặp nạn. Mầu tím đậm trong mắt Đường Tam chợt trở nên mạnh mẽ hẳn, mọi người chỉ cảm thấy quang mang chợt lóe lên.

Con Quỷ Hổ kia đã kêu to một tiếng, thân thể nhất thời chậm lại vài phần. Ngay cả hai cái phân thân kia cũng đã biến mất.

Chu Trúc Thanh rất rõ ràng chính mình phía sau không có không gian để né tránh nên không lùi mà tiến tới, đón Quỷ Hổ đang vọt tới, cũng là lúc này, ba cỗ nhiệt lưu từ sau lưng tiến vào cơ thể, lực lượng, nhanh nhẹn cùng với hồn lực đồng thời đại phúc độ tăng lên, nhất thời làm trạng thái của nàng trở nên siêu việt hẳn lên.

U Minh Đột Thứ được phát động. Thân thể kiều mỹ của Chu Trúc Thanh trực tiếp đánh lên Quỷ Hổ, đầu ngón tay như lưỡi dao sắc bén không hề lưu tình xẹt qua thân thể Quỷ Hổ, để lại mấy đường vết thương sâu hoắm.

Tinh thần vốn bị Đường Tam đánh sâu vào mà mê muội, nhưng nay Quỷ Hổ nhờ đau nhức mà tỉnh táo lại, rống to một tiếng, toàn thân hắc quang xuất ra, thân thể bành trướng ra, làm ra một động tác không thể ngờ tới mà lướt qua U Minh Bách Trảo còn lại của Chu Trúc Thanh.

Tuy nhiên nhờ vài quá trình ngắn ngủi, thân thể cao lớn của Đái Mộc Bạch đã biến hóa thành hình. Trên thân thể mạnh mẽ xuất hiện hoa văn mầu vàng của hổ, nổi giận gầm lên một tiếng, kim quang tỏa sáng, lấy thân thể hắn làm trung tâm, vô số quang cầu mầu vàng nhỏ bằng nắm tay trong nháy mắt đánh tới thân thể Quỷ Hổ. Đây là đệ tứ hồn kỹ mà Đái Mộc Bạch vừa mới thu được không lâu. Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Nói về lực bộc phát khi công khích, có lẽ cái hồn kỹ thứ tư của Đái Mộc Bạch so ra kém Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích của mập mạp, Nhưng nó có đặc điểm lớn nhất chính là có thể tập trung vào đối thủ. Một khi tập trung vào mục tiêu, vậy tất cả hồn lực được chuyển hóa thành Bạch Hổ Lưu Tinh sẽ kích phát ra được toàn bộ sức mạnh.

Hơn nữa, tất cả lực công kích tập trung tại trên người đối thủ cũng có thể trong nháy mắt tản ra, đồng thời công kích nhiều đối thủ.

Mỗi một lần công kích này cũng khiến hồn lực của Mộc Bạch hao tổn hao một phần mười. Bởi vậy có thể thấy được, cái hồn hoàn này đối với lực lượng của hắn có độ kinh khủng ra sao. Tuy Nhiên Lưu Tinh kia cũng chỉ có chừng trên trăm viên mà thôi.

Nếu lúc trước tinh thần của Quỷ Hổ không bị Đường Tam công kích thì nó

còn đủ sức thi triển ra kỹ năng phân thân của mình, rồi có thể né tránh công kích này của Đái Mộc Bạch. Nhưng đại não nó lúc này đã bị Tử Cực Ma Công làm thương tổn. Tạm thời không cách nào thi triển phân thân. Bất đắc dĩ, nó cũng chỉ có thể dùng thân thể ngạnh kháng công kích của Đái Mộc Bạch.

Hắc quang bạo phát, tạo ra một màn hào quang màu đen, đem thân thể Quỷ Hổ bao phủ bên trong, mỗi một lần Bạch Hổ Lưu Tinh oanh kích vào lại vang lên một trận rung động kịch liệt. Tiếng nổ vang không ngừng. Bỗng một vòng màu vàng, tại trong hắc quang kia rung động rồi chợt phóng thóat ra ngoài.

Quỷ Hổ đem thân thể mình thu nhỏ lại, làm cho diện tích công kích hẹp lại, nhờ đó phòng ngự của bản than trở nên mạnh thêm.

Sử Lai Thất Quái phối hợp rất ăn ý, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trên tay của Trữ Vinh Vinh cùng phóng ra ba hồn kỹ của mình để phụ trợ cho các đồng đội đang phụ trách công kích.

Ngoài việc tăng phúc về lực lượng cùng tốc độ, hồn kỹ thứ ba của nàng, cũng là một hồn kỹ ngàn năm có hiệu quả là tiến hành tăng phúc trực tiếp lên hồn lực. Nói cách khác, bây giờ năm người Đường Tam đã được tăng hồn lực lên tới 40%.

Vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp phụ trợ, hiệu quả phải nói là đệ nhất. Theo thực lực của Trữ Vinh Vinh tăng lên, hiệu quả trở nên ngày càng rõ ràng.

Đương nhiên, bởi vì hiệu quả của hồn kỹ được tăng cường, đối với hồn lực của nàng tiêu hao cũng là thật lớn. Nếu đồng thời nàng tăng phúc cho ba người, mặc dù nàng đã ngoài bốn mươi cấp, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì hơn năm phút mà thôi.

Va chạm mãnh liệt khiến cho bùn đất bị cuốn lên mù mịt, Quỷ Hổ tựa như con sói giận dữ vùng vẫy khi bị mắc bẫy, thân thể không ngừng bị công kích. Nhưng nó cũng quả thật là cường hãn, bị oanh kích nghiêm trọng như vậy nhưng cũng chưa thấy xuất hiện dấu hiệu xuống sức.

Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ vừa chấm dứt, những tiếng gào thét đều ngưng lại.

Đột nhiên, móng vuốt của Quỷ Hổ trong nháy mắt vươn ra. Kế đó, một cái quang ảnh thật lớn màu đen từ trong cơ thể nó lộ ra, Trực tiếp hướng Chu Trúc Thanh mà đánh tới. Quang ảnh màu đen tại giữa không trung đã ngưng tụ thành một thân thể, hình thái so với chính thể của Quỷ Hổ thì giống như đúc. Năng lượng kinh khủng ba động làm không khí phát ra tiếng rít chói tai, phảng phất tựa như bị cái bóng đen kia xé rách vậy.

Năm người phụ trách công kích vốn là đem Quỷ Hổ vây quanh ở giữa, không ai có thể nghĩ tới đầu hồn thú này có tốc độ cực nhanh, vừa mới thừa nhận Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ oanh kích, dưới tình huống miệng mũi đầy máu lại còn có thể phát ra một kích toàn lực nhanh đến như vậy.

Cho dù là Đường Tam muốn phóng ra Lam Ngân Thảo đi cứu viện Trúc Thanh cũng đã không còn kịp.

Một con hồn thú với tu vi hơn ba ngàn năm, liều mạng đánh ra một kích toàn lực thì tuyệt đối là đáng sợ. Quỷ Hổ không có năng lực công kích như Phấn Hồng Nương Nương, nó sở dĩ lựa chọn công kích Chu Trúc Thanh, là bởi vì khoảng cách sau lưng Trúc Thanh đến Khỉ La Tiên Phẩm là gần nhất.

Chỉ cần có thể từ nơi này mở ra một lổ hổng, nó chẳng những có thể lấy được tiên phẩm, đồng thời còn có thể rất nhanh chạy thóat ra ngòai.

Đáng tiếc, đầu hồn thú này đã đánh giá thấp thực lực của Trúc Thanh.

Đối mặt với cái thân hình thật to của Quỷ Hổ đang tiến đến, Chu Trúc Thanh cũng không né tránh, ánh sáng tím chói mắt từ Hồn Hoàn thứ ba trên người bỗng bộc phát, hai tay nhanh như chớp hợp lại trên đầu, trên các ngón tay đã biến thành trảo bỗng dung hợp cùng một chỗ với tốc độ kinh người, tựa như lưỡi dao sắc bén dài hơn một thước.

Đồng thời, cơ thể nàng tỏa ra chút hắc quang, cả người phảng phất như trở thành một bộ phận của lưỡi dao sắc bén đó. Cứ như vậy mà đón toàn thân đen nhánh của Quỷ Hổ từ trên phóng xuống. Đây chính là một hồn hoàn ngàn năm mà Trúc Thanh thu được khi vượt qua ba mươi cấp, U Minh Trảm.

Một tiếng rít chói tai vang lên, U Minh Trảm đam lên, không khí bị vặn vẹo

tạo thành một làn sóng mà mắt thường có thể thấy được, lan tỏa ra xung quanh.

Một dải hắc quang, thẳng tắp, tập trung tại trên đầu nàng, vừa lúc oanh kích tại cái quang ảnh biến ảo của Quỷ Hổ.

Dưới tác dụng phụ trợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, một kích này đã là toàn lực của Chu Trúc Thanh lúc này rồi.

Không thấy tiếng va chạm khủng kíếp nào nổ ra duy chỉ có thứ tiếng như răng ken két cọ sát vào nhau.

Giữa không trung, quang ảnh Quỷ Hổ dưới công kích của U Minh Trảm, trong nháy mắt dừng lại. Trong sát na U Minh Trảm đã chém sâu vào thân thể nó.

Dù sao đây cũng chỉ là đệ tam hồn kỹ, công kích này đối với Quỷ Hổ mà nói có thể là chưa chí mạng, cho nên thân thể nó vẫn tiếp tục tiến lên.

Uy lực của U Minh Trảm mặc dù cũng là khá lớn, đủ để thân thể nó không cách nào hoàn toàn chấp nhận được.

Có lẽ bởi vì bị ngăn cản, thân ảnh kia dừng lại một khắc, lại lập tức đánh tới Trúc Thanh với tốc độ nhanh hơn.

Đúng lúc này, Chu Trúc Thanh sau khi toàn lực phát một kích, cũng không kịp thời gian cho nàng tiếp tục phát ra kích thứ hai, đã thực sự rơi vào nguy hiểm.

Một thân ảnh cao lớn bỗng xuất hiện trước mặt nàng, tựa như một tấm chắn. Không gì hoa mỹ, thân ảnh với bộ lông hổ màu trắng đó xuất ra một cái hổ chưởng.

Một tiếng nổ ầm vang lên. Thân ảnh đó từng trận rung lên nhưng cũng tuyệt không lùi nửa bước. Đó là Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch.

U Minh Trảm mặc dù không thể hoàn toàn phá vỡ công kích của Quỷ Hổ,

nhưng dã tranh thủ thêm được ít thời gian. Phát hiện ra không ổn, Đái Mộc Bạch trước tiên phóng nhanh lại đây, vừa lúc chắn ở trước mặt Trúc Thanh. Dùng hồn lực mạnh mẽ của hắn để ngăn chặn thay nàng một kích còn dư này.

Không để ý đến khóe miệng đã xuất hiện một tơ máu, Mộc Bạch lập tức biểu hiện ra cái mặt bá đạo kia của hắn, lập tức phi tới thân hình bị đánh bay của Quỷ Hổ. Hồn lực ngưng tụ, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng phát động, mạnh mẽ đánh vào phần trên thân thể của Quỷ Hổ.

------oOo------

Chương 227: hương dẫn hồn thú (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: A Nèo

Biên Dịch: A Nèo

Bạch hổ đụng phải Quỷ Hổ, âm thanh rống vang vọng đồng thời vang lên. Thân thể Đái Mộc Bạch lảo đảo một chút rồi thụt lùi về phía sau, nhưng thân thể Quỷ Hổ cũng bị hắn đâm bay ngược lại.

Thân ảnh Thon dài lặng lẽ xuất hiện sau lưng Quỷ Hổ, cặp chân thon dài, thẳng tắp kia lặng yên quấn quanh cổ nó, Yêu Cung phát động, thân thể Tiểu Vũ giữa không trung hoàn thành một động tác lộn ngược ra sau vô cùng đẹp mắt, dưới tác dụng mạnh mẽ bởi Yêu Cung của nàng, thân thể dài hơn ba thước của Quỷ Hổ trực tiếp bị quăng đứng lên, rồi nặng nề nện trên mặt đất.

"Ầm" thanh âm va chạm mãnh liệt vang lên.

Trong nháy mắt, Quỷ Hổ đã lâm vào trạng thái mê muội.

Ánh sáng đỏ chói chợt hiện, Thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn đã sớm chờ ở chỗ Quỷ Hổ bị đập xuống, ngay sát na chân dài của Tiểu Vũ vừa

buông, quyền phải của hắn đã chuẩn xác oanh kích trên mặt đất. Không khí vặn vẹo khiến thân thể của cả hắn và Quỷ Hổ hoàn toàn bị bao phủ bên trong.

Âm thanh Phượng Minh chói tai lại một lần nữa xuất hiện tại Lạc Nhật Sâm Lâm, nương theo đó là một Hỏa Phượng thật lớn bay lên không trung, thân thể khổng lồ của Quỷ Hổ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Từ lúc Chu Trúc Thanh dùng U Minh trảm tạm thời ngăn cản phân ảnh công kích của Quỷ Hổ, đến khi Đái Mộc Bạch mạnh mẽ ngăn cản đánh bay nó, công kích nhu kỹ của Tiểu Vũ tại không trung cho đến lúc cuối Mã Hồng Tuấn chuẩn bị một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên, tất cả xảy ra liên tiếp giống như nước chảy mây trôi vậy.

Oanh----

Thân thể đầy lửa của Quỷ Hổ nặng nề nện trên mặt đất, nó muốn đứng lên, nhưng lại không có cách nào làm được.

Thân thể nó không ngừng bị Lửa Phượng Hoàng thiêu đốt. Trước sau thừa nhận Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ của Đái Mộc Bạch rồi đến Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích của Mã Hồng Tuấn, mặc dù Quỷ Hổ này so với Phấn Hồng nương nương thì mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng nó cũng bị thương nặng trí mạng.

" Trúc Thanh, động thủ." Thanh âm tỉnh táo của Đường Tam kịp thời vang lên.

Chu Trúc Thanh bên cạnh Đái Mộc Bạch, thân thể biến thành một chuỗi tàn ảnh, ngay trước sát na Quỷ Hổ tắt thở, Bằng vào U Minh Đột Thứ của mình, nàng đã hoàn thành một kích cuối cùng, trảo phải đâm thật sâu vào não của hồn thú, kết thúc tính mạng nó.

Mã Hồng Tuấn há mồm mấp máy, thu hồi ngọn lửa Phượng Hoàng trên người Quỷ Hổ cùng với một vệt lửa đã dính vào tay Chu Trúc Thanh. Lần này mọi người đã hoàn mỹ đánh chết hồn thú này.

Mà đúng lúc này, thanh âm Đại Sư có chút vội vàng đột nhiên vang lên,"

Tiểu tam. Nhanh thu hồi Hương thơm của Khỉ La Tiên Phẩm, nhanh lên…."

Lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái mới chú ý tới, bên này bọn họ thu thập Quỷ Hổ, bên kia, Triệu Vô Cực, Phất Lan Đức cùng liễu Nhị Long lại đều đang động thủ.

Không biết từ lúc nào, giữa sân đã xuất hiện bẩy hồn thú với các hình dạng khác nhau, chúng đang vây công ba người Phất Lan Đức. Nếu như không phải ba người thực lực mạnh mẽ, nếu họ không chống đỡ cho thì Sử Lai Khắc Thất Quái bên này sẽ tuyệt đối không dễ chịu.

Thì ra, ngay khi Quỷ Hổ xuất hiện. Nó đã hấp dẫn Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời công kích, ngay sau đó lại có bẩy hồn thú nữa tới. Đối phó thêm với một hồn thú có tu vi khoảng năm nghìn năm thì bẩy người bọn Đường Tam vẫn có khả năng ứng phó, nhưng nếu tất cả chúng đồng thời công kích thì chắc chắn bọn họ sẽ có thương vong. Phất Lan Đức, liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ba người lập tức nghênh đón, trước hết giúp bọn họ tạm thời ngăn chặn công kích.

Chỉ sợ càng ngày số lượng hồn thú càng nhiều, hơn nữa càng lâu khả năng xuất hiện hồn thú cực mạnh lại càng lớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn bọn họ cũng không thể ngăn cản được. Bởi vậy Đại Sư mới nhắc Đường Tam nhanh thu hồi mục tiêu của lũ hồn thú này đi.

Đường Tam chỉ vội vã liếc liếc mắt một cái, đối với tình thế giữa sân đã có phán đoán nhất định, không chút do dự hướng Đái Mộc Bạch nói:*" Mộc bạch, ngươi mang theo thi thể Quỷ Hổ cùng Trúc Thanh nhanh tiến vào độc trận trước, đầu tiên để nàng hấp thu hồn hoàn của nó. Những người khác thì theo ta."*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút. Nhưng chỉ thoáng chần chừ mà thôi. Hắn đối với Đường Tam tự nhiên là tín nhiệm vô cùng, tuy nhiên trong lòng đã âm thầm cười khổ. Tính tình Chu Trúc Thanh vốn không tốt cho lắm, nếu tiếp tục hấp thu hồn hoàn của loài hổ này thì chẳng phải là càng phải đổi thành cọp cái sao? Tuy nhiên vũ hồn của nàng cũng thuộc về loài mèo, Quỷ Hổ này có tốc độ rất cao, tựa hồ cũng khá thích hợp.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trước rút lui vào trong độc trận, Đường Tam tiếp nhận các loại hương tràng từ Áo Tư Tạp, đem cho mỗi người ăn một cây khôi phục hương tràng, rồi lập tức hướng tới ba người Phất Lan Đức bên kia tiếp ứng.

Thực lực, đây mới là thực lực a!

Mắt thấy ba người Phất Lan Đức động thủ, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi âm thầm than thở.

Phất Lan Đức, liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ba người đều là hồn sư đã ngoài bẩy mươi cấp, lúc này, ba người tuy không có phối hợp với nhau, chỉ là đều tự mình chiến đấu, nhưng lại đứng vững giữa vòng công của bẩy hồn thú kia, không để chúng tiến thêm một bước nào cả.

Sở dĩ không phối hợp với nhau, cũng không phải vì bọn họ không thích phối hợp, mà là không thể. Hồn Kỹ của ba người có uy lực đều quá lớn, một khi phối hợp với nhau, ngược lại lại sinh ra ảnh hưởng phụ, không cách nào phát huy toàn bộ thực lực được.

Ngay lúc này, Trữ Vinh Vinh đã thể hiện tác dụng của Cửu Bảo Lưu Ly tháp của mình.

Tại một kích cuối cùng kết liễu Quỷ Hổ thì nàng đã đình chỉ phụ trợ cho bọn Đường Tam, lúc này trên Cửu Bảo Lưu Ly tháp xuất hiện ba quầng sáng hóa thành ba đạo lưu quang, đồng thời rót vào cơ thể ba người Phất Lan Đức.

Phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly tháp đối với hồn sư càng mạnh thì hiệu quả lại càng cao, điểm này Sử Lai Khắc Thất Quái đều biết cả. Bởi vì phụ trợ của nó là tăng theo phần trăm, Lúc đầu hồn sư có thực lực càng mạnh thì tăng cũng rất nhiều. Nhưng trong thực chiến lúc này, tác dụng của nó dường như biến thành có thể thay đổi cả càn khôn thì càng khiến bọn Đường Tam thất kinh.

Quang mang trên người bọn Phất Lan Đức đồng thời tăng vọt, lúc trước bẩy hồn thú này vẫn không ngừng phát động công kích khiến họ có chút khó khăn thì hiện giờ tất cả chúng đều bị đánh lui.

Đáng tiếc, phụ trợ của Trữ Vinh Vinh cũng chỉ giằng co được ngắn ngủi mấy lần hô hấp mà thôi. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng phụ trợ cho hồn sư có hồn lực cao hơn hẳn nàng như vậy.

So với phụ trợ cho Sử Lai Khắc Thất Quái thì cảm giác hoàn toàn khác biệt, chỉ là ngắn ngủn vài giây, nhưng nàng đã cảm thấy hồn lực bị hút nhanh đến đáng sợ, toàn thân khó chịu vô cùng.

" Lui vào độc trận, nhanh!" Phất Lan Đức hét lớn một tiếng. Hắn quyết định như thế cũng là bất đắc dĩ, bởi vì mắt thấy từ trong rừng rậm lại đang chạy ra hơn mười đầu hồn thú nữa, mục tiêu của chúng cũng đều là bên này.

Mùi thơm nồng nặc của Khỉ La Tiên Phẩm mãi không tiêu tan hết, lúc này mặc dù đã bị Đường Tam thu hồi vào trong bách bảo túi, nhưng mùi thơm vẫn còn thoang thoảng đã khiến cho lũ hồn thú ngoài ngàn năm có thể tìm đến, cho nên ba người Phất Lan Đức khó có thể chống đỡ được, đành phải quyết định lui lại.

Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Đại Sư bay nhanh lùi vào trong độc trận do Độc Cô Bác bố trí, ba người Phất Lan Đức mặc dù vừa mất đi phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, nhưng với thực lực của họ, nếu đánh không lại trốn thoát cũng không phải vấn đề.

Có lẽ là bởi vì bị độc trận này uy hiếp đã lâu, nên đã đúng theo phán đoán của Đường Tam, gần hai mươi đầu hồn thú lúc đuổi tới ngoài ranh giới độc trận thì đều ngừng cước bộ lại, chỉ có thể phát ra một ít công kích từ xa mà thôi.

Đáng tiếc khoảng cách có hạn, bị mấy người Phất Lan Đức cản vài cái, đoàn người Sử Lai Khắc học viện cũng đã rút lui vào đến bên trong độc trận, nơi chúng không có khả năng công kích tới thì dừng lại.

" Tiểu tam, tiên phẩm dược thảo này của ngươi có hiệu quả thật sự quá tốt." Trong lòng Phất Lan Đức vẫn còn sợ hãi nhìn hồn thú vẫn đang tăng nhiều bên ngoài. Ai nói Lạc Nhật Sâm Lâm không có hồn thú cường đại tồn tại cơ chứ? Bên ngoài đã tụ tập trên hai mươi đầu hồn thú rồi, ít nhất có sáu, bẩy con với thực lực vượt qua ngàn năm, thậm chí còn có một đầu hồn thú có tu vi đến gần tám ngàn năm. Số còn lại phần lớn đều đã hơn ba ngàn năm rồi.

Cho dù với tính cách dễ xúc độngcủa liễu Nhị Long, nàng cũng hiểu được với số lượng cao cấp hồn thú nhiều như vậy, tuyệt đối không phải bọn họ có khả năng địch nổi. Chỉ có thể tạm lánh lúc chúng đang nhiều như vậy mà thôi.

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng sang Chu Chúc Thanh đang hấp thu Hồn Hoàn, mừng rỡ nói:*" Cuối cùng cũng không uổng phí khí lực. Con Quỷ Hổ kia khá tốt, bất luận là kỹ năng hay thuộc tính, đều rất phù hợp với Trúc Thanh."*

Đường Tam lúc này một mực quan sát hồn thú bên ngoài, bởi vì mùi thơm của Khỉ La Tiên Phẩm vẫn chưa tản hết đi, lúc này hồn thú ở bên ngoài độc trận vẫn đang quanh quẩn tìm cơ hội, Một phần đang cố hấp thu mùi thơm trong không khí, một phần như hổ rình mồi nhìn về bên này.

Ít nhất trước khi mùi hương tản đi hết thì chúng hiển nhiên cũng sẽ chưa rời đi.

Đường Tam liền vung cánh tay phải, Phi Thiên Thần Trảo xuất hiện ở cánh tay, hắn nhẹ nhàng gỡ xuống rồi đưa cho Phất Lan Đức bên cạnh.

Phất Lan Đức nghi hoặc nói:*" Làm gì thế?"*

Đường Tam nói:*" Viện trưởng, bên ngoài nhiều hồn thú như vậy, có vài con vừa thích hợp với chúng ta, bọn chúng không dám tiến vào độc trận, nhưng chúng ta lại có khả năng dùng trảo này bắt chúng rồi Liệp Sát. Lấy thực lực của ngài, Triệu sư phụ cùng Nhị Long sư phụ để bắt bọn chúng thì không có vấn đề gì lớn."*

Phất Lan Đức kinh ngạc nói:*" Tiểu tam, ngươi nói đùa đấy à, ngươi không thấy được bên ngoài nhiều hồn thú như vậy sao? Chỉ cần chúng ta vừa ra ngoài, lúc đó chắc chắn bọn chúng sẽ quần công ngay, kể cả chúng ta cùng ra thì cũng khó bảo toàn mạng sống mà quay lại đây được nữa. Số lượng hồn thú bên ngoài thật sự nhiều lắm, trong nháy mắt tất cả cùng bộc phát công kích thì cả Phong Hào Đấu La cũng phải đau đầu."*

Đường Tam mỉm cười, hắn đã có tính toán từ trước rồi nên chỉ chỉ Phi Thiên

Thần Trảo trên tay mình, nói:*" Cho nên ta mới đưa cái này cho ngài. Có nó, các vị căn bản không cần đi ra ngoài. Mộc Bạch, Tiểu Áo, đem Phi Thiên Thần Trảo của các ngươi cho Triệu sư phụ cùng Nhị Long sư phụ dùng tạm một lúc đi."*

Nghe Đường Tam vừa nói như vậy, Phất Lan Đức nhất thời hết sức hiếu kỳ,*" Tốt, nguyên lai tiểu tử ngươi đã có sự chuẩn bị từ trước rồi."* Mặc dù bây giờ hắn vẫn còn chưa hiểu được Đường Tam muốn bọn họ làm như thế nào, nhưng từ vẻ mặt của Đường Tam thì hắn cũng có thể nhìn ra, Đường Tam muốn làm việc này thì chắc chắn hắn phải có phần nắm chắc không nhỏ.

Từ khi bắt đầu đưa ra vấn đề Độc Trận, hiển nhiên trong lòng hắn đã có kế hoạch thành toàn rồi, chỉ cần mách hắn một ý nhỏ hắn sẽ đưa ra kế hoạch khá hoàn chỉnh cho ngươi, đúng là tâm tư hắn kín đáo thậm chí siêu việt hơn nhiều người thường.

Chẳng lẽ nói, Hạo Thiên Đấu La có Gien (di truyền) tốt như vậy sao?

Ngay sau đó Đường Tam giúp bọn Phất Lan Đức lắp Phi Thiên Thần Trảo lên tay rồi lại nói chi tiết cách sử dụng cho bọn họ một lượt.

------oOo------

Chương 228: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lót

Biên tập: A Lót - A Lá

Dưới sự tò mò càng lúc càng tăng lên, lúc này ba người ở bên trong độc trận đã thí nghiệm qua vài lần, đối với sự tinh xảo của Phi Thiên thần trảo không khỏi có chút than thở, nhất là tài liệu cùng cách chế tạo tinh tế, càng khiến cho ba người yêu thích không buông tay.

Phất Lan Đức lúc này cùng không nóng nảy đi đối phó với đám hồn thú bên ngoài, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, dùng âm thanh nơi đầu lưỡi có chút đặc thù của mình nói với Đường Tam: *"Ta bảo này Tiểu Tam, chúng ta thương lượng một chút nhé?"*

Đường Tam thông minh ra sao chứ, trên mặt lập tức thoáng mỉm cười, nói: *"Không thành vấn đề, ngoại trừ Phi Thiên thần trảo này, loại khác đều được hết."*

*"Ách..."*Phất Lan Đức nhất thời bị câu nói này của hắn làm cho tắc nghẹn.

Đứng bên cạnh, Liễu Nhị Long khinh bỉ nhìn Phất Lan Đức một cái, *"Ngươi làm sư trưởng thật sướng a, đồ vật của lũ nhỏ mà cũng muốn chiếm đoạt. Tiểu Tam, ngươi xem như vậy có được hay không, Nhị Long sư phụ cùng ngươi trao đổi, đợi ngươi tìm thấy đầu hồnn thú nào thích hợp với mình ở bên ngoài thì nói cho ta biết, sau đó ngươi cũng làm cho ta một cái Phi Thiên thần trảo."*

Bởi vì thân hình Liễu Nhị Long cùng bọn nhỏ không giống nhau, mà sự quan sát của nàng so với Phất Lan Đức cũng cẩn thận hơn. Nàng phát hiện mỗi một cái Phi Thiên thần trảo đều lớn nhỏ khác nhau, nhất thời hiểu được đồ vật này là do Đường Tam ước lượng thân hình từng người mà chế tác.

Phất Lan Đức nhất thời mặc kệ, không đợi Đường Tam mở miệng, không nhịn được nói: *"Ngươi có thể có, vậy ta lại không thể sao? Tiểu Tam, ta cũng có một điều này định nói. Nói sao đi nữa ta cũng là sư phụ của đại ca ngươi, nể mặt mũi mà cấp cho ta đi.(nghĩa là chừng ấy thể diện của lão ấy vất đi hết à? - DG)"*

Nhìn Phất Lan Đức, lại nhìn Liễu Nhị Long, Đường Tam không khỏi cảm thấy buồn cười trong lòng. Kỳ thật cũng khó trách sự hứng thú như thế của Phất Lan Đức và Liễu Nhị Long đối với Phi Thiên thần trảo. Vật này quả thật có tính hữu dụng rất cao. Hơn nữa trong thời khắc mấu chốt tuyệt đối còn có thể có tác dụng cứu mạng. Tài chất lại cực tốt, thập phần cứng cỏi, đeo trên cánh tay cũng không có cảm thấy một điểm vướng víu, tựa như một cái Thiết tí hộ oản mà thôi (hộ oản hoặc hộ uyển nghĩa là cái vòng, cái lắc tay). Với

trọng lượng nhỏ này đối với bọn hắn mà nói căn bản không thành vấn đề.

Bất đắc dĩ, Đường Tam đành nói: *"Được rồi. Bất quá chế tác đồ vật này cần rất nhiều thời gian, sau khi kết thúc lần cao cấp hồn sư học viện đại tái này, ta lại chế tác ra cấp cho các vị sư phụ mỗi người một cái."*

Phất Lan Đức ha ha cười, *"Tốt. Vậy sư phụ cũng không cần khách khí. Nhị Long, Vô Cực, chúng ta bắt đầu đi. Tiểu tam, bên ngoài ngươi cứ tùy tiện lựa chọn. Lựa chọn như thế nào, bọn ta giúp ngươi quyết đinh."*

Đại sư ở bên nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí đó của Phất Lan Đức, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói gì.

Đường Tam nói: *"Trước tiên giúp Vinh Vinh đã. Ta không vội, nhưng còn muốn quan sát một chút."*

Phất Lan Đức gật đầu, nói: *"Cũng tốt. Đại sư, ngươi xem, tìm cho Vinh Vinh đệ tứ hồn hoàn này, lựa chọn nào mới là tốt?"*

Đường Tam là đệ tử của đại sư, Phất Lan Đức đương nhiên có thể trực tiếp hỏi ý kiến của hắn, nhưng là ý kiến chuyên môn của đại sư mới là thích hợp nhất.

Ánh mắt đại sư từ bên ngoài đảo qua trên thân đám hồn thú. Chỉ ngón vào một con trong đó. *"Ba cái hồn kỹ trước của Vinh Vinh phân biệt chính là gia tăng tốc độ, lực lượng cùng hồn lực. Vậy đệ tứ hồn kỹ này thì lấy gia tăng phòng ngự là chủ yếu đi. Con Lân giáp thú trên dưới bốn ngàn năm kia là thích hợp."*

Mọi người hướng theo phương hướng ngón tay đại sư nhìn lại. Chỉ thấy đó là một con ma thú hình giống như cá sấu, thân thể cũng không phải là đặc biệt to lớn, thân cao trên dưới năm thước, đầu có bốn mắt, bốn chân tráng kiện như cái xô nước (bucket – xô nghe hơi chuối, mà thùng phuy thì còn chuối hơn *>"< - BD). Đặc điểm lớn nhất chính là toàn thân bao phủ một tầng hắc sắc bản giáp. Mỗi một miếng bản giáp đều có kích thước một bàn tay, nhìn qua cực kỳ cứng cỏi.*

*Đại sư trầm giọng nói: "*Năng lực chủ yếu của Lân giáp thú chính là thiếp thân nhục bác (cận chiến), lực lượng cực lớn, bằng vào sức phòng ngự kinh người, cơ hồ có thể không ngại kỹ năng công kích của tuyệt đại đa số hồn thú cùng đẳng cấp tu vi. Các ngươi ba người cùng động thủ đi, cẩn thận một chút.*"*

Lời nói của đại sư tự nhiên làm cho kẻ khác tín phục, ánh mắt của ba người Phất Lan Đức đồng thời tập trung ở trên thân con Lân giáp thú nọ, dưới chân di động, lập tức tới gần khoảng ba mươi thước, Phi Thiên thần trảo trên tay đồng thời phóng ra, cương trảo mở ra trong không trung. Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, đều chuẩn xác chụp vào thân con Lân giáp thú ngàn năm kia.

Ba người Phất Lan Đức chỉ cảm thấy chấn động rất nhỏ trên cổ tay, đều hoàn thành động tác, cảm giác từ Phi Thiên thần trảo đích xác là cực tốt, phảng phất như một cánh tay bình thường kéo dài ra.

Nhưng là, làm kẻ chế tạo ra Phi Thiên thần trảo, con ngươi Đường Tam lại rất nhanh co lại một chút. Bởi vì ba cái Phi Thiên thần trảo đánh lên thân thể con Lân giáp thú, cũng không thể bấu vào trong bản giáp của nó, mặc dù đều bám lại ở một khối bản giáp, nhưng vô pháp xâm nhập nổi nửa phần. Phải biết rằng, lực lượng cùng độ sắc nhọn của Phi Thiên thần trảo này, dù là kim thạch cũng có thể dễ dàng phá vỡ. Bởi vậy có thể thấy được, phòng ngự của con Lân giáp thú ngàn năm này biến thái đến mức nào. Chẳng trách nó có thể trà trộn trong đám hồn thú vạn năm này. Bất luận là kẻ nào đối với khối cốt đầu khó xơi này khẳng định không hề hứng thú.

Không đợi Lân giáp thú giãy dụa, ba người Phất Lan Đức thở ra thành tiếng, hồn lực trong nháy mắt ngưng tụ, phóng thích.

Mặc dù Lân giáp thú kia lực lượng đúng là kinh người, nhưng điều khiển Phi Thiên thần trảo chộp vào thân nó lại là ba vị cường giả cấp bậc hồn thánh đã ngoài bảy mươi cấp hồn lực, lực lượng trong nháy mắt bộc phát lại có thể để một hồn thú ngàn năm như nó ngăn cản nổi?

Thân thể cao năm thước trực tiếp bị hất tung lên không trung, quay cuồng hướng tới phía mọi người đang đứng đây mà rơi xuống.

*Thanh âm của đại sư đúng lúc này vang lên, "*Điểm yếu hại của nó là ở trong miệng. Chỉ có từ nơi đó đánh ra mới có thể gây tổn thương cho nó. Các bộ vị khác trên thân thể nó chiếm hơn một nửa độ dày bản lân giáp. Phòng ngự so sánh với một đầu hồn thú vạn năm còn muốn biến thái hơn. Cũng may, nó không có kỹ năng công kích đặc thù nào.*"*

Lới nhắc nhở của đại sư hiển nhiên rất đúng lúc, mắt thấy Lân giáp thú từ trên trời rơi xuống, Liễu Nhị Long nhảy vọt sang một bên. Là Sát Lục Chi Giác của Hoàng Kim Thiết Tam Giác, nàng thích nhất chính là loại hành hạ đối thủ kiểu này. Chỉ có như vậy mới có thể thể hiện được một mặt huyết tinh (máu tanh) của nàng.

*Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức đồng thời thu hồi Phi Thiên thần trảo trên thân con Lân giáp thú, Phất Lan Đức hét lớn: "*Nhị Long, nơi này nhiều hài tử như vậy, ngươi đừng có làm cho nơi này quá đẫm máu.*"*

*"*Biết rồi.*" Liễu Nhị Long ngoài miệng đáp lời, nhưng một tay nàng đã chộp lên đuôi con Lân giáp thú, theo trọng lực, nàng dĩ nhiên cũng đem Lân giáp thú cao đến năm thước, sức nặng tuyệt đối vượt quá ngàn cân quay tít trên không trung.*

Oanh ----

Cơ mặt mọi người bất giác đồng thời co giật, trong sự kịch liệt chấn động của mặt đất, đám hồn thú ngoài vòng độc trận tựa hồ cũng dừng lại chốc lát. Mà con Lân giáp thú phòng ngự lực cực kỳ kinh người kia, cả thân thể dĩ nhiên đã bị lực lượng bá đạo của Liễu Nhị Long hoàn toàn nhồi vào trong bùn đất, chỉ còn lộ ra một cái đuôi ở bên ngoài, nằm trong tay Liễu Nhị Long.

Sử Lai Khắc thất quái từ trên mặt Liễu Nhị Long thấy một tia mỉm cười, căn cứ vào sự giải thích của bản thân bọn chúng, đây đúng là nụ cười của ác ma.

*Phòng ngự lực của Lân giáp thú tuy cao, nhưng thân thể khổng lồ bị va đập mạnh như thế, cho dù không bị thương cũng là một trận thất huân bát tố (chắc là "*bảy phần thịt thì nát đến tám phần*"). Hơn nữa trong sát na tiến vào*

độc trận, hô hấp cũng đã hít phải độc dược do Độc Cô Bác bố trí trong độc trận.Cơ năng của thân thể cũng rất nhanh bị chậm lại.Lúc này trong tay Liễu Nhị Long dĩ nhiên lại càng giống một con dã thú bình thường không có năng lực phản kháng.

*Liễu Nhị Long căn bản là không để cho nó có thời gian giãy dụa, hồng quang nóng rực từ toàn thân đại phóng, khuôn mặt mỉm cười hướng phía mọi người nói: "*Ta mang tiểu tử này đến kia chơi đùa một hồi, các người trước hết đừng làm gì cả. Vinh Vinh, theo sư phụ đi nào.*"*

Trữ Vinh Vinh ngơ ngác nhìn Liễu Nhị Long, nhưng dưới chân cũng không có di động một bước, trên mặt hiện rõ thần sắc hoảng sợ.

*Liễu Nhị Long hai mắt phát lạnh, "*Làm sao? Ngươi không tin sư phụ có năng lực chế phục con Lân giáp thú này sao? Vậy cũng được, ngươi không cần trợn mắt lên như thế. Sư phụ cũng có thể trực tiếp cho ngươi xem tại đây.*"*

*"*Ta, ta...*"chính lúc Vinh Vinh đang kinh hoảng không biết phải làm sao, trước mắt đột nhiên tối sầm, đằng sau chạm phải một thân áo vải, đúng lúc khi ánh mắt nàng càng thêm rối loạn, hoảng sợ thì thanh âm mềm mại tràn ngập sự hiền từ của Áo Tư Tạp đã vang lên bên tai nàng.*

*"*Vinh Vinh, đừng sợ. Nhị Long sư phụ cũng là có ý tốt. Ta và ngươi cùng đi là được. Có ta ở đây, không có việc gì đâu. Nhị Long sư phụ, ta và nàng có thể cùng nhau đi tới được không?*"*

*Liễu Nhị Long nhìn thoáng qua Áo Tư Tạp, gật đầu, nói: "*Vậy thì cùng đến đây đi. Bất quá ngươi là nam nhân, sẽ không bị hoa mắt. Biết nhiều một chút cũng tốt.*" Vừa nói đến đây, con Lân giáp thú mới tỉnh dậy và bắt đầu giãy dụa trong tay nàng lại bị quay tít lên, bằng vào lực lượng cường hãn, mạnh mẽ dắt con Lân giáp thú vào khu rừng cây bên cạnh vẫn nằm trong phạm vi độc trận.*

Áo Tư Tạp nắm tay Trữ Vinh Vinh đi tới. Lúc này Trữ Vinh Vinh ngay một điểm cũng không cảm giác được rằng áo tư tạp đang cầm tay mình là đang chiếm tiện nghi gì cả, cầm lấy tay hắn, tựa như nắm được một cành cây cứu mạng.

*Phất Lan Đức bất lắc dĩ lắc đầu, "*Tiểu tử Áo Tư Tạp này quả nhiên có dũng khí, Nhị Long cũng thật là. Nhiều năm như vậy rồi, bệnh cũ của nàng đúng là càng lúc càng nặng.*" Vừa nói đến đây, ánh mắt hắn chuyển lên người đại sư, lóe ra quang mang trách cứ.*

Đại sư không cùng với Phất Lan Đức đối mắt, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

*"*Tiểu Tam, ngươi muốn có loại hồn thú nào? Ta cùng Triệu sư phụ của ngươi giúp ngươi đối phó." Phất Lan Đức hướng phía Đường Tam lớn tiếng hỏi.

Đường Tam trong mắt lộ ra quang mang do dự, chuẩn xác mà nói, trong những hồn thú ngoài này, có vài con tốt đều thích hợp với hắn, nhưng lựa chọn hồn thú bất đồng thì con đường tu luyện cũng có sự khác nhau rất lớn. Đệ tứ hồn hoàn không trọng yếu giống như đệ tam hồn hoàn, nhưng là có tác dụng liên kết trước sau (thừa thượng khải hạ), một khi đã lựa chọn, thì vô pháp sửa đổi được phương hướng tu luyện của mình trong tương lai. Cho nên hắn mới do dự, không biết chính mình đến tột cùng là nên lựa chọn như thế nào.

------oOo------

Chương 229: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lá

Biên tập: A Lá

Đại sư lúc này mới mở miệng: *"Vậy chọn con Nhân diện ma chu kia đi. Đại khái cũng gần sáu ngàn năm tu vi, mà ngươi so với người khác lại hơn hẳn một cái ngoại phụ hồn cốt, hấp thu hồn hoàn của nó hẳn là không thành vấn đề. Nó với con hồn thú lần trước ngươi liệp sát là cùng một loại, chỉ cần hấp*

thu năng lượng của nó, chẳng những có thể tăng cường cho đệ tam hồn kỹ của ngươi, đồng thời có thể giúp ngươi xuất ra thêm một cái đệ tứ hồn kỹ để tự vệ, mà ngoại phụ hồn cốt do cùng tính chất cũng sẽ được tăng cường phụ gia. Đối với việc gia tăng thực lực có lợi rất lớn, đây có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất đối với ngươi."

Vừa nói, đại sư vừa nhìn Đường Tam, ánh mắt có chút nghi hoặc. Hắn tự hỏi bản thân đã dạy cho Đường Tam không ít kiến thức, đủ để cho hắn có thể nhận ra điều đó, vậy mà hắn còn do dự gì nữa không biết? Nhân diện ma chu vốn cực kỳ hiếm thấy, bởi vì bọn chúng vốn bá đạo, thường xuyên bị các loại hồn thú khác tiến hành vây công. Tu vi có thể đạt tới sáu ngàn năm, phải là một tồn tại phi thường cường đại, đối với Đường Tam sẽ đạt được hiệu quả phụ gia vô cùng tốt.

Nhưng ngoài dự tính của đại sư, Đường Tam vốn luôn cực kỳ nghe lời lúc này lại lắc đầu, *"Xin lỗi sư phu, đệ tứ hồn hoàn này để con tự mình lựa chọn được không? Phất Lan Đức viện trưởng, Triệu Vô Cực sư phu, ta muốn chọn con Địa huyệt ma chu kia."*

"Ngươi nói cái gì?" Không đợi Phất Lan Đức cùng với Triệu Vô Cực kịp phản ứng, đại sư đã kinh hô một tiếng, bước dài về phía Đường Tam, một tay nắm lấy bả vai hắn, *"Ngươi bị điên rồi hay sao? Ngươi không thấy rằng đó là hồn thú một vạn năm hay sao? Hơn nữa, ta có thể khẳng định, mặc dù nó là vạn năm cấp bậc, nhưng đối với ngươi, chỗ tốt tuyệt đối không thể lớn bằng so với Nhân diện ma chu. Ngươi không nên quên, ngươi có được ngoại phụ hồn cốt vô cùng lợi thế, tăng cường nó, thậm chí so với tăng cường Lam ngân thảo của người còn quan trọng hơn nhiều."*

Nghe Đường Tam lựa chọn xong, đại sư làm sao lại không lo lắng chứ? Hắn hiểu rất rõ, đệ tử của hắn mặc dù là song sanh vũ hồn, nhưng nếu không giải quyết vấn đề đệ nhị vũ hồn được phụ gia quá nhiều thuộc tính trước, sau này thân thể hắn có lẽ sẽ không thể chịu nổi. Dù sao hắn bây giờ chỉ tương đương với một gã hồn sư Lam ngân thảo mà thôi.

Theo hồn lực tăng lên, hồn hoàn gia tăng, phế vũ hồn Lam ngân thảo của Đường Tam ngày càng bộc lộ yếu điểm. Bất luận là Đái Mộc Bạch có Bạch hổ vũ hồn hay Mã Hồng Tuấn có Phượng hoàng vũ hồn, không nghi ngờ đều

có được thiên phú hoàn hảo nhất, hồn kỹ của bọn chúng nhờ căn cơ của vũ hồn mà ngày càng trở nên kinh khủng. Mà Đường Tam lại không có vận khí tốt như vậy. Mặc dù Lam ngân thảo vô cùng dẻo dai, nhưng không cách nào sự yếu ớt đến từ trụ cột của bản thân Lam ngân thảo. Xuất thân của nó dù sao cũng là phế vũ hồn, cho dù hồn hoàn phụ gia có tốt đến mấy đi chăng nữa cũng không thể so sánh với Hoả phượng hoàng hay Tà mâu bạch hổ, lại càng không nói đến đệ nhất phụ trợ vũ hồn Thất bảo lưu ly tháp. Trong Sử Lai Khắc thất quái, sáu người kia trừ hắn ra, bất kỳ vũ hồn nào so với hắn đều tốt hơn rất nhiều.

Nếu không phải bởi vì Đường Tam có kiến thức phong phú, đầu óc tỉnh táo, cùng với việc đoạt được hồn hoàn và hồn cốt của Nhân diện ma chu khi đạt đến cấp ba mươi, thì lúc này thực lực của hắn đã có một khoảng cách không nhỏ so với những người khác. Đương nhiên, đại sư vẫn không cho rằng ám khí cùng với độc dược học được từ Độc đấu la có tác dụng gì lớn. Trong tâm niệm của hắn, đã là hồn sư, thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Chính vì những nguyên nhân này mà tâm tình đại sư lúc này mới có thể kích động đến như vậy. Lựa chọn một con Nhân diện ma chu thứ hai làm hồn hoàn, quan trọng nhất là sự tăng cường đối với bát chu mâu. Mặc dù đại sư không cách nào khẳng định bát chu mâu sẽ được tăng cường đến mức nào, nhưng chắc chắn lực công kích của bát chu mâu nhất định sẽ tăng lên gấp nhiều lần, giúp cho thực lực của Đường Tam cũng tăng lên cực lớn. Chỉ có không ngừng giúp ngoại phụ hồn cốt tiến hoán, thực lực của Đường Tam mới có thể đuổi theo người khác được.

Nhưng bây giờ chính Đường Tam lại muốn lựa chọn Địa huyệt ma chu, mặc dù không thể nói là không có chỗ nào tốt, chỉ có điều, đối với sự phát triển trong tương lai rõ ràng không thể tốt bằng so với hiệu quả của việc hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu được.

Địa huyệt ma chu cùng với Nhân diện ma chu đều là loài nhện đứng đầu trong các loại ma thú, chỉ là con đường hoàn toàn khác nhau. Nhân diện ma chu lấy lực công kích mạnh mẽ cùng kịch độc mà nổi danh, còn Địa huyệt ma chu lại dùng một phương pháp khác để giết địch nhân. Danh tiếng của nó mặc dù không lớn bằng Nhân diện ma chu, cũng không khát máu như Nhân diện ma chu, nhưng so về sự âm hiểm thì Nhân diện ma chu không cách nào

sánh bằng.

Nhân diện ma chu am hiểu chính là công kích kinh khủng, nhanh chóng, bá đạo, mà Địa huyệt ma chu lại am hiểu nhất là lợi dụng các loại địa hình để chế tạo bẫy đợi con mồi, bằng vào kỹ năng đặc thù để chôn sống đối thủ. Lưới nhện của nó so với Nhân diện ma chu cũng hoàn toàn bất đồng, không có độc tính, nhưng có thể tạo thành các loại hình dạng khác nhau, không như chu lưới của Nhân diện ma chu chỉ tạo thành một hình dạng nhất định trói buộc đối phương.

Xét thực lực, về mặt công kích, Địa huyệt ma chu khẳng định không phải là đối thủ của Nhân diện ma chu, nhưng nếu ở một địa hình quen thuộc, hoặc là để nó tạo được khoảng cách nhất định, kẻ chết chắc chắn sẽ là Nhân diện ma chu.

Bên ngoài độc trận, vừa hay lại có mỗi loại một con. Con Nhân diện ma chu một mình đứng ngoài đám hồn thú đông đúc, đôi mắt nhỏ loé quang mang lạnh lẽo (chả biết đôi mắt này là đôi mắt nào – DG), nhìn kỹ đám người bên trong. Con Địa huyệt ma chu rõ ràng có duyên hơn rất nhiều so với nó, trà trộn vào giữa đám hồn thú, thân thể của nó nhỏ chỉ bằng một nửa, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát là có thể phát hiện ra, con Địa huyệt ma chu này mới vừa đạt được cấp bậc tu vi một vạn năm. Thân thể gầy và cao lêu nghêu, tám cái chân cũng đồng dạng như vậy, nhưng rõ ràng không một con Nhân diện ma chu nào gầy gò như vậy mà lại có lực lượng cả. Thân thể màu xám nhìn qua so với đông đảo hồn thú một điểm cũng không thấy được sự cường hãn, chỉ là xung quanh thân thể nó, có một vài sợi chỉ nho nhỏ màu vàng, đó chính là chu lưới của nó.

Dưới con mắt đại sư, Đường Tam lựa chọn Địa huyệt ma chu, không thể nghi ngờ là bởi vì Địa huyệt ma chu vốn không bạo lệ như Nhân diện ma chu, hồn hoàn càng dễ dàng hấp thú, hơn nữa, con Địa huyệt ma chu này đã đạt đến tu vi một vạn năm. Nhưng lựa chọn như vậy hiển nhiên là không thông minh, sẽ không thể nào thu được hiệu quả tăng cường ngoại phụ hồn cốt tốt bằng so với con Nhân diện ma chu sáu ngàn năm kia.

Nhưng khiến cho đại sư có chút ngoài ý muốn chính là, Đường Tam nhìn về phía hắn với ánh mắt cực kỳ kiên định, *"Sư phụ, xin cho phép con lựa chọn*

Địa huyệt ma chu đi, con cho rằng, bây giờ đối với con mà nói, nó mới hữu dụng hơn nhiều."

"Tại sao? Cho ta biết lý do." Tinh thần đại sư vốn cao ngạo, cho dù Phất Lan Đức cũng không có khả năng so sánh bằng, mà lúc này, chứng kiến tên đệ tử vốn luôn luôn nhu thuận lại kháng lại ý muốn của hắn, thanh âm rõ ràng trở nên lạnh lẽo hơn. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là loại trưởng bối chuyên quyền bạo ngược, bởi vậy, hắn muốn Đường Tam phải nói rõ nguyên nhân trong đó.

Đường Tam chỉ dùng một câu rất đơn giản để nói ra nguyên nhân lựa chọn Địa huyệt ma chu: *"Sư phụ, con lựa chọn nó, là bởi vì cao cấp hồn sư học viện đại tái sắp tới."*

Đại sư đầu tiên hơi sửng sốt một chút, ngay sau đó, hắn lập tức phản ứng lại, ánh mắt lạnh như băng trong khoảng khắc bị hoà tan, nhìn gã đệ tử trước mặt, đôi mắt không khỏi toát ra tia quang mang cảm khái, bàn đặt trên bả vai Đường Tam không tự giác bóp chặt lại, *"Nhưng, ngươi không nghĩ gì cho bản thân hay sao chứ?"*

Đường Tam làm sao không biết hồn hoàn của Nhân diện ma chu đối với bản thân không chỉ có một ít chỗ tốt, nhưng lựa chọn hồn hoàn của Nhân diện ma chu, chỉ có thể tăng cường bát chu mâu và chu lưới trói buộc, đệ tứ hồn kỹ rất có thể chỉ có tác dụng phụ trợ cho đệ tam hồn kỹ.

Không thể nghi ngờ, kỹ năng chu lưới trói buộc có khả năng hạn chế cá thể rất mạnh, có thể dùng để phối hợp với thủ pháp ám khí của Đường Tam rất hoàn hảo, nhưng chỉ có điều, chu lưới trói buộc tiêu hao hồn lực quá lớn, cho dù là hồn lực của Đường Tam đã tăng lên đến bốn mươi cấp, dưới trạng thái hoản hảo cũng chỉ có thể sử dụng bốn lần. Nếu đệ tứ hồn hoàn lại tăng cường cho đệ tam hồn hoàn, vậy, năng lực hạn chế cá thể lại càng mạnh, nhưng đồng dạng thì tiêu hao hồn lực lại càng lớn, thậm chỉ có thể xuất hiện tình huống xuất ra được một lần.

Nếu trong trường hợp đối mặt với đối thủ một chọi một, đương nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng Đường Tam không quên, hắn là một phần tử trong Sử Lai Khắc thất quái, lại là khống chế hệ hồn sư duy nhất, linh hồn

của đội ngũ. Cao cấp hồn sư học viện đại tái đã sắp bắt đầu cử hành, hắn không thể chỉ lo lắng cho bản thân, mà muốn lo lắng cho toàn bộ đội ngũ.

Địa huyệt ma chu mặc dù không cách nào có thể tăng cường ngoại phụ hồn cốt của Đường Tam so với Nhân diện ma chu, nhưng Đường Tam lại có thể khẳng định, hồn hoàn của Địa huyệt ma chu nhất định sẽ giúp hắn gia tăng một cái kỹ năng khống chế, hơn nữa rất có thể lại là kỹ năng khống chế quần thể. Như vậy đối với đội ngũ Sử Lai Khắc thất quái có ưu điểm rất lớn, trong đoàn chiến, thêm một kỹ năng khống chế quần thể là chỗ tốt không thể nghi ngờ.

Để bù đắp cho sự chênh lệch về mức độ phụ trợ của Địa huyệt ma chu và Nhân diện ma chu, có thể giúp đồng đội trong chiến đấu, sau khi cân nhắc, Địa huyệt ma chu hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất của hắn.

Đại sư hiểu rõ điều này, trong lòng cảm khái. Đường Tam đưa ra quyết định mặc dù không phải có lợi nhất đối với bản thân, nhưng không nghi ngờ là chính xác nhất. Về mặt nhìn bao quát đại cục, hắn đã vượt qua chính mình. Có một đệ tử vô tư như vậy, hắn càng cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng có chút nuối tiếc.

"Sư phụ, có lẽ, con Địa huyệt ma chu này có thể rơi xuống cho chúng ta một khối hồn cốt thì sao?" Đường Tam dùng phương thức của mình để an ủi đại sư.

Đại sư thở dài một tiếng, nói: *"Tiểu Tam, mặc dù thân thể của người rất mạnh mẽ và dẻo dai, thậm chí còn hơn cả Đái Mộc Bạch, hơn nữa đã từng hấp thu hồn hoàn vượt cấp, nhưng ngươi không nên quên, lần này ngươi lựa chọn, là vượt quá hắn năm ngàn năm tu vi. Ngươi cho rằng bản thân có thể hoàn thành hấp thu con hồn thú một vạn năm này một cách tốt nhất? Vì đồng đội, ngươi càng không nên đem bản thân ra mạo hiểm, ngươi có hiểu rõ không? Cho nên, ta kiên trình bảo lưu ý kiến của mình, lựa chọn tốt nhất đối với ngươi là Nhân diện ma chu."*

Đường Tam nắm chặt hai bàn tay, *"Sư phụ, tin tưởng con, con nhất định có thể làm được. Con từng ở chỗ Độc Cô tiền bối dùng hai loại tiên phẩm dược thảo, đối với thân thể đã tẩy cân dịch tuỷ, thoát thai hoán cốt, trình độ mạnh*

mẽ và dẻo dai của cơ thể so với người tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa, ở chỗ này còn có một ưu thế khác. Con sẽ tiến hành hấp thu hồn hoàn tại một địa phương đặc biệt, nơi đã tạo ra hai loại tiên phẩm dược thảo đó. Cứ như vậy đi, con cơ hồ đã nắm chắc chín mươi phần trăm cơ hội thành công rồi."

------oOo------

Chương 230: Lân Giáp thú ngàn năm cùng với Ma chu ngàn năm (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lá

Biên tập: A Lá

"Không được, trừ phi là trăm phần trăm, nếu không, ta quyết không cho phép ngươi mạo hiểm." Lần này nói chuyện không phải là đại sư, mà lại là Tiểu Vũ vẫn lẳng lặng đứng một bên nghe bọn họ tranh luận.

Tâm tình Tiểu Vũ đột nhiên kích động khiến cho Đường Tam cũng không khỏi bị sửng sốt, *"Tiểu Vũ, đừng như vậy, nghe lời ca đi, ca nhất định sẽ không có việc gì đâu."*

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập vẻ kiên định, *"Tuyệt đối không được. Cho dù là một con hồn thú chín ngàn năm, ta cũng cho rằng ca có thể hấp thu được, nhưng tu vi hồn thú đã đột phá một vạn năm, cùng với hồn thú ngàn năm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Từ trăm năm đến ngàn năm là chất biến (biến đổi về chất), từ ngàn năm lên vạn năm đồng dạng cũng là chất biến. Ca cho rằng vạn năm hồn hoàn có thể dễ dàng hấp thu đến như vậy sao? Không nói đên năng lượng khổng lồ đánh sâu vào, chỉ cần sau khi nó chết lưu lại linh hồn chấn động, ca rất khó có thể thừa nhận rồi."*

"Linh hồn chấn động? Đó là cái gì?" Không chỉ là Đường Tam, ngay cả đại

sư đối với lời nói của Tiểu Vũ đều có chút giật mình. Khái niệm về linh hồn chấn động, hắn chưa từng nghe qua bao giờ.

Tiểu Vũ bình tĩnh giải thích: *"Linh hồn chấn động sinh ra sau khi hồn thú bị chết, linh hồn chưa hoàn toàn biến mất sinh ra năng lực đặc thù. Chỉ có hồn thú trên một vạn năm mới có năng lực này. Bình thường mà nói, muốn hấp thu hồn hoàn của một con hồn thú trên một vạn năm phải là hồn sư ít nhất đã đạt tới trình độ năm mươi cấp hồn lực. Sau khi đạt tới năm mươi cấp, toàn bộ gân cốt cũng như tinh thần lực đã đạt tới một trình độ nhất định. Mặc dù như vậy nhưng khi hấp thu vạn năm hồn hoàn cũng phải cực kỳ cẩn thận, ngoại trừ năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong hồn hoàn, còn có nguy hiểm của linh hồn chấn động. Đối với người trưởng thành, hơn nữa là hồn sư hơn năm mươi cấp mà nói, thân thể cùng với tinh thần lực hoàn toàn thành thục khiến cho tác hại của loại linh hồn chấn động giảm xuống rất nhiều, bình thường hồn sư cũng không chịu thương tổn gì. Nhưng Tiểu Tam ca bây giờ mới mười bốn tuổi,, thân thể còn chưa thành thục, hồn lực mới chỉ có bốn mươi cấp, làm sao có thể mạo hiểm chứ? Cho dù thân thể của ca có thể thừa nhận năng lượng của hồn hoàn đánh sâu vào, nhưng tinh thần lực một khi bị linh hồn chấn động phá huỷ, sẽ biến ca thành kẻ ngu ngốc, ca có hiểu không?"*

Nghe Tiểu Vũ nói xong, đại sư không khỏi hít một hơi, *"Tiểu Vũ, ngươi làm thế nào mà biết được điều này?"*

Tiểu Vũ hơi giật mình, cúi đầu nói: *"Là mụ mu nói cho ta biết."*

"Linh hồn chấn động, linh hồn chấn động,…" Trong mắt Đường Tam lưu chuyển quang mang ưu tư.

Tiểu Vũ tưởng rằng bản thân đã có thể lay động hắn, *"Ca, ca đã nói muốn bảo vệ ta vĩnh viễn. Cho nên, ca tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Coi như là ta cầu xin ca, nghe lời đại sư đi được không? Nhân diện ma chu chỉ có sáu ngàn năm tu vi là đủ rồi, cần gì phải tham lam mà mạo hiểm hấp thu hồn hoàn một vạn năm chứ?"*

Đường Tam tất nhiên sẽ không giải thích cho Tiểu Vũ biết hắn lại lựa chọn Địa huyệt ma chu là vì lý do gì, nhưng quyết định của hắn sẽ không vì lời nói của Tiểu Vũ mà từ bỏ.

"Nếu như ta nói ta có thể tránh được linh hồn chấn động, vậy có đại biểu cho việc ta có thể thử khổng? Vốn ta chỉ nắm chắc chín mươi phần trăm thành công, nhưng nghe muội nói như vậy, ta ngược lại lại nắm chắc một trăm phần trăm rồi." Đường Tam xoa xoa đầu Tiểu Vũ, vẻ mặt bình thản.

Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn hắn, *"Ta không tin, ca, ngươi không phải muốn gạt ta đấy chứ?"*

Đường Tam hỏi ngược lại: *"Ta đã từng lừa gạt muội bao giờ chưa?"*

Tiểu Vũ hạ ý thức, lắc lắc đầu.

Đường Tam nói: *"Tiểu Vũ, muội quên rằng ta đã từng ăn tiên phẩm dược thảo Vọng xuyên thu thuỷ lộ hay sao? Có lời nhắc nhở của người, bằng vào Tử cực ma đồng, ta tuyệt đối nắm chắc có thể làm cho con vạn năm hồn thú kia không cách nào sinh ra linh hồn chấn động đối với ta, thậm chí còn có thể giảm tối đa oán hận của nó đối với ta nữa. Tin tưởng ta đi, ta sẽ không mang tính mạng của mình ra làm trò đùa đâu, ngươi nói đúng, mạng của ta phải giữ lại để sau này còn bảo vệ ngươi nữa chứ."*

Nhìn Đường Tam, Tiểu Vũ đột nhiên cười, nụ cười của nàng rất đẹp, nhất là trong mắt Đường Tam, lại càng là một sự tồn tại hoàn mỹ.

Đem bím tóc dài sau lưng hất ra phía trước thân, Tiểu Vũ tiến lên một bước, cả người cơ hồ dán vào người Đường Tam, đôi môi mọng đỏ ôn nhu ghé sát vào tai hắn, thì thầm: *"Hảo, vậy ca cứ làm đi. Bất quá, ca phải nhớ kỹ, nếu ca chết, thì ta sẽ chết cùng với ca."*

Mặc dù thanh âm của nàng rất nhẹ, nhưng chui vào tai Đường Tam lại tạo thành rung động có thể so sánh với tình cảnh bạo lực của Liễu Nhị Long gây ra tối hôm trước. Nhất là một câu cuối cùng, lời nói tràn ngập hàm ý quyết liệt, hiển nhiên không phải chỉ là câu nói đùa.

Thẳng thắn mà nói, lúc này, Đường Tam trong lòng đã bắt đầu do dự. Chính theo lời hắn lúc trước, hấp thu hồn hoàn của Địa huyệt ma chu hắn chỉ nắm chắc có chín thành, cho dù được Tiểu Vũ nhắc nhở, hắn có thể tránh được

linh hồn chấn động, nhưng cũng vẫn như cũ, chỉ có thể nắm chắc chín thành. Hấp thu vượt cấp, có thể có những yếu tố không xác định trước được sẽ xuất hiện, có thể toàn thây quay lại, hắn sao dám nói chắc chắn được chứ?

Đường Tam đương nhiên không muốn chết, lại càng không nguyện ý đem tính mạng của mình cùng Tiểu Vũ ra để đùa, nhưng vào giờ phút này, hắn cũng không có lựa chọn nào tốt hơn. Phải chọn con Nhân diện ma chu kia hay sao? Không. Trong phút chốc, hắn chợt hiểu rõ, một khi đã quyết định thì bản thân không được hối hận. Bất cứ làm một việc gì, sự chuẩn bị kỹ càng mặc dù quan trọng, nhưng cũng quan trọng không kém còn phải có niềm tin tất thắng. Tiểu Vũ nói như vậy tương đương với đem trách nhiệm biến thành quả núi trên vai hắn. Cũng giống như lần trước hắn mạo hiểu không chút do dự đi hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu, vì Tiểu Vũ, bản thân đã có thể vượt qua, càng huống chi lần này có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hướng Tiểu Vũ gật đầu một cách kiên định, sau đó chuyển hướng sang Phất Lan Đức, *"Viện trưởng, Triệu sư phụ, phiền hai người ra tay bắt giúp ta con Địa huyệt ma chu kia."*

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói: *"Tiểu Tam, ngươi thật sự rõ ràng rồi chứ? Ngươi phải hiểu rõ việc hấp thu này sẽ có hậu quả gì chứ?"*

Đường Tam không chút do dự trả lời: *"Viện trưởng, ta nhất định sẽ thành công. Ngài đừng quên rằng, ta có hai cái vũ hồn, ngoài ra còn ngoại phụ hồn cốt cùng với tiên phẩm dược thảo. Vạn năm hồn thú sao có thể gây khó dễ cho ta được chứ?"*

"Hảo, có chí khí. Ta chúc ngươi thành công." Từ trong mắt Đường Tam, Phất Lan Đức có thể thấy được niềm tin chưa từng có từ trước đến nay. Hắn biết, cho dù bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng, ngay cả đại sư với Tiểu Vũ cũng không thể nói được cơ mà.

Lúc này, khu vực rừng cây cách đó không xa, âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên, mặc dù mọi người không chứng kiến tận mắt, nhưng chỉ cần nhớ lại, cũng cảm thấy thật tiếc cho vận mệnh con Lân giáp thú kia, đồng thời khẳng định ý niệm một cách chắc chắn hơn, đó là không nên trêu chọc Liễu Nhị Long.

Cảm xúc con người đôi lúc cần phải phát tiết, mà phụ nữ là điển hình. Liễu Nhị Long không cách nào cùng với nam nhân mình yêu thương ở cùng một chỗ, khiến cho sát ý của nàng vốn đã mạnh, nay trở thành gần như điên cuồng. Nàng là con tư sinh (con riêng), từ nhỏ đã sống một cuộc sống không được như những đứa trẻ bình thường khác. Để làm cho bản thân càng thêm mạnh mẽ, vì mục tiêu giành lại công đạo cho mẫu thân trong tương lai, thời niên thiếu nàng không ngừng cố gắng. Nhưng cuối cùng kết quả là như thế nào? Không đợi nàng công thành danh toại, mẫu thân đã rời bỏ nàng mà đi. Từ đó về sau, giết chóc trở thành niềm vui của nàng, chỉ khi nhìn thấy máu tươi của địch nhân chảy trên tay mình, nhìn thấy tánh mạng của địch nhân từ từ biến mất từ đầu ngón tay mình, nàng mới có thể cảm nhận được sự thoải mái và hạnh phúc.

Về sau, bi kịch khác lại phát sinh trên người nàng cùng với đại sư, nỗi thống khổ cực độ đã từng khiến nàng huyết tẩy một mảnh hồn thú sâm lâm. Giết chóc từ đó về sau không thể khống chế nổi, đã vào trong tay nàng, cho dù là kẻ hơi ác tuyệt đối cũng không còn cơ hội giữ lại tính mạng. Cho đến một ngày, Phất Lan Đức gặp lại nàng, không ngừng khuyên giải, Liễu Nhị Long mới có thể thu liễm một chút, sau khi chia tay với Phất Lan Đức, sáng lập ra Lam Phách học viện, hàng ngày sống ở khu vực rừng rậm bên trong học viện tu tâm dưỡng tính, mới có thể khắc chế sát tính của mình.

Đại sư xuất hiện, đối với Liễu Nhị Long mà nói, vừa là chuyện tốt, lại vừa là chuyện xấu. Hai người rốt cục có thể gặp lại nhau, ngọn lửa hy vọng trong lòng Liễu Nhị Long bỗng rực cháy. Nhưng đồng thời, nàng mặc dù đã rất cố gắng giữ tâm ý đã rất nhiều lần sôi trào được bình tĩnh, lại gặp phải sự cự tuyệt của đại sư, sát ý trong lòng nàng một lần nữa lại bùng phát, ngược lại so với trước kia còn nghiêm trọng hơn. Nếu không phải bởi vì có Phất Lan Đức với đại sư ở đây, còn có rất nhiều đứa nhỏ, sát tính của nàng sợ rằng bùng phát còn kinh khủng hơn nữa.

Điều này Phất Lan Đức rất rõ, đại sư tự nhiên cũng rõ. Nhưng bây giờ bọn họ ai có thể khuyên bảo Liễu Nhị Long đây?

Phi Thiên thần trảo như tia chớp phóng ra, chuẩn xác rơi lên người Địa huyệt ma chu.

Có lẽ bởi vì tình huống của Lân giáp thú trước đó đã bị dám hồn thú cường đại chứng kiến được, cũng có lẽ bởi vì trí tuệ của bọn chúng rất cao, ngay khi nhìn thấy Phi Thiên thần trảo đang bay trên trời sắp chộp lên người mình, con Địa huyệt ma chu vạn năm đột nhiên chuyển động, một tấm chu lưới màu vàng từ dưới chân nó bắn ra, giống như một tấm lá chắn che chở trước mặt mình.

Phốc phốc hai tiếng, Phi Thiên thần trảo chộp trúng vào bên trong chu lưới, Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực vội vàng khống chế thần trảo quay lại. Điều khiến bọn họ dở khóc dở cười chính là, thần trảo bay về, nhưng đồng thời còn kéo theo tấm chu lưới màu vàng kia nữa, chuẩn bị tạo thành một tình huống gọi là tự chui đầu vào lưới.

Vạn năm Địa huyệt ma chu so với mọi người tưởng tượng còn âm hiểm hơn nhiều, chẳng những Phi Thiên thần trảo mang theo chu lưới quay lại, mà cùng lúc đó, Địa huyệt ma chu vô cùng nhanh chóng lui lại phía sau, thân hình chợt loé lên, trốn sau lưng một con hồn thú to lớn, hơn nữa, còn hướng về rừng rậm phía xa chạy đi. Động tác cực kỳ nhanh nhẹn, một điểm cũng không kém so với Nhân diện ma chu.

------oOo------

Chương 231: Địa huyệt chu ma ngàn năm (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Mập mạp. " Đường Tam tỉnh táo kêu lên một tiếng.

Hỏa quang phóng đến, ngọn lửa phượng hoàng cực lớn cuốn đến trước mặt Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực,phi thiên thần trảo phía trên chu lưới (lưới nhện) nhất thời biến thành tro tàn. Mập mạp hiểu được rằng ngọn lửa này vừa vặn là khắc tinh của chu lưới. Mặc dù từ thực lực đi lên, hắn nhìn kinh hãi đối với địa huyệt chu ma ngàn năm nhưng ngọn lửa phượng hoàng cũng không phải là thứ để tấm lưới do địa huyệt chu ma vội vàng phát ra có thể chống cự.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, hai gã hồn thánh dĩ nhiên cũng bị hồn thú ngàn năm làm cho sợ hãi,vẫn có nhiều đệ tử được thấy tận mắt, đây tuyệt đối là một sự kiện dọa người.

Phất Lan Đức giận giữ cười lạnh:*" Muốn chạy? Không dễ dàng như thế."*

Bỗng một tiếng chim ưng từ phía chân trời vang vọng lại, Sử Lai Khắc giật mình chỉ kịp nhìn thân thể Phất Lan Đức nhảy lên, trong nháy mắt thu lại thành một khối, phiêu nhiên rơi trên song chưởng của Triệu Vô Cực. Sau một khắc, thân thể hắn giống như một viên đạn pháo tầm thường, bị Triệu Vô Cực toàn lực quăng đi ra ngoài, trong nháy mắt đã bay ra khỏi phạm vi độc trận, từ đó lướt qua đỉnh đầu của hồn thú cường đại, thoáng trong chốc lát đã đi tới đúng phía trên đỉnh đầu của địa huyệt ma chu.

Vì truy bắt con địa huyệt ma chu này, đang ở trên không trung Phất Lai Đức lúc này thất hoàn loé sáng, thân thể đã biến thành một con miêu đầu ưng cực lớn, sải cánh trải dài khoảng 5 thước, đó chính là tự mình dùng đệ thất hồn kĩ, miêu ưng chân thân.

Miêu ưng đầu chính là có thực lực nhạy cảm nhất, có thể trong đêm đen nhìn thấy những thứ rất cái cực kì nhỏ, từ trên không trung thì khả năng truy bắt lại càng không chút tổn hại cho mắt ưng. Mắt nhìn thấy thân thể Phất Lan Đức từ trên trời giáng xuống, lợi trảo dưới bụng lộ ra, nhắm thẳng con địa huyệt ma chu kia chộp tới. Chưa tiếp xúc, hồn lực khổng lồ của hắn sinh ra đã làm cho thân thể địa huyệt ma chu đang bay nhanh chạy trốn không thể khống chế mà run rẩy.

Hồn thú trong lúc bỏ chạy nào có người cứu giúp? Huống chi địa huyệt ma chu trong lúc chạy trốn tốc độ quả thật rất nhanh, đã ngay lập tức ở bên ngoài độc trận tạo với hồn thú một khoảng cách. Lúc này Đường Tam vì hấp dẫn hồn thú ngoài độc trận nên không đi quấy nhiễu Phất Lai Khắc truy bắt địa huyệt ma chu, đã lại lấy ra mùi thơm khỉ la tiên phẩm giao vào trong tay Tiểu Vũ.

Một mùi hương thoang thoảng, thanh nhã tựa như tầm thường lại hấp dẫn ánh mắt của hồn địa thú bên ngoài này, làm cho không tự chủ nuốt nước miếng,

ánh mắt gắt gao nhìn vào trong.

Mùi thơm của khỉ la tiên phẩm tuy tốt nhưng mạng nhỏ càng thêm trọng yếu. Đường Tam để cho Tiểu Vũ ở một vị trí, vừa lúc là mùi thơm của Khỉ La tiên phẩm không cách nào bao phủ hết toàn bộ độc ngoài trận, như vậy sẽ không còn lo nữa bởi vì nó chính là năng lực kháng độc cấp hồn thú môn được thừa hưởng.

Đem mùi thơm của khỉ la tiên phẩm giao cho Tiểu Vũ, Đường Tam cũng dùng phương pháp như Phất Lan Đức. Nhờ Triệu Vô Cực trợ giúp ném hắn ra ngoài, hắn đương nhiên không phải lo lắng Phất Lan Đức không đối phó được đầu địa huyệt ma chu kia, chỉ là nếu có hắn trợ giúp, bằng vào tự thân khống chế kĩ năng, tất nhiên có thể làm cho quá trình truy bắt trở nên ngắn hơn, dù sao, đại lượng hồn thú bên ngoài trận cũng không có ngồi không như vậy, cho dù có mùi thơm của khỉ la tiên phẩm ở nơi này hấp dẫn cũng khó đảm bảo sẽ không có con nào nhúng tay vào. Một khi làm cho địa huyệt ma chu âm hiểm kia chạy thoát, nếu muốn tìm được một con như thế quả thật không dễ dàng gì.

Mắt thấy địa huyệt ma chu bị Phất Lai Đức mạnh mẽ uy áp trước mắt căn bản không cách nào né tránh, liền ngay sau đó đằng thân bay ra Đường Tam đã tưởng rằng Phất Lai Đức đắc thủ thành công.Bỗng nhiên ngay lúc này,ánh mắt địa huyệt ma chu hiện ra một tia âm hiểm.

Đột nhiên một chùm sáng màu vàng, chính là lưới nhện từ phía sau nó phun ra, ngay lập tức hướng thân thể Phất Lan Đức cuốn đi, cùng lúc đó, hai chiếc rễ màu vàng chính là hai sợi tơ như tia chớp phóng về phía trước, quấn quanh một trụ thân cây đại thụ cao mười thước, dùng sức mạnh kéo gãy phía dưới, nhất thời làm thay đổi phương hướng di chuyển của địa huyệt ma chu.

Phất Lan Đức hai cánh vung lên, tật phong thổi bay chu lưới, nhưng chỉ vì sự trì hoãn ngắn ngủi này, hắn lập tức đã rơi vào khoảng không. Mà cũng ngay nơi Phất Lai Đức rơi xuống đất, trong nháy mắt từ mặt đất hoàng quang chợt loé lên, vô số chu ti từ dưới đất phóng lên, nhanh chóng đem thân thể đó bao phủ bên trong. Tựa như có người dùng chu lưới đan thành một nhà giam bình thường, đem Phất Lan Đức vây ở trong đó.

Cùng so sánh với người mặt nhện ma,chu ti của địa huyệt ma chu mặc còn có chút thô, mặt trên mặc dù không có độc tố nhưng độ cứng cỏi còn trên cả chu ti của người mặt ma chu, hơn nữa cùng với chất lỏng sền sệt cực kì đặc biệt, chất lỏng gặp gió lập tức đông lại chỉ trong phút chốc các chu ti kia trở nên cứng rắn giống như cương thiết bình thường.Hình thành ngay một toà chu lao chính thức.

Đây chính là tuyệt kĩ âm hiểm nhất của địa huyệt ma chu: chu lưới tù lung (nhà giam). Chỉ cần địa huyệt ma chu từng đi qua địa phương nào, nó liền có thể trên mặt đất ẩn dấu chu ti của mình. Loại chu ti này do tinh thần của nó tiến hành khống chế, chỉ cần địch nhân bước vào trong phạm vi này nó sẽ lập tức phát động, bằng vào thuộc tính đặc thù của chu ti kia, hình thành nhà giam bình thường đem địch nhân vây ở bên trong đó. Nếu địch nhân nhỏ yếu, nó sẽ thừa thế tấn công giết chết, nếu là địch nhân quá cường đại nó có thể lợi dụng cái kĩ năng này tạm thời vây khốn địch nhân để mình tranh thủ thời gian chạy thoát.

Bởi vì chu lưới tù lung này phát động không có gì báo trước, cũng không có xuất hiện năng lượng ba động, do vậy cho dù có thực lực cường thịnh cũng có thể bị trúng chiêu.

Đáng tiếc con địa huyệt ma chu gặp phải đối thủ chính là cao cấp hồn thánh bảy mươi tám cấp Phất Lai Đức. Mắt thấy chính mình bị nhốt vào trong tù lung, Phất Lai Đức lập tức hiển hiện năng lực cường hãn của hắn, một vầng sáng màu vàng nhạt từ trên người miêu ưng phóng thích ra, ngay sau đó quang mang trong nháy mắt khuyếch tán, cả chu lưới tù lung phảng phất đang vây khốn một mặt trời bên trong.

Một tiếng cọ xát chói tai vang lên, một tia vết rách xuất hiện và nhanh chóng lan tràn khắp chu lưới tù lung. Bất quá trong vòng vài hô hấp thời gian, chu lưới tù lung kia đã phanh một tiếng tan thành tro bụi.

Phất Lan Đức tuyệt không để địa huyệt ma chu có cơ hội ám toán lần thứ nữa, hai cánh triển khai lập tức bay lên không trung, như vậy chu lưới tù lung kia mặc dù hung hiểm độc ác nhưng cũng phải lấy mặt đất hoặc thật thể nào đó làm trụ cột mới có thể thi triển được, có điểm giống với sự kí sinh đệ nhị hồn hoàn của Đường Tam, nhưng so với kí sinh thì mạnh hơn không ít. Mà

lúc này Phất Lai Đức bay tại không trung, hiển nhiên sẽ không còn e ngại kĩ năng này nữa.

Phất Lai Đức trên không trung lúc này trong lòng cũng cảm thấy kinh sợ bởi vì tốc độ của địa huyệt ma chu so với tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn, ngay trong thời gian hắn phá chu lưới tên kia đã mất bóng sau rừng cây. Thậm chí một tia hơi thở cũng không còn lưu lại.

Đây chính là năng lực trốn chạy hạng nhất của địa huyệt ma chu, ẩn nặc. Cũng không phải là loại kĩ thuật ẩn thân, mà là bằng khả năng khống chế hơi thở của bản thân, có thể trong thời gian ngắn đem hơi thở của mình thu liễm hoàn toàn, càng dễ dàng cho việc nó ẩn nấp phục kích đối phương cùng với chạy trốn.

Mất dấu địa huyệt ma chu, Phất Lai Đức không khỏi giận giữ triển khai hai cánh như một tia sáng, đem toàn bộ phiến rừng rậm vào tầm quan sát.

" Viện trưởng, không cần như thế. Tên kia vừa ở chỗ này." Đang lúc này, âm thanh của Đường Tam từ phía trước truyền đến. Phất Lan Đức phản ứng rất nhanh, thân hình vừa động đã bay nhanh đuổi theo tiếng nói, vừa lúc chứng kiến Đường Tam phóng thích bát chu mâu sau lưng ra chống đỡ cho thân thể mình. Trước mặt cách đó không xa chính là con địa huyệt ma chu đang ở bên trong lưới của Đường Tam liều mạng giãy dụa, mắt đã nhìn thấy một cái khuyết khẩu (chỗ rách).

Nguyên lai, Phất Lan Đức bị giam trong tù lung của địa huyệt ma chu nhưng Đường Tam theo sát hắn lại cực kì bình tĩnh đuổi theo, bằng vào năng lực phán đoán nhạy cảm, làm cho khi Phất Lai Đức bị tù lung vây khốn trong nháy mắt Đường Tam nhanh chóng lấy Tử Cực Ma Đồng thi triển ra tuyệt chiêu đặc thù đánh sâu vào tinh thần làm cho địa huyệt ma chu đang chạy trốn bị một trận hoảng hốt, lâm vào mê muội trong chốc lát.

" Ngươi có kĩ năng này, chẳng lẽ ta không có sao? " Chu lưới trói buộc một cách chuẩn xác lên người địa huyệt ma chu, lúc này đây Đường Tam ở phía trên chu lưới đã bỏ thêm rất nhiều độc tố mãnh liệt, cho nên mặc dù địa huyệt ma chu kia có tu vi ngàn năm nhưng trong quá trình dãy dụa, toàn thân cùng với thần kinh đã phải chịu thống khổ do độc tính hành hạ cùng với hủ tính

kịch độc làm cho giáp trên người bị ăn mòn dần. Tốc độ thoát khỏi chu lưới dần bị chậm lại, đủ thời gian để Phất Lan Đức đến nơi.

Phất Lan Đức giận giữ cười lạnh *" Khá lắm, rất giảo hoạt, nếu cho ngươi chạy thoát lần nữa, ta thề không phải là tứ nhãn miêu ưng nữa."* Một tiếng ưng giận giữ vang lên, Phất Lan Đức từ trên trời giáng xuống, từ giữa không trung huy động hai cánh liên tục hai lần, hai đạo phong quang lưu lại trên mặt đất bốn vệt sâu, cùng lúc đem thân thể địa huyệt ma chu vây xung quanh, khu vực mười thước xunh quanh thân nó hoàn toàn bị cô lập.

Lúc này, địa huyệt ma chu mới vất vả từ trong chu lưới của Đường Tam thoát ra bên ngoài, thân thể đau đớn càng làm nó thêm kinh hoàng, bỗng bên người đột nhiên bộc phát một luồng năng lượng làm nó giật mình dừng bước. Phất Lan Đức lúc này đang ở phía sau từ trên trời giáng xuống.

"Phốc " - một đoàn lưới nhện từ dưới chân địa huyệt ma chu nhanh chóng bay lên, bất quá lúc này không phải để tấn công Phất Lan Đức mà là đem thân thể nó được bao phủ trong chu lưới tù lung.

Khanh thương một tiếng vang lên, lợi trảo của Phất Lan Đức cứng rắn đem chu lưới tù lung phá đi. Thừa dịp tốc độ của hắn chậm lại trong nhẩy mắt, địa huyệt ma chu trực tiếp che mặt hướng tới một khe hở phía trước nhảy xuống. Con địa huyệt ma chu này không thể dễ dàng bị bắt như thế, trong các loài hồn thú họ nhện, nó quả nhiên là độc nhất vô nhị. Đừng xem thường nó với tám chiếc chân không cường tráng bằng của người mặt nhện nhưng nó lại có hai cái chân hoa văn cực kì mạnh mẽ, sắc bén, lúc trước nếu không phải do bị truy đuổi quá ráo riết thì nó đã sớm tìm cơ hội chui xuống đất mà thoát thân rồi.Lúc này, vừa hay trước mặt bị Phất Lan Đức tấn công tạo thành một cái hố, nó muốn lợi dụng để thoát đi khỏi hiện trường.

"Đứng lại đi. " Thần trảo từ trên trời cao giáng xuống, chính xác cắm vào phần giáp lưng phía sau của địa huyệt ma chu với một lực lượng rất mạnh, mặc dù Đường Tam thân thể đang bay trên trời dụng thần trảo toàn lực thúc dục hồn lực nhưng thân thể vẫn còn được đà bay thẳng về phía trước.

Chu lưới tù lung chỉ có thể ngăn cản Phất Lai Đức trong khoảnh khắc, lại thêm Đường Tam trì hoãn con địa huyệt ma chu này cũng đã mất đi cơ hội

chạy thoát cuối cùng. Một đại ưng trảo hung hãn ngay lập tức chộp vào phần giáp sau lưng nó, mặc dù không thể trực tiếp xuyên qua lớp giáp ngoài nhưng cũng đủ để đem thân thể địa huyệt ma chu kéo ngược trở lại.

------oOo------

Chương 232: Địa huyệt ma chu ngàn năm (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Lên nào Tiểu Tam, chúng ta trở về." Phất Lan Đức hét lớn một tiếng.

Đường Tam ở phía sau cầm bát chu mâu phi thân lên lên không trung, vững vàng rơi vào trên lưng hoá thân miêu ưng của Phất Lan Đức. Phất Lan Đức lưng mang Đường Tam ưng trảo giữ địa huyệt ma chu, hai cánh kịch liệt di động trong nháy mắt đưa thân mình lao lên không trung.Trong lúc này, địa huyệt ma chu dù có giảo hoạt thế nào đi nữa cũng không còn đường trốn thoát. Từ ưng trảo phía trên truyền phong duệ hồn lực vào trong cơ thể nó khiến toàn bộ khí lực bị phong toả, không cách nào thi triển tuyệt chiêu nào nữa.

Đường Tam cùng Phất Lan Đức bay ra khỏi rừng rậm, chỉ với vài lần đập cánh Phất Lan Đức hai người đã hoá thành một chấm nhỏ tận chân trời, Phất Lan Đức thu hai cánh lại chậm rãi rơi hướng xuống phía dưới.

Lúc này Liễu Nhị Long cùng Áo Tư Tạp đã trở lại, Trữ Vinh Vinh không có mặt, hiển nhiên là đang ở bên trong rừng cây kia hấp thu hồn hoàn của lân giáp thú. Áo Tư Tạp vẻ mặt có vẻ rất khó chịu, tái nhợt như tờ giấy, thậm chí còn có chút thở dốc, khoé miệng còn lưu lại vài tia máu đen, hiển nhiên là đã bị thụ thương không nhẹ.Liễu Nhị Long làm bộ như không có chuyện gì, chắp tay mà đứng nhìn Phất Lan Đức bắt địa huyệt ma chu từ trên trời lao xuống.

Đang lúc này, Đường Tam chợt quát lên một tiếng *" Tiểu Vũ cẩn thận."* Bởi vì Đường Tam ở trên lưng Phất Lan Đức từ trên trời lao xuống, bên ngoài thì

hồn thú không dám tấn công vào bên trong độc trận nên lúc này ánh mắt mọi người toàn bộ hướng về hai người bọn họ. Bỗng nhiên từ dưới đất, một thân ảnh âm hiểm lặng lẽ trồi lên không một tiếng động lẻn vào độc trận, nhanh chóng hướng đến vị trí của Tiểu Vũ lao đến. Nó phóng ra từ một vị trí cực kì kín đáo, vừa lê khỏi mặt đất là thoát được tầm nhìn của mọi người nhưng vẫn bị Đường Tam đang ở trên lưng Phất Lai Đức phát hiện ra.

Con hồn thú này phát động tấn công không phải là tự phát.Đúng là như vậy, lúc trước nhân diện chu ma bị Đường Tam cùng đại sư phát hiện, con hồn thú sáu ngàn năm này là tả hữu của nhân diện ma chu thì một mực ẩn nấp chờ cơ hội.Nó đương nhiên có thể cảm giác được bên trong độc trận có những người thực sự cường đại, khi Phất Lan Đức cùng Đường Tam từ trên trời lao xuống, sự chú ý của mọi người liền tập trung vào đó vừa lúc tạo cho nó một cơ hội tuyệt vời.

Là một trong những độc hồn thú đỉnh cấp, lại có thêm sáu ngàn năm tu vi. Mặc dù Đấu la độc trận đối với nó cũng có những nguy hại nhất định nhưng không đủ trí mạng để giết chết nó, bằng nào khả năng tự kháng độc của bản thân nên con nhân diện ma chu này có thể hoàn toàn tin tưởng vào khả năng sống sót sau khi bị trúng độc, có thêm cả mùi thơm của khỉ la tiên phẩm phụ trợ nữa thì việc rời đi khỏi độc trận cũng không phải là vấn đề không thể. Cho nên nó mới dám chọn thời điểm này để hành động, nếu không thì nó cũng không có gan tấn công lén vào như vậy.

Nhân diện ma chu chọn địa điểm này đúng là vị trí gần với Tiểu Vũ nhất.Lúc này, Sử Lai Khắc học viện mạnh nhất chính là nhóm của Phất Lai Khắc ở trên không, Liễu Nhị Long cùng Triệu Vô Cực ở cùng một chỗ lại cách xa Tiểu Vũ nhất, Đái Mộc Bạch lại đang hộ pháp cho Chu Trúc Thanh hấp thu hồn hoàn của quỷ hổ.Áo Tư Tạp cũng đang ở gần chổ Liễu Nhị Long, ở gẩn Tiểu Vũ nhất cũng chỉ có Đại sư cùng Mã Hồng Tuấn hai người.

Phản ứng nhanh nhất dĩ nhiên là Đại sư, thân hình hắn chợt loé lên đã ngay lập tức chắn trước người Tiểu Vũ, la tam pháo phóng thích ra, thân hình trực tiếp lao thẳng lên không trung, hướng tới đối thủ nhanh chóng tấn công.Như một tia chớp, la tam pháo đã nổ vang trời rung đất (oanh thiên liệt địa).

La tam pháo mặc dù đã có ba hồn hoàn, Đại sư hồn lực cũng đã đạt tới ba

mươi lăm cấp nhưng mà so sánh với tu vi sáu ngàn năm của nhân diện ma chu thì thực lực chênh lệch quả thật còn rất lớn.

Nhân diện ma chu mang theo mùi hôi thối nồng nắc đang lao tới thấy vậy tốc độ liền chậm lại nhưng phảng phất như một luồng khí hôi thối, vẫn thẳng hướng Tiểu Vũ cùng Đại sư phóng đến, một chân trước nhẹ nhàng vung lên mạnh mẽ đem la tam pháo đánh bật ra ngoài. Nếu không phải vì lúc này nhân diện ma chu đã tiến vào trong phạm vi kháng độc của mùi thơm khỉ la tiên phẩm thì cái chân nhện mang đầy kịch độc kia cũng đủ để cho la tam pháo làm tiêu tan nửa cái mạng của nó.

Mặt khác ba chân trước của nó cũng phóng tới, phong duệ của chân nhện làm cho Đại sư ngay lập tức gặp nguy hiểm. Mục đích của nó đương nhiên không phải chỉ là đại sư, đồng thời còn hướng Tiểu Vũ tấn công, chiều dài của chân nhện hoàn toàn đủ để đồng thời đem hai người đánh gục.

" Phốc" - một luồng hoả trụ rực rỡ từ bên cạnh phóng tới, mạnh mẽ oanh kích lên trên người nhân diện ma chu, ngọn lửa trực tiếp bùng phát trên thân thể nó tạo ra một mùi khó chịu. Mập mạp trong lúc đó không cách nào có thể phát động hồn kỹ mạnh mẽ, chỉ có thể phóng ra những mũi tên lửa phượng hoàng nhằm gây tổn thương cho đối phương.

Lúc đầu, một con hồn thú nhân diện ma chu hai ngàn năm đã gây ra nguy hiểm đến tính mạng, huống chi bây giờ lại là con hồn thú sáu ngàn năm xuất hiện. Cho dù là hồn thú ngàn năm cũng cũng là một giết chóc giả không dễ dàng trêu chọc. Nhân diện ma chu nheo đôi mắt nhỏ lạnh băng cũng không vì công kích của mập mạp mà sinh ra phản ứng, vẫn như trước âm thầm lãnh khốc, phảng phất như thân thể đang bị thiêu đốt này không phải của nó. Chân nhện không chút thay đổi, vẫn hướng đến trước ngực Đại sư tấn công.

Quang ảnh chợt loé lên, Tiểu Vũ vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Đại sư, nàng một tay đặt lên vai Đại sư mượn lực, hai chân đồng thời bay lên đá chuẩn xác vào hai chân nhện phía dưới đang lao tới. Nhân diện ma chu thấy vậy chân nhện có chút đưa lên cao cơ hồ nhằm vào đỉnh đầu của nàng đánh tới.Vì tranh thủ thời gian, Tiểu Vũ bất chấp việc mình đã bị tinh thần phản phệ, một luồng ánh sáng mị hoặc đâm thẳng vào đôi mắt nhỏ lạnh tanh của nhân diện ma chu làm cho nó hoạt động bị chậm lại trong chốc lát. Đồng thời

Tiểu Vũ đạp mạnh chân lên đùi của nhân diện ma chu, mượn lực phản chấn đem thân thể đại sư dùng sức đẩy ra ngoài, vừa lúc Liễu Nhị Long đang cấp tốc lao tới.

Lúc này nhân diện ma chu cùng Tiểu Vũ chính thức đối mặt còn Đại sư đã được đưa ra khỏi vòng nguy hiểm, mập mạp hồn lực đã hồi phục một chút lập tức đứng dậy còn những người khác thì không kịp công kích nhân diện ma chu.

Trong sát na thời gian đó, Đường Tam đồng thời với tiếng nói đã lập tức lao đến, sự khủng khiếp của nhân diện ma chu hắn hiểu rõ hơn ai hết. Lúc đầu nếu như không phải vì xuất kì chiêu cùng với Chư Cát Thần Nỗ bá đạo thì hắn đã chết khi chiến đấu trong rừng rậm rồi. Sự đau khổ mà hắn phải hứng chịu khi hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu cả đời cũng không thể quên được. Lúc này, Tiểu Vũ cùng nhân diện ma chu kia đang chiến đấu, một bên là kẻ giết người với tu vi sáu ngàn năm còn một bên Tiểu Vũ cũng là nhân vật trong Sử Lai Khắc thất quái.

Nhân diện ma chu sáu ngàn năm, trên mỗi chiếc chân đều xuất hiện rất nhiều chiếc châm nhọn kèm theo kịch độc, mặc dù mùi hương của khỉ la tiên phẩm có tác dụng làm cho kịch độc trên người nó phát ra không tổn thương tới Tiểu Vũ nhưng nếu những cái chân kia mà đâm vào da thịt thì kịch độc lại theo đường máu mà lan ra khắp cơ thể, lúc đó thì Tiểu Vũ không có cách nào ngăn chặn được. Cũng chính bởi vì những cái châm độc đó mà Tiểu Vũ không dám phát động tấn công đối với nhân diện ma chu này.

Sử dụng thuấn di mặc dù có hại nhưng lại đỡ tốn thời gian, Tiểu Vũ vừa đã thi triển một lần lúc này lại cùng nhân diện ma chu đối mặt chiến đấu nếu không có cách nào khác sẽ dùng thuấn di để trốn đi. Nàng cũng có thể kiên trì dây dưa kéo dài thời gian để đồng môn kịp tới cứu viện.

Nhân diện ma chu hiển nhiên rất tức giận, chân sau dùng sức, bốn chân như bốn thanh trường mâu từ các hướng khác nhau nhằm Tiểu Vũ đâm tới, quang mang sáng rực từ trên người nó phát ra hiển nhiên là đã dùng toàn lực. Trái ngược với Tiểu Vũ, đây chính là cơ hội duy nhất của nhân diện ma chu, thừa dịp những người khác chưa tới mà cướp lấy khỉ la tiên phẩm mà thoát đi. Lân giáp thú cùng địa huyệt ma chu đối mặt với hiểm cảnh này, sao lại không biết

những người trước mặt này khủng khiếp thế nào chứ.

Tiểu Vũ động tác rất nhanh, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kì phong phú, nàng trong lúc liều mạng này cũng không sử dụng đến hồn lực mà dụng lực của hai chân, từ trên không trung xuất chiêu trong nháy mắt đá ra bốn cước phân biệt trúng vào bốn chân nhện đang đánh tới. Nàng biết chỉ cần mình thoát khỏi lần công kích này của nhân diện ma chu thì đồng bọn sẽ kịp thời đến tiếp ứng được.

Cùng lúc cước của Tiểu Vũ đánh trúng lên bốn chân của nhân diện ma chu thì cả người nàng cũng trở lên lạnh toát, trong nháy mắt nàng cảm thấy rõ ràng được bốn cước của mình đá trúng bốn chân nhện như đá vào bốn chiếc cột đá cứng rắn, căn bản cách nào đình chỉ thế công kích của nó chậm lại mà càng không thể thay đổi phương hướng công kích của nó.

Tiểu Vũ hồn lực dù sao cũng chỉ có ba mươi bảy cấp, có dùng toàn lực đối phó với nhân diện ma chu sáu ngàn năm thì chênh lệch thật sự vẫn rất lớn. Nhân diện ma chu nheo đôi mắt nhỏ lạnh băng toả ra quang mang dữ tợn, nó đã sớm có kế hoạch toàn vẹn, trước mắt chỉ cần đem cô gái loài người này giết chết đi, sau đó đoạt lấy mùi thơm khỉ la tiên phẩm rồi lập tức hướng ra xung quanh phun lưới nhện ngăn trở bọn người truy kích. Bàn về tốc độ, với những cái chân dài khoảng bốn thước kia thì khả năng chạy trốn không ai có thể bắt kịp với địa huyệt ma chu được.

Lúc Tiểu Vũ tứ cước đá chuẩn xác vào bốn chân nhện, mọi người của Sử Lai Khắc học viện đều cất tiếng hoan hô nhưng khi thấy bốn chân nhện kia không hề suy chuyển gì thì tim mọi người đều lạnh buốt.

Trong lúc vạn phần nguy hiểm này, điều Tiểu Vũ có thể làm chính là đem thân thể mình thu gọn một cách tối đa để chỉ phải nhận tổn thương nhỏ nhất. Bởi vì thân thể nàng dù có thu gọn đến mức nhỏ nhất cũng không thể né tránh tất cả công kích được. Bốn chân nhện của nhân diện ma chu phóng ra cũng đồng thời khoá hết các phương né tránh của nàng lại.

Ba cái chân nhện cơ hồ dán vào thân thể của Tiểu Vũ đâm tới, mà một cái chân khác thì cực nhanh hơn hướng về phần trên ngực của Tiểu Vũ hung hăng đánh mạnh vào.

------oOo------

Chương 233: Địa huyệt ma chu ngàn năm (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong giây lát, mọi người trong đầu đều trống rỗng, mặc dù Tiểu Vũ sẽ bị đâm xuyên qua ngực phải đã thế nhân diện ma chu còn có kịch độc mãnh liệt ai nào không biết chứ? Thân thể Tiểu Vũ bị chân nhện xuyên qua kèm theo cả kịch độc bá đạo của nhân diện ma chu, Tiểu Vũ căn bản không có hi vọng sống sót nữa.

Tất cả mọi việc đều phát sinh quá nhanh, mắt thường không thể theo dõi kịp thân thể Tiểu Vũ bị chân nhện đánh bay ra ngoài gần hai mươi thước, nhưng trong tay nàng lại gắt gao nắm chặt khỉ la tiên phẩm, dù có chuyên gì cũng không chịu buông ra.

Nhìn Tiểu Vũ bị đánh bay ra ngoài nhân diện ma chu có chút sửng sốt. Công kích trúng Tiểu Vũ là thành công nhưng nó lại không lấy được mùi thơm khỉ la tiên phẩm kia.

" Đi tìm chết đi." Mập mạp chính là người ở gần nhất liền bộc phát, chiêu phượng hoàng lửa này cuối cùng cũng hoàn thành kịp, mang theo hoả quang rừng rực từ một bên toàn lực đánh lên người con nhân diện ma chu.

Cùng lúc đó, Liễu Nhị Long vừa tiếp được thân thể của Đại sư liền lập tức lao lên. Tiểu Vũ tại trong hiểm cảnh đã không quản thân mình đem Đại sư thoát li ra ngoài, chỉ với điểm này đã đủ làm cho Liễu Nhị Long đối với nàng tràn ngập cảm kích. Mắt thấy nàng bị trúng công kích của nhân diện ma chu căn bản không thể sống sót được, Liễu Nhị Long trở lên tức giận cực điểm.

Đồng thời tiếng long ngâm điên cuồng, nàng toàn thân hoả quang bốc lên tạo thành một con rồng lửa cực lớn, đuổi theo cách phượng hoàng lửa vài thước cùng nhằm vào thân thể của nhân diện ma chu mà cắn nuốt.

Con nhân diện ma chu sáu ngàn năm tu vi này đang bị vây bên trong rồng lửa khủng khiếp kia mà điên cuồng giãy dụa nhưng không thể nào thoát khỏi hấp lực to lớn của ngọn lửa được. Ngọn lửa đối với độc vật tự nhiên có tính khắc chế, bất luận là ngọn lửa của hoả phượng hoàng hay là hoả long của Liễu Nhị Long đều là những ngọn lửa cực mạnh, mà ngọn lửa của mập mạp lại có thêm thuộc tính phụ trợ mạnh. Đó là âm độc còn ngọn lửa của Liễu Nhị Long thì chỉ có một tính chất là bạo liệt. Dưới sức tàn phá của hai ngọn lửa này cùng lúc, cho dù là nhân diện ma chu với thân thể mạnh mẽ vậy mà trong nháy mắt đã không thể chịu được, toàn thân kịch liệt run rẩy.

Người thứ ba nhanh chóng lao đến không phải là Phất Lan Đức đang bay lượn mà chính là Đường Tam từ thiên không lao xuống. Mắt thấy Tiểu Vũ gặp nạn, Đường Tam ngay lập tức từ trên lưng lao thẳng xuống, Lam tâm thảo tại không trung miễn cưỡng ngưng tụ thành hình đôi cánh giúp thân thể hắn linh hoạt lao tới bên đó. Đáng tiếc là mọi việc xảy ra quá nhanh, cho dù Đường Tam đã dùng toàn lực nhưng vẫn không kịp ngăn cản nhân diện ma chu đánh trúng Tiểu Vũ.

Mắt thấy Tiểu Vũ thân thể bị xuyên thủng, tim Đường Tam tựa như hàn băng ngàn năm trong nháy mắt đông kết lại, trái tim tựa như ngừng đập thậm chí không cách nào hô hấp được. Mắt nhìn ngọn lửa phía dưới, trong mắt hắn tất cả hoàn toàn đình trệ rồi giống như chim bị trúng tên tầm thường rơi xuống.

" Mau tránh ra, có phải ngươi muốn chết không đấy?" Liễu Nhị Long thất kinh.Sự bá đạo của hoả long của mình nàng quả thật rõ hơn ai hết, Đường Tam có Lam tâm thảo hoá thành phi dực vậy mà hắn cứ tựu như vậy rơi xuống. Đường Tam trong lòng Đại sư có vị trí thế nào ai cũng hiểu rõ, Liễu Nhị Long tự nhiên không muốn để hắn chết ở trong ngọn lửa của hoả long như vậy.

Chính là Đường Tam hiện giờ cái gì cũng không nghe thấy, vẫn như trước thân thể hướng người nhân diện ma chu rơi xuống. Dưới tình cảnh đó bất đắc dĩ Liễu Nhị Long đành phải thu hồi hoả long về, mặc dù như thế nhưng ngọn lửa hình rồng cũng không phải lập tức tắt đi.

Đường Tam sau lưng chính là bát chu mâu cứ thế hướng hoả long rơi xuống, mọi người của Sử Lai Khắc học viện từ các góc độ khác nhau đều nhận thấy

hắn giống như rơi xuống lưng của nhân diện ma chu như bình thường.

Bát chu mâu vốn sắc bén, lại thêm lớp giáp bên ngoài của nhân diện ma chu đã bị ngọn lửa của phượng hoàng cùng hoả long thiêu đốt mất đi rất nhiều, bát chu mâu tựa hồ nháy mắt đâm thẳng qua lớp giáp thân vào trong người nhân diện ma chu. Lúc trước hoàn toàn không có gì vậy mà ngay lập tức hai luồng sáng bạch hồng từ trên người Đường Tam mạnh mẽ toả ra.Một màn quỷ dị hiện lên, hoả long của Liễu Nhị Long mạnh mẽ như vậy mà không cách nào xuyên qua quang mang cách thân thể Đường Tam chừng một thước.

Bát chu mâu trong nháy mắt xuyên vào cơ thể nhân diện ma chu, thân thể nó kịch liệt run rẩy một chút rồi lại phảng phất như hoá đá. Ngay sau đó thân thể nó không hề dãy dụa mà bắt đầu cấp tốc run rẩy, Đường Tam đang cắm bát chu mâu trên lưng nó đột nhiên sắc mặt trắng bệch, tựa hồ như có một luồng sáng thần bí không ngừng từ thân thể của nhân diện ma chu thông qua bát chu mâu hút vào trong người Đường Tam.

Không một ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, Đường Tam lúc này đang hướng xuống dưới nên mọi người không thể thấy đựơc sắc mặt của hắn lúc này. Nhưng Tiểu Vũ chưa biết sống chết ra sao Đại sư lúc này cũng có thể hiểu được sự thống khổ trong lòng Đường Tam. Liễu Nhị Long định lao lên đem thân thể Đường Tam kéo về nhưng lại bị Đại sư ngăn cản.

" Hắn không có việc gì đâu, giải cứu Tiểu Vũ trước." Đối với năng lực cắn nuốt của bát chu mâu thì Đại sư có biết một chút. Hơn nữa nhân diện ma chu kia trước đó đã bị hoả long của Liễu Nhị Long thiêu đốt đến mất nửa cái mạng rồi, lúc này Đường Tam cắm thẳng bát chu mâu vào thì nhân diện ma chu căn bản không còn sức lực mà phản kháng nữa.

Áo Tư Tạp ngay lập tức đã vọt tới bên cạnh thân thể Tiểu Vũ, trong quá trình chạy trốn đã kịp gọi ra một cây Tiểu tịch tràng cùng một cây khôi phục đại hương tràng, Tiểu Vũ sau khi ngã xuống đất thân thể không một chút động đậy, hắn xông tới vội vàng nhẹ nhàng đỡ lấy Tiểu Vũ.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi từ miệng Tiểu Vũ trào ra nhưng điều làm Áo Tư Tạp kinh ngạc chính là trước ngực nàng lại không có một vết máu nào.

*" Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, ngươi cảm thấy thế nào rồi? "*Áo Tư Tạp nhẹ nhàng lay lay thân người Tiểu Vũ, lúc này hắn không có cách nào khiến Tiểu Vũ ăn Đại hương tràng được.

Phất Lan Đức lúc này cũng đã đến bên người Tiểu Vũ, cầm tay nàng lên đè vào uyển mạch, đem hồn lực của chính mình từ đó vào trong thân thể Tiểu Vũ.

" Di…." Phất Lan Đức nhanh chóng trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, *" Tại sao lại có thể như vậy."*

Áo Tư Tạp trong lòng rất căng thẳng, Sử Lai Khắc thất quái từ xưa đến nay luôn ở bên nhau, tình cảm giữa mọi người vô cùng thâm hậu, không nói đến việc Tiểu Vũ là em gái của Đường Tam lại thêm cả tình cảm riêng nên hắn đối với Tiểu Vũ cực kì lo lắng *" Viện trưởng, Tiểu Vũ liệu có việc gì không? "*

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên lộ vẻ tươi cười một mặt kéo thân thể Tiểu Vũ thẳng dậy còn chính mình chuyển ra sau lưng nàng, liên tiếp bẩy chưởng trước sau đánh lên lưng Tiểu Vũ.

Oa một tiếng, Tiểu Vũ lại phun ra một ngụm máu đen kèm theo cả máu tươi, từ song chưởng của Phất Lan Đức chống đỡ nàng chậm rãi hai mắt mở ra.

" Chuyện gì xảy ra thế này?" Áo Tư tạp trơn mắt há hốc mồm trước cảnh vừa xảy ra. Hắn thật sự không hiểu được, rõ ràng là Tiểu Vũ đã bị nhân diện ma chu đâm xuyên qua người, mặc dù chưa biết sống chết ra sao nhưng vốn hắn chạy tới cũng chỉ là để nghe được những lời cuối cùng của nàng trước khi chết mà thôi. Nhưng lúc này đây, Tiểu Vũ mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt nhưng quả không giống như dự đoán của mọi người.

Phất Lan Đức nói *" Nàng thực ra không có việc gì, chỉ là do bị nghẽn khí lưu mà thôi. Tiểu Vũ, ngươi cảm thấy thế nào rồi."* Vừa nói hắn vừa đem hồn lực của chính mình tiếp tục đưa vào cơ thể Tiểu Vũ, giúp nàng điều chỉnh hơi thở, bình phục lại lưu thông khí huyết.

Tiểu Vũ âm thanh có chút khàn khàn *" Ngực ta có chút khó chịu thôi, ngoài*

ra không có vấn đề gì khác. Yên tâm ta không chết được đâu."

Vừa nói Tiểu Vũ vừa chậm rãi đưa tay vào trong áo, dưới ánh mắt của Phât Lai Đức và Áo Tư Tạp một đoá hoa rực rỡ xuất hiện trong tay nàng, chính là Chu tương tư đoạn trường hồng.

Nguyên lai, Tiểu Vũ thấy mình không cách nào né tránh được tất cả công kích của nhân diện ma chu, mặc dù thân thể đã co lại nhưng vẫn bị một cái chân đánh thẳng vào ngực, may mắn làm sao vừa lúc đó trong lòng nàng có Tương tư đoạn trường hồng.

Tương tư đoạn trường hồng trước khi nhận chủ sẽ không thể dụng lực mà hái được, sau khi Tiểu Vũ nhận chủ thì lại càng như kim cương bất hoại so với ban đầu còn cứng rắn hơn nhiều. Nhân diện ma chu mặc dù công kích mạnh mẽ nhưng đoá hoa này chính là một đoá tiên phẩm đặc biệt nên cũng không thể phá hỏng được. Nếu không phải vậy, thân thể Tiểu Vũ sẽ không phải bị đánh văng đi mà là bị chu mâu xuyên qua rồi. Trong tay nàng chính là mùi thơm khỉ la tiên phẩm đã lôi kéo nhân diện ma chu tới.

Ngay cả Tiểu Vũ cũng không nghĩ tới việc mình thương tiếc không ăn đoá kì hoa tiên phẩm này nên giờ nó đã cứu mình một mạng.

Được hồn lực của Phất Lan Đức hỗ trợ, Tiểu Vũ miễn cưỡng lấy tinh thần ăn ngay một cây Đại hương tràng của Áo Tư Tạp để khôi phục, tinh thần nhất thời trở nên tốt hơn nhiều. Lúc này nàng đột nhiên chú ý tới bộ dạng của Đường Tam và nhân diện ma chu, mặt mày chợt biến sắc.

" Ca ca, hắn …"

Phản ứng này của Tiểu Vũ đã được mọi người dự đoán trước, được Đại sư giải thích thì Tiểu Vũ mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đại sư nói *" Tiểu Tam không có việc gì đâu. Nếu ta nhìn không nhầm thì chính bát chu mâu của nó đang cướp đi tánh mạng của nhân diện ma chu. Chỉ không biết là hắn chuẩn bị hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu này hay vẫn như trước lựa chọn con địa huyệt ma chu kia."*

Con địa huyệt ma chu nọ bị Phất Lai Đức cấm chế vất ở sau lưng, lúc này

đang nằm ngửa trên mặt đât. Phất Lai Đức sợ có chuyện nên đã chặt đứt toàn bộ chân nhện của nó, lúc này nó muốn chạy cũng không dễ dàng nữa. Có lẽ bởi vì sự kinh khủng mà hỏa long của Liễu Nhị Long đem tới nên bên ngoài độc trận đại bộ phận hồn thú đã từ từ thối lui, chỉ còn một vài con cường hãn vẫn chằm chằm nhìn vào mùi thơm khỉ la tiên phẩm trên tay Tiểu Vũ mà không chịu đi.

" Tiểu Tam, Tiểu Vũ không có việc gì." Phất Lan Đức hướng đến Tiểu Tam hô to một tiếng.

Phất Lan Đức có hành động này là cực kì chính xác, nghe được hai chữ Tiểu Vũ, Đường Tam đang chúc đầu hướng xuống lưng nhân diện ma chu liền chậm rãi ngẩng đầu, mọi người phát hiện hai mắt hắn không hiểu từ lúc nào đã biến thành màu đỏ. Trong hồng quang vẫn có quang mang sắc tím lưu chuyển.

------oOo------

Chương 234: Cắn nuốt, Bát chu mâu (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam liếc mắt một cái thấy được ở chỗ đó, Tiểu Vũ với ánh mắt đầy lo lắng đang nhìn mình. Ánh mắt hắn sửng sốt trong giây lát rồi huyết quang trong mắt mới từ từ mất đi, trí não từ từ khôi phục sự thanh tỉnh.

Kỳ thật vừa rồi chính hắn cũng không biết mình đã làm gì, dùng bát chu mâu cắm thẳng vào thân thể nhân diện ma chu hoàn toàn là do hắn trong hoàn cảnh vô thức mà thực hiện. Lúc này mắt thấy Tiểu Vũ còn sống thì tâm trí Đường Tam mới tỉnh táo lại, tại đó hắn mới chú ý đến hoàn cảnh của chính mình.

Phía dưới hắn là thân thể của nhân diện ma chu vẫn như trước đang không ngừng run rẩy, một luồng năng lượng cường hẫn đang theo bát chu mâu truyền vào cơ thể. Điều làm Đường Tam kinh ngạc là luồng năng lượng tràn

ngập cuồng bạo này sau khi di chuyển một vòng quanh thân mình lại lần nữa hội tụ về bát chu mâu rồi lại ngưng tụ vào xương sống mình. Càng lúc bát chu mâu sau lưng cùng với xương sống của hắn tập trung năng lượng càng nhiều nhưng lại trở nên nóng như lửa đốt, giống như vực sâu không ngừng hấp thu năng lượng.

Đây chính là lần đầu tiên Đường Tam sử dụng đến khả năng cắn nuốt của bát chu mâu mà đối tượng cắn nuốt lại là một con nhân diện ma chu.

Vốn dĩ khả năng cắn nuốt của bát chu mâu chỉ có thể đem năng lượng nhất thời truyền vào cơ thể, sau một thời gian ngắn sử dụng sẽ tự động mất đi. Nhưng lúc này đối tượng cắn nuốt của Đường Tam và bát chu mâu lại cùng là một con nhân diện ma chu, bát chu mâu tự động sinh ra phản ứng hoặc có thể chính là xuất hiện biến dị.

Năng lượng trong cơ thể nhân diện ma chu bị hút, được phụ hồn cốt của Đường Tam tự mình hấp thu rồi chuyển hoá thành năng lượng của chính mình. Đây thực cũng là một sự trùng hợp, nếu không phải Đường Tam hồn lực đã đạt đến bốn mươi cấp, vừa lúc phù hợp với điều kiện tiến hoá của phụ hồn cốt thì năng lượng mà hắn hấp thu từ nhân diện ma chu cũng không di chuyển tới phụ hồn cốt được.

Thực chất phụ hồn cốt quả thật rất hiếm gặp, nên dù là Đại sư đối với nó cũng có những hiểu biết nhất định. Kỳ thật việc phụ hồn cốt tiến hoá không phải là do hồn hoàn bị đình chỉ tăng lên mà là do hồn sư hấp thu hồn hoàn mới nó sẽ nương theo đó mà tiến hoá dần lên. Tiến hoá này với điều kiện tiến hoá của hoàn hồn là giống nhau, tức là khi thực lực của hồn sư tăng lên một tầng mới.

Đầu tiên là Đường Tam đã đạt bốn mươi cấp hồn sư, bát chu mâu lại vừa hấp thụ được một nguồn năng lượng phù hợp với chính mình nên đã xảy ra biến hoá. Lúc này, bát chu mâu của Đường Tam vốn dĩ dài khoảng ba thước đã từ từ kéo dài tới gần bốn thước, trên mặt cũng đã bắt đầu xuất hiện một loạt răng cưa chỉnh tề làm cho thân của nó với thân thể của nhân diện ma chu dưới đất giống nhau như đúc. Có điểm khác là bát chu mâu của Đường Tam vừa cắn nuốt vừa xuất hiện cả màu trắng bệch. Phía dưới màu trắng này, hồng bạch hai màu khiến cho trên thân bát chu mâu xuất hiện một tầng hoa văn kì bí.

Đồng thời với sự tỉnh táo của đầu óc, Đường Tam nhanh chóng đưa ra phán đoán với sự thay đổi của thân thể mình, dựa theo cảm nhận về bản thân hắn đã đoán ra nguyên nhân năng lượng dịch chuyển như vậy. Năng lượng của nhân diện ma chu đối với bát chu mâu có chỗ tốt hiếm thấy, mặc dù bây giờ chưa biểu hiện ở phương diện nào nhưng Đường Tam vẫn chủ động thôi thúc hồn lực trong cơ thể tiến hành gia tốc hấp thu. Nhân diện ma chu mặc dù đối với kịch độc của đồng loại có khả năng miễn dịch nhưng bát chu mâu của Đường Tam không chỉ có độc của chính nhân diện ma chu mà còn có thêm hai loại độc thảo là băng hoả kịch độc.

Bát giác huyền băng thảo với Liệt hoả hạnh kiều được sinh ra trong băng hoả lúc này đang cuồng loạn chạy trong cơ thể nó, hơn nữa lúc trước hoả long đã làm thương tổn thân thể nó khá nhiều. Lúc này nhân diện ma chu căn bản không có khả năng phản kháng, chỉ có thể để Đường Tam mặc tình hấp thu. Tính mạng của nó dần dần mất đi, tám chân chống đỡ cơ thể từ từ mềm oặt, cả thân thể từ từ nằm bò trên mặt đất, thân ngoài bắt đầu hiện vẻ trắng xám.

Tiểu Vũ cẩn thận nhẹ nhàng đem Tương Tư đoạn trường hồng vào trong lòng mình đồng thời thở dài một hơi, trong lòng chợt sợ hãi nổi lên, nếu như không phải có Tương Tư đoạn trường hồng thì e rằng mình với Đường Tam đã vĩnh viễn không còn được gặp lại.

Liễu Nhị Long dừng bên cạnh Tiểu Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, mặc dù ngoài miệng không nói gì nhưng trong mắt nàng hung quang dần biến mất và thay vào đó là ánh mắt có vài phần hiền lành.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Nhị Long, nàng chợt nhận thấy từ vị giết chóc giả lạnh lùng này toát ra một loại ánh sáng của tình mẫu tử đặc biệt. Loại cảm giác này làm nàng rất thoải mái, hơn nữa sau khi bị thương vì mệt mỏi liền không nhịn được gối đầu lên đùi nàng ta.

" Đứa nhỏ này, có ta ở đây sau này sẽ không cho phép bất kì ai hoặc quái vật nào khi dễ ngươi nữa." Liễu Nhị Long ôn nhu nói.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh đó của Liễu Nhị Long ánh mắt đều toát lên vẻ kinh ngạc, không hiểu sát khí vừa tràn ngập đâu rồi.Tựa hồ như tất cả mọi

việc chém giết vừa qua chưa từng xảy ra vậy?

" Nhị Long sư phụ …." Tiểu Long trong mắt toát ra quang mang cảm kích, thậm chí còn mang theo vài phần nhu hòa trong đó. Giờ phút này nàng lại nhớ tới mẫu thân mình, không phải mẫu thân cũng thường nhìn ánh mắt như vậy để nhìn mình sao? Chỉ là mẹ đã mất.

" Tiểu Vũ, ngươi có nguyện ý làm đệ tử đích truyền của ta không?" Liễu Nhị Long nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Vũ không chút do dự liền gật đầu *" Ta nguyện ý thưa sư phụ."* Nàng vốn thông mình vừa nói vừa quỳ hướng Liễu Nhị Long làm lễ bái sư.

Liễu Nhị Long đem Tiểu Vũ từ dưới đất bế lên, ôm vào lòng mình *" Ta không cần những tục lệ khách sáo này. Tiểu Vũ, sư phụ ngươi cả đời chưa gả cho ai nên bây giờ không có cái gì ngoài nhân thân. Ta không hi vọng ngươi gọi ta là sư phụ, nếu như ngươi không chê ta lỗ mãng, ta hi vọng có thể nghe ngươi gọi ta là mụ mụ."*

Nghe được Liễu Nhị Long nói vây, Phất Lan Đức ở một bên trong lòng không khỏi dâng lên một trận đau xót liền quay đầu đi chỗ khác, Đại sư ánh mắt cũng ngây dại nhìn nàng, trong lòng chợt dâng lên trăm ngàn cảm xúc, môi ông động đậy như muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không nên lời.

Tiểu Vũ đồng dạng cũng giật mình, nhìn Liễu Nhị Long hai mắt đầy vẻ hi vọng nàng vốn mắt đã đỏ giờ dần dần hiện lên một tầng thuỷ vụ nồng đậm, khóc oà một tiếng gắt gao ôm lấy Liễu Nhị Long *" Mụ mụ, mụ mụ …"*.

Mụ mụ hai từ này trong lòng Tiểu Vũ vô cùng trọng yếu, mẫu thân đã rời xa nàng tám chín năm nay, nàng lúc nào cũng muốn gọi lên hai từ này! Lúc này không chỉ là trên người Liễu Nhị Long cho nàng tìm thấy được cảm giác về mẫu thân đồng thời Tiễu Vũ còn cảm nhận được tình mẫu tử mà Liễu Nhị Long dành cho nàng. Trong lúc nhất thời xúc động, chân tình được hiển lộ hoàn toàn.

Liễu Nhị Long nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Tiểu Vũ trên mặt cũng hiện lên một nét cười nhàn nhạt nhung nước mắt cũng không thể khống chế được

mà theo khoé mắt chảy xuống.

Nàng rất yêu Đại sư nhưng Đại sư lại không dám tiếp nhận tình cảm bị cấm kị này. Nhiều năm như vậy nhưng trái tim của Liễu Nhị Long vẫn còn bỏ ngỏ, đến giờ phút này trong lòng nàng như thấy được hình ảnh của quá khứ xuất hiện trên người nhi nữ này. Giờ khắc này, hình bóng của Đại sư trong lòng nàng tựa như bị dao động mạnh. Liễu Nhị Long dành cho Tiểu Vũ trong lòng mình rất nhiều tình cảm tha thiết đồng thời cũng âm thầm thề rằng dù mình có mất đi tính mạng để bảo vệ được Tiểu Vũ, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

" Nhị Long, chúc mừng ngươi." Phất Lan Đức miễn cưỡng ngăn chặn nội tâm đầy kích động, mặt đầy tươi cười hướng đến Liễu Nhị Long nói.

Liễu Nhị Long nhìn Phất Lan Đức, ánh mắt lộ vẻ si ngốc *" Phất Lão Đại, ta có nhi nữ rồi. Ngươi có biết không? Ta đã có nhi nữ. "*

" Đúng vậy, ta biết từ nay về sau ngươi sẽ không còn cô đơn nữa vì ngươi cũng đã có nhi nữ rồi." Nghe Liễu Nhị Long nói, Phất Lan Đức phải liên tục khống chế nước mắt không để trào ra. Hắn làm sao lại không thương xót cho Liễu Nhị Long chứ? Vì Liễu Nhị Long hắn có thể không quản đến bản thân, mong cho Liễu Nhị Long cùng Đại Sư có thể hạnh phúc, hắn có thể đem tình yêu sâu đậm kia của mình chôn sâu tận đáy lòng. Nhưng cũng chính hắn không thể có được người đàn bà mà mình yêu quý thì sao có thể trách Đại sư được chứ? Không, không thể trách, có trách chỉ trách vận mệnh trêu người thôi.

Lúc này, hắn cũng có thể hiểu được rõ tâm tình của Liễu Nhị Long, có gì mà không cùng nàng cao hứng chứ?

Mọi người đều đến chúc mừng, duy nhất có Đại sư đứng ở đó một bước cũng không di động, nhìn Liễu Nhị Long mà tâm tính lương thiện cảm thấy thống khổ, hắn thiếu nàng nhiều, nhiều lắm. Nhưng hắn đối với nàng khi đó giống như tâm trạng của một người đã chết, bất luận thế nào cũng không thể cởi bỏ được. Hắn vì Liễu Nhị Long có nhi nữ mà cao hứng đồng thời hắn nghĩ lại tình cảnh của mình và nàng làm sao lại không đau thương cơ chứ? Chẳng lẽ hắn lại liền đem Liễu Nhị Long ôm vào ngực rồi hướng nàng bày tỏ tình yêu

của chính mình? Chỉ là, hắn không thể làm được. Mối huyết duyên kia như một tầng bóng ma, như một bức tường vô hình thuỷ chung ngăn cách giữa hắn và nàng.

Đường Tam rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình cắn nuốt. Một vầng sán nhàn nhạt từ trên người nhân diện ma chu sáu ngàn năm kia từ từ tan biến, chỉ cần hắn nguyện ý là có thể ngay lập tức hấp thu hoàn hồn này.

Nhưng lúc này Đường Tam với việc hấp thu hoàn hồn, một điểm cũng không có, thu hồi bát chu mâu vào bên trong cơ thể, hắn bước nhanh hai ba bước nhanh chóng đến trước mặt Liễu Nhị Long và Tiểu Vũ.

" Tiểu Vũ, Tiểu Vũ,…" Đường Tam trong mắt không có nước mắt nhưng âm thanh mà hắn phát ra có chút khàn khàn, tình cảm như thế nào mới có thể làm cho âm thanh của hắn biến đổi như vậy?

Tiểu Vũ từ trong lòng Liễu Nhị Long ngẩng mặt lên, nhìn Đường Tam gần trong gang tấc mà nước mắt không ngừng chảy xuống.

Liễu Nhị Long than nhẹ một tiếng, buông lỏng hai tay ra đem Tiểu Vũ đưa đến trước mặt Đường Tam.

Mặc dù xung quanh có nhiều người như vậy, thâm trí bên ngoài còn có cả một vài con hổ hồn thú đang rình mò nhưng Đường Tam bất chấp tất cả, mạnh mẽ mở rộng song chưởng đem thân thể mềm mại của Tiểu Vũ ôm chặt vào trong lòng. Hắn không hề nói câu xin lỗi hay đại loại như vậy nhưng hai hàm răng đã nghiến chặt lại. Hắn sao lại không hối hận khi chính mình đem mùi thơm khỉ la tiên phẩm giao cho Tiểu Vũ chứ? Nếu không phải như vậy thí Tiểu Vũ sao có thể bị đánh lén chứ? Chính vì mình lần này đã khiến cho Tiểu Vũ bị thương, Đường Tam hận chính mình, hận mình sao không đủ sức bảo vệ Tiểu Vũ.

------oOo------

Chương 235: Cắn nuốt, bát chu mâu (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Liễu Nhị Long ngẩng đầu nhìn bầu trời kín đáo nói *" Vĩnh viễn đừng để ta biết ngươi có lỗi với nó. Nếu không, bất luận ngươi là đệ tử của ai, bất luận ngươi có bối cảnh sâu xa như thế nào, tên vua nằm dưới đất đó chính là tấm gương của ngươi."*

Mặc dù nàng không nói tên nhưng tất cả mọi người đều hiểu nàng đang ám chỉ Đường Tam.

Nhẹ nhàng vỗ lên vai Tiểu Vũ, Đường Tam buông lỏng nàng từ trong ngực mình ra, trong hai mắt hắn quang mang đột nhiên trở nên cương quyết. Từ trong như ý bách bảo nang lấy ra một lá cây màu bích lục nhét vào trong miệng Tiểu Vũ, đồng thời tiếp nhận mùi thơm khỉ la tiên phẩm từ trong tay Tiểu Vũ thu vào như ý bách bảo nang.

Đó là long chi diệp, có công hiệu chữa trị vết thương, cũng là lúc trước ở khu băng hoả lưỡng nghi mà có được.

Tiểu Vũ ăn long chi diệp. cảm thấy có một cỗ thanh lương truyền tới khắp toàn thân, vết thương trước ngực nhất thời trở nên tốt hơn nhiều.

Đường Tam nhìn lên ngọn núi, *" Trong núi này, có một vị tiền bối ẩn tu, có một khu vực quanh năm có băng hoả khí bao phủ. Người nào đến gần tất sẽ bị hàn nhiệt trong đó bạo liệt ảnh hưởng, trong thời gian ngắn sẽ nổ tung mà chết, nhưng cũng tại nơi này, có vô số thiên tài địa bảo được sinh ra.Tất cả những dược thảo mà ta có được chính là đều từ nơi này mà ra. Hai luồng khí hàn nhiệt này đối với người khác là có hại nhưng ta vì từng sử dụng hai loại dược thảo, đối với ta ngược lại có ích. Ở nơi này hấp thu hoàn hồn có tác dụng gấp đôi, phiền các vi chờ ta ở chỗ này, ta sẽ nhanh chóng hoàn thành việc hấp thụ hoàn hồn. Các ngươi ngàn vạn lần không được đến gần khu băng hoả lưỡng nghi nhãn để tránh được việc bị thương tích."*

Giải thích chỉ đơn giản một chút, mang theo quyết tâm trong lòng, hắn bắt đầu từ biệt mọi người rồi đi đến bên cạnh con địa huyệt ma chu. Lam tâm thảo cuốn ra, đem thân thể ma chu bị cấm chế nhấc lên, bát chu mâu sau lưng

phóng thích ra, với tốc độ kinh hồn đem thân thể hắn hướng băng hoả lưỡng nghi nhãn mà phóng tới.

Đường Tam vừa giải thích là để trấn an mọi người, điều mà làm hắn quyết tâm hơn chính là thực lực. Những việc vừa phát sinh trước mắt nhắc nhở cho hắn là thực lực vẫn chưa đủ mạnh. Bây giờ hắn thầm nghĩ phải trở nên mạnh mẽ hơn, có đủ thực lực bảo vệ đồng bọn, bảo vệ người mình yêu quý.

Mắt thấy Đường Tam một mực chọn địa huyệt ma chu, Tiểu Vũ vừa định nói gì đó liền bị Liễu Nhị Long ngăn trở lại. Âm thanh của Liễu Nhị Long nhàn nhạt vang bên tai nàng *" Nam nhân như thế mới đúng là nam nhân. Bằng quyết tâm như vậy, hắn nhất định thành công. Thân là một người đàn bà, bất luận là nam nhân của mình quyết định đúng hay sai, vĩnh viễn phải ủng hộ hắn. Nếu hắn thành công, ngươi phải vì hắn mà cao hứng. Nếu hắn sai rồi, hãy nhận sai cùng hắn đi. Cùng lắm thì chết theo hắn."*

Liễu Nhị Long âm thanh rất bình thản nhưng giọng nói kia tràn ngập bi thương, trong đó bao hàm cả quyết tâm bất đắc dĩ mà lòng đau xót.

Tiểu Vũ thì thào nói *" Cùng lắm thì chết theo hắn. Mụ mụ, người nói đúng. Ta hắn phải theo hắn làm mọi chuyện. "* Nghe Liễu Nhị Long nói, dường như mở ra trong nàng một cánh cửa mới, Tiểu Vũ có cảm giác như suy nghĩ đã thông suốt.

Chính là, Đại sư ở phía sau lưng Liễu Nhị Long lại có một cảm giác hoàn toàn khác. Lúc này Đại sư đã một câu cũng không thể nói nên lời, cả người như một khúc gỗ, ngơ ngác đứng ở đó một lúc lâu cũng không nói gì.

Phất Lan Đức âm trầm nghiêm mặt, nhìn về phía đại sư *" Tiểu Cương, ngươi theo ta, ta có lời muốn nói với ngươi."*

Nói xong, Phất Lan Đức liền đi sang một bên, Đại sư mặt không chút thay đổi đi theo phía sau hắn. Làm cho người ta cảm giác giống như là một xác chết biết đi.

Đưa mắt nhìn Đại sư cùng với Phất Lan Đức đang đi tới xa xa, Liễu Nhị Long trong lòng thầm than một tiếng. Tiểu Cương à, ta cả đời này cũng

không thể yêu thương bất kì nam nhân nào nữa. Nếu ngươi thật sự không thể chấp nhận ta thì ta cũng sẽ ở vậy đến già. May mà bây giờ ta cũng đã có nhi nữ. Ta bây giờ cũng có chút rõ ràng vì sao ngươi thu Đường Tam làm đệ tử đích truyền, ít nhất đứa nhỏ này có thể giúp chúng ta biểu hiện vài phần phải không?

Nghĩ tới đây, Liễu Nhị Long trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, đau buồn nội tâm cũng giảm đi vài phần, cả người đã nhẹ nhàng hơn. Trên mặt, ánh mắt đã buông lỏng, nàng xem ra có vẻ đẹp hơn vài phần. Nhẹ nhàng ở một bên ôm lấy vai Tiểu Vũ, nhìn về phía chân trời xa.

Đường Tam vượt núi mà qua, rất nhanh đã tới địa phương quen thuộc kia.

Trở về khu băng hoả lưỡng nghi nhãn, cảnh tượng trước mắt làm hắn không khỏi rung động. Vốn dĩ đã bị hắn cơ hồ lấy đi hết tất cả địa bảo, lúc này thông đạo lại một lần nữa khôi phục màu xanh biếc. Mặc dù không giống như trước kia nhưng nhìn sinh cơ bừng bừng như vậy lại làm người khác cảm thấy thư thái.

Băng hoả nhãn không hổ là bảo địa, toàn bộ mầm móng mà Đường Tam lưu lại đã phát triển, bằng khả năng sinh trưởng gấp mười lần, trong thời gian ngắn ngủi nửa năm này đã một lần nữa tạo nên ở đây một mảnh sinh cơ. Mặc dù trong thời gian ngắn không có dược thảo tiên phẩm xuất hiện nữa nhưng ít nhất nơi này vẫn là trọng bảo. Trăm năm hoặc mấy trăm năm sau, nơi đây sẽ trở lại phong thái vốn có.

Đường Tam đem địa huyệt ma chu ném sang một bên, bát chu mâu sau lưng không khách khí đâm thẳng vào chỗ yếu hại của nó. Ma thú này đã bị cấm chế Địa Âm, bát chu mâu không ngừng cắn nuốt tính mạng lực.

Đường Tam nhận thấy địa huyệt ma chu trên mặt đất và nhân diện ma chu vừa bị giết nhìn thì giống nhau nhưng hắn lại phát hiện nếu cắn nuốt nguồn năng lượng cường đại kia sẽ giúp mình trong giây lát trở nên cường đại nhưng cũng nhanh chóng bị biến mất đi, cũng không giống như trước đây bị phụ hồn cốt bát chu mâu hấp thu. Hắn hiểu được, lần tiến hoá lần này của bát chu mâu nguyên nhân chính là bởi năng lượng này. Khả năng cắn nuốt dù sao cũng không thể đem năng lượng bên ngoài hoàn toàn trở thành của bản thân

mình được. Về phần nguyên nhân thì rất đơn giản, bởi vì Huyền thiên công của Đường Tam không có phương pháp hấp thu nguồn năng lượng này, mặt khác năng lượng có thuộc tính bất đồng nếu tuỳ tiện hấp thu chẳng những không có lợi, ngược lại còn có hại.

Mắt thấy địa huyệt ma chu dưới đất tính mạng sắp bị bát chu mâu cướp đi, trong đôi mắt nhỏ trên đầu của nó tràn ngập quang mang âm độc. Đường Tam khoé miệng nở một nụ cười lạnh, tử quan trong mắt chợt trở nên cường thịnh, tựa như một đạo lợi kiếm bình thường đâm sâu vào trong mắt của địa huyệt ma chu.

Địa huyệt ma chu thân thể to lớn nhất thời chấn động kịch liệt, Đường Tam mượn cơ hội này, dụng bát chu mâu phát động cắn nuốt toàn lực.

Địa huyệt ma chu kịch liệt giãy dụa giảm dần, tính mạng của nó dần dần biến mất.

Nhớ lại Tiểu Vũ từng nói về tinh thần chấn động, Đường Tam chợt nghĩ ra phương pháp, hay là lợi dụng chính Tử vô ma đồng của mình hướng vào địa huyệt ma chu đang sắp chết trên mặt đất, đột nhiên rung động tinh thần của đối phương làm cho oán khí trước khi chết của nó tiêu tan đi, cứ như vậy ý thức trong linh hồn chấn động cũng tự nhiên biến mất, việc hấp thu hoàn hồn cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Một luông quang mang màu đen nhàn nhạt bắt đầu từ trên người địa huyệt ma chu thoát ra, ngưng tụ tại phía trên thân thể nó. Hồn hoàn lực xuất hiện, chứng minh con hồn thú ngàn năm này chính thức đã mất đi tính mạng.

Đường Tam cởi bỏ áo ngoài, trực tiếp lao vào trong dòng suối nóng có khả năng hoà tan kim thiết kia, sau đó lại bơi tới băng hoả lưỡng nghi nhãn nơi hai con suối hội tụ.

Đối với người khác mà nói, hai con suối này không cái nào không phải là tồn tại một cách cực kì đặc biệt, nhưng do Đường Tam đã phục dụng qua Bát giác huyển băng thảo và Liệt hoả hạnh kiều nên trong khu băng hoả lưỡng nghi nhãn thì hắn chỉ cảm thấy ấm áp và mát mẻ mà thôi.

Hai nguồn năng lượng bất đồng đồng thời dung nhập cơ thể, cùng với tiên phẩm dược thảo bên trong cơ thể hắn tương hợp, dần dần tăng lên. Đường Tam nằm ở trong suối, chậm rãi đưa tay phải của mình lên. Một luồng tử quang từ tay hắn toát ra, lam ngân thảo hướng tới địa huyệt ma chu hoàn hồn kêu gọi.

Luồng khí đen rốt cục cũng tìm được đường thoát, nhất thời giống như trăm sông đổ ra biển, dũng mãnh hướng tay phải của Đường Tam lao tới.

Làm như vậy, luồng khí đen cùng với Lam tâm thảo trong tay Đường Tam tiếp xúc trong nháy mắt, lấy thân thể Đường Tam làm trung tâm, nước suối ở khu vực băng hoả lưỡng nghi nhãn nhất thời trở nên cuồng bạo.

Đường Tam sở dĩ chọn chỗ này để hấp thu hoàn hồn thực ra cũng đã có suy nghĩ kĩ. Khu băng hoả lưỡng nghi nhãn này đối với hắn không có hại bởi vì hắn từng phục qua hai loại tiên phẩm dược thảo kia nên ở trong khu vực này đối với hắn rất thoải mái. Vô hình trung, ở đây đối với thân thể hắn đã hình thành một tầng bảo vệ. Mà nước suối chính là một nguyên nhân, dược tính của hai loại tiên phẩm dược thảo trong cơ thể cũng được hoàn toàn kích phát, hình thành tầng bảo vệ thứ hai. Hơn nữa còn phụ hồn cốt đằng sau lưng, vì vậy muốn chạm tới thân thể Đường Tam trước tiên phải phá tan ba tầng bảo vệ này đã.

Thực lực của Đường Tam lúc này đã có thể hấp thu hồn hoàn của hồn thú sáu ngàn năm, lúc này với ba tầng bảo vệ, việc hấp thu hoàn hồn của con địa huyệt ma chu mới được ngàn năm này tất nhiên là sẽ nhanh chóng thành công. Đây chính là nguyên nhân trọng yếu để hắn mạo hiểm.

Kế hoạch cùng thực tế vĩnh viễn luôn có điểm sai khác, tình huống của Đường Tam lúc này chính là như thế. Không có chính thức hấp thu, vĩnh viễn không thể tưởng tượng hồn lực mà hồn thú ngàn năm mang lại khổng lồ đến thế nào.

Cứ thế, luồng khí đen từ tay phải Đường Tam dũng mãnh dung nhập vào thân thể trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy ánh sáng xung quanh tối sầm lại, chính mình phảng phất được bao phủ trong ngập trời những cơn sóng lớn.

Điều này tuyệt không phải là khoa trương, năng lượng của hoàn hồn vô cùng dũng mãnh, cơ hồ trong nháy mắt đã tràn ngập khắp các ngõ ngách trong cơ thể Đường Tam. Thậm chí không cần hắn điều khiển, nguồn năng lượng khổng lồ kia đã tự động vận hành di chuyển.

Hồn lực của địa huyệt ma chu không bá đạo như của nhân diện ma chu nhưng lại tràn ngập cảm giác âm lãnh, cái loại cảm giác này trong nháy mắt đã cùng băng hoả lưỡng nghi khí có sự xung đột, đó là một loại lãnh lẽo xuất phát từ sâu thẳm trong linh hồn, là do thế giới tinh thần sinh ra khi bị âm lãnh xâm nhập.

------oOo------

Chương 236: Cắn nuốt, bát chu mâu (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần kinh của Đường Tam gần như đã bị cái lạnh này làm cho tê liệt, trên người ba cái hồn hoàn chuyển động với một tốc độ kinh người, khiến cho thân thể hắn nhìn qua như cả người được bao bọc trong một cái kén lớn màu tím.

Lúc này đây, càng hấp thu nhanh càng gây cho Đường Tam một cảm giác, không phải là thống khổ mà lại một loại cảm giác kinh khủng. Thực ra công tác chuẩn bị của hắn cũng khá hoàn chỉnh, hai nguồn năng lượng từ băng hoả lưỡng nghi nhãn đã thành công trong việc loại bỏ tạp chất từ hồn hoàn của địa huyệt ma chu. Nhưng hắn không ngờ nguồn năng lượng trước mắt kia đối với bản thân lại quá khổng lồ, mỗi lần đánh sâu vào, làm Đường Tam cảm giác mình bay bổng giống như mưa gió. Tựa hồ như thân thể này không phải của mình nữa, mà là chính mình ở một bên bàng quan theo dõi. Cái kiểu không thể nào khống chế được cảm giác của bản thân này, so với việc đau đớn khi hấp thu hồn hoàn của nhân diện ma chu lại làm cho người ta càng khó chịu hơn.

Có kinh nghiệm từ lần hấp thu trước, Đường Tam bây giờ biết hắn căn bản

không có biện pháp gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, hơn hết là làm cho ý chí của mình càng trở nên kiên định hơn. Bất luận thân thể có xuất hiện tình huống nào tuyệt không thể kinh hoàng. Nếu không, chẳng may một cái là thân thể của mình sẽ bị chính nguồn năng lượng khổng lồ này huỷ diệt.

Luồng khí màu đen từ thân thể địa huyệt ma chu không ngừng từ trên người thoát ra, liên tục được Đường Tam hấp thu, quang mang từ ba cái hồn hoàn dần trở nên ảm đạm mà thay vào đó làm một tầng khí lưu màu đen. Đường Tam xương cốt không ngừng phát ra âm thanh lách cách dày đặc, cứ thế luông khí đen không thế khống chế dần chui vào từng kinh mạch trong cơ thể hắn.

Rất nhanh Đường Tam phát hiện, mỗi khi luồng năng lượng màu đen khổng lồ này đả thông một vài xông mạch cùng dương duy mạch trong cơ thể mình thì tựa hồ yếu bớt đi vài phần. Tựa hồ như hai đường kinh mạch đã hấp thu. Cảm giác này làm Đường Tam vô cùng mừng rỡ, hắn mơ hồ hiểu được chiều rộng của kinh kì bát mạch đối với việc hấp thu năng lượng quả nhiên có sự đặc biệt.

Đáng tiếc bây giờ mình mới đả thông được hai mạch, nếu có thể đả thông được ngoài tứ mạch nói không chừng việc hấp thu hồn hoàn ngàn năm này đã trở nên dễ dàng rồi.

Dần dần, sự thống khổ bắt đầu xuất hiện. Đó là loại thống khổ do bành trướng, mặt ngoài nhìn cơ thể Đường Tam không có gì biến hoá nhưng bên trong cơ thể, hắn cảm giác được thân thể mình tựa như một khối cầu đang không ngừng phình thêm ra, tựa hồ như có thể nổ tung bất kì lúc nào.

Mặc dù trong cơ thể, luồng năng lượng màu đen đi qua xông mạch và dương duy mạch không ngừng được hấp thu nhưng năng lượng vào người lại càng lúc càng lớn. Mỗi chỗ xương cốt cùng kinh mạch đều có cảm giác tê dại, tựa như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang chạy trên cơ thể mình.

Băng hoả lưỡng nghi nhãn cùng với hai loại tiên phẩm dược thảo mà Đường Tam từng sử dụng lúc này bắt đầu hiển hiện tác dụng của chúng. Bởi vì đã trải qua quá trình luyện kim thân trong băng hoả, kinh mạch của Đường Tam đã trở nên cực kì cứng cỏi vì thế nên mặc dù luồng khí đen kia trong kinh

mạch không ngừng đổ vào nhưng sự co dãn của xung mạch lại càng khuếch trương không hề có dấu hiệu tan vỡ.

Địa huyệt ma chu kia mặc dù có hồn lực khổng lồ nhưng dù sao cũng có giới hạn. Như vậy khi nguồn năng lượng kia được hấp thu đến mức cực đại, lúc này kinh mạch của Đường Tam đã có khả năng chống đỡ cực kì kinh khủng, mặc dù vậy hắn vẫn kiên trì như trước. Lúc này bất kì thống khổ nào cũng không thể dao động niềm tin kiên định của hắn, vì chính mình, vì Tiểu Vũ, hắn biết mình không thể thất bại.

Địa huyệt ma chu thân thể lặng yên hoá bụi phấn, đó là kết quả sau khi toàn bộ năng lượng mất đi, khả năng tiếp theo của nó cũng chỉ có thể là làm cho đất đai nơi này phì nhiêu hơn mà thôi.

Thống khổ bắt đầu từ đỉnh đầu di chuyển xuống, không chỉ là xông mạch cùng dương duy mạch, trong cơ thể Đường Tam kinh mạch nương theo sự lưu chuyển của hồn lực mà đem năng lượng này hấp thu, như muốn cùng Huyền thiên công dung hợp làm một thể.

Năng lượng trong hồn hoàn sở dĩ có thể hấp thu được bởi vì hồn thú lúc phóng thích năng lượng trở thành hồn hoàn được chia làm hai phần, một phần sau khi loại bỏ được phần năng lượng tih khiết nhất có thể trực tiếp hấp thu giúp thực lực hồn sư tăng tới tầng kế tiếp. Mà bộ phận còn lại là kế thừa đại bộ phận đặc tính của hồn thú, những năng lượng dị chủng này ngưng tụ thành hồn hoàn, sẽ trở thành hồn kĩ của hồn sư.

Cùng với cảm giác bành trướng dần biến mất, thống khổ cũng dần giảm đi, cái cảm giác buông lỏng này làm cho tinh thần Đường Tam trở nên uể oải. Hắn cùng quá trình tiếp tục hấp thu, chậm rãi chìm vào giấc ngủ say trong băng hoả nhị nghi nhãn đầy dễ chịu đối với thân thể này.

Lúc này nếu ai có thể chứng kiến được biến hoá của Đường Tam sẽ phát hiện vẻ bề ngoài của hắn đang không ngừng biến hoá. Một lúc trắng, một lúc hồng, một lúc lại đen, mà trên người hắn vốn ba cái hồn hoàn hai vàng một trắng, giờ có thêm một cái hồn hoàn màu đen từ hư ảo dần dần hình thành.

Có lẽ đạt tới đệ tứ hoàn hồn sau ngàn năm tu luyện, Đường Tam không phải

là người duy nhất nhưng không thể phủ nhân với tuổi tác hiện nay, hắn tuyệt đối là duy nhất. Lam ngân thảo lại tiến hoá một lần nữa thì sẽ như thế nào? Phế vũ hồn sẽ như thế nào? Mặc dù Đường Tam đã ít cố gắng nhưng nó vẫn duy trì cấp bậc cùng với cường đại vũ hồn, không phân cao thấp.

" Tiểu Cương, nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi định xử lí mối quan hệ giữa ngươi và Nhị Long ra sao?" Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Đại sư, ánh mắt cực kì bất thiện.

Đại sư ngơ ngác nhìn Phất Lan Đức *" Ta không biết."*

"Không biết? Hai mươi năm. Ta hỏi ngươi, người khi còn sống có được bao nhiêu cái hai mươi năm? Một nữ hài tử ở tuổi thanh xuân đẹp nhất chỉ vì một câu nói của ngươi mà hao phí mất thời gian hai mươi năm. Mặc dù chúng ta là huynh đệ nhưng ta thực muốn hận ngươi, cho ngươi một bài học.

Đại sư cười khổ " Ngươi nói không sai. Bất quá, cho ta nói một lời. Ta không muốn bởi vì ta mà làm Liễu Nhị Long thương tâm. Kỳ thật, chính ta còn muốn tự hận bản thân mình. Đều là do ta sai, còn Liễu Nhị Long cũng phải chịu thống khổ như vậy, thậm chí còn hơn những gì mà ta phải chịu đựng.

Nhìn mặt Đại sư cười mà so với khóc còn khó coi hơn, Phất Lan Đức trầm mặc, hắn rõ ràng Đại sư cũng không làm sai điều gì. Nếu hắn thật sự yêu Liễu Nhị Long thì chuyện đó trái với luân thường đạo đức, không thể chấp nhận được. Đại sư không tiếp nhận Liễu Nhị Long không phải vì bản thân mà vì danh tiếng của nàng. Hắn không muốn Liễu Nhị Long vì yêu mình mà suốt đời bị mọi người mắng chửi. Lúc đầu Đại sư lựa chọn rời đi cũng chính vì nguyên nhân này, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới Liễu Nhị Long tình thâm như vậy, vẫn đau khổ chờ đợi cho đến tận bây giờ.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng *" Tiểu Cương, thật sự không có cách nào khác sao? Nếu cứ như thế, hai ngươi mặc dù không trái với luân thường nhưng các ngươi lại thống khổ cả đời. Ngươi hắn cũng thấy rõ, trừ lấy ngươi ra Liễu Nhị Long trong lòng không có khả năng yêu nam nhân nào nữa. Nếu thật sự ngươi vẫn muốn làm tổn thương nàng như vậy, thì không bằng ngươi hãy đi khỏi đây luôn đi, ít nhất nàng không đến gần ngươi, vậy trong lòng còn có chút hảo cảm."*

Đại sư yên lặng gật đầu, *" Lần này ta đi sẽ không trở lại nữa. Phiền ngươi nói lại, ta không nên ở bên nàng nữa, ở lại sẽ làm nàng càng trở nên thống khổ. Phất Lan Đức, nhiều năm qua ta vẫn không nói với ngươi một tiếng cảm ơn. Cũng vì giữa hai chúng ta, ngươi cũng đã phải nhận thống khổ như thế. Xin lỗi ngươi, Phất Lan Đức.*

Phất Lan Đức hai mắt đỏ lên, " Nói điều ngu ngốc đó làm gì chứ. Ta là đại ca của các ngươi, trước kia, bây giờ và mãi mãi sẽ là như thế. Ta không cần ngươi nói cảm ơn gì, ta chỉ mong được thấy ngươi cùng Liễu Nhị Long mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau, ngươi không hiểu sao? Tiểu Cương, đồ hỗn đản nhà ngươi, sao cứ mãi chấp nhặt mấy chuyện đó chứ. Chẳng lẽ ngươi và Liễu Nhị Long sau khi kết hợp liền đi ẩn cư thì có sao đâu chứ. Các ngươi không nói ra, có ai biết các ngươi là huynh muội đâu?*"*

Đại sư quyền phải giơ lên, đấm mạnh vào ngực trái " Chính là, ta không thể lừa được tim mình. Ta thật sự không thể.*" Phất Lan Đức trong đầu chợt loé lên, nghĩ tới một cách "* Tiểu Cương, ta hỏi ngươi, ngươi có thật lòng yêu thương Liễu Nhị Long không? *"*

Đại sư hơi sửng sốt " Phất Lão Đại, vấn đề này còn cần phải hỏi lại sao? Nếu ta không thương nàng thì sao phải đến nông nỗi này?*"*

Phất Lan Đức trên mặt đột nhiên toát lên một nét cười xảo trá," Tốt lắm, ta có thể khẳng định Liễu Nhị Long vẫn yêu ngươi sâu đậm lắm. Đã như thế các ngươi hãy cùng bỏ cái suy nghĩ luân thường đạo đức đó đi. Ta nói như thế ngươi đã hiểu chưa.*"*

" Ngươi *…" Đại sư giận giữ, hắn vẫn giữ cái suy nghĩ này nhưng khi nhìn thấy con mắt của Phất Lan Đức thì một câu phản bác cũng không thể nói ra. Đúng vậy, mình cùng Liễu Nhị Long yêu nhau, tinh thần đã sớm đến bên nhau rồi. Không phải đã trái với luân thường thì là cái gì nữa chứ?*

" Phất Lan Đức, ta đã hiểu rõ hảo ý của ngươi. Chính là tinh thần dù sao cũng chỉ là tinh thần mà thôi. Ít nhất thân thể giữa hai chúng ta vẫn đều rất thuần khiết.*"*

Phất Lan Đức mỉm cười nói, " Chỉ cần ngươi thừa nhận tinh thần đã trái với luân thường là được rồi. Hơn nữa ta vẫn tin tưởng các ngươi đang nhầm lẫn ở điều đó. Nếu tinh thần các ngươi đã trái luân thường như vậy rồi, vậy sao các ngươi không thể kết hợp tại tinh thần được chứ? Không cần danh phận, chỉ cần thừa nhận lẫn nhau là được. Các ngươi hoàn toàn có thể làm một đôi vợ chồng tinh thần mà."

Đại sư vẫn mơ hồ," Phất Lan Đức, ta vẫn không rõ ý tứ của ngươi."

*Phất Lan Đức tức giận nói "*Ngươi thông minh vậy, đơn giản thế có gì mà không hiểu. Ý của ta rất đơn giản. Các ngươi kết hợp với nhau, có thể thành vợ chồng, chỉ cần xưng hô không thay đổi là được. Theo suy nghĩ của ngươi bây giờ, chỉ cần các ngươi không phát sinh quan hệ thân thể, vậy thì không thể gọi là loạn luân được. Các ngươi có thể phát sinh tình cảm nhưng vẫn giữ lễ, chỉ yêu nhau trong tinh thần còn vẫn duy trì sự trong sạch của thân thể, vậy thì ai có thể nói ra nói vào được chứ?"

------oOo------

Chương 237: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Phất Lan Đức nói như vậy, Đại sư động tâm một trận, thì thào nói: *"Này, như vậy thật sự không sao chứ?"*

Phất Lan Đức ngang nhiên cất giọng oang oang,*" Cái gì mà không thể chứ? Ít nhất như vậy trái tim của hai người các ngươi đã tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần các ngươi bảo vệ được đạo phòng tuyến cuối cùng kia, mỗi ngày mỗi tối cùng nhau ở một chỗ nhưng lại có thể cảm nhận được tình yêu của đối phương, có cái gì là không tốt nào? Đừng nói các ngươi chỉ là đường huynh muội, cho dù là hôn huynh muội thì có thể làm sao chứ? Các ngươi chỉ là yêu thương qua lại lẫn nhau, đối với người ngoài nói là tình cảm huynh muội, như thế ngươi đối với cái suy nghĩ thủ cựu của mình sẽ không còn ý kiến gì nữa rồi."*

Nghe Phất Lan Đức nói, Đại sư đứng ngốc trệ ở nơi đó như một pho tượng, một lúc lâu sau trong miệng Đại sư mới mạnh mẽ nói ra một câu rõ ràng, *" Phất Lan Đức, con mẹ ngươi sao không nói điều này sớm?"*

Bỏ lại những điều này, Đại sư mạnh mẽ đứng vọt lên, hướng tới chỗ Liễu Nhị Long chạy như điên. Bởi vì chạy vội quá nhanh, nước mắt hắn tại không trung vẽ thành hai đạo thủy tuyến đẹp đẽ.

Nhị Long, Nhị Long, rốt cục ta đã có thể danh chính ngôn thuận yêu ngươi rồi. Chỉ cần có thể yêu ngươi, thì không có thân xác cũng đâu có gì mất cơ chứ? Yêu luyến trên tinh thần như vậy là đã đủ rồi!

Nhìn bóng lưng của Đại sư, Phất Lan Đức trên mặt mới toát ra một nét tươi cười, Tiểu Cương, tên ngốc này, mỗi ngày cũng một chỗ âu yếm yêu thương, chẳng lẽ các ngươi thật sự có thể kiềm chế được hay sao?

Mắt thấy Đại sư hướng đến mình chạy như điên, Liễu Nhị Long trong lòng nhất thời thót lên.

Đại sư cơ hồ chạy như điên đến trước mặt Liễu Nhị Long, trừng trừng nhìn Nhị Long mỹ miều kia đến mê man, đột nhiên song chưởng hắn mở ra, dùng toàn lực đem Liễu Nhị Long ôm chặt vào lòng mình,*" Liễu Nhị Long, ta xin lỗi ngươi."*

Chỉ có bảy chữ nhưng lại như mở ra cả một cửa đập nước mắt. Liễu Nhị Long chỉ cảm thấy trước mặt mơ hồ một trận, nàng như vậy đã là hơn bảy mươi cấp hồn lực nhưng lúc này nửa phần khí lực cũng không sử dụng được. Cả người hoàn toàn mềm nhũn ngã vào lòng đại sư, nước mắt như quán tính ào ra.

Những lời này, nàng đã mơ ước lâu lắm rồi. Hai mươi năm, giống như theo lời Phất Lan Đức, đã hai mươi năm trôi qua rồi. Hai mươi năm nay làm thế nào có thể qua được? Cho dù nàng mặt ngoài sẽ lại kiên cường, nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ là một người đàn bà, người đàn bà nào mà không khát vọng được người yêu che chở? Người đàn bà nào không khát vọng chính mình được hạnh phúc.

Có lẽ vì hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, Liễu Nhị Long chỉ cảm thấy thân thể chính mình tựa hồ như chập chờn trong mộng, tất cả những điều này đều không phải sự thật.

Phất Lan Đức lập tức hướng đến đám người Triệu Vô Cực, Tiểu Vũ phất phất tay. Mọi người chậm rãi tháo lui sang một bên, để phiến không gian rộng lớn này lại cho hai người Đại sư và Liễu Nhị Long.

Độc ngoài trận, bởi vì mùi thơm khỉ la tiên phẩm đã biến mất, cuối cùng còn thừa vài đầu hồn thú cũng không cam tâm mà đành bỏ đi, theo bọn họ biến mất, chung quanh là một mảng yên tĩnh.

" Tiểu Cương, Tiểu Cương, ngươi có biết ta đã đợi bao nhiêu lâu không chứ? Bảy ngàn ngày, ngày qua đêm qua, ngươi cũng biết ta ở chỗ này mà tại sao không tới chứ? Có phải ngươi thật sự trốn tránh, không nguyện ý ở cùng với ta đúng không?" Liễu Nhị Long thất thanh khóc rống lên, cứ gục dưới vai Đại sư mà nói.

Đại sư dùng sức ôm chặt,*" Nhị Long, ta xin lỗi ngươi, ta thề sau này sẽ không trốn tránh tình cảm của chúng ta nữa. Mặc dù chúng ta có thể không giống vợ chồng bình thường vậy, nhưng ta nhất định phải giữ cho được người ta yêu là ngươi."*

Lập tức, Đại sư đem suy nghĩ của Phất Lan Đức nói ra, Liễu Nhị Long vẫn lẳng lặng nằm ở trong lòng hắn nghe, nàng nghe Đại sư nói thì là có tình cảm vợ chồng nhưng không phải là vợ chồng thật, nàng cũng rõ ràng, Đại sự vẫn như trước không thể thoát được cái ràng buộc kia. Chỉ là đã chờ đợi nhiều năm như thế, vất vả mãi nam nhân trước mắt mới khẳng định không trốn đi nữa, ít nhất hắn đã nói sẽ mãi ở lại bên mình, đã như vậy cần gì phải cưỡng cầu nhiều nữa chứ?

Có lẽ vì đã thu được Tiểu Vũ làm con gái nuôi, đối với tâm tình Liễu Nhị Long sinh ra ảnh hưởng rất lớn, trong lúc này lòng nàng chỉ thuận theo suy nghĩ tự nhiên, nhu thuận nép đầu vào ngực Đại sư, trước tiên được ở cùng một chỗ với người mình yêu là quan trọng nhất.

Sau hơn nửa giờ, Chu Trúc Thanh thuận lợi hấp thu Quỷ Hổ hồn hoàn, cùng

với Đái Mộc Bạch quay trở lại. Nhìn qua hơi thở nàng tựa hồ càng thêm tươi sáng nhưng cũng lạnh lùng hơn, lại thêm vài phần anh khí, chiều cao cũng tăng thêm một chút, mặc dù không có cao như Tiểu Vũ, nhưng nếu nhìn qua bề ngoài cũng đã mang vài phần phong thái của một mỹ nhân.

Thuộc tính của hồn hoàn tác dụng với thân thể chắc chắn là không sai, khiến thân thể hồn sư sinh ra những biến hóa nhất định. Mặc dù Sử Lại Khắc thất quái tuổi không lớn, nhưng các nàng ai cũng có ít nhất ba hồn hoàn, năng lượng bên trong hồn hoàn tác dụng thúc đẩy sự phát triển cơ thể của bọn họ, mặc dù trên mặt còn non nớt nhưng dáng vẻ bên ngoài thì đã gần với một người phụ nữ trưởng thành. So sánh với hơn một năm trước, mỗi người tựa hồ lớn hơn đến cả vài tuổi, chỉ cần bọn họ không nói ra, sợ rằng rất khó có ai có thể tưởng tượng được trong Sử Lai Khắc thất quái người nhỏ nhất còn chưa được mười bốn tuổi.

Người tiếp theo trở về chính là Trữ Vinh Vinh, sắc mặt cũng không có tái nhợt như Áo Tư Tạp vậy. Lúc trước khi Liễu Nhị Long đánh trọng thương Lân giáp thú, Áo Tư Tạp thủy chung đứng bên cạnh người nàng, hai mắt dừng trên người không ngừng ở bên cạnh an ủi nàng. Đến lúc Trữ Vinh Vinh bắt đầu hấp thu hồn hoàn, Áo Tư Tạp mới chạy sang một bên mà nôn thốc nôn tháo. Sau khi nôn xong, hắn tiến lại khung cảnh kinh khủng mà Liễu Nhị Long tạo ra mà thu thập một lượt. Bởi vậy sau khi Trữ Vinh Vinh hấp thu hồn hoàn xong cũng không có phải chứng kiến cái tràng cảnh ác tâm đó, tâm trạng lại có vẻ tốt hơn so với Áo Tư Tạp vài phần.

Lúc này Sử Lai Khắc thất quái chỉ có Đường Tam là chưa trở về, mọi người yên lặng ở bên trong độc trận chờ đợi.

Liễu Nhị Long sau một lúc ỷ ôi trong lòng Đại sư, hai mắt nhắm lại tựa đang ngủ, hai mươi năm qua chưa bao giờ nàng có được cảm giác yên ổn như hiện tại, nhìn khuôn mặt nàng toát ra nét tươi cười điềm đạm hạnh phúc, Đại sư không hiểu sao trong lòng cũng có một sự thỏa mãn.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực ở một bên đang thấp giọng nói về cái gì đó, nhìn bộ dáng của Đại sư và Liễu Nhị Long bây giờ, Phất Lan Đức trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, trên mặt khó có thể che giấu nét cười.

Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch yên lặng ngồi cùng một chỗ, mặc dù vẻ mặt của nàng tựa vẫn còn lãnh đạm như vậy, nhưng đối với việc Đái Mộc Bạch ngồi cùng một chỗ với mình cũng không phản đối gì cả.

Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp tình huống cũng không có sai biệt lắm, chỉ là trên mặt Trữ Vinh Vinh thần sắc rất ôn nhu, chủ động tựa vào vai của Áo Tư Tạp, nghe hắn ở bên cạnh nói cái gì đó, từ sự hưng phấn hiện trên khuôn mặt nàng có thể nhận ra, đệ tứ hồn hoàn của nàng hẳn là có những thu hoạch không nhỏ.

Mập mạp lúc trước tiêu hao hồn lực không nhỏ, một mình dựa vào gốc cây đại thụ tu luyện, ngưng tụ lại hồn lực của mình. Tiểu Vũ ở một chỗ cách không xa hắn, từ thương thế của nàng lẽ ra phải ngồi điều tức chữa thương nhưng tâm tình của nàng thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Những người khác đã trở về đầy đủ, chỉ thiếu mỗi Đường Tam, nàng như thế nào lại không lo lắng cơ chứ? Ngồi ở nơi này nhưng trong lòng nàng lúc nào cũng hướng về Đường Tam mà cầu khẩn. Không chỉ có nàng, những người khác lúc này cũng lộ ra thần sắc, tại sâu trong đáy mắt cũng mang theo vài phần lo lắng. Mặc dù Đường Tam nói là tự mình tuyệt đối nắm chắc, nhưng cấp bậc hồn hoàn mà hắn hấp thu quả thật hơi lớn quán mức.

Một canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ tự nói với mình, hấp thu hồn hoàn cường đại như vậy mất nhiều thời gian cũng đúng.

Hai canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ nói với mình chắc chỉ cần một chốc nữa là xong.

Ba canh giờ trôi qua, Tiểu Vũ trong lòng thầm nhủ: nhanh, nhanh nữa lên.

Bốn canh giờ trôi qua, trời càng ngày càng tối, Tiểu Vũ hướng mắt nhìn lên ngọn núi mà Đường Tam ở đó, trong lòng không ngừng gọi, ca, ngươi thế nào mà sao mãi chưa quay trở lại.

Năm canh giờ trôi qua, bóng đêm dần bao phủ khắp mọi nơi, nước mắt Tiểu Vũ không ngừng chảy xuống, bất kì ai tới an ủi cũng không dừng được. Lúc này trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm, chỉ cần ngươi còn sống trở về thôi,

dù cho ngươi không còn có đến nửa phần năng lực, dù là ngươi biến thành người bình thường, thậm chí là tàn phế đi, ta cũng nguyện ý, chỉ cần ngươi còn sống thôi.

Chờ đợi suốt năm canh giờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, không chỉ có Tiểu Vũ mà tất cả mọi người cũng đều trở nên lo lắng, nếu như không phải có Đại sư ngăn trở, mọi người đã xuất phát tìm kiếm ở ngọn núi kia một lượt rồi.

Ánh trăng chiếu sáng khắp mặt đất, ánh sáng tinh khiết chiếu lên mỗi người ở Sử Lai Khắc học viện tạo nên nhưng cái bóng đen trên mặt đất, trong tâm Tiểu Vũ cùng đã tuyệt vọng mà trở nên lạnh như băng, trong mắt nàng sự mong chờ đã dần dần chuyển hóa thành sự chết chóc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng huýt sáo dài vang vọng khắp bầu trời đêm, trong đêm yên tĩnh tiếng huýt sáo dài như vậy vang lên vô cùng rõ ràng.

Giống như là bị lửa đốt, tất cả những người của Sử Lai Khắc học viện đều đứng dựng cả dậy, sự tuyệt vọng trong đôi mắt của Tiểu Vũ liền biến thành ngọn lửa hưng phấn điên cuồng thiêu đốt, không để ý đến cái gì chỉ hướng đến ngọn núi mà liều mạng chạy.

" Ca, ca…." Nàng la lên, thanh âm của nàng bởi vì khóc nhiều quá đã trở nên khàn khàn, thầm mong sớm thấy được số mệnh của nam nhân kia.

Đúng vậy, tiếng huýt sáo dài đó đích thị là của Đường Tam, từ phía trên ngọn núi, thân ảnh thon dài của Đường Tam dưới ánh trăng xuất hiện một cái bóng thật dài, hắn không có xuống núi bằng bát chu mâu mà nhảy cao lên, mà Lam Ngân Thảo sau lưng ngưng kết lại thành hình chiếc dù giúp hắn lao xuống dưới núi.

Hai đạo thân ảnh, một từ trên trời giáng xuống, một từ dưới đất điên cuồng chạy lên, dưới ánh trăng tròn sáng rực rỡ đang không ngừng tiến lại gần nhau.

Rốt cuộc hai đạo nhân ảnh tại một vị trí cách mặt đất khoảng một phần ba chiều cao của ngọn núi, liền hợp làm một, gắt gao ôm chặt lấy nhau trên sườn núi dưới sự chứng kiến của ánh trăng rằm.

Đường Tam cũng trở nên cao hơn, cơ thể cũng càng thêm rắn chắc, lồng ngực ấm áp tựa như một chỗ hoàn mỹ để khóc, trong nháy mắt Tiểu Vũ lao đầu vào đó, rồi ngay lập tức hôn mê trong sự vui sướng.

------oOo------

Chương 238: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù Tiểu Vũ đã ăn Đại hương tràng khôi phục của Áo Tư Tạp cùng với Long Chi Diệp của Đường Tam, nhưng nàng vẫn không có điều tức hấp thu, năm canh giờ gian khổ, nếu không phải còn một ý niệm cuối cùng chống đỡ, nàng đã sớm không còn kiên trì được nữa rồi.

Rốt cuộc thấy được Đường Tam trở về, sự lo lắng trói buộc trong tâm cũng đã được tháo bỏ, thân thể nàng rốt cuộc cũng đã có thể tiến nhập trạng thái hôn mê để tự bảo vệ mình.

Sau khi gỡ hai chân thon dài của Tiểu Vũ đang quấn quanh hông ra, Đường Tam gắt gao ôm lấy nàng, mặc dù Tiểu Vũ đối với hắn một câu cũng chưa kịp nói, nhưng lúc này hắn làm sao lại không hiểu được đây?

Suốt một đêm nay, Đường Tam ôm chặt lấy Tiểu Vũ, lần này hắn chẳng những không có trốn tránh xấu hổ, mà thủy chung cứ để yên Tiểu Vũ trong lồng ngực của mình.

Suốt một đêm này, Đường Tam cũng không có buông tay, tay hắn một mực để sau lưng Tiểu Vũ giúp nàng đả thông khí huyết.

Suốt một đêm này, không ai quấy rầy bọn họ, tựa như không ai quấy rầy Đại sư cùng Liễu Nhị Long.

Đối với nhóm mười một người của Sử Lai Khắc học viện mà nói, một đêm này cũng không thể bình tĩnh được. Bắt đầu từ đêm nay trở đi, Sử Lai Khắc

thất quái chính thức bước chân vào con đường của một cường giả.

Mặc dù ban đầu gặp gian nan liên tục, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành được mục tiêu. Sáng sớm ngày thứ hai mọi người mới từ trong giấc ngủ tỉnh táo lại, Phất Lan Đức vì lo ngại lại có chuyện bất trắc xảy ra, liền thúc giục mọi người nhanh chóng rời khỏi rừng rậm trước khi mặt trời lặn.

Làm viện trưởng, trách nhiệm nặng nhất tất nhiên đổ lên vai của Phất Lan Đức,… trước tiên không nói đến chuyện bảy đứa nhỏ này đều có bối cảnh rất sâu xa, cho dù là không có nhưng với tư cách là một giáo viên của trường, hắn cũng không muốn bất kì ai trong đây bị tổn thương. Hồn hoàn cũng đã kiếm được rồi, hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Trải qua một đêm được Đường Tam trị liệu, thương thế của Tiểu Vũ đã tốt hơn phân nửa, sáng sớm tỉnh lại cũng không hề có nói lại chuyện của ngày hôm qua, chỉ là ánh mắt nhìn Đường Tam có thêm vài phần lưu luyến, không muốn rời xa.

" Tiểu Tam, đệ tứ hồn kĩ của ngươi là gì? Cho chúng ta xem nào." Một bên đang hướng ra khỏi rừng rậm, một bên Áo Tư Tạp dùng bả vai huých Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:*" Cũng không có gì. Chính là giống với kỹ năng mà Địa Huyệt Ma Chu thi triển ngày hôm qua thôi, cũng hơi có biến dị một chút, ngươi có muốn xem không?"*

" Đương nhiên, ngươi là người thứ nhất trong số chúng ta có hồn hoàn vạn năm, mau để chúng ta xem ra sao."

Hai người nói chuyện cũng hấp dẫn sự chú ý của những người khác, không chỉ Sử Lai Khắc thất quái mà cả Đại sư cùng Phất Lan Đức cũng muốn xem một chút, Đường Tam từ trên người Địa Huyệt Ma Chu cuối cùng đã thu được hồn kỹ như thế nào.

" Được." Trong mắt Đường Tam toát ra một tia cười nhẹ, tay phải giơ lên, quang mang màu lam từ trong lòng bàn tay hắn mạnh mẽ xuất ra.

Một cây Lam ngân thảo từ trong lòng bàn tay hắn xuất hiện, nhìn qua nó so với trước cũng không có gì khác biệt lắm, điều khác duy nhất chính là ở màu sắc. Lúc này Lam ngân thảo đã biến thành toàn một màu đen, làm cho người ta cảm giác thấy bị áp lực, khiến kẻ khác phải rung động chính là trên thân mình Đường Tam đồng thời xuất hiện bốn cái hồn hoàn.

Hai vàng một tím một đen, hai cái trăm năm, một cái ngàn năm, một cái vạn năm, bốn cái hồn hoàn cao thấp phập phồng quanh thân thể Đường Tam. Hồn hoàn vừa xuất hiện, một cỗ áp lực vô hình nhất thời đẩy Áo Tư Tạp lùi ra vài bước, trên người Đường Tam xuất hiện một sự thần bí khiến kẻ khác không thể nào nắm bắt được.

Mắt nhìn hồn hoàn màu đen yên lặng xuất hiện, so sánh với hồn hoàn ngàn năm mà nói, vạn năm hồn hoàn làm cho người ta cảm giác tĩnh lặng, ẩn dấu vào bên trong.

Không có một chút dự báo trước, mười sáu cây Lam ngân thảo màu đen từ mặt đất bốn phía quanh thân Áo Tư Tạp đột nhiên chui lên, trong nháy mắt giao nhau trên đỉnh đầu hắn, hình thành một cái nhà giam.

Bởi vì lúc xuất ra không có hơi thở rung động xuất hiện, Áo Tư Tạp căn bản là không có ý thức tránh né gì, hơn nữa tốc độ xuất hiện của mười sáu cây Lam ngân thảo này quá bất ngờ, quá nhanh, chờ khi hắn phản ứng lại thì Lam ngân thảo đã tạo thành một cái lồng bao phủ cứng như thép.

" Đây chính là đệ tứ hồn kĩ của ta, xuất phát từ Chu lưới tù lung của Địa Huyệt Ma Chu, bởi vì tù lung này được hình thành từ Lam ngân thảo nên ta gọi nó là Lam ngân tù lung."

Đái Mộc Bạch dùng bàn tay phách lên nhánh Lam ngân thảo màu đen đó một chưởng, một tiếng keng vang lên, Lam ngân thảo vốn dĩ mềm mại dưới tác dụng của hồn kĩ đã trở nên cứng rắn như sắt thép.

Đái Mộc Bạch hít sâu một ngụm khí, hét lớn một tiếng phóng ra vũ hồn của chính mình, bạch quang từ hữu quyền bắt đầu xuất hiện, hồn lực ngưng tụ lại trên nắm đấm, sau đó đánh mạnh vào một cây trong mười sáu cây Lam ngân thảo.

" Phanh …" Một tiếng vang lớn, nhất thời trên cây Lam ngân thảo đó mới xuất hiện vết rách, Đái Mộc Bạch dùng sức thêm một chút mới có thể nghiền nát nó, hóa thành một đạo hắc quang nhàn nhạt.

Mã Hồng Tuấn cau mày nói:*" Cái này nhìn qua thì rất bình thường, tựa hồ như không có sự trói buộc mạnh mẽ như ở chu lưới. Tam ca, vạn năm hồn kĩ chỉ là thế này thôi sao?"*

" Có thật không thế?" Đường Tam tươi cười nhưng trong mắt thoáng qua một tia quỷ dị, hắc quang trên người lại mạnh mẽ xuất ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, ngoại trừ hắn và Tiểu Vũ ra, còn lại kể cả Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, Đại sư cùng Triệu Vô Cực, hắc quang dưới chân trong nháy mắt mọc lên, chỉ trong nháy mắt đã có thêm tám cái nhà tù bằng Lam ngân thảo xuất hiện, vây khốn thân thể mọi người bên trong đó.

Cho dù là hai cường giả như Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long, đối mặt với sự xuất hiện quá bất ngờ này của Lam Ngân Thảo cũng không thể tránh ra ngoài kịp, trong nháy mắt đã bị vây ở bên trong. Sắc mặt Phất Lan Đức có chút không nhịn được, thất thanh hô lên:*" Kỹ năng khống chế quần thể, cái này không phải chỉ có Khống chế hệ hồn sư ngoài cấp năm mươi mới có thể hay sao chứ?"*

Lúc đầu Độc hồn sư Độc Cô Nhạn năng lực khống chế độc hệ cũng có thể xưng là kỹ năng khống chế quần thể, nhưng so với Lam ngân tù lung mà Đường Tam thi triển trước mắt, không thể nghi ngờ là một trời một vực. Cái gì mới thật sự là khống chế quần thể? Chính là làm cho đối phương hoàn toàn không thể né tránh được, trong nháy mắt có thể giữ chân đối thủ lại, đó mới chính là kỹ năng khống chế quần thể.

Một cái Lam ngân tù lung có lẽ không là cái gì, như Đái Mộc Bạch là một cường công hệ hồn sư cấp bốn mươi cũng có thể bằng thực lực của bản thân công phá được. Nhưng công phá được tù lung này phải mất thời gian, mà trong thời gian đó có thể khiến đồng bọn của Khống chế hệ hồn sư đó làm rất nhiều việc. Càng huống chi vạn năm hồn kỹ này của Đường Tam mới chính thức mang ý nghĩa của quần thể khống chế kỹ năng, có lẽ cường độ của nó cũng không lợi hại như chu lưới, cũng không có sự trói buộc như của chu

võng cùng với độc tố mãnh liệt, nhưng mỗi cái Lam ngân tù lung này chỉ tiêu hao hồn lực bằng một phần mười khi sử dụng chu võng trói buộc.

Đường Tam vung tay phải lên, quang mang của đệ tứ hồn hoàn thu liễm lại, trong nháy mắt tất cả Lam ngân thảo màu đen liền chui xuống đất không thấy tung tích đâu nữa,tựa hồ bọn chúng chưa từng xuất hiện ở đây.

Lần này đến đây liệp sát hồn thú, thu hoạch lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Đường Tam, chẳng những tìm được kỹ năng khống chế quần thể này, đồng thời ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu của hắn cũng đã tiến hóa đến trạng thái lý tưởng. Bằng vào vũ hồn cấp thấp nhất, hắn chẳng những không kém đồng bọn, mà thực lực mơ hồ trong số Sử Lai Khắc thất quá vẫn đứng hàng đầu.

Mập mạp lúc này cũng đã tỉnh ngộ,*" Tam ca, kỹ năng này của ngươi có thể phối hợp với ta được không?"*

Đường Tam mỉm cười:*" Xem như có thể, Lam ngân tù lung có thể xem như là kỹ năng khống chế, còn Phượng hoàng khiếu thiên của ngươi chính là bao hàm kỹ năng hạn chế. Chỉ cần có thể linh hoạt một cách tốt, tự nhiên có thể đem công kích của chúng ta phát huy đến trình độ lớn nhất."*

Phất Lan Đức trầm tư nói:*" Ta đang nghĩ, giao cho bọn hắn làm nhiệm vụ quan quân có chút dễ dàng quá hay không. Đến cả ta là người sáng lập ra Sử Lai Khắc học viện này cũng thấy đám tiểu quái vật có chút biến thái quá mức."*

Liễu Nhị Long cười phì một tiếng, nói:*" Lo lắng cái gì. Ngươi đang cảm thán vì thực lực của bọn chúng quá mạnh còn ngươi khi đó lại quá yếu kém?"*

Phất Lan Đức giả vờ cả giận nói:*" Ngươi được lắm a Liễu Nhị Long, người giúp các ngươi thực hiện được mong muốn chính là ta, giờ ngươi đối với ca ca ngươi tốt vậy."*

Liễu Nhị Long mỉm cười không nói gì, nhưng lại nắm thật chặt cánh tay Liễu Nhị Long vào lồng ngực.

Trải qua việc có được đệ tứ hồn kỹ, thực lực của Sử Lai Khắc thất quái một lần nữa lại được tăng vọt.

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông, hoàn hồn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: Bạch hổ hộ thân chướng (vách chắn), Bạch hổ liệt quang ba, Bạch hổ kim cương tráo, Bạch hổ lưu tinh vũ.

Hương Tràng Chuyên Mại Áo Tư Tạp, bốn mươi bốn cấp thực vật hệ khí hồn tông, hoàn hồn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: Khôi phục đại hương tràng, Giải độc tiểu tịch tràng, Phi hành cấp tốc ma cô tràng, Kháng phấn phấn hồng tràng.

Thiên Thủ Tu La Đường Tiểu Tam, bốn mươi mốt cấp khống chế hệ chiến hồn tông, hoàn hồn hai vàng một tím một đen, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: Quấn quanh, Ký sinh, Chu lưới trói buộc, Lam ngân tù lung.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, bốn mươi mốt cấp cường công hệ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: Phượng hoàng hỏa tuyến, Dục hỏa phượng hoàng, Phượng dực thiên tường, Phượng hoàng khiếu thiên kích.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ, ba mươi bảy cấp cường công hệ chiến hồn sư, hồn hoàn hai vàng một tím, tam đại hồn kỹ phân biệt là: yêu cung, mị hoặc, thuấn di.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, bốn mươi mốt cấp phụ trợ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: tăng cường lực lượng, tăng cường nhanh nhẹn, tăng cường hồn lực, tăng cường phòng ngự.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, bốn mươi mốt cấp mẫn công hệ chiến hồn tông, hồn hoàn hai vàng hai tím, tứ đại hồn kỹ phân biệt là: U minh đột thứ, U minh bách trảo, U minh trảm, U minh ảnh phân thân.

Ngoại trử Tiểu Vũ, còn lại sáu người đều đã vượt qua cánh cửa cấp bốn mươi. Đái Mộc Bạch năm nay mới mười bảy tuổi đã đạt đến bốn mươi bốn cấp hồn lực, quá kinh người.

Trên đường quay trở về cũng không có xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, nhóm mười người thuận lợi về đến Sử Lai Khắc học viện. Lúc này còn cách Đại lục cao cấp hồn sư học viện chiến đấu còn có năm ngày.

Đại sư cho Sử Lai Khắc thất quái một ngày nghỉ ngơi, sáng sớm ngày thứ hai liền cho bọn họ tập trung tại rừng cây phía sau học viện, tập huấn cho bọn họ lần cuối cùng.

------oOo------

Chương 239: Đường Tam đệ tứ hồn kỹ - Hồn kỹ thứ bốn của Đường Tam (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Điều đáng nhắc tới là, để tránh việc trong tương lai Sử Lai Khắc thất quái trong chiến đấu bị thương làm giảm mất thành viên, nhân số không đủ chiến đấu, nên Thái Long, đại lực tinh linh vũ hồn ba mươi tám cấp cũng tạm thời bị chiêu vào đội, đồng thời trong đội còn có thêm ba gã cao cấp hồn sư đạt đến ba mươi lăm cấp, làm thành viên dự bị của Sử Lai Khắc thất quái chiến đội.

Gia nhập sau có bốn người, ngoại trừ Thái Long ra, còn có ba người khác phân biệt là:

Ba mươi lăm cấp cường công hệ chiến hồn tôn Tôn Hoàng Viễn, nam, vũ hồn: độc lang, hồn hoàn: hai vàng một tím.

Ba mươi lăm cấp mẫn công hệ chiến hồn sư tôn Tôn Kinh Linh, nam, vũ hồn: khô lâu, hồn hoàn: hai vàng một tím.

Ba mươi lăm cấp trị liệu hệ khí hồn sư Tôn Giáng Châu, nữ, vũ hồn: trị liệu quyền trượng. Hồn hoàn: hai vàng một tím.

Trước khi Sử Lai Khắc thất quái đến đây, hoặc có thể nói là trước khi đổi tên

thành Sử Lai Khắc học viện, Thái Long cùng ba người này chính là chủ lực mà học viện chuẩn bị để tham gia cao cấp học viện đại chiến này, đây đều là do Liễu Nhị Long khổ cực bồi dưỡng, đều là tinh anh trong đám đệ tử, nếu như không phải lần thi đấu này quá lớn, với thực lực của bọn họ cũng có thể thành công được.

Đối với việc bị thay thế bởi Sử Lai Khắc thất quái, bất luận Thái Long hai ba người còn lại đều không có một chút ý kiến nào.Thử hỏi tận mắt nhìn thấy Đường Tam đánh bại năm mươi tám cấp hồn lực Hình chiến hồn vương Thái Nặc, trong học viện còn ai đối với bọn họ mà không phục đây? Mặc dù mấy người này tuổi chưa lớn lắm, nhưng nhỏ nhất như Tôn Giáng Châu cũng đã gần mười chín tuổi rồi.

Đại sư cùng Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long sau khi thương lượng cho bốn người này gia nhập vào chiến đội, mục đích rất đơn giản, là đối với Sử Lai Khắc thất quái tiến hành những hoán đổi nhất định, trong một số trận đấu không quá mạnh mẽ, có thẻ giảm bớt tiêu hao của bọn họ, đồng thời có thể bổ sung những thứ cần thiết.

Cao cấp hồn sư học viện đại chiến không chỉ là sự so tài giữa các học viện, thậm chí ngay cả các đại sự của hồn giới, từ tham dự đấu, chuyện về tấn cấp, hoặc những tổng quyết định sau cùng, trước sau kéo dài đến ba tháng thời gian. Khoảng thời gian kéo dài như vậy, ai có dám chắc trong số Sử Lai Khắc thất quái không có người nào bị thương mà không thể tham dự những trận đấu sau này được đây?

Bởi vì hồn sư trong lúc phối hợp thì bảy người đã trở thành một thế trận, cho nên tham gia mỗi trận thi đấu, mỗi học viện phải phái ra ít nhất bảy người, cho nên nhất định việc có người thay thế là không thể thiếu được.

" Đều ngồi xuống cả đi." Đại sư tùy tiện phất tay, ý bảo mọi người tại chỗ ngồi xuống, có lẽ bởi nút thắt trong lòng đã được tháo bỏ, sắc mặt Đại sư nhìn qua so với trước có vài phần hồng hào hơn.

Sử Lai Khắp thất quái cùng bốn người mới ngồi thành một vòng tròn quanh Đại sư, lắng lặng nghe Đại sư tiến hành giảng giải.

" Vài ngày nữa, toàn Đại lục Cao cấp hồn sư học viện đại chiến sẽ bắt đầu, hôm nay ta trước tiên sẽ giảng giải cho các người về một số quy tắc." Vừa nói, một cước của Đại sư đạp lên đầu Mã Hồng Tuấn đang mơ màng buồn ngủ ở một bên, mắt cũng không thèm nhìn hắn, tiếp tục nói:*" Không nên cho là sai, quy tắc vừa là hạn chế, vừa cũng là ưu thế có thể lợi dụng, trong trận đấu thực lực tất nhiên là quan trọng, nhưng các ngươi cũng phải hiểu rõ ràng các quy tắc, nếu không rất có thể bị người khác lợi dụng mà chuyển bại thành thắng."*

Bị Đại sư đá cho một cước, mập mạp tức giận lè lưỡi một cái nhưng cũng không dám tiếp tục nhắm mắt nữa mà đôi mắt chuyển sang ngắm nhìn đôi mắt nhỏ sáng ngời đang ngồi ở đối diện hắn, chính là đội viên bổ sung Giáng Châu.

Giáng Châu năm nay mười chín tuổi, lớn hơn những đội viên của Sử Lai Khắc thất quái vài tuổi, thân cao chừng một thước sáu, mái tóc rất dài khá bắt mắt, tướng mạo ôn nhu. Mặc dù không thể giống như Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh thu hút mọi ánh mắt chú ý, nhưng cũng tuyệt đối nằm trong hàng ngũ mỹ nữ.

Chỗ hấp dẫn ánh mắt của mập mạp nhất, chính là thân thể thành thục của nàng, những chỗ cần lồi ra tuyệt đối không hề bằng phẳng. Mập mạp lúc trước còn không chú ý tới, nhưng lúc này ở phía đối diện nhìn lại, nhất thời trong tâm có chút rung động.

Mặc dù hiện tại vấn đề Tà hỏa trong thân thể hắn đã được giải quyết, nhưng đã từng ra vào chỗ lầu xanh thì chuyện nam nữ không còn lạ nữa, tâm địa của hắn không có ngây thơ như tuổi nữa, đối với chuyện nam nữ so với một số người lớn tuổi hơn còn hiểu biết hơn nhiều. Mà trong Sử Lai Khắc thất quái trước mắt cũng chỉ có một mình hắn còn đang cô đơn, mấy người kia đều là một đôi cả rồi, mập mạp làm sao lại không hâm mộ cơ chứ? Nếu không, hắn cũng không phải thường xuyên ghen ghét mà liên tục nói xấu Áo Tư Tạp như vậy.

Giáng Châu tự nhiên phát hiện Mã Hồng Tuấn đang chăm chăm nhìn mình, mắt đối mắt, trên khuôn mặt toát ra một tia cười ôn nhu. Cẩn thận đánh giá một lượt, thấy trong số Sử Lai Khắc thất quái chỉ có mập mạp là có thân thể

không bình thường nhất.

Trong thời gian qua ở học viện, nàng cũng có tiếp xúc thử với Sử Lai Khắc thất quái, mặc dù thời gian có ngắn nhưng Giáng Châu xem ra chỉ có Mã Hồng Tuấn mười bốn tuổi là có vẻ giống một gã tiểu đệ đệ, béo mũm mĩm hết sức đáng yêu, vậy mà trong đầu tên mập này thực chất toàn là mấy thứ xấu xa.

Đại sư tiếp tục nói:*" Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại chiến do hoàng thất của hai đại đế quốc: Thiên Đấu và Tinh La đứng ra tổ chức, do Vũ hồn điện muốn từ trong những trận đại chiến của cả giới hồn sư này, tìm ra những người tham dự có đủ thực lực, để chọn làm tinh anh của Vũ hồn điện. Trong số các quy tắc, có một số những quy tắc bắt buộc phải tuân thủ từ đầu, học viện phái đệ tử ra thi đấu, tuổi phải dưới hai mươi lăm, có thể bảo trì tham gia mỗi trận đấu có đủ bảy người. Tiếp theo, trong quá trình thi đấu, mục đích chỉ để luận bàn hữu nghị, nếu có thể thì tránh gây tổn thương nặng cho đối phương, càng không cho phép xuất hiện tình huống tử vong. Một khi có hành vi đánh chết đối thủ, học viện ngoại trừ phải chịu tổn thất đền bù ra, còn phải bị loại khỏi hồn sư đại chiến."*

" Đại sư, những quy tắc này tựa hồ không thỏa đáng." Đái Mộc Bạch đưa tay cắt đứt lời Đại sư, nói:*" Hồn kỹ không có mắt, vạn nhất chẳng may giết thì làm sao bây giờ? Nếu hai bên thực lực tương đương nhau, nếu toàn lực tranh đấu thì sẽ khó tránh khỏi gặp phải thương vong."*

Đại sư nhìn về phía Đái Mộc Bạch, trịnh trọng nói:*" Ngươi nói mặc dù không sai, nhưng ngươi còn chưa hiểu rõ. Hai đại đế quốc cử hành cao cấp hồn sư học viện đại chiến này là có mục đích, cũng không phải là muốn xem thắng bại của các học viện, mà là muốn từ trong đó tìm ra những người tài giỏi nhất để chiêu mộ. Kể cả Vũ hồn điện cùng với hai đại đế quốc hoặc cả một số vương quốc nhỏ khác, đều cùng có mang tâm tư này. Những đệ tử có thể đại biểu cho học viện tham gia Cao cấp hồn sư học viện đại chiến này, ắt không phải là các học viên bình thường trong học viện, mà đều là những đỉnh cao trong giới hồn sư tương lại. Bồi dưỡng được một gã hồn sư cường đại không phải đơn giản, số lượng hồn sư toàn Đại lục thủy chung cũng không vượt quá sáu vị số (chữ số??). Mặc dù cấm giết chết đối thủ sẽ có những hạn chế nhất định, nhưng ngược lại đối với những đứa nhỏ như các ngươi lại là một sự*

đảm bảo. Từ góc độ này của ta mà xem, quy tắc này là phi thường chính xác."

Đái Mộc Bạch vẫn như trước không cho là đúng, mặc dù hắn thực là không muốn giết người, nhưng lại không thích trong lúc động thủ có cái gì đó thúc ép, cấm cố.

Đại sư nói:*" Ngoại trừ hai cái quy tắc mang tính bắt buộc này ra, cũng còn một số quy tắc nhỏ khác nữa, tất cả đều vì một điều kiện trước tiên là sự công bằng. Như: trong quá trình thi đấu, không được phép sử dụng những dược vật và thực vật mà Thực vật hệ hoặc Trị liệu hệ hồn sư chế tạo từ trước, tức là trong quá trình chiến đấu chỉ có Thực vật hệ hoặc Trị liệu hệ hồn sư mới được bổ sung cho đội viên của mình. Nói cách khác, nếu muốn trên đài mà có được sự bổ trợ thì phải có một chỗ dành cho Phụ trợ hệ hồn sư. Cái này tránh cho chính Phụ trợ hệ hồn sư mất đi giá trị trong đoàn chiến đội. Mặt khác quy định không được phép sử dụng những vũ khí không phải hồn kỹ, bởi vậy Đường Tam, những ám khí mà ngươi chế tạo ra trong lần thi đấu này không được phép sử dụng, các ngươi phải nhớ kĩ, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi tràng đại chiến này ngay."*

Nói đến đây Đại sư hơi dừng lại một chút, *" Đại thể những quy tắc chính là như vậy, nếu có cái gì cần bổ sung, trong quá trình thi đấu ta sẽ nói cho các ngươi sau. Sau đây, ta sẽ nói cho các ngươi biết một chút về cách sắp xếp trận đấu."*

Vừa nói, Đại sư từ bên cạnh lấy ra một cây gỗ đã chuẩn bị từ trước, trên mặt đất vẽ ra hai cái vòng tròn.

" Hai cái vòng tròn này đại biểu cho lực lượng của hai đế quốc." Tiếp theo Đại sư lại tiếp tục vẽ thêm một cái vòng tròn nhỏ khác ở giữa hai vòng tròn kia, tiếp xúc với hai vòng tròn đó,*" Cái này đại biểu cho Vũ hồn điện."*

" Bên trong hai đại đế quốc này, tổng số cao cấp hồn sư học viện phải lên đến gần một trăm. Mỗi học viện bình thường đều có được một suất tham dự nhưng mỗi cao cấp học viện thuộc về hai đại đế quốc đó thì được những hai suất. Ví dụ như Thiên Đấu đế quốc, các ngươi đã biết đến Thiên Đấu hoàng gia học viện rồi chứ gì, cái cao cấp học viện thuộc về hoàng gia đó sẽ được

chiếm hai vị trí tham dự phân ra làm chính đội và phó đội. Đội chính được phép trực tiếp tấn cấp đến vòng đấu quyết định, đây cũng là để đảm bảo mặt mũi cho hoàng thất của hai đại đế quốc, còn phó đội sẽ cùng với những hồn sư học viện khác tham dự như bình thường."

Đại sư lại tiếp tục vẽ thêm mấy cái vòng tròn nhỏ bên trong hai vòng tròn lớn:*" Dự tuyển sẽ phân theo khu vực mà tiến hành, trong đó chúng ta ở bên Thiên Đấu đế quốc, chỉ cần ở bên trong Thiên Đấu thành này hoặc bên trong Thiên Đấu đế quốc, phàm là cao cấp hồn sư học viện mà không trực thuộc đế quốc đều phải tại các phân khu của Thiên Đấu thành tiến hành dự tuyển. Các cao cấp hồn sư học viện của các vương quốc hoặc công quốc thì dựa theo khu vực của quốc gia mình mà có từng khu vực tiến hành. Thiên Đấu đế quốc có tổng cộng bốn cái đế quốc cùng với một công quốc, nói cách khác, tính số phân khu của Thiên Đấu thành thì trong Thiên Đấu thành có tổng cộng là sáu phân khu dự tuyển. Ngoại trừ một đội ngũ đã chính thức được vào vòng quyết chiến cuối cùng, còn lại sáu phân khu này sẽ lấy ra mười lăm suất, trong đó phân khu Thiên Đấu thành bởi vì có số lượng hồn sư học viện đông đảo, vừa lại là phân khu chính trực thuộc đế quốc nên một mình nó chiếm lấy năm vị trí. Còn lại mỗi vương quốc cùng một cái công quốc, mỗi phân khu sẽ tuyển ra hai vị trí vào. Tình huống của Tinh La đế quốc cơ hồ cũng giống như vậy."*

" Nói cách khác, thông qua dự tuyển tiến vào giai đoạn một chỉ có ba mươi đội ngũ hồn sư học viện, ba mươi đội ngũ này đều muốn tham gia vào tổng quyết chiến cuối cùng, nhưng trước khi được tham gia tổng quyết chiến thì cần phải có một lần tấn cấp. Cái gọi là tấn cấp đó, chính là đối với những đội ngũ đã tiến vào thực hiện một cuộc bốc thăm, căn cứ vào bốc thăm sẽ quyết định thứ tự chiến đấu ở trong tổng quyết chiến."

------oOo------

Chương 240: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (1): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Cơ chế giữa Dự tuyển chiến đấu và Tấn cấp chiến đấu không giống nhau, Dự tuyển chiến đấu diễn ra theo phương thức đoàn chiến mà các ngươi quen thuộc nhất đó, lần lượt đánh từng trận một, đội ngũ được tiến vào Tấn cấp chiến đấu là những đội có được thành tích chiến đấu cao nhất tại các Dự chiến phân khu, mà Tấn cấp chiến đấu lại được tiến hành theo một phương thức rất đặc thù. Đội ngũ tham dự vẫn như trước là tuyển ra bảy người tham gia, nhưng lại là từng đôi một chiến đấu, người chiến thắng được ở lại trên đài, mỗi bên cứ tiếp tục phái ra thành viên như thế, đến khi nào mà toàn bộ đệ tử của một phe đều thất bại thì thôi."

" Bởi vậy có thể nói, Dự tuyển chiến đấu là trận đấu thể hiện thực lực của toàn đội ngũ, mà Tấn cấp chiến đấu lại phát huy thực lực của từng người trên trường đấu. Sở dĩ Tấn cấp chiến đấu là quan trọng nhất bởi vì nó có thể giúp cho hai đại Đế quốc cùng với những nhân vật cao tầng của Vũ hồn điện từ những đệ tử tham gia này tuyển ra những thanh niên hồn sư đặc biệt ưu tú."

" Tham chiến tại Tổng quyết chiến tổng cộng có ba mươi ba ngạch (vị trí), tiến hành kiểu rút thăm tàn khốc mà loại trừ dần dần."

" Đại sư, ngài chờ một chút." Đúng lúc này Áo Tư Tạp chợt mở miệng, hắn nghi hoặc nói:*" Đại sư, vừa rồi ngài có nói đội ngũ chủ chốt của hai đại Đế quốc chiếm một ngạch, thông qua Dự tuyển chiến đấu và Tấn cấp chiến đấu thì mỗi nơi sẽ có mười lăm đội ngũ được vào, theo đó mà tính toán thì tham gia Tổng quyết chiến phải có ba mươi hai ngạch mới đúng chứ, tại sao lại đến ba mươi ba?"*

Đại sư mỉm cười nói:*" Ta quên mất, đội ngũ chủ chốtcó trong Tổng quyết chiến cũng không chỉ có hai ngạch, mà là ba ngạch, mà ngạch thứ ba này là đội ngũ do Vũ hồn điện đưa ra, cũng có thể nói đây là đội ngũ có lực cạnh tranh mạnh nhất. Vũ hồn điện mặc dù không phải cao cấp hồn sư học viện nhưng bọn họ cũng có chuyên môn cơ cấu bồi dưỡng ra hồn sư của chính mình. Ba lần diễn ra tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến trước, ngoại trừ một lần Tinh La đế quốc đạt được vị trí quán quân, còn lại hai lần kia thì vị trí quán quân đều là thuộc về những đội ngũ do Vũ hồn điện phái ra. Trong tương lai bọn họ chính là những đối thủ cạnh tranh cực mạnh với các ngươi, căn cứ vào kinh nghiệm của ta, những đội ngũ mà Vũ hồn điện*

phái ra tuyệt đối mạnh hơn Hoàng đấu chiến đội mà các ngươi từng gặp qua."

Sử Lai Khắc thất quái đưa mắt nhìn nhau, nhưng trong mắt bọn họ không phải xuất hiện những tia lo lắng mà ngược lại là sự hưng phấn mãnh liệt cùng tò mò.

Trải qua nhiều tràng đấu hồn, đạt được thành tích Kim đấu hồn chiến đội ba mươi cấp từ xưa đến nay chưa từng có, cái mà bọn họ khát vọng chính là đối thủ cường đại, không có đối thủ cường đại thì làm sao có thể kiểm tra kết quả huấn luyện gian khổ của mình cơ chứ?

" Tấn cấp chiến đấu của hai đại Đế quốc sẽ lần lượt được bốc thắm tiến hành, sắp xếp từ một đến vị trí thứ mười lăm, chỗ tốt của kiểu thi đấu này được thể hiện ra ở Tổng quyết chiến. Tổng quyết chiến thực hiện theo chế độ đào thải, mỗi vòng sẽ có một đội ngũ bị loại, vòng một thì ba đội ngũ chủ chốt không phải tham chiến, còn ba mươi đội ngũ khác sẽ so tài với nhau, mười lăm đội ngũ chiến thắng sẽ vượt qua vòng một. Vòng thứ hai, tính cả ba đội ngũ chủ chốt thì tổng cộng có mười tám ngạch, lúc này trong số các đội ngũ sẽ bị dư ra, thì hai đội ngũ tại vòng Tấn cấp chiến đấu có thành tích tốt nhất sẽ được vào thẳng, còn lại mười sáu đội ngũ quyết chiến chọn ra tám đội vào vòng thứ ba. Đến vòng thứ ba chỉ còn lại mười ngạch, sẽ tiến hành bốc thăm chọn ra hai đội ngũ được vào thẳng, ngoại trừ hai đội tại vòng hai đã được nghỉ chiến. Sau vòng ba sẽ còn lại sáu đội, cũng chính là sáu đội mạnh nhất ở trận đại chiến này, lúc này sẽ không bốc thăm ra đội ngũ vào thẳng nữa, vòng thứ tư cả sáu đội thông qua rút thăm để chọn đối thủ của chính mình, cuối cùng chọn ra ba đội. Ba đội cuối cùng này bốc thăm công bằng, phải thông qua hai phương thức đoàn chiến cùng với chiến đấu loại bỏ từng người một."

" Đầu tiên chính là chiến đấu loại từng người một, có thể nói chính là như ở Tấn cấp chiến đấu. Phương thức tiến hành chiến đấu của ba đội ngũ này như sau, mỗi bên đều phái ra bảy thành viên, lần lượt lên chiến đấu, người thua thì bị loại, còn người thắng se tiếp tục nghênh chiến với một đối thủ khác, đến tận khi loại hết được tất cả thành viên của hai đội ngũ kia thì đội ngũ của người chiến thắng kia sẽ trực tiếp được đi tiếp, hai đội ngũ còn lại tiến hành một trận đoàn chiến, đội ngũ đã được đi tiếp lúc trước sẽ cùng với đội ngũ

vừa chiến thắng tiến hành một trận đoàn quyết chiến cuối cùng."

Nghe Đại sư giảng giải xong, Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói:*" Đại sư, trận đấu tại sao lại phức tạp như vậy? Ta nghe có chút không hiểu."*

Đái Mộc Bạch tức giận nói:*" Có cái gì mà không hiểu, bất luận chiến đấu kiểu nào thì chúng ta cũng không thất bại, thì quán quân cuối cùng sẽ là chúng ta, hiểu chưa?"*

Đại sư vuốt cằm nói:*" Mộc Bạch nói vậy cũng đúng, phương thức tất nhiên là quan trọng, nhưng đứng trước thực lực tuyệt đối thì đây cũng không phải là chuyện quá lớn. Trong quá trình thi đấu, ta sẽ nhắc nhở các ngươi về các tình huống của phương thức chiến đấu đó, đồng thời các ngươi cũng phải tiền hành phân tích về đối thủ mà mình sẽ gặp. Mấy ngày cuối cùng hôm nay, việc các ngươi cần làm chính là diễn tập lại các chiến thuật. À, được rồi, ta cũng có chuyện phải nhắc nhở các ngươi, khi tham gia Dự tuyển chiến đấu tại Thiên đấu thành phân khu, bảy tên tiểu quái vật các ngươi chỉ có ba người được đồng thời lên chiến đấu, trong đó chắc chắn Trữ Vinh Vinh sẽ không tham gia vào Dự tuyển chiến đấu này, trong thời gian đó ta sẽ tiến hành một đợt huấn luyện đặc biệt với nàng."*

" Sao? Chỉ có ba người lên?" Điều này khiến cho cả Đường Tam cũng không khỏi kinh ngạc mà lên tiếng.

Đại sư nghiêm mặt, nói:*" Thế thì sao? Các ngươi dám có ý kiến? Những đội viên tham dự tại vòng Dự tuyển chiến đấu này, chắc chắn có bốn người Thái Long, Hoàng Viễn, Kinh Linh cùng Giáng Châu, mặt khác ba người còn lại thì các ngươi tự mình thương lượng đi, ngoại trừ Trữ Vinh Vinh ra."*

Đường Tam dò hỏi:*" Sư phụ, có phải là người muốn bảo tồn thực lực hay không? Chỉ là nếu chúng ta bị thua thì làm sao?"*

Đại sư lạnh nhạt nói:*" Thì sao? Chẳng lẽ một điểm tin tưởng ngươi cũng không có? Đối thủ chính thức của các ngươi là ở Tấn cấp chiến đấu, ở Tổng quyết chiến, chắc chắn sẽ không phải là ở Dự tuyển chiến đấu này. Nếu như ở đây mà các ngươi đem toàn bộ lực thực của bản thân lộ ra, thì sau này chẳng phải là sẽ vô cùng khó khăn sao?"*

Nghe Đại sư nói xong, Đường Tam suy tư trong chốc lát, ánh mắt cùng Đái Mộc Bạch trao đổi qua một chút, lúc này mới gật đầu nói:*" Sư phụ, ta đã hiểu rồi."*

Đại sư vỗ vỗ bả vai của tên đệ tử đắc ý này,*" Ta biết ngươi sẽ hiểu được mà, chiến thuật trên tràng đấu là do ngươi phụ trách, người tham gia chiến đấu cũng là do ngươi chọn. Ta chỉ còn có thể nhắc nhở là, trong Dự tuyển chiến đấu này, thành viên của Sử Lai Khắc thất quái xuất hiện càng ít càng tốt. Trong tổng quyết chiến, các ngươi sẽ đối mặt với những đối thủ mạnh hơn so với tưởng tượng của các ngươi rất nhiều, mà mục tiêu của các ngươi cũng chỉ có một, vì mục tiêu này hãy cố gắng hơn nữa."*

Trong vài ngày sau đó, những thành viên của Sử Lai Khắc học viện tham gia chiến đấu, bắt đầu luyện tập những chiến thuật mà Đại sư truyền đạt, nhất là bốn người mới gia nhập, mỗi ngày đều vượt qua được yêu cầu phối hợp.

Phối hợp một đoàn đội mới vốn không phải là điều dễ dàng, nhưng nếu như trong đoàn đội này có một gã Khống chế hệ hồn sư vô cùng xuất sắc, thì tất cả trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Đường Tam không thể nghi ngờ chính là người có thể đảm nhiệm được yêu cầu này, dưới sự điều phối của hắn, bốn người mới gia nhập dần dần quen thuộc với phương pháp chiến đấu của Sử Lai Khắc thất quái, đồng thời Đường Tam cũng đã quyết định chọn ra những thành viên tham gia Dự tuyển chiến đấu, chủ yếu là bốn người trong Sử Lai Khắc thất quái tiến hành luân phiên tham gia.

Dự tuyển chiến đấu mặc dù không phải quá trọng yếu nhưng ít nhất cũng phải vượt qua được, bởi vậy Đường Tam đã xác định ra bốn người luân phiên tham gia, bao gồm chính bản thân mình cùng với Tà Mâu Bạch Hổ có hồn lực cực mạnh, Thực vật hệ hồn sư Hương Tràng Thúc Thúc Á Tư Tạp và cuối cùng là Cường công hồn sư Tiểu Vũ. Ba người mập mạp, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh sẽ ẩn tàng, chuẩn bị chiến đấu sau.

Ba ngày sau, thủ đô Thiên Đấu đế quốc, Thiên Đấu thành.

Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến, khu vực chiến đấu tại Thiên Đấu đế quốc chính thức khai mạc, tại Thiên Đấu thành cử hành đại

lễ khai mạc cực lớn.

Hấp dẫn giới hồn sư nhất chính là các cuộc hồn sư đại chiến, không chỉ hấp dẫn các hồn sư môn phái, từ hoàng thất, quý tộc đến bình dân, mỗi người dân của Thiên Đấu thành này đều muốn có mặt trong ngày khai mạc của trường đại chiến này. Khai mạc chính thức ở Thiên Đấu thành được cử hành tại bên trong Thiên Đấu đại hồn tràng. Trong một tháng trước, phiếu vào cửa tham dự khai mạc đã không còn, nên biết rằng những phiếu vào cửa này tương ứng với việc thoải mái ra vào khu vực trung tâm của Thiên Đấu đại hồn tràng này.

Làm chủ tràng chiến đấu của Thiên Đấu phân khu này, Thiên Đấu đại hồn tràng từ một tháng trước đã tạm ngừng tất cả các trận đấu đấu hồn để tiến hành cải tạo bên trong. Khiến tất cả khu vực bên trong Đại đấu hồn tràng cùng với Chủ đấu hồn tràng tại trung tâm hợp lại thành một cái sàn đấu vô cùng lớn.

Ngoại trừ khu vực khách quý được giữ lại, còn tất cả những nơi khác đều tiến hành cải tạo, khiến sau khi cải tạo thì Đại đấu hồn tràng có thể chứa đựng khoảng tám vạn người đồng thời quan chiến. Phí vào cửa mặc dù thu vào được khá nhiều nhưng bản thân Đại đấu hồn tràng cũng phải tự thân nỗ lực không ít kim tệ.

Trong một khoảng thời gian sau đó, tất cả Dự tuyển chiến đấu tại Thiên Đấu phân khu đều sẽ tiến hành ở chỗ này.

Mới sáng sớm, mặt trời ở phương Đông còn chưa mọc lên, sau khi cải tạo thì Thiên Đấu đại đấu hồn tràng đã đón tiếp số lượng người xem khổng lồ. Người xem không phải ai cũng có thể tùy ý tiến vào trong sân được bởi vì mỗi phiếu đã có một chỗ ngồi xác định, trong suy nghĩ của bọn họ, là có thể trong ngày đầu tiên khai mạc này, ở khoảng cách gần nhất chứng kiến những hồn sư thanh niên tham gia chiến đấu.

Trong này cũng có không ít những cô gái trẻ tìm người tình, theo như lời Đại sư nói, hồn sư gia toàn đại lục cũng không có vượt quá sáu vị, nếu như là đệ tử có thể đại biểu cho cao cấp hồn sư học viện thì chính là những người ưu tú, lại còn có cả hạn chế không quá hai mươi lăm tuổi nữa, không thể nghi ngờ đã trở thành những đối tượng tình cảm tốt nhất trong lòng những cô gái này.

Cho dù là cả một số quý tộc đã mua phiếu vào cửa khách quý cũng đang đứng tụ tập ở bên ngoài, quý tộc đối với việc chiêu mộ các hồn sư cũng hết sức quan tâm.

Tinh anh tham gia cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến đều là những nhân tài hiếm có, chưa cần nói đến chuyện có giành được thành tích hay không, cho dù chỉ là thành viên tham gia của các học viện lớn thì đều là những đối tượng để các quý tộc tranh đoạt.

------oOo------

Chương 241: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (2): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, tại trung tâm của Thiên Đấu đại hồn tràng cơ hồ có đến một vạn người, chiếm một phần ba dân số của Thiên Đấu thành đã có mặt. Từ vài ngày trước, tất cả các tửu điếm bên trong Thiên Đấu thành đã chật kín khách, số lượng dân cơ bên trong thành thị có lẽ tăng đến năm mươi phần trăm, vì vậy có thể thấy được sự hấp dẫn của tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến đối với mọi người như thế nào.

Vì trường đại chiến này mà Thiên Đấu thành đã phải điều động năm ngàn quân để du trì trật tự, mới có thể tránh sinh ra các rối loạn.

" Oa, nhiều người quá." Trữ Vinh Vinh không nhịn được kinh hãi hô lên, nhìn Đông xem Tây, cảnh mà nhìn đâu cũng thấy người thế này cũng là lần đầu tiên nàng được thấy.

Áo Tư Tạp được bổ nhiệm làm Hộ hoa sứ giả, bảo vệ bên cạnh Trữ Vinh Vinh, cúi đầu thật thấp để người khác không thấy được bộ dạng của mình.

Không chỉ là Áo Tư Tạp, ngoại trừ mấy nữ hài tử dung mạo bên ngoài rực rỡ, còn lại toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái lúc này đều cúi gằm xuống, bởi vì trang

phục trên người thật khiến cho bọn họ có chút xấu hổ.

Đồng phục tiêu chuẩn của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải mà màu lục bình thường mà là một loại màu sắc được pha giữa màu vàng và màu xanh biếc, theo như lời Đái Mộc Bạch nói thì đó là màu phân xanh biếc.

Bởi vì tràng học viện đại chiến này, Phất Lan Đức viện trưởng đã tự thân chế đồng phục cho bọn hắn, chất liệu thì quả thật không tồi, đứng ngồi rất thoải mái, nhưng ngoại trừ màu phân xanh biếc ở ngoài, trước ngực của mỗi người còn có hình vẽ của một con quái vật Sử Lai Khắc, cơ hồ chiếm cứ cả ngực áo, hơn nữa hình đồ án này lại có màu xanh biếc ướt át, lóng lánh.

Vậy cũng chưa tính là cái gì, kỳ quái nhất chính là sau lưng mỗi người còn có sáu chữ rất to được thêu bằng chỉ đỏ: Thành chiêu quan danh nghiễm cáo **.

Phía dưới sáu chữ to đó còn có một dòng chữ nhỏ, phí dụng quảng cáo xin mời đến thảo luận với Phất Lan Đức viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện.

Vì phải mặc trang phục này tham gia đại chiến nên Sử Lai Khắc thất quái đã từng phản đối kịch liệt, nhưng cuối cùng vẫn bị uy thế của Phất Lan Đức trấn áp xuống. Dưới áp lực cực lực của mọi người, Phất Lan Đức mới miễn cưỡng tỏ vẻ khó khăn chấp nhận, nếu có thu được phí quảng cáo, thì toàn bộ phí thu được sẽ trích ra một phần ba chia cho những đội viên tham gia đại chiến này, còn thừa thì để kiến thiết lại học viện.

Đối với Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Đường Tam mà nói, số tiền này có lẽ không là cái gì, nhưng đối với những người khác mà nói thì tiền vẫn rất là quan trọng. Càng huống chi tình huống hiện tại của Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam cùng mọi người đều thấy rõ, lúc này thật khó khăn lắm mới có cơ hội kiếm tiền, bọn họ cũng không thể bỏ qua được mặt mũi của Phất Lan Đức được, vị viện trưởng này mặc dù có điểm âm hiểm giảo hoạt nhưng mấy năm nay phải chống đỡ học viện này cũng không phải là điều dễ dàng.

Tất nhiên Sử Lai Khắc thất quái cũng từng nhờ Đại sư nói giúp, nhưng Đại sư lại trả lời hết sức kì quái, Đại sư nói cho bọn họ là bộ đồng phục này mặc dù có điểm khó nhìn, nhưng cũng là một loại rèn luyện với tố chất tâm lý của bọn họ. Nếu có thể đứng trước vô số tiếng cười chế nhạo mà sắc mặt không

thay đổi thì tố chất tâm lý của bọn họ cũng đã đạt đến một trình độ nhất định.

Sử Lai Khắc thất quái vụng trộm nói với nhau, cái này rõ ràng là luyện độ dầy của da mặt thì có.

Bởi vì Đại sư cũng là một đại biểu của học viện nên cùng với Phất Lan Đức cự tuyệt việc thay đổi đồng phục, nhưng có một chút thay đổi đó là tại vị trí ngực áo trái của bọn họ có một đồ án hình quái vật Sử Lai Khắc rất nhỏ, cơ hồ không thấy được.

Đúng là trang phục làm cho người khác cảm thấy kỳ quái, khiến Đường Tam ngay khi cùng mọi người tiến vào chỗ đám đông, lập tức gây được sự chú ý vô song.

" Đó là cái học viện gì vậy? Trời ạ, bọn họ mới từ trong nhà xí ra hay sao?"

" Buồn cười chết mất, cái đồ án hình quái vật màu xanh biếc trước ngực bọn họ trông thật đáng yêu, cái lỗ tai tại sao lại giống như con dao vậy?"

" Ngươi xem, ngươi xem, sau lưng bọn họ còn có quảng cáo cái gì kìa? Thật sự có hồn sư cao cấp học viện như vậy sao? Vậy là cũng có thể tham gia tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến à? Quả thực là quá buồn cười, rất kỳ dị."

" Nhỏ giọng một chút, người ta thế nào cũng là một hồn sư, chỉ là phỏng chừng cũng không qua được vòng đầu tiên, ngươi xem kìa, bọn họ còn có cả một tên mập mạp, trông giống như một quả bóng."

Nếu như trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ, vậy thì mười một người đệ tử của Sử Lai Khắc học viện này sẽ tranh nhau chui vào trước. Cho dù là trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng bọn họ cũng không ngờ rằng bên ngoài Đại đấu hồn tràng sẽ tụ tập nhiều người như vậy, quả thực là giống như tham gia triển lãm, hơn nữa tuyệt đối là gây bắt mắt điển hình.

Bất chấp tất cả mặt mũi, Đường Tam là người đầu tiên trong số Sử Lai Khắc thất quái tham gia chiến đấu đeo mặt nạ lên trên mặt mình, sau đó mấy thành viên còn lại của Sử Lai Khắc thất quái cũng làm theo, chỉ thương cảm cho

bốn người Thái Long đi sau cùng không có loại trang bị này, chỉ có thể lấy tay che mặt, bộ dạng vô cùng chật vật.

Phất Lan Đức đi ở phía trước nên không nhận ra bộ dáng của những người đi sau này, bước nhanh chui vào giữa đám người, đi theo sau hắn là Liễu Nhị Long cùng Đại sư, tốc độ cũng không hề chậm hơn chút nào.

Đường Tam rốt cuộc cũng hiểu thế nào là khóc không ra nước mắt, lúc này cho dù là bắt hắn phải lựa chọn đối mặt với một hồn sư đoàn đội năm mươi cấp, chứ hắn cũng không muốn bêu mặt ở chỗ này.

May mà hôm nay tham gia tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến có rất nhiều đội ngũ, chừng có đến hơn ba mươi đại biểu các học viện, đại bộ phận dân chúng là bị những đội ngũ này hấp dẫn nên đoàn người Sử Lai Khắc học viện mới có thể vượt qua được những khó khăn đó mà tiến vào trong Thiên Đấu đại đấu hồn tràng.

Tất cả những đội ngũ đến đây tham gia đều mặc những bộ quần áo đẹp đẽ, rực rỡ, mặc dù cũng là đồng phục của học viện mình nhưng lại có một Sử Lai Khắc học viện ăn mặc kì quái nhất. Màu vàng, màu bạc, màu đỏ, màu trắng, gắn theo những trang sức, hoa văn, kèm theo biểu tượng của các học viện trên những trang phục đẹp đó, những đám hồn sư tuổi còn trẻ như là những anh hùng, ngẩng cao đầu bước vào trong Đại đấu hồn tràng, đúng là toát ra khí thế oai hùng, đứng trên toàn thiên hạ.

Chen vào Thiên Đấu đại đấu hồn tràng, đoàn người Sử Lai Khắc thất quái học viện mới xem như là thở phào nhẹ nhõm, Đường Tam và Đái Mộc Bạch liếc nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

" Kết quả trận đấu ta cũng không thèm nói làm gì, nhưng chớ có làm tổn hại đến hình tượng anh hùng của ta." Mã Hồng Tuấn trên mặt đeo mặt nạ, oán thán nói. Trong trận đấu không cho phép để lộ khuôn mặt thật, bây giờ mọi người đã có thể nhanh chóng cởi bộ đồng phục trên người ra được, mặc bộ quần áo này thi đấu thật khiến cho người ta phải kinh hãi.

May mà hôm nay là nghi thức khai mạc, cũng là ngày đầu tiên của tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến, ngoại trừ khai mạc ra chỉ có

một trận đấu, có Thiên Đấu hoàng gia học viện tham gia, coi như là một trận đoàn chiến đấu hồn mang tính chất biểu diễn, nếu không chỉ với một lễ khai mạc sẽ không thoả mãn được hứng thú của người xem.

Trường tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến cũng có phần thưởng, hơn nữa lại rất trực tiếp, mỗi trận đấu thắng lợi đều được thưởng cho năm trăm kim hồn tệ, tiến vào Tấn cấp chiến đấu, phần thưởng sẽ là ba ngàn kim hồn tệ, còn nếu có thể tiến vào Tổng quyết chiến, Thiên Đấu đế quốc chẳng những phong hào là Nam tước, còn sẽ cho tất cả những thành viên từ chính thức đến dự bị, mỗi người một ngàn kim hồn tệ, càng vào vòng sau của Tổng quyết tái chiến thì kim tệ được thưởng càng cao.

Phất Lan Đức bởi vì những quảng cáo sau lưng Sử Lai Khắc thất quái nên đã buông tha cho phần thu vào này, nói cách khác, những kim tệ thu được vào này đều thuộc về đệ tử.

Đường Tam an ủi mọi người, *" Dù sao tỷ lệ hôm nay chúng ta phải lên đấu là không lớn, sau này trở về chúng ta hãy thương lượng cùng Phất Lan Đức viện trưởng một chút, ngày mai không phải mặc bộ quần áo này nữa, ít nhất là không có những dòng chữ ở sau lưng."*

Lúc này Sử Lai Khắc học viện đang ở khu nghỉ ngơi bên trong Chủ đấu hồn tràng chỉ dành cho các học viện tham chiến, bọn họ cũng không phải là đến sớm nhất, nhưng cũng không phải là đến muộn nhất. Bên trong khu nghỉ ngơi rất rộng rãi, chừng hơn một ngàn chỗ ngồi, chia làm các khu vực, để cấp cho các hồn sư học viện nghỉ ngơi, chờ đợi đến lượt.

Nơi này mặc dù không có quá nhiều dân chúng như bên ngoài, nhưng lúc những đội viên của các cao cấp hồn sư học viện tiến vào thì bọn Sử Lai Khắc học viện vẫn trở thành tiêu điểm của mọi người. Mặc dù bọn họ đã tìm được một góc khá kín nhưng vẫn bị rất nhiều người chú ý đến.

Bất quá tố chất của hồn sư cao hơn dân thường rất nhiều, mặc dù có xuất hiện không ít những ánh mắt cùng thần sắc khinh thường, nhưng cũng không hề nói nhiều, mỗi cá nhân của học viện đều tụ tập cùng một chỗ dưới sự chỉ đạo của sư phụ, chờ đợi lễ khai mạc. Đồng thời các học viện cũng có một vị sư phụ tiến hành công tác xác nhận đăng kí báo danh cuối cùng, sau khi đã đăng

kí danh sách đệ tử tham chiến thì trong các trận đấu sau này sẽ không thể gia tăng hoặc hoán đổi đệ tử.

Không lâu sau, Phất Lan Đức chạy lại:*" Hả, tại sao các ngươi chạy đến cái góc này để làm gì?"*

Bị các đệ tử nhìn với ánh mắt bất thiện, Phất Lan Đức có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, nói:*" Được, vậy ở chỗ này đi. Công tác báo danh đã được làm tốt rồi, chỉ đợi đến lúc cử hành nghi thức khai mạc thôi. Các ngươi hãy lên tinh thần đi nào, không được đánh mất thể diện của Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Các ngươi chính là đội ngũ sẽ trở thành quán quân."*

" Quán quân? Cóc ghẻ cũng muốn làm quán quân?" Đang nói đến đây thì một giọng nói không chút hảo ý từ bên cạnh truyền đến.

Đám đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đang đầy một bụng bực tức, đột nhiên nghe thấy âm thanh đó, liền hung hăng đến phương hướng phát ra tiếng nói đó nhìn tới.

Đó là một đội ngũ đang đi tới gần bọn họ, vừa quay lại nhìn thì thấy thật trùng hợp, trong đội ngũ này có vài người mà Sử Lai Khắc thất quái từng biết qua, đúng là những kẻ mà lúc trước bọn họ gặp tại Tinh Đấu đại sâm lâm trong khi đi tìm đệ tam hồn hoàn, những đệ tử của Thương Huy học viện.

Vẫn như trước là bộ hồn sư bào màu nguyệt bạch, bên trên vai áo còn có hai chữ Thương Huy màu xanh, chỉ có điều bất đồng là lần này trên đồng phục của bọn họ còn có những trang sức màu bạc lóng lánh, nhìn qua càng thêm rực rỡ..

------oOo------

Chương 242: Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến (3): Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này trong số Sử Lai Khắc thất quái mới chỉ có mập mạp bỏ mặt nạ xuống, trong số hơn mười tên đệ tử của Thương Huy học viện cũng chỉ có hai người lúc trước từng gặp qua bọn họ, cho nên cũng không có nhận ra những người này.

" Ngươi nói ai là cóc ghẻ?" Người thứ nhất bước ra ngoài chính là Thái Long.

" Ai mặc cái bộ trang phục vàng vàng pha màu xanh biêng biếc thì chính là nói người đó. Đúng, ta xem trên đầu các ngươi còn thiếu cái nón xanh nữa, nếu mà có thêm thì mới thật sự là hoàn mỹ." Mở miệng chính là một gã thanh niên nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, người này trước kia bọn Đường Tam không có gặp qua, sắc mặt có chút trắng bệch, vóc người cao gầy, trong đôi mắt nhỏ có vẻ tiểu nhân, tràn đầy vẻ khinh thường.

" Lão tử sẽ cho ngươi biết ai là cáp mô." Thái Long nắm chặt tay đứng phắt lại, tính tình hắn cũng không phải tốt lắm, bị đối phương kích như vậy, sao có thể nhẫn nhịn được.

" Thái Long, quay lại!" Thanh âm của Đường Tam vang lên, Thái Long vừa vung nắm tay đến giữa không trung liền phải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đường Tam,*" Tam thiếu gia, ta...."*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *" Làm như vậy thì có tác dụng gì, muốn động thủ thì hãy đợi lên đài rồi hãy nói. Ngươi không biết là ở nơi này cấm các thành viên của hồn sư học viện đánh nhau hay sao? Đây cũng chỉ là một đám chó con không có chủ mà thôi, mau mau cút đi chỗ khác."*

Sắc mặt Đường Tam phía sau mặt nạ cũng rất yên lặng, nhiều nhất cũng chỉ mang theo vài phần không kiên nhẫn, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn những người của Thương Huy học viện đó.

" Ngươi nói ai là cẩu?" Người của Thương Huy học viện không chút hàm dưỡng, trong nháy mắt liền xông tới, khí thế bức người, nhìn qua cũng có vài phần thực lực.

Đái Mộc Bạch hết sức ăn ý tiếp lời,*" Kẻ nào ở đó sủa loạn lên, đó chính là*

chó. Chính là một đám chó con không có ai quản lý, Tiểu Tam, mặc dù chỗ này không cho phép động thủ nhưng vẫn có thể tự vệ. Ta cũng không ngại việc đưa đám tiểu cẩu này về nhà."

Mọi người của Thương Huy học viện vô cùng giận giữ, đúng lúc này thì một âm thanh trầm ổn vang lên:*" Các ngươi làm gì vậy?"*

Nghe thấy âm thanh đó, trên nét mặt của những đệ tử Thương Huy học viện trở nên cung kính, nhanh chóng tách sang hai bên, từ phía sau lưng bọn họ, một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi đang đi tới, cũng mặc trên người một bộ trang phục hồn sư màu nguyệt bạch, chỉ là trên trang phục có thêu những sợi chỉ vàng óng ánh.

Phất Lan Đức vốn đang ở một bên lạnh lùng bàng quan, mắt nhìn thấy người này, không khỏi giật mình một cái.

Mã Hồng Tuấn ngoác mồm cười lớn:*" Kìa, chủ nhân của đám tiểu cẩu này tới rồi kìa, ngươi mau mang những con tiểu cẩu này đi mau đi, đừng ở chỗ này sủa loạn lên nữa, vạn nhất lại tùy tiện phóng uế ra một góc nào đó thì sẽ làm bẩn cái sân này mất."*

Ngoài sự liệu của mọi người Sử Lai Khắc học viện chính là lão giả đó chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, cũng không có hành động gì, ngược lại trầm giọng quát:*" Đi."* Nói xong lập tức xoay người hướng đến khu vực nghỉ ngơi, những đệ tử của Thương Huy học viện quay mặt nhìn nhau, nhưng cũng không ai dám nói gì nữa, trái lại còn mau chóng theo sau.

Mập mạp ha ha cười nói:*" Chủ nhân quả nhiên không giống, rất biết nghe lời."*

" Được rồi, mập mạp." Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, sau đó nhắm mắt lại nhưng quang mang trong mắt vẫn có chút lo lắng.

Phất Lan Đức nhíu mày nói:*" Không ngờ lão già này lại đến Thương Huy học viện, xem ra lần này tư chất của đệ tử Thương Huy học viện hẳn khá lắm. Chẳng lẽ bị thẹn như vừa rồi mà không phát tác gì, tu dưỡng tăng tiến vậy sao?"*

Mã Hồng Tuấn vội vàng tiến sát đến người Phất Lan Đức, vội hỏi:*" Sư phụ, lão đầu vừa rồi là ai? Ngài cũng biết à?"*

Phất Lan Đức vuốt cằm nói:*" Cái lão già này, vũ hồn của hắn hết sức đặc thù, là một loại vũ hồn hữu hình vô chất, có thể sinh ra các loại huyễn cảnh, khiến người khác bị lạc trong huyễn cảnh đó, nếu như hắn làm thật lực, đủ để sinh ra huyễn cảnh khiến đối thủ tự hại mà chết, chúng ta gọi hắn là Vũ hồn Vi Tàn Mộng. Lão già này cực kì âm độc, các ngươi đừng nhìn bề ngoài mà cho rằng hắn không có động tĩnh gì, kỳ thật sẽ báo thù các ngươi sau đó, mấy người các ngươi cũng cẩn thận một chút cho ta. Lúc trước hồn lực của hắn đã hơn sáu mươi cấp, bây giờ sợ rằng đã ngoài bảy mươi cấp rồi."*

Huyễn cảnh? Có vũ hồn như vậy sao? Sử Lai Khắc thất quái đồng thời cả kinh, trong đầu đang tự hỏi làm thế nào để đối kháng lại đây, nhưng tất cả đều là những vẻ mặt mờ mịt.

Phất Lan Đức nói:*" Vũ hồn của hắn rất khó đối phó, cho dù là hồn sư có thực lực cường đại hơn so với hắn cũng không muốn chiến đấu với hắn. Được rồi, lễ khai mạc sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị vào tràng đi. Mộc Bạch, Đường Tam, hai ngươi dẫn mọi người vào tràng đi, ta đi trước một chút, đến khán đài xem tư thế của các ngươi ra sao."* Mọi người chưa có cơ hội phản kháng, vị viện trưởng đại nhân này đã nhanh chóng cất bước đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Quả nhiên, các công tác viên đã nhanh chóng tiến vào khu nghỉ ngơi, yêu cầu những đệ tử đã đến đông đủ vào tràng.

Điều khiến cho mọi người của Sử Lai Khắc học viện có chút bực bội chính là những công tác viên này tựa hồ không thấy sự tồn tại của bọn họ, gọi tất cả những học viện khác vào tràng, duy chỉ có quên một mình bọn họ. Đến tận cuối cùng, khi cả khu vực nghỉ ngơi chỉ còn mỗi đội ngũ bọn họ thì công tác viên mới chịu đi tới, dẫn bọn họ tiến đến thông đạo vào tràng.

Nếu không phải có Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch áp chế, một bụng tức khí trong mọi người đã có dấu hiệu bốc lên.

Mặc dù là một đội cuối cùng đi vào sân, nhưng ngay khi mọi người vừa mới tiến vào, đã bị tất cả trước mắt làm cho rung động.

Nhìn khoảng sân rộng lớn trống trải xung quanh, vô số người xem đang gào thét, hoan hô. Ở trung tâm của sân ở phía trước, là một tòa chủ tịch thai (đài) toàn một màu vàng, phía sau đài chủ tích này chính là khu khách quý đã được cải tạo.

Khoảng sân rộng rãi, đường kính trên một trăm năm mươi thước, phía trước là những đội ngũ đã tiến vào sân lúc trước được xếp hàng chỉnh tề rồi. Mỗi khi có một học viện vào sân đều có người chuyên môn tiến hành giới thiệu.

" Đội cuối cùng vào tràng chính là Sử Lai Khắc học viện đội ngũ. Sử Lai Khắc học viên, trước có tên là Lam Phách học viện, một năm trước mới đổi thành Sử Lai Khắc. Trước tiên mau nhìn xem trang phục của bọn họ kì dị đến mức nào, bọn họ báo danh khẩu khí rất lớn, là Quán quân không có đối thủ. Quả là một ý nghĩ rất tự tin, hi vọng bọn họ có thể có những biểu hiện xuất sắc."

Nghe người chuyên môn giới thiệu, người xem trên khán đài đã toàn bộ cười ầm lên, âm thanh đầy vẻ cười nhạo chế giễu.

" Mẹ kiếp, lão tử không nhịn được nữa." Đái Mộc Bạch vội đi nhanh về phía trước, hai nắm đấm nắm chặt lại, Đường Tam ở sau lưng hắn có thể cảm thấy rõ ràng thân thể Đái Mộc Bạch đã cứng đờ lại, có thể bộc phát bất gì lúc nào.

" Lão Đại, nhịn một chút đi. Đợi trong trận đấu, chúng ta sẽ dùng thực lực của mình để cho bọn họ câm miệng." Đường Tam vỗ vỗ bả vai Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch xoay người liếc nhìn Đường Tam một cái, hút sâu một ngum không khí, miễn cưỡng khiến cho mình bình tĩnh lại. Nếu chỉ có một mình, hắn e là đã sớm bộc phát rồi, nhưng hắn biết giờ mình đang là đội trưởng của đội ngũ này, nếu như chính mình không thể hiện được sự bình tĩnh lạnh lùng thì sao có thể lãnh đạo được toàn đội?

Rốt cuộc tất cả những học viện đều đã nhập tràng xong, đoàn người của Sử

Lai Khắc học viện đứng ở cuối cùng của đội ngũ.

Đường Tam cũng không thèm để ý đến những tiếng cười nhạo xung quanh, hắn chỉ một mực cẩn thận quan sát tình huống ở gần đó, chỗ ngồi tại Đại đấu hồn tràng này không thể nghi ngờ chính là một tòa kiến trúc lớn nhất mà hắn từng thấy qua, khán đài đủ để chứa tám vạn người xem, toàn bộ khung cảnh được trang trí bằng màu bạc, mặc dù lúc này đang là buổi sáng nhưng xung quanh lại có gắn những ma đạo khí chiếu sáng, khiến cho người ta không chỉ cảm thấy được xa hoa mà còn là sự hoành tráng kinh người.

Khi ánh mắt của hắn chuyển tới vị trí khách quý trên đài, quả nhiên cũng thấy được vài người quen, trong đó có một người từng truy đuổi bọn họ tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, vị Tuyết Tinh thân vương, bên cạnh còn có cả ba vị giáo sư dạy tại Thiên Đấu hoàng gia học viện, bọn họ cũng ngồi tại hàng ghế thứ hai của dãy khách quý. Còn hàng đầu tiên chỉ có đúng ba người.

Ở giữa là một người mặc trường bào màu đỏ kim, đầu đội một cái vương miện bằng vàng khảm kim cương, mặt tròn như mặt trăng, nhìn qua trông có vẻ lớn hơn Tuyết Tinh thân vương một chút, trên khuôn mặt cũng có vài nét giống nhau, chỉ có điểm khác là khí độ của người này thì Tuyết Tinh thân vương không thể so sánh, mặc dù có chút già nua nhưng vì ngồi ngay ngắn ở chỗ này khiến cho người ta có cảm giác trung tâm, tựa như tất cả đều vây xung quanh hắn.

Không cần hỏi, Đường Tam cũng có thể đoán được thân phận của người này, ngay như Tuyết Tinh thân vương mà còn phải ngồi tại hàng ghế thứ hai thì thân phận của người ngồi hàng thứ nhất này đã quá rõ ràng, ngoại trừ Hoàng đế bệ hạ của Thiên Đấu đế quốc ra, còn ai có khả năng ngồi tại vị trí này nữa chứ? Bên trái hắn là một lão già so với hắn còn nhiều tuổi hơn, toàn thân bao trùm bằng trường bào màu đỏ, trên đầu đội một cái vương miện năm cạnh bằng bạch kim, hai mắt khép hờ tựa như đang ngủ, vai hắn khá nhỏ, thân hình cao gầy giống như một cây thương.

Người ở bên phải Hoàng đế bệ hạ Đường Tam chẳng những đã từng gặp qua mà còn là vô cùng quen mắt, chính là phụ thân của Trữ Vinh Vinh, Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí hôm nay mặc một bộ trường bào màu trắng, đầu đội mũ biểu tượng Thất Bảo Lưu Ly tháp màu tím đen, là Tông chủ của một trong ba Tông phái đứng đầu trong Thất đại tông môn, hắn hoàn toàn có tư cách ngồi tại vị trí này. Về phần người mặc trường bào màu đỏ kia, Đường Tam từ cái vương miện năm cạnh bằng Bạch kim là có thể phán đoán, người này chính là Bạch kim chủ giáo của Vũ hồn điện.

Người thống trị cao nhất của Vũ hồn điện chính là Giáo hoàng, dưới Giáo hoàng là tứ đại chủ giáo, đều có thân phận như vị trường bào đỏ kia, người trước mắt này không thể sai, chính là một trong bốn bị Bạch kim chủ giáo kia. Có thể đảm nhiệm vị trí Bạch kim chủ giáo, người này hẳn phải là điện chủ của Thiên Đấu thành Vũ hồn thánh điện, thân phận cực kỳ tôn quý.

Lúc này Trữ Phong Trí tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Đường Tam đang nhìn mình, ánh mắt lưu chuyển, vừa lúc cùng nhìn thấy Đường Tam, hướng hắn mỉm cười, khe khẽ gật đầu.

------oOo------

Chương 243: Dự tuyển tái đệ nhất tràng, khai chiến: Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người chủ lễ đứng bên cạnh khách quý đài cất cao giọng nói: *"Tiếp theo, kính mời Thiên Đấu đế quốc hoàng đế bệ hạ tuyên bố khai mạc đại tái lần này."*

Đúng như Đường Tam đoán, ngồi ngay ngắn ở vị trí trung ương trên hàng ghế đầu dành khách quý, mặc trường bào màu vàng, chính là hoàng đế của Thiên Đấu đế quốc đang đứng dậy trong tiếng vỗ tay như sấm dậy bên tai.

Tay phải giơ lên, hướng về phía đông đảo người xem cùng đoàn hồn sư tham gia đại tái phất nhẹ, tiếng vỗ tay nhanh chóng ngừng lại, toàn trường trở nên một mảnh yên tĩnh.

Thanh âm trầm ngưng mà to, rõ ràng thông qua khuyếch âm hồn đạo khí truyền khắp toàn trường: *"Ta, Thiên Đấu đế quốc hoàng đế Tuyết Dạ, đại biểu Thiên Đấu đế quốc, cũng đại biểu cho ban tổ chức cuộc đại tái này tuyên bố, phiến đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chính thức khai mạc."*

Tiếng vỗ tay lại tiếp tục vang lên như sấm động. Nhưng ở giữa sân, Đường Tam lại đột nhiên phát hiện ra, vị hoàng đế bệ hạ này nét tươi cười trên mặt có chút khiêm cưỡng, tựa hồ bản thân không vì lần đại tái này mà trở nên hưng phấn.

Đợi đến khi tiếng vỗ tay lại lắng xuống, vì hoàng đế bệ hạ này tiếp tục nói: *"Tại nơi đây, ta hy vọng, tất cả các hồn sư tham gia đại tái lần này, có thể phát huy ra hết toàn bộ thực lực của mình, thu được thành tích thật tốt. Các ngươi đều là niềm kiêu hãnh của Thiên Đấu đế quốc. Vì sự vinh diệu của đế quốc, các ngươi hãy cho mọi người thấy ánh sáng rực rỡ của mình đi."*

Tiếng vỗ tay lần thứ ba vang lên, lúc này đây, trong mắt những hồn sư tham gia đại tái đứng ở giữa sân đều phóng ra quang mang rực lửa. Đối với bọn họ mà nói, lần đại tái này cũng giống như một vũ đài tốt nhất để bọn họ biểu lộ thực lực của mình.

Hoàng đế lại ngồi xuống chỗ của mình, thanh âm người chủ lễ lại vang lên, *"Kính mời tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, Trữ Phong Trí tiên sinh, đọc diễn văn cho lần đại tái này."*

Cùng với lúc Trữ Phong Trí đứng dậy, tiếng vỗ tay lại xuất hiện mà ánh mắt chú ý lại càng nhiều hơn. Là đệ nhất phụ trợ hệ hồn sư trong giới hồn sư, ai mà chẳng hy vọng được xem phong thái của hắn.

Trữ Phong Trí mỉm cười, hai tay ấn vào không khí (kiểu đề nghị trật tự ấy mà), *"Thật cao hứng khi được mời làm vị khách quý khai mạc cho lần đại tái này. Thân là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông, bổn tọa đã từng thấy qua rất nhiều kinh nghiệm phát triển của hồn sư. Là chức nghiệp cao quý nhất đại lục, sự phát triển của mỗi một gã hồn sư đều phải trải qua vô số lần ma luyện. Nhưng điều ta muốn nói chính là bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai (thanh bảo kiếm từ rèn mà ra, hoa mai thơm từ*

lạnh mà đến). Tham gia đại tái lần này, không thể nghi ngờ đều là tinh anh trong lớp trẻ. Theo như lời bệ hạ nói vừa rồi, hy vọng các ngươi có thể làm vẻ vang đế quốc, cũng là làm cho học viện của các ngươi trở nên vẻ vang. Đế quốc cần những nhân tài như các ngươi.Cám ơn."

Nghe lời diễn văn của Trữ Phong Trí, trên mặt Thiên Đấu đế quốc hoàng đế rốt cục đã hiện ra một tia mỉm cười chân thành.

Chủ lễ nói: *"Trữ tông chủ.Ngài là phụ trợ hệ hồn sư tối cường đại, ta đại biểu cho đông đảo người xem lần này xin được hỏi ngài. Ngài đối với hai mươi tám đội ngũ tham gia dự Thiên Đấu thành phân khu dự tuyển lần này thì xem trọng đội nào nhất?"*

Trữ Phong Trí khuôn mặt vẫn mỉm cười, *"Ngoại trừ đội hạt giống là Thiên Đấu hoàng gia học viện ra. Ta lần này trong hai mươi tám đội ngũ tham gia, còn muốn xem một đội khác. Ta nghĩ, bọn họ chẳng những có đủ năng lực thông qua dự tuyển đại tái, còn rất có thể có khả năng thu được thắng lợi cuối cùng của đại tái toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh lần này."*

*"Nga?"*Chủ lễ kinh ngạc nói: *"Chẳng biết đội ngũ nào mà có thể lọt vào mắt xanh của trữ tông chủ vậy?"*

Trữ Phong Trí cười dài một cách thần bí, nói: *"Về phần đội ngũ này thuộc học viện nào, chỉ là ý kiến chủ quan của một mình bổn tọa mà thôi. Tạm thời không thể tiết lộ. Nhưng ta tin rằng. Giải quán quân đại tái này cuối cùng sẽ thuộc về đế quốc!"*

Ngồi bên cạnh Tuyết Dạ hoàng đế, Bạch Kim Giáo Chủ hai con mắt vốn vẫn nhắm nghiền vào lúc này đã từ từ mở ra. Đôi mắt của hắn nhìn rất vô hồn, càng không có chút sắc sảo, ánh mắt hướng tới hai mươi tám đội ngũ bên trong sân, tựa hồ đang tìm đội ngũ giống như trong lời nói kia của Trữ Phong Trí vậy.

Lúc này, rất đông người xem đã bắt đầu bàn tán một cách sôi nổi. Bọn họ đều tự mình đoán xem đội ngũ mà Trữ Phong Trí xem trọng là đội nào. Thông minh một chút, tự nhiên hiểu được đội ngũ mà Trữ Phong Trí muốn nói sẽ không phải là đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện. Bởi vì thực lực của

bọn họ không thể nào so sánh được với một đội một là hạt giống, thì cuối cùng làm sao lại có thể giành được vị trí quán quân đây? Nhưng trong tổng số hai mươi tám đội ngũ tham gia đại tái, cuối cùng chỉ còn có năm đội ngũ xuất hiện, như vậy thì có thể dễ dàng đoán ra.

Trữ Phong Trí lại ngồi về vị trí của mình, chủ lễ mỉm cười nói: *"Thật đáng tiếc, khó có thể đoán ra được đội ngũ mà Trữ tông chủ xem trọng từ lời gợi ý vừa rồi. Kính mời điện chủ Vũ Hồn Thánh Điện, Vũ Hồn Điện Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư tiến hành rút thăm vòng dự tuyển đầu tiên. Khi chấm dứt rút thăm thì đội phó của Thiên Đấu hoàng gia học viện cùng với đối thủ của bọn họ trong vòng rút thăm đầu tiên này tiến hành trận đấu. Đây cũng là trận đấu duy nhất trong ngày hôm nay."*

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư chậm rãi đứng lên, dưới sự dẫn đường của thị nữ cung đình đi tới bên cạnh vị chủ lễ, bắt đầu tiến hành rút thăm. Hắn tựa hồ rất không muốn nói chuyện, mỗi khi rút ra một cặp đối thủ đều đưa cho vị chủ lễ tuyên bố.

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Thương Huy học viện đối chiến Tử Tinh học viện."

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Áo Khắc Lan học viện đối chiến Hỏa Diễm Quang Huy học viện." (hỏa diễm quang huy-ngọn lửa vinh quang à?Kêu thế!)

"Vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, Thiên Đấu hoàng gia học viện đối trận Sử Lai Khắc học viện."

Kỳ thật nếu đụng độ với các học viện khác, đám người của Sử Lai Khắc học viện cũng đều không quá chú ý, nhưng khi bọn họ nghe được đối thủ của mình trong vòng rút thăm thứ nhất này chính là đội phó của Thiên Đấu hoàng gia học viện, vẻ mặt mọi người không khỏi có chút cổ quái.

Áo Tư Tạp thì thào nói: *"Sẽ không xảo hợp như vậy chứ?"*

Mã Hồng Tuấn bẻ ngón tay mình, phát ra liên tiếp những tiếng *"cốt cách (răng rắc)", "Thật tốt quá. Bọn chúng không phải đã đuổi chúng ta ra hay sao? Lần này phải cho bọn chúng hiểu rõ được cái gì gọi là thực lực."*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch khuôn mặt cười khổ. Có thể đối chiến với Thiên Đấu hoàng gia học viện tất nhiên là mong ước của bọn chúng. Chỉ có điều, mặc một thân đội phục như thế này, nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm của ngày đầu tiên khai mạc đại tái, thật sự là có chút...

Kinh ngạc không chỉ có đoàn người Sử Lai Khắc học viện. Đông đảo người xem cũng đồng dạng kinh ngạc. Một học viện nào khác có lẽ cũng không có bị chú ý đến nhiều lắm, nhưng Sử Lai Khắc học viện này lại quá mất mặt, làm sao lại không bị chú ý đây?

Đột nhiên, những thanh âm la ó chế giễu vang lên không dứt. Rất nhiều người xem đều hô to hai chữ *"tác tệ"* (Lừa đảo). Theo bọn họ, đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện rõ ràng là hoa cá nguyễn thị tử niết (quả hồng mềm dễ bóp – chọn chỗ mềm mà cắn?). Mà Sử Lai Khắc học viện căn bản không giống một đội ngũ hồn sư, càng như là một đám tiểu sửu (tên hề).

Kết thúc rút thăm, vị Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư kia mục quang quét về phía toàn trường, đạm nhiên nói: *"Bổn tọa rút thăm, nghĩa là không có gian lận. Bổn tọa dùng vinh dự của Vũ Hồn Điện mà thề. Đồng thời, bổn tọa ở nơi này xin tuyên bố, những đệ tử tham gia thi đấu của các hồn sư học viện ở đây, phàm là có năng lực tiến đến tối hậu tổng quyết tái giả (vòng chung kết của lần đại tái), Vũ Hồn Điện phá lệ chấp thuận cho họ được trực tiếp gia nhập vào Vũ Hồn Thánh Điện."*

Lời vừa nói ra, rất đông người xem không có phản ứng gì, nhưng đoàn hồn sư ở giữa sân lại trở nên một mảnh hoa nhiên (ồn ào).

Vũ Hồn Thánh Điện kia là tồn tại gì? Ngoại trừ có giáo hoàng điện cùng Đấu La Điện thì chính là tồn tại tối cao trong Vũ Hồn Điện. Toàn đại lục cũng chỉ có thủ đô của hai đế quốc là mỗi nơi có một tòa mà thôi. Giáo hoàng điện là nơi giáo hoàng độc hưởng, còn Đấu La Điện kia cũng chỉ là tồn tại mang ý nghĩa tượng trưng mà thôi. Cho nên, trên thực tế thì địa vị của Vũ Hồn Thánh Điện chính là tối cao trong Vũ Hồn Điện. Có thể trực tiếp vào Vũ Hồn Thánh Điện, đối với một gã hồn sư mà nói, có thể nói chính là con đường tắt để tăng cường thực lực. Chẳng những có được sự đãi ngộ tốt nhất, sự ganh đua trong tu luyện cũng như vinh diệu của Vũ Hồn Thánh Điện, là hấp dẫn lực cực

mạnh đối với những hồn sư bình thường.

Nghe xong vị Bạch Kim Giáo Chủ ấy nói, Tuyết Dạ đại đế sắc mặt rõ ràng trầm hẳn xuống. Trữ Phong Trí ngồi bên cạnh hướng tới vị đế vương này khe khẽ lắc đầu. Tuyết Dạ đại đế sắc mặt mới trở nên hòa hoãn vài phần.

Chi tiết nhỏ nhặt này thì những người xung quanh đi theo họ tự nhiên là đều không nhìn thấy. Đoàn hồn sư bên dưới lại đứng ở khoảng cách rất xa. Nhưng là, điều này lại không thể tránh được Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam, hắn rõ ràng nhìn ra một chút ảo diệu trong đó. Lại kết hợp với việc đã từng được đại sư giảng qua cho mình, Đường Tam hiểu được, mâu thuẫn giữa Vũ Hồn Điện này cùng đế quốc tựa hồ càng ngày càng thêm sâu sắc, sắp tới tình thế không thể hòa hoãn được nữa. Nếu không, vị Bạch Kim Giáo Chủ kia cũng không thể không nể mặt Tuyết Dạ hoàng đế mà chiêu lãm (mời gọi) hồn sư ưu tú.

"Được rồi, vậy bên dưới bắt đầu tiến hành trận đầu của vòng dự tuyển đại tái đầu tiên, chính là do Thiên Đấu hoàng gia học viện đối trận Sử Lai Khắc học viện. Xin mời các học viện còn lại lui ra khỏi sàn đấu. Xin mời hai học viện tham gia thi đấu trận tới chuẩn bị thật tốt. Nửa canh giờ sau, trận đấu chính thức bắt đầu."

"Tam ca, nhường cho ta xuất tràng đi." Mập mạp không để ý tới những ánh mắt khinh miệt chung quanh một chút nào, ma quyền sát chưởng (kiểu một tay xoa xoa nắm đấm tay còn lại) hướng phía Đường Tam nói.

Đường Tam trừng mắt liếc hắn một cái, *"Cứ theo kế hoạch mà làm. Ngươi không được cãi."*

Thái Long cười ha hả, vỗ vỗ bả vai mập mạp, *"Học đệ, yên tâm đi. Để ca ca ngươi giáo huấn thật tốt mấy tên gia hỏa của Thiên Đấu hoàng gia học viện kia."*

Mập mạp khi tức giận và một quả bóng da (bì cầu) trông rất giống nhau. Nếu dùng hai chữ để hình dung ánh mắt hắn vào giờ phút này thì hai chữ *"u oán"* là thích hợp nhất.

Vì các học viện khác hôm nay cũng không có tiến hành trận đấu nào cho sau khi rời sân đấu, trực tiếp ly khai khu vực nghỉ ngơi, dưới ự dẫn đường của nhân viên công tác đi lên khán đài dành riêng cho tuyển thủ để chuẩn bị theo dõi cuộc chiến. Thiên Đấu hoàng gia học viện bởi vì tượng trưng cho Thiên Đấu đế quốc hoàng gia, đãi ngộ tự nhiên là không giống với những hồn sư học viện bình thường, cũng không nghỉ ngơi ở chỗ này. Trong khu nghỉ ngơi, rất nhanh chỉ còn lại đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

Phất Lan Đức, đại sư, Liễu Nhị Long ba người đều chưa tới, hiển nhiên, tràng trận đấu này là giao cho bọn hắn tự mình khống chế.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói: *"Tiểu Tam, ngươi tới an bài đi."*

Đường Tam cũng không khách khí, gật đầu nói: *"Sau khi xuất tràng có, Đái Mộc Bạch, ta, Tiểu Vũ, Kinh Linh, Hoàng Viễn, Giáng Châu, Thái Long. Dựa theo kế hoạch tiến công đầu tiên mà hành động. Lúc trước, chúng ta đã từng nhận sự khuất nhục từ Thiên Đấu hoàng gia học viện. Mặc dù đó là do Tuyết Tinh thân vương gây ra cho chúng ta, nhưng Thiên Đấu hoàng gia học viện là tượng trưng cho hoàng thất. Phất Lan Đức viện trưởng cùng các vị sư phụ bọn họ đều chưa tới, nhưng ta rất rõ ràng ý tứ của bọn họ, nếu chúng ta sau này muốn có cuộc sống tốt đẹp, vậy thì, hôm nay phải hoàn toàn đánh gục đối thủ của chúng ta. Ta nghĩ, đối với chúng ta mà nói thì một phần chung (một tuần trà - một phút thì phải) đã là đủ rồi."*

Đái Mộc Bạch vỗ nhẹ đôi hổ chưởng vào nhau, bốn con ngươi tà mâu lóe ra hung quang, *"Đúng vậy, chúng ta chỉ cần một phần chung."*

Một cỗ sát khí vô hình toát ra từ Đường Tam và Đái Mộc Bạch đứng ở trung tâm đoàn người lặng lẽ tràn ra. Hình ảnh bất lực rời khỏi Thiên Đấu hoàng gia học viện trước mặt Độc Cô Bác, đều vĩnh viễn sẽ không xóa nhòa đi trong tâm trí bọn họ. Mặc dù Đường Tam không nói rõ ra, nhưng mọi người lại đều hiểu được, bọn họ không chỉ là phải chiến thắng cả hai chiến đội của Thiên Đấu hoàng gia học viện ấy, hơn nữa còn là muốn cho bọn chúng không thể thông qua được dự tuyển đại tái lần này.

Thời gian không dài, nhân viên công tác đã đến thúc giục mọi người xuất tràng. Ban tổ chức hiển nhiên là không xem trọng bọn họ, ngay cả nhân viên

công tác đến dẫn đường cũng chỉ có một người. Vừa mới đi đến bên ngoài cửa thông đạo, đoàn người Sử Lai Khắc đã nghe được người chủ lễ đang cao giọng tuyên bố tên cùng thuộc tính vũ hồn của mỗi một người trong Thiên Đấu hoàng gia học viện. Một dải kim sắc quang thúc (ánh sáng màu vàng kim) đặc biệt hơi chếch từ một hồn đạo khí (trang bị của hồn sư) trên cao chiếu xuống đại đấu hồn tràng, chiếu theo bước đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện đang xuất tràng.

Đội viên của Thiên Đấu hoàng gia trước tiên không cần nói về thực lực, nhưng là ngay hình dáng bên ngoài cũng đã thể hiện rất tốt. Trên ngực bộ đồng phục chiến đội màu vàng kim nhàn nhạt có in hai chữ Thiên Đấu, sau lưng là hình bảy khỏa ngân tinh. Đó là biểu tượng của Thiên Đấu đế quốc. Một nhóm anh tư táp sảng (tạm hiểu là anh tuấn tiêu sái, phong tư ngời ngời), nhìn qua bộ dáng đều là chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Dưới ánh sáng chiếu rọi của hồn đạo khí, mặc dù đang là ban ngày, nhưng bọn hứa tựa hồ cũng phát ra một phiến quang thải chói mắt.Giống như một khỏa tiểu thái dương (mặt trời nhỏ), rất hấp dẫn ánh mắt người xem.

"Mẹ kiếp. Thế này rõ ràng là muốn chúng ta trở thành lá xanh, đến để phụ trợ cho hoa hồng rồi." Hoàng Viễn thanh âm tức giận nói. Vị độc lang hồn sư này thân hình không có gân guốc như Thái Long, nhưng cũng tráng kiện tương đương, cùng Đái Mộc Bạch giống nhau đều là cường công hệ hồn sư. Bởi vì tính tình thẳng thắn hào sảng, rất nhanh đã được Sử Lai Khắc Thất Quái tiếp nhận.

Một bên là Kinh Linh thanh âm chế giễu nói: *"Không đúng đâu. Chúng ta không phải là lá xanh, mà là bị trở thành phân trâu. Hoa nhài cắm bãi phân trâu, không phải mới là càng thêm chói mắt hay sao?"*(chỗ này mình dịch theo tục ngữ củtruyenfull.vn, còn nguyên văn đúng là có ngưu phẩn-phân trâu nhưng hoa thì không phải hoa nhài mà là tiên hoa). Trái ngược với Hoàng Viễn, người này tướng mạo lại có chút bỉ ổi. Thế nhưng lại có vóc người thon dài giống như một mẫn công hệ hồn sư bị nữ tính hóa. Cùng hắn ở một chỗ, ai cũng đều có cảm giác rất không thoải mái. Loại cảm giác âm lãnh này của hắn thực sự giống như bị độc xà nhìn chằm chằm một mình vậy. Cho dù là trong lúc mọi người luận bàn, cho đến bây giờ hắn cũng không để cho mình bị vây vào vị trí bất lợi. Thường thường mỗi lúc liên thủ công kích thì có hắn, lúc bị tấn công tuyệt đối không thấy được thân ảnh của hắn đâu cả. Bị Đái

Mộc Bạch, Hoàng Viên cùng Thái Long ba gã nam sinh cương mãnh gọi là túng nam (cái này có thể hiểu là kẻ chuyên xúi giục, xúi bẩy (kẻ âm hiểm). Cũng may, người này tính cách chỉ là hơi quái dị một chút nhưng thực lực lại không tầm thường.

"Đợi xem, cho họ biết ai mới là phân trâu." Thái Long hung hăng huy động quyền đầu.

Đái Mộc Bạch thanh âm lạnh lùng nói: *"Đi thôi. Đến phiên chúng ta xuất trận rồi."*

Ánh đèn trên đại đấu hồn tràng biến mất. Đoàn đệ tử tham tái của Sử Lai Khắc học viện trong tiếng hò hét khinh bỉ chậm rãi lên đài.

Trong đại đấu hồn tràng lúc này đã xảy ra biến hóa, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, quay lại đã thấy nơi này được chuẩn bị tốt. Lôi đài cao đến mười thước, hình tròn, đường kính chừng hơn ba mươi thước. Diện tích cũng rất rộng lớn. Đương nhiên, đây chỉ là có một tòa lôi đài. Đến ngày mai, khi bắt đầu chính thức triển khai dự tuyển đại tái thì nơi đây được đặt cùng lúc năm tòa lôi đài. Hai mươi tám đội tuyển tiến hành hai mươi bảy trận đấu luân phiên. Mỗi một đội ngũ sẽ phải đối chiến với hai mươi bảy đối thủ. Chiến thắng một đội khác sẽ thu được một tích phân, còn đội thua thì không được tích phân nào. Sau khi tiến hành hai mươi bảy vòng đấu luân chuyển, chọn ra năm chiến đội có tổng số tích phân đứng đầu sẽ tiến nhập tấn cấp tái (tiến vào vòng tranh tài cấp cao). Mà tiến vào tấn cấp tái thì tương đương với việc tiến vào tổng quyết tái (vòng tranh tài chung kết). Một tháng tiến hành tham gia đại tái đối với mỗi một đội ngũ bất kỳ mà nói đều là một sự khảo nghiệm. Liên tiếp tranh tài suốt hai mươi tám ngày, đủ lâu để một đội ngũ sức chịu đựng kém bị suy sụp.

Trong toàn bộ quá trình tiến hành toàn đại lục cao cấp hồn sư đại tái, vòng đấu dự tuyển này chiếm trên một nửa thời gian. Tấn cấp tái cùng tổng quyết tái đều tiến hành tại giao giới của Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc, tại sân thi đấu trước Giáo Hoàng điện. Cuối cùng quán quân sẽ được đích thân giáo hoàng trao giải thưởng. Đó là một sự tôn vinh như thế nào chứ?

Quả nhiên là một sự phân biệt đối xử a, Đường Tam đôi mắt nheo lại, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Cùng với Đái Mộc Bạch đồng thời dẫn đầu

tổng cộng mười một đội viên của Sử Lai Khắc học viện xếp thành một hàng ở giữa lôi đài, đứng đối diện cùng với đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện.

Đội hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện này có tổng cộng mười sáu gã đội viên. Lúc trước, thời gian đoàn người Sử Lai Khắc học viện dừng lại ở Thiên Đấu hoàng gia học viện cũng rất ngắn, tự nhiên những người trước mặt này không hề nhận ra bọn Đường Tam. Bọn đệ tử xuất thân từ tầng lớp quý tộc này lại mặc trang phục càng không giống với bộ đồng phục chiến đội trên người những đội viên của Sử Lai Khắc học viện. Nếu đây không phải là đang ở trên lôi đài thì có lẽ đã có kẻ cười lớn thành tiếng.

"Thật đúng là một lũ cóc ghẻ. Như vậy mà cũng tham gia hồn sư đại tái à?" Đứng ở hàng đầu của hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện là một gã nam sinh thân hình nhỏ nhắn xinh xắn (kiều tiểu). Tên này da trắng nõn, mái tóc dài cũng rất đẹp, nhìn qua tựa như một nữ hài tử, ngay cả tiếng nói cũng rất dịu dàng(Biến thái quá).

"Đội trưởng, chúng ta như thế nào lại bốc thăm trúng cái loại đối thủ như thế này chứ? Thật sự là cóc rơi lên mu bàn chân, không cắn người cũng ếm (trù ẻo) người. Ngươi xem biểu tượng của học viện bọn chúng kìa, thật sự là hài hước đến chết mất." Một nữ sinh mảnh mai xinh đẹp, bộ ngực nở nang rất hấp dẫn ở bên cạnh đang bịt mũi thấp giọng hỏi gã kiều tiểu nam sinh. Bộ dáng đó, tựa hồ là sợ ngửi phải mùi trên thân những đệ tử của Sử Lai Khắc học viện.

Vị đội trưởng kia gật đầu công nhận, ánh mắt có chút say đắm nhìn về phía Tiểu Vũ, *"Chỉ thực là đáng tiếc cho một tiểu mỹ nữ như vậy."*

Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng, *"Một tên âm dương nhân (ái nam ái nữ), một tên câu lan nữ (nữ nhân đứng ở lan can câu khách - chắc là kỹ nữ), chúng ta sao lại phải đối chiến với loại đối thủ như thế chứ?"*

"Tiểu tiện nhân, ngươi nói ai là câu lan nữ?" Nữ đệ tử vóc người bốc lửa kia lập tức nổi giận. Vị nam đệ tử bị gọi là âm dương nhân kia sắc mặt cũng nhất thời trở thành một mảng xanh lét.

Đái Mộc Bạch ha ha cười, *"Tiểu Vũ, ngươi thật tài tình. Ta có nghĩ ra sao cũng không ra được từ để hình dung tốt như vậy.Âm dương nhân hợp với câu lan nữ. Quả nhiên là sự kết hợp tuyệt vời a!"*

Vị kiều tiểu nam đội trưởng của đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện lạnh lùng nói: *"Được, các ngươi được lắm. Trận đấu mặc dù cấm giết đối thủ, nhưng thương tàn cũng khó có thể tránh khỏi. Các ngươi tự mình đã muốn chết, vậy cũng đừng trách chúng ta."*

Trận đấu chưa bắt đầu, song phương đã giương cung bạt kiếm, mùi thuốc súng rõ ràng nồng nặc hẳn lên.

Đái Mộc Bạch bị đối phương đoạt mất thai từ (nghĩa là bị cướp mất lời mà chính mình muốn nói với đối phương), rõ ràng đã có chút khó chịu. Lúc này người trọng tài cũng đã đi tới.

"Song phương hành lễ, những người không tham gia chiến đấu lui ra khỏi lôi đài."

Bất luận là Thiên Đấu hoàng gia học viện hay là Sử Lai Khắc học viện, thật sự là miễn cưỡng hướng tới đối phương khom lưng hành lễ mặc dù song phương đều tâm không cam lòng không chịu. Đội viên dư thừa lui ra khỏi lôi đài, chỉ để lại trận đầu của vòng dự tuyển đại tái này đúng bảy người mỗi bên.

Một bên là Sử Lai Khắc học viện, đứng đầu chính là Đái Mộc Bạch, Thái Long, Hoàng Viễn ba người. Đường Tam đứng giữa, hai bên là Tiểu Vũ cùng Kinh Linh.Giáng Châu đứng vị trí cuối cùng.

Một bên Thiên Đấu hoàng gia học viện, ngoại trừ một nam một nữ vừa mở miệng lúc trước, còn lại đều là hạng người vóc dáng cao to tráng kiện. Năm người xếp thành một hàng ngang hệt như một bức tường đứng chắn trước hai người còn lại ở phía sau. Đứng ở phía trung ương, chính là gã kiều tiểu đội trưởng, không cần nghi ngờ, hắn hẳn là khống chế hệ hồn sư trong đội ngũ này. Mà nữ tử vóc người bốc lửa lại đứng ở phía sau cùng.

Trên hàng ghế dành cho khách quý.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nhìn lôi đài, hướng tới Trữ Phong Trí ở bên cạnh nói: *"Trữ tông chủ, trận đấu đầu tiên này xem ra chẳng có chút gì phải lo lắng a!"*

Trữ Phong Trí mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư ở bên kia đột nhiên nói: *"Trữ tông chủ, ngài có thể nói cho ta biết hay không, đội ngũ được ngài xem trọng trong hai mươi tám đội lúc trước, kẻ tranh đoạt ngôi vị quán quân theo như lời ngài nói đâu?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười trả lời: *"Tát Lạp Tư các hạ, cảm thấy thần bí một chút không tốt hơn hay sao? Ta nghĩ, ngài nhất định cũng ủng hộ một đội nào đó mà."*

Tát Lạp Tư bên ngoài cười nhưng bên trong không cười: *"Nói như vậy, Trữ tông chủ không muốn tiết lộ a?"*

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, nói: *" Đây chính là bí mật của bổn tông, tựa hồ cùng Tát Lạp Tư các hạ không quan hệ."*

" Ngươi....." Sắc mặt của Tát Lạp Tư rõ ràng trầm xuống. Ánh mắt cùng Trữ Phong Trí trước mặt Tuyết Dạ đại đế va chạm, ai cũng không có nửa phần né tránh.

Tuyết Dạ đại đế ngồi ở giữa nhíu mày, hòa hoãn nói: *"Nhị vị không nên nóng lòng, chờ sau khi lần đại tái này chấm dứt, thì tự nhiên có kết quả. Tát Lạp Tư giáo chủ, trữ tông chủ nói cũng không sai, xem trọng ai chính là chuyện của hắn. Ngươi xem, ta cũng không hỏi cho rõ chuyện này, mặc dù ta cũng rất tò mò."*

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư liếc mắt nhìn Tuyết Dạ đại đế một cái, đạm nhiên nói: *"Bệ hạ nói phải. Chúng ta cùng xem trận đấu thôi."*

Ngồi ở hàng ghế thứ hai là Tuyết Tinh thân vương hướng phía những người bên cạnh đắc ý nói: *"Xem, bệ hạ cùng Trữ tông chủ đều nhìn ra trận đấu này*

không cần phải suy nghĩ. Đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia học viện mới chính thức là tinh anh. Đây mới chỉ là đội hai thôi. Mục tiêu mà đội chính của chúng ta tham gia đại tái lần này chỉ có một, chính là vị trí quán quân sau cùng."

Thiên Đấu hoàng gia học viện là do hắn chủ quản, có thể lấy được thành tích tốt mà nói, tự nhiên hắn cũng được nở mày nở mặt. Mấy chữ Sử Lai Khắc học viện này, hắn đã sớm quên rồi. Là một vị đế quốc thân vương, chuyện phát sinh tại Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc trước đối với hắn mà nói bất quá chỉ là một khúc diễn tấu nho nhỏ mà thôi.

"Ta thấy chưa chắc. Trữ tông chủ chỉ là đồng ý với bệ hạ là trận đấu này không còn gì phải suy nghĩ. Cũng không nói rằng ai là kẻ chiến thắng."

Nghe thấy thanh âm không đồng ý, Tuyết Tinh thân vương nhất thời không nổi giận nhìn về hướng âm thanh truyền đến. Lời nói này không phải của ai khác, chính là người đứng đầu ba vị giáo ủy của Thiên Đấu hoàng gia học viện, hồn đấu la Mộng Thần Cơ.

Tuyết Tinh thân vương lãnh đạm nói: *"Mộng Thần Cơ giáo ủy, ngươi cũng không nên nâng uy phong của người khác lên. Ngài dù sao cũng là người trực tiếp phụ trách học viện."*

Hắn và Mộng Thần Cơ luôn luôn đối lập với nhau, chỉ là hai bên ai cũng không lung lay được vị trí của đối phương. Bởi vì việc Sử Lai Khắc học viện lần trước. Mộng Thần Cơ đã đi tìm Tuyết Dạ đại đế yêu cầu giải quyết. Nhưng Tuyết Dạ đại đế công việc đầy mình, bản thân thân thể cũng không khỏe lắm, cũng không quá để ý việc này. Tuyết Tinh thân vương là đệ đệ duy nhất của hắn, đối với bào đệ của mình, hắn đương nhiên là phải tín nhiệm nhiều hơn một chút.

Tuyết Tinh thân vương không nhìn ra đệ tử xuất trận của Sử Lai Khắc học viện ở giữa sân là ai, Mộng Thần Cơ sao lại không nhận ra. Hắn nhìn qua một cái, nhận ngay ra Đường Tam vốn lúc trước đã để lại ấn tượng quá sâu cho hắn. Khi hắn thấy được Sử Lai Khắc học viện cũng không xuất ra đủ Sử Lai Khắc Thất Quái thì trong lòng không khỏi có chút bi ai. Đường đường Thiên Đấu hoàng gia học viện, vậy mà cũng vô pháp khiến cho đối thủ phải toàn

lực ứng phó. Nhưng là, hắn còn có biện pháp nào đây? Đệ tử của Thiên Đấu hoàng gia cơ hồ mỗi người đều có bối cảnh, không phải là hắn muốn chỉnh đốn là có thể chỉnh đốn được.

Có lực lượng sư phụ cường đại cùng điều kiện vật chất hoàn hảo, nhưng lại xuất ra được quá ít đệ tử xuất sắc. Nếu không phải hắn chịu quá nhiều đại ân của hoàng thất, đã sớm không muốn lại tiếp tục đảm nhiệm vị trí giáo ủy này rồi.

"Trận đầu tiên của vòng dự tuyển thứ nhất, chính thức bắt đầu."

Ý của người trọng tài, là trận này tuyên cáo cho việc toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chính thức bắt đầu.

Cùng đấu hồn có chút giống nhau, đại tái có một phút cho song phương có thời gian xuất ra hồn hoàn của mình.

Đứng lạnh lùng nhìn kỹ đối phương, Đái Mộc Bạch giơ cao hai cánh tay ở trước ngực, hét lớn một tiếng, *"Các huynh đệ, xuất vũ hồn. Bạch hồn phụ thể."*

Đang lúc song phương đồng thời xuất ra vũ hồn, khi tất cả hồn hoàn hiện ra trước mắt người xem, nhất thời có tiếng kinh ngạc vang lên trong hàng ghế người xem.

Hai vàng hai tím, bốn cái hồn hoàn ở trên người Đái Mộc Bạch thoáng hiện, đứng ở bên cạnh hắn là Thái Long cùng Hoàng Viễn cũng đều tự phóng thích ra ba vũ hồn hai vàng một tím. Ba gã cường công hệ hồn sư bộc phát ra khí tức cường hãn, năm người phía đối diện dĩ nhiên cũng không chút thua kém.

Tiểu Vũ, Kinh Linh cùng với Giáng Châu phía sau, cũng đều tự phóng thích ra ba hồn hoàn hai vàng một tím. Sáu người này hồn hoàn không có chỗ nào không phải là tốt nhất.

Làm người xem giật mình nhất, thậm chí chính là kinh hãi, là Đường Tam đứng ở giữa trận hình của Sử Lai Khắc học viện, hai vàng một tím một đen. Bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện trên người hắn.

Màu đen, vốn là màu sắc khó nhìn rõ nhất. Nhưng chỉ cần là người hơi có một chút kiến thức về hồn sư cũng đều hiểu được đó nghĩa là gì.

Không chỉ là quan chúng đài, chính là khách quý đài, lúc này cũng là một mảnh kinh hô. Ai có thể nghĩ đến, ở trận đầu dự tuyển tái này. Bọn họ dĩ nhiên cũng thấy được hồn hoàn vạn năm xuất hiện trong trận đấu trên lôi đài.

Tuyết Tinh thân vương có chút vô pháp không chế tâm tình của mình hô lớn: *"Không. Không có khả năng này. Sao lại là hồn hoàn vạn năm."*

Mộng Thần Cơ thống khổ nhắm hai mắt lại, *"Đây vốn hẳn là vinh quang thuộc về Thiên Đấu học viện. Khó trách, khó trách bọn hắn thậm chí không có phải cho toàn bộ chủ lực xuất trận."*

Cho dù là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí bản thân đã cực kỳ xem trọng Sử Lai Khắc học viện khi nhìn thấy hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam cũng thất kinh. Đệ tứ hồn hoàn cũng đã đạt tới vạn năm. Thân là tông chủ của một trong ba tông môn đứng đầu thất đại tông môn, hắn làm sao lại không rõ khó khăn trong đó? Đó chính là chênh lệch của năm ngàn năm tu vi hồn thú a!

Bạch Kim Giáo Chủ Tát Lạp Tư nguyên bổn đang khép hờ đôi mắt đột nhiên mục quang sáng ngời, nhìn chăm chú trên người Đường Tam, mặc dù hắn không có thất thố như Tuyết Tinh thân vương ở phía sau, nhưng hai tay đặt ở đầu gối bất giác đã nắm chặt.

"Đệ tứ hồn hoàn vạn năm?" Tuyết Dạ đại đế quang mang trong mắt chớp động. Quang thải chói mắt chợt lóe ra từ trong đáy mắt. *"Trữ tông chủ, xem ra hắn đây mới là đội ngũ mà ngươi xem trọng sao?"*

Trữ Phong Trí sau khi kinh ngạc ngắn ngủi vẻ mặt đã khôi phục bình thường, mặc dù đệ tứ hồn hoàn vạn năm này của Đường Tam cũng đã làm trong lòng hắn kinh đào hãi lãng (như sóng xô -, nhưng lúc này hắn còn có thể miễn cưỡng bảo trì tâm tính trầm ổn. Lạnh nhạt cười, nói: *"Bệ hạ, tiểu nữ cũng ở trong Sử Lai Khắc học viện này, chỉ là tràng trận đấu này không có xuất chiến mà thôi."*

"Nga? Nói như vậy, Sử Lai Khắc học viện này là do quý tông bồi dưỡng ra sao?" Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói. Trong mắt rõ ràng tóat ra sắc thái vui mừng, cũng không phải vì hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện gặp phải đối thủ cường đại như vậy mà lo lắng. Mà Bạch Kim Giáo Chủ ngồi bên kia sắc mặt lại càng khó coi hơn. Trữ Phong Trí nói ra nữ nhi ở trong độ ngũ này, rõ ràng là nói cho Vũ Hồn Điện biết không nên có chủ ý chiêu mộ đội ngũ này. Mà Thất Bảo Lưu Ly Tông lại luôn luôn cùng Thiên Đấu hoàng thất giao hảo.

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: *"Cũng không thể nói là Thất Bảo Lưu Ly Tông chúng ta bồi dưỡng, chỉ là hài tử có được đệ tứ hồn hoàn vạn năm kia cũng là đệ tử của ba tông môn đứng đầu chúng ta mà thôi. Lúc trước, bọn họ nguyên bổn là muốn gia nhập Thiên Đấu hoàng gia học viện, đáng tiếc lại bị Tuyết Tinh thân vương điện hạ đuổi đi. Sau lại mới gia nhập một học viện khác ở Thiên Đấu thành, cũng chính là Sử Lai Khắc học viện đời trước, Lam Phách học viện."*

*"Cái gì?"*Tuyết Dạ đại đế trong lòng cả kinh, miễn cưỡng khắc chế mình không xoay người đi hỏi Tuyết Tinh thân vương, nhưng trong đầu cũng lập tức nhớ lại Mộng Thần Cơ từng hướng đến mình trách cứ, đầu mày nhất thời cau lại.

Sau khi nghe xong những lời này của Trữ Phong Trí, vẻ mặt Tát Lạp Tư mới khôi phục một chút. Trong mắt thậm chí mang theo vài phần nhìn có vẻ hả hê. Cùng so sánh với Sử Lai Khắc học viện một bên, hồn hòan của hai đội Thiên Đấu hoàng gia học viện phải có chỗ thua kém, ngược lại trên phẩm chất cũng không thua kém bao nhiêu, có thể đại biểu Thiên Đấu hoàng gia học viện xuất chiến, những đệ tử đó đều là có được hồn hoàn tốt nhất.Dù sao, bằng vào lực lượng sư phụ cường đại như vậy của Thiên Đấu hoàng gia học viện, còn có thế lực của các quý tộc, cho nên có được hồn hoàn tốt nhất cũng không tính là quá lao lực. Đáng tiếc chính là, lúc này đây bảy người trên đài lại cũng không có nổi một hồn sư bốn mươi cấp. Toàn bộ đều là có ba cái hồn hoàn. Khi ánh mắt bọn hắn rơi vào trên người Đường Tam, khi chứng kiến nội liễm hắc sắc vạn niên hồn hoàn kia, cũng không khỏi co rút con ngươi, có chút thừ người ra.

Nhưng đây là ở trận đấu, tương đương với chiến trường, trên chiến trường mà sững sờ thân mình chính là cực kỳ kiêng kị. Đối thủ ngây ngẩn cả người, đoàn người Sử Lai Khắc sẽ không. Nói về kinh nghiệm thực chiến, đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện trước mắt so ra thậm chí vẫn còn kém đám người Thái Long bên này mới gia nhập sau, lại càng không cần nói đến Sử Lai Khắc Thất Quái.

*"Tật (nghĩa là "*lên nhanh*")----"* Đường Tam hét lớn một tiếng. Trong lúc đối thủ vẫn đang ở trạng thái ngây ngốc, bảy người phe Sử Lai Khắc đã phát động công kích.

Đái Mộc Bạch xung trận đầu tiên, toàn thân cơ nhục bành trướng mang theo Thái Long cùng Hoàng Viễn trực tiếp từ mặt trước vọt đến. Tiểu Vũ cùng Kinh Linh cũng đồng thời từ hai mặt bên phóng sang. Giáng Châu sau lưng Đường Tam lúc này trong tay xuất hiện một cây quyền trượng kỳ dị, quyền trượng dưới cán tinh tế, đầu trên thô nặng, những vệt sáng điêu khắc có chút kỳ dị. Lúc này ba cái hồn hoàn trên người nàng chớp động, thuận tay vung lên, đem cắm quyền trượng lên mặt đất ở trước mặt, một vòng vầng sáng màu vàng quất đã lặng yên khuếch tán ra. Đến lúc ba người Đái Mộc Bạch phát khởi công kích, đám đội viên của đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện mới phản ứng lại, tên kiều tiểu nam tử khống chế hệ hồn sư kia tức giận quát: *"Làm gì đi chứ, động thủ."*

Năm người đứng ở phía trước của đội phó Thiên Đấu hoàng gia học viện tất cả đều là cường công hệ hồn sư, vũ hồn phân biệt là: Sư, hùng, hổ, báo, lang. Lực công kích của cái tổ hợp này hiển nhiên là phi thường cường hãn. Phản ứng mặc dù chậm, nhưng nghe được gã kiều tiểu nam tử hét lên cũng lập tức phản ứng lại, nanh ác hướng tới ba người Đái Mộc Bạch nghênh đón. Bọn họ xem ra, mặc dù vũ hồn của Đái Mộc Bạch có bốn mươi cấp, nhưng bọn họ ở trên nhân số dù sao cũng chiếm ưu thế. Vũ hồn của năm người đều đã đạt ngoài ba mươi lăm cấp, chống lại ba người đối phương cũng không có hại. Chỉ cần trước tiên đánh gục ba người chủ lực của đối phương, như vậy thì thắng lợi sẽ không quá xa vời.

Thiên Đấu hoàng gia học viện để cho năm tên cường công hệ hồn sư đứng ở hàng đầu hiển nhiên là có đạo lý, mục đích chính là đoạn đầu khi song phương vừa mới cương mãnh tiếp xúc lấy được ưu thế trước.

Đáng tiếc, bọn họ đối chiến lại chính là Đái Mộc Bạch, hồn lực đã đạt tới bốn mươi bốn cấp. Còn có Thiên Thủ Tu La Đường Tam có được hồn hoàn vạn năm ở phía sau áp trận.

Tà Mâu Bạch Hổ ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, ngay sát na trước khi đánh lên đối thủ, không giữ lại cái gì, trực tiếp xuất ra đệ tam hồn hoàn kỹ của chính mình, Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Thái Long càng đơn giản, đồng thời thúc đẩy ba hồn hoàn trên người, thuần lực lượng gia tăng khiến hắn trong nháy mắt biến thành một con tinh tinh bạo lệ.

Đệ tam hồn kỹ của Hoàng Viễn cùng Đái Mộc Bạch có chút giống nhau, chỉ là tăng phúc có kém hơn một chút mà thôi, tên là Thiên Lang Biến. Trong nháy mắt gia tăng năm mươi phần trăm lực công kích cùng tốc độ.

Ba vị cường công hệ hồn sư này của Sử Lai Khắc học viện, vừa mới xông lên đã xuất ra thiên niên hồn kỹ của mình, điều này đúng là không ai nghĩ tới. Dù sao, vừa mới xuất chiến lại sử dụng hồn kỹ tiêu hao lượng lớn hồn lực như thế, một khi đối thủ ngăn trở, như vậy không có lần sau.

Nhưng là, đám đội viên của Sử Lai Khắc học viện phải có lần sau sao? (ý nói đánh một lần là thắng, không cần lần tiếp theo đấy - nổ quá - DG)

Ánh sáng hắc ám di động quanh người Đường Tam, hắn thậm chí không cho tên khống chế hệ hồn sư bên đối phương có cơ hội xuất thủ, vạn niên hồn kỹ Lam Ngân Tù Lung đã phát động.

Không có bất cứ dấu hiệu gì báo trước, hơn một trăm ngọn lam ngân thảo đen nhánh đột nhiên từ dưới mặt đất tuôn ra, hóa thành bảy cái lồng giam kiên cố, đem toàn bộ bảy người Thiên Đấu hoàng gia học viện vây ở trong đó.

Tiếng kinh hô vang vọng khắp toàn trường, một ít đám hồn sư đang xem cuộc chiến hô lớn bốn chữ *"quần thể khống chế"*. Đàn Quần thể khống chế, năng lực uy hiếp lớn nhất của khống chế hệ hồn sư trong một trận đoàn chiến, ở trong trận đầu dự tuyển tái này, xuất hiện.

------oOo------

Chương 244: Một phút chiến thắng: Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năm tên cường công hệ hồn sư của Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội không ngừng điên cuồng trực tiếp đánh vào mấy cái lồng làm bằng Lam ngân thảo cứng rắn, thậm chí là dùng cả cơ thể trực tiếp đập mạnh vào, tuy vậy, cũng không có khả năng làm cho mấy cái lồng Lam ngân thảo này một chút suy chuyển. Mà phía sau bọn họ, gã khống chế hệ hồn sư cùng với nữ tử phụ trợ hệ hồn sư kia cũng hoàn toàn bị khóa chặt tại chỗ. Đường Tam thông qua khống chế xảo diệu, trực tiếp đem Lam Ngân Tù Lung hoàn toàn che hết tầm mắt bọn họ. Mặc dù hồn kỹ này không thể ngăn cản bọn họ phóng thích hồn kỹ của mình, nhưng mà tầm mắt đều bị che lại hết, bọn họ làm thế nào có thể phụ trợ cho các chiến hữu của mình đây.

Năm tên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đang vọt tới, lại bị mấy cái lồng giam Lam ngân thảo giữ lại, tự nhiên tư thế đang vọt tới trước lập tức phải ngừng lại, mà lúc này, khí thế bọn Đái Mộc Bạch ba người đang đánh tới đã đạt đến thời khắc đỉnh điểm.

Năm cái lồng Lam ngân thảo trong nháy mắt xuất hiện, ngăn cản khiến năm tên cường công hệ hồn sư đang trong thế tấn công phải ngừng lại, sau đó lại cơ hồ ngay lập tức biến mất. Nhưng cũng ngay lúc đó, một đám Lam ngân thảo màu đen từ dưới chân họ từ từ bò lên, trong nháy mắt hoàn thành kỹ năng quấn quanh. Liên tục sử dụng hồn kỹ, dĩ nhiên, Đường Tam không cấp cho bọn đối thủ lấy một cơ hội để phản kháng.

"Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ" Đái Mộc Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, trên cơ thể mạnh mẽ, toàn bộ các hoa văn lông hổ đều nhanh chóng chuyển sang màu vàng, một tiếng gầm lớn vang lên, kim quang bộc phát, xung quanh hắn, lấy cơ thể làm trung tâm, vô số quang cầu bằng nắm tay màu vàng chóe phát ra, hướng về phía đối thủ điên cuồng đánh mạnh đến.

Thái Long cũng thừa dịp đó, sấn đến trước mặt một tên đang không ngừng giãy dụa trong vòng vây của Lam ngân thảo, bị kỹ năng quấn quanh khống chế, treo lên khỏi mặt đất, bị Thái Long biến thành một cái bao cát, không ngừng công kích tựa như cuồng phong bạo vũ.

Lam ngân thảo này có thể dễ dàng thoát ra được hay sao? Trải qua bốn lần phụ gia hồn hoàn, trong đó có cả một cái vạn niên hồn hoàn, Lam ngân thảo lúc này đã đạt đến một trình độ bền bỉ kinh khủng. Lại thêm trong Lam ngân thảo còn có tồn tại độc tố, không ngừng thông qua tiếp xúc mà tiêm vào cơ thể của mấy tên hồn sư ba mươi lăm cấp. Bị Đường Tam dùng thủ pháp quấn quanh, bọn họ muốn thoát ra chẳng khác gì đang nằm mơ giữa ban ngày.

Khống chế hệ hồn sư vốn là khắc tinh của hầu hết các hệ hồn sư khác, mà hồn kỹ cùng hồn lực của Đường Tam đều hoàn toàn cao hơn đối thủ, hơn nữa bọn họ đều đã bắt đầu mê muội đi vì độc tố, bị Lam ngân thảo quấn quanh cơ thể trong thời gian một khắc, tràng chiến đấu này kết cuộc đã định.

Tiểu Vũ cùng với Kinh Linh lúc này cũng chia ra lựa chọn đối thủ để tấn công. Mục tiêu của Kinh Linh vừa hay chính là tên khống chế hệ hồn sư ái nam ái nữ. Tốc độ của Kinh Linh tuy không nhanh bằng Chu Trúc Thanh, nhưng đều là một Mẫn công hệ hồn sư, tốc độ cũng nhanh đến kinh người. Đang trong quá trình lao nhanh về phía trước, toàn thân cơ thể huyễn hóa thành một bộ xương khô to lớn, nhìn qua trông kinh khủng dị thường. Hai bàn tay nở to biến thành hai thanh cốt đao, ngay khi đến trước mặt nữ tử khống chế hệ hồn sư, hắn đã trực tiếp sử dụng đến hồn kỹ thứ ba của mình: Cuồng Chiến.

Tốc độ cùng sức mạnh công kích cùng lúc tăng lên thêm 50%. Chiếc lồng Lam ngân thảo vừa biến mất, hai thanh cốt đao giống như một mảng gió lốc, trực tiếp hướng về thân thể đối thủ chém đến.

Vũ hồn của tên ái nam ái nữ kia đích thực là một cặp viên hoàn (hai cái vòng tay), là khí vũ hồn kim loại, toàn bộ khả năng khống chế của hắn đều nằm trên cặp viên hoàn đó, nhưng để có thể sử dụng hồn kỹ cao cấp thì phải có thời gian để phát động. Nếu có một cường công hệ hồn sư nào đó giúp hắn ngăn cản thế tiến công của đối thủ, thì khoảng thời gian này cũng không tính làm gì. Nhưng là, ngay lúc thân thể hắn bị cái lồng giam Lam Ngân thảo nhốt

lại, thì tâm hắn đã rối loạn, lúc này sao còn kịp thúc dục hồn kỹ nữa. Bất đắc dĩ, cố gắng lắm hắn cũng chỉ phát động được đệ nhất cùng đệ nhị hồn hoàn kỹ năng, hai cái hồn kỹ tăng cường khả năng ngạnh kháng công kích cho hai cái viên hoàn.

Trăm năm hồn kỹ đi đỡ lấy tấn công của ngàn năm hồn kỹ, cơ bản là không cần phải nói đến làm gì.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam phối hợp, có thể nói bằng một câu là hoàn toàn ăn ý, ngay khi khoảng cách giữa Tiểu Vũ và nữ tử phụ trợ hệ hồn sư chỉ còn có năm thước, Đường Tam nháy mắt đã thu hồi lại cái lồng Lam ngân thảo, thậm chí không dùng đến kỹ năng Lam ngân thảo quấn quanh để trói đối thủ. Dù sao thì nàng ta cũng chỉ là một phụ trợ hệ hồn sư mà thôi.

Thuấn di, nhu kỹ, yêu cung ba kỹ năng đồng thời phát động. Động tác Tiểu Vũ uyển chuyển như nước chảy mây trôi. Đối với sự lăng mạ vũ nhục của đối phương lúc trước đó, cả người Tiểu Vũ giống như một cái yêu cung đích thực, nàng ra tay không một chút lưu tình. Một chân nàng đặt lên cổ đối phương, cả cơ thể giữa không trung đảo mạnh người một cái.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trên lôi đài. Nữ tử phụ trợ hệ hồn sư sau một đòn kỹ năng yêu cung Tiểu Vũ, bị đánh bay một vòng lộn ra phía sau, kêu lên thảm thiết, mới bay được nửa vòng đã hoàn toàn ngất đi. Về phần trên cơ thể nàng, có bao nhiêu khớp xương bị đánh trật khớp, cũng chỉ có mỗi người động thủ là Tiểu Vũ mới biết được.

Khô cốt hồn sư Kinh Linh, bình thường hành động cũng đã là âm tà, nay chính thức động thủ, lại càng trở nên cực kỳ âm tà, quỷ dị. Phối hợp với Đường Tam, lực công kích Mẫn công hệ hồn sư của hắn hoàn toàn được bộc phát ra hết, hai cái viên hoàn của đối thủ căn bản là không thể nào theo kịp tốc độ công kích của hắn. Chỉ trong chốc lát, từ khắp người gã kia máu tươi không ngừng chảy ra. Thân thể theo tiếng kêu thảm thiết mà ngã xuống đất. Nếu không phải vì kiêng kỵ, trong trận đấu không được phép giết người, thì thủ đoạn công kích của hắn còn âm độc hơn nhiều, trực tiếp lấy luôn mạng đối thủ.

Về phần năm tên cường công hệ hồn sư, cơ thể không nghi ngờ là khỏe mạnh

hơn nhiều, tuy nhiên, đối thủ của bọn họ, cũng là ba người cường hãn nhất.

Đái Mộc Bạch chính mình đảm trách luôn cả ba tên, khi hắn dùng Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ đánh lên người đối thủ, thắng bại đã không còn gì để nói. Càng huống chi trên người ba tên kia còn có Lam ngân thảo của Đường Tam quấn quanh. Hổ chương liên tục giơ lên, tiếng kêu thảm thiết, xương cốt gảy rời, máu văng bốn phía.

"Tật" một từ rất đơn giản, nhưng lại là ám hiệu riêng của tổ đội Sử Lai Khắc, bao hàm ý nghĩa chính là bộc phát công kích, tung ra hết khả năng, không cần lưu giữ lại thứ gì. Bằng vào khả năng khống chế chính xác, bản thân Đường Tam mặc dù không có tham gia công kích, nhưng hắn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một gã khống chế hệ hồn sư, khống chế chiến trường, khống chế đối thủ, giúp cho đồng đội có thể triển hiện ra thực lực ở mức cao nhất.

Vốn dĩ là, thực lực hai bên tuy cũng có chênh lệch, nhưng cũng chỉ là Đường Tam và Đái Mộc Bạch hai gã hồn tông. Nhưng mà nếu mà công bằng ngạnh kháng chiến đấu, Sử Lai Khắc tổ đội tuy chắc chắn sẽ chiến thắng, nhưng cũng cần phải chiến đấu một khoảng thời gian. Vậy mà, nay từ khi trận đấu bắt đầu, Đường Tam đã ngay lập tức ra tay, không cấp cho đối thủ có lấy một cơ hội để thở, để cho chiến hữu sử dụng ngay những hồn kỹ công kích cực mạnh đánh thẳng về phía đối thủ, khiến bên phía đối thủ còn chưa kịp có phản ứng gì, nháy mắt đã bị bên mình tấn công phủ đầu như cuồng phong bạo vũ.

"Dừng tay đi, chúng ta nhận thua!" Vị sư phụ đái lĩnh tổ đội Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội thấy tình thế không ổn, vội vàng vẫy khăn trắng, chạy như bay lên sàn đấu, ngăn cản đám Sử Lai Khắc tổ đội không cho đánh tiếp nữa.

Người trọng tài, từ khi nãy chứng kiến kim quang huyễn lệ tràn ngập của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, đã kinh sợ đến ngây người. Đừng nói chỉ là một cuộc chiến giữa các học viện, ngay cả trong một trận đoàn chiến đấu hồn của đại đấu hổn tràng cũng ít khi chứng kiến một trận đấu thảm liệt đến như vậy. Trời ạ, bọn này thật sự chỉ làm một đám đệ tử thôi sao?

Lúc này, trên khán đài của đại đấu hồn, hơn tám vạn người xem cơ hồ không phát ra một tiếng động. Nếu như lúc trước, chỉ nhìn vào phục trang của đội viên Sử Lai Khắc học viện, bọn họ quả thật là đối tượng để mọi người giễu cợt, thì lúc này, cũng chính bộ phục trang màu xanh biếc đó, mọi người càng nhìn càng thấy chói mắt.

Không hề băn khoăn, quả thật đây chính là một trận đấu không đáng để băn khoăn lo lắng, hay nói chính xác hơn, đây là một trường giết chóc đơn phương. Đối tượng bị tiêu diệt, cũng không phải là Sử Lai Khắc học viện như họ từng tưởng tượng, mà cuối cùng lại chính là là Thiên Đấu đế quốc hoàng gia học viện đệ nhị đội.

Đường Tam ánh mắt lạnh lùng quét một vòng nhìn về phía khán đài, tựa hồ như muốn dùng ánh mắt để nói với mọi người, ai mới thật sự là cường giả. Sử Lai Khắc Thất Quái, sử dụng chính thực lực cường đại của mình, ngăn chặn hết tất cả những lời vũ nhục đối với bản thân. Thái độ khinh miệt, xem thường trên mặt mọi người đều hoàn toàn biến mất hết, chỉ còn lại cảm giác khiếp sợ, không dám tin vào mắt mình.

"Trọng tài, ta phản đối, bọn chúng căn bản không phải là thi đấu, mà thực chất chính là giết người, bọn chúng đã vi phạm quy tắc trận đấu, ta yêu cầu người xử phạt bọn chúng."

Mắt nhìn thấy đám đội viên đệ tử của mình toàn thân máu tươi đầm đìa, xương gãy gân rời, vị sư phụ đái lĩnh Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội phẫn nộ hướng về phía trọng tài mà rống lên.

Vị trọng tài lúc này đã hoàn toàn lay tỉnh lại, ánh mắt nghiêm khắc nhất thời nhìn về phía đám đội viên của Sử Lai Khắc học viện.

Đường Tam cười nhạt, nói: *"Thưa trọng tài tôn kính, ta chỉ hỏi ngài một câu, bọn họ đã có ai chết chưa?"*

Trọng tài sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía bảy đội viên Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội đang nằm la liệt dưới đất, quả thật lúc này bảy người bọn họ mặc dù cả người thương tích nặng nề, nhưng tất cả đều là còn hô hấp hít thở, hẳn là cũng không chết được.

Đường Tam chỉ tay về phía Giáng Châu đang đứng phía sau: *"Vị phụ trợ hệ hồn sư này của chúng ta chính là có năng lực trị liệu. Nàng ta ngay từ khi trận đấu bắt đầu đã phóng thích vũ hồn của chính mình, phát ra năng lực trị liệu. Năng lực trị liệu của nàng có phạm vi bao trùm toàn bộ đấu trường. Mà trị liệu chính thức này cũng không phải là dành cho bọn ta, mà là dành cho bọn hắn. Nếu chúng ta quả thật muốn giết người, có cần tiến hành trị liệu cho đối thủ hay không? Xem ra, bọn họ cũng không cần chúng ta trị liệu nữa, Giáng Châu học tả, ngừng lại đi."*

Thanh âm của Đường Tam rất lớn, hắn phát động hồn lực bản thân, đưa thanh âm của chính mình truyền ra khắp toàn trường, nhằm làm cho mọi người đều có thể nghe được.

Ngay trước khi chiến đấu đã để hồn sư tiến hành trị liệu cho đối thủ, đây là sự miệt thị lên đến mức nào? Nhưng thực lực mà Sử Lai Khắc học viện thể hiện ra, đủ khả năng để miệt thị đối thủ.

Vị trọng tài nhìn tới nhìn lui hai bên khán đài, trong lúc nhất thời cũng có chút không biết nên phải quyết định như thế nào. Lúc này, từ trên khán đài đi xuống hai vị trọng tài nữa, cả ba người chúi đầu thương nghị một lát, vị trọng tài chính lúc đầu mới cao giọng tuyên bố: *"Trận đấu đầu tiên của vòng dự tuyển, Sử Lai Khắc học viện chiến thắng."*

Đây là một trận đấu toàn thắng cực ngắn.

"Ầm…" toàn bộ khán đài trong nháy mắt như muốn nổ tung bởi hàng loạt âm thanh tràn ngập. Trong đó, bao hàm đủ loại âm thanh: không tin, than thở,… nhưng tựu chung nhiều nhất lại là âm thanh kinh ngạc. Đường đường là Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, cũng bị một đội ngũ hồn sư học viện không chút tiếng tăm, tại trận đấu cũng chỉ một phút thời gian ngắn ngủi đánh bại. Điều này mang đến cho mọi người một sự rung động thật lớn a.

Tuyết Dạ đại đế sắc mặt ngưng trọng hắng giọng đứng lên, ánh mắt rơi vào vẻ mặt thất thần của Tuyết Tinh thân vương, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Trữ Phong Trí lúc này gương mặt khẽ mỉm cười, quay lưng bước đi theo vị đại đế kia, ra khỏi khu vực dành cho khách quí. Còn vị Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư kia vẫn ngồi lại tại chỗ, gương mặt đăm chiêu không biết là đang suy nghĩ về cái gì.

Trên khu vực khán đài dành riêng cho các học viện xem thi đấu, Phất Lan Đức gương mặt tươi cười đứng lên, hướng về phía Đại Sư với Liệu Nhị Long nói: *"Các người ở lại, ta đi trước đây."*

Liễu Nhị Long nghi hoặc hỏi: *"Phất Lão Đại, ngươi muốn đi đâu vậy?"*

Phất Lan Đức miệng cười ha hả: *"Đám tiểu quái vật bọn chúng biểu hiện xuất sắc như vậy, tính ra chi phí quảng cáo trên trang phục của bọn chúng có chút hơi rẻ a. Ta nghĩ, chỉ cần là kẻ có ánh mắt biết nhìn người, là có thể nhận ra Sử Lai Khắc học viện chúng ta cường đại đến mức nào. Chi phí quảng cáo này ta còn muốn tính lại một chút đã, bây giờ danh tiếng của học viện chúng ta đã nổi như cồn rồi, chẳng lẽ lại sợ đàm phán không được hay sao."*

Chỉ chỉ vào trên bộ quần áo hắn đang mặc, ngay chỗ biểu tượng của Sử Lai Khắc học viện, Phất Lan Đức không biết đã bao lâu rồi không được thoải mái như hôm nay. Lúc đầu Thiên Đấu hoang gia học viện đã gây cho hắn không ít khuất nhục, hắn vốn chưa quên, mà lúc này, áp lực trong lòng hắn qua trận đấu này đã hoàn toàn tan biến hết. Hắn trong đầu hiểu rõ ràng, Đương Tam cũng Đái Mộc Bạch đái lĩnh đám đệ tử sử dụng lối đánh như lôi đình vạn quân giành chiến thắng, thậm chí không tiếc gì sử dụng đến cả đệ tứ hồn kỹ để chiến đấu, cũng không phải là bị đối phương chọc giận, mà chính là vì hắn, vì Sử Lai Khắc học viện mà ra tay nặng đến như vậy.

Thiên Đấu hoàng gia học viện ư, lão Tuyết Tinh thân vương chó má ư, không phải trước đây ngươi muốn ngăn cản bọn ta hay sao? Được, vậy cho các ngươi ngay cả vòng sơ khảo cũng không thể thông qua.

Bảy tên đội viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, cơ hồ mỗi tên, tên nào cũng bị thương khắp người, xương cốt gãy cũng không chỉ một cái, tuyệt không phải trong vài ngày có thể chữa khỏi, thiếu đi bảy tên chủ lực này, Thiên Đấu hoàng gia học viện đệ nhị đội, còn có thể vượt qua được vòng

sơ khảo nữa hay sao?

Phất Lan Đức đã lâu rồi không được thống khoái giống như hôn nay, từ giờ phút này, hắn thậm chí còn tự hỏi, có lỗ hay không khi đưa hết toàn bộ chi phí vật quảng cáo cho bọn tiểu quái vật đáng yêu này hay không.

"Tam ca, các ngươi quá tuyệt vời" Mập mạp chạy ra đón bọn họ, ôm mạnh Đường Tam một cái. *"Để xem bọn Thiên Đấu hoàng gia học viện còn dám xem thường chúng ta nữa hay không."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nhưng chúng ta cũng hiển thị hết tất cả thực lực ra rồi, sau này các chiến đội còn lại thế nào cũng có chiển thuật đối phó với bọn ta"*

Áo Tư Tạp cười nói: *"Đối diện với thực lực cường hãn tuyệt đối, cho dù là có chiến thuật tốt cũng chưa chắc là có tác dụng. Được rồi, nếu có vấn đề gì, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta toàn bộ xuất chiến, để cho bọn họ biết thế nào là thực lực chân chính."*

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào bộ đồng phục trên người mình: *"Đồng phục màu xanh biết thì sao chứ? Chỉ cần có thể chiến thắng, thì hình thức bên ngoài tính làm gì chứ."*

"Đi thôi, chúng ta về học viện trước rồi hãy nói, ta không muốn là, vừa ra khỏi cửa đã bị mọi người vây quanh hỏi han." Đái Mộc Bạch nói với mọi người một tiếng, rồi mang theo đám đội viên Sử Lai Khắc học viện nhanh chóng đi vào thông đạo, lặng yên rời khỏi sân đấu.

Vì không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, sau khi ra đến chỗ nghỉ ngơi, mọi người nhanh chóng trút bỏ bộ đồng phục màu xanh, mặc lại tranh phục bình thường, rồi mới đi ra đại đấu hồn tràng. Bởi vì bọn họ đi ra cũng khá nhanh, nên khi bọn họ ra khỏi Thiên Đấu đại đấu hồn tràng một lúc rồi, khán giả mới bắt đầu giải tán. Hôm nay dù sao cũng chỉ là bữa khai mạc, cạnh tranh khốc liệt ngày mai mới chính thức bắt đầu, trong thời gian một tháng sẽ diễn ra liên tục.

Cho đến bây giờ, bọn Sử Lai Khắc thất quái càng ngày càng hiểu rõ, đợt tập

huấn trước đây của Đại Sư đối với bọn họ có tác dụng tốt như thế nào. Nhờ có kinh nghiệm của một tháng chiến đấu tại Tác Tác thành đại đấu hồn tràng trước đây, khi giải đấu bắt đầu, bọn họ chiến đấu so với khi đó còn muốn dễ dàng hơn một chút.

"Vinh Vinh" Đám người Sử Lai Khắc mới đi ra khỏi đại đấu hồn tràng, chuẩn bị trở về học viện thì một âm thanh quen thuộc vang lên, làm bọn họ ngừng lại.

Quay đầu nhìn lại, thấy Trữ Phong Trí, lúc này đã thay đổi trang phục bình thường, đang đứng gần cổng ra vào, hướng về phía bọn họ vẫy vẫy tay.

"Ba Ba" Trữ Vinh Vinh hưng phấn chạy lại, đầu ngả vào ngực cha mình.

Nhìn thấy vị Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ này, Áo Tư Tạp thần sắc không khỏi có chút mất tự nhiên.

Trữ Phong Trí kéo tay Trữ Vinh Vinh đi lại: *"Xin chào các tiểu bằng hữu Sử Lai Khắc học viện."*

Mặc dù khoảng cách còn khá xa, nhưng bọn Sử Lai Khắc thất quái cùng với bốn tên đội viên đều đã nhận ra vị Tông chủ này, cúi đầu hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: *"Không cần khách sáo, bây giờ ta chỉ là cha của Vinh Vinh, các ngươi cũng không nên coi ta là tông chủ gì gì đó, cứ xem ta như là trưởng bối của các ngươi là được rồi."*

Trữ Phong Trí đối với đám người Sử Lai Khắc thất quái ai ai cũng hoàn toàn có hảo cảm. Ánh mắt rơi lên người Đường Tam: *"Chúc mừng ngươi, Tiểu Tam, không nghĩ rằng ngươi cũng có một cái vạn niên hồn hoàn."*

Đường Tam nói: *"Trữ thúc thúc quá khen, Vinh Vinh cũng đã thu được cái hồn hoàn thứ tư rồi, chỉ là vì muốn bảo tồn thực lực, nên hôm nay mới không để nàng thượng đài."*

Trữ Phong Trí mỉm cười gật đầu: *"Ta rất xem trọng các ngươi, có lẽ, cũng chỉ khi tiến vào vòng tổng quyết tái (chung kết), các người mới có thể gặp*

được đối thủ chân chính. Bất quá, mặc dù các ngươi có thực lực, nhưng mà cũng nên biết thu liễm một chút, ta hiểu được nguyên nhân tại sao hôm nay các ngươi lại ra tay nặng đến như vậy, nhưng mà tình trạng như hôm nay, sau này nên hạn chế xảy ra vẫn là tốt nhất. Dù sao Sử Lai Khắc học viện cũng là một trong những cao cấp hồn sư học viện. Có nhiều kẻ thù quá cũng không tốt. Về phía Thiên Đấu hoàng gia học viện kia, các ngươi cũng không cần lo lắng, ta với bệ hạ cũng đã xem xét qua. Bệ hạ đối với việc làm của Tuyết Tinh thân vương trước đây cũng cực kỳ bất mãn, nếu không phải các ngươi đã báo danh cho học viện khác, bệ hạ sẽ cố đem các ngươi quay trở lại Thiên Đấu hoàng gia học viện đấy."

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Bọn ta ở tại Sử Lai Khắc học viện cũng tốt lắm rồi, cám ơn ngài, Trữ thúc thúc."*

Trữ Phong Trí nói: *"Là ta cảm ơn ngươi mới đúng. Ám khí mà ngươi làm ra phẩm chất đều tốt lắm, sau này nếu có nghiên cứu gì mới, nhất định phải ưu tiên tìm thúc thúc. Điều kiện là do người đề ra."*

Vừa nói, Trữ Phong Trí buông tay nữ nhi ra, xoa xoa đầu nàng nói: *"Đi chung với các bạn đồng môn của con đi. Dù sao con cũng là thành viên của Sử Lai Khắc học viện, ba ba là thành viên trong hội đồng tổ chức, cũng không nên cùng con ở một chỗ, nếu không sẽ có người nói ta thiên vị."*

Trữ Vinh Vinh bất mãn chu cái mỏ xinh xắn nói: *"Cứ để bọn họ nói đi, được rồi, muốn nói thì cứ việc dùng thực lực mà nói chuyện."* Trữ Phong Trí lắc đầu cười: *"Mười bốn tuổi coi như là đã trưởng thành rồi, sau này bớt tinh nghịch một chút đi. Đúng rồi, trước khi đi, sao ngươi không giới thiệu sơ qua cho ta biết bạn học của ngươi đi?"*

Nhìn thần sắc vui vẻ của Trữ Phong Trí, ngoại trừ đám Sử Lai Khắc thất quái, trong đám bốn người đội viên, chỉ có mỗi Thái Long là còn giữ được sắc thái thản nhiên, ba người còn lại, trong mắt đều thể hiện một chút nét cuồng nhiệt.

Người trước mặt bọn họ là ai cơ chứ? Chính là nhất đại tông chủ của một trong tam đại thượng vị tông môn. Thất bảo lưu ly tông mà nói, là thiên đường, là mục tiêu của vô số hồn sư. Chẳng những trong giới hồn sư danh

tiếng lẫy lừng, thực lực hùng hậu, hơn nữa, trong giới hồn sư, còn được xưng tụng là tông môn có nhiều tông đồ nhất. Làm một gã hồn sư, nếu được đầu phục vào tông môn này, có thể nói là cả cuộc đời sau không cần phải lo nghĩ gì nữa.

Trữ Vinh Vinh đảo mắt qua người đám bạn, khi ánh mắt nàng tiếp xúc với Áo Tư Tạp thì trong lòng không khỏi xuất hiện vài phần bối rối.

"Ba ba, vị tỷ tỷ Giáng Châu này là bạn học của bọn con, ba mươi lăm cấp trị liệu hệ khí hồn tôn, vừa rồi là nàng thượng đài đó."

Giáng Châu hướng về phía Trữ Phong Trí cuối đầu hành lễ: *"Trước mặt Trữ tông chủ, vãn bối sao dám tự xưng là phụ trợ hệ khí hồn sư."*

Trữ Phong Trí mỉm cười, hắn mặc dù đã quá năm mươi tuổi, nhưng nhìn qua bề ngoài chỉ như mới ba mươi. Trước một nam nhân trưởng thành đầy mị lực như vậy, Giáng Châu cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Giáng Châu cô nương có vũ hồn thập phần kỳ lạ, chỉ cần chuyên chú tập trung phát triển theo hướng trị liệu, tương lại sau này tiền đồ nhất định không nhỏ."

"Đa tạ Trữ tông chủ chỉ điểm" Nghe Trữ Phong Trí nói, Giáng Châu trên gương mặt tươi cười có chút nét ửng hồng. Nàng đã mười chín tuổi, là một cô nương chân chính, đối với những nữ hài tử như nàng mà nói, các nam nhân trưởng thành có thực lực cường đại chính là có lực hấp dẫn mạnh nhất. Ngẩng đầu nhìn thêm cái nữa, thấy được gương mặt tươi cười của Trữ Phong Trí, mặt nàng không khỏi ửng đỏ lên.

Trữ Vinh Vinh tiếp tục giới thiệu: *"Vị này là Hoàng Viễn học trưởng, Độc Lang vũ hồn, ba mươi lăm cấp cường công hệ chiến hồn tôn. Kinh Linh học trưởng, Khô Cốt vũ hồn, mẫn công hệ chiến hồn sư. Thái Long đại ca ngài đã gặp qua, là tộc nhân đích truyền của Lực chi nhất tộc, ba mươi tám cấp thuần lực lượng hình chiến hồn sư."*

Trữ Vinh Vinh giới thiệu đến ai, Trữ Phong Trí đều hướng đến người đó nhất nhất gật đầu, cũng cỗ vũ vài câu.

Lúc này Trữ Vinh Vinh mới giới thiệu đến bọn Sử Lai Khắc thất quái. Chỉ vào Đái Mộc Bạch nói: *"Đây là Đái lão đại, đại ca của Sử Lai Khắc thất quái bọn con, cũng là đội trưởng chiến đội. Xung hiệu Tà mâu Bạch Hổ. Đái lão đại năm nay mặc dù chỉ mới có mười bảy tuổi, nhưng đã đạt đến bốn mươi bốn cấp chiến hồn tông. Là cường công hệ, thực lực làm mạnh nhất trong đám chúng con."*

Thần sắc Đái Mộc Bạch cũng không vì thân phận của Trữ Phong Trí mà xuất hiện biến hóa, tà mâu nhìn thẳng vị tông chủ này nói: *"Không dám nói là mạnh nhất, thực lòng mà nói, ta đánh không lại Tiểu Tam."*

Mười bảy tuổi đạt bốn mươi bốn cấp? Quả nhiên là một tên tiểu quái vật, Trữ phong Trí cũng không có che giấu sự thưởng thức của mình: *"Vừa rồi lúc các ngươi chiến đấu, ta đều nhìn thấy tất cả. Tiểu tử, vũ hồn cùng với hồn kỹ của các ngươi đều vô cùng xuất sắc. Mười bảy tuổi đã đạt được thành tích như vậy, thật là làm ta sợ hãi a. Không biết ngươi có hứng thú, sau khi giải đấu này kết thúc, đến Thất bảo lưu ly tông của bọn ta làm việc không?"*

Nghe Trữ Phong Trí hướng đến Đái Mộc Bạch mời mọc như vậy, Hoàng Viễn, Kinh Linh, Giáng Châu trên mặt không khỏi toát ra vẻ hâm mộ.

Điều làm bọn họ nghĩ không ra chính là, Đái Mộc Bạch sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu nói: *"Hảo ý của Trữ thúc thúc vãn bối xin ghi nhớ, tương lai nếu có dịp, nhất định sẽ đến Thất bảo lưu ly tông bái phỏng"* Hắn mặc dù không có trực tiếp cự tuyệt Thất bảo lưu ly tông, nhưng qua câu nói của hắn, không thể nghi ngờ là đã từ chối lời mời của Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí nhìn vào hai mắt của Đái Mộc Bạch, tựa hồ nghĩ ra chuyện gì, có chút suy nghĩ nói: *"Tà mâu Bạch hổ, à, nguyên là như vậy a."*

Đái Mộc Bạch hiểu được Trữ Phong Trí đã nhìn ra được xuất thân lai lịch của hắn, cũng may là, Trữ Phong Trí nhìn mặt đoán việc, cũng không có đích thân nói ra xuất thân của hắn, Mặt có chút thần bí nhìn hắn cười cười: *"Các ngươi đều là bạn của Vinh Vinh cả, sau này nếu có chuyện gì cần sự giúp đỡ của Thất Bảo Lưu Ly tông, cứ việc đến tìm ta."*

Trữ Vinh Vinh chỉ tay sang người Áo Tư Tạp: *"Hắn là Áo Tư Tạp, là lão nhị của Sử Lai Khắc thất quái, bốn mươi mốt cấp thực vật hệ khí hồn tông, vũ hồn hương tràng."* Không biết tại sao, khi nàng giới thiệu Áo Tư Tạp, âm thanh có chút mềm yếu vô lực, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mặt Áo Tư Tạp, trống ngực không ngừng đập mạnh.

Trữ Phong Trí nhìn sang Áo Tư Tạp, trong lầm thầm khen, thật là một thiếu niên anh tuấn: *"Thực vật hệ? Không biết năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"*

Áo Tư Tạp miễn cưỡng áp chế cảm giác thấp thỏm trong lòng mình, cung kính trả lời: *"Ta năm nay mười sáu tuổi, so với Đái lão đại là nhỏ hơn một tuổi."*

Trữ Phong Trí tâm lý chấn động, so với khi biết được Đái Mộc Bạch đạt bốn mươi bốn cấp hồn lực thậm chí còn muốn giật mình hơn. Là một phụ trợ hệ nhất đại tông chủ, thực vật hệ hồn sư tu luyện khó khăn như thế nào hắn lẽ nào lại không biết được? Nếu nói một gã khống chế hệ hồn sư cường đại, có thể có lực lượng tương đương với một đội quân nhỏ, thì một gã thực vật hệ hồn sư vĩ đại có khả năng duy trì sức chiến đấu cho cả một quân đoàn, không những vậy, còn có thể gia tăng năng lực chiến đấu cho bọn họ nữa. Mười sáu tuổi đạt bốn mươi mốt cấp thực vật hệ hồn sư, đừng nói là gặp qua, cho dù là nghe nói hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc giật mình của Trữ Phong Trí, Áo Tư Tạp trong lòng cũng có vài phần thỏa mãn, lại có thêm chút yên tâm. Không đợi Trữ Phong Trí mở lời, hắn đã nói luôn: *"Trữ tông chủ, ta vốn rất ngưỡng mộ ngài, không biết sau này khi ta đã tốt nghiệp, liệu ta có được vinh dự gia nhập vào Thất Bảo Lưu Ly tông hay không?"*

Mã Hồng Tuấn đứng bên cạnh, mỉm cười một cái. Trong lòng thầm nghĩ, ngươi là ngưỡng mộ chính Trữ Tông chủ, hay nói chính xác là ngưỡng mộ nữ nhi của hắn đây?

Trữ Phong Trí trong lòng mừng rỡ, hắn nhìn ra được thân phận của Đái Mộc Bạch, tự nhiên là hiểu được hắn chắc chắn sẽ không gia nhập vào tông môn của mình. Nhưng mà đám Sử Lai Khắc thất quái này, theo như nữ nhi hắn giới thiệu, không ai không phải là hạng người tuyệt diễm kinh thế, có thể thu

dụng được một vài người trong số họ, đương nhiên là tốt nhất. Hơn nữa, trước mắt hắn lại là một tên thực vật hệ hồn sư xuất sắc, lại không bị ràng buộc bở bất kỳ tông môn nào. Hắn nhanh chóng gật đầu: *"Cầu còn không được nữa là. Đối với bổn tông môn mà nói, tiểu huynh đệ ngươi chính thực là một tuyệt thế nhân tài. Đại môn của Thất bảo lưu ly tông, lúc nào cũng hướng về ngươi mở rộng a."*

Trữ Vinh Vinh có chút bất mãn nói: *"Ba ba, ngươi như thế nào lại gọi hắn là tiểu huynh đệ vậy? Gọi hắn là Tiểu Áo thôi, nếu cứ gọi loạn bối phận như vậy, ta biết phải xưng hô với hắn như thế nào đây?"*

Trữ Phong Trí a a cười: *"Ngươi xem, ta vì cao hứng quá mà trở nên hồ đồ mất rồi, tương lai của Tiểu Áo tại thực vật hệ đúng là tiền đồ không thể hạn lượng rồi."*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Ba ba, Tam ca chắc người cũng đã biết hắn rõ rồi, ta cũng không cần phải giới thiệu lại. Hắn so với trước kia, cũng chỉ có thêm một cái hồn hoàn mà thôi."*

Trữ Phong Trí xoa xoa đầu nữ nhi: *"Chỉ một cái hồn hoàn thôi sao? Hắn đã là cho ta với bệ hạ giật mình không biết bao nhiêu mà nói rồi. Hồn hoàn thứ tư này, chính là một cái vạn niên hồn hoàn đó, trước kia là chưa từng có kẻ nào đạt được. Đến ngay cả cha hắn cũng không có đạt được thành tích như vậy a. Đáng tiếc, thật đáng tiếc, Tiểu Tam à, phải chi ngươi là con trai của ta thì tốt quá."*

Trữ Vinh Vinh nhìn cha le lưỡi ra: *"Như thế nào đây cha? Cha có con là nữ nhi bộ rất là nhục nhã hay sao?"*

Trữ Phong Trí cười: *"Thế nào lại nói vậy? Ngươi chính là tiểu bảo bối của ta mà. Ta chỉ muốn nói là, nếu ta có thêm một nam tử giống như Đường Tam vậy, thì thật là quá hoàn mỹ a."*

Không nghi ngờ gì mà nói, trong đám tiểu tử trước mặt này, Trữ Phong Trí chú ý nhất cũng chính là Đường Tam, mặc dù bởi vì xuất thân đặc biệt của Đường Tam, hắn không thể thu nhận vào trong tông môn, nhưng bất luận thế nào, hắn cũng muốn cùng Đường Tam duy trì mối quan hệ tốt.

Đường Tam gãi gãi đầu, cũng không có mở miệng đáp lời, trong lòng chợt nghĩ tới hình dáng của cha mình, ba ba à, trước giờ người có bao giờ tự hào về ta giống như Trữ thúc thúc như vậy chưa?

"Đây là tứ ca của con, bọn con đều gọi hắn là mập mạp. Tên thật là Mã Hồng Tuấn, bốn mươi mốt cấp cường công hệ chiến hồn tông, vũ hồn là Hỏa Phượng Hoàng." Trữ Vinh Vinh tiếp tục giới thiệu.

"Hỏa Phượng Hoàng?" Trữ Phong Trí con mắt sáng ngời, nhìn Mã Hồng Tuấn cuống quít gật đầu. Trong giới vũ hồn, Long, Phượng cùng là thuộc loại vũ hồn cao cấp nhất. Tiểu tử mập mạp này nhìn qua tuổi còn muốn nhỏ hơn mấy người kia một chút, nhưng cũng đã đạt đến bốn mươi mốt cấp hồn lực. Trữ Phong Trí nhịn không được hướng về Vinh Vinh hỏi: *"Vinh Vinh, ngươi sẽ không nói là, toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái đều đã vượt qua bốn mươi cấp hồn lực hết rồi a?"* Trữ Vinh Vinh hì hì cười: *"Cũng không hẳn, Tiểu Vũ cũng chưa đạt đến bốn mươi cấp, bất quá, bởi vì nàng không chịu phục dụng tiên phẩm dược thảo của Tam ca đưa, nếu không, dám chắc so với ta, hồn lực nàng thậm chí còn cường đại hơn."*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Trữ thúc thúc, chào ngài, ngài đúng là có một tiểu nữ nhi Vinh Vinh xinh đẹp đến như vậy. Nếu như nói, chỉ cần ngài đem nữ nhi gả cho ta, ta lập tức gia nhập Thất Bảo Lưu Ly Tông"* Tính cách hắn luôn luôn bộc trực, lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời cười vang một hồi.

Trữ Phong Trí bất đắc dĩ nói: *"Thật tiếc a, ta cũng chỉ có một mình Vinh Vinh là tiểu bảo bối thôi, nếu như nàng nguyện ý gả cho ngươi, ta cũng không có ý kiến gì."* Mặc dù là đang nói giỡn, nhưng Trữ Phong Trí cũng không phải là thuận miệng nói ra. Hắn chính là một Hỏa Phượng Hoàng cường công hệ hồn sư, mới mười mấy tuổi đã đột phá bốn mươi cấp, từ thực lực cường đại mà nói, hoàn toàn có tư cách làm con rể của hắn.

Mã Hồng Tuấn hắc hắc cười: *"Nhưng mà ta đây chính là vẫn còn muốn kiếm một lão bà xinh đẹp hơn nữa. Dù sao ngài cũng đã từng nói qua, đại môn của Thất bảo lưu ly tông lúc nào cũng mở rộng của đón chúng ta mà, phải vậy không?"*

Trữ Phong Trí gật đầu, ánh mắt đảo qua đám người bọn họ: *"Đúng vậy, đối với các người, Thất bảo lưu ly tông lúc nào cũng hoan nghênh."*

Hoàng Viễn nhịn không được hỏi: *"Ta cũng có thể sao?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười: *"Đương nhiên là có thể. Thất Bảo Lưu Ly Tông trước giờ chưa từng từ chối nhân tài."*

Hoàng Viễn, Giáng Châu, Kinh Linh lúc này mới mừng rỡ, chưa tốt nghiệp, đã kiếm được một chỗ dựa tốt, quả thật tuyệt vời a, còn có gì hưng phấn hơn nữa đây chứ. Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Tiểu Vũ là muội muội của Tiểu Tam, ta nghĩ, sau này Tiểu Tam ở nơi nào, nhất định Tiểu Vũ cũng sẽ đi theo. Tiểu Vũ là ba mươi bảy cấp cận chiến cường công hệ chiến hồn sư. Khả năng cận chiến của Tiểu Vũ tỷ tỷ là vô cùng cường đại a, nếu không sử dụng đến đệ tứ hồn hoàn, sợ là chúng ta không ai đánh lại nàng, ngay cả Tam ca cũng vậy."*

Tiểu Vũ hướng về phía Trữ Phong Trí có chút hành lễ, cũng không có nói thêm gì, đúng như Trữ Vinh Vinh đã nói, nàng chính là chỉ muốn ở cùng một chỗ với Đường Tam.

Trữ Vinh Vinh cuối cùng chỉ vào Chu Trúc Thanh: *"Trúc Thanh là bốn mươi mốt cấp mẫn công hệ chiến hồn sư, nàng cùng Đái lão đại ở cùng một chố, sợ rằng cũng sẽ không gia nhập tông môn chúng ta. Bất quá, Trúc Thanh à, ngươi sao này nhất định phải cùng Đái lão đạo đại đến Thất bảo lưu ly tông nhà ta chơi đó."*

Chu Trúc Thanh đối mặt với người khác cũng không lạnh lùng như là đối với Đái Mộc Bạch, giống như Tiểu Vũ, nàng cũng hướng về phía Trữ Phong Trí hành lễ.

Lúc này, người xem tiến ra từ đại đấu hồn tràng càng lúc càng nhiều, Trữ Phong Trí nói: *"Hôm nay có thể gặp mặt các thiếu niên tài tuấn như các người, ta quả thật vô cùng cao hứng. Tốt lắm, được rồi, các ngươi trở về học viện đi. Tiểu Tam, ta và ngươi nói chuyện riêng một chút được không?"*

"Được", nghe Trữ Phong Trí nói muốn cùng mình nói chuyện riêng, Đường Tam đầu tiên cũng có chút sửng sốt, nhưng cũng lập tức đáp ứng, bất luận là

như thế nào, trong mắt hắn, Trữ Phong Trí cũng là một vị trưởng bối khả kính, lại là cha của Trữ Vinh Vinh.

Trữ Vinh Vinh bất mãn le lưỡi nói: *"Ba ba thiên vị a, đối với Tam ca còn tốt hơn đối với ta nữa."*

Trữ Phong Trí a a cười: *"Ta tìm Tam ca người là có chút chuyện quan trọng, ngươi tại học viện cũng nên an phận một chút đi."*

Sử Lai Khắc học viện những người khác đều đi hết, chỉ còn lại mình Đường Tam ở lại. Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đi vào khu vực sang trọng của Thiên Đấu thành.

Vừa đi theo phía sau, Đường Tam hỏi: *"Trữ thúc thúc, ngài tìm ta có chuyện gì không?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: *"Ta dẫn ngươi đi gặp một người, lần trước tại Sử Lai Khắc học viện, ta nhìn ra thân phận của ngươi, ta về có âm thầm điều tra, tại sao lúc trước cha ngươi lại đột nhiên vô thanh biệt tích biến mất khỏi hồn sư giới. Người này có biết một chút, mặc dù không có biết được toàn bộ, nhưng cũng là có chút thông tin. Ai, cho tới bây giờ ta vẫn còn tiếc cho cha ngươi, lúc đầu ngay khi hắn vừa đạt được cảnh giới Phong hào đấu la, đã rời khỏi giới hồn sư."*

Vừa nghe qua là có liên quan đến cha mình, Đường Tam nhất thời nắm chặt tay, vốn dĩ lúc trước hắn cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Trữ Phong Trí, dù sao thì Trữ Phong Trí cũng là tông chủ của một tông, lại đối với mình là có ý muốn lung lạc, tiếp xúc nhiều quá cũng không tốt lắm. Nhưng lúc này nghe hắn nói vậy, Đường Tam trong lòng cũng không khỏi có chút cảm kích. Vị Trữ thúc thúc này đối với mình quả thật là nhất mực quan tâm, cũng không phải là vì muốn lung lạc mình.

Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đến một cái trà lâu cổ. Trà lâu này xét về quy mô cũng không tính là lớn lắm, chỉ có ba tầng lầu, lại trang trí theo phong cách cổ điển. Lúc này bên trong cũng chỉ có khoảng vài ba khách nhân, nhìn có vẻ thập phần thanh tịnh.

Hai người đi lên một căn phòng tranh nhã ở lầu hai, đẩy nhẹ bức bình phong, Trữ Phong Trí dẫn Đường Tam đi vào.

Trong phòng lúc này chỉ có một người, nghe tiếng hai người bước vào vội đứng lên chào. Người này nhìn qua khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, tướng mạo mặc dù không anh tuấn như Áo Tư Tạp, nhưng cũng là không kém hơn bao nhiêu. Thân mặc một chiếc trường bào xanh, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc đen dài, dùng một sợi dây xanh buộc lại, thả ra phía sau.

Mặc dù quần áo hắn mặc hết sức bình thường, nhưng từ cơ thể toát ra một khí chất hết sức đặc thù. Nhìn thấy người này, Đường Tam không khỏi có cảm giác vài phần quen mắt, mặc dù hắn có thể khẳng định, hắn chưa từng gặp qua kẻ này.

"Trữ thúc thúc, ngài tới rồi", thanh niên nọ cung kính hướng về phía Trữ Phong Trí hành lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười: *"Thanh Hà, ta nói với người biết bao nhiêu lần rồi, không cần phải khách khí như vậy."*

Thanh niên nọ mỉm cười: *"Sao lại không thể? Ngài là trưởng bối, lại là sư phụ của ta, nếu mà cha ta biết ta không cung kính với người, thế nào cũng đánh cho ta què giò."*

------oOo------

Chương 245: Nguyên nhân Đường Hạo thoái ẩn: Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trữ Phong Trí mang theo Đường Tam đi tới một gian phòng ở quán trà, gặp mặt một gã thanh niên. Ánh mắt thanh niên này chuyển qua chuyển lại trên người Đường Tam: *"Vị này hẳn là người Trữ thúc thúc tôn sùng Đường Tam huynh đệ?*

*"*Không dám.*" Đường Tam hướng thanh niên gật đầu.*

*Trữ Phong Trí mỉm cười nói: "*Ta giới thiệu các ngươi với nhau một chút. Tiểu Tam, vị này là đương kim Thiên Đấu Đế Quốc thái tử Tuyết Thanh Hà điện hạ.*"*

Đường Tam trong lòng cả kinh, nhất thời hiểu được tại sao chính mình đối với vị thanh niên trước mặt này có cảm giác quen thuộc như vậy. Có lẽ bởi vì, tướng mạo hắn so vớivương tử Tuyết Băng của Tuyết Dạ đại đế cùng với Tuyết Tinh thân vương lúc trước đi tìm Sử Lai Khắc học viện gây phiền toái đều có vài phần giống nhau.

*"*Nguyên lai là thái tử điện hạ.*" Đường Tam có chút khom người, không kiêu ngạo cũng không sợ sệt đích nói.*

Tuyết Thanh Hà than thở:

*"*Nếu không phải Trữ thúc thúc nói cho ta biết, ta thật sự rất khó tin tưởng ngươi mới chỉ có mười bốn tuổi. Nhớ hồi đầu, ta mười bốn tuổi, bất quá chỉ là 1 thiếu niên ngây thơ mà thôi. Biết được ngươi thật cao hứng, nếu ngươi không ngại, cứ gọi ta một tiếng Tuyết đại ca đi, hai chữ thái tử không đề cập tới cũng được.

Từ đối phương ngôn từ cử chỉ, Đường Tam không khỏi trong lòng thầm than, hắn với tên Tuyết Băng vương tử thật là cùng một phụ thân sinh ra sao? Như thế nào lại khác xa nhau như vậy? Đường Tam chính là hai kiếp làm người, từ việc Trữ Phong Trí dẫn đến gặp vị thái tử điện hạ thân phận cao cao tại thượng này, hắn đã đoán được một ít, vị thái tử này hắn là đã có Thất Bảo Lưu Ly tông làm hậu thuẫn rồi. Hồi tưởng lại Tuyết Dạ Đại Đế đã không ít tuổi, chẳng lẽ Thiên Đấu Đế Quốc đã xuất hiện tình huống tranh ngôi vị đế vương của hoàng thất rồi sao?

Trữ Phong Trí đứng một bên nói:

" Được rồi, chúng ta trước tiên ngồi xuống nói chuyện đi, lục trà nơi này hương vị cũng không tệ, Tiểu Tam, ngươi cũng nếm thử đi.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Tuyết Thanh Hà tự mình châm trà cho Trữ Phong Trí cùng Đường Tam, không cần uống, chỉ là ngửi thấy mùi cũng đã có cảm giác thấm lòng người. Hơn nữa trong phòng bố trí cổ hương cổ sắc, rất dễ dàng tạo cho kẻ khác tâm thần thư thái.

Đường Tam nói:

" Tuyết đại ca, trước ta có từ Trữ thúc thúc nghe nói Ngài đối với việc lúc trước cha ta quy ẩn thật sự biết một ít.

Tuyết Thanh Hà gật đầu, nói:

" Kỳ thật ta biết cũng không được đầy đủ, chỉ là nghe một vị cung phụng trong cung nhắc tới. Lệnh tôn vẫn là người ta sùng bái, lúc ấy ta thật đã nghe được 1 ít. Căn cứ vào tin tức ta biết được, lệnh tôn lúc đầu lựa chọn rời khỏi giới hồn sư, tiêu thanh biệt tích, dường như cùng Võ hồn điện có liên quan.

" Nga? Tuyết đại ca, ngài có thể nói cụ thể một chút? - Đường Tam có chút lo lắng hỏi. Dựa theo lời tộc trưởng Lực chi nhất tộc Thái Thản và Trữ Phong Trí, chính cha mình xuất thân từ bài danh đệ nhất trong bảy đại tông môn - Hạo Thiên tông, hơn nữa lại là một trong Hạo Thiên song đấu la. Với thân phận tôn vinh như vậy, cha như thế nào lại trở thành gã thợ rèn chỉ có thể ngày ngày uống rượu rèn công cụ sống qua ngày đây? Đường Tam vẫn luôn mong muốn được biết nguyên nhân sâu sa trong đó.

Tuyết Thanh Hà cũng không kéo dài thời gian, nói:

" Ta nghe được tin tức là như thế này, đại khái tại mười lăm năm trước, dựa theo thời gian mà tính toán, khi đó ngươi hẳn là còn chưa có sanh ra. Võ hồn điện tựa hồ đang tìm một kiện vật gì đấy, vật đấy đối với Võ hồn điện mà nói thì cực kỳ trọng yếu. Bởi vậy, Võ hồn điện phái ra đại lượng cao thủ tìm kiếm, chẳng những bốn vị bạch kim giáo chủ đều tham dự trong đó, thậm chí ngay cả giáo hoàng tại nhiệm cùng với hai vị thiếp thân giáo hoàng thủ hộ cũng đều xuất động. Bọn họ cụ thể tìm cái gì ta cũng không biết. Nhưng từ võ hồn điện cực kì coi trọng mà đoán, vậy tất nhiên là cực kì trọng yếu."

"Mà cái đồ vật này, tựa hồ nằm trong tay phụ thân ngươi. Lúc ấy, phụ thân ngươi cũng không ở trong Hạo Thiên tông, hắn là mang theo mẫu thân người đi ngao du khắp đại lục, lại bất chợt gặp chuyện này, nghe nói vô cùng nguy nan. Hắn cùng với Võ hồn điện lúc đó tình huống như thế nào thì chẳng ai biết, chỉ là nghe nói, phụ thân ngươi tuyên bố thoát ly Hạo Thiên tông, mà khi đó, phụ thân ngươi chính là một vị Hồn đấu la, không có đạt tới cảnh giới Phong Hào đấu la. Sau đó không lâu, lại có tin tức truyền ra, nói phụ thân ngươi cùng người của Võ hồn điện tại nơi nào đó quyết đấu, bị thương mà bại trận. Mà kiện đồ vật đó tựa hồ cũng không có bị bọn họ thành công đoạt lấy, chính là ở trận chiến ấy truyền ra phụ thân ngươi đã trở thành Phong Hào đấu la. Võ hồn điện cũng thừa nhận sự thật này, lúc này mới có truyền thuyết lệnh tôn trở thành đương kim Phong Hào đấu la trẻ tuổi nhất.

Nghe đến đó, Đường Tam nhịn không được hỏi:

" Vậy mẫu thân ta đâu?*"*

Tuyết Thanh Hà lắc đầu. Nói:

*"*Ta nghe tin tức bên trong cũng không có nói về lệnh đường, chỉ là sau trận chiến ấy không tới một tháng. Võ hồn điện đột nhiên tuyên bố, giáo hoàng đã chết, Tân giáo hoàng kế vị. Cho nên, người nói cho ta tin tức này phán đoán, tiền nhiệm giáo hoàng rất có thể là bởi vì cùng cha ngươi chiến đấu mà thụ thương nặng, không lâu sau thì chết. Mà phụ thân ngươi cũng bởi vì nguyên nhân này mà lựa chọn ẩn cư, mặc dù hắn đã thoát ly Hạo Thiên tông, nhưng dù sao thì cũng là một đệ tử trọng yếu trong hàng đệ tử Hạo Thiên tông trực hệ. Hắn thoái ẩn, chắc là vì không muốn liên lụy tông môn. Dù sao, Võ hồn điện thực lực thật sự quá lớn, thậm chí có thể ngang hàng cùng hai đại đế quốc, cũng không phải một cái tông môn có khả năng đối kháng được. Cho dù là đương thời đệ nhất đại tông môn cũng không không ngoại lệ. Cũng từ đó, Hạo Thiên tông từ từ thoát ly khỏi tầm mắt mọi người, rất ít đi lại tại giới hồn sư.*"

Trữ Phong Trí tiếp lời nói:

*"*Nếu chuyện này là thật, vậy điều trọng yếu nhất chính là kiện vật mà võ hồn điện tranh đoạt, đến tột cùng là cái gì, còn có tình huống thật của trận chiến

ấy. Điều này e rằng cũng chỉ có người trong cuộc lúc đó mới biết được chính xác. Bất quá, có thể dám chắc rằng, việc phụ thân ngươi thoái ẩn cùng trận chiến ấy có quan hệ mật thiết."

Đường Tam yên lặng điểm nhẹ đầu, việc Tuyết Thanh Hà nói mặc dù cùng với việc hắn đoán đúng là có một chút không ăn nhập, nhưng cực kỳ hợp lý. Tại Đấu La đại lục, có thể bức bách một vị Phong Hào đấu la thoái ẩn, bức bách đệ nhất đại tông môn ẩn tích, cũng chỉ có Võ hồn điện mới có thực lực như vậy. Nếu chính cha mình thật sự đánh chết giáo hoàng, vậy thì hắn và Võ hồn điện trong lúc đó thật sự là cừu oán tương đối lớn. Vì tránh cho tông môn bị liên lụy, vì tránh né đuổi giết, hắn mang theo chính mình ẩn cư tại núi nhỏ trong thôn tự nhiên cũng hợp lí.

Nhưng, trong chuyện Tuyết Thanh Hà kể hoàn toàn không có mẫu thân mình xuất hiện, chẳng lẽ tại trận chiến ấy, mẫu thân bị chính võ hồn điện giết sao?

Bất giác, hai nắm tay Đường Tam dần dần nắm chặt, mặc dù hắn cùng với mẫu thân của kiếp này cũng không có cảm tình, nhưng là, thân thể này của hắn dù sao cũng là do mẫu thân ban cho. Trên người cũng chảy dòng máu của nàng và cha, cha mẹ chi cừu không đội trời chung, nếu thật sự là võ hồn điện gây ra, vậy…

Nghĩ tới đây, Đường Tam trong mắt bất giác toát ra hàn quang bức người.

*Tuyết Thanh Hà nói:"*Ta biết tất cả cũng chỉ ngần này, thật sự không có ý tứ gì. Ta đã tìm người điều tra chuyện này, chỉ là đã trải qua hơn mười hơn năm, sợ rằng rất khó có kết quả."

"Đa tạ tin tức của Tuyết đại ca, có thể biết chừng này đối với ta mà nói đã rất hữu dụng rồi." *Thần sắc Đường Tam rất nhanh khôi phục vẻ bình thường.*

*Tuyết Thanh Hà mỉm cười, nói:"*Đường huynh đệ không cần khách khí, chỉ là chuyện nhỏ ấy mà."

Chánh sự nói xong, ba người vừa uống trà, vừa từ từ nhàm đàm. Đường Tam phát hiện, Tuyết Thanh Hà chẳng những hết sức điềm tĩnh, hơn nữa kiến thức uyên bác, lời ăn tiếng nói làm cho người ta có cảm giác thong dong, trong

suốt cuộc nói chuyện, hắn thủy chung chưa từng đề cập qua việc chiêu lãm. Đường Tam cẩn thận quan sát phát hiện lòng vị thái tử này mười phần vô tư. Chính mình đã gặp qua Tuyết Băng vương tử và vị Tuyết Tinh thân vương hoàn toàn không giống.

*"*Đường huynh đệ, không bằng ở lại dùng cơm trưa đi.*" Tuyết Thanh Hà đề nghị.*

*Đường Tam lắc đầu, nói:"*Không được. ta còn phải về lại học viện.*"*

Tuyết Thanh Hà mỉm cười, từ trong lòng xuất ra một khối kim bài, kim bài hình dáng đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cổ năng lượng đặc thù, mặt trên có khắc một chữ Thiên.

*"*Đã như vầy, vi huynh cũng dám lưu ngươi lại, khối lệnh bài này ngươi hãy cầm lấy, sau này có chuyện gì, có thể cầm nó đến hoàng cung tìm ta.*"*

*Nhìn kim bài trước mặt, Đường Tam do dự, bên cạnh Trữ Phong Trí mỉm cười nói:"*Thanh Hà không có ý tứ gì khác đâu, ngươi hãy cầm lấy đi, khối bài tử này chỉ là biểu trưng cho Thanh Hà, cũng không có ý gì đâu.*"*

Nghe Trữ Phong Trí nói, Đường Tam cũng không tiện cự tuyệt, lúc này mới thu kim bài bại, để vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Tuyết Thanh Hà và Trữ Phong Trí tự mình tiễn Đường Tam đến cửa quán trà, Đường Tam cáo biệt hai người, trở về Sử Lai Khắc học viện.

*Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần rời xa, Tuyết Thanh Hà than thở:"*Sư phụ, ngài nói chẳng sai. Hắn quả nhiên không giống một đứa nhỏ chỉ hơn 10 tuổi. Chẳng những ẩn dấu tâm tư chính mình, hơn nữa lời nói cử chỉ đều rất trầm ổn, thật không hổ là Hạo Thiên tông đệ tử.*"*

*Trữ Phong Trí mỉm cười, nói:"*Đứa nhỏ này thật xuất sắc không dựa vào Hạo Thiên tông, tất cả đều dựa vào năng lực của chính mình. Tương lai của hắn, ngay cả ta cũng thấy không rõ. Nếu như là một hồn sư khác, chỉ là lam ngân thảo võ hồn mà nói, rất khó có thể làm nên chuyện gì, nhưng hắn không giống với những người khác, mới nhỏ tuổi mà so với hồn sư bốn mươi cấp có

võ hồn cao cấp nhất không kém chút nào. Nếu trong tương lai hắn có thể giải quyết vấn đề cắn trả của song sanh võ hồn, người này tại đại lục nhất định trở thành một nhân vật hô phong hoán vũ, thậm chí còn siêu việt hơn cha hắn."

*Tuyết Thanh Hà thâm thầm gật đầu,"*Về việc lúc trước Hạo Thiên Đấu La rời khỏi võ hồn giới ta sẽ cố gắng điều tra, hy vọng có thể sớm ngày tìm được tin tức chuẩn xác. Về phần Đường Tam, ta trước tiên sẽ cố hết sức bảo trì mối quan hệ tốt đẹp. Hắn mặc dù xuất sắc, nhưng bây giờ tuổi lại quá nhỏ a."

*Trữ Phong Trí nghiêm túc nói:"*Thanh Hà, có một chút ta nhất định phải nhắc nhở ngươi. Từ trong khoảng thời gian ta và đứa nhỏ này tiếp xúc có thể nhìn thấy, nếu tương lai ngươi thực sự muốn hắn trợ giúp, không nên cố gắng chiêu lãm hắn, mà là cùng hắn làm bằng hữu chân chính a."

*Tuyết Thanh Hà sửng sốt một chút, nhìn vào Trữ Phong Trí ánh mắt, một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi gật đầu,"*Sư phụ, ta hiểu được, cám ơn ngài đã chỉ điểm."

Trên đường trở về học viện, Đường Tam trong đầu hiện lên những gì Tuyết Thanh Hà nói. Cha, người đến tột cùng tại sao cùng Võ hồn điện phát sinh xung đột, mẫu thân lại ở nơi nào đây? Mặc dù Tuyết Thanh Hà tại cuộc nói chuyện không có nhắc đến việc mẫu thân hắn, nhưng Đường Tam vẫn còn mơ hồ nghĩ rằng việc cha quy ẩn và mẫu thân trực tiếp có quan hệ.

Khoảng cách từ quán trà đến Sử Lai Khắc học viện cũng không quá xa, rất nhanh, Đường Tam trở lại trong học viện, trực tiếp đi tới mộc ốc đằng sau học viện, nơi này đã trở thành nơi bọn chúng chuyên huấn luyện.

Lúc này, không chỉ đội viên đã trở về, Đại Sư, Liễu nhị long cũng đều đã trở về, chỉ có Phất Lan Đức vắng mặt.

*"*Tiểu Tam, ngươi đã trở về*." Đại Sư thấy Đường Tam trở về, hướng hắn vẫy tay.*

*"*Sư phụ, ngài tìm ta sao?*" Đường Tam đến gần hỏi.*

*Đại Sư lắc đầu, nói:"*Ta một mình huấn luyện Vinh Vinh, ngươi cũng đến

đây đi. Ta nói đối với ngươi cũng có chút chỗ tốt. Huấn luyện nàng cũng phải có ngươi tới phối hợp một chút."

*"*Nga?*" Đường Tam nhìn về phía Trữ Vinh Vinh, lúc này, những người khác đều có mặt tại chung quanh mộc ốc, hoặc ngồi xuống tu luyện, hoặc ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, chỉ có Trữ Vinh Vinh đứng ở bên người Đại Sư.*

*"*Các ngươi theo ta lại đây.*" Đại Sư mang theo Đường Tam và Trữ Vinh Vinh hướng sâu trong rừng cây đi đến, ngay cả Liễu nhị long cũng không có đi theo.*

Đi ra ước chừng vài trăm thước, Đại Sư dừng lại tại một chỗ tương đối trống trải.

*Trữ Vinh Vinh có chút thắc mắc hỏi:"*Đại Sư, ngài đối với ta sẽ tiến hành đặc huấn gì đây?*" Đối với ma quỷ huấn luyện do Đại Sư từng đề ra nàng đến bây giờ cũng vẫn lòng còn sợ hãi.*

*Đại Sư đạo:"*Vinh Vinh, nếu ta nhớ không sai, các ngươi Thất Bảo Lưu Ly tông hẳn là có một môn là kỹ năng phân tâm khống chế. Ngươi bây giờ tu luyện tới trình độ nào rồi?"

*Trữ Vinh Vinh biểu hiện sửng sốt một chút, sau đó mới trả lời:"*Ta bây giờ tu luyện được tam khiếu ngự chi tâm, miễn cưỡng có thể sử dụng."

*Đại Sư nhíu mày, "*Nói như vậy, mới chỉ là giai đoạn sơ cấp. Ta đối với ngươi tiến hành đặc huấn, chính là về phương diện này."

*"*Mặc dù hôm nay chiến thắng đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện rất dễ dàng, nhưng bọn hắn tuyệt đối không thể đại biểu cho thực lực nói chung của các cao cấp hồn sư học viện khác, nhất là bây giờ Đường Tam và Mộc Bạch thực lực đều đã bại lộ, tương lai các ngươi sẽ đối mặt với đối thủ càng ngày càng cường đại, mà võ hồn của ngươi đã tiến hóa đến trình độ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, có ưu thế độc nhất vô nhị, có thể nói, tương lai các ngươi có thể thu được chức quán quân hay không, năng lực ngươi có tác dụng rất là trọng yếu."

*Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói:"*Đại Sư, ngài đang khích lệ ta sao?"

*Đại Sư sắc mặt nghiêm, nói:"*Ta không phải tán thưởng ngươi, mà đang tán thưởng Thất Bảo Lưu Ly tông võ hồn các ngươi. Dĩ nhiên với năng lực ngươi bây giờ, rất khó tự mình phát huy được uy lực của võ hồn này, trong chiến đấu đoàn đội tác dụng cũng không phải rất lớn."

*Ở một bên Đường Tam có chút kỳ quái nói:"*Sư phụ, Vinh Vinh đã bốn mươi cấp, năng lực phụ trợ của nàng cũng đã tương đối xuất sắc, đồng thời có thể bằng vào bốn lọai năng lực giúp chúng ta tiến hành 50% tăng phúc, vậy lực bạo phát trong nháy mắt cơ hồ có thể cho chúng ta tăng lên một cấp bậc a!"

*Đại Sư lạnh nhạt nói:"*Ngươi nói đúng, nàng bây giờ có thể tại bốn loại năng lực đối với các ngươi đồng thời tiến hành 50% tăng phúc. Vậy, ngươi hỏi Vinh Vinh một chút, nếu là Sử Lai Khắc thất quái các ngươi dưới tình huống đang xuất chiến, nàng đồng thời đối với sáu người các ngươi tiến hành tăng phúc như vậy, có thể duy trì tối đa trong thời gian bao lâu?"

*Đường Tam nghi hoặc địa nhìn về phía Trữ Vinh Vinh, Trữ Vinh Vinh lúc này đích sắc mặt lại đã có chút thay đổi,"*Đại Sư. Ngài như thế nào biết bí mật của Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta?"

*Đại Sư nói:"*Không nên quên rằng, ta xuất thân từ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, cũng là một trong thượng tam tông. Bí mật võ hồn của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không phải quá bí ẩn, ta biết cũng không có gì ngạc nhiên. Chẳng những ta biết, chỉ cần là cường đại hồn sư, cơ hồ đều biết điều huyền bí này. Nhưng mặc dù như thế, Thất Bảo Lưu Ly tông vẫn như trước là phụ trợ hệ võ hồn gia tộc cường đại nhất, ngươi biết đây là tại sao không?"

Trữ Vinh Vinh mờ mịt lắc đầu.

*Một bên Đường Tam nhịn không được nói:"*chẳng lẽ chính là bởi vì thuyết phân tâm khống chế mà ngày vừa nói? Sư phụ, ngài có thể nói ra bí mật Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn là cái gì không?"

*Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Đại Sư. Đại Sư gật đầu, nói: "*Đúng vậy. Thất

Bảo Lưu Ly Tháp sở dĩ vẫn duy trì danh xưng đệ nhất phụ trợ võ hồn, cố nhiên cùng với võ hồn của mình có liên quan. Nhưng càng thêm trọng yếu chính là cái phân tâm khống chế này. Hồn lực tăng lên cố nhiên trọng yếu, nhưng việc phân tâm khống chế này đối với Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi mà nói, thậm chí càng thêm trọng yếu. Nếu ta đoán không sai, cha Vinh Vinh, Trữ tông chủ, tại phân tâm khống chế năng lực, đã đạt tới trình độ Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Ta nói không sai phải không, Vinh Vinh?."

*Trữ Vinh Vinh gật đầu, đồng thời cũng thay Đường Tam giải trừ nghi hoặc trong lòng: "*Chúng ta, Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn bí mật ngay vu hồn lực đích tiêu hao rất lớn. Hồn lực cấp bậc càng cao, hồn hoàn càng nhiều, tệ bệnh này biểu hiện càng rõ ràng. Lấy tình huống ta bây giờ mà nói, nếu đồng thời đối với các ngươi sáu người tiến hành toàn bộ bốn loại phụ trợ 50%, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì trong thời gian ba giây."

*"*Ba giây?*" Đường Tam chấn động.*

*Đại Sư trầm giọng nói:"*Ta bảo Vinh Vinh một mình đi ra, vì chính là không cho mọi người đều nghe cái bí mật này. Thế gian này rất công bình, Thất Bảo Lưu Ly Tháp mặc dù phụ trợ cường hãn, nhưng mà nó cũng có hạn chế của chính mình. Bởi vì hồn lực của một gã hồn sư là có hạn, bất luận võ hồn của ngươi tốt cỡ nào hảo, nếu sau lưng không có hồn lực cầm cự cũng không cách nào đem tác dụng bộc lộ hoàn toàn. Thất Bảo Lưu Ly Tháp cũng vậy, bởi vì phụ trợ năng lực quá mạnh mẽ, cho nên nó tiêu hao đối với hồn lực cũng là cực kỳ kinh khủng. Thử hỏi, Vinh Vinh bốn mươi cấp hồn lực là có thể giúp các ngươi sáu người tại bốn loại thuộc tính thượng toàn bộ tăng lên 50%, đó là cái khái niệm gì? Nếu có thể duy trì trong thời gian dài, vậy thì hồn sư chẳng phải muốn vô địch sao? Ngày đó, Vinh Vinh giúp chúng ta liệp sát hồn thú, tiến hành phụ trợ đối với Phất Lan Đức, Nhị Long bọn họ, ta mới nhớ tới vấn đề này. Nếu không thể giải quyết hữu hiệu, vậy, tại các trận đấu trung của các ngươi, Thất Bảo Lưu Ly Tháp võ hồn của nàng sẽ rất khó phát huy tác dụng chân chính."

*Đường Tam lúc này mới hiểu được,"*Vậy theo như lời người nói, phương pháp giải quyết chính là luyện Thất Bảo Lưu Ly tông phân tâm khống chế?"

*Đại Sư gật đầu, nói: "*Đúng vậy, phân tâm khống chế, chính là bản thân đồng

thời khống chế một vài tác dụng khác nhau của hồn kĩ, loại phương pháp khống chế này đối với hồn sư gì đều hữu dụng, nhưng đối với Thất Bảo Lưu Ly tông tác dụng càng vô cùng lớn. Bình thường hồn kỹ của hồn sư đều là càng mạnh hồn lực tiêu hao càng nhiều. Mà Thất Bảo Lưu Ly tông lại không phải như vậy, mỗi một loại hồn kỹ của họ tại mỗi cấp bậc tiêu hao hồn lực đều là giống nhau. Đơn giản mà nói, nếu Vinh Vinh là đại hồn sư hai mươi cấp, vậy, nàng có hai cái hồn kỹ tiêu hao hồn lực tựu đều là một. Khi nàng lên ba mươi cấp, ba hồn kỹ tiêu hao hồn lực vẫn như trước, nhưng bởi vì trình độ tăng lên, tiêu hao hồn lực cũng biến thành hai. Cứ như vậy, nếu nàng đồng thời thả ra tất cả hồn kỹ để tiến hành phụ trợ, hồn lực tiêu hao chính là vô cùng to lớn. Đừng nói là nàng, cho dù là Phong Hào đấu la, cũng rất khó thừa nhận việc tiêu hao như vậy."

"Mà phân tâm khống chế đúng là mấu chốt có thể giải quyết vấn đề này. Trong quá trình chiến đấu, có thể nói, mỗi một người tham chiến cần được phụ trợ bất đồng. Tỷ như, Vinh Vinh bây giờ có bốn cái hồn kỹ, đối với ngươi mà nói, tốt nhất chỉ có 1 loại phụ trợ có tác dụng nhất, còn ba loại phụ gia khác tác dụng tại người ngươi cũng không lớn, chỉ có thể làm tiêu hao càng nhiều hồn lực của nàng thôi. Mà Mộc Bạch phải là hệ công kích, tăng phúc về phòng ngự là quan trọng nhất, tăng phúc nhanh nhẹn cũng không trọng yếu, có thể toàn bộ phụ trợ tất nhiên tốt, nhưng vì hồn lực có hạn, tại lúc mấu chốt mới tiến hành phụ trợ, không thể nghi ngờ có thể làm năng lực phụ trợ của Thất Bảo Lưu Ly Tháp hoàn toàn phát huy."

"Thất Bảo Lưu Ly tông phân tâm khống chế theo ta được biết tổng cộng chia làm năm cảnh giới, phân biệt là Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm, Ngũ Khiếu Tán Chi Tâm, Lục Khiếu Như Ý Tâm và Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Mỗi một cảnh giới đại biểu việc có thể đồng thời khống chế bao nhiêu hồn kỹ mà có thể phóng thích cùng một lúc. Tại Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, chính là có thể đồng thời thao túng ba loại hồn kỹ đối với ba mục tiêu tiến hành phụ trợ chính xác, Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm chính là đồng thời thao túng bốn loại hồn kỹ đối với bốn mục tiêu tiến hành phụ trợ. Tại đây dưới tình huống phụ trợ chính xác, là có thể làm được như trình độ lúc trước ta nói. Là tối thích hợp phụ trợ thi triển tại trên thân từng người."

*Nói tới đây, Đại Sư dừng lại một chút, ánh mắt bao hàm thâm ý nhìn Đường Tam một cái rồi mới tiếp tục nói:"*Đối với hồn sư bình thường mà nói, phân

tâm khống chế tác dụng cũng không phải rất lớn, bởi vì mỗi một loại hồn kỹ tiêu hao hồn lực không giống, toàn bộ hồn lực gia sử dụng vị tất có thể phóng thích tất cả hồn kỹ một lần. Bởi vậy, phương pháp tu luyện phân tâm khống chế cũng dần dần thất truyền. Chỉ có Thất Bảo Lưu Ly tông mới có. Vinh Vinh, ta hy vọng ngươi có thể trước khi tổng quyết tái bắt đầu, ít nhất phải đạt tới trạng thái Tứ Khiếu Hằng Chi Câm. Như vậy, ngươi ít nhất có thể đồng thời tiến hành phụ trợ đối với bốn người. Phóng thích hồn kỹ khác nhau ở những hoàn cảnh khác nhau, đây mới là Thất Bảo Lưu Ly tông chân chính ý nghĩa. Ngươi hiểu được chưa?"

*Trữ Vinh Vinh thè dài lưỡi ra, nói: "*Đại Sư, ngài thật lợi hại. Ngài nói cơ hồ giống như ba ba nói qua. Ba ba cũng nói qua cho ta, muốn chân chính phát huy tác dụng của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, phải khắc khổ tu luyện phân tâm khống chế, chỉ có điều, phương pháp tu luyện phân tâm khống chế thật sự khổ cực, hơn nữa lại vô cùng buồn tẻ, cho nên ta ……"

*Đại Sư nhìn Trữ Vinh Vinh một cái, "*Ngươi không phải muốn nói, kỳ thật ngay cả Tam Khiếu Ngự Chi Tâm chưa thể hoàn toàn nắm giữ đấy chứ?"

Trữ Vinh Vinh mặt đỏ lên, nhưng vẫn gật đầu, có chút xấu hổ không dám nhìn hắn.

*Đại Sư than nhẹ một tiếng, nói:"*Vinh Vinh, là Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ truyền nhân, ngươi chính mình có điều kiện mà người khác không có, lại được ông trời ưu ai cho vũ hồn vô cùng đặc biệt, nếu không biết quý trọng, tương lai ngươi nhất định sẽ hối hận. Phân tâm khống chế là cái ngươi nhất định phải tu luyện, nếu không, cho dù ngươi tương lai có thể trở thành phong hào đấu la, cũng sẽ không phải là một gã phụ trợ hồn sư hợp cách. Ngươi có thể hiểu được khổ tâm của sư phụ không?"

*Thanh âm Đại Sư rất ôn hòa, ấm áp, nhưng loại ngữ điệu ôn hòa, ấm áp này ngược lại làm Trữ Vinh Vinh trong lòng càng thêm xấu hổ, dùng sức gật mạnh đầu, nói: "*Đại Sư, ngài yên tâm đi, bắt đầu từ bây giờ, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện phân tâm khống chế, tranh thủ sớm đạt tới Tứ Khiếu Hằng Chi Tâm."

*Đại Sư trên mặt toát ra một tia mỉm cười, nói: "*Mặc dù ta cũng không biết

phương pháp thật sự của việc tu luyện phân tâm khống chế, nhưng ta có thể dạy ngươi một cái phương pháp. Ngươi nhớ kỹ, sau này khi tiến hành kỹ năng phụ trợ, ngươi nhất định sẽ làm cho chính mình trở thành một hồn sư cực kỳ keo kiệt. Cho dù là một chút một giọt hồn lực cũng phải hảo hảo tiết kiệm, mỗi lần phụ trợ đều làm thật tốt, không nhiều hơn một phân, không ít hơn một phân, chỉ cần ngươi có thể làm được điểm này, như vậy, năng lực phụ trợ của ngươi cũng đã đạt đến mức thượng thừa."

Trữ Vinh Vinh ghi tạc trong long những gì Đại Sự nói, mặc dù cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng Đại Sư nói một phen cũng làm cho nàng hiểu rõ hơn việc tác dụng của năng lực phân tâm khống chế.

*Đại Sư than nhẹ một tiếng, ánh mắt hạ lên người Đường Tam, "*Ta gọi Tiểu Tam tới kỳ thật là có tư tâm, phân tâm khống chế đối với hồn sư bình thường không có nhiều tác dụng. Nhưng đối với hắn lại không giống, hắn là khống chế hệ hồn sư, hơn nữa lại là song sanh vũ hồn. Hồn kĩ mới thu được của hắn cũng không tính là tiêu hao hồn lực quá nhiều, nhưng nếu có thể nắm giữ được phân tâm khống chế, trên chiến trường năng lực khống chế của hắn sẽ trở nên mạnh hơn, nhất là sau này hắn sẽ có hồn kỹ cho vũ hồn thứ hai, dưới tình huống này sẽ thể hiện công dụng càng thêm rõ ràng. Vinh Vinh, ta không rõ môn quy Thất Bảo Lưu Ly tông như thế nào, nhưng nếu không có quy định rõ ràng, có thể hay không khi ngươi tu luyện phân tâm khống chế cũng để Tiểu Tam cũng đồng thời tu luyện?"

*"*Sư phụ.*" Đường Tam nhìn về phía Đại Sư, có chút vội vàng nói: "*Như vậy không tốt, phân tâm khống chế là Thất Bảo Lưu Ly tông công pháp độc môn, ta như thế nào có thể học?"

Hắn xuất thân từ Đường môn, Đường môn bí kíp môn hộ, kĩ năng bổn môn cao thâm nhất luôn luôn là vô cùng trân quý. Đừng nói dạy cho ngoại nhân, cho dù là có người mơ ước, cũng lập tức gặp phải trả thù không từ thủ đoạn của toàn Đường môn.

*"*Tại sao không thể học? Tam ca, ngươi với ta đồng thời luyện được rồi, kỳ thật cũng không có gì cả, Đại Sư nói rất đúng, phân tâm khống chế kỹ năng vốn không phải là của riêng Thất Bảo Lưu Ly tông, chỉ là đối với Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta hữu dụng, cho nên mới vẫn truyền thừa xuống. Huống

chi, ngươi có ân với Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta, cho dù là ba ba ở đây, cũng nhất định sẽ đồng ý."

"Nhưng mà ……" *Đường Tam chần chờ giây lát muốn cự tuyệt, lại bị Trữ Vinh Vinh cắt đứt.*

"Nhưng mà cái gì? Tam ca, ngươi cho ta đóa tiên phẩm Úc Kim Hương lúc ấy ta nói cái gì sao? Ta cự tuyệt sao? Ta không có, bởi vì ta thật sự coi ngươi là ca ca, ca ca cấp cho muội muội cái gì, ta tại sao lại cự tuyệt? Mặc dù khi đó ta cũng không biết đóa tiên phẩm dược thảo trân quý như vậy, nhưng cho dù ta biết, ta cũng nhất định thu lấy. Bây giờ cũng vậy, chúng ta Sử Lai Khắc thất quái đều là người một nhà, ngươi đối mọi người cho tới bây giờ đều là vô tư, cái này bất quá chỉ là một cái kỹ năng nho nhỏ mà thôi, nếu ngươi tiếp tục cự tuyệt, chính là không coi ta là muội muội rồi."

Nghe Trữ Vinh Vinh chất vấn liên tục, Đường Tam nhất thời không nói được gì, kỹ năng phân tâm khống chế này hắn đương nhiên là muốn học, nhưng kỹ năng này dù sao cũng là tông môn bí kỹ.

"Không bằng như vậy đi. Vinh Vinh, chi bằng hỏi Trữ thúc thúc trước một chút đi ha. Trữ thúc thúc cho phép ta có thể học, ta sẽ đồng thời cùng ngươi tu luyện, ngươi xem thế nào?" *Trữ Vinh Vinh có chút bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói:"*Hừ, ngươi còn chưa tin ta sao? Ba ba dám chắc sẽ không cự tuyệt. Nếu ngươi cứ kiên trì vậy, ngay bây giờ ta sẽ đi tìm ba ba."

"Bây giờ đừng đi vội, ngươi cũng không biết Trữ thúc thúc ở địa phương nào mà." *Đường Tam muốn kéo Trữ Vinh Vinh.*

*Trữ Vinh Vinh nói:"*Yên tâm đi, ta có thể tìm được ba ba mà, Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta như thế nào không có phương pháp liên lạc chứ. Đại Sư, ta đi một chút."

Nói xong, Trữ Vinh Vinh trực tiếp hướng phía ngoài rừng chạy đi.

*Đại Sư bật cười nói: "*Nha đầu này, thật sự là có cá tính. Tiểu Tam, yên tâm đi, nếu ta đã đề ra, tự nhiên chính là liệu định Trữ Phong Trí sẽ không cự tuyệt. Phân tâm khống chế kỹ năng đối với Thất Bảo Lưu Ly tông mặc dù

trọng yếu, nhưng cũng không phải không thể bí mật ngoại truyền. Nếu ta đoán không sai, Trữ Phong Trí mong không được cho ngươi học đây. Cứ như vậy, ngươi sẽ thiếu Thất Bảo Lưu Ly tông một nhân tình. Thân là Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ, Trữ Phong Trí có ánh mắt nhìn xa trông rộng, bất luận là ngươi hay là cha ngươi, đều là đối tượng mà cực kì trọng thị, thừa dịp Trữ Vinh Vinh đi tìm cha nàng, ngươi nói cho ta nghe một chút, vừa rồi Trữ Phong Trí tìm ngươi nói cái gì vậy?"

Nghe Đại Sư nói như vậy, Đường Tam trong lòng mới bình thường trở lại. Lập tức, đem việc mình gặp Tuyết Thanh Hà, đồng thời ba người ở một chỗ theo như lời Tuyết Thanh Hà kể nói lại một lần.

Nghe Đường Tam thuật lại xong, Đại Sư trầm ngâm một lát sau mới nói: "Tin tức của vị thái tử điện hạ này hẳn là không có gì sai lệch lắm, đối với sự kiện như vậy, Vũ Hồn điện chính là toàn diện phong tỏa, ém nhẹm đi."

"Sư phụ, vậy ngài biết tin tức gì không?" *Đường Tam vội vàng hỏi. Trước mặt Đại Sư, hắn hoàn toàn không cần giấu giếm tâm tình của mình.*

Đại Sư lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết. Nhưng từ lý luận đi lên mà thấy, vị thái tử điện hạ này cung cấp đích tin tức đó không có gì sai, vậy mấu chột bây giờ là kiện đồ vật đó là cái gì, tại sao Vũ Hồn điện lại vì cái đồ vật này mà có thể lại vô cùng khẩn trương, mà lại không có đoạt được cái đồ vật này về, thậm chí lại bồi thêm một vị giáo hoàng."

Đường Tam con mắt đột nhiên sáng ngời, "Sư phụ, ngài nói đó có thể hay không là hồn cốt? Đối với hồn sư mà nói, tối trân quý gì đó không thể nghi ngờ chính là hồn hoàn và hồn cốt. Hồn hoàn có thuộc tính riêng, không thể đoạt được, nhưng hồn cốt lại có thể."

Đại Sư lắc đầu, nói: "Không, ta cho rằng sẽ không phải là hồn cốt đâu, nếu là hồn cốt, Vũ Hồn điện không có khả năng không đắc thủ. Phụ thân ngươi mặc dù là phong hào đấu la, cũng không có khả năng chống lại Vũ Hồn điện. Phải biết rằng, Vũ Hồn điện ngoại trừ giáo hoàng ra còn có ít nhất ba vị Phong Hào đấu la tồn tại. Một mình phụ thân ngươi cho dù lực lượng có cường thịnh đến mấy, cũng không có khả năng đối phó với nhiều cường giả vậy. Nếu ta đoán không sai, Vũ Hồn điện sở dĩ không có tiếp tục truy tìm kiện đồ

vật đó, không phải bởi vì kiện đồ vật đó bị phá hủy, chính là bởi vì nó đã mất đi tác dụng của nó. Chẳng lẻ đó là một hồn thú sao? Nếu như nói là hồn thú, lại như thế nào cùng phụ thân ngươi có quan hệ? Đầu tiên không nói hồn thú có thể bị Vũ Hồn điện coi trọng sẽ là hồn thú cao cấp đến mức nào, chỉ riêng mâu thuẫn giữa hồn thú cùng loài người vốn không thể điều hòa, hiển nhiên sẽ không ở cùng một chỗ với phụ thân ngươi. Mà phụ thân ngươi cũng không có khả năng vì một hồn thú mà không tiếc thoát ly tông môn và đắc tội Vũ Hồn điện."

Năng lực phân tích của Đại Sư không thể nghi ngờ là rất mạnh, nhưng nghe hắn phân tích, Đường Tam trong đầu lại càng thêm hồ đồ, vậy kiện đồ vật đó đến tột cùng là cái gì? Xem ra, chỉ có gặp lại chính cha mình, mới có thể biết được chân tướng.

Trữ Vinh Vinh rời đi thời gian cũng không dài, nửa canh giờ sau, nàng đã hưng phấn vội vàng chạy trở về, trong tay cầm một phong thơ.

"Tam ca, cho ngươi xem. Ta đã nói mà, ba ba dám chắc sẽ đồng ý."

Trong thư viết rất đơn giản, Đường Tam cũng từng gặp qua bút tích Trữ Phong Trí, chỉ thấy mặt trên viết: Tiểu Tam, phân tâm khống chế cũng không phải là cái gì bí kỹ, nếu có tác dụng, ngươi hãy cùng Vinh Vinh đồng thời luyện tập. Trợ giúp của ngươi đối với Thất Bảo Lưu Ly tông sao lại có thể so sánh với kỹ năng nho nhỏ này? - - Trữ Phong Trí.

Mặc dù chỉ có một câu nói đơn giản như vậy, mặc dù Đường Tam biết rõ Trữ Phong Trí nói như vậy vài phần lung lạc chính mình, nhưng hắn thực vẫn vô cùng ấm áp. Bất kể nói như thế nào, Trữ Phong Trí chính là người đứng đầu một tông, cũng là một vị trưởng giả khoan hậu.

Cứ như vậy, bắt đầu từ buổi chiều, Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh bắt đầu tu luyện pháp môn này.

Phương pháp tu luyện phân tâm khống chế cũng không phức tạp, kỹ xảo cùng phương thức cũng không giống như việc hồn sư tu luyện. Trữ Vinh Vinh tu luyện, chính là chính mình không ngừng phóng thích ra các loại kỹ năng, mỗi một loại kĩ năng, dù là tốc độ hay thời gian đều khác nhau, hơn nữa phải thật

chuẩn xác, thu phát tùy tâm. Lúc này, nàng đồng thời phóng thích ba loại kỹ năng, bắt đầu tu luyện phần trụ cột nhất là Tam Khiếu Ngự Chi Tâm.

------oOo------

Chương 246: Phân tâm khống chế - Tam Khiếu Ngự Chi Tâm: Ca, chải đầu cho em (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà Trữ Vinh Vinh tại đem cách tu luyện môn kỹ xảo này mà giao cho Đường Tam, nàng hướng dẫn hắn cách khống chế tốt nhất, đầu tiên phải học là cách quan sát toàn bộ cục diện. Bởi vậy, ngay khi Đường Tam nhập môn thì tu luyện sẽ dễ dàng hơn so với Trữ Vinh Vinh trước kia, chỉ là phương hướng của Đường Tam là quan sát ba đồ vật trước mắt này, tinh thần hắn không ngừng tập trung trên ba đồ vật nọ. Hơn nữa hắn cũng phải dùng thêm Lam Ngân Thảo quấn quanh ba kiện đồ vật đó để xem sự biến hóa của chúng trong thời gian ngắn nhất.

Hắn phân tâm để khống chế từng chiếc một đến tận khi đạt đến cực hạn của bản thân, tập trung để nắm giữ toàn bộ từng chi tiết nhỏ, từng biến hóa dù là nhỏ, chẳng những cần quan sát sự biến hóa xảy ra mà hắn còn muốn khống chế biến hóa của chúng theo ý của mình nữa.

Nói thì đơn giản như vậy nhưng cách tu luyện này đòi hỏi sự tập trung cực cao, hơn nữa lại phải cộng thêm năng lực phản ứng vô cùng tốt.

Đường Tam luyện suốt đến quá trưa nhưng cũng không đạt được hiệu quả gì lớn cả mà ngược lại bởi vì hắn không ngừng phải chú ý đến ba đồ vật ở ba phương hướng khác nhau nên khiến đôi mắt Đường Tam đã cay xè.

Bởi vì Sử Lai Khắc học viện đã sớm tiến hành xong trận thứ nhất nên ngày dự tuyển thứ hai, mọi người cũng chưa phải đến Thiên Đấu đại đấu hồn tràng ngay lập tức mà chỉ tự tu luyện trong học viện.

Sáng sớm Đường Tam đã dậy và đi tập luyện theo thói quen luyện tập Tử

Cực Ma Đồng như trước đây. Bởi vì dùng Vọng xuyên thu thủy lộ nên hiệu quả tu luyện của hắn lúc này tốt hơn nhiều so với trước kia.

Tử khí chậm rãi xuất hiện tại phía chân trời, Đường Tam nhìn chăm chú vào làn khí rồi từ từ điều tức Huyền Thiên Công của mình. Cả người như đều đắm chìm trong tử khí kia vậy, trong đôi mắt hắn mang vẻ lóng lánh của ánh sáng mầu vàng kim. Rồi Tử Cực Ma Đồng lại vô hình tăng lên một chút.

Mặt trời dần dần lên cao hơn thì tử khí cũng dần dần biến mất, Đường Tam hít sâu một hơi rồi từ trên cây nhảy xuống. Đường Tam tự hỏi có nên tiếp tục tu luyện phân tâm khống chế nữa hay không? Rồi hắn cũng quyết định tiếp tục đến đó tu luyện tiếp. Tại phương diện tu luyện thì hắn luôn luôn có thiên phú cao, nhưng hắn đối với phương pháp phân tâm khống chế này lại rất đau đầu vì hắn không thể nào nhập môn được, ngày hôm qua luyện tập đến quá trưa nhưng hắn lại cảm thấy mình khi thi triển hồn kỹ lại có chút hỗn loạn. Lúc này lần nữa chuẩn bị tu luyện khiến trong lòng hắn không khỏi sinh ra cảm giác lo lắng.

" Thế nào? Không có cảm giác gì sao?" Thanh âm quen thuộc vang lên, Đường Tam không cần xoay người lại cũng biết người mới tới là Đại Sư.

" Sư phụ, Sao người dậy sớm thế?"

Đại Sư lạnh nhạt cười nói:*" Tình huống tu luyện của ngươi ngày hôm qua thì ta đều biết cả, nhưng cách phân tâm khống chế này thật quá khó khăn, nếu như không có nghị lực cực kỳ lớn thì rất khó mà có thành tựu. Nhất là đối với giai đoạn bắt đầu là khó khăn nhất. Nhưng một khi ngươi nhập môn được thì tu luyện sau này lại cực kỳ dễ dàng. Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, ngoài hàm nghĩa là muốn khống chế ba đồ vật trước mắt này theo ý mình thì ngươi không thể quá vội vàng, đầu tiên ngươi phải tự cảm giác đã. Phải cảm giác hết thảy xung quanh ngươi, dùng tâm để nắm bắt hết biến hóa của cảnh vật xung quanh. Bất cứ loại sinh vật nào đều phải có cách thức sinh tồn khác nhau trong mỗi hoàn cảnh khác nhau, bất luận mùi vị, màu sắc, âm thanh, cảm giác … của những đồ vật này đều có thể cho ngươi biết những biến hoá này biểu lộ cái gì, khi đó ngươi càng dễ dàng khống chế theo ý mình hơn, làm cho việc sử dụng mỗi loại hồn kỹ đều là tự phản xạ mà sinh ra được. Như vậy tinh thần của ngươi mặc dù không phải chia làm ba phần nhưng lại có thể*

đạt được hiệu quả không kém hơn là mấy. Nó sẽ cho ngươi thấy được hiệu quả giống như nhau, rồi sau đó ngươi lại tiếp tục phân tâm cảm giác ba đồ vật kia thì sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Cẩn thận cảm thụ hết thảy mọi thứ bên người, đây chính là hướng dẫn của Đại Sư cho Đường. Mặc dù hắn không biết kỹ xảo tu luyện phân tâm khống chế là như thế nào, nhưng bằng vào giải thích của chính mình đối với Vũ Hồn, thì hắn chắc chắn sẽ có cách khác để hướng dẫn Đường Tam nhập môn.

Nghe Đại Sư nói xong, Đường Tam tựa hồ tìm được một tia cảm giác nên hắn lập tức nhắm hai mắt lại, không nghĩ đến tu luyện theo cách cũ nữa mà muốn đem nắm bắt của mình vừa có để nghiên cứu ngay.

Đường Tam vẫn dứng ở đó không hề nhúc nhích, còn Đại Sư cũng không lên tiếng nữa mà chỉ là lẳng lặng nhìn đệ tử của mình.

Rất nhanh, Đường Tam đã bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, hơi thở của hắn dần trở nên như có như không.

Mang theo mùi thơm của các loài cây cỏ xung quanh đưa vào mũi, da tay cảm thụ độ ẩm không khí, tiếng côn trùng kêu cũng truyền vào lỗ tai hắn. Đường Tam lẳng lặng đứng ở đó, lại dùng tâm thần để cảm thụ mọi thứ mình vừa nắm bắt được.

Dần dần Đường Tam có chút thất vọng, tia cảm giác kia dần dần càng khó nắm bắt hơn. Hắn có thể cảm nhận được một chút biến hóa của ngoại giới nhưng chút biến hóa này lại trôi qua quá nhanh. Đừng nói là muốn nắm giữ mà thậm chí cả sáu giác quan của hắn đều không thể nói cho hắn rằng chính xác thì bên ngoài đang phát sinh cái gì.

"Vũ hồn của ngươi có thể tăng cường hết thảy các loại thuộc tính, bao gồm cả cảm giác trong đó nữa." Thanh âm Đại Sư lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa.

Đường Tam thân thể rung lên, một tia cảm giác vừa mất đi bắt đầu quay trở lại. Hắn giơ tay phải lên, ánh sáng màu lam, màu tím trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, một cây Lam Ngân Thảo đen tuyền chậm rãi hướng theo bốn phía xung quanh, những nơi nó đi qua

phát ra thanh âm lách tách.

Giống như lời Đại Sư nói, khi hắn phóng xuất ra vũ hồn của mình, trong sát na Huyền Thiên công bám theo vũ hồn thì Đường Tam thấy các cảm giác của mình dần mạnh hơn. Các loại cảm giác lập tức như lột bỏ cái khăn che mắt khiến hắn thấy được tất cả xung quanh một cách rõ ràng.

Mỗi một cây Lam Ngân Thảo kéo dài ra đều mang về một số tin tức, Đường Tam mang chúng tổng kết lại trong não cho nên mặc dù lúc này hai mắt hắn không mở nhưng hắn cơ hồ vẫn thấy được hết thảy các loại hình dáng mơ hồ hiện ra.

Dùng tâm cảm thụ thì có thể phát hiện cái gì? Đó đều là do Lam Ngân Thảo cho Đường Tam thấy cả. Chúng không cách nào bằng hai tròng mắt Đường Tam nhưng lại khiến hắn có cảm thụ ngoại giới cực tốt. Hắn kéo Lam Ngân Thảo dài ra, hắn lấy ba căn, một căn nhẹ nhàng quấn quanh một gốc cây nhỏ, một căn cuốn lên trên một bụi cây, một căn cuối cùng quấn trên một bông hoa đang nở rộ. Ba căn Lam Ngân Thảo làm ba việc khác nhau, mặc dù cũng không phải là kỹ năng nhưng trong nháy mắt Đường Tam đã phân tâm thành ba hướng khác nhau.

Ngay lúc này đột nhiên Đường Tam phát hiện Lam Ngan Thảo của chính mình phảng phất như thay đổi, cơ hồ hình dáng trong nháy mắt đã được biểu diễn, bốn phương tám hướng, vô số năng lượng đặc thù thông qua những gốc Lam Ngân Thảo này mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể rồi lại chậm rãi chảy ra, nhưng chính một quá trình đơn giản như vậy lại khiến cho Đường Tam thấy rõ từng chi tiết tại phương viên mấy trăm thước xung quanh mình.

Tại sao có thể như vậy? Trong lòng Đường Tam cả kinh. Nương theo tâm tình biến hóa loại cảm giác này nhất thời biến mất. Hắn vội vã làm cho tinh thần mình yên tĩnh lại rồi tiếp tục tiến hành khống chế Lam Ngân Thảo phân tích xung quanh. Năng lượng kỳ dị đó lại một lần nữa xuất hiện.

Năng lượng kỳ dị rất phân tán mỗi một tia đều cực kỳ nhỏ bé, đó là loại tồn tại cực kỳ khác so với Huyền Thiên công, những năng lượng này chính là một loại tâm tình, một loại tâm tình hết sức thân thiết đối với hắn.

Một bên Đường Tam làm cho mình vẫn duy trì tình huống hiện tại, một bên cẩn thận cảm thụ từng chút biến hóa trong những tia năng lượng này. Hắn muốn tìm kiếm điểm xuất phát của chúng ở đâu.

Theo thế giới tinh thần càng cảm giác rõ ràng hơn khiến hắn dần dần phát hiện ra nơi phát sinh ra nguồn năng lượng này. Làm hắn cực kỳ giật mình chính là nguồn năng lượng này đến từ các cây Lam Ngân Thảo đang sống trên mặt đất.

Tại Đấu La Đại lục thì Lam Ngân Thảo chính là loài thực vật bình thường nhất, cơ hồ tất cả mọi nơi đều có thể thấy được chúng. Ngoài khả năng sinh tồn cực cao của chúng ra thì chúng cũng chẳng có chút tác dụng nào khác. Cũng bởi vì thế Lam Ngân Thảo của Đường Tam mới bị xưng là phế Vũ Hồn.

Nhưng vào giờ phút này Đường Tam lại cảm nhận được chung quanh tất cả Lam Ngân Thảo đó lại truyền đến cho mình cảm giác thân thiết, cái này cũng không nói cho hắn biết cái gì chính xác giống như một đứa nhỏ vô gia cư tìm được thân nhân vậy, nó truyền vào tất cả các giác quan của Đường Tam một cảm giác thân thiết đến lạ. Giờ khắc này Đường Tam tựa hồ đã trở thành trung tâm của cả khu rừng. Hắn thậm chí cảm giác được Lam Ngân Thảo sinh sống cả nghìn thước bên ngoài cũng khiến hắn cảm giác được hết thảy, ở khu rừng rậm cạnh Sử Lai Khắc học viện này cơ hồ tất cả Lam Ngân Thảo đều vì có cảm giác tương thông với Đường Tam mà cùng đung đưa theo một tiết tấu rất nhỏ.

Cái loại cảm giác huyền diệu nói không nên lời này khiến cho Đường Tam phát hiện, mỗi lần mình phóng xuất một cây Lam Ngân Thảo thì tựa như chúng đều có tính mạng cả, khiến tin tức không ngừng truyền vào trong não hắn, mà cùng với sự phóng xuất Lam Ngân Thảo của hắn thì cũng xuất hiện cảm giác các cây Lam Ngân Thảo xung quanh cũng nhẹ nhàng động đậy.

Lúc này, Đại Sư chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị, từ dưới chân Đường Tam lan tràn ra Lam Ngân Thảo mà chúng đều dựng đứng lên rồi lấy một dạng tiết tấu mà nhẹ nhàng đong đưa trong không khí, hắn có cảm giác như chúng đang cực kỳ vui sướng, Trên người Đường Tam vũ hồn căn bản là màu trắng dần dần biến thành màu lam.

Biến dị? Đây là điều đầu tiên mà Đại Sư có thể nghĩ đến. Hắn cơ hồ lập tức muốn cát đứt quá trình biến dị của Đường Tam đi. Biến dị có khả năng giúp hồn sư mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng nếu giống hắn, biến dị thất bại thì phải trở thành phế vật, hắn tuyệt đối không hy vọng đệ từ mình cũng gặp phải tình huống này.

Tuy nhiên Đại Sư vẫn cương quyết khắc chế xúc động trong lòng, bởi vì hắn phát hiện lúc này Đường Tam tựa hồ cùng Lam Ngân Thảo xung quanh thì giống nhau cơ hồ hắn đã dung nhập vào khu rừng xung quanh rồi, ngay đến hơi thở bổn nguyên thuộc về loài người cũng đều đã biến mất. Hiện tại hắn đã như một cây Lam Ngân Thảo lớn, thân thể hắn cũng giống Lam Ngân Thảo xung quanh mà nhẹ nhàng lay động.

Bị màu Lam này phủ lên nhưng Hồn lực của hắn cũng không xảy ra chuyện chuyển động mạnh mẽ mà trở nên êm ái hài hòa, theo thời gian trôi qua, Đường Tam tựa hồ càng ngày càng hòa hợp với thế giới xung quanh hơn.

Dù là người có tri thức uyên bác như Đại Sư cũng không thể hiểu được trên người Đường Tam xảy ra truyện gì, Trong khoảng thời gian ngắn hắn đấu tranh đến nỗi muốn nổ cả đầu, nhưng cuối cùng vẫn không dám đến cắt đứt quá trình đang diễn ra của Đường Tam.

Cảm giác kỳ dị không ngừng lan tràn trong cơ thể khiến Đường Tam chưa hề có cảm giác được buông lỏng như thế này, dần dần Lam Ngân Thảo trên mặt đất bắt đầu xuất hiện biến hóa, tựa hồ đã bị hơi thở trên người hắn phủ lên, dĩ nhiên chúng cũng bắt đầu biến thành màu đen.

Lúc mới bắt đầu thì chỉ có Lam Ngân Thảo dưới chân Đường Tam xuất hiện biến hóa như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua thì phạm vi biến hóa bắt đầu trở nên lớn hơn rất nhiều. Kỳ dị hơn chính là những nhóm Lam Ngân Thảo này rõ ràng không hề được hồn lực của Đường Tam hỗ trợ nhưng chúng lại điên cuồng sinh trưởng lên, mỗi một căn đều lay động giống như Lam Ngân Thảo trên người Đường Tam vậy.

Nhìn màu đen lan tràn dưới chân, trong lòng Đại Sư có chút hoảng sợ, ngoài độc tố mà Lam Ngân Thảo trên người Đường Tam có ra thì những cây Lam

Ngân Thảo này trông đều giống như đúc.

Mà lúc này cảm thụ của Đường Tam lại là rất lạ lùng, hắn phát hiện chính mình tựa hồ biến thành một phần tử trong số Lam Ngân Thảo kia, hắn cũng cảm nhận được sự sinh trưởng của Lam Ngân Thảo trong khu rừng này đã qua không biết bao nhiêu năm rồi. Cái loại cảm giác đặc thù này làm hồn lực trong cơ thể hắn ba động nhè nhẹ rồi phóng thích ra, tiếp theo cùng năng lượng kỳ dị của Lam Ngân Thảo xung quanh trao đổi với nhau sau đó lại quay về cơ thể.

Đột nhiên, quang mang trong hai tròng mắt Đại Sư sáng ngời, nhìn Đường Tam với ánh mắt tràn ngập sự khó tin. Hắn rốt cuộc nghĩ tới một loại tình huống có thể đã phát sinh với Đường Tam, đó chính là hoàn cảnh tu luyện cao nhất của một vị Hồn Sư.

Bởi vì hoàn cảnh tu luyện cao nhất của hồn sư chính là điều kiện thích hợp nhất cho Hồn Sư tu luyện. Làm cho mình cùng cảnh vật chung quanh hoàn toàn hòa hợp thành một thể, trở thành một bộ phận trong đó, như vậy chẳng những có thể khiến cho tốc độ tu luyện tăng mạnh, hơn nữa còn có thể làm cho Vũ Hồn của mình càng thêm tinh thuần hơn, ngoài ra mọi thuộc tính khác cũng đều tăng mạnh.

Nhưng loại trạng thái tu luyện này trong ấn tượng của Đại Sư chỉ hồn sư trên bảy mươi cấp mới có thể xuất hiện mà thôi, bởi vì nó cũng cần một lượng tinh thần lực khổng lồ mới tạo ra được. Cho dù như vậy, cũng không phải bất cứ hồn sư nào cũng có thể làm được. Chỉ có một số ít Vũ Hồn đặc biệt mới có thể xuất hiện khả năng này mà thôi. Mà Đường Tam bất quá mới chỉ có bốn mươi mốt cấp thôi, tại sao hắn có thể đạt tới cảnh giới như vậy được chứ?

Một khi phương pháp Phân tâm khống chế đạt tới trình độ cao nhất thì nó sẽ giống như Đường Tam lúc này. Đó chính là: Đồng thời. Đồng thời tiến hành các loại khống chế khác nhau, có thể làm cho kỹ năng này thi triển đến nỗi không có chút sơ hở nào, Phân Tâm Khống chế có thể nắm chắc mỗi một phần nhỏ nhất của vũ hồn, mỗi một biến hóa xung quanh. Đây chính là đệ nhất phụ trợ nà Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng như các phụ trợ hệ vũ hồn khác theo đuổi.

Lúc này, Đường Tam một chút phân tâm khống chế cũng không cần, mà là khống chế bằng một cách còn đáng sợ hơn nhiều đó là bằng hơi thở của Vũ Hồn để khống chế sinh vật cùng loại ở xung quanh. Đây là cảnh tượng kinh khủng ra sao chứ?

Lấy Đường Tam làm trung tâm tình huống sinh trưởng của Lam Ngân Thảo không ngừng lan tràn ra tới trăm thước mới ngừng lại. Ngay lúc này cả người Đường Tam đã bị vây bởi một biển Lam Ngân Thảo xung quanh. Từ giờ khắc này trở đi thì cơ thể hắn đã không thể chia lìa với Lam Ngân Thảo được nữa rồi. Chỉ cần nơi nào có Lam Ngân Thảo thì bất cứ cây nào trong số đó đều có thể trở thành một bộ phận Vũ Hồn của hắn.

Đừng nói chính Đường Tam mà ngay cả người chỉ điểm hắn là Đại Sư cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra một một phen tu luyện lại gặp phải kết quả như thế này.

Từ trong đắm chìm, Đương Tam đã dần tỉnh táo lại, lúc đó đã là một canh giờ sau rồi. Không biết Trữ Vinh Vinh đã tới từ khi nào, hiện tại nàng đang đứng bên cạnh Đại Sư, cả hai người đều dùng một loại ánh mắt cổ quái mà nhìn hắn.

" Sư phụ, tại sao các người lại nhìn ta như vậy?" - Đường Tam nghi hoặc hỏi. Theo cảm giác của hắn lúc này thì Lam Ngân Thảo xung quanh đã khôi phục lại như bình thường, tựa hồ chưa bao giờ phát sinh chuyện gì trước đó vậy.

Đại Sư trầm giọng nói:*" Tiểu Tam, mới vừa rồi ngươi đã cảm nhận được cái gì? Làm cái gì? Đem kể lại một cách rõ ràng, chi tiết cho ta nghe."*

Trong lòng Đường Tam rất nghi hoặc, hắn vội đem cảnh mình nhận biết trong khi đang đắm chìm tu luyện rồi đủ loại cảm giác lúc sau nói lại một cách rõ ràng.

Nghe hắn nói xong, không đợi Đường Tam đặt câu hỏi, Đại Sư đã vội vàng cắt lời mà nói:*" Tất cả những thứ ngươi cảm nhận được thì đều giống như những gì ta vừa nhìn thấy."*

" Sao có thể như thế được?" Đường Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Đại Sư,*" Sư phụ ý ngài là Lam Ngân Thảo phát triển lúc nãy cũng giống như đúc so với Lam Ngân Thảo trên người ta hả? Nhưng hồn lực của ta cũng không có tiêu hao chút nào mà! Thậm chí còn gia tăng không ít nữa chứ, hiệu quả vừa rồi so với tu luyện cả một đêm của ta thì không khác là mấy."*

Đại Sư gật đầu khẳng định,*" Ta cũng không biết trên người ngươi tại sao lại gặp phải loại tình huống này. Ân, theo lời ngươi nói thì Lam Ngân Thảo này cực kỳ thân thiết với ngươi, không có chút bài xích nào cả. Là một loại thực vật bậc thấp thì Lam Ngân Thảo nhiều nhất cũng chỉ là có bản năng mà thôi, căn bản là không có trí tuệ mới phải chứ. Chắc là do chúng có cảm nhận thấy hơi thở của ngươi tương tự với chúng, tuy nhiên ta cũng gặp qua không ít thực vật hệ hồn sư nhưng chưa bao giờ có người nào có thể hấp dẫn được thực vật hệ cùng loại như ngươi cả."*

Vừa nghe Đại Sư cũng không có cách nào giải thích tình huống vừa rồi thì Đường Tam không khỏi mê mang, hắn chỉ có thể cảm giác được tình huống mới vừa rồi đối với mình có ích chứ không hề có hại, nhưng hắn lại không thể biết được tại sao lại như vậy.

" Dù sao cũng không có hại, cần gì phải cố tìm hiểu nguyên nhân chứ? Tam ca, coi như ngươi đang nằm mơ đi, Dù sao trong mắt những người bên ngoài thì ngươi cũng là một quái vật, mà đã là quái vật thì có thêm một điểm quái dị cũng chẳng tính là gì." Trữ Vinh Vinh cũng không quá giật mình bởi vì Đường Tam vốn đã luôn gây cho kẻ khác sự bất ngờ cho nên nàng đã sớm quen rồi.

Đường Tam bất đắc dĩ nói:*" Xem ra, cũng chỉ có coi nó như một giấc mơ mà thôi. Có lẽ sau này ta sẽ hiểu được. Vinh Vinh ngươi xem này."*

Vừa nói, ba gốc Lam Ngân Thảo đồng thời từ trên người Đường Tam bắn ra, thân thể Đường Tam thậm chí chưa hề động chút nào nhưng ba gốc Lam Ngân Thảo đã từ các phương hướng khác nhau hình thành ba động tác khác nhau, một căn trông giống như động tác quật roi vậy, một cây cuốn thành hình tròn tại giữa trời, thậm chí có một gốc được phát động kỹ năng cuốn quanh mà gắt gao quấn quanh một gốc đại thụ.

Ba gốc Lam Ngân Thảo là cùng một lúc được phát ra, giữa lúc đó không ngừng lại chút nào. Ba động tác này chính là cùng được làm ra một lúc.

" A? Tam ca, ngươi đã luyện thành rồi?" Trữ Vinh Vinh mở to hai mắt nhìn,*" Ta ở nhà từng luyện rất nhiều năm nhưng cũng không thể đạt được hiệu quả như ngươi lúc này. Ngươi, ngươi đến tột cùng là làm như thế nào thế?"*

Đường Tam cười khổ nói:*" Ta cũng không có luyện thành. Bởi vì nếu đổi thành địa phương khác thì không thể làm được. Chỉ là trong cảnh giới vừa nãy mỗi một biến hóa chung quanh đều hoàn toàn được ghi lại trong não ta cho nên ta chỉ cần truyền vào một chút ý nghĩ mà không cần nhìn bằng mắt cũng có thể dễ dàng làm được ba động tác này, không cần phải khống chế biến hoá mà chúng vẫn tiếp tục duy trì hành động. Nhưng nếu thay vào là nơi khác thì ta không có chút cảm nhận nào cả. Tuy nhiên dù sao ta cũng đã tìm ra một chút đầu mối rồi."*

Trữ Vinh Vinh đột nhiên bước nhanh tới trước mặt Đường Tam, vẻ mặt có chút kinh khủng mà nhìn hắn.

Cặp mắt đẹp tuyệt vời của nàng vốn đã rất hấp dẫn mọi người, hơn nữa lúc này khoảng cách hai người rất gần, ngay cả hô hấp cũng có thể nghe được nên Đường Tam nhất thời càng hoảng sợ, vội vã xấu hổ quá mà tránh ra khỏi ánh mắt của Trữ Vinh Vinh, đồng thời lùi từng bước về phía sau,*" Vinh Vinh, ngươi làm gì thế?"*

Trữ Vinh Vinh nghiêm mặt lại nói:*" Tam ca, ngươi biết không? Đôi khi, ta thật sự nghĩ muốn đập vỡ đầu của ngươi để xem bên trong nó có cái gì. Vì trước mặt ngươi tất cả chúng ta đều không xứng để gọi là quái vật nữa."* Lời còn chưa nói hết thì chính nàng cũng không khỏi bật cười.

Đại Sư nói:*" Tốt lắm, các ngươi không được làm loạn lên như thế. Nếu Tiểu Tam đã có thể tìm thấy chút điểm nhập môn thì các ngươi nên tiếp tục luyện tập đi. Muốn thành công phải có nỗ lực cực lớn, nếu không thiên tài cũng sẽ trở thành khôn vặt mà thôi (Câu này nói hay quá đi, mọi người phải cố làm theo đấy – Thanks Đại Sư chỉ điểm cho "*Đệ Tử*" (.) (.) – A Nèo "*

Sự buồn tẻ của tu luyện lại được tiếp tục. Đường Tam một bên luyện tập phân tâm khống chế, nhưng trong đầu lại cố gắng để cho tinh thần được buông lỏng, phóng xuất ra vũ hồn Lam Ngân Thảo hắn cảm giác được Lam Ngân Thảo xung quanh có mối quan hệ chặt chẽ với mình. Mơ hồ hắn lại hiểu được loại cảm giác này tựa hồ cũng không phải thực vật hệ hồn sư là có thể có được. Chẳng lẽ Vũ hồn Lam Ngân Thảo của mình lại có sự đặc thù nào đó sao? Nhưng thời gian tu luyện trước kia mình đâu có thấy nó có đặc thù gì đâu!

Nghi vấn này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Đường Tam cho đến ngày thứ ba của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bắt đầu thì Đường Tam vẫn chưa thể hiểu được.

Đại tái bắt đầu đã qua hai ngày, tất cả hồn sư học viện cũng đều hoàn thành vòng dự tuyển đầu tiên. Không hề nghi ngờ, ở trong số hai mươi tám đội hồn sư thì các học viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện là xui xẻo nhất. Mặc dù có trị liệu hệ hồn sư vì bọn họ mà chữa thương nhưng xương cốt bị đứt gẫy thì không phải một vài ngày là có thể chữa xong. Từ đầu họ cũng có ý định thay đổi đội dự thi nhưng đội dự bị cũng chỉ có thực lực rất bình thường nên không thể thay thế được.

Hôm nay sắp bắt đầu đợt dự tuyển tái thứ hai. Ngay khi đám người Sử Lai Khắc Thất Quái đi tới bên ngoài của Thiên Đấu đại đấu hồn tràng thì bọn họ đã lập tức cảm nhận được sự đãi ngộ khác biệt.

Khán giả tụ tập bên ngoài chuẩn bị vào xem khi thấy mấy người đám Sử Lai Khắc Thất Quái với quần áo đều là màu xanh biếc thì đều tự giác tránh ra một cái thông lộ, tiếng nghị luận tuy có nhưng so với lúc trước thì ít hơn nhiều. Những mũi nhọn từ ánh mắt phía sau lưng họ cơ hồ cũng biến mất, mà thay vào đó là sự kính sợ.

Trận thi đấu vòng đầu tiên Sử Lai Khắc học viện đã khiến cho khán giả có ấn tượng quá sâu sắc. Mặc dù trận đấu có thời gian ngắn ngủi nhưng bẩy người của Sử Lai Khắc học viện xuất chiến đã bộc phát thực lực một cách điên cuồng, lại thêm thủ đoạn công kích có chút tàn nhẫn đã khiến cho khán giả sinh ra cảm giác sợ hãi.

Thực lực bày ra đã làm cho những người xem không dám xem thường đội ngũ có quần áo lạ lùng này nữa, hai gã bốn mươi cấp hồn sư xuất hiện đã để cho bọn họ trở thành đội có khả năng đứng đầu đợt thi này.

Phất Lan Đức hôm nay không chạy đi trước nữa mà mặc một bộ đồng phục giống hệt với các đệ tử, hắn đi đầu tiên ngẩng đầu mà đi vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Mặc dù đã không có người xem nào cười nhạo, nhưng các đội viên của Sử Lai Khắc học viện vẫn cúi đầu mà đi như trước. Mặc dù thực lực của bọn họ đã làm người khác nể sợ nhưng trên lưng bọn họ vẫn còn dòng chữ quảng cáo khiến họ rất xấu hổ.

Bởi vì đội Sử Lai Khắc có biểu hiện quá hoàn mỹ trong vòng trước, lại thêm ba tấc lưỡi thiên tài của Phất Lan Đức đã khiến bọn họ được một vị thương gia muốn quảng cáo mà tài trợ. Đó là một nhà buôn nước hoa thượng đẳng, nghe nói cả Thiên Đấu đế quốc thì một nửa sinh ý trong việc buôn bán nước hoa đều là do họ làm ra.

Nước hoa được chiết xuất từ tiên hoa mà ra, trải qua phối chế một cách bí mật mà thành, pha vào trong nước tắm, có thể giúp cho người ta lưu giữ lại mùi thơm cho dù là sau khi tắm rửa xong, được nữ nhân vô cùng ưa chuộng. Bất luận là quý tộc hay bình dân cũng như nhau, đối với nước hoa đều không có sức chống cự. Chỉ có điều khác nhau là bọn họ có thể chi ra bao nhiêu tiền để mua nước hoa mà thôi.

Lúc này sau lưng mỗi đội viên của Sử Lai Khắc học viện đều có dòng chữ: *"Mị lực vạn trượng, kì hương hoa lộ. Tẩy tẩy càng khỏe mạnh "*. (Mị lực từ cách xa vạn trượng, nước hoa kì diệu, càng tắm càng khoẻ mạnh – BD).

Ngay khi nhìn thấy đồng phục mới mang đến, trong lòng mỗi đội viên của Sử Lai Khắc Thất Quái đều có một loại ý nghĩ là muốn đâm đầu vào đâu ngay để khỏi phải xấu hổ như vậy nữa. Tuy nhiên vẫn là Mã Hồng Tuấn dường như có khuynh hướng suy nghĩ giống Phất Lan Đức nhất, hắn an ủi mọi người, ít nhất sư phụ hắn còn không có chấp nhận cho một vị Thương Gia bán bồn cầu tài trợ đã là tốt lắm rồi, nếu không bọn họ chẳng dám ra khỏi cửa nhà trọ nữa ấy chứ.

Tài trợ của Kì hương hoa lộ cho bọn họ cũng rất cao, mỗi trận đấu họ sẽ nhận được một ngàn kim hồn tệ cho đến tận khi chấm dứt mới. Mỗi khi thắng một vòng thì tài trợ vòng sau sẽ tăng lên đến hai nghìn Kim Hồn Tệ. Nếu như họ có khả năng tiến vào ba đội đứng đầu thì thậm chí đạt được năm vạn Kim Hồn Tệ. Đến cùng mà nói như Sử Lai Khắc học viện có thể đạt được chức quán quân, như vậy bọn họ có thể kiếm được đến hơn mười vạn kim hồn tệ. Chỉ cần vài chữ nhỏ trên lưng mà lại có thu nhập như thế thì Phất Lan Đức hài lòng vô cùng. Vì bắt Sử Lai Khắc Thất Quái mặc vào những bộ quần áo này thì hắn cũng phải làm gương mặc đầu tiên.

Nếu như không phải Phất Lan Đức mà là một người khác bắt mặc thì sợ rằng Sử Lai Khắc Thất Quái không bao giờ chịu mặc. Nhưng bọn họ vĩnh viễn không thể quên được vẻ mặt của Phất Lan Đức khi học viện có nguy cơ phải đóng cửa vì thiếu tiền. Cho nên, mặc dù trong lòng không muốn nhưng bọn họ vẫn miễn cưỡng mặc vào bộ đồng phục kỳ dị này.

Dưới ánh mắt nhìn của mọi người, đoàn người đã tiến vào đại đấu hồn. Lúc này lập tức có hai gã nhân viên có nhiệm vụ đón tiếp đi đến rồi dẫn bọn họ đi tới khu vực nghỉ ngơi trước khi thi đấu.

Từ lúc bắt đầu, mỗi ngày đều có mười bốn trận đấu được tiến hành. Chứng kiến Sử Lai Khắc học viện đến, học viên của các học viện khác đều chú ý tới họ, đặc biệt người được chú ý nhiều nhất không thể nghi ngờ là người có thể xuất ra hồn hoàn vạn năm, Đường Tam. Thực lực bày ra quả thật là thủ đoạn chứng minh bản thân tốt nhất. Lúc này đồng phục của Sử Lai Khắc học viện mặt sau lưng đã được sửa lại, mặc dù đã khác với hôm trước nhưng những đối thủ kia lại không hề để ý bởi vì trong đầu họ lúc này chỉ là quan tâm xem làm cách nào để thắng được Sử Lai Khắc học viện.

" Viện trưởng, đối thủ hôm nay của chúng ta là ai?" Đái Mộc Bạch hướng Phất Lan Đức hỏi.

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, nói:*" Ta làm sao biết được chứ? Là các ngươi tham gia thi đấu hay là ta chứ?"* Mấy ngày nay hắn vội vội vàng vàng tìm quảng cáo hợp tác. Chẳng những là quảng cáo nước hoa hiện tại mà còn có mấy cái quảng cáo đều đang trong giai đoạn thương lượng giá tiền, làm sao có thời giờ đi chú ý trận đấu chứ.

Đái Mộc Bạch không nói được gì.*" Viện trưởng đại nhân, ngài cũng không thể cứ nghĩ đến tiền mãi như thế chú, ngài phải quan tâm cả đến chúng ta nữa mà."*

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói:*" Tiểu tử thúi. Ngươi có ý kiến gì à?"*

Nhìn ánh mắt quái dị của Phất Lan Đức khiến Đái Mộc Bạch cũng phải rùng mình, vội vã lắc đầu, nói: *"Không, không có."*

Phất Lan Đức mỉm cười nói:*" Mặc dù ta là viện trưởng, nhưng phân công rõ ràng rồi. Yên tâm đi. Đối thủ của Các ngươi mấy ngày nay đều được Nhị Long quan sát kỹ càng cả rồi. Nàng sẽ kể cho các ngươi về đối thủ của trận kế tiếp một cách rõ ràng. Ta phải nhắc nhở các ngươi một chút, lần này mà không chiếm được quán quân thì ta cũng không cho các ngươi tốt nghiệp đâu."*

Đang trong lúc nói chuyện thì Đại Sư cùng Liễu Nhị Long cùng nhau đã đi tới. Bọn họ cũng không có gương mẫu mặc đồng phục như Phất Lan Đức.

Trên vẻ mặt của Đại Sư cùng Liễu Nhị Long có chút kỳ quái. Từ trên mặt bọn họ khiến Sử Lai Khắc Thất Quái đoán được có việc không hay. Chẳng lẽ trong đợt dự tuyển này lại gặp phải phiền toái sao?

Nhìn ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào mình, Đại Sư trầm giọng nói:*" Các ngươi thi đấu trận thứ hai gặp phải đối thủ rất mạnh. Hiện tại các ngươi có ba lựa chọn. Thứ nhất là từ bỏ trận đấu này để bảo tồn thực lực. Dù sao dự thi vòng này thì sẽ có năm đội đứng đầu có khả năng tiến vào vòng sau. Thứ hai là đánh một trận nhưng khả năng thắng của ngươi dù chỉ một phần cũng không có. Thứ ba, lấy toàn lực ra mà chiến đấu, nhưng cho dù có thể chiến thắng, thì thực lực của các ngươi cũng hoàn toàn bại lộ."*

Sử Lai Khắc Thất Quái hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không hiểu được đến tột cùng thì có dạng đối thủ nào mà lại khiến Đại Sư ngưng trọng như thế. Chẳng lẽ đối thủ này có thể cùng Hoàng Đấu chiến đội lúc trước so sánh sao?

Liễu Nhị Long bên cạnh nói:*" Tượng Giáp Tông các ngươi đã nghe nói qua*

chưa? Trong bảy đại tông môn thì đứng thứ sáu. Đối thủ của các ngươi hôm nay là các học viên của học viện được Tượng Giáp Tông sáng lập - Tượng Giáp học viện. Bẩy tên tham gia thi đấu lần này đều là Đệ tử trực hệ của Tượng Giáp Tông. Trong đó ba người đạt tới bốn mươi cấp, mặt khác bốn người cũng có thực lực gần đến bốn mươi cấp. Có thể nói là thế hệ tinh anh mới của Tượng Giáp Tông"

Tượng Giáp Tông? Nghe ba chữ này, vẻ mặt Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi đều trở nên ngưng trọng hẳn lên. Bọn họ rất rõ ràng Tượng Giáp Tông ba chữ này đại biểu cho cái gì. Tựa như Thất Bảo Lưu Ly tông được xưng là phụ trợ tông môn cực mạnh giống nhau, Tượng Giáp Tông cũng có danh hiệu của chính mình. Đó chính là tông môn có phòng ngự cực mạnh.

Vũ Hồn truyền thừa của Tượng Giáp Tông có tên là Toản Thạch Mãnh Tượng, là một loại vũ hồn phòng ngự siêu cấp, đặc tính chủ yếu thể hiện tại lực lượng cùng phòng ngự, vũ hồn ngang cấp nhau cơ hồ không có hồn sư nào có thể công phá phòng ngự của bọn họ. Nếu như không phải bởi vì Tượng Giáp Tông không có một vị Phong Hào Đấu La nào tồn tại, chỉ sợ bọn họ cũng không chỉ được bài danh thứ sáu trong số bẩy đại tông môn như bây giờ.

Tuy nhiên tông chủ của Tượng Giáp Tông đạt đến tám mươi bẩy câp hồn lực, nhưng với phòng ngự kinh khủng của mình lại có ngạnh kháng được công kích của một số Phong Hào Đấu La. Từ đó có thể thấy được vũ hồn của họ cường đại như thế nào.

Nghe Đại Sư nói xong, tất cả mọi người đều lâm vào trong trầm tư.

Đại Sư tiếp tục nói:*" Nếu như là nơi chiến đấu trống trải có lẽ các ngươi còn có vài phần cơ hội, Tượng Giáp Tông không am hiểu nhất chính là tốc độ, bằng vào việc đánh lén để làm tiêu hao bớt hồn lực của họ chính là lựa chọn đúng đắn nhất. Nhưng lôi đài chiến đấu có diện tích quá nhỏ như vậy mà tác chiến với bọn họ thì các ngươi gần như không có chút cơ hội nào cả. Đối thủ mặc dù không có phụ trợ hồn sư, nhưng bởi vì vũ hồn giống nhau, uy lực tăng lên càng kinh khủng. Từ trên lý luận mà nói, vì thắng lợi cuối cùng, ta đề nghị các ngươi từ bỏ trận đấu này đi. Dù sao, dự tuyển tái chỉ cần năm đội đứng đầu đều có thể tiến vào vòng trong mà. Hơn nữa các ngươi lại có*

thể ẩn dấu thực lực cho nên ta thấy đó là lựa chọn hay nhất."

Phất Lan Đức kêu thảm thiết một tiếng,*" Nếu từ bỏ trận đấu vậy quảng cáo của ta....."*

Liễu Nhị Long tức giận trừng mắt nhìn hắn, *" Phất lão đại, ta xem ngươi bây giờ chỉ có tiền trong mắt. Ngươi phải suy nghĩ lâu dài chứ. Vạn nhất đám tiểu quái vật của chúng ta trong trận này mà bị thương nặng thì đối với các trận đấu sau này lại càng thêm khó khăn rồi. Cao cấp hồn sư học viện số cao thủ là không ít. Ngươi chớ quên, bọn chúng đối mặt chính là các đối thủ đều dưới hai mươi lăm tuổi. Nếu như bọn chúng cũng là hai mươi lăm tuổi đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng tuổi lại khiến sự phát triển của bọn chúng bị hạn chế."*

Phất Lan Đức vẻ mặt khổ sở nhìn hướng Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam,*" Các ngươi hãy tự quyết định đi."*

Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam liếc nhau, hai người cũng không có lên tiếng. Một bên Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:*" Hay là chúng ta tất cả xuất trận, để cho người khác biết thực lực của chúng ta thì có sao?"*

Áo Tư Tạp nói:*" Để cho người khác biết trước thực lực của chúng ta tất nhiên là không tốt. Như vậy đối thủ có thể điều chỉnh chiến thuật để đối phó chúng ta. Đợt dự tuyển này thì không tính là gì nhưng chớ quên, đối thủ của chúng ta trong vòng chung kết thì mạnh hơn nhiều so với bây giờ. Mất đi tính đột biến sẽ khiến chúng là bất lợi lớn đấy."*

Đái Mộc Bạch hướng Đường Tam hỏi:*" Tiểu tam, ngươi thấy thế nào? Ngươi là linh hồn của toàn đội, người khống chế chính. Ta để ngươi hoàn toàn quyết định."*

Tinh quang trong mắt Đường Tam bỗng xuất hiện, hai đấm chậm rãi nắm chặt,*" Chiến."*

Mặc dù hắn trả lời chỉ có một chữ nhưng chính một chữ này lại làm các thành viên của Sử Lai Khắc học viện tinh thần đồng thời phấn chấn hẳn lên, một cỗ chiến ý mãnh liệt từ trên người Đường Tam tràn ngập ra.

Ánh mắt của Đường Tam chuyển hướng nhìn chăm chú vào Đại Sư,*" Sư phụ, ngài ba loại tình huống ta đều hiểu được. Nhưng ta nghĩ, vẫn có phương pháp. Tham gia trận đấu, chúng ta sẽ phải cố gắng để đạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng đồng thời cũng là vì rèn luyện năng lực thực chiến cùng khả năng ứng biến của chính mình. Nếu như đối mặt với đối thủ cường đại mà lùi bước thì đối với tinh thần sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Cho nên ta nghĩ, không bằng tại đây chúng ta điều chỉnh một chút, cũng không thể bại lộ tất cả thực lực toàn bộ, nhưng là phải có đủ thực lực để ứng phó với đối thủ."*

------oOo------

Chương 247: Chiến thuật mới của Đường Tam: Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại sư vẫn luôn chú trọng rèn luyện năng lực chỉ huy cho Đường Tam, nghe vậy gật đầu, nói:*" Nói một chút về cách an bài của ngươi cho ta nghe?"*

Đường Tam trầm giọng nói:*" Ta nghĩ như vậy. Trong trận đánh trước bảy người Thất Quái chúng ta chỉ có ba người xuất chiến, trận này ta muốn điều chỉnh một chút. Để Trúc Thanh thay Thái Long mà xuất chiến, Tiểu Áo thay Giáng Châu xuất chiến. Nếu như bảy người chúng ta mà có đến năm người xuất chiến vẫn không thể chiến thắng đối thủ, như vậy chúng ta làm sao có thể đạt được giải quán quân chứ?"*

Nghe Đường Tam nói xong, trên mặt Đại sư toát ra một tia mỉm cười,*" Nói rất hay, xem ra ngươi đã có tính toán từ trước rồi."*

Đường Tam nhíu mày nói:*" Không thể dùng một phương pháp đã được tính toán trước mà áp dụng được vì trong mỗi trận đấu khả năng phát sinh tình huống bất ngờ là rất lớn. Nhưng đệ tử cho rằng xuất chiến với đội hình như vậy là tốt nhất, vừa không bị bại lộ toàn bộ thực lực, lại khiến chúng ta có khả năng thắng trận này."*

Thái Long ở một bên không nhịn được nói:*" Tam thiếu gia, tại sao không cho ta xuất chiến? Đối thủ không phải đều có phòng ngự cùng với lực lượng cực cao sao, có ta xuất chiến ít nhất có thể cản đòn được một chút? Năng lực chống đỡ của ta cũng không tệ mà."*

Đại sư mỉm cười nói:*" Hắn sở dĩ cho Trúc Thanh thay vị trí của ngươi chính là vì hắn không muốn ngạnh kháng trực tiếp với địch nhân."* Còn có ai có thể hiểu tâm tư đệ tử mình như Đại Sư chứ, ngay khi thấy cách sắp xếp như vậy thì Đại Sư đã hiểu ngay ý đồ của hắn.

Đái Mộc Bạch chiến ý bùng phát, quang mang từ tà mâu trong mắt hắn đại thịnh,*" Tiểu Tam, cứ theo an bài của ngươi đi."*

Đường Tam gật đầu, gọi những người xuất chiến trong trận đấu này đến gần, bắt đầu nói ra cách bố trí chiến thuật của mình ra cho mọi người nghe. Đại sư, Liễu Nhị Long cùng Phất Lan Đức đều chỉ ở một bên mà lẳng lặng nghe. Ba người không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào cả. Bọn họ đều hiểu được, chỉ có cách bằng vào thực lực và trí tuệ của chính mình trong ma luyện mới có thể khiến những tiểu quái vật này tăng thực lực một cách tốt nhất.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái ngày thứ ba rốt cuộc cũng bắt đầu.

Mười trong hai mươi tám đội ngũ đi vào giữa sân. Cách bố trí đã có sự khác biệt với ngày đầu tiên, ngoại trừ lôi đài bọn Đường Tam thi đấu là vẫn giữ nguyên ở vị trí trung tâm, xung quanh đó còn bố trí thêm bốn lôi đài với độ lớn tương đương nhau. Như vậy nơi đây đã có tới năm lôi đài chiếm diện tích rất lớn. Tuy nhiên Thiên Đấu Đại Hồn tràng vẫn có thể chứa được tới 8 vạn người cùng lúc xem các cuộc chiến nên không có vẻ gì là chật chội cả.

Toàn bộ hai mươi tám đội ngũ trong ngày thi đấu thứ ba này chia làm ba tổ, Sử Lai Khắc học viện thuộc về tổ số một và sân đấu là chính giữa. Bởi vì trận đấu ngày hôm qua bọn họ bộc phát lực quá mức kinh khủng, hơn nữa đối thủ của bọn họ cũng là đội cực mạnh, Tượng Giáp học viện, bởi vậy bọn họ được bố trí tại võ đài trung tâm.

Đây là giải đấu quan trọng mấy năm mới tổ chức một lần, hơn nữa với hồn sư

tham dự đều là đối tượng tuyển mộ từ khắp nơi nên hôm nay khách quý đến xem so với trận đấu khai mạc không khác là mấy. Chẳng những giới quý tộc cao quý nhất cả nước cũng đều tập trung để xem, ngay cả đế quốc hoàng đế Tuyết Dạ Đại Đế cũng vẫn ngồi tại vị trí trung ương như hôm trước, chỉ là hôm nay có đến bốn người ngồi bên cạnh hắn, thay vì hai người như hôm trước.

Ngoài Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí cùng Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư ra, hai người mới thì một trong hai vị Phong Hào đấu la của Thất Bảo Lưu Ly tông, Cốt đấu la Cổ Dong. Người còn lại thì có vẻ tương đối quái dị. Đừng nói rất nhiều vị khách quý đều nhìn hắn mà ngay cả khán giả cũng chú ý đến sự có mặt của hắn. Bởi vì, người này hình dáng bên ngoài có chút đặc thù.

Nếu chỉ dùng bốn chữ hình dạng đặc thù thôi thì vẫn chưa đủ bởi vì thân thể người này thật sự vô cùng khổng lồ, mặc dù hắn ngồi tại đó nhưng thân thể của hắn so với người thường lúc đang đứng còn muốn cao hơn nhiều. Cốt đấu la có bộ khung cơ thể đã rất cao lớn rồi nhưng nếu cùng kẻ lạ mặt ngồi bên cạnh Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư này so sánh thì cũng phải kém hơn rất nhiều.

Người này thân thể phỏng chừng cao hơn hai thước rưỡi, một mình hắn chiếm đến ba chỗ ngồi, hắn ngồi ngay ngắn thì trông giống như một ngọn núi thịt vậy. Làn da ngăm đen, một đôi mắt to tựa như chuông đồng. Trên làn da ngăm đen của hắn tựa hồ hiện lên một tầng quang mang đặc thù. Cả người ngồi ở chỗ đó khiến người khác cảm thấy uy thế kinh khủng toát ra từ cơ thể hắn. Râu tóc bạc trắng, nhìn qua ít nhất đã ngoài bảy mươi tuổi rồi.

Trữ Phong Trí cũng không hề nghĩ tới có thể gặp được người này tại vị trí tiếp đãi khách quý này, Cốt đấu la bên cạnh hắn nhẹ giọng nói với hắn:*" Phong Trí. Như thế nào mà ngay cả lão tiểu tử Thiên Tượng Hô Duyên Chấn này cũng tới nhỉ?"*

Trữ Phong Trí cũng dùng thanh âm rất bé mà nói:*" Ngươi xem xem đối thủ của Tượng Giáp học viện hôm nay là ai thì sẽ hiểu được. Tát Lạp Tư mời Hô Duyên Chấn đến đây chỉ sợ cũng là vì bọn họ."*

Thực lực của Võ Hồn điện sở dĩ được xưng là cực mạnh của đại lục, thậm chí có thể cùng hai đại đế quốc so sánh bởi vì họ có sự ủng hộ của bốn tông môn phía dưới. Ba tông môn đứng đầu trong số bảy đại tông môn thì Thất Bảo Lưu Ly tông luôn luôn ủng hộ Hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc. Mà Lam điện Phách vương long gia tộc thì bảo trì trung lập còn Hạo Thiên Tông mơ hồ ủng hộ Hoàng Thất của Tinh La đế quốc. Bốn tông môn đứng sau cơ hồ đều có quan hệ mật thiết với Võ Hồn điện, mặc dù không phải là phụ thuộc nhưng tuyệt đối là đồng khí liên chi (dựa vào nhau mà sống). Mà tông môn của Tượng Giáp tông vừa lúc cách Thiên Đấu thành không xa. Núi thịt ngồi bên cạnh Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư chính tông chủ của Tượng Giáp tông Thiên Tượng Hô Duyên Chấn, nếu như không phải người của thất đại tông phái thì sao hắn có tư cách để ngồi ở vị trí khách quý như thế này chứ?

Cổ Dong mỉm cười nói:*" Xem ra, lần này đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục càng ngày càng có ý tứ. Quả nhiên là giới trẻ đang quật khởi mạnh mẽ. Phong Trí, lúc đầu ngươi đoán hồn sư giới đang đến thời điểm hoàng kim ta còn có chút hoài nghi nhưng hiện tại xem ra không hề sai rồi. Chỉ là không biết trong vòng chung kết sẽ còn có đội ngũ dạng nào xuất hiện nữa. Đối thủ hôm nay của Sử Lai Khắc học viện chính là người của Tượng Giáp Tông, chẳng lẽ ngươi vẫn xem trọng bọn họ sao?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:*" Tại sao lại không chứ? Tượng Giáp tông thực lực mặc dù không tệ, nhưng khuyết điểm của bọn chúng lại hết sức rõ ràng. Với sự thông minh như vậy của Đường Tam, thêm vào lý luận đứng đầu Hồn sư giới của Đại sư chỉ điểm, chỉ cần bọn họ toàn lực trong trận này thì chiến thắng hẳn là không phải vấn đề nữa. Chờ một chút, như thế nào lại như vậy....."*

Đang lúc nói chuyện, Trữ Phong Trí đã thấy được song phương đi lên sàn đấu trung ương. Sử Lai Khắc Thất Quái hắn đều đã được gặp qua, lúc này chứng kiến Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Kinh Linh ba người đi đầu tiên. Khi thấy Hoàng Viễn cùng Kinh Linh thì Trữ Phong Trí lập tức hiểu được, trận này Sử Lai Khắc học viện vẫn không mang toàn lực ra ứng phó.

Vỗ nhẹ lên trán của chính mình, Trữ Phong Trí bất đắc dĩ lắc đầu rồi hướng Cốt đấu la bên người nói:*" Sử Lai Khắc học viện này quả nhiên là lợi hại, đối mặt Tượng Giáp tông mà họ vẫn như cũ không mang toàn lực ra ứng phó.*

Thật hay, trận này bọn họ có thay đổi hai người. Hy vọng bọn họ không sai lầm."

Vừa nói, Trữ Phong Trí ý liếc mắt nhìn sang Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư ở phía bên kia của Hoàng Đế, vừa lúc bắt gặp ánh mắt chợt lóe rồi qua đầy vẻ tàn nhẫn của hắn.

Tại trận đầu tiên Trữ Phong Trí đã từng xác nhận Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Sử Lai Khắc học viện có quan hệ. Giờ khắc này, tâm tình Trữ Phong Trí đột nhiên giật thót lại, hắn đã mơ hồ hiểu được chính thức mục đích của Tát Lạp Tư khi mời Thiên Tượng Hô Duyên Chấn tới. Mà tựa hồ trận đấu này của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải do vận khí kém nên mới gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái là do Võ Hồn điện chủ sự, hai đại đế quốc tham gia. Mặc dù trên quy tắc phải thể hiện bốn chữ *"tuyệt đối công bằng"*, nhưng lúc này trong lòng Trữ Phong Trí lại chỉ hiện ra bốn chữ *"một bụng ám muội"* mà thôi.

Tát Lạp Tư thấy không thể mời chào được, rõ ràng cố ý đem chèn ép thanh danh mới nổi của Sử Lai Khắc học viện. Sợ rằng, hôm nay phương thức tác chiến của Tượng Giáp Tông có lẽ sẽ giống Sử Lai Khắc học viện ở trận trước…. Thật là hay a, Bạch kim giáo chủ.

Sau khi suy nghĩ rõ điểm này sắc mặt Trữ Phong Trí nhất thời trầm xuống, may mắn là trong đội ngũ thi đấu của Sử Lai Khắc học viện ngày hôm nay hắn không thấy có nữ nhi của mình, đồng thời trong lòng hắn cũng thở dài, hắn chỉ có thể hy vọng sự giúp đỡ của mình không trở thành chuyện xấu. Thắng bại của trận đấu cũng không phải là vấn đề quá lớn, Trữ Phong Trí chỉ hy vọng sau trận đấu này Sử Lai Khắc Thất Quái không bị thương quá nặng.

Mặc dù đội viên của Sử Lai Khắc học viện đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khi bọn họ chính thức nhìn thấy đối thủ của mình thì vẫn không khỏi hít mạnh một hơi. Bọn này mà là người sao?

Bảy tên đội viên của Tượng giáp học viện bước từng bước vào sân đấu trung tâm, cả sàn đấu đều theo tiếng bước chân của họ mà không ngừng run rẩy.

Đạp chân trên sàn đấu căn bản không giống như là bảy người, mà là bảy tòa núi nhỏ.

Toàn bộ chúng đều mặc hắc y, trong số bảy tên học viên tham gia thi đấu của Tượng Giáp học viện thì người có vóc dáng lùn nhất cũng là cao đến hai mét, người cao nhất thậm chí đã hơn 2 mét rưỡi, đứng trước mặt Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn ngạo nghễ nhìn đời.

Cùng với chiều cao của bọn họ chính là khối lượng kinh khủng. Chỉ bằng vào ước lượng thì Đường Tam cũng có thể phán đoán người nhẹ nhất cũng có đến ba trăm cân mà tên nặng nhất thậm chí còn nặng hơn năm trăm cân. (Mịa, bọn này mà đi thi vác Ô tô hoặc ném bom bia trong giải đấu Người Đàn Ông Khỏe Nhất Hành Tinh thì đạt giải nhất hết)

Đều là tóc đen, hai bên cạo sạch, chỉ còn một nhúm tóc giữa đỉnh đầu trông giống như đuôi ngựa. Làn da ngăm đen so với quần áo trên người thì không kém là bao. Bảy người cùng đứng một chỗ trông như một dãy tường thành ngăn chặn hết cả tầm nhìn của đội viên Sử Lai Khắc học viện.

Đứng ở chính giữa là tên có vóc dáng kinh khủng nhất, hắn tiến lên từng bước, hai chân giẫm mạnh xuống sàn đấu khiến sàn đấu không ngừng phát ra thanh âm Oanh Oanh kịch liệt.

" Tượng Giáp học viện chiến đội, đội trưởng Hô Duyên Lực. Bốn mươi ba cấp phòng ngự hệ chiến hồn tông." Vị đội trưởng này có thanh âm ẩn chứa sự tức giận, những thớ thịt trên người hắn không ngừng rung động theo mỗi đợt thanh âm vang lên, con ngươi trong đôi mắt nhỏ tí của hắn trừng lên nhìn Đái Mộc Bạch đang che mặt, hung quang không hề che giấu mà lóe ra.

Đái Mộc Bạch cũng không yếu thế chút nào, tiến lên từng bước, mặc dù khối lượng của hắn không đủ tạo nên hiệu quả rung động mãnh liệt nhưng khí thế lại không kém chút nào,*" Sử Lai Khắc học viện chiến đội, đội trưởng Đái Mộc Bạch. Bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông."*

" Đội viên hai bên, hành lễ." Trọng tài lớn tiếng quát.

Lấy Đái Mộc Bạch cùng Hô Duyên Lực cầm đầu, song phương tổng cộng

mười bốn đội viên tham dự đồng thời hướng đối phương khon lưng hành lễ. Không khí trong sân bỗng chốc trở nên ngưng trọng hẳn lên.

" Trận đầu của vòng thứ hai dự tuyển tái chính thức bắt đầu."

Cả năm trận đấu đều được tiến hành cùng nhau, sau tiếng hô của trọng tài phía sân trung tâm thì cả 4 sân khác cũng vang lên tín hiệu bắt đầu thi đấu. Năm trận đấu gồm 10 đội tham gia, mỗi đội 7 người như vậy tổng số có 70 thành viên tham gia thi đấu, tựa hồ ngay lúc này cả 70 người đều phóng thích hồn hoàn của mình. Bỗng chốc cả Thiên Đấu đại đấu hồn tràng đều trở nên huyễn lệ hẳn lên. Tiếng hoan hô vang trời của khán giả cũng đồng thời bộc phát.

Thú Vũ hồn thì biến đổi hình dạng còn Khí hồn thì triệu hoán ra, trong phút chốc đã tràn ngập đủ loại ánh sáng của Hồn Hoàn.

Bảy tên Tượng Giáp Tông đứng đối diện với Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng lúc cởi bỏ áo làm chúng lộ ra thân hình toàn thịt. Rất nhanh, bọn họ dùng biến hóa trên cơ thể để nói cho khán giả biết vì sao họ lại cởi áo ra.

Nguyên thân thể vô cùng hùng tráng của chúng sau khi hét vang lên vũ hồn phụ thể, thân thể thịt béo của chúng đã có sự thay đổi biến thành một cơ thể vừa khoa trương lại cực kỳ kinh khủng, một tầng vẩy mầu ám kim hiện bao bọc ngoài lớp da, lóe ra ánh sáng kim loại chói mắt. Càng khiến bọn chúng không giống loài người chính là cái mũi của bọn họ đã được kéo dài ra, môi trở nên dầy cộp, 2 chiếc răng nanh của chúng dài ra tới một mét.

Bảy người đồng thời giơ chân phải lên, nặng nề nện xuống lôi đài, tiếng động ầm ầm chẳng những hấp dẫn ánh mắt khán giả, đồng thời cũng làm cho mọi người phải lo lắng liệu sàn đấu có khả năng bảo toàn khi trận đấu này diễn ra không.

Trong bảy người thì ba người ở giữa đều có bốn cái hồn hoàn phân biệt là 2 vàng, 2 tím còn bốn người còn lại đều là 2 vàng 1 tím.

Đường Tam cơ hồ phát hiện bề ngoài của đối thủ càng lớn thì thực lực lại càng mạnh mẽ, cho nên từ bề ngoài hắn đã nắm được thực lực mạnh yếu của

từng người.

Tại vị trí khách quý, Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư nhìn về phía núi thịt bên cạnh, Hô Duyên Chấn gật gật đầu với hắn. trầm giọng nói:*" A Lực chính là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất của Tượng Giáp Tông, hắn cũng chính là cháu trưởng của ta. Thiên phú tiên thiên bẩm sinh so với ta năm đó còn tốt hơn vài phần. Ta rất hy vọng hắn trong tương lai có thể là vị Phong Hào đấu la đầu tiên của Tượng Giáp Tông."*

Hô Duyên Chấn cũng không che dấu thanh âm của chính mình, chẳng những Tát Lạp Tư nghe được mà cả Tuyết Dạ Đại Đế, Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong cũng dễ dàng nghe được.

Tuyết Dạ Đại Đế mỉm cười, nói:*" Hô Duyên tông chủ có đứa cháu như thế thật sự là đáng giá ăn mừng!"*

Hô Duyên Chấn ha hả cười, thanh âm làm chấn động khu khách quý,*" Bệ hạ quá khen rồi, thôi trước tiên chúng ta hãy xem A Lực biểu diễn đã, Lần này mục tiêu của Tượng Giáp Tông chúng ta là nằm trong 3 vị trí đầu của giải đấu."*

Tuyết Dạ đại đế lạnh nhạt nói:*" Nhưng nếu như ta không nhìn lầm thì đối thủ lần này của lệnh tôn có đến bốn người đạt đến bốn mươi cấp Hồn Tông."*

Hô Duyên Chấn sửng sốt một chút, hắn căn bản không hề nghĩ đệ tử tông môn của mình có thể thất bại. Hơn nữa thân hình đệ tử Tượng Giáp Tông bọn họ lại hoành tráng như thế cho nên hắn càng không thèm để ý đến đối thủ trước mắt. Lúc này sau khi nghe Tuyết Dạ Đại Đế nói, ánh mắt hắn mới rơi vào trên người Sử Lai Khắc Thất Quái.

Chính theo lời Tuyết Dạ Đại Đế, ngoài Tiểu Vũ, Kinh Linh cùng Hoàng Viễn có ba hồn hoàn ra thì bốn người khác đều có bốn hồn hoàn, đặc biệt là Đường Tam với hồn hoàn thứ tư có mầu đen đặc biệt phá lệ càng khiến người khác phải chú ý.

Hô Duyên Chấn có chút kinh ngạc nhìn hướng Tát Lạp Tư, nhưng hắn cũng phát hiện thần sắc trên mặt Tát Lạp Tư cũng mang vẻ khiếp sợ.

Trận đấu trước, Sử Lai Khắc học viện xuất hiện ba hồn sư trên bốn mươi cấp đã làm hắn rất giật mình rồi, mà trận này thậm chí lại có thêm 2 người nữa trên bốn mươi cấp. Nói cách khác trận đầu tiên của bọn chúng vẫn là ẩn tàng thực lực. Rất rõ ràng phán đoán của mình về học viện này vẫn còn chưa đủ.

Tuyết Dạ đại đế hướng Trữ Phong Trí bên người hỏi:*" Trữ tông chủ. Ngài cùng Sử Lai Khắc học viện này rất quen thuộc, vậy ngài có biết viện trưởng của học viện này là ai không? Ta thật sự tò mò là ai mà có thể đào tạo ra những đệ tử xuất sắc như vậy."*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:*" Bệ hạ, viện trưởng của Sử Lai Khắc học viện tên là Phất Lan Đức. Có lẽ tên này ngài chưa từng nghe qua. Nhưng ngài nhất định nghe nói qua, vào hai mươi năm trước từng có ba người bằng vào Vũ Hồn Dung Hợp Kĩ mà trở thành những ngôi sao sáng của Hồn sư giới lúc đó. Bọn họ được xưng là Hoàng Kim Thiết Tam Giác, Phất Lan Đức chính là Phi hành chi giác trong tam giác đó. Sử Lai Khắc học viện này chính là do ba người bọn họ thành lập, những hài tử đó còn được Trí tuệ chi giác là Đại Sư dạy dỗ... Mà người xuất sắc nhất trong số mấy đứa hài tử bọn chúng, Đường Tam, cũng là đệ tử chân truyền của Đại Sư đó."*

" Đại Sư?" Nhắc tới hai chữ này, Tuyết Dạ Đại Đế cũng không nhận ra được đó là người nào nhưng giáo chủ Bạch Kim Giáo Tát Lạp Tư sắc mặt bỗng đại biến. Thậm chí không kìm chế được mà truyền âm cho Thiên Tượng Hô Duyên Chấn nói vài câu gì.

Hô Duyên Chấn khiếp sợ nhìn hắn, thì thào nói:*" Nhưng là, trận đấu đã bắt đầu, như vậy đã không còn kịp nữa rồi."*

Sắc mặt Tát Lạp Tư nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, lầm bầm nói:*" Như thế nào lại là hắn? Như thế nào lại là hắn."*

Lúc này ngay cả Trữ Phong Trí cũng không khỏi cảm thấy chút kỳ quái, không nhịn được hỏi:*" Tát Lạp Tư giáo chủ. Ngài cũng biết Đại Sư sao?"*

Tát Lạp Tư phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nghiêm trọng nói,*" Hoàng Kim Thiết tam giác ai mà chẳng từng nghe nói qua. Vị Đại Sư này không phải*

được xưng là lý luận vô địch sao? Hắn cùng với Vũ Hồn điện chúng ta có quan hệ không bình thường. Không nghĩ tới, hắn cũng đến học viện này. Cũng khó trách, cũng chỉ có hắn mới có có thể bồi dưỡng ra những đệ tử xuất sắc như thế.."

Trữ Phong Trí sửng sốt một chút, tính tình vị giáo chủ Bạch Kim Giáo này hắn rất rõ ràng, người này chẳng những mạnh mẽ cực kỳ, hơn nữa kẻ khác chỉ cần trừng mắt thách thức hắn thì chắc chắn hắn sẽ báo thù (Bá đạo thế - thằng này chắc thích dùng câu *"Mày Thích Nhìn Đểu À"* lắm đây – A Nèo). Chính mình đã xác nhận việc quan hệ mật thiết của mình với Sử Lai Khắc học viện, nhưng lúc này hắn lại tán dương Đại Sư, hơn nữa trên mặt ẩn chứa thần sắc lo lắng như vậy chắc chắn vụ này không đơn giản rồi.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:*" Nhị vị nếu đều tôn sùng vị Đại Sư này như thế, nếu có cơ hội Trẫm nhất định sẽ phải nhìn phong thái của hắn. Hiện tại chúng ta cứ xem trận đấu trước đã."*

Không sai, ngay khi mấy vị tại vị trí khách quý đang nói chuyện thì cả năm trận đấu cũng chính thức bắt đầu rồi.

Bảy người Đường Tam cùng bảy tòa núi thịt trước mắt đồng thời phát động công kích, chiến đấu với Tượng Giáp học viện này cũng không giống với bảy người của đội hai Thiên Đấu Hoàng Gia học viện là các cường công hệ hồn sư đồng thời phát động mạnh mẽ mà là bảy tên cùng loạt tiến lên, hồn hoàn đầu tiên của chúng đều lóe lên, từng bước tường bước tiến đến.

Dưới tác dụng của hồn hoàn đầu tiên này, trên thân thể Bảy Tòa núi thịt này lúc trước có mầu Ám Kim thì bây giờ phía trên chúng được bao trùm bởi một tầng khí bảo hộ. Thân thể chúng thật sự rất khổng lồ, từ trung ương tiến về phía bọn Đường Tam cơ hồ chúng chiếm tạo thành một vòng tròn dồn bọn Đường Tam về nửa sân đấu bên kia. Bọn họ bước tuy chậm nhưng với kiểu đi của chúng như vậy càng khiến khí thế tăng lên mãnh liệt, bất luận là trên thân thể hay là hồn lực đều gây cho bảy người Sử Lai Khắc học viện một áp lực cực lớn.

" Lùi lại." Đường Tam khẽ quát một tiếng. Lúc này đây, hắn cũng không chỉ huy đội hình trực tiếp công kích mà là lùi lại.

Hai cường công hệ hồn sư Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng cận chiến cường công hệ hồn sư Tiểu Vũ rất nhanh lui về phía sau, hai mẫn công hệ hồn sư Kinh Linh cùng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời co rút lại đến hai bên của Đường Tam. Cũng trong lúc này màu đen của Lam Ngân Thảo bỗng mọc lên.

Nhìn qua những thân Lam Ngân Thảo này rất bình thường nhưng chúng lại lan tràn cực nhanh, bay tứ tán ra xung quanh. Trong đó một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh bắp đùi một gã đệ tử Cường tráng của Tượng Giáp Tông. Nhưng bỗng nhiên một màn kinh khủng xuất hiện, Lam Ngân Thảo của Đường Tam đã được bốn hồn hoàn tăng phúc nhưng cũng chỉ cuốn quanh bắp chân của đối thủ một chút rồi Lam Ngân Thảo lập tức đứt tung tóe cả ra.

Đồng tử của Đường Tam nhất thời co rút lại, thông qua màn dò xét này hắn đã lập tức phát hiện ra nhiều vấn đề, Đệ tử của Tượng GiápTông này có lực lượng rất kinh người lại kết hợp với ưu thế lớn của chúng là thân thể mạnh mẽ. Khối lượng bản thân chúng cực kỳ kinh khủng không phải chỉ để dọa người khác mà nó sẽ khiến hồn lực cơ thể giảm bớt sự tiêu hao mỗi khi chúng hành động, đồng thời sau khi thân thể cùng hồn lực kết hợp thì càng phát ra lực lượng cùng phòng ngự kinh người. Lam Ngân Thảo của mình mặc dù cứng cỏi nhưng số lượng quấn quanh vẫn còn ít nên không đủ để hạn chế họ sau khi thân thể được phụ trợ bởi hồn lực. Như vậy có thể thấy được sự đáng sợ về lực lượng của đối thủ thế nào.

Bởi vì lôi đài là hình tròn, lúc ban đầu song phương đều ở tại nơi rộng rãi nhất nhưng lúc này bị đối thủ không ngừng ép lại khiến Sử Lai Khắc Thất Quái càng khó có không gian thi triển khả năng của mình. Đối thủ với thân thể khổng lồ như vậy khiến cho chúng có khả năng khống chế chiến trường sẽ tăng mạnh. Một khi chúng có thể ép đối thủ đến khi không còn không gian thi triển nữa thì chính là lúc ý đồ của chúng đạt hiệu quả.

Đây cũng là nguyên nhân khiến bảy người Tượng Giáp Tông này không nóng lòng đẩy nhanh chiến đầu, bọn họ nghĩ cách này không có sơ hở nào cả. Hiện tại hai bên mặc dù có khe hở, nhưng bọn hắn vẫn có thể khống chế được tình hình, cũng không cần bắt toàn bộ đội viên của đối thủ mà chỉ cần giải quyết những tên không phải là mẫn công và phụ trợ hệ của đối phương trước là được. Phòng ngự có một nghĩa khác chính là sự chịu đựng cực tốt, mà bảy

tên đệ tử của Tượng Giáp Tông này thì không phải thành viên đội hai Thiên Đấu hoàng gia học viện có khả năng so sánh với, lại thêm mấy tên có hồn lực đạt tới bốn mươi cấp thì đây chính là phương pháp công kích ổn thỏa nhất để giải quyết đối thủ.

Bên phía Sử Lai Khắc tất cả mọi người không có chút kinh hoảng nào, mỗi người đều đề tụ hồn lực bản thân lẳng lặng cùng đợi lệnh. Hoàng Viễn cùng Kinh Linh hai thành viên mới dưới áp lực khổng lồ của đối phương khiến hô hấp của họ dần nặng nề hơn, nhưng năm người trong Sử Lai Khắc Thất Quái vẫn trầm ổn cực kỳ, không tỏ một chút sợ hãi hay gấp gáp nào cả.

" Tiến lên ba bước." Đường Tam thấp giọng quát.

Ngoài hắn và Áo Tư Tạp thì năm người khác rất nhanh đã tiến lên ba bước, khí thế cũng bộc phát khiến áp lực hai bên va chạm mãnh liệt giữa không trung. Trong năm người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng đã đồng thời vượt qua bốn mươi cấp, khiến cho khí thế họ không hề thua kém đối thủ chút nào.

Năm đạo hắc quang đồng thời xuất hiện, phân biệt cuốn lấy hông năm người, đúng là lúc này Đường Tam phát ra trận pháp Lưu tinh nhân chuy, bằng vào trận pháp này Sử Lai Khắc Thất Quái từng khuất phục được Hoàng Đấu chiến đội. Khi đó cấp bậc của bọn họ thậm chí kém xa Hoàng Đấu Chiến Đội. Mà Lúc này Lam Ngân Thảo của Đường Tam so với lúc đó lại càng thêm cứng cỏi, có khả năng vươn ra và khống chế quá năm mươi thước, nên lúc đó với bây giờ là không thể so sánh được. Cho nên Lưu tinh nhân chuy này uy lực tăng đến cỡ nào?

" Tiểu Áo, đến đây."

Áo Tư Tạp rất nhanh đi tới bên người Đường Tam. Cổ tay Đường Tam vừa lộn, một cây phi hành Ma Cô Tràng đã nuốt vào trong bụng, một tay đem Áo Tư Tạp nhấc lên lưng mình, ngay sau đó cả người phóng lên cao bay thẳng lên không trung.

Hiệu quả của Ma Cô Tràng nhanh chóng được bày ra, một đôi cánh trong suốt lặng yên hiện lên tại sau lưng Đường Tam cứ như vậy mang theo Áo Tư

Tạp bay thẳng lên không trung.

" Khinh thân." Đường Tam vừa là hét lớn một tiếng. Năm người vừa tiến lên ba bước đồng thời hít sâu một hơi đề tụ hồn lực của chính mình làm cho thân thể trở nên nhẹ nhàng nhất.

Trong số bảy người thì Chu Trúc Thanh cùng Tiểu Vũ còn có Kinh Linh là mẫn công hệ hồn sư nên thân thể có thể nhẹ nhàng cực kỳ, gần như không có vài phần sức nặng nữa. Đái Mộc Bạch cùng Hoàng Viễn mặc dù nặng một chút nhưng cũng không phải là vấn đề lớn, Huyền Thiên Công được Đường Tam phối hợp với Khống Hạc Cầm Long thì tác dụng càng lớn, hắn dễ dàng mang theo năm người bay lên.

Đường Tam từng cẩn thận nghiên cứu qua khả năng phi hành của Ma Cô Tràng này, nên hắn phát hiện Ma Cô Tràng phi hành có khả năng thừa nhận trọng lượng chừng năm trăm cân. Tổng cộng trọng lượng của cả bảy người bọn họ tuyệt đối vượt qua con số này, nhưng vượt qua không nhiều lắm. Dù sao, trừ Hoàng Viễn cùng Kinh Linh ra thì Sử Lai Khắc Thất Quái bọn họ đều mới chỉ mười mấy tuổi. Chỉ có vóc dáng của Đái Mộc Bạch là hoành tráng một chút. Cho nên dưới tình trạng này mỗi người bọn chúng chỉ cần đề khí khinh thân thì Ma Cô Tràng thừa khả năng thừa nhận. Đây cũng là điểm mấu chốt trong chiến thuật của hắn. Sở dĩ Đường Tam tạm thời loại bỏ Thái Long ra khỏi đội hình thì nguyên nhân chính là thể trọng của hắn quá lớn. Nếu không, lúc này tác dụng của Thái Long còn lớn hơn so với Tiểu Vũ vài phần.

Đường Tam đột nhiên bay lên không trung, nhất thời khiến người xem phải kinh hô. Từ lúc dự tuyển bắt đầu cho đến bây giờ mặc dù cũng từng xuất hiện qua vài Hồn Sư có được năng lực phi hành nhưng tuyệt đối không có một ai bằng Đường Tam lúc này, một người mang theo sáu người nữa mà vẫn có thể phi hành. Bằng vào Lam Ngân thảo liên tiếp nâng năm người nữa bay lên không trung, cảnh tượng này khiến người khác phải giật mình.

Trận đấu giữa Sử Lai Khắc học viện cùng Tượng Giáp học viện này đã hấp dẫn đến sáu mươi phần trăm số khán giả đang xem, lúc này thậm chí tất cả khán giả đều đưa mắt nhìn lại đây.

Tại vị trí khách quý, Tuyết Dạ đại đế kinh hô một tiếng,*" Cái tên Đường Tam kia lại còn khả năng phi hành sao?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói:*" Ta xem, năng lực này cũng không phải thuộc về hắn, mà là thuộc về vị phụ trợ hồn sư kia. Ta nghĩ, bọn họ tuyệt đối đã có tính toán kỹ lưỡng từ trước khi cho gã phụ trợ hệ hồn sư này thay cho người khác.."*

Áo Tư Tạp được Đường Tam cõng trên lưng, khiến cho Đường Tam lúc này trông giống như bảo mẫu vậy. Hắn không chút do dự mà lập tức từ trong tay ngưng tụ ra một cây khôi phục Đại hương tràng nhét vào trong miệng Đường Tam. Hắn lập tức trợ giúp Đường Tam tiến hành bổ sung hồn lực tiêu hao vừa rồi. Mấu chốt trận này không phải nằm trên năm người kia công kích như thế nào mà là phụ thuộc vào khống chế của Đường Tam như thế nào.

Đột nhiên chứng kiến cả bảy người của đối thủ bay lên, bảy tên của Tượng Giáp học viện đang tiến về phía trước nhằm áp bức đối thủ nhất thời ngây ngẩn cả người. Bọn chúng như thế nào cũng không nghĩ tới trận đấu này lại xảy ra tình huống như thế. Giống như lời Đại sư nói, bọn chúng có lực lượng cùng phòng ngự cực cao nhưng đồng thời bọn chúng cũng là hy sinh sự nhanh nhẹn cùng mẫn cảm của mình. Mẫn công hệ hồn sư hoàn hảo một chút thì bọn chúng không có biện pháp nào để đối phó, mà loại phi hành hồn sư này lại chính là loại khắc chế bọn chúng nhất. Nếu như tất cả mọi người trên mặt đất, như vậy đệ tử của Tượng Giáp tông tự nhiên có thể phát huy lực phòng ngự cường đại của mình, nhưng đối thủ tại không trung thì khoảng cách gần nhất của đối thủ với bọn họ lại chính là đầu. Đầu có lực phòng ngự mặc dù cũng không yếu nhưng lực phòng ngự chính của họ là thân thể lại không thể phát huy được. Quan trọng hơn chính là bảy người của đối thủ đồng thời bay lên, đã lập tức phá tan chiến thuật của họ.

Hai tay của Đường Tam đồng thời khống chế năm căn Lam Ngân Thảo. Năm người phía dưới giống như năm con rối vậy, trong nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi công kích của bọn núi thịt.

Thân thể của Đường Tam xoay nửa vòng giữa không trung, năm nhánh Lưu Tinh Nhân Chùy đồng thời được quăng theo năm hướng khác nhau, đích của chúng chính là bảy tên đối thủ mập mạp kia. Cùng lúc đó, vô số Lam ngân

thảo từ trên người Đường Tam được phóng thích ra, đồng thời phát động kỹ năng quấn quanh người bảy đối thủ.

Từ lúc mọi người cất cánh đến phát động công kích, toàn bộ quá trình cũng chỉ bất quá là mười mấy giây mà thôi. Nhưng lại khiến Đường Tam có chút ngoài ý muốn chính là phản ứng của bảy tên đệ tử Tượng Giáp Tông lại không chậm chạp chút nào cả. Hô Duyên Lực, người có thân hình tráng kiện nhất quát lên một tiếng, bảy tên mập mạp liền phi nhanh tụ lại một chỗ hình thành một trận hình với lưng dựa vào nhau, đồng thời vung tay đánh ngược lại năm người đang bay tới.

Chứng kiến một màn này khiến Đường Tam không khỏi âm thầm cả kinh. Lực phòng ngự của bảy người này vốn đã cực kỳ kinh người, mà trận hình lúc này của chúng lại không có chút sơ hở nào đáng nói. Muốn công phá trận hình của bọn họ thì không dễ dàng chút nào, đây cũng là điều mà Đường Tam không muốn chứng kiến nhất.

Năm căn Lam Ngân thảo điều khiển bọn Đái Mộc Bạch khi sắp tiến vào phạm vi công kích của chúng thì đồng thời bị thu về, lại mang năm người kéo lên. Đường Tam rất rõ ràng mặc dù mình đã tìm được điểm yếu nhất của địch nhân nhưng những tên mập mạp này lại cực kỳ khôn khéo, hiện tại bọn chúng không sợ bị đánh mà cố kéo một người của Sử Lai Khắc học viện lại, bằng vào cân nặng cùng lực lượng kinh khủng của bọn họ mà kéo một người thì chắc chắn trận hình Lưu Tinh Nhân Trùy sẽ bị phá.

Người mặc dù đã được kéo trở về nhưng Lam Ngân thảo quấn quanh lại không đình chỉ, Lam Ngân Thảo màu đen mang theo gai đâm lợi hại đang điên cuồng cuốn quanh thân thể bảy tên mập mạp, chỉ trong chốc lát đã đem bảy người quấn quanh thành những cái kén.

Những ngọn Lam Ngân Thảo này đều là được kéo dài từ thân thể Đường Tam, đang khi cuốn quanh thì Đường Tam bỗng phát hiện có chút vấn đề không ổn. Gai độc của Lam ngân thảo không có cách nào để đâm vào lớp da dầy của chúng, thậm chí ngay cả khả năng ăn mòn cùng ma tý hai loại kịch độc đều không thể xâm lấn. Phòng ngự của đối thủ cực mạnh, thậm chí còn vượt qua cả tưởng tượng của hắn nữa.

Bảy tên đệ tử của Tượng giáp tông cơ hồ đồng thời hét lớn, lực lượng trong nháy mắt bộc phát ra. Mắt thấy sự mềm dẻo của Lam Ngân Thảo dưới lực lượng kinh khủng của họ đang dần giãn ra, rồi bị đứt văng tung tóe, mà rõ ràng Đường Tam cũng nhìn thấy đệ nhị hồn hoàn trên người đối thủ đồng thời sáng lên.

Hắn lập tức đã phán đoán được, hồn hoàn thứ nhất có mục đích là tăng phòng ngự còn hồn hoàn thứ hai là tăng lực lượng.

Lam Ngân thảo chính là bản thể vũ hồn của Đường Tam, trải qua bốn hồn hoàn tăng phúc, trong đó lại được phụ gia của vạn năm hồn hoàn tăng phúc đã khiến Lam Ngân Thảo từ bị xưng là phế võ hồn nay đạt đến độ cứng cỏi kinh khủng. Hơn nữa không lâu trước cũng đã đạt đến trạng thái hòa nhập vào thế giới Lam Ngân Thảo xung quanh, cho nên Lam Ngân Thảo cũng đã được biến đổi nhất định. Mặc dù biến hóa rất nhỏ nhưng sâu bên trong cấu tạo của thân mỗi ngọn Lam Ngân Thảo đều trở nên dày đặc hơn. Cho nên lúc này đang cuốn quanh với số lượng lớn thì mấy tên mập mạp không thể chỉ bằng lực lượng cơ thể làm giãn ra rồi khiến chúng đứt đoạn được.

Trong lòng Đường Tam tự đếm: Một, Hai, Ba, Bốn, Năm… Ba tên đạt đến bốn mươi cấp đều chỉ cần có năm giây là đã làm giãn Lam Ngân Thảo ra, thậm chí Tên Khổng Lồ Hô Duyên Lục chỉ cần có bốn giây đã làm được. Còn bốn tên chưa đạt đến bốn mươi cấp phải cần đến bảy giây mới khiến Lam Ngân Thảo giãn ra.

Áo Tư Tạp bay nhanh lại vừa đem một cây Ma Cô Tràng nhét vào miệng Đường Tam, đồng thời vẫn đã chuẩn bị một cây khôi phục đại hương tràng.

Chỉ đơn giản dưới thời gian tính toán, trong não Đường Tam bắt đầu hiện lên các phương pháp, lập tức hắn phát động công kích lần thứ hai.

" Hai mươi giây phải đánh bại được Hô Duyên Lực." Đường Tam hét lớn một tiếng, đồng thời khả năng cuốn quanh của Lam ngân thảo lần nữa được phát động, trên người hắn đệ nhất, đệ nhị, đệ tứ, ba cái hồn hoàn cơ hồ đồng thời sáng chói.

Bảy tên tượng giáp học viện đệ tử với thân hình khổng lồ đứng ở đó quả thực

chính là bia ngắm tốt nhất, Lam Ngân thảo bay nhanh quấn quanh mà tới, lần nữa vây khốn thân thể bọn họ, cùng lúc đó lấy Đái Mộc Bạch cầm đầu năm người nhanh chóng lao xuống, dưới khống chế bởi Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam đồng thời hướng tới Hô Duyên Lực mà đánh. Hô Duyên Lực khinh thường hừ một tiếng, còn khống chế nữa sao? Chẳng lẽ hắn không sợ hao tốn hết hồn lực hả? Lấy thân thể khổng lồ của bảy người phe mình, chỉ cần vài lần quấn quanh cũng sẽ khiến hồn lực của đối phương tiêu hao kinh khủng. Đợi đến khi hắn không kiên trì được nữa mà từ không trung rơi xuống thì trận này sẽ kết thúc thôi. Nghĩ muốn đánh bại ta? Sợ rằng không có dễ dàng như vậy.

------oOo------

Chương 248: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (1): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tượng Giáp tông luôn luôn lấy phòng thủ rồi phản kích làm phương thức chính, lúc này mắt thấy Sử Lai Khắc học viện muốn toàn lực phát động công kích, Hô Duyên Lực không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Chỉ cần tiêu hao hết hồn lực của các ngươi, còn sợ không thắng được sao? Hai mươi giây, ta muốn nhìn xem các ngươi làm thế nào để hạn chế huynh đệ ta trong hai mươi giây đây.

Đường Tam rất nhanh đã dùng hành động nói cho Hô Duyên Lực biết hắn làm thế nào để khống chế các thành viên kia của Tượng Giáp tông trong hai mươi giây thời gian. Đồng thời phát động với quấn quanh, ngoài Hô Duyên Lực ra thì cả sáu người kia của Tượng Giáp tông dưới chân đồng thời mọc lên mười sáu căn Lam Ngân thảo trong nháy mắt ngưng tụ thành lồng giam, đây chính hồn kỹ thứ tư của hắn Lam Ngân lồng giam. Cùng lúc đó, hồn kĩ kí sinh cũng phát động, kể cả Hô Duyên Lực, trên cơ thể mỗi người mọc thêm một tầng Lam Ngân thảo.

Thoát khỏi một tầng mất bốn giây không đồng nghĩa với thoát khỏi hai tầng mất tám giây. Gia tăng cộng hưởng cùng với năng lực hạn chế còn lớn hơn

trong tưởng tượng của Ho Duyên Lực rất nhiều. Ngoài đầu ra thì cả thân thể hắn lúc này đã bị Lam Ngân thảo bao bọc lại.

Từ ngay lúc đầu chiến đấu, Đường Tam chỉ bằng nhạy cảm phán đoán của mình cũng đã đem toàn cục trận đấu nắm trong lòng bàn tay. Bằng vào phi hành Ma Cô Tràng, hắn đã đem ưu thế lớn nhất của đối thủ giảm đi rất nhiều, bằng vào sự mạnh mẽ của ba loại kỹ năng khống chế cũng đã khiến đối thủ bị hạn chế cao nhất. Hai mươi giây, là tính toán của hắn đủ để khống chế sáu người còn lại.

Đường Tam nhanh nuốt vào một cây khôi phục đại hương tràng, sắc mặt đã trắng bệch, hắn chẳng những bằng Khống Hạc Cầm Long khống chế hành động của năm đồng đội, lại trong nháy mắt phóng xuất ra ba hồn kỹ, hồn lực trong cơ thể trong phút chốc đã mất đi hơn một nửa. Hô Duyên Lực phán đoán cũng không sai, bởi vì bọn họ bảy có hình thể thật lớn, khiến kỹ năng quấn quanh phải tiêu hao hồn lực rất nhiều. Chỉ cần bọn họ thật sự có thể thoát ra vài lần thì Đường Tam nhất định phải hạ xuống thôi.

May là, sau lưng Đường Tam còn có Áo Tư Tạp, với Khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp cuồn cuộn không ngừng bổ xung đã khiến Đường Tam nhanh chóng khôi phục một chút hồn lực.

Hổ rống, mèo ngâm, xương cốt biến hoá, đủ loại âm thanh xảy ra trong không trung mà bùng nổ. Năm người cùng lúc hướng Hô Duyên Lực công kích.

Mục đích của Đường Tam rất đơn giản, Hô Duyên Lực là một đối thủ cực mạnh, cũng là kẻ cầm đầu trọng yếu nhất của đối thủ. Chỉ cần có thể đánh bại hắn trước, như vậy, trận đấu này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đối thủ cũng không có khống chế hệ hồn sư, Hô Duyên Lực chẳng những là đội trưởng của bọn hắn, đồng thời cũng là linh hồn của cả đội. Đánh bại Hô Duyên Lực sẽ khiến tâm lý của đối thủ chịu đả kích thật lớn. Mặc dù Đường Tam cũng phán đoán được Hô Duyên Lực có lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng cho dù hắn có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể trụ vững dưới công kích mạnh mẽ của năm người trong hai mươi giây.

Từ thời điểm song phương phóng thích ra vũ hồn, Đường Tam một mực tìm

kiếm chính là sơ hở của đối thủ, tựa như lúc đầu đối phó với Lam Điện Phách vương Long gia tộc Ngọc Thiên Hằng giống nhau. Chỉ là lũ mập mạp này lại bảo trì được đội hình rất tốt, cho nên vạn bất đắc dĩ Đường Tam không thể không nghĩ cách để tạo cơ hộ đánh bại Hô Duyên Lực trước.

Tại vị trí khách quý, Hô Duyên Chấn tức giận mắt trợn tròn, đứng bật dậy. Mắt thấy đứa cháu mà mình đắc ý nhất sắp bị năm tên hồn sư tập trung công kích, đáy mắt hắn nhất thời xuất hiện làn sóng quang mang mạnh mẽ, Môi máy động vài cái.

Trữ Phong Trí ở một bên lạnh nhạt nói: *"Hô Duyên tông chủ làm gì vậy? Tựa hồ ngài muốn phá bỏ tính công bình của giải đấu sao."* Hắn căn bản không cần biết Hô Duyên Chấn đang nói gì, cũng hiểu được là hắn đang thông qua năng lực truyền âm để chỉ điểmcho cháu mình.

Hô Duyên Chấn hừ một tiếng, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình,*" Ta không rõ ý của Trữ tông chủ là gì?"*

Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, không có tiếp tục lên tiếng, dù sao truyền âm sẽ không lưu lại chứng cớ gì cả. Hắn cũng muốn xem xem tình thế Hô Duyên Chấn đã chỉ điểm cho cháu thế nào, hơn nữa hắn càng muốn biết Đường Tam làm thế nào để kiểm soát lại tình hình.

Nhưng Trữ Phong Trí nghĩ không ra chính là Hô Duyên Chấn thông qua truyền âm nhập mật chỉ nói cho Hô Duyên Lực đúng hai chữ, nhưng hai chữ này lại đem cục diện mà Đường Tam vất vả kiến tạo bị thay đổi hoàn toàn.

Từ miệng Hô Duyên Lực phát ra một tiếng quát lớn, trên người đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng, chẳng những Lam Ngân thảo trên người nhanh chóng bị phá huỷ, đồng thời da tay hắn lại một lần nữa xuất hiện biến hóa, thêm một tầng băng lăng tạo thành một tầng phòng ngự nữa.

Oanh----, Kinh Linh hóa thân thành bộ xương khô, đệ tam hồn kĩ cuồng chiến đánh tới đầu Hô Duyên Lực, song chưởng của hắn biến thành cốt đao (Đao Xương) trong nháy mắt bộc phát ra hơn mười trảm. Nhưng kinh khủng chính là bằng vào kỹ năng cuồng chiến đó chỉ có thể lưu lại vài đốm lửa tung tóe trên đầu đối thủ, dĩ nhiên không cách nào tạo ra chút thương tổn cho đối

phương. Kinh Linh thậm chí còn nhìn thấy Hô Duyên Lực hướng tới mình nhếch miệng cười.

Theo sát Kinh Linh đánh tới chính là Chu Trúc Thanh. Nàng cũng vận dụng công kích cực mạnh của mình là U Minh Trảm, trong nháy mắt bộc phát, hai tay hợp tại phía trên đầu đối thủ, hơn nữa bằng vào khí thế trên bốn mươi cấp hồn lực của nàng từ trên trời giáng xuống, một kích này cực mạnh, không phải một kích lúc trước của Kinh Linh có thể so sánh được.

Trong tiếng nổ ầm ầm, cho dù lấy phòng ngự của Hô Duyên Lực, dưới một kích này hai chân hắn đã hoàn toàn ghim chặt vào mặt đất. Ở giữa trán đã xuất hiện một vệt màu trắng, tầng phòng ngự băng lăng bên ngoài lúc trước trong nháy mắt đã nứt ra, thân thể Hô Duyên Lực cũng rung chuyển.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đang trong tình thế bị động, bị Chu Trúc Thanh với cấp bậc không kém hơn hắn bao nhiêu một kích toàn lực chém xuống mà vẫn không bị thương thì đã là cực giỏi rồi.

Hoàng Viễn cùng Đái Mộc Bạch cơ hồ đồng thời tiếp cận, Bạch Hổ Liệt Quang Ba của Đái Mộc Bạch cùng với Nộ Lang Bào Hao Đạn của Hoàng Viễn cơ hồ cùng lúc đánh tới. Mà lúc này, tầng phòng ngự bên ngoài của Hô Duyên Lực đã bị phá, là lúc hắn yếu ớt nhất. Trước khi Đái Mộc Bạch phát động Bạch Hổ Liệt Quang Ba thì hắn đã thi triển Bạch Hổ Kim Cương Biến, giúp cho công kích của hắn bạo phát lực trong nháy mắt tăng lên.

Nếu như không phải lo lắng đến việc không được giết chết đối thủ thì công kích lần này của Đái Mộc Bạch sẽ biến thành Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Nhưng làm mọi người của Sử Lai Khắc học viện hoàn toàn không ngờ được đó là, không có bất cứ gì báo hiệu, chỉ thấy lúc này trên đầu Hô Duyên Lực đã có thêm một cái mũ giáp bảo vệ, không sai, chính là mũ giáp. Khôi màu vàng đất, nhìn qua cũng không thấy được vẻ huyễn lệ gì cả, nhưng chỉ với chiếc khôi giáp bảo vệ đầu đó lại có thể mạnh mẽ ngăn chặn hợp lực công kích của Đái Mộc Bạch cùng hoàng Viễn.

Oanh----

Hai chân của Hô Duyên Lực đồng thời bị lún sâu vào đất, phải biết rằng lôi đài này được làm bằng một loại đá cứng dày một thước mà nên. Quang mang tứ tán, chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn của hắn, Lam Ngân thảo quấn quanh trên người đã nát vụn, cả người đã thoát khỏi sự khống chế.

Khoảng cách gần với hắn nhất chính là Đái Mộc Bạch cùng Hoàng Viễn, họ rõ ràng cảm giác được, lực lươợng của tên mập mạp này lại một lần nữa được tăng lên, hơn nữa tăng lên tới một trình độc cực kỳ khủng bố, thân thể chẳng những lại bành trướng thêm, ngay cả bốn cái Hồn Hoàn trên người cũng đồng thời lóe sáng.

Mũ giáp? Ở giải thi đấu Cao Cấp học viện hồn sư toàn đại lục này có quy định, không cho phép các tuyển thủ tham gia mang theo bất kỳ khí cụ nào. Chẳng lẽ đối thủ không biết điểm này sao. Trong nháy mắt đầu hắn hiện ra một ý nghĩ, đồng tử của Đường Tam không khỏi co rút lại. Bởi vì lúc này trong đầu hắn chỉ có hai chữ, mà hai chữ này cũng chính là hai chữ mà Hô Duyên Chấn thông qua truyền âm nhập mật nói cho Hô Duyên Lực, đó là: Hồn cốt.

Không sai, mũ giáp trên đỉnh đầu Hô Duyên Lực lúc này chính là hồn cốt.

Hồn cốt chia làm sáu bộ phận chính, đầu, tứ chi cùng thân thể. Trên đầu Hô Duyên Lực là chiếc mũ giáp, chứng tỏ hắn đã có được Đầu Hồn Cốt trong sáu đại hồn cốt rồi.

Kế sách của Đường Tam đã hoàn toàn thất bại khi hồn cốt này xuất hiện. Nhưng có thể bức bách đối phương sử dụng hồn cốt, không nghi ngờ khiến không ít hồn sư huyền bí phải chấn động.

Giá trị của Hồn cốt thật sự quá ghê gớm, mỗi một khối hồn cốt đều tuyệt đối là dùng đống tiền bỏ ra nhưng cũng khó mua được vì số lượng người bán lại cực ít. Một khi mình có hồn cốt mà để lộ ra ngoài, không thể nghi ngờ đó chính là đối tượng mơ ước của khối kẻ. Cho dù thực lực của Hô Duyên Lực không kém, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới trên bốn mươi cấp mà thôi, trước mặt một số tiền bối cao thủ, muốn giữ hồn cốt của mình cũng là khó khăn vô cùng.

Nếu không phải là e ngại trưởng tôn mình bị đối thủ liên tiếp công kích vào đầu rồi có thể mang đến hậu quả không mong muốn, thì Hô Duyên Chấn tuyệt đối không cho phép Hô Duyên Lực sử dụng hồn cốt này. Cho dù là thua cũng không sao. Nhưng dưới thế cục trước mặt do Đường Tam tạo ra này, vì không muốn bị đánh thành ngu ngốc hoặc là bị thương nặng ở đầu, Hô Duyên Chấn cũng không thể không đưa ra quyết định này. Đứa cháu này có thể nói là tương lai của cả Tượng Giáp tông.

Người xem bình thường không biết mũ giáp này là cái gì, hồn sư cấp bậc thấp cũng khó đoán ra, nhưng tại vị trí khách quý thì sao lại không đoán ra chứ?

Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư kinh ngạc liếc mắt một cái về Hô Duyên Chấn bên người, trong mắt hiện lên một tia ghen tỵ. Mà Trữ Phong Trí còn lại là cười tủm tỉm nói:*" Chúc mừng Hô Duyên tông chủ, lệnh tôn tuổi còn nhỏ cũng đã có được đầu hồn cốt, thật sự là thật đáng mừng. Nhưng Hô duyên tông chủ cũng phải cẩn thận hơn một chút mới được, ngàn vạn lần đừng để kẻ có tâm kế cướp mất."*

Hô Duyên Chấn mặt đờ cả ra. Mặc dù Hô Duyên Lực đã hóa giải nguy cơ, nhưng hắn lại không có một điểm mừng rỡ nào cả. Hồn cốt bị bại lộ trước mặt nhiều người thế này là chuyện không tốt chút nào. Hừ lạnh một tiếng,*" Chuyện của Đệ tử Tượng Giáp tông ta cũng không cần làm phiền Trữ tông chủ ngươi."*

Cổ Dong ở bên cạnh Trữ Phong Trí thấy tông chủ hai lần bị đối phương chống đối, đã không nhẫn nại được nữa chỉ muốn phát tác ngay nhưng lại bị Trữ Phong Trí kéo lại, nâng ngón tay chỉ xuống trận đấu,*" Xem trận đấu đi."*

------oOo------

Chương 249: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (2): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô Duyên Lực thoát khỏi trói buộc trên người, Trong mắt tức giận đến muốn

phún lửa. Mặc dù bằng vào hồn cốt mạnh mẽ ngăn cản công kích, nhưng hắn cũng bị chấn động làm cho váng đầu hoa mắt. Hai hồn sư bốn mươi cấp cùng với hai gã đã ngoài ba mươi lăm cấp toàn lực công kích cùng một chỗ, nếu không phải hắn có hồn cốt thì chỉ sợ lúc này hắn sớm đã bị đánh ngã trên mặt đất rồi. Lúc này bằng vào thuộc tính phụ gia của hồn cốt, trong nháy mắt thoát được trói buộc của Lam Ngân thảo, làm sao hắn còn nhẫn nại được nữa chứ. Toàn thân ầm ầm chuyển động, đôi bàn tay khổng lồ tiếp hướng tới chỗ Tiểu Vũ hạ chân xuống mà chộp tới.

Lúc này, thời gian khống chế của Đường Tam đã là mười giây, sáu người còn lại của Tượng Giáp tông vẫn không cách nào nhúc nhích được.

Nếu như Hô Duyên Lực không phải quá tức giận lựa chọn cách tấn công Tiểu Vũ, chỉ cần hắn tiếp tục phòng ngự ngăn một kích của nàng rồi sau đó trợ giúp giải thoát cho đồng đội bên mình thì kết quả trận đấu sẽ rất khó nói.

Nhưng lúc này do đầu bị công kích khiến hắn vẫn choáng váng mơ màng nên đã không thể bảo trì được tỉnh táo như bình thường nữa, lúc này trong lòng hắn chỉ có suy nghĩ duy nhất đó chính là trước tiên giải quyết đối thủ đã.

Mắt thấy đối phương hướng mình chộp tới, Tiểu Vũ không chút hoang mang, hai chân đồng thời bắn lên, điểm vào cánh tay của Hô Duyên Lực mà tránh thoát, nói về linh hoạt thì đại gia hoả này sao có thể so sánh với Tiểu Vũ chứ. Mượn hai chân làm lực đẩy, Tiểu Vũ bay thẳng lên trời, dưới sự hỗ trợ bởi Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam, trong nháy mắt hướng không trung bay lên.

Tiểu Vũ biến mất, nhưng lúc này cả bốn người khác đều đã chuẩn bị công kích tiếp. Lúc này Hô Duyên Lực đã lâm vào một loại trạng thái nửa điên cuồng, không chút do dự hướng tới bốn người phía trước đánh tới, đệ tam hồn hoàn trên người chợt sáng lên. Thân thể mập mạp của hắn vẫn tiếp tục đánh tới, toàn thân tử quang sáng ngời, trực tiếp tập trung vào người mà hắn cho là hiểu rõ nhất, Chu Trúc Thanh, lăng không mà ép xuống.

Thân thể trong nháy mắt bị khống chế, Chu Trúc Thanh phát hiện, mình đã không có cách nào để di động nữa rồi, tựa hồ nàng chỉ có cách trực tiếp ngạnh kháng thân thể khổng lồ kia mà thôi.

Tượng Giáp tông dù sao cũng không phải giống Lực chi nhất tộc chỉ lựa chọn các loại hồn hoàng cùng thuộc tính, bọn họ mạnh nhất là phòng ngự nhưng họ cũng lại đi theo cả hướng lực lượng công kích, Hô Duyên Lực thi triển áp lực lúc này chính là một trong số những hồn kỹ đó. Một khi bị hồn kỹ của hắn tập trung lại thì hai chân của đối thủ tạm thời sẽ mất đi năng lực di động, chỉ có thể lựa chọn ngăn cản trực tiếp một kích này của hắn mà thôi. Đây cũng là ưu điểm lớn nhất của ngàn năm hồn kỹ của hắn. Sau nhiều nghiên cứu của các tiền bối Tượng Giáp tông thì kỹ năng phù hợp nhất với tông môn.

Lấy thân thể khổng lồ của bọn họ từ trên trời giáng xuống, hơn nữa dưới tác dụng của hồn lực bản thân, có khả năng sinh ra áp lực có thể tưởng tượng được. Chỉ cần đối thủ không cách nào di động khi đó mạnh bạo thi triển kỹ năng này thì đừng nói là mẫn công hệ hồn sư, mà cho dù là lực lượng hình hồn sư cũng chưa chắc đã chống đỡ được. Đương nhiên, thi triển kỹ năng này cũng phải có điều kiện đó là đối thủ phải cách thân thể mình trong phạm vi mười thước.

Đáng tiếc chính là, Hô Duyên Lực lúc này đã không tỉnh táo nên quên một việc. Không sai, Chu Trúc Thanh hiện tại không cách nào di động, nhưng đừng quên rằng, hành động của nàng cũng không phải chỉ có chính nàng mới có thể khống chế.

Lam Ngân thảo tức thời phát huy, Đường Tam dễ dàng đem Chu Trúc Thanh thoát ly khỏi chỗ đó, cùng Đái Mộc Bạch lách sang một bên. Mà dưới khống chế của hắn, Kinh Linh và Hoàng Viễn đã trực tiếp bay về phía các đệ tử đang bị khống chế khác của Tượng Giáp tông.

" U minh bạch hổ." Thanh âm trầm ổn của Đường Tam truyền vào tai cho Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Hai người lập tức không chút do dự nhằm phía đối phương, lúc này, Lam Ngân thảo trên người bọn họ đã tạm thời được Đường Tam giải trừ.

Đây chính là chiêu tối hậu của Sử Lai Khắc Thất Quái mà Đường Tam đã chuẩn bị từ trước. Năng lực ẩn dấu cực mạnh của Sử Lai Khắc Thất Quái gồm có hai chiêu, đó là Ngoại Phụ Hồn Cốt Bát Chu Mâu của Đường Tam,

cái kia chính là Vũ Hồn Dung Hợp kỹ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Lúc này, Đường Tam đang khống chế toàn thế trận nên hắn mà thi triển bát chu mâu thì đương nhiên là không thích hợp. Mà sở dĩ trận này hắn dùng Chu Trúc Thanh thay cho Thái long đó chính là chiêu Vũ Hồn Dung Hợp kỹ U Minh Bạch Hổ này.

Nếu như có thể bằng vào thế trận Lưu Tinh nhân chuy trên không mà thắng thì tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không được thì cũng còn có công kích siêu cấp của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh này. Đường Tam tin tưởng, cho dù lực phòng ngự của Tượng Giáp tông cường thịnh trở lại, bằng vào một người cũng quyết không thể ngăn trở được công kích liên hợp của Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Phải biết rằng, hai người sau khi đều vượt qua bốn mươi cấp thì Vũ hồn dung hợp kỹ của bọn họ cũng tiến hóa theo.

Oanh----, trên lôi đài bị sức mạnh kinh khủng làm xuất hiện một vết lõm lớn kinh khủng, thân thể khổng lồ của Hô Duyên Lực cơ hồ đã găm hẳn vào lòng đất, lấy hắn làm trung tâm, khe nứt bắt đầu lan ra khắp các góc của võ đài. Có thể thấy được sát chiêu vừa rồi của hắn kinh khủng đến mức nào.

" Tiểu Vũ." Đường Tam quát khẽ một tiếng. Cổ tay run lên, một đạo quang mang phấn hồng sắc chuẩn xác bay đến trước mặt Tiểu Vũ. Tiểu Vũ há mồm cắn lấy, đúng là một loại hồn kỹ mới mà Áo Tư Tạp sau khi đạt bốn mươi cấp có được, hưng phấn phấn hồng tràng.

Không cần dùng lời nói để trao đổi, chỉ cần sự điều chỉnh của Lam Ngân thảo, Đường Tam đã chỉ rõ phương hướng cho Tiểu Vũ, mục tiêu của nàng chính là một gã đội viên có thân hình nhỏ nhất bên phía đối phương.

Ngay lúc này, Đường Tam đem khả năng khống chế toàn cục của mình phán huy đến một cách nhuần nhuyễn vô cùng. Đầu tiên là giữa không trung cứu Chu Trúc thanh khỏi một kích áp sát của Hô Duyên Lực, cùng thời chỉ điểm hai người thi triển Vũ Hồn Dung Hợp kĩ, sau đó thả Lam Ngân thảo đang cuốn bên hông họ ra, đồng thời đem Kinh linh cùng hoàng xa kéo bay về phía các đội viên Tượng Giáp tông khác. Tiếp theo lấy Hưng phấn hương tràng của Áo Tư Tạp ném cho Tiểu Vũ, rồi lại đem thân thể của nàng đến trước mặt một đội viên của kẻ địch. Cả quá trình cơ hồ là cùng hoàn thành một lúc. Ngay cả chính Đường Tam cũng không có chú ý tới, tại một khắc này hắn đã

tiềm thức sử dụng năng lực phân tâm khống chế Tam Khiếu Ngự Chi Tâm.

Đái Mộc Bạch trong miệng hổ gầm, nương theo thanh âm hổ gầm thì thân thể sau khi thi triển trạng thái Bạch hổ kim cương biến của Đái Mộc Bạch toàn thân lại một lần nữa bành trướng, bộ lông vằn hỗn hợp giữa màu trắng và màu đen từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Chu Trúc Thanh toàn thân bao bởi hắc quang, thân thể nhẹ nhàng nhìn qua như trong suốt, nhẹ nhàng bay tới hướng Đái Mộc Bạch.

Trên mặt Đái Mộc Bạch toát ra một tia cười thản nhiên, hai đồng tử hợp nhất, cánh tay mở ra, hướng về thân hình hư ảo của Chu Trúc Thanh mà nghênh đón. Hai đạo thân ảnh lặng lẽ dung hợp lại thành một thể.

Một cột sáng khổng lồ với đường kính ba thước tại chỗ bọn họ dung trong nháy mắt phóng lên cao, một tiếng hổ gầm cực kỳ kinh khủng trong nháy mắt tràn ngập toàn trường. Tại thời khắc này, không chỉ là khán giả xem trên đài sợ ngây người, mà ngay cả các đội đang thi đấu ở bốn trận đấu xung quanh động tác cũng bị trì trệ trong chốc lát, vô thức hướng về hướng có hắc quang phóng lên mà nhìn thoáng qua.

Tại trung tâm phát ra hắc quang sau khi tiêu tán, thân thể của cả Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch đều biến mất, mà tại vị trí họ lúc trước hiện ra một con bạch hổ ưu nhã thật lớn. Bạch hổ toàn thân trong suốt, xuất hiện các hoa văn trên bộ lông trắng, trong mắt cũng có hai đồng tử màu tím hiện ra. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào vật thể từ trên mặt đất đang đứng lên, trên người đầy tro bụi chính là Hô Duyên Lực.

Lần hợp thể trước thân thể U Minh Bạch Hổ dài tám thước, cao hai thước. Mà lúc này đây, thân thể U minh bạch hổ càng kinh khủng hơn, thân thể đã dài đến mười thước, cao ba thước. Đám mập mạp của Tượng Giáp tông có thân thể kinh người nhưng ở trước mặt Bạch Hổ kinh khủng này cũng là vô cùng nhỏ bé.

Không giống lần trước sau khi xuất hiện thì liền bộc phát uy lực của U Minh Bạch Hổ phá, mà là từ Bạch hổ khổng lồ phát ra kình phong áp tới Hô Duyên Lực. Từ trên tấm lưng to lớn của nó, một đôi cánh chim nhẹ nhàng mở ra,

đem thân thể vốn khổng lồ nhẹ nhàng lướt đi.

Ngay khi hai cánh xuất hiện, một uy áp kinh khủng được sinh ra, ngay cả Hô Duyên Lực đã có Hồn Cốt trợ giúp mà cũng không thể chịu nổi áp lực kinh khủng đó.

Lần trước lúc thi triển Vũ hồn dung hợp kĩ này, Chu Trúc Thanh còn không đến ba mươi cấp, nhưng lúc này, nàng cùng Đái Mộc Bạch đều đã vượt qua bốn mươi cấp. Uy lực của Vũ hồn dung hợp kĩ khi thi triển ra cũng cùng với thực lực tăng cường của người thi triển như nước lên thuyền cũng lên vậy. Bọn họ lúc này cũng không phải là chỉ có một kích bộc phát đơn giản như trước nữa, Bạch hổ thật lớn, ưu nhã mà thong dong, trực tiếp đánh về phía Hô Duyên Lực.

Lúc này, Kinh Linh cùng Hoàng Viễn cũng đồng thời công kích tới đầu của một đối thủ khác, Lam Ngân Tù Lũng vẫn vây hãm trên người đối thủ trong nháy mắt mở rộng, Mà Tiểu Vũ bên kia cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Cũng là Lam Ngân thảo lồng giam được mở ra, toàn thân Tiểu Vũ đều tràn ngập một tầng phấn hồng chói mắt, cả thân thể mềm mại tựa hồ đều lớn thêm vài phần, khiến cho quần áo chỗ tay áo cùng bắp chân bị rách tung tóe, nàng cực kỳ ưu nhã rơi trên vai tên yếu nhất của Tượng Giáp tông, tư thế hai chân hình thành như chữ bát kẹp chặt cổ đối thủ, sau một khắc Yêu Cung được phát động.

Lấy thực lực hiện tại của Tiểu Vũ là không đủ để đem đối thủ trước mắt này đánh bay ra khỏi tràng đấu, cho dù phát động Yêu Cung cũng không được. Dù sao, khối lượng của đối thủ thật sự quá lớn, lực lượng cũng lại cực kỳ kinh người. Nhưng dưới tính toán chính xác của Đường Tam, sau khi ăn Hưng phấn phấn hồng tràng thì lực bộc phát của Tiểu Vũ trong nháy mắt tăng lên, hơn nữa hồn lực của nàng còn hơn đối thủ một hai cấp, đối phó với kẻ yếu nhất của Tượng Giáp tông thì vừa thích hợp.

Mắt thấy Tiểu Vũ sau khi bành trướng, thân thể mềm mại mảnh khảnh lăng không mà phát động công kích, đến nỗi mang thân thể khổng lồ của địch nhân ném ra ngoài, rồi lại mạnh mẽ ném đối thủ đập xuống mặt đất, khiến cho đệ tử này của Tượng Giáp tông không thể thừa nhận được áp lực. Đáng

tiếc, lúc này hấp dẫn ánh mắt toàn trường lại chính là U Minh Bạch Hổ khổng lồ, nếu không, một kích của Tiểu Vũ này nhất định sẽ khiến cho trong lòng rất nhiều người phải khắc sâu hình tượng.

------oOo------

Chương 250: Khống chế quần thể cực hạn và sự kinh khủng của U Minh Bạch Hổ (3): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô Duyên Lực đương nhiên sẽ không chói tay chịu chết, lúc này theo hồn lực tiêu hao của Đường Tam, các huynh đệ của hắn đã có thể tự thoát khỏi khống chế. Bằng vào khối lượng năm trăm cân của mình, Hô Duyên Lực quyết định đứng tấn trụ tại chỗ, hai chưởng đồng thời hướng tới hai hổ trảo thật lớn đang đánh tới mình.

Là một đệ tử của Tượng Giáp tông, một trong bẩy đại tông môn, đối với đặc tính của Vũ hồn dung hợp kĩ hắn chắc chắn cũng hiểu một chút. Mặc dù Vũ hồn dung hợp kĩ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng muốn nỗ lực triển khai thì cũng khiến tiêu hao hồn lực rất lớn. Hắn biết, chỉ cần mình có khả năng đứng vững trước một hai lần công kích của đối thủ, cho dù bị đánh bại thì hai người trên bốn mươi cấp của đối thủ cũng sẽ bởi vì hồn lực tiêu hao quá độ mà mất đi năng lực chiến đấu, tới lúc đó những đồng đội vừa khôi phục lại khả năng hành động sẽ quyết định được thắng bại của trận đấu.

Ý nghĩ của Hô Duyên Lực thật sự rất chính xác, đáng tiếc chỉ là hắn đã xem thường uy lực U Minh Bạch Hổ dung hợp kỹ này của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Đây là loại kết hợp cực cao trong số các loại Vũ hồn dung hợp kỹ, hơn nữa hai người đều có thực lực trên bốn mươi cấp, cùng với vũ hồn bản thân hỗ trợ, U Minh Bạch Hổ chẳng những dung hợp hồn lực của hai người, hơn nữa còn được tăng phúc rất lớn nữa. Đó hoàn toàn không phải chỉ dựa vào một khối hồn cốt là có thể triệt tiêu được chênh lệch. Đừng nói là Hô Duyên Lực, kể cả lúc này Đường Tam cùng Hô Duyên Lực đứng chung một chỗ, hai

người đều sử dụng hồn cốt thì cũng chưa chắc có thể ngăn cản được uy lực của Vũ hồn dung hợp kĩ này.

Hai cái hổ trảo đồng thời chém xuống, trong tiếng nổ ầm ầm, Hô Duyên Lực chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ mà hắn không thể chống đỡ được truyền đến, toàn thân nhất thời truyền đến một trận đau đớn tựa như mọi thứ đang bị nổ mạnh vậy, ngay sau đó, nửa thân dưới đã mất cảm giác, rồi rất nhanh hắn không còn biết gì nữa.

Mượn một vỗ mạnh, U Minh Bạch Hổ mượn thế lao tới trước, U Minh Bạch Hổ phá được phát động.

Chỉ thấy thân ảnh khổng lồ nọ phóng nhanh như tia chớp đến trước mặt hai gã đệ tử trên bốn mươi cấp của Tượng Giáp tông vừa thoát khỏi trói buộc.

Thanh âm nổ vang rền lại một lần nữa xuất hiện. Thân thể khổng lồ của hai gã đệ tử Tượng Giáp tông bị U Minh Bạch Hổ đánh kêu đánh ầm thân thể trực tiếp bị bắn ra khỏi lôi đài. Mà ngay lúc này, thân ảnh hư ảo của U Minh Bạch Hổ dần biến mất biến mất. Xuất hiện trở lại với cùng sắc mặt tái nhợt là Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch. Vũ hồn phụ thể của hai người cũng đã bị giải trừ.

Thời gian công kích liên tục của U Minh Bạch Hổ cũng không dài, nhưng lại khiến mỗi khán giả ở đây có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Một trảo trực tiếp đánh cho Hô Duyên Lực găm sâu vào nền lôi đài, xuyên thấu qua lớp nham thạch ở trên mà nện xuống. Tiếp theo U Minh Bạch Hổ lại đánh bay hai gã đệ tử trên bốn mươi cấp đang thi triển hồn kỹ thứ tư chính là loại phòng ngự siêu cấp của bọn họ. Cơ hồ là trong nháy mắt, đã đem đánh bại ba tên có thực lực mạnh nhất của phía Tượng Giáp tông.

Mà lúc này, dưới công kích điên cuồng của Kinh Linh và Hoàng Viễn, một gã đệ tử của Tượng Giáp tông thậm chí còn không có khả năng thoát khỏi trói buộc bởi Lam Ngân thảo trên người đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Mà Tiểu Vũ cũng lợi dụng Hưng phấn phấn hồng tràng mang đến sự gia tăng hồn lực trong thời gian ngắn, đã khiến cho đối thủ yếu nhất bị một trận thất điên bát đảo, mà đối thủ vẫn không thể thoát khỏi Lam Ngân thảo của Đường Tam.

Thế trận Lưu tinh nhân chuy đã được hoàn toàn giải trừ, Đường Tam cũng không tiếp tục ăn cây Ma Cô Tràng thứ ba nữa, mang theo Áo Tư Tạp trên lưng hạ xuống đất.

Từng cây khôi phục đại hương tràng được ném về phía mọi người của Sử Lai Khắc học viện, bảy người tạo thành vòng tròn áp chặt hai đối thủ còn lại của quân thù.

Chiến ý của đệ tử Tượng Giáp tông rất đáng được khen ngợi, hiện tại chỉ có hai người không đến bốn mươi cấp nhưng họ không hề có ý lùi bước, rất hiển nhiên, Bọn họ cũng nhìn ra được hiện giờ Sử Lai Khắc Thất Quái cũng là sa cơ lỡ vận. Đường Tam liên tục thi triển kỹ năng khống chế phạm vi lớn, cho nên hồn lực tiêu hao là cực kỳ lớn, Sau khi Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh sử dụng Vũ hồn dung hợp kĩ, tạm thời họ cũng mất đi khả năng dùng vũ hồn lực. Mà Kinh Linh, Hoàng Viễn cùng Tiểu Vũ thì chưa chắc có thể phá được phòng ngự của họ, cho nên hai tên mập mạp liếc nhau một cái, không chút do dự liền phát động kỹ năng công kích của mình.

Cũng giống Hô Duyên Lực, Hồn kỹ thứ ba của bọn họ đều là đè sát. Mà đối tượng tấn công của hai tên mập mạp này phân biệt là Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

Động tác ném đối thủ của Tiểu Vũ vừa rồi có lẽ khán giả không chú ý tới, nhưng hai tên mập mạp này lại thấy rõ ràng vô cùng. Bọn họ cũng không muốn tưởng tượng khi thân hình khổng lồ của mình mà bị đập từ trên trời xuống như vậy thì cảm giác như thế nào, khối lượng bản thân lớn thì khi bị ném cũng sẽ đau hơn! Đồng bọn của họ lúc nãy bị bất tỉnh cũng là vì nguyên nhân này. Cũng không phải bởi vì thân thể không chịu nổi té đánh, mà là bộ xương trên cơ thể họ không thể chịu được trọng lượng quá lớn đó khi bị Yêu Cung nện từ trên trời xuống như vậy nên mới hôn mê đi.

Bởi vậy, hai người kia càng phải được loại bỏ trước. Lúc này bọn họ cảm thấy cần loại bỏ hai người có uy hiếp lớn nhất là Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Đối với Kinh Linh cùng Hoàng Viễn, bọn họ tin tưởng với lực công kích của họ thì không thể nào phá được phòng ngự của họ. Dù sao, hiện tại hạn chế trên người bọn họ đã biến mất. Nhưng bọn họ đã quên một người, một người của Sử Lai Khắc Học viện mà từ đầu tới giờ chưa tham gia công kích lần nào,

cũng là người không có năng lực công kích, Nhưng hắn thật sự vẫn tồn tại, Hắn lại có thể bổ xung năng lực chiến đấu của đội ngũ bên Sử Lai Khắc học viện chiến đội một cách mạnh mẽ. Đó chính là một tên hồn sư thực vật hệ khí hồn tông trên bốn mươi cấp, đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp.

Liên tục sử dụng khôi phục hương tràng khiến hồn lực tiêu hao của Đường Tam liên tục được bổ xung, mặc dù tiêu hao thật lớn. Nhưng cũng không phải không thể đánh thêm một trận nữa.

Phán đoán của Đường Tam đối với Tượng Giáp tông là rất chính xác, phòng ngự siêu cường, lực lượng siêu cường, nhưng nhanh nhẹn lại bị hạn chế, cách thức công kích ít, không có phụ trợ phía sau, không có khả năng khống chế trận đấu. Đối phó đối thủ như vậy, chỉ cần đánh bại mấy người cực mạnh của đối phương thì tất nhiên bọn họ không thể làm gì nữa. Không có phụ trợ hồn sư, khiến cho lực bộc phát cũng không có, dù sao, khó có khả năng mỗi người đều có được hồn cốt vì loại này chính là bảo vật mà vạn đồng tiền vàng cũng không mua được.

Thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ trong nháy mắt bị hai tên khổng lồ hạn chế, mặc dù Kinh Linh cùng Hoàng Viễn vẫn liên tục công kích vào bọn chúng, nhưng hai tên đệ tử Tượng Giáp tông này đã thoát khỏi trói buộc thì lực phòng ngự đã được phát huy hoàn toàn, căn bản là không để ý tới công kích của hai người, họ còn trực tiếp nhảy lên trời hướng tới Đường Tam cùng Tiểu Vũ đè xuống.

Bị phong tỏa chỉ có chân, cũng không đại biểu tay không thể động. Đường Tam không chút kinh hoảng, tay phải vung lên, một cây Lam Ngân thảo đã bay ra ngoài, chuẩn xác quấn quanh hông Tiểu Vũ, đem nàng kéo lại đây, cùng lúc đó, Đường Tam rùn người đứng trung bình tấn, tiếng hít thở cũng tạo thành âm thanh, toàn thân bạch quang điên cuồng lưu động, đã đem Huyền Thiên công ngưng tụ vào hai tay mình.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam phối hợp cũng không phải một ngày hai ngày, bị Đường Tam kéo đến bên người, lập tức làm ra một hành động khiến kẻ khác phải kinh ngạc chính là động tác thân thể lộn một vòng, hai chân hướng lên trên (trồng cây chuối thì nói thẳng ra – BD), mà lúc này, phong tỏa trên người nàng bởi vì lúc trước được Đường Tam lôi lại đây mà giải trừ.

Tiểu Vũ hai chân hướng lên trời, Đường Tam lại là giơ tay lên cao. Mắt thấy tên mập mạp đang điên cuồng ẽp xuống, hai người đồng thời phát lực.

Yêu Cung phát động, hai chân Tiểu Vũ chuẩn xác đặt trên bụng của Mập mạp, khiến cho lực áp xuống trong nháy mắt chậm lại, nhưng lúc này hai chân nàng cũng không chịu nổi khối lượng khổng lồ của hắn, hai tay của Đường Tam đã tóm lấy giữa háng hắn, Khống Hạc Cầm Long được phát động (thế thì hỏng hết hàng họ của người ta >.

------oOo------

Chương 251: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (1): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù thanh âm của Cổ Dong không lớn, nhưng mọi người đều nghe được. Nghe thấy bốn chữ *"lấy điểm phá mặt"*, Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư nhất thời hiểu được.

Bảy người Tượng Giáp tông liên hợp lại một chỗ thì đừng nói là Sử Lai Khắc học viện, mà ngay cả như tất cả các đội ngũ hồn sư tham gia thi đấu cơ hồ cũng không ai có thể công phá được. Một trận thế phòng ngự mạnh mẽ như vậy thế nào mà phá được đây? Đường Tam đã cho ra đáp án.

Bảy người của Sử Lai Khắc học viện dưới sự điều khiển của Đường Tam, trước hết đem cả đội bay lên không để mang đến áp lực khổng lồ cho đối thủ, ngay sau đó Đường Tam thi triển ra ba loại kĩ năng khống chế làm Tượng Giáp tông hoàn toàn lâm vào tình thế phòng ngự bị động. Dưới tình huống này, bảy đội viên của Sử Lai Khắc học viện đồng thời hướng tới Hô Duyên Lực phát động công kích cực mạnh. Điểm mạnh nhất cũng thường là điểm yếu nhất, vì vậy nhược điểm chính là ảnh hưởng của Hô Duyên Lực tới các đội viên khác

Một khi Hô Duyên Lực bị kích bại, như vậy trận hình của Tượng Giáp học

viện sẽ bị phá hoàn toàn, một khi không có nòng cốt điều khiển thì phòng ngự của bọn họ cũng không hề hoàn mỹ được nữa. Ngay lúc này, thân là linh hồn của chiến đội Đường Tam liền khống chế đội viên phát động tấn công một cách thích hợp nhất. Võ hồn dung hợp kĩ U Minh Bạch Hổ mặc dù mạnh mẽ, nhưng nếu không có chỉ huy chính xác của Đường Tam, để cho bọn họ ra tay đúng thời điểm thích hợp nhất thì cũng tuyệt đối không có tác dụng lớn như vậy.

Bảy đội viên của Tượng Giáp tông vất vả lắm mới có thể tụ tập lại cùng một chỗ. Không thể không nói, Hô Duyên Lực có một khối hồn cốt khiến cho lực phòng ngự của hắn càng thật sự quá biến thái. Hắn mặc dù bị U Minh Bạch Hổ tát một cái găm vào nền võ đài, nhưng lúc bò dậy, ngoài chút mệt mỏi uể oải thì có cảm tưởng hắn cũng không có bị tí chấn thương nào, chỉ là đầu có chút choáng váng mà thôi.

Song phương một lần nữa hướng đối phương hành lễ, Hô Duyên Lực hai mắt sáng quắc nhìn chăm chú Đường Tam:*"Ngươi rất lợi hại, không bao lâu nữa, chúng ta nhất định sẽ gặp lại."* Hắn mặc dù *"tứ chi phát triển"* nhưng đầu óc không hề ngu si tí nào. Mặc dù đánh bại hắn là U Minh Bạch Hổ, nhưng hắn lại hoàn toàn rõ ràng ai mới là người thực sự khiến họ bị thua trận này.

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói:*"Tùy thời hoan nghênh"*.

Song phương đồng thời hướng đối thủ hành lễ, bất đồng là, trong mắt bảy người Sử Lai Khắc học viện đều hưng phấn vì chiến thắng cường địch, mà bảy người Tượng Giáp tông thì ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng. Từ khi bắt đầu trận đấu đến khi kết thúc, bọn họ hoàn toàn bị vây trong một cảm giác có lực mà không có chỗ dùng, gặp phải được đúng đối thủ như vậy thì khó chịu đến thế nào chứ. Bọn họ mặc dù thua trận đấu này, nhưng ý nghĩ của họ cũng giống như Hô Duyên Chấn, cho rằng thực lực của mình trên hắn của Sử Lai Khắc học viện, cũng giống lúc trước khi Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng Hoàng Đấu chiến đội. Nhưng bọn họ lại quên một thứ, trí tuệ cũng đồng dạng là một bộ phận của thực lực. Hồn lực, hồn kĩ mạnh hay yếu, cũng không phải là đại biểu cho hết thảy.

Sau khi chấm dứt trận đấu khán giả đã bắt đầu hoàn toàn sôi trào. Ban đầu chỉ có một số ít kêu gào tên của Sử Lai Khắc học viện, tựa như được châm ngòi,

ngay lập tức số người hô to càng lúc càng nhiều thêm. Ngay cả lúc bảy người của Sử Lai Khắc học viện đi xuống khỏi võ đài, khán giả dường như quên cả trận đấu đã kết thúc, toàn bộ hô to tên của Sử Lai Khắc.

Tuyệt đại đa số người xem không phải là hồn sư, chính vì họ là dân thường, bảy người của Sử Lai Khắc lại mang đến cho họ một trận đấu vô cùng huyễn lệ. Bất luận là cảnh lúc đầu Đường Tam thi hành chiến thuật Lưu Tinh Nhân Chùy, hay sau đó là cảnh xuất hiện của U Minh Bạch Hổ khổng lồ kinh người kia, còn cả số lượng hồn hoàn xuất hiện quá nhiều như vậy cũng khiến khán giả có ấn tượng cực kỳ sâu sắc (7 người trên 40 cấp nên số lượng hồn hoàn nhiều hơn các trận khác nhiều).

Thể hình của song phương chênh lệch thật sự quá lớn, làm cho khán giả đối với bảy người Sử Lai Khắc học viện đều có cảm giác là phe yếu hơn, mà phe yếu hơn thường được người thường có hảo cảm hơn nhiều. Vì vậy khi Sử Lai Khắc học viện chiến thắng, đã khiến họ cho đây là một trường chiến đấu kinh điển của việc lấy yếu thắng mạnh.

"Tiểu Vũ, dìu ta một chút." Đường Tam dùng loại thanh âm mà chỉ có những người ở bên cạnh nghe được nói.

Tiểu Vũ trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện, đồng phục trên người Đường Tam lúc này đã ướt đẫm mồ hôi. Sắc mặt so với Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch còn tái nhợt hơn vài phần.

Vội vã đỡ lấy cánh tay của Đường Tam, dùng sức của mình chống đỡ sức nặng của hắn.

Mặc dù Đường Tam đã ăn khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, nhưng tiêu hao của hắn quá lớn. Hồn lực tiêu hao làm xuất hiện các cảm giác suy yếu không ngừng đánh vào đại não. Nếu như không phải sợ đối thủ cùng khán giả nhìn ra, hắn đã sớm không kiên trì mà ngã xuống rồi.

Trận này nhìn qua như từ đầu đến cuối đều là Sử Lai Khắc học viện chiếm ưu thế, nhưng để có thắng lợi này, Đường Tam đã phải nỗ lực nhiều lắm.

Bằng vào ma cô tràng để bay lượn trên không trung, vì không để sức nặng

liên lụy, hắn phải toàn lực đề tụ Huyền Thiên Công của mình, đồng thời phải tập trung tinh thần chú ý đến mỗi biến hóa của trận đấu. Lấy Khống Hạc Cầm Long dẫn dắt đội viên công kích, chiếu cố mỗi một góc của toàn bộ chiến trường. Như vậy khiến hắn không chỉ hao tổn hồn lực, mà ngay cả tinh thần lực cũng bị tiêu hao cực lớn.

Sau đó, Đường Tam đồng thời phóng thích đệ nhất, đệ nhị, đệ tứ ba loại hồn kĩ khống chế, mà lại không ngừng phóng ra trong một lần, hồn lực đã bị tiêu hao trên đến mức kinh khủng. Khôi phục đại hương tràng mặc dù có thể giúp hắn khôi phục một ít, nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Nhất là thời khắc cuối cùng, mặc dù đối thủ chỉ còn hai người mà khi phe mình còn bảy người, nhưng lúc này thực lực thực tế chênh lệch cũng không quá lớn. Phe mình có bốn người trên bốn mươi cấp, trừ bỏ Áo Tư Tạp không thể công kích, ba người còn lại cũng chỉ có Đường Tam còn lại một chút hồn lực, mà Kinh Linh, Hoàng Viễn cùng Tiểu Vũ ba người rất khó phá vỡ phòng ngự của hai đối thủ đang ở trạng thái mạnh nhất.

Vì thắng lợi cuối cùng, Đường Tam trước hết lấy Khống Hạc Cầm Long thừa nhận áp lực cực lớn của đối thủ, rồi thi triển ra Chu Võng trói buộc khiến hao tổn hồn lực rất nhiều. Như vậy, nội lực của Huyền Thiên Công cũng tiêu hao rất lớn. Nếu như thân thể hắn không có Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ hai loại tiên phẩm không ngừng rèn luyện thân thể, sợ rằng hắn đã hộc máu hôn mê ngay rồi. Lúc này chiến đấu đã chấm dứt, Đường Tam ngay cả bước đi cũng có chút khó khăn, không thể không cầu trợ Tiểu Vũ.

Bảy người vừa ra khỏi sàn đấu, ba đạo quang mang nhu hòa đã lặng yên rơi trên người Đường Tam, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh. Ba người chỉ thấy có một dòng khí nóng dung nhập vào cơ thể, nhất thời tinh thần rung lên, trên mặt cũng thêm vài phần hồng nhuận.

Ba đạo lưu quang đó, đúng là từ phía sau thân thể mập mạp của Mã Hồng Tuấn phóng xuất ra. Trữ Vinh Vinh từ sau lưng Mã Hồng Tuấn lộ cái đầu, hướng mấy người mỉm cười.

Dù sao vẫn là Sử Lai Khắc thất quái ăn ý nhất. Dưới đài vừa trông thấy tình

trạng của mấy người, Trữ Vinh Vinh liền phát động Cửu Bảo Lưu Ly tháp tăng phúc hồn lực, mặc dù chỉ là tăng phúc tạm thời, nhưng ít nhất có thể trợ giúp ba người ngưng tụ một ít hồn lực. Dưới tình huống này, loại tăng phúc này có thể đền bù một lượng nhỏ tiêu hao. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Trữ Vinh Vinh phải tiêu hao một lượng lớn hồn lực của mình. Lúc này trận đấu đã kết thúc, nàng cũng không sợ tiêu hao.

Tổng cộng mười một người vây quanh nhau. Đái Mộc Bạch vươn tay phải của mình, sau đó là Đường Tam, Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh, Áo Tư Tạp, Hoàng Viễn, Kinh Linh, Giáng Châu, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh rồi Thái Long.

Mười một ánh mắt giao nhau tại một điểm,

Nụ cười trên mặt đã được giải phóng hoàn toàn, hô to một tiếng:*"Sử Lai Khắc tất thắng."*

Trải qua một trận chiến này, bốn đội viên dự bị rốt cuộc đã cảm giác mình chính thức dung nhập với cái chiến đội này, đồng thời bọn họ cũng nhận thức được sự cường đại của Sử Lai Khắc thất quái. Hơn nữa bọn họ đã biết tuổi tác của Sử Lai Khắc thất quái, đối với bảy người học đệ học muội này thì bội phục hoàn toàn được phát ra từ nội tâm.

Tức cười nhất là Thái Long, hắn không ngừng hối hận, tại sao lúc đầu chính mình lại đi khiêu chiến Đường Tam, như vậy không phải là tự chuốc khổ sao?

Từ hai trận đấu này, hắn đã hoàn toàn nhìn ra, Đường Tam đối với chính mình lúc đó đã hạ thủ lưu tình.

Còn nghĩ đến chuyện ngay cả phụ thân thực lực hơn năm mươi cấp cũng không thể thắng được hắn, Thái Long đối với vị thiếu chủ này lại càng bội phục.

Lúc đầu, khi Thái Thản cho Thái Long đi theo bảo vệ cho Đường Tam, trong lòng Thái Long vẫn cực kỳ sự không muốn. Khi đó hắn vẫn đối đãi với Đường Tam như tình địch, nhưng hiện tại hắn đối với an bài của gia gia lại

cực kì hài lòng.

Cho dù là thằng khờ cũng nhìn ra được sự xuất sắc của Đường Tam đến thế nào, đi theo một vị thiếu chủ như vậy, tương lai của chính mình căn bản không cần lo lắng.

Rất nhanh đổi lại một bộ quần áo khác, mười một người của Sử Lai Khắc học viện thừa lúc khán giả còn chưa giải tán thì nhanh chóng rời khỏi Thiên Đấu đại đấu hồn trận, chạy một hơi về học viện.

Nhưng là Thiên Đấu đại đấu hồn tràng không vì bọn họ rời đi mà bình tĩnh lại, không khí đã trở nên vô cùng hào hứng, tiếng hô Sử Lai Khắc vẫn tiếp tục duy trì đến khi cả bốn trận đấu đều kết thúc mới ngừng được một chút.

Thắng hai trận liên tiếp đương nhiên không chỉ có Sử Lai Khắc học viện. Nhưng hai đối thủ lần lượt bại dưới tay họ lại là đội hình hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện, đội tượng trưng cho Thiên Đấu đế quốc cùng Tượng Giáp học viện dưới quyền của một trong bảy đại tông môn.

Đối thủ cường đại cùng đồng phục khác người, Sử Lai Khắc không hề nghi ngờ trở thành tiêu điểm cho tất cả người xem.

Trên đài Phất Lan Đức cũng không nghĩ tới tự nhiên lại tạo ra oanh động lớn như vậy, bất quá trong tâm tư của hắn, đã bắt đầu âm thầm tính kế xem như thế nào có thể từ chấn động lớn lần này mà thu được ích lợi lớn nhất.

Trên bàn khách quý, lúc này thiên tượng Hô Duyên Chấn tâm tình đã bình tĩnh trở lại, ngồi ở đó tĩnh lặng như nước. Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư bên người hắn lại có vẻ đăm chiêu.

------oOo------

Chương 252: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (2): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuyết Dạ đại đế thủy chung vẫn là vẻ mặt mỉm cười, ngẫu nhiên cùng tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí thấp giọng nói vài câu gì đó.

Sau lưng bọn họ, ba vị giáo ủy của Thiên Đấu hoàng gia học viện lúc này đang dùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn kĩ Tuyết Tinh thân vương. Mà vị thân vương này hôm trước đã bị Tuyết Dạ đại đế giận dữ khiển trách lúc này cũng không nói một câu nên lời. Cho dù hắn tưởng tượng, cũng không thể ngờ Sử Lai Khắc học viện lại là một chiến đội có tiềm lực đến như vậy. Trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, lúc đầu không nghe tứ hoàng tử Tuyết Băng rồi lại đem những người này đuổi đi. Nếu không những danh dự này đều thuộc về Thiên Đấu hoàng gia học viện rồi.

Trong khu vực dành cho những đội tham gia thi đấu.

Các đội viên mặc đồng phục xanh nhạt của Thương Huy học viện trong mắt đều lộ ra một thần sắc lo lắng. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới đối thủ bị mình giễu cợt lại cường đại như vậy, ngay cả Tượng Giáp học viện cũng bị đánh bại. Phải biết rằng lúc trước họ gặp Tượng Giáp học viện cũng bị thảm bại.

Mà Thương Huy học viện lần này do hồn thánh Thì Niên mang đi mục tiêu chính là cố gắng tiến vào vòng chung kết. Lúc này bọn họ đã thua một trận, nếu như tiếp tục thua thêm một trận nữa thì khó mà hoàn thành được mục tiêu đề ra. Bọn họ tự nhiên hiểu được, lúc trước giễu cợt Sử Lai Khắc học viện, trong trận đấu nhất định đối thủ sẽ đòi nợ. Vạn nhất bị như đội hình hai của Thiên Đấu hoàng gia học viện phế đi, thì bọn họ kể như xong rồi.

Những đệ tử này tại Thương Huy học viện đều là phi thường xuất sắc, nhưng trong cuộc đời đệ tử cũng chỉ có một lần duy nhất được tham gia cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái toàn đại lục, bọn họ nào nguyện ý từ bỏ dễ dàng như thế chứ? Bọn họ không có đủ tự tin còn có thể vào vòng trong như Tượng Giáp học viện.

Thì Niên hai tay để ở sau lưng, nhìn lướt qua các đệ tử của mình:*" Các ngươi không cần lo lắng nhiều, đạt được trận thắng thứ hai rồi nói tiếp. Không ngừng chiến thắng, mới là việc các ngươi cần làm. Về phần Sử Lai Khắc học viện kia, ta sẽ xử lí."*

Nghe Thì Niên nói vậy, đệ tử của Thương Huy học viện không khỏi phấn chấn hẳn lên, bọn họ rất hiểu con người phó viện trưởng học viện này. Trong nhất thời mọi người đều lộ ra nụ cười cổ quái.

Một vòng đấu cứ như thế trôi qua rất nhanh. Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cũng đã thuận lợi trải qua sáu vòng đấu. Trong đó đạt được sáu trận thắng liên tiếp có ba học viện, Sử Lai Khắc là một trong số đó. Trừ trận thứ hai gặp Tượng Giáp tông là mang đến một ít phiền toái, bốn đối thủ sau đó đều là dễ dàng chiến thắng. Sử Lai Khắc thất quái chỉ cần xuất ra Đường Tam, Đái Mộc Bạch cùng Tiểu Vũ ba người mà thôi. Đối thủ của bọn họ không có đến một gã hồn sư trên bốn mươi cấp.

Cũng đạt được sáu trận thắng là Lôi Đình học viện cùng Thần Phong học viện.

Hôm nay là ngày dự tuyển thứ tám, cũng là vòng đấu thứ bảy. Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện chính là Áo Tái La học viện đã có được hai trận thắng. Cũng vì đối thủ hơi yếu cho nên trận đấu của bọn họ cũng không được xếp ở trung tâm, bởi vì tâm điểm của ngày thi đấu hôm này là hai đội mạnh va chạm, đó là Tượng Giáp học viện và Lôi Đình học viện.

Ở khu nghỉ ngơi, Áo Tư Tạp tà tà dựa vào ghế: *"Không cần lên đánh nhau cảm giác thật tốt, lại vừa có thể xem trận đấu miễn phí."*

Giáng Châu bật cười nói:*" Hay là ngươi thay ta lâm trận đi, dù sao thực lực của ngươi cũng đã bị bại lộ một ít rồi."*

Áo Tư Tạp lập tức lắc đầu cười nói:*"Một mỹ thiếu niên không nhuốm một hạt bụi như ta sao có thể cứ bảo lâm trận là lâm trận được chứ."*

Trữ Vinh Vinh tức giận hừ một tiếng:*"Mỹ thiếu niên ở đâu chứ. Chỉ có một đại hương tràng thúc thúc thì có."* Vừa nói vừa đem tay lén lút túm lấy một ít thịt ở eo hắn xoay mạnh một vòng (véo ý mà = BD) làm cho *"mỹ thiếu niên"* trước đó còn đang ung dung tự tại nghỉ ngơi bị đau đến vặn người, phải hít mạnh một ngụm lương khí.

Giáng Châu ở một bên cười ha ha hai tiếng, lúc này Mã Hồng Tuấn mới nhân cơ hội lò rò đến:*"Giáng Châu tỉ tỉ, hay là để ta thay ngươi xuất trận. Mặc dù ta là vũ khí bí mật nhưng nếu ngươi mệt, ta cũng có thể giúp được. Vạn nhất mệt quá ảnh hưởng đến thân thể thì không tốt đâu."*

Giáng Châu sờ sờ vào cái đầu béo mập lại lùn hơn nàng, bàn tay vuốt vuốt nói:*"Vẫn là tiểu bàn (mập mạp) thông minh nhất. Sau này tỉ tỉ mua đồ ăn ngon cho ngươi. Trận đấu này ta vẫn phải lên. Vì thắng lợi cuối cùng, dù có mệt hơn nữa cũng không có gì. Hơn nữa, cái này cũng là một cơ hội tốt để gia tăng kinh nghiệm thực chiến."*

Mã Hồng Tuấn trên mặt toát ra vẻ đồng tình, liên tục gật đầu.

Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh liếc nhau, hai người cố nén ý cười. Từ lúc mọi người cùng tập huấn để tham gia trận đấu đến nay, mập mạp lúc nào cũng quấn lấy Giáng Châu, biểu hiện ra dáng vẻ bảo bảo (đứa trẻ nhỏ) thông minh.

Mặc dù tên này không tính là anh tuấn, nhưng cái mặt mập mạp vẫn rất đáng yêu. Do hắn cố ý che dấu cho nên Giáng Châu cũng không phát hiện ra bộ mặt thật của thằng nhãi này.

Mà Sử Lai Khắc thất quái dù sao đều là huynh đệ tốt của nhau, sáu người khác đã tạo thành ba đôi, mắt thấy mập mạp cô đơn nên cũng không muốn vạch trần ý đồ của hắn.

Hơn nữa mập mạp đối với vấn đề tà hỏa cũng đã giải quyết. Chính hắn nguyện ý theo đuổi Giáng Châu, những người khác cũng không biểu hiện phản đối hay quấy rối.

"Tốt lắm. Đừng náo loạn nữa. Mặc dù trận đấu này đối thủ không mạnh nhưng chúng ra cũng không thể khinh thường. Sư tử bắt thỏ còn cần dùng toàn lực, vạn nhất chúng ta gặp phải đội ẩn dấu thực lực, không chừng lại lật thuyền trong rãnh mương."

Đái Mộc Bạch lúc này hoàn toàn biểu hiện ra trách nhiệm của một người đội trưởng nhắc nhở mọi người làm tốt công tác chuẩn bị cho trận đấu.

Đúng lúc này, đại sư từ bên ngoài đi đến nói:*"Đái Mộc Bạch nói đúng. Rất có thể có học viện ẩn giấu thực lực, nhưng trận đấu này thì không. Đối thủ của các ngươi đã bỏ cuộc."*

"A? Bỏ cuộc?" Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện không khỏi kinh ngạc nhìn đại sư.

Đại sư mỉm cười nói:*"Các ngươi đã biểu hiện ra thực lực làm một số học viện hơi yếu bỏ cuộc, chuyện này rất bình thường, không cần kinh ngạc như thế. Các ngươi có thể nhân cơ hội này đi xem một chút trận đấu giữa Lôi Đình học viện cùng Tượng Giáp học viện. Hai đội mạnh này có thể gây cho các ngươi uy hiếp nhất định. Biết mình biết người trăm trận trăm thắng. Đi thôi, theo ta đến trường đấu xem cuộc chiến.*

Không cần đánh một trận là thêm một ngày nghỉ ngơi. Dưới mật độ cao của đợt dự tuyển này, đối với Sử Lai Khắc học viện không nghi ngờ gì là vô cùng có lợi. Mọi người đồng thời hoan hô một tiếng, lập tức đi theo đại sư ra ngoài.

Đúng lúc này, bọn họ đụng phải một đám người đang từ bên ngoài đi vào.

Trang phục xanh nhạt quen thuộc có hai chữ Thương Huy cùng tên lão giả dẫn dắt đội Thì Niên, đúng là Thương Huy học viện chiến đội.

Đội viên song phương ánh mắt va chạm nhau một chút, hai bên đều nhận thấy mắt đối phương tóe ra cả hoa lửa.

Đái Mộc Bạch giơ ngón thủ lên, dùng ngón trỏ trỏ vào tên thanh niên cầm đầu, sau đó làm ra động tác chém ngang cổ.

Đối với Thương Huy học viện, tất cả mọi người Sử Lai Khắc đều không có hảo cảm, đại sư ngay cả nhìn cũng không thèm liếc đối phương một cái, mang theo vẻ mặt cứng ngắc cùng mọi người đi ra ngoài.

Lão giả có tên là Thì Niên cước bộ dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, quay đầu nhìn mấy đệ tử của mình một cái, chặn đứng mấy người

đang muốn xung đột, song phương mới có thể lần lượt đi qua nhau.

*Thái Long bẻ bẻ tay, chỉ thấy khớp xương kêu lên răng rắc: "*Rất mong chờ có thể sớm gặp được bọn ngươi.*" Những lời hắn nói cũng chính là tiếng lòng của mấy người Sử Lai Khắc học viện. Mập mạp không nhịn được nói:"*Mẹ kiếp, bọn khốn đó có cái quái gì mà lên mặt, ngay cả Tượng Giáp học viện cũng đánh không lại. Tam ca, đến lúc gặp bọn họ, cho ta lên, cho bọn chúng biết thế nào là thực lực."

*Đại sư lạnh nhạt nói:"*Tốt nhất các ngươi nên bình ổn tâm trạng một tí, bọn họ không phải là đối thủ đáng để các ngươi quá lo lắng. Thông qua mấy trận đấu gần đây, ta đối với tất cả các đối thủ đều có hiểu biết sơ bộ. Ở trong giải đấu này, uy hiếp đến các ngươi chỉ có năm chiến đội. Cũng chỉ có năm chiến đội này có thể ẩn dấu thực lực. Ở trong năm chiến đội này, Tượng Giáp học viện các ngươi đã gặp mặt, xem như nguy hiểm ngưng cũng đã thắng được bọn họ. Khả năng ẩn dấu thực lực cũng nhỏ nhất. Dù sao hồn cốt của Hô Duyên Lực đã bại lộ, nghe nói Tượng Giáp tông tông chủ Hô Duyên Chấn mỗi ngày đều phải cùng ở một chỗ với đệ tử gia tộc, chỉ sợ Hô Duyên Lực bị người khác để ý."

"Ngoại trừ Tượng Giáp học viện ra, bốn chiến đội có thể uy hiếp các ngươi bao gồm Thần Phong học viện, Lôi Đình học viện, Thiên Thủy học viện cùng Sí Hỏa học viện. Các ngươi hẳn là cũng phát hiện, từ cái tên mà nói, bốn học viện này đại biểu cho bốn loại năng lực cường mạnh Phong - Lôi - Thủy - Hỏa. Hơn nữa Tượng Giáp học viện đại biểu cho năng lực phòng ngự thổ, được xưng là Thiên Đấu đế quốc ngũ đại nguyên tố học viện, sau lưng mỗi học viện đều có bối cảnh nhất định."

"Tượng Giáp học viện bối cảnh sau lưng trực tiếp nhất, do chính Tượng Giáp tông thành lập. Bốn học viện khác cũng đồng dạng có bối cảnh không tầm thường, như Lôi Đình học viện sau lưng kì thực là Lam Điện Bá Vương Long gia tộc ủng hộ, chỉ bất quá phương thức ủng hộ gián tiếp như cho một số đệ tử bàng hệ gia nhập học viện, còn trực hệ đệ tử thì do gia tộc bồi dưỡng. Chỉ có Ngọc Thiên Hằng gia nhập Thiên Đấu hoàng gia học viện. Mặc dù là bàng hệ, nhưng thực lực bàng hệ đệ tử của Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cũng rất mạnh. Thực lực của cái Lôi Đình học viện không thể xem thường. Thần Phong học viện, Thiên Thủy học viện cùng Sí Hỏa học viện bối cảnh là gì ta

không biết, nhưng ta cảm giác được cũng rất không tầm thường, các đặc điểm của bọn họ, đối với các ngươi mỗi đội đều rất khó đối phó."

------oOo------

Chương 253: Phái “cực đoan” và phái “bình hành” trong hồn sư giới (3): Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Danh sách tham gia vòng chung kết chỉ có năm, cho nên các ngươi nếu muốn thành công vượt qua vòng loại, như vậy phải có một trong năm học viện kia bị loại. Năm nguyên tố học viên quan hệ mật thiết với nhau, nếu như ta đoán không sai, tất sẽ có hành động viện trợ nhau. Cho nên các trận đấu sau này đối thủ của các ngươi càng ngày càng mạnh. Muốn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, muốn không hề lo lắng lọt qua vòng loại, tốt nhất tại mỗi trận đấu đều giành chiến thắng, lấy mạch toàn thắng tiến vào vòng sau."

"Rõ" Mọi người trong Sử Lai Khắc học viện đồng ý ầm ầm.

Đi ra khu nghỉ ngơi, ánh mắt mọi người không nhịn được hướng lên trên. Lúc này khán giả bốn phía đang không ngừng phát ra tiếng la ó mãnh liệt.

Đường Tam nghi hoặc hỏi đại sư:*"Sư phụ, thế này là làm sao? Tại sao người xem phản ứng mãnh liệt như vậy?"*

Đại sư cười khổ nói:*"Cũng không phải vì các ngươi sao? Đối thủ các ngươi bỏ cuộc, trong khi có nhiều người đến chỉ để xem các ngươi thi đấu, không thấy chiến đội xuất trận, bọn họ tự nhiên không thấy hài lòng."*

"Ngươi xem trên đài kìa! Có ít nhất một phần ba cổ đông viên mặc đồ màu xanh biếc, hay như theo lời các ngươi là cứt màu xanh biếc"

Cho dù đại sư cùng Liễu Nhị Long không thừa nhận đầu óc kinh doanh tài năng của Phất Lan Đức cũng không được, lại càng không hiểu được hắn

trước kia thế nào lại khiến Sử Lai Khắc học viện có nguy cơ sụp đổ.

Sau khi Sử Lai Khắc học viện tạo oanh động, Phất Lan Đức lập tức tìm người hợp tác, bắt đầu chế tác đồng phục của Sử Lai Khắc học viện trên diện rộng, hơn nữa trên mỗi chiếc áo đều có tên của một đội viên trong chiến đội.

Trong đó, đồng phục của Đường Tam bán được nhiều nhất, kế đó là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh. Chỉ trong một thời gian ngắn, Phất Lan Đức đã kiếm được một khoản lớn từ mấy bộ đồng phục này.

Hai ngày nay hắn lại bắt đầu cân nhắc việc chế tạo băng rôn cho chiến đội, bề bộn với những ý tưởng kinh doanh, cho nên việc tham gia trận đấu hoàn toàn do Liễu Nhị Long với đại sư lo liệu.

Không biết là ai chứng kiến mấy người Sử Lai Khắc học viện từ trong khu nghỉ ngơi đi ra, đại lượng người xem bắt đầu hô to Sử Lai Khắc ba chữ. Không khí giải đấu nhất thời trở nên cuồng nhiệt.

Nếu như đây là trận đấu đấu hồn, mắt thấy nhiệt tình của người xem tăng vọt như thế, Thiên Đấu đại hồn tràng chắc chắn sẽ yêu cầu Sử Lai Khắc chiến đội lên đài đánh một trận.

Đáng tiếc đây là toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, bọn họ cũng không có cái quyền lực kia, chỉ có thể tiếc nuối nhìn hôm nay thiếu bữa tiệc của Sử Lai Khắc học viện.

Trận đấu của vòng bảy đã bắt đầu, đại sư lập tức chỉ ra mười đội đang tham dự thi đấu bên dưới bao gồm cả Thần Phong học viện cùng Thiên Thủy học viện. Khiến Đường Tam kinh ngạc nhất chính là tất cả đội viên của Thần Phong học viện đều có khả năng phi hành.

Điều này không nghi ngờ sẽ khiến đối phương cực kì đau đầu. Mà Thiên Thủy học viện đội viên toàn là nữ, mà tất cả lại đều là mỹ nữ.

Đối thủ của bọn họ còn chưa có động thủ. Xương cốt đã nhuyễn mất một nửa, làm thế nào mà thi đấu được đây?

Dùng thời gian ngắn nhất, Thiên Thủy học viện không quá giấu diếm thực lực dành được chiến thắng cho mình.

Thần Phong học viện hình thức công kích cũng khá đơn giản. Đội viên bọn họ cứ như là bảy con chim ưng bay lượn trên không trung không ngừng lao xuống công kích, nắm giữ tiết tấu vô cùng tốt.

Mỗi lần công kích đều như lôi đình vạn quân, sau khi ba lượt phủ xuống, đối thủ của họ đã không còn người nào có thể đứng được.

Thông qua quan sát hai trận đấu này, Đường Tam thấp giọng nói:*"Sư phụ. Sao năm cái nguyên tố học viện này đội viên thi đấu lại không có sự phối hợp chứ? Bất luận là Tượng Giáp học viện hay hai cái học viện này, tất cả đều cùng là hồn sư cùng một loại tính chất. Như vậy mặc dù trên một phương diện trở nên rất mạnh, nhưng nhược điểm cũng trở nên vô cùng rõ ràng. Một khi bọn họ không thể đem sở trường của mình phát huy, sẽ không phải hoài phí sức lực sao?"*

Đại sư than nhẹ một tiếng nói:*" Đây là sự khác biệt của Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc. Thiên Đấu đế quốc cao cấp hồn sư học viện lấy ngũ đại nguyên tố học viện làm chính. Lần này, ngoại trừ cái Hoàng Đấu chiến đội của Thiên Đấu hoàng gia học viện, có thể tiến vào ba đội đứng đầu cũng chỉ có thể một trong các ngũ nguyên tố học viện này"*

"Chính như lời ngươi nói, ngũ học viện này tuyển chọn đệ tử rất cực đoan. Cùng Tinh La đế quốc theo hướng bình hành rất khác biệt. Như vậy vừa có lợi lại vừa có hại. Khi bọn hắn gặp phải đối thủ có thuộc tính bị họ khắc chế thường chỉ cần một kích tất thắng. Nhưng khi đối thủ khắc chế mình, cũng sẽ trong thời gian ngắn bị bại trận. Nhưng nhiều năm rồi, ngũ đại nguyên tố học viện lại không có chút ý tứ nào muốn thay đổi phương thức tham chiến của chính mình, ngươi có biết là vì sao không?"

Đường Tam mịt mờ lắc đầu.

Đại sư trầm giọng nói:*"Bởi vì do tranh đấu của hai đại lưu phái trong giới hồn sư. Một phái đại biểu cho bình hành, một phái đại biểu cho cực đoan. Phái cực đoan cho rằng, năng lực của hồn sư phải đi theo con đường thuần*

khiết, làm cho năng lực của chính mình chỉ nên theo một hướng phát triển, đem năng lực trong một phương hướng này tận lực tiến lên. Mà phái bình hành lại cho rằng, một gã hồn sư năng lực cần phải phát triển bình hành với nhau, công thủ cân bằng. Hai đại phái này một mực tranh đấu. Thiên Đấu đế quốc là kinh đô của hồn sư theo phái cực đoan, ngươi cũng thấy đó, Lực chi nhất tộc trong Hạo Thiên tông các ngươi là một điển hình. Mà trong tứ tông thuộc hạ của Hạo Thiên tông còn có ba tông khác cũng là ba tông theo phái cực đoan, sau này ngươi có cơ hội tiếp xúc sẽ rõ. Mà Tinh La đế quốc lại là kinh đô của hồn sư theo con đường bình hành. Có lẽ bộc phát lực hơi kém một ít nhưng sau này các năng lực khác cũng sẽ xuất sắc hơn."

*""*Vậy Võ Hồn điện thì sao? Võ Hồn điện ủng hộ loại phái nào?*"* *Đường Tam hỏi.*

*Đại sư trầm giọng nói:"*Võ Hồn điện chưa bao giờ quá ủng hộ một phương nào cả. Gia nhập Võ Hồn điện hai loại lưu phái đều có. Không có gì lạ khi mà Võ Hồn điện sẽ không bởi vì một điểm này mà đắc tội đối với hai phái. Sử Lai Khắc học viện chúng ta kì thật một nửa theo đường lối bình hành, một nửa theo hướng cực đoan. Hoặc nói cách khác là, người cực đoan, nhưng chỉnh thể lại theo lộ tuyến bình hành. Đây là do ta nhiều năm nghiên cứu tìm ra phương pháp tu luyện thích hợp nhất.*"*

*"*Thực lực của mỗi người, tốt nhất là nên theo cực đoan một ít. Như vậy mới có thể làm cho thực lực của mình tăng lên. Còn về phần khuyết điểm sẽ do những đồng đội khác bù đắp. Một đoàn đội, nếu như mỗi người có thể cực kì am hiểu một loại năng lực, mà các thành viên lại có thể bổ sung cho nhau, cái đoàn đội đó chắc chắn sẽ thành công, thực lực sẽ áp đảo các chiến đội ngang cấp độ khác. Người hiểu ý sư phụ chứ?*"*

*Đường Tam chợt hiểu nói:"*Thì ra là thế. Theo đặc điểm của hai phái cực đoan và bình hành, như vậy phải chăng mấy năm gần đây vẫn là phái bình hành chiếm thượng phong?*"*

*Đại sư cười lạnh một tiếng:"*Không, phải nói là dung hợp phái chiếm thượng phong mới đúng. Ta cũng không phải là người thứ nhất đưa ra tư tưởng phái cực đoan cùng bình hành dung hợp cùng một chỗ. Chính Võ Hồn điện là người đầu tiên đưa ra cái chủ ý này. Nhưng Võ Hồn điện cũng không có đưa

cái chủ ý này biểu hiện ra bên ngoài, nhưng đội ngũ của Võ Hồn điện tham gia thi đấu đều làm như vậy. Vì vậy trong vài kì toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái gần đây, đạt quán quân đều là đội ngũ của Võ Hồn điện."

*Đường Tam cau mày nói: "*Võ Hồn điện biết được huyền bí này, sao không chủ động đứng ra? Lấy quyền uy của bọn tại giới hồn sư, hoàn toàn có thể…"

*Đại sư lắc đầu: "*Trong đó còn dính dáng đến nhiều chuyện như chính trị, quyền lực cùng các loại lợi ích, không phải đơn giản như ngươi nghĩ. Ngươi bây giờ vẫn còn nhỏ, không nên quá chú ý đến chuyện này. Điều các ngươi nên làm bây giờ chính là tận lực nâng cao thực lực của bản thân. Muốn đạt được chức quán quân cuối cùng, đối thủ của các ngươi cũng chỉ có một, chính là đội ngũ do Võ Hồn điện phái ra. Ta mặc dù không thể khẳng định thực lực của bọn họ đạt đến trình độ gì, nhưng chắc chắn là phải trên Hoàng Đấu chiến đội cùng ngũ nguyên tố học viện. Thực lực chân chính của Võ Hồn điện, so với tưởng tượng của bất kì người nào cũng đều cường đại hơn."

Nói tới đây, trong mắt đại sư không tự giác lóe ra một tia sợ hãi, tựa hồ nghĩ tới hình ảnh gì đó rất kinh khủng.

*Đường Tam chợt ngẩng đầu, nói:"*Sư phụ, ta nghĩ mình nên về học viện trước."

*Đại sư sửng sốt một chút:"*Ngươi không xem trận đấu?"

*Đường Tam gật đầu:"*Tam Khiếu Ngự Chi Tâm của con còn chưa thuần thục. Ngài nói rất đúng, đi nghiên cứu người khác, không bằng chính mình cường đại. Năm cái nguyên tố học viện này, thực lực hẳn là đạt đến trình độ của Tượng Giáp học viện. Thực lực của bọn họ tuy mạnh, nhưng nếu chúng ta toàn lực xuất chiến, chiến thắng bọn họ cũng không phải qua khó. Vì đối thủ chính thức của chúng ta, chỉ có tự mình cố gắng tăng cường năng lực của chính mình là tốt nhất."

Từ vòng một tới nay, khi không tiến hành thi đấu, Đường Tam mỗi ngày đều tiến vào tu luyện đặc thù.

Tam Khiếu Ngự Chi Tâm của hắn, hoàn toàn là phải dung hợp hoàn cảnh chung quanh để tiến hành tu luyện. Mỗi ngày cùng Lam Ngân Thảo trong rừng rậm tiến hành giao tiếp, đã trở thành hạng mục tu luyện chính của hắn.

Sau vòng một, hắn phát hiện tốc độ tăng cường hồn lực của mình rõ ràng tăng lên rất nhiều. Vũ hồn Lam Ngân Thảo đã phát sinh không ít biến hóa.

Cụ thể biến hóa là cái gì Đường Tam không biết chính xác, nhưng hắn có thể khẳng định, đó là đang hoàn toàn tiến về phương hướng tốt nhất.

Hiện tại hắn đối với việc khống chế của Lam Ngân Thảo càng lúc càng thuần thục. Mỗi nhánh Lam Ngân Thảo như là một tư duy kéo dài của hắn, phối hợp với Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, mặc dù cấp bậc hồn lực không tăng lên, nhưng tại năng lực khống chế, Đường Tam rõ ràng có thể cảm giác được tiến bộ của mình.

------oOo------

Chương 254: Truy hồn đoạt mệnh diêm vương thiếp: Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam một mực khắc khổ tu luyện, chưa bao giờ đình chỉ một khắc. Loại phương thức cảm thụ Lam Ngân Thảo hoang dã này làm hắn mơ hồ thấy được manh mối. Cụ thể là cái gì, cần phải xem biến hóa thêm một thời gian nữa.

Đại sư xem xong giải thích của Đường Tam, mỉm cười nói:*"Hảo, vậy ngươi hãy quay về trước đi. Bọn chúng mấy trận đấu này đã chịu nhiều cực khổ rồi, để cho bọn chúng nghỉ ngơi chút đã. Nhớ kĩ thay quần áo rồi hãy ra, nhớ chú ý an toàn trên đường."*

"Vâng." Đường Tam cười đáp ứng. Đại sư đối với hắn quan tâm như là phụ thân đối với nhi tử của mình, sau khi hướng đại sư hành lễ, cũng không kinh động đến những người khác, lặng yên từ phía sau rời đi.

Tất cả mọi người Sử Lai Khắc học viện hứng thú nhìn trận đấu, không một ai chú ý đến Đường Tam rời đi.

Ngược lại trong đám khán giả đang xem cuộc chiến bên kia, lại có một đôi mắt âm trầm thủy chung nhìn kĩ trên người Đường Tam, thấy Đường Tam biến mất khỏi khán đài, cặp mắt âm trầm kia cũng đồng dạng biến mất.

Đổi lại quần áo khác, Đường Tam lặng lẽ chuồn ra ngoài Thiên Đấu đại đấu hồn.

Lúc này bên ngoài Đại Đấu Hồn Tràng ngoại trừ một ít người không mua được phiếu cùng một ít người bán rong, coi như yên tĩnh.

Ra ngoài Đại Đấu Hồn Tràng, Đường Tam nhanh chóng bước về hướng Sử Lai Khắc hoc viện. Lúc này trong lòng hắn chỉ chú ý đến mỗi chuyện làm thế nào để thực lực mình trở nên càng mạnh, ngoài ra còn có biến hóa huyền bí của Lam Ngân Thảo

Bây giờ là giữa trưa, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi trên thân thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Đường Tam rất thích đắm chìm trong ánh mặt trời như vậy. Vừa đi bộ vừa suy nghĩ đến mấy vấn đề tu luyện, toàn thân buông lỏng thoải mái nói không nên lời.

Không biết tại sao, Đường Tam cảm giác con đường hôm nay có vẻ dài. Mặc dù tư tưởng đắm chìm trong suy nghĩ nhưng cũng cảm giác thấy mình hắn là phải đến học viện rồi chứ.

Nhưng ngẩng đầu nhìn tựa hồ còn cách học viện một đoạn đường không ngắn.

Chẳng lẽ hôm nay ta đi chậm? Đường Tam nhíu nhíu mày, cước bộ vội đi nhanh hơn.

Cứ thế đi tới, cước bộ Đường Tam đột nhiên chậm lại, mơ hồn hắn đã cảm thấy một tia không đúng.

Ánh mặt trời rõ ràng rơi trên người, nhưng loại cảm giác ấm áp đã biến mất. Ngược lại có một tia âm lãnh tựa hồ từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Nhanh chóng dừng lại, Ánh mắt Đường Tam xuất hiện vẻ cảnh giác. Chung quanh tựa hồ không có gì thay đổi, người đi đường qua lại không ngớt bên người hắn. Từ nơi này đã cách không xa Sử Lai Khắc học viện.

Chẳng lẽ là ta đa tâm? Đường Tam quay đầu lại nhìn hướng mình vừa đi tới, ánh mắt lợi hại đảo qua những người xung quanh nhưng cũng không thấy có cái gì không đúng. Hết thảy tựa hồ rất bình thường.

Lấy lại bình tĩnh, Đường Tam lúc này mới nhấc chân đi về phía trước, Huyền Thiên Công cũng tự giác vận lên.

Hắn rất tin tưởng cảm giác của mình. Từ sau khi được Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn rèn luyện, loại cảm giác này hết sức rõ ràng. Trực giác nhạy cảm làm tia bất an trong lòng Đường Tam không ngừng lớn lên.

Nhưng tâm tính bình ổn khiến hắn không có bước nhanh hơn mà chậm rãi, đồng thời tận lực khuếch tán cảm quan của mình ra, tìm những dấu vết bất thường xung quanh.

Đi tới thêm một đoạn, Đường Tam đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Không đúng, tuyệt đối có chuyện.

Mặc dù cảm quan không phát hiện thấy bất kì vấn đề gì, nhưng Đường Tam thầm tính từ lần đầu tiên dừng lại đến giờ, hắn đã đi tổng cộng sáu trăm linh năm bước, dựa theo tình huống bình thường, hiện tại mình hắn đã phải đến Sử Lai Khắc học viện mới đúng.

Nhưng hiện tại xem ra, khoảng cách đến đại môn của Sử Lai Khắc học viện còn một đoạn ngắn. Có thể hắn bước nhỏ đi, nhưng thay đổi cũng không thể lớn nhiều như vậy.

Mặc dù không biết tại sao gặp phải tình huống này, nhưng Đường Tam lập tức cảnh giác. Chư Cát thần nỏ liền rơi vào bàn tay hắn, bất chấp xung quanh có người đi qua, triệu hoán vũ hồn Lam Ngân Thảo của mình.

Hơi thở âm lãnh, tràn ngập sát khí. Đó là sát khí đủ để uy hiếp đến tính mạng.

Chung quanh đột nhiên rất yên tĩnh. Thanh âm nơi ngã tư đường đột nhiên biến mất.

Cảnh vật trước mắt tựa như bị một tầng vải mỏng che kín, hết thảy đều trở nên không rõ ràng.

Một thân ảnh nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài mười thước trước mắt Đường Tam.

"Không hổ là đệ tử xuất sắc nhất của Sử Lai Khắc học viện, tính cảnh giác rất cao. Đáng tiếc ngươi phát hiện đã muộn rồi."

Đó là một bạch y lão giả. Người này Đường Tam không chỉ gặp qua một lần, chính là sư phụ dẫn dắt Thương Huy học viện. Phất Lan Đức từng nhắc nhở hắn chú ý đến Thì Niên, bảy mươi hai cấp hồn thánh này.

Chứng kiến người này tâm trạng Đường Tam càng lúc càng trầm xuống, lẳng lặng nhìn vào Thì Niên nói: *"Hóa ra là sư phụ của Thương Huy học viện, không biết ngài cản ta là có gì chỉ giáo?"*

Thì Niên cười lạnh nói:*"Không có gì chỉ giáo, chỉ là muốn ngươi biến mất mà thôi."*

Đường Tam lãnh đạm nói:*"Vì toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái?"*

Khóe miệng Thì Niên hiện ra một tia lãnh ý: *"Mấy ngày nay ta một mực tìm kiếm cơ hội. Đáng tiếc ngươi đều cùng ở một chỗ với mấy đệ tử Sử Lai Khắc khác, ta không cách nào ra tay. Nhưng hôm nay ngươi lại đem cơ hội đến cho ta. Thật sự đáng tiếc, ngươi không phải là đệ tử của Thương Huy học viện."*

"Ngươi muốn giết ta?" đồng tử của Đường Tam thoáng co rút lại một chút.

Thì Niên hừ lạnh một tiếng: *"Cũng chỉ có thể trách ngươi quá xuất sắc. Sử Lai Khắc chiến đội tuy mạnh, nhưng trở nên cực mạnh chỉ vì có ngươi. Chỉ cần ngươi biến mất khỏi thế gian này, như vậy Thương Huy học viện chúng ta có thể tiến quân vào được vòng chung kết."*

Đường Tam cười lạnh nói:*"Ngươi cho rằng giết ta thì Thương Huy học viện có thể chiến thắng Sử Lai Khắc học viện sao?"*

Thì Niên thản nhiên cười nói: *"Giết một người không được thì ta giết thêm, giết đến khi đủ mới thôi. Mục tiêu kế tiếp có lẽ tiểu tử tên là Đái Mộc Bạch cũng nên."*

Đường Tam nhìn bốn phía xung quanh một chút nói:*"Ngươi ra tay ở nơi này sao? Đừng quên đây là ngã tư đường. Ngươi giết ta, sau này cũng đừng muốn đặt chân tại giới hồn sư."*

Thì Niên cười, nếp nhăn trên mặt có thể đủ để kẹp chết một con ruồi, hàn quang trong mắt lóe ra: *"Ta nếu quyết định động thủ, tựu đã sớm có sự chuẩn bị. Ngươi trông cậy vào quan hệ mật thiết với Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ báo thù cho ngươi sao? Yên tâm đi ta sẽ không lưu lại chứng cớ cho bọn hắn. Ngươi xem xem, nơi này vẫn thực sự là ngã tư đường của Thiên Đấu thành sao?"*

Cảnh tượng mông lung chung quanh đột nhiên trở nên rõ ràng. Đường Tam giật mình phát hiện mình đang đứng ở một mảnh đất hoang ở ngoại thành, quay đầu nhìn lại có thể thấy Thiên Đấu thành ở phía xa xa. Hắn lập tức đoán ra, đây là mảnh rừng nhỏ ngoài thành.

Đường Tam phản ứng cực nhanh, Chư Cát thần nỏ trên tay sớm đã chuẩn bị, mười sáu mũi tên bằng thiết tinh khí thế mạnh mẽ nhắm chuẩn về phía Thì Niên.

Mười sáu mũi tên chợt lóe ra rồi nhanh chóng biến mất.

Nhưng sắc mặt Đường Tam nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Không có máu,đúng vậy. Mười sáu mũi tên mặc dù đâm vào người Thì Niên

nhưng không có một giọt máu nào nhỏ ra, mũi tên cứ như là biến mất trong không khí vậy, ngay cả tiếng động cũng không phát ra.

Thì Niên có chút giật mình nhìn Chư Cát thần nỏ trong tay Đường Tam: *"Đó là cái gì thế? Uy lực rất mạnh. Là hồn đạo khí sao?"*

Đường Tam không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn Thì Niên.

Thì Niên cười, lúc này hắn tươi cười có vẻ thoải mái:*"Trong lứa bạn đồng niên, ngươi không nghi ngờ gì rất mạnh, thậm chí ta chưa từng thấy ai xuất sắc như ngươi.Đáng tiếc chênh lệch của ta và ngươi không phải hai chữ thiên tài là có thể bù đắp. Vũ khí trong tay ngươi rất lợi hại, đáng tiếc, như ngươi đã thấy, thân thể của ta đều là do mộng cảnh ta gây cho ngươi. Cho dù ta vừa rồi cho ngươi chứng kiến cảnh tượng chân thật, nhưng thân thể đó cũng chỉ là ảo cảnh mà thôi. Trong ảo cảnh của ta, ta chính là chúa tể của tất cả. Đừng nói ngươi mới chỉ có bốn mươi cấp, cho dù người đồng cấp với ta, cũng không có cách nào từ trong mộng cảnh của ta thoát ra ngoài."*

Đường Tam sắc mặt lúc này đã trở nên rất khó coi, liền thu hồi Chư Cát thần nỏ trong tay vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

*"Đường Tam, ngươi biết niềm vui lớn nhất trong đời ta là gì không?"*Thì Niên trên mặt đột nhiên có chút cổ quái, nếu có thể hình dung, có lẽ hai chữ dị thường rất thích hợp cho bộ dạng của hắn lúc này.

"Là cái gì?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thì Niên mỉm cười nói:*"Cả đời của ta, thú vui lớn nhất chính là nhìn đối thủ trong tàn mộng của ta mà nổi điên, thẳng đến cái chết. Chứng kiến một thanh niên thiên tài bị mình biến thành như vậy, ta nghĩ đã thấy hưng phấn rồi."*

"Ngươi chắc chắn phải giết ta? Sẽ không có cái gì có thể chuyển biến sao?" Đường Tam thản nhiên nói.

Thì Niên sắc mặt đột nhiên trở nên dữ tợn nói:*"Ta đã cho ngươi thấy được ta, ngươi cho rằng ta còn có thể bỏ qua cho ngươi sao? Không cần cố gắng dãy dụa, hết thảy đối với ngươi đã không còn ý nghĩa gì cả. Ngày này sang năm*

chính là ngày giỗ của ngươi. Nếu như con người thật sự có linh hồn, ngươi hãy dùng linh hồn của mình nhìn Thương Huy học viện như thế nào mà tiến được vào vòng trong."

Đường Tam không có nói nữa, mà ngồi khoanh chân tại chỗ, Lam Ngân Thảo hiện ra, chậm rãi biến thành một tầng phòng ngự xung quanh người hắn.

Thì Niên cười, cười ha hả:*"Ngươi cho rằng, như vậy là có thể chống đỡ võ hồn của ta sao? Tiểu tử, ngươi quá ngây thơ rồi. Nếu tàn mộng của ta có thể dễ dàng chống đõ như vậy, ta đây cũng xứng với hai chữ hồn thánh sao? Chờ xem đi, ngươi sẽ từ trong cực độ thống khổ mà tiêu vong. Mà cái thống khổ đó, lại là của chính ngươi đem đến cho mình."*

Thanh âm Thì Niên từ từ nhỏ trở lại, chung quanh hết thảy lần nữa mông lung, phản phất hắn đã đi rất xa, hoặc đã biến mất.

Đường Tam ngồi ngay ngắn bất động tại chỗ, lẳng lặng ngưng tụ hồn lực của mình. Bởi vì Lam Ngân Thảo xung quanh thân thể không ngừng chuyển động, từ bên ngoài rất khó thấy được vẻ mặt hắn như thế nào.

Chung quanh hết thảy đều xuất hiện biến hóa, Đường Tam giật mình phát hiện, nguyên bổn Lam Ngân Thảo đang khống chế xung quanh mình đột nhiên biến mất. Mặc dù cảm giác thấy nó vẫn tồn tại, nhưng tầm mắt lại không thấy bóng dáng của chúng.

Cảnh sắc chung quanh biến đổi, đã không còn là rừng cây nhỏ nữa mà là một tòa vách núi. Một vách núi Đường Tam vô cùng quen thuộc.

Quỷ Kiến Sầu, như thế nào ta lại ở Quỷ Kiến Sầu, hai mắt Đường Tam đang bình tĩnh đột nhiên trợn to.

Cái địa phương này trong trí nhớ của hắn khắc lại quá sâu. Bên ngoài mấy thước chính là vách núi mây mù lượn lờ. Mà ở phía sau, mấy thân ảnh màu trắng trở nên rất rõ ràng.

Cúi đầu, Đường Tam rõ ràng nhìn thấy y phục trên người mình đã thay đổi. Một chữ Đường thật lớn nói cho hắn rất nhiều điều. Mộng, chẳng lẽ tại Đấu

La đại lục tất cả chỉ đều là một giấc mộng? Chính mình vẫn đang còn là đệ tử Đường Môn phạm môn quy sao?

Đường Tam ngơ ngác nhìn chăm chú về phía trước, cả người trở nên có chút mê mang. Mười thân ảnh hoàn toàn phong kín lối thoát của hắn. Những khuôn mặt phẫn nộ quen thuộc dần xuất hiện trước mắt hắn.

"Đường Tam, ngươi dĩ nhiên dám trộm Huyền Thiên Bảo Lục của bổn môn. Tội ác ngập trời."

"Đường Tam, Đường Môn đem ngươi nuôi lớn, dạy ngươi kĩ nghệ, ngươi lại làm ra chuyện đáng phẫn nộ này"

Một đám thanh âm không ngừng vang lên trong đầu Đường Tam. Rất nhanh, mười trưởng lão Đường Môn đã đứng trước mặt hắn, bao vây xung quanh hắn.

"Các vị trưởng lão, các người hãy nghe ta nói." Đường Tam không nhịn được phát ra âm thanh.

"Không có gì để nói cả. Đường Tam, ngươi tội ác quá lớn, phải chịu hình phạt lớn nhất của bổn môn."

Đường Tam tứ chi đã không thể động, bị bốn gã trưởng lão chế trụ, trong đó một gã trưởng lão giơ tay lên, nội gia cương khí từ lòng bàn tay tràn ra, một chưởng vỗ mạnh vào cánh tay hắn. Đường Tam kêu thảm một tiếng, xương cánh tay phải nứt ra từng khúc. Nỗi thống khổ nhanh chóng tràn lên não. Hắn cả người đều đã kịch liệt co rút.

Ngay sau đó là tay trái cùng hai chân. Trước nội gia cương khí của các vị trưởng lão, bộ xương trên người hắn không ngừng bị nghiền nát, cho đến khi không còn một khúc nào lành lặn mới thôi. Nhưng hắn không có chết, cả người không ngừng co rút, bất luận thân thể truyền đến những cơn đau kịch liệt, tinh thần hắn lại càng tỉnh tóa, như thể bắt hắn phải thừa nhận mỗi một phân của sự đau đớn đó.

Các trưởng lão khuôn mặt dần đạm hóa. Bọn họ đem Đường Tam đã bị gãy

từng khúc xương vứt lại bên vách núi Quỷ Kiến Sầu, cũng mặc hắn kêu rên ở đây bảy ngày bảy đêm, sau đó bị chim ưng ăn thịt mà chết.

Đường Tam hai mắt đã trở nên mông lung. Thống khổ kịch liệt không ngừng cuộn lên, làm cả người hắn co quắp.

Tràng cảnh trước mắt hắn là Quỷ Kiến Sầu, nhưng là, trước mặt hắn bắt đầu xuất hiện một thân ảnh khác.

Thon thả, ưu mỹ, mái tóc thật dài, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đúng là Tiểu Vũ.

Cùng Tiểu Vũ xuất hiện còn có một người khác, một đại thúc hơn bốn mươi tuổi, chính là đại thúc đã từng bị Tiểu Vũ dùng nhu kĩ bẻ gãy bộ xương toàn thân, Bất Nhạc.

"Tiểu, Tiểu Vũ…" Đường Tam muốn la lên, nhưng thế nào cũng không thể phát ra thanh âm. Hắn không rõ vì sao Tiểu Vũ lại cùng ở một chỗ với Bất Nhạc.

Bất Nhạc một tay bá cổ Tiểu Vũ, vẻ mặt dâm đãng nhìn Đường Tam. Mà trên mặt Tiểu Vũ, lại tràn ngập bi phẫn cùng không cam lòng.

"Ca, ca, cứu ta, cứu ta…" Tiểu Vũ liều mạng giãy dụa, nhưng nàng thế nào cũng không thể thoát ra khỏi đôi tay của Bất Nhạc đại thúc.

Làm cho Đường Tam hai mắt suýt nữa phún huyết là, quần áo trên người Tiểu Vũ từng cái từng cái bị Bất Nhạc cởi ra, lộ ra da thịt như dương chi bạch ngọc.

Nhìn bàn tay thô bỉ của Bất Nhạc đang trượt trên người Tiểu Vũ, nhìn miệng hắn không ngừng nuốt nước bọt cùng nụ cười dâm đãng, nhưng Đường Tam lại không làm được bất kỳ cái gì.

Máu tươi bắt đầu từ khóe mắt hắn chảy ra, nhưng toàn thân xương khớp đều đã bị vỡ vụn, hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Tiểu Vũ bị làm nhục.

Ánh mắt Tiểu Vũ tràn ngập tuyệt vọng cùng căm hận, mà phần tuyệt vọng cùng căm hận này, dĩ nhiên là dành cho Đường Tam.

"Không, không …" Đường Tam muốn hét lên, muốn đứng dậy, nhưng hắn nói cái gì cũng không được. Mắt thấy bàn tay tội ác của Bất Nhạc đã bắt đầu chậm rãi dò xét về phía dưới.

"Tiểu mỹ nhân, nếu không thể kháng cự, tốt nhất nên hưởng thụ đi. Thúc thúc thương ngươi mà. Ha ha ha ha…" Thanh âm Bất Nhạc tựa như tiếng dơi đêm rất khó nghe, mỗi một lời như là gai nhọn đâm sâu vào trong lòng Đường Tam.

"Không ".Thanh âm tê tâm liệt phế điên cuồng vang vọng trong lòng Đường Tam. Hắn đã lâm vào trong cực độ điên cuồng. Nhưng những hình ảnh trước mắt lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Bất Nhạc đã bắt đầu thở dốc, ánh mắt Tiểu Vũ tuyệt vọng không ngừng nhìn về phía hắn. Đệ thất hồn hoàn màu đen quỷ dị không ngừng phóng thích hắc sắc quang mang chói mắt, trên mặt Thì Niên đầy tàn nhẫn cùng nụ cười quỷ dị.

Mà ngay bên ngoài mười thước, Đường Tam cả người đang nằm co rút kịch liệt. Lam Ngân Thảo bao quanh thân thể Đường Tam, Thì Niên không cần xem cũng cảm giác được Đường Tam đang bên bờ vực sụp đổ rồi.

Lâu lắm rồi không có niềm vui thú hành hạ đến chết này. Đáng tiếc cho thiếu niên thiên tài này, ai bảo ngươi lại đối lập với ta chứ? Tốt lắm, ta phải xem một chút, ngươi chết như thế nào?

Thật sự rất muốn xem, huyễn cảnh của hắn tột cùng là cái gì?

Đệ thất hồn kĩ Ác mộng của ta chỉ biết chế tạo ác mộng dành riêng cho chuyện sợ hãi nhất đã xảy ra. Cái mà thiếu niên thiên tài này sợ hãi nhất là cái gì nhỉ?

Bên trong Lam Ngân Thảo, thân thể Đường Tam sau cơn co rút đã trở nên yếu đi. Cả người bây giờ chỉ còn nhẹ nhàng co quắp.

Lam Ngân Thảo xung quanh bắt đầu đổ rạp xuống, từ bên ngoài có thể thấy bên trong Đường Tam mặt đỏ bừng bừng, khóe miệng đã chảy xuôi một dòng máu tươi.

Thiên tài thì sao chứ? Cũng không phải chết một cách thống khổ trong tàn mộng của ta sao? Thì Niên nụ cười trên mặt càng trở nên tàn nhẫn." *Thật sự là đáng tiếc. Nếu như ta có thể đạt tới Phong Hào Đấu La là có thể chứng kiến ác mộng của hắn rồi. Như thế thì lại càng thêm hoàn mỹ."*

Thiên Đấu Đại Đấu Hồn Tràng.

Đang tập trung tinh thần xem trận đấu, tay phải Tiểu Vũ đột nhiên động đậy một chút, trong lòng truyền đến một cảm giác nóng rực.

Mang theo chút kinh ngạc, Tiểu Vũ bỏ tay vào lấy Tương tư đoạn trường hồn ra.

Tương tư đoạn trường hồng đột nhiên xảy ra biến hóa kì diệu, đóa hoa lấp lánh một hồng quang nhàn nhạt, một khí lưu nóng rực đập mạnh vào mặt.

Đây là làm sao? Tiểu Vũ sửng sốt một chút. Không biết tại sao, chứng kiến hồng quang này, một cảm giác bất an mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên.

Nhanh quay đầu lại, thấy chỗ ngồi của người mà mình quan tâm nhất đã trống trơn.

Huyết sắc quang mang, huyết sắc tai ương, ánh mắt Tiểu Vũ chợt khẩn trương vô cùng.

"Tiểu Tam đi đâu rồi?" Nàng khẩn trương hỏi. Thanh âm cực lớn, làm Sử Lai Khắc học viện mọi người đồng thời kinh ngạc

Đại sư nói:*"Tiểu Tam nói về trước tu luyện rồi."*

"Tiểu Tam đã xảy ra chuyện rồi. Chắc chắn hắn xảy ra chuyện rồi." Tiểu Vũ tay cầm Tương Tư Đoạn Trường Hồng khẩn trương nói, không một chút do

dự chạy ra ngoài.

Trữ Vinh Vinh nhìn theo hướng Tiểu Vũ chạy đi:*"Tiểu Vũ làm sao vậy? Đại sư không phải đã nói tiểu Tam quay về học viện sao? Bên trong Thiên Đấu thành có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?"*

"Mặc kệ như thế nào. Chúng ta đi xem một chút." Đái Mộc Bạch đứng lên, đuổi theo hướng của Tiểu Vũ. Sử Lai Khắc thất quái đồng khí liên chi, mọi người đều đứng dậy. Mặc dù bọn họ trong lòng không cho rằng Đường Tam xảy ra chuyện gì, nhưng phòng ngừa chuyện vạn nhất có thể xảy ra nên vẫn tập thể hành động.

Huyễn cảnh như trước tiếp tục, đại thúc hèn mọn Bất Nhạc đã chuẩn bị tiến hành bước cuối cùng, hai tay đã dang chân của Tiểu Vũ ra, chuẩn bị…Thống khổ tê tâm liệt phế phảng phất muốn đem tâm của Đường Tam xé thành mảnh nhỏ. Đúng vào lúc này, hai mắt Đường Tam đã đỏ sậm, chợt có biến đổi.

Trong phút chốc, màu đỏ trong mắt đã đột nhiên biến mất, tử sắc kim quang phun ra, hình ảnh Tiểu Vũ cùng Bất Nhạc trước mắt liền bị nghiền nát. Tất cả huyễn cảnh chung quanh Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt biến mất.

Tay trái đập mạnh xuống đất, thân hình bắn lên, cả người Đường Tam trên không trung làm một hành động vặn mình, cánh tay phải phất đi bắn theo một luồng quang mang, hai tròng mắt màu tím nhìn kĩ vẻ mặt kinh ngạc của Thì Niên.

Một đạo hắc mang vô thanh vô tức đã tới trước người Thì Niên. Làm hồn thánh, Thì Niên phản ứng cực nhanh,nhưng lúc này hắn muốn né tránh đã không kịp nữa rồi. Song chưởng trong nháy mắt giơ lên, hồn lực cực độ ngưng tụ. Cánh tay trái có chút tê rần, hắc mang đã chạm vào nơi đó.Dù hắn trong nháy mắt không tiếc hao tổn hồn lực ngưng tụ cũng không thể ngăn trụ được.

Phịch

Đường Tam cả người như trái cầu da căng tròn, từ không trung thân thể nặng

nề ngã xuống mặt đất, hít từng ngụm khí thở hổn hển. Hai mắt hắn đã khôi phục bình thường, một tay miễn cưỡng chống đỡ thân mình đứng dậy, tay kia lau vết máu trên miệng.

Mặc dù đã chặn lại được hắc mang nọ, nhưng khuôn mặt Thì Niên lúc này cũng đã thừ ra, thì thào nói:*"Không, không có khả năng. Ngươi bất quá chỉ là một thiếu niên vừa qua khỏi bốn mươi cấp hồn lực, như thế nào có thể phá đệ thất hồn kĩ của ta chứ?"*

Đường Tam lạnh lùng nhìn hắn, đứng tựa vào một cây cổ thụ ở bên, miễn cưỡng chống đỡ thân thể mình.

"Ở trên thế gian này không có cái gì là không thể. Ngươi thua rồi."

"Ha ha ha". Thì Niên cười như điên nói:*"Ta thua? Ngươi tuổi còn nhỏ nhưng khẩu khí lớn thật. Mặc dù ta không biết ngươi thoát khỏi mộng cảnh của ta như thế nào nhưng ngươi cho rằng, như vậy là đủ để dành chiến thắng ư? Thật sự là rất buồn cười. Bằng vảo bảy mươi hai cấp hồn lực của ta, dù không dùng kĩ năng gì thì ngươi cũng không có khả năng phá vỡ hoặc chế trụ. Cho dù ngươi phá được kĩ năng của ta, kết quả vẫn không thay đổi. Bất quá trước khi ngươi chết ta cho ngươi một cơ hội. Ta rất tò mò muốn biết ngươi thoát khỏi mộng cảnh của ta như thế nào? Nói ra, ta sẽ cho ngươi được chết thống khoái."*

Đường Tam dựa vào đại thụ nói:*"Ngươi không có tư cách, làm quỷ hồ đồ đi. Diêm vương gọi ngươi canh ba, ngươi không thể sống tới canh năm. Vĩnh biệt"*

Thì Niên đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó, sắc mặt hắn trở nên quái dị. Cả người thân thể đã cứng ngắc, tay phải giơ lên chỉ vào Đường Tam, muốn nói cái gì đó nhưng nói không nên lời. Hai mắt hắn trừng trừng chết không nhắm được mắt.

Đường Tam lạnh lùng nhìn đối thủ, đối với tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt dường như đoán được trước.

Phịch một tiếng, thân thể Thì Niên ngã xuống đất, thất khiếu chảy huyết sắc,

trên người tràn ngập một tầng hắc sắc quang mang kì dị. Máu đen trên mặt đất không ngừng khuếch tán ra bên ngoài. Dần dần, thân thể Thì Niên từng bộ phận tan dần ra, rồi cứ như thế tan thành mây khói.

Thì Niên tự nhiên mà chết sao? Không, đương nhiên không. Trời cao rất công bình, loại vận khí này chỉ là tương đối thôi. Hắn chết là chết trong tay Đường Tam, hoặc nói cách khác là chết trong kế hoạch của Đường Tam.

Thân là hồn thánh bảy mươi hai cấp, vô luận thế nào Thì Niên cũng không ngờ tới Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam lại là khắc tinh của tất cả huyễn cảnh. Nếu là Tử Cực Ma Đồng ban đầu, có lẽ sẽ bởi vì chênh lệch hồn lực quá lơn mà không thể nào phá vỡ được đệ thất hồn kĩ của Thì Niên.

Nhưng là, Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đã được Vọng Xuyên Thu Thủy Lộ rèn luyện, trở thành hỏa nhãn kim tinh, đừng nói đệ thất hồn kĩ, cho dù là đệ cửu hồn kĩ, chỉ cần là huyễn cảnh đều không thể nào che được hai mắt của hắn.

Từ lúc Đường Tam phát hiện sự việc bất thường, hắn đã thầm vận Tử Cực Ma Đồng cẩn thận quan sát xung quanh. Lúc mà Thì Niên cho răng Đường Tam đang ở trong huyễn cảnh, thật ra Đường Tam vẫn biết vị trí chính thức của hắn, chỉ là thủy chung không phát tác mà thôi.

Bốn mươi cấp hồn sư cùng bảy mươi hai cấp chênh lệch quá lớn, Đường Tam biết cho dù chính mình muốn chạy trốn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cho nên, từ khi Thì Niên bắt đầu lộ ý muốn giết hắn, hắn liền cấp cho mình một cơ hội, kiến tạo một tình huống có thể nhất kích giết chết địch nhân. Đường Tam biết, đó chính là hi vọng sống sót duy nhất của mình.

Cho nên, hắn một mực chờ, cho dù huyễn cảnh hành hạ thống khổ, hắn cũng ẩn nhẫn chịu đựng, thẳng đến khi Tiểu Vũ sắp chính thức chịu nhục hắn mới bộc phát. Lúc đó cũng không phải là thời cơ tốt nhất mà Đường Tam muốn có, nhưng thực sự hắn đã không thể chịu được nữa.

Lấy sự thông minh của Đường Tam, hắn làm sao không biết Lam Ngân Thảo

bao phủ bên ngoài cơ thể không thể bảo vệ mình khỏi huyễn cảnh được? Không, đương nhiên không. sử dụng không phải là bảo vệ mình mà dùng để che mắt của Thì Niên mà thôi.

Dưới tình huống Thì Niên bị che mắt, Đường Tam lấy từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra một đồ vật, là phao cứu mạng duy nhất của hắn lúc này.

Ám khí Đường Môn bài danh đệ tam, Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương thiếp.

Không chọn lựa loại ám khí cơ quan, cũng không lựa chọn loại ám khí có thể bao phủ rộng do mình chế tạo là Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, bởi vì Đường Tam biết mình chỉ có một cơ hội.

Một khi thất bại, lấy chênh lệch hồn lực của song phương, cho dù đối phương không dùng tàn mộng võ hồn, trừ bỏ Diêm Vương thiếp, Đường Tam không có bất kì cái gì có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Hắn thậm chí không sử dụng bất kì kĩ năng khống chế nào với thân thể đối phương, bởi vì điều đó căn bản là không cần. Nhất là bởi vì Đường Tam cũng không có dư thừa hồn lực thi triển hồn kĩ. Với lại, đối phương có thể thoát khỏi Diêm Vương thiếp sao? Nếu là như vậy, ám khí này sao có thể bài danh đệ tam? Thế nào có thể được gọi là thiếp mời của Diêm Vương?

Hắc mang nhàn nhạt nọ, chính là toàn bộ hồn lực ngưng tụ của Đường Tam. Đây là do Đường Tam sau khi vượt qua bốn mươi cấp, mới có được một kích như vậy.

Lúc đầu tại Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, Đường Tam chế tạo được tổng cộng ba miếng Diêm Vương thiếp, lúc này mới bộc lộ ra hiệu quả kinh khủng của nó.

Diêm Vương thiếp, có hai hiệu quả đặc biệt, gọi là nhất thiếp song sát.

Đầu tiên là kịch độc. Kịch độc khó giải. Cho dù độc châm vừa vào cơ thể trong nháy mắt đem chi thể chặt đi cũng không thể ngăn cản độc tố lây lan.

Cho dù Đường Tam sử dụng Diêm Vương thiếp cũng phải vận Huyền Ngọc thủ tới cực hạn, không dám dễ dàng để tay tiếp xúc.

Sự kinh khủng thứ hai nằm ở cấu tạo của Diêm Vương thiếp. Sau khi vào cơ thể, nó sẽ lập tức vỡ vụn khiến độc tố theo huyết mạch đi khắp cơ thể, mảnh vỡ Diêm Vương thiếp cũng đánh thẳng vào trái tim.

Với nhất thiếp song sát này, Diêm Vương thiếp chưa bao giờ để ai sống sót, cho dù là ngay cả Đường Môn cũng không chắc là có thể giải độc. Cũng không phải Diêm Vương thiếp không có thuốc giải, thế gian luôn vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có độc dược ắt hẳn có giải dược.

Nhưng là, tốc độ lan truyền của Diêm Vương thiếp quá nhanh, cho dù là có giải dược, cũng không có cơ hội nào.

Diêm Vương thiếp vào cơ thể, chỉ cảm thấy có chút tê rần, không mang đến cảm giác thống khổ, nên lúc cảm giác bất thường cũng là lúc tử vong. Lấy bảy mươi hai cấp hồn lực như Thì Niên, cũng chỉ có thể nói vài câu rồi biến thành một bãi hắc thủy.

Đường Tam không có rời đi, bởi vì hắn đã không còn khí lực nữa rồi. Diêm Vương thiếp dễ phóng ra như vậy sao? Đem nội lực ngưng tụ một điểm, cho tới khi đến cực hạn mà Diêm Vương thiếp có thể chịu được, đem phóng đi. Chỉ có như vậy mới có thể phá vỡ lớp phòng ngự.

Bất kì hộ thể cương khí nào cũng không thể ngăn cản Diêm Vương thiếp xâm nhập, đây là điểm đáng sợ nhất của nó. Hơn nữa với thủ pháp phóng ám khí của Đường Tam, né tránh cơ hồ là không thể.

Ở thế giới này, có lẽ sẽ có trường hợp ngoại lệ. Dù sao có một số loại hồn kĩ phòng ngự có thể ngăn cản công kích của Diêm Vương thiếp, thí dụ như mấy tên Huyền Vũ Quy hồn sư mà Đường Tam từng gặp.

Lấy cái võ hồn Huyền Vũ Quy này tu luyện đến một trình độ nhất định, hơn nữa có sự chuẩn bị trước bảo vệ toàn thân, cũng không chắc không thể chống lại được Diêm Vương thiếp.

Đáng tiếc, Thì Niên là một vị huyễn cảnh hồn sư. Phòng ngự không phải là am hiểu của hắn. Càng huống chi, hắn nào biết Đường Tam lại có thứ ám khí kinh khủng như vậy.

Thở hổn hển từng ngụm, Đường Tam nhìn bãi hắc thủy đã làm cỏ dại xung quanh héo úa, trong lòng không nhịn được thở phào một hơi.

Muốn giết hắn, dù sao cũng là một vị hồn thánh bảy mươi hai cấp.

Nếu đối thủ không sử dụng huyễn cảnh mà là một vị cường công hệ hồn sư, cho dù mình có Diêm Vương thiếp, kết quả cũng chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi.

Trong nội tâm hắn, mãnh liệt cảm giác thấy thực lực của mình là không đủ.

Mặc dù trong đám bạn đồng trang lứa, chính mình có thể xem như nổi trội, nhưng cùng cường giả chân chính so sánh thì vẫn còn kém quá xa.

Từ trong túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một mảnh Long Chi diệp nhét vào mồm, khôi phục thể lực của mình. Trong lúc Đường Tam đang chuẩn bị điều tức một phen, nhanh chân phản hồi Sử Lai Khắc học viện, ánh mắt hắn chợt dừng lại ở một thải quang trên bãi hắc thủy.

Một cỗ kinh ngạc mãnh liệt nảy lên trong lòng. Hắn rất hiểu rõ tính ăn mòn của kịch độc trong Diêm Vương thiếp.

Đừng nói là quần áo, cho dù cứng cỏi như bảo thạch cũng bị độc tố trong đó ăn mòn thành nước. Vậy đến tột cùng là đồ vật gì lại không bị độc dịch ăn mòn?

Cố gắng chống thân thể đứng lên, Đường Tam cẩn thận đến gần bãi hắc thủy. Khi hắn nhìn rõ vật phát ra thải quang đó, đồng tử không tự giác co rút lại.

Đó là một đoạn xương, dài khoảng bảy tấc, từ vị trí mà xem, thì đó chính là một đoạn thu nhỏ của xương cánh tay trái.

Hai chữ chợt khuếch tán trong đầu Đường Tam, làm đại não hắn nhất thời lâm vào trống rỗng.

Hồn cốt.

Đúng vậy, cái này khẳng định là hồn cốt, cánh tay trái hồn cốt. Không ngờ Thì Niên có tàn mộng võ hồn, lại còn có một kiện bảo vật như vậy.

Đường Tam trong lòng không có vui mừng đan xen với sợ hãi, mà chỉ là sợ hãi. Nếu lúc trước Thì Niên dùng hiệu quả của khối hồn cốt này, như vậy…

------oOo------

Chương 255: Lại là một khối hồn cốt: Vũ trụ thiên không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Kí

Biên dịch: A Lá

Trong chỗ trong độc dịch biến hóa từ thi thể Thì Niên bảy mươi hai cấp hồn thánh mà thành, Đường Tam thấy được một khối hồn cốt chiếu sáng bảy màu lóng lánh rực rỡ.

Khối hồn cốt này xuất hiện, khiến cho Đường Tam trong lòng một trận sợ hãi. Hắn làm sao mà không sợ hãi được cơ chứ? Nếu lúc trước Thì Niên sử dụng hết uy lực của khối hồn cốt này, cho dù không dùng vũ hồn, cũng tuyệt không phải bản thân hắn có khả năng ngăn cản. Thực lực của song phương trong lúc đó vốn là chênh lệch thật lớn, hơn nữa lại còn một khối hồn cốt như vậy.

Đường Tam biết, mình quả thật là may mắn, nếu không phải nữ thần may mắn chiếu cố, có lẽ mình bây giờ đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

Thì Niên thật sự xem thường Đường Tam rồi, lấy thực lực bảy mươi hai cấp của hắn, cũng căn bản không có khả năng nghĩ đến sử dụng hồn cốt đối với Đường Tam. Hắn đối với Đường Tam trực tiếp dùng tới đệ thất hồn kỹ mộng yểm của mình, đã là tương đối cẩn thận.

Nếu không phải Đường Tam có tử cấp ma đồng có khả năng phá hỏng hết thảy loại hồn kỹ mê huyễn, nếu không có tuyệt sát Diêm Vương Thiếp bá đạo nọ, nếu không phải Thì Niên không có toàn lực ứng phó. Tất cả những điều đó, chỉ cần thiếu một thứ, vậy thì kẻ chết nhất định chính là Đường Tam.

Quần áo trên người của Đường Tam đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt hết, hắn từ bên cạnh bẻ xuống một nhánh cây, coi chừng cẩn thận đem khối hồn cốt nọ khều ra, lúc hồn cốt được lấy ra xong, nhánh cây trong tay hắn cũng đã bị ăn mòn hầu như không còn.

Từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra nước sạch lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đem khối hồn cốt nọ tiến hành tẩy rửa.

Ngoài ý muốn của Đường Tam chính là, ở trên cái khối hồn này nhìn qua hết sức huyễn lệ cũng không có dính cái độc dịch gì, cho dù là nước sạch tiếp xúc, cũng chỉ trong nháy mắt là chảy xuống, hoàn toàn không tại lưu lại trên nó một giọt nước nào.

Không hổ là một tồn tại chí bảo trong hàng vạn hồn thú. Nghỉ ngơi một lát, Huyền Thiên Công của Đường Tam khôi phục được vài phần, tay phải vận công, dùng Huyền Ngọc Thủ cầm khối hồn cốt nọ lên.

Hồn cốt vừa chạm vào tay, lập tức truyền đến một cổ cảm giác cực kỳ kỳ dị, phảng phất bản thân nó nhất định thuộc về một bộ phận của mình, nhất là khi Đường Tam dùng tay trái chạm tới khối hồn cốt, ẩn chứa năng lực đặc thù trong đó biến đổi chui vào trong cánh tay trái một cách tự nhiên.

Đường Tam tin tưởng, chỉ cần chình mình hơi chút dùng Huyền Thiên Công tiến hành dẫn tới, lập tức sẽ cùng khối hồn cốt này dung làm một thể.

Đối với hồn sư mà nói, còn có cái gì có thể so sánh với lực hấp dẫn của hồn cốt đây? Dù cho Đường Tam hai kiếp làm người, lúc này cũng không khỏi

tim đập nhanh hơn, ngay cả tay cầm hồn cốt cũng đang run nhè nhẹ.

Trong nội tâm, một âm thanh không ngừng thúc giục hắn nhanh cùng khối hồn cốt này dung làm một thể, tránh đêm dài lắm mộng.

Một khi hoàn thành dung hợp, Đường Tam đã đem mình trở thành hồn sư có hai khối hồn cốt, thêm một khối hồn cốt, là tương đương thêm một cái bảo vệ tính mạng, hoặc là kỹ năng mạnh mẽ để tiêu diệt địch. Mặc dù Đường Tam nhìn không ra khối hồn này có cái dạng năng lực gì, nhưng hắn có thể dám chắc, khối hồn cốt này là vật phi phàm. Hoặc là nói, bất cứ một khối hồn cốt nào đều không có khả năng là vật bình thường.

Sau khi làm hồn thú tử vong, có thể rơi ra đặc thù vật phẩm chính là hồn cốt. Đường Tam lúc trước nghe đại sư tỉ mỉ giải thích qua cách dùng đồ với mức độ trở ngại sau khi thu được dựa trên một đời tri thức của mình.

Hắn ẩn ước đoán được, hồn cốt này tồn tại, tương đương phật giáo xá lợi tử tại tiền thế của mình. Chỉ bất quá hồn cốt là xá lợi tử hồn thú của mà thôi.

Hồn thú tu vi càng cao, tỉ lệ tạo ra hồn cốt lại càng lớn. Nhưng chỉ có mười vạn năm hồn thú mới có thể một trăm phần trăm tạo ra hồn cốt. Đó cũng là nguyên nhân chính tại sao hồn hoàn của mười vạn năm hồn thú thủy chung được xếp đầu bảng quý hiếm trên đại lục.

Nếu khi năng lực của mình đủ thừa nhận, liệp sát một đầu hồn thú mười vạn năm, chẳng những có thể được hồn hoàn mười vạn năm vô cùng cường đại, đồng thời cũng lập tức thu được một khối hồn cốt mười vạn năm từ trên mình hồn thú.

Đáng tiếc, hồn thú mười vạn năm tồn tại thật sự rất là ít. Trong lịch sử cả giới hồn sư cũng không xuất hiện quá vài lần.

Đường Tam hít liên tiếp hai ngụm không khí, miễn cưỡng đè nén tham vọng dung hợp khối hồn cốt này xuống, nghiến răng, lúc này mới đem cái đó bỏ vào trong như ý bách bảo nang của mình.

Hắn đương nhiên không phải không muốn hấp thu khối hồn cốt này, sở dĩ

không có tùy tiện hấp thu chính là bởi vì đại sư đã dạy hắn.

Hồn cốt tất nhiên là cực phẩm bảo vật. Nhưng so với hồn hoàn thì giống nhau, hồn cốt bất đồng đối với bất đồng hồn sư tác dụng tuyệt không giống nhau. Hồn cốt mặc dù sẽ lại rơi ra sau khi hồn sư tử vong, nhưng chỉ cần tánh mạng của hồn sư còn tồn tại, nó cũng không cách nào thay đổi.

Nói cách khác, hồn sư một khi cùng khối hồn cốt tiến tới dung hợp, vậy khối hồn cốt này sẽ như hồn hoàn đi theo hắn cả đời.

Tại phương diện này, hồn cốt thậm chí so với hồn hoàn càng thêm bá đạo. Hồn hoàn còn có một loại phương pháp có thể từ trên người giải trừ, nhưng nó sẽ không cách nào lại thu được hồn hoàn đại giới.

Tỷ như, một vị Phong Hào đấu la có chín hồn hoàn, nếu bỏ đi một cái hồn hoàn trên người của mình, vậy hắn vĩnh viễn không có khả năng thu lại được đệ cửu hồn hoàn. Chỉ có thể là bát hoàn hồn đấu la mà thôi.

Bởi vậy, bỏ đi hồn hoàn cũng chỉ là nói trên lý luận mà thôi. Mà muốn bỏ đi hồn cốt thì chỉ có một loại tình huống. Chính là hồn sư chết, nếu không nói, tuyệt đối không cách nào từ bỏ.

Lúc đầu Đại sư lúc dạy hắn đã từng nói qua, hồn cốt mặc dù tốt, nhưng càng phải chọn thích hợp cho mình, nếu như hồn cốt không rõ tác dụng, không nên hấp tấp vội vàng dung nhập, nói không chừng, có thể lãng phí một trong sáu vị trí hồn cốt trên người của mình.

Tri thức của đại sư tại phương diện này đương nhiên không có sai, nhưng lực hấp dẫn của hồn cốt đối với hồn sư thật sự quá lớn. Nếu không phải nói tâm chí của Đường Tam trầm ổn kiên nghị, sợ rằng tại lúc phát hiện hồn cốt, chính là sẽ cùng nó dung hợp.

Cho dù hồn cốt chênh lệch đi nữa, nhưng nếu không có tác dụng, thì về mặt tổng thể cũng không khá hơn bao nhiêu. Đừng nói là hồn sư bình thường, cho dù là Phong Hào đấu la cũng vị tất có khả năng có hồn cốt phù hợp với mình, càng không cần phải nói tập hợp đủ sáu khối hồn cốt rồi.

Độc tố của Diêm Vương Thiếp mặc dù bá đạo, nhưng sau khi độc tố phóng thích, thiếu máu phát động nó sẽ mất đi tác dụng vốn có của nó, cho nên Đường Tam không cần lo lắng Thì Niên biến thành hắc thủy sẽ đối hoàn cảnh xung quanh sinh ra ảnh hưởng xấu nào cả.

Nghỉ ngơi chỉ chốc lát, Đường Tam cũng không dám ở lại đây lâu, ngoại trừ Thì Niên ra ai có thể nói, không có người khác của Thương Huy học viện đến đối với hắn bất lợi đây? Sau khi thể lực đã khôi phục vài phần, Đường Tam lập tức rời khỏi rừng cây, vì an toàn của bản thân, hắn không thể không thúc dục Tử Cực Ma Đồng, lúc ra khỏi rừng cây vừa hết sức nhìn quan sát bốn phía, vừa chú ý cẩn thận trở về Thiên Đấu thành.

Cũng may là từ rừng cây tới Thiên đấu thành khoảng cách cũng không xa lắm, khi tiến vào thành, Đường Tam có cảm giác hư thoát của hồn lực trong cơ thể, rất nhanh trở về Sử Lai Khắc học viện.

Còn chưa đi tới cửa học viện, Đường Tam đã nhìn thấy được Tiểu Vũ đang đứng đợi lo lắng ở đấy.

"Ca---" Vừa thấy Đường Tam, Tiểu Vũ nước mắt ào ạt tuôn ra, cũng tự phi tới.

Lúc xuất hiện dự cảm điềm xấu, mọi người Sử Lai Khắc học viện rất nhanh trở về học viện. Khi mọi người phát hiện Đường Tam quả nhiên vắng mặt, Tiểu Vũ nhất thời rơi vào trong khủng hoảng, mọi người đều chia nhau ra ngoài tìm kiếm, để cho Tiểu Vũ ở tại chỗ này đợi.

Cuối cùng Đường Tam cũng quay lại. Tiểu Vũ dưới tình huống vô cùng kích động lao tới cực nhanh, nếu là trạng thái bình thường, Đường Tam tự nhiên có thể tiếp được nàng, nhưng Đường Tam bây giờ lại đang suy yếu, Tiểu Vũ lao tới nhất thời không đỡ được, làm cho lúc nàng đụng vào trong lồng ngực Đường Tam, hai người đồng thời hướng mặt đất ngã xuống.

May là, sự dẻo dai cùng với phản ứng cực nhanh của Tiểu Vũ, ngay khi hai người sắp ngả xuống đất, nàng một tay trên mặt đất một tay chống đỡ, mặc dù không có thể ngăn cản chiều hướng hai người ngã xuống đất, nhưng cũng làm xung lượng chậm lại. Thân thể mềm mại tràn ngập hương thơm nhảy vào

lòng ngực của mình, Đường Tam chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, nhưng tâm tình này đồng dạng an tâm cũng tập kích trong lòng, hạ ý thức, hắn ôm lấy Tiểu Vũ gắt gao ôm vào trong ngực của mình. Giờ khắc này, nội tâm hắn đồng dạng tràn ngập lửa nóng cùng sợ hãi.

Mặc dù hắn lợi dụng Diêm Vương Thiếp đánh chết thành công Thì Niên, nhưng vì không bị Thì Niên phát hiện dị thường, hắn cũng hoàn toàn bị trúng đệ thất hồn kỹ Mộng Yểm của Thì Niên mang đến huyễn cảnh. Mặc dù Tử cực ma đồng giúp con mắt có cái nhìn trung thực, nhưng sợ hãi sinh ra trong huyễn cảnh lại cũng không có hoàn toàn mất đi, ôm Tiểu Vũ, trong đầu Đường Tam không thể áp chế cứ hiện ra Tiểu Vũ lúc ấy bị đại thúc có gương mặt hèn mọn bỉ ổi, đối hắn mà nói, cơ hồ không có sợ hãi gì có thể so sánh được.

Ôm chặt Tiểu Vũ, hắn thậm chí muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể mình, che chở thật tốt.

Tiểu Vũ cũng cảm giác được rõ ràng tâm tình biến hóa của Đường Tam, mặc dù hơi thở nóng rực của hắn đã làm trống ngực của Tiểu Vũ gia tốc, nhưng nội tâm nàng sợ hãi so với Đường Tam còn mạnh mẽ hơn. Thời gian chờ đợi mặc dù không lâu lắm, nhưng mỗi một phút đều là sự dày vò, nàng cũng không biết nếu Đường Tam thật sự xảy ra việc gì thì chính mình sẽ như thế nào.

Chia lìa ngắn ngủi này, làm bọn hắn khắc sâu cảm nhận được sự quan trọng trong lòng lẫn nhau.

Đường Tam ý thức dần dần mơ hồ, nhưng hai tay hắn lại thủy chung ôm chặt Tiểu Vũ, thẳng đến khi tất cả ý thức mất đi cũng không có buông ra.

Diêm Vương Thiếp nội lực phải tiêu hao so với trong tưởng tượng của hắn còn muồn nhiều hơn, bất luận là tinh thần hay là nội lực, tiêu hao của Đường Tam cũng đã tới một cái bờ vực cực độ nguy hiểm.

Lúc này gặp lại Tiểu Vũ, trở lại trước cửa học viện, nội tâm hắn buộc chặt cuối cùng cũng buông lỏng, thân thể cũng chịu không được đã kích mang đến do mệt mỏi đến từ tinh thần cũng như thể lực, lập tức tiến vào trạng thái hôn

mê.

Không biết qua bao lau, lúc Đường Tam từ từ trong hôn mê tỉnh táo lại, hắn phát hiện chính mình đã nằm ở trên giường túc xá rồi.

Ý thức dần dần tĩnh lại, cảm giác suy yếu trong cơ thể đã đỡ rất nhiều, nội lực trong cơ thể có thể tự động điều chỉnh chức năng khôi phục lại một chút, chóp mũi chậm rãi hít thở, thúc dục nội lực trong kinh mạch chuyển động một vòng, Đường Tam lúc này mới mở hai mắt.

Bản thân hắn cũng không có bị thương, chỉ là tinh thần cùng nội lực tiêu hao quá lớn, mới dẫn đến hôn mê, lúc này trải qua một đoạn thời gian ngủ say, đã có một chút khôi phục.

Lúc này Đường Tam mới phát hiện, trong tay trái của mình đang nắm một cái tay nhỏ bẻ mềm mại, chính là thuộc về Tiểu Vũ, lúc này, nàng đang ngồi ở bên gường, nằm ở bên người mình đang ngủ li bì. Lờ mờ có thể nhìn ra, hai mắt của nàng đúng là vẫn còn đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại có chút tái nhợt, bím tóc thon dài rủ lại bên giường, lông mi thật dài khoác lên trên mí mắt, thỉnh thoảng rung động rất nhỏ, hiển nhiển, nàng ngủ cũng không hề bình thản.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu mỹ của nàng, tóc dài đen nhánh, còn có giữa lông mày vẫn nhíu như trước vì từ trong sợ hãi đã hoàn toàn khôi phục lại, trong lòng Đường Tam tuôn ra vô hạn thương tiếc khó có thể khắc chế.

Khe khẽ xuống giường, lại nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, giống như là ôm lấy một mảnh vải mỏng, đem nàng đặt ở trên giường của mình, hành động này, chỉ là để cho nàng ngủ được thoải mái một chút.

Không biết là động tác của Đường Tam quá nhẹ nhàng, hay là Tiểu Vũ thật sự quá mệt mỏi, nàng cũng không có tỉnh lại, chỉ là trong mơ theo ý thức, hai tay quấn quanh trên cổ hắn, nói cái gì cũng không chịu buông ra.

Tất cả đều rất tự nhiên, hắn đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực mình, cái chăn tốt, không có đi dùng tu luyện khôi phục nội lực của mình, tại trong lòng tràn đầy nhu tình, hắn làm bạn cùng nàng ngủ tiếp. Không có một tia

dâm tà, cho dù có chỉ là vô tận nhu tình.

Lông mày của nàng bất tri bất giác giản ra, tại trong tâm của hắn có một loại ôn nhu an ủi, một loại an bình ấm áp trước đó chưa từng có từ trên giường đơn giản yên lặng tản ra.

Sáng sớm. Những ánh mặt trời đầu tiên từ ngoài chiếu vào phòng thì, Tiểu Vũ từ trong ngực Đường Tam giật mình tỉnh dậy, có lẽ là có sự ăn ý. Hai người cơ hồ đồng thời mở mắt, lại cùng nhắm lại rất nhanh

Một mảnh dày đặc màu đỏ tại trên mặt nàng khuếch tán, hắn trong xấu hổ muốn lặng lẽ buông tay ra, rồi lại bị nàng trở tay ôm lại.

Hai người người nào cũng không có mở miệng, ai cũng không có nói nửa câu gì, chỉ có tiếng tim đập nhanh hơn một cách khác thường.

Tiếng bước chân đến gần vang lên, hai người như là kinh cung chi điểu (chim thấy cung bắn) nhanh chóng tách ra. Cố không tỏ ra xấu hổ, Đường Tam từ trên giường bay nhanh xuống phủ thêm áo ngoài cho mình.

"Tiểu Vũ, Tiểu Tam có tốt hơn chưa?" Tiếng gõ cửa vang lên, người tới là Áo Tư Tạp.

Đường Tam hướng Tiểu Vũ nhìn lại, lúc này Tiểu vũ đã từ trên giường đứng dậy, trên mặt một mảnh đỏ ửng nói cái gì cũng không che dấu được, hai người liếc nhau, Tiểu Vũ chỉ về chính mình, lại chỉ về cửa, chỉ chỉ Đường Tam, cuối cùng chỉ chỉ cái giường.

Rất ăn ý không một tiếng động làm cho Đường Tam một lần nữa nằm lại trên giường, Tiểu Vũ hít mấy ngụm không khí, bình phục lại trống ngực của mình, lúc này mới mở của.

Nhìn Tiểu Vũ mặt cười chưa hết ửng đỏ, Áo Tư Tạp có chút nghi hoặc nói:*"Tiểu Tam thế nào rồi?"*

Tiểu Vũ nói:*"Hắn còn không có tỉnh, bất quá hơi thở đã đều đặn rất nhiều rồi, hắn là không có chuyện gì đâu."*

Áo Tư Tạp mắt đầy thâm ý nhìn nàng liếc mắt, hắc hắc cười nói: *"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Để cho hắn nghỉ ngơi một hồi đi. Ta đi trước ăn điểm tâm đây. Có muốn hay không cùng nhau đi. Được rồi, đại sư nói. Tiểu Tam một lát tỉnh lại, trực tiếp đi tìm hắn."*

Tiểu Vũ vội vàng gật đầu, lúc này nàng thật muốn Áo Tư Tạp nhanh chóng rời đi, để cho tâm tình của mình ổn định một chút.

Đợi Tiểu Vũ đóng cửa lại, Đường Tam mới từ trên giường một lần nữa ngồi xuống, hai người liếc nhau, Tiểu Vũ có chút kinh hoảng cúi đầu, Đường Tam đi tới bên người nàng, xoa xoa đầu của nàng nói: *"Ta đã không có việc gì rồi, ta đi tìm sư phụ."*

Thẳng đến khi Đường Tam đi khỏi phòng, tâm tình của Tiểu Vũ mới từ từ bình phục lại. Hai tay đang che mặt của mình, nàng phát hiện, những điều gì đó trong đầu mình vốn vẫn không có khả năng nhìn thấy rõ ràng, bây giờ hiện ra rất rõ ràng, trong mắt đẹp toát ra vài phần quang mang đặc thù cùng vài phần kiên định, còn lại là mang theo một tia mỉm cười.

Cuối cùng nhìn thoáng qua giường đệm tối hôm qua ngủ, lúc này mới bước nhanh đi ra ngoài

"Sư phụ, ta tới." Đường Tam đi tới phòng của đại sư thì cửa phòng đã được mở sẵn.

Trên bàn của đại sư, xếp đặt bữa sáng thật thịnh soạn.

Đại sư mỉm cười nói: *"Ăn cái gì trước đi. Ăn xong rồi hãy nói."*

Đường Tam cũng không khách khí, buổi tối ngày hôm qua đã không ăn cái gì, sức ăn của hắn lại luôn luôn không nhỏ, lập tức đi tới ngồi xuống, nhanh chóng ăn uống. Trong khoảng thời gian này đại sư cũng không đặt câu hỏi, chỉ là lẳng lặng suy tư điều gì đó.

Cho đến sau khi Đường Tam đem bữa sáng trên bàn quét sạch bóng không còn chút nào, đại sư mắt đầy thâm ý nhìn hắn mới nói: *"Ngày hôm qua có*

đúng hay không có người đánh lén ngươi? Đem tất cả ngươi đã trải qua kể lại cho ta biết." Đối với đại sư, Đường Tam dĩ nhiên không có gì giấu diếm, hắn lập tức gật đầu nói: *"Là Thì Niên của Thương Huy học viện."*

Sắc mặt đại sư chợt biến đổi, đồng tử co rút lại một chút: *"Ngươi nói chính là Tàn Mộng Thì Niên?"*

Đường Tam gật đầu: *"Đúng vậy."* Vừa nói, hắn đi ra đóng cửa phòng lại, có chút vật là không thể để cho ngoại nhân thấy.

Sắc mặt của đại sư rất khó nhìn, cau mày: *"Hắn sao lại hảo tâm như vậy, dĩ nhiên lại đem ngươi thả trở về? Thì Niên người này luôn luôn nổi tiếng nham hiểm độc ác, hơn nữa vũ hồn đặc thù nọ của hắn, bất luân là tấn công địch hay là chạy trốn, đều tương đương khó đối phó. Được liệt vào dị hình khống chế hệ hồn sư, rất khó đối phó."*

"Hắn đã chết. Bị ta giết." Đường Tam trực tiếp nói ra kết quả.

Đại sư ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Đường Tam: *"Ngươi giết hắn?"*

Đường Tam gật đầu:*"Chuyện đó là như thế này...."* lập tức hắn đem chính mình ngày hôm qua sau khi ly khai Thiên Đấu Đại Đấu Hồn tràng gặp những tình hướng đều kể lại một lần.

Ngay cả bí mật của Diêm Vương Thiếp cũng không có giấu diếm. Nếu nói tại trên cái thế giới này người nào là hắn tín nhiệm nhất, có thể không phải Đường Hạo cha của hắn, nhưng dám chắc là Đại Sư.

Đối với Đường Tam mà nói, đại sư đối với hăn so với Đường Hạo còn hơn nhiều. Với cha là thân tình, với đại sư là thân tình cùng kình trọng.

Nghe Đường Tam giải thích, thần sắc của Đại sư không khỏi trở nên kỳ dị, khi hắn nghe Đường Tam nói từ trên người Thì Niên thu được khối hồn cốt bảy màu thì suýt nữa kinh hô lên tiếng, mạnh mẽ từ trên chỗ ngồi của mình đứng lên.

Cực kỳ kích động nhìn Đường Tam, thậm chí ngay cả thân thê cũng có chút

run rẩy.

"Lấy ra cho ta xem. Nhanh." Đại sư nói có chút vội vàng.

Đường Tam từ trong Như Ý Bách Bảo Nang đem khối hồn cốt bảy mày lấy ra, để vào trong tay đại sư.

Đại sư nâng hồn cốt, trống ngực của hắn không ngừng gia tốc. Mặc dù cả đời hắn nghiên cứu vũ hồn, nhưng rõ ràng chứng kiến một khối hồn cốt như thế lại chính là lần đầu tiên.

Cho dù là lúc tại Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, hắn cũng không có cơ hội tiếp xúc một khối hồn cốt ở khoảng cách gần như thế này.

Đối với hồn sư mà nói, hồn cốt giống như là tánh mạng thứ hai, không ai lại dễ dàng đem hồn cốt của mình thể hiện ra ngoài. Với hồn cốt của mình càng cực độ giữ bí mật. Cho dù là phong hào đấu la cùng là như thế.

Càng không ai lại đem hồn cốt tùy thân mang theo trên người, chỉ cần là thu được loại hi thế kỳ trân này, trước tiên sẽ dung nhập bản thể, tăng cường thực lực bản thân.

Tinh thần của đại sư tập trung nhìn kỹ khối hồn cốt nọ, thật lâu không thể tự kiềm chế.

"Tiểu Tam, ngươi thật sự đã lớn." Khe khẽ thở dài, đại sư cẩn thận đem hồn cốt một lần nữa giao lại trong tay Đường Tam, ý bảo hắn mau nhanh thu hồi về Như ý Bách Bảo Nang.

Thu hồn cốt, Đường Tam có chút khó hiểu nhìn về phía đại sư, hắn không rõ tại sao sư phụ lại nói như vậy.

Đại sư than nhẹ một tiếng: *"Nhìn thấy hồn cốt, ngươi còn có thể không quên dặn dò của ta, không có đem nó trực tiếp hấp thu, cái này đã chứng minh, tâm tính của ngươi đã thật xa thường nhân. Cuối cùng ta cũng có thể yên tâm sau khi tham gia đại hội lần này cho ngươi tốt nghiệp."*

Trong mắt Đường Tam nhiều hơn vài phần quyến luyến:*"Không, sư phụ, ta còn muốn đi theo ngài tiếp tục học tập."*

Đại sư sái nhiên cười nói: *"Ta có thể dạy ngươi cái gì, ngươi sớm đã học hết không sai biệt lắm. Ngươi bây giờ cần làm chính là không ngừng đem lý luận tri thức của ta biến thành sự thật. Tình huống này cùng là ta hy vọng thấy nhất. Tiểu Tam, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận lúc nào, thực chiến mới là trọng yếu nhất. Nếu không phải có kinh nghiệm thực chiến phong phú, ngươi bây giờ sợ rằng đã là một cỗ thi thể. Không nghĩ tới, nhãn công thần kỳ nọ của ngươi có thể phá trừ vũ hồn Tàn Mộng của Thì Niên, còn có ám khí kích độc nọ. Ta nghĩ, ngươi cũng hẳn là biết chính mình tại trong chiến đấu ngày hôm qua là may mắn cở nào, thiếu một chút nữa ngươi có thế đã biến thành thi thể rồi."*

Đường Tam đương nhiên biết, không cần phải nói hồn cốt, nếu Thì Niên không phải âm hiểm không sử dụng hồn kỹ biến thái của mình, nếu hắn chỉ là bằng vào hồn lực mạnh mẽ, sợ rằng Đường Tam đã chết rồi. Càng huống chi khi đó Thì Niên còn có một khối hồn cốt.

Sắc mặt của đại sư đột nhiên trở nên ngưng trọng: *"Chuyện này, ngươi không nên nói với bất kỳ ai. Cho dù là Sử Lai Khắc thất quái, Phất Lan Đức bọn họ cũng không được nói. Tàn Mộng Thì Niên mặc dù đã mất tích, nhưng người này cùng ngươi không có bất luận quan hệ gì. Khối hồn cốt này càng như thế, đừng cho bất luận kẻ nào biết. Cái mà bọn họ gọi là ôm ngọc bích trong người là có tội, ta tuyệt không hy vọng ngươi bởi vì nó mà gặp phải họa sát thân. Ngươi hiểu được không?"*

Đường Tam gật đầu, nhưng hắn vẫn còn nhịn không được hỏi: *"Sư phụ, tác dụng của khối hồn cốt này đến tột cùng là cái gì?"*

Đại sư trầm ngâm nói:*"Từ quan sát bên ngoài cùng khí tức của hồn cốt cốt này phát ra, ngươi không có đem khối hồn cốt này hấp thu, đúng là thập phần chính xác. Bởi vì nó cũng không thích hợp ngươi. Khối hồn cốt này hẳn là thuộc về loại bảo thạch, tối thích dùng huyễn cảnh hệ hồn sư cùng phụ trợ hệ hồn sư, cùng Thì Niên phối hợp rất tương xứng. Nhưng ngươi lại bất đồng, ngươi cũng không thuộc về loại hồn sư này. Cho dù sử dụng khối hồn cốt này, cũng bất quá gia tăng cho mình một cái kê lặc(gân gà, việc làm vô*

bổ - A Kí) kỹ năng mà thôi. Thuộc tính kèm theo cũng không tốt. Đương nhiên, so với không có vẫn mạnh hơn một chút.

*"*Trước đây, ta sở dĩ nhiều lần nhắc nhở ngươi, sau khi nhận được hồn cốt đừng nóng lòng dung nạp, chính là xuất phát từ nguyên nhân này. Khối hồn cốt này tuy là không thích hợp ngươi, nhưng sẽ thích hợp người khác. Tốt nhất chính là, dùng nó đến đổi lấy một khối hồn cốt thích hợp cho ngươi. Vì vậy, khối hồn cốt này tuy rằng không thích hợp trực tiếp sử dụng, nhưng là nó đối với ngươi mà nói, thì tương đương với việc có một kiện có thể dùng để đổi lấy một món đồ thích hợp cho bản thân. Miễn là nắm chắc thời cơ thích đáng, đối với ngươi thật là chỗ tốt không thể nghi ngờ.*"*

*Đường Tam nhịn không được hỏi: "*Hồn cốt kia có cái dạng gì mới thích hợp ta đây?*"*

*Đại sư không chút do dự nói: "*Lực lượng hình hồn cốt cùng thực vật hệ hồn cốt.*"*

Đường Tam ngây ngẩn cả người, thực vật hệ hồn cốt hắn còn có thể đủ lý giải, nhưng lực lượng hình hồn cốt này lại là vì cái gì?

*Đại sư cùng Đường Tam thầy trò nhiều năm, tự nhiên nhìn ra được hắn trong lòng nghi hoặc: "*Thực vật hệ hồn cốt đối với ngươi thật là chỗ tốt không cần nói cũng biết, về phần lực lượng hình hồn cốt, chỗ tốt lớn nhất chính là tăng cường đối với bản thân ngươi. Đồng thời, cũng là vì tương lai đệ nhị vũ hồn của ngươi mà chuẩn bị. Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên tông các ngươi, chính là lực lượng lộ tuyến. Còn nhớ rõ ta đã nói qua với ngươi, chỗ vướng mắc lớn nhất của song sinh vũ hồn sao? Đó chính là thân thể không thể chịu đựng quá nhiều phụ gia thuộc tính hồn hoàn. Mà lực lượng hình hồn cốt lại đối với ngươi cải tạo thêm một bước, cho ngươi có khả năng chịu đựng áp lực lớn hơn nữa.*"*

" Thì ra là thế.*" Đường Tam lúc này mới hiểu được nỗi khổ tâm của đại sư. "*Ta khi nào thì nên đi đổi khối hồn cốt này đây?*"*

*Đại sư suy nghĩ một chút, nói: "*Trước tiên đừng cấp bách, việc này cũng không phải một mình ngươi có thể hoàn thành. Hồn cốt ở giới hồn sư quả

thực rất mẫn cảm. Nếu sau lưng ngươi thực lực cũng không đủ uy hiếp, chẳng những đổi không được hồn cốt phù hợp mình, còn có thể đưa tới họa sát thân. Đợi qua vài năm rồi nói sau. Nếu mà ngươi có thể gặp được phụ thân ngươi. Thì có thể đem chuyện này làm sớm trước thời hạn. Có hắn ở đây, sẽ không có người nào có thể đụng đến ngươi. Hoặc là đợi khi ngươi có thể trở lại Hạo Thiên tông, nhận được sự ủng hộ của Hạo Thiên tông."

" Thi đấu ngươi cũng không cần phải tham gia, tiêu hao lớn như vậy làm cho ngươi không thích hợp tham gia trận đấu của ngày hôm nay. Đối thủ hôm nay của các ngươi cũng không mạnh lắm, có bọn họ mấy người đủ để ứng phó rồi. Đối với các đồng đội của ngươi, ngươi nói cho bọn chúng ngày hôm qua đột nhiên có điều ngộ đạo, đến ngoài thành tu luyện một đoạn một đoạn thời gian, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma. Cho nên mới hao hết hồn lực trong cơ thể. Ta sẽ giúp ngươi từ bên cạnh che dấu che dấu."

Mặc dù đối với thận trọng thận trọng của đại sư mà Đường Tam có chút không cho là đúng, nhưng hắn vẫn sẽ không làm trái ý tứ của đại sư, sư phụ cũng là vì tốt cho mình. Huống chi cẩn thận một chút cũng không có chỗ có hại nào.

Dự tuyển thi đấu tiếp tục, sau khi vòng thứ mười kết thúc, các chi đội ngũ tham gia Thiên Đấu Thành dự tuyển thi đấu đều đã có khoảng cách.

Sử Lai Khắc học viện lấy chiến tích kiêu nhân mười trận toàn thắng, xếp hạng thứ nhất không nhường cho ai.

Cùng bọn họ có thành tích chiến đấu giống nhau còn có vài chi đội ngũ khác, cũng chính là là bốn tông còn lại trong năm nguyên tố học viện trừ bỏ Tượng Giáp tông.

Kẻ khác kỳ quái chính là, Sử Lai Khắc học viện ngoại trừ giai đoạn đầu đụng tới ngoài tượng giáp tông, cũng không có đụng chạm một chi đội trong năm nguyên tố học viện nào cả.

Mà Tượng Giáp tông liền đụng ngay năm chi học viện khác, hơn nữa không hề ngoại lệ đều bại trận. Phòng ngự của bọn họ dường như không có tác dụng gì.

Đến lúc này, Sử Lai Khắc học viện cùng bốn chi nguyên tố học viện khác xếp năm hạng đầu dự tuyển tái, hơn nữa thành tích chiến đấu toàn bộ đều là toàn thắng.

Tượng Giáp học viện cũng cực kỳ thê thảm, mười trận năm thắng năm thua, thứ tự chỉ ở vị trí trung bình không tiến lên được. Đừng nói chính Tượng Giáp học viện không nghĩ tới, người tổ chức giải thi đấu cũng không nghĩ đến kết quả như vậy.

Này cũng làm các chi đội ngũ hoàn toàn tạo thành khoảng cách, nhóm năm chi đội ngũ xa xa dẫn đầu.

Nhưng là, trận đấu kế tiếp không hề thoải mái, đối thủ vòng thứ mười một của Sử Lai Khắc học viện, chính là Sí Hỏa học viện một trong năm nguyên tố học viện. Toàn bộ lấy hồn sư thuộc tính hoả tôả thành một chi chiến đội cường đại.

Vòng đấu này, Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện trong top năm đội đứng đầu không thể nghi ngờ tạo thành một trận chiến đáng theo dõi nhất. Bọn họ cũng không nghi ngờ được xếp hạng trung tâm trên lôi đài.

Trận đấu còn chưa có bắt đầu, trên khán đài đã là một mảnh cảnh tượng nhiệt náo. Nhưng ít nhất khán giả vượt quá một phần ba đều là mặc đồng phục màu xanh biếc tượng trưng cho đội Sử Lai Khắc học viện.

Tuy rằng thực lực của năm nguyên tố học viện đồng dạng rất mạnh, nhưng Sử Lai Khắc học viện xuất thân từ thực vật hệ lại càng dễ dàng khiến cho khán giả đồng cảm.

Nhất là vẻ bề ngoài kì lạ của bọn họ, ở Thiên Đấu Thành như là một trận sóng triều màu xanh biếc đang trào dâng.

Hiện tại còn cách xa thời gian báo danh nhập học. Nhưng Sử Lai Khắc học viện đã nhận được đơn báo danh như là tuyết rơi, có thể thấy được Sử Lai Khắc học viện chiến đội mang đến cho học viện rất nhiều dang tiếng.

Phất Lan Đức kiếm được lợi như là đầy bồn đầy bát, khoái ý nói không nên lời.

Đại sư trong tay cầm giấy giới thiệu tường tận về Sí Hỏa học viện, thần sắc trên mặt rõ ràng có chút ngưng trọng, mấy ngày này hắn một mực nghiên cứu thực lực năm nguyên tố học viện, hiện tại mới vừa phát hiện một chút rõ ràng.

*"*Sư phụ, trận này chúng ta vẫn là bình thường xuất chiến sao.*" Đường Tam hướng đại sư nói. Cái gì gọi là bình thường xuất chiến, chính là dùng hắn, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ba người dẫn đầu, mang bốn gã đội viên kia xuất trận.*

*Đại sư lắc đầu nói: "*Không. Trận này các ngươi gặp đối thủ thực lực tương đối cường đại, Tiểu Tam. Mấy này này các ngươi một mực tiến hành trận đấu, ngươi có biết vì cái gì Tượng Giáp học viện liên tiếp bại bởi bốn nguyên tố học viện khác không?*"*

Đường Tam lắc lắc đầu. Hắn mỗi ngày đều phải dẫn dắt các đội viên tham gia trận đấu, phải phân tích tình thế trận đấu, ở trên đây lại là chủ lực tuyệt đối, căn bản không có thời gian chú ý điểm này.

*Đại sư nói: "*Vốn ta còn không thể khẳng định, nhưng mấy ngày nay ta cố ý quan sát một chút bốn đại nguyên tố học viện cùng Tượng Giáp tông chiến đấu, ta đã thăm dò bọn họ thật chi tiết. Bọn họ cũng đồng dạng che dấu thực lực. Xem ra, phái cực đoan đã muốn bắt đầu lấy thừa bù thiếu.*"*

*Nhìn thấy ánh mắt Đường Tam có chút kinh ngạc, đại sư rất nhanh nói: "*Thời gian không nhiều lắm, ta nói ngắn gọn, đệ tử của Tượng Giáp tông các ngươi đã gặp mặt qua, lấy trường phái cực đoan của bọn họ làm tiêu chuẩn. Trước kia thực lực của bọn họ cũng cùng với bốn nguyên tố học viện khác không sai biệt lắm. Lần này sở dĩ toàn bộ bại, là bởi vì bốn nguyên tố học viện khác thay đổi phương thức tác chiến. Tuy rằng vẫn là lấy cùng thuộc tính của hồn sư chiến đấu, nhưng bọn hắn đã nảy ra phân công. Nói cách khác, bốn đại học viện này thi triển phương thức bình hành cùng cực đoan. Ngươi hiểu được không?*"*

*Đường Tam theo đại sư học tập nhiều năm như vậy, đối với lời nói của hắn tự nhiên dễ dàng lý giải, biến sắc, kinh ngạc nói:"*Lão Sư, ý tứ của ngài là bốn nguyên tố học viện khác cũng bắt đầu xuất hiện phân loại?*"*

*"*Đúng vậy. Các ngươi sắp đối mặt là Sí Hỏa học viện, thì có hỏa hệ cường công, hỏa hệ khống trường (điều khiển trận lửa), hỏa hệ mẫn công (tấn công nhanh bằng lửa), hỏa hệ phụ trợ. Chẳng qua lúc gặp đối thủ yếu bọn họ không có biểu lộ ra mà thôi. Chỉ có lúc gặp đối mặt Tượng Giáp tông, bọn họ mới lấy thực lực phát huy ra vài phần. Bởi vậy, cho dù là đệ tử cao cấp nhất của Tượng Giáp học viện có được một khối hồn cốt, cũng không thể đứng vững trước cuồng oanh loạn tạc (điên cuồng oanh tạc). Sí Hỏa học viện cùng Lôi Đình học viện như nhau đều nổi tiếng là tấn công. Công kích của bọn họ, nhất định là lôi đình vạn quân. Cho nên, các ngươi nhất định càng phải cẩn thận. Như chuyện không thể làm được, thà rằng buông tha cho trận này cũng không cần phải quá mức cố chấp. Dù sao, cái này chỉ là dự tuyển tái, có thể vào vòng kế tiếp là đủ rồi. Phất Lan Đức bên kia các ngươi không cần lo lắng.*"*

Nghe xong đại sư nói, Đường Tam trong không khỏi nhất thời lâm vào trong suy tư.

Hỏa hệ cường công, hỏa hệ mẫn công, hỏa hệ phụ trợ, đội ngũ như vậy hắn còn chưa bao giờ gặp qua.

Tăng phúc với phụ trợ cùng thuộc tính, tuy rằng chỉ có một thuộc tính, nhưng sự bùng nổ trong công kích là rất kinh khủng. Sí Hỏa học viện này xem ra cũng không dễ đối phó.

*"*Lão sư, ta quyết định, vẫn là dựa theo tình huống bình thường xuất chiến.*"* *Trong lời nói của Đường Tam thực kiên quyết không có một tia do dự.*

*Đại sư sửng sốt một chút, gật gật đầu, mỉm cười nói: "*Được, cứ dựa theo ý tứ của ngươi. Ta tin tưởng ngươi sẽ làm tốt. Đôi khi, buông bỏ cũng là một loại sách lược tốt.*"*

Đường Tam biết đại sư là hiểu lầm ý tứ của mình, nhưng hắn cũng không có giải thích, chỉ là mỉm cười, hướng lão sư của mình gật đầu.

"Vòng thứ nhất, ở giữa lôi đài là Sử Lai Khắc học viện đánh với Sí Hỏa học viện."Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố danh sách đội viên. Thành viên hai đội ngẩng đầu mà tiêu sái bước lên trên đài.

Trong nháy mắt, cả trên khán đài như là hải dương dâng lên một mảnh sóng to gió lớn, tiếng hoan hô liên tiếp, có ủng hộ Sí Hỏa học viện, nhưng ủng hộ Sử Lai Khắc học viện càng nhiều.

Sử Lai Khắc học viện đã từng hạ gục một trong năm nguyên tố học viện, nếu bọn họ lại có thể đánh bại Sí Hỏa học viện, như vậy thì địa vị của bọn họ chắc chắn lại tăng lên một bậc. Tất cả khán giả đều đang chờ mong giờ phút này.

Đái Mộc Bạch như trước dẫn đầu, bên người hắn là Thái Long cùng Hoàng Viễn, phía sau bọn họ là Đường Tam, đứng bên người Đường Tam là Tiểu Vũ cùng Kinh Linh. Giáng Châu vẫn đứng ở vị trí cuối cùng quen thuộc của nàng. Trên đồng phục màu xanh biếc của đội đã không chỉ là quảng cáo càng tắm càng khỏe mạnh kia nữa, còn có thêm nhiều hình vẽ khác nữa.

Có lẽ là bởi vì làm hiệu ứng quảng cáo khác thường, Phất Lan Đức đã tìm được cho đội hơn mười nhà tài trợ quảng cáo. Đồng phục của đội nhìn qua càng thêm nhiều kiểu mẫu khôi hài, khoản lợi nhuận của Sử Lai Khắc học viện còn nhiều hơn nữa.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Đường Tam toát ra một tia hàn quang lạnh như băng, hai tay ở trước ngực khép lại, lẳng lặng quan sát đối thủ giống bọn họ đang chậm rãi đi lên đài.

Bảy tên học viên của Sí Hỏa học viện tuổi nhìn qua không sai biệt lắm, bộ dáng có lẻ ngoài hai mươi tuổi. Bảy người, hợp thành một thế trận hình tam giác.

------oOo------

Chương 256: Sử Lai Khắc học viện chiến Sí Hỏa học

viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên dịch: A Lót

Đi phía trước là một gã có chiều cao trung bình, vóc dáng cũng hết sức bình thường, đôi mắt lóe ra những tia nhìn nóng rực, bả vai rộng,một thân hồng kim sắc đội phục nhìn qua không tính là anh tuấn nhưng lại mang theo một khí thế bức người.

Người này, chính là đội trưởng của Sí Hỏa học viện chiến đội - Hỏa Vô Song.Một gã cường công hệ hồn sư bốn mươi hai cấp.Vũ hồn cùng với Liễu Nhị Long giống nhau đều là hỏa long, chỉ bất quá Liễu Nhị Long là Vụ Âm Hỏa Hỏa Long, còn gã này thì lại là một độc giác hỏa bạo long, hoàn toàn là thiên hướng bạo liệt. Trong lần dự tuyển này, hắn chính là kẻ được công nhận có thực lực mạnh nhất.Cũng vì thế mà Sí Hỏa học viện muốn để hắn làm tay tấn công chủ lực của chiến đội.

Bảy tên đệ tử của Sí Hỏa học viện giữ khoảng cách với nhau rất gần.Sau lưng Hỏa Vô Song là một gã cường công hệ hồn sư ba mươi tám cấp,cũng không có nhiều đặc điểm gì nổi trội.Trên thông tin có được từ tư liệu,gã này có vũ hồn là một con hỏa báo.Phía sau lại tiếp tục đi tới hai người thanh niên vẻ mặt âm lãnh,bọn họ tướng mạo giống nhau như đúc, đúng là một đôi song sanh.Một gã tên Hỏa Vân,gã còn lại tên Hỏa Vũ,vũ hồn là hỏa hạc.Đúng như lời đại sư nói, đây chính là hai gã mẫn công hệ hỏa thuốc tính chiến hồn sư.Hai người bọn họ đều đã đạt tới ba mươi chín cấp, ngưỡng của tới cấp bốn mươi chỉ còn là một khoảng cách nhỏ.

Cuối cùng là ba người hai nam một nữ.Hai gã nam hồn sư vóc người cực kỳ cao lớn, khuôn mặt đúng là bưu hãn (góc cạnh),nếu chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối đều cho rằng đây chính là hai gã cường công hệ hồn sư.Nhưng theo lời đại sư nói cho Sử Lai Khắc học viện,hai gã này không phải là cường công hệ hồn sư mà là phụ trợ hệ.Chỉ bất quá trong năng lực phụ trợ này lại có một năng lực công kích nhất định.Nếu không phải đối thủ quá cường hãn,căn bản

là nhìn không ra kỹ năng phụ trợ của họ có đặc điểm gì.Hai người vũ hồn đích xác là giống nhau, đều là hỏa tinh.Không sai, là hỏa tinh, một loại vũ hồn kỳ bí.

Nhưng ở giữa hai người này,chính là thành viên nữ duy nhất trong Sí Hỏa học viện chiến đội.Một nữ hài có dung mạo cực kỳ xinh đẹp,phục trang hồng kim sắc trên người rất tương xứng,phối hợp cùng mái tóc dài màu đỏ.Cả người nàng hợp lại thành một đoàn thể rất bắt mắt,hệt như một ngọn lửa có khả năng hòa tan bất cứ gã nam nhân nào.Tuy nàng là nữ nhân duy nhất trong Sí Hỏa học viên nhưng lại là người cao nhất nhóm,hơn nữa vóc người cực kỳ cân đối.Nàng đứng ở giữa trong nhóm bảy người,trên mặt luôn mang theo một tia cười nhẹ.Rất tự nhiên,xung quanh thân thể mơ hồ có một tầng hồng quang nhàn nhạt.

Nếu lúc đối chiến mà tưởng rằn nàng ta là điểm yếu nhất trong Sí Hỏa chiến đội thì nhất định sẽ phải chết rất thê thảm.Chỉ trừ có đội trưởng Hỏa Vô Song,nàng là người duy nhất còn lại có thực lực trên bốn mươi cấp trong Sí Hỏa học viện. Đây chính là khống chế hệ hồn sư, tên là Hỏa Vũ(sao trùng tên vậy con hạc bên trên vậy?).Vũ hồn của nàng lại chính là do bản thân mình hóa thành, chính xác là do cái bóng của nàng tạo nên, hỏa ảnh.

Trước khí bắt đầu trận đấu, Đường Tam mới chính thức được nhìn qua tổ hợp hồn sư chiến đội bên đối phương.Cũng không phải là Sí Hỏa học viện thu được tin tức chậm,mà là đại sư chủ ý muốn để tới trước khi bắt đầu trận đấu mới đưa ra thông tin đại khái nói cho bọn họ.Trận đấu giành được thắng lợi đương nhiên là quan trọng,nhưng đối với đại sư mà nói,cực kỳ trọng yếu chính là bồi dưỡng cho bọn nhỏ này trưởng thành.Hồn sư trong lúc chân chính chiến đấu đều phải dựa vào năng lực ứng chiến trước đối thủ.Trong lúc ngươi đang đối diện với địch nhân, đối phương ắt sẽ không bao giờ tự mình đưa ra những tin tức về bản thân nói cho ngươi. Đại sư cũng bởi lý do đó mà chủ yếu bồi dưỡng cho Đường Tam có năng lực lâm địch ứng biến.Là linh hồn của chiến đội, khả năng phán đóan và ứng biến nhanh nhạy của hắn hiển nhiên chính là tối trọng yếu.

Đối thủ bảy người,kẻ khiến cho Đường Tam chú ý nhất tuyệt không phải là gã Hỏa Vô Song hào xưng tối cường giả ở trước mặt mà là hai gã phụ trợ hệ hồn sư cùng với cô ả khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ kia đang đứng ở cuối đội

hình.

Mặc dù thông qua đẳng cấp hồn lực của đối thủ,thấy rõ được đối phương còn muốn thấp hơn Tượng Giáp Tông,sau cùng bọn họ lại chỉ có hai người là hồn tông ngoài bốn mươi cấp.Nhưng là,bọn họ lại có thể chiến thắng Tượng Giáp Tông thì thực lực khỏi cần bàn cãi.

Người trọng tài đi tới trung ương.*"Song phương đoàn đội, hành lễ."*

Hai bên tổng cộng mười bốn người đứng thành hai hàng, đều tự hướng tới đối phương hành lễ.Đái Mộc Bạch cùng Hỏa Vô Song dùng mục quang đối chiến, Đường Tam ánh mắt không gì khác chính là hướng tới Hỏa Vũ đối chọi.Trận đấu còn chưa bắt đầu,không khí nơi đây đã sặc mùi thuốc súng.

Hỏa Vô Song trừng mắt nhìn Đái Mộc Bạch, ánh mắt hai người thoáng chốc đã kịch liệt va chạm.Hắn trầm giọng: *"Hôm nay chính là thời khắc cuối cùng mà các ngươi còn giữ được cho mình thành tích liên tục chiến thắng."*

Đái Mộc Bạch thản nhiên nói: *"Lời này mới chính là lời mà ta muốn nói với các ngươi.Hôm nay chúng ta hai đội phải có một không thể tiếp tục bảo trì những thắng lợi liên tiếp của mình."*

Hỏa Vô Song mục quang chuyển sang Đường Tam đứng cạnh Đái Mộc Bạch, *"Đáng tiếc là khống chế hệ hồn sư phe các ngươi nếu không phải là thực vật hệ thì có lẽ còn có chút cơ hội.Thế nhưng, bây giờ ta đành khuyên các ngươi nên bỏ cuộc đi.Như vậy thì chí ít còn có thể bảo tồn được chiến lực để còn tiếp tục tiến hành những trận đấu sau này."*

Đái Mộc Bạch cười lạnh không nói gì, kỳ thật trong lòng hắn quả thực cũng có chút thiếu tin tưởng.Hắn thế nào lại không rõ thực vật hệ hồn sư trời sinh đã bị hỏa hệ hồn sư khắc chế?

Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ rằng việc tối quan trong đối với Sử Lai Khắc chiến đội chính là, một khi Đường Tam bị đối phương chế trụ, chỉ dựa vào những thành viên còn lại, muốn chiến thắng được Sí Hỏa học viện cơ hồ bị người ta nói là nằm mơ.Cho dù hắn cùng với Chu Trúc Thanh có dùng chiêu U Minh Bạch Hổ,cũng vị tất có khả năng đánh gục được toàn bộ đối

thủ.

Càng huống chi trong trường chiến đấu này Chu Trúc Thanh cũng không có xuất chiến, kết quả cho đến giờ vẫn còn là một ẩn đề.

"Các ngươi có thể phóng thích vũ hồn được rồi." Thanh âm người trọng tài lại vang lên.Chỉ trong sát na, tại trung tâm chủ lôi đài quang mang lại hiện ra.

Quang mang hồn hoàn mãnh liệt chiếu rọi khắp lôi đài, không thể nghi ngờ,song phương đều sở hữu hồn hoàn tốt nhất.Nếu so sánh có thể thấy số lượng hồn hoàn của song phương hoàn toàn cân bằng. Đều là do một gã hồn tông ngoài bốn mươi cấp dẫn đầu năm người là hồn tôn trên ba mươi cấp.

Trên chỉnh thể đã thấy được sự quân bình.Đương nhiên vẫn còn có sự chênh lệch tồn tại,chênh lệch này chính là hồn hoàn vượt trên vạn năm của Đường Tam khiến người khác phải thấy khiếp sợ.

Đoàn chiến so bì là những gì?Chính là toàn bộ.Chênh lệch cấp bậc là nhỏ nhất,tuyệt đối không thể trở thành mấu chốt quyết định thành bại.Từ khi bắt đầu bước vào trận đấu, ánh mắt Đường Tam hầu hết là hướng về phía cô gái cao kều tên Hỏa Vũ kia.

Nàng cùng Tiểu Vũ tên gọi cũng có chút giống nhau, đều là một chữ *"Vũ"* (Vũ trong nhảy múa ấy mà).Thế nhưng nữ hài tử này lại khiến cho Đường Tam có một cảm giác rất kỳ lạ.Mặc dù nàng trên mặt thủy chung có nét cười,nhưng hơi thở lại hết sức nội liễm.Dù cho Đường Tam có hết sức dùng Tử Cực Ma Đồng cũng không thể dễ dàng nhìn thấu cô gái này có ẩn tàng cái gì.

Vũ hồn thăng đẳng, áp lực vô hình tựa như hai bức vách cự đại đè nặng cả song phương.

Cùng lúc người trọng tài rời ra phía sau, đội viên hai bên ngay lập tức khôi phục trận hình quen thuộc của chính mình.Sí Hỏa học viện như trước sử dụng chiến trận hình tam giác.Còn về Sử Lai Khắc học viện bên này, như trước đây Đái Mộc Bạch, Thái Long, Hoàng Viễn ba người đứng trước,Giáng Châu đứng ở vị trí cuối cùng. Đường Tam, Tiểu Vũ cùng Kinh Linh ba người đứng

ở giữa

Từ trận hình nhìn ra,không còn nghi ngờ gì đội hình của Sí Hỏa học viện nhìn qua đã thấy rất có tính chất công kích.Nhưng mà Sử Lai Khắc học viện bên này trận hình lại tương đối nghiêng về phòng ngự một chút là chủ yếu.

*"Trận đấu bắt đầu."*Nương theo tiếng hô của vị trọng tài, đội viên của hai bên trước tiên đồng thời động thân.

Đái Mộc Bạch chợt tiến lên phía trước một bước, cả khán đài đều giật mình.Hoàng Viễn cùng Thái Long hai bên cũng đều tiến lên theo hắn, ba người mang theo khí thế lôi đình vạn quân, đồng thời hướng tới đối phương áp chiến.Nhưng ở bên hông của bọn họ cũng đều xuất hiện một nhánh lam ngân thảo nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng dẻo dai.

Oanh – ngay lúc này, trong trận chiến,chỉ nháy mắt một ngọn lửa lớn đã bốc cao.Hỏa quang đỏ rực,một nửa lôi đài cũng tràn ngập sí nhiệt khí tức.

Bảy gã đội viên của chiến đội Sí Hỏa học viện cơ hồ cùng thời khắc ngọn lửa đó bùng cháy đằng không bay lên.Mỗi người bên thân đều phát ra quang mang chói lọi của hồn hoàn thứ nhất.Trên người hai gã phụ trợ hệ hồn sư bên họ điểm điểm hỏa tinh phóng xuất ra bốn phía.Trong không khí vô số những quang điểm nhỏ màu đỏ nương theo những hỏa tinh này ngưng tụ.Hỏa tinh rất nhanh biến lớn, xoay tròn phía trên đỉnh đầu bảy người.

Hỏa Vô Song cùng một gã cường công hệ hồn sư khác thản nhiên tiếp nhận.Một tiếng rồng gầm cực lớn từ trong miệng hắn bạo phát ra.Toàn thân bay lên, ngọn lửa phía sau lưng mơ hồ hóa thành long hình.Vũ hồn phụ thể khiến thân thể hắn trương lớn một vòng, mặt ngoài da tay xuất hiện một tầng sí nhiệt ám hồng sắc lân phiến.

Hai gã mẫn công hệ hồn sư Hỏa Vân, Hỏa Vũ đồng thời lao ra ngoài, sau lưng còn mọc ra một đôi cánh huyễn lệ.Tuy không có thể bay cao nhưng cũng là một phương thức di chuyển kỳ dị.Chúng bay vọt tới, mục tiêu chính là Đường Tam đứng ở trung tâm Sử Lai Khắc học viện chiến đội.

Một khỏa hỏa tinh chói mắt sau khi ngưng kết, rất nhanh bay đến chú nhập

vào thân thể những người khác.Mỗi một khỏa hỏa tinh chú nhập đều làm cho mỗ thành viên của Sí Hỏa học viện chiến đội hỏa quang trên thân bùng cháy mãnh liệt.Không thể nghi ngờ, đây là một đội ngũ phối hợp cực kỳ ăn ý.Ngay từ đầu trận đấu họ đã chính mình chiếm được ưu thế toàn diện.

Trên chiến trường,hoàn toàn không có động tĩnh gì chỉ có ba người.Sử Lai Khắc học viện bên này là Đường Tam và Giáng Châu, mà kẻ còn lại kia chính là vị khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ kia.

Giáng Châu đứng yên,bởi vì năng lực của nàng là trị liệu nhưng mà bây giờ còn chưa đến lúc cần phải trị liệu.Thế nhưng Đường Tam và Hỏa Vũ vẫn như trước đối mắt nhìn nhau,cả hai đều không động thủ.

Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đồng thời hướng hai bên lao ra, đối chiến cùng hai gã mẫn công hệ hồn sư.Nhưng mà chiến trường trước mặt cũng đã oanh nhiên công kích vào cùng một chỗ.

Đái Mộc Bạch cùng Hỏa Vô Song đệ nhị hồn kỹ bạo phát, thân thể hai người đồng thời chấn động.Hỏa Vô song lui về phía sau một bước,còn Đái Mộc Bạch vẫn đứng yên.Vũ hồn hai người đều cực kỳ cường hãn, nhưng mà so sánh trên phương diện hồn lực thì Đái Mộc Bạch đúng là vẫn cao hơn một bậc.Tuy thế Đái Mộc Bạch cũng không hơn gì, trên đôi hổ chưởng của hắn đã bị ngọn lửa lây sang vài phần,truyền ra một trận mùi cháy khét.

Hỏa Vô Song bị đẩy lùi thì hiển nhiên là rất không phục.Hắn chợt quát lên một tiếng, cũng không dùng hồn kỹ mà cứ như vậy ngạnh sanh vọt lên, không hề hoa tiếu hướng về phía Đái Mộc Bạch đánh tới.Hắn chính là muốn bảo vệ hào xưng vô địch của mình.

Thế nhưng một gã cường công hệ hồn sư khác của Sí Hỏa học viện lại có chút kém may mắn,hắn chính là phải đối mặt sự công kích của hai người Thái Long và Hoàng Viễn.

Vũ hồn Thái Long chính là Kim Cương Tinh Tinh, lúc này dưới trạng thái vũ hồn phụ thể, sự cường tráng của thân thể hắn thật cực kỳ dọa người.Mặc hoàn toàn không thể so sánh với Tượng Giáp học viện biến thái nọ,thế nhưng thân thể tráng kiện hiện lên qua lớp y phục lại rất có lực lượng cảm.Hắn công kích

rất đơn giản,thuần túy chỉ là lực lượng.Căn bản là mặc kệ đối phương như thế nào, tùy ý công kích lên thân thể hắn, hắn cũng đồng dạng đánh lại một quyền.Nhưng lúc đó Hoàng Viễn rất nhanh bay tới,hoàng quang trên lợi trảo đại phóng,trực tiếp hướng phần thân trên đối thủ mà chộp tới.

Cấp bậc so sánh không khác biệt, lấy hai chọi một,chiến đấu kiểu này thật là không có chút gì phải lo lắng.Nhưng tại giờ khắc này thì Sí Hỏa học viện đã lập tức triển lộ thực lực.

Hỏa tinh trên không trung không ngừng ngưng kết vốn là đều đều phân phối trên thân năm thành viên còn lại của Sí Hỏa học viện.Nhưng đúng lúc hai đòn công kích đồng thời hướng về gã hỏa báo hồn sư thì khỏa hỏa tinh trên không trung lại đột nhiên tăng tốc,dĩ toàn xạ chi thế trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể gã hỏa báo hồn sư.

Nhất thời, một vòng kim hồng sắc quang mang đột nhiên từ trong cơ thể hỏa báo hồn sư phóng thích ra.Năng lượng khổng lồ chợt khuếch trương,cũng theo đó mà đẩy lui đợt công kích của Thái Long và Hoàng Viễn.

Mặc dù không thể gây ra thương tổn đến hai người, nhưng nguy cơ của hỏa báo hồn sư cũng dễ dàng được hóa giải.Hắn không khách khí trực tiếp lao thẳng vào kẻ có thực lực khá yếu là Hoàng Viễn đánh tới.Bất luận là lực công kích hay là tốc độ,cũng đều là do đại lượng đoàn hỏa tinh chú nhập vào mà đột nhiên tăng lên.

Phụ trợ khống chế thật là tốt.Đường Tam mắt sáng rực lên,bởi vì hắn đã rõ ràng phán đoán ra tình huống của đối thủ.

Nhìn như ba người gồm hai phụ trợ một khống chế, kỳ thật hoàn toàn có thể trở thành ba tên khống chế hệ hồn sư.Như vậy hai gã phụ trợ hệ hồn sư thân hình cao lớn kia không chỉ là phụ trợ hệ hồn sư bình thường, mà chính là phụ trợ khống chế hệ hồn sư phi thường kỳ lạ.

Trên chiến trường,bằng vào năng lực phụ trợ của chính mình tiến hành khống chế,có thể lựa chọn đội viên phe mình mà viện thủ.Nhìn từ một góc độ nào đó thì phương pháp này cùng Trữ Vinh Vinh trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng có chút giống nhau.

Mặc dù vũ hồn bọn họ không tuyệt vời như thất bảo lưu ly tháp, nhưng hai người họ đồng thời tiến hành phụ trợ cho một người thì không thể nghi ngờ có thể làm thực lực người này trong vòng một thời gian ngắn nhanh chón tăng lên.Điều này cũng chính là nguyên nhân trọng yếu tại sao bọn họ chỉ có hai gã cường công hệ hồn sư.

Thấy rõ được điểm này, Đường Tam rốt cục cũng hành động.Ý niệm phát động trong lúc đó, lam ngân thảo đột nhiên hồi súc.Hoàng Viễn và Thái Long đều lui về phía sau, hai người dưới sự khống chế của Đường Tam, đồng thời hướng về một phương hướng thoái lui.Mà đồng thời còn có Đái Mộc Bạch đang kịch liệt chiến đấu cùng Hỏa Vô Song.

Đái Mộc Bạch và Hỏa Vô song có thể nói là kỳ phùng địch thủ, hai người đều là cường công hệ hồn sư, đều chính mình có vũ hồn bá đạo, hồn lực cũng chênh lệch không nhiều.Làm bọn hắn trong lúc đánh nhau sống chết cũng phát huy được một loại cảm giác sắc bén (hay là sâu sắc không biết).

Nhưng mà hai người đang lúc đánh cao hứng thì Đái Mộc Bạch đột nhiên lui về phía sau khiến Hỏa Vô Song vô pháp lý giải.Mà hắn cũng đã hạ ý thức tiến tới.Dưới sự thôi thúc của chiến ý,hai đấm đồng thời oanh xuất,hướng thẳng đến ngực Đái Mộc Bạch.

Chính trong lúc Hỏa Vô Song vọt tới, hắn đã phát hiện ra là không đúng.Đái Mộc Bạch chính là thoái lui quá nhanh, đồng thời khi hắn tự thân đi tới,Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng từ hai bên đồng thời lui lại đây.Ba Người hình thành một trận hình tam giác hoàn mỹ, đứa hắn vây vào giữa.

Mặc dù chiến thuật này không phải được Đường Tam lần đầu áp dụng hữu ích trên chiến trường, nhưng sự khống chế lam ngân thảo phát ra của hắn cũng càng tinh xác hơn.Mỗi lần đều có thể chiếm được hiệu rất lớn.Trong mười tràng đấu hồn trước đây,chí ít cũng đã có sáu chiến đội đều bị Đường Tam khanh sát trong khống chế của hắn.

Hỏa Vô Song mặc dù thực lực không kém, nhưng mắt thấy, hắn sẽ phải trở thành kẻ thứ bảy.

Đái Mộc Bạch cùng với Đường Tam thời gian phối hợp với nhau cũng đã lâu.Thân thể lùi một cái, hắn đã hiểu được ý tứ của Đường Tam.Không chút do dự,tự mình sử dụng bá đạo đệ tam hồn kỹ,Bạch Hổ Kim Cương Biến.

Trong phút chốc, bộ lông màu trắng chợt bính xuất ra kim sắc quang thải. Đái Mộc Bạch thân thể tuy là đang lùi về phía sau, nhưng trên người hắn khí thế phóng thích ra lại trong nháy mắt tăng lên.Mắt thấy hai bên cũng đã phối hợp xông lên, Đái Mộc Bạch đạp chân xuống đất, đình chỉ thế lui của mình.Thân thể giống như mãnh hổ tiền phác, quyền rụt lại một chút.Ngay sau đó chính là một kích mang khí thế lôi đình vạn quân.

Tất cả biến hóa đều cực nhanh,loại vi tiễu hợp kích (vây công-đánh hội đồng) này chủ yếu là phải nhanh chóng, chính xác và tàn độc, lợi dụng ưu thế về nhân số bạo phát lực lượng và trước đó đã chia rẽ một cường điểm của đối phương.Chỉ cần có thể đánh gục Hỏa Vô Song,tràng đấu hồn này Sử Lai Khắc chiến đội không thể nghi ngờ sẽ dễ dàng chiến thắng hơn.

Nhưng là, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Đại sư một mực quan sát trận đấu của chiến đội khác, việc quan sát một chiến đội khác thế nào lại không có liên quan đến chiến tích mười trận thắng liên tiếp của Sử Lai Khắc học viện đây?

Mắt thấy song phương hợp vây chỉ còn sát na nữa là kết thúc, đột nhiên trong lúc đó, một cơn lốc màu đỏ bỗng từ giữa đấu trường bạo phát xuất lai.

Đường Tam mặc dù đang khống chế lam ngân thảo của mình, nhưng ánh mắt hắn lại thủy chung không có rời khỏi đối thủ khống chế hệ hồn sư Hỏa Vũ.Cũng quả nhiên là tại lúc này, Hỏa Vũ đã bắt đầu phát động.

Hỏa Vũ phát động không có gì dự triệu, động tác của nàng cũng hết sức đơn giản, nhưng ánh sáng chọi lọi lóe lên chính là từ đệ tam hồn hoàn của nàng.Quang mang màu tím chói mắt cùng với vầng kim hồng sắc hỏa quang bộc phát trên thân nàng hợp vào làm một, trong nháy mắt bộc phát ra một ngọn lửa sáng chói, khuếch tán đến chỗ nhu yếu nhất.

Nàng khống chế cực kỳ tinh chuẩn, khi vòng lửa vừa đến nơi thì vừa lúc Đái

Mộc Bạch ba người hoàn thành hợp vây, đồng thời công kích trong một khắc.

Kỳ dị là vòng lửa vừa mới bộc phát ra kia mặc dù nhìn qua cực kỳ hoành đại, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc lại không phát ra tiếng vang gì.

Bất luận là Đái Mộc Bạch hay là Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng đều không cảm thấy xuất hiện thương tổn hay một chút uy hiếp nào đối với mình.Có điều trong nháy mắt thân thể ba người lại đồng thời bị một cỗ sức mạnh cường đại mang theo hơi nóng bắn bay ra ngoài.

Bị chấn bay không chỉ có bọn hắn mà còn có Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đang giao thủ với hai gã mẫn công hệ hồn sư.Lúc này năm người cơ hồ đồng thời bị hỏa hoàn kỳ dị nó đánh bay lên, hướng ra năm phương hướng khác nhau bay ra, một chút công phu đó đã đem phá hư trận hình hoàn mỹ của Sử Lai Khắc học viện.

Vốn nằm trong sự bảo vệ của mọi người, Đường Tam lúc này lập tức đã bị lộ ra, hỏa hoàn đang bay trước mặt hắn cũng đồng thời biến mất, không có dính vào trước thân hắn mà bắn ra. Đây chính là đệ tam hồn kỹ phong vũ kháng cự với hỏa hoàn.Kỹ năng này bẩn thân không có lực công kích, đặc điểm lớn nhất chính là có thể trong một phạm vi nhất định tương kháng với hỏa hoàn của đối phương.Về phần ở phía xa, có gì khác nhau giữa địch nhân và người mình, chủ yếu dựa vào sự khống chế của hồn sư phe mình.Là một loại khả năng kỳ lạ của hồn thú.

Nhìn qua hồn kỹ này tựa hồ chỉ dùng để bảo vệ tính mạng, nhưng là nếu nó xuất hiện trên tay một gã khống chế hệ hồn sư vĩ đại thì lại không hề đơn giản như vậy.

Mặc dù Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Thái Long trên người đều được Lam Ngân Thảo của Đường Tam quấn quanh nhưng lúc bọn hắn kháng cự hỏa hoàn bị bắn văng ra trong nháy mắt đã lộ ra một mình Đường Tam còn ở lại.

Khi thiếu đi đối thủ ngăn cản, bốn người gồm hai gã mẫn công hệ hồn sư cùng Hỏa Vô Song và một gã cường công hệ hồn sư, cơ hồ đồng thời hướng về phía Đường Tam đánh đến, hơn nữa là bốn người đánh tới một phương

hướng bất đồng.Lúc này, cho dù Đường Tam xả động lam ngân thảo để cho đội hữu đến trợ giúp đã không còn kịp rồi.

Bốn chọi một, bọn hắn ngay cả việc chu võng trói buộc của Đường Tam cũng đã tính tóan qua.Từ phương hướng tấn công khác nhau, chu võng của Đường Tam nhiều nhất cũng chỉ có thể chế trụ được một người.Thời gian không đủ cho hắn phóng ra chu võng thứ hai.Mà khi đó hắn gặp phải sự vây công của ba người còn lại tuyệt không phải là điều dễ chịu gì.

Ai cũng thấy rằng Đường Tam chính là hạch tâm của Sử Lai Khắc chiến đội, chỉ cần đánh gục hắn, vậy là Sử Lai Khắc chiến đội giống như là một con hổ không răng, việc đối phó trở nên đơn giản hơn nhiều.Cũng không còn sự uy hiếp khủng khiếp từ cái vạn niên hồn hoàn của Đường Tam, càng không còn e ngại năng lực khống chế khủng khiếp của hắn.

Vì sự an toàn, trên người hai gã phụ trợ hệ hồn sư bên Sí Hỏa học viện đệ tam hồn hoàn đồng thời sáng lên.Giữa không trung vốn không ngừng ngưng tụ hỏa tinh, dĩ nhiên mỗi bên hai khỏa hỏa tinh, hai gã hợp lại là thành bốn khỏa.Trong nháy mắt bốn khỏa hỏa tinh này hướng về phía bốn gã đội viên Sí Hỏa học viện đang công kích mà vọt tới.

Hỏa cầu huyễn lệ giữa không trung tựa như một tràng lưu tinh vũ động lòng người.Hỏa quang nóng rực đã đem Đường Tam vây quanh vào tử địa.

Bốn người hướng về phái Đường Tam công kích cũng đồng thời phát động đệ tam hồn kỹ của mình, đối với một kích này, bọn hắn là ở tình thế bắt buộc.

Lợi trảo trên song thủ của Hỏa vô song lúc đó hiện lên,thân thể lại biến lớn, trên lân phiến bạo phát ra hồng kim sắc quang mang. Đệ tam hồn kỹ này của hắn cùng Bạch Hổ Kim Cương Biến cảu Đái Mộc Bạch có dị khúc đồng công chi diệu (khác nhau về lối đánh nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu).Toàn thân hắn lúc này cũng đã tỏa ra một ngọn lửa nóng cháy.

Trong hai tiếng hạc kêu, hai đạo hỏa diễm hạc ảnh bay nhanh ra, hỏa ảnh phân thân.

Hỏa báo hồn sư bộc phát chính là bảy khỏa hỏa diễm đạn u lam sắc.

Bốn người đồng thời công kích, phong kín tất cả các phương hướng Đường Tam có thể né tránh.

Đối mặt với sự công kích đồng thời của bốn người, Đường Tam lại có vẻ rất bình tĩnh, cũng vô cùng tỉnh táo.Nhưng trong cơ thể hắn lại đang thiêu đốt ra một ngọn lửa mạnh mẽ. Đó chính là chiến ý, khát vọng muốn từ thực lực của mình mà đánh bại bốn người trước mặt.Có thể bị thương nhưng hắn tin tưởng chính mình có thực lực làm được như vậy.Chỉ là, hắn thật sự có thể làm như vậy sao? Không, không thể.Bây giờ còn không phải lúc để bại lộ thực lực chân chính của mình.

Tại thời khắc nguy cơ như thế, Đường Tam còn có thời gian liếc mắt ra ngoài hỏa hoàn, trên khuôn mặt nở một nụ cười ẩn chứa một vẻ đắc ý nhìn về phía Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ rất đẹp, vóc người nàng cùng Tiểu Vũ có chút giống nhau, chỉ là so với Tiểu Vũ thì có đầy đặn hơn vài phần.Mái tóc dài gợn sóng màu đỏ sậm dài tới eo, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt to lóe ra ngân quang đạm nhiên.Nếu nói về việc thiết lập thứ hạng cho các tuyển thủ là mỹ nữ trong lần thi đấu này, thì nàng tuyệt đối liệt vào vị trí đứng đầu trong năm đoàn.

Nếu là ánh mắt người khác nhìn về phía mình thì hắn Hỏa Vũ nhất định cho rằng đó là ánh mắt hâm mộ.Nhưng ánh mắt nàng cùng Đường Tam tiếp xúc thì nàng chỉ thấy tràn ngập sự tự tin cùng thách thức. Đường Tam khẽ mấp máy môi, mặc dù không có một âm thanh nào phát ra nhưng Hỏa Vũ lại có thể hiểu được hắn muốn nói ra điều gì.

*"Các người quá ngây thơ rồi."*Đúng vậy, đây chính là lời Đường Tam muốn nói, sau một khắc, thân thể hắn như tên rời dây cung bay vọt ra ngoài.Hơn nữa phương hướng hắn lựa chọn lại là phía không dễ dàng đột phá nhất, có công kích dày đặc nhất chính là Thất Tinh Đạn của hỏa báo hồn sư.

Hỏa Vũ có chút sững sờ.Nàng không rõ tại sao hắn lại như con ong tự sát*, bất quá hắn lại chỉ là một gã khống chế hệ hồn sư a! Mất đi khả năng khống chế thì khống chế hệ hồn sư đối với bất kỳ hệ nào hầu hết đều không đánh

lại.Thế nhưng chẳng lẽ trong tình huống ấy hắn muốn cùng một gã cường công hệ hồn sư ngạnh kháng hay sao? Nhưng lại còn là đệ tam hồn kỹ của cường công hệ hồn sư. Điều này chẳng phải là tự sát?

Càng huống chi, công kích của Hỏa Vô Song, Hỏa Vân, Hỏa Vũ ba người ngay lập tức sẽ liên tiếp ập tới. Đừng nói hắn không cách nào lao ra khỏi sự ngăn cản của hỏa báo hồn sư, cho dù hắn có thực lực đó thì chỉ cần công kích của hỏa báo hồn sư đem ngăn cản hắn chốc lát.Vậy, hắn còn phải nghênh đón cường lực công kích của ba người từ phía sau.

Đường Tam tự sát? Làm sao điều này có thể xảy ra?

Hỏa báo hồn sư mắt thấy Đường Tam hướng về phía mình vọt tới, không khỏi nhịn được mừng rỡ trong lòng.Đệ tam hồn kỹ của hắn - Thất Tinh Đạn lập tức sắp xếp thành một trận hình hoàn mỹ đón chặn Đường Tam đang phóng tới.Đối với uy lực hồn kỹ của mình hắn mười phần tin tưởng.Dưới sự tăng phúc mà đệ tam hồn kỹ của hai gã phụ trợ hệ hỏa tinh hồn sư đem lại, luận về thực lực cho dù có kém đệ tứ hồn kỹ của hồn sư bình thường, cũng chỉ chênh lệch không xa.

Đúng như vậy, gã hỏa báo hồn sư này có đệ tam hồn kỹ uy lực rất mạnh, cho dù Đường Tam bị kích trúng một đòn này cũng tất nhiên là phải bị thương.Càng không cần phải nói đến ba đòn công kích đến từ phía sau.Nhưng có một chút mà gã hỏa báo hồn sư quên mất, hoặc là có thể nói hắn căn bản không có nghĩ tới một loại tình huống khác xuất hiện.Hồn kỹ cường đại trước tiên phải công kích trúng thân thể địch nhân đã.

Đường Tam cho tới bây giờ không hề đơn thuần chỉ là một gã hồn sư bình thường, từ khi hắn tới thế giới này thì nhất định hắn không phải chỉ đơn giản như vậy.Bởi vì hắn đến từ Đường Môn của thế giới khác, còn được truyền thừa tuyệt học đứng đầu của Đường Môn.

Bảy khỏa hỏa bạo thất tinh đạn thật sự là có thể bao kín Đường Tam vào trong, không có một khe hở nào hay sao? Bảy mươi khỏa có lẽ là có thể nhưng tuyệt không phải là bảy khỏa cũng có khả năng này.

Trong mắt hảo báo hồn sư, thân thể Đường Tam đột nhiên biến thành hư ảo,

toàn bộ thân thể đều được bao bọc bởi một tầng quang ảnh nhàn nhạt, phảng phất như thân thể không có một chút sức nặng nào.Không trung trở nên vặn vẹo vài cái một cách kỳ lạ, Đường Tam sử dụng một bộ pháp huyền ảo tiến lên vài bước.Dĩ nhiên, cũng tựu như vậy đâm đầu vọt ra xuyên qua những khe hở giữa thất tinh đạn.Chẳng những không chạm vào bảy khỏa thất tinh đạn, thậm chí còn không có một tiếng động nào phát ra.Hết thảy tất cả sự việc này diễn ra trong mắt hỏa báo hồn sư hệt như ảo giác vậy.

Đồng tử của hỏa báo hồn sư trong nháy mắt phóng đại, kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng có thể nói là rất phong phú.Mặc dù không biết tại sao Đường Tam lại có thể thoát ra khỏi đòn công kích của mình nhưng hắn trước hết cũng đã phản ứng lại, dốc toàn lực khống chế bảy khỏa thất tinh đạn bắn ra quay ngược trở lại, hướng về phía sau lưng Đường Tam đánh tới.Trên phương diện khống chế hồn kỹ, điều này chính là cực hạn khả năng mà hắn có thể làm được.

Nhưng là, dù cho hắn có khống chế một cách tinh diệu như thế nào thì bảy khỏa đạn năng lượng nọ vẫn cứ như trước chỉ là từ phía sau đuổi theo.Mà thân thể Đường Tam vẫn tiếp tục hướng tới trước.

Trong tình huống nguy cấp, năng lực chiến đấu của hỏa báo hồn sư lại hoàn toàn bộc phát ra.Hai tay bên thân thể hất ngang một cái, một đoàn hỏa quang dày đặc lại bộc phát ra từ trong lòng bàn tay hắn.Bởi vì thời gian ngắn ngủi.Khả năng mà hắn có thể làm được bây giờ, cũng chỉ là phát xuất đệ nhất hồn kỹ của mình, hỏa khiếu.

Hắn biết, chỉ cần mình có thể ngăn cản Đường Tam trong giây lát thì ngay lập tức thất tinh đạn cùng công kích của đồng bọn sẽ liên tiếp ập đến, lúc ấy cũng chính là khi Đường Tam bị đánh bại.

Hắn mặc dù cũng biết rõ hồn lực của Đường Tam mạnh hơn nhiều so với mình, nhưng hắn như thế nào cũng không tin bằng vào thực lực của bản thân mình lại không thể nào ngăn cản Đường Tam dù chỉ là trong chốc lát.

Giờ khắc này, toàn trường ngoại trừ bốn người đang giao thủ trên lôi đài đều trở nên yên tĩnh.Cơ hồ tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Đường Tam.Bọn họ đều muốn biết, linh hồn của Sử Lai Khắc học viện chiến đội,

người sở hữu hồn hoàn thứ tư là một cái vạn niên hồn hoàn, để đối mặt với cục diện trước mắt thì sẽ ứng biến như thế nào.

Tên hỏa báo hồn sư liệu có thể ngăn cản không? Đường Tam trước mặt mấy vạn người xem liền đưa ra cho họ đáp án.Hắn cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, không ngừng xuyên qua bảy khỏa thất tinh đạn, đồng thời cũng vọt người lách qua thân thể gã hỏa báo hồn sư.(Nguyên văn là xuyên qua thân thể - như thế liệu có khoa trương quá không nhỉ?)

Động tác của hắn thực sự quá nhanh.Hắn mặc dù không phải là một gã mẫn công hệ hồn sư, nhưng nhờ vào sự huyền ảo của Quỷ Ảnh Mê Tung, dưới chân hắn chỉ là tiến một vài bước, đã đi vượt qua thân thể gã hỏa báo hồn sư kia.

Chỉ là một động tác rất đơn giản, tất cả cục diện thoáng chốc đã thay đổi. Đối mặt với thất tinh đạn cùng sự công kích của hai gã cường công hệ hồn sư phe Sí Hỏa học viện không phải là Đường Tam mà lại chính là tên hỏa báo hồn sư.

Đứng yên, nhún vai, phản đòn.Ba động tác cùng thực hiện một lượt, Đường Tam thậm chí còn không cho gã hỏa báo hồn sư thời gian phản ứng, vai hắn đã đẩy mảnh lên phía sau lưng đối phương.

Huyền Thiên Công trong cơ thể nháy mắt bộc phát, hỏa báo hồn sư chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thể kháng cự từ sau lưng truyền khắp toàn thân, ngay sau đó thân thể hắn đã bay vọt ra ngoài.

Hỏa khiếu đối mặt chính là thất tinh đạn đang bay trở lại.Nhưng mà ba gã đồng bọn của hắn đang đuổi theo địch nhân lại chỉ có thể trơ mắt nhìn địch nhân biến thành đội hữu, có thể làm được cũng chỉ là đem công kích của mình đánh lên trời.Nếu không làm vậy, đội hữu dưới sự liên thủ của họ chỉ có thể trở thành pháo hôi.

Lâm ngân thảo tại lúc này lặng lẽ động đậy, vốn quấn quanh hông ba người Đái Mộc Bạch, Thái Long cùng Hoàng Viễn chợt siết chặt hơn một chút, cả ba tốc độ trong nháy mắt đột ngột tăng vọt.

Từ vây quanh đối thủ, đến lúc bị tác dụng bởi kháng cự hỏa hoàn liền bị địch nhân vây công lại, đến bây giờ lại một lần nữa vây công đối phương.Hết thảy tất cả đều hoàn toàn ở bên trong gian điện quang hỏa thạch.

Giờ này phút này, Đường Tam mới trong lần cao cấp hồn sư đại tái toàn đại lục lần này đem thiên phú chiến đấu của mình triển lộ ra.

Hồn kỹ của hồn sư vĩnh viễn không phải là toàn bộ thực lực, đối với Đường Tam mà nói thì càng đúng như thế.Chỉ là dựa vào Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ cùng với lực phán đoán nhạy bén, tỉnh táo, hắn đã hoàn thành chiến thuật thay đổi càn khôn.

"Oanh ~"

Hỏa báo hồn sư hét thảm một tiếng, thân thể bị chính thất tinh đạn của mình oanh kích thiêu đốt đến đen sì.Nếu không phải tự thân mình là hỏa thuộc tính, lại rất tinh tường đối với đệ tam hồn kỹ của mình thì một đòn này cũng đủ làm cho hắn bị thương nặng.

Ba gã đồng đội của hắn cũng không có tốt hơn, phải hết sức điều khiển công kích mạnh mẽ của hồn kỹ thay đổi phương hướng, cảm giác thoát lực này làm cho bọn hắn lâm vào trong trạng thái cực kỳ thống khổ, suýt nữa thì phun ra máu.Thân thể không chịu sự khống chế đã trở nên trì trệ.Nhưng mà sau lưng bọn họ là ba người bên Sử Lai Khắc chiến đội do Đái Mộc Bạch dẫn đầu cũng đã lao nhanh tới.

Một khi công kích phủ xuống, còn là hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến mà Đái Mộc Bạch sử dụng cũng đã đủ để đánh gục ba gã đối thủ thân hình đang trì trệ phía trước.

Trận đấu trên chiến trường đã tiến tới trạng thái bạch nhiệt hóa (tức là cực kỳ khẩn trương) thì mỗi một người trong nháy mắt đều có thể trở thành mấu chốt quyết định thắng bại.

Trong lúc này, khống chế hệ hồn sư của song phương đoàn đội đều thể hiện ra tầm quan trọng của vị trí linh hồn chiến đội.Mắt thấy từ có lợi chuyển thành cực kỳ bất lợi.Khống chế hệ hồn sư của Sí Hỏa học viện là Hỏa Vũ lại

một lần nữa động thân.

Lại là một cái hỏa hoàn được bạo phát ra, kháng cự hỏa hoàn lại một lần nữa xuất hiện trên chiến trường.Một màn kỳ dị xuất hiện trên chiến trường cơ hồ đồng dạng với lúc trước.Mọi người bên phái Sử Lai Khắc học viện mắt thấy chỉ còn một sát na nữa là đánh gục được đối thủ, thân thể bọn họ lại bị kháng cự hỏa hoàn bắn bay ra ngoài.Tại thời điểm hỏa hoàn kia phát ra tác dụng, nguy cơ của ba gã chủ lực tấn công phía Sí Hỏa học viện đã được hóa giải.

Hỏa Vũ mặc dù tại thời điểm mấu chốt cứu vãn đội hữu, nhưng lúc này trên người nàng đã toát mồ hôi lạnh.Nàng biết, mặc dù thực lực của mình đối với Đường Tam phỏng chừng đã là rất cao, nhưng là vẫn còn quá sức xem thường hắn.

Năng lực cận chiến của hắn tuyệt không phải đơn giản như một khống chế hệ hồn sư bình thường.Bộ pháp kỳ diệu kia không lẽ cũng là một loại hồn kỹ hay sao? Nhưng mà hồn kỹ của hắn cũng chưa chắc nói lên được nhiều điều.Chẳng lẽ là hồn cốt?

Chính mình nghĩ ra cái điều này không chỉ là một người Hỏa Vũ trên chiến trường mà trên khán đài cũng có không ít người đồng dạng cũng có ý nghĩ giống như vậy.

*"Đó chính là sức mạnh của hồn cốt sao?"*Không biết là ai đã nói ra một câu này đầu tiên.

Ngồi ở vị trí dành cho vị khách cao quý nhất ở hàng ghế đầu tiên là Tuyết Dạ đại đế cùng Tông Chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Trữ Phong Trí cùng Bạch Kim Giáo chủ Tát Lạp Tư lại đồng thời lắc đầu. Giờ này phút này, trong mắt bọn họ tràn ngập thần sắc kinh hãi.

Nhưng ba người lại có thể dám chắc đó tuyệt không phải thuộc về sức mạnh của hồn cốt.Tại vì trong bộ pháp của Đường Tam không hề có hồn lực đặc thù ba động do khởi động hồn cốt gây ra. Đó chỉ là một loại kỹ xảo, đơn thuần là cận chiến kỹ xảo mà thôi.

Trữ Phong Trí tay vò trán, trong lòng âm thầm cười khổ, Đường Tam a

Đường Tam, ngươi đến tột cùng là muốn đem cho ta bao nhiêu sự kinh ngạc nữa mới thôi đây?

------oOo------

Chương 257: Hoả miễn Lam Ngân thảo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên dịch: A Nèo

Tát Lạp Tư ánh mắt trở nên thập phần trầm lắng, không ai biết hắn đang nghĩ gì … Trấn định nhất ngược lại chính là Tuyết Dạ đại đế,khóe miệng xuất hiện một tia mỉm cười nhàn nhạt, nhìn Đường Tam trên lôi đài, trong mắt tựa hồ chỉ có sự tán dương.

Lại một lần bị Kháng Cự Hỏa Hoàn phá hủy công kích, lần này ngay cả Đường Tam cũng bị bắn ra ngoài, song phương chiến đấu tạm thời dừng lại.

Thoát khỏi tình thế nguy hiểm, Hỏa Vô Song bốn người không chút do dự phi nhanh tới cùng ba gã đồng đội hợp cùng một chỗ, một lần nữa hợp thành tam giác chiến trận. Bên kia Sử Lai Khắc thất quái cũng tụ tập cùng một chỗ.

Trị liệu quyền trượng của Giáng Châu đã cắm ở trên mặt đất, một đạo khôi phục quang hoàn phóng thích, khu trừ những tác hại do hoả thuộc tính gây ra trên cơ thể các đồng đội. Nàng trị liệu chính là trên diện rộng, trong đó một hồn kỹ chính là khu trừ các loại trạng thái dị thường.

Từng trận thanh lương truyền vào trong cơ thể đội viên Sử Lai Khắc chiến đội, làm tinh thần bọn họ rất nhanh chóng hồi phục.

Song phương nhìn nhau, không ai nóng lòng ra tay. Xem bề ngoài, song phương tựa hồ bình thủ (ngang nhau) nhưng trên thực tế, bên Sử Lai Khắc chiếm cứ liễu thượng phong.

Sí Hỏa học viện tất cả đội viên cơ hồ đều đã thi triển ra đệ tam hồn kỹ, mà Sử Lai Khắc học viện mới chỉ có Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch hổ kim cương biến. Đệ tam hồn hoàn của Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng không có hoàn toàn phóng thích.

Xét từ góc độ hồn lực tiêu hao, rõ ràng đã chiếm thượng phong. Càng huống chi từ lúc chiến đấu đến giờ, linh hồn của toàn đội, chính là Đường Tam còn không có sử dụng một hồn kỹ nào dù là cơ bản nhất, chỉ là đơn giản sử dụng Lam ngân thảo mà thôi.

Hỏa Vô Song quay đầu lại, ánh mắt cùng Hoả Vũ giao nhau, trong nháy mắt đó không ai nhận ra họ khẽ gật nhẹ đầu.

Hỏa Vũ chậm rãi giơ hai tay lên, hai ngọn lửa màu hồng từ lòng bàn tay nàng bốc thẳng lên, cao hơn một thước.

Tựa hồ chính là một cái tín hiệu, Sí hỏa học viện sáu người kia đồng thời hành động.

Hai gã phụ trợ hệ hồn sư trên người hỏa quang đại phóng, không một chút hà tiện hồn lực, xuất ra đệ tam hồn kỹ của bọn họ, mà lần này, đệ tam hồn kỹ của bọn họ lại hướng vào một mục tiêu duy nhất, đó là luồng hoả quang rực sáng trên tay Hoả Vũ.

Một đoàn hoả quang ngưng tụ thành thực thể rót vào trong cơ thể hỏa vũ, trên hai tay nàng, hồng sắc hỏa diễm càng ngày càng chói sáng, cũng không bốc lên quá cao, mà đang dần dần chuyển biến màu sắc. Từ quất hồng sắc biến thành U lan sắc (màu xanh da trời). Lại từ U lan sắc trở thành trắng bạch.

Trước khi hoàn toàn chuyển sang màu trắng, trong nháy mắt đã hoàn toàn thu liễm, tựa hồ đã không còn là ngọn lửa.

Bốn gã đóng vai trò công kích do Hỏa Vô Song cầm đầu, bốn người đứng tụm lại, che ở trước mặt Hỏa Vũ, vẫn duy trì trận hình phòng ngự, bọn họ trên người cũng đồng thời xuất hiện quang mang của đệ tam hồn hoàn. HIển nhiên chính là chuẩn bị tùy lúc ngăn cản đội bên Đường Tam có hành động

đột kích.

Màu tím toả ra, đó là màu sắc của hồn hoàn, bất quá không phải đệ tam mà là đệ tứ hồn hoàn, đệ tứ hồn hoàn của Hoả Vũ. Tử quang ngưng tụ quanh bàn tay trắng trẻo của nàng, chiếu rọi khiến cho bóng nàng trở nên hư hư ảo ảo.

Đường Tam sắc mặt thoáng trở nên ngưng trọng vài phần. Hắn đương nhiên nhận ra, được hai gã hồn sư toàn lực hỗ trợ, đệ tứ hồn kỹ của Hỏa Vũ tuyệt không giống với các đệ tứ hồn kỹ bình thướng khác mà đơn giản như vậy. Uy lực thậm chí vượt qua đệ ngũ hồn kỹ của hồn sư hỏa thuộc tính bình thường.

Vũ hồn của nàng thậm chí so với vũ hồn hỏa long của Hỏa Vô Song còn muốn cường hoành hơn vài phần.

Là một gã hỏa khống hồn sư, với biểu hiện thực lực Hỏa Vũ trong trận đấu này, Đường Tam đang gặp phải một đối thủ cường đại nhất từ trước tới nay.

" Hỏa … Vũ, Diệu … Dương …". Thanh lượng thanh âm, từng chữ một từ miệng Hỏa Vũ xuất ra, trong tay nàng quang mang cũng trở nên rực sáng mãnh liệt vài phần, chữ *"Dương"* cuối cùng xuất hiện là lúc một quả cầu lửa màu trắng khổng lồ đã xuất hiện trên đỉnh đầu nàng ngưng kết mà thành, thực sự giống như một vầng thái dương rực sáng. Giờ phút này, thậm chí ngay cả ánh mặt trời ở trên bầu trời cũng bị quang mang của nó che dấu.

Tại chỗ ngồi của khách quý, Trữ Phong Trí động dung nói: *" Hỏa lực nội liễm. Không một tia nào phóng ra ngoài. Tiểu cô nương của Sí Hỏa học viện này vũ hồn khống chế đã đạt tới một trình độ tương đối kinh khủng. Mà cũng không phải hồn lực của chỉ một mình nàng, mà là của ba người. Sử Lai Khắc lần này sợ rằng có phiền toái."*

Đường Tam nhìn ra, Hỏa Vũ lựa chọn đệ tứ hồn kỹ so với mình là hoàn toàn đối lập.Mình lựa chọn chính là năng lực đoàn thể khống chế, mà nàng lựa chọn, chính là năng lực công kích cực kỳ bá đạo, nhưng phải cùng động đội kết hợp một chỗ mới có thể chi triển ra toàn bộ uy lực công kích.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, ẩn tàng dưới ánh sáng nóng rực kia, ánh mắt Hỏa Vũ đang chăm chú nhìn trên người chính mình, mà quả cầu lửa

trắng kia cũng đang tập trung vào người hắn. Nàng muốn ba người hợp lực … trước tiên đánh bại chính mình sao? Dám chắc là như thế.

Một tia mỉm cười nhàn nhạt lưu lại trên môi Đường Tam. Vẻ mặt ngưng trọng trên bảy người đối thủ đã dần dần tiêu thất.Bởi vì hắn biết Hỏa Vũ lúc này hồn kỹ đã không thể đình chỉ, hắn cũng không cần phải che dấu điều gì nữa.

Đái Mộc Bạch lúc này trong lòng tràn ngập lo lắng. Bởi vì tới lúc này, Đường Tam cũng không đưa ra mệnh lệnh gì.

Là linh hồn của toàn đội, công kích của Sử Lai Khắc chiến đội luôn luôn do hắn chủ trì, hắn để mọi người thủ thế, cũng là án binh bất động nhìn đối thủ súc lực. Ưu thế vốn có dưới loại tình huống này còn có thể tồn tại sao? Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch tràn ngập lo lắng.

Mà ngay lúc này, Đường Tam phía sau mình lại một lần nữa án binh bất động thủ thế, mà chính hắn lúc này lại đi ra nghênh đón đối phương bảy người đi tới.

Từng bước, từng bước một tiến tới, Đường Tam bước tiến thập phần nhẹ nhàng, trên mắt như trước mỉm cười, đối mặt đối thủ bảy người, hắn tựa hồ muốn nói, các ngươi không phải muốn đối phó ta sao? Tốt lắm, ta chính mình đi ra bên ngoài, cho các người công kích.

Hỏa Vô Song sắc mặt có chút thay đổi, Đường Tam mặc dù đang mỉm cười, nhưng nụ cười của hắn trong mắt Hỏa Vô Song chính là tràn ngập khiêu khích.

Nếu không phải bởi vì sớm an bài chiến thuật, hắn hận không thể lập tức xông tới phát động công kích.

Lam Ngân thảo của Đường Tam lúc này vẫn quấn trên người mỗi thành viên của Sử Lai Khắc chiến đội, nhưng hắn cũng không có động.

Lúc này hắn đã rời cách khỏi đội hơn năm thước.

" Ngươi rất mạnh, so với ta tưởng tượng còn mạnh hơn." Hỏa Vũ đột nhiên mở miệng. Nàng thanh âm có phần run rẩy, nhưng không mất đi sự thanh thúy ôn nhu. Run rẩy như vậy hiển nhiên chính là do khỏa thái dương trên đỉnh đầu gây ra. Ánh mắt nàng giống như trong cảm giác của Đường Tam đang chăm chú nhìn hắn.

" Nhưng thắng lợi vẫn như trước chính là thuộc về chúng ta." Hỏa Vũ rốt cục kiên trì không được, hồn lực của ba người do nàng khống chế bằng đệ tứ hồn kỹ, nàng có thể súc lực lâu như vậy, là đã gần đạt đến cực hạn.

Quả cầu lửa nhẹ nhàng bay đi, đến phía trước nửa thước,Đường Tam vừa chân thực chứng kiến hai mắt Hỏa Vũ đang chăm chú nhìn mình thì vầng thái dương kinh khủng đã hóa thành một đạo lưu quang, chợt nhằm hắn oanh kích mà đến.

Chính là hoàn toàn không cách nào né tránh, không giống Thất Tinh Đạn lần trước, trong nháy mắt phát động, này khỏa thái dương chói mắt đã hoành toàn tập trung phong toả thân thể Đường Tam, hơn nữa tốc độ của nó, cho dù hồn sư mẫn công hệ nhanh nhất cũng tuyệt đối không cách nào chạy thoát.

Đương Tam không chạy, thậm chí không động, càng không cần nói đến nhờ đồng đội đến cứu trợ, hắn chỉ làm một động tác đơn giản là ngồi xuống mà thôi, cũng chỉ là phát động một hồn kỹ đơn giản nhất, Lam Ngân thảo đệ nhất hồn kỹ quấn quanh phát động.

Một lớp Lam Ngân thảo dày đặc lặng lẽ bao lấy thân thể Đường Tam vào bên trong, bởi vì đây là đệ nhất hồn kỹ, tốc độ sử dụng tuyệt đối chính là nhanh nhất. Chỉ trong nháy mắt, Lam Ngân thảo vốn đang quấn trên người đồng đội cũng đã đem chính hắn quấn quanh ở bên trong, thậm chí không có lộ ra một chút da thịt nào cả.

Tất cả mọi người chỉ thấy Đường Tam trên người đệ nhất hồn hoàn chớp động cùng Lam ngân thảo quấn quanh trong nháy mắt xuất hiện, thân thể hắn đã bị quang mang sáng chói hoàn toàn thôn phệ.

Tiểu Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, muốn xông tới, nhưng bị Đái Mộc Bạc một mực giữ lại.

"Ngươi làm gì vậy?" Tiểu Vũ cơ hồ muốn hét lên.

Đái Mộc Bạch mặc dù trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng hắn chính là vẫn gắt gao nắm lấy cánh tay Tiểu Vũ, *"Tin tưởng hắn, chẳng lẽ ngươi cho rằng hắn là một người làm việc không có nắm chắc sao?"*

Nghe Đái Mộc Bạch nói, Tiểu Vũ không khỏi sửng sốt một chút, chính là quan tâm tắc loạn (quan tâm quá hoá loạn – A Lá), nhíu mày một lát, nàng cũng thoáng tỉnh táo vài phần, nhưng ánh mắt vẫn như trước tràn ngập vẻ lo lắng.

Mắt nhìn Đường Tam thân thể bị quang mang chói sáng hoàn toàn thôn phệ, bảy tên đội viên bên phía Sí Hỏa học viện rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như là trút được gánh nặng

Hỏa Vũ thần sắc nhìn qua có chútmệt mỏi,khống chế năng lượng khổng lồ như vậy, lại trước sau xuất ra hai cái đệ tam hồn kỹ cùng đệ tứ hồn kỹ, trong cơ thể nàng hồn lực đã gần như khô kiệt, mà ở bên cạnh nàng, hai gã phụ trợ hồn sư hỏa hệ thuộc tính cũng đã tiêu hao trên năm thành hồn lực.

Nhưng bọn hắn đều tin tưởng, chỉ cần đánh bại Đường Tam, những đối thủ còn lại của Sử Lai Khắc học viện không đủ làm bọn họ sợ hãi.

Ngay cả bên phía đối phương, người có thể sử dụng vũ hồn dung hợp kỹ cũng không có thượng tràng, trận chiến này chẳng lẽ bọn họ còn không thắng sao?

Hỏa Vũ đang lo lắng, có nên hay không làm giảm bớt hồn kỹ uy lực của mình, vạn nhất Đường Tam cứ như vậy bị mất mạng vì ngọn lửa nóng rực, Sí Hỏa học viện chẳng phải cũng bị phán là thất bại sao?

Trong lúc không ai nghĩ rằng có thể có chuyện gì xảy ra, một âm thanh rõ ràng mà nhẹ nhàng từ trong ngọn lửa nóng cháy truyền ra

------oOo------

Chương 258: Hoả miễn Lam Ngân thảo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phủ

Biên tập: A Lá

"Các ngươi quá ngây thơ rồi. Đây là điều ta sớm đã muốn nói, các người thủy chung đều mắc phải một sai lầm."

Hỏa Vũ đồng tử trong nháy mắt co rút lại, Hỏa Vô Song nhưng lại là hai hắt mở to nhìn, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc khó tin.

Hoả diễm sáng chói dần dần tiêu thất, ngay cả trên mặt lôi đài cũng bị hoà tan thành một cái hố lớn, nhưng là, bên trong ngọn lửa đang dần dần yếu đi, một cái kén lớn lẳng lặng trôi nổi ngay trên miệng hố, không, chính xác mà nói, là được nâng đỡ bởi Lam Ngân thảo. Vài căn Lam Ngân thảo liên tiếp cắm vào vách hố, tạo thành một cái giá đỡ.

Cái kén lớn đó, hoàn toàn do Lam Ngân thảo kết thành, chỉ bất quá, lúc này Lam Ngân thảo đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, lưu lộ ra quang mang huyễn lệ. Theo ánh sáng rực rỡ của hoả diễm biến mất, chúng cũng chậm rãi tản ra, tự hành tại phía trên miệng hố tạo thành một cái lưới lớn, chống đỡ thân thể người kia.

Đương Tam lẳng lặng đứng ở nơi này, trên người bộ đồng phục màu xanh có chút nhăn nhúm, ánh mắt bình thản nhìn bảy tên đội viên Sí Hỏa học viện trước mặt đã hoàn toàn lâm vào ngốc trệ đích cách đó không xa.

" Các ngươi thật sự tưởng rằng ta không thể sử dụng hồn kỹ là sợ hỏa diễm của các ngươi sao? Cũng không phải tất cả thực vật đều sợ hỏa. Mọi việc đều có ngoại lệ. Từ lúc bắt đầu, các ngươi đã bị ta dẫn dụ đi vào sai lầm này. Các ngươi tưởng rằng bằng vào chính mình hỏa thuộc tính vũ hồn có thể hạn chế thật lớn năng lực của ta, cho nên mới như thế công kích không hề kiêng kỵ phải không? Đáng tiếc, các ngươi phán đoán đã sai rồi. Ta không sử dụng

hồn kỹ, chính là dẫn dụ các ngươi mắc sai lầm tiếp. Cho đến lúc này, hồn lực của các ngươi đã tiêu hao rất lớn, ta có thể nói cho các ngươi một sự thật. Lam Ngân thảo của ta, Hỏa miễn."

Oanh --

Người xem trên đài phảng phất như bom nổ, các loại âm thanh bàn luận ầm ầm xuất ra, người ủng hộ Sử Lai Khắc học viện thì hoan hô, người ủng hộ Sí Hỏa học viện thì lại phẫn nộ hét to. Nhưng điều này cũng không thể thay đổi được kết quả trận đấu này.

Hắc sắc quang mang tại trên người Đường Tam mạnh mẽ động. Ánh mắt hắn rơi trên người Hỏa Vũ, cùng ánh mắt thất thần của nàng đối chọi. (Từ đầu tới giờ, hai người tại không ngừng tranh đấu. Mà lúc này tràng thi đấu đã kết thúc, một kết thúc không có gì băn khoăn.)

Bảy tia quang mang màu đen trong chớp mắt động, Lam Ngân Tù Lung trong nháy mắt hình thành, đem Sí Hỏa học viện bảy người hoàn toàn bao phủ bên trong.

Đừng nói bọn họ đã tiêu hao phần lớn hồn lực, cho dù không có tiêu hao, muốn phá tan kỹ năng khống chế vạn năm này cũng tuyệt đối không dễ dàng, ít nhất, quyết không có khả năng dựa vào hỏa mà công phá.

Bát Giác Huyền Băng Thảo, Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, tác dụng của hai đại tiên phẩm lần đầu tiên tại trong thực chiến thể hiện ra, nương theo chúng còn có sự rèn giũa của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, không chỉ thân thể Đường Tam, mà ngay cả vũ hồn của hắn cũng đồng dạng chính là thủy - hỏa hai năng lực miễn dịch.

Nếu không phải bận tâm quần áo trên người, vừa rồi đối mặt với hỏa diễm công kích kinh khủng như vậy, thì Đường Tam thậm chí không cần sử dụng Lam Ngân thảo phòng ngự quanh mình.

Trong lúc Hỏa Vũ ngưng tụ đệ tứ hồn kỹ, Đường Tam đã nhìn ra, hồn kỹ này của nàng hoàn toàn là dựa vào sức nóng mang lại hiệu quả công kích, mà không phải dùng lực đánh sâu vào. Cho nên, đừng nói là ngưng tụ hỏa thuộc

tính hồn lực của ba người, cho dù là 30 người thì như thế nào? Cho dù là hỏa diễm năng lực của một Phong Hào đấu la, muốn thiêu chết Đường Tam cũng tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Bảy cái Lam Ngân tù lung chưa xuất hiện, mọi người vẫn hy vọng tràng đấu này sẽ có thêm một chút kịch tính, có lẽ, đệ tử Sí Hỏa học viện lúc này vẫn còn có năng lực khác chưa triển khai ra.

Chỉ có điều, khi Đường Tam phá hủy đệ tứ hồn kỹ của Hỏa Vũ, trận đấu này đã xem như kết thúc. Bởi vì Sí Hỏa học viện bảy người đã hoàn toàn mất đi đấu chí, ngay cả đội trưởng của bọn họ Hỏa Vô Song cũng không ngoại lệ.

" Chúng ta, nhận … thua…"

Nhận thua hai chữ cơ hồ bởi Hỏa Vũ cắn răng nói ra. Nghiến chặt hàm răng, nàng thủy chung vẫn nhìn Đường Tam. Đồng dạng là bốn mươi cấp hồn sư, nhưng gã thanh niên trước mặt nhìn qua còn nhỏ hớn so với mình gây cho nàng một loại cảm giác thâm bất khả trắc (cao thâm không thể lường – A Phủ). Hắn tựa như một bảo tàng vĩnh viễn không thể đào bới ra được hết, không ngừng đem năng lực chính mình từng chút từng chút thể hiện ra.

Mà mỗi lần, đối thủ của hắn cũng đều dưới sự thể hiện như vậy mà bị thua.

Giống như lời Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam cho tới bây giờ cũng sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn rời khỏi để đội hình đi lên đối mặt Sí Hỏa học viện, tự nhiên có nắm chắc phần thắng. Mà niềm tin này đến từ trên hoả miễn trên thân thể hắn.

Nếu là chánh diện giao thủ, có lẽ Sử Lai Khắc học viện một phương sẽ phải hao phí không ít khí lực, dù sao, song phương thực lực chênh lệch cũng không lớn. Nhưng Đường Tam lại bằng chính mình xảo diệu tính kế, cùng Hỏa Vũ đấu trí. Dưới tình huống không có tiêu hao bao nhiêu hồn lực của chính mình và đồng đội, vẫn thu được thắng lợi, đánh bại học viện thứ hai trong Ngũ đại nguyên tố học viện.

Nếu nói cùng Tượng Giáp học viện đánh một trận làm Sử Lai Khắc học viện nổi danh, thì trận đánh trước mắt, đã đem danh tiếng Sử Lai Khắc học viện

đẩy tới đỉnh phong trong đợt dự tuyển tái này. Giờ khắc này, không ít người hoài nghi bọn họ sẽ trở thành đội đứng đầu trong đợt dự tuyển tái lần này.

Người xem cũng không phải kẻ ngu, bọn họ hoàn toàn rõ ràng nhớ rằng, Sử Lai Khắc học viện khi đối mặt Tượng Giáp học viện xuất tràng chính là bốn gã hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp, mà lần này nhưng lại chỉ có hai người. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ bọn họ còn có dư lực.

Lam Ngân tù lung thu hồi, cùng lúc trọng tài lên đài, đội viên hai bên một lần nữa quay trở về đội ngũ. Trận đấu này kết quả đã định, thậm chí không có một người bị thương, nhưng lúc này thần sắc đội viên hai bên lại xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Sí Hỏa học viện bảy người trên mặt đã hoàn toàn không còn sự tự tin như trước, lại càng không cam lòng, nhất là Hỏa Vũ. Cặp mắt to xinh đẹp của nàng gắt gao nhìn Đường Tam, tựa hồ muốn đem hắn ra ăn sống. Nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Từ trước tới nay, nàng luôn là thiên chi kiêu tử (đứa con kiêu ngạo của Trời – A Lá) được học viện bồi dưỡng, trong ngũ đại nguyên tố học viện, luận về thực lực tuyệt đối có thể xếp trong năm người đứng đầu, thậm chí có thể là ba người. Vậy mà bị đánh bại bởi một đối thủ không có tên tuổi, lại là trí tuệ cùng thực lực hai phương diện đều thua, loại cảm giác tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Đối với nàng mà nói, đả kích một trận này thật sự rất lớn, nhất là đối mặt với Đường Tam thì loại cảm giác có lực mà không thể sử dụng càng làm nàng vạn phần thống khổ.

Cho dù thế nào cũng không hiểu được, thực lực bên mình rõ ràng là trên đối thủ, nhưng vẫn thua như trước, thậm chí thua có chút mạc danh kỳ diệu, chỉ bởi vì đơn giản hai chữ - hỏa miễn.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại, lần tới, các ngươi tuyệt không may mắn như vậy." Hỏa Vũ hai mắt gắt gao trừng mắt nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Tùy thời xin đợi."*

Sử Lai Khắc học viện: mười một trận đánh, mười một trận thắng. Sí Hỏa học viện: mười một trận đánh, mười thắng một thua.

Mặc dù chỉ là một trận thua, nhưng bọn họ cũng đã chính thức thoát ly top dẫn đầu.

Trong tiếng hoan hô của người xem, song phương rời khỏi sân đấu, Đường Tam vừa hạ đài, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, mọi người đã vọt lại.

Áo Tư Tạp ha ha cười nói: *" Tiểu Tam, ngươi thực sự là.."* Lam Ngân thảo của Đường Tam thuỷ - hoả đều miễn bọn họ đều biết. Nhưng có thể sử dụng hữu ích như vậy làm mọi người được đại khai nhãn giới, vốn tưởng là một trận khổ đấu tựu như vậy thong dong mà kết thúc.

Không thể nghi ngờ làm mọi người trong Sử Lai Khắc học viện tin tưởng tăng lên đến đỉnh điểm.

Trong lúc Sử Lai Khắc thất quái đi vào khu nghỉ ngơi dành cho tuyển thủ, bất luận là tuyển thủ còn tiến hành trận đấu hay tuyển thủ đã hoàn thành trận đấu đều hướng ánh mắt về phía bọn họ, trong mắt có hơn vài phần kính sợ, nhất là khi nhìn Đường Tam. Tại vòng dự tuyển tái của toàn đại lục cao cấp hồnsư học viện tinh anh đại tái, Đường Tam có thể nói là xuất tận danh tiếng. Trong trận đối mặt Tượng Giáp học viện và nhất là trong trận đấu vừa rồi với Sí Hỏa học viện, hắn có khả năng thay đổi càn khôn.

Trở lại khu nghỉ ngơi tự nhiên cũng có đội viên của Sí Hỏa học viện, bọn họ đương nhiên là không cam lòng, nhưng cho dù không cam lòng thì cũng đâu có biện pháp gì? Sau khi trận đấu chấm dứt, bọn họ dần dần tỉnh táo lại.

Bất luận là Hỏa Vô Song hay Hỏa Vũ, đều hiểu được, cho dù bọn họ đấu trí nếu không đánh bại được Đường Tam, thì cũng rất khó chiến thắng Sử Lai Khắc học viện.

Đường Tam là linh hồn toàn đội, bản thân lại sở hữu hỏa miễn năng lực, đối với bọn họ khắc chế quá lớn. Có một khống chế hệ hồn sư như vậy tồn tại, bọn họ cũng không có cơ hội gì.

" Hỏa Vô Song, vài ngày nữa chúng ta sẽ báo thù cho các ngươi." Trong khi thành viên Sí Hỏa học viện đang cực độ buồn bực chợt một âm thanh trầm thấp vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một nhóm mặc đội phục màu xanh đang hướng bọn họ đi tới.

Nhóm người mặc đội phục màu xanh dùng ti tuyến màu bạc làm trang sức, cùng đội phục của Sí Hỏa rực rỡ như nhau, chính là Thần Phong học viện trong Ngũ nguyên tố học viện.

Người nói chuyện chính là đội trưởng Thần Phong học viện cũng đồng thời là linh hồn của Thần Phong học viện chiến đội – khống chế hệ hồn sư Phong Tiếu Thiên.

Hắn mặc dù đang hướng Hỏa Vô Song nói chuyện nhưng ánh mắt thủy chung dừng lại ở trên người Hỏa Vũ, ánh mắt nóng cháy không cách nào che dấu.

Hỏa Vô Song hừ lạnh một tiếng, *" Chúng ta không được, các người khẳng định làm được sao?"*

Phong Tiếu Thiên hắc hắc cười đạo: *" Vô Song, ngươi biết ta không phải có cái kia ý tứ. Các ngươi cũng không phải thua về thực lực mà là thua tại tương khắc thuộc tính. Tên Đường Tam kia lại là hỏa miễn, nếu không, Hỏa Vũ muội muội thi triển đệ tứ hồn kỹ sợ rằng đã sớm đem hắn hủy diệt. Bất quá hắn có năng lực hoả miễn, nhưng không nhất định có thể miễn dịch phong. Mặc dù Lôi Đình học viện có thể khắc chế chúng ta nhưng Sử Lai Khắc học viện không thể làm được. Hồn sư, trong rất nhiều tình huống chiến đấu, thuộc tính khắc chế quyết định thắng bại, các ngươi cũng không cần quá buồn bực."*

Nghe xong Phong Tiếu Thiên giải thích, mọi người Sí Hỏa học viện sắc mặt mới trở nên tốt vài phần. Chính tại lúc này, Hỏa Vũ đột nhiên mở miệng đạo: *" Phong Tiếu Thiên ngươi có phải hay không rất muốn cùng ta hẹn hò?"*

------oOo------

Chương 259: Hoả miễn Lam Ngân thảo (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên dịch: A Nèo

"A?" Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt nhìn, mặc dù hắn vẫn có ý nghĩ này, nhưng lúc này tại giữa đông đảo đội hữu lại bị Hỏa Vũ trực tiếp nói ra, làm cho hắn không khỏi xấu hổ một trận.

" Đến tột cùng có đúng hay không?" Hỏa Vũ tựa hồ cũng không có chú ý tới chung quanh lúc này có không ít ánh mắt đều tập trung trên người mình.

Phong Tiếu Thiên sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua Hỏa Vô Song bên cạnh, lúc này Hỏa Vô Song đầy vẻ giật mình, không rõ Hỏa Vũ tại sao lúc này lại nói như vậy. Hắn cùng Hỏa Vũ chính thân huynh muội, đối với muội muội này luôn luôn sủng ái vô cùng.

"Ngươi có phải là nam nhân không? Hay là không phải. Chẳng lẽ ngươi ngay cả nói cũng không nói được sao?" Hỏa Vũ thanh âm có phần lạnh lẽo, cùng thuộc tính vũ hồn của nàng hoàn toàn trái ngược.

" Có, ta vẫn rất thích ngươi." Phong Tiếu Thiên cũng không muốn biến thành trò cười, trong lúc này nếu hắn có gì tỏ vẻ, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội theo đuổi Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ hướng hắn gật đầu, đạo: *"Tốt lắm, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại Sử Lai Khắc chiến đội, ngươi đánh bại tên Đường Tam kia. Ta đáp ứng cùng ngươi hẹn hò. Ca ca, chúng ta đi."* Nói xong nàng liền hướng bên ngoài đi ra, để lại đám người Thần Phong học viện ngạc nhiên nhìn theo.

Hỏa Vũ từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh như chúng tinh ủng nguyệt (mặt trăng ở giữa trời sao, ý là nổi bật, trung tâm – A Lá), mặc dù nàng chỉ là nữ

hài tử, nhưng bất luận ở nhà hay ở học viện đều là đối tượng được mọi người bảo hộ. Hơn nữa, nàng mang thiên phú dị bẩm, so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi nàng luôn đứng đầu. Năm nay mới 19 tuổi, đã đạt tới thực lực ngoài bốn mươi cấp, tại Sí Hỏa học viện có thể nói là chưa từng có. Nàng kiêu ngạo cũng là đạo lý. Luận về dung mạo, thực lực, gia thế, nàng đều có lý do để kiêu ngạo. Chính nàng bây giờ nhưng lại không thể quên được ánh mắt của Đường Tam. Càng không cách nào quên rằng Đường Tam nói nàng ngây thơ.

Đối với Hỏa Vũ mà nói, thua không chỉ là thua một trận đấu, đồng thời cũng là kiêu hãnh cùng tôn nghiêm. Trận đấu này thắng bại đối với nàng đả kích quá lớn. Càng làm nàng không cách nào tiếp nhận chính là Đường Tam tại thuộc tính khắc chế làm nàng căn bản không có cơ hội trả thù.

Cho dù là Hỏa Vô Song, lúc này cũng không hoàn toàn minh bạch tâm tình của muội muội, trong khoảng thời gian ngắn cũng chỉ có thể lẽo đẽo theo sau.

Phong Tiếu Thiên ngơ ngác nhìn theo phương hướng Hỏa Vũ rời đi, cho đến khi thân ảnh nàng hoàn toàn biến mất mới hồi tỉnh lại.

" Nàng nói cái gì? Nàng nói cho ta một cơ hội gặp gỡ? Chỉ cần ta có thể chiến thắng Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện. Nàng khẳng định trở thành nữ bằng hữu của ta sao? Trời ạ, điều này quả thực là bầu trời rơi bánh kẹo.

Theo thần chí dần dần thanh tỉnh, hưng phấn không cách nào áp chế lại từ trong lòng nổi lên, hắn thích Hỏa Vũ đã không phải chuyện ngày một ngày hai. Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện khoảng cách rất gần, cũng thường xuyên tiến hành một chút trao đổi, khi hắn sáu năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Vũ đã thực sự thích tuyệt mỹ thiên tài thiểu nữ này. Vì theo đuổi Hỏa Vũ, hắn thậm chí buông bỏ tôn nghiêm của mình cùng Hỏa Vô Song kết làm bằng hữu. Hơn nữa trong khi cùng hai huynh muội luận bàn cũng không có dành thắng lợi lần nào. Mặc dù như vậy, Hỏa Vũ đối với hắn cũng không nóng không lạnh. Hiện giờ cơ hội rốt cục đã tới. Lúc này trong lòng Phong Tiếu Thiên hoàn toàn bị lửa tình thiêu đốt. Hắn đột nhiên phát hiện đội viên của Sử Lai Khắc học viện lại đáng yêu như vậy, hôm nay thắng lợi của bọn họ lại đúng lúc đến vậy. Đây thật là cơ hộ quá tốt, cơ hội rốt cục đã tới, Hỏa Vũ, ngươi chờ xem, ta sẽ dùng thực lực để chứng minh cho ngươi

biết ta mới là nam nhân thích hợp nhất với ngươi.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện tự nhiên không biết Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện bên này đã đạt thành hiệp nghị, mọi người cũng không có nghỉ ngơi, liền trực tiếp trở về học viện.

Vừa vào cửa, Đường Tam đã bị Đại sư gọi đi. Những người khác đã sớm quen với tình huống như vậy, dù sao, Đường Tam chính là đệ tử đích truyền của Đại Sư.

Đi theo sư phụ tới bạn công thất (phòng làm việc – A Phủ). Đường Tam liền đóng cửa lại.

Đại Sư sắc mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng lại hơi nhíu mày, phất tay ý bảo Đường Tam hãy ngồi xuống trước.

" Tiểu Tam, ngươi làm có chút quá.*"*

Đại sư nói một câu không đầu không cuối làm Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng hắn cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi Đại sư giáo huấn.

Đại sư trầm giọng nói: " Ý của ta chính là ngươi bây giờ xuất lộ thực lực quá nhiều. Trong tất cả học viện đội viên tham gia dự tuyển tái, biểu hiện của ngươi quá xuất sắc. Hiện tại, ngươi chẳng những đã bị các học viện tập trung chú ý, đồng thời ngay cả những vị khách quý vẫn dấu mặt đối với ngươi cũng phi thường chú ý. Đây cũng không phải chuyện tốt.*"*

Đường Tam cười khổ nói: " Sư phụ, ngài cũng đã thấy được đối thủ của chúng ta vô cùng cường đại, ta cũng không muốn như vậy, nhưng nếu không làm vậy chúng ta sẽ rất khó chiến thắng đối thủ.*"*

Đại sư than nhẹ một tiếng nói:

" Ta hiểu, nếu sau lưng ngươi có thế lực cường đại chống đỡ, diều này cũng không tính là vấn đề gì. Nhưng ngươi cũng không nên quên lần trước tên Thì Niên của Thương Huy học viện kia đối với ngươi đuổi giết, hắn tại sao dám đuổi giết ngươi? Chính là bởi vì sau lưng ngươi không có lực lượng đầy đủ.

Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (Cây nhỏ sẽ bị gió rừng quật ngã). Ta bây giờ lo lắng có nên hay không từ trận đấu sau sẽ không đưa ngươi thượng tràng, cho đến vòng tổng quyết tái rồi hãy nói."

Đường Tam lắc đầu, kiên định đạo: " Không, sư phụ, ta nhất định phải xuất chiến, phải dẫn dắt mọi người tiếp tục chiến thắng. Một mình ta bị chú ý, so với cả đội bị chú ý tốt hơn rất nhiều. Đối thủ lực chú ý đều tập trung trên người ta, không thể nghi ngờ sẽ xao lãng cảnh giác đối với những người khác. Chúng ta Sử Lai Khắc thất quái chính là một chỉnh thể, ta nghĩ chỉ có như vậy mới có thể làm cho chúng ta tại tổng quyết tái đi được càng xa, trong khi chiến đấu cùng đối thủ sẽ càng làm cho đối thủ khó có thể ứng phó."

Đại Sư mỉm cười, đi tới bên cạnh Đường Tam vỗ vỗ lên đầu hắn,

" Ngươi nhìn rất xa. Cách làm của ngươi cũng không sai. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cho dù đồng đội ẩn dấu thực lực tốt, một khi ngươi xảy ra vấn đề cũng sẽ làm cả đội hỏng mất. Ta không phản đối cách làm của ngươi, nhưng từ bây giờ trở đi, mỗi ngày lúc đi tới nơi sân đấu cho tới khi trở về ta sẽ để Nhị Long đi theo ngươi, còn bất luận lúc nào, ngươi cũng phải cùng đồng đội hòa đồng chung một chỗ. Ta không muốn ngươi có gì ngoài ý muốn."

" Vâng, Sư phụ."

Đại sư tiếp tục đạo: " Hôm nay ngươi bại lộ chính mình có hoả miễn năng lực cùng cận chiến năng lực. Thẳng thắn mà nói, ngay cả ta cũng không biết ngươi cận chiến thực lực có thể đạt tới trình độ nào. Ở những trận đấu sau này, ngươi có thể sử dụng nhiều một chút bản lãnh cận chiến của mình. Ngươi bây giờ hồn lực cùng hồn hoàn đối với thân thể tăng phúc, trừ phi lại xuất hiện đối thủ có hồn cốt tăng phúc, nếu không rất khó có người trong tình huống không sử dụng hồn kỹ lại có thể chống lại ngươi. Ngươi nhất định phải nắm chắc điểm này. Chỉ cần có thể làm tốt, ngươi chẳng những là khống chế hệ hồn sư, cũng đồng thời là một gã cường công hệ hồn sư. Trong trận đấu, ngươi cũng phải chú ý, đối thủ của ngươi sẽ căn cứ vào thực lực của ngươi mà tiến hành hạn chế. Tại trận đấu ngươi khống chế năng lực mặc dù không sai nhưng vẫn không chính thức đem thực lực của đồng đội phát huy hết thảy, nếu không, ngươi sẽ nhẹ nhàng rất nhiều. Điều này cũng là ngươi phải chú ý. Đối thủ của các ngươi còn Thần Phong học viện, Thiên Thủy cùng Lôi Đình

tam đại học viện. Trong đó Thiên Thủy học viện ta không quá lo lắng. Đối với các ngươi uy hiếp lớn nhất chính là hai học viện kia. Bất luận là tốc độ của Thần Phong học viện hay bạo phát lực của Lôi Đình học viện, cũng đều đồng dạng rất khó đối phó.Ý của ta là, ta hy vọng các ngươi có thể buông tha hai trận chiến này. Như vậy, chẳng những thành tích vẫn có thể thông qua vòng một, đồng thời cũng có thể tránh cho thực lực quá nhiều bại lộ."

Về chiến thuật mà nói, đề nghị của Đại Sư không thể nghi ngờ là phi thường hoàn mỹ, trong dự tuyển tái, chỉ cần thu đạt một trong năm vị trí đứng đầu là được, nhưng nhất định phải huỷ chiến ư?

Đường Tam do dự một chút, bèn kiên định lắc đầu, " Sư phụ, sau khi đại tái kết thúc, chúng ta cũng đều tốt nghiệp. Hãy để chúng ta làm một vài thứ vì học viện."

Đại sư mỉm cười đạo: " Ta biết ngươi sẽ nói vậy mà. Nhìn từ bề ngoài, ngươi tựa hồ là một người rất bình thản, nhưng trên thực tế trong nội tâm ngươi cũng là thập phần cương ngạnh, loại tinh thần không khuất phục này cố nhiên rất tốt, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cứng quá sẽ dễ gãy, năm đó cha ngươi tựa hồ chính là thiếu về phương diện này."

" Ta trong lòng cương, có lẽ do ngài ảnh hưởng."

Nghe Đại sư nhắc tới cha mình, Đường Tam thân mình không khỏi nhịn được có chút buồn bã. Gần đây biết không ít tin tức về cha, thậm chí còn về thân thế của chính mình, nhưng là cha đến tột cùng ở nơi nào? Nhiều năm như vậy, hắn cũng không trở về thăm mình, nếu thật như theo lời sư phụ, cha vẫn luôn quan tâm đến mình vậy tại sao không trở lại? Chỉ nhìn một chút cũng tốt a!

" Ngươi vẫn còn nhỏ, ta hy vọng ngươi có thể tu luyện đến tâm vô bàng vụ (không có gì phải lo nghĩ – A Phủ). Sau khi trường đấu này kết thúc nếu các ngươi cuối cùng thật sự thu được quán quân. Vậy, ta sẽ an bài ngươi tiến vào một thời gian dài tiềm tu, khiến cho thế giới bên ngoài quên ngươi đi. Bởi vì thực lực ngươi bây giờ còn không đủ để bảo vệ chính mình, càng không cách nào làm mình thoát ra khỏi dòng tranh đấu khắp nơi."

Đại sư nói làm Đường Tam trong lòng rùng mình, thầy trò hai người ánh mắt tương đối, Đường Tam yên lặng gật đầu.

Một ngày sau, Sử Lai Khắc học viện tiếp đón đối thủ thứ mười hai của mình.

Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện lần này làm Đường Tam có chút hưng phấn, thậm chí so với đối mặt Sí Hỏa học viện thì khát vọng thắng lợi càng mãnh liệt.

Đối thủ thứ mười hai của bọn họ không phải tới từ Ngũ đại nguyên tố học viện, mà là Thương Huy học viện, do Thì Niên đã từng khiến cho Đường Tam suýt nũa vạn kiếp bất phục dẫn đội.

Khoảng cách trận đấu bắt đầu còn không tới nửa canh giờ, các học viện chiến đội đều đợi ở khu nghỉ nghơi. Lúc này đây, Sử Lai Khắc học viện cũng không phải đánh vòng đầu, đến vòng thứ ba mới tới phiên bọn họ.

------oOo------

Chương 260: Bí mật ẩn tàng, vũ hồn Thất Bảo Thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phủ

Biên tập: A Lá

Mọi người theo thói quen ngồi nghỉ tại một góc. Thành tích mười trận thắng liên tiếp khiến cho bọn họ trong những đội ngũ tham gia đại tái giống như hạc giữa đàn gà, không gặp cảnh bị người cười nhạo giống như khi dự tuyển tái mới bắt đầu.

Mặc dù ở bốn phía, rất nhiều người nhìn bọn họ nhưng ít người dám tiến đến gần.

Tại hồn sư giới, thực lực chính là tượng trưng hết thảy, mà trong hồn sư học viện cũng đồng dạng như thế. Sử Lai Khắc học viện làm cho người ta có cảm giác chính là mội đội ngũ không có điểm gì nổi bật.

Nhưng một đội ngũ như vậy lại khiến cho mỗi đối thủ đều cảm thấy đau đầu.

Đường Tam chính mình có hồn hoàn vạn năm, tại dự tuyển đại tái lần này, đã trở thành một hồn sư có giá trị nhất, một đội viên có lợi nhất. Chỉ nhìn trước mắt, phiếu bầu cho hắn đã chiếm hơn một nửa.

Chỉ cần không ai đánh bại hắn, hắn thu được thứ hạng là không thể nghi ngờ. Nhưng muốn đánh bại một hồn tông chính mình có thiên niên hồn hoàn đối với đệ tử tham tái mà nói dễ dàng vậy sao.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện dễ dàng tụ tập cùng một chỗ, Mã Hồng Tuấn có chút tâm trạng có chút phập phồng, hỏi dò Đường Tam: *"Tam ca, hôm nay không bằng để cho ta xuất chiến đi. Ta sẽ không dụng đệ tứ hồn kỹ, được không?"*

Đường Tam trường mắt nhìn hắn, *"Không được. Trúc Thanh, hôm nay ngươi thay Giáng Châu xuất chiến, không thành vấn đề chứ."*

Cùng mọi người ở cùng một chỗ trong thời gian càng ngày càng dài, cùng nhau đồng thời tham gia chiến đấu ngày càng nhiều, quyền uy của Đường Tam tại Sử Lai Khắc thất quái đã mặc nhiên tồn tại trong lòng mỗi người, nhất là bốn người tuổi còn nhỏ hơn so với hắn, đối với ngoại trừ tình cảm còn có thêm vài phần tôn kính. Hiện tại, vị trí của hắn trong chiến đội không thua gì Đái Mộc Bạch, thậm chí còn hơn.

Chu Trúc Thanh sửng sốt một chút mới nói: *" Không thành vấn đề."*

Áo Tư Tạp nghi hoặc đạo: *" Tiểu Tam, này không cần đi. Chúng ta trong khi đối mặt Sí Hỏa học viện cũng không có để Trúc Thanh xuất chiến, đối phó với Thương Huy học viện rác rưởi này cần như vậy sao?"*

Đường Tam trầm giọng nói:

" Thương Huy học viện chưa chắc đã thật sự rác rưởi. Các ngươi có hay không chú ý chiến tích của bọn chúng. Thương Huy học viện từ đầu đến giờ bọn họ chỉ thua ba trận, mà ba trận phân biệt chính là Tượng Giáp học viện, Lôi Đình học viện, cùng Thần Phong học viện. Mà trong khi đối mặt với đối thủ khác, bọn họ đều giành thắng lợi, trong bảng xếp hạng hiện giờ thậm chí còn đứng trên Tượng Giáp học viện. Càng huống chi các ngươi không nên quên, Phất Lan Đức viện trưởng từng nhắc nhở chúng ta. Bọn họ sư phụ lĩnh đội rất không tầm thường. Hiện tại Thương Huy học viện đã thua Tượng Giáp học viện, mà các trận đấu phía sau bọn họ phải đối mặt với mấy đối thủ cường đại là chúng ta, Sí Hỏa học viện cùng Thiên Thủy học viện. Trong ba trận đấu này, bọn họ ít nhất phải đạt được hai trận thắng mới có thể đem quyền chủ động tấn cấp vòng một nắm trong tay mình. Hơn nữa hai đội chúng ta đã có thù oán, ta dám khẳng định, bọn họ trong trận đấu hôm nay tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó chúng ta. Ta để Trúc Thanh xuất chiến là vì bảo đảm thắng lợi của chúng ta.

*Đái Mộc Bạch vuốt cằm nói: "*Hảo, cứ làm theo ý của Tiểu Tam đi. Tiểu tử của Thương Huy học viện không phải rất kiêu ngạo sao? Hôm nay chúng ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại. Còn muốn tiến vào tấn cấp đại tái, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày."

*"*Uy, các ngươi chính là đội viên của Sử Lai Khắc học viện sao.*" Trong lúc Đường Tam bắt đầu bố trí trận đấu, thanh âm đột nhiên xuất ra làm hắn phải dừng lại.*

Mọi người quay đầu nhìn lại, lúc này một gã thanh niên mặc đội phục màu xanh, tướng mạo có vài phần anh tuấn bước lại, vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ.

*Đái Mộc bạch nhíu mày, "*Không sai, chúng ta chính là Sử Lai Khắc học viện, ngươi là ai?"

Thanh niên hắc hắc cười đạo: " Ta gọi là Phong Tiếu Thiên, có lẽ các ngươi chưa từng nghe qua tên ta. Nhưng đừng lo, sau này chúng ta sẽ gặp nhau trong trận đấu. Ta là đến cổ vũ các ngươi, nhất định phải cố gắng lên, tiêu diệt Thương Huy học viện."

Ân? Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có chút kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ không xem qua trận đấu của đối thủ như thế nào, nhưng từ quần áo trên người trước mắt bọn họ cũng có thể nhận ra, người này hắn là thuộc về Thần Phong học viện.

Tổng cộng hai mươi tám đội tham gia dự tuyển đại tái, đội nào cũng mong tiến vào vòng trong, rất ít gặp gỡ nhau. Từ khi dự tuyển tái khai mạc cho tới nay, đây chính là người thứ nhất chủ động hướng bọn họ nói chuyện.

*Đường Tam gật đầu nói: "*Chúng ta sẽ thắng.*"*

*Phong Tiếu Thiên cười nói: "*Ngươi chính là Đường Tam sao? Ta tin tưởng thực lực của các ngươi. Bất quá các ngươi cũng phải cẩn thận một chút. Học viện chúng ta cùng Thương Huy học viện đã từng đánh quá. Bọn họ thực lực mặc dù rất bình thường, nhưng trong lúc bọn hắn cùng chúng ta giao đấu, ta cảm giác tựa hồ bọn họ không dùng toàn lực, tựa hồ còn đang cố gắng che dấu điều gì. Ta thấy các ngươi rất được, ít nhất trước khi gặp phải học viện chúng ta, nhất định không được bại. Được rồi, các ngươi nghỉ ngơi đi. Ta đi trước.*"*

Người này đến nhanh, đi cũng nhanh, bỏ lại mọi người đang ngẩn ngơ không hiểu gì, liền nhanh chóng rời đi. Cho dù Sử Lai Khắc học viện tất cả mọi người đều thông minh, nhưng trong nhất thời cũng không hiểu được Phong Tiếu Thiên đến tột cùng là có ý tứ gì, càng không rõ tại sao hắn muốn tới cổ vũ đối phương.

Vấn đề này chỉ có Phong Tiếu Thiên chính mình mới biết được, nói xong lời này, hắn rất nhanh về tới bên đội ngũ của mình.

" Đội trưởng, ngươi đi đâu vậy?*"*

" Ta đi cổ vũ cho Sử Lai Khắc học viện a!*" Phong Tiếu Thiên cười nói.*

" Cổ vũ bọn họ? Đội trưởng, ngươi là đại biểu cho Thần Phong học viện chúng ta, rất nhiều người để ý …*"*

Phong Tiếu Thiên đường hoàng đạo: " Sợ cái gì, chỉ cần có thể ôm được mỹ nhân về, hết thảy đều là phù vân a.*"*

*Một gã Thần Phong học viện đội viên kỳ quái hỏi: "*Cổ vũ Sử Lai Khắc học viện cùng việc ngươi ôm được mỹ nhân về có gì quan hệ?*"*

*Phong Tiếu Thiên đạo: "*Đương nhiên là có quan hệ, các ngươi đã quên sao? Hỏa Vũ nói, chỉ cần ta đánh bại Đường Tam,nàng liền trở thành nữ bằng hữu của ta. Vạn nhất trước ta có người khác đánh bại Đường Tam, nàng có thể hay không cũng đáp ứng người khác theo đuổi đây? Cho nên, trước khi gặp được chúng ta, Sử Lai Khắc học viện còn không thể thua, cái này gọi là phòng hoạn vu vị nhiên (phòng bệnh hơn chữa bệnh chăng – A Phủ).*"*

" Ách … *" nhìn Phong Tiếu Thiên đắc ý bộ dáng có chút si ngốc, đám đệ tử Thần Phong học viện thật sự không còn gì để nói.*

Mặc dù trận đấu còn không có bắt đầu, nhưng các đội viên học viện tại khu nghỉ ngơi vẫn còn nghe rõ tiếng hoan hô của người xem bên ngoài.

Thu hút sự chú ý của người xem nhất, chính là các tuyển thủ chuẩn bị thi đấu đang xếp hàng bên dưới.

Để làm cho trận đấu trở lên đặc sắc, tại mỗi ngày bất đồng, các đội đều là lần lượt xuất hiện, trừ khi xảy ra trường hợp giống ngày hôm trước Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện, mới có tình huống hai chi cường đội đồng thời xuất tràng.

Đường Tam tĩnh lặng đứng ở nơi này, nhìn khu nghỉ ngơi xa xa Thương Huy học viện đang tụ tập cùng một chỗ thương lượng cái gì đó, điều chỉnh tiết tấu hô hấp của mình, để cho nội lực Huyền Thiên công dưới tình trạng vận động làm nóng cơ thể.

Các loại chiến thuật không ngừng hiện lên trong đầu, bọn họ đã chuẩn bị rất tốt cho trận chiến.

Cũng không phải đợi quá lâu, theo hai trận chiến trước đó chấm dứt, đội viên

các đội tham chiến lượt thứ ba cũng xuất tràng.

Sử Lai Khắc học viện cùng Thương Huy học viện đồng thời đi ra khỏi khu nghỉ ngơi, song phương đội viên đều nhìn kỹ đối phương. Cùng Sử Lai Khắc học viện ngạo nghễ so sánh với bảy tên đội viên Thương Huy học viện lộ ra khí tức âm trầm, trong ánh mắt lóe ra vẻ ngoan độc tựa hồ muốn đem mọi người Sử Lai Khắc học viện ra ăn tươi nuốt sống.

Bảy đội viên Thương Huy học viện đều là nam tính, thống nhất đội phục màu trắng, khí tức nội liễm, giống như Đường Tam dự đoán, đối thủ này không phải dễ dàng đối phó.

Đồng thời với lúc bọn họ nhập tràng, đội viên của Sí Hỏa học viện cũng vừa mới kết thúc lượt đấu đang từ sân đấu quay lại. Đường Tam cũng không chú ý bọn họ, nhưng ánh mắt của mọi người Sí Hỏa học viện lại đem rơi trên người bọn hắn. Nhất là Hỏa Vũ, ánh mắt ngay từ đầu đã từ trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội tìm tới thân ảnh Đường Tam

Di? Hỏa Vũ trong lòng vừa động, trên mặt nhất thời nộ ý đại thịnh, hung hăng nhìn Đường Tam, trong lòng một trận tức giận.

Cũng khó trách nàng tức giận, bọn họ đối với Sử Lai Khắc học viện nghiên cứu đã rất thấu triệt, mắt nhìn Sử Lai Khắc học viện xuất chiến hôm nay cùng ngày hôm qua so sánh liền có biến hóa, Hỏa Vũ lập tức nhớ lại Sử Lai Khắc học viện đội viên tổ hợp, lần này thay vào một gã phụ trợ hệ hồn sư bằng là một gã hồn tông ngoài bốn mươi cấp, Đường Tam cái gã hỗn đản này, lúc đối mặt với Sí Hỏa học viện chúng ta các ngươi cũng chỉ xuất ra hai gã hồn tông, lần này nhưng lại biến thành ba, chẳng lẽ chúng ta còn không bằng Thương Huy học viện sao?

Càng nghĩ Hỏa Vũ lại càng tức giận, trong mắt đầy vẻ hung hăng, dưới chân cố ý lảo đảo, đầu vai trực hướng Đường Tam đánh tới.

Song phương đội viên lần lượt đi qua nhau, Đường Tam đột nhiên cảm giác có một cỗ kình phong nhằm hướng bả vai mình, cơ hồ không có ý thức, cơ thể hắn lập tức làm ra phản ứng.

Trầm kiên thác bộ (trùng chân hạ vai – A Phủ), bả vai trước tiên là thu về phía sau, tránh khỏi va chạm, ngay khi bả vai Hỏa Vũ khí thế đã hết, trong nháy mắt lực lượng dồn lại, vai hắn cơ hồ dán tại bả vai Hỏa Vũ đẩy ra. Lực lượng phóng ra ngoài cuối cùng liền bộc phát, Hỏa Vũ nhất thời kinh hô một tiếng, cả người trực tiếp bắn ra ngoài.

Cũng may là do Đường Tam không có ý thức, động tác hoàn toàn là do phản ứng, dùng chính là một loại giống như "Triêm Y Thập Bát Điệt" công phu. Nếu để nàng chạm đến chính là độc dược hay ám khí trên người Đường Tam chỉ sợ sẽ không may như vậy.

Mắt nhìn thân thể muội muội bị đánh bay, Hỏa Vô Song nhanh chóng hoành thân tiếp lấy Hỏa Vũ hạ xuống, đoàn người Sí Hỏa học viện nhất thời đình chỉ cước bộ, ngăn cản bảy tên đội viên Sử Lai Khắc học viện sắp tham chiến, trừng mắt mà nhìn.

Đội viên Thương Huy học viện tự nhiên thấy được một màn này, cũng dừng lại, chẳng những bộ dáng nhìn có chút hả hê, tựa hồ còn muốn châm thêm dầu vào lửa.

------oOo------

Chương 261: Bí mật ẩn tàng, vũ hồn Thất Bảo Thạch (2+3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phủ

Biên tập: A Lá

Đường Tam lúc này cũng đã phản ứng lại, mắt nhìn Hỏa Vũ bị bay ra, nhíu mày, cổ tay tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ xoa một cái, Chư Cát Thần Nỏ đã được hắn lấy ra. Động tác của hắn cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy âm thanh cơ quan vang lên, Chư Cát Thần Nỏ đã xuất hiện trên tay.

Đường Tam xuất ra phản ứng như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Lúc này, vị trí bảy người Sử Lai Khắc học viện vừa là bị Sí Hỏa học viện cùng Thương Huy học viện giáp vây vào giữa, vạn nhất cùng Sí Hỏa học viện động thủ thì Thương Huy học viện phía sau tùy thời đánh lén rất dễ tạo thành thương vong.

Mà có Chư Cát Thần Nỏ tình huống lại không giống, có nó làm bảo đảm, chỉ cần Sí Hỏa học viện dám can đảm phá hư quy củ đại hội, trong phạm vi khu nghỉ ngơi động thủ, hắn có thể đái lĩnh mọi người nháy mắt đem bọn họ giết chết, sau đó quay lại đối phó Thương Huy học viện.

Đường Tam rất nắm chắc, tại trong khoảng cách gần như vậy, Sí Hỏa học viện đội viên lại không xuất ra vũ hồn, quyết không có khả năng chống đỡ Chư Cát Thần Nỏ trùng kích, càng huống chi, bọn họ vừa mới tham gia một trận đấu, hồn lực nhất định đã tiêu hao một bộ phận.

Động tác của Đường Tam chính là chỉ dẫn cho toàn bộ chiến đội, trong khi hắn xuất ra chư cát thần nỏ, đồng thời cùng hắn tối ăn ý chính là Tiểu Vũ cũng đã hoàn thành động tác đồng dạng, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cũng ngay sau đó xuất ra Chư Cát Thần Nỏ của mình, bốn căn Chư Cát Thần Nỏ đồng thời hướng tới Sí Hỏa học viện.

Mặc dù không biết đó là cái gì, nhưng trong lúc Chư Cát Thần Nỏ chĩa vào mình, đám Sí Hỏa học viện đồng thời cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh như băng từ trên người bảy người Sử Lai Khắc học viện tràn ra. Đường Tam lạnh nhạt đạo: *"Nếu các ngươi muốn tìm phiền toái, chúng ta phụng bồi tới cùng."*

Hỏa Vô Song lạnh lùng trừng mắt nhìn Đường Tam. Mặc dù trong lòng cảm giác được không ổn, nhưng làm đội trưởng của Sí Hỏa học viện, nếu hắn thối lui lúc này, sau này làm sao còn có thể tung hoàng trong Sí Hỏa học viện đây. Ngay khi hắn sắp phát tác lại bị Hỏa Vũ nhất bả lạp trụ. (một tay giữ lại a ^^ - A Phủ)

Hỏa Vũ liếc mắt một cái nhìn hắc hạp tử dài một thước trong tay Đường Tam, *"Chúng ta đi."*, nói xong, mạnh mẽ kéo ca ca mình hướng khu nghỉ

ngơi đi đến.

Sử Lai Khắc học viện bảy người đều không có biểu hiện gì, Thương Huy học viện đội viên nhưng lại toát ra vẻ thất vọng, nếu Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện đồng thời động thủ, đầu tiên là xúc phạm vào quy tắc trận đấu. Đồng thời xét về hồn lực tiêu hao cũng là đối với bọn họ cùng Sử Lai khắc học viện trong trận đấu kế tiếp có chỗ tốt rất lớn.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, Đường Tam trong mắt xuất ra một tia thần quang lạnh như băng. Hỏa Vũ lúc trước khi rời đi chạm phải ánh mắt hắn làm nàng có chút cảm giác không thoải mái.

Đái Mộc Bạch lại hướng về phía trước đi đến, vừa đi vừa hướng Thương Huy học viện đội trưởng bên cạnh nói: *" Chúng ta không đánh nhau làm các ngươi rất thất vọng phải không."*

Thương Huy học viện đội trưởng nhìn qua giống như là ba mươi tuổi, nếu không phải toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái tương đối công bình, Đái Mộc Bạch thật muốn hoài nghi hắn đã quá tuổi tham gia.

Đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội hừ lạnh một tiếng, mắt không thèm nhìn Đái Mộc Bạch, ngẩng đầu bước đến phía trước.

Đái Mộc Bạch trong mắt lãnh quang lóe ra, đợi trên lôi đài, sẽ cho các ngươi biết lợi hại. Song phương đi vào sân, nhất thời tiếng hoan hô bùng nổ, mà hoan hô này tự nhiên không phải thuộc về Thương Huy học viện. Trận đấu hôm nay, địa điểm trận đấu giữa Sử Lai Khắc học viện cùng Thương Huy học viện không thể nghi ngờ chính là được an bài tại lôi đài trung tâm. Sử Lai Khắc học viện đã sớm là khách quen của nơi này.

" Giết chết bọn chúng. Miểu sát bọn gia hỏa kia, Sử Lai Khắc vạn tuế …"

" Mười hai trận thắng, mười hai trận thắng … "

Các loại tiếng hoan hô không ngừng từ người xem chỗ ngồi truyền vào đấu trong đấu trường, mà lúc này vị vu quý tân tịch địa chuyên nghiệp giải thuyết (Bình luận viên chuyên nghiệp – A Phủ) cũng đem mục tiêu đặt ở trên hai

chiến đội này.

"Ngày thứ mười hai, lượt đấu thứ ba sắp bắt đầu, tin rằng mọi người cũng đã thấy được. Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất chiến trận này. Đối thủ của bọn họ có thành tích rất tốt mười một trận chiến, tám trận thắng, ba trận thua, chính là Thương Huy học viện. (Ta nghe lão này miêu tả như đấu quyền anh vậy – A Phủ). Xem từ chiến tích trước mắt, Thương Huy học viện vẫn có khả năng, mặc dù bọn họ cùng Sử Lai Khắc chiến đội so sánh, thực lực rõ ràng là kém hơn một chút. Dù sao, khi đối mặt với một vài đội hạt giống, bọn họ đều rơi xuống hạ phong. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện gặp Thương Huy học viện, căn cứ theo phán đoán của ta, giành thắng lợi trận đấu này chính là không hề nghi ngờ, mấu chốt là Thương Huy học viện có thể dưới công kích của Sử Lai Khắc chiến đội có thể trụ được bao lâu."

Lời nói không thể nghi ngờ chính là tiêm toan khắc bạc (hà khắc, cay độc – A Phủ). Làm một gã bình luận viên chuyên nghiệp, hắn cũng không có khuynh hướng cá nhân. Khuynh hướng của hắn chính là căn cứ theo ý nguyện của người xem mà phát sinh biến hóa. Mà lúc này ánh mắt khán giả không thể nghi ngờ đều rơi vào trên người Sử Lai Khắc học viện. Hắn nói như vậy, không thể nghi ngờ đưa hào khí tăng tới đỉnh điểm.

" A, chúng ta mau nhìn xem. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện xuất chiến đã thay đổi một người. Không phải là phụ trợ hệ hồn sư Giáng Châu, mà là tại trận chiến cùng Tượng Giáp học viện đã từng xuất chiến chính là mẫn công hệ hồn sư. Để ta tra tư liệu một chút. Nga, nàng gọi là Chu Trúc Thanh. Nếu ta nhớ không nhầm, nàng chính là một hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp, hơn nữa trong trận đánh cùng Tượng Giáp học viện, nàng cùng đội trưởng Sử Lai Khắc học viện chiến đội Đái Mộc Bạch liên thủ, là từ khi khai mạc lần này tới nay chính là một cái vũ hồn dung hợp kỹ, đúng vậy, chính là vũ hồn dung hợp kỹ thay đổi càn khôn, giúp Sử Lai Khắc học viện chuyển bại thành thắng. Hôm nay Sử Lai Khắc học viện để nàng xuất chiến, chẳng lẽ cho rằng, Thương Huy học viện trong lòng bọn họ thậm chí so với Sí Hỏa học viện còn mạnh hơn sao? Ngày hôm qua cũng không có thấy nàng xuất chiến a!"

" Nga, ta hiểu rồi, có lẽ bởi vì đã thu được hảo thành tích mười trận thắng liên tiếp, Sử Lai Khắc học viện vì để ổn thỏa, lúc này mới để cho đội viên thực lực càng cường đại một chút xuất chiến, để tránh xuất hiện tình huống

âm câu phiên thuyền (lật thuyền trong cống rãnh – A Phủ). Như thế sẽ rất an toàn, không hổ là những hồn sư lão luyện. Thật mong đợi biểu hiện của bọn họ tại tổng quyết tái. Ta có dự cảm, Sử Lai Khắc học viện chiến đội nhất định sẽ mang đến cho từng đội mạnh những phiền toái không hề nhỏ, không phải sao？"

Bình luận viên nói lời này không thể nghi ngờ làm người xem nhiệt tình càng cao, phải biết rằng, dự tuyển tái được người xem cực kỳ yêu thích, giá vé vào cửa so với ngày đầu khai mạc đã tăng gấp đôi.

Chỉ có điều, nghe thấy bình luận viên nói như vậy, không thể nghi ngờ đã làm hai chiến đội trong lòng tràn ngập lửa giận.

Một bên tự nhiên bị hắn nói thành tất bại chính là Thương Huy học viện. Bên kia còn lại chính là Sí Hỏa học viện đang cố nén tức giận, vừa mới đi vào khu nghỉ ngơi.

Trong khu nghỉ ngơi, Hỏa Vũ đem cái ghế trước mặt đá bay. *"Bọn họ cũng quá kiêu ngạo. "*

Đầu vai nàng lúc này mơ hồ vẫn còn đau, làm cho nàng không cách nào chịu đựng đươc chính là lúc cùng Đường Tam va chạm, không chỉ là đẩy bả vai nàng, còn chạm một chút vào phía trên bộ ngực đầy đặn của nàng, lúc này, ngoại trừ đau đớn ra còn có một loại cảm giác chết lặng làm nàng cảm thấy thống khổ khó nói nên lời.

Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có người nào đánh nàng, cho dù bình thường tại hồn sư môn luận bàn, làm khống chế hệ hồn sư, nàng cũng không bị người đánh như vậy. Mối hận đối với Đường Tam không thể nghi ngờ đã đạt tới đỉnh điểm.

Có khi, quan sát tâm trạng của người đối diện là rất quan trọng, nhưng có những người lại không thể hiểu được điều đó. Ví như một kẻ nào đó của Thần Phong học viện chiến đội.

Phong Tiếu Thiên mắt nhìn đoàn người Sí Hỏa học viện trở về khu nghỉ ngơi, nhất thời vẻ mặt tươi cười đi lên đón. Hỏa Vũ ngày hôm qua nói làm ngọn

lửa hy vọng trong lòng hắn bừng bừng thiêu đốt. Lúc này trông thấy Hỏa Vũ vẻ mặt đầy tức giận, nhưng chính là nhịn được đi lên chào.

"Hỏa Vũ muội muội, ngươi làm sao vậy? Là ai chọc giận ngươi? Ca ca giúp ngươi trút giận."

Hỏa Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Phong Tiếu Thiên, *"Chính là ngươi."*

"Ta? Hỏa Vũ muội muội, không phải nói giỡn chứ." Hỏa Vũ cả giận nói: *"Như thế nào không phải ngươi? Nếu các ngươi gặp Sử Lai Khắc chiến đội, đánh bại bọn họ, chúng ta như thế nào bị bọn họ làm cho nhục nhã như vậy. Bên ngoài bình luận viên nói ngươi không nghe thấy gì sao?*

Phong Tiếu Thiên bất đắc dĩ đạo: " Hảo, hảo, trách ta, trách ta còn không được sao? Ta nghe được, nghe được. Bất quá bình luận viên chỉ nói theo sự yêu thích của đám đông, không thể tin được.*"*

*Hỏa Vô Song một bên trầm giọng nói: "*Hắn mặc dù nói theo sự yêu thích của đám đông, nhưng hắn nói cũng không sai. Đội viên Sử Lai Khắc học viện hôm nay xuất chiến có thêm một gã ngoài bốn mươi cấp hồn tông. Điều này không phải miệt thị chúng ta thì là cái gì? Chúng ta thân là một trong ngũ đại nguyên tố học viện, còn không bằng một cái Thương Huy học viện sao? Vừa rồi tiểu tử Đường Tam kia lại còn cố ý đánh ngã muội muội ta.*"*

" Cái gì?*" Phong Tiếu Thiên suýt nữa nhảy dựng lên."*Hỏa Vũ muội muội, hắn đánh ngươi vào chỗ nào? Mau để cho ca ca xem. *"*

" Cút …*"*

Trên lôi đài, đội viên song phương đã nhập tràng xong, trận đấu tại năm tòa lôi đài theo trọng tài tuyên bố đồng thời bắt đầu.

Khán giả thích nhất là cái gì?

Chính là ra ngoài xem náo nhiệt. Quá trình tất cả hồn sư đồng thời cùng phóng thích vũ hồn lúc trận đấu bắt đầu không thể nghi ngờ chính là huyễn lệ nhất, một đám hồn hoàn xuất hiện, bất đồng vũ hồn sinh ra bất đồng hiệu

quả, huyễn lệ quang thải mỗi lần cũng đều làm người xem tâm tình bừng bừng phấn khích.

Ba gã hồn tông hơn bốn mươi cấp, cộng thêm bốn gã ngoài ba mươi cấp hồn tôn, Sử Lai Khắc học viện chiến đội tại trận đấu bắt đầu đã mạnh mẽ đem đẳng cấp hồn lực hoàn toàn áp chế đối thủ của bọn họ. Thương Huy học viện trong bảy người, chỉ có đội trưởng của bọn họ chính là một gã thực lực đã ngoài bốn mươi cấp hồn tông, chính là gã nhìn qua giống như ba mươi tuổi. Những người khác bất quá đều là hơn ba mươi cấp mà thôi.

Hơn nữa ngay cả hồn hoàn cũng có một người không phải phối hợp tốt nhất, đều là ba hồn hoàn màu vàng.

Thương Huy học viện bảy người nhìn qua rất cẩn thận, ngay khi trọng tài tuyên bố phóng thích vũ hồn, bảy người rất nhanh tụ tập cùng một chỗ, gã đội trưởng đứng đầu, ở bày ra một cái trận hình quái dị.

Ngoại trừ đội trưởng ở ngoài, sáu người còn lại làm thành một hình lục giác, cảnh giác nhìn bảy người Sử Lai Khắc học viện.

*Thái Long nhịn không được ha ha cười nói: "*Thương Huy học viện thật sự không có người sao? Ngay cả phối hợp hồn hoàn hoàn mỹ cũng không kiếm đủ sao?*"*

Lúc này, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng hiểu được Đường Tam để Chu Trúc Thanh xuất chiến là có chút quá cẩn thận, đội viện Thương Huy học viện trước mặt, thậm chí còn không bằng mấy cao cấp hồn sư học viện tương đối yếu mà bọn họ đã gặp phải.

Trận đấu này tựa hồ căn bản là không có gì phải lo lắng.

Duy nhất có một người không có buông lỏng cảnh giác, sợ rằng cũng chỉ có Đường Tam.

Trong khi thành viên hai đội đi ra khỏi khu nghỉ ngơi, sự cảnh giác trong lòng hắn đã hoàn toàn xuất hiện, bởi vì hắn phát hiện, trong số đội viên Thương Huy học viện xuất chiến hôm nay có bốn người ở những trận đấu

trước chưa từng xuất chiến.

So với danh sách thi đấu do đại sư đưa hắn có sự chênh lệch rất lớn, bao gồm ngay cả cái gã có hồn hoàn phối hợp chưa được hoàn mỹ kia nữa.

Một trận đấu thay đổi bốn đến người? Điều này có nghĩa là gì? Chỉ có hai khả năng có thể. Một là Thương Huy học viện chuẩn bị buông bỏ trận đấu này. Khả năng còn lại chính là bọn chúng trong các trận đấu trước đó đã ẩn dấu thực lực rất cẩn thận.

Từ khi song phương xuất tràng thì trên người bảy tên đội viên Thương Huy học viện tản mạn toát ra khí tức, Đường Tam đã đem khả năng thứ nhất bỏ qua. Vậy chỉ còn khả năng thứ hai.

Lúc này bảy người đối thủ nhìn qua thập phần cẩn thận, hơn nữa tựa hồ có chút giống như sợ hãi đối phương, mà Đường Tam lại từ trong ánh mắt bọn họ cũng không tìm được một tia quang mang sợ hãi.

Bằng tử cực ma đồng, lực quan sát của hắn đã hơn xa thường nhân, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào.

" Tập trung.*" Đường Tam khẽ quát một tiếng.*

Mặc dù Sử Lai Khắc học viện đội viên không rõ tại sao hắn lại phát ra mệnh lệnh như vậy, nhưng vẫn rất nhanh phi tới tập trung xung quanh thân thể Đường Tam. Sáu căn Lam Ngân thảo quen thuộc đã quấn quanh trên thân thể bọn họ.

*"*Tiểu Tam. Hãy để cho chúng ta xông lên một lượt, kết thúc trận đấu sớm đi?*" Thái Long chính là thẳng tính nhất, không nhịn được hỏi.*

Đường Tam không nói, hồn lực trong cơ thể đã tăng lên tới trạng thái đỉnh phong, mà đối thủ của bọn họ lúc này cũng không hề động.

Năm trận đấu đồng thời bắt đầu, bốn trận đấu kia lúc này đã triển khai đánh nhau sống chết, duy chỉ có trận đấu tại lôi đài trung tâm này còn bị vây trong trạng thái giằng co. Song phương trừng mắt to mắt nhỏ, không ai muốn ra

tay trước.

Mắt nhìn Sử Lai Khắc chiến đội cũng không trực tiếp phát động tiến công, đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội rõ ràng có chút sửng sốt. Đường Tam rõ ràng từ chỗ sâu trong đáy mắt hắn nắm được một tia thất vọng.

Thái Long không rõ Đường Tam tại sao không để bọn họ trực tiếp xông lên, nhưng Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, cùng Chu Trúc Thanh lại không có chút nghi ngờ nào. Mọi người phối hợp cùng một chỗ lâu như vậy, đối với sự chỉ huy của Đường Tam chính là hoàn toàn tin tưởng. Ít nhất cho đến bây giờ, Đường Tam chỉ huy đoàn đội chưa bao giờ có sai lầm lớn cả.

Sử Lai Khắc học viện lúc này, Đái Mộc Bạch đứng ở trước mặt Đường Tam, hai bên Đái Mộc Bạch chính là Thái Long cùng Hoàng Viễn. Hai người phân biệt đứng bên Đường Tam chính là Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh, Kim Linh áp hậu.

" Song phương đội viên xin mời bắt đầu trận đấu.*" Thanh âm trọng tài vang lên.*

*Quý tân tịch thượng (Khách VIP a – A Phủ) đã nhịn không được nói: "*Xảy ra chuyện gì? Tại sao Sử Lai Khắc học viện chiến đội còn không đánh chứ? Chẳng lẽ bọn họ còn e ngại đối thủ trước mắt sao? Thương Huy học viện rõ ràng kém bọn họ khá xa, tùy tiện xuất ra mấy cái hồn kỹ không phải là thắng sao.*"*

*Đang ngồi ở trước khu vực khách quý chính là Tuyết Dạ đại đế hướng Trữ Phong Trí bên cạnh nhẹ giọng hỏi: "*Trữ tông chủ, theo ngươi thấy, bọn họ sao đến giờ vẫn chưa giao thủ? Song phương tựa hồ có chút quá cẩn thận. Thực lực song phương tựa hồ không cần quá cẩn thận mới đúng.*"*

*Trữ Phong Trí mỉm cười đạo: "*Những gì đang diễn ra cũng không phải đại biểu hết thảy. Ta nghĩ nhất định Đường Tam phát hiện có gì không đúng mới không tùy tiện để đội mình động thủ. Tiểu tử này tâm chí rất trầm ổn, thật sự không giống như chí có *…". Nói tới đây, hắn hạ ý thức, trên mặt vẫn như cũ không nói thêm gì nữa.*

Một bên chính là Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư đang tụ tinh hội thần lắng nghe, Trữ Phong Trí nói đến mấu chốt đột nhiên ngừng lại. Thần sắc tức giận từ trong đáy mắt lóe qua, nhưng bản thân cũng không có tỏ vẻ gì.

Sau khi trọng tài cảnh cáo cùng hư thanh của mấy vạn người xem, trận đấu trên lôi đài trung tâm đội viên song phương rốt cục đã động.

Đầu tiên phát động cũng không phải Sử Lai Khắc chiến đội mà là Thương Huy chiến đội.

Thương Huy học viện đội trưởng lúc này tựa hồ đã không còn che dấu điều gì. Vai hơi nhấp nhô, cước bộ vừa động đã lui về sau một thước, vừa tiến vào trong trận hình lục giác mà sáu người kia tạo thành.

Cùng lúc hắn lui về phía sau, sáu người khác đồng thời bước một bước. Nguyên bản hình lục giác đang yên tĩnh nhất thời khuếch trương một vòng. Kỳ dị chính là trận hình của bọn họ mặc dù khuếch đại nhưng vẫn tạo thành hình lục giác không có chút nào tán loạn.

Sáu người tiến lên một bước mà khoảng cách lại như giống như đúc. Mà tên đội trưởng Thương Huy học viện lui về vị trí phía sau cũng chính là tại trung tâm trận hình.

Hiển nhiên đây là một trận hình đã diễn luyện nhiều năm. Ngay sau đó, Sử Lai Khắc học viện chúng nhân liền rõ ràng chúng kiến bảy tên đội viên Thương Huy học viện đồng thời giơ lên tay phải của mình.

Trước đó, trong lúc bọn họ xuất ra vũ hồn, thân thể cũng không có gì biến hóa, thậm chí không ai phân biệt được vũ hồn của bọn họ là gì.

Điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu càng làm Đường Tam phải cẩn thận. Vũ hồn của ba người xuất chiến trước đó còn có thể tra được, mà hôm nay lại thay đổi bốn người, vũ hồn là gì cũng không ai biết.

Lúc này, bảy tên Thương Huy học viện đội viên vũ hồn rốt cục đã xuất ra trước mắt mọi người.

Xuất hiện trong lòng bàn tay bảy tên Thương Huy học viện đội viên phân biệt là một viên bảo thạch.

Bảo thạch trong lòng bàn tay họ, nhan sắc cùng bề ngoài đều không giống nhau. Có hình tròn, có lăng hình, còn có hình giọt nước. Nhan sắc cũng chia ra thải hồng thất sắc (bảy màu cầu vồng – A Phủ). Đồng thời trong sát na bảy khỏa bảo thạch xuất hiện, trên người bọn họ nhất thời bốc lên một tầng thải quang, đem thân thể bảy người hoàn toàn bao phủ vào bên trong.

Bảo thạch vũ hồn, tuyệt đối là một loại vũ hồn cực kỳ hi hữu. Không cần nói chúng có cường đại cỡ nào, tựa như Lam ngân thảo của Đường Tam giống nhau, loại phẩm chất này thật không sai, chính là vũ hồn có khả năng phát triển cực đại.

Chúng có thể thu được hồn hoàn bất đồng, có thể phát triển theo rất nhiều hướng. Có thể là lực lượng hệ, có thể là khống chế hệ, mẫn công hệ, thậm chí là phụ trợ hệ. Hết thảy đều do hồn hoàn là chính.

Có thể nói là một loại vũ hồn hoàn toàn dựa vào hồn hoàn.

Tại hồn sư giới, vũ hồn tự nhiên càng cường đại càng tốt, nhưng bình thường mà nói, đại đa số trong lúc vũ hồn giác tỉnh đều đã định hình, có phương hướng thích hợp nhất để tự mình phát triển.

Mà loại bảo thạch vũ hồn lại hoàn toàn trái ngược. Trong tất cả các loại vũ hồn nó có tính không xác định lớn nhất.

Đương nhiên, loại vũ hồn này cũng cực kỳ hi hữu. Mà đột nhiên trên lôi đài xuất hiện bảy hồn sư có chính mình bảo thạch vũ hồn sao lại không làm mọi người kinh ngạc chứ? Càng huống chi bảy người lại xuất hiện từ cùng một chiến đội.

Đội viên Sử Lai Khắc học viện rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao Đường Tam cẩn thận như vậy, lúc này cũng biết Thương Huy học viện tuyệt đối không phải dễ đối phó như tưởng tượng.

Bảo quang tích tụ lóe ra, đội trưởng Thươn Huy học viện chiến đội lạnh lùng

nhìn Đường Tam nó: " Ngươi rất trầm ổn, bất quá điều này cũng không có tác dụng. Trước thực lực tuyệt đối, tất cả chiến thuật cùng kỹ xảo đều là vô dụng."

Đái Mộc Bạch khinh thường hừ một tiếng.

"Ngươi nghĩ tuyệt đối thực lực của các ngươi có thể mạnh hơn chúng ta sao?"

Đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của hắn trông rất quái dị, bộ dáng của hắn tựa hồ như độc tố tích tụ trong cơ thể sau hai thời thần bây giờ bắt đầu bộc phát. Quả thật, bọn họ đã ẩn nhẫn rất lâu, rất lâu, chính là chờ đợi một khắc trước mắt này cuối cùng đã tới.

Bọn họ nhất định đánh bại Sử Lai Khắc học viện để chứng minh thực lực của chính mình, nói cho mọi người, bọn họ mới là đối thủ cạnh tranh đáng ngại nhất trong đại tái lần này.

" Các ngươi rất nhanh sẽ biết.*" Trong tiếng cười quái dị, đội trưởng Thương Huy học viện chiến đội chậm rãi nhấc tay phải, đem bảo thách trong lòng nâng lên.*

Vũ hồn của hắn chính là một viên bảo thạch hình tròn màu bạc, đã trở thành trung tâm bốn phương.

Hắn nâng bảo thạch của mình lên, trên người đệ tứ hồn hoàn cũng đồng thời sáng lên. Hắn cũng là người duy nhất trong Thương Huy học viện chiến đội có một cái đệ tứ hồn hoàn.

Cùng duy trì động tác đồng dạng với hắn, sáu gã đội viên chiến đôi kia cũng đồng thời nân lên bảo thạch của mình, mà xuất ra chính là đệ tam hồn hoàn của chúng.

"Tiểu Tam, để cho ta lên đi.*" Đái Mộc Bạch kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, đối thủ rõ ràng đang súc lực, mặc dù thực lực chỉnh thể không bằng đối phương, nhưng xem bộ dáng của bọn chúng nhất định có chỗ dựa, nếu không thừa dịp bây giờ đem đối thủ đánh bại, chờ bọn chúng súc lực xong liền bất hảo. Vạn nhất âm câu lý phiên thuyền (@: lật thuyền chỗ trũng)*

chẳng phải là được không bằng mất sao?

Đường Tam trầm giọng nói:

" Không, chờ bọn chúng súc lực. Bọn họ đã có can đảm ở trước mặt chúng ta súc lực như thế nào lại không có chổ dựa vào, không nên coi thường vọng động, hết thảy nghe ta chỉ huy."

Một đằng vừa nói, Đường Tam trong mắt đã hơn một tầng thần thái khác thường, nếu lúc này Thương Huy học viện bảy người có thể thấy rõ ánh mắt hắn nhất định từ trong đó nhất định nắm được một tia thản nhiên khinh thường cùng vài phần ác ý.

Bảy đạo thải quang cơ hồ đồng thời phóng lên cao, lấy vũ hồn đội trưởng Thương Huy học viện làm trung tâm, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đạo thất thải quang trụ (Cột sáng bảy màu – A Phủ) khổng lồ. Quang trụ phá không cao chừng ba mươi thước, trong nháy mắt khuếch tán ra bên ngoài tạo thành trận hình bao phủ bảy người ở bên trong.

------oOo------

Chương 262: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên: A Lót

Nhất thời, trên tràng chỉ còn có quang thải huyễn lệ mà khổng lồ kia, bảy tên đội viên của Thương Huy học viện đồng thời biến mất không còn chút bóng dáng.

*"Chuyện gì xảy ra?"*Trên hàng ghế khách quý, Tuyết Dạ đại đế chấn động, nói thì thào: *"Đây, đây chẳng lẽ là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ?*

*Một bên là Trữ Phong Trí khuôn mặt cũng đã trở nên hết sức ngưng trọng, nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: "*Không, hắn là không phải.Trong trí nhớ của ta thì trên toàn đại lục không ai có thể hoàn thành được thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ được.Bất quá việc này tuy không phải nhưng cũng hắn là sử dụng một loại kỹ năng dung hợp.Cho dù không phải chính thức là vũ hồn dung hợp kỹ, uy lực cũng nhất định phải cường đại hơn so với thực lực của bọn hắn.Lần cao cấp hồn sư học viện đại tái này thật sự làm cho ta đại khai nhãn giới a, bây giờ lớp trẻ so với chúng ta lúc trước quả thật phải mạnh hơn nhiều."

Làm đại lục đệ nhất phụ trợ hồn sư, nhận thức của hắn đối vũ hồn rất rõ ràng, loại bảo thạch vũ hồn này hắn còn đặc biệt nghiên cứu qua.Kỳ thật, thất bảy bảo lưu ly tháp chính là một loại bảo thạch vũ hồn thăng hoa, chỉ là phương hướng thăng hoa chính là biến thành phụ trợ mà thôi.

Trữ phong trí bây giờ mặc dù không cách nào dám chắc tại sao gặp phải sự xuất hiện của thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ như thế, nhưng hắn cũng mơ hồ đoán được, đây là bảy tên đội viên của thương huy học viện nọ bản thân vũ hồn đạt tới trình độ khế hợp nhất định, thông qua việc bọn họ có được một loại hồn kỹđặc định (đặc biệt và nhất định) của hồn hoàn sau đó miễn cưỡng kết hợp cùng một chỗ phát động một loại đoàn thể chiến lực.

Mà lúc này, người tinh mắt cũng đều nhìn ra con đường tu luyện của thương huy học viện bảy người.Mà tình huống này cũng làm không ít người mở rộng tầm mắt.Bởi vì, bảy tên đội viên của thương huy học viện dĩ nhiên cũng toàn bộ là khống chế hệ hồn sư.

Một chiến đội bảy khống chế, lần này tại lịch giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội chính là lần đầu tiên xuất hiện.

Cột sáng do thất thải quang mang ngưng tụ mà thành trong nháy mắt khuếch tán, trong chớp mắt đã tràn ngập toàn trường, các loại bảo quang từ trong đó bính phát ra.Huyễn lệ quang mang ấy, nhìn qua không có lực công kích gì, nhưng đông đảo người xem trên khán đài lại đã bị kỳ hoàn toàn hấp dẫn, cảm giác huyễn mục thần mê làm cho không ít người thường hơi bị mê võng.

Sử lai khắc học viện chiến đội bảy người như trước không có động tĩnh

gì.Bởi vì Đường Tam không để cho bọn họ động thân.

Nhưng bọn họ cũng xảy ra một chút biến hóa, ngoại trừ Đường Tam ra, còn lại sáu người lúc này tất cả đều nhắm hai mắt lại. Trận hình cũng đã thay đổi, dĩ nhiên,cũng là có chút bắt chước đối thủ, ngoại trừ Đường Tam thì bên ngoài sáu người làm thành một vòng, mà Đường Tam đứng ngay ở vị trí trung tâm.

Mắt nhìn nọ thất thải quang mang hướng đối phương lan tràn mà đến.

"Đám ngốc Sử lai khắc học viện, các ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh. Bởi vì các ngươi là đối thủ thứ nhất nhấm nháp Thất Tu La Huyễn Cảnh của chúng ta.Bản thân các ngươi sẽ trong thống khổ mà tiêu vong.Gặp lại nhé."

Thất thải quang mang trong nháy mắt phóng đại, trong phút chốc đem cả lôi đài hoàn toàn bao phủ.Lôi đài chính là hình tròn, thất bảy thải cột sáng cũng đồng dạng là hình tròn, giờ này phút này, trùng thiên (tận trời) quang thải cơ hồ chiếu sáng cả đấu trường.

Mê ly quang thải tràn ngập hào khí kỳ dị.

Bảy người Sử lai khắc học viện chiến đội đã bị hoàn toàn bao phủ ở bên trong, hoặc là nói là bị thôn phệ vào trong đó.

Người xem toàn trường không một tiếng động, trên hàng ghế khách quý lại càng một chữ cũng nói không nên lời.Vào lúc trước khi trận đấu bắt đầu, người nào lại nghĩ ra việc phátl sinh oại tình huống như vậy đâu? Cho nên ngay cả bốn bỉ tái đài, lúc này cũng đều đã ngừng lại.

Thất thải quang trụ khổng lồ nọ thật sự vô cùng huyễn lệ, không chỉ là đám đệ tử tham tái, ngay cả các học viện sư phụ đang xem cuộc chiến lúc này cũng là giật mình đến không thể khép miệng lại.

Đây thật là trận đấu giữa các học viện sao? Cho dù là vũ hồn điện toàn đại lục hồn sư đoàn chiến thi đấu, tựa hồ cũng bất quá như thế đi?

Danh xưng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ này không chỉ là một mình

Tuyết Dạ đại đế có thể nghĩ đến được, mà kể cả những người khác ở bên cạnh, bọn họ cũng không được tông chủ của thất bảo lưu ly tông trữ phong trí tiến hành giải thích cho.

Tình thế nghịch chuyển, thất thải quang trụ tựa hồ trở thành một cái tiêu chí, tiêu chí cho sự quật khởi của thương huy học viện.

Mặc dù còn chưa có kết quả trận đấu.Nhưng hồn lực khổng lồ ba động làm cho cái nhìn của tất cả hồn sư đối với trường chiến đấu này đã xảy ra chuyển biến.

Mà cái nhìn của đông đảo người xem càng trực tiếp.Quang mang nọ khổng lồ mà huyễn lệ như vậy, chính là khôi hoành nhất từ đầu vòng dự tuyển đến nay, mặc dù có không ít người trong lòng cũng đều ủng hộ cho sử lai khắc học viện, dù sao người xem vẫn là người xem, ở trong lòng bọn họ, vĩnh viễn cũng đều chỉ có thân ảnh của cường giả.

Lúc này, chẳng những đã không ai vì sử lai khắc học viện mà hoan hô, thậm chí còn có không ít người đã tại trong lòng khắc ghi tên thương huy học viện.

Cái gì là bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ?Chính là bảy vũ hồn hoàn toàn khế hợp phát động kỹ năng cường đại?Đây là hồn kỹ cường đại mà ở trong truyền thuyết mới có thể tồn tại.Cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao trữ phong trí nói hắn chưa bao giờ gặp qua.

Thử hỏi, Đái Mộc Bạch cùng chu trúc thanh hai người dùng ra vũ hồn dung hợp kỹ đã đủ để thay đổi càn khôn của trận đấu trong một hồi thế cùng lực kiệt.Đại sư, Phất Lan Đức cùng Nhị Long tam vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ làm bọn họ danh dương thiên hạ.

Mà nếu thật là bảy người thi triển vũ hồn dung hợp kỹ sao?

Vậy sẽ là một loại tăng phúc ra làm sao?

Cho dù là thất bảo lưu ly tông tông chủ trữ phong trí toàn lực phát động thất bảy bảo lưu ly tháp thì hiệu quả cũng còn xa mới bằng được.Đủ để trở thành bất cứ sát thủ của phong hào đấu la.

Nếu đó thật sự là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, vậy.Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội này cũng không cần phải tiếp tục tiến hành, đừng nói là các học viện dự thi đội ngũ, cho dù xuất chiến chính là một ít hồn sư lão luyện cũng không có thể thắng lợi.

Trừ phi là đội ngũ do hơn ba gã phong hào đấu la tạo thành, nếu không, người nào dám nói có thể chiến thắng thần kỹ nọ chỉ trong truyền thuyết mới tồn tại đây?

Đúng vậy, chính là thần kỹ.Thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ được hồn sư giới công nhận là thần kỹ.

Trên khán đài dành cho tham chiến học viện, Phất Lan Đức cùng Nhị Long đều cũng đã đứng lên, Nhị Long còn tốt một chút, Phất Lan Đức lại lo lắng muốn lao ra.Thậm chí muốn xông lên trận đấu đài.

*"*Phất Lan Đức, bình tĩnh một chút.*" Đại sư dùng sức giữ chặt cánh tay Phất Lan Đức.*

*Phất Lan Đức cả giận nói: "*Tỉnh táo cái rắm.Ngươi không thấy được thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ đó sao? Thứ đó đúng là không thể khống chế tốt.Chẳng lẽ ngươi muốn cho Tiểu Tam bọn chúng chết sao? Cùng lắm thì bỏ qua trận đấu, chúng ta trước hết lên đài đem bọn họ cứu xuống rồi hãy nói.*"*

*Đại sư bĩu môi, "*Phất Lan Đức, ngươi coi thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ là cái gì?Nếu tùy tiện bảy người là có thể thi triển ra, vậy còn có thể gọi là thần kỹ sao?Bảy đệ tử c ủa Thương huy học viện nọ mặc dù cũng đúng, nhưng còn xa mới đủ để thi triển loại hồn kỹ này.Bọn họ sử dụng, chỉ bất quá là thất vị nhất thể dung hợp kỹ mà thôi.Thương huy học viện chưa chắc thực sự đủ may mắn để có thể tìm được bảy đệ tử có trình độ vũ hồn khế hợp cao như vậy.*"*

*Phất Lan Đức sửng sốt một chút, "*Thất vị nhất thể dung hợp kỹ?Thế thì không phải giống nhau sao?*"*

*Đại sư mỉm cười, kéo hắn ngồi lại vị trí của mình, "*Phất Lan Đức a, không

biết cũng không thể sợ, đáng sợ chính là không biết mà không tự biết.Thất vị nhất thể dung hợp kỹ cùng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ khác xa như trời với đất.Một cái đều là nhờ tự hồn kỹ phối hợp phát động dung hợp phát ra, một cái là vũ hồn hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, thăng hoa thần kỹ.Vậy có thể giống nhau sao?"

*Phất Lan Đức lúc này cũng cố không hơn đại sư giễu cợt chính mình liễu, hỏi tới đạo: "*Vậy Tiểu Tam bọn họ có thể chống đỡ được hay không?"

*Đại sư lắc đầu, "*Mặc dù thất vị nhất thể dung hợp kỹ vĩnh viễn không cách nào cùng so sánh với thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng cũng có thể đem bảy người lực lượng liên hợp cùng một chỗ phát động ra toàn phương vị công kích.Mặc dù nhìn qua là bảy đối bảy, nhưng chỉ cần khống chế được, thậm chí lại làm cho Tiểu Tam bọn họ mỗi người sinh ra cảm giác bảy đối một.Dưới tình huống bình thường, lấy thực lực vài người bọn họ xuất trường cùng phối hợp, rất khó chống đở được."

*Phất Lan Đức tức giận chửi một tiếng, "*Kết quả cũng giống nhau? Ngươi cũng không phải không biết, Tiểu Tam bọn họ cùng thương huy học viện vốn có mâu thuẫn.Nếu để cho đám tiểu tử thương huy học viện này chiếm được tiện nghi, chúng lại dễ dàng bỏ qua Tiểu Tam cùng mộc bạch bọn họ sao?"

*Không đợi đại sư mở miệng, một bên Nhị Long cũng đã ngồi lại vị trí của mình, đưa tay ôm lấy cánh tay đại sư, cười nói: "*Phất lão Đại, ngươi còn nhìn không ra sao?Cứ có nguy hiểm, tiểu cương so với ngươi lại càng gấp gáp hơn.Hắn chính là đối đãi với Tiểu Tam như con mình. Mà ngươi xem biểu tình của hắn bây giờ.Hắn rõ ràng chính là đùa ngươi."

*Vì quan tâm sẽ loạn, lấy Phất Lan Đức một người tinh minh như vậy lúc này dưới sự nhắc nhở của Nhị Long mới tỉnh ngộ.Một tay nắm chặt cổ đại sư, hung hăng nói: "*Nhanh nói thật cho tađi, Tiểu Tam bọn họ đến tột cùng là không có việc gì."

*Nhị Long tát một cái vỗ lên tay Phất Lan Đức, "*Ngươi thộp cổ hắn thì hắn nói như thế nào a, không nhẹ không nặng, nếu ngươi bóp chết hắn, ta sẽ liều mạng với ngươi.*"Nói xong những lời này, tha nàng chính mình nhịn không được khúc khích một tiếng nở nụ cười trước tiên.*

*Đại sư cầm tay Nhị Long, thong thả ưu nhã nói: "*Nếu đúng là một loại thất vị nhất thể dung hợp kỹ khác, có lẽ Tiểu Tam bọn họ còn rất khó cản đỡ, chủ yếu xem bọn hắn có thể bạo phát ra chiến đấu lực cực mạnh.Nhưng thương huy học viện bảy người này còn không được. Phất Lan Đức, ngươi không nhìn ra phương hướng tu luyện của bọn họ sao?*"*

*"*Đương nhiên nhìn đi ra rồi, đều là khống chế hệ hồn sư.Cái đó và bọn họ không được có quan hệ gì?*"*

*Đại sư lạnh nhạt nói: "*Quan hệ lớn.Bởi vì bọn họ là khống chế hệ hồn sư, ta mới nói bọn họ không được.Nếu ngươi nhìn ra con đường bọn họ đi chính là con đường khống chế, tựu không nhìn ra bọn họ là lấy gì không chế sao?*"*

*Phất Lan Đức rốt cục đã tỉnh ngộ lại, "*Ngươi nói là, có thể Tiểu Tam bọn họ thật sự trụ lại được sao?*"*

*Đại sư liếc ngang mắt hắn một cái, "*Ngươi phải tin tưởng chuyên môn.*"*

*Phất Lan Đức trợn trắng mắt, "*Được, biết ngươi là biểu trưng đặc biệt cho hồn sư giới rồi.Nếu đám tiểu quái vật xảy ra chuyện, ta tìm người quan trọng của ngươi."

------oOo------

Chương 263: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên: A Lót

Tình huống trên trung tâm lôi đài lúc này ai cũng nhìn không rõ, có thể thấy được, cũng chỉ có thất thải quang trụ huyễn lệ nọ mà thôi.

Đường Tam lẳng lặng đứng tại chỗ, thanh âm của đối thủ không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến, *"Các ngươi quá ngây thơ rồi, tưởng rằng nhắm mắt lại là có thể ngăn cản Thất Tu La huyễn cảnh của chúng ta sao?Vì ngày này, chúng ta đã đợi lâu lắm lâu lắm rồi.Tiếp nhận thế giới xấu xa nhất trong nội tâm các ngươi đi.Cảm giác ngược tâm lại cho các ngươi vô cùng thống khổ, trực tiếp làm cho các ngươi nổi điên mới dừng lại, cái này là phần thưởng cho việc các ngươi vũ nhục chúng ta.Yên tâm, chúng ta sẽ hạ thủ lưu tình, lưu lại cho các ngươi một mạng."*

Ngoại trừ Đường Tam ra, sáu người còn lại của sử lai khắc học viện chiến đội lúc này như trước nhắm hai mắt, Đường Tam than nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: *"Ngây thơ, khờ khạo hẳn là là các ngươi mới đúng. Các ngươi tưởng rằng, huyễn cảnh đơn giản này là có thể đem vây khốn chúng ta sao?Cùng so sánh với đệ thất hồn kỹ Mộng Yểm của Thời Niên, thất vị nhất thể dung hợp kỹ này của các ngươi còn kém rất xa."*

Đúng vậy, này bảy vị nhất thể dung hợp kỹ nhìn qua mặc dù huyễn lệ khôi hoành, lúc này các loại huyễn cảnh cũng đã bắt đầu sinh ra trong đáy lòng của mọi người, nhưng cùng so sánh với Thời Niên lúc trước ám sát Đường Tam, huyễn cảnh hồn kỹ này của bọn họ lại quá mức thiên về hình thức.Ở trên bản chất sẽ kém hơn rất nhiều.

Thất thải quang mang kịch liệt run rẩy một chút, nên ngay cả huyễn cảnh trong đáy lòng của đám đệ tử sử lai khắc học viện huyễn cũng đều cũng mơ hồ vài phần, hiển nhiên, lời nói của Đường Tam khiến cho đối thủ hoàn toàn bị đả kích.

"ngươi …, Thời Niên sư phụ ở nơi nào?" mặc dù nhìn không thấy, nhưng từ thanh âm cũng có thể phát hiện ra, chính là thanh âm lo lắng của thương huy học viện chiến đội đội trưởng.Đường Tam thản nhiên nói: *"Các ngươi là đệ tử của hắn.Muốn gặp hắn sao?Ta sẽ không cho các ngươi cơ hội đâu.Yên tâm, chúng ta sẽ hạ thủ lưu tình, lưu lại các ngươi một mạng.Cho nên, các ngươi còn không thấy được hắn."*

Thời gian không sai biệt lắm, thân thể Đường Tam đột nhiên khởi động, thân hình ở trong quang thải đằng khởi, liên tiếp sáu cước đồng thời đá ra.Sáu cước này của hắn cũng không phải công kích địch nhân đích, mà là phân biệt

điểm trên lưng của đám đồng bọn.

Thân thể sáu người đồng thời hướng về sáu phương hướng khác lao ra, đồng thời phún ra một ngụm máu tươi.Mà Đường Tam đang ở không trung, hai mắt lại đã biến thành một phiến tử kim sắc, quang mang tử kim sắc dài đến hơn một thước phún thổ ra, phân biệt từ bảy phương hướng phóng đến.

Tiếng kêu thảm thiết gần như đồng thời phát ra, Đường Tam địa thân thể từ không trung hạ xuống thời, hắn một chưởng vỗ nhẹ lên ngực của mình.Nhất thời, một đoàn tơ máu theo khóe miệng chảy xuôi xuống.

Quang thải thu liễm.Chung quanh hết thảy một lần nữa trở nên rõ ràng, thất thải quang trụ khổng lồ nọ theo đó tiêu thất.Mà vốn mười bốn người trên lôi đài, lúc này dĩ nhiên cũng chỉ có một người là đứng thẳng được.Đó chính là Đường Tam.

Bộ dáng miệng phun máu tươi của sáu người còn lại trong sử lai khắc học viện chiến đội cũng sau khi quang thải tiêu thất trong nháy mắt được đông đảo người xem thấy rõ, mắt thấy bọn họ đã ủy đốn (ngã vật ra một cách mệt mỏi) trên mặt đất, hiển nhiên là mất đi năng lực chiến đấu.

Mà đối thủ của bọn họ, thương huy học viện chiến đội bảy người lúc này lấy vị trí bọn họ rời đi lúc trước.Phân biệt tại bảy phương hướng trên lôi đài, lúc này này bảy người cũng đều ngã sấp xuống trên mặt đất, không giống với đám người sử lai khắc học viện là, bọn họ bảy người thân thể ngã trên mặt đất cực kỳ kinh khủng, miệng phun bọt mép, con ngươi trợn ngược.

Giống như một đám người bị phát điên.

Đường Tam sắc mặt nhìn qua cực kỳ tái nhợt, cước bộ cũng đã không ổn định, thỉnh thoảng nhắc lên một chút, nhưng hắn ánh mắt lại kiên nghị như trước.Tựa hồ nói cho mọi người, hắn mới là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Một mảnh hoa nhiên, bất luận là khán đài hay là hàng ghế khách quý, lúc này đều cũng đã một mảnh hỗn loạn.

Nhất là đám hồn sư tưởng rằng bảy người thương huy học viện này thi triển

chính là bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, lúc này lại càng giật mình đến há hốc mồm.Đang lúc quang thải nọ đem thân thể của đám đệ tử sử lai khắc học viện vây ở bên trong, bọn họ cũng đều đã lấy đó làm kết thúc cho trường trận đấu này.

Nhưng ai biết, sử lai khắc học viện chiến đội lại mang đến sự kinh hãi cho mọi người.Thần kỹ của thương huy học viện như trước lại là thất bại.

Lúc người trọng tài tuyên bố kết quả cuối cùng, thân thể cũng đều có chút run rẩy.Thương huy học viện dự thi đội viên sau khi trải qua sự kiểm tra của vài tên hồn sư giới tư thâm chuyên gia.Kết luận đưa ra là hồn kỹ cắn trả.

Mặc dù toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại hội này quy định rõ ràng không được làm cho đối thủ tàn phế.Không được giết hại đối thủ.Nhưng hồn kỹ cắn trả này có tính là được người nào gây ra đâu?

Thương huy học viện dự thi đội viên tự có người giúp bọn họ hạ lôi đài, mà sử lai khắc học viện bên này. Áo Tư Tạp, trữ vinh vinh, mã hồng tuấn ba người cũng bay nhanh địa chạy đi lên.Ngay khi trữ vinh vinh không để ý bại lộ, muốn phóng thích vũ hồn cho mọi người tiến hành tăng phúc, lại bị Đường Tam dùng ánh mắt ra dấu dừng lại.

bốn người cùng nhau miễn cưỡng dìu sáu người ngã xuống đất đi xuống lôi đài.

Nghênh đón bọn họ, là đông đảo người xem giống như nghênh đón một nhóm anh hùng.Sử lai khắc chiến đội lại một lần nữa dùng thực lực của mình bảo vệ địa vị bọn họ trong lòng người xem.Mười hai trận liên thắng chiến tích cũng giống như ngạo thị quần luân.

Vừa mới rời khỏi lôi đài, Đái Mộc Bạch đang được dìu nhịn không được nói: *"Tiểu Tam, ngươi quá độc ác."*

Lúc này Đái Mộc Bạch đang được mã hồng tuấn dìu miễn cưỡng hành tẩu, đương nhiên, hai chữ miễn cưỡng này đúng là hắn do chính mình lộng ra.Cúi đầu, ai cũng nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Ở bên cạnh Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ cũng được trữ vinh vinh dìu cúi đầu như vậy, nhịn không được nói: *"Đái lão Đại, ngươi đang nói cái gì a! Tiểu Tam cũng không có dùng sức a, máu không phải do chúng ta chính mình bức ra sao?Chẳng lẻ hắn đối với ngươi vô cùng chiếu cố?"*

Đái Mộc Bạch có chút nghiêng đầu, liếc nhìn Đường Tam mặt không chút thay đổi, *"Ta không phải nói hắn ác độc với chúng ta, mà chính là bảy người thương huy học viện nọ.Bảy người ấy sợ rằng đã bị tàn phế."*

Bất luận là sử lai khắc thất quái, hay bốn gã đội viên bổ sung do thái long cầm đầu, trong lòng không khỏi đồng thời rùng mình.

Đường Tam dùng thanh âm chỉ có bọn họ mới nghe được thản nhiên nói: *"Bọn họ nhất định vĩnh viễn không có khả năng cùng chúng ta trở thành bằng hữu.Đã như vậy, ta có thể nào để làm cho này uy hiếp tồn tại so với chúng ta bên người? Nếu ngày nào đó ta vắng mặt, các ngươi gặp bọn họ thì nên xử lí ra sao? Trảm thảo bất trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh."*

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân.Đường Tam thông minh như thế nào, từ lúc thương huy học viện đội viên này ra tay hắn hiểu được, này bảy người rất có thể chính là đệ tử chân truyền của gã tàn mộng hồn sư Thời Niên đã chết trên tay mình, Thời Niên lưu cho hắn ấn tượng thật sự quá lớn, mặc dù hắn thành công đánh chết đối phương, nhưng hắn cũng vĩnh viễn không quên được Thời Niên năm khiến cho hắn chứng kiến thảm kịch của Tiểu Vũ trong huyễn tượng kia, hắn quyết không cho phép loại tình huống này thật sự phát sinh.

Nhìn qua, tựa hồ thất vị nhất thể dung hợp kỹ của đám đội viên thương huy học viện bị hắn dễ dàng phá trừ, nhưng nếu không phải hắn vừa lúc có một năng lực khắc chế đối thủ, kết cục đem lại sẽ hoàn toàn bất đồng.

Mâu thuẫn của song phương có thể nói đã không thể điều hòa, vạn nhất những người này biết Thời Niên năm lúc đầu ám sát mình, nhưng vẫn không có trở về, vậy, bọn họ dám chắc sẽ thế sư phụ mình báo thù.

Dưới khả năng của mình, Đường Tam lúc này mới hạ ngoan thủ.

Một là cắt đứt hậu hoạn, mà trường hợp còn lại, hắn tin tưởng, nếu chính mình hạ thủ lưu tình, thương huy học viện bảy tên đội viên tất nhiên có thể điều tra ra việc Thời Niên năm mất tích cùng chính mình có quan hệ mật thiết.

Mà bây giờ, bọn họ lại vĩnh viễn cũng không có khả năng tìm ra bí mật này nữa rồi, ở trong thất thải quang mang đã xảy ra cái gì, cho dù là sáu người còn lại trung bảy đội viên tham chiến của sử lai khắc học viên cũng đều hoàn toàn không minh bạch.

Bí mật này tự nhiên cũng sẽ không bại lộ.

Đường Tam lúc mới chứng kiến lúc đối thủ sử dụng thất vị nhất thể dung hợp kỹ, hắn cũng cực kỳ khiếp sợ, là đệ tử của đại sư, hắn đầu tiên cũng phán đoán ra đó cũng không phải thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng đối thủ bảy người đồng thời phát động bảy vị nhất thể dung hợp kỹ cũng lại tạo thành phiền tóai thật lớn cho bọn hắn.

Nhưng là, lòng hắn rất nhanh lại trở nên bình tĩnh.

Thất bảy Tu La huyễn cảnh, cuối cùng cũng chỉ là huyễn cảnh mà thôi. Tử cực ma đồng có thể phá trừ hết thảy năng lực của huyễn cảnh làm hắn hoàn toàn nắm chắc có thể chiến thắng.Cho nên hắn mới không vội vả để cho đám đồng đội động thủ.

So sánh với hồn kỹ mộng yểm của Thời Niên khi xuất ra, thương huy học viện bảy tên đội viên thi triển thất bảy Tu La huyễn cảnh còn muốn kém rất nhiều, bởi vì kỹ năng đội này tiêu hao hồn lực vô cùng lớn, bọn họ căn bản là không cách nào giống như Thời Niên năm có thể khống chế huyễn cảnh đến mức ngay cả người đương sự cũng không cảm giác ra được tầng thứ tinh diệu trong đó.

Xem ra huyễn lệ thất thải quang mang đó, đã tạo thành một tấm bình chướng tốt nhất để che dấu tử cực ma đồng của Đường Tam.

Lúc Đường Tam để cho đồng đội nhắm lại hai mắt, đã lặng yên đem chiến thuật mà mình an bài nói cho mọi người.Hắn an bài rất đơn giản, hắn nói cho

mỗi một đồng bọn, khi ta dùng cước đem bọn ngươi phóng ra ngoài, các ngươi chính mình bức ra một ngụm nghịch huyết, giả làm bộ dáng trọng thương khó lòng duy trì.

Đó dù sao là bảy vị nhất thể dung hợp kỹ, nếu để làm cho ngoại nhân nhìn ra phe mình dễ dàng chiến thắng, ẩn dấu hết thảy chẳng phải là đều bị bại lộ sao? Kỳ địch dĩ nhược (trước mặt địch phải ra vẻ yếu ớt), để đối thủ xem thường mình, mới là lựa chọn chính xác nhất.

Tiếp theo hết thảy trở nên thuận lý thành chương.Bảy mươi hai cấp hồn đế Thời Niên dưới tác dụng của tử cực ma đồng cũng phải ngắn ngủi thất thần, càng huống chi đám đội viên thương huy học viện này cao nhất chỉ có bốn mươi mốt cấp.

Đường Tam trong nháy mắt phát động, đem lực trùng kích của tử cực ma đồng tăng lên tới một trình độ đặc thù, khoảnh khắc đó, hắn rõ ràng nắm chắc được trạng thái tinh thần của mỗi tên đệ tử thương huy học viện.

Bởi vì thi triển thất bảy Tu La huyễn cảnh, thương huy học viện bảy người toàn lực thu xuất hồn lực của mình chuyển hóa thành tinh thần lực, đây cũng là năng lực đặc biệt của bọn hắn.Ở dưới loại tình huống này, tinh thần phòng ngự của bọn hắn có thể nói là bằng *"không"*.

Hơn nữa so với lúc bình thường không dùng vũ hồn còn muốn yếu ớt hơn nhiều.Dù sao, bọn họ làm sao lại có thể nghĩ được rằng ở trong thất vị nhất thể dung hợp kỹ cường đại này, đối thủ còn có thể hướng về phía bọn họ mà phát động tinh thần tằng diện công kích (công kích trực tiếp lên tinh thần) đây?

------oOo------

Chương 264: Thất vị nhất thể dung hợp kỹ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên: A Lót

Tinh thần trùng kích của tử cực ma đồng trực tiếp tiến vào đại não, hồn lực cắn trả.Không sai, thương huy học viện bảy tên đội viên sẽ không chết, nhưng bọn hắn cũng lại đều đã biến thành ngu ngốc.Một chút tổng thương đến thần kinh cũng sẽ làm bọn hắn vĩnh viễn cũng không có khả năng khôi phục lại.Cho dù là trị liệu hệ hồn sư giỏi nhất đối với tổ chức vô cùng tinh mật trên thân thể là đại não này cũng là thúc thủ vô sách (bó tay không còn cách nào khác).

Đường Tam cho tới bây giờ đều cũng không phải một người thiện lương, càng không giống mặt ngoài của hắn nhìn qua bình thường như vậy.Đường môn thân mình chính là vừa chính vừa tà, đang lúc đối mặt với địch nhân có thể gây ra uy hiếp đến tính mạng của mình, hạ thủ lưu tình một chút cũng sẽ làm cho chính mình gặp phải nguy hiểm.

Từ lúc chứng kiến đối thủ bảy vị nhất thể dung hợp kỹ, đến khi đối thủ phát động công kích, Đường Tam ở trong quang thải đã thông tri cho đám đội hữu phương pháp ứng biến cùng với đánh ngã đối thủ bảy người.Tất cả quá trình này đều hoàn thành trong điện quan thạch hỏa gian.Lôi đình vạn quân, nhất kích tức trung (lôi đình vạn quân chỉ trong một kích).Sự quyết đoán tàn nhẫn trong đó, hoàn toàn biểu hiện ra Tu La chi tâm vổn ẩn dấu dưới vẻ bề ngoài rất bình thường của Đường Tam.

Cũng chính vì như thế, Đái Mộc Bạch mới nói là Đường Tam tàn nhẫn.Trong mọi người, thực lực của hắn là tối cường, lúc ấy ngoại trừ Đường Tam ra, cũng chỉ có hắn đã bị ảnh hưởng nhỏ nhất.Cho nên, hắn mơ hồ đoán được cách làm của Đường Tam.Đối với gã đồng đội này, lúc này ngay cả vị tà mâu bạch hổ trong lòng cũng không khỏi tăng thêm vài phần kính sợ.

Người thứ nhất tỏ vẻ ủng hộ Đường Tam chính là mã hồng tuấn, mập mạp hai tay phân biệt dìu hoàng viễn cùng kinh linh, *"Tam ca, ta ủng hộ ngươi.Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình."*

Sử lai khắc thất quái ánh mắt giao hội tại một một điểm, không ai lại phát ra lời nghi ngờ, Đường Tam giải thích mặc dù rất đơn giản, nhưng tình huynh

đệ trong đó lại chương hiện không thể nghi ngờ.Bọn họ đều cũng nghĩ tới vấn đề giống nhau, nếu chiến thắng chính là đám người thương huy học viện đó, bọn họ lại hạ thủ lưu tình với phe mình sao?

Trở về nghỉ ngơi khu, mấy trăm đạo ánh mắt gần như đồng thời rơi vào đám đội viên sử lai khắc học viện chiến đội.Bên ngoài có người hô lên bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ này mấy chữ, lúc này đoàn đội viên tham tái trong khu nghỉ ngơi đều cũng chạy đi ra ngoài, cũng tự nhiên thấy được kết cục cuối cùng.

Sí hỏa học viện hỏa vô song cùng hỏa vũ thấy được. Thần phong học viện phong tiếu Thiên tự nhiên cũng thấy được.

Quá trình diễn ra trận đấu cũng không dài, cũng không có ai chứng kiến sử lai khắc học viện làm sao chiến thắng, nhưng bọn hắn lại đều cũng thấy được kết quả.

cũng không phải mỗi người đều giống đại sư cùng trữ phong trí như vậy ánh mắt.Thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ gây cho mỗi một gã đệ tử tham tái rung động, cũng đều khó có thể dùng lời nói mà hình dung được.Nhưng thương huy học viện lại như trước thất bại.Sau khi sử dụng bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, như trước thất bại.Hơn nữa bọn họ còn rõ ràng chứng kiến, trong quá trình thương huy học viện phát động dung hợp kỹ, sử lai khắc học viện chiến đội trên lôi đài thậm chí cũng đều không nhúc nhích, tùy ý cho bọn họ súc lực.

Mặc dù cuối cùng đứng ở trên lôi đài chỉ còn lại có một mình Đường Tam, nhưng là sử lai khắc học viện chiến thắng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ của thương huy học viện.Kết quả này lại đều làm các học viện dự thi đội viên rất khó tiếp nhận, nhất là hỏa vũ.

Phong tiếu Thiên nhìn bộ bước lý có chút lảo đảo Đường Tam trong tim không khỏi nhịn được một trận đánh trống.Trời ạ, chính là thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ cư nhiên cũng không thể đánh bại bọn họ? Đường Tam này cũng quá biến thái, hắn thật là mới dưới hai mươi lăm tuổi sao?

Vốn hắn còn đối với chính mình tin tưởng mười phần, làm cho hỏa vũ tất

nhiên phải trở thành bạn gái của mình, mà thông qua một trận chiến vừa rồi ở bên ngoài này, bây giờ hắn có thể nói là hết sạch lòng tin.Nhìn Đường Tam không khỏi nhịn được có chút thất thần.

Đường Tam ý bảo ba người mã hồng tuấn ba người đem đám đồng bọn bị trọng thương sang một bên, cũng để cho giáng châu dùng trị liệu quyền trượng. Hắn xoay người, đối mặt mấy trăm đạo ánh mắt nọ, chỉ là bình tĩnh nói một câu: *"Các ngươi không cần nhìn ta như vậy, đó cũng không phải bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ."*

Không để ý tới những ánh mắt ngạc nhiên kia, Đường Tam ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh đám đội hữu.

Mặc dù chỉ là một câu giải thích đơn giản, nhưng cũng đưa hắn chính mình từ thần vị thượng lạp trở lại phạm trù của người bình thường, không ít người đều có cảm giác thở dài một hơi.

Lúc này, đại sư, Nhị Long cùng Phất Lan Đức ba người đã chạy lại đây, sau khi Đường Tam cùng đại sư nói nhỏ vài câu.Dưới sự dìu dắt lẫn nhau, rất nhanh rời khỏi nghỉ ngơi khu mà đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đông đảo đội viên tham tái nhất thời lầm rầm nghị luận, bọn họ đều cũng rất tin tưởng lời giải thích của Đường Tam.Dù sao, dưới tình huống cấp bậc thua kém không lớn thì căn bản là không có khả năng chiến thắng thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ.Càng huống chi, cường đại thần kỹ thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ nọ cũng chỉ là trong truyền thuyết mới có.Đông đảo người xem đều thu được là một hồi yến tiệc cho mắt, nhưng trận đấu hôm nay, nhưng cũng làm cho người hữu tâm sản sinh ra các loại ý nghĩ bất đồng.Thế lực khắp nơi cũng đều tự hỏi rằng hôm nay sử lai khắc học viện chiến đội đến tột cùng là làm sao thu được thắng lợi.

Rất nhanh, bên thương huy học viện truyền đến tin tức, tất cả bảy tên đội viên tham tái của bọn họ toàn bộ đều mất năng lực nhận thức.Đều biến thành ngu ngốc.Hơn nữa họ lại hướng tới đại hội tổ ủy đề xuất nghiêm chính kháng nghị, yêu cầu nghiêm trị sử lai khắc học viện.

Vì thế, cả Thiên đấu đế quốc cùng vũ hồn điện cùng thành lập một tiểu tổ

điều tra đặc biệt, phân biệt đối với song phương triển khai điều tra. Đồng thời, vũ hồn thánh điện của Thiên đấu thành phái ra hai gã trị liệu hệ hồn sư cấp bậc hồn thánh đặc biệt vì bảy tên đội viên thương huy học viện mà tiến hành trị liệu.

Nhưng giống như Đường Tam lúc trước có phán đoán, đại não là nơi có cấu tạo tinh mật nhất trên cơ thể người, cũng không phải đơn giản dùng trị liệu hồn kỹ là có thể khôi phục được.Thế giới tinh thần huyền bí đến nay còn chưa bao giờ có người chánh thức khám phá.Vũ hồn điện trị liệu tự nhiên chính là phí công.

Trở lại sử lai khắc học viện, hoàng kim thiết tam giác trực tiếp mang theo toàn bộ mười một đội viên sử lai khắc học viện chiến đội tập trung tại phòng hội nghị.

Lúc này, mọi người cũng không cần lại che dấu cái gì, vốn sáu người bị trọng thương cũng đều khôi phục thái độ bình thường.

Phất Lan Đức sắc mặt có chút ngưng trọng, ánh mắt trước tiên là nhìn về phía Đường Tam, sau đó lại đảo qua trên người sáu người tham gia trận đấu hôm nay.

"Nếu ta đoán không sai, không đến một canh giờ nữa, phía đại hội tổ ủy sẽ phái ra tổ điều tra đến học viện chúng ta tiến hành điều tra về chuyện trận đấu ngày hôm nay.Ta không biết các ngươi quyết định ra sao.Nhưng đại sư vừa rồi có nói với ta, toàn bộ đối thủ đã biến thành ngu ngốc."

Mọi người nhìn nhau, ai cũng không có lên tiếng, ánh mắt mọi người cuối cùng đều cũng tập trung lên người Đường Tam.

Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, nói: *"Ngươi tên tiểu quái vật này, toàn tìm phiền toái cho ta.Bảy người các ngươi tham gia trận đấu, lập tức đi tĩnh tu cho ta.Ta sẽ giải thích với đối phương rằng các ngươi tự mình chữa thương.Nga, không, Tiểu Tam ngươi lưu lại.Nếu thật sự có người tiếp nhận điều tra, ít nhất trên mặt ngoài là ngươi bị thương nhẹ nhất, cũng là người được chọn tốt nhất."*

"Vâng."

"Sáu người các ngươi bây giờ nên đi thôi. Nhị Long, tìm cho bọn hắn nơi nào kín đáo một chút, để cho triệu vô cực cùng lô kỳ bân tự mình đi đến canh chừng.Đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy bọn họ.Được rồi, gọi thiệu hâm cũng tới đây đi.Đường đậu vũ hồn của hắn dùng để che dấu thương thế của tiểu quái vật này rất thích hợp.Giáng châu ngươi cũng đi đi.Làm thế nào cũng phải bày ra bộ dáng, có nhiều trị liệu hệ hồn sư cũng tốt."

Lúc này Phất Lan Đức mới toán chánh thức biểu hiện uy nghiêm của viện trưởng trong hắn, nhị long đứng lên, hướng Đường Tam cười cười, trong mắt lộ vẻ khen ngợi, lúc này mới mang theo bảy người bọn Đái Mộc Bạch đi.Nàng vốn chính là sát lục chi giác trong hoàng kim thiết tam giác, tự nhiên rất thích loại tác phong quả quyết tàn nhẫn này của Đường Tam.

Đám người Nhị Long rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Phất Lan Đức, đại sư, Đường Tam, Áo Tư Tạp, mã hồng tuấn cùng trữ vinh vinh.Phất Lan Đức kéo ghế ngồi xuống, cũng không lên tiếng, tay gõ một cách có tiết tấu lên mặt bàn, tựa hồ tự hỏi về cái gì.Đại sư ngay từ đầu ngồi ở một bên, một bộ dáng lão thần tại tại.

Thời gian không dài, Phất Lan Đức ngẩng đầu, nói: *"Tiểu Tam, nếu mà người điều tra hỏi ngươi, ngươi làm thế nào phá trừ đối thủ bảy vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ đích, ngươi trả lời ra sao?"*

Đường Tam thành thành thật thật nói: *"Ta không biết."* Ở trong chiến đấu, linh cảm của hắn có thể nói là vô cùng nhạy bén.Chủ yếu là loại câu tâm đấu giác (mánh khóe chiến lược) này, hắn lại vỗ ngựa cũng đuổi không kịp Phất Lan Đức.

Phất Lan Đức con mắt sáng ngời, đạo: *"Tốt, nên trả lời như thế.Nhớ kỹ."*

"A?" Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng hắn rất nhanh nên phản ứng lại đây, *"Ta nên trả lời là không biết?"*

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói: *"Đúng vậy, bất luận bọn họ hỏi ngươi cái gì, ngươi tựu giảo định (khẳng định) chính mình không biết, nên nói cho đám*

người đến điều tra đó, bởi vì lúc ấy ngươi nhìn không rõ tình huống bên ngoài, nên không ngừng phóng thích hồn kỹ của mình.Đợi đến khi chung quanh trở nên rõ ràng, hết thảy cũng đã kết thúc.Ngươi căn bản không biết xảy ra cái gì."

Đường Tam chớp chớp mắt, *"Như vậy cũng được?"*

Phất Lan Đức hừ lạnh một tiếng, *"Tại sao không được? Mấy tên đến điều tra này cũng bất quá là đi đi một chút tình thế mà thôi (đi đi một chút cho nó có - chống đối đấy).Dù sao không ai thấy lúc ấy xảy ra cái gì.Ngươi chỉ cần giảo định ba chữ "*không biết gì*", có ta ở bên cạnh đây, bọn họ không thể dùng hình thức bức cung đâu.Dưới tình huống không chứng cứ gì, chúng ta tựu nói thương huy học viện này đệ tử là không khống chế được hồn kỹ của mình, bị cắn trả mới biến thành ngu ngốc.Bọn họ làm sao có thể bắt chúng ta đi? Mọi việc cũng đều phải có chứng cứ."*

mã hồng tuấn ở sau lưng Đường Tam tự nhủ: *"Đây không phải rất vô lại sao?"*

Đại sư ở bên biên khục một tiếng nở nụ cười, *"Ngươi bây giờ mới biết được a, nói về vô lại, người nào có thể vô lại hơn được so với đại sư Phất Lan Đức."*

Phất Lan Đức không tức giận trừng đại sư liếc mắt, một cái, *"Đừng mỉa mai ta nữa có được hay không? Tiểu Tam, ngươi nhớ kỹ không?"*

Đường Tam nhanh chóng gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhớ kỹ.Không phải chính là ba chữ *"không biết gì"* sao? Hỏi một câu, trả lời ba chữ *"không biết gì"*.Vậy còn không đơn giản?

------oOo------

Chương 265: Nhất xướng nhất họa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên: A Lót

Đại tái tổ ủy lại phái tổ điều tra xuống so với Phất Lan Đức phán đoán còn sớm hơn.Một nhóm hơn mười người phong phong hỏa hỏa đi vào Sử Lai Khắc học viện.

Làm cho Phất Lan Đức lấy làm kinh hãi chính là, dẫn đầu tổ ủy là hai người hắn đều từng gặp qua, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới đại hội tổ ủy lại đối với chuyện này dĩ nhiên cũng coi trọng tới mức như thế.Tổ ủy của Thiên đấu thành dự tuyển tái chính là do vũ hồn điện cùng Thiên đấu đế quốc hoàng thất tạo thành, dẫn đầu song phương tổ ủy cũng tự nhiên là phân biệt đến từ hai phe thế lực.Phất Lan Đức sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì đại biểu vũ hồn điện đến đây dĩ nhiên là Thiên đấu thành vũ hồn thánh điện điện chủ bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư.Mà đại biểu Thiên đấu đế quốc cư nhiên chính là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí.

Sau Sử Lai Khắc học viện mọi người mới biết được, thực ra Trữ Phong Trí dùng thân phận là sư phụ của thái tử để đến đây.Dựa vào thân phận, hắn cũng miễn cưỡng được tính là người của Thiên đấu đế quốc hoàng thất.Mặc dù chuyện Thương Huy học viện bảy tên dự thi đội viên biến thành ngu ngốc cũng không tính là nhỏ, nhưng cũng tuyệt không đến có thể kinh động hai vị cấp bậc đại lão Trữ Phong Trí cùng Tát Lạp Tư này.Hai người sở dĩ đồng thời đi tới Sử Lai Khắc học viện, nói ra cũng có chút hài hước.

Vốn Tát Lạp Tư thực ra cũng chỉ là nghĩ phái một thủ hạ đến đây, dựa vào biểu hiện ưu dị của Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng quan hệ mẫn cảm đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông trong đó khiến hắn định âm thầm xuống tay, nhưng làm tổng phụ trách của vũ hồn điện tại Thiên đấu thành, hắn đương nhiên sẽ không giống tàn mộng hồn sư thời niên năm lỗ mãng như vậy.Cho nên hắn một mực chờ đợi cơ hội.Thương Huy học viện bảy người biến thành ngu ngốc, không thể nghi ngờ cho hắn một cái lý do tốt nhất, vị thủ nhãn thông thiên bạch kim giáo chủ này lập tức liền lợi dụng tốt lần này chuẩn bị đem Sử Lai Khắc học viện đá ra khỏi đại tái.

Nhưng còn Trữ Phong Trí làm sao lại để cho hắn được như ý đây? Sau khi tổ

ủy hội nghiên cứu quyết định phái ra tổ điều tra, Trữ Phong Trí lập tức nên nguyện ý đái lĩnh một đội điều tra tổ tới Sử Lai Khắc học viện tiến hành điều tra.

Trữ Phong Trí để tự mình đến, không thể nghi ngờ chính mình cũng tính là chỉ làm một vụ không vang, nhưng Tát Lạp Tư còn lại không muốn buông tha cho.Luận địa vị, hắn cùng Trữ Phong Trí cuối cùng còn có chênh lệch lớn, quan hệ của vũ hồn điện cùng thất đại tông môn trong đó cũng vẫn còn hết sức mập mờ, dưới sự bất đắc dĩ, vị bạch kim giáo chủ này cũng chỉ đành tự thân xuất mã.Cùng Trữ Phong Trí đến Sử Lai Khắc học viện, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối.Nói như vậy, cho dù Trữ Phong Trí địa vị cao tới đâu, cũng không có thể trở ngại đến tính công chính của đại tái.

Cho nên, hai vị đại nhân vật này mang theo một đám tùy tùng trực tiếp đi tới Sử Lai Khắc học viện.

Trữ Phong Trí có thể nói là khinh xa thục lộ, chính lúc nghe nói bọn họ đi tới ngoài cửa học viện, Phất Lan Đức nhanh chóng cùng đại sư, Nhị Long cùng nhau ra ngoài nghênh tiếp.Trước khi ra khỏi cửa, Phất Lan Đức dặn dò trữ vinh vinh một câu, sau đó không được cùng Trữ Phong Trí nhận mặt nhau, tốt nhất là nên tránh một chút.

"Phất Lan Đức viện trường, mạo muội quấy rầy rồi." Trữ Phong Trí mỉm cười hướng Phất Lan Đức gật đầu.

Hai người cấp bậc hồn lực mặc dù chênh lệch không nhiều, nhưng mà địa vị tại hồn sư giới lại là thiên soa địa viễn.Phất Lan Đức lập tức hoàn lễ, *"Trữ tông chủ khách khí rồi, ngài có thể đại giá quang lâm bổn viện, làm cho Sử Lai Khắc bồng tất sinh huy a!"*

Trữ Phong Trí mỉm cười, chỉ về phía bên cạnh, giới thiệu cho Phất Lan Đức: *"Vị này là Thiên đấu thành vũ hồn thánh điện điện chủ, Tát Lạp Tư bạch kim giáo chủ các hạ."*

Phất Lan Đức viên hoạt ra sao, trên mặt thần sắc chút nào không thay đổi, lại lập tức thi lễ. *"Thì ra là Tát Lạp Tư giáo chủ đại nhân.Tại hạ Phất Lan Đức thất lễ rồi.Xin mời hai vị vào trong."*

Tát Lạp Tư đạm nhiên hướng Phất Lan Đức gật đầu một chút.Một nhóm hơn mười người dưới sự đái lĩnh của Phất Lan Đức ba người đi vào Sử Lai Khắc học viện.

Trữ Phong Trí chỉ là đi cùng một vị Cốt Đấu La cổ dong, vị bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư kia thì lại dẫn dắt tới mười hai người.Trong đó có đến hai gã hồng y giáo chủ mặc hồng sắc trường bào.Ngoài ra còn có mười tên thánh điện võ sĩ mặc ngân sắc kính trang (giáp màu bạc bóng nhẫy như gương của tụi võ sĩ phương Tây).

Ở trong vũ hồn điện, ngoại trừ giáo chức nhân viên ra, còn có loại biên chế là chuyên môn hộ điện kỵ sĩ này.Ngoại trừ thánh hoàng võ sĩ chuyên nghiệp của giáo hoàng cùng đấu la võ sĩ chuyên nghiệp của đấu la điện ra, là địa vị cao nhất của thánh điện võ sĩ tại lưỡng đại vũ hồn thánh điện thì thánh điện võ sĩ này thực ra đều là hồn sư xuất sắc trong vũ hồn điện tạo nên, thực lực cực kỳ kinh người.

Nghe nói, tiêu chuẩn nhập môn của thánh điện võ sĩ là năm mươi mốt cấp hồn lực.Đương nhiên, tiêu chuẩn của thánh hoàng võ sĩ cùng đấu la võ sĩ càng cao một chút, đạt tới sáu mươi mốt cấp.

Nói cách khác, bất kì một gã thánh điện võ sĩ đều cũng bản thân đều có thực lực hồn vương trở lên.Mà thánh hoàng võ sĩ cùng đấu la võ sĩ lại càng đạt tới cấp bậc hồn đế trở lên.

Đây còn chỉ là cấp bậc yêu cầu tối cơ bản của tam đại võ sĩ đoàn.

Như đoàn trưởng của thánh hoàng võ sĩ đoàn cùng đấu la võ sĩ đoàn, bản thân cũng đều có thực lực là phong hào đấu la.Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của vũ hồn điện thực lực hùng hậu đến cỡ nào.

Đi vào Sử Lai Khắc học viện, Tát Lạp Tư ánh mắt thoáng lóe ra, chung quanh cảnh vật đã toàn bộ ấn nhập vào trong óc hắn.

Trước đây, hắn tự nhiên sẽ không chú ý một khu nhà cao cấp hồn sư học viện bình thường như vậy.Nhưng bây giờ nhưng lại bất đồng, biểu hiện của Sử Lai

Khắc học viện chiến đội tại lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này thật là có chút kinh người.Mặc dù hắn còn không có quá để trong mắt, nhưng ít ra có thể chứng minh học viện này đủ để bồi dưỡng ra một ít tinh anh nhân tài.

Phất Lan Đức dẫn đoàn người tới phòng hội nghị thứ nhất trong vu giáo học lâu.Song phương phân chia khách chủ ngồi xuống.Phất Lan Đức nhượng vị trí thượng thủ vị cho Tát Lạp Tư cùng Trữ Phong Trí.Bản thân cùng Liễu Nhị Long, đại sư ngồi bên cạnh.

"Phất Lan Đức viện trường, ngươi hẳn là biết mục đích lần này chúng ta tới đây rồi." Tát Lạp Tư cầm chén trà trước mặt lên, uống một ngụm. Sắc mặt hắn nhất thời trở nên khó coi.Nước trà này mặc dù đúng là vừa mới bưng lên, nhưng mà chất lượng lại kém đến mức hắn tưởng tượng như thế nào cũng không ra.

Làm vũ hồn thánh điện điện chủ, Tát Lạp Tư luôn luôn dưỡng tôn xử ưu (quyền cao chức trọng), đã bao giờ uống qua lá trà mãn thiên tinh kỳ lạ này đâu?

Gọi là mãn thiên tinh, chính là trà diệp mạt.Đầu tiên rót một chén nước nóng, sau đó uống vào, ngay lập tức có được cảm giác giống như là có một bầu trời đầy sao ở trước mắt (uống vào là hoa mắt).

Chỉ có bình dân nghèo khổ nhất mới có thể dùng loại lá trà này.Mà Phất Lan Đức chuẩn bị loại mãn thiên tinh này, thậm chí còn là mãn thiên tinh trong mãn thiên tinh.

Trữ Phong Trí chứng kiến biểu hiện của Tát Lạp Tư, nâng chén trà của mình lên làm ra bộ dáng, Phất Lan Đức cũng không có khu biệt đối đãi, nước trà trong chén của hắn cũng đồng dạng là mãn thiên tinh.

Mạnh mẽ nén cười, Trữ Phong Trí ho khan một tiếng, nói: *"Phất Lan Đức viện trường, trà diệp này của ngươi có thể là uống được a!"*

Phất Lan Đức chính là muốn phát huy những cơ hội kiểu này, thở dài một tiếng, nói: *"Còn phải xin hai vị tha thứ.Chúng ta Sử Lai Khắc học viện thật*

sự quá nghèo.Tất cả kinh phí cũng đều dùng cho việc bồi dưỡng đệ tử, tân tân khổ khổ mới bồi dưỡng được ra mấy hài tử tinh anh.Bình thường ta tiền uống trà của ta a, thực ra còn là mấy năm trước khi ta tiếp quản học viện đã mua được."

Nếu nói Tát Lạp Tư lúc trước sắc mặt khó coi, thì bây giờ sắc mặt hắn đã hoàn toàn biến thành xanh lét trông cực kì nghiêm trọng.Nếu không phải bận tâm đến thân phận của mình, hắn đã phải nôn ra rồi.Mấy năm trần trà, nhưng chất lượng lại kém như thế.Trận trận cảm giác ghê tởm làm hắn không ngừng thấy buồn.Lại nhìn về phía Phất Lan Đức với vẻ mặt thương cảm cùng bộ dáng ủy khuất, hắn lại không thể phát tác được.Người ta không có tiền, ngươi còn nói được cái gì đây?

*"Phất Lan Đức viện trưởng, không nên nói chuyện tầm phào nữa. Chúng ta tới nơi này thực ra không phải là để xem ngươi diễn kịch."*Tát Lạp Tư thanh âm đã rất lạnh lẽo, thay đổi là ai, uống một ngụm cái loại trà mãn thiên tinh kỳ lạ này, tâm tình cũng tuyệt đối sẽ trở nên không tốt.

Phất Lan Đức vẻ mặt mờ mịt nhìn Tát Lạp Tư nói: *"Ta còn chưa kịp hỏi. Bạch kim giáo chủ đại nhân ngài cùng với trữ tông chủ đồng thời quang lâm tệ học viện, đến tột cùng là chuyện gì?"*

Tựu ngay cả Trữ Phong Trí đều cũng không khỏi âm thầm than thở, Phất Lan Đức này công phu diễn kịch thật sự quá giỏi.Nếu không phải từng cùng vị viện trưởng này tiếp xúc quá, càng chỉ mơ hồ đoán được là Đường Tam làm cho đám đệ tử Thương Huy học viện tàn phế, hắn cũng nhịn không được phải tin rằng Phất Lan Đức cũng không biết việc này.

Tát Lạp Tư nhíu mày, *"Tại trước trận đấu trung, đệ tử của học viện các ngươi hạ ngoan thủ khiến thương nặng đối phương, đến mức sử Thương Huy học viện dự thi toàn bộ bảy tên đội viên biến thành ngu ngốc.Bây giờ Thương Huy học viện đưa ra nghiêm chính kháng nghị.Bởi vậy, đại hội tổ ủy lại mới hợp thành tổ chuyên án tiến hành điều tra."*

"Cái gì? Thương Huy học viện dự thi đội viên đều cũng biến thành ngu ngốc?" Phất Lan Đức vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tát Lạp Tư.

Tát Lạp Tư hừ lạnh một tiếng, *"ngươi dạy dỗ đệ tử tốt đấy.Tuổi còn trẻ, nhưng hạ thủ lại tàn nhẫn như thế.Ngươi hẳn là cũng biết quy tắc của đại hội.Đối với loại hành vi cố ý thi triển lạt thủ này, đại hội tất không xử nhẹ."*

Lời hắn nói nghe qua rất bình thường, nhưng tất cả đều có thể gây hiểu lầm, chỉ cần Phất Lan Đức nói sai một câu nói, hắn sẽ lập tức nắm bắt được cơ hội.

"Oan uổng a, đại nhân." Phất Lan Đức đứng bật dậy, bởi vì ủy khuất, khuôn mặt hắn cũng bị biến dạng.

Hai mắt rõ ràng đỏ lên, *"Tát Lạp Tư đại nhân, chúng ta oan uổng a! Thương Huy học viện đám vương bát đản này cư nhiên còn dám đưa ra kháng nghị? Chúng ta dự thi bảy tên đội viên có sáu đều cũng bị trọng thương, trong đó còn có ba người tính mạng bị đe dọa, bây giờ đang do vài vị trị liệu hệ sư phụ của học viện chúng ta khẩn cấp cứu chữa.Bọn họ còn có ý tứ muốn tư kháng nghị?Ta còn chuẩn bị hướng tổ ủy lại đưa ra kháng nghị cùng thỉnh cầu điều tra đây."*

Tát Lạp Tư hừ lạnh một tiếng, *"Có đúng là oan uổng hay không ngươi hẳn là rõ ràng.Cho dù ngươi không biết chuyện này, bây giờ cũng gọi đám đệ tử tham tái hôm nay của Sử Lai Khắc học viện các ngươi ra đây, chúng ta muốn vào hành điều tra.Phân biệt thẩm vấn."*

Ý tứ khiếp sợ trên mặt Phất Lan Đức không có yếu bớt chút nào, quả quyết nói: *"Không, vậy không được.Thương thế của đám hài tử quá nặng, nếu không kịp thời cứu chữa, đừng nói là tham gia trận đấu ngày mai.Sợ rằng cả kiếp sống hồn sư cũng đều bị ảnh hưởng.Bây giờ đúng là thời gian trọng yếu để trị liệu.Bọn chúng làm sao có thể trả lời vấn đề của các ngươi đây?"*

Tát Lạp Tư trong mắt hàn quang chợt lóe, *"nói như vậy, ngươi là chống đối lại tổ ủy rồi?Ta có thể nói hành vi của ngươi là cự tuyệt tiếp nhận điều tra.Đại hội tổ ủy bởi vậy mà có quyền quyết định đem Sử Lai Khắc học viện xóa tên khỏi danh sách bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái."*

"Chờ một chút." Trữ Phong Trí trước đó cũng không có mở miệng, chỉ là yên

lặng nhìn Phất Lan Đức cùng Tát Lạp Tư nói chuyện với nhau.Lúc này mới thản nhiên nói: *"Tát Lạp Tư các hạ.Nhân tình không hề nằm ngoài pháp lý.Đám đội viên tham tái của Sử Lai Khắc học viện bị trọng thương.Dưới tình huống điều tra như vậy mà tùy tiện quyết đoạn, như vậy tựa hồ không ổn đâu."*

Tát Lạp Tư lạnh nhạt nói: *"Sử Lai Khắc học viện bây giờ cự tuyệt để cho đệ tử tham tái tiếp nhận điều tra, bản thân việc này tồn tại vấn đề trọng đại.Trữ tông chủ ngài cho rằng nên xử lý như thế nào đây?Ngay cả hỏi cũng không thể hỏi được, làm sao lại có thể chứng minh rằng bọn họ trong sạch?"*

Trữ Phong Trí chuyển hướng Phất Lan Đức, nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng, đệ tử tham tái của quý viện thương thế đều rất nặng sao?Ta nhớ rõ, lúc ấy có một gã đệ tử tình huống còn tốt.Có thể để cho hắn đến tiếp nhận sự điều tra của chúng ta hay không?Lần này quan hệ đến tính công chính của đại tái.Còn mời ngươi phối hợp."*

Phất Lan Đức kích động đỏ bừng hai mắt đỏ, nhìn qua giống như là vừa mới khóc, *"Dựa vào cái gì chúng ta phải tiếp nhận điều tra? Đại hội nếu như công bình công chánh, tổ trọng tài hẳn là phải thấy rõ tình huống lúc ấy.Thương Huy học viện dự thi đội viên thi triển thất vị nhất thể vũ hồn dung hợp kỹ, chẳng lẽ lại là hạ thủ lưu tình sao? Nếu như đệ tử của chúng ta không ngăn trở được công kích của bọn họ, sợ rằng bây giờ đúng là không có một người có thể còn sống trở về.Tất cả mọi người thấy được, chúng ta đệ tử chỉ là bị động chống cự, chúng ta chưa bao giờ làm sai cái gì.Nếu đại hội tổ ủy lại thật sự quyết định phải đem khai trừ chúng ta, chúng ta cũng không còn gì để nói."*

Tát Lạp Tư trong mắt tinh quang chợt lóe đạo: *"Đây chính là ngươi tự mình nói ra đấy."*

Phất Lan Đức tức giận nhìn Tát Lạp Tư. *"Bạch kim giáo chủ các hạ, ngài nhằm vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta là có ý tứ gì? Được rồi, ta đến muốn xem các ngươi ra sao đem xóa tên Sử Lai Khắc học viện chúng ta khỏi đại hội. Tiểu cương, ngày mai chúng ta nên đi trước thánh địa bái kiến giáo hoàng đại nhân, thỉnh giáo hoàng đại nhân chủ trì công đạo cho chúng ta."*

Trữ Phong Trí có chút lo lắng hướng Phất Lan Đức sử vị ánh mắt, hắn không biết tại sao luôn luôn tinh minh địa Phất Lan Đức lại đột nhiên trở nên như thế xúc động. chẳng lẻ nói. này bọn nhỏ thật sự thụ tới rồi bị thương nặng, để làm cho Phất Lan Đức không cách nào khống chế chính mình tâm tình sao?

Phất Lan Đức như không thấy ánh mắt Trữ Phong Trí, một bên hướng Tát Lạp Tư rống giận, một bên không ngừng vỗ tay lên cái bàn.

"lớn mật." một gã thánh điện kỵ sĩ chợt tiến lên trước một bước, toàn bộ mười tên thánh điện kỵ sĩ trên người hồn lực quang mang đồng thời sáng rực.Hai gã hồng y giáo chủ cũng đứng lên.Chỉ cần Tát Lạp Tư ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức sẽ ra tay bắt người.

Tát Lạp Tư cũng không để ý tới Phất Lan Đức, quay đầu nhìn về phía bên người địa Trữ Phong Trí, đạo: *"Trữ tông chủ, ngài cũng thấy được. Sử Lai Khắc học viện kiêu ngạo đến tận đây, cự không tiếp thụ tổ ủy lại điều tra.Nếu không tiến hành xử lý đối với bọn họ, chúng ta làm sao chủ trì công đạo với những học viện còn lại?"*

"Điều này…" Trữ Phong Trí mặc dù có lòng trợ giúp.Nhưng mà bây giờ lại không thể giúp sức.

Tát Lạp Tư lúc này mới chuyển hướng Phất Lan Đức, cười lạnh một tiếng, *"Các ngươi phải đi tìm giáo hoàng đại nhân thân tố thật không?Vậy các ngươi lập tức có thể lên đường được rồi.Ta tuyên bố, Sử Lai Khắc học viện bởi vì xúc phạm đại hội quy tắc…"*

Hắn mới nói được nơi này, đột nhiên, một thanh âm cắt đứt lời của hắn, *"Chờ một chút."*

Người vừa mở miệng chính là đại sư, hắn mặc dù không có giống Phất Lan Đức như vậy kích động.Nhưng vẻ mặt cũng đã trở nên ngưng trọng, *"Tát Lạp Tư, trước tiên ngươi nên đưa ra quyết định rõ ràng chứ."*

"Tên húy của Bạch kim giáo chủ đại nhân là ngươi có thể trực tiếp gọi lên sao?" Một gã hồng y giáo chủ lập tức quát mắng.

Đang lúc Tát Lạp Tư chuẩn bị tiếp tục nói, đem Sử Lai Khắc học viện đá ra bổn thứ đại hội, đột nhiên, đại sư cổ tay run lên, một vật từ bàn tay hắn bay ra, hướng thẳng tới Tát Lạp Tư.

Không cần Tát Lạp Tư ra tay, một gã thánh điện kỵ sĩ nhanh chóng che ở trước mặt Tát Lạp Tư, bàn tay xuất ra một chưởng hướng phía đồ vật nọ bỏ tới, hồn lực chợt bùng nổ.Đồng thời, đám thánh điện kỵ sĩ còn lại cũng nhanh chóng phản ứng lại, trước tiên đem Phất Lan Đức, đại sư cùng Liễu Nhị Long ba người vây quanh ở giữa.

"Dừng tay." một cánh tay hoành sáp mà vào, cản ở trước tay của tên thánh điện kỵ sĩ, hóa thành một tầng vô hình bình chướng đem toàn bộ hồn lực của một chưởng mới phách ra vừa rồi bao vây ở phía trong.Kỳ dị chính là, cũng không có năng lượng va chạm xuất hiện, hồn lực mà tên thánh điện kỵ sĩ kia thâu xuất cũng giống như băng tuyết tan rã lặng lẽ tiêu thất.

Ra tay không phải Trữ Phong Trí, cũng không phải người của Sử Lai Khắc học viện, mà là bản thân bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư.

Chứng kiến Tát Lạp Tư ra tay, hoàng kim thiết tam giác không khỏi đồng thời rùng mình.Thánh điện kỵ sĩ thực lực cùng so sánh với Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long mặc dù không phải rất mạnh, nhưng trong lúc tên thánh điện kỵ sĩ này ra tay, năm hồn hoàn trên người đồng thời sáng lên, rõ ràng là một vị hồn vương hơn năm mươi cấp.Mà Tát Lạp Tư ra tay sau hắn, nhưng lại đi sau đến trước, thậm chí không có dụng xuất vũ hồn, khinh miêu đạm tả hóa giải một chưởng hắn phách ra.

Muốn hóa công kích của giải hồn vương, hoàng kim thiết tam giác tự nhiên cũng làm được, nhưng giống như Tát Lạp Tư không xuất hiện dấu vết, lại căn bản là không thể nào.Phất Lan Đức trong lòng thầm nghĩ, thằng cha này cho dù không có thực lực phong hào đấu la, hắn là cũng đã đến gần hết cỡ rồi.Vũ hồn điện quả nhiên là thâm bất khả trắc (thâm sâu không thể lường được) a!

Tát Lạp Tư một tay ngăn trở công kích của tên thánh điện kỵ sĩ kia, tay kia đã tiếp lấy đồ vật đại sư hướng tới hắn phóng đến.Khuôn mặt tức giận nhìn đám thánh điện kỵ sĩ chung quanh, *"Các ngươi làm gì vậy, lăn ra ngoài hết cho ta.Ta cho các ngươi động thủ sao?"*

Đám Thánh điện kỵ sĩ hiển nhiên không rõ tại sao vị bạch kim giáo chủ này đột nhiên tức giận, ai cũng không dám phản bác, toàn bộ mười tên thánh điện kỵ sĩ lập tức lục tục đi ra khỏi phòng.

Tát Lạp Tư thậm chí không dùng mắt để nhìn, cũng biết vật rơi vào trong tay chính là kiện vật gì, một cỗ triều ý từ sau lưng dũng xuất, theo đám thánh điện kỵ sĩ ra khỏi phòng, trên trán hắn có hiện ra một tầng mồ hôi mỏng.Thần sắc trên mặt rõ ràng thu liễm vài phần, khom người hướng đại sư hành lễ, *"Ra mắt trưởng lão."*

Đại sư thản nhiên đảo mắt qua hắn, *"Ngồi xuống nói chuyện cả đi."*

Phất Lan Đức trong lòng cười thầm, mà Trữ Phong Trí trong lòng nhưng lại là giật mình dị thường, lấy mục lực của hắn, đương nhiên thấy rõ khối bài tử kia là cái gì, đó đúng là, lệnh bài cao nhất mà vũ hồn điện ban phát cho người không thuộc vũ hồn điện, bên trên có khắc sáu đồ án, khối bài tử này còn có một biệt xưng, danh viết: giáo hoàng lệnh.Bất kể người nào có thứ này, bản thân đều có tôn uy của trưởng lão vũ hồn điện, càng giống như giáo hoàng thân tới.

Tát Lạp Tư mặc dù mơ hồ biết đại sư cùng giáo đình có một chút quan hệ mập mờ, nhưng cũng không nghĩ tới hắn trong tay cũng có giáo hoàng lệnh.Phải biết rằng, vũ hồn điện tổng cộng mới có ba khối giáo hoàng lệnh bên ngoài, phân biệt tặng ba tông môn đứng đầu trong thất đại tông môn.

Cho nên ngay cả Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí bên cạnh đó cũng không tùy tiện đem theo khối lệnh bài tượng trưng cho quyền uy của giáo hoàng này bên người, ai có thể nghĩ đến, đại sư cũng có thứ này đâu? Chẳng lẻ, đây là khối thứ tư?

Trong đầu hiện lên một chút phiến đoạn ký ức, Tát Lạp Tư tâm tư nhất thời trầm xuống, hắn biết, hôm nay bất luận ra sao cũng vô pháp tìm kiếm được gì ở chỗ này rồi.

Lúc này bên cạnh còn có một Trữ Phong Trí, nếu bản thân lại có bất kính, truyền ra ngoài, vậy cái chức bạch kim giáo chủ cũng không cần làm nữa.

Nhìn qua, địa vị của bạch kim giáo chủ tại vũ hồn điện tựa hồ là gần bằng với giáo hoàng.

Nhưng trên thực tế, bọn họ nắm giữ quyền lợi tuy lớn, nhưng lại cũng không có quyền chính thức quyết định.

Ngoại trừ giáo hoàng ra, ở vũ hồn điện còn có một trưởng lão điện được ẩn tàng, đó mới là hạch tâm có quyền lực chính thức của vũ hồn điện.Một chút chuyện trọng đại, cũng đều phải do trưởng lão điện đưa ra quyết định.Trong lúc đầu phiếu, cho dù là giáo hoàng, cũng bất quá chỉ có tư cách có ba phiếu mà thôi.Mà trưởng lão của trưởng lão điện lại có đến bảy người.Tài thời điểm tất yếu, chỉ cần bảy người toàn bộ thông qua quyết nghị, thậm chí có thể phế trừ giáo hoàng.

Mà người bản thân có giáo hoàng lệnh, mặc dù địa vị không thể cùng so sánh với trưởng lão chính thức, nhưng cũng là tương đương với vị trí trưởng lão danh dự, có tư cách trực tiếp cùng trưởng lão điện liên lạc.

Mặc dù giữa tam đại tông môn đứng đầu trong thất đại tông môn với vũ hồn điện thủy chung có chút mâu thuẫn, nhưng thế lực của bọn họ dù sao cũng cực kỳ khổng lồ nếu là tam vị nhất thể, bởi vậy, vũ hồn điện cũng không dám dễ dàng đắc tội bọn họ.

Đại sư chẳng những xuất thân từ tông môn lam điện phách vương long, lúc này trong tay lại có vật ấy, Tát Lạp Tư nào dám làm càn.

Hai tay nâng giáo hoàng lệnh lên, cung kính đưa tới bên cạnh đại sư, *"Kính mời trưởng lão thu hồi."*

Đại sư tiếp nhận giáo hoàng lệnh, cũng không thu hồi, chỉ là đặt ở trước mặt mình, thản nhiên đảo mắt qua Tát Lạp Tư, *"Ta thỉnh xuất giáo hoàng lệnh, cũng không có ý tứ muốn can thiệp tới Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ.Chỉ là hy vọng Sử Lai Khắc học viện chúng ta có được hai chữ công chính.Mỗi một thành viên của Sử Lai Khắc học viện chiến đội, cũng đều là hồn sư thiên tài mà chúng ta hao tổn tâm cơ bồi dưỡng ra, ta không hy vọng bọn họ vì việc chất vấn này mà thương thế nặng thêm, thậm chí ảnh hưởng cả đời.Nếu giáo*

chủ đại nhân thực sự muốn điều tra, cũng phải chờ thương thế của bọn họ khôi phục rồi hãy nói đi." Có giáo hoàng lệnh ở đây chấn nhiếp, mặc dù Tát Lạp Tư không cam tâm, nhưng hắn còn có thể nói được cái gì? Trừ phi là giáo hoàng hoặc là thành viên trưởng lão điện ở đây, nếu không thì người của vũ hồn điện ở đây bất kể ai cũng không có tư cách nói gì cả.

"Là ta lỗ mãng rồi.Đã như vậy, việc điều tra này nên miễn đi.Chúng ta cáo từ." Tát Lạp Tư vốn cũng là cố gắng phát huy, việc sống chết của Thương Huy học viện cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Vốn hắn còn muốn làm bộ không nhận ra đại sư là ai, nhưng bây giờ người ta ngay cả giáo hoàng lệnh cũng đã nã xuất ra rồi, hắn lại không biết, đại sư thật sự đến giáo hoàng điện cùng giáo hoàng nói chuyện vài câu, tiền đồ bản thân sau này sẽ phải rất đáng lo rồi.Càng không nói đến việc đại sư vào trưởng lão điện.

Phất Lan Đức trên mặt đã đầy vẻ tươi cười, *"Giáo chủ đại nhân, ngài đừng có đi vội a! Vừa rồi cũng là chúng ta không tốt, có một chút quá xúc động.Ngài xem như vậy còn ra gì nữa? Trong đám đệ tử của chúng ta, Đường Tam không chuyện gì, thương thế cũng không nặng.Không bằng, ngài hỏi hắn? Hắn dù sao cũng là linh hồn của cả chiến đội, ta nghĩ, hắn hắn là cũng biết tương đối rõ ràng."*

Tát Lạp Tư liếc nhìn Phất Lan Đức một cái, trong lòng ảo não, nếu ngươi nói ra sớm một chút, ta đã phải thấy giáo hoàng lệnh sao? Nếu mặt mũi đã mất rồi, tựu tính toán gì nữa đây.Cho dù thật sự hỏi ra được cái gì, chẳng lẽ ta còn có thể thật sự hủy bỏ tư cách tham chiến của các ngươi sao?

"Không cần đâu, không cần đâu.Ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi.Đám đệ tử tham tái của Thương Huy học viện nọ hắn chỉ là bị hồn kỹ cắn trả gây nên.Dưới loại tình huống này, đệ tử của quý viện đệ tử làm sao có thể gây ra được gì đây? Cáo từ."

Nói xong, Tát Lạp Tư không để ý Phất Lan Đức giữ lại, thậm chí quên cả gọi Trữ Phong Trí cùng đi, mang theo hai gã hồng y giáo chủ bước nhanh ra ngoài.

Trữ Phong Trí nhìn đại sư thật sâu, lúc này mới cùng theo Cốt Đấu La đi ra ngoài.

Hoàng kim thiết tam giác ba người trực tiếp đưa bọn họ tới tận cửa.

"Ba vị không cần tiễn nữa.Hôm nay quấy rầy liễu.Đại sư, chỗ giáo hoàng…"

Đại sư nhìn Tát Lạp Tư, ánh mắt lóe ra tia mỉm cười, nói: *"Giáo chủ các hạ yên tâm, bổn giới đại hội đúng là hết sức công bình."*

Tát Lạp Tư trên mặt toát ra một tia hài lòng, lúc này mới gật đầu, mang theo người của mình xoay người đi ra.

Trữ Phong Trí không có rời đi, mỉm cười nhìn đại sư nói: *"Thực không nghĩ tới, đại sư dĩ nhiên chính là trưởng lão danh dự của vũ hồn điện. Trước kia phong trí thật sự là thất lễ rồi."*

Đại sư ánh mắt nội liễm, *"Chỉ bất quá là hù dọa một ít người dưng mà thôi."*

Trữ Phong Trí tựa hồ muốn hỏi chút gì.Nhưng cũng chỉ là nói được vài câu, *"Thân thể bọn nhỏ mới là trọng yếu, trận đấu ngày mai, không được thì nên bỏ qua đi.Cũng là nhường lại một bước cho đại tái tổ ủy."*

Nói xong những lời này, Trữ Phong Trí lúc này mới hướng ba người cáo từ, cùng Cốt Đấu La xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn về hai người bóng lưng dần dần biến mất, Phất Lan Đức trên mặt giả dối ý cười lặng yên biến mất, *"Vị trữ tông chủ này quả thật bất quý kỳ danh thanh (không hổ cho thanh danh của mình).Bất quá, Tiểu cương, ngươi lần này mặc dù hổ trụ đám người vũ hồn điện đó, nhưng mà sau này sợ rằng cũng phải khiến cho bọn họ càng chú ý nhiều hơn."*

Đại sư còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên, vành tai tê rần, thanh âm có chút lạnh lẽo của Liễu Nhị Long vang lên, *"Ngọc tiểu cương, ngươi dĩ nhiên vẫn cùng con tiện nhân kia còn có liên lạc.Nói, ngươi có đúng hay không …"*

Phất Lan Đức mắt thấy Liễu Nhị Long sẽ thư uy đại phát, đầu tiên là sửng sốt

một chút, sau đó vội vã nói: *"Ách, ta còn có việc, ta về trước đi liễu. Các ngươi cứ nói chuyện đi."*Nói xong, rất không nghĩa khí xoay người bỏ chạy.

"Ui da, Nhị Long, mau buông tay.Ngươi hiểu lầm rồi." đại sư vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Liễu Nhị Long.

Lúc này Liễu Nhị Long khóe mắt đỏ ngầu, nước mắt vòng quanh, *"Hiểu lầm? Con tiện nhân kia ngay cả giáo hoàng lệnh cũng cho ngươi rồi, còn có cái gì mà hiểu lầm nữa? Nàng đối với ngươi tư tình như thế, bất kể thứ gì cũng đều không coi trọng."*

Đại sư khuôn mặt trở nên cứng ngắc, *"Đừng nói bậy.Mau buông tay. Khối giáo hoàng lệnh này thực ra không phải nàng cho ta."*

Liễu Nhị Long mặc dù thực lực so với đại sư mạnh hơn nhiều, nhưng lúc đại sư tức giận, tha nàng đã có chút e ngại. lúc này mới buông cái tay đang nhéo tai đại sư ra. *"Vậy ngươi nói, khối giáo hoàng lệnh này thực ra là ai cho ngươi.Nếu không có một lý do làm cho ta hài lòng.Ta sẽ không từ bỏ ý đồ."*

Đại sư bất đắc dĩ nói: *"Ngươi a ngươi, một đống tuổi đầu rồi mà vẫn còn xúc động như vậy."*

Liễu Nhị Long mày liễu trợn ngược, *"Ngươi nói là ta già rồi?"*

"Ách …, ngươi biết, ta không phải có ý tứ kia.Ngươi còn muốn nghe lai lịch của khối giáo hoàng lệnh này không?"

*"Ngươi nói đi."*Liễu Nhị Long lúc này mới thu liễm vài phần tâm tình của mình.

Đại sư thở nhẹ một tiếng, nói: *"Đây thực ra là do phụ thân của Tiểu Tam cho ta."*

Liễu Nhị Long đối với Đường Tam cũng không hiểu quá rõ, từ sau khi đại sư xuất hiện, tâm tư nàng đều đặt trên một mình đại sư.Lúc này không khỏi kinh ngạc nói: *"Phụ thân của Tiểu Tam? Vậy làm sao có thể.Chẳng lẽ…"*

Đại sư kéo tay Liễu Nhị Long, hướng về phía trong học viện đi tới, vừa đi, trong miệng vừa thong thả nói ra bốn chữ: *"Phong hào: Hạo Thiên."*

Vì chứng minh đệ tử bên mình quả thật đều là thân bị thương nặng, ngày thứ hai, Sử Lai Khắc học viện tuyên bố, bỏ qua hai tràng trận đấu kế tiếp.Cho đám đội viên của chiến đội có thời gian nghỉ ngơi phục hồi.

Bất bại kim thân của Sử Lai Khắc học viện cũng vì thế bị phá tan, hơn nữa, đối thủ rút thăm trúng bọn họ trong hai ngày này, cũng phân biệt là Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện lưỡng đại cường giả.

Nếu nói Lôi Đình học viện còn hiểu được chính mình có chút may mắn, vậy, Thần Phong học viện đội trường Phong Tiếu Thiên nhưng lại là nhất tâm khổ muộn.

Sử Lai Khắc học viện khí quyền (tự nhận thua) cố nhiên làm bọn hắn trực tiếp thu được thắng lợi, nhưng sự tức giận của Hỏa Vũ hiển nhiên sẽ không vì phương thức không chiến mà thắng của bọn họ mà giảm bớt, Phong Tiếu Thiên cũng không chính thức chiến thắng được Đường Tam, giấc mộng có được mỹ nhân này của hắn cũng chỉ có thể tạm thời gạt sang một bên.

Dự tuyển tái như tiến hành nhanh như lửa ngốn, lúc Sử Lai Khắc học viện khôi phục, thực lực cũng không giống như một đám người xem phán đoán rằng sẽ thụt lùi lại, tiếp tục cao tấu khải ca.Rất nhanh, tổng cộng hai mươi thất bảy luân vòng loại đã gần đến hồi kết thúc.chỉ còn một vòng nữa là sẽ kết thúc.

Trước mắt, danh thứ sau khi kết thúc dự tuyển tái được sắp xếp như sau:

Lôi Đình học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi lăm thắng, chỉ một học viện đánh bại được bọn họ, là Thần Phong học viện.

Thần Phong học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi lăm thắng, chỉ một học viện đánh bại được bọn họ, là Sí Hỏa học viện.Có một nhân vật mấu chốt, nghĩ rằng thực sự họ không thua cũng không dễ dàng.

Sử Lai Khắc học viện, hai mươi sáu chiến hai mươi tư thắng.

Sí Hỏa học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi ba thắng.

Thiên Thủy học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi ba thắng.

Tượng Giáp học viện, hai mươi lục sáu chiến hai mươi mốt thắng.Mặc dù trận đấu còn kém cuối cùng một vòng chấm dứt, nhưng trên thực tế, trở thành đội ngũ đã xác định.Theo thứ tự là: Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện, Sử Lai Khắc học viện, Sí Hỏa học viện cùng Thiên Thủy học viện.

Thân là một trong ngũ đại nguyên tố học viện, Tượng Giáp học viện phân biệt đã thua năm đội ngũ đứng đầu, lúc này đã trở thành vô vọng.

Một vòng cuối cùng, trong năm chiến đội đứng đầu, Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện phân biệt đối mặt đối thủ đều không mạnh.Thắng lợi vô dong trí nghi.

Mà Sử Lai Khắc học viện sau khi tao ngộ Sí Hỏa học viện hậu rốt cục lại gặp phải đối thủ khó chơi khác, cùng Thiên Thủy học viện tranh đọat một trận thắng thua cuối cùng.

Mặc dù trận đấu cũng không có ảnh hưởng đến song phương, nhưng lại ảnh hưởng đến thứ danh của song phương trong dự tuyển tái.Sử Lai Khắc học viện thắng, có thể bảo trụ được vị trí thứ ba của bọn họ.

Nếu là Thiên Thủy học viện thắng, hơn nữa ảnh hưởng từ việc các nàng từng chiến thắng qua Sí Hỏa học viện, có thể thay thế được vị trí của Sử Lai Khắc.

Bởi vậy, tại vòng loại cuối cùng, tổ ủy lại đặc ý đem năm đội ngũ bài danh đứng đầu này cùng với Tượng Giáp học viện an bài tiến hành trận đấu trong cùng một vòng.Đem một hồi đặc sắc cuối cùng trong dự tuyển tái hoàn toàn trình hiến cho đông đảo người xem.

Sử Lai Khắc học viện cùng với Thiên Thủy học viện đánh một trận, không thể nghi ngờ là trọng trung trọng, tự nhiên được an bài tiến hành tại chủ lôi đài tại trung tâm.

Mỗi ngày đều là tiến hành mười bốn trường trận đấu, phân ra tiến hành làm ba vòng.Bởi vì trận đấu hôm nay đã trở thành không có ảnh hưởng gì lớn, lại là một vòng cuối cùng.Các học viện đã bị đào thải tự nhiên không có tâm tình tham chiến.Hai vòng chiến đấu đầu tiên rất nhanh kết thúc.

Trong khu nghỉ ngơi, ngũ đại nguyên tố học viện cùng Sử Lai Khắc học viện đều lặng yên đợi đến lúc xuất trường.Đương nhiên, còn có bốn học viện bồi sấn khác.

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đứng ở vị trí phía trước của đội ngũ mình.Lẳng lặng cùng đợi trận đấu bắt đầu.

Hồi tưởng lại dự tuyển tái lần này, chính thức mang đến cho bọn hắn phiền toái, kỳ thật cũng chỉ có Tượng Giáp học viện, Sí Hỏa học viện cùng Thương Huy học viện.Mà Thương Huy học viện lại là bị một mình Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đem xác định.

Cường giả còn lại như Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện, lại đúng hai trận đấu mà bọn hắn bỏ qua.Còn lại dự tuyển tái tiếp tục tiến hành cũng đều không khó khăn vượt qua.

Trong đó tuy có chút khó khăn, nhưng tổng thể mà nói, coi như đều là thuận lợi.Hôm nay là một hồi cuối cùng của dự tuyển tái.Mặc dù không có thể đạt được vị trí quán quân của dự tuyển tái làm Đường Tam thoáng có chút mất mát.Nhưng trong lòng hắn lại âm thầm thề, bất luận ra sao, cũng phải chiếm được vị trí tổng quán quân cuối cùng của lần toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này cho Sử Lai Khắc học viện.

Tràng trận đấu hôm nay thắng bại mặc dù không quan hệ đến việc tiếp tục trụ lại hay không, nhưng Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch lại cũng không có ý tứ bỏ qua.Chỉ có không ngừng chiến đấu cùng cường giả, mới có thể càng tăng thêm thực lực của bản thân.

Đội viên xuất trường của Sử Lai Khắc học viện trong trường trận đấu này phân biệt là: Đội trường, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch.Phó đội trường, Thiên Thủ Tu La Đường Tam. Cận chiến cường công hệ hồn sư Nhu Cốt Mị Thố Tiểu Vũ, cường công hệ hồn sư Thái Long, Hoàng Viễn, mẫn công hệ

hồn sư Kinh Linh cùng trị liệu hệ hồn sư Giáng Châu.

Cùng với lúc đối chiến Sí Hỏa học viện giống nhau, chủ lực chỉ có ba người.

Khoảng cách tới lúc bắt đầu một vòng trận đấu cuối cùng đã càng ngày càng gần.Chính lúc này, một đạo thân ảnh cao gầy với dáng vẻ quỷ quỷ túy túy (lén lút).Ánh mắt hắn đầu tiên là lướt qua Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh ba cô gái, lúc này mới rơi vào người Đường Tam.

"Đường huynh đệ, hôm nay là một vòng trận đấu cuối cùng rồi.Các ngươi phải cố gắng lên a!"

Đường Tam nhìn về phía người kia, không phải ai khác, đúng là đội trưởng của Thần Phong học viện chiến đội, Phong Tiếu Thiên.

Thấy hắn, Tiểu Vũ cũng nhịn không được nhíu mày, *"Sao ngươi lại đến nữa? Ngươi thực ra có thể nói ra lý do của mình trước được không?"*

Trên thực tế, từ sau khi Sử Lai Khắc học viện chiến thắng Sí Hỏa học viện, gần như trước khi bắt đầu mỗi một vòng trận đấu, Phong Tiếu Thiên cũng đều đã chạy tới cổ vũ cho Sử Lai Khắc học viện.

------oOo------

Chương 266: Vũ hồn dung hợp kỹ, băng tuyết phiêu linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Biên: A Lót

Sử Lai Khắc học viện mọi người tự nhiên không biết người này có ý tứ gì, mà hắn mỗi ngày đều cũng thừa hơi đến đây nói những lời giống nhau, vậy làm sao không khiến cho người khác phải hoài nghi đây?

Kỳ thật, mục đích của Phong Tiếu Thiên rất đơn giản.Ở trong dự tuyển tái bọn họ không có thể cùng Sử Lai Khắc học viện đối trận, cho nên hắn có thể nói là tuyệt không hy vọng Sử Lai Khắc học viện thua một trận.Chỉ có mọi người đều tiến vào tổng quyết tái, mới có cơ hội giao thủ.Đây chính là cơ hội không có nhiều để hắn theo đuổi Hỏa Vũ a!Chỉ cần còn có hy vọng hắn nên sẽ không buông tha cho.

Phong Tiếu Thiên hôm nay cùng Sử Lai Khắc học viện bên này coi như là tương đối quen thuộc, *"Tiểu Vũ muội muội, không nên như vậy.Nói như thế nào ca ca cũng là đến cổ vũ cho các ngươi a!"*

Tiểu Vũ tức giận hừ một tiếng, *"Ai là muội muội của ngươi, đừng ra vẻ thân cận."*

Đường Tam vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ, bản mình đi tới trước mặt Phong Tiếu Thiên, mỉm cười nói: *"Chúng ta sẽ làm hết sức có thể.Nếu Phong học trưởng hy vọng chúng ta có thể gặp nhau ở trong tổng quyết tái, vậy, những trường trận đấu sau này, các ngươi cũng không nên để bị thua. Nếu như vậy, chúng ta dám chắc là sẽ gặp nhau."*

Phong Tiếu Thiên trên mặt mặc dù như trước tràn ngập tươi cười, nhưng đáy mắt nhưng lại hiện lên một tia tinh quang, vừa lúc bị mục lực tuyệt giai của Đường Tam trông thấy rõ ràng.

"Nói như vậy, mục tiêu của Sử Lai Khắc học viện các ngươi là quán quân rồi?"

Đường Tam hỏi lại: *"Chẳng lẽ Thần Phong học viện các ngươi không phải sao?"*

Ngoài dự liệu của mọi người chính là, Phong Tiếu Thiên dĩ nhiên lại lắc đầu, nói: *"Đương nhiên không phải.Vị trí quán quân cho tới bây giờ chúng ta chưa từng hi vọng qua.Kẻ nào thắng được vũ hồn điện biến thái này.Đái Mộc Bạch trong lòng vừa động, bọn họ đối với đám người tham tái của vũ hồn điện cũng không có gì hiểu rõ, nhịn không được hỏi: "*Đội viên đại biểu cho vũ hồn điện xuất chiến lần này rất mạnh?*"*

*Phong Tiếu Thiên cười hắc hắc, nói: "*Cụ thể ta cũng không nói được. Nói sao đi nữa thì chúng ta cũng phải đối trận, mong rằng trước hết tốt nhất không nên đụng đến bọn họ mới được.Trận đấu phải bắt đầu rồi, ta đi trước.*"*

*Nhìn bóng lưng Phong Tiếu Thiên rất nhanh rời, trong đôi tà mâu của Đái Mộc Bạch tóat ra vài phần quang thải đặc thù. "*Phong Tiếu Thiên này nhất định biết một chút gì đó.Nhưng hắn lại không chịu nói.*"*

*Đường Tam trầm ngâm nói: "*Thần Phong học viện đã rất mạnh rồi.Ở trong những trận đấu, bọn họ ngoại trừ không có gặp phải chúng ta ra, còn chiến thắng Lôi Đình học viện bài danh đệ nhất, nếu không phải bởi vì bọn họ từng bại bởi Sí Hỏa học viện bài danh đệ tứ mà nói, chiến tích của Thần Phong học viện sẽ là toàn thắng.Điều này mặc dù không thể chứng minh thực lực của bọn họ chính là mạnh nhất trong số tất cả đội ngũ tham tái.Nhưng khẳng định phải so với Sí Hỏa học viện, Tượng Giáp học viện càng khó đối phó hơn.Đội ngũ như bọn họ dĩ nhiên đối với chiến đội tham tái của vũ hồn điện nọ cũng không có niềm tin chiến thắng.Xem ra, sợ rằng đối thủ mà chúng ta phải đối mặt tại tổng quyết tái rất khó đối phó.*"*

Hai người nhìn nhau.Trên mặt đều đã ngưng trọng thêm vài phần.

Nếu là chiến đấu giữa những người cùng lứa tuổi, Sử Lai Khắc thất quái có thể nói không sợ bất kì kẻ nào khiêu chiến.Nhưng toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này có giới hạn trên độ tuổi lại là hai mươi lăm tuổi.

Thiên tài tuy ít, nhưng tuyệt sẽ không phải là không có.Vũ hồn điện là nơi nào? Đó là thánh địa của tất cả hồn sư.Người có thể đại biểu cả vũ hồn điện xuất chiến, thực lực làm sao lại thấp kém đây?

Trong lúc đám người Sử Lai Khắc học viện tự hỏi về đối thủ mà tương lai bọn họ phải đối mặt cường đại đến cỡ nào thì, ở một nơi cách bọn họ không xa, cũng đang có một đám diệu linh thiếu nữ đang chú mục về phía bọn họ.

*"*Đại tỷ, ngươi xem, tên Đái Mộc Bạch của Sử Lai Khắc học viện kia nhìn rất được a! Nghe nói, xước hào của hắn gọi là Tà Mâu Bạch Hổ, nhãn sinh song đồng.*"Người nói chuyện là một thiếu nữ nga đản kiểm (mặt hình trái*

xoan).Bộ dáng nhìn qua mới hai mươi xuất đầu.Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, một đầu tóc ngắn màu xanh biếc (lục sặc đoản phát) nhìn qua rất có sức sống.

Đoàn thiếu nữ này tất cả đều mặc lam sắc đồng phục.Đúng là đối thủ mà Sử Lai Khắc học viện sắp đối mặt, Thiên Thủy học viện.

Ngũ đại nguyên tố học viện chiêu sinh đều có yêu cầu đặc biệt của riêng mình.Tiêu chuẩn chiêu sinh của Tượng Giáp học viện, đầu tiên là thể trọng phải vượt qua ba trăm cân.Tiếp theo mới là yêu cầu đối với vũ hồn.

Tứ nguyên tố học viện còn lại yêu cầu chủ yếu đều là dựa vào đặc tính võ hồn là chính.Như Sí Hỏa học viện yêu cầu đệ tử báo danh phải có vũ hồn mang hỏa thuộc tính.Mà Thiên Thủy học viện tự nhiên là thủy thuộc tính.

Trong ngũ đại nguyên tố học viện, Thiên Thủy học viện yêu cầu báo khảo chính là hà khắc nhất, bởi vì ngoại trừ thủy thuộc tính vũ hồn ra, các nàng còn có mấy yêu cầu ngoại ngach.

Thứ nhất, chỉ lấy nữ đệ tử.Thứ hai, không mỹ nữ không thu.

Nhưng bọn họ cũng có một mặt nhân tính.Thiên Thủy học viện trong ngũ đại nguyên tố học viện, duy nhất là học viện luôn luôn mở cửa đối với bình dân.Điểm này cùng Sử Lai Khắc học viện giống nhau.

Bởi vậy, Thiên Thủy học viện lần này tới tham gia thi đấu tất cả đội viên chẳng những tất cả đều là do nữ đệ tử tạo thành, hơn nữa đều là mỹ nữ.(Vãi đạn chưa, mấy cái học viện chỉ thu nam sinh thua phải đến 98% còn gì? >"<)

Thiếu nữ tóc lam vừa mới nói chuyện đó nhìn qua đúng là đội viên nhỏ nhất trong bảy đội viên, trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần ngây thơ.

*"Thất nha đầu, ngươi từ lúc nào lại biến thành hoa si (cứ tạm hiểu là người mê hoa - tức là người thích cái đẹp =.=) vậy.Cứ tiếp tục như vậy, đối với nhân huynh (chàng ta) chẳng phải là phải mở nước sao?"*Một thiếu nữ tóc đỏ có khuôn mặt trái xoan vừa cười đùa vừa nói.

"Được rồi.Các ngươi đừng làm bậy nữa.Trận đấu sẽ nhanh chóng bắt đầu, Sử Lai Khắc học viện rất khó đối phó.Từ vòng loại đến bây giờ, trên thực tế bọn họ một hồi cũng không có thua qua, Sí Hỏa học viện cùng Tượng Giáp học viện trước sau thua trên tay bọn họ tuyệt không phải trùng hợp.Muốn chiến thắng bọn họ cũng không dễ dàng.Mặc dù bây giờ chúng ta đã chắc chắn là lọt được vào tấn cấp tái, nhưng nếu hôm nay thua cho bọn hắn, vậy. Trong tổng quyết tái trên khí thế sẽ phải rơi xuống hạ phong.Cho nên, trận chiến hôm nay, mọi người cần phải toàn lực ứng phó."

Cùng so sánh với hai nữ hài tử trước, thành âm của nữ hài tử này trầm ổn hơn nhiều.Trong toàn bộ bảy đội viên tham tái của Thiên Thủy học viện, tha nàng cũng không phải người lớn tuổi nhất, thậm chí có có thể là nhỏ nhất, bởi vì tha nàng nhìn qua tựa hồ còn không tới hai mươi tuổi. Mà chính lúc tha nàng vừa nói thoại, sáu nữ hài tử còn lại biểu tình lại rõ ràng thu liễm rất nhiều, ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo vài phần tôn kính.

Cô gái này thân cao trên dưới một thước sáu mươi lăm, vóc người phi thường cân xứng, không phải cái loại khoa trương đầy đặn cũng không phải cái loại hình nhỏ nhắn dễ thương.Một đầu tóc dài màu nước xanh (thủy lam sắc trường phát) phi tán tại sau lưng, khuôn mặt trắng nõn cùng với ngũ quan xinh xắn, vừa nhìn, tựa hồ cũng không phải đặc biệt tuyệt diễm, nhưng nhìn kỹ thì lại năng không ngừng phát hiện ra nàng đẹp, đó là một loại mông lung mỹ cảm.

Nàng chính là đội trưởng của Thiên Thủy học viện chiến đội, cũng là đại tỷ của chiến đội Thủy Băng Nhi. Đám đội viên của Thiên Thủy học viện chiến đội sắp xếp vị trí lớn nhỏ không phải dựa theo tuổi, mà thực ra là dựa theo thực lực.

Cho nên, Thủy Băng Nhi tuổi mặc dù nhỏ nhất, nhưng đám tỷ muội trong chiến đội gọi nàng là Đại tỷ lại đều tâm duyệt thành phục.

Địa vị của nàng trong Thiên Thủy học viện chiến đội thậm chí so với Đường Tam trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội còn trọng yếu hơn.

Lúc này, rốt cục đến phiên bọn họ, đám đội viên tham chiến của vòng dự tuyển tái cuối cùng, nhập trường.

Đúng lúc ngũ đại nguyên tố học viện cùng với Sử Lai Khắc học viện đồng thời nhập trường, cả Thiên đấu đại đấu hồn tràng hoàn toàn sôi trào.Hôm nay là ngày cuối cùng của vòng dự tuyển tái, đây còn là một hồi trận đấu cuối cùng.

Vì muốn xem ngũ đại nguyên tố học viện cùng Sử Lai Khắc học viện đồng thời xuất trường, hôm nay môn phiếu giới cách (số lượng vé bán ra) so với trước đó phải cao gấp mấy lần, mặc dù như thế, nhưng lại giống như trước là nhất phiếu khó cầu.

Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thiên Thủy học viện chiến đội phân biệt từ hai bên của chủ lôi đài ở trung tâm thượng đài.

Có lẽ là bởi vì lần trước Sử Lai Khắc học viện cùng thương huy học viện đánh một trận, vị giải thích viên trên khách quý tịch làm ra trò hề, trong trận đấu kế tiếp ngày hôm này, hắn so với trước kia đã thu liễm rất nhiều.

"Một vòng trận đấu cuối cùng của bổn giới dự tuyển tái đấu sắp bắt đầu.Đầu tiên, chúng ta hãy nhìn về hướng lôi đài phía bên trái, do Tượng Giáp học viện đối chiến Nhạc Tư học viện, …, cuối cùng, chúng ta hãy nhìn về chủ lôi đài ở giữa. Đây cũng là một hồi trận đấu đặc sắc nhất trong ngày hôm nay.Đã được xác định từ trong dự tuyển tái là đội ngũ tinh anh nhất của Thiên Đấu thành, Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thiên Thủy học viện chiến đội tại bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái tiến hành một vòng đấu cuối cùng.Một phương là ngựa đen của năm nay, một phương còn lại là lão bài cường đội.Đến tột cùng ai có thể thu được cuối cùng thắng lợi đây? Chúng ta hãy cùng chờ xem."

Lên trung tâm chủ lôi đài, làm Thủy Băng Nhi thấy,chứng kiến Sử Lai Khắc học viện cuối cùng xuất tràng trận dung, đầu mày không khỏi cau lại.Cùng Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện giống nhau, trong lòng nàng cũng nổi lên một cơn tức giận như vậy.

Sử Lai Khắc học viện từng xuất tràng quá ngoại trừ hai gã hơn bốn mươi cấp hồn sư ra cũng không có xuất hiện thêm trong đám đội viên xuất chiến hôm nay.

Bọn họ đến tột cùng là xem thường Thiên Thủy học viện chúng ta, chính là nghĩ rằng trận dung này cũng đủ đối phó chúng ta sao?

Người trọng tài ý bảo đội viên song phương hành lễ lẫn nhau.

Song phương đều tự xếp hàng thành một nhóm, Thủy Băng Nhi cùng Đái Mộc Bạch đối lập, nhìn tướng mạo của Thủy Băng Nhi, Đái Mộc Bạch cũng không khỏi hơi kinh hãi, hắn cũng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng nữ hài tử có đặc điểm như vậy chính là rất hiếm thấy, nhất là này Thủy Băng Nhi trên người hơi thở mặc dù không mạnh, nhưng duệ trí quang mang trong mắt không khỏi làm hắn nga lập tức nghĩ tới ánh mắt của Đường Tam.

Đó là một nữ hài tử rất có trí tuệ, Đái Mộc Bạch lập tức đưa ra phán đoán.

Vì rèn luyện năng lực ứng biến lúc lâm trường của Sử Lai Khắc thất quái, đại sư trước khi bắt đầu mỗi một hồi của dự tuyển tái, đều không giới thiệu tình huống của đối thủ một cách rõ ràng cho bọn hắn.Hết thảy cũng đều do Đường Tam chủ trì.Loại rèn luyện thực chiến này hiệu quả rất tốt.

*"Sử Lai Khắc chiến đội đội trưởng, Đái Mộc Bạch, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn sư."*Đối phương dù sao tất cả đều là nữ hài tử, Đái Mộc Bạch rõ ràng so với lúc đối mặt các chiến đội khác trước đó khách khí rất nhiều.Báo lên danh hào cùng cấp bậc của mình, tỏ vẻ tôn trọng với đối phương.

Thủy Băng Nhi mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng ngoài mặt lại không có toát ra chút nào, mắt thấy Đái Mộc Bạch chủ động tỏ vẻ tôn trọng, nàng cũng lập tức báo ra tình huống của mình, *" Thiên Thủy học viện chiến đội đội trưởng, Thủy Băng Nhi, bốn mươi ba cấp khống chế hệ chiến hồn sư."*

Nàng chính là khống chế hệ?Nghe đối phương nói xong, Đái Mộc Bạch nhịn không được nhìn thoáng qua Đường Tam bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Tam, lần này ngươi tựa hồ phải gặp được đối thủ rồi.

Đường Tam như trước là vẻ mặt bình tĩnh, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút gì thực không dễ dàng.

"Thủy Nguyệt Nhi, ba mươi sáu cấp mẫn công hệ chiến hồn sư." đứng ở bên cạnh Thủy Băng Nhi, tướng mạo cùng nàng có vài phần giống nhau, cũng là đoản phát thiếu nữ lúc trước từng rất có hứng thú đối với Đái Mộc Bạch, chủ động báo ra danh hào của mình.Nàng cùng Thủy Băng Nhi cùng phụ dị mẫu, màu tóc hai người mặc dù không giống nhau, lại là thân tỷ muội.

A? Đái Mộc Bạch sửng sốt, Thủy Băng Nhi cũng có chút sững sờ. Đội trưởng của song phương báo xuất tình huống của mình tỏ vẻ tôn trọng đối phương vậy là đủ rồi.Nhưng đây là trận đấu, không phải luận bàn.

Thủy Nguyệt Nhi nói nhất thời thấy có chút đột ngột.

Lúc Thủy Nguyệt Nhi nói xong cũng phát hiện có chút không đúng, trên khuôn mặt đang cười nhất thời đỏ ửng hẳn lên, bất quá nữ hài tử này hiển nhiên rất hào phóng, không che dấu sự hứng thú của mình đối Đái Mộc Bạch chút nào, một đôi mắt to cứ chằm chằm nhìn hắn.

Nếu như là trước kia, loại mỹ nữ tự dâng tới tận cửa này, lại là hồn sư, Đái Mộc Bạch dám chắc là sẽ không cự tuyệt.Nhưng bây giờ lại bất đồng, dưới đài còn có một vị u minh linh miêu đang nhìn lên đây.Quan hệ giữa hai người thật vất vả mới hòa hoãn được rất nhiều, nếu lại bùng nổ, Đái Mộc Bạch thật không biết cuộc sống của mình sau này sẽ tiếp tục trôi qua như thế nào.

Cho nên, đối mặt với sự chủ động kỳ hảo của đối phương, Đái Mộc Bạch cũng chỉ có thể mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tâm, làm ra một bộ dáng chính nhân quân tử.

Vì không để đối phương quá xấu hổ, Đường Tam khe khẽ huých Tiểu Vũ bên cạnh một chút. Tiểu Vũ lập tức hiểu ý, *"Tiểu Vũ, ba mươi tám cấp mẫn công hệ chiến hồn sư."*

Người trọng tài cũng không muốn tiếp tục trì hoãn thêm nữa, *"Song phương chuẩn bị.Có thể phóng thích vũ hồn của các ngươi rồi."*

Đái Mộc Bạch cùng Thủy Băng Nhi cơ hồ đồng thời khởi đầu, Đái Mộc Bạch tà mâu tứ đồng tinh quang lóe ra, khí thế toàn thân nhất thời trở nên khác hẳn,

lực áp bách chợt phóng thích tựa như mãnh hổ xuống núi.Dựa trên ưu thế về hồn lực thượng, nhất thời làm cho bảy thiếu nữ đồng thời lẫm nhiên.

Sử Lai Khắc chiến đội lập tức tiến vào đội hình chiến đấu, như trước là ba vị cường công phía trước, Đường Tam ở giữa, Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đứng hai bên của hắn.Giáng Châu đứng tại vị trí cuối cùng.

Mà đối thủ của bọn họ Thiên Thủy học viện trận hình cũng cùng bọn họ bên này rất giống nhau, ba nữ hài tử đứng ở phía trước, Thủy Băng Nhi ở giữa, Thủy Nguyệt Nhi cùng một thiếu nữ mẫn công hệ hồn sư khác đứng ở hai bên của nàng.Còn có thiếu nữ một đầu tóc dài màu đen, sắc mặt có chút tái nhợt đứng ở phía sau cùng.

Vũ hồn của song phương gần như đồng thời phóng thích ra, chỉnh thể thực lực nhất thời được triển hiện ra.

Làm cho Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam đều cũng có chút giật mình chính là, thực lực của Thiên Thủy học viện so với bọn hắn phán đóan lúc trước còn mạnh hơn.Bởi vì mỗi ngày đều tham gia những trận đấu, bọn họ căn bản là không có thời gian tới quan sát đối thủ, đại sư lại cố ý không cho bọn hắn tin tức gì.Cho nên bọn họ chỉ là biết Thiên Thủy học viện là còn lại nữ đệ tử tạo thành, hơn nữa thực lực đều là thủy thuộc tính.Toàn bộ những tình huống còn lại đều không biết.

Lúc này, chính khi hồn hoàn của song phương hồn hoàn đồng thời phóng thích.Thực lực củaThiên Thủy học viện lập tức được triển hiện ra.

Ngoại trừ Thủy Băng Nhi thực lực bốn mươi ba cấp ra, còn có hai hồn sư thực lực hơn bốn mươi, một người là một trong ba vị cường công hệ chiến hồn sư đứng ở phía trước, một người còn lại chính là thiếu nữ tóc đen đứng phía sau cùng đội ngũ.

Nhan sắc hồn hoàn mặc dù bất đồng, nhưng nhan sắc vũ hồn của bảy đội viên bên Thiên Thủy học viện lại là giống nhau.Đều là màu thủy lam.

Thủy Băng Nhi toàn thân đều được bao phủ trong một tầng lam quang mông lung, một vòng chói mắt lam quang mang theo vài phần huyễn lệ mơ hồ

phiêu phù tại sau lưng nàng, ngay cả Đường Tam cũng không có thể nhìn ra vũ hồn của nàng đến tột cùng là gì.Chỉ có thể cảm giác được đó là một loại có khí tức rất cường đại.

Ba cường công hệ chiến hồn sư ở phía trước, vũ hồn cũng rất kỳ quái, trên người các nàng đều có một chút lân phiến dày đặc xuất hiện trên một số bộ vị, đó cũng không phải loại long lân, càng giống như là vảy của cá.

Mà trong hai vị mẫn công hệ chiến hồn sư, vũ hồn Thủy Nguyệt Nhi làm cho da tay nàng có thêm một tầng dứu chất sáng ngời, một mẫn công hệ chiến hồn sư khác da tay cũng nhanh chóng hoàn toàn biến thành màu lam.

Đám người Sử Lai Khắc học viện chiến đội hai mặt nhìn nhau.Đối thủ như vậy chính là lần đầu tiên bọn họ gặp phải, cũng nhìn không ra vũ hồn của đối phương là gì.Mặc dù còn không có động thủ, nhưng bọn hắn rõ ràng đã rơi vào hạ phong.

"Trận đấu bắt đầu." Người trọng tài thấy song phương phóng thích vũ hồn xong, lập tức tuyên bố.

*"Công."*Một chữ rất đơn giản, dưới sự chỉ huy của Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Thái Long cùng Hoàng Viễn ba người đồng thời liền xông ra ngoài.Nhìn không ra vũ hồn đối phương là gì.Nên phải thông qua việc thử giao thủ, trong chiến đấu, mới có thể có được phán đoán rõ ràng hơn.

Tiểu Vũ cùng Kinh Linh đồng thời từ hai bên vọt ra.Mà Đường Tam cũng liền theo dõi ba người đang phát động công kích phía trước, năm cọng lam ngân thảo đồng thời quấn lên bên hông của năm người.Cho dù đối phương có bạo phát lực rất mạnh, trước tiên hắn cũng có thể trợ giúp đội hữu phe mình lui lại.

Theo Đái Mộc Bạch ba người vọt tới trước, ba cường công hệ chiến hồn sư bên Thiên Thủy học viện cũng cử động.Nhưng song phương trước hết cũng không có phóng thích hồn kỹ của mình, mà là hướng tới đối thủ mà áp bách tới.

Hai đạo mục quang đọng lại hấp dẫn Đường Tam, đúng sát na hắn cùng với

ánh mắt nọ đối nhau, trong lòng lập tức cảm giác được vài phần không ổn.Không phòng ngự bản thân, mà là trực tiếp phát động đệ nhất kỹ năng của mình, Quấn Quanh.

Ba đạo Quấn Quanh đồng thời phóng thích, mục tiêu là ba cường công hệ hồn sư của đối thủ ở phía trước.Từ sau lần hắn cảm nhận được khí tức của lam ngân thảo dã sinh, bản thân hắn trên việc ứng dụng lam ngân thượng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Việc dùng đệ nhất kỹ năng Quấn Quanh này càng có thể dựa vào hồn lực của mình thuấn phát ra phạm vi khống chế là hầu hết mọi ngóc ngách.

Ngay khi Đường Tam phát động đệ nhất hồn kỹ của mình thì đồng thời, đệ nhất hồn hoàn trên người Thủy Băng Nhi cũng đã sáng lên.

Quang mang băng lam sắc chợt lóe, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, khiến thân thể nhất thời đình trệ, cả người đều bị nhưng kết (đông cứng) trong một khối băng cứng.Đồng thời bị ngưng kết ở còn có Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn cùng Thái Long.Mặc dù đây chỉ là đệ nhất hồn kỹ, nhưng trong nháy mắt phát ra bốn chiêu, đủ để chứng sáng tỏ Thủy Băng Nhi trên việc khống chế hồn kỹ của bản thân chính là cường hãn.

Cường công hệ hồn sư của song phương đồng thời bị đối phương khống chế, bất đồng chính là, Sử Lai Khắc học viện bên này ngay cả khống chế hệ hồn sư cũng bị khống chế nốt.

Đệ nhị hồn hoàn trên ngườiThủy Băng Nhi phát sáng ngay sau đệ nhất hồn hoàn, tổng cộng năm đạo băng hoàn phóng thích ra, phân biệt bao phủ trên người ba cường công hệ chiến hồn sư cùng hai mẫn công hệ chiến hồn sư của Thiên Thủy học viện.

Một màn thần kỳ xuất hiện, trên người năm hồn sư bị băng hoàn bao phủ nhất thời xuất hiện thêm một tầng khải giáp trong suốt màu lam, nương theo ba gã cường công hệ chiến hồn sư đồng thời phát lực, lam ngân thảo quấn trên người bọn họ đã bắt đầu băng liệt liễu.

Oanh - -, đại lượng băng phấn tứ tán bay lên.Trong lúc này có thể nhìn ra

người nào thực lực càng mạnh.Đái Mộc Bạch ở phía trước của ba cường công hệ chiến hồn sư đã tránh thoát lam ngân thảo quấn chặt, khối băng cứng vây khốn hắn đã biến thành băng phấn.Hét lớn một tiếng, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Liệt Quang Ba hai kỹ năng đồng thời phóng thích.

Bạch Hổ Hộ Thân Chướng chính là phụ trợ cho bản thân, mà Bạch Hổ Liệt Quang Ba cũng trực tiếp lướt qua ba cường công hệ chiến hồn sư, lao thẳng tớiThủy Băng Nhi.

"Tuyết Vũ, bắt đầu." Thủy Băng Nhi đối mặt công kích của Đái Mộc Bạch công kích không hoảng hốt không vội vàng, trước tiên hạ mệnh lệnh, sau đó lúc này mới thong dong phụ trợ đệ nhị hồn kỹ cho chính mình, nhất thời, trên người nàng cũng có thêm một tầng băng giáp.

Chính lúc Đái Mộc Bạch Bạch Hổ Liệt Quang Ba đánh tới trước người nàng, lúc trước lam quang hiện lên ở sau lưng nàng đột nhiên phóng thích, cùng băng giáp trên người Thủy Băng Nhi hợp làm một thể.

Phanh một tiếng, Thủy Băng Nhi chỉ là lui về phía sau một bước, nhưng lại cũng không có bị thương tổn gì.

Lam ngân thảo bị tránh thoát, Hoàng Viễn cùng Thái Long cũng trước sau thoát khỏi lớp băng cứng.Tốc độ thoát khỏi trói buộc của Đường Tam so với bọn hắn còn phải nhanh hơn rất nhiều.Nhưng là, ngay sát na hắn vừa mới thoát thân khỏi băng cứng, Thủy Băng Nhi đệ nhất hồn kỹ đã lại phủ xuống.Căn bản là chưa cho Đường Tam cơ hội động thủ đã lại bị đóng băng.

Thái Long là sức mạnh hình hồn sư, đối thủ đối mặt hắn, một nữ hồn sư thân hình cao lớn, đại thủ vung lên, trực tiếp hướng đối phương chộp tới.Đối thủ dù sao là nữ hài tử, hắn cũng không có ý tứ hạ trọng thủ.Sức mạnh bản thân bộc phát ra, hắn tin tưởng, hồn sư cùng cấp bậc không có người nào có thể cùng hắn so về sức mạnh.Đương nhiên, cho dù là Đường Tam, cũng chính là bằng vào kỷ xảo mới có thể chiến thắng sức mạnh của hắn.

Nữ hồn sư hắn đối mặt cũng đồng dạng giơ tay lên, cũng không tránh né, trên người lam quang đại phóng, đệ nhất hồn hoàn lóe sáng, lân phiến vốn chỉ là xuất hiện trên gương mặt trong nháy mắt lan ra kéo dài tới mỗi một bộ vị trên

toàn thân, đồng thời, đệ nhị hồn hoàn cũng sáng lên, một đoàn lam quang khổng lồ từ trước ngực nàng bay lên, thẳng hướng ngực Thái Long đánh tới.

Đối mặt công kích của đối thủ, Thái Long đổi trảo thành phách, phách lên bả vai đối phương.Bởi vì hồn kỹ của hắn là hoàn toàn nội uẩn trong bản thân đích, tốc độ phát động so với bất kì hồn sư nào khác đều nhanh hơn, cho nên cùng lúc đối thủ hoàn thành công kích, tay hắn cũng phách lên trên vai đối phương.

Phách thì phách lên rồi, nhưng cảm giác của Thái Long lại rất kỳ quái, giống như là phách tới một khối băng cứng hoạt bất lưu thủ (chạm vào mà tay không lưu lại được), tuyệt đại bộ phận sức mạnh đều bị rơi rớt. Mà đoàn lam quang nọ cũng đã bạo phát tại trước ngực hắn, trùng kích lực cường liệt nhất thời đem thân thể cao lớn hùng tráng của Thái Long oanh kích bay ra ngoài.

Thiếu nữ nọ cũng không hơn gì, nàng chính là xem thường sức mạnh của Thái Long, mặc dù bằng vào đệ nhất hồn kỹ làm yếu đi công kích của Thái Long một cách khá triệt để, nhưng vẫn còn có một bộ phận sức mạnh tác dụng trên người nàng.

Kêu lên một tiếng đau đớn, cả người điệt thối mấy bước, nửa người đều cũng đã lâm vào trong tê dại.

Cùng lúc song phương bắt đầu giao thủ, vị nữ hài tử tóc đen đứng ở phía sau cùng của Thiên Thủy học viện cũng khởi động.Kỳ dị chính là, nàng cũng không phải công kích, mà là tựu như vậy ở chỗ cũ múa lên.

Tóc đen tung bay, nhẹ nhàng múa lên, bốn cái hồn hoàn trên người thay nhau lóe sáng, một quầng sáng màu lam theo vũ đạo của nàng mà khuếch tán ra.Theo vũ đạo của nàng, phía trên chủ lôi đài ở giữa đâycũng hiện ra một mảnh mây đen, vừa vặn đem lôi đài hoàn toàn bao phủ ở bên trong.Ngay sau đó, những giọt mưa to như hạt đậu bắt đầu từ trên trời giáng xuống.Hóa thành một mảng tường nước.

Những giọt nước mưa này cũng không rơi vào trên người đám nữ hài tử bên Thiên Thủy học viện, lúc đến gần thân thể các nàng, lại lặng lẽ chảy xuống, nhưng rơi vào trên người đám đội viên Sử Lai Khắc học viện chiến đội cũng

không phải đơn giản như vậy.Chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi, ngoại trừ Đường Tam đang bị đóng băng Đường Tam ra, sáu người còn lại đều đã biến thành lạc thang kê (gà ướt).

Phanh - -, đóng băng lại bị nghiền nát.Lúc này, Đường Tam không có dừng lại, đệ tứ hồn hoàn trên người hắn đã sáng lên.Bảy đoàn lam ngân thảo đồng thời từ mặt đất mạnh mẽ mọc ra, trong nháy mắt hoàn thành Lam Ngân Tù Lung.Vây khốn bảy người bên đối thủ.

Hắn không thể không làm như vậy.Mặc dù đang bị đóng băng, nhưng hắn nhưng lại như trước có thể quan sát được tình huống trong trường. Trước lúc hắn phá băng, Thủy Băng Nhi đã trước sau ba lần đóng băng đội viên phe mình (ý nói là phe Đường Tam).Cả chiến trường đã hoàn toàn bị áp chế.Nhất là lúc Giáng Châu bị đóng băng, thân mình nàng nàng cũng không có sức mạnh phá băng.Chỉ dựa vào hồn lực thoát khỏi còn cần thời gian rất lâu.

Cho nên, Đường Tam không tiếc hao phí đại lượng hồn lực bản thân, cũng hoàn thành thuấn phát Lam Ngân Tù Lung.

Thủy Băng Nhi hiển nhiên không nghĩ tới Đường Tam có thể dụng xuất vũ hồn của mình nhanh như vậy.Nàng căn bản là không quản Lam Ngân Tù Lung quanh mình, tay lại huy động, lại là một cái băng phong rơi vào trên người Đường Tam.

Đây mặc dù chỉ là đệ nhất hồn kỹ của Thủy Băng Nhi, nhưng lại làm cho Đường Tam đau đầu không thôi, kỹ năng này chẳng những phát ra nhanh, hơn nữa căn bản vô pháp né tránh, trực tiếp tác dụng ở trên người, chỉ cần Thủy Băng Nhi tập trung tinh thần vào hắn, tất nhiên sẽ lại bị đóng băng.

Bất quá lần này hắn dù sao cũng có chuẩn bị.Trong nháy mắt lúc bị đóng băng, Đường Tam lập tức phóng ra xung quanh người mình một cái Lam Ngân Tù Lung, làm cho phạm vi đóng băng tăng lên một chút. Đúng lúc đóng băng hoàn thành là lúc hắn lại bằng vào bản thân khống chế, lập tức triệt tiêu Lam Ngân Tù Lung.Lợi dụng sức mạnh của lam ngân thảo lúc thu về trong nháy mắt phá băng.

Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam phối hợp cũng không phải một ngày hai

ngày.Dưới tình huống bị áp chế, hắn bây giờ cũng cố không thương hương tiếc ngọc nữa.Đối thủ rốt cục cũng bị Lam Ngân Tù Lung khống chế, Đái Mộc Bạch lập tức phát động đệ tam hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến của mình.

Thân thể vốn hùng tráng lại bành trướng, sức mạnh kinh khủng lan tràn ra. Đồng thời cùng hắn đem sức mạnh tăng lên đến cực hạn còn có Thái Long.Dưới trạng thái hiện tại của bọn họ, kỹ năng đóng băng của Thủy Băng Nhi đã không cách nào ngăn cản bọn họ nửa phần.

Làm cho Đường Tam có chút buồn bực chính là, Lam Ngân Tù Lung của chẳng những không thể ngăn cản Thủy Băng Nhi tiếp tục thi triển hồn kỹ, thậm chí cũng không thể làm cho thiếu nữ tóc đen nọ đình chỉ vũ đạo.Phạm vi hạn chế của Lam Ngân Tù Lung mặc dù nhỏ, nhưng vũ đạo của thiếu nữ tóc đen lại có thể thi triển trong phạm vi cực nhỏ này. Những giọt mưa rơi xuống từ trong mây đen đã trở nên càng ngày càng lạnh.Vô số lam ngân thảo từ trên người Đường Tam mênh mông lan tràn ra, hóa thành một mảnh trường đằng sâm lâm (rừng rậm toàn dây leo dài), đem thân thể hắn hoàn toàn bảo bọc ở bên trong.Vì không bị kỹ năng của Thủy Băng Nhi hạn chế, hắn không thể không bảo vệ chính mình như vậy.Đồng thời, thanh âm của hắn cũng từ trong lam ngân thảo truyền đi ra.

Lúc này, trận đấu của Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện đều đã kết thúc.Bạo phát lực của lưỡng đại chiến đội thật sự quá mạnh mẻ. Đối thủ của bọn họ căn bản là không thể chống cự, đã bại trận.

Bọn họ cũng không có nóng lòng lui ra khỏi lôi đài, mà là đều đang từ trên lôi đài của mình chú ý về trận đấu bên này.

Hỏa Vũ nói với Hỏa Vô Song: *"Ca, kỹ năng của Thủy Băng Nhi tựa hồ vừa vặn khắc chế Đường Tam.Ngươi xem bộ dáng chật vật của hắn kìa."*

Hỏa Vô Song gật đầu, nói: *"Kháng Cự Hỏa Hoàn của ngươi mới có thể miễn cưỡng chế ước Thủy Băng Nhi một chút.Thiên Thủy học viện lần này quả thật rất mạnh.Nhất là hai người Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ."*

Bên phía Thần Phong học viện, Phong Tiếu Thiên bất đắc dĩ nhìn kỹ về chiến

trường bên nàyn *"Còn may Thiên Thủy học viện đều là nữ nhân, cho dù Sử Lai Khắc học viện thua, các nàng cũng không đến cướp đi Hỏa Vũ của ta.Ai, đáng thương cho Sử Lai Khắc học viện a, đối mặt một đám nữ hài tử quả thật không xuống tay được.Lúc đầu ta cũng là miễn cưỡng dùng gió đem bọn họ thổi xuống mà thôi …"*

"Lão Đại, ngươi cho rằng người nào cũng trong đầu tất cả chỉ có nữ nhân giống ngươi như vậy sao?"

"Mộc Bạch, lưu tinh vũ. Lam Ngân Tù Lung, cường công tả hữu." Đường Tam dùng lời nói đơn giản nhất để chỉ huy trận đấu.Hồn hoàn quang mang màu tím lóng lánh, quang thải chói mắt từ trên đỉnh đầu Đái Mộc Bạch bay lên, cường thế đệ tứ hồn kỹ rốt cục thượng đài rồi. Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Một đoàn lưu tinh chói mắt từ trên trời giáng xuống.Công kích bằng lưu tinh cũng không phải bản thân Đái Mộc Bạch dùng để đối mặt cường công hệ chiến hồn sư hơn bốn mươi cấp kia, mà là phân biệt đánh về hướng đối thủ của Thái Long cùng Hoàng Viễn.

Thấy phương hướng công kích của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, sắc mặt Thủy Băng Nhi nhất thời có chút thay đổi.Thứ càng ngoài ý muốn của nàng còn ở phía sau.

Mục tiêu công kích của lưu tinh vũ cũng không phải hai thiếu nữ bị Lam Ngân Tù Lung vây khốn, tạm thời còn tránh thoát không ra mà là Lam Ngân Tù Lung vây khốn các nàng.

Trong tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, Lam Ngân Tù Lung bị nghiền nát, nhưng trùng kích lực cường đại này, cũng mang theo hai cường công hệ chiến hồn sư của Thiên Thủy học viện bay ra, trực tiếp rơi khỏi lôi đài.

Đường Tam tính toán cực kỳ tinh xác, nếu Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ là công kích vị cường công hệ chiến hồn sư hơn bốn mươi cấp trước mặt Đái Mộc Bạch kia, trừ phi là công kích bản thể đối phương, nếu không rất khó đánh bại đối thủ.Mà đối thủ bọn họ lại còn đều là nữ hài tử, hạ sát thủ tự nhiên không hay.

Mà công kích Lam Ngân Tù Lung, dưới sự phối hợp của Đường Tam, đem hai cường công hệ chiến hồn sư có thực lực kém một chút đánh bay khỏi lôi đài, làm yếu đi thực lực của đối thủ mới chính là điều hắn muốn làm.

Cùng lúc đó, một cái kỹ năng Quấn Quanh của Đường Tam đã phát động, mục tiêu là thiếu nữ tóc đen vẫn đang nhảy múa.

"Muộn rồi." Thủy Băng Nhi tuy kinh bất loạn, ngay cùng lúc Đường Tam phát động kỹ năng Quấn Quanh, một vòng băng lam sắc quang mang từ trên người nàng bạo phát ra, hiệu quả cũng cùng Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ có dị khúc đồng công chi diệu.

Đường Tam chỉ cảm thấy một cỗ băng lãnh đánh lên thân thể, kỹ năng Quấn Quanh của mình cũng bị bức bách thu hồi.Dưới sự phụ trợ của băng hoàn trong nháy mắt phóng lớn, Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam mặc dù cũng không bị nghiền nát, nhưng đám đội viên bên Sử Lai Khắc đều bị bức bách lui về phía sau.

Lam Ngân Tù Lung vây khốn Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ trong nháy mắt bị nàng toàn lực ứng phó dùng đệ tam hồn hoàn phá hết.

Thủy Băng Nhi động thân, không phải đi tới, mà là lui về phía sau.Trong cơn mưa băng xoay người lại hướng thẳng về Tuyết Vũ ở phía sau.Mà ba người còn lại cũng nhanh chóng tụ tập cùng một chỗ, chắn ở trước hai người.

"Không xong, là vũ hồn dung hợp kỹ." Đường Tam mắt thấy động tác của Thủy Băng Nhi lập tức tỉnh ngộ.

Nhưng giống như Thủy Băng Nhi theo như lời như vậy, muộn rồi.

Tóc lam cùng tóc đen trong nháy mắt dung hợp làm một, hóa thành lam bạch sắc quang trụ chói mắt trùng nhập trong mây đen trên không trung. Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ thân thể đồng thời biến mất, vũ hồn dung hợp kỹ của hai nàng rốt cục bùng nổ.

Ngay từ đầu trận đấu, cùng lúc Thủy Băng Nhi toàn lực hạn chế Đường Tam thì vũ hồn dung hợp kỹ này cũng đã được chuẩn bị.Chính lúc lam bạch sắc

quang trụ trùng nhập vào trong mây đen, cho dù có đánh ngã hai người Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ, cũng vô pháp ngăn cản vũ hồn dung hợp kỹ này phóng thích uy lực.

"Tụ tập." Đường Tam hét lớn một tiếng.Nếu đã vô pháp ngăn cản, vậy cũng chỉ có tiếp nhận.Lam ngân thảo chợt thu về, Đái Mộc Bạch, Hoàng Viễn, Thái Long, Kinh Linh, Tiểu Vũ, năm người đồng thời bị hắn kéo trở lại.Giáng Châu mới giải trừ đóng băng cũng rất nhanh đi tới bên mọi người.

Đường Tam lúc này đã bất chấp những thứ khác, một mặt đem Giáng Châu vào giữa mọi người, cùng năm người còn đồng thời đem Giáng Châu vây chặt vào giữa.

"Trị liệu quyền trượng, toàn lực.Mau."

Giáng Châu lập tức hiểu ý, đem trị liệu quyền trượng trực tiếp cắm ở trước mặt mình.

Cơn mưa trên bầu trời thay đổi, băng vũ biến thành tuyết phiến phiêu vũ tại không trung, chỉ là mỗi một phiến tuyết ấy, đều tựa như lưỡi dao sắc bén, xoay tròn phiêu đãng xuống, hóa thành dòng suối băng tuyết, theo hướng về đám người Sử Lai Khắc học viện mọi người cuốn đến (tịch quyển nhi lai – xoay tròn mà đến?).

"Nếu các ngươi không kiên trì được, nên nhận thua, chúng ta chắc chắn sẽ đình chỉ." Thủy Băng Nhi nói từ xa xa truyền đến.

Đường Tam dùng hành động trả lời tha nàng, lam ngân thảo, kỹ năng Quấn Quanh phát động.Lúc này quấn quanh chính là kể cả bản thân hắn cùng sáu người còn lại.Gắt gao quấn chặt, không có một kẽ hở.

Đệ tứ hồn kỹ, Lam Ngân Tù Lung phát động.Tổng cộng bảy tầng Lam Ngân Tù Lung điên cuồng từ dưới mặt đất mạnh mẽ mọc lên, biến thành bảy đạo bình chướng.

Cuối cùng.Đường Tam dùng chút hồn lực còn lại của mình bỏ thêm một cái Chu Võng Thúc Phược ở tầng Lam Ngân Tù Lung ngoài cùng.Trong toàn bộ

bốn hồn kỹ của hắn, Chu Võng Thúc Phược không thể nghi ngờ là cứng cỏi nhất.

Băng Tuyết Phiêu Linh, danh tự vô cùng mỹ diệu, nhưng trong phần tuyệt vời lại ẩn chứa vô tận sát khí.Hai hồn tông hơn bốn mươi cấp thi triển vũ hồn dung hợp kỹ có bao nhiêu uy lực? Như lúc Sử Lai Khắc học viện đối chiến Tượng Giáp tông, Đái Mộc Bạch cùng Chu trúc Thanh từng triển kỳ qua.Nhưng lúc này, Sử Lai Khắc học viện chiến đội lại biến thành một bên phải tiếp nhận.

Vũ hồn dung hợp kỹ doThủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ tạo thành này từ lúc bắt đầu thi đấu tới nay cũng là lần đầu tiên sử dụng, đây cũng chính là kỹ năng mà các nàng ẩn dấu.Đối thủ là bốn trong ngũ đại nguyên tố học viện các nàng cũng không sử dụng.Nhưng các nàng tuyệt không muốn thua Sử Lai Khắc học viện.

Đông đảo người xem chúng nhân thấy chính là Tuyết Vũ Long Quyển (cơn lốc mưa tuyết) nọ, mà đám đội viên bên Sử Lai Khắc chiến đội nghe được lại là tiếng ma sát cùng tiếng răng va đập vào nhau.

Hồn kỹ của Đường Tam có thể chống đở được vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này sao? Một hồi cuối cùng của dự tuyển tái này, bọn họ còn có thể thu được thắng lợi sao? Trong những bông tuyết tràn ngập ấy, hết thảy những điều này đều cũng biến thành mê hoặc.

Đông đảo người xem không biết, ngay cả các vị cường giả trên hàng ghế khách quý cũng không ai có khả năng hạ định chắc chắn.

------oOo------

Chương 267: Băng Tuyết Phiêu Linh Băng Phượng Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Lam Ngân Thảo quả thực cứng cỏi, nhất là Lam Ngân Thảo thông qua Chu Võng Trói Buộc càng thể hiện sự dẻo dai đặc biệt. Đường Tam dựa vào hồn lực của chính mình thu phóng toàn bộ, khiến cho phòng ngự của bảy người đến một giọt nước cũng không lọt vào được, nhưng Lam Ngân Thảo cho dù cứng cỏi những chỉ là hóa thân của dây leo cùng cỏ dại mà thôi.

Hai gã hồn sư bốn mươi cấp liên thủ thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, uy lực tuyệt đối sẽ không dưới hồn kỹ do một gã hồn sư sáu mươi cấp thi triển.

Băng Tuyết Phiêu Linh cũng không giống như U Minh Bạch Hổ là sở hữu lực công kích mạnh mẽ đánh sâu vào, mà lại là liên miên không dứt.

Trong tiếng chói tai tựa tiếng răng cọ xát, Chu Võng Trói buộc tràn ngập sự mềm dẻo cùng cứng cỏi cũng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đứt gãy.

Vô số tuyết phiến (mảnh băng) tựa như một vật sống bình thường, không ngừng xuyên thấu vào khắp các ngõ ngách của phòng ngự Đường Tam, có vẻ như một lưỡi dao sắc bén còn không sắc bằng những tuyết phiến này, tầng phòng ngự ngoài cùng rất nhanh bị phá tan tành.

Ngay tiếp sau, Băng Tuyết Phiêu Linh tiếp tục ăn mòn đến hồn kỹ vạn năm của Đường Tam, Lam Ngân Tù Lung.

Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam mỗi lần xuất ra với số đông thì nhiều nhất đồng thời chỉ có thể phóng ra được bảy cái, từ lúc trình độ dần được tăng lên, Lam Ngân Tù Lung đã có thể so sánh được với Chu Võng Trói Buộc, nhưng nó hơn được ở chỗ là có thể trong lập tức đến ngay vị trí của đối thủ, hơn nữa còn thể tiến hành đoàn khống chế.

Theo sự tu luyện của Đường Tam, Tam Khiếu Ngự Chi Tâm cũng từ từ thành thục, đến lúc này đệ tứ hồn kỹ cũng càng trở nên hữu ích và cũng tăng thêm rất nhiều kỹ xảo mới, dù sao thì hồn kỹ của hồn hoàn vạn năm này so với Chu Võng Trói Buộc thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đường Tam sở dĩ có thể thi triển ra đến mười cái Lam Ngân Tù Lung cũng không hoàn toàn phải là do hồn lực của hắn tăng lên bao nhiêu mà là do mỗi

khi xuất ra một cái cá thể hồn kỹ này thì đều phóng thích hồn lực vô cùng chính xác.

Nói cách khác, nhìn qua có vẻ các Lam Ngân Tù Lung giống nhau như đúc, nhưng thực ra hiệu quả cũng không có giống nhau, sử dụng hồn lực nhiều thì càng thêm cứng cỏi, mà sử dụng hồn lực ít thì sẽ yếu ớt hơn một chút, căn cứ vào mỗi đối thủ khác nhau mà xác định chính xác uy lực của Lam Ngân Tù Lung, có thể mạnh hay yếu là do Đường Tam điều chỉnh hồn lực của bản thân.

Bởi vậy khi phát hiện đối phương thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ, Đường Tam còn có thể gia tăng khả năng của Lam Ngân Tù Lung để bảo vệ mọi người, đây là hắn đã mang toàn bộ lực lượng ra ứng phó.

Tuyết phiến nhìn có vẻ nhu nhược đang ma sát cùng với tầng ngoài cùng của Lam Ngân Tù Lung, khiến bắn ra vô số những hạt bông tuyết. So sánh với sự mềm dẻo của Chu Võng Trói Buộc thì tính cứng rắn của Lam Ngân Tù Lung chống đỡ lại Băng Tuyết Phiêu Linh quả nhiên có hiệu quả tốt hơn.

Sự mềm dẻo sợ sự sắc bén, sự sắc bén sợ sự chắc chắn, có lẽ đây chính là nguyên nhân.

Nếu như lúc này ai có thể chứng kiến sắc mặt của Thủy Băng Nhi bên trong cột sáng màu lam, nhất định có thể phát hiện ra sắc mặt của nàng đang rất khó coi, mặc dù ở trước khi trận đấu này diễn ra, nàng đã có đánh giá rất cao đối với Đường Tam, nhưng năng lực ứng biến cùng phản ứng của Đường Tam trước mắt vẫn khiến cho nàng chấn động.

Chủ đạo của vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này là Thủy Băng Nhi, nên nàng cảm nhận được rõ ràng bông tuyết công kích đã bị lực cản.

Nàng tận mắt chứng kiến thấy Đường Tam thi triển Lam Ngân Tù Lung, tổng cộng có đến bảy tầng Lam Ngân Tù Lung, mặc dù lúc này tầng thứ nhất của Lam Ngân Tù Lung đã bị nàng công kích vỡ tan tành, nhưng Thủy Băng Nhi lại phát hiện, nếu cứ chiếu theo tình huống như bây giờ mà tiếp tục, thì kể cả đến tận khi hồn lực của nàng cùng Tuyết Vũ tiêu hao hầu như không còn, chắc gì đã có thể công phá toàn bộ thế trận phòng ngự của Đường Tam.

Vạn năm hồn kỹ quả nhiên cũng không giống với bình thường, mặc dù phải khống chế nhiều nhưng khả năng phòng ngự cũng có thể cường đại đến như vậy, nhìn qua thì Lam Ngân Tù Lung cũng chẳng có gì đặc biệt hay đẹp đẽ, nhưng tính thực dụng của nó lại khiến kẻ khác phải chịu kém.

Vũ hồn dung hợp kỹ cũng đã dùng, nếu như vẫn không thể thắng được trận đấu này, vậy tương lai phải đối mặt với những đội mạnh hơn Sử Lai Khắc học viện thì Thiên Thủy học viện làm thế nào có thể chiến thắng được đây?

Một tiếng phượng kêu thánh thót từ phía cột sáng màu lam vang lên, Đường Tam chỉ cảm thấy áp lực đột nhiên giảm đi, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một long quyển phong công kích sắc bén, khiến những bông tuyết bay cao lên.

Nghe tiếng phượng kêu vang vọng, cảm giác về áp lực công kích giảm bớt nhưng áp lực tinh thần cường đại lại tăng thêm, Đường Tam đột nhiên tỉnh ngộ.

Băng Phượng Hoàng, vậy vũ hồn của Thủy Băng Nhi chính là loại vũ hồn cao cấp nhất này.

Khó trách, khó trách lực khống chế hồn kỹ của nàng lại mạnh như vậy, nàng có thể tiến hành vũ hồn dung hợp kỹ của chính mình, nguyên nhân là do chính nàng có được cường hãn, bá đạo như vậy.

Cũng là Phượng Hoàng nhưng Băng Phượng Hoàng không hề thua kém một chút nào so với Hỏa Phượng Hoàng, đây là hai cái vũ hồn trái ngược nhau, nhưng cũng chưa phải là tồn tại cấp cao nhất. Từ trên thực lực mà nhận xét, Thủy Băng Nhi thậm chí còn mạnh hơn Hỏa Vũ vài phần.

Bởi vì nàng còn có Hỏa Vũ nên không cần dung hợp kỹ với đồng bọn Tuyết Vũ.

Giữa không trung, bông tuyết ngưng tụ dần dần thành hình, một con Phượng Hoàng màu lam trong suốt dài khoảng bảy thước xuất hiện.

Cái này so với khi Thiên Hỏa Vũ sử dụng đệ tứ hồn kỹ không giống nhau, đầu Phượng Hoàng này nhìn qua hình dáng cực kỳ rõ ràng, chi tiết uyển chuyển, hai con mắt sáng ngời, lông đuôi thon dài, vô cùng động lòng người.

Phượng Hoàng màu lam huyễn lệ từ trên trời lao xuống, không mang theo một tia hỏa khí nào mà lại hóa thành một đạo băng quang mang huyễn lệ màu lam, nhẹ nhàng hạ xuống.

Động tác của nó không nhanh nhưng cũng không chậm, khi từ trên trời bay xuống khiến những không tuyết ở trên thân thể nó không ngừng rời ra, rơi xuống theo.

Một tiếng thở dài trầm thấp từ trong Lam Ngân Tù Lung truyền ra, một màn quỷ dị xuất hiện, từng tầng từng tầng Lam Ngân Tù Lung còn lại bị thu xuống đất, ngay cả ngọn Lam Ngân Thảo cuối cùng bảo vệ mọi người này cũng lặng lẽ thu hồi về bên cơ thể Đường Tam.

Đái Mộc Bạch đã xuống từ trước, ngoại trừ Đường Tam ở lại, sáu người còn lại kia ngay trước khi Lam Phượng Hoàng đáp xuống, đã nhanh chóng lao xuống lôi đài, trên lôi đài chỉ còn lại một mình Đường Tam.

So sánh cùng với thân hình dài hơn bảy thước của Băng Phượng Hoàng thì Đường Tam nhìn vô cùng nhỏ bé, lam quang huyễn lệ hoàn toàn chiếu sáng cả đài chiến đấu.

Lúc này, người xem cũng thấy được cho dù là Sử Lai Khắc học viện có tiếp tục cầm cự hay như Đường Tam cầm cự thì cũng không thể giúp cho bọn họ có thể đạt được thắng lợi trong tràng đấu này.

Người xem chỉ có chút không rõ, tại sao ngay trước khi công kích của đối phương đánh tới, Đường Tam lại tự mình triệt tiêu toàn bộ thế phòng ngự của chính mình, nhưng chỉ cần là người hơi có chút nhận thức về vũ hồn là có thể nhìn ra, lúc này Đường Tam hồn lực cho dù còn thừa đi nữa, cũng tuyệt đối không còn quá nhiều như trước.

Tình trạng của hắn đã như vậy, thì còn có thể làm gì?

Đường Tam không muốn nhận thua ở trận đấu này, mặc dù hắn hoàn toàn có thể bỏ đi, dù sao việc này cũng không có ảnh hưởng đến thành tích của bọn họ, nhưng chỉ là hắn không muốn. Một lý do chính là không muốn nhận lấy thất bại.

Băng Phượng Hoàng từ trên không trung từ từ hạ xuống hơi đình trệ một chút, thanh âm có chút phẫn nộ của Thủy Băng Nhi từ trong lam quang truyền ra,*" Ngươi muốn chết hay sao? Mau lui xuống đi, ta sắp không thể khống chế được nữa."* Lúc trước nàng đã toàn lực ứng phó, lúc này năng lượng mà Băng Phượng Hoàng trên không trung ngưng tụ đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi.

Trên mặt Đường Tam toát ra một nét cười nhàn nhạt, trong lòng thầm nghĩ đây quả thật là một cô gái nhỏ lương thiện, nhưng chỉ là ta không thể lui được.

" Đến đây đi!" Một âm thanh xé toạc từ sau lưng Đường Tam vang lên, tám cây trường mâu màu đen nanh ác phá rách áo chui ra, trên mỗi cây trường mâu đều có quang mang hai màu lam hồng lưu chuyển lóng lánh, hai bên cạnh của trường mâu còn mang theo những gai nhọn ngược lợi hại.

Tám cái chân trong nháy mắt xuất hiện, nhanh chóng cắm vào mặt đất, đưa thân thể Đường Tam đứng thẳng lên không, chính là Bát Chu Mâu.

Băng Phượng Hoàng đã không thể khống chế được nữa, từ trên trời giáng xuống, năng lượng khổng lồ đè nén tới.

Hàn lưu bắt đầu khởi động, liền hoàn toàn tập trung quanh thân thể Đường Tam, Vũ hồn dung hợp kỹ Băng Tuyết Phiêu Linh này cực kỳ cường hãn, một khi thi triển ra sẽ hoàn toàn tập trung vào đối thủ. Nhưng ngay lúc này, một màn quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Bát Chu Mâu mạnh mẽ cong lại rồi trong nháy mắt bắn lên, đẩy thân thể Đường Tam giống như đạn pháo phóng vọt lên cao, nên hắn cũng không cách nào nhìn thấy hàn lưu bắt đầu khởi động, ngay khi Băng Phượng Hoàng hạ xuống và tập trung năng lượng hủy diệt thì hắn đã lao vọt lên ít nhất hai mươi thước trên không trung rồi.

Toàn bộ lôi đài bị đóng băng, trong nháy mắt bao trùm một tầng quang thải màu lam, một khắc sau, cùng với tiếng nổ ầm ầm, cả lôi đài đã hoàn toàn bị vỡ vụn.

Cho dù bản thân chính là năng lực Thủy thuộc tính nhưng mấy tên đội viên còn lại của Thiên Thủy học viện trên lôi đài cũng vội vàng nhảy xuống ngay khí Băng Phượng Hoàng đáp xuống.

Có thể nói từ khi Dự tuyển chiến đấu bắt đầu tới nay, đây là một màn phá hủy lớn nhất và cũng là một màn huyễn lệ nhất, đáng tiếc nó cũng không hoàn thành mục tiêu của chính mình.

Khi Bát Chu Mâu xuất hiện khiến Đường Tam một lần nữa cảm giác tràn ngập lực lượng, năng lượng này đến từ ngoại phụ Hồn cốt đã chống đỡ cho thân thể hắn, lúc hắn từ trên trời hạ xuống thì Bát Chu Mâu cũng đã yên lặng thu hồi về sau lưng.

Toàn bộ diện tích cực lớn bên trong Thiên Đấu đại hồn tràng đều đã bị bao trùm bằng một tầng sương bạc.

Đạo đạo hàn ý khiến cho vẻ mặt người xem trở nên cứng ngắc.

Lôi đài bị phá hủy, Thủy Băng Nhi cùng Tuyết Vũ từ từ hạ xuống, miễn cưỡng đứng thẳng lên, nhìn Đường Tam ở trên trời giáng xuống, trong mắt xuất hiện một trận thất thần.

Nàng không rõ tại sao lại gặp một màn như vậy, tại sao chính mình cùng với Tuyết Vũ thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ, hơn nữa dụng cả lực lượng vũ hồn bổn nguyên (kiểu nguyên thần) của mình mà cũng không thể chiến thắng được đối thủ đang từ từ hạ xuống kia.

Hàn ý từ Băng Tuyết Phiêu Linh đủ khiến cho hành động của bất kỳ kẻ nào cũng bị trì trệ, trong nháy mắt lúc trước độ lạnh trên đài đã hạ xuống tới một mức kinh khủng lắm rồi, hơn nữa về khả năng khống chế hàn lưu, nàng tuyệt không tin hồn sư dưới sáu mươi cấp lại có thể phá tan, thoát ra khỏi phạm vi công kích.

Nhưng người nam nhân kia lại làm được, nhìn qua động tác của hắn tựa như 'cử trọng nhược khinh', tựa như không hề sử dụng chút lực lượng nào, chỉ có bản thân Thủy Băng Nhi mới biết được, muốn thoát khỏi sự trùng kích toàn lực của Băng Tuyết Phiêu Linh thì khó khăn đến mức nào.

Sắc mặt của cả hai cô gái lúc này đều đã tái nhợt, hồn lực bị thất thoát rất nhiều khiến cho các nàng muốn đứng vững thân hình cũng rất khó khăn.

Đường Tam đã đáp xuống đống đá đổ nát, đang từng bước một hướng đến bọn họ đi tới, mặc dù hồn lực của hắn cũng đã hết sức yếu ớt, nhưng chỉ cần liên tưởng lại năng lực cận chiến mà hắn từng triển khai, Thủy Băng Nhi tự biết rằng mình không có khả năng chiến thắng hắn.

Lúc này, trong phạm vi lôi đài cũng chỉ còn lại ba người bọn họ, thắng bại đã thấy rõ.

" Có thể nói cho ta biết tại sao không?" Thủy Băng Nhi có chút gian nan nói.

Đường Tam đi tới trước mặt hai nữ tử cách ba thước thì dừng lại, liếc mắt qua Bát Chu Mâu một cái, thu hồi lại cái mà khiến ai cũng phải kinh hãi, nhưng hắn biết trong tràng đấu này, chính mình cũng đã bị thua, bị một đối thủ tưởng là đến tận Tổng quyết chiến mới xuất hiện đã khiến mình phải xuất Bát Chu Mâu ra, hắn cho rằng mình chính là người đã thua.

Thu được thắng lợi trong trận đấu này, cũng không phải hoàn toàn công lao của Bát Chu Mâu, cũng không phải là công lao của mình hắn.

Trước đây từng phục dụng tiên phẩm dược thảo sinh ra tác dụng, Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với rèn luyện trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, nên khiến hắn miễn dịch đối với toàn bộ năng lượng của Hỏa thuộc tính và Thủy thuộc tính. Nếu như Thủy Băng Nhi thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ thuộc tính của nàng vào lúc Đường Tam không còn hồn lực, thì cho dù có Bát Chu Mâu thi triển cũng không có cách nào chuyển bại thành thắng được.

Cho nên trong nội tâm, hắn tự nhận định là mình đã thua, cũng không phải thua ở thực lực mà là thua ở ứng biến cùng với mưu kế của đối thủ.

Liên tục thắng lợi khiến cho các đội viên của Sử Lai Khắc thất quái không khỏi có chút kiêu ngạo, cho dù là Đường Tam cũng không ngoại lệ, dù sao hắn cũng là người, những tâm tình người thường hay gặp phải thì hắn cũng có.

Hôm nay lúc trước khi bắt đầu trận đánh, hắn xem chừng Thiên Thủy học viện cũng chỉ ngang ngửa với Sí Hỏa học viện mà thôi, nhưng có ai ngờ, khống chế của Thủy Băng Nhi lại khắc chế hắn đến như vậy, lại còn có cả Vũ hồn dung hợp kỹ năng lực cường đại đến như vậy, đối mặt với câu hỏi của Thủy Băng Nhi, Đường Tam cũng không có giấu giếm, chẳng những bởi vì hắn cho là mình đã thua, đồng thời cũng là vì sự lương thiện của Thủy Băng Nhi. Một khắc trước khi Băng Phượng Hoàng phủ xuống, hắn có thể cảm giác được sự lo lắng trong lời nói của Thủy Băng Nhi, cũng không phải vì thắng bại mà thực sự là hi vọng không gây sát thương cho mình.

" Ta có năng lực miễn dịch Thủy thuộc tính, cho nên năng lực của ngươi không cách nào chế trụ ta được." Âm thanh Đường Tam nói, chỉ có ba người mới có thể nghe thấy.

Hai đôi mắt đẹp đồng thời đọng lại trên khuôn mặt hắn, khóe miệng của Thủy Băng Nhi toát ra một tia khổ sở.

" Vậy tại sao lúc trước ngươi hoàn toàn bị ta kiềm chế?" Thủy Băng Nhi không nhịn được liền hỏi, đệ nhất hồn kỹ Băng Phong đầu tiên của nàng có tác dụng với Đường Tam, vậy mà Băng Phượng Hoàng lại không kiếm chế được hành động của hắn?

Đường Tam cười khổ một tiếng, *" Khả năng miễn dịch băng hỏa của ta chỉ có tác dụng với năng lượng hình thái, nếu như cả thực thể hình thái cùng năng lượng đánh vào như trước thì ta đã bị thương tổn rồi. Băng Phong của ngươi ở dạng hình thái (vật chất) chứ không phải năng lượng hình thái, nên ta đương nhiên sẽ bị hạn chế, chỉ là hàn ý trong đó không đả thương ta được thôi."*

" Chúng ta thua." Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Thủy Băng Nhi vẫn còn có thể khó khăn nói ra những lời này.

Đường Tam lắc đầu nói:*" Không, đúng ra là chúng ta thua mới đúng, là ta chỉ đạo sai lầm nên mới dẫn đến kết cục như vậy, như cả khả năng miễn dịch băng hỏa của ta cũng không phải do tu luyện"*

Lúc này, người trọng tài đã cẩn thận chầm chậm đi tới, hắn với chính mình là hồn sư năm mươi cấp, lúc này cũng có chút thấp thỏm, bây giờ có quá nhiều người trẻ tuổi lợi hại, vạn nhất bọn họ còn có cái tuyệt chiêu gì chưa xuất ra, chính mình sợ rằng cũng phải phòng bị ngay lập tức.

" Kết thúc?" Người trọng tài nhìn hai bên.

Đường Tam cùng Thủy Băng Nhi đồng thời gật đầu, hai cái miệng cùng lúc nói:*" Ta thua."*

Người trọng tài mơ hồ nhìn hai người,*" Các ngươi....?"*

Đường Tam chủ động nói,*" Coi tràng chiến đấu này là hòa đi, hai bên chúng ta đều hao tổn hết hồn lực, cũng không thể tiếp tục trận đấu lại nữa."*

Người trọng tài lúc này mới chợt hiểu ra, trường hợp ngang ngửa mặc dù rất ít xuất hiện nhưng cũng không phải là không có, liền lập tức tuyên bố cuộc chiến giữa Sử Lai Khắc học viện và Thiên Thủy học viện kết quả là hòa nhau.

Thắng mà là không thắng, đây là Đường Tam tự cấp cho mình một cái cảnh cáo, Dự tuyển chiến đấu mới chỉ là vòng đầu tiên, đằng sau còn có Tấn cấp chiến đấu cùng Tổng quyết chiến, cường giả như rừng, lúc này phát hiện được những khuyết điểm của mình so với phát hiện trong những trận đấu về sau thì tốt hơn nhiều lắm, dù sao Tổng quyết chiến là loại trực tiếp nên không được phép có nửa điểm sai sót.

Còn người xem thì quả nhiên là rất thất vọng, đại đa số người thấy rằng Sử Lai Khắc học viện không thu được thắng lợi cuối cùng khiến cho một số người xem cảm thấy khó hiểu, nhất là còn có thông tin nghi ngờ Sử Lai Khắc học viện không có phái ra toàn bộ chủ lực đã lan tràn khắp mọi ngóc ngách.

Trở lại khu nghỉ ngơi, Đường Tam liền ăn Khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, *" Xin lỗi, là trách nhiệm của ta, khi bắt đầu trận đấu thì lại không quá coi trọng đối thủ, khiến không kịp thời an bài chiến thuật, khiến cả đội bị lâm vào thế bị động."* Đái Mộc Bạch vỗ vỗ bả vai Đường Tam,*" Huynh đệ một nhà, nói những lời này làm gì, việc mấu chốt bây giờ là chúng ta phải từ trong thất bại tìm ra nguyên nhân, đừng quên bây giờ chúng ta còn trẻ, bây giờ còn có thể nhận thất bại được. Ngươi làm như vậy là đã tốt lắm rồi, không ai có thể trách ngươi."*

Mã Hồng Tuấn tiến đến, hắc hắc cười nói,*" Tam ca, buồn bực làm gì, thực ra nguyên nhân ở đây là do hảo huynh đệ ta vắng mặt, chủ yếu là vì ta. Lần này để cho các mỹ nữ này được kiêu ngạo, lần sau sẽ để cho các nàng nhìn tận mắt Phượng Hoàng hỏa diễm của ta, đánh cho bọn họ thất bại đến kêu cha gọi mẹ, mà hơn nữa, chúng ta nay đâu có thua a! Ngươi cũng không có dốc toàn lực ứng phó, không phải thế sao? Kỳ thật không phải mình ngươi, ngay cả Đái lão đại, bọn Tiểu Vũ cũng không có xuất toàn lực, chúng ta còn cần ngươi thống lãnh mọi người lấy được vị trí quán quân nữa mà."*

Đái Mộc Bạch dùng tay gõ gõ lên đầu mập mạp mấy cái,*" Nghe có vẻ rất hay a? Tốt lắm, vậy lần sau ngươi tự mình lên đài, chúng ta nhìn ngươi một mình chống bảy nhé."*

Mã Hồng Tuấn sờ sờ đầu, ủy khuất nói:*" Ta không phải đang an ủi Đường Tam hay sao chứ!"*

" Thất bại là mẹ thành công, những lời này nói rất chính xác, khoảng cách đến Tấn cấp chiến đấu còn khoảng một tháng nữa, trong khoảng thời gian này, các ngươi còn có đủ thời gian để sửa chữa những sai lầm của bản thân."

Đại sư không biết từ lúc nào đã đi đến, ánh mắt rơi trên người Đường Tam, mỉm cười nhìn hắn.

" Sư phụ!" Đối mặt với ánh mắt của Đại sư, Đường Tam cúi đầu.

Đại sư đi đến bên cạnh hắn, một tay đặt lên vai hắn:*" Kỳ thực kết quả của trận đấu hôm nay so với việc các ngươi chiến thắng là tốt hơn, ta vẫn thường hay nói rồi, thực chiến là phương pháp kiểm nghiệm bản thân tốt nhất, chỉ có*

không ngừng thông qua thực chiến, đối mặt với những đối thủ khác nhau, mới có thể tiến bộ nhanh hơn. Chức nghiệp hồn sư này trăm đường ngàn lối, cũng không ai biết được chiến đấu tiếp theo sẽ gặp phải dạng đối thủ như thế nào, chỉ có một biện pháp duy nhất là liên tục chiến đấu với các hồn sư khác nhau để gia tăng kinh nghiệm chiến đấu của chính mình. Các ngươi không ai không phải thiên tài trong giới hồn sư, tại tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến sẽ gặp được vô số những đối thủ còn trẻ như vậy, trong cuộc đời các ngươi, những trận đấu lần này chỉ là một giai đoạn, con đường các ngươi phải đi còn rất dài, chỉ cần có được thu hoạch thì thắng thua không phải chuyện quan trọng nhất."

" Rõ, Đại sư." Chúng đệ tử đồng thời lên tiếng, vốn trong ánh mắt lúc trước còn có một vài điểm khác biệt, nhưng giờ một lần nữa lại trở nên như một, không biết tại sao, tâm cảnh Đường Tam luôn luôn bình thản, lúc này trong lòng lại vô cùng khát khao thắng lợi.

Dự tuyển chiến đấu tại Thiên Đấu thành đã hoàn toàn kết thúc, dựa theo trình tự, lập tức chuẩn bị cử hành lễ ban thưởng, đưa bằng chứng tư cách đối với năm đội ngũ vượt qua vòng Dự tuyển để vào Tấn cấp chiến đấu.

Nhưng vì Chủ lôi đài trung tâm trong trận đấu trước đã bị phá hủy hoàn toàn, nên quá trình này cũng được đơn giản hóa đi, những học viện không được tấn cấp không có tham gia vào lễ điển cuối cùng này, chỉ có năm đội ngũ đứng đầu đến chỗ đài chủ tịch để tiếp nhận bằng chứng tư cách.

Quá trình lễ điển cũng không quá phức tạp, sau khí người chủ trì tuyên bố, năm người đội trưởng và năm đội phó đứng đầu tiên của năm đội liền đi đến chỗ đài chủ tịch.

Bởi vì Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện có thành tích ngang bằng nhau, đều có hai mươi sáu trận thắng và một trận thua, nhưng Thần Phong học viện lại từng thắng Lôi Đình học viện, thông qua quan hệ quyết chiến thắng bại thì Thần Phong học viện đứng vị trí đầu tiên, Lôi Đình học viện đứng thứ hai, Sử Lai Khắc thất quái bằng thành tích hai mươi bốn thắng một hòa hai bại đứng ở vị trí thứ ba, Sí Hỏa học viện từng thắng Thiên Thủy học viện nên cùng đứng ở vị trí thứ tư, Thiên Thủy học viện đứng ở vị trí thứ năm.

Đại biểu của Sử Lai Khắc học viện lên đài chủ tịch chính là Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam, khi hai người bước lên đài chủ tịch, lập tức nhận được mấy luồng ánh mắt bất thiện. Trong đó, nóng cháy nhất chính là Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện.

Bại dưới tay Đường Tam, nàng vẫn không phục lắm, nàng cũng không hề tự hỏi về thực lực của mình mà toàn quay sang quy về việc Đường Tam có khả năng miễn dịch Hỏa thuộc tính. Sí Hỏa học viện mặc dù thành công tấn cấp nhưng lại bị Sử Lai Khắc học viện chiến thắng nửa điểm trên tràng đấu, khiến trong lòng nàng cỗ phẫn nộ càng tăng mãnh liệt.

" Phía dưới là do Bệ hạ cùng Trữ tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng với Tát Lạp Tư Bạch kim giáo chủ tự mình cấp cho năm đội ngũ lọt vào vòng Tấn cấp chiến đấu bằng cách cấp Bằng chứng tư cách cùng tiền thưởng."

Tấn cấp bằng chứng tư cách thực ra là một bức trát viết tay, loại đồ vật này dù sao cũng không thể làm giả được, học viện nào tấn cấp Vũ Hồn điện cùng Thiên Đấu đế quốc đều rõ ràng, nhưng chuyện tiền thưởng thì Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đều không biết trước.

Năm học viện đứng đầu này đều thu được tiền thưởng giống nhau, dù sao đây cũng chỉ mới là Dự tuyển chiến đấu, mỗi đội ngũ cũng chỉ được Thiên Đấu đế quốc thưởng cho một vạn kim hồn tệ, còn với vòng Tổng quyết chiến, phần thưởng của ba học viện đứng đầu đều do Vũ Hồn điện cấp.

Sau khi ban thưởng xong, người chủ trì chuyển giao quyền nói cho người có địa vị tôn quý nhất tại đây, Tuyết Dạ đại đế.

Ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đảo qua trên người mấy vị đệ tử đại biểu cho năm học viện, đặc biệt dừng lại trên người Đường Tam một lúc lâu, sau đó mới mỉm cười nói:*" Đầu tiên, các đứa nhỏ, ta chúc mừng các ngươi."*

" Các ngươi thu được thành công lần này tức là có tư cách tham gia vòng Tấn cấp chiến đấu của Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến, lấy tư cách là người thống trị cao nhất của Thiên Đấu đế quốc, ta vinh danh các ngươi, các ngươi đều là hi vọng của đế quốc trong tương lai, mà

các đội trưởng đội phó, việc phát huy thực lực của các ngươi trong trận đấu là có tác dụng quan trọng nhất, cho nên ta quyết định sắc phong tước vị Tử tước cho mười người các ngươi, còn năm học viện mà có đệ tử tham gia chiến đấu sẽ được phong tước vị Nam tước. Đợi sau này các ngươi tốt nghiệp, cánh cửa của Hoàng thất đế quốc lúc nào cũng mở rộng chào đón các ngươi, lãnh địa của các ngươi thì sau khi tốt nghiệp sẽ được phân chia."

" Bệ hạ, điều này là không được." Tát Lạp Tư ở một bên đột nhiên cắt ngang, dám cắt ngang lời khi một vị đế vương đang nói chuyện, có thể thấy được thế lực của Vũ hồn điện khổng lồ đến mức nào.

Tuyết Dạ đại đế nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tát Lạp Tư một cái:*" Có gì không ổn sao? Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ."*

Tát Tạp Tư nói:*" Trong những trận đấu trước kia, cũng không có lệ là ban thưởng tước vị, huống chi tước vị ban như vậy có cao quá hay không?"*

Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay là Tinh La đế quốc, tước vị vẫn tính từ cao xuống thấp, phân biệt là: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Chỉ là người vượt qua Dự tuyển chiến đấu có được tư cách tại Tấn cấp chiến đấu mà lại phong cho đến mười cái phong hàm Tử tước quý tộc, sự phóng khoáng này của Tuyết Dạ đại đế đủ khiến cho bất kì kẻ nào xung quanh phải giật mình.

Tuyết Dạ đại đế liền chặn ngay câu nói cửa miệng của Tát Lạp Tư:*" Bạch kim giáo chủ các hạ, việc phong thưởng tước vị là việc bên trong của đế quốc, không có quan hệ cùng Vũ Hồn điện, cùng với phần thưởng của đại chiến không liên quan. Chỉ là ta cảm thấy thích thú với mấy đứa nhỏ này nên mới phong thưởng cho bọn chúng mà thôi. Bọn chúng chính là đại biểu cho Thiên Đấu đế quốc ta tham dự Cao cấp học viện đại chiến lần này, ở chỗ này ta còn muốn cho thêm bọn chúng một lời hứa nữa, đội ngũ nào có thể thu được thắng lợi đại chiến cuối cùng, thì tước vị toàn đội sẽ được tấn phong thêm một bậc, đồng thời phía trước học viện còn được ghi thêm hai chữ Hoàng Gia, tất cả chi phí tiêu dùng sẽ do tài chính của đế quốc chi trả."*

Các đội trưởng và đội phó này mặc dù là những người trẻ tuổi, đã từng trải qua rất nhiều phong ba lịch duyệt, nhưng chỉ một lời hứa về phần thưởng của Tuyết Dạ đại đế này ban ra vẫn khiến cho bọn chúng có chút ngơ ngẩn. Tước

vị đại biểu cái gì? Tử tước có nghĩa là có thể có lãnh địa cùng người hầu của riêng mình, nhưng đây lại là từ kim khẩu của vị thống trị tối cao của đế quốc, chỉ điều này cũng đủ đảm bảo cho cuộc sống.

Mặc dù có không ít hồn sư cũng có tước vị của chính mình, nhưng lấy được tước vị từ Công quốc cùng Vương quốc thì dễ dàng, còn thu được tước vị của Đế quốc thì không đơn giản như vậy, nhất là trực tiếp đạt được tước vị Tử tước, một gã Tử tước sở hữu lãnh địa của mình có thể là cả một tòa thành thị nhỏ.

Nhưng quan trọng hơn tất cả, chính Tuyết Dạ đại đế đã cam đoan trước mặt mười người này, ngay sau khi kết thúc đại chiến sẽ lập tức phong tước, phân lãnh địa cho bọn họ.

Điều này có nghĩa là bọn họ không phải chỉ có một cái tước vị hư danh mà là một vị quý tộc có lãnh địa của chính mình.

Sắc mặt của Tát Lạp Tư nhìn qua rất khó coi, hắn cũng không có nói thêm cái gì nhưng trong mắt lại có thêm vài phần âm trầm lạnh nhạt.

Đội phó cùng đội trưởng của năm đội ngũ vượt qua Dự tuyển chiến đấu này, không ai không phải là tinh anh trong đám thanh niên hồn sư. Ai trong đây không phải là người thông minh chứ, giữa lời hứa của Tử Tuyết đại đế cùng với sự ngăn cản của Tát Lạp Tư, bọn họ mơ hồ có thể cảm nhận được vài phần hỏa khí trong đó.

Trữ Phong Trí chỉ đứng ở một bên mỉm cười không nói, tựa hồ tất cả những chuyện này đều không liên hệ gì với hắn.

Tuyết Dạ đại đế tựa hồ như không thấy sắc mặt khó coi của Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư, mỉm cười nói tiếp:*" Tiếp theo là Tấn cấp chiến đấu, vẫn như trước tiến hành trong Đế quốc, nhưng địa điểm cử hành chuyển từ Thiên Đấu đại hồn tràng trở thành Hoàng Gia vi tràng. Đến lúc đó, mười đội ngũ của năm Vương quốc cùng Công quốc đã vượt qua Dự tuyển chiến đấu sẽ đến đây, cùng các ngươi tiến hành so tài ở Tấn cấp chiến đấu. Ta hi vọng, năm học viện các ngươi đều có thể lọt vào những vị trí đứng đầu trong Tấn cấp chiến đấu, như vậy khi các ngươi tham gia Tổng quyết chiến sẽ chiếm được*

tiên cơ."

" Tấn cấp đại chiến, trên võ đài thể hiện thực lực của các ngươi thật tốt vào, đến lúc đó, ba người đệ tử thu được nhiều thắng lợi nhất trong Tấn cấp chiến đấu, đế quốc sẽ cung cấp cho các ngươi hồn thú cho giai đoạn tiếp theo các ngươi tăng lên. Các ngươi có thể tự mình lựa chọn chủng loại hồn thú, thấp nhất là hồn thú có tu vi ba vạn năm, đế quốc cam đoan có thể lo toàn bộ."

Bất luận là Sử Lai Khắc học viện hay là bốn nguyên tố học viện còn lại, nghe lời hứa này của Tuyết Dạ đại đế thậm chí còn làm bọn hắn động tâm hơn so với tước vị lúc trước, cho dù là Đường Tam cũng không nhịn được có cảm giác trống ngực đập nhanh hơn.

Phải biết rằng mười người trước mắt này chính là đội phó đội trưởng đại biểu cho các học viện, người nào cũng đều có thực lực trên bốn mươi cấp, giai đoạn tăng cấp tiếp theo cũng chính là khi đạt được năm mươi cấp. Năm mươi cấp mặc dù hồn hoàn cũng không trọng yếu như khi bao mươi cấp, nhưng năm mươi cấp cũng là điểm có thể thu được hồn hoàn vạn năm đầu tiên.

Thực lực của hồn hoàn vạn năm như thế nào đối với tương lai của mỗi người bọn họ đều có ảnh hưởng rất lớn. Nếu có thể tự lựa chọn hồn thú theo chính ý mình, không thể nghi ngờ là sẽ có nhiều điểm rất tốt.

Chẳng những không cần mạo hiểm hay lo chậm trễ thời gian, hơn nữa còn có thể chọn được vũ hồn giúp mình phát huy trình độ cao nhất.

Bắt đầu từ năm mươi cấp trở đi, tốc độ tu luyện của hồn sư giảm đi rất nhiều. Nếu như có hồn hoàn vạn năm làm cam đoan, không thể nghi ngờ là có thể yên tâm bảo trì thế mạnh từ năm mươi lên sáu mươi cấp, đối với sự phát triển trong tương lai thì sẽ có vô số điểm tốt.

Nhìn ánh mắt của mười tên tinh ánh trước mặt dần dần trở nên nóng rực lên, Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:*" Tấn cấp chiến đấu sẽ được cử hành sau một tháng nữa, hy vọng trong một tháng này các ngươi tiếp tục sẽ có những đột phá. Được rồi, bây giờ ta cũng không muốn nói nhiều nữa, mấy đứa nhỏ các ngươi đều là những người thông minh, ta nghĩ các ngươi sẽ lựa chọn ra được phương thức thông minh."*

Nói xong những lời này, ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đảo vòng quanh một chút, cũng lướt qua mặt của Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư rồi mới xoay người đi.

Ánh mắt của Tát Lạp Tư khẽ động nhưng thần sắc đã hoàn toàn bình phục lại như bình thường, từ trên vẻ mặt của hắn rất khó nhìn ra điểm gì khác lạ.

Giống như lời của Tuyết Dạ đại đế, mặc dù hắn không có nói rõ ra nhưng những đội trưởng đội phó của các học viện chiến đội cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, Đế quốc và Vũ Hồn điện là hai giới tuyến.

Đường Tam trong lòng khẽ động, lời nói của Tuyết Dạ đại đế hôm nay tựa hồ không giống như lời nói của vị một đế vương, thực lực của Vũ Hồn điện vô cùng khổng lồ, chẳng lẽ Tuyết Dạ đại đế đang muốn thị uy với bọn họ?

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ mâu thuẫn giữa Thiên Đấu đế quốc và Vũ Hồn điện đã đi tới chỗ không thể hòa giải được rồi sao?

Sự tình này, tốt nhất là không nên tham gia vào, tư tưởng người khác thế nào hắn không biết, nhưng hắn cũng xác định rất rõ con đường đi của chính mình, chỉ cần hai chữ là có thể khái quát được: tự do.

Đường Tam cũng đưa ra mục tiêu cho mình rất rõ rệt, vũ hồn tới cực hạn, Đường Môn tới cực hạn.

Đường Tam cùng với Đái Mộc Bạch rời khỏi Thiên Đấu đại hồn tràng, những người khác đang ở bên ngoài chờ bọn họ. Đang đi ra ngoài thì đột nhiên có một âm thanh gọi tới Đường Tam.

" Đường Tam."

Đường Tam quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảng màu đỏ đang phóng đến trước mặt, người gọi hắn chính là Hỏa Vũ.

" Có chuyện gì vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Hỏa Vũ đi tới vài bước đến trước mặt hắn, đi tới trước mặt Đường Tam chỉ cách một khoảng không đến một thước mới dừng lại.

Không thể không nói, đứng đối mặt với Hỏa Vũ phải chịu áp bức rất lớn, bởi vì trong số những nữ tử thì chiều cao của nàng quả thật là đặc biệt, bây giờ còn cao hơn Đường Tam một chút, phải biết rằng khi hấp thu đệ tứ hồn hoàn cùng với cắn nuốt đầu Nhân Diện Ma Chu vạn năm tu vi, thân thể Đường Tam đã phát triển mạnh hơn so với những người bạn cùng lứa rất nhiều, lúc này chiều cao đã đạt tới gần một thước tám, vậy mà Hỏa Vũ vẫn còn cao hơn hắn một chút.

Hỏa Vũ dừng ở trước mặt Đường Tam, người mà tướng mạo cũng không hề có điểm gì xuất chúng, nhìn qua trên người luôn luôn có một cỗ khí chất lạnh nhạt,*" Có can đảm không dùng vũ hồn chiến đấu với ta một hồi không?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng những người của Sử Lai Khắc học viện lại đều nở nụ cười, năng lực cơ thể của Đường Tam bọn họ đều rất rõ ràng, loại yêu cầu này Thái Long cũng từng đưa ra, kết quả lại là bị cắm đầu xuống đất.

Lắc đầu, Đường Tam nói:*" Ta không muốn."*

" Ngươi...." Đồng tử của Hỏa Vũ chợt co rút lại một chút,*" Không phải năng lực cận chiến của ngươi rất mạnh hay sao?"*

Cau mày lại, Đường Tam liếc mắt nhìn Hỏa Vũ một cái, nhìn người con gái tựa như một ngọn lửa này, hắn trịnh trọng nhắc lại:*" Xin lỗi, ta không muốn."*

Nói xong, hắn xoay người hướng đến phía mọi người của Sử Lai Khắc học viện đi tới, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Hỏa Vũ nữa.

" Ngươi đi chết đi." Lửa giận bùng phát đến cực hạn, tâm tình của Hỏa Vũ sau nhiều ngày chịu áp lực cuối cùng cũng bộc phát, đùi phải mạnh mẽ vung lên, trực tiếp đá vào sau gáy Đường Tam. Nàng vốn là một người cao lớn chân dài nên một cước này càng như tia chớp.

Nghe âm thanh đoán vị trí là năng lực cơ bản nhất của Đường Môn, Đường

Tam làm sao lại có thể để nàng dễ dàng đắc thủ đây? Thân thể thoáng tiến lên phía trước một bước, xoay nửa vòng, tay trái vung ra trực tiếp chụp vào cổ chân của Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ chỉ cảm thấy lực đạo trên đùi mình đá ra tựa như ' Nê ngưu nhập hải' *, cánh tay của Đường Tam hơi chấn động một chút liền khiến hóa thành hư vô. Cánh tay Đường Tam cầm cổ chân nàng tựa như khóa sắt, bất luận nàng dùng sức thế nào cũng không thể thu hồi lại được.

Cánh tay trái đó đã biến thành một màu dương chi bạch ngọc thuần khiết.

Tay trái nhấc cao lên, giơ chân dài của Hỏa Vũ lên cùng khiến Hỏa Vũ tự động tiến về phía trước một bước, chân phải đã bị khóa nên chân trái buộc phải một mình đỡ cơ thể. Đường Tam thân thể áp sát lại, trực tiếp đánh lên đùi phải của Hỏa Vũ đang bị nhấc lên cao.

Động tác như nước chảy mây trôi, thuận lợi tìm kiếm sơ hở, khiến Hỏa Vũ không kịp phản ứng thì thân thể nàng đã bị Đường Tam hất bay ra bên ngoài, bay thẳng vào lòng của Hỏa Vô Song vừa mới chạy tới. Đường Tam dụng lực cũng không mạnh, một đẩy này của hắn dựa vào một chút phương pháp 'Tá lực đả lực' trong Khống Hạc Cầm Long.

" Chúng ta đi." Đường Tam nhìn lướt qua thân thể Hỏa Vũ vừa bị hắn cho nếm đau khổ, rồi hướng đến mọi người của Sử Lai Khắc học viện đi.

" Ta muốn giết hắn." Hỏa Vũ được ca ca đỡ lại vẫn còn muốn tiếp tục lao tới, nhưng bị Hỏa Vô Song mạnh mẽ giữ lại.

" Đừng uống phí sức lực, ngươi không phải đối thủ của hắn." Thở dài một tiếng, Hỏa Vô Song gắt gao kéo muội muội lại, là người đứng ngoài nhìn nên hắn đương nhiên nhìn ra Đường Tam đã hạ thủ lưu tình.

" Ca." Hỏa Vũ mắt đỏ lên, tính tình nàng vốn sính cường háo thắng vậy mà giờ lại một lần nữa bị người ta đánh bại, nên có chút không chịu được.

" Nê ngưu nhập hải": trâu đất rơi vào biển - ý nói tan biến không tung tích.

------oOo------

Chương 268: Thật sự là Lam Ngân Thảo bình thường sao?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Hỏa Vô Song than nhẹ một tiếng,*" Muội muội ngốc, nếu như ngươi thực sự muốn chiến thắng hắn, vậy hãy tu luyện không ngừng vào, hãy chiến thắng bằng chính thực lực của mình, chứ cứ náo loạn một cách vô lý như vậy có tác dụng gì đâu? Cố gắng lên, chúng ta còn có cơ hội ở Tấn cấp chiến đấu, đối mặt với một đối thủ hoàn toàn khắc chế thuộc tính của chúng ta, vậy chúng ta phải tìm một biện pháp khác mới được. Mặc dù hắn có thể miễn dịch Hỏa thuộc tính nhưng không thể miễn dịch được trùng kích năng lượng, ngươi quên Thủy Băng Nhi đã làm như thế nào à?"*

" Đúng vậy, đúng vậy, còn có cả ta nữa chứ. Hỏa Vũ muội muội, Dự tuyển chiến đấu ta không được gặp hắn, đợi tới Tấn cấp chiến đấu ta nhất định sẽ giúp ngươi chiến thắng hắn. " Phong Tiếu Thiên không hiểu từ chỗ nào chui ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ nói.

Trên đường từ Thiên Đấu đại hồn tràng về học viện, trong đầu Đường Tam không ngừng nhớ lại toàn cảnh trận đấu với Thiên Thủy học viện ngày hôm nay.

Đối với hắn mà nói, hôm nay tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một trận hòa, đây là một trận chiến gian nan nhất trong đợt Dự tuyển chiến đấu này, tất nhiên một phần vì đối thủ có thể xuất ra Vũ hồn dung hợp kĩ đặc biệt cường đại, đồng thời sự gian nan này cũng bởi vì ngay giai đoạn bắt đầu đã bị áp chế.

Đường Tam rõ ràng nhận ra, nguyên nhân chính là bởi bản thân mình mới

khiến đội ngũ bị rơi vào thế hạ phong. Đầu tiên Thủy Băng Nhi phòng thủ chặt chẽ đã phá vỡ kế hoạch vốn có của hắn, đồng thời cũng cho hắn thấy được thế nào là một Khống chế hệ hồn sư cường đại. Tiếp theo là Tấn cấp chiến đấu, là võ đài để cá nhân biểu diễn, nhưng sau Tấn cấp chiến đấu là Tổng quyết chiến lại là tác chiến kiểu đội ngũ như trước.

Mỗi gã hồn sư đều có điểm yếu, chính mình cũng không ngoại lệ, chỉ có thông qua đoàn đội chiến đấu phối hợp lẫn nhau để bù lại, mới có thể khiến hồn sư phát huy được thực lực lớn nhất của mình, đây cũng là định luật của giới hồn sư, cũng là nguyên nhân tại sao trong Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn Đại lục đại chiến này, đoàn chiến là chủ yếu.

Còn về lời chiêu mộ của Tuyết Dạ đại đế đưa ra hắn cũng không có suy nghĩ gì nhiều, đây không phải là vấn đế hắn tự hỏi bây giờ. Điều hắn bây giờ muốn làm rõ ràng là làm như thế nào để có thể trợ giúp đoàn đội của mình được tốt, làm thế nào để thực lực của mình tăng mạnh hơn nữa.

Đường Tam thủy chung vẫn là một người cố chấp, một đời trước tại Đường Môn như thế nào, thì một đời này vẫn như thế.

Bởi vậy ngay khi trở lại học viện, hắn lập tức hướng đến Đại sư đưa ra yêu cầu, cho phép mình bế quan tu luyện một thời gian, để rõ ràng hơn về một số vấn đề.

Đại sư đối với con người Đường Tam cũng hiểu khá rõ, cũng hiểu được đối với Đường Tam bây giờ mà nói đúng là một thời điểm trọng yếu, chỉ cần có thể phá vỡ được bức tường che chắn này trong nội tâm hắn, liền có thể giúp hắn càng trở nên thành thục, cũng càng thêm đáng sợ. Tại thời điểm này thì không ai có thể giúp hắn, chỉ có chính hắn mới có thể tự giúp mình, chỉ có tự mình suy nghĩ thông suốt, mới có thể nhận thức được tốt về vấn đề của mình. Cho dù là bậc trí giả như Đại sư, vào lúc này nhiều lời cũng không có mang lại tác dụng gì.

Bức tường trong nội tâm mỗi người cũng không giống nhau, ai cũng không biết được người khác xuất hiện vấn đề gì, vấn đề của Đường Tam cũng chỉ có một mình Đường Tam mới có thể giải quyết,

Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần đi xa, sáu người còn lại của Sử Lai Khắc thất quái cũng không nhịn được có chút cô đơn, bọn họ cũng cảm thụ được cảm giác của Đường Tam lúc này, từ khi đoàn đội được thành lập đến nay, hôm nay đánh một trận mặc dù không phải là gian nan nhất, nhưng với Đường Tam mà nói cũng là một trận đánh mà bị áp chế nhiều, nên bọn họ hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của Đường Tam lúc này.

Tiểu Vũ muốn đuổi theo Đường Tam để an ủi nhưng bị Liễu Nhị Long giữ lại, *" Nha đầu ngốc, lúc này không nên quấy rầy hắn, cứ để cho hắn tự mình làm rõ ràng đi, tin tưởng hắn, cho hắn một chút không gian."*

Tiểu Vũ nhìn về phía Liễu Nhị Long, Liễu Nhị Long liền nhẹ nhàng ôm đầu nàng kéo vào trong ngực, vuốt ve mái tóc thật dài của nàng.

Đại sư ho khan một tiếng, hướng sự chú ý của mọi người tới mình, *" Tốt rồi, Đường Tam sẽ bế quan, trong một tháng kế tiếp cũng là thời gian để các ngươi tu chỉnh. Qua một tháng này là đến những trận đấu với mật độ cao, đối với mỗi người các ngươi đều có những chỗ tốt khác nhau, nhưng vẫn là còn xa chưa nên nghĩ tới. Trên cái thế giới này, cũng không chỉ có các ngươi mới là thiên tài, Đường Tam gặp đối thủ khắc chế hắn, các ngươi cũng gặp được như vậy, các ngươi là một chỉnh thể, muốn đồng thời thu được thắng lợi và thu được thắng lợi cuối cùng, vậy các ngươi sẽ phải nỗ lực càng nhiều hơn. Cho nên ta quyết định, trong một tháng nghỉ ngơi và hồi phục tiếp theo sẽ tiến hành một khóa cường hóa huấn luyện đối với các ngươi. Các ngươi, đây là vẻ mặt gì? Vậy cũng tốt cho ta thôi, nếu ai trong lòng có khúc mắc thì ta sẽ không ngại tăng lượng huấn luyện lên gấp ba lần đâu."*

Những tiếng kêu thảm thiết ở một chỗ sâu trong nội tâm của Sử Lai Khắc thất quái vang lên vang lên, lúc này bọn họ đột nhiên mới hâm mộ Đường Tam, ít nhất Đường Tam bế quan nên khong cần phải tiếp nhận ma quỷ huấn luyện.....

Địa điểm Đường Tam lựa chọn bế quan vẫn như trước là mộc ốc ở bên trong rừng cây, cảnh vật thanh tĩnh, thế giới yên lặng, chính là nơi tu luyện thích hợp nhất của hắn.

Đến ở đây đã qua thời gian hai ngày nhưng Đường Tam vẫn ngồi mờ mịt như

cũ, hắn thủy chung không hề tu luyện, trong đầu hắn luôn luôn có một đoàn sương mù bao phủ, hắn không thể nghĩ ra vấn đề của chính mình xuất hiện ở chỗ nào, cũng không rõ chính mình sẽ phát triển theo hướng nào nữa. Thậm chí trong đầu hắn còn nghĩ chính mình từ trước đến nay đi con đường này có phải là sai lầm hay không.

Thời gian hai ngày qua, Đường Tam suy nghĩ rất nhiều, nhưng càng suy nghĩ nhiều thì trong tâm của hắn lại càng trở nên rối loạn.

Hai ngày trôi qua, hắn thậm chí cũng không nghỉ ngơi một chút nào, cũng không ăn uống gì, cả người tựa như bị vây quanh trong cái trạng thái mông lung này, không thể vượt qua được, loại cảm giác thống khổ này không ngừng đảo lộn ngược xuôi trong lòng hắn, thậm chí hắn còn không biết tại sao mình lại thống khổ.

Từ ngày đó trở thành một gã hồn sư, hắn thủy chung lúc nào cũng đứng ở đỉnh với những người bạn cùng lứa tuổi. Lam Ngân Thảo cũng không phải là loại vũ hồn cường đại gì, thậm chí còn là phế vũ hồn, nhưng được Đại sư chỉ đạo cùng tu luyện đã khiến cho thực lực của hắn lại không thua kém những hồn sư mà tưởng chừng như hắn không thể so sánh, thậm chí còn mạnh hơn những người bọn họ. Theo thời gian trôi qua, Đường Tam thậm chí đã quên mất vấn đề Lam Ngân Thảo của bản thân mình, vẫn tự cho rằng chính bản thân mình có cùng vị trí với những hồn sư có vũ hồn cường đại, thậm chí còn ưu việt hơn. Chỉ là lần này hắn tĩnh tâm lại, cẩn thận tự hỏi thì lại phát hiện ra, nếu như không phải có thêm một khối ngoại phụ Hồn cốt Bát Chu Mâu, nếu như không phải từ trước đến nay có đồng bọn luôn ở bên cạnh trợ giúp cùng với sự may mắn của bản thân mà thu được những hồn hoàn này, có lẽ chính mình cũng không là gì cả.

Mỗi hồn hoàn của chính mình phẩm chất đều tốt hơn hắn của những người khác, nhưng lúc trước trong khi đối chiến với Thủy Băng Nhi, hồn kỹ của mình lại không có ưu thế gì đáng kể. Loại tình huống này có lẽ sớm muộn sẽ xuất hiện, bất quá chỉ là trong trận đấu cùng chiến đấu thì chính mình vẫn dựa vào mưu kế mà che giấu sự chênh lệch này. Đương nhiên khi Lam Ngân thảo tự lộ ra điểm yếu của bản thân nó, làm cho Đường Tam lập tức biết được vấn đề của mình đã tới.

Một gã Khống chế hệ hồn sư cường đại chân chính, chẳng những có thể khống chế, hơn nữa hồn kỹ còn phải có thêm những năng lực công kích nhất định. Tựa như Thủy Băng Nhi chính là có cực phẩm Vũ hồn dung hợp kỹ.Vậy còn Lam Ngân Thảo của chính mình có thể làm như vậy hay không? Mặc dù chính mình tại bốn mươi cấp đã có được hồn hoàn vạn năm cho bản thân, nhưng thực sự nếu không sử dụng ngoại phụ Hồn cốt, thì dưới tình huống đối mặt với Thủy Băng Nhi cũng không có ưu thế gì đáng nói.

Nếu nói lúc trước đối thủ thua bởi thực lực của mình, thực sự không bằng nói bọn họ thua dưới tâm kế của mình, một khi gặp phải đối thủ có tâm kế không thua kém mình, yếu điểm khống chế của mình sẽ lập tức bại lộ. Đây còn là trong điều kiện chính mình đã phục dụng qua Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với Liệt Hỏa Hạnh Kiều, nêu như không có hai loại tiên phẩm dược thảo này, sợ rằng yếu điểm của mình còn bại lộ sớm hơn, ngay cả Hỏa Vũ lúc đó cũng có thể chiến thắng mình, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ mấy năm nay ta cố gắng đều uổng phí hay sao? Đường Tam rất rõ ràng, Tiên thiên vũ hồn là không đủ, cùng với sự tăng lên của hồn lực thì đã dần dã hiển hiện ra.

Không, tuyệt không thể như vậy. Lam Ngân Thảo căn bản không phải là một cái vũ hồn tốt, thừa dịp bây giờ mình còn trẻ, buông tha nó vẫn còn kịp.

Đường Tam không thể kiềm chế tới việc suy nghĩ đến cái vũ hồn kia của mình, Hạo Thiên Chuy. Đó chính là vũ hồn truyền thừa của Hạo Thiên Tông, môn phái đứng đầu trong Thất đại tông môn trong giới hồn sư toàn đại lục a. Nếu như mình lúc đầu lựa chọn tu luyện là Hạo Thiên Chuy, thì thực lực bây giờ tuyệt không chỉ có thế này, chắc chắn là sẽ đại tăng.

Càng suy nghĩ thì sự tin tưởng của Đường Tam với Lam Ngân Thảo càng giảm, trong nội tâm hắn tựa như phiên giang đảo hải (lật sông đảo biển - hỗn loạn), các loại ý niệm lung tung trong đầu hắn làm hắn có chút cảm giác điên cuồng.

Hai ngày qua, cũng không có tu luyện, trong quá khứ việc này đối với Đường Tam mà nói căn bản là không có cách nào tưởng tượng ra, hắn vốn chăm chỉ như vậy, chỉ là bây giờ hắn không có cảm giác muốn tu luyện một chút nào.

" Tiểu quái vật." Thân ảnh màu xanh biếc xuất hiện ở bên ngoài viện, thanh

âm kỳ quái đột nhiên truyền tới đưa Đường Tam từ trong dòng chảy thống khổ tỉnh lại.

Có lẽ trong hai ngày nay làm cho tinh thần của hắn thật sự tiêu hao quá nhiều, nghe thanh âm vang lên mặc dù quen thuộc nhưng Đường Tam cũng không làm sao có thể phân biệt thân phận của người đi đến.

Đứng lên, Đường Tam đi ra khỏi mộc ốc, ngồi đã lâu, khi ánh sáng rực rỡ chiếu lên toàn thân khiến thân thể của hắn không nhịn được rung động một trận.

" Tiểu quái vật, ngươi làm sao vậy?" Thân ảnh màu xanh biếc trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Tam, chỉ thấy có một bàn tay to tướng trực tiếp vỗ lên bả vai của Đường Tam, hồn lực thuần hậu mang theo vài phần bá đạo cùng vài phần cuồng dã nhập vào cơ thể, khiến tinh thần của Đường Tam phấn chấn lên vài phần. Đến lúc này hắn mới nhìn thấy người tới.

Người đột nhiên xuất hiện này không phải ai khác chính là thành viên danh dự của Sử Lai Khắc học viện, một trong những Phong Hào đấu la cường đại, Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác nghi hoặc nhìn Đường Tam, lúc này bộ dáng của Đường Tam có chút dọa người, mái tóc loạn rối bù, trên mặt râu ria xồm xoàm, hai mắt dày đặc tơ máu, lộ ra một bộ dáng thảm hại.

" Lão quái vật, ngươi đã về rồi." Miễn cưỡng xuất ra vẻ tươi cười, hồn lực trong cơ thể Đường Tam tự động vận chuyển, khiến cho huyết mạch bản thân trở nên thông suốt, thân thể đứng vững vàng lại.

Độc Cô Bác nghi hoặc nói:*" Tiểu quái vật, ngươi đây là bị làm sao vậy? Lúc ta rời đi, không phải trông ngươi vẫn hoàn hảo sao, lúc này mới qua thời gian vài ngày, tại sao ngươi lại biến thành bộ dạng như thế này? Đi,... trước tiên đi vào đã."*

Dắt Đường Tam vào trong mộc ốc, sắc mắt Độc Cô Bác có chút ngưng trọng, hắn đương nhiên nhìn ra được lúc này tinh thần Đường Tam đang chán nản đến mức nào. Làm một gã Phong hào đấu la cường đại, hắn đối với những

tình huống tu luyện của hồn sư vô cùng rõ ràng, chỉ là tình huống lúc này của Đường Tam đang trong trạng thái cực kỳ nguy hiểm, một khi tinh thần tan vỡ thì sẽ bị nổi điên, không thể gượng dậy nổi nữa.

" Tiểu quái vật, hãy mau nói cho ta biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện, cái gì có khả năng đánh cho ngươi thành bộ dáng này. Theo nhận biết của ta, tên tiểu quái vật ngươi vẫn là quái vật trong quái vật, chẳng lẽ ngươi gặp phải người so với ngươi còn muốn quái vật hơn?"

Nhìn Độc Cô Bác, nhãn tình của Đường Tam đột nhiên có chút đỏ lên, tình huống lúc này của hắn chính cả Đại sư cũng tuyệt đối không nghĩ ra, dù sao không ai biết Đường Tam đã hai kiếp làm người, tâm tư của hắn bền bỉ hơn nhiều so với những đứa bạn cùng lứa, cũng chỉ có dạng người này mới dễ dàng suy sụp mạnh mẽ đến vậy.

Độc Cô Bác xuất hiện khiến cho tâm tình Đường Tam khôi phục vài phần, nhất là tinh thần có thêm vài phần cảm giác có chỗ dựa.

" Lão quái vật, ngươi có thể nói cho ta biết, nếu như ta tu luyện hồn lực đến ngoài bảy mươi cấp, ta còn có thể đứng đầu trong những người cùng lứa như bây giờ không?"

Độc Cô Bác nhíu mày,*" Tại sao ngươi lại hỏi như vậy? Tiểu quái vật, hóa ra chuyện của ngươi là về niềm tin à? Cuối cùng là có chuyện gì mà đã đả kích ngươi đến vậy? Ngươi hẳn là hiểu được, đối với một gã hồn sư thì niềm tin quan trọng đến mức nào, nếu điều cơ bản nhất là niềm tin mà ngươi cũng không có, nếu không tự tin vào bản thân mình thì sau này đừng có nghĩ đến chuyện tiến thêm nữa."*

Đường Tam cười khổ nói:*" Nhưng mà chính ta cũng không biết nên làm gì bây giờ, ta bây giờ chỉ tu luyện vũ hồn là Lam Ngân Thảo mà thôi, mặc dù ta đã đạt tới bốn mươi cấp rồi nhưng theo cấp bậc càng tăng lên, nhược điểm của Lam Ngân Thảo càng ngày càng lộ ra rõ ràng. Sau này, ta thật sự có thể bằng vào vũ hồn này để chống đỡ cùng các hồn sư khác hay sao?"*

Bích quang trong đôi mắt Độc Cô Bác lóe sáng, gật gật đầu nhìn Đường Tam:*" Tiếp tục nói đi."*

Đường Tam nói:*" Ta bây giờ trong đám bạn cùng lứa tuổi sở dĩ cường đại hơn, không phải bởi vì vũ hồn của ta cường đại cỡ nào mà bởi vì ta có được hồn hoàn tốt hơn so với những hồn sư bình thường, thậm chí còn có cả ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu. Ngươi hẳn đã sớm thấy được ta có đệ nhị vũ hồn, ta cũng không cần phải giấu diếm ngươi cái gì, đệ nhị vũ hồn của ta chính là vũ hồn Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên Tông. Như vậy, tình huống bây giờ không giống trước nữa, bây giờ bản thân ta đã là bốn mươi cấp hồn lực, chỉ cần bốn cái hồn hoàn thích hợp là thực lực của ta sẽ được vũ hồn Hạo Thiên Chuy kéo lên, cường đại hơn nhiều so với Lam Ngân Thảo bây giờ. Mặc dù bây giờ ta còn chưa tới mười lăm tuổi, nhưng trong tu luyện ta đã cố gắng rất nhiều rất nhiều, nên ta không hi vọng sau này lại lãng phí sự cố gắng của mình bởi phế vũ hồn Lam Ngân Thảo như vậy. Như thế thì còn có ý nghĩa gì đây?"*

Độc Cô Bác là ai? Có thể trở thành cường giả Phong hào đấu la, không ai không phải là người tuyệt đỉnh thông minh. Chỉ đơn giản từ trong giọng nói đầy kích động của Đường Tam, hắn đã dần dần hiểu được vấn đề mà Đường Tam phải đối mặt lúc này.

Phất phất tay không cho Đường Tam nói thêm gì nữa, Độc Cô Bác chăm chú nhìn vào hai tròng mắt của Đường Tam, nghiêm sắc mặt nói:*" Tiểu quái vật, ngươi có biết tại sao ta xem ngươi là quái vật trong đám quái vật không?"*

Đường Tam hơi sửng sốt một chút,*" Bởi vì kiến thức dụng độc của ta chăng?"*

Độc Cô Bác lắc đầu nói:*" Đó chỉ là một phương diện rất nhỏ, điều cốt yếu chính là bởi Lam Ngân Thảo của ngươi."*

Đồng tử của Đường Tam kịch liệt co rút lại, nhìn Độc Cô Bác, trong mắt toát ra vô vàn điều nghi vấn.

Độc Cô Bác nhàn nhạt nói:*" Đúng vậy, Lam Ngân Thảo là phế vũ hồn, hơn nữa lại là phế vũ hồn nổi danh nhất. Trong quá khứ, bất kỳ kẻ nào dùng Lam Ngân Thảo làm vũ hồn căn bản đều không có cơ hội tu luyện. Vậy ngươi thì sao? Ngươi nói cho ta biết, tình huống ngươi Vũ hồn Giác Tỉnh là như thế*

nào? Ta nghe Đại sư nói qua, là Tiên thiên mãn hồn lực, có phải không?"

" Đúng vậy!" Đường Tam gật đầu.

" Tiên thiên mãn hồn lực có ý nghĩa thế nào? Nghĩa là trụ cột của vũ hồn. Cho dù là cháu gái ta kế thừa vũ hồn Bích Lân Xà của ta, bất quá cũng chỉ là Tiên thiên thất cấp hồn lực mà thôi. Mà ngươi cũng chỉ có mười cấp nhưng lại có thể tu luyện Lam Ngân Thảo, điều này có nghĩa gì? Nghĩa là Lam Ngân Thảo của ngươi không giống với những người khác, đó cũng không phải đơn giản chỉ là Lam Ngân Thảo. Ta cũng có thể chỉ cho ngươi biết cha ngươi là ai, ngươi thử ngẫm xem, về xuất thân và thực lực của cha ngươi, chẳng lẽ hắn lại cùng một người phụ nữ có Lam Ngân Thảo bình thường kết hôn hay sao? Nếu là Lam Ngân Thảo bình thường, liệu có thể sinh ra ngươi....cái loại tiểu quát vật có song sinh vũ hồn hay không?"

Đối với Độc Cô Bác giải thích về Tiên thiên mãn hồn lực, Đường Tam cũng không tin tưởng lắm, bởi vì hắn luôn cho rằng đó là kết quả do mình khổ luyện Huyền Thiên Công, cũng không phải do Lam Ngân Thảo có thêm điều đặc biệt. Càng huống chi lúc mình Vũ hồn Giác Tỉnh còn có một Hạo Thiên Chuy, cho dù thực sự hồn lực của mình có được từ sự phụ trợ của vũ hồn, vậy chắc cũng là từ Hạo Thiên Chuy mới đúng.

Nhưng câu nói kế tiếp của Độc Cô Bác lại khiến Đường Tam giật mình, đúng vậy, quả thực Lam Ngân Thảo của mình có chút khác biệt so với những người khác, nhất là tại không lâu trước, chính mình dùng Lam Ngân Thảo đã tiếp xúc cùng với giới tự nhiên thì cái cảm giác này lại càng rõ rệt. Như vậy sự khác biệt này chính là từ bản thân vũ hồn mà đến, chỉ là từ trước, chưa bao giờ có người tu luyện Lam Ngân Thảo đến trình độ này, Đường Tam cũng không biết Lam Ngân Thảo có thực sự là xuất hiện tình huống như thế này không. Câu nói cuối cùng của Độc Cô Bác khiến cho hắn xúc động nhất, cũng là nghi vẫn trọng yếu nhất trong lòng hắn từ trước đến nay.

Cha là đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông, lại là một trong những cường giả xuất sắc nhất, lại có thể kết hôn cùng với một người đàn bàn có vũ hồn là Phế vũ hồn Lam Ngân Thảo hay sao?

" Lão quái vật, vũ hồn của cha mẹ mạnh yếu có liên quan đến song sinh vũ

hồn sao?" Hô hấp của Đường Tam chợt trở nên dồn dập.

Độc Cô Bác cười hắc hắc nói:*" Nói đến vấn đề này, chỉ sợ ngay cả sư phụ ngươi cùng không biết. Mặc dù hắn đối với vũ hồn có sự nghiên cứu rất triệt để, dù sao ngươi cũng là người đầu tiên hắn gặp có được song sinh vũ hồn. Trước kia, ta từng ở trong Vũ hồn điện thấy qua một phần tài liệu tuyệt mật, bên trên mặt có ghi lại về song sinh vũ hồn như thế này. Vũ hồn truyền thừa bình thường đều đến từ cha mẹ, ngươi thử nói cho ta biết, truyền thừa cùng vũ hồn của cha mẹ có quan hệ thế nào."*

Đường Tam theo Đại sư nhiều năm như vậy nên mấy vấn đề này tự nhiên rất dễ dàng, liền trả lời không chút do dự.*" Bình thường mà nói, vũ hồn truyền thừa đều là lựa chọn loại cường đại hơn một chút giữa cha và mẹ để di truyền xuống."*

Độc Cô Bác nói tiếp:*" Vậy nếu bây giờ thực lực vũ hồn của cha mẹ đều tương đương nhau, thậm chí cả khi vũ hồn giống nhau, thì sẽ gặp phải tình huống như thế nào?"*

Đường Tam nói:*" Nếu vậy phải tùy tình huống, bình thường sẽ tùy tiện lựa chọn một cái để kế thừa xuống, loại tình huống này khả năng sinh ra vũ hồn biến dị cũng có khả năng khá lớn."*

Độc Cô Bác gật đầu nói:*" Không hổ là đệ tử của Đại sư, ngươi giải thích rất đúng. Nhưng ngươi cũng không biết, dưới loại tình huống như vậy, cũng có tỷ lệ nhỏ là sinh ra song sinh vũ hồn, vì vậy người có song sinh vũ hồn mới ít đến vậy, bởi vì điều kiện kiên quyết đầu tiên quá khó khăn. Tài liệu trong Vũ hồn điện có ghi lại như thế này, song sinh vũ hồn có thể sinh ra, chủ yếu dựa vào hai điều kiện kiên quyết. Đầu tiên, vũ hồn của hai bên cha mẹ tuyệt không thể giống nhau, càng khác biệt nhau thì tỷ lệ sinh ra song sinh vũ hồn càng lớn, đồng thời phẩm chất vũ hồn của hai bên càng ngang nhau thì tỷ lệ sinh ra song sinh vũ hồn cũng càng lớn. Nói cách khác, phẩm chất vũ hồn của hai bên nếu có chênh lệch, căn bản là không có khả năng xuất hiện song sinh vũ hồn cho đứa con. Cho dù có đạt được hai cái điều kiện kiên quyết này, có thể sinh ra song sinh vũ hồn cũng chỉ là một trong một nghìn, thậm chí là một trong một vạn. Ngươi đã hiểu được chưa?"*

Đường Tam vốn là người thông minh, mặc dù lúc này trạng thái tinh thần không tốt, nhưng cũng rất nhanh hiểu được ý tứ của Độc Cô Bác. Độc Cô Bác thông qua sự kiện này chính là để nói cho hắn, chính là vũ hồn Lam Ngân Thảo của hắn tuyệt không đơn giản, cũng có thể có phẩm chất ngang bằng với Hạo Thiên Chuy của mình, vậy là Lam Ngân Thảo loại gì?

Căn cứ vào nghiên cứu của Đại sư, song sinh vũ hồn chính là một loại vũ hồn biến dị, chỉ là khả năng sinh ra quá nhỏ, cho nên trên Đại lục mới xuất hiện rất ít. Phân tích của Độc Cô Bác cũng không sai, Đường Tam cũng lập tức nghĩ lại Đại sư từng giảng giải qua về hai loại trong song sinh vũ hồn, quả nhiên hai cái vũ hồn trong song sinh vũ hồn thì phẩm chất cực kỳ gần nhau.

Tâm tình vốn mờ mịt một lần nữa trở nên nóng bừng lên, đồng tử của Đường Tam rốt cuộc cũng bắt đầu có thần trở lại.

Độc Cô Bác tức giận trừng mắt nhìn hắn, *" Cho dù phẩm chất Lam Ngân Thảo của ngươi không tốt, ngươi cho rằng điều này sẽ thật sự quan trọng? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới mười lăm tuổi đã đạt tới cấp độ kinh khủng bốn mươi cấp. Ngươi bây giờ lo lắng chuyện sau này, nếu như lại như trước có thể thu được hồn hoàn cường đại cùng hồn cố để kéo lại sự chênh lệch với các hồn sư cùng cấp bậc, chẳng lẽ sau này ngươi không làm được sao? Nếu không sẽ uổng phí sự cố gắng, nếu ngay cả một điểm tin tưởng cũng không có, vậy thì ngươi không phải là quái vật mà là phế vật."*

"Không sai, nếu như bây giờ ngươi lựa chọn tu luyện Hạo Thiên Chuy, quả thật có thể khiến cho thực lực của ngươi trong một khoảng thời gian ngắn liền tăng một cấp độ mới, chỉ cần có hồn hoàn thích hợp, lập tức sẽ trở nên cường đại, thậm chí còn mạnh hơn so với hồn sư năm mươi, sáu mươi cấp. Nhưng mà, ngươi có nghĩ tới không, nếu như ngươi tại chín mươi cấp mới bắt đầu tu luyện Hạo Thiên Chuy, kiếm được chín cái hồn hoàn thì chúng sẽ là những phẩm chất gì? Khi đó, cho dù ngươi kiếm được chín cái hồn hoàn mười vạn năm cùng gia trì lên thân mình cũng không phải là không có khả năng. Lam Ngân Thảo mặc dù không tốt nhưng nó cũng đủ khiến ngươi lên được đến cấp bậc đó, đến khi đó sau khi gia trì thêm thì bạo phát cũng không muộn mà. Với tốc độ tu luyện của ngươi,ta sợ rằng ngươi sẽ phá vỡ kỷ lục đã được ghi của ba ba ngươi, trở thành Phong Hào đấu la trẻ tuổi nhất. Có thể đạt đến thập cấp?"

Độc Cô Bác hiển nhiên không biết điểm trí mạng của song sinh vũ hồn, nhưng những lời hắn nói ra đều có đạo lý.

Đúng vậy, trước kia ta có thể thu được lực lượng từ bên ngoài, vậy sau này tại sao lại không được chứ? Người khác có hồn hoàn vạn năm của họ, còn ta có đến hai cái hồn hoàn vạn năm của mình, người khác có hồn hoàn năm vạn năm thì ta có thể kiếm hồn hoàn mười vạn năm. Nhờ vào hiệu quả của hồn hoàn cũng có thể giúp ta xóa đi sự chênh lệch của phẩm chất vũ hồn với những người khác. Huống chi, bây giờ ta còn có một khối hồn cốt, còn chưa tiến hành trao đổi. Đây không phải đều là ưu thế của mình sao?

Nội tâm hỗn loạn dần bình ổn lại, sương mù che phủ trong lòng Đường Tam dần yên lặng tiêu tan, bây giờ đối với hắn mà nói, vấn đề chỉ là tiếp theo nên làm thế nào để cho bản thân càng trở nên mạnh hơn thôi.

Độc Cô Bác nhìn sự biến hóa trong ánh mắt của Đường Tam, biết rằng tiểu quái vật này đã tự mình nghĩ thông suốt rất nhiều điểm. Ngồi ở ghế, cười nói:*" Tiểu quái vật, ngươi biết lần này ta đi là để làm gì không?"*

Đường Tam không hề khách khí nói:*" Sự tình của lão quái vật như ngươi, ta làm sao có thể biết được."* Cùng với tâm tình hồi phục, hắn rõ ràng đã trở nên linh hoạt rất nhiều.

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói:*" Ta cùng với một lão đầu cũ luận bàn một chút."*

" Sao? Thắng hay là thua?" Đường Tam hỏi.

Lục quang trong mắt Độc Cô Bác trở nên hưng phấn,*" Ta cũng không có thắng, hắn cũng không có thua, xem như là ngang tay đi, ha ha."*

Đường Tam mỉa mai nói:*" Cũng chỉ là ngang tay thôi, có gì mà phải đắc ý chứ."*

Độc Cô Bác bĩu môi nói:*" Ngươi thì biết cái gì, trước kia ta đánh cùng người này, mỗi lần cũng bị đánh cho tối tăm mặt mũi, chật vật không thể chịu nổi,*

nếu không phải nhờ vào một thân kịch độc, ta sớm đã bị hắn đánh chết. Nhưng lần này tối tăm mặt mũi lại là hắn, nếu không phải lão phu nương tay một chút, nói không chừng đã đem hắn đánh chết rồi."

Đường Tam trong lòng cả kinh, như Độc Cô Bác vừa nói thì đối thủ của hắn chắc cũng phải là Phong Hào đấu la. Nếu không, dựa vào cái gì mà có thể khiến hắn tối tăm mặt mũi.

" Thực lực của ngươi tiến bộ à?"

Độc Cô Bác dương dương đắc ý nói:*" Cũng không hẳn là như vậy. Người này hồn lực đạt chín mươi sáu cấp, trong đám Phong Hào đấu la cũng có thể coi là một đối thủ mạnh, thế lực sau lưng lại cành kinh người, nhưng lần này thiếu chút nữa lại gục ngã, ngươi nói ta sao có thể không hưng phấn chứ. Đương nhiên, điều này cũng phải cảm tạ ngươi a."*

" Ta? Cái đó có quan hệ gì với ta chứ? Người đó là Phong Hào đấu la chín mươi sáu cấp, còn ta mới hơn bốn mươi cấp thôi mà."

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói:*" Còn nhớ hai cái Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm ngươi đưa cho ta không? Thật sự là không thể ngờ được, dùng một cái là thấy ngay. Lần này vốn người thua phải là ta, lúc ấy ta cũng đã bị hắn bức bách phải chuẩn bị chạy, đột nhiên nhớ ra là ngươi đã từng đưa cho ta đồ vật tốt như thế, vì vậy tiện mang ra sử dụng. Không ngờ uy lực của đồ vật kia thực sự quá kinh khủng, tên ngốc kia bị trúng ít nhất bảy tám độc châm. Chỉ một chút như vậy cũng đủ giúp ta khiến cục diện đảo ngược lại, cuối cùng hắn không chịu được phải bỏ chạy, ha ha ha ha."* Càng nghĩ lại càng vui vẻ, Độc Cô Bác không nhịn được mà cười to mãi.

Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mênh Đảm? Từ khi chế ra loại ám khí này, Đường Tam cũng chưa bao giờ sử dụng qua. Đột nhiên linh quanh trong đầu hắn chợt lóe lên, trong đầu đột nhiên trở nên thông suốt. Ám khí, ám khí, ta xuất thân từ Đường Môn, ta còn có ám khí.

Đúng vậy, Lam Ngân Thảo có lẽ không phải là một loại vũ hồn cường đại, nhưng đúng như theo lời sư phụ nói, nó có khả năng phối hợp vô cùng mạnh mẽ, nếu, nếu như mình có thể đem Lam Ngân Thảo kết hợp cùng với ám khí

Đường Môn của mình vào một chỗ, vậy hiệu quả sẽ ra như thế nào đây?

Trái tim không kiềm chế được đập loạn lên, Đường Tam nuốt một ngụm nước bọt lớn, trong đầu có trăm điều muốn rõ mà không kịp xử lý, nên làm như thế nào để Lam Ngân Thảo có thể kết hợp cùng với tuyệt học ám khí huyền bí của mình.

Độc Cô Bác thấy Đường Tam nghe được mình nói sử dụng Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, cả người đột nhiên run rẩy, lập tức trở nên ngốc trệ, không nhịn được lại càng hoảng sợ.

" Tiểu quái vật, ngươi làm sao vậy?"

" A? Ta không có việc gì, lão quái vật, cảm ơn ngươi đã khai thông. Ta đã nghĩ thông suốt rồi."

Độc Cô Bác bày ra một bộ dáng cao nhân,*" Lão phu ta cứu ngươi chẳng lẽ lại cứu không công sao. Cái Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm lần này phát huy tác dụng rất lớn, ngươi còn có hay không? Cho ta hai cái nữa, trao đổi đồ vật cũng được, bán cũng được."*

Đường Tam trừng mắt liếc Độc Cô Bác một cái:*" Rắm thối, cầm lấy đi."* Bốn khỏa hắc cầu liền trực tiếp hướng Độc Cô Bác bay tới.

Độc Cô Bác lại càng hoảng sợ, luống cuống chân tay mới có thể tiếp được bốn khỏa Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, oán giận nói:*" Tiểu tử thối, ngươi muốn lấy cái mạng già của ta à? Nếu chẳng may nó nổ mạnh thì sao? Ngươi muốn ta mất mạng a!"*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Nếu ngay cả một điểm ấy mà cũng không thể, ta làm sao có thể làm ra được cái đồ vật này. Càng huống chi, với hồn lực của ngươi, cho dù nó thực sự nổ mạnh, cũng có khả năng uy hiếp lão quái vật ngươi sao?"*

Độc Cô Bác nhẹ nhàng cẩn thận mang bốn khỏa Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm vào bên trong hồn khí đạo bên người mình, vẻ mặt hài lòng nói:*" Những đồ vật này, chẳng những phạm vi công kích rất rộng, hơn nữa lực*

xuyên thấu rất mạnh, nhất là khi va chạm, va chạm càng ác liệt, nếu như ta sử dụng hồn lực càng lớn thì lực xuyên thấu của nó cũng càng mạnh. Đáng tiếc vẫn còn chưa đủ độc, nếu không uy lực lại càng thêm kinh khủng."

Đường Tam nhắc nhở Độc Cô Bác:*" Lão quái vật, ngươi không thể ỷ mãi vào nó được. Mặc dù uy lực của Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm không tầm thường, nhưng vẫn là ám khí, nó quá nặng yếu về tính bất ngờ, khi đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc với ngươi, một đi mất đi tính bất ngờ, hiệu quả của nó sẽ không còn được như trước nữa. Về phần độc của nó, lúc đầu khi ta chế tạo nó không có được những dược liệu thích hợp, sau này mặc dù có bỏ thêm một chút nhưng dù sao nó cũng đã thành hình, rất khó có thể khiến độc tố tăng thêm nhiều."*

Độc Cô Bác cười hắc hắc, nói:*" Vậy lại không tốt hơn sao, thêm một ít nữa là được."*

Đường Tam cười khổ nói:*" Ngươi cho rằng đây là kẹo hay sao, chỉ cần nói là làm được ngay à, đó là mất rất nhiều thời gian đó. Ta bây giờ đang tham gia Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến, thời gian dùng để tu luyện cũng ít, lấy đâu ra công sức mà đi làm nó chứ. Đợi sau lần đại chiến này chấm dứt, đến lúc đó hãy hay."*

Độc Cô Bác gật đầu nói:*" Nghe nói các ngươi đã thông qua Dự tuyển chiến đấu, tiếp theo hẳn là Tấn cấp chiến đấu. Có cái loại quái vật như ngươi cầm đầu, các ngươi hẳn có thể lấy được những vị trí cao, nói không chừng liền có thể tiến vào vòng trong ngay."*

Đường Tam cười nói:*" Tại sao không phải quán quân? Ngươi đối với ta lại không có một điểm tin tưởng nào sao?"*

Độc Cô Bác nhún vai nói:*" Điều này không phải là vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng, trước thực lực tuyệt đối, tin tưởng có tác dụng gì? Các ngươi có thể tiến vào vòng thứ ba, đã là thành tích không tồi rồi. Quán quân của lần đại chiến này vốn không cần suy nghĩ nữa."*

Nghe Độc Cô Bác nói như vậy, Đường Tam trong lòng vừa động, không nhịn được liền hỏi:*" Sao? Nói như vậy, ngươi biết được đội ngũ có thực lực đặc*

biệt mạnh mẽ?"

Độc Cô Bác thở dài nói:*" Tại sao thế lực của Vũ Hồn điện tại đại lục lại khổng lồ như thế? Chính bởi vì bọn họ nắm giữ phần lớn hồn sư cao thủ trong tay, ngoại trừ thất đại gia tộc ra, cơ hồ tất cả những hồn sư cường đại đều thuộc về Vũ hồn điện. Không ở đâu có thể có nhiều tư liệu về hồn sư và điều kiện để hồn sư tu luyện bằng Vũ hồn điện. Dưới sự bồi dưỡng cẩn thận của Vũ hồn điện, mỗi đời đều xuất hiện một nhóm hồn sư tinh anh. Lần này cũng không phải ngoại lệ, ta nghe nói Vũ hồn điện mới đào tạo ra mấy người tiểu bối tài năng tuyệt cao, ngay cả Giáo Hoàng cũng gọi bọn họ là Hoàng Kim Nhất Đại của Vũ hồn điện, là chúa tể tương lai. Mà lần này đại biểu của Vũ hồn điện tham gia Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến chính là do mấy người này cầm đầu. Bọn họ đều mới hơn hai mươi tuổi, thực lực mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Vũ hồn điện tạo cho bọn họ điều kiện tu luyện cùng với rất nhiều sự trợ giúp, những cao cấp hồn sư học viện bình thường khác sao có thể so sánh được. Cho dù là ngươi cũng không thể so sánh được. Ngươi dù sao cũng còn quá nhỏ, có lẽ qua mười năm nữa thì ngươi sẽ đuổi được bọn họ bây giờ."*

Độc Cô Bác chính là Phong Hào đấu la, tự nhiên sẽ không nói khoa trương làm gì, nghe hắn nói như vậy, tâm tình của Đường Tam nhất thời ngưng trọng hơn vài phần.

" Nói như vậy, Vũ hồn điện với lần đại chiến này là quyết tâm giành được quán quân?"

Độc Cô Bác gật đầu nói:*" Ngươi có biết lần Tinh anh cao cấp học viện toàn đại lục đại chiến, quán quân cuối cùng sẽ được thưởng cho cái gì không?"*

Đường Tam lắc đầu mờ mịt.

Độc Cô Bác hừ lạnh một tiếng,*" Vốn Vũ hồn điện định chuẩn bị trực tiếp cấp mấy đồ vật này cho mấy người Hoàng Kim Nhất Đại, nhưng đã bị trưởng lão của Vũ hồn điện phản đối, bởi vậy Giáo Hoàng đã thay đổi phương pháp, quyết định cho bọn họ một lần tiến hành duyệt lịch, chính là đại chiến lần này. Cái vốn định cho bọn hắn thì Vũ hồn điện chuyển thành giải thưởng giành cho quán quân, ngươi xem, bọn họ có phải bắt buộc hay không?"*

" Cuối cùng đó là cái gì?" Đường Tam tò mò hỏi.

Độc Cô Bác thần bí nói:*" Đối với một hồn sư mà nói, cái gì là trân quý nhất?"*

Đường Tam trong lòng cả kinh, *" Chẳng lẽ là một khối hồn cốt?"*

Độc Cô Bác lắc đầu nói:*" Không, không phải là một khối mà là ba khối."*

" Cái gì?" Đường Tam kinh hãi thất sắc, ba khối hồn cốt? Như vậy là cái khái niệm gì? Loại hồn cốt này, đối với hồn sư mà nói, tương đương với sự tồn tại của thần khí. Một khối hồn cốt bất kỳ cũng có thể mang đến cho hồn sư những lợi ích thật lớn. Ba khối hồn cốt, vốn không phải là thứ mà có thể dùng kim tiền để suy nghĩ được.

Độc Cô Bác nói:*" Ba khối hồn cốt này chính là do Vũ hồn điện lưu trữ, có được qua các đời trưởng lão lưu lại. Nếu Giáo Hoàng đã dám mang nó ra làm phần thưởng dành cho quán quân cuối cùng, thì sự tinh tưởng đối với đội viên tham gia là có thể tưởng tượng ra được. Bây giờ ngươi còn có tâm lý may mắn nữa không?"*

" Đương nhiên." Đường Tam không chút do dự nói,*" Nếu bọn họ đã mang ra rồi, thì không cần mang về nữa. Lão quái vật, ngươi có biết lần này những đội viên của Vũ hồn điện tham gia, cấp bậc như thế nào, vũ hồn là loại gì không?"*

------oOo------

Chương 269: Bát mạch Bách hải trở nên thông suốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Độc Cô Bác nhìn quang mang từ trong mắt Đường Tam đột nhiên phóng ra,

không khỏi sửng sốt một chút,*" Tiểu quái vật, ngươi nóng nảy quá đó, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu được những lời vừa rồi của ta sao? Hồn cốt này cũng không phải là cái ngươi có khả năng mơ ước."*

Đường Tam không nói gì, tai nghe mà như không nghe, mắt thấy mà như không thấy, tay phải giơ lên, lam quang nhàn nhạt từ lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện, dưới sự khống chế một cách chuẩn xác của hắn, một gốc cây Lam Ngân Thảo nhỏ bé từ trong lòng bàn tay chui ra, chỉ là hình dáng như một ngọn cỏ, nhìn qua cũng không có gì khác so với những ngọn Lam Ngân Thảo hoang dã khác. Vũ hồn xuất hiện cũng khiến cho hồn hoàn tự nhiên phủ bên ngoài cơ thể.

Vàng vàng tím đen, bốn cái hồn hoàn lặng yên xoay quanh thân, quang hoàn màu vàng sáng ngời rực rỡ, hồn hoàn màu tím quý khí bức người, còn hồn hoàn màu đen lại thâm thuý tựa như vực sâu vạn trượng, tràn ngập mị lực thu hút người khác.

" Ngươi...." Thân hình của Độc Cô Bác đứng vọt dậy, ánh mắt nhìn Đường Tam lập tức biến đổi, một cỗ khí thế sắc bén từ trong cơ thể hắn chợt phát ra, từ bốn phía đè ép đến Đường Tam.

Dưới tác dụng của áp lực bên ngoài, quang mang từ bốn cái hồn hoàn trên người Đường Tam bùng phát mạnh mẽ, duy có Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay vẫn nhẹ nhàng lắc lư, lay động như trước.

" Không, không có khả năng này." Độc Cô Bác dùng sức nhẹ nhàng đảo con mắt của mình, có chút kinh hoàng, cẩn thận nhìn cái hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười nói:*" Ngươi đã quên sao? Cái ta am hiểu nhất chính là biến cái không thể thành có thể, bây giờ thì ngươi đã hiểu tại sao ta có thể dám liều mạng cùng người của Vũ hồn điện hay chưa?"*

Độc Cô Bác hút sâu một ngụm khí, chậm rãi đè sự kinh sợ trong lòng mình xuống, nói ra một câu mà Đường Tam không bao giờ ngờ tới:*" Từ bỏ những trận chiến này đi, với tuổi của ngươi còn có thể tham gia những trận đấu về sau, tới khi đó, chắc chắn sẽ không còn ai là đối thủ chiến đội mà ngươi cầm*

đầu."

" Tại sao phải từ bỏ?" Đường Tam mở to hai mắt nhìn lão.

Độc Cô Bác trầm giọng nói:*" Nếu như thực lực của ngươi vẫn giống như trước, hoặc là đệ tứ hồn hoàn chỉ là ngàn năm cấp bậc, ta cũng không cần lo lắng cho ngươi. Nhưng bây giờ lại không giống như thế, việc đệ tứ hồn hoàn đã đạt tới cấp bậc vạn năm sẽ mang đến cho ngươi vô số phiền toái. Ngươi cho rằng Vũ hồn điện sẽ không chú ý tới ngươi hay sao? Nếu ngươi là Vũ hồn điện, gặp được một thiên tài như vậy, vậy sẽ làm thế nào? Chỉ có thể có hai con đường, thu phục hoặc là huỷ diệt. Nếu như ta đoán không nhầm, bây giờ tư liệu về ngươi đã nằm trên bàn của ít nhất một gã Bạch Kim chủ giáo. Vũ hồn điện sẽ không xuống tay sau lưng với ngươi, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng những trận đấu này, khiến cho ngươi trong trận đấu trên đài quang minh chính đại bị giết. Quy tắc trận đấu với vũ hồn mà nói, bất quá chỉ có thể là trò chơi mà thôi."*

Đường Tam cười khổ nói:*" Nói như vậy, ngươi vẫn không có cách nào sao?"*

Độc Cô Bác liếc mắt nhìn hắn thật sâu,*" Vũ hồn điện được xưng là hoàng kim đệ nhất là có ba người, cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ, cũng không biết hồn hoàn cùng hồn kỹ của bọn họ là như thế nào. Nhưng ta có thể nói cho ngươi một chút, trong ba người này, hồn lực thấp nhất là năm mươi mốt cấp, còn lại hai người là năm mươi hai cấp, cũng đều là hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Khi bọn họ đột phá năm mươi cấp, thu được hồn hoàn thứ năm cũng là lúc Giáo hoàng tự mình thưởng cho Vũ Hồn Tử Lục Huân Chương, cũng được ghi chép lại trong Vũ hồn điện. Những người khác tạo thành chiến đội với họ lần này, không có ai hồn lực dưới bốn mươi lăm cấp. Đây là tất cả những gì ta biết."*

Mặc dù Đường Tam vẫn biết là Vũ hồn điện rất cường đại, nhưng nghe đến đó hắn mới hiểu được tột cùng sự đáng sợ của Vũ hồn điện là như thế nào.

Năm mươi cấp. Hơn nữa lại là ba người năm mươi cấp.... còn lại toàn bộ đều ngoài bốn mươi lăm cấp. Điều này có ý nghĩa gì?

Đường Tam mặc dù với bản thân luôn tin tưởng mười phần, nhưng lúc này

hắn tựa như chứng kiến một đạo khe núi rất khó có thể vượt qua. Cấp bậc thấp nhất của đối phương so với cấp bậc cao nhất của bên mình có thể còn cao hơn, đối thủ như vậy thực sự có thể chiến thắng sao?

Nhìn vào ánh mắt mờ mịt của Đường Tam, Độc Cô Bác thở dài một tiếng, nói:*" Với tuổi của ngươi, cấp bậc bây giờ thậm chí còn kinh khủng hơn cả bọn hắn, càng huống chi ngươi còn có ngoại phụ hồn cốt, không nên suy nghĩ quá nhiều nữa, sẽ còn cơ hội khác, chỉ cần ngươi không đi phải con đường quanh co, rồi một ngày nào đó ngươi sẽ vượt xa bọn chúng."*

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười, có lẽ nguyên nhân bởi vì được Độc Cô Bác chỉ điểm khai giải nỗi lo trong lòng hắn, nên lúc này trong lòng hắn vô cùng thông suốt.

" Lão quái vật, không phải ngươi vừa mới nói qua sao? Đối với một gã hồn sư, niềm tin là cực kỳ quan trọng. Nếu thực sự lần này ta sợ hãi rút lui, vậy sự tin tưởng của ta sẽ bị đả kích không cách nào tưởng tượng được, cho dù thua thì sao chứ? Cho dù đánh không thắng bọn chúng, chẳng lẽ chúng ta lại không tự bảo vệ được sao? Chỉ có toàn lực ứng phó chiến đấu mới có thể biết được chênh lệch của hai bên, ta sẽ không bỏ cuộc đâu."

Nhìn Đường Tam, ánh mắt của Độc Cô Bác không tự chủ được dịu đi mấy phần,*" Quên đi, không nói với ngươi nữa. Ngươi đã khỏe lại, ta đi trước đây, thật lâu mới quay trở lại, ta còn chưa ăn cơm mà. Đi ăn đã."*

Nói xong, lục quang chợt lóe lên, thân ảnh cao lớn của Độc Cô Bác biến mất không tung tích.

Sự ấm áp lan tràn khắp cơ thể, Độc Cô Bác vội vàng trở về gặp mình đầu tiên tuyệt không phải bởi vì Tử Mẫu Đoạt Mệnh Truy Hồn Đảm, mà là sự quan tâm của hắn đối với mình, từ lúc ban đầu là mãnh liệt đề phòng tâm tư, đến bây giờ đã không còn chút phòng bị.

Tuổi tác của hai người mặc dù hơn kém nhau vài lần, nhưng từ trên người Độc Cô Bác, Đường Tam có thể cảm nhận được tình cảm cũng giống như Đại sư, thậm chí còn hơn là trong đó có vài phần tình nghĩa bằng hữu, hoặc như là anh em kết nghĩa.

Độc Cô Bác đi mất, việc đầu tiên của Đường Tam không phải là tu luyện, cũng không phải suy nghĩ, mà là ngủ.

Hai ngày hai đêm miên man suy nghĩ không dừng, đã làm cho tinh thần của hắn tiêu hao gần hết, không có thời gian nghỉ ngơi đủ, làm sao hắn có khả năng bắt đầu thí nghiệm những ý tưởng của mình đây? Cho nên, hắn không chút do dự lựa chọn việc ngủ, hơn nữa rất nhanh tiến vào giấc mộng đẹp.

Trong phòng của Bạch Kim chủ giáo là một màu vàng huy hoàng, diện tích hơn hai trăm thước vuông, trong phòng rộng rãi có bày biện các đồ vật trân quý.

Tát Lạp Tư đang ngồi trên một chiếc ghế lớn, điêu khắc có chút khoa trương hoa lệ, ở trước mặt hắn, có đang bày ra một phần văn kiện, là văn kiện từ Nặc Đinh thành gửi tới.

Không thể không nói, hiệu suất làm việc của Vũ hồn điện là rất cao, chỉ trong vòng thời gian không đầy một tháng, tựa như kim trong biển lớn, mà từ trong các tài liệu của Vũ hồn điện ở các thành thị tổng hợp lại, rồi ra được cái văn kiện này.

Tát Lạp Tư đã xem cái văn kiện này đến bảy lần, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không tin tưởng những gì mình thấy trước mắt lại là sự thật.

Bên trong văn kiện trước mặt hắn này là tư liệu về một gã hồn sư, tên của gã hồn sư này gọi là: Đường Tam.

Từ trong tư liệu kể ra, từ lần đầu tiên Đường Tam đến Vũ hồn điện đăng ký, xác nhận thân phận hồn sư, đến mỗi lần hắn lấy chứng nhận hồn sư cùng với mỗi lần hắn thu được hồn hoàn mới, tất cả đều có chi tiết tỉ mỉ.

Thu được hồn hoàn dạng gì, hồn lực cấp bao nhiêu, đây cũng không phải nguyên nhân trọng yếu khiến Tát Lạp Tư phải xem tư liệu đến bảy lần, cái khiến cho hắn phải nhìn đi nhìn lại nhiều như vậy, kỳ thực chỉ là nhìn một vài từ mà thôi, chính là số tuổi.

Mười bốn tuổi, chỉ mới mười bốn tuổi thôi, còn cách mười lăm tuổi mấy tháng nữa, vậy mà đã là Hồn tông hơn bốn mươi cấp. Hồn tông mười bốn tuổi, hơn nữa đệ tứ hồn hoàn của mình lại là vạn năm cấp bậc.

Vỗ vỗ lên trán mình một chút, Tát Lạp Tư thực sự không muốn tin tưởng đây là sự thật.

Đứng lên, Tát Lạp Tư đi tới kệ sách ở cạnh tường, dùng tay kéo một quyển sách trên giá sách lại phía sau, cùng với một loạt âm thanh dát dát kỳ quái vang lên, kệ sách chậm rãi hướng sang bên cạnh, lộ ra vách tường.

Trên tường có một tấm kim loại hình vuông, nhàn nhạt tản ra hồn lực ba động, rõ ràng tấm kim loại này là một khối hồn khí đạo, áp tay lên trên mặt, nhất thời một tầng hồng quang nhàn nhạt từ trên tấm kim loại tản mát ra, trong khoảnh khắc đã bao trùm cả bàn tay Tát Lạp Tư.

Lại một loạt âm thanh kỳ quái tiếp tục vang lên, tấm kim loại chậm rãi lùi vào bên trong tường, lộ ra một cái khoảng trống hình vuông, khoảng trống không lớn, chỉ khoảng một thước vuông mà thôi, bên trong chứa một tập văn kiện.

Tát Lạp Tư từ từ lật từng trang, rồi từ bên trong lấy ra một phần, tại bên trên văn kiện này có ghi hai chữ: Tuyệt mật.

Toàn bộ văn kiện chỉ có ba trang giấy, phân biệt là ba phần tư liệu, Tát Lạp Tư cẩn thận tra tìm trên tư liệu đó, rất nhanh liền tìm được cái hắn muốn tìm kiếm.

" Mười lăm tuổi, mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, trong ba bọn họ... người trẻ tuổi nhất cũng phải mười lăm tuổi mới đạt được bốn mươi cấp hồn lực."

Mạnh tay đóng tư liệu lại, phát ra bộp một tiếng, Tát Lạp Tư rất nhanh đóng cánh cửa bí mật lại, nhanh chóng bước lại vị trí ngồi của chính mình, tay lại cầm lấy tư liệu về Đường Tam, lần thứ tám cẩn thận nhìn lại con số kia.

" So với Hoàng Kim Nhất Đại còn muốn ít hơn một tuổi, Lam Ngân Thảo, phế vũ hồn? Thật sự là có ý tứ a. Cũng may mắn hắn chỉ là Lam Ngân Thảo,

nhưng tốc độ gia tăng hồn lực của Đường Tam này quả thực quá mức nhanh, Tiên thiên mãn hồn lực Lam Ngân Thảo, xem ra hắn là biến dị rồi."

Tát Lạp Tư hiển nhiên cũng không bị thái độ của Tuyết Dạ đại đế hôm trước làm ảnh hưởng, lấy một cây bút, hắn nhanh chóng viết một phong thư, bên trên phong thư có ghi năm chữ: Tuyệt mật, Giáo Hoàng mở.

Lặng yên chui vào trong rừng cây phía sau Sử Lai Khắc học viện, rất nhanh đi tới trên con đường quen thuộc, trên tay còn cầm theo một cái hộp gỗ, tốc độ của nàng rất nhanh, một đôi chân dài mỗi lần phát lực đều đẩy thân mình tiến về phía trước năm sáu thước, trong chốc lát đã đến bên ngoài mộc ốc.

Lặng lẽ chui vào trong mộc ốc, không đợi nàng kịp có động tác gì, một cây Lam Ngân Thảo cứng cỏi đã lặng yên quấn chặt lấy cái chân dài của nàng. Âm thanh trầm thấp từ trong bóng tối vang lên:*" Ai đó?"*

" Ca, là ta."

Cùng với âm thanh dễ nghe đó vang lên, Lam Ngân Thảo lặng yên lùi mất, Đường Tam đốt ngọn đèn trong mộc ốc lên.

Người đi tới đúng là Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đưa tay đặt làn thức ăn ở trên bàn, có chút lo lắng nhìn Đường Tam, nhưng nàng cũng không biết là có vấn đề gì.

Tình huống của Đường Tam suốt hai ngày nay người khác mặc dù không biết nhưng nàng mỗi ngày đều vội mang thức ăn đến cho Đường Tam, tất nhiên trong đáy mắt tràn ngập sự lo lắng.

Mấy lần hỏi Đại sư những Đại sư đều nói với nàng rằng, vấn đề của Đường Tam phải để hắn tự giải quyết thì mới rõ ràng được.

Ngay cả Đại sư cũng không ngờ tới tình cảnh của Đường Tam so với tưởng tượng của hắn còn nguy hiểm hơn nhiều.

Dưới ngọn đèn chiếu sáng, dung nhan của Tiểu Vũ càng thêm mỹ lệ, một đôi mắt to đen láy, hàng lông mi thật dài, còn có cả cặp đùi dài bắt đầu có chút nổi bật. Mặc dù nàng chỉ thường xuyên mặc đồng phục áo vải bình thường,

nhưng một cỗ mùi thơm tươi mới lại không ngừng từ trong cơ thể tỏa ra.

" Ca, ngươi hãy ăn một chút gì đi đã." Tiểu vũ mở lạp thức ăn, đem từng món ăn bên trong lần lượt lấy ra, bốn món rau một món canh, thêm cả mấy cái bánh bao, hết sức thịnh soạn, lúc này vẫn còn đang nóng hổi.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao nàng phải vội vã mang thức ăn đến như vậy.

Âu yếm nhìn Tiểu Vũ, Đường Tam kéo cái ghế qua bên cạnh ngồi xuống, không chút khách khí bắt đầu ăn. Hai ngày chẳng biết mùi vị thức ăn là gì, lúc này nút thắt trong tâm đã được khai mở, tự nhiên cảm thấy muốn ăn rất nhiều, như gió cuốn xử lý hết đám thức ăn trước mặt.

Nhìn Đường Tam ăn một cách thống khoái như vậy, Tiểu Vũ đầu tiên rất là sửng sốt, rất nhanh trên mặt hiện lên vài phần ý cười, hai người ở cùng nhau nhiều năm như vậy, tâm tình của Đường Tam biến hóa như vậy sao nàng có thể không nhìn ra? Mắt nhìn Đường Tam đã vượt qua thời điểm nguy hiểm, sự lo lắng gắn chặt trong lòng Tiểu Vũ cũng dần được buông lỏng.

" Ca, nói cho ngươi một tin tốt, hồn lực của ta đã đạt ba mươi chín cấp."

Đường Tam có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, một bên nhồm nhoàm nhai thức ăn trong miệng, một bên kinh hãi nói:*" Mau vậy sao, nói không chừng đợi khi đến Tổng quyết chiến, ngươi đã có thể đột phá cấp bốn mươi rồi. Cho dù không được, chỉ cần hồn lực tăng thêm một bậc, thực lực cũng được tăng cường vài phần."*

Tiểu Vũ mỉm cười, lắc đầu nói:*" Trong đại chiến lần này đạt đến bốn mươi cấp e rằng không có khả năng, dù sao còn phải đột phá bình cảnh nữa. Chỉ là hắn cũng không có nhiều khó khăn lắm đâu, ta sẽ cố gắng hết sức mà, ngươi cũng phải cố gắng nhiều a! Trận đấu ngày đó không thể trách ngươi được, dù sao chúng ta cùng bọn người Thái Long phối hợp vẫn còn yếu một chút, đợi đến Tổng quyết chiến, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta đồng thời xuất tràng, kết quả nhất định sẽ không giống với như bây giờ, mỗi người chúng ta đều sẽ trợ giúp được cho ngươi, mọi người cùng nhau luyện tập một chỗ lâu như vậy, đã qua nhiều lần rồi, quán quân cuối cùng nhất định là*

chúng ta."

Trong chốc lát, Đường Tam đã ăn đống thức ăn trước mặt không còn chút gì, nhìn Tiểu Vũ thu thập bát đĩa mà tự nhiên cảm thấy bình tĩnh lại, không biết tại sao, bây giờ hắn lại không muốn tu luyện một chút nào.

" Ca, chúng ta đã lâu rồi không có luận bàn. Đầu tiên ngươi nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chúng ta luận bàn một lát, thế nào? Không được dùng hồn kỹ cùng ám khí đó."

Nhìn bộ dáng như cười mà không cười của Tiểu Vũ, Đường Tam cười nói: *" Tưởng thắng được ta có đúng không? Nói rõ như vậy là được rồi, chỉ là cho dù không dùng hồn kỹ, ngươi bây giờ chắc gì đã đánh thắng được ta."*

Nếu không cho sử dụng hồn kỹ cùng ám khí, trước kia Đường Tam luận bàn cùng Tiểu Vũ thường xuyên bị nhận thất bại, nhu kỹ của nàng thực sự quá bá đạo, không thể áp sát được.

Một khi bị ném lên, đừng nói là cùng cấp bậc, cho dù là đối thủ cao hơn nàng một tầng cũng không có biện pháp gì, nói về năng lực chiến đấu tay chân, trong Sử Lai Khắc thất quái, Tiểu Vũ chắc chắn không thua Đường Tam, thậm chí còn trên cả Đái Mộc Bạch.

Tiểu Vũ cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn,*" Không tin, gần đây nhu kỹ của ta lại tiến bộ thêm một chút, chúng ta mới chỉ qua hơn nửa năm thời gian mà đấu tay đôi có thể đảo ngược như thế sao?"*

Đường Tam gật đầu nói:*" Cũng không khác lắm, gần nửa năm nay mọi người một mực diễn luyện lại chiến thuật."*

Ưu điểm của nhu kỹ Tiểu Vũ rất rõ ràng, nhưng nhược điểm cũng lộ rõ.

Đó là phải áp sát được người, mà đối mặt với một số hồn sư cường đại, một khi phóng thích vũ hồn thì vô cùng khó khăn để áp sát được, phải sử dụng Thuấn Di cùng vì như thế.

Chẳng hạn như Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ, bất kỳ lúc nào cũng có thể

đánh bật đối thủ ra xa người mình, nhu kỹ của Tiểu Vũ tự nhiên không có cách nào phát huy hiệu quả được.

Đối với điểm này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ từng cẩn thận nghiên cứu qua, nhưng tới giờ vẫn chưa có được biện pháp hoàn mỹ, mặc dù cũng có thể thông qua sự phối hợp của hai người để giải quyết, nhưng năng lực đơn chiến của Tiểu Vũ lại vẫn như trước, không thể tăng lên được.

" Đến đây đi, chúng ta bây giờ hãy thử xem, hãy cho ta xem năng lực chiến đấu cận chiến của ngươi tăng tới trình độ nào rồi." Đường Tam mỉm cười hướng đến Tiểu Vũ nói, hắn cũng không phải là người thường, mặc dù đã ăn không ít thức ăn, nhưng bây giờ hoạt động chân tay vài phần cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Hai người kéo ra bên ngoài, đối mặt với nhau, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, cùng mỉm cười.

" Ca, ta động thủ đây."

" Đến đây." Đường Tam cười cười, ngón tay hướng Tiểu Vũ ngoắc ngoắc.

Thực lực của mọi người đều tiến bộ, mà Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ của Đường Tam nương theo sự tăng dần của Huyền Thiên Công, dần dần đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, năng lực cận chiến của Tiểu Vũ mặc dù rất mạnh, nhưng chỉ cần không để cho nàng áp sát phát lực, vậy cho dù mạnh mẽ đến đâu nữa, cũng có tác dụng gì? Cho nên Đường Tam căn bản không nhận định mình sẽ thất bại.

Tiểu Vũ phát động, tốc độ của nàng quả thật rất nhanh, cũng không thấy nàng dùng chân phát lực, chỉ lắc mình một cái đã lập tức tới trước mặt Đường Tam rồi, mái tóc dài sau đầu quét ngang ra, che phủ một diện tích tầm nhìn lớn, hai tay đồng thời lộ ra, hướng đến cần cổ của Đường Tam.

Hai chân Đường Tam bước nhanh ba bước, thân thể lóe lên tựa hư ảo, thân trên đồng thời ngửa về phía sau, từ trong phạm vi khe hở công kích rất nhỏ, cực kỳ xảo diệu thoát ra ngoài, cũng không hề phản công lại, chân đạp Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ lùi nhanh về phía sau.

Tiểu Vũ tự nhiên sẽ không từ bỏ ý định, thân trên đột nhiên hạ xuống, chân đột nhiên nhanh chóng bước tiến về phía trước, thân trên có chút nhoáng lên một cái, Đường Tam chỉ cảm thấy mắt hoa lên một trận, trong nháy mắt như vậy, thân thể Tiểu Vũ tựa như trở nên hư ảo, phảng phất như có ba nàng đồng thời hiện ra.

Nếu như không phải đối với kỹ năng của Tiểu Vũ cực kỳ thấu triệt, Đường Tam thậm chí còn cho rằng nàng đã sử dụng hồn kỹ. Trên lý thuyết mà nói, đó cũng không phải thuộc về hồn kỹ của Tiểu Vũ, sở dĩ đồng thời xuất hiện ba đạo nhân ảnh, nguyên nhân bởi vì tốc độ của nàng.

Ngay khi ba đạo thân ảnh đồng thời hiện ra, tốc độ của Tiểu Vũ đột nhiên tăng lên tới một cảnh giới kinh khủng, mặc dù không thể so sánh với Thuấn Di, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mà áp sát Đường Tam, ba đạo thân ảnh hai giả một thật, vây Đường Tam ở giữa.

Mái tóc lại quét ngang ra.

" Thật nhanh a!" Đường Tam than thở một tiếng, nhưng bước chân bên dưới cũng không có ngừng lại, Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ nếu có thể dễ dàng bị phá như vậy, thì cũng không thể coi là tuyệt học của Đường Môn. Là năng lực để phụ trợ cho ám khí, khinh công luôn được Đường Môn cực kỳ trọng dụng.

Chỉ thấy thân thể Đường Tam cũng trở nên như hư ảo, cái bóng tựa như một người thực liên tiếp lóe ra vài lần, rõ ràng thấy hắn thoát khỏi từ phía bên trái, nhưng thực tế thân thể hắn lại ở bên phải rồi. Tình thế của Tiểu Vũ lại như trước, rơi vào khoảng không.

Dừng cước bộ lại, Tiểu Vũ tức giận nhìn Đường Tam, *" Chạy nhanh như vậy làm gì, ta sẽ không nấu cho ngươi ăn nữa."*

Đường Tam cười hắc hắc nói:*" Đánh không lại, chẳng lẽ không được chạy sao? Nếu có bản lĩnh, ngươi bắt ta đi a."*

Tiểu Vũ hừ một tiếng,*" Ta cần phải động chân động tay mới được."* Vừa nói, tay phải của nàng mang tóc mình bện lại.

" Ta đợi ngươi đến đây." Đường Tam trêu chọc nàng.

" Đến." Tiểu Vũ một tay nắm mái tóc đã bện của mình, thân trên hơi hướng về phía trước, trực tiếp hướng về Đường Tam lao tới, ngay khi Đường Tam chuẩn bị thi triển lại bài cũ, lại dùng Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ để né tránh, thì Tiểu Vũ đột nhiên xuất chiêu.

Mái tóc vốn được bện lại, đột nhiên bung ra, vốn dĩ thật dài trong nháy mắt liền biến thành một mảng mây đen, hướng thân thể Đường Tam bao phủ lại. Đường Tam tốc độ tuy nhanh nhưng tất cả thực sự làm cho hắn bất ngờ, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, theo phản xạ liền lùi về phía sau.

Mái tóc dài có thể nói chính là cái Tiểu Vũ dùng để kéo dài khoảng cách công kích, khi bện lại thì dài chừng một thước sáu, lúc này đột nhiên bung ra, chiều dài mái tóc chợt tăng đến hơn hai thước, khiến cho Đường Tam phán đoán khoảng cách xuất hiện sai lầm, càng trọng yếu hơn nữa là, vốn mái tóc chỉ như một cây roi, phạm vi công kích dù sao cũng có hạn, nhưng lúc này mái tóc bung ra, chẳng những biến đổi từ những sợi thành một tấm lưới, đồng thời cũng trong nháy mắt che khuất đi tầm mắt của Đường Tam.

Tốc độ của Tiểu Vũ so với tưởng tượng của Đường Tam còn nhanh hơn, nếu lúc này Đường Tam có thể chứng kiến ánh mắt của Tiểu Vũ, nhất định có thể thấy được quang mang giảo hoạt trong đó. Lần tấn công trước, căn bản là nàng không thi triển ra tốc độ cực hạn của mình, lúc này nếu như Chu Trúc Thanh ở đây, nhất định sẽ phát hiện, tốc độ của Tiểu Vũ không hề kém nàng một chút nào, nhiều nhất là so với nàng kém hơn vài phần linh động mà thôi.

Mái tóc đột nhiên chia làm năm sáu phần, phân biệt quấn vào cổ, hai tay, hai chân của Đường Tam. Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ của Đường Tam cùng chỉ có thể giúp hai chân hắn thoát ra thôi, còn lại hai cánh tay cùng với cổ cùng bị quấn chặt.

Đường Tam thầm kêu bất hảo, hai tay lập tức phản công, hướng đến mái tóc của Tiểu Vũ chộp tới, đồng thời thân thể liền nhảy lên, vừa vặn thoát khỏi cái chân dài của Tiểu Vũ vừa quét tới.

Nắm được mái tóc của Tiểu Vũ, Đường Tam đột nhiên có cảm giác quái dị, nhưng sợi tóc mang theo mùi thơm nhàn nhạt, truyền tới tay cảm giác rất mềm mại, quấn chặt tay hắn, khiến cho không thể rút lại được được, hơn nữa trên sợi tóc mơ hồ có một cỗ linh tính, linh hoạt tựa như có tính mạng.

Đột nhiên, đám tóc quấn quanh cổ cùng hai tay Đường Tam đột nhiên buông ra, rồi quấn tiếp lên hai cánh tay hắn, bất luận Đường Tam phát lực như thế nào, cũng không thể thoát khỏi mái tóc đen linh hoạt đó.

Tiểu Vũ cất tiếng cười duyên,*" Ca, lần này xem ngươi có thể chạy đi đâu nào."*

Đường Tam lúc này cũng đã ý thức được không ổn, vì tránh né cước của Tiểu Vũ mà thân thể hắn đã nhảy lên không trung, vốn định mượn nắm tóc trong tay để phát lực chuyển người sang một phương hướng khác, sợi tóc lại đột nhiên giữ lại, làm hắn không cách nào phát lực được, thân thể nhất thời bị treo ở trên không trung.

Bất luận là Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ thần kỳ cỡ nào, nhưng bắt buộc vẫn phải mượn lực từ mặt đất, mà giờ Đường Tam làm sao có thể mượn lực được đây?

Tiểu Vũ đá một cước vào bên hông hắn chỉ là hư chiêu, đồng thời khi thu hồi sợi tóc, thân thể nàng có chút hơi hạ xuống, trong nháy mắt sau thân thể chợt lao vọt lên, truy kích hướng Đường Tam ở trên không trung.

Cánh tay nhỏ bé mềm mại lại một lần nữa hướng đến cổ Đường Tam, dưới tình huống bất đắc dĩ, Đường Tam chỉ có thể dồn lực vào hai tay.

Nhưng hai cánh tay của Tiểu Vũ thì sao? Hai cánh tay mềm mại mang theo sự nhu nhược tựa không xương, bám theo cánh tay của Đường Tam, trong nháy mắt kéo dài, thuận lợi trườn lên cổ hắn, cả người cũng đã leo lên theo.

Đường Tam chỉ cảm thấy bên hông chật chội, chính là đã bị cặp chân dài của Tiểu Vũ mạnh mẽ quấn lấy, bất luận là cánh tay hay chân của Tiểu Vũ đều mang đến cho hắn cảm giác tràn ngập sự mềm dẻo, thậm chí so với thuộc tính của Lam Ngân Thảo của mình còn mạnh hơn vài phần,...nhưng cái đáng sợ nhất trên người Tiểu Vũ chính là mái tóc linh hoạt tựa như bình thường này.

Đường Tam phát lực một cái, lực đạo trên người phóng ra lập tức sẽ bị thân thể mềm mại của Tiểu Vũ có những rung động theo quy luật, dần giải trừ hết.

Nếu dùng võ công ở thế giới trước của Đường Tam mà hình dung, vậy lúc này thân thể Tiểu Vũ thi triển năng lực cực mạnh giống như là ' Bốn lạng đẩy ngàn cân', bất luận ngươi dùng sức mạnh cỡ nào, căn bản không cách nào đả thương được nàng. Ngay cả hay tay cùng với cổ của Đường Tam đã bị hai tay của Tiểu Vũ hoàn toàn kiềm chế, muốn tiến công cũng không làm cách nào được.

Nếu lúc này đối mặt với địch nhân, Đường Tam có thể dùng đầu của mình đánh tới, nhưng đây là đối với Tiểu Vũ thì hắn sao có thể làm vậy được, vạn nhất làm Tiểu Vũ bị thương thì làm sao bây giờ? Càng huống chi nếu Tiểu Vũ thực sự là địch nhân, ngay trong nháy mắt quấn quanh cổ hắn, Yêu Cung liền phát động, cũng không cho hắn cơ hội kịp phản kháng.

Nhưng Tiểu Vũ cũng không có phát động Yêu Cung, mái tóc đen sau lưng tung bay, quấn vòng quanh cổ và hai tay Đường Tam buộc chặt lấy, hai người cứ mặt đối mặt như vậy từ trên trời rơi xuống.

Chân đạp thẳng xuống mặt đất, Đường Tam cũng có chút không tin đây là sự thật, nhìn thấy Tiểu Vũ gần trong gang tấc, hơi thở thơm tho, không nhịn được im lặng không biết nói gì.

Đường Tam có thể dám chắc, chính mình tuyệt đối không có khinh thường năng lực cận chiến của Tiểu Vũ, ngay từ đầu hắn đã sử dụng Mê Tung Quỷ Ảnh Bộ, nhưng cuối cùng vẫn thất thủ, mấu chốt là ở mái tóc dài của Tiểu Vũ cùng với những biến hóa trên thân thể nàng.

Cận chiến của Tiểu Vũ rõ ràng càng trở nên mạnh mẽ, nhưng đó cũng không phải là do hồn hoàn gia phụ thêm cho nàng. Đường Tam cũng rất tò mò, đến tột cùng là nàng đã làm như thế nào.

" Ta thắng." Tiểu Vũ nhìn Đường Tam cười hì hì, hai chân quấn quanh hông hắn cũng không buông xuống, khoảng cách tiếp xúc rất gần, khiến hai người lúc đó có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau.

Nhìn Tiểu Vũ ở trước mặt gần như vậy, ánh mắt Đường Tam có chút đọng lại, trong cơ thể tựa như có một đoàn lửa thiêu đốt, hơi trở rõ ràng trở nên nặng nề hơn.

Tiểu Vũ rất nhanh phát hiện được biến hóa của Đường Tam, nét tươi cười trên khuôn mặt dần thu lại, đồng thời chăm chú nhìn hắn, hai tay đang buộc chặt tay hắn nhẹ nhàng động đậy, thả hai tay của Đường Tam ra, nhưng hai tay mình vẫn như trước ôm lấy cổ hắn. Kiều đồn (mông) nhỏ lúc này đang áp sát tại tiểu phúc (bụng dưới) của Đường Tam. Hô hấp của nàng cũng tương tự trở nên trầm trọng, thậm chí còn có thể nghe được cả âm thanh của tiếng tim mình đập.

Hai tay của Đường Tam không ý thức được liền ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, kéo nàng lại gần, cánh tay Tiểu Vũ cũng đồng thời dùng sức, một tia tình ái thơ ngây đang lan tràn dần ở trong lòng hai người.

" Oạp..." Một tiếng kêu to trong đêm đột nhiên vang lên phá vỡ sự yên lặng, Đường Tam trong đầu đột nhiên thanh tỉnh lại, tâm thần thu liễm lại.

Nàng là muội muội a, ta đây là làm gì vậy?

Ý thức được liền buông hai tay đang ôm ở bên hông nàng ra, Đường Tam có chút kinh hoàng nắm lấy bả vai Tiểu Vũ đang ở cao hơn đầu mình,*" Tiểu Vũ, ngươi làm như thế nào vậy? Năng lực cận chiến của ngươi tựa hồ được tăng cường hơn rất nhiều."* Vào lúc này, điều Đường Tam có thể làm chính là nói lái sang chuyện khác, chỉ có vậy mới có thể làm giảm bớt vài phần sự xấu hổ trong nội tâm hắn.

" Ừ..." Cảm nhận được tâm tình lạnh dần đi của Đường Tam, Tiểu Vũ cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng nàng vẫn như trước không muốn thoát ly sự tiếp xúc với Đường Tam, hai chân mặc dù từ trên người Đường Tam buông xuống, nhưng hai tay vẫn ôm ở cổ Đường Tam như trước, đưa thân thể mình đi lại tới gần, đầu tựa ở trên vai Đường Tam, trên mặt tự nhiên toát ra nét cười nhàn nhạt.

Đường Tam muốn đẩy Tiểu Vũ ra, nhưng lại có chút không đành lòng, Tiểu Vũ mở miệng trước,*" Ca, ngươi có biết tại sao năng lực cận chiến của ta*

được tăng cường thế không?"

Đường Tam mờ mịt lắc đầu, hắn mặc dù thông minh, nhưng giờ đã có chút mất đi năng lực tự trả lời.

Tiểu Vũ nói:*" Ta vẫn biết điểm yếu trong kỹ năng của mình, nhưng tại không lâu trước ta đã ngộ ra cái Nhu trong Nhu Kỹ. Hồn kỹ không nhất định phải là do Hồn hoàn gia phụ, cường giả chân chính thì tự thân phải có rất nhiều những năng lực không phải hồn kỹ. Tựa như Tử Cực Ma Đồng của ngươi đánh vào tinh thần, cũng không phải như vậy sao? Bản thân chúng ta đều có rất nhiều tiềm lực, có thể phát hiện ra một loại hồn kỹ, sáng tạo ra hồn kỹ của chính mình, thì lĩnh ngộ so với hồn hoàn mang lại thậm chí còn sâu hơn, cũng càng thực dụng hơn."*

Nghe Tiểu Vũ nói xong, Đường Tam không nhịn được sửng sốt một chút, cũng quên cả việc đẩy Tiểu Vũ ra, liền lập tức lâm vào trong suy tư. Tiểu Vũ có thể nói là đã vì hắn mở ra một cánh cửa lớn. Nếu như nói Độc Cô Bác lúc trước đề tỉnh hắn khiến hắn tưởng tượng ra sự phát triển kỹ năng của mình trong tương lại một cách đại khái, vậy Tiểu Vũ đã giúp hắn xóa hết những mơ hồ trước mắt đi, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Tiểu Vũ vẫn tựa ở trên vai Đường Tam,*" Còn có khi chúng ta sử dụng hồn kỹ, cũng có thể tinh tế biến ảo một chút, để hồn kỹ tự thân phối hợp lẫn nhau, cùng phối hợp với hồn kỹ đồng bọn, mặc dù không phải là vũ hồn dung hợp kỹ nhưng phát huy tác dụng chắc chắn sẽ mạnh hơn một hai cấp."*

Đường Tam kinh ngạc nói:*" Ngươi từ bao giờ lại thông thạo như vậy, đây cũng chính là cái ta định nói với mọi người. Chúng ta phối hợp hồn kỹ còn có thể tiếp tục tăng mạnh, nhất là phối hợp hồn kỹ của bản thân mình. Ngươi bây giờ có ba hồn kỹ, ta cho rằng phương thức phối hợp tốt nhất chính là Mỵ Hoặc, Thuấn Di, Yêu Cung. Mị Hoặc để giằng co với đối thủ, Thuấn Di để trong nháy mắt áp sát, cuối cùng là bộc phát uy lực của Yêu Cung, cứ như thế, chắc chắn là có thể phát huy lực chiến đấu lớn nhất. Chỉ cần đối thủ hơi có chút khinh thường, vậy sẽ không còn lực hoàn thủ nữa."*

Buông hai tay đang ôm cổ Đường Tam ra, Tiểu Vũ chủ động rời khỏi hắn, dưới ánh trăng chiếu rọi, nàng hướng đến Đường Tam mỉm cười,*" Nếu như*

ngươi đã nghĩ thông suốt, ta đây cũng yên tâm rồi. Ca, ta tin tưởng ngươi nhất định ngươi sẽ là hồn sư cường đại nhất. Không quấy rầy ngươi nữa, ta đi đây."

Nói xong, nàng đi vào mộc ốc, bắt đầu thu thập đồ đạc cho vào hạp thức ăn, chuẩn bị rời đi.

" Chờ một chút." Đường Tam gọi Tiểu Vũ lại, vài bước đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng cẩn thận cầm lấy mái tóc đã chạm đất của nàng.

" Ta giúp ngươi buộc tóc lại đã, sau đó ngươi hãy đi."

Một mảng đỏ ửng từ má lan đến tận trán, hạ tay để hạp thức ăn xuống, khe khẽ cúi đầu.

Mái tóc dài hai thước, nó cũng rất mềm mại, vốn không cần tốn nhiều sức là có thể buộc lại, nhưng Đường Tam lại tốn đến nửa canh giờ. Cùng so sánh với một lần trước, lần này hắn hơi hơi phát hiện ra cách buộc tóc cho đẹp rồi, cảm nhận sự mềm mại và ấm áp trong tay, tâm tư của hắn chợt thông suốt hơn rất nhiều.

Tiểu Vũ đi về, Đường Tam không có trở vào mộc ốc mà lại tiến vào rừng, ở trong phiến rừng này thong dong đi dạo. Lấy mộc ốc làm trung tâm, không ngừng bước đi, nếu cẩn thận quan sát là có thể phát hiện mỗi bước đi của hắn là vô cùng đều đặn, khoảng cách của mỗi bước đi cơ hồ đều bằng nhau.

Kỳ lạ hơn nữa là Đường Tam vẫn nhắm hai mắt của mình lại, mắt không cần nhìn nhưng hắn thủy chung cũng không va vào cây cối, tuân theo một quỹ tích chính xác, chậm rãi bước đi.

Quang mang màu trắng nhàn nhạt bắt đầu từ trên người hắn xuất hiện, những chỗ hắn đi qua, những cây Lam Ngân Thảo trên mặt đất đều xuất hiện sinh cơ, nhẹ nhàng lay động.

Cứ như vậy, Đường Tam đi suốt một đêm, sau một đêm, khi hắn trở lại mộc ốc ngồi minh tường thì Lam Ngân Thảo khắp trong rừng cũng đều trở nên tươi tốt hơn trước vài phần.

Thời gian một tháng cũng không phải lâu lắm, trong thời gian một tháng này đối với Sử Lai Khắc thất quái không hề nhẹ nhàng. Đường Tam ở trong phòng bế quan hết mười ngày, sau mười ngày hắn liền trở lại cùng đồng bọn, bọn họ cùng nhau tiếp nhận sự huấn luyện ma quỷ của Đại sư.

Đại sư cho bọn hắn huấn luyện cũng không giống như trước, dựa theo như lời Đại sư nói, lần này kế hoạch huấn luyện tên là ' Kích phát tiềm lực'.

Cái gì là 'Kích phát tiềm lực'? Đại sư giải thích rất đơn giản, áp lực càng lớn thì động lực càng lớn, tiềm lực cũng càng dễ dàng phát ra.

Cho nên kế hoạch 'Kích phát tiềm lực' này chính là không ngừng chiến đấu. Sử Lai Khắc thất quái đối mặt với đối thủ không nhiều lắm, chỉ có một người, là Sát Lục Chi Giác Liễu Nhị Long.

Thực lực của Liễu Nhị Long trong học viện cũng không phải là người mạnh nhất, hồn lực còn thấp hơn Triệu Vô Cực cùng với Phất Lan Đức một chút.

Nhưng nói về năng lực thực chiến, Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức cũng không dám đối mặt với nàng. Phương thức công kích của nàng, tất cả đều là cái loại áp bức điên cuồng, tựa như núi lửa điên cuồng bùng phát, căn bản sẽ không để cho đối thủ cơ hội thở nào.

Trước khi Đường Tam từ trong mộc ốc về, sáu người Đái Mộc Bạch ở dưới sự công kích tựa cuồng phong vũ bão của Liểu Nhị Long, đều lâm vào thế hạ phong. Khi Đường Tam quay về thì cục diện cũng có thay đổi một chút, mặc dù không bị xem là đảo ngược tình thế, nhưng cũng không phải là quá khó nhìn.

" Thất vị nhất thể." Đường Tam hét lớn một tiếng, thân thể lùi nhanh về phía sau.

Lúc này hắn đã hoàn toàn không thể hít thở được, ngọn lửa khổng lồ hóa thành một con cự long khổng lồ tràn ngập khắp đất trời, dũng mãnh lao đến. Mặc dù hắn có thể miễn dịch với ngọn lửa, nhưng lực trùng kích cường đại ẩn dấu trong ngọn lửa này cũng không phải là cái hắn có thể đối phó.

------oOo------

Chương 270: Liễu Nhị Long bị lừa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Thời gian thi đấu tấn cấp tái sắp bắt đầu, chỉ còn có một ngày cuối cùng, mà ngày hôm nay cũng là lần cuối cùng Sử Lai Khắc Thất Quái tập huấn đối mặt Liễu Nhị Long.

Không chút do dự, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn hai người đồng thời theo hai sườn sáp nhập, mạnh mẽ che ở trước mặt Đường Tam.

Thân thể của Đái Mộc Bạch đã muốn bành trướng đến cực hạn, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng cùng Bạch Hổ Kim Cương Biến đồng thời sử dụng. Mà Mã Hồng Tuấn trên người bộc phát ra, lại còn là Dục Hỏa Phượng Hoàng cùng Phượng Dực Thiên Tường, thân thể mập mạp nhảy nhót giữa không trung, cùng Đái Mộc Bạch một trên một dưới, dưới trạng thái hồn lực toàn bộ khai hỏa, mạnh mẽ chặn đợt công kích này của Liễu Nhị Long, cho Đường Tam tranh thủ thời gian.

Cùng lúc đó, những người khác cũng không nhàn rỗi, ba đạo lưu quang đồng thời rực sáng, trong đó hai đạo quang mang dừng ở trên người Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn, khí tức phóng thích chính là phòng ngự, mà đạo quang mang còn lại là dừng ở trên người Tiểu Vũ, tăng trưởng chính là tốc độ. Người tung ra ba đạo lưu quang này, chính là Trữ Vinh Vinh. Cửu Bảo Ngọc Lưu Ly tháp trong tay ánh sáng lấp lánh, dưới tình huống tiết kiệm hồn lực nhất, thả ra phụ trợ tốt nhất.

Thân thể của Tiểu Vũ đã vọt lên cao, lao thẳng tới Liễu Nhị Long. Mà Liễu Nhị Long lại như là không thấy được nàng, hai tay vẫy ra, hai đạo Hỏa Long Kính tấn công đem Chu Trúc Thanh bên cạnh bức khai.

Mà đúng lúc này, một đạo thân ảnh cũng đã nhảy thật cao lên không trung,

một đôi cánh vô hình xuất hiện sau lưng hắn, chính là Đường Tam.

Sử dụng Phi Hành Ma Cô Tràng, thời gian phi hành cấp tốc trong một phút, làm hắn nhanh chóng bay lên trời cao.

Liễu nhị Long cơ hồ là theo bản năng hướng tới phương hướng của Đường Tam nhìn lại, mà nghênh đón nàng cũng là hai đạo quang mang màu tím. (Mắt Đ3 giờ bắn chưởng nhoay nhoáy >"< – *A Lá)*

Cho dù Liễu Nhị Long thân là hồn thánh, lại như trước bị tinh thần mãnh liệt đánh sâu vào run rẩy một chút, một cái hồn kỹ vừa mới chuẩn bị bùng nổ nhất thời bị chặn lại. Mà phía sau, Tiểu Vũ chỉ cách nàng còn trên năm thước.

Nhu cốt mị thỏ đệ nhị hồn kĩ Mị Hoặc, phát động.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Mị Hoặc của Tiểu Vũ đối với Liễu Nhị Long mà nói hiển nhiên là không có hiệu quả, với tinh thần lực của Liễu Nhị long ngược lại sẽ cắn trả tới chính mình. Nhưng hiện tại cũng không giống nhau. Tinh thần của Liễu Nhị Long bị Tử cực ma đồng của Đường Tam đánh sâu vào, đang trong lúc trở nên yếu ớt, Mị Hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ nhất thời phát huy ra tác dụng, khiến thời gian Liễu Nhị Long choáng váng gia tăng thêm hai giây.

Không chút nào tiếc kiệm hồn lực của mình, ngay lập tức, đệ tam hồn kĩ Thuấn Di của Tiểu Vũ phát động, thân thể chợt xuất hiện ở sau lưng Liễu Nhị long, tránh thoát khỏi công kích phát ra từ chính diện theo bản năng của sư mẫu, hai chân quấn lại bên hông Liễu Nhị Long, Yêu Cung phát động.

Hồn lực của Liễu Nhị Long thật sự quá mạnh mẻ, mặc dù Yêu Cung của Tiểu Vũ có thể khiến cho lực lượng của nàng trong nháy mắt tăng cường gấp đôi, nhưng vẫn là không đủ để đem Liễu Nhị Long đánh ngã sấp xuống. Mặc dù dưới trạng thái choáng váng, thân thể Liễu Nhị Long không có đứng vững vàng như trước, nhưng hồn lực trong cơ thể bùng nổ, đã muốn đem Tiểu Vũ chấn bay.

Chỉ có điều, sự mềm dẻo của thân thể Tiểu Vũ vô cùng cường hãn, cho dù lấy

hồn lực của Liễu Nhị Long, trong khoảng thời gian ngắn muốn đem nàng chấn bay ra cũng không dễ dàng như vậy. Đối mặt con gái nuôi của mình, quả thực Liễu Nhị Long lại không muốn đem hỏa diễm công kích của mình bùng nổ để tổn thương Tiễu Vũ.

Chỉ có chân chính tiếp cận qua, mới có thể cảm nhận được nhu kĩ lợi hại của Tiểu Vũ.

Phương thức công kích của nàng giống như là hủ cốt chi thư (xương bị ăn mòn, hơi khó hình dung – A Lá) bình thường, căn bản là sẽ không cho đối thủ cơ hội phản kích. Sau khi tiếp cận, trên phương diện sử dụng lực lượng, Sử Lai Khắc Thất Quái không ai có thể so với Tiểu Vũ. Lúc này nàng không thể đem Liễu Nhị Long ngã sấp xuống, nhưng không thể nghi ngờ cũng đủ để khiến Liễu Nhị Long mất đi sự linh hoạt vốn có.

Thân thể của Chu Trúc Thanh vốn đang lui ra phía sau chợt dừng lại. Thân thể mềm mại chợt lóe, đã hóa thân làm ba, chính là đệ tứ hồn kĩ của nàng, U Minh Ảnh phân thân. Ngay sau đó, đệ tam hồn hoàn trên người nàng cũng đồng thời sáng lên. Ba đạo thân ảnh đồng thời giơ lên cao lợi trảo, U Minh Trảm phát động.

U Minh Ảnh phân thân của Chu Trúc Thanh cũng không giống Tiểu Vũ bằng vào tốc độ huyễn hóa ra ảo ảnh, của nàng phân thân chỉ trong thời gian ngắn ngủi đều là có lực công kích.

Mà lúc này phối hợp đệ tam hồn kĩ U Minh Trảm bộc phát ra, không thể nghi ngờ liền tương đương với ba U Minh Trảm đồng thời tiến hành công kích hướng tới cùng một mục tiêu.

Đệ tứ hồn kĩ cùng đệ tam hồn kĩ phối hợp, không thể nghi ngờ làm lực công kích của nàng bội số tăng lên.

Đúng lúc này, Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch cũng đồng thời bạo phát.

Hai người vốn là đều thi triển hai cái hồn kĩ, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Kim Cương Biến đã đem hồn lực của Đái Mộc Bạch tăng cường tới trạng thái cường đại nhất, mà Phượng Hoàng Hỏa Diểm của mập mạp nhờ

vào Phượng trDực Thiên Tường cùng Dục Hỏa Phượng Hoàng tăng trưởng cũng đồng dạng tăng lên tới đỉnh.

Dưới tình huống như vậy, hai người nháy mắt chuyển thủ làm công. Lưu tinh màu trắng chói mắt từ trên trời giáng xuống, bắn ra hàng loạt vào Liễu Nhị Long. Thân thể của mập mạp dưới tác dụng của Phượng Dực Thiên Tường đã bay nhanh tới trước mặt Liễu Nhị Long.

Thân thể mềm mại của Tiểu Vũ lùi lại, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành. Mà ngay lúc nàng lùi lại chỉ trong nháy mắt, Đường Tam từ không trung phát động Chu Võng Thúc Phược (mạng nhện trói buộc – A Kí) vừa lúc dừng ở trên người Liễu Nhị Long.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, bốn chủ lực công kích trên người đồng thời nổi lên một tầng phấn hồng sáng rọi, hồn kĩ của bốn người phát động uy lực chỉ trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn. Mà ánh sáng của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tại giờ khắc này đã xảy ra biến hoá. Tổng cộng tám đạo hào quang chia nhau dừng ở trên người bốn người. Mỗi người đều thu được hỗ trợ của lưỡng đạo hào quang, đúng là hồn lực tăng lên cùng công kích tăng lên của Trữ Vinh Vinh.

Dưới tác dụng của kháng phấn phấn hồng tràng cùng hỗ trợ do Trữ Vinh Vinh không tiếc tiêu hao số lượng lớn hồn lực sử dụng, lúc này công kích của bốn người Đường Tam không thể nghi ngờ đã đạt tới trình độ cực hạn.

Oanh ----

Bộc phát đầu tiên, chính là Phượng Hoàng Khiếu Thiên của mập mạp, vừa lúc tiếp nhận không gian vặn vẹo do Mị Hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ lưu lại, sau khi hoàn thành chính xác hạn chế, một cột lửa thật lớn phóng lên cao, lực công kích hoàn toàn bùng nổ.

Công kích này đánh sâu vào khiến thân thể của Liễu Nhị Long chấn động, tuy rằng tính kháng hỏa của nàng rất cao, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của mập mạp lại có khí tức rất mạnh, đối một thân hỏa long mang thổ tức của nàng có tác dụng hạn chế rất lớn.

Mà ba đạo U Minh Trảm kia cùng giữa Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cũng rất chính xác không có lầm đánh sâu lên trên người Liễu Nhị Long.

Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam phát động, cho đến khi liên thủ công kích của bốn người hoàn thành, trong cả quá trình, lấy thực lực của Liễu Nhị Long thế nhưng không có thể xuất ra phản kháng gì. Hoàn toàn bị đánh phủ đầu, sau đó một thân kỹ năng của nàng bị hạn chế không thể phát huy ra.

"Mẹ nó, các ngươi mấy tiểu hỗn đãn này. *" (mịa nó, con gái đây sao – A Kí) Liễu Nhị Long chống đỡ Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cùng ba đạo U Minh Trảm rốt cục từ choáng váng tỉnh lại, cho dù là nàng, dưới tình huống như vậy không thể không tung ra kỹ năng phòng ngự cực mạnh của mình.*

Ngọn lửa khổng lồ rực rỡ từ trong cơ thể nàng mạnh mẽ tràn ra, Hỏa Long chân thân bùng phát.

Đúng lúc này, bên trong lòng đất dưới chân của Liễu Nhị Long, đột nhiên, vô số Lam Ngân thảo hết sức sắc sảo chợt bạo phát, trong phạm vi hình tròn đường kính một thước, Lam Ngân Thảo tạo thành nháy mắt bắt kịp thân thể của nàng, thời cơ Lam Ngân Thảo cứng rắn bạo phát vừa lúc Liễu Nhị Long bị Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ, U Minh Trảm cùng Phượng Hoàng Khiếu Thiên oanh kích, lực phòng ngự rớt xuống đến mức thấp nhất, trong nháy mắt đang chuyển động Hỏa Long Chân Thân.

Đệ tứ hồn kĩ của Đường Tam: Lam Ngân Tù Lung, phiên bản biến dị Lam Ngân Đột Thứ, phát động.

Đường Tam một mực chờ cơ hội này, mười ngày tiềm tu, làm cho hắn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, Lam Ngân Tù Lung đơn thể cũng không mạnh, nhưng lại dễ dàng khống chế, dưới tác dụng của đệ tứ hồn kĩ, Lam Ngân Thảo sẽ biến thành vô cùng cứng rắn, lợi dụng nguyên lý này, Đường Tam nghiên cứu ra Lam Ngân Đột Thứ trước mắt. Cùng Lam Ngân Tù Lung giống nhau, Lam Ngân Đột Thứ chỗ khủng bố của nó không phải là lực công kích, mà là tính bất ngờ. Cho dù là Liễu Nhị Long, lúc này cũng không tránh khỏi hoảng sợ.

Lực xuyên thứ mạnh mẻ đem Hỏa Long Chân Thân chưa hoàn thành biến

hóa của Liễu Nhị Long dừng lại, cùng lúc đó, một thanh tiểu chuy màu đen từ trên trời giáng xuống, vừa lúc dừng ở trên đầu Liễu Nhị long.

Cảm giác mê muội lan ra khắp toàn thân, Hỏa Long Chân Thân của Liễu Nhị Long mới sinh ra ảo ảnh đã bị mãnh liệt cắt đứt. Ngay sau đó, trong tai nàng truyền đến một trận tiếng động cơ quan kim loại.

Phanh ----

Liễu Nhị Long mặt xám mày tro rơi trên mặt đất, tuy rằng bằng vào kỹ năng phòng ngự vừa mới thi triển khi bắt đầu trận đấu cùng với hồn lực cường đại nên cũng không bị chân chính thương tổn, nhưng lúc này quần áo của nàng cũng đã tổn hại rất nhiều, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, trong lúc nhất thời cư nhiên không thể thi triển đệ tam hồn hoàn hồn kĩ.

Mà lúc này, nàng lại rõ ràng nhìn ra, Sử Lai Khắc Thất Quái bảy tiểu tử kia mỗi người trong tay đều nhiều hơn một cái hộp phương màu đen, đang cười dài nhìn mình, hiển nhiên, bọn họ cũng không có ý tứ thả ra, nhưng Liễu Nhị Long trên người vẫn không khỏi rùng cả mình.

Nàng như thế nào cũng không hiểu được, vì cái gì hôm nay tiểu quái vật này đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, cho dù ở ngày hôm qua, bọn họ cũng vẫn là bị chính mình sở ngược (dạng ngược đãi ấy – A Kí). Nhưng một trận chiến hôm nay, Liễu Nhị Long lại hoàn toàn không có phát huy ra thực lực bản thân.

*"*Tốt lắm, chấm dứt. Nhị Long, ngươi thua. *"Thanh âm thoáng cứng ngắc của Đại sư vang lên.*

Cơ quan giải trừ, Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời thu hồi Gia Cát Thần Nỏ của mình vào chỗ sâu bên trong tay phải. Làm ra vài động tác biểu thị chiến thắng, Trữ Vinh Vinh hưng phấn kêu lên.

Đúng vậy, bọn họ mặc dù có bảy người, nhưng bọn hắn quả thực chiến thắng, cũng hồn sư hơn bảy mươi cấp - Hồn thánh, với lực công kích khủng bố, sức bật mạnh mẽ vốn nổi tiếng là Sát Lục Chi Giác Liễu Nhị Long, bọn họ lại có thể nào không hưng phấn đây?

*"*Lão nương không phục.*" Liễu Nhị Long nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Đại sư, "*Ta như thế nào liền thua? Bọn chúng lại không có đã thương ta thật sự. Lại đánh tiếp, người thắng khẳng định là ta. Cho dù Gia Cát Thần Nỏ kia của bọn chúng cũng không nhất định có thể thật sự đã thương đến ta. *"*

*Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Liễu Nhị Long, Đại sư nâng tay giúp nàng sữa lại tóc hồng tán loạn, mỉm cười lắc đầu nói: "*Không, ngươi đã thua. Ngươi không phát hiện bọn họ đối với ngươi đã hạ thủ lưu tình sao? Mộc Bạch cùng Trúc Thanh vũ hồn dung hợp kĩ cũng không có sử dụng, ngoại phụ hồn cốt của Đường Tam vẫn còn giữ lại như cũ. "

------oOo------

Chương 271: Liễu Nhị Long bị lừa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

"Bọn họ nếu có thể đem hàng loạt hồn kĩ khác nhau thi triển cùng một lúc, thì sẽ tuyệt không phải là không thể đem hai đại cường thế kỹ năng này gia nhập trong đó. Ngươi thua là do sơ ý, lúc thời điểm Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam làm ngươi phát sinh mê muội, ngươi đã mất đi cơ hội. Tiểu tử kia căn bản không cho ngươi thời gian hoàn thủ. Các loại hạn chế kỹ năng không ngừng đánh lên trên người ngươi, ngươi có thể có biện pháp gì? Dù cho thực lực của ngươi cao hơn bọn chúng, cũng chịu không nổi đấu pháp cuồng oanh loạn tạc này của bọn chúng. Ngươi là bị bọn họ tính kế rồi. "

Liễu Nhị Long mạnh mẽ quay người lại, nhìn về phía Sử Lai Khắc Thất Quái đang hưng phấn chúc mừng chiến thắng: *"Được nha, mấy cái tiểu hỗn đản các ngươi, có phải hay không đã sớm tính kế lão nương?"*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói:*"Liễu lão sư, thực lực của ngài quá mạnh mẽ, nếu không như vậy, chúng ta như thế nào là đối thủ của ngài đây?"*

Liễu Nhị Long cả giận nói:*"Lão nương đáng lẽ vừa bắt đầu liền thi triển võ hồn chân thân, sau đó từ từ dạy dỗ các ngươi thật tốt. "*

"Vô dụng thôi. Kỹ năng cắt đứt của bọn chúng nhiều lắm, sẽ hoàn toàn không cho ngươi có cơ hội sử dụng ra võ hồn chân thân. Các kỹ năng khác của ngươi cũng không đủ sức đánh tan bọn chúng. Có hai phụ trợ hệ hồn sư, có thể nói trong bọn chúng, đã có hai đến ba người thực lực hoàn toàn ngoài cấp năm mươi. Phối hợp của mấy tiểu quái vật này cơ bản đã sắp hoàn thiện. Đổi lại, cho dù là Phất Lan Đức, kết quả cũng như vậy mà thôi. "

Vẻ mặt Đại sư hài lòng nhìn thấy bọn nhỏ trước mắt này, một tháng thời gian qua, bọn họ rõ ràng đang trưởng thành. Hơn nữa tốc độ trưởng thành so với hắn tưởng tượng còn muốn nhanh hơn. Không chỉ riêng Đường Tam, mà là mỗi người.

Lúc này, hồn lực của bảy người đều được Liễu Nhị Long trong thời gian này ép lên tới điểm giới hạn tăng lên cấp bậc tiếp theo, khoảng cách đã còn không xa.

Đại sư rất tự nhiên ôm bả vai của Liểu Nhị Long: *"Bảy tiểu quái vật này ít nhất từ ba ngày trước đã tính kế ngươi rồi. Lấy tổ hợp của bọn họ như vậy, ngươi mặc dù có thể chiến thắng bọn họ, nhưng muốn tàn bạo như mấy hôm trước cũng không dễ dàng. Bọn họ là ở kì địch dĩ nhược (trước mặt địch dùng nhu, mềm – A Kí), để cho ngươi lơ là sơ ý. Bàn về thực lực chân chính, bọn họ tất nhiên đánh không lại ngươi. Nhưng ở dưới tình huống kì địch dĩ nhược, ngươi lại không thể vừa bắt đầu thi triển hồn kỹ tiên phát chế nhân (trước khống chế người – A Kí) mạnh mẽ đối với bọn họ. Cho nên, mới có thất bại ngày hôm nay. "*

Liễu Nhị Long hung tợn nhìn Sử Lai Khắc Thất quái: *"Giỏi nha. Các ngươi bảy tiểu quái vật cũng dám tính kế ta. Các ngươi chết chắc rồi. Đến đây, tiếp tục luận bàn, hôm nay lão nương không đánh các ngươi không khóc, lão nương sẽ không gọi là Liễu Nhị Long. "*

"A!" Liễu Nhị Long còn chưa có tiến lên, Sử Lai Khắc Thất Quái đã bắt đầu kêu thảm thiết. Mọi người đưa ánh mắt xin viện trợ tới trên người Đại sư.

Đại Sư ngẩng đầu hướng trên bầu trời nhìn lại, thực bình thản nói:*"Chiến thuật của các ngươi tuy là không tồi, nhưng dù sao tính kế cũng là sư mẫu của các ngươi. Để cho nàng trút giận đi. Nhị Long, xuống tay nhẹ chút. "*

Sử Lại Khắc Thất Quái:*"..... "*

Mấy canh giờ kế tiếp, bên trong lớp dạy học Sử Lai Khắc học viện, đều có thể nghe rõ ràng được tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, tựa hồ rừng cây sau học viện đã biến thành một thế giới bi thảm.

Không may nhất phải nói tới bốn người Thái Long, vụ tính kế Liễu Nhị Long không có bọn họ, nhưng bị đánh cũng không thể thiếu phần của bọn họ.

Vòng tấn cấp tái của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cũng không náo nhiệt như vòng dự tuyển tái. Vì bảo vệ bí mật của hồn sư, cùng với lo lắng về an ninh, vòng tấn cấp tái không cho phép khán giả đến xem.

Vòng tấn cấp tái vẫn như trước lấy hai đại đế quốc làm khu vực thi đấu. Ba mươi chi đội ngũ thông qua dự tuyển tái tiến hành thi đấu phân tại từng đế quốc, đồng thời đã có ba đội ngũ trực tiếp tham gia tổng kết tái mà không phải tham gia tấn cấp tái.

Bên phía Thiên Đấu đế quốc, kể cả năm đội ngũ thi đấu dự tuyển tái bên trong khu vực Thiên Đấu thành, tổng cộng mười lăm đội ngũ đã hoàn thành quá trình báo danh, đang ở nơi tập trung vòng tấn cấp tái.

Số lượng đội ngũ giảm, nhưng có thể thông qua dự tuyển tái, lại vô hình chung đều là tinh anh của tinh anh.

Mười đội ngũ của năm vương quốc cùng công quốc thông qua dự tuyển tái còn đến sớm một chút, bọn họ cần làm quen với hoàn cảnh. Đồng thời, từng người bọn họ cũng đều là đại biểu cho vương quốc hoặc công quốc, được rất nhiều đãi ngộ mà đến đây.

Các nhóm nếu lấy được thành tích tốt, có khả năng được thưởng cho thậm chí còn phải so với đãi ngộ của Tuyết Đêm Đại Đế còn muốn lớn hơn.

Dù sao, các vương quốc cùng công quốc này khao khát có được nhân tài còn lớn hơn, ai không hy vọng trong tay mình có thể nắm giữ rất nhiều hồn sư cường đại đây?

Ở bên trong chiến tranh của Đấu La Đại Lục, hồn sư đã sớm trở thành nhân tố mang tính chất quyết định trên chiến trường.

Mà số lượng cao cấp hồn sư, cũng so sánh căn bản một phương thế lực. Cũng chính bởi vì vậy, địa vị của Võ Hồn điện mới cao như vậy, ngay cả hai đại đế quốc cũng không dám dễ dàng đắc tội. Biết rõ vương quốc cùng công quốc này đang âm thầm được Võ Hồn Điện ủng hộ, cũng chỉ giận mà không dám nói gì.

Hoàng gia thú liệp tràng, ở phía tây nam Thiên Đấu Thành ngoài năm mươi dặm, địa hình thú liệp tràng phong phú, diện tích rộng lớn, chính là chỗ hoàng thất công chức săn bắn, huấn luyện.

Vào ngày thường, là quyết không cho phép bình dân tiếp cận, do một vạn Hoàng gia kỵ sĩ đoàn phụ trách tuần tra, thủ vệ, đồng thời ở chỗ này tiến hành huấn luyện, mỗi ba tháng thay phiên một lần, luân phiên huấn luyện, bảo trì sức chiến đấu.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn coi như thực lực cực mạnh nắm giữ trong tay hoàng thất Thiên Đấu đế quốc.

Vì tránh cho phiền toái cùng xung đột không cần thiết, cũng vì tránh cho thực lực bị các đội khác quan sát, toàn bộ mười lăm đội ngũ cao cấp hồn sư học viện tiến vào tấn cấp được phân ra an bài chỗ nghĩ ngơi khác nhau.

Đối với tấn cấp tái, Hoàng thất Thiên Đấu đế quốc hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, vào lúc sáng sớm khi mọi người Sử Lai Khắc học viện đi vào nơi này, đầu tiên nhìn thấy chính là quy mô khổng lồ của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn Thiên Đấu đế quốc, người mặc Minh Quang Khải phát sáng màu bạc, loại áo giáp dày cứng này phòng ngự rất mạnh, ngay cả tọa kỵ của bọn họ cũng đều là trải qua lựa chọn cẩn thận, nhất định có được huyết

mạch của ma thú Thiên Hồn Mã. Bản thân loại ngựa này cũng không có năng lực công kích gì, nhưng tốc độ cực kì nhanh, hơn nữa sức chở thật lớn, lại thêm sự chịu đựng tốt, luôn luôn là lựa chọn tốt nhất cho kỵ binh.

Trên thân ngựa đồng dạng bao trùm áo giáp, cùng với sức nặng của kỵ sĩ và Minh Quang Khải, cũng không chút nào ảnh hưởng tới tốc độ của tuấn mã.

Một đội ngũ kỵ binh như vậy một khi phát động công kích, uy lực tất nhiên cực kỳ kinh người.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn vẫn do hoàng thất Thiên Đấu đế quốc tận lực tạo ra một đội ngũ tinh nhuệ, tổng số năm vạn người, trong đó trăm người đội trưởng đều là hồn sư. Đội quân này cũng là một chi cực kỳ tốn tiền, nhưng lực uy hiếp của nó cũng đồng dạng là thật lớn. Ít nhất, với danh nghĩa Thiên Đấu đế quốc, mấy đại vương quốc cùng công quốc dưới uy hiếp của nó tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Mời đưa ra giấy chứng nhận. " Mọi người Sử Lai Khắc học viện bị nhân viên hoàng gia kỵ sĩ đoàn bên ngoài ngăn cản. Cái gọi là giấy chứng nhận, chính là bằng chứng tham gia tấn cấp tái.

Phất Lan Đức đem giấy chứng nhận đưa cho đối phương, tên kỵ sĩ mặc áo giáp bạc, đầu đội dải mũ màu hồng lập tức hướng mọi người hành lễ.

"Hoan nghênh các vị hồn sư đến từ Sử Lai Khắc học viện. Ta là đội trưởng La Khắc Sâm của Thiên Đấu Hoàng gia kỵ sĩ đoàn đệ tam đại đội, xin mời theo ta." Nói xong, hắn cũng không lên ngựa, Sử Lai Khắc học viện một hàng hơn mười người đi giữa năm mươi tên Hoàng gia kỵ sĩ hộ vệ võ trang hạng nặng hướng vào bên trong liệp thú tràng.

Vượt qua một tòa núi nhỏ, trước mắt mọi người nhất thời hiện ra một mảng trống trải bao la. Một mảnh thảo nguyên rộng lớn, tầm nhìn phóng khoáng, tâm tình của kẻ khác cũng tùy theo buông lỏng, thoải mái nói không nên lời.

Trên thảo nguyên, quân doanh làm thành một mảng lớn hình tròn. La Khắc Sâm chỉ chỉ doanh địa: *"Vòng tấn cấp tái của toàn bộ đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái cử hành ngay tại trung tâm quân doanh. Có thể*

tuyệt đối cam đoan an toàn cùng riêng tư của các vị. "

Đường Tam trong lòng vừa động, thầm nghĩ, hoàng thất Thiên Đấu đế quốc coi như là không bõ công sức bỏ ra rồi. Vòng tấn cấp tái cử hành ở trung tâm quân doanh, Hoàng gia kỵ sĩ đoàn sẽ trở thành khán giả quan sát cuộc chiến, không thể nghi ngờ, quyết đấu của hồn sư đối Hoàng gia kỵ sĩ đoàn tất nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng tích cực nhất định, càng thêm kích phát quyết tâm cùng ý chí chiến đấu của bọn họ.

Mọi người Sử Lai Khắc học viện được đưa đến bên trong một quân doanh lớn, phân phối tổng cộng năm gian doanh trại cho bọn họ nghĩ ngơi. Doanh trại của quân đội tự nhiên không thể nói là xa hoa, nhưng thu dọn lại phi thường sạch sẽ, hiển nhiên là bọn họ đã sớm có chuẩn bị.

Trước khi tấn cấp tái chấm dứt, Sử Lai Khắc học viện một đoàn mười bốn người đều ở nơi này.

Tấn cấp tái đồng dạng là thi đấu vòng tròn, nhưng bởi vì số lượng đội ngũ giảm bớt rất nhiều, thời gian thi đấu cũng từ một tháng giảm xuống còn nửa tháng. Sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, sẽ tới biên giới của Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc cử hành tổng quyết tái cuối cùng.

La Khắc Sâm hướng Phất Lan Đức chào một cái đúng tiêu chuẩn nghi thức quân đội: *"Viện trưởng các hạ, thỉnh các vị sớm đi nghỉ ngơi. Tấn cấp tái ngày mai sẽ chính thức bắt đầu. Đến lúc đó, sẽ có người phụ trách dẫn dắt các người đi tới trước sân thi đấu. Tấn cấp tái không có nghi thức khai mạc, trực tiếp bắt đầu thi đấu. Thắng bại của trận đấu sẽ do những người phụ trách của đế quốc cùng Võ Hồn điện quyết định, sẽ vô cùng công bằng. "*

"Cám ơn La Khắc Sâm tướng quân." Phất Lan Đức mỉm cười hoàn lễ. La Khắc Sâm có chút được sủng ái mà lo sợ nói: *"Không dám, tại hạ cáo lui trước."* Có thể làm đội trưởng của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đệ tam đại đội, hắn tự nhiên cũng là một gã hồn sư. Nhưng hắn chỉ có bốn mươi bốn cấp mà thôi. Đối mặt một viện trưởng cao cấp hồn sư học viện, tự nhiên là tâm hồn kính nể.

Phất Lan Đức rất nhanh phân phối phòng cho mọi người, Liễu Nhị Long,

Tiểu Vũ chiếm một gian, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh chiếm một gian. Hắn cùng đại sư một gian. Còn thừa hai gian phân cho Đường Tam, Đái Mộc Bạch bọn nam đệ tử này.

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa mới dàn xếp tốt, nơi ở tạm thời này cũng nghênh đón hai vị khách nhân. Nếu nói Thất Bảo Lưu Ly tông chủ Trữ Phong Trí đến là nằm trong dự kiến của Đường Tam, nhưng người còn lại đi cùng Trữ Phong Trí thì hắn nghĩ không ra.

------oOo------

Chương 272: Liễu Nhị Long bị lừa (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Giữa năm doanh trại là một cái sân độc lập, Đường Tam mới vừa thả hành lý của mình xuống trong viện tử, hoạt động thân thể một chút thì liền thấy hai người kia đã đi tới.

"Trữ thúc thúc hảo, thái tử điện hạ, ngài như thế nào cũng đến đây?"

Cùng đi theo Trữ Phong Trí không phải ai khác, đúng là thái tử Thiên Đấu đế quốc, Tuyết Thanh Hà.

Tuyết Thanh Hà mặc một bộ phục sức quý tộc bình thường, trang phục cũng không có cái gì đặc biệt, cảm thấy giống như một gã quý tộc bình thường, nhất là đứng bên cạnh khí chất tao nhã của Trữ Phong Trí, như là làm nền, không khiến người khác chú ý.

Nếu không phải Đường Tam từng gặp qua hắn, tuyệt đối sẽ không cho rằng hắn có thân phận cao quý như vậy.

Tuyết Thanh Hà vẻ mặt ôn hòa đầy ý cười: *"Đường huynh đệ, nơi này ngươi không phải đã đến rồi sao, lần này may mắn cùng phụ hoàng đến xem vòng*

tấn cấp tái, thuận tiện đến thăm ngươi. Thế nào? Thích ứng nơi này chưa? Nếu không thoải mái, ta gọi người tới thay đổi chỗ cho các ngươi. "

Đường Tam vội vàng lắc đầu nói: *"Không cần phiền toái, nơi này được rồi. Cám ơn thái tử điện hạ quan tâm. "*

Tuyết Thanh Hà nhíu mày nói:*"Đường huynh đệ, ngươi không cần xưng hô ta là thái tử. Ta hơn ngươi vài tuổi, nếu ngươi không chê có thể kêu ta một tiếng Tuyết đại ca đi. Ta trực tiếp gọi tên ngươi, như thế được chứ?"*

Đối với Tuyết Thanh Hà, Đường Tam vẫn có vài phần cảm tình, cùng đệ đệ Tuyết Băng của hắn so sánh, hai người quả thực là một trời một vực. Tuyết Thanh Hà tuy rằng tuổi không lớn, nhưng lòng dạ cũng rất sâu sắc. Bất luận thế nào mà nói, ở mặt ngoài hắn làm cho người ta cảm giác cũng rất thoải mái.

Chẳng những không có nửa phần tự cao tự đại của thái tử, hơn nữa cảm thấy bình dị làm người khác dễ dàng gần gũi. Hắn tuy rằng rõ ràng có ý tứ thu hút Đường Tam, nhưng không có miễn cưỡng hắn.

"Được. Tuyết đại ca. Ta đây về sau cứ xưng hô với ngươi như vậy. Nhanh mời vào bên trong ngồi nào." Đường Tam vội vàng tiếp đón Tuyết Thanh Hà cùng Trữ Phong Trí dẫn hướng doanh trại.

Trữ Phong Trí mỉm cười lắc đầu nói: *"Chúng ta sẽ không ngồi, chỉ là đến thăm thôi. Vinh Vinh đâu? Một đoạn thời gian rồi không thấy nha đầu này, ta quả thật nhớ nó đấy. "*

"Phụ thân." Thanh âm của Trữ Vinh Vinh vang lên đúng lúc. Thân ảnh xinh đẹp từ trong doanh trại chạy ra: *"Sao ngươi lại tới đây?"* Lập tức nhào vào trong lòng Trữ Phong Trí, thần sắc của Trữ Vinh Vinh tràn đầy hưng phấn.

Lúc này, những người khác cũng đều từ trong phòng đi ra, Tuyết Thanh Hà khoa tay múa chân hướng Đường Tam một cái thủ thế chớ có lên tiếng, Đường Tam lập tức hiểu ý, biết hắn không muốn bại lộ thân phận của mình, tự nhiên cũng sẽ không giới thiệu.

Phất Lan Đức, Đại sư tiến lên chào đón: *"Trữ tông chủ, ngươi khỏe. "*

Trữ Phong Trí cười nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng. Chúng ta đi ngang qua, nghe nói các ngươi đã tới, liền thuận tiện đến thăm. Đồng thời còn có một cái yêu cầu quá đáng. "*

"A?Trữ tông chủ mời nói." Phất Lan Đức có chút kinh ngạc nhìn vị nhân vật hết sức quan trọng trong thất đại tông môn này, không rõ hắn có chuyện gì sẽ đến cầu mình.

Trữ Phong Trí nói: *"Vinh Vinh ở quý học viện được viện trưởng cùng các vị lão sư chiếu cố, chỉ điểm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, so với lúc ở trong tông mạnh không biết bao nhiêu. Xem ra, cơ chế đào tạo của Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông ta vẫn là có vấn đề rất lớn. Cho nên, ta nghĩ sau khi quý học viện khai giảng, đưa một ít đệ tử trẻ của tông môn đến Sử Lai Khắc học viện học tập, không biết có bất tiện hay không?"*

"Cái gì?" Phất Lan Đức nghĩ mình có nghe lầm hay không. Cùng Thất Bảo Ngọc Lưu Ly Tông so sánh.Địa vị của Sử Lai Khắc học viện kém quá xa, hắn không thể ngờ tới Trữ Phong Trí sẽ đưa ra một cái thỉnh cầu như vậy: *"Trữ tông chủ, điều này có không thích hợp sao? Học viện chúng ta làm sao có thể cùng sự giáo dục của quý tông so sánh đây?"*

Trữ Phong Trí cười nói: *"Không có gì là không thích hợp, Vinh Vinh không phải ví dụ tốt nhất sao? Ta có việc nói thẳng được rồi, ta đã quyết định để cho đệ tử tông môn đến quý học viện, chủ yếu là hướng về đại sư. Năng lực dạy dỗ đệ tử của Đại sư ta tin tưởng ở trên toàn đại lục chính là số một, tri thức của đại sư cả ta cũng phải than thở không thôi. "*

Phất Lan Đức lúc này mới giật mình, quả thật, trước kia đại sư tuy rằng nổi danh nhờ lý luận, nhưng ở giới hồn sư thanh danh càng chủ yếu là từ Tam Vị Nhất Thể tổ hợp của Hoàng Kim Thiết Tam Giác bọn họ.

Cũng từ thể hiện tài năng của Đường Tam, là người sáng suốt, Trữ Phong Trí tự nhiên hiểu được cái đó và đại sư có quan hệ mật thiết. Đại sư nếu có thể dạy ra một thiên tài, tự nhiên cũng có thể dạy ra người thứ hai, thứ ba, thậm chí nhiều hơn. Trữ Phong Trí không hổ danh là một trong ba tông chủ của

thượng tam tông (ba tông môn mạnh nhất trong bảy đại tông môn, ý là Hạo Thiên tông, Thất Bảo Lưu Ly tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc – A Lá), ánh mắt nhìn xa trông rộng khiến trong lòng Phất Lan Đức không khỏi âm thầm tán thưởng.

Đại sư thần sắc vừa động, muốn nói cái gì, lại thấy được ánh mắt có chút cầu khẩn của Phất Lan Đức, lời muốn nói nhất thời nuốt trở lại. Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông nếu có thể cùng Sử Lai Khắc học viện hợp tác, đối với tương lai phát triển của Sử Lai Khắc học viện có ý nghĩa rất lớn.

Có Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông ở sau lưng ủng hộ, Sử Lai Khắc học viện không thể nghi ngờ lập tức sẽ tăng lên danh tiếng trên đại lục.

Đại sư tuy rằng không muốn vì tục sự (chuyện phàm tục – A Kí) ràng buộc, nhưng lại nghĩ đến mấy năm nay Phất Lan Đức vì hắn cùng Liễu Nhị Long mà hết thảy nỗ lực, thật sự không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể cam chịu.

Trữ Phong Trí tựa hồ cũng không có nhìn ra vẻ mặt khó xử của Đại Sư, hướng Phất Lan Đức mỉm cười nói: *"Công việc hợp tác cụ thể chờ sau khi giải toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chấm dứt, ta sẽ cùng viện trưởng thương lượng. Vòng tấn cấp tái, là từng cá nhân bày ra thực lực trên vũ đài, cũng là cơ hội rèn luyện tốt nhất cho mấy đứa nhỏ. Ở nơi này, ta trước hết cầu chúc Sử Lai Khắc học viện có thể lấy được thành tích tốt. "*

Phất lan Đức vội vàng cám ơn không thôi.

Lúc này, Tuyết Thanh Hà ở một bên nói: *"Lão sư, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải đi. "*

Ánh mắt của Phất Lan Đức hướng Tuyết Thanh Hà: *"Còn chưa thỉnh giáo, vị này chính là?"*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói: *"Hắn là đệ tử của ta, tên là Tuyết Thanh Hà. "*

Tuyết Thanh Hà chủ động hướng Phất Lan Đức hành lễ nói: *"Ngài hảo, Phất Lan Đức viện trưởng."* Phất Lan Đức cũng là người sành sỏi, tuy rằng quần

áo của Tuyết Thanh Hà như thế nào bình thường, nhưng phần khí chất trên người hắn cũng không phải quý tộc bình thường có khả năng có được. Tuy vậy, hắn tự nhiên sẽ không đi vạch trần điều gì, chỉ là lập tức hoàn lễ, hướng Tuyết Thanh Hà mỉm cười gật đầu.

Trữ Vinh VInh có chút bất mãn nói: *"Phụ thân, các ngươi vừa mới tới đã đi a! Đáng tiếc, ta là phụ trợ hệ, vòng tấn cấp tái không thể lên vũ đài, nếu không, nhất định cho ngươi thấy thực lực bây giờ của ta. "*

Trữ Phong Trí ha hả cười nói: *"Không cần nhìn, chẳng lẽ đem ngươi cho Phất Lan Đức viện trưởng bọn họ ta còn có thể không yên tâm sao? Ngươi tiếp tục cố gắng, ngươi tương lai chính là hy vọng của tông môn chúng ta. Ta cùng các trưỡng lão trong tông môn đã thương lượng qua, chờ ngươi sau khi tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện, chính thức tuyên bố ngươi là người thừa kế môn chủ tiếp theo."*

Trữ Vinh Vinh thè lưỡi, hiển nhiên đối vị trí tông chủ của Thất Bảo Ngọc Lưu Ly tông không cảm thấy hứng thú mấy.

Trữ Thao Tao nghiêm mặt: *"Đây là trách nhiệm của ngươi không thể trốn tránh. Phụ thân ngươi chỉ có một mình ngươi, tông môn không truyền cho ngươi thì truyền cho ai đây? Ngươi cũng không được không hài lòng. Lấy tình huống thân thể của phụ thân bây giờ, muốn chống đở vài cái thập niên vẫn là không có vấn đề gì, vậy còn chưa đủ cho ngươi chơi sao?"*

Trữ Vinh Vinh bị phụ thân nhìn ra tâm sự, mặt cười nhất thời đỏ lên, nhưng trong nội tâm nàng không có vui sướng gì, theo bản năng, ánh mắt nhìn về một bên, dừng ở trên người Áo Tư Tạp cách đó không xa, song tự nhiên nảy sinh cảm giác không yên.

Tuy rằng nàng đã quyết định sau khi kết thúc giải thi đấu lần này đem quy củ của tông môn nói cho Áo Tư Tạp, nhưng cũng không biết vì cái gì, theo thời gian trôi qua, nàng phát hiện dũng khí trong lòng mình càng ngày càng ít.

Từ sau khi nàng đáp ứng cho Áo Tư Tạp một cái cơ hội, gần nửa năm qua, Áo Tư Tạp mỗi ngày đều liều mạng khổ luyện. Thiên phú của hắn cũng dần dần hiển lộ ra, bớt bát nháo đi nhiều, thực lực chân chính tăng lên.

Tốc độc tăng lên cực nhanh, ngay cả đại sư cũng thấy kinh ngạc. Đại sư nói qua, Áo Tư Tạp còn nhanh hơn Đường Tam, là người thứ hai bước vào cấp bốn mươi.

Làm một gã thực vật hệ hồn sư, tốc độ tăng lên của hắn dĩ nhiên so với Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn bọn họ còn muốn nhanh hơn, chỉ có thể nói rằng, cố gắng của hắn so với những người khác càng muốn nhiều hơn.

Trữ Phong Trí lại hướng Phất Lan Đức, Đại sư cáo từ.

"Đường Tam, tạm biệt. Ta chờ xem phong thái của ngươi ở vòng thăng cấp thi đấu." Tuyết Thanh Hà cũng hướng Đường Tam một cái chào hỏi, hai người lúc này mới cùng mọi người đi ra sân.

Trở lại bên trong doanh địa, Phất Lan Đức kéo qua Đường Tam:*"Tiểu Tam, vừa rồi người bên cạnh Trữ Phong Trí là ai? Có phải hay không hoàng tử của Thiên Đấu đế quốc?"*

Đường Tam trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, rừng càng già càng cay: *"Hắn là thái tử Thiên Đấu đế quốc. Trước kia ta từng gặp qua một lần. "*

Ánh mắt Phất Lan Đức khẽ nhúc nhích, nơi khóe miệng toát ra mỉm cười: *"Xem ra, từ lúc các ngươi thể hiện tài năng, Sử Lai Khắc học viện chúng ta thật sự được thơm lây a. "*

Vòng tấn cấp tái không giống dự tuyển tái có nhiều lôi đài đồng thời tiến hành, mà là chỉ có một sân đấu, đó chính là đại giáo tràng của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Tổng cộng mười lăm đội ngũ tham gia thăng cấp thi đấu, thay phiên tiến hành thi đấu mười bốn vòng tròn, mỗi ngày một vòng, mỗi ngày có một đội ngũ không cần thi đấu, tiến hành bảy lượt thi đấu, đều cùng tiến hành tại sân này.

Đại giáo tràng trải qua một lần cải tạo nữa, trung tâm vẽ ra một cái khu vực đường kính trăm mét, so với lôi đài dự tuyển tái, không gian nơi này rộng lớn hơn, cũng tự nhiên càng dễ dàng thi triển thực lực của mình hơn.

Phía Bắc đại giáo tràng, tạm thời dựng một tòa khách quý tịch (ghế ngồi, đại biểu – A Kí) nhìn ra hướng Nam, đồng thời cũng là trọng tài tịch. Khách quý lần này đến xem cuộc chiến cũng không nhiều như lần trước, thiếu rất nhiều quý tộc. Đưa mắt nhìn lại, khách quý tịch trừ bỏ hàng thứ nhất Tuyết Dạ đại dế, Trữ Phong Trí, Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư mấy người ra, ở ghế phía sau, người ngồi đều mặc trang phục võ tướng cùng một ít thuộc về tầng lớp cao cấp của Võ Hồn thánh điện Thiên Đấu thành.

------oOo------

Chương 273: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Kí

Biên tập: A Lá

Đoàn chiến dù sao tương đối hỗn loạn, rất nhiều sự tình cũng không dễ dàng thấy rõ, mà tại tấn cấp tái lại không như vậy. Mỗi một gã đệ tử đều muốn dưới ánh mắt chăm chú của bao người triển hiện thực lực của bản thân. Đây cũng là thời cơ đánh giá thực lực mạnh hay yếu của một gã hồn sư.

Bên cạnh đại thao trường, một vạn tên hoàng gia kỵ sỹ đem toàn bộ đại thao trường bao vây đến mức nước cũng không lọt qua nổi, khôi minh giáp lượng (mũ sáng giáp bóng – A Kí). Chiến sĩ hàng phía trước của Hoàng gia kỵ sĩ đoàn đứng trên mặt đất, còn lại hàng phía sau ngồi ngay ngắn trên lưng tọa kỵ của chính mình, tạo thành một vòng tròn thật lớn.

Phòng thủ nghiêm mật như vậy, có thể nói là rãnh nước nhỏ không chảy qua nổi. Đương nhiên, Đường Tam cũng đang nghĩ, mục đích của Tuyết Dạ đại dế, chính là muốn để cho những chiến sĩ tinh duệ nhất dưới tay mình, đến xem thực lực của tân hồn sư trẻ tuổi, mục đích là kích phát đấu chí của bọn họ.

Trong lúc đó, tại sân đấu ở vị trí trung ương do kỵ sĩ bao vây thành vòng tròn rộng xung quanh, mười lăm chi đội ngũ tham gia cũng đã đi tới hiện trường, cho dù là đội ngày hôm nay được miễn thi đấu cũng không ngoại lệ, bọn họ cũng phải nhìn rõ ràng thực lực của đối thủ.

Quy tắc trận đấu rất đơn giản, song phương lấy ra bảy đội viên tham gia, mỗi một đội viên lên tràng cũng phải chiến đấu đến khi bị đánh bại mới thôi, chiến thắng là đối mặt đối thủ kế tiếp, cho đến khi một bên bảy người toàn bộ bị thua mới thôi.

Buổi tối ngày hôm qua rút thăm đã trải qua tiến hành xong hết, Sử Lai Khắc học viện cũng không có bốc thăm trúng được miễn thi đấu tại vòng một. Đối thủ của bọn họ, là một cao cấp hồn sư học viện đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc, xuất chiến lượt thứ ba trong bảy trận đấu hôm nay.

Các phân khu đội ngũ khác nhau khi thông qua dự tuyển cũng được phân cùng một chỗ, Đường Tam tự nhiên thấy được đối thủ quen thuộc là bốn nguyên tố học viện. Mà khi bọn họ nhìn về phía Sử Lai Khắc học viện, thì có ánh mắt của mấy người đặc biệt rơi vào trên người của Đường Tam.

Trong đó có cả đội trưởng chiên đội Thần Phong học viện Phong Tiếu Thiên, huynh muội Hỏa Vô Song, Hỏa Vũ của Sí Hỏa học viện chiến đội.

Đội trưởng Thiên Thủy học viện Thủy Băng Nhi cùng với Đường Tam cũng không có gặp qua đội trưởng của Lôi Đình học viện, một gã vóc người bình thường, một thanh niên tướng mạo không có gì đặc biệt cả.

Đại sư gọi mọi người tới bên người mình, ánh mắt từ toàn bộ mười một gã đội viên Sử Lai Khắc chiến đội trên người đảo qua: *"Ta đọc danh sách thứ tự những người sẽ tham gia trận đấu. Tiểu Vũ, ngươi là người thứ nhất lên tràng, sau đó là Đường Tam, Đái Mộc Bạch. "*

Mọi người còn đang nghe, nhưng lời của đại sư đã kết thúc.

Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi: *"Đại sư, không phải được phái ra bảy người sao?"*

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: *"Chẳng lẽ. Ba người các ngươi không có nắm chắc kết thúc trận đấu sao?Đối thủ vòng tấn cấp mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh hơn so với bốn nguyên tố học viện. Một đối một, đúng là không cần phối hợp, dựa vào thực lực. "*

Một câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng lại lập tức khơi lên đấu chí của đám đệ tử Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ba người liếc nhau, từ trong mắt đối phương, bọn họ cũng thấy được niềm tin tất thắng.

Tuyết Dạ đại đế từ trên ghế khách quý khởi thân đứng dậy, thông qua hồn đạo khí cao giọng nói: *"Tấn cấp tái ngày hôm nay chính thức bắt đầu, trong mười bốn ngày kế tiếp. Hy vọng các học viện chiến đội dốc sức phát huy thực lực bản thân, thể hiện phong thái của một hồn sư. Bắt đầu. "*

Tiếng nói vừa dứt, tiếng hô ầm ĩ giống như trời long đất lỡ chỉnh tề vang lên: *"Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế. "*

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn nhấc cao kỵ thương trong tay, thanh âm khôi giáp vang vang hòa cùng tiếng hò hét vang dội của bọn họ, nhất thời dọa các hồn sư dự thi nhảy lên. Khí thế đại quốc biểu hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

Trận đấu đầu tiên đã bắt đầu rồi, xuất tràng đầu tiên, dĩ nhiên là Sí Hỏa học viện. Đối thủ của bọn họ, là một chi chiến đội tên là Pháp Bỉ Á học viện.

Người thứ nhất đại biểu Sí Hỏa học viện xuất tràng chính là đội trưởng Hỏa Vô Song, hiển nhiên, sư phụ của Sí Hỏa học viện và Đại sư suy nghĩ có chút giống nhau, chẳng những nắm được trận đấu đầu, lại còn có thể ưu tiên giành lấy điểm số cao.

Bài danh ở vòng cuối cùng tấn cấp tái, ngoại trừ tính theo số trận thắng thua, một vài yếu tố nhỏ trong khi thi đấu cũng rất quan trọng. Một khi xuất hiện hai đội bằng điểm, có thể dựa theo những yếu tố này mà tiến hành sắp xếp.

Đường Tam cũng không có đi chú ý trận đấu đang diễn ra trên sân, mà là đứng ở bên người Tiểu Vũ, thấp giọng hướng nàng nói: *"Đợi một chút trận đấu của chúng ta, muội là người thứ nhất xuất tràng. Một khi phát hiện bị đối*

thủ khắc chế, không nên miễn cưỡng bản thân, không thể bị thương, muội hiểu chứ?" Đường Tam vốn là muốn tự mình là người thứ nhất xuất tràng, nhưng lại không nghĩ tới đại sư chỉ định lại là Tiểu Vũ. Hắn không cách nào phản đối, chỉ đành dặn dò Tiểu Vũ vài câu.

Tiểu Vũ mỉm cười, nhéo nhéo tay của Đường Tam nói: *"Yên tâm đi. Năng lực một đối một của ta người còn lo lắng sao? Đánh không lại ta sẽ nhận thua là được."*

Đường Tam sờ sờ đầu của nàng: *"Cẩn thận mới có thể sử dụng được thuyền vạn năm (cái này chắc tục ngữ ca dao – A Lá), đối thủ của chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh, tuyệt không thể có chút khinh thường. "*

Trận đấu tiến hành rất nhanh, hồn sư trong lúc đó, một khi thực lực xuất hiện chênh lệch, thắng bại trong lúc đó thường thường chỉ trong nháy mắt, hồn kỹ của người nào càng mạnh, hồn lực cấp bậc càng cao, rất dễ dàng có thể chiến thắng đối thủ. Cái loại tình huốn sở hữu hồn cốt, dù sao cũng là cực kì ít.

Trong trận đấu một đối một, không có khả năng có vũ hồn dung hợp hồn kỹ tồn tại, hết thảy cũng dựa vào thực lực của bản thân.

Trận đấu đầu tiên, Hỏa Vô Song đánh bại liền ba đối thủ, đến khi hồn lực tiêu hao phạm vi lớn, lúc này mới thua trận.

Liên tục chiến đấu là không thể có thời gian nghỉ ngơi. Đây cũng là chỗ rất thú vị của vòng tấn cấp tái, không chỉ có khảo nghiệm thực lực của mỗi người trong đoàn đội, đồng thời chiến thuật an bài đội viên cũng thập phần trọng yếu. Hồn sư dù có cường thịnh trở lại, cũng rất khó có năng lực liên tiếp đánh bại đối thủ.

Dù sao, hồn kỹ cường thịnh trở lại, hồn lực cũng chỉ là có hạn.

Người thứ hai đại biểu Sí Hỏa học viện lên tràng chính là Hỏa Vũ, nhìn qua thần sắc của nàng như lúc tham gia dự tuyển trầm ổn hơn vài phần, tay chuyển động rất có khí phách lôi đình vạn quân chi thế, tuy là một nữ hài tử, nhưng trong mỗi một hồi chiến đấu đều gây áp lực thật lớn cho đối thủ. Nhìn bộ dáng của nàng, căn bản là không giống như thi đấu, ngược lại như là liều

mạng thì đúng hơn.

Dựa vào ưu thế khống chế hệ hồn sư, Hỏa Vũ dĩ nhiên liền đánh bại bốn người, cùng Hỏa Vô Song huynh muội hai người trực tiếp đem Pháp Bỉ Á chiến đội đánh tan.

Lúc Hỏa Vũ từ trận đấu giữa sân đi trở về, bởi vì đại lượng hồn lực tiêu hao, thể lực của nàng đã có chút chống đở không nổi rồi, nhưng trên mặt cười tái nhợt vẫn như trước tràn ngập hết ý hãnh diện, ánh mắt không một chút nào tị húy nhìn chăm chú hướng Đường Tam, hơn nữa vươn ngón trỏ, điểm điểm hắn. (chỉ chỉ hắn – A Kí)

Đối mặt khiêu khích của Hỏa Vũ, Đường Tam chỉ là nhíu đầu mày (cau mày giữa hai hàng lông mi – A Kí), cũng không có tỏ vẻ gì.

Không ít vương quốc khác, hồn sư của công quốc cũng bởi vì một ngón tay Hỏa Vũ này mà chú ý tới tồn tại của hắn.

Hỏa Vũ quả thật đã trở nên mạnh mẽ hơn, mặc dù đã trôi qua một tháng, nhưng áp lực trên người nàng rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, lực bạo phát càng cực kỳ kinh người. Xem ra, trong một thời gian một tháng vừa rồi, nàng quả thật rất chịu khó.

Pháp Bỉ Á học viện chiến đội tại trong toàn bộ mười lăm chi đội ngũ tham gia, căn bản một trong mấy người chính là thực lực kém cõi nhất, nhưng Sí Hỏa học viện phái ra hai người dễ dàng đưa bọn họ đánh tan, tạo được danh tiếng lớn trong đông đảo học viện tham gia.

Trận đấu thứ hai tiến hành là hai chi học viện mà Đường Tam cũng không biết rõ, nhưng là trong một học viện hắn không biết một chút nào lại thấy được một người quen.

Một thân giáo phục đơn giản buộc vòng quanh vóc người hoàn mỹ, vững chắc, xà trượng thon dài nắm trong tay. Đúng là cháu gái của cái thế long xà, lúc đầu từng bị Đường Tam đoạt đi đệ tam hồn hoàn Mạnh Y Nhiên.

Mạnh Y Nhiên là phó đội trưởng của Dị Thú học viện chiến đội xuất hiện

trong sân đấu, hăng hái phát ra khí thế.

Là khí hồn sư thứ nhất xuất tràng, nàng đem ưu thế của khí hồn sư hoàn toàn triển hiện ra.

Mặc dù lực bạo phát của khí hồn sư không bằng thú hồn sư, nhưng là, khí hồn sư thắng ở chỗ chiến đấu lực dài hơn, dựa vào kịch độc trên xà trượng cùng công kích thủ đoạn đa dạng mà sắc bén của nàng, dĩ nhiên cũng liền đánh bại ba người.

Làm Đường Tam dở khóc dở cười chính là, Mạnh Y Nhiên từ giữa sân trận đấu lúc đi xuống, ánh mắt dĩ nhiên cũng rơi vào hết trên người hắn, đồng trời cũng học bộ dáng của Hỏa Vũ đưa tay điểm điểm hắn.

Nguyên lai, tại lúc Hỏa Vũ tay chỉ Đường Tam, Mạnh Y Nhiên cũng phát hiện ra tồn tại của hắn, cái này chẳng những là hướng hắn thị uy, cũng là hướng hắn khiêu chiến đây.

Cảm thụ nhìu ánh mắt khác thường của đông đảo đệ tử hồn sư nhìn về mình, Đường Tam không khỏi hết sức bất đắc dĩ. Ngay cả Áo Tư Tạp cũng nhịn không được ở một bên cười trộm nói: *"Tiểu Tam, nhìn bộ dáng của ngươi thật sự là đắc tội không ít mỹ nữ a. Nếu như cả Thủy Băng Nhi của Thiên Thủy học viện, có lẽ không ít người muốn biến ngươi trở thành địch nhân. Ngươi nói xem, các học viện đệ tử khác có hay không cho là ngươi đối với các nàng hai người bội tình bạc nghĩa, kết quả là biến yêu thành hận đây?"*

Đường Tam tức giận trừng mắt Áo Tư Tạp một cái: *"Tiểu Áo, ta cảm thấy, cho ngươi lên tràng thi đấu dường như thích hợp, có muốn hay không ta hướng sư phụ đề nghị một chút?"*

*"Ách... "*Áo Tư Tạp vội vàng cùng cười: *"Tiểu Tam, chúng ta chính là hảo huynh đệ a! Ca ca là phụ trợ hệ hồn sư, cái loại nhiệm vụ giúp đỡ tấn cấp này, chính là giao cho các ngươi tương đối tốt hơn. Ngươi cũng không hy vọng chúng ta Sử Lai Khắc học viện bởi vì ta mà mất mặt sao. "*

Trong lúc nói chuyện, trận đấu trên tràng đã xuất hiện một chút chuyện xấu, Dị Thú học viện mặc dù do Mạnh Y nhiên chiến thắng hết ba gã đối thủ.

Nhưng bọn hắn học viện đệ tử khác không mạnh mẽ giống như Mạnh y Nhiên, bị đối thủ phản kháng xuyên qua bốn người, trận đấu cuối cùng đánh tới tràng thứ mười mới quyết phân thắng bại, Dị Thú học viện suýt nữa đánh bại đối thủ.

Từ trong hai tràng thi đấu trước, Đường Tam đã nhìn ra, học viện tới từ vương quốc và công quốc, quả thật toàn thể trên thực lực cùng năm nguyên tố học viện so sánh là có chênh lệnh nhất định.

Trong ba học viện đã xuất tràng, nhiều nhất cũng chỉ có một gã hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp, còn lại cũng chỉ là nhiều ba mươi cấp tồn tại mà thôi. Nghĩ Mạnh Y Nhiên, trình độ hồn lực bây giờ cũng chỉ bất quá vào khoảng ba mươi bảy cấp.

Theo dõi biết rõ như vậy, thứ tự tấn cấp tái cuối cùng tranh đoạt, hắn là quyết định ở trong Thiên đấu thành năm chi chiến.

------oOo------

Chương 274: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Kí

Biên tập: A Lá

Cuối cùng cũng đến lượt Sử Lai Khắc học viện xuất tràng rồi: *"Đến đây đi."* Đái Mộc Bạch đầu tiên vươn tay phải của mình, ngay sau đó là Đường Tam, Tiểu Vũ, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh..., mười một người, đưa tay chồng cùng một chỗ, hô to một tiếng, cố gắng lên.

Tại trong ánh mắt mọi người tràn ngập tin tưởng cùng ủng hộ, Tiểu Vũ chậm rãi hướng vào đi tới sân đấu.

Đối thủ của Sử Lai Khắc học viện tại vòng một là đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc, chính là vương thất học viện, địa vị tựa như Thiên Đấu hoàng gia học viện tại Thiên Đấu đế quốc giống nhau. Tên cũng cùng vương quốc của bọn họ giống nhau, tên là Ba Lạp Khắc học viện.

Người thứ nhất xuất tràng của Ba Lạp Khắc học viện, là một gã thanh niên thân hình cao lớn, bộ dáng nhìn qua hơn hai mươi tuổi, một thân giáo phục màu đen đường viền vàng. Khi hắn thấy Tiểu Vũ thì không khỏi thoáng chút sửng sốt.

Khiến hắn sững sờ có hai cái nguyên nhân, một cái là bề ngoài của Tiểu Vũ, cái kia đơn nhiên là giáo phục khác thường đến từ Sử Lai Khắc học viện.

Trên giáo phục của Sử Lai Khắc học viện, bây giờ đã sớm không chỉ một quảng cáo duy nhất, cơ hồ tại mỗi bộ phận của giáo phục đều có thể tìm được dấu hiệu quảng cáo. Tại Thiên Đấu thành, Sử Lai Khắc học viện chính là danh tiếng thật lớn.

Nhưng là Ba Lạp Khắc học viện đến từ Ba Lạp Khắc vương quốc tự nhiên không có khả năng biết được điều này.

Mắt nhìn Tiểu Vũ một thân giáo phục màu xanh biếc, hơn nữa tràn ngập các loại tiêu chí, thanh niên cao lớn nọ nhất thời nở ra nụ cười. Nếu không phải bởi vì Tiểu Vũ là một nữ hài tử xinh đẹp, hắn nhất định sẽ chế giễu vài câu.

"Tiểu muội muội, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Sử Lai Khắc học viện các ngươi cũng không có người sao, phái ngươi lên để cho đủ chỗ? Ca ca nhắc lại lần nữa, vạn nhất làm bị thương ngươi đã là không tốt rồi. Ta xem ngươi hay đi xuống đi, kiếm một tên lợi hại một chút đi lên, nơi này không phải là chỗ của ngươi." Thanh niên cao lớn khẩn thiết nói.

Mặc dù vóc người Tiểu Vũ cùng nữ nhân trưởng thành không sai biệt lắm, nhưng một ít bộ vị trọng yếu còn chưa phát triển đầy đủ, càng huống chi nét ngây thơ trên mặt nàng hiển nhiên không giống với người đã ngoài hai mươi tuổi. Trong đoàn chiến, đông đảo người cùng phối hợp, không ai sẽ chú ý cái này, nhưng lúc này là thi đấu một đối một, hình dạng của song phương tự nhiên lộ ra.

Tiểu Vũ nhíu nhíu mày, thanh âm của cao lớn thanh niên rất lớn, làm ngoài sân thi đấu các học viện đệ tử đều cũng nghe được.

Áo Tư Tạp có chút nghi hoặc nhìn về phía Mã Hồng Tuấn bên cạnh nói: *"Mập mạp. Ngươi che mắt làm gì?*

*Mã Hồng Tuấn từ đáy lòng nói: "*Bởi vì ta không đành lòng xem tiếp. Khinh thị Tiểu Vũ như vậy, huynh đệ Ba Lạp Khắc học viện này sợ rằng sẽ không gặp may rồi. Ngươi quên rồi sao, cái chiêu kinh khủng liên té lần trước Tiểu Vũ. Hình như gọi là cái gì bát đoạn té. Nga, phải rồi, lần trước không có ngươi. Đáng tiếc, ngươi không thấy được tình huống lúc ấy. Ta thật sự không đành lòng nhìn. *"*

Khi Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp nói chuyện với nhau, đồng thời trên sân trọng tài cũng tuyên bố trận đấu bắt đầu.

*Tiểu Vũ không có động thủ trước, hướng về thanh niên cao lớn đối diện nháy mắt: "*Đại ca ca. ta cảm thấy ngươi nói đúng, nơi này thật sự không hẳn là chỗ của ta.*" Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng thân thể của nàng đã bắt đầu biến hóa. Vũ hồn lặng yên phóng thích, hai vàng một tím, ba hồn hoàn xuất hiện xoay quanh cơ thể.*

Thanh niên cao lớn của Ba Lạp Khắc học viện đáng lẽ nên chú ý tới hồn hoàn trên người Tiểu Vũ mà sinh ra cảnh giác, nhưng hắn quả thật như Mã Hồng Tuấn nói vậy, thật sự là quá khinh thị Tiểu Vũ rồi. Càng huống chi, hắn đối với thực lực của mình tin tưởng mười phần. Trong chiến đội Ba Lạp Khắc học viện, hắn chẳng những là đội trưởng, hơn nữa cũng là một người thực lực cực mạnh. Hồn lực đã vượt qua cấp bốn mươi. Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là Tiểu Vũ.

Lúc Tiểu Vũ phóng thích vũ hồn chỉ trong nháy mắt. Hồn kỹ cũng đồng thời phóng thích ra. Đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc, phát động.

Hoàng sắc quang hoàn lóe sáng. Hai mắt tiểu Vũ đồng thời biến thành phấn hồng sắc tràn ngập hấp dẫn, thanh niên cao lớn nhất thời ngây người ngẩn ngơ, cả người trở nên có chút mê hồ. Mà tại lúc đó, Tiểu Vũ động rồi.

Dựa theo quy định thi đấu, vị trí bắt đầu chánh thức thi đấu là ở khoảng cách hai mươi thước, hai chân dài Tiểu Vũ lấy lực phóng tới, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt đã đem khoảng cách hai người tiếp cận trong mười thước.

Hồn lực của tên thanh niên cao lớn này dù sao cũng trên Tiểu Vũ, thời gian thần chí mơ hồ cũng không quá dài, ý thức lại có điều không ổn, trạng thái trước mắt vẫn như trước mơ hồ vội vàng mở ra hết vũ hồn của mình, đồng thời hai tay dùng sức đánh mạnh một cái trên mặt của mình, để cho mình trở nên thanh tĩnh một chút.

Phản ứng của hắn quả thật không chậm, lúc Tiểu Vũ vọt tới cự ly cách hắn còn có khoảng chừng năm thước, cả người đang khẩn trương cũng đã thanh tỉnh lại rồi. Ba hồn hoàn nọ tại trước mặt phóng lớn, cùng với thân thể cấp tốc của Tiểu Vũ, hắn lại có thể nào không sợ hãi.

Cơ hồ theo ý thức giơ hai tay lên, hướng Tiểu Vũ trước người phát động đệ nhất hồn kỹ của mình.

Nhưng là, cũng trong nháy mắt ngay khi hồn kỹ của hắn phát động, hắn lại sững sờ tại chỗ, bởi vì, đối thủ vốn tại trước mặt của hắn đã biến mất.

Tiểu Vũ xuất hiện ở sau lưng thanh niên cao lớn, đưa lưng về phía đối phương, bím tóc dài văng ra, khi thanh niên cao lớn nọ còn đang giật mình, chỉ cảm thấy trên cổ căng thẳng.

Tiểu Vũ thậm chí còn không có xoay người loại, đồng thời bím tóc quấn quanh tại cổ của đối thủ, chân trái chống đỡ, chân phải đưa lên phía sau, trực tiếp đẩy bên hông của cao lớn thanh niên. Đệ nhất hồn kỹ, Yêu Cung, phát động.

Tóc đuôi sam lôi kéo phía sau, phần eo bị đẩy, trong nháy mắt lực lượng bộc phát ra làm cao lớn thanh niên nhất thời hoàn toàn rơi vào trạng thái hít thở không thông, sau một khắc, cả người đã bị Tiểu Vũ ném lên không trung.

Từ trận đấu cương ngay từ đầu đến bây giờ, kỳ thật chỉ là trong nháy mắt mấy cái công phu, Mị Hoặc kỹ năng phát động, Tiểu Vũ vọt tới phía trước,

Thuấn Di kỹ năng phát động, nhu kỹ thân thể, ném ra đối thủ. Cả quá trình như nước chảy mây trôi tự nhiên, không có nửa phần chậm trễ.

Cũng là bởi vì như thế, mới chưa cho đối thủ của nàng có cơ hội phản kháng gì.

Xoay người lại, bím tóc của Tiểu Vũ ném đối thủ ra, đồng thời cũng bình tĩnh thoát ly, lúc này, nàng nhảy lên cao đón lấy thân thể đang mất điều khiển của đối thủ từ không trung.

Tới lúc này rồi, tràng thi đấu đã không có gì lo lắng.

Quả thật hồn kỹ của hồn sư đều là phải ngắn ngủi tích trữ lực, mà một khi làm người mất đi thăng bằng, đồng thời thân thể lại bị hồn lực của đối thủ bộc phát tập trung, còn muốn thi triển hồn kỹ đã là chuyện căn bản không có khả năng.

Bất luận là Mị hoặc kỹ năng của Tiểu Vũ, hay là bím tóc quấn quanh trên cổ của đối thủ của nàng sau khi phát ra hồn lực, cũng sinh ra loại hiệu quả này.

"Tái kiến." *Tiểu Vũ một tay nắm được sau áo của cao lớn thanh niên, mang theo hồn lực hùng hậu tầng tầng lớp lớp đánh vào bên hông của đối thủ. Đồng thời, Yêu Cung kỹ năng phát động, một cái vặn người, làm ra ném quăng hết sức đơn giản, đem cao lớn thanh niên ngổn ngang hướng mặt đất ngã xuống.*

Oanh ---

Thân thể cao lớn chồng chất nện trên mặt đất, đã có không ít người cũng đã nhắm hết mắt lại. Tiểu Vũ từ trên trời giáng xuống, trong lúc đó hai chân trực tiếp giẫm đạp trên ngực bụng của cao lớn thanh niên.

Dưới thật lớn xung lượng tác dụng, thanh niên cao lớn trải qua bị ném thất điên bát đảo, thân thể nhất thời co rút lại, thống khổ kịch liệt làm hắn không khỏi kêu thảm thiết vài tiếng.

Nhấc chân, mủi chân của Tiểu Vũ trực tiếp giẫm lên ngực đối thủ, làm ra hết

một cái xoay tròn tuyệt vời, lấy một chân khác tại huyệt Thái Dương đối thủ nhẹ nhàng điểm một cái. Thanh niên cao lớn đã rơi vào trong một mảnh hắc ám, hoàn toàn hôn mê ngất đi.

Tam hoàn vs tứ hoàn, toàn thắng.

Lúc này không khí đang ngưng tụ lại, nhất thời biến thành lửa nóng, tiếng than sợ hãi, tiếng kinh hô, lúc này lại vang lên. Đừng nói là hồn sư học viện từ bên ngoài đến. Chính là đội viên của bốn nguyên tố học viện từng cùng Sử Lai Khắc học viện giao thủ qua cũng đều giật mình không khép miệng lại được.

Từ trận đấu bắt đầu tới chấm dứt, kỳ thật chỉ là trong thời gian ngắn mà thôi. (chỉ khổ ta ngồi dịch – A Kí)

Tiểu Vũ dựa vào một thân thực lực, căn bản là chưa cho đối thủ cơ hội phản kháng gì. Một gã hồn tông hơn bốn mươi cấp, dưới tình huống chỉ kịp xuất ra đệ nhất hồn kỹ đã bị nàng hoàn mỹ đánh bay. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, người chiến đấu chủ động đều là Tiểu Vũ.

Lúc này, thân thể hôn mê của hắn không ngừng trên mặt đất co quắp.

Bởi vì ngực bụng bị giẫm đạp bị thương nặng, cho dù là trong hôn mê, trong miệng vẫn như trước không ngừng phun ra cái gì, nương theo máu tươi cùng ô vật, mặc dù không tính là trọng thương, nhưng muốn tái tham gia thi đấu ngày mai sợ rằng đã rất khó rồi.

*Tiểu Vũ trên mặt toát ra một tia mỉm cười vô hại, ánh mắt hướng Ba Lạp Khắc học viện đội viên khác, nhẹ giọng nói: "*Kế tiếp. *"*

Ba chữ đơn giản. nhưng lại như là đổ thêm một chút hỏa dược bình thường, Ba Lạp Khắc học viện một bên, lập tức nhảy lên bảy tám người, khí thế hung hăng hướng Tiểu Vũ vọt tới.

*"*Các ngươi làm gì?*" Trọng tài kịp thời xuất hiện, nhưng hắn cũng chỉ là dùng ngôn ngữ ngăn trở đối thủ mà thôi.*

*"*Muốn quần chiến sao?*"Sử Lai Khắc thất quái sáu người khác cơ hồ trước tiên bước lên sân thi đấu. Tiểu Vũ từng bước lùi về, chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương đến gần.*

Nhưng thật ra, nàng cũng không muốn đem đối thủ đánh thảm như vậy. Nhưng lúc nàng phát hiện thực lực của đối thủ vượt qua bốn mươi cấp nên không thể không toàn lực ứng phó. Hơn nữa lúc Yêu Cung của nàng phát động, lực lượng cũng không phải nàng tự mình có khả năng hoàn toàn khống chế. Vì để cho đối thủ hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy. Dù sao, nàng là cận chiến hồn sư, không giống với những hệ khác có thể phóng hồn kỹ ra.

*"*Muốn chết sao?" Không đợi song phương đội viên đến gần, một cái thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chấn nhiếp toàn trường. Nghe tới thanh âm của nàng tựa hồ cũng không lớn, nhưng thanh âm phát ra, lại để cho vạn người trên toàn trường toàn bộ nghe được.

Song phương đội viên đúng là không có nhìn rõ ràng giữa sân lúc nào nhiều hơn một người, nhưng nàng vừa xuất hiện, một cổ khí thế vô cùng mạnh mẽ nhất thời giống như phô thiên cái địa hướng tới Ba Lạp Khắc học viện một bên cuốn sạch đi.

------oOo------

Chương 275: Vua của loài hoa, Quân lâm quần phương (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Kí

Biên tập: A Lá

Hơi thở nọ mạnh mẽ bá đạo, ngay cả khách quý ngồi ở phía trên là Trữ Phong Trí cùng Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư đồng tử cũng không khỏi co rút lại một chút.

Người này đột nhiên xuất hiện tại giữa sân không phải ai khác, chính là Sát Lục chi giác Liễu Nhị Long. Tính tình Liễu Nhị Long là cái gì a? Tính tình nóng nảy cũng chỉ có Đại sư mới có thể ngăn chặn nàng.

Tiểu Vũ bây giờ chính là con nuôi của nàng, mắt thấy đối thủ muốn quần công, nàng như thế nào nhịn đây? Nàng có thể mặc kệ đây là tình huống gì, cuối cùng mới có một đối tượng cho nàng bảo hộ, nàng như thế nào bỏ qua đây?

Dưới tác dụng áp lực cường đại, đội viên của Ba Lạp Khắc học viện cơ hồ trong nhất thời dừng lại hết cước bộ, toát ra vẻ kinh hãi nhìn Liễu Nhị Long.

Khí phách ngang ngược của Liễu Nhị Long không chỉ là nguồn gốc một thân hồn lực của nàng, đồng thời cũng là nguồn gốc tính tình của nàng cùng vũ hồn của mình. Mặc dù nàng là hồn thánh, nhưng trong nháy mắt khí tức bộc phát ra, ngay cả hồn sư cấp bậc cao hơn cũng phải hướng tới liếc mắc. (dù không cao nhưng cũng khiến người khác phải ngước nhìn – A Lá)

"Đây là thi đấu. Các ngươi muốn nghĩ làm gì?" thanh âm trầm thấp lạnh lẻo truyền vào giữa sân. Nếu nói thanh âm của Liễu Nhị Long thu hút hồn phách lòng người, vậy, thanh âm này làm kẻ khác toàn thân phát lạnh.

Bạch Kim chủ giáo Tát Lạp Tư không biết lúc nào đã từ trên ghế khách quý đứng lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào song phương trong sân.

Lúc này, hàng ngũ sư phụ đi theo của Ba Lạp Khắc vương quốc cũng đã đi vào trận đấu trong sân.

Hồn lực của hắn cũng không thể so với Liễu Nhị Long khác biệt, nhưng nhìn Liễu Nhị Long bộ dáng vẻ mặt bá đạo, lại không biết tại sao có chút chột dạ.

Xoay người xa xa hướng hàng ghế khách quý hành lễ: *"Bạch Kim chủ giáo đại nhân xin bớt giận. Chúng ta chỉ là muốn đem học viện đệ tử phía tôi mang xuống mà thôi. Cũng không có ý kiến gì khác."*

Tát Lạp Tư lạnh nhạt nói: *"Mời song phương các ngươi nhớ kỹ thân phận*

của mình. Không phải đội viên được trọng tài cho phép tham gia mà vào sân thi đấu, lập tức trục xuất khỏi giải thi đấu. "

Tràng diện vốn muốn bộc phát hỏa bạo cứ như vậy bị đè ép xuống, nhưng Sử Lai Khắc học viện cùng Ba Lạp Khắc học viện trong lúc đó mùi thuốc súng không thể nghi ngờ trở nên nồng nặc.

Tiểu Vũ như trước ở lại trên đài, Đường Tam tại trải qua bên người nàng thì thấp giọng dặn dò nàng vài câu, lúc này mới đi xuống sân thi đấu.

Ba Lạp Khắc học viện hiển nhiên bị chọc giận. Khiến mọi người Sử Lai Khắc học viện có chút kinh ngạc chính là, đối thủ thứ hai dĩ nhiên cũng là một gã hồn sư của hồn tông đã ngoài bốn mươi cấp. Vừa lên đài, không đợi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, hắn đã phóng thích ra vũ hồn của mình. Vũ hồn của hắn rất kỳ lạ, chính là một đóa hoa. Hồng sắc hoa tâm, chanh sắc hoa biện. (trung tâm hoa màu đỏ, cánh hoa màu cam – A Kí)

"Thái Dương hoa." Đường Tam nhíu nhíu mày. Đối thủ thứ hai này của Tiểu Vũ là một gã hồn sư sở hữu thực vật vũ hồn. Thái Dương hoa tại trên phẩm chất hiển nhiên không phải Lam Ngân Thảo có khả năng so sánh, có năng lực hạn chế rất lớn.

Thái Dương hoa hoang dại có thể phóng thích mùi vị đặc thù thần kỳ, làm địch nhân mất năng lực chiến đấu, là một loại độc tố tính chất kỳ lạ. Mà Thái Dương hoa càng cứng rắn như sắt, bản thân là vũ hồn, thân mình có thể sử dụng như vũ khí. Độc tính và công kích được xem trọng như nhau.

Hiển nhiên, đối thủ này của Tiểu Vũ cũng không dễ dàng đối phó. Mắt nhìn trên người đối thủ trắng, vàng, tím, tím bốn cái hồn hoàn, vẻ mặt của Tiểu Vũ cũng trở nên ngưng trọng. Năng lực của nàng đã thi triển qua một lần, đối thủ tất nhiên sẽ có chuẩn bị đề phòng. Thái Dương hoa nàng tự nhiên cũng là biết. Đối thủ có công kích thuộc tính độc rất khó đối phó, nhất là hồn lực của đối thủ lại trên nàng. (mạnh hơn đấy – A Kí)

"Ngươi phải trả giá cho những gì ngươi vừa gây ra." Đội viên thứ hai xuất tràng của Ba Lạp Khắc vương quốc vóc người mặc dù cũng không cao lớn, nhưng thập phần tráng kiện. Trên cơ thể hắn có thể thấy rõ ràng chỗ phồng

lên trên bả vai. Ngoại hình như vậy cầm trong tay một đóa tiên hoa, bộ dáng cũng có chút quái dị.

Trọng tài nhắc nhở nói: *"Không nên quên quy tắc thi đấu. Nếu như vi phạm sẽ mất đi tư cách tiếp tục tham gia. "*

Tiểu Vũ cùng đối thủ đồng thời gật đầu, nhưng khí tức của hai người lại cũng không có nửa phần xu hướng thu lại.

Tiểu Vũ biết chênh lệch của mình cùng đối thủ, chủ yếu là đệ tứ hồn hoàn, kỳ thật cấp bậc cũng khác biệt không nhiều. Từ hồn lực ba động của đối thủ đến xem, hắn là cũng chỉ là vừa mới vượt qua cấp bốn mươi không lâu mà thôi.

"Trận đấu bắt đầu. "

Sau khi trọng tài một tiếng tuyên bố, trên người đệ tử xuất tràng của Ba Lạp Khắc học viện đệ nhất hồn hoàn nhất thời phát sáng, trong tay Thái Dương hoa đón gió troẻ nên to lên, trong giây lát hướng tới đã tăng lớn đến hết đường kính một mét. Nắm trong tay hắn trường hành (cây dài – A Kí) cũng đạt tới ngoài ba thước. Nhất thời đã biến thành một cái vũ khí hình thù kỳ lạ.

Trong lúc đó trong tay vung lên, một chùm hoàng vụ (sương mù màu vàng – A Kí) nồng nặc từ trong Thái Dương hoa phóng thích ra. Trực tiếp hướng tới Tiểu Vũ bao vây lại.

Lúc này, Tiểu vũ không thể tiến, nàng chỉ có thể lùi, đi nhanh lui về phía sau. mặc dù là như thế, vẫn còn có thể ngửi thấy một tia mùi hoa nhàn nhạt. Mùi hoa thơm nồng, mặc dù chỉ là một tia, nhưng Tiểu Vũ lại lập tức cảm giác được trong đầu một mảnh mê man.

Dưới tình huống cùng cấp bậc, nhất là khi hồn lực song phương cũng không tính là rất cao, độc hồn sư là rất chiếm ưu thế.

Nếu sử dụng hợp lý, có thể có trình độ hạn chế đối thủ thật lớn. Trước mắt tên đệ tử Ba Lạp Khắc học viện này, từ thuộc tính tương khắc nhìn đến, ngoại trừ chuyên môn khắc chế vũ hồn độc tố ra, cũng chỉ có thể là Hỏa Vũ cùng Thủy Băng Nhi hai người sở hữu vũ hồn Thủy - Hỏa như vậy mới có thể

khắc chế hắn.

Trong ngực một trận khó chịu, Tiểu vũ biết, độc tố đã bắt đầu phát động, vội vàng thúc dục hồn lực áp bức độc tố. Mà đối thủ của nàng cũng không truy kích, ngay khóe miệng toát ra một tia cười ác độc, trong tay Thái Dương hoa cuống quít quạt tới, đem nhiều bụi hoàng vụ (sương mù vàng – A Kí) hướng nàng thổi tới.

Diện tích bao trùm bắt đầu trở nên càng lúc càng lớn. Lúc này, trên người hắn đã là hai cái hồn hoàn đồng thời phát ra.

Hiển nhiên, hai hồn kỹ của hắn một cái là tăng lớn Thái Dương hoa, cái kia chính là loại độc vụ này rồi.

Làm sao bây giờ? Tiểu Vũ trong lòng đã xuất hiện chần chờ chỉ trong chốc lát. Nàng biết, muốn chiến thắng đối thủ, có lẽ phải lấy lôi đình vạn quân chi thế nhảy vào trong độc trận của đối thủ, rất nhanh đem đối thủ giải quyết. Có thể đối thủ sẽ không đề phòng sao?

Hắn còn có đệ tam cùng đệ tứ hai hồn kỹ chưa thi triển. Dưới tình huống không thể rút ngắn khoảng cách, hồn lực của Tiểu Vũ mặc dù còn lại cũng đủ để thi triển kỹ năng, nhưng hiển nhiên không đủ để đến gần đối phương.

Tại lúc này, đột nhiên, một cỗ nhiệt lưu kỳ dị từ trong lòng truyền khắp toàn bộ cơ thể Tiểu Vũ, ngực vốn khó chịu nhất thời thay đổi thông thuận hẳn lên, chẳng những như thế, một tầng kim quang màu đỏ bắt đầu từ trong cơ thể Tiểu Vũ hiện ra, trong nháy mắt, chung quanh thân thể nàng đã hình thành một tầng kim quang màu đỏ nhàn nhạt bao phủ.

Lúc này, độc vụ vừa lúc bao phủ tới phạm vi của Tiểu Vũ, một màn kỳ dị đã xuất hiện, mặc dù độc vụ nọ khổng lồ, nhưng chẳng cách nào có thể chui vào trong kim quang màu đỏ.

Càng làm đối thủ của Tiểu Vũ kinh hãi gần chết đó là, hắn phóng thích độc vật vừa tiếp xúc tới chỗ kim quang màu đỏ trên người của Tiểu Vũ thì, tức khắc giống như băng tuyết bình thường tan rã. Trong nháy mắt công phu, tại chung quanh thân thể của Tiểu Vũ phạm vi mười thước độc vụ đã không còn

gì sót lại.

Đừng nói đối thủ, ngay cả Tiểu Vũ chính mình bây giờ cũng không biết đã xảy ra cái gì, kinh nghiệm thật chiến phong phú của nàng tự nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy. Không chút do dự hướng tới đối thủ vọt tới.

"Chuyện gì xảy ra? Kim quang màu đỏ nọ là cái gì?" Liễu Nhị Long nhịn không được hướng đại sư phát ra nghi vấn.

Đại sư cũng là vẻ mặt mờ mịt, mặc dù hắn đối với nghiên cứa về vũ hồn cực kỳ thông suốt, nhưng cục diện xuất hiện trước mắt hắn lại có chút khó hiểu. Vốn hắn đã nhận định thắng lợi của trận đấu này là hy vọng không lớn, nhưng đúng là kim quang màu đỏ một lần nữa đã mang đến hy vọng.

"Ta biết rồi." Đường Tam đột nhiên thấp giọng nói một tiếng, trên mặt hiện ra mỉm cười.

Ánh mắt của mọi người Sử Lai Khắc học viện nhất thời rơi vào hết trên người Đường Tam, Đường Tam mỉm cười nói: *"Có còn nhớ đoá Tương Tư Đoạn Trường Hồng của Tiểu Vũ không? Đó là trong tiên phẩm thuộc về tiên phẩm, Tương Tư Đoạn Trường Hồng không thể nghi ngờ là vua của loài hoa, cho dù là U Hương Khỉ La tiên phẩm cũng xa xa không cách nào cùng nó so sánh. Thái Dương hoa cũng là hoa, mặc dù Tương Tư Đoạn Trường Hồng cũng không am hiểu kháng độc, Tiễu Vũ cũng không có đem nó ăn. Nhưng Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong các loài hoa địa vị thật sự là rất cao, tại lúc cùng máu tươi của Tiểu Vũ dung hợp, nó cùng Tiểu Vũ đã sinh ra liên lạc nhất định, Thái Dương hoa hướng Tiểu Vũ phát động công kích, Tương Tư Đoạn Trường Hồng tự nhiên sẽ cho rằng nó là hướng mình khiêu khích. Hoa vua gặp phải hoa đi khiêu khích, nó làm sao có thể nào ngấm ngầm chịu đựng đây? Kim quang màu đỏ này chính là hào quang của Tương Tư Đoạn Trường Hồng - quân lâm quần phương (loài hoa của sắc đẹp và hương thơm – A Lá). "*

Áo Tư Tạp nhịn không được nói: *"Chúng ta đây chẳng phải là phạm vào quy tắc thi đấu sao?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười nói: *"Ngay cả sư phụ cũng nhìn không ra, ngươi cho rằng bình ủy sư (người đánh giá, ban giám khảo đó mà – A Kí) có thể nhìn ra đây là chuyện gì xảy ra sao? Quang mang nọ dù sao là từ trên người Tiểu Vũ xuất hiện ra. Nàng cũng không có thể sử dụng hết cái gì. Tiếp tục theo dõi trận đấu đi. "*

Đúng vậy, theo như lời Đường Tam nói như vậy, kim quang màu đỏ trên người của Tiểu Vũ chính là do Tương Tư Đoạn Trường Hồng phóng thích ra. Cảm nhận được khí tức khiêu khích của Thái Dương hoa, Tương Tư Đoạn Trường Hồng tự động bảo vệ.

Đương nhiên, cái loại phản ứng này của nó cũng chỉ có trong trường hợp hoa vs hoa thì mới gặp phải. Nếu đổi lại một loại kịch độc khác, tự nhiên sẽ không có hiệu quả gì. Cái này coi như là đối thủ của Tiểu Vũ gặp xui xẻo đi.

Mắt nhìn độc vụ của mình không có hiệu quả, hơn nữa tại dưới tác dụng của kim quang màu đỏ, cũng theo độc vụ từ từ tan rã, hồn lực tên đội viên Ba Lạp Khắc học viện này cũng tiêu hao hết phần lớn. Lúc này trong lòng kinh hãi, hắn không thể không xuất ra đệ tam hồn kỹ khác.

Thân thể chuyển động một chút, Thái Dương hoa mạnh mẽ phát động đi ra ngoài, trong phút chốc, vô số ánh sáng màu vàng nhạt từ trên bông hoa thật lớn trên tay vẫy ra, manh theo khí tức mạnh mẽ bao phủ hết một mạnh phạm vi rất lớn, quả thật muốn né tránh hiển nhiên là không có khả năng.

Căn bản, Tiểu Vũ là có thể thông qua Thuấn Di né tránh, nhưng không biết tại sao, tại trong nội tâm của nàng tựa hồ có một thanh âm nói cho nàng là không cần né tránh. Mà Tiểu Vũ cũng đã dựa theo ý thức làm như vậy rồi.

Đợi nàng tỉnh ngộ lại còn muốn thi triển hồn kỹ thì đã không kịp nữa rồi.

------oOo------

Chương 276: Hồn kỹ cùng tuyệt học Đường Môn dung hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên tập: A Nèo

Quang mang màu vàng kim dày đặc trong nháy mắt chảy vào quang mang màu đỏ xung quanh thân thể Tiểu Vũ, làm song phương đồng thời giật mình là từng điểm kim quang vừa tiến vào trong hộ thể quang mang của Tiểu Vũ thì như thiêu thân lao vào lửa biến mất không có dấu vết.

Chẳng những không có nửa điểm tác dụng, ngược lại lại làm quang mang màu đỏ xung quanh thân thể Tiểu Vũ bùng cháy càng thêm mạnh, từ ba tấc mở rộng ra hơn một thước.

Trong nháy mắt đem toàn bộ quang mang công kích đến nàng hủy diệt đi.

Cùng lúc đó, một cỗ hơi thở từ người Tiểu Vũ phóng thích ra ngoài, quang mang màu đỏ đột nhiên tăng vọt, đem đối thủ hoàn toàn bao phủ trong đó.

Trọng tài trận đấu cũng bị quang mang màu đỏ đó bao phủ, nhưng hắn không thấy có bất kì cảm giác gì khác thường cả. Nhưng đối thủ của Tiểu Vũ thì không như vậy, tại nơi mà quang mang màu đỏ bao vây, hắn cảm giác thấy mình như đang đối mặt với một vị Phong Hào Đấu La vậy.

Hồn lực toàn thân trong nháy mắt mất đi tác dụng, hoa Thái Dương trên tay đã lặng yên héo tàn héo rũ.

Tiểu Vũ cũng ngây cả người, với những chuyện đã xảy ra, nàng nhánh bản là không hề ra tay, vậy mà hoa Thái Dương trong tay đối thủ đột nhiên héo tàn, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể cũng chậm rãi biến mất, quang mang màu đỏ từ từ nhạt dần.

Trận đấu bắt đầu bình thường, kết thúc lại quỷ dị. So sánh với trận đấu bạo lực lúc nãy, trận này làm người ta có cảm giác khó tin. Tiểu Vũ chỉ là một hồn tôn, nhưng lại liên tiếp đánh bại hai gã hồn tông, chấn nhiếp toàn trường. Lúc này ngay cả Tiểu Vũ cũng có chút mờ mịt, đột nhiên thanh âm Đường

Tam vang lên bên tai nàng:*"Bất luận là ai hỏi ngươi cũng không được nói gì về quang mang màu đỏ này. Bảo trì vẻ trầm mặc cùng cảm giác thần bí, chuyện khác giao cho ta xử lí."*

Cùng lúc đó, tại vị trí khách quý cũng đang diễn ra một hồi nghị luận, Tuyết Dại đại đế nhìn Trữ Phong Trí, Trữ Phong Trí lại hướng hắn lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết quang mang màu đỏ đó là cái gì.

Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư lại mở miệng nói:*"Không nghĩ tới, Sử Lai Khắc học viện lại có một người sở hữu hồn cốt. Đây chắc là do bọn họ ẩn dấu thực lực."*

Hồn cốt?

Tuyết Dại đại đế cùng Trữ Phong Trí tỏ ra thần sắc đồng tình. Đối với bọn họ mà nói thì đây hiển nhiên là giải thích tốt nhất. Tiểu Vũ không hề lấy ra bất kì hồn đạo khí gì để sử dụng, vậy nên quang mang màu đỏ hiển nhiên không phải năng lực của hồn đạo khí. Dùng kĩ năng của hồn cốt để giải thích không nghi ngờ gì là hợp lí nhất.

Tuyết Dạ đại đế hít sâu một hơi khẩu khí:*"Chỉ là kĩ năng của hồn cốt này không khỏi có chút quá mạnh mẽ, không tưởng lại có thể làm cho võ hồn của đối thủ héo tàn. "*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:*"Bệ hạ có điều không biết, nếu như ta đoán không sai, hồn kĩ của Tiểu Vũ chắc là không phải với bất kì võ hồn gì cũng có hiệu quả. Có lẽ chỉ có võ hồn thực vật hệ mới bị năng lực hồn cốt của nàng khắc chế."* Làm tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, lại là phụ trợ hồn sư đệ nhất Thiên hạ, kiến thức của Trữ Phong Trí sao có thể không phong phú. Nếu như quang mang màu đỏ của Tiểu Vũ có hiệu quả với bất kỳ vũ hồn nào,vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?

Tát Lạp Tư khẽ gật đầu nhìn Trữ Phong Trí, vuốt cằm nói:*"Ta cùng Trữ tông chủ có cách nhìn giống nhau. Đây chỉ là một khối hồn cốt bình thường, chỉ là do gặp điều kiện thích hợp mới phát huy tác dụng, cũng không đại biểu cho cái gì."*

Trong sân thi đấu trọng tài đối với quang mang màu đỏ của Tiểu Vũ cũng tự nhiên tràn đầy nghi hoặc, tiến đến hỏi nhưng Tiểu Vũ không chịu nói gì. Bất đắc dĩ, trọng tài cũng chỉ còn cách đem quyền phán xét hỏi lên những người thẩm tịch.

Mà lúc này ba người Tuyết Dạ đại đế đã đưa ra phán đoán, bọn họ xem ra Tiểu Vũ không chịu nói cũng rất bình thường. Dù sao ai lại nguyện ý thừa nhận trên người mình có một khối hồn cốt cơ chứ? Thắng lợi của trận đấu này, dĩ nhiên phán cho Sử Lai Khắc học viện. Tiểu Vũ hai trận thắng liên tiếp.

Trận đấu tiếp tục, làm cho mọi người trong Sử Lai Khắc dở khóc dở cười chính là, thực lực của những đệ tử Ba Lạp Khắc học viện sau đó không cách nào so sánh với hai người trước. Tiểu Vũ lại liên tiếp đánh bại ba người, sau đó mới hao hết hồn lực rồi xuống đài.

Những đội viên ra trận sau đó của Ba Lạp Khắc học viện không còn xuất hiện một hồn tôn trên bốn mươi cấp nào nữa.

Biểu hiện hoàn mỹ của Tiểu Vũ trong hai trận đấu đầu tiên, lại có thành tích năm trận thắng liên tiếp, đem nàng lên vị trí có thành tích cao nhất trong toàn đội.

Sau kết quả của Tiểu Vũ, Đường Tam bước vào sân thi đấu. Mà Ba Lạp Khắc học viện vừa vì Tiểu Vũ rời khỏi sân thi đấu mà ổn định tâm tình chút thì lại vì Đường Tam tung võ hồn của mình ra mà sững hết cả người.

Vàng, Vàng, Tím, Đen. Bốn cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, dù hồn hoàn màu đen khó thấy hơn, nhưng quang mang thâm thúy lại làm hai gã đội viên cuối cùng của Ba Lạp Khắc học viện hoàn toàn mất đi ý chí thi đấu.

Đường Tam thậm chí không cần động thủ, Ba Lạp Khắc học viện đã chủ động nhận thua. Dù sao trận đấu vừa mới bắt đầu, mùi vị hỏa dược xung đột đã khiến quan hệ của hai học viện trở nên nhánhg thẳng, sư phụ của Ba Lạp Khắc học viện không hi vọng sẽ lại phải cáng đệ tử của mình rời khỏi sân thi đấu.

Sử Lai Khắc học viện dùng hai người để giải quyết trận đấu, nhưng từ thực tế mà nói, so với Sí Hỏa học viện lại tốt hơn. Cũng bởi vì như thế, ánh mắt của Hỏa Vũ nhìn Đường Tam càng trở nên sắc bén.

Ăn hai cây Khôi phục đại hương tràng, hồn lực của Tiểu Vũ đã từ từ khôi phục, nàng lập tức kéo Đường Tam lại hỏi:*"Ca, quang mang vừa rồi vì sao lại xuất hiện vậy? Ngươi biết đúng không?"* Nếu như Đường Tam không biết, sao lúc đó lại nhắc nhở nàng chứ?

Đường Tam gật đầu mỉm cười, ở bên tai nàng nói phán đoán của mình một lần nữa, lúc này Tiểu Vũ mới bừng tỉnh, lấy tay sờ sờ vào vị trí cất giấu Tương Tư Đoạn Trường Hồng, quả thật, cỗ khí lưu hồi nãy cũng là từ vị trí này truyền vào trong cơ thể.

Vòng thứ nhất thăng cấp đối với Sử Lai Khắc học viện là hoàn mỹ, chính thức biểu lộ thực lực chỉ có một mình Tiểu Vũ, nhưng đã giải quyết hoàn toàn trận đấu.

Ngoài những đội viên của tứ nguyên tố học viện, các học viện khác cũng chỉ biết Sử Lai Khắc học viện có một đệ tử quái vật trang bị hồn hoàn vạn năm mà thôi.

Sau lượt đầu, ba đội ngũ khác từ Thiên Đấu thành xuất ra cũng giành được thắng lợi. Năm học viện đại biểu cho Thiên Đấu đế quốc đều giành chiến thắng khiến Tuyết Dạ đại đế rất hài lòng, ngay tại đương tràng tưởng thưởng cho tất cả học viện chiến thắng mỗi đơn vị một ngàn kim hồn tệ, học viện thua cuộc cũng được thưởng năm trăm kim hồn tệ.

Sau khi các trận đấu của ngày thứ nhất kết thúc, các viện trưởng học viện lên đài rút thăm, Sử Lai Khắc học viện vận khí không tốt lắm, ngay ngày thứ hai đã phải đụng đến đối thủ đã náo loạn trong trận đấu đầu tiên là Sí Hỏa học viện.

Mặc dù tuần hoàn thi đấu, các học viện đều sẽ phải đụng độ nhau, nhưng sớm như vậy đã gặp phải Sí Hỏa học viện, khiến tâm lý hai bên đều sinh ra một chút ba động.

Trở lại nơi ở, Tiểu Vũ về gian phòng của mình nghỉ ngơi trước, chuẩn bị cho trận đấu ngày mai. Hôm nay nàng tiêu hao không ít hồn lực, phải nhanh chóng phục hồi lại. Giáng Châu cùng đi với nàng, bằng vào võ hồn của Giáng Châu, có thể làm tăng tốc độ hồi phục hồn lực của nàng.

Đại sư đem tất cả đội viên Sử Lai Khắc học viện tập trung lại, đi thẳng vào vấn đề:*"Đối thủ ngày mai là Sí Hỏa học viện, theo các ngươi ta nên ứng chiến như thế nào?"*

Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch là người nói đầu tiên:*"Đại sư, Sí Hỏa học viện thực lực mặc dù không tầm thường, nhưng trong tứ nguyên tố học viện lại là đội yếu nhất, chỉ có Hỏa Vô Song cùng Hỏa Vũ hai người tương đối mạnh, còn lại những người khác khó tạo ra uy hiếp với chúng ta. Dựa theo tình huống của trận đấu ngày hôm nay, Hỏa Vô Song cùng Hỏa Vũ sẽ có ít nhất một người xếp phía trước, là hai át chủ bài, những người còn lại chỉ dùng để tiêu hao hồn lực của chúng ta. Không bằng để ta là người đầu tiên xuất chiến, tiểu Tam kết thúc công việc, như vậy có thể hoàn toàn chắc thắng.*

*Đại sư nói:"*Mộc Bạch nói không sai. Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, vòng dự tuyển này dù sao vẫn chỉ là vòng dự tuyển, hiện tại tuy đã là thăng cấp, các chiến đội khác không nhất định đã dùng toàn lực. Không phải chỉ chúng ta mới ẩn giấu thực lực, người khác cũng có thể làm như vậy. Rèn luyện thực lực cùng tâm tính, các ngươi có thể nghĩ ra thì đối phương cũng vậy. Điều hôm nay ta muốn nói cho các ngươi, chính là xuất kì bất ý, không dùng theo lẽ thường đánh vỡ tiết tấu của đối phương. Cho nên, trận ngày mai, tiểu Tam là người đầu tiên xuất trận, kế tiếp là Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ cùng Đái Mộc Bạch.

Hôm qua hắn đọc ra ba cái tên, hiện tại lại là năm cái, hiển nhiên cho rằng với từng này người đã có thể chắc thắng.

Trong năm người, chỉ có Mã Hồng Tuấn chưa từng xuất trận, lần này phái hắn xuất trận đại sư tất có mục đích. Dự tuyển tái vẫn chưa từng xuất trận, nên nhiệm vụ ngày mai đại sư giao cho hắn là khổ luyện. Bắt đầu thực chiến từ bây giờ, cho hắn nắm bắt lấy tiết tấu của trận đấu, như vậy khi tiến vào vòng chung kết mới có trạng thái tốt được.

Về phần Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, hai người là phụ trợ hệ hồn sư, chỉ cần cùng đồng đội phối hợp ăn ý là được, tiếp tục che giấu, hơn nữa thăng cấp tái không phải là nơi họ có thể thi đấu.

Một đêm yên tĩnh.

Tiết tấu của thăng cấp tái so với dự tuyển tái nhanh hơn nhiều, tiếng người reo hò ầm ĩ, phần nào đó khiến cho hồn sư càng dễ phát ra thực lực của bản thân.

Trận đấu của Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện là trận đấu thứ năm. Còn chưa bắt đầu, Đường Tam đã cảm giác được cách đó không xa có một ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn mình.

Đường Tam không có nhìn lại Hỏa Vũ. Hắn không nghĩ biểu hiện này là kiêu ngạo, chỉ bình tĩnh quan sát các trận đấu trước đó, nhất là Thần Phong học viện cùng Lôi Đình học viện, hai học viện bọn hắn chưa từng đụng tới. Để chuẩn bị cho cuộc chạm trán sắp tới, hắn phải cẩn thận quan sát.

Thông qua quan sát, Đường Tam phát hiện, ngoài tứ nguyên tố học viện ra, còn có hai học viện khác thực lực cũng khá mạnh là Tây Tạp Tư học viện cùng Thực Vật học viện.

Thực lực của Tây Lạp Tư học viện cùng tứ nguyên tố học viện không sai biệt lắm, có được ba đệ tử trên bốn mươi cấp, mà Đường Tam xem Thực Vật học viện lại có chút hiếu kì. Tất cả đội viên của Thực Vật học viện có võ hồn đều là thực vật, hơn nữa lại là những thực vật rất kì quái. Từ lúc bắt đầu đến nay, bọn họ cũng chỉ xuất trận có ba gã đội viên mà thôi.

Đương nhiên, cũng bởi là vì họ không gặp phải đối thủ cường đại. Đội viên xuất trận của bọn họ đều là hơn ba mươi cấp, nhưng Đường Tam nhìn ra, những người này đều là khống chế hệ hồn sư. Dưới tình huống này, dù gặp phải đối thủ hơn bốn mươi cấp, chỉ bằng ba gã hồn tôn hơn ba mươi cấp đã có thể chấm dứt trận đấu, đạt được thành tích tốt là hai trận thắng liên tiếp.

Biểu hiện của Thực Vật học viện không nổi trội, hồn kĩ cũng không huyễn lệ, nhưng càng là như vậy, Đường Tam lại càng cảm thấy họ không đơn giản.

Rốt cuộc đến phiên của Sử Lai Khắc học viện cùng Sí Hỏa học viện xuất trận.

Lúc Đường Tam là người thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện bước vào sân, đội viên của Sí Hỏa học viện bên kia đều tỏ ra ngạc nhiên.

Người thứ nhất xuất trận bên Sí Hỏa học viện là Hỏa Vô Song, đúng như Đái Mộc Bạch từng dự đoán, còn người xuất trận cuối cùng là Hỏa Vũ.

Mắt thấy Đường Tam là người thứ nhất lên sân đấu, Hỏa Vũ bật mạnh khỏi chỗ ngồi, bộ ngực không ngừng phập phồng, quang mang trong mắt như bắn cả ra ngoài. Nếu như không phải trận đấu quy định không được thay đổi thứ tự xuất trận, nàng nhất định không do dự là người thứ nhất xuất trận.

Tại sao? Tại sao ngươi lại là người thứ nhất xuất trận?

Trong lòng Hỏa Vũ lớn tiếng la lên.

Trong vòng một tháng kể từ khi vòng dự tuyển kết thúc, nàng dường như là hành hạ chính bản thân mình, rốt cuộc cũng có đột phá, chẳng những hồn lực tăng lên một bậc, tại hồn kĩ cùng các phương diện khác đều có tiến bộ, mà hết thảy đều là vì muốn tìm Đường Tam rửa nhục.

Nhưng lúc này, Đường Tam lại là đội viên thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện xuất trận, cho dù hắn rất mạnh, Hỏa Vũ cũng không cho rằng hắn có thể kiên trì đến cuối cùng để đánh một trận với mình. Cơ hội rửa nhục chẳng lẽ cứ như vậy mất đi sao? Nàng không cam lòng.

Nhưng là, quy tắc đã như vậy, nàng cũng chỉ đành chấp nhận thôi. Giả sử Đường Tam có thể đánh tới tận trận cuối cùng, nàng cũng không hi vọng chuyện đó xảy ra. Dù sao, nàng cũng phải suy nghĩ cho cả đội.

Hỏa Vô Song đứng đối mặt với Đường Tam, khuôn mặt ngưng trọng. Hắn vốn tưởng rằng Tiểu Vũ sau năm trận thắng ngày hôm qua thì hôm nay sẽ là người đầu tiên xuất trận nên đã chuẩn bị đấu pháp dành riêng cho Tiểu Vũ rồi.

Nhưng trước mắt hắn bây giờ lại là người đã khắc sâu ấn tượng trong lòng hắn, làm cho sự tự tin của Hỏa Vô Song xuất hiện một vết rách.

Hắn biết, với năng lực khống chế cùng đặc tính miễn dịch với lửa của võ hồn Đường Tam, mình rất khó giành được thắng lợi. Khả năng miễn dịch với lửa khiến thực lực của hắn bị hạn chế rất lớn.

Vẻ mặt Đường Tam vẫn bình tĩnh như cũ, đối với bất kì đối thủ nào cũng như vậy. Sau khi trọng tài hô một tiếng bắt đầu, hắn hướng Hỏa Vô Song làm ra thủ thế xin mời.

Cơ hồ trong cùng thời gian, hai người đã hoàn thành quá trình phóng thích võ hồn của mình. Đường Tam giơ tay phải lên trước người, Lam Ngân Thảo từ trong bàn tay sinh trưởng ra dài khoảng chừng năm tấc, chập chờn nhẹ nhàng. Nếu như không phải trên người hắn có bốn hồn hoàn chứng minh thực lực, khó ai có thể tin chỉ là Lam Ngân Thảo dài có năm tấc kia, uy lực lại kinh người như vậy.

Không chỉ Sí Hỏa học viện, tất cả các học viện tới từ vương quốc, công quốc, chỉ cần không phải đang tham gia trận đấu, ánh mắt cơ hồ đều rơi vào trận đấu của Hỏa Vô Song với Đường Tam.

Một người thuộc đội mạnh truyền thống, một người có hồn hoàn thứ tư là vạn năm, trận chiến nhất định sẽ cực kỳ đặc sắc. Đồng thời qua đó các học viện cũng muốn cẩn thận quan sát một chút xem thực lực Đường Tam mạnh đến mức nào.

Lân phiến hiện ra trên da tay, hỏa diễm nóng chảy trong nháy mắt bùng lên rồi lại phụt tắt, cả người Hỏa Vô Song đều được bao phủ bởi một tầng đỏ sậm, trên đỉnh đầu mọc lên một cái sừng ngắn, ước chừng khoảng ba tấc, hiện ra võ hồn chính là Hỏa Bạo Long Một Sừng.

Chứng kiến Hỏa Vô Song phóng thích võ hồn, ánh mắt Đường Tam không khỏi ngưng trọng. Phóng thích hỏa diễm là bình thường, nhưng sau đó lại thu lại rõ ràng không giống với lần gặp gỡ nhau trước đây. Xem bộ dáng định thần thản nhiên của Hỏa Vô Song, chắc là đã có phương pháp đối phó với

mình.

Không như những trường hợp khác khi mà cường công hệ hồn sư đối đầu với khống chế hệ hồn sư, lần này người phát động thế công trước lại là Đường Tam.

Dưới chân Đường Tam vừa động, người đã nhẹ nhàng lướt đi, nhìn qua động tác của hắn tuy không nhanh, nhưng bước chân hư ảo sau nháy mắt đã đến gần Hỏa Vô Song.

Khống chế hệ hồn sư chủ công? Trong đầu mọi người đều hiện ra ý nghĩ khó tin.

Hồn hoàn thứ nhất trên người Hỏa Vô Song đã sáng lên, lân phiến màu đỏ sậm bên ngoài cơ thể nhất thời biến thành trong suốt, giống như một cái áo giáp bình thường. Thân thể hắn vẫn bất động, chỉ có ánh mắt gắt gao nhìn Đường Tam đang tiến đến rất nhanh.

Làm Hỏa Vô Song ngoài ý muốn là Lam Ngân Thảo không rơi trên người hắn. Đường Tam sau khi tiến đến gần dường như không có ý thi triển hồn kĩ.

Hỏa Vô Song không nhẫn nại được, hai tay hợp lại trước ngực, từ trong lòng bàn tay, quang mang màu đỏ sậm ồ ạt tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quang cầu nhỏ.

Vẫn như trước không có hỏa diễm bốc lên, thậm chí không phát ra một tia nóng rực nào, ánh mắt hắn tập trung trên thân thể của Đường Tam, quang cầu đỏ sậm trong chớp mắt bắn nhanh tới Đường Tam.

Mắt thấy sắp va chạm vào quang cầu, dưới chân Đường Tam đột nhiên trượt một cái, hiểm hóc né được quang cầu, lúc này khoảng cách với Hỏa Vô Song đã chỉ còn không tới năm thước.

Tất nhiên, công kích của Hỏa Vô Song không dễ dàng tránh né như vậy, mặc dù lần công kích đầu bị tránh được, nhưng quang cầu này liền thay đổi phương hướng, lại lao đến chỗ Đường Tam.

Khóe miệng thản nhiên cười nhạt, Lam Ngân Thảo trong tay Đường Tam liền tăng vọt, chỉ từ một cây nho nhỏ như tay trẻ con, trong chớp mắt đã lan tràn ra đến dài ba thước, không phải quấn quanh mà là bay đến nhằm quất mạnh vào thân thể Hỏa Vô Song. Một cành Lam Ngân Thảo từ sau lưng Đường Tam mọc ra tạo thành một cái lưới lớn đem quang cầu ngăn trở phía sau người.

Trong nháy mắt sau đó, vẻ kinh ngạc đồng thời hiện ra từ ánh mắt hai người.

Một tiếng nổ vang lên, quang cầu đỏ sậm biến mất, nhưng cái lưới giữ nó lại cũng bị nghiền nát, mà Lam Ngân Thảo trong tay Đường Tam cũng chém tới người Hỏa Vô Song.

Thân thể Hỏa Vô Song rốt cuộc cũng động, không quản Lam Ngân Thảo đang quất đến mà lao nhanh đến chỗ Đường Tam.

Lam Ngân Thảo chuẩn xác đập lên vai Hỏa Vô Song, một tiếng oanh minh bạo liệt vang lên, cành Lam Ngân Thảo đó trực tiếp bị chấn nát, đồng thời khoảng cách của Hỏa Vô Song với Đường Tam chỉ còn trong gang tấc.

Với kinh nghiệm thực chiến phong phú của Đường Tam, sao không nhận ra được vấn đề cơ chứ.

Không sai, Lam Ngân Thảo của chính mình tuy có thể miễn dịch được thủy-hỏa, nhưng cũng không thể chịu được năng lượng đánh sâu vào. Sí Hỏa học viện nghĩ ra biện pháp đối phó với mình rất đơn giản, thu liễm hỏa thuộc tính công kích, đem nó chuyển hóa thành một loại công kích khác.

Đặc tính của hỏa diễm không chỉ là nóng rực, mà còn có bạo liệt.

Hỏa Vô Song đem hồn lực hỏa thuộc tính toàn thân áp súc lại, sau đó chờ khi song phương tiếp xúc liền phóng xuất ra, hình thành một vụ nổ mạnh.

Cứ như vậy, mặc dù hỏa thuộc tính không cách nào sinh ra tác dụng đối với mình, nhưng lực nổ mạnh này cũng vô cùng đáng sợ.

Sí Hỏa học viện không hổ danh là một trong năm ngũ nguyên tố học viện, bất

luận là sư phụ hay một đệ tử xuất sắc nào đó, chỉ trong một thời gian ngắn đã nghĩ ra phương pháp đối phó với mình, đúng là không tầm thường.

Nhưng như vậy là đủ để chiến thắng ta sao? Các ngươi tiến bộ, ta sao lại không chứ?

Nụ cười trên khóe miệng Đường Tam cũng không biến mất.

Đối mặt với tiến công của Hỏa Vô Song, Đường Tam biết chỉ cần mình tiếp xúc với thân thể đối phương, lân giáp màu đỏ sậm bên ngoài sẽ liên tiếp nổ mạnh tạo thành thương tổn. Loại áp súc hồn lực này, hiện tại Lam Ngân Thảo còn chưa chống đỡ được.

Dù sao, hai người đều là hồn sư bốn mươi hai cấp, từ lúc bắt đầu trận đấu đến nay, hồn lực của Hỏa Vô Song tiêu hao lớn hơn nhiều so với Đường Tam, lại thêm hơi thở của võ hồn Bạo Long Một Sừng tràn ngập sự dương cương, quả thật khiến thế cục trận đấu không đẹp cho lắm.

Lấy bạo liệt đối lại khống chế, lựa chọn này không nghi ngờ gì là chính xác nhất. Đáng tiếc, khả năng khống chế của Đường Tam trong một tháng này đã thăng hoa lên một cảnh giới mới.

Đối mặt với Hỏa Vô Song, Đường Tam không lùi lại mà vẫn lao lên như trước, mắt thấy hai người sắp va chạm, Hỏa Vô Song giơ hai đấm oanh đến, hướng tới hai bên của Đường Tam, tận lực không cho hắn tránh né.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình tiếp xúc thân thể với Đường Tam, như vậy sẽ chiếm được ưu thế. Với Bạo Long Một Sừng thì Lam Ngân Thảo sao có thể so sánh?

Trong nháy mắt, thân thể Đường Tam đang lao nhanh đến đột nhiên dừng lại, sau đó giơ hai tay lên, cũng không phóng xuất Lam Ngân Thảo mà dùng tay không nắm lấy song chưởng của Hỏa Vô Song, cổ tay khẽ uốn, song chưởng liền bị đẩy ra tạo thành một đường cong kì diệu.

Hỏa Vô Song lập tức cảm thấy không ổn, lực đánh của mình tựa hồ gặp phải một tầng chắn mềm mại, hấp thụ phần lớn lực đánh vào. Càng khiến hắn giật

mình là, tại vị trí tay mình tiếp xúc với Đường Tam cũng không nổ mạnh như dự kiến, mà là bị kéo sang một bên, khiến thân thể nhất thời lảo đảo.

Ngay lúc Hỏa Vô Song đang mất thăng bằng, Đường Tam đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, Hỏa Vô Song chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ lực mạnh đẩy tới, không đợi hắn phản ứng, cả người liền bị bắn lên, thân thể trên không trung liền phát ra một tiếng ầm, đúng là do hắn phát động lân giáp ẩn chứa hỏa nguyên tố bạo liệt tạo ra.

Đáng tiếc là phản ứng cuối cùng đó của hắn đã chậm rồi. Lực nổ tuy mạnh nhưng không ảnh hưởng đến Đường Tam tí nào.

Đây là hiệu quả do Quỷ Ảnh Mê Tung phối hợp Khống Hạc Cầm Long tạo thành.

Mấy ngày nay, Đường Tam suy nghĩ đến rất nhiều thứ, hắn đột nhiên phát hiện, từ lúc có được hồn kĩ, chính mình tựa hồ đã quên một năng lực hết sức cường đại. Tuy hồn kĩ dùng rất tốt, lại đơn giản, nhưng, tuyệt kĩ Đường Môn sao có thể thua kém mấy thứ đó được.

Dùng kiến thức của thế giới này mà nói, tuyệt học trong Huyền Thiên Bảo Lục chính là một kho kĩ năng! Tử Cực Ma Đồng, Quỷ Ảnh Mê Tung, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ,…những cái đó không tốt sao? Cho dù thứ Đường Môn am hiểu nhất là ám khí không thể sử dụng, nhưng còn những thứ khác sao có thể bỏ qua được?

Nếu như quay chậm lại quá trình đó, ta có thể thấy rõ từng động tác của Đường Tam. Đầu tiên dùng Khống Hạc Cầm Long hóa giải công kích của đối phương, sau đó Quỷ Ảnh Mê Tung mang theo hắn đi đến sau lưng Hỏa Vô Song, rồi cuối cùng Huyền Ngọc Thủ đẩy Hỏa Vô Song văng đi.

Lực nổ mạnh tuy có ảnh hưởng một tí, nhưng với độ cứng cỏi của Huyền Ngọc Thủ, nhánh bản là không có thương tổn. Mà thân thể của Hỏa Vô Song lại bị bay nhanh ra ngoài.

Bảy đạo Lam Ngân Thảo, dưới ánh mặt trời chiếu xuống tựa như bảy dải lụa hồng từ trên trời giáng xuống.

Lúc này, Hỏa Vô Song hoàn toàn đưa lưng hướng về phía Đường Tam. Hắn chỉ có thể cảm nhận được áp lực từ không trung truyền tới, nhưng lại không nhìn rõ được công kích như thế nào. Mà thời gian Đường Tam dùng Lam Ngân Thảo công kích, cũng là thời gian lân phiến trên người vừa nổ mạnh, hồn lực vẫn đang ngưng tụ, chưa thể phát ra hồn kĩ tiếp theo.

Khống chế, vẫn như trước là khống chế, chỉ có quá trình khống chế tinh chuẩn vô cùng. Chỉ trong một khắc, bằng vào khả năng khống chế, Đường Tam đã dành được ưu thế rất lớn cho mình.

Lam Ngân Thảo không ngần ngại đập mạnh vào lưng Hỏa Vô Song. Bảy nhánh Lam Ngân Thảo cùng đập vào một vị trí, đem Hỏa Vô Song đang ở trên không trung nện mạnh xuống đất, làm hắn phải chịu đựng sự đau đớn kịch liệt từ toàn thân truyền đến, cả người tê dại, co quắp. Điều hắn có thể làm chỉ là nhanh chóng xoay người bay lên, nhưng phía sau lưng cũng đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Chớ quên, Lam Ngân Thảo còn mang kịch độc đến từ nhân diện chu ma, cùng với gai nhọn của quỷ đằng. Hỏa Vô Song mất đi lân phiến bảo vệ liền bị độc tố xâm nhập, hơn nữa đau đớn kịch liệt làm ảnh hưởng đến quá trình ngưng tụ hồn lực cùng tập trung tinh thần.

Sắc mặt Đường Tam vẫn bình tĩnh như trước, nhưng hắn cũng không cấp cho đối phương cơ hội hòa hoãn. Lúc thân thể Hỏa Vô Song bay lên, quay mặt về phía Đường Tam, dưới chân hắn đột nhiên mọc ra một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh cổ chân làm hắn lần nữa lại mất đi thăng bằng.

Vì để phòng ngự cùng phản kích, Hỏa Vô Song cơ hồ ngưng tụ toàn bộ hồn lực ở nửa thân trên, lúc này muốn dùng lực nổ mạnh hóa giải Lam Ngân Thảo dưới chân, chắc chắn phải cần thêm một thời gian nữa để áp súc.

Nhưng, cả thân thể hắn lại bị Lam Ngân Thảo xách ngược lên không, sau đó bị vứt ra xa, mà Đường Tam ở trên mặt đất cũng nhanh chóng lao theo, mười hai nhánh Lam Ngân Thảo dưới sự huy động của tay phải, lại công kích vào

cùng một vị trí.

Thanh âm bạo liệt vang lên, sau tiếng nổ, mười hai nhánh Lam Ngân Thảo bị nghiền nát, nhưng quất mạnh khiến đau đớn thấu xương cùng chấn động do hỏa nguyên tố nổ mạnh cũng khiến Hỏa Vô Song thống khổ vô cùng, cuối cùng không nín được phun ra một ngụm máu trên không trung.

Chặn được nhánh Lam Ngân Thảo sau cùng, Hỏa Vô Song mới khống chế thân thể mình đáp nhẹ xuống đất, đồng thời gần như lập tức di chuyển vị trí, sợ mấy nhánh Lam Ngân Thảo kinh khủng kia lại tiếp tục đánh tới.

"Ngươi thua rồi!" Công kích của Đường Tam không xuất hiện nữa, chỉ có thanh âm bình tĩnh truyền đến.

Hỏa Vô Song lúc này mới khôi phục tinh thần, trên mặt trắng bệch, phát hiện ra mình đã rời khỏi sân thi đấu, chỗ rơi hồi nãy đã ở ngoài biên một thước.

Hắn giờ mới hiểu, sở dĩ Đường Tam đem mười hai nhánh Lam Ngân Thảo quất mạnh vào người mình, không phải là để công kích mà là lợi dụng lực đánh của nó cùng lực phản chấn của vụ nổ đẩy thân thể mình ra ngoài.

Ra khỏi sân, dù thế nào đi nữa thì cũng đã thua rồi.

Hỏa Vô Song nhìn Đường Tam chằm chằm, hắn không phải không phục, ngược lại đột nhiên phát hiện, cảm giác thất bại không ngờ lại mãnh liệt trong lòng như vậy.

Đối mặt với Đường Tam, nghênh đón hắn không phải khống chế, mà là cường công. Khống chế hệ hồn sư tinh chuẩn, kết hợp với lực lượng cùng tốc độ của cường công hệ và mẫn công hệ.

Từ lúc song phương bắt đầu chạm mặt đến khi kết thúc, chính mình ngay cả cơ hội phóng thích hồn kĩ cũng không có, mà Đường Tam nhiều nhất cũng chỉ thi triển ra đệ nhất hồn kĩ, thậm chí cũng không hoàn toàn là đệ nhất hồn kĩ.

Chỉ là huy động vài cái Lam Ngân Thảo, có thể lãng phí bao nhiêu hồn lực

chứ?

Ám khí, không chỉ bao gồm những loại dùng để ném, còn có một số loại khác. Đường Tam chính là dùng phương thức của ám khí để sử dụng trên Lam Ngân Thảo.

Trước kia hắn cũng dùng qua loại chùy có dây xích, sau vài ngày suy nghĩ, lại làm hắn nhận ra được có thể kết hợp tuyệt học Đường Môn với hồn kĩ để tạo ra một loại chùy xích (loại vũ khí gồm một khối chùy phía đầu, được nối bằng xích và dùng tay điều khiển động tác đập, quăng)– Lam Ngân Thảo dùng đối địch cực kì hiệu quả.

Bốn mươi hai cấp đối mặt với bốn mươi hai cấp, dành chiến thắng nhưng chỉ tiêu hao một lượng hồn lực rất nhỏ, chính là hiệu quả có được sau nhiều ngày khổ tu. Trong thực chiến hắn đã chứng minh được thực lực của mình, làm Hỏa Vô Song vốn định liều mạng không có cơ hội phát huy toàn bộ thực lực, thậm chí cả việc tiêu hao hồn lực của Đường Tam cũng không làm được.

"Ngươi đối mặt với ta mà thiếu sự tin tưởng. Một gã hồn sư nếu không còn sự tự tin vào chính mình, sao có thể chiến thắng cơ chứ?"

Thanh âm của Đường Tam vang lên bên tai Hỏa Vô Song. Nhìn cặp mắt bình tĩnh kia, Hỏa Vô Song chợt nhận ra, tiểu tử trước mặt bỗng trở nên như sư phụ của mình.

Hỏa Vũ lúc này đã chạy đến, nắm lấy cánh tay của Hỏa Vô Song ân cần hỏi:*"Ca, ngươi thế nào rồi?"*

Hỏa Vô Song lắc đầu:*"Ta không có việc gì. Ta thua, thua nhưng tâm phục khẩu phục."*

Hỏa Vũ ngẩng đầu, hai mắt như phún lửa, nhìn chằm chằm Đường Tam trước mặt.

Ánh mắt Đường Tam vẫn bình tĩnh nhìn Hỏa Vũ, không có tâm tình gì.

Trận đầu cứ như vậy kết thúc. Tràng diện có vẻ hơi nhẹ nhàng nên cũng

không có nhiều tiếng vỗ tay cùng hoan hô.

Nhưng biểu hiện của Đường Tam lại chinh phục toàn trường. Cho dù là tông chủ Trữ Phong Trí Thất Bảo Lưu Ly tông cũng chợt nhận ra, hài tử này càng ngày mình càng nhìn không thấu. Tuổi còn nhỏ, không ngờ lại rất có phong phạm của người lớn.

Khóe mắt liếc qua Bạch Kim giáo chủ Tát Lạp Tư bên cạnh, Trữ Phong Trí kinh ngạc phát hiện sắc mặt của Tát Lạp Tư lại rất bình tĩnh, không vì biểu hiện của Đường Tam mà tâm tình sinh ra bất kì ba động gì, tựa hồ như đang nhìn một trận đấu bình thường.

Các trận đấu kế tiếp đối với Đường Tam dường như đơn giản hơn, hắn thủy chung cứ thong dong đánh bại liên tiếp năm đội viên của Sí Hỏa học viện phái ra, trong đó có cả huynh đệ song bào thai Hỏa Vân, Hỏa Vũ (Vũ *"mưa"*, chứ không phải Vũ *"múa"* như con bé kia) đã từ ba chín cấp đột phá bốn mươi cấp.

Cả năm người cũng không có người nào khiến Đường Tam phải phóng xuất ra đệ tam hồn kĩ.

Sí Hỏa học viện đã có được bốn gã trên bốn mươi cấp hồn sư, nhưng dù xuất trận sáu người cũng không ngăn cản được bước tiến của Đường Tam. Hồn lực vẫn tràn đầy như trước, từ mặt hắn thậm chí không có lấy một tia uể oải.

Dưới tình huống này, đội viên cuối cùng của Sí Hỏa học viện, phó đội trưởng Hỏa Vũ, trầm trọng tiến vào sân thi đấu.

Một xuyên sáu, đây là chỉ số tốt nhất từ khi thăng cấp tái xuất hiện, hơn nữa bị xuyên sáu người lại là Sí Hỏa học viện thực lực cực mạnh, tình cảnh này trước khi trận đấu bắt đầu không ai có thể tưởng tượng được, nhưng nó thật sự đã xảy ra.

------oOo------

Chương 277: Đường Tam đấu Hoả Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: doyouloveme

Biên tập: A Lót

Nhìn Hỏa Vũ vẻ mặt âm trầm thượng đài, Đường Tam thâm hấp khẩu khí.Mặc dù bề ngoài lúc này của hắn so với lúc trước khi bắt đầu trận đấu hầu như không có gì khác nhau.Nhưng trên thực tế, lúc này hắn đã phi thường mệt mỏi.

Hồn lực được hắn hết sức lưu giữ, mà trong sáu tràng trận đấu trước, hắn dù sao cũng đã từng gặp phải ba đối thủ hơn bốn mươi cấp.Ngoại trừ Hỏa Vô Song ra, huynh đệ Hỏa Vân, Hỏa Vũ sử dụng hỏa hạc vũ hồn đã gây cho hắn không ít phiền toái.Nhất là bọn họ vừa lên đã sử dụng hồn kỹ cực mạnh, khiến cho Đường Tam hao phí phần lớn tinh lực để né tránh và chạy ra khỏi phạm vi công kích.

Càng huống chi, điều tiết hồn lực như khiến hắn phải sử dụng năng lực khống chế đến trình độ tinh xác nhất, lượng tính toán như thế này sẽ phải khổng lồ ra sao?

Bởi vậy, mặc dù lúc này hồn lực tiêu hao trên dưới 4 thành, nhưng trên thực tế, tinh thần của hắn đã tiêu hao trên 7 thành.Cường nỗ chi mạt (nỏ mạnh lúc cuối) mà thôi.

Những người đang xem cuộc chiến, bất luận là chiến sĩ của hoàng gia kị sĩ đoàn, hay là những hồn sư của học viện khác, đều đang suy nghĩ xem Đường Tam có thể đánh bại Sí Hỏa học viện hay không, hoàn thành việc *"một xuyên bảy."*

Nhìn kỹ Đường Tam, Hỏa Vũ lúc này ngược lại dần dần trở nên bình tĩnh.Nàng biết rằng,trận đấu này không chỉ là việc giữa bản thân với Đường Tam, cũng quan hệ đến vinh nhục của Sí Hỏa học viện.

Nếu nàng thất bại, làm cho đối phương hoàn thành *"một xuyên bảy"*, vậy, Sí

Hỏa học viên trong ngũ đại nguyên tố học viên sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.Cho nên, bất luận như thế nào mình cũng không thể thua, tuyệt không thể thua.Chính vì mang theo niềm tin tất thắng này Hỏa Vũ mới trở nên tỉnh táo.

Nàng năm nay chưa đến hai mươi tuổi, là thiên tài trẻ nhất trong lịch sử của Sí Hỏa học viện.Khổ luyện trong khoảng thới gian này khiên cho hồn lực của nàng lại tiến thêm một bậc, đạt đến trình độ cấp bốn mươi.Nàng tin tưởng rằng, bất luận là vũ hồn hay hồn lực, đều hơn hẳn thanh niên trước mắt này.

Mà tại sao, tại sao cả Sí Hỏa học viện đểu không thể thắng một mình hắn? Bởi vì hắn là khống chế hệ hồn sư? Hay bởi vì hắn miễn hỏa? Không, dám chắc không chỉ có vậy.

Đường Tam lẳng lặng nhìn Hỏa Vũ đang đứng cách mình hơn 30 thước.Hắn kinh ngạc phát hiện,hơi thở của nàng tựa hồ xuất hiện một chút biến hóa kì dị.Chưa từng trao đổi gì với nàng, nhưng mỗi lần thấy nàng, đều thấy trên người nàng tựa hồ tràn ngập hơi thở hỏa bạo.Từ phương diện hình dáng, tính cách, nàng cùng Liễu Nhị Long thập phần giống nhau

Nhưng lúc này hỏa vũ trầm tĩnh xuống lại như biến thành một người khác.Làn da trên thân thể vốn hết sức thon dài lại tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, càng thêm xinh đẹp, tựa hồ có thể thiêu đốt toàn bộ tâm tư của nam nhân.

Thoáng động thân, sau lưng Hỏa Vũ xuất hiên một cái bong nhàn nhạt, bộ dáng giống nàng như đúc, hỏa ảnh mơ hồ tràn ngập cảm giác hư ảo, nhưng đây là vũ hồn của nàng: hỏa ảnh.

Ảnh tử (cái bóng) có hỏa thuộc tính, một loại vũ hồn cực kì đặc biệt, lại có thể đem hỏa nguyên tố phát huy ra trình độ lớn nhất

Hôm nay trong tràng tấn cấp tái, Sí Hỏa học viện hiển nhiên đã không có khả năng thắng, chẳng những thế, Sử Lai Khắc học viện phía sau còn có 6 người.Tuy vậy Hỏa Vũ đã hạ quyết tâm bất luận sống chết đều phải đạt được thắng lợi.

Trận đấu bắt đầu

Đường Tam đang tự hỏi không biết Hỏa Vũ sẽ dung phương thức tiến công gì,thì khi trong tài tuyên bố trận đấu bắt đầu,nàng cũng cho ra đáp án:chạy.

Hai chân Hỏa Vũ thon dài mà hữu lực nhanh chóng khởi động, hướng về phía Đường Tam mà vọt tới.

Tốc độ của nàng mặc dù không thể so sánh với mẫn công hệ hồn sư, nhưng khi đat tới trình độ 40 cấp, thân thể của hồn sư dưới chúc tính mà hồn hoàn mang đến cùng hồn lực của mình tác dụng đã vượt xa người thường.Nàng toàn lực chạy đến, tốc độ cũng là nhanh kinh người, khoảng cách giửa 2 người nhanh chóng bị thu hẹp.

Một cây lam ngân thảo kích động quét ngang ra, mục tiêu chính là chiếc eo thon nhỏ nhưng tràn ngập lực lượng của Hỏa Vũ.

Thử tấn công.Đường Tam lúc này đã tiêu hao phần lớn tinh lực, lượng tính toán để chủ động xuất kích phải lớn hơn rất nhiều

Hắn lựa chọn chiến lược phản kích, có ưu thế chống đỡ lửa.Kỹ năng của Hỏa Vũ tác dụng lên người mình chỉ có thể thi triển dưới hình thái bạo liệt giống như Hỏa Vô Song.Cho nên Đường Tam cũng không hết sức để tâm.

Nếu Hỏa Vũ thi triển đệ tứ hồn kỹ, quá trình súc lực đủ cho mình phản ứng

Đối mặt với nhánh lam ngân thảo quét ngang, Hỏa Vũ chẳng những không né tránh, ngược lại càng tăng tốc độ thêm vài phần.Khoảng cách giữa hai người từ hơn ba mươi thước trong chớp mắt rút ngắn lại còn mười thước, hai mắt Hỏa Vũ lóe sáng, cùng với lúc đôi mắt to lóe sáng thì đệ tam hồn hoàn trên người nàng cũng sáng lên, tử sắc quang vựng tràn ngập, khiến nàng càng tăng thêm vài phần tư sắc.

Đúng lúc đó, trong đầu Đường Tam linh quang chợt lóe,nhất thời hiểu được phương thức công kích của Hỏa Vũ.Lam ngân thảo vẫn quét ngang, hắn nhanh chóng động thân, không đi tới cũng không lui về phía sau mà là lướt ngang, nhanh chóng vọt sang ngang.

Hỏa Vũ tựa hồ đã đoán trước phản ứng của Đường Tam,thân hình nàng trùng xuống,lập tức đổi hướng chạy xéo,nhưng lại như trước hướng Đường Tam mà đuổi theo.

Nhìn lam ngân thảo trong nháy mắt sắp đuổi đến thân mình, Hỏa Vũ phát động đệ tam hồn kỹ: kháng cự hỏa hoàn.

Hồng sắc quang hoàn chói mắt trong nháy mắt phóng thich, hồn kỹ không có lực công kích này nhanh chóng đẩy nhánh lam ngân thảo đang tiến đến gần thân ra, phạm vi bao trùm của hồn kỹ đạt tới đường kính kinh khủng: 60 thước,mà khoảng cách giữa nàng với Đường Tam bất quá chưa tới 10 thước.

Kháng cự hỏa hoàn với bán kính ba mươi thước đồng thời đem lam ngân thảo cùng thân thể Đường Tam đẩy ra phía ngoài.

Cả đấu trường đường kính 100 thước, kháng cự hỏa hoàn của Hỏa Vũ đường kính là 60 thước, có thể nói là đã bao trùm đại bộ phận phạm vi đấu trường.Đường Tam dưới sự thôi động của kháng cự hỏa hoàn, trong nháy mắt đã bay đến vùng biên duyên (bên bờ) của đấu trường.

Ra khỏi đấu trường đều tính là thua.Trong trận đấu đầu tiên, Đường Tam cũng chính là lợi dụng quy tắc này đánh bại Hỏa Vô Song.

Mà hỏa hoàn kháng cự của Hỏa Vũ kinh khủng ở chỗ bất luận kỹ năng hay phòng ngự thế nào, trong phạm vi công kích nhất thiết đều tạm thời bị khu trục. Đương nhiên, kỹ năng công kích của đối thủ không được vượt quá hồn lực bản thân nàng mười cấp.

Thân hình Hỏa Vũ không hề dừng lại, ngay lúc Đường Tam bị bức đến bên bờ của đấu trường thì, lại một cái kháng cự hỏa hoàn nữa sáng lên.Đường Tam trong long thầm than một tiếng, nha đầu kia nhìn bề ngoài tính tình có vẻ nóng nảy, nhưng thực tế lại thập phần thông minh.Khống chế hệ hồn sư cũng quả nhiên khác thường, lợi dụng hỏa hoàn kháng cự, trong nháy mắt đã đem mình bức tới chỗ khó xử.

Trong lúc này, cho dù hắn sử dụng đệ tứ hồn kỹ thứ tư, nhiều nhất cũng chỉ

có thể tạm thời ngăn cản cước bộ đi tới của Hỏa Vũ, mà không cách nào ngăn cản kháng cự hỏa hoàn kháng cự.Đây vốn là kỹ năng phòng thân lại có thể được Hỏa Vũ sử dụng như vậy, không thể nghi ngờ rằng là nàng đã phải hao tổn tâm tư rất nhiều.

Kháng cự hỏa hoàn đương nhiên không phải là tuyệt đối, nếu không, ở tấn cấp tái này cũng không cần phải đánh, chỉ cần bằng vào kỹ năng này là đã có thể quét sạch tất cả đối thủ.Điểm yếu của nó chính là độ cao.Phạm vi tác dụng của nó là đường kính 60 thước, độ cao 3 thước.

Nói cách khác, ngoài phạm vi ba thước trên không trung, kháng cự hỏa hoàn của nàng không có tác dụng, trừ phi nó được Hỏa Vũ trực tiếp hướng đến không trung mà phát ra.

Dưới tình huống này, Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam dù cho có tinh diệu, cũng vô pháp tránh né khỏi công kích của kháng cự hỏa hoàn, biện pháp duy nhất của hắn bây giờ cũng chỉ có bay lên.Nhìn Hỏa Vũ lần thứ hai phong thích hỏa hoàn kháng cự, Đường Tam bật mình lên, nhẹ nhàng lướt qua.

Thấy hành động của hắn, trên mặt Hỏa Vũ toát ra một tia cười lạnh, mặc dù hai lần phóng thích hỏa hoàn khống chế đã làm nàng hao phí không ít hồn lực, thế nhưng nàng cũng đã đạt được mục đích của mình, đó là đem Đường Tam bức lên không trung.

Đột nhiên một màn quỷ dị xuất hiện,đúng lúc Đường Tam phóng người lên thì trong nháy mắt,bốn cái hồn hoàn trên người Hỏa Vũ đồng thời lóe sang, hỏa ảnh sau lưng cũng hóa thành bạch sắc.

*"Dung hoàn?"*đang ở ngoài quan sát trận đấu,Đại sư chợt kinh hô

Dung hoàn không phải là một loại kỹ xảo, mà là một loại thiên phú, chỉ có một số hồn sư cực kì đặc biệt mới có năng lực như vậy.

Chính là trong nháy mắt đem vài hồn kỹ mà lượng hồn lực của mình có thể phóng thích đồng thời phát ra, cũng có thể nói là trong nháy mắt đem toàn bộ hồn lực phóng thích ra sử dụng một hồn kỹ.

Chỗ tốt nhất của dung hoàn chính là lực bạo phát, đơn giản mà nói, nếu một cái thủy đàm chỉ có một cửa thoát nước, mặc dù luôn lưu thông, nhưng so ra thì vẫn cứ kém một cái thủy đàm có bốn cửa khẩu đồng thời lưu thông.

Sau vòng dự tuyển tái lúc trước, đại sư cũng đoán được Hỏa Vũ có kỹ năng này, chỉ là do lúc ấy nàng còn có phụ trợ hệ hồn sư trợ giúp.Đại sư không dám khẳng định, nhưng lúc này lại hoàn toàn có thể nhận định, thứ nàng sử dụng chính là dung hoàn.

Dưới tình huống dung hoàn, hiệu suất dùng hồn lực của bản thân sẽ tăng vọt, lúc này lại sử dụng thêm hồn kỹ, uy lực không nghi ngờ gì nữa sẽ tăng lên gấp bội.

Bạch sí sắc ngưng kết trong lòng bàn tay, lúc này, Hỏa Vũ lại không phải là phóng thích sí nhiệt (nóng cháy), mà là ngưng tụ bạo liệt.

Một bạch sắc quang cầu kích cỡ chỉ như quả trứng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hướng về phía Đường Tam ở trên không trung bay đến.Sau khi phóng thích ra bạch sắc quang cầu này, sắc mặt Hỏa Vũ nhất thời tái nhợt.

Không giống với lúc bị Hỏa Vô Song công kích, trong sát na khi Hỏa Vũ phóng thích quang cầu, Đường Tam cảm giác thân thể của mình trở nên trì trệ, phảng phất khỏa quang cầu nhìn qua không lớn kia lại có lực hấp dẫn lớn vô hạn đối với mình, đang ở trên không, hắn chính là vô pháp né tránh, mắt thấy tiểu cầu nhanh chóng phóng tới phía mình, khả năng có thể làm được bây giờ, cũng chỉ có ngạnh đáng (挡 – đáng, nghĩa là ngăn cản, chặn).

Ngạnh đáng cũng có nhiều loại, mặc dù thân mình ở vị trí bất lợi, nhưng Đường Tam lại như trước không bỏ qua, tay phải vừa nhấc, lần đầu tiên hắn phóng thích ra đệ tam hồn kỹ của mình trong ngày hôm nay.

Lục sắc quang cầu từ lòng bàn tay Đường Tam phóng ra, trong nháy mắt khuếch trương, dưới sự cố ý khống chế của hắn, phạm vi bao trùm của chu võng rút nhỏ rất nhiều, nhưng mật độ cũng trở rất lớn, cho dù là bạch sắc quang cầu với thể tích như vậy hắn cũng vô pháp xuyên qua (cụm này xem convert 4 cột hài vãi: *"tòng trung xuyên việt" – "từ Trung xuyên Việt"* à?[A Lót]).

Bạch cùng lục, lưỡng sắc quang mang từ không trung giao hội.Trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc với nhau, Đường Tam biến sắc.

Tê lạp một tiếng, bạch sắc quang cầu cũng từ trong chu võng thúc phược cực kì cứng cỏi vọt ra ngoài, tự thân nó xoay tròn với tốc độ cực cao, hơn nữa nhìn qua mặt ngoài rất tròn, dĩ nhiên cũng là tràn ngập lực cắt.

Một cây lam ngân thảo ngay sau đó đẩy đi tới, nhưng không thể nào giống như chu võng thúc phược vô pháp thay đổi phương hướng của quang cầu, chỉ có bản thân lam ngân thảo bị đứt đoạn mà thôi.

Qua hai lần tiếp xúc,nếu Đường Tam nếu còn không phán đoán ra cường độ của quang cầu thì hắn không xứng là đệ tử của đại sư rồi.Trong nháy mắt hắn hiểu được trong bạch sắc quang cầu ẩn chứa toàn bộ hồn lực còn lại của Hỏa Vũ sau hai lần phóng thích đệ tam hồn kỹ, tất cả quang cầu đều dưới ý của nàng tập trung hết vào bản thân.Lấy tình huống bản thân, chỉ cần không có kỹ năng hoàn toàn ngưng tụ hồn lực giống như nàng, thì vô luận ra sao cũng không chống đỡ được.

Đương nhiên, Đường Tam lại quên mất một điểm, đó là bạch sắc quang cầu do Hỏa Vũ dùng kỹ năng dung hoàn mà phóng ra, uy lực thậm chí còn siêu việt hơn là ngưng tụ tất cả hồn lực lại.

Vì muốn chiến thắng hắn, nàng đã không màng đến hậu quả sau trận đấu này.Mục đích chỉ là làm sao để có thể đánh bại người thanh niên trước mắt này.

Mắt thấy quang cầu sắp oanh kích tới Đường Tam, thân thể Đường Tam đột nhiên tiêu thất.Như vậy tự nhiên không phải là vô duyên vô cớ mà biến mất.Lam ngân thảo không có hiệu quả đối với bạch sắc quang cầu, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không có bất kì tác dụng gì.

Hai căn lam ngân thảo phóng xuống mặt đất, lợi dụng phản lực đem thân thể Đường Tam đưa lên trên không trung, ngay sau khi bạch sắc quang cầu rất nhanh từ phía dưới đuổi theo hắn.Trong tay Đường Tam bắn ra một cây lam ngân thảo, trực tiếp quấn quanh hông của Hỏa Vũ.

Lúc này, hồn lực của Hỏa Vũ đã thâu xuất toàn bộ, căn bản là không có cơ hội phản kháng,chỉ thấy hông bị thắt chặt, nhoáng một cái đã thấy Đường Tam ở trước mặt.

Đúng vậy, Đường Tam chính là muốn lấy Hỏa Vũ làm mục tiêu, lợi dụng thể trọng nàng để thay đổi phương hướng của mình trên không, hướng thẳng phía hỏa Vũ vọt tới.

Dưới tác dụng của lực kéo, hắn di chuyển trong không trung tự nhiên là phải nhanh hơn rất nhiều.Khoảng cách giữa hai người lại không xa.Cơ hồ là trong nháy mắt sẽ đến cùng một chỗ.

Hỏa Vũ hạ ý thức giơ hai tay lên muốn chống cự Đường Tam, nhưng Đường Tam chỉ là gạt hai tay ra, hắn đã đẩy hai tay nàng ra.Ngay lúc thân thể hai người va chạm tại cùng một chỗ, một cây lam ngân thảo của Đường Tam đã gắt gao quấn chặt thân thể hai người.

Hỏa Vủ chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh hướng đến, thân thể Đưởng Tam đã chuyển hướng, Hỏa Vũ tự nhiên chắn trước mặt hắn, tựa như một thuẫn bài (tấm, lá chắn).Nhưng bạch sắc quang cầu kia, vẫn mang theo tiếng *"ô ô"* cấp tốc đuổi theo.

Trống rỗng, trong phút chốc, trong đầu của Hỏa Vũ đã trở thành một mảnh trống rỗng.Bạch sắc quang cầu nọ sau khi phát ra là chỉ tập trung hướng về Đường Tam, dù là nàng cũng vô pháp thay đổi công kích.Nhưng giờ này phút này, nàng lại trở thành thuẫn bài chắn phía trước cho Đường Tam.

Nàng làm sao cũng không nghĩ đến trường chiến đấu này đến cuối cùng cư nhiên lại là như vậy.Nàng biết, mình đã thua, nhưng là, nàng thật sự không cam lòng, không cam lòng... (Bình luận tí; thua là thua còn cứ cố chấp, ta thật sự là rất ghét kiểu đàn bà con gái như thế này - A Lót)

Phải chết sao?Hỏa Vũ đối với công kích của mình có bao nhiêu uy lực đương nhiên hiểu rõ, bất quá, nàng biết, lấy tình trạng thân thể của mình lúc này.Căn bản là không thể chống đỡ được công kích như vậy, kết quả lại chỉ có thể giống như những cây lam nhân thảo của Đường Tam như vậy.Phá toái (nát

tan).

Chết thì chết đi, cho dù chết cũng phải cho người cùng ta đồng thời xuống địa ngục.Hỏa Vũ mạnh mẽ giang tay ra, gắt gao ôm lấy Đường Tam, bỏ qua một tia hồn lực cuối cùng của mình.Nàng tin tưởng rằng, cho dù sau khi bạch sắc quang cầu kia có xuyên qua thân thể nàng, vẫn có thể gây cho Đường Tam bị thương nặng.

Lúc ôm chặt lấy hắn, dưới sự thúc dục của hận ý, nàng cắn mạnh một cái lên đầu vai Đường Tam.Nhát cắn này phi thường ác độc, lúc hàm răng ngoạm chặt lại, nàng cảm giác được có một dòng chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng mình.

Nhưng chính vào lúc này, bên tai Hỏa Vũ nghe được tiếng Đường Tam khẽ thở dài, *"Hà tất phải như vậy?"*, thân thể tựa hồ quay tròn, hai tay đang ôm chặt đột nhiên cảm giác được có vật gì từ sau lưng Đường Tam trùng xuất, vô pháp ôm chặt trở lại, tự nhiên buông lỏng ra.Nhưng giữa hai người lại còn có căn lam ngân thảo đang quấn quanh, thân thể hai người vẫn như trước dán chặt vào nhau.

Đáng tiếc, Đường Tam lúc này căn bản không có thời gian, cũng không có tâm tình để cảm thụ thân thể mềm mại tràn ngập tính đàn hồi ấy.

*"Muội muội - -"*Hỏa Vô Song hét lớn, mỗi người của Sí Hỏa học viện cũng hét lên, nhưng bọn họ có muốn tiến vào đấu trường cũng đã không kịp rồi.

Sử Lai Khắc học viện một bên cũng đồng dạng hét lớn, hai bên cơ hồ đồng thời hướng đấu trường phóng đến.

Nhưng là, bọn họ thực sự chứng kiến được, Đường Tam đột nhiên xoay người, chẳng những không dùng Hỏa Vũ làm thuẫn bài cho mình, ngược lại biến thành thuẫn bài cho nàng.

Khi Đường Tam đem mình cùng Hỏa Vũ quấn quanh một chỗ, hơn nữa lấy nàng ra làm thuẫn bài cho mình, chỉ có một mục đích, bức bách Hỏa Vũ bỏ đợt công kích này.Hắn lại làm sao biết được, ngay cả bản thân Hỏa Vũ, cũng là vô pháp khống chế.

Mắt thấy Hỏa Vũ tràn ngập hận ý đối với mình, còn có quang mang thấy chết không sờn trong mắt nàng, Đường Tam giật mình phát hiện, nha đầu này dĩ nhiên là muốn cùng mình đồng quy vu tận.

Đường Tam cùng Hỏa Vũ không có cừu hận gì thâm sâu, hắn thấy rằng, Hỏa Vũ chỉ bất quá là một nữ hài tử tranh cường háo thắng mà thôi.

Dù sao là nữ hài tử a, mà mình lại là một nam nhân.Chẳng lẽ thật sự còn có thể lạt thủ tồi hoa (ác tay ngắt hoa) hay sao?Dưới tình huống trước mắt, đây là lựa chọn duy nhất mà hắn vừa nghĩ đến.

Cho nên, nhìn quang cầu trong nháy mắt sắp phóng tới, hắn bèn xoay người lại, dùng lưng mình, chống chọi lại với sự oanh kích tràn ngập năng lượng áp súc.Bát chu mâu mãnh mẽ phóng ra, vừa vặn hất cánh tay của Hỏa Vũ ra, làm cho toàn bộ công kích đều rơi vào trên người Đường Tam.

Đường Tam trước tiên không phóng thích toàn bộ bát chu mâu, chỉ dũng xuất ra nửa thước, sau một khắc, bạch sắc quang mang nọ hoàn toàn phóng lớn ra. Căn bản là không thể có người nào chú ý tới biến hóa sau lưng Đường Tam.

Từ một người trong đầu trống rỗng trở thành hai, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình trở nên nhẹ bỗng, chung quanh hết thảy tựa như đang bay lượn, không có đau đớn, chỉ là trong nháy mắt tê cứng, cả người đều trở nên tê dại.Mặc dù lúc đó hắn đã ngay lập tức đem huyền thiên công ngưng tụ toàn bộ ở sau lưng mình, nhưng là thân thể hắn vẫn bị tê cứng.

Hỏa Vũ cũng cảm thấy thân thể mình đang bay lên, chấn động kịch liệt khiến đại não của nàng trở nên mê muội, gần như là vô thức nắm chặt hai tay của Đường Tam.

Tê dại trong nháy mắt trở thành đau đớn phô thiên cái địa, thần chí Đường Tam khôi phuc lại nửa phần, lúc sắp rơi xuống đất, hắn lại xoay thân thể mình, nếu phải làm người tốt thì phải làm đến cùng đi.

Oanh một tiếng, thân thể hai người rơi trên mặt đất, Đường Tam ở dưới,Hỏa Vũ ở trên, trọng lực suýt nữa làm cho Đường Tam đau đến mức ngất đi.

Hắn sở dĩ cố ý để lưng của mình chạm đất cũng vì để che dấu bát chu mâu.Đường Tam rõ ràng cảm giác được bát chu mâu đang run rẩy, thậm chí còn nghe được chút thanh âm vỡ vụn, mà sau lưng mình lại càng không có chỗ nào không đau.

Thổ ra một ngụm nghịch huyết, Đường Tam so với Hỏa vũ còn lùn hơn nửa phần, ngụm nghịch huyết này vừa lúc phun trước ngực Hỏa Vũ, hắn lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là ngũ nội như phần (ngũ tạng như đốt), khí huyết trong cơ thể không ngừng nhộn nhạo, tựa hồ như là bị thiêu đốt.

Huyền Thiên Công không hổ là huyền môn chính tông thượng thừa nội công, trong thời khắc va chạm với quang cầu nhanh chóng có thể bảo hộ thân thể của Đường Tam, hơn nữa còn có sự ngăn cản của bát chu mâu, mặc dù Đường Tam bị thương nặng, nhưng cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Đây là kết quả mà Đường Tam đã cẩn thận tính toán, trong thời khắc hắn mang theo Hỏa Vũ mà xoay người, hắn đã tính ra, bằng vào phòng ngự của mình, hắn tuyệt sẽ không chết.

Lam ngân thảo quấn quanh hai người sớm đã bị lực bạo tạc oanh nát, nhưng hai tay Hỏa Vũ lại như trước gắt gao nắm lấy tay của hắn.Cả người nàng đều run rẩy, không biết là do phẫn nộ, sợ hãi, hay là vì một lí do nào khác.

Đội viên của song phương đều đã vọt tới đây,Đường Tam mở mắt, mỉm cười nhìn Hỏa Vũ đang nằm gần mình trong gang tấc, dù sắc mặt hắn có phần tái nhợt, thế nhưng khí chất đạm định này vẫn không có chút nào thay đổi.

"Ôm còn chưa đủ sao? Ngươi thắng rồi."

Hỏa Vũ nhìn Đường Tam, đồng tử tụ tiêu (con ngươi tập trung nhìn kỹ lại), lúc này nàng mới phát hiện, bàn tay mình đang nắm chặt lấy hai cánh tay Đường Tam đã bị máu tươi nhuốm đỏ.

Đương nhiên, đó không phải là máu của nàng.Nàng rõ ràng cảm giác giác được thân thể không còn chút hồn lực nào của Đường Tam, hắn đã dùng thân thể không cao hơn mình bao nhiêu để cản đỡ toàn bộ thương tổn.Còn bản

thân nàng thì nhiều nhất cũng chỉ là bị chấn động một chút mà thôi.

Thắng? Thật sự là thắng sao? Từ khóe miệng nàng xuất hiện một tia khổ sáp.Lúc này, thần chí của nàng có chút mơ hồ, ngay cả chính nàng cũng không rõ lúc này trong lòng mình là ý nghĩ gì.

"Muội muội, ngươi không sao chứ?", Hỏa Vô Song đỡ Hỏa Vũ đứng lên, cản thận nhìn lên nhìn xuống.

"Ta không có việc gì", Hỏa Vũ trả lời.

Lúc này, gương mặt Tiểu Vũ đã đẫm lệ, đem Đường Tam tựa vào lồng ngực của mình.Giáng Châu điên cuồng thúc dục khôi phục quang hoàn như không cần hao phí hồn lực, Áo Tư Tạp nhanh chóng đưa vào trong miệng Đường Tam một cây khôi phục đại hương tràng.

Nếu như Đường Tam không kịp thời dùng lời nói ngăn cản Trữ Vinh Vinh, sợ rằng nàng sẽ không do dự sử dụng toàn bộ bốn hồn kỹ tăng phúc của mình lên người Đường Tam.

"Nha đầu khờ, đừng khóc a! Ca ca như thế này chẳng phải là không có việc gì sao?".Đường Tam muốn lấy tay xoa đầu an ủi Tiểu Vũ, nhưng hắn phát hiện cánh tay của hắn như thế nào cũng không thể cử động nổi.

Kỳ thật, trong khi hắn đối mặt với Hỏa Vũ, trường đấu này vốn là cũng không muốn thắng.Bản thân đã chiến thắng sáu người của đối phương, thắng lợi cuối cùng của trường tấn cấp tái này chắc chắn là thuộc về Sử Lai Khắc học viện, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Nếu thật sự hoàn thành *"một xuyên bảy"*, rõ ràng, cừu hận của song phương sợ rằng cũng ấn định.Hắn cũng không hy vọng như vậy.

Dù sao, đối với Sí Hỏa học viện, hắn cũng không có ác cảm.Cho nên, trong trận đấu, hắn vốn cũng chỉ muốn làm tiêu hao một chút hồn lực của Hỏa Vũ, nhường lại cho những đội viên kế tiếp của Sử Lai Khắc học viện kết thúc trường trận đấu.Ai có thể nghĩ đến tính háo thắng của Hỏa Vũ đối với hắn cư nhiên mạnh mẽ như vậy, cuối cùng cư nhiên lại trở nên như vậy.

Đái Mộc Bạch đỡ Đường Tam dậy, lộ tấm lưng của hắn ra thì, mọi người bên Sử Lai Khắc học viện cơ hồ đều hít một luồng khí lạnh.

Quần áo sau lưng Đường Tam đã hoàn toàn bị nghiền nát, lộ ra một mảnh huyết nhục mơ hồ, có nơi thậm chí còn có thể thấy được khớp xương.Ngay cả hai tay của hắn lúc này cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mềm oặt vô lực như treo ở hai bên thân thể.

Đây là sự thống khổ như thế nào? Nhưng lúc này trên mặt Đường Tam vẫn như cũ, mang theo một tia cười, tựa hồ thống khổ này không xuất hiện ở trên người hắn vậy.Chỉ có những giọt mồ hôi không ngừng chảy ra trên trán hắn mới có thể nói cho mọi người, hắn chính là người bị thương.

Lực công kích của bạch sắc quang cầu so với trong tưởng tượng của Đường Tam còn mạnh hơn nhiều.Nếu không phải hắn có bát chu mâu,nếu không phải thân thể của hắn đã trải qua sự rèn tạo của băng hỏa lưỡng nghi nhãn, lần này cho dù hắn không chết, cũng là bị thương nặng.

Mà thương thế trước mắt của hắn nhìn qua có vẻ nghiên trọng, nhưng chỉ là bị một chút thương tổn trên da thịt mà thôi, khớp xương và nội tạng cũng không bị thương tổn quá lớn.

Trọng tài lúc này mới lên đến sân, một mặt gọi nhân viên y tế lên cứu trị cho Đường Tam, mặt khác tuyên bố Hỏa Vũ là người chiến thắng.

Không đợi đội viên thứ hai của Sử Lai Khắc học viện thượng đài, Hỏa Vũ đã chủ động nhận thua.Bây giờ dù không bị tiêu hao hồn lực đi chăng, nàng cũng không có ý muốn cùng năng lực chiến đấu.

Lúc này người của Sử Lai Khắc học viên thâm chí không nghĩ đến việc thống hận Hỏa Vũ, bọn họ chỉ suy nghĩ về an nguy của Đường Tam.Đường Tam được đưa đi, trận đấu cũng chính thức kết thúc.Mặc dù ở cuối trận, biểu hiện của Đường Tam cũng không quá tốt, nhưng qua sáu trân đấu trước,mọi người dĩ nhiên đã bị chinh phục bởi bản lãnh của hắn.

Mà huống chi,ở trận đấu cuối cùng,hắn thật sự thua sao?

Hắn hoàn toàn có thể dùng thân thể của Hỏa Vũ để cản trở công kích,dưới sự khống chế của hắn,chỉ cần rót vào thân thể Hỏa Vũ một chút hồn lực để làm bạch sắc quang cầu được dẫn nổ vào trong người nàng thì bản thân hắn không có một chút nguy hiểm nào,thâm chí cũng không bị xem như đã vi phạm quy tắc.

Dù sao, công kích kinh khủng như vậy là do Hỏa Vũ phóng ra,chứ không phải Đường Tam.

*"Ca của ta, huynh ấy thực sự là không có chuyện gì?"*Ở trong phòng,Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng hướng về Thiên Đấu đế quốc cung đình y sư hỏi.

Y sư là nữ tử đã trên bốn mươi tuổi,thế nhưng nhìn gương mặt nàng bây giờ cũng có thể đoán lúc còn trẻ, nàng hẳn là một đại mỹ nữ.Mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, nàng nói: *"Tiểu cô nương, đây đã là lần thứ mười bảy ngươi hỏi cùng một câu như vậy rồi.Yên tâm đi, ca ca của ngươi không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ có da thịt là bị thương mà thôi, xương cốt còn tốt, hơn nữa cũng bảo vệ được nội tạng.Thật sự là kì quái, độ co dãn của thân thể hắn ít nhất là gấp ba lần so với hồn sư bình thường, đây là như thế nào mà luyện ra? Bây giờ hắn chỉ là thiếu máu một chút, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian.Nhiều nhất là năm ngày, hắn đã có thể hoạt động lại như bình thường rồi.Bất quá, trong khoảng thời gian này, hắn không được tham gia bất cứ trận đấu nào, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến vết thương."*

"Cảm ơn ngài, y sư a di."

Y sư mỉm cười, cầm lấy y dược của mình rồi nói: *"Được rồi, các ngươi chiếu cố hắn cho thật tốt, ta đi trước đây."*

Nhìn về phía y sư rời đi,vẻ mặt của Tiểu Vũ mới buông lỏng vài phần.Lúc này, Đường Tam đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhìn sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như trước, Tiểu Vũ lòng đau như cắt, bản thân nàng dù có bị thương, cũng không muốn Đường Tam bị thương như thế a!

Đại sư hướng tới đám người Sử Lai Khắc học viện trong phòng, phất phất tay, nói: *"Được rồi, những người khác đều tới nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có*

trận đấu.Nơi này để Tiểu Vũ ở lại chiếu cố Tiểu Tam là được rồi."

Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng, chỉ cần Đường Tam không có việc gì, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Trong phòng, chỉ còn lại ba người Tiểu Vũ, đại sư cùng Đường Tam.Đại sư nhìn Đường Tam đang ngủ trên giường, mỉm cười nói: *"Tiểu Tam kỳ thật làm rất đúng."*

Tiểu Vũ ngước đầu lên, vẻ khó hiểu nhìn về phía Đại sư: *"Đại sư, ngài còn nói là hắn làm đúng?Hắn rõ ràng có thể cho ả Hỏa Vũ kia tiếp nhận công kích."*

Đại sư thở dài nói: "Tiểu Tam làm như vậy, là vì danh tiếng của học viện, cũng là vì tương lai của các ngươi.Đầu tiên,năm nguyên tố học viện là dựa vào nhau mà sống.Nếu hắn hôm nay thật sự hoàn thành *"một xuyên bảy"* đối với Sí Hỏa học viện, vậy tất nhiên sẽ khiến ba học viện khác coi hắn là cừu địch.Hơn nữa, cừu này mà kết thì sẽ lớn vô cùng.Tiếp theo, nếu lúc đó hắn dùng thân thể Hỏa Vũ để ngăn cản công kích, Hỏa Vũ hắn phải chết không thể nghi ngờ.Hỏa Vũ lại là nhất đại thiên kiêu của Sí Hỏa học viện, nếu nàng chết đi, chưa kể đến thế lực sau lưng nàng, chỉ là sự trả thù của Sí Hỏa học viện thôi cũng làm chúng ta không thể nào tiếp nổi, đó càng là điều mà Đường Tam không muốn thấy.Nhưng mà trên hết,hắn nhận thấy hai bên không phải là thâm cừu đại hận gì, cho nên hắn mới lựa chọn kết cục như vậy.Ta tin tưởng, hắn đã tính toán ra được năng lực phòng ngự của mình có thể tiếp nhận được công kích của đối phương."

Đại sư thẳng thắn đối đãi với Đường Tam như con đẻ của mình, mắt thấy Đường Tam bị thương, hắn làm sao lại không đau lòng?

Nhưng đại sư là người luôn có lý trí, khi hắn biết Đường Tam không có điều nguy ngại quá lớn thì lý trí trong hắn đã chiếm thượng phong, sau khi phân tích một cách đơn giản, hắn đã xác định được cách làm của Đường Tam. Đương nhiên, điều này không có nghĩa là hắn không lo cho thương thế của Đường Tam.

Tiểu Vũ than nhẹ một tiếng, lại không nói gì nữa, lúc này trong lòng nàng

nghĩ, chỉ cần Đường Tam không sao, những thứ khác hết thảy đều không trọng yếu.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm băng lãnh của Đái Mộc Bạch: *"Các ngươi tới đây làm gì? Ra ngoài cho ta."*

"Chúng ta đến thăm Đường Tam, hơn nữa cũng là để cảm tạ hắn", thanh âm của Hỏa Vô Song vang lên, nghe được thanh âm này, Tiểu Vũ không khỏi cau mày lại.

Ngoài doanh phòng (barracks), chẳng những Hỏa Vô Song tới, bảy tên chủ lực của Sí Hỏa học viện chiến đội cũng đều tới, kể cả Hỏa Vũ với sắc mặt tái nhợt.

Sau khi trận đấu chấm dứt, sau khi bọn hắn tỉnh táo trở lại, Hỏa Vô Song không khỏi bị dọa một trận, hắn đương nhiên cũng nhìn ra được nguy hiểm của muội muội trong trận đấu, nếu không phải Đường Tam hạ thủ lưu tình, hắn cũng sẽ mất muội muội rồi.

Mặc dù Sí Hỏa học viện thất bại, nhưng Hỏa Vô Song chẳng những không thống hận Đường Tam, ngược lại còn vô cùng cảm kích hắn, tính mạng của muội muội hắn so với thành tích trận đấu còn quan trọng hơn gấp ngàn vạn lần.

Mà Hỏa Vũ trong Sí Hỏa học viện cũng là hạch tâm giống như chúng tinh phủng nguyệt (câu này chắc là thành ngữ Tung Của, không có cụm từ nào để thay thế, đành dịch ngang ra là *"trăng trong đám sao"* – A Lót), tình cảm của các đội viên khác cũng không sai biệt lắm.Sau khi trở lại doanh địa, Hỏa Vô Song lập tức đề nghị trước hết nên đến thăm Đường Tam.

Đái Mộc Bạch ánh mắt băng lãnh đảo qua trên thân mọi người: *"Không cần các ngươi mèo khóc chuột giả vờ từ bi, Đường Tam hắn còn không chết được."*

Hỏa Vô Song nhíu nhíu mày: *"Đái Mộc Bạch, ngươi không nên quá phận như vậy.Ta chính là đến thăm Đường Tam, cảm tạ hắn đã bỏ qua cho muội muội của ta.Không phải là đến thăm ngươi, ngươi mau tránh ra."*Lúc này,

nghe được thanh âm, Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam và Tiểu Vũ ra, thì những người còn lại đều xông ra ngoài.Giống như Đái Mộc Bạch,do Đường Tam bị thương,họ đều không có ấn tượng tốt đối với Sí Hỏa học viện, cùng nhau ngăn trở đám người Hỏa Vô Song.

*"Lập tức rời đi ngay,nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."*Tà mâu của Đái Mộc Bạch đang ngưng tụ, hiển nhiên là sắp không khống chế được cơn giận của mình.

Lúc này, bảy tên chủ lực của Sí Hỏa học viện vốn lúc trước đều đã tham gia vào vòng tấn cấp, hồn lực bị tiêu hao không nhỏ, nếu bây giờ thật sự phải đánh, bọn họ sẽ không chiếm được thượng phong, mà huống chi bọn họ lại càng không muốn động thủ với bọn người Đái Mộc Bạch.

"Là ta muốn tới cám ơn Đường Tam",ngay lúc Hỏa Vô Song sắp không chịu được mà phát tác, Hỏa Vũ đột nhiên đứng dậy, sắc mặt tái nhợt cười gượng, không còn vẻ điên cuồng như trong trận đấu,ngược lại trở nên rất an tĩnh.Trong cặp mỹ mâu còn có nhiều suy tư và u thâm, giống như biến thành một người khác.

"Không cần đâu,ca ca ta hắn đã ngủ,các ngươi đi đi.dừng nên quấy rầy hắn nghỉ ngơi",Tiểu Vũ từ trong phòng đi ra nói,lạnh lung liếc nhìn Hỏa Vũ

Mặc dù Đường Tam chính là tự nguyện nhận công kích, thế nhưng người phóng ra công kích đó chính là Hỏa Vũ, cho nên Tiểu Vũ đối với nữ có tư dung không kém mình là bao này dĩ nhiên là không có hảo cảm.

Hỏa Vũ nhìn thoáng Tiểu Vũ vừa bước ra khỏi phòng,khẽ gật đầu,nói: *"Vậy quấy rầy rồi.Chờ khi hắn tốt hơn một chút, chúng ta trở lại tạ ơn hắn."*

Tiểu Vũ không chút do dự mà cự tuyệt: *"Không cần đâu,chúng ta là đối thủ cạnh tranh trong toàn đại lục cao cấp học viện hồn sư tinh anh đại tái."*Những lời này của nàng cũng tương đương với việc rõ ràng song phương không phải là bằng hữu.

Đoàn người của Sí Hỏa học viện vừa đi thì lại có người đến.

Trữ Phong Trí cùng Tuyết Thanh Hà tuy nói là đại biểu đại tái tổ ủy đến xem thương thế của Đường Tam, nhưng trên thực tế, từ khi đại hội bắt đầu cho đến bây giờ, bị thương không phải chỉ có một mình Đường Tam, nhưng chỉ có hắn mới gây được sự chú ý như vậy

Sau khi xác định Đường Tam không có gì đáng ngại, hai người lại cùng đại sư nói chuyện vài câu, lúc này mới rời đi.Cả doanh phòng cũng lại trở nên tiếp tục an tĩnh.

------oOo------

Chương 278: Phượng Hoàng cuồng dã

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên tập: A Nèo

Đường Tam bị thương, đối với đại đa số tham gia đợt tấn cấp tái học viện mà nói là chuyện không thể tưởng được. nhất là còn chưa phải gặp Sử Lai Khắc học viện thì tất cả học viện khác đều hy vọng đạt được thành tích tốt. nhưng là, từ ngày thứ hai vòng thăng cấp tái bắt đầu, các học viện khác lại phát hiện Sử Lai Khắc học viện có sự thay đổi.

Người xuất chiến thay đổi, thực lực tựa hồ cũng thay đổi.

Tại ba trận đấu kế tiếp, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch bằng vào thủ đoạn công kích cương mãnh bạo liệt của hắn, mỗi lần đều ít nhất hạ gục bốn gã đối thủ. Người thứ hai xuất tràng là Chu Trúc Thanh lên chấm dứt trận đấu. Không có Đường Tam, Sử Lai Khắc học viện như trước xuất tràng cũng chỉ hai người.

Qua thời gian một ngày sau, tốc độ khôi phục của Đường Tam so với sự phán đoán của y sư lại càng nhanh hơn, chỉ với ba ngày, vết thương của hắn có vẻ đều đã được khép miệng và mọc da non, hành động đã có thể dễ dàng. cả

người dường như đã lại linh hoạt. Khi Đường Tam tỏ vẻ muốn tham gia làm dự bị cho thăng cấp tái, thì tất cả mọi người của Sử Lai Khắc học viện đều nhất trí phản đối.

Bất đắc dĩ, Đường Tam từ người chủ lực mạnh nhất biến thành khán giả xem cuộc chiến. Hôm nay, các trận đấu đã diễn ra đến ngày thứ sáu. Năm trận đấu trước, Sử Lai Khắc học viện đều toàn thắng.

Hôm nay, đối thủ của Sử Lai Khắc đối thủ là một học viện hệ thực vật, cũng là đối thủ mà Đường Tam nhìn không thấu thực lực. Đối mặt học viện này, Đại Sư bố trí lực lượng xuất chiến hoàn toàn không giống trận trước. Ba trận đấu đầu tiên xuất chiến bao gồm Hoàng Viễn, Kinh Linh và Thái Long.

Trận đấu bắt đầu không lâu, đã gây chấn động cho những người quan tâm. Bởi vì, trong ba tràng đấu đầu tiên, Sử Lai Khắc học viện đã bị đối thủ là Thực Vật học viện một đánh bại ba. Thực Vật học viện chỉ phái ra một gã đội viên, trước sau cũng đánh bại Hoàng Viễn, Kinh Linh và Thái Long.

Mà vũ hồn của tên đội viên Thực Vật học viện này lại chính là một loại dây leo, đối với lam ngân thảo của Đường Tam, có vẻ cùng loại tác dụng, chỉ là thô và to hơn. Đạt tới bốn mươi mốt cấp hồn lực, khống chế hệ năng lực xuất chiến. hoàn toàn khắc chế ba người bọn Thái Long. Mặc dù tiêu hao không ít hồn lực nhưng dù sao vẫn là liên tiếp đánh bại ba người. Có thể nói Sử Lai Khắc học viện từ lúc thăng cấp tái bắt đầu về sau đây chính là đả kích lớn nhất.

Đương khi đánh bại người thứ ba là Thái Long, đối thủ phát ra một câu nói làm khi thế của cả Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất hiện một chút biến hóa.

Tên đệ tử kia của Thực Vật học viện liên tiếp chiến thắng ba gã đối thủ, hiển nhiên là có chút đắc ý kiêu ngạo, sau khi đánh bại Thái Long liền nói một câu: Sử Lai Khắc học viện cũng không phải là dạng ma quái gì cả!.

"Mẹ kiếp, lão tử không thể nhẫn nhịn được nữa, để xem ta thu thập bọn họ như thế nào." Người nói là Mã Hồng Tuấn, trong Sử Lai Khắc học viện chính là người thứ tư xuất tràng. Lúc này khuôn mặt hắn đã lộ ra nét đỏ bừng, cực

kỳ phẫn nộ nhìn ra giữa sân nơi tên hồn sư kia đang sắp trở thành đối thủ.

Chính lúc này, một bàn tay to chậm rãi hướng đến bả vai Mập Mạp vỗ vỗ, *"Nhìn rõ ràng phương thức công kích của đối thủ chưa? Đó là mục tiêu của ngươi. Phải đánh bại toàn bộ bọn họ, mà ngươi vẫn có thể dư được một chút hồn lực đấy."*

Mã Hồng Tuấn quay đầu lại nhìn lên, phát hiện người nói chuyện đúng là Đại Sư. Đường Tam đang đứng xem cuộc chiến tự nhiên hiểu được, Đại Sư cố ý để cho bọn Thái Long xuất trận trước tiên, mục đích là muốn thấy rõ phương pháp chiến đấu của đối thủ. Mà người thứ tư phái lên là Hồng Tuấn, mục đích cũng chỉ có một, đó chính là thuộc tính tương khắc. tựa như lúc đầu Sí Hỏa học viện tưởng rằng có thể khắc chế Lam Ngân Thảo của Đường Tam là giống nhau.

Đang lúc Mã Hồng Tuấn đi lên sân đấu, không những tên kia mà ngay cả ba người bại tướng của Sử Lai Khắc học viện suýt nữa cũng bật cười ra tiếng.

Mặc dù Mã Hồng Tuấn đã không còn giống như hai năm trước, nhưng vẫn là một quả cầu thịt, nhất là khuôn mặt thịt mập phì, nhìn qua có phần đáng yêu. Mặc dù hắn không phải là đội viên nhỏ nhất của Sử Lai Khắc học viện, nhưng nhìn từ bề ngoài, hiển nhiên hắn là người thấp nhất. Huống chi, tại những trận đấu trước đó. Mã Hồng Tuấn cho tới giờ cũng không có xuất tràng.

Cho dù là tứ nguyên tố học viện, sự chú ý cũng chưa bao giờ để ý đến trên người Mã Hồng Tuấn, chú ý của bọn họ là Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ nhưng tuyệt không hề chú ý đến tên tiểu Mập Mạp như thế này.

Ngay cả thắng ba trận, tên đội viên Thực Vật học viện xuất chiến mặc dù hồn lực bị tiêu hao không ít, nhưng tin tưởng đã tăng lên tới đỉnh, căn bản là không để Mã Hồng Tuấn vào mắt.

"Tiểu Mập Mạp, hay là ngươi xuống đi, vạn nhất ca ca không tốt mà đả thương ngươi thì khổ lắm." mặc dù vẻ mặt có ý cười, nhưng trong mắt đệ tử Thực Vật học viện rõ ràng hiện ra nét khinh miệt.

Sử Lai Khắc học viện ở cùng một chỗ với nhau trong thời gian dài, tính cách cũng đã bị ảnh hưởng bởi đồng bọn. Mập Mạp cũng không ngoại lệ. Y liền nháy mắt cầu tình, làm ra một bộ dáng vô tội. *"Nhưng sư phụ để cho ta thượng tràng, ta cứ như vậy mà đi xuống, trở về ắt hẳn là bị phạt. Hay là ca ca ngươi đánh ta xuống đi nhé. Tuy nhiên, ngươi cần phải nhẹ tay một chút chút được không."*

"Không thành vấn đề. Ta sẽ không bắt nạt trẻ con đâu."

Còn đang dương dương tự đắc, Vị tinh anh thắng cả ba trận của Thực Vật học viện này lại đã trừng lớn hai mắt, bởi vì, từ trên người Mã Hồng Tuấn, hắn rõ ràng thấy được bốn cái hồn hoàn rất mau hiện ra, hai vàng, hai tím, một tổ hợp hồn hoàn tuyệt mỹ.

Không chỉ hắn giật mình, tứ nguyên tố học viện đang xem cuộc chiến bên dưới cũng chấn động không kém, bọn họ không thể nào nghĩ tới, trong Sử Lai Khắc học viện vẫn còn ẩn núp một đội viên như vậy. Thực lực ngoài bốn mươi cấp, không khí bên người hắn trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, tóc cùng với thân thể đều biến hóa, không thể nghi ngờ là vũ hồn của hắn rất cường hãn.

Theo hồn lực từ từ tăng lên, sau khi Mã Hồng Tuấn sử dụng vũ hồn, kiểu tóc mào gà trên đầu hắn đã hoàn toàn trở thành màu đỏ, từ lúc Đường Tam cho hắn ăn tiên phẩm dược thảo Kê Quan Phượng Hoàng, chẳng những không còn bị tà hỏa cắn trả uy hiếp, mà Phượng Hoàng lực của hắn cũng trở nên hoàn toàn tinh thuần, ngay cả Đại Sư cũng nói qua, trong Sử Lai Khắc thất quái, luận về lực bạo phát, Mã Hồng Tuấn có thể coi như người mạnh nhất.

Căn bản không thèm để ý tới đối phương có giật mình hay không, trong nháy mắt vũ hồn phóng thích ra, Mập Mạp đã lập tức động thủ. Oanh một tiếng, nương theo đệ nhị hồn hoàn lóe sáng, ngọn lửa tử hồng sắc mênh mông bay lên trời, ngay sau đó, một đạo hỏa tuyến bắn ra, trực tiếp hướng đối phương lao tới.

Cho dù dây leo cấp tốc làm thành tấm chắn dày đặc, uy lực của tương khắc thuộc tính đã thể hiện ra, đừng nói đối thủ của Mã Hồng Tuấn tại ba tràng

đấu trước đã hao phí đại lượng hồn lực, cho dù không có tiêu hao, cũng không có khả năng chống đở được công kích của ngọn lửa Phượng Hoàng này. Tựa như bọn họ lúc trước gặp phải Sí Hỏa học viện không hề lo lắng sẽ bị thua là giống nhau.

Ngọn lửa tử hồng sắc mặc cho đối thủ phòng ngự, đã dễ dàng dính lấy thân thể đối thủ.

Thoáng kinh hãi, tên Thực Vật học viện đã liên tiếp thắng ba đội viên không chút do dự xoay người nằm xuống, thân thể rất nhanh lăn tròn trên mặt đất, hy vọng cách này có thể dập tắt ngọn lửa trên người. Đồng thời vô số dây leo màu xanh từ trong cơ thể hắn phóng ra, đánh về phía Mã Hồng Tuấn, cố gắng ngăn cản hắn tiếp tục hướng mình phát động công kích.

Nhưng Mã Hồng Tuấn cũng không nghĩ đến chuyện tha cho hắn mà vẫn tiếp tục công kích, chỉ là nhìn kỹ đối thủ mà cười lạnh, toàn thân ngọn lửa tử hồng sắc bay lên càng trở nên nồng đậm.

Dây leo màu xanh vọt tới trước mặt Mã Hồng Tuấn, hắn tựa hồ không phát hiện ra, tùy ý công kích, đáng tiếc dây leo này căn bản không qua được cửa Dực Hỏa Phượng Hoàng. Ngọn lửa tử hồng sắc thực sự hơn hắn lửa thường, phàm là dây leo đến gần đều trong nháy mắt đều hóa thành tro tàn.

Nếu tên thực vật hệ hồn sư ngoài bốn mươi cấp này bảo trì toàn vẹn trạng thái hồn lực, nói không chừng còn có thể sinh ra một ít tác dụng uy hiếp đối với Mã Hồng Tuấn. Đáng tiếc là, hồn lực của hắn trong ba trận chiến trước đã tiêu hao nhiều lắm. Đối mặt người có cấp bậc cũng không kém hắn, trạng thái hồn lực lại sung mãn, thuộc tính tương khắc toàn diện như Mã Hồng Tuấn, thì sao hắn có thể chống đỡ được chứ.

Chẳng những không có khả năng ngăn cản Mã Hồng Tuấn, ngọn lửa tử hồng sắc cũng không có bị dập tắt bởi việc lăn tròn. Với năng lực phụ trợ mạnh mẻ là tính nóng cháy ăn mòn, gây cho đối thủ sự thống khổ đến không lời nào có thể diễn tả. Lúc này tên đội viên này ngay cả khả năng mở miệng cũng không có, trong cơ thể thực vật tính toàn lực chống cự sự ăn mòn của ngọn lửa Phượng Hoàng, nhưng ngọn lửa Phượng Hoàng này thật kinh khủng, đâu dễ dàng gì ngăn cản.

"Trận này chúng ta nhận thua." Sư phụ Thực Vật học viện không chút do dự hướng trọng tài hô to.

Mã Hồng Tuấn giơ tay phải lên hướng về đối thủ, ngọn lửa tử hồng sắc liền thu hồi, lúc này mới hóa giải nguy cơ cho đối thủ. Đối với hắn mà nói, cái này chỉ là một thắng lợi đơn giản. Đương nhiên, loại thắng lợi đơn giản này chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Thực Vật học viện có tổng cộng ba gã ngoài bốn mươi cấp hồn sư, ngoại trừ trận này một gã đội viên xuất tràng, còn hai gã còn lại cũng đều xếp ở sau cùng. Bởi vậy, Mã Hồng Tuấn đối mặt bốn gã đối thủ kế tiếp, đều là ngoài ba mươi cấp thực vật hệ hồn sư mà thôi.

Mặc dù hồn sư vũ hồn thực vật hệ này, chính mình đều là khống chế hệ, đáng tiếc vũ hồn của bọn họ bị khắc chế của Mã Hồng Tuấn thật sự quá kinh khủng, căn bản hai bên không cần giao thủ. Mã Hồng Tuấn chỉ cần phóng thích dục Hỏa Phượng Hoàng, có thể cam đoan hồn kỹ đối thủ đối mình hoàn toàn không có hiệu quả.

Bất luận ngươi có sở hữu hồn kỹ mạnh thế nào, nhưng vũ hồn của ngươi bị khắc chế đến gần như mất hết hiệu lực của vũ hồn mình, thì ngay cả khi hồn kỹ đạt trạng thái mạnh mẽ nhất cũng không có ý nghĩa gì.

Mã Hồng Tuấn từ trận đầu đến trận đấu thứ năm, thậm chí đều là đúng bất động ở chỗ này, thúc dục Hỏa Phượng Hoàng hộ thể, đồng thời dùng Phượng Hoàng hỏa tuyến tiến hành tăng phúc, ngọn lửa quét ngang, một khi trúng đối thủ, trận đấu sẽ lập tức chấm dứt. Đối với hắn mà nói, tràng chiến đấu này cực kỳ dễ dàng.

Một xuyên ba, vốn là ưu thế thật lớn, nhưng trong lúc đó, Thực Vật học viện đã bị Sử Lai Khắc học viện đánh tới năm, nhưng lạ lùng là họ lại không hề tỏ vẻ lo lắng.

Rốt cục lại là một gã hồn sư ngoài bốn mươi cấp tiến lên đài, bốn cái hồn hoàn màu sắc phân biệt là vàng, vàng, vàng, tím. Thuộc tính rõ ràng không bằng Mã Hồng Tuấn.

Vũ hồn của hắn chính là xích viêm (bụi gai lửa), cũng là đội viên duy nhất trong toàn bộ bảy tên Thực Vật học viện tham gia chiến đấu có khả năng đối kháng với lửa. Lúc này hắn tự nhiên cũng là tia hy vọng cuối cùng của Thực Vật học viện, nếu hắn cũng bại bởi Mã Hồng Tuấn, vậy cuối cùng cũng không cần đánh nữa

Sư phụ của Thực Vật học viện chứng kiến Mã Hồng Tuấn có ngọn lửa mạnh mẻ như thế, trước tiên hắn cho vài tên đội viên xuất tràng cũng chỉ là làm nhiệm vụ tiêu hao hồn lực của Mã Hồng Tuấn. Dù sao, tại trước khi đội viên Sử Lai Khắc học viện xuất tràng, không nghĩ rằng Mã Hồng Tuấn lại là hồn sư có năng lực dùng lưa như vậy, chỉ cần sáu gã hồn sư của bọn họ xuất tràng có thể chiến thắng được Mã Hồng Tuấn, như vậy vẫn còn có cơ hội chiến thắng Sử Lai Khắc học viện. Đường Tam tại lúc đấu với Sí Hỏa học viện đã trọng thương, không cách nào xuất tràng. mặc dù mấy người này của Sử Lai Khắc học viện thật sự cũng rất mạnh, nhưng khống chế hệ hồn sư của Thực Vật học viện có thực lực khống chế cũng không kém.

Ngay từ đầu trận đấu,hai tay đối thủ của Mã Hồng Tuấn đồng thời huy động, đệ tam hồn hoàn trên người trong nháy mắt lóe sáng, phát động kỹ năng.

Quang mang màu đỏ từ giữa thân thể hắn phát tán, từng tảng lớn tảng lớn bụi gai màu đỏ cao hai thước lừng lững dựng lên, trên mặt đất bày ra một mảnh rừng rậm bằng bụi gai, ngăn cách hai bên lại. Cứ như vậy, Mã Hồng Tuấn đã không cách nào thấy được hành động của đối thủ, đồng thời, bụi gai cũng bay nhanh tới hướng Mã Hồng Tuấn mà vây lại, hơn nữa hắn cũng hướng Mã Hồng Tuấn mà nhanh chóng tiến tới gần. Mục đích của hắn chính là muốn khống chế Mã Hồng Tuấn trong vòng bụi gai của mình, chỉ cần thành công, phía sau đã không cần nói tới. Mặt khác hắn đối với tính kháng hỏa của xích viêm cũng thập phần tự tin. dù sao, đây là vũ hồn Thực Vật hỏa thuộc tính.

Mã Hồng Tuấn thật sự sẽ bị đối thủ khống chế được sao? Rất nhanh hắn đã đưa ra đáp án.

Đối mặt với rừng rậm bụi gai đang lẹ làng bay tới gần, Mập Mạp không tỏ vẻ gì hoảng hốt, đệ tam hồn hoàn trên người trong nháy mắt lóe sáng, nương theo một tiếng phượng minh thánh thót sau lưng, Mập Mạp lập tức hiện ra

một cái quang ảnh tử hồng sắc thật lớn.

Chứng kiến một màn này. Không chỉ là sư phụ Thực Vật học viện đang xem trận chiến ở phía dưới, mà sắc mặt đội viên cũng đại biến. Tựu ngay cả khán giả trên đài cũng đều chấn động. Các trận đấu trước, ngoại trừ một số ít người ra, đại đa số người đều không thấy vũ hồn xuất ra của Mã Hồng Tuấn xuất là gì. Lúc này thấy quang ảnh sau lưng hắn, chúng nhân mới ý thức được, tiểu Mập Mạp này nhìn qua không có gì vừa mắt, thế nhưng lại là một trong những vũ hồn tối cao nhất, Phượng Hoàng.

trong nháy mắt từ sau lưng Mã Hồng Tuấn triển khai ra hai cánh ngọn lửa tử hồng sắc thật lớn. Xích viêm dù tính kháng hỏa rất mạnh nhưng đối đầu với tử hồng sắc quang mang kinh khủng, cũng không có khả năng thoát khỏi vận mệnh bị phá hủy. Cho dù cũng đều là hỏa thuộc tính, cũng có phân cao thấp. nếu hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn ngay cả cái hỏa thuộc tính Thực Vật nho nhỏ này cũng không thể khắc chế, vậy dù hắn là Tà Hỏa Phượng Hoàng cũng không xứng được xưng là vũ hồn tối cao.

Oanh - -. Thân thể Mã Hồng Tuấn mang theo ngọn lửa phóng lên cao, tại không trung hai cánh tử diễm thật lớn triển khai sau lưng. Hắn tự nhiên rất dễ dàng tìm được thân ảnh đối thủ, Phượng Dực Thiên Tường, không chút do dự hướng đối phương đánh tới.

Mặt đất đối không trung, như thế nào né tránh đây? bất luận là tốc độ cùng tính linh hoạt, cũng không thể nào so sánh được. Xích viêm hồn sư đang ở trong rừng bụi gai, hắn chỉ có thể cảm nhận được động tác Mã Hồng Tuấn, nhưng không cách nào thấy. Đến khi Mã Hồng Tuấn đã thân nhập không trung, hắn mới biết được trình độ đối thủ của mình đến tột cùng là cường đại như thế nào. Nhìn đối thủ đánh tới, hắn cũng chỉ có thể giãy dụa là cùng.

Đệ tứ hồn hoàn bừng sáng. tử quang lóng lánh, trên mặt đất màu đỏ bụi gai đồng thời bị bao trùm bởi một tầng quang mang màu tím, lúc quang mang vừa tiến vào bụi gai. sau một khắc, vô số quang điểm màu tím phóng lên cao. Tất cả hướng không trung chỗ Mã Hồng Tuấn bắn tới.

"Bụi Gai Vũ", đệ tứ hồn kỹ. Bụi gai hỏa nguyên tố có thể mãnh liệt công kích trên diện tích rộng, cũng có thể tập trung công kích. một khi bị bắn trúng, hỏa

độc trong đó sẽ ở trong cơ thể đối thủ phát ra, sinh ra khả năng phá hủy thật lớn.

Thực sư Mã Hồng Tuấn lúc bị đối thủ dùng hồn kỹ công kích vẫn đang ở không trung, mặc dù hắn có thể làm đối thủ không chỗ nào che dấu. Nhưng chính hắn cũng rất khó né tránh. Huống chi bụi gai vừa xuất hiện là từ bốn phương tám hướng mà đến.

Dục Hỏa Phượng Hoàng cùng Phượng Dực Thiên Tường trong nháy mắt mở rộng phạm vi tới tới lớn nhất. bụi gai vừa tiến vào phạm vi ngọn lửa chung quanh thân thể Mã Hồng Tuấn, lập tức hóa thành tro tàn.

Nhưng, Dù sao là một hồn kỹ của hồn hoàn ngàn năm. Mặc dù thuộc tính đang bị Mã Hồng Tuấn khắc chế, nhưng sự lợi hại đã không giống vài người bị khắc chế khi trước. Bởi vậy, mặc dù hắn phá hủy phần lớn gai độc. Nhưng gai độc lúc này đâm vào hắn không bao nhiêu nhưng cũng lưu lại trên người hắn không ít.

nếu chỉ là 1 vết, hoặc là hơn mười vết, Mập Mạp có lẽ cũng không có cảm giác gì. nhưng đây lại thành ngàn vạn tiêm thứ. đau đớn nói ra không đáng kể, nhưng càng lúc lại càng không ngừng truyền đến cảm giác khó chịu.

Mã Hồng Tuấn đã hoàn toàn bị chọc giận, liền không thèm lưu lại hồn lực, Phượng Dực Thiên Tường tốc độ toàn lực, lao thẳng xuống.

Oanh, thân thể Mã Hồng Tuấn mạnh mẽ nện xuống đối thủ đang ở trên mặt đất. đệ tứ hồn kỹ lập tức phát động.

Đẹ tứ hồn kỹ của Mã Hồng Tuấn là Phượng Hoàng Khiếu Thiên vốn thuộc về kỹ năng công kích sau khi đã hạn chế đối thủ. khuyết điểm lớn nhất chính là đối thủ có thể né tránh, không cách nào tiến hành tập trung. Nhưng buồn cười chính là, vị xích viêm hồn sư của Thực Vật học viện này ngay từ đầu trận đấu đã bày ra trong sân vô số rừng rậm bụi gai, mục đích của hắn đương nhiên là hạn chế Mã Hồng Tuấn. nhưng lúc này lại biến thành hạn chế hoạt động của chính mình.

nổ ầm ầm, trong nháy mắt Mã Hồng Tuấn đâm xuống đất, Phượng Hoàng

Khiếu Thiên kích chấn động đã bộc phát, không gian chung quanh tức thì vặn vẹo, liền đó rừng rậm bụi gai toàn bộ bị phá hủy, trong lúc vặn vẹo đó, thân thể xích viêm hồn sư mơ mơ hồ hồ bị hãm vào trong mê muội.

"Mập Mạp, hạ thủ lưu tình." dưới đài, Đường Tam, Đái Mộc Bạch mấy người mắt thấy Mập Mạp phát động Phượng Hoàng khiếu thiên kích, kinh hoàng la lớn. Phượng Hoàng khiếu thiên kích chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất là hạn chế đối phương, bộ phận thứ hai mới chính là kinh khủng của Phượng Hoàng dung nham bắn phá, một khi bộ phận thứ hai hoàn thành, hoàn toàn, xích viêm hồn sư lâm vào trạng thái giằng co hắn phải chết không thể nghi ngờ. Là hồn kỹ công kích tối cường đại trong Sử Lai Khắc thất quái, cho dù là hồn sư năm, sáu mươi cấp đối diện với Phượng Hoàng Khiếu Thiên, cũng sẽ bị thương nặng. Huống chi đối thủ chỉ là bốn mươi cấp mà thôi.

Mọi người của Sử Lai Khắc học viện lo lắng thừa, mặc dù toàn thân Mã Hồng Tuấn cực kỳ ngứa ngáy, tê dại bởi ma dương làm trong lòng hắn tức giận điên cuồng, nhưng ở cùng đồng môn một thời gian dài như vậy, tâm tình hắn vẫn có thể khống chế được. Ngay khi đánh ngất đối thủ, trên người hắn thuộc tính hỏa của Phượng Dực Thiên Tường đã xâm nhập thân thể đối phương. Đồng thời, thân hình mập mạp nhẹ nhàng xoay người một cái, toàn thân lập tức đánh trúng ngực đối phương bay lên trời.

Thân thể xích viêm hồn sư tại không trung vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, trực tiếp bay ra bên ngoài tràng đấu. Được một gã sư phụ Thực Vật học viện tiếp được. Lúc này mặc dù hắn còn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng cũng không có chính thức bị thương.

Mọi người của Sử Lai Khắc học viện hoan hô một tiếng, xông lên võ đài nghênh đón anh hùng Mập Mạp, thân thể đang nhẹ nhàng ở không trung.

Từ lúc vòng thăng cấp bắt đầu tới giờ, người một xuyên bảy đầu tiên rốt cục xuất hiện. nhưng lại là xuất hiện trên người một gã đội viên chưa bao giờ xuất tràng của Sử Lai Khắc học viện. Chuyện thật này, làm kinh hãi tất cả học viện tham chiến của Thiên Đấu đế quốc.

Ánh mắt lóe ra quang mang, thần sắc trên mặt Mập Mạp vô cùng sung sướng,

thật lâu không cùng người khác chiến đấu qua. này tràng chiến đấu lại là toàn thắng đối thủ. Dĩ nhiên hắn cùng đối thủ có liên quan tới vũ hồn khắc chế nhau, nhưng cũng là mấy ngày nay Mập Mạp cố gắng tu luyện. Ngay cả chính Mập Mạp cũng hiểu được, từ khi ăn kê quan Phượng Hoàng quỳ, hồn lực mình đột nhiên tăng mạnh. Trong đoàn đội lúc này, hắn đã không còn nhược điểm khi công kích nữa.

Luận về tổng hợp thực lực, tại Sử Lai Khắc thất quái Mập Mạp đã tiếp cận Đường Tam và Đái Mộc Bạch, so với Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh còn muốn hơn một bậc.

"Mập Mạp, ngươi đã có thể!" Đái Mộc Bạch vỗ vỗ bả vai Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn dương dương đắc ý cười nói: *"đó là, mấy ngày nay huynh đệ nỗ lực cố gắng nên đã không uổng phí. Vòng thăng cấp về sau hãy xem ta thể hiện đi. Tuy nhiên phải nói thật, Đái lão đại, cảm giác một xuyên bảy thật sự là rất sảng khoái, ha ha ha ha."*

Đại Sư mỉm cười nhìn Mã Hồng Tuấn, nói: *"Ngươi cũng không nên đắc ý vội. Hôm nay thắng lợi, chỉ bởi vì vũ hồn ngươi đối với đối thủ khắc chế quá lớn, mới có thể liên tiếp chiến thắng bảy đối thủ. Một loại tình huống, không dễ gặp được chút nào. Ví dụ như, ngươi đối đầu với thủy học viện là thủy Băng nhi còn có nắm chắc chiến thắng không? Nàng là băng Phượng Hoàng cùng ngươi là Hỏa Phượng Hoàng khắc chế lẫn nhau, tại thuộc tính này dường như một chút ưu thế ngươi cũng không có, mà nàng đối với hồn kỹ cùng hồn lực rõ ràng khống chế lại trên ngươi. hoặc là, không cần thuộc tính tương khắc, chỉ cần ngươi gặp phải một gã mẫn công hệ hồn sư có tính linh hoạt thật tốt, cũng rất khó chiến thắng đối thủ. cho dù có thể chiến thắng, hồn lực tất nhiên cũng tiêu hao thật lớn."*

"Ách ……" Mã Hồng Tuấn gãi gãi đầu, trong lòng hưng phấn nhất thời hạ xuống rất nhiều, nhìn Đại Sư nói không ra lời.

Đại Sư mỉm cười nói: *"Có lực công kích cực mạnh trong đội ngũ, dĩ nhiên tác dụng của ngươi là không phải nghĩ. Nhưng ngươi phải hiểu được, bởi vì lực công kích của ngươi kinh khủng đến như vậy, cũng là dễ dàng bị đối thủ chú ý nhất, cho nên trước hết phải tiêu diệt ngươi. Trong một đội, cường*

công hệ hồn sư và khống chế hệ hồn sư không thể nghi ngờ đều là trọng yếu nhất. Đều là mục tiêu đối thủ chú ý đầu tiên. Bởi vậy, ngươi chẳng những phải phát huy lực công kích tốt nhất, đồng thời, ngươi cũng phải có thể tự bảo vệ chính mình. Nếu bên người ngươi, không có khả năng hòa hợp với bằng hữu trong đội. Đối với tương lai của ngươi mà nói, ngươi là chỗ yếu nhất trong đội khi chiến đấu, đây là điều mà Cường Công hệ hồn sư phải nhớ: Thắng không kiêu, bại không nản, luôn giữ tâm tính được vững vàng tỉnh táo."

Kết hợp chiến đấu với giáo dục, không thể nghi ngờ đây là cách hữu hiệu nhất. Đại Sư nói những lời này không chỉ là đối với một Mã Hồng Tuấn, đồng thời cũng là nói với người bên cạnh là Đái Mộc Bạch và vài tên cường công hệ hồn sư khác.

"Tốt lắm, được rồi, chúng ta có thể lui về." Đại Sư phất tay, mang theo mọi người hướng khu nghỉ ngơi đi đến.

Chứng kiến việc này, Trên mặt Đại Sư không khỏi hiện ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt rơi vào thân thể Đường Tam cơ bản trên người đã khôi phục.

Một thân ảnh màu đỏ cũng nhìn về hắn, không phải ai khác, giống như một ngọn lửa chính là đội phó của Sí Hỏa học viện chiến đội, vũ hồn Hỏa Ảnh thần kỳ, Hỏa Vũ.

Nhìn kỹ chiến đội che mặt Sử Lai Khắc vừa mới đạt được sáu trận thắng liên tiếp, Hỏa Vũ khẽ cắn hàm răng, không che dấu mục đích mình chút nào, ánh mắt mang theo vài phần nóng cháy soi mói trên người Đường Tam. Nhưng nhìn kỹ ánh mắt nàng, lại tựa hồ đã không còn tràn ngập ý không phục lẫn phẫn nộ như trước kia mà cái loại này rõ ràng khác lạ, ánh mắt nàng tựa hồ xuất ra vài tia phức tạp.

"Hỏa Vũ tiểu thư, có việc gì thế?" Người mở miệng chính là đội trưởng Đái Mộc Bạch.

Ánh mắt Hỏa Vũ đảo qua trên người Đái Mộc Bạch, gật đầu, rồi hướng Đường Tam nói: *"Đường Tam, ta muốn nói chuyện cùng ngươi."*

Sáu người Sử Lai Khắc thất quái cùng với bốn gã đội viên dự bị ánh mắt nhất thời đều tập trung trên người Đường Tam. Mà Đường Tam chính mình cũng thoáng có chút giật mình, nhíu mày, *"Có chuyện gì không thể nói ở chỗ này được sao?"*

Hỏa Vũ lắc đầu, *"Ta muốn một mình nói chuyện cùng ngươi."*

Đường Tam đột nhiên cảm giác được bên hông mình đau nhói, quay đầu nhìn lại, thấy trong lúc đó Tiểu Vũ đang rất bất mãn nhìn mình. ánh mắt tựa hồ có vài phần khó hiểu. Mà Đái Mộc Bạch đã có chút bất đắc dĩ. Tại Sử Lai Khắc thất quái, luận về vẻ ngoài, Đường Tam cũng chỉ có thể hơn Mã Hồng Tuấn chút ít mà thôi. Bất luận là Áo Tư Tạp phi thường anh tuấn, Đái Mộc Bạch mới chính là người tràn ngập mị lực tà dị, hiển nhiên so với hắn cũng là hấp dẫn nữ hài tử hơn.

Không thể nghi ngờ Hỏa Vũ là một cô gái cực kỳ xuất sắc, mười chín tuổi nàng đã nổi danh đỉnh điểm, vóc người càng vì vận động huấn luyện nên càng cực kỳ hoàn mỹ. Cho dù là trải qua vô số nữ tử như Đái Mộc Bạch cũng không khỏi suy nghĩ một chút về nàng. Nếu không phải có Chu Trúc Thanh tồn tại, nói không chừng hắn sẽ thực sự theo đuổi nàng.

Nhưng giờ Đái Mộc Bạch lại không rõ, tựa hồ từ lúc hai chiến đội tiếp xúc tới nay, Sự chú ý của Hỏa Vũ dường như không phải mình mà là hướng quá tới trên người Đường Tam. Mặc dù thực lực Đường Tam rõ ràng rất mạnh, nhưng cũng làm cho Đái Mộc Bạch có chút hoài nghi mị lực của mình. Về sau mọi người mới biết được. Hỏa Vũ chú ý đến Đường Tam như vậy chủ yếu nhất là do Đường Tam đối với nàng có đả kích rất mạnh. Hỏa Vũ là một nữ hài tử cực kỳ hiếu thắng, người càng theo nàng. Nàng ngược lại sẽ càng không để ý, mà ngay lần đầu tiên hai chiến đoàn đối mặt thì Đường Tam đã mang đến nàng đả kích thật lớn, lúc này mới tạo thành trong mắt Hỏa Vũ chỉ có một mình Đường Tam. Đại Sư nhìn Đường Tam, lại nhìn qua Hỏa Vũ nói: *"Ngươi đi đi, sau đó phải trở về nhanh."*

Đường Tam lúc này mới đi theo Hỏa Vũ, trên mặt Tiểu Vũ hiện ra một tia thần sắc lo lắng, muốn nói cái gì, lại bị Đại Sư dùng ánh mắt ngăn trở.

"Chúng ta trở về." Sau lúc Đại Sư hạ lệnh, mấy người Sử Lai Khắc học viện lúc này mới hướng chỗ trú của mình đi tới.

Mới vừa đi không xa, Tiểu Vũ dường như nhịn không được hỏi: *"Đại Sư. tại sao muốn cho tiểu Tam và Hỏa Vũ nói chuyện một mình với nhau. Nàng làm hại tiểu Tam còn chưa đủ sao?"*

Trong mắt Đại Sư hàm chứa thâm ý nhìn Tiểu Vũ nói: *"Nàng đối với tiểu Tam tuyệt không thể uy hiếp, đây là điểm thứ nhất. Tiếp theo, hài nhi, ngươi phải nhớ kỹ, không thể trói buộc tâm nam nhi được, ngươi, vĩnh viễn là ngươi phải tín nhiệm, Tuy nhiên trụ cột là phải có cảm tình lẫn nhau. Tiểu Tam rất nặng tình nghĩa với người, thời gian ở cùng một chỗ đã bảy, tám năm, ngươi cũng không thấy rõ sao? Ở trong lòng hắn, không có người nào có thể thay thế vị trí của ngươi"*.

Lời vừa hết. Ánh mắt Đại Sư chăm chú hướng Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh nói tiếp, *"Đương nhiên. Người cùng người cũng không giống nhau, đối với mỗi nam nhân có tính cách khác biệt, sẽ phải biết dùng phương pháp khác biệt, mấu chốt là, trước tiên phải nắm giữ tính cách bọn họ. Các ngươi đang mỗi ngày một lớn lên, tình cảm còn đang ngây thơ, trong trắng, ta hy vọng, các ngươi không nên để vấn đề tình cảm lên trên, chuyện này sẽ ảnh hưởng các ngươi trong tương lai. Ta hy vọng mỗi người các ngươi đều có thể phát huy trình độ thiên phú lớn nhất"*.

Hỏa Vũ nhìn vẻ mặt rất bình tĩnh, đôi mắt màu xanh biếc nhìn Đường Tam, ánh mắt thoáng biến hóa vài phần, *"Ngươi theo ta."* Nói xong, cô liền xoay người hướng khu nghỉ ngơi đi đến.

Mặc dù Hỏa Vũ tìm đến mình khiến Đường Tam có chút kỳ quái, nhưng hắn vẫn theo Hỏa Vũ cùng đi vào khu nghỉ ngơi.

Hỏa Vũ đi vào bên trong khu nghỉ ngơi tới một gian phòng yên tĩnh mới dừng lại. lúc này, bên ngoài vòng đấu vẫn đang tiếp tục như trước, đệ tử các học viện đều đang xem cuộc chiến, tại khu nghỉ ngơi này, kỳ thật đây chính là một khu chuyên môn được tạo ra, dùng để điều chỉnh lại. lúc này vốn cũng không có người nào.

Cước bộ dừng lại, Hỏa Vũ quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, trên mặt thần sắc rõ ràng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, *" Thương thế của ngươi có sao không?"*

Đường Tam yên lặng gật đầu, *"Cơ bản đã tốt rồi."* ngay cả chính bản thân hắn đối với việc thân thể mình có năng lực tự khép lại cũng rất kinh ngạc, đừng nói da tay, huyết nhục, dường như cả nơi xuất hiện vết rách của bát chu mâu cũng đã hoàn toàn khép lại. nếu không do Đại Sư áp chế, không cho hắn ra chiến đấu nữa, thì chuyện Đường Tam tham gia vòng tấn cấp không hề có vấn đề gì.

Hỏa Vũ tựa hồ thở phào nhẹ nhỏm, *"Vậy là tốt rồi."*

Ý nghĩ Đường Tam có chút không thông, *"Ngươi gọi ta tới là vì vấn đề này?"*

Hỏa Vũ liếc Đường Tam một cái, trong lòng không khỏi nổi giận một trận, từ nhỏ đến lớn, mặc dù nàng vẫn luôn theo đuổi thực lực cường đại, một mực khắc khổ tu luyện, nhưng nàng đối với ngoại hình của chính mình cũng tràn ngập tin tưởng, nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua nam nhân dù là lớn nhỏ nào đối mặt mình lại không nhịn được có chút tâm tình, nhưng lúc này Đường Tam hết lần này tới lần khác thờ ơ gây cho nàng cảm giác khó chịu..

"Ngươi không muốn nói chuyện với ta sao?" Tíh tình Hỏa Vũ vốn nóng như lửa tựa hồ lại bắt đầu tràn ngập.

Đường Tam lắc đầu, *"Nói vậy không phải. Chỉ là ta không rõ chúng ta có gì có thể nói trong lúc này, dù sao, chúng ta cũng là đối thủ cạnh tranh."*

"Sao ngươi lại đầu gỗ như vậy. Ngươi có là người bình thường không?" Cho tới bây giờ Hỏa Vũ cũng không hiểu ý tứ chút nào, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Đường Tam nhíu nhíu mày, *"Nếu ngươi nguyện ý như vậy, cũng không có gì không thể. Có thể tham gia tấn cấp tái, tựa hồ cũng có vài người không bình thường. Huống chi, chúng ta Sử Lai Khắc học viện luôn luôn xuất ra nhiều quái vật nổi tiếng."*

"Ngươi ……" Hỏa Vũ bị bẽ mặt nói không ra lời, bất giác suy nghĩ, Đường Tam thuyết cũng đúng, hắn quả thật không phải người bình thường. Người bình thường như thế nào có thể có thực lực như vậy, có thể có đệ tứ hồn hoàn vạn năm.

Đường Tam nhìn Hỏa Vũ tựa hồ lại muốn hiện ra bộ dáng lạnh nhạt liền nói: *"Nếu không có chuyện gì, ta nghĩ, ta muốn về trước."*

"Chờ một chút." Nhìn Đường Tam phải đi, Hỏa Vũ vội gọi hắn lại, *"Ta khiến cho ngươi khó chịu vậy sao? Ngươi có thể đi, nhưng trước hết phải trả lời ta một vấn đề đã."*

Nhìn đóa hỏa hồng tuyệt sắc ở trước mặt mình, Đường Tam nói: *"Ngươi hỏi đi."*

Hai mắt chăm chú gắt gao nhìn vào mắt Đường Tam, Hỏa Vũ trầm giọng hỏi: *"Ngày đó, ngươi tại sao cứu ta. Tại sao dùng chính thân thể mình ngăn trở công kích. Trong khi chính ta công kích ngươi."*

Đường Tam kinh ngạc nhìn Hỏa Vũ, *"Đây là vấn đề của ngươi sao? Cũng là nguyên nhân ngươi gọi ta tới. Hỏa Vũ gật đầu,"* Xem như vậy đi.*"*

*Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói: "*Ngươi là đối thủ của ta, không sai, nhưng ngươi cũng không phải địch nhân của ta. Ngươi phát động công kích như vậy, chính là vì muốn đắc thắng. Trong lúc đó chúng ta lại không có thâm cừu đại hận gì, huống chi ngươi vẫn còn là phụ nữ. Ngươi chết, đốivới ta có chỗ gì tốt chứ? Thậm chí còn có thể tăng lên mâu thuẫn trong hai học viện chúng ta. Sở dĩ ta nhận công kích như vậy, chưa chắc đã chết, nên cứu ngươi cũng là việc rất bình thường.*"*

"*Sao?*" *Hỏa Vũ ngơ ngác nhìn Đường Tam, nàng phát hiện, câu trả lời của Đường Tam so với mình tưởng tượng thì không giống một chút nào cả.*

Ngày đó Đường Tam vì cứu nàng mà chính mình lại bị thương nặng, lúc đó khiến Hỏa Vũ suy nghĩ rất nhiều, nàng trước hết nghĩ rằng, hay là Đường Tam thích mình, trước giờ đường hoàng theo đuổi Hỏa Vũ rất nhiều người, nhưng thầm mến nàng lại càng nhiều hơn. Dưới suy nghĩ thông thường, đây

rõ ràng là một điều Hỏa Vũ đã nghĩ đến. Hôm nay nàng tìm đến Đường Tam, chính là muốn nghe Đường Tam nói như thế nào. Theo suy nghĩ của nàng, Cho dù Đường Tam sẽ không dám nói ẩn ý sâu kín trong lòng,nhưng cũng phải biểu hiện ra chút tình cảm trong lòng chứ.

Nhưng ai có thể ngờ, Đường Tam lại chỉ dùng quan hệ lợi ích để miêu tả, tựa hồ một chút cũng không có để ý hành vi ngày đó.

Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Hỏa Vũ, Đường Tam quyết định không lưu lại, lúc này, trong đầu hắn chợt nhớ vẻ mặt Tiểu Vũ lộ vẻ kỳ quái khi hắn đi càng e sợ cho Tiểu Vũ suy nghĩ lung tung. cho nên hắn tựu thừa dịp lúc Hỏa Vũ đang ngơ ngẩn, xoay người bước đi.

*"*Đường Tam." Hỏa Vũ đột nhiên từ ngơ ngẩn chợt bừng tỉnh, đuổi theo.

Đường Tam nghe được tiếng kêu của nàng, chợt ý thức quay đầu lại. Nhưng ai biết động tác của Hỏa Vũ lại nhanh như thế, thân thể hai người cơ hồ đồng thời chạm vào nhau.

Hỏa Vũ tự ý thức bảo vệ chính mình, dụng hai tay đè lên ngực Đường Tam, mà Đường Tam cũng bất ngờ bị đánh lên ngực mà bắt được bả vai Hỏa Vũ. hai người trong lúc đó khoảng cách nhất thời gần đến cực kỳ, có thể nghe được cả hô hấp của nhau.

------oOo------

Chương 279: Nụ hôn của Hỏa Vũ cùng Tiểu Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Kí

Biên tập: A Lót

*"Cẩn thận một chút."*Đường Tam nhắc nhở Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ cắn cắn môi dưới,đột nhiên,nàng làm một động tác khiến cho Đường Tam cực kỳ giật mình, hai tay đột nhiên quấn lên cổ Đường Tam, đôi môi đỏ mộng hướng tới môi Đường Tam mà hôn.

Đường Tam hoảng sợ, nhưng cổ lại bị Hỏa Vũ ôm, muốn chạy cũng chạy không được,sau khi giật mình,chỉ có thể lấy đầu quay qua một bên, Hỏa Vũ vừa hôn, cũng không hôn lên môi hắn, hương thần ôn nhuận nóng bỏng chỉ là rơi vào gương mặt Đường Tam.

Thân thể hai người như có điện tách ra, Đường Tam có chút kinh sợ nói: *"Ngươi làm gì vậy?"*

Hô hấp Hỏa Vũ rõ ràng trở nên dồn dập, bão mãn trước ngực theo hô hấp dồn dập mà không ngừng phập phồng, hướng Đương tam dùng thanh âm mà chỉ có hai người mới có thể nghe được nói:*"Bất luận như thế nào cũng là ngày đó ngươi đã cứu mạng ta.Ngươi hoàn toàn có thể không làm như vậy.Ta cho tới bây giờ không có muốn thiếu người ta cái gì.Đây là nụ hôn đầu của ta.Từ nay về sau,chúng ta ai cũng không nợ người nào rồi."*

Nói xong những lời này,Hỏa Vũ xoay người bỏ chạy,trong chớp mắt đã không thấy đâu.

Sờ sờ chỗ mình *"bị"* hôn vừa rồi,Đường Tam có chút cảm giác dở khóc dở cười.Bất quá tính cách hào sảng của Hỏa Vũ làm hắn sinh ra vài phần hảo cảm, cười bất đắc dĩ, một cái mạng đổi một cái hôn, tựa hồ không có chút đáng giá a!Hy vọng sau này nàng không tìm tới chính mình mới tốt a.

Một bên nghĩ vậy, Đường Tam quyết định nhanh tìm một chỗ rửa mặt cho thật sạch, ngàn vạn lần đừng lưu lại dấu vết gì mới tốt.

Đường Tam vừa đi.Trong chổ nghỉ ngơi vừa rồi,lại đi ra một đạo thân ảnh.Trên mặt âm trầm lạnh lẽo tựa hồ có thể xuất ra một ít nước (lạnh đến ngưng tụ được hơi nước đấy).Phong Tiếu Thiên nhìn kỹ về hướng Đường Tam rời đi,hai tay nắm chặt, trên cánh tay xuất ra tiếng cốt cách (răng rắc) liên tiếp.

Hắn thích Hỏa Vũ đương nhiên không phải là một hai ngày, bình thường theo

thói quen tự nhiên là đem sự chú ý đặt ở trên người Hỏa Vũ.Vừa rồi Hỏa Vũ tìm đến Đường Tam, hắn đã chú ý tới.Thấy hai người một mình tới khu nghỉ ngơi,trong lòng tò mò cùng một tia ghen ghét theo tác dụng lặng lẽ nổi lên...

Nhưng hắn biết Đường Tam cùng Hỏa Vũ thực lực cùng mình không sai biệt lắm, vì không muốn bị hai người phát hiện, chỉ có thể đứng xa xa nhìn.

Đường Tam cùng Hỏa Vũ nói chuyện với nhau hắn nghe không rõ ràng lắm, nhưng hai người đột nhiên ôm nhau, Hỏa Vũ còn có một chút bộ dáng thân mật với Đường Tam.Hắn lại nhìn rõ ràng, hắn theo đuổi Hỏa Vũ nhiều năm như vậy ngay cả nắm tay cũng chưa từng nắm qua một chút, càng đừng nói là hôn như thế.Giờ phút này nữ thần trong lòng bị tiết độc, thủy triều ghen ghét như sóng từng đợt không ngừng đánh sấu vào nội tâm Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam trở lại trong doanh địa,mọi người tựa hồ cũng đi về doanh địa nghỉ ngơi, hạ ý thức sờ sờ mặt.Mặc dù đã tẩy rửa rất sạnh sẽ, nhưng trong lòng hắn chính là vẫn còn vài phần xấu hổ.Cảm giác giống như là có tật giật mình.

Đang khi hắn chuẩn bị không một tiếng động trở về phòng của mình,thanh âm Tiểu Vũ từ một hướng truyền đến:*"Ca,ngươi đã về."*

*"A? Ta đã về."*thấy Tiểu Vũ từ một bên trong phòng đi tới, tia xấu hổ nọ trong lòng Đường Tam khuếch lớn vài phần.

Tiểu Vũ bước đi tới trước Đường Tam,có chút nghi hoặc nói: *"Ca,ngươi làm sao vậy? Ngươi khẩn trương cái gì?"*

Đường Tam thật sự chịu không được rồi, cái loại cảm giác có tật giật mình này làm hắn hết sức khó chịu, cười khổ nói:*"Được rồi.Ta thẳng thắn.Nếu không tại trong lòng phải khó nhận lấy cái chết rồi.Là như thế này…"*

Lập tức.Hắn đem chuyện trước chính mình cùng Hỏa Vũ nói,còn có chuyện Hỏa Vũ kỹ nhất không hề giữ lại đều nói ra.

Tiểu Vũ một bên nghe hắn miêu tả.Một cặp mắt to lại càng to hơn,nhất là nghe được Đường Tam nói Hỏa Vũ dùng nụ hôn đầu đổi mạng, càng giật

mình đến miệng không khép lại được.

*"Nên là như thế này rồi.Ân, nói ra trong lòng thoải mái hơn."*Giảng thuật lại một lần,thần sắc Đường Tam nhất thời khôi phục lại bình thường.Nhìn bộ dáng vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Vũ,Đường Tam hỏi dò: *"Tiểu Vũ,ngươi không sao chứ."*

Thần sắc Tiểu Vũ từ từ khôi phục lại bình tĩnh,đột nhiên nói: *"Hỏa Vũ này,quá xấu rồi."*

*"A?"*Đường Tam không hiểu rõ cho nên nhìn nàng.

Tiểu Vũ khúc khích cười nói:*"Một cái mạng của nàng cũng chỉ có nụ hôn đầu thôi sao? Làm sao cũng phải lấy thân báo đáp mới được.Ca,ngươi thật khờ, khó trách người ta nói ngươi là khối đầu gỗ."*

Tiểu Vũ là thật cảm thấy buồn cười,không phải vì Hỏa Vũ, mà là vì trước việc Đường Tam khẩn trương đem quá trình hắn cùng Hỏa Vũ nói với nhau không giữ lại mà nói ra hết.Nếu nói Đường Tam trong chiến đấu có trí thương là một trăm,vậy hắn tại trên tình cảm trí thương hiển nhiên là gần bằng không (zero đó).

Nhìn bộ dáng khổ sở của Đường Tam,Tiểu Vũ đột nhiên nhảy lên, hai chân quấn quanh hông Đường Tam,cánh tay gắt gao ôm lấy cổ hắn.

*"Tiểu Vũ,ngươi làm gì vậy?"*Cảm nhận được nhuyễn ngọc ôn hương nhập vào, nhất là tiểu kiều đồn nọ dán sát trên tiểu phúc của mình truyền đến ôn nhuyễn co dãn, nhịp tim Đường Tam nhất thời tăng lên gấp đôi.

Tiểu Vũ ôm mặt Đường Tam, đột nhiên vẻ mặt ngưng trọng nhìn Đường Tam: *"Ca, ngươi nhìn ta đi."*

"Làm gì?" Đường Tam nhìn vào mắt Tiểu Vũ.

Đột nhiên, Tiểu Vũ với tấn lôi bất cập yểm nhĩ chi thế (thế nhanh như sét đánh không kịp bịt tai - chắc là thành ngữ Tung Của đây) rất nhanh hôn lên môi Đường Tam.

Nếu nói nụ hôn trước của Hỏa Vũ chỉ là làm Đường Tam chỉ có kinh sợ, vậy lúc này nụ hôn của Tiểu Vũ lại trong nháy mắt xóa sạch máu trong đại não của hắn.Tại giờ khắc này,tất cả ý nghĩ trong đầu Đường Tam đều cũng trong nháy mắt về không.Cảm giác thấp nhuận ôn nhuyễn nọ cũng phảng phất làm linh hồn hắn run rẩy lên.

Từ trên người Đường Tam nhảy xuống, thanh âm Tiểu Vũ cười nhẹ làm Đường Tam dần dần phôi phục thanh tỉnh, trong tai hắn mơ hồ nghe được thanhh âm của Tiểu Vũ.

"Ca, đây là nụ hôn đầu của ta nga, cũng là của nụ hôn đầu của ngươi.Hắc hắc, ta cướp được trước.Để tránh sau này lại bị người khác giành mất."

Đợi được lúc Đường Tam thật sự khôi phục lại, Tiểu Vũ lại đã không thấy đâu.

Mang theo một chút cảm giác mộc nhiên (thất thần, đờ người ra như khúc gỗ vậy) trở lại bên trong phòng của mình, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ba người lập tức cùng hiểu được.Nam đệ tử chiếm hai gian phòng, trong Sử Lai Khắc thất quái có bốn người bọn họ tự nhiên ở cùng một chỗ, một gian khác thuộc về Thái Long,Hoàng Viễn cùng Kinh Linh.

"Tiểu tam, sao ngươi cười như ngốc vậy?" Đái Mộc Bạch hỏi.

Đường Tam sờ sờ mặt của mình: *"Ta, ta có cười sao?"*

Áo tư tạp khúc khích cười: *"Tiểu tam, ngươi xong rồi.Xem ra ngươi là hoàn toàn làm tù binh cho Tiểu Vũ rồi.Ai, sau này có nói là ngươi không phải bị vợ quản nghiêm, ta cũng không tin."*

"Ta…" Đường Tam nhìn về trước mặt bộ dáng ba hảo huynh đệ vẻ mặt giễu cợt mình, đột nhiên nghiêm túc hắn lên, hừ một tiếng: *"Vợ quản nghiêm thì sao?Ta rất kiêu hãnh."*

Nói xong, dưới sự nhìn kỹ đến trợn mắt há mồm của ba người, trực tiếp tới trên giường bày ra một bộ dáng khoanh chân tu luyện.

Ngay cả Tiễu vũ chính mình cũng nghĩ không ra, cái vừa hôn này đơn giản nhưng lại làm cho một tầng khiên cuối cùng trong lòng Đường Tam bị phá vỡ, quan hệ hai người trong lúc đó rốt cục cũng bắt đầu từ huynh muội thăng hoa.Bởi vì Đường Tam đột nhiên phát hiện, lúc Hỏa Vũ hôn tới mặt mình,ý nghĩ thứ nhất của hắn là muốn đi rửa sạch sẽ,tại sao lại như vậy?Sau khi Tiểu Vũ cũng hôn hắn xong, Đường Tam mới suy nghĩ cẩn thận, đây đúng là bởi vì Tiểu Vũ.Bởi vì hắn sợ Tiểu Vũ hiểu lầm, mà Tiễu Vũ vừa hôn, cũng như là đả khai cửa sổ tâm linh của Đường Tam, đem cỗ nhu tình kia hoàn hoàn toàn toàn rót vào trong đó.

Vài ngày sau, Sử Lai Khắc học viện nhất lộ cao ca mãnh tiến (mạnh mẽ tiến tới như đang đi một mình một đường), trong vòng tấn cấp liền đả bại bốn đối thủ, kể cả một chi đội ngũ khác từng bị Đường Tam chú ý tới.Dựa vào thực lực của bốn người Đái Mộc Bạch,Chu Trúc Thanh, Tiễu Vũ cùng Áo Tư Tạp.Liên tiếp năm tràng trận đấu, Sử Lai Khắc học viện nhiều nhất cũng chỉ là ba người ra tràng mà thôi.Đái Mộc Bạch cũng hoàn thành một lần tráng cử (ý là hành động mạnh mẽ) một xuyên bảy.Đến lúc này, Sử Lai Khắc học viện trong toàn bộ mười bốn tràng trận đấu, đã có được mười một hồi thắng lợi.Trong mười một hồi này, cũng kể cả Thiên Thủy học viện đã từng mang đến phiền toái không nhỏ cho cho Sử Lai Khắc học viện tại trong vòng dự tuyển tái.

Trong trận đấu chiến thắng Thiên Thủy học viện,Mã hồng Tuấn lại đại phóng dị thải (bất ngờ tỏa sáng), liên tiếp đánh bại hai người Băng Nhi,Tuyết Vũ.Mặc dù chỉ là thắng liền hai tràng.Nhưng hắn lại đánh bại hai người trọng yếu nhất của đối phương.Mất đi ưu thế vũ hồn dung hợp kỹ, từ người thứ ba của Thiên Thủy học viện xuất tràng trở đi đều hoàn toàn bại trận trước Đái Mộc.Sử Lai Khắc thất quái hướng tới đối thủ của bọn họ hoàn toàn biểu hiện ra thực lực cường đại.

Mười trận thắng liên tiếp, trong phạm vi tấn cấp tái của Thiên Đấu đế quốc là bài danh đệ nhất.Nhưng không có nghĩa là có thể thu được vị trí đệ nhất đến cùng.Bởi vì, tại trong ba tràng đấu cuối cùng, bọn họ phải nghênh đón khảo nghiệm gian khổ nhất trong bổn giới toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái.Trong ba ngày đấu tiếp theo, bọn họ phải đối mặt với hai đối thủ cường đại.Chính là trong dự tuyển tái cũng không có gặp qua là Thần

Phong học viện cùng Lôi Đình học viện.

*"sư phụ,hôm nay để cho ta xuất tràng đi."*Đường Tam có chút lo lắng nhìn đại sư.

Hôm nay đối thủ của bọn họ là Lôi Đình học viện.Ở trong trận đấu trước, thành viên Lôi Đình học viện đã thua qua một hồi, chính là lúc đối mặt Thần Phong học viện.Chỉnh thể thực lực bọn họ so với Sí Hỏa học viện còn mạnh hơn một bậc, dưới tình huống song phương không biết rõ về chúc tính lẫn nhau mà kích bại Sí Hỏa học viện.Mà Thiên Thủy học viện bản thân có thủy thuộc tính vũ hồn mang theo tính chất dẫn điện ở trước mặt Lôi Đình học viện căn bản không cần suy nghĩ, tính chất hủy diệt của lôi điện so với ngọn lửa càng mạnh, thực vật học viện cũng là một mục tiêu phải thất bại không cần bàn cãi.Lôi Đình học viện duy nhất thua đúng một hồi trận đấu, chính xác là lúc đối mặt Thần Phong học viện.

Đại sư nhìn Đường Tam, nhàn nhạt nói: *"Tiểu tam, ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề.Nếu xếp người xuất tràng đầu tiên, có thể chiến thắng mấy đối thủ?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, trước mặt Đại Sư hắn tự nhiên không dám nói mạnh miệng, do dự một hồi nói: *"Ít nhất một người.Hơn không dám nói."*

Đại Sư lạnh nhạt nói: *"Vậy được rồi.Lam ngân thảo của ngươi mặc dù có miễn dịch thủy hỏa, nhưng lại vô pháp miễn dịch lôi điện.Lực khống chế của ngươi trước vũ hồn đối thủ đúng là có một chút tác dụng bị khắc chế.Bởi vì ngươi không thể nào làm cho lam ngân thảo của ngươi hoàn toàn không dẫn điện.Ta nghĩ, lúc trước đối mặt với chất tử (cháu) của ta, ngươi đã phát hiện ra vấn đề này.Nếu ngươi hôm nay thất bại, một khi bị thương, vậy bất luận là trạng thái tâm lý trạng thái hay là thực lực của người đều cũng sẽ bị yếu đi.Nếu ngày mai chúng ta rút thăm vận khí kém, tiếp tục rút đến Thần Phong học viện nói, ngươi còn có thể cho rằng chúng ta liên tục hoạch được thắng lợi sao?"*

Đường Tam trong mắt quang mang chợt lóe: *"Sư phụ, ý của ngài là muốn để ta đi đối phó Thần Phong học viện."*

Đại sư gật đầu nói: *"Lấy thực lực của các ngươi, toàn lực ra tay chiến thắng*

Lôi Đình học viện cũng không khó.Mấu chốt là sau khi chúng ta trải qua một hồi trận đấu, có tỉ lệ năm mươi phần trăm gặp phải Thần Phong học viện.Ta cẩn thận quan sát qua thực lực của Thần Phong học viện, trong ngũ đại nguyên học viện, bọn họ không thể nghi ngờ là cực mạnh một chi cực mạnh.Muốn đối phó bọn họ,ngươi phải có lòng tin xuất toàn lực.Hôm nay trận đấu của cặp Lôi Đình học viện, tin tưởng đồng bọn của ngươi đi.Ta bây giờ tuyên bố mỗi một tên ra tràng.Người thứ nhất ra tràng là Thái Long, sau đó phân biệt là Kinh Linh, Hoàng Viễn, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn.Có vấn đề hay không?"

*"Không có."*Mọi người ầm ầm trả lời.

*"Các huynh đệ, cố gắng lên."*Đường Tam nắm chặt bàn tay.

Ánh mắt của Đái Mộc Bạch cùng hắn tại không trung va chạm, một cỗ khí phách vô hình từ trên người hắn lan tràn ra: *"Yên tâm đi, Tiểu Tam.Tràng này giao cho chúng ta.Đối với Thần Phong học viện, phải trông chờ vào ngươi rồi."*

*"Được."*Giơ tay lên, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch song chưởng đụng nhau, lại nắm chặt cùng một chỗ, tay của những người khác cũng đều đặt lên, mọi người hét to ba tiếng.Tại giờ khắc này, cả mười một đệ tử tham tái của Sử Lai Khắc học viện ngay cả tâm hoàn toàn kết thành một chỗ, bọn họ chính là một chỉnh thể.

Trận đấu rất nhanh chóng được bắt đầu.Đường Tam lẳng lặng ngồi ở dưới đài, tín nhiệm đội hữu, là lựa chọn duy nhất của hắn.Vòng loại buông tha cho hai tràng.Đem lại cho Sử Lai Khắc học viện không có thể bắt được thứ hạng đệ nhất,đối với Đường Tam mà nói là một chuyện hối hận.Mặc dù việc chạy đua thứ hạng trong tấn cấp tái là cực kỳ không trọng yếu, nhưng Đường Tam buổi sáng đã hạ quyết tâm.Tuyệt không hề thua.

Thực lực của Lôi Đình học viện rất mạnh.Lực công kích của toàn bộ lôi thuộc tính hồn sư hắn không thể nghi ngờ, nhất là tính chất bạo phát.Lại càng tràn ngập khí tức bạo lệ.

Lôi Đình học viện tổng cộng có bốn gã hồn sư hơn bốn cấp hồn lực, điểm

này cùng Thần Phong học viện đúng là giống nhau.Mặc dù Sí Hỏa học viện tại phương diện này cũng đã đuổi kịp.Nhưng dù sao cũng không giống tuyển thủ hai đại học viện sớm đã đạt tới hơn cấp bốn mươi thật sự.

Đối với tràng trận đấu này, Lôi Đình học viện hiển nhiên cũng rất xem trọng.Bốn gã hồn sư hơn cấp bốn mươi toàn bộ xếp hạng hết mặt sau.Thay vì bỏ qua sĩ khí, trước hết cũng phải thấy rõ xuất tràng thuận theo thứ tự của Sử Lai Khắc học viện.

Trận đấu đầu, không ngờ là, Thái Long dựa vào lực lượng thuần túy mà chiến thắng đối thủ.Hắn cũng không phải dựa vào lực lượng công kích kinh khủng kia, mà là chính mình năng lực đỡ đòn.

Lực lượng hồn sư thuần túy, công kích cũng không cường đại là mấy, nhưng lực lượng kinh khủng cũng làm lực phòng ngự trên thân thể họ cực kỳ biến thái.Thái Long chính là dựa vào tinh thần đả bất tử tiểu cường của mình, ngạnh kháng đối với sự công kích dồn dập hết lần này đến lần khác của đối thủ, hao hết hồn lực của đối thủ mà cuối cùng thu được thắng lợi.

Đối mặt Lôi Đình học viện, lần đầu tiên đại sư chỉ điểm một chút chiến thuật cho đám đệ tử.Hắn chỉ điểm cho Thái Long chỉ có đơn giản một chữ.Tha(lôi, kéo).Kéo dài thời gian tới khi hồn lực đối thủ tiêu hao hầu như không còn.

Nghiên cứu vũ hồn nhiều năm như vậy.Mặc dù Đại sư không dám nói có thể hiểu rõ tất cả vũ hồn của thế giới này, nhưng hắn đối các loại hình vũ hồn ưu liệt (ưu = xuất sắc, liệt = kém) thật sự là quá rõ ràng.

Đặc điểm của vũ hồn lôi thuộc tính lớn nhất chính là lực công kích kinh khủng cùng với lực bạo phát mạnh mẽ vô bì.Nhưng sự vật gì đều có tính chất bình hành.Dưới bề ngoài là lực công kích cường hãn, vũ hồn lôi thuộc tính cũng cất dấu khuyết điểm của nó.

Công kích của lực bạo phát uy lực không thể nghi ngờ, nhưng cũng đồng dạng, trong lúc bạo phát, tiêu hao hồn lực so với hồn sư thuộc tính khác cũng phải nhiều hơn một chút.Thái Long mặc dù không đối công cùng đối thủ, nhưng cũng có nghĩa là hắn cũng không hoàn toàn né tránh.Mà đối thủ của hắn trong khi dùng hồn kỹ vì muốn nhanh chóng chiến thắng hắn, gần như là

sử dụng một lần tiếp một lần.Mặc dù có không ít công kích rơi lên người Thái Long, nhưng dám chắc không phải toàn bộ.Là thế này, đối thủ vài lần đem Thái Long đánh ngã trên mặt đất, thậm chí đầu tóc cũng đã dựng đứng cả lên (bị điện giật mà), y phục trên thân nhiều chỗ bị tổn hại, đến lúc hắn cho rằng mình có thể đánh bại được Thái Long, nhưng lại đã giật mình phát hiện ra hồn lực của mình cũng cạn kiệt rồi.

Trong đoàn chiến, Thái Long tuyệt đối chính là nhục thuẫn (lá chắn thịt), dưới chỉ đạo của đại sư, mấy ngày nay,phòng ngự lực của hắn từng bước được tăng cường.Mặt ngoài chật vật cùng thắng lợi chính thức, làm khuôn mặt cường ngạnh của hắn phát ra nụ cười từ nội tâm.Dù sao, hắn chiến thắng chính là một gã đối thủ của Lôi Đình học viện a!

Sự kinh hãi mà Thái Long gây cho Lôi Đình học viện còn không chấm dứt, tại trận đấu thứ hai, đem đầy đủ hồn kỹ cùng hồn lực tác dụng lên phòng ngự của hắn, còn lại là dùng phương thức đồng dạng kéo dài thời gian đến khi hồn lực của đối thủ cạn kiệt.

Lực công kích của lôi điện mặc dù mạnh, nhưng thiếu vũ hồn thuộc tính phong để kỹ xảo có được điểm phá.Thắng đến đối thủ thứ ba,Thái Long mới rốt cục bởi vì hồn lực không còn, sau khi tiêu hao hết đại bộ phận hồn lực, nhận thua xuống đài.

Người thứ hai xuất tràng là Kinh Linh làm cho đối thủ càng thêm đau đầu, vũ hồn của hắn cũng không tính là cao minh, nhưng làm một gã hồn sư hệ mẫn công, tốc độ của Kinh Linh không thể nghi ngờ.Đối thủ của hắn là cường công hệ hồn sư.Đại sư chỉ điểm cho hắn cũng chỉ có một chữ, đóa (trốn tránh).

Cho dù hồn kỹ có lực lượng cường đại,cũng phải đánh trúng đối thủ mới có thể phát huy uy lực.Tốc độ của Kinh Linh so với đối thủ của hắn thì nhanh, lôi điện lại nhanh hơn, trước khi thi triển cũng có dấu hiệu.Kinh Linh dựa vào lực phán đoán nhạy cảm, trước sau vài lần tránh né công kích của đối thủ.Bức bách đối thủ không thể không mở rộng phạm vi công kích hồn kỹ để đối phó hắn.Chính là lúc đối thủ chuẩn bị phát động đại phạm vi công kích, lại phát hiện hồn lực của mình giống như hai đồng bọn trước, cũng rơi vào trong trong nguy cơ.Lúc hắn đánh bại Thái Long đúng là đã tiêu hao quá lớn.

Cứ như vậy, Kinh Linh chỉ sử dụng một hồn kỹ, đã đánh bại đối thủ của hắn.Cuối cùng lôi ra được người thứ tư của Lôi Đình học viện.

Chênh lệch của hồn tông cùng hồn tôn căn bản là tính chất.Kinh Linh mặc dù dùng biện pháp đồng dạng, nhưng một bên sư phụ chỉ đạo của Lôi Đình học viện hiển nhiên cũng nhìn ra mục đích của hắn.Nhưng gã đệ tử thứ tư thượng tràng căn bản là không để cho hắn có cơ hội gì, liên tục dùng hai hồn kỹ công kích phạm vi lớn, đem Kinh Linh đánh rớt khỏi đấu tràng.

Một lần tiêu hao hồn lực, không thể so sánh cùng với khi tiêu hao để mà dây dưa.Lôi điện thuộc tính hồn sư phát huy đặc điểm lôi đình vạn quân vốn có.

Sử Lai Khắc học viện người thứ ba xuất chiến chính là Hoàng Viễn, hắn cũng không có lực phòng ngự như của Thái Long, cũng không có tốc độ như Kinh Linh, nhưng hắn sở hữu vũ hồn độc lang, lại hơn hắn ở tính cân bằng.Làm cường công hệ hồn sư, công thủ bình hành, hắn cuối cùng mặc dù dưới công kích mạnh mẽ của gã hồn sư thứ tư kia, hắn cũng thành công của tiêu hao hết tuyệt đại bộ phận hồn lực của đối thủ.

Sử Lai Khắc thất quái cuối cùng cũng phải xuất tràng rồi.Người thứ tư xuất tràng bên Sử Lai Khắc học viện chính là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ mặc dù còn chưa tới cấp bốn mươi, nhưng hồn lực cũng đã là ba mươi chín cấp, mà hồn lực của đối thủ nàng đã tiêu hao hơn phân nữa, không thể thi triển ra được hồn kỹ cường đại, dưới vài lần du đấu cùng một lần cường công của Tiểu Vũ, thất bại hạ đài.

Lôi Đình học viện, đệ tử thứ năm xuất tràng.Lôi Thiên, bốn mươi hai cấp cường công hệ chiến hồn sư.Vũ hồn lôi ưng.

Song phương trong lúc đó đã sớm không có bí mật gì, Lôi Đình học viện đối với quan sát của Sử Lai Khắc học viện cũng không phải một hai ngày rồi.Ngay cả bọn họ chính mình cũng không nghĩ tới, trước trận đấu hôm nay lại dứt khoát nằm ở thế bất lợi.Mà đối thủ ra tràng đúng là lại chỉ có vài tên hồn tôn hơn ba mươi cấp mà thôi.

Những người mà đại sư an bài xuất tràng nhìn qua rất tùy ý, nhưng lại vừa lúc khắc chế hết đối thủ.Lợi dụng đặc điểm của đối thủ chiếm cứ hết thượng phong.Nếu không phải Sử Lai Khắc học viện xuất tràng danh đơn cũng không có thêm Đường Tam, sợ rằng lúc này đơn giản là sĩ khí, Lôi Đình học viện đã phải xuất hiện vấn đề rồi.

Đội viên của song phương bây giờ xuất tràng đều cũng không phải cực mạnh, nhưng Đái Môc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn trước trận đấu, từng hoàn thành một tráng cử *"một xuyên bảy"*.Thực lực không thể nghi ngờ.Ít nhất chính phó đội trưởng của Lôi Đình học viện đối với bọn họ cũng không có chắc chắn nắm chắc tất thắng.Bởi vậy, trước tính chất tiêu hao của trận đấu, song phương người nào thu được ưu thế thì tự nhiên có thể lấy được quyền chủ động.

Lúc này,Tiểu Vũ mặc dù đang trên một hồi tiêu hao, nhưng nàng lại chỉ là người xuất tràng thứ tư, mà đối thủ của nàng lại là người thứ năm ra tràng.Ưu thế rõ ràng đã nghiêng về bên Sử Lai Khắc học viện.

Lôi Thiên lạnh lùng nhìn kỹ Tiểu Vũ, lúc này đối với hắn mà nói, Tiểu Vũ cũng không phải một mỹ nữ mà là một đối thủ.Ngoại nhân cũng không biết bài danh trong Sử Lai Khắc học viện.Sau các trận đấu đã tiến hành, người có nghiên cứu đối với Sử Lai Khắc học viện cũng đều biết.Nguy hiểm nhất trong Sử Lai Khắc học viện có ba người, Đường Tam, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn.Tiểu Vũ mặc dù cũng từng đạt được không ít thắng lợi, nhưng nàng chỉ có ba hồn hoàn, tự nhiên ít được chú ý một chút.Xưng hào Sử Lai Khắc thất quái của bọn họ cũng chỉ là xưng hào mà thôi (ý tứ là chỉ có người trong SLK học viện mới biết).Bởi vậy, Lôi Thiên nghĩ rằng, Tiểu Vũ cùng vài đội viên xuất tràng trước đó cũng không có hai dạng, chính là để tiêu hao hồn lực của bọn họ.

Trận đấu tiến hành đến nước này, đã tới lúc mấu chốt cực kỳ mâu thuẫn rồi, Lôi Thiên biết, tràng đấu này chính mình chẳng những không thể thua, hơn nữa dưới tình huống chiến thắng cũng phải cố hết sức chỉ tiêu hao một ít hồn lực.Đối mặt Đái Mộc Bạch hắn cũng không có nắm chắc, nhưng cũng muốn tiêu hao đi một ít thực lực của Đái Mộc Bạch, vì quyết chiến cuối cùng đưa ra chuẩn bị.

Tốc chiến tốc thắng, đây là sư phụ chỉ đạo của Lôi Đình học viện chỉ điểm cho Lôi Thiên.

Lôi Thiên lập tức phóng thích ra hết vũ hồn của chính mình, nương theo một tiếng sấm, một đôi cánh chim bằng lôi điện vặn vẹo giương ra, đệ tam hồn hoàn tử quang lóng lánh, thân thể phóng lên cao.

Ưu thế của phi hành hồn sư thực là không thể nghi ngờ, nhất là đối thủ không có năng lực viễn công càng có thể khiến cho mình ở vào thế bất bại.Nhưng lúc này Lôi Thiên bay vào không trung lại không phải vì tránh né công kích mà Tiểu Vũ có khả năng phát động công kích.Mà là vì tăng cường công kích của chính mình.

Tiểu Vũ mỉm cười đứng tại đó, đôi mỹ mâu theo dõi đối thủ di động, bản thân nàng lại không có động tác gì.

Bay vào không trung, Lôi Thiên giương hai tay ra, hồn hoàn thứ tư trên người cùng hồn hoàn thứ ba đồng thời sáng lên, hai cái hồn hoàn màu tím chung quanh thân thể hòa hợp lẫn nhau.Thậm chí có thể làm cho người ta cảm giác được rõ ràng nguyên tố thuộc tính lôi trong không khí đang điên cuồng ngưng tụ trong luật động (ngưng tụ trong sự nhịp nhàng mà điên cuồng – A Lót).

Vì có thể hết sức nhanh chiến thắng Tiểu Vũ, hắn vừa lên đã dùng ra thủ đoạn công kích cực mạnh của mình.

Tiểu Vũ khép hai mắt lại, chỉ là lẳng lặng chờ đợi như trước, tay phải mân mê hạt tử (cái này chịu, không biết có phải lục lạc không nữa >"

------oOo------

Chương 280: Đại sư bày mưu tính kế (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: iceteazz

Biên Dịch: A Nèo

" Hả? " Tuyết Dạ đại đế có chút kinh ngạc nhìn Trữ Phong Trí, *" Trữ tông chủ, ta thế nào cũng không hiểu ý tứ của ngươi. "*

"Ý của Trữ tông chủ là về chiến thuật. " Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư đứng một bên liền mở miệng nói, *" Không sai, Sử Lai Khắc học viện, thực lực quả thật mạnh hơn nhiều Lôi Đình học viện, nhưng tuyệt không thể mạnh đến trình độ này. Bọn họ sở dĩ có thể đạt được ưu thế như vậy, hoàn toàn bởi vì thứ tự đội viên xuất trận cùng chiến thuật có ưu thế áp đảo. Nhìn vẻ ngoài, vũ hồn song phương cũng không hề khắc chế, nhưng trên thực tế, bên Sử Lai Khắc học viên lại thông qua đủ mọi các thức, khiến đối thủ bị mình khắc chế, hơn nữa đó lại là khắc chế toàn diện. Khi đội viên xuất trận được an bài thêo thiến thuật thật sự hợp lý, mới tạo ra tình huống như trước mắt này."*

Ánh mắt Tuyết Dạ đại đế ngưng tụ, hướng tới Trữ Phong Trí, dường như có vẻ nghi vấn.

Trữ Phong Trí gật đầu, *" Tát Lạp Tư giáo chủ nói không sai, đúng là bởi vì chiến thuật."*

Tuyết Dạ đại đế kì quái nói: *" Trong những trận đấu lúc trước, tựa hồ cũng không thấy chiến thuật của Sử Lai Khắc học viện có bao nhiêu xuất sắc, dựa theo lời nói của các ngươi, điều này có vẻ không đúng lắm."*

Tát Lạp Tư cười lạnh, nói: *" Đương nhiên không phải trùng hợp, Có người kia ở Sử Lai Khắc học viện, như thế nào lại là trùng hợp đây? Xem ra, giáo hoàng đại nhân lựa chọn rất đúng, người ngày đối với việc nghiên cứu vũ hồn thật sự rất sâu sắc, khó trách người để hắn làm trưởng lão danh dự."*

Tuyết Dạ đại đế cau mày nói: *" Tát Lạp Tư giáo chủ các hạ, ta không hiểu, ngươi đang nói gì thế? "* Tát Lạp Tư mỉm cười, đứng lên nói: *" Bệ hạ, ta còn có chút việc, trước tiên xin cáo từ, về phần ta vừa nói gì, Trữ tông chủ hoàn toàn hiểu rõ, ngài có thể hỏi hắn là được. "* Nói xong, hắn cũng không đợi Tuyết Dạ đại đế có phản ứng, mang theo vài tên hộ vệ rời khỏi phòng khách quý.

Trong mắt Tuyết Dạ đại đế loé lên một tia tức giận, khi chỉ có hắn cùng Trữ Phong Trí mới nghe được âm thanh trầm thấp từ trong khoé miệng, *" Cái gã Tát Lạp Tư này, thật sự càng ngày càng kiêu ngạo. Trữ tông chủ, lời hắn nói là có ý tứ gì? "*

Trữ Phong Trí nói: *" Hắn nói, người kia, chính là sư phụ của Đường Tam, một vị hồn sư thực lực không cao, chỉ tầm ba mươi cấp, nhưng lại được vũ hồn điện cấp cho thân phận trưởng lão danh dự. Người này chính là hậu nhân của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, tại phương diện vũ hồn, có nghiên cứu sâu sắc đến ngay cả ta cũng không bằng. Những người quen thuộc với hắn, đều gọi hắn là Đại sư. "*

" Đại sư? " Tuyết Dạ đại đế hiển nhiên cũng đã từng nghe tới cái tên này, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ đăm chiêu.

" Trữ tông chủ, ngài đối với vị Đại sư này có đánh giá thế nào? "

Trữ Phong Trí mỉm cười, hơi ghé vào tai Tuyết Dạ đại đế, nói một câu.

Trong mắt Tuyết Dạ đại đế, tinh quang loé lên trong nháy mắt. Trên người hắn bộc phát ra khí thế như có như không, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng Cốt đấu la Cổ Dong ngồi bên cạnh lại đặt một tay trên vai Trữ Phong Trí, truyền vào một tia hồn lực.

Khí tức trên người Tuyết Dạ đại đế toát ra hoàn toàn hướng tới trước mặt, ngoại trừ hắn cùng Trữ Phong Trí, những người khác cũng không cảm giác được.

Tinh quang thu liễm, thần sắc Tuyết Dạ đại đế lại khôi phục vẻ bình thường, khí tức vương giả vừa mới bộc phát trong nháy mắt, liền lặng yên biến mất, *" Trữ tông chủ, điều ngươi nói chính là sự thật? "*

Trữ Phong Trí gật đầu khẳng định, *" Mặc dù trong Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, hắn bị xưng là phế vật, nhưng theo ý kiến của ta, năng lực của hắn so với cả Lam Điện Phách Vương Long gia tộc càng trọng yếu hơn. "*

Tuyết Dạ đại đế hít sâu một cái, *" Thăng cấp tái sau khi chấm dứt, phiền Trữ tông chủ giúp ta gặp mặt vị Đại sư này đi."*

Trữ Phong Trí mới vừa rồi nói một câu với Tuyết Dạ đại đế, chính là: Có Đại sư liền có cả thiên hạ. (DG: à ghê nhỉ? – Biên: À Ghê Quá – Hé Hé)

Trữ Phong Trí than nhẹ một tiếng, *" Nếu như đại sư có thể mời chào dễ dàng như thế, hắn hiện tại đã ở vũ hồn điện. Ta xin khuyến nghị bệ hạ một chút, nếu muốn mời Đại sư, hãy bắt đầu từ Đường Tam, hắn là đệ tử đắc ý nhất của Đại sư, cũng chỉ có hắn mới có thể quyết định hướng đi của Đại sư. Về phần người khác, cho dù là tộc trưởng của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc ở đây, với tính tình Đại sư, cũng tuyệt đối không khuất phục. "*

Tuyết Dạ đại đế liếc nhìn Trữ Phong Trí, thở dài một hơi, *" Ta hiểu được, ta sẽ an bài. "*

Trận đấu tiếp theo, Bên Sử Lai Khắc học viện như trước vẫn là Tiểu Vũ, mà Lôi Đình học viện xuất trận, cũng đã là phó đội trưởng Lôi Động.

Lôi Động, bốn mươi ba cấp khống chế hệ chiến hồn tôn, vũ hồn: Lôi chu (Nhện sét).

Là khống chế hệ hồn sư cường đại nhất trong Lôi Đình học viện chiến đội, chỉnh thể thực lực của hắn, mặc dù so với đội trưởng kém hơn một chút, nhưng thực lực cũng cực kì cường hãn.

Vũ hồn phụ thể.

Trên thân thể vang lên một tiếng sét bùng nổ, tám đạo lôi quang đồng thời từ sau lưng tuôn ra, như hình dạng một con nhện chân dài. Mặc dù không dài như Bát Chu Mâu của Đường Tam, nhưng nhìn qua cũng cực kỳ kì lạ. Ngoại trừ tám cây lôi chu (DG: chân nhện bằng lôi điện – chẳng hiểu nó tồn tại kiểu ji? Phóng điện liên tục để duy trì hình dạng chân nhện seo?) các bộ phận khác trên người hắn cũng không có biến hoá gì rõ ràng, hai vàng, hai tím, bốn hồn hoàn, thể hiện thực lực cường đại của hắn.

Chính Đường Tam cũng có hồn hoàn là đến từ hồn thú họ nhện, hồn cốt duy

nhất cũng là loại này, bởi vậy, khi hắn chứng kiến vũ hồn của đối phương, nhất thời đặc biệt chú ý đến nỗi phải đứng lên mà nhìn, hy vọng có thể tham khảo một chút gì đó hữu dụng từ đối phương.

Trọng tài hô lên một tiếng bắt đầu, hai cánh tay Lôi Động đồng thời từ hai bên sườn giơ lên, rồi lại hạ xuống, hình thành hư ấn, đệ tam hồn hoàn trên người hắn nhất thời sáng bừng lên.

Chỉ thấy, tám chân nhện bằng lôi điện đồng thời đâm sâu vào lòng đất, một vòng tròn lôi điện màu lam từ bàn tay phóng thích ra, cũng không phải hướng tới Tiểu Vũ, mà trực tiếp rót vào lòng đất.

Vầng sáng màu lam lan tràn, theo hình bán nguyệt mà lan tràn ra, diện tích bao phủ khuếch trương với tốc độ kinh người.

Tiểu Vũ cẩn thận, chăm chú nhìn đối thủ, nhưng Lôi Động lại nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên hắn không hy vọng bị kĩ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ cắt đứt đệ tam hồn kĩ.

Tiểu Vũ dưới chân nhẹ động, lặng yên chạy bên ngoài vòng, thân thể Lôi Động thuỷ chung vẫn theo sát động tác của nàng mà chuyển đổi phương vị. Hắn đang nhắm mắt, động tác của Tiểu Vũ lại phi thường nhẹ nhàng, có thể chuẩn xác phán đoán phương vị Tiểu Vũ, không thể nghi ngờ đây chính là tác dụng của hồn kĩ. Quang võng màu lam liền giống như con mắt, nắm hết mọi biến đổi xung quanh.

Sân thi đấu có diện tích rất lớn, Lôi Động phát ra quang võng, lan đến đường kính chừng hai mươi thước thì dừng lại, hiển nhiên không đủ bao trùm khắp mặt sân. Nhưng đến lúc diện tích bao phủ đã dừng lại, khi quang võng đã thành hình, hắn bắt đầu bước từng bước, theo phương hướng Tiểu Vũ mà bức tới.

Đường Tam đột nhiên cảm giác được, lúc này Lôi Động đã sử dụng phương pháp giống như lúc trước của Hoả Vũ khi đối phó với mình. Mặc dù kĩ năng không giống nhau, phương thức phóng thích cũng bất đồng, nhưng đều là bao trùm trên diện rộng. Quang võng của Lôi Động mặc dù không có hiệu quả trực tiếp như cự hoả hoàn của Hoả Vũ, nhưng rõ ràng càng thêm nguy hiểm,

một khi Tiểu Vũ bị bao phủ trong phạm vi quang võng, tất sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tiểu Vũ bắt đầu tăng tốc, khi nàng thấy Lôi Động tiến về phía mình mà bức bách, nàng lập tức tăng tốc độ chạy bên ngoài quang võng, tận dụng hết khả năng, nới rộng khoảng cách giữa mình cùng Lôi Động, không cần tấn công, chỉ cần kéo dài, hiển nhiên duy trì một hồn kĩ của đệ tam hồn hoàn sẽ rất tiêu hao hồn lực.

Tuy nhiên chắc chắn Lôi Động sẽ không có ý định giành cơ hội như vậy cho Tiểu Vũ. Sau vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, hư ấn của hai tay trên mặt đất vừa lộn, lòng bàn tay hướng lên trên, song chưởng đồng thời giơ lên.

Một màn kì dị xuất hiện, quang võng màu lam trên mặt đất theo tay hắn cũng bay lên, tự nhiên cứ như vậy bay bay trên không trung.

Lôi Động chợt mở hai mắt, hét lớn một tiếng, quang võng màu lam tung bay, đuổi theo thân thể Tiểu Vũ.

Tốc độ Tiểu Vũ rất nhanh, điều đó không nghi ngờ gì, nhưng dù sao phạm vi công kích đường kính tới hai mươi thước, Lôi Động lại mở mắt ra trong nháy mắt, đúng lúc Tiểu Vũ hạ xuống đất trong chốc lát, khí tức trực tiếp tập trung lại trên thân thể nàng. Quang võng màu lam trong không trung xoay tròn phiêu đãng, rất nhanh từ trên trời hạ xuống, bao phủ lên phạm vi xung quanh chỗ Tiểu Vũ đứng.

Trong nháy mắt, thuấn di, Tiểu Vũ hoàn toàn phát huy tốc độ cao nhất của mình, hy vọng có thể thoát ra khỏi công kích của đối thủ. Trong tính toán của nàng, hoàn toàn có thể thoát ly phạm vi công kích của quang võng lúc nó đuổi kịp mình.

Nhưng, rất nhanh, Tiểu Vũ liền phát hiện có gì đó không đúng, khi quang võng khoảng cách ngày càng gần, thì nàng rõ ràng cảm giác một lực hút, kéo thân thể mình lại, cho dù dùng thuấn di cũng không có khả năng thoát ra.

Tiểu Vũ dù sao cũng đã tham gia hai trận đấu, lúc này, hồn lực trong cơ thể không còn nhiều, càng không có cách nào liên tục thuấn di, khi quang võng

màu lam sinh ra lực hút, không chỉ thân thể nàng bị chậm lại, mà tốc độ bao trùm của quang võng kia cũng chợt tăng cường.

Hai tay giơ lên, từ lòng bàn tay Lôi Động đều bắn ra một tia sáng lam sắc, trên người hắn, đệ nhất hồn hoàn loé sáng, hai đầu tia sáng phân biệt từ hai hướng quất mạnh về phía thân thể Tiểu Vũ. Công kích được phát động,vừa lúc thân thể Tiểu Vũ chạy qua, cũng là lúc Tiểu Vũ vừa mới hoàn thành một lần thuấn di, sau đó không cách nào tiếp tục. Khống chế hệ hồn sư, đối với chiến cuộc, khả năng nắm giữ cục diện quả thật không phải cường công hệ hồn sư có thể so sánh được. Từ cục diện trước mắt là có thể nhìn ra kinh nghiệm thực chiến, cùng với năng lực khống chế siêu việt đối với cục diện trận đấu của Lôi Động, một gã đội viên của Lôi Đình học viện chiến đội.

Làm sao bây giờ? Tiểu Vũ hiện tại phải lựa chọn. Đối mặt với hai tia sét công kích kia, tiềm lực của Tiểu Vũ liền bạo phát.

------oOo------

Chương 281: Đại sư bày mưu tính kế (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: iceteazz

Biên Dịch: A Nèo

Thân thể một lần nữa nhảy lên, tia sét cũng đuổi theo, truy đuổi thân thể mềm mại, thon dài của nàng. Tiểu Vũ đang ở giữa không trung, thân thể đột nhiên gập lại, lấy phần eo làm trung tâm, làm một động tác mà một người cơ hồ không thể thực hiện nổi, đúng là vừa hóp vào một tấc đúng chỗ tia sét không quét qua.

Lúc này, mặt trên của lôi võng đã chụp xuống, thân thể Tiểu Vũ còn chưa chạm đất, mắt thấy nàng sẽ không thể né tránh, từ phía sau, đuôi tóc thật dài sau đầu Tiểu Vũ ngửa ra, quất mạnh lên mặt đất, lợi dụng một chút lực mà bắn ngược lên, đem thân thể mình một lần nữa vọt lên mấy thước, vừa đúng

thời gian lôi võng bao phủ. Chỉ một chút thời gian đó cũng đủ để nàng lộn một vòng, thân thể hạ xuống mặt đất.

Hai bàn tay chống lên mặt sân, Yêu cung phát động, nhưng lúc này, Tiểu Vũ không phải né tránh ra phía ngoài, mà thân thể như một viên pháo, bắn thẳng đến lôi võng, xông ra ngoài.

Hai chân chụm lại thẳng tắp, lúc này, nàng giống như một mũi tên rời cung. Điều làm người khác giật mình, chính là chỉ một khắc khi thân thể Tiểu Vũ bắn ra, thân thể nàng cùng với lôi võng kia bảo trì vị trí thẳng đứng, vị trí nàng lựa chọn xuyên qua, cũng chính là khe hở của lôi võng.

Hú một tiếng, thân thể Tiểu Vũ theo thanh âm vọt qua, tự nhiên sẽ từ trong lôi võng mà xuyên ra ngoài, trên thân thể nàng lưu lại nhiều vầng sáng điện quang màu lam loé lên liên tiếp.

Lúc này, ngoài sân thi đấu, Đường Tam bật dậy, hai tay nắm chặt thành quyền. Cục diện trên trận đấu rõ ràng hắn không có khả năng phán đoán. Dựa theo kế hoạch lúc trước Tiểu Vũ đã kiên trì tới lúc này, thì đáng lẽ nàng nên nhận thua một trận mới đúng.

Ngay cả Đường Tam cũng không nghĩ tới, Tiểu Vũ lại lựa chọn cách xuyên qua từ trong đệ tam hồn kĩ của đối thủ, Lôi Động tự nhiên cũng không hề nghĩ đến. Lôi võng của hắn bị Tiểu Vũ xuyên qua, trực tiếp rơi trên mặt đất, biến mất không tăm tích. Lúc này, Tiểu Vũ đang ở trên không trung, đệ tam hồn kĩ của Lôi Động biến mất, đúng là thời khắc lực cũ vừa đi, lực mới chưa thể sinh ra.

Nếu như Tiểu Vũ lúc này có trạng thái tốt nhất, nói không chừng có thể nắm được cơ hội, nhanh chóng đến gần đối thủ, một kích chế thắng. Nhưng trên thực tế, nàng bây giờ lực bất tòng tâm, ngay cả thân thể cũng tự do rơi xuống mặt đất.

Thành công xuyên qua lôi võng, hơn nữa gặp phải công kích ít nhất, nhưng lôi võng mang theo hiệu quả của lôi điện vẫn làm Tiểu Vũ với hồn lực không đủ, lâm vào trạng thái tê liệt (DG: do điện giật đây mà), thân thể mềm mại đang run rẩy kịch liệt. Nàng đã không cách nào khống chế thân thể, đương

nhiên không cách nào nắm bắt cơ hội phát động công kích.

Lôi Động hít mạnh một hơi, chứng kiến bộ dạng thân thể Tiểu Vũ rơi xuống mặt đất, hắn tự nhiên biết là tác dụng của lôi võng, thở chậm một hơi, hai tia sét từ lòng bàn tay hắn phát ra, hướng tới thân thể tiểu vũ mà cuốn lấy. Chỉ cần dùng tia sét làm tê liệt đối thủ, hoàn toàn khống chế, trận đấu này hắn sẽ thắng.

Rớt xuống đất rồi bỗng vọt lên, Lôi Động tuy phán đoán rất tốt, nhưng động tác của Tiểu Vũ lại là đáp án hoàn toàn khác hẳn. Ngay khi thân thể nàng sắp chạm đất, trong nháy mắt, cảm giác tê liệt rốt cuộc được giải trừ, hai tay nàng dùng sức đánh lên mặt đất, kĩ năng yêu cung một lần nữa phát động, thân thể thuận lợi vọt lên, vừa lúc hai tia sét kia lướt qua, nàng không chút nào dừng lại, đánh thẳng tới Lôi Động.

Lôi Động thất kinh, tại sao lại có thể như vậy? Lôi võng với hiệu quả tê liệt không thể ngắn như vậy mới đúng.

Đúng vậy, đệ tam hồn kĩ của Lôi Động với năng lực hạn chế quả thực rất mạnh, nhưng không nên quên, lúc trước, Tiểu Vũ lúc xuyên qua lôi võng, chính là lựa chọn vị trí yếu nhất mà phá ra, khi đó, Lôi Động hoàn toàn không dự đoán đến động tác của nàng, tự nhiên không cách nào làm cho hồn lực hoàn toàn tập trung lại chỗ đó.

Diện tích bao trùm càng lớn, cũng nghĩa là lực công kích trên mỗi vị trí càng nhỏ, kể cả vũ hồn lôi thuộc tính cũng tương tự không cách nào vượt khỏi chân lý này. Cũng bởi vì như thế, Tiểu Vũ mới hứng chịu công kích lôi điện, cũng vì thế, trong nháy mắt trước khi thân thể chạm đất, nàng mới búng người bật lên.

Phán đoán hết sức chuẩn xác, đây là một giải thích sáng suốt nhất. Nhưng, trên thực tế, Tiểu Vũ mặc dù đơn giản tính toán qua, nhưng có thể có được hiệu quả như vậy, trong lòng vẫn thầm kêu một tiếng may mắn.

Khoảng cách giữa hai người lúc đó rất gần, thân thể Tiểu Vũ mỗi lần tiếp xúc mặt đất, đều quỷ dị thay đổi phương hướng, dù là đang trong không trung, thân thể nàng vẫn mềm mại như không xương, có thể thực hiện đủ loại động

tác mềm mại không giống người để tránh né tia sét công kích ngăn cản.

Nhìn khoảng cách với Tiểu Vũ ngày càng gần, trong mắt Lôi Động rõ ràng hiện lên nhiều tia bối rối, chỉ cần có chút chú ý tới trận đấu của Sử Lai Khắc học viện, tất sẽ không thể quên khi bị Tiểu Vũ lại gần sẽ có kết quả gì. Lôi Động tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, đệ tứ hồn hoàn trên thân Lôi Động rốt cuộc cũng sáng lên. Lúc này, bố trí lại lôi võng đã không còn kịp nữa rồi, nếu hắn muốn một kích đánh bại đối thủ, cũng chỉ có đệ tứ hồn kĩ mà thôi.

Lam quang mãnh liệt từ hai tay Lôi Động chuẩn bị phát ra, sau lưng, tám cái chân bằng sét bắn lên, tám đạo lôi quang phún ra cùng lôi quang từ song chưởng hắn phóng ra, liền hợp nhất. Một quả cầu sét đường kính ba thước, to như cánh tay hiện ra trước mặt Lôi Động.

Đây đúng là đệ tứ hồn kĩ của Lôi Động, Toả Thần hoàn. Giống như đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân tù lung của Đường Tam, Toả Thần hoàn không có cách nào né tránh, chỉ có thể dựa vào hồn lực ngạnh kháng mà thôi.

Lam quang chợt loé, thân ảnh Tiểu Vũ nhất thời dừng lại một cách quỷ dị, toàn thân đã hoàn toàn bị tê liệt, đường kính ba thước của Toả Thần hoàn lúc này đã co rút lại quanh phần eo của nàng, đem thân thể nàng vững vàng co lại trong đó.

Từng đạo lam quang như tia chớp vòng quanh thân thể Tiểu Vũ, trên gương mặt màng đầy vẻ thống khổ, khuôn mặt một mảng tái nhợt.

" Chúng ta nhận thua." Thanh âm Đại sư kịp thời vang lên.

Quang mang của Toả Thần hoàn ập xuống, dung nhập vào lòng đất, trong nháy mắt Tiểu Vũ ngã xuống, Đường Tam đã rất nhanh vọt tới, ôm lấy thân thể nàng.

Thân thể Tiểu Vũ bị bỏng, bởi kích thích của lôi điện, vẫn đang có chút co giật. Nhìn khuôn mặt nàng hai mắt nhắm chặt, Đường Tam đau lòng, nói không nên lời.

Ngẩng đầu nhìn lại đối thủ, Lôi Động cũng bởi vì trước sau dùng đệ tam, đệ tứ hai loại hồn kĩ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nếu như không phải Đại sư không cho phép hắn tham gia trận đấu này, lúc này, hắn rất muốn lập tức lên đài, thay Tiểu Vũ trả thù.

Ôm lấy thân hình Tiểu Vũ, Đường Tam từng bước đi ra ngoài sàn đấu, mà đại biểu thứ năm của Sử Lai Khắc học viện xuất trận chính là Đái Mộc Bạch cũng chậm rãi đi vào sân. Hai người lúc thân thể gần nhau, trong nháy mắt trao đổi, vừa nghe khiến Đái Mộc Bạch cũng phải giật mình, ánh mắt va chạm cùng Đường Tam, hướng đến hắn gật mạnh đầu.

Tốc độ đi của Đái Mộc Bạch cũng không nhanh, nhưng mỗi bước đều trầm ổn, trong hai mắt, tà mâu song đồng (đồng tử đôi) loé ra ánh sáng yêu dị, dừng ánh mắt trên người đối thủ.

Nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Đái Mộc Bạch đang đi về phía mình, không biết tại sao, trong tâm Lôi Động đột nhiên có chút cảm giác co quắp, tựa hồ có chút không thở nổi.

"Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, vũ hồn Bạch hổ, hồn lực: Bốn mươi bốn cấp, cường công hệ chiến hồn sư, đội trưởng Sử Lai Khắc chiến đội."

Một loạt tư liệu trong đầu Lôi Động hiện lên. Hắn biết, trận đấu này, mình khó có khả năng giành thắng lợi. Lúc trước, đối mặt Tiểu Vũ, hắn đã tiêu hao khá nhiều hồn lực, mà thế mạnh của Đái Mộc Bạch cũng đã được biểu hiện mấy trận đấu trước rồi, không thể nghi ngờ. Hắn hiểu được, điều mình có thể làm, giống như khi Tiểu Vũ đối mặt với mình đã làm, chính là tận lực tiêu hao hồn lực đối thủ, trợ giúp một chút cho đồng đội, cũng là đội trưởng của Lôi Đình chiến đội, khiến đội trưởng sắp xuất trận cuối cùng có khả năng thắng trận cao hơn chút.

Sử Lai Khắc học viện bây giờ còn ba người đầy đủ sức lực, thực lực lại đều trên bốn mươi cấp, trận đấu này, Lôi Đình học viện khó có thể nghĩ đến chiến thắng. Nhưng, bọn hắn cũng tuyệt đối không buông tha, thăng cấp tái chỉ là quyết tái lửa thử vàng, nếu lúc này mất đi khí thế, vậy tới vòng chung kết

quyết tái, cũng không cần đánh tiếp nữa.

Quang mang chậm rãi loé ra, trên thần sắc của Đường Tam hiện ra một tia lạnh như băng, hai tay khép lại trước ngực, quang mang trong mắt mỗi một lần chớp đều khiến không khí trở nên có chút ngưng trọng. Tiểu Vũ lẳng lặng nằm bên người hắn, đầu gối lên đùi hắn, quyền trượng khôi phục của Giáng Châu đang toả ra quang mang giúp nàng chữa trị.

Vừa rồi, lúc cùng Đái Mộc Bạch lướt qua, hắn đã dùng phương pháp truyền âm bí mật nói với Đái Mộc Bạch một câu, *"Đại ca, báo thù cho Tiểu Vũ"*.

Bình thường, Đường Tam rất ít khi xưng hô như vậy với Đái Mộc Bạch, từ thanh âm của hắn, Đái Mộc Bạch tự nhiên có thể cảm nhận được nội tâm kích động của Đường Tam. Vì Tiểu Vũ, Đường Tam bất kể điều gì cũng dám làm. Đái Mộc Bạch thầm than một tiếng, nhìn Lôi Động cách đó không xa, làm Tiểu Vũ bị thương, chỉ có thể tính là ngươi xui xẻo.

" Trận đấu bắt đầu." Ở thăng cấp tái, điều luật quy định, tuyển thu lên sân đấu không hề có thời gian nghỉ ngơi. Ngay khi Đái Mộc Bạch bước vào vị trí, trận đấu liền bắt đầu.

" Hừ. " Một tiếng gầm từ trong miệng Đái Mộc Bạch vang lên, hồn lực màu trắng đậm đặc nhất thời từ trong cơ thể hắn phun ra, bốn hồn hoàn xuất hiện, bộ xương va chạm vang lên những tiếng rợn người, thân hình Đái Mộc Bạch tăng vọt, vũ hồn bạch hổ hộ thể đã hoàn thành.

Không có bất cứ do dự nào, Đái Mộc Bạch trong nháy mắt với vũ hồn phụ thể, liền phi tới thật nhanh, vọt thẳng tới đối thủ.

Đồng tử Lôi Động co rút lại, hắn biết, lúc này mấu chốt của trận đấu là hắn có thể ngăn cản được Đái Mộc Bạch trong bao lâu. Từ Tà mâu trong mắt Đái Mộc Bạch, hắn rõ ràng thấy được sự khinh thường. Ta cũng vậy, bốn mươi ba cấp hồn sư, so với người bất quá chỉ thấp hơn một bậc mà thôi, cho dù ngươi là vũ hồn tiên thiên so ra còn tốt hơn ta, nhưng cũng không thể khinh thường ta như vậy.

Cân nhắc một chút, đệ tứ hồn hoàn trên thân Lôi Động liền sáng lên. Hồn lực

của hắn trong trận đấu với Tiểu Vũ đã tiêu hao hơn năm thành, hắn biết, nếu như mình dùng mấy hồn kĩ cấp thấp hơn, sợ rằng ngay cả phóng thích thêm một lần đệ tứ hồn kĩ cũng không đủ sức.

------oOo------

Chương 282: Đại sư bày mưu tính kế (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: iceteazz

Biên Dịch: A Nèo

Vì muốn khiến Đái Mộc Bạch bị tiêu hao lớn nhất, hắn vừa vào đã dùng ngay đòn sát thủ của mình.

Toả Thần hoàn lần thứ hai xuất hiện trước mặt Lôi Động, mà dường như Đái Mộc Bạch lại không hề thấy quang mang khi Toả Thần hoàn ngưng tụ hồn lực. Đệ nhất hồn hoàn phát sáng, một tầng quang mang bạch sắc bao trùm lên mặt ngoài thân thể Đái Mộc Bạch, đúng là đệ nhất hồn kĩ Bạch Hổ hộ thân chướng của Đái Mộc Bạch.

Lôi Động tức giận, trừng mắt nhìn về phía Đái Mộc Bạch, tựa hồ đang hỏi, chẳng lẽ ngươi định dùng đệ nhất hồn kĩ đến ngăn cản đệ tứ hồn kĩ của ta sao? Ngươi cũng quá xem thường người khác rồi.

Toả Thần hoàn trước mặt Lôi Động biến mất, sau một khắc, đã hoàn toàn đánh lên người Đái Mộc Bạch. Lôi hoàn buộc chặt, thân thể Đái Mộc Bạch nhất thời dừng lại. Từng đạo lôi quang từ trong Toả Thần hoàn phát ra, trong nháy mắt lan ra toàn thân Đái Mộc Bạch. Giống như Lôi Động suy nghĩ, phòng ngự của đệ nhất hồn hoàn làm sao có thể ngăn cản công kích từ đệ tứ hồn hoàn?

Ánh mắt của Đái Mộc Bạch cũng không thay đổi, tà mâu song đồng như trước chăm chú nhìn vào đối thủ. Sau khi Lôi Động thi triển đệ tứ hồn kĩ, rõ

ràng đã có dấu hiệu hồn lực tiêu hao lớn, cả người đều hơi run run, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nơi khoé miệng toát ra một tia khinh thường, Đái Mộc Bạch đột nhiên ngẩng đầu, một tiếng gầm rít bộc phát từ miệng hắn, ngay sau đó, một màn khiến tất cả Lôi Đình học viện chiến đội thất thần xuất hiện. Trên người Đái Mộc Bạch, hồn hoàn cũng không có biến hoá, nhưng mặt ngoài thân thể hắn lại xuất hiện một tầng sáng kim sắc, trên người bởi vì vũ hồn phụ thể vốn hiện ra bộ lông màu trắng, trong nháy mắt hoàn toàn biến thành kim sắc.

Răng rắc, tiếng nghiền nát vang lên, toàn thân cơ nhục căng cứng, lực lượng trong nháy mắt phóng thích, tà mâu của Đái Mộc Bạch mở to, Toả Thần hoàn trói buộc hắn liền phát ra những tiếng nứt vỡ yếu ớt.

Phanh …, một điểm lam quang trên không trung vỡ thành ba, Toả Thần hoàn bị nghiền nát, Đái Mộc Bạch như giữ lực chờ đợi, liền như mãnh hổ vồ tới.

Tại sao lại thế được?

Một khắc này, không chỉ là Lôi Động, tất cả thành viên Lôi Đình học viên trong đầu đều trống rỗng, bọn họ không hiểu nổi, tại sao Đái Mộc Bạch nhìn qua rõ ràng không hề sử dụng hồn kĩ, lại có khả năng từ trong trói buộc của đệ tứ hồn kĩ của Lôi Động mà thoát ra ngoài. Tại sao hắn cũng không bị tê liệt do lôi điện trong Toả Thần hoàn?

Đái Mộc Bạch tự nhiên sẽ không cho bọn họ đáp án, ngay khi sư phụ của Lôi Đình học viện tỉnh ngộ, hắn đã tới ngay trước mặt Lôi Động, cũng như trước, không sử dụng hồn kĩ, chỉ là một hổ chưởng vồ tới, nặng nền đập lên vai Lôi Động. Lúc hổ chưởng đánh ra, hổ trảo trong nháy mắt bắn tới.

Thân thể Lôi Động như một người rơm, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài sân, trước lúc hôn mê, hắn rõ ràng nghe thấy thanh âm bộ xương mình vỡ vụn.

Vuốt hổ cực kỳ sắc bén, để lại sau lưng hắn năm vết cào thật sâu, xương trên vai trái của hắn đã hoàn toàn bị nghiền nát, nếu không phải Đái Mộc Bạch giữ lại lực, chỉ riêng một chưởng này đã có thể lấy mạng hắn.

Chấn bay đối thủ, nhưng Đái Mộc Bạch cứ như chưa làm gì cả, xoay người hướng tới vị trí ban đầu bước tới. Ánh mắt hắn nhìn Đường Tam, trong tà mâu hiện lên một tầng tử khí nhàn nhạt.

Đường Tam trên mặt nở nụ cười, giơ ngón cái hướng về Đái Mộc Bạch.

Khi ánh mắt của hai người trao đổi, Lôi Đình học viện bên kia cũng không dừng lại, thương thế của Lôi Động rất nặng, lúc này, toàn bộ sau lưng đã nhuộm đỏ bởi máu tươi, khi hôn mê, cánh tay trái mềm rủ xuống. Lực lượng của Đái Mộc Bạch so với trong tưởng tượng còn bá đạo hơn, dọc the xương bả vai vỡ vụn, còn có vài cái xương sườn cũng có dấu hiệu bị nghiền nát, thương thế nặng như vậy, đừng nói là hai trận thăng cấp tái cuối cùng, dù là chung kết quyết tái chỉ sợ cũng không thể tham gia được.

Sư phụ của Lôi Đình học viện cơ hồ trước tiên liền tỏ vẻ kháng nghị với ban trọng tài.

Trọng tài chạy đến trước mặt Đái Mộc Bạch tiến hành chất vấn, Đái Mộc Bạch liền đưa ra giải thích rất đơn giản, khi đó, mặc dù hắn chiếm ưu thế, nhưng đối phương cũng không nhận thua, hắn cũng không hề giết chết đối thủ, chỉ là đem đối thủ đánh bay ra ngoài thôi, đâu có vi phạm quy tắc của trận đấu.

Sự thật đúng là như vậy, bất kể nói thế nào, Đái Mộc Bạch cũng không có ý muốn giết chết đối thủ, mà lúc đó, Lôi Đình học viện bên kia cũng quả thật không tỏ vẻ nhận thua.

Đái Mộc Bạch vẫn như trước, ngạo nghễ đứng ở trung tâm sàn đấu, cúi đầu xem xét một chút hổ chưởng tay phải, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Rốt cuộc cũng không cần ẩn giấu thực lực, cảm giác luôn áp chế chính mình thật sự là khó chịu.

Từ khi thăng cấp tái bắt đầu tới giờ, dưới yêu cầu của Đại sư, hắn vẫn không sử dụng toàn bộ thực lực bản thân. Làm một đội trưởng, nhìn đồng đội ở trên đài đạt được thắng lợi, chính mình chiến thắng nhưng cũng không được xuất

ra toàn lực, Đái Mộc Bạch thắng kiểu như vậy thì sao có thể thoải mái đây? Cũng chỉ có Đại sư mới có thể khiến hắn áp chế chính mình.

Nói về tuổi, Đái Mộc Bạch là lớn nhất trong Sử Lai Khắc thất quái, thời gian tu luyện cũng dài nhất. Hắn hiện tại đã không còn là bốn mươi bốn cấp mà là bốn mươi lăm cấp hồn lực. Ngay ngày hôm trước, hắn vừa mới đột phá. Hắn sở dĩ có thể bằng vào đệ nhất hồn kĩ mà thoát khỏi trói buộc của địch thủ, cũng không phải may mắn. Vừa nghĩ đến điểm này, Đái Mộc Bạch liền sinh ra cảm kích mãnh liệt đối với Đường Tam.

Tại sao hắn có thể làm được như vậy? Tại sao trong lôi điện, hắn lại không bị tê liệt? Rất đơn giản, bởi vì một gốc tiên thảo, một gốc cây tiên thảo tên là Kì Nhung Thông Thiên cúc.

Kì Nhung Thông Thiên cúc, khi ăn vào, khí lan ra tứ chi, bát mạch được đả thông, có thể luyện kim cương bất hoại thể.

Kim cương bất hoại, hiển nhiên hơi khoa trương, nhưng cũng đủ nói lên hiệu dụng của tiên thảo. Vũ hồn bạch hổ của Đái Mộc Bạch cùng Kì Nhung Thông Thiên cúc có thể nói là vô cùng phù hợp. Mã Hồng Tuấn cũng nhờ tác dụng của Kê Quan Phượng Hoàng Quỳ mà giải trừ uy hiếp từ tà hoả, làm vũ hồn phượng hoàng trở nên tinh khiết, Đái Mộc Bạch làm sao không có chỗ tốt chứ?

Thân thể Đái Mộc Bạch lúc này có thể nói là thân thể kim cương, toàn bộ các thuộc tính kháng đều được tăng lên mạnh mẽ, ngay cả người có cùng con đường tu luyện với hắn là Triệu Vô Cực cũng phải than thở không thôi.

Hiệu quả tê liệt của lôi điện cũng không phải không có tác dụng với Đái Mộc Bạch, chỉ là hồn lực của đối thủ yếu hơn hắn, thân thể hắn lại có tính kháng mạnh mẽ, tự nhiên ảnh hưởng trên diện rộng của lôi điện bị suy yếu, ít nhất, Toản Thần hoàn không đủ để hạn chế hành động của hắn.

Mà tác dụng lớn nhất của Toả Thần hoàn lại là khiến đối thủ bị tê liệt do lôi điện. Thân thể Đái Mộc Bạch cứng rắn như thế nào, dưới tình huống đó, hiệu quả tê liệt từ lôi điện không có bao nhiêu tác dụng, do đó làm sao khống chế được Đái Mộc Bạch?

Đó mới là thực lực chân chính của Đái Mộc Bạch, thể trạng thân thể hắn sau khi dùng Kì Nhung Thông Thiên cúc, đừng nói là đối thủ có cùng số lượng hồn hoàn, cho dù là cao hơn hắn một hồn hoàn, cũng không nhất định có thể đả thương được hắn.

Cương mãnh, bá đạo, đây chính là đặc điểm của Đái Mộc Bạch, những điều Đại sư chỉ điểm cho hắn, chính là đem sự bá đạo này biến thành phách tuyệt thiên hạ.

Dưới tình huống kháng nghị không có kết quả, gã học viên cuối cùng của Lôi Đình học viện, cũng chính là đội trưởng của cả bọn, liền xuất trận.

Ngọc Thiên Tâm, bốn mươi ba cấp cường công hệ chiến hồn sư, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long, là đệ tử trực hệ của một trong bảy đại tông môn, Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Nói về bối phận, hắn là anh họ của Ngọc Thiên Hằng đến từ Thiên Đấu hoàng gia học viện. Chỉ là, thực lực so với Ngọc Thiên Hằng kém hơn một chút mà thôi.

Chứng kiến Ngọc Thiên Tâm xuất trận, Đại sư hơi nhướng mày một chút, hắn cùng Liễu Nhị Long đều xuất thân từ Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, Ngọc Thiên Hằng là cháu hắn, Ngọc Thiên Tâm cũng là cháu họ hắn, nếu tính phụ thân Liễu Nhị Long là trưởng tôn, Liễu Nhị Long là thân cô cô của hắn.

Chứng kiến người trong tông môn, Đại sư khó tránh khỏi lại nhớ tới chuyện của mình cùng Liễu Nhị Long, hắn đã ra lệnh cho Đái Mộc Bạch, đối mặt với đối thủ, không cần lưu tình, chỉ cần không vi phạm quy tắc giết chết đối phương. Không phải hắn không nể tình thân, mà là hắn không hy vọng bởi vì mình mà ảnh hưởng đến Sử Lai Khắc thất quái.

" Ngươi nên vì việc vừa rồi mà nỗ lực hết sức đi. " Ngọc Thiên Tâm hung hăng chăm chú nhìn Đái Mộc Bạch. Làm đội trưởng của Lôi Đình chiến đội, chứng kiến đồng đội mình trọng thương, mắt hắn đã có chút đỏ lừ.

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt nói: *" Như vậy cần phải xem, ngươi có bổn sự đó hay không. "*

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Thiên Tâm nhẹ gầm lên, phóng xuất ra vũ hồn của mình.

Một đoàn lam quang chói mắt từ mi tâm Ngọc Thiên Tâm chợt bùng phát, ngay sau đó, Lam quang trong nháy mắt khuếch tán, từ mi tâm hắn hạ xuống toàn thân, một cái đầu tích điện màu lam, như con rắn nhỏ bộc phát ra, chạy chung quanh thân thể. Dấu hiệu tia chớp loé lên trên trán hắn, cùng với Ngọc Thiên Tâm lúc trước thì có sự khác biệt, thân thể hắn có hai chỗ biến hoá do vũ hồn phụ thể.

Xuất hiện biến hoá chính là song chưởng của hắn. Ống tay áo do cánh tay bành trướng đã biến thành tro bụi (Do tay vừa bành trướng lại thêm lôi điện bắn ra –). Chiều dài cánh tay kéo ra hơn nửa thước, hai đầu cánh tay cực kì thô, mang theo lân phiến màu tím, ngón tay biến thành móng vuốt, bao trùm lân phiến giống nhau, trên tay mỗi một khúc xương đều trở nên cực kì to lớn, lam điện xà màu tím không ngừng rôi trên cánh tay, hoặc là ngưng tụ, hoặc lưu lại. Hai vàng, hai tím, bốn hồn hoàn cũng không giống những hồn sư khác, xoay quanh người mà đặc thù xoay quanh cánh tay biến dị của hắn, mỗi bên hai cái hồn hoàn.

Vũ hồn của Lam Điện Phách Vương Long, bắt đầu từ cấp ba mươi, mỗi cấp đạt một hồn hoàn, thì một bộ phận thân thể sẽ biến dị giống với rồng. Lúc đầu, Ngọc Thiên Hằng là ba mươi chín cấp, bởi vậy chỉ có một cánh tay như thế. Lúc này, Ngọc Thiên Tâm đã vượt qua bốn mươi cấp, hai cánh tay đã biến thành hình dạng giống rồng. Bất kể là khí tức hay khí thế, hắn hiện tại so với Ngọc Thiên Hằng lúc trước đều cường đại hơn rất nhiều.

Dừng mắt trên người đối thủ, Đái Mộc Bạch cảm thụ được nguyên vẹn áp lực của đối thủ ép vào mặt. Lúc đầu, đối mặt với Ngọc Thiên Hằng, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên cảm nhận được uy áp đến từ vũ hồn, hiện tại, loại cảm giác này lại xuất hiện trước mắt, đến từ đối thủ vừa xuất hiện.

Là một trong ba thượng tông, uy lực từ vũ hồn của Lam Điện Phách Vương Long không thể nghi ngờ gì. Nhưng, Đái Mộc Bạch tin tưởng, sau khi dùng Kì Nhung Thông Thiên Cúc, bạch hổ vũ hồn của mình tuyệt không kém đối thủ.

Nhìn hai mắt đổi thủ đỏ rực, tà mâu song đồng của Đái Mộc Bạch càng trở nên thâm thuý, hai người mặt đối mặt nhìn nhau chằm chằm..

------oOo------

Chương 283: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Đại sư lẳng lặng đứng ở khu vực của Sử Lai Khắc học viện, nhìn kỹ trận đấu giữa hai người sắp bắt đầu, thần sắc trên mặt bình tĩnh. Mặc dù Đái Mộc Bạch không phải là học viên cuối cùng của Sử Lai Khắc học viện xuất tràng, nhưng đối với hắn đây lại là trận đấu cuối cùng.

Giống như lời của Vũ Hồn điện Bạch Kim Chủ Giáo Tát Lạp Tư nói, ở trường trận đấu này, sở dĩ Sử Lai Khắc học viện có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ như vậy, ngoại trừ thực lực bản thân ra, còn có cả sự an bài gần như hoàn mỹ của Đại sư.

Va chạm giữa hai bên đã bắt đầu, điện xà phóng xuất, Ngọc Thiên Tâm kêu to một tiếng, thân thể bay lên trời, trực tiếp hướng đến Đái Mộc Bạch đánh tới.

Luận về phong cách chiến đấu, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của hắn không thể nghi ngờ chính là giống như Đái Mộc Bạch, đều là cường công trong cường công. Trong huyết dịch của mỗi gã đệ tử trực hệ của Lam Điện Phạch Vương Long gia tộc, máu chảy đều tràn ngập tính công kích. Tấn công mới là cách phòng ngự tốt nhất, chỉ có tấn công mới có thể trực tiếp đánh bại đối thủ.

Lam Điện Long Trảo cùng lúc bộc phát, Ngọc Thiên Tâm phát ra hai đạo long trảo mạnh mẽ, đây chính là chỗ cường đại của vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long. Mỗi lần tăng lên một tầng, uy thế của vũ hồn sẽ tăng lên vài

phần, hồn kỹ cũng tương tự, tại những tầng khác nhau thi triển thì uy lực lại khác nhau. Là một vũ hồn đỉnh cao, đó không thể nghi ngờ chính là ưu thế của Lam Điện Phách Vương Long.

Đái Mộc Bạch không hề né tránh, trong bọn họ chiến đấu như vậy, người nào né tránh trước có nghĩa là người đó đã thua trận. Cho nên hắn chẳng những không có né tránh, ngược lại vẫn tương tự chỉ dùng hồn kỹ đầu tiên để ngạnh kháng, dưới sự tác động của Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, bạch quang bắt đầu lóe sáng, lợi trảo từ trên hổ chưởng (tay) bắn ra, long hổ bốn chưởng tại không trung va chạm kịch liệt ở một chỗ.

Oanh --

Hai đạo thân ảnh cơ hồ đồng thời bay ngược về phía sau, trên người Đái Mộc Bạch có điện xà chớp động, mái tóc dài màu vàng dưới sự kích thích của lôi điện, không có gió là tung bay, lông Bạch Hổ trên cánh tay bị kích thích đến dựng đứng lên.

Vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long chính là Lôi nguyên tố, như lôi chu không thể có khả năng so sánh với nó được. Đón đỡ một Lam Điện Long Trảo này, thân thể Đái Mộc Bạch đang chịu sự đánh sâu vào của lôi điện.

Nhưng đối thủ của hắn cũng không tốt đẹp gì, trên lân phiến bao trùm trên long trảo của Ngọc Thiên Tâm kia đều lưu lại năm đạo vệt trắng thật sâu, trên mặt lân phiến cũng xuất hiện vết nứt rách. Sự sắc bén cùng bá đạo của Bạch Hổ Lợi Trảo tương tự cũng lưu lại vết thương cho hắn.

Quan sát lần đầu tiên đối kháng, lực lượng hai bên xem như cân bằng.

Quang mang màu vàng nhàn nhạt từ dưới bộ lông Bạch Hổ hiện ra, Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc giúp cho Đái Mộc Bạch có được Kim Cương Bất Hoại, phòng ngự rất nhanh đã hóa giải những nguy hại mà lôi điện mang đến. Thân thể hai bên cơ hồ vừa rơi xuống mặt đất đã lại lập tức bắn lên, một lần nữa hướng đến đối phương phóng tới.

Trận đấu lúc trước của Đái Mộc Bạch chỉ là thoáng tiêu hao một chút hồn lực thôi, mà lúc này cấp bậc của hắn lại cao hơn Ngọc Thiên Tâm đến hai cấp,

nên có thể coi hồn lực bây giờ của hai người là ngang ngửa nhau, trường trận đấu này chính là đấu về hồn lực và hồn kỹ của hai bên, người nào có năng lực thực chiến càng mạnh, vũ hồn càng mạnh là có thể thu được thắng lới trong trận này. Đệ tam hồn kỹ của Tà Mâu Bạch Hổ, Bạch Hổ Kim Cương Biến phát động.

Lam Điện Phách Vương Long đệ tam hồn kỹ Lôi Thần Chi Nộ phát động.

Bạch quang nồng đậm chuyển thành màu vàng, thân thể Đái Mộc Bạch chợt trở nên cường trán hơn, bộ lông trắng bao trùm toàn thân toàn bộ đã biến thành màu vàng, chỉ có chữ Vương màu đen trên trán là hiện ra rõ ràng, trong cơ thể tràn ngập lực lượng bùng nổ. Vào lúc này, thậm chí ngay cả hổ trảo sắc bén của hắn cũng đã bị nhiễm màu vàng, lực công kích tăng lên đã đạt tới cực hạn mà hiện giờ hắn có thể có được. Dưới sự tác động của Bạch Hổ Kim Cương Biến, Đái Mộc Bạch lúc này chính là phóng ra thực lực kinh khủng nhất.

Lôi Thần Chi Nộ của Ngọc Thiên Tâm cùng với Bạch Hổ Kim Cương Biến của Đái Mộc Bạch đều cùng là có chức năng tăng cường kỳ diệu, năng lực lôi điện tăng một trăm phần trăm, hồn lực tăng một trăm phần trăm, sự cường mãnh của vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long quả nhiên không thể nghi ngờ, lam quang mãnh liệt nhanh chóng chuyển thành màu lam tím, tựa như một tầng lôi điện tạo thành giáp trụ bao trùm trên người hắn, cặp long trảo kia rõ ràng đã to lớn hơn, vết rách lúc trước bị hổ trảo lưu lại đã hoàn toàn biến mất.

Giờ khắc này, hồn lực của hai bên đều đã tăng đến cực hạn, va chạm chính thức bắt đầu.

Bên ngoài sân đấu, bất luận là đệ tử của các học viện, hay là các thành viên của Hoàng gia kỵ sĩ, lúc này ánh mắt đều bị tập trung trên trận đấu này, đây mới chính thức là cường giả chiến đấu, chính thức là đặc sắc.

Mặc dù hai bên trong trận đấu này mới chỉ có hơn bốn mươi cấp, nhưng vũ hồn cường đại cùng với ánh mắt bạo liệt của bọn họ đều chứng minh cho mọi người thấy được sự kinh khủng của mình. Cho dù là những hồn sư cường đại đang ngồi trên đài khách quý, hồn lực hơn xa bọn họ, cũng không nhịn được

mà chú ý, bất luận là Ngọc Thiên Tâm hay Đái Mộc Bạch, niềm tin tất thắng của bọn họ đã lây lan sang những người đang xem cuộc chiến này.

" Lôi Đình Vạn Quân."

" Bạch Hổ Liệt Quang Ba."

Đệ tam hồn kỹ phụ trợ cho đệ nhị hồn kỹ bộc phát, vô số quang cầu màu vàng nồng đậm bắn nhanh ra, nghênh đón nó là vô số đoàn lôi điện màu lam tím.

Hai màu quang mang huyễn lệ vàng tím trong nháy mắt va chạm, trên mặt sàn đấu phảng phất như xuất hiện một cái mặt trời rực rỡ.

Hồn lực khổng lồ ba động làm cả trung tâm sàn đấu bị rung động, hai bên cũng không có sử dụng kỹ xảo gì, chỉ là đơn thuần dùng hồn kỹ đối kháng, nhưng như vậy lại càng nguy hiểm, một khi một bên bị rơi vào thế hạ phong, vậy trận đấu sẽ lập tức chấm dứt, hơn nữa bên thất bại nhất định sẽ có kết cục trọng thương.

Tia máu, phân biệt từ khóe miệng của bọn họ trào ra, lực lượng của hai bên đã đạt tới một mức độ cực kỳ kinh khủng rồi, thân thể hai người nhìn qua chưa thấy biến hóa gì, nhưng từ trước ngực bọn họ phập phồng mãnh liệt là có thể nhìn ra, lần va chạm vừa rồi đối với bọn họ đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Ngọc Thiên Tâm ngưng trọng nhìn Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch cũng dừng ở trên người hắn. Đối thủ của Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ chính là vương bài trong vương bài của Lôi Đình học viện, trong một thế hệ trẻ tuổi của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, Ngọc Thiên Tâm cùng Ngọc Thiên Hằng chính là hai ngôi sao sáng nhất, thực lực của hai người luôn không sai lệch lắm, chỉ là Ngọc Thiên Hằng ít tuổi hơn Ngọc Thiên Tâm một chút nên mới có thể nhận được sự coi trọng cao hơn.

Vì đuổi theo Ngọc Thiên Hằng, vì để cho gia tộc đặt nhiều sự trọng thị trên người mình hơn, Ngọc Thiên Tâm không ngày nào dám trễ nải, sự cố gắng nỗ lực của hắn để bù đắp phần thiên phú kém đường đệ của mình càng nhiều hơn. Trước khi đến đây tham gia lần đại chiến này hắn đã tưởng tốt lắm rồi,

nhất định tại trong Tổng quyết chiến đánh bại đường đệ của mình, hướng đến mọi người trong Lam Điện Phách Vương Long gia tộc chứng minh rằng, chính mình mới là người thừa kế gia tộc trong tương lai tốt nhất.

Chưa gặp được Ngọc Thiên Hằng, làm sao có thể thua đây?

Còn Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ, chính là một trong những thiên tài của Sử Lai Khắc học viện, trước khi Đường Tam đến, cho dù là thiên phú của Mã Hồng Tuấn cũng phải kém xa hắn. Tà Mâu Song Đồng, trời sinh dị tượng, ngày mà hắn được sinh ra, đã nhận định cả đời hắn bất phàm.

Rời khỏi quê hương đi tới Thiên Đấu đế quốc, đi tới Sử Lai Khắc học viện, hắn chính là để cho mình càng trở nên mạnh hơn. Chiến đấu với một đối thủ, ở trong lòng hắn cho đến giờ cũng sẽ không bao giờ tồn tại hai chữ thất bại, hắn không thể thua và cũng sẽ không bao giờ thua, đối mặt với đối thủ cùng cấp bậc, trong lòng hắn tràn ngập khát vọng thắng lợi cùng quyết tâm.

Hai người như vậy, mang những quyết tâm giống nhau, kết quả quyết định, cuối cùng cũng chỉ có thực lực của bọn họ.

Tới tình huống trước mắt này, bọn họ đều kiêu ngạo, cho dù có kỹ xảo cũng tuyệt không muốn xuất ra, trường trận đấu này với bọn họ mà nói, cũng là một cuộc chiến tôn nghiêm, bọn họ cần dùng thực lực tuyệt đối đánh bại đối thủ, tuyệt không dùng kỹ xảo. Phong cách bọn họ cực kì giống nhau, sau lần đầu tiên va chạm đã khiến bọn họ đưa ra quyết định như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ không sửa đổi quyết định.

Không có sử dụng lại hồn kỹ, thân thể hai người đồng thời lao vào đánh nhau, lúc này hoàn toàn là da thịt chiến đấu.

Hổ trảo cùng long trảo, phân biệt đánh vào trên người đối thủ, bộc phát ra lực lượng cường đại.

Long lân bắn ra bốn phía, lông hổ bay lên, long hổ chi chiến hoàn toàn tiến vào cảnh giới điên cuồng.

Mỗi lần va chạm, tất nhiên sẽ có tổn thương, máu tươi bắt đầu chảy ra, từng

đạo vết thương bắt đầu xuất hiện trên thân thể nam nhân cường hãn của hai người.

Nhưng mà ánh mắt của hai người vẫn kiên định như trước, không chút nào che giấu khát vọng thắng lợi.

Oanh --

Hai trảo của Đái Mộc Bạch đánh lên ngực đối thủ, mà long trảo của Ngọc Thiên Tâm cũng phách lên vai hắn, hai người lại tiếp tục bắn ngược lại, chỉ là vào lúc này, bọn họ không còn khả năng khống chế thân thể mình đứng vững trên mặt đất được nữa, cơ hồ đồng thời ngã lăn trên mặt đất, đều tự phun ra một ngụm máu.

Hồn lực dưới tác dụng của đệ tam hồn kỹ liền kịch liệt tiêu hao, Đái Mộc Bạch đứng lên, Ngọc Thiên Tâm cũng đứng lên, nhưng tốc độ của hắn chậm hơn Đái Mộc Bạch nửa phần.

Trên mặt hai người, đều không thấy được vẻ mặt, quần áo trên người bọn họ đều bị máu tươi thấm đẫm.

Bởi vì dùng sức quá mức mà xương cốt trên người Đái Mộc Bạch phát ra những tiếng kêu, lúc này trong Tà Mâu của hắn tràn ngập sự điên cuồng.

" Đến đây đi, để cho chúng ta quyết một trận thắng bại, ai là người cuối cùng đứng ở chỗ này sẽ là người thắng lợi." Thanh âm lạnh như băng mà tà dị nhưng đầy sự bá đạo, mặc dù hắn chỉ có mười bảy tuổi, nhưng lúc này hắn nhìn như một vị đại trượng phu đỉnh thiên lập địa**.

" Được." Ngọc Thiên Tâm không chút do dự đáp lại, hai người cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu, hồn lực cường đại bắt đầu ngưng tụ trên người bọn họ.

** đỉnh thiên lập địa: đội trời đạp đất.

------oOo------

Chương 284: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Bên ngoài sân, ánh mắt của Chu Trúc Thanh đã ngây dại, nàng luôn luôn nhìn kỹ Đái Mộc Bạch, nàng nhìn thấy sự cuồng dã trong Tà Mâu Song Đồng thì sự kích động trong nội tâm suýt nữa không cách nào áp chế được.

Nàng cùng với Tiểu Vũ không giống nhau, nếu Đường Tam bị thương, Tiểu Vũ nhất định sẽ lo lắng mà muốn lao tới, nhưng Chu Trúc Thanh lại không vậy, mặc dù nàng đối với Đái Mộc Bạch luôn luôn không tỏ thái độ, nhưng trong nội tâm nàng từ một năm nay đã sinh ra ý niệm, chủ nhân của Tà Mâu Song Đồng kia nhất định là nam nhân của nàng.

Chứng kiến nam nhân của mình lập uy trên chiến trường, nàng vĩnh viễn sẽ không ngăn cản. Nếu có thể nàng sẽ giúp hắn cùng nhau chiến đấu, nếu chỉ có thể làm người đứng xem, nàng sẽ chỉ làm người đứng xem, nàng sẽ không lo lắng chuyện thắng bại của Đái Mộc Bạch, nếu hắn thắng, nàng sẽ vì hắn mà chữa thương, nếu hắn chết, nàng sẽ cùng theo hắn. Nam nhân của mình là nam nhân cường hãn, Chu Trúc Thanh chính thức nhận ra từ tính cách của Đái Mộc Bạch, vĩnh viễn sẽ không để nước mắt của mình trở thành nhân tố ảnh hưởng đến hắn.

Kim quang một lần nữa biến thành bạch quang, một khỏa quang cầu bắt đầu từ thân thể Đái Mộc Bạch tràn ngập ra xung quanh.

Quang mang màu lam tím thu liễm lại, một lần nữa chuyển thành màu lam, điện xà ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một con tiểu long màu lam dài chừng một thước.

Tà Mâu Bạch Hổ, đệ tứ hồn kỹ, Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ.

Lam Điện Phách Vương Long, đệ tứ hồn kỹ, Lam Điểm Thần Long Tật.

Đây là đòn đánh cuối cùng quyết định thắng bại, không có gì hoa mĩ, chỉ có so về toàn bộ thực lực.

Trên đài khách quý, Tuyết Dạ đại đế đã đứng lên, sắc mặt hắn rất nghiêm túc. Đế vương đứng dậy, người khác làm sao có thể dám ngồi, kể cả tất cả sư phụ của các hồn sư học viện, lúc này đều đã đứng dậy quan sát kết quả cuối cùng của tràng trận đấu này. Bất luận là thắng hay bại, hình ảnh uy thế của hai người trước mặt nhất định sẽ khắc sâu bên trong nội tâm bọn họ.

Đệ tam hồn kỹ đã sắp tan vỡ, chỉ có tại thời khắc cuối cùng phát động đệ tứ hồn kỹ trụ cột, mới là mấu chốt chiến thắng.

Ngọc Thiên Tâm biết, Đái Mộc Bạch cũng biết, bọn họ cũng có sự lựa chọn giống nhau. Vào lúc này phát động một kích cuối cùng của bọn họ, cũng là lúc quyết định thắng bại của trận đấu này.

Bạch Hổ Liệt Quang Ba giống với Lôi Đình Vạn Quân, Đái Mộc Bạch cũng ngưng tụ hồn lực rồi bắn về phía đối thủ, nhưng lúc này khi Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ đối mặt với Lam Điểm Thần Long Tật lại trái ngược.

Vô số Lưu Tinh màu trắng bắn ra, trên đường bọn chúng bay giữa không trung thì đã hoàn toàn chuyển thành màu vàng.

Tiểu long màu lam giương nanh múa vuốt động thân, nghênh đón Lưu Tinh kia quyết định vận mệnh của nó.

Va chạm kịch liệt khiến nơi sân đấu bộc phát ra đạo đạo ánh sáng, vô số đất đá bởi vì lực nổ mãnh liệt mà bắn lên không. Trong nháy mắt bắt đầu va chạm, ai cũng không biết đến cuối cùng là long diệt Lưu tinh hay Lưu tinh phá long, tất cả kết quả đều sau cùng mới hiện ra được.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh.....

Vô số tiếng nổ khiến bụi đất che dấu đi thân ảnh của hai gã nam nhi khí phách, tại trong sân đấu, một đám mây do bụi đất hình thành bay lên trời, hồn

lực kịch liệt mang tới đánh sâu vào các học viện ở khoảng cách gần sân nhất, khiến các học viên không thể tự chủ mà thúc dục hồn lực bản thân để ngăn cản.

Cờ xí của Thiên Đấu đế quốc ở bên ngoài sân đấu dưới sự tác động của hồn lực khổng lồ này, liền bay phần phật.

Kết thúc, tất cả cũng kết thúc.

Khi bụi đất biến mất, làm cho tất cả vốn huyễn lệ bị biến thành màu đen, khiến cho cả rồng và hổ cùng biến mất, hết thảy đều đã chấm dứt.

Hai người vẫn đứng như trước, hai người đầy vết thương của nam nhân nhưng không một ai ngã xuống, vào lúc này, mắt bọn họ đều dừng trên người đối thủ, không có động.

Ngọc Thiên Tâm nở nụ cười, Đái Mộc Bạch cũng nở nụ cười, hai người cười tươi, mặc dù nhìn qua rất cứng ngắc, nhưng tràn ngập sự chân thành.

" Ngươi rất mạnh, so với trong tưởng tượng của ta còn mạnh hơn, đây mới là thực lực chính thức của ngươi sao? Ta thua." Mặc dù không muốn nhưng không thể không thừa nhận, Ngọc Thiên Tâm đã bình tĩnh nói ra được những lời này.

Đái Mộc Bạch lạnh nhạt nói:*" Không, ngươi không có bại. Mặc dù trong trận đấu này ngươi thua nhưng trong tâm ngươi cũng không có thua ta, mong chờ lần sau được cùng ngươi chiến đấu."*

" Được." Một chữ cuối cùng từ miệng Ngọc Thiên Tâm nhanh chóng xuất ra, ngay sau đó hắn rốt cuộc hoàn toàn không thể khống chế được thân thể mình nữa, tựa như ' thôi kim sơn, đảo ngọc trụ' ầm ầm ngã xuống đất, long lân trên cánh tay trong nháy mắt vỡ vụn, máu tươi bắn ra bốn phía.

Đái Mộc Bạch vẫn đứng như trước, phần hông thẳng tắp, chậm rãi xoay người một cách khó khăn, ánh mắt hắn đầu tiên rơi vào trên người Đại sư, sau đó là đám đồng bọn Đường Tam, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp này, hắn tựa hồ hướng đến mọi người nói, ta thắng, Sử Lai Khắc thắng.

Tà Mâu cuối cùng rơi trên thân ảnh đầy đặn mà mỹ lệ, Đái Mộc Bạch nhìn thấy được vẻ tươi cười trên mặt nàng, núi băng tựa hồ đã bị hòa tan, sau một khắc, núi băng đã bị hòa tan đó liền hóa thành một đạo hư ảnh rồi xuất hiện trước mặt hắn.

Trước mắt trở nên một mảng mơ hồ, tựa hồ như có một tầng hơi nước, Đái Mộc Bạch hai mắt mở trừng, thấy rõ thân ảnh đang lớn dần trong mắt mình, nhưng mười đạo máu tươi đồng thời từ trên người hắn bắn ra, thân thể cường tráng cao lớn chậm rãi ngã xuống, vừa lúc hư ảnh đao bay vọt tới kia lao tới trong lòng.

Máu tươi dính đầy thân thể hai người, Chu Trúc Thanh không khóc, nàng đang cười, mặc dù lúc này đang cười những lại cực kỳ khó coi.

Ôm chặt lấy nam nhân của mình, nàng giúp hắn lại đứng thẳng lên, bởi vì nàng biết, nam nhân của nàng vĩnh viễn sẽ không khuất phục trên chiến trường.

Cứ như vậy, nàng tựa như tiếp nhận toàn bộ sức nặng của hắn, từng bước một bước ra sân.

Sử Lai Khắc học viện chiến Lôi Đình học viện, Sử Lai Khắc học viện thắng, mười hai trận thắng liên tục.

Mặc dù trường trận đấu này đã kết thúc, nhưng một màn kết cục thảm thiết như vậy lại khiến mọi người thật lâu không thể bình ổn lại, trường trận đấu này có thể nói là không có người chiến thắng thực sự, bởi vì hai bên tham chiến còn trẻ, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian, thời điểm bọn họ chính thức so tài hắn là trước khi đạt tới đỉnh phong. Trận đấu ngày hôm nay đã kết thúc, Đường Tam ôm lấy Tiểu Vũ vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, Chu Trúc Thanh đỡ lấy thân thể Đái Mộc Bạch, đoàn người Sử Lai Khắc học viện đang chuẩn bị quay trở về doanh. Điều đáng nhắc tới là Chu Trúc Thanh cự tuyệt ý tốt của những người khác muốn giúp nàng, quyết một mình đỡ lấy thân thể Đái Mộc Bạch. Nàng mặc dù không khóc, cũng không có nói gì nhưng cặp mắt vô cùng xinh đẹp kia lại đỏ bừng.

" Đường Tam." Một người chắn trên đường về của Sử Lai Khắc học viện.

Mã Hồng Tuấn nhíu mày nói,*" Đây là làm sao đây? Tại sao lần nào cũng có người ngăn cản vậy?"*

Lần này tới không phải Hỏa Vũ, mà là nam nhân thường xuyên đến đây cười đùa vui vẻ, đội trưởng của Thần Phong học viện, Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam ôm Tiểu Vũ đi ra, tới trước mặt Phong Tiếu Thiên, đối mặt với nam nhân thì hắn có vẻ tự nhiên hơn là đối với Hỏa Vũ, *" Có chuyện gì sao?"*

Khi Tấn cấp chiến đấu vừa mới bắt đầu, Phong Tiếu Thiên thường xuyên qua lại bên Sử Lai Khắc học viện, nhưng về sau lại không thấy hắn xuất hiện lần nào.

Phong Tiếu Thiên hút sâu một ngụm khí, áp chế tâm tình trong nội tâm mình bất kì lúc nào cũng có thể bộc phát, nói:*" Rút thăm vừa kết thúc, ngày mai chúng ta là đối thủ."*

" Sao?" Đường Tam nhìn kỹ Phong Tiếu Thiên, giống hệt như Đại sư phán đoán, vận khí của Sử Lai Khắc học viện quả không tốt, vừa đối mặt với Lôi Đình học viện, lại tiếp tục với một đối thủ mạnh khác, hơn nữa rất có thể là ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện bọn họ ra, đó chính là đội ngũ cường đại nhất. Phong Tiếu Thiên dừng ở Đường Tam, trong ánh mắt hắn có vẻ hài hước, *" Đường Tam, hôm nay các người đã vượt qua Lôi Đình, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi. Ngày mai ta sẽ là người đầu tiên xuất chiến, ta hi vọng ngươi cũng sẽ là người đầu tiên, để cho hai người chúng ta quyết định ai sẽ là quán quân của lần Tấn cấp chiến đấu này, nếu ta thua thì Thần Phong học viện sẽ chủ động nhận thua."*

Đường Tam sửng sốt một chút, từ trong giọng nói của Phong Tiếu Thiên, hắn rõ ràng nghe thấy vài phần sát ý. Hắn không rõ tại sao cái tên trước kia thường xuyên vẻ mặt tươi cười, đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như thế, nhưng lúc này Phong Tiếu Thiên lại làm cho người ta có cảm giác vài phần áp lực.

Ánh mắt của mọi người Sử Lai Khắc học viện đều tập trung trên người

Đường Tam, cũng không ai có nói gì.

Đường Tam lắc đầu,*" Xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi."* Một trận phân thắng bại, đối với Sử Lai Khắc học viện cũng không có tổn thất gì. Đái Mộc Bạch bị trọng thương, chắc chắn không thể tham gia trận đấu ngày mai, đây là một tổn thất rất lớn với Sử Lai Khắc học viện, nhưng Đường Tam lại vẫn không đáp ứng.

" Ngươi không dám sao?" Trong ánh mắt của Phong Tiếu Thiên trong nháy mắt biến thành vẻ khiêu khích.

" Chúng ta là một đoàn đội, ta không thể lấy ý kiến của riêng mình để thay quyết định của đồng đội, ta chỉ có thể đại biểu cho mình ta, không thể đại biểu cho toàn Sử Lai Khắc học viện." Đường Tam bình tĩnh nói.

Tính tình Phong Tiếu Thiên đột nhiên trở nên táo bạo,*" Đường Tam, ngươi là kẻ nhát gan, ta đang hi vọng cùng ngươi đường đường chính chính chiến một trận, tựa như Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Tâm hôm nay."*

Nhìn hai mắt Phong Tiếu Thiên dần biến thành màu hồng, mặc dù Đường Tam không biết tại sao hắn lại trở nên như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi.

" Đáp ứng hắn đi Tiểu Tam, chúng ta tin tưởng ngươi." Âm thanh yếu ớt của Đái Mộc Bạch vang lên,*" Cho hắn được chiến đấu như một nam nhân, nếu ta đoán không sai, hắn đưa ra yêu cầu như vậy, hắn là cùng Hỏa Vũ có liên quan."*

Luận về chiến tích lên đài, cả Sử Lai Khắc học viện sợ rằng không ai có thể so sánh với Đái Mộc Bạch, mấy ngày hôm nay đứng bàng quan đủ để hắn nhìn ra ý tứ của Phong Tiếu Thiên với Hỏa Vũ, mà Phong Tiếu Thiên này cũng từ sau khi Hỏa Vũ đòi gặp riêng Đường Tam là không thấy xuất hiện nữa, liên kết tất cả những điều này thì những hành động ngày hôm nay của Phong Tiếu Thiên rất dễ giải thích.

------oOo------

Chương 285: Kỳ Nhung Thông Thiên, Hổ phá Long (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Đại sư cũng hướng Đường Tam gật đầu,*" Đã như vậy ngày mai đánh một trận phân thắng bại đi. Cuộc chiến ngày mai, thắng bại cuối cùng đều là do bản thân hai ngươi quyết định."*

Nhìn mỗi người đồng bọn đều hướng đến mình gật đầu, Đường Tam một lần nữa nhìn thẳng Phong Tiếu Thiên.

" Được, ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi." Trong nháy mắt này, ánh mắt của Đường Tam chợt trở nên sắc bén, hơi thở ẩn chứa tựa như núi lửa sắp bùng phát, hung hăng đánh lên người Phong Tiếu Thiên.

Phong Tiếu Thiên hạ ý thức lùi về phía sau một bước, nhưng lai rất nhanh tiến lên trước một bước, hơi thở của hai người trong lúc đó va chạm kịch liệt.

" Nếu ngươi thua, ta hi vọng sau này sẽ không thấy ngươi bên cạnh Hỏa Vũ nữa." Phong Tiếu Thiên cơ hồ cắn răng nói ra.

Thanh âm Đường Tam có chút lạnh lùng vang lên,*" Nàng là nàng, ta là ta, ta cùng nàng không có một chút quan hệ."* Nói xong những lời này, hắn ôm Tiểu Vũ, cũng không quay đầu lại, hướng về đoàn người Sử Lai Khắc học viện.

Mùi hỏa dược bên này tự nhiên khiến cho người ngoài chú ý, trong đó có cả Hỏa Sí học viện.

Hỏa Vô Song nhìn muội muội có chút ngây ngốc bên cạnh,*" Đây là cái ngươi muốn chứng kiến sao?"*

Hỏa Vũ mờ mịt lắc đầu,*" Ta không biết."*

Hỏa Vô Song hai mắt đầy thâm ý nói,*" Vậy ngươi hi vọng người nào thu*

được thắng lợi trong trận đấu này?"

Hỏa Vũ trong nháy mắt này, nàng đột nhiên phát hiện, mình đối với chuyện đánh bại Đường Tam cũng không quá khát vọng như vậy.

Trở lại doanh trại, tất cả mọi người tụ tập bên người Đái Mộc Bạch, trải qua kiểm tra cẩn thận, Đại sư, Phất Lan Đức phát hiện thương thế của Đái Mộc Bạch cũng không quá nghiêm trọng như trong tưởng tượng, đại đa số chỉ là bị thương ngoài da thôi, gân cốt cũng rất bình thường, nghỉ ngơi vài ngày vết thương sẽ khép miệng lại. Năng lực tự hồi phục của hồn sư mạnh hơn so với người bình thường nhiều.

Mà tin tức bên Lôi Đình học viện truyền đến lại hoàn toàn ngược lại, Ngọc Thiên Tâm bị thương rất nặng, đừng nói là khôi phục ngay, có thể là không cả tham gia được Tổng quyết chiến. Lôi Động thì bị Đái Mộc Bạch phế đi một cánh tay, không phải có được mấy tháng dưỡng thương thì đừng có hi vọng khôi phục.

Thực lực của Đái Mộc Bạch cùng Ngọc Thiên Tâm quả thật không sai lệch lắm, nhất là lúc trước có tiêu hao một chút hồn lực, hai người lại càng cân bằng. Chỉ có Đái Mộc Bạch là rõ ràng, trường trận đấu này hắn thắng được là nhờ Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, Kim Cương Bất Hoại chẳng những giúp hắn ngăn cản không ít tổn hại của lôi điện với cơ thể, mà cũng bảo vệ được xương cốt kinh mạnh của hắn. Đối thủ của hắn, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long vốn nổi tiếng về phòng ngự cường đại, giờ từ ưu điểm lại biến thành nhược điểm.

Tuy thế hắn cũng không có biểu hiện sự cảm kích của hắn với Đường Tam, tình nghĩa huynh đệ trong đó, không cần miệng lưỡi nói nhiều.

Để cho Đái Mộc Bạch dưỡng thương được tốt, cũng giống như lúc Đường Tam bị thương, liền cho hắn một phòng riêng, mặc dù chưa ai nói qua cái gì nhưng Chu Trúc Thanh tự nhiên sẽ phải ở lại.

" Ngươi định tưởng tượng cái gì? Ta đi cho ngươi khỏi trêu chọc." Nhìn Đái Mộc Bạch băng bó đầy người, vẻ lạnh như băng trên mặt Chu Trúc Thanh biến mất, ánh mắt nhu hòa khiến nàng nhìn qua càng thêm xinh đẹp.

" Ta không làm vậy. Trúc Thanh, ngươi lại đây."

Chu Trúc Thanh đi tới trước giường của Đái Mộc Bạch, kéo cái ghế ngồi xuống.

Đái Mộc Bạch kéo tay Chu Trúc Thanh lại gần,*" Ngươi có phải vẫn còn rất hận ta?"*

Chu Trúc Thanh liếc mắt nhìn hắn một cái,*" Tại sao ta phải hận ngươi?"*

Đái Mộc Bạch cười khổ nói:*" Bởi vì những sự tình không tốt cũ của ta, nếu như không phải lần này quay về, ngươi thế nào lại đi tìm gặp ta? Thẳng thắn mà nói, ta cũng không nghĩ tới, cha ngươi lại bỏ cho phép ngươi đến Thiên Đấu đế quốc."*

Chu Trúc Thanh lạnh nhạt nói,*" Ngươi thật sự cho rằng ta vì chuyện phong lưu của ngươi mà tới tìm ngươi sao, đối với ngươi không thèm nhìn sao?"*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút,*" Chẳng lẽ không phải?"*

Chu Trúc Thanh lắc đầu,*" Không phải. Nam nhân phong lưu không phải hiếm, chỉ cần không hạ lưu, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Nhưng ngươi không giống thế, ngươi không phải người bình thường, ngươi hẳn phải hiểu được tương lai của mình khốc liệt cỡ nào. Ta không hi vọng nam nhân của ta bị ngoại vật làm lu mờ, ngày nào đó lại chết dưới quần đàn bà. Mẹ ta nói với ta, nếu như không thể gả cho một người là nam nhân chính thức, không bằng cả đời không lấy chồng."*

Quang mang trong Tà Mâu của Đái Mộc Bạch có chút giật mình,*" Vậy ngươi vì đốc thúc ta tu luyện nên mới đến đây?"*

Chu Trúc Thanh nhìn Đái Mộc Bạch, đôi mắt có thêm vài phần lãnh ý,*" Nếu như ngươi không thể đạt được tới kỳ vọng của ta, ta chẳng những sẽ không gả cho ngươi mà sẽ giết ngươi, sau đó sẽ tự sát."*

Đái Mộc Bạch cười khổ một tiếng,*" Ngươi quả không hổ là nữ nhi của hắn,*

đó là phong cách của cả một nhà các ngươi."

Chu Trúc Thanh thản nhiên nói:*" Như vậy có thể chết sao? Nếu như sợ thì cha ngươi đã không để cho ta làm vị hôn thê của ngươi. Vận mệnh của ngươi đã được thay đổi, nhất định không cách nào có thể tiêu dao như người thường được. Hôn nhân của chúng ta khi đó, không chỉ là giữa hai người chúng ta, mà còn liên quan đến gia tộc ta cùng...."*

Nói đến đây, Chu Trúc Thanh đột nhiên dừng lại, cũng không phải là nàng đã nói xong, mà thân thể nàng đã bị Đái Mộc Bạch hung hăng ôm vào trong lòng.

Mạnh mẽ hôn Chu Trúc Thanh, Đái Mộc Bạch cơ hồ như phát điên.

Chu Trúc Thanh rất thuần lương, nàng nhìn qua tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng thân thể nàng run rẩy trong ngực hắn lại bán đứng chính nàng.

Một lúc lâu sau, Đái Mộc Bạch buông Chu Trúc Thanh ra, hô hấp đã trở nên cực kỳ dồn dập, trên khuôn mặt xuất hiện hai mảng đỏ ửng,*" Ta thật sự hoài nghi ngươi có phải thực sự mới mười bốn tuổi không."*

Chu Trúc Thanh khẽ cắn môi dưới,*" Ngươi thử nói xem, mấy đứa nhỏ chúng ta có người nào nhìn qua là giống người mười mấy tuổi không. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn được viện trưởng kiếm về, còn cả Áo Tư Tạp xuất thân bình thường ra, năm người chúng ta còn lại ai không phải có chuyện cũ? Đường Tam ta nhìn không thấu, Tiểu Vũ tương tự cũng không nhìn ra, ngay cả Vinh Vinh cũng không phải đơn thuần như bên ngoài."*

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói,*" Nói điều này làm gì, bất luận sau lưng bọn họ là gì nữa, chỉ cần ngươi nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn là đồng bọn, vậy là đủ rồi."*

Chu Trúc Thanh cũng không có phản bác lại, mà yên lặng gật đầu, sau mấy lần 'đồng sinh cộng tử', cùng nhau kháng cường địch, mặc dù mỗi người Sử Lai Khắc thất quái đều sở hữu bí mật, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm lẫn nhau giữa họ.

Đái Mộc Bạch bởi vì lúc trước dùng quá sức ôm lấy Chu Trúc Thanh khiến cho viết thương vỡ tung ra, lại mạnh mẽ lần nữa ôm nàng vào ngực mình,*" Nói cho ta biết, bây giờ ngươi có nguyện ý là thê tử của ta không?"*

Chu Trúc Thanh ngây người một chút, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tràn ngập tính chiếm hữu của Đái Mộc Bạch, yên lặng gật đầu.

Đái Mộc Bạch đột nhiên nở nụ cười, *" Ta nhớ kỹ, ngươi vừa có nói qua, nam nhân phong lưu cũng không phải xấu, chỉ cần không hạ lưu là được, đúng không? Ngươi mới mười bốn tuổi, ta cũng chưa muốn xuống tay với ngươi, ta cũng đã bỏ rất lâu rồi."*

Ánh mắt của Chu Trúc Thanh chợt trở nên sắc bén, một ngọn tiễn đột nhiên xuất hiện trong tay, dướng đến hạ thân của Đái Mộc Bạch hoa hoa vài cái,*" Ngươi cứ thử xem, trước kia ta không có thừa nhận ngươi là hôn phu của ta, ngươi có làm gì ta cũng không quan tâm. Bây giờ ngươi đã làm nam nhân của ta, nên chỉ có một mình ta, nếu như để ta biết được ngươi ra bên ngoài làm chuyện xấu, ngươi không quản được cái thứ dưới kia, vậy ta sẽ giúp ngươi cắt béng nó đi."*

" Ách..." Đái Mộc Bạch sắc mặt trắng bệch, nhìn Chu Trúc Thanh, đối với cô gái trong lòng ngực này, hắn thực không biết nên yêu hay nên hận đây.

Tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục đại chiến, trận đấu thứ mười ba được bắt đầu, đối với đại đa số học viện tham gia mà nói, vị trí ở Tấn cấp chiến đấu đã được định trước, vòng đấu gần cuối cùng đã bắt đầu, các đội đều cố gắng để cho các đội viên không bị thương, sẵn sàng cho Tổng quyết chiến, nhưng vẫn có hai học viện vẫn như trước giương cung bạt kiếm, khí thế hừng hực, đó chính là hai đội thắng liên tiếp mười hai trận, Sử Lai Khắc học viện là Thần Phong học viện.

Mỗi học viện đều phải tham gia mười bốn trận đấu, địch thủ vòng cuối của Sử Lai Khắc học viện và Thần Phong học viện đều không quá mạnh, việc chiến thắng hẳn không phải vấn đề, bởi vậy để quyết định ai sẽ là quán quân học viện của Thiên Đấu đế quốc Tấn cấp chiến đấu, phải xem kết quả của trường trận đấu hôm nay, hai đội ngũ toàn thắng chạm nhau.

Trận đấu này, từ việc hôm qua Phong Tiếu Thiên bắt đầu hướng đến Đường Tam khiêu chiến, đã biến thành trận đấu của riêng hai người.

Hôm nay sáu trận đấu lúc trước đã kết thúc, trận đấu quan trọng nhất, Sử Lai Khắc học viện cùng Thần Phong học viện đánh một trận được tiến hành cuối cùng.

Đội viên của Thần Phong học viện đứng thành một hàng, Phong Tiếu Thiên đứng ở ngay trước mặt bọn họ.

" Các huynh đệ, các ngươi có tin ta không?" Phong Tiếu Thiên trầm giọng hỏi.

Có thể tham gia đại chiến này đều là tinh anh sắp tốt nghiệp của Thần Phong học viện, bọn họ ở cùng một chỗ với Phong Tiếu Thiên không phải chỉ một hai ngày, nhưng đều là lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của hắn.

Người đội viên ở ngoài cùng bên trái không chút do dự nói,*" Đội trưởng, người đi đi, bất luận là thắng hay bại, chúng ta đều ủng hộ người. Nếu như người không có khả năng thắng được Đường Tam, vậy tràng chiến đấu này chúng ta cũng không thể chiến thắng. Người là đội trưởng của chúng ta, cũng là hạch tâm của chúng ta, ta tin tưởng ngươi, những người khác cũng đồng ý."*

Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng,*" Ngày hôm qua Đường Tam nói một câu mà ta rất cảm xúc, trước kia ta nhận định đội ngũ là chính mình, nhưng ta đã sai rồi, chiến đội chính là thuộc về mỗi người chúng ta, các huynh đệ, cảm ơn các người tin tưởng, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ tìm mọi cách để chiến thắng."*

" Đội trưởng, bất luận thắng hay bại, chúng ta đều tin tưởng ngươi."

Khi Đường Tam cùng Phong Tiếu Thiên phân biệt từ hai hướng đi vào sàn đấu, các học viện đang xem cuộc chiến đều nổi lên một trận ầm ĩ, bọn họ hiển nhiên không ngờ đến, trận đầu tiên Thần Phong học viện và Sử Lai Khắc học viện đều đưa ra đội viên mạnh nhất của mình.

Đội trưởng Phong Tiếu Thiên của Thần Phong học viện, bốn mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn tông, vũ hồn Tật Phong Song Đầu Lang.

Đội phó Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện, bốn mươi hai cấp Khống chế hệ chiến hồn tông, vũ hồn Lam Ngân Thảo.

------oOo------

Chương 286: Hạo Thiên Chuy, Loạn Phi Phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Hoàn

Thượng

Tốc độ hai người đi vào sân đấu cũng không hề nhanh, cũng đều đi với một tiết tấu nhất định, ánh mắt hai người luôn luôn nhìn chăm chú vào đối thủ. Trận đấu mặc dù chưa bắt đầu nhưng bọn hắn đã bắt đầu từ trên người đối thủ tìm kiếm sơ hở, mặc dù bọn họ hồn lực chỉ mới có trên dưới bốn mươi cấp, như bọn họ trẻ tuổi như vậy nhưng đã biểu hiện ra phong thái đại sư.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy trong lòng rung động, là những hồn sư thanh niên xuất sắc, bọn họ cũng đều từ trên người đối thủ thấy được cũng có đặc điểm của mình. Bọn họ cũng đều hiểu được, trận đấu này hiển nhiên sẽ không dễ dàng gì.

Người trọng tài bảo hai bên có thể phóng xuất ra vũ hồn của mình được rồi.

Tay phải giơ lên, lam quang quen thuộc từ trong lòng bàn tay Đường Tam toả ra, hắn như trước vẫn giữ bộ dáng ' bất hiển sơn, bất lộ thuỷ '**, vẻ mặt lạnh nhạt.

Phong Tiếu Thiên trong miệng phát ra một tiếng huýt bén nhọn, một tầng thanh quang mênh mông nhàn nhạt từ trong cơ thể hắn toả ra, thanh quang vừa mới bắt đầu xuất hiện, thân thể hắn đã lập tức có sự biến hoá rõ rệt, cùng

với âm thanh va chạm của xương cốt, cơ thể cùng vóc dáng đồng thời bành trướng lên, vóc người rõ ràng trở nên to lớn hơn, mái tóc trên đầu cũng bị ảnh hưởng mà biến thành màu xanh, kỳ lạ nhất chính là từ trên vai trái hắn xuất hiện một cái đầu sói.

Ánh mắt của đầu sói màu xanh chằm chằm nhìn về phía Đường Tam, một tia hàn ý không ngừng từ nó phóng thích ra.

Tật Phong Song Đầu Lang, là biến dị từ Tật Phong Ma Lang. Tật Phong Ma Lang vốn là một chủng loại vũ hồn cao cấp, nhưng biến dị thành Song Đầu Lang, đã làm cho nó biến thành gần một dạng vũ hồn cao cấp nhất tồn tại.

Đúng vậy, nương vào vũ hồn biến dị cường đại này nên Phong Tiếu Thiên mới có được thành tích hôm nay, hai mươi bốn tuổi bốn mươi bốn cấp, hắn giống như là thiên tài trong thiên tài. Nếu như không phải Đường Tam có được một vài kỳ ngộ, lại được thêm tiên thảo trợ giúp phát triển nhanh chóng, còn có Huyền Thiên Công là Đạo gia chính tông nội công tâm pháp giúp thực lực tăng thêm, về thiên phú cũng chưa chắc đã mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Phong Tiếu Thiên trên mặt đã không còn sự xúc động của hôm qua, nhìn qua cũng bình lặng giống như Đường Tam.

"Đường Tam."

"Phong Tiếu Thiên."

Hai người cùng nhau xưng hô tên của đối phương.

Phong Tiếu Thiên dừng ở Đường Tam,*" Ta năm nay hai mươi bốn tuổi, khi ta sáu tuổi đã Vũ hồn Giác tỉnh, chính là Tiên thiên mãn hồn lực. Tất cả thành tích của ta hôm nay, cũng đều là ta từng chút gom góp mà có được, ta rất khâm phục thực lực của ngươi, nhưng hôm nay ta bắt buộc phải chiến thắng ngươi, bất luận là vì Thần Phong học viện chiến đội chúng ta, hay là vì Hoả Vũ, ta cũng đều không thể thua."*

Đường Tam lạnh nhạt cười, cũng không phản đối lại lời đối phương, nhưng thần sắc kiên định trong mắt hắn đã nói cho Phong Tiếu Thiên hay, hắn cũng

sẽ giống như vậy, không buông tha trận đấu này, trên người hắn cũng tương tự mang theo vinh dự của cả Sử Lai Khắc học viện.

"Trận đấu bắt đầu." Người trọng tài tuyên bố một tiếng, hai người trong sân gần như đồng thời động thân.

Thân thể của Phong Tiếu Thiên gần như là trong nháy mắt gia tốc, vọt thẳng tới chỗ Đường Tam, thanh quang tại phía sau lưng hắn tạo ra một cái bóng dài, tốc độ cực kì nhanh.

Đường Tam trong lòng cả kinh, trong tư liệu về hắn, Phong Tiếu Thiên hắn là một gã Cường công hệ hồn sư, mà ở thời điểm này, tốc độ của Phong Tiếu Thiên thể hiện ra tuyệt không hề thua kém tốc độ của một gã Mẫn công hệ hồn sư bốn mươi cấp.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Thời gian không cho phép Đường Tam nghĩ nhiều, Phong Tiếu Thiên trong nháy mắt di chuyển, đệ nhất hồn hoàn trên người đã rực sáng lên, những móng vuốt sói sắc nhọn từ bàn tay vọt ra, ánh mắt lợi hại lạnh lùng tập trung trên người Đường Tam, người chưa đến mà móng vuốt sói đã chém ra, mười đạo phong nhận hình bán nguyệt mang theo tiếng xé gió chói tai liền phong toả tất cả đường né tránh của Đường Tam.

Đệ nhất hồn kỹ của Vũ hồn Tật Phong Ma Lang đều là phong nhận, nhưng bản thân Vũ hồn Tật Phong Song Đầu Ma Lang của Phong Tiếu Thiên, hồn kỹ lại là một đoàn phong nhận. Từ số lượng mười cái là có thể nhìn ra, đệ nhất hồn kỹ này của hắn phải mạnh hơn so với Vũ hồn Tật Phong Ma Lang bao nhiêu, đây chính là ưu thế của Tiên thiên cao cấp vũ hồn.

Thật sự bị phong toả tất cả phương hướng sao? Đường Tam dùng chính hành động của mình để cho ra đáp án.

Dưới chân nhẹ động, cả người hắn đồng thời vọt tới trước, thân thể rất nhanh chớp động, không ai có thể nhìn rõ ràng bộ pháp dưới chân Đường Tam, cũng ngay trong nháy mắt thân thể hắn nhoáng lên, Phong Tiếu Thiên giật mình phát hiện, chính mình cũng không cách nào phát hiện được hơi thở của

Đường Tam.

Nhoáng Đông một cái, hiện Tây một hình, vốn nhìn qua là căn bản không có cách nào né tránh được mười đạo phong nhận đó, vậy mà Đường Tam lại có thể xuyên qua được, không bị thương chút nào.

Ánh mắt của Phong Tiếu Thiên ngưng tụ lại một chút, lúc này thân thể hai người đã cách nhau không đầy năm thước, với khoảng cách như thế này, cũng đều khiến cả hai người cùng có một động tác biến hoá.

Đường Tam không có phóng thích ra Lam Ngân Thảo của chính mình, mà hai tay đồng thời vọt tới, chộp thẳng trên người Phong Tiếu Thiên, mà Phong Tiếu Thiên cũng không có sử dụng hồn kỹ, vuốt sói nghênh đón hai tay của Đường Tam đang vọt tới. Bọn họ vào thời điểm này đều lựa chọn chiến đấu bằng hồn lực của bản thân mà không phải bằng hồn kỹ.

Chỉ từ một điểm này, Đường Tam đã thấy được sự tự tin cùng với thực lực của Phong Tiếu Thiên. Hồn lực của hồn sư là có hạn, bất luận là dùng hồn kỹ cấp thấp thế nào đi nữa, đều cũng tiêu hao một lượng hồn lực nhất định, mà nếu chỉ là chiến đấu chân tay mà nói, hồn lực sẽ tiêu hao cực ít. Vào lúc không biết rõ được công kích của đối phương, người nào thi triển hồn kỹ trước thì người đó sẽ rơi vào thế hạ phong. Lúc này bọn họ không có dùng hồn kỹ không có nghĩa là bọn họ chưa chuẩn bị hồn kỹ tốt cho mình, một khi đối phương phát động hồn kỹ, bọn họ cũng có thể lập tức phát động hồn kỹ của chính mình để tiến hành phản kích.

Tay phải của Đường Tam định khoá chặt lấy tay phải của Phong Tiếu Thiên, cổ tay Phong Tiếu Thiên lộn một cái, những vuốt sói sắc nhọn đã bắt được bàn tay Đường Tam. Hắn thân là Thú vũ hồn, đối với khả năng tăng cường bản thân so với một Khí hồn sư như Đường Tam thì mạnh hơn nhiều lắm. Ngay khi vuốt sói của hắn nắm được tay phải Đường Tam, ngay cả Phong Tiếu Thiên cũng có chút ngoài ý muốn. Trong dự định, đang đợi cấp cho đối phương vài tình huống thua kém, nếu Đường Tam bị hại dưới tay mình thì hắn cũng không có cơ hội gì.

Nhưng khi bàn tay hai người chính thức tiếp xúc, Phong Tiếu Thiên lập tức phát hiện có chút không đúng.

Tay của Đường Tam sáng như bạch ngọc, cho dù là nữ hài tử xinh đẹp nhất cũng không thể có được bàn tay xinh đẹp như vậy được. Đã vậy đôi bàn tay sáng như bạch ngọc này so với sắt thép còn muốn cứng rắn hơn, vuốt sói đâm trên bàn tay Đường Tam bắn ra vô số tia lửa, nhưng không thể lưu lại một dấu vết nào.

Những đau đớn mà vuốt sói phản chấn mang đến khiến Phong Tiếu Thiên trong lòng kinh ngạc, hắn với kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, không chút do dự lập tức phát động đệ nhất hồn kỹ của chính mình.

Sự thực đã chứng minh lựa chọn của Phong Tiếu Thiên là chính xác, Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam đã hướng đến mạch môn của hắn, nếu như Phong Tiếu Thiên phản ứng vỗ lại một cái thì phần tay này của hắn sẽ rơi vào Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam, trận đấu này cũng không còn gì để hi vọng nữa.

Năm đạo phong nhận bùng nổ, khoảng cách giữa hai người trong lúc đó quá gần, nên phong nhận bùng nổ trong Huyền Ngọc Thủ của Đường Tam làm vang lên những tiếng khanh thương liên tiếp.

Thân thể trong nháy mắt tách ra, Đường Tam cùng Phong Tiếu Thiên đồng thời lùi về sau, mà đồng thời lúc này, một cây Lam Ngân Thảo không một tiếng động từ dưới chân Phong Tiếu Thiên lan lên.

Đường Tam một chân chạm đất, thân thể đã lập tức bắn trở lại, hắn căn bản không định cho Phong Tiếu Thiên thời gian để bình ổn, hắn ỷ vào Huyền Ngọc Thủ vô cùng cứng rắn cùng với sự trợ giúp của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lúc này cả người hắn đang hướng đến ngực của Phong Tiếu Thiên lao tới.

Sự khiếp sợ trong lòng Phong Tiếu Thiên lúc này không thể hình dung được, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, năng lực da thịt của Đường Tam cũng cường hãn tới trình độ này, hắn có một dự cảm mãnh liệt, một khi bị Đường Tam cận thân công kích, thì mình đến một điểm cơ hội cũng không có.

Trong nguy cơ, Phong Tiếu Thiên phản ứng vô cùng nhanh, thân thể mạnh mẽ nhảy lùi lại, trong nháy mắt nới rộng khoảng cách giữa hai người lúc đó, chẳng những né tránh được công kích của Đường Tam mà còn có thể thoát

được cây Lam Ngân Thảo đang từ từ quấn quanh lên kia.

Tốc độ thật nhanh. Ánh mắt của Đường Tam ngưng tụ lại, từ tốc độ của Phong Tiếu Thiên, hắn đã hiểu được rất nhiều. Thân là đệ tử của Đại sư, Đường Tam đối với vũ hồn biến dị cũng có hiểu biết rất nhiều. Phong Tiếu Thiên hiện tại đang biểu hiện ra, tựa hồ như có được năng lực của một gã mẫn công hệ hồn sư, vậy giới thiệu lúc đầu hắn là Cường công hệ hồn sư là giả sao? Không, đương nhiên là không.

Từ tốc độ của Phong Tiếu Thiên, Đường Tam đã mơ hồ phán đoán ra, chính vũ hồn Tật Phong Song Đầu Lang của hắn, chỗ tốt mà Song Đầu mang đến e rằng chính là Cường công cùng Mẫn công. Cường công hệ hồn sư có năng lực Công, Phòng, hơn nữa Mẫn công hệ hồn sư lại có tốc độ, khó trách hắn lại mạnh như vậy.

Từ khi hiểu được gốc rễ của vũ hồn, thông suốt được nghi hoặc trong lòng mình, thì phương thức công kích của Đường Tam so với trước kia sẽ có biến hóa rất lớn. Là một gã Khống chế hệ hồn sư, hồn kỹ của hắn gần như chỉ là khống chế địch nhân, nhưng hắn lại là Đường Môn đệ tử, vũ kỹ của Đường Môn lại kém hồn kỹ hay sao? Không, đương nhiên không, mặc dù bây giờ không thể sử dụng ám khí cùng độc dược, khiến cho thực lực Đường Môn vũ kỹ của Đường Tam yếu đi rất nhiều, nhưng khả năng thực dụng của Đường Môn vẫn còn rất nhiều nữa. Về phần hồn kỹ khống chế của hắn, nếu không phải bất ngờ thì không cần dùng vội, khi đã dùng nhất định phải gây bất ngờ cho đối thủ, cho đối thủ nhận lấy đả kích trầm trọng nhất.

Phong Tiếu Thiên đồng thời cũng lùi về phía sau, hắn đã không hề do dự, trải qua kiểm tra ngắn ngủi, hắn đã phát hiện, làm Cường Mẫn song hệ chiến hồn sư, hắn về chiến đấu tay chân cũng rất khó từ trên người Đường Tam chiếm được lợi thế, bây giờ không phải là lúc lo lắng tại sao tay của Đường Tam lại cứng rắn như thế, mà làm sao để hắn thu được thắng lợi trong trường trận đấu này.

Bởi vậy, đồng thời khi lùi về phía sau, đệ nhị hồn hoàn cùng đệ tam hồn hoàn trên người hắn đồng thời sáng lên.

Một đôi cánh lớn màu xanh từ sau lưng Phong Tiếu Thiên triển khai ra, cùng

lúc đó quang ảnh màu xanh ngưng tụ lại sau lưng hắn, đó chính là hình dáng của Tật Phong Song Đầu Lang. Trong quang ảnh khổng lồ huyễn lệ chiếu rọi, Phong Tiếu Thiên bay lên trời, hai cánh sau lưng chỉ cần một lần vỗ, nhờ gió trong không khí mà thân thể hắn đã trực tiếp bay thẳng lên cao năm mươi thước không trung, như vậy Lam Ngân Thảo của Đường Tam không cách nào tiếp cận được hắn.

Bất hiển sơn, bất lộ thuỷ: Không hiện núi, không lộ nước - ý: đối phương không hành động, mình cũng không động.

Trung

Chứng kiến một màn này, sắc mặt của mọi người Sử Lai Khắc học viện đều thay đổi. Trong những trận đấu trước kia, cũng có không ít thành viên của Thần Phong học viện có thể phi hành, nhưng người đội trưởng, lại là Cường công hệ hồn sư Phong Tiếu Thiên cho đến giờ cũng chưa từng phi hành lần nào. Lúc này hắn đột nhiên bay lên không trung, dưới tình huống hồn lực cũng đủ cầm cự, hiển nhiên đã đưa mình vào thế không thể thất bại. Nếu nói Đường Tam không được phép dùng ám khí, thật khó tạo ra được công kích gì ảnh hưởng đến hắn.

Chứng kiến Phong Tiếu Thiên phi hành, Đường Tam cũng không hề có chút kinh hoàng, một mặt nhìn đối thủ, mặt khác chậm rãi di động về giữa sân đấu.

Hai cánh của Phong Tiếu Thiên ở giữa không trung khẽ đập, mắt dừng ở Đường Tam phía dưới,*" Đường Tam, ngươi so với trong tưởng tượng của ta còn mạnh hơn, nhưng mà cho dù ngươi có cường đại hơn nữa thì ta hôm nay cũng nhất định phải thắng ngươi. Ta sẽ đem hồn kỹ mà ta tự mình nghĩ ra công kích ngươi, hãy cẩn thận. Hồn kỹ tên: Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm."*

Nghe đối phương nói, Đường Tam dưới chân đứng vững vàng không dịch chuyển, chỉ dùng hai từ để trả lời đối thủ:*" Đến đây."*

Hồn kỹ tự sáng tạo ra, không thể nghi ngờ đã khiến cho toàn trường chấn kinh, phải biết rằng, tự sáng tạo ra hồn kỹ mặc dù không thể bằng được hồn kỹ tự nhiên hình thành do hồn hoàn mang đến, nhưng những hồn sư có thể tự sáng tạo ra hồn kỹ, không ai không phải là người kinh tài tuyệt diễm **, tự sáng tạo ra hồn kỹ đều phải kết hợp với tình huống của bản thân mà ra, bởi vậy nó cũng thực dụng hơn.

Quang ảnh Song Đầu Lang sau lưng Phong Tiếu Thiên dần dần cùng thân thể hắn kết hợp một chỗ, đó là đệ nhị hồn kỹ của hắn: Độc Lang Phụ Thể, ở tình trạng này, cường công, phòng ngự, mẫn công của hắn đều tăng lên năm mươi phần trăm, hơn nữa Đệ tam hồn kỹ của hắn là Tật Phong Song Dực đã đưa hắn tăng tới trạng thái tốt nhất. Chỉ có dưới sự phụ trợ của hai loại hồn kỹ này thì hồn kỹ mà hắn sáng tạo ra mới có thể phát huy được. Từ góc độ nào đó nhìn lại, hồn kỹ mà hắn tự sáng tạo ra tuyệt không thua kém so với đệ tứ hồn kỹ của hắn, hơn nữa tiêu hao hồn lực còn ít hơn một chút.

Trong tiếng huýt gió dài, Phong Tiếu Thiên động thân, thân thể hắn tựa như một viên Lưu tinh từ trên trời giáng xuống. Điều kỳ lạ là, hai cánh khổng lồ của hắn mở rộng, nhưng trong quá trình rơi xuống lại không phát ra một âm thanh nào, toàn bộ thanh quang vốn tràn ngập thu liễm lại, lúc này thân thể hắn cùng với hai cánh kết hợp tạo thành một góc độ hoàn mỹ.

Không có âm thanh tức là đại biểu cho điều gì? Đại biểu cho lực cản của gió đối với hắn rất nhỏ, chỉ có những hồn sư Phong thuộc tính như hắn mới có thể từ trong gió tìm ra được con đường chính xác nhất. phong duệ hai bên mép cánh dưới ánh mặt trời lóe ra thanh quang sâu kín, cái gọi là Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm kia, chính là từ trên hai cánh chim này phát ra.

Lam Ngân Thảo phóng lên cao, hóa thành vô số rồi lan rộng ra, trực tiếp quấn quanh Phong Tiếu Thiên đang từ trên trời lao xuống.

Phong Tiếu Thiên tại không trung làm một động tác mà xưa nay chưa từng thấy qua, hơi đảo người một chút khiến trong nháy mắt sắp tiếp xúc Lam Ngân Thảo liền thay đổi phương hướng.

Quang mang trên cánh sáng rực, lam ngân lật ngược lại khiến cho Lam Ngân

Thảo không cách nào ngăn cản hắn di chuyển mà còn bị cắt đứt hết, lao thẳng đến Đường Tam.

Đường Tam làm một động tác cực kỳ lớn mật, hai nắm đấm đánh ra, đồng thời đánh đến chỗ bắt đầu của hai cánh Phong Tiếu Thiên, vị trí bả vai.

Trong nháy mắt của một kích đó, hai cánh của Phong Tiếu Thiên đã dung hợp với cánh tay làm một thể, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao công kích của hắn lại cường đại như thế.

Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt rực sáng như ngọn đèn, mắt thấy hai nắm đấm Đường Tam đánh tới, hắn cũng muốn nhìn một chút xem hai cánh tay của Đường Tam đến tột cùng đã cứng rắn đến trình độ nào rồi. Thân thể thoáng điều chỉnh lại một chút, bả vai kỳ dị co rút lại vài phần, khiến cho phong duệ ở hai cánh đón nhận lấy quang mang lóe ra trên nắm tay Đường Tam.

Oanh một tiếng, thân thể Phong Tiếu Thiên bắn lên cao. Hai tay Đường Tam không bị thương chút nào, mà Phong Tiếu Thiên dưới sự phụ trợ của đệ nhị hồn kỹ Song Lang Phụ Thể cũng vẫn chưa bị thương.

Cảm giác đau đớn đến tận xương cốt làm cho ánh mắt của Phong Tiếu Thiên trở nên quái dị, đây là tay thật sao? Hắn rất rõ ràng, lúc trước chính mình dùng hai cánh công kích ba mươi sáu liên trảm, từng dễ dàng đánh sâu vào đá hoa cương một thước.

Phong Tiếu Thiên bị đánh bay, Đường Tam cũng không hơn gì, hai chân hắn hoàn toàn bị lún vào trong mặt đất, trên mặt nổi lên một tầng sắc hồng, khí huyết dâng lên.

Suy nghĩ trong lòng hai người chỉ như tia chớp xẹt qua, công kích của Phong Tiếu Thiên sẽ không đình chỉ mà phòng ngự của Đường Tam cũng phải tiếp tục như trước.

Mượn lực bay lên, Phong Tiếu Thiên cũng không có tiếp tục bay cao lên không như Đường Tam tưởng tượng, thân thể chỉ xoay trên không trung một cái, cánh phải đảo một cái đã lại lao xuống dưới. Lần này phi xuống, cánh

của Phong Tiếu Thiên biến đổi cực nhanh, quỹ tích không ngừng biến hóa, chính là muốn tránh né hai đầu quyền của Đường Tam. Đầu quyền cứng rắn không có nghĩa là cả thân thể cứng rắn, vậy nếu những lưỡi dao gió sắc bén mạnh mẽ như thế mà chém ở trên người, e rằng.....

Trong tròng mắt của Đường Tam hiện lên một tầng quang mang tím sậm, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn về đôi cánh chim đang quạt nhanh kia, ngay khi cánh chim còn cách mình không đầy một thước, hai tay hắn mới lại giơ lên, đồng thời đánh mạnh ra ngoài.

" Phanh!" một tiếng, Phong Tiếu Thiên lại ánh mắt không thể hiểu được bay lên, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao mình đem toàn lực khống chế nhưng Đường Tam lại vẫn như trước tìm được vị trí hai cánh của mình, điều này gần như là không có khả năng.

Hắn nào đâu biết rằng, Đường Tam xuất thân Đường Môn, nhãn lực của hắn vốn không phải là cái để những người thế giới này có thể so sánh, đừng nói là cánh chim sắc bén như dao, cho dù là vô số ám khí từ bốn phương tám hướng đống thời bay tới, Đường Tam nhất định cũng có thể đánh rơi hết.

Phong Tiếu Thiên giật mình, Đường Tam cũng đồng dạng giật mình, bởi vì hắn phát hiện, lần thứ hai Phong Tiếu Thiên chém xuống này, mặc dù chỉ là một cảnh nhưng lực đạo của kích này so với một kích trước còn lớn hơn nữa. Phát hiện này nhất thời làm cho trong lòng Đường Tam có thêm vài phần nghi hoặc.

Chiến đấu của hai người không bị sự ngạc nhiên trong lòng ảnh hưởng một chút nào, thân thể Phong Tiếu Thiên tại không trung xoay một vòng, hai cánh thay phiên nhau hạ xuống, phát động đệ tam trảm cùng đệ tứ trảm.

Đường Tam vẫn như trước dùng Huyền Ngọc Thủ tiếp lấy hai kích này.

Sự thực chứng minh sự phán đoán của Đường Tam là chính xác, hai lần công kích này của Phong Tiếu Thiên, lần sau đều mạnh hơn lần trước, mặc dù lực đạo gia tăng không lớn nhưng hai tay Đường Tam đã có chút tê rần. Huyền Ngọc Thủ của hắn dù sao cũng chưa tu luyện được đến tầng cuối cùng, đối thủ cường công liên tục mấy lần cũng chỉ là cho trên cánh tay Đường Tam

một trận đau đớn mà thôi.

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười, ai cũng không nghĩ tới vào lúc này hắn còn cười được, hắn đã tiếp được bốn kích, chân đã hơi chìm vào dưới mặt đất, mà lúc trước Phong Tiếu Thiên có nói qua, Tật Phong Ma Lang Trảm này có tổng cộng ba mươi sáu kích, dựa theo tình huống này mà nhìn thì chẳng những lực lượng công kích của Phong Tiếu Thiên càng lúc càng mạnh, tốc độ công kích cũng đồng thời gia tăng theo. Tốc độ cùng lực lượng so sánh, hắn tự nghĩ đặc điểm lớn nhất của hồn kỹ này chính là lợi dụng tốc độ cùng trọng lực không ngừng tăng lên để tăng cường lực công kích của chính mình.

Đường Tam hiểu được, mặc dù Phong Tiếu Thiên có thể hoàn thành được ba mươi sáu liên trảm, nhưng thực sự nếu đến cuối mà mình vẫn ngạnh tiếp, e rằng cánh chim của Phong Tiếu Thiên cũng bởi lực phản chấn quá mạnh mà lật ngược, gãy đoạn.

Hồn lực của Phong Tiếu Thiên mạnh hơn Đường Tam hai cấp, hơn nữa lại có tăng cường như vậy, Đường Tam làm sao có thể tiếp được công kích của hắn đây? Lúc này, phong duệ hồn lực chung quanh thân thể Phong Tiếu Thiên đã phát ra những tiếng nổ cực kỳ kinh khủng, Đường Tam nghĩ cho dù là mình có phát động đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh, kể cả là đệ tam hồn kỹ Chu Võng Trói Buộc cũng có thể bị những lưỡi dao gió sắc bén không ngừng tăng cường của hắn chém đứt. Bây giờ Đường Tam phải làm sao? Phóng tích Bát Chu Mâu đánh bừa, cùng đối thủ liều mạng sao?

Không, Đường Tam không có lựa chọn như vậy.

Công kích của Phong Tiếu Thiên chỉ là Đường Tam nhớ tới một vài chuyện cũ, nhớ tới mình còn năng lực ẩn giấu mà trong thời gian qua chưa từng dùng đến. Trong lúc phát hiện được một khe hở giữa đệ tứ trảm và đệ ngũ trảm của Phong Tiếu Thiên, hắc quang trên tay phải Đường Tam chớp động, một thanh tiểu chuy không hề bắt mắt xuất hiện tại trong lòng bàn tay hắn, cùng lúc đó dưới chân Đường Tam đột nhiên phát ra tiếng nổ mạnh, cả mặt đất nhất thời hiện ra một cái hố to.

Thân thể chuyển nửa vòng, Đường Tam hai tay cầm chuy, chân nhỏ phát lực,

hắc sắc tiểu chuy chỉ dài khoảng một thước trong hai tay từ dưới đưa lên, nghênh đón đệ tứ đệ ngũ trảm của Phong Tiếu Thiên.

Oanh ---

Lần này thân thể của Phong Tiếu Thiên bắn lên rất cao, nếu có khả năng nhìn kỹ, lúc này đây có thể thấy trên cánh hắn xuất hiện một vết rách, đau đớn kịch liệt đã làm sắc mặt của Phong Tiếu Thiên đỏ bừng lên.

Đồng thời lúc thân thể xoay tròn, hắn kinh hãi nhìn tiểu chuy xuất hiện trong tay Đường Tam. Giờ phút này hắn cũng không có nghĩ tại sao đối thủ lại có vũ khí, trọng tài không có ra lệnh chứng tỏ đối thủ cũng không có vi phạm quy tắc trận đấu.

Kỳ thực hắn nào đâu biết, lúc này người trọng tài đã cảm thấy choáng váng.

Thân thể hai người gần như đồng thời xoay tròn, bất quá chỉ là một người trên trời, một người dưới đất. Cánh của Phong Tiếu Thiên lại tiếp tục hạ, chuy của Đường Tam lại giơ lên, âm thanh va chạm kịch liệt dày đặc như tiếng mưa không ngừng vang lên ầm ầm.

Bất luận là Phong Tiếu Thiên hay Đường Tam, thân thể hai người di chuyển càng lúc càng nhanh, nhìn qua đã kết thúc hơn mười lần chiến đấu.

Trên đài danh dự, ánh mắt của Tuyết Dạ đại đế đọng lại, ánh mắt của Bạch Kim Chủ Giáo Tát Lạp Tư đọng lại, có thể nói, chỉ cần hơn sáu mươi cấp, hồn sư vượt quá năm mươi tuổi, lúc này trong tâm đều cảm thấy run rẩy.

Đó là cái gì? Tiểu chuy màu đen đó là cái gì? Nó đại biểu cho cái gì? Bọn họ trong lòng vô cùng mơ hồ.

Đó không phải là vũ khí, ít nhất không phải là vũ khí bình thường, càng không phải là dùng Không gian ma đạo khí để giấu trên người. Đó là vũ hồn, chính thức là vũ hồn, trong vô số vũ hồn mà giới hồn sư sáng tạo ra, trong đỉnh cao Kim Tự Tháp Khí vũ hồn tồn tại, nó đại biểu cho một tông môn, đại biểu cho vô số cường giả, đại biểu cho lực lượng cùng công kích mạnh mẽ nhất.

Đó chính là, Hạo Thiên Chuy.

---

kinh tài tuyệt diễm: ý tài năng ngút trời, người khác phải kinh hãi

Hạ

Lam Ngân Thảo cùng Hạo Thiên Chuy, một trên trời một dưới đất, nhưng hai loại vũ hồn này lại đồng thời xuất hiện trên người một người.

Ai cũng không biết tại sao lại như vậy, ai cũng không biết, nhưng lúc này trong đầu bọn họ có khả năng nghĩ đến, chỉ có một từ, Song sinh vũ hồn.

Hạo Thiên Tông, Hạo Thiên Chuy, Song sinh vũ hồn, ba biểu tượng vũ hồn trong giới hồn sư đều khiến cho thần kinh của mỗi người cảm thấy rung động.

Đường Tam mặc dù không có lộ rõ, nhưng năng lực hắn sử dụng lúc này rõ ràng chính là một hồn kỹ của Hạo Thiên Tông, Loạn Phi Phong chuy pháp.

Nghe nói, Loạn Phi Phong chuy pháp luyện đến mức tận cùng, có thể liên tục đánh ra chín chín tám mươi mốt chuy, lực lượng của mỗi chuy đều mạnh hơn chuy trước, cho dù là Thần cũng không cách nào chịu được chuy cuối cùng trong tám mươi mốt chuy đó.

Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam mặc dù nhỏ như vậy, nhìn qua cũng bình thường như vậy, nhưng chính là lại cùng một gốc với Loạn Phi Phong chuy pháp, lúc này, căn bản không có người nào hoài nghi thân phận của hắn.

Truyền nhân trực hệ của Hạo Thiên Tông, chỉ có đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông mới có tư cách học Loạn Phi Phong chuy pháp.

Hai chữ 'Thiên Tài' tựa hồ đã không đủ để hình dung về thiếu niên ở giữa sân, huy hoàng trên người hắn thậm chí so với bốn cái hồn hoàn kia còn muốn sáng hơn.

Tuyết Dạ đại đế vô cùng ân hận, hận đệ đệ của chính mình tại sao lại bỏ qua một nhân tài như thế, môn nhân của Hạo Thiên Tông đã rất nhiều năm không xuất hiện trên đại lục này, thật khó khăn để thấy một người, lại là một gã đệ tử trực hệ, nếu có thể tiến hành chiêu mộ được hắn, vậy ---

Sự khiếp sợ trong mắt Tát Lạp Tư dần dần biến thành sắc lạnh, Song sinh vũ hồn, không ngờ lại là Song sinh vũ hồn. Không, cái này tuyệt không phải người thường có khả năng, hơn nữa hắn lại xuất thân từ Hạo Thiên Tông, bất luận thế nào, tiểu tử này cũng phải chết.

Lúc này, trong lòng hắn đã không còn nửa phần cố kỵ.

Khi Đường Tam thi triển Loạn Phi Phong chuy pháp ra, đã là một bi kịch đối với Phong Tiếu Thiên.

Không thể không nói, Phong Tiếu Thiên quả thực là một gã hồn sư có thiên phú phi thường, hắn có thể sáng tạo ra hồn kỹ uy lực thế này cũng là bất phàm. Bình thường ra, từ trên không trung phát động ba mươi sáu liên trảm cũng đủ để hắn chiến thắng đối thủ mạnh hơn.

Đáng tiếc, người hắn đối mặt là một quái vật, là quái vật trong quái vật đến từ Sử Lai Khắc học viện.

Loạn Phi Phong chuy pháp có thể nói là loại hồn kỹ tăng cường tồn tại cực đoan nhất, đặt chân trên mặt đất, Đường Tam thân thể phát lực sẽ dễ dàng hơn đối thủ của hắn nhiều.

Mỗi trảm của Phong Tiếu Thiên, mức độ tăng cường là dựa vào tốc độ cùng trọng lực của bản thân hắn, mà mỗi chuy của Đường Tam, mức độ tăng cường không chỉ dựa những điểm đó mà còn dựa cả vào lực lượng của bản thân.

Luận về trọng lực, Phong Tiếu Thiên có thể so sánh với Hạo Thiên Chuy có trọng lượng năm trăm cân sao?

Loạn Phi Phong chuy pháp vẫn được Đường Tam sử dụng để chế tạo, hắn

luyện tập đã nhiều năm rồi, trong vài lần va chạm đầu, Phong Tiếu Thiên còn có thể cùng Đường Tam đánh ngang tay, thậm chí còn chiếm chút ưu thế, nhưng từ sau chuy thứ mười, hắn chỉ có thể từ từ bại lui. Giống như là một khối sắt bị Hạo Thiên Chuy rèn luyện, không ngừng đánh lên, lúc này, cả hai cánh tay hắn ở chỗ tiếp xúc với hai cánh đều bị chấn động đến mất hết cảm giác.

Phong Tiếu Thiên muốn đình chỉ dừng lại, nhưng hắn phát hiện rằng chính mình không cách nào làm được. Trên Hạo Thiên Chuy của Đường Tam tựa hồ như có một chất dính kết đặc biệt, hút dính lấy thân thể hắn, hắn cho dù muốn không thi triển Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm cũng không cách nào làm được.

Vào lúc này, Phong Tiếu Thiên biểu hiện ra phong phạm của một đời cường giả hắn, mắt nhìn đệ thập cửu trảm phát động, hắn liền mạnh mẽ kêu to một tiếng, thanh quang toàn thân điên cuồng xuất ra.

Trong tiếng nổ ầm ầm, vô số mưa máu bắn ra tứ phía không trung, Phong Tiếu Thiên dĩ nhiên là mạnh mẽ tự bạo đôi cánh của mình.

Vô số máu thịt mang theo kình lực mạnh mẽ hướng đến Đường Tam, mà Phong Tiếu Thiên cũng bởi vì không có cánh khống chế khí lưu, dưới sự tác động của phản lực nên thân thể to lớn chầm chậm bay ra ngoài.

Tráng sĩ đoạn tay, hay cho một người tráng sĩ dám đoạn tay, mặc dù hai cánh đó không phải là tứ chi, nhưng cũng là từ bản thân Phong Tiếu Thiên ngưng kết ra, cánh bị tan nát tuyệt không phải chuyện một hai ngày là có thể khôi phục.

Nhưng làm như vậy mới có thể cứu được mạng của Phong Tiếu Thiên.

Loạn Phi Phong chu pháp của Đường Tam tuy có thể khống chế được nhưng hắn cũng không rõ ràng lắm tình huống của đối thủ. Thực lực của Đường Tam bây giờ Loạn Phi Phong chu pháp nhiều nhất có thể đánh ra bốn mươi tám chuy, mà sau khi qua chuy thứ ba mươi sáu là hắn đã không thể khống chế được nữa, hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn sử dụng chuy pháp này của Hạo Thiên chuy để chiến đấu, trong quá trình thi triển Đường Tam phát hiện,

từ bản thân Hạo Thiên Chuy phóng thích ra một trường lực đặc biệt, Loạn Phi Phong chuy pháp cùng Hạo Thiên Chuy phối hợp, uy lực to lớn nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Tương tự cũng có vấn đề tồn tại, Hạo Thiên Chuy quá nặng, so với chuy để chế tạo bình thường nặng hơn đến mười lần, cứ như vậy mặc dù hắn có thể lợi dụng lực xoay để khống chế, nhưng muốn dừng lại rất khó. Trên thực tế, phát động Hạo Thiên Chuy, hắn sau khi dùng tới chuy thứ hai mươi bốn là đã rất khó khống chế được lực lượng kinh khủng kia rồi, tới khi đó, Phong Tiếu Thiên ở dưới lực đập của Hạo Thiên Chuy hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Phong Tiếu Thiên đoạn cánh rơi xuống, huyết nhục từ cánh chim hắn tự bạo cũng không cách nào ảnh hưởng đến Đường Tam, gió lốc từ Hạo Thiên Chuy đánh văng hết những huyết nhục đó ra, đem chúng bắn lên mặt đất, mà Đường Tam cũng buông lỏng thân thể, tiếp tục từ từ xoay tròn hơn mười vòng mới miễn cưỡng ổn định lại, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mặc dù Hạo Thiên Chuy của Đường Tam không có hồn hoàn gia phụ, nhưng hồn lực của hắn mới có bốn mươi hai cấp, với hồn lực như vậy mà để thi triển Loạn Phi Phong chuy pháp thực có chút khó khăn, từ đó có thể thấy được sự kinh khủng của hồn kỹ Hạo Thiên Tông.

Cảm giác mê muội không ngừng xâm nhập đại não Đường Tam, hắn gần như đầu tiên là lập tức thu hồi Hạo Thiên Chuy, bởi vì hắn sắp không thể cầm được khí vũ hồn kinh khủng đó nữa rồi.

Lúc này hồn lực của Đường Tam tiêu hao không nhiều, nhưng thân thể lại mỏi nhừ tử. Hai người cách nhau hơn mười thước, mặc dù một người đứng một người ngã, nhưng tình huống thân thể đều không tốt, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không có ý bỏ cuộc.

Kỳ thực cùng không phải Đường Tam muốn sử dụng Hạo Thiên Chuy của mình, mà là tại vì khi đó nếu hắn không sử dụng Hạo Thiên Chuy, hắn căn bản không nghĩ ra cách nào ngăn cản Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của đối thủ, cho dù là Bát Chu Mâu cũng chưa chắc mang đến

hiệu quả. Dù sao tự nghĩ ra kỹ năng mà lực công kích không ngừng được tăng cường, lại có thêm lực lượng của hai cái hồn hoàn phụ trợ, đó chính là sát chiêu của Phong Tiếu Thiên.

Đường Tam nghĩ đến Loạn Phi Phong chuy pháp, liền lập tức mang ra sử dụng, đây cũng là biểu hiện kinh nghiệm thực chiến của hắn. Trong thời gian ngắn nhất đưa ra phương pháp ứng phó tốt nhất, bởi vì như vậy hắn mới có thể thành công đánh ngã đối thủ.

Mặc dù thể lực tiêu hao không khác nhau lắm, nhưng Phong Tiếu Thiên đoạn cánh khiến thương thế trầm trọng.

" Có đúng là Song sinh vũ hồn không?" Gian nan gượng dậy, thanh âm của Phong Tiếu Thiên nghe có chút yếu ớt.

Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, khi hắn xuất Hạo Thiên Chuy ra, hắn hiểu được bí mật này của chính mình đã không còn khả năng giữ được nữa, nhưng hắn cũng không hối hận, ít nhất là hắn cũng thắng trận này, đưa Sử Lai Khắc học viện lầ đầu tiên tới đỉnh cao, đồng thời hắn càng ngày càng thấy được tầm quan trọng của Hạo Thiên Chuy, mặc dù bây giờ chưa thể gia phụ hồn hoàn cho nó, nhưng luôn ẩn dấu đi, đối với bản thân ắt sẽ có lợi. Cho nên hắn không hối hận, ít nhất bây giờ còn có Đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long đám cường giả này bảo vệ hắn, còn có của sự chú ý của Thất Bảo Lưu Ly Tông, cho dù có người mơ ước được Song sinh vũ hồn như hắn cũng không hề dễ dàng.

Đường Tam nghĩ đã ổn rồi, đợi sau khi lần đại chiến này kết thúc, hắn cũng nên theo Đại sư đến một địa phương khác để khổ tu, không có được thành tựu tuyệt không xuất quan. Tới lúc đó rồi, ít nhất cũng có năng lực tự bảo vệ mình, ít nhất cũng phải luyện chế ra một ít vũ khí kinh khủng của Đường Môn dùng để phòng thân.

Gật đầu, Đường Tam cũng không có phủ nhận, *" Chuy danh Hạo Thiên."*

" Hạo Thiên Chuy?" Đồng tử của Phong Tiếu Thiên nhanh chóng co rút lại, cười khổ nói,*" Xem ra ta thua cũng không oan, khó trách Hỏa Vũ lại tuyển ngươi mà không phải là ta, ta đánh không lại ngươi, sợ rằng đến cả vòng*

chung kết cũng không thể lấy được thành tích hơn các ngươi. Ta thua, Thần Phong học viện nhận thua."

Đường Tam thở dài một tiếng, nói:*" Kỳ thực ngươi cũng không có thua ta, ngươi chỉ là thua chính hồn kỹ của mình sang tạo ra thôi, Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của ngươi vừa vặn bị ta khắc chế, nếu không trận đấu này phân thắng thua chưa thể nói được. Hơn nữa ta cũng có chuyện muốn nói cho ngươi, ta cùng Hỏa Vũ không có một chút quan hệ nào cả, thậm chí không tính là bằng hữu, ngươi thích nàng là chuyện của ngươi, đừng kéo ta vào cùng."*

" Ngươi nói cái gì?" Phong Tiếu Thiên mở to hai mắt nhìn, thậm chí quên cả đau đớn từ hai cánh bị vỡ nát.

Đường Tam cười lạnh,*" Ta không có nói dối."*

Trận đấu chấm dứt, dựa theo cá cược lúc trước, Thần Phong học viện trực tiếp nhận thua trận đấu này, mà trong trận đấu cuối cùng của ngày thứ hai, đối thủ của Sử Lai Khắc học viện cũng nhận thua.

Mười bốn vòng Tấn cấp chiến đấu, mười bốn trận thắng. Trong toàn bộ mười lăm đội ngũ, Sử Lai Khắc học viện đạt vị trí số một, thu được quán quân của Thiên Đấu đế quốc phân khu. Lúc trước Sử Lai Khắc học viện đánh bại Sí Hỏa học viện, Thực Vật học viện, Thiên Thủy học viện, Lôi Đình học viện, Thần Phong học viện, dùng thành tích sáng chói để chứng minh thực lực của bọn họ.

------oOo------

Chương 287: Tổng quyết tái, Võ Hồn thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Vớ và tuandaica

Biên tập: A Lá

Trận đấu chấm dứt, Tuyết Dạ đại đế không nghi ngờ gì có một phần cảm thấy khảng khái kích động, ủng hộ. Kế tiếp, tổng quyết tái rất nhanh bắt đầu. Lúc đó mới quyết định được đâu là chính thức học viện chiến đấu mạnh nhất của đại lục

Thân là đế vương, Tuyết Đạ đại đế không thể thiên vị cho Thiên Đấu thành. Sau khi diễn thuyết kết thúc, Tuyết Dạ đại đế tuyên bố, Thái tử Tuyết Thanh Hà sẽ thay mặt hắn làm sứ giả Thiên Đấu đế quốc tham gia đại tái bình thẩm công tác. Mười lăm đội của Thiên Đấu đế quốc do hắn tự mình đi cùng, đi đến một tòa thành thị nơi giao giới của hai đại đế quốc tiến hành tổ chức tổng quyết tái. Tổng quyết tái do Võ Hồn điện chủ trì cử hành.

Cho các chiến đội chỉ có ba ngày để điều chỉnh thời gian, ba ngày sau tổng cộng mười lăm chiến đội cùng với các sư phụ được hơn năm trăm Hoàng gia kỵ sĩ binh lính hộ tống. Một chuyến với hơn một ngàn người xuất phát đi thẳng tới địa điểm tổng quyết tái – Võ Hồn thành.

Vốn địa điểm tổng quyết tái không phải bố trí tại Võ Hồn thành, nhưng không biết tại sao Võ Hồn điện lại đột nhiên tiến hành thay đổi. Làm tổng quyết tái lần này được đặt bên trong Võ Hồn điện chủ thành. Chỗ thành thị này cơ hồ đã hoàn toàn thuộc về Võ Hồn điện. Nơi đây là giao giới của hai đại đế quốc, cũng là nơi ít ảnh hưởng nhất bởi quyền lực của hai đại đế quốc. Quan trọng nhất chính là Giáo Hoàng điện, một trong hai tòa đại điện tối cao được Võ Hồn điện sùng bái nhất, được đặt ở đây.

Chỗ ngồi này mới được Giáo hoàng điện cho xây dựng, được xem như là kiến trúc hoành tráng nhất Đấu La đại lục. Mà Võ Hồn thành cũng bởi vì Giáo hoàng điện mới được kiến tạo tại đây, trở thành thánh địa của toàn bộ hồn sư, giống như Võ Hồn điện thiết lập thủ đô riêng của mình vậy.

Từ Thiên Đấu thành xuất phát đi đến Võ Hồn điện mất khoảng hai mươi ngày đường. Thời gian tiến hành tổng quyết tái cũng không dài, bởi vì tất cả đều là thi đấu đào thải trực tiếp. Tổng cộng có hơn ba mươi đội, không quá mười ngày là có thể tìm ra kẻ thắng người bại.

Võ Hồn điện với lần quyết tái này cực kỳ trọng thị. Trong quá trình tấn cấp

tái được cử hành, Võ Hồn thành đã đặc biệt cho kiến tạo một lôi đài dành cho đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái tiến hành tổng quyết tái… Đồng thời Võ Hồn điện cũng tuyên bố một pháp lệnh về việc này: Trong lúc đại tái diễn ra, không phải hồn sư thì không được phép đi vào xem trận đấu, cho dù là quý tộc cũng không được phép. Cứ như vậy, theo lệnh này thì tổng quyết tái lần cuối cùng càng tăng thêm vài phần thần bí.

Những người bình dân cũng sẽ không vì pháp lệnh này của Võ Hồn điện mà sinh ra tâm bất mãn. Dù sao với bình dân mà nói hồn sư là tồn tại cao cao tại thượng, Võ Hồn điện là thần điện, thánh điện trong long bọn họ. Giáo hoàng đại nhân tự mình ban hành pháp lệnh ai dám có một câu nói gì cơ chứ?

Một nhóm người với hơn một ngàn người với khí thế to lớn xuất phát đi. Mặc dù các học viện đều tự mình hành động, nhưng dù sao đều là đại biểu của Thiên Đấu đế quốc, hơn nữa so với dự tuyển tái cùng tấn cấp tái thì sự nôn nóng đã giảm đi rất nhiều, nhất là mấy học viện có quan hệ tương đối tốt cùng nhau đi một chỗ.

Sử Lai Khắc học viện vẫn như trước vẫn được chú ý hàng đầu, những học viện thực lực kém một chút cũng không nguyện ý đến gần bọn họ. Mà Tứ nguyên tố học viện có lẽ cũng vì là bại tướng lúc tấn cấp tái nên đã trở nên vô danh đi nhiều. Để cho các đội viên được nghỉ ngơi tốt nhất trong lần tham tái này, Thiên Đấu đế quốc đã làm ra tổng cộng 15 chiếc xe ngựa rất lớn và xa hoa chuyên môn dùng để cho các đội viên tham tái lần này nghỉ ngơi.

Trong những chiếc xe ngựa này thậm chí còn dùng tới một số trụ cột hồn đạo khí khoa kỹ có tác dụng giảm sóc một cách hoàn hảo, ngồi trên đó phi thường vững vàng. Đương nhiên trên toàn Đấu La đại lục, hồn đạo khí khoa kỹ lưu lại từ trước tới nay thì cũng chỉ có lần này là đơn giản hiển lộ ra mà thôi (chả hiểu câu này thêm vào làm quái j hả lão Tam Thiếu – A Lá).

Từ ngày xuất phát tới nay, Sử Lai Khắc học viện thiếu đi mất một người, một người rất trọng yếu – Đại sư. Ngay cả Sử Lai Khắc thất quái cũng không biết Đại sư đi đến địa phương nào. Đại sư, ngay cả Đường Tam cũng không nói. Ngay sau khi tấn cấp tái chấm dứt ngày thứ hai Đại sư lặng lẽ một người rời đi, thậm chí cả Nhị Long cũng không đưa theo, làm cho người phái thuộc hạ đến mời hắn – Tuyết Dạ đại đế cũng cảm thấy thất vọng.

"Tiểu Vũ, mấy ngày nay tính tình của mẹ nuôi ngươi thật không tốt a! Có chuyện gì xảy ra vậy?" Ngồi ở trong xe ngựa Trữ Vinh Vinh ngồi cạnh Tiểu Vũ nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Vũ bất đắc dĩ lắc đầu nói: *"Ta cũng không biết, nhưng mà tính tình của mẹ ta vốn đã không tốt rồi. Thời gian này mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, ngàn vạn lần không nên làm nàng tức giận nếu không thì chỉ có tự gây ra xui xẻo cho chính mình thôi."*

Một bên là Mã Hồng Tuấn nói: *"Phách Vương Long ai dám trêu a. Chính là vẫn còn hét ra lửa a."* (cái này mình đổi một chút cho vui – A Vớ)

Đái Mộc Bạch tức giận trừng mắt hắn nhìn một cái: *"Ngươi nói nhỏ đi một chút đi, ngươi muốn hại chết chúng ta hay sao chứ? Nếu ta đoán không sai thì Nhị Long sư phụ tính tình gần đây đã không được tốt lắm, phỏng chừng có thể cùng với việc Đại Sư rời đi là có liên quan. Nhưng mà nhìn nàng ta còn không có bộc phát lửa giận ra, hắn là biết Đại Sư đi đâu chứ, thật là kỳ quái. Tiểu Tam ngươi như thế nào cũng không biết Đại Sư đi địa phương nào chứ?*

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Sư phụ muốn làm cái gì ta như thế nào mà biết. Đái lão đại, ngươi tốt nhất là hãy hảo hảo dưỡng thương đi, nếu không tới tổng quyết tái ngươi không được thượng tràng chẳng phải là rất đau khổ sao?*"*

*Đái Mộc Bạch hừ một tiếng, "*Mặc dù mới được ba bốn ngày đường, nhưng vết thương trên người ta đều đã khép miệng rồi. Bất luận như thế nào mà nói, lần này thắng Phách Vương Long vũ hồn của Ngọc Thiên Tâm so với bất cứ cái gì cũng đều quan trọng hơn. Được rồi, mọi người cũng không nên lãng phí thời gian nữa. Cái xe ngựa này đúng là tu luyện trên nó đều không có vấn đề gì cả. Hồn lực của mấy người các ngươi đều không sai biệt lắm cũng muốn đột phá. Hãy mau nhanh tu luyện đi, tranh thủ tại lúc trước khi tham gia trận đấu tăng lên một bậc. Như vậy chúng ta có thể có chút nắm chắc chiến thắng hơn.*"*

*Đường Tam gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người những người khác, "*Đối

với chúng ta mà nói chánh thức uy hiếp chính là đến từ đội ngũ do Võ Hồn điện tuyển đến. Chỉ có chiến thắng được bọn họ, chúng ta mới có thể thu được ngôi vị quán quân cuối cùng. Đó là khảo nghiệm lớn nhất đối với Sử Lai Khắc Thất quái chúng ta lúc này."

Nhắc tới đội ngũ kia, sắc mặt mọi người đều đã trầm xuống rất nhiều. Bọn họ đều từ miệng Đường Tam biết được sự cường đại của tương lai đối thủ của mình. Nhất là ba người có thể đạt được Võ Hồn điện Tử lục huân chương, không tới hai lăm tuổi đối thủ đã đột phá tới năm mươi cấp. Mặc dù Sử Lai Khắc Thất Quái trong lúc được Đường Tam cho dùng tiên phẩm dược thảo rồi đều có tiềm lực rất lớn nhưng bây giờ dù sao bọn họ còn chưa có đạt được đẳng cấp đó.

Trong trận đấu phải đối mặt với một chi đối thủ cường đại như vậy, với thực lực hiện tại của bọn họ không thể nghi ngờ là phi thường khó khăn. Nhưng đối thủ của bọn họ đã tồn tại như vậy, bọn họ tuyệt không thể trốn tránh.

Làm thế nào để chiến thắng đối thủ khiến cho mấy ngày này bọn họ vẫn tự hỏi chính mình. Không có Đại sư ở đây, không ai an bài cho bọn họ một chiến thuật nào cả, chỉ có lấy Đường Tam làm trung tâm mà tiến hành diễn luyện.

*Đường Tam nhìn mọi người ngưng trọng ánh mắt than nhẹ một tiếng nói: "*Ta lo lắng nhất chính là không phải bọn họ có ba gã đã ngoài năm mươi cấp. Nếu bọn họ chỉ là tổ hợp ba gã năm mươi cấp hồn sư cùng với bốn gã hơn bốn mươi cấp hồn sư, chúng ta đây cũng không phải không có cơ hội. Ta có Bát chu mâu cùng song sanh vũ hồn, hắn là có thể trụ vững một mình. Còn có hai người Đái lão đại cùng Trúc Thanh có hồn vũ dung hợp vũ kỹ hắn là có thể kiên trì. Chúng ta còn có Vinh Vinh cùng Tiểu Áo phụ trợ vị tất không có thực lực để liều mạng. Ta bây giờ lo lắng nhất chính là bọn họ có hay không hồn cốt riêng cùng vũ hồn dung hợp kỹ năng lực như vậy. Nếu còn có nhân tố này tồn tại mà nói thì chúng ta cơ hồ không có khả năng chiến thắng."

*Áo Tư Tạp nói: "*Tiểu Tam, ngươi trước không phải nói quá trọng yếu sao, Võ Hồn điện lần này xuất ra phần thưởng cho quán quân lần này là ba khối hồn cốt sao? Nếu đúng là tặng phẩm là hồn cốt, hắn là để khích lệ Võ Hồn điện học viện đội ngũ lần này tham gia tham tái. Như vậy xem ra khả năng

bọn họ sở hữu hồn cốt riêng tính như rất ít xảy ra. Dù sao, hồn cốt cũng không phải là đồ vật có thể tùy ý thấy, Võ Hồn điện có thể xuất ra ba khối hồn cốt đã là bọn họ vung tay rất rộng rãi rồi."

*Đường Tam vuốt cằm nói: "*Ngươi nói đúng, cho nên chúng ta cần phải tập trung chú ý đến là bọn hắn có thể hay không thi triển vũ hồn dung hợp kỹ. Trong chiến thuật của chúng ta nhất định phải chú ý đến khống chế phương diện này."

Nhàn nhạt ánh quang mang lóe lên trong mắt Đường Tam, Đường Tam trên mặt toát ra một tia lạnh lẽo thần quang, hai tay trước ngực đan vào nhau, trong mắt quang mang mỗi một lần ba động không khí đều rất nhỏ có một chút vặn vẹo. Nhàn nhạt tử kim sắc trạc lệnh Sử Lai Khắc Thất Quái trong đó có sáu ánh mắt đều tập trung trên người hắn. Nhưng ai cũng không dám làm hắn phân tâm. Mọi người biết Đường Tam dám chắc nghĩ được một cái gì đó.

*"*Các huynh đệ Sí Hoả học viện, ta có thể đi vào chứ?*" Phong Tiếu Thiên đi theo bên cạnh xe ngựa của Sí Hỏa học viện hướng vào bên trong hô.*

Ngày đó cùng Đường Tam sau trận đấu, hắn mặc dù bị thương rất nặng nhưng lời nói của Đường Tam không thể nghi ngờ gì là tạo cho hắn vài phần hi vọng. Nếu như không phải hắn cần dưỡng thương thân thể tốt hơn một chút thì hắn đã chạy đến đây tìm người trong mộng của mình rồi.

*"*Phong huynh, ngươi có chuyện gì không?*" Rèm cửa sổ trên xe ngựa khẽ mở, lộ ra khuôn mặt Hỏa Vô Song.*

*Phong Tiếu Thiên có chút xấu hổ cười nói: "*Cũng không có chuyện gì, Hỏa Vũ muội muội có đây không? Ta chỉ muốn nói lời xin lỗi với nàng mà thôi*"*

*Khuôn mặt kiều diễm của Hỏa Vũ từ bên cạnh Hỏa Vô Song lộ ra, "*Ngươi có cái gì mà phải xin lỗi ta chứ. Ngươi có làm chuyện gì sai đâu?*"*

*Nhìn thấy Hỏa Vũ, Phong Tiếu Thiên hai mắt đầu tiên là sáng lên, ngay sau đó trên mặt lập tức toát ra vẻ mặt hối lỗi thần sắc, "*Hỏa Vũ muội muội, ta xin lỗi ngươi a! Ta không thể hoàn thành lời hẹn với ngươi. Ta lại bị thua bởi Đường Tam, ta……*"*

*"*Không cần phải nói nữa, ngươi cũng không có sai.*" Hỏa Vũ cắt đứt lời nói của Phong Tiếu Thiên, "*Không nghĩ tới rằng Đường Tam vẫn còn có khả năng ẩn dấu thực lực. Hắn thật sự quá mạnh mẽ rồi. Bất quá, hắn nếu là Hạo Thiên Tông truyền nhân, điều này có thể giải thích được nhiều việc. Thua thì là thua đi. Bây giờ ta chỉ có muốn nhìn hắn một chút, xem trong tổng quyết tái, có thể đánh bại các đối thủ khác hay không, đạt được danh hiệu gì.*"

Nhắc tới Đường Tam, Hỏa Vũ trong mắt toát ra vài phần đặc thù quang thải (ánh sáng – A Vớ), nàng với việc theo đuổi thực lực là vô cùng cố chấp, tuyệt đối không kém so với một số nam hồn sư có thiên phú khác. Sự cường đại của Đường Tam đúng là không nghi ngờ gì với nàng sinh ra lực hấp dẫn rất lớn. Đương nhiên cũng không phải vì cái loại hấp dẫn khác giới. Trong lòng Hỏa Vũ chỉ có suy nghĩ làm thế nào siêu việt hơn Đường Tam, đánh bại Đường Tam. Cho dù ngày đó Đường Tam cứu nàng một mạng, nhưng ý nghĩ này cũng không biết làm cách nào có thể nhạt dần đi.

*Phong Tiếu Thiên hỏi dò: "*Hỏa Vũ muội muội, sự việc của chúng ta lúc trước …*"*

*Hỏa Vũ nhíu mày hỏi lại: "*Chúng ta lúc trước có chuyện gì?*"*

*"*Ách……, này. Ta muốn nói, chuyện chúng ta gặp nhau thì như thế nào?*"*

*Đột nhiên con mắt của Hỏa Vũ sáng ngời, nhìn ánh mắt Phong Tiếu Thiên biến hóa vài phần, "*Ngươi lên xe.*"*

*"*A?*" Phong Tiếu Thiên vốn đã chuẩn bị rất tốt khả năng bị cự tuyệt, nhìn Hỏa Vũ tâm tình đột nhiên biến hóa lên nhưng lại làm cho hắn quá mừng rỡ vượt quá kỳ vọng, lập tức chạy theo nhảy lên xe ngựa.*

Khi hắn thấy trong xe ngựa sinh ra cười thật lớn (tiếu sanh sanh – A Vớ), ngồi ở tận cùng bên trong thì trống ngực của Hỏa Vũ không thể lấn át nhảy dựng lên (sướng quá – A Vớ).

*Hỏa Vũ hướng tới Hỏa Vô Song nói: "*Ca, ngươi cùng mọi người xuống xe trước đi. Ta có một vài chuyện muốn nói cùng Phong Tiếu Thiên.*"*

Hỏa Vô Song nhìn muội muội, ánh mắt lộ ra vài tia nghi vấn.

Hỏa Vũ lại hướng về hắn nháy mắt một cái.

Khi Phong Tiếu Thiên nghe Hỏa Vũ nói muốn một mình nói chuyện với hắn một lúc, trống ngực của hắn lập tức không ngừng đập nhanh hơn. Hắn vốn luôn luôn có tính khôi hài, không ngờ ở tại đây, trong không gian kín mít chỉ có mình và Hỏa Vũ đối diện, thì ngược lại trở lên cứng đờ. Hai tay hắn xoa vào nhau không biết nên phải hỏi như thế nào cho tốt nữa.

*"*Phong đại ca, ta biết ngươi từ trước đến nay vẫn rất thích ta, đối đãi với ta đều rất tốt.*" Hỏa Vũ mở miệng là đã nói ra những lời này.*

*Phong Tiếu Thiên ngốc trệ nhìn nàng, thì thào nói: "*Ngươi sẽ không định nói một câu, Phong đại ca, ngươi là người tốt, nhưng chúng ta không thích hợp với nhau đấy chứ. Nếu thực sự muốn làm người tốt, vậy ngươi không cần phải nói nữa. Ta sợ không chịu được đả kích này.*"*

*Nhìn Phong Tiếu Thiên bộ dáng vô cùng ngốc ngốc hồi hộp, Hỏa Vũ không nhịn được liền bật ra một tiếng cười, "*Được rồi, cho ngươi ba phần nể mặt, ngươi còn muốn chiếm tiện nghi như thế nào nữa. Ta không có ý đó.*"*

*Phong Tiếu Thiên kinh ngạc vui vẻ nói: "*Vậy nói như vậy tức là ngươi đồng ý cùng gặp gỡ với ta chứ?*"*

*"*Phi. Ngươi đúng là háo sắc. Ta gọi ngươi đến là muốn cùng ngươi thương lượng một sự kiện.*" Hỏa Vũ không một tia tức giận nói. (cu cậu mừng hụt – A Vớ)*

*Phong Tiếu Thiên cười hắc hắc. Bộ dáng lúc nãy lại lộ lộ ra, "*Đâu có a!Cái gì cũng được, ngươi nói đi.*"*

*Hỏa Vũ trâm thầm nói: "*Phong đại ca, ngươi cảm giác tổng quyết tái với chúng ta mà nói còn có ý nghĩa không chứ?*"*

*Phong Tiếu Thiên sửng sốt một chút "*Ngươi có ý tứ gì chứ?*"*

*Hỏa Vũ nói: "*Ngươi cho rằng chúng ta có thể chiến thắng Sử Lai Khắc Thất Quái hay sao chứ? Hoặc là hai học viện hạt giống thuộc về hai đại đế quốc cùng với học viện biến thái của Võ Hồn điện?*"*

*Phong Tiếu Thiên cười khô khan một tiếng "*Muốn ta nói thật sao? Sợ rằng rất khó.*"*

*Hỏa Vũ hừ một tiếng "*Không phải là rất khó mà là căn bản là không có khả năng. Sử Lai Khắc học viện khả năng ẩn tàng là rất sâu xa. Ta nghĩ ngươi cũng đã chú ý tới rồi. Trong dự tuyển tái vừa rồi, bọn họ căn bản không phải xuất chiến đầy đủ. Rồi đến tấn cấp tái, số lượng bốn mươi cấp hồn sư gia tăng lên đến bốn gã. Hơn nữa tăng thêm cái tên mập mạp thực lực là rất cường hãn. Hỏa phượng hoàng vũ hồn chính là tối cao nhất vũ hồn đó.*"*

*Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng "*Khi bại dưới tay Đường Tam, ta đã không còn quá suy nghĩ về vấn đề này nữa rồi. Cho dù là đoàn chiến chúng ta cũng không thể chiến thắng Sử lai Khắc học viện. Chỉnh thể thực lực của bọn họ là quá mạnh mẽ rồi, hơn nữa Đường Tam trong dự tuyển tái tái biểu hiện ra năng lực khống chế cùng với bọn họ ăn ý phối hợp, căn bản sẽ không cho chúng ta một cơ hội gì. Tổng quyết tái với ta mà nói có thể chỉ là một cơ hội lịch lãm thôi.*"*

*Hỏa Vũ cố gắng lại lắc đầu: "*Không. Cái này không phải là nhất định. Chúng ta hoàn toàn có cơ hội. Đây là lý do vì sao ta gọi ngươi tới đây thương lượng. Ta nghĩ là nên để cho Sí Hỏa học viện bỏ qua tư cách tham gia tổng quyết tái lần này đi.*"*

*"*A? Tại sao?*" Phong Tiếu Thiên chấn động, "*Các ngươi có thể tiến vào tổng quyết tái, cũng đã nỗ lực và cố gắng nhiều, bỏ qua như vậy sao?*"*

Hỏa Vũ lạnh nhạt nói: " Đương nhiên không phải tùy tiện bỏ qua như vậy. Ta muốn Sí Hỏa học viện cùng Thần Phong học viện của các ngươi kết thành liên minh. Chúng ta cộng tác tạo thành một chi chiến đội tham gia tổng quyết tái sắp tới.*"*

Nghe xong Hỏa Vũ nói, Phong Tiếu Thiên trong lòng lúc này một tia hi vọng

*ban đầu hoàn toàn biến mất, chau mày, "*Cái này dường như không thích hợp lắm. Chúng ta phân biệt là đại biểu từng loại nguyên tố. Trước tiên không nói đến việc hợp thành một thể làm đại biểu cho học viện nào tham gia, chỉ e rằng rất khó qua cửa của ban tổ chức đại tái."

*Hỏa Vũ lạnh nhạt cười nói: "*Cái này ngươi không phải lo lắng vấn đề gì. Ta chỉ là hỏi ngươi có nguyện ý hay không thôi?"

*Phong Tiếu Thiên không chút do dự gật đầu, "*Đương nhiên nguyện ý. Nếu chúng ta hai chiến đội thật sự có thể dung làm một thể mà nói, thì chúng ta có thể tạo thành một chi đội ngũ mà tất cả các đội viên toàn bộ vượt qua bốn mươi cấp, hơn nữa khả năng lựa chọn tổ hợp cũng sẽ gia tăng rất nhiều. Tuyệt đối có thể cùng các đội mạnh liều mạng rồi."

*Hỏa Vũ gật đầu nói: "*Đã như vậy thì những việc còn lại giao cho ta làm đi. Phiền toái ngươi trở về thuyết phục đồng đội ngươi cùng sư phụ. Chúng ta Sí Hỏa học viện có thể bỏ qua vinh quang lần này, lấy danh nghĩa của Thần Phong học viện các ngươi xuất chiến. Về phần gia nhập như thế nào, cũng rất đơn gian. Chúng ta tạm thời chuyển sang học tại Thần Phong học viện các ngươi là được. Sí Hỏa học viện bên này ta có thể tác chủ. Viện trưởng là cha ta."

Hỏa Vũ nói truyện mặc dù nói rất bình thản nhưng Phong Tiếu Thiên vẫn có thể cảm nhận được từ giọng địa nàng nghe ra có vài phần cuồng dã. Phải có tâm tưởng khát vọng thắng lợi cỡ nào mới có thể làm ra như thế quyết định.

*Hỏa Vũ nhìn Phong Tiếu Thiên nói: "*Thời gian diễn luyện chúng ta không có nhiều lắm, chỉ còn hơn mười ngày chuẩn bị trên đường đi. Chuyện này ngươi hãy nhanh cùng thành viên học viện các người thương lượng. Nếu không có vấn đề gì mà nói, thì chúng ta phải bắt đầu luyện tập phối hợp rồi. Nếu ngươi đã có thể sáng tạo ra hồn kỹ thứ nhất thì chúng cũng có thể sang tạo ra hồn kỹ thứ hai." *Phong Tiếu Thiên khuôn mặt rạng ngời, "*Giống như các ngươi đã sử dụng trong trận đấu trước hay sao? Đoàn đội phối hợp dung hợp kỹ?"

*Hỏa Vũ gật đầu, "*Mặc dù không phải là chánh thức vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng chỉ cần phối hợp cho tốt, thực lực của chúng ta có thể khiến cho mọi người khiếp sợ."

*Phong Tiếu Thiên cười khổ nói: "*Ta chỉ là lo lắng Ban tổ chức đại tái mang đến phiền toái thôi.*"*

*Hỏa Vũ khinh thường hừ một tiếng "*Chúng ta chuyển học viện bọn họ cũng quản được sao chứ? Về phần vấn đề danh ngạch ta sẽ giải quyết cho. Thuyết phục Võ Hồn điện cũng không phải khó khăn. Chúng ta có thể hướng tới vị Bạch Kim chủ giáo kia tỏ thái độ, sau khi đại tái lần này chấm dứt có thể gia nhập Võ Hồn điện, bọn họ còn có cái gì có thể ngăn trở?*"*

Phong Tiếu Thiên đột nhiên trở lên tĩnh lặng, dừng lại ở hai mắt của Hỏa Vũ.

*"*Ngươi nhìn ta làm gì?*" Hỏa Vũ có chút bất mãn nói.*

*Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng, "*Hỏa Vũ ngươi thật sự có khát vọng thắng lợi lắm sao? Để được thắng lợi ngươi biết chính mình cần nỗ lực bao nhiêu không?*"*

*Hỏa Vũ lạnh nhạt nói: "*Ta chẳng những khát vọng thắng lợi, vì khát vọng này chính ta đã trở lên tăng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu ngay cả một chút cơ hội cũng không có, ta mất đi niềm tin, sau này tu luyện như thế nào đây? Ta chỉ muốn hỏi ngươi, nguyện ý hay không nguyện ý cùng ta cùng nhau đi trên con đường này?*"*

*Phong Tiếu Thiên dùng sức gõ nhẹ một cái lên trán "*Ta nguyện ý. Bất luận ngươi quyết định như thế nào, ta cũng nguyện ý làm bạn bên cạnh ngươi. Nhưng ta cần thanh minh một chút là ta chỉ có thể đại biểu cho chính mình sau khi đại tái chấm dứt, ta có thể cùng ngươi cùng nhau đồng thời gia nhập Võ Hồn điện, nhưng ta không thể ép những đồng bọn bên cạnh ta gia nhập được.*"*

Hỏa Vũ nhìn Phong Tiếu Thiên, trong mắt đột nhiên có một chút nhận thức hơn. Nàng đương nhiên biết địa vị của Phong Tiếu Thiên trong lòng các đội viên của Thần Phong học viện, lực ảnh hưởng của hắn hoàn toàn có thể làm cho các đồng bọn của hắn gia nhập vào Võ Hồn điện, nhưng hắn lại không có làm như vậy. Hỏa Vũ đột nhiên phát hiện, trên người Phong Tiếu Thiên cũng có nhiều điểm nổi bật mà phảng phất trước kia chính mình không có

chú ý đến. Mặc dù thực lực của hắn không thể so sánh bằng Đường Tam, nhưng tướng mạo lại anh tuấn hơn so với Đường Tam rất nhiều. Trong một khoảng thời gian ngắn, nàng không khỏi có chút ngây dại.

Thời gian tiếp tục trôi qua, Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện trong một khoảng thời gian ngắn đã đạt thành hiệp nghị hợp tác, đương nhiên đối với chiến đội của hắn mà nói, tin tức này được tiến hành bí mật nghiêm khắc. Trước khi tổng quyết tái bắt đầu, bọn họ không thể nào tiết lộ ra.

Sử Lai Khắc học viện, mọi người trong khoảng thời gian này thật sự là rất thích thú. Mỗi ngày Sử Lai Khắc tụ tập trên xe ngựa tiến hành tu luyện. Đái Mộc Bạch bởi vì mới thăng cấp không lâu cùng Phất Lan Đức bọn họ cùng nhau xử lý những vấn đề bên ngoài. Đối với bọn họ mà nói, sự phối hợp không cần diễn luyện quá nhiều, trọng yếu nhất lúc này là tiến hành tăng lên hồn lực mà thôi

Trải qua nhiều như vậy chiến đấu, bọn họ chính là những thiên tài thiếu niên nam nữ của môn phái, ngoại trừ thực chiến kinh nghiệm ra, hồn lực cũng đều có tiến bộ rất dài. Vài ngày luyện tập bọn họ đã đạt tới bình cảnh trước sau gì cũng có đột phá. Ngoại trừ Tiểu Vũ vẫn giữ ở bình cảnh cấp ba chín hồn lực, những người khác đều đột phá một bậc.

Trước mắt, cấp bậc của Sử lai Khắc Thất Quái phân biệt là: Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch bốn mươi năm cấp, Đại Hương Tràng Thúc Thúc Áo Tư Tạp bốn mươi hai cấp, Đường Tam bốn ba cấp, Mã Hồng Tuấn bốn hai cấp, Tiểu Vũ ba chín cấp, Trữ Vinh Vinh bốn hai cấp, Chu Trúc Thanh bốn hai cấp.

Chỉ nhìn vào cấp bậc, có lẽ cũng sẽ không làm cho người ta kinh ngạc quá nhiều, nhưng nếu kết hợp với độ tuổi của bọn họ bây giờ thì lại đủ để làm chấn động bất cứ cường giả nào của giới hồn sư.

Người nhỏ tuổi nhất là Chu Trúc Thanh lúc này mới mười bốn tuổi, lớn nhất là Đái Mộc Bạch cũng chỉ mới có mười bảy tuổi. Áo Tư Tạp mới mười sáu tuổi. Đường Tam là một thiên tài không hơn không kém, tuổi cũng không đến mười lăm tuổi.

Đây là một đội ngũ trẻ tuổi đến mức nào a! Bọn họ hoàn toàn có năng lực tham gia một toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái lần tới. Năm năm nữa, bọn họ sẽ đạt trình độ biến thái đến như thế nào cơ chứ? Cái này đến ngay cả Đại sư cũng không thể phán đoán. Bởi vì những đứa nhỏ này đều là những người am hiểu sáng tạo lên những kỳ tích.

Dọc đường đi vô cùng an tĩnh. Thời gian mười ngày cứ như vậy trôi qua rất nhanh, đường đến Võ Hồn thành cũng đã đi được một nửa.

Đội ngũ hộ vệ gồm năm trăm hoàng gia kị sĩ đoàn có thể so sánh với hoàng thân quốc thích, đi đến bất kì thành thị nào cũng được tiến hành hình thức đón tiếp tốt nhất, trên đường lại càng không gặp phải phiền toái gì.

Hôm này là ngày thứ mười một. Trong mấy người Sử Lai Khắc thất quái chỉ có một mình Tiểu Vũ vẫn đang bảo trì tu luyện. Khoảng cách đến ngày đột phá bốn mươi cấp đã rất gần. Những người khác đều không muốn quấy rầy, đem toàn bộ xe ngựa nhường cho một mình nàng.

Hiện tại, tất cả mọi người đều hi vọng Tiểu Vũ trước ngày chung kết tái có thể đạt tới bốn mươi cấp, sau đó nhanh chóng tìm kiếm một hồn hoàn thích hợp. Chỉ cần Tiểu Vũ bước chân vào bốn mươi cấp, thực lực của Sử Lai Khắc thất quái lại thêm một lần nữa đề thăng.

"Đái lão đại, ngươi nhìn những kỵ sĩ này làm gì? Chẳng lẽ sau này muốn trở thành một gã chiến sĩ sao?*" Mã Hồng Tuấn tò mò hướng đến Đái Mộc Bạch hỏi.*

Bởi vì biểu hiện xuất sắc tại thăng cấp tái, lúc này Sử Lai Khắc học viện được an bài ở vị trí trung tâm đội ngũ đi đến Võ Hồn thành.

Đái Mộc Bạch nói:" Hồn sư chúng ta là chiến sĩ tốt nhất, còn có gì mà phải hâm mộ. Ta chỉ là quan sát bọn họ mà thôi. Hoàng gia kỵ sĩ đoàn không hổ là vương bài của Thiên Đấu đế quốc, chẳng những quân dung chỉnh tề mà tính kỉ luật cũng vô cùng tốt, một điểm kiêu căng cũng không có, điều này thật đúng là khó mà có được. Kỵ sĩ mặc dù chỉ là loại quý tộc thấp nhất, nhưng xuất thân từ hoàng gia kỵ sĩ đoàn, địa vị của bọn họ tại Thiên Đấu đế quốc lại tương đối bất phàm. Đội quân này dọc đường kỉ luật nghiêm mình, hẳn là đã

trải qua huấn luyện rất nhiều."

Mã Hồng Tuấn nói:" Được rồi, ngươi nói cứ như mình là một chuyên gia quân sự vậy, ta không muốn nghe chuyện đó đâu. Còn đến mười ngày a! Đái lão đại, chúng ta đi dạo chơi trong đội ngũ đi. Mặc dù số lượng nữ hồn sư tham gia thi đấu không nhiều lắm, nhưng đại bộ phận đều là cực phẩm. Nhất là Thiên Thủy học viện, lại càng là cực phẩm trong cực phẩm, đừng nói với ta rằng ngươi không có hứng thú nha!"

Đái Mộc Bạch hung hăng trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái:" Ngậm cái miệng thối của ngươi lại. Lão tử là người đứng đắn, không bao giờ làm những chuyện này."

Mã Hồng Tuấn quay đầu nhìn qua Chu Trúc Thanh cách bọn hắn không xa, chợt hiểu ra:" Hiểu rồi, hiểu rồi. Ngươi là người đứng đắn. Lần sau ta nhất định sẽ nhỏ giọng hơn."

*"*Có tin ta bóp cổ chết ngươi hay không?*" Đái Mộc Bạch đã cảm giác được rõ ràng có hai đạo hàn quang đang rơi trên lưng mình. Quan hệ của hắn cùng Chu Trúc Thanh trong mấy ngày nay đã có thay đổi đến long trời lở đất, làm Đái Mộc Bạch tràn ngập hưng phấn. Nhưng hắn vẫn còn nhớ kĩ những lời Chu Trúc Thanh nói với hắn trước kia trong doanh địa. Hắn biết, Chu Trúc Thanh tuyệt đối nói được là làm được, nhất thời sống lưng không khỏi lạnh buốt.*

Đang lúc Đái Mộc Bạch chuẩn bị đến giải thích với Chu Trúc Thanh vài câu, đột nhiên, một cỗ hơi thở âm lãnh từ xa xa truyền đến.

Đội ngũ bọn họ phần lớn đi trên đường cái, chỉ có một số địa phương mới phải đi qua những con đường nhỏ, mà đia phương này đúng là một nơi như vậy. Hai bên là hai sườn núi cao, từ nơi này xuyên qua nghe nói có thể tiết kiệm được mấy chục dặm lộ trình. Hơn nữa con đường nhỏ ở giữa tuy hơi quanh co nhưng cũng tương đối bằng phẳng. Xe ngựa đi qua tuyệt đối không có vấn đề gì.

Hơi thở âm lãnh từ hai bên sườn núi truyền đến, cảm giác được tất nhiên không chỉ có một mình Đái Mộc Bạch. Đại đội trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn

hét lớn một tiếng:" Mọi người cảnh giác, có tình huống khác thường."

Đám kỵ sĩ đoàn hộ vệ hồn sư liền lập tức giơ trường thương trong tay mình lên. Mà những đội viên tham gia thi đấu của các học viện lại tương đối thoải mái. Nhiều hồn sư thiên tài ở đây như vậy, có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Mặc dù từ số lượng mà nói, số học viện đệ tử ít hơn nhiều so với số hoàng gia kỵ sĩ đoàn. Nhưng xét về thực lực bản thân lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Càng huống chi, trong số các sư phụ mang đệ tử đi thi đấu lại không thiếu cường giả, hơn bảy mươi cấp cũng có hơn mười vị. Một đội ngũ như vậy, đủ để đối mặt với quân đoàn một vạn quân.

Đúng lúc này, vô số lạc thạch từ hai bên sườn rơi xuống như mưa. Những tảng đá rơi xuống chẳng những phi thường đột ngột mà còn vô cùng chỉnh tề, hướng tới phía dưới bay đến.

Tình huống trước mắt đối với đoàn đội rõ ràng vô cùng bất lợi. Vị đại đội trưởng kia liền lập tức ra lệnh, đám lạc thạch này được giao cho năm trăm thành viên của hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Sau đó, chỉnh thể tố chất của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đã được biểu hiện. Mặc dù bọn họ cũng không đều là hồn sư, nhưng thực lực lại phi thường cường hãn.

Gò núi hai bên cũng không cao lắm nên lực lượng của lạc thạch rơi xuống cũng không phải là không thể chống đỡ. Bọn kỵ sĩ của hoàng gia kỵ sĩ đoàn đều lui lại phía sau vài bước, chỉ để lại một cái thông đạo nhỏ một vài người có thể đồng thời đi qua. Thương kỵ sĩ trong tay giơ lên, sẵn sàng nghênh đón lạc thạch.

Thương múa như bay, bọn họ sử dụng trường thương trong tay mình không ngừng đem những khối lạc thạch rơi xuống đánh qua một bên. Trường thương của năm trăm kỵ sĩ tạo thành một đạo phòng tuyến sắt thép, cho dù địa hình bất lợi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có một hòn đá nào có thể lọt qua.

Chứng kiến một màn này, Mã Hồng Tuấn lúc trước còn không cho rằng những lời của Đái Mộc Bạch là đúng cũng phải rung động. Đám sư phụ của

mười lăm học viện chỉ huy đệ tử của mình theo thông đạo nhỏ rời ra ngoài sườn núi. Để đẩy nhanh tốc độ, bọn họ bỏ lại xe ngựa, tất cả đệ tử đều đi bộ ra ngoài. Chỉ cần ra thoát khỏi địa hình bất lợi này, sẽ không còn điều gì đáng sợ nữa.

Hiện tại mỗi một người đều rất muôn biết, đám người có dũng khí tập kích hoàng gia kỵ sĩ đoàn này đến tột cùng là ai? Nơi này là địa bàn của Thiên Đấu đế quốc, chẳng lẽ là thổ phỉ sao? Chẳng lẽ bọn chúng không có mắt sao?

Việc tu luyện của Tiểu Vũ không thể không ngừng lại. Sử Lai Khắc thất quái cùng bốn gã đội viên thay thế theo sát Liễu Nhị Long cùng Phất Lan Đức rất nhanh rời đi.

Liễu Nhị Long vốn định xông lên sườn núi giết chóc một phen, lại bị Phất Lan Đức ngăn cản.

"Phất lão đại, ngươi ngăn cản ta làm gì. Đám thổ phỉ không có mắt này, để ta giết chết hết bọn chúng." *Liễu Nhị Long bất mãn nói.*

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói:" Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Chẳng lẽ ngươi không thấy kì quái sao? Thiên Đấu đế quốc mặc dù cũng có một ít nhóm đạo tặc, nhưng tin tức của bọn chúng cũng rất linh thông. Đội ngũ chúng ta mà chúng cũng dám tập kích, chứng tỏ điều gì? Xem lạc thạch trên núi, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, không phải là vô tình mà làm. Mặc kệ bọn chúng muốn gì, việc của hai ta là phải bảo vệ tốt cho bọn nhỏ. Tiểu Cương không có ở đây, chúng ta không thể phát ra lực chiến đấu tốt nhất, bảo vệ bọn nhỏ mới là trọng yếu nhất."

Nghe Phất Lan Đức nói, Liễu Nhị Long mặc dù không cho là đúng, nhưng cũng không có phản bác.

Hoàng gia kỵ sĩ đoàn dần dần ngăn cản không được, một ít lạc thạch cực lớn đã lọt qua được màn chắn, đập vào đội ngũ.

Ngay lúc này, đám hồn sư biểu lộ ra thực lực của mình. Tinh anh của các đại cao cấp hồn sư học viện không biểu lộ ra chút bối rối nào, tự thân phóng

xuất ra võ hồn của mình, đem phụ trợ hệ hồn sư ở bên trong, cường công hệ cùng phòng ngự hệ ở bên ngoài. Những hòn đá bay tới sẽ lập tức bị đánh nát, thậm chí không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ rời đi.

Mắt thấy các đệ tử đã rút gần hết ra khỏi thông đạo, đám kỵ sĩ liền bắt đầu lùi dần ra phía ngoài.

Đang lúc này, không biết từ địa phương nào vang lên một tiếng cười lớn. Từ hai bên sườn, đột nhiên xuất hiện hơn một ngàn hắc y nhân, tốc độ vô cùng kinh người vọt lại đây. Khi đó, hoàng gia kỵ sĩ đoàn đang còn trong quá trình lùi lại. Mười lăm hồn sư học viện cũng chỉ có thể tự bảo vệ chính mình.

Quang mang huyễn lệ bắt đầu xuất hiện trên người đám hồn sư. Võ hồn phóng thích, hồn hoàn lóe sáng. Bọn họ đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Mặc dù giữa các học viện không hình thành phối hợp gì đáng nói, nhưng tự bản thân mỗi học viện đều đã tự tạo ra một tiểu đội nhỏ. Sự xuất hiện của địch nhân ngược lại lại kích phát huyết tính của bọn họ. Không lùi mà tiến, dù đám hắc y nhân này là ai, bọn họ cũng nhanh chóng lao đến chỗ địch nhân.

Nhưng là, tình huống bất ngờ ngoài ý muốn đã xảy ra. Khi bọn họ tưởng rằng có thể dễ dàng đánh bại được đối phương, lại bị đối thủ cho một bổng vào đầu.

Mười lăm học viện có tổng cộng khoảng hai trăm người. Số lượng đạo phỉ trên núi đổ xuống ước chừng khoảng một ngàn năm trăm người. Tại thời điểm song phương tiếp xúc, đám đạo phỉ không ngờ thể hiện ra năng lực phối hợp kinh người. Thường thường cứ có khoảng ba đến bốn người vây công một người. Thủ đoạn công kích ngắn gọn đơn giản nhưng nhất thời khiến đám hồn sư ứng phó không được. Dù sao kinh nghiệm thực chiến của bọn họ vẫn còn quá ít. Trận đại chiến quy mô thế này lại càng là lần đầu tiên.

Hồn kĩ huyễn lệ dần dần xuất hiện. Nhưng đám hắc y nhân này lại cực kì giảo hoạt. Bằng vào tốc độ linh hoạt, một hay hai cấp hồn kĩ khó có thể làm khó dễ được bọn chúng. Hơn nữa trong đám hắc y nhân cũng có hồn sư tồn tại, ít nhất hơn ba mươi người trên năm mươi cấp hồn sư. Một khi có hồn kĩ

cường đại xuất hiện, mấy người này sẽ ra tay ứng phó. Số hồn sư này chia đều ra mỗi học viện có khoảng hai gã tọa trận. Cứ như vậy, chiến thuật quần lang của đám đạo phỉ này phát huy ra tác dụng tương đối lớn. Tràng diện hoàn toàn rơi vào cảnh giao tranh không ngừng.

Khi hồn sư đối thủ xuất hiện, làm Phất Lan Đức càng khẳng định suy đoán của mình. Đây là một cuộc tập kích có tổ chức. Ba mươi người trên năm mươi cấp hồn sư. Con số này không phải bất kì thế lực nào cũng có được. Trên thế giới hồn sư mới có bao nhiêu? Tổng số cũng không vượt quá mười vạn. Trên năm mươi cấp hồn sư lại càng không vượt quá năm nghìn người. Năm nghìn người nghe qua rất nhiều, nhưng nếu phân phối trên cả đại lục lại ít đến thảm thương. Một đám đạo phỉ cũng có khả năng tổ chức một đợt công kích, nhưng chuyện có được nhiều hồn sư cấp cao như thế này, cơ hồ là không thể tưởng tượng.

Năm mươi cấp có ý nghĩa gì? Không chỉ là danh hiệu hồn vương, mà quan trọng chính là có thể đạt được cái vạn năm hồn hoàn thứ nhất.

"Tiết kiệm hồn lực, tận lực phòng thủ." Phất Lan Đức lập tức ra mệnh lệnh như vậy.

------oOo------

Chương 288: Một vị Phong Hào Đấu La yêu hoa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Vớ và tuandaica

Biên tập: A Lá

Một nghìn năm trăm người vây công mười lăm học viện, mỗi học viện cơ hồ đối phó với một trăm tên địch nhân. Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Đường Tam đã phát hiện ra vấn đề. Tố chất của đám hắc y nhân này rõ ràng hơn người bình thường rất nhiều, ít nhất cũng là chiến sĩ đã trải qua huấn luyện chuyên môn. Tốc độ, lực lượng đều không khác biệt nhau lắm. Nếu không

cũng không xuất hiện ít thương vong đến như vậy.

Phải biết rằng, mặc dù bọn họ chiếm số lượng ưu thế, nhưng mà địch thủ của bọn họ lại toàn là hồn sư.

Hai gã hồn sư xông đến Sử Lai Khắc học viện đều có được năm cái hồn hoàn, hơn nữa đều là hồn hoàn phối hợp tốt nhất. Vừa xông lên đã hóa giải một đợt công kích của Mã Hồng Tuấn. Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long đồng thời cũng triển khai toàn bộ hỏa lực.

Quần chiến? Đường Tam nở nụ cười. Làm một gã khống chế hệ hồn sư, điều không sợ nhất chính là quần chiến.

Lam Ngân Thảo dọc theo mặt đất tứ tán tách ra, bay nhanh về hướng địch nhân, hễ đối thủ đến gần, ngay lập tức bị Lam Ngân Thảo quấn quanh. Tiết kiệm hồn lực tất nhiên trọng yếu, nhưng quan trọng hơn là tốc chiến tốc thắng.

Lần đầu tiên đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, trong lòng Đường Tam lại có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thực lực cực kì kinh khủng hoàn toàn bày ra. Kĩ năng quấn quanh chỉ nhằm vào chân đối thủ, đồng thời hắn cũng đảm nhận nhiệm vụ chỉ huy Sử Lai Khắc học viện.

"Chuẩn bị". Một giọng trầm thấp vang lên. Sau khi nhìn rõ hành động của đối phương, Đường Tam cũng không có nóng lòng công kích.

Một hộp nhỏ màu đen ủng xuất hiện trên lòng bàn tay của Sử Lai Khắc thất quái, bảy người cực kì ăn ý nhắm ngay những phương hướng bất đồng, nhanh chóng hoàn thành động tác chuẩn bị.

Bị Đường Tam quấn quanh những hắc y nhân này tựa hồ có chút lo lắng. Đột nhiên, một gã hắc y nhân trong đó hét lên, trên người không ngờ lại xuất hiện hồn lực ba động, ba cái hồn hoàn từ trên người hiện ra, cường ngạnh đẩy những Lam Ngân Thảo đang quấn trên chân ra.

Chứng kiến một màn này, trong lòng Đường Tam đột nhiên có một linh cảm không hay, nhưng lúc này hắn bất chấp tất cả, cơ quan đã chuẩn bị xong,

Đường Tam hét lên một tiếng: *"Phóng"*.

Tiếng kim loại leng keng vang lên, bảy cái Chư Cát thần nỗ đồng thời phun ra hơi thở của tử thần, mỗi người mười sáu mũi, tổng cộng hơn trăm mũi tên phun vãi ra, đan thành một cái lưới lớn tràn ngập sự tử vong.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai. Dưới uy lực mạnh mẽ của Chư Cát Thần Nỏ, hắc y đạo phỉ rốt cuộc đã xuất hiện thương vong trên phạm vi lớn.

Chư Cát thần nỗ lực xuyên thấu quả thật quá mạnh mẽ, đủ để đồng thời xuyên thủng qua vài thân thể. Chỉ một lượt bắn, đã loại đi hơn một nửa địch nhân xung quanh họ.

Đường Tam lạnh lùng cười một tiếng: *"Mọi người đừng nhúc nhích, làm tốt việc phòng ngự."* Nói xong những lời này, hắn liền xông ra ngoài.

Lúc này các học viện khác đều đã bị vây công, ai cũng sẽ không chú ý đến bên này. Chỉ thấy song chưởng Đường Tam hư ảo múa may, vô số quang mang trong suốt từ đầu ngón tay thuần thục phóng ra. Trong nháy mắt, từ trên người hắn phảng phất như thấy được tám cánh tay khác thường.

Ám khí đã thật lâu không có dùng đến, nhưng cũng không có nghĩa Đường Tam đã quên nó rồi. Hắn dùng ám khí mà tạo thành danh xưng Thiên Thủ Tu La, lúc này nó không ngừng đem đến hơi thở tử vong cho địch nhân.

Một khi xác định đối thủ là địch nhân, tựu không lưu thủ. Đây là quy củ của Đường Môn tổng quyết, Đường Tam sao lại quên được chứ? Bất luận những người che mặt đó thuộc phe nào, bọn họ dĩ nhiên không phải có ý tốt mà đến.

Đại đa số ám khí mà Đường Tam dùng đều là các loại phi châm, bởi vì phi châm thể tích nhỏ, đối thủ khó ngăn cản, cũng dễ dàng mang theo.

Từ loại bình thường nhất như tinh thiết châm, đến xuyên cốt châm, phá giáp châm, bá vương châm, các loại phi châm lớn nhỏ khác nhau nhưng đều có uy lực kinh người từ trong tay hắn không ngừng phóng ra.

Tử sắc quang mang trong mắt quét qua khắp mọi nơi. Tất cả mọi chuyện xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay hắn, cơ hồ mỗi lần ra tay đều có một người ngã xuống. Vị trí mà Đường Tam bắn châm cũng không phải đều là bộ vị yếu hại, nhưng là, đừng quên rằng Đường Môn còn rất nổi tiếng ở một phương diện khác: Dùng độc.

Bên trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của Đường Tam, vừa có độc dược gây mê, lại vừa có loại kiến huyết phong hầu (gặp máu là chết – A Lá). Đối mặt với địch nhân hắn có thể hạ thủ lưu tình sao? Không, đương nhiên không.

Sử Lai Khắc thất quái cũng là lần đầu tiên chứng kiến Đường Tam hiển lộ toàn bộ thực lực của mình. Dù rất quen thuộc với hắn, cũng chỉ thấy được quang mang trong suốt không ngừng phóng ra từ trên người Đường Tam, mà địch nhân trong phạm vi ba mươi thước xung quanh hắn, tất cả đều như bị cắt đứt cổ mà ngã xuống. Hễ là ai ngã xuống rồi, sẽ không còn có thể đứng lên được nữa.

Chỉ trong chốc lát, không chỉ đám đạo phỉ xung quanh Sử Lai Khắc học viện bị đồ sát, một ít tên ở xung quanh đồng dạng cũng bị liên lụy.

Ám khí Đường Tam thật sự quá kinh khủng. Chỗ nào cũng nhúng tay vào, không một tiếng động. Đợi được địch nhân phản ứng, thường thì đã bị phi châm đâm trúng rồi. Ám khí của hắn so với bất kì loại hồn kĩ gì cũng đều bá đạo hơn nhiều.

Đường Tam sử dụng ám khí liền tự tin hơn hắn. Lúc này những hồn kĩ của Lam Ngân Thảo với hắn chỉ còn mang tính phụ trợ, đám hắc y nhân này căn bản không có tên nào có thể đến gần hắn.

Đang lúc Đường Tam chuẩn bị mở rộng chiến quả của mình, đám hắc y nhân dường như cũng đã phát giác ra được chuyện bất thường bên này. Các cao cấp hồn sư đã bị đám hắc y cao cấp cuốn lấy, các đệ tử mặc dù cũng phát huy ra lực sát thương những kết quả còn rất hạn chế.

Nhưng bên Đường Tam trong chốc lát đã chết hơn trăm người, quả thật rất nổi bật.

Tổng cộng có ba đạo thân ảnh đồng thời hướng tới Đường Tam. Ba người này vừa xuất hiện, Đường Tam chợt thấy cảm giác hành động như nước chảy mây trôi trước đây đã khó có thể tiếp tục. Mặc dù ba người này chưa có phóng thích võ hồn, nhưng áp lực gây ra cho Đường Tam cũng đã rất lớn.

Đối mặt với nguy cơ này, giác quan thứ sáu của Đường Tam được phát huy. Không có bất kì chần chừ gì, sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm đã từ trong tay hắn bay ra ngoài.

Sáu khối thiết đảm trên không trung vẽ ra một đường cong tuyệt vời, sau đó đó rơi vào khoảng giữa của Đường Tam với ba người.

Mà Đường Tam trong lúc này lại dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại phía sau, hướng đến phía đồng môn chạy lại.

Một đạo quang mang rơi trên người Đường Tam, chính là phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, tốc độ tăng phúc bốn mươi phần trăm. Tốc độ lùi lại của Đường Tam trong nhất thời tăng lên rất nhiều.

Sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm lặng yên va chạm tại một chỗ trên không trung, trong phút chốc, một đám độc vụ tràn ra xung quanh. Bên trong độc vụ, vô số sợi hào mao tiêm tế, chính là hào châm do thiết tinh chế tạo thành mang theo kịch độc kinh khủng tạo ra một đám mây nhỏ lao nhanh về hướng ba gã hắc y nhân.

Sau khi Đường Tam ném ra sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, hắn căn bản không có quay đầu lại xem, nhưng quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi, bởi vì hắn cảm giác được, áp lực mà ba người đó gây cho mình suýt nữa khiến hắn suy sụp. Nói cách khác, thực lực của ba gã hắc y này, tuyệt không thua kém một gã Đấu La trên tám mươi cấp.

Nếu vậy thì một gã hồn vương hơn năm mươi cấp không thể có một chút cơ hội nào.

Địch nhân là ai? Sao lại có hồn sư cường đại đến như vậy?

Ba gã hắc y nhân tung hồn hoàn của mình ra hoàn toàn khẳng định phán đoán của Đường Tam. Tám, bảy, bảy, một gã Hồn đấu la, hai gã Hồn thánh đã phóng xuất ra võ hồn của bọn họ.

Hồn lực vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt bộc phát, đẩy đám mây do độc châm tạo thành văng đi. Hồn lực của Đường Tam vẫn còn quá yếu, nếu như sáu khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm này do Độc Cô Bác phóng ra, như vậy ba người này không chết cũng phải lột da.

Nhưng dù hồn lực Đường Tam có yếu, thì nó cũng tạo ra một chút cản trở cho đối thủ, khiến hắn có cơ hội thối lui lại về phía đồng bọn.

Đột nhiên chứng kiến ba gã cường giả xuất hiện, Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long trong lòng rùng mình. Đối thủ của bọn họ là hai gã hơn năm mươi cấp mẫn công hệ hồn sư, liên tục tránh né khiến cho họ đến bây giờ vẫn chưa thể kết thúc trận đấu. Đến lúc này khi thấy ba gã cường giả xuất hiện, hai gã hồn vương nọ liền quay đầu chạy lại.

Thân ảnh nhanh chóng đến gần, sắc mặt của mọi người trong Sử Lai Khắc học viện đều trở nên ngưng trọng. Một Hồn đấu la, hai Hồn thánh, Hai hồn vương, tổ hợp này có bao nhiêu thực lực, bọn họ đều rất minh bạch.

Nếu như có đại sư ở đây, cùng với Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long thi triển võ hồn dung hợp của ba người Hoàng Kim Thiết Tam Giác, có lẽ còn đối kháng được. Nhưng với thực lực đối lập bây giờ, hiển nhiên là không ngăn cản được.

Bất quá đã tới bước này rồi, ai có thể lùi bước chứ? Trông cậy vào viện trợ của người khác là khó có khả năng. Những học viện khác đều bị vây khốn. Hoàng gia kị sĩ đoàn cũng bị một đám hắc y đạo phỉ ngăn cản. Trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ không có ai có thể giúp bọn họ.

Càng huống chi, những học viện bên cạnh là những đối thủ cạnh tranh. Cho dù có khả năng hỗ trợ, cũng chưa chắc bọn họ đã chịu ra tay giúp đỡ.

Tên Hồn đấu la mặc hắc y che mặt hừ một tiếng, giơ tay lên vẫy vẫy, năm người đồng thời tụ tập lại một chỗ, sau đó hai gã hồn thánh lao thẳng đến chỗ

Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long, mà hắn thì cùng hai gã hồn vương tiến tới chỗ của mười một người Sử Lai Khắc thất quái.

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc mắt nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương, bọn họ có thể thấy được quang mang kiên định. Hồn đấu la trên tám mươi cấp, đã là hồn sư gần đến tồn tại đỉnh cao của giới hồn sư. Đối thủ như vậy, bọn họ có khả năng đối kháng sao? Nhưng nếu không đối kháng thì sao? Kết cục chỉ có chết. Bọn họ tuyệt không dễ dàng cam chịu như vậy.

Chiến đấu của Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long đã bắt đầu bên kia rồi. Phất Lan Đức mặc dù là hồn thánh, nhưng hồn lực đã đạt đến bảy mươi chín cấp, tại cấp bậc hồn thánh tuyệt đối là cường giả hàng đầu. Đối thủ của hắn là một gã hồn thánh có võ hồn là hổ có cánh, hai người trực tiếp triển khai chiến đấu trên không trung.

Đối thủ của Liễu Nhị Long là một gã Thiết Giáp Quy hồn sư.

Hai người một công một thủ, không thể tách rời nhau. Liễu Nhị Long mặc dù công kích mạnh mẽ, nhưng cũng không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Hai gã hồn thánh tựa hồ đến là để nhằm vào Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long. Võ hồn của bọn chúng chưa chắc đã khắc chế được hai đại cường giả của Sử Lai Khắc học viện, nhưng trì hoãn bọn họ thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tới hồn thánh cấp bậc chiến đấu này rồi, số lượng hồn kĩ của song phương sử dụng đều rất nhiều, muốn đánh bại một đối thủ cùng cấp bậc quả thực không dễ dàng chút nào.

Ánh mắt của hắc y che mặt hồn Đấu La trực tiếp rơi trên người của Đường Tam, quang mang âm độc trong mắt nhất thời sáng lên. Trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo dài, bay thẳng lên trời, hướng đến chỗ mười một đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đánh tới.

Mà hai gã hồn vương nọ căn bản không có di động, đem việc công kích hoàn toàn dành cho hắn.

Quang mang kim sắc từ người tên Đấu La bộc phát ra, song chưởng trên không trung sau chấn động đã biến thành đôi cánh màu vàng, một kim sắc quang ảnh khổng lồ hiện lên sau lưng hắn, quần áo trên người đã bị lông chim màu vàng thay thế, hoàn toàn lộ ra hình dáng võ hồn.

Dĩ nhiên là một con kim sắc đại ưng.

Sau khi hai cánh hình thành, song chưởng hắn đã từ hai cánh thoát ra, hóa thành hai ưng trảo bén nhọn. Đồng thời thân thể cũng kịch liệt co rút lại, cùng quang ảnh kim ưng sau lưng càng lúc càng giống.

Sử Lai Khắc thất quái sắc mặt đều thay đổi. Áp lực cường đại trên không trung tuy chưa khiến bọn hắn suy sụp, nhưng gã Hồn đấu la này vừa dùng đến đệ thất hồn kĩ võ hồn chân thân, hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng.

Chạy trốn? Đối mặt với một gã phi hành hồn sư, muốn chạy dễ như vậy sao? Cho dù có hương tràng phụ trợ phi hành của Áo Tư Tạp cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tám cái hồn hoàn cứ như vậy sáng ngời, tam vàng lưỡng tím tam đen, tuy hồn hoàn phối hợp không tốt lắm nhưng cũng đủ khiến cho người ta phải giật mình.

Hắc quang của đệ thất hồn hoàn lượn lờ phía trên thân hình kim ưng, nhìn qua chỉ cảm thấy cường lực vô cùng kinh khủng. Ở phía dưới, Sử Lai Khắc thất quái đã mất đi lòng tự tin. Điều bọn họ có thể làm, chỉ là toàn lực hợp lại.

Bây giờ, không còn ai khác ngoài bọn họ có thể cứu được chính bản thân mình.

Quang mang của hồn hoàn đồng thời sáng lòa trên người Sử Lai Khắc thất quái.

Đường Tam hướng bốn người Thái Long phất tay, ý bảo bọn họ nhanh chạy đi. Bốn người này dù sao cũng không phải là Sử Lai Khắc thất quái nhất thể, đối mặt với hồn Đấu La, sự có mặt của bọn họ cũng đã không còn quan trọng.

Cùng ở lại chỗ này chỉ có nước chịu chết, tốt hơn hết là thoát đi.

Làm người khác kì quái là, hai gã hồn vương cũng không ngăn cản bốn người rút lui. Chỉ là bốn người cũng không có rời đi, đều ngưng tụ hồn lực của mình.

"Khi dễ tiểu hài tử sao gọi là có bản lĩnh. Ưng huynh, lâu rồi không gặp." Thanh âm già nua vang lên, một cỗ hơi thở nhu hòa bao trùm trên người Sử Lai Khắc thất quái. Áp lực do võ hồn chân thân mang đến nhất thời được giảm xuống. Bảy người như trút được gánh nặng nhìn về phía thanh âm vang lên.

Một lão nhân vóc người cao gầy không biết lúc nào đã đến gần bọn hắn, trên tay cầm một quải trượng dài hơn bốn thước mà vẫn tỏ vẻ rất linh hoạt, lúc này ngẩng đầu lên nhìn kim ưng võ hồn chân thân trên không trung, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Trên người hắn đồng dạng cũng có tám cái hồn hoàn lóng lánh.

Lão nhân này Sử Lai Khắc thất quái đều biết, chính là người mà khi bọn họ đạt được đệ tam hồn hoàn gặp phải, Long công Mạnh Thục.

Lúc ấy, Long công Xà bà mang đến phiền toái không nhỏ cho bọn hắn, nếu như không khéo xử lí, ắt đã lớn chuyện. Khi đó Đường Tam đã dùng khả năng sử dụng ám khí của mình để chinh phục đối thủ. Chỉ là không nghĩ tới lại gặp hắn ở đây.

Lúc này Đường Tam mới nhớ lại, Mạnh Y Nhiên cũng tham dự một đội ngũ thi đấu, Dị thú chiến đội. Trong trận đấu của Sử Lai Khắc học viện cùng Dị thú chiến đội, Đường Tam bị thương nên không tham gia. Hắn đã sớm đem chuyện của Mạnh Y Nhiên quên đi từ lâu rồi.

Nhìn thấy Long công, đồng tử của kim ưng trên không trung co rút lại: *"Mạnh Thục. Chuyện nơi này ngươi tốt nhất không nên xen vào."*

Long công lạnh nhạt cười: *"Là các ngươi tìm ta phiền toái, không phải ta. Cháu gái ta tham dự trong giải đấu lần này, ngươi cho rằng ta sẽ không để ý*

gì đến an nguy của nó sao? Không nghĩ tới, Ưng huynh lại đi làm đạo phỉ, thật sự là đáng mừng a!" Trong lời nói của hắn tràn ngập ý tứ châm chọc.

Hiện tại ai nấy cũng đều thấy được, hắc y nhân trước mắt không phải là đạo phỉ. Nếu đạo phỉ mà cũng có Hồn đấu la tọa trấn, vậy chẳng phải thiên hạ này loạn rồi sao?

Kim Ưng hừ lạnh một tiếng: *"Mạnh Thục, ngươi thật sự muốn cùng chúng ta gây chuyện phải không? Ngẫm lại hậu quả đi, chuyện này không phải ngươi có thể gánh chịu đâu."*

Lệ quang trong mắt Long công chợt lóe lên: *"Ngươi cho là ta dễ bị hù dọa sao? Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, người khác sợ ngươi, nhưng không có nghĩa ta cũng sợ ngươi. Có bản lãnh thì thu thập lão già ta trước đi. Không cần nhiều lời, hôm nay ngươi đừng hòng tùy tiện rời đi!"*

Ánh mắt kim ưng lưu chuyển, thị lực của chim ưng không nghi ngờ là cực kì lợi hại. Hắn nhanh chóng tìm thấy trên chiến trường cũng có một người khác đang cầm quải trượng đối địch, đích thị đó là Xà bà.

Đã đạt tới cảnh giới hồn thánh, Xà bà lấy thực lực bản thân dễ dàng ngăn cản công kích của hai gã hồn vương. Cảm nhận được ánh mắt đang lưu chuyển trên không, nàng cũng lạnh lùng đáp lễ đối phương.

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp trong lòng thầm nghĩ, nếu như Long công Xà bà chỉ có một người, lại có võ hồn tương khắc, dưới tình huống một chọi một hắn tuyệt đối có thể đánh bại cả hai.

Nhưng là, nếu Long công Xà bà lại ở cùng một chỗ, không phải hắn có khả năng đối kháng. Võ hồn dung hợp kĩ Long Xà hợp kích của bọn họ đã sớm đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, ngay cả Phong Hào Đấu La cũng có thể chống lại, huống chi là hắn.

Một tiếng kim ưng bén nhọn từ trong miệng Lạc Nhĩ Địch Á Lạp phát ra, phá không truyền đi xa.

Long công Mạnh Thục sắc mặt hơi đổi:*"Ngươi còn có đồng bọn."*

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp cười lạnh một tiếng:*" Mạnh Thục, ta vẫn khuyên ngươi nhanh chóng mang theo Xà bà rời khỏi nơi này, cháu gái ngươi chúng ta tuyệt đối sẽ không làm hại. Nếu còn không đi, đến lúc ngươi có muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi. Ngươi nên biết trong sự việc ngày hôm nay ta cũng chỉ là một chân chạy việc thôi."* Sắc mặt Long công tuy khá bình thản, nhưng trong lòng lại nổi lên một trận kinh hãi. Tuy biết Lạc Nhĩ Địch Á Lạp đến từ đâu, nhưng hắn vẫn không có nói ra thân phận của đối phương, chính là để lại một con đường lùi, nếu không một khi nói rõ, tất sẽ rơi vào kết cục không chết không thôi.

Mắt thấy Lạc Nhĩ Địch Á Lạp bộ dáng thản nhiên, trong lòng hắn đã sinh ra vài phần thối ý.

Hắn sở dĩ xuất hiện chỉ vì không quen nhìn một Hồn đấu la khi dễ một đám tiểu hài tử hồn tông. Nhưng hắn cùng Sử Lai Khắc học viện cũng không có quan hệ gì, tự nhiên không cần phải vì họ mà bán mạng.

"Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, ngươi thật sự là càng ngày càng vô dụng. Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không giải quyết được sao?" Thanh âm ôn nhu từ xa truyền đến. Lúc hắn bắt đầu gọi Lạc Nhĩ Địch Á Lạp tựa hồ còn ở xa xa, đến khi nói xong chữ cuối cùng thì bóng người đã lặng yên xuất hiên trước mắt mọi người.

Vẫn như trước là một người bịt mặt, nhìn không ra tuổi, từ trong thanh âm của hắn cũng không thể phân biệt được. Chỉ là hắn không mặc hắc y mà lại mang một bộ bạch y che mặt.

Người này vừa xuất hiện, mấy người Đường Tam tuy không có cảm giác gì nhưng Mạnh Thục lại kêu lên một tiếng đau đớn, phải lùi nhanh mấy bước về phía sau, sắc mặt đại biến.

"Lão đầu tử!" Xà bà thấy thế liền chạy nhanh lại đây, một tay kéo cháu gái của mình cùng đi. Khí thế của hai vợ chồng ngưng tụ lại một chỗ, khó khăn lắm mới ngăn cản được cỗ áp lực vô hình đó.

Bạch y nhân phát ra một tiếng cười yêu dị: *"Nguyên lai là lão bằng hữu, khó*

trách Lạc Nhĩ Địch Á Lạp không giải quyết được. Cái thế Long Xà, lâu rồi không gặp. Lá gan các ngươi cũng không nhỏ nhỉ, lại khiến bổn tọa phải tự thân xuất trận."

Sắc mặt Long công cực kì ngưng trọng: *"Không ngờ ngươi cũng đến đây."*

Bạch y nhân dùng thanh âm ôn nhu nói: *" hấy ta xuất hiện, còn không mau cút đi. Ngươi hẳn là hiểu được chúng ta coi trọng chuyện này như thế nào."*

"Được." Long công đáp ứng một cách thống khoái, mang theo Xà bà xoay người bỏ đi, không có chần chừ tí nào.

Mạnh Y Nhiên kinh ngạc nhìn gia gia mình, vừa định nói cái gì đó thì bị ánh mắt sắc bén của Mạnh Thục chặn lại. Nàng lại nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập sự áy náy. Vợ chồng cái thế Long Xà mang theo Mạnh Y Nhiên, sau mấy lần hô hấp đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Ánh mắt bạch y nhân chuyển hướng lên kim ưng ở trên không trung, có chút không kiên nhẫn nói: *"Sao còn không nhanh thu thập bọn chúng, chẳng lẽ muốn ta phải tự mình động thủ?"*

*""*Vâng, đại nhân!*" Áp lực khổng lồ lại lần nữa tràn ngập trên ngươi Sử Lai Khắc thất quái.*

Làm Sử Lai Khắc thất quái kinh hãi gần chết chính là một cỗ hơi thở đặc thù mang theo mùi thơm từ trên người bạch y nhân lan ra, trong khoảnh khắc lan đến chỗ bọn họ, khiến thân thể bảy người không cách nào cử động, lại càng không thể sử dụng hồn lực của mình.

Dọa cái thế Long Xà chạy mất tích, chứng minh cái gì? Quát tháo Hồn đấu la, ý nghĩa là gì? Đủ loại dấu hiệu biểu lộ thực lực của tên bạch y nhân này.

Lúc kim ưng sắp lao xuống, cướp lấy tính mạng của Sử Lai Khắc thất quái, một tầng quang mang màu đỏ từ trên người Tiểu Vũ toát ra. Áp lực trên bảy người lại một lần nữa được giảm nhẹ, đồng thời cũng khôi phục lại được năng lực.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cơ hồ cùng quát lên một tiếng chói tai, đệ tam hồn kĩ đồng thời phát động. Bạch Hổ kim cương biến, phượng dực thiên tường.

Đường Tam quăng một cái chu võng thẳng về phía kim ưng, Áo Tư Tạp nhanh chóng chế tạo hương tràng của hắn, Cửu Bảo Lưu Ly tháp trên tay Trữ Vinh Vinh bắn ra ba đạo quang mang, Tam Khiếu Ngự Chi Tâm phát động, cấp Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch tăng phúc công kích, cấp Đường Tam tăng phúc hồn lực.

Sử Lai Khắc thất quái phối hợp ăn ý đến trình độ này, ngay cả bạch y nhân cũng có chút sửng sốt.

*"*Chờ một chút.*" Bạch y nhân tay phải vung nhẹ, một cỗ năng lượng mênh mông ba động làm không khí có chút vặn vẹo, trên người hắn chín cái hồn hoàn sáng lên. Dưới tác dụng của hồn lực khổng lồ, kim ưng đang hạ xuống liền bị chấn bay đi.*

Ánh mắt bạch y nhân ngưng tụ trên người Tiểu Vũ:" Ngươi không ngờ lại có thể phá vỡ hơi thở kết giới của ta.*" Cái mũi giật giật, sắc mặt hắn mọi người không thấy được, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vài phần kinh hãi. "*Tương Tư Đoạn Trường Hồng. Không ngờ lại là Tương Tư Đoạn Trường Hồng. Ngươi chiếm được Tương Tư Đoạn Trường Hồng này như thế nào?*"*

Tam tình bạch y nhân rõ ràng trở nên cực kì kích động, cơ hồ chỉ trong một cái lóe sáng đã nhào tới trước mặt Tiểu Vũ, giơ một tay đến hòng bắt lấy nàng.

Tiếng bạo minh như sét đánh vang lên trên người Sử Lai Khắc thất quái. Vô số hàn quang đan xen tại một chỗ, đồng thời bao trùm thân ảnh của bạch y nhân nọ.

Ám khí vốn dành cho hai gã Hồn thánh cùng một gã Hồn đấu la đã chuẩn bị tốt. Mắt thấy Tiểu Vũ sắp bị bạch y nhân đả thương liền lập tức tung ra.

Bạch y nhân cười lạnh một tiếng, thân thể xoay tròn trên không trung, một tầng quang mang màu vàng nhàn nhạt bao phủ quanh thân thể, tất cả ám khí

tiến vào trong phạm vi của vòng sáng đó, ngay lập tức liền hóa thành tê phấn tan biến đi. Trong khoảnh khắc tiếp theo, tay hắn đã dừng lại trước cổ Tiểu Vũ cách khoảng một tấc, nhưng cũng không có tiếp tục tiến đến.

Khoảng cách của Tiểu Vũ gần hắn nhất, có thể cảm giác được thân thể bạch y nhân đang không ngừng run rẩy. Đó hắn là do tâm tình hắn quá kích động tạo nên.

Phong Hào Đấu La, tên bạch y nhân xuất hiện trước mặt bọn họ hắn là tồn tại đỉnh cao của giới hồn sư, Phong Hào Đấu La.

Nhưng lúc này không ngờ hắn lại kích động đến như vậy.

Sử Lai Khắc thất quái cũng không dám động đậy. Bọn họ đều biết, tính mạng Tiểu Vũ lúc này đã hoàn toàn nằm trong tay bạch y nhân. Chỉ cần ngón tay hắn khẽ động, sẽ khiến Tiểu Vũ hương tiêu ngọc vẫn (ra đi – A Lá).

Thân thể Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm. Khó có thể nói khủng hoảng lan tràn trong lòng hắn bây giờ. Hắn thà rằng chính mình bị tử vong uy hiếp, cũng không hi vọng Tiểu Vũ gặp phải chuyện không may này.

Bát chu mâu trong lúc tâm tình khủng hoảng đã phá lưng đi ra. Một cây Diêm Vương thiếp đã lặng yên nằm trong bàn tay của Đường Tam.

Đường Tam biết, mình chỉ có một cơ hội duy nhất để xuất thủ, hơn nữa đối thủ lại là một gã Phong Hào Đấu La. Lấy hồn lực trước mắt của mình, Diêm Vương thiếp đối mặt với Phong Hào Đấu La là không hề có cơ hội thành công. Nhưng là, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Vũ chết trong tay địch nhân chứ?

Hít sâu một hơi khẩu khí, bạch y nhân thủy chung không có hạ tay xuống. Trong miệng thì thào lầm bầm:" Tại sao, tại sao Tương Tư Đoạn Trường Hồng lại không phải của ta? Nếu có Tương Tư Đoạn Trường Hồng, ta cũng có thể đạt đến cảnh giới đó. Tiểu cô nương, có thể đem Tương Tư Đoạn Trường Hồng cho ta xem một chút được không?"

Thanh âm của hắn run rẩy lại càng hiện ra nét nữ tính. Ngay cả ánh mắt cũng trở nên không hề có tí địch ý nào.

Tiểu Vũ có thể không đáp ứng sao? Nàng lấy tay vào cẩn thận đem Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong ngực ra.

Bông hoa màu đỏ ánh lên vẻ rực rỡ huy hoàng hiên ra, ánh mắt bạch y nhân nhất thời trở nên si mê. Đây chính là tiên phẩm hắn mơ tưởng rất nhiều a! Là loại tiên phẩm đối với hắn cực kì hữu dụng. Nếu như hắn có thể có Tương Tư Đoạn Trường Hồng này, cũng có khả năng sẽ đạt đến được cái cấp độ đó.

Nhưng là hắn biết, mình không thể có được. Tương Tư Đoạn Trường Hồng có đặc tính kì lạ, cả đời chỉ có thể có một chủ nhân. Nếu nó đã nhận Tiểu Vũ rồi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Đối với người khác có ý chiếm đoạt, nó lại vô cùng cứng cỏi chống đối, cho dù hồn lực cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng đừng hòng phá hủy được nó.

Sử Lai Khắc thất quái cũng giật mình, bọn họ không nghĩ ra một gốc Tương Tư Đoạn Trường Hồng này lạ khiến mình tạm thời không bị giết chết.

Nhưng là, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ. Trước mặt một gã Phong Hào Đấu La cùng một Hồn đấu la, bọn họ có thể làm được gì?

Bạch y nhân muốn vuốt ve Tương Tư Đoạn Trường Hồng, nhưng khi tay hắn cách bông hoa khoảng chừng nửa thước, hồng quang của Tương Tư Đoạn Trường Hồng chợt trở nên mạnh mẽ, hắn liền sợ hãi rút tay về.

" Không hổ là tiên phẩm trong tiên phẩm. Đúng vậy, ta không nên mạo phạm sự cao quý của ngài.*" Bạch y nhân hướng về bông hoa trong tay Tiểu Vũ khom người hành lễ. Nét si mê trong mắt hắn căn bản không cách nào diễn tả được bằng ngôn từ.*

Không biết tại sao, từ trên thân thể người này Đái Mộc Bạch lại có cảm giác vài phần thân thiết. Hắn cũng không biết tại sao lại gặp phải cảm giác này, nhưng tuyệt đối có thể khẳng định là hắn không có quen biết một gã Phong Hào Đấu La nào.

Bạch y nhân thở dài, xoay người đi ra ngoài, trong miệng nói:" Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, người khác mặc kệ ngươi, nhưng nữ hài tử này không cho ngươi động vào. Đã bao nhiêu năm nay, tiên phẩm hoa vương trong truyền thuyết đã xuất hiện, hơn nữa còn nhận chủ. Ta nguyện vĩnh viễn bảo vệ nàng."

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp kì thật rất buồn bực. Trước bị Long công ngăn cản, nay lại bị vị Phong Hào Đấu La này đánh bay. Bây giờ rốt cuộc đã có thể động thủ, hắn sao có thể chần chừ được nữa. Kim sắc quang mang tràn ngập, trong nháy mắt lại lao xuống.

"Đi chết đi!" *Làm đội trưởng, Đái Mộc Bạch là người thứ nhất phóng lên cao, kim quang tràn ngập trên người trong nháy mắt trở nên nồng đậm, cùng thân thể hoàn toàn hòa hợp thành một thể.*

Đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ kim cương biến cũng đã phát động, lúc này hắn tiếp tục phát động đệ tứ hồn kĩ Bạch Hổ lưu tinh vũ.

Từ sau lần bị thương trước kia, Đái Mộc Bạch kinh ngạc phát hiện sau khi vết thương khép lại, phảng phất toàn thân so với trước kia cứng cỏi hơn nhiều.

Hắn cũng không biết, sau khi bị thương, được ngoại lực ảnh hưởng, Kì Nhung Thông Thiên Cúc trong cơ thể đã hoàn toàn kết hợp với thân thể, từ đó thay đổi các bộ phận trên cơ thể hắn rất nhiều.

Lúc này, khi Đái Mộc Bạch toàn lực phát động công kích ứng phó với đối thủ, tự thân hồn lực của hắn vô thức cùng Kì Nhung Thông Thiên Cúc dốc sức kết hợp lại cùng một chỗ, lấy kim cương thân phát động, phòng ngự toàn thân đạt đến một trình độ chưa từng có.

"Di?" *Vốn đã đứng sang một bên đợi kết quả, bạch y nhân đột nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Đái Mộc Bạch tràn ngập kinh ngạc.*

"Đợi thêm chút nữa!" *Cửu hoàn lại tái hiện, và lại thêm một cú vỗ khiến Hồn đấu la Lạc Nhĩ Địch Á Lạp đang hạ xuống lại bay lên không trung.*

"Đại nhân, ngài…" *Lạc Nhĩ Địch Á Lạp buồn bực muốn chết luôn. Nếu như*

người ngăn cản không phải là một Phong Hào Đấu La, hắn sợ rằng đã đi liều mạng với kẻ đó. Nói thế nào thù gã cùng đường đường là một cường giả cấp bậc Đấu La. Hơn nữa hắn cũng đang phải duy trì võ hồn chân thân, việc này vô cùng tiêu hao hồn lực.

Người đất còn có ba phần hảo khí, trước sau ba lần bị ngăn cản, hắn đã sắp điên lên rồi.

Nhưng là, bạch y nhân nọ lại dường như không nghe thấy thanh âm của hắn. Thân hình vừa lóe động, một tay đã đánh tan Bạch Hổ lưu tinh vũ của Đái Mộc Bạch, tốc độ của hắn quả thật là quá nhanh. Đái Mộc Bạch cùng Sử Lai Khắc thất quái còn chưa kịp phản ứng, đã có bảy chưởng rơi trên người Đái Mộc Bạch, phân biệt vỗ vào cỗ, song chưởng, hai chân, trước ngực cùng sau lưng.

Đái Mộc Bạch căn bản không có khả năng phản kháng, chỉ thấy toàn thân nóng lên một trận, kim quang trên người nhất thời càng thêm nồng nặc, nhưng lại tản mát ra một cỗ mùi thơm kì dị.

Tại bảy nơi mà luồng nhiệt khí rót vào, Đái Mộc Bạch cảm giác được thân thể mình tựa hồ xảy ra biến hóa. Trong cơ thể hồn lực điên cuồng lưu động, nhanh chóng tăng trưởng mạnh mẽ, chẳng những không có bất kì cảm giác gì không khỏe mà ngược lại toàn thân còn sinh ra cảm giác cực kì dễ chịu.

Hắn đang làm cái gì vậy? Đái Mộc Bạch trong lòng nghi hoặc.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La tâm tình lại một lần nữa trở nên vô cùng kích động:" Kì Nhung Thông Thiên Cúc, không ngờ là Kì Nhung Thông Thiên Cúc. Ngươi ăn quả tiên phẩm này rồi?"

Giật mình không chỉ là Đái Mộc Bạch mà đồng tử Đường Tam cũng co rút lại. Hắn nghĩ không ra, ở trên thế giới này cư nhiên cũng có người nhận ra được loại tiên phẩm Kì Nhung Thông Thiên Cúc này.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La mở hữu chưởng của mình ra, một tầng khí lưu màu vàng nhàn nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Quang mang vàng nhạt dần dần phát sinh biến hóa, chuyển sang màu tím. Ở giữa trung ương

khối khí màu tím vẫn mang theo một điểm quang mang màu vàng.

Tử quang tràn ngập, một đóa hoa cúc cực lớn sinh trưởng ra. Hoa cúc hiện ra mang sắc màu tim tím mỹ lệ, kì dị là, mỗi cánh bông hoa nhìn qua đều mượt mà đáng yếu, nhưng chỉnh thể của đóa hoa lại không phát ra bất kì mùi thơm gì. Nhụy hoa ở trung ương cao hơn cánh hoa chừng nửa thước, trên đỉnh có kim sắc quang thải lóng lánh mỹ lệ.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch thừ ra, hắn phát hiện, cây hoa xuất hiện trong tay vị Phong Hào Đấu La này, không ngờ chính là Kì Nhung Thông Thiên Cúc Đường Tam cấp cho mình lúc trước.

*"*Ngươi dùng qua rồi, có phải vậy không?*" Phong Hào Đấu La cơ hồ cấp tốc không kịp hỏi.*

Đái Mộc Bạch không chút do dự gật đầu. Gặp lại thứ tiên phẩm từng khiến thực lực của mình đề cao trên diện rộng, hắn đã bất chấp địch ý của đối phương trả lời.

Bạch y nhân Phong Hào Đấu La thở dài một hơi:" Như vậy được rồi. Khó trách trên người ngươi có quang mang như vậy. Lạc Nhĩ Địch Á Lạp, tiểu tử này ngươi cũng không thể thương tổn, hắn cùng ta rất có duyên phận. Tiểu tử, ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không? Lấy thiên phú của ngươi, hơn nữa lại dùng qua Kì Nhung Thông Thiên Cúc, thành tựu tương lại tuyệt đối không dưới ta."

Lạc Nhĩ Địch Á Lạp lúc này tràn ngập cảm giác dở khóc dở cười. Sự quái dị của vị đại nhân này hắn cũng biết qua, nhưng trước cục diện này lại cư nhiên muốn thu đồ đệ, quả thật khó mà tưởng tượng được.

Một gã Phong Hào Đấu La muốn thu nhận Đái Mộc Bạch làm đồ đệ, hơn nữa khẳng định rằng tương lai hắn cũng có thể trở thành một siêu cấp cường giả, đối với một hồn sư bình thường mà nói, chuyện này đúng là trong mơ cũng muốn gặp.

Có một sư phụ như vậy, chẳng những có thêm một cái ô dù, mà đối với tu luyện cũng vạn phần tốt. Sự chỉ điểm của Phong Hào Đấu La đối với bất kì

hồn sư gì cũng là hấp dẫn thật lớn.

Nhưng là, Đái Mộc Bạch liệu có đáp ứng không? Mọi chuyện xem hồi sau sẽ rõ.

------oOo------

Chương 289: Bốn vị phong hào đấu la (1+2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong hào đấu la Bạch y này muốn thu Đái Mộc bạch làm đồ đề?? Mặc dù là do tâm tình khi kích động nói ra nhưng với cấp bậc thân phận của hắn, một khi đã nói ra ngoài sẽ không thu hồi lại (đoạn này tự ý sửa đi một chút cho hợp ý)

Thái Long cùng mấy tên đội viên dự bị đều cho rằng đây là một cơ hội, ít nhất không cần chịu công kích của đối phương là có thể lưu lại tính mạng. Mà lại còn có vị sư phụ như vậy thì tại sao lại không chứ? Nhưng Đái Mộc Bạch lại nói làm cho bọn hắn mở rộng tầm mắt.

" Bái ngươi làm sư phụ không phải là không thể, nhưng ta có điều kiện" Tà mâu lóe ra, Đái Mộc Bạch nhàn nhạt nói. Cũng không phải hắn không muốn nghĩ cách phản kháng nhưng hắn cũng ko phải là loại lỗ mãng, đối mặt với Phong Hào Đấu La, phản kháng có ý nghĩa gì chứ. Núi còn thì sợ gì thiếu củi đốt, huống hồ ở đây cũng không phải chỉ có mình hắn.

*" Hả? Điều kiện gì? "*Người áo trắng thấy Đái Mộc Bạch tại lúc này còn dám đề điều kiện tỏ ra rất thích thú.

Đái Mộc Bạch chỉ ngón tay hướng Chu Trúc Thanh, nói: *" nàng là hôn thê của ta, hơn nữa nàng cùng ta có vũ hồn dung hợp kỹ, nên ngươi không thể thương tổn nàng."*

Bạch y nhân con mắt sáng ngời, *"Vũ hồn dung hợp kĩ, tốt lắm. Ta đáp ứng ngươi"*

Không đợi Bạch y nhân tiếp tục nói xong, Đái Mộc Bạch lại chỉ hướng những người khác, *"bọn họ đều cũng là bạn của ta,chúng ta là một đoàn đội phối hợp tốt nhất, Bọn họ đều là huynh đệ ta, cũng là bạn bè thân nhất. Ngươi cũng không có thể thương tổn bọn họ, nếu không sao ta có thể nào bái ngươi làm sư phụ?"*

"Cái này ……" Bạch y nhân rõ ràng do dự chút.

Lạc Nhĩ Địch Á Tư trên không trung vội cao giọng nhắc nhở hắn: *" Đại nhân, bọn họ chính là mục tiêu của chúng ta trong nhiệm vụ lần này."*

Bạch y nhân nhíu nhíu mày nói: *" Đúng thế, bọn họ là mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta … điều này không phải ta có thể làm chủ được. Vậy đi, ta hứa sẽ chỉ giết một người, ngươi thấy thế nào? "*

Là một Phong Hào Đấu La hắn thấy mình ăn nói có chút khép nép như vậy đã là cấp mặt mũi cho Đái Mộc bạch rồi.

Nhưng không ai ngờ rằng, Đái Mộc Bạch lại kiên định lắc đầu nói: *"không. Trong chúng ta nếu có một người tổn thương, ngươi sẽ là địch nhân của ta."*

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng. *"ngươi muốn tìm cái chết sao? ngươi hắn là hiểu được, giết chết ngươi, đối ta mà nói, đơn giản chỉ như bóp chết một con kiến.*

nếu không phải ngươi từng phục dùng quá kỳ nhung thông thiên cúc (nhung hươu + cúc thông thiên) thì ngươi hắn đã là một xác chết rồi.

Ánh mắt Đái Mộc Bạch lướt qua trao đổi cùng đồng bọn một lúc, hắn vừa muốn nói chuyện thì Đường Tam lại mở miệng nói: " Người các ngươi muốn giết chắc là ta. Có thể bỏ qua cho những người khác, ta sẽ chấp nhận *"*

*"*Tiểu Tam.*"*

*"*Ca ……*"*

Những người khác của Sử lai khắc thất quái đồng thời khẩn trương, lúc này bọn họ không rõ tại sao Đường Tam lại nói ra lời như vậy.

*Ngay cả Phong Hào Đấu La Áo Trắng nọ đều cũng có chút kinh ngạc, "*tiểu tử, ngươi rất thông minh. bất quá, người thông minh thường thường sẽ không sống lâu.*" Nói xong hắn chuyển ánh mắt về hướng Đái Mộc Bạch "* nếu đồng bọn của ngươi đã đồng ý lấy tính mạng của mình để thay cho các ngươi, thì ngươi cũng không cần phải kiên trì nữa. Ta sẽ làm cho hắn đc thống khoái.*"*

*"*Không. Sử lai khắc thất quái đều là một thể, nếu không thể cùng huynh đệ đồng sanh cộng tử, ngươi thấy ta sau này còn có thể có thành tựu gì sao?*" Đái Mộc Bạch như đinh chém sắt nói.*

*"*Thành tựu? nếu ngươi bây giờ chết ở chỗ này, mới là không có thành tựu gì.*"*

*"*Ít nói nhảm, động thủ đi.*" Một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Đái Mộc Bạch cũng đã tan biến. Đối phương phát động hơn một ngàn người, mục tiêu tựa hồ là Đường Tam, thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ được.*

Phong Hào Đấu La Áo Trắng tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, trong miệng phát ra một chuỗi tiếng cười âm nhu, làm người nghe không rét mà run: " Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Trước tiên ta giết Đường Tam sau đó đem ngươi trở về. Ta cũng không tin ngươi lại không khuất phục ta. Ân, các ngươi những tiểu hài tử này ta cũng đều mang về. Thiên phú đều cũng không tồi, đúng rồi, ta sẽ dạy giỗ các ngươi thật tốt.*"*

Vừa nói xong, hắn đã hướng về Đường Tam đồng thời cũng giơ tay phải lên, không khí nhất thời như ngưng đọng lại, thân thể Sử lai khắc thất quái dưới áp lực khổng lồ này không người nào có thể nhúc nhích.

Kêu to một tiếng, Liễu Nhị Long đã nổi giận. Hỏa Long chân thân khổng lồ như một vòng cung, đuôi vung lên, rốt cuộc đem ngón tay giữ nàng của hồn sư Thiết Giáp Quy kia quất bay ra ngoài.

Ngay sao đó, thân thể khổng lồ của nàng lập tức giống như Lưu Tinh phóng về phía Phong Hào Đấu La Áo Trắng đánh xuống.

Đại Sư không có mặt ỏ đây, nếu để Đường Tam chết thì làm sao nàng có thể thỉnh tội được với Đại Sư, vì nàng biết, Đại Sư cùng với Đường Tam tình như phụ tử. Càng huống chi, Đường Tam là người mà con gái nuôi của mình yêu nhất.

Ánh mắt Phong Hào Đấu La Áo Trắng ngưng trọng, đối mặt với công kích toàn lực của nhị long hắn cũng ko dám khinh thường.

Trong tay hắn, kỳ nhung thông thiên cúc đã được huy động, bông hoa lớn màu tím đón gió tung bay. Trên người hắn, trong 9 hồn hoàn thì có 3 cái chỉ hơi phát ra ánh sáng một chút, tốc độ cực nhanh, thật sự không người nào có thể nắm bắt được đến cùng là hồn hoàn nào có tác dụng gì?

Mà sau một khắc, bông hoa lớn màu tím đã hình thành một là chắn thật lớn, đã trực tiếp chấn bay vũ hồn chân thân của Nhị long ra ngoài. Đang trên không trung, Nhị Long đã phun ra một dòng máu lớn.

*"*Biến dị lam điện phách vương long, hóa ra cũng chỉ có thế mà thôi.*"* *Sự cường hãn của Phong Hào Đấu La Áo Trắng làm cho kẻ khác hít thở cũng thấy khó khăn, thấy Liễu Nhị Long cường hãn vậy mà cũng không tiếp nổi một chiêu của hắn.*

Phất Lan Đức cũng vừa mạnh mẽ thoát được khỏi đối thủ kịp thời bay lên đón lấy nhị long, hai người nhìn nhau một chút, trong mắt đều tràn ngập vẻ dù chết cũng không sợ.

" Cúc Hoa Quan, ngươi cho rằng Sử lai hoạc viện chúng ta không có người sao? Xem lão phu cho Hoa Cúc của ngươi nổ tan tành đây*"*

" Nghe thanh âm quen thuộc vang lên, sắc mặt Phong Hào Đấu La Áo Trắng chợt biến đổi, áp lực trên Sử lai khắc thất quái cùng giảm bớt đi vài phần.

Đã biến hóa thành bộ dáng đầu tóc đen, Độc Cô Bác lặng yên xuất hiện. Lăng không đạp từng bước mà tiến tới, mặc dù hắn không thể phi hành, nhưng chỉ bằng hồn lực cực kì hùng hậu, hắn từng bước đến cạnh chiến trường.

Mặc dù Phong Hào Đấu La Áo Trắng còn đang bên cạnh sử lai khắc thất quái, nhưng hắn lại không có một chút coi thường vong động nào. Đều là phong hào đấu la, ngay khi tiếp xúc đều đem khí tức của đối thủ khóa lại, bất kì ai có hành động, lập tức sẽ dẫn đến bị đối thủ điên cuồng công kích lại. Mà với cấp bậc của bọn họ, chỉ cần rơi vào hạ phong mà muốn lật ngược tình thế thì sợ rằng còn khó hơn lên trời.

" Lão độc vật, từ khi nào ngươi đã trở thành tay sai của học viện này thế? ". Thanh âm âm nhu vang lên còn thêm vài phần lạnh lẽo.

" Con mẹ nó, ngươi mới thành tay sai," lão phu là khách khanh trưởng lão của Sử Lai Khắc Học Viện, như vậy không được sao? Đường Tam là huynh đệ ta, ngươi muốn giết hắn, ta đem cúc hoa của ngươi cho nổ trước *". Hai mắt Độc Cô Bác vẫn như trước là màu xanh biếc, hơi thở mạnh mẽ của Bích Lân Xà Hoàng tràn ngập trong không trung.*

Lưỡng đại phong hào đấu la giằng co sinh ra áp lực ảnh hưởng trực tiếp lên cuộc chiến của hơn ngàn người, khiến cho có phần chậm lại, đồi với áp lực khổng lồ này, ngay cả hô hấp của họ cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Bạch y áo trắng phong hào đấu la, ánh mắt hắn nhìn chăm chú trên người Độc Cô Bác " Độc Cô Bác ngươi phải biết rằng, đối đầu với chúng ta, thì kết quả sẽ như thế nào chứ.

Độc Cô Bác khinh thường hừ khan một tiếng "ta khuyên ngươi chính là trước hết nghĩ về hậu sự của chính mình đi. Ta không tin ngươi không biết sau lưng Đường Tam là ai, Nếu các ngươi vẫn hướng hắn ra tay, vậy hãy chuẩn bị đợi người kia trả thù đi. Nhớ lại lúc trước, ngay cả …."

*"*câm mồm, ngươi thật sự muốn chết sao?" Phong Hào Đấu La Áo Trắng hét lớn một tiếng, cắt nfang lời Độc Cô Bác: *" Lão Độc vật, Ngươi cùng ta đã đạt tới cấp bậc phong hào đấu la này rồi, nỗ lực gian truân bao nhiêu chỉ có chính trong lòng ngươi mới hiểu được, Ta không muốn ngươi vì truyện này mà mất mạng. Nếu thức thời thì hãy rời khỏi nơi này đi."*

Độc Cô Bác lạnh lùng nói " Cúc Hoa Quan, ta đã nói, Đường Tam là huynh đệ của ta. Muốn thương tổn hắn trước tiên hãy bước qua ải của ta đã rồi hãy

nói, ta muốn xem ngươi dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo trước mặt lão phu. Cho dù hồn lực của ngươi cao hơn ta một chút, nhưng nếu lão phu cùng ngươi đồng quy vu tận thì hắn cũng không vấn đề gì. *"*

" Chết tiệt, không được phép gọi ta là Cúc Hoa Quan ". Phong Hào Đấu La Áo Trắng mắt thấy sẽ có chiến đấu, thanh âm cũng trở nên vô cùng sắc lạnh.

" Ngươi ẻo lả như đàn bà, không gọi ngươi là Cúc Hoa Quan thì gọi ngươi là cái gì? Nhìn thế nào cũng giống người bán hoa cúc " Độc Cô Bác hăc hắc cười nói. Đối thù càng thêm phẫn nộ, hắn càng thích thú.

Trước loại tình huống như thế này, mặc dù đối thủ chiếm ưu thế, nhưng cũng không phải quá lớn, Độc Cô Bác am hiểu nhất là năng lực đả thương phạm vi lớn, một khi hắn ra tay không cần kiêng kỵ, mặc dù nhìn qua số lượng Hắc Y nhân rất nhiều nhưng căn bản là không ai có thể sống được khi dính kịch độc của hắn.

" Nói rất đúng, Cúc Hoa Quan chính là Cúc Hoa Quan, mãi mãi không thể thay đổi. Lão độc vật, ta ủng hộ ngươi. Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lặng yên xuất hiện giữa không trung. Nghe thấy thanh âm này, sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời có chút biến đổi thành cực kỳ khó nhìn.

Một đạo thân ảnh màu đen không một tiếng động xuất hiện bên cạnh người kim ưng. Điều làm người khác sợ chính là, cái thân ảnh kia khiến người khác không thể thấy rõ, ngay cả Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng nhàn nhạt. Bóng đen tựa hồ giơ một tay lên vỗ nhẹ vào đầu kim ưng một chút. Sau một khắc, Lạc Nhĩ Địch Á Tư cũng đã khôi phục lại hình dáng bản thể.

Phong Hào Đấu La Áo Trắng ngửa đầu nhìn bóng đen nọ: " Tử quỷ, ngươi không nên trêu chọc ta mới thấy thoải mái như thế chứ?*"*

Bóng đen cười hắc hắc, " thời gian ngươi chậm trễ đã nhiều rồi, nếu tiếp tục lãng phí thời gian, sợ rằng người nào cũng đều sẽ biết chúng ta là ai.nhanh động thủ đi, Ta cản trở lão độc vật, ngươi mau động thủ giết người mà chúng ta cần giết. Rồi chúng ta hảo quay về uống rượu ăn thịt."

Trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hắn đột nhiên cảm giác được chính mình thật là nhỏ bé, mặc dù bóng đen sau khi xuất hiện chỉ là nói nói mấy câu, nhưng từ ngôn ngữ họ nói ra, hắn cũng đã nghe ra là cái bóng đen này cũng là một gã phong hào đấu la.

Trời ạ, phong hào đấu la của cả đại lục cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, Mà ở chỗ này lại cũng đã xuất hiện ba.

Hơn nữa, mục tiêu của cả 2 gã phong hào đấu la này đều là mình. Lai lịch của bọn họ được mô tả khá sinh động rồi,Ngoài chỗ kia ra, thì còn có chỗ nào có thể có lực lượng cường đại như vậy chứ?

Hai mắt Độc Cô Bác đã hoàn toàn biến thành màu như phỉ thúy, lắc nhẹ thân mình một cái, thoáng chốc đã hiện ra bản thể là Bích Lân Xà Hoàng. Lúc này hắn không có nói nữa, mà là trực tiếp theo hướng Phong Hào Đấu La Áo Trắng đánh tới.

"Lão độc vật, đối thủ của ngươi là ta." bóng đen thoáng hiện, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt bích lân xà hoàng Độc Cô Bác, va chạm tạo ra một chuỗi tiếng leng keng. Nhưng chỉ với âm thanh này đã chấn ngã toàn bộ các hồn sư dưới bốn mươi cấp trên mặt đất. Hoàng gia kỵ sĩ đoàn tất cả đều xuống ngựa, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng đều chưa phát ra, kinh dị nhất là đám người trên mặt đất đều đã xùi bọt mép.

"Quỷ Mị, hôm nay các ngươi nếu giết Đường Tam, sẽ phải chờ tử vong trả thù đi." Độc Cô Bác đã phẫn nộ tới cực điểm, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra Quỷ Mị cùng Cúc Hoa Quan này, cả hai tên quái vật lại đồng thời xuất hiện tại chỗ này. Mặc dù hắn biết bên đó đối với Đường Tam rất coi trọng, nhưng lại phái ra hai gã phong hào đấu la làm hắn không thể nào nghĩ tới.

Khi Sử Lai Khắc thất quái đã hoàn thành vòng loại thăng cấp vũ hồn thì Độc Cô Bác đã yên lặng đi theo một bên, chính là để đề phòng tình huống như trước mặt xảy ra, nhưng thế nào hắn cũng không thể nghĩ tới, chính mình là Phong Hào Đấu La dĩ nhiên cũng sẽ có những lúc khó khăn. Đồng thời đối mặt hai gã phong hào đấu la, nhưng lại đều là Phong Hào Đấu La có cấp bậc hồn lực còn cao hơn cả mình, nên căn bản hắn không có chút cơ hội nào.

Nhất là đối thủ lại muốn giết người, còn hắn là muốn cứu người. nếu như thay đổi vị trí thì còn có thể.

Bóng đen đối với Phong Hào Đấu La Áo Trắng có chút tức giận, nhưng hắn cũng biết không có thể lại trì hoãn thêm. Một tia ánh mắt như độc xà lạnh thấu xương nhìn vì hướng Đường Tam, mà ngay lúc này, chùm sáng màu tím vàng từ mắt Đường Tam dũng mãnh xuất ra chói lọi.

Cho dù là thực lực của phong hào đấu la, đối diện với chùm quang thải tím vàng đó trong nháy mắt tiếp xúc với ánh mắt mình cũng khiến thân thể phong hào đấu la Áo Trắng cũng không khỏi khẽ run lên. Áp lực khống chế Sử lai khắc thất quái nhất thời biến mất.

Trong nháy mắt này, Đái Mộc Bạch không chút do dự mở ra song chưởng, ôm chặt lấy đồi phương. Phượng hoàng khiếu Thiên kích của Mã Hồng Tuấn được phát động trước nhất, phối hợp với Đái Mộc Bạch toàn lực thi triển Bạch Hổ Lưu Tinh vũ lên người Phong Hào Đấu La Áo Trắng.

Màu sắc rực rỡ mà huyễn lệ không chút tiếc nuối từ Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh được phóng ra. Bốn loại tăng phúc đồng thời xuất hiện trên người Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn làm cho công kích của họ tăng lên tơi mức cao nhất có thể.

Nhưng mà như thế vẫn chưa đủ để sát thương một gã phong hào đấu la. Ánh mắt Phong Hào Đấu La Áo Trắng biến đổi thành có chút âm hiểm. Một tầng hơi thở màu tím từ trong cơ thể hắn phún ra ngoài, Mã Hồng Tuấn phượng hoàng khiếu Thiên kích do không được thi triển sau khi địch thủ bị khống chế nên không thể nào phát huy được tác dụng, cả ngừơi bị văng ra ngoài. Đái Mộc Bạch cũng không có tốt hơn, hai tay đã bị đánh đến trật khớp.

Nếu không phải Phong Hào Đấu La Áo Trắng hạ thủ lưu tình thì lần này cũng đủ khiến hắn mất mạng.

Diêm vương thiếp trong tay Đường Tam cũng đã sắn sàng phát động công kích. Nhưng chỉ trong nháy mắt trước khi hắn công kích, một tầng quang mang màu vàng từ trong cơ thể Phong Hào Đấu La Áo Trắng hiện ra, làm

cho cả người trở nên hư ảo, tất nhiên đã phá hủy tập trung do Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam. Trong cơ thể hắn vì phát động Diêm Vương Thiếp mà ngưng tụ hồn lực, kịch liệt run lên một chút, làm cho tay phải không thể sử dụng được.

"Chết đi." Kỳ nhung thông thiên cúc điểm một chút, chính là tiên phẩm làm vũ hồn. Phong Hào Đấu La Áo Trắng thực lực so với Độc Cô Bác càng là mạnh hơn. Mười phiến cánh hoa có lông xù mà mượt mà bay ra, trực tiếp hướng Đường Tam phóng đến, thoạt nhìn rất thong thả, nhưng lại như phong kín cả thiên địa, khóa chặt cả hơi thở của Đường Tam lẫn tất cả các khe hở lại.

Đường Tam buồn bực phát hiện, chính mình dùng diêm vương thiếp cho dù muốn ra tay, cũng rất khó trúng được mục tiêu là đối thủ.

Dù sao, hồn lực của hắn vẫn quá yếu, căn bản không cách nào đem uy lực của tuyệt thế ám khí này phát huy ra.

Đột nhiên, một tia cảm giác quái dị xuất hiện trong lòng Đường Tam, hắn đột nhiên phát hiện, trước mắt mình, không gian dường như bị chia cắt.Chung quanh hết thảy đều trở nên yên tĩnh. Hắn tựa hồ không nghe được thanh âm gì cả.

Mười cánh thông thiên cúc đột nhiên biến thành bột phấn, bay tứ tán khắp nơi. Một người mặc Bạch y, thân hình cao lớn, đứng thẳng che ngay trước tầm mắt của hắn.

"Kiếm đạo trần tâm." Ánh mắt Phong Hào Đấu La Áo Trắng lần đầu tiên trở nên cực kì ngưng trọng. Cho dù là lúc trước Độc Cô Bác xuất hiện, hắn cũng không tỏ ra thái độ như vậy.

Che ở trước mặt Đường Tam chính là một lão nhân, bạch y không nhiễm một hạt bụi, mái tóc bạc được chải chuốt rất chỉnh tề, trong tay hắn là một thanh trường kiếm dài chừng 3 thước, không có bất kỳ trang sức nào cả, toàn thân trường kiếm là mầu bạc thuần khiết.

Vẻ mặt hắn rất đạm bạc, tựa hồ hai mắt không nhìn thấy chung quanh có

những gì, chỉ là lẳng lặng đứng yên ở đó, cũng không mở miệng. Tuy hắn chỉ đứng ở chỗ này nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác duy ngã độc tôn tại toàn vận vật của thiên địa.

Phong Hào Đấu La Áo Trắng đã cảm nhận được lòng bàn tay mình có chút ươn ướt, đó là mồ hôi.

Hắn không sợ Độc Cô Bác, đó là bởi vì tới cấp độ của bọn họ, độc tố muốn tác dụng lên người bọn họ rất khó có hiệu quả. Mà thực lực chính thức của Độc Cô Bác so với bọn họ vẫn còn có chênh lệch.

Nhưng, người trước mắt này lại không giống như vậy, hắn được xưng là phong hào đấu la có công kích cực mạnh, đối với thuộc tính của hắn thì hoàn toàn khắc chế. Tại cấp bậc phong hào đấu la người này cũng chỉ là một trong vài người có thể khắc chế được hắn.

"Trần tâm, ngay cả ngươi cũng đến tranh hồn thủy sao?" sắc mặt Bạch y phong hào đấu la buồn bực nói.

Bạch y lão nhân này đúng là một trong hai vị bảo vệ trụ cột của Thất Bảo Lưu Ly tông, kiếm đấu la Trần Tâm. Tại cấp bậc phong hào đấu la, những người khác đều có thói quen xưng hô hắn là kiếm đạo Trần Tâm. Một tiếng này là nói về vũ hồn trường kiếm trong tay hắn, luận về lực công kích, có thể so sánh với hắn tuyệt đối không có nhiều người.

“ Nguyệt Quan, thật là hay cho ngươi, thân là phong hào đấu la mà lại ở chỗ này khi dễ tiểu tử, mà lại còn dấu đầu hở đuôi như thế, thật sự ngươi không sợ người khác nhạo báng sao? Đường Tam là bằng hữu của Thất Bảo Lưu Ly tông ta. " Trần Tâm thanh âm không lớn, nhưng làm cho tràng chiến đấu ở ngoài ngoại trừ Độc Cô Bác cùng bóng đen kia đều ngừng lại bởi vì thanh âm hắn tựa như lưỡi dao sắc bén, cứa vào nội tâm mỗi người.

"Nói như vậy, các ngươi Thất Bảo Lưu Ly tông là thật sự muốn cùng chúng ta đối nghịch? “ Sắc mặt Phong Hào Đấu La Áo Trắng dưới lớp khăn che mặt đã trở nên hết sức khó coi, hắn sợ rằng nhiệm vụ lần này không thể hoàn thành. Xuất chiến có đến hai gã phong hào đấu la, vậy mà nhiệm vụ không hoàn thành, thì thật là mất thể diện cực kỳ.

“Thượng tam môn dựa vào nhau mà sống, Cúc Hoa Quan, chẳng lẻ ngay cả điều này ngươi cũng không biết sao?" Một thanh âm thanh nhã nhặn vang lên. Trữ Phong Trí với một thân mộc mạc không biết lúc nào đã xuất hiện trên trên một mỏm núi nhô ra. Bên cạnh còn có thái tử Tuyết Thanh Hà của Thiên đấu đế quốc.

Bảo Quang của Thất bảo lưu ly tháp lóe ra, bảy hồn hoàn cao thấp di chuyển, mặc dù chỉ là bẩy hồn hoàn, nhưng trước tình hình này, cúc đấu la Nguyệt Quan đã đưa ra chủ ý.

“ Hôm nay chúng ta nhận rút lui. Quỷ Mị chúng ta đi.”

Trên ko trung một tiểng nổ ầm ầm, độc cô bác hóa thân thành bích lân xà hoàng thối lui, Nguyệt Quan cùng Quỷ Mị hai đại phong hào đấu la lặng yên biến mất, Hắc y nhân giống như thủy triều thối lui. Trong khi rút lui, chúng vẫn không quên mang theo thi thể đồng bọn, đến ngay cả một kiện vũ khí cũng không có lưu lại. Tới đã nhanh mà rút đi còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt, Đạo phỉ mang đến uy hiếp trí mạng cũng đã biến mất bên kia sườn núi.

"Phụ thân, sao người lại tới đây?" Trữ Vinh Vinh hưng phấn vọt tới, nhảy vào trong lòng. Lúc này, nàng cũng đã quên mất chính mình vẫn còn đang phải ẩn giấu thân phận ở học viện.

Sí hỏa học viện cùng Thần phong học viện Vừa mới hoàn thành liên minh, các đệ tử này sắc mặt nhất thời biến thành cực kỳ khó coi, Hỏa Vũ cùng Phong Tiếu Thiên liếc nhau, mạnh như bọn họ, mà vẻ mặt lúc này cũng không khỏi hiện ra một tia cười khổ. Trong Sử lai khắc thất quái, không ngờ còn cất dấu nữ nhi của tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông.

Còn xuất hiện ra bốn vị phong hào đấu la tranh đấu, bọn họ đến tột cùng là loại người nào?

Trữ phong trí vừa xuất hiện liền bức lui đối thủ, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, hắn thân mình khả năng phòng thủ và công kích đều không mạnh, nhưng chỉ cần có hắn phụ trợ thì một vị phong hào đấu la cũng tương đương với hai vị, vì vậy dưới phụ trợ của hắn thì chỉ cần một mình kiếm đấu la Trần

Tâm cũng đủ đối phó với Cúc Đấu La cùng Quỷ đấu la, càng huống chi còn có cả Độc Cô Bácở đây nữa.

Trữ Phong Trí ôm nữ nhi mỉm cười nói: “ Ta như nào lại không bảo vệ các ngươi. vì ta còn nhận sự ủy thác của bệ hạ bảo vệ thái tử “

Hóa ra, thái tử Tuyết Thanh Hà làm đại biểu cho Thiên đấu đế quốc cũng không có nhiều tùy tùng, ngoại trừ mười lăm học viện hồn sư ra, hắn còn chuẩn bị một xe ngựa, nhưng trong đó không phải chỉ có mình hắn mà còn có cả Trữ Phong Trí cùng kiếm đấu la Trần Tâm nữa.

Thân là thái tử, Tuyết Thanh Hà là tương lai của Thiên đấu đế quốc, Tuyết Dạ đại đế sao có thể để hắn gặp nguy hiểm cơ chứ? cho nên hắn đã khẩn cầu xin mời Trữ Phong Trí âm thầm bảo vệ. Mà làm tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, bên người Trữ Phong Trí cũng lại có một vị bảo vệ cường đại. Lần này đến phiên Kiếm đấu la đi theo, Cốt đấu la tọa trấn Thất Bảo Lưu Ly tông.

Lúc trước, bọn hắn cũng không nóng vội xuất hiện vốn tại lần thứ hai hồn đấu la Kim Ưng muốn động thủ, Trần Tâm cũng đã chuẩn bị ra tay, nhưng lúc này Độc Cô Bác lại đột nhiên xuất hiện.

Cứ như vậy, chiến đấu giảm đi sự lo lắng. Khi hai người Thất Bảo Lưu Ly tông xuất hiện đã hoàn toàn áp chế đối thủ, phong hào đấu la cũng đều không phải kẻ ngu, lúc này mới lập tức mang theo kẻ dưới tay rút lui.

------oOo------

Chương 290: Bốn vị phong hào đấu la (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: linhtb89

Biên tập: Dangneo

Bức lui đối thủ, tất cả mọi người sinh ra một loại cảm giác như trút được

gánh nặng, nếu nói tại lúc khi chút đạo phỉ xuất hiện,các học viện hồn sư chưa từng để ý, nhưng khi hai gã phong hào đấu la xuất hiện, làm cho bọn chúng có cảm giác muốn nói mà không được.

Nhưng đó đều là phong hào đấu la! hôm nay tổng cộng xuất hiện bốn vị, thật là nhiều, tương đương với một phần tư hoặc một phần năm của toàn đại lục rồi. Trước mặt phong hào đấu la, họ cảm thấy thật là nhỏ bé.

Biểu hiện của Tuyết Thanh Hà đúng là được giáo dục thành mộe đế vương từ nhỏ, nên ngay khi địch nhân rút lui, hắn bắt đầu chỉ huy hoàng gia kỵ sĩ đoàn đem những xe ngựa không bị hỏng kéo lên phía trước, cứu chữa các chiến mã bị thương, khôi phục lại đội hình.

Trong chốc lát, ngoại trừ các chiến mã đã chết được xếp gọn bên ngoài, năm trăm chiến sỹ của đoàn hoàng gia kỵ sĩ đại bộ phận đã khôi phục lực chiến đấu.

Lúc trước, lũ cướp áo đen giao thủ sát ý không đủ, đại đa số chỉ là phòng ngự du đấu để cho hai gã phong hào đấu la tranh thủ thời gian, cho nên tổn thương lớn nhất là lúc Đường Tam dùng ám khí kịch độc giết chết hơn trăm người.

Tuyết Thanh Hà làm xong công tác sắp xếp, lúc này mới trở lại bên Trữ Phong Trí cung kính nói: *"sư phụ, ngài xem tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"*

Trữ phong trí lạnh nhạt cười, *"giữ nguyên kế hoạch tiếp tục đi tới, có lần này giáo huấn, bọn họ cũng không giám vọng động quay lại gây sự. Dù sao, bọn họ còn không vì Đường Tam mà nỗ lực quá lớn."*

"Là tiếp tục đi tới."

Cả đội ngũ tiếp tục đi tới, nhưng hào khí lại đã rõ ràng trở nên khẩn trương hơn. Đường Tam trước tiên leo lên trên xe ngựa của Sử Lai Khắc Học Viện. Hắn biết, bây giờ chính mình đã thành tiêu điểm của mọi người.

Lúc trước nhiệm vụ của hai gã phong hào đấu la rõ ràng chính là muốn đánh

chết mình.

Một lần thất bại, cũng không có nghĩa là lần sau bọn họ còn có thể thất bại. Bị cấp bậc phong hào đấu la này ám sát, thì mũi nhọn sau lưng này không thể coi thường được.

Những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái cũng không có bước vào xe ngựa, trên xe ngựa chính là Trữ Phong Trí cùng Trần Tâm và Độc Cô Bác. Bọn họ cần phải cùng Đường Tam cẩn thận nói chuyện.

Đường Tam thấy có chút bực mình, tại hồn sư cùng cấp bậc, hắn đều là người nổ bật hơn cả, thậm chí so với hồn sư cấp bậc cao hơn hắn thì cũng rất khó chiếm được chút tiện nghi trước mặt hắn.

Nhưng lần này đối thủ lại là cấp bậc phong hào đấu la, hắn cũng không có biện pháp dùng kĩ xảo nào có thể bù đắp được lỗ hống đó.

Trữ Phong Trí trước tiên hướng Độc Cô Bác gật đầu, mỉm cười. Kiếm đấu la Trần Tâm cũng trực tiếp nhắm hai mắt dưỡng thần.

Đối với người khác, Độc Cô Bác có lẽ lại tỏ ý khinh thường, nhưng ngồi trước mặt hắn chính là đương kim tông chút của Thượng Tam môn trong thất đại tông môn. được thiên hạ xưng là …Tông môn có tài lực đứng đầu.

"Ngài khỏe chứ, Trữ tông chủ."

Trữ Phong Trí thở dài một tiếng nói: *"ngay cả ta cũng không nghĩ tới, họ lại có thể ra tay nhanh như vậy. Hơn nữa không ngờ họ lại ra tay không chút lưu tình. Xem ra, khi Đường Tam bại lộ Hạo Thiên Chuy, bọn họ đã hạ quyết tâm rồi."*

Độc Cô Bác gật đầu, nhìn bên người Đường Tam một chút, không khỏi tỏ ra sự lo lắng *"Bọn người kia nếu đã hạ quyết tâm, sợ rằng Tiểu Tam sẽ gặp nguy hiểm. Hay là bây giớ trước tiên để hắn không tham gia trận đấu để ẩn giấu hoặc tìm được cha hắn, thì mới có thể cam đoan bảo vệ được an toàn cho hắn. Chúng ta đều không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ hắn được.*

Trữ Phong Trí vuốt cằm nói: " Ta cũng có ý như vậy. Mặc dù trước khi trận chung kết chấm dứt, chúng có thể sẽ không ra tay lần nữa. Nhưng an toàn của Đường Tam cũng không thể đảm bảo được. Tiểu Tam nếu ngươi nguyện ý, ta để Trần Tâm thúc thúc hộ tống ngươi đến Thất Bảo Lưu Ly tông. Ở đó, mặc dù ta không dám nói tuyệt đối an toàn, nhưng người nào muốn gây bất lợi với ngươi cũng ko dễ dàng gì. "

*Đường Tam nhìn thẳng vào hai mắt của Trữ Phong Trí nói "*Trữ thúc thúc, liệu ngài có thể nói cho ta biết, tại sao vừa rồi ngài không có tiết lộ thân phận bọn họ hay không?"

*Trữ Phong Trí thở dài một tiếng, "*ngươi hẳn cũng đã nhận thấy. Đúng vậy, chúng chính là ngừơi của vũ hồn điện, cho dù chỉ là Hắc y nhân bình thường, nhưng cũng đều là Hồn Sư, hơn nữa ít nhất cũng đạt đến cấp bậc hồn tôn với ba hồn hoàn. Có thể đồng thời điều động hai gã phong hào đấu la, hơn một ngàn hồn tôn cũng chỉ có vũ hồn điện mà thôi. Cho dù là thất đại tông môn huy động toàn thể lực lượng cũng có thế so sánh vói chúng nhưng cũng không có cách nào triệu tập toàn bộ được như vũ hồn điện. Sở dĩ ta không vạch trần thân phận bọn họ là vì ta không hy vọng tất cả mọi người ở nơi này đều chết vì chuyện này. Ngươi cho rằng, vũ hồn điện khi biết những người này biết được thì sẽ thả tất cả những người liên quan ra sao?"

*Hàn Quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, "*giết người diệt khẩu?"

*Trữ Phong Trí gật đầu, "*Lúc trước Long công, Xà bà không có nói, Độc cô tiền bối đang định nói thì bị Cúc đấu la ngăn lại. Chúng ta cũng không có nói. chính là không hy vọng cho vũ hồn điện một lý do để giết người diệt khẩu. Lần này bọn họ xem như bị nếm quả đắng, vì không muốn bại lộ thân phận vũ hồn điện, hồn tôn cấp thấp cũng không có phóng thích vũ hồn. Nếu không ngươi cũng không dễ dàng giết chết những người đó. Nếu để bọn hắn phản ứng lại, thì đã có tổn thất rồi."

*Đường Tam trầm giọng nói: "*thúc thúc, vũ hồn điện hướng ta động thủ, có đúng hay không bởi vì cha ta?"

*Trữ Phong Trí trầm ngâm nói: "*Không hoàn toàn như thế. Ta nghĩ, Vũ hồn

điện đối với ngươi ra tay một phần là do cha ngươi, phần còn lại cũng là bởi vì thiên phú của ngươi. Bọn họ hắn là đã điều tra tuổi của ngươi,không tới mười lăm tuổi đã có thực lực như vậy. Ngươi không những là song sanh vũ hồn, mà còn là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên tông, thân phận này không thể nghi ngờ. Một khi ngươi trưởng thành thì ngươi sẽ trở thành Hạo Thiên đấu la. Một khi ngươi mạnh lên, đối với Vũ hồn điện tất nhiên là bị uy hiếp rất lớn."

*Đường Tam nói: "*chính là nguyên nhân này mà họ mới ám sát ta? Mà bọn họ tại sao không phái vị phong hào đấu la trực tiếp ám sát ta chứ? Như vậy không phải phải dễ dàng hơn sao?"

*Trữ Phong Trí lạnh nhạt cười, nói: "*Phong hào đấu la có tôn nghiêm của phong hào đấu la. Hôm nay xuất hiện hai người phong hào đấu la, đều là thành viên của Vũ hồn điện trưởng lão đoàn, là người mà Giáo hoàng tín nhiệm. Cũng có thể nói là giáo hoàng đã ra lệnh bắt buộc 2 người này xuất thủ. Phong hào đấu la là địa vị mà người khác tôn sùng, nếu để cho bọn họ đánh lén một người, mà còn là một tiểu hài tử, bọn họ như thế nào có thể nguyện ý. Nếu đến đây đánh lén chỉ đạt đến hồn đấu la cấp bậc, có Phất Lan Đức cùng nhị long tại đây, bọn họ cũng không phải dễ dàng đắc thủ. Kỳ thật, hôm nay trọng yếu nhất cũng không phải sự xuất hiện của chúng ta, mà là của Độc Cô tiền bối, ngươi hắn phải cảm tạ hắn mới đúng. Vũ hồn điện sở dĩ phái ra hai gã phong hào đấu la, chắc là đã đoán được ta cùng Kiếm thúc tồn tại. Chỉ là Độc Cô tiền bối xuất hiện, bọn họ mới lập tức lâm vào thế bí "

*Độc Cô bác ha hả cười, nhìn Đường Tam, nói: "*tiểu quái vật, ngươi không cần phải cám ơn ta."

Đường Tam nhìn hắn liếc mắt một cái, cũng quả nhiên không có nói ra lời cảm tạ, nhưng trong nội tâm hắn, hôm nay Độc Cô Bác không cần phải xuất chiến, nhưng lại ở trong lòng hắn đã khắc một dấu vết sâu sắc. Vì cứu hắn, Độc Cô Bác chính là đắc tội với Vũ hồn điện!

*Trữ Phong Trí nói: "*ta nghĩ, ngươi cần phải hiểu rõ tình hình hôm nay một chút, hôm nay xuất hiện hai gã phong hào đấu la, đầu tiên xuất hiện tên… Bạch y tên là Nguyệt Quan, vũ hồn là Hoa Cúc, mệnh danh là Cúc đấu la. Hồn lực của hắn đại khái khoảng chín mươi bốn cấp đến chín mươi lăm cấp.

Đóa hoa cúc kì dị đó phi thường lợi hại, may là hôm nay hắn bị Kiếm thúc khắc chế."

" Bóng đen xuất hiện sau đó, phong hào là quỷ, cấp bậc cùng cúc đấu la không sai biệt lắm. Hắn có vũ hồn rất kỳ lạ, là Quỷ Mị. Mà bổn thể của hắn cũng rất Quỷ Mị, nghe nói ngoại trừ Giáo hoàng, cho tới bây giờ không ai biết diện mạo chính thức của hắn. Hắn chính là một gã mẫn công hệ hồn đấu la cường đại. Vật lý công kích rất khó có hiệu quả với hắn. Tuyệt đối là phong hào đấu khó đối phó nhất.

Độc Cô Bác lão mặt đỏ lên, *"Quỷ Mị tên kia quả thật lợi hại, dù nói thế nào ta cũng không phải đối thủ của hắn."*

Trữ Phong Trí trầm giọng nói: *" hai gã phong hào đấu la này tại Vũ hồn điện chẳng những địa vị rất cao, hơn nữa còn chưởng quản hình pháp. Chính là trụ cột trọng yếu của Vũ hồn điện. Ngoại trừ một số tên trưởng lão giấu mặt ở trưởng lão điện ra, thì mọi việc đều do Giáo hoàng cùng bọn chúng quyết định. Chính là trợ thủ đắc lực nhất của Giáo hoàng. Nếu để ngươi một mình, chẳng may gặp bọn họ thì tuyệt đối là mất mạng.Cho nên, ta hy vọng ngươi có thể cùng kiếm thúc trở lại Thất Bảo Lưu Ly tông. Ở nơi này, ta mới có thể bảo đảm an toàn cho ngươi."*

Đường Tam cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hắn ngẩng đầu, nhìn Trữ Phong Trí, nói: *"Trữ thúc thúc, cám ơn ý tốt của ngài. Nhưng ta không thể buông tay. Sử Lai Khắc Học Viện lần này trong đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục tính đến giờ này, thành tích cũng không phải do một mình ta cố gắng mà được. Nếu bởi vì an nguy của ta mà bỏ rơi đồng đội thì ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình. Một khi có khúc mắc trong tâm, sau này ta tu luyện cũng tất nhiên sẽ không thuận lợi. Cho nên, lần này vòng chung kết ta phải tham gia. Ngài không phải mới vừa nói sao, trước khi đại hội chấm dứt, Vũ hồn điện hắn là sẽ không công khai ám sát ta."*

Trong mắt Trữ Phong Trí toát ra một tia tán thưởng, nhưng ngoài miệng lại nói: *"nhưng khi đại hội chấm dứt, nếu các ngươi thật sự đoạt được quán quân, nếu bị Vũ hồn điện đuổi giết tất nhiên so với hôm nay càng thêm kinh khủng. Khi đó, cho dù là ta cũng chưa chắc bảo vệ được ngươi. ta có thể tiết lộ một bí mật cho ngươi biết. Tại trong thất đại tông môn, chỉ có thượng tam*

môn không thuộc về thế lực của Vũ hồn điện. Vũ hồn điện có thể làm khiến hai đại đế quốc kiêng kỵ rất nhiều, tại sao? chính là bởi vì thực lực tuyệt đối. Ta dám nói, số lượng hồn sư mà lưỡng đại đế quốc hiện nay trong tay nắm giữ cũng không bằng một nửa của Vũ hồn điện."

------oOo------

Chương 291: Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: linhtb89

Biên tập: A Nèo

Dừng lại một chút, Trữ Phong Trí tiếp tục nói: *"giáo hoàng bản thân càng thâm sâu không lường được. Được tôn vinh là người lãnh đạo mạnh nhất của Vũ hồn điện từ trước tới nay.*

Trước tình huống như bây giờ, tuyệt không thể cùng bọn chúng mạnh mẽ đối đầu, né tránh cũng không phải trốn tránh, ngươi còn trẻ, cho dù ngươi muốn cùng Vũ hồn điện đối kháng, sau này cũng còn có thời gian mà. Cần gì phải chấp nhặt trận đấu này chứ.

Đường Tam chau mày suy tư một lát sau, hắn vẫn là lắc lắc đầu:" "không, trận đấu lần này ta nhất định phải tham gia. Trữ thúc thúc, ý tứ của ngài ta hiểu được. Nhưng ta nghĩ rằng đây cũng là một lần giúp ta rèn luyện. Nếu ta có thể vượt qua thì Vũ hồn điện muốn đối phó với ta thì hắn sẽ không được dễ dàng. Bọn họ không có khả năng một tay che trời.

Nhìn vào ánh mắt của Đường Tam, Trữ Phong Trí khỏi khỏi nhớ đến bộ dáng của cha hắn lúc còn trẻ, thần sắc 2 người thật là giống nhau. Mặc dù Trữ Phong Trí cùng Đường Hạo năm đó cũng không quen biết lắm, hai người tuổi cũng tương đương không sai biệt nhiều, nhưng Đường Hạo lại cho hắn cảm giác như 1 ngọn núi nổi bật hơn tất cả. Trong thế hệ của hắn, tuyệt đối không một ai có thể so sánh được với Đường Hạo. Tựa hồ lúc này, con của

Đường Hạo lại muốn tiếp tục tạo ra kỳ tích, không những thế mà Bỉ Bỉ hắn năm đó có vẻ còn xuất sắc hơn. Hạo Thiên tông, chẳng lẽ di truyền của các ngươi lại tốt như vậy sao? "

"Được rồi. nếu ngươi đã quyết định thì ta cũng không khuyên bảo ngươi nữa. Thúc thúc sẽ lại hết sức cố gắng bảo vệngươi an toàn." Trữ Phong Trí nói rất bình thản, nhưng làm một tông chủ, đã nói thế cũng có nghĩa là đã cấp cho Đường Tam một lời hứa. Đường Tam cảm giác rằng Trữ Phong Trí lúc này nói như thế cũng không phải vì lợi ích gì, cũng không phải để khích lệ mình. Mà giống như sự quan tâm của một trưởng bối với một vãn bối.

"Trữ thúc thúc. có lẽ ta không thể gia nhập Thất bảo lưu ly tông, nhưng chỉ cần ta còn còn sống, Thất bảo lưu ly tông vĩnh viễn đều là bằng hữu của ta."

Đại Sư thân mặc áo vải, khi trải qua hồn sư kiểm nghiệm khi vào thành cũng chỉ có vài ba mươi cấp, Với độ tuổi của ông hắn sẽ không gây nhiều sự chú ý.

Vẫn không ngừng lại, kể cả dừng lại để thở, Đại Sư trực tiếp lên thẳng kiến trúc cao nhất, Giáo Hoàng Điện.

Trước cửa Giáo Hoàng Điện.

"Đứng lại." hai gã kỵ sĩ mặc khải giáp màu bạc ngăn cản Đại Sư bước đi tiếp, tổng cộng trăm tên kỵ sĩ đồng thời giơ lên trường kiếm của kỵ sĩ. *"Nơi này là cấm địa, không được tiến vào."*

Mặc dù đối mặt với trăm tên kị sĩ trông coi Giáo Hoàng Điện, nhưng sắc mặt của Đại Sư vẫn lạnh nhạt như trước, vẫn giữ nguyên vẻ đạm mạc, đồng thời giơ lên tấm lệnh bài của mình.

Gã chỉ huy nhóm kị sĩ bước tới, khi hắn thấy rõ lệnh bài, đó khắc sáu đồ án, hắn không khỏi cảm thấy rùng mình một cái. Ngay lập tức tất cả đều quỳ xuống *"Tham kiến trưởng lão."*

Trăm tên kị sĩ đều cùng một nhịp làm giống hệt nhau, với kinh nghiệm lâu năm của bọn chúng, trông Đại Sư có vẻ bình thường nhưng chắc chắn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Đưa ta đi gặp Giáo hoàng." Đại Sư dùng từ ngữ đơn giản nhất để nói cho bọn chúng biết.

Sau nửa canh giờ, trong đại sảnh của nghị sự điện trong Giáo Hoàng Điện, Đại Sư lẳng lặng uống trà thượng đẳng, lẳng lặng ngồi đợi.

Cả một nghị sự đại sảnh hơn ngàn thước, lúc này chỉ có một mình Đại Sư ngồi.

Ánh mắt Đại Sư vẫn thủy chung chăm chú vào chén trà trên tay mình còn chung quanh kim bích huy hoàng hết thảy thủy chung không có liếc mắt một cái. hắn chỉ là lẳng lặng ngồi đợi.

Cánh cửa cao đến ba thươc bỗng nhiên mở ra, môt thanh âm nhu hòa ở ngoài cửa vang lên. *"các ngươi ở bên ngoài chờ đợi, không có mệnh lệnh của ta, người nào cũng không cho quấy rầy."*

"là."

Ánh mắt Đại Sư cuối cũng cũng rời khỏi chén trà nhìn ra phía bên ngoài.

Cửa mở ra, một nữ tữ bước vào trong.

Vóc người không cao, một thân trường bào màu đen nạm hoa văn bằng vàng và đá quý, đầu đội vương miện bằng vàng, tay cầm một cây quyền trượng gần 2 thước, khảm trên thân quyền trượng là vô số bảo thạch. Da tay trắng nõn. Dung nhan hoàn mỹ. Chỉ cần nhìn qua, thì cũng nhận thấy nàng không hế giống bất cứ một ai.

Nhất là trên người nàng còn tỏa ra khí tức thần thánh, càng khiến cho kẻ khác cảm thấy tôn sùng.

Đại Sư vẫn ngồi đó, nữ tữ kia cũng đi vào rồi chợt dừng lại, ánh mắt hai người va chạm với nhau, nhưng không hề có tia lửa nào phát sinh. Nhưng trong ánh mắt đạm mạc của Đại Sư có chút gì đó như đang nhớ lại một điều gì nhưng hình như là Đại Sư đang nhung nhớ.

Trong ánh mắt nữ tử cũng nhất thời có một tia biến hóa, nhìn bên ngoài nàng cũng chỉ ba mươi tuổi, nhưng thực ra nàng còn nhiều hơn Đại Sư một tuổi, dĩ nhiên là đã hơn 50 tuổi. Quyền trượng trong tay nàng gõ nhẹ lên mặt đất, phát ra một tiếng đinh rất nhỏ.

"Ngươi đã đến rồi." một thanh âm nhu hòa vang lên, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác êm dịu như gió mùa xuân.

Đại Sư bỗng trở lên lúng túng, 2 tay chống bàn đứng dậy, chuyển hướng về phía nữ tử chào nói:*" "*đúng vậy, ta tới. ngươi vẫn khỏe chứ?*"*

*Trên mặt nữ tử toát ra một tia nhàn nhạt, thản nhiên tươi cười, "*Đứng trên vạn người, có cái gì không tốt chứ. Làm người thống trị của Vũ hồn điện, cho dù là đế vương hai đại đế quốc nhìn thấy ta cũng phải nhượng ba phần. ngươi nhận thấy ta lại có cái gì không tốt chứ?*"*

Đại Sư thở dài một tiếng, " Bỉ Bỉ đông, ta biết ngươi có nỗi khổ ở trong lòng.*"*

" Bỉ Bỉ Đông? Nếu không phải ngươi nói, ta cũng sắp quên cái tên này rồi.

Thỉnh xin mời gọi ta là giáo hoàng, hoặc là xưng ta một tiếng bệ hạ. Ta đã không còn là Bỉ Bỉ đông ngốc lúc trước nữa.

Đúng vây, nữ tử ôn nhu mà mỹ lệ trước mặt chính là đương kim Giáo hoàng, người thống trị cao nhất của Vũ hồn điện, mục tiêu của mọi hồn sư.

Nàng chính là Giáo hoàng trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ, chưa đến 40 tuổi nàng đã tiếp nhận vị trí Giáo hoàng.

Lúc đầu có không ít người tỏ ra có ý nghi hoặc.

Mà theo thời gian trôi đi, với sự nỗ lực cố gắng của nàng, Vũ hồn điện phát triển càng thêm hùng mạnh, càng thêm đoàn kết. Đã có không ít người cho rằng nàng là Giáo hoàng xuất sắc nhất của Vũ hồn điện.

"Là, giáo hoàng bệ hạ." Đồng tử của Đại Sư có chút co rút lại, một tia thống khổ từ trong đôi mắt chảy xuôi ra, hắn xoay người, đi tới vị trí ngồi lúc trước mà đứng lại, tay nhấc chén trà lên, cả người tựa hồ đều cũng lâm vào nỗi nhớ.

Nhìn bóng lưng Đại Sư, vẻ đạm mạc trong mắt giáo hoàng tiêu thất, trong mắt có một tia tâm tình dường như không đành lòng chợt lóe lên, nàng giơ tay lên tựa hồ muốn tiến lên nhưng thân nàng vẫn dừng ở đó.

"Ngươi tìm đến ta có chuyện gì? chúng ta đã có hai mươi năm không gặp nhau." Thanh âm Giáo hoàng vang lên phá tan đi sự im lặng.

Đại Sư hít một ngụm không khí, áp chế tâm tình kích động, ngay chính hắn cũng không nghĩ tới, gặp lại Bỉ Bỉ Đông lại làm chính mình có chút thất thố.

Hắn quay người lại, tâm tình trong mắt cũng đã biến mất, thay vào đó là nét đạm mạc vẫn thấy thường ngày.

"Giáo hoàng bệ hạ, ta có việc muốn nhờ."

"Hả?" Giáo hoàng có chút kinh ngạc nhìn Đại Sư, *" Ngươi đến nhờ ta? Tựa hồ không giống với tính cách của ngươi. Xem ra, thời gian quả thật có thể làm một người phát sinh thay đổi. ngươi nói đi."*

Đại Sư không có giải thích, nếu là việc của bản thân hắn, hắn vĩnh viễn sẽ không cầu khẩn đối phương cái gì, nhưng chính là vì đứa đệ tử, tình cảm hai người còn như phụ tử, hắn không thể không đến đây một chuyến.

"Giáo hoàng bệ hạ, ta muốn biết, ngươi lúc đầu làm sao vượt qua song sanh vũ hồn, cửa ải này đúng thật là khó khăn "

Đồng tử Giáo hoàng co rút lại một chút, lạnh nhạt đáp: *"ngươi hà tất phải biết chuyện này, vì điều này với ngươi chẳng phải không có ý nghĩa gì sao?"*

Đại Sư cũng không có giấu diếm, "ta thu một tên đệ tử, hắn đi theo ta tu luyện cũng được bảy, tám năm thời gian. Rất may mắn, hắn cùng ngươi đều giống nhau, đều là song sanh vũ hồn. Đứa nhỏ này thiên phú dị bẩm, ta hy vọng có thể bồi dưỡng hắn thành một cường giả."

*"*Ta tại sao phải giúp ngươi? Để ngươi bồi dưỡng một người, người này sau này mạnh rồi cùng ta đối nghịch thì sao?" thanh âm Giáo Hoàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Đại Sư trầm giọng nói: *"Đương nhiên không. Nếu ngươi đồng ý nói cho ta biết lúc đầu ngươi là làm như thế nào để vượt qua. Ta có thể hướng ngươi cam đoan, đứa đệ tử này cả đời sẽ không cùng Vũ hồn điện đối nghịch."*

Giáo hoàng khóe miệng chợt toát ra vẻ tươi cười, *"nguyên lai là với lý luận của Đại Sư ngươi cũng có chuyện không biết. Ngọc tiểu cương, ngươi đã tới chậm. Ngay mấy ngày hôm trước, ta đã phái người đi ám sát đội ngũ dự thi của Thiên đấu đế quốc. Mục tiêu chính là đệ tử xuất thân từ Hạo Thiên Tông. Cho nên, ngươi cũng không cần phải biết bí mật của song sanh vũ hồn."*

Đại Sư thân thể kịch liệt giật mình, hung dữ quay người, nhìn thẳng vào Giáo hoàng, *"ngươi nói cái gì?"*

Giáo hoàng cũng không có giấu diếm, nhàn nhạt,thản nhiên nói: "Bạch kim giáo chủ Tát Lạp Tư truyền đến tin tức rằng Hạo Thiên tông đệ tử xuất hiện, thiên phú dị bẩm. Còn nhỏ tuổi đã đột phá bốn mươi cấp, song sanh vũ hồn, đệ tứ hồn hoàn đạt tới cấp bậc vạn năm. Thậm chí còn có thể có hồn cốt cho chính mình, thân cận với cả Thất bảo lưu ly tông cùng Thiên đấu đế quốc. Người như thế, Vũ hồn điện không thể sử dụng được, chỉ có thể giết không tha.

" " Ngươi ……" Đại Sư mãnh liệt tiến lên, hai tay nắm chặt bả vai Giáo hoàng, hai mắt hắn trong nháy mắt bị huyết sắc bao trùm. Toàn thân đều kịch liệt run rẩy.

Nhìn Đại Sư, ánh mắt tràn ngập nanh ác, Giáo hoàng ngây người một chút, *"hắn đối với ngươi, thật sự quan trọng vậy sao?"* Với thực lực của nàng, tự nhiên có thể dễ dàng thoát khỏi Đại Sư, nhưng nàng lại không có làm như vậy, vẫn cứ để hai bàn tay nóng rực của Đại Sư nắm chặt bả vai mình.

Hô hấp của Đại Sư trở nên nặng nề, nói rành mạch từng chữ: *"Bỉ Bỉ Đông, ngươi nghe rõ ta nói đây. nếu Đường Tam có bất trắc gì, ta đây sẽ không tiếc*

bằng bất cứ giá nào để phá hủy Vũ hồn điện. Ta cả đời không có con, mà hắn lại như con của ta vậy."

Cảm nhận được hơi thở của Đại Sư, trên mặt Giáo Hoàng nổi lên một tia ửng hồng, hơi thở có chút dồn dập nói:*" Ngọc Tiểu Cương, người mà cũng biết lo lắng sao? Ngươi còn nhớ năm đó vì sao ngươi rời bỏ ta không? Vì chính muội muội của ngươi, buồn cười, thật sự quá buồn cười. Cũng chính vì muội muội mà ngươi không chịu tiếp nhận ta. Ta được trở thành Giáo Hoàng cũng nhờ ngươi ban tặng, nhưng mà ta hận ngươi, ngươi là người ta hận nhất suốt cuộc đời này. Ta chính là muốn cho ngươi thống khổ, ta chẳng những phải giết đồ đệ ngươi, mà còn muốn giết Nhị Long. Không, ta không giết nàng ngay, ta phải hành hạ nàng, cho ngươi thống khổ."*

Rõ ràng tâm tình Giáo hoàng trở nên kích động hẳn lên, ánh mắt nàng lạnh như băng giống y như của độc xà.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tiếng đập cửa khe khẽ.

"Cút, ta không phải nói qua, không có phân phó của ta, ai cũng đừng tới quấy rầy sao?" Giáo hoàng nổi giận gầm lên một tiếng.

Người bên ngoài không nghĩ rằng Giáo Hoàng luôn hòa nhã mà cũng có lúc tâm tình kích động như vậy. "Giáo hoàng bệ hạ, hai vị trưởng lão truyền đến tin tức. bọn họ đã không hoàn thành nhiệm vụ, chờ đợi chỉ thị của ngài.*"*

*"*Cái gì? không hoàn thành nhiệm vụ?" sắc mặt Giáo hoàng biến đổi, dũng mãnh nhìn về phía Đại Sư, *" đồ đệ ngươi có vận khí tựa hồ không tệ nhỉ."*

Đại Sư sửng sốt một chút, trong mắt màu đỏ dần dần rút đi, buông hai tay đang nắm bả vai Giáo hoàng ra, tâm tình trở nên tỉnh táo, hắn hướng Giáo hoàng nói: *"ngươi cho người ám sát Đường Tam, sợ rằng cũng không chỉ là bởi vì thiên phú của hắn. Bằng vào thực lực của Vũ Hồn Điện, còn có thể e ngại một gã hồn sư sao? nếu ta đoán không sai, đúng rồi, ngươi là bởi vì cha hắn, đúng không?"*

Ánh mắt giáo hoàng dừng lại. *"ngươi thông minh lắm. Ngươi đi đi, ta không muốn gặp lại ngươi."*

Đại Sư yên lặng gật đầu, hướng đại môn đi đến, khi hắn đi tới đại môn, khi một tay chạm vào tay nắm cửa,thì lại đột nhiên dừng lại, nhàn nhạt nói:

"Hai mươi năm đã qua, Bỉ Bỉ Đông ngươi vẫn đẹp như xưa, nhưng ta lại già rồi. Nếu hôm nay người mà bị uy hiếp tánh mạng là ngươi, ta cũng sẽ có phản ứng như vậy. Dù sao, ngươi là người đầu tiên ta yêu.″

″ngươi thối lắm." thân thể giáo hoàng kịch liệt run rẩy một chút,

"Ngươi cũng biết yêu sao? ngươi không xứng nói chữ này. Yêu ta mà ngươi còn có thể bỏ ta? Hơn nữa còn cùng chính muội muội mình ở cùng một chỗ? ngươi thật khốn nạn, ngươi cút cho ta.″

″ Lúc đầu tại sao ta lại bỏ ngươi, ngươi không nên hỏi ta, ngươi nên hỏi lão Giáo hoàng quá cố ấy. Bạc tình phụ nghĩa, tùy ngươi trong lòng hình dung ta thế nào cũng được. Tùy ngươi suy nghĩ. Nhưng ta vẫn phải lặp lại câu kia, nếu Đường Tam bị giết bởi người của Vũ hồn điện, thì cho dù bằng bất cứ giá bào ta cũng sẽ trả thù. Bỉ Bỉ Đông, đây cũng là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy. Nếu ngươi còn phái người ra tay với Đường Tam, thì đến lúc đó nhân tình còn lại giữa chúng ta cũng sẽ chấm dứt."

Mạnh mẽ mở cửa, Đại Sư nhanh chóng rời đi.

Thân hình Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông kịch liệt chấn động, dường như nếu không có quyền trượng chống đỡ thì nàng sẽ ngã không thể đứng vững được.

Nàng hận Đại Sư, hận đã đủ 20 năm, có thể hận lâu như vậy, cũng là vì lúc đầu nàng đã yêu hắn quá sâu sắc. Lời của Đại Sư trước lúc rời đi đã làm cho cừu hần trong tim nàng xuất hiện 1 vết nứt.

Nàng hồi tưởng lại những lời dạy dỗ của Giáo hoàng tiền nhiệm, cùng với đủ loại dĩ vãng, các cừu hận bị che dấu nay đã dần dần hiện hiện ra trong lòng nàng.

Trước mắt cảnh vật dần dần trở nên mông lung. Giáo hoàng tay cầm quyền trượng bởi vì dùng sức quá mạnh mà có chút trắng bệch, *"đây là vận mệnh*

trêu người sao? Tiểu cương, phân ly lúc đó của chúng ta là như vậy sao, là như vậy sao …."

Giáo hoàng chạy nhanh đến chỗ lúc trước Đại Sư ngồi, rồi ngồi xuống đó, cầm chiếc chén vẫn còn một ít trà lên uống từng ngụm một.

Đội ngũ Hồn sư tham dự thi đấu của Thiên đấu đế quốc vẫn tiếp tục đi tiếp, trên đường cũng không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn, vì đã có sự bảo vệ tốt hơn từ các hồn sư. Lúc đi ngang qua thành thị Trung Lâm, Thái tử Tuyết Thanh Hà đã điều thêm ba ngàn thiết giáp quân phụ trợ hộ vệ. Đồng thời từ đế quốc triệu tập thêm một ít hồn sư tới trợ giúp.

Tuyết Thanh Hà cũng không nói nhiều cùng Đường Tam, nhưng phiền toái mà Đường Tam gặp phải cũng hết sức rõ ràng. Hắn vẫn thường dùng hành động nên đã thu được hảo cảm của Đường Tam.

Dọc theo đường đi, không khí của Sử Lai Khắc Học Viện đều thấy có chút nặng nề. Chỉ có duy nhất một tin tốt là khi còn cách Vũ Hồn thành khoảng năm ngày đường, Tiểu Vũ rốt cục đã đột phá lên 40 cấp. Vì để nàng nhanh chóng thu được đệ tứ hồn hoàn, Nhị Long đã trực tiếp đem nàng đi tìm hồn thú thích hợp sau đó sẽ cùng mọi người hội họp tại Vũ Hồn thành.

Rốt cục cả đội ngũ cũng đã tới Vũ Hồn thành. Bởi vì Vũ Hồn thành có quy định đặc biệt, cho nên Tuyết Thanh Hà đã hạ lệnh thiết giáp quân cùng hoàng gia kỵ sĩ đoàn đóng quân ở ngoài thành, còn lại trực tiếp thống lĩnh 15 đội hồn sư tiến vào Vũ Hồn thành.

Cùng với Thiên đấu thành, Tác thác thành so với thành thị khổng lồ như vậy, thì vũ hồn thành nhỏ hơn nhiều lắm, thậm chí còn không bằng một phần mười diện tích của Thiên Đấu thành. Nhưng nó lại gây cho các hồn sư không ít rung động.

Diện tích Vũ Hồn thành không lớn vì thế tường thành cũng tuyệt đối là dựa theo thành chủ làm thủ đô để kiến tạo thành. Tường thành cao 80 thước, nhìn từ ngoài vào thấy thật nguy nga. Tường thành dày đến hơn ba mươi thước. Toàn bộ đều được làm từ đá hoa cương.

Cho dù là tài lực hùng hậu như Trữ Phong Trí nhưng khi chứng kiến vũ hồn thành cũng không khỏi cảm thán một hồi.

Phải biết rằng, vị trí này trước đây là nơi trống không, hoàn toàn đều do Vũ hồn điện tự tay kiến tạo mà thành. Muốn xây dựng 1 tòa thành như vậy nói dễ vậy sao?

Kì lạ nhất chính là, vũ hồn thành không giống những tòa thành bình thường có hình dáng là tứ giác, mà là lục giác, nghĩa là có đến 6 bức tường thành. Trên tường thành phụ trách tuần tra toàn bộ đều là hồn sư, mặc trang phục chuyên môn của vũ hồn điện.

Trên sáu mặt tường thành, đều có một phù điêu thật lớn, cùng phù điêu trên lệnh bài của vũ hồn điện hoàn toàn giống nhau. Tượng trưng cho sáu loại vũ hồn cường đại.

Đi vào vũ hồn thành, làm cho người ta có cảm giác rất trống trải. trên các ngã tư người đi đường không nhiều lắm, cửa hàng cũng rất ít. Cửa hàng kinh doanh cũng rất thưa thớt, đại đa số là bán một chút vật phẩm dành cho hồn sư. Thậm chí ngay cả đạo khí là không gian chứa đựng cũng đều có bán, đương nhiên, phẩm chất sẽ kém một chút.

Vũ hồn thành đi ra nghênh đón chính là một gã hồng y giáo chủ, hắn cùng một nhóm hơn 200 người nhanh chóng an bài cho bọn hắn ở tại một khách điếm ở phía Tây Vũ Hồn thành. Điều làm Đường Tam giật mình chính là, cho dù là nhân viên của khách điếm, hồn lực cũng ít nhất đạt tới hơn hai mươi cấp, đạt tới câp bậc đại hồn sư.

An bài xong, Đường Tam cố ý đi ra ngoài khách điếm, ở bên ngoài cẩn thận quan sát những chỗ đặc biệt khác của vũ hồn thành

Hắn phát hiện rằng 6 bức tường thành đều được xây dựng chung quanh 1 ngọn núi. Trên ngọn núi này có 2 tòa kiến trúc vô cùng nổi bật nằm trên đó. Ở giữa ngọn núi xây dựng kiến trúc hùng vĩ như vậy, cho dù ở xa cũng dễ dàng nhìn thấy.

Tất cả đều được xây dựng theo kết cấu hình cột và hình vòm, bên ngoài được

mạ vàng, khi mặt trời chiếu lên tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Chỉ cần đơn giản hỏi thăm một chút, Đường Tam biết được, đó chính là Giáo Hoàng Điện. Người lãnh đạo cao nhất Vũ Hồn điện chính là ở tại nơi này.

Từ miệng của Trữ Phong Trí, hắn còn biết rằng, Trưởng lão của vũ hồn điện cũng ở trong Giáo Hoàng Điện. Đương nhiên là người thường không có khả năng nhìn thấy những trưởng lão này.

Trên ngọn núi còn một tòa kiến trúc khác. Quy mô nhỏ hươn nhiều so với Giáo Hoàng Điện, ước chừng chỉ lớn bằng một phần ba so với giáo hoàng điện. Kiến trúc kết cấu có chút cùng loại, chỉ bất quá mặt ngoài lại tỏa ra ánh sáng trắng như ngọc, còn xa mới bắt mắt bằng giáo hoàng điện được.

Mà không biết tại sao, khi Đường Tam nhìn thấy tòa kiến trúc đó, trong lòng có chút cảm giác sâu sắc.

Từ khi vào vũ hồn thành, mỗi một gã hồn sư trong lòng đều cũng có loại cảm giác đặc biệt, trong nội tâm tựa hồ có vài phần cung kính. Trữ Phong Trí nói cho Đường Tam, những kiến trúc nhỏ ở trên cao kia là nơi nơi tồn tại cao nhất của Vũ Hồn Điện - Đấu La Điện.

Chỉ có những phong hào đấu la đã chết mới được chôn tại chỗ đó. Cũng có thể nói là nghĩa trang của Phong hào đấu la. Nơi này sở dĩ xuất hiện cảm giác tôn kính, không phải bởi vì Giáo Hoàng Điện, mà là do nơi này có Đấu La Điện tồn tại.

Bất luận Giáo Hoàng Điện thành lập ở địa phương nào, Đấu La Điện cũng đều được theo đó mà kiến tạo, hơn nữa vị trí Đấu La Điện so với Giáo Hoàng Điện tất nhiên càng cao hơn. Chưa đến lúc đại tế (kiểu tế thần thánh), thì giáo hoàng đều phải tự mình đi đến trước cửa Đấu La Điện tế bái. Nhưng cho dù là họ, trước khi chết cũng không có quyền lợi tiến vào trong Đấu La Điện. Đây là quy củ, bất luận kẻ nào cũng không được làm trái với quy củ, nếu không sẽ bị tất cả các hồn sư vây công.

Vì vậy bởi Giáo Hoàng Điện cùng Đấu La Điện tồn tại, sau khi vũ hồn thành được thành lập mới được vũ hồn điện xưng là thánh địa của hồn sư. Đương nhiên, điều này cũng là do tuyệt đại đa số hồn sư công nhận.

Bởi vì nửa đường bị tập kích và Đường Tam cố ý lưu lại tham gia thi đấu, Phất Lan Đức, Nhị Long đều cũng đứng ở gần hắn nhất. Ngay cả trữ phong trí cũng đặc biết lựa chọn chỗ ở cách hắn không xa. Mặc dù trong vũ hồn thành cũng không có khả năng phát sinh chuyện gì, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Từ Vũ hồn điện truyền đến tin tức, ba ngày sau, thi đấu chính thức bắt đầu, đi đường cũng đã lao lực nhiều, có ba ngày nghỉ ngơi, cũng cũng đủ cho các học viện tự điều chỉnh lại.

Học viện tham dự thi đấu của Tinh la đế quốc được an bài nghỉ ngơi tại phía bên kia của Vũ hồn thành, vô hình chung, vũ hồn điện đã chia đội ngũ dự thi của hai đại đế quốc thành hai trận doanh.

Đối với điểm này, Tuyết Thanh Hà cũng chỉ là cười lạnh, nhưng cũng không đưa ra dị nghị gì.

Trong ba ngày, tất cả mọi người của Sử Lai Khắc Học Viện đều bảo trì trạng thái nghỉ ngơi, đem tất cả thời gian suy nghĩ tìm cách tu luyện hồn lực, cố gắng hết sức có thể để làm cho chính mình bảo trì được trạng thái tốt nhất.

Nhị Long cùng Tiểu Vũ rốt cục cũng đã trở về trước khi diễn ra thi đấu một ngày

Nhưng không biết tại sao, nhìn qua thần sắc của Nhị Long có chút quái dị. Tiểu vũ thành công thu được đệ tứ hồn hoàn, nhưng căn cứ theo Nhị Long kể lại, lúc ấy nàng cùng Tiểu Vũ bị thất lạc.

Mà theo lời Tiểu Vũ, thì nàng gặp được một hồn thú bị trọng thương, vận khí tốt, nên đã thu được hồn hoàn này.

Cuối cùng thi đấu sắp bắt đầu nên tại lúc này cũng không ai lại đi cẩn thận tự hỏi chuyện này.

Khi Tiểu Vũ trở về thì Đường Tam đã hỏi rõ được hồn kỹ thứ tư của nàng, kết hợp với hồn kỹ của nàng hắn mới đưa ra chiến thuật cuối cùng, mà tại lúc

này, Đại Sư rốt cục đã trở về.

"Tiểu Tam. ngươi không sao chứ." Đại Sư nhìn thấy Đường Tam liền hỏi ngay 1 câu.

"sư phụ, ngài cũng biết mà? ta không có việc gì. lần này nhờ có lão quái vật cùng trữ thúc thúc bọn họ, nếu không chỉ sợ là ngài sẽ không bao giờ thấy được ta nữa."

Đại Sư thở dài một tiếng:*" Là ta không tốt, ta không nên cho ngươi tham gia đại hội lần này mới đúng, ngươi chính là đã thu sự chú ý của họ.*

Đường Tam mỉm cười đáp:" Sư phụ, ngài cần gì phải tự trách? Chẳng phải là ta không có việc gì sao. Cứ cho đây là một lần lịch lãm đi. Chỉ có kinh nghiệm giao chiến cùng cường giả chân chính, ta mới hiểu được rằng lực lượng của mình thật nhỏ bé. Sau này ta sẽ cố gắng tu luyện gấp bội."

Trên mặt Đại Sư rốt cục cũng hiện ra một tia mỉm cười: " Ngươi luôn luôn là người hiểu chuyện. Ngươi nói đúng, cố gắng tu luyện đi. Chỉ cần ta còn một hơi thở, ta vĩnh viễn không để ai xúc phạm tới ngươi. Ngày mai vòng chung kết sẽ bắt đầu, ngươi gọi mọi người tới đây, ta an bài cho các ngươi một chút chiến thuật đơn giản."

Tới vòng chung kết, Đại Sư rốt cục cũng phải ra tay.

Rất nhanh Đường Tam gọi tất cả đội viên tới đây, Nhị Long biết Đại Sư trở về cũng theo tới đây.

Ánh mắt của Đại Sư cùng Liễu Nhị Long va chạm một chút, từ trong ánh mắt của Đại Sư, Liễu Nhị Long cũng hiểu được một chút gì đó, nhưng cũng không có mở miệng, chỉ lẳng lặng đi đến bên người hắn, ôm lấy cánh tay hắn.

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Liễu Nhị Long, thần sắc của Sử Lai Khắc thất quái không khỏi trở nên có chút quái dị. Sợ rằng chỉ có trước mặt Đại Sư, Bạo long mới có thể thu liễm đi như thế.

Ánh mắt của Đại Sư đảo qua mọi người rồi mới nói: " Vòng chung kết sắp

bắt đầu. Trước kia đã từng nói qua về thể chế thi đấu, có thể các ngươi đã quên, ta bây giờ nói lại một lần nữa. Vòng chung kết có tất cả 33 đội tham gia, trong đó có 3 đội hạt giống lần lượt phân biệt là lưỡng đại đế quốc cùng Vũ Hồn điện. Uy hiếp lớn nhất với các ngươi không phải nghi ngờ chính la đội ngũ của Vũ Hồn điện học viện. Bọn họ cũng là giành cho các người, là khó khăn lớn nhất.

Vòng chung kết tổng cộng chỉ có 5 vòng đấu, so với vòng loại, một vòng thi đấu còn có thời gian ngắn hơn một chút. Nhưng bởi vì tính chất kịch liệt nên giữa 2 vòng đấu, đều được nghỉ ngơi một ngày. Còn trước vòng đấu cuối cùng cũng là vòng đấu thứ năm, các ngươi có được 3 ngày để điều chỉnh, nghỉ ngơi.

Ở vòng thi đấu đầu tiên, 3 đội hạt giống được miễn tham gia, còn lại 30 đội ngũ kia chia làm 15 cặp đấu, đội thua trực tiếp bị loại. Tính tàn khốc của thể lệ thi đấu nhất định càng làm cho các đội ngũ hồn sư trở nên liều mạng. Các ngươi càng không được có ý khinh thường. Tới lúc này tất cả các đội ngũ sẽ không ẩn giấu thực lực nữa, cho dù là đội ngũ mà các ngươi đã từng thắng qua nhưng cũng có thể cho ngươi nếm mùi đau khổ. "

" Dựa theo quy định của các trận đấu, vòng thứ hai do hai đại đế quốc sẽ chọn ra hai đội không phải thi đấu. Nói cách khác, nếu chúng ta thu được thắng lợi ở vòng một, bắt đầu vòng hai chúng ta sẽ có đủ thời gian để nghỉ ngơi. Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của vòng Tấn Cấp (Thăng Cấp). Đến lúc đó, trong 16 đội kia chỉ chọn ra 8 đội tiền vào vòng đấu thứ ba, hơn nữa thêm vào hai đội không phải thi đấu lúc trước, tổng cộng có mười đội tham gia. Vòng thứ ba lại có hai đội được đặc cách, lúc này có tám đội phải thi đấu chọn bốn đội thắng cùng chúng tiến vào vòng trong. Vòng bốn sẽ không có đặc cách nữa, Cho nên có thể nói, trong vòng thăng cấp, chỉ có hai đội ngũ đứng đầu mới có lợi ích nhất tring vòng trung kết, mà đội nào càng bôc được thăm số không trước thì càng có lợi lớn, vì có thể tránh được khi đấu loại phải xuất ra toàn lực. Vòng năm, cũng là vòng cuối cùng, vòng này chỉ có ba đội tham gia, giống vòng thăng cấp lấy bẩy thành viên của mỗi đội thi đấu vòng tròn, chọn ra đội ngũ có thực lực cực mạnh, sau đó hai đội còn lại phải thi đấu với nhau chọn ra một đội khiêu chiến với đội thắng kia, chọn ra vị trí Quán Quân cuối cùng,. Các ngươi đều hiểu cả chứ… (VKL vừa dài lại toàn luật thui – Cần biên lại chút chút, dịch hơi liều)

"Vâng, đều hiểu được ". Trí nhớ của mọi người đều rất tốt, mà lúc này còn là vòng chung kết, lực chú ý tự nhiên phải tập trung vô cùng.

Đại Sư gật đầu, nói: "Đối thủ của chúng ta tại vòng một là ai, ta không có khả năng đoán được. Nhưng ít ra không phải ba đội hạt giống. Cũng nên tránh không giáp mặt cùng bọn chúng quá sớm. Nhưng là, vẫn như trước do Sử lai khắc thất quái xuất chiến. các ngươi đã lâu rồi không có chính thức phối hợp cùng nhau trên chiến trường. Vì thế vòng một chính là để cho các ngươi làm nóng người. Chiến thuật cụ thể không có gì đặc biệt, khi thi đấu hết thảy như trước đều do Tiểu Tam khống chế chỉ huy."

"Tiểu Tam."

"Dạ." Đường Tam nhanh chóng đứng lên.

Đại Sư dừng ở hắn, nói: *"vòng một và vòng hai, chúng ta gần như dám chắc thông qua. Cho nên, ngươi tại vòng một, phải hết sức có thể để làm cho đối thủ không phát hiện ra thực lực của chúng ta. ngươi hiểu được ý ta chứ?"*

Đường Tam vuốt cằm đáp: *"Ý ngài muốn nói là, mặc dù là cả bảy người chúng ta xuất chiến, nhưng tại vòng một cũng phải hết sức để che dấu thực lực."*

Đại Sư mỉm cười gật đầu, "nhưng mà, các ngươi cũng không có thể khinh thường. Dù sao, tại vòng một các ngươi cũng có thể gặp cao thủ của Tinh la đế quốc."

"Dạ"

Ánh mắt Đại Sư chuyển hướng nhìn toàn thể Sử lai khắc thất quái, "các ngươi theo ta học tập cũng đã được hai năm, hai năm này, các ngươi nỗ lực nhiều, ít bao nhiêu ta biết rất rõ ràng. Không nghi ngờ gì, các ngươi đều là thiên tài trong những thiên tài. cho dù là gặp phải đối thủ mạnh hơn so với các ngươi, các ngươi hãy tin tưởng cũng không cần dao động, bởi vì, trong tất cả các đội dự thi thì các ngươi là người trẻ nhất. các ngươi có tương lai vô hạn. Ta đối với các ngươi, cũng không yêu cầu đạt được quán quân của vòng

chung kết, ta chỉ hy vọng, mỗi người các ngươi trong trận đấu đều tập trung phát huy hết thực lực của bản thân. Tìm cách kích phát ra tiềm lực tốt nhất của mình."

"Rõ." Sử lai khắc thất quái ầm ầm hô to.

Đại Sư cùng Nhị Long rời đi, Sử lai khắc thất quái trước tiên bắt đầu tu luyện, vì để chuẩn bị cho trận đấu vòng một vào ngày mai.

Nhị Long dắt Đại Sư đi tới phòng của nàng, *"Tiểu cương, thế nào?"*

Nhìn Đại Sư, ánh mắt Nhị Long có chút lóe sáng, nàng đương nhiên biết Đại Sư đã làm gì, Đại Sư cũng không có giấu diếm nàng điều gì.

Thở dài một tiếng, Đại Sư đáp: *"nàng ta đã thay đổi. hai mươi năm không gặp, nàng ta đã trưởng thành. bây giờ nàng là giáo hoàng. đã không còn là Bỉ Bỉ Đông của năm đó nữa. xem ra, ta thật sự không nên đi tìm nàng."* Trong nội tâm mơ hồ đau đớn làm thần sắc hắn trở nên có chút buồn bã.

Nhị Long ngầm thở phào nhẹ nhõm, *"Nói như vậy, nàng không có nói cho ngươi phương pháp tu luyện song sanh vũ hồn?"*

Đại Sư tự giễu cười cười, *" Nàng ta biết rõ Đường Tam là đệ tử của ta mà còn phái người ra tay, thì như thế nào có thể nói cho ta biết phương pháp tu luyện song sanh vũ hồn cơ chứ? Nhưng thế thì đã sao nào? ta đã mơ hồ đoán được một chút. Có vẻ chỉ cần Bỉ Bỉ Đông chính thức động thủ, ta có thể xác định ý nghĩ của chính mình."*

Nói đến đây, Đại Sư chủ động đem Nhị Long ôm vào trong lồng ngực, *"Nhị Long, nơi này là vũ hồn thành, là địa bàn của nàng ta. Từ bây giờ, bất cứ lúc nào nàng cũng không được xa ta, ta sợ nàng ta vì ta mà gây ra bất lợi với nàng."*

Nhị Long lập tức biểu hiện tính tình vốn có của nàng *"Cứ để nàng ta đến mà giết ta, ta còn sợ nàng ta không dám? Giáo Hoàng thì sao chứ, cũng không thể khiến ta thua được. Chỉ cần nàng ta không đạt được chàng, thì ta còn sợ điều gì chứ."*

Nghe lời nói bá đạo của Nhị Long, Trên mặt Đại Sư không nhịn được hiện ra một tia cười nhạt, cúi đầu cốc nhẹ một cái lên trán nàng, *"yên tâm đi, nàng ta vĩnh viễn không cướp ta đi đâu. chúng ta là vợ chồng, dù sao thì cũng là có danh phận."*

Nghe thấy thế, biểu tình của Nhị Long không khỏi toát ra vài phần ai oán, mặc dù Đại Sư không hề tránh né cùng cảm tình của nàng, hai người cũng xưng nhau là vợ chồng, nhưng Đại Sư lại thủy chung không chịu cùng nàng quan hệ thân thiết (.)^-^(.). Do là huynh muội nên thủy chung vẫn ngăn bọn họ không thể có quan hệ quá mức. May là, mặc dù là hữu danh vô thật, nhưng cũng đủ để làm cho nội tâm của Nhị Long được an ủi phần nào.

Để chuẩn bị cho vòng chung kết giữa các cao cấp hồn sư học viện tinh anh trên toàn đại lục, Vũ hồn thành đặc biệt tạo ra một sân thi đấu chuyên môn. Sân thi đấu được đặt ở trung tâm Vũ hồn thành. Đường kính của lôi đài rất lớn, cũng chừng trăm thước. hoàn toàn do đá hoa cương tạo thành.

Trên lôi đài còn dùng một số lượng khổng lồ hồn đạo khí tiến hành gia cố, để phòng ngừa tổn hại. Căn cứ tin tức đưa ra của Vũ Hồn Điện, võ đài có thể ngăn cản lực công kích của các hồn sư dưới Hồn Đế phá hoại.

Cũng chỉ có vũ hồn điện tài đại khí thô (Giàu) mới có thể làm như vậy, ít nhất hai đại đế quốc cũng không nỡ hao phí số lượng tư nguyên khổng lồ như vậy.

Ngay phía trước lôi đài, chính là Giáo Hoàng Điện. Khoảng cách từ nơi này đến Giáo Hoàng Điện ở trên núi không đến ngàn thước. Vũ hồn điện đã ra tuyên bố, trận đấu cuối cùng của vòng chung kết giữa 3 đội mạnh nhất sẽ diễn ra tại Giáo Hoàng Điện.

Đến lúc đó, đích thân Giáo hoàng xuất hiện, trao vương miện cho đội vô địch.

Đối với hồn sư mà nói, đây là điều vô cùng vinh hạnh.

Sáng sớm, tất cả các học viện dự thi đều được chuyên viên của vũ hồn điện

dẫn tới sân thi đấu. Mỗi một khu sở học viện đều được xây tạo thành một khu nghỉ ngơi riêng. Khu nghỉ ngơi được xây dựng vây vòng quanh sân đấu, cùng một bên với giáo hoàng điện là vị trí khách quý bình thẩm. Đại biểu của hai đại đế quốc đến đây đều để xem chiến đấu, đương nhiên còn có người của Vũ Hồn Điện trong đó nữa.

Ngay khi vừa đến nơi, còn không kịp nghỉ ngơi, Phất Lan Đức đã bị gọi đi rút thăm.

Thích Đấu La Đại Lục bằng cách các bằng hữu ấn Thanks cho chúng tôi nghen…. (Sửa lời của Đường Gia Tam Thiếu … he he)

------oOo------

Chương 292: Tinh La hoàng gia học viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: duckams

Biên tập: A Lá

Thượng

Rút thăm vòng 1 không thể nghi ngờ phi thường trọng yếu, nếu có thể gặp ngay đối thủ yếu, thì cực kì có lợi.

Đặc biệt với Sử Lai Khắc học viện, tại đợt thứ hai gặp phiếu trống, nếu có thể tại vòng đầu tiên dễ dàng giành chiến thắng, như vậy, bọn họ có thể dưỡng tinh súc duệ (phục hồi lực lượng, chuẩn bị kỹ càng – A Lá), đem tinh lực đặt vào vòng thứ ba, coi như từ vòng thứ ba mới bắt đầu chánh thức thi đấu.

Phất Lan Đức rất nhanh trở lại, nhìn sắc mặt rõ ràng rất tốt, bộ mặt dương dương đắc ý, không cần hỏi, tự nhiên biết lần rút thăm này có kết quả rất tốt rồi.

Đột nhiên, Phất Lan Đức nghiêm sắc mặt, hướng mọi người nói: *"Có một tin tốt và một tin xấu, mọi người muốn nghe tin nào trước?"*

Mọi người sửng sốt một chút, Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy viện trưởng nói về tin tức xấu trước đi."*

Phất Lan Đức trầm giọng nói: *"Tin xấu là đối thủ của các ngươi vòng một là Sí Hỏa học viện."*

"Sí Hỏa học viện?" mọi người nhíu mày. Sau vòng tấn cấp, Đường Tam cùng mọi người đã nghiên cứu về Sí Hỏa học viện, thêm hai gã đệ tử tăng lên bốn mươi cấp, đây là một trong những đội mạnh của Thiên Đấu đế quốc, so sánh với Thần Phong học viện không yếu hơn bao nhiêu.

Đừng thấy trong tấn cấp tái, Sử Lai Khắc học viện có thể giành chiến thắng dễ dàng mà coi thường, nên nhớ, trong dự tuyển tái, bọn họ ăn không ít khổ đầu.

Đương nhiên, Sí Hỏa học viện cũng không đủ để ngăn cản bước tiến của bọn họ, nhưng tại vòng một đã gặp phải đội mạnh như vậy, thật sự đây là một tin tức xấu. Đường Tam cũng nhịn không được nói: *"Như thế nào chúng ta ngay trận đầu đã gặp lại bọn, thật sự là có duyên với nhau."*

Đại sư vẫn điềm tĩnh nói: *"Phất Lan Đức, vậy còn tin tốt là gi?"*

Phất Lan Đức cười hắc hắc: *"Tin tức tốt chính là Sí Hỏa học viện từ bỏ vòng chung kết, tự nguyện rút lui."*

……

Sử Lai khắc học viện ai nấy đều nghệt mặt.

Nhị Long nói: *"Sí Hỏa học viện đã nỗ lực không ít để có thể tiến vào vòng chung kết, như thế nào đột nhiên lại rút lui?"*

Phất Lan Đức giang hai tay tỏ vẻ không hiểu, nói: *"Đừng hỏi ta. Ta cũng không biết. Tin tức vừa mới đột ngột truyền tới. Nhưng bất kể thế nào, đối*

chúng ta mà nói đây là một tin rất tốt, hai vòng đầu tiên đều không phải đánh."

Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Đúng vậy, không phải đánh mà có thể trực tiếp vào mười đội mạnh."*

Phất Lan Đức nói: *"Trận đấu lập tức sẽ bắt đầu. Các ngươi phải xem kỹ các đối thủ. Đây là đấu loại trực tiếp, muốn ẩn dấu thực lực cũng không dễ dàng. Hai vòng đầu không phải thi đấu, chỗ tốt nhất không phải là không cần đánh, mà là có thể ẩn dấu thực lực trước các đối thủ. Những đội có thể tiến vào vòng ba đều là những đội mạnh, ít nhất cùng cấp bậc với Sí Hỏa học viện."*

Không nghĩ đến, lễ khai mạc vòng chung kết lại như vậy. Hết thảy đều rất đơn giản, một vị Hồng y giáo chủ của Võ Hồn điện lên đài, tuyên bố vòng chung kết bắt đầu, đồng thời tuyên bố đội sắp thi đấu và đội không phải thi đấu. Sau đó, Võ Hồn điện chọn một người làm trọng tài, trận đấu bắt đầu. Song phương đều là những đội bình thường, không có gì đặc sắc. Sử Lai Khắc thất quái quay lại khu nghỉ ngơi của mình, không khỏi thì thầm bàn tán.

Áo Tư Tạp nói: *"Vòng chung kết như thế nào khí thế còn không bằng vòng loại. Ngay cả lễ khai mạc cũng không có. Người xem thi đấu cũng ít đến thương cảm, cùng lắm cũng chỉ có mấy ngàn người."*

Đường Tam nói: *"Mặc dù chỉ có mấy ngàn người, nhưng đừng quên, bọn họ đều là hồn sư. Hơn nữa, đa số hẳn là là thuộc về Võ Hồn điện. Võ Hồn điện không cho phép bình dân xem thi đấu hẳn là có lý của nó. Sư phụ không phải đã nói quá rồi sao, ba trận đấu cuối cùng sẽ tổ chức trước Giáo Hoàng điện. Tới lúc đó, mới là vòng chung kết chính thức. Còn bây giờ, cứ coi như chuẩn bị cho lúc đó đi."*

Trận đấu đầu tiên rất nhanh kết thúc, tại trận thứ hai, Thần Phong học viện gặp Long Quỳ học viện của Tinh La đế quốc.

"Cái gì?" Chứng kiến Thần Phong học viện bước ra thi đấu, Sử Lai Khắc học viện không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Đội hình Thần Phong học viện thi đấu thay đổi đến bốn người. Mà này bốn

người, chính là đến từ Sí Hỏa học viện.

Hơn mười học viện bên Tinh La đế quốc không có gì đáng chú ý, mà Thiên Đấu đế quốc bên này mọi người quá sửng sốt. Đội viên của Sí Hỏa học viện như thế nào lại trong đội hình của Thần Phong học viện?

Đại sư chau mày, Phất Lan Đức nhịn không được nói: *"Chuyện này là thế nào? Ta đi tìm ban tổ chức hỏi mới được."* Nói xong, hắn lập tức bước nhanh đi.

Phía dưới, trận đấu đã sắp bắt đầu. Hỏa Vũ ở phía sau, Phong Tiếu Thiên cùng Hỏa Vô Song đứng phía trước, khi bọn hắn toàn thể phát ra hồn hoàn, khiến mọi người đều cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

Đại biểu Thần Phong học viện xuất chiến gồm bảy người, mà tất cả đều là hơn bốn mươi cấp hồn tông. Trận chiến này, quả thực là một hồi chém giết đơn phương. Hỏa Vũ thậm chí ngay cả Kháng cự hoả hoàn cũng không có sử dụng.

Đái Mộc Bạch hướng đại sư hỏi: *"Không phải có quy định là học viện trong lúc dự thi không được phép đổi người cho nhau sao?"*

Đại sư con mắt đột nhiên sáng ngời, *"Bọn họ hẳn là tìm cách lách quy tắc. Học viện trong lúc dự thi không thể đổi người cho nhau. Nhưng không có nghĩa là trong danh sách của học viện không thể tạm thời thay đổi. Thay đổi học viện, điểm này là không có quy định cụ thể. Hỏa Vũ cùng mấy tên đệ tử kia đều có tên trong danh sách dự thi vòng chung kết, chỉ cần Võ Hồn điện đồng ý, bọn họ thay đổi học viện trước khi thi đấu cũng không phải là không thể."*

Tiểu Vũ nói: *"Chúng ta đây chẳng phải là cũng có thể làm như vậy?"*

Đại sư lắc đầu, *"Muộn rồi. Bây giờ thi đấu đã bắt đầu. Danh sách các chiến đội tham gia vòng chung kết đã được xác định. Hơn nữa, nếu hôm nay tham gia thi đấu thì sau này không có khả năng thay đổi học viện nữa. Huống chi, có học viện đồng ý trừ danh trong vòng chung kết chứ? Sí Hỏa học viện lần này chơi một canh bạc lớn như vậy, không biết bọn họ đã nỗ lực đến mức nào*

mới có thể khiến cho Võ Hồn điện thông qua."

Một hồi sau, Phất Lan Đức sắc mặt âm trầm đã trở về, Võ Hồn điện trả lời rất đơn giản, không phạm quy, ban tổ chức không quan tâm.

Mặc dù hai đại học viện hợp thành một, nhưng dù sao một học viện đã từ bỏ, danh sách thi đấu đã xác định, mà nhờ đó Sử Lai Khắc học viện lại là kẻ được hưởng lợi.

Đưa ra kháng nghị không chỉ có Sử Lai Khắc học viện, không ít học viện bên Thiên Đấu đế quốc cũng đưa ra kháng nghị như vậy. Lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến sự cường ngạnh củaVõ Hồn điện. Chỉ có một câu trả lời thuyết phục: không muốn tham gia có thể rời khỏi, ban tổ chức tuyệt đối công bằng.

Về phía quan lại bên Thiên Đấu đế quốc, cũng không có bởi vậy mà ra mặt, dù sao, Thần Phong học viện lớn mạnh hơn nữa cũng vẫn thuộc về Thiên Đấu đế quốc, nếu như bọn họ có thể đạt thành tích tốt, đối với đế quốc mà nói cũng không có gì không tốt.

Bây giờ lưỡng đại đế quốc cùng Võ Hồn điện, ngoài mặt, quan hệ có vẻ coi là tốt, dám chắc, bọn họ sẽ không vì việc nhỏ này mà đắc tội Võ Hồn điện.

Hai vòng đấu đầu rất nhanh kết thúc, xác định được mười đội mạnh.

Vòng thứ ba sắp bắt đầu, vòng này Thần Phong học viện cùng với học viện bài danh thứ hai vòng tấn cấp Tinh La đế quốc được nghỉ thi đấu. Sử Lai Khắc học viện đón nhận trận chiến đầu tiên tại vòng chung kết.

Nếu nói, hai vòng trước không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, sau khi rút thăm thi đấu vòng ba, không khí vòng chung kết trở nên sôi nổi hẳn lên.

Vận may của Sử Lai Khắc học viện tựa hồ đã dùng hết ở hai vòng trước rồi, tại vòng ba, đối thủ của bọn họ chính là Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện, cũng chính là một trong ba đội ngũ hạt giống do Tinh La đế quốc tuyển chọn.

Nhưng khiến mọi người chú ý nhiều nhất, là trận đấu giữa Vũ Hồn cao cấp hồn sư học viện và Thiên Đấu hoàng gia cao cấp hồn sư học viện.

Hai đội hạt giống của vòng chung kết gặp nhau, tựa hồ chứng tỏ cho việc công bằng của vòng chung kết này.

Không thể nghi ngờ, hai trận đấu này được xem trọng nhất.

Khi trận đấu còn khoảng nửa canh giờ nữa thì bắt đầu, mười đội tiến vào chuẩn bị cho trận đấu.

"Đái lão đại, người làm sao vậy?" Mã Hồng Tuấn có chút khó hiểu hỏi. Từ lúc biết kết quả rút thăm, tâm tình Đái Mộc Bạch tựa hồ trầm xuống, từ chỗ ở đến khu vực thi đấu đều không nói lời nào, so với tính cách ngày thường của hắn hoàn toàn bất đồng.

Đường Tam tự nhiên cũng nhìn ra tâm tình của Đái Mộc Bạch có điều gì đó không đúng, nhưng cảm giác của hắn không giống với Mã Hồng Tuấn. Đái Mộc Bạch mặc dù rất trầm mặc, nhưng Đường Tam có thể cảm thấy, dường như hắn đang chờ đợi một cái gì đó.

Không phá tan sự im lặng, chịu đựng sự trầm mặc, đối với tính cách của Đái Mộc Bạch mà nói, tựa hồ chiến ý vốn ẩn sâu bên trông lúc này đã đạt tới đỉnh điểm.

Tâm tình thay đổi không chỉ có Đái Mộc Bạch, mà cả Chu Trúc Thanh cũng vậy, không giống với Đái Mộc Bạch, vẻ mặt băng lãnh Chu Trúc Thanh luôn có như ngày thường, nhưng lúc này ánh mắt lại đang tràn ngập kích động.

Đái Mộc Bạch không có trả lời Mã Hồng Tuấn, nhưng Chu Trúc Thanh lại tiến tới, hướng mọi người khom lưng.

"Trúc Thanh, ngươi làm gì vậy?" Đại sư nhíu mày.

Chu Trúc Thanh liếc mắt nhìn Đái Mộc Bạch một cái, *"Trận đấu nay, chúng ta nhất định phải chiến thắng. Đây là cơ hội duy nhất của ta và Đái Mộc Bạch."*

Áo Tư Tạp hỏi: *"Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trong Tinh La hoàng gia học viện có cừu nhân của các ngươi?"*

Chu Trúc Thanh lắc đầu, nói: *"Không phải. Đây là tranh đấu trong gia tộc. Ta cùng Mộc Bạch đều là người của Tinh La đế quốc, phân biệt thuộc về hai gia tộc. Hai gia tộc chúng ta quan hệ cực kỳ mật thiết. Trong gia tộc có một quy định, chỉ có người xuất sắc nhất mới có thể trở thành người thừa kế tương lai. Ta cũng Mộc Bạch đều không phải là con cả. Tỷ tỷ ta cùng ca ca của Mộc Bạch đính ước từ nhỏ, ta cùng Mộc Bạch cũng vậy."*

trung

"Bốn người chúng ta xuất sắc nhất trong thanh niên đồng bối. Mộc Bạch cùng ta sở dĩ đi tới Thiên Đấu đế quốc là để tăng cường thực lực bản thân. Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện đại tái lần này là cơ hội gia tộc giao cho chúng ta. Bởi vì chúng ta không phải con cả, cho nên cơ hội kế thừa ít hơn rất nhiều. Nếu chúng ta có thể chiến thắng huynh tỷ thì chúng ta sẽ có tư cách kế thừa."

Đường Tam nói: *"Nói như vậy, huynh tỷ của các ngươi là thành viên của Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện?"*

Chu Trúc Thanh yên lặng nói, *"Vốn ta nghĩ rằng chúng ta không còn cơ hội gì. Nhưng là, khi ta tới Sử Lai Khắc học viện, gặp được các ngươi, ta đột nhiên phát hiện, với sự trợ giúp của các ngươi chúng ta vẫn còn cơ hội chiến thắng."*

Tiểu vũ nhịn không được nói: *"Quyền lực thật sự trọng yếu vậy sao? Cho dù có thể kế thừa gia tộc, các ngươi liệu có thật sự vui vẻ?"*

Chu Trúc Thanh cười khổ, *"Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì tốt. Ngươi cho rằng chúng ta coi trọng quyền lực vậy sao? Không, gia tộc chúng ta có một quy củ cực kỳ đặc biệt. Vì để người thừa kế gia tộc càng thêm xuất sắc, một khi lựa chọn được đệ tử kế thừa, sẽ đem nhưng đệ tử này sẽ được bồi dưỡng như kẻ của nhau. Người chiến thắng sẽ là người thừa kế, nhưng kẻ thất bại sẽ có kết cục cực kì bi thảm. Vì tránh gia tộc sau này có thể nội loạn,*

kẻ thất bại ấy sẽ bị giết chết. Cho nên, chúng ta không chỉ cố gắng vì quyền lực, mà còn là vì tính mạng nữa."

Nói đến đây, tâm tình Chu Trúc Thanh rõ ràng trở nên kích động hơn, *"Các ngươi có biết tại sao ta đối với Mộc Bạch vẫn luôn lạnh nhạt không? Bởi vì ta nghĩ rằng, đến lúc mình hai mươi lăm tuổi chắc hẳn sẽ phải chết. Thậm chí còn không đến hai mươi lăm tuổi. Huynh trưởng của Mộc Bạch hơn hắn sáu tuổi, tài trí cùng thực lực đều là vô cùng xuất sắc. Tỷ tỷ của ta lớn hơn ta bảy tuổi. Cùng bọn họ cạnh tranh, chúng ta gần như không có cơ hội. Cho nên, Mộc Bạch đi tới Thiên Đấu đế quốc đã chọn lựa từ bỏ, suốt ngày sống giữa một đám đàn bà. Hắn đã như vậy thì chúng ta làm gì còn cơ hội sinh tồn chứ? Ta rất tức giận vì hắn không có ý chí đấu tranh gì cả."*

Đái Mộc Bạch rốt cục cũng mở miệng, *"Đấu tranh? Đấu tranh như thế nào? Đại ca so với ta lớn hơn sáu tuổi. Hắn gần như đã là người thừa kế được gia tộc xác định. Ta chỉ là lựa chọn dự bị, chính là để tạo cho đại ca thêm áp lực mà thôi. Cho đến hai năm trước, chứng kiến Tiểu Tam, ngươi, Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh gia nhập học viện, ta mới nhìn thấy được hi vọng. Gia tộc cho chúng ta thời hạn đến hai mươi lăm tuổi, ngoại trừ so sánh trí lực, toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái này chính là khảo nghiệm thực lực mỗi người. Ta cùng Trúc Thanh phải chiến thắng huynh tỷ bọn họ. Bọn họ đều sắp hai mươi lăm tuổi. Trận đấu này, là cơ hội duy nhất của chúng ta. Nếu chúng ta thua, phương diện kia phải xuất sắc hơn bọn họ rất nhiều mới được. Mà kinh nghiệm của bọn họ nhiều hơn chúng ta rất, muốn chiến thắng họ là không có khả năng. Ta hận gia tộc. Nhưng vì Trúc Thanh, ta sẽ không trốn tránh nữa. Hôm nay đánh một trận, cho dù phải chết, ta cũng tuyệt không để thua."*

Tà mâu màu đỏ, hào khí trở nên hưng thịnh, không ai nghĩ tới sau lưng Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh còn có áp lực lớn như vậy. Đó là uy hiếp tánh mạng a!

Đường Tam vươn tay phải trước mặt Đái Mộc Bạch, chỉ nói hai chữ: *"Tất thắng."*

Ngay sau đó là Áo Tư Tạp, hắn đem tay phải đặt lên tay Đường Tam. Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh trước sau động tác đều như vậy. Chu

Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch tay phải đưa ra. Bảy người đồng thời hét lớn, *"Tất thắng."*

Từ lúc đại hội bắt đầu đến bây giờ, Sử Lai Khắc thất quái còn chưa bao giờ đồng thời thượng tràng. Khi bọn họ xuất trận đầy đủ, vài học viện còn lại của Thiên đấu đế quốc ánh mắt đều không khỏi ngưng trọng.

Hỏa Vũ đang cùng Phong Tiếu Thiên đứng chung một chỗ, Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn xuất tràng, bọn họ còn đoán được. Mà Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp khiến bọn họ không tài nào nghĩ ra.

Mặc dù đã từng gặp qua Trữ Vinh Vinh, nhưng khi đó, tràng diện hỗn loạn. cũng không có mấy người chú ý tới nàng.

Nhưng nàng xuất hiện cũng ít nhiều còn hiểu được, dù sao, lúc đó nàng lao vào lồng ngực cha mình, cũng chứng minh nàng xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly tông.

Nhưng là Áo Tư Tạp khiến cho mọi người không hiểu. Đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh toàn đại lục từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn còn chưa bao giờ xuất trận (lúc đánh với Tượng Giáp tông xuất hiện rùi thì fải mà – A Lá). Lúc này, hắn vẻ mặt thong dong đi theo những người khác lên đấu đài, Hỏa Vũ cùng Phong Tiếu Thiên chứng kiến vậy đều rất kinh ngạc.

Chẳng lẻ, đây mới là cao thủ ẩn dấu của Sử Lai Khắc học viện? Vẫn ẩn nhẫn đến bây giờ mới xuất tràng.

Đái Mộc Bạch cầm đầu, Sử Lai Khắc thất quái đứng thành một đội hình kỳ lạ. Đái Mộc Bạch tà mâu trước đó chưa từng ngưng trọng như vậy, lẳng lặng nhìn về phía trước.

Phía bên kia võ đài, một nhóm bảy người chậm rãi đi lên. Khi chứng kiến đối phương, ánh mắt Đái Mộc Bạch không khỏi hiện lên hai luồng tinh quang, hướng về một người.

Đường Tam cũng chú ý tới người kia, tóc vàng dài tới tận lưng. Trên mặt lộ

thần sắc tự tin, hai tròng mắt cũng sang quắc lên. Dung mạo của hắn cùng với Đái Mộc Bạch chí ít có bảy phần giống nhau, chỉ bất quá vóc người so với Đái Mộc Bạch còn muốn cao lớn hơn vài phần. Mặc dù rất tùy ý, nhưng nụ cười của hắn mang vài phần của kẻ bề trên.

Phía sau hắn, là một cô cái cao cao, vóc người cực kì đầy đặn, da trắng như ngọc, khuôn mặt đồng dạng cười cười, thậm chí nơi đây là lôi đài nhưng vẫn nắm tay người đi trước. Cô gái rất đẹp, nàng cùng Chu Trúc Thanh rất giống nhau, thậm chí so với Đái Mộc Bạch cùng với người đi trước còn muốn giống hơn nhiều.

Bất quá, so với Chu Trúc Thanh, nàng thiếu một chút băng lãnh.

Cả người nhìn qua thập phần nhu hòa, bằng vào sự ôn nhu này, rất dễ tạo mỹ cảm đối với người xung quanh. Thanh niên cầm đầu đảo ánh mắt về phía Đái Mộc Bạch, lạnh nhạt nói: *"Mộc Bạch, không nghĩ tới ngươi có khả năng bước vào vòng chung kết, có thể trực tiếp khiêu chiến với ta như vậy. Đối với ngươi như vây đã rất thành công rồi. Nhưng ngươi hẳn hiểu được, ngươi như vậy sẽ làm ta đối với ngươi xuất toàn lực."*

"Đái Duy Tư, không cần nói nhiều điều hay như vậy, đã bao giờ ngươi không muốn đối phó với ta chứ. Hôm nay, ở đây, ngươi và ta là địch nhân. Có bản lãnh, ngươi trước tiên chiến thắng ta đi rồi hãy nói. Nếu không, người nào kế thừa gia tộc còn chưa xác định được đâu."

Đái Duy Tư có chút kinh ngạc nhìn Đái Mộc Bạch, *"Ồ, Hoa Hoa công tử nhà chúng ta đã thay đổi rồi. Hảo, ta muốn xem vài năm ngươi rời nhà, đã học được bản lãnh gì, dám cùng đại ca nói những lời như vậy. Khó trách, nha đầu Trúc Thanh kia cũng ở cùng một chỗ với ngươi, xem ra, các ngươi cũng đã chuẩn bị đầy đủ để đối kháng với chúng ta tới cùng?"*

Ánh mắt ngưng trọng rơi trên người Chu Trúc Thanh, Đái Duy Tư cùng cô gái bên cạnh liếc nhau, trong mắt hiện lên vài phần hàn quang.

"Trúc Thanh, nếu ta nhớ không nhầm, ngươi hẳn còn chưa tới mười lăm tuổi. Trẻ như vậy đã có thể tham gia đại hội lần này, hơn nữa còn lọt vào được mười đội mạnh. Không biết các ngươi vận khí tốt hay thực lực mạnh đây. Bất

quá, các ngươi cũng chỉ có thể dừng lại ở đây thôi. Kỳ thật, ba ba mụ mụ rất nhớ ngươi, chỉ vì không thể làm ngược lại quy củ của tổ tông, sau trận đấu này, ngươi hãy cùng ta quay về đi." Thanh âm của cô gái bên cạnh Đái Duy Tư không giống với Chu Trúc Thanh, không có sự băng lạnh của Chu Trúc Thanh, đó là âm thanh mang tính chất mị hoặc, khiến kẻ khác rất dễ chìm đắm trong vẻ nhu mị đó.

"Chu Trúc Vân, ngươi không cần ở chỗ này nói này nói nọ nữa. Nếu ta không rời nhà ra đi, có lẽ đã chết trong tay ngươi rồi. Nhớ ta? Trong gia tộc chúng ta cón có loại nhân tình này tồn tại sao?" Thanh âm Chu Trúc Thanh càng trở nên âm lạnh.

Đối với nàng cùng Đái Mộ Bạch mà nói, đôi tình lữ trước mặt này lớn hơn bọn họ khá nhiều. Bọn họ mặc dù có cùng huyết thống, nhưng, dưới áp lực của gia tộc, hai bên chỉ có thể có một bên còn tồn tại.

Bất luận vì cái gì, bọn họ đều phải xuất toàn lực, ít nhất, không ai hi vọng tính mạng của mình dễ dàng kết thúc như vậy.

Song phương trên đài nói chuyện không có ý áp chế thanh âm, hồn sư dưới đài thính lực đều tốt hơn người bình thường dĩ nhiên nghe thấy được.

Khi nghe được Chu Trúc Vân nói Chu Trúc Thanh còn chưa tới mười lăm tuổi, cho dù là cao cấp hồn sư cũng không khỏi rùng mình.

Nhất là những người đã chứng kiến Chu Trúc Thanh ra tay, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Hỏa Vũ cả người lâm vào ngốc trệ, nếu nói nàng cùng Thần Phong học viện liên hợp trở nên mạnh hơn, có thể áp đảo được Sử Lai Khắc học viện, giờ đây, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

So với mình còn ít hơn bốn tuổi, thực lực lại tương đương với mình, những người này là quái vật sao?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nghĩ đến người kia, cho tới nay nàng còn không rõ tuổi của Đường Tam. Chẳng lẽ, hắn cũng còn ít tuổi như vậy sao?

Lúc này, trọng tài đi tới vị trí giữa hai đội, *"Trận đấu sắp bắt đầu. Các ngươi có thể phóng thích vũ hồn ra. Quy tắc của trận đấu vẫn như trước, đấu loại trực tiếp, đội chiến thắng tiến vào lục cường (sáu đội mạnh – A Lá). Sử Lai Khắc cao cấp hồn sư học viện chiến với Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện. Chuẩn bị."*

Đái Mộc Bạch cùng Đái Duy Tư, Chu Trúc Thanh cùng Chu Trúc Vân, bốn ngươi tám ánh mắt va chạm kịch liệt tại không trung.

Ánh mắt Đái Duy Tư chợt trở lên bá đạo, cả người phảng phất như cao lớn lên, bả vai mở rộng, dung nhan tà dị, giờ khắc này trở lên tuấn vĩ dị thường, *"Các huynh đệ, phóng thích vũ hồn, để cho bọn hắn kinh hãi đi."*

Hồn lực của bảy tên đội viên Tinh La học viện trong nháy mắt phóng thích, Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân đứng ở phía trước đội ngũ, hồn lực trên người bọn họ rung động rõ ràng nhất.

Trong chốc lát, hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn đã xuất hiện trên người bọn họ.

Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân vũ hồn cùng đệ muội giống nhau, Bạch hổ cùng U minh linh miêu. Từ hồn lực rung động cho thấy, trong hai người, Đái Duy Tư hồn lực ít nhất đã vượt qua bốn mươi bảy cấp, mà Chu Trúc Vân cũng đạt đến bốn mươi sáu cấp.

Bọn họ chính là đối thủ cực mạnh mà trước nay Sử Lai Khắc thất quái gặp phải.

Khiến cho kẻ khác càng kinh ngạc hơn, sau lưng Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân, năm người phóng thích vũ hồn ra, có đến bốn người đều đạt tới bốn mươi cấp, cùng với hai người phía trước, cả Tinh La học viện chiến đội tổng cộng có sáu người đạt trên bốn mươi cấp.

Ngoại trừ học viện thuộc về Võ Hồn địa và học viện do Thần Phong cùng Sí Hỏa liên hợp thể hiện ra từ hai vòng đấu trước, bọn họ chính là đội ngũ có nhiều người đạt bốn mươi cấp nhất. Huống chi, thực lực Đái Duy Tu cùng

Chu Trúc Vân càng mạnh mẽ.

Luận về thực lực tổng thể, bọn họ tuyệt không yếu hơn học viện do Thần Phong cùng Sí Hỏa hai học viện kết hợp.

Tinh La hoàng gia cao cấp hồn sư học viện cùng Thiên Đấu hoàng gia học viện không giống bình thường, không phải chỉ bằng địa vị và kim tiền là có thể tiến vào.

Nhưng khiến cho Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân chấn động là, Sử Lai Khắc thất quái gây cho mọi người có mặt tại đây sự kinh khủng hơn nữa.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh trên người hiện lên giống nhau là hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn. Càng làm cho bọn hắn kinh hãi, Đường Tam đứng ở bên cạnh, bất động thanh sắc (đứng im – A Lá), tướng mạo cũng tính là bình thường, hai vàng một tím một đen, bốn cái hồn hoàn hiện lên trong nháy mắt, Tinh La đế quốc nhất phương cùng các học viện khác không khỏi nhịn được kình hô.

Nhưng, rung động còn chưa chấm dứt, bốn người còn lại màu sắc hồn hoàn đều giống nhau, hai vàng hai tím, phối trí hồn hoàn tốt nhất.

Hai vòng đầu của tổng kết tái, Sử Lai Khắc học viện vẫn chưa xuất tràng, không ngờ toàn bộ bảy người đều có phối trí hồn hoàn tốt nhất, đều trên bốn mươi cấp hồn tông. Trong nháy mắt, áp lực do Tinh La đế quốc học viện tạo được nhất thời suy giảm. Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân sắc mặt cũng thay đổi.

Chu Trúc Vân có chút thất thố nhìn Chu Trúc Thanh. *"Không có khả năng. Lúc ngươi rời nhà mới hai mươi mấy cấp. Mới hai năm thời gian, ngươi như thế nào đã có thể đột phá bốn mươi cấp?"*

Từ lúc Sử Lai Khắc học viện tiến vào vòng chung kết, Đái Duy Tu cùng Chu Trúc Vân đã chú ý tới bọn họ. Nhưng trong ý thức, bọn họ chưa từng để đệ muội này vào mắt.

Dù sao, tuổi tác chênh lệch lớn như vậy. Trong tình huống thiên phú hai bên

không sai biệt nhiều lắm. Bọn họ làm sao có thể đuổi kịp chính mình. Cho dù biết Sử Lai Khắc học viện đạt thứ hạng cao trong tấn cấp tái ở Thiên Đấu đế quốc, cùng không khiến bọn họ thay đổi ý nghĩ.

Là một trong ba hạt giống của đại hội. Trong mắt bọn họ, đối thủ chỉ có Võ Hồn điện học viện chiến đội mà thôi.

Mà trước mắt, chứng kiến Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hiển lộ ra thực lực hơn bốn mươi cấp, Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Thanh nội tâm đã bắt đầu rung động, sát khí bắt đầu nổi lên. Tuổi tác chênh lệch nhiều vậy, mà thực lực đã rất gần bọn họ, nếu để thêm một thời gian nữa, sau này thắng bại còn chưa biết được.

Cho dù liều mạng vi phạm quy tắc đại hội, lần này nhất định phải giải quyết được mối uy hiếp này.

Đái Mộc Bạch lạnh lùng nhìn Đái Duy Tư, trong mắt vị huynh trưởng, hắn tự nhiên nhận ra sát khí ẩn chứa trong đó. Nói về thiên phú, Đái Mộc Bạch so với Đái Duy Tư mạnh hơn một chút, trời sinh tà mâu song đồng, đã khiến hắn được chú ý từ nhỏ. Nếu không cũng không thể trở thành đối thủ cạnh tranh của Đái Duy Tư.

Giờ đây, mặc dù trận đấu còn chưa bắt đầu, nhưng trong lòng hắn đã cảm thấy vô cùng sung sướng.

Từ nhỏ đến lớn, Đái Duy Tư mỗi lần thấy hắn, đáy mắt đều hiện ra vẻ khinh miệt. Nhưng lúc này, hắn đã thấy được trong mắt Đái Duy Tư hiện lên vẻ ngưng trọng, cùng một tia sợ hãi. Hết thảy đều do thực lực của chính mình.

"Trận đấu bắt đầu." Trọng tài hạ lệnh, cuộc chiến khiến cho mọi người quan tâm nhất đại hội rốt cục cũng bắt đầu.

"Vinh Vinh, cho ta hồn lực." Sau khi phóng thích vũ hồn, song phương đã triển khai trận hình. Đường Tam rất nhanh lui về sau Đái Mộc Bạch. Tiểu Vũ tiến lên trước, đứng bên cạnh Đái Mộc Bạch. Mã Hồng Tuấn vẫn như trước, đứng phía sau bảo vệ hai gã phụ trợ hồn sư. Người lên tiếng chính là Đường Tam. Trữ Vinh Vinh sau lưng bọn họ phóng thích vũ hồn. Đối thủ trước mặt

không chứng kiến được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp quang mang tỏa sáng.

Nghe thấy Đường Tam chỉ huy, tử quang loé sáng, một đạo quang thải rót vào trong cơ thể hắn. Ngoài ra, trong tay Áo Tư Tạp hiện lên hồng sắc quang ảnh.

Trên người Đái Duy Tư, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng xuất hiện, vũ hồn giống nhau, hồn kỹ của hắn cùng Đái Mộc Bạch mặc dù không hoàn toàn giống, nhưng ba hồn kỹ đầu tiên đều như nhau. Dù sao, ba hồn kỹ này chính là do gia tộc trải qua trăm ngàn nghiên cứu mới đưa ra được kết quả tốt nhất.

Đường Tam không chút do dự đem vật từ Áo Tư Tạp cho vào trong miệng. Trong phút chốc, quang mang từ Trữ Vinh Vinh cũng nháy mắt rót vào cơ thể hắn.

Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân động thủ.

Đái Duy Tư xông lên trước, khí thế mạnh mẽ bộc phát, Bạch Hổ Kim Cương Biến cũng phát ra áp lực về phía ba người Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thành cùng Tiểu Vũ.

Không thể khi ngờ, hồn lực của hắn là mạnh nhất toàn trường lúc này. Lựa chọn thời gian động thủ cũng rất chính xác, hắn càng bá đạo hơn so với Đái Mộc Bạch, khí thế của thượng vị giả nhiều năm hình thành lên không phải là Đái Mộc Bạch có khả năng so sánh.

Sau lưng Đái Duy Tư, Chu Trúc Vân cũng động thủ, một đạo quang mang từ phía sau rót vào trong cơ thể nàng, Chu Trúc Vân nháy mắt biến mất, cả thân người chỉ còn lại tàn ảnh trong không trung, thân thể lao về phía Đường Tam.

Hiển nhiên, hồn hoàn màu đen trên người Đường Tam tạo cho bọn họ uy hiếp lớn nhất.

Đường Tam phảng phất như không thấy Chu Trúc Vân lao tới, sắc mặt trở lên ngưng trọng, trên người, đệ tứ hồn hoàn phát động, màu đen sẫm dưới tác dụng của quang mang màu hồng do hồn kỹ thứ tư của Trữ Vinh Vinh toàn lực phát ra. Trong phút chốc, cả người bị một tầng hắc sắc bao phủ. Đồng

thời, trong tay phải của hắn, lam quang hoàn toàn ngưng tụ. Tay chậm rãi vung ra, hướng về phía người đang lao đến.

Đinh - -, hư ảo Chu Trúc Vân tại không trung đình trệ, bởi vì một đạo thân ảnh giống nhau nhanh chóng lặng lẽ chắn trước mặt nàng. Hai người sau lưng, đều cũng có một đạo quang mang. Đó là tốc độ tăng phúc quang mang.

Chu Trúc Thanh cùng Chu Trúc Vân kịch liệt va chạm trên không trung.

Nói về thực lực, Chu Trúc Thanh so với Chu Trúc Vân thua kém không ít, dù sao hồn lực hai người có sự chênh lệch tới năm cấp, nhưng, sau lưng Chu Trúc Thanh còn có Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hồn sư Trữ Vinh Vinh, sử dụng Tam Khiếu Ngự Chi Tâm, một đạo phụ trợ tăng tốc đem tốc độ của nàng trực tiếp tăng lên bốn mươi phần trăm. Đối với mẫn công hệ hồn sư mà nói, tốc độ cực kì quan trọng. Mặc dù Chu Trúc Vân cũng có đồng bạn phụ trợ tăng tốc, nhưng hiệu quả sao có thể so sánh với thiên hạ đệ nhất phụ trợ vũ hồn?

Sự khiếp sợ trong lòng Chu Trúc Vân cũng không có ngưng lại, nàng đương nhiên nhìn ra được, Đường Tam đang chuẩn bị phóng thích hồn kỹ kinh khủng từ vạn năm hồn hoàn. Theo tình huống súc lực của Đường Tam, nàng có thể hiểu được hồn kỹ này tuyệt đối không đơn giản, bất luận thế nào cũng không thể để đối phương triển khai được.

Hai tỷ muội thân thể giống như lưu tinh, không ngừng va chạm trong không trung, vô số tia lửa óng ánh bắn ra vì lợi trảo tiếp xúc với nhau.

Bên kia, chiến đấu cũng đã bắt đầu, đón nhận khí thế kinh người của Đái Duy Tư không phải Đái Mộc Bạch, mà lại là Tiểu Vũ. Thân hình chợt lóe, Tiểu Vũ đã xuất hiện trước mặt Đái Duy Tư. Đệ nhị hồn kỹ Mị Hoặc từ hai mắt phóng thích ra.

Đái Duy Tư hừ lạnh một tiếng, trong mắt đột nhiên tinh quang tăng vọt, dĩ nhiên không để kỹ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ vào trong mắt, một đạo Bạch Hổ Liệt Quang Ba đánh về phía Tiểu Vũ. Đồng thời thân thể gia tốc, hổ chưởng mở ra, mục tiêu chính là Đái Mộc Bạch.

Nhưng hắn vẫn còn quá xem thường Tiểu Vũ, trong nháy mắt, hành động của

Tiểu vũ khiến mọi người tràn ngập khiếp sợ.

Thuấn Di phát động, né tránh công kích của Bạch Hổ Liệt Quang Ba, trong nháy mắt, Tiểu Vũ trên người bao trùm một tầng kim quang, trực tiếp lao về phía Đái Duy Tư.

Đái Duy Tư được coi là người thừa kế gia tộc, bản thân vũ hồn bạch hổ cường đại, thiên phú hơn người, kinh nghiệm thật chiến cực kì phong phú. Đối mặt với Tiểu Vũ đột nhiên biến hóa, hắn cũng không có bối rối, Bạch Hổ Kim Cương Biến cùng Bạch Hổ Hộ Thân Chướng tăng lên tới cực hạn. Một tầng bạch quang từ trong cơ thể phát ra, hắn chính là muốn bằng ưu thế về hồn lực đem Tiểu Vũ hất văng ra.

Nhưng Đái Duy Tư quên mất rằng, khi bạch quang trên người hắn cùng kim quang trên người Tiểu Vũ tiếp xúc trong nháy mắt, bạch quang không có chút nào ngăn cản. Sau một khắc, bím tóc của Tiểu Vũ đã vung ra, mạnh mẽ quấn quanh trên cổ hắn.

Nhu cốt mị thỏ Tiểu Vũ, đệ tứ hồn kỹ, Vô Địch Kim Thân phát động.

------oOo------

Chương 293: Biến dị kỹ năng của Vạn năm hồn kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phóng

Biên tập: A Lá

Sau khi phát động Vô Địch Kim Thân có thể miễn trừ tất cả các công kích, lực lượng tăng cường gấp đôi, duy trì trong ba giây. Mỗi khi hồn lực gia tăng mười cấp, thời gian tăng phúc được tăng lên một giây.

Ba giây, có thể rất ngắn nhưng nhiều lúc lại trở thành mấu chốt để chiến thắng. Đệ tứ hồn kĩ thời gian duy trì rất ngắn nhưng lại có hiệu quả rất lớn.

Trong ba giây đối mặt với mọi công kích đều có thể miễn trừ, đủ thời gian cho Tiểu Vũ tiếp cận đối thủ.

Tóc dài quấn quanh cổ đối thủ, thân thể Tiểu Vũ đã vọt đến sau lưng Đái Duy Tư. Hai tay Đái Duy Tư đánh ra, vừa lúc cùng với Vô Địch Kim Thân chống lại một giây cuối cùng, lực phản chấn thật lớn làm hai tay hắn tê dại.

Đường Tam đã từng nói với Tiểu Vũ không thích nhìn nàng dùng thân thể quân quanh thân thể đối thủ, dù sao nàng cũng là con gái, cho nên, nhu kĩ hiện tại của nàng đã thay đổi rất nhiều. Bím tóc quấn quanh cổ Đái Duy Tư chợt thắt lại, chuyển mình đến sau lưng Đái Duy Tư, một chân chống giữ, một chân khác đặt ở phía trên thắt lưng của hắn.

Đệ nhất hồn kĩ, Yêu Cung phát động.

Tiểu Vũ cả thân thể được bao bọc bởi kim quang (ánh sáng vàng – A Phóng) căng lên, ngay sau toàn thân bộc phát lực.

Dưới tác dụng của Vô Địch Kim Thân, lực lượng của nàng được tăng lên gấp đôi, Yêu Cung cũng được tăng phúc gấp đôi.

Lúc này, thân thể nhìn qua có vẻ mảnh khảnh của nàng lại thể hiện ra một lực lượng khiến mọi người cảm thấy kinh khủng. Cho dù là một vị sáu mươi cấp hồn sư, dưới tình huống bị nàng khống chế như vậy cũng không thể có khả năng phản kháng.

Thân thể Đái Duy Tư được quăng đi như đạn pháo, hướng phía đồng bọn bắn tới.

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm phát ra, Đái Mộc Bạch rốt cuộc cũng động thủ, ba khẩu Bạch Hổ Liệt Quang Ba phóng ra, dưới sự tăng phúc của Bạch Hổ Kim Cương Biến chặn vài tên còn lại của Tinh La học viện đang phóng thích hồn kĩ.

Nhưng điều làm mọi người cảm thấy kì quái là từ đầu trận đấu đến giờ, Thất Quái Sử Lai Khắc cũng không hề có ý định lao tới công kích.

Quang mang của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bắn ra đột nhiên tăng thêm một đạo, là công kích tăng phúc. Tổng cộng hai đạo quang mang ngưng tụ trên người Chu Trúc Thanh.

Một tiếng nổ vang lên, Chu Trúc Vân dưới sự công kích đã được tăng phúc của Chu Trúc Thanh bị chấn bay ngược lại. Sắc mặt trở nên cực kì khó coi. Nàng cũng không phải bại bởi Chu Trúc Thanh mà bại bởi sự kết hợp của Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh

Sử Lai Khắc Thất Quái cho tới bây giờ đều là một thể, lúc này, trên người cả hai tỷ muội đều suất hiện nhiều vết thương, như trước hai nàng là ngang tài ngang sắc.

"Thất quái bạo động". Thanh âm trầm ổn từ miệng Đường Tam phát ra. Một mực súc lực, Đường Tam rốt cục cũng có động tác. Chân trái tiến lên trước một bước. Một quyền chứa đầy ánh sáng mầu lam nện xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong tay Áo Tư Lạp sau lưng Đường Tam có bốn căn hưng phấn phấn hồng tràng, mỗi căn rơi vào trong tay từng người Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn. Trong lúc Đường Tam chuẩn bị lực lượng, hắn tự nhiên cũng không có đình chỉ chế tạo hương tràng. Thản nhiên quang mang lóe ra. Đường Tam trên mặt toát ra một tia thần quang, ánh sáng màu lam trong nháy mắt từ nắm tay hắn bộc phát ra.

Đái Duy Tư bị Tiểu Vũ ném đi, hoàn toàn không khống chế được thân thể của chính mình, dưới sự liên thủ của ba gã đồng bọn, mới có thể tiếp được thân thể của hắn xuống. Mà lúc này thời gian như chậm lại một nửa.

Oanh …, Xích ….

Theo một âm thanh kì dị, một vòng sáng màu lam lấy Tinh La học viện chiến đội làm trung tâm lặng yên khuếch tán, ngay sau khi vầng sáng khuếch tán đến tận cùng, đột nhiên, vô số căn Lam Ngân Thảo từ trong phạm vi vầng sáng phóng ra, đem toàn bộ Tinh La chiến đội vây vào bên trong.

Nguy cơ đã tới trước mắt, đội viên của Tinh La học viện chỉ mới kịp phóng thích ra hồn kĩ hộ thể. Lúc này, trong bẩy người bọn họ, chỉ có Chu Trúc Vân

ở xa một chút, còn sáu người còn lại đều ở cùng một chỗ.

Tuy là có phòng ngự, nhưng Lam Ngân Thảo đem bọn họ vây vào trong, lại mang theo một cỗ lực lượng chấn động đặc thù, khiến cho bảy tên đội viên Tinh La học viện đều lâm vào trạng thái mê muội trong chốc lát.

Thiên Thủ Tu La Đường Tam đệ tứ hồn kĩ, Lam Ngân Tù Lung năng lực biến dị, Lam Ngân Đột Thứ trận phát động (Lam Ngân Thảo như những ngọn giáo từ dưới đất đâm lên – A Phóng).

Đây là kết quả cố ngắng nghiên cứu của Đường Tam. Lam Ngân Tù Lung trong chiến đấu, chính là Lam Ngân Thảo từ mặt đất tuôn ra, đem đối thủ bao vây lại. Đã như vậy, nếu đem tất cả hồn lực rót vào Lam Ngân Thảo rồi từ mặt đất phóng ra sẽ sinh ra hiệu quả gì đây? Lam Ngân Thảo hóa thành Lam Ngân Tù Lung đều cực kì cứng rắn, nếu như đối thủ thực lực nhỏ yếu một chút sẽ trực tiếp bị xuyên thấu. Đối thủ có thực lực cao cũng không thế thoát ra khỏi phạm vi công kích này.

Trong lúc Đương Tam không ngừng thí nghiệm, hắn phát hiện nếu hồn lực của mình ngưng tụ đến trình độ nhất định, Lam Ngân Đột Thứ có thể mang đến hiệu quả mê muội trong một khoảng thời gian ngắn. Hiệu quả này sẽ do thực lực của đối thủ mà quyết định thời gian dài hay ngắn.

Nhưng cho dù là đối thủ có thực lực cường thịnh cũng mê mội ít nhất trong một giây.

Hiệu quả của lần này, là do Đường Tam hao phí thật lớn tâm tư nghiên cứu, dù sao cũng là vạn năm hồn kĩ, sao lại có thể đơn giản như vậy? Lam Ngân Tù Lung tự bản thân đã mang theo hiệu quả mê muội, nhưng phải khi đối thủ phá vỡ lồng giam mới có hiệu quả, chỉ có điều hiệu quả rất yếu mà thôi. Nhưng khi thật nhiều Lam Ngân lồng giam tập trung bộc phát, hiệu quả mê muội được gia tăng nhiều lần, thể hiện rõ ràng hơn rất nhiều.

Trước mắt đối với hồn kĩ này Đường Tam nghiên cứu còn chưa hoàn toàn thành thục, nhưng dùng để khắc chế định nhân thì vẫn có thể nắm chắc.

Để tăng mạnh hiệu quả của hồn kĩ, hắn ngay từ đầu nhận tăng phúc hồn lực

của Trữ Vinh Vinh cùng với hưng phấn phấn hồng tràng của Áo Tư Lạp tăng lên toàn bộ thuộc tính. Như vậy, Lam Ngân Đột Thứ của hắn lần đầu tiên sử dụng tại chiến trường đã đem lại hiệu quả lớn nhất.

Cho dù là Đái Duy Tư có hồn lực mạnh hơn hắn không ít, lúc này cũng bị mê muội ít nhất ba giây trở lên. Hơn nữa đối thủ mặc dù chặn lại công kích của Lam Ngân Đột Thứ, nhưng trên người cũng bị thương nhiều chỗ.

Thất quái bạo động ngay khi Đường Tam xuất quyền đã bắt đầu rồi.

Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Dực Thiên Tường, hai đại hồn kĩ đồng thời từ trên người Mã Hồng Tuấn thoáng hiện, đã đến lúc hắn biểu diễn.

Thân thể mập mạp giữa mênh mông hỏa diễm bao phủ lao đi, để lại trên không trung một vầng sáng.

Khi Mã Hồng Tuấn sắp rơi xuống, Lam Ngân Đột Thứ trong nháy mắt biến mất. Mà vị trí Mã Hồng Tuấn lựa chọn cũng rất chuẩn xác, rơi vào trung tâm sáu người Đái Duy Tư. Tà Hỏa Phượng Hoàng đệ tứ hồn kĩ, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, phát động.

Ầm một tiếng nổ vang, hồn kỹ có nhiều hạn chế này thể hiện ra hiệu quả kinh khủng.

Mặc dù hồn kỹ có nhiều hạn chế này rất khó để sinh ra tác dụng, bởi vì phạm vi bao trùm nhỏ, mà lại phải gần người, tóm lại đối thủ hoàn toàn có thể kịp thời tránh đi.

Chỉ khi nào đánh trúng mục tiêu, thì tác dụng của hồn kỹ này mới thật lớn.

Bộ phận thứ nhất của đệ tứ hồn kỹ Phượng Hoàng Khiếu Thiên kích trong nháy mắt bộc phát, làm Đái Duy Tư cùng mấy người khác vừa từ mê muội sắp tỉnh táo lại rơi vào tình cảnh mê muội càng mạnh hơn.

Ngay sau đó hai lực lượng từ mặt đất cùng không trung đồng thời bộc phát.

Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ từ trên trời giáng xuống, bộ phận thứ hai của Phượng

Hoàng Khiếu Thiên Kích từ mặt đất vọt lên. Hai đệ tứ hồn kỹ đồng thời bao phủ công kích sáu người.

Ánh sáng mầu vàng xanh từ long bàn tay Đường Tam chém ra, bởi vì có Trữ Vinh Vinh hồn lực tăng phúc, Đường Tam sau khi sử dụng Lam Ngân Đột Thứ mặc dù tiêu hao lượng lớn hồn lực, vẫn còn dư thừa lực lượng. Công kích của Mã Hồng Tuấn còn bỏ sót một người, người này tự nhiên là giao cho Đường Tam.

Ngay trước khi Chu Trúc Vân thanh tỉnh, Chu Võng trói buộc trong nháy mắt đem thân thể của nàng quấn lại, khiến cho nàng không còn cơ hội đi cứu viện đồng đội.

Ầm ầm nổ vang, tiếng kêu thảm thiết từ vị trí của Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ cùng Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích đồng thời vang lên.

Nói về bộc phát lực, còn có cái gì so với Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ và Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích mạnh hơn đây chứ?

Như là tất cả còn chưa chấm dứt

Kim quang trên người Bạch Hổ lóe ra, cùng với hắc quang phát ra từ Linh Miêu tại không trung dung hợp, U Minh Bạch Hổ khổng lồ lại một lần nữa hiện ra trước mắt mọi người. Mà lúc này, còn hai người khác cũng có thể thi triển ra dung hợp kĩ năng như vậy lại đang bị vây trong các hạn chế khác nhau.

Kịch liệt thống khổ, làm Đái Duy Tư từ mê muội tỉnh lại, nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện, Bạch Hổ Kim Cương Biến đã làm hồn lực của mình tiêu hao tới trình độ khủng bố, mà hai người đồng bọn bên người hắn đã đánh mất ý thức.

Liên tiếp bộc phát vài đại hồn kỹ, đã làm hồn lực của Đái Mộc Bạch hoàn toàn tiêu hao, nhưng U Minh Bạch Hổ của hắn và Chu Trúc Thanh vẫn rất kiên quyết. Tới thời khắc này, tiềm lực của hắn và Chu Trúc Thanh đã hoàn toàn bộc phát. Tâm trạng nhiều năm bị áp chế đã hoàn toàn bùng nổ. U Minh Bạch Hổ khổng lồ, oai hùng bước tới, tạo thành lưu quang mênh mông và

khổng lồ bay lên trên không.

Chuyện xưa của Đai Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, Đại sư cũng đã nghe thấy. Trước trận đấu, Đại sư đã cho Sử Lai Thất Quái vài câu chỉ đạo.

Ngọc Tiểu Cương làm một đời Đại sư, không chỉ nghiên cứu về võ hồn, mà tại hồn sư chiến thuật, cũng là đại sư. Hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra sơ hở lớn nhất của đối thủ.

Đó chính là khinh địch.

Ít nhất trong suy nghĩ của Tinh La đế quốc chiến đội, Sử Lai Khắc học viện chiến đội có thể tiến vào vòng thứ ba, là chủ yếu vào vận khí khi rút thăm. Mà từ miêu tả của Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hắn lập tức phán đoán Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân càng dễ sinh ra tâm lý khinh địch.

Bởi vậy Đại Sư chỉ đạo Đường Tam toàn lực ứng phó không lưu tình. Còn Sử Lai Thất Quái thì trong nháy mắt bùng nổ, hủy diệt đối thủ.

Đại sư chỉ đạo như vậy là có mục đích, nếu như để cho thực lực của đối thủ hoàn toàn bộc phát, thì trận này cho dù Sử Lai Khắc Thất Quái có thể đạt được thắng lợi cuối cùng cũng là thắng thảm.

Ít nhất, chỉ cần Đái Duy Tư cùng Chu Trúc Vân hai người có hồn lực cao này phóng thích võ hồn dung hợp kỹ thì hoàn toàn có thể làm vài người trong Sử Lai Khắc Thất Quái bị thương nặng.

Đối thủ khinh địch, tất nhiên sẽ không xuất toàn lực ngay từ đầu, mà Sử Lai Khắc Thất Quái lại ngay từ đầu xuất ra toàn bộ thực lực.

Đầu tiên là Đường Tam dưới sự tăng phúc phóng thích Lam Ngân Đột Thứ trận, sau đó là Mã Hông Tuấn, Đái Mộc Bạch cùng xông lên, cuối cùng là U Minh Bạch Hổ đánh sâu vào.

Sử Lai Khắc Thất Quái đã đem thực lực của mình bày ra tới cực hạn. Áo Tư Lạp cùng Trữ Vinh Vinh đồng thời tăng phúc trên người đội hữu, giờ khắc này bộc phát lực lượng khiến cho toàn trường phải biến sắc.

Oanh …, không có gì trở ngại, dưới cường lực của U Minh Bạch Hổ đánh tới, sáu người đã bị thương không nhẹ đồng thời bay ra khỏi sân đấu. Thân thể thật lớn của U Minh Bạch Hổ tại không trung biểu diễn ra một động tác xoay người thật đẹp. Cuối cùng một trảo, đánh bay Đái Duy Tư. Âm thanh xương vai của Đái Duy Tư bị nghiền nát truyền khắp toàn trường, thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra, hắn đã trực tiếp hôn mê tại không trung.

Đó là Đái Mộc Bạch vẫn hạ thủ lưu tình, nếu không, một trảo này đánh tại lồng ngực của hắn, thì hoàn toàn có thể cướp đi tính mạng của hắn. Dù nói thế nào đối phương cũng là đại ca của hắn, đối phương có thể không nhận thân tình, nhưng trong lòng Đái Mộc Bạch vẫn không thể không thừa nhận hắn là cùng huyết mạch với mình.

U Minh Bạch Hổ khổng lồ một lần nữa hóa thành hai người, bởi vì tiêu hao hồn lực quá nhiều nên Đái Mộc Bạch trực tiếp tựa vào lồng ngực của Chu Trúc Thanh.

Ngàn vạn lần không nên xem thường khoảnh khắc ngắn ngủi vừa tấn công vừa phòng ngự này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, song phương sử dụng hồn lực đều rất kinh khủng. Nhất là Sử Lai Khắc Thất Quái, đã không hề lưu lại phóng thích tất cả mới làm cho bọn họ có cơ hội như vậy.

Khách lạp một tiếng vang lên. Chu Trúc Vân bằng vào sự lợi hại của miêu trảo đã rốt cục xé rách Chu Võng trói buộc đi ra. Nhưng toàn thân nàng đã ngây dại. Bất luận trạng thái hiện tại của thế nào Sử Lai Khắc Thất Quái như thế nào, nhưng đứng ở trên đài thi đấu bọn họ vẫn còn đủ bảy người, mà cả Tinh La hoàng gia học viện chiến đội lại còn duy nhất một mình nàng.

Chu Trúc Thanh ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào tỷ tỷ của mình. Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, Đường Tam chậm rãi bước tới. Bọn họ mỗi người đều đã ăn một cây khôi phục hương tràng do Áo Tư Tạp ném tới. Tại bọn họ sau lưng còn có Trữ Vinh Vinh toàn lực rót vào quang mang hồn lực tăng phúc.

Ba đấu một, tuyệt đối không có gì lo lắng. Nhất là còn có năng lực khống chế

trận đấu cường đại của Đường Tam ở đó.

Nhưng là, Chu Trúc Vân không cam lòng. Cho dù tới hiện tại, trong lòng nàng vẫn không thể tin được lại xảy ra như vậy. Bất luận như thế nào nàng cũng không nghĩ tới, mình bị thất bại bởi muội muội mình còn chưa đến mười lăm tuổi. Hơn nữa còn là thảm bại. Nàng sao có thể cam tâm? Như thế nào nguyện ý nhận thua?

Rít lên một tiếng, mang theo hào khí thê lương nàng hướng ba người vọt tới, ngay lúc này, trên người nàng như trước tạo nên ảo ảnh liên tiếp. Nhưng nàng lao tới trước không được năm thước đã bị dừng lại. Lam Ngân Thảo không một tiếng động đã từ trên người nàng hiện ra, từ lúc Lam Ngân Đột Thứ phát động, mầm mống Lam Ngân Thảo đã lưu lại trên người nàng. Lúc này, đệ nhị hồn kỹ Ký sinh của Thiên Thủ Tu La Đường Tam phát động.

Xung lực mạnh mẽ làm thân thể Chu Trúc Vân trực tiếp bị xoay tròn. Nếu không phải tâm lý của nàng bị đả kích thật lớn thì có lẽ cũng không bị chật vật như vậy, nhưng hiện tại tâm trạng của nàng đã bị rối loạn.

Một thân ảnh lóe ra đã lặng yên xuất hiện cạnh nàng, độc tố gây mê cùng hủ thực đã bắt đầu xâm lấn cơ thể của nàng. Tiểu Vũ trực tiếp nhào tới, trong nháy mắt, Yêu Cung kỹ năng đã phát huy tác dụng, thân thể mềm mại động lòng người của Chu Trúc Vân cứ như vậy bị ném vào không trung.

Ánh mắt Đường Tam hướng về Chu Trúc Thanh, lộ ra ý hỏi. Hắn là đang hỏi Chu Trúc Thanh xử lý tỷ tỷ này như thế nào. Tiếp theo Chu Trúc Vân là tùy ý bọn họ xử lý. Cho dù Chu Trúc Thanh muốn giết nàng Đường Tam cũng tuyệt không do dự. Không có gì quan trọng hơn so với tình cảm của Sử Lai Khắc Thất Quái bọn hắn.

Thầm than một tiếng, Chu Trúc Thanh lắc đầu, cúi đầu ôm sát Đái Mộc Bạch trong lòng. Hai hàng nước mắt trong suốt không tự giác từ khóe mắt chảy xuôi ra.

Chờ đợi nhiều năm, cuối cùng thắng lợi tới nhanh như vậy, ngay cả nàng lúc này cũng không biết mình đến tột cùng là hạnh phúc hay bi thương. Dù nói thế nào, dó cũng là tỷ tỷ của nàng a!

Đường Tam bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Tiểu Vũ ra hiệu. Tiểu Vũ lúc này mới nhảy lên không trung, hai chân cuốn lấy hai chân của Chu Trúc Vân, Yêu Cung lần nữa phát động, đem thân thể của nàng trực tiếp ném ra ngoài sàn đấu.

Trận đấu chấm dứt trong không khí im lặng. Sử Lai Khắc Thất Quái tất cả đều đứng ở trên đài thi đấu, chậm rãi tụ họp lại, kể cả Đái Mộc Bạch đã hôn mê cũng nhờ sự dìu đỡ của Chu Trúc Thanh mà đứng thẳng lên. Tất nhiên bọn họ đã thắng, đã đạt được chính thức thắng lợi. Bọn họ dùng sự thắng lợi hoàn toàn của mình để tuyên cáo sự vương giả của bọn họ. Sử Lai Khắc chiến đội, đã không một người nào bị thương nặng mà đem một trong tam đại hạt giốngTinh La đế quốc chiến đội hoàng gia cao cấp học viện đánh rơi khỏi sàn đấu.

Khi trọng tài tuyên bố thắng lợi, cũng là lúc khu nghỉ ngơi của Sử Lai Khắc học viện nổi lên tiêng hoan hô vang dội, cho dù là Đại sư, trên mặt cũng toát ra vẻ tươi cười. Cho dù là chiến thuật tốt nhất cũng cần phải có người chấp hành, nếu không có những đứa trẻ tuyệt thế kỳ tài này thì chiến thuật của hắn làm sao có thể phát huy hoàn mỹ như vậy được chứ?

Đi xuống dưới đài thi đấu, Đái Mộc Bạch lập tức được Phất Lan Đức mang qua, quầng sáng khôi phục của Giáng Châu mở ra, trợ giúp mọi người khôi phục thể lực, trị liệu thương thế. Áo Tư Tạp vẻ mặt tươi cười chế tạo khôi phục đại hương tràng. Toàn bộ đều là thực lực của hồn tông, lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đang xem cuộc chiến đều hướng lại phía bọn hắn. Ngay cả Giáo chủ Võ Hồn điện cũng không ngoại lệ.

Đoàn người Sử Lai Khắc học viện chiến đội đang đi đột nhiên dừng lại, Đường Tam cảm nhận thấy mình đang bị một ánh mắt chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu nhìn lên. Đoàn người này đúng là đại biểu Thiên Đấu đế quốc hạt giống chiến đội, mà nhìn hắn chính là chiến đội trưởng, sở hữu Lam Điện Bá Vương Long võ hồn Ngọc Thiên Hằng.

"Không nghĩ tới các ngươi đã cường đại đến mức như vậy rồi. Ta thật sự rất kinh ngạc." Ngọc Thiên Hằng ánh mắt sắc bén nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Các ngươi cũng đâu có kém. Ta thấy các ngươi cũng đều có tiến bộ lớn đó chứ."*

Ngọc Thiên Hằng thở dài một tiếng, nói: *"Nguyên lai ta cũng có ý định cùng các ngươi ở tổng kết tái đánh một hồi, nhưng hiện tại xem ra, đã không có cơ hội. Bất quá, nhớ kỹ, thay ta báo thù. Theo ý ta, nếu thật sự có một chi đội ngũ có thể uy hiếp đến Võ Hồn điện chiến đội thì cũng không phải là Tinh La hoàng gia học viện chiến đội còn lại, mà là các ngươi. Cẩn thận xem trận đấu tiếp theo của chúng ta đi. Cho dù có thua chúng ta cũng sẽ tận lực để bọn họ thể hiện ra thực lực."*

Đường Tam có chút ngẩn người, trong ấn tượng của hắn, Ngọc Thiên Hằng là một người không bao giờ nguyện ý thừa nhận thất bại. Hắn đồng thời cũng nhận thấy, Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội thực lực còn kém hơn Tinh La học viện chiến đội một ít, chính thức hơn bốn mươi cấp, kỳ thật chỉ có năm người.

Thực lực hoàn toàn yếu hơn, làm cho Ngọc Thiên Hằng mất đi tin tưởng. Kế tiếp hai đại hạt giống chiến đội đối kháng, thực ra đã không có gì lo lắng.

Võ Hồn điện thực sự cường đại như vậy sao? Hai luồng tinh quang từ trong mắt Đường Tam bắn ra, *"Ngọc Thiên Hằng, đừng làm cho ta xem thường ngươi. Không có thử qua, làm sao biết không thể? Nếu như là đội trưởng mà chính ngươi lại không tin tưởng, như vậy, cả đời này, ngươi đã không xứng là đối thủ của ta."*

"Ngươi nói cái gì?" Đứng bên cạnh Bích Lân Xà nữ Độc Cô Nhạn lửa giận bừng bừng, như nàng lại bị Ngọc Thiên Hằng cản lại.

Một tia hỏa diễm trong mắt Ngọc Thiên Hằng lan ra, cả người hắn như là bị lời nói của Đường Tam thiêu đốt. Dừng ở Đường Tam, hắn giơ tay phải lên dùng sức huy động một chút. *"Chờ xem đi. Ta sẽ để cho bọn họ biết lợi hại."*

Trận đấu làm mọi người chú ý rốt cuộc cũng bắt đầu. Là hai trong số ba đội ngũ hạt giống, Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội cùng Võ Hồn điện học viện chiến đội bước lên sân đấu cùng lúc, toàn trường đã tĩnh lặng lại.

Trận đấu trước đó, đã gây cho bọn họ rung động mãnh liệt, mà trận đấu kế tiếp này, theo lý lại càng thêm đặc sắc.

Tại vòng đấu thứ hai, trong bẩy người xuất trận của Võ Hồn điện chiến đội, cũng không có ba người đạt được Tử lục huân chương trong truyền thuyết xuất hiện, mà bọn họ cũng dễ dàng dành chiến thắng.

Mà trước mắt đấu với Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội rõ ràng là bất đồng. Bên Võ Hồn điện chiến đội, cũng thay thế ba khuôn mặt mới.

Ba người này, chậm rãi dẫn đầu Võ Hồn điện chiến đội, bọn họ nhìn qua tướng mạo đều rất bình thường, tâm tình cũng rất bình tĩnh, nhưng làm cho người ta có cảm giác, bọn họ giống như ba con sói đang vận sức chờ phát động.

Đường Tam nhìn thấy, trên người họ phát ra khí thế cùng niềm tin mạnh mẽ. Chỉ có trải qua vô số thắng lợi, đánh thắng vô số đối thủ, mới có được ưu thế tâm lý như vậy.

Đồng phục của Võ Hồn điện chiến đội là mầu trắng, toàn thân trắng noãn, trước ngực thêu sáu ngôi sao tượng trưng cho đồ án của Võ Hồn điện. Ba người đi trước, bên ngực trái mỗi người đều đeo một tấm màu tím huy trương. Đó là tượng trưng cho vinh dự của bọn họ.

Đi đầu là một người, một gã nam tử, thân cao khoảng hơn một thước chín, trên đầu tóc ngắn mầu đen dựng đứng như cương châm, một cỗ tự tin vô cùng phát ra từ trên người hắn.

Hai cánh tay thon dài hữu lực buông xuống tại hai bên sườn, ánh mắt thản nhiên dừng ở đối diện Lam Điện Bá Vương Long hồn sư Ngọc Thiên Hằng.

So sánh với hắn, Ngọc Thiên Hằng tâm tình rõ ràng là có chút kích động, dưới ngôn ngữ kích động của Đường Tam, lúc này tâm tình của Ngọc Thiên Hằng đã hoàn toàn bị kích thích.

Hai bên nam tử tóc ngắn mầu đen, phân biệt là một nam một nữ, tên nam tử đầu tóc dài hỏa hồng sắc bù xù ở sau lưng, ngay cả con ngươi cũng đều là

mầu dỏ sậm. Tướng mạo cũng đồng dạng rất bình thường, nhưng cùng với nam tử tóc ngắn trước đó giống nhau, trên người đều tỏa ra một cỗ khí chất vô hình.

Trong ba người chỉ có một người là nữ tử, mái tóc đen dài, tướng mạo cùng nam tử đầu tiên có vài phần giống nhau. Ba người vẻ mặt đều rất giống nhau. Nữ tử này thoạt nhìn cũng không cảm thấy xinh đẹp, nhưng nếu quan sát cẩn thận lại cảm thụ được trên người nàng có một loại mị lực khác thường.

Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Đường Tam, *"Cẩn thận chú ý ba người này."*

Đường Tam quay đầu nhìn lại, không biết Độc Cô Bác đã đi đến bên người hắn từ lúc nào. Độc Cô Bác cũng dùng ánh mắt nhìn kĩ ba người, lúc này, đi phía sau họ là bốn gã đội hữu còn lại, hoàn toàn chở thành nền, mặc dù bốn người bọn họ cũng đều là trên bốn mươi cấp.

"Ba người này chính là ba hoàng kim kỳ tài của Võ Hồn điện. Thanh niên đứng đầu có mái tóc đen tên là Tà Nguyệt, năm mươi hai cấp cường công hệ chiến hồn vương, võ hồn là Nguyệt Nhận, là một gã khí hồn sư. Phía sau hắn, nam tử có mái tóc đỏ là Diễm, năm mươi hai cấp hỏa thuộc tính cường công hệ chiến hồn vương, võ hồn là Hỏa Diễm lĩnh chủ. Còn lại nữ tử bên cạnh Tà Nguyệt là muội muội của hắn, tên là Hồ Liệt Na, năm mươi mốt cấp khống chế hệ chiến hồn vương, võ hồn là Hồ Ly. Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na phân biệt kế thừa võ hồn của cha mẹ. Trong ba người ngoại trừ chú ý hai gã cường công hệ chiến hồn vương, cũng phải đặc biệt chú ý Hồ Liệt Na, Hồ Liệt Na có được năng lực mị hoặc cực kỳ cường hãn. Hồn kỹ của nàng đều lấy mị hoặc là chính."

Nghe Độc Cô Bác nói vậy Đường Tam yên lặng gật đầu, trong lòng lại đem mọi điều Độc Cô Bác nói ghi nhớ vào.

Đại sư đứng ở một bên lẳng lặng nghe, nhưng ánh mắt lại hướng nhìn Giáo Hoàng điện nguy nga phía sau. Bỉ Bỉ Đông, đây là đề mục do ngươi đưa ra sao chứ?

Trọng tài đã tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Mặc dù đấu chí của Ngọc Thiên Hằng đã bị Đường Tam kích thích đến cực điểm, nhưng khi hắn chứng kiến đối phương phóng thích toàn bộ võ hồn, vẫn không khỏi rung động.

Ba người Tà Nguyệt đứng đầu, từ trên người đều lóe ra năm cái hồn hoàn hai vàng, hai tím, một đen, đều là tổ hợp hồn hoàn tốt nhất. Ba người ngưng tụ một cỗ cường đại áp lực làm cho khí phách của Ngọc Thiên Hằng nhất thời yếu đi vài phần.

Võ Hồn điện chiến đội người thứ nhất động cũng không phải là đội trưởng Tà Nguyệt, mà là muội muội của hắn Hồ Liệt Na.

Nhẹ nhàng bước, Hồ Liệt Na dường như vừa chuyển động thân hình đã đi tới phía trước. Một tia thản nhiên tươi cười hiện lên trên mặt, theo sự phóng thích của võ hồn, nàng dường như đẹp hơn, hơn nữa từ sau lưng xuất hiện một cái đuôi to lông mượt mà.

Ánh sáng đỏ từ trên người nàng phát ra, ánh mắt bất chợt nhìn về phía Ngọc Thiên Hằng. Ngọc Thiên Hằng đang chuẩn bị thi triển hồn kỹ nhất thời bị khựng lại một chút. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, vội vã hô to: *"Không nên nhìn vào mắt nàng."*

"Không nhìn vào mắt ta sẽ không việc gì sao? Mọi người đều gọi ta là Thiên Hồ." Thanh âm của Hồ Liệt Na nghe có vẻ khàn khàn, nhưng lại mang theo một loại mị lực đặc thù. Từ khi nàng xuất ra ánh mắt, đến khi nàng nói một câu này, cả Thiên Đấu hoàng gia học viện chiến đội dĩ nhiên không ai ra tay.

Một màn quỷ dị xuất hiện, trên người Hồ Liệt Na năm cái hồn hoàn cực kỳ có quy luật lóe lên một chút, đầu tiên là đệ ngũ hồn hoàn mầu đen, sau đó là đệ tứ, đệ tam, đệ nhị, cho đến cuối cùng là đệ nhất hồn hoàn mầu vàng. Mỗi khi một cái hồn hoàn ba động, hồng quang trên người nàng sẽ cường thịnh hơn. Mà ở phía sau nàng Tà Nguyệt cũng động.

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt cũng không phải một thanh mà là hai thanh, mà hai thanh toàn thân màu đỏ, cong như vầng trăng khuyết, hai tay của hắn cầm ở giữa hai thanh Nguyệt Nhận. Lúc này theo động tác của thân thể, hai tay

của hắn giang ra, toàn thân từ phía sau hướng chính muội muội của mình đánh tới.

Ngay khi Tà Nguyệt đánh tới thân thể Hồ Liệt Na, quang mang màu đỏ chợt hiện ra, khuếch tán. Tầng hồng quang (ánh sáng đỏ - A Phóng) tự nhiên bao vây lấy thân thể hai người. Cùng lúc đó, tầng hồng quang cũng trong nháy mắt bộc phát ra, như một cái quang cầu khuếch tán ra, bao phủ cả sàn đấu, đương nhiên cũng đem bảy tên đối thủ phía đối diện bao phủ ở trong đó.

"Võ hồn dung hợp kỹ?" Đường Tam thốt lên.

Năm người còn lại của Võ Hồn điện chiến đội kể cả Diễm, đều không có ý định ra tay. Diễm thậm chí còn lui về phía sau vài bước, đứng cùng với những đội hữu còn lại.

Hồng quang lóe ra, từ hai người ban đầu đã biến thành một người, một người tóc dài phiêu phiêu, nhìn qua không nhận ra là nam hay nữ.

Tóc đã biến thành mầu đỏ, thân ảnh do Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tạo thành lặng yên chuyển động. Hai thanh Nguyệt Nhận đã trở nên to lớn gấp đôi, mang theo hồng quang lặng yên chém ra.

Không sai. Đây chính là võ hồn dung hợp kỹ của bon họ, Yêu Mị.

Yêu Mị, kỹ năng này cùng U Minh Bạch Hổ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh là không giống nhau.

U Minh Bạch Hổ chủ yếu là công kích, còn Yêu Mị lại chủ yếu là khống chế. Trong phạm vi khống chế của Yêu Mị, giác quan của mọi người đều bị giảm năm mươi phần trăm, hồn lực giảm năm mươi phần trăm, mọi hành động đều chậm đi năm mươi phần trăm.

Bị hồng quang bao phủ dầy dặc, mấy người Ngọc Thiên Hằng muốn thấy rõ đối thủ cũng cực kỳ khó khăn.

Hồng quang trở nên đậm đặc lên, năng lượng khổng lồ ba động trong nháy mắt phóng ra, từ bên ngoài căn bản không thể chứng kiến tình huống bên

trong.

Âm thanh kêu rên, không ngừng từ trong khu vực bị ánh sáng đỏ bao phủ vang ra. Từng cái thân ảnh bị quăng từ bên trong ra.

Máu tươi bắn ra theo từng thân ảnh, đứng bên cạnh Đường Tam, sắc mặt Độc Cô Bác đã trở nên cực kì khó coi.

"Đây là bọn họ không muốn là các đối thủ khác thấy rõ thực lực của mình. Mặc dù sử dụng võ hồn dung hợp kỹ, nhưng cũng chỉ có võ hồn dung hợp kỹ biểu hiện trước mặt các ngươi."

Rất nhanh, bảy người trong Thiên Đấu học viện chiến đội đã có năm người bị ném ra. Chỉ có âm thanh của Ngọc Thiên Hằng cùng Độc Cô Nhạn trong vùng sáng đỏ liên tiếp kêu vang truyền ra.

Theo một tiếng kêu to, nghe không ra là âm thanh của nam hay nữ rất tà dị vang lên trong vùng sáng đỏ, *"Độc, ở bên trong lĩnh vực của chúng ta, cũng bị suy giảm lớn. Độc Cô Nhạn, độc của ngươi còn không đủ để ảnh hưởng đến ta. Đi đi."*

Thân thể Độc Cô Nhạn sau một tiếng ầm vang bị bay ra, trên người nàng cũng không có bất kỳ vết thương nào, nhưng cũng phun đầy máu tươi, trực tiếp bị bắn ra khỏi lôi đài.

Sau một tiếng nổ ầm vang, vùng sáng đỏ rốt cục cũng thối lui, thân ảnh bán nam bán nữ do hợp thể lúc trước lại biến thành hai người.

Ngọc Thiên Hằng đứng ở đối diện bọn họ, hai cánh tay sau khi đã biến thành long hình đang không ngừng run rẩy.

"Nể mặt gia tộc của ngươi, ta tha cho ngươi một mạng." Tà Nguyệt thản nhiên nói. Nguyệt Nhận trong tay huy động, tựa như có một sợi dây vô hình kéo thân thể Ngọc Thiên Hằng, thân thể cường hãn của hắn ầm ầm ngã xuống. Vẩy rồng trên cánh tay bay tán loạn, máu tươi bắn ra.

Chậm rãi giơ Nguyệt Nhận trong tay lên, Tà Nguyệt ánh mắt hướng về phía

Sử Lai Khắc chiến đội như muốn khiêu khích.

Đường Tam đón nhận đối thủ không chút sợ hãi, đồng tử thu nhỏ lại, ánh mắt mầu tím phát ra.

Tà Nguyệt trong mắt toát ra vẻ thất thần trong chốc lát, thân thể có chút hoảng loạn.

Mầu tím trong mắt Đường Tam chỉ lóe lên trong chốc lát. Tà Nguyệt rất nhanh có phản ứng lại, ánh mắt ác lạnh, giơ tay phải lên cắt ngang trên cổ, làm ra tư thế tàn sát.

Nếu Sử Lai Khắc học viện đánh bại Tinh La học viện, làm mọi người cảm thấy rung động, thì khi tất cả chủ lực Võ Hồn điện học viện xuất trận, khiến cho người ta cảm thấy ưu thế áp đảo. Đối mặt với một chi đội ngũ hạt giống khác, bọn họ chỉ xuất trận hai người, chỉ bằng một cái võ hồn dung hợp kỹ mà chiến thắng. Đây là thực lực chênh lệch đến mức nào?

Không có một người nào đi hoài nghi thực lực của bọn họ, trên mặt nhiều người thần sắc trở nên ngưng đọng. Tới lúc này, ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện, sẽ không có một chiến đội nào dám mơ ước đến chức quán quân nữa.

Hai trận đấu, làm mọi người có cảm giác khác nhau. Sử Lai Khắc học viện biểu hiện tất nhiên là rất xuất sắc, nhưng ba gã hồn vương của Võ Hồn điện vừa xuất hiện, thì cũng không còn ai xem trọng bọn họ.

Bất quá, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không để ý đến điều đó, bọn họ để ý chính là thắng lợi hôm nay, thắng lợi thuộc về Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, cũng là thuộc về toàn thể bọn họ.

Khi trở lại chỗ ở, Đái Mộc Bạch đã tỉnh dậy. Hắn cùng Chu Trúc Thanh kích động đến tận tối vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

Vòng thứ ba chấm dứt, cả đại tái chỉ còn lại sáu đội. Ba đội hạt giống trong trận đấu ngày hôm nay đã có hai đội bị loại. Chỉ còn lại có Võ Hồn điện chiến đội.

Không thể nghi ngờ, trong sáu chiến đội còn lại, thực lực của Võ Hồn điện chiến đội là đứng đầu. Theo sát phía sau là Sử Lai Khắc học viện chiến đội cùng Thần Phong học viện chiến đội. Ba chiến đội còn lại mặc dù cũng lọt vào lục cường, nhưng cũng chỉ là bồi sấn mà thôi (ý nói chỉ là theo vào không được đánh giá cao – A Phóng).

Ngày mai rút thăm sẽ quyết định rất nhiều sự tình, không ai muốn sẽ gặp Võ hồn điện chiến đội đầu tiên, gặp họ như là đụng phải tường cứng vậy.

------oOo------

Chương 294: Thân thế của U Minh Bạch Hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Tù

Biên tập: A Lá

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái tiến hành đến nay coi như đã kết thúc vòng sơ loại, đồng thời cũng tiến vào giai đoạn căng thẳng nhất. Những hồn sư còn lưu lại đến bây giờ không nghi ngờ gì chính là những cường giả trẻ tuổi mạnh nhất trong giới hồn sư.

Nhất là một thế hệ hoàng kim của Võ Hồn điện càng làm cho người ta thấy được tiềm lực mà con người có thể đạt được lớn đến đâu.

Đương nhiên, đấy là dưới điều kiên tiên quyết, còn chưa có người nào biết tuổi tác thực sự của Sử Lai Khắc thất quái.

Qua bữa cơm tối, tất cả đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đều tự đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Về phương diện chỗ ở, Võ Hồn điện bố trí vô cùng tốt, mỗi người đều có gian phòng riêng của mình. Đối thủ trong trận đấu ngày mai cần phải rút thăm mới xác định được. Nhưng dù bất luận là ai thì cũng cần phải bảo trì

trạng thái tốt nhất.

Đường Tam vừa mới về phòng được một lát thì ngoài cửa đã nghe tiếng gõ cộc cộc.

"Ai?" Hắn kinh ngạc hỏi. Tất cả mọi người đều đã trở về phòng, sao lại có ai tới chứ? Chẳng lẽ là Tiểu Vũ?

"Là ta!" Thanh âm trầm thấp cho ngay Đường Tam đáp án.

Mở cửa ra, Đường Tam nhìn Đái Mộc Bạch đang đứng đó, sắc mặt có chút tái nhợt:*" Mộc Bạch, sao ngươi không nhanh chóng nghỉ ngơi khôi phục hồn lực mà lại đến đây?"*

Đái Mộc Bạch than nhẹ một tiếng:*" Ta có chuyện muốn nói với ngươi."*

"Vào đi!" Đường Tam dẫn Đái Mộc Bạch vào phòng của mình.

Đi vào căn phòng, Đái Mộc Bạch ngồi xuống một chiếc ghế salon, ánh mắt đã bình tĩnh hơn nhiều. Khi Đường Tam đang chuẩn bị đóng cửa phòng, Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, nói: *"Tiểu Tam, cảm ơn ngươi."* Đường Tam mỉm cười nói: *"Ngươi dù có cảm ơn, cũng phải cảm ơn mọi người, là do mọi người cùng cố gắng mới đạt được thắng lợi này. Càng huống chi, huynh đệ chúng ta mà lại cần dùng đến chữ cám ơn sao?"*

Đái Mộc Bạch thư thái tựa vào lưng ghế, mỉm cười nói: *"Tiểu Tam, không phải ngươi đã đoán được cái gì rồi chứ?"*

Trên mặt Đường Tam vẫn mang vẻ tươi cười: *"Ngươi nói cái gì thế, vương tử điện hạ? Ngoại trừ hoàng gia, ta không nghĩ ra có cái gia tộc nào mà nội bộ lại cạnh tranh đến trình độ kịch liệt như thế, thậm chí là huynh đệ tương tàn. Ngươi nói gia tộc kế thừa chắc hẳn là ngôi vị hoàng đế đúng không?"*

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng:*" Ngươi dò xét ta sao? Thực chất huynh đệ chúng ta cũng không có cái gì phải giấu diếm. Không sai, ta chính là tam hoàng tử của Tinh La đế quốc. Hôm nay kẻ bị chúng ta đánh bại là Đái Duy Tư, đại ca của ta. Thực lực, thiên phú cùng tuổi tác khiến hắn trở thành nhân*

tuyển số một cho ngôi vị hoàng đế. Kì thật những lời hôm nay Trúc Thanh nói cũng có chút khoa trương. Nếu như cạnh tranh thất bại, chúng ta không nhất định sẽ chết, nhưng hồn lực tất nhiên bị phế bỏ, sau đó được điều đến một địa phương sát biên giới sống nốt quãng đời còn lại."

Đường Tam nhíu mày:*" Vậy so với chết cũng đâu có khác nhau. Hoàng gia thật sự tàn khốc thế sao?"*

Khóe miệng toát ra một tia cười lạnh, Đái Mộc Bạch nói:*" Ngươi không phải là người của hoàng thất nên không biết những phức tạp trong đó. Hai đế quốc trên đại lục, ngươi biết thực lực đối lập thế nào không?"*

Đường Tam mờ mịt lắc đầu. Đối với chuyện chính trị hắn trước giờ không có quan tâm.

Đái Mộc Bạch cười lạnh nói:*" Nếu như không có Võ Hồn điện cản trở, có lẽ thiên hạ này đã sớm là của chúng ta. Nói về quốc lực, quân lực, chúng ta đều hơn xa Thiên Đấu đế quốc. Mặc dù trong lãnh thổ đế quốc chúng ta cũng có mấy cái vương quốc tồn tại nhưng hoàng quyền cũng không phân tán như Thiên Đấu đế quốc. Mà có được điều đó chính là nhờ phương thức cạnh tranh đặc thù trong hoàng tộc của chúng ta. Mặc dù nó rất tàn khốc, nhưng không nghi ngờ vị hoàng đế lên ngôi sẽ là một người cực kì xuất sắc, không phải là điều mà Thiên Đấu đế quốc có thể so sánh. Ưu thế duy nhất của bọn họ chính là trong cảnh nội có thượng tam tông môn. Trong thượng tam tông, mặc dù Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cùng Hạo Thiên Tông của ngươi không tham gia vào trong vòng chính trị, nhưng Thất Bảo Lưu Ly Tông lại thủy chung ủng hộ Thiên Đấu đế quốc. Hơn nữa lại có Võ Hồn điện chắn ngang ở giữa, nếu không chiến tranh đã sớm xảy ra. Cho đến một vài năm gần đây, Thiên Đấu đế quốc mới phát triển nhanh một chút, mà bên trong Tinh La đế quốc lại xuất hiện một số vấn đề. Thực lực của song phương lại bắt đầu cân bằng trở lại."*

Đường Tam nói: *"Đây là chuyện mà Võ Hồn điện muốn thấy nhất phải không?"*

Khóe miệng Đái Mộc Bạch nhếch lên: *"Đương nhiên. Đối với sự tồn tại của Võ Hồn điện mà nói, hai đại đế quốc bảo trì trạng thái bình hành là tốt nhất.*

Số lượng hồn sư mà Võ Hồn điện nắm giữ vô cùng đáng sợ, hai đại đế quốc cũng không nhiều như bọn họ. Nhưng nếu hai đế quốc thống nhất làm một, Võ Hồn điện cũng khó mà tồn tại được nữa. Dù sao, không người nào tập trung hoàng quyền lại cho phép tồn tại một tổ chức như vậy."

Đường Tam có chút kinh ngạc nói: *"Cho dù hai đại đế quốc hợp nhất, chẳng lẽ có thể đối phó được với Võ Hồn điện? Bọn họ không phải nắm giữ số lượng lớn hồn sư sao? Trên chiến trường, có được đông đảo hồn sư là có thể dành được thắng lợi về cho mình."*

Đái Mộc Bạch mỉm cười nói: *"Về mặt thiên phú ta không bằng ngươi, nhưng về phương diện đấu tranh chính trị ngươi lại không thể hiểu rõ như ta. Võ Hồn điện rất khó có khả năng trở thành chúa tể đại lục. Mặc dù bọn họ nắm giữ số lượng lớn hồn sư, nhưng cũng chỉ là hồn sư mà thôi. Nhân số đại lục còn hơn hàng nghìn hàng vạn lần. Tất cả hồn sư cũng đều xuất phát từ hai đại đế quốc. Võ Hồn điện mặc dù chỉ huy bọn họ, nhưng tuyệt không thể làm họ phản quốc. Bởi vậy, bất luận từ góc độ nào xem xét thì Võ Hồn điện cũng chỉ có thể mở rộng phạm vi ảnh hưởng của mình chứ thủy chung không thể trở thành một kẻ thống trị."*

Đường Tam bừng tỉnh, hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ đến trong đó còn có mối quan hệ phức tạp như vậy.

Đái Mộc Bạch động thân, đi đến trước mặt Đường Tam, nâng tay nắm lấy bả vai hắn, đôi tà mâu nhìn chăm chú Đường Tam rồi nói:*" Tiểu Tam, hiện tại ngươi đã khiến cho Võ Hồn điện coi trọng, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi. Có Võ Hồn điện chú ý, tương lai trên đại lục ngươi nửa bước khó đi. Trữ tông chủ mặc dù nhất thời có thể bảo vệ ngươi, nhưng vĩnh viễn không thể đi theo ngươi, trừ khi ngươi gia nhập Thất Bảo Lưu Ly Tông."*

Đường Tam yên lặng gật đầu, những điều Đái Mộc Bạch nói hắn đương nhiên là hiểu được.

Đái Mộc Bạch tiếp tục:*" Đợi đến sau khi đại tái kết thúc, chúng ta cũng chính thức tốt nghiệp, ta cùng Trúc Thanh sẽ quay lại Tinh La đế quốc. Ngươi hãy đi với chúng ta, mang theo cả Tiểu Vũ nữa. Hiện tại ta đã chính thức có tư cách cùng đại ca tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Tại Tinh La đế quốc, thế lực*

của hoàng thất mạnh hơn Thiên Đấu đế quốc rất nhiều, Võ Hồn điện cũng không dám áp bức. Ta thật sự không hi vọng một ngày nào đó nghe được tin tức ngươi chết."

Đôi mắt Đái Mộc Bạch tràn ngập quang mang chân thành. Nếu như là những người khác nói, có lẽ còn tưởng hắn vì chính mình mà mời mọc Đường Tam, nhưng Đường Tam lại nhận ra được, Đái Mộc Bạch nói như vậy hoàn toàn là vì muốn bảo vệ hắn chứ không có bất kì ý nghĩ nào khác.

"Đại ca, cám ơn ngươi. Bất luận tương lai thế nào, ngươi cũng đều là đại ca của ta. Nhưng chuyện này ta còn muốn suy nghĩ một chút, không thể tùy tiện quyết định được. Ngươi cũng biết, hồn sư chúng ta tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến tức là lùi. Đi Tinh La đế quốc, ta sợ…"

Đái Mộc Bạch quả quyết nói: *"Không có gì phải sợ. Tới địa bàn của ta rồi, ngươi muốn hoàn cảnh tu luyện thế nào, đại ca chẳng lẽ không thể cung cấp cho ngươi sao? Huynh đệ chúng ta liên thủ, tương lai nếu ta kế vị, ngươi sẽ là thống soái ba quân, đế quốc quân sư. Cái đó Tuyết Thanh Hà đã từng mời chào ngươi, ta giờ lại xuất ra, nhưng nghe đại ca nói một câu, quyền lực của Thiên Đấu đế quốc rất phân tán, cho dù hắn thành đế vương, muốn làm chuyện gì lớn cũng rất khó khăn. Mà ở Tinh La đế quốc, chỉ cần ta ngồi trên đế vị thì chuyện hoàng thất chính là do ta định đoạt."*

Đường Tam nói: *"Lão đại, chuyện này bây giờ tạm thời ta không thể đáp ứng được ngươi. Ta hiểu ý tứ của ngươi, tương lai nếu mình thực sự muốn phụ thuộc vào một phương thế lực nào đó, nơi của ngươi tuyệt đối là lựa chọn số một của ta. Sau này nếu như ngươi khó khăn cần sự trợ giúp của ta, chỉ cần nói một câu, dù trăm sông ngàn núi cách trở, Đường Tam nhất định sẽ đến."*

Đái Mộc Bạch không nói thêm câu nào khuyên bảo nữa, hữu chưởng hai người cùng đánh vào một chỗ. Mặc dù không nói thành lời, nhưng điều họ vừa làm so với bất kì lời thề nào cũng đều hữu hiệu hơn rất nhiều.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái sau bốn vòng đấu nghỉ ngơi một ngày rồi mới bắt đầu tiếp.

Bất ngờ là, sau một vòng đấu thảm liệt, vòng tiếp theo này lại diễn ra tương

đối bình thường.

Sáu đội cuối cùng thông qua bốc thăm quyết định đối thủ.

Trong đó, chiến đội của Võ Hồn điện rõ ràng thực lực mạnh hơn một ít. Sử Lai Khắc học viện chiến đội, Thần Phong học viện chiến đội xếp dưới một chút. Cuối cùng là ba chiến đội còn lại, thực lực tuy rất mạnh nhưng cũng khó sánh được với ba chiến đội phía trên.

Những trận đấu trong vòng bốn không có bất kì bất ngờ nào xảy ra. Ba chiến đội mạnh nhất dĩ nhiên đã tiến vào vòng đấu cuối cùng.

Chiến lực của cả ba chiến đội cơ bản vẫn bảo toàn đầy đủ.

Chung kết quyết tái đã ở trước mắt. Khoảng cách của bọn họ đến chức quán quân chỉ còn có một bước.

Những tia nắng rực rỡ của mùa xuân chiếu xuống khiến giáo hoàng điện có một màu bích kim huy hoàng. Trước giáo hoàng điện, hai hàng hộ điện kỵ sĩ xếp từ cửa điện ra đến dưới chân núi. Áo giáp màu bạc sáng lóe, cự đại kiếm kỵ sĩ khiến Giáo Hoàng Sơn càng trở nên uy nghiêm.

Những chiến đội bị loại đều đã rời đi, thậm chí còn không được phép xem những ngày chiến đầu cuối cùng này. Chỉ có cường giả chính thức mới có tư cách được bước trên phiến sân rộng này của Giáo Hoàng điện.

Sáng sớm, ba đội ngũ tiến vào tam cường quyết tái cũng đã xuất hiện trước giáo hoàng điện lẳng lặng chờ đợi. Sư phụ của tam đại học viện cũng không được phép đứng ở trước sân, chỉ có thể đứng ở khu vực bên ngoài chờ.

Tổng cộng hai mươi mốt đội viên tham gia quyết tái đứng sừng sững trên sân rộng. Thời khắc bọn họ chờ đợi lâu nay cuối cùng đã tới.

Tà Nguyệt cầm đầu Võ Hồn điện chiến đội, trong mắt từng đội viên lóe lên sự sùng bái tín ngưỡng đối với Võ Hồn điện cũng như với Giáo hoàng.

Sử Lai Khắc học viện lại bảo trì tư thái trầm mặc. Bảy người xếp thành một

một chữ nhất, từ trái sang phải lần lượt là Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh.

Phiến sân rộng trước Giáo Hoàng điện không nhỏ hơn chút nào so với sân thi đấu trước kia. Mặt sân hình vuông được lát bởi vô số tảng đá, nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện ra từng hòn đá đều mang theo một tầng ánh sáng nhàn nhạt màu bạch ngọc. Mặc dù không phải là ngọc thạch thật sự nhưng cũng không phải loại đá bình thường có thể so sánh. Từ đó có thể thấy được tài lực của Võ Hồn điện đáng sợ như thế nào?

Một nhóm người từ hai bên sườn Giáo Hoàng điện đi ra, tổng cộng có mười hai vị Hồng Y giáo chủ địa vị chỉ thấp hơn Bạch Y giáo chủ chậm rãi đi tới. Bọn họ tiến tới trước cửa điện rồi đứng thành hai hàng hai bên, mỗi bên sáu người.

Một người đứng đầu hàng cao giọng nói:*" Giáo hoàng bệ hạ giá lâm."*

"Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!" Ba tiếng hô to như trời long đất lở vang lên trên bầu trời Võ Hồn thành.

Đây không chỉ là thanh âm của bọn hộ điện kỵ sĩ đứng thành hai hàng chỉnh tề trên núi mà đồng thời cũng là của tất cả hồn sư đang đứng trong Võ Hồn thành không được tới Giáo Hoàng sơn hô lên. Đối với bọn họ mà nói, Giáo hoàng chính là tín ngưỡng cao nhất.

Cửa điện khổng lồ từ từ mở ra, biểu tượng trên hai cánh cửa lớn dần lệch khỏi quỹ đạo.

Ánh mắt mọi người đều không tự giác nhìn về phía sau hai cánh cửa đó. Cho dù là bảy tên đội viên của Võ Hồn điện chiến đội trống ngực lúc này cũng đã không ngừng đập nhanh hơn.

Dù là một thế hệ hoàng kim của Võ Hồn điện, bọn họ cũng chỉ được gặp qua Giáo hoàng một lần khi nhận Tử Lục huân chương mà thôi.

Mang bộ lễ phục màu vàng chói từ đầu đến chân, đầu đội tử kim quan, tay cầm quyền trượng, Bỉ Bỉ Đông vẻ mặt uy nghiêm dẫn đầu đi ra khỏi Giáo

Hoàng điện. Trên người nàng có một loại cảm giác hư ảo tựa hồ vô cùng to lớn khiến người ta phải kính ngưỡng.

Thậm chí cũng chẳng có người nào chú ý đến dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Ngay lúc này họ chỉ chú ý đến uy nghi của một đời giáo hoàng mà thôi.

Bộ lễ phục ánh kim cực kì phù hợp với thân thể, bảo quang huyễn lệ trên lễ phục lóe lên, mặt ngoài có hơn trăm khối bảo thạch gồm ba màu: hồng, lam, vàng. Tử kim quan trên đỉnh đầu lại càng có vạn tia quang thải. Tất cả quang mang trong một khắc này chỉ ngưng tụ trên một người duy nhất, Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Trước cửa Giáo Hoàng điện, toàn bộ mọi người đều quỳ một đầu gối xuống đất, hô to: *"Tham kiến Giáo hoàng miện hạ!"*

Trong phút chốc hào khí bốc lên không cách nào hình dung ra được. Cho dù tâm chí kiên nghị như Đái Mộc Bạch, Đường Tam trước thanh âm ầm ĩ vang lên khắp bốn phương tám hướng cũng không khỏi có cảm giác muốn quỳ xuống lễ bái.

Phía sau Bỉ Bỉ Đông có bốn người đi theo, trong đó có ba người mang lễ phục màu đỏ, tuy nhiên có điểm khác với của Hồng Y giáo chủ. Lễ phục mầu đỏ trên người bọn họ khảm đầy vàng bạc vân lộ, nhất là trước ngực còn có một khối bảo thạch rất lớn, to cỡ nắm tay tràn ngập sự đẹp đẽ quý giá. Đối với người bình thường, sự lộng lẫy này cũng chỉ là xa hoa mà thôi, nhưng với hồn sư mà nói, đó lại đại biểu cho quang vinh vô hạn, bởi vì bộ lễ phục này cũng chỉ có Phong Hào Đấu La mới có tư cách được mặc. Hiển nhiên, ba người này có đủ tư cách này.

Trong ba người, chỉ có một là bọn Đường Tam đã gặp qua, đó là người đến từ Thất Bảo Lưu Ly Tông, Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp Trần Tâm, được xưng là công kích cực mạnh Kiếm đấu la.

Ở hai bên, phía trái là một người toàn thân hiện lên thần thái hư ảo, mặc dù cũng mặc quần áo như vậy nhưng tướng mạo thì không ai thấy rõ lắm. Về phần người kia, nhìn qua da tay trắng nộn như da trẻ em, tướng mạo đẹp đẽ khiến người ta có một cảm giác đặc thù. Nếu như không có một cái yết hầu

trên cổ chắc chẳng ai cho rằng hắn là một nam nhân.

Mặc dù hai người kia không nhận ra được nhưng Đường Tam lại sinh ra một cảm giác quen thuộc, trong lòng thầm nghĩ hai người nọ hắn là ngày trước xuất hiện tập sát mình, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la.

Có thể từ trong cửa chính Võ Hồn điện đi ra chỉ có ba loại người. Loại thứ nhất, đương nhiên là giáo hoàng. Loại thứ hai, chính là dùng thực lực để chứng minh địa vị của mình, Phong Hào Đấu La. Mà loại thứ ba chính là Võ Hồn điện trưởng lão. Trừ bỏ ba loại người này, dù là Bạch Kim giáo chủ hay đế vương của đế quốc cũng không có tư cách ra bằng cửa chính.

Người thứ tư cùng đứng với ba gã Phong Hào Đấu La hiển nhiên không có thực lực Phong Hào Đấu La. Nhưng hắn cũng từ cửa chính đi ra chứng tỏ thân phận của mình, Võ Hồn điện trưởng lão. Chuẩn xác mà nói là, danh dự trưởng lão, đúng là Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ, Trữ Phong Trí.

Vốn Độc Cô Bác cũng có tư cách đứng trong đó nhưng hắn lại không muốn, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh ba người Hoàng Kim Thiết tam giác.

Rốt cuộc cũng tới rồi sao? Đường Tam nhìn chăm chú năm người từ Giáo Hoàng điện đi ra. Lúc này trên phiến sân rộng cũng chỉ còn có bảy người Sử Lai Khắc học viện là chưa quỳ xuống. Cho dù là bảy người của Thần Phong học viện lúc này cũng đã đặt một đầu gối xuống sân.

Trước đó bảy người Sử Lai Khắc thất quái chưa từng thương lượng qua tình huống này, nhưng bọn hắn đồng dạng lại cùng đưa ra một quyết định.

Đái Mộc Bạch thân là vương tử, đương nhiên sẽ không quỳ hạ Võ Hồn điện. Chu Trúc Thanh cũng có nguyên nhân tương tự. Áo Tư Tạp từ trước đến giờ chưa bao giờ để Võ Hồn điện vào trong mắt, hắn chỉ cảm thấy vui khi lấy được kim hồn tệ từ trong tay Võ Hồn điện mà thôi.

Về phần Đường Tam lại càng không hướng Giáo hoàng quỳ bái. Không phải vì xuất thân từ Hạo Thiên Tông hoặc vì cái gì khác, căn bản chỉ vì tự thân ngạo cốt của hắn.

Ở trong lòng hắn, có thể khiến mình quỳ xuống cũng chỉ có phụ thân cùng sư phụ mà thôi. Về phần những người khác, cho dù là Hoàng đế thì sao chứ?

Ý nghĩ của Mã Hồng Tuấn cũng không khác Đường Tam mấy. Tiểu Vũ cúi đầu, không ai biết nàng đang nghĩ gì, nhưng trên thực tế, trong mắt nàng lại lộ ra một loại quang thải đặc thù, ẩn chứa cừu hận sâu đậm.

Về phần Trữ Vinh Vinh, thân là viên minh châu của Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ, lại là người thừa kế vị trí tông chủ trong tương lai, nàng tự nhiên cũng sẽ không quỳ.

Mặc dù không có quy định nào bắt hồn sư khi gặp Giáo hoàng thì phải quỳ xuống nhưng việc làm của Sử Lai Khắc thất quái lúc này, không ngờ lại vô cùng khác người.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông trực tiếp rơi trên người bảy tên thiếu niên này, tất cả những người khác trong Võ Hồn điện đều bị cảnh tượng trước mặt khiến họ không khỏi trợn to cả hai mắt.

Cúc đấu la Nguyệt Quan đứng sau lưng Bỉ Bỉ Đông môi khẽ mấp máy, ánh mắt của Bỉ Bỉ Đông lập tức từ trong Sử Lai Khắc thất quái tìm được Đường Tam.

Khi ánh mắt nàng ngưng tụ trên người Đường Tam, hắn rõ ràng cảm giác được linh hồn của mình tựa như bị bóc trần, thân thể khẽ run một cái, không thể không lập tức phát động Tử Cực Ma Đồng.

Tử kim quang mang từ trong mắt phun ra, kéo dài hơn một thước, lúc này mới ngăn trở được ánh mắt củ Bỉ Bỉ Đông. Nhưng hành động của hắn so với Bỉ Bỉ Đông rõ ràng còn kém hơn nhiều.

"Lớn mật, dám bất kính với giáo hoàng đại nhân." Một vị Hồng Y giáo chủ bạo nộ khiển trách.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông đã bình thản trở lại, giơ tay lên, vị Hồng Y giáo chủ nọ lập tức ngậm miệng lại, vẻ mặt toát ra sự kinh sợ.

Bỉ Bỉ Đông có thể kế thừa ngôi vị Giáo hoàng bởi vì có Giáo hoàng tiền nhiệm cùng mấy vị trưởng lão ủng hộ. Nhưng nàng có thể ngồi yên ổn ở vị trí này lại hoàn toàn là nhờ vào thực lực cùng bàn tay điều hành của mình.

Trên mặt mang một tia mỉm cười thản nhiên, Bỉ Bỉ Đông dừng lại trên người Đường Tam: *"Ngươi chính là đệ tử của đại sư, Đường Tam?"* Đường Tam trong lòng cả kinh, hắn không nghĩ tới vị Giáo hoàng xinh đẹp dị thường trước mắt lại có thể biết được sư phụ của mình.

"Đúng vậy, Giáo hoàng miện hạ." Không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Bỉ Bỉ Đông hướng Đường Tam gật đầu: *"Ngươi tốt lắm, quả nhiên có vài phần phong cốt của sư phụ ngươi ngày đó."*

Võ Hồn điện chiến đội cùng Thần Phong học viện chiến đội đang quỳ rạp xuống đất cũng không khỏi giật mình. Sau khi Giáo hoàng xuất hiện, chuyện đầu tiên lại là hướng đến Đường Tam nói chuyện, hơn nữa hình như còn biết sư phụ của Đường Tam, chuyện này đối với bọn họ mà nói thật sự rất khó mà giải thích.

Đường Tam cung kính nói:*" Không dám so sánh cùng với sư phụ."*

Bỉ Bỉ Đông không dừng lại quá lâu trên người Đường Tam, quyền trượng trong tay hơi phất lên: *"Tất cả hãy bình thân."*

Mọi người đang quỳ xuống lúc này mới động thân đứng dậy. Bởi vì trước đó Giáo hoàng cùng Đường Tam nói chuyện nên ánh mắt cơ hồ đều tập trung trên người Sử Lai Khắc thất quái.

Trên mặt Bỉ Bỉ Đông hiện ra một tia mỉm cười, ánh mắt lướt từ trái qua phải, đảo qua toàn bộ ba chiến đội gồm hai mươi mốt thanh niên hồn sư tham gia tam cường quyết tái.

"Từ trên người các ngươi, ta có thể thấy được hy vọng vào tương lai. Trước Giáo Hoàng điện, ta lại càng hy vọng chứng kiến được toàn bộ thiên phú cùng thực lực của các ngươi. Người chiến thắng cuối cùng sẽ có được phần thưởng rất lớn từ Võ Hồn điện." Vừa nói nàng vừa huy động quyền trượng

trong tay.

Không người nào thấy rõ nàng làm như thế nào, chỉ thấy có ba điểm quang mang trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bỉ Bỉ Đông, sau đó lớn dần lên, trôi nổi giữa không trung.

Đó là ba vật thể khác nhau, thể tích cũng không lớn, hình như là bộ xương, phân biệt là một cái xương cánh tay phải, một cái xương sọ cùng một cái xương chân trái. Mặt ngoài lóe lên ba màu khác nhau gồm đỏ hồng, lam nhạt cùng xanh sẫm.

Hồn cốt, đó chính là ba khối hồn cốt.

Cho dù là dưới chân núi cũng có thể thấy được quang mang của ba khối hồn cốt. Trong lúc nhất thời, bên trong Võ Hồn thành đã hoàn toàn sôi trào.

Ngoại trừ những người đã biết trước, ai có thể nghĩ được đó lại là ba khối hồn cốt chứ? Từ quang mang là có thể nhận ra cả ba khối hồn cốt này đều có phẩm chất phi phàm, cho dù là những người trong Võ Hồn điện cũng lộ ra quang mang tham lam trong ánh mắt.

Nếu như nơi này không phải là Giáo Hoàng điện, nếu như nơi này không có mấy vị Phong Hào Đấu La uy hiếp sợ rằng đã có người không kiềm chế được lòng tham mà xông lên cướp đoạt rồi.

Đường Tam đã có một khối ngoại phụ hồn cốt, lúc giết Thì Niên lại được thêm một khối đầu cốt nữa, nhưng khi tận mắt chứng kiến ba khối hồn cốt này lấy tâm chí kiên định như hắn cũng không khỏi nảy lên một trận.

Đây chính là hồn cốt a! Đối với hồn sư mà nói, đó chính là thứ trân quý nhất, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Trong hồn cốt cũng phân biệt cao thấp, phẩm chất của mỗi cái đều rất trọng yếu. Càng là hồn cốt của hồn thú đẳng cấp cao, tác dụng lại càng lớn. Đương nhiên là không xét đến ngoại phụ hồn cốt.

Bởi vì ngoại phụ hồn cốt số lượng quá ít, hơn nữa lại cộng thêm khả năng

tiến hóa khiến nó trở thành thứ trân quý chỉ thua có hồn hoàn mười vạn năm mà thôi.

Mà hồn cốt bình thường có sáu loại gồm đầu, thân thể cùng tứ chi. Trong sáu loại thì trân quý nhất chính là thân thể, tiếp theo là đầu, rồi đến tay phải, tay trái, chân trái, đùi phải. Hồn cốt cùng phẩm chất nhưng vị trí khác nhau, đương nhiên giá trị cũng không giống nhau.

Lần này giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông đưa ra ba khối hồn cốt mặc dù không có loại trân quý nhất là thân thể nhưng cũng có được một khối đầu cốt. Cánh tay phải cốt độ trân quý cũng chỉ thua có thân thể cốt cùng đầu cốt mà thôi. Cho dù kém cỏi nhất là chân trái cốt cũng không phải là thứ giá trị thấp nhất trong sáu loại hồn cốt.

Mà ba khối hồn cốt này rõ ràng đều là do hồn thú vạn năm xuất ra.

Đối với hồn sư mà nói, đó chính là tồn tại cực phẩm rồi.

Giọng nói trầm thấp của Quỷ đấu la đang đứng sau lưng Giáo hoàng vang lên:*" Ba khối hồn cốt phân biệt là Trí tuệ đầu cốt tinh thần ngưng tụ, Hỏa diễm cánh tay phải bạo liệt phần thiêu cùng với Truy phong chân trái cấp tốc di chuyển. Ba khối hồn cốt này đều đến từ vạn năm hồn thú, trong đó Trí tuệ hồn cốt tinh thần ngưng tụ xuất hiện trên hồn thú năm vạn năm, chính là Giáo hoàng bệ hạ tự mình giết chết đạt được, là cực phẩm trong hồn cốt, giá trị cũng chỉ thua có ngoại phụ hồn cốt cùng mười vạn năm hồn cốt mà thôi.*

*Giáo hoàng thản nhiên nói: "*Người thắng vĩnh viễn chỉ có một, quán quân cũng thế. Bởi vậy ba khối hồn cốt này cũng chỉ có thể thuộc về một chiến đội duy nhất. Hy vọng các ngươi tham gia tam cường quyết tái có thể dùng toàn lực để thi đấu, đoạt lấy vinh quang này."

Bất luận cấp bậc hồn sư là bao nhiêu khi chứng kiến hồn cốt con mắt cũng không khỏi đỏ lên. Càng huống chi là tới ba khối hồn cốt. Chiến ý mãnh liệt cơ hồ nổ bùng ra từ hai mươi mốt đội viên của ba chiến đội.

*Giáo hoàng tiếp tục: "*Hôm nay vào lúc giữa trưa ba đội sẽ xuất ra bảy người tham gia cá nhân đấu loại tái. Đội thắng cuộc sẽ được vào thắng trận chung

kết tranh chức quán quân vào ngày mai. Hai đội bị thua vào buổi chiều sẽ thi đấu tiếp chọn một đội ngày mai sẽ tranh đoạt chức quán quân. Hiện tại, các ngươi đã có thể phái ra đội viên đầu tiên thượng trận."

Cũng giống với tấn cấp tái, nhưng lúc này chỉ có ba đội tham gia. Mặc dù không phải trận tranh đoạt chức quán quân nhưng cũng vô cùng trọng yếu.

Nếu chiến thắng không những có thể tiến thẳng vào trận chung kết mà còn dĩ dật đãi lao, bảo toàn được thực lực không phải đánh thêm một trận, tranh thủ dưỡng sức chờ ngày mai tranh đoạt ngôi vị quán quân.

Tới cấp độ của tam cường, thực lực của mọi người không khác nhau mấy, một ngày liên tục thi đấu mấy trận không nghi ngờ gì hồn lực sẽ bị tiêu hao trên diện rộng, thậm chí bị thương. Ngày mai thi đấu trận cuối cùng, cơ hồ khó có khả năng khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Bởi vậy đội ngũ thi đấu chiến thắng trong cá nhân tái có thể chính là quán quân cuối cùng.

Võ Hồn điện xuất ra ba khối hồn cốt không nghi ngờ gì sẽ khiến các trận đấu càng thêm kịch liệt. Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào Võ Hồn điện tựa hồ là chí công vô tư, nhưng người sáng suốt tự nhiên có thể nhìn ra ba khối hồn cốt này căn bản là chuẩn bị cho Võ Hồn điện chiến đội.

Thực lực của Võ Hồn điện chiến đội cơ hồ là áp đảo. Dù Đường Tam có được vạn năm hồn hoàn nhưng trên thực tế ba gã hồn vương cao thủ của Võ Hồn điện chiến đội cũng có được đệ ngũ hồn hoàn vạn năm. Nhiều hồn hoàn hơn đối với hồn sư là vô cùng có lợi khiến chênh lệch thực lực giữa các cấp bậc tăng lên rất nhiều, càng huống chi còn có tới ba người như vậy.

Tất cả các đội viên của tam cường chiến đội đều trên bốn mươi cấp, nhưng chỉ có ba người của Võ Hồn điện là trên năm mươi cấp. Nếu như chỉ có một người may ra còn có cơ hội, nhưng nhìn thực lực biểu hiện ra khi họ giành chiến thắng trước Thiên Đấu hoàng gia học viện thì có thể nhận thấy Võ Hồn điện chiến đội kinh khủng đến cỡ nào.

Trong trận đấu đó, bọn họ chỉ xuất ra hai người, lấy một cái võ hồn dung hợp kĩ huyễn lệ để giải quyết chiến đấu. Mặc dù sử dụng võ hồn dung hợp kĩ nhưng với kĩ năng đặc thù khiến người ngoài không thể chứng kiến tình

huống chân thực bên trong, cũng không thể phán đoán ra sự tình ẩn dấu bên trong nó. Tác dụng của nó lại trở thành uy hiếp là chính.

Cho dù đội viên của Thiên Đấu hoàng gia học viện đối với cái hồn kĩ kia cũng có cảm giác mơ hồ, Ngọc Thiên Hằng ngày hôm đó cũng đã gặp Đường Tam nhưng hắn cũng không thể đưa ra bất kì đề nghị nào có tính xác thực một chút.

Nhắc tới Võ Hồn điện chiến đội, vẻ mặt của Ngọc Thiên Hằng cũng rất bất đắc dĩ. Mặc dù bọn họ cùng đối thủ có chênh lệch nhất định nhưng trong trận đấu hôm đó căn bản bọn họ không thể phát huy ra được thực lực của mình.

Đây cũng là điều đáng sợ nhất của Võ Hồn điện chiến đội. Bọn họ bằng vào năng lực mạnh mẽ của mình áp chế khiến đối thủ không cách nào phát huy ra được năng lực của mình. Thực lực cường đại, tâm tư kín đáo, phối hợp ăn ý, cho dù đối thủ cùng cấp bậc cũng khó mà giải quyết được, đừng nói tới mấy chiến đội ngay cả hơn năm mươi cấp cũng không có lấy một tên.

Bất luận là Võ Hồn điện chiến đội hay những người xem cuộc chiến, trong cuộc đại tái này chức quán quân không thể thoát khỏi tay bọn họ. Ba gã hồn vương còn được giao một sứ mạng khác, đó là trong trận đấu khiến cho Đường Tam của Sử Lai Khắc học viện bị thương nặng, thậm chí giết chết.

Mặc dù trận đấu quy định không được giết người, nhưng dưới tình huống cấp bậc quá chênh lệch, bọn họ có rất nhiều phương thức tạo tình cảnh đối thủ bị ngộ sát. Chẳng hạn như lúc trước Thương Huy học viện đối mặt với Sử Lai Khắc thất quái học viện bị kĩ năng cắn trả mà trở thành điên loạn.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông lo lắng vì những lời của đại sư rất lâu rồi mới đưa ra cái mệnh lệnh này. Dù quan hệ của nàng cùng đại sư vô cùng phức tạp, đại sư lại tự thân đến tận nơi gặp mặt khiến nàng trong lòng cũng gợn sóng, nhưng dù sao nàng cũng là Giáo hoàng của Võ Hồn điện, là người đứng đầu cả một tổ chức khổng lồ, lấy những điều tiền nhân chưa hoàn thành làm chí hướng của mình, sao có thể vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến toàn cục chứ?

Nhìn qua bên ngoài, một tên hồn sư thiên tài tựa hồ cũng không tính là cái gì,

Võ Hồn điện cũng chưa bao giờ khuyết thiếu thiên tài.

Nhưng càng là hồn sư cường đại lại càng hiểu được, thiên tài chính thức có thể mang đến lực phá hoại kinh khủng đến cỡ nào. Nếu như thiên phú trời cho của Đường Tam khiến Võ Hồn điện chú ý thì xuất thân từ Hạo Thiên Tông cùng với người cha là Đường Hạo lại khiến Võ Hồn điện với hắn sinh ra sát ý.

Mặc dù sát ý không biểu lộ ra ngoài nét mặt, nhưng trong một lần hội nghị trưởng lão của Võ Hồn điện gần đây, tất cả các trưởng lão đã nhất trí thông qua quyết định này. Bọn họ quyết không cho phép có một Đường Hạo thứ hai, thậm chí còn cường đại hơn cả hắn xuất hiện.

Song sinh võ hồn đã khiến họ đem thiên phú của Đường Tam xếp trên Đường Hạo, càng huống chi, chỉ bằng thứ phế võ hồn như Lam Ngân Thảo mà đã có thành tựu như vậy, tương lại hắn còn kinh khủng đến thế nào? Vì đại cục của Võ Hồn điện, bọn họ quyết không cho phép chuyện xấu này tiếp tục xuất hiện.

Một loạt chiếc ghế tựa dát vàng được đưa ra trước cửa Giáo Hoàng điện. Trước lời mời của Bỉ Bỉ Đông, sau khi nàng ngồi xuống, bên trái là Trữ Phong Trí cùng Kiếm đấu la Trần Tâm, bên phải là Quỷ đấu la Quỷ Mị cùng Cúc đấu la Nguyệt Quan lần lượt ngồi xuống.

Ba học viện chiến đội lần lượt phái ra đội viên thứ nhất thượng trận. Trong đó Thần Phong học viện phái xuất ra đội viên chính là đội trưởng lúc đầu của Sí Hỏa học viện, Hỏa Vô Song. Võ Hồn điện chiến đội phái ra một gã đội viên hơn bốn mươi cấp. Bên này, người mà đại sư phái ra đầu tiên lại không phải bất kì ai trong Sử Lai Khắc thất quái.

Trong Sử Lai Khắc thất quái, hai người là phụ trợ hệ hồn sư đương nhiên không thể tham gia loại cá nhân tái này. Mà đại sư phái người đầu tiên cũng không phải Thái Long, đội viên cực mạnh trong số những người dự bị mà là Kinh Linh, người còn không đến bốn mươi cấp.

Rút thăm do ba người tiến hành, quyết định xem người của hai đội nào phải chiến đấu với nhau đầu tiên. Người thắng lại tiếp tục chiến đấu với người của đội còn lại, cứ thế xoay tròn.

Vận khí của Sử Lai Khắc học viện cũng vô cùng tốt, Kinh Linh lên rút thăm không ngờ lại bắt được thẻ số không, tức không phải thi đấu trận đầu tiên.

Có thể nghỉ không cần thi đấu ở lượt trận đầu tiên không có ý nghĩa mấy về mặt bảo tồn hồn lực bởi vì rốt cuộc cũng phải thi đấu số trận giống nhau. Cái có lợi nhất chính là quan sát được thực lực của đối phương, từ đó đem ra phương án tác chiến thích hợp nhất.

*Nhưng làm mọi người ngoài ý muốn là, sau khi rút thăm chấm dứt, Hỏa Vô Song cùng tên đội viên của Võ Hồn điện chiến đội đi tới giữa sân, tên đó đột nhiên xoay người hướng đến Giáo hoàng đang ở trên cửa điện khom người hành lễ nói: "*Trận này ta bỏ cuộc."

Hồng y giáo chủ phụ trách công việc trọng tài sau giây phút ngắn ngủi sững sờ liền lập tức công bố trận đầu Hỏa Vô Song giành được thắng lợi. Trận thứ hai Hỏa Vô Song sẽ thi đấu với Kinh Linh, đội viên của Sử Lai Khắc học viện.

Lúc này, đại sư cùng Đường Tam bên này cơ hồ cùng nhíu mày, thầy trò hai người liếc mắt nhìn nau, không nhịn được toát ra một tia phẫn nộ.

Mà khi ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thần Phong học viện, cả Phong Tiếu Thiên cùng Hỏa Vũ đều không dám nhìn bọn họ, rõ ràng trong mắt có chút chột dạ.

------oOo------

Chương 295: Khiếp sợ, Thất quái dung hợp kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Boykoten

Biên tập: A Nèo

Kinh Linh cũng giật mình bởi biến hoá trên tràng chiến, trong lúc hắn đang chuẩn bị toàn lực để liều mạng với đối thủ rõ ràng có thực lực cao hơn là Hoả Vô Song, thì Đại Sư từ khu nghỉ ngơi bên này của Sử Lai Khắc học viện đứng lên, mắt nhìn về phía giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông xa xa trước cửa điện

"Trận đấu xin đợi một chút rồi hãy bắt đầu"

Một gã hồng y giáo chủ là trọng tài đang muốn quát lớn với Đại Sư có hành vi ngăn cản trận đấu, lại bị giáo hoàng phất tay bảo ngừng lại, Bỉ Bỉ Đông nhìn về phía Đại Sư với ánh mắt bình tĩnh, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay không cũng chỉ có nàng mới biết được

"Mời nói ra lý do của ngươi" Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt nói

Đại Sư lạnh lùng cười: *"Lý do của ta là, Sử Lai Khắc học viện từ bỏ chiến đấu vòng loại thứ nhất này, tự nguyện tham gia quyết đấu ở tổ hai đội cùng bị thua vào buổi chiều, Kinh linh trở về đi*

Nếu nói lúc trước tên đội viên kia của Vũ Hồn Điện học viện chiến đội đột nhiên nhận thua còn có thể làm cho người ta tiếp thu được, còn lúc này Đại Sư đột nhiên tuyên bố bỏ cuộc không tham gia thi đấu cá nhân, không thể nghi ngờ đã làm cho toàn trường kinh hãi. Cho dù là đám người Sử Lai Khắc thất quái ngoại trừ Đường Tam ra, cũng đều có vẻ mặt giật mình cùng sắc thái mờ mịt

Hiển nhiên là trước đó họ cũng không biết Đại Sư lại có thể quyết định như vậy

Trữ phong trí ngồi ở bên người giáo hoàng trong mắt đã toát ra vẻ giật mình chợt hiểu, đồng thời cũng hiện lên vẻ tức giận. Ánh mắt nhịn không được lại nhìn trên người giáo hoàng

Bỉ Bỉ Đông vẫn trầm ổn như trước, lạnh nhạt hỏi: 'Tại sao?"

Đại Sư hai tay chắp sau lưng, nhìn lên giáo hoàng ở phía sau đấu la điện, *"không tại sao cả, ta nghĩ chúng ta có quyền lợi để nhận thua "*

Những lời nói Đại Sư bình tĩnh tới cực điểm nhưng lại giống như long trời lở đất tại trước giáo hoàng điện vang lên, bản thân những lời nói này của hắn không có vấn đề gì, tuy nhiên vấn đề chính là đối tượng nói chuyện, hắn nói như vậy không thể nghi ngờ là đang chống đối với Giáo Hoàng, kẻ thống trị cao nhất của Vũ Hồn Điện.

Ở đây chỉ cần là một gã hồn sư ngoài sáu mươi cấp, đều có thể nhìn được thực lực của Đại Sư cũng không mạnh, cao nhất chỉ là hơn bốn mươi cấp mà thôi, nhưng một gã hồn sư chỉ có thực lực không mạnh như vậy lại có thể chống đối với người có quyền lực nhất hồn sư giới như vậy.

Nhưng kẻ khác lại càng không tưởng được chính là, giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông chậm rãi đứng lên, hướng Đại Sư gật đầu: *"Ngươi nói đúng, đấy là quyền lợi của các ngươi, lượng thứ vì ta nhiều truyện đã hỏi, xin lỗi, Ngọc trưởng lão."*

Trong lúc Đại Sư cùng giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nói chuyện, có sự hiện diện của đông đảo cường giả của Vũ Hồn Điện, cùng với vô số khán giả đang xem hồn sư chiến đấu. *"Trưởng lão"* hai chữ này từ miệng giáo hoàng nói ra, có nghĩa Đại Sư chính là trưởng lão của Vũ Hồn Điện

Mà trưởng lão của Vũ Hồn Điện có quyền uy ra sao, thì tất cả mọi người của Vũ Hồn Điện đều biết. Cho dù là Quỷ đấu là cùng Cúc đấu la đang ngồi bên cạnh Bỉ Bỉ Đông. Tiến vào trưởng lão điện đều ít nhất phải có mười năm làm việc. Mà tuổi cùng thực lực của Đại Sư, rõ ràng là không nên có quyền uy như vậy mới phải.

Đổi lại nếu là người khác nói Đại Sư là trưởng lão của Vũ Hồn Điện, sợ rằng người nghe thấy thậm chí phải bịt mũi, nhưng người nói lại chính là giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, cho nên ai dám phản bác lại lời nàng đây?"

Nghe Bỉ Bỉ Đông nói như vậy, ngay cả Đại Sư cũng không khỏi sửng sốt một chút. Hắn sở dĩ chống đối Bỉ Bỉ Đông, tự nhiên không phải vì quan hệ giữa hai người làm hắn không sợ, mà vì trong lòng hắn rất phẫn nộ. Vừa nghe Bỉ Bỉ Đông nói xong, Đại Sư hiểu được vị giáo hoàng này có ý bảo vệ mình.

Chống đối giáo hoàng, cho dù bản thân giáo hoàng không thèm để ý, nhưng hồn sư giới với nhiều người sùng bái giáo hoàng như vậy lại không thèm để ý

sao?

Cho dù Đại Sư có cường giả bảo vệ. Có thể hình thành hoàng kim thiêt tam giác, nhưng khi đi đường tỷ lệ bị giết chết vẫn rất cao."

Mà lời vừa nói ra của Bỉ Bỉ Đông đã thừa nhận thận phận trưởng lão của hắn, tự nhiên không còn người nào dám làm gì nữa. Trưởng lão của Vũ Hồn Điện chống đối giáo hoàng một câu cũng không phải là việc gì quá to tát cả.

Kỳ thật, ngay cả Bỉ Bỉ Đông cũng không biết tại sao trong tay Đại Sư lại có một tấm lệnh bài trưởng lão, nàng cũng là sau khi Đại Sư rời đi từ miệng kẻ dưới mới biết được

Bên hông Đại Sư bỗng đau rát, ngay sau đó cánh tay trái được ôm vào lòng một vật mềm mại, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liễu Nhị Long đang trừng mắt nhìn Giáo Hoàng *"*

*Trong ánh mắt Bỉ Bỉ Đông xuất hiện một tia mông lung trong giây lát, nhưng rồi rất nhanh khôi phục lại bình thường. Hướng tên hồng y giáo chủ trọng tài kia nói: "*Nếu Sử Lai Khắc học viện quyết định không tham gia trận đấu buổi sáng, vậy vòng đấu cá nhân tiếp tục đi*"*

*Đúng vào lúc này, Sư phụ dẫn đầu đội của Thần Phong học viện cũng đứng lên. trước hết hướng về phía giáo hoàng cúi người hành lễ, sau đó mới mỉm cười nói: "*Thực lực của Vũ Hồn Điện chiến đội thật quá mạnh mẽ, bổn học viện tự nhận địch không lại, cùng đánh nhau sống chết rồi giảm thực lực, không bằng tại buổi chiều cùng Sử Lai Khắc học viện tiến hành quyết đấu đoạt vị trí vào vòng còn lại, cho nên chúng ta cũng không tham gia thi đấu cá nhân.*"*

Kịch vui biến hóa liên tục khiến cho nhiều người ứng phó không kịp, Vũ Hồn Điện học viện chiến đội không chiến mà thắng, trực tiếp tiến tới vòng chung kết vào ngày mai

Sau một hồi không đánh, nửa giai đoạn đầu của vòng chung kết đã kết thúc, Vũ hồn chiến đội được tiến vào trận đấu cuối cùng như mong muốn, nhưng Sử Lai Khắc Học Viện rời khỏi vòng đấu cá nhân lại có chút xấu hổ"

Người của Sử Lai Khắc học viện đều không nhàn rỗi mà ở lại, dưới sự dẫn dắt của Đại Sư rất nhanh rời đi, buổi chiều họ còn cùng Thần Phong học viện tranh đoạt vị trí tiến vào vòng đấu cuối cùng nữa.

Dọc theo đường đi, không có ai nói thêm gì cả, đại bộ phận đều dắm chìm trong suy tư cùng với không khí đầy áp lực.

Cục diện bất lợi khiến cho sự tin tưởng của Sử Lai Khắc thất quái dao động.

Dù sao, bọn họ trong buổi chiều hôm nay trước phải đối mặt với liên quân của Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện, mà họ chỉ được nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai sẽ đối mặt với chiến đội cường đại của Vũ Hồn Điện học viện.

Trở lại chỗ ở, Đại Sư gọi Sử Lai Khắc thất quái vào phòng mình

Ánh mắt đảo qua trên bảy người một cái, Đại Sư thản nhiên nói: *"Các ngươi có phải rất kỳ quái, tại sao ta lại đột ngột đưa ra quyết định không tham gia thi đấu cá nhân?*

Bảy người đều không nói gì, nhưng ngoài Đường Tam ra, trong mắt sáu người đều để lộ vẻ khó hiểu

*Trên gương mặt cứng ngắc của Đại Sư hiện ra một tầng ửng hồng, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên. "*Ngay cả ta cũng không nghĩ tới Vũ Hồn Điện dưới tình huống có nhiều ưu thế như thế, lại vẫn còn sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Tiểu Tam, ngươi giải thích cho bọn họ đi*"*

*Đường Tam gật đầu, trầm giọng nói: "*Đội viên thượng tràng thứ nhất của chúng ta là Kinh Linh. Kinh Linh rút thăm phi thường tốt, để cho chúng ta trong thi đấu bảo trì thực lực ở vị trí sau, có thể quan sát rất tốt hướng đi của đối thủ, nhưng lúc này, đội viên của Vũ Hồn Điện chiến đội lại đột nhiên nhận thua, cái này có hai hậu quả, một là tên đội viên kia của Vũ Hồn Điện chiến đội bảo trì lực chiến đấu, không có tiêu hao gì. Cái kia chính là Hỏa vô song cũng bảo trì thực lực sẽ đấu với Kinh Linh. Nếu ta đoán không sai, sau khi Hỏa vô song đánh bại Kinh Linh, lại đối mặt với một gã đội viên khác

của Vũ Hồn Điện chiến đội, thì hắn sẽ lập tức nhận thua, cứ như vậy sẽ tương đương với hai học viện liên thủ đối phó chúng ta. Trong vòng thi cá nhân, chúng ta căn bản không có cơ hội thắng lợi. Mỗi một trận bị thua thì bình thường, còn nếu chiến thắng, dám chắc bọn họ sẽ dùng xa luân chiến

Việc Thần Phong học viện cùng Sí Hỏa học viện sát nhập với nhau, trước kia ta còn không rõ tại sao Vũ Hồn Điện lại đáp ứng thỉnh cầu đó của bọn họ, bây giờ ta đã hiểu rồi. Bọn họ đúng là đã cùng Vũ Hồn Điện chiến đội đạt thành hiệp nghị mới có thể được Vũ Hồn Điện ủng hộ

Nói xong phán đoán của mình, Đường Tam trầm mặc, không khí bên trong phòng cũng đều trầm mặc, nhưng ngọn lửa phẫn nộ lại không ngừng lan tràn, khó trách Đại Sư nói Vũ Hồn Điện hèn hạ

Dưới tình huống có nhiều ưu thế như vậy còn muốn liên hợp cùng Thần Phong học viện và Sí Hỏa học viện để đối phó với mình, cái này không phải hèn hạ thì là cái gì. Một tia cười lạnh từ trên mặt Đại Sư hiện ra, *"Bọn họ thật sự cho rằng làm như vậy là có thể ngăn cản bước tiến của chúng ta sao? Vậy, bọn họ cũng qúa xem thường chúng ta rồi. Vốn trong lòng ta cũng không có ý nghĩ tranh thắng mạnh mẽ, nhưng bọn chúng lại làm như thế này, như vậy mục tiêu của chúng ta sẽ chỉ có một."*

Tại trận đấu sau giờ Ngọ, Sử Lai Khắc thất quái vẫn ở lại trong phòng của Đại Sư, cho dù là ăn cơm cũng không ngoại lệ. Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long bảo vệ ở bên ngoài, ngăn cản bất kỳ kẻ nào đến gần.

Đương nhiên, tại chỗ ở của Sử Lai Khắc học viện, còn có cường giả độc đấu la canh giữ.

Sáng sớm không khí mát mẻ dể chịu, tới quá trưa, khi mặt trời lên tới đỉnh đầu, phần mát mẻ đã bị sức nóng thay thế, mặc dù bây giờ không phải là giữa hè, nhưng nhiệt độ lại có vẻ vẫn nóng như trước.

Bảy tên đội viên của Vũ Hồn Điện học viện chiến đội lẳng lặng đứng một bên, trong sân rộng của giáo hoàng điện, hai đội ngũ chuẩn bị thi đấu đã nhìn chằm chằm vào nhau."

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đứng ở phía trước Sử Lai Khắc thất quái, nhìn phía trước cách đó không xa lộ ra khuôn mặt quen thuộc, trên mặt hai người không khỏi thoát ra một tia khinh thường.

Phong Tiếu Thiên, Hỏa Vũ, Hỏa Vô Song, ba người là trung tâm của chiến đội, cùng Đường Tam và Đái Mộc Bạch đối mặt

*Hỏa vũ tiến lên từng bước, nhìn Đường Tam ở phía xa, lạnh lùng nói: "*Ngươi có biết tại sao chúng ta muốn làm như vậy không?*"*

Đường Tam không trả lời, chỉ là trong mắt càng thêm vài phần khinh miệt

*Hỏa vũ đột nhiên phát hiện, chính mình rất ghét bị Đường Tam nhìn mình như vậy, tính tình nóng nảy của nàng nhất thời hiển lộ ra, "*ta làm như vậy là vì phải cùng ngươi nhất quyết thắng bại. Thà rằng bỏ qua cơ hội tranh đấu, ta cũng nhất định phải đánh bại ngươi một lần*"*

*Đường Tam lạnh nhạt cười, "*Nếu chỉ vì vậy, thì ngươi đã rơi xuống thế hạ phong rồi. Mất đi sự đường đường chính chính rồi thì trận này các ngươi sẽ không có chút cơ hội nào đâu *"*

*Hỏa vũ giận dữ, "*Vậy hãy dùng sự thật chứng minh đi. Đừng tưởng ngươi cứu ta, ta sẽ hạ thủ lưu tình với ngươi đâu. Nợ ngươi ta cũng đã trả lại rồi.*"*

Nghe Hỏa Vũ vừa nói như vậy, Đường Tam không tự giác được nhớ tới ngày đó nàng giống như một đoàn lửa mạnh mẽ phóng vào trong lòng mình, rồi bộ dáng khi chủ động hiến nụ hôn đầu đời của nàng.

Đối với loại tình cảm dám yêu dám hận này của nữ hài, hắn thật sự là có vài phần thích thú, đáng tiếc, hắn lại không hề thích tính tình như của Hỏa Vũ, cho nên nhất định bọn họ không thể trở thành bằng hữu.

Phong Tiếu Thiên cũng đã từng ẩn nhẫn đối với mỹ nữ khá nhiều rồi nhưng nay Đường Tam lại là một nam nhân. Những người khác của song phương mặc dù không mở miệng, nhưng nhiệt độ đã trở nên nặng nề hẳn lên, làm trọng tài, vị hồng y giáo chủ hiển nhiên có khả năng nắm bắt tình thế rất tốt, đúng vào lúc này hắn tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Phong Tiếu Thiên trước tiên lắc mình tới trước mặt Hỏa Vũ, đem nàng che ở phía sau mình, Trong nháy mắt trên người Hỏa Vũ đã xuất hiện lửa, tựa hồ bao bọc bảo vệ cả người nàng vậy. Mà những đội viên khác đều theo Hỏa Vô Song mà phóng xuất Vũ Hồn của mình.

Nhưng tình huống ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không giống tưởng tượng của bọn họ, giống thường lệ sau khi trận đấu bắt đầu thì xuất ra trận thế đối mặt chính thống, Mà là khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, thì đều nhanh chóng lui lại phía sau, tạo thành một vòng tròn.

Bên trong vòng tròn có hai người đó là Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp. Năm người bên ngoài vây vòng quanh bọn họ bắt đầu đứng thẳng lên. Lúc này trong toàn bộ bẩy người thì không có bất kỳ ai phóng xuất ra Vũ Hồn của mình cả. Nhưng trên cả bẩy người thì hồn lực lại ba động mãnh liệt tràn ngập ra, điên cuồng hướng tới trung tâm mà ngưng tụ.

Đây là cái gì?

Ngồi tại trước Giáo Hoàng điện là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí cùng với ba vị Phong Hào Đấu La trong mắt cũng không khỏi có vẻ mặt khó hiểu. Là những người đứng đầu cả hồn sư giới ngay cả bọn họ cũng không hiểu Sử Lai Khắc Thất Quái đang làm gì nữa.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, năm người đồng thời bước đi một cách nhất trí đến thần kỳ, phảng phất theo một loại tiết tấu đặc thù, mà hồn lực ba động trên người năm người cũng hình thành một quỹ tích, không ngừng tràn ngập vây vòng quanh thân thể bọn họ.

Đứng ở trận hình trung ương là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đang tay trong tay, đồng thời nhắm hai mắt lại, người Trữ Vinh Vinh đứng thẳng tắp. Là bảo quang chín màu, mà xuất hiện trên người Áo Tư Tạp lại là hồng quang nhàn nhạt, hai cỗ quang mang xoay quanh nhau rồi phóng lên cao.

Lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái không hề phóng xuất ra Vũ Hồn, nhưng loại phương thức chiến đấu mới lạ của bọn họ lại khiến đối thủ có áp lực lớn đến kỳ lạ.

" Phong Tiếu Thiên, lên không trung.*" Hỏa Vũ quát chói tai.*

Trận hình của bẩy người Thần phong học viện lập tức biến đổi, một đôi cánh khổng lồ màu xanh từ sau lưng Phong Tiếu Thiên xuất hiện, cùng lúc đó quang ảnh màu xanh ngưng tụ sau lưng hắn, đúng là bộ dáng của Tất phong song đầu lang.

Dưới quang ảnh phụ trợ khổng lồ mà huyễn lệ, Phong Tiếu Thiên bay lên trời, cánh phía sau lưng chỉ đập xuống có một lần, mượn gió trong không khí mang thân thể hắn bay thẳng lên trời. Lúc này hắn thi triển đúng là hồn kỹ mà Đường Tam đã gặp tại trận đơn đấu hồi trước lúc đầu cùng hắn, đệ nhị hồn kĩ Song Lang phụ thểcùng với đệ tam hồn kĩ Tật Phong Nhị Dực (hai cánh).

Dưới tác dụng của hai hồn kỹ này, lực chiến đấu của Phong Tiếu Thiên bỗng nhiên tăng lên đến cực hạn.

Mà ngay lúc này, Hỏa Vô Song đã thay vị trí Phong Tiếu Thiên che ở trước người Hỏa Vũ, cùng hắn còn có hai gã cường công hệ hồn su của Thần phong học viện nữa. Ba người hình thành một vách tường, che thân hình Hỏa Vũ lại.

Sau lưng Hỏa Vũ có hai người, Cũng không phải hai tên mẫn công hỏa hệ hồn sư đã ngoài bốn mươi cấp mà hôm trước Đường Tam đã gặp, làm Đường Tam cũng rất là giật mình vì hai gã này lại là hai gã phụ trợ hỏa hệ thuộc tính còn chưa đạt đến bốn mươi cấp. Dày đặc vô số ánh sáng đỏ rực xuất hiện, lấy tốc độ kinh người hướng tới thân thể Hỏa Vũ ngưng tụ lại.

Sắc mặt Hỏa Vũ rất ngưng trọng. Hai tay nàng tựa hồ như có sức nặng ngàn quân chậm rãi giơ lên trời, hỏa diễm nóng cháy trong lòng bàn tay ngưng tụ thành bạch quang, ngay lúc này bốn cái hồn hoàn trên người nàng đều sáng lên, trên mặt vẻ thống khổ đã biểu hiện nàng đang phải thừa nhận áp lực.

Người sáng suốt cũng có thể hiểu được, hiện tại bẩy người thần phong học viện lấy sách lược năm bọc hai, hai gã phụ trợ hệ hồn sư trợ giúp Hỏa Vũ, Ba gã cường công hệ hồn sư thì bảo vệ. Mấu chốt nhất trong bẩy người chính là Phong Tiếu Thiên đang bay lên không trung kia, cùng với mọi người dùng dung hoàn kỹ để ngưng tụ năng lượng vào Hỏa Vũ.

" Biến----*" Đường Tam hét lớn một tiếng.*

Trận hình Sử Lai Khắc Thất Quái thay đổi, nguyên là hình tròn đột nhiên biến thành như hình số một. Đường Tam đứng ở phía trước, theo sát sau Đường Tam chính là Đái Mộc Bạch, kế tiếp phân biệt là Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ cùng Chu Trúc Thanh.

Đứng ở mặt sau cùng, là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp.

Trận hình bẩy người biến hóa, làm hồn lực bọn họ vừa mới phóng thích và ngưng tụ chợt cuốn thành một vòng xoắn, mà ngay lúc này Áo Tư Tạp đột nhiên từ phía sau ôm lấy thân thể của Trữ Vinh Vinh, quang mang màu hồng nhạt toàn thân hắn bỗng biến thành mầu phấn hồng, điên cuồng dung hợp vào cơ thể Trữ Vinh Vinh.

Thất Bảo Lưu Ly tháp từ trước mặt Trữ Vinh Vinh bùng lên, khuôn mặt nàng ngưng trọng, hai tay đánh ra phía trước, giống như Hỏa Vũ, cả bốn hồn hoàn trên người nàng đồng thời sáng rực lên.

Thiên phú Dung hoàn cũng không phải chỉ có Hỏa Vũ mới có được, đây cũng là một trong những loại năng lực đặc thù của Thất Bảo Lưu Ly, là nữ nhi duy nhất của tông chủ, sao Trữ Vinh Vinh lại không có khả năng đó cơ chứ?

Chỉ là dung hoàn cần phải tiêu hao hồn lực vô cùng khổng lồ, nên sẽ không dễ dàng sử dụng như vậy.

Bốn trong số chín mầu ngưng thành thật thể được phóng ra từ bốn tầng dưới của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, trực tiếp bắn vào cơ thể Chu Trúc Thanh phía trước mặt.

Với hồn lực phụ trợ khổng lồ kích thích, song chưởng của Chu Trúc Thanh

giơ lên, khoát lên trên người Tiểu Vũ trước mặt.

Một màn kì dị xuất hiện, quang mang chín mầu chợt tăng mạnh thêm vài phần, từ trong tay Chu Trúc Thanh rót vào cơ thể Tiểu Vũ, mà lúc này trên cả người Chu Trúc Thanh đã tràn ngập một tầng ánh sáng chín mầu.

Tình huống trong cơ thể của Tiểu Vũ cơ hồ cùng Chu Trúc Thanh giống nhau như đúc, quang mang chín mầu này trong quá trình truyền về phía trước cũng không ngừng nồng đặc hơn.

Đến khi quang mang truyền đến trên người của Đái Mộc Bạch, song chưởng của Đái Mộc Bạch mạnh mẽ đánh vào sau lưng Đường Tam, trong phút chốc, thân thể Đường Tam không khỏi kịch liệt run rẩy, trên người hắn đã không có tiếp tục xuất hiện vầng sáng chín mầu nữa, mà xuất hiện chỉ có một cỗ uy ấp vô cùng khổng lồ.

Ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ tọa, mắt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đã sáng rực,," Đây là dung hợp hồn kỹ của bẩy người.*" Nói xong những lời này, ánh mắt của nàng không tự giác được hướng tới ngoài sân đấu, chính là Đại Sư với khuôn mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh.*

Mặc dù dung hợp hồn kỹ của bẩy người không phải là quá nghịch thiên, nhưng nếu đem năng lực của bẩy người thi triển ra thì tuyệt đối là chuyện kinh khủng.

Phải biết rằng, mỗi một Vũ Hồn của hồn sư là không giống nhau, có sự khác biệt. Nói đại khái, loại dung hợp kỹ này cũng chỉ gặp được dưới sự kết hợp giữa Vũ Hồn và hồn kĩ của cùng một loại giống nhau trên người các hồn sư. Giống như xuất hiện trên người bẩy tên đội viên của Thương Huy học viện vậy. (Bẩy tên này có loại hồn kỹ giống nhau mà)

Nhưng cùng với Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không giống nhau, mỗi người trong bọn họ lại có Vũ Hồn hoàn toàn khác biệt, phương hướng phát triển cũng không giống nhau luôn.

Vũ Hồn hoàn toàn khác biệt như vậy lại có thể thi triển ra dung hợp kỹ của bẩy người, cho dù là kiến thức rộng rãi như Giáo Hoàng cùng Phong Hào

Đấu La, thì trong mắt họ cũng tràn ngập sự khó tin.

Nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái lại chính thức làm được. Khi bẩy người được quang mang chín mầu bao quanh một chỗ, thì dung hợp kỹ của bẩy người đã hoàn thành.

Trữ Phong Trí đang nhìn Áo Tư Tạp từ sau lưng ôm thắt lưng của Trữ Vinh Vinh không khỏi nhíu nhíu mày lắc đầu, mà đến khi hắn chứng kiến dung hợp kỹ bẩy người này hoàn thành thì trong mắt không khỏi toát ra tâm tình cảm thán.

Bất luận là hắn, hay là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đều có thể biết khả năng dùng được dung hợp kỹ bẩy người cũng không phải Sử Lai Khắc Thất Quái có thể nghĩ ra, mà là xuất phát từ sư phụ của họ, chính là vị Đại Sư đứng ở phía xa xa kia.

Nhưng sao bọn họ có thể biết được rằng, lúc này Sử Lai Khắc Thất Quái thi triển đúng là được Đại Sư tập hợp từ mười trung tâm thế lực cạnh tranh của võ hồn giới, võ hồn dị thể dung hợp. Nghiên cứu cả đời võ hồn, thành tựu của Đại Sư có lẽ chỉ có chính hắn cùng đệ tử chân truyền là Đường Tam mới hoàn toàn hiểu được.

Ngay cả có người có thể dạy đệ tử thi triển được dung hợp kỹ bẩy người được (Giáo Sư của Thương Huy học viện), thì sao Đại Sư lại không thể dạy được chứ?

Cũng là dung hợp kỹ, nhưng khó khăn lại cách biệt một trời một vực. Đây mới là Đại Sư, chính thức là Đại Sư. (Chắc cũng chỉ có Đại Sư mới nghĩ được)

Phong Tiếu Thiên ở không trung quan sát thấy tình huống Sử Lai Khắc Thất Quái ở bên này cũng đã minh bạch, điều đó khiến hắn cũng phải giật mình, Trong Sử Lai Khắc học viện chiến đội xuất hiện Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp cũng không ngoài ý nghĩ của hắn cho lắm, lúc trước tại trận đấu cùng Tinh La học viện, hai người kia cũng đã từng xuất hiện.

Mặc dù khi đó Áo Tư Tạp không biểu hiện ra thực lực cường đại ra sao,

nhưng vẫn khiến cho hắn phải chú ý.

Nhưng trước mắt màn dung hợp hồn kỹ bẩy người này thì hắn có tưởng tượng vỡ đầu cũng không ra được (Biên Dịch - Nói quá chút he he). Tại những trận đấu trước kia, dù là rất gian nan, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có dùng qua kỹ năng này lần nào.

Lúc này dùng đến, hắn biết, chính mình không thể có cơ hội mà do dự nữa.

Trong tiếng huýt sáo dài, Phong Tiếu Thiên động thân, cơ thể của hắn tựa như lưu tinh đuổi nguyệt từ trên trời giáng xuống. Hắn triển khai hai cánh khổng lồ của mình, nhưng trong quá trình hạ xuống đó lại không hề phát sinh một tiếng động nào. Thanh quang hoàn toàn được nội liễm lại. Lúc này thân thể cùng hai cánh hợp lại thành một góc độ cực kỳ hoàn mỹ.

Đúng là kỹ năng mà Phong Tiếu Thiên tự nghĩ ra, Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm phát động.

Mà ngay lúc Phong Tiếu Thiên từ trên trời giáng xuống, thì một đạo bạch quang nóng rực chợt phóng ra, đuổi theo thân thể của hắn trong nháy mắt, nhất thời làm cả người Phong Tiếu Thiên hoàn toàn dung nhập vào trong bạch quang đó.

Bạch quang kia đúng là do Hỏa Vũ bắn ra, bạch quang cũng không đứt đoạn, mà là như chiếc cầu nối giữa hai người vậy. Dưới phụ trợ của bạch quang, cả người Phong Tiếu Thiên nhìn qua đều tràn ngập cảm giác chứa lực lượng bùng nổ mạnh mẽ vậy.

Năng lượng điên cuồng ngưng tụ bùng phát trên người hắn, khí lưu nóng rực phẳng phất muốn đem mặt đất nướng chín.

Càng khiến người khác phải giật mình chính là bạch quang nọ dần dần ngưng tụ thành thực thể trên người hắn, biến thành một bộ áo giáp đỏ rực kỳ dị bao trùm lấy thân thể hắn, ngay cả thế mạnh của hắn là hai cánh cũng được bao phủ luôn.

Đây dĩ nhiên không phải là vũ hồn dung hợp kỹ, nhưng lại là Hỏa Vũ sau khi

gia nhập Thần Phong học viện cùng với Phong Tiếu Thiên nghiên cứu ra dung hợp kỹ của hai người. Dung hợp kỹ của bọn họ cũng không thể phát huy ra uy lực lớn như vũ hồn dung hợp kỹ được, Nhưng dung hợp này cũng không chỉ có hai người họ, còn có hai tên phu trợ hồn sư phía sau lưng Hỏa Vũ nữa.

Lực lượng của cả bốn người tập trung trên người của một mình Phong Tiếu Thiên, không thể nghi ngờ khiến cả công và thủ của hắn tăng lên đến cực hạn.

Tốc độ xoay mình tăng nhanh, Phong Tiếu Thiên từ trên trời giáng xuống, mục tiêu cũng không phải người đứng đầu tiên của Sử Lai Khắc Thất Quái là Đường Tam, mà rơi vào hai người ở vị trí cuối cùng chính là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp.

Bằng vào khả năng quan sát cực kỳ nhạy cảm của mình, hắn đã thấy tại lúc Sử Lai Khắc Thất Quái thất thi triển dung hợp kỹ thì người phát động là Trữ Vinh Vinh người phía cuối cùng kia. Mà trụ cột để phát động, cung cấp năng lượng khổng lồ cho Trữ Vinh Vinh lại chính là Áo Tư Tạp.

Chỉ cần đem hai người kia giải quyết, như vậy dung hợp kỹ của Sử Lai Khắc Thất Quái sẽ tự phá hủy.

Phong Tiếu Thiên đột nhiên tăng tốc không thể nghi ngờ đã khiến Sử Lai Khắc Thất Quái lấy làm kinh hãi, kể cả Đại Sư đang xem cuộc chiến cũng không khỏi tỏ ra vẻ tán thưởng.

Liên hợp của Thần Phong học viện cùng sí hỏa học viện không thể nghi ngờ là phối hợp cực tốt, gió trợ giúp nâng cao thế lửa, lửa mượn lực lượng của gió, có thể đem lực lượng của bốn người tập trung cùng một chỗ, bằng vào kỹ năng bộ phát do Phong Tiếu Thiên tự nghĩ ra này, đã khiến năng lực công kích được sinh ra không thể nghi ngờ đã đạt tới một cảnh giới phi thường kinh khủng.

Nhưng vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt Đại Sư vẫn không bị thay thế. Bởi vì dung hợp kỹ của bên Thần Phong học viện dù sao cũng chỉ được bốn người thi triển ra, mà Sử Lai Khắc học viện bên này lại đều là bẩy thiên tài. Hơn nữa lực cực mạnh này lại do Đường Tam nắm trong tay.

Đối mặt với Phong Tiếu Thiên đột nhiên tăng tốc, đứng vị trí đầu tiên của đội ngũ, thân thể Đường Tam chỉ nhẹ run rẩy một chút ngắn ngủi vì kinh ngạc, lập tức giơ tay trái mình lên.

Giống khi phá Tật Phong Ma Lang ba mươi sáu trảm của Phong Tiếu Thiên lúc trước là Hạo Thiên Chuy nay lại xuất hiện một lần nữa.

Khác biệt chính là lần này Hạo Thiên Chuy vừa xuất hiện, thì giống như trôi nổi trên lòng bàn tay Đường Tam.

Quang mang mầu đen trong lòng bàn tay Đường Tam dũng mãnh tràn ra, chỉ trong tích tắc hắn đã mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh sáng tím vàng từ trong mắt hắn phát ra. Hắn cũng không phát động khả năng đánh vào tinh thần đối phương, mà là đem hết thảy mọi thứ trước mắt nhìn một cách minh bạch rõ ràng.

Dưới tác dụng của Tử Cực Ma Đồng, hết thảy trước mắt Đường Tam đều trở nên chậm lại. Vô số số liệu chuẩn xác được tổng kết trong não hắn. Sau một khắc tay trái của hắn đã động.

Ngay lúc đó ánh sáng đen tràn ngập ra từ mọi vị trí của Hạo Thiên Chuy.

Thân Chùy cũng không xoay tròn, chính là hướng thẳng tới một phương hướng lao đi, mà đồng thời lúc ra tay, một tiếng nổ ầm vang lên từ trên Hạo Thiên Chuy. Mắt thấy chiếc Tiểu Chuy không lớn giữa không trung đón gió tăng vọt, chỉ trong giây lát Tiểu Chuy đã trở nên giống như một hang nước.

Những hoa văn mỹ lệ được phóng xuất bao quanh Tiểu Chuy dưới ánh sáng mặt trời, hơi thở kinh khủng mang theo hắc quang nồng nặc phóng ra một cách tráng lệ, tạo nên một chiếc đuôi dài màu đen giữa không trung.

Oanh----

Hạo Thiên Chùy màu đen cùng toàn thân nóng rực của Phong Tiếu Thiên ầm ầm đụng nhau giữa không trung.

Thanh âm nghiền nát chói tai được truyền ra khắp cả vũ hồn thành.

Nghiền nát từ cánh, Phong Tiếu Thiên có đôi cánh nhưng cơ hồ trong nháy mắt đã biến thành bột phấn, đồng thời nghiền nát còn có toàn thân áo giáp nóng rực của hắn, nó hóa thành một điểm bạch quang trong nháy mắt nổ văng tung tóe.

Phong Tiếu Thiên kêu thảm thiết một tiếng tại chỗ xung lực cường đại va chạm, Cả người đã bị đánh bay ra ngoài. Trực tiếp văng ra khỏi sân của Giáo Hoàng Điện, không rõ sống chết thế nào.

Sáu tên đệ tử của Thần Phong học viện bao gồm cả Hỏa Vũ ở bên trong, lúc này đều đã sợ ngây người. Bọn họ không thể tưởng được đội trưởng Phong Tiếu Thiên của mình lại không thể chịu được một kích như vậy.

Cho dù là lúc đầu cùng Đường Tam một chọi một, cũng là đánh nhau một hồi lâu mới phân thắng bại, nhưng giờ phút này lại chỉ là một lần tiếp xúc mà đã bị đánh bại.

Mất đi Phong Tiếu Thiên. Trận đấu này cũng không có bất cứ gì quá lo lắng. Nhưng bọn họ không rõ, tại sao lại gặp phải tình huống như vậy.

Trên thực tế. Cũng chỉ có chính Đường Tam mới biết được tại sao Phong Tiếu Thiên lại bị đánh bại thảm như vậy.

Kỳ thật đây là do nhiều nguyên nhân tạo thành. Không chỉ nói phụ trợ từ bọn Hỏa Vũ giành cho Phong Tiếu Thiên không đủ mạnh mẽ, mà còn bởi vì lúc này Đường Tam thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa lại quá khắc chế với Phong Tiếu Thiên.

Đầu tiên, sau lưng Đường Tam có sáu gã đội hữu đồng lòng hợp lực ủng hộ.

Mà sau lưng Phong Tiếu Thiên chỉ có ba người mà thôi.

Cũng đều là dung hợp kĩ, thì tổng số hồn lực thế nào sẽ quyết định mạnh yếu. Không thể nghi ngờ, Đường Tam có ưu thế áp đảo.

Tiếp theo, sai lầm lớn nhất của Phong Tiếu Thiên chính là lần nữa sử dụng tật phong ma lang tam thập lục liên trảm.

Lần đầu tiên khi đối mặt Đường Tam sử dụng, không thể nghi ngờ đã khiến Đường Tam có áp lực cực lớn. Nhưng sau khi trận đấu kết thúc, thì sao Đường Tam lại không cẩn thận nghiên cứu một chút về kỹ năng của đối thủ chứ?

Trải qua nghiên cứu cẩn thận, Đường Tam lập tức hiểu được tật phong ma lang tam thập lục liên trảm cùng Loạn Phi Phong chùy pháp của mình đều có một khuyết điểm, một khuyết điểm cùng loại với nhau.

Đó chính là, chỉ cần có thể ngay khi thi triển kỹ năng này mà cắt đứt nó đi, như vậy uy lực của nó căn bản không thể phát huy. Mà phải đợi khi hắn duy trì phát động liên tục, không ngừng tăng lực lượng mới là chỗ sợ nhất của kỹ năng này. (Loạn Phi Phong Chuy Pháp của ĐT phải liên tục đánh từng Chuy, càng sau càng mạnh do lực các Chuy trước cung cấp)

Đường Tam làm chính là như vậy, bằng vào sự chuẩn xác tính toán của Tử Cực Ma Đồng, vị trí Hạo Thiên Chuy đánh ra, vừa lúc chính là lúc lực lượng của Phong Tiếu Thiên chưa hoàn toàn phát huy tốt nhất. Lấy thủ pháp ám khi Đường Môn của hắn cùng phán đoán chuẩn xác, quỹ tích tất cả động tác của Phong Tiếu Thiên đều bị Đường Tam tính toán trong não, căn bản là không thể né tránh được.

Đây vẫn là kết quả do Đương Tam đã hạ thủ lưu tình, nếu như công kích của Đường Tam không phải là đôi cánh của Phong Tiếu Thiên, mà là tại ngực hắn, như vậy kết quả của Phong Tiếu Thiên chắc chắn chỉ là chết mà thôi.

Chỉ có chính Đường Tam mới rõ ràng thực lực của hắn đạt tới trình độ gì. Bằng vào phụ trợ tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, bằng vào hồn lực của đồng bọn trợ giúp, lúc này hồn lực tập hợp vào Đường Tam đã vượt qua bẩy mươi cấp.

Cho dù mặt trước đối mặt với một gã hồn thánh trên bảy mươi cấp, hắn cũng không chút nào thất thế.

Dung hợp kỹ bẩy người mà Đại Sư nghiên cứu ra thì sao Thương Huy học viện có khả năng so sánh được. Loại dung hợp kĩ này cũng không cường đại như võ hồn dung hợp kĩ, nhưng có thể đem lực lượng của mọi người liên tiếp lại, đã như vậy đem tất cả lực lượng tập trung đến một điểm bộc phát mới là lựa chọn tốt nhất.

Mà Thương Huy học viện lúc đầu sai lầm lớn nhất chính là đem liên tiếp lực lượng của bảy người thi triển một kỹ năng kết giới cùng loại. Lúc này mới bị tử cực ma đồng Đường Tam phá.

Sai lầm cùng loại sẽ không xuất hiện tại trên người của Sử Lai Khắc Thất Quái, Đại Sư không cho phép sai lầm như vậy xuất hiện tại trên người các đồ đệ mình.

Bởi vậy, ngay lúc hồn lực của bảy người ngưng tụ lại cùng một chỗ, đều được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc, thực lực của Đường Tam lúc này đã đạt tới trình độ rất kinh khủng

Hạo Thiên Chuy đã đánh bay Phong Tiếu Thiên một lần nữa lại xuất hiện lại trong tay trái của Đường Tam. Chuy thể cũng không có biến đổi lại thành nhỏ. Lúc này Đường Tam đang nắm trong tay, Chuy thể so với người hắn còn muốn to hơn

Nhưng tay trái của hắn lại ổn định một cách thần kỳ. Thần Phong học viện đương nhiên không muốn vì vậy mà bỏ cuộc, Hỏa Vô Song cùng hai tên đội viên của Thần Phong học viện đồng thời vọt ra, tại phía sau bọn họ, Hỏa Vũ cũng đang tập trung lực lượng để công kích lần thứ hai

Hai mắt nhắm lại, Tay nắm Hạo Thiên Chuy của Đường Tam chậm rãi giơ lên, quang mang trên thân Chuy khổng lồ đột nhiên bộc phát ra, quang thải màu vàng nhạt vô cùng chói mắt, giờ khắc này, phảng phất như có âm thanh vô cùng mạnh mẽ đang điên cuồng rít gào

Mà chính Đường Tam, giống như là một phần tử của chiếc Chuy, cả người tựa hồ cùng với Hạo Thiên Chuy dung hợp làm một thể

Chứng kiến một màn này, ngay cả giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng có chút ngồi

không yên, thần sắc trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh nghi. Một màn trước mắt đối với nàng mà nói lại rất quen thuộc

"Khí hồn chân thân." Trữ Phong Trí ngồi bên người Bỉ Bỉ Đông kinh hô lên tiếng

Hồn sư Thú Vũ Hồn đạt tới bảy mươi cấp thì Chính mình có hồn kỹ của Hồn Hoàn thứ bảy tất nhiên là vũ hồn chân thân, hóa thân thành bản thể giống vũ hồn của chính mình, như vậy chính mình có được lực bộc phát rất mạnh, thực lực tăng cường thêm vài lần

Mà tình huống của hồn sư khí vũ hồn lại không giống với thú hồn sư, hồn kỹ thứ bảy của bọn họ chính là khí hồn chân thân. Để chính mình thành linh hồn của khí vũ hồn, có thể làm cho uy lực của khí vũ hồn đạt tới mức cao nhất

Nếu bản thân có khí vũ hồn kinh khủng, như vậy khí hồn chân thân khi bộc phát ra khi chiến đấu càng thêm kinh khủng.

Thú hồn sư trước khi đạt tới bảy mươi cấp, không thể nghi ngờ là so với Khí hồn sư mạnh hơn một chút. Mà sau này khi đạt tới bảy mươi cấp, khí hồn sư bằng khí hồn chân thân, ngược lại thì mạnh hơn

Ai có thể nghĩ đến, là tại giải quyết chiến cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục lại gặp phải khí hồn chân thân mà trong hồn sư giới cũng ít có, hơn nữa khí hồn được phát động chính là Hạo Thiên Chuy được xưng là khí vũ hồn mạnh nhất toàn đại lục.

Kỳ thật ngay cả Đường Tam cũng không nghĩ tới chính mình lại cũng có khả năng phát huy ra uy lực của khí hồn chân thân. Khi hồn lực của hắn được gia tăng đến hơn bảy mươi cấp, ngay lúc tay hắn nắm lấy Hạo Thiên Chuy, hắn làm như vậy gần như là vô ý thức.

Lực lượng mạnh mẽ không ngừng từ bản thân hắn cùng Hạo Thiên Chuy phát ra hình thành nên một vòng tuần hoàn kỳ dị, phảng phất như lực lượng này có thể phá cơ thể hắn mà ra ngoài

------oOo------

Chương 296: Khí hồn chân thân - Ám Kim Hạo Thiên Chuy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Zipxp

Biên tập: A Lá

Hạo Thiên Chùy cầm trong tay bắt đầu xuất hiện biến hóa, nguyên bổn thân chuỳ màu đen đã hoàn toàn biến thành màu vàng nhạt chói sáng, thân chùy nhanh chóng thu nhỏ lại cho đến khi dài ước một thước năm, đầu chùy lớn như thùng nước mới ngừng.

Ngay lúc này, Đường Tam chính mình trên người cũng bao trùm một tầng quang mang màu vàng nhạt, hắn cùng với Hạo Thiên Chùy trên người phóng thích hơi thở giống nhau.

Đường Tam nâng chùy bằng một ngón tay (làm xiếc chắc >.< - A Lá), một đoàn quang ảnh màu vàng lợt trước người Đường Tam trong nháy mắt phóng đại, tựa hồ hình ảnh Hạo Thiên Chùy phóng đại ra vô hạn.

Ầm ầm nổ vang, phía Hỏa Vô Song ba người đang lao đến, cơ hồ bị ném ngược lại, bay thẳng ra ngoài hơn trăm thước, rơi xuống dưới chân núi.

Đứng trước chùy ảnh kinh khủng, tựa ngay cả hỏa vũ cùng hai gã phụ trợ hệ hồn sư khác cũng bị đánh sâu vào, tựa như biến thành mấy cái hồ lô bình thường bay ra ngoài, đừng nói có thể tái thi triển hồn kĩ, thậm chí không có cơ hội ra tay, ngay cả nửa phần chống cự đều không thể làm được.

Hạo Thiên Chùy, thiên hạ đệ nhất khí võ hồn, há có thể là hư danh được sao? Ngay lúc này, cho dù là ở đây là Phong Hào Đấu La, trong mắt đều tràn ngập quang thải trong suốt, thậm chí là Giáo hoàng trong đại điện và mấy tên lão giả cũng chậm rãi ngẩng đầu.

Đây là bảy mươi cấp thể hiện ra uy lực khí hồn chân thân của Hạo Thiên Chùy - trấn môn võ hồn của đệ nhất tông môn võ hồn giới.

Nguyên bổn một tay cầm Hạo Thiên Chùy hiện giờ Đường Tam đổi thành hai tay, không biết tại sao, mặc dù đã đánh bại đối thủ, nhưng hắn hiện tại trong lòng lại sinh ra một cỗ dục vọng mãnh liệt.

Dục vọng thi triển Hạo Thiên Chùy, dục vong dùng Loạn Phi Phong chùy pháp thi triển nó

Nửa xoay người, Đường Tam tay phải cầm một vật màu vàng lợt chính là Hạo Thiên Chùy đang chuyển động nhẹ một lúc, trong tai hắn đột nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp, nhưng lại tràn ngập lực lượng,

"Dừng. Thu lại lực lượng. Thu hồi vũ hồn."

Âm thanh nọ mang theo một loại mị lực kì dị, kéo Đường Tam một lần nữa đem Hạo Thiên Chùy thu hồi trước người. Quang thải màu vàng nhạt từ trên thân chùy mạnh mẽ tản ra, bay nhanh quay về trong cơ thể của Đường Tam.

Mà thân Hạo Thiên Chùy cũng lặng yên khôi phục lại nguyên bộ dáng tiểu hắc chùy.

Nếu như không phải nó mới vừa rồi vung lên ra oai, sợ rằng không ai có thể nghĩ ra một tiểu cây chuỳ đen bóng, cư nhiên có thể phát huy uy lực khủng bố đến như vậy.

Đường Tam trên mặt thần sắc xuất hiện biến hóa rõ ràng, từ ngạc nhiên ngắn ngủi biến thành thống khổ, hắn rõ ràng cảm giác được, linh hồn của chính mình tựa hồ bị rút cạn, sau đó lại lặng yên một lần nữa rót vào trong cơ thể. Ngay lúc này, hắn đột nhiên hiểu ra một việc.

Sử dụng Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân, tiêu hao không chỉ là hồn lực bản thân, đồng thời còn có linh hồn của chính mình. Một khắc này, là linh hồn chính mình cùng Hạo Thiên Chùy trong lúc đó dung hợp, mới có thể sinh ra khí hồn chân thân chính thức.

"Thu." Đường Tam miễn cưỡng cố nói ra một chữ.

Sử Lai Khắc Thất Quái sáu người khác lúc này mới đồng thời thu lực, chín vầng sáng chậm rãi lui lại.

Lúc này quang mang hoàn toàn quay trở vào trong Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, Áo Tư Tạp không muốn rút tay ra khỏi bộ ngực mềm mại (nãy giờ tưởng ôm sau lưng Trữ Vinh Vinh, hoá ra là … >.< - A Lá), bảy người cơ hồ đồng thời thở dài một hơi. Nhìn trận đấu tưởng như chấm dứt một cách đơn giản, thế nhưng bọn họ trên người mồ hôi đã thấm ướt hết áo.

Ngay khi hai chân Đường Tam tỏ ra một chút run rẩy, Đái Mộc Bạch từ phía sau vội vã tóm lấy đầu vai hắn, mới có thể ổn định thân thể của hắn.

Lúc này Đường Tam, giống như một người mới từ trong nước đi ra, cả người đã bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Nhưng hắn trong tâm thật là sung sướng.

Không có sử dụng qua cái loại lực lượng này, vĩnh viễn cũng không có cách hiểu được sự kinh khủng của nó. Nhưng Đường Tam hiện tại biết rồi, hắn lần đầu tiên chính thức cảm nhận được sự kinh khủng của Hạo Thiên Chùy.

Hắn trong lòng rất nôn nóng, bởi vì hắn không thể át chế được suy nghĩ, nếu như thi triển khí hồn chân thân và sử dụng Loạn Phi Phong chùy pháp, đến tột cùng sẽ có uy lực như thế nào.

Đây mới là thiên hạ đệ nhất tông. Hạo Thiên tức là thực lực a!

Trận đấu chấm dứt so với dự đoán còn nhanh hơn nhiều. Thậm chí làm rất nhiều người hiện tại còn chưa có phục hồi tinh thần lại.

Mỗi người ăn một cây khôi phục đại hương tràng do Áo Tư Tạp tại chế tạo trước trận đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này nhận được kết quả. Đứng giữa sân đấu, Hồng Y giáo chủ không thể không tuyên bố. Trận chung kết ngày mai, Sử Lai Khắc học viện đánh với Võ Hồn điện học viện.

Hít sâu khẩu khí, dưới tác dụng của khôi phục đại hương tràng, Đường Tam thân thể trống không đã thư thái rất nhiều. Hắn vốn đã trải qua Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cải tạo thân thể cứng cỏi hơn nhiều so với người bình thường, Huyền Thiên công lại có đặc điểm khôi phục nhanh hơn so với hồn sư bình thường. Hắn tin tưởng, trước khi trận đấu ngày mai bắt đầu, người hôm nay tiêu hao nhiều nhất chính là mình, nhất định có thể khôi phục đến tốt nhất trạng thái.

Đi tới trước mặt Đại sư, Đường Tam trong mắt bao hàm đặc thù quang mang,*" Sư phụ, cám ơn ngài."* Đường Tam biết, nếu như không phải cái kia thanh âm đột nhiên vang lên bên tai mình, khiến mình đình chỉ thi triển Loạn Phi Phong chùy pháp, nếu không, lúc này mình có thể đã bởi vì không cách nào khống chế mà linh hồn bị suy yếu.

Như vậy có lẽ bản thân sẽ không chết, nhưng khẳng định sẽ biến thành một người ngu ngốc. Mặc dù lúc đó hắn không cách nào phân biệt được âm thanh là phát ra từ nơi nào, nhưng trong tiềm thức, hắn nhận định chỉ có sư phụ mình mới có thể ở thời khắc mấu chốt chỉ điểm cho mình.

Đại sư cũng không có vì chiến thắng của Sử Lai Khắc Thất Quái mà hưng phấn, mà ngược lại, hắn chau mày, *"Không nghĩ tới, dưới tình huống chỉ cần đủ hồn lực như vậy, ngươi cũng có thể dùng Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân. Quả nhiên không hổ là đương thời đệ nhất khí võ hồn, là lỗi của ta."*

Trước khi trận đấu bắt đầu, Đại sư chỉ là đem kỹ năng thất vị nhất thể dung hợp kĩ dạy cho Sử Lai Khắc Thất Quái, đây là nghiên cứu hắn đã sớm nắm chắc, cho dù, là đệ tử của hắn, Đường Tam cũng có năng lực nghiên cứu như vậy, nhưng hắn dù sao không có đủ thời gian như Đại sư.

Sau khi đem thất vị nhất thể dung hợp kĩ truyền thụ cho Sử Lai Khắc Thất Quái, Đại sư chỉ là nói cho Đường Tam, do hắn chỉ huy, bằng tốc độ nhanh nhất đánh bại đối thủ, bảo tồn hồn lực. Hắn tin tưởng đệ tử mình nhất định có thể sử dụng một biện pháp hữu hiệu để hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng Đại sư cũng không nghĩ tới, thất vị nhất thể dung hợp kĩ khi hồn lực ngưng tụ, lại làm cho Đường Tam có thể sử dụng ra Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân.

Ngẩng đầu, Đại sư hướng tới Giáo Hoàng điện phía trước, Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nhìn lại, hai người đích ánh mắt tại không trung va chạm một chút, Giáo hoàng nhíu mày, nhưng trong mắt lại khó nén một tia quang mang bội phục, thậm chí vẫn mang theo vài phần kiêu ngạo.

Tựa hồ muốn nói, ngươi không hổ là nam nhân ta thích.

So cảm xúc của Giáo hoàng, ánh mắt của Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí bộc trực hơn nhiều.

Kính nể nhìn Đại sư, ngay lúc này, hắn mới thật sự đem Đại sư trở thành bằng hữu cùng cấp địa vị với mình.

Trở lại chỗ ở, Đại sư chưa cho Sử Lai Khắc Thất Quái thời gian tu chỉnh, lập tức vừa về liền kéo bọn họ vào căn phòng của mình.

Chờ cho mọi người trước tiên ngồi xuống, tiếp tục ăn khôi phục hương tràng của Áo Tư Tạp, đồng thời đem Giáng Châu cũng kêu vào trong phòng, phát động ra quầng sáng khôi phục, trợ giúp mọi người khôi phục hồn lực.

Trận đấu nhìn qua có vẻ chấm dứt một cách dễ dàng, mặc dù Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có bất cứ ai bị thương, nhưng hồn lực của bọn hắn vận chuyển cũng tuyệt đối không ít, nhất là Đường Tam sử dụng khí hồn chân thân, cơ hồ càng tranh thủ toàn bộ hồn lực.

Nhìn mọi người, sắc mặt Đại sư có vẻ có chút trầm ngưng, hướng Đường Tam nói: *"Ngày mai quyết đấu, hồn lực của ngươi có khả năng khôi phục đến tốt nhất trạng thái chứ?"*

Đường Tam không chút do dự đích gật đầu, *"Không thành vấn đề. Ta nơi này có thực vật cố bổn bồi nguyên (giúp đỡ khôi phục), khôi phục hồn lực tuyệt không thành vấn đề."*

Sắc mặt Đại sư buông lỏng vài phần, thở dài một tiếng, nói: *"Kế hoạch không theo kịp biến hóa, ta tính sai mất rồi."*

Mọi người có chút kinh ngạc nhìn hắn, đối với bọn họ mà nói, chiến thắng Thần Phong học viện trận này có thể nói là lắng toàn thắng không hề lo, bọn họ không rõ Đại sư tại sao còn có thể nói như vậy.

Đại sư trầm giọng nói: *"Nếu như sớm biết rằng Tiểu Tam có thể dưới tình huống thất vị nhất thể dung hợp kĩ xuất ra khí hồn chân thân để thi triển Hạo Thiên Chùy, trận hôm nay đáng lẽ liều mạng tiêu hao lớn một chút, cũng không nên để các ngươi sử dụng cái kỹ năng này. Có Hạo Thiên Chùy khí hồn chân thân, đối chiến Võ Hồn điện học viện chiến đội, ta cơ hồ có mười thành nắm chắc. Nhưng hiện tại đã để bại lộ, thực sự không ổn."*

Đái Mộc Bạch nói:*" Đại sư, tại sao lại không ổn? Chẳng lẽ một đêm thời gian, Võ Hồn điện chiến đội có thể nghĩ ra cách phá vỡ chiến thuật thất vị nhất thể dung hợp kĩ của chúng ta?"*

Đại sư lắc đầu,*" Không phải là như thế này. Các ngươi không nên quên, đối thủ các ngươi ngày mai sắp sửa đối mặt, sau lưng là Võ Hồn điện, nơi có được thế lực hồn sư cực mạnh làm hậu thuẫn. Võ Hồn điện cường giả vô số, Phong Hào Đấu La cũng không biết có mấy vị, tất cả bọn họ nghĩ chả lẽ không ra phương pháp nào? Càng huống chi, Tiểu Tam tại trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có thể tái thi triển ra khí hồn chân thân. Nếu không nói, đối với thân thể của hắn sinh ra tổn thương không cách nào đoán trước, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tương lai hắn."*

"Khí hồn chân thân cùng võ hồn chân thân thu được hiệu quả ngang nhau bằng những cách khác nhau. Nhưng điểm đáng sợ nhất của khí hồn chân thân chính là đem linh hồn của chính mình cùng khí vũ hồn hòa hợp nhất thể, là tiêu hao linh hồn lực. Khi Tiểu Tam thi triển, hồn lực có thể mượn từ trên người các ngươi, nhưng tiêu hao linh hồn lực lại là của chính hắn. Lấy thực lực hiện tại của hắn, linh hồn còn xa mới đủ duy trì. Nếu như liên tục hai ngày thi triển kỹ năng như vậy, trăm phần trăm sẽ tạo thành thương tổn đối với linh hồn. Nhẹ thì trí nhớ giảm sút, trở nên chậm chạp. Nặng thì trực tiếp biến thành ngu ngốc. Bởi vậy, khí hồn chân thân ngày mai tuyệt không khả năng sử dụng lại. Thất vị nhất thể dung hợp kĩ cũng vậy. Các ngươi phải nhớ kỹ, bây giờ kỹ năng của mình đã bị địch nhân hoàn toàn hiểu rõ, đầu tiên nhất định phải tạo ra biến hoá. Chỉ có thông qua biến hóa, mới có thể làm loạn tiết tấu của đối thủ, đem quyền chủ động nắm giữ trong tay mình."

Áo Tư Tạp có chút lo lắng hỏi:*" Đại sư, chúng ta đây ngày mai nên làm cái gì đây? Cho dù chúng ta có thể bảo trì tốt nhất trạng thái nghênh chiến, nhưng là hồn lực của đối thủ so với chúng ta cao hơn nhiều lắm, lại có võ hồn dung hợp kĩ tồn tại, muốn chiến thắng bọn họ thật sự quá khó khăn."*

Đại sư nhìn về phía Đường Tam,*" Khó khăn cũng không đại biểu tuyệt đối, hiện tại các ngươi bắt đầu tu luyện đi, tại chỗ này, ta muốn cẩn thận ngẫm lại chiến thuật ngày mai. Tiểu Tam, ngươi theo ta đi ra, ta muốn cùng ngươi một mình nói chuyện."*

" Dạ, sư phụ."

Hồn lực Đường Tam lúc này đã khôi phục vài phần, đi theo Đại sư ra khỏi phòng.

Những người khác cũng không biết Đường Tam cùng Đại sư trong lúc đó nói gì đó, nhưng bọn họ lại đều hiểu được, ngày mai đánh một trận, Đường Tam không thể nghi ngờ sẽ phải là mấu chốt trong mấu chốt.

Nhưng bọn họ cũng biết, trong Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực cực mạnh, biến hóa nhiều nhất chính là hắn, cũng khẳng định sớm được đối thủ nhằm vào. Dưới tình huống được ba gã hồn vương của đối phương chăm sóc hắn có thể phát huy ra thực lực chân chính sao?

Đại sư mang theo Đường Tam đi tới cái căn phòng khác.

" Tiểu Tam, trận đấu ngày mai, thất vị nhất thể dung hợp kĩ không thể dùng lại. Nói một chút suy nghĩ của ngươi." Đại sư bình tĩnh nói.

Đường Tam gật đầu,*" Ý tứ của ngày ta có thể hiểu được. Thất vị nhất thể dung hợp kĩ hôm nay đã bại lộ, ngày mai khẳng định sẽ bị đối thủ nhằm vào. Mà phía đối phương, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt với võ hồn dung hợp kĩ ra sức chống đở, khẳng định có thể tạm thời ngăn trở uy lực dung hợp kĩ của chúng ta, năm gã còn lại chỉ cần phá hư trận hình chúng ta, chúng ta nhất định sẽ thua. Hiện tại chúng ta muốn chiến thắng đối thủ thì phương pháp có hai cách, một cách chính là ta không để ý linh hồn tiêu hao, lần nữa thi triển khí*

hồn chân thân, nhưng cách này cũng có có thể sẽ bị đối thủ nhằm vào, xác suất thắng chừng năm thành. Cách còn lại là phá võ hồn dung hợp kĩ của hai người bọn họ, khiến cho bọn họ mất đi năng lực chiến đấu sau đó tập trung bảy người hợp lực đánh đối phương lúc này chỉ còn lại năm người."

" Nga?" Đại sư có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam,*" Ngươi có phương pháp đối phó hai người võ hồn dung hợp kĩ của đối phương? Ngươi cần hiểu được, võ hồn dung hợp kĩ không giống như kỹ năng dung hợp khác. Một khi hoàn thành, cơ hồ là không có sơ hở. Hơn nữa uy lực cực lớn. Giống như theo lời ngươi, khi thi triển võ hồn dung hợp kĩ, đối phương hai người trong thực tế lực chiến đấu dung hợp cùng một chỗ cũng có thể tăng lên tới chừng bảy mươi cấp."*

Đường Tam trong mắt toát ra kiên định quang mang. Hai đấm nắm chặt, *"Bọn họ, giao cho ta đi. Chỉ cần Mộc Bạch bọn họ tranh thủ cho ta đủ thời gian, ta tin tưởng ta có thể làm được."*

Suốt hai canh giờ, Đường Tam cùng Đại sư thủy chung ở lại trong căn phòng mật đàm, bọn họ thảo luận cái gì chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Giáo Hoàng điện. Nghị sự đại điện.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông ngồi ngay ngắn tại chủ vị, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la phân biệt ngồi ở hai bên nàng. Trước mặt bọn họ chính là bảy tên đội viên đại biểu võ hồn điện học viện tham gia thi đấu đang đứng.

Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na đứng ở vị trí đầu đoàn.

" Mới vừa rồi ta nói, các ngươi đều nghe hiểu được chứ?" Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt nói.

" Hiểu được. Giáo hoàng miện hạ." Cho dù là một đời hoàng kim của Võ Hồn điện, nhưng Tà Nguyệt ba người vẫn là cực kì cung kính đáp ứng.

Bỉ Bỉ Đông lãnh đạm nói: *"Hôm nay Đường Tam thi triển qua khí hồn chân thân. Ngày mai tất nhiên khó có khả năng lần nữa thi triển. Hắn chính là song sinh võ hồn, nếu như mạnh mẽ lần nữa sử dụng, cho dù không chết cũng*

sẽ không thể trở thành uy hiếp chúng ta. Bởi vậy, các ngươi cũng không nhất định ở phương diện này lo lắng. Các ngươi chỉ cần chú ý bọn họ dùng thất vị nhất thể dung hợp kĩ, dựa theo lời ta mới vừa rồi theo lời ta đem chiến thuật phá hư, bằng vào thực lực chân chính đối chiến, bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ các ngươi "

" Dạ."

Thanh âm quỷ mị có chút trầm thấp của Quỷ đấu la từ bên người Giáo hoàng vang lên. *"Các ngươi hẳn là biết trận đấu này ý nghĩa gì. Không chỉ là cơ hội tạo thanh danh cho các ngươi, đồng thời cũng tượng trưng cho việc sở hữu ba khối hồn cốt. Võ hồn điện làm ban tổ chức, nếu như các ngươi thật sự thua, ba khối hồn cốt này là khó có khả năng thu hồi. Có người của Thất Bảo Lưu Ly tông cùng nhiều cao cấp hồn sư học viện như vậy nhìn, đây là phần thưởng cho các ngươi, đồng thời cũng là áp lực. Nếu như thua, ta sẽ đem các ngươi vài người đều đến Mê Tung Đại hạp cốc đi lịch lãm ba năm."*

Nghe thấy Mê Tung Đại hạp cốc mấy chữ, Tà Nguyệt bảy người cơ hồ đồng thời giật mình tâm linh một cái rùng mình, ánh mắt nhất thời biến hoá càng thêm kiên định. Cái địa phương quỷ quái kia, chỉ có quỷ mới có thể sinh tồn. Ba năm. Chỉ sợ bọn họ thật sự phải đổi thành quỷ.

" Tốt lắm, các ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi." Bỉ Bỉ Đông vung tay lên. Tà Nguyệt bảy người vội vã từ bên hông của nghị sự đại điện đi ra.

Nâng tay tại trước mặt để trên bàn đánh có tiết tấu, Bỉ Bỉ Đông trong mắt lưu lộ quang mang suy tư.

Cúc đấu la Nguyệt Quan nói:*" Miện hạ, ngài lo lắng sao? Mặc dù bọn họ hôm nay chiếm cứ thượng phong, nhưng trên thực tế, thắng lợi cũng bình thường như trước nghiêng về chúng ta bên này."*

Than nhẹ một tiếng, Giáo hoàng nói: *"Ta lo lắng cũng không phải Sử Lai Khắc Thất Quái nọ, bảy đứa tiểu hài tử mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng tuổi bọn chúng dù sao vẫn còn nhỏ, tiềm lực bản thân còn không có hoàn toàn mở ra. Ngoại trừ Đường Tam, những đứa kia trong tương lai cũng không đủ gây phiền toái cho ta. Chuyện mà ta lo lắng chính là Đại sư. Rất nhiều năm trước*

kia, ta đã nhận thấy, sự thông minh tài trí của hắn chính là cả cuộc đời ta mới thấy. Mặc dù võ hồn của hắn bởi vì biến dị mà không cách nào tu luyện đến cấp độ cao, nhưng trí tuệ người này lại kinh tài tuyệt diễm, việc ta nghĩ tới, hắn cũng nhất định có thể nghĩ tới. Hôm nay cũng vậy, thất vị nhất thể dung hợp kĩ võ hồn bất đồng thuộc tính các ngươi cũng thấy được. Ít nhất ta tự vấn cũng không cách nào an bài được chu đáo đến như vậy. Ta lo lắng không biết ngày mai hắn sẽ lại có an bài gì đặc thù xuất hiện, gia tăng chuyện xấu."

Quỷ đấu la trong mắt hiện lên một đạo hàn quang,*" Không bằng, cho ta đi giết hắn. Cho dù có Độc đấu la ở chỗ của Sử Lai Khắc học viện, ta cũng có tám phần nắm chặt có thể một kích giết chết."*

Giáo hoàng hừ lạnh một tiếng, *"Ngươi nếu có nắm chắc như vậy, vậy Đường Tam cũng sẽ không còn sống đi tới nơi này. Quỷ mị, ngươi quên năm đó sư phụ là như thế nào dạy của ngươi sao? Sư tử bắt thỏ, cũng phải dung toàn lực. Khinh địch, là điều tối kị của binh gia."*

"Vâng, miện hạ."

Giáo hoàng tiếp tục nói: *" Trong tay Đại sư có Võ Hồn điện trưởng lão lệnh, tuyệt đối không khả năng xuống tay với hắn. Càng huống chi, nơi này là Võ Hồn thành. Bên trong Võ Hồn thành nếu tùy tiện làm chết người, mà lại còn là danh dự trưởng lão Võ Hồn điện của chúng ta, Võ Hồn điện chúng ta ở trong mắt hồn sư giới thanh danh không phải bị rớt xuống thê thảm sao? Càng huống chi sau lưng Đại sư còn có một cái Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, cho dù hắn đã rời khỏi gia tộc, nhưng dù sao cũng là trực hệ thành viên. Các ngươi nhớ kỹ, sau này không có mệnh lệnh của ta, không cho phép ai hướng hắn động thủ."*

"Tối rồi, các ngươi đều đi nghỉ ngơi đi. Ta muốn suy nghĩ thật kỹ lại." Trong mắt quang mang ảm đạm vài phần, Bỉ Bỉ Đông phất phất tay.

Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la lặng yên không một tiếng động rời đi, trong đại điện nghị sự lúc này chỉ còn lại một mình Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Ngơ ngẩn ngồi tại chỗ, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông bắt đầu trở nên phức tạp, thì thào

tự nói, *"Tiểu Cương a Tiểu Cương, ngươi vẫn làm ta kinh ngạc như vậy. Chẳng lẽ, năm đó thật là sư phụ chia rẽ chúng ta sao? Chúng ta cả đời này, có lẽ thật là hữu duyên vô phận đi. Điều ta có thể làm, cũng chỉ có bảo vệ ngươi an toàn. Về phần những người khác, ta cũng cố rất nhiều nhưng không được....."*

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng ngày hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái tinh thần tỉnh táo xuất hiện ở tại cửa từ rất sớm.

Dùng qua cơm sáng, bảy người thần hoàn khí đủ đứng ở trước mặt Đại sư.

Tối hôm qua trước khi tu luyện Đường Tam cố ý ăn hai phiến Long Chi Diệp, nội lực Huyền Thiên Công lúc này đã hoàn toàn khôi phục.

Đại sư ánh mắt đảo qua trên người bảy người, *"Trận đấu theo kế hoạch tiến hành. Làm hết sức, bất cứ việc gì xảy ra, lấy an toàn của bản thân làm trọng."*

"Dạ."

" Tốt lắm, xuất phát đi." Đại sư hướng mọi người vung tay lên.

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên ngăn trở bọn họ,*" Chờ một chút."*

Đại sư sửng sốt, ánh mắt nhìn về phương hướng thanh âm truyền đến, *"Phất Lan Đức, ngươi còn có cái gì muốn nói sao?"*

Hôm nay Phất Lan Đức, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Từ khi Sử Lai Khắc Thất Quái lọt vào vòng trong làm cho hắn tâm thần vui sướng, khuôn mặt không lúc nào không tươi cười, nhưng lúc này trên mặt hắn một điểm tươi cười cũng không có.

Đi tới trước mặt thất quái, sửa sang lại một chút vạt áo cho Đái Mộc Bạch đang đứng ở đầu, sau đó mới hướng tới bảy người nói: *"Bọn nhỏ. Đối với các*

ngươi mà nói, đây là trận cuối cùng trước khi các ngươi tốt nghiệp. Thẳng thắn mà nói, có thể nuôi dưỡng xuất ra mấy thiên tài các ngươi, ta cảm thấy rất vinh hạnh, cũng cực kì kiêu ngạo. Thiên hạ có tiệc rượu nào mà không tàn, Sử Lai Khắc học viện không cách nào tiếp tục trợ giúp các ngươi phát triển. Tương lai sau này, đều phải nhờ vào hành tẩu của chính mình."

"Trước đó ta nói rồi, lấy không được quán quân sẽ không cho các ngươi tốt nghiệp. Việc đó chỉ bất quá là một câu nói đùa, các ngươi không cần để tâm. Hiện tại ta muốn nói với các ngươi là bất luận thắng bại, các ngươi đều là sự kiêu ngạo của ta, cũng đều là hài tử của ta. Ta quyết không cho phép các ngươi bất luận kẻ nào ở này trong trận đấu cuối cùng xuất hiện tình huống thương vong. Quán quân cũng không trọng yếu, quan trọng là bản thân các ngươi. Điều ta muốn không phải là kết quả thắng lợi, mà là các ngươi bình an trở về. Tốt lắm, tất cả những gì ta nói chỉ có như vậy."

Mã Hồng Tuấn nói:*" Sư phụ, ánh mắt của ngươi như thế nào đỏ?"*

" A? Có hạt cát." Phất Lan Đức nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. Sử Lai Khắc học viện chiến đội người chỉ huy là Đại sư, nhưng hắn là viện trưởng, bọn nhỏ mỗi một ngày cố gắng trong mắt hắn đều nhìn thấy rõ ràng. Hắn đương nhiên biết, Sử Lai Khắc Thất Quái cố gắng như vậy trong trận đấu, cũng không chỉ là vì rèn luyện chính mình, càng không phải bởi vì tốt nghiệp mà là muốn mang về vinh dự thật lớn cho Sử Lai Khắc học viện.

Giống như lời hắn nói vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi một cá nhân giống nhau đều như là hài tử của hắn. Tới giờ quyết đấu cuối cùng, sắp đối mặt với cường giả trước mặt, Phất Lan Đức không nhịn được nói ra những lời trong lòng của mình.

Ở trong lòng hắn, kim tiền cố nhiên trọng yếu, nhưng bao nhiêu kim tiền cũng không có cách nào đổi lấy bảy tên tiểu quái vật trước mặt này.

Đường Tam mỉm cười,*" Phất Lan Đức viện trưởng, người ta khi đệ tử thi đấu đều khích lệ, ngài lại không phải làm cho chúng ta nản lòng sao? Ngài yên tâm đi. Chúng ta đều không muốn chết. Càng huống chi, còn có ba khối hồn cốt làm cho chúng ta thèm thuồng nữa chứ."*

Đại sư vỗ vỗ bả vai Phất Lan Đức, ánh mắt trở nên sắc bén hơn ngày thường, hô*," Xuất phát."*

Ngẩng đầu mà bước, Sử Lai Khắc Thất Quái đi khỏi chỗ ở, trên ngã tư đường, không ít hồn sư tại hai bên đường yên lặng nhìn bọn họ. Mặc dù ở trong mắt bọn họ, hồn lực của những hài tử có lẽ không tính cái gì, nhưng bọn hắn tuổi còn rất nhỏ, dũng khí bọn họ khiêu chiến Võ Hồn điện học viện chiến đội thật khiến mọi người âm thầm chờ đợi thưởng thức cuộc chiến hồn sư sắp diễn ra.

Giáo Hoàng điện ngay trước mắt, Đường Tam đột nhiên phát hiện, chính mình mỗi khi bước trên một bậc thềm đá, bước chân đều trở nên vô cùng kiên định. Hắn chưa bao giờ giống như bây giờ có khát vọng giành được thắng lợi. Hắn biết, nếu như hôm nay trận đấu này chính mình thua, như vậy tất nhiên sẽ hối hận cả đời.

Ánh mặt trời mang đến Giáo Hoàng điện màu vàng chói lọi, mỗi người ánh mắt đều trở nên ngưng trọng đứng lên, mắt thấy Sử Lai Khắc Thất Quái từng bước đạp trên thềm đá, không khí phảng phất bắt đầu trở nên ngưng trọng hơn.

Cùng xem cuộc chiến hôm qua với Giáo Hoàng là Trữ Phong Trí và ba vị Phong Hào Đấu La đều đã an vị, phần thưởng cho là ba khối hồn cốt, lẳng lặng nằm ở một cái bàn màu đỏ thản nhiên phóng thích quang mang.

Võ Hồn điện học viện chiến đội yên lặng đứng ở nơi đó, một cỗ sát khí mãnh liệt mà lạnh như băng tựa như lưỡi dao sắc bén bức thẳng Sử Lai Khắc Thất Quái. Dưới áp lực khổng lồ này đè xuống, tiếng bước chân leo núi Sử Lai Khắc Thất Quái rõ ràng trở nên trì hoãn vài phần. Trận đấu mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng song phương giao phong cũng đã bắt đầu rồi.

"Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chung kết quyết đấu sắp bắt đầu, song phương đội viên chuẩn bị, một phút sau, trận đấu bắt đầu."

Song phương đều tự trở về vị trí cũ, Sử Lai Khắc Thất Quái đem Đại sư vây quanh ở trung ương, Đường Tam đưa tay vào túi Như Ý Bách Bảo Nang, lấy ra bảy lá cây màu xanh bích, chính mình ăn một lá, còn thừa đích đưa cho Sử

Lai Khắc Thất Quái mỗi người một lá.

Cố bổn bồi nguyên Long Chi Diệp sau khi dùng chẳng những có thể gia tăng tốc độ chữa thương, kích thích hồn lực hồi phục rất nhanh, đồng thời cũng có thể đủ giúp tinh thần càng thêm tập trung. Lúc này ăn trước trận đấu, chính là vì trong trận đấu có thể giúp thời gian bảo trì trạng thái toàn thịnh kéo dài hơn.

" Tiểu Tam." Đái Mộc Bạch nhìn về phía Đường Tam

Đường Tam kiên định đích hướng hắn gật đầu,*" Yên tâm đi, ta không thành vấn đề. Các ngươi có vấn đề gì không?"*

Đại sư dẫn đầu giơ lên tay phải chính mình, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi người cũng đồng dạng giơ tay lên, tám cánh tay hướng lên cùng một chỗ, đồng thời phát ra một tiếng hét lớn rung trời.*" Tất thắng."*

Đúng vậy. Tất thắng, đây là bọn họ tín niệm duy nhất.

Bên kia, Võ Hồn điện học viện chiến đội đột nhiên nghe được Sử Lai Khắc học viện bên này đích hét lớn tiếng, đội trưởng Tà Nguyệt không khỏi bĩu môi, cười lạnh một tiếng,*" Tất thắng sao? Hôm nay chúng ta sẽ cho bọn họ xem một chút cái gì mới là thực lực chân chính. Chênh lệch hồn lực, là khoảng cách không thể vượt qua. Trong chúng ta cho dù là hồn sư cấp bậc thấp nhất cũng ngang cấp với đội trưởng bọn chúng, không sai biệt lắm. Ta muốn nhìn xem, bọn họ dựa vào cái gì để chiến thắng."*

Ánh mắt lạnh như băng mà tà dị đảo qua trên người đồng đội, Tà Nguyệt lạnh giọng nói:*" Giáo hoàng đại nhân đang nhìn, các trưởng lão đang nhìn. Trận đấu này chúng ta chẳng những muốn thắng lợi, mà là phải toàn thắng, tuyệt không cho bọn hắn bất cứ cơ hội gì. Đường Tam kia, để ta xử lý. Chúng ta là cái gì?"*

" Quán---- quân----." Càng thêm mãnh liệt tiếng rống giận dữ từ Võ Hồn điện học viện chiến đội bên này vang lên.

Nhìn từ xa, song phương giằng co không chút nhường nhịn nhau khiến những

hồn sư đang xem cuộc chiến dưới chân núi không khỏi đều có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, ai mà không trải qua tuổi trẻ chứ? Ai mà không có nhiệt huyết chứ? Đối bọn họ mà nói, trận đấu này thắng bại cũng không quan trọng, quan trọng là có thể chứng kiến một hồi đoàn chiến đặc sắc.

Thời gian một phút cũng không dài. Rất nhanh, song phương đội viên theo sau trọng tài đi vào sân đấu. Có lẽ là vì cùng Sử Lai Khắc học viện đối chọi, hôm nay Võ Hồn điện học viện chiến đội cố ý thay đổi một thân đồng phục hỏa hồng sắc, mặt trên thêu kim tuyến lấp lánh, chất liệu rõ ràng rất tốt.

So sánh bọn họ với, Sử Lai Khắc học viện bên kia toàn thân màu xanh biếc, hơn nữa đồng phục mang theo vô số quảng cáo thương hiệu của đội nhìn có vẻ rất buồn cười.

Nhưng là, chưa người nào đi giễu cợt bọn họ, có thể từng bước tiến tới trận đấu này, có thể tiến vào toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh tổng kết tái, không có ai dám nhạo báng bọn họ.

"Trận đấu chuẩn bị, song phương có thể phóng thích võ hồn."

Làm trọng tài là Hồng Y giáo chủ, khi song phương đứng đối mặt nhau, lập tức tuyên bố.

Song phương mười bốn người đối mặt lẫn nhau, ai cũng không có nói một câu lời, nhưng hơi thở kịch liệt va chạm lại khiến chút ý vị hỏa dược tại trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn. Ngay lúc này, cho dù là Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông tôn quý vô cùng hay cường giả đều đem ánh mắt hoàn toàn tập trung trong trận đấu ở nơi này.

Bảy người Võ Hồn điện học viện chiến đội cơ hồ đồng thời động, hồn lực mênh mông từ trong cơ thể bọn họ trong nháy mắt bộc phát.

Đứng ở trước nhất là ba người Tà Nguyệt, trên thân từng người đều lóe ra hai vàng, hai tím, một đen năm cái hồn hoàn tốt nhất phối hợp. Ở phía sau bọn họ, bốn người khác cũng đều là hai vàng hai tím bốn cái hồn hoàn tốt nhất trang bị. Ánh mắt mỗi người đều trở nên cực kì kiên nghị. Trong đó đứng ở mặt sau cùng là một gã nam đệ tử rất nhanh lui về phía sau từng bước, trong

tay một thanh quyền trượng màu vàng. Không hề nghi ngờ, hắn sở hữu chính là phụ trợ hình khí võ hồn.

Đồng thời khi bọn họ phóng thích võ hồn, Sử Lai Khắc Thất Quái bên này cũng bắt đầu rồi phóng thích. Bảy người dựa theo trình tự, đứng đầu chính là Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch, phía sau bọn họ phân biệt là Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ, cuối cùng là Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, bày ra một cái trận hình hai – ba - hai.

Cùng trận đấu truớc hoàn toàn bất đồng, lần này, Sử Lai Khắc học viện cũng không có tái thi triển thất vị nhất thể dung hợp kĩ, mà là cực kì bình thường đồng thời phóng xuất ra võ hồn chính mình.

Bảy người, toàn bộ đều có bốn hồn hoàn, đương nhiên, người đựoc chú ý nhất, vẫn là Đường Tam có được vạn năm hồn hoàn.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông nhíu mày, không tự giác hướng tới phương hướng Đại sư nhìn lại, trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Cương, ngươi quả nhiên lại biến trận.

Đại sư cũng không có nhìn nàng, chỉ tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào tình huống giữa sân, vẻ mặt của hắn không hề còn một chút bình tĩnh, đối với trận đấu này, hắn cũng không có nắm chặt tuyệt đối.

" Trận đấu bắt đầu." Ngay khi tuyên bố trận chung kết toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bắt đầu, Hồng Y giáo chủ nhanh chóng lui về phía sau, rời khỏi sàn đấu.

Võ Hồn điện học viện chiến đội người thứ nhất động cũng không phải đội trưởng Tà Nguyệt đứng ở đầu, mà là muội muội hắn Hồ Liệt Na.

Nhẹ nhàng tiến bước, Hồ Liệt Na tựa hồ chỉ là thân hình vừa chuyển, cũng đã đi tới trước nhất phương. Một tia thản nhiên tươi cười từ trên mặt nàng hiện ra, theo võ hồn phóng thích, nàng tựa hồ trở nên đẹp, hơn nữa từ sau lưng xuất ra một cái đuôi to lông xù mượt.

Quang mang màu đỏ nhạt từ trên người nàng hiện lên, nụ cười thản nhiên

xuất hiện, nhìn về phía Đường Tam, động tác cùng lần trước khi đối phó Thiên Đấu hoàng gia học viện Ngọc Thiên Hằng giống nhau như đúc. Mị lực đặc biệt làm người khác không thể tự kềm chế ý nghĩ muốn ngắm nàng.

Nhưng khiến cho Hồ Liệt Na có chút giật mình chính là, đối mặt với mị hoặc do nàng phóng thích, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không động, ngoại trừ Đường Tam cùng Tiểu Vũ, năm người kia đều nhanh chóng nhắm hai mắt lại, cũng lấy tay bịt kín lỗ tai, hoàn toàn ngăn cách thị giác cùng thính giác.

Cho dù là kỹ năng mị hoặc tốt muốn kích động ít nhất phải thông qua một trong sáu giác quan: thính giác, thị giác, vị giác, khứu giác, xúc giác, cảm giác mà gây ảnh hưởng. Lúc này, Hồ Liệt Nna có thể ảnh hưởng đến Sử Lai Khắc Thất Quái vô phùng chính là thị giác cùng thính giác, Sử Lai Khắc Thất Quái động tác tỉnh táo không thể nghi ngờ khiến mị hoặc của nàng bị mất hiệu quả.

Tiểu Vũ đột nhiên tiến lên trước một bước, hướng về Hồ Liệt Na thản nhiên cười, trên người đệ nhị hồn hoàn kim quang lóe, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, nhu cốt mị thỏ đệ nhị hồn kĩ, Mị Hoặc, phát động.

Lấy Mị Hoặc đối Mị Hoặc, ai có tinh thần lực càng mạnh, người đó sẽ chiếm cứ thượng phong.

Tiểu Vũ cùng Hồ Liệt Na cơ hồ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, Hồ Liệt Na thân thể chỉ rung một cái, nhưng Tiểu Vũ lại lui xuống ba bước, sắc mặt một mảnh tái nhợt, hai hàng máu tươi theo chóp mũi tựa như con rắn nhỏ uốn lượn chảy xuôi xuống, hiển nhiên là bị thương. Nói về hồn lực cùng tinh thần lực, nàng so với Hồ Liệt Na vẫn còn chênh lệch không hề nhỏ.

Tiểu Vũ mặc dù bị thương, nhưng không thể nghi ngờ cũng đánh vỡ kế hoạch của Hồ Liệt Na. Sắc mặt khẽ biến, Hồ Liệt Na nhất thời động.

Cùng lúc đó, Đường Tam đứng đầu đội hình cũng trở tay tiếp nhận một điểm màu ánh sáng phấn hồng do Áo Tư Tạp vứt tới, bước về phía trước, thẳng đến bên bảy người đối phương, đồng thời, sáu căn Lam Ngân Thảo từ tay phải hắn bắn nhanh ra, phân biệt quấn quanh ở tại bên hông sáu người phe mình. Lam Ngân Thảo khống chế đã triển khai.

Hồ Liệt Na lạnh lùng nhìn Đường Tam tiến lên, trên người năm cái hồn hoàn cực có quy luật đích lóe ra một chút, đầu tiên là màu đen đệ ngũ hồn hoàn, sau đó là đệ tứ, đệ tam, đệ nhị, thẳng đến cuối cùng cái màu vàng đệ nhất hồn hoàn. Mỗi một cái hồn hoàn lúc ba động, trên người nàng hồng quang sẽ trở nên cường thịnh hơn. Phía sau nàng là Tà Nguyệt ở lúc này cũng đã động.

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt cũng không phải một thanh, mà là hai thanh, hai thanh toàn thân màu đỏ, tựa như vầng trăng khuyết, hai tay của hắn phân biệt nắm tại chính giữa hai thanh Nguyệt Nhận. Lúc này theo động tác thân thể, hai tay của hắn giang ra, toàn thân từ phía sau hướng tới chính muội muội của mình đánh tới. (so sánh với ch. 123 đoạn Võ hồn điện chiến đội vs đội của Ngọc Thiên Hằng, lão Tam Thiếu này thực sự là một lão lười, hoàn toàn copy paste mấy đoạn miêu tả này – A Lá)

Lúc này trong nháy mắt, hai đạo kim quang đồng thời từ quyền trượng trong tay gã phụ trợ hệ hồn sư Võ Hồn điện học viện chiến đội bắn ra, kim quang lóng lánh, bay nhanh dung nhập trong cơ thể Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na.

Quang mang màu đỏ chợt hiện ra, ngay trong sát na Tà Nguyệt đánh tới Hồ Liệt Na, tầng hồng quang nọ đưa thân thể hai người bọn họ bao vây ở vào cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, tầng hồng quang cũng trong nháy mắt mở rộng ra, tựa như một cái quang cầu khuếch tán, bao quát đến gần nửa diện tích sân đấu.

------oOo------

Chương 297: Thực lực hoàn chỉnh của Sử Lai Khắc Thất Quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Kí

Biên tập: A Lá

Đem Sử Lai Khắc Thất Quái hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Mà lúc này, khoảng cách của Đường Tam bọn họ còn có chừng mười ba mét.

Quầng sáng màu đỏ không giống như trước cần phải có thời gian để đề thăng, sau khi được đồng bọn phụ trợ, chỉ trong nháy mắt, ánh sáng liền tăng cường tới trạng thái tốt nhất, Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, Yêu Mỵ - phát động.

Chiến đội bảy người của Võ Hồn điện học viện tất nhiên biết kỹ năng này đã bị Sử Lai Khắc học viện quan sát qua, nhưng bọn họ đối với mình có đầy đủ tin tưởng. Võ hồn dung hợp kĩ cùng Dung hợp kĩ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Võ hồn dung hợp kĩ không có sơ hở, hơn nữa uy lực cũng khác hẳn nhau. Giống như theo lời của Đại sư, hai gã hồn vương thi triển Võ hồn dung hợp kĩ, trong khoảng thời gian ngắn, uy lực tuyệt đối có thể so với hồn thánh bảy mươi cấp.

Hồng quang lóe ra, vốn là hai người giờ biến thành một, một cái tóc dài phiêu phiêu, cả người nhìn qua không nam không nữ.

Tóc dài đã biến thành màu đỏ, thân ảnh này là từ Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tạo thành lặng yên vũ động. Hai thanh Nguyệt Nhận phóng lớn chừng gấp đôi, hai cánh tay mở ra mang theo quang mang rực rỡ xung quanh cánh tay. Cùng với hồng quang kia mênh mông dày đặc hơn, thân ảnh này sau khi hợp thể trong nháy mắt đã biến mất ở bên trong hồng vụ nồng đậm. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái cũng hoàn toàn bị phiến sương mù dày đặc này bao phủ.

Võ Hồn điện Chiến đội chân chính cũng không có khống chế hệ hồn sư, nhưng năng lực khống chế của bọn hắn từ trước đến nay chưa chắc đã yếu, nguyên nhân chưa được khám phá này, chính là bởi vì Võ hồn dung hợp kỹ Yêu Mỵ.

Đặc điểm lớn nhất của Võ hồn dung hợp kĩ này chính là khống chế, ở trong phạm vi khống chế của kỹ năng Yêu Mỵ, giác quan của mọi người đều hạ thấp 50%, hồn lực bị áp chế 50%. Mọi hành động trì trệ 50%.

Có thể nói, trong nháy mắt liền đem đối thủ đẩy vào bên trong tuyệt cảnh.

Hồng vụ dày đặc kia, chính là phối hợp đặc thù năng lượng lệ khí cùng mê huyễn, ngoại trừ gây ra ba loại trạng thái tiêu cực, đáng sợ nhất chính là, tại bên trong hồng vụ, chỉ có Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na thi triển Võ hồn dung hợp kĩ mới có thể nhìn thấy vật. Đột nhiên mất đi thị lực không thể nghi ngờ sẽ làm kẻ khác tâm thần đại loạn, huống chi dưới tình huống thân thể đang suy yếu. Cho dù là đối thủ khác cùng cấp với Tà Nguyệt bọn họ, ngã quỵ trước Võ hồn dung hợp kỹ cũng là bình thường. Hiệu quả của hồn kỹ này đủ để so với đệ thất hồn kĩ của hồn sư thông thường.

Mắt thấy tình huống Sử Lai Khắc Thất Quái bị cắn nuốt ở bên trong hồng vụ không thể thi triển Thất Vị Nhất Thể dung hợp kĩ, trên mặt đội viên của Võ Hồn điện học viện chiến đội cũng không khỏi hiện ra một tia cười lạnh. Mà thần sắc trên mặt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên nhu hòa vài phần.

Chân mày của Trữ Phong Trí nhăn lại, hắn không rõ cục diện trước mắt có phải hay không là do Đại sư an bài, nếu phải thì vì cái gì Đại sư phải làm như vậy đây? Xâm nhập Võ hồn dung hợp kĩ của đối thủ, cũng không phải là một chuyện tốt. Dưới tình huống toàn diện đều suy yếu bọn họ căn bản là yếu thế, còn có thể nào cùng đối phương tranh đấu đây? Bất luận kẻ nào trong Sử Lai Khắc thất quái cư nhiên đều không có ý nghĩ cắt dứt Võ hồn dung hợp kĩ của đối thủ.

Ánh mắt của Đại sư chuyển dời nhiều lần đến trên người Giáo Hoàng Bỉ bỉ đông đang chăm chú xem trận đấu, thầm nghĩ trong lòng. Nhìn không ra ta vì cái gì để bọn họ làm như vậy sao. Lấy yếu thắng mạnh, nhất định phải đánh bất ngờ mới có thể thắng. Võ hồn dung hợp kĩ thì như thế nào? Cho dù là có thể khống chế. Nhưng chỉ là suy yếu khống chế, cũng không phải chỉnh thể biên độ tăng trưởng.

Thân nhập trong phạm vi vụ khí màu hồng, Sử Lai Khắc thất quái rõ ràng cảm giác được thân thể của mình nặng hơn, cảm giác nhất thời chậm chạp lại, ngay cả giơ tay nhấc chân cũng dường như bị một cái chướng ngại vô hình ngăn cản, trở nên khó khăn rất nhiều.

Nhưng mọi người đều không có kinh hoảng, lúc trước trong nháy mắt bị hồng vụ bao phủ, ngoại trừ Đường Tam, chiến hồn sư trong sáu người còn lại đem Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp tụ lại ở trung ương. Mà Áo Tư Tạp giống

như cái gì cũng không có phát sinh, vẫn như trước không ngừng làm ra hương tràng của mình.

Đang đang, hai tiếng giòn tan vang lên trong hồng vụ, đồng thời vang lên còn có một tiếng kinh hô không nam không nữ.

*"Ngươi như thế nào biết phương hướng công kích của ta?"*Hỏi ra những lời này, đúng là Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na kết hợp thể.

Hai tay Đường Tam hóa thành màu xanh ngọc. Vừa lúc cặp Nguyệt Nhận lặng yên cắt tới.

Hồng vụ là sẽ không ngăn cản tầm mắt của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na. Bọn họ từ trên mặt Đường Tam, rõ ràng thấy được một tia mỉm cười. Là người chủ đạo Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt vội vàng phát lực. Trong tình huống Võ hồn dung hợp kĩ phát động, tổng hồn lực của hắn lúc này cùng Hồ Liệt Na, đã đạt tới ngoài cấp sáu mươi.

Nhưng là, hắn rất tin tưởng lần lực này, nhưng lại phát hiện lực lượng của chính mình dùng đã đánh vào khoảng không, Đường Tam không biết khi nào đã buông tay ra.

Cùng lúc đó, hai tay của Đường Tam đồng thời vũ động, Lam Ngân Thảo liên tiếp ở trên cánh tay hắn giống như sóng gợn rung động mở ra, sáu đạo thân ảnh, đồng thời từ trong sương mù màu đỏ được ném ra.

Ngoại giới nhìn vào lại là một cảnh tượng khác, tiếng kinh hô vừa phát ra, sáu đạo thân ảnh đã từ trong hồng vụ bay lên trời.

Hồn sư bình thường tại trong hồng vụ này, căn bản không thể phân biệt phương hướng, một khi bị bao vây vào trong, sẽ không thể giãy dụa, trừ phi là phi hành hệ hồn sư. Nhưng Đường Tam ở trong đó lại không có dấu hiệu mất phương hướng, trong lúc đối phương còn đang giật mình chưa kịp khống chế Võ hồn dung hợp kĩ, dựa vào Lam Ngân Thảo, lập tức đem lục quái ném ra ngoài phạm vi Võ hồn dung hợp kĩ.

Đây là tính toán của Đường Tam, hắn suy nghĩ chính là để đối phương lơ là,

trong phút chốc không kịp thúc dục Võ hồn dung hợp kĩ.

Một tiếng hổ rống từ trong miệng Đái Mộc Bạch phun ra, thân thể ở giữa không trung, đệ nhất hồn kỹ Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ Kim Cương Biến của hắn đồng thời bạo phát. Thân thể ở không trung rất nhanh chóng bành trướng. Mà mũi chân của Chu Trúc Thanh mượn lực của Lam Ngân Thảo, tăng tốc độ xoay mình, nháy mắt đuổi theo Đái Mộc Bạch, cả người đều lặng yên nằm ở sau lưng hắn.

Hai cánh Hỏa Diễm thật lớn sau lưng Mã Hồng Tuấn xòe ra, Tiễu Vũ lại trực tiếp hướng mặt đất rơi xuống, Sử Lai Khắc Thất Quái lập tức liền tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông toát ra một tia cười lạnh. Mà không nam không nữ trong hồng vụ kia hét lớn một tiếng, trong thanh âm tràn ngập khinh thường: *"Nghĩ như vậy là có thể thoát khỏi Võ hồn dung hợp kĩ của ta sao?"* Trong phút chốc, hồng vụ chợt khuếch tán, cơ hồ là trong chốc lát toàn thể phương vị liền dời đi, sương mù khổng lồ đem Sử Lia Khắc lục quái vừa mới thoát ra bao phủ lại trong đó. Cho dù là Phượng Hoàng Song Dực nóng rực cháy của Mã Hồng Tuấn, cũng vô pháp đối với hồng vụ sinh ra chút ảnh hưởng.

Nguyên lai, hồng vụ này là từ trung tâm Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp thể thả ra, mắt thấy Sử Lai Khắc lục quái thoát ly phạm vi Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt lập tức buông tha tiếp tục công kích Đường Tam, mà là trực tiếp gia tốc, lấy thân thể phát động hồng vụ, lại đem Sử Lai Khắc Lục Quái bao phủ ở bên trong.

Dưới sự trợ giúp của phụ trợ hồn sư, lần này hắn phân tán diện tích của hồng vụ lớn hơn nữa.

Cơ hồ bao phủ ba phần tư sân, chỉ có khu vực mà những đội viên còn lại của bọn họ đứng là không bị bao phủ.

"Trừ phi các ngươi lại bay, nếu không, muốn thoát ly Võ hồn dung hợp kĩ của ta, đó là không có khả năng." Tà Nguyệt lạnh giọng từ trong hồng vụ phát ra, lần này hắn buông tha tấn công Đường Tam, mà là trực tiếp mò tới hướng về

phía Trữ Vinh Vinh.

Không phải nói, chỉ cần biết cho rằng Trữ Vinh Vinh dùng chính là Thất Bảo Ngọc Lưu Ly Tháp, ai cũng đều biết lợi hại của thiên hạ đệ nhất phụ trợ võ hồn, trước tiên làm cho Trữ Vinh Vinh mất đi sức chiến đấu, không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm một phần thắng lơi.

Mà ngay lúc Tà Nguyệt đồng thời nhào ra, bên tai lại truyền đến thanh âm của Đường Tam: *"Chúng ta liền bay cho ngươi xem."*

Bất luận là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đang vọt lên ở không trung, hay là những người khác đang rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt sau lưng đột nhiên bốc lên một tầng quang mang nhàn nhạt, ánh sáng hóa thành cánh, thân thể của sáu người cơ hồ đồng thời gia tốc, trong nháy mắt liền thoát khỏi phạm vi của hồng vụ, trực tiếp bay lên không trung.

Đúng là Phi Hành Ma Cô tràng của Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp nổi lên tác dụng.

Ngay từ đầu trận đấu, Áo tư Tạp ngay tại không trung làm ra hương tràng của hắn, thứ nhất là kháng phấn phấn hồng tràng, cho Đường Tam, lúc sau hắn bay nhanh làm ra sáu cái phi hành ma cô tràng, phân ra cho chính mình cùng năm người khác.

Lúc này sử dụng, vừa lúc thoát ly khống chế võ hồn dung hợp kĩ năng của đối thủ.

"Điều này sao có thể?" Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông mắt thấy Sử Lai Khắc Thất Quái bay ra, hai mắt không thể tin. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lao thẳng tới tên hồn vương hoả thuộc tính của đối phương, Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ nghênh đón ba gã chiến hồn sư khác.

Quang mang Cửu Bảo Ngọc Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh phát sáng, trong phút chốc liền tăng thêm công kích của Mã Hồng Tuấn, gia tăng sự nhanh nhẹn cho Tiễu Vũ.

Trước trận đấu này, Phi Hành Ma cô tràng của Áo Tư Tạp chỉ sử dụng có một

lần, chính là lúc đối đầu với Tượng Giáp Tông, khi đó, bọn họ còn không có gây chú ý, Áo Tư Tạp tuy rằng lên vũ đài ngắn ngủi, nhưng quang mang trên người Đường Tam thật sự rất chói mắt, tất cả ánh mắt đều chú ý trên người hắn.

Quang trọng nhất chính là, khi đó phi hành ở không trung không phải chỉ có một mình Đường Tam mà thôi, những người khác đều là dựa vào Lam Ngân Thảo của hắn khống chế thân hình.

Bỏ qua một gã phụ trợ hệ hồn sư, là sai lầm lớn nhất của chiến đội Võ Hồn điện.

Lúc này tuy răng chưa phân thắng bại, nhưng chiến cuộc đã không còn ở trong sự khống chế của bọn họ.

Nhìn đến Sử Lai Khắc Lục quái đột nhiên bay ra phạm vi võ hồn dung hợp kĩ của mình, Tà Nguyệt cũng cực kỳ chấn động.

Nhưng giờ khắc này, hắn đành đâm lao phải theo lao.

Võ hồn dung hợp kĩ tất nhiên lợi hai, chỉ là sau khi thi triển, sẽ tiêu hao một thân hồn lực trên phương diện rộng.

Đồng thời, ở trong quá trình Võ hồn dung hợp kĩ, là không thể tiếp tục thi triển kỹ năng khác. Giống như mỗi lần sau khi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sử dụng tới U Minh Bạch Hổ, đều bị kiệt sức.

Tuy rằng năng lực phi hành của đối thủ làm Tà Nguyệt hiểu rõ ưu thế Võ hồn dung hợp kĩ của mình đã mất, nhưng hắn cũng không thể giải trừ kỹ năng này.

Nếu không, mức độ tiêu hao hồn lực của bản thân cùng Hồ Liệt Na sẽ vô cùng lớn, ngược lại sẽ rơi xuống hạ phong. Hiện tại lựa chọn duy nhất của hắn, chính là xử lý phạm vi khống chế Võ hồn dung hợp kĩ của Đường Tam, sau đó tới hỗ trợ những thành viên khác đối phó Sử Lai Khắc học viện.

Tà Nguyệt suy tính, tuy rằng thiếu hai huynh muội của mình, nhưng thực lực

bên mình lại không phải Sử Lai Khắc học viện có thể so sánh. Tình hình chiến cuộc tuy rằng không khống chế được, nhưng thắng lợi cũng tất nhiên là của bọn hắn. Thời khắc chính mình đem Đường Tam đánh chết cũng là lúc quyết thắng.

Làm Tà Nguyệt có chút ngoài ý muốn là, ở trong thời gian ngắn ngủi đình trệ, Đường Tam cũng không hướng hắn công kích, chờ khi tinh thần hắn phục hồi lại nhìn về phía Đường Tam thì, cả người Đường Tam đã xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Tình huống trong hồng vụ, chỉ có một mình Tà Nguyệt mới có thể nhìn thấy, hắn giật mình phát hiện, ở sau lưng Đường Tam ngay tại trước mặt cách đó không xa, sinh trưởng ra tám cái chân dài tráng kiện nanh ác.

Chiều dài của mỗi một cái chân dài có hơn bốn mét, thô như cánh tay, phát ra ánh sáng tím đen, hàn quang từng cái gai nhỏ trên đó lóe lên. Mỗi một cái chân dài đều chia làm hai đoạn, tựa như một đầu trường thương sắc bén đánh đâu thắng đó.

Hồn cốt? Tà Nguyệt trong nháy mắt liền đoán được lai lịch của Bát Chu Mâu sau lưng Đường Tam. Trước trận đấu, bọn họ từng cẩn thận nghiên cứu qua hồn kĩ của Đường Tam. Đường Tam chỉ có bốn hồn hoàn, trừ bỏ hồn kỹ tự sáng chế là Loạn Phi Phong Chuy Pháp của Hạo Thiên tông ra, bốn hồn kĩ của Đường Tam sớm được bọn họ thuộc nằm lòng. Giờ phút này đây, thân thể hắn đột nhiên xuất hiện biến hóa rõ ràng như thế, hiển nhiên không phải hồn kĩ có khả năng tạo thành, giải thích duy nhất, chính là hồn cốt. Theo sau lưng mọc ra, chẳng lẽ là thân thể hồn cốt?

Vốn nghĩ dự định ở trong khoảng thời gian ngắn giải quyết Đường Tam lập tức bị Tà Nguyệt đè ép xuống, tuy rằng hồn lực của đối thủ trước mắt so với chính mình yếu không ít. Nhưng hồn cốt này xuất hiện, không thể nghi ngờ là kéo gần lại khoảng cách của song phương. Hiện tại hắn dựa vào võ hồn dung hợp kĩ làm suy yếu Đường Tam. Tà Nguyệt suy tính, chỉ cần chính mình cẩn thận một chút, chẳng những có thể hoàn thành nhiệm vụ Giáo Hoàng giao phó, còn có thể dư sức lực đi hỗ trợ đồng bọn của mình.

Nhưng là, thực sự dễ dàng giống như hắn nghĩ vậy sao?

Lúc trước sở dĩ Đường Tam không có nhân cơ hội phát động công kích, là vì muốn lợi dụng thời gian ngắn ngủi ấy phóng xuất ra ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu của mình.

Bát Chu Mâu xuất hiện. Lập tức Đường Tam cảm thấy nhẹ cả người, hiệu quả tăng thêm trực tiếp của Bát Chu Mâu đã đem suy yếu của Võ hồn dung hợp kĩ của đối phương triệt tiêu.

Võ hồn dung hợp kĩ này của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na chủ yếu là dựa vào dung hợp của Mị Hoặc cùng với hồn lực. Ngày hôm qua Đường Tam cùng Đại sư đã thương lượng, hắn nói cho Đại sư, hắn nguyện ý lấy lực lượng bản thân đến đối mặt hai cường giả này. Cũng không phải nói hắn đối thực lực của chính mình có nhiều tin tưởng, mà chính là vì tồn tại của Võ hồn dung hợp kĩ. Hắn phán đoán đối thủ khi vừa bắt đầu sẽ ngay lập tức thi triển kỹ năng này.

Sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na sẽ không có thể sử dụng kỹ năng khác, mà Mị Hoặc đối với Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam mà nói, căn bản là không có hiệu quả. Cho nên, sau khi Đường Tam xâm nhập trong hồng vụ. Hắn bị ảnh hưởng rất nhỏ so với phán đoán của Tà Nguyệt, bằng vào Tử Cực Ma Đồng, ở trong này hắn có thể nhìn chung quanh rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên Bát Chu Mâu xuất hiện ở chiến trường sau khi hấp thu năng lượng của hai con Nhân Diện Ma Chu. Ở trong những trận đấu trước, tuy rằng cũng từng lộ ra một lần, nhưng dưới sự khống chế của Đường Tam, hắn thủy chung bảo lưu lại một phần năng lực cường đại của hắn không cho ai biết.

Bốn cái chân nhện phía dưới đem thân thể của Đường Tam khởi động tại không trung, chiều dài Bát Chu Mâu gia tăng đến bốn mét nhìn qua càng thêm kinh khủng, nhất là mặt trên gia tăng thêm gai nhọn, đều mang theo một tầng quang ảnh đẫm lệ, kịch độc ẩn chứa trong đó chính là của Nhân Diện Ma Chu trăm năm cùng Nhân Diện Ma Chu ngàn năm điệp gia, lại trải qua hàn nhiệt hai đại tiên thảo Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ của Đường Tam rèn luyện mà thành. Cho dù là Độc Cô Bác, cũng

không dám nói chắc chắn có thể giải trừ loại kịch độc này.

Đồng thời, sau khi hấp thu năng lượng của Nhân Diện Ma Chu thứ hai, Bát Chu Mâu của Đường Tam hoàn toàn tiến hóa, chẳng những trở nên lớn hơn nữa. Hơn nữa cũng trở nên càng cứng cỏi kinh khủng. Phụ trợ thêm hai phương diện lực lượng cùng nhanh nhẹn của Đường Tam. Mà tác dụng bản thân của Bát Chu Mâu lại thật lớn.

Trong lúc huấn luyện bình thường của Sử Lai Khắc thất quái, sau khi Đường Tam phóng thích Bát Chu Mâu, cho dù là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh thi triển U Minh Bạch hổ cũng vô pháp chiến thắng hắn. Bởi vì, có trợ giúp của Bát Chu mâu, sức bật của Đường Tam liền trở nên cực kỳ khủng bố. Bất luận là công kích bạo phát hay là tốc độc đột phá, cũng là như thế.

Đường Tam cùng Đại sư, chính là muốn kiến tạo một cái bầu không khí như vậy, để Đường Tam đối mặt Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, tương đương một mình hắn đối mặt với hai gã cao thủ đã ngoài năm mươi cấp. Dưới điều kiện tiên quyết không thể sử dụng ám khí, cho dù Đường Tam dùng ngoại phụ hồn cốt theo lý cũng chỉ có thể cùng với bọn họ đánh một trận, có lẽ đối phương sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ lại trói buộc mình, làm chính mình không thể sử dụng kỹ năng.

Tuy rằng mức độ hồn lực được đề cao, nhưng Đường Tam nhờ vào kỹ năng cùng Bát Chu Mâu, nhưng không phải không cần đánh một trận ngạnh kháng.

Về phần chiến đấu bên ngoài, thì phải xem Sử Lai Khắc lục quái triển khai thế nào rồi.

Hổ trảo của Đái Mộc Bạch bắn ra, phát ra tiếng nổ đùng âm vang của kim chúc, lao thẳng tới Diễm ở phía dưới.

Là một trong thành viên thế hệ đầu của Võ Hồn điện hoàng kim, năng lực thực chiến của Diễm cực kỳ xuất sắc, tuy rằng mắt thấy Sử Lai Khắc lục quái thoát ly khống chế Võ hồn dung hợp kĩ của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, nhưng không có nửa phần kinh hoàng. Ngọn lửa màu đỏ sậm rực cháy từ trên người chợt bốc lên, cùng lúc đó, thân thể hắn ở phía trước dưới tác dụng của hai cái hồn hoàn kịch liệt bành trướng lên.

Quần áo trên thân thể nháy mắt nát vụn, cơ thể của Diễm hở ra tựa như đá hoa cương, trong phút chốc, thân thể hắn đã bành trướng hơn ba thước, so với Đái Mộc Bạch sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Hai đấm đụng nhau, phát ra một tiếng nổ đùng vang vang, ngược lại cùng với ngọn lửa cháy rực trên người chính là ánh mắt biến hóa của hắn càng phát ra băng lãnh.

Bốn người còn lại trong Võ Hồn điện chiến đội học viện, ba gã chiến hồn sư tiến lên trước một bước, nghênh đón Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ. Mà luồng sáng phụ trợ của gã phụ trợ hệ hồn sư kia dừng ở trên người của Diễm.

Hổ chưởng mở ra, mang theo cơ khí sắc nhọn, như một lưỡi dao sắc bén, Đái Mộc Bạch đánh về phía Diễm.

Hai đấm Diễm xoay ra, cả người giống như gió xoáy bình thường không chút nào yếu thế hướng lên nghênh đón.

Ầm ầm nổ tung, Đái Mộc Bạch theo tiếng nổ rút lui, trực diện va chạm, hắn dĩ nhiên bị Diễm đánh bay ngược ra hơn bảy, tám thước.

Bên trong tiếng nổ còn có đinh một tiếng vang giòn giã, chính là U Minh Đột Thứ Trảm của Chu Trúc Thanh chuẩn xác kề trên cổ Diễm.

Nàng cùng Đái Mộc Bạch trong lúc đó phối hợp ăn ý giống như Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Đái Mộc Bạch cường công trực diện, nàng tựa như u linh ẩn núp ở sau lưng Đái Mộc Bạch, cho đối thủ một kích chí mạng.

Nhưng làm Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh thầm giật mình chính là khí huyết cuồn cuộn, trong U Minh Đột Thứ Trảm của Chu Trúc Thanh, chẳng qua chỉ lưu lại trên cổ Diểm vài vệt trắng mà thôi, cũng không có chút tổn hại, trên người hắn ngược lại càng thêm nóng rực.

Phòng ngự thật mạnh.

Cực Nhiệt, Cường Công, Cường Phòng, đây là võ hồn của Diễm, hỏa diễm lĩnh chủ.

Nhìn theo phương diện khác, võ hồn của hắn hắn là thuộc loại thú võ hồn, bởi vì thời điểm sử dụng, chính là hình thái Vũ hồn phụ thể. Đạt tới cấp năm mươi, Diễm dựa vào hai cái hồn kĩ trước làm cho thân thể của chính mình cứng rắn đến loại trình độ này, có thể thấy được uy thế mạnh mẽ của nó.

Hỏa Diễm Lĩnh Chủ của hắn cũng không tính là hỏa thuộc tính, mà là hỏa, thổ song thuộc tính. Có thể làm một thành viên trong hoàng kim thế hệ đầu, lại há có thể bình thường?

Bọn họ giao thủ bên này, Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch bị kích thứ nhất áp chế.

Mà bên kia, Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn lấy hai đối ba vẫn chưa có gì bất lợi.

Bím tóc của Tiểu Vũ không biết khi nào thì tản ra, phiêu phù ở trong không trung, tóc dài đen nhánh tựa như suối chảy dài xuống dưới chân. Thân hình khẽ động, tóc đen trên đầu đã tựa như một đám mây đen mà tản ra, mà thân thể của nàng cũng nhẹ nhàng bước ra ngoài, thẳng tới gần sát đối phương.

Đối thủ cẩn thận nghiên cứu qua Sử Lai Khắc thất quái tự nhiên hiểu được đặc tính hồn kĩ của Tiểu Vũ, chỉ có hoàn toàn cận thân, thực lực của nàng mới có thể phát huy trình độ lớn nhất. Mà chỉ cần cẩn thận cản trở nàng, nàng sẽ không còn uy hiếp.

Bởi vậy, một trong ba gã chiến hồn sư của đối phương chợt tiến lên từng bước, một tầng cường quang cùng với đệ tam hồn hoàn phát sáng, haò quiang chợt khuếch tán, biến thành một cái quang hoàn màu trắng khuếch trương, đánh về phía Mã Hống Tuấn cùng Tiểu Vũ.

Đương nhiên, diện tích bao phủ còn có Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp sau lưng bọn họ. Dĩ nhiên là một cái kỹ năng cùng loại với Kháng Cự Hỏa Hoàn của Hỏa Vũ. Chẳng qua thuộc tính không phải hỏa diễm, mà là cùng loại thuộc tính với thần thánh.

*"Xếp hàng thẳng. "*Tiểu Vũ hét lớn một tiếng, mạnh mẽ mở ra song chưởng.

Phản ứng của Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh ba người phi thường nhanh, nhờ vào phi hành ma cô tràng, lúc này tốc độ của bọn họ ở trên không cực kỳ kinh người, trong nháy mắt, ba người liền cùng Tiểu Vũ trực tiếp xếp thành một hàng, mà góc độ đường thẳng này cùng quang hoàn màu trắng của đối thủ lại không thể nào tiếp cận thẳng góc.

Đệ tứ hồn hoàn màu tím từ trên người Tiểu Vũ phát động, quang thải màu vàng quét lên trên người của hắn, hồn hoàn màu trắng vốn có thể đem bọn họ đánh bay liền bị tiêu thất trước người Tiểu Vũ, làm cả quang hoàn nhiều thêm một cái lỗ hổng.

Mà cũng một cái lỗ hổng như vậy, sau khi khuếch tán, căn bản là không có tác dụng đối với Tiểu Vũ với Mã Hồng Tuấn ba người cùng bảo trì đường thẳng.

Gia tốc, Mã hồng tuấn vọt tới trước. Sau khi Tiểu Vũ mở ra đệ tứ hồn kĩ Vô Địch Kim Thân, cả người trong nháy mắt đã mất tích.

Vô địch, tuyệt đối vô địch. Trong vòng Vô Địch Kim Thân sinh ra tác dụng, đúng là Tiểu Vũ hoàn toàn vô địch.

Kỹ năng này phối hợp cùng kỹ năng có trước đó của Tiểu Vũ, giống như là đã sớm có trù tính, không có đệ tứ hồn kĩ này, Tiểu vũ chính là cường giả cận thân, sau khi sử dụng kỹ năng này muốn cho nàng không tiếp cận cũng không được.

Sau Vô Địch Kim Thân chính là Thuấn Di, ngay sau đó, Tiểu vũ đã đi tới bên người đối thủ kia vừa mới phóng thích quang hoàn. Vị trí xuất hiện của nàng cực kỳ xảo diệu, đúng là nơi cách xa nhất của hai gã chiến hồn sư khác bên đối phương. Đối phương cho dù thi triển hồn kĩ, cũng phải xẹt qua trên người đồng bọn phóng thích quang hoàn kia mới có thể ảnh hưởng tới trên người Tiểu Vũ.

Đám mây tóc đen tựa như linh xà bò lên cổ của đối phương, lúc này, hiệu quả

của Vô Địch Kim Thân còn chưa biến mất, trong nháy mắt đối thủ lại bạo phát một cái hồn kĩ dừng ở trên người Tiểu Vũ vốn không có thể sinh ra hiệu quả gì. Hắn muốn bắt lấy tóc dài của Tiểu Vũ, nhưng tóc dài kia tựa như là có sinh mệnh cực kỳ trơn tuột, tay hắn cản bản là không thể lưu lại trên mái tóc dài.

Cổ bị quấn quanh buột chặt, một chân của Tiểu Vũ đã điểm tại trên eo của hắn. Tuy rằng công phu Đường Môn đắc ý của Đường Tam cũng không áp dụng được với Tiểu Vũ, nhưng hai người ở cùng nhau một thời gian dài như vậy, những nhược điểm trên người của con người, Đường Tam đã sớm chỉ cho Tiểu Vũ.

Eo bị mủi chân điểm trúng, đối thủ nhất thời mất ý chí, ngay sau đó, Yêu Cung của Tiểu Vũ dưới trạng thái Vô Địch Kim Thân phát động.

Bản thân lực lượng Yêu Cung đã được gia tăng gấp đôi, mà Vô Địch Kim Thân lại có thể tăng thêm cho Yêu Cung, lực lượng trong nháy mắt đột phá cho dù là sáu mươi cấp hồn sư bị ném cũng không hề có biện pháp chống cự. Huống chi gã đội viên này của Võ Hồn điện chiến đội, huyệt vị ở ngay eo vừa lúc bị mũi chân điểm trúng, cả người giống như đằng vân giá vũ bay ra.

Chỉ là hoàn thành một cái động tác đơn giản này, Tiểu Vũ cũng không có thi triển Bát Đoạn Suất đuổi theo hắn. Mà là rất linh hoạt nhảy lên, thân thể trơn bóng như một con cá bắn lên không trung, vừa lúc né tránh công kích của hai gã chiến hồn sư khác bên đối phương. Đồng thời, nàng cũng hấp dẫn chú ý của hai người. Nhưng lại dùng ra một cái nháy mắt rồi dời đi. Nàng đã thành công thoát ly phạm vi công kích của đối phương.

Mà đúng lúc này, phương hướng của hồn sư bị ném ra kia cũng đã kịch liệt nổ vang.

Bị Yêu Cung quật nặng, hồn sư phóng thích quang hoàn nhất thời rơi vào trạng thái hôn mê. Mà ngay tại phía sau, Mã Hồng Tuấn sớm đã chờ đợi cơ hội chuẩn xác từ trên trời giáng xuống. Tà Hỏa Phượng Hoàng đệ tứ hồn kĩ, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, phát động.

Đối thủ mê muội, là thời cơ tốt nhất để kỹ năng này của Mã Hồng Tuấn phát

động, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Quang mang bao phủ trong phạm vi không lớn, cột lửa trong phút chốc cháy rực lên. Bên trong nổ ầm ầm, tên đội viên kia đã bị ngọn lửa thôn tính hoàn toàn.

Ngay sau đó, thân ảnh của Mã Hồng Tuấn từ trong cột lữa đi ra, đồng thời hướng phía sau tung một cước đá ra, một thân ảnh đã hoàn toàn bị cháy đen nhất thời văng ra ngoài.

*"Lập tức chữa trị. Bằng không chết cũng đừng trách ta. "*Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ hai người đã hội họp cùng nhau. Lúc này, tác dụng của Vô Địch Kim Thân của Tiểu Vũ, cùng với Phi Hành Ma Cô tràng vừa lúc biến mất.

Nhờ lợi dụng vào phối hợp xảo diệu cùng hồn kĩ hoàn chỉnh, bọn họ thành công giải quyết một đối thủ. Làm tỷ lệ trước mắt xuất hiện lệch lạc.

Rất nhiều tiếng nổ đủng không ngừng từ trong hồng vụ vang lên. Có thể thấy được tinh hình chiến rất kịch liệt, một thanh âm kêu to gần như bị bóp méo cùng với tiếng âm vang liên tục truyền ra. Chiến đấu bên trong hồng vụ mọi người bên ngoài không nhìn thấy được, nhưng sáu người còn lại của Sử Lai Khắc thất quái đều hiểu được, vào lúc này, ai cũng không giúp được Đường Tam. Trừ phi chính hắn nguyện ý thoát ly hồng vụ của đối phương. Nếu không mấy người khác hiện tại tiến vào bên trong hồng vụ, chỉ là tăng thêm phiền toái cho hắn.

Bên kia Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, hai người sau khi cùng đối thủ va chạm lần đầu, lập tức đổi thành du đấu, không cùng Diễm dùng cứng đối cứng. Dựa vào tốc độ của Chu Trúc Thanh ở trên mặt đất một bên đánh lén, Đái Mộc Bạch trực diện thu hút. Mặc dù hồn lực của hai người kém đối thủ không ít. Có lẽ trong thời gian ngắn cũng khó có thể phân ra thắng bại. Dù sao, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh vẫn còn đòn sát thủ UMinh Bạch Hổ chưa dùng tới. Diễm cũng không dám ép bọn họ quá mức. Thân là hồn vương, hắn cũng không có nắm chắc có thể cản trở UMinh Bạch Hổ. Hiện tại hắn chỉ hy vọng, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na có thể nhanh chóng giải quyết Đường Tam trong hồng vụ.

Chỉ dựa vào những người bên ngoài này, hiện tại xem ra, muốn chiến thắng Sử Lai Khắc thất quái đã không còn dễ dàng.

Đường Tam trên mặt toát ra một tia hàn quang lạnh như băng, hai tay ở trước ngực khép lại, hào quang trong mắt mỗi một lần lóe ra, không khí tựa hồ trở nênngưng kết vài phần, BátChu Mâu sau lưng tựa như tám cây trường mâu, không ngừng đâm ra từ những góc độ không thể tư nghị, mà thân thể của hắn di động, cũng hoàn toàn dựa vào khống chế của BátChu Mâu.

Nguyệt Nhận của Tà Nguyệt so với trong tưởng tượng của Đường Tam còn mạnh hơn nhiều, BátChu Mâu cứng cỏi như vậy, mỗi một lần cùng Nguyệt Nhậncủa hắn va chạm, cũng sẽ lưu lại một ít dấu vết, thậm chí một vài móng vuốt nhỏđều bị Nguyệt Nhậncắt mất.

Phải biết rằng, BátChu Mâu của Đường Tam đã trải qua gia tăng của haiđầu Nhân Diện Ma Chu, còn có sự tôi luyện của hai đại tiên thảo. Bởi vậy có thể thấy được, lực công kích của Nguyệt Nhận trong tay Tà Nguyệtmạnh khủng khiếp đến mức nào a.

Đồng thời, Đường Tam cũng phát hiện, bên trongVõ hồn dung hợp kĩ, trên thân thể của Tà Nguyệt có một loại tác dụng đặc thù. Ít nhất có tỷ lệ ngoài ba mươi phần trăm có thể tự động né tránh công kích của mình. Mà đối với loại né tránh này, Tà Nguyệt nắm chắc vô cùng tốt, chỉ cần chắc chắn thân thể của hắn không phải trúng mục tiêu công kích, hắn cũng sẽ không dùng Nguyệt Nhận để ngăn cản.

Mà là không ngừng dùng Nguyệt Nhậnlàm hao mòn Bát Chu Mâu của Đường Tam. Đông đảo tiếng vang kia, chính là vì vậy mà truyền ra.

Tà Nguyệt lúc này rất bình tĩnh, Võ hồn dung hợp kĩ yêu mỵ của hắn cùng với Hồ Liệt Na tuy rằng không đủ có tính trực tiếp công kích cường đại, nhưng là đúng là bởi vì như thế, đối tiêu hao của hồn lực liền so với chút công kích tính Võ hồn dung hợp kĩ chậm hơn nhiều, thời gian đủ duy trì phiến năng lượng sương mù màu hồngnày rất dài, sau khi hắn cùng với Hồ Liệt Na dung hợp, thực lực bản thân đã tăng vọt tới có hơnsáu mươi cấp rồi. Hắn rất tin tưởng, dưới tình huống như vậy, Đường Tam không có khả năng thắng được mình.

Sự thật cũng chứng minh ý tưởng của hắn rồi, Tà Nguyệt dựa vào khống chế

Nguyệt Nhận tinh xảo, đã không ngừng một lần chấn khai Bát chu mâu, ngay thời điểm hắn sắp tiếp cậnthân thể Đường Tam, Đường Tam lập tức phóng thích một cái kỹ năng Quấn Quanh hoặc là Ký Sanh, mới có thể làm hắn tạm thời dừng lại, thoát ly raphạm vi công kích.

Bản thân Bát chu mâu của Đường Tam có lực lượng rất mạnh, hơn nữa lực lượng cùng hồn lực của bản thân Đường Tam, hiệu quả trực tiếp công kích đủ để so sánh năm mươi cấp hồn vương, nhưng hiện tại hắn đối mặt Tà Nguyệt dù sao thực lực là sáu mươi cấp. Hồn lực chênh lệch mười cấp là rất lớn.

Nếu không phải Đường Tam dựa vào Bát chu mâu,Quỷ Ảnh Mê Tung cùng với phụ trợ hồn kĩ cấp thấp của mình, hắn hiện tại đã không chống đỡ được nổi rồi.

Đường Tam hiểu được trình độ sắc bén củaNguyệt Nhận, bất luận làhồn kĩthứ mấy của mình, cũng không thể vây khốn Tà Nguyệt. Hiện tại hắn cần phải làm đó là, đầu tiên tiêu hao hồn lực của đối thủ, sau đó kiên nhẫn quan sát sơ hở của đối phương.

Mặc dù tấn công trực diện không lại đối thủ, nhưng cũng may đối thủ cũng không thi triểnkỹ năng khác, điều này làm cho Đường Tam không cần lo lắng bị tấn công bất ngờ. Từlúc Tà Nguyệt không có làm cho hồng vụ bao phủ về khu vực đồng đội của hắn, có thể nhìn ra, kỹ năng Yêu Mỵ đối với chính người của bọn họ cũng là có tác dụng tiêu cực.

Đột nhiên, Tà Nguyệt mở ra hai cái công kích Bát Chu Mâu đột nhiên trở lại, hai thanh Nguyệt Nhận ở trong tay hắn, đột nhiên có một tia điện bắn ra, tiếp tục xoay tròn bên trong rồi bay ra ngoài.

Trống ngực của Đường Tam nhất thời đập dồn dập, bằng vào Tử Cực Ma Đồng, hắn có thể thấy rõ ràng cái Nguyệt Nhận kia ở không trung làm thành một cái đường cong, cắt thẳng tới ĐáiMộc Bạch.

Đường Tam có thể nói là Đại sư ám khí của thế giới này, từgóc độ phi hành cùng tốc độ của Nguyệt Nhận hắn có thể nhìn ra được một kích có bao nhiêu tàn nhẫn này. Cho dùĐáiMộc Bạch có Bạch Hổ Kim Cương Biến cùng Bạch Hổ Hộ Thân Chướng hộ thể, cũng không có thể chống đỡ được Nguyệt Nhận

sắc bén của sáu mươi cấp hồn lực phụ gia.

"Mộc Bạch, cẩn thận. " Đường Tam trừng mắt hét lớn.

Bát chu mâu chợt cắm vào mặt đất, thân thể hắn như tia chớp bắn lên, thẳng nhập không trung.

Phương vị của chuôi Nguyệt Nhận này ném ra là cực kỳ âm hiểm, đầu tiên liền chặt đứt Lam Ngân Thảo ở bên hông Đái Mộc Bạch Đường, làm Đường Tam không thể cứu viện, hồng vụ tuy rằng không có bao phủ chiến đoàn bên kia, nhưng là khoảng cách rất gần, thình lình xuất ra đánh lén sau lưng, khiến cho Đái Mộc Bạch đối diện áp lực thật lớn, để hắn trở tay không kịp.

Diễm cùng Tà Nguyệt phối hợp cũng không phải một ngày hai ngày, Đường Tam hét lớn tất nhiên là nhắc nhở ĐáiMộc Bạch, đồng thời cũng tương đương là nhắc nhở với hắn. Hai tay mạnh mẽ đập xuống mặt đất, đệ tứ hồn hoàn trên người Diễm phát động.

Không khí tựa hồ đột nhiên trở nên đông đặc, dao động vặn vẹo, dòng khí khô nóng, làm mỗi người đều tựa như bước vào vũng bùn, một đám bọt khí của nham thạch nóng chảy bốc lên, theo mặt đất trào ra, hướng sử lai khắc bảy quái thôn phệ.

ĐáiMộc Bạch nghe được thanh âm của Đường Tam, thân thể trước tiên nhào tới trước, hắn đã cảm giác được hàn ý sau lưng làm lỗ chân lông hắn co rút lại.

Nhưng là, Điễm đột nhiên phát ra đệ tứ hồn kĩ chủ yếu chính là nhằm vàophương hướng này của hắn, thân thể dừng lại một chút thường thường chính là mấu chốt quyết định thắng bại, Sử Lai Khắc ThấtQuái có thể đoán được đối thủ, vậy đối thủ làm sao không thể đoán bọn họ đây?

Thân là đứng đầu hoàng kim một đời, Tà Nguyệ lúc bắt đầu tới bây giờ tất nhiên là bị Đường Tam tính kế, nhưng hắn rất nhanh liền hiểu được mục đích của Đường Tam.

Ở mặt ngoài bất động thanh sắc hướng Đường Tam phát động cường công,

nhưng thời điểm hắn phát hiện trong khoảng thời gian ngắn không thể chiến thắng đối thủ, lập tức liền cải biến sách lược.

Mắt thấy, cự ly Nguyệt Nhậntới ĐáiMộc Bạch cũng chỉ còn lại mấy thước. Tà Nguyệt giống như đã nghe được thanh âm vỡ vụn của Nguyệt Nhận cắt xuống xương cốt đối thủ. Thậm chí ở trên mặt hắn, đã có thể thấynụ cười tàn khốc.

------oOo------

Chương 298: Đường Môn đệ thập, Bức Dực Luân Hồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Kí

Biên tập: A Lá

Nhưng ngay tại phía sau, một tầng hắc quang chợt từ dưới chânĐáiMộc Bạch dâng lên, đó là một cây Lam Ngân Thảo. Sau khi Lam Ngân Thảo dâng lên lập tức ngưng kết cùng một chỗ. Trở nên cực kỳ cứng rắn. Chẳng những đemdòng khí vặn vẹo ở bên ngoài ngăn trở, đồng thời chung quanh thân thể Đái Mộc Bạch hiện ra bảy tầng lá chắn.

ĐáiMộc Bạch gặp được nguy cơ như vậy, Đường Tam đã bất chấp tiêu hao hồn lực, vạn năm hồn kỹLam Ngân Tù Lung phát động, tổng cộng bảy tầng Lam Ngân Tù Lung, trực tiếp dừng ở trên người ĐáiMộc Bạch.

Thanh âm ma xát chói tai từ Nguyệt Nhận cùng Lam Ngân Tù Lung tiếp xúc trong nháy mắt bùng nổ.

Một bên là hồn lực hỗ trợ mạnh mẽ, hơn nữa Nguyệt Nhận trải qua Võ hồn dung hợp kĩ tăng phúc, bên còn lại là đệ tứ hồn hoàn vạn năm hồn kĩ trước nay chưa có. Đến tột cùng ai sẽgiành thắng lợi?

Một đạo Nguyệt Nhận ở giữa xoay tròn ma xát nghiền nát một đạo Lam Ngân

Tù Lung, nhưng hào quang màu đỏ ẩn trên Nguyệt Nhận cũng rõ ràng suy yếu.

Đường Tam bay lên ở giữa không trung cũng không có nhàn rỗi, thân thể từ trên trời giáng xuống, BátChu Mâu duỗi thân mở ra, thẳng đến Tà Nguyệt đánh tới.

Hơn nữa tứ chicùng Bát Chu Mâu, Đường Tam nhiều nhất có thể từ mười hai phương vị khác nhau công kích Tà Nguyệt, mặt ngoài nhìn lại, Tà Nguyệt đã bị áp chế ở thế hạ phong. Lấy năng lực công kích của Đường Tam, hoàn toàn có thể hoàn thành công kíchtừ mười hai phương hướng.

Nhưng là, tại một khắc này, Tà Nguyệt liền biểu hiện ra hắn khí thế cường hãn của một thế hệ Võ Hồn điện hoàng kim, hắn chỉ dùng một phương pháp đơn giản, liền phá giải uy thế của Đường Tam từ trên trời giáng xuống.

Thân thể như tia chớp xoay tròn một vòng, một Nguyệt Nhận khác phóng lên cao, tốc độ cao xoay tròn hướng tới Đường Tam mà cắt tới. Trên Nguyệt Nhận phóng thích tiếng rít chói tai, luận lực đánh vào, thế nhưng so với một thanh tập kích ĐáiMộc Bạch kia còn mạnh hơn.

Tập kích ĐáiMộc Bạch chính là bất ngờ, vì thu liễm tiếng động, Tà Nguyệt không có sử dụng toàn lực, mà lúc này công kích Đường Tam, hắn tự nhiên không có nhiều kiêng kị như vậy.

Nhìn thanh Nguyệt Nhận này đánh úp về phía chính mình, Đường Tam không khỏi chấn động, bởi vì hắn phát hiện. Cho dùTử Cực Ma Đồng của mình tập trung, tốc độ của thanh Nguyệt Nhận này vẫn cực kỳ khủng bố, mà hiện thực, phía sau Nguyệt Nhận kia là một chuỗi tàn ảnh. Đường Tam lập tức liền phán đoán ra, lực cắtcủa Nguyệt Nhận này thậm chí ngay cả BátChu Mâu của mình cũng ngăn không được.

Lúc này, chiến cuộc bên kia, bảy tầng Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam trợ giúp phòng ngự của Đái Mộc Bạch phòngđã toàn bộ bị nghiền nát, nhưng lúc này lực công kích của thanh Nguyệt Nhận cũng không đủ, hổ trảo ĐáiMộc Bạch như lưỡi dao sắc bén đánh ra, đem Nguyệt Nhận chụp lại, mà thanh Nguyệt Nhận này cơ hồ ở cùng hổ trảo của hắn tiếp xúc trong nháy mắt

liền tiêu thất. Một lần nữa xuất hiện ở trong tay Tà Nguyệt.

Nụ cười lạnh hiện lên trên khóe miệng của Tà Nguyệt, từ khi trận đấu bắt đầu đến bây giờ, rốt cục đã tiến vào lòng bàn tay của hắn. Ngươi có thể nhìn thấy trong Yêu Mị của ta thì đã sao? Để cho ta chiếm thượng phong, ngươi sẽ không lại có cơ hội gì.

Đường Tam giữa khôngtrung mắt thấy nguy cơ của ĐáiMộc Bạch đã được hóa giải, mặc dù đang tóm lấy Nguyệt Nhận của đối thủ khi bị Diễm một quyền đánh tới, nhưng vớithực lực của ĐáiMộc Bạch, hắn là không có trở ngại, Diễm cũng đồng dạng bị Chu Trúc Thanh vọt tới mấy thước bổ ra một cái U MinhTrảm. Thế cục bên ngoài vẫn là thế cân bằng.

Tiếng rít của Nguyệt Nhận cùng với hoa văn yêu dị màu hồng trênđó đều gây cho Đường Tam áp lực thật lớn. Nhưng vào lúc này, thực chiến rèn luyện hàng ngày liền thể hiện ra tác dụng của nó.

Mắt thấy Nguyệt Nhận phá không bay tới, tựa như bị thân thể của chính mình hấp dẫn, Đường Tam mở ra song chưởng mạnh mẽ thu về, đồng thời thân thể ở giữa không trung nhanh chóngchuyển hướng. Tay trái mạnh mẽ ném ra, Hạo Thiên Chuy nặngtới năm trăm cân trực tiếp nghênh đón.

Ầm ầm nổ tung, Hạo Thiên Chuy cùng Nguyệt Nhận cơ hồ đồng thời bắn đi.

Nguyệt Nhận chiếm cứ, là ưu thế hồn lực cường thịnh của Tà Nguyệt, mà độ cứng của Hạo Thiên Chuy cùng sức nặng khủng bố năm trăm cân cũng mở ra tác dụng rồi, bởi vậy, kết quả va chạm của hai đại võ hồn này chính là song phi.(cùng bay =]])

Tà Nguyệt sắc mặt hơi đổi, tay phải vẫy một cái, tay trái chém ra, Nguyệt Nhận giữa không trung bị đánh bay lặng yên về tới khống chế của hắn, mà một thanh Nguyệt Nhận khác đãbay đi ra ngoài, lại chạy hướng tới thân thể của Đường Tam, đồng thời, Nguyệt Nhận một lần nữa trở lại tay phải của hắn cũng liền tung ra.

Cho dù ngươi có thể sử dụng Hạo Thiên Chuy ngăn cản Nguyệt Nhận của ta lại thế nào? Hạo Thiên Chuy của ngươi chỉ có một thanh, mà Nguyệt Nhận

của ta tới hai thanh. Ta muốn nhìn ngươi như thế nào ngăn cản công kích một trước một sau này cua ta.

Nguyệt Nhận, đối với Đường Tam mà nói, giống như hai thanh bu-mê-răng (dùng từ này cho dễ hiểu >.<), mắt thấy hai thanh Nguyệt Nhận kia theo đường cong bay tới cực nhanh, trong lòng hắn không khỏi cười khổ, đường đường ám khí đại sư thế nhưng bị trở thành bia ngắm của đối thủ, loại cảm giác này tuyệt không dễ chịu chút nào.

Thân thể ở không trung trầm xuống, Đường Tam lúc này trở nên cực kỳ bình tĩnh, ánh sáng màu tím thẫm từtrong hai tròng mắt phun ra, đồng thời hai tay đã hoàn toàn biến thành xanh ngọc.

Ám khí của mình là không thể sử dụng, hiện tại hắn có khả năng dựa vào cũng chỉ có triệu hồi của Hạo Thiên Chuy.

Nếu là tay cầm Hạo Thiên Chuy đi đập bayNguyệt Nhận của đối thủ, Đường Tam có thể khẳng định, hồn lực của đối thủ kia cao hơn mìnhnhất định sẽlàm bị thương chính mình, tuyệt đối không thể thủ.

Trong lúc đó đồng tử chợt co rút lại, Đường Tam ra tay, vẫn là Hạo Thiên Chuy.

Lúc này đây không hề là bay thẳng, Hạo Thiên Chuy ngăm đen ở không trung quay thành hình tròn, nhìn như thong thả, nhưng vừa lúc đón nhận thanh Nguyệt Nhận thứ nhất.

Cùng với tình huống trước hoàn toàn giống nhau, Hạo Thiên Chuy cùng Nguyệt Nhận đồng thời đập bay, nhưng một màn kỳ lạ xuất hiện, Hạo Thiên Chuy bị đập bay ở không trung thế nhưng vừa lúc chặn lại tới một thanh Nguyệt Nhận khác, lại phát sinh va chạm.

Cho dù lực lượng lần này không đầy đủ, nhưng là đủ để làm thanh Nguyệt Nhận này thay đổi phương hướng phi hành đích, tà tà bay đi ra ngoài, không thể uy hiếp đến Đường Tam.(khác gì bắn 3 bi >"<)

Phản ứng đầu tiên của Tà Nguyệt chính là điều đó không có khả năng.

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Cái này đương nhiên không phải trùng hợp, Đường Tam dựa vào Tử Cực Ma Đồngmà phán đoán chính xác, tốc độ cùng với lần đầu tiên va chạm Nguyệt Nhận khi Hạo Thiên Chuy bắn ngược lại, từgóc độ hắn cần phải đập trúng Nguyệt Nhận của đối thủ, ở trong xoay tròn thay đổi phương hướng bắn ngược, lúc này mới có thể lấy một kích hai, thành công đánh bay Nguyệt Nhận.

Ở trong ám khí thủ pháp của Đường môn, cái này gọi là nhất thạch nhị điểu. (một hòn đá ném hai chim)

Thủ pháp của bản thân cũng không có cái gì cao minh. Nhưng cái khó ở chỗ Đường Tam sử dụng cái ám khí nặng tới năm trăm cân này, đòi hỏi lực khống chế phải cao, còn có chuẩn xác tính toán, không thể nghi ngờ đưa thực lực ám khí đại sư của hắn đầy đủ phát huy đi ra.

Hai thanh Nguyệt Nhận một lần nữa về tới trong tay Tà Nguyệt, mà Đường Tam cũng đã làm đến nơi đến chốn, tại một lần đối kháng này, song phương lại đánh thành ngang tay, ai cũng không có chiếm được tiện nghi.

Tà Nguyệt có chút phẫn nộ rồi, cho dù đối thủ có hồn cốt, nhưng lực lượng của hắn hiện tại cũng kết hợp chính mình cùng Hồ Liệt Na hai người. Từ động tác của Đường Tam, hồn lực cùng với phản ứng nhìn lên, đối thủ đã bị ảnh hưởng rất nhỏ của kỹ năngYêu Mỵ, thậm chí có thể tính là xem thường.

Đã có thể tính như thế, hồn lực của mình so với đối thủ cao hơn nhiều như vậy, thời gian dài như vậy còn không thể đánh bại đối thủ sao?(tại vì nó là nvc)

Không, quyết không có thể.

Đồng tử của Tà Nguyệt bắt đầu kịch liệt co rút lại,gân xanh trên tay cầm một đôi Nguyệt Nhận, song chưởng chậm rãi hướng hai bên thân thể duỗi thân, Nguyệt Nhận triển khai, hợp thành một cái hình vòng tròn. Ánh mắt hắn dừng ở trên người Đường Tam, ánh mắt hắn giống như ma quỷ đang chọn người để cắn.

Đường Tam vẫn bình tĩnh, cho dù phía trước là núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không biến sắc, đây là yêu cầu cơ bản của Đường môn ám khí. Có thể ở trong Yêu Mỵ kết giới không bị ảnh hưởng, không chỉ là BátChu Mâu ở sau lưng hắn sinh ra tác dụng triệt tiêu, đồng dạng trọng yếu đúng là còn có Tử Cực Ma Đồng giúp hắn thấy rõ hết thảy, cùng với đôi tai linh mẫn kia nghe tiếngphân rõ phương vị.

*Thở sâu, Tà Nguyệt tựa hồ cũng không sốt ruột, ngóng nhìn Đường Tam, "*Ngươi là người thứ nhất nếm thử kỹ năng ta tự nghĩ ra. Có thể thua dướikỹ năng tự nghĩ ra của ta, ngươi hắn là cảm thấy vinh hạnh."

*Đường Tam lạnh lùng nói: "*Ngươi còn không có thắng mà.Thời điểm Phong TiếuThiên lúc trước đối với ta sử dụngTật Phong MaLang tam thập lục liên trảm, hắn làvẫn cùng ý nghĩ như ngươi, kết quả của hắn ngươi thấy rồi đó."

*Khinh thường cười, Tà Nguyệt trong mắt yêu dị ánh sáng đại thịnh, "*Phong TiếuThiên loại thái điểu(chửi của tụi TQ,đại loại thằng khốn)này cũng có thể cùng ta đánh đồng sao? Kỹ năng tự nghĩ ra của ta, đúng là không có sơ hở. Lãnh hội đi, Viên Nguyệt."

Tà Nguyệt động rồi, thân thể hắn tựa như gió xoáy chuyển động, trong phút chốc, cả người hắn cùng hai thanh Nguyệt Nhận cơ hồ cùng biến mất, xuất hiện ở trước mặt Đường Tam, chỉ có một vòng tròn màu trắng thật lớn.

Không có tiếng xung đột chỉ cótiếng gió rít, tựa hồ tất cả thanh âm đều đã bị vòng tròn kia thôn phệ. Duy chỉ có hồng vụ trong Yêu Mỵ kết giới giống như lốc xoáy xoay tròn chung quanh vòng tròn màu trắng kia.

Vì chiến thắng Đường Tam, Tà Nguyệt phải dùng một kích cực mạnh của hắn.

Nhìnvề mặt hồn lực, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na cùng Diễm không sai biệt nhiều, về mặt hồn kĩ mọi người ai cũng có sở trường riêng. Hắn sở dĩ có thể trở thành đội trưởng trong hoàng kim một thế hệ, chính là bởi vì kỹ năng tự nghĩ ra này của hắn. Mà ở trong Võ hồn dung hợp kĩ Yêu Mỵ thi triển kỹ năng này, chính là một kích cục mạnh của hắn. Bằng vào một chiêu này,tự

tay hắn đánh bại lão sư hồn lực đạt tới sáu mươi tám cấp của mình. Do đó được đề cử làmđệ nhất nhân của Võ Hồn điện trẻ tuổi một thế hệ.

Viên Nguyệt, một từ ngữ nghe đẹp biết bao, nhưng vào giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt Đường Tam, nhưng là một cái hồn kỹ tự nghĩ ra không hề sơ hở.

Hình tròn là hình dạng hoàn hảo nhất, không có hình dáng sơ hở gì, nhưng liếc mắt một cái, Đường Tam đãbiết, từ đócó thể phát racông kích cường đại cũng không phải Loạn Phi Phong Chuy Pháp của mình có khả năng ngăn cản.

Tà Nguyệt cũng không có khoa trương, kỹ năng Viên Nguyệt này quả thật là Tật PhongMa Lang tam thập lục liên trảm của Phong Tiếu Thiên xa xa không thể so sánh được, nhưng là tần suất công kích, thì hai người kém rất nhiều.

Nhìn qua vòng tròn màu trắng kia, kỳ thật chính là Tà Nguyệt kéo hai thanh Nguyệt Nhận lấy tốc độ cực kỳ kinh người xoay thành vòng tròn.

Đường Tam biết, sau khi thực chiến Võ hồn dung hợp kĩ toàn lực thi triển kỹ năng này, cho dù Tà Nguyệt thắng lợi, hồn lực của hắn cùng Hồ Liệt Na hắn là cũng sẽ không còn bao nhiêu.

Nhưng lúc này giờ, hắn thật sự có chút cảm giác thất bại, bởi vì hắn cảm giác được rõ ràng, trước mắt kỹ năng này cũng không phải chính mình có khả năng ngăn trở.

Lam Ngân Thảo, Quấn Quanh kỹ năng phát động, sau khi quấn quanh, ngay sau đó chính là một cái đệ tam hồn kĩ Chu LướiTrói Buộc. Đường Tam sẽ không khoanh tay chịu chết, hắn muốn dùng toàn bộ biện phápcủa mình có khả năng nghĩ đếnđể chiến thắng đối thủ trước mắt.

Lam Ngân Thảo tiếp xúc đến kiaViên Nguyệt màu trắng, lặng yên vỡ vụn, Chu Lưới Trói Buộc lục quang bao phủ phía trên, trong khoảnh khắc tan thành nhiều mảnh nhỏ, hai cái kỹ năng, thế nhưng không thể làm cho tốc độ đối thủchậm lại.

Đường Tam hiểu được, lúc này cho dù là chính mình sử dụng đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân Tù Lung ở trước mặt bày ra mười đạo phòng tuyến, cũng sẽ bị Viên Nguyệt cấp tốc xoay tròn cắt đứt.

Mắt của Đường Tam sáng rực lên, thân thể hắn bắt đầu chuyển động, chính xác mà nói, là thân thể của hắn cũng bắt đầu xoay tròn rồi. Tám cái BátChu Mâu sau lưng toàn bộ duỗi thẳng, ở trong lúc Đường Tam xoay tròn, nhất thời biến thành một đoàn gió xoáy.

Đường Tam xoay tròncùng đối thủ là phương hướng trái ngược. Giờ khắc này, hồn lực của hắn toàn bộ đều ngưng tụ trên BátChu Mâu của mình. Hắn biết, đây là lần cuối cùng của mình, cũng là cơ hội duy nhất. Đến lúc này, kỹ xảo gì đều đã không có tác dụng.

Có thể dùng, chính là song phương va chạm trực diện. Kháng phấn phấn hồng tràng, nuốt vào trong bụng. Đường Tam muốn toàn lực liều mạng.

Oanh ----

Lốc xoáy của Đường Tam tạm thời xoay tròn rốt cục va chạm với Viên Nguyệt. Đối sách tạm thời nghĩ ra cùng tự nghĩ ra kỹ năng của đối thủ cùng nhau va chạm, kết quả có thể nghĩ. Huống chi, hồn lực của đối thủ còn cao hơn hắn.

Cái BátChu Mâu thứ nhất vẫy ở trên Nguyệt Nhận, sinh ra lần đầu tiên nổ đùng.

Viên Nguyệt đình trệ một lát, thân thể trong đó của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp mơ hồ có thể thấy được. Mà Đường Tam lại phun ra một ngụm tiên huyết, cái Bát chu mâu kia ứng thanhtán vụn.

Đau đớn kịch liệt làm toàn thân Đường Tam một trận co rút, nhưng hắn biết. Vào lúc này mình tuyệt không có thể dừng.Nhờ vào đau nhức kích thích, thân thể hắn ngược lại xoay tròn càng thêm rất nhanh.

Tiếng nổ đùng thứ hai lại vang lên, thân thể hai người cơ hồ là phận biệt đụng nhau, lại đồng dạng xuất hiện. Lại là một cây tám chu mâu tán vụn.

Phải biết rằng, là ngoại phụ hồn cốt, BátChu Mâu sớm đã trở thành một bộ phận thân thể của Đường Tam, tựa như xương cốt bản thân hắn. Liên tục chấn vỡ hai cái, hắn có thể thừa nhận loại thống khổ thật lớn này sao?

Vẫn tiếp tục va chạm càng thêm thảm thiết. Cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm, thẳng đến cái thứ sáu BátChu Mâu trong lúc va chạm bị nghiền nát. Tự nghĩ ra kỹ năng Viên Nguyệt của Tà Nguyệt mới hơi chậm lại.

Kế tiếp, là cái thứ bảy. Miệng Đường Tam phun ra ngụm máu tươi thứ bảy, trên người hắn lúc này hoàn toàn bị phấn hồng quang mang bao phủ, dưới sự kích thích của kháng phấn phấn hồng tràng, hồn lực của hắn đã tăng lên tới đỉnh.

Hiện tại còn thừa một cây BátChu Mâu cuối cùng. Thân thể của Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na dung hợp kia bởi vì tốc độ của Viên Nguyệt rơi chậm lại mà không thể hoàn toàn che dấu Tà Nguyệt bên trong.

Cơ hồ là dùng hết toàn lực, Đường Tam xoay ra một cây Bát Chu Mâu cuối cùng của mình.

Lần này không hề là nổ vang, mà là tiếng ma xát chói tai, Đường Tam mắt thấy cái thứ tám BátChu Mâu của mình cùng đối thủ va chạm không ngừng bị cắt thành từng đoạn.

Độ cứng rắn của Bát Chu Mâu hắn biết rõ ràng nhưng mà, tám cái Bát Chu Mâu bị nghiền nát. Sau lưng Đường Tam đã bị máu tươi nhiễm hồng. Đó là từrễ BátChu Mâu bị đánh rách tả tơi chảy ra máu, lúc này sắc mặt hắn đã thành một mảnh tái nhợt.

Nhưng là, Đường Tam chống cự còn không có chấm dứt, hắn không có thứ chín cái chu chân, nhưng là, hắn còn có cái khác.

Hạo Thiên Chuy, tại thời khắc xoay tròn cuối cùng, rốt cục xuất hiện. Ở trong thân thể Đường Tam như gió lốc bắn nhanh mà ra, đập thật mạnh trên Viên Nguyệt của đối thủ.

Thanh âm ma xát chói tai nổ vang. Cùng với vô số đốm lửa từ trung tâm song phương va chạm bùng nổ.

Hạo Thiên Chuy nhảy vào không trung. Đường Tam cuối cùng cũngkhông kiên trì xoay tròn kịch liệt được nữa, phù phù một tiếng quăng đi ra ngoài. Nặng nề mà té ngã trên đất trên mặt.

Mà Viên Nguyệt xoay tron kia, bởi vì đòn nghiêm trọng cuối cùng này mà ngừng lại.

Sắc mặt của Tà Nguyệt đúng là khiếp sợ, ở thời điểm thi triển Viên Nguyệt, hắn chính là muốn một kích phải giết được Đường Tam, nhưngtrình độ cứng rắn của Bát Chu Mâu vượt xa dự liệu của hắn. Mỗi một lần va chạm, Đường Tam tất nhiên sẽ tổn thất một cây Bát chu mâu, nhưng hồn lực của hắn cũng đồng dạng sẽ bị tiêu hao phạm vi lớn. Tới lần cuối cùng va chạm Hạo Thiên Chuy, rốt cục làm Viên Nguyệt kỹ năng của hắn không thể tiếp tục thi triển.

Mà hồn lực của hắn cùng với Hồ Liệt Na cuối cùng cũng không thể tiếp tục chống đỡ liên tụcVõ hồn dung hợp kĩ.

Yêu Mỵ biến mất, hồng vụ thu liễm. Ánh mắt của tất cả người đang xem cuộc chiến cơ hồ đều tập trung ở tại trên người Đường Tam cùng Tà Nguyệt xuất hiện trong hồng vụ.

Một bên Sử Lai Khắc thất quái, tâm đều trầmxuống. Mà người của Võ Hồn điện, trên mặt lại đều hiện ra vẻ tươi cười.

Té trên mặt đất, thân thể Đường Tam đã bị máu tươi nhiễm hồng đang hơi hơi run rẩy, mặc dù hắn trong lòng hắn đang giãy dụa phải đứng lên, nhưng lúc này ai nấy đều thấy được, đã hết dung hợp Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na hai người tuyệt đối chiếm thượng phong.

Nguyệt Nhận trên hai tay Tà Nguyệt, ít nhất đều bị mười chỗ hổng nhỏ dày đặc, mà thần sắc Hồ Liệt Na tái nhợt. Nhưng ít ra bọn họ hai người đều còn đứng.

Lúc này, trên chiến trường bên kia, song phương chiến đấu không phân cao

thấp. Diễm đã dùng ra đệ ngũ hồn kĩ của mình, mà Chu Trúc Thanh cùng ĐáiMộc Bạch cuối cùng cũng dùng ra võ hồn dung hợp kĩ U MinhBạch Hổ. Từtoàn bộ cục diện nhìn lên, bên Sử Lai Khắc học viện thậm chí còn thoáng chiếm thượng phong.

Diễm tuy rằng mạnh, nhưng hắn lấy một địch hai, đối mặt U MinhBạch Hổ vẫn là bị hoàn toàn áp chế. Mà một bên khác, hồn lực của tiểu vũ cùng mã hồng tuấn mặc dù ở lúc đầu tiêu hao rất lớn, nhưng ở sau lưng bọn họ, đã có hai gã phụ trợ hệ hồn sư hỗ trợ.

Cửu Bảo ngọc lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh không ngừng luân phiên bắn ra các loại hào quang, đối bọn họ tiến hành các loại tăng phúc. Sử dụng TamKhiếu Ngự Chi Tâm quả thực dễ sai khiến, cực kỳ tinh khiết, chung quy ở thời điểm Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ bọn họ cần hỗ trợ nhất thì các loại hương tràng của Áo Tư Tạp cũng không ngừngtừ trong tay chế tạo ra bay đến trong tay bọn họ tiến hành tiếp viện. Bởi vậy, mặc dùbên đối phương còn hai gã đối thủ hồn lực cao hơn bốn mươi lăm cấp, nhưng cũng có thể nói mang tính quyết định,chiếm được một tia thượng phong, đối phương hai người, thời khắc nào cũng đề phòng Tiểu Vũ khi nào thì lại thi triển vô địch kim thân của nàng.

Võ hồn dung hợp kĩ Yêu Mỵ biến mất, không thể nghi ngờ đánh vỡ thế cân bằng của song phương. Mặc dù nhìn qua Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na tiêu hao thật lớn, nhưng bọn hắn chỉ cần tùy tiện công kích một lần nữa đánh bại Đường Tam, là có thể đầu nhập chiến trường bên này.

Yêu Mỵ một giờ, tên phụ trợ hệ hồn sư kia của Võ Hồn điện học viện chiến đội lập tức bắn ra hai đạo hào quang, phân biệt dừng ở trên người Hồ Liệt Na cùng Tà Nguyệt. Trợ giúp hai người khôi phục. Cân tiểu ly(lên google mà xem,cân ra đơn vị nhỏ nhất ấy) thắng lợi đã bắt đầu nghiêng ngã.

*Nhìn thấy Đường Tam,Tà Nguyệt có chút tiếc hận, cục diện trong sân hắn đương nhiên thấy rõ, "*Ngươi rất mạnh, nghe nói ngươi năm nay còn không đến mười lăm tuổi, thật sự rất khó tưởng tượng ngươi là một thiên tài như thế. Ở phương diện thiên phú, ta không bằng ngươi.*"*

Có thể làm cho Võ Hồn điện hoàng kim một thế hệ đệ nhất nhân nói ra như

vậy, sự công nhận đối với Đường Tam là không thể nghi ngờ.

Nhưng Nguyệt Nhận trong tay Tà Nguyệt đã ở phía sau giơ lên.

Hắn biết, Đường Tam tuy rằng tiêu hao thật lớn, nhưng còn chưa tới trình độ Võ Hồn điện giao nhiệm vụ cho hắn. Mắt thấy Đường Tam đã từ trên mặt đất miễn cưỡng đứngdậy.

Ở sau lưng Đường Tam, chỗ bị gãy của BátChu Mâu thật lớn nhìn qua cực kỳ khủng bố, nhất là hình dạng một thân giáo phục màu xanh biếc của hắn đại bộ phận đều đã bị máu tươi nhiễm hồng, làm kẻ khác nhìn thấy ghê người. Nhưng hắn vẫn đứng lên.

Từ trước trận đấu bắt đầu duy nhất không có thay đổi, là hai mắt của Đường Tam, ánh mắt hắn vẫn như trước chấp nhất mà bình tĩnh, dừng ở trên người Tà Nguyệt, Đường Tam đứng thẳng lưng, bất luận vào lúc nào, lưng không thể cong.

*"*Đừng tưởng rằng ngươi thắng.*" Tay phải Đường Tam chậm rãi nâng lên, lúc này, hồn lực của hắn tiêu hao rất nhiều, thậm chí chỉ có thể làm cho một bàn tay của mình bảo trì trạng thái Huyền Ngọc Thủ. Mà ngay trong lúc hắnnâng tay phải lên, nắm đầy những mảnh nhỏ lúc trước của Bát chu mâu.*

Tà Nguyệt nghe được lời nói của Đường Tam, không khỏi sửng sốt một chút, lúc này cục diện hoàn toàn ở bọn họ khống chế, Diễm cùng đội hữu khác đều bắt đầu phát lực, mạnh mẽ áp chế những người khác của Sử Lai Khắc thất quái không cho bọn họ tiến hành cứu viện Đường Tam.

Thậm chí ngay cả Áo Tư Tạp ném qua một cây hương tràng khôi phụccũng bị Hồ Liệt Na ngăn lại. Duy nhất hỗ trợtrên người Đường Tam, chỉ có một đạo hồn lực tăng phúc quang mang của trữ vinh vinh.

*"*Chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp có thể xoay cục diện trước mắt sao?*" Có lẽ là bởi vì đại cục đã định, lúc này Tà Nguyệt trong lời nói cũng nhiều lên.*

*Đường Tam lạnh nhạt cười, "*Của ngươi tự nghĩ ra hồn kĩ đã thi triển, của ta còn chưa. Ngươi thực lực chân chính ta đã kiến thức qua, đối với ngươi thực

lực chân chính là cái gì, ngươi biết không?"

"Tự nghĩ ra hồn kĩ? Lấy ngươi tình huống hiện tại, còn có thể thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp? Thất Bảo Lưu Ly Tháp tuy rằng thần kỳ, nhưng là không thể làm một người hồn lực gần khô kiệt, hồn cốt vỡ vụn sáng tạo kỳ tích."

"Là như thế này sao? Vậy cho ngươi thấy, cái gì mới là thực lực chân chính của ta."

Đường Tam động, chỉ có tay phải của hắn động, cánh tay huy động, cánh tay làm một loại tiết tấu kì dị run run, trong nháy mắt năm ngón tay mở ra, tay hắn tựa như hư không tiêu thất làm thành một phiến ảo ảnh. Mà những mảnh nhỏ Bát Chu Mâu trong tay hắn liền bắn ra bốn phía.

Vừa rồi, trên tay Đường Tam tổng cộng có mười sáu mảnh nhỏ, phần lớn là gai nhọn trên Bát chu mâu cùng một ít mảnh nhỏ sắc bén màhắn nhặt vào trong tay từkhi gượng trên đứng dậymặt đất.

Mười sáu khối mảnh nhỏ, đồng thời bay ra ngoài, nhưng không có một khối bay về phía Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na, ít nhất ở bọn họ nhìn là như vậy.

Tà Nguyệt nở nụ cười, "Đây là cái ngươi gọi là hồn kĩ tự nghĩ ra?"

Đường Tam cũng cười, nhưng hắn không có nói chuyện, mà là rầm một tiếng, té ngã thật mạnh trên đất, trực tiếp hôn mê. Mặc dù như thế, nhưng tươi cười trên mặt hắn không có chút thay đổi.

Đường Tam đang cười Tà Nguyệt, đang cười một người có gan cười nhạo bài danh thứ mườiBức Dực Luân Hồitrong Đường môn ám khí thủ pháp.

Bức Dực Luân Hồi, Đường môn ám khí thủ pháp bài danh thứ mười. Có thể sử dụng bất cứ ám khí gì, đồng thời phóng ra số lượng ám khí nhiều nhất là ba mươi sáu miếng. Thực lực cùng thao tác lực hiện tại của Đường Tam, nhiều nhất chỉ có thể sử dụng ra mười tám miếng. Mà hắn lúc này phát ra động mười sáu miếng, đãlà cực hạn trước lúc hắn hôn mê có khả năng đạt tới.

Mười sáu khối mảnh nhỏ, mỗi một khối không phải thẳng tắp phi hành, hoàn toàn theo phương thức đường cong phân tán ra.

Trong nháy mắt Đường Tam ngã xuống đất, sắc mặt của Tà Nguyệt liền thay đổi, hắn đồng thời cảm giác được có hai cổ kình phong từ hai bên sườn của mình truyền đến.

Không chút do dự, song Nguyệt Nhận đồng thời nâng lên, hướng tới hai khối mảnh nhỏ kia chém đi.

Leng keng hai tiếng vang nhỏ, hai khối mảnh nhỏ đồng thời bay lên, cùng hắn đồng dạng giật mình còn có Hồ Liệt Na, mảnh nhỏ chiếu cố nàng phá lệ nhiều hơn, chừng bốn phiến. Bất quá, nàng dù sao cũng là một gã hồn vương, mặc dù hiện tại hồn lực cũng là gần như khô kiệt, nhưng dưới sự trợ giúp của phụ trợ hồn sư bên nàng, nàng vẫn là miễn cưỡng dùng móng tay đem bốn khối mảnh nhỏ bắn bay.

Ngay lúc bọn họ đồng thời nhẹ nhàng thở ra, hai người cơ hồ cùng cảm giác được trên người tê rần, mang theo ánh mắt bất khả tư nghị(không thể tin được), bọn họ sợ lên mảnh nhỏ đang găm ở trên vai mình.

Bọn họ cũng không có nhìn đến, công kích bọn họ hai người đồng thời bắn bay sáu khối mảnh nhỏ. Thế nhưng đồng thời bay về phía đối phương, hơn nữa đồng dạng là đường cong, chẳng qua bởi vì rất nhỏ mà cũng không có tiếng xé gió quá mạnh mẻ.

Bức Dực Luân Hồi thủ pháp nếu dễ dàng phá giải, sẽ không xứng trở thành đệ thập Đường môn thủ pháp. Mặc dùthời điểm Đường Tam phát ra hồn lực thừa lại không có bao nhiêu, nhưng hiệu quả hắn muốn lại vẫn đã đạt được.

Mảnh nhỏ dừng ở trên vai Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na cũng không có ít,công kích Tà Nguyệt là bốn khối trước của Hồ Liệt Na, mà Hồ Liệt Na còn lại là hai khối. Sáu khối mảnh nhỏ không một thất bại.

Lực đạo của mảnh nhỏ này thật sự là hơi nhỏ.Chẳng qua là cắt ở trên người bọn họ y phục cùng một tầng làn da mà thôi.

Nếu là Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na trạng thái hưng thịnh, đều có thể toàn lực phóng thích hồn lực ngăn cản Bức Dực Luân Hồi thủ pháp của Đường Tam. Nhưng bọn họ lúc này lại căn bản không có năng lực như vậy. Mà tất cả toàn bộ này, lại đều là trong kế hoạch của Đường Tam đã hôn mê.

Cắt qua một chút da thịt là đủ rồi. Đừng quên,trênBátChu Mâu, ẩn chứa khủng bố độc tố ngay cả Độc đấu la đều phải cực độ đau đầu.

Cơ hồ trong nháy mắt công phu, Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na liền phát hiện bả vai mình đãmất đi tri giác, hai người trong lòng kinh hãi, còn muốn tráng sĩ đoạn cổ tay(thành ngữ) cũng đãkhông còn kịp rồi. Bởi vì những vị trí tê tê đã lan tràn tới ngực rồi.

Không có nửa phần chần chờ. Huynh muội hai người nhanh chóng khoanh chân ngồi dưới đất, liều mạng thúc dục hồn lực không nhiều lắm của mình ngăn cản độc tố lan tràn. Đây là chuyện bọn họ hiện tại duy nhất có thể làm.

Phù phù, phù phù, phù phù, phù phù. Bốn thanh âm té ngã cơ hồ đồng thời vang lên. Ngoại trừDiễm, bốn gã đội viên khác của Võ Hồn điện học viện chiến đội cơ hồ cùng Tà Nguyệt, Hồ Liệt Na chẳng phân biệt được trước sau ngã ngồi trên mặt đất, trong đó tên phụ trợ hệ hồn sư kia yếu nhất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bức Dực Luân Hồi thủ pháp của Đường Tam tung ra mười sáu khối mảnh nhỏ. Ngoại trừ sáu khối sử dụngtrên người Tà Nguyệt huynh muội, mười khối khác, phân biệt bay về phía năm người còn lại.

Trong phút chốc mảnh nhỏ bay ra, Đường Tam vì theo đuổi tính chính xác, đại não cấp tốc vận chuyển, thông qua phán đoán của Tử Cực Ma Đồng, thậm chí phán đoán ra mấy động tác năm mục tiêu khác ở phía sau. Cũnglà bởi vì dùng não quá độ nên trạng thái suy yếu, hắn mới có thể hôn mê ngã xuống đất.

Mười khối mảnh nhỏ kia cực kỳ ấn tượng, chẳng những là bay theo đường cong. Nhưng lại là phi hành theo địa hình (cái này hơi khó hiểu). Tuy rằng trong đó một vài đối thủ cũng phản ứng lại được đúng lúc ngăn trở. Nhưng

sau khi bị ngăn trở mảnh nhỏ lại phi hành, một lần nữa tìm được mục tiêu khác.

Trừ bỏ Diễm cảnh giác cực mạnh toàn lực phóng thích hồn lực. Trước sau mấy lần chặn được lực của mảnh nhỏ Bát chu mâu, còn lại bốn người toàn bộ trúng chiêu.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói, cục diện trên tràng đều là biến hóa thành một tuồng kịch vui. Lúc trước một bên còn hoàn toàn chiếm thượng phongđột nhiên té ngã sáu người, cũng chỉ còn lại một mình Diễm cô đơn.

Cân tiểu ly thắng lợi một lần nữa nghiêng, hơn nữa lần này nghiêng là hoàn toàn.

Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp trực tiếp chạy hướng về phía Đường Tam, chiến cuộc bên này đã không cần hắn. Cửu Bảo LưuLy Tháp của Trữ Vinh Vinh toàn bộ khai hỏa, tiến hành tăng phúc choUMinh Bạch Hổ. Mã Hồng Tuấn đem hồn lực lúc trước còn thừa toàn bộ sử dụng, Phượng Hoàng Hoả Tuyến nhờPhượng DựcThiên Tườngbay lượn cùng Dục Hỏa Phượng Hoàng tăng phúc từbên sườn toàn lực công kích.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Diễm quả thật cường đại, ở tình huống cục diện bất lợi như thế, hắn vẫntận lực chống đỡ, mặc dù hắn chống cự đãcàng ngày càng yếu, mỗi một lần công kích khổng lồ của U Minh Bạch Hổ, cũngsẽ mang đến cho trên người hắn nhiều chỗ bị thương, nhưng hắn dù sao vẫn tiếp tục chống đỡ.

Bất luận tâm chí của Giáo HoàngBỉ Bỉ Đông có bao nhiêu kiên định, đối mặt biến hóa thình lình xảy ra trước mắt cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Đường Tam cũng không có vi phạm quy tắc trận đấu, hắn tung chính là mảnh nhỏBát chu mâu của mình, là một bộ phận thân thể mình. Đều không phải là vũ khí. Ai có thể nghĩ đến, quyết định thắng bạithế nhưng chỉ là hắn ném đi nhẹ nhàng đây?

Một thanh âm đột nhiên từ bên tai Giáo Hoàng vang lên, " Giáo Hoàng bệ hạ, ta cần phải nhắc nhở ngài một chút.*"*

*"*Lớn.....*" Cúc đấu la Nguyệt Quan vừa định gầm lên một tiếng lớn mật, xem là ai dám đột nhiên hướng Giáo Hoàng nói chuyện, hắn lại phát hiện,người nói chuyện này đúng là Phong Hào Đấu La, lại ở tại Sử Lai Khắc học viện trong trận Độc đấu la Độc Cô Bác.*

*Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nhìn Độc Cô Bác liếc mắt một cái, "*Độc đấu la có cái gì muốn nhắc nhở bổn tọa?*"*

Độc Cô Bác mỉm cười, hắn tươi cười ai củng có thể nhìn ra thực giả, nhưngvới thân phận của hắn, ở nơi này, địa vị của Phong Hào Đấu La ở trong giới hồn sư vĩnh viễn đều là cao thượng.

*"*Giáo Hoàng bệ hạ, Bát chu mâu của Đường Tam mang theo kịch độc, ta cũng giải không được. Có thể giải độc cũng chỉ có chính hắn. Hơn nữa, trênBát chu mâu còn có hàn - nhiệt cùng với Nhân Diện Ma Chu ba loại kịch độc, chính là hỗn độc, phát tác cực nhanh. Hồn lực mặc dù có thể làm phát tác chậm lại, nhưng tác dụng tuyệt đối có hạn. Nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ hoàng kim một thế hệ của ngài cũng chỉ có thể còn lại một người.*"*

Trong lời nói Độc Cô Bác không thể nghi ngờ mang theo một tia châm chọc thích thú, nhưng trong lời nói hắn cũng không có người không tin, lấy tôn nghiêm của Phong Hào Đấu La, là không có khả năng nói ra lời nói dối. Hắn thân mình lại là cái độc hành hiệp, tuy rằng Võ Hồn điện thế lực ngập trời, nhưng hắn cũng không hết sức để ý. Chính xác mà nói, bối cảnh phía sau Độc Cô Bác chính là ThiênĐấu đế quốc hoàng thất.

Giáo Hoàng trên mặt lóe ra thần sắc âm tình bất định, trận đấu trong sân, sáu người khoanh chân ngã ngồi màu đen trên mặt bắt đầu trở nên càng ngày càng đậm, mà mắt thấy Diễm cũng sẽ bịU Minh Bạch Hổ cùng công kích của Mã Hồng Tuấn đánh bại.

*Vốn hắn là thế thắng lợi tới tay nhưng diễn biến thành tình cảnh như thế, thật sự làm cho Bỉ Bỉ Đông có chút không thừa nhận. Nhưng nàngdù sao cũng là Giáo Hoàng lịch đại ưu tú của Võ Hồn điện, cân nhắc lợi hại, quyết định thật nhanh, "*Võ Hồn điện học viện chiến đội, nhận thua.*"*

*Giáo Hoàng vừa dứt lời, Trữ Phong Trí bên người hắn liền đứng lên, nâng tay lên, Thất Bảo Lưu Ly Tháp mang theo oánh nhiên trong bảo khố quang lặng yên xuất hiện ở trước mặt hắn, Trữ Phong Trí khẽ quát một tiếng, "*Đi."

Chỉ thấy trong tay hắn bảo tháp quay tròn ba vòng, phiêu nhiên mà ra, bảo tháp ở không trung nháy mắt phóng lớn, trong phút chốc, toàn bộ mặt trước Giáo Hoàng điệnnhất thời rơi vào trong ánh sáng, Thất Bảo Lưu Ly Thápcủa Trữ Phong Trí từphía trước nhẹ nhàng, thể tích nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt công phu thế nhưng đã hóa thành một tòa bảo tháp cao tới mười thước, phù phiếm giữa không trung. Một đạo vầng sáng thản nhiên từ mi tâm Trữ Phong Tríbắn ra, trực tiếp rót vào bên trong Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hắn trên người cũng lóe ra cùng Thất Bảo Lưu Ly Tháp đồng dạng hào quang.

Đây đúng là khí hồn chân thân của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, tên là Thất Bảo chân thân.

Kiếm đấu la Trần Tâm cũng đồng thời đứng lên, lẳng lặng đứng ở bên người Trữ Phong Trí, hắn tuy rằng không có phóng xuất ra võ hồn của mình, nhưng trên người lại phóng thích khí tức cực kỳ phong duệ, mơ hồ bảo vệ Trữ Phong Trí.

Bảo tháp tầng thứ sáu, một đạo vầng sáng rộng rãi kích động mà ra, trực tiếp chiếu xạ ở trên người Đường Tam, mà Áo Tư Tạp cùng Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng đang ở bên người Đường Tam lại bị đạo quang mangnày hướng giữ ngã xuống.

Trong quá trình ngã xuống, một đóa hoa tươi nở rộ từ trong lòngngực Tiểu Vũ lặng yên rơi xuống, Tiểu Vũ sắc mặt chợt biến đổi, nhanh chóng lấy tay chụp lấyTương Tư Đoạn Trường Hồng, một lần nữa nhét vào trong lòngngực mình.

Chính là một đoạn quá trình ngắn ngủi, Giáo Hoàng điện tiền, nhất thời có bốncặp mắtđồng thời dừng ở trên người nàng. Vẻ kinh ngạc chẳng phân biệt được trước sau xuất hiện. Bốn đạo ánh mắt phân biệt đến từ chính Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, Cúc đấu la Nguyệt Quan, Quỷ đấu la Quỷ Mị cùng với Kiếm đấu la Trần Tâm.

Bốn người trên mặt đều toát ra thần sắc khiếp sợ, đồng thời còn có tình tự dao động không thể ức chế. Cùng bọn họ giống nhau xuất hiện biểu tình như vậy còn có Độc đấu la Độc Cô Bác cách đó không xa. Ánh mắt năm đại cường giả cơ hồ trong nháy mắt liền tập trung tại trên người Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ rõ ràng cảm giác được lực áp bách từ trên người bọn họ truyền đến, sắc mặt nhất thời tái nhợt thành một mảnh, cúi đầu, cố nén không cho ánh mắt oán độc của mình toát ra.

------oOo------

Chương 299: Tiểu Vũ không phải là người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Sãi

Biên tập: A Lót

Giáo Hoàng cùng cúc Đấu La, quỷ Đấu La nhìn nhau, trong mắt toát ra thần sắc vui mừng khó có thể áp chế.

Lúc này, nàng thậm chí đã quên cả chuyện Vũ Hồn điện học viện chiến đội thất bại.

Thất Bảo Lưu Ly tháp tầng thứ sáu, thuyên dũ chi quang (ánh sáng phục hồi) bao phủ tại trên người Đường Tam, lóng lánh ánh sáng kì lạ.

Vết thương trên người Đường Tam thu lại với tốc độ kinh người, không chỉ như thế, trong cơ thể hắn, kinh mạch bị chấn thương bởi vì hồn kĩ *"Nguyệt Viên"* mà Tà Nguyệt tự nghĩ ra đang rất nhanh khép lại.

Thất Bảo Lưu Ly tháp tầng thứ tư cũng phóng xuất ra một đạo quang mang, hồn lực tăng phúc chi quang.

Trữ Phong Trí thực lực ra sao, làm Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ, dưới tình huống dùng thất bảo chân thân, tăng phúc năng lực của hắn sinh ra xa xa không phải Trữ Vinh Vinh có khả năng so sánh.

Dưới tác dụng của thuyên dũ chi quang cùng hồn lực tăng phúc chi quang, bát chu mâu sau lưng Đường Tam chậm rãi khép lại các vết đứt gãy, toàn bộ các đoạn bát chu mâu bị gãy ra cũng thu vào trong cơ thể Đường Tam.Sắc mặt Đường Tam cũng bắt đầu trở nên hồng nhuận.

Cùng lúc đó, vừa là lúc sáu đạo hồn lực tăng phúc cho quang phiêu sái ra, lúc này, rơi vào trên người sáu gã đội viên của Vũ Hồn điện học viện chiến đội.

Trữ Phong Trí sẽ không giải độc, nhưng bằng vào hồn lực tăng phúc cường đại cũng đủ để cho những hồn sư sắp không xong bởi độc tố có thể kéo dài thêm thời gian chi trì.

Phất Lan Đức, đại sư cùng Liễu Nhị Long cũng đều nhảy vào trong sân, đi tới bên cạnh Đường Tam.

Quang mang mà Trữ Phong Trí rót vào thân thể Đường Tam dần dần thu liễm, Phất Lan Đức vội vã đưa hắn nâng dậy, lấy tay đặt sau lưng hắn, đem hồn lực bản thân chậm rãi rót vào trong cơ thể Đường Tam, Đường Tam hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt.

Sự đau đớn trên toàn thân đã biến mất.Nhưng cái loại cảm giác trống rỗng trong cơ thể này lại không cách nào đền bù.

Nhất là xương sườn sau lưng phảng phất biến mất một nửa, toàn bộ thân thể đều là trạng thái nửa nhuyễn (mềm).Bát chu mâu đứt gãy đối với hắn tạo thành thương tổn cực lớn, mặc dù bát chu mâu sẽ tự hồi phục, một lần nữa sinh trưởng, nhưng việc này dù sao cũng phải tốn một đoạn thời gian dài.Trong khoảng thời gian ngắn, Đường Tam không cách nào chiến đấu trở lại.

Trước mắt hết thảy dần dần rõ ràng.Những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái đều đã quây tụ đến bên cạnh hắn, Đường Tam nhìn mọi người, *"Chúng ta thắng?"*

Đái Mộc Bạch dùng sức gật đầu, quang mang kích động trong đôi tà mâu căn bản không cách nào che dấu, *"Đúng vậy, chúng ta thắng, chúng ta chiến thắng Vũ Hồn điện học viện chiến đội.Chúng ta là quán quân.Quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái."*

Đường Tam trên mặt toát ra ý cười thỏa mãn.Rốt cuộc đạt được quán quân, nỗ lực tuy nhiều, nhưng đạt đến ngôi vị quán quân này vậy cũng là đủ rồi.

*"Chúc mừng các ngươi đạt được thắng lợi cuối cùng, nhưng hiện tại mời ngươi giải độc cho bọn họ."*Thanh âm Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông truyền đến.Làm bừng tỉnh Sử Lai Khắc Thất Quái đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng.

Dưới sự của Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp, Đường Tam chậm rãi động thân, mặc dù cước bộ còn có chút mệt mỏi, nhưng dưới tác dụng của thuyên dũ chi quang cùng hồn lực tăng phúc chi quang, thân thể của hắn đã khôi phục rất nhiều.

Lại nuốt vào một cây khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, Đường Tam đã miễn cưỡng có thể hành động.

Không nói gì thêm, Đường Tam tiện tay từ trên mặt đất lấy lên một mảnh nhỏ của bát chu mâu, đi tới trước mặt Tà Nguyệt, duỗi tay ra.Đem mảnh nhỏ ấn vào trong bả vai Tà Nguyệt.

Quang mang tử hắc sắc từ trên mảnh nhỏ sáng lên, một vòng vầng sáng chậm rãi thông qua mảnh nhỏ chảy vào trong cơ thể Đường Tam.

Sắc mặt Tà Nguyệt vốn thống khổ dần dần bình tĩnh trở lại, tử hắc sắc trên người rất nhanh thối lui.

Với Đường Tam lại là một loại cảm thụ khác, hắn thu hồi không chỉ là độc tố, dưới tác dụng mà mảnh nhỏ của bát chu mâu đem lại, vẫn là thôn phệ sinh mệnh lực (sức sống) của Tà Nguyệt trong quá trình hấp thụ độc tố.

Rất nhanh, độc tố trên người Tà Nguyệt đã biến mất, hắn miễn cưỡng mở hai

mắt, nhưng cả người đã mệt mỏi không cách nào đứng dậy, chỉ là nhìn Đường Tam một chút, lập tức bắt đầu ngồi ở chỗ đó tu luyện.

Đường Tam trong lòng âm thầm cười lạnh, độc mặc dù được giải trừ, nhưng sau đó đối phương tất nhiên sẽ bệnh nặng một thời gian, về phần có ảnh hưởng tới sự tu luyện trong tương lai tu luyện hay không.Chính là ngay cả hắn cũng không biết.

Cũng như vậy, Đường Tam cũng giải trừ độc trên năm người khác, mỗi lúc hắn giải trừ độc tố trên một người.Hồn lực tăng phúc chi quang mà Trữ Phong Trí phóng thích sẽ thu hồi một đạo, khống chế tùy tâm, đây không phải chỉ là tam khiếu ngự chi tâm, mà là thất khiếu như ý tâm của Trữ Phong trí, so với tam khiếu ngự chi tâm cao minh hơn rất nhiều.

Chính lúc Đường Tam giải độc cho toàn bộ sáu người xong, tinh thần của hắn ngược lại trở nên tốt hơn hắn, cùng lúc hấp hồi độc tố, không thể tránh khỏi hấp thu một phần sinh mệnh lực của sáu người, lúc này hắn chẳng những cảm giác được hồn lực khôi phục vài phần, sau lưng thậm chí đã bắt đầu nổi lên cảm giác ngứa, bát chu mâu dưới sự cung cấp sinh mệnh lực bắt đầu tự tiến hành chữa trị.

Lúc này, sắc mặt của Giáo Hoàng đã trở nên bình tĩnh trở lại, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, hướng tới Trữ Phong Trí đã thu hồi thất bảo chân thân mỉm cười nói: *"Đa tạ trữ tông chủ."*

Trữ Phong Trí mỉm cười, *"Chỉ là công sức nhấc tay mà thôi.Hà tất phải đa tạ."*

Kiếm Đấu La Trần Tâm động môi, hướng Trữ Phong Trí nói vài câu, Trữ Phong Trí sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt cũng lập tức rơi trên người Tiểu Vũ bị vây bởi đám người Sử Lai Khắc học viện.Thần sắc nhất thời trở nên quái dị.

Lúc này, khôi phục một ít tinh thần địa Đường Tam cũng cảm giác được không khí trong sân có điểm không đúng, mặc dù cường giả đều che dấu, nhưng hắn bằng vào sự lợi hại của Tử Cực Ma Đồng lại có thể phát hiện, mấy vị cường giả ở đây, ánh mắt tựa hồ đều rơi vào trên người Tiểu Vũ bên cạnh

mình.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái những người khác cũng không có chú ý tới cái này chi tiết, bọn họ tất cả đều đắm chìm trong niềm vui thắng lợi.

Vũ Hồn điện học viện chiến đội đích bảy tên đội viên sau khi khôi phục được một lúc, được người của Giáo Hoàng điện đỡ xuống, trên sân rộng chỉ còn lại có Sử Lai Khắc học viện.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều tràn ngập thần sắc kiêu hãnh, bọn họ là quán quân, đúng vậy, bọn họ là quán quân cuối cùng.

Giáo Hoàng cùng các vị Phong Hào Đấu La toàn bộ động thân, Bỉ Bỉ Đông sắc mặt bình tĩnh tuyên bố, *"Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, quán quân cuối cùng của năm nay là, Sử Lai Khắc học viện.Chúc mừng các ngươi, đám hồn sư thiên tài trẻ tuổi."*

Sử Lai Khắc Thất Quái tụ tập lại đứng thành một khối, phía sau bọn họ là đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long cùng với Độc Đấu La Độc Cô Bác.

Lúc này, Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Tiểu Vũ, ánh mắt những người còn lại rơi vào cái túi lụa có chứa ba khối hồn cốt kia.

Ở phía sau, Giáo Hoàng biểu hiện ra sự thong dong, tiếp nhận tấm lụa từ trong tay nhân viên Vũ Hồn điện, ánh mắt có chút lưu luyến xẹt qua trên ba khối hồn cốt.

Hồng y giáo chủ làm trọng tài cao giọng nói: *"Mời đại biểu của Sử Lai Khắc học viện, tiến lên lĩnh lấy phần thưởng dành cho quán quân."*

Sử Lai Khắc Thất Quái nhìn nhau, Đường Tam đụng đụng Đái Mộc Bạch, ý bảo hắn đi tới lĩnh thưởng.

Nhưng Đái Mộc Bạch nhưng lại lắc đầu, tà mâu nhìn về phía Đường Tam, *"Tiểu tam, vinh quang này hắn là thuộc về của ngươi.Mặc dù ta là đội*

trưởng, nhưng mọi ngườu đều góp công sức, vì vị trí quán quân cuối cùng này, ngươi nỗ lực mới là nhiều nhất.Cho tới nay, ngươi vẫn là linh hồn của thất quái chúng ta."

*"Đi thôi, tam ca, đừng từ chối."*Mã Hồng Tuấn đồng ý nói.

Quay đầu nhìn đại sư một chút, lại nhìn thấy ánh mắt tha thiết của đám đội hữu bên cạnh, Đường Tam hít sâu một hơi, bắt đầu cước bộ kiên định, đi từng bước một hướng tới Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông đi đến.

Khi hắn chính thức đi tới trước mặt Bỉ Bỉ Đông, mới phát hiện, vị Giáo Hoàng trước mặt lại đẹp kinh người đến như vậy, cao quý, tao nhã, điềm đạm, các loại từ ngữ tốt đẹp tựa hồ đều có thể dùng ở trên người nữ nhân này.Cứ việc nàng đã không hề còn trẻ, nhưng dấu vết năm tháng lại tựa hồ cũng không có lưu lại trên người nàng.

Giáo Hoàng nhìn chăm chú vào Đường Tam đang đứng trước mặt, trong ánh mắt lóe ra xuất ra một tia quang thải kì dị, *"Ngươi rất xuất sắc, so với ta nghĩ đích còn muốn xuất sắc hơn.Không hổ là đệ tử của hắn.Ngươi nguyện ý gia nhập Vũ Hồn điện chứ?"*

Nhìn ánh mắt Giáo Hoàng, Đường Tam biết, Giáo Hoàng này cũng không phải thử dò xét, có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng nàng cấp cho mình.Lúc trước Vũ Hồn điện từng đối chính mình ra tay là có thể nhìn ra, thiên phú mà bản thân biểu hiện ra, nếu như không thể để Vũ Hồn điện sử dụng, bọn họ tất nhiên không chút do dự đem chính mình mạt sát.

Nhưng bản thân mình sẽ khuất phục sao?Đường Tam lạnh nhạt cười, lắc đầu, *"Cám ơn ý tốt của ngài, Giáo Hoàng bệ hạ.Bất quá, ta đã có an bài của chính mình.Không nghĩ sẽ bị bất cứ câu thúc gì."*

Sắc mặt của Bỉ Bỉ Đông thoáng thay đổi một chút, nhưng rất nhanh tựu khôi phục bình thường, có chút tiếc hận nói: *"Đã như vậy, mong ước ngươi trong tương lai có thể đạt được thành tựu lớn hơn nữa.Có thể bước vào Đấu La điện."*Vừa nói, nàng vừa đưa tấm lụa trong tay tới.

Cảm thụ được khí tức cường đại của ba khối hồn cốt, Đường Tam tiếp nhận

tấm lụa, nội tâm không thể át đi sự kịch liệt run rẩy một chút nào.Ba khối hồn cốt a, đó chính là ba khối hồn cốt.Nhất là trong đó có một khối Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt lóe ra quang mang màu lam nhạt, phảng phất ẩn chứa lực hấp dẫn khổng lồ hấp dẫn dường như đang lôi kéo trái tim Đường Tam.

Mục quang tham lam từ bốn phía phóng tới, chỉ cần là hồn sư, trông thấy hồn cốt lại có ai không sinh ra khát vọng chứ? Đường Tam cơ hồ là đang từ trong hải dương mục quang tham lam một lần nữa trở về bên cạnh đội hữu.

*"Ta không cần, trong ba khối hồn cốt này không có khối nào thích hợp với ta."*Người thứ nhất mở miệng chính là Tiểu Vũ, nàng chỉ là thản nhiên nói một câu rồi cúi đầu.

Đái Mộc Bạch đứng một bên gật đầu, *"Ta cũng không cần, cũng không có khối nào thích hợp với ta."*

Áo Tư Tạp nói: *"Ta là thực vật hệ hồn sư, ba khối hồn cốt này hiển nhiên đối với thực lực của ta không có hiệu quả tăng phúc gì."*

Ba người trong Sử Lai Khắc Thất Quái đã không cần, vẫn còn lại bốn người, nhưng hồn cốt nhưng lại chỉ có ba khối.

Đại sư nói: *"Cấp Tốc Tiền Hành Chi Truy Phong Tả Thoái thích hợp nhất với mẫn công hệ hồn sư, không hề nghi ngờ, nó hẳn phải thuộc về Trúc Thanh.Về phần Bạo Liệt Phần Thiêu Chi Hỏa Diễm Hữu Thủ, thích hợp nhất đối với hỏa thuộc tính cường công hệ hồn sư, Mã Hồng Tuấn, nó là của ngươi.Về phần Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt…"*

Nói tới đây, đại sư dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh.

Lúc này, ánh mắt hai người bọn họ rõ ràng đều rơi trên khối đầu cốt này.

Tinh thần ngưng tụ bất luận là chính Đường Tam hay đối với Trữ Vinh Vinh mà nói, đều có tác dụng, Đường Tam thân mình mặc dù không phải là hồn sư lấy tinh thần lực là chính, nhưng hắn đã có năng lực từ Tử Cực Ma Đồng,

thân mình vừa là khống chế hệ, Trí Tuệ Đầu Cốt đối với tương lai của hắn có thể thấy thật là một hỗ trợ thật tốt.Hơn nữa trong ba khối hồn cốt, khối hồn cốt này hiển nhiên là quý trọng nhất.

Đường Tam ngẩng đầu nhìn hướng Trữ Vinh Vinh, trong lòng thầm than một tiếng, mở miệng nói: *"Ta cũng không..."*

*"Không."*Trữ Vinh Vinh đột nhiên quát to một tiếng, *"Tam ca, nó hắn là phải thuộc về ngươi.Vì ngôi vị quán quân cuối cùng này, ngươi đã nỗ lực rất nhiều.Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không thiếu hồn cốt, ngươi hãy thu lấy đi.Có nó, cái tên linh hồn trong đoàn đội của ngươi mới trở nên danh phó kỳ thật (Sự thực đúng như cái tên) a!"*

Đường Tam do dự, xem từ bản thân hắn, hắn đối với khối hồn cốt này đương nhiên cực kì khát vọng, nhưng làm phó đội trưởng của đoàn đội, hắn sao có thể chỉ lo tốt cho chính mình chứ?

Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, bảy người rõ ràng chia làm bốn bộ phận, Đường Tam cùng Tiểu Vũ là nhất thể, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp quan hệ mập mờ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh là vị hôn phu thê, Mã Hồng Tuấn là người cô đơn.

Hiện tại Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã đạt được một khối hồn cốt, giống Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn cũng có một khối.Nếu như chính mình lại cầm khối này thì lại đã khiến cho đích Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh sẽ không có bất cứ thu hoạch gì.

*"Tiểu tam, đem khối hồn cốt mà ngươi cất dấu nọ cấp cho Vinh Vinh đi.Khối hồn cốt nọ càng thích hợp với nàng."*Đại sư đột nhiên mở miệng nói.

Đường Tam trong lòng vừa động, lúc này mới nhớ tới lúc trước thu được khối thải sắc hồn cốt của Thời Niên, hắn bây giờ còn nhớ kỹ, khối hồn cốt nọ cũng là một khối đầu cốt.

Tay lấy ra từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, thải quang nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.Nhất thời, toàn trường một mảnh xôn xao, ai có thể nghĩ đến, Đường Tam trên tay dĩ nhiên còn có một khối hồn cốt.

Có hồn sư nào sau khi đoạt được hồn cốt dĩ nhiên không cùng tự thân dung hợp mà lại cất dấu đi?

Điều này thật sự rất khó tin.Nhưng hết lần này tới lần khác Đường Tam lại làm như vậy.

Đại sư mỉm cười, hướng tới Trữ Vinh Vinh nói: *"Vinh Vinh, khối hồn cốt này chủ yếu là huyễn cảnh, cũng là một khối trí tuệ đầu cốt, nó so với Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt càng thích hợp hơn với ngươi."*

Trữ Vinh Vinh nhất thời mừng rỡ.Nàng vốn là muốn bỏ qua, Đường Tam vì đoàn đội nỗ lực nhiều như vậy, nói gì cũng đều hẳn là phải thu được một khối hồn cốt mới đúng.Nhưng nàng trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút không muốn, lúc này có một khối càng thích hợp hơn với mình.Cũng lại là hồn cốt đầu cốt, có thể nói là điều vui mừng cực lớn.

Lập tức tiến lên từng bước, không chút khách khí tiếp nhận khối đầu cốt thất thải mê ly kia từ trong tay Đường Tam, cực kỳ vui mừng hướng về phía phụ thân nhìn lại.Nhưng trông thấy thần sắc trên mặt phụ thân, Trữ Vinh Vinh lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nàng phát hiện, lúc này Trữ Phong Trí vẻ mặt vẻ ngưng trọng, cũng không có bởi vì bọn họ giành được quán quân, Trữ Vinh Vinh đạt được hồn cốt mà cao hứng.

*"Các ngươi đã phân phối tốt rồi?"*Giáo Hoàng cũng không có đơn giản bởi vì nghi thức ban thưởng chấm dứt mà rời đi, mấy vị Phong Hào Đấu La cũng đều đứng ở nơi đó.

Mục quang mọi người không tự giác bị Giáo Hoàng hấp dẫn qua.Đại sư nhíu mày.Có chút không rõ cho nên nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông.

Giáo Hoàng không có nhìn hắn, lạnh nhạt nói: *"Nếu phần thưởng cho đã phân phối tốt lắm, vậy lần này đại tái đã thành công tốt đẹp.Quỷ Đấu La, Cúc Đấu La nhị vị trưởng lão, đem nữ hài nhi kia bắt lại."*

Vừa nói, Bỉ Bỉ Đông nâng tay lên trực tiếp chỉ về phía Tiểu Vũ.

Trong phút chốc.Mọi người tất cả đều kinh hãi, Đường Tam cơ hồ là tiềm thức chắn ngang, che ở trước người Tiểu Vũ, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều tiến lên.Đại sư trên mặt đầy kinh ngạc, tức giận nói: *"Giáo Hoàng bệ hạ, ngươi có ý tứ gì đây?"*

Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La cũng sẽ không bởi vì lời nói của đại sư mà đình chỉ hành động, hai người vừa muốn động thủ, Trữ Phong Trí nhưng lại rất nhanh chắn ngang, che ở trước mặt bọn họ.*"Giáo Hoàng bệ hạ.Có phải hỏi trước cho minh bạch rồi mới nói hay không?"*

Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nhìn Trữ Phong Trí, cứ việc đứng ở trước mặt nàng chính là một tông chủ trong ba tông môn đứng đầu.Nhưng lúc này Giáo Hoàng lại không chút nào có ý tứ thoái nhượng, *"Trữ tông chủ, mời ngươi tự trọng.Nếu như ngươi lại ngăn trở, như vậy Thất Bảo Lưu Ly tông chính là địch nhân của Vũ Hồn điện."*

Trữ Phong Trí biến sắc, Giáo Hoàng nói những lời này không thể nghi ngờ đã là vô cùng nặng nề, mặc dù Thất Bảo Lưu Ly tông căn cơ thâm hậu, lại là tông môn giàu có nhất, nhưng cùng Vũ Hồn điện là địch nhân thì hắn quyết không nguyện tiếp nhận.Nâng tay ngăn cản Kiếm Đấu La Trầm Tam đang muốn che ở trước người mình, than nhẹ một tiếng, rồi đi sang một bên.

"Chờ một chút." Đại sư quát lên một tiếng chói tai, rất nhanh tiến lên, đi tới phía trước Sử Lai Khắc Thất Quái, cổ tay vừa lộn, khối trưởng lão lệnh bài nọ đã xuất hiện trong tay.

Đưa ra lệnh bài, đại sư lạnh lùng quát: *"Ta cũng là một trong những trưởng lão của Vũ Hồn điện, có quyền biết chân tướng sự việc.Giáo Hoàng bệ hạ, ngươi bắt người thì có thể, nhưng trước hết phải nói cho rõ.Ngươi dựa vào cái gì mà bắt đệ tử của Sử Lai Khắc học viện chúng ta?"*

Giáo Hoàng nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của đại sư, hơi thở của nàng không khỏi chậm lại vài phần, trầm giọng nói: *"Ngươi muốn biết tại sao không?Vậy ngươi tại sao không đi hỏi vị đệ tử kia của ngươi một chút.Nếu như nàng chỉ là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, ta tại sao muốn bắt nàng?*

Nhưng nếu như nàng là một đầu hồn thú hóa hình người, thì ta có nguyên vẹn lý do đem nàng bắt chứ."

*"Ngươi nói cái gì?"*Đại sư thất thanh kinh hô, xoay người lại nhìn về phía Tiểu Vũ, Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Đường Tam, cũng đều toát ra thần sắc cực kì kinh hãi.

Người khác có lẽ không biết, bất quá đại sư lại hiểu rõ, hồn thú muốn biến ảo thành hình người, như vậy đại biểu cho một loại tình huống, đó chính là, con hồn thú này tu vi vượt qua mười vạn năm.Chỉ có mười vạn năm hồn thú, mới có được khả năng biến ảo thành hình người.

Tiểu Vũ có vẻ rất bình tĩnh, cũng không có bởi vì sự ngưng tụ của đông đảo ánh mắt mà hiển lộ chút thái độ bối rối nào, ngay lúc này, trên khuôn mặt hay cười của nàng, chỉ có thản nhiên đến băng lãnh.Lạnh lùng nhìn một cách chăm chú vào Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông.

Giáo Hoàng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ, *"Nếu như ta đoán được không sai, ngươi chính là đầu hồn thú lúc trước đã lọt lưới."*

Thật sâu địa oán độc từ hai tròng mắt lạnh như băng của Tiểu Vũ nọ chợt phát ra ra, *"Đúng vậy, ngươi nói không sai, ta chính đầu hồn thú lúc trước đã lọt lưới."*

Giáo Hoàng cười lạnh một tiếng, *"Không nghĩ tới, ngươi dĩ nhiên đem chính mình đưa lên cửa."*

Đái Mộc Bạch không nhịn được hỏi:*" Tiểu Vũ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"*

Ngay tại lúc này, Đường Tam đột nhiên nâng thủ bắt được Đái Mộc Bạch đích bả vai, *"Đại ca, đừng hỏi.Tiểu Vũ, nàng không phải nhân loại."*

Vừa nói, Đường Tam rốt cuộc chậm rãi xoay người, mặt hướng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ đích ánh mắt cũng từ trên người Giáo Hoàng chuyển qua trên người hắn.Chính lúc Tiểu Vũ nhìn thấy cặp mắt Đường Tam, không khỏi sửng sốt một chút, bởi vì nàng phát hiện, lúc này đích Đường Tam, trong mắt cũng

không có kinh ngạc, nghi ngờ, tâm tình hiện ra lúc này, chỉ có ôn nhu.

" Ca, ngươi....."

Đường Tam khẽ than một tiếng, *"Cũng không cần nói gì cả, ta đã biết rồi.Kì thật, ta đã sớm biết ngươi không phải nhân loại."*

"Ngươi đã sớm biết?" Tiểu Vũ có chút khó tin nhìn hắn.

Đường Tam nhẹ nhàng gật đầu, *"Còn nhớ rõ ta lúc đầu ăn cây Vọng Xuyên Thu Hải Đường chứ?Sau khi ăn cây tiên thảo ấy, Tử Cực Ma Đồng của ta sinh ra dị biến, vì thế có được năng lực nhìn thấu hết thảy mê vụ.Cũng là bởi vì như thế, bất cứ loại huyễn cảnh hồn kỹ đối với ta đều không có hiệu quả.Chính lúc đó, ta cũng đã nhìn ra ngươi cũng không phải là nhân loại."*

*" Nhưng là..."*Nếu như thuyết Giáo Hoàng hạ lệnh muốn bắt nàng là trước đó nàng đã dự cảm đến, vậy thì, lời Đường Tam nói lúc này nàng lại như thế nào cũng vô pháp tưởng tượng.

Tiến lên từng bước, Đường Tam giơ hai tay lên, nâng khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Vũ lên, *"Nha đầu khờ, không có nhưng là cái gì hết, ngươi là người thì sao?Là hồn thú thì như thế nào?Ta chỉ biết, ngươi là muội muội của ta.Cũng là, người yêu của ta."*

Oanh----, Tiểu Vũ chỉ cảm thấy trong đầu chính mình phảng phất có cái gì nổ tung, nước mắt không thể khống chế chảy ra.

Lúc cây Tương Tư Đoạn Trường Hồng từ trong ngực áo nàng rơi xuống, làm tiết lộ khí tức bản thân của nàng, trong nháy mắt, trong óc nàng cũng đã là trống rỗng.

Nàng biết, Giáo Hoàng khẳng định sẽ không buông tha cho mình.Nàng cũng nghĩ tới tâm tình mà đám đội hữu sinh ra đối với chính mình.

Nhưng chỉ thật không ngờ, Đường Tam cư nhiên đã sớm biết chính mình cũng không phải là nhân loại, hơn nữa ngay lúc này, hắn không có bài xích chính mình, ngược lại là biểu lộ ái ý.

Tiểu Vũ đột nhiên cảm giác được, hết thảy tất cả cũng đều đã không trọng yếu, bất luận người khác thấy nàng ra sao, nàng cũng không cần, duy có lời biểu lộ ái ý của Đường Tam giữa lúc nguy khốn, đã dung nhập thật sâu vào trong lòng nàng.

Ôm nàng vào lòng, Đường Tam ôm thân thể ôn nhuyễn mềm mại của Tiểu Vũ, dùng thanh âm làm toàn trường cũng có thể nghe được, ngang nhiên nói: *"Muốn bắt nàng, vậy thì, trước hết bước qua thi thể ta đi."*

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, cho dù là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, ở phía sau cũng không có thêm vào ra lệnh. Nhìn trước mắt gắt gao đem Tiểu Vũ ôm vào trong lòng đích Đường Tam, nàng đã có chút thất thần.

Trước đây (Bản CV ghi là chẳng bao lâu sau, nhưng ta nghĩ không phù hợp nên tự ý thay đổi, thân – Sai _), nàng cũng yêu say đắm như vậy, hoạn nạn thấy chân tình.

Ngay lúc này, Đường Tam nói ra cũng không phải lời ngon tiếng ngọt.

Một nam nhân, đồng ý vì một người yêu phi nhân loại mà nỗ lực bỏ qua tính mạng của mình, tình yêu này trân quý ra sao?

"Thất quái nhất thể, thân là đại ca, ta nào có thể chứng kiến đệ muội bị bắt đây." Đái Mộc Bạch bước tới từng bước, kiên định đứng ở bên cạnh Đường Tam.Ngay sau đó là Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp cùng với Trữ Vinh Vinh.

Năm người, trên mặt đồng dạng đều biểu lộ kiên định cùng cố chấp, ở một khắc này, Sử Lai Khắc Thất Quái giống như là cùng một thể.

Phất Lan Đức đột nhiên cười, cùng hai người Liễu Nhị Long, đại sư liếc nhau, hoàng Kim Thiết Tam Giác đồng thời giơ lên tay phải của mình.Trong phút chốc, kim quang xán lạn đột nhiên sáng lên, quang mang mênh mông trong nháy mắt buộc vòng quanh một cái hoàng kim tam giác vô cùng huyễn lệ trên không.

"Mấy lão già chúng ta còn chưa có chết, cũng không tới phiên đám nhỏ các ngươi che ở phía trước.Nếu như các ngươi có thể còn sống trở về, nhớ đem tất cả tiền kiếm được của đều để tại trong mật thất ở thư phòng hiệu trưởng, giao cho Triệu Vô Cực, bảo hắn xây dựng cho tốt Sử Lai Khắc học viện của chúng ta."

Phất Lan Đức là yêu cái lợi, nhưng là, hắn lại càng nặng cảm tình.Nếu không chuyện năm đó giữa đại sư cùng Liễu Nhị Long hắn làm sao lại đưa ra lựa chọn như vậy.Chết rất đáng sợ, hắn luôn luôn cho là như vậy.Nhưng nếu quả thật lúc này lựa chọn lui bước, đối với hắn mà nói, là càng thêm đáng sợ.

*"Giáo Hoàng bệ hạ."*Cúc Đấu La nhắc nhở Giáo Hoàng đang có chút thừ người, chờ đợi nàng ra lệnh.Dù sao trong đối phương có một người cầm trong tay trưởng lão lệnh bài.

Bỉ Bỉ Đông từ trong mê hoặc tỉnh táo lại, trong mắt lộ ra quang mang phức tạp khó tả, hít sâu một hơi, ánh mắt của nàng chợt trở nên sắc bén, nhìn chăm chú đại sư, chợt hạ lệnh, *"Bắt, kẻ ngăn cản, giết không tha."*

Quỷ Đấu La cùng cúc Đấu La đồng thời động thân.Hoàng Kim Thiết Tam Giác cố nhiên chính là tam vị nhất thể vũ hồn dung hợp kĩ, nhưng đối mặt với Phong Hào Đấu La chính thức như bọn họ, ba người Phất Lan Đức với cấp bậc không đủ có thể ngăn cản sao? Đáp án tất nhiên là không.

Ngay lúc này, Độc Đấu La đứng một bên đột nhiên động thân, hắn cũng không phải nhằm phía quỷ Đấu La cùng cúc Đấu La mà ngăn cản.Mà là nhằm phía Đường Tam cùng Tiểu Vũ.Hắn biết, chỉ cần đem hai người này rời khỏi nơi này, như vậy, những người khác trong Sử Lai Khắc học viện đều không còn nguy hiểm gì.

Ngay trong nháy mắt Độc Cô Bác động thân, một tiếng hừ lạnh tựa như tạc lôi bình thường vang lên bên tai hắn.Độc Cô Bác kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể xoay nửa vòng trên không, bích lân xà hoàng trong nháy mắt phụ thể.

Phát ra tiếng hừ lạnh, chính là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông, một cái kim sắc quang ảnh khổng lồ từ nàng sau lưng lặng yên xuất hiện, chín cái hồn hoàn

sáng chói trong nháy mắt bốc lên.Uy áp thật lớn áp chỉ là trong nháy mắt áp chế được Độc Cô Bác đến không thể nhúc nhích.

Khuôn mặt Độc Cô Bác biến sắc, mặc dù hắn sớm đã đoán được Giáo Hoàng hắn là cũng tu luyện tới cấp độ Phong Hào Đấu La rồi.Nhưng lại vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Giáo Hoàng cư nhiên cường đại đến mức như thế.

Đồng dạng đều là Phong Hào Đấu La, nhưng một bên lại bằng vào uy áp tự thân sinh ra hoàn toàn áp chế một bên còn lại.Việc này tại thế giới Phong Hào Đấu La cơ hồ là khó có khả năng tồn tại, nhưng trước mắt Giáo Hoàng lại làm được.

Làm người khác càng thêm kinh khủng, là chín hồn hoàn trên người Giáo Hoàng.Hai hoàng, hai tím, bốn đen, một đỏ.

Nếu như nói tám cái hồn hoàn trước cũng không làm người khác kinh ngạc nhiều.Vậy thì, hồn hoàn cuối cùng lóng lánh đến mức như trong suốt lại đủ để chấn nhiếp mỗi người ở đây bao gồm cả Phong Hào Đấu La.

Hồn hoàn màu đỏ, đại biểu cho tồn tại chí cao vô thượng trong tất cả hồn hoàn, đó là mười vạn năm hồn hoàn chỉ có từ trên mười vạn năm hồn thú mới có thể xuất hiện a!

Tại hồn sư giới, mười vạn năm hồn hoàn vẫn đều có được đệ nhất chí bảo đích mỹ dự. Nọ vậy cũng không phải hay nói giỡn.Một cái mười vạn năm hồn thú nếu như bị liệp sát (săn giết), ngoài mười vạn năm hồn hoàn, tất nhiên còn rơi xuống một khối hồn cốt. Hai cái hợp nhất, nếu như bị một gã hồn Đấu La cấp bậc chính là cường giả hấp thu, như vậy, tên hồn Đấu La này sau khi tiến hóa thành Phong Hào Đấu La, thực lực sẽ vượt xa đồng tế.

Mười vạn năm hồn hoàn cùng vạn năm hồn hoàn so sánh chỉ là kém một cấp bậc, nhưng tất cả Phong Hào Đấu La lại đều biết chênh lệch giữa hai cấp bậc này lớn đến cỡ nào.Hồn thú đạt đến mười vạn năm hồn hoàn, có thể nói chính thức thành tinh.Hấp thu thiên địa linh khí, chỉ kém một bước là có thể phá không phi thăng.Chúng tại hồn thú giới tựa như Phong Hào Đấu La tại hồn sư giới là có địa vị giống nhau.

Trên toàn đại lục, số lượng Phong Hào Đấu La tuyệt đối không nhiều lắm, không vượt qua hai mươi người, nhưng có được mười vạn năm hồn hoàn, lại không có mấy người.Mười vạn năm hồn thú rất hiếm có, cũng quá lợi hại.Nếu như không phải có được đoàn đội với thực lực tuyệt đối tới bắt, hơn nữa tại tình huống nhất định cùng không có vận khí, căn bản khó có khả năng đạt được.

Chứng kiến mười vạn năm hồn hoàn màu đỏ, Độc Cô Bác sắc mặt đại biến, hắn biết, nếu như chính mình lại có hành động.Như vậy hắn phải nghênh đón tất nhiên là công kích kinh khủng của Bỉ Bỉ Đông.Đó cũng không phải là do hắn chỉ có chín mươi hai cấp, tại Phong Hào Đấu La là một người thực lực có thể nói là yếu nhất.

Tốc độ của Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La đều rất nhanh.Hai người mặc dù chỉ là đối mặt với đối thủ có thực lực yếu hơn nhiều so với mình chính là tổ hợp Hoàng Kim Thiết Tam Giác, nhưng lại không có chút nào khinh thường.Đều phóng xuất ra vũ hồn của mình.Chín cái hồn hoàn đồng thời xoay quanh thân thể.Chỉ là trong nháy mắt, trên nghiễm tràng tựu xuất hiện bốn gã Phong Hào Đấu La sử dụng vũ hồn.Đối với hồn sư giới mà nói, đây tuyệt đối có thể tính là một sự việc trọng đại.

*"Một bông hoa cúc, một con tiểu quỷ.Chỉ bằng vào các ngươi mà cũng dám làm thương tổn con ta?Cút ngay."*Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, tựa như nổ tung giữa không trung bình thường.Thanh âm cũng không lớn, nhưng khí phách bao hàm trong đó lại làm thân thể mỗi người bất giác đều run rẩy một chút.

Nghe thanh âm này, Đường Tam đang ôm Tiểu Vũ, dùng sống lưng che khuất thân thể nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập quang mang vui mừng lẫn sợ hãi.Mà bên kia, sắc mặt của Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng nhất thời trở nên ngưng trọng, phóng khai uy áp đối với Độc Cô Bác, ngóng nhìn không trung.

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên trên không, Cúc Đấu La Nguyệt Quan, Quỷ Đấu La Quỷ Mị, thân thể hai đại Phong Hào Đấu La dĩ nhiên giống như pháo đạn bình thường bị bắn trở về.Sắc mặt hai người đồng thời đại biến, thân là

Phong Hào Đấu La, bọn họ đồng thời ra tay dĩ nhiên đối mặt kết quả như vậy, đã nhiều năm tới nay, cũng là lần đầu tiên.

Một đạo thân ảnh màu đen lặng yên không một tiếng động xuất hiện giữa không trung, lẳng lặng phiêu phù ở nơi đó, phảng phất giống như hắn vốn thuộc về nơi đó.

Đó là một gã trung niên nam tử, bộ dáng nhìn qua ước chừng hơn năm mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, chỉ là trang phục của hắn lại làm kẻ khác không dám khen tặng.

Mặc trên người một chiếc áo khoác rách rưới, mặt trên thậm chí ngay cả một miếng vá cũng không có, lộ ra phía dưới là da tay màu cổ đồng, nguyên bổn ngũ quan đoan chính lại che một tầng chá (sáp nến?) màu vàng, một bộ dáng thụy nhãn mông lung, tóc rối bời như điểu oa bình thường, râu mép trên mặt đã không biết có bao nhiêu năm không có sửa sang qua.

Trông thấy người này, sự kiên cường của Đường Tam phảng phất mất đi một nửa, cho dù là lúc trước quyết định cùng Tiểu Vũ cộng tử hắn cũng không chảy nước mắt, rốt cuộc tràn ra hốc mắt, hai chữ từ trong miệng hắn chậm rãi thốt lên một cách khó khăn, *"Ba...ba..."*

Đúng vậy, thân ảnh đột nhiên xuất hiện này, lơ lửng giữa không trung, chính là Đường Hạo, phụ thân của Đường Tam, đã rời khỏi hắn hơn tám năm thời gian.So với trước khi rời đi, lúc này Đường Hạo nhìn qua chỉ là già nua một ít, mọi cái khác cũng không có bất cứ thay đổi gì.Mà ngay hắn sau lưng, một hắc sắc chuy tử vô cùng lớn đang phiêu phù trên không.

*"Đường Hạo."*Bỉ Bỉ Đông quát chói tai một tiếng.Hai mắt oán độc nhìn chăm chú Đường Hạo trên không, gần như phun ra lửa.

Đường Hạo lạnh lùng đối mặt, không hề sợ hãi, thân hình chợt lóe lên, đã xuất hiện trước đám người Sử Lai Khắc học viện.

Cúc Đấu La cùng quỷ Đấu La phân biệt thối lui về hai bên Giáo Hoàng, tam đại Phong Hào Đấu La hồn lực toàn bộ khai hỏa, áp lực vô cùng khổng lồ làm những hồn sư chung quanh không ngừng thối lui.

Nhưng đứng trước ba cỗ uy áp kinh khủng giống như sơn nhạc trước mặt, Đường Hạo lại ngang nhiên mà đứng, thậm chí chẳng có nắm cây búa của chính, không hoảng hốt, trong ánh mắt tinh quang bạo phóng, *"Muốn thay sư phụ của ngươi báo thù sao? Bỉ Bỉ Đông, ngươi cho rằng, ngươi có thể giữ được ta?"*

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông mạnh mẽ vung tay lên, một tiếng rít từ trong tay phát ra, dường như phảng phất là đang ứng với nàng, trong Giáo Hoàng điện, bốn tiếng rít đồng thời vang lên.

*"Gọi người?"*Đường Hạo lạnh nhạt cười, trên người hắn có một loại khí chất đặc thù, phảng phất trước mặt cho dù hoành ngạnh thiên quân vạn mã cũng không có nửa điểm biến sắc.

Liên tục từng cái hồn hoàn từ dưới chân Đường Hạo từ từ bay lên, tốc độ bay lên của hồn hoàn cũng không nhanh, nhưng nương theo mỗi một cái hồn hoàn xuất hiện, Đường Hạo đứng ở nơi đó thì lại trở nên càng ngày càng ngưng trọng.Ba cỗ áp lực cực lớn trước mặt nọ dĩ nhiên bị hơi thở trầm ngưng trên người hắn từ từ tăng cường đè ép trở về.

Hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc, hắc, hắc, hồng.

Chín cái hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Hạo dĩ nhiên cùng trên người Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông giống nhau như đúc, một cái hồn hoàn cuối cùng trên người hắn, dĩ nhiên cũng là tồn tại mười vạn năm.

Cứ việc hồn hoàn giống nhau, nhưng lúc này, khí tức triển lộ ra từ trên người Đường Hạo ngay cả Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng vô pháp so sánh.

Đại sư luôn luôn cao ngạo, nhưng lúc này hắn nhìn Đường Hạo cách đó không xa, trong mắt lại chỉ có tôn kính.Trong hồn sư giới, Đường Hạo là thần tượng duy nhất của hắn, trước kia đã, hiện tại cũng vậy.Chỉ có một người, đứng ở trước Giáo Hoàng điện khiêu khích ba gã Phong Hào Đấu La do Giáo Hoàng cầm đầu, đây là tôn uy ra sao?

Ánh mắt Đường Hạo lạnh lùng quét về Giáo Hoàng điện phía sau lưng Giáo

Hoàng, *"Bảy Phong Hào Đấu La, Vũ Hồn điện quả nhiên không hổ là Vũ Hồn điện.Đáng tiếc, cho dù các ngươi là bảy người, thì làm sao?Nhìn rõ rồi chứ, đây mới chính thức là Hạo Thiên chân thân."*

Đường Tam tinh thần rung lên, Đường Hạo một câu cuối cùng rõ ràng là nói với hắn.

Đệ thất hồn hoàn lóe sáng, hắc sắc Hạo Thiên Chuy cự đại ở phía sau Đường Hạo chợt phóng lớn, mênh mông hắc quang mãnh liệt kích động, Hạo Thiên Chuy khổng lồ kia nghênh phong nhất triển, dĩ nhiên biến thành dài đến hơn trăm thước.Chùy đầu cự đại, tựa như một tòa núi nhỏ.

----------*----------

Điểu oa (鸟窝) nghĩa là tổ chim.

------oOo------

Chương 300: Hạo Thiên dương oai, một bắt đầu mới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo

Biên tập: A Lá

Từ trên Hạo Thiên chuy khổng lồ hiện ra những hoa văn, từ trên người Đường Hạo màu đỏ của hồn hoàn mười vạn năm chợt xuất hiện, bỗng chốc màu đen của cự chuy nhất thời hoàn toàn hóa thành màu đỏ.

"Giáo Hoàng điện, hay cho một cái Giáo Hoàng điện, ha ha ha ha ha……..." tiếng cười cuồng vọng, đồng thời tay phải Đường Hạo phất lên.

Siêu cấp cự chuy trong không gian dài đến trăm thước giáng xuống, không phải hướng tới trước mặt ba gã Phong Hào Đấu La, mà là trực tiếp hướng công kích về phía Giáo Hoàng điện ở phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, không khí bên trong Vũ Hồn thành đều cũng trở nên vặn vẹo, bất kỳ ai không phải Phong Hào Đấu La đều không thể nhúc nhích dù chỉ là một phân.

"Đường Hạo, ngươi dám." Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông phẫn nộ như điên, nàng cùng Cúc đấu la, Quỷ đấu la gần như đồng thời phóng lên, theo hướng cự chuy mà nghênh tiếp. Cùng lúc đó, còn có bốn đạo thân ảnh từ trong Giáo Hoàng điện bắn ra, tổng cộng bảy đạo thân ảnh đồng thời nghênh đón cự chuy trong không gian.

Oanh - -

Trống rỗng, tất cả những hồn sư có cấp độ từ bảy mươi cấp hồn thánh trở xuống, đầu óc rơi vào một mảng trống rỗng, toàn bộ không có cách nào ngăn cản sự sóng truyền khủng khiếp của trận oanh kích, tất cả đều té xỉu trên mặt đất. Phảng phất như sự trừng phạt của trời đất, khiến cho cả Vũ Hồn thành đều bị run rẩy kịch liệt.

Giữa không trung, bảy đạo thân ảnh đồng thời bị bắn ngược về các phía khác nhau, mà cự chuy giữa không trung cũng theo đó mà biến mất.

Ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, Đường Hạo cuồng tiếu không ngừng, *"Bỉ Bỉ Đông, hãy chờ đấy. Võ Hồn điện còn thiếu ta một món nợ, một ngày nào đó ta sẽ hoàn trả lại toàn bộ. Ngày đó không còn xa đâu, ha ha ha ha……."*

Thân ảnh lóe lên, Đường Hạo bỗng biến mất, biến mất cùng hắn còn có Đường Tam cùng Tiểu Vũ đang té xỉu trên mặt đất.

Thanh âm hùng hậu của Đường Hạo tại không trung xa dần, *"Đại sư, Phất Lan Đức, các ngươi dạy tiểu nhi nhiều năm, đại ân không nói hết được, Đường mỗ cảm tạ các ngươi."*

Thân thể Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông nặng nề hạ xuống mặt đất, trên mặt nàng nổi lên một mảng màu đỏ. Nặng nề hít một hơi thật sâu, sắc đỏ trên mặt mới dần dần biến mất. Phía sau nàng, ngoại trừ Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La,

còn thấy xuất hiện thêm 4 gã mặc trường bào đỏ, trên mặt mang một vẻ nhàn nhạt, ánh mắt vẫn thản nhiên, cả bốn người này đều có mái tóc bạc trắng, hiển nhiên tuổi đã không còn nhỏ nữa.

Một chuy nọ của Đường Hạo tấn công không phải là vào Giáo Hoàng, mà là Võ Hồn điện, một phần của Giáo Hoàng Điện. Nếu khi đó Giáo Goàng, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la công kích trực tiếp vào hắn, như vậy Đường Hạo chắc chắn sẽ bị thương nặng. Mà Giáo hoàng điện chắc chắn cũng không còn tồn tại nữa. Hạo Thiên Đấu La thi triển ra Hạo Thiên Chuy uy lực mạnh mẽ ra sao, không có chính thức thử qua uy lực thì tuyệt đối không cách nào phán đoán được

Bảy người nghênh kích, cũng chỉ là Đường Hạo bị thương nhẹ mà thôi.

"Giáo Hoàng bệ hạ ……" Không chỉ có Bỉ Bỉ Đông nổi giận, đằng sau lưng, sáu người cũng đều nổi giận.

"Không cần đuổi theo, vô dụng." Thanh âm có thêm một phần chán nản, mấy năm nay, nàng một mực liều mạng mà khổ luyện, rốt cục đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La, trong lòng nàng đã nghĩ, ngày nào đó mà đối mặt với Đường Hạo nàng cũng không phải lo lắng, vậy mà trong trận chiến hôm nay, nàng lại phát hiện mặc dù nàng cùng Đường Hạo có hồn hoàn tương tự nhau, nhưng khí thế nàng thua xa lơ xa lắc. Đường Hạo vẫn là một Đường Hạo, hay cho một gã Hạo Thiên Đấu La.

" Miện hạ, tên hỗn đản Đường Hạo này thật quá kiêu ngạo, dám động đến cả sự tôn nghiêm của Võ Hồn điện" Quỷ đấu la nhịn không được nhắc nhở Bỉ Bỉ Đông.

Nguyệt Quan nói: *"Những người này làm sao bây giờ?"*

Hoàng Kim Thiết tam giác dưới tác dụng Vũ ồn dung hợp kỹ hạ còn đứng ở nơi này, nhưng Sử Lai Khắc thất quái những người khác đều bị ngã nằm ra đát. Độc đấu la Độc Cô Bác rõ ràng thở phào nhẹ nhỏm, đang hướng về phía Giáo Hoàng bên này hắc hắc cười lạnh.

Nhìn thấy vẻ tươi cười đầy châm chọc, Bỉ Bỉ Đông suýt nữa tức đến phún

máu, tay mạnh mẽ vung lên, phất tay áo *"Để cho bọn họ đi. Rời khỏi Vũ Hồn thành ngay lập tức"* nói xong những lời này, nàng trực tiếp quay về Giáo Hoàng điện mà đi.

Bốn lão giả từ khi xuất hiện thủy chung cũng vẫn chưa một lần mở mồm, theo Giáo Hoàng xoay người lại, cũng hướng Giáo Hoàng điện mà đi.

Nụ cười lại lạnh hiện lên trên mặt Bỉ Bỉ Đông, cho dù một cây đao kề cổ mà cần nhẫn cũng phải nhẫn nại. Mà lúc này, bất luận ra sao cũng phải nhẫn nại. Mọi người đều xem thường Võ Hồn điện, đây là điều mà nàng hy vọng chứng kiến nhất. Đường Hạo, cừu hận giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Hãy chờ xem.

Hết thảy đều cũng dần dần yên tĩnh, sự im lặng phủ xuống, dưới ánh mắt của đông đảo hồn sư Võ Hồn điện, Hoàng Kim Thiết tam giác chậm rãi thu hồi hồn lực

Trữ Phong Trí cùng Kiếm đấu la, Độc đấu la cùng đi tới trợ giúp cho mọi người. Dưới sự trợ giúp của một vài cường giả, ngũ quái của Sử Lai Khắc học viện dần dần tỉnh táo lại.

Mã Hồng Tuấn vừa mở mắt, nhịn không được hô to: *"Ta kháo, quá mạnh mẽ. Ba ba của Tam ca quá mạnh mẽ a! ta quyết định rồi, sau này ba ba của Tam ca chính là thần tượng của ta….."*

Ngũ quái đối mặt nhìn nhau, lúc này trong lòng mỗi người bọn họ đều có không ít nghi hoặc, nhưng tình huống hiện tại không phải là lúc để bọn họ hỏi.

Phất Lan Đức thở dài một tiếng, hắn đột nhiên cảm thấy có chút chán nản, mặc dù hắn cũng là một gã cường giả cấp bậc Hồn thánh, nhưng là so sánh với cường giả chân chính, thì thật là vẫn còn kém quá xa lơ xa lắc (lão A Nèo thích dùng cụm từ xa lơ xa lắc nhể - A Lá). Hôm nay nếu không phải Đường Hạo kịp thời xuất hiện, vậy, bọn họ sợ rằng một người không có cách nào ra khỏi nơi này.

"Trữ tông chủ, ngài đem Vinh Vinh mang đi đi. Trận đấu chấm dứt, mấy đứa

nhỏ này cũng đều tốt nghiệp. Ngài cũng thấy được, bây giờ chúng ta có thể nói là đã đắc tội Võ Hồn điện, sau này cuộc sống sợ rằng không dễ chịu lắm đâu."

Trữ phong trí gật đầu, nói: *"Vinh Vinh rời nhà nhiều ngày rồi, cũng nên cùng ta trở về. Bất quá, Võ Hồn điện sẽ không hơi đâu làm khó học viện các ngươi, sau này chỉ cần Sử Lai Khắc học viện biết điều một chút là được."*

"Trữ tông chủ, chẳng biết ta có thể gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông không?" Áo Tư Tạp cố lấy dũng khí, hướng Trữ Phong Trí hỏi.

Vừa nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Trữ Vinh Vinh nhất thời biến đổi, có chút mất tự nhiên.

Nàng vốn là định sau khi trận đấu chấm dứt, đem tông môn quy củ nói cho Áo Tư Tạp. Mà trong khoảng thời gian gần đây, nàng đã có thói quen ở một chỗ cùng với Áo Tư Tạp, nên quên mất điều này. Đột nhiên nghe được Áo Tư Tạp hướng tới cha mình nói muốn gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, Trữ Vinh Vinh nhất thời tâm tình trầm xuống, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt thất thố.

Không thể phủ nhận, trong Sử Lai Khắc thất quái, nam tính nhất tuyệt đối là Áo Tư Tạp, hơn nữa từ khi Trữ Vinh Vinh đáp ứng tam thời gặp gỡ với Áo Tư Tạp, sự cố gắng phấn đấu đã vượt qua những người khác.

Mặc dù hắn cũng được Đường Tam cho ăn tiên phẩm dược thảo, dù hắn là một thực vật hệ hồn sư, nhưng lại cũng không có bị đồng bọn bỏ khoảng cách xa, có thể thấy được hắn nỗ lực cố gắng đến mức nào.

Tâm tình của Trữ Vinh Vinh từng chút từng chút bị hắn chinh phục, hắn lo lắng cho nàng, nhất là mỗi khi có nguy hiểm, cho dù Áo Tư Tạp chỉ là một phụ trợ hệ hồn sư không có khả năng chiến đấu, nhưng hắn vẫn luôn đứng trước che trở cho nàng. Tuổi nàng tuy không lớn nhưng cái cảm giác tuyệt vời này làm cho tiềm thức nàng cực kỳ dễ chịu và không muốn mang quy củ tông môn ra mà nói với hắn, bởi vì nàng sợ mất hắn, mất đi cái cảm giác tuyệt vời này.

Nghe xong lời Áo Tư Tạp nói, Trữ Phong Trí biểu hiện sửng sốt một chút, ngay sau đó khuôn mặt lộ sắc mặt vui mừng, *"Đương nhiên có thể, trong các ngươi bất luận kẻ nào muốn gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, tông môn của ta đều hoan nghênh."*

Vừa nói, ánh mắt hắn còn quét về phía Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh lập tức lắc đầu, Đái Mộc Bạch nói: *"Đa tạ trữ tông chủ có ý tốt, ta cùng Trúc Thanh là người của Tinh La đế quốc, đi ra ngoài đã mấy năm rồi, cũng nên về nhà thôi."*

Trữ Phong Trí ánh mắt lại chuyển hướng Mã Hồng Tuấn, *"Ngươi thì sao?"*

Mã Hồng Tuấn a a cười, nói: *"Ta cũng không đâu. Ta cùng Tam ca giống nhau, đều cũng thích tự do. Rốt cục cũng tốt nghiệp rồi, ta nghĩ, ta sẽ đi khắp nơi trên đại lục nhằm tăng sự hiểu biết. Sau này có thể lại quay lại Sử Lai Khắc học viện giúp sư phụ."*

Phất Lan Đức có chút kinh ngạc nhìn đã biết đệ tử duy nhất của mình từ trước tới nay, luôn biểu hiện bộ dạng hồ đồ, ngoại trừ mười phần hứng thú với đàn bà ra, còn lại đều không quan tâm. Hắn không nghĩ tới, đệ tử này lại tự nhiên sẽ nói ra những suy nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi xuất hiện trăm ngàn cảm giác, yết hầu dường như xuất hiện cái gì đó khiến hắn nghẹn cổ (thấy thằng đệ ruột nói lời cảm động quá mà tí tắc họng mà đi đời ^^ - A Nèo)

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói: *"Đã như vầy, ta cũng không miễn cưỡng. Tất cả đám tiểu tử các ngươi nghe kỹ, bất luận lúc nào, cửa lớn của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng đều rộng mở để đón chào các ngươi. Phất Lan Đức viện trưởng, chúng ta phải cáo từ. Vinh Vinh, Áo Tư Tạp, chúng ta đi."*

Sử Lai Khắc thất quái từ sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, rốt cuộc đã đến lúc mỗi người mỗi ngả, khó tránh khỏi sự không muốn. Nhưng mỗi người đều có cuộc sống tương lai của chính mình, nếu bảy người tất cả cùng ở một chỗ, sự ỷ lại đối với nhau sẽ càng ngày càng lớn, dẫn đến bất lợi cho sự phát triển trong tương lai.

Trong bảy người, mặc dù xuất sắc nhất chính là Đường Tam, nhưng kỳ thật, là một thành viên trong Sử Lai Khắc thất quái, có ai không phải là quái vật trong quái vật chứ?

Trữ Phong Trí tuy là tông chủ của một trong thất đại tông môn, nhưng khi thu nhận được Áo Tư Tạp cũng không thể nhịn được mà toát ra sắc mặt vui mừng. Phải biết rằng, Sử Lai Khắc thất quái đã chiến thắng được chiến đội do hồn sư thánh địa Võ Hồn điện phái ra, hơn nữa tuổi trung bình của bọn họ ít nhất phải nhỏ hơn tuổi trung bình của đối thủ hơn năm tuổi, dùng từ thiên tài trong các thiên tài để hình dung bọn họ tuyệt đối không hề quá đáng.

Trước khi chia tay, năm người ước hẹn, năm năm sau, nếu không có việc gì quá gấp gáp sẽ quay lại Sử Lai Khắc tụ họp. Sử Lai Khắc thất quái, tổ hợp của một nhóm thiên tài trẻ tuổi, sau khi giành chiến thắng trong toàn đại lục tinh anh cao cấp hồn sư học viện đại tái, cuối cùng đã phân ly.

Ban đêm, gió nhẹ nhàng thổi qua những kẽ lá khiến chúng phất phơ, ánh trăng rọi xuống qua tầng tầng tàng cây chỉ lưu lại một số ánh trăng có thể xuyên qua chúng mà chiếu rọi xuống mặt đất. Tiểu Vũ từ hôn mệ chậm rãi tỉnh táo lại. Nàng đột nhiên ý thức bừng tỉnh, ánh mắt nhìn ra bốn hướng tìm kiếm

Xung quanh, trừ nàng ra còn có hai người, một người đang nằm trên mặt đất, vẫn hôn mê bất tỉnh như trước: Đường Tam, người kia nhìn qua cực kỳ đồi phế, toàn thân rách nát chính là đại thúc Đường Hạo.

Nếu chỉ nhìn vào hình dáng của Đường Hạo, Tiểu Vũ như thế nào cũng nghĩ không ra hắn chính là dám ở trước cửa Giáo Hoàng điện công nhiên vũ nhục Võ Hồn điện, một thân trực tiếp đối kháng cùng mấy vị Phong Hào Đấu La cường đại tồn tại.

"Ngươi tỉnh rồi à." Thanh âm Đường Hạo trầm thấp mà hùng hậu vang lên bên tai Tiểu Vũ.

Yên lặng gật đầu, ánh mắt Tiểu Vũ thủy chung dừng lại trên người Đường Tam, *"Cám ơn người."*

Đường Hạo phất phất tay, nói: *"Không cần cám ơn. Từ góc độ một hồn sư, ta nên là đem ngươi cứu đi, đợi đến lúc Đường Tam cần thiết lại giết chết ngươi, đem hồn hoàn cùng hồn cốt của ngươi cho hắn. Nhưng ở góc độ của ta, ta sẽ có một lựa chọn khác".*

Giơ tay lên đầu, ánh mắt Đường Hạo nhìn về phía Tiểu Vũ, tựa hồ tại trong mắt Đường Hạo có một loại hấp dẫn lực đặc biệt, ánh mắt Tiểu Vũ nhịn không được hướng nhìn về phía hắn. Giờ khắc này, trong mắt Đường Hạo không còn như trước, mà là thần kỳ sáng ngời, nên ngay cả trong trời đêm, các vì sao cũng hơi bị buồn bã thất sắc.

"Là bởi vì quan hệ giữa ta và Đường Tam sao?" - Tiểu Vũ thấp giọng hỏi.

Đường Hạo lắc đầu, ánh mắt từ trên người Tiểu Vũ ly khai, nhìn sang Đường Tam đang nằm trên mặt đất, trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt, mang theo ý cười nhẹ. Nếu Đường Tam chứng kiến một màn này, hắn nhất định lại rất giật mình. Bởi vì trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ thấy được Đường Hạo cười qua.

"Bởi vì mẫu thân hắn. Trước kia, ta vẫn tưởng rằng, hắn giống mẫu thân, thiện lương, tỉ mỉ, chấp nhất. Nhưng khi ta chứng kiến hắn cùng ngươi lúc cùng ở một chỗ, ta mới đột nhiên phát hiện, hắn kỳ thật, nhưng thật ra càng giống với ta hơn. Nha đầu, ngươi biết không? Mẫu thân Đường Tam cùng ngươi giống nhau, cũng là một hồn thú mười vạn năm. Chỉ có sự khác biệt là nàng là cấp bậc mười vạn năm hồn thú đã trưởng thành, còn ngươi chỉ là ấu sanh kỳ."

"Ngươi, ngươi nói cái gì?" Tiểu Vũ thất thanh hỏi: *"Mẫu thân Đường Tam, cũng là một hồn thú?"*

Đường Hạo yên lặng gật đầu, nhưng cũng không tiếp tục đem truyện này nói tiếp, *"Ngươi nên rời đi. Ngươi mà ở lại bên người Tiểu Tam, đối với hắn chỉ thêm khó xử mà thôi."*

Tiểu Vũ thất thần nói: *"Ngươi phản đối chúng ta cùng ở một chỗ sao?"*

Đường Hạo thản nhiên cười. *"Không. Ta tại sao phải phản đối. Lúc đầu không phải ta cũng lựa chọn như vậy sao? Chỉ bất quá, các ngươi so với ta cùng mẫu thân hắn, chính là không giống nhau. Ta cùng mẫu thân hắn ở cùng một chỗ khi hồn lực chúng ta đều vượt quá bảy mươi cấp, mẫu thân hắn cũng là thành thục kỳ hồn thú mười vạn năm. Mà các ngươi bây giờ chỉ đạt cấp bậc gì?"*

"Lá gan ngươi thật sự là rất lớn đấy, chẳng lẻ trưởng bối của ngươi không dạy cho ngươi, đối với hồn thú thành thục kỳ mười vạn năm tuổi, là mục tiêu của tất cả các hồn sư sao? Nếu không phải Phong Hào Đấu La đầu tiên nhìn thấy ngươi là ta, khẳng định ngươi đã bị biến thành hoàn hồn và hồn cốt cho kẻ khác dùng rồi ".

"Ngươi vẫn luôn luôn ở bên cạnh Tiểu Tam sao? " Tiểu Vũ giật mình hỏi.

Đường Hạo lắc đầu. *"Không, nhưng ít ra cũng là một khoảng thời gian rất dài ta vẫn đi theo. Đi đi, hãy trở lại địa phương cũ của ngươi, nơi đó ngươi sẽ được an toàn nhất, đợi đến khi hắn có thể bảo vệ được ngươi, ngươi cũng có thể tự bảo vệ mình khi đó ta sẽ không phản đối các ngươi gặp nhau, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ."*

Tiểu Vũ cắn cắn môi dưới, cố lấy dũng khí, nói: *"Có thể hay không chờ hắn tỉnh dậy, rồi ta sẽ rời đi?"*

Đường Hạo lạnh nhạt: *"Ngươi cho rằng, khi hắn tỉnh lại, sẽ có thể để ngươi rời đi sao? Đi đi thôi. Nơi này khoảng cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rất gần, nếu ta không đoán sai, nơi đó mới là nhà của ngươi. Ta khuyên ngươi, không tới thời kỳ trưởng thành thì tuyệt đối không được rời khỏi đó. Lúc trước, ta tự nhận mình đã đủ mạnh mẽ nhưng kết cục lại là bi kịch, ta không muốn các ngươi cũng lại gặp phải bi kịch như vậy nữa."*

Tiểu Vũ yên lặng gật đầu, chậm rãi đi tới bên người Đường Tam. Thân thể ngồi xổm xuống bên cạnh Đường Tam, nhìn kỹ lưỡng khuôn mặt hắn, những hạt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, vừa vặn rơi trên ngục Đường Tam.

Tay giơ lên có chút run rẩy, nhẹ nhàng,khe khẽ vuốt ve khuôn mặt Đường

Tam, *"Ngươi là nam nhân đầu tiên, cũng là duy nhất của ta. Vĩnh viễn vĩnh viễn. Bất luận tương lai chúng ta ra sao, trong lòng ta, ngoại trừ ngươi sẽ không còn ai nữa."*

Không để ý đến Đường Hạo bên cạnh, Tiểu Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán Đường Tam, kèm theo dòng nước mắt mang theo hơi thở riêng của mình, rồi mạnh mẽ đứng lên, nhấp nhô mấy cái đã biến mất tại phương xa.

Nhìn phương hương Tiểu Vũ biến mất, trên khuôn mặt già nua của Đường Hạo toát ra một tia thần thái, *"Người thì thế nào? Thú thì ra sao? Tình cảm của thú ngược lại càng thêm chân thành."*

Trong tiếng lẩm bẩm, tay hắn đồng thời động một chưởng vỗ về hướng Đường Tam, Đường Tam hừ nhẹ một tiếng, thân thể giật giật, chậm rãi mở hai mắt.

"Ba ba." liếc mắt, một cái thấy Đường Hạo, Đường Tam nhất thời kích động từ trên mặt đất nhảy dựng lên, lúc này thân thể hắn mặc dù còn suy yếu, nhưng tinh thần lại trở nên cực kỳ hưng phấn. Tám năm rồi, suốt tám năm … thời gian thật dài, gặp lại cha, hắn như thế nào có thể không hưng phấn chứ?

"Ngồi xuống." Đường Hạo chỉ chỉ mặt đất trước mặt chính mình. Cái cảm giác cùng đối mặt với Tiểu Vũ này thì khác hắn…. đối mặt với Đường Tam, sắc mặt hắn biểu hiện sự dĩ vãng trầm tư.

Đường Tam ngồi xuống trước mặt Đường Hạo, ánh mắt hắn đồng thời hướng xung quanh mà nhìn, nhưng cũng không thể tìm thấy thân ảnh mà mình hy vọng tìm được, trên mặt hưng phấn nhất thời giảm bớt vài phần

"Không cần tìm, nàng đã đi rồi. Yên tâm đi, nàng đã đi đến nơi an toàn." Đường Hạo thản nói.

"Đi? Tiểu Vũ tại sao phải đi?" Đường Tam nhịn không được hỏi.

Đường Hạo trầm giọng nói: *"Bởi vì nàng phải đi. Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, bây giờ ngươi có thể bảo vệ được nàng không? "*

"Ta ……" Nghe cha nói, Đường Tam trong lòng không khỏi hồi tưởng hình ảnh chính mình từng hướng đến Tiểu Vũ mà hứa hẹn có thể bảo vệ cho nàng cả cuộc đời. Đúng vậy, với thực lực hiện giờ của mình, làm thế nào có thể bảo vệ nàng đây? Đối mặt với hồn sư cường đại chân chính, hắn biết với một chút lực lượng nhỏ nhoi của mình căn bản không làm được gì cả.

Đường Hạo nhìn bộ dáng thất thần của Đường Tam, nhíu nhíu mày, *"Nàng rất an toàn, nàng đã trở lại quê nhà, chỉ có ở nơi đó, nàng mới không có nguy hiểm. Nam tử hán, đại trượng phu, phải cố gắng để một ngày ngươi có thể tự chính mình bảo vệ nàng, lúc đó đi tìm nàng cũng không muộn."*

"Ba ba, người không phản đối ta và Tiểu Vũ cùng ở một chỗ?" Đường Tam kinh ngạc nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo trong mắt toát ra một tia thất thần, *"Tám năm đã trôi qua, Tiểu Tam, ngươi có hận ta bỏ rơi ngươi tám năm này không?"*

Đường Tam lắc đầu, *"Không, ta không hận."*

"Tại sao?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam lúc này tâm tình đã buông lỏng vài phần, mặc dù không thể gặp lại Tiểu Vũ, nhưng dù sao Tiểu Vũ cũng đã an toàn rồi. Trên mặt toát ra nụ cười tự nhiên, *"Bởi vì người là cha của ta, tính mạng của ta là ngài cho, không có người, sao có ta được. Con cái vĩnh viễn không có quyền trách cứ cha mẹ!"*

Nghe Đường Tam nói, Đường Hạo chỉ cảm thấy tim chính mình đập, phảng phất như tiếng trống, nhìn đứa con mười bốn tuổi trước mắt mình, áp lực tình cảm của hắn rốt cục không thể kìm chế được, mạnh mẽ ôm Đường Tam vào lòng mình.

Từ khi sinh ra cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Đường Tam cảm nhận tình yêu của Đường Hạo đối với chính mình, cái cảm giác này cực kỳ chân thật, mặc dù hắn đã sống hai kiếp người, nhưng cái cảm giác này mới chỉ là lần đầu tiên chính hắn được cảm thụ. Cho dù Đại sư luôn luôn làm cho hắn có

cảm giác được đối đãi như cha với con nhưng cũng không thể cho hắn cảm giác như vậy.

Đường Hạo động tác rất thô lỗ, cánh tay lực lưỡng thậm chí làm xương cốt cũng bị đè nén lại khiến cho hắn cảm thấy chút đau, nhưng bị cha ôm như vậy lại khiến Đường Tam cảm giác thân tình trước đây chưa từng có, khiến hắn buông lỏng cơ thể mà hưởng thụ?

"Ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta." Đường Hạo đẩy Đường Tam ra, để hắn một lần nữa ngồi ở trước mặt chính mình. Đường Tam phát hiện, con mắt cha có chút đỏ lên.

Đường Tam gật đầu.

Đường Hạo nói: *"Ngày đó khi ngươi dùng khí hồn chân thân, ngươi nghe được thanh âm chính là của ta. Có rất nhiều chuyện, ngươi bây giờ còn không cần biết, bởi vì ngươi còn không có đủ năng lực. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải dựa theo sự an bài của ta mà tiến hành tu luyện, đợi đến có một ngày, ngươi đạt tới trình độ ta yêu cầu, ta sẽ đem hết thảy mọi thứ nói cho ngươi rõ ràng, thế nào?"*

Nói đến đây, Đường Hạo ho khan hai tiếng, hướng bên cạnh phun ra một ngụm máu.

"Ba ba, người bị thương?" Đường Tam muốn đứng dậy, lại bị Đường Hạo chặn lại.

"Không có gì, chỉ bất quá hôm nay động thủ lại ảnh hưởng đến thương thế trước đây mà thôi" Đường Hạo sắc mặt khôi phục bình tĩnh, tựa hồ người bị thương cũng không phải là hắn.

"Trong những vấn đề mà ngươi muốn biết, ta có thể nói cho ngươi biết trước về hai vấn đề. Thứ nhất, những người khác của Sử Lai Khắc học viện đều không có vấn đề gì cả, mọi người đều có lựa chọn của chính mình, mà hiện tại cũng đến lúc phải chia tay, vẫn phải tiếp tục tiến hành tu luyện. Không thể nghi ngờ Đại sư là một vị sư phụ xuất sắc, nhưng nếu tiếp tục đi theo bên hắn nữa, thì tiến bộ của ngươi sẽ là không đủ. "

"Thứ hai, là về Tiểu Vũ. Ngươi có thấy hay không là rất kỳ quái, Tiểu Vũ thân là mười vạn năm hồn thú, tại sao thực lực lại cũng không mạnh mẽ?"

Đường Tam lập tức gật đầu, cái này cũng là nghi vấn trong lòng hắn, cho dù là Đạiíư, đối với mười vạn tuổi hồn thú thì miêu tả cũng rất đơn giản. Dù sao, chúng xuất hiện cũng quá ít, đại sư cũng chưa từng nghiên cứu được sâu. bởi vì căn bản không có đối tượng để nghiên cứu.

Đường Hạo nói: *"Vấn đề này ta giải thích đơn giản cho ngươi một chút, ngươi sẽ hiểu được."*

"Hồn thú từ khi sinh ra bắt đầu tu luyện, chia ra mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm, tổng cộng có 5 cấp bậc. Mỗi một cấp bậc đó, đối với hồn thú mà nói, đều là biến hóa về chất. Hồn thú đột phá sau vạn năm, trí tuệ sẽ rất nhanh tăng trưởng, tới một khi nào đó, trí tuệ thậm chí không thua kém so với con người."

"Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, hồn thú với vũ hồn của hồn sư chúng ta là tương thông, thời gian tu luyện mặc dù quyết định về sự mạnh yếu của bọn chúng, nhưng bản thân thiên phú tiên thiên là quan trọng như nhau Tương tự ngươi là một hồn sư có tiên thiên mãn hồn lực, thậm chí còn mạnh hơn nếu so với một gã hồn sư cấp mười bình thường. Các loại hồn thú cùng với phẩm chất vũ hồn là giống nhau, nhưng cũng không phải là tuyệt đối đúng."

"Hồn thú tu luyện tới mười vạn năm cảnh giới, hồn thú sẽ đạt được một tầng cấp kỳ diệu. Ở tầng cấp này, tất cả mọi hồn thú đều sức mạnh gần như tương đương nhau. Như Tiểu Vũ của ngươi, vốn chỉ là một hồn thú Nhu Cốt Thỏ, nhưng sau khi nàng tu luyện đến mười vạn năm, cho dù so sánh với Thái Thản Cự Viên cùng cấp bậc cũng không hề kém. Tuy nhiên, đạt đến mười vạn năm cấp bậc, hồn thú cũng gặp phải lựa chọn. "

Đường Tam tập trung tinh thần lại mà lắng nghe, giảng giải của Đường Hạo về mười vạn năm hồn thú là thứ ma kể cả Đại sư cũng chưa từng nói qua.

Đối với hắn mà nói, đây cũng là lĩnh vực hoàn toàn mới.

"Mười vạn năm hồn thú địa vị trong hồn thú thì tương tự như phong hào đấu la trong giới hồn sư, đã đạt tới đỉnh điểm rồi. Lúc này, thực lực bọn họ cực kỳ cường đại, dưới tình huống một đấu một, Phong Hào Đấu La cũng rất khó chiến thắng chúng, thậm chí còn bị chúng đánh chết. Nhưng do trí tuệ không thể so với loài người nên lúc này bọn chúng có hai con đường để lựa chọn."

"Lựa chọn thứ nhất là bảo trì thực lực chính bản thân, tuy nhiên, đạt tới cấp bậc 10 vạn năm cấp bậc đã là quá nghịch thiên rồi, nếu lại giữ thực lực như vậy mãi cũng không được, để bù đắp lại, chúng chỉ có thể sống nhiều nhất thêm một ngàn năm thời gian sau khi lựa chọn, sau một ngàn năm, chúng chắc chắn sẽ chết. Mà một con đường khác, một con đường rất mạo hiểm, đó là hóa hình. "

"Hóa hình?" Đường Tam kinh ngạc nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo gật đầu: *"Đúng vậy, chính là hóa hình. Hóa hình trở thành nhân loại, bởi vì, trong tất cả các sinh vật, loài người là chủng tộc có tiềm lực lớn nhất."*

"Sau khi hóa hình làm nhân loại, hồn thú phải một lần nữa tu luyện lại. Nếu chúng lại có thể tu luyện đến cấp bậc Phong Hào Đấu La, lại thuận lợi đột phá cửa ải trăm cấp đại quan, vậy chúng sẽ không bị hạn chế về tuổi thọ nữa, suốt đời không chết, sẽ trở thành một tồn tại của Thần"

Đường Tam nói: *"Như vậy chẳng phải Hồn Thú đều sẽ lựa chọn như vậy sao? Suốt đời sẽ không chết, con nghĩ đây là điều mà mọi sinh vật đều muốn theo đuổi"*

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Ngươi có biết số lượng hồn thú trăm ngàn năm (10 vạn) lựa chọn con đường thứ hai này là bao nhiêu không?*

Đường Tam lắc đầu.

*Đường Hạo nói: "*căn cứ Hạo Thiên tông chúng ta ghi lại. Tại hồn thú 10 vạn năm, số lượng lựa chọn con đường thứ hai chỉ có chưa đến một phần mười mà thôi*"*

*Đường Tam kinh ngạc hỏi: "*Tại sao? không phải nói, lựa chọn con đường đầu tiên thì chỉ có thể sống được thêm một ngàn năm thôi sao? Còn con đường thứ hai lại có thể trường sinh bất tử, tại sao bọn chúng lại không theo?"

*Đường Hạo cười lạnh một tiếng. "*Làm gì có truyện dễ dàng như vậy? Hồn thú tu luyện so với loài người chúng ta khó khăn không biết là hơn bao nhiêu, khi hóa hình thì sẽ không thể quay trở lại được nữa. Nói cách khác, khi hóa hình xong, trừ phi bị giết chết, nếu không, chúng sẽ không thể biến trở lại hình hồn thú trước đây nữa. Bản thể của chúng biến thành nhân loại có vũ hồn, nhưng năng lực trước kia hoàn toàn biến mất, hồn lực phải tu luyện lại từng chút từng chút một. Mặc dù tốc độ tu luyện nhanh hơn nhiều loài người, hơn nữa lại không phải giết hồn thú để hấp thu hồn hoàn, nhưng trong quá trình tu luyện, chúng cũng phải trực tiếp cùng tiếp xúc với loài người, cảm nhận hơi thở của loài người, nếu không sẽ không có cách nào để tiến bộ."

"Hơn nữa, lựa chọn con đường này, chúng cũng sẽ sống lâu như con người thôi, tức là nếu giống như loài người mà bị hạn chế về thời gian tu luyện mà không thể đột phá qua trăm cấp, vậy chúng cũng chỉ có thể sống được một trăm năm. Ngàn năm cùng trăm năm, đại đa số mười vạn năm hồn thú sẽ lựa chọn ra sao, hẳn ngươi có thể hiểu."

"Càng huống chi, sau khi hóa hình, hồn sư bình thường không thể phát hiên ra nhưng chỉ cần là hồn sư đạt cấp bậc cao hơn Hồn đấu la cẩn thận chú ý thì sẽ phát hiện được, nhất là trước mặt Phong Hào Đấu La, chúng sẽ không thể nào che dấu được. Tiểu Vũ sở dĩ vẫn không có bị người khác phát hiện, là bởi đóa hoa nọ, loại kỳ hoa có thể che dấu hơi thở trên người nàng, nó mới khiến cho nàng vẫn an toàn cùng ngươi cùng ở một chỗ. Hôm nay, do đóa hoa không ở trên người nàng nữa nên thân phận nàng mới bị bại lộ trước mặt những người của Giáo Hoàng. "

"Ngươi nghĩ lại xem, đối mặt với mười vạn năm hồn thú, nhưng lại là một người sau khi hóa hình, thực lực yếu ớt, những kẻ của Võ Hồn điện liệu sẽ tha cho nàng đi sao?"

" Mười vạn năm hồn thú sau khi hóa hình tu luyện chia làm ba giai đoạn. Trước khi hồn lực đạt tới sáu mươi cấp, được xưng là ấu sanh kỳ, trong giai

đoạn này, hồn sư cấp bậc cao hơn Hồn đấu la là có thể phát hiện chúng. Sau khi qua sáu mươi cấp, chúng sẽ trở nên an toàn hơn rất nhiều, cũng cần thân mật tiếp xúc hơn với nhân loại. Giai đoạn này tên là thành thục kỳ, cho dù là Phong Hào Đấu La, sau khi chúng trọng tu vượt qua sáu mươi cấp hồn lực, cũng không cách nào nhìn ra thân phận hồn thú của chúng. Bởi vậy, mười vạn năm hồn thú sau khi vượt qua sáu mươi cấp cũng có thể nói là chân chính biến thành nhân loại, khi đó bọn họ cùng loài người không có gì khác nhau."

"Mà sau khi đạt tới chín mươi cấp, mười vạn năm hồn thú tu luyện sẽ tiến vào giai đoạn cuối cùng, hóa thần kỳ, so với Phong Hào Đấu La của nhân loại chúng ta giống nhau, cho dù bị đánh sâu vào cũng vĩnh viễn không chết."

"Vĩnh viễn không chết." *Đường Tam nhắc lại một lần lời Đường Hạo nói. Đối với hắn mà nói, những lời này cũng không có ý nghĩa quá lớn. Không chết? Con người thật sự có thể không chết sao?*

Hắn không lo lắng quá nhiều, lúc này, tâm tình hắn đã từ hưng phấn khi gặp lại cha cùng với mất mác do Tiểu Vũ rời đi, từ từ khôi phục lại.

Ít nhất, cục diện vốn hắn phải chết, nhờ có sự xuất hiện của cha, chính mình cùng Tiểu Vũ đều cũng không có việc gì, điều này đã là một kết quả rất tốt rồi, hay có thể nói là một sự khởi đầu mới.

"Nói như vậy, Tiểu Vũ lựa chọn chính là hóa hình, hơn nữa nàng chính là mười vạn năm hồn thú bị vây trong ấu sanh kỳ hóa hình?"

Đường Hạo gật đầu, "Đúng là như thế. Mặc dù tha nàng là mười vạn năm hồn thú, nhưng có thể quan sát thấy, trước khi nàng lựa chọn hoá hình, hắn là chưa bao giờ rời khỏi nơi mình tu luyện, tâm như sợi chỉ trắng. Cho nên, kỳ thật nàng so với một nữ hài tử bình thường không khác gì nhau, chỉ bất quá, nếu nàng chết sẽ sinh ra hồn hoàn và hồn cốt mà thôi."

Đường Tam yên lặng gật đầu, lúc đầu, khi hắn nhìn ra Tiểu Vũ là hồn thú, nội tâm cũng từng giãy dụa, nhưng giống như lời nói của Đường Hạo vậy, ở trong lòng hắn, Tiểu Vũ bất luận là người là thú, cũng đều là muội muội hắn, còn có mông lung luyến ái.

*Đường Hạo trầm giọng nói: "*Những gì ngươi hy vọng biết ta đã nói cho ngươi rồi. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ tiến hành một loạt đặc huấn đối với ngươi. Một khi đã lựa chọn con đường làm hồn sư này, nếu có nhân vật cao tầng của Võ Hồn điện xuất hiện trước mặt, ngươi sẽ không có đường lui, chỉ có để làm cho bản thân mình trở nên càng mạnh. Nếu không, ngươi vĩnh viễn đều cũng chỉ có thể giống như một con chuột trốn chui trốn nhủi ở những nơi âm u. Nghỉ ngơi đi, hồi phục thân thể nhanh hết sức, sau đó ta đem ngươi đến một nơi."

Nói xong những lời này, Đường Hạo chậm rãi nhắm lại hai mắt.

"Ba ba." Đường Tam đột nhiên kêu một tiếng.

"Ân?*" Đường Hạo không có trợn mắt.*

*Đường Tam cắn răng, nhưng rốt cuộc vẫn hỏi ra nghi vấn mà sâu trong nội tâm vẫn luôn khao khát được biết: "*Mụ mụ ta có đúng hay không bị Võ Hồn điện hại chết?*"*

Đường Hạo toàn thân chấn động, hai mắt chợt mở ra, ánh mắt sắc bén tựa như hai tia chớp xuất hiện giữa ban đêm.

Bị ánh mắt cha chiếu sáng lên người, Đường Tam thậm chí cảm giác được đau đớn.

*Tâm tình kịch liệt rung động chợt lóe qua trên mặt Đường Hạo, "*Ta nói rồi, rất nhiều chuyện ngươi bây giờ còn không cần biết. Muốn biết tất cả hết thảy, nên hết sức nhanh chóng làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ, để làm cho chính mình đạt tới yêu cầu của ta."

Đây là câu nói cuối cùng của Đường Hạo đối với Đường Tam. Đường Tam cũng không có lại hỏi cái gì, phụ tử hai người ngồi hai bên tiến vào vào trạng thái tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, đơn giản ăn điểm lương khô, Đường Hạo mang theo Đường Tam xuất phát. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Đường Tam thân thể dẻo dai đã khôi phục hơn phân nửa, chỉ có sau lưng cảm giác tê dại trở nên càng

mãnh liệt. Hắn biết, bát chu mâu đang trong quá trình khôi phục.

Đường Hạo khôi phục bộ dáng ít nói trước kia, không nói lời nào, chỉ dùng tốc độ nhanh như lưu tinh đi ở phía trước. Đường Tam đi theo phía sau hắn, phải đề tụ hồn lực mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

Đường Hạo đi về phía Thiên Đấu đế quốc, dọc theo đường đi, hắn cũng không đi đường to, chuyên tìm địa hình phức tạp mà đi, vài ngày đầu tiên, Đường Hạo đi tốc độ còn không tính là quá nhanh.

Mà theo sự hồi phục thân thể của Đường Tam, Đường Hạo đi tới tốc độ trở nên càng lúc càng nhanh. Đến khi thân thể trạng thái Đường Tam toàn bộ khôi phục, hắn phải ngưng tụ toàn bộ hồn lực mới có thể đuổi theo cha mình.

Bởi vì đi với tốc độ quá nhanh, Đường Tam đã bất chấp không phân biệt phương hướng, đi đến ngày thứ bảy, hắn đã hoàn toàn không biết chính mình đang ở nơi nào, chỉ là có thể ước chừng cảm giác được chính mình vẫn ở trong phạm vi Thiên đấu đế quốc.

Mỗi ngày Đường Hạo lưu lại nghỉ ngơi thời gian đều cũng chỉ có hai canh giờ, còn lại đều tiếp tục đi, gần như mỗi ngày đều khiến cho Đường Tam thân thể đạt tới gần trạng thái cực hạn.

Bất quá, từng trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư, dần dần theo thân thể hoàn toàn khôi phục, còn miễn cưỡng có thể kiên trì được.

Sau nửa tháng, Đường Hạo rốt cục ngừng lại.

------oOo------

Chương 301: Kỹ năng của Trí tuệ đầu cốt - Tử Cực Thần Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo

Biên tập: A Lá

Đường Tam cũng dừng cước bộ phía sau phụ thân, Theo ánh mắt Đường Hạo cũng nhìn về đằng trước.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một dãy núi dài liên miên. Từ chỗ bọn họ đang đứng, không có khả năng nhìn bao quát được hết toàn bộ sơn mạch, hơn nữa đỉnh núi cao đến nỗi mây vờn bay che lấp cả đỉnh.

" Bát chu mâu của ngươi đã khôi phục lại chưa?" Đường Hạo thản nhiên hỏi.

Đường Tam gật đầu, *"Đã khôi phục."*

Đường Hạo liếc mắt nhìn Đường Tam,*" Hãy cố gắng đuổi theo ta."* Sau khi nói ra sáu từ đơn giản, Đường Hạo phóng lên, thẳng đến vách núi phía trước lao tới.

Vách núi trước mặt có độ dốc dựng đứng, nhưng dưới chân Đường Hạo di chuyển như trên đất bằng phẳng. Mỗi lần mũi chân điểm trên vách núi, thân thể hắn đều nhảy lên đến ba thước, nhanh chóng hướng đến đỉnh núi mà lao lên.

Đường Tam hít sâu khẩu khí, hồn lực ngưng tụ, sau lưng bát chu mâu xanh biếc chống giữ phá áo ngoài đâm ra, sau đó chợt mở rộng.

Trải qua nửa tháng thời gian hồi phục, bát chu mâu đã lại một lần nữa sinh trưởng, cùng trước kia khác nhau, nhìn qua thậm chí càng trở nên cứng rắn hơn.

Thân thể nằm sấp xuống, bát chu mâu uốn cong, làm Đường Tam tựa như một con nhện bám trên mặt đất, bụng và ngực đã bám sát mặt đất. Chân nhện chợt phát lực, mang theo thân thể hắn như tia chớp mà phóng đi, trực tiếp bắn lên tới gần hai mươi thước.

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch----, bát chu mâu giống như đâm thủng đậu hủ mà xuyên qua núi đá, thân thể Đường Tam trực tiếp bám trên mặt

trên. Là ngoại phụ hồn cốt, sử dụng bát chu mâu cực kì hữu dụng, ngoại trừ không thể bay, cơ hồ không bị bất kỳ địa hình nào hạn chế.

Lợi dụng bát chu mâu đâm vào vách đá, Đương Tam khống chế nó mà phóng như điên lên hướng đỉnh núi.

Tốc độ Đường Hạo mặc dù rất nhanh, nhưng sử dụng bát chu mâu, Đường Tam cũng tuyệt đối không chậm hơn, bằng vào chiều dài hơn bốn thước của bát chu mâu, thậm chí dưới điều kiện đất bằng phẳng mà thẳng tiến, tốc độ còn muốn nhanh hơn vài phần nữa.

Bát chu mâu hoạt động theo quy luật, Đường Tam cảm thấy máu trong người nóng dần lên, làm toàn thân hắn thoải mái đến nỗi không nói nên lời. Hắn hiểu được, sau khi bát chu mâu tái sinh, đã cùng thân thể mình hoàn toàn dung hợp.

Đường Hạo tựa như không biết mệt mỏi, dẫn đường cho Đường Tam lại bay nhanh qua một đỉnh núi lớn nữa, chạy suốt nửa ngày, xâm nhập vào bên trong sơn mạch.

Sử dụng bát chu mâu cũng hao phí hồn lực, chạy suốt nửa ngày làm Đường Tam thấy có chút hoa mắt váng đầu.

Đúng lúc này, bên tai mơ hồ truyền đến một trận âm thanh ầm ầm vang lên, không khí cũng trở nên ướt át hơn nhiều.

Đó là cái gì?

Đường Tam ngẩng đầu về phía trước của hướng Đường Hạo đi, hắn phát hiện, tựa hồ phụ thân mục đích chính là phóng đến nơi đó.

Càng tiến tới gần, âm thanh càng ngày càng lớn hơn, thậm chí khiến người ta cảm thấy đinh tai nhức óc. Không khí cũng càng trở nên ẩm ướt hơn, so với phía ngoài thậm chí còn cao hơn đến mấy phần.

Rốt cuộc một lần nữa Đường Hạo dừng cước bộ lại, đây là một sơn cốc, chuẩn xác mà nói, đây là một hồ nước.

Hồ nước trong suốt đến nhìn thấy cả đáy, tựa như một khối ngọc lam khổng lồ.

Một bên sơn cốc hơi nghiêng, là một cái thác nước rộng khoảng hai mươi thước, như một sợi dây dài đến gần hai trăm thước thả xuống từ trên vách núi đang ầm ầm đổ nước xuống hồ, nước từ tháp đổ xuống như xâm nhập tận vào trong lòng hồ, như muốn khoét sâu đáy hồ thêm nữa.

Thác nước đổ xuống, nện trên mặt hồ nước khiến nước bắn lên tung tóe, vô số bọt nước xuất hiện. Mặt trời chiếu xuống trên mặt thủy đàm tạo nên một chiếc cầu vồng khổng lồ, vô cùng đẹp đẽ.

Đường Tam mới vừa đến nơi này, một cỗ khí mát lạnh của hơi nước đập vào mặt, còn không khí ướt át như muốn thẩm thấu vào tận tâm can, khiến hắn vô cùng thoải mái.

Quần sơn vây quanh, nghìn hoa vạn cỏ, thác nước liên miên đổ xuống….., tất cả những thứ đó, không khỏi làm cho Đường Tam có chút ngây người ra.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở đó, ánh mắt hắn thủy chung nhìn đến thác nước đang đổ xuống, không biết tại sao, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lẽo, già nua của hắn dần dần cũng không thể che dấu được vẻ ôn nhu, tình cảm.

Cha con hai người cứ như vậy đứng bên Thủy Đàm, một lúc lâu sau, vẫn là Đường Tam thoát khỏi cảnh đẹp này trước, tỉnh táo lại quay đầu nhìn về hướng cha hắn.

Có lẽ bởi vì cảm giác được ánh mắt của hắn đã làm cho sắc mặt của Đường Hạo trở lại vẻ lạnh lẽo bình thường, chậm rãi xoay người nhìn về hướng Đường Tam.

"Hai năm tới, đây sẽ trở thành địa phương ngươi sống và tu luyện, trước mặt có nước, đói bụng thì kiếm các loại quả trên núi, ngươi đã từng ở cùng với Độc Cô Bác một thời gian rồi, chắc là cũng có bản lãnh để duy trì sự sống chứ. "

Nghe phụ thân nói, trong lòng Đường Tam nóng lên, ánh mắt nhìn phụ thân khiến hắn cũng có thêm vài phần ấm áp thân tình. Phụ thân ngay cả việc mình sống cùng Độc Cô Bác một khoảng thời gian, đã nói lên phụ thân thuỷ chung cũng không có rời xa mình

Đường Tam thông minh ra sao, hắn lập tức suy nghĩ nguyên nhân đã khiến phụ thân không thể ở cùng bên với mình, bởi vì sợ sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của chính hắn.

Quả thật, sư phụ cũng đã dạy hắn cách tu luyện tốt nhất, cho dù phụ thân đã là Phong Hào Đấu La, cho dù là Giáo hoàng, nhưng tại phương diện dạy học vẫn không nhất định hơn được sư phụ.

" Xoay người, hướng lưng về phía ta." Đường Hạo hướng Đường Tam nói.

Đường Tam vội vã theo lời mà làm.

Khi hắn vừa mới xoay người, một đôi bàn tay to đã áp lên trên bờ vai hắn, một khắc sau, Đường Tam cảm thấy hai cỗ nhiệt lưu từ đó truyền vào cơ thể.

Bang bang hai tiếng, Đường Hạo hai tay giơ lên rồi lại hạ xuống, đánh vào phía sau lưng Đường Tam, ngay sau đó, tay hắn giống như cành liễu mềm mại, nhanh chóng lướt trên khắp cơ thể Đường Tam, ngoài đầu ra, cơ hồ không bỏ qua một vị trí nào trên người hắn.

Nơi bàn tay to lớn của Đường Hạo đi qua, Đường Tam chỉ cảm thấy cuồn cuộn nhiệt lưu không ngừng rót vào toàn thân, mấy ngày nay đi đường rất mệt mỏi nhưng nay lại như không còn sót lại chút nào.

Cỗ nhiệt lưu chạy qua, tựa như được an ủi, khiến hắn thoải mái không thể nói nên lời.

Thân thể Đường Tam từ từ nóng lên, từ sau khi ăn xong Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, rất ít khi mồ hôi hắn chảy ra nhiều như vậy.

Đường Tam cũng không biết qua bao lâu thời gian, hắn chỉ là cảm giác được

bản thân dần dần rơi vào trạng thái mơ màng buồn ngủ, cả người tựa như đang ngồi trong lò rèn vậy. Đối với việc bị phụ thân điểm, vỗ lên, hắn cũng hoàn toàn không chú ý nữa, cả thân thể buông lỏng ra. Trên thế giới này, có mấy người mà Đường Tam tuyệt đối sẽ không phòng bị, Đường Hạo khẳng định là xếp hàng đầu. Hắn là người thân duy nhất của Đường Tam trong cả hai kiếp sống.

Đột nhiên, một cỗ thanh lương từ đỉnh đầu hạ xuống, làm cho Đường Tam nhất thời từ trạng thái mông tỉnh táo lại.

Hồ nước vẫn như trước không có gì khác biệt, thanh âm lại một lần nữa truyền vào trong tai Đường Tam, Đường Tam cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình thì thấy quần áo đã ướt sũng cả rồi.

Đường Hạo vẫn đứng bên cạnh hắn, ánh mắt có vẻ uể oải nhưng lưng vẫn thẳng tắp mà đứng, từ bề ngoài mà nhìn thì đấy có thể là hành động duy nhất khiến khi người khác thấy hắn không có vẻ già nua.

"Thân thể của ngươi so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn. Bất quá ngươi mới trải qua mấy trận đấu nên không khỏi tránh khỏi có một vài ám thương, ngươi phải nhớ kỹ, bị thương cũng không đáng sợ, nhưng sau khi bị thương phải hoàn toàn điều trị cho khỏi hẳn lại, nếu không, trên người mà lưu lại ám thương thì vô cùng nguy hiểm. Hiện tại ta đã giúp ngươi đem tất cả đích ám thương đều chữa hết. Gân cốt của ngươi so với người bình thường cứng cỏi hơn nhiều, hắn là có quan hệ với việc ăn được dược thảo trước đây. Điểm này phi thường tốt"

Khó có thể thấy trên mặt Đường Hạo một tia hài lòng như thế, thân thể của hắn đương nhiên so với người bình thường tốt hơn nhiều, được Băng Hoả Lưỡng Nghi Nhãn cải tạo cơ thể, còn trải qua mài dũa của hai đại tiên thảo.

Nếu không phải như vậy, không biết Đường Tam đã chết mấy lần rồi nữa. Ngày đó nếu không phải vì vậy, thì hắn hoàn toàn không thể chống đỡ trạng thái vũ hồn dung hợp kỹ của hồn kỹ Viên Nguyệt do Tà Nguyệt thi triển.

" Tiểu Tam, ngươi biết hiện tại vấn đề lớn nhất của ngươi là gì không?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam trong lòng vừa động, đây là điều phụ thân muốn nhắc nhở mình sao? Suy nghĩ một chút, hắn liền nói: *"Là khi lực bạo phát trong chiến đấu. Võ hồn của con lấy việc khống chế là chính, nhưng bộc phát lực lại là không đủ. Gặp phải đối thủ như Tà Nguyệt thì đấu với hắn rất khó khăn."*

Đường Hạo gật đầu, nói: *"Ngươi nói không sai. Tại phương diện khống chế, đại sư đối với ngươi dạy không hề tì vết nào. Lực khống chế của ngươi đã tương đối xuất sắc, cho dù còn có chút khuyết điểm, cũng chính là do bản thân Lam Ngân Thảo có khuyết điểm. Nhưng ngươi không cần sốt ruột, chờ ngươi đạt được đệ lục hồn hoàn, loại tình huống này sẽ phát sinh thay đổi."*

"A?" Đường Tam giật mình nhìn phụ thân, thẳng thắn mà nói, ngay cả đại sư cũng không biết Lam Ngân Thảo khi tu luyện đến đệ lục hồn hoàn thì sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, Đường Tam không dám tin tưởng, chính phụ thân mình lại biết được.

Chẳng lẽ nói, ở cái thế giới này từng có người đem Lam Ngân Thảo tu luyện đến cảnh giới đệ lục hồn hoàn sao?

Từ khi phụ thân giảng giải cho hắn về tri thức của hồn thú mười vạn năm, đến bây giờ lại chỉ điểm lối thoát cho Lam Ngân Thảo, đối với Đường Tam mà nói, chính phụ thân mình càng ngày càng khiến hắn cảm thấy huyền bí.

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Không cần hỏi ta tại sao, sau này ngươi tự nhiên sẽ minh bạch. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ huấn luyện đặc biệt đối với ngươi. Ngươi trước hết đem khối hồn cốt lấy được tại Võ Hồn điện thu vào cơ thể đi. Nó đối với ngươi rất hữu ích đấy."*

Ngày đó sau khi trận đấu kết thúc, Đường Tam cầm Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt cũng không lập tức dung hợp hồn cốt, đứng trước Giáo Hoàng điện hắn sao có thể manh động mà dung hợp nó cơ chứ, cho nên hắn trực tiếp đem Trí tuệ đầu cốt vào bên trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Lúc này nghe phụ thân nhắc nhở, hắn mới lần nữa lấy nó ra.

Bỗng nhiên năng lượng ba động lam quang nhàn nhạt tràn ngập làm người

khác mê say, nhìn trước đầu cốt trước mắt, trong lòng Đường Tam không khỏi một trận vui mừng. *"Hồn cốt, mình có thể có sáu cái hồn cốt để ghép lại thành một bộ hồn cốt toàn thân hay không chứ?"*

Đường Hạo lạnh nhạt nói:*" Khối hồn cốt này phẩm chất tương đối tốt. Vũ Hồn điện cũng không có nói lung tung, nó là của một hồn thú ít nhất năm vạn năm. Nếu như không phải Bỉ Bỉ Đông không cần, cũng không lấy nó làm giải thưởng đâu. Khối hồn cốt này hẳn hẳn là do Võ Hồn điện định vì nữ hồn sư trong ba hồn sư trẻ tuổi mà chuẩn bị. Trong ba người đó, xuất sắc nhất cũng chính là nàng ta."*

" Người nói chính là Hồ Liệt Na?` Đứng đầu thế hệ hoàng kim, không phải Tà Nguyệt sao?" Đường Tam có chút giật mình nhìn phụ thân. Tà Nguyệt chính đã tự nghĩ ra hồn kĩ Viên Nguyệt, cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Đó là đau đớn đến khắc cốt ghi tâm. May có bát chu mâu mới miễn cưỡng ngăn cản, vậy mà cũng khiến nó bị đứt gẫy nặng nề.

Đường Hạo lạnh lùng cười, *"Đương nhiên không phải gã Tà Nguyệt đó. Tự nghĩ ra hồn kỹ thì tính làm gì? Không cần thực lực quá mạnh, nếu như võ hồn của ngươi là Hạo Thiên Chùy, hơn nữa lại đạt trên bốn mươi cấp, chỉ cần một chùy, có thể dễ dàng phá được chiêu thức đó. Hồ Liệt Na kia mới là người mà ngươi nên chú ý. Năng lực Mị Hoặc của nàng rất mạnh. Nhìn qua, Võ hồn dung hợp kĩ chủ đạo là Tà Nguyệt, nhưng trên thực tế, Võ hồn dung hợp kĩ mới coi hắn làm nhân tố chính. Nếu như không phải sử dụng Võ hồn dung hợp kĩ, hồn kỹ của nàng thi triển chắc chắn sẽ gây phiền toái lớn cho các ngươi. Ta không biết nhãn công của ngươi như thế nào luyện thành, khiến ngươi đúng lúc thể khắc chế nàng. Cũng bởi vì như thế, ngươi mới không thấy rõ được sự đáng sợ của nàng ta. Trong Sử Lai Khắc thất quái, nếu như không có ngươi khắc chế nàng, vậy chỉ cần một mình nàng cũng thừa sức để thu thập tất cả các ngươi. Bỉ Bỉ Đông là muốn đem nàng đi bồi dưỡng để sau này trở thành Giáo Hoàng kế nhiệm, trước đây nàng hoàn toàn không được tiếp xúc với ngoại giới."*

Tương tự kiếp trước của Đường Tam, tâm trí hoàn toàn tập trung vào việc nghiên cứu về ám khí, nên mới khiến hắn có được thành tựu lớn như vậy.

Nhưng lại khiến hắn không tiếp xúc với bên ngoài, trở thành như một tờ giấy

trắng không có một tì vết nào cả.

Hắn bất quá mới chỉ sống trên cõi đời này mười bốn năm, làm sao có thể so sánh được với kinh nghiệm của Đường Hạo cơ chứ. Lúc này được Đường Hạo nhắc nhở, hắn lại có cảm giác thông suốt, nên liên tục gật đầu.

(Đoạn trên có cảm giác thiếu thiếu, nhưng do convert với VP đều như vậy nên cũng không biết làm gì – A Lá)

" Bắt đầu đi. Trước tiên cùng nó hòa hợp thành một thể. Có trợ giúp của nó, sau này ngươi tu luyện nhất định sẽ hiệu quả hơn rất nhiều. Trí lực của ngươi đã vượt xa người cùng tuổi rồi, với sự hướng dẫn của Đại sư, lại thêm nhãn công của ngươi nữa, những điều đó đều có thể được đầu cốt này tăng phúc. Trong quá trình hấp thu, ngươi hãy toàn tâm toàn sức tập trung vào việc cảm thụ năng lượng biến hóa của nó, không được có bất cứ tạp niệm nào trong đầu. Ta sẽ làm hộ pháp cho ngươi"

Có Hạo Thiên đấu la hộ pháp, vậy thì còn lo gì nguy hiểm từ bên ngoài nữa chứ?

Đường Tam ngay lập tức ngồi xuống trên tảng đá bên cạnh, hai tay cầm chiếc đầu cốt đang lấp loé lam quang, chậm rãi nhắm mắt lại.

Làm Đường Hạo có chút giật mình chính là, từ trên người Đường Tam bỗng sinh ra một tia tinh thần ba động.

Tinh thần ba động mặc dù không mạnh, nhưng hết sức rõ ràng. Phải biết rằng, khi Đường Hạo có khả năng xuất ra tinh thần ba động là cũng hơn hai mươi lăm tuổi.

Mà lúc ấy, hắn đã là kỳ tài số một của Hạo Thiên Tông, Hạo Thiên Tông lại còn là thiên hạ đệ nhất tông môn. Nhưng đứa con trai trước mắt này, so với chính mình đạt tới trình độ đó còn sớm hơn mười năm.

Không có bị Đường Tam nhìn, Đường Hạo không hề ẩn dấu thế giới nội tâm của chính mình nữa. Trên mặt những đường nét rõ ràng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, nụ cười vẫn mang theo một tia lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào thác

nước đang đổ xuống trước mặt.

Nương theo tia tinh thần ba động chậm rãi rót vào bên trong khối đầu cốt, trên khối đầu cốt lam quang bỗng trở nên mạnh mẽ hẳn lên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đem thân thể Đường Tam bao phủ vào bên trong, tản ra ánh sáng lam nhạt.

Hồn cốt sở dĩ còn trân quý hơn cả hồn hoàn, ngoại trừ việc nó rất ít khi xuất hiện bên ngoài, hơn nữa việc hấp thu nó không bị hạn chế bởi hồn lực mạnh hay yếu. Nói cách khác, nếu ngươi có thể vận khí tốt thì ngay cả khi ngươi còn là một cấp hồn lực cũng có thể hấp thu khối hồn cốt cấp bậc mười vạn năm.

Bởi vậy, lúc này tuy Đường Tam đang hấp thu chính là hồn cốt của hồn thú trên năm vạn năm tu vi, cũng sẽ không có bất cứ điều gì nguy hiểm. Thậm chí so với lúc hắn hấp thu hồn hoàn của Nhân diện ma chu còn muốn an toàn hơn nhiều.

Bị bao phủ bởi lam quang, đầu tiên Đường Tam cảm thấy một tia hồn lực lạnh như băng rót thẳng vào trong óc mình, đó là một loại năng lượng ba động làm hắn phi thường dễ chịu.

Hơi thở thanh lương trực tiếp chui qua mi tâm mà vào, từ từ kích thích đại não của hắn, nơi nó đi qua khiến cho đại não như được mở thông cả ra.

Cái loại thẩm thấu kỳ diệu này là lần cảm giác dễ chịu nhất mà trước nay hắn từng trải qua.

Giờ khắc này, rất nhiều sự tình trước đây mình còn không hiểu thì nay lại trở nên rõ ràng mồn một, càng làm Đường Tam kinh ngạc hơn chính là tại nơi khí lưu trong trẻo lạnh lùng đó đi qua khiến cho cả đại não và cơ thể của mình như lột xác, tinh thần lực có thể thoát ra khỏi cơ thể,

Nhưng đối với lại tình huống của tinh thần lực này Đường Tam cũng không vội sử dụng.

Lúc này ảnh hưởng của luồng khí lưu lạnh lẽo này không ngừng làm tốc độ

tăng trưởng của tia tinh thần lực được đề cao kinh người, hơn nữa Đường Tam với tia tinh thần lực này càng cảm thấy gắn kết hơn, chỉ cần ý niệm vừa động là có thể dễ dàng chỉ huy nó.

Quả nhiên không hổ là Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, tinh thần lực trước nay chưa từng có ngưng tụ lại, làm đại não Đường Tam như là bị mở rộng ra. Không cần dùng con mắt, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng cảm nhận được bên ngoài đang xảy ra vấn đề gì.

Nơi tinh thần lực đi qua, chung quanh trăm thước tất cả đều bị Đường Tam bao quát, hắn thậm chí thấy cả vẻ mặt nhu hòa của phụ thân, mà tốc độ tinh thần lực khuếch trương bao quát lại là chỉ trong giây lát mà thôi.

Đột nhiên cảm giác được tinh thần lực của con trai chợt tăng mạnh, hơn nữa lấy trung tâm hình tròn là hắn tán xuất ra, thần sắc trên mặt Đường Hạo nhất thời căng thẳng, trầm giọng quát:*" Tinh thần ngưng tụ, không được phóng ra ngoài. Để ngừa khả năng mất khống chế."*

Thanh âm Đường Hạo cũng không lớn, nhưng mang theo chấn động tinh thần mạnh mẽ, Đường Tam phóng xuất ra tinh thần lực dĩ nhiên bị hắn mạnh mẽ ép bức trở về trong cơ thể.

Nghe được thanh âm phụ thân, Đường Tam nhất thời trong lòng lo lắng, vội vã thu liễm tinh thần lực, ngưng tụ lại vào trong đầu.

Tại nháy mắt trước khi tinh thần lực thu hồi, hắn mơ hồ cảm thấy sau thác nước có cái gì đó với tinh thần lực của chính mình cộng hưởng với nhau.

Không đợi Đường Tam kịp tới cẩn thận truy xét, khí lưu băng lạnh nọ chợt trở nên cường thịnh hẳn lên, cơ hồ trong nháy mắt đen tinh thần hắn trong nháy mắt bao phủ.

Đường Tam không bị khống chế, đột nhiên mở hai mắt, hồn cốt màu lam nhạt nọ không biết lúc nào đã phóng đại đến nỗi kích cỡ đã ngang với chính đầu của hắn. Ngay khi Đường Tam mở hai mắt, trong nháy mắt, tại nơi hai hốc mắt của đầu cốt màu lam nhạt chợt nổi lên hai luồng hỏa diễm màu lam.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hai luồng hỏa diễm tựa như phun ra, thẳng tắp rót vào trong mắt Đường Tam.

Một trận đau đớn kịch liệt từ hai mắt truyền đến, Đường Tam không nhìn thấy hai đồng tử của hắn lúc này đã hoàn toàn biến thành màu lam, ngay sau đó lại chuyển đổi thành màu tím. Lam tử lưỡng sắc trong khoảng thời gian ngắn luân phiên lóng lánh chín lần, cuối cùng rốt cuộc chuyển về một loại mầu ám lam trong suốt.

Trí tuệ đầu cốt lại một lần nữa phóng lớn, tựu một cái lồng lớn dường như đem đầu Đường Tam bao phủ ở bên trong, rồi sau đó chậm rãi thu về.

Đương khi nó đến gần đầu Đường Tam, cả đầu cốt đã hóa thành hư ảnh, lặng yên dung nhập vào bên trong đầu Đường Tam.

Lúc này, Đường Tam đã bị một mảnh hải dương trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ, cũng lại một lần nữa không cảm thụ hết thẩy chung quanh nữa, phảng phất thân thể cùng linh hồn đều như bị tổn thương nặng nề, thậm chí ngay cả trên con mắt cảm giác đau đớn đến không còn cảm giác nữa.

Lam quang ở trên đầu xoay quanh ba ngày thời gian, ba ngày này đối với Đường Tam mà nói, chỉ bất quá là thoáng qua rồi biến mất.

Mà Đường Hạo lại vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh đợi hắn trong ba ngày, ngoại trừ vẫn chú ý hoàn cảnh đang diễn ra của con trai, nhưng ánh mắt hắn lại hoàn toàn tậo trung vào thác nước bên cạnh bất luận là ngày hay đêm.

Khi mở hai mắt ra, cảm thụ đầu tiên của Đường Tam chính là bên ngoài hết thảy đều thay đổi.

Tất cả sắc thái đều được hắn cảm giác thấy rõ ràng, hắn thậm chí có thể chứng kiến được cả một đám năng lượng lốm đốm thật nhỏ trong không khí, xung quanh hết thảy tựa hồ như được tạo thành từ những hạt năng lượng nhỏ vậy. Đường Tam bỗng giật mình phát hiện Tử Cực Ma Đồng của chính mình đã tới đỉnh điểm của tầng thứ ba.

Khoảng cách đột phá đến cuối cùng là rất khó khăn, tuy nhiên lại đạt được

hiệu quả vượt bậc.

Đường Hạo thờ ơ lạnh nhạt, hắn quay sang nhìn con trai sau khi mở hai mắt, trong mắt xuất hiện tầng quang mang màu ám lam cường thịnh, theo đôi mắt hắn nhìn kỹ, Đột nhiên hai đạo quang mang ám lam từ trong mắt Đường Tam bắn ra.

Tử Cực Ma Đồng không có ánh sáng màu vàng huyễn lệ, nhưng hai đạo ám lam sau khi bắn ra không chỉ phún tới khoảng cách ba thước rồi biến mất như trước mà lại bắn thẳng tắp về phía trước, bắn mạnh đến tận mấy chục thước khoảng cách rồi trực tiếp xâm nhập vào trong mặt hồ nước.

Đường Hạo là chứng kiến, mà Đường Tam chính là cảm nhận được. Hắn đột nhiên phát hiện, hai mắt mình trực tiếp có thể chứng kiến hết thảy mọi thứ dưới nước, cho dù là lân phiến của các loài cá trong đáy hồ cũng thấy rõ từng phiến một.

Đại não trước nay thông thấu chưa từng có, Đường Tam ngẩng đầu, ánh mắt hướng bên cạnh, Trong phút chốc, trong mắt đích quang mang ám lam chợt trở nên cường thịnh, Ánh mắt rơi vào bên trong một khối cự thạch làm phát xuất ra âm thanh nổ vang ầm ầm.

Khối cự thạch nó vì bị ánh mắt hắn chiếu vào mà trong nháy mắt biến thành tê phấn.

Chứng kiến một màn này, ngay cả đồng tử của Đường Hạo cũng không khỏi kịch liệt co rút lại.

Đây là kỹ năng bao hàm bên trong hồn cốt.

Hồn cốt sau khi được hồn sư hấp thu thì kỹ năng sinh ra đối với hồn sư tương tự đối với kỹ năng mà hồn thú có, tương tự kể cả năng lực cũng tương đương như của hồn thú đó.

Không thể nghi ngờ Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam là phi thường cường đại, khối Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt này tự nhiên đã đem kỹ năng của nó tác dụng lên Tử Cực Ma Đồng, hai cái mạnh gặp nhau khiến cho sự kết

hợp này trở thành một kỹ năng kinh khủng mà trước nay chưa từng có.

Sau đó Đường Tam giải thích ngay cái kỹ năng mà mình vừa có là: Thấu thị vạn vật trên thế gian, Phá hủy tất thảy những gì mình muốn phá. Kỹ năng đó được hắn đặt là: Tử Cực Thần Quang

Một đạo Tử Cực Thần Quang phát ra, trước tiên Đường Tam cũng không hưng phấn, mà nhanh chóng tính toán xem Tử Cực Thần Quang đến tột cùng uy lực có sức phá hoại đến mức nào. Đây là việc trước kia hắn không chú ý tới, nhưng lúc này đại não hắn lập tức tự động tính toán, hết thảy đều tự nhiên mà tiến hành, ý niệm tính toán trong đầu mới bắt đầu hiện ra, Đường Tam lập tức thông qua tình huống lúc khối đá bị nghiền nát cùng với tình huống mặt đất lưu lại dấu vết xung quanh rồi đơn giản tính toán, rồi đưa ra kết luận Tử Cực Thần Quang phóng ra là một loại công kích tập trung, bởi vì lực công kích tập trung cho nên chỉ một luồng năng lượng bắn ra cũng có lực phá hoại kinh khủng. Hơn nữa hắn phát hiện, sự mạnh yếu của Tử Cực Thần Quang cùng sự vận chuyển tinh thần lực của mình là có liên quan.

Mới vừa rồi hắn nhìn kỹ thủy đàm, cũng không có phát động hiệu quả công kích, tinh thần lực chuyển động rất chậm, mà trong sát na khi hắn đem ánh mắt phát động công kích đến cự thạch, tinh thần lực nhất thời giống phun ra, mà hồn lực tiêu hao ngược lại không lớn. Nói cách khác, cái kỹ năng này hắn là lấy vận chuyển tinh thần lực là chính, tinh thần lực vận chuyển càng nhiều, hiệu quả công kích cũng càng mạnh.

Suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Đường Tam chú ý tới, chính tinh thần lực mình cùng trước kia so sánh với, tăng lên ít nhất gấp trăm lần, nguyên bổn tinh thần lực vô hình vô chất, lúc này tại trong óc chính mình lại hội tụ thành như một dòng sông màu bạc nhẹ nhàng lưu động. Nơi nó đi qua, chiếu sáng hết thảy trong đầu chính mình, làm Đường Tam chứng kiến càng nhiều thứ trong não mình.

Lực công kích của Tử cực thần quang nếu cùng tinh thần lực có liên quan, như vậy, xem ra chính mình cũng có thể bắt đầu tu luyện tinh thần lực.

Đại sư trước kia từng đã dạy Đường Tam về phương pháp tu luyện tinh thần lực, chỉ bất quá khi đó Đường Tam kinh nghiệm chủ yếu đều đặt trên việc tu

luyện Huyền Thiên Công, khi đó hắn xem tinh thần lực bất quá chỉ là hư vô mờ mịt gì đó mà thôi, chưa chắc sẽ có cái đó trọng dụng. Nhưng lúc này hắn đột nhiên nghĩ thông suốt. Tác dụng của tinh thần lực không nhỏ một chút nào cả, từ ý nào đó mà nói, tuyệt đối không yếu hơn so với hồn lực của mình.

Hồn sư càng mạnh làm áp lực đối với người khác càng lớn, luồng áp lực này từ đâu mà đến? Là từ hồn lực phóng thích ra, nhưng đồng thời cũng có tinh thần uy áp, đây là tác dụng của tinh thần lực. Càng huống chi, hiện tại Tự Cực Thần Quang được tinh thần lực ủng hộ, sở hữu một kỹ năng không hao phí hồn lực, lại có lực công kích kinh khủng như vậy, đối Đường Tam mà nói, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Đột nhiên, Đường Tam lấy làm kinh hãi, hắn phát hiện bất quá chỉ là bắn ra một đạo Tử Cực Thần Quang mà khiến mình suy nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa tất cả đều rất thuận lý, tựa hồ suy nghĩ của chính mình thật giống như sự thật đã có, nguyên nhân từ Trí tuệ đầu cốt đã làm cho ta có trí tuệ như vậy sao?

Khó trách, khó trách mỗi một danh hồn sư đối với hồn cốt đều khát vọng như vậy. Đường Tam trong lòng âm thầm than thở, lúc đầu với ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu, hắn có được cùng với khi hấp thu hồn hoàn, sau đó nó cũng mang đến cho hắn bao nhiêu cái tốt. Mà Trí tuệ đầu cốt này còn tốt hơn nhiều nữa, cơ hồ nó khiến Đường Tam như được mở rộng cửa lớn đối với việc tu luyện của hồn sư, vì vậy tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là có Tử Cực Thần Quang.

Đường Hạo đứng ở một bên vẫn không nói gì, từ vẻ mặt đăm chiêu của Đường Tam là có thể nhìn ra, hiện tại con trai mình đang đắm chìm trong những suy nghĩ mới, đối với hắn mà nói, lúc này là vô cùng trọng yếu, Đường Hạo cũng mơ hồ có thể đoán được Trí tuệ đầu cốt mang lại cho Đường Tam điều gì, bởi vậy, hiện tại trong khoảng thời gian này tự Đường Tam tự hỏi rồi lại có được câu trả lời đích đáng là điều rất trân quý.

Một lúc lâu sau, Đường Tam dần dần từ suy nghĩ tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía phụ thân ở một bên, hắn phát hiện, khi tinh thần lực của mình tản ra xung quanh, khi đang tập trung vào vị trí phụ thân, bỗng một hiện tượng làm cho hắn kinh ngạc, đó chính là tinh thần lực trong đầu không cần khống chế,

nó tự vận động rồi từ từ khôi phục lại mà lực lượng tinh thần cùng ngoại giới không có quan hệ, hoàn toàn là do tự thân hắn ngưng tụ khôi phục lại. Đại sư từng nói qua, thế giới tinh thần của con người là một thứ vô cùng thần kỳ, chưa người nào hiểu được tinh thần lực là từ đâu mà đến, mặt ngoài nhìn lại, nó tựa hồ là hư vô mờ mịt, nhưng nó vẫn lại là thực sự tồn tại. Hồn sư càng mạnh, tinh thần lực cũng lại càng mạnh.

Đường Tam không biết chính là, lúc này Đường Hạo đã thầm giật mình, bởi vì cường độ tinh thần lực của hắn mà giật mình. Đường Hạo phát hiện, Đường Tam lúc này có được tinh thần lực, dĩ nhiên đã đến gần hồn sư cấp bậc Hồn đấu la. Hắn hiểu được, cũng không phải một khốiT thần ngưng tụ chi Trí tuệ đầu cốt là có thể tạo ra tác dụng lớn được như vậy.

Khối đầu cốt dĩ nhiên có thể tăng cường tinh thần lực của Đường Tam, hơn nữa làm hắn lĩnh ngộ ảo diệu của tinh thần thế giới, nhưng hiệu quả của nó tuyệt không hắn là mạnh như thế.

Kì thật, Trí tuệ đầu cốt đối với Đường Tam mà nói, càng như là một chiếc chìa khóa, đúng là nhờ có cái chìa khóa này đã mở ra cánh cửa của thế giới tinh thần.

Từ nhỏ lúc bắt đầu mỗi ngày, Đường Tam đều đã đối mặt với ánh sáng mặt trời mà tu luyện Tử Cực Ma Đồng, kì thật hắn cũng không biết, tu luyện như vậy không chỉ giúp con mắt mà đồng thời cũng đã rèn luyện tinh thần lực của hắn. Chỉ bất quá loại tu luyện tinh thần lực này vẫn được giấu trong não hắn mà không có hiển lộ ra ngoài, đến lúc này dưới tác dụng của Trí tuệ đầu cốt, nhiều năm tu luyện đã khiến Đường Tam trở nên quán thông, cánh cửa lớn của thế giới tinh thần hoàn toàn được mở rộng, chính điều đó mới khiến tinh thần lực của hắn tăng mạnh như vậy.

Đương nhiên, tăng lên tới Hồn đấu la cảnh giới cũng chỉ là tại cấp độ của tinh thần lực mà thôi, cũng không phải nói lên Tử Cực Thần Quang của hắn cũng có thể đạt tới Hồn đấu la cảnh giới. Hết thảy những điều này đều phải nhìn tình huống tăng trưởng tinh thần lực trong tương lai tăng cùng với cách vận chuyển để thi triển ra Tử Cực Thần Quang cũng có ít nhiều quan hệ đến cấp độ của nó.

Đường Tam dần dần phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía phụ thân.

Đường Hạo đi tới trước mặt hắn, *"Ngươi hấp thu ba ngày thời gian, xem tình huống và thời gian ngươi hấp thu hồn cốt, nên chủ nhân của khối hồn cốt này chắc phải là hồn thú ít nhất sáu vạn năm. Vận khí của ngươi rất tốt. Ta nghĩ, nếu như không phải ta xuất hiện, có lẽ Vũ Hồn điện sẽ âm thầm xuống tay với ngươi, khối hồn cốt này chắc chắn bài danh hàng đầu trong Võ Hồn điện. "*

" Ba ngày?" Đường Tam lấy làm kinh hãi, *"Ba ba, nói như vậy người đã ba ngày không nghỉ ngơi."*

Đường Hạo hướng Đường Tam khoát khoát tay,*" Vấn đề này không trọng yếu. đặc huấn đối với ngươi hiện tại bắt đầu."*

Tiếng nói vừa dứt, Đường Hạo giơ tay lên, phân biệt tại hai vai cùng trước ngực Đường Tam đều vỗ một chút. Ba cỗ nhiệt lưu đồng thời chạy xuống phía dưới, Đường Tam chỉ cảm thấy chấn động toàn thân đến tê dại, cơ hồ là trong nháy mắt, đan điền đã bị một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng bao trùm. Lấy tinh thần lực hiện tại của hắn cũng cảm thụ không đến một phần hồn lực còn tồn tại trong cơ thể.

" Ba ba, ngươì đây là....."

Đường Hạo thản nhiên nói: *"Bắt đầu từ bây giờ, ngươi không cần hồn lực. Ta tạm thời phong bế nó để tiến hành đặc huấn đối với ngươi. Nhớ kỹ, lực lượng của hồn cốt cũng không cho sử dụng. Ta phong bế hồn lực của ngươi không phải không tín nhiệm ngươi, mà là bởi vì tại đặc huấn của ta dành cho ngươi, rất dễ dàng khiến cơ thể ngươi tự đem hồn lực dẫn ra"*

Cổ tay run lên, Đường Hạo trong tay nhất thời xuất ra một thanh chú tạo chuy (búa rèn), mặt trên vẫn mang theo hoa văn loang lổ, cùng lúc đầu khi ở nhà với Đường Tam thì giống nhau như đúc.

" Cầm."

Đường Tam tiếp nhận chú tạo chùy, có chút không rõ ràng cho nên nhìn phụ thân.

Đường Hạo chỉ chỉ tại chỗ thác nước, *"Sang đó. Dưới thác nước có một khối đá cứng, đứng ở mặt trên, luyện tập chùy pháp mà ta dạy cho ngươi."*

" Loạn Phi Phong chùy pháp?" Đường Tam ánh mắt không tự chủ được mà chuyển về hướng thác nước.

Đường Hạo gật đầu.

" Lúc nào ngươi có khả năng hoàn thành chín chín tám mươi mốt chùy, hơn nữa không loạn chút nào, giai đoạn đầu tiên của đặc huấn sẽ chấm dứt. Đi đi." Vừa nói, Đường Hạo cũng tự đi tới phía trước một vách núi, cũng không thấy hắn chuẩn bị gì, một quyền oanh xuất ra, ầm ầm nổ vang, trên vách núi đá lập tức mở ra một cái đại động sâu ba thước. Tay áo Đường Hạo huy động, thổi đi tro bụi, chính mình đi vào khoanh chân ngồi xuống, không cùng nói thêm gì với Đường Tam.

Xem phụ thân biểu hiện nư vậy, đồng thời lại nhìn chú tạo chuy quen thuộc trong tay, Đường Tam trong mắt nhất thời toát ra một vẻ kiên nghị. Ùm ùm một tiếng, nhảy xuống hồ nước, mang theo chú tạo chùy hướng dưới thác nước đi đến.

Phương thức tu luyện chính thức của Hạo Thiên Tông từ hôm nay chính thức bắt đầu rồi.

Thất Bảo Lưu Ly tông.

Trở lại tông môn đã ba ngày, Trữ Vinh Vinh mặt mày vẫn ủ rũ, nàng không biết làm thế nào để nói với Áo Tư Tạp về quy củ của tông môn.

Trữ Phong Trí đối với Áo Tư Tạp cực kì coi trọng, một gã chỉ có mười sáu tuổi, cũng đã đạt tới trên bốn mươi cấp thực vật hệ hồn sư, như vậy làm sao mà không coi trọng được cơ chứ? Trên đường trở về, Trữ Phong Trí cũng đã hướng Áo Tư Tạp tỏ vẻ, tông môn đem toàn lực bồi dưỡng hắn, cần cái gì cứ việc đưa ra yêu cầu.

Áo Tư Tạp cũng không còn nói thêm cái gì, đối với hắn mà nói, chỉ cần có

thể cùng Trữ Vinh Vinh cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi.

Màn đêm phủ xuống, trong Thất Bảo Lưu Ly tông dần dần yên tĩnh.

Trữ Vinh Vinh đang nghĩ về tâm sự đó, đột nhiên, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động.

" Ai?" Trữ Vinh Vinh cảnh giác di chuyển.

" Là ta." thanh âm Áo Tư Tạp từ bên ngoài truyền đến.

Trữ Vinh Vinh hít sâu khẩu khí, trong mắt quang mang kiên định hiện ra, nàng đã quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào cũng muốn đem chuyện đối với Áo Tư Tạp nói ra, đau dài không bằng đau ngắn, nếu như cứ trì hoãn mãi, chắc chắn thương tổn đối với Áo Tư Tạp càng lớn hơn.

Hiểu rõ vấn đề rồi, lúc này nàng mới ra mở cửa phòng mình ra, để Áo Tư Tạp tiến vào.

Phòng của Trữ Vinh Vinh hoàn toàn là do màu hồng nhạt tạo thành, rất ấm áp lại có chút non nớt của một nữ hài nhi.

Đây đã không phải là lần đầu tiên Áo Tư Tạp tới, nhưng mỗi lần hắn tới, cũng đều khiến hắn sinh ra vài phần nhiệt huyết sôi trào.

------oOo------

Chương 302: Tám mươi mốt chuy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Fê

Biên tập: A Lá

"Vinh Vinh, ngươi đang làm gì vậy? " Áo Tư Tạp tiện tay đóng cửa lại.

Trữ Vinh Vinh xoay người đi vào bên trong, Áo Tư Tạp bây giờ bộ dáng không còn như trước kia nữa. Râu mép trên mặt cạo rất sạch sẽ, tóc cũng đã cắt tỉa chải chuốt rất chỉnh tề, một thân màu vàng phục sức tiêu chuẩn của Thất Bảo Lưu Ly tông, càng tăng thêm dung mạo anh tuấn tiêu sái của hắn.

Nhất là đôi mắt to khiến cô gái nào cũng phải ghen ghét của hắn, càng làm Trữ Vinh Vinh không dám đối diện.

Vài bước đuổi theo Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp từ trong lòng ngực lấy ra một ít đồ đặt lên trên bàn.

"Vừa rồi ta đi ngang qua đây, thấy phòng ngươi vẫn còn sáng đèn nên tới xem. Khuya như vậy còn không nghỉ ngơi sao? "

Trữ Vinh Vinh đưa lưng về phía Áo Tư Tạp, nói: *"Ta đi ngủ ngay đây. "*

Sau khi Áo Tư Tạp gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông, Trữ Phong Trí trực tiếp cho hắn gia nhập vào nội môn. Phải biết rằng, bên trong nội môn tuyệt đại đa số đều là trực hệ đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly tông, chỉ có hồn sư bên ngoài đặc biệt xuất sắc, mới có có thể tiến vào.

Khi Trữ Phong Trí trước đông đảo môn nhân tuyên bố Áo Tư Tạp trực tiếp tiến vào bên nội môn thì, trên người hắn, không biết xuất hiện bao nhiêu ánh mắt ghen ghét cùng hâm mộ.

"Sau này ngươi cũng không thể ngủ muộn như vậy nữa. Như vậy đối với thân thể không tốt, hơn nữa, thường xuyên ngủ muộn sẽ già đi nhanh lắm. " Áo Tư Tạp hài hước nói.

Trữ Vinh Vinh nói: *"Ta mới mười bốn tuổi, già cái gì mà già? "*

Áo Tư Tạp nghe thấy thanh âm của nàng không khỏi sửng sốt một chút. Đã lâu rồi Trữ Vinh Vinh không dùng thái độ như vậy nói chuyện với hắn. Nghe giọng nói, thái độ của nàng hôm nay rõ ràng có chút không đúng.

"Vinh Vinh. Ngươi làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao? " Áo Tư Tạp thấp

giọng hỏi.

Trữ Vinh Vinh không có trả lời. Vốn nàng đã có chút dũng khí. Chỉ có điều lúc nàng thấy bản thân Áo Tư Tạp, dũng khí trong lòng không biết tại sao trong nháy mắt lại biến mất, những lời muốn nói đã ra đến miệng, nhưng lại không thể cất lên lời.

Thấy Trữ Vinh Vinh không có mở miệng. Áo Tư Tạp không khỏi nhíu nhíu mày, than nhẹ một tiếng: *"Ta về trước đây, ngươi nghỉ sớm một chút đi nhé. Đây là một chút thức ăn ta mang đến cho ngươi. Ăn đi rồi mới ngủ. Ăn chút điểm tâm sẽ rất tốt cho tiêu hóa."* Giơ lên tay, muốn sờ sờ mái tóc dài của Trữ Vinh Vinh, nhưng hắn vẫn còn cố nhịn xuống. Lưu luyến nhìn bóng lưng xing đẹp của Trữ Vinh Vinh một cái, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Lúc Trữ Vinh Vinh nghe Áo Tư Tạp nói là cố ý mang đến chút thức ăn cho nàng, nước mắt không thể kiềm được trào ra.

"Áo Tư Tạp. " Nàng đột nhiên quát to một tiếng.

Áo Tư Tạp lại càng hoảng sợ, dừng cước bộ lại, lúc hắn vừa mới chuyển thân lại, một trận hương phong đã ập đến mặt. Trữ Vinh Vinh giống như cánh chim nhạn mềm mại, mãnh mẽ lao vào ngực hắn, gắt gao ôm lấy hắn.

Một chút giật mình trong chốc lát, Áo Tư Tạp mới từ từ phản ứng lại. Mặc dù Trữ Vinh Vinh đã đáp ứng cùng hắn gặp gỡ, nhưng mấy ngày nay, hai người vẫn chưa bao giờ thân mật quá giống như bây giờ.

Được ôm người ngọc thơm tho trong lòng, cái loại cảm giác này thật sảng khoái khó có thể hình dung nổi, trở tay ôm thân thể mềm mại của Trữ Vinh Vinh, trống ngực của Áo Tư Tạp không thể khống chế được đập loạn lên.

Cô nam quả nữ cùng chung một phòng, được ôm tuyệt sắc mĩ nữ mà mình yêu thương nhung nhớ.

Áo Tư Tạp không phải là loại quân tử gì đó, trong đầu hắn lập tức dâng lên các loại ý niệm kỳ dị.

Nhưng là, hắn rất nhanh tựu cảm giác được có gì không đúng, bởi vì ở trong lòng hắn thân thể mềm mại củaTrữ Vinh Vinh đang có chút co quắp, một mảng ướt át ở trước ngực đang từ từ lan ra.

"Vinh Vinh, ngươi làm sao vậy? " Áo Tư Tạp có chút đau lòng hỏi. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mượt mà như lụa của Trữ Vinh Vinh, nhẹ giọng hỏi.

"Ngươi tại sao lại đối tốt với ta như vậy? Tại sao? " Trữ Vinh Vinh nghẹn ngào nói.

Áo Tư Tạp nhoẻn miệng cười, thầm nghĩ. Nguyên lai nha đầu này do ta làm cho cảm động, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, mỉm cười nói: *"Ta tới Thất Bảo Lưu Ly tông, ngươi là người thân duy nhất của ta. Cũng là người ta yêu nhất, ta không đối tốt với ngươi hay sao? Ta sớm đã không có cha mẹ, nhưng bây giờ trời cao lại đưa ngươi đến với ta. Nếu ta còn không biết quý trọng, chẳng phải là thẹn với ý tốt của trời cao hay sao? "*

Áo Tư Tạp vốn là an ủi Trữ Vinh Vinh, nhưng ai biết, hắn nói còn chưa nói xong, Trữ Vinh Vinh đã lớn tiếng khóc, hai tay ôm hắn càng chặt hơn.

Cảm thụ thấy đau xót của Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp có chút mờ mịt thất thố, mấy ý niệm quỷ quái trong lòng lúc trước biến mất không sót lại chút nào, nhưng hắn cũng không biết vào lúc này như thế nào mà an ủi Trữ Vinh Vinh mới tốt.

"Vinh Vinh. Đừng khóc. Ngươi khóc khiến lòng ta tan nát. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hãy nói cho ta biết. Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định giúp ngươi. "

Tiếng khóc của Trữ Vinh Vinh dần dần nhỏ lại. Gắt gao ôm lấy eo Áo Tư Tạp, làm cho thân thể mình hoàn toàn chôn ở trong ngực hắn, cúi đầu, không dám nhìn hắn, cơ hồ là ngập ngừng nói: *"Ngươi biết không? Chúng ta là không có khả năng cùng một chỗ được. "*

Lúc vừa mới bắt đầu, Áo Tư Tạp còn không có nghe rõ, khi Trữ Vinh Vinh lại nói lại một lần nữa, hắn nhất thời giống như bị sét đánh, thân thể kịch liệt

run rẩy, hai tay nâng lấy khuôn mặt xinh đẹp củaTrữ Vinh Vinh, làm cho nàng ngẩng đầu lên. *"Vinh Vinh, ngươi nói cái gì? "*

Thanh âm của Áo Tư Tạp có chút run rẩy. Hắn chưa bao giờ giống như bây giờ toàn tâm toàn ý yêu một người, nhưng, Trữ Vinh Vinh lại nói ra như vậy, làm cho hắn như thế nào có thể thừa nhận?

Trữ Vinh Ninh nghiến chặt hàm răng, nàng biết, lúc này nếu lại không ra nói ra sự thật, tương lai chắc chắn sẽ làm cho Áo Tư Tạp càng thêm thống khổ. Nhắm hai mắt lại, nàng cố nén đau đớn của nội tâm: *"Ta nói, chúng ta là không có khả năng cùng một chỗ được. Xin lỗi. "*

"Xin lỗi? " Áo Tư Tạp ngơ ngác nhìn nàng, trên mặt hiện ra một tia cười cổ quái.

"Vinh Vinh, ngươi biết không? Trước kia ta rất ít cạo râu, đối với hết thảy mọi thứ, ta cho tới bây giờ không có quan tâm qua cái gì, cho dù là Phất Lan Đức viện trường nói ta là thiên tài, ta cũng chẳng muốn tu luyện, ta chỉ muốn bình an, vui vui sướng sướng sống qua cả đời này. "

"Cho đến lúc ta gặp ngươi. Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ta đã không thể rời khỏi dung nhan giống như tinh linh của ngươi. Ngươi từng kiêu căng ngang ngược, cho dù là khi đó, bóng dáng ngươi ở trong lòng ta cũng chưa từng mờ nhạt. Chỉ là ta nói cho chính mình, ta và ngươi là không có khả năng. Ngươi đường đường là một Đại tiểu thư, mà ta chỉ bất quá là một gã hồn sư bình thường. "

"Ngay lúc ta có thể đem bóng dáng của ngươi xóa ra khỏi tâm trí, ngươi lại bắt đầu thay đổi. Dưới sự giúp đỡ của mọi người, ngươi đã thay đổi hoàn toàn không hề giống như trước kia nữa, ngươi bắt đầu trở nên ôn nhu, ngày càng được mọi người trìu mến, mao bệnh trên người ngươi dần dần biến mất, mà cái bóng của ngươi, tại trong lòng ta càng ngày càng trở rõ ràng. Tới một ngày, lúc ngươi nói với ta, nguyện ý cùng ta tạm thời gặp gỡ, ngươi biết tâm tình ta lúc đó như thế nào chứ? Cho dù là lấy một trăm khối hồn cốt để đổi lại, ta cũng tuyệt sẽ không trao đổi với một khắc cảm giác kia. Ta tưởng rằng, mùa xuân của ta đã tới. "

"Vì tương lai có thể cùng một chỗ với ngươi, vì có thể nhận được chấp nhận của cha ngươi, ta bắt đầu liều mạng tu luyện. Ta trước kia thích nhất là ngủ, nhưng bắt đầu từ ngày đó, cho tới bây giờ ta cơ hồ chưa có ngủ qua, mỗi ngày đều tu luyện không ngừng nghỉ. Cho dù cô độc, cho dù thống khổ, chỉ cần ta nghĩ tới má lúm đồng tiền của ngươi khi ngươi cười thì, tất cả thống khổ đều bị ta dễ dàng đá ra. Ta phát hiện, ta thật sự quá yêu ngươi. Có lẽ là ta không đáng gì, mỗi khi ngươi gặp phải nguy hiểm, lúc đó ta có thể ở trước người ngươi bảo vệ, ta đều cảm giác được như vậy rất là hạnh phúc. "

Nước mắt theo khuôn mặt Áo Tư Tạp chảy xuôi xuống, hai tay hắn dần dần buông lỏng ra khỏi khuôn mặt Trữ Vinh Vinh, từng bước bước chậm rãi thối lui về phía sau. Trong mắt hắn lộ ra không phải là bi thương, mà là một loại quang mang tựa hồ tuyệt vọng.

"Ngươi đừng nói. Áo Tư Tạp, ta, ta....."

Áo Tư Tạp cười, nụ cười trào phúng, cũng không phải trào phúng Trữ Vinh Vinh, mà là hắn trào phúng chính mình, *"Ta thật sự rất ngu. Kỳ thật ta đã sớm biết chúng ta là không có khả năng. Thân là thiên kim Đại tiểu thư Thất Bảo Lưu Ly tông, ngươi như thế nào với một tên tiểu tử như ta ở cùng một chỗ. Ta cho dù có cố gắng, cũng vĩnh viễn không có khả năng đạt địa vị như ngươi. Tương lai, ngươi là tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, mà ta là gì cơ chứ? Cái gì cũng không phải. Ta thật sự là quá ngu, quá choáng váng. Chính là, ngươi tại sao muốn gạt ta? Biết rõ không có khả năng, ngươi tại sao cấp cơ hội như vậy cho ta? Tại sao? "*

Nghe Áo Tư Tạp gần như là hét lên, Trữ Vinh Vinh mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt của nàng vì khóc cũng đã đỏ hoe, đồng dạng là cơ hồ cũng hét lên, *"Bởi vì ta cũng đã yêu ngươi. "*

"Ngươi nói cái gì? " Áo Tư Tạp ngây dại, nhìn khuôn mặt kiều diễm đang đỏ lên của Trữ Vinh Vinh, hai mắt tuyệt vọng của hắn một lần nữa dâng lên một tia hy vọng.

Trữ Vinh Vinh nhìn chăm chú Áo Tư Tạp, nước mắt mông lung nói: *"Đúng vậy, lúc vừa mới bắt đầu, ta đúng là không có quan tâm đến ngươi. Mặc dù ngươi rất anh tuấn, nhưng ta từ nhỏ gặp qua nam nhân anh tuấn rất nhiều.*

Chính là, ta dần dần phát hiện, ngươi là thật sự rất tốt với ta. Vì ta, ngươi có thể nỗ lực, ngươi có thể nỗ lực đích hết thảy. Điều này cũng không trọng yếu. Lúc ngươi bắt đầu khắc khổ tu luyện, ngươi ở mỗi một lần chiến đấu thì đều rất tự nhiên che trở ở trước mặt ta, trái tim của ta bị ngươi từng chút từng chút một chinh phục. Ngày đó, đáp ứng cùng ngươi gặp gỡ, cũng không phải là lừa ngươi. Bởi vì ta muốn cảm nhận, ở trong lòng ta, ngươi đến tột cùng có địa vị như thế nào. "

"Khi chúng ta thật sự cùng một chỗ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ngươi, nhìn ngươi mỗi một ngày bởi vì khắc khổ tu luyện mà gầy đi, ta hiểu được, ngươi làm hết thảy đều là vì ta. Hình ảnh ngươi trong lòng ta cũng từ từ lớn dần. Ta phát hiện, ý niệm ta không muốn xa ngươi càng ngày càng mạnh. Vốn, ta đã rất sớm nói cho ngươi, là chúng ta không thể cùng một chỗ, chính là, ta thật sự không nói nên lời. Không phải không đành lòng thương tổn ngươi, mà là không muốn khiến cho mình từ trong cái loại cảm giác này thoát ly. Cái loại cảm giác này, gọi là yêu sao. "

"Áo Tư Tạp, ta biết ngươi vì ta nỗ lực rất nhiều, nhưng ngươi có biết nội tâm ta bị dày vò thế nào không? Ta không ngừng nói cho chính mình, sau khi đại tái chấm dứt sẽ đem sự thật nói cho ngươi. Như vậy sẽ không ảnh hưởng tới tu luyện của ngươi. Chính là, tại trong nội tâm của ta, cũng không nguyện nói sự thật cho ngươi, bởi vì ta không muốn rời xa ngươi. Ta không muốn rời xa nam nhân yêu thích đầu tiên trong cuộc đời. Ngươi có rõ không? "

Nếu nói lúc trước Áo Tư Tạp còn có chút chần chờ, lúc này nghe Trữ Vinh Vinh khóc thổn thức như vậy, nội tâm hắn dần dần mềm đi từng chút một.

Nhìn Trữ Vinh Vinh nước mắt trên mặt không ngừng tuôn rơi, nghe nàng thổ lộ hết, Áo Tư Tạp lần đầu tiên phát hiện, tất cả nỗ lực của mình cũng không có uổng phí, đây là lần đầu tiên hai người mở trái tim, ánh mắt Áo Tư Tạp bắt đầu trở nên nhu hòa hơn.

"Vậy ngươi tại sao nói chúng ta không thể cùng một chỗ? " Thanh âm của hắn dần dần bình tĩnh trở lại, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Trữ Vinh Vinh rơi lệ: *"Bởi vì quy củ của tông môn. Ngươi cũng biết, trực hệ đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta đều là phụ trợ hệ hồn sư. Mặc dù trên*

người chúng ta có vinh diệu là đệ nhất phụ trợ vũ hồn, nhưng trên thực tế, chúng ta lại vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi khuyết điểm không có lực công kích. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao lúc đầu ta hướng xin Tam ca chế tạo ám khí. Bởi vậy, tông môn quy định, phối ngẫu của tất cả trực hệ đệ tử, đều phải là chiến đấu hồn sư có lực chiến đấu cực kỳ cường đại, mới có thể bảo vệ chúng ta. Nếu là trực hệ đệ tử khác, có lẽ còn có thể thông cảm. Nhưng ta là nữ nhi duy nhất của cha ta, cũng là người thừa kế duy nhất chức vụ tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông trong tương lai. Quy củ này, cha ta không có khả năng vì ta mà bỏ qua được. Tương lai ta chỉ có thể tìm một trương phu có thể sử dụng vũ lực để bảo vệ ta. "

Áo Tư Tạp kinh ngạc nhìn Trữ Vinh Vinh, *"Đây là nguyên nhân chúng ta không thể cùng một chỗ? Bởi vì ta là một gã phụ trợ hệ hồn sư? "*

Trữ Vinh Vinh hai mắt đẫm lệ ngây ngốc gật đầu.

"Chúng ta Thất Bảo Lưu Ly tông cho tới bây giờ cũng không có kỳ thị bình dân hồn sư, chỉ cần gia nhập tông môn, tông môn đều lấy thành ý để đối xử. Nhưng quy củ tông môn này, ta không có quyền thay đổi. Cho dù là tương lai ta trở thành môn chủ cũng không được."

"Ta biết ngươi đối ta rất tốt, ta đã thật sự thích ngươi. Chính là, nếu chúng ta lại tiếp tục như thế. Tương lai chỉ càng thêm đau khổ."

"Ta không muốn ngươi đắm chìm ở trong đau khổ này. Đau dài không bằng đau ngắn, bây giờ nói cho ngươi còn không muộn. Ngươi mới mười sáu tuổi, ngươi còn có tiền đồ tốt đẹp của mình."

"Xin lỗi. Áo Tư Tạp. Thật sự xin lỗi....." Nói tới đây. Nàng đã lại khóc không thành tiếng.

Áo Tư Tạp cay đắng nhìn Trữ Vinh Vinh. Thật sự có thể trách nàng hay sao?

Không. Đương nhiên không. Điều này cũng không phải Trữ Vinh Vinh sai. Khi hắn nghe được Trữ Vinh Vinh nói yêu mình, địa phương mềm mại nhất của nội tâm hắn cũng hoàn toàn xúc động.

Đối với hắn mà nói, Trữ Vinh Vinh đối với hắn có hay không có cảm tình, so với tất cả mọi thứ đều quan trọng hơn.

"Muộn rồi. Đã quá muộn rồi. Mặc dù ta chỉ có mười sáu tuổi, nhưng trong lòng ta, vĩnh viễn đã không thể dung người đàn bà thứ hai. Vinh Vinh. Ngươi biết không? Bây giờ ngươi nói cho ta biết đã muộn. Ta yêu ngươi. Suốt đời trọn đời. Cho dù biển cạn đá mòn cũng sẽ không thay đổi. "

Đôi mắt đào hoa Áo Tư Tạp lóe ra quang mang vô cùng kiên định., tiến lên vài bước, nắm lấy bả vai Trữ Vinh Vinh.

"Vinh Vinh, nhìn ta. " Thanh âm Áo Tư Tạp đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại.

Trữ Vinh Vinh ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn hắn. Đột nhiên, nàng từ trong mắt Áo Tư Tạp thấy được quang mang đặc thù mà trước kia chưa bao giờ từng có, loại quang mang này nàng chỉ mới thấy qua trong ánh mắt của Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đêm trước hôm quyết đấu của đại tái tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục.

"Vinh Vinh, ngươi hãy nghe ta nói. Ta là sẽ không bỏ cuộc đâu. Vĩnh viễn cũng không bỏ cuộc. Ta thật cao hứng. Bởi vì ta lần đầu tiên từ nghe từ miệng ngươi nói ra ba chữ thích ta này. Khó khăn xảy ra trước mặt chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta yêu nhau, khó khăn chưa chắc là không thể phá bỏ. Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi có cái quy củ này, đơn giản là hy vọng trực hệ đệ tử có thể có cường lực bảo vệ. Không sai, ta bây giờ làm không được, ta chỉ là một gã thực vật hệ hồn sư, nhưng cũng không đại biểu ta vĩnh viễn làm không được. Vinh Vinh. Ngươi nguyện ý chờ ta không? Cho ta mười năm thời gian, ta nhất định đi tìm ra như thế nào mới có thể làm cho chính mình trở nên cường đại, có thực lực, có phương pháp bảo vệ ngươi. "

Trữ Vinh Vinh như thế nào cũng không nghĩ tới Áo Tư Tạp cư nhiên sẽ có phản ứng như vậy, nhìn ánh mắt cố chấp trong mắt hắn, nàng đột nhiên phát hiện, nam nhân này là đáng để dựa vào. Cơ hồ là không chút do dự, nàng gật đầu. Buông tay khỏi bả vai Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp mạnh mẽ xoay người, đem tất cả những điều không muốn toàn bộ che dấu ở sâu trong lòng. *"Vinh Vinh. Ta đi. Mười năm, chờ ta mười năm. Mười năm sau. Ta nếu còn không*

có quay lại, ngươi cũng lập gia đình đi sao. Nếu ta thành công, nhất định sẽ quay lại tìm ngươi. Mười năm sau, ngươi hai mươi tư tuổi, đang độ phong hoa tươi tốt, chỉ cần ta không chết, ta sẽ thành công. "

Nói xong những lời này, Áo Tư Tạp không một chút chần chờ, cả người giống như gió liền xông ra ngoài. Hắn sẽ không ở lại Thất Bảo Lưu Ly tông nữa, hắn biết, ở chỗ này chính mình vĩnh viễn sẽ không tìm được đáp án chính thức. Hắn phải đi, phải rời khỏi nơi này.

Ra thế giới bên ngoài đi tìm thứ mình cần. Thực vật hệ hồn sư thật sự không thể bảo vệ người yêu của chính mình hay sao?

Không, hắn tin tưởng chính mình có thể làm được. Vì tình yêu trong lòng, vô luận như thế nào, hắn cũng phải làm được.

Nhìn bóng lưng Áo Tư Tạp biến mất, cả người Trữ Vinh Vinh trở nên ngây dại. Cho đến giờ khắc này, nàng mới rõ ràng phát hiện, chính mình đã không thể tự khống chế tình cảm của bản thân, một nam nhân anh tuấn vì mình mà nỗ lực hết thảy. Nàng không muốn để cho hắn đi, nàng thật sự muốn hắn lưu lại, nhưng nàng biết, nếu làm như vậy, chính mình cùng hắn sẽ thật sự vĩnh viễn không có cách nào ở cùng một chỗ được.

Một tiếng thở dài trầm thấp tại sau lưng Trữ Vinh Vinh vang lên. Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên vai nàng.

"Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa. Nếu trong vòng mười năm, hắn thật sự có thể quay lại. Vậy, các ngươi có lẽ thật sự có thể cùng một chỗ. "

Trữ Vinh Vinh quay người lại, nhìn không biết từ lúc nào Trữ Phong Trí đã yên lặng xuất hiện, mạnh mẽ nhào vào trong lòng cha mình thất thanh khóc rống lên.

Kiếm đấu la Trần Tâm, Cốt đấu la Cổ Dong lẳng lặng đứng ở đó, hai đại Phong Hào Đấu La liếc nhau, Kiếm đấu la luôn luôn ít lời đột nhiên nói: *"Thời gian sẽ chứng minh, hắn không phải là đồ bỏ. Nếu như đúng như lời hắn nói, nếu trong mười năm hắn không chết. Vậy, mười năm sau, hắn nhất định sẽ cho hồn sư giới một cái kinh ngạc. Cho chúng ta một cái kinh ngạc.*

Cứ để cho hắn xông xáo đi. "

Trữ Vinh Vinh thân là người thừa kế tông chủ, chỗ của nàng xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, Trữ Phong Trí bọn họ như thế nào lại không nghe thấy? Ba người sớm đã tới, cũng nghe được đại bộ phận nội dung cuộc nói chuyện của Trữ Vinh Vinh với Áo Tư Tạp, bọn họ cũng không có hiện thân, khi Trữ Phong Trí nghe được quyết định cuối cùng của Áo Tư Tạp thì, trong mắt hắn tràn ngập sự tán thưởng.

Sử Lai Khắc Thất quái, quả nhiên không có một người nào là người bình thường, có lẽ thiên tư người này kém hơn so với Đường Tam, nhưng ở trong nội tâm hắn ẩn giấu sự kiên nghị, điều này đủ để quyết định rất nhiều chuyện.

Trữ Phong Trí không có lưu Áo Tư Tạp lại, cũng đang muốn xem, người trẻ tuổi này trong tương lai có thể gây cho mình kinh ngạc như thế nào. Nếu phần kinh ngạc kia đủ để triệt tiêu quy củ tông môn, vậy, cũng không ngại làm nhạc phụ của hắn.

Đường Tam đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy bị lao xuống thủy đàm rồi.

Thác nước từ trên cao hai trăm thước đổ xuống, lực đánh sâu vào mạnh như thế nào, chỉ có chánh thức trải qua mới có thể rõ ràng.

Hồn lực hắn bị phong ấn, đừng nói tại bên trong thác nước luyện chuy, cho dù muốn bò lên trên khối mỏm đá thật lớn kia đã rất khó làm được. Suốt ba ngày thời gian trôi qua, Đường Tam trên tảng đá vô cùng bóng loáng còn chưa đứng vững được, ngay cả một chuy cũng không thể chém ra được.

Mỗi ngày đều đến khi sức cùng lực kiệt, hắn mới miễn cưỡng bò lên trên bờ nghỉ ngơi, tinh lực vừa khôi phục, lại lần nữa trở lại phía dưới thác nước cố gắng.

Đường Tam tâm tính kiên nhẫn nổi danh, hắn cho tới bây giờ cũng không biết cái gì gọi là thất bại.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần. Hắn tin chắc, cha để cho mình làm việc này nhất định có đạo lý của người.

Dưới tác dụng tại Trí tuệ đầu cốt, Đường Tam bắt đầu phán đoán trình độ bóng loáng của khối mỏm đá kia, bắt đầu phán đoán lực đánh sâu vào của nước chảy, tìm kiếm điểm vào tốt nhất trên tảng đá, bắt đầu cố gắng tránh né lực nước chảy đánh sâu vào.

Lợi dụng mỗi một bộ phận thân thể chính mình giảm bớt lực đi.

Chú tạo chuy trầm trọng không thể nghi ngờ lại giúp hắn, sức nặng thân thể lớn hơn, lại càng không dễ dàng bị lao xuống thủy đàm.

Đường Hạo vẫn ngày ngày ngồi tu luyện trong động do chính mình tạo ra.

Đối với chuyện của Đường Tam điều gì cũng không hỏi. Trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của Đường Tam có chứa đựng một lượng lớn nước uống cùng thức ăn, đủ để cho hai người kiên trì một tháng.

Cho nên, ở một tháng thời gian này, Đường Tam cũng không phải đi hái trái cây.

Mỗi khi hắn đi lên nghỉ ngơi, đều sẽ lấy ra một ít thực vật đưa đến động quật của cha, đặt trước mặt cha mình.

Sau khi ăn xong lập tức nghỉ ngơi, tinh lực nhất khôi phục sẽ lại một lần nữa nhào vào trong nước.

Đường Hạo ngẫu nhiên mở mắt, ánh mắt lại tự nhiên mà rơi vào trên người Đường Tam, mắt thấy con mình sau mỗi một lần lao xuống rồi bò lên trên, trong mắt hắn đều toát ra một tia nhàn nhạt vui mừng.

Ngốc tiểu tử, ngươi biết không? Thác nước này đối với ngươi mà nói, nó là một thanh chú tạo chuy.

Nó chuy luyện, là thân thể của ngươi. Là Thần tượng duy nhất đại lục (thực ra có ba Thần tượng mới đúng – A Lá), ta muốn làm, đó là đem thân ngươi rèn luyện thành một kiện thần khí chánh thức.

Năm giây. Rốt cục kiên trì tới năm giây rồi.

Tới ngày thứ năm, Đường Tam ở trên mỏm đá đã có thể kiên trì được năm giây thời gian.

Mặc dù hắn không có hồn lực trợ giúp, nhưng là đứng ở trên mỏm đá, thân thể hắn lại có thể dựa theo đặc tính của Quỷ Ảnh Mê Tung nhẹ nhàng luật động, mặc dù phải đón đỡ lực đánh sâu vào của thác nước, nhưng vẫn có thể tìm được sự cân bằng tốt nhất để thừa nhận lực đánh sâu vào.

Cho dù là hô hấp khó khăn, hắn đã có thể kiên trì thêm một hồi.

Đối với Đường Tam mà nói, đây không thể nghi ngờ là một sự khởi đầu. Chính là vạn sự khởi đầu nan. Lúc ban đầu kiên trì không thể nghi ngờ là thống khổ nhất. Đường Tam chẳng những phải thừa nhận tác động mạnh mẽ của thác nước, còn phải thừa nhận thống khổ của bản thân khi không thể nào thi triển hồn lực. Tựa như một người trưởng thành đột nhiên biến thành một tiểu hài tử, lực lượng trong nháy mắt thu nhỏ lại, phải một đoạn thời gian mới thích ứng.

Sau năm ngày thời gian, vừa hay là quá trình thích ứng này. Năm ngày này, không ngừng bị thác nước đánh sâu vào, Đường Tam đối với thống khổ không cách nào sử dụng Huyền Thiên Công từ từ khôi phục lại, bằng vào Trí tuệ đầu cốt giúp trí tuệ của bản thân hắn tăng lên rất nhiều, dần dần nắm giữ được phương pháp.

Bắt đầu từ ngày thứ sáu, thời gian hắn dừng lại trên mỏm đá gia tăng vài lần, chú tạo chuy trong tay rốt cục có thể bắt đầu huy vũ được.

Tại trên mỏm đá bóng loáng phát lực không thể nghi ngờ là một sự cực kỳ thống khổ. Nhưng Đường Tam cực kỳ thông minh, hắn cũng không có vội vàng bắt đầu luyện tập Loạn Phi Phong chuy pháp, mà...trước tiên để chiến lực có thể thích ứng tại thác nước, nỗ lực cố gắng khống chế sự cân bằng, tùy ý để thác nước chảy xối xả vào người.

Khi Đường Tam rốt cục có thể dưới thác nước đứng vững, sẽ không lại bị đẩy vào trong nước thì, Đường Hạo rốt cục đối với hắn tiến hành chỉ thị thứ hai.

Tu luyện. Tu luyện hồn lực. Đương nhiên, đối với Đường Tam mà nói, là tu luyện Huyền Thiên Công.

Đường Tam một lần rất kinh ngạc nghe cha nói. Nội lực Huyền Thiên Công của mình đã bị phong bế rồi. Như thế nào vẫn tu luyện? Nhưng khi hắn thật sự tu luyện, lại phát hiện phong ấn của cha phi thường kỳ lạ. Mặc dù không thể sử dụng nội lực Huyền Thiên Công, nhưng tu luyện lại không bị ảnh hưởng.

Mỗi khi thân thể trống rỗng của hắn bắt đầu tu luyện, sau khi tích súc nội lực tuần hoàn một vòng, sẽ tự nhiên mà nhiên mà dung nhập vào bên trong Hỏa Nhiệt phong ấn, cùng nội lực vốn có của mình dung vào một thể.

Mặc dù làm như vậy nhưng Đường Tam không cách nào cảm nhận được trình độ tiến bộ của Huyền Thiên Công. Nhưng cứ tu luyện như vậy, tốc độ khôi phục thân thể rõ ràng lại nhanh hơn.

Cho nên, Đường Tam bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày đều lấy ba canh giờ tiến hành tu luyện. Thời gian còn thừa là ở dưới thác nước mà rèn luyện.

Phốc——

Chú tạo chuy tại trong thác nước đập bể xuất ra một cái bọt nước không lớn lắm. Tuần hoàn một vòng, lại trở lại đỉnh đầu Đường Tam. Thành công rồi! Đường Tam đại hỉ, bất quá cũng chỉ là vui mừng một chút mà thôi, bởi vì tâm chí không yên, bị thác nước đẩy xuống thủy đàm.

Hôm nay đã ngày thứ mười lăm hắn đi tới nơi này. Trải qua không ngừng cố gắng, hắn rốt cục có thể thành công chém ra Loạn Phi Phong chuy, chuy thứ nhất, lúc phát lực cũng không bị ngã từ trên mỏm đá xuống.

Có chuy thứ nhất thì sẽ có chuy thứ hai. Do Đường Tam không ngừng rèn luyện, Loạn Phi Phong chuy pháp bắt đầu dưới tay hắn triển hiện ra, mà chú tạo chuy dù sao không phải Hạo Thiên Chuy, sức nặng không có đáng sợ như vậy, hơn nữa tự thân sức nặng của nó cũng có thể giúp Đường Tam ổn định thân hình trên tảng đá. Dần dần, hắn ở bên trong thác nước luyện tập Loạn

Phi Phong chuy pháp càng ngày càng thuần thục.

Lúc bắt đầu chỉ có thể làm bắn tung tóe một đóa bọt nước, sau đó lại vũ động mưa gió không ra. Tại dưới thác nước tựa như một cái vòng tròn bích chướng, không ngừng ngăn cản nước chảy từ thác nước đánh sâu vào, làm bắn tung tóe một tảng lớn bọt nước.

Số lần huy động chú tạo chuy rất nhanh ổn định tăng lên. Thời gian thoáng qua. Ba tháng thời gian đã trôi qua.

Oanh——

Một chuy cuối cùng phát ra, thân thể Đường Tam tựa như pháo đạn phóng lên cao, đón đánh sâu vào thác nước chừng hơn mười thước. Bên trong mười thước ấy, nước chảy bị phản kích mà chảy ngược lên, khi thân hình hắn hạ xuống, phát ra thật lớn âm thanh oanh minh. Ngay cả cầu vồng bảy sắc tạo thành bởi bọt nước, trong một sát na này cũng bị giảo động vặn loạn lên.

Điều đó đương nhiên không phải lực lượng bây giờ của Đường Tam có khả năng đạt tới được. Mà là đặc tính của Loạn Phi Phong chuy pháp.

Một chuy mạnh hơn một chuy, lực lượng một chuy điệp gia một chuy. Nếu không phải tố chất thân thể Đường Tam cực kỳ cường hãn, thì lực đánh sâu vào khủng khiếp kia, cũng đủ để đưa thân thể hắn toàn bộ xé rách.

Chín chín tám mươi mốt chuy toàn bộ hoàn thành trong nháy mắt, lực lượng tám mươi mốt lần điệp gia ngưng tụ cùng một chỗ, dù hắn bây giờ không thể sử dụng nửa phần hồn lực, nhưng trong nháy mắt lực công kích kinh khủng đã siêu việt hơn hắn thời khắc đỉnh cao nhất của hắn.

Phanh——

Lực lượng biến mất, thân thể Đường Tam bị thác nước đập nặng nề rơi vào trong thủy đàm, nhưng lúc này giờ phút này sự hưng phấn trong lòng hắn lại khó có thể hình dung.

Ba tháng. Chính mình rốt cục hoàn thành được yêu cầu của cha, rốt cục chém

ra được tám mươi mốt chuy.

Bây giờ trên da Đường Tam tràn đầy một tầng màu cổ đồng mạnh mẽ. Chiều cao lại vừa gia tăng thêm vài phần, mặc dù râu tóc trên mặt có vẻ toán loạn, nhưng cặp mắt hắn giống như kia hàn tinh bình thường nhưng lại sinh ra quang mang chói sáng.

Trong nháy mắt khi nước chảy vòng lại, Đường Hạo đang ngồi ngay ngắn tại bên trong thạch động đã mở hai mắt, quang mang vui mừng lẫn sợ hãi từ đáy mắt chợt lóe ra. Chưa điều gì khiến Phong Hào Đấu La đứng đầu đại lục như hắn sợ hãi, lúc này cũng không thể không than thở về sự xuất sắc của con mình. Lúc đầu, hắn hoàn thành những bước này, phải dùng mất nửa năm thời gian. Mà Đường Tam tâm chí kiên nghị, dưới sự trợ giúp của thiên phú, không ngờ chỉ mất có ba tháng mà thôi.

Từ trong thủy đàm nhảy lên bờ, Đường Tam một tay nắm chú tạo chuy, hắn đầu tiên thấy cha mở hai mắt.

Ánh mắt Đường Hạo từ trên người con mình đảo qua, trải qua ba tháng thời gian này, trên người Đường Tam cơ thể trở nên càng thêm rõ ràng, mỗi một khối cơ bắp mặc dù cũng không khổng lồ khoa trương, nhưng trên da đều ẩn chứa một tầng nhàn nhạt vầng sáng, lấy nhãn lực Phong Hào Đấu La của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được trong đó ẩn chứa lực lượng bộc phát như thế nào.

"Ba ba, con thành công rồi. Tám mươi mốt chuy. " Đường Tam có chút đắc ý hướng Đường Hạo nói. Tám mươi mốt chuy, toàn bộtám mươi mốt chuy, cái loại tâm lý này cùng thân thể cùng vượt qua làm hắn tràn ngập hưng phấn.

Đường Hạo hướng hắn gật đầu, trong miệng phun ra hai chữ, *"Tốt lắm. Bất quá, ngươi còn phải làm một việc tốt hơn. "*

Vừa nói, Đường Hạo cầm lấy chú tạo chuy trong tay Đường Tam, tiện tay vung lên, chú tạo chuy giống như lưu tinh phóng lên cao, trong chớp mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Không để ý tới Đường Tam đang có chút ngốc trệ, Đường Hạo một tay chém

trên một cây đại thụ bên người, tay hắn tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt vào thân cây, cả cây đại thụ giống như là đậu hũ trực tiếp bị chặt đứt.

Tay Đường Hạo huy động, Đường Tam chứng kiến chỉ có bụi gỗ bay tán loạn cùng chưởng ảnh hư ảo của Đường Hạo.

Phải biết rằng, Tử Cực Ma Đồng của hắn đã tới giai đoạn đỉnh của đệ tam trọng, nhãn lực bây giờ của hắn cũng không thấy rõ động tác của Đường Hạo, có thể thấy được Đường Hạo nhanh như thế nào.

Khi Đường Hạo dừng lại, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh chuy tử, cùng chú tạo chuy lúc trước giống nhau như đúc, nhưng là chặt đại thụ để làm ra.

Cầm mộc chuy nhét vào tay Đường Tam, *"Kế tiếp, dụng nó lại luyện tập loạn Phi Phong chuy pháp. Chuy mà bị hỏng, ngươi tự mình làm lại."*

Bỏ lại những lời này, Đường Hạo lại một lần nữa quay về động quật của mình. Chỉ là mội câu giải thích đơn giản, nhưng giao cho Đường Tam, cũng là nhiệm vụ càng thêm khó khăn hơn.

Lúc vừa mới vừa tiếp nhận mộc chuy, Đường Tam cũng không có cảm giác khác thường gì. Ba tháng, hắn dùng quen thuộc chú tạo chuy nặng mấy chục cân, lúc cầm chuôi mộc chuy này, quả thực hay là nhẹ như không.

Khi hắn một lần nữa xuống nước hướng đến thác nước thì, so với lúc trước còn thấy dễ dàng hơn rất nhiều, bản thân mộc chuy có sức nổi, lại nhẹ như vậy, cơ hồ chỉ mất năm giây thời gian, Đường Tam đã tới thác nước.

Chính là, lúc hắn lên trên mỏm đá dưới thác nước, lập tức cảm giác được có chút không đúng. Dưới lực đánh sâu vào thật lớn của nước chảy, thân thể hắn nhoáng lên, không ngờ suýt chút nữa bị lao xuống mỏm đá.

Phải biết rằng, ba tháng rèn luyện này, đã sớm làm cho hắn đứng ở mỏm đá trên thân thể ổn định giống như đinh đóng trên tường. Đột nhiên xuất hiện cước bộ hư phù, hắn lại có thể nào không ngạc nhiên cơ chứ?

Rất nhanh, Đường Tam tựu ý thức được có chuyện không đúng. Chú tạo

chuy trong tay biến thành mộc chuy, sức nặng kém hơn nhiều. Trọng tâm của mình vốn đối với nước chảy đã quen thuộc bây giờ đã thay đổi.

Sức nặng không giống trước, muốn đứng vững tự nhiên trở nên rất khó khăn. Nghĩ thông suốt điều này, Đường Tam lập tức rõ ràng vài phần dụng ý của cha mình.

Rất nhanh trí, sau khi hắn đứng vững cũng không có lập tức huy động mộc chuy, mà là đứng vững vàng ở nơi đó, khống chế mộc chuy nhẹ nhàng huy động, cảm thụ qua cảm giác mộc chuy trong nước chảy.

Nhìn mộc chuy nhẹ nhàng huy động, lực cản ở trong nước không ngờ so với chú tạo chuy trước kia còn lớn hơn nhiều. Thân mình nó nhẹ khiến cho nước và lực song trọng ảnh hưởng, làm Đường Tam khống chế càng thêm khó khăn hơn.

Đến khi Đường Tam cảm giác được có thể một lần nữa đứng vững, hắn bắt đầu lại sử ra Loạn Phi Phong chuy pháp.

Đệ nhất chuy, đệ nhị chuy còn có thể kiên trì bình thường, chỉ là không thuận tay mà thôi, nhưng lúc đến đệ tam chuy, mộc chuy thân mình yếu ớt bị chấn nát, một thanh mộc chuy đã bị hỏng.

Bắt đầu từ ngày đó, Đường Tam tiến vào giai đoạn rèn luyện thứ hai.

Hắn không có nội lực, không cách nào đem nội lực rót vào trong mộc chuy để bảo vệ nó, hắn có thể làm chỉ là đem lực lượng có thể nắm trong tay, khống chế mộc chuy dưới tình huống đang không ngừng tăng lực để không bị nước chảy phá nát, không bị lực lượng chính mình làm gẫy.

Khó khăn chợt gia tăng cũng không làm cho Đường Tam lùi bước, ngược lại làm tinh thần hắn càng thêm tập trung hơn, đặc huấn bắt đầu càng thêm gian khổ.

Chín tháng sau.

Trong âm thanh chói tai rít gào, một cột nước khổng lồ phóng lên cao. Lúc

này bị đánh ngược lên không phải chỉ có một bộ phận của thác nước, mà cơ hồ là toàn bộ thác nước rộng chừng mười thước. Dưới thác nước, một thân ảnh bay lên trời, toàn thân đều lóe ra màu cổ đồng quang huy, dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như vàng bình thường lấp loé sáng lên.

Tám mươi mốt chuy, Đường Tam đã quên rằng mình đã hoàn thành tám mươi mốt chuy một vài lần rồi.

------oOo------

Chương 303: Chuy pháp đại thành, sát lục chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Fê

Biên tập: A Lá

Thả mình vào thủy đàm, cảm thụ dòng nước mát mẻ xung quanh mình, hắn có thể buông lỏng thân thể chính mình. Hắn biết, đối với bản thân mà nói, cũng chỉ có thể buông lỏng trong thời gian ngắn ngủi này mà thôi. Kế tiếp, không biết cha hắn sẽ cấp cho hắn phương pháp tu luyện như thế nào nữa.

Trong tay hắn, không còn giống cây chú tạo chuy cũ nữa, một cây mộc chuy cực lớn, đường kính đầu chuy khoảng hai thước, đúng là mộc chuy siêu cấp. Tuy cây búa lớn như vậy nhưng mà chuôi lại chỉ to bằng một cánh tay bình thường.

Có thể tưởng tượng được, nếu chỉ bình thường giơ mộc chuy lên, có lẽ dưới sức nặng của đầu chuy mà chuôi sẽ trực tiếp bị gãy rời. Nhưng Đường Tam dựa vào lực lượng của chính mình xảo diệu khống chế, dùng nó hoàn thành được tám mươi mốt chuy.

Đó là tác dụng rất lớn của tác động dòng chảy, nếu không phải là như thế, cây búa khổng lồ này, như thế nào có thể làm cho cả dòng thác trong nháy mắt bắn cao lên đến tới 10 thước cơ chứ? Tới bây giờ, hắn đã đem Loạn Phi Long

chuy pháp luyện đến cực hạn.

Đúng như Đường Tam sở liệu, khi hắn trở lên bờ thì cha hắn đã đứng đợi sẵn, nhưng cùng với trước kia lại bất đồng, chính là lần này khi hắn chuẩn bị bước lên bờ thì cha đã đưa bàn tay to lớn ra trước mặt hắn.

Ngây ngốc trong chốc lát, Đường Tam vươn tay phải lên nắm lấy tay cha. Đường Hạo dùng sức một chút, thân thể Đường Tam đã bay ra khỏi nước rơi xuống trước mắt hắn.

Đến nơi này đã suốt một năm liễu, Đường Tam rõ ràng trở nên cao lớn hơn, đã gần đến mười sáu tuổi, thân thể đã hoàn toàn trưởng thành, đã rất cao lớn rồi. Hắn ngày càng lớn càng giống cha hồi còn trẻ, mặc dù còn chưa đủ mười sáu tuổi nhưng vẻ cương nghị trên mặt hắn ngay cả nam nhân bình thường ở hai ba mươi tuổi cũng không thể có được. Cương nghị, quả quyết, bền gan vững chí, những tố chất tốt nhất của đệ tử trực hệ Hạo Thiên tông đều xuất hiện rõ ràng trên người nó.Đối với thành tích của con mình, Đường Hạo rất hài lòng, mặc dù hắn cũng không hề biểu lộ ra mặt.

Không cần Đường Hạo chủ động, Đường Tam đã chủ động để cự đại búa gỗ sang một bên, *"Ba ba, kế tiếp làm cái gì?"*

Một năm thời gian qua hắn đã thích ứng được với loại đặc huấn này, từ trong loại đặc thù huấn luyện này hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực của chính mình tăng lên. Đối với việc dùng lực lượng một cách hữu ích, Đường Tam bây giờ có thể nói là đã đạt tới cực hạn. Hắn thậm chí có thể rõ ràng có thể kiểm soát được từng phân lực lượng trong tay mình.

Ra khỏi thủy đàm, cho dù là lực lượng rất nhỏ bên người ba động cũng vô pháp thoát khỏi cảm giác của hắn. Cho dù thậm chí là một lá cỏ trên tay hắn, dù không dùng hồn lực vẫn có thể thành lợi khí giết người.

Đường Hạo giơ tay lên, chỉ vào thác nước lấp lánh đang chảy xuống thủy đàm, *"Hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi đi. Ngày mai tiếp tục. Chỉ cần tại lúc ngươi tu luyện, ta không hi vọng chứng kiến thác nước có thể rơi vào trong phạm vi khoảng ba mươi thước xuống thủy đàm. Loạn Phi Phong chuy pháp có thể chính dụng, cũng có thể phản dụng, giống như lúc ngươi ngăn cản Tật*

Phong Ma Lang ba mươi sáu liên trảm của Phong Tiếu Thiên"

Đường Tam có chút không hiểu cho nên nhìn lại Đường Hạo: *"Ba ba, con vẫn chưa hiểu rõ?"*

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *" Hết thảy mọi huấn luyện, cũng là để cho ngươi nắm vững Hạo Thiên chuy, sử dụng lực lượng của ngươi một cách tốt nhất. Nhưng nếu ngươi chỉ dùng ngoại vật luyện tập, ngươi vĩnh viễn không thể nào chánh thức cảm nhận được Hạo Thiên chuy có thể mang lại cho ngươi cái gì. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, tại thác nước này, ngươi dùng chính là Hạo Thiên chuy của mình. Có thể sử dụng hồn lực, để cho ta xem, ngươi đến tột cùng có thể đạt được tới trình độ nào ".*

Vừa nói, Đường Hạo đặt tay lên vai trái của Đường Tam một chút. Đường Tam chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực mạnh truyền đến, thân thể không tự chủ được run run.Ngay sau đó, từ bàn nóng rực to lớn đặt trên lưng hắn, khí lưu nóng rực hùng hậu tiến vào cơ thể hắn, trong thời gian ngắn đã tiến vào đan điền. Không đợi Đường Tam phản ứng, nội lực bên trong đan điền đã như núi lửa phun trào, hùng dũng tuôn ra.

Lực mạnh ép xuống, Đường Tam không tự giác bị Đường Hạo khống chế ngồi xuống.

"Bình tâm tĩnh khí, tu luyện hồn lực" Đường Hạo cấp cho Đường Tam tám chữ đơn giản. Đường Tam vốn còn tưởng thật sự có thể nghỉ ngơi một ngày nhưng ngoài ý hắn, lập tức tập trung thần chí, dẫn đạo nội lực đang hùng dũng chạy trong cơ thể dựa theo lộ tuyến của Huyền Thiên Công mà vận chuyển.

Nội lực Huyền Thiên Công vốn ôn hòa, nhưng lúc này lại đột nhiên trở nên cuồng bạo, do Đường Tam dẫn đạo, giống như hồng thủy vỡ đê, trùng xoát kinh mạch vô cùng cứng cỏi của hắn

Nội lực nhập thể, Đường Tam cảm thấy vô cùng thoải mái. Đầu tiên hắn cảm giác được sự khống chế tinh thần lực của mình đối với nội lực. Dưới tác dụng khổng lồ của tinh thần lực, mặc dù nội lực hùng dũng vận chuyển với lực đánh sâu vào thật lớn, nhưng hắn vẫn còn có thể miễn cưỡng khống chế. Tiếp

theo, hắn cảm giác được sự biến hóa kinh mạch của chính mình.

Mặc dù đã một năm không có thừa nhận toàn bộ nội lực lưu chuyển, nhưng kinh mạc của chính mình lại như là được mở rộng ra, hơn nữa trở nên vô cùng cứng cỏi. Cho dù nguồn nội lực khổng lồ kia có tùy ý như thế nào đánh sâu vào, cũng phải muốn theo quỹ tích kinh mạch mà đi.

Dưới sự trùng kích của thác nước, Đường Tam được rèn tạo cả về thân thể, kinh mạch, tâm chí, tinh thần. Một năm mặc dù rất buồn tẻ, nhưng mang đến biến hóa chưa từng có trước đó.

Thanh âm vỡ tan không ngừng trong cơ thể Đường Tam vang lên, đó cũng không phải kinh mạch bị phá tan, mà là những chướng ngại bị đột phá. Ba chu thiên vận chuyển ngắn ngủn, kỳ kinh bát mạch của Đường Tam, kể cả vốn đã được đả thông, dĩ nhiên thông cả sáu mạch, chỉ có nhâm đốc nhị mạch như trước vẫn như vách tường cứng cỏi.

Lục mạch quán thông, nội kình khổng lồ đích bên trong gia nhập tiến vào càng nhiều hơn, cảm giác như bị nung trong lò lại xuất hiện, chỉ bất quá lúc này, lại do Đường Tam tự mình gây ra cho bản thân.

Kỳ thật, ngay cả Đường Hạo cũng không biết, một năm này, dưới lực đánh sâu vào của thác nước mà bản thân lại không có nội lực, Đường Tam vốn ăn ba loại tiên phẩm dược thảo đã hoàn toàn thành quá trình dung hợp hoàn toàn cùng thân thể hắn.

Bát Giác Huyền Băng Thảo, Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cùng với Vọng Xuyên Thu Hải Đường rốt cục cùng thân thể hắn hoàn toàn dung hợp.

Nếu dựa theo tu luyện bình thường, điều này ít nhất là phải mười năm thong thả hấp thu mới có thể hoàn thành được. Mặc dù hấp thu ba loại dược thảo sẽ không mang đến đột phá thật lớn cho nội lực của Đường Tam, nhưng làm toàn thân kinh mạch hắn, cốt cách cùng trình độ mềm dẻo của cơ thể trở nên cực kỳ đáng sợ. Mỗi một bộ phận trên cơ thê đều tràn ngập lực lượng bộc phát.

Đúng như trong kế hoạch của Đường Hạo vậy, thân thể Đường Tam đang ở

trên con đường chuy luyện thành thần khí.

Tất cả nóng rực cuối cùng lại quay về mà ngưng tụ tại lưng, cuối cùng ngưng tụ tới hạn, chính là tại ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu. Là hồn cốt có thể tiến hóa, theo thực lực bản thân Đường Tam tăng lên, Bát chu mâu cũng không ngừng tiến hóa.

Vốn một ngày lại biến thành bảy ngày, Đường Hạo đã ở bên con mình thủ hộ cả bảy ngày. Bảy ngày thời gian, trên người Đường Tam đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày đầu tiên trong cơ thể Đường Tam tuôn ra một tầng vật chất màu xám. Ngày thứ hai, màu xám vật chất ngưng kết thành những mảnh mỏng manh, bắt đầu từ từ rơi ra, để lộ ra bên trong là lớp da trắng hồng, trên da thịt, Đường Hạo thấy được nhàn nhạt hai sắc hồng lam lưu chuyển.

Mà vài ngày sau, toàn thân Đường Tam trên dưới trở nên càng ngày càng sáng bóng, thậm chí có một tầng nhàn nhạt ánh sáng rực rỡ từ trong cơ thể chảy xuôi ra. Ngoại giới hết thảy đều trở nên không còn trọng yếu, đột phá chưa từng có này của Đường Tam là do một năm áp bách mang đến.

Đường Hạo đương nhiên không phải chỉ đơn giản phong ấn hồn lực của hắn. Phương pháp thực hiện loại áp bách hồn lực này, chính là thủ đoạn chỉ Hạo Thiên Tông mới có. Sử dụng trong giai đoạn bốn, năm mươi cấp là thích hợp nhất. Vốn Đường Hạo là chuẩn bị áp chế Đường Tam hai năm thời gian, cũng không nghĩ đến, nhiệm vụ cho hắn trong hai năm, Đường Tam chỉ dùng một năm đã hoàn thành được.

Đường Hạo biết, nếu lại tiếp tục áp chế nữa, có lẽ sẽ gây ra phản hiệu quả.

Cho nên mới hôm nay đã giúp hắn cởi phong ấn.

Phương pháp sử dụng loại áp bách này, sau khi bộc phát, mỗi người cả đời đều chỉ có thể sử dụng một lần.

Lựa chọn của Đường Hạo, không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

Dùng cả bảy ngày thời gian, hồn lực ba động trên người Đường Tam mới trở nên ổn định hơn. Lúc hắn mở hai mắt, Đường Hạo từ trong mắt con mình chứng kiến chính là ánh mắt rất bình thản.

"Ba. " Đường Tam nhìn về phía cha mình.

Đường Hạo đột nhiên hướng hắn đánh ra một chưởng, Đường Tam không dám ngăn cản, tùy ý một chưởng của cha đánh vào ngực, đẩy chính hắn rơi xuống xa xa trong thủy đàm.

"Hảo hảo tắm rửa sạch sẽ." Thanh âm Đường Hạo từ bên bờ truyền đến, *"Hồn lực của ngươi đã đạt tới năm mươi cấp bình cảnh."* Nói ra những lời này, Đường Hạo cố gắng để mình trở nên bình tĩnh hơn một chút, cũng không giấu được phần vui mừng lẫn sợ hãi không ngừng trong giọng nói của mình.

Năm mươi cấp, đúng vậy, bây giờ Đường Tam, hồn lực đã đạt tới năm mươi cấp bình cảnh, chỉ cần thu được một cái hồn hoàn nữa, vậy hắn có thể chánh thức tiến vào tầng lớp hồn vương.

Một năm, thời gian ngắn ngủn một năm, từ bốn mươi hai cấp đến năm mươi cấp. Năm nay Đường Tam vẫn chỉ chưa đến mười sáu tuổi, trong lịch sử cả hồn sư giới, cũng là tuyệt đối là chưa từng có.

Đường Tam mặc dù đã cảm giác được chính mình đạt được đột phá thật lớn, nhưng nếu không phải Đường Hạo nói ra, hắn cũng vô pháp tin tưởng trình độ tiến bộ của mình dĩ nhiên lại kinh khủng như vậy. Một năm tám cấp, cho dù là hắn thiên tài như vậy cũng tuyệt không dám nghĩ. Phải biết rằng, hồn lực tu luyện càng về sau, lại càng khó khăn.

Tắm rửa sạch sẽ thân thể một cách đơn giản, Đường Tam một lần nữa bò lên trên bờ, câu đầu tiên hắn nhịn không được hướng cha hỏi: *"Ba ba, con thật sự đã năm mươi cấp sao? "* Lục mạch quán thông hắn đã rõ, nhưng hồn lực tăng lên thật lớn như vậy, cảm giác của hắn lúc này toát ra tràn ngập hưng phấn.

Đường Hạo gật đầu, *"Cảm giác của ta sẽ không sai, ngươi đã năm mươi cấp rồi. Bất quá, ngươi không thể tự mãn. Càng về sau, khó khăn tu luyện lại càng lớn. Năm mươi cấp tới sáu mươi cấp là một cái cửa ải lớn, lúc đầu ta*

mất thời gian năm năm mới có thể hoàn thành. Ta hy vọng ngươi trước hai mươi tuổi, có thể đột phá giới hạn sáu mươi cấp. Khi đó mới có thể con đường tương lai sẽ càng thêm dễ dàng. "

"Vâng. " Lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng nhìn ra được sự biến hóa tâm tình của cha, mặc dù là đang dạy mình như cũ, nhưng tia tươi cười như có như không trên mặt cha vẫn bị hắn nhìn thấy.

Mười sáu tuổi đạt năm mươi cấp, có được hai khối hồn cốt. Bây giờ cho dù là hồn sư sáu mươi cấp, cũng không nhất định có thể chiến thắng Đường Tam.

"Tiểu Tam, vào thời điểm quan trọng cuối cùng trong toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, thủ pháp ngươi xuất ra những mảnh nhỏ của bát chu mâu, là hồn kỹ ngươi tự nghĩ ra hay sao? " Đường Hạo đột nhiên hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, gãi gãi đầu: *"Xem như vậy đi. "* Hắn không thể nói, đó cũng không phải kỹ xảo thuộc về thế giới này. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Đường Môn tuyệt học tới cái thế giới này, cũng đều có thể nói được là hồn kỹ hắn tự nghĩ ra.

Đường Hạo gật đầu,: *"Kỹ xảo này của ngươi cũng không tệ, không nên hoang phế. Băt đầu từ hôm nay, buổi tối ngươi dưới thác nước luyện tập Hạo Thiên chuy, ban ngày có thể tự do hành động. "*

Đường Tam nhịn không được nói: *"Ba ba, con đã năm mươi cấp rồi, không đi kiếm một cái hồn hoàn thích hợp sao? "*

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Đã quên những gì Đại sư dạy ngươi rồi sao? Một trong Thập đại hạch tâm cạnh tranh lực của hắn, không phải có nêu ra, hồn sư sau khi đạt tới bình cảnh cho dù không thu được hồn hoàn, tự thân hồn lực cũng sẽ không ngừng tích súc, đến khi thu được hồn hoàn thì sẽ hiển lộ ra. Ngươi bây giờ không hề phải chiến đấu, tại sao lại nóng lòng thu được hồn hoàn? "*

Đường Tam gật đầu: *"Con sẽ nghe người. "*

Hồn lực tăng lên tới năm mươi cấp, cũng tương đương với Huyền Thiên

Công tăng lên tới ranh giới đệ ngũ trọng. Nội lực tăng cường, một chút thủ pháp ám khí trước kia không thể nào tu luyện đã có thể tu luyện rồi. Đường Tam chưa bao giờ quên nỗ lực của cả đời mình trong kiếp trước dành cho ám khí. Từ bắt đầu từ hôm nay, cứ theo lời Đường Hạo, ban ngày hắn bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Công cùng ám khí, buổi tối luyện tập Hạo Thiên chuy. Quá trình tu luyện Huyền Thiên Công, coi như là nghỉ ngơi.

Lúc này Đường Tam, giống như là trên dây cót cơ khí, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có dừng lại.

"Ngươi thật sự hiểu rõ rồi chứ? " Giáo Hoàng lẳng lặng nhìn Hồ Liệt Na ở trước mặt đang quỳ rạp xuống đất.

Hồ Liệt Na kiên định gật đầu. *"Bệ hạ. Nếu ta không thể có tiếp đột phá nữa, sợ rằng sớm muộn cũng sẽ bị Đường Tam vượt qua. Vì Võ Hồn điện. Ta nguyện ý mạo hiểm. "*

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông sắc mặt nhu hòa hơn rất nhiều. *"Kỳ thật, ngươi cũng không cần làm như vậy, ngươi đã thập phần xuất sắc rồi. Tới nơi đó rèn luyện, cho dù là ngươi, cũng rất có thể không thể quay về. Giống như Tà Nguyệt Hỏa Diễm đến Tử Vong Hạp Cốc tu luyện cũng không phải rất tốt sao? "*

Hồ Liệt Na lắc đầu. *"Không. Bệ hạ. Tử Vong Hạp Cốc mặc dù nguy hiểm. Nhưng nó không thể nào chánh thức gây cho ta cảm giác tử vong. Ta biết. Ngài vẫn khiến Cúc đấu la đại nhân âm thầm bảo vệ chúng ta. Không thực sự có hơi thở tử vong, với thiên phú của ta. Sợ rằng sau này không cách nào so sánh được với Đường Tam. "*

Bỉ Bỉ Đông lạnh nhạt cười. *"Đã qua hai năm rồi, ngươi vẫn còn không quên không được thất bại lần đó. "*

Hồ Liệt Na nhìn chăm chú vào hai mắt Giáo Hoàng. *"Sư phụ. Ngài không phải đã nói. Thất bại là mẹ thành công. Nếu con quên mất thất bại, quên mất sỉ nhục, con đây như thế nào đáng được người dạy? Con hy vọng, lần này con đi nơi nào, người không nên phái bất kỳ kẻ nào bảo vệ con. Con nhất định sẽ còn sống quay lại. "*

Lúc này, trên mặt không có nửa phần yêu mị, nếu có chỉ là vô cùng kiên định.

Bỉ Bỉ Đông đưa tay nâng Hồ Liệt Na đang quỳ trên mặt đất đứng lên. *"Hài tử, trên người con, ta thấy được hi vọng của Võ Hồn điện trong tương lai. Được rồi, ta đồng ý con đi. Nhưng con phải nhớ kỹ, phải còn sống quay lại. Bất luận ta là Giáo Hoàng Võ Hồn điện, hay là sư phụ của con, đây là nhiệm vụ ta ra cho con, cũng là yêu cầu đối với con. Rõ ràng chứ? "*

Nhìn kỹ đôi mắt đẹp tuyệt thế của Bỉ Bỉ Đông, trong mắt Hồ Liệt Na có thêm vài phần gì đó, dùng sức dập đầu, *"Sư phụ, con sẽ cố. "*

Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông giơ lên tay, một quả giới chỉ quang mang lóng lánh trên tay, khi nàng lật tay lại, trong tay nàng đã nhiều hơn một quả màu trắng đầu cốt.

"Đem nó hấp thu đi. "

Hồ Liệt Na chợt cả kinh. *"Sư phụ. Cái này quá trân quý. "*

Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông trầm xuống, *"Đồ vật trân quý cũng phải sử dụng mới có thể thể hiện ra giá trị của nó. Vốn khối Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt kia rất thích hợp với ngươi, nhưng lại tiện nghi cho Đường Tam bọn chúng. Tổn thất ba khối hồn cốt đã là đả kích rất lớn đối với Võ Hồn điện. Nhưng, trong lòng ta, ba người các ngươi so với hồn cốt càng thêm trọng yếu. Khối đầu cốt này đồng dạng rất thích hợp với ngươi, không thể so với khối Trí tuệ đầu cốt xui xẻo kia. Cầm lấy đi. "*

Hồ Liệt Na không có từ chối nữa, trân trọng tiếp nhận Giáo Hoàng ban cho, hai mắt của nàng đã đã ươn ướt.

Giáo Hoàng trầm giọng nói: *"Còn có một việc ta phải phải nhắc nhở con. Nếu con một mình gặp phải Đường Tam, nhất thiết không thể cùng hắn động thủ. Mặc dù thực lực của con hơn hắn. Cũng không biết hắn dùng phương pháp gì, vừa vặn khắc chế năng lực củtruyenfull.vn, con đối hắn, không có cơ hội gì. Con cũng không cần coi hắn như đối thủ. Cái người này, ta sớm muộn cũng sẽ giải quyết. Cũng như phụ thân hắn. Không đem Đường Hạo - cái họa*

tâm phúc lớn này giải quyết, kế hoạch thực hiện của chúng ta tất nhiên sẽ gặp phải phiền toái. "

"Vâng, sư phụ. " Hồ Liệt Na cúi đầu, cung kính đáp ứng. Nhưng tại trong cặp mắt to yêu mị của nàng lại lưu ra thần sắc không cam lòng.

Nàng vĩnh viễn cũng vô pháp quên được, vào thời điểm quan trọng nhất, Đường Tam vẻ mặt mỉm cười, trong tình huống trước khi té xỉu đã ném ra vài mảnh vỡ của bát chu mâu. Chính một kích đó, làm bọn hắn mất đi hồn cốt, cũng mất đi ngôi vị quán quân, trở thành tội nhân Võ Hồn điện.

Đường Tam, ngươi chờ xem, ngươi ban cho ta sỉ nhục này, ta nhất định phải dùng máu của ngươi trả lại.

Thác nước khổng lồ mang theo hơi nước dày đặc từ trên trời giáng xuống.

Tiếng oanh minh kịch liệt không ngừng từ dưới thác nước vang lên. Nếu có người đứng ở bên bờ, chứng kiến một màn quỷ dị trước mắt này nhất định sẽ giật mình mà cười không đóng miệng lại được.

Dưới chân thác nước cao hơn hai trăm thước, lúc này đang hiện ra một màn cực kỳ quỷ dị. Năm mươi thước phía dưới thác nước, dĩ nhiên hoàn toàn trống trải. Nước rơi xuống, toàn bộ rơi xuống cách mặt thuỷ đàm năm mươi thước, hóa thành những tảng nước lớn bay toán loạn ra ngoài, khiến cho toàn bộ thủy đàm phía xa không ngừng bị nước làm rung động mãnh liệt.

Giữa màn hơi nước nồng đậm, mơ hồ có thể chứng kiến một người thân ảnh tựa như giao long, đứng phía dưới thác nước, thân thể không ngừng xoay tròn, một thanh màu đen tiểu chuy tại trong tay hắn tung bay.

Mỗi một chuy chém ra, thác nước đổ xuống đều sẽ bị đánh bay lên vài phần. Độ cao năm mươi thước đang không ngừng được nới ra.

Sáu mươi thước, bảy mươi thước, tám mươi thước, chín mươi thước. Trong thủy mạc, mơ hồ có thể chứng kiến hắc quang kinh khủng như hắc long kéo lên đỉnh thác nước.

Một màn kinh khủng vẫn còn đang tiếp tục, lúc làm thác nước bị đánh sâu vào bay lên tới một trăm thước. Đột nhiên trong lúc đó, dưới dòng chảy không ngừng nghỉ của thác nước, thân ảnh dưới thác nước trong nhẳy mắt dừng lại, tất cả động tác đều hóa thành một điểm.

Tất cả hắc quang ngưng tụ này một khắc bộc phát.

Oanh

"Hắc long" phóng lên cao, thác nước đổ xuống thật lớn trong sát na đó không ngờ bay lên tán loạn, cũng không cách nào ngưng tụ được nữa, thác nước cao hơn hai trăm thước, trong nháy mắt, hoàn toàn biến mất. Hắc long khổng lồ phát ra một tiếng ông minh mãnh liệt, tựa hồ là rít gào, hoặc như là thể hiện uy thế kinh khủng của nó.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở bên thủy đàm, nhìn một màn hoành tráng rung động trước mắt, trên mặt lộ ra ánh mắt hài lòng. Làm thác nước nghịch lưu biến mất, hắn tự hỏi, lúc mình hai mươi lăm tuổi, cũng không thể đạt được loại trình độ này.

Mà con mình lại làm được.

Hắc long thăng thiên, người khởi xướng đúng là Đường Tam.

Hai năm, suốt hai năm thời gian trôi qua, trong năm tu luyện thứ hai, Đường Hạo vẫn không có mang Đường Tam đi thu đệ ngũ hồn hoàn. Mà Đường Tam cũng đã phát hiện, tốc độ tăng trưởng hồn lực của bản thân rõ ràng chậm lại.

Hoặc là nói, lúc này muốn tăng lên một bậc thì hồn lực cần phải tăng lên nhiều hơn nhiều. Bởi vì không có thu được đệ ngũ hồn hoàn, hắn cũng không biết bây giờ hồn lực có thể đạt tới cấp bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định, sẽ không vượt qua năm mươi ba cấp.

Sau năm mươi cấp, mỗi năm có thể tăng lên hai cấp, tốc độ cũng đã là phi thường nhanh rồi.

Tới sau bảy mươi cấp, hồn sư bình thường mấy năm cũng vị tất có thể tăng lên một bậc, có thể thấy được khó khăn tu luyện về sau.

Mặc dù trong hai năm tốc độ hồn lực tăng lên giảm mạnh, nhưng Đường Tam lại ở trong một năm này hoàn toàn quen thuộc với Hạo Thiên chuy của mình, mặc dù không hề có một cái hồn hoàn nào tồn tại, nhưng Hạo Thiên chuy dưới sự thao khống của năm mươi cấp hồn lực của hắn, đã có thể sinh ra lực công kích cực kỳ kinh khủng. Một màn trước mắt này, đúng là Loạn Phi Phong chuy pháp chín chín tám mươi mốt chuy cuối cùng bộc phát.

Luận năng lực phụ trợ vũ hồn, không thể nghi ngờ là Thất Bảo Lưu Ly tháp được sùng bái, bàn về lực công kích, Kiếm Đấu la Trần Tâm, chuôi thánh kiếm này không có vũ hồn nào khác có thể bằng. Nhưng nếu luận về bá đạo, bàn về lực lượng, bàn về lực bộc phát, Hạo Thiên chuy không thể để cho kẻ khác ngồi trên đầu mình

Nếu không Hạo Thiên tông dựa vào cái gì mà được xưng là hồn sư giới đệ nhất tông môn cơ chứ?

Mặc dù không có kỹ năng hồn hoàn phụ gia, nhưng Hạo Thiên chuy lại như trước có thể nhận hồn lực rót vào. Nó như trước là thần khí bình thường tồn tại.

Hai năm trước, trước khi đặc huấn bắt đầu, Đường Hạo tựu từng hỏi qua Đường Tam, hỏi hắn khuyết điểm lớn nhất của hắn là cái gì.

Khi đó, Đường Tam trả lời là bộc phát lực, trong nháy mắt bộc phát lực công kích không đủ.

Mà bây giờ, cái này vấn đề đã được giả quyết.

Mặc dù hạo Thiên chuy của Đường Tam chỉ có lớn như trước như vậy, nhưng tại Loạn Phi Phong chuy pháp, hoặc là nói Đường Tam trong nháy mắt rót vào hồn lực tăng phúc, bây giờ nó có khả năng sinh ra bộc phát công kích, đã đạt tới trình độ cực kỳ kinh khủng.

Càng thêm đáng sợ chính là, khi Hạo Thiên chuy cùng Đường môn ám khí

của Đường Tam kết hợp, chỉ cần tinh thần lực Đường Tam tập trung vào đối thủ, trừ phi tinh thần lực đối thủ viễn siêu hơn hắn, hơn nữa tinh thông năng lực thuấn di, nếu không cũng chỉ có một đường là ngạnh kháng, căn bản không thể né tránh.

Oanh

Thác nước bị đánh đoạn từ trên lại đổ xuống, mãnh liệt nện vào người Đường Tam trên mỏm đá, nhưng Đường Tam đứng ở nơi đó, dường như không chút sứt mẻ, vững chãi như là đóng đinh trên mỏm đá. Ánh mắt trên mặt thậm chí còn toát ra vài phần hưởng thụ. Đắm chìm bên trong thác nước thật lớn, thở ra một hơi, Huyền Thiên Công hùng hậu bên ngoài thân hắn tạo ra một tầng nhàn nhạt cương khí màu trắng.

Thân hình chợt lóe, Đường Tam đã từ trên mỏm đá bay vọt ra, Hạo Thiên chuy trong tay lặng lẽ biến mất, thay thế chính là hơn mười căn Lam Ngân Thảo trống rỗng rơi xuống, nổi trên mặt nước. Đường Tam mượn lực nhảy lên, thân thể trực tiếp bắn lên trên bờ bên cạnh Đường Hạo.

Lúc Đường Tam vọt người tới, vẻ mặt Đường Hạo đã trở nên nghiêm túc. Khi hắn chứng kiến con trai vững vàng rơi xuống bên người, thản nhiên nói:*" Cảm giác được chính mình rất mạnh, phải không?"*

Đường Tam vuốt vuốt mái tóc ướt sũng của mình, *" Ba ba, con hiểu được, con cũng không kiêu ngạo, con nhất định hội tiếp tục cố gắng. Bất quá, con gần đây cảm giác luyện tập Loạn Phi Phong chuy pháp nữa cũng rất khó tiến bộ."*

Nghe con trai nói, trong lòng Đường Hạo không khỏi một trận bất đắc dĩ, giáo huấn của mình còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị tiểu tử thông minh này đổ trở về. Loạn Phi Phong chuy pháp còn muốn tiến bộ như thế nào? Đã luyện đến cực hạn còn có thể tiến bộ như thế nào? Ngoại trừ việc bản thân Hạo Thiên Chuy không có ảnh hưởng của hồn hoàn phụ gia, Đường Hạo tự hỏi, đơn thuần về mặt thi triển chùy pháp, chính mình cũng không có cách nào làm tốt hơn so với con trai mình.

"Loạn Phi Phong chuy pháp luyện đến hôm nay thôi. Tiểu Tam, ta hỏi ngươi,

ngươi cảm giác được thực chiến năng lực của ngươi như thế nào?" Đường Hạo hỏi.

Đường Tam suy nghĩ một chút, hắn vốn định thuyết cũng tạm được. Nhưng nghĩ đến thực lực cường đại của phụ thân, vẫn sửa lại lời,*" Còn kém xa lắm."*

" Vậy ngươi biết kém ở chỗ nào không?" Đường Hạo tiếp tục hỏi.

Đường Tam sửng sốt một chút, hắn bản thân nói ra kém xa là có chút khiêm nhường, lúc này bị phụ thân hỏi như vậy, nhất thời không trả lời được. Đường Hạo tựa hồ cũng không muốn nghe Đường Tam trả lời, tiếp tục nói: *"Về mặt lý luận mà nói, Đại sư là vô địch. Phương pháp dạy của hắn đối với các ngươi phi thường chính xác, tạo cho ngươi một trụ cột kiên cố. Từ sau khi ngươi bái ông ta làm thầy, phát triển hết sức nhanh chóng. Cũng tiến hành rất lớn lượng thực chiến. Thực chiến kinh nghiệm vẫn là có một chút, ngươi cũng không cần phải khiêm nhường. Nhưng là, ngươi vẫn còn kém trong thực chiến thần tủy."* (nguyên văn là God marrow = Thần tuỷ)

" Thần tủy? Thực chiến thần tủy là cái gì?" Đường Tam vội vã hỏi. Phụ thân cho dù ở đẳng cấp Phong Hào Đấu La cũng là nhân vật số một số hai. Lời của hắn tuy không nhiều lắm. Nhưng mỗi một câu dạy đều khiến Đường Tam có lợi không hề nhỏ. Lúc này vội vã tập trung tinh thần lắng nghe.

Đường Hạo trầm giọng nói:*" Như thế nào thực chiến? Chính thức sinh tử chiến đấu mới có thể xưng là thực chiến. Mà kinh nghiệm trong thực chiến của ngươi, phần lớn đều là trận đấu hình thức. Cũng ít khi gặp phải tình huống đe doạ tính mạng. Con người chỉ có tại lúc gặp phải khảo nghiệm sinh tử, tiềm lực bản thân mới có thể bị hoàn toàn kích thích đi ra. Không ngừng tại kề cận cái chết giãy dụa, mới có thể gọi là thật sự có được thực chiến năng lực. Phán đoán của ngươi cùng lực khống chế thực chiến cũng không kém. Nhưng khuyết thiếu một thứ. Một sát khí thuần túy. Cảm thụ hơi thở của ta."*

Tiếng nói vừa dứt, đồng tử Đường Hạo chợt thu liễm. Trong phút chốc, một cỗ cực kì băng lánh hơi thở chợt từ trên người hắn xông ra. Cỗ hơi thở này tựa hồ cũng không có cái gì bộc phát lực, nhưng khi nó đem Đường Tam bao phủ ở bên trong, Đường Tam nhất thời có ảm giác như bị rơi vào hầm băng.

Mỗi một sợi lông trên người đều dựng đứng lên.

Lạnh như băng, lành lạnh, tà ác, kinh khủng. Sát khí khổng lồ tựa như cự thú nanh ác đâm đầu đánh tới, cường đại đến mức làm người khác phải run rẩy. Đường Tam rõ ràng cảm giác được. Chính mình tất cả địa hết thảy tựa hồ đều ở trong sát khí vô cùng khổng lồ này trở nên chậm chạp. Thậm chí có Tử Cực Thần Quang của hắn trong Tử Cực Ma Đồng cũng không dám cùng Đường Hạo đối mặt.

Càng làm Đường Tam giật mình hơn là. Giọt nước rên người hắn chảy xuôi xuống tựa hồ cũng trở nên trì hoãn. Dần dần một giọt nước ngưng kết thành một chuỗi chuỗi băng châu. Đọng ở trên người hắn.

Sát khí thực thể hóa? Đây là một cái hình dung toát ra trong đầu Đường Tam. Đại sư từng nói qua với hắn, khi thực lực một người đạt tới cảnh giới cực kì kinh khủng, sát khí của hắn thậm chí có thể đạt tới trình độ thực thể hóa. Từ vô hình hóa hữu hình. Nhưng loại trình độ này cho dù Phong Hào Đấu La cũng là Phượng mao Lân giác (vô cùng hiếm). Sát khí lạnh như băng giống như thủy triều thối lui, âm thanh Đường Hạo đem Đường Tam từ trong khiếp sợ bừng tỉnh,*" Cảm giác thấy thế nào. Đây là sát khí. Ngươi là không phải rất muốn hỏi, sát khí có ích lợi gì? Sát khí kì thật ảnh hưởng chủ yếu không phải đối thủ. Mà là bản thân mình. Nó có thể khiến cho ngươi không để ý đến sinh tử, có thể khiến thực lực bản thân ngươi phát huy ra trình độ mạnh nhất của mình, thậm chí là phát huy một cách siêu phàm. Nó thậm chí có thể làm cho tốc độ ra tay của ngươi nhanh hơn. Có được sát khí mãnh liệt, có thể chứng minh ngươi từng bò ra từ trong đống người chết, từng kinh nghiệm quá rất nhiều lần giãy dụa bên bờ sinh tử. Cho dù là đối mặt với đối thủ cường đại xa so với mình, ngươi cũng không có chút khiếp đảm. Sát khí là một trong những loại khí thế. Về phương diện một phương diện nào đó, có thể ngang bằng cùng dũng khí. Hoặc là nói, sát khí là thăng hoa của dũng khí."*

Giải thích của Đường Hạo đối sát khí không thể nghi ngờ là có chút cực đoan. Nhưng hắn nhưng lại làm cho Đường Tam rõ ràng hiểu được ý tứ của mình.

" Cha. Như vậy xin người dạy con nên như thế nào có được sát khí." Đường

Tam ánh mắt kiên định nhìn hướng phụ thân.

Đường Hạo lắc đầu,*" Không. Ta không thể dạy ngươi. Cũng dạy không được ngươi. Ngươi dù sao cũng là con ta. Dù là ta phóng thích đích sát khí rất dày đặc, ngươi cũng không hề tin tưởng ta sẽ giết ngươi. Sát khí chỉ có thể dựa vào chính mình đi lĩnh ngộ mới có được. Hôm nay ngươi có thể hoàn toàn buông lỏng một chút. Sáng mai, chúng ta xuất phát, ta mang ngươi chính thức đi địa phương có thể bồi dưỡng ra sát khí cho ngươi."*

Nghe xong Đường Hạo nói, Đường Tam không khỏi có chút mừng rỡ. Ở chỗ này hai năm, không ngừng nghỉ khổ luyện, dù là cái địa phương này có đẹp đẽ đến mấy đi nữa, cuối cùng cũng khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi này.

Phụ tử hai người ăn nhanh bữa cơm tối, cũng không còn cái gì có thể thu thập.

Sáng sớm hôm sau, do Đường Hạo dẫn đầu, hai người rời đi phiến thủy đàm này, rời đi phiến sơn mạch này.

Đường Tam biết phụ thân không thích hỏi nhiều, cho nên hắn cũng không có hỏi Đường Hạo muốn dẫn mình đi chỗ nào, chỉ là yên lặng đi theo sau lưng phụ thân.

Trải qua hai năm khắc khổ tu luyện, cường độ thân thể Đường Tam lúc này đã đạt tới trình độ làm cho người ta sợ hãi, toàn bộ cơ thể hắn nhìn qua giống như là hắn tu luyện Huyền Ngọc Thủ, lưu lộ một tầng sáng bóng lộng lẫy. Đôi mắt quang hoa nội liễm, nếu như không nhìn kỹ, rất khó thấy được đồng tử hắn xuất ra màu ám lam.

Mặc dù này hai năm Đường Tam không có tận lực tu luyện tinh thần lực, nhưng tinh thần lực của hắn vẫn là có tiến bộ đủ dài. Kiên nghị và cố chấp tu luyện chẳng những rèn luyện thân thể của hắn, mà cũng rèn luyện tinh thần hắn.

Năm ngày sau. Đường Tam do Đường Hạo đích dẫn đầu đi đến rồi một mảnh rừng rậm vô danh.

Vừa mới đến nơi đây, Đường Tam lập tức cảm giác được một cỗ hơi thở quen thuộc. Tinh thần lực sau khi trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, cảm giác của hắn đối với ngoại giới cũng rõ ràng trở nên nhạy cảm hơn. Đây đúng là hơi thở của nguy hiểm.

Đường Hạo dừng cước bộ tại trước rừng rậm,*" Lập tức ngươi phải tới địa phương rèn luyện thực chiến chính thức. Cho nên, ngươi có cần phải đạt được đệ ngũ hồn hoàn của ngươi. Trong phiến trong rừng rậm này có hồn thú thích hợp của ngươi."*

Rốt cuộc cũng đi kiếm đệ ngũ hồn hoàn sao? Đường Tam trong lòng không khỏi có chút kích động.

Đạt được đệ ngũ hồn hoàn, hồn lực chính mình cũng sẽ thể hiện toàn bộ ra. Tu luyện trong hai năm, Nhâm mạch của Đường Tam cũng đã quán thông. Hiện tại tựu còn thiếu một cái Đốc mạch.

Đường Tam đặt cho mình một mục tiêu là trước sáu mươi cấp, đem Đốc mạch quán thông. Đến lúc đó, Huyền Thiên Công là có thể đạt tới cấp độ kia.

Sau khi bát mạch quán thông, có thể sử dụng cương khí hộ thân. Đây chính là thứ mà hồn sư không có. Hình dung theo thế giới này mà nói, hắn chính là hồn lực thực thể hóa.

" Ngồi xuống." Đường Hạo chỉ chỉ xuống mặt đất.

Đường Tam sửng sốt một chút. Nhưng vẫn theo lời khoanh chân ngồi xuống. Chỉ là hắn có chút không rõ phụ thân đến tột cùng muốn cho chính mình làm cái gì.

Đường Hạo không có giải thích, đi tới bên người Đường Tam,*" Phóng xuất ra Lam Ngân Thảo của ngươi, sau đó dùng tâm của ngươi cảm thụ. Lấy tinh thần lực hiện tại của ngươi, hắn là có thể cảm thụ được. Vốn, ta không nghĩ cho ngươi sớm như vậy đạt được cái kỹ năng này. Nhưng tinh thần lực của ngươi tăng cường đến trình độ bây giờ, hắn là sẽ đạt được nó."*

Đường Tam không rõ hàm nghĩa trong giọng nói của phụ thân, chỉ là mơ hồ nghe ra, hồn hoàn chính mình muốn đạt được trước mắt này tựa hồ là phụ thân sớm đã kế hoạch tốt.

Không có suy nghĩ nhiều làm gì, hắn lập tức nhắm hai mắt lại. Lam Ngân Thảo tự động phóng thích ra, chậm rãi toát ra vây xung quanh thân thể hắn. Tinh thần lực ngưng tụ, hướng chung quanh tán đi.

Lam Ngân Thảo loại thực vật này, tại Đấu La Đại Lục rất phổ biến.

Rất nhanh, Đường Tam đã tiến nhập cảnh giới lúc đầu hắn từng đạt tới. Lam Ngân Thảo chung quanh tựa hồ đều kêu gọi hắn, tinh thần lực tăng cường trên diện rộng, làm loại cảm giác này của hắn trở nên đặc biệt rõ ràng.

Hắn thậm chí có thể nhận ra tâm tình mỗi một cây Lam Ngân Thảo.

Cảm giác theo tinh thần lực từ từ phóng thích mà kéo dài, Đường Tam cảm nhận được Lam Ngân Thảo hơi thở cũng càng ngày càng trở nên khổng lồ.

Dần dần, hắn đắm chìm ở trong loại cảm giác này. Hắn phát hiện, tất cả Lam Ngân Thảo tựa hồ đối với chính mình đều có một loại nhu mộc tâm tình.

Phảng phất giống như là hài tử của chính mình, đang hưng phấn đích hướng phụ thân thổ lộ hết.

------oOo------

Chương 304: Vũ hồn chân diện mục - Lam Ngân Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: nhoc|3uon

Biên tập: A Nèo- A Lá

Tâm tình mà hắn trước kia chưa từng có trải nghiệm qua. Dần dần hắn không

cần phóng thích quá nhiều tinh thần lực, mỗi một gốc cây trong rừng Lam Ngân Thảo cũng đều phóng thích ra tinh thần ba động nhè nhẹ, mỗi một cá thể không mạnh mẽ, nhưng mà khắp nơi, tinh thần ba động của Lam Ngân Thảo này kết hợp với nhau tạo nên một tổng thể khổng lồ, cùng dung một thể với tinh thần lực của Đường Tam.

Thông qua bọn chúng, phạm vi năng lực cảm nhận của Đường Tam nhất thời đề thăng lên mấy lần.

Mỗi một gốc cây Lam Ngân Thảo tựa hồ cũng trở thành những đôi mắt, lỗ tai của Đường Tam, dùng tinh thần lực đi dò xét hết thảy ngoại giới giống như lúc trước Đường Tam cũng làm được. Nhưng lúc này, thông qua tinh thần từ Lam Ngân Thảo, chứng kiến phạm vi cảm nhận, hắn chỉ có thể dùng hai chữ *"Khủng bố"* để hình dung mà thôi.

Chính tại lúc này, đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu Đường Tam: *" Đại Vương vĩ đại, là ngài phải không? Ngài rốt cuộc cũng đã tới chỗ của ta rồi. Cảm tạ trời cao. "*

" Vương?... Đang nói với ta sao, không phải vậy chứ?" Đường Tam trong lòng kinh hãi. Hắn không rõ tại sao lại có một âm thanh xuất hiện trong thế giới tinh thần của hắn. Mà trong lúc này hộ vệ bên cạnh hắn chính là Đường Hạo, trên mặt hiện ra một nụ cười rất thản nhiên, tinh thần lực của hắn vẫn một mực mở ra.

Trong lúc Đường Tam đang cảm thụ xung quanh từ Lam Ngân Thảo, âm thanh đột ngột vang lên mang đến cho hắn kinh ngạc thật lớn. Âm thanh này dĩ nhiên gọi hắn là Vương.

Nguyên bản nhẹ nhàng mà truyền xa, đột nhiên tinh thần từ tràng Lam Ngân Thảo ở giữa khoanh đất truyền đến một cỗ tinh thần lực mãnh liệt. Cỗ tinh thần lực đến rất nhanh, cùng đạo tinh thần lực của Đường Tam dây dưa bám chặt cùng một chỗ, tựa như hai sợi dây cùng nhau đồng thời nối lên.

"Đại Vương, thỉnh mời người đến chỗ của ta, có thể không?" Âm thanh tựa hồ càng thêm khẩn cấp, mang theo 1 nỗi khát vọng mãnh liệt.

Đường Tam giật mình mở to hai mắt, ý thức hướng phụ thân nhìn lại.

Đường Hạo thản nhiên nói: *" Ngươi hắn là đã cảm nhận được rồi chứ. Đi đi. Ta ở chỗ này chờ ngươi, có những lúc không cần liệp sát cũng đạt được hồn hoàn.*

Mặc dù Đường Tam cũng chưa rõ ràng lắm ý tứ của phụ thân, nhưng chính hắn cũng đứng lên. Làm hắn ngạc nhiên chính là hắn không cần khống chế tinh thần lực, song cỗ tinh thần lực cùng hơi thở mãnh liệt đó, cùng với đạo tinh thần lực của hắn ở cùng một chỗ không ngừng hướng tới hắn kêu gọi.

Bước vào sâm lâm, Đường Tam đột nhiên cảm giác.

Hơi thở uy hiếp tới từ hồn thú bên trong sâm lâm rõ ràng hóa thành nhẹ nhàng hơn. Giống như là hồn thú trong sâm lâm đột nhiên ẩn mất, nhường đường cho hắn mở ra một cái thông đạo. Có phụ thân hắn ở đây, hắn không chần chừ, phóng người lên hướng tới địa phương mà cỗ tinh thần lực dẫn dắt, rất nhanh đi tới.

Mỗi chỗ đi qua, Lam Ngân Thảo trên mặt đất tựa hồ đang rất hưng phấn kêu gọi, tiết tầu nhẹ nhàng khe khẽ lay động, tựa như vì Đường Tam đi tới mà vui mừng, mở ra một con đường.

Phiến sâm lâm này không lớn, ít nhất với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì không có cách nào so sánh. Nhưng khi tiến vào trong đó, Đường Tam phát hiện: Thực vật nơi này nhìn qua rất xa xưa, tựa hồ như đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.

Tùy ý có thể thấy những mảng cây đại thụ che trời, ngay cả ánh sáng cũng khó lòng lọt qua bọn chúng để chiếu xuống mặt đất.

Đường Tam có thể khẳng định, đây là một mảnh sâm lâm cổ xưa. Nhưng là âm thanh kêu gọi mình đến tột cùng là cái gì chứ?

Hắn rất khát vọng biết rõ chân tướng sự việc, không ngừng tăng tốc. Dọc theo đường đi, hắn không có gặp bất cứ một con hồn thú nào cản trở, dễ dàng theo sự dẫn dắt của cỗ tinh thần lực mà đi tới.

Ước chừng chạy được một canh giờ, mối liên lạc giữa hắn và cỗ tinh thần lực trở nên vô cùng rõ ràng.

"Đại Vương, ta ở chỗ này". *Tiếng kêu gọi của âm thanh lại vang lên lần nữa, rất hưng phấn thậm chí mang theo một tia khẩn trương.*

Xuyên qua một cây cổ thụ mà mấy người ôm mới hết, đạo tinh thần lực của Đường Tam vừa động, tập trung trên một gốc cây thực vật. Hắn rõ ràng cảm giác được cỗ tinh thần kêu gọi hắn được xuất hiện trên gốc thực vật này mà truyền đến.

Nhánh dây leo thon dài uốn lượn mọc lên, dài đến mười thước kết ở hai bên không trung. Nhìn qua như là vô số dây leo ngưng kết cùng một chỗ tạo nên thực vật đặc thù. Toàn thân đều là màu lam, bên ngoài lóe ra một loại ánh sáng trong suốt rất đặc thù. Lam Ngân Thảo xung quanh nó phát triển vô cùng tươi tốt.

Mỗi cây dây leo này đều to như eo người bình thường, đường kính hơn một thước.

Lúc này nó đang rất nhẹ nhàng dao động. Ở vị trí giữa dây leo cuốn chặt lại, như lại xuất hiện một chút dấu vết giống mặt người. Lúc này vẻ mặt của nó tựa như đang cười, hướng chính mình mà cười

Phiến dây leo gây cho hắn một cảm giác cực kì cường đại, hơi thở cường đại khó có thể tưởng tượng phóng thích ra ngoài. Lấy nó làm trùng tâm, tinh thần ba động phóng ra mãnh liệt xung quanh Đường Tam, khiến thân thể hắn vô cùng hoan khoái.

Tinh thần dẫn dắt hắn đến chỗ này mới thôi. Mặc dù Đường Tam cũng đã từng thấy qua hồn thú hệ thực vật, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một hồn thú hệ thực vật có khí tức cường đại như thế này.

"Là ngươi kêu gọi ta?" *Đường Tam đứng trước mặt dây leo hỏi lớn. Mặc dù hắn cảm nhận được đối phương không có chút ác ý nào. Nhưng tâm lí trong lòng cũng chính là không nhịn được tăng thêm vài phần cảnh giác.*

*"*Đúng vậy. Đại Vương vĩ đại. Chính là ta đang kêu gọi ngài*" Khuôn mặt giữa trung ương được dây leo quấn quanh hiện ra một vẻ mặt phi thường nhân tính, miệng mở rộng nói ra tiếng loài người.*

Lần này không dùng tinh thần trao đổi mà còn trực tiếp mở miệng nói chuyện.

Đường Tam thất kinh, phải biết rằng thực vật hệ hồn thú tu luyện là vô cùng khó khăn so với động vật hệ hồn thú. Hắn theo đại sư học tập cũng chưa nghe Đại Sư nói qua: có thực vật hệ hồn thú có khả năng mở miệng nói chuyện. Nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến hắn không thể không tin.

*"*Ngươi là ai? Tại sao xưng ta là Đại Vương?*" Đường Tam tò mò hỏi.*

*Dây leo mỉm cười trả lời: "*Bởi vì trên người ngài có chảy huyết mạch một dòng máu so với ta còn cao quý hơn, nếu nói ta là Vương của Lam Ngân Thảo như vậy ngài chính là Hoàng Đế của Lam Ngân Thảo. *"*

Nghe xong những lời này, trong lòng Đường Tam có chút hiểu rõ, trong não vận chuyển, các sự việc không ngừng hiện lên.

Dây leo vô cùng lớn trước mắt này cũng là Lam Ngân Thảo, được xưng là phế vũ hồn, cũng có thể tu luyện tới trình độ cường đại như vậy sao?

*Không đợi Đường Tam mở miệng, Lam Ngân Vương lại nói: "*Cảnh giới huyết mạch của ngài như vậy, ta ít nhất còn phải tiếp tục tu luyện thêm 1 vạn năm nghìn năm nữa mới đạt được. Có thể được nhìn thấy ngài, cảm nhận huyết mạch hơi thở trên người ngài, ta tựa hồ tìm được phương pháp khiến huyết mạch càng thêm cao quý. Cám ơn ngài, Đại Vương của ta. *"*

*Đường Tam nhíu mày: "*Có lẽ ngươi nhận lầm người. Ta cũng không phải Đại Vương của ngươi. Ta là con người, không phải Lam Ngân Thảo. Ta chẳng qua chỉ là người có được vũ hồn là Lam Ngân Thảo mà thôi*"*

*"*Không... *". Lam Ngân Vương vội vàng nói: "*Đại vương vĩ đại, ta không có khả năng nhận lầm đâu. Hơi thở trên người ngài đúng là hơi thở Lam Ngân

Hoàng tuyệt đối không sai. Nếu như ngài cho rằng chỉ là người bình thường có được vũ hồn Lam Ngân Thảo mà có thể tu luyện tới trình độ như bây giờ sao? Ngài có được chính là huyết mạch của hoàng tộc Lam Ngân Thảo vĩ đại đấy!*"*

Đường Tam ngây người:" Ngươi nói ta …, Lam Ngân Thảo của ta không phải Lam Ngân Thảo bình thường?

"Đúng vậy. Ngài có được đúng là huyết mạch tốt nhất của Lam Ngân Thảo, là huyết mạch hoàng tộc, nếu như không hình dung vũ hồn của ngài như vậy, ta nghĩ dùng cụm từ Lam Ngân Hoàng mới càng thêm thích hợp mà không phải là Lam Ngân Thảo. Tất cả Lam Ngân nhất mạch đều là con dân của ngài. Ngài không có cảm thụ qua bọn chúng đối với ngài mà kêu gọi sao?"

Lam Ngân Hoàng? Đường Tam trong lòng vừa động, hắn đột nhiên hiểu rõ một chút ý tứ của phụ thân, khi muốn hắn tới nơi này.

Chẳng lẽ vũ hồn của mẫu thân là Lam Ngân Hoàng sao, không phải chứ? Chính mình kế thừa cũng không phải là phế vũ hồn. Mà là có được vũ hồn chính là Lam Ngân Hoàng sao.

Lam Ngân Vương tiếp tục nói:*" Lam Ngân Hoàng, ở trên thế giới này vĩnh viễn luôn là nhất mạch tương truyền. Chỉ có một đời Lam Ngân Hoàng qua đời, thì một đời Lam Ngân Hoàng mới sẽ xuất hiện. mặc dù ngài đúng là con người, nhưng là ngài cũng chính là đương kim Lam Ngân Hoàng huyết mạch duy nhất. "*

Đường Tam cảm giác tim mình đập nhanh hơn. *"Nhưng ta chưa bao giờ cảm giác được Lam Ngân Thảo có chỗ nào đặc thù. Có lẽ ngươi không rõ ta sở hữu thị lực cùng thính lực là do phương pháp tu luyện đặc thù mà có"*

Đường Tam vẫn một mực cho rằng, từ đầu do mình sỡ hữu tiên thiên mãn hồn lực cùng vũ hồn không có bao nhiêu quan hệ, mà là do tu luyện Huyền Thiên Công có được.

Bởi vậy đối với lời nói của Lam Ngân Vương có chút hoài nghi.

Lam Ngân Vương thở dài 1 tiếng, nói:*" Đúng vậy, ngài nói cũng không sai, trước kia vũ hồn của ngài là Lam Ngân Hoàng cùng Lam Ngân Thảo so sánh cũng không có gì khác biệt, chúng ta sai, bởi vì, Lam Ngân Hoàng tộc huyết mạch trong người ngài cũng không có chân chánh thực sự giác tỉnh. Cho nên ngài mới không cách nào cảm nhận được sự cường đại của nó. Đại vương vĩ đại, ngài tới nơi này, chẳng lẽ không đúng vì muốn ta trợ giúp ngài làm cho nó giác tỉnh sao?"*

Nghe Lam Ngân Vương vừa nói thế, Đường Tam vẫn còn chưa có trả lời, Đường Tam hoàn toàn vẫn chưa minh bạch.

Giác tỉnh? Lúc 6 tuổi vũ hồn của mình đã có một lần giác tỉnh, chẳng lẽ còn cần lần thứ hai?

Tựa hồ cảm nhận được ý nghĩ của Đường Tam, Lam Ngân Vương kiên nhẫn nói:*" Bệ hạ vĩ đại, người bình thường giác tỉnh cho ngài như thế nào có thể chân chánh làm tỉnh lại huyết mạch Lam Ngân Hoàng cao quý chứ? Ở trên cả đại lục này, ngoại trừ ta, ngài là người có huyết mạch Lam Ngân Hoàng duy nhất, cho nên ta là Lam Ngân Vương. Cuối cùng ta cũng tìm thấy ngài, vĩnh viễn là thuộc hạ của ngài, chúng ta vĩnh viễn bảo vệ ngài. Ngài có nguyện ý được thần dân này của ngài vĩnh viễn bảo vệ không.*

*Không chút gì do dự, Đường Tam trước mặt Lam Ngân Vương kiên định gật đầu:"*Ta nguyện ý*"*

*Hai giọt chất lỏng màu lam trên mắt người cây chảy xuôi xuống, nói:"*Hai mươi năm trôi qua, ta không cảm thụ qua khí tức bệ hạ. Hôm nay chúng ta đã tìm thấy hài tử của người. Bệ hạ, thỉnh ngài cảm thụ thần dân này hướng ngài cúng bái đi. *"*

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ hơi thở vô khổng lồ bay lên, cũng không phải theo Lam Ngân Vương trước mặt xuất hiện, mà là khắp cả phiến sâm lâm.

Lam quang theo mỗi gốc Lam Ngân Thảo lặng yên thoát ra, mỗi một gốc cây Lam Ngân Thảo dĩ nhiên chỉ là một lam sắc quang điểm nhưng là hàng vạn Lam Ngân Thảo toát ra lam quang ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một phiến lam sắc hải dương.

Đường Tam lập tức cảm giác được, phiến hải dương kia vì mình mà có, thân thể hắn như một cái miệng lớn điên cuồng cắn nuốt cấp tốc tiến tới lam sắc hải dương.

Vào lúc này, một cõ nhiệt lưu trước đây chưa từng có, từ nơi sâu nhất trong cơ thể dâng lên, Đường Tam không có cảm nhận được sự trùng kích và áp lực năng lượng khổng lồ mang đến, cũng không nhận thấy sự bành trướng trong nội thể. Hắn ngạc nhiên phát hiện, trong cơ thể khi mà cỗ nhiệt lưu bành trướng mãnh liệt thì đồng thời một cỗ hơi thở cự kỳ ôn nhu nhẹ nhàng theo toàn thân tiến vào.

Không biết tại sao, lúc cảm nhận được cỗ hơi thở đó, Đường Tam đột nhiên xúc động muốn khóc, cỗ hơi thở tựa như một loại tâm tình nhu mộc. Phảng phất giống như lúc được mẫu thân vuối ve âu yếm.

Nhắm hai mắt lại, Đường Tam không muốn cảm giác này trôi qua, ngoại giới hết thảy đều bỏ qua, thậm chí hắn cũng không có tính toán được mất lúc này, toàn bộ tâm ý không có chút nào giữ lại van cầu cỗ hơi thở ôn nhu đừng biến mất.

Hạo Thiên chuy kế thừa phụ thân, Lam Ngân Thảo kế thừa mẫu thân. Bất luận đó là Lam Ngân Thảo bình thường hay là Lam Ngân Hoàng mà Lam Ngân Vương trước mặt nói, đây đều là thế giới mà mẫu thân lưu lại. Đường Tam biết cỗ hơi thở ôn nhu kia đúng là huyết mạch hơi thở mà mẫu lưu cho mình.

Tình thương mẫu tử vốn sinh ra cùng thiên địa, trước kia Đường Tam chưa bao giờ có, bây giờ hắn đã cảm nhận được. Mặc dù ở thế giới kia hắn cũng không có mẫu thân. Nhưng giời phút này cỗ hơi thở nồng đậm tình mẫu tử tràn ngập trong sâu thẳm trái tim hắn.

Sâu trong nội tâm, tràn ngập tình yêu thương.

Một bức tranh hiện lên, Đường Tam tựa hồ nhận thấy được khi mình ra đời ở cái thế giới này, một tuyệt sắc nữ tử mái tóc dài màu lam (nhuộm Sunsilk color rồi ^.^) tự ôm mình vào lồng ngực. Một giọt lệ lam sắc trên mắt nàng

chảy xuống chậm rãi rót vào lòng mình.

Mặc dù hắn không cảm thụ được âm thanh của bức họa nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tình yêu thương của nàng đối với hắn.

Mụ mụ. Đường Tam thật muốn kêu to, nhưng bất luận hắn kêu như thê nào, hình ảnh nàng trước mắt đang từ từ nhạt dần, hạ xuống đất. Chỉ còn

Lần này là thật. Đường Tam đứng ở nơi đó, lệ rơi đầy mặt, lớp da đã hoàn toàn biến thành lam sắc trong suốt. Vô số Lam Ngân Thảo trên người hắn thoát ra, tất cả đều trong suốt.

Lam sắc dịch thể trong mắt Lam Ngân Vương chảy xuống. Người khác có thể nhận lầm, nhưng hắn không có lầm. Nam hài nhi trước mắt đúng là hoàng tộc hậu duệ, là con của Lam Ngân Đế năm đó. Đại Vương vĩ đại, ngài trên trời có linh thiêng, xin hãy nghỉ ngơi đi.

Cả vùng lam quang bôn dũng mà tiến nhập cơ thể Đường Tam, thân thể hoàn toàn chìm đắm trong hải dương nhu hòa, nhẹ nhàng phiêu đãng. Không có thống khổ, chỉ có hơi thở ôn nhu kia vuốt ve tâm linh hắn.

Một cái hồn hoàn mới xuất hiện.

Đệ nhất hồn hoàn: Mạn Đà La Xà, đệ nhị hồn hoàn: Quỷ Đằng, đệ tam hồn hoàn: Nhân Diện Ma Chu, đệ tứ: Địa Huyệt Ma Chu

Hoàng, tử, tử, hắc bốn cái hồn hoàn lặng yên hiện lên phía sau không có luật động, mà là chỉnh tề theo thứ tự ở trên người Đường Tam. Vô số lam sắc quang điểm xâm nhập vào trong bốn cái hồn hoàn cấp cho chúng một tầng vầng sáng màu lam.

Cùng lúc đó, Lam Ngân Thảo chung quanh Đường Tam bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đó cũng không phải hải dương lam sắc ngoại giới ngưng tụ mà là tự thân Đường Tam toát ra.

Nguyên bổn vốn là Lam Ngân Thảo trong suốt càng thêm sâu sắc, dần dần biến thành giống như ánh sáng trong suốt của lam bảo thạch. Ở trung ương lam sắc trong suốt xuất hiện một dải kim sắc, theo mỗi gốc Lam Ngân Thảo một mực kéo dài tới lá.

Lam Ngân Hoàng cuối cùng cũng chân chánh giác tỉnh.

Trong phút chốc, trên người Đường Tam tràn lan ra kim sắc quang mang ảnh hưởng, lam sắc quang mang sáng rõ càng thêm nổi lên. Trên mặt đất, mỗi một gốc Lam Ngân Thảo đều bắt đầu trở nên thông suốt thấu triệt, điên cuồng sinh trưởng.

Mà ngay cả trước mặt Đường Tam, Lam Ngân Vương cũng tại trên người hắn phóng thích kim sắc hơi thở ảnh hưởng mà trở nên thông thấu đứng lên. Trên mặt lộ ra thần sắc vô cùng thỏa mãn.

Bốn cái hồn hoàn trên người Đường Tam cũng đều phát tán lam kim sắc lộng lẫy, rất nhanh kim sắc quang mang lại lần nữa rót vào bên trong hồn hoàn, nhìn qua so với trước kia thì bốn cái hồn hoàn cũng không có thay đổi gì.

Nhưng thực tế lại khác hoàn toàn, ban đầu chúng là bốn cái hồn hoàn Lam Ngân Thảo mà bây giờ là bốn cái hồn hoàn Lam Ngân Vương.

Trên người Đường Tam cơ thể phình ra rồi co rút lại vài phần, cả người nhìn qua đều thêm rắn chắc. Mái tóc đen nhánh giờ lại biến thành ám lam sắc còn kèm theo kim sắc quang thải nhàn nhạt

Tựa như giống với Lam Ngân Thảo bên cạnh hắn.

Mái tóc dài trở nên vô cùng huyễn lệ (nguyên văn là mái tóc dài thuỷ tinh >. < Lão Tam Thiếu mô tả hơi quái dị), thuộc tính toàn thân Đường Tam vào giờ khắc này đều vô hình đề thăng. Mặc dù cùng với hồn lực không có quan hệ nhưng tất cả đều là yếu tố quan trọng sau khi vũ hồn giác tỉnh lại.

Đặc tính Lam Ngân Thảo là tánh mạng lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù có kiên nhẫn cũng không nhổ được ra. Không thể nghi ngờ chính là, nhận được thuộc tính của Lam Ngân Hoàng trên người Đường Tam làm cho điều này

hoàn mỹ triển hiện ra. Lúc này tánh mạng lực trên người hắn đã đạt đến một trình độ đáng sợ.

Ngay cả chính Đường Tam cũng không hề biết, tựu vào lúc đó, thân thể hắn tạo ra một khí thế sợ hãi, làm người khác vô pháp tưởng tượng được thuộc tính đặc thù.

Chính là chuyên chúc thuộc tính của Lam Ngân Hoàng, cũng không phải một thuộc tính rõ ràng có thể cảm giác được, nhưng trong tương lai đối với Đường Tam sinh ra rất nhiều ảnh hưởng.

Lam quang dần dần thu liễm, tâm trí Đường Tam dần dần thức tỉnh.

Nhưng là hắn thực sự không muốn tỉnh lại. Bởi vì hơi thở hiền lành ôn nhu kia, nương theo quá trình hắn tỉnh lại cũng dần dần chậm rãi mất đi.

Bốn cái hồn hoàn, một cái tiếp một cái biến mất chui vào trong nội thể Đường Tam. Vô số lam quang cũng bắt đầu cấp tốc ngưng tụ vòng quanh thân thể Đường Tam. Lam quang khổng lồ hội tụ thành một cái lam quang hoàn cực lớn theo thân thể Đường Tam mà vây lại.

Quang hoàn đang không ngừng áp súc mà biến nhỏ đi, màu sắc càng ngày càng trở nên sâu đậm.

Đường Tam không biết đó là loại cảm giác gì, hắn chỉ cảm giác được cỗ nhiệt lưu trong cơ thể mạnh mẽ phóng thích ra ngoài, lúc này trong mắt hắn nước mắt chảy xuống cũng trở nên nhiều hơn.

Cuối cùng, cái quang hoàn do lam quang ngưng tụ trên thân thể hắn cũng rút lại thành kích cỡ bằng hồn hoàn, vô số quang mang màu đen trùng trùng điệp điệp chồng lên nhau, dần dần chuyển thành màu đen. Viên quang hoàn màu đen chậm rãi luật động xung quanh thân thể Đường Tam, xung quanh rơi vào một khoảng tĩnh lặng

Trên mặt đất, Lam Ngân Thảo điên cuồng sinh trưởng, ít nhất so với trước kia cao gấp ba lần, lam quang trên thân bọn chúng dần dần trong suốt biến mất, nhưng bọn chúng phóng thích tánh mạng hơi thở rõ ràng trở lên mạnh

mẽ hơn rất nhiều.

Đây chính là tác dụng của Lam Ngân Hoàng khí tức. Dưới ảnh hưởng của Lam Ngân Hoàng khí tức tất cả Lam Ngân Thảo đều chiếm được lợi ích. Đường Tam từ nơi này đắc được rất nhiều thứ, nhưng khí tức hoàng giả toát ra từ cơ thể hắn cũng tăng phúc không nhỏ cho Lam Ngân Thảo xung quanh.

*Hết thảy đều đã an tĩnh, Đường Tam chậm rãi mở mắt, cặp mắt tràn đầy nước, "*Cảm ơn ngài*"*

Âm thanh Đường Tam có chút ngẹn lại, hắn không phải cảm ơn Lam Ngân Vương trợ giúp chính mình giác tỉnh vũ hồn Lam Ngân Hoàng. Mà là hắn cảm tạ Lam Ngân Vương đã làm cho hắn cảm nhận được khí tức mẫu ái. Từ khi sinh ra tới nay, trải qua hai thế giới, nhưng mà đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được, sự ôn nhu khiến hắn không thể kiềm chế được.

*"*Là chúng ta phải cảm tạ ngài mới đúng. Sự xuất hiện của ngài mới khiến chúng ta tỉnh lại, sinh cơ càng thêm cường đại. Bây giờ người đã thu được hồn hoàn, ta đã căn cứ mức cực hạn của ngài chiu đựng được. Dựa theo thuyết pháp của loài người hồn hoàn này ước chừng cùng cấp với hồn hoàn của hồn thú hai vạn năm nghìn năm tuổi. Hồn hoàn này cũng không phải đến từ ngoại giới, mà là con dân của ngài, dựa theo thân thể ngài mà biến thành.

Đường Tam lúc này chẳng qua là miễn cưỡng nhớ được lời của Lam Ngân Vương nói, hắn không có tâm trạng để đi cảm thụ biến hóa của thân thể. Lại càng không thể phát hiện khuôn mặt hắn xảy ra một ít biến đổi, song biến đổi nhỏ này làm hắn nhìn qua so với trước kia anh tuấn càng thêm gấp trăm lần.

nguyên bổn dung mạo bây giờ mới là dung mạo thật của Đường Tam, song bị huyết mạch của người cha Đường Hạo ảnh hưởng, lúc này hắn mới đồng thời thừa hưởng huyết mạch của cả cha lẫn mẹ.

Bây giờ hắn mới chính là hắn.

Trên mặt Đường Tam rõ rang toát ra một tia tâm tình ba động, tia sáng nhàn nhạt lóe ra, hắn không có vội vã rời đi, mà tự mình phóng thích vũ hồn Lam Ngân Thảo.

Một nhóm nhỏ Lam Ngân Thảo từ lòng bàn tay phải hắn toát ra, lá cây trong suốt, trên cây cũng không có quỷ đằng bám vào, nhìn qua so sánh với Lam Ngân Thảo bình thường có to hơn một chút. Nhưng dọc theo thân cây màu sắc giống như lam bảo thạch, nhìn qua giống như thảo diệp, vô cùng xinh đẹp.

Nhất là trong đó xuyên suốt một tia kim sắc làm cho người ta nhận thấy mỹ cảm cực kỳ đặc thù. Đó đã không còn là Lam Ngân Thảo, mà là chân chánh Lam Ngân Hoàng.

Lam Ngân Thảo đúng là phế vũ hồn, song Lam Ngân Hoàng không như vậy, tuyệt đối là vũ hồn cao nhất, vũ hồn duy nhất có được hoàng giả huyết mạch.

Khe khẽ vuốt ve Lam Ngân Hoàng, Đường Tam tựa hồ cảm nhận được sự tồn tại của mẫu thân, tựu như vẫn đứng ở nơi đó, bảo trì động tác.

Từ lúc Lam Ngân Hoàng bắt đầu giác tỉnh đến khi kết thúc, tổng cộng đã trôi qua bẩy ngày. Sau khi nghi thức giác tỉnh kết thúc, Đường Tam lẳng lặng đứng trước Lam Ngân Vương ba ngày. Sau đó hắn mới hướng Lam Ngân Vương tám vạn năm ngàn năm tuổi cáo biệt, lặng yên rời khỏi phiến sâm lâm cổ xưa.

Vừa bước ra khỏi sâm lâm, Đường Tam đã chứng kiến phụ thân đang khoanh chân nhắm mắt ngồi ở đó.

Cảm nhận được khí tức của nhi tử, Đường Hạo chậm rãi mở ra hai mắt. Ánh mắt rơi vào Đường Tam cả người hắn hoàn toàn ngây dại.

Đường Tam chưa bao giờ thấy nét mặt đó trên phụ thân, nét mặt ôn nhu vô hạn, đôi môi run rẩy, Đường Hạo si ngốc nhìn Đường Tam, hai hàng nước mắt theo khuôn mặt già nua chảy xuống.

"A Ngân". Nhẹ giọng kêu gọi, âm thanh Đường hạo cũng đang run rẩy, cả người đêu chấn động đứng lên, từng bước, từng bước hắn đã tới trước mặt Đường Tam, song chưởng mở ra, dùng sức đem nhi tử ôm vào lòng mình.

"A Ngân, A Ngân… ngươi có biết ta nhớ ngươi tới cỡ nào không vậy? Ngươi tại sao lại ngốc như vậy, tại sao …. " Đường Hạo cơ hồ hét lên, nước mắt không ngừng rơi xuống vạt áo. Đường Tam có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình đang vô cùng xúc động của phụ thân.

A Ngân là tên mẫu thân sao. Bất tri bất giác Đường Tam lệ cũng đã rơi đầy mặt. Phụ tử hai người ôm nhau rơi lệ, không ai nói gì, một lúc lâu sau Đường Tam vô cùng khó khăn mở miệng.

"Ba….. "

Đường Hạo thân thể cứng ngắc một chút, chậm rãi ngẩng đầu, hai tay xiết chặt bả vai Đường Tam mà nhìn hắn.

"Ba.. " Đường Tam lại nói một tiếng.

Đường Hạo lẩm bẩm nói: *"Biết sao không. Mẹ của ngươi rất đẹp, nàng vô cùng đẹp. Nàng là người phụ nữ đẹp nhất trên cái thế giới này. Ôn nhu, thiện lương, xinh đẹp, tất cả những mỹ từ tựa hồ đều là vì nàng mà được sáng tạo ra. Hiện tại trên mặt ngươi, rối cuộc cũng có chút giống nàng. Ta tựa hồ như vừa lại thấy được nàng hướng ta mà nhìn.*

*Ngửa đầu nhìn trời Đường Hạo đột nhiên hét lớn: "*A Ngân. Ngươi thấy được phải không? Con chúng ta đã trưởng thành. Hắn đã trưởng thành. A Ngân…*"*

Đường Tam biết trong lòng phụ thân vô cùng thống khổ, Đường Hạo hét lên, làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều run rẩy. Cho tới khi một tia máu từ miệng Đường Hạo tràn đi ra. Hắn ngửa mặt lên trời rống giận, từ từ ngã xuống.

Đường Tam thất kinh vội vàng đỡ lấy phụ thân, Đưa tay tại trước ngực Đường Hạo. Đem một cỗ nội kình Huyền Thiên Công truyền vào nội thể phụ thân.

Nội lực Huyền Thiên Công tiến vào cơ thể Đường Hạo. Đường Tam lập tức phát hiện có chỗ không đúng. Kinh mạch trong cơ thể cha có nhiều chỗ kết

lại một chỗ. Lục phủ ngũ tạng tựa hồ đều không có ở đây. Kinh mạch vặn vẹo một cách dị thường.

Trời ạ!... Nếu là người bình thường hắn là đã sớm chết. Tâm trạng Đường Tam không khỏi trầm xuống. Hắn không hề nghĩ tới phụ thân ở Giáo Hoàng điện thể hiện mạnh mẽ như vậy, lại mang trong người thương thế trầm trọng đến mức này.

Vết thương trong cơ thể Đường Hạo vô cùng trầm trọng. Nếu không phải Huyền Thiên Công của Đường Tam là nội công chánh tông, hắn cũng không có cách nào cảm nhận được trạng thái lúc này của Đường Hạo. Thân thể Đường hạo nguy hiểm tới mức có thể dùng tùy thời hỏng mất để hình dung. Nếu không tốt ngay lập tức có thể bạo tễ mà chết.

Đây là Phong Hào Đấu La mạnh mẽ nhất trên đại lục sao. Đường Tam cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng phụ thân. Mấy năm nay, phụ thân khổ cực biết bao nhiêu?

Hít một ngụm khí, Đường Tam không chút do dự đỡ thân thể Đường Hạo dậy, khoanh chân ngồi ở sau lưng. Trước tiên đem Huyền Thiên Công vận chuyển một vòng trong cơ thể. Hắn ngạc nhiên phát hiện, Nhâm mạch cùng Đốc mạch đã quán thông. Nội lực vận chuyển đi qua kì kinh bát mạch chính là một vòng chu kì tăng thêm vài lần. Kiểm nghiệm lại hồn lực, Đường Tam đã đạt năm mươi ba cấp.

Hai tay như ngọc, bạch sắc khí lưu nhu hòa phún ra từ lòng bàn tay Đường Tam mạnh mẽ truyền vào bối tâm linh thai của Đường Hạo. (hình như là Linh Đài huyệt)

Huyền Thiên Công ôn hòa, chậm rãi tiến vào cơ thể Đường Hạo, Đường Tam không có vội vàng giúp phụ thân trị thương mà là trước tiên lấy nội lực Huyền Thiên Công trong cơ thể Đường Hạo xoay quanh một vòng, ân cần săn sóc phụ thân.

Huyền Thiên Công là đạo môn nội công thượng thừa, năng lực trị liệu rất mạnh. Nhưng là lực cản trong cơ thể Đường Hạo thật sự là quá lớn. Hồn lực Đường Hạo kì thực vô cùng bá đạo, mặc dù bây giờ không phải hắn tự thân

khống chế, nhưng đạo khí tức này không ngừng vặn loạn trong cơ thể, hướng nội lực mà Đường Tam truyền vào mà trùng kích.

Hồn lực Đường Tam so với Đường Hạo còn kém rất xa, lúc này tâm trí hắn chỉ có thể điều khiển nội lực cẩn thận tránh né tia hồn lự của Đường Hạo, chỉ có thể làm dịu kinh mạch trong cơ thể Đường Hạo đi một chút

Nội lực trong cơ thể phụ thân vận chuyển thời gian càng dài, tâm trạng Đường Tam càng trầm xuống. Vết thương của Đường Hạo so với hắn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Có thể nói Đường Hạo vẫn có thể sống trên thế giới này, có thể nói là giãy dụa giữa cái sống và cái chết mà thôi.

*"*Ân*". Đang được Huyền Thiên Công làm dịu đi thống khổ, Đường Hạo từ hôn mê chậm rãi tỉnh lại.*

*Rất nhiều năm hắn không có cảm thụ qua thư thái như vậy. Hai mắt mông lung mở ra. Đường Hạo nhíu mày: "*Tiểu Tam, thu lực đi. Vô dụng thôi. Ta không có việc gì*"*

Nội lực Huyền Thiên Công trong cơ thể xoay quanh một vòng, Đường Tam chậm rãi thu nội lực của mình trở về, nhưng sắc mặt hắn lúc này lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

*"*Ba ba, thương thế của người…*"*

*Đường Hạo lạnh nhạt trả lời: "*Không có việc gì. Nhiều năm như vậy, đã sớm thành thói quen. Chẳng lẽ ngươi cho rằng thân là Phong Hào Đấu La, ta lại bị vết thương nhỏ ấy phải làm khó dễ ư?*"*

*"*Không, ba ba*" Đường Tam chuyển tới trước mặt Đường Hạo nói: "*Thương thế của người cực kì nghiêm trọng, nếu không chữa trị, tùy thời đều có thể….*"*

*"*Có thể? Có thể cái gì?*" Đường Hạo trợn mắt nhìn Đường Tam một cái, "*Chết, phải không? Chết có cái gì đáng sợ. Đã chết, ta có thể hảo hảo đi bồi tiếp mẹ của ngươi. Chuyện của ta ngươi không cần xem vào. Việc ngươi bây

giờ phải làm là dựa theo phân phó của ta, nhanh chóng tu luyện. Chẳng lẽ ngươi muốn giống ta năm đó không có cách nào bảo vệ người mình yêu hay sao?"

*"*Chết*" Tâm tình Đường Tam đột nhiên trở nên kích động đứng lên: "*Ba ba, thật sự trên thế giới này người không quyến luyến cái gì sao? Đúng vậy, mụ mụ đã chết, nhưng là ở trên thế giới này người còn có ta. Ta là con của người. Nếu như người chết, ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ người không muốn thấy tương lai ta lấy vợ, không muốn chứng kiên tôn tử của người ra đời sao?"

*Đường Hạo sửng sốt một chút nhìn Đường Tam, trong mắt trở nên ôn hòa: "*Ngươi cứ nói chuyện này làm gì. Ta còn không chết được, cứ coi như ta muốn trị liệu thì sao, có ích lợi gì? Chính ta biết thương thế của ta. Có thể khống chế đến bây giờ ta đã may mắn lắm rồi. "

" Ta có thể trị*". Đường Tam kiên định nhìn phụ thân.*

*Đường Hạo cười, nụ cười mang theo vài phần trào phúng: "*Cho dù là trị liệu, thì Phong Hào Đấu La cũng không thể đem thương thế của ta chữa khỏi. Ngươi có thể sao?"

Đường Tam nghiêm mặt:" Kĩ năng trị liệu hệ hồn sư căn bản là không thể trị tận gốc thương thế này. Tuy hồn lực của ta không lớn nhưng ta có năng lực đó. "

Cảm thụ thư thái trong cơ thể, Đường Hạo hơi nhíu mày.

Đường Tam tiếp tục nói: " Nhưng ta bây giờ còn chưa có thể đem thương thế của người hoàn toàn trị khỏi, bởi vì hồn lực của ta so với người còn kém quá nhiều. Khi hồn lực của ta gần đạt đến trình độ của người ta có thể nắm chắn đem thương thế của người trị khỏi hoàn toàn*". Đường Tam cũng không phải khoa trương, nếu để cho hắn luyện thành đệ cửu tầng Huyền Thiên Công, bằng vào đạo môn chánh tông nội công hắn quả thật có khả năng trị bệnh cho Đường Hạo, nhưng chính hắn cũng không nói ra, cho dù khi đó có thể chữa khỏi bệnh cho Đường Hạo, hồn lực của cha hắn vì thương tích di chứng nhiều năm, sẽ bị giảm mạnh.*

Đường Hạo thản nhiên nói:" Đây là chuyện sau này, vậy sau này hãy nói. *"*

Đột nhiên Đường Tam quỳ rạp xuống trước mặt Đường Hạo.

*"*Đứng lên. Nam nhi dưới gối có hoàng kim. Ta ghét nhất người như vậy*"* *Đường Hạo hơi giận nói.*

*Trong mắt Đường Tam phát ra ánh mắt không cam chịu: "*Ba ba, ta cầu xin người đáp ứng ta một chuyện. Nếu người không đáp ứng ta sẽ không đứng dậy. *"*

Đường Hạo vẫn chưa bao giờ chứng kiến qua nhi tử nói chuyện như vậy.

*"*Chuyện gì*"*

*Đường Tam trầm giọng nói:"*Bắt đầu từ bây giờ, ngài tuyệt đối không thể cùng người khác động thủ, nhất là những nhân vật thực lực tương đương người. Nếu không một khi thương thế của người tái phát, e rằng….. *"*

*Đường Hạo không thể kiên nhẫn không xuống tay: "*Chuyện này không có khả năng. Ta còn rất nhiệu sự việc trọng yếu phải làm. Như thế nào có thể bó tay bó chân. *"*

Đường Tam nghiêm mặt nói:" Ba ba, ta sẽ mau trưởng thành, mau trở nên cường đại giống như người. Ta là con của người, chuyện của người cũng là chuyện của ta, hãy để cho ta làm. Ta hy vọng người có thể sống bình an, nhìn ta kết hôn, nhìn cháu người ra đời, muốn người chứng kiến tương lai của chúng ta. *"*

*Đường Hạo nắm lấy bả vai đem Đường Tam đang quỳ trên mặt đất đứng lên. Xoay người hướng phía xa đi tới: "*Đừng nhiều lời, mau đi theo ta, ta sẽ mang ngươi tới địa phương đó.*"*

*"*Ba ba.. *" Đường Tam hô to một tiếng*

Đường Hạo quay đầu, hắn giật mình chứng kiến Bát chu mâu biến thành màu lam trong suốt của Đường Tam đang chỉ vào mình muốn tấn công.

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, Đường Tam xuất ra ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu cũng biến đổi theo. Lúc này Bát chu mâu chỉ có vị trí mâu tiêm xuất ra màu tím, ngoài chỗ đó tất cả đều hòa cùng Lam Ngân Thảo giống nhau màu lam sắc trong suốt. Chỉ bất quá bên trong lam sắc trong suốt mơ hồ xuất hiện hồng bạch lưỡng sắc quang mang lưu chuyển.

"Ngươi định làm gì?". Đường Hạo đồng tử hơi co rút lại một chút.

------oOo------

Chương 305: Sát Lục Chi Đô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo

Biên tập: A Nèo

Đường Tam không chút do dự nhìn chăm chú vào phụ thân,*" Phụ thân, người hãy đáp ứng con đi, Con đã không có mẫu thân, nay không thể không có cả phụ thân nữa."*

" Ngươi....." Đường Hạo nhìn con trai trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây người.

" Nếu như người không đáp ứng con, cơ thể của con là do người mang đến, ta sẽ lấy mạng mình trả người vậy." Đường Tam khống chế cho Bát Chu Mâu với khí thế mạnh mẽ cắt vào da tay mình, cho dù Đường Hạo có đạt trạng thái tốt nhất mà muốn ngăn hắn tự sát lại cũng khó khăn.

Nhìn vẻ quyết tâm trong mắt con trai mình, Đường Hạo cũng biết Đường Tam vốn không phải là thích nói giỡn với mình. Từ nhỏ đến lớn hắn cũng không ngỗ nghịch mà chống lại ý mình bao giờ. Nhưng lúc này, dường như con trai đã hoàn toàn thoát khỏi vòng kiểm soát của mình rồi.

Khuôn mặt Đường Tam đã trở nên anh tuấn giống mẫu thân hắn, trước mắt Đường Hạo trở nên có chút mông lung, tựa hồ người đứng ở trước mắt không phải con trai mà là thê tử.

" Phụ thân, nếu như mẫu thân còn sống, cũng tuyệt đối không nguyện ý chứng kiến ngài không để ý thân mình như vậy. Vì con, cũng vì mẫu thân, người hãy đáp ứng đi."

Hít sâu một hơi, Đường Hạo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng,*" Xem ra ta thật sự già rồi, cũng thật sự là không làm được thứ gì nữa. Được rồi, Chờ tới khi ngươi lớn lên mới làm vậy, lúc đó ta sẽ đến phần mộ của mẫu thân ngươi để cùng làm bạn với nàng. Đi thôi."*

Nói xong, hắn không quay đầu lại mà là đi về phía trước.

Thỏa hiệp của phụ thân khiến Đường Tam như trút được gánh nặng, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười một cách rõ ràng, bước nhanh đuổi theo phụ thân.

Đường Hạo dẫn Đường Tam chạy trên đường, trước tiên đi tới một dòng sông nhỏ bên cạnh.

" Xem bộ dáng hiện tại của ngươi một chút đi."

Đường Tam sửng sốt một lúc. Bộ dáng hiện tại? Hắn cúi đầu nhìn thân thể mình một chút. Thân mình cũng không có cảm giác gì rõ ràng cả. Chỉ là dường như cơ thể không còn giống như trước nữa. Trông thân thể như càng hài hòa hơn trước nhiều.

Đi tới bờ sông, Khi Đường Tam chứng kiến khuôn mặt mình dưới đó thì cả người không khỏi ngây ngẩn ra.

Da tay so với trước kia trắng nõn hơn vài phần. Hai mắt màu ám lam rất có thần. Tóc dài trên đầu toàn mầu ám lam rất đẹp. Vẻ mặt anh tuấn mang theo vài phần khí khí thế cương nghị. Khuôn mặt như đao, dường như khí thế được phát ra từ bên trong vậy.

" Hả. Đây là ta sao?" Nếu như nói trước kia Đường Tam rất bình thường,

nhưng hiện tại hắn trông ngang ngửa với Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp. Mặc dù phong thái không giống nhau, Nhưng hiện tại hắn tuyệt không giống như trước kia là người không được chú ý.

" Con mắt của ngươi to hơn, càng giống mẫu thân ngươi đấy. Kế thừa huyết mạch của nàng, tất nhiên ngươi cũng sẽ được kế thừa di truyền giữ trong người." Đường Hạo có chút buồn phiền nói.

Sờ sờ khuôn mặt sáng bóng của mình.*" Mẫu thân."* Ánh mắt Đường Tam trở nên nhu hòa hơn vài phần. Trong lòng âm thầm cười khổ. Không biết khi bọn Tiểu Vũ gặp lại mình thì liệu còn có thể nhận ra không nhỉ.

Cẩn thận hướng nhìn bóng mình dưới sông, biến hóa không chỉ là dung mạo, lúc này ngay cả khí chất của hắn cũng biến đổi. Nhìn qua so với trước kia nhiều thêm vài phần nho nhã điềm đạm, đúng là rất phù hợp với cụm từ *" Mỹ Nam Nhân "*

" Ba, cuối cùng thì mẫu thân là ai?" Đường Tam thật sự không nhịn được nghi hoặc trong nội tâm, hướng phụ thân hỏi. Cuối cùng thì Mẫu thân là ai? Tại sao mẫu thân lại có được vũ hồn của lam ngân hoàng?

Đường Hạo lắc đầu,*" Ta nói rồi, đợi sau khi ngươi được huấn luyện xong rồi ta sẽ nói cho ngươi. Đi thôi, nơi muốn đi hắn phải là nơi ngươi cần phải đến."*

Một lần nữa lên đường, Đường Hạo một lần nữa nói ít hắn đi, Đường Tam từ mặt trời trên cao có thể đoán được, mình và phụ thân vẫn tiếp tục chạy về hướng bắc. Về phần đi đến chỗ nào thì hắn cũng không biết. Chỉ là không khí dần dần trở nên lạnh hơn hắn.

Đường Hạo vẫn như trước theo con đường núi, sông mà đi, cái rét bên ngoài đối với họ cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Sau nửa tháng.

Phía trước xuất hiện một tòa trấn nhỏ. Đây chính là thành thị đầu tiên từ khi Đường Tam chịu huấn luyện của Đường Hạo. Trong lòng không khỏi nổi lên

một tình cảm đặc biệt.

Thị trấn này nhìn không quá lớn, nhưng khi bước vào thì Đường Tam lại cảm giác được không khí chung quanh có chút là lạ, nhưng hắn cũng chẳng biết tại sao, nhưng lại luôn cảm giác được chung quanh thân thể mình đều có một loại hàn ý đặc thù.

Đường Hạo mang theo Đường Tam đi tới trong một tửu quán trong trấn nhỏ.

Trong quán rượu không khí nặng nề, quái lạ hết sức, Đường Tam chú ý tới, Ở chỗ này tất cả đồ đạc đều là màu đen. Bên ngoài mặc dù là ban ngày, nhưng khi vừa tiến vào nơi này lại thấy một loại cảm giác âm lãnh hắc ám.

Lúc này, trong quán rượu đã ngồi hết phần ba, mặc dù nơi này không khí quái lạ, có rất ít người nói chuyện, cho nên có vẻ hết sức an tĩnh.

Cha con Đường Hạo và Đường Tam đến đã hấp dẫn không ít ánh mắt, nhưng phần lớn đều cũng chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn, rồi lại rời đi chỗ khác ngay.

Đường Hạo tìm vị trí tại góc phòng ngồi xuống. Một gã bán hàng mặc hắc y với sắc mặt lạnh nhạt đi tới.

" Cần cái gì?"

Đường Hạo lạnh lùng nói:*" Cho ta hai chén Huyết Tinh Mã Lệ."*

Sắc mặt người bán hàng hơi đổi.*" Ngươi xác định?"* Bị ánh mắt lạnh băng của Đường Hạo đảo qua, hắn không dám nói gì nữa. Quay đầu đi.

Chỉ trong chốc lát, hai chén chất lỏng quanh quánh được bưng lên. Chất lỏng hiện ra màu đỏ sậm, tản ra một mùi nồng nồng cay cay giống máu tươi vậy.

Đường Tam nhíu nhíu mày, nhưng Đường Hạo lại bưng một chén lên uống một hơi cạn sạch. Ngẩng đầu nhìn về phía con trai,*" Uống đi."*

Đường Tam chần chờ một chút, chậm rãi bưng chiếc chén lên,*" Ba, đây là cái gì?"*

Đường Hạo trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái rồi nói:*" Uống đi."*

Đường Tam hít sâu khẩu khí, nhắm chặt hai mắt một hơi uống cạn cốc chất lỏng vào bụng.

Chất lỏng có chút lạnh, hơn nữa mang theo vài phần chát chát. Mùi máu tươi nồng đậm gay mũi trong nháy mắt tràn ngập vị giác và khẩu giác của Đường Tam.

Đường Hạo nhìn hắn, lạnh nhạt nói:*" Đây là một chén máu người."*

" Cái gì?" Sắc mặt Đường Tam trong nháy mắt trở nên tái nhợt, sau một khắc hắn đã không nhịn được nghiêng đầu sang một bên, thốc tháo nôn mửara.

Âm thanh nôn mửa phá vỡ yên tĩnh của tửu quán, thu hút ánh mắt của toàn bộ khách hàng. Một tiếng cười vang vọng lên.*" Đây là chỗ nào? Về nhà đi thôi. Đây không phải nơi ngươi nên đến đâu."*

" Một chén Huyết Tinh Mã Lệ cũng không chịu nổi, vậy mà còn muốn đạt được tư cách đi vào hả?"

" Ha ha, về nhà với mẹ ngươi đi thôi."

Các loại thanh âm xấu xa tràn ngập trong tửu quán, khách trong quán rượu như tìm được điểm giải phóng áp lực, không chút ý tứ nào đả kích Đường Tam.

Đem hết thảy mọi thứ trong bụng nôn xong cũng không có nghĩa đã hoan toàn bỏ được mùi tanh của máu dính lại trong họng, khiến ngay cả nước giãi Đường Tam cũng muốn nhổ hết ra.

Khi hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hướng phụ thân thì Đường Hạo lại giơ tay lên, chỉ hướng những người đang cười nhạo hắn nói,*" Giết bọn họ."*

Tiếng cười nhạo đột nhiên dừng bặt, ánh mắt mỗi người nhìn về phía Đường Hạo đều trở nên quái dị hắn.

Đường Tam cũng không nghĩ đến việc phụ thân lại đưa ra yêu cầu dạng này, trong lòng nhất thời có chút chần chừ.

Đường Hạo trầm giọng nói:*" Ngươi không phải đã nói muốn thay ta đi làm chuyện mà ta chưa hoàn thành sao? Như thế thì hãy làm theo lời ta đi."*

Hít sâu khẩu khí, cảm giác áp lực cùng với ác tâm cùng lúc nổi lên, Đường Tam chậm rãi đứng lên.

Thanh âm Đường Hạo từ sau lưng truyền đến,*" Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình. Người có thể đi tới nơi này thì không có một người nào không phải lấy giết chóc làm đạo cả … bao gồm cả ngươi và ta ở trong đó. Giết chết bọn họ, một người cũng không để lại."*

Không đợi Đường Tam động thủ, một gã đại hắn gần hắn nhất nhảy dựng lên,*" Lão tử sẽ giết ngươi trước."*

Một thanh ngưu nhĩ tiêm đao (Thanh đao nhọn như sừng trâu) từ một góc độ xảo quyệt đâm ra, đâm thẳng tới vị trí tim của Đường Tam, Người này hiển nhiên rất có kinh nghiệm, vị trí xuất đao vừa vặn có thể chui qua khe hở giữa Xương sườn của Đường Tam mà chui vào.

Khí thế giết chóc, đây là phụ thân đang dậy mình khí thế giết chóc sáo?

Đường Tam động thân, hắn vốn cũng không phải một người nhân từ vì hắn cũng biết nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Tay trái như tia chớp phóng ra, một tiếng leng keng đã đâm tới đao nhọn, tên đại hán xuất đao kia chỉ cảm thấy đao của mình tựa hồ đâm vào đá cứng rắn vô cùng, không cách nào tiến thêm, cũng không có cách nào lui về phía sau.

Đường Tam tiến lên từng bước, ánh mắt hắn đã biến thành lạnh như băng, trong miệng vẫn tràn ngập mùi vị của máu tanh lúc nãy, một cỗ hàn ý lạnh như băng từ trong mắt hắn bắn ra.

Phanh----, vai Đường Tam đánh vào trước ngực đại hán. Một tầng bạch

quang từ trong cơ thể Đường Tam chợt phóng ra. Nó cũng không phải dùng để công kích, mà là chặn lại máu tươi đang ào ào phun ra từ trong miệng của tên đại hán kia.

thân hình cao lớn của tráng hán kia bị đánh bay ra ngoài, cả lồng ngực đã tan nát, âm thanh nghiền nát xương cốt rợn người truyền khắp mỗi một góc của tửu quán.

Đường Tam động, động tác của hắn ngắn gọn mà hữu lực.

Lam ngân thảo Trong suốt tứ tán bay ra, điên cuồng hướng chung quanh lan tràn ra.

Lúc này, hắn đã thấy rõ, tại trong tửu quán ngoài phụ tử mình cùng người bán hàng ra, thì có hai mươi ba người khách, bị mình đâm chết một người thì lúc này còn có hai mươi hai người.

Trong số hai mươi hai người này, có năm người nhanh chóng phóng thích vũ hồn, mười bảy người còn lại cũng không chút do dự rút ra vũ khí của mình. Dĩ nhiên không có một người nào chạy trốn.

" Đây là khảo nghiệm, là khảo nghiệm của Sát Lục Chi Đô. Giết hắn là chúng ta có thể tiến vào Sát Lục Chi Đô." Không biết là ai hò hét một tiếng, con mắt mọi người đều trở nên đỏ bừng. điên cuồng hướng Đường Tam mà đánh.

Hai mươi hai người, chỉ có năm người là hồn sư, một người cường đại nhất cũng chỉ có bốn hồn hoàn mà thôi.

Hơi thở mầu lam ba động mạnh mẽ, trong nháy mắt Lam Ngân Thảo đã tràn ra, năm hồn hoàn lặng lẽ xuất hiện trên người Đường Tam.

Vàng, tím, tím, đen, đen. Năm hồn hoàn kinh khủng lặng lẽ xuất hiện.

Quang mang của Đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng. Sau một khắc, bên trong cả tửu quán đã bị một tầng màu lam trong suốt bao phủ.

Một gốc lam ngân thảo to đùng từ dưới đất bắn lên, hình chùy cứng rắn đâm xuyên qua một cái rồi lại một cái thân thể.

Biến dị kỹ năng từ đệ tứ hồn kĩ của Lam ngân hoàng, lam ngân đột thứ trận phát động.

Tựa hồ hết thảy tất cả đều ngừng lại, cho dù là tên hồn tông kia cũng không còn khả năng thóat khỏi vận mệnh bị đâm thủng. Không thân thể người nào có khả năng ngăn được khí thế mạnh mẽ đâm tới của Lam Ngân Thảo với trình độ cứng rắn ngang với lúc đầu của Bát Chu Mâu này. Từng khối, từng khối thân thể mất đi tính mạng bị giữ nguyên tại chỗ. Trên người bọn họ đã bị Lam Ngân Hoàng đâm thủng, tính mạng nhanh chóng mất đi.

" Các ngươi không nên vũ nhục mẫu thân ta." Màu Lam trong đáy mắt Đường Tam chợt trở nên mạnh mẽ hẳn lên. Khi hắn xoay người, một lần nữa ngồi lại trước mặt phụ thân, Hồn hoàn trên người cùng Lam Ngân Thảo bên ngoài cũng đồng thời biến mất.

Bịch, bịch, bịch…. từng thi thể ngã xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất của tửu quán. Mà lúc này sắc mặt của Đường Tam cũng rất bình tĩnh. Sự bình tĩnh này cũng khiến Đường Hạo phải ngạc nhiên.

Gật đầu, Đường Hạo thản nhiên nói:*" Xem ra ta vẫn còn xem thường ngươi. Nhớ kỹ, tiến vào Sát Lục Chi Đô, ngươi chỉ có chính mình, ta cũng không ở bên cạnh ngươi, lại càng không bảo vệ ngươi. Nơi đó không có bằng hữu cùng đồng bọn mà chỉ có địch nhân. Hãy giết chết tất cả địch nhân có khả năng gây uy hiếp cho ngươi, Lấy được giải quán quân của địa ngục sát lục trường, ta tự nhiên sẽ đến đón ngươi."*

Người bán hàng trong tửu quán cũng không bởi vì mấy chục người đã chết mà kinh hoảng, hắn cũng bình tĩnh như Đường Tam, tựa hồ sớm đã xem một màn như thế này là bình thường.

Đường Hạo nói với Đường Tam hắn cũng nghe được. Chỉ là vẻ khinh thường trên mặt càng nhiều thêm.

" Chỉ mới giết vài người đã nghĩ tiến vào Sát Lục Chi Đô sao? Hắn còn chưa

đủ tư cách." Người bán hàng lạnh lùng nói,*" ngay cả một chén Huyết Tinh Mã Lệ cũng không chịu được, thì hắn dựa vào cái gì để tiến vào? Ặc....."*

Xoẹt----, khí thế mạnh mẽ của lam ngân thảo từ trước ngực hắn hiện ra. Đường Tam không xoay người lại xem, chỉ là thản nhiên nói:*" Hiện tại ta đủ tư cách đến chứ?"*

Dĩ nhiên người bán hàng đã không thể trả lời hắn được nữa. Hắn cũng không thể nghĩ tới việc Đường Tam lại có thể ra tay với mình. Đồng tử dần dần nhòe đi, Lam ngân thảo nhẹ nhàng di chuyển, thi thể hắn bị ném bay ra ngoài, Máu tươi phun ào ào giống thi thể mấy kẻ lúc nãy.

" Ngươi thích ứng cũng rất nhanh đấy." Đường Hạo nhìn Đường Tam.

Đường Tam nhìn về phía phụ thân.*" Bởi vì ta muốn sống, Bởi vì ngươi đã nói qua, Mỗi người ở nơi này bao gồm cả ngươi và ta ở bên trong Đều lấy tử làm đạo. Ta tin tưởng ngươi, Sát Lục Chi Đô! Phải không? Đây là nơi ta muốn lịch lãm. Phụ thân, ta sẽ làm được thôi."* Hắn cũng không nói gì là vì bảo vệ thân nhân, người yêu hay đồng bọn của mình, đó cũng khiến hắn có thêm hy vọng sống mà ra, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Đường Tam là một người thông minh, sau khi có được trí tuệ đầu cốt thì hắn càng trở nên thông minh hơn hắn. Lúc nôn mửa thì hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Phụ thân mang mình tới nơi tràn ngập giết chóc (Dọa lạc – Sát lục) của thế giới này thì mình cũng chỉ có lựa chọn là Sát lục mà thôi, Nếu không thì chính là bị giết. Lúc hắn nôn mửa chính là lúc hắn yếu đuối nhất nên hắn cũng không cho phép có lần thứ hai như thế nữa.

Nói xong những lời này, Đường Tam động thân. Sải bước đi tới quầy ba của tửu quán. Cũng không thèm nhìn tới khuôn mặt ngây người của hai gã bán hàng khác. Giơ tay lên, Một chưởng nặng nề đánh lên quầy ba.

Trong tiếng nổ Ầm ầm, Quầy ba hóa thành mảnh nhỏ tứ tán bay lên. Lộ ra mặt đất bên dưới.

Hai gã bán hàng đã choáng váng, mà lam quang trên người Đường Tam lúc này đã thu liễm, trong tay trái không biết lúc nào đã xuất hiện một tiểu chuy.

" Cửa vào của Sát Lục Chi Đô hắn là ở đây." Vặn người, bắp chân phát lực. Tiểu chuy đen nhánh hóa thành một đạo ánh sáng đen, hướng mặt đất nặng nề đập xuống.

Từ lúc trước, tinh thần lực của Đường Tam cũng đã phát hiện nơi này có sự khác biệt. Ở dưới quẩy ba này là trống rỗng. Không hề nghi ngờ, trấn nhỏ này không có khả năng là Sát Lục Chi Đô, cửa vào này có thể là giải thích hợp lý nhất. Hắn sẽ không đi tìm cơ quan gì gì đó tại những nơi khác và phải dùng những phương pháp khác nhau.

Trong tiếng nổ ầm ầm. Mặt đất đã xuất hiện một cái động thật lớn, gió lạnh từ động này nhẹ nhàng thổi lên. Đường Tam quay đầu hướng về chỗ ngồi của phụ thân mà nhìn lại. Nhưng lại phát hiện Đường Hạo đã biến mất. Không do dự, hắn thả người xuống dưới, Trực tiếp nhảy vào mặt đất tối om đó. Thân thể của hắn trong nháy mắt bị bóng tối che phủ, cả mất dạng trong đó.

Vào tới bóng tối chỉ là xuống mấy thước, chân Đường Tam cũng đã đứng vững lại, không cần ánh sáng, tử cực ma đồng của hắn có thể nhìn rõ hết thảy trong bóng đêm.

Đây là một thông đạo thật dài, từ từ kéo xuống phía dưới, hơi thở lạnh lẽo không ngừng hây hẩy thổi vào thân thể Đường Tam. Nhưng hắn vẫn sải bước hướng về phía trước.

Khi Đường Tam đi được một ngàn bốn trăm sáu mươi hai bước thì một âm thanh lạnh như băng đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến,*" Hoan nghênh đi tới Sát Lục Chi Đô. Nơi này là đô thành của địa ngục, là nơi tràn ngập sự giết chóc của thế giới. Ở chỗ này, ngươi có thể đạt được hết thảy mọi thứ mình muốn, nhưng có thể cái giá phải trả lại chính là tính mạng của ngươi."*

Tinh thần lực phóng thích, nhưng Đường Tam lại lập tức cảm giác được thông đạo này được tạo nên bởi chất liệu cực kỳ đặc thù, ngay cả tinh thần lực của mình cũng không thể xuyên thấu qua được. Sắc mặt có chút thay đổi, Sắc thái trên mặt Đường Tam ngưng trọng thêm vài phần. Nhưng dưới chân hắn vẫn bước từng bước không dừng chút nào. Tại trong bóng tối, đầu tiên

hắn dò xét chính là lam ngân thảo, sau đó mới là người của mình.

Đường Hạo nói qua, sát khí tại ý nào đó mà nói thì cùng cấp bậc với dũng khí. Nhưng dũng khí cũng không đại biểu cho sự lỗ mãng. Đường Tam nhìn như hùng dũng tiến vào, nhưng hắn vẫn không thiếu sự cẩn thận chút nào.

Đi qua một ngã rẽ, phía trước mơ hồ có ánh sáng truyền đến, Đường Tam híp hai mắt lại, công tụ tử cực ma đồng, ánh sáng phía trước nhất thời tại trong mắt hắn phóng lớn lên, đó là một cửa lớn được mở ra. Bên kia cánh cửa chính là tồn tại hơi thở của sự sống.

Sải bước đi tới, Đường Tam mơ hồ nghe được thanh âm ồn ào, khi hắn đi ra khỏi thông đạo. Ở trước mặt hắn, xuất hiện một trăm linh một người.

Toàn bộ có phục trang là áo giáp màu đen, dường như ngay cả bộ mặt cũng bị mũ giáp hoàn toàn che cả đi, trong đó có một trăm người tay cầm trọng kiếm. Duy có một người ngồi ngay ngắn trên con chiến mã cao lớn. Ngựa mà hắn cưỡi cũng được bao trùm toàn bộ bởi áo giáp màu đen.

" Ngươi đã phạm phải quy tắc." Thanh âm trầm thấp nghe cực kỳ lạnh lẽo, tựa hồ cũng không giống cách nói của người thường. Mở miệng chính là hắc giáp kỵ sĩ ngồi ngay ngắn trên ngựa kia.

Đường Tam không nhìn hắn, ánh mắt hướng về phía sau lưng hắn. Cái hắn thấy chính là một thành thị màu đen. Tường thành màu đen cực dày, dĩ nhiên đây là một tòa thành thị, nhưng lại là một tòa thành thị lơ lửng trên không, dĩ nhiên được đính bởi một viên Nguyệt Lượng màu tím. Nguyệt lượng rất thấp, tựa hồ khoảng cách so với mặt đất chỉ có không tới năm trăm thước, tiếp tục nhìn về phía trên, hết thảy tất cả đều là màu đen, giống như đêm đen vậy.

" Phá vỡ quy tắc thì sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thanh âm Hắc giáp kỵ sĩ vẫn lạnh như băng như trước, không có chút hơi thở nào của con người cả,*" Như vậy phải nhận trừng phạt. Đánh bại ta, ngươi sẽ có tư cách để tiến vào Sát Lục Chi Đô."*

" Không phải giết chết ngươi sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Thương kị sĩ thon dài của Hắc giáp kỵ sĩ chậm rãi giơ lên, Võ sĩ hắc giáp hai bên Đường Tam chậm rãi lui về phía sau, hiện ra một khu vực trống trải.

" Ta là khủng bố kỵ sĩ Tư Khoa Đặc."

Chiến mã chợt gia tốc, hắc giáp kỵ sĩ mang theo hơi thở nặng nề thẳng đến Đường Tam mà vọt tới. Hơi thở Lạnh như băng tràn ngập, một cỗ sát khí lẫm liệt đánh tới trước mặt. Cùng với sát khí khổng lồ mênh mông của Đường Hạo mà so sánh thì tên hắc giáp kỵ sĩ này phát ra sát khí muốn ít hơn nhiều lắm, nhưng lại nhiều hơn một phần bén nhọn.

Nội công đề tụ, Đường Tam lại đột nhiên phát hiện, hồn hoàn lại không xuất hiện cùng với Lam Ngân Thảo. Tựa hồ tất cả hồn kĩ ở nơi này đều mất đi tác dụng.

Không có chút kinh hoảng nào, Đường Tam động, lam ngân thảo thu hồi, Hạo Thiên Chùy xuất hiện trong tay trái. Ở một khắc này, hắn rốt cuộc hiểu được tại sao phụ thân để hắn tu luyện dưới tình huống bị phong ấn hồn lực. Sát Lục Chi Đô này hóa ra lại có quy tắc đặc biệt, ở chỗ này thì bất cứ hồn kĩ gì cũng không có hiệu quả. Cho dù là hồn sư, cũng chỉ có thể sử dụng lực lượng làm trụ cột, vũ hồn chỉ ở hình thái cơ bản nhất mà thôi.

Hồn kĩ biến mất, nhưng hồn lực vẫn còn, tức là vẫn còn Huyền thiên công. Vặn người, Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam đã đánh ra. Loạn Phi Phong chùy pháp, đệ nhất chùy. Hắn nghênh đón chính là xung lực thật lớn của trọng giáp kị sĩ.

Oanh----

chiến mã rên rỉ, âm thanh *" Két"* thật lớn vang lên đã dừng lại, thân Kỵ sĩ cao lớn bị bắn thẳng lên trời, bay tít về đằng xa.

Một hình ảnh kinh khủng không phải là kỵ sĩ Tư Khoa Đặc bị bắn tung ra xa, Mà là chiến mã vừa đâm vào cánh tay trái của Đường Tam kia, Xung tlực thật lớn chính là tại đó, lực lượng khổng lồ tại chỗ va chạm khiến chiến mã ép ngang, cả người kịch liệt co quắp lại. Cổ nó chính là chỗ hai cỗ lực lượng

kinh khủng va chạm đã bị bẻ gẫy hoàn toàn.

Hạo Thiên Chuy nặng năm trăm cân được Đường Tam tập trung vào một kích bộc phát ra thì chỉ có Đường Hạo mới hiểu rõ uy lực của nó mà thôi.

Dưới sự rèn luyện hai năm, thân thể Đường Tam sớm đã thành vũ khí. Xung lực mặc dù thật lớn, nhưng căn bản không cách nào ảnh hưởng đến hắn.

"Khủng Bố Kị Sỹ Tư Khoa Đặc" chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, lúc trước tay phải cầm kỵ thương của hắn nay áo giáp đã hoàn toàn tung bay tán lọan, dường như cả áo giáp chỗ cánh tay phải hắn cũng như vậy, thậm chí ngay cả xương tay phải cũng như toàn cơ thể đã rách toác ra.

Đường Tam nhíu nhíu mày, dựa theo tính toán của hắn về đối thủ thì với một chùy này hắn đối phương phải mất mạng mới đúng. Nhưng lực lượng của vị *"khủng bố kỵ"* sĩ này so với phán đoán của hắn còn mạnh hơn một chút nên mới giữ được tính mạng như bây giờ.

Bước lên phía trước, Đường Tam ngửa mặt lên trời nhìn mặt trăng màu tím, Trong lòng thầm nghĩ: Không thể sử dụng hồn kĩ. Sát Lục Chi Đô, Ta tới đây.

" Khoan, đứng lại." Tư Khoa Đặc có chút nặng nề hô lớn.

Đường Tam lạnh lùng nhìn hướng hắn, lúc này mũ giáp của Tư Khoa Đặc đã rơi xuống. Lộ ra khuôn mặt của một trung niên dữ tợn. Trong mắt hắn nhìn Đường Tam đã có nhiều thêm một tia hỏang sợ. Hiển nhiên, hắn không thể nghĩ được vì sao người trẻ tuổi này lại có lực lượng kinh khủng như thế. Hắn không phải là một gã hồn sư chứ?

" Tiếp tục ngăn trở ta, ta không ngại đem tất cả bọn ngươi giết chết hết." Đường Tam lạnh lùng nói.

" Không, không phải ngăn trở ngươi. Ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta. Đã có tư cách tiến vào Sát Lục Chi Đô." Vị Khủng Bố kỵ sĩ có chút khó khăn nói. Hắn không rõ ràng nhất chính là, bình thường hồn sư đi tới nơi này, đều bởi vì hồn kĩ không cách nào sử dụng mà khiếp sợ, nhưng người trẻ tuổi

trước mắt này lại dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Một khối lệnh bài màu đen được đưa tới trước mặt Đường Tam, Đường Tam tiện tay tiếp nhận. Trên lệnh bài điêu khắc một cái đầu lâu, phía dưới còn có một cái như số báo danh, *" 9528 "*.

" Đây là chứng minh của ngươi tại Sát Lục Chi Đô. Mời vào thành, ở chỗ cửa thành sẽ có người tiếp đón."

Cầm lệnh bài, Đường Tam đi nhanh về phía trước, không tiếp tục nhìn vẻ mặt kinh khủng của kỵ sĩ kia nữa.

Nhìn bóng lưng Đường Tam dần dần đi xa, Tư Khoa Đặc rút kiếm bên hông, mạnh mẽ chém xuống, đem cánh tay phải bị chấn nát của mình chém xuống. Màu đỏ của máu tươi ngấm vào nền đất màu đen, mùi Máu tanh tràn ngập hắn lên.

Cửa thành Đen nhánh khiến người ta có một loại cảm giác áp lực cực kì, trên cửa thành hiện ra bốn chữ thật lớn *"Sát Lục Chi Đô "*.

Trước cửa, hai hàng võ sỹ hắc giáp lẳng lặng đứng ở chỗ đó, không đợi Đường Tam đưa ra thân phận bài trong tay, một cô gái che khăn đen đã từ bên trong đi ra.

" Hoan nghênh ngài đã đến Sát Lục Chi Đô." Thanh âm Nữ nhân rất êm tai, đi tới trước mặt Đường Tam làm ra tư thế chào.

Mặc dù cái thành thị dưới đất này khiến Đường Tam cực kì kinh ngạc, Nhất là hồn kĩ bị hạn chế. Nhưng hắn vừa đến thì đã ổn định lại tinh thần ngay. Đi theo nữ tử kia vào trong cửa thành. Có lẽ bởi vì lệnh bài thân phận trong tay nên cũng không có ai ngăn trở hắn cả.

Đi vào bên trong thành. Đường Tam chứng kiến đây là một thế giới toàn mầu tím xanh. Hai bên ngã tư đường có đèn chiếu sáng. Ánh sáng ở đây đều chỉ là của hai loại này phát ra mà thôi (theo mình một là đèn, một là mặt trăng – nhưng mặt trăng không thì sao phát sáng được chứ - DG A Nèo -). Làm hắn có chút kinh ngạc hơn chính là người ở đây cũng không ít, cũng không có

người nào chú ý người mới đến như hắn. Vẻ mặt tất cả đều âm u. Khi mới nhìn qua thì không khác gì nhiều so với thành thị thông thường.

" Ta là người hướng dẫn cho ngài, nếu ngài có điều gì không rõ thì có thể hỏi ta. Trong mười hai canh giờ, Ta sẽ giải thích hết mọi vấn đề của ngài. Mười hai canh giờ sau nơi này chính là nơi sống của ngài đấy. Lúc đó ngài cũng chính thức trở thành một thành viên của Sát Lục Chi Đô."

Đường Tam gật đầu. Nói:*" Sát Lục Chi Đô. Là loại địa phương như thế nào?"*

Cô gái che mặt nói:*" Là một thiên đường cho những kẻ vui chơi."*

Đường Tam nhíu nhíu mày.*" Chỉ đơn giản như vậy sao?"* Cô gái che mặt gật đầu xác nhận.

Đường Tam nói:*" Thế thì Sát Lục Chi Đô được hình thành như thế nào?"*

Lần này cô gái Hắc sa đưa ra đáp án khiến Đường Tam thật sự hài lòng,*" Sát Lục Chi Đô đã hình thành ngàn năm. trong truyền thuyết, Là một vị hồn sư cường đại sau khi đột phá trăm cấp đã lưu lại chỗ này. Ở chỗ này, hết thảy kỹ năng của hồn sư đều không thể thi triển, mọi người chỉ có thể bằng vào bản năng cùng lực lượng tự thân mà sinh tồn. Hồn lực có thể là nguyên nhân tăng cường lực lượng."*

Đường Tam nhìn về phía hắc sa nữ tử,*" Vậy quy tắc của nơi này là gì?"*

Cô gái che mặt bình tĩnh nói:*" Quy tắc nơi này chính là không có quy tắc. Là một thành viên của Sát Lục Chi Đô, ngài có thể làm bất cứ chuyện gì ở nơi này. Coi như là Phong Hào Đấu La cửa thế giới bên ngoài mà đi tới nơi này, cũng vì bị mất hồn kỹ mà trở nên yếu hơn hẳn. Mà kẻ thống trị của nơi này là sát lục chi vương căn bản không cần e ngại bọn họ. Tại Sát Lục Chi Đô, chỉ cần ngươi cũng có đủ năng lực, ngươi có thể làm được bất cứ chuyện gì muốn làm. Nhưng ta phải nhắc nhở ngài, Nguyên nhân chính là trong này không có quy tắc, nên bất cứ lúc nào ngài cũng có thể gặp phải nguy hiểm trí mạng. Từ ý nào đó mà nói, nơi này là chỗ vui chơi của tội ác."*

" Chỗ vui chơi của tội ác?"

" Tất nhiên. Bởi vì có rất nhiều người tới nơi này vì không thể sống được tại thế giới bên ngoài, cho nên họ không thể không lựa chọn tiến vào. Sau khi tới nơi này, sẽ không phải tiếp tục lo lắng có người đuổi giết nữa. Mỗi một thành viên của Sát Lục Chi Đô đều sẽ được Sát Lục Chi Đô bảo vệ."

Đối với vấn đề bảo vệ này Đường Tam không để ý chút nào, chính mình nếu có thể bằng vào thủ đoạn bạo lực đi tới nơi này, như vậy đại biểu cho bất cứ cường giả nào đều cũng có thể. Không có hồn kĩ còn có hồn lực, phong hào đấu la ở chỗ này như trước là cường giả trong số cường giả. Ở chỗ này tội ác giả (Dọa lạc giả) thật sự được an toàn sao?

" tiên sinh số 9588. Ta hiểu được ngài đang suy nghĩ cái gì." Cô gái che mặt đột nhiên nói.

Đường Tam sửng sốt một chút,*" Ngươi biết ta đang suy nghĩ cái gì?"*

" Ngài nhất định đang suy nghĩ, làm thế nào mà Sát Lục Chi Đô có thể bảo vệ con dân của mình được, phải không?"

Trong lòng Đường Tam vừa động,*" Sao ngươi lại biết?"*

Cô gái che mặt nói:*" Bởi vì mỗi một người vừa đến Sát Lục Chi Đô đều có ý nghĩ như vậy. Nhưng rất nhanh, Bọn họ sẽ bỏ cái ý niệm trong đầu này đi. Tiến vào Sát Lục Chi Đô, Muốn trải qua khảo nghiệm cùng kiểm nghiệm sát lục. Mặc dù ngài đã dùng phương pháp đặc thù để tiến vào, nhưng thật ra sát khí trên người ngài cũng đủ. Hơn nữa lại đánh bại Khủng Bố kỵ sĩ đại nhân. Cho nên mới được hợp pháp gia nhập. Nhưng ta phải nhắc nhở ngài một chút, Tiến vào Sát Lục Chi Đô dễ dàng, nhưng muốn đi ra ngoài thì dường như lại khó có khả năng."*

" Chỉ có thể vào, không thể ra?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Cô gái che mặt. Hắn cũng không cho rằng mình cũng không có cách nào xông ra.

Cô gái che mặt gật đầu, nói:*" Trong Sát Lục Chi Đô, có đội chuyên môn làm chấp pháp, ngài cũng thấyKhủng Bố Kị Sỹ Tư Khoa Đặc đại nhân rồi, đó*

cũng chỉ là một thành viên trong chấp pháp đội. Hết thảy được Sát lục chi vương vĩ đại nắm trong tay, trong chấp pháp đội cường giả chân chính đều được Sát Lục Chi Vương ban cho khả năng có thể sử dụng năng lực hồn kỹ, mà họ đều là được tạo thành từ các hồn đấu la. Đội trưởng càng lại là một vị phong hào đấu la. Từng có không ít người muốn xông ra, nhưng kết quả lại không hề có ngoại lệ."

Đường Tam lấy làm kinh hãi, nếu như nói phong hào đấu la không thể sử dụng hồn kĩ cường đại như trước mà gặp phải hồn đấu la có thể dùng hồn kỹ thì khẳng định không có cách nào chiến thắng được. Hơn nữa dựa theo lời nói của Cô gái che mặt kia thì đội trưởng chấp pháp đội của Sát Lục Chi Đô lại là một gã phong hào đấu la có thể sử dụng hồn kĩ. Khó trách nàng lại nói nơi này chỉ có thể vào không thể ra.

" Thật sự không có biện pháp đi ra sao?"

Cô gái che mặt lạnh nhạt nói:*" Thực ra nói như vậy cũng không phải. Để rời khỏi Sát Lục Chi Đô chỉ có một biện pháp, đó chính là đạt được quán quân của địa ngục sát lục trường, có được tư cách khiêu chiến Địa Ngục Lộ rồi sau đó thoát ra khỏi Địa Ngục Lộ, như vậy sẽ ra được Sát Lục Chi Đô. Hễ là cường giả như vậy đều sẽ được đặt cho một danh hiệu là "*Sát Thần*". lịch sử hình thành của Sát Lục Chi Đô đã hơn một ngàn năm, trước sau tổng cộng xuất hiện qua tám vị Sát Thần."*

Ngàn năm tám vị, đây là một con số không cân đối chút nào.

" Nếu khiêu chiến thất bại thì sao?" Đường Tam tiếp tục hỏi.

Cô gái che mặt mỉm cười nói:*" Tại Sát Lục Chi Đô không có thất bại. Chỉ có thành công cùng tử vong mà thôi. Bất cứ sự tình gì đều là như thế."*

Đường Tam mỉm cười,*" Xem ra nơi này quả nhiên không hổ là Sát Lục Chi Đô."*

Cô gái che mặt nói:*" Trong Sát Lục Chi Đô không dùng tiền để trao đổi, mọi đồ ăn thức uống đều được cung cấp miễn phí. Đương nhiên kể cả muốn có độc trong đó cũng được. Ở chỗ này, người chết là đáng giá nhất. Mỗi người*

đều đã lấy số lượng đầu lâu làm tượng trưng cho sức mạnh cường đại của mình. Lấy thân thủ của mình để chém giết đối thủ rồi lấy máu cùng đầu lâu của chúng thì có thể dùng để trao đổi vật phẩm khác."

Hàn quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, xem ra giống như lời phụ thân đã nói, ở chỗ này bất luận kẻ nào đều lấy giết chóc làm đạo.

" Tốt lắm, mang ta đi địa ngục sát lục trường." Đường Tam lạnh nhạt nói.

Cô gái che mặt sửng sốt một chút,*" Ngài có chắc không? Tiến vào nơi đó, người có thể còn sống không quá một phần mười. Nơi đó cũng là nơi dễ dàng nhất để giảm bớt dân số của Sát Lục Chi Đô chúng ta. Hàng năm mỗi người đều bị yêu cầu tiến vào Sát Lục Trường một lần. Chỉ cần có thể vượt qua một trận chiến thì lại có thể tiếp tục sinh sống ở Sát Lục Chi Đô thêm năm nữa."*

Đường Tam thản nhiên nói:*" Ta chắc chắn, đi luôn thôi."*

Mơ hồ Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đã nhìn xuyên qua lớp vải che của cô gái, có thể chứng kiến khuôn mặt thanh tú của nàng khẽ cau lại.

" Đã như vậy, ngài hãy đi theo ta." Nói xong, Cô gái che mặt mới hướng bên trong thành mà đến. Nàng duy trì bước chân rất đều, luôn luôn đi bên cạnh Đường Tam, chỉ là nhanh hơn nửa bước so với Đường Tam mà thôi.

Đường Tam cũng không phải vội vã đến đấy làm gì, chỉ là lẳng lặng quan sát mọi thứ chung quanh.

Chính lúc đang đi tới, ven đường đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh tại chỗ góc tối âm u phía trước khiến ngay cả Đường Tam cũng không chú ý tới.

" U, có người mới đến, xem ra lại muốn có người cung cấp Huyết Tinh Mã Lệ mới rồi, ha ha". Ánh mắt quét về phía người này, Đường Tam không khỏi cau mày, người nói chuyện nhìn không ra tuổi, bởi vì vóc người của hắn thật sự rất đặc biệt. Toàn thân trên dưới tựa hồ không có một bắp thịt nào. Nếu như không phải bên ngoài được bọc bởi lớp da thì sợ rằng rất dễ dàng làm người khác nhầm hắn là một pho tượng khô lâu. Hơn nữa, Đường Tam thông qua quan sát đơn giản có thể rõ ràng cảm giác được người này không phải do

tu luyện công pháp đặc thù mới như vậy. Khí huyết tắc nghẽn, tùy lúc đều có thể chết.

" Hắn như vậy mà cũng có thể thông qua một lần chiến đấu tại địa ngục sát lục trường sao?" Đường Tam hướng Cô gái che mặt hỏi.

Người giống bộ xương kia khi thấy cô gái che mặt bên Đường Tam thì giống như gặp phảo chuyện gì kinh khủng lắm, không dám nói thêm gì nữa, nhanh chóng chạy trốn vào trong góc tối âm u.

" Đương nhiên không phải. Cũng không phải mỗi người đều phải trải qua tẩy lễ của địa ngục sát lục trường. Dù sao, xác suất tử vong ở nơi đó rất cao. Ngoài cách một lần tham gia chiến đấu trong địa ngục sát lục trường ra thì còn một biện pháp khác có thể tồn tại trong Sát Lục Chi Đô. Đó chính là tình nguyệt cống hiến hai chén Huyết Tinh Mã Lệ."

------oOo------

Chương 306: Địa Ngục Sát Lục Trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Duynguyen84

Biên tập: A Nèo

Trước khi Đường Tam đến đây, đã biết Huyết Tinh Mã Lệ là cái gì. Đó chính là máu người. Nói như vậy xem ra, người vừa rồi, hắn là đã cống hiến không biết bao nhiêu máu tươi tất cả, mới có thể biến thành dạng như vậy, chỉ sợ hắn cũng không thể chi trì được bao lâu nữa.

"Cống hiến nhiều Huyết tinh như vậy, chẳng lẽ để mặc cho người ta giết sao?" Đường Tam cau mày nói.

Thiếu nữ che vải đen (Hắc sa thiếu nữ) nói: *"Không, nơi ngài đang đứng là ngoại thành của Sát Lục Chi Đô, không phải là chính thức Sát Lục Chi Đô.*

Chỉ có trong nội thành mới là nơi không có quy tắc gì. Cống hiến Huyết Tinh Mã Lệ kéo dài hơi tàn, chỉ có thể hoạt động phía ngoại thành này, mà nơi ngoại thành, không cho phép tùy ý giết chóc. Chỉ có những dũng sĩ chân chính, sống sót trên Địa Ngục Sát Lục Trường, mới có tư cách chính thức sống bên trong nội thành, dĩ nhiên, ở trong đó có thể hưởng thụ cuộc sống tốt hơn ngoài này rất nhiều, nhưng mà, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp phải tử vong khảo nghiệm."

"Nói như vậy, Sát Lục Chi Đô hoàn toàn là một thế giới biệt lập, vậy, lương thực dùng cho Sát Lục Chi Đô ở đâu mà ra? Ở địa phương như vậy, chỉ sợ là không có cách nào trồng trọt. mà cũng không có ai đứng ra trồng trọt." Đường Tam vừa nói, ánh mắt thủy chung rơi vào người của Hắc sa thiếu nữ. Tử Cực Ma Đồng của hắn cũng không tính là hồn kỹ, tự nhiên sẽ không bị hạn chế. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đơn giản chỉ là thử nghiệm một chút. Kỹ năng ngoại phụ hồn cốt của hắn cũng không bị ảnh hưởng bởi sự đặc thù của nơi này.

Sắc mặt Hắc sa thiếu nữ hơi đổi: *"Xin lỗi, cái này ta cũng không biết. Không cách nào trả lời ngài được".*

Đường Tam thản nhiên nói: *"Như vậy Võ Hồn điện có biết đến sự tồn tại của nơi này hay không? Nếu như biết tới, bọn họ là những người luôn tự xưng là chính nghĩa, tại sao không đến tiêu diệt các người?"*

Hắn hỏi những lời này có thể nói là không chút khách khí, nhưng trong đó bao hàm rất nhiều kiến thức. Sát Lục Chi Đô mặc dù là một thế giới ngầm, ngăn cách với bên ngoài, nhưng phụ thân hắn còn có thể biết đến. Ngay bản thân hắn, khi vừa đến quán rượu đã thấy có nhiều người như vậy, đã nói lên một điều là không phải ít người biết đến nơi này.

Hắc sa thiếu nữ cười lạnh một tiếng: *"Biết đến thì làm sao chứ? Võ Hồn điện sẽ không có hành động gì với chúng tôi cả. Không cần phải nói, ở cái thế giới này bọn họ cũng chẳng có cái gì tốt cả. Hủy diệt Sát Lục Chi Đô, đối với bọn họ một điểm tốt tuyệt cũng không có. Tiên sinh số 9528 à, ngài đừng quên rằng, người nào đã tiến vào Sát Lục Chi Đô, cơ hồ là khó có khả năng quay trở ra. Mà những kẻ nào đã đến đây, đều là những kẻ đã phạm những tội ác tột cùng. Nơi này vừa hay lại không có bất cứ quan hệ gì với bên ngoài cả.*

Sát Lục Chi Đô giống như một nhà tù đặc thù, là nơi giúp Võ Hồn điện giam giữ những phạm nhân tội ác cùng cực. Ngài nói xem, tại sao Võ Hồn điện lại muốn đem nơi này hủy diệt cơ chứ? Chỉ sợ bọn họ còn ước gì có càng nhiều ác nhân đi vào nơi này càng tốt ấy chứ."

Đường Tam trên mặt toát ra một tia cười lạnh như băng, quả nhiên giống như mình phán đoán, Sát Lục Chi Đô này tồn tại, hiển nhiên là do Võ Hồn điện dung túng. Bất luận nói như thế nào, cho dù nơi này không thể sử dụng hồn kĩ, thực lực của nó cũng không thể nào so sánh với Võ Hồn điện, uy lực bao trùm khắp đại lục.

Đi được một lát, hai bên đường lượng người đi lại dần dần tăng lên. Cơ hồ mỗi người trên mặt đề lộ vẻ tái nhợt bệnh hoạn, đa phần đều là gầy trơ xương ra.

Không cần phải hỏi, những người này đều là những kẻ không dám tiến vào Địa Ngục Sát Lục Trường, dựa vào hằng tháng cống hiến hai chén Huyết Tinh Mã Lệ mà kéo dài hơi tàn ở nơi này.

Đường Tam, chính mình cũng từng uống qua một chén Huyết Tinh Mã Lệ, vẫn còn nhớ rõ, một chén kia có ít nhất là nửa cân máu. Mỗi tháng hai chén nghĩa là một cân máu tươi. (Ngân hàng Huyết học chắc >.<)

Một hai tháng có lẽ không có gì, nhưng mà nơi này hoàn toàn không có ánh mặt trời, duy trì liên tục như thế, thân thể nào có thể chịu nổi.

Đường Tam thầm nghĩ, có lẽ, Sát Lục Chi Đô tự thân là do Võ Hồn điện âm thầm chống lưng, nếu không, một tòa thành thị như vậy, lương thực từ đâu mà có? Các vật phẩm từ đâu mà có?

Tại Sát Lục Chi Đô ngoại thành, ngã tư đường hai bên có một vài căn nhà đá màu đen giản dị, cách nhau một quãng đường, là một mấy quán cơm địa phương. Có không ít người xếp hàng nơi đó chờ người ta phát cho lương thực. Nhìn bên ngoài, cảm giác chỉ hơn tên ăn mày một chút mà thôi. Cái gì mà thiên đường tội ác, cái gì mà nơi hưởng thụ lạc thú, căn bản là không thể tồn tại mà.

Đối với điều này, Hắc sa thiếu nữ giải thích cũng rất đơn giản, ác nhân cũng chia làm nhiều loại, chỉ có những cường đại ác nhân mới có thể bước vào nơi vui chơi lạc thú, về phần những tên phế vật vô dụng, vốn là không có quyền hưởng thụ những điều đó.

Sát Lục Chi Đô so với tưởng tượng của Đường Tam còn muốn lớn hơn một chút. Đi chừng hơn nửa canh giờ, Đường Tam với ngoại thành cũng có chút nhận thức rõ ràng. Hắc sa thiếu nữ đã mang hắn đến một bức tường thành.

So sánh với bức tường ngăn cách với bên ngoài của Sát Lục Chi Đô, bức tường thành cũng không tính là cao, chỗ cao nhất cũng chỉ khoảng chừng mười thước. Hiển nhiên là, phía sau bức tường này chính là nội thành Sát Lục Chi Đô.

Cửa thành mở rộng, cũng không có bất cứ thủ vệ nào. Hắc sa thiếu nữ lạnh nhạt hướng về Đường Tam giới thiệu: *"Nội thành không cần thủ vệ, người bên ngoài chỉ cần có đủ gan, bất kỳ lúc nào tiến vào bên trong cũng được. Đương nhiên, vào tới bên trong rồi, bọn họ cũng phải chấp nhận những nguyên tắc tồn tại của thế giới bên trong. Ngài vừa tới Sát Lục Chi Đô, ta đề nghị, ngài tốt nhất vẫn là ở bên ngoại thành sinh sống trước một thời gian, chờ đến khi thích ứng với cuộc sống nơi này, hãy tiến vào trong cho dễ dàng. Sau khi tiến vào bên trong nội thành, ngài cũng không nên rời ra khỏi ta quá năm thước, nếu không, ngay cả ta cũng không có cách nào cam đoan sự an toàn cho ngài."*

"Đi cùng với ngươi chính là an toàn sao?" Đường Tam có chút buồn cười nói.

Hắc sa thiếu nữ nhìn hắn một cái, từ đôi mắt không tính là xinh đẹp, bên ngoài tấm hắc sa lộ ra một tia quang mang kiêu ngạo, nghiêm giọng nói: *"Ta là Sát Lục Chi Vương sứ giả, tại Sát Lục Chi Đô, không có kẻ nào dám mạo phạm đến uy nghiêm của Sát Lục Chi Vương cả. Ngài vừa tiến vào thế giới này, trong vòng mười hai canh giờ được tính là người mới, sẽ được hưởng sự bảo vệ đặc biệt, chỉ cần ở bên cạnh ra, chính là sự bảo vệ tính mạng tốt nhất đối với ngài. Qua mười hai canh giờ, chỉ có thể nói là sinh tử do trời định mà thôi."*

Còn có quy tắc bảo vệ người mới đến, xem ra, Sát Lục Chi Đô này quả nhiên cũng có nguyên tắc riêng của mình.

Không chút do dự, Đường Tam cùng Hắc sa thiếu nữ nhanh chân bước vào nội thành.

Chỉ là chân vừa bước vào bên trong nội thành, Đường Tam lập tức cảm giác thấy khí tức bên trong và bên ngoại thành hoàn toàn bất đồng.

Nếu như nói phía ngoại thành là một thế giới lạnh lùng, tĩnh mịch, thì bên trong nội thành lại là một thế giới xa hoa, điên cuồng náo nhiệt. Tùy ý có thể thấy được đủ loại quang mang màu sắc rực rỡ. Bên trong nội thành, số lượng người đông đúc hơn bên ngoài rất nhiều, cùng với sự yên tĩnh của ngoại thành là hoàn toàn bất đồng.

Nội thành là một thế giới cực kỳ lung tung, hỗn độn, khắp nơi chen lẫn tiếng cười hưng phấn cuồng nhiệt, cũng có tiếng khóc than rên rỉ, còn có những âm thanh khiến cho người nghe cảm thấy rởn cả gai ốc.

Đưa mắt nhìn lại, trong một ngách nhỏ bên trái, có một gã vóc người cực kỳ cao lớn tay đang túm tóc một một nữ nhân vóc người đầy đặn, phía hạ thân không ngừng mạnh mẽ rung lắc. Ngay nơi chốn đông người mà tiến hành việc dâm dục. Chung quanh có một đám người vây quanh, nhưng lại là không ngừng cỗ vũ reo hò.

Phía bên kia, có bốn người đang điên cuồng ẩu đả một gã thanh niên, Đường Tam thấy rõ gã thanh niên kia một cánh tay đã bị ngắt rời ra, kẻ ngắt cánh tay hắn vẫn đang đút miệng vô chỗ cánh tay cụt của hắn mà không ngừng nhấm nuốt.

"Thay vì nói nơi này là thiên đường của tội ác, chi bằng nói đây là thế giới của dã thú đi" Đường Tam thản nhiên nói.

Bên cạnh hắn, ánh mắt của Hắc sa thiếu nữ nhất thời lóe lên, trầm giọng nói: *"Ngài định khiêu khích quyền uy của Sát Lục Chi Vương hay sao? Nếu là như vậy, Sát Lục Chi Vương vĩ đạt nhất định sẽ đem ngài tại nơi này tru diệt. Nếu như đã đến đây, ngày cũng chỉ còn cách tuân thủ theo qui tắc của nơi*

này mà thôi."

Đường Tam cũng không nói thêm ý kiến gì, liếc mắt nhìn nàng một cái: *"Đưa ta đến Địa Ngục Sát Lục Trường."*

Hắc sa thiếu nữ hiển nhiên đối với hắn có chút bất mãn, lúc này cũng không khuyên giải hắn thêm điều gì, sải chân hướng về phía nội thành đi tới.

Nội thành quả thật có thể nói là một nơi cực kỳ xa xỉ, hoặc nói là nơi hủ bại. Đúng như Hắc sa thiếu nữ đã nói, đi bên cạnh nàng, mặc dù có không ít ánh mắt bất thiện hướng về phía Đường Tam, nhưng tuyệt không có người nào tiến đến làm phiền hắn.

Nhìn cảnh tượng ở đây, trái tim Đường Tam không ngừng co rút lại, vì trong mắt hắn, nhìn thấy không biết bao nhiêu cảnh mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Nam nam nữ nữ trên đường, tùy thời lúc nào cũng có thể giao phối với nhau, thậm chí còn bị giết chết ngay trong lúc đang hành lạc. Đường Tam nhìn rõ, một gã nam tử đang lúc cao trào đỉnh điểm, bị ngay nữ nhân dưới hạ thân mình từ miệng phun ra một lưỡi dao sắc bén cắt đứt yết hầu.

Mà ả nữ nhân thân hình diễm lệ kia đang co người lên điên cuồng hút lấy thứ chất lỏng đỏ tươi không ngừng tuôn ra từ yết hầu gã kia.

Mặc dù trong bụng không có bất kỳ thực vật gì nhưng Đường Tam vẫn mấy lần suýt nữa là nôn mửa ra. Đối với cái thế giới tà ác này, cảm giác chán ghét đang càng ngày càng gia tăng thêm.

Hắn đột nhiên phát hiện, tại Sát Lục Chi Đô này, căn bản là không cần mình chủ động khống chế, sát ý cũng sẽ không ngừng mãnh liệt dâng cao. Tựa hồ như chỉ có thông qua giết chóc, mới có thể phóng thích ra những lệ khí tồn tại trong nội tâm bản thân.

Đang đi, đột nhiên phía trước có chút hỗn loạn. Ít nhất có mấy chục cá nhân đang vây quanh một chỗ, hơn nữa từ trong đó, không ngừng truyền ra tiếng kêu la thảm thiết.

Một dòng máu tươi từ bên trong phun ra, những người vây quanh xem tự động tránh ra, chừa thành một con đường nhỏ, một đạo nhân ảnh từ bên trong chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy người này, Đường Tam bất giác ngừng bước, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc không hề che giấu. Hắn như thế nào cũng không ngờ được, ở nơi tội ác cùng cực, nơi giết chóc này lại có thể gặp được người quen như vậy.

Từ trong đám người đi ra, là một cô gái, toàn thân mặc y phục đen, tóc dài chỉnh tề, chải vuốt ra sau lưng, đeo một sợi dây lưng dài buộc quanh người. Tay cầm một thanh đoản kiếm, hàng quang sáng lóe.

Từ đôi mắt xinh đẹp, quang mang phát ra tia mị lực Syêu dị tràn ngập. Trên đường phố nơi này mà nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy, có thể so sánh như là thấy một đóa sen trắng thanh khiết mọc lên từ một bãi bùn lầy.

Vóc người gần như hoàn mỹ, kết hợp với khí chất lạnh lùng như băng giá toát ra đều làm cho người khác phải chú ý đến.

Từ trên thanh đoản kiếm sáng loáng như gương trong tay nàng, một giọt máu tươi lặng yên rơi xuống. Mà từ trong ánh mắt của những người đang vây quanh nàng, đều toát ra thần sắc sợ hãi.

Không sai, Đường Tam nhận ra người này, hai năm trước, khi hắn cùng với cha rời xa nơi thị phi đó, nữ tử này đã từng ngã xuống trước mặt hắn.

Đúng là một trong những thành viên của chiến đội Võ Hồn điện học viện trước đây, nữ nhân duy nhất của Võ Hồn điện hoàng kim tổ đội, Yêu hồ Hồ Liệt Na.

"Nàng như thế nào lại ở chỗ này?" Đây là ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Đường Tam. Ánh mắt hắn trong tiềm thức cũng rơi cả vào người của Hồ Liệt Na.

Có lẽ bởi vì ánh mắt Đường Tam khá là chói mắt, cũng có thể là thân hình

hắn cùng thế giới này có chút bất đồng, Hồ Liệt Na, tay vẫn cần thanh đoản kiếm, liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Hồ Liệt Na đầu tiên là sửng sốt một chút, Đường Tam trong lòng cũng đồng dạng có chút kinh ngạc.

Hồ Liệt Na tự nhiên do sự thay đổi tướng mạo gần như hoàn toàn của Đường Tam nên không nhận ra hắn, chỉ là, trong đầu nàng dâng lên ý niệm, tại địa phương xấu xa này chẳng lẽ lại còn tồn tại một người bình thường hay sao?

Điều làm Đường Tam kinh ngạc nhất là trên người Hồ Liệt Na, tuy sát khí phát ra lẫm liệt, nhưng giống với hắn, hơi thở phát ra từ Hồ Liệt Na rõ ràng cùng với sát khí toát ra từ Sát Lục Chi Đô này có hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa, sát khí trên người nàng toát ra, so với nơi này lại là khác nhau ngàn dặm.

Thậm chí ngay cả trong ánh mắt, tia nhìn mị hoặc đếu đã hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên cảm giác được bên cạnh có một cỗ hàn khí đang hướng đến mình đâm tới, trước mặt hắn, Hồ Liệt Na cũng đột nhiên di động, tay cầm thanh đoản kiếm, bay tới, đâm nhanh về phía mình.

Trong lòng rùng mình, Đường Tam biết, Hồ Liệt Na hồn lực vẫn còn cao hơn hắn, lại được Võ Hồn điện cẩn thận bồi dưỡng, thân thể tuy thuộc tính không cường đại bằng mình, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Mà hàn khí công kích lén hắn, cường độ cũng không yếu chút nào.

Hai mặt đều gặp địch, lúc này Đường Tam mới thể hiện khả năng ứng biến của hắn. Dưới chân đạp nhanh một cái, một bước lui nhanh, thân thể xoay chuyển nửa vòng, một đạo ô quang công kích vô thanh lặng yên hướng về một bên bắn ra.

Một tiếng đinh nhỏ vang lên, điều làm Đường Tam ngạc nhiên là, Hồ Liệt Na một kiếm kia cũng không phải là đâm về phía hắn, mà là chắn về phía bên của hắn, vừa lúc ngăn lại một thanh loan đao lớn phát ra hàn quang.

Kẻ đánh lén Đường Tam là một tên nam tử vóc người thấp bé, mặc một bộ đồ đen. Lúc này, cả người hắn trơ ra không hề nhúc nhích, ở giữa mi tâm, một giọt máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Cảm giác như là, tên nam tử này giống như bị Đường Tam cùng Hồ Liệt Na liên thủ giết chết. Bên ngoài đứng xem, Hắc sa thiếu nữ đã thấy được toàn bộ quá trình.

Hồ Liệt Na tập trung sát khí lên người nam tử cầm loan đao, một kiếm chấn mạnh lên thân thể đối phương, còn Đường Tam, tay phát ra đạo ô quang, kết thúc tính mạng hắn.

Nguyên là, khi Đường Tam vì nhìn thấy Hồ Liệt Na mà dừng bước, khoảng cách với Hắc sa thiếu nữ đã vượt qua khoảng cách mười thước.

Kẻ đánh lén ngã ầm xuống đất, Hồ Liệt Na quay đầu nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt toát ra tia kì dị. Đường Tam lúc này mới nhận ra rằng, bởi vì diện mạo mình thay đổi quá nhiều, nên Hồ Liệt Na rõ ràng không nhận ra mình.

Hai năm qua, Hồ Liệt Na cũng không có thay đổi gì nhiều, hai năm trước, nàng cũng đã hơn 20 tuổi, mà khi đó Đường Tam chỉ mới có 14 tuổi. Hai năm qua đi, Đường Tam nhờ Lam ngân thảo thay đổi dẫn đến tướng mạo biến đổi, mà ngay cả khí chất cũng thay đổi long trời lở đất.

Nếu như nói, hai năm trước Đường Tam duệ khí mười phần, là tân sinh tinh anh một đời của giới hồn sư. Nhưng mà, sau hai năm, hơi thở hắn đã hoàn toàn thu liễm, nếu như hắn không nói ra, không ai có thể nhìn được, hiện tại hắn chỉ mới có 17 tuổi.

Đồng thời, vóc người Đường Tam cũng trở nên cao lớn hơn, khí chất cũng hoàn toàn thay đổi. Đừng nói là Hồ Liệt Na, cho dù là Tiểu Vũ chợt nhìn thấy hắn, cũng chưa chắc là nhận ra được.

"Cảm ơn" Đường Tam hướng về phía Hồ Liệt Na gật đầu. Tuy là hắn đối với Võ Hồn điện tràn ngập địch ý, nhưng hiện tại hắn càng biết ẩn giấu bản thân, nếu đối phương đã không nhận ra hắn, hắn đương nhiên sẽ không ngu dại mà

làm lộ ra sơ hở để Hồ Liệt Na phát hiện ra.

Hồ Liệt Na đi đến bên cạnh Đường Tam, nhìn sang Hắc sa thiếu nữ một cái, trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Không thể không nói tướng mạo nàng rất đẹp, so với Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ không thua kém chút nào, hơn nữa, nàng còn hơn ba nàng kia ở sự thành thục, quyến rũ.

"Ngươi mới tới à?"

Đường Tam gật đầu.

Hồ Liệt Na ánh mắt khẽ nhúc nhích: *"Nơi này bước một bước cũng là nguy cơ trùng trùng, ngươi tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Nhìn bộ dáng của ngươi, tựa hồ cũng không phải là kẻ ngu ngốc."* Nói xong những lời này, nàng liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, rồi mới hướng về gốc tối phía ngã tư bước đi.

"Nếu ngươi muốn còn sống sót đi xuống khỏi địa ngục sát lục đài, tốt nhất nên tránh xa nữ nhân này một chút đi!" Thanh âm của Hắc sa thiếu nữ bấy giờ mới vang lên bên tai Đường Tam, từ giọng nàng mà nói, rõ ràng bao hàm vài phần địch ý đối với Hồ Liệt Na.

"Tại sao chứ?" Đường Tam cũng rất muốn biết tại sao lại gặp Hồ Liệt Na ở chỗ này, lại ngay tình huống như hiện tại. Đối với hắn mà nói, đối thủ cùng bối phận cường đại nhất của hắn không nghi ngờ gì nữa, chính là ba người từ Võ Hồn điện hoàng kim tổ đội này.

Hắc sa thiếu nữ nói: *"Nữ nhân này đến Sát Lục Chi Đô đã gần một năm nay, trong vòng một năm này, nàng ta tham gia Địa Ngục Sát Lục Trường 16 trận, thắng cả 16 trận. Đối thủ toàn bộ đều bị nàng ta hành hạ cho đến chết. Tại Sát Lục Chi Đô, thành tích của nàng ta đã có thể xếp vào 100 người đứng đầu."*

"Thắng 16 trận đã có thể xếp vào 100 người đứng đầu à?" Đường Tam có chút tò mò nói.

Hắc sa thiếu nữ liếc nhìn Đường Tam một cái, tựa như đang nhìn một kẻ

ngốc: *"9528 tiên sinh à, xem tướng mạo ngài cũng không phải là kẻ ngu ngốc, ngài cho rằng chiến đấu tại Địa Ngục Sát Lục Trường cũng giống như tại đại đấu hồn trường ở thế giới bên ngoài hay sao? Ở chỗ này, mỗi một cuộc chiến đều là sinh tử chi chiến, cho dù là ngài thắng, sau khi trận đấu chấm dứt hoàn toàn có thể bị đánh lén. Có thể bảo trì 16 trận thắng, đã là một tồn tại kinh khủng rồi. Chính xác mà nói, ở chỗ này không có ai là bằng hữu của ngài cả. Mỗi người đối với ngài đều là tâm tồn sát khí, cho dù người đó là chính nữ nhân đang cùng ngài hành lạc đi nữa."*

"Cảm ơn đã chỉ giáo" Đường Tam lạnh nhạt cười. Hắn cơ hồ đã đoán ra mục đích thật sự của Hồ Liệt Na khi tới đây, rất có thể là cùng chính mình giống nhau. Xem ra nữ nhân này đúng là rất có dũng khí a.

"Đi thôi, phía trước chính là Địa Ngục Sát Lục Trường. Trung tâm của Sát Lục Chi Đô."

Theo hướng mà Hắc sa thiếu nữ chỉ tới, Đường Tam nhìn thấy một công trình kiến trúc đặc thù. Toà kiến trúc này có chu vi hình tròn, chính xác mà nói nhìn giống một cái chuỳ biến dạng. Phía dưới có diện tích lớn nhất, càng lên cao càng thu nhỏ lại.

Lên đến chiều cao khoảng ba mươi thước thì không thu nhỏ nữa, mà bảo trì kích thước đường kính kéo thẳng lên trên, mãi lên đến năm mươi thước mới hết.

Quy mô diện tích của Địa Ngục Sát Lục Trường quả thật không nhỏ, so sánh với đại đấu hồn tràng tại Tác Thác thành mà Đường Tam từng đi qua cũng không sai biệt là bao nhiêu, chỉ khi so sánh với đại đấu hồn tràng tại Thiên Đấu thành mới thấy nhỏ hơn một chút.

Kiến trúc này có màu đen làm cho người ta cảm giác thấy có chút áp lực. Hắc sa thiếu nữ hướng về Đường Tam giới thiệu, chỗ này chính là Địa Ngục Sát Lục Trường, là trung tâm của cả Sát Lục Chi Đô. Có thể thấy được, nó tại Sát Lục Chi Đô có địa vi quan trọng như thế nào.

"Chiến đấu ở nơi này có quy tắc gì không?" Đường Tam hỏi.

Hắc sa thiếu nữ nói: *"Rất đơn giản, sau khi đi vào, ngài dùng thân phận mình báo danh. Sau đó chờ trận đấu bắt đầu. Đang trong lúc chờ đợi, thì không được phép động thủ. Mỗi một tổ khi tiến vào Địa Ngục Sát Lục Trường là bao gồm 10 người. Bất luận ngài dùng phương pháp gì, chỉ cần cuối cùng còn sống sót đi ra là được. Mỗi một tổ còn có thể sống sót đi ra chỉ có duy nhất một người mà thôi."*

Mười người vào một người ra, quả nhiên không hổ danh là Sát Lục Chi Đô. Đường Tam tiếp tục hỏi: *"Như vậy thì như thế nào mới có thể tính là đạt được vị trí quán quân?"*

Hắc sa thiếu nữ có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam: *"Chỉ cần ngài có thể sống sót sau 100 trận đấu, thì chính là quán quân. Bất quá, hiện nay Địa Ngục Sát Lục Trường bài danh đệ nhất cao thủ, cũng chỉ mới tham gia có 67 trận mà thôi. Mỗi khi tham gia xong một trận đấu, thành tích của ngài được tăng thêm một trận thắng, là có thể sống thêm ở đây được một năm, có thể ở bên trong thành này tuỳ ý hưởng lạc. Đương nhiên ngài cần cam đoan rằng chính mình sau khi hưởng lạc còn có thể sống sót."*

"Ta muốn vào xem thử"

Hắc sa thiếu nữ nói: *"Muốn vào xem thi đấu, cần phải cống hiến một chén Huyết Tinh Mã Lệ, có thể của chính ngài, cũng có thể là của người khác. Chỉ cần người không cảm thấy mệt mỏi, sau này vẫn có thể tiến vào xem. Các trận đấu là không ngừng tiến hành, chỉ cần có người báo danh, đủ số 10 người, là trận đấu bắt đầu."*

Đường Tam khẽ nhíu mày, hắn có chút nghĩ không ra, tại sao Sát Lục Chi Đô hội lại coi trọng máu huyết đến như vậy.

Lúc này đang có vài người từ bên ngoài đi vào trong sát lục trường, quả nhiên như lời Hắc sa thiếu nữ nói, trên tay mỗi người đều cầm một chén máu tươi.

Trong lòng vừa động, Đường Tam đã có chủ ý, hướng về phía một tên phía sau đang chuẩn bị vào sát lục trường bước tới.

Đó là một gã vạm vỡ, đầu cạo bóng lưỡng, trên người cởi trần, trước ngực

xâm hình một thiếu nữ khoả thân. Chỉ bất quá khắp người đều là những vết thẹo kinh khủng, do vậy bức hình thiếu nữ khoả thân nhìn qua chẳng những không đẹp, ngược lại còn tràn ngập khí tức nanh ác.

"Phiền ngươi đưa Huyết Tinh Mã Lệ của ngươi cho ta." Vừa ngăn gã đầu trọc lại, Đường Tam hướng về phía đối phương đưa tay phải ra.

Gã đầu trọc sửng sốt một chút, nhìn sang Hắc sa thiếu nữ bên cạnh Đường Tam một cái, ánh mắt toát ra hung quang mãnh liệt.

Hắc sa thiếu nữ thanh âm có chút vội vàng nói: *"9528 tiên sinh, nếu như ngài chủ động khiêu khích kẻ khác, thì quy tắc bảo vệ đối với người mới sẽ không có tác dụng."*

Những lời này không chỉ là nhắc nhở Đường Tam, mà cũng là nhắc nhở gã đầu bóng lưỡng kia. Nhe răng cười một tiếng, gã đầu bóng lưỡng không biết từ đâu biến ra một thanh Đại Khảm Đao răng cưa, hướng về phía đỉnh đầu Đường Tam chém mạnh xuống.

Động tác của hắn nhìn qua cũng không mấy nhanh nhẹn, nhưng lại tràn ngập cảm giác thái sơn áp đỉnh, đó là hồn lực ba động mãnh liệt.

"Ít nhất 50 cấp hồn lực" Đường Tam phán đoán đẳng cấp đối thủ.

Nhưng hắn vươn tay ra cũng không có thu hồi về. Tay trái hướng lên, làm ra một động tác đẩy mạnh, từ trong lòng bàn tay, một cỗ hấp lực mãnh liệt xuất hiện, làm cho lực lượng của cây khảm đao trên tay đối phương hướng sang một bên tan mất. Đồng thời chân trái bay nhanh tiến về phía trước một bước, kéo gần lại khoảng cách giữa mình với gã đầu bóng lưỡng.

Không thể sử dụng hồn kỹ, chính là thời điểm tốt nhất để thi triển các môn tuyệt học của Đường Môn: Khống Hạc Cầm Long kết hợp với Huyền Ngọc Thủ.

Gã đầu bóng lưỡng chỉ cảm thấy cây Đại Khảm Đao răng cưa trong tay mình phảng phất như không chịu sự khống chế, dường như hướng sang một bên lướt qua, vừa lúc bị tay phải Đường Tam giơ lên bắt được. Đường Tam dùng

sức kéo về phía trước, đầu vai trầm xuống, bay tới đánh thẳng vào lồng ngực đối thủ.

Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, tốc độ Đường Tam có thể nói là nhanh như thiểm điện, hơn nữa hắn dựa vào tay không bắt được vũ khí của đối phương, làm đối thủ trong giây lát xuất hiện ra sơ hở, thuận thế phóng ra một động tác như mây trôi nước chảy, trong nhất thời đã chiếm được thế thượng phong.

Nhưng phản ứng của gã đầu bóng lưỡng này cũng phi thường nhanh, trước tiên gã buông lỏng tay, phóng ra cây Đại Khảm Đao, tay kia cầm cái chén ném mạnh vào mặt Đường Tam, đồng thời thân thể bay ngược về phía sau, hai tay gác lại trước ngực.

Thân người xoay nhẹ một cái, Đường Tam đã hoá giải toàn bộ lực đang lao tới của mình, tay trái rung lên, bắt được cái chén đang bay đến, cổ tay kỳ dị run nhẹ vài cái, không một giọt máu nào từ trong chén rơi ra ngoài.

"Cám ơn." Chiếm được chén Huyết Tinh Mã Lệ, Đường Tam cũng không nói nhiều, xoay người bước về phía trong.

Gã đầu bóng lưỡng mặc dù không có bị đánh lén, nhưng trong nháy mắn Đường Tam bộc phát một lực lượng cường đại như vậy vẫn làm cho hắn hoảng sợ. Trên mặt tràn ngập vẻ dữ tợn, nhưng kỳ quái chính là, hắn cũng không nghĩ đến việc đoạt lại chén Huyết Tinh Mã Lệ của mình. Quay đầu bước đi, cũng không dừng lại một chút.

"Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn đối với bản thân." Đường Tam vừa bước đi vừa lẩm bẩm trong miệng. Cầm cây Đại Khảm Đao răng cưa, cổ tay xoay chuyển một cái, ngón tay xảo diệu chớp lên mấy lần, cây Đại Khảm Đao đã lặng lẽ bay ra. Một kiện vũ khí to lớn như vậy bay đi mà không phát ra một tiếng động nào. Lúc này, gã đầu bóng lưỡng đã vẹt đám đông đi sang đến phía bên kia đường, từ chỗ của Đường Tam tuyệt không nhìn thấy được đối phương.

Nhưng là, cây Đại Khảm Đao răng cưa tựa như là có gắn con mắt trên chuôi, bay đi vẽ ra một đường vòng cung tuyệt hảo, chỉ nghe một tiếng thét thảm thiết vang lên, sau đó không có thêm một tiếng động nào nữa.

"Chúng ta đi thôi." Đường Tam hướng về phía Hắc sa thiếu nữ đang đứng thừ người, lạnh nhạt nói.

"Ngươi…" Đây là lần thứ hai Hắc sa thiếu nữ chứng kiến Đường Tam động thủ, so sánh với lần đầu tiên, lần thứ hai này càng mang đến cho nàng cảm giác rung động mãnh liệt hơn. Nàng cũng nhận ra gã tráng hán đầu bóng lưỡng nọ, tại Địa Ngục Sát Lục Trường, đã từng đánh thắng được 7 trận. Nói cách khác, hắn là kẻ duy nhất sống sót, bước trên tính mạng của gần 70 con người mà đi xuống.

Nhìn bên ngoài, gã thiếu niên này tựa hồ cũng không mạnh hơn đối thủ bao nhiêu, nhưng hắn giết chết đối phương lại đơn giản giống như là bóp chết một con kiến vậy.

Bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, so với bên ngoài nhìn còn đơn sơ hơn một chút. Không có bất cứ thứ gì ngăn cách. Bên ngoài là một vòng tròn khán đài hướng lên phía trên kéo dài, phía dưới là một khoảng sân đấu thật lớn, đường kính khoảng trên trăm thước. Lúc này đang xem cuộc chiến cũng không tính là nhiều người, tổng cộng ngồi xem không đến hai phần sân. Ở giữa sân, những âm thanh thảm thiết không ngừng vang lên. Tổng cộng có mười người, đã có bảy cái thi thể, còn lại cuối cùng có ba người đang vì sinh tồn mà chiến đấu.

Lúc vào đây, Đường Tam đã cầm cái chén Huyết Tinh Mã Lệ đổ vào một cái thùng lớn.

"Phiền người thay ta báo danh giùm. Ta muốn tham gia thi đấu ở trận tiếp theo." Đường Tam hướng về phía Hắc sa thiếu nữ nói.

Lúc này, Hắc sa thiếu nữ đã không hề cho rằng gã thiếu niên tuổi trẻ trước mặt mình là một kẻ ngu ngốc nữa. Thực lực của Đường Tam, làm cho nàng không tự chủ được, trong nội tâm xuất hiện một tia sợ hãi. Không chút do dự gật đầu, nàng cầm thẻ bài khắc danh của Đường Tam bước đi.

Đối với Sát Lục Chi Đô, Đường Tam chỉ có duy nhất một cảm giác là căm ghét, cho nên hắn không muốn chi trì ở đây thêm một ngày nào nữa. Giành

được trăm trận thắng, đạt được chức quán quân, tái khiêu chiến địa ngục lộ, là đủ để rời khỏi nơi này. Hắn đã quyết định, chiến đấu ngay từ hôm nay, bắt đầu ngay từ bây giờ. Từ phía xa, hắn cảm giác được có một ánh mắt chú ý đang nhìn về phía mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kẻ đang nhìn mình chính thị là Hồ Liệt Na.

Hành trình giết chóc, ngay từ hôm nay đã bắt đầu. Trong cái thế giới âm u này, nơi thế giới tràn ngập máu tanh, hắn không chỉ muốn đạt được một tràng thắng lợi, mà vẫn phải còn sống sót đi ra ngoài.

Ba ngày sau khi tiến vào Sát Lục Chi Đô, Đường Tam mới chỉ giết chết có ba người, mà số trận đấu hắn tham gia, cũng chỉ mới có hai trận. Trong ba ngày này, Đường Tam mới hiểu được, ở địa phương này, chính thức đáng sợ không phải là địch nhân bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, mà là sau khi trận đấu kết thúc, ngay tại lúc chính mình đang suy yếu, phải đối mặt với không biết bao nhiêu kẻ không ngừng đánh lén.

Khó trách trong suốt một năm thời gian, Hồ Liệt Na cũng chỉ có tham gia thi đấu có 16 trận đấu. Từ đó về sau, Đường Tam học được thêm tính cẩn thận, tỉ mỉ và càng biết ẩn nhẫn hơn.

Một tháng đi qua, Đường Tam tại Địa Ngục Sát Lục Trường số lần chiến thắng đã tăng lên đến con số chín. Hiện tại số người có can đảm đánh lén hắn, đã càng ngày càng ít, nhưng cũng là càng ngày càng mạnh hơn. Số trận thắng càng tăng lên, hắn mới biết thêm một quy tắc nữa, đó là khi đăng ký tham gia một trận đấu, những đối thủ kia, phải có số lần tham gia trận đấu không được ít hơn số lần tham gia của mình quá năm trận. Trừ khi là tất cả những đối thủ đó, đều có số lần tham gia nhiều hơn mình.

Một năm sau.

Hơi thở lạnh như băng làm cho người khác hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Bên trong Địa Ngục Sát Lục Trường, có tổng cộng mười người chậm rãi đi ra. Đường Tam trong số mười người đó đứng ở vị trí thứ ba, nhưng mặt khác, hắn lại chính là tiêu điểm chú ý của chín người còn lại.

Sáu mươi bảy lần tham gia thi đấu, cũng tự nhiên là sau mươi bảy trận thắng,

đây là thành tích hiện tại của Đường Tam. Tại cả Địa Ngục Sát Lục Trường, thành tích có thể so sánh với hắn, cũng chỉ có hai người. Trong đó một người, đạt được bảy mươi hai trận thắng, chính là Hồ Liệt Na.

Những người đến nơi này tham gia thi đấu, ngoại trừ muốn sống ngoài vòng pháp luật, dưới sự bảo hộ của Sát Lục Chi Đô, thì điều mong muốn nhất chính là đạt được trăm trận thắng. Có được danh hiệu quán quân trăm trận thắng, có thể vĩnh viễn trở thành cư dân của Sát Lục Chi Đô. Ngoại trừ không thể rời ra khỏi nơi này, còn lại ở chỗ này tuyệt đối là đỉnh cao quyền uy. Thậm chí còn có thể trở thành khách khanh của Sát Lục Chi Vương.

Tham gia sáu mươi bảy trận chiến, Đường Tam mặc dù không có hạ thủ quá nhiều người, nhưng thực lực cường hãn cũng đủ làm kinh khiếp mọi người. Bất quá, trong hai tháng gần đây, cho dù là trận đấu kết thúc, cũng không có kẻ nào đủ can đảm đánh lén hắn nữa.

Cũng không phải là Đường Tam không nghĩ đến việc nhanh chóng kết thúc trăm trận đấu, mà là bởi vì số trận chiến hắn tham gia càng nhiều, thì số người có can đảm cùng hắn tham gia vào trận giết chóc càng ngày càng ít đi. Thường thường vài ngày mới có đăng ký đủ mười người thi đấu. Hơn nữa, đó là dưới tình huống Địa Ngục Sát Lục Trường không có công bố trước ngày hắn tham gia thi đấu mới có người đăng ký.

Trong vòng một năm nay, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đã trở thành nhân vật ngôi sao của Địa Ngục Sát Lục Trường. Nhất là Đường Tam, chỉ trong thời gian một năm đã đạt được thành tích như vậy, hắn đã có thể được tính là một trong mười người xuất sắc nhất từ khi Sát Lục Chi Đô thành lập cho đến nay.

So với lúc mới đến đây, thần sắc Đường Tam có thêm một tầng âm lãnh, thậm chí trên người còn phát ra một tầng máu tanh hơi thở. Lạnh như băng, khát máu, tàn nhẫn đều là những danh từ mà kẻ khác hình dung về hắn.

Không phải cứ hễ hồn lực cường đại là đủ để chiến thắng đối thủ, dưới tay Đường Tam, đã từng hạ sát vài người có hồn lực vượt hơn hắn từ tám đến mười cấp. Dưới tình huống không được sử dụng hồn kỹ, cũng giống như là con cọp bị chặt hết nanh và vuốt. Càng huống chi, bản thân Đường Tam, lại càng kinh khủng như một cỗ máy giết chóc vậy.

Chỉ một lần nguy hiểm nhất, trong một trận đấu, Đường Tam hạ sát hai gã có hồn lực vượt qua hắn đến mười cấp. Sau khi kết thúc, hắn còn suy yếu, mới vừa bước ra khỏi Địa Ngục Sát Lục Trường, lập tức bị hơn trăm người vây công. Cả người hắn bị đao kiếm chém đếm không hết. Nhưng kết quả cuối cùng là, cả trăm tên toàn bộ bỏ mạng, ngay cả xương cốt cũng không toàn vẹn. Mà Đường Tam lúc đó toàn thân hắc khí bao phủ, từ đống người chết bò đi ra.

Ba ngày sau, hắn phảng phất giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, một lần nữa lại đi vào Địa Ngục Sát Lục Trường. Ngày hôm đó, không một kẻ nào dám xuất chiến. Địa Ngục Sát Lục Trường trong vòng hai mươi bốn giờ không có một trận đấu nào. Hắn có hơn các hồn sư bình thường những tuyệt kỹ của Đường Môn: ám khí, kịch độc, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ, Quỷ Ảnh Mê Tung. Còn có Hạo Thiên Chuy cường hãn làm vũ khí. Đường Tam cũng không sử dụng qua Lam Ngân Thảo, cũng không dùng đến Bát Chu Mâu. Tử cực thần quang cũng chỉ trong trận đấu nguy hiểm nhất sử dụng qua một lần. Cũng không phải là hắn muốn che giấu thực lực trước mặt Hồ Liệt Na, mà là hắn lưu lại cho chính mình một ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Cũng chính trong trận đó, Đường Tam đánh một trận mà thành danh, hắn tại Sát Lục Chi Đô, có biệt hiệu là: Tu La.

Trong lúc này, chín người cùng Đường Tam tham gia thi đấu, số lần chiến thắng đương nhiên khó có khả năng nằm trong giới hạn kém hắn năm trận đấu, bởi vì hiện tại, số lần chiến thắng của Đường Tam đã vượt lên dẫn đầu rất xa. Mà không biết là Hồ Liệt Na cố ý tránh hay là do Địa Ngục Sát Lục Trường an bày, mà từ đầu đến giờ, Đường Tam cũng chưa từng đấu trận nào với nàng. Bởi vậy cả hai người đều còn sống. Mà ở tại nơi này, Hồ Liệt Na cũng có danh hiệu riêng, danh hiệu của nàng là: Địa Ngục Sứ Giả.

Trong số chín người cùng đi vào với Đường Tam, có ba người toàn thân đã phát run, sáu người còn lại thần sắc cũng có vẻ run sợ. Ngay khi toàn bộ đã vào đến sân đấu, cơ hồ ngay lập tức cả chín người đã bao vây lấy Đường Tam vào giữa. Bởi vì bọn họ biết, nếu như không giết Đường Tam trước, bọn họ nói sao cũng không sống nổi.

Trong con mắt màu lam, thoáng hiện lên vài sắc đỏ, một cỗ sát khí khát máu lạnh như băng, cơ hồ trong nháy mắt từ trên người Đường Tam lan tràn ra. Nhắm mắt lại, hắn tựa hồ như đang hưởng thụ cái cảm giác run sợ đang tràn ngập xung quang hắn.

Trong vòng một năm nay, hồn lực Đương Tam tiến bộ rất ít, cơ hồ chỉ tăng lên một bậc. Nhưng mà hắn tin tưởng, thực lực hiện tại của hắn, có thể chiến thắng ba tên Đường Tam của một năm trước đồng thời liên thủ. Hắn cũng ngày càng hiểu rõ hơn ý nghĩa những lời mà phụ thân hắn đã từng nói, chỉ có không ngừng giãy dụa bên bờ vực sinh tử, mới có thể hiểu được cái gì gọi là thực chiến chân chính.

Rống giận, gầm thét, chín cái âm thanh cơ hồ đồng thời từ phía chín hướng xung quanh Đường Tam vang lên, như vậy là cả chín tên đối thủ, đồng thời đánh về phía Đường Tam.

Nhanh chóng mở mắt ra, nhưng ánh mắt Đường Tam không phải là nhìn về phía các đối thủ. Mà là hướng đến một góc tối trên khán đài của Địa Ngục Sát Lục Trường, nơi mà Hồ Liệt Na đang đứng.

Một năm nay, hễ trận đấu nào mà Đường Tam tham gia, Hồ Liệt Na cơ hồ đều xem qua.

Nhưng nàng lại phát hiện ra rằng, chính mình cũng nhìn không thấu được nam nhân này, từ trên thân nam nhân này, nàng chưa từng thấy qua một chút cảm giác sợ hãi.

Cũng không phải bởi vì Đường Tam có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn sát nhân, mà là vì sự kiên nghị toả ra từ người hắn.

------oOo------

Chương 307: Sát Lục Chi Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: trungnhau

Biên tập: A Nèo

Bất kể ai tới Sát Lục Chi Đô, mỗi ngày trong tử vong đấu tràng chiến đấu, đều có cách riêng để đọa lạc (Đọc Bàn Long, Cuồng Thần…độc giả sẽ thấy có Đọa Lạc Thiên Sứ của Địa Ngục). Nhất là nam nhân. Bởi vì áp lực nơi này cực lớn, mỗi người đều tìm cách thức để giảm bớt. Nhưng với Đường Tam thì không. Sau khi kết thúc chiến đấu, Đường Tam đến một gian phòng nhỏ trong tổng hội tu luyện. Đi ra khỏi phòng, hắn cũng chỉ có đến Địa Ngục Sát Lục Trường.

Đối với Tu La Vương không biết có bao nhiêu nữ tử xinh đẹp ngày đêm yêu thương nhung nhớ, nhưng đáp lại các nàng lại chỉ có vẻ lạnh băng đầy sát khí của Đường Tam.

Từ lúc Đường Tam đạt được hai mươi trận thắng liên tiếp, Hồ Liệt Na có thể khẳng định, nam nhân này tới đây cũng có mục đích giống mình. Vì rèn luyện bản thân.

Trước kia, nàng vẫn cảm giác được, ca ca của mình là người nam nhân xuất sắc nhất. Từ sau khi kết thúc toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng nàng cũng đã có Đường Tam. Mà người nam nhân trước mắt này chính là người thứ ba. Nàng cũng cho rằng đây mới là người xuất sắc nhất.

Hắn không lớn hơn mình, tướng mạo anh tuấn, tính tình kiên nghị không bị trụy lạc hấp dẫn. Mỗi một đặc điểm này đều đặc biết lôi cuốn Hồ Liệt Na.

Một người phụ nữ yêu thích một nam nhân, thường thường có rất nhiều lý do. Hồ Liệt Na biết, nàng đã yêu thích nam nhân này. Ngoại trừ ngày đầu tiên hắn đến nơi đây có nói nhiều hơn một câu với mình sau đó không nói thêm gì nữa. Nhưng nàng vẫn hoàn toàn khẳng định, ngoài hắn, trong lòng nàng giờ này không còn ai khác.

Hồ Liệt Na thở dài, đáng tiếc, hắn là đệ tử Hạo Thiên Tông. Xuất thân tại Võ Hồn điện, sao Hồ Liệt Na lại không biết trong tay Đường Tam là Hạo Thiên

Chuy chứ? Thậm chí, nàng chán nản nghĩ: Tại sao nam nhân xuất sắc đều là đến từ Hạo Thiên Tông. Đường Tam, đến cả 9528 cũng như thế.

Trong lúc Hồ Liệt Na đang suy nghĩ không ngừng, thì tại sân đấu Đường Tam cũng động thủ. Chín người, từ chín phương hướng bất đồng đánh tới, nhưng không làm rối loạn dòng suy nghĩ của hắn. Thân hình hư ảo, dưới chân như có lò xo, thân thể Đường Tam tại trong nháy mắt đã vọt đến một đối thủ đang run rẩy trước người.

Sau một khắc, cương đao trong tay đã khảm vào cổ người kia.

Xoay người, đá chân, tay vung lên.

Vô số ánh quang mang từ bàn tay Đường Tam bắn ra. Đó là một miếng cương châm. Tiếng xé gió chói tai thật kích động. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Đường Tam phóng ám khí mà có thể sống sót được. Chỉ có ba người.

Không phải bởi vì họ có thể tránh được ám khí của Đường Tam. Mà bởi vì thân thể đồng bạn chắn trước họ. Chuẩn xác mà nói. Là thi thể.

Hai người sáu mươi cấp. Một người bảy mươi cấp. Cũng là hai gã hồn đế một hồn thánh.

Nếu như có thể sử dụng hồn kĩ. Ba người này đủ để gây uy hiếp trí mạng đối với Đường Tam hơn năm mươi cấp. Nhưng nơi này là Sát Lục Chi Đô. Trải qua ba tiên thảo cực phẩm, hai cái hồn cốt đã tạo cho cường độ thân thể Đường Tam tốt hơn bọn họ bao nhiêu lần. Hồn lực tất nhiên trọng yếu. Nhưng mất đi kỹ xảo, hồn lực cũng không có tác dụng tuyệt đối.

Ba người kia đồng thời xông lên. Đều là một tay mang theo một thi thể. Tay kia cầm vũ khí. Thân hùng hậu hồn lực tác dụng. Từ ba hướng khác tấn công tới Đường Tam. Tinh thần tập trung, trước mắt Tu La Vương toàn thắng sáu mươi bảy trận, bọn chúng biết, thắng bại là ở hành động này, cơ hội chỉ có lần này.

Nghĩ muốn ngăn trở ám khí của ta sao? Được, như vậy thì cho các ngươi chết dưới ám khí.

Thân thể nhanh chóng xoay tròn một vòng, chưa người nào thấy rõ Đường Tam ra tay như thế nào. Chín thanh phi đao hình cung mỏng như lá liễu cũng đã từ trên người hắn bay ra ngoài.

Đường môn ám khí bài danh đệ bát, Phượng Dẫn Cửu Sồ.

Chín thanh phi đao, giống như phượng hoàng nơi chín tầng trời, lắc lư giữa không trung.

Ba giây sau, trận chiến đấu đình chỉ. Trên vai Đường Tam có thêm vết máu do đối thủ là gã hồn thánh lưu lại. Đáng tiếc, trước khi chém trúng Đường Tam, trên lưng hắn đã găm một thanh phi đao. Hai động mạch tại cổ cũng đồng thời bị hai thanh phi đao khác khảm vào. Cho nên, hắn với hồn lực một đao, cũng chỉ để lại cho Đường Tam một vết thương khoảng ba tấc.

Chiến đấu chấm dứt, Đường Tam cũng không nóng lòng rời đi. Hắn thong thả tiêu sái đến trước mặt mỗi đối thủ, một cước đá xuống.

Đầu lâu dưới chân hắn giống như là nghiền nát trứng gà bình thường. Mà chân hắn phát ra bạch quang làm bắn tung tóe như vậy cũng không bị dính bẩn vào người.

Trước kia lúc chiến đấu đã cho Đường Tam biết rằng chỉ cần đầu đối thủ không bị nghiền nát thì vẫn phải luôn cảnh giác. Để hiểu được đạo lý này, hắn từng chịu sự bồi thường là bị đánh nát ba khối xương sườn.

Thu hồi ám khí từ trên người địch nhân, cất vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Nơi này là Sát Lục Chi Đô, không có nơi để tiếp tế ám khí, hắn phải quý trọng vì đó là thủ đoạn bảo vệ tính mạng chính mình.

Đôi mắt quyến rũ của Hồ Liệt Na lóe ra ánh quang mang đặc thù. Chứng kiến Đường Tam phi đao trong nháy mắt. Tim nàng không khỏi nhảy nhanh nửa nhịp, nếu như không phải bởi vì nàng có phương pháp đặc thù nhìn ra Đường Tam cũng không hề thay đổi dung mạo, nàng nhất định sẽ cho rằng 9528

cùng với Đường Tam chỉ là một người mà thôi.

Cuối cùng ta yêu một người như thế nào? Là dung mạo hắn sao? Thực lực của hắn? Hay là bản thân hắn.

Sáu mươi tám trận thắng, đó là thành tích trước mắt của Đường Tam. Khoảng cách so với Hồ Liệt Na, lại được rút ngắn một chút nữa.

Sát Lục Chi Đô, căn phòng hắc ám rất rộng rãi.

Xem ra có cái ghế thật lớn, trên ghế này bao quanh thủy tinh hai màu xanh, tím. Thủy tinh đó tạo nên hình thái cổ kính. Trừ cái ghế đó, nơi này hết thảy đều là màu đỏ sậm.

" Tu La Vương lại vừa thắng một trận." Giọng nữ âm lãnh tại trong phòng vang lên.

" Ta biết." Một người thân ảnh cao lớn ngồi xuống ghế. Trong bóng đêm, không thấy rõ tướng mạo hắn, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra, người này vóc người gầy dài ngoằng.

" Thưa đại vương. Chúng ta có nên bắt đầu tiếp xúc với hắn hay không? Sát Lục Chi Đô, thật lâu đã không có cường giả chân chính gia nhập rồi."

" Ngươi cho rằng, hắn là cường giả chân chính sao?" Ngồi ngay ngắn tại trên ghế, nam tử cao lớn hỏi.

" Ít nhất là kỹ xảo của hắn rất hoàn hảo. Tu La Vương đều là vì Sát Lục Chi Đô mà sinh. Hồn lực hắn cũng không đặc biệt mạnh, nhưng các loại kỹ xảo hắn sử dụng lại mạnh đáng sợ. Cho dù là Phong Hào Đấu La, tại Sát Lục Chi Đô, không có hồn kĩ đặc biệt cũng không có thể giết được hắn. Ta có thể khẳng định, tại trên người Tu La Vương, ít nhất tồn tại một khối hồn cốt."

Sát Lục Chi Vương trầm mặc chốc lát,*" Vậy ngươi cho rằng, hắn có thể hoàn thành thắng trăm trận để khiêu chiến Địa Ngục Lộ hay không?"*

" Hoàn thành trăm trận là chuyện sớm hay muộn. Nhưng Địa Ngục Lộ vô

cùng đáng sợ, e rằng hắn không qua nổi mà thôi."

Sát Lục Chi Vương lạnh lùng nói:*" Không cần tiếp xúc hắn."*

" Tại sao? Đại vương, chẳng lẽ ngài không hy vọng Sát Lục Chi Đô chúng ta trở nên càng mạnh sao? Mặc dù ngàn năm trước chúng ta cùng Võ Hồn điện từng có hiệp nghị. Nhưng ai biết một ngày nào đó bọn họ sẽ hủy bỏ hiệp nghị?"

Sát Lục Chi Vương lạnh lùng nói:*" Võ Hồn điện hiện tại không có thời gian để ý tới chúng ta. Một tháng trước, có một vị khách nhân tới. Ngươi nhớ kỹ chứ?"*

" Khách nhân?"

" Đúng vậy. Chính là một trong hai vị Sát Thần đương thời."

" Chẳng lẽ là, Tu La Vương cùng vị Sát Thần kia có quan hệ?" Nữ tử lạnh băng giọng có chút run rẩy.

Sát Lục Chi Vương thản nhiên nói:*" Ngươi đoán được rồi. Ở trên thế giới này, nếu như có thể chính thức uy hiếp Sát Lục Chi Đô, thì không phải là Võ Hồn điện. Mà là hai vị Sát Thần này. Bọn họ, ta cũng không thể đắc tội. Ngươi hẳn là biết, thông qua Địa Ngục Lộ, người trong phạm vi tại Sát Lục Chi Đô có thể sử dụng hồn kĩ. Mà Tu La Vương, là người mà hai vị Sát Thần đáng sợ nhất kia đưa tới. Tất cả thuận theo tự nhiên đi. Mặc dù ta cũng không nguyện ý lại xuất hiện một vị Sát Thần. Nhưng lại càng không muốn lửa giận từ vị Sát Thần kia."*

Nữ tử lạnh băng hít một hơi,*" Thưa Sát Lục Chi Vương vĩ đại, chỉ sợ hắn sẽ mang đến cho Sát Lục Chi Đô một kết quả không thể đoán trước. Dù sao, mỗi một vị Sát Thần xuất hiện, đối với Sát Lục Chi Đô mang một mối nguy cơ. Tại Sát Lục Chi Đô chúng ta không phải có ngụ ngôn trên tường lưu lại để chỉ bảo như vậy hay sao? Sát Thần giáng lâm, địa ngục tai nạn. Mấy lần trước, mỗi một lần Sát Thần xuất hiện, đều làm Sát Lục Chi Đô tổn thương nặng nề, nếu như lần này thật sự lại thế, ta sợ....."*

Sát Lục Chi Vương trầm giọng nói:*" Vấn đề ta muốn cũng tới rồi. Ngươi không biết chính là, không chỉ là Tu La Vương có bối cảnh là Sát Thần, mà Sứ Giả Địa Ngục đã đạt được hơn bảy mươi trận thắng kia cũng như vậy. Nàng cũng là do một Sát Thần đưa tới. Nếu không phải như thế, ngươi nghĩ rằng ta có thể cho phép nàng vẫn tồn tại đến giờ sao?"*

" Thưa đại vương, như vậy làm thì thế nào? Chúng ta an bài địa ngục sứ giả đối mặt Tu La Vương, bọn họ nếu....."

Lời còn chưa dứt, hai đạo quang mang đỏ như máu đã từ trong mắt Sát Lục Chi Vương phóng ra, không khí xung quanh như ngừng lại, mùi máu tươi phát tán dày đặc. Nữ tử lạnh băng thét lên một tiếng thảm thiết, đứng yên một chỗ, thân thể run rẩy kịch liệt.

" Đừng tưởng rằng ta sủng ái ngươi là có thể tùy tiện nói lung tung. Thông qua Địa Ngục Lộ, Sát Thần tùy lúc đều có thể trở về Sát Lục Chi Đô. Địa Ngục Sát Lục Trường đã có quy củ những đọa lạc giả thắng năm mươi trận trở lên thì sẽ không gặp nhau tại cùng trận đấu. Nếu như bị bất cứ một vị Sát Thần biết tình huống như vậy. Đối với Địa Ngục Chi Đô, mới thật là tai nạn có tính chất hủy diệt. Với Sát Thần bất cứ hồn sư nào cũng có thể khôi phục hồn kĩ để sử dụng. Nếu không, ngươi nghĩ đi, ta sẽ thỏa hiệp với bọn họ sao?"

Ánh mắt đỏ như máu phiêu đãng trên không trung, Sát Lục Chi Vương lẩm bẩm:*" Ta chỉ là hy vọng, dưới tình huống bình thường, bọn họ không cách nào kiên trì đến trăm trận, càng không cách nào thông qua Địa Ngục Lộ. Nếu không, xuất hiện đồng thời hai gã Sát Thần. Sợ rằng kiếp nạn của Sát Lục Chi Đô thực sự cũng đến rồi."*

Bàn tay to huy động, một cỗ chất lỏng đỏ sậm nồng nặc từ trước mặt hắn bay ra, tại trong bóng tối, trước mặt hắn xuất hiện một cái Huyết Trì thật lớn, bên trong là máu tươi sền sệt.

Há mồm đem máu tươi nuốt vào trong bụng, nơi ánh sáng ảm đạm, mơ hồ lộ ra hai cái răng nanh.

Thời gian tu luyện dần dần trôi qua, khoanh chân ngồi trong phòng nhỏ, toàn

thân Đường Tam không ngừng truyền ra từng đợt hàn ý lạnh băng. Sát khí khổng lồ xoay quanh thân thể trong thời khắc này cũng ảnh hưởng đến hắn.

Đến đây đã gần hai năm, khoảng cách danh hiệu quán quân của Địa Ngục Sát Lục Trường, cuối cùng chỉ kém một trận đấu. Nhưng Đường Tam lại phát hiện, chính mình phảng phất muốn chết.

Hai năm thời gian, đọa lạc giả chết ở trong tay của hắn đâu chỉ hơn một ngàn, cứ cho hạng đọa lạc đó là những người tà ác. Nhưng một khi giết chết một người, Đường Tam đều đã cảm giác được sát khí trên người mình đều tăng vài phần. Mà sát khí đó vô hình đã không ngừng mà ảnh hưởng hắn.

Sở dĩ tiêu hao đến hai năm thời gian, mới từ từ đến gần đích trăm trận thắng, ngoài vấn đề nhân số tham gia thi đấu. Vấn đề lớn nhất là chính bản thân Đường Tam.

Mới đầu sát khí phát ra còn chưa có gì, nhưng sau khi ở chỗ này giết chóc vượt qua trăm người, Đường Tam dường như phát hiện, sát khí đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm chí hắn. Lúc vừa mới bắt đầu, ngẫu nhiên chỉ là giải tỏa tâm tình, nhưng theo thời gian kéo dài, hơi thở giết chóc ngày càng trở nên rõ ràng. Dường như thấy bất cứ sinh vật gì cũng đều muốn đem tru sát. Tiện tay giết người, tựa đơn giản như nghiền chết con kiến vậy.

Cho nên, Đường Tam ngoài thời gian tham gia trận đấu, hắn tu luyện chủ yếu không phải để đề cao thực lực bản thân, mà là áp chế sát khí càng ngày càng cường thịnh. May là hắn tu luyện Huyền Thiên Công chính là huyền môn nội công chính tông, có hiệu quả trừ tà. Hắn vừa lại chiếm được Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, có thể khống chế tinh thần lực rất mạnh, mới không bị ý niệm giết chóc trong đầu khống chế.

Đồng thời, Đường Tam cũng đem giết chóc khi đấu trận trở thành cách phát tiết.

Chẳng bao lâu, Đường Tam đã hoàn thành chín mươi chín trận đấu nơi Địa Ngục Sát Lục Trường, hắn mơ hồ cảm giác được, mình sắp khắc chế không được sát khí trong cơ thể nữa. Đồng thời, hắn cũng hiểu được nguyên nhân tại sao Hồ Liệt Na đã sớm đạt tới chín mươi chín trận thắng lợi lại chậm chạp

không tiến hành trận đấu thứ một trăm.

Ở Sát Lục Chi Đô này, giết người tàn bạo để hình dung hai người bọn họ cũng quá không chút nào. Cũng bởi vì hai năm này bọn họ quật khởi, mà hiện tại đọa lạc giả can đảm tham gia trận đấu tại Địa Ngục Sát Lục Trường cũng càng ngày càng trở nên ít hơn. Càng nhiều người lựa chọn cách lưu trữ số trận sinh tồn trước kia, số trận chiến đấu dùng hết, cũng đều lấy phương thức đầu hàng cống hiến máu tươi. Dù sao, cống hiến máu tươi so sánh với việc sẽ chết, kéo dài hơi tàn tuyệt đối là cách đại đa số người lựa chọn.

"Bang... bang..." đột nhiên tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên. Áp lực sát khí của Đường Tam cơ hồ trong nháy mắt tựu tăng lên. Không khí trong phòng nhỏ tức thời ngưng tụ lạnh như băng. Đè sát khí xuống, hơi thở ngưng trọng. Mùi máu tanh vô hình từ trên người Đường Tam phóng thích.*" Ai?"* Đường Tam trầm giọng hỏi.

" Là ta." Thanh âm êm tai từ ngoài cửa vang lên. Mặc dù âm thanh nay Đường Tam nghe không nhiều. Nhưng hắn vẫn có thể phân biệt người lên tiếng là Hồ Liệt Na.

Nhíu mày, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ. Tại sao nàng tới đây?

Tiện tay vung lên. Một cỗ khí lưu phóng ra mở then cửa.*" Mời vào đi."* Không biết Hồ Liệt Na vì mục đích gì. Đường Tam đè sát khí trong lòng xuống. Nhưng tính cảnh giác cũng đã tăng lên tới cực mạnh.

Cửa mở ra. Hồ Liệt Na, một thân hắc y từ bên ngoài đi vào. Sắc mặt của nàng nhìn qua cực kì tái nhợt. Trong tay vẫn cầm một chén huyết tinh mỹ lệ uống thong thả. Cái này tựa hồ đã trở thành thói quen của cường giả trong Sát Lục Chi Đô. Ngoại trừ Đường Tam. Cơ hồ trong Sát Lục Chi Đô người thắng nơi sân đọa lạc giả đều đã thường xuyên uống máu không biết từ đâu.

Nhìn thoáng qua cái chén trong tay Hồ Liệt Na. Đường Tam nhíu mày.*" Có chuyện gì sao?"*

Hồ Liệt Na không có tới gần Đường Tam, mà đứng ở cạnh cửa. Nàng rất rõ ràng, ở trong thế giới giết chóc này, tính cảnh giác của mỗi người đều là cực

cao. Nàng không hy vọng bởi vì hành động của mình lại vô tình tạo hiểu lầm cho Đường Tam.

" Ta hy vọng cùng ngươi liên thủ." Hồ Liệt Na nói thẳng mục đích của chính mình.

" Liên thủ?" Đường Tam có chút nghi hoặc nhìn nàng,*" Quy định của Địa Ngục Sát Lục Trường ngươi không phải không biết. Mỗi một trận đấu, chỉ có thể có một kẻ chiến thắng, chúng ta có thể gặp phải nhau, thì liên thủ thế nào? Hồ Liệt Na lạnh nhạt cười, con mắt đỏ như máu phát sáng, Đường Tam cũng đoán được, mấy ngày này Hồ Liệt Na cũng giãy dụa trong thống khổ, cứ nhìn nàng cũng có một khối đầu hồn cốt để trợ giúp mới không có nổi điên là biết. Hơn nữa nhìn nàng cũng là người có tính cách kiên nghị. Nhưng so với Đường Tam thì vẫn kém một ít. Hôm nay, vất vả đem sát khí đè xuống vài phần. Lúc này mới tìm đến Đường Tam.*

" Chúng ta khó có khả năng gặp nhau tại trận đấu tới. Chỉ cần vượt qua năm mươi trận thắng. Dựa theo quy củ của Sát Lục Chi Đô, dường như cũng không đụng nhau nữa. Nếu không, ai còn có thể dễ dàng thắng trăm trận? Ta tới tìm ngươi, cũng không phải vì lý do này, mà là hy vọng cùng ngươi liên thủ đi sâu vào Địa Ngục Lộ.*"*

" Địa Ngục Lộ?*" Mặc dù đúng khi vừa tới đến Sát Lục Chi Đô, Đường Tam chỉ nghe qua chuyện này, đối với tình huống ở Địa Ngục Lộ hắn là hoàn toàn xa lạ. Lúc ấy hắn cũng từng hỏi qua Hắc sa cô nương dẫn đường, nhưng nang lại không đưa ra đáp án mà chỉ nói là Địa Ngục Lộ tại Sát Lục Chi Đô là cơ mật lớn nhất, chỉ có người thắng trăm trận mới có quyền biết đến.*

Hồ Liệt Na chăm chú gật đầu," Đúng vậy, chính là Địa Ngục Lộ. Ngươi, ta mặc dù đang ở Địa Ngục Sát Lục Trường sắp đạt được trăm trận thắng lợi. Nhưng trên thực tế, thực lực chúng ta thật chưa chắc mạnh hơn so với các đối thủ. Chẳng qua chúng ta đều có thể dưới tình huống không có năng lực của hồn kĩ mà thắng đối thủ. Hiện tại chuẩn xác mà nói ngươi, ta đều không chính thức thật sự là đọa lạc giả. Ngươi không cần phản bác ta. Nếu như ta đoán không sai, ngươi hắn cùng ta giống nhau, là tới nơi này lịch lãm, đúng không?*"*

Trong lòng Đường Tam thầm kinh ngạc, lời này của Hồ Liệt Na có độ tin cậy cực cao, ít nhất hắn không nghe thấy bất cứ sơ hở nào. Hơn nữa mặc dù trên người Hồ Liệt Na sát khí tràn ngập, nhưng lúc này ánh mắt nhìn mình thật phi thường chân thành.

" Cái đó và tham gia Địa Ngục Lộ có cái quan hệ gì?*" Đường Tam thản nhiên hỏi.*

Trong mắt Hồ Liệt Na hiện lên một tia lạnh lẽo," Đương nhiên là có quan hệ. Nếu như ngươi không phải là đọa lạc giả, lịch lãm đến bây giờ, hắn là nên chấm dứt. Tất nhiên phải thông qua Địa Ngục Lộ mới có thể rời khỏi nơi này. Hơn nữa, tại Địa Ngục Lộ, cất giấu một bí mật rất lớn. Bất luận là ngươi hay là ta, chỉ bằng vào lực lượng cá nhân thực khó có khả năng thông qua. Chỉ khi chúng ta liên hợp lại mới có cơ hội thành công đi ra ngoài.*"*

Đường Tam lạnh nhạt cười," Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi đây? Ai biết ngươi có ở sau lưng đâm ta một đao hay không, đừng quên nơi này là Sát Lục Chi Đô. Bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng tin tưởng được.*"*

Cắn cắn môi dưới, mặc dù Hồ Liệt Na biết rõ Đường Tam hoài nghi vấn đề này là chuyện bình thường, nhưng trong lòng nàng vẫn có cảm giác không thoải mái. Ở sâu thẳm trong tâm, nàng quả thật rất thích thanh niên anh tuấn này. Nhưng hôm nay nàng tới tìm Đường Tam, cùng tình cảm không quan hệ.

" Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi hẳn là đến từ Hạo Thiên Tông. Mặc dù không có hồn kĩ, nhưng Hạo Thiên Chùy của ngươi không thể gạt được người sáng suốt.*" Hồ Liệt Na chăm chú nhìn Đường Tam nói.*

Đường Tam nhìn nàng một cái," Thì tính sao? Hồ Liệt Na nói:*" Vì tỏ vẻ thành ý của ta, ta có thể đem hiểu biết của ta nói cho ngươi. Ta gọi là Hồ Liệt Na, đến từ chính Võ Hồn điện. Sư phụ của ta, chính là đương kim Võ Hồn điện Giáo Hoàng bệ hạ."*

Nghe xong những lời này, trong lòng Đường Tam chấn động, thì ra Hồ Liệt Na chính là đệ tử thân truyền của giáo hoàng, khó trách phụ thân nói nàng mới là một đời hoàng kim, chính mình cần chú ý.

Đường Tam nói:" Như vậy là đại biểu thành ý của ngươi sao? Ngươi xuất thân từ nơi nào thì có quan hệ gì với ta chứ."

" Ngươi....." Hồ Liệt Na không nghĩ tới thái độ Đường Tam lại như thế, lúc này nàng biết, người thanh niên anh tuấn trước mắt là người nàng hận nhất. Mà đối với Đường Tam, nàng sớm có ấn tượng tốt hơn.

" Hợp tác thì cả hai cùng có lợi. Địa Ngục Lộ không quy định nhân số tiến vào là bao nhiêu. Bất luận là ngươi hay ta, một người tiến vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Như vậy tốt rồi, ta lại nói cho ngươi một cái bí mật khác, Nếu như có thể từ Địa Ngục Lộ đi ra ngoài chẳng những có thể tùy thời rời khỏi nơi này. Còn có thể đến một chỗ cực kỳ tốt."

" Hả?" Đường Tam nói:*" Ngươi đem tình huống Địa Ngục Lộ nói cho ta hết một lần, có lẽ ta sẽ suy nghĩ cùng ngươi có thể hợp tác."*

Nếu như là trước kia Hồ Liệt Na, khẳng định không có dễ dàng đem bí mật trong lòng nói ra, nhưng nữ nhân khi thích một người, thường thường đều không bị điều khiển bởi lý trí, càng huống chi bây giờ đại bộ phận tinh lực của nàng đều dùng để áp chế sát khí.

Lập tức, Hồ Liệt Na chăm chú nói:" Vào cửa Địa Ngục Lộ, tại Địa Ngục Sát Lục Trường là địa phương mỗi ngày chúng ta chiến đấu. Mỗi người chết tại đó, máu cùng linh hồn đều bị Địa Ngục Lộ viện hấp thu. Tình huống trong Địa Ngục Lộ cụ thể như thế nào ta cũng không minh bạch. Ta chỉ biết, tiến vào nơi đó nếu như không có sát khí cường đại làm bảo vệ, lập tức sẽ bị khí tức hung lệ của Địa Ngục Lộ thôn phệ."

" Sát Lục Chi Đô hình thành quả thật có rất nhiều thuyết pháp, nhưng loại đáng tin nhất, lĩnh vực đặc thù chính là vị đột phá trăm cấp là cường giả vĩ đại đã lưu lại. Mà tên lĩnh vực này được gọi là Sát Thần lĩnh vực. Nếu như có thể xông qua Địa Ngục Lộ, có thể tương đương là ngươi sẽ chiếm được Sát Thần lĩnh vực. Sát Thần lĩnh vực đem hấp thụ sát khí để hình thành lĩnh vực của bản thân, kết quả là mang đến thiên phú trong vũ hồn. Tăng phúc này có thể tương đương việc thông qua khảo nghiệm Địa Ngục Lộ so với hồn sư bình thường là xuất ra nhiều hơn một cái kỹ năng. Hơn nữa còn là loại kỹ năng lĩnh vực quý giá nhất."

" Loại kỹ năng lĩnh vực quý giá nhất sao?" Đường Tam thản nhiên hỏi. Kì thật,nghe Hồ Liệt Na nói, trong lòng hắn thầm cả kinh.

Thân là đệ tử Đại sư, hắn như thế nào có thể không biết tác dụng loại kỹ năng lĩnh vực chứ? Lúc này hắn mới thật sự nghĩ thông suốt mục đích phụ thân lại cho mình tới đây lịch lãm. Chẳng những có thêm kiến thức tử vong, tại địa phương hắc ám nhất để rèn luyện tâm chí, đồng thời cũng là vì cái sát lục lĩnh vực này.

Hồ Liệt Na có chút lo lắng nói:*" Thật không biết sư phụ của ngươi dạy ngươi như thế nào. Loại kỹ năng lĩnh vực đương nhiên trọng yếu. Nói đại khái, chỉ có tại hồn sư đạt tới Phong Hào Đấu La cảnh giới, lúc hồn kĩ thứ chín có mới xuất hiện được. Hơn nữa tỉ lệ xuất hiện cũng chỉ có một phần mười. Loại hồn kĩ lĩnh vực được xưng là cực phẩm hồn kĩ. Ngoại trừ đạt được cấp bậc Phong Hào Đấu La ra, cũng chỉ thiên phú võ hồn kỹ năng mới có khả năng xuất hiện. Nếu lĩnh vực thuộc về mình, thực lực sẽ được tăng mạnh, mà thực lực đối thủ sẽ bị áp chế. Nếu như ứng dụng đúng cách, hiệu quả đạt được cực kì kinh khủng."*

Nói đến đây, Hồ Liệt Na dừng lại một chút, dùng ngữ khí trầm trọng tiếp tục nói:*" Hơn nữa, thiên phú lĩnh vực sẽ theo thực lực bản thân tăng lên mà không ngừng tiến hóa. Giống như, Sát Thần lĩnh vực sẽ theo sát khí tăng cường mà tăng cường."*

Thần sắc Đường Tam có chút thay đổi,*" Ngươi làm thế nào biết như vậy?"*

Hồ Liệt Na hít sâu, ánh mắt toát vẻ do dự, sau một lúc lâu, mới nói:*" Bởi vì, ta đã nhận thức có một người là cường giả Sát Thần lĩnh vực. Những điều này là do nàng nói cho ta biết, nếu không, tại sao ta lại đến địa phương ác độc này."*

Đường Tam nhìn thoáng qua cái chén trong tay nàng có chứa huyết tinh mỹ lệ,*" Ác tâm? Ta xem ngươi thích ứng vô cùng tốt."*

Đôi mi thanh tú Hồ Liệt Na hơi nhíu, ánh mắt đỏ như máu rõ ràng tăng lên vài phần," Đây không phải thích ứng. Chỉ là uống nó sẽ làm tâm tình của ta

bình tĩnh một ít, cũng không xao động như vậy."

" Xem ra ngươi nói cho ta biết Sát Thần lĩnh vực này, đề tỉnh ngươi một câu, trong Sát Lục Chi Đô, mọi thứ đều có độc. Ngươi uống thứ này càng nhiều, trúng độc lại càng nặng. Đó là một loại độc dược giấu ở trong máu tác động chậm. Ta không biết sau này rời khỏi địa ngục sẽ có hiệu quả gì. Nhưng ta có thể khẳng định, độc tính kịch độc hẳn là sẽ phải chịu ảnh hưởng bởi Địa Ngục Lộ. Hơn nghìn năm mới có tám người có thể rời khỏi nơi này. Tất nhiên không phải do Địa Ngục Lộ quá kinh khủng. Mà sợ rằng loại kịch độc này phát ra mang tác dụng rất lớn."

*"*Ba..." Cái chén đọa lạc rơi trên mặt đất, chất lỏng đỏ tươi tràn ra. sắc mặt Hồ Liệt Na nhất thời trở nên khó coi hẳn lên.

" Có độc?" Nàng có chút không dám tin nhìn Đường Tam.

Đường Tam lạnh nhạt nói:*" Ta đã cẩn thận nghiên cứu qua. Độc này không phải bắt đầu xuất hiện trong máu. Mà là trong không khí. Bị độc tố trong không khí ảnh hưởng với sát khí bản thân cùng kích thích. Đều muốn dùng máu tươi để bình phục xao động. Chỉ sợ lâu rồi sẽ thành nghiện. Độc trong máu này sẽ làm người khác hưng phấn. Thậm chí làm người khác trở nên càng cường đại hơn. Nhưng một khi kịch độc bị kích thích ra. Sợ rằng không ai có thể chống đỡ được. Ngươi trúng độc còn không nặng. Ngừng việc uống máu lại thì còn có thể cứu được. Nếu như ngươi lại tiếp tục uống nữa. Sợ rằng tại Địa Ngục Lộ ngươi không phải là đồng bọn với ta. Mà là tạo phiền toái cho ta."*

Đem điều đó nói cho Hồ Liệt Na, đương nhiên không phải bởi vì Đường Tam cảm kích nàng đã nói ra sự tình về Sát Thần lĩnh vực. Từ trong giọng nói Hồ Liệt Na. Hắn nghe ra được rằng một đời hoàng kim Võ Hồn điện cũng không có dối gạt chính mình, cũng không có ý lừa gạt mình.

Như vậy Địa Ngục Lộ hiển nhiên cũng không quá tốt. Cho nên Đường Tam mới đưa chuyện nàng đã trúng độc nói cho nàng.

Ở nơi này, hiện tại đã không có bạn hay địch nữa, chỉ cần có lợi đối với sinh tồn của mình thì cũng không được có chút do dự. Hết thảy đều phải đợi sau

khi rời khỏi nơi này thì mới nói.

Từ túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một viên dược hoàn ném qua. Đường Tam nói:*" Nếu như ngươi tin ta. Thì hãy ăn nó. Ước chừng chỉ trong thời gian ba ngày. Ngươi sẽ có đau bụng một chút. Từ từ đem độc tố trong cơ thể đưa ra ngoài. Nếu như ngươi không tin ta. Như vậy tại Địa Ngục Lộ, chúng ta cũng không cần phải hợp tác. Ta không hy vọng lúc nào cũng mang theo lựu đạn bên người."*

Nhìn ánh mắt bình tĩnh mà đầy áp lực của Đường Tam. Hồ Liệt Na tiếp nhận dược hoàn. Không chút do dự ném vào miệng. Xoay người đi ra ngoài. Khi rời đi, câu nói sau cùng của nàng bay vào tai Đường Tam.*" Ta tin tưởng ngươi. Cũng muốn ngươi tin tưởng ta. Bởi vì chúng ta đều muốn còn sống rời đi."*

Ba ngày sau, tại ngục sát lục trường. *" Oanh...."*

Gã đối thủ cuối cùng bị Hạo Thiên Chùy của Đường Tam đánh vào đầu mà chết. Cho dù là hắn, lúc này cũng giơ cao hai tay của mình, toàn thân không hề giữ lại đã phóng thích hơi thở giết chóc kinh khủng đậm mùi máu tanh.

Một trăm trận, ước định cùng phụ thân cuối cùng rốt cuộc đã hoàn thành. Gần như sát khí tại không trung đã biến thành thật thể giống như một dòng suối chảy thật lớn. Xung quanh sân đấu, đa số mọi người đang xem cuộc chiến đọa lạc giả khi trên người hắn phóng thích sát khí khổng lồ thì tất cả đều lạnh ngắt như tờ.

Ba chữ Tu La Vương, giống như là tượng trưng cho tử thần. Điểm này, cùng với Địa Ngục Sứ Giả khi thắng trận ở trong lòng bọn họ địa vị hoàn toàn giống nhau.

Mỗi người đều cho rằng Tu La Vương là tồn tại đáng sợ nhất. Bởi vì, đối thủ của hắn chưa một người nào có thể lưu lại toàn bộ thi thể, thậm chí là đầu lâu. Bất luận đối thủ sống hay chết, Tu La Vương đều có thói quen giẫm nát đầu địch nhân để bảo rằng đảm chính mình đã thắng lợi.

Sát khí cùng thực lực có thể không có quan hệ trực tiếp, đối với Đường Tam,

tại trong Sát Lục Chi Đô không kẻ nào nguyện ý làm đối thủ của hắn.

" Chúc mừng ngươi, Tu La Vương tuổi trẻ." Thanh âm trầm thấp bén nhọn đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. sát khí phóng thích trên người Đường Tam dĩ nhiên khi thấy thanh âm này vang lên chỉ trong nháy mắt đã quay về, một lần nữa bị ép vào trong cơ thể hắn. Sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên tái nhợt.

Trong Địa Ngục Sát Lục Trường hào khí nhất thời bốc lên đến mức tận cùng, bởi vì ở giữa không trung, một đạo thân ảnh đỏ như máu đang từ trên trời giáng xuống.

" Sát Lục Chi Vương, Sát Lục Chi Vương, Sát Lục Chi Vương....." Thanh âm hò hét của đọa lạc giả ầm ĩ, bọn họ dường nhưng không có ý muốn dừng lại chút nào.

Trong lòng Đường Tam lẫm liệt, ánh mắt hướng tới giữa không trung nhìn thân ảnh màu đỏ.

Đó là một nam nhân thân hình rất cao lớn, xung quanh toàn thân đều bao một lượng lớn huyết tinh màu đỏ.

Sắc mặt tái nhợt, hai con mắt hoàn toàn màu đỏ, thân thể từ không trung chậm rãi hạ xuống, tựa hồ căn bản không cần dùng tâm hạn chế dẫn lực.

Một màn này, Đường Tam đã từng chứng kiến trên người phụ thân hắn. Hắn có thể khẳng định, vị Sát Lục Chi Vương từ trên trời giáng xuống này tuyệt đối là một gã cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Trôi nổi cách mặt đất khoảng năm thước giữa không trung, Sát Lục Chi Vương không hạ xuống, từ không trung nhìn bao quát Đường Tam, thanh âm trầm thấp bén nhọn lại lần nữa vang lên,*" Cho mời Địa Ngục Sứ Giả."*

Đại môn bên kia của Địa Ngục Sát Lục Trường mở ra, hai mắt gần như nửa màu đỏ, hơi thở sát khí rõ ràng tràn ngập xung quanh, Hồ Liệt Na chậm rãi đi tới. Ánh mắt của nàng nhìn kỹ Đường Tam, hơi thở bản thân mới ổn định vài phần.

Ánh mắt Sát Lục Chi Vương hướng Địa Ngục Sát Lục Trường xem cuộc chiến.

" Ta thật cao hứng, hôm nay chứng kiến hai cường giả của Sát Lục Trường sinh ra. Đã có vài chục năm không có xuất hiện người thắng trăm trận, nhưng hai người tuổi trẻ này đã làm được điều đó. Bọn họ bằng chính thực lực cường đại cùng sát khí kinh khủng của mình đang làm các ngươi run rẩy, có đúng không? Các con dân của ta."

" Đúng...,Đúng..., Đúng..." Trên người Sát Lục Chi Vương tựa hồ có một loại mị lực đặc biệt, làm tất cả đọa lạc giả hiện tại nhìn thấy hắn đều sinh ra một loại sùng bái gần như điên cuồng.

Từ trên người hắn, Đường Tam thấy có một cỗ hơi thở thản nhiên, làm người khác có chút say mê. Đáng tiếc, đối với hắn cùng Hồ Liệt Na mà nói, ảnh hưởng loại này cũng không tính gì.

Sát Lục Vương cúi đầu, nhìn về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na," *Tu La Vương, Địa Ngục Sứ Giả. Cảm tạ các ngươi vừa làm cho ta cảm nhận lại được tình cảm mãnh liệt tồn tại. Một trăm trận thắng, tốt lắm. Vì biểu hiện thành tích của các ngươi. Ta quyết định phá cách phong các ngươi danh hiệu Sát Thần. Từ nay về sau, các ngươi cũng có thể thoải mái ra vào Sát Lục Chi Đô. Hơn nữa ta còn có lễ vật để mời các ngươi làm khách khanh tại Sát Lục Chi Đô."*

Không cần đến Địa Ngục Lộ? Đường Tam kinh ngạc nhìn Hồ Liệt Na, vừa lúc phát hiện Hồ Liệt Na đang nhìn mình. Ánh mắt hai người đều toát ra vẻ nghi hoặc.

Sát Lục Chi Vương đang làm cái quỷ gì? Không trải qua Địa Ngục Lộ đã phong danh hiệu Sát Thần.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đều là người thông minh, có được Trí tuệ hồn cốt, ánh mắt hai người chỉ trao đổi một chút, tựa như hiểu được dụng ý Sát Lục Chi Vương.

Đến Địa Ngục Lộ, không thể nghi ngờ là cực kì nguy hiểm.

Nhưng sau lưng nguy hiểm này, có Sát Thần lĩnh vực tồn tại hấp dẫn thật lớn. Trước mắt, Sát Lục Chi Vương hiển nhiên là không hy vọng bọn họ đạt được Sát Thần lĩnh vực.

Hồ Liệt Na mở miệng trước,*" Không cần. Thưa Sát Lục Chi Vương vĩ đại. Không thể bởi vì chúng ta mà phá hủy quy củ Sát Lục Chi Đô. Ta nguyện ý thông qua khảo nghiệm tại Địa Ngục Lộ, sau đó mới nhận tặng phẩm của ngài. Ta hy vọng lực lượng chính mình từ nơi này đi ra ngoài, trở thành Sát Thần chính thức."*

Ánh mắt Sát Lục Chi Vương ngưng lại,*" Sự kinh khủng của Địa Ngục Lộ chỉ sợ ngươi cũng không biết. Địa Ngục Sứ Giả, ta hy vọng ngươi hiểu được, tánh mạng con người chỉ có một lần."*

Hồ Liệt Na cười lạnh một tiếng,*" Sát Lục Chi Vương vĩ đại, ngài bàn về tính mạng của ta, có phải hay không có chút buồn cười? Nơi này là thế giới giết chóc."*

Hồng quang từ trong mắt của Sát Lục Chi Vương chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt hắn chuyển sang nhìn Đường Tam,*" Vậy còn ngươi? Ngươi nguyện ý tiếp nhận phong thưởng của ta, trở thành quý khanh khách tại Sát Lục Chi Đô chứ?"*

Trích:

Nguyên văn bởi Tác giả

Có thể có bạn đọc không rõ tại sao Tiểu Tam muốn viết tập Sát Lục Chi Đô này. Ân, ta đem tập này đơn giản nói qua một chút cho mọi người xem.

Đấu la đại lục tập hai mươi:Sát Lục Chi Đô

Giản lược tập này: Đường Tam rốt cuộc đạt được đệ ngũ hồn hoàn, hơn nữa là dưới dưới tình huống không cần liệp sát bất cứ hồn thú gì, tự hành ngưng kết đệ ngũ hồn hoàn. Trong tập này, Đường Tam tiến vào Sát Lục Chi Đô tu

luyện. Ở trong tập này, Đường Tam sẽ khiến hắn tương đối hiểu rõ về hai loại hồn kỹ trong tương lai.

Lam ngân thảo tỉnh giấc đối với thực lực Đường Tam có ảnh hưởng theo tính bản chất, ảnh hưởng cực kì sâu sắc. Tuyệt không phải đơn giản là chỉ thêm một hồn kỹ.

------oOo------

Chương 308: Máu trên tế điện, Địa Ngục Lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: doyouloveme

Biên tập: A Lót

Đường Tam lạnh nhạt cười: *"Mục đích của ta khi tới nơi này là đi qua Địa Ngục lộ. Sát Lục Chi Vương, ý tốt của ngài ta nhận, mời ngài mở cánh cổng vào Địa Ngục lộ, ta nguyện cùng với Sứ Giả Địa Ngục thông qua khảo nghiệm lần này. "*

Sắc mặt của Sát Lục Chi Vương chợt biến đổi: *"Các ngươi muốn liên thủ với nhau, cùng vượt qua Địa Ngục lộ? Chẳng lẽ các ngươi đã quên chính mình xuất thân từ đâu rồi sao? "*

Hồ Liệt Na cười lạnh nói: *"Ở cái thế giới này, không có địch nhân nào là vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là mãi mãi trường tồn. Thay vì cả hai người lần lượt vào rồi lần lượt chết, tại sao lại không cùng liên thủ thông qua, như vậy sẽ có cơ may còn sống mà ra ngoài và trở thành Sát Thần chính thức? Chuyện chúng ta ở trong đó ra sao, không cần ngài phải bận tâm đến. Sát Lục Chi Vương vĩ đại, thỉnh ngài cứ dựa theo quy củ của Sát Lục Chi Đô mà làm. "*

Một vầng sáng màu đỏ nhạt từ trên người Sát Lục Chi Vương phóng thích ra, nếu không phải vì trong lòng có điều cố kị, hắn đã tiện tay đem hai người trước mắt hủy diệt. Lấy thực lực của Hồ Liệt Na và Đường Tam bây giờ,

trước mắt hắn bất quá cũng như con kiến hôi bình thường. Nhưng hắn thực sự không thể ra tay với họ. Hắn sợ, sợ Sát Lục Chi Đô vì hành động này của hắn mà bị hủy diệt. Thế giới này dù có âm u, lợi hại thế nào đi chăng nữa, một khi đã chọc tới thế lực sau lưng hai người này, chỉ sợ cũng không thể tồn tại được nữa.

"Đã như vậy, các người cùng đi Địa Ngục lộ đi. Nếu các ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của Địa Ngục lộ, trở thành Sát Thần, vậy thay ta vấn an trưởng bối của các ngươi.", ngữ khí của hắn rõ ràng đã trở nên lãnh đạm, mang theo vài ý tứ châm chọc. Địa Ngục lộ là nơi các ngươi có thể xông ra xông vào thoải mái túy tiện sao? Cho dù là hai người thì cũng chuyện đó cũng không có dễ dàng gì.

Sương mù nồng đậm màu đỏ từ trên người Sát Lục Chi Vương chợt phóng thích ra, hơi thở khổng lổ mãnh liệt bức bách Đường Tam và Hồ Liệt Na không thể không nhanh chân bay lùi lại. Sau khi thối lui cả chục bước, hai người họ mới có thể miễn cưỡng trụ lại được.

Hơi thở mà Sát Lục Chi Vương phóng thích không phải là sát khí, mà là hơi thở tà ác cực độ, làm xương tủy người khác tưởng như muốn đông cứng lại. Làn sóng tà ác băng lãnh màu đỏ chậm rãi tản ra, cơ hồ trong nháy mắt, đã lan ra khắp toàn trường.

Những đọa lạc giả đang ngồi xem bữa tiệc đều hưng phấn thần kì, bọn họ đều hi vọng có thể chứng kiến bộ dáng của Địa Ngục lộ khi được mở ra. Thế nhưng, tất cả bọn họ đều không biết rằng tính mạng của mình sắp tan thành mây khói.

Ngoại trừ Sát Thần cùng Sát Lục Chi Vương, chưa từng có kẻ nào có thể thấy tận mắt hình dáng mở ra của Địa Ngục lộ. Bởi vì đó đều là những người đã chết, hay nói cách khác, họ đã trở thành tế phẩm cho Địa Ngục lộ khi nó được mở ra.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na rất nhanh cũng phát hiện ra rằng, tuy hồng quang phóng xuất từ trên người của Sát Lục Chi Vương gây cho họ áp lực rất lớn, nhưng nó không hướng về phía hai người bọn họ, mà là hướng tới những người xem đang ngồi chung quanh đài.

Nguyên bổn sau khi hồng quang chạm đất thì tiếng hoan hô điên cuồng của những đọa lạc giả đang xem trận chiến trên đài dần dần yên ắng lại. Ánh mắt của từng người dần dần thừ ra rồi trở nên đỏ như máu. Trong thời gian ngắn, hồng quang ở tại địa ngục sát lục trường trở thành một tấm chắn cực đại. Tấm chắn này đi đến đâu thì tiếng kêu thống khổ thảm thiết phát ra tới đó

Bị hồng quang ảnh hưởng, nửa số đọa lạc giả trở nên điên cuồng, họ liều mạng ôm lấy mặt của chính mình, thân thể của chính mình.

Có thể đứng trong hàng ngũ đọa lạc giả, phần lớn đều là những kẻ có thực lực nhất định. Bọn họ lúc này đem khí lực của chính mình tác dụng lên trên cơ thể bản thân. Thậm chí còn phát ra âm thanh thảm thiết nhưng vẫn bao hàm sự hưng phấn, khoái cảm đến cực độ, họ đang giống như không phải bị tra tấn mà là đang tận hưởng sự sung sướng khôn cùng vậy.

Da bị cào nát, máu tươi bắn ra bốn phía. Bọn họ thậm chí còn lôi ra từ trong cơ thể nội tạng của chính mình. Sự điên cuồng như vậy cứ tiếp diễn cho đến khi tính mạng của họ hoàn toàn tiêu tán mới bị đình chỉ. Càng lúc càng có nhiều đọa lạc giả phát sinh biến hóa như vậy, chẳng mấy chốc tình trạng đó đã lan khắp toàn trường.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đã trải qua vô số màn giết chóc, nhưng khi đối mặt với cục diện có quy mô kinh khủng như trước mắt, sắc mặt hai người không tránh khỏi tái nhợt đi, cảm giác càng lúc càng không áp chế được sát khí trong cơ thể mình.

Liếc nhau, Hồ Liệt Na rõ ràng thấy trong mắt Đường Tam hiện lên một tia lệ khí mãnh liệt. Chỉ cần là người, chỉ cần có chút nhân tính thì khi chứng kiến một màn trước mắt này thì chắc chắn đối với Sát Lục Chi Đô, ai cũng cảm thấy ác cảm, thống hận.

Máu tươi rơi xuống mặt đất. Phần lớn máu ngưng tụ lại như một dòng suối nhỏ, theo những ống nhỏ dẫn hướng thẳng tới trung ương nơi sân của Sát lục trường mà chảy đến. Có thể thấy rõ ràng vô số chất lỏng màu đỏ giống như đầu của những con rắn nhỏ uốn éo, dần hướng về trong trường.

Đường Tam không ý thức nắm chặt tay lại, sát khí từ trong cơ thể không ngừng phát ra, tùy thời đều có thể bộc phát.

"Có thể trở thành tế phẩm của Địa Ngục lộ khi mở ra, chính là vinh quang của bọn chúng", thanh âm trầm thấp của Sát Lục Chi Vương vang lên. Lúc này, những tiếng kêu thảm thiết đã từ từ lắng xuống. Trừ Đường Tam, Hồ Liệt Na cùng Sát Lục Chi Vương, nơi này đã không còn tồn tại người sống.

Máu chảy vào sân, chúng không chảy theo hướng thẳng tắp. Không biết từ lúc nào trên mặt đất đã xuất hiện từng đạo vệt lõm, máu tươi chảy vào trong đó. Dần dần, trên mặt đất hiện lên một đồ án khổng lồ đỏ như máu.

Lúc này, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đang ở trong chính đồ án này, rất khó nhìn thấy toàn cảnh, nhưng bản thân hai người đều sở hữu một khối hồn cốt, tinh thần lực vượt xa so với những hồn sư cường đại bình thường. Hai người không hẹn mà cùng nhắm mắt lại, phóng thích tinh thần lực tại không trung, quan sát tình huống chung quanh.

Bọn họ phát hiện, đồ án do máu tươi ngưng kết mà thành chính là hình một sinh vật. Sinh vật này nhìn qua thì hơi giống loài chim, bất quá khi quan sát kĩ mới thấy, sinh vật này cũng không đơn giản là một con chim bình thường

Đây tột cùng là gì?

Ngay lúc Đường Tam trong lòng đang nghi hoặc, thì đột nhiên, đôi mắt của con chim nọ bỗng sáng rực lên, tinh thần lực của Hồ Liệt Na và Đường Tam tựa hồ như bị đè ép, áp lực, hồng quang khổng lồ phóng lên cao, trong nháy mắt đem thân thể hai người thu vào bên trong. Bọn họ cảm giác hết thảy chung quanh đều trở nên mơ hồ, quanh quẩn bên tai là âm thanh trầm thấp bén nhọn của Sát Lục Chi Vương: *"Chúc các ngươi may mắn tại Địa Ngục lộ. "*

Trong khoảnh khắc khi tinh thần lực bị cắn nát, Đường Tam rốt cục cũng thông suốt đồ án hình chim đó tựa hồ là đồ án của một con biên bức (dơi).

Dưới sự thôn phệ của huyết hồng sắc nọ, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đồng thời cảm thấy hai chân mình tựa hồ đang lơ lửng trên không, chung quanh hết

thảy đều trở nên hư ảo, tất cả cảm giác tại khoảnh khắc này đều bị phong bế toàn bộ. Cảm giác không thể khống chế thân thể của mình chính là một loại thống khổ khiến trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Bọn họ chính là đã không nhìn thấy, sát khí trên người mình đã hội tụ thành một tầng bạch quang bảo vệ thân thể hai người họ. Nếu không tồn tại sát khí này, bọn họ trong một khắc khi huyết khí lan tràn, cũng đã chính thức bị thôn phệ rồi

Sau khi tự phóng thích hồn lực của mình thì trên người Đường Tam, ngoại trừ tầng bạch quang do sát khí tạo thành, còn có thêm một tầng lam quang. Cùng so sánh với khí tức tà ác, băng lãnh của huyết quang thì lam quang được Đường Tam phóng thích tuy không mãnh liệt cho lắm, nhưng lại tràn ngập khí tức sinh mệnh, sức sống ngoan cường mãnh liệt bảo vệ Đường Tam ở trong đó. Chẳng những ngăn cách với huyết quang, mà nó còn có thể hoàn toàn ngăn cách Đường Tam với tầng sát khí nọ.

Bởi vậy, mặc dù hắn hiện tại không thể nắm rõ hết thảy sự tình bên ngoài, nhưng sát khí bị cách trở khiến hắn tạm thời không phải chịu áp lực cực lớn giống như lúc trước, thân thể trở nên thư thái hơn rất nhiều

Không biết đã trải qua bao lâu, sau một chấn động kịch liệt, thì tất cả cảm giác của hắn đều được hồi phục. Huyết quang chung quanh từ từ giảm bớt xuống.

Khi mà Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đạ hoàn toàn tỉnh táo, bọn họ mới phát hiện mình đang ở trên một bình đài hình tròn. Nơi này có đường kính khoảng năm thước, cũng không lớn lắm.

Khi hai người bọn họ ngã trên mặt đất thì cơ hồ họ cũng cùng một lúc thanh tĩnh lại, bởi vậy, ánh mắt họ cũng đồng thời rơi vào nhau

Đường Tam thấy trên người Hồ Liệt Na phóng thích ra một tầng huyết vụ, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu, xung quanh thân thể nàng ta là làn bạch quang không ngừng ba động, mà mặc dù đang nhìn Đường Tam, thân thể nàng lại kịch liệt co rút, tựa hồ đang phải gánh chịu sự thống khổ vô cùng lớn.

Trong lòng vừa động, Đường Tam trầm giọng quát: *"Hồ Liệt Na, mau thanh*

tĩnh lại!". Vừa nói, hắn vừa đặt tay phải lên đỉnh đầu Hồ Liệt Na. Một cỗ khí tức sinh mệnh tinh khiết theo tay Đường Tam truyền vào người nàng. Dưới sự ba động của lam sắc quang mang, thân thể run rẩy của Hồ Liệt Na dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, huyết sắc trong mắt cũng tan biến đi.

Không có vỉnh viễn địch nhân, chỉ có vỉnh viễn ích lợi. Trước mắt chưa biết Địa Ngục lộ nguy hiểm như thế nào, cứu nàng để có thêm đồng bọn cùng liên thủ chiến đấu vượt qua cửa ải khó khăn này, còn hơn là bỏ mặc nàng, để nàng bị huyết vụ khống chế mà điên cuồng tự hủy diệt mình. Ngay lúc này, Đường Tam không ngừng nhắc nhở bản thân mình phải tạm thời buông tha hận ý đối với võ hồn điện, cùng nữ tử xinh đẹp trước mắt này hợp tác.

"Cảm ơn", nói ra hai chữ này xong, cả Đường Tam lẫn Hồ Liệt Na đều lấy làm kinh hãi, bởi lẽ thanh âm của nàng đã trở nên có chút khàn khan

Đường Tam chỉ trả lời bốn chữ:*"Đồng thuyền cộng tế (cùng hội cùng thuyền). "*

Nhìn Đường Tam, trong mắt Hồ Liệt Na tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt sau đó lưu chuyển, điều chỉnh hơi thở của chính mình, lúc này mới cùng Đường Tam quan sát xung quanh.

Bọn họ đều là người thông minh, dĩ nhiên sẻ không mù quáng đâm đầu hành động trước, mà trọng yếu nhất là đầu tiên phải nhìn nhận tình huống xung quanh.

Sau khi cẩn thận đánh giá, hai người không tránh khỏi hít vào môt ngụm lương khí. Tình hình trước mắt so với trong tưởng tượng của bọn họ còn hiểm ác hơn gấp mấy lần.

Hết thảy chung quanh đều có màu đỏ như máu, ngoại trừ bình đài màu máu hình tròn dưới chân ra, lại là vực sâu vạn trượng.

Ngoài ra, gần đó là một lối đi có bề rộng chỉ đủ để dung nạp hai chân. Lối nhỏ đó dẫn đến một thong đạo tối om, thập phần hắc ám. Nhưng từ chỗ bọn họ, đó chính là lối đi duy nhất. Liếc nhau, Hồ Liệt Na cùng Đường Tam không khỏi nhíu mày.

Hồ Liệt Na trong đầu linh quang chợt lóe: *"Không biết phía dưới là cái gì. "*

Đường Tam trong lòng vừa động, đối với tình thế hiểm ác phía trước, trong lòng hắn ngược lại không lo lắng gì nhiều. Mặc dù lối nhỏ phía trước là hoàn toàn treo giữa không trung, nhưng bằng vào lam ngân thảo, phi thiên thần trảo cùng bát chu mâu, hắn cam đoan rằng mình sẽ không dễ dàng từ không trung ngã xuống, với điều kiện rằng lối nhỏ này sẽ không bị đứt gãy. Mà ý tứ của Hồ Liệt Na hiển nhiên là muốn tìm một lối đi khác.

"Để ta xem xem", Đường Tam phủ phục trên mặt đất, đối với Hồ Liệt Na, hắn không thể không phòng ngừa, ló đầu ra phía ngoài, hắn cẩn thận nhìn xuống phía vực sâu mà quan sát.

Quang cảnh phía dưới bị che đậy bởi một màu đen mông lung, đầy vẻ hắc ám. Nhưng điều này không ngăn cản được tầm nhìn của Đường Tam, quang mang màu lam phóng ra từ mắt hắn, trong nháy mắt kéo gần phạm vi quan sát hơn.

Xoay người nhảy lên, vẻ mặt Đường Tam nhìn qua có chút quái dị.

*"Thế nào? Ngươi thấy rõ chứ? "*Hồ Liệt Na tỉnh táo hỏi.

Đường Tam gật đầu, *"Phía dưới là máu, hay nói cách khác, là một Huyết trì. Nếu như ta đoán không sai, Huyết trì phía dưới chính là máu người ở Sát Lục Chi Đô nhiều năm trước tới nay do tích lại mà tạo thành, cũng là tế phẩm cho Địa Ngục lộ theo, giống như huyết tinh mã lệ. "*

Hồ Liệt Na trầm tư một lúc lâu rồi nói: *"Đơn giản phân tích một chút, Địa Ngục lộ chẳng những là lối để đi ra khỏi Sát Lục Chi Đô, đồng thời, cũng có thể là trung tâm của cả Sát Lục Chi Đô. "*

Nàng mới nói đến đây, rõ ràng phát hiện hai mắt Đường Tam sáng rực lên, hai người cơ hồ là đồng thanh nói: *"Hoặc là ta có thể nói, đây là nguồn suối năng lượng của lĩnh vực kì dị của Sát Lục Chi Đô. "*

Phát hiện đối phương nói giống mình, mặt Hồ Liệt Na đỏ lên, quay mặt ra

chỗ khác còn vẻ mặt Đường Tam thì có mấy phần xấu hổ, trong lòng cũng thầm giật mình. Hồ Liệt Na quả nhiên rất thông minh, không hổ là chân truyền của giáo hoàng. Biểu hiện của nàng làm hắn cảm thấy may mắn khi lựa chọn cùng đối phương hợp tác. Có một đồng bọn thong minh như thế trong chuyến đi xông qua Địa Ngục lộ đầy nguy hiểm này, hiển nhiên là một chuyện tốt.

Hồ Liệt Na đương nhiên không biết Đường Tam đang nghĩ gì, nàng vẫn tiếp tục phân tích, *"Đường Ngân, ngươi có để ý thấy rằng ở Sát Lục Chi Đô này, máu là quan trọng nhất không? Cái gọi là huyết tinh mã lệ cơ hồ ở chỗ nào cũng thấy có. Giống như theo lời ngươi nói, máu ở bên trong bao hàm một loại kịch độc chậm phát tác, nhưng nó có thể mang lại tác dụng gây hưng phấn. Phương pháp có thể dùng để khống chế người trên đời này có rất nhiều, nhưng tại sao những kẻ thống trị ở Sát Lục Chi Đô vẫn đều sử dụng máu? Chỉ vì muốn gây cho người ta cảm giác thần bí thôi sao? Ta cho rằng không phải. Trong chuyện này chắc chắn phải có một bí mật gì đó. "*

Đường Tam gật đầu nói: *"Ý nghĩ của ta cũng giống ngươi. Mặc dù bây giờ chúng ta không biết bí mật thật sự của máu ở Sát Lục Chi Đô, nhưng ta có thể khẳng định rằng, nếu như nơi phát ra máu bị mất đi, chắc chắn sẽ trở thành đả kích lớn đối với cả Sát Lục Chi Đô, thậm chí có thể mang tính hủy diệt. Một chỗ như vậy, ta nghĩ rằng đã sớm bị tiêu diệt rồi chứ. Nhưng võ hồn điện các ngươi hết lần này đến lần khác mặc kệ nó. Chẳng lẽ là thật sự vì muốn nơi này thu dụng các đọa lạc giả thôi sao? "*

Sắc mặt Hồ Liệt Na chợt đổi. Nàng ta thản nhiên nói: *"Chuyện này ta không có phận sự biết rõ. Ta biết Hạo Thiên Tông các ngươi có thành kiến rất lớn đối với chúng ta. Nhưng mà chuyện chúng ta nên làm bây giờ chính là giải quyết vấn đề trước mắt đi rồi hãy nói. "*

Nhẹ nhàng gật đầu, Đường Tam nhìn về mảnh hắc ám xa xa: *"Con đường này ắt hẳn là cái mà người ta gọi là Địa Ngục lộ đây. Nó dài bao nhiêu, chúng ta không thể biết, nhưng có thể khẳng định rằng, Địa Ngục lộ không đơn giản là từ chỗ này đi qua chỗ đó. Phía dưới là Huyết trì với diện tích lớn. Ở đó có thể chứa đựng mãnh thú đặc thù hoặc là kịch độc, đi xuống dưới đó rất nguy hiểm. Phương pháp tốt nhất để chúng ta đi ra nơi này chính là đi từ phía trên. "*

Hồ Liệt Na gật đầu nói: *"Thuốc lần trước ngươi đưa cho ta rất công hiệu. Ngươi có thể có loại dược vật nào có thể giúp chúng ta phòng ngừa kịch độc không? Chúng ta từ nơi này bò xuống. Ít nhất phía dưới là Huyết trì. còn có thể có cảm giác đặt chân lên mặt đất. Nhưng mà con đường nhỏ trước mắt này lại cho ta cảm giác có nguy cơ. "*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Độc trên đời này có muôn vàn chủng loại, biến hóa khôn lường, không có bất kì loại dược vật nào có thể chống lại tất cả độc dược. Cảm giác của ngươi rất giống ta, đều cảm thấy Địa Ngục lộ trước mắt này nguy hiểm. Nhưng là, phía bên dưới lại cho ta cảm giác càng thêm nguy hiểm. Trước lúc xuất phát, ta cho rằng chúng ta tốt nhất là phải thống nhất ý kiến mới được. "*

Hồ Liệt na không chút do dự nói:*"Vậy cứ theo lời ngươi mà làm đi. Ta chỉ đưa ra đề nghị như vậy thôi. Nếu chúng ta không có phương pháp kháng độc, thì việc đi thẳng qua Địa Ngục lộ dĩ nhiên là sự lựa chọn duy nhất rồi. Đây chỉ sợ là cách duy nhất để thông qua Địa Ngục lộ. Đáng tiếc là chúng ta không có bất kì tư liệu gì về phương diện này. Một vị Sát Thần đã từng nói qua với ta, tình huống ở trong Địa Ngục lộ thiên kì bách quái, kinh nghiệm của chúng ta so với nàng chắc chắn là sẽ khác biệt với nhau. Thay vì nói cho ta biết tường tận, cụ thể tình huống cho ta biết, tốt nhất là để ta tự trải qua, tự tìm đường đi, như vậy ta càng cẩn thận hơn. "*

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, có lẽ, cũng chính vì nguyên nhân này mà phụ thân không giải thích cặn kẽ đường đi tới Địa Ngục lộ cho mình, muốn để mình tự thân vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lúc này, biểu hiện bên ngoài của hai người khá là cứng cỏi, điềm tĩnh. Đối với người bình thường mà nói, khi ở trong một địa phương xa lạ lại kinh khủng như thế này, đều ước sao có thể nhanh chóng rời khỏi. Nhưng Đường Tam cùng Hồ Liệt Na lại không như thế. Hai người ngồi xuống tại chỗ, bình tâm tĩnh khí, điều tức. Sắp tới bọn họ còn không biết phải đụng phải nguy cơ như thế nào, nên lựa chọn tốt nhất bây giờ là phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Suốt một canh giờ, hai người cứ ngồi yên mà tu luyện. Ở trong Địa Ngục lộ này, hồn kĩ của bọn họ như trước bị một lực lượng thần bí áp chế, chỉ có thể

dùng thủ đoạn như lúc ở Sát Lục Chi Đô để tự bảo vệ mình.

Đột nhiên, không phân biệt trước sau, hai người mở mắt, liếc nhau rồi đồng thời động thân. Hồ Liệt Na giải khai thắt lưng của chính mình, rất nhanh đem áo ngoài của mình cởi bỏ, lộ ra nội y bên trong.

Nội y của nàng có màu hồng phấn, gắt gao bao bọc bộ vị trọng yếu nhất trên người nàng, hạ thân cũng chỉ còn tiểu khố màu hồng phấn.

Áo ngoài giải khai như vậy, đã làm lộ ra thân thể huyền bí của Hồ Liệt Na. Bình thường thân thể của nàng bị bao bọc bởi hắc y, toàn thân ẩn giấu vô cùng tốt. Ngoại trừ hình dáng cao gầy bên ngoài, thì không ai nhìn ra vóc dáng của nàng. Nhưng mà lúc này, những đường nét huyền bí mà nàng hằng ẩn giấu đã hoàn toàn hiện ra trước mắt Đường Tam.

Thân hình của Hồ Liệt Na không sai biệt lắm so với Tiểu Vũ, da thit trắng nõn bị bao bọc bởi hồng quang ảm đạm, càng tăng thêm vài phần mị hoặc. Làn da bong loáng nhẵn nhụi của nàng thậm chí có chút phản quang, hai chân thon dài thẳng tắp, lộ ra đường nét nhu hòa.

Eo nhỏ mảnh khảnh lộ ra bên ngoài, cùng phong đồn nhếch lên, tạo thành hình vòng cung, xuân quang tại hung y xạ tiết ra, không thể tìm được bất cứ tì vết nào.

Động tác cởi áo của Hồ Liệt Na có vẻ rất tự nhiên. Nàng ném quần áo xuống đất, sau đó đem mái tóc dài cũa mình cuốn gọn lại, bắt đầu xé rách quần áo mà mình vừa mới cởi ra.

Nhìn dáng người của Hồ Liệt Na, một cỗ nhiệt lưu không thể áp chế dâng lên từ tiểu phúc của Đường Tam. Võ hồn của Hồ Liệt Na chính là yêu hồ, kĩ năng nàng am hiểu nhất chính là mị hoặc. Mà nàng lúc này không có hướng Đường Tam thi triển kĩ năng đó, nhưng thân thể mềm mại hoàn mĩ của nàng chính là thứ có tác dụng mị hoặc lớn nhất. Tuy biết rõ nguyên nhân lí giải hành động của Hồ Liệt Na bây giờ, nhưng trong thời gian ngắn, Đường Tam vẫn không tránh khỏi có chút ngây dại. Dù sao, từ lúc sinh ra cho tới nay, đây chính là lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy thân thể của nữ nhân như thế này.

Hồ Liệt Na bề ngoài có vẻ trông rất tự nhiên, nhưng thật ra trong lòng cực kì khẩn trương. Mặc dù nổi tiếng với kĩ năng mị hoặc, nhưng trên thực tế, nàng luôn giữ gìn cẩn thận sự trong sạch của mình. Diễm tuy rằng theo đuổi nàng đã lâu, nhưng Hồ Liệt Na chưa từng cho hắn chạm qua thân thể của nàng. Nếu như người trước mắt hợp tác với nàng không phải là Đường Tam mà là một người khác, thì nàng dù có chết cũng không để hắn thấy thân thể của mình.

"Đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau cởi áo ngoài!", Hồ Liệt Na hướng Đường Tam nói. Nàng cố gắng làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút, che giấu nội tâm đang xấu hổ.

Đường Tam lắc đầu nói: *"Không cần, một kiện quần áo của ngươi cũng đủ rồi, khoảng cách giữa chúng ta không thể quá xa. "*

Hồ Liệt Na tức giận, trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng thầm nghĩ, một kiện quần áo cũng đủ, ngươi như thế nào lại thoát được? Bất quá, trong lòng nàng cũng rất thoải mái, cùng người thông minh ở một chỗ thì khỏi phải tốn nhiều hơi sức trao đổi, giải thích. Nàng ở bên này cởi quần áo, Đường Tam cũng đã có thể hiểu được ý tứ của nàng.

Cái này gọi là, không sợ đối thủ thông minh như mình, chỉ sợ đội hữu giống như heo. Rất hiển nhiên, thông qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, song phương đều xác định đối phương cũng không phải là hạng người ngu ngốc. Trong Địa Ngục lộ, chẳng biết sẽ gặp phải ma quỷ phương nào, cho nên hai người bọn họ cũng chỉ còn biết từng bước từng bước vừa đi vừa quan sát cẩn tận xung quanh.

Đường Tam tự nhiên nhìn ra được ẩn ý trong mắt Hồ Liệt Na, nhún nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ, *"Là do động tác của ngươi quá nhanh. "*

Nhìn quần áo đang bị xé ra trên tay mình, Hồ Liệt Na không khỏi có cảm giác dở khóc dở cười. Xem ra, sự che dấu của mình như vậy vẫn không đủ (Đây là che dấu sự mị hoặc thì phải *>"<)*

Trong lòng mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng động tác của tay nàng không vì vậy mà chậm đi, nhanh chóng xé rách đống quần áo, chỉ trong chốc lát đã làm ra một cái dây dài chừng bảy thước.

Đường Tam không sử dụng phương pháp giống như Hồ Liệt Na đang làm không phải vì đầu óc hắn chậm chạp, mà vì hắn có lam ngân thảo, cho nên trong tiềm thức, hắn đã quên đi phương pháp này. Nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng trước mắt Hồ Liệt Na mà phô bày ra lam ngân thảo. Đồng thời có đượcHạo Thiên Chuy cùng lam ngân thảo, với đầu óc thông minh, nhạy bén, nàng như thế nào lại không nghi ngờ hắn chứ.

" _ Ngươi đi phía trước hay ở phía sau ta, tùy ngươi quyết định _ ", Hồ Liệt Na vừa nói vừa đưa một bên sợi dây cho Đường Tam. Trên chuyến đi sắp tới, giữa hai người nếu được nối bằng một sợi dây, tính an toàn dĩ nhiên sẽ càng gia tăng. Đây chính là lí do tại sao Hồ Liệt Na lại cởi quần áo.

Đường Tam không chút do dự nói: " _ Ta đi phía trước. _ "

Những lời này hắn nói tựa hồ là chưa có sự suy xét kĩ càng. Công bằng mà nói, đi phía sau hiển nhiên là an toàn hơn so với đi phía trước. Nhưng Đường Tam cũng là bất đắc dĩ mới đề nghị như vậy. Nếu đi phía sau, thì dù không muốn thì thân thể khiến người ta muốn phạm tội của Hồ Liệt Na cũng sẽ đập vào mắt hắn, như vậy sợ rằng chưa đi Địa Ngục lộ, hắn cũng muốn xong đời. Đường Tam cũng không hi vọng lúc đó giữa hắn cùng Hồ Liệt Na xuất hiện bất cứ dây dưa gì.

Dường như hiểu được ý nghĩ của hắn, Hồ Liệt Na thản nhiên cười, đối với mị lực của mình nàng càng thêm tin tưởng. Bởi vì nàng ngay từ lúc nhỏ đã luyện tập võ hồn của mình là kĩ năng mị hoặc. Nàng tin rằng, trên đời này, chỉ có nữ hài tử hấp dẫn ngang ngửa nàng, chứ tuyệt đối không có nữ hài tử nào hấp dẫn người hơn nàng.

Hai người mỗi người đều lấy một bên dây cột vào hông mình, Đường Tam quay đầu liếc mắt nhìn Hồ Liệt Na một cái, vừa lúc chứng kiến nàng ưỡn ngực ra. Hồ liệt Na là trời sanh mị cốt, dù chỉ là một động tác nhỏ của nàng cũng khiến Đường Tam trong lòng nóng lên. Hắn vội vã quay người lại, thu liễm tinh thần, tiêu trừ tạp niệm, nói: " _ Đi thôi. _ "

Nhìn bộ dáng quay nhanh đầu lại của Đường Tam, Hồ Liệt Na trong lòng không khỏi cười khẽ, thầm nghĩ, xem ra ngươi cũng không phải là hòn đá a!Bất quá, nàng rất nhanh đem tâm tư khiêu khích Đường Tam thu hồi lại. Ánh mắt chuyển lãnh, tinh thần hoàn toàn tập trung, đi theo sau hắn.

" _ Không nên nhìn xuống mặt đất _ ", Đường Tam nhắc nhở Hồ Liệt na, không hài lòng tốc độ bước đi của nàng. Khoảng cách giữa mỗi bước đi được chia đều nhau. Hai người đều là những nhân tài nổi trội trong giới hồn sư trẻ tuổi, tu vi bản thân đều không kém, cách đi này cũng không tính là khó khăn gì lắm, hơn nữa cách suy nghĩ của hai người không khác nhau là mấy, cho nên đi một hồi lâu vẫn có thể duy trì tiết tấu ổn định như thế này.

Hồ Liệt Na đi theo sau Đường Tam, khoảng cách giữa hai người ước chừng từ ba đến bốn thước. Trong lòng nàng không khỏi thêm vài phần tán thưởng đối với nam nhân trước mắt này. Tốc độ bước đi cứ đều đều như thế này, không thể nghi ngờ gì nữa khiến cho Hồ Liệt Na càng dễ dàng nắm giữ tiết tấu, bảo trì khoảng cách hiện tại.

Mà Đường Tam đối với sự thông minh của Hồ Liệt Na cũng không khỏi ngầm than thở. Bởi lẽ lúc hắn đi ở phía trước, mỗi khi chân trái của hắn chuyển động, chân phải của nàng lập tức bước theo. Cứ như vậy, khi trọng tâm của thân thể hắn hướng về bên trái, thì thân thể của nàng sẽ hướng về bên phải. Vạn nhất người nào không giữ thăng bằng tốt, thì người còn lại cũng có thể dựa vào trọng tâm thân thể mà kịp thời cứu viện. Hơn nữa Hồ Liệt Na thủy chung vẫn giữ một bên sợi dây trong tay mình, tùy thời đều có thể chuẩn bị phát lực.

Mặc dù đây là lần đầu tiên phối hợp với nhau, nhưng song phương vô hình trung vẫn ăn ý với nhau, vì thế tâm lí cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ phóng xuất ra tinh thần lực của mình. Bọn họ không có dũng khí phóng thích quá độ, chỉ là lấy bản thân làm trung tâm, đem tinh thần lực phóng thích trong phạm vi năm mươi thước, dù chỉ là một tia gió thổi, cũng đừng hòng qua mắt bọn họ.

Đường Tam ở phía trước, hai mắt khẽ nheo lại, tử cực ma đồng nhìn chăm chú về phía trước. Một mảnh hắc ám xa xa đối với hắn mà nói cũng không

phải là vấn đề lớn lao gì, nhưng khi sử dụng tử cực ma đồng, với loại ánh sáng ở đây, cũng chỉ có thể miễn cưỡng quan sát trong phạm vi hai nghìn thước, nếu còn quan sát xa hơn nữa, thị giác của hắn cũng trở nên mơ hồ. Hai tay hắn tự nhiên rũ xuống hai bên hông, khẽ vuốt Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Lúc này, hắn cùng Hồ Liệt Na chính là bị dính lại bởi sợi dây. Nếu như lâm vào tình huống bất trắc, thì hành động cũng không được mạnh bạo quá, không thì sẽ có khả năng gặp phải tai nạn diệt thân.

Cứ duy trì tiết tấu hài hòa như vậy, hai người chậm rãi đi vào trong phiến ám hồng sắc, bình đài hình tròn rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Đường Tam di chuyển không thoải mái cho lắm, bởi vì là người dẫn đầu, cường độ quan sát, chú ý xung quanh nhiều hơn so với Hồ Liệt Na, hơn nữa, hắn cũng muốn hồ Liệt Na phía sau phải duy trì cảnh giác. Ở loại tình huống này, không chỉ là Đường Tam, ngay cả nàng cũng có sự chuẩn bị riêng của mình, chỉ là hắn không biết nàng chuẩn bị cài gì thôi. Càng đi sâu vào địa ngục lộ, áp lực đối với nội tâm Đường Tam càng lớn, bởi vì hắn không có nắm chắc là Hồ Liệt Na có hay không lúc sắp rời đi sẽ ra tay với mình. Dù sao, sau khi có được Sát Thần lĩnh vực, trong tương lai hai người sẽ là sự uy hiếp của nhau. Cho dù Hồ Liệt Na không biết mình là Đường Tam, nhưng Hạo Thiên Chuy cũng đủ khẳng định thân phận của mình, khiến nàng có thể nhận định rằng song phương không thể có quan hệ tốt đẹp với nhau được.

Đang đi về phía trước, cước bộ của hắn đột nhiên ngừng lại, làm cho Hồ Liệt Na phía sau cũng gần như là đồng thời dừng lại, qua đó có thể thấy được tinh thần của nàng giờ đang tập trung đến mức nào.

" _ Làm sao vậy? _ "Hồ Liệt Na hạ giọng hỏi.

Đường Tam trấm giọng nói: " _ Chúng ta đã đi 364 bước, ngươi có hay không phát giác ra rằng, không khí nơi đây đang từ từ nóng lên. Hơn nữa, nơi này dường như không còn yên tĩnh nữa, xung quanh đã bắt đầu xuất hiện thanh âm. Mặc dù thanh âm đó rất nhỏ, lại đến từ phía xa, nhưng mục tiêu của nó hắn là chúng ta. Cẩn thận đề phòng. _ "

Nghe Đường Tam nói xong, Hồ Liệt Na không khỏi âm thầm giật mình. Mặc dù nàng biết Đường Tam có không ít thực lực, nhưng lại không ngờ tinh thần

lực của hắn lại cường đại như thế. Lúc này, mặc dù cảm giác được rằng nhiệt độ quả thật có tăng cao hơn lúc trước, nhưng nàng lại không thể cảm giác được thanh âm như lời Đường Tam đã nói. Như vậy đã có thể chứng minh, tinh thần lực của hắn dĩ nhiên là đã vượt xa nàng.

Nhìn người thanh niên tuổi tác không chênh lệch nàng bao nhiêu trước mắt này, Hồ Liệt Na yên lặng gật đầu, cổ tay vừa động, trên tay đã xuất hiện một thanh đoản kiếm.

Đường Tam cũng không có triệu hồi ra Hạo Thiên Chuy, nhưng nàng lại mơ hồ nhận ra, trên tay hắn đã xuất hiện cái gì đó, ở trong hồng quang chung quanh đã hiện lên một chút tia sáng nhàn nhạt.

Dần dần, thanh âm nọ cũng đã xuất hiện trong thế giới tinh thần của nàng, thanh âm ko lớn, nhưng tần suất thì nhiều, giống như lời của Đường Tam, thanh âm kia đang từ từ hướng về chỗ của bọn họ.

Đột nhiên, Đường Tam vội vàng nói: " _ Ta biết tại sao chúng ta ngày càng cảm thấy nóng hơn rồi. Chúng ta đang đến gần Huyết trì phía dưới. _ _ "

" _ *A? Điều này sao có thể? Chúng ta lúc đi cũng không có gặp sườn núi mà!* ", Hồ Liệt Na có chút giật mình nhìn về phía vực sâu, nhưng nàng như trước chẳng những không thấy được gì, mà cảm giác mê muội lại kéo tới, nàng vội vàng định thần, đứng vững lại, không dám nhìn lại.

Đường Tam trầm giọng nói:" _ Lúc trước, Huyết trì cách chúng ta chừng 1200 thước, mà khoảng cách này bây giờ đã rút ngắn lại còn khoảng 920 thước. Bởi thế nên nhiệt độ xung quanh ta mới biến hóa như vậy. Xem ra, dưới Huyết trì chưa hẳn là máu, mà là nham thạch nóng chảy. Nếu như chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nhiệt độ nếu vẫn liên tục gia tăng, ta cơ hồ có thể khẳng định, cuối đoạn đường rất có thể bị bao phủ bởi Huyết trì, tới lúc đó mới là đoạn đường chính thức khó đi của Địa Ngục lộ. _ "

Nghe Đường Tam nói, Hồ Liệt Na cũng không ngạc nhiên cho lắm, chính vì nàng sau một hồi phân tích cũng có kết luận giống như vậy.

Đường Tam thấp giọng nói: " _ Trước tiên hảy để điều đó sang một bên,

chúng ta tốt nhất là phải ứng phó với nguy cơ trước mắt này rồi hãy nói sau. Tới rồi! _ "

Thanh âm vù vù càng lúc càng lớn, Đường Tam bằng tử cực ma đồng mới có thể mơ hồ thấy được bóng dáng màu đỏ đang tiến tới gần bọn họ. Rất nhanh hắn đã hiểu được tại sao tinh thần lực của mình cảm giác được tần suất của chúng nhanh đến như vậy. Bởi vì, sinh vật bay tới không phải là một con, hai con, mà là một đám gồm có ít nhất là 1000 con.

Khoảng cách gần 1 chút, bọn họ rút cục đã có thể nhìn thấy rõ tường tận hình dạng của đám sinh vật này. Đó là những con biên bức đỏ như máu, tựa như hình dạng của huyết sắc đồ án lưu lại trên mặt đất của ngục sát lục trường, chỉ khác là kích thước của chúng nhỏ hơn mà thôi. Mỗi một con huyết biên bức có kích thước khoảng gần một thước, nhưng khi chúng vươn cánh ra thì lúc đó kích thước là hơn một thước.

Một, hai con huyết biên bức như vậy đương nhiên không tính làm gì, nhưng thoáng một cái xuất hiên hơn 1000 con, giống như là một đám mây lớn màu đỏ hướng về hướng hai người họ mà bay nhanh như vậy thì lại là chuyện khác.

Lúc này, sắc mặt của Hồ Liệt Na đã trở nên vô cùng khó coi, cất đoản kiếm trong tay vào trước ngực, thấp giọng hỏi: " _ Làm sao bây giờ? _ "

Đường Tam tỉnh táo nói: " _ Quân đến tướng đỡ, nước tới đất nuốt. Chúng ta đưa lưng vào nhau, cùng chống lại bọn chúng. _ _ "

" _ _ Được. ", ở vào tình huống này, bất cứ ai cũng không thể lựa chọn phương án trốn tránh. Hồ Liệt Na nhanh chóng đến sau lưng Đường Tam, thân thể trực tiếp dựa vào lưng hắn, kiều đồn của nàng vừa lúc áp vào phía dưới Đường Tam khiến tâm thần của hắn suýt chút nữa dao động.

Rỏ ràng cảm giác được, dù rất nhỏ, động tác né tránh của Đường Tam, Hồ Liệt na cũng không bất ngờ cho lắm, thoáng chừa ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người, không để chính mình kề sát hắn như lúc trước. Nhưng mà bất luận có xuất sắc đến đâu, suy cho cùng nàng vẫn là một nữ nhân. Ở hoàn cảnh kinh khủng trước mắt, trong nội tâm vô hình trung xuất hiện cảm giác ỷ

lại đối với Đường Tam.

------oOo------

Chương 309: Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: linhtb89

Biên tập: A Lót

Những con biên bức màu đỏ như máu bay rất nhanh, chỉ trong chốc lát cũng đã đến gần.Con mắt của bọn chúng cũng màu đỏ như máu, phát hiện mục tiêu, trong miệng chúng phát ra tiếng kêu cạp cạp, lộ ra răng nanh bén nhọn.Hơn một ngàn con huyết biên bức đòng thời vỗ cánh mang đến một trận tinh phong (gió tanh), nhất thời làm chấn động thân thể Đường Tam cùng Hồ Liệt Na.

Đường Tam động tác rất nhanh, lập tức cởi bỏ sợi dây bên hông, rồi trở tay ném sợi dây quấn quanh tiểu phúc của Hồ Liệt Na, rồi kéo sợi dây lại buộc chặt vào lưng mình.Cứ như vậy, hai người không muốn thân thể kề sát cũng không được, hoàn toàn vững vàng bị trói cùng một chỗ.

Đồn nhục tương thiếp, nhưng lúc này hai người ai cũng không có nổi một tia khỉ niệm.Đối mặt càng ngày càng gần với lũ huyết biên bức, tâm thần 2 người hoàn toàn tập trung.

Hồ Liệt Na đối với động tác của Đường Tam cũng không có nửa phần bất mãn, nàng biết, Đường Tam đang lợi dụng sức nặng của thân thể hai người để chống đỡ lại phong lực.Hai người ở cùng 1 chỗ còn tốt hơn là chỉ có 1 người.

Hơn nữa, ngay sau đó, nàng lập tức tựu cảm giác được ở sau sau lưng mình thân thể Đường Tam vững vàng giống như sơn nhạc, không có nửa phần dao động, bởi vì nàng đã áp vào sau lưng Đường Tam, vì vậy nàng cũng tự nhiên

có thể đứng vững để cùng nhau tập trung tinh thần vào một chỗ.

Trên tay trái của Đường Tam, Hạo Thiên Chuy đã xuất hiện trong lòng bàn tay, có Hạo Thiên Chuy nặng năm trăm cân, hơn nữa còn có khối lượng của hai người cùng hồn lực khống chế, phong lực tuy mạnh, nhưng cũng không có cách nào dao động hai người.

Có Đường Tam giải quyết nỗi lo lắng, Hồ Liệt Na tinh thần đại chấn, sát khí tích súc trong cơ thể chợt phóng thích ra, ánh sáng băng lãnh trên đoản kiếm sâm nhiên lóe ra. Hít sâu khẩu khí, hai mắt của nàng đã dần dần biến thành màu phấn hồng, mặc dù hồn kỹ bị áp chế, nhưng cũng không ảnh hưởng nàng phóng xuất ra vũ hồn của chính mình.

Trên không trung những huyết biên bức này dường như là có trí tuệ, chúng cũng không có nóng lòng hướng hai người phát động tiến công, mà là tại giữa không trung bay nhanh tạo thành một vòng, đem hai người vây vào trong.Điều nãy có nghĩa là thân thể của Đường Tam cùng Hồ Liệt Na ở bất kì phương hướng nào cũng đều có huyết biên bức chuẩn bị công kích.

Ngón tay Đường Tam cuộn lại, một đạo hàn quang phiêu nhiên bắn ra, nhắm thẳng đến một con huyết biên bức ở gần đấy.

Ai ngờ thân thể con huyết biên bức đó lắc nhẹ, dĩ nhiên tránh được phi châm mà Đường Tam bắn ra.

Đường Tam trong lòng chấn động.Hồ Liệt Na đã thấp giọng nói: *"Biên bức không thể so với các loại chim khác, chúng nó có một loại năng lực đặc thù rất nhạy cảm, có thể dễ dàng phát hiện công kích của địch nhân, ngay cả tinh thần lực cũng không có cách nào ảnh hưởng năng lực đặc thù này.Trừ phi tốc độ vượt qua phản ứng cực hạn của chúng, nếu không rất khó gây tổn thương với bọn chúng."*

Đường Tam gật đầu.Điểm ấy hắn cũng biết.*"Vấn đề này ta có cách để giải quyết.Chỉ cần khi chúng bắt đầu phát động công kích.Ngươi chỉ để ý chiếu cố tốt chính mình là được."*

"Được." Nói chuyện với nhau không nên quá nhiều.Hồ Liệt Na lập tức đáp

ứng một câu, rồi ngay sau đó tinh thần không chút nào buông lỏng.Nếu như không phải có Đường Tam bên người.Lúc này nàng sợ rằng sẽ không chịu nổi áp lực tinh thần.Ở loại địa phương này, dưới chân ko có điểm tựa, tính linh hoạt căn bản là không phát huy được.Chỉ riêng việc phải đối mặt với một lượng lớn huyết biên bức đã khó có thể thoát chết được rồi.

Hơn nữa từ việc mới rồi tốc độ phản ứng của huyết biên bức khi tránh né công kích của Đường Tam thấy được rằng, loại biên bức này hẳn là dị chủng trong biên bức.Bất luận tốc độ, công kích cũng đều là cao nhất.Thậm chí còn có có thể có cả kịch độc.

Có lẽ là bởi vì phi châm của Đường Tam đã chọc cho lửa giận của huyết biên bức bùng lên.Nên chỉ sau một khắc, từ bên sườn hơn mười con huyết biên bức đã hướng bọn họ chợt vọt tới.

Ngay lúc này, Hồ Liệt Na đột nhiên cảm giác được sau lưng một trận thanh lương.Một cỗ cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.Ngay sau đó nàng thấy một tầng quang mang màu lam nhạt từ chính trước người mình rất nhanh khuếch tán ra.Trong chớp mắt đã mở rộng đến phạm vi đường kính năm mươi thước.

Mà hơn mười con huyết biên bức vừa mới hướng phía hai người đánh tới, nguyên bổn thân hình cực kỳ nhanh nhẹn đã trở nên hỗn loạn.Thậm chí có mấy con huyết biên bức va đập vào nhau.

Xảy ra chuyện gì? Không đợi Hồ Liệt Na phản ứng kịp, hơn mười đạo hàn quang đã từ trong tay Đường Tam bay ra.Mỗi con biên bức một đạo hàn quang.Tuyệt đối không thừa ra một miếng phi châm nào. Phi châm từ mắt của huyết biên bức xuyên vào não bộ chúng.

Những tiếng kêu thảm thiết, thê lương liên tiếp vang lên, hơn mười con huyết biên bức dẫn đầu lúc trước nhất thời giống như vẫn tinh (sao băng) hướng tới vực sâu rơi xuống.

Sau một lúc khiếp sợ, trong lòng Hồ Liệt Na nổi lên hai chữ, nàng cơ hồ thốt ra, *"Lĩnh vực."*

Đúng vậy, năng lực đặc thù của huyết biên bức là siêu thanh ba (sóng siêu âm) không có khả năng bị tinh thần lực quấy nhiễu, nhưng là, có một loại năng lực mà bọn chúng e ngại nhất, đó chính là lĩnh vực.Bên trong lĩnh vực thì năng lực đặc thù của chúng sẽ bị ảnh hưởng.Mà đúng là ở dưới loại tình huống này, Đường Tam mới có thể dễ dàng dùng phi châm bình thường đánh chết chúng.

Thân thể Hồ Liệt Na thoáng cử động một chút.Đồn nhục cao vút khó tránh khỏi đối Đường Tam sinh ra một chút cọ xát.

" Đừng nhúc nhích." Âm thanh trầm thấp của Đường Tam vang lên làm Hồ Liệt Na vội vã khống chế được thân thể của chính mình.Nàng biết hiện tại không phải là lúc để hỏi.Nhưng với trí tuệ của nàng, trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có cách giải thích được năng lực mà Đường Tam thể hiện lúc trước.

Lĩnh vực, làm sao xuất hiện được trên người của hắn?

Đầu tiên không nói đến hắn khó có khả năng là phong hào đấu la, càng không thể có đệ cửu hồn hoàn để phóng thích lĩnh vực kỹ năng nhưng ở địa phương này không có cách nào để thi triển bất cứ loại hồn kỹ gì.

Như vậy chỉ có thể giải thích là, đây chính là thiên phú lĩnh vực.Hắn dĩ nhiên có thiên phú lĩnh vực?

Hồ Liệt Na đột nhiên nhớ tới cái loại cảm giác thanh lương cũng không phải là lần đầu tiên cảm nhận được, ngay lúc trước khi tiến vào địa ngục lộ, khi chính mình suýt nữa bị sát khí khống chế, Đường Tam cũng là dùng loại lực lượng này để trợ giúp chính mình khôi phục thanh tỉnh.

Trong cỗ khí lưu thanh lương, tràn ngập sinh cơ mạnh mẽ, tại thế giới tà ác băng lãnh này, nó lại như là sinh mệnh chi tuyền (suối sinh mệnh), khiến nàng cảm thấy dễ chịu.

Sợ hãi trong lòng dần dần biến mất.Đường Tam vẫn thủy chung khống chế tầng quang mang màu lam nhạt, lấy chính mình làm trung tâm, chỉ khuếch tán trong phạm vi đường kính năm mươi thước. Huyết biên bức lại thử thăm

dò phát động hai lần công kích, nhưng đều là không hề đạt được kết quả gì.Một khi tiến vào phạm vi màu lam nhạt, năng lực dặc thù của chúng nó lập tức mất đi hiệu quả.

Đến ngay cả khống chế phi hành đều trở nên khó khăn, lại càng không cần phải nói hướng hai người phát động công kích, với khả năng phi châm của Đường Tam, không có một con huyết biên bức nào có khả năng đến gần hai người trong pham vi mười thước.

Nhìn qua, hiện tại Đường Tam có vẻ nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, hắn cũng thừa nhận áp lực cực lớn.Loại ám khí này mặc dù tốt, nhưng có một khuyết điểm lớn, chính là khoảng cách công kích.Kể cả đối với các ám khí đại sư, nếu không dựa vào cơ quan để phát động công kích thì khoảng cách công kích cũng là có hạn.Lấy Đường Tam hiện tại mà nói, khoảng cách công kích của phi châm lớn nhất cũng chỉ có hai mươi thước.

Vượt qua hai mươi thước, sẽ rất khó gây ra đủ lực sát thương.Phi châm thân mình rất nhẹ, Đường Tam lại khó có khả năng đem hồn lực hoàn toàn chú nhập vào trong đó.

Hắn phải hấp dẫn huyết biên bức đến phạm vi mà hắn có thể phát động công kích, mới có thể phát ra hiệu quả lớn nhất.

Về phần thể tích lớn, cũng có một ít ám khí công kích khoảng cách xa, nhưng Đường Tam không thế nào sử dụng, vì tại Sát Lục Chi Đô, hắn căn bổn không có địa phương nào để tiếp tế ám khí. Cho dù ám khí có nhiều, nhưng cũng sẽ có lúc dùng hết.

Mặc dù Đường Tam tại sát lục trường đã tận lực tiết kiệm ám khí, nhưng tổn hại vẫn phải có.Rất nhiều tình huống hắn cũng vô pháp đem ám khí thu hồi, nhất là lọai ám khí thể tích nhỏ như mấy cây châm này.

Bởi vậy, ở này đoạn đầu của đường xuống địa ngục lộ, hắn muốn dùng hết khả năng để tiết kiệm ám khí, ai biết phía sau còn có thể gặp phải những nguy cơ gì.

Những con huyết biên bức này có trí tuệ tựa hồ rất cao, sau khi liên tiếp thử

dò xét ba lần, chúng không còn dễ dàng tới gần phạm vi lĩnh vực màu lam của Đường Tam nữa, nhưng chúng cũng không chịu vì vậy rời đi, bọn chúng vẫn vây quanh như trước, không ngừng phe phẩy cánh, đem một cỗ khí lưu bất định thổi về phía hai người.

Đường Tam mong bọn chúng hướng mình phát động công kích còn tốt hơn là không ngừng làm phiền khiến cho hai người càng trở nên đối mặt với nhiều khó khăn.Hắn thử thăm dò đem lĩnh vực màu lam thu hồi một ít, để hấp dẫn huyết biên bức.

Nhưng huyết biên bức lại cực kì thông minh, chỉ cần quang mang màu lam vẫn còn, chúng nó sẽ không chịu tiến lên.

Lúc trước đã mấy lần trùng kích mặc dù làm chúng nó tổn thất không nhỏ, nhưng tổng thể thì vẫn còn một số lượng khổng lồ, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cũng biết, cho dù là bị một con huyết biên bức cắn trúng, chỉ sợ cũng sẽ phải tử vong.

"Lũ biên bức này thật ghê tởm." Hồ Liệt Na hung hăng nói.Nhưng thủ đoạn công kích của nàng chủ yếu đều áp dụng trong cận chiến, lúc này cũng giúp không được Đường Tam cái gì.

Đường Tam thấp giọng nói: *"Ngươi không nên cử động, bảo trì thân thể ổn định, bảo vệ phía của ngươi, nếu bọn chúng không công kích, chúng ta tiếp tục đi tới."*

Vừa nói, Đường Tam có chút mệt mỏi đem thân thể Hồ Liệt Na ở sau lưng nhấc lên khỏi mặt đất (cõng đấy – A Lót), bắt đầu đi nhanh về phía trước, lúc này, hắn không phải bảo trì tốc độ bình thường, mà là tốc độ cực nhanh đi về phía trước.Trên người lĩnh vực màu lam thu nhỏ lại phạm vi trên dưới mười thước, cả người không ngừng gia tốc trên con đường chỉ có bề rộng chừng nửa thước.

Đường Tam đột nhiên tăng tốc, làm lũ huyết biên bức cũng lấy làm kinh hãi, đại lượng huyết biên bức vội vã đuổi theo.

Ngay lúc bọn chúng đuổi tới gần thì đột nhiên, thân thể Đường Tam đang lao

tới trước đột nhiên dừng lại.Cả người quay lại, khiến thân thể Hồ Liệt Na bay lên trên không.

Nguyên bổn lĩnh vực màu lam chỉ có trong mười thước phạm vi chợt phóng đại đến trăm thước, vô số hàn quang nương theo lĩnh vực màu lam đồng thời được phóng thích.

Dưới sự phối hợp tử cực ma đồng với thính thanh biện vị, mỗi một miếng phi châm của Đường Tam đều sinh ra hiệu quả tối đa.

Những tiếng kêu chói tai không ngừng vang lên, bởi vì đang truy sát quá cấp bách mà rơi vào lĩnh vực màu lam có ít nhất gần trăm chích huyết biên bức, tại một mảnh hàn quang hiện lên, thân thể bọn chúng rơi xuống như mưa.

Hồ Liệt Na chỉ cảm thấy thân thể của chính mình phảng phất như đang đằng vân giá vũ, nhìn xuống phía dưới, nhưng căn bản nhìn không tới con đường hẹp kia, trong phạm vi thị giác có thể nhìn được cũng chỉ thấy vực sâu đen nhánh.

Hắn điên rồi sao? Đây là ý nghĩ duy nhất của Hồ Liệt Na. Mà ngay tại lúc này, thân thể nàng lại chấn động, Đường Tam đã một lần nữa cước đạp thật địa.Số lượng huyết biên bức cơ hồ đã giảm nhiều, giảm gần đến một phần mười.Đường Tam mặt không chút thay đổi đem thu hồi lĩnh vực màu lam, lúc này, hắn thậm chí không có lưu lại một điểm nào bên ngoài cơ thể, hắn vẫn như trước rất nhanh tiến về phía trước.

Huyết biên bức hiển nhiên bị hành động vừa rồi của Đường Tam làm cho hỗn loạn, mặc dù vẫn không chịu buông tha, nhưng khi đuổi theo Đường Tam, Hồ Liệt Na, chúng luộn cùng hai người duy trì một khoảng cách nhất định, không dám quá mức tới gần.Cứ như vậy, hai người hiển nhiên trở nên an toàn hơn một chút.

"Đường Ngân, ngươi dừng lại một chút.Đến lượt ta cõng ngươi rồi.Như vậy ngươi có thể đối phó với lũ biên bức này tốt hơn.Chúng ta thay phiên phối hợp, mới có thể giảm bớt tiêu hao." Hồ Liệt Na được Đường Tam cõng trên lưng mặc dù thoải mái, nhưng nàng biết, có huyết biên bức đuổi theo ở phía sau, tinh thần hai người đều phải tập trung cao độ, nếu làm cho Đường Tam

tiêu hao quá lớn, đoạn đường tiếp đến sẽ càng thêm khó đi.

"Được." Đường Tam cũng không khách khí với Hồ Liệt Na, mặc dù đối với hắn mà nói hiện tại tiêu hao vẫn cũng không lớn, nhưng nếu là hai người phối hợp sẽ hỗ trợ lẫn nhau tốt hơn.Lúc này địch nhân càng thích hợp để Đường Tam đối phó, nhiệm vụ đi đường do Hồ Liệt Na đảm nhận hiển nhiên là thích hợp.

Nhảy lên, rồi lại rơi xuống đất, Hồ Liệt Na cũng tiến hành xong quá trình thay đổi vị trí.

Hai người chuyển đổi vị trí.Hồ Liệt Na học động tác Đường Tam lúc trước, cong lưng lên, chống đỡ thân thể Đường Tam rồi rất nhanh đi về phía trước.

Lúc này, bởi vì huyết biên bức không dám tiếp xúc quá gần, ảnh hưởng của phong lực do cánh của chúng tạo ra cũng tự nhiên nhỏ đi.Đường Tam thấy vậy liền thu hồi Hạo Thiên Chuy, nói cách khác, nều ở trên lưng Hồ Liệt Na xuất ra Hạo Thiên Chuy cùng với sức nặng của Đường Tam, sợ rằng kiên trì không được bao thì đã bị suy sụp rồi.

Giống như phán đoán của Đường Tam.Không khí chung quanh bắt đầu dần dần tăng lên, độ ấm vẫn bảo trì quá trình tăng lên.Sau lưng mặc dù bị huyết biên bức uy hiếp, nhưng nhiệt khí ở hai bên vực sâu dựng đứng lại càng làm Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cảnh giác.

*"Chi chi."*Một con huyết biên bức có thể hình lớn nhất đột nhiên kêu một tiếng.Ngay sau đó, tất cả các con huyết biên bức còn lại đều bắt đầu kêu to phát ra âm thanh bén nhọn.Âm thanh này cực kì chói tai, khiến Đường Tam cau mày một trận.

Mà đúng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được ở sau lưng Hồ Liệt Na cước bộ bắt đầu trở nên thong thả, từ từ ngừng lại.

*"Sợ rằng chúng ta có phiền toái."*Hồ Liệt Na thấp giọng nói.Đồng thời tháo chiếc đai.Làm Đường Tam đứng xuống đất.

Đường Tam rất nhanh cởi bỏ sợi dây ở bên hông Hồ Liệt Na rồi xoay người

lại hướng phía trước nhìn.Không khỏi hấp một luồng lương khí.

Phía dưới con đường hẹp, ngay trước mặt xuất hiện một hình thể cự đại đang treo mình ở đó.Một tên gia hỏa có hình thể to lớn.Dưới sự che chắn đạm hồng sắc quang mang chung quanh, ám kim sắc quang mang từ nó phóng thích ra.Tên gia hỏa này thân hình ước chừng bốn thước có hơn.Hai cái móng vuốt cự đại cắm trên đường.Mỗi một móng vuốt đường kính đều một thước trở lên, sắc bén bấu sâu vào đá.

Khi những con huyết biên bức kia phát tiếng thét chói tai.Trên thân thể màu vàng lợt nọ chậm rãi mở ra một đôi cánh cự đại, đôi cánh khủng bố sải ra cũng rộng chừng mười thước.Hai móng mạnh mẽ buông ra.Dưới tác động của đôi cánh cự đại, thân thể khổng lồ nọ bay lên, dĩ nhiên là một con biên bức vô cùng to lớn.

Toàn thân màu vàng lợt.Kinh khủng hơn là nó có những ba cái đầu.Tất cả huyết biên bức trên không trung bay nhanh xẹt qua rồi tập trung sau lưng con ám kim tam đầu biên bức khổng lồ.

Đường Tam lẩm bẩm: *"Đánh tiểu đệ.Xem ra là đại ca phải ra."*

Hạo Thiên Chuy tái hiện, trên hai tay Hồ Liệt Na đoản kiếm phát sáng xuất ra.Hai người đều lẳng lặng đứng ở nơi đó, không ngừng hít sâu để điều tức hồn lực của bản thân.

Cái đầu ở giữa của con Ám kim tam đầu biên bức phát ra một tiếng kêu to, nó liền giang rộng đôi cánh hướng về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đánh tới.

Mặc dù thân thể khổng lồ chưa nhào tới, nhưng một cỗ khí thế mạnh mẽ vô cùng lạ thường đã đến, kình phong do nó tạo ra so với kình phong lúc trước do tất cả huyết biên bức tạo ra còn muốn kinh khủng hơn.

Đường Tam lập tức phán đoán ra, thực lực của con ám kim tam đầu biên bức này tuyệt đối không yếu hơn so với hồn thú vạn năm.

Nếu như có thể sử dụng hồn kỹ, hai người liên thủ đối phó nó hẳn là vấn đề

không lớn, nhưng hiện tại bọn họ không có khả năng sử dụng hồn kỹ.

Vừa phải đối mặt với một tên gia hỏa khổng lồ, lại còn ở địa hình này, hiển nhiên là cực kì bất lợi.

"Coi chừng." Hồ Liệt Na rất nhanh nói một câu, nàng đột nhiên thu hồi một thanh đoản kiếm, một bên cầm sợi dây chế tạo từ quần áo nàng, mà Đường Tam cũng làm động tác giống như vậy.

Hai người đều hiểu được.Đối mặt với một đối thủ kinh khủng như vậy thì cần phải có sự phối hợp gần như hoàn mỹ thì mới có thể chiến thắng.

Ở phía sau quang mang màu lam từ trên người Đường Tam mở ra.Hắn biết chính mình không thể giữ lại bất cứ gì, lam quang trong nháy mắt đã lan tràn được một khu vực rộng lớn có đường kính trăm thước.

Có lĩnh vực màu lam này trợ giúp, tinh thần Hồ Liệt Na rung lên, ánh mắt của nàng nhất thời trở nên sắc bén.Nhẹ nhàng vung đầu, mái tóc dài từ màu đen biến thành màu hỏa hồng, khoát lên trước ngực.

Hai mắt phóng ra quang mang màu phấn hồng, nhìn lên ám kim tam đầu biên bức đang ở trên không trung.

Ám kim tam đầu biên bức đang phi xuống tấn công bị đôi mắt Hồ Liệt Na chú thị, thân thể lại hoảng động một chút.Tốc độ rõ ràng yếu bớt.Sau một khắc, nó đã trùng nhập vào trong lĩnh vực màu lam của Đường Tam.

Bị lĩnh vực màu lam ảnh hưởng, thân thể ám kim tam đầu biên bức nhất thời chấn động khiến cho nó càng trở thêm dữ tợn, nhưng nó không giống như đám tiểu đệ bị mất đi khống chế.Ngược lại nó rống lên một tiếng, một vòng sóng gợn đỏ màu đỏ sậm từ đầu nó lan tràn ra, bao phủ cả Đường Tam cùng Hồ Liệt Na.

Ở bên hông Hồ Liệt Na đã bị Đường Tam hai tay cầm chặt, sau một khắc, cả người nàng bị Đường Tam quẳng về phía sau, mà bản thân Đường Tam cũng bám theo Hồ Liệt Na vọt lên, Hạo Thiên Chuy trong tay hắn trong nháy mắt được ném ra, bay thẳng đến ám kim tam đầu biên bức.

Oanh oanh----, hai tiếng oanh minh thật lớn đồng thời phát ra.

Chuyện mà Đường Tam cùng Hồ Liệt Na lo lắng nhất đã xảy ra.Lúc ám kim tam đầu biên bức phóng thích toàn bộ các gợn sóng màu đỏ sậm, vị trí bọn họ đứng lúc trước, dài ước chừng năm thước hoàn toàn bị tạc toái.Vô số đá vụn hướng vực sâu rơi xuống.

Mặc dù hai người không biết con đường hẹp này hình thành như thế nào, nhưng bọn họ đến nơi đây thì căn bổn phía sau không có đường lui, nếu như trước mắt con đường này bị phá hủy, như vậy bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này.

Mặc dù một bộ phần đường đi bị phá hư nhưng cũng đồng thời, Hạo Thiên Chuy của Đường Tam cũng chuẩn xác oanh kích trúng cái đầu to ở giữa của ám kim tam đầu biên bức.Hạo Thiên Chuy uy lực ra sao? Mặc dù thân thể ám kim tam đầu biên bức cực kì cứng cỏi, nhưng với lực phá hoại kinh khủng trước mặt, cái đầu ở giữa nhất thời bị đánh nát bấy.Trong tiếng rên rỉ, vỗ cánh bay ngược về.

Hồ Liệt Na cước đạp thật địa, thân thể chấn động miễn cưỡng mới đứng vững, nhìn con đường hẹp phía trước bị phá hư hoa dung không khỏi biến sắc.

"Nó đã phá hư đường đi của chúng ta, làm sao bây giờ?" Hồ Liệt Na hô nhỏ.

"Xông lên." Quyết định thật nhanh, Đường Tam ngay lập tức chạy về phía trước, Hồ Liệt Na không dám chậm trễ, vội vã đi theo hắn cùng nhau lao tới trước, mà ngay tại lúc này.Đường Tam lại hoảng sợ phát hiện, con ám kim tam đầu biên bức bay trở về phía các tiểu đệ liền há mồm thôn phệ ba tên tiểu đệ, cái đầu ở giữa lại mọc ra như cũ.

Lúc này, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na trước sau nhảy lên, hướng tới đầu bên của con đường hẹp ngoài phạm vi 5 thước đã bị phá hư.Chỉ có đi đến phía bên kia, bọn họ mới có thể tiếp tục đi tiếp, phía trước đoạn đường bị phá hư cũng tự nhiên sẽ vì thế mà không còn gì đáng lo.

Nhưng mà bọn họ đã xem thường trí tuệ của ám kim tam đầu biên bức.Vẫn là một vòng gợn sóng màu đỏ sậm được phóng thích ra, nhưng lần này so với lần trước còn mạnh hơn.Cũng không phải công kích hướng Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, mà là trực tiếp làm nổ vị trí mà bọn họ sắp đặt chân tới.

Trong lúc nguy cấp, Đường Tam vẫn duy trì tỉnh táo.Làm một gã khống chế hệ hồn sư, thời khắc nào cũng phải bảo trì tỉnh táo là tố chất cần phải có.Mạnh mẽ lôi sợi dây trong tay,lấy bản thân đang hạ xuống nhanh hơn là điểm tựa, đưa Hồ Liệt Na lên không trung.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, con đường hẹp trước mặt hai người lại đã đứt gãy đến hơn mười thước, mà lúc này Hồ Liệt Na sau khi được đưa lên thì khoảng cách với trách lộ còn có khoảng chừng ba thước, nhưng lại không thể nào tiến thêm được nữa.

Ngay lúc này, ánh mắt của Đường Tam cũng không có nhìn chăm chú vào đầu ám kim tam đầu biên bức, mà là hoàn toàn rơi vào trên người Hồ Liệt Na.Bởi vì hắn đang chờ đợi lựa chọn của Hồ Liệt Na, cũng để xác định xem cô ta có thể tin tưởng được hay không, để có thể tạm thời làm đồng đội trên đoạn đường địa ngục lộ tiếp theo.

Lúc này, Hồ Liệt Na chỉ có hai lựa chọn, một là buông sợi dây trong tay ra, như vậy nàng mượn xung lực mà Đường Tam ném ra là có thể đủ rơi vào đầu bên kia con đường hẹp.Còn lựa chọn kia, tự nhiên là cùng Đường Tam rơi xuống vực sâu.

Nếu như là trước kia thì Hồ Liệt Na nhất định sữ không chút do dự lựa chọn cách thứ nhất.Nhưng không biết tại sao, nàng chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất có thứ gì đó ngăn chặn khiến nàng không buông sợi dây trong tay ra.

Lúc này, Hồ Liệt Na thể hiện thực lực bản thân.Thân thể mềm mại trong không trung mạnh mẽ xoay chuyển, một chiếc đuôi hồ li màu hỏa hồng rất lớn mọc ra từ kiều đồn của nàng, trên hồ vĩ lông rậm trong nháy mắt kéo dài, ngay cả cái đuôi dĩ nhiên cũng kéo dài tới ba thước, ở chỗ tiêm đoan của cái đuôi, một cây tiêm thứ sắc nhọn đột ngột xuất ra, hung hăng đâm vào ven đường.

Cùng lúc đó, chính bản thân Hồ Liệt Na cũng không có nóng lòng lên bờ.Mà là toàn lực kéo sợi dây, dùng sức đem Đường Tam quăng lên trên.

Lúc này, con ám kim tam đầu biên bức đang ở xa đắc ý.Cái đầu ở giữa cũng vừa mới hoàn toàn sinh trưởng lại.Nhưng lại chứng kiến thân thể Đường Tam từ phía dưới bắn ra, hướng thẳng đến chính mình bay tới.

Trước đó nó đã bị Đường Tam làm cho tổn thất nặng, không phải bởi vì thực lực bản thân có vấn đề, mà là bởi vì khinh thường.Nhưng lần này nó sẽ không như vậy. Đôi cánh lớn ở 2 bên thân thể giang rộng ra, trong phút chốc làm cho thân thể nó dừng lại ở giữa không trung.Mắt thấy Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam hướng mình bay tới, cái đầu bên trái của nó đột nhiên phát ra một tầng ánh sáng kim sắc, tầng ánh sáng này không phải tác dụng lên người đối thủ, mà là tác dụng ngay trên thân mình nó.

Sau một khắc, dưới tác dụng của một tầng kim sắc yên vụ, thân thể khổng lồ của ám kim tam đầu biên bức đột nhiên bạo khai, hóa thành mấy trăm con kim sắc tiểu biên bức bay tán loạn.Bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực màu lam do Đường Tam vừa mới phóng thích, chúng nó phi hành cũng không được như ý.Nhưng mà, Hạo Thiên Chuy chính thức đánh trúng, cũng chỉ là một ít tiểu biên bức mà thôi.

Phân thân.Đường Tam trong lòng rùng mình, thân thể rơi trở lại mặt đất.Mấy con ám kim sắc tiểu biên bức chợt phát ra tiếng kêu khóc làm người khác kích thích.

Những con huyết biên bức lúc trước nhất thời động thân, mục tiêu tập kích của chúng không phải là Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, mà là đánh vào con đường hẹp mà bọn họ sắp đi tới.Mỗi một con huyết biên bức nhào vào trách trên đường, đều bắt đầu dùng những chiéc răng nanh sắc bén của chúng để cắt phá.

Làm người khác kinh khủng chính là, nham thạch cứng rắn dưới răng nanh của chúng lại bị hóa thành thạch phấn, một đoạn trác lộ dài ít nhất năm mươi thước đang bị mấy trăm chích huyết biên bức gặm nát, rất nhanh đã bị phá hư.(KCBT)

"Hỗn đản." Lúc này Hồ Liệt Na đã bò lên trên, tức giận mắng một tiếng, liên tiếp bị lũ biên bức này bức bách đến bên bờ sinh tử, vị thiếu nữ hoàng kim nhất đại tối xuất sắc này đã hoàn toàn nổi giận.

"Ta đến." Hồ Liệt Na động thân, tốc độ của nàng trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn, mái tóc dài màu hỏa hồng cùng với hồ vĩ thật lớn ở dưới khiến cả người nàng tựa như một đoàn hỏa diễm lưu động.

Đường Tam phát hiện, tốc độ lúc này của Hồ Liệt Na so với tốc độ nhanh nhất mà mình có khả năng đạt tới còn muốn nhanh hơn vài phần.Mặc dù không có hồn kỹ phụ trợ, nhưng tốc độ hiện tại của nàng tuyệt đối không kém hơn so với mẫn công hệ hồn sư đồng cấp.Nhưng Đường Tam rất rõ ràng. Nàng rõ ràng cùng mình giống nhau, là khống chế hệ hồn sư mới đúng.

Hồ Liệt Na thực sự nổi giận rồi, hồ vĩ sau lưng nàng vung lên.Chiều dài được kéo ra đạt tới năm thước.Hơn nữa, nguyên bổn bên trên hồn vĩ nhìn qua cũng không tính là quá thô to, lúc này mỗi một căn trường mao đều dựng đứng lên, tựa như cương châm bình thường.Nhìn qua, tựa như một thanh lang nha bổng rất lớn dài đến năm thước.

Nhanh chóng vọt tới con đường nhỏ đang bị gặm nhấm ở phía trước, chỉ thấy thân thể Hồ Liệt Na hư ảo chớp động.Sau lưng hồ vĩ quét ngang ra, lực lượng khủng bố của hồ vĩ sản sanh cánh nhiên làm Đường Tam cũng cảm thấy giật mình sợ hãi. Nơi hồ vĩ đi qua, một con huyết biên bức bị huy kích tứ tán phân phi.Hơn nữa phàm là huyết biên bức bị đánh tới, thân thể giống như một tấm vải bố bị nghiền nát, bạo liệt trên không trung.

Hồ Liệt Na vẫn không dừng lại.Nàng dùng chiếc hồ vĩ kinh khủng kia giống như là dùng chổi để quét tro bụi trên mặt đất vậy.Từng con huyết biên bức không ngừng bị dọn dẹp.Tốc độ gặm nhấm của chúng nó mặc dù nhanh.Nhưng tốc độ quét dọn của Hồ Liệt Na còn nhanh hơn.Chỉ là thời gian mấy lần nháy mắt.Chỗ thân ảnh màu màu lửa đỏ kia đi qua, đã có ít nhất hơn trăm con huyết biên bức toàn thân bị nghiền nát mà chết.

Hồn cốt.Đường Tam có thể khẳng định.Đó là sức mạnh của hồn cốt.Nhưng là.Hắn nghĩ không ra trong sáu loại hồn cốt chính thống ở đại lục lại có một khối có thể sinh ra cái đuôi có thể dùng làm vũ khí công kích.Cho dù Hồ Liệt

Na có vũ hồn là yêu hồ.Vũ hồn cũng quyết không thể có loại uy lực này. Nói về tính công kích.Lúc này chiếc hồ vĩ của nàng dài đến năm thước chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Đừng nói là huyết biên bức, kể cả là ám kim sắc tiểu biên bức do ám kim tam đầu biên bức biến thành nếu bị nàng quất trúng cũng sẽ bị đánh bay mấy chục thước.Mặc dù thân thể chúng nó cứng cỏi hơn nhiều nên sẽ không bị nghiền nát, nhưng cũng sẽ bị quất cho thất điên bát đảo.Căn bản không cách nào tới gần Hồ Liệt Na.

Tiếng rống chói tai vang lên.Những con huyết biên bức còn lại nhanh chóng bay lên.Không dám tiếp tục hành động nữa.Nhưng cho dù có làm như thế, chỉ trong chốc lát thời gian, số huyết biên bức bị Hồ Liệt Na kiên quyết quất chết đã gấp đôi so với số lúc trước bị ám khí của Đường Tam bắn chết.

Sát khí dày đặc từ trên người Hồ Liệt Na tràn ngập ra.Mắt thấy đã không bị huyết đỏ biên bức uy hiếp nữa.Nàng đứng ở nơi đó, thở hồn hển từng hơi một.Hiển nhiên, một phen giết chóc vừa rồi khiến nàng tiêu hao cũng không nhỏ.

Đường Tam rất nhanh di chuyển đến gần sau lưng Hồ Liệt Na cách khoảng chừng mười thước.Lưu lại một đoạn khoảng cách.Vừa lúc là vị trị tuyệt hảo để không bị ảnh hưởng bởi lực công kích của hồ vĩ của Hồ Liệt Na.

Phanh một tiếng, kim sắc yên vụ lưu động, kim sắc tiểu biên bức một lần nữa hợp thể, biến thành ám kim tam đầu biên bức, không, phải gọi nó là ám kim tam đầu biên bức vương mới đúng.

Ba cái đầu, sáu con mắt nhỏ hung hăng nhìn chăm chú Đường Tam cùng Hồ Liệt Na, hiển nhiên, nó cũng bị chọc giận.Thấy nhiều tiểu đệ thương vong như vậy, một thanh âm quỷ dị chói tai không ngừng từ cả ba cái đầu của ám kim tam đầu biên bức vương đồng thời vang lên.

Hồ Liệt Na biến sắc, trầm giọng nói: *"Nó hẳn là muốn thi triển kỹ năng cường lực."*

Lúc này, ám kim tam đầu biên bức vương cách bọn họ chừng năm mươi

thước, đúng là ám khí bình thường của Đường Tam không cách nào bắn tới, Hồ Liệt Na cũng không có cách phát huy lực công kích ở khoảng cách này.

Đường Tam cau mày nói: *"Nó có năng lực tái sinh.Nếu như ta đoán không sai, nó hiện tại sử dụng kỹ năng tăng phúc cho bản thân.Nếu để cho nó hoàn thành tăng phúc, chúng ta sẽ gặp khó khăn.Chỉ là không tìm được điểm yếu của nó."*

Hồ Liệt Na nói: *"Điểm yếu của nó chắc hẳn là ba cái đầu, mặc dù có thể tái sinh, nhưng ta không tin nếu đồng thời nghiền nát cả ba, nó còn có thể mọc lại.Đã không có đầu, nó dùng cái gì để thôn phệ tiểu đệ của nó?"*

Đường Tam đôi mắt sáng ngời, *"Đúng là như thế.Đáng tiếc khoảng cách quá xa. Ta miễn cưỡng thử xem."* Vừa nói, hắn từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra hộp đựng Chư Cát Thần Nỗ, loại cơ quan ám khí tốt nhất.Hồ Liệt Na nghi hoặc nhìn Đường Tam, không hiểu hắn đang làm cái gì.

Ánh mắt Đường Tam bắt đầu trở nên sắc sảo, hướng Hồ Liệt Na nói: *"Ngươi dùng sợi dây một đầu buộc chân của ta lại, còn đầu kia buộc vào cái đuôi của ngươi.Sau đó đem ta tung lên, dùng hết khả năng quăng ta đến gần nó, khoảng cách càng gần, ta lại càng có thể đem nó hoàn toàn hủy diệt."*

Hồ Liệt Na kinh ngạc nói: *"Ngươi có biện pháp?"* Miệng nàng mặc dù phát ra nghi vấn, nhưng vẫn dựa theo lời nói của Đường Tam bắt đầu hành động.

Đường Tam gật đầu, *"Thử xem đi.Hẳn là có thể."*

Tiếng kêy của ám kim tam đầu biên bức vương càng ngày càng vang dội, quang mang trên người nó càng ngày càng chói mắt.Đường Tam chợt quát một tiếng, *"Động thủ."*

Hồ Liệt Na dùng hồ vĩ quấn quanh hông của Đường Tam, sau đó dùng sức mạnh mẽ đem hắn quăng lên.

Chính thức thực nghiệm thì mới biết được hồ vĩ của Hồ Liệt Na mạnh đến cỡ nào.Hồ vĩ dài năm thước, sợi dây dài bảy thước, ngoại trừ chiều dài của hai đầu dây trói trụ ra, vẫn còn thừa tới hơn mười thước.

Nhờ đó trong nháy mắt Đường Tam đã được ném đi tới bốn mươi thước, giúp rút ngắn khoảng cách khiến hắn tới rất gần với ám kim tam đầu biên bức vương.

Hồ Liệt Na tập trung tinh thần nhìn hành động của Đường Tam, trong lúc đó tay phải Đường Tam giơ chiếc hộp đen lên, tiếng leng keng vang lên, mười sáu đạo hàn quang phóng ra, thẳng đến cái đầu bên phải của ám kim tam đầu biên bức vương.Cùng lúc đó, Đường Tam tay trái cũng cử động, Hạo Thiên Chuy xoay tròn bắn ra, hóa thành một đường vòng cung màu ô quang, hướng thẳng đến cái đầu bên trái.

Ngay khi Hồ Liệt Na còn đang đoán xem Đường Tam dùng phương pháp gì để công kích cái đầu giữa của ám kim tam đầu biên bức vương, thì hai đạo quang mang lam từ hai mắt của Đường Tam chợt phóng ra.Phát sau mà đến trước.Trực tiếp oanh kích vào cái đầu ở giữa của ám kim tam đầu biên bức vương.

Đường Tam hiểu rõ là cần phải ra tay trước.Nhận thấy ám kim tam đầu biên bức vương sở dĩ phải tạo ra khoảng cách mới bắt đầu niệm chú ngữ, là vì khi niệm chú thân thể của nó không đạt được trạng thái phòng ngự tốt nhất.Nếu không hắn sao lại có thể dễ dàng ra tay.

Đồng thời, lựa chọn ra tay như vậy cũng là khảo nghiệm thứ hai của Đường Tam đối với Hồ Liệt Na. Ở khảo nghiệm lúc trước, Hồ Liệt Na dựa vào hồ vĩ kì dị của nàng giúp hai người tránh được một kiếp, Đường Tam vẫn chưa nhìn ra thái độ thực sự của nàng.

Nhưng lần này không giống như lúc trước, Đường Tam bị Hồ Liệt Na quăng ra, một đầu của sợi dây được buộc vào hồ vĩ của Hồ Liệt Na, tương đương với việc đem an toàn của mình giao cho Hồ Liệt Na.

Nếu như Hồ Liệt Na thấy Đường Tam có thể đánh chết ám kim tam đầu biên bức vương rồi sinh ra tà niệm, lập tức có thể buông sợi dây buộc ở hồ vĩ, đem Đường Tam ném xuống vực sâu.

Oanh, oanh----

Không còn gì phải lo lắng, bị tử cực thần quang bắn trúng cùng với bị Hạo Thiên Chuy ném trúng, hai cái đầu của biên bức trước sau đều bạo liệt, ám kim tam đầu biên bức vương thậm chí ngay cả kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, thì cái đầu cuối cùng cũng bị mười sáu căn tinh thiết tiễn xuyên thấu.

Làm Hồ Liệt Na trợn mắt há mồm chính là, Hạo Thiên Chuy của Đường Tam sau khi đập nát một khối đầu của biên bức liền quay trở lại, vừa đúng lúc khối đầu cuối cùng bị Chư Cát Thần Nỗ bắn thủng, khiến cho khối đầu đó hoàn toàn bị nghiền nát thành mạt phấn.

Một kích này của Hạo Thiên Chuy tuyệt đối có thể dùng hai chữ thần kì để hình dung.Đường Tam cũng không thể khẳng định Chư Cát Thần Nỗ có thể vượt qua trình độ kiên cường của thân thể ám kim tam đầu biên bức vương đánh chết nó hay không, cho nên mới sử dụng thủ pháp thần kì này.

Kim quang trong nháy mắt khuếch tán, bồng một tiếng, đại lượng chất lỏng kim sắc phân phi, những con huyết biên bức ở chung quanh nếu bị chất lỏng kim sắc đó bắn trúng, nhất thời đều kêu thảm thiết rồi tiêu vong.

Đường Tam chỉ cảm thấy trên chân căng ra, thân thể của chính mình đã bị hồ vĩ khổng lồ của Hồ Liệt Na ném lên không trung, rồi vững vàng rơi lên trên con đường hẹp.

------oOo------

Chương 310: Thập Thủ Liệt Dương Xà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Duynguyen84

Biên tập: A La

Hai người ánh mắt nhìn nhau, Hồ Liệt Na hướng Đường Tam cười thản nhiên, Đường Tam ánh mắt cũng trở nên nhu hòa lại rất nhiều. Nói như thế

nào đi nữa, Hồ Liệt Na cũng đã thông qua được khảo nghiệm của hắn.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, khi uy hiếp đã mất hết, Hồ Liệt Na hoàn toàn có thể vứt bỏ mình, độc hưởng thành quả thắng lợi. Nhưng nàng hiển nhiên cũng không làm như vậy.

Hơn nữa, ngay khi Đường Tam hoàn thành công kích, trong nháy mắt đã kéo ngay hắn trở về, trong nội tâm cũng không xuất hiện một tia do dự nào.

Từ điểm này mà phán đoán, ít nhất tại nơi này, nàng tuyệt đối là an toàn.

Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu vừa chết, các con huyết bức còn lại nhất thời lâm vào cảnh quần long vô thủ, như muốn trả thù, điên cuồng hướng về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na bay tới.

Nhưng mà, một đội quân đã không có người lãnh đạo, chẳng những mất đi tinh thần, cũng mất đi sự chỉ huy. Những con huyết bức còn lại, số lượng mặc dù vẫn còn đông đúc, nhưng đối với Đường Tam và Hồ Liệt Na cũng không còn chút khó khăn, uy hiếp gì.

Đường Tam ngón tay không ngừng búng ra, mỗi tia sáng bạc bay ra từ ngón tay hắn đều mang theo tính mạng của một con huyết bức. Hồ Liệt Na thì càng trực tiếp hơn, 5 cái đuôi chồn lớn sau lưng giống như một cái quạt lớn, không ngừng quất lên mình đám huyết bức.

Bộ đuôi chồn của nàng uy lực thực vô cùng lớn, mỗi một lần huy động, chỉ cần đánh trúng mình con huyết bức nào, con đó lập tức biến thành đám mưa máu.

Kỳ lạ ở chỗ, trên bộ đuôi chồn của Hồ Liệt Na tựa như có một tầng năng lượng đặc thù, cả bộ lông không hề dính lấy một tia máu.

Cả bộ lông mượt mà, to lớn, mỗi cái đều dựng đứng lên như cương châm, nhìn qua giống như một cái siêu cấp vũ khí Lang Nha Bổng khổng lồ, đối với đàn huyết bức, tạo thành lực sát thương so với cương châm bắn ra từ Lam Ngân Lĩnh Vực của Đường Tam không nhỏ hơn chút nào.

Cuối cùng, một con huyết bức còn lại trước bị trúng cương châm của Đường Tam, lại bị bộ đuôi của Hồ Liệt Na quất trúng văng ra xa. Chung quanh hết thảy lại trở nên yên tĩnh lại.

Vừa lau mồ hôi trên trán, Hồ Liệt Na nhìn về phía Đường Tam, mặt khẽ mỉm cười một cách thản nhiên. Đánh bại đàn dơi máu này, cũng không phải là công lao riêng của một ai, mà là kết quả của của cả hai người hợp tác.

Nếu như không có Hồ Liệt Na sử dụng bộ đuôi chồn đảm bảo con đường hẹp phía sau an toàn, Đường Tam muốn đối phó cả đàn dơi cũng là cực kỳ khó khăn. Đồng dạng như vậy, nếu không có Đường Tam đánh chết Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu, bọn họ chắc chắn sẽ phải đón nhận những công kích kinh khủng nhất.

Chỉ trong một thời gian ngắn phối hợp, cả hai người đối với đối phương mới hoàn toàn hiểu rõ. Trong mắt Hồ Liệt Na, càng thêm tín nhiệm nam nhân này.

Đường Tam đối với nàng, khúc mắc trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

Thu hồi sợi dây lại, đưa một đầu cho Hồ Liệt Na, Đường Tam nói: *"Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"*

Hồ Liệt Na đón lấy sợi dây, rất nhanh buộc lại bên hông mình, thở dài một hơi: *"Vừa rồi thật là nguy hiểm."* Vừa nói nàng vừa vỗ nhè nhẹ lên bộ ngực đầy đặn của mình. Nhất thời một tầng ba đào mãnh liệt đột ngột khởi phát lên. Lúc này trang phục nàng nhìn qua thật sự là thê lương. Đường Tam nhìn thấy vội vã quay đầu đi không dám nhìn lâu.

Hồ Liệt Na buột miệng cười, nói: *"Ta vốn nghĩ ngươi chỉ là một tên đầu gỗ, không ngờ ngươi cũng sợ bị hấp dẫn sao?"*

Đường Tam nhíu mày: *"Tốt lắm, nếu như ngươi không cần nghỉ ngơi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi."* Vùa nói hắn vừa búng người đứng thẳng dậy, một lần nữa lại đứng ra phía trước của Hồ Liệt Na.

Tầng quang mang hộ thân lớn màu đỏ thắm đột nhiên lặng lẽ thu hồi vào

trong cơ thể Hồ Liệt Na, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỏi mệt: *"Hay là nghỉ thêm một lát đi, vừa rồi chúng ta tiêu hao cũng không ít thể lực. Phía sau còn không biết sẽ phải đối mặt với cái gì. Theo như ta được biết, Địa Ngục Lộ này có tổng cộng ba đạo cửa ải khó, đạo phía sau khó hơn đạo phía trước, vừa rồi xem như chúng ta xông qua được cửa thứ nhất."*

Đường Tam trong lòng rùng mình, hắn hiểu được Hồ Liệt Na tất nhiên là có chút mệt mỏi.

Lúc trước mặc dù là hắn chủ công, nhưng trên thực tế hắn tiêu hao hồn lực so với Hồ Liệt Na còn ít hơn nhiều. Đối với bộ đuôi chồn của nàng, hắn cũng không có hỏi nhiều, giống như là Hồ Liệt Na cũng không có hỏi hắn về lai lịch của Lĩnh vực màu lam vậy.

Nhưng xét theo tình hình lúc đó, bộ đuôi chồn khổng lồ kia của Hồ Liệt Na không phải chỉ là một hồn kỹ đơn giản như vậy, rất có thể giống như là Bát chu mâu của mình, cũng là một khối ngoại phụ hồn cốt, trong tình huống may mắn mà đạt được.

Khó trách mà Giáo Hoàng lại nhận nàng làm đồ đệ, chỉ riêng khối ngoại phụ hồn cốt này thôi cũng làm cho nàng có thể dẫn đầu trong đám đồng niên rồi. Trong kỳ Đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bốn năm trước, Hồ Liệt Na hiển nhiên là chưa đạt được cái lợi khí này, nếu không, lúc ấy phe mình cũng không thể nào đạt được thắng lợi. Võ Hồn điện nhất đại hoàng kim quả thực là thực lực mạnh mẽ.

Hai người miễn cưỡng ngồi xuống con đường hẹp. Bọn họ dù sao cũng là tinh anh, trong khoản thời gian ngắn lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, lẳng lặng khôi phục lại thể lực của mình. Đương nhiên, tâm thần bọn họ cũng không hoàn toàn chìm đắm hết trong đó, mà đều lưu lại một bộ phận tinh thần cảnh giác xung quanh, đề phòng có tình huống gì phát sinh.

Một lúc lâu sau, hai người cơ hồ không phân biệt trước sau, đồng thời mở mắt ra. Mỗi người tự mình lấy ra một cái Hồn đạo khí mang theo thức ăn cùng nước uống đơn giản, ăn uống sơ qua một chút, rồi mới đứng dậy, tiếp tục tiến về phía trước.

Lần đi này, tốc độ Đường Tam rõ ràng có tăng lên một chút, đối với Hồ Liệt Na, sự phòng bị cũng giảm đi một chút, điều này giúp hắn có thể đem nhiều tinh lực hơn tập trung vào quan sát phía trước. Có Hồ Liệt Na làm đội hữu, sự an toàn phía sau lưng hoàn toàn có thể yên tâm.

Không khí càng ngày càng trở nên nóng hơn, dần dần ngay cả Hồ Liệt Na cũng có thể mơ hồ chứng kiến phía dưới hai bên vực sâu đang chảy xuôi một thứ chất lỏng màu đỏ sậm. Không khí nóng dần làm cho hai người phía trên hô hấp dần không thoải mái, phảng phất như lồng phổi dường như đang bị thiêu đốt.

Vừa tiến về phía trước, Đường Tam đưa ra phán đoán: *"Địa Ngục Lộ này tựa như là một đường vòng xoắn lên trên, không phải là một đường thẳng, nếu không, chúng ta đã sớm ra khỏi phạm vi của Sát Lục Chi Đô rồi mới đúng. Chỉ bất quá độ cong của nó cũng không lớn, cho nên cũng không dễ dàng phát hiện ra."*

Hồ Liệt Na nói: *"Người có muốn ngừng lại nghỉ thêm một chút nữa không, nóng quá, ta có cảm giá thể lực đang không ngừng thoát ra."*

Đường Tam không trả lời, một lần nữa, tầng quang mang màu lam nhạt từ trên cơ thể hắn lan tràn ra ngoài, chỉ bất quá, tầng lam quang chỉ là bao phủ thân thể chính mình cùng với Hồ Liệt Na mà thôi.

Nhất thời một cảm giác thanh lương truyền ra khắp toàn thân, xung quanh cũng tỏa ra một cảm giác nhẹ nhành khoan khoái, chẳng những độ ẩm hạ thấp xuống nhiều, mà ngay cả cảm giác nóng rực, thô nhám trong không khí cũng trở nên thanh khiết, tựa hồ như đã bị tầng quang mang màu lam kia loại bỏ đi vậy.

Hồ Liệt Na âm thầm than thở, trong lòng thầm nghĩ, cái thiên phú Lĩnh vực này của Đường Tam không biết là cái gì, mặc dù cảm giác cũng không thấy mạnh lắm, nhưng có thể sử dụng đa dạng, tính thực dụng vô cùng tốt.

Lúc trước dùng để nhiễu loạn đàn biên bức, bây giờ lại dùng để cải thiện hoàn cảnh, không thể nghi ngờ, cái lĩnh vực này bất kỳ lúc nào cũng giúp cho Đường Tam dưới tình huống nào cũng bảo trì được lực chiến đấu cao nhất.

Hạo Thiên Tông quả nhiên là địa phương sản sinh ra nhân tài a.

Đang đi tới, đột nhiên phía trước một tràng âm thanh sàn sạt truyền đến, làm cho Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đồng thời ngừng bước lại. Đường Tam cũng không quay đầu lại, chỉ trở tay về phía Hồ Liệt Na, ra hiệu một cái.

Cặp song kiếm sắc bén ngay lập tức xuất hiện trên tay Hồ Liệt Na. Lúc này nàng vẫn chưa nhìn thấy được địch nhân, nhưng nàng tin tưởng, với thị giác kinh người của hắn, Đường Tam khẳng định đã thấy được.

Không sai, Đường Tam đã nhìn thấy được kẻ địch. Đó là một cặp mắt rực lửa. Ngay phía trước trên con đường hẹp, một thân thể màu đỏ sậm đang nằm phủ phục nơi đó.

Không nhìn thấy rõ được thân thể nó lớn đến cỡ nào, nhưng thông qua quan sát, có thể kết luận được, đó là một con rắn. Cả thân thể cuộn tròn trên con đường hẹp, chính là một con rắn.

Cặp mắt kia của nó nhìn qua cũng không phải đặc biệt lớn, nhưng không biết tại sao, Đường Tam ngay lập tức có cảm giác quang thải ẩn chứa trong cặp mắt kia, so với Ám kim Biên Bức Vương ba đầu còn muốn kinh khủng hơn.

Là rắn sao? Đường Tam cười lạnh một tiếng, bàn tay tại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lóe lên một cái, một khối hùng hoàng (lưu huỳnh) đã rơi vào lòng bàn tay hắn.

Nương theo âm thanh sàn sạt, con rắn màu đỏ sậm kia bắt đầu chậm rãi du động về phía trước. Nhìn gần hơn, Đường Tam đối với nó có phán đoán càng rõ ràng hơn.

Phía sau đầu của quái xà kéo dài đến giữa lưng, nổi lên tổng cộng chín khối u, mỗi khối u đều có hình dạng giống như một cái nấm tròn màu đỏ thắm, bên trong lại phảng phất giống như có máu đỏ dịch chuyển. Bụng con rắn này đặc biệt lớn, cả thân mình vắt dài trên con đường hẹp, nhìn qua ít nhất cũng là mười trượng.

Bọn họ thấy được quái xà, hiển nhiên quái xà cũng nhìn thấy bọn họ. Thân hình đang phủ phục tại con đường hẹp, đầu nó chậm rãi vung lên, đôi mắt màu đỏ nhất thời trở nên sáng ngời như cặp đèn lồng.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cũng không biết đây rốt lại là sinh vật gì, trong giới hồn thú cũng chưa từng nghe nói qua. Càng không biết đối phương là cái gì, hai người càng cảnh giác hơn. Mắt thấy quái xà liên tục tiến đến gần, một áp lực vô hình đang từ từ tràn đến.

Mặc dù lúc trước đám Huyết Biên Bức công kích từ không trung mang đến cho bọn họ phiền toái không nhỏ, đúng là nguy cơ lớn, nhưng là đám Huyết Biên Bức này chỉ tìm cách ngăn chặn bọn họ tiến lên.

Lúc này, quái xà cả thân mình nằm ngay trước mặt bọn họ, không hề nghi ngờ, với thực lực của nó, nếu muốn phá hủy con đường hẹp này, hoàn toàn dễ dàng. Bởi vậy, nếu như hai người muốn công kích quái xà này, nhất định phải chú ý, trong lúc công kích cần phải chú ý không được gây ra quá nhiều tổn hại cho con đường hẹp này.

Khoảng cách trăm thước ban đầu đã được thu hẹp lại, quái xà trong miệng phát ra âm thanh oa oa, tựa như tiếng trẻ con khóc bình thường.

Sau lưng nó, chín cái khối thịt cũng bắt đầu tản ra một tầng quang thải màu đỏ sậm.

"Oa…"

Khi cách Đường Tam còn khoảng hai mươi thước, quái xà bắt đầu phát động công kích, một tầng quang mang màu đỏ rực từ trong miệng nó phun ra, mang theo tinh khí mãnh liệt, hướng về phía hai người bay nhanh đến.

Càng làm Đường Tam và Hồ Liệt Na kinh sợ chính là, luồng hỏa diễm này là chạy dọc theo mặt đất mà đến, nói cách khác, là từ phía con đường hẹp dưới chân bọn họ mà tràn đến.

Nếu như là trên mặt đất bình thường, bọn họ hoàn toàn có thể né tránh, nhưng trong tình huống trước mắt, căn bản là bọn họ không có khả năng tránh được.

Quang mang hỏa hồng trên con đường hẹp ba động cực kỳ mãnh liệt, thậm chí còn phát ra âm thanh răng rắc của nham thạch thiêu đốt. Càng thêm kinh khủng chính là, phía trên tầng quang mang lửa đỏ này, lại mang theo một tầng khí hồng vụ phiêu phất, không cần hỏi cũng biết, tầng hồng vụ này tất nhiên bao hàm độc tố mãnh liệt.

Hít sâu một ngụm khí, Hạo Thiên chùy nhanh chóng xuất hiện, Đường Tam con mắt khẽ híp lại, đùi phải rất nhanh bước về trước nửa bước, chân trái cong lại, trầm xuống, Hạo Thiên chùy từ lòng bàn tay nhanh chóng xuất ra, đẩy sát mặt đất phóng ra ngoài.

Hạo Thiên chùy gặp phải luồng lửa quang mang đỏ rực kia, từ trong thân nó nhất thời sinh ra một mảng khí màu hồng, giống như một thanh bồ cào bình thường, đem ngọn lửa màu đỏ rực đó đẩy ngược trở về. Những nơi mà Hạo Thiên chùy đi qua, ánh hỏa quang nhất thời biến mất. Hơn nữa còn rất nhanh chóng bay sát theo con đường hẹp, đánh thẳng về phía con quái xà.

Một màn quỷ dị xuất hiện, con quái xà cũng không có cùng Hạo Thiên chùy ngạnh kháng, mắt thấy Hạo Thiên chùy bay đến trước mặt nó, con quái xà cong người xuống một cái, phóng mạnh thân hướng ra phía vực sâu bên cạnh. Ngay khi Hạo Thiên chùy vừa xẹt qua khỏi người của nó, cái đầu nó lại cong lại, quấn lại con đường hẹp một lần nữa, thân thể phía sau cũng tiến hành động tác như vậy, vừa vặn né được công kích của Hạo Thiên chùy.

Ngọn lửa mặc dù biến mất, nhưng luồng sương mù tràn ngập vị ngòn ngọt cũng đã tràn đến.

"Gạo mà cũng đòi tỏa sáng như châu ngọc sao?" Đường Tam khinh thường hừ khẽ một tiếng, một cái túi da lớn đã xuất hiện trong tay của hắn, cổ tay run lên, túi da đã nhẹ nhàng bay ra, lao đến trung tâm của màn độc vụ nọ. Ngay sau đó, tay kia hắn quăng khối hùng hoàng đã lấy ra khi nãy vứt ra. Khối hùng hoàng giữa không trung bị Đường Tam sử dụng thủ pháp ám kình, đánh cho nổ bùng lên, hóa thành vô số bột phấn tay tản ra, một bộ phận lớn đánh mạnh vào túi da kia.

Nhất thời, một khối rượu nhanh chóng phun vãi ra, hòa hợp lại với đám bột

hùng hoàng đang bay, hình thành một tầng hơi nước rượu hùng hoàng.

Lúc trước, bằng phương pháp này Đường Tam đã từng dễ dàng phá tan kịch độc hồn kỹ do cháu gái của Độc đấu la Độc Cô Nhạn thi triển. Con quái xà trước mặt này tuy là Độc Cô Nhạn không có khả năng so sánh với, nhưng dù sao thì nó cũng là rắn.

Chỉ cần là rắn độc, tất nhiên là sẽ bị hùng hoàng khắc chế. Mặc dù là không có khả năng giải độc, nhưng Đường Tam dùng để ngăn cản độc, lại là hoàn toàn có thể.

Quả nhiên, những nơi mà đám hơi nước đi qua, đám độc vụ màu đỏ đó nhất thời đều tan thành mây khói.

Thậm chí còn có một ít rượu hùng hoàng rơi luôn vào thân con quái xà.

Nhưng làm Đường Tam có chút kinh ngạc là, con quái xà cũng không có gì phản ứng, tựa hồ như là chưa bị tổn thương gì. Thân thể to lớn của nó trong nháy mắt tăng tốc, hướng về phía Đường Tam và Hồ Liệt Na phóng vọt đến.

Hạo Thiên chùy lại một lần nữa xuất hiện trong tay Đường Tam. Hắn đột nhiên gỡ bỏ sợi dây đang buộc bên hông. Hai tay nắm chặt Hạo Thiên chùy, trầm giọng nói: *"Đứng yên tại chỗ, đừng nhúc nhích."*

Nói xong những lời này, thân thể Đường Tam rất nhanh lao tới phía trước, đón đầu con quái xà đang vọt đến. Nhưng hắn cũng chỉ lao tới ba bước, ngay sau bước thứ ba, hai tay cầm Hạo Thiên chùy dao động, cả người nửa chuyển, một chùy cũng đã đánh ra.

Làm người khác thấy kỳ quái chính là, một chùy này của hắn cũng không phải là đánh nhanh về phía quái xà, mà là đánh lên phía trên, đánh vào không trung.

Ngay sau đó, đứng ở chỗ Hồ Liệt Na nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Một trận quang mang màu đen từ thanh Hạo Thiên chùy trên tay Đường Tam

nhẹ nhàng tản ra. Thân thể Đường Tam đột nhiên gia tốc quay tròn giống như một con quay. Hồ Liệt Na mơ hồ nhìn ra, Đường Tam mỗi khi xoay một vòng, Hạo Thiên Chùy lại đánh ra một cái. Mà khí thế trên người hắn, cũng từ đó mà được tăng cường mạnh lên gấp mấy lần.

Tựa như một cái lồng màu đen thật lớn đang không ngừng mở rộng ra.

Làm Hồ Liệt Na bội phục nhất là, tuy Đường Tam đang xoay tròn thật nhanh, nhưng sự thăng bằng của hắn cũng không vì vậy mà rối loạn, hai chân vẫn duy trì đạp trên con đường hẹp. Nàng đâu biết rằng, lúc trước khi Đường Tam luyện chuy pháp, là khổ luyện trên một tảng đá hình tròn nhẵn, phía trên là dòng thác hơn hai trăm thước không ngừng tuôn nước xuống. So sánh với khi đó, hiện giờ còn có con đường hẹp để đặt chân, đã là rất tốt rồi.

Thăng bằng như thế thì sao lại rối loạn được cơ chứ? Trước kia tại viên đá, Đường Tam mỗi lần xoay tròn, dưới chân đều dùng lực thật mạnh đạp xuống để duy trì.

Thân thể quái xà đang trên đà bay đến gần, đột nhiên nó lập lại chiêu cũ. Cả thân người lần nữa lại bay ra khỏi con đường hẹp. Xem bộ dáng của nó, là muốn bay vượt qua Đường Tam. Nó muốn trước tiên né tránh lực công kích của Hạo Thiên chùy, rất rõ ràng, nó có khả năng làm được điều này.

Tựa hồ như lúc này nó cũng đã cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Hạo Thiên Chùy, muốn trước tiên công kích Hồ Liệt Na đã.

Đoản kiếm đề thủ trước ngực, Hồ Liệt Na hai chân đứng thẳng lên, mũi chân phân biệt tách ra hai hướng khác nhau, tập trung chuẩn bị nghênh đón công kích của quái xà.

Nhưng mà, làm cho nàng thất kinh chính là, quái xà kia cũng không có khả năng vượt qua được thân thể của Đường Tam.

Ngay khi thân thể to lớn của nó bay vòng qua con đường hẹp, muốn phóng xẹt qua chân của Đường Tam để vượt qua, đột nhiên, một cỗ sức mạnh khổng lồ đã lôi thân thể nó một lần nữa quay lại con đường. Hơn mười thước cơ thể khổng lồ đang bay cao lên, bị một cỗ khí lưu cực mạnh đánh cho bay ngược

trở lại chỗ cũ.

Phải biết rằng, thân thể quái xà nay to như một thùng nước, như vậy toàn thân nó nặng biết là bao nhiêu?

Không chỉ như thế, ngay cả sức mạnh của cả thân người nó cũng đã là cực kỳ kinh khủng, chỉ riêng hơi thở mà nó thả ra, có thể cảm nhận được, nó so với Ám kim tam đầu biên bức vương lúc trước còn lợi hại hơn nhiều.

Nhưng cho dù như vậy, nó cũng không đủ khả năng làm cho Đường Tam bận tâm, mà còn bị cỗ hắc mang cổ quái kia đẩy ngược lên trên.

Đường Tam làm thể nào mà có được lực lượng mạnh mẽ đến như thế?

Hồ Liệt Na kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt mình không xa.

Nàng phát hiện, hiện tại toàn bộ khí lưu trên người Đường Tam hoàn toàn được thu liễm lại, nhìn thấy toàn cơ thể hắn được bao phủ bởi luồng hắc mang càng ngày càng nồng đậm, nhưng quỉ dị chính là, không hề cảm nhận được chút xíu hồn lực ba động nào.

Quái xà hiển nhiên bị chọc giận, nó cũng không cố thử vượt qua Đường Tam một lần nữa, cả thân thể to lớn vung lên, xoay người lại, cái đuôi rắn lớn dài chừng ba thước đánh ra, bay thẳng về hướng Đường Tam quất đến. Mục tiêu của nó cũng không phải là vào thân thể Đường Tam, mà là vào phía con đường hẹp trước mặt Đường Tam khoảng một thước. Hiển nhiên là dùng cách này để phá thế thăng bằng của Đường Tam. Nhưng là, hắc mang trong tay Đường Tam, phạm vi bao trùm còn lớn hơn tưởng tượng của nó. Ngay khi đuôi rắn còn chưa kịp hạ xuống, hắc mang đã cuồn cuộn nổi lên, đem cả thân thể khổng lồ của quái xà lần nữa quăng lên, nếu nó không kịp thời dùng đuôi quấn quanh con đường hẹp, chỉ sợ là đã té xuống dòng dung nham bên dưới.

Trong đôi mắt màu đỏ kim kia, rốt cuộc cũng đã toát ra một tia sợ hãi, mà lúc này, chín khối thịt màu đỏ bầm phía sau lưng nó cũng trở nên sáng ngời hơn.

"Oa oa oa… " nó tựa hồ như phẫn nộ kêu to lên.

Thân thể nằm trên con đường hẹp cong lại, cả chín khối thịt hoàn toàn hướng thẳng về phía của Đường Tam.

Đột nhiên, cả chín cái khối thịt đồng thời bể ra, chín dòng chất lỏng màu đỏ bầm chợt bắn ra. Chín dòng chất lỏng trong không trung cũng không phải là bắn thẳng đến, mà là, trong quá trình hướng về phía Đường Tam, chín luồng chất lỏng tại không trung hợp lại làm một. Mắt thấy là nháy mắt nữa sẽ bay đến trước mặt Đường Tam, đột nhiên dừng lại một chút. Cả khối chất lỏng chợt co rút lại, hóa thành một khối cầu màu đỏ bầm, nhỏ khoảng một nắm tay, lúc này mới hướng về phía Đường Tam đập mạnh xuống.

Cũng ngay trong lúc đó, Đường Tam đang không ngừng quay tròn, đột ngột ngừng lại, đang cực động chuyển thành cực tĩnh, động tĩnh chỉ thay đổi trong chớp mắt, nhất thời trong có vẻ hơi quỉ dị. Mà ngay khi hắn ngừng lại, hai tay cầm Hạo Thiên chùy cũng duy trì tư thế nghiêng về phía trước.

Một màn kinh khủng hiện ra trước mắt Hồ Liệt Na, nàng phảng phất thấy được một con hắc long thật lớn đang từ Hạo Thiên chùy bay ra, ngay sau đó, hắc long trong nháy mắt đánh vào hạt châu màu đỏ bầm trước mắt. Những nơi mà hắc long tiếp xúc với hạt châu có chút run rẩy kịch liệt, phảng phất như là đang giãy dụa, nhưng mà, hắc long cũng chỉ giãy dụa trong nháy mắt, sau đó lại tiếp tục phóng lên cao.

Hạo Thiên chùy sau khi phun ra luồng hắc mang vẫn chưa vì vậy mà ngừng trệ, tiếp tục nghiêng về phía trước xẹt xuống dưới, kề sát con đường hẹp xẹt qua.

Lúc này, con quái xà khổng lồ kia cũng không còn cách gì né tránh được nữa, bởi vì luồng hắc mang bộc phát kia, chiều dài còn dài hơn chiều dài của hắc xà nhiều.

"Xích…"

Hắc quang chỉ chợt lóe lên một cái, thân thể hắc xà kia đột nhiên ngừng trệ, mà hắc luồng hắc quang kia cũng đã yên lặng biến mất trong bóng tối không

còn chút tông tích, hoàn toàn không có chút âm thanh nào vang lên.

Hồ Liệt Na đến bây giờ cũng còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ nhìn thấy Đường Tam làm một động tác như là hít sâu một cái, cả người tựa hồ bình tĩnh lại, hơn nữa còn thu hồi lại Hạo Thiên chùy đang cầm trong tay.

Ngay khi Hồ Liệt Na đang muốn hỏi Đường Tam xem có cần mình trợ giúp hay không, nàng đột nhiên chứng kiến được một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Thân thể cự xà đang bộc phát khí thế cường đại kinh khủng, tựa hồ như muốn đem bọn họ hoàn toàn hủy diệt đi, chợt bỗng nhiên thay đổi.

Thân thể khổng lồ của nó, hễ phần nào tiếp xúc với con đường hẹp, đang từ từ lặng yên biến mất, hóa thành từng đám nhỏ bột phấn vỡ ra chảy xuống. Thân thể bên trên bị cắt ra thành vài phần, do mất đi sự chống đỡ bên dưới, toàn bộ đều rơi hết xuống vực sâu.

"Ngươi, ngươi.. làm sao ngươi làm được?" Hồ Liệt Na mặc dù biết rằng mình cũng không nên hỏi đến bí ẩn của Đường Tam, nhưng là nàng đang không nhịn được, buộc miệng hỏi ra.

Đường Tam cũng không có quay người lại, thản nhiên nói: *"Hạo Thiên Tông, Loạn Phi Phong chuy pháp, Cửu Cửu Quy Nhất (chín lần chín tám mươi mốt chùy cùng lúc đập một phát, con rắn nát thây là đúng rồi)."*

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, một đoàn quang mang màu lam từ trong mắt tuôn ra, nhìn lên phía trên.

Một điểm sáng màu đỏ bầm đang từ trên trời rót xuống, Đường Tam tay phải vung lên, một cỗ hấp lực vô hình tung ra, điểm sáng màu đỏ bầm kia đã rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Bất ngờ là, đây chính là vật mà khi nãy chín cái khối thịt của quái xà bắn ra chất lỏng ngưng kết mà thành, khối tiểu cầu màu đỏ bầm.

"Cẩn thận, coi chừng có độc." Hồ Liệt Na vẫn chưa kịp tiêu hóa hết những

lời mà Đường Tam nói, vội vàng nhắc nhở.

Đường Tam lắc đầu: *"Không có việc gì, mặc dù nó có độc, nhưng đối với ta không đáng ngại."* Hắn đưa tay cầm khối tiểu cầu màu đỏ bầm kia lại gần một khối ngọc trên Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đang đeo bên hông, chớp mắt một cái đã thu vào bên trong.

"Ngươi không sợ nó sẽ phát nổ sao?." Hồ Liệt Na tiến lên vài bước, đi đến phía sau Đường Tam.

Đường Tam lắc đầu, có lẽ trong lòng đang có chút hưng phấn, hắn cũng không giấu diếm gì với Hồ Liệt Na: *"Đây là nội đan của con quái xà kia, mất đi sự khống chế của bản thể, nó đã không còn khả năng phát nổ."*

"Ngươi biết con quái xà kia là gì à?" Hồ Liệt Na thanh âm có chút kinh ngạc nói.

Đường Tam yên lặng gật đầu, không sai, con rắn này cũng không phải là hồn thú của thế giới này.

Nhưng mà, sau khi Đường Tam quan sát qua, lại phát hiện ra rằng trước kia mình từng đọc qua lai lịch con rắn này trong một quyển sách giới thiệu về các loại tuyệt thế độc vật của Đường Môn ở thế giới kia.

Đây là con hồng hoang dị thú, Thập Thủ Liệt Dương Xà (con rắn lửa mười đầu). Kỳ độc vô cùng, khi đã trưởng thành có thể dài đến mười thước, mang trong mình loại độc tính lửa cực mạnh, nếu tu luyện đến vạn năm sẽ hình thành nội đan, ẩn trong chín cái đầu sau lưng. Một khi nội đan xuất ra, thì trời đất chuyển màu, có được nội đan này, thì vạn xà bất xâm.

Là chí tôn của loài rắn.

Cái mà Đường Tam lấy được, không thể nghi ngờ chính là nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà. Cho dù là hắn dùng Hạo Thiên Chùy cửu cửu qui nhất Loạn Phi Phong chuy pháp, kỳ thật cũng không thể so sánh được với lực lượng bạo phát của khối nội đan kia. Nhưng mà, hiện tại Đường Tam cũng không phải là Đường Môn đệ tử bình thường ở thế giới kia, ở trong thế giới

này, hắn đã đạt được tinh thần lực mạnh đến mức nào. Ngay khi đánh ra Cửu Cửu Quy Nhất chuy pháp, Đường Tam sử dụng tinh thần lực của mình tập trung chính xác, đem toàn bộ công kích hướng lên trên. Đường công kích cũng không có va chạm với khối nội đan, mà là trong nháy mắt dùng tinh thần lực cường hãn của mình, nhanh chóng cắt đứt sự liên hệ giữa Thập Thủ Liệt Dương Xà và khối nội đan lúc đó.

Phóng ra khối nội đan, lực phòng ngự toàn thân của Thập Thủ Liệt Dương Xà giảm xuống rất nhiều, như thế nào có thể chống đỡ được một kích bá đạo như vậy của Đường Tam cơ chứ? Thân thể nhất thời hóa thành bột phấn cả.

Nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà chỗ tốt cũng không chỉ có lực uy hiếp của xà trung chí tôn, mà còn có nhiều chỗ diệu dụng khác nữa. Có được nó, tâm trạng của Đường Tam lúc này cũng không chỉ dùng chữ *"tốt"* để hình dùng, mà dùng hai chữ *"tuyệt vời"* cũng không quá đáng.

Hồ Liệt Na mặc dù không nhìn thấy được vẻ mặt tươi cười của Đường Tam lúc này, nhưng nàng cũng đoán được là, khối nội đan kia đối với Đường Tam là vô cùng quan trọng. Con Thập Thủ Liệt Dương Xà này là do Đường Tam đánh chết, nội đan của nó hắn lấy cũng là chuyện bình thường.

"Đường Ngân." Hồ Liệt Na kêu lên.

Đường Tam thoáng xoay người lại: *"Ngươi cũng muốn lấy nó sao?"*

Hồ Liệt Na lắc đầu: *"Không, ta chỉ là muốn biết lai lịch của con rắn này thôi. Ta tự nhận là đối với hồn thú cũng có hiểu biết không ít, nhưng mà con rắn này, trong trí nhớ của ta là chưa từng gặp qua. Chúng ta là đồng đội, mặc dù khi nãy ta cũng không giúp gì ngươi, nhưng mà, ít ra ta cũng muốn có chút ít lợi ích a."*

Nếu như đây chỉ là một kiện đồ vật bình thường, Hồ Liệt Na cũng không có nói ra những lời yêu cầu gây cho Đường Tam sự phản cảm như thế này. Nhưng mà con quái xà ở khu tử địa này lại cực kỳ ly kỳ, sau khi chết còn lưu lại nội đan, lại càng thêm kỳ quái hơn nữa. Nàng chính là không thể nào kìm chế được sự tò mò của mình.

Đường Tam lạnh nhạt cười: *"Nói cho ngươi cũng không sao. Loại rắn này cũng không phải là hồn thú, mà là một loại hồng hoang dị chủng. Nội đan nó một khi hình thành, thì lực công kích hết sức đáng sợ. Khi nãy là ta cắt đứt mối liên hệ giữa thân thể của nó với khối nội đan, chỉ ngay trước khi nội đan nó bộc phát ra lực công kích, mới may mắn đánh chết được nó. Mà khối nội đan này còn có chỗ tốt khác, là có khả năng giải được tất cả các loại độc rắn, hơn nữa còn khắc chế tất cả các loại rắn trên đời này."*

Hồ Liệt Na trong lòng chợt động: *"Nói như vậy, sau này nếu có hồn sư nào thuộc loại xà vũ hồn, cũng không có khả năng gây khó dễ cho ngươi sao."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Có thể nói như vậy"*. Lúc này trong lòng hắn sự cảnh giác lại một lần nữa dâng lên, cái này gọi là *"mang ngọc trong người thì có tội"*. Ai biết Hồ Liệt Na có thể vì tham lam mà hướng về mình phát động công kích hay không chứ?

Nhưng Hồ Liệt Na đối với vấn đề này cũng không có dây dưa thêm nữa. Hai người ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát. Bên trong Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam, không khí ngột ngạt bên ngoài hoàn toàn bị loại bỏ hết, hai người rất nhanh khôi phục lại phần lớn thể lực.

Sau khi vượt qua được hai cửa ải nguy hiểm, tâm tình hai người cũng trở nên thoải mái hơn vài phần. Vẫn duy trì tốc độ đều đều như trước đây tiến lên. Nếu như Địa Ngục Lộ này thực chất chỉ có ba cửa ải, như vậy, bọn họ chỉ cần thông qua một cửa ải khảo nghiệm cuối cùng nữa thôi, là có thể rời khỏi địa phương chết chóc này.

Độ nóng như trước không ngừng tăng lên, thứ chất lỏng đỏ sậm đang chảy dưới vực sâu hai bên cũng từ từ thấy được rõ ràng hơn.

Con đường hẹp hiện tại vẫn là đang dần dần đi xuống, bọn họ cũng không hiểu được tình hình này của Sát Lục Chi Đô. Chỉ có Đường Tam là mơ hồ đoán được, lúc mình và cha đi vào cái thị trấn nhỏ kia, ở phía sau trấn có một ngọn núi.

Có lẽ, Sát Lục chi Đô cũng không phải là trên mặt đất, mà là trong lòng núi.

Ý niệm đó cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu hắn mà thôi. Lúc này, trong tâm trí bọn họ, điều quan trọng nhất là mau mau rời khỏi nơi này trước đã, mọi chuyện khác sau này có thời gian hãy tính đến.

Độ nóng bên ngoài dần dần tăng lên đến mức lam ngân lĩnh vực cũng không còn khả năng ngăn cản nổi. Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam mặc dù cường đại, hiệu quả đúng là có khả năng thanh lọc lại không khí, bằng vào tính mạng hơi thở của lĩnh vực làm cho không khí trong phạm vi của nó điều chỉnh giảm bớt độ nóng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn ngăn cản hết độ nóng bên ngoài.

Bởi vậy, càng đi về phía trước, hơi nóng mà hai người cảm nhận được cũng bắt đầu tăng dần lên.

Càng làm bọn hắn khó thích ứng hơn là, ở trong không khí nơi này, tựa hồ như có ẩn chứa một loại hào khí đặc thù. Cảm giác áp lực đè nặng ở sâu trong nội tâm bọn họ càng trở nên rõ ràng hơn, mà tự thân sát khí trong nội tâm cũng càng không kiêng nể gì, từ từ xuất ra.

Tâm trạng nôn nóng từ từ xuất hiện, nhất là Hồ Liệt Na đang đi sau lưng Đường Tam.

Nàng cũng không được như Đường Tam, có đạo môn tâm pháp chuyên dùng để khắc chế tâm tình của bản thân. Tâm trạng càng xao động, sát khí trong nội tâm nàng càng ngày càng thịnh, trong tình huống hiện tại, cũng đã thể hiện cả ra ngoài. Cảm giác nóng rực xung quanh, tựa hồ như kích thích đến từng tế bào trong cơ thể của nàng.

Đường Tam thừa nhận cũng tuyệt không dễ dàng gì, tình huống của hắn mặc dù so với Hồ Liệt Na là tốt hơn một chút, nhưng không khí nóng rực bên ngoài như câu dẫn Sát lục chi khí bám sâu trong nội tâm cơ thể bọn họ. Nhưng bọn họ đều tìm mọi cách để ngăn cản không cho sát khí trong cơ thể phóng xuất ra, nếu không, chắc chắn sẽ bị khí tà ác tồn tại trong Địa Ngục Lộ này thôn phệ.

Dần dần Đường Tam cũng hiểu được vài phần.

Ngay khi mình và Hồ Liệt Na tiến vào Địa Ngục Lộ, hai người đã bị hơi thở tà ác của Địa Ngục Lộ ảnh hưởng đến. Sát khí mặc dù có thể ngăn cản bớt loại tà ác hơi thở này, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại bỏ hết.

Nghĩ đến đây, Đường Tam cũng hiểu được, chính mình cùng Hồ Liệt Na đã tính toán có chút sai lầm. Thông qua Địa Ngục Lộ này, xem ra không chỉ là có thực lực cường đại là đủ, mà còn là phải tận hết khả năng, trong khoản thời gian ngắn nhất thông qua. Ở tại chỗ này càng lâu, càng bị hơi thở tà ác kia ảnh hưởng sâu hơn. Một khi lòng đã rối loạn, như vậy, chỉ sợ là vĩnh viễn không có cách nào ra ngoài được.

"Cố gắng trấn tĩnh lại, chúng ta tăng tốc đi." Đường Tam hướng về Hồ Liệt Na sau lưng bắt chuyện.

Lúc này, Hồ Liệt Na còn có thể miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, hướng Đường Tam cố gắng gật đầu một cái. Hai người không còn đi bộ nữa, mà là phóng người lên, lao nhanh về phía trước.

Tốc độ tăng lên, bọn họ cũng càng gần vực sâu. Không khí rõ ràng càng ngày càng trở nên nóng bức hơn, tầm mắt cũng càng trở nên mơ hồ hơn. Cho dù Đường Tam có Tử Cực Ma Đồng, lúc này trong tầng sương mù màu đỏ nhạt tràn ngập xung quanh, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem được trong khoảng cách ngàn thước đổ lại mà thôi (sao nhiều thế nhỉ???).

Trong lòng vực sâu hai bên con đường hẹp, chất lỏng màu đỏ sậm không ngừng chảy quay cuồng, nhìn xuống có thể nhận ra, không sai, đó chính là máu, nhưng mà, hơi thở tanh tưởi từ đám máu đó tản ra, lại có độ nóng mãnh liệt của nham thạch nóng chảy (sao giống luộc máu vậy, mà sao lại không chín ta???)

"Đường Ngân, ta không kiên trì nổi nữa rồi." Hồ Liệt Na tốc độ dần dần chậm lại, sát khí trong lòng dâng mạnh, cái ý niệm mãnh liệt trong đầu muốn tàn sát tất cả mọi người xung quanh đang không ngừng gậm nhấm tâm hồn nàng. Nàng biết, nếu bấy giờ không ngừng lại, sợ ràng chính mình bất kỳ lúc nào cũng có thể hướng về phía Đường Tam phát động công kích.

Cước bộ dừng lại, Đường Tam xoay người nhìn về phía Hồ Liệt Na.

Lúc này, toàn thân Hồ Liệt Na đã biến hẳn thành màu hồng phấn, những phần da thịt lộ ra ngoài y phục bởi vì chảy ra nhiều mồ hôi, tản ra một mùi thơm nhè nhẹ, nhìn qua lại càng thêm bóng nhẩy.

Hai mắt nhắm nghiền, thân thể nàng không ngừng run rẩy, bên ngoài cơ thể, một tầng sát khí màu tráng nhợt không ngừng ba động.

Đường Tam nâng tay đè nhẹ lên mi tâm Hồ Liệt Na, đem một cỗ năng lượng màu xanh lam đẩy vào trong óc nàng: *"Cố gắng tỉnh táo, kiên trì trụ vững, nếu như ta đoán không lầm, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi."*

Lúc này, chất lỏng màu đỏ sậm hai bên chỉ còn cách con đường hẹp mà bọn họ đang đứng chỉ khoản năm mươi thước thôi. Không khí nóng rực đến mức, làm cho quần áo trên người Đường Tam và Hồ Liệt Na đều tản ra một mùi khen khét.

Đường Tam đã dùng qua Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ, đối với điều này cũng không có cảm giác gì lớn, nhưng Hồ Liệt Na lại không giống như vậy, phần lớn hồn lực của nàng đều phải dùng để ngăn cản nhiệt độ cao kinh khủng kia, sự kháng cự với sát khí bản thân càng trở nên khó khăn hơn.

"Tạch" lớn một tiếng, bộ đuôi chồn to lớn lần nữa lại dựng lên từ sau lưng Hồ Liệt Na. Xem ra, dưới sự giúp đỡ của Đường Tam, thần trí của nàng cũng tỉnh táo lại được một chút, nhưng rất nhanh sau đó, nàng lại bị sát khí dưới sự câu dẫn của hơi thở tà ác tại đây bao phủ lại bên trong, hiện thời nàng đã đứng bên bờ vực thẳm chịu đựng rồi.

Nhìn bộ dáng thổng khổ của Hồ Liệt Na, tâm thần của Đường Tam trầm xuống, hắn biết, một khi Hồ Liệt Na phát điên, đối tượng công kích đầu tiên của nàng sẽ chính là hắn. Thân thể dưới sự điều khiển của sát khí, tuy mất đi sự linh hoạt hiện tại, nhưng mà lực công kích dưới tác dụng của sát khí, sẽ trở nên kinh khủng hơn nhiều. Bất luận nói thế nào, hồn lực của nữ nhân trước mặt này cũng còn cao hơn hắn một bậc, cũng đồng dạng có một cái ngoại phụ hồn cốt, biết đâu còn có những khối hồn cốt khác nữa.

Có nên hay không thừa dịp hiện tại mà động thủ, ngay lập tức đưa nàng vào

chỗ chết? Đường Tam trong lòng xuất hiện do dự. Từ góc độ lý trí mà nói, hắn đúng là nên ra tay ngay. Một khi tên đội hữu thực lực cường đại này biến thành địch nhân, như vậy, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là sự đả kích có tính hủy diệt.

------oOo------

Chương 311: Lam Ngân lĩnh vực cùng Sát Thần lĩnh vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Boykoten

Biên tập: A Lót

Nhưng là, trong đầu hắn không ngừng nghĩ về cảnh khi mình đánh chết Ám Kim Biên Bức Vương ba đầu thì Hồ Liệt Na không chút do dự kéo mình quay lại con đường nhỏ đó. Mặc dù hắn cũng không rõ Hồ Liệt Na tại sao đối với mình lại không có ác ý, thậm chí còn đối với mình lại hết sức chân thành

Chính vì như thế mà hắn lúc này mới không có ra tay. Cho dù có ra tay, hắn cũng biết chính mình chưa chắc có thể gây ra được thương tích thực sự cho đối phương

Đang lúc đó, đột nhiên Hồ Liệt Na ngẩng đầu, trở tay kích một chưởng trên chính ngực mình

Oa một tiếng, miệng phum máu tươi, nhưng hai mắt đã biến thành màu đỏ của nàng lại thanh tỉnh trong chốc lát, *"Đường Tam. Ta kiên trì không được rồi, cứ như thế này, sợ là chúng ta không thể thoát ra khỏi Địa Ngục Lộ này. Ta đem tính mạng của mình giao cho ngươi. Mặc dù chính ta cũng không hiểu rõ tại sao lại có thể tin tưởng ngươi. Nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ mang ta ra ngoài. Thừa dịp ta còn thanh tĩnh, ngươi hãy đánh ngất ta đi"*.

Lúc này, trong lòng Đường Tam đang phân vân kịch liệt, đột nhiên chứng

kiến Hồ Liệt Na làm như vậy, trong lòng hắn không khỏi sinh ra vài phần xấu hổ. Nữ hài tử trước mắt này tựa hồ không giống như trong tưởng tượng của mình a!

Thân thể Hồ Liệt Na trở nên run rẩy, một mảnh đồn bộ mềm mại chập chờn trước mặt Đường Tam, thanh âm nàng cơ hồ có chút thê lương, *"Nhanh, mau động thủ. Ta sợ không chống cự nổi nữa đâu"*

Không thể do dự được nữa, lúc này không thể nghi ngờ đây là biện pháp giải quyết vấn đề trước mặt tốt nhất. Đường Tam tiến lên từng bước, một chưởng đặt trên cần cổ Hồ Liệt Na. Hồ Liệt Na thân thể mềm nhũn, trượt ngã vào trong ngực hắn

Ôm thân thể mềm mại của Hồ Liệt Na, nhìn chiếc đuôi sau mông nàng đang trong quá trình từ từ thu lại, nội khố màu trắng bị phá lộ ra một mảng trắng lớn trắng như tuyết, Đường Tam trong lòng không có nửa phần tạp niệm

Đối với nữ nhân trong lòng này, hắn đột nhiên cảm thấy rất khâm phục. Khâm phục dũng khí của nàng

Ngay lúc này, Đường Tam hoàn toàn có thể đem nàng vứt ở cái vực sâu màu đỏ ở bên cạnh, như vậy chẳng những có thể cho mình tại phần còn lại của Địa Ngục Lộ có thể dễ dàng hơn, hơn nữa còn có thể đem một kẻ đại địch trong tương lai phá hủy từ trong trứng nước

Nhưng là Đường Tam lại không có làm như vậy, thở dài một tiếng, ôm sát lấy cơ thể của Hồ Liệt Na. Làm cho nàng dán chặt tại trước ngực mình, quang mang màu lam lưu động, đối mặt với Hồ Liệt Na đã hôn mê, hắn lại không cần ẩn dấu. Một căn Lam Ngân Thảo tựa như lam bảo thạch lặng yên xuất hiện, đem Hồ Liệt Na cột chặt vào phía trước cơ thể mình.

Vì không muốn nàng ảnh hưởng đến hành động của mình. Đường Tam đem hai tay của nàng quấn quanh tại cổ mình, hai chân quấn quanh hông mình

Không thể nghi ngờ, lúc này thân thể hai người đang tiếp xúc cực kỳ thân mật. Hồ Liệt Na trên cở thể dù có nội khố hay không cũng không có gì khac nhau. Nhưng Đường Tam vào lúc này, tâm lại tĩnh như nước

Hắn đem hết thảy mọi thứ trước mắt, đều xem thành quá trình lịch lãm của hắn

Hắn đương nhiên có thể bỏ Hồ Liệt Na. Nhưng hắn biết, nếu như chính mình thực sự làm như vậy. Thì tương đương với sẽ việc bị tâm ma hủy diệt. Không thể nói trước rằng có thể hay không sẽ bị Ma Ảnh ảnh hưởng mà không ra được. Cho dù có ra ngoài được. Chỉ sợ rằng trong tâm hồn cũng sẽ xuất hiện một cái khe. Muốn theo đuổi hồn sư cực hạn cũng không thể nào được nữa

Cho nên, hắn phải mang nàng ra ngoài., dù sau này nàng sẽ là địch nhân lớn nhất của hắn, trong tương lai hắn cũng phải đường đường chính chính cùng nàng công bình quyết đấu. Đây chính là gã vũ giả, một gã hồn sư, một nam nhân sẽ không lựa chọn trốn tránh

Ngay lúc Đường Tam dụng Lam Ngân Thảo đem Hồ Liệt Na trói lại trước người mình để khỏi bị hạn chế hành động, hắn đột nhiên hiểu ra được một ải cuối cùng của Địa Ngục Lộ là gì

Lúc trước là có địch nhân cường đại, nhưng ở đây lại không có ngoại vật, mà chỉ có chính mình. Tâm ma của mình

Dưới tình huống bị khí tức tà ác khổng lồ, huyết tương tà dị nóng bỏng cùng với hơi thở giết chóc khổng lồ của bản thân ảnh hưởng, muốn từ nơi này kiên trì đi ra ngoài, cần phải có tâm chí kiên nghị cở nào?

Lấy Hồ Liệt Na là thiên tài của thiên tài mà cũng không thể kiên trì tới cuối cùng. Đây mới chính là cửa khó khăn nhất nếu muốn đi ra khỏi Địa Ngục Lộ

Nghĩ tới đây Đường Tam không khỏi thầm than mình thật là may mắn

Hắn tự thân có nhiều năng lực có thể ổn định tâm chí, trong đó lại lấy Huyền Thiên Công làm gốc, cùng Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, còn có Lam Ngân lĩnh vực thần kỳ nữa.

Đúng như Hồ Liệt Na đã đoán, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam là thiên phú vũ hồn lĩnh vực. Lam Ngân Thảo của hắn đã giác tĩnh lần hai, lộ ra diện

lục mới

Là đương kim Lam Ngân Hoàng duy nhất trên đại lục, đồng thời khi nó thức tỉnh lần hai, đã giao cho Đường Tam uy áp mà nó có được, chính là thiên phú lĩnh vực Lam Ngân Hoàng, Lam Ngân lĩnh vực. Ở chỗ này, Lam Ngân lĩnh vực đương nhiên không cách nào phát huy tốt uy lực lớn nhất của bản thân, hoặc có thể nói hiểu quả của Lam Ngân lĩnh vực ở chỗ này đã bị áp chế đến trình độ phi thường thấp. Nhưng bằng vào lĩnh vực khí tức sinh sôi không ngừng, vẫn như trước có thể cấp cho Đường Tam trợ giúp nhất định

Về phần xung quanh nóng rực, đối với Đường Tam mà nói, bất quá là một cái trò đùa mà thôi

Ngay cả nhiệt độ nóng rực của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn còn không thể ảnh hưởng hắn sau khi ăn xong Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cùng Bát Giác Huyền Băng Thảo, thì càng không cần nói tới nơi này

Kịch độc mà huyết tương có chứa, có lẽ có thể ảnh hưởng đến Đường Tam. Nhưng hắn cũng sẽ không có cấp cho loại chất lỏng có cơ hội dính vào người

Tại Sát Lục Chi Đô hai năm, Đường Tam như thế nào lại không cẩn thận nghiên cứu Huyết Tinh Mã Lệ cơ chứ? Huyết tương nơi này, hắn là do trong ngàn năm nay máu của vô số đọa lạc giả tà ác dung hợp cùng kịch độc được áp súc mà thành. Cũng có thể nói đây là căn bản của Sát Lục Chi Đô

Lấy tay vào Như Ý Bách Bảo Nang, một gốc cây tiên thảo màu trắng xuất hiện trong tay Đường Tam

Tiên thảo trong suốt như tuyết trắng, mỗi một phiến thảo diệp đều phảng phất như muốn nước bị tích tụ bên trong chảy ra, thon dài, cong cong uốn lượn như cổ thiên nga vậy.

Nếu như chỉ nhìn nó, ai có thể tưởng tượng được tiên thảo vừa xuất ra kia tự thân dĩ nhiên lại có đặc tính là kích thích cơ chứ?

Đừng nói là ăn nó, cho dù là bị nó dính một chút vào bất kỳ bộ phận nào có bệnh độc thì bệnh độc đó đều nảy sinh ra trăm ngàn lần. Dưới rất nhiều tình

huống, chu tiên thảo tên *"Tuyết Sắc Thiên Nga Vẫn "* này so với bất cứ kịch độc nào cũng đều đáng sợ hơn. Cho dù là dùng Huyền Ngọc Thủ cầm nó, Đường Tam cũng lộ ra vẻ căng thẳng (nói thật cái tên không biết ra sao lun T__T)

Uy lực của chu tiên thảo này thật sự rất là khinh khủng, thậm chí ngay cả Đường Tam cũng không dám dùng đến nó để luyện chế độc dược bởi vì một khi đang trong quá trình luyện chế, nó thông qua hô hấp của Đường Tam mà lây vào, vậy hắn chắng phải sẽ chết không thể nghi ngờ.Người nào dám cam đoan tự thân không có một điểm nào có bệnh độc đây?

Tay khẽ huy động, *"Tuyết Sắc Thiên Nga Vẫn"*, màu tuyết trắng phiêu phiêu bay xuống, hướng tới huyết tương màu đỏ đậm phía dưới, trong khoảng khắc bị huyết tương nuốt chửng, biến mât vô tung vô ảnh

Nhìn quá, huyết tương tựa hồ không có bị bất cứ cái gì ảnh hưởng, nhưng Đường Tam lại biết, chu tiên thảo kia đã mang cho Sát Lục Chi Đô, kích thích mang tính hủy diệt. Có dược hiệu của nó, độc tố trong tà ác huyết tương đã bị phóng đại vô hạn

Mà đây chính là căn cơ của Sát Lục Chi Đô, như thế còn có thể tồn tại chứ?

Sát Lục Chi Đô này là nơi hắc ám tà ác kinh khủng nhất thế giới, vốn là không nên tồn tại

Bất luận là ai đứng sau gầy dựng nó, cái thế giới toàn một mặt âm u này, biến mất là thỏa đáng

Đứng dậy lần nữa, Đường Tam rất nhanh hướng phía trước lao tới, thân thể của Hồ Liệt Na trước người vận động cọ xát, không ngừng sinh ra trận trận khoái cảm. Nhưng giờ phút này đây, Đường Tam lại cứng rắn đem suy nghĩ của mình thu nạp lại, không ngừng làm cho trong đầu mình hiện ra trang cảnh máu tanh trong Sát Lục Chi Đô. Duy chỉ có như vậy, hắn mới có thể miễn cưỡng chống cự lại được mị hoặc trước ngực, so với ham muốn giết chóc còn hấp dẫn mạnh hơn nhiều.

Không khí trở nên càng ngày càng nóng. Hồ Liệt Na được cột trước người

Đường Tam, lớp da lúc này đã nổi lên một tầng màu đỏ, may là đang ở trong Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam, hơn nữa tự thân thực lực của nàng đã cường hãn, cường độ thân thể đã hơn xa người thường

Nếu không thì,riêng nhiệt độ lúc này đã đủ để đem nàng nướng chín

Mắt thấy huyết tương hai bên vực sâu cũng đã càng ngày càng gần, khóe miệng Đường Tam toát ra một tia cười lạnh như băng, Sát Lục Chi Đô, Sát Lục Chi Vương, hy vọng các ngươi thích lễ vật mà ta lưu lại.

Giống như Đương Tam đã dự liệu trước, theo nhiệt độ tăng lên, huyết tương hai bên sẽ dâng lên, hắn biết khoảng cách ra khỏi động khẩu đã không xa nữa.

Sau nửa canh giờ, tâm thần không ngừng bị cuồng sát khí kích thích, Đường Tam rốt cuộc đã thấy đường ra khỏi động khẩu.

Lúc này, mồ hôi của hắn đã toát ra như tắm. Cũng không phải bởi vì sức nóng xung quanh, mà là bởi vì ảnh hưởng của Sát Lục Chi Khí cùng với vưu vật trước người

Cho dù Đường Tam tâm chí có kiên định đến mấy đi nữa, dưới tình huống này, hắn cũng sắp kiên trì không được nữa. May mà vừa lúc đo hắn thấy được đường ra khỏi động khẩu.

Động khẩu hiện ra rất rõ ràng, quang mang màu trắng ngưng tụ thành một mảng quang mạc hình tròn nơi đó, cũng là đích cuối cùng của Đường Tam

Nhưng là, vị trí còn có khoảng cách nghìn thước mới ra khỏi động khẩu, Đường Tam ngừng cước bộ, mày nhăn lại

Động khẩu mặc dù xuất hiện rồi, nhưng quả thật là xuất hiện ở bên phía đối diện cơ. Lúc này trước mặt Đường Tam đã không còn đường đi, lộ ra một mảnh hải dương màu đỏ máu. Huyết tương chảy đến nơi này, hội tụ thành một mảnh tiểu hồ, ở trước mặt hắn, khí nóng từ những bong bóng nổ ra trên bề mặt tiểu hổ bốc lên ngùn ngụt. Trải dài ra trước mắt hơn một ngàn thước giống như một vết rách màu đỏ vĩnh viễn không thể vượt qua được.

Không có công kích của bất kỳ sinh vật nào khác, nhưng nơi này lại ẩn chứa khí tức tà ác cực mạnh cùng với trước mặt này là khoảng trống rộng lớn hơn một ngàn thước, cơ hồ trở thành một con hào không cách nào vượt qua nổi.

Vòng tay ôm chặt phía dưới thân hình Hồ Liệt Na, tay phải khó tránh tiếp xúc với cái mông co dãn kinh người của nàng.

Bởi vì Hồ Liệt Na lúc trước lộ ra cái đuôi hồ ly, hơn nữa trên đường xóc nảy nãy giờ, tiểu khố nơi hạ thân nàng lúc này có diện tích thật sự rất thảm thương

Hạ thân của Đường Tam, sớm đã vì sự tiếp xúc của hai người mà không tự giác được mà còn hiên ngang dâng lên.

Đồng thời dưới sự kích thích, lúc này hai mắt hắn lúc này đã biến thành màu đỏ như máu

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, Đường Tam hít sâu một hơi, tận lực làm cho lòng trở lại bình thường, trong cơ thể Huyền Thiên Công vận chuyển rất nhanh, thông qua hai năm tu luyện gần đây, mặc dù hồn lực của hắn tăng lên cũng không nhiều, nhưng Nhâm mạch trong kỳ kình bát mạch cũng đã được đả thông, chỉ còn một cái cuối cùng là Đốc mạch mà thôi

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, quang mang trên mặt Đường Tam lóe ra dần dần biến từ nhàn nhạt thành màu sắc rực rỡ, hai tay ở trước ngực khép lại, một vòng tinh thần ba động nhàn nhạt từ mi tâm hắn lan tràn ra

Đến thời điểm trước mặt này, hắn đã không còn có thể bảo lưu bất cứ cái gì nữa rồi

Cho nên, hắn mới toàn lực thúc dục tinh thần lực của chính mình, tận khả năng đi khống chế thân thể để phóng xuất sát khí ra ngoài, hình thành bình chướng ngăn cản bên ngoài, đồng thời cũng làm đại não của chính mình khôi phục thanh tĩnh trong chốc lát

Hiệu quả của Tinh thần Trí tuệ đầu cốt đã dụng tới cực hạn

Ý nghĩ khôi phục thanh tỉnh, việc Đường Tam làm đầu tiên chính là quan sát bốn hướng. Hắn không có bỏ qua một chi tiết cùng dấu vết nào. Lúc này, hai bên vách trống trải nhìn không thấy điểm cuối, phía trước ở ngoài ngàn thước là động khẩu, mà ở bên trên, chỉ có thể mơ hồ thấy được đỉnh động màu đen ở khoảng độ cao hai trăm thước

Đường Tam trong lòng không khỏi thầm than, nếu như Tiểu Áo ở chỗ này thì thật tốt, cục diện trước mắt, chỉ một cây phi hành ma cô tràng là có thể giải quyết. Đương nhiên đó chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi, coi như Áo Tư Tạp thật sự ở chỗ này cũng không cách nào thực hiện được, dù sao, nơi này là không thể sử dụng hồn kỹ

Giơ tay phải lên, một cây Lam Ngân Thảo xuất hiên, Đường Tam đem Lam Ngân Thảo của mình vung mạnh ra ngoài không trung. Mặc dù nơi này không thể sử dụng hồn kỹ, nhưng vũ hồn bản thể vẫn còn có thể

Lam Ngân Thảo sau lần giác tỉnh thứ hai thì không thể so sánh với trước kia, biến hóa của nó, đương nhiên không phải chỉ là màu sắc cùng bề ngoài đơn giản như vậy

Lam Ngân Thảo của Đường Tam trước kia, bay xa nhất cũng chỉ được có năm mươi thước mà thôi, nhưng lúc này, Lam Ngân Thảo trong suốt mà hắn vừa tung ra bay ít nhất cũng là trăm thước có hơn

Thông qua tự thân vũ hồn cảm ứng, Đường Tam rất nhanh phát hiện, một trăm hai mươi thước, đó là khoảng cách cực hạn mà Lam Ngân Thảo của mình có thể đạt tới. Bởi vì khoảng cách tới đỉnh động tới hai trăm thước có hơn. Lam Ngân Thảo chỉ có trăm hai mươi thước, còn kém đến gần một trăm thước

Nhìn Hồ Liệt Na trong lòng một chút, Đường Tam đang tự hỏi có thể hay không làm cho nàng tỉnh lại, hai người cùng nghĩ ra biện pháp. Nhưng hắn rất nhanh lại bác bỏ cái ý nghĩ này. Lúc này da tay mềm mại của Hồ Liệt Na đã giống như bị đun nóng giống con tôm chết. Toàn thân đỏ bừng một cách kì lạ.

Vạn nhất sau khi mình làm cho nàng tỉnh lại, nàng lại mất đi thần trí phát động công kích, làm sao bây giờ? Như vậy thì ngay cả một cơ hội cũng không có.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ trước của mình, đột nhiên, linh cơ chợt động, Đường Tam trong lòng đã có kế hoạch. Có lẽ như vậy có thể

Hắn nhanh chóng thảo bỏ Phi Thiên Thần Trảo trên tay ra.

Từ trong cơ thể thả ra hai cây Lam Ngân Thảo, một cây ở cùng một chỗ với Phi Thiên Thần Trảo, một cây khác khống chế một vài điểm trên Phi Thiên Thần Trảo

Cự ly cực hạn của Phi Thiên Thần Trảo là khoảng ba mươi thước. Nếu như có thể trên không trung mở ra, thì tương đương với trợ giúp cho Lam Ngân Thảo một khoảng cách ba mươi thước. Chiều dài là có thể đạt tới một trăm năm mươi thước.Về phần độ cao còn thừa là gần bảy mươi thước, sẽ xem bản lĩnh của mình

Nghĩ tới đây, Đường Tam chậm rãi hít vào, thở ra, hắn biết cơ hội của mình chỉ có một lần, đại bộ phận công lực Huyền Thiên Công của hắn là dùng để áp chế Sát Lục Chi Khí, mà hiện tại chỉ có thể toàn lực thi triển công lực mới có thể có cơ hội lên tới đỉnh, như đã nói nếu lần này thất bại, như vậy, muốn khắc chế Sát Lục Chi Khí dưới tình huống đó là không có khả năng

Điều quân hơi thở trong cơ thể, Đường Tam sắc mặt biến thành ngưng trọng hẳn lên, lần nữa hít một hơi, quang mang màu lam nhan nhạt tỏa ra xung quanh, chính là Lam Ngân lĩnh vực toàn diện phóng thích. Chỉ có ở trong Lam Ngân lĩnh vực, ảnh hưởng của hoàn cảnh trước mắt mới có thể giảm xuống thấp nhất

Một khắc sau, tám cái chân dài từ sau lưng đột ngột đâm ra, đạt chiều dài bốn thước, nhìn cứng rắn như kim cương, chính là bát chu mâu huyễn lệ. Cũng màu đen nhưng không còn gai góc nanh ác như trước kia, thuộc tính đã được tăng cường vài lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi Lam Ngân Thảo của Đường Tam giác tỉnh lần thứ hai biến thành Lam Ngân Hoàng, tăng lên không chỉ có một cái thiên phú thuộc tính, mà còn có bản chất của Lam Ngân Thảo

Vũ hồn bản thể xảy ra biến hóa, tương đương với mỗi cái hồn kĩ thuộc về vũ hồn Lam Ngân Thảo của Đường Tam đều xảy ra biến hóa. Càng huống chi một cái hồn kỹ thứ năm, đột phá tới hồn vương cấp bậc

Tất cả kết hợp cùng một chỗ, làm cho thực lực tổng thể của Đường Tam được tăng cường rất nhiều, mà Bát Chu Mâu là ngoại phụ hồn cốt có thể tiến hóa, tự nhiên cũng chiếm được rất nhiều chỗ tốt. Bởi thế mà tiến hóa thành hình dáng trước mắt

Đường Tam trước sở dĩ đem Hồ Liệt Na cột ở phía trước mà không phải ở phía sau, cũng là vì cấp không gian cho Bát Chu Mâu xuất ra, mà ngay cả vị trí Lam Ngân Thảo quấn quanh người, cũng không ảnh hưởng đến Bát Chu Mâu chui ra ngoài

Cái ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu này không chỉ cứu tính mạng hắn một lần mà còn là kích sát thủ cuối cùng của hắn

Thân thể chậm rãi phủ phục trên mặt đất, Bát Chu Mâu cắm vào trong mặt đất, đem Đường Tam đang ôm Hồ Liệt Na nâng lên

Bạch quang nhàn nhạt lưu chuyển, Bát Chu Mâu bên trong ẩn hiện ba động của hai vầng sáng hồng lam rất nhỏ, Đường Tam hai mắt chợt trở nên lợi hại, thân thể đột nhiên nằm sấp xuống, gần như là tiếp xúc với mặt đất. Lúc này, Bát Chu Mâu thon dài toàn bộ cắm trên con đường hẹp nọ, nhìn có mặc dù có chút quái dị, nhưng lại đều bị vây dưới trạng thái hoàn toàn chịu lực

Người có thể nhảy là nhờ hai cái chân, mà lúc này Đường Tam lại có được những tám cái chân. Huyền Thiên Công toàn lực vận chuyện, lực lượng kinh khủng của Bát Chu Mâu trong nháy mắt xuất ra

Vù…

Bát Chu Mâu mạnh mẽ mang theo thân thể của Đường Tam phá không bay

lên, lực nhảy kinh người làm Đường Tam rõ ràng có cảm giác được cảnh vật xung quanh bay xẹt qua rất nhanh. Bát Chu Mâu có thể có đạn lực lớn đến như vậy ngay cả hắn cũng không nghĩ tới

Mắt thấy con đường phía dưới đã trở nên càng ngày càng nhỏ. Mà tốc độ bay lên không của chính mình đã từ từ giảm dần. Hắn biết, Bát Chu Mâu của mình đã nhảy tới điểm cao nhất

Lúc này, dưới tình huống đang vận chuyển Huyền Thiên Công, Đường Tam lại quay lưng về phía đỉnh động, hắn cũng không biết hắn nhảy cao được bao nhiêu, nhưng hắn muốn làm, cũng là hắn phải tận khả năng làm cho chính mình nhảy cao nhất, càng đến gần đỉnh động càng tốt.

Hai đạo lam quang trầm tĩnh từ trong mắt Đường Tam phát ra, quang mang chợt lóe, đã oanh kích nặng nề trên mặt đất phía dưới. Một kích này là toàn lực công kích tinh thần lực không hề giữ lại chút nào của Đường Tam

Uy lực của Tử Cực Thần Quang bởi vì tiêu hao lúc trước của hắn mà không thể phát huy trình độ mạnh nhất, nhưng lực công kích này lại kinh khủng giống như trước

Trong âm thanh nổ ầm ầm, con đường hẹp phía dưới đã biến mất hầu như không còn, Tử Cực Thần Quang kinh khủng nọ oanh kích làm cho xuất hiện dòng suối huyết tương. Còn Đường Tam thân thể nhờ phản lực của một kích nọ, cả người lại một lần bay lên thêm độ cao hai mươi thước nữa

Khi thân thể trên không trung xoay chuyển, Lam Ngân Thảo quấn quanh Phi Thiên Thần Trảo được Đường Tam quăng ra ngoài

Sau khi Đường Tam xoay người, tâm tình khẩn trương của hắn cũng đã trầm ổn lại, bởi vì hắn thấy rõ ràng, cự ly của mình cách đỉnh động một khoảng chưa tớimột trăm thước, nói cách khác, Bát Chu Mâu kia khi nhảy, dĩ nhiên cũng đem chính mình đẩy lên đến độ cao một trăm thước. Có thể thấy được lực lượng của nó là kinh người cở nào

Không có bất cứ lo lắng gì, Lam Ngân Thảo trong chớp mắt đã gần đến đỉnh động, leng keng một tiếng, Đường Tam lợi dụng một cây Lam Ngân Thảo đã

chuẩn bị từ trước khác để mở Phi Thiên Thần Trảo. Bén nhọn, Phi Thiên Thần Trảo sắc bên mạnh mẽ cắm sâu vào trong đỉnh nham thạch, đem Đường Tam cùng Hồ Liệt Na treo trên không trung

Căn bản không tự mình phát lực, Đường Tam rất nhanh khống chế Lam Ngân Thảo thu về, làm cho thân thể mình đến gần đỉnh động hơn

Sau khi hắn chạm tay tới Phi Thiên Thần Trảo, lại lần nữa đem cơ quan của Phi Thiên Thần Trảo thành thu về, kéo thân thể hắn đi tới đỉnh động nham bích xử đen nhánh

Bát Chu Mâu tiếp quản không chế thân thể, mâu sắc nhọn khí thế mạnh mẽ đâm vào trong vách nham bích giống như đâm vào đậu hủ, làm cho Đường Tam cùng Hồ Liệt Na treo tại giữa không trung. Cho đến lúc này, khi Bát Chu Mâu đâm vào nham bích, trong nháy mắt, tâm tình của Đường Tam mới tính là thả lỏng, có sự khống chế của Bát Chu Mâu, hắn biết chính mình cuối cùng cũng an toàn rồi

Ở địa phương này mà dừng lại thì đúng là tự tìm lấy cái khổ, Huyền Thiên Công điều quân trong cơ thể, cố nén thống khổ vì tinh thần lực vận chuyển nhiều mà sinh ra. Đường Tam khống chế Bát Chu Mâu tựa như cắm dính trên đỉnh động hướng ra phía ngoài mà chạy nhanh

Đỉnh động nằm ngược lên trên, nhưng đối với Bát Chu Mâu mà nói, lại không có bất cứ uy hiếp nào, Đường Tam treo trên không trung như giẫm trên đất bằng mà đi, dễ dàng vượt qua hơn ngàn thước cự ly, rốt cuộc đi tới đích cuối cùng.

Leo từ trên xuống. Vào trong cánh cửa ngay trước mặt

Đường Tam đột nhiên phát hiện, sát khí chung quanh thân thể chính mình phảng phất như được một cỗ lực lượng đặc thù dẫn dắt.

Quay đầu nhìn về phía cuối cùng của Địa Ngục Lộ vừa mới đi qua liếc một cái, Đường Tam biết, hai năm ma luyện tại Sát Lục Chi Đô, là kinh nghiệm mà trong cuộc đời của hắn không thể nào quên được. Nhưng hắn lại càng không hi vọng sau này còn có người lại trải quacái kinh nghiệm kinh khủng

nhất thế giới này nữa

Hủy diệt đi, đây là hắn lưu lại cho Sát Lục Chi Đô mong ước cuối cùng

Vù một tiếng, Đường Tam cuối cùng cũng chui vào đạo quang mang màu trắng nọ

Chung quanh hết thảy tựa hồ đều phát sinh biến hóa, trong nháy mắt khi Đường Tam chui vào quang mang màu trắng kia, hắn nhất thời cảm giác được thân thể của mình phảng phất như tiến vào một cái thế giới đặc thù

Chung quanh là một mảnh tuyết trắng hư vô, mà Lam Ngân Thảo hắn tự thân phóng thích ra bị một cỗ lực lượng đặc thù áp chế, bức bách toàn bộ trở về trong cơ thể. Hồ Liệt Na trước người cũng bởi vì vậy mà rơi ra khỏi ngực hắn

Ở trong thế giới màu trắng mờ mịt này, toàn thân không dùng được một chút lực lượng nào, duy nhất chỉ có cảm giác, là cảm giác lạnh như băng

Phảng phất như có vô số khí lạnh ngưng tụ lại trong thân thể, lại như có vô số khí lạnh như băng đang trong cơ thể mình phóng thích ra. Ở trong màu trắng hư vô này, Đường Tam một mình thừa nhận thống khổ khủng khiếp đó.

Vốn cảm giác rét lạnh không nên xuất hiện như trước kia, đó cũng không phải thực sự do biến hóa của nhiệt độ, mà là hàn ý do sát khí mang đến. Sát khí tinh khiết nhất, rất nhanh xâm nhập vào thân thể Đường Tam, mỗi lần xâm nhập đều làm cho Đường Tam run rẩy

Khi luồng khí rét lạnh nọ làm nội tâm của hắn dần dần cứng ngắt thì, tri giác cũng bắt đầu nương theo ý thức hắn yên lặng rời đi. Mà lúc này, Đường Tam rốt cục cũng khẳng định truyền thuyết của Sát Lục Chi Đô là không sai, đây là một cái lĩnh vực, một cái lĩnh vực do sát khí ngưng tụ mà thành. Đương nhiên, cái lĩnh vực này còn muốn cường đại hơn Lam Ngân lĩnh vực của hắn trước mắt, thân ở trong lĩnh vực, hắn giống như là lục bình trôi nổi

Không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, lúc Đường Tam từ trong thống khổ tỉnh lại, hắn cảm giác đựoc chính mình như đang nằm trong mộng vậy

Thân thể hắn nằm trên một mảng Lam Ngân Thảo, mà Lam Ngân Thảo này, đang đem một tia ấm áp thản nhiên cùng nhu mộc truyền vào trong cơ thể hắn. Tất cả những thống khổ đều không thấy nữa, chỉ có toàn thân cảm giác sảng khoái, ba động hồn lực quen thuộc, cùng với cảm thụ được hồn kỹ một lần nữa tràn ngập trong khắp cơ thể

Muốn chuyển thân ngồi dậy, thì Đường Tam phát hiện tay trái của mình có chút nằng nặng, quay đầu lại nhìn, nhưng lại chứng kiến tay trái mình lại nắm Hạo Thiên Chuỳ

Khi hắn liếc mắt một cái thấy Hạo Thiên Chuỳ, hắn có thể khẳng định chính mình quyết không có khả năng nằm mơ. Phía trên đầu Hạo Thiên Chuỳ, đỉnh đầu chuy, văn lộ có nhiều hơn một mảnh màu trắng

Văn lộ này nhìn qua giống như hình thái hoa văn xuất hiện trên Địa Ngục Sát Lục Tràng khi Địa Ngục Lộ bắt đầu, chỉ bất quá nó nhỏ hơn nhiều, mà lại là màu trắng

Khi Đường Tam thử cảm thụ văn lộ màu trắng nọ, trong phút chốc, một cổ bạch quang mêng mông lặng yên tràn ra, bạch quang theo Hạo Thiên Chuỳ mà phóng thích, nhưng rất nhanh bạch quang nọ chợt biến thành vô sắc. Mà cảm ứng của Đường Tam đối với thế giới xung quanh cũng lập tức trở nên bất đồng. Mà ngay cả thân mật nhất đối với hắn là Lam Ngân Thảo cũng phát ra khí tức sợ hãi vô hình

Sát Thần lĩnh vực, đây là Sát Thần lĩnh vực sao? Đường Tam biết chính mình hắn là cao hứng, nhưng là, vừa mới rời đi địa phương như Sát Lục Chi Đô, hắn lại không thể cao hứng nổi. Hai năm ma luyện giống như địa ngục, làm cho suy nghĩ của hắn đều bị ảnh hưởng thật lớn

Mặc dù hắn một mực cố gắng chống chọi, nhưng Đường Tam lúc này, chẳng những sắc mặt tái nhợt, hơn nữa trên khuôn mặt cũng lộ ra sát khí không thể che dấu

Đang lúc này, đột nhiên, một cỗ sát khí vô hình trong nháy mắt chạy tới đây, tựa như có cái đồ vật gì đó nặng nề đánh tới Đường Tam đang phóng thích Sát Thần lĩnh vực

Thân thể Đường Tam chấn động, rất nhanh xoay người hướng về phía đó nhìn lại

Ngoài mười thước, một thân ảnh sinh động đang đứng đó. Không biết từ lúc nào, trên người nàng đã mặc chỉnh tề, đem thân thể hoàn mỹ nọ bao bọc bên trong. Mà hai tròng mắt nàng cũng đang nhìn kỹ chĩnh mình, trong mắt lóe ra tâm tình khó tả

Nàng so với ta đã tỉnh trước? Đây là cái ý niệm thứ nhất trong lòng Đường Tam. Sống lưng không tự chủ được toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn đương nhiên biết, Hồ Liệt Na tỉnh lại trước so với mình là có ý nghĩa gì. Rằng nàng ta có đủ thời gian để đánh chết mình

Nữ nhân này quả nhiên giảo hoạt. Đường Tam có ảo não nhớ lại, hồn lực của nàng mạnh hơn, đoạn đường cuối cùng kia, là chính mình mang nàng đi tới đích, tiêu hao của nàng so với mình cũng tự nhiên ít hơn. Nếu như nàng muốn giết mình, sợ rằng chính mình vĩnh viễn đều không có khả năng tỉnh lại

Hồ Liệt Na bước từng bước hướng Đường Tam đi tới. Khuôn mặt mang theo nụ cười thản nhiên

"Cảm giác được chưa? Chúng ta có đồng dạng thiên phú lĩnh vực." Âm thanh tự nhiên quanh quẩn bên tai Đường Tam

Đường Tam không có mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng

Hắn kinh ngạc phát hiện, Hồ Liệt Na mặc dù đã khôi phục năng lực sử dụng hồn kỹ, nhưng đôi mắt lại trở nên vô cùng trong suốt, không tồn tại một tia mị hoặc nào hết.

Nếu như nói trước kia nàng là một đóa hoa hồng tràn ngập sự hấp dẫn. Lúc này đây xem nàng đi tới nhưng lại giống một đóa bách hợp tươi mát

"Ta đem tánh mạng của mình giao phó cho ngươi một lần, ngươi cũng đem táng mạng giao cho ta một lần. Chúng ta có tính là hòa nhau hay không?" Hồ Liệt Na rốt cục cũng đi tới trước người Đường Tam. Mãi cho đến khi

nàng cách trước mặt Đường Tam một thước mới ngừng lại. Nhìn Đường Tam, ánh mắt của nàng trở nên vô cùng ôn nhu

Đường Tam vẫn như trước không có mở miệng, vẫn chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, hắn cũng không nữ nhân trước mặt đang suy nghĩ cái gì, cũng không biết tại sao hắn cảm giác được nàng đối với hắn không có bất cứ uy hiếp nào

Một tia buồn bả hiện lên trên khuôn mặt dung nhan tuyệt sắc của Hồ Liệt Na, nhìn chăm chú vào Đường Tam, trên khuôn mặt động lòng người của nàng dĩ nhiên lại toát ra một tia bất lực, *"Tại sao ta lại xuất thân từ Vũ Hồn điện còn ngươi lại xuất thân từ Hạo Thiên tông?"*

Hai tay giơ lên, rất tự nhiên khoát lên trên vai của Đường Tam, Hồ Liệt Na tiến thêm một bước kéo lại gần khoảng cách của chính mình cùng Đường Tam, hai trong mắt buồn bã nọ của nàng không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất mạnh, cả người hướng vào trong lòng Đường Tam mà ngã.

Nhưng là, động tác của nàng lại không có hoàn thành. Bởi vì một tay của Đường Tam đã ghìm bả vai của nàng lại.

Đem Sát Thần lĩnh vực cùng Hạo Thiên Chuỳ đồng thời thu hồi. Đường Tam thản nhiên nhìn lại Hồ Liệt Na

Hồ Liệt Na buồn bã cười một tiếng, *"Ngươi thật là có tâm địa sắt đá phải không?"*

Ánh mắt Đường Tam trở nên nhu hòa vài phần, bất quá không thể phủ nhận, nữ nhân trước mắt đúng là hoàn mỹ, nhưng là ở trong lòng hắn, sớm đã không còn chỗ dành cho người khác phái nào khác. Càng huống chi trước mắt nàng cùng hắn, hai người chính là hai thế giới khác nhau

Vỗ vỗ bả vai Hồ Liệt Na, kéo hai tay của nàng đang khoát lên vai mình, *"Lần sau gặp mặt, có lẽ chúng ta sẽ là địch nhân."*

Lưu lại một câu nói đơn giản, xoay người, không hề nhìn lại nàng, Đường Tam tâm địa cứng rắn, bước dài đi

Không một tiếng động, lệ, từ khuôn mặt hoàn mỹ lặng yên chảy xuống, đây là lần đầu tiên trong đời Hồ Liệt Na khóc vì một gã nam nhân, mà hình ảnh của gã nam nhân này cũng không cách nào thoát ly ra khỏi lòng nàng

Mỗi một bước xuất ra, Đường Tam đều cảm giác được tâm tình trong lòng mình tựa hồ trở nên nhẹ nhàng vài phần. Đối với Hồ Liệt Na, hắn đương nhiên không có bất cứ một tia tình cảm nào tồn tại. Nhưng là đối với nữ hài tử này, hắn ít nhiều cũng sinh ra một ít hảo cảm. Quá trình đi ra khỏi Địa Ngục Lộ, đúng là hai người đều rất cố gắng hợp tác. Lúc Hồ Liệt Na để cho chính mình đánh ngất nàng, Đường Tam đối với nàng đã không cách nào sinh ra địch ý

"Tiểu Tam." Âm thanh hùng hậu vang lên bên tai Đường Tam. Đường Hạo không biết từ lúc nào đã lẳng lặng đứng trên con đường phía trước

Hai năm không gặp, hắn nhìn qua tựa hồ càng thêm vài phần già nua, Đường Tam cực kỳ nhạy cảm, từ trên người phụ thân hắn cảm nhận được cũng có tính chất đặc biệt giống nhau

"Ba." Bước nhanh lên phía trước, đi tới trước mặt phụ thân, Đường Tam ánh mắt lạnh như băng. Đó là di chứng của hai năm sống tại Sát Lục Chi Đô, *"Ngài có phải hay không cũng có Sát Thần lĩnh vực"*

Đường Hạo gật đầu, trên mặt hắn,dĩ nhiên cũng toát ra một tia mỉm cười,*" Hai năm vừa rồi, ngươi làm vô cùng tốt, cũng không có làm cho ta thất vọng. Đi thôi."* Nói xong, hắn đi tới trước đầu tiên

Đường Tam vội vã đổi theo phụ thân, hắn cũng không có nói thêm cái gì, phụ thân xuất hiện, làm cho tâm tình lạnh như băng của hắn sinh ra một vết rách

"Ngươi biết tác dụng của Sát Thần lĩnh vực là cái gì không?" Đường Hạo đột nhiên hỏi

Đường Tam trong mắt quang mang chợt lóe. *"Khí thế"* Đường Hạo chậm rãi gất đầu, *"Không sai đúng là khí thế, khí thế cùng áp lực do sát khí hình thành thường thường có thể làm cho đối thủ của ngươi không thể xuất ra toàn bộ*

thực lực, mà ngươi lại có thể phát huy đến trình độ một trăm phần trăm thực lực. Hiệu quả của Sát Thần lĩnh vực chính là như thế. Ngươi có được Sát thần lĩnh vực làm trụ cột, sau này ở trong lĩnh vực của ngươi, đối thủ của ngươi, thực lực sẽ tự suy yếu mười phần trăm, mà chính ngươi thì có thể phát huy ra một trăm phần trăm thực lực. Theo vũ hồn phát triển, cái tỉ lệ này còn có thể gia tăng. Nhớ kỹ, thiên phú lĩnh vực của vũ hồn sẽ không bị chế ước của vũ hồn song sinh là không thể đồng thời sử dụng."

Đường Tam nhất thời sửng sốt một chút, *"Ngài làm sao biết được?"* Đối với điểm này, ngay cả hắn là người có vũ hồn song sinh cũng không thể khẳng định được

Đường Hạo dừng lại cước bộ, xoay người về phía hắn, *"Bởi vì, tình huống đồng dạng cũng đã xuất hiện trên một người khác."*

Ánh mắt Đường Tam có ba động kịch liệt một chút, giật mình, hắn đột nhiên hiểu rõ ràng ý tứ của phụ thân, từ trong miệng Hồ Liệt Na người kia, chính là giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông. Ở cái thế giới này, ngoại trừ phụ thân ra, Bỉ Bỉ Đông cũng là người có Sát Thần lĩnh vực

Đường Hạo lạnh nhạt nói: *"Hiện tại có được cái lĩnh vực này có bốn người. Tác dụng của Sát Thần lĩnh vực, ngươi tương lai từ từ có thể lĩnh hội được. Nó cùng Lam Ngân lĩnh vực của ngươi có diệu dụng, ở trong những hoàn cảnh bất đồng, cũng có thể phát huy tác dụng rất lớn."*

"Ba, ngài bây giờ có phải hay không hắn là nên đem chuyện quá khứ nói cho ta biết." Bốn năm ma luyện, Đường Tam đã từ một gã thiếu niên chưa tới mười lăm tuổi biến thành một gã thanh niên gần mười chín tuổi. Thực lực phát triển, khí chất biến hóa, Lam Ngân Thảo giác tỉnh lần thứ hai mang đến cho hắn đủ loại ảnh hưởng, đều làm hắn thoạt nhìn có vẻ thành thục hơn rất nhiều. Cùng bốn năm trước so sánh, Đường Tam bây giờ tuyệt đối không chỉ là hồn lực tăng lên mười cấp đơn giản như vậy. Hắn đã bất đầu chính thức bước vào thế giới thuộc về cường giả

Đường Hạo nói: *"Bây giờ còn chưa phải lúc. Ngươi còn chưa đạt tới yêu cầu của ta."*

Đường Tam sửng sốt một chút, *"Vậy như thế nào mới xem là coi như đạt tới yêu cầu của ngài chứ?"* Có hai đại lĩnh vực, Đường Tam cho rằng, chính mình hắn là có thể được phụ thân công nhận rồi.

------oOo------

Chương 312: Nguyệt Hiên, cô cô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: 1234bbbb

Biên tập: A Lá

Đường Hạo thản nhiên nói: *"Như bây giờ, hơi thở ngươi lưu lại bên ngoài, như thế nào có thể ẩn dấu bản thân trong giới hồn sư đây? Ngay khi ngươi được Duyên Hoa Tẩy Tẫn, ta sẽ đem hết thảy đều nói cho ngươi, cũng chỉ tới khi đó, ta mới có thể quyết định tương lai của chính ta. "*

Duyên Hoa Tẩy Tẫn? Đường Tam có chút ngốc trệ, nhưng hắn lại cũng không có hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ theo cha rời đi.

Lau khô nước mắt, Hồ Liệt Na lẳng lặng men theo sườn núi đi xuống, tự mình thu lại tâm tình, sắc mặt của nàng dần dần trở nên bình tĩnh trở lại. Nàng cũng biết, bản thân mình không có quyền được có cảm tình.

Từ nhỏ cả cha lẫn mẹ đêu chết, chính Vũ Hồn điện nuôi dưỡng nàng cùng ca ca lớn lên. Chính Vũ Hồn điện bồi dưỡng họ, để cho bọn họ có hết thảy như bây giờ. Sư phụ nỗ lực trên người mình bao nhiêu, Hồ Liệt Na rất rõ ràng.

Riêng đoạn ân tình này tự mình cả đời không thể hoàn trả.

Cho nên, nàng tại lễ cử hành trường thành ngày hôm đó, đã thề sẽ đem cuộc sống của mình phụng hiến cho Vũ Hồn điện.

Cái loại cảm tình này đối với mình thật xa xỉ. Càng huống chi nam nhân kia

chính là đến từ Hạo Thiên Tông.

Nàng càng lại không dám có suy nghĩ nhiều, cũng chỉ có thể làm cho bản thân không nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi cùng hắn đi qua Địa Ngục Lộ, tâm tình của nàng mới có thể bình tĩnh trở lại.

"Nha đầu." Âm thanh có chút bén nhọ phía trước vang lên.

Hồ Liệt Na ngẩng đầu nhìn lại, hai người đang lẳng lảng đứng ở nơi đó cùng đợi nàng.

Thấy hai người, tâm tình Hồ Liệt Na không tự giác lại vừa kích động dựng lên. Rốt cục không cần sống giữa giết chóc nữa.

"Quỷ trưởng lão, Cúc trưởng lão. "

Hai người kia đúng là, Quỷ đấu la Quỷ Mị và Cúc đấu la Nguyệt Quan, Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông phái hai Phong Hào Đấu La tại nơi này đợi Hồ Liệt Na, có thể thấy đối với nàng trọng thị thế nào.

Cúc đấu la mỉm cười nói: *"Chúc mừng ngươi, nha đầu. Ngươi đã thành công, đại thành công. Trở về Giáo Hoàng điện, chúng ta sẽ làm tiệc ăn mừng ngươi."*

Quỷ đấu la nhìn vẫn hư ảo như trước kia, tiến lên sờ sờ đầu Hồ Liệt na nói: *"Chúng ta đi thôi. Giáo Hoàng bệ hạ một mực đợi ngươi suốt hai năm nay đó. Người đã từng tới nơi này ba lần, mỗi lần rời đi thì trong ánh mắt đều tràn ngập thất vọng cùng lo lắng. Ta nghĩ, người nhìn thấy ngươi trở về nhất định sẽ vô cùng cao hứng."*

Hồ Liệt Na đôi mắt nóng lên. Nhớ tới tất cả những việc sư phụ đã làm cho mình, tình cảm trong lòng đối với Đường Tam rốt cục cũng bị đè ép xuống. Cơ hồ không thể kiên nhẫn nổi nữa, theo hai vị Phong Hào Đấu La hướng Vũ Hồn điện đi.

Nàng căn bản không biết. Sau khi nàng cùng Đường Tam rời khỏi, toàn bộ Sát Lục Chi Đô đều nhiễm một tầng huyết sắc đáng sợ.

Mười ngày sau tại Thiên Đấu Thành.

Mặc dù mọi việc trong quá khứ đã qua mười ngày, nhưng Đường Tam cũng vẫn chưa từ giữa không khí Sát Lục Chi Đô mà khôi phục như cũ. Hai năm cuộc sống là cảnh giác, làm hắn dần có thói quen hoài nghi hết thảy.

Mặc dù sát khí khổng lồ được tích xúc nội ẩn vào bên trong Hạo Thiên Chuỳ hoá thành Sát Thần lĩnh vực. Nhưng cả người hắn thường xuyên vẫn bị vây trong trạng thái khẩn trương. Đường Tam cũng biết chính mình như vậy là không tốt, nhưng hai năm đã hình thành thói quen, cuộc sống từ thế giới hắc ám lại có thể dễ dàng khôi phục như cũ vậy sao?

Lại một lần nữa đi tới Thiên Đấu Thành, hắn tại Sát Lục Chi Đô tâm tình trở nên lạnh như băng mới thoáng khôi phục vài phần, bất quá, hắn không rõ cha tại sao lại phải đem mình tới thủ đô Thiên Đấu đế quốc như vậy.

May là, bây giờ ngoại hình hắn bây giờ xảy ra biến hoá lớn như vậy, cho dù ở Thiên Đấu Thành có gặp phải người quen cũng chỉ sợ không ai có khả năng nhận đựoc mình.

Đường Hạo mang theo Đường Tam hướng thành nội bên trong đi tới, cha con hai người tạo thành tổ hợp có chút kỳ quái. Mặc dù Đường Tam cũng là mặc áo vải, nhưng sau khi bề ngoài thay đổi, khí chất lại dễ dàng bị người khác chú ý.

Bề ngoài anh tuấn, mặt mũi hơi có vẻ tái nhợt, bên trong nội uẩn, mà khí chất cao quý trên người vô hình trung lại tản mát ra sát khí lạnh như băng, cũng đều làm người khác chú ý vài phần.

Mà Đường Hạo vẫn như trước, bộ dáng nghèo đói, mất hồn như trước kia, đối với bề ngoài chính mình thuỷ chung chưa bao giờ tu sửa một chút nào. Nếu như cẩn thận quan sát là có thể phát hiện cặp mắt vàng mờ là tử tịch. Từ lúc vợ hắn qua đời, tâm Đường Hạo kỳ thật đã chết.

Vẫn một mực đi tới trung tâm Thiên Đấu Thành, giữa khu vực phồn hoa nhất, Đường Hạo dừng bước lại trước một kiến trúc cao lớn nhất.

Đường Tam, hạ ý thức đi theo cha ánh mắt hướng kiến trúc trước mặt nhìn lại, đây là một toà tiểu lâu cao gần năm tầng. Cho dù là tại trong Thiên Đấu Thành, nơi này cũng được coi là kiến trúc rất cao. Chỗ ngồi tiểu lâu này làm cho người có cảm giác đầu tiên là thanh nhã.

Cả chỉnh thể kiến trúc hơi có vẻ cổ phác, trên biển chỉ có đơn giản hai chữ Nguyệt Hiên.

Tiến vào bên trong lui tới trong đó người đi đường cũng không nhiều, nhưng có thể nhìn ra được, người ra vào nơi này, đều là người quần áo đẹp đẽ quý giá hoặc là hạng người khí chất thật tốt. Nam nữ đều có.

"Cha, đây là địa phương nào? " Đường Tam hỏi cha:

Đường Hạo lạnh nhạt nói *"Đây sẽ là địa phương nơi cho ngươi tiến hành Duyên Hoa Tẩy Tẫn. Đi, đi thôi, vào đi. "*

Vừa nói, Đường Hạo hướng Nguyệt Hiên đi vào.

Hai người đi tới trước cửa lại bị ngăn cản lại. Hai hai gã thanh niên mặc áo xanh cản đường đi của họ. Hai gã thanh niên nhìn qua có chút anh tuấn, một thân sạch sẽ. Đều tự giơ một tay lên, ngăn cản đường đi hai người.

Thanh niên bên trái vẻ mặt bình tĩnh nói:*"Xin lỗi, xin hai vị dừng bước, Nguyệt Hiên không tiếp đãi người quần áo không chỉnh tề. "*

Đường Tam nhíu nhíu nhíu mày, dù sao hắn cũng mặc quần áo mộc mạc, nhưng thập phần hết sức sạch sẽ, đối phương đúng là đang nói Đường Hạo. Rất tự nhiên từng bước tiến lên, Đường Tam ngẩng đầu hướng hai gã thanh niên đứng trên bậc thang nhìn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ miệng hắn xuất ra: *"Mau tránh ra. "*

Hai cỗ sát khí vô hình trong nháy mắt phun ra nuốt vào. Hai gã thanh niên giống như tiếp xúc với điện, ngã xuống. Lại nhìn Đường Tam giống như là đang nhìn quái vật vậy, nhìn nhau hoảng sợ.

Bọn họ ngay cả hồn sư cũng không phải, lại như thế nào có khả năng đỡ nổi một người dĩ nhiên toàn thân sát khí mới từ Sát Lục Chi Đô tới như Đường Tam chứ?

Đường Hạo nhìn con một cái, nhưng không có nói thêm cái gì, bước dài hướng bên trong đi tới.

Đường Tam đi theo sau cha, cùng nhau đi vào Nguyệt Hiên.

Trước lúc ngã xuống, hai gã thanh niên cảm thụ trên người Đường Tam lãnh ý phát ra, nửa bước ngăn trở cũng không có dũng khí.

Cho đến bóng lưng Đường Tam trong tầm mắt biến mất mới thở dài một hơi, cả hai đều phát hiện ra, vạt áo trên người mình đã ướt đẫm mồ hôi. Trong đó một người cuống quít hướng phía sau Nguyệt Hiên chạy đi.

Đi vào tầng một Nguyệt Hiên, đập vào mặt là một mùi nhàn nhạt thơm ngát.

Trên vách tường chỉ dùng gỗ hoàng dương hảo hạng để điêu khắc thành, tản ra nhàn nhạn mộc hương, trước hai tấm vách cao đạt ba thước là nhiều loại lan dị chủng phát tán hương thơm nhàn nhạt, chẳng qua chỉ là một bước vào Nguyệt Hiên nhưng cũng tựa hồ có thể hoàn toàn ngăn cách phiền nhiễu của bên ngoài.

Vòng qua vách tường là thính đường rộng rãi. Trên mặt sàn gỗ, từng hàng gạch màu xám được xếp ngay ngắn dài một thước, toàn bộ chu vi xung quanh là do các bó củi chế luyện từ các chủng loại loại gỗ quý mà bài biện thành, chính diện mặt chính hé mở ra một trác án rộng rãi, phía sau là một thiếu nữ thanh tú mặc quần áo mộc mạc đứng, hai bên trác án đều có cầu thang gỗ lên lầu.

Chứng kiến cha con Đường Hạo, thiếu nữ này rõ ràng có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là không rõ tại sao quần áo trông như Đường Hạo như vậy có thể đi vào.

Đường Hạo chậm rãi tiến lên, đi tới trước trác án, hướng tới thiếu nữ vóc người lớn nói: *"Nói cho Nguyệt Hoa có cố nhân tới thăm. "*

Thiếu nữ sửng sốt một chút, đôi mi thanh tú nhíu lại:*"Ngài là…"*

Đường Hạo hai tay để ở phía sau, *"Ngươi cứ nói với Nguyệt Hoa, khi trăng tròn không trọn vẹn, người chết mập mờ đến, nàng sẽ biết ta là ai. "*Nhìn Đường Hạo một chút, lại nhìn bên cạnh Đường Hạo là Đường Tam, có lẽ bị ảnh hưởng bởi tâm tình đạm mạc của Đường Hạo, cô gái ánh mắt động nhẹ, gật đầu nói:*"Xin ngài chờ."* Nói xong, nàng rất nhanh theo cầu thang bên cạnh đi lên lầu.

Thời gian không lâu, tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống hơi có vẻ ồn ào. Nghe được âm thanh Đường Hạo không khỏi nhịn được nhíu mày.

Tổng cộng có bốn người từ trên lầu đi xuống. Trong đó có một người chính là một trong hai gã thanh niên đứng ở cửa trước. Trong ba gã còn lại, có một gã trung niên mặc trường sam màu tím, hai tên còn lại vóc người dài, gầy ốm, mặc áo lam, nhìn qua tuổi thì cùng với tử y nhân cầm đầu tương đương không sai biệt lắm.

Tử y trung niên ánh mắt rơi vào trên người Đường Hạo, rất tự nhiên toát ra một tia hiểm ác, đi xuống lầu lại nhìn xem người bên cạnh Đường Hạo là Đường Tam.

Thiếu nữ cao lớn lúc trước cũng theo sau xuống lầu, chỉ Đường Hạo, thấp giọng hướng tử y nhân nói: *"Tổng quản, chính là hắn muốn tìm phu nhân. "*

Tử y nhân gật đầu, trên mặt không tự giác toát lên một vẻ ngạo nghễ, cũng không hoàn toàn xuống lầu, mà là đứng ở cầu thang vọng lại phía sau hai gã áo lam nói:*"Nguyệt Hiên không tiếp khách, mời họ đi ra ngoài. "*

Hai gã trung niên áo lam đi lên trước, bước xuống lầu tốc độ rất nhanh, nhưng không có làm cho người ta có cảm giác dồn dập, ngược lại lại rất có tiết tấu, mỗi một bước đi ra trên người họ hồn lực phát ra tăng cường vài phần, áp lực vô hình đập vào mặt mà đến.

Đường Tam rất tự nhiên tiến lên từng bước một, nhìn lên trên thấy, khuôn mặt tử y nhân thậm chí là khinh thường nhìn cha con mình, hắn chỉ có thể

hình dung ra hữu cẩu nhãn khán nhân đê (dùng mắt chó để nhìn người).

Hai tên áo lam rất nhanh đi đến trước mặt cha con Đường Hạo, trước mặt người bên trái nói:*"Mời rời khỏi nơi này. "*

Đường Hạo lạnh nhạt nói:*"Ta nếu không rời đi thì sao? "*

Người áo lam mặt hướng lên trên thượng cấp, người được xưng là tổng quản kia, tử y nhân phất tay, *"Còn phải ta dạy cho các ngươi nữa sao? Mời bọn họ rời đi. "*

Hai gã áo lam nhất thời động thủ, phân biệt chai tay chụp vào cha con Đường Hạo, Đường Hạo nhìn về phía con nói:*"Không cần giết người, không nên phá huỷ nơi này. "*

Đường Tam chuyển động, hắn chỉ là tiến lên một bước vậy mà hai gã áo lam đồng thời cảm thấy không tự chủ được cùng ra tay chụp vào Đường Tam.

Đường Tam cũng giơ tay lên, đập lên tay hai gã áo lam.

Thực lực hắn bây giờ đã thay đổi tăng vọt về chất, từ hồn lực đối phương ba động hắn trực tiếp có thể phán đoán đối phương là hồn tông ngoài bốn mươi cấp.

Với thực lực của hắn bây giờ, như vậy đối mặt như thế nào cho đối phương cơ hội đây?

Ngoại trừ Đường Hạo ra, không ai có thể nhìn rõ ràng Đường Tam làm cái gì, chỉ cảm thấy bóng trắng hư ảo hiện lên, hai gã áo lam đồng thời lui lại, cánh tay vừa vươn lên đã mềm oặt hạ xuống.

Đường Tam lạnh lùng nhìn hai người, *"Duỗi ra một cái móng vuốt, ta đập bể một cái, lại duỗi ra một cái móng vuốt khác, ta lại đập bể tiếp (ý là cứ thằng nào đến tao đập chết tươi). Chúng ta tới tìm chủ nhân, chứ không phải tới gặp chó trông cửa như các ngươi. "*

Có lẽ bởi vì nguyên nhân động thủ, sát khí mãnh liệt trên người hắn phún

xuất ra, lạnh như băng, tà ác, mặt trái tâm tình trong nháy mắt lan ra cả tầng một Nguyệt Hiên.

Vài nữ viên phục vụ phía sau trác án thất sắc, thân thể tại giữa cuộc chiến lui về phía sau. Nếu không phải trước đó Đường Hạo có lời, vậy thì hai gã áo lam chết không phải nghi ngờ.

Nhìn con mình phát ra sát khí, Đường Hạo lông mày cau chặt, hắn biết Sát Lục Chi Đô ảnh hưởng đối với Đường Tam còn xa mới tiêu trừ hết.

Đường Hạo biết, so với tưởng tượng của Đường Tam còn hơn nhiều, mặc dù ngoài mặt hắn không nói, nhưng thực tế trên thế giới này Đường Tam là tinh thần phó thác duy nhất của hắn trên thế giới này.

Hai năm lịch lãm tại Sát Lục Chi Đô, Đường Hạo thủy chung đều âm thầm quan sát Đường Tam, cho dù là Sát Lục Chi Vương cũng không biết vị Sát Thần này yên lặng xâm nhập vào Sát Lục Chi Đô.

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cuối cùng từ Địa Ngục Lộ đi ra. Chứng kiến con mình cuối cùng lựa chọn đem Hồ Liệt Na đi ra Địa Ngục Lộ, Đường Hạo cảm thấy vui mừng không thể tả, địch nhân cường đại không đáng sợ, đáng sợ chính là nội tâm đọa lạc của chính mình.

Mặc dù hắn biết tình trạng hiện tại của Đường Tam là bình thường. Nhưng trong lòng vẫn như trước có chút lo lắng, cũng càng thêm xác định quyết tâm dựa theo kế hoạch cũ tiến hành bồi dưỡng.

Tử y trung niên một chút sững sờ, thân hình chợt loé lên đã từ trên cầu thang đi xuống. Hai tay phân biệt đặt trên vai hai gã thủ hạ, nhất thời sắc mặt đại biến. Nhìn chăm chú Đường Tam trầm giọng nói: *"Thủ đoạn thật là độc ác."* Hai gã áo lam ngã xuống đất, hai tay dĩ nhiên cũng bị đoạn liệt, hiển nhiên không có cách nào khôi phục. Cho dù có thể khôi phục cũng không thể dùng sức giống như trước.

Đường Tam lạnh lùng cười:*"Đối với hạng người dùng mắt chó nhìn người, ta đã hạ thủ lưu tình rồi. "*

Tử y nhân biết chính mình lúc trước nhìn nhầm. Không nghĩ người trẻ tuổi cư nhiên lại cường đại như vậy. Mặc dù hai gã thuộc hạ không có phóng thích vũ hồn. Nhưng bọn họ tại hồn lực đối mặt đã bị Đường Tam phế đi cánh tay, có thể thấy được người trẻ tuổi này thực lực cường hãn. Tuổi hắn bao nhiêu? Tử y nhân có chút khó có thể tưởng tượng được.

Vầng sáng thản nhiên ba động. Trên người tử y nhân hồn lực chợt phóng thích sáu cái hồn hoàn lặng yên hiện ra. Quả nhiên hiển lộ ra thân phận hồn đế.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, sáu cái hồn hoàn luật động. Hắn trên người phóng xuất ra hồn lực làm Đường Tam cảm thấy có chút quen thuộc. Trên người này sáu cái hồn hoàn phối, bất quá nhìn qua trái phải hắn so ra tương đương không quá năm mươi tuổi. Thực lực chính mình sáu hồn hoàn đã tương đương khá cường hãn.

Lạnh lùng cười, Đường Tam lại tiếp tục từng bước tiến, cũng đồng thời chính mình phóng thích ra võ hồn. Mọi người hoảng sợ nhìn kĩ. Vàng, vàng, tím, đen, đen, năm cái hồn hoàn lặng lẽ xuất hiện. Đường Tam toàn thân khí thế không chút nào giữ lại hoàn toàn phóng thích ra. Sát khí cường đại tựa hồ làm cả tòa Nguyệt lâu run sợ.

"Cái này không có khả năng." Tử y nhân toàn thân hồn hoàn phối chính là tốt nhất, nhìn Đường Tam trên mình xuất hiện năm cái hồn hoàn, không dám tin tưởng vào mắt mình.

Trước tiên không nói, người trẻ tuổi này bao nhiêu tuổi rồi, sở hữu năm cái hồn hoàn, mà từ đệ tứ hồn hoàn đã là vạn năm cấp bậc, đã làm hắn tràn ngập kinh hãi.

Càng làm hắn giật mình là ở phía sau, một cỗ đặc thù uy áp từ trên người Đường Tam phóng thích ra. Tử y nhân chỉ cảm thấy toàn thân phảng phất hồn lực là bị cỗ hơi thở áp chế. Ngay cả sáu cái hồn hoàn trên người quang mang cũng trở nên ảm đạm. Toàn thân hồn lực ngưng tụ chỉ có thể là bảy phần. Thực lực đại giảm.

Cơ hồ cấp tốc không phải đợi, Tử y nhân giơ tay phải lên, một cây Đằng Mạn

màu tím từ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt tại xung quanh thân hắn bày ra một bình trướng màu tím.

Chứng kiến thấy đối thủ hồn hoàn trở nên lờ mờ Đường Tam cũng sửng sốt một chút, nhưng khi hắn chứng kiến Đằng Mạn màu tím này thì, khoé miệng không khỏi nhịn được hiện ra một tia mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ khó trách như thế.

Tử y nhân vũ hồn thuộc về thực vật hệ là Quỷ Vương Đằng, đệ nhị hồn hoàn Đường Tam từ Quỷ Đằng tiến hóa mà ra. Khí tức của hắn sở dĩ bị Đường Tam áp chế, nguyên nhân rất đơn giản, chính là bởi vì vũ hồn của Đường Tam.

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, là đế vương cường giả trong giới thực vật, đối với thực vật hệ vũ hồn, Lam Ngân Hoàng đều có tác dụng áp chế cường lực. Gần như khí tức cũng đủ làm cho Quỷ Vương Đằng run sợ.

Bởi vậy, mặc dù Đường Tam thấp hơn đối phương một cấp bậc, nhưng lúc này khí thế ngược lại chiếm thượng phong. Đường Tam hoàn toàn tự tin, dưới tình huống không cần sử dụng hồn cốt phụ gia thực lực vẫn chiến thắng đối thủ trước mắt.

Chính lúc này, âm thanh một người trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: *"Dừng tay."*

Tử y nhân cùng Đường Tam hướng phía trên cầu thang đồng thời nhìn lại. Chỉ thấy một mỹ phụ ung dung xa hoa từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống. phía sau nàng là hai cô gái xinh đẹp đi theo.

Chứng kiến mỹ phụ này, Đường Tam không khỏi có chút kinh ngạc, bởi hắn không nhìn ra tuổi thực tế của bà ta. Nhìn bộ dáng như tựa hồ là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng lại là đôi mắt nàng ta như là nhìn thấu hết thảy thế gian. Cũng không thể thiếu nữ hai mươi bảy hai mươi tám có thể so sánh được.

Trên người nàng, quần áo cung trang màu bạc hợp với thân thể, nếu như cho

Đường Tam chính mình tự nhận thức về người so sánh cùng nàng, luận về khí chất, sợ rằng chỉ có Giáo Hoàng Vũ Hồn điện có khả năng so sánh với nhau.

Bất đồng chính là, trên người nàng cũng không có tạo ra áp lực, nhưng cao quý lại không chút thua kém. Hơn nữa, trên người phụ nữ này không có nửa phần hồn lực ba động, hiển nhiên cũng không phải hồn sư.

Đường Hạo cũng ngẩng đầu đồng dạng hướng mỹ phụ nhìn lại. Mỹ phụ chậm rãi xuống lầu, mỗi động tác của nàng đều ưu nhã tự nhiên, cũng không có nửa phần thất thố.

*"Áo Đức tổng quản, chuyện gì xảy ra? "*Mỹ phụ nhẹ giọng hỏi.

Tử y trung niên vội bước lên phía trước vài bước, một bên cẩn thận cảnh giác nhìn Đường Tam bên này, một bên hướng mỹ phụ nói:*"Ngài như thế nào lại xuống đây? "*

Mỹ phụ ánh mắt xẹt qua trên người Đường Tam, điều làm nàng xem kĩ Đường Tam như vậy năm hồn hoàn phối hoàn mĩ, trong nháy mắt toát ra một tia kinh ngạc nhàn nhạt.

*"Như thế nào mãnh liệt sát khí xuất hiện, làm ta như thế nào cảm giác không được tới? Đến tột cùng có chuyện gì xảy ra? "*Câu nói cuối cùng của nàng hướng các thiếu nữ trong run sợ phía sau trác án mà hỏi.

Tại đây thì một màn kỳ dị xuất hiện, Đường Tam rõ ràng cảm giác được một tầng nhu hòa ba động từ trên trang cung mỹ phụ phóng thích đi ra, trên người nàng thả ra ba động ưu nhã tự nhiên, nhu hòa tựa như có thể vuốt ve hết thảy bi thương thế gian.

Sát khí của bản thân cùng với hơi thở đặc thù nàng vừa tiếp xúc, cư nhiên giống như băng tuyết tan rã, rất nhanh biến mất. Nguyệt Hiên lâu một lần nữa tự nhiên trở nên thanh tịnh hơn.

Lĩnh vực. Đúng vậy, chính là lĩnh vực. Bằng hai đại lĩnh vực của mình, Đường Tam trước tiên là cảm giác ba động mỹ phụ phóng thích ra từ đâu mà

đến. Nhưng lĩnh vực là của nàng, nhưng tại sao không có hồn lực ba động đây?

Chẳng lẽ, vì nàng đã cường đại đến mức có thể làm cho hồn lực tự thân ẩn dấu, ngay cả chính mình cảm giác cũng không ra? Vậy đã nói nên nữ tử này hẳn là một vị Phong Hào Đấu La cường đại.

Đường Tam đang chuẩn bị phóng thích Sát Thần lĩnh vực, vai hắn bị Đường Hạo bắt được. Quay đầu nhìn về hướng cha, chỉ thấy Đường Hạo lắc đầu, Đường Tam mới buông tha cho ý nghĩ phóng thích lĩnh vực.

Mất đi ảnh hưởng sát khí, vài thiếu nữ nhẹ thở phào, thiếu nữ cao gầy trước kia vội chạy đến bên người cung trang mỹ phụ nói nhỏ vài câu. Đường Tam thính lực kinh người sao, hắn không nghe rõ cô kia nói, là chuyện quần áo Đường Hạo không nghiêm chỉnh bị ngăn lại, cùng với chuyện Đường Hạo nói.

Khi mỹ phụ như vậy nghe đến năm chữ cố nhân chết mập mờ đến, thì nàng vốn trên người tản mát ra ba động cơ hồ trong nháy mắt bể tan tành, thân thể nàng kịch liệt run rẩy. Bước nhanh từ trên lầu đi xuống, động tác thậm chí có vẻ bối rối.

Vốn ưu nhã tự nhiên khí chất tại giờ khắc này hoàn toàn bị phá hư.

Tất cả Nguyệt Hiên mọi người đều sợ ngây người, bọn họ chưa bao giờ thấy phu nhân xuất hiện biểu hiện như vậy.

Mỹ phụ bước nhanh đi tới trước mặt Đường Hạo, cũng mặc kệ Đường Tam bên cạnh, hai tay rất nhanh nắm được bả vai Đường Hạo, trong hai ớăt nàng, đã che kín bởi nước mắt:*"Hạo, thật là người sao, ngươi như thế nào …"*

Cảm thụ mỹ phụ đối với cha không có một nửa phần địch ý, hơn nữa theo như lời trước của cha là cố nhân. Đường Tam lui ra sau từng bước, thu hồi võ hồn của mình.

Nhìn mỹ phụ, Đường Hạo than nhẹ một tiếng, *"Nguyệt Hoa là ta. Nhận không ra sao? "*Trên mặt Đường Hạo, Đường Tam thấy được một tia tự giễu.

Mỹ phụ môi run rẩy, nhanh chóng nhào vào trong lòng Đương Hạo, phóng thanh khóc lớn. Hai tay gắt gao ôm lấy Đường Hạo, tựa hồ phải đem chính thân thể mình dung nhập vào trong cơ thể Đường Hạo. Ưu nhã như nàng lúc này cư nhiên lại không để ý hình tượng chính mình.

Cái loại này …hoàn toàn là tình cảm thổ lộ khóc rống lên, kẻ khác không khỏi hơi bị nghi ngờ.

Mọi người Nguyệt Hiên đều ngốc trệ, Đường Tam cũng có chút ngây dại, bởi vì hắn dĩ nhiên chứng kiến cha nhẹ nhàng vuốt sau lưng mỹ phụ, trên mặt thần sắc ôn nhu lộ ra. Khó có thể tưởng tượng loại thần sắc lại cư nhiên gặp phải trên gương mặt cha,

Một lúc lâu, tiếng khóc mỹ phụ rốt cục thu lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thật sâu Đường Hạo một cái, lại quay đầu một bên nhìn về phía Đường Tam, *"Hắn là? Con của ngươi và nàng?"*

Đường Hạo yên lặng gật đầu, Nguyệt Hoa đứng dậy, lệ nhan mông lung, chuyển hướng Đường Tam, giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Đường Tam.

Đường Tam nhíu nhíu mày, rất tự nhiên lui lại phía sau từng bước một tránh bàn tay của Nguyệt Hoa.

Nguyệt Hoa đôi mi thanh tú hơi nhíu mày, *"Trốn cái gì, ta là cô cô của ngươi. "*

"A" Đường Tam mở to hai con mắt, nhìn mỹ phụ trước mặt, lại nhìn vẻ mặt già nua của cha, hắn xem như thế nào cũng không tin tưởng trước mắt hai người trở thành huynh đệ.

Đường Hạo hướng Đường Tam gật đầu *"Nàng thật là thân cô cô ngươi. "*

Nguyệt Hoa tay lại vươn ra, lần này Đường Tam không có trốn, Đường Tam từ nhớ lại trong trí nhớ hắn, cô cô cái này thật xa lạ, cảm giác máu mủ tình thân vẫn làm hắn đối với người phụ nữ trước mắt mất đi tâm trí phòng bị.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đường Tam, Đường Nguyệt Hao mắt lại hồng lên *"Ngươi lớn lên nhìn giống cha ngươi lúc tuổi còn trẻ, cũng như mụ mụ nguơi. "*

Nghe một câu này, phòng tuyến nội tâm Đường Tam cũng hoàn toàn tan rã không còn khí thế như trước.

Mọi người Nguyệt Hiên lúc này ngây người, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra, lão nhân trước mắt này nhìn qua dơ bẩn nghèo túng cư nhiên là huynh trưởng của phu nhân.

Xoay người, có chút oán trách nhìn về phía Đường Hạo, Nguyệt Hoa âm thanh tức giận nói: *"Nhiều năm như vậy, ngươi mới biết tới tìm ta sao? Đi theo ta lên lầu. "*

Nói xong, Đường Nguyệt Hoa tay kéo bả vai Đường Tam, xoay người hướng trên lầu đi đến.

Đường Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn muội muội này nhưng hắn thần sắc lúc này nhiều năm nay khó gặp lúc buông lỏng.

Đi tới cửa thang lầu. Đường Nguyệt Hoa hướng tổng quản Áo Đức nói:*"Vừa rồi các ngươi chứng kiến thảy chưa bao giờ phát sinh qua, chuyện này ngươi phụ trách. Hiểu được không? "*

Áo Đức vội nói *"Vâng phu nhân. "*

Bàn tay Đường Nguyệt Hoa ấm áp, cũng rất mềm mại. Bị nàng nắm tay, Đường Tam tựa hồ biến thành đứa nhỏ, nàng mang theo cha con Đường Tam Đường Hạo đi lên tầng trên cùng của Nguyệt Hiên.

Vừa đi, Đường Nguyệt Hoa vừa lau khô nước mắt của mình, hướng Đường Tam hỏi *"Đứa nhỏ, ngươi tên là gì? "*

"Ta gọi Đường Tam."

Đường Nguyệt Hoa thân thể có chút cứng ngắc một chút. Quay đầu nhìn về

phía Đường Hạo không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ.

Nguyệt Hiên đỉnh tầng là một cái thính đường thật lớn, bố trí so với tầng một càng thêm ưu nhã, thực vật quen thuộc Đường Tam giật mình phát hiện nơi này tất cả bài biện cư nhiên là trầm mộc hương. Làm cả tầng lầu đều tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Trầm mộc hương là cái gì? Đó là gỗ quý cực phẩm, cùng một khối lượng so với hoàng kim còn đắt tiền hơn. Riêng đồ dùng trong đại sảnh, nhìn qua đã không thể ước lượng nổi giá trị rồi. Xung quang đại sảnh, tổng cộng có bốn cánh cửa không biết thông tới địa phương nào. Nơi này làm cho người ta có cảm giác dễ chịu, trữ mật, yên tĩnh, cao nhã. Không chút hoa lệ, nhưng bản thân bị vây trong nhàn nhạt hơi thở hương mộc làm tâm tình mọi người trở nên bình ổn hơn nhiều.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:*"Đây là tầng không gian riêng tư của ta, không có ta cho phép. Bất kỳ người nào đo cũng không đi lên. Ngồi đi."* Nàng đem Đường Tam ấn vào một cái ghế ngồi xuống, lúc này mới xoay người nhìn về phía Đường Hạo.

*"Ca, người như thế nào biến thành như vậy? "*Vừa mới tâm tình bình tĩnh lại nàng xem qua Đường Hạo diện mạo già nua thì, nhịn không được lại trở nên kích động trở lại.

Đường Hạo mỉm cười *"Nha đầu ngốc, ngươi chừng nào thì trở nên mau nước mắt như vậy. Như thế này không giống ngươi lắm. "*

Đường Nguyệt Hoa cả giận nói:*"Còn không phải bởi vì người. Đã bao nhiêu năm rồi? Ngươi cư nhiên một điểm tin tức cũng không có."*

Đường Hạo trở nên trầm mặc, đi đến bên cạnh Đường Tam ngồi xuống, cúi đầu thản nhiên nói: *"Đại ca, hắn khoẻ không? "*

Đường Nguyệt Hoa ngây người một chút, một hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, *"Ta không biết. Đại ca ngươi cũng biết, có chuyện gì hắn cũng đều giấu trong đáy lòng. Lần trước khi về nhà, ta trong lúc vô ý thấy, hắn đang cầm bức họa chúng ta khi còn bé nhìn. Thậm chí ngay cả ta đi qua cũng không*

biết. "

Đường Tam cảm thấy được bên trong thân thể cha tựa hồ cứng ngắc một chút *"Là ta có lỗi với tông môn. "*

Đường Nguyệt Hoa thản nhiên nói:*"Bây giờ lời nói này còn có ý nghĩa sao? Lần này ngươi thật vất vả đã trở về. Ta nói cái gì cũng không cho ngươi lại đi. Ngươi nhất định phải theo ta trở về gặp đại ca, đại ca trong lòng hắn cũng vẫn nhớ kỹ ngươi. "*

Đường Hạo cười khổ nói:*"Ta trở về? Ta đã không phải người Hạo Thiên Tông. Ta như thế nào trở về? Nguyệt Hoa, mặc dù ta có lỗi với tông môn. Nhưng ta đối với việc bản thân đã làm cũng không hối hận. Đại ca, hắn còn chưa lấy vợ sao? "*

Đường Nguyệt Hoa sắc mặt trầm xuống. Trên dung nhan ưu nhã phủ một tầng sương lạnh. *"Đại ca không giống ngươi dùng tình cảm làm việc, có cảm giác trách nhiệm. Đệ tử tông môn hết thảy còn muốn theo hắn. Hắn chỉ còn dùng phương thức không cưới để hoài niệm phần tình cảm trong lòng này. Nhị ca ngươi thật sự không muốn về xem hắn sao? Tông môn biến thành bộ dáng như vậy, đường đường thiên hạ đệ nhất tông môn cư nhiên thoái ẩn. Ngươi biết tông môn đệ tử thống khổ ra sao không? Theo ta trở về, chúng ta ba người huynh đệ đồng tâm hợp lực, ta cũng không tin đấu không lại Võ Hồn điện. "*

Đường Hạo thân đứng lên, châm rãi đi đến trung ương đại sảnh, đưa lưng về phía Đường Nguyệt Hoa nói: *"Nguyệt Hoa, tâm ta đã chết, không còn bốc đồng như trước kia. Trong một khắc khi A Ngân chết, tâm ta đã theo nàng mà đi. Đối với tông môn ta không thể giúp cái gì. Ta nghĩ đối với đại ca mà nói, ta tin tưởng hắn hiểu được. "*

*"Hiểu được cái gì. Ngươi đường đường là thiên hạ Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất, còn nói không giúp được tông môn? Đại ca có khả năng hiểu được ngươi? "*Đường Nguyệt Hoa bởi vì phẫn nộ, thân thể mềm mại đã có chút run rẩy.

Đường Hạo lẳng lặng đứng nơi đó, bóng lưng nhìn qua như vậy cô tịch.

Đường Tam cũng đứng lên, nhìn về phía Nguyệt Hoa, *"Cô cô, không nên bức ba ba nữa. Ba ba hắn cũng không phải không muốn trợ giúp tông môn, mà là tại người đã không thể …. Thân thể người …"*

"Đủ rồi." Đường Hạo ngắt lời Đường Tam nói, *"Nguyệt Hoa, Đường Tam giao cho ngươi. Hắn mới từ Sát Lục Chi Đô về. Chỉ có ngươi có khả năng tốt nhất giúp hắn."* Nói xong, hắn hất tay tung một cuốn bản đồ da dê rơi vào trong tay Đường Tam. *"Một năm sau, dựa theo bản đồ trở về núi tìm ta. "*

Nói xong, hắn trực tiếp hướng phía mặt ngoài đi đến.

"Dừng lại" Đường Nguyệt Hoa đi nhanh chạy qua, có lẽ bởi tốc độ vượt qua nhanh, trên người nàng phát ra tiếng cung trang bị xé rách vang lên.

Vài bước đi tới sau lưng Đường Hạo, Đường Nguyệt Hoa một tay nhanh chóng tóm vào trên vai hắn, lĩnh vực ba động Đường Tam lúc trước từng cảm thụ qua lại xuất hiện.

Đường Hạo dừng cước bộ lại, *"Nguyệt Hoa, ngươi nói với đại ca, Tiểu Tam là ta cấp cho tông môn một cái công đạo. Một năm sau, hắn sẽ đi gặp qua ta, sau này ngươi dẫn hắn trở về tông môn nhận tổ quy. Ta không thể làm việc gì, hắn sẽ thay ta hoàn thành. Còn có, ngươi nói với đại ca, hắn là con của A Ngân và ta, là đứa con trai duy nhất. "*

*"Ca…"*Đường Nguyệt Hoa quát to một tiếng, sau một khắc, thân ảnh Đường Hạo đã trước mắt nàng đạm hóa, lặng yên biến mất.

Đường Haọ muốn đi, trên thế giới này có bao nhiêu người có thể ngăn trở hắn đây?

Đường Nguyệt Hoa đứng ở nơi này, nước mắt không tiếng động chảy xuôi, hai mươi năm, gặp lại huynh trưởng, gặp mặt nhưng lại ngắn ngủi như vậy, nàng đột nhiên cảm giác được chính mình tâm tính thiện lương rất thống khổ. Không phải bởi vì Đường Hạo rời đi, mà bởi vì thống khổ mà nhị ca phải thừa nhận.

Đường Tam không có động, cha để hắn lưu lại, hắn cũng chỉ lưu lại. Lẳng lặng đứng ở sau lưng Đường Nguyệt Hoa, cùng đợi.

Một lúc lâu sau.

Lau nước mắt trên mặt, Đường Nguyệt Hoa hai mắt cũng không có vì khóc mà sưng đỏ, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Đường Tam. *"Cha ngươi có hay không nói chuyện của mẹ cho ngươi? "*

Đường Tam yên lặng lắc đầu. *"Người có khả năng nói cho ta biết không?"*

Đường Nguyệt Hoa than nhẹ một tiếng, *"Nếu hắn không nói cho ngươi, ta cũng không thể lắm miệng. Có lẽ, một năm sau, hắn sẽ nói cho ngươi tất cả hết thảy. Ta nhìn ra được, hắn đối với ngươi rất có tin tưởng. Nếu không, hắn sẽ không nói ngươi là hắn cấp cho tông môn một cái công đạo. Ngươi năm nay hắn là mười chín tuổi. "*

Đường Tam *"Hai tháng nữa là tròn mười chín tuổi. "*

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười *"Cha ngươi hai tám tuổi cũng từ Địa Ngục Lộ Sát Lục Chi Đô đi ra. Ngươi so với hắn sớm hơn mười năm. Xem ra, ngươi thật là hy vọng của tông môn. Ngươi biết, hắn cho ngươi ở lại chỗ này một năm, là muốn theo ta học cái gì không? "*

Đường Tam lắc đầu mờ mịt.

Đường Nguyệt Hoa ánh mắt chước chước nhìn kỹ Đường Tam, *"Tương lai trong một năm, ta sẽ dạy ngươi các loại lễ nghi quý tộc, âm nhạc. "*

*"Ngài không phải hay không nói giỡn sao? "*Đường Tam trợn mắt há mồm nhìn cô cô không chỉ một canh giờ.

Đường Nguyệt Hoa chánh sắc nói:*"Ngươi xem bộ dánh như là ta nói giỡn sao? Sau một năm nếu ngươi không đạt được yêu cầu của ta, ta sẽ không để ngươi đi gặp cha ngươi. "*

Đường Tam ngơ ngác nhìn vị cô cô trước mặt, hắn như thế nào cũng không

nghĩ ra, cha đưa chính mình tới nơi này cư nhiên không hề là vì tu luyện, mà là học tập gì đó, hắn cho rằng không hữu dụng chút nào.

Đường Nguyệt Hoa có chút buồn cười nhìn bộ dáng Đường Tam ngây ngốc như vậy, *"Rất nhanh, ngươi sẽ hiểu được cái này đối với ngươi có chỗ tốt gì. Một người chỉ có thực lực cường đại chưa đủ. Như cha ngươi hắn cũng đủ cường đại, nhưng là hắn lại biến thành bộ dạng gì? Hắn không hi vọng ngươi dẫm vào vết xe đổ đó. Từ bây giờ, ta là cô cô ngươi cũng là sư phụ ngươi. "*

Đường Tam có chút cười khổ nói:*"Cô cô, thật sự phải học tập cái gì lễ nghi như vậy sao? "*

------oOo------

Chương 313: duyên hoa tẩy tẫn, viên dung như ý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Sãi

Biên tập: A Nèo

Đường Nguyệt Hoa khẳng định gật gật đầu,*" Thời gian buổi tối thuộc về ngươi, ngươi tự an bài. Nhưng là, ban ngày ngươi phải cùng ta học tập cho đến khi ta hài lòng mới thôi. Ngươi biết Nguyệt Hiên của ta là làm gì không?"*

Đường Tam lắc đầu.

Đường Nguyệt Hoa lạnh nhạt cười,*" Chỗ này của ta là trường học về lễ nghi cung đình của Thiên Đấu đế quốc. Chuyên môn dạy các loại lễ nghi quý tộc. Ngươi hắn là cảm nhận được lĩnh vực của ta chứ. Thiên phúc lĩnh vực của ta tên là quý tộc viên hoàn. Mà hồn lực của ta, trước mắt là… chín cấp. "*

" Cái gì?" Đường Tam ngơ ngác nhìn Đường Nguyệt Hoa, như thế nào cũng không thể tưởng tượng, lad đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông như nàng mà

chỉ có chín cấp hồn lực.*" Ngài là, biến dị võ hồn?"*

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười vuốt cằm,*" Có lẽ, ngươi sẽ cho rằng ta là đệ tử trực hệ vô dụng nhất của Hạo Thiên Tông, nhưng ta có thể nói cho ngươi, nếu như phụ thân ngươi có thể có được sự am hiểu của ta, sự kiện hai mươi năm trước sẽ có kết quả khác hẳn bây giờ... Đôi khi, thực lực cũng không đại biểu hết thảy. Ngươi phải học được cách không cần dựa vào thực lực cũng có thể bảo vệ chính mình. Càng phải hiểu được như thế nào sử dụng ngôn ngữ nghệ thuật, rồi cả làm sao nắm được thế lực khắp nơi trong tay. Ta thấy ngươi rất xuất sắc, nhưng là những thứ ngươi cần học còn rất nhiều, rất nhiều."*

Đường Tam rốt cuộc có chút gian nan gật gật đầu, mặc dù hắn cũng không nguyện ý thừa nhận, nhưng không thể không hướng vị quý phụ ưu nhã trước mặt này thỏa hiệp, dù sao nàng chính là cô cô của chính mình mà.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười,*" Không nên có vẻ khó khăn như vậy. Ta thấy sẽ không bao lâu nữa ngươi sẽ hiểu được tầm quan trọng của những gì ta dạy cho ngươi. Đi ra khỏi Sát Lục chi Đô, cái mà hiện tại ngươi cần nhất không phải là tu luyện, mà là làm cho chính mình càng trở nên ổn định. Thân thể Phụ Thân của ngươi ta đã biết rồi. Yên tâm đi, sau này ta sẽ không bắt buộc hắn, tông môn cũng không. Mặc dù, hắn đã không ở tông môn, nhưng tông môn chưa bao giờ quên hắn."*

Thở dài một tiếng, Ánh mắt thâm thúy của Đường Nguyệt Hoa nhìn hướng Đường Tam,*" Nếu như ngươi không hy vọng phụ thân của ngươi lại bị quấy rầy, thì ngươi phải càng mạnh lên. Như vậy trách nhiệm hắn cần phải hoàn thành sẽ chuyển sang đặt trên vai của ngươi."*

Mức độ phồn hoa về buôn bán thì thủ đô Thiên Đấu Đế Quốc chính là đứng đầu cả Đấu La đại lục, ngay cả Tinh La Thành cũng chỉ là miễn cưỡng mới có thể so sánh cùng.

Tinh La thành chính là tinh túy nhất của cả khu vực phía nam đại lục, còn Thiên Đấu Thành thì chính là nơi tập trung toàn bộ phía bắc rộng lớn.

Ngọn đèn ưu nhã từ rất nhiều căn phòng của Nguyệt Hiên tỏa ra, Dòng người

nối liền không dứt không ngừng đi ra đi vào.

Làm cung đình lễ nghi học viện của Thiên Đấu đế quốc, có thể tiến vào Nguyệt Hiên học tập, ít nhất đều phải có được danh hiệu quý tộc, mà tuổi không thể vượt qua ba mươi tuổi. Không thể nghi ngờ, nơi này là nơi bồi dưỡng những quý tộc mới của Thiên Đấu đế quốc.

Bởi vậy. Mặc dù bản thân Nguyệt Hiên cũng không tính là gì, nhưng lại không có một thế lực nào có dũng khí ra tay với nó, kể cả hoàng thất.

Tục truyền, tuyết dạ đại đế cùng Nguyệt Hiên hiên chủ nguyệt phu nhân có chút quan hệ đặc thù. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghe đồn mà thôi.

Buổi tối hôm nay, là buổi tốt nghiệp mỗi năm một lần.

Lại một nhóm đệ tử tốt nghiệp. Được mời đến đều là cha mẹ, trưởng bối những đệ tử này, không thể nghi ngờ đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng kha khá đến Thiên Đấu đế quốc.

Phải biết rằng, Nguyệt Hiên hàng năm thu nhận số lượng đệ tử chỉ có đúng một trăm. Vì một trăm vị trí này mà quý tộc cả Thiên Đấu đế quốc cơ hồ tranh giành đến vỡ đầu. Người nào cũng biết, có thể từ Nguyệt Hiên thuận lợi tốt nghiệp thì tương đương với được dát thêm một tầng vàng, từ nơi này tốt nghiệp, coi như đã là quý tộc chính thức.

Như là luật bất thành văn, trong việc kết hôn của tầng lớp quý tộc thì bên có thế mạnh hơn thường đưa ra câu hỏi với bên kia rằng con họ đã được tốt nghiệp từ Nguyệt Hiên hay không. Bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng thế nào của Nguyệt Hiên đối với thượng tầng cả Thiên Đấu đế quốc.

Đương nhiên, không có ai biết. Vị hiên chủ Nguyệt Hiên phu nhân tay trói gà không chặt kia lại chính là đến từ tông môn đứng đầu hồn sư giới.

Buổi lễ tốt nghiệp được cử hành tại lầu 3 của Nguyệt Hiên, đông đảo quý tộc, quan lại đều đã chọn vị trí tốt tại hội trường. Bọn họ đều hy vọng có thể chứng kiến con mình thông qua dạy dỗ của Nguyệt Hiên thì sẽ trở thành thế nào.

Là chủ nhân của Nguyệt Hiên, Đường Nguyệt Hoa như trước vẫn một thân cung trang màu bạc, mặt mang vẻ mỉm cười đứng ở một bên đại sảnh, thủ hạ nói cho nàng biết người đã đến đông đủ, lúc này nàng mới vuốt cằm, ý bảo, lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu.

Một đoàn thiếu niên nam, nữ mặc cung trang mầu bạc bắt đầu từ hai bên cửa vào bàn. Chừng trăm người nhưng lại không làm nội đường có bất cứ sự ồn ào nào. Trên mặt mỗi người đều giống nhau là mang nụ cười ưu nhã, tiếng bước chân hài hòa, giơ tay nhấc chân tự nhiên mà cao quý nhưng lại không làm người khác có cảm giác họ kiêu ngạo, khiến mọi người đều phải nhìn họ.

Đúng lúc này, cửa lớn ở một bên đại sảnh, một gã thanh niên mặc một bộ bạch y, ngực hé ra rất tinh xảo, tay cầm một chiếc đàn gỗ vàng óng trông cực kỳ ưu nhã chậm rãi đi ra.

Đôi mắt thanh niên màu lam trong suốt có thể thấy được. Một đầu tóc dài màu lam lã tã bay trên vai nhưng lại không chút nào làm cho người ta có cảm giác thất lễ, cả người như là tụ tập tất cả vẻ anh tuấn, cao quý, ưu nhã của thiên hạ vào mình.

Luôn luôn khiến người khác thấy hắn có một loại điềm đạm đặc thù. Lúc hắn từ cửa bên hông đi ra, cơ hồ trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của buổi lễ.

Cho dù lúc trước các đệ tử tốt nghiệp đi vào thính đường đều mang vẻ mặt ưu nhã mỉm cười thì nay cũng phần lớn đều không nhịn được hướng hắn nhìn một chút.

Nhất là những nữ đệ tử trong đó, phần lớn đều lộ vẻ mê say.

Thanh niên mặc bạch y đặt chiếc đàn gỗ ở trên cái bàn đã được dọn sẵn, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đẩu chuyên dụng, đầu tiên là hướng tới đông đảo tân khách mỉm cười, lúc này mới chậm rãi giơ lên cánh tay thon dài, nhẹ nhàng chậm chạp đánh đàn.

Thanh âm cao nhã mà thuần khiết như châu ngọc, âm sắc tinh xảo như sương mai từ cây đàn phát ra như nước chảy mây trôi khiến trong đại sảnh nhất thời

yên tĩnh hẳn đi, tiếng đàn tuyệt vời khi nghe chỉ làm người khác vui vẻ thoải mái. Tựa như dưới ánh trăng, dòng suối đang cuồn cuộn tuôn ra những loại cảm giác kỳ diệu, tràn ngập hào khí thi ca.

không nói chuyện khác, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, bạch y thiếu niên này không thể nghi ngờ khiến tất cả các đệ tử sắp tốt nghiệp tại đây đều lâm vào trạng thái thất thần, trên người hắn chứa đựng sự điềm đạm, không tranh với đời khiến kẻ khác sinh hảo cảm rất nhiều.

Đường Nguyệt Hoa lẳng lặng đứng ở nơi đó, lắng nghe tiếng đàn tuyệt vời, tại trong tai nàng, tiếng đàn này đương nhiên cùng người khác nghe sẽ có sự khác biệt. Nàng nghe thấy chính là trong tiếng đàn đó có ẩn chứa sự điềm đạm đến từ xâu xa nội tâm của bạch y thiếu niên.

Một năm, suốt thời gian một năm trôi qua, hắn quả thật thay đổi rất nhiều. Có lẽ, đây mới là bản tính của hắn.

thiếu niên biểu diễn đánh đàn kia đúng là Đường Tam, cùng một năm trước so sánh thì lúc này Đường Tam đã xảy ra sự biến hóa long trời lở đất. Đó là biến hóa của khí chất. Từ trên người hắn, không còn dù chỉ là một tia sát khí lan tràn ra. Cũng không phải nói rằng sát khí của hắn có được từ Sát Lục chi Đô đã hoàn toàn biến mất, mà đó chính là được cất giấu sâu thẳm bên trong.

Khi Đường Nguyệt Hoa đưa ra bài học đầu tiên cho Đường Tam thì đã nói cho hắn biết, một cường giả chân chính, đầu tiên phải học được cách khống chế chính mình. Nhất là tâm tình và khí tức.

Một năm này, Đường Tam không thể nghi ngờ làm vô cùng tốt, tốt đến ngay cả Đường Nguyệt Hoa ngặt nghèo như vậy cũng không tìm ra một tia tì vết nào. Người khác cần có ba năm để học, còn hắn một năm đã học xong, hơn nữa so với bất luận kẻ nào đều hơn hẳn.

Có thể đại biểu cho các đệ tử tốt nghiệp biểu diễn đàn thì đều là truyền thống của Nguyệt Hiên, chỉ có đệ tử xuất sắc nhất trong số những đệ tử tốt nghiệp này mới có thể lấy được quang vinh đặc biệt này. Đường Tam có thể ngồi ở chỗ đó, cũng không phải vì hắn là cháu Đường Nguyệt Hoa, mà là bởi vì thành tựu chính mình.

Lễ tốt nghiệp cực kỳ ưu nhã, được tiến hành đúng trình. Quan lại cùng quý tộc đã bắt đầu lặng lẽ hỏi thăm lai lịch Đường Tam. Nhưng không có một người nào có thể nói ra. Cho dù con của bọn họ cũng không có người nào biết được Đường Tam từ đâu mà đến.

Đối với các đệ tử khác mà nói, Đường Tam giống như là dấu hỏi lớn. Khi hắn vừa mới xuất hiện ở chỗ này, thì là lạnh như băng, không người nào nguyện ý đến gần, cũng không có người xem trọng hắn.

Chỉ lấy vẻ anh tuấn của tướng mạo mà nói thì nơi này là đế đô, người có vẻ anh tuấn chẳng lẽ còn ít sao?

Nhưng là, mấy tháng sau, dường như ánh mắt mọi người nhìn hắn đã trở nên khác hẳn, tại các loại học tập về lễ nghi, âm nhạc thì biểu hiện của Đường Tam vượt xa năng lực học tập của kẻ khác. Biến đổi lớn nhất của hắn chính là vẻ lạnh băng của hắn đã từ từ biến mất.

Chỉ là không biết tại sao, hắn bình thường đều rất ít giao tiếp cùng người khác, hưn nữa lại càng ít nói chuyện. Chỉ là lặng lẽ học tập.

Ngồi ở dưới đài, với thân phận hiển hách nhất trong số quý tộc là một gã trẻ tuổi, tuổi hắn cũng không phải nhỏ, vẻ mặt trông rất hài hòa mà sâu sắc. Hắn chính là Thiên Đấu đế quốc thái tử, Tuyết thanh hà.

tuyết thanh hà lần này đến đây, là vì lễ tốt nghiệp của muội muội mình.

Mà muội muội của hắn, đáng lẽ phải ngồi tại vị trí của Đường Tam.

Cũng không lâu trước muội muội nói cho hắn, người diễn tấu cuối cùng đã được thay đổi, nhưng nàng không có chút ảo não nào, bởi vì tự thâm tâm nàng tâm phục khẩu phục thanh niên tên là Đường Ngân kia, nàng tự nhận tất cả các phương diện đều không bằng hắn.

Tuyết thanh hà biết, chính muội muội mình là công chúa của đế quốc, lại có được sự sủng ái của phụ thân, mắt luôn để trên trời. Rất ít tin phục người khác. Mà ngay cả một vị huynh trưởng như hắn cũng không có chút lực uy

hiếp gì với nàng.

Đưa nàng đến Nguyệt Hiên học tập, không thể nghi ngờ là muốn dậy cho muội muội chút lễ nghi cung đình, đến khi nàng mười tám tuổi thì sẽ gả nàng đi.

Nhưng làm thế nào hắn cũng không thể tin, muội muội cao ngạo này của hắn lại có thể tôn sùng một người. Thậm chí ngay cả lúc nhắc tới người, cũng đều hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Khi tuyết thanh hà chứng kiến Đường Tam ngồi ngay ngắn ở đó diễn tấu, hắn cũng rung động, từ trên người trẻ tuổi kia, hắn không thể tìm ra dù chỉ là nửa phần tì vết nào.

Càng thêm kinh ngạc chính là người tuổi trẻ kia lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc. Không thể nói tại sao, cũng không phải bởi vì hơi thở, mà là một loại trực giác trời sinh mà thôi.

Hắn hướng các quý tộc chung quanh hỏi thăm về bạch y thanh niên kia nhưng không có được đáp án, tuyết thanh hà càng thêm khẳng định quyết tâm cùng thanh niên này gặp gỡ. Không phải vì lời khẩn cầu ngày hôm qua của muội muội, mà là vì một người có thể trở thành nhân tài tương lai của đế quốc.

Đường Tam lẳng lặng đánh đàn, tim của hắn rất tĩnh lặng, tựa như toát ra sự điềm tĩnh giống bề ngoài vậy.

Một năm thời gian trôi qua, một năm trước làm sao hắn có thể nghĩ đến hôm nay chính mình lại ở trước mặt mọi người diễn tấu nhạc khí. Khi vừa bắt đầu đi theo cô cô học tập, trong lòng hắn vốn là tràn ngập thái độ hoài nghi.

Nhưng sau một tháng trôi qua. Đường Tam lại phát hiện con đường mà phụ thân đưa ra cho mình là vô cùng chính xác.

Tại Sát Lục chi Đô tu luyện, là vì luyện tâm. Tại Nguyệt Hiên đồng dạng cũng là như vậy.

Khi hắn ở chỗ này dần dần yên tĩnh, nhớ lại hết thảy phát sinh trong bốn năm, cùng với quá trình phát triển của chính mình. Hắn phát hiện tinh thần của mình có chút mệt mỏi.

Một năm thời gian này, làm cho thể xác và tinh thần hắn đều có được quãng thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, chỉ với việc không có tận lực đi tu luyện, nhưng những thứ học được của nhiều năm qua, lại dần dần quán thông hắn ra, ngay cả phòng tuyến đốc mạch cuối cùng của kỳ kinh bát mạch cũng bắt đầu dần dần biến đổi.

Năm mươi bảy cấp, đây là cấp bậc hồn lực hiện tại của Đường Tam. Năm năm thời gian, từ bốn mươi hai cấp tăng lên tới năm mươi bảy cấp, chia đều một năm ba cấp, nghe ra so với tốc độ tu luyện của hắn hai năm tại Sử Lai Khắc học viện thì không cách nào so sánh. Nhưng trên thực tế, sau khi vượt qua bốn mươi cấp thì mỗi một cấp tăng lên thì khó khăn hơn hắn so với trước kia.

Hai mươi tuổi, năm mươi bảy cấp, không thể nghi ngờ rằng Đường Tam đã vượt hơn hắn so với không thể nghi ngờ đã trên diện rộng độ siêu việt võ hồn điện đích Hoàng kim Nhất Đại của Vũ Hồn Điện. Trọng yếu nhất chính là, hiện tại hắn đã không chỉ là có được các loại kỹ năng để đi khống chế kẻ khác.

Mà là đã đem tất cả năng lực hòa hợp một chỗ, mấu chốt nhất để bước ra con đường trở thành cường giả.

Từ trong ánh mắt không ngừng lộ ra vẻ tán thưởng của cô cô. Đường Tam biết, chính mình sắp đến lúc rời khỏi nơi này. Cũng chỉ có nghĩ đi gặp phụ thân thì tâm thần vốn bình tĩnh của hắn lại bắt đầu hiện lên một chút rung động.

Đối với việc không biết chân tướng sự việc thì hắn đã chờ lâu lắm rồi. Với một chút suy đoán của hắn, nhưng không phải từ trong miệng phụ thân nói ra thì hắn vẫn chưa thực sự xác định.

Đường Tam biết, con đường tương lai chính mình phải đi vẫn rất dài rất dài. nhưng tại Nguyệt Hiên này một năm, không thể nghi ngờ đây chính là thời kỳ

trung chuyển của hắn. Hắn đã vượt qua thời kì thiếu niên, sau khi sinh nhật hai mươi tuổi thì hắn chính thức đã thành niên.

Lễ Tốt nghiệp thuận lợi chấm dứt, mỗi một danh đệ tử đều từ trong tay hiên chủ Đường Nguyệt Hoa tiếp nhận chứng minh tốt nghiệp của mình, đều chạy về vị trí thân nhân mình.

Khi Đường Nguyệt Hoa hoàn thành hết thảy mọi thứ, nhiệm vụ hôm nay của Đường Tam cũng xem như hoàn thành, nàng đi tới bên người Đường Tam,*" Hôm nay biểu hiện của ngươi rất tốt."*

Đường Tam mỉm cười. Khẽ vuốt cầm huyền, làm cho âm thanh cuối cùng phát ra kèm theo lời nói.*" Cám ơn."*

Đúng lúc này, âm thanh trong trẻo vang lên,*" Nguyệt Hoa a di, có thể giới thiệu một chút cho ta được không?"*

Đường Nguyệt Hoa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái tử Tuyết Thanh Hà đang ưu nhã từ chỗ các đệ tử tốt nghiệp đi tới.

Nàng đương nhiên đã sớm biết thân phận của Tuyết Kha, đại bộ phận đệ tử cũng đều biết, nàng càng thấy được Tuyết Kha đối với Đường Tam cũng không giống người thường. Mà ngay cả Đường Tam đoạt quyền diễn tấu đáng lẽ là của nàng, nhưng vị công chúa điện hạ này cũng không có chút nào bất mãn.

" Thái tử điện hạ." Đường Nguyệt Hoa có chút hành lễ.

Tuyết thanh hà vội vã hoàn lễ,*" Nguyệt Hoa a di. Người làm cái gì vậy? Vãn bối không thể nhận đâu. "*

Đường Nguyệt Hoa bật cười nói:*" đừng luôn bảo ta là a di này a di nọ thế, ta rất già sao?"*

Thanh âm của Tuyết Kha bỗng tinh nghịch phát ra:*" Sư phụ đương nhiên không già, người dường như giống tỷ tỷ của ta."*

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:*" Cũng chỉ có nha đầu ngươi mới có thể nói như vậy."* Vừa nói, nàng thoáng giới thiệu cho huynh muội Tuyết thanh hà để họ có thể minh bạch một chút về Đường Tam,*" Ta giới thiệu với các ngươi một chút. Vị này chính là cháu của ta, Đường Ngân."*

Nghe được chữ *"cháu"*, trong mắt tuyết thanh hà không khỏi hiện lên hai đạo tinh quang, Đường Tam một mực lẳng lặng quan sát vị thái tử điện hạ đã từng để lại cho hắn ấn tượng không tồi này.

Năm năm không thấy, vị thái tử này càng trở nên trầm ổn. Khuôn mặt thay đổi không lớn. Nhưng vẻ nho nhã cùng khí chất phát ra càng khiến kẻ khác có hảo cảm.

Ngay cả trong lúc Giơ tay nhấc chân đều có phần giống với Trữ Phong Trí, Chẳng hiểu có phải do hắn cố ý bắt chước hay không.

Nhưng từ vẻ biến hóa về thần sắc của hắn khi nghe cô cô mình giới thiệu, lại nghĩ đến chắc hắn là hắn cũng biết thân phận thật sự của cô cô. Hơn nữa cô cô cũng không có cố ý che giấu cho mình, hắn là nàng đối với vị thái tử điện hạ này rất là tín nhiệm.

Biểu hiện ra vẻ mặt như thường, nhưng Đường Tam cũng đã phân tích rất nhiều trong. Hắn cân nhắc xem có nên nói thẳng thân phận mình cho vị thái tử này hay không.

Cái ý niệm trong đầu này chỉ là tại trong đầu chợt lóe mà qua, rất nhanh đã được Đường Tam đè ép xuống. Hắn biết, cho dù tuyết thanh hà đáng giá tín nhiệm, hiện tại cũng cũng không phải lúc. Hắn muốn hướng phụ thân chứng minh phán đoán của chính mình, nếu như sau này thật sự muốn mượn lực lượng vị thái tử điện hạ này tương trợ, thì lúc đó sẽ hướng hắn thẳng thắn cũng không muộn. Dù sao hình dạng hiện tại của hắn cũng khó có thể bị nhận ra.

Tuyết thanh hà cũng quan sát Đường Tam, đến gần Đường Tam, hắn không khỏi càng bị vẻ điềm đạm cao nhã từ trên người Đường Tam toát ra hấp dẫn, nhất là khi nghe được Đường Nguyệt Hoa nói hắn là cháu nàng, càng lại là rất giật mình. Làm thái tử, giống như Đường Tam phán đoán, hắn là một

trong số ít người biết được thân phận chân chính của Đường Nguyệt Hoa. Người ngoài truyền rằng Đường Nguyệt Hoa cùng tuyết dạ đại đế có chuyện mờ ám, nhưng đó chỉ là chuyện đặt ra làm trò mà thôi.

" Đường ngân, vị này chính là đương kim thái tử tuyết thanh hà điện hạ của Thiên Đấu đế quốc." Đường Nguyệt Hoa cũng giới thiệu cho Đường Tam.

Đường Tam mặt lộ vẻ mỉm cười, hướng tuyết thanh hà có chút thi lễ,*" Ngài tốt chứ, thái tử điện hạ."* Đối với tuyết Kha bên cạnh tuyết thanh hà, hắn cũng là mỉm cười gật đầu, xem như bắt chuyện qua. Hai người dù sao xem như bạn học, không nên đa lễ.

Nếu như là Đường Tam lúc trước, đối với tuyết kha này không ngừng nghĩ muốn đến gần chính mình thì hắn cũng không quá để ý, nhưng với một năm dạy dỗ của cô cô, hắn đã hiểu được làm thế nào để đem tâm tình chính thức của mình chôn kín lại.

Tuyết thanh hà mỉm cười nói:*" Đã sớm nghe tiểu muội nói rằng Nguyệt Hiên vừa lại xuất hiện một vị thanh niên tài, tuấn, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Đường ngân huynh đệ, có thời gian chúng ta cùng nhau ngồi một chút nhé."*

Lấy thân phận cao quý của thái tử nhưng lại dùng giọng điệu bình dân nói cùng Đường Tam, tuyết thanh hà tuyệt đối cũng coi là lễ hiền hạ sĩ. Một bên tuyết kha không nhịn được nói:*" Đại ca, đến lúc đó ngươi cần phải kêu đa với. Ta còn muốn nhờ đường ngân thỉnh thêm về tri thức thụ cầm nữa."*

Tuyết thanh hà cười nói:*" Nếu như đường ngân huynh đệ không ý kiến gì, ta cũng sẽ không có ý kiến."* Chỉ một câu đơn giản, nhưng trọn vẹn lộ ra sự tôn trụng của hắn với Đường Tam. Không thể nghi ngờ rất dễ dàng làm người khác hảo cảm.

Đường Tam như trước mặt mang vẻ mỉm cười,*" Chỉ sợ làm thái tử điện hạ thất vọng rồi. Vừa mới tốt nghiệp, ta muốn ra ngoài lịch lãm một chút. Nếu có duyên, chờ sau khi ta trở lại, tất nhiên sẽ đến bái phụng ngươi."*

Tuyết thanh hà sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới dưới loại tình huống

này mà Đường Tam còn có thể không chút do dự cự tuyệt chính mình, nhưng khi hắn thấy ánh mắt chân thành của Đường Tam thì lập tức hiểu được, đối phương cũng không phải là từ chối, mà là thật sự có sự tình.

Mỉm cười, tuyết thanh Hà nói:*" Ta sẽ chờ ngươi trở về. Không quấy rầy, tiểu muội, chúng ta cần phải trở về."* Vừa nói, tuyết thanh hà chủ động hướng Đường Tam giơ tay lên, nắm tay lễ, cũng là lễ tiết quý tộc đơn giản nhất.

Đường Tam nâng tay cùng nắm tay với tuyết thanh hà, nhất thời, một tia hồn lực nhu hòa từ lòng bàn tay tuyết thanh hà truyền đến. Trong lòng Đường Tam vừa động, từ hồn lực của đối phương mà phán đoán, vị thái tử điện hạ này có thực lực cũng không yếu! Tại nhận thức trước kia của hắn, thì chưa từng thấy Tuyết Thanh Hà ra tay.

Nếu như thuyết Đường Tam là thoáng giật mình, thì tuyết thanh hà chính là chấn kinh rồi. Hắn truyền vào trong tay Đường Tam là hồn lực rất nhu hòa, dù Đường Tam không phải hồn sư, cũng tuyệt không để hắn bị thương. Nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện, chính mình đưa hồn lực vào trong cơ thể Đường Tam lại lặng yên không một tiếng động biến mất.

Cũng không có gặp phải bất cứ sự chống cự nào,lại không có chút cảm giác gì khác lạ, tựa hồ hồn lực này sau khu tiến vào trong cơ thể Đường Tam mà như không có chút quan hệ vậy.

Hắn đã làm như thế nào? Người tuổi trẻ này xem ra thật là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên Tông, hơn nữa hắn là tinh anh cực kì xuất sắc. Đây chỉ là ý niệm trong đầu tuyết thanh hà, hắn đương nhiên sẽ không lại thử dò xét Đường Tam, tự nhiên buông tay ra, mỉm cười lôi kéo muội muội đi.

Khi Tuyết kha rời đi, đôi mắt to vẫn mang theo vẻ lưu luyến không rời, nếu như không phải nàng đã sớm biết Đường Tam thân phận bình dân, sợ rằng sẽ không để ý rồi hướng hắn biểu lộ ý nghĩ yêu thương. Nữ hài tử trong độ tuổi như nàng thì sao lại không thích anh tuấn tiêu sái, lại không thích khí chất hoàn mỹ của thanh niên tài tuấn chứ?

Khách nhân rời đi, Đường Nguyệt Hoa nhìn Đường Tam bên người đang thu hồi thụ cầm không khỏi buột miệng cười,*" Nhìn qua, tuyết kha nha đầu kia*

thật sự đối với ngươi sinh lòng ái mộ đấy. Lần trước nàng còn hỏi ta, một người bình dân có được cấp bậc quý tộc thân phận gì mới có thể kết hợp cùng công chúa. Rất rõ ràng ý nàng chỉ chính là ngươi."

Ngẩng đầu nhìn cô cô với vẻ mặt cười đùa, Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói:*" Cô cô, ngài hẳn biết, hiện tại ta sẽ không có chút tâm tư nào với chuyện này mà."*

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:*" Có phải ngươi đã có hồng nhan tri kỉ rồi chứ?"*

Đường Tam chần chờ một chút, nhưng vẫn gật gật đầu.

Đường Nguyệt Hoa có chút giật mình nhìn hắn,*" Trời ạ, ngươi đứa nhỏ này thật đúng là lớn sớm. Ta nhớ kỹ ngươi theo ta nói qua. Ngươi là mười bốn tuổi bắt đầu đi theo phụ thân ngươi tu luyện. Chẳng lẽ, hồng nhan tri kỉ nọ của ngươi là có từ trước lúc đó sao?"*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Cô cô, làm một người cao quý, tìm hiểu đời tư của người khác là rất thất lễ đấy. Đây cũng chính là điều người dậy ta mà."*

Đường Nguyệt Hoa hừ một tiếng,*" Ta là người khác sao? Ta là cô ruột của ngươi. Phụ Thân của ngươi không có ở đây, ta chính là trường bối của ngươi. Thẳng thắn mà nói đi."*

Đường Tam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngay lúc này, trong lòng hắn lại đột nhiên dâng lên một sự nhung nhớ mãnh liệt.

Năm năm, Tiểu Vũ, nàng sống có tốt không?

Nhìn Đường Tam thấy tận sâu trong đáy mắt hắn có một phần cô đơn, Đường Nguyệt Hoa không hỏi nữa, nâng bàn tay xoa xoa đầu Đường Tam, nhìn đứa cháu còn cao hơn mình một cái đầu này, trong đôi mắt đẹp hiện ra sự ôn nhu,*" Tiểu tử ngốc, nghĩ cái gì chứ? Thật không nhìn ra ngươi lại có tình cảm như thế, thật giống phụ thân ngươi."*

Đường Tam nhìn chăm chú vào Đường Nguyệt Hoa,*" Cô cô, ta có thể tốt*

nghiệp rồi chứ?"

Đường Nguyệt Hoa sửng sốt một chút, có phần vô cớ buồn bực nói:*" Ngươi vội vã muốn rời khỏi ta như vậy sao?"* Mặc dù ở chung chỉ có một năm, nhưng Đường Nguyệt Hoa đã thật sự thích đứa cháu thông minh tuyệt đỉnh của mình. Trong thời kỳ bọn họ thì có ba người có thành tựu xuất sắc nhất chắc chắn là đại ca – Tông chủ, Đường Hạo và Nàng. Với việc nàng không phải là hồn sư cường đại, nhưng lực lượng nằm trong tay nàng thì chắc chắn sẽ khiến bất kỳ kẻ nào cũng phải sợ hãi.

Nhưng trong trực hệ của Đường môn, những đệ tử không xuất sắc sẽ đều ra đi lập các chi nhánh, nhằm mở rộng thế lực của gia tộc, thậm chí thế hệ sau của họ cũng đã ra đời rồi. Nhưng kiêu ngạo của Đường môn, thì tông chủ lại chưa lập gia đình, nàng cũng chưa đi lấy chồng, Đường Hạo lại rơi vào kết quả như bây giờ. Có thể nói, Đường Tam chính là hậu nhân duy nhất của ba huynh muội bọn họ. Đối với đứa cháu này, ngay từ đầu nàng đã rất yêu thương hắn.

Đương nhiên Đường Tam cũng hết sức tôn kính Đường Nguyệt Hoa, ở trên người vị cô cô nhìn qua rất ưu nhã, xinh đẹp này, hắn đã có được sự quan tâm như của thân mẫu vậy. Với việc Đường Nguyệt Hoa giành cho hắn sự quan tâm, ân cần, nhưng Đường Tam lại phát hiện rằng thực ra chính mình lại rất thích cái loại yêu thương, ân cần này. Loại tình cảm mà Đường Nguyệt Hoa giành cho hắn thì ngay cả Đường Hạo cùng đại sư cũng đều không mang được cho hắn.

Bởi vậy, đối với vị cô cô này, Đường Tam rất tôn kính, cũng cực kỳ thân cận. Hắn không có đem chuyện tình Tiểu Vũ nói cho Đường Nguyệt Hoa. Là không hy vọng cô cô phải lo lắng quá cho mình.

" Cô cô, ta biết ta không phải. Nhưng là, ta phải đi."

Đường Nguyệt Hoa than nhẹ một tiếng,*" Ta hiểu, sau khi gặp qua Phụ Thân của ngươi, hắn sẽ mang ngươi quay lại tông môn, cho ngươi biết về quy định của Tông môn. Hài tử, ngươi suất sắc hơn cả Phụ Thân ngươi năm đó. Mặc dù cô cô không biết trước kia ngươi đã gặp sự tình gì, Nhưng cô cô tin tưởng ngươi nhất định có thể hơn hắn Phụ Thân của ngươi. Nhớ kỹ, bất luận lúc*

nào cũng không nên quá lấy tình cảm quá mức để giải quyết sự việc. Lại càng không được phép lấy tính mạng mình ra để nói giỡn. Phụ Thân của ngươi chính là quá cảm tính. Sở dĩ hắn giao ngươi cho ta chính là vì muốn để ngươi theo ta học tập, kì thật mục đích chính lại là để rèn luyện tâm tính của ngươi. Để ngươi không nên phạm sai lầm giống hắn. Từ trên lý luận, ta rất yên tâm về ngươi, ngươi đã làm vô cùng tốt. Nhưng du sao trên người ngươi cũng chảy xuôi dòng máu giống Phụ Thân người. Ngươi phải hứa với cô cô, làm tất cả mọi việc thì đều phải lấy an toàn trên hết. Được chứ?"

Đường Tam yên lặng gật gật đầu, nhìn ánh mắt hiền lành của cô cô. Đáy mắt không khỏi nổi lên một tia màu đỏ nhạt.

Đường Nguyệt Hoa mỉm cười nói:*" Tốt lắm, trở về thu thập một chút. Ta biết ngươi nóng lòng đi gặp hắn. Ngày mai hãy đi, qua hai ngày nữa ta cũng chuẩn bị quay về tông môn một chuyến. Lâu rồi chưa trở về, không về một chút, phỏng chừng đại ca sẽ mắng ta mất. Chúng ta sẽ gặp lại tại đó nhé."*

Trong lòng Đường Tam cực kỳ cảm động, hắn đương nhiên hiểu được, Đường Nguyệt Hoa quyết định quay về Hạo Thiên Tông đều là vì mình. Tình huống của Tông môn thì hắn cũng không hiểu rõ, ngay cả Đường Nguyệt Hoa cũng không nói qua cho hắn biết.

Nhưng từ mấy năm nay Hạo Thiên Tông vẫn biến mất, như vậy cũng có thể nhận ra cuộc sống của thiên hạ đệ nhất tông mấy năm nay là không tốt cho lắm.

Đường Tam căn bản không có gì cần thu thập. Những vật dụng thường ngày thì hắn luôn để trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Vào lúc ban đêm, Đường Nguyệt Hoa tự mình xuống bếp, rồi cùng ngồi ăn với Đường Tam vài ba món ăn ưu nhã. Tại trước khi Đường Tam sắp sửa ra đi, Đường Nguyệt Hoa nói cho hắn, ngày mai thời điểm ra đi không cần đến cáo từ nàng. Một khắc này, Đường Tam rõ ràng chứng kiến trong mắt cô cô hiện ra vài phần trong suốt.

Đường Tam đâu biết rằng, Đường Nguyệt Hoa từng yêu một người, một người mà nàng tuyệt không nên yêu. Sau đó trong tim nàng đã không thể mở rộng ra lần nữa để đón bấy kỳ tình yêu nào nữa, vì vậy cho tới giờ nàng vẫn

là độc thân. Nàng từng ảo tưởng rằng sẽ có một đứa con của chính mình, khi Đường Hạo mang Đường Tam đến thì giống như là hoàn thành tâm nguyện của nàng, bởi vậy Đường Nguyệt Hoa mới đối xử với Đường Tam như chính con của mình.

Một năm, thời gian cũng không dài, nhưng Đường Nguyệt Hoa lại cảm giác phảng phất chính mình lại có cuộc sống mới, từ trên người Đường Tam nàng thấy được hy vọng về tương lai của Hạo Thiên Tông. Cho nên đối với đứa cháu này, nàng đã giành mọi tình cảm cũng như hỗ trợ tốt nhất cho hắn?

Sáng sớm, Đường Tam theo thói quen tu luyện Tử cực ma đồng, sau đó lặng lẽ rời khỏi Nguyệt Hiên, không kinh động đến bất cứ kẻ nào. lúc này, trời mới tờ mờ sáng.

Cửa sổ trên tầng thượng của Nguyệt Hiên mở ra, Đường Nguyệt Hoa lẳng lặng đứng ở đó, nhìn thân ảnh màu trắng nọ từ từ đi xa, khóe miệng hiện ra một tia cười nhẹ nhàng,*" Tiểu tam, ta sẽ chờ ngươi ở tông môn."*

Ra khỏi Thiên Đấu thành, Đường Tam không hề áp chế tốc độ của mình nữa, triển khai thân hình, toàn lực phi thân. Tấm bản đồ da dê Đường Hạo cho hắn thì hắn đã nhớ rõ từ lâu rồi, Căn bản không cần nhìn lại, cũng có thể dễ dàng tìm được phương hướng chính xác.

Chỉ chớp mắt, đã là năm năm thời gian trôi qua. Năm năm trước, Đường Tam luôn không thể chờ đợi được muốn biết đáp án. Mà hôm nay rốt cuộc hắn đã có quyền biết câu trả lời. Giống như theo lời phụ thân nói, hắn đã *"Tẩy Tẫn Duyên Hoa"*. (Câu nói của Đường hạo cho Đường 3 lúc trước đó…kiểu một danh từ riêng)

Băng nhanh vào núi, tất cả địa hình trước mặt Đường Tam vù vù lướt qua, Bát chu mâu mang theo thân thể hắn như tia chớp phóng ra, bay lên. Rốt cuộc về tới sơn mạch nơi hắn từng tu luyện, lúc này ngay cả khi hắn đang lo lắng về kết quả đáp án nên đã mất đi vài phần ưu nhã được dạy, trong lòng chỉ là thầm nghĩ nhanh nhìn thấy cha mình, nghe hắn nói hết thảy về quá khứ.

Như trước là dãy núi kia vây quanh trông cực kỳ đẹp đẽ, trước mặt hiện lên một màn lam bảo thạch khiến kẻ khác phải rung động, còn có thác nước cả

ngày đổ ầm ầm kia nữa. Chỉ với việc hắn từng ở chỗ này hai năm, nhưng khi Đường Tam lần nữa về tới đây, sự vui vẻ thoải mái nọ lại không có chút nào thay đổi.

Trong sơn cốc, chỉ có âm thanh ầm ầm của thác nước đổ xuống, ngoài nó ra tất cả đều rất yên tĩnh.

Ánh mắt nhìn về phía thác nước từng làm bạn với hắn, ánh mắt Đường Tam có chút lưu chuyển, tìm kiếm thân ảnh phụ thân.

" Ngươi đã trở về." Thanh âm trầm thấp phảng phất như ngay gần bên tai vang lên, Đường Tam đột nhiên quay đầu, trong nháy mắt, cả người hắn phảng phất như là bị đóng băng lại, ánh mắt vốn mang theo chút kích động của hắn nay dã hoàn toàn thừ ra.

Bên hồ nước thân quen có một thân ảnh quen thuộc. Nhưng khi Đường Tam chứng kiến cảnh này, nội tâm hắn lại không cách nào ức chế sự run rẩy. Khí chất biến hóa trong một năm nay của hắn dường như bị tan nát. Tim của hắn, đau nhức đến mức khó có thể hô hấp.

Đường Hạo lẳng lặng đứng ở bên cạnh hồ nước, nhưng chống đỡ thân thể hắn lại chỉ có một chân. Chân kia bị đứt lìa tới tận gốc, cùng biến mất còn có cánh tay phải của hắn nữa. Ngay lúc này, đứng ở nơi đó lại chỉ là một lão già cụt một tay và cụt cả một chân nữa.

Tóc hắn tán loạn, lại càng giống như bị tuyết trắng bao phủ.

" Ba----" Đường Tam cơ hồ là run rẩy kêu lên một tiếng này, thân hình chợt hiện, run rẩy gục trước mặt Đường Hạo.

Mất đi một tay một chân, Đường Hạo lại có vẻ rất bình tĩnh, vẻ mặt trên mặt cũng không nghiêm túc giống như trước hay cứng ngắc, mà lại mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn đứa con yêu của mình. Giơ tay lên, sờ sờ đầu Đường Tam,*" Tới là tốt rồi, ta một mực chờ ngươi."* Động tác thân thiết như vậy chính là chưa bao giờ xảy ra trước kia, Nhưng lúc này tâm tình của Đường Tam lại giống như bị kim đâm.

Sát khí vô cùng mạnh mẽ bỗng thoát ra,,*" Là ai, phụ thân, là ai khiến ngài bị thương đến như thế này....."* Bởi vì cực độ phẫn nộ, Sát thần lĩnh vực của Đường Tam bị mạnh mẽ dẫn dắt, trong phút chốc, trong nháy mắt không khí xung quanh đã trở nên lạnh như băng.

Vẻ cười trên mặt Đường Hạo không hề giảm đi,*" Tiểu tử ngốc, ngươi làm gì vậy? Chẳng lẽ đây là thứ mà một năm cô cô ngươi dạy dỗ ngươi sao?"*

" Ba." Đường Tam nhìn chỗ chân bị đứt của phụ thân, nước mắt không khống chế được mạnh mẽ chảy ra, từng là phong hào đấu la tuổi trẻ nhất mà nay lại biến thành một lão già tàn tã như vạy, đây chính là cha mình sao!

Sát ý mãnh liệt, giống như muốn phá vỡ lồng ngực mà ra, ở một khắc này, con mắt Đường Tam đã dần dần trở nên đỏ quạch.

Sắc mặt Đường Hạo bỗng nghiêm nghị lại, ánh mắt nhìn chăm chú Đường Tam,*" Tỉnh lại. Không ai có khả năng biến ta thành thế này, ta bị thế này chính là vào năm trước, sau khi ta quay lại đây thì tự chặt tay phải cùng chân trái mình."*

" Cái gì?" Đường Tam lại một lần nữa ngây dại, sao hắn có thể tin được mọi việc trước mắt lại chính là do phụ thân tự gây ra.

Đường Hạo lạnh nhạt cười,*" Rất kinh ngạc phải không? Ngươi không phải vẫn muốn biết chuyện trước kia của ta sao? Đi theo ta. Ta mang ngươi đi tới nơi này."*

Vừa nói, cánh tay trái còn lại của Đường Hạo huy động, hồn lực bừng bừng phát ra, cả người như đạn nhảy dựng lên, mặc dù chỉ có chân sau, nhưng tốc độ vẫn kinh người như trước, bay thẳng đến phương hướng thác nước, tại không trung, tay trái đánh ra một chưởng, chỉ là một lần sử dụng hồn lực để mượn đà thì hắn cũng đã đứng trên tảng đá ngầm đối diện với thác nước.

Trong lòng Đường Tam có rất nhiều nghi vấn, vội vã phóng người lên, đuổi theo phụ thân đi tới trên đá ngầm.

Đường Hạo không dùng hồn lực mà chống đỡ sức của thác nước, thân thể ướt

đẫm.

Mắt thấy Đường Tam đuổi theo, lúc này hắn mới lần nữa hành động, tay trái vung lên, chiếc chùy dài đến ba thước chính là Hạo Thiên Chuy chợt phóng thích, phóng lên cao, dòng chảy ầm ầm đổ xuống từ không trung bị hồn lực khổng lồ bật ngược trở lại không trung, mà Đường Hạo cũng theo sát Hạo Thiên Chuy của mình mà phóng lên.

-*-

------oOo------

Chương 314: Mẫu thân Đường Tam, Lam ngân hoàng mười vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phê

Biên tập: A Nèo

Đường Tam nhảy lên, hắn không có hồn lực hùng hậu như phụ thân, nhưng chính hắn cũng có rất nhiều biện pháp, Phi thiên thần trảo bắn ra, tại không trung mượn một chút lực cũng đã đuổi theo thân ảnh của phụ thân.

Thác nước vẫn bị Hạo Thiên Chùy đẩy ngược nước lên qua một nửa khoảng cách, tay trái Đường Hạo tại trên thạch bích phía sau thác nước nhấn một cái, một khối nham thạch nhìn qua liền giống như vải tơ bị lõm vào, để lộ ra một cánh cửa.

Thân hình chợt lóe, hắn đã chui vào.

Đường Tam chưa bao giờ nghĩ đến phía sau thác nước lại còn có chỗ như vậy, nhưng trong lòng hắn lúc này đã vì phụ thân bị đứt chân, tay mang đến tràn ngập đau đớn, hắn không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp theo đi vào.

Có lẽ là nguyên nhân bởi vì thác nước ở bên ngoài, nên trong huyệt động rất ướt át, động cao chừng ba thước, bề rộng chừng hai thước, vẫn hướng kéo dài vào phía trong. Bên trong rất tối. Đường Hạo từ trong hồn đạo khí của mình lấy ra một khối bảo thạch màu vàng kim nhạt, đem chung quanh chiếu sáng.

Nhìn phụ thân ở phía trước chân sau nhảy để đi tới, nước mắt Đường Tam không nhịn được lại chảy ra. Ngay lúc này bóng lưng phụ thân nhìn qua sao mà cô độc, mà tịch mịch như vậy.

Hồi tưởng lại quá khứ, hắn đột nhiên cảm nhận được thống khổ mà mấy năm nay phụ thân chịu đựng lớn đến thế nào.

Đi tới tận cùng bên trong, hết thảy chung quanh lại sáng hẳn lên, ngẩng đầu hướng phía trên nhìn lại, một cái lỗ lớn xuất hiện tại đỉnh động bích, mà nơi này, cũng chỉ là một cái thạch thất chỉ có chừng mười thước mà thôi.

Trong thạch thất không có bày biện bất cứ thứ gì, hoàn toàn trống rỗng, nhưng tại trên đá trong các lỗ đã có một nắm đất nhỏ, trên nắm đất, một gốc cây lam ngân thảo mảnh khảnh đón gió phiêu động. Lam ngân thảo đó nhìn qua so với cây cỏ bình thường còn muốn dài hơn một chút, kỳ lạ nhất chính là trên lá cây mang theo những vân chữ kim sắc.

" Tiểu tam, lại đây quỳ xuống." Đường Hạo chỉ chỉ xuống bên người mình. Một chân khuỵu xuống rồi cứ như vậy mà ngồi xuống.

Tâm thần Đường Tam kịch liệt run rẩy, tiến lên vài bước, theo như cha nói quỳ rạp xuống trước gốc lam ngân thảo trước mặt.

Giơ tay lên. Ánh mắt Đường Hạo đột nhiên trở nên ôn nhu một cách thần kỳ. Cực kì êm ái vuốt ve Lam ngân thảo có chứa hoa văn màu vàng nhạt kia.*" A Ngân. Ta mang theo con trai đến thăm nàng. Con trai chúng ta hiện tại đã trưởng thành. Hắn kế thừa sự hoàn mỹ của nàng. So với ta càng thêm xuất sắc. Nàng thấy rồi chứ? Con trai chúng ta đó."*

Tâm Đường Tam rung động. Ngơ ngác nhìn chăm chú vào Lam ngân thảo đang đong đưa tựa hồ tại rất nhỏ trước mặt, tản ra hơi thở nhu hòa. Tâm hắn trở nên kịch liệt run rẩy. Không bị khống chế. Vũ hồn Lam ngân thảo lặng

yên phóng thích. Tựu từ dưới thân hắn lan ra. Trong khoảnh khắc tràn đầy cả thạch thất.

Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam ở dưới tình huống này cũng lặng yên mở ra. Hồn lực ba động một cách nhu hòa tràn ngập ở trong không gian yên tĩnh này.

Gốc lam ngân thảo đong đưa lại càng thêm kịch liệt vài phần. Đã bị lam ngân lĩnh vực cảm nhiễm. Nó tựa hồ tại lặng yên sinh trưởng. Kim tuyến trên lá cây phảng phất như đang di chuyển. Rất nhỏ luật động. Kim quang gợn sóng nhộn nhạo hắn lên.

Đường Hạo cũng có chút ngây người. dưới mắt thường cũng có thể thấy được Lam ngân thảo đang sinh trưởng. Hắn thì thào tự nói." *Ta. Ta như thế nào không nghĩ tới. A Ngân, A Ngân. Chẳng lẽ. nàng thật sự có thể sống lại sao? A Ngân."*

Đường Hạo rơi lệ. Một đời Hạo Thiên Đấu la. Lúc này trên mặt lại tràn ngập nước mắt. Nắm tay run rẩy vuốt ve là cỏ. Nước mặt bắt đầu rơi xuống trên nền bùn đất.

Ánh mắt Đường Tam vẫn thừ ra như trước, ở một khắc này, hắn rốt cuộc hiểu được tại sao Lam ngân thảo của mình lại không giống người thường như vậy. Giống như chính mình đã yêu Tiểu Vũ vậy, đây chính là người yêu của cha mình, cũng chính là một hồn thú mười vạn năm. Khó trách, khó trách phụ thân lại hiểu rõ về hồn thú mười vạn năm đến như vậy, so với sự hiểu biết của Đại Sư còn nhiều hơn.

Thì ra trên người mình lại đang chảy xuôi một nửa huyết mạch của hồn thú mười vạn năm.....

Đường Tam cũng run rẩy vươn tay, không chút ý định thu liễm nào, đem toàn bộ hồn lực bản thân rót vào Lam ngân lĩnh vực đang phóng thích ở nơi này. Như vậy đã khiến toàn bộ thạch thất hoàn toàn biến thành một mầu lam trong suốt.

Gốc Lam ngân thảo kia lúc trước lá chỉ dài chừng một thước dài, lúc này

cũng đã dần dần sinh trưởng tới hai thước, nhưng chỉ là hai thước thì lại không tiếp tục sinh trưởng nữa.

Tay của Đường Tam cũng vuốt ve lá cây Lam ngân thảo. Ngay tại lúc này, một màn kì dị xuất hiện. Gốc Lam ngân thảo kia có hai lá cây dài nhất lại đang thong thả chuyển động, một cây quấn quanh trên tay Đường Hạo, một cây thì quấn quanh ở trên ngón tay Đường Tam.

Tinh thần ba động cực kì nhu hòa lặng lẽ xuất hiện, so với lam ngân thảo bình thường thì mãnh liệt hơn nhiều, nó tựa hồ truyền lại một suy nghĩ thân thiết.*" Mẫu Thân....."* Đường Tam không thể kiềm chế được, phủ phục trên mặt đất, thất thanh khóc rống lên. Mặc dù hắn từng không thuộc về thế giới này, nhưng khi hắn chính thức cảm nhận được hơi thở của mẫu thân thì sao có thể áp chế được kích động từ nội tâm chứ?

Môi Đường Hạo đang run rẩy, vẻ hưng phấn cùng mừng rỡ trong mắt hắn mà đã hai mươi năm qua chưa xuất hiện. Hắn không thể ngờ rằng Lam ngân thảo trước mặt hóa ra vì có hơi thở của con trai mà gia tốc sinh trưởng.

Quá trình sinh trưởng này, đã vượt qua tổng số hai mươi năm qua rồi!

Cảm thụ được lá Lam ngân thảo quấn lấy bàn tay mình, Đường Hạo đột nhiên cảm giác được chính mình rất hạnh phúc, trái tim đã chết của hắn, cũng dần dần trở nên vui vẻ hơn vài phần.

Ở dưới tình huống này, hai phụ tử Đường Hạo, Đường Tam không biết đã qua bao lâu. Cho đến khi hồn lực Đường Tam không thể tiếp tục duy trì Lam ngân lĩnh vực, khi lam ngân thảo từ trên người hắn phóng xuất ra cũng chậm rãi thối lui, bọn họ mới dần dần tỉnh táo lại.

Gốc lam ngân thảo kì dị nọ nhẹ nhàng đong đưa, ánh mắt Đường Hạo lúc này trở nên có chút thừ người ra, ngồi ở chỗ đó, trên mặt mang theo vẻ cười ngốc nghếch.

" Ba----" Bởi vì khóc, thanh âm của Đường Tam đã trở nên có chút khàn khàn, nhẹ giọng gọi phụ thân.

Đường Hạo đang thừ người bỗng bừng tỉnh lại, xem một chút lam ngân thảo trước mặt, lại quay nhìn Đường Tam,*" Ngươi minh bạch chưa."*

Đường Tam yên lặng gật đầu.

Trong mắt mang theo vài phần mất mát, Đường Hạo tựa hồ thấy được mọi việc trong quá khứ, hắn bắt đầu kể lại chuyện xưa:

" Khi còn bé, ta cũng xuất sắc giống như ngươi. trong lớp đệ tử trực hệ Hạo Thiên Tông, ta cùng với đại ca, là hai người xuất sắc nhất. Mà chúng ta vừa là con trai của tông chủ tiền nhiệm, bằng vào thiên phú xuất chúng cùng khắc khổ tu luyện, rất nhanh, chúng ta trở thành những người thống lĩnh mới của cả Hạo Thiên Tông. Ngoại giới gọi chúng ta là Hạo Thiên song tinh."

" Đại ca so với ta lớn hơn mười lăm tuổi, luôn chiếu cố và quan tâm với ta. Từ nhỏ đến lớn, cảm tình của ta đối với huynh trưởng thậm chí so với phụ thân còn sâu đậm hơn. Một thân bản lĩnh của ta là do huynh trưởng dạy tu luyện."

" Nói về thiên phú, ta so với đại ca mạnh hơn. Khi lúc ta hai mươi tuổi, cũng đã được biết đến như là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ tuổi. Cũng năm ấy, phụ thân thưởng cho ta khối hồn cốt đầu tiên. Tông môn truyền thừa hồn cốt. Đại ca khi ba mươi tuổi mới lấy được vinh hạnh đặc biệt này."

" Hạo Thiên Tông của chúng ta luôn luôn lấy thực lực trên hết, thân thể phụ thân không tốt, mỗi năm lại nặng thêm, vì tương lai tươi tốt của Hạo Thiên Tông, ta cùng đại ca cũng không có kết hôn, mỗi ngày đều khắc khổ cố gắng tu luyện mà vượt qua. Mãi cho đến khi ta ba mươi tuổi, lúc đột phá bảy mươi cấp hồn lực, tu vi của ta đã dần dần theo kịp đại ca. Khi đó, hắn là bảy mươi tám cấp hồn lực. Mặc dù cùng các trưởng lão của tông môn còn có chênh lệch, nhưng lúc này chúng ta cũng đã cường đại tương đương."

" Gia gia của con có lẽ là biết thân thể của mình càng ngày càng kém, người ra lệnh cho ta cùng đại ca xuất ngoại lịch lãm mười năm, cũng khi đó, ta nhận được khối hồn cốt thứ hai của tông môn, mà đại ca lại không có, truyền thừa hồn cốt của Hạo Thiên Tông chúng ta, tổng cộng cũng chỉ có ba khối, phụ thân đem khối thứ hai cho ta, cũng tương đương với quyết định ta là

người thừa kế tiếp theo của tông môn, Người đánh giá đại ca là trầm ổn có thừa, tiến thủ không đủ. Nhưng vài chục năm không có rời khỏi tông môn, nếu như không kiến thức qua thế giới bên ngoài, hắn làm sao có thể yên tâm đem tông môn giao cho chúng ta chứ? Vì vậy, ta cùng đại ca rời khỏi Hạo Thiên Tông, tiến nhập thế giới phồn hoa của Đấu La đại lục. Đối với thiên vị của phụ thân, đại ca lại không có nửa câu oán hận."

" Bằng vào thực lực hơn người cùng uy danh Hạo Thiên Tông, rất nhanh, chúng ta tại hồn sư giới đã có một thế giới riêng của mình. Mặc dù chúng ta đều còn không có đột phá tám mươi cấp, nhưng lúc đó, cũng đã đã được coi như song đấu la của Hạo Thiên Tông. Lấy tuổi chúng ta lúc đó, người nào cũng biết cuối cùng ta cùng đại ca nhất định sẽ đại tới cấp bậc phong hào đấu la."

" Bên ngoài lịch lãm năm thứ năm, chúng ta gặp qua Mẫu Thân của ngươi. Nàng gọi A Ngân, ngân của lam ngân thảo." Nói tới đây, nét ôn nhu tái hiện trên mặt Đường Hạo, phảng phất thấy được cảnh tượng lúc lần đầu tiên khi nhìn thấy A Ngân.

" Ta cùng đại ca đều là người dốc lòng tu luyện vài chục năm, cho dù là ta, tại lúc đó cũng đã ba mươi lăm tuổi. Nhìn thấy Mẫu Thân ngươi, chúng ta cơ hồ đồng thời bị nàng hấp dẫn. Ngươi biết không? Mẫu Thân ngươi không chỉ là xinh đẹp, quan trọng hơn chính là trên người nàng phát ra luồng hơi thở tinh khiết. Nàng là tiên tử tinh khiết không có nửa phần tạp chất. Mặc dù chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nhưng trái tim của ta cũng đã bị nàng bắt làm tù binh."

" Đại ca cũng đồng dạng thích A Ngân. Dưới cơ duyên xảo hợp, chúng ta ba người kết bạn đồng hành. A Ngân rất ôn nhu, đối chúng ta đều tốt lắm. Tại sau một lần nguy hiểm, chúng ta quyết định kết bái làm huynh muội, nàng khi đó báo ra tuổi nhỏ nhất, cho nên đứng hàng thứ ba. Chúng ta vừa gọi nàng A Ngân, cũng lại gọi nàng tiểu tam. Tên của ngươi, chính là bởi vậy mà đến."

Vẻ tươi cười trên mặt hắn càng thêm nhiều hơn, ánh mắt si ngốc của Đường Hạo đang nhìn gốc Lam ngân thảo trước mặt,*" Mấy năm sau đó, là cuộc sống ngắn ngủi nhưng vui sướng nhất trong cuộc đời của ta. Ba năm thời gian trôi qua, dường như ba người chúng ta đã đi khắp ngóc ngách đại lục, tình nghĩa*

với nhau cũng càng thêm sâu đậm. Trưởng huynh như cha, đại ca mặc dù cùng ta giống nhau đã yêu sâu sắc A Ngân, vì nàng giống như tinh linh vậy, nhưng huynh ấy vẫn là lựa chọn rời khỏi. Tại một đêm, hắn lặng lẽ rời chúng ta đi, một mình quay lại Hạo Thiên Tông. Buổi tối hôm đó, A Ngân cùng ta nói rất nhiều rất nhiều. Nàng cũng một mực do dự, do dự phải làm như thế nào. Cũng là buổi tối hôm đó, nàng nói cho ta thân phận của nàng. Nàng cũng không phải là loài người, mà là hồn thú Lam ngân hoàng mười vạn năm sắp tiến vào thời thành thục."

" Ngày đó, ta sợ ngây người. Ta đương nhiên biết hồn thú mười vạn năm có ý nghĩa là gì. Nhưng là, tình yêu trong lòng đối với A Ngân đã lại hòa tan hết thảy. Hồn thú mười vạn năm thì như thế nào? Chỉ cần tiến vào thành thục kì, nàng sẽ chính thức là loài người, sẽ không có nửa điểm khác biệt với loài người. Vì vậy, ta hướng A Ngân biểu đạt ý nghĩ yêu thương của chính mình."

" Mẫu Thân ngươi thật sự rất thiện lương, trong lòng nàng yêu thương đều là ta, nhưng bởi vì nguyên nhân thân phận, hơn nữa sợ thương tổn đại ca, mới vẫn không nói ra điều gì. Nước chảy thành sông, ta quyết định mang nàng về nhà, bái kiến phụ thân. Ta biết như vậy sẽ gây ra nguy hiểm rất lớn, gia gia của ngươi là phong hào đấu la, hoàn toàn có thể nhìn ra thân phận của A Ngân. Nhưng ta không hề hy vọng A Ngân phải chịu bất cứ ủy khuất gì. Ta tin tưởng, gia gia của ngươi là người anh minh. Chỉ cần sau khi chúng ta thành thân giữ bí mật, để cho A Ngân nhanh tu luyện đến thành thục kì, sẽ không ai có thể nhìn ra thân phận hồn thú mười vạn năm của nàng. Khi đó, nàng sẽ chính thức là loài người."

Nói tới đây, thanh âm Đường Hạo dừng lại một chút, nhìn Lam ngân hoàng trước mặt, tim của hắn tựa hồ lại run rẩy dù là rất nhỏ.

" Nhưng là, ngay trên đường chúng ta đi tới Hạo Thiên Tông, lại gặp phải phiền toái lớn. Nguyên lai, từ lúc ba người chúng ta cùng nhau hành tẩu đại lục, cũng đã bị Vũ hồn điện chú ý tới. Dù sao, ta và đại bá ngươi đại biểu thế hệ mới của Hạo Thiên Tông, làm sao Vũ hồn điện lại không để ý tới chúng ta cơ chứ? Mà A Ngân đi cùng một chỗ với chúng ta nên cũng bị bọn họ chú ý, một năm kia, ta ba mươi lăm tuổi, hồn lực của ta cũng đã đạt tới tám mươi bốn cấp. Vũ hồn điện đem đến chính là một gã phong hào đấu la. Mặc dù hồn lực của hắn nếu so với ta thì cường đại hơn, nhưng tại dưới Hạo Thiên Chùy

của ta, hắn lại không có khả năng chiếm được chỗ tốt. Còn bị ta đập nát một chân. Ta mang theo A Ngân nhanh chóng cao chạy. Ta biết, là không thể quay trở về Hạo Thiên Tông nữa rồi."

" Quả nhiên, không bao lâu sau, Giáo Hoàng lúc đó của vũ hồn điện đã hạ xuống chiếu lệnh, lên án Hạo Thiên Tông. Uy hiếp Hạo Thiên Tông đem ta cùng A Ngân giao ra. Khi đó, bệnh của gia gia ngươi vốn là đã bệnh vào trong tâm. Đột nhiên biết được chuyện này, hơn nữa lại không thể tìm được ta. Trong cơn tức giận nên gia gia ngươi đã qua đời. Cho đến trước khi lão nhân gia người mất, ta cũng không có khả năng gặp người lần cuối."

Nói tới đây. Thân thể Đường Hạo không khỏi run rẩy hơn, thật sâu trong mắt lộ ra hối hận cùng đau đớn quá mức.

Đường Tam ở một bên lẳng lặng lắng nghe, hắn hoàn toàn có thể giải thích cảm giác của phụ thân ngay lúc đó.

Có nhà không thể quay về, bàng hoàng thất thố. Không biết nên đối mặt với người thân của mình như thế nào.

Gia gia qua đời. Không thể nghi mang đến cho phụ thân đả kích cực kỳ trầm trọng.

Một lúc lâu sau, tâm tình Đường Hạo trong lặng im bình tĩnh trở lại.

" Mặc dù khi đó tu vi đại ca vừa mới đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, gia tộc trưởng lão cũng không thiếu cường giả. Nhưng cho dù chúng ta là tông môn đệ nhất thiên hạ, mất đi sự dẫn dắt của gia gia ngươi, thế lực dưới tông môn khắp nơi đã lục đục. Đối mặt Vũ hồn điện từng bước bức bách, đại bá của ngươi có thể nói là cực kỳ khó khăn. May là, thực lực Hạo Thiên Tông chúng ta cường hãn. Cho dù là Vũ hồn điện, cũng tuyệt không có dũng khí khinh thường vọng động."

" Ta và mẹ của ngươi thành thân. Nhưng là phải trải qua cuộc sống trốn đông chạy tây. Mặc dù ta biết như vậy sẽ rất ủy khuất cho nàng, mặc dù ta rất muốn quay về tông môn một chuyến, Nhưng là ta không thể. Chuyện này thật khó khăn mới dần dần dẹp loạn được. Ta không thể gây cho tông môn

thêm phiền toái. Ta thậm chí không thể đi bái tế gia gia của ngươi. Cho dù là sau này ta cũng vẫn chưa có trở về qua. Bởi vì ta không đủ tư cách để đi tế bái phụ thân. Ta là tội nhân của tông môn."

Nghe đến đó. Đường Tam không nhịn được mở miệng.*" Phụ Thân. Bất luận người nợ tông môn cái gì. Sau này con nhất định thay người hoàn lại gấp bội."*

Nghe con trai nói. Trên mặt Đường Hạo toát ra vài phần vui mừng. Tiếp tục nói:*" Khi đó. May là bên cạnh ta còn có Mẫu Thân ngươi. Mặc dù ta vì nàng buông bỏ hết thảy. Nhưng ta cho tới bây giờ cũng không có hối hận chút nào. Nếu như bây giờ cho ta lựa chọn thêm một lần nữa, Ta vẫn sẽ lựa chọn nàng. Nhưng đồng thời ta cũng sẽ che chở tông môn."*

" Một ngày hai mươi mốt năm trước. Mẫu Thân ngươi mang thai. Có ngươi. Lúc ấy ta thật sự cảm thấy mình rất hạnh phúc. Khi đó ta đã không có ý nghĩ tranh thắng. Chỉ hy vọng có cuộc sống vui vẻ cùng một chỗ với Mẫu Thân ngươi. Không biết có phải nguyên nhân ở cùng một chỗ với Mẫu Thân ngươi hay không mà trong mấy năm, hồn lực của ta đột nhiên tăng mạnh. Ngày đó khi sinh ngươi, Chính là thời khắc hồn lực của ta đạt tới chín mươi cấp. Mà Mẫu Thân ngươi. Cũng rốt cuộc tiến nhập thành thục kì sau khi hóa hình. Nhưng chính là ngày nào đó. Người của Vũ hồn điện tìm tới."

Sát khí tràn ngập trên vầng trán của Đường Hạo. Hắn nắm chặt tay lại.*" Vũ hồn điện thật sự là coi trọng rất lớn. Đương đại giáo hoàng tự mình dẫn đội. Còn có hai gã phong hào đấu la. Cùng với một số lượng lớn cao thủ của Vũ hồn điện. Vây quanh chỗ ở của ta và Mẫu Thân của ngươi. Khi đó, Mẫu Thân ngươi vừa mơi sinh ngươi xong. Vốn là nguyên khí đại thương. Thực lực suy giảm mạnh. Giáo hoàng đề xuất, bỏ qua ta và ngươi, nhưng muốn dẫn Mẫu Thân ngươi đi. Ta làm sao có thể làm cho hắn vừa ý chứ? Cho nên khó có thể tránh khỏi một trận chiến đấu."*

Nói tới đây. hai mắt Đường Hạo đã trở nên đỏ bừng. Đường Tam không cần hỏi. Cũng có thể phỏng đoán được chiến đấu lúc ấy thảm thiết ra sao. Phụ thân vừa mới bước vào chín mươi cấp chưa đạt được đệ cửu hồn hoàn. Nhưng lại phải đối mặt ba gã phong hào đấu la bao gồm cả giáo hoàng.

Mặc dù hắn còn có hai khối hồn cốt, Giáo Hoàng có thể như thế nào lại không có cơ chứ?

" Rất nhanh, ta bị bọn họ đánh thành trọng thương. Kết cục nhìn qua đã định. Đúng vào lúc này, Mẫu Thân ngươi ôm ngươi đi ra, một khắc này, nàng có vẻ rất bình tĩnh, chứng kiến nàng từ trong phòng đi tới, người của Vũ hồn điện đều dừng tay, lẳng lặng nhìn nàng. Mẫu Thân ngươi thản nhiên hỏi bọn hắn, biết mười vạn năm Lam ngân hoàng có năng lực như thế nào chứ? Biết lam ngân lĩnh vực tối cao là cái gì không? Giáo hoàng bị nàng hỏi."

"Mẫu Thân ngươi nói cho bọn họ, Lam ngân lĩnh vực tối cao chính là bất tử. Không ai có thể giết chết nàng. Càng cũng không có người nào có thể lấy được hồn hoàn cùng hồn cốt của nàng. Trừ phi chính nàng tự sát. Sau đó nàng hướng Giáo Hoàng đưa ra yêu cầu, chỉ cần bọn họ đồng ý bỏ qua ta và ngươi, sẽ nguyện ý theo bọn họ đi, hơn nữa tự sát dâng ra hồn hoàn cùng hồn cốt. Là ta, đều là ta không tốt, ta không có năng lực bảo vệ nàng. Giáo Hoàng tựa hồ cũng không muốn hoàn toàn đắc tội Hạo Thiên Tông, rất nhanh đã đáp ứng yêu cầu của Mẫu Thân ngươi."

" Khi đó, ta bị thương nặng gần chết, thậm chí ngay nói cũng nói không nên lời. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Mẫu Thân ngươi đi tới bên cạnh ta, đem ngươi đưa vào trong lòng ta. Một khắc này, ta hận không thể lập tức chết đi. A Ngân, ngươi thật sự ngu ngốc, ngươi tại sao muốn lựa chọn như vậy."

Bởi vì kích động, thân thể Đường Hạo lại kịch liệt run rẩy, nước mắt lần nữa không cách nào ức chế chảy xuôi ra.

" Thanh âm Mẫu Thân ngươi tại bên tai ta quanh quẩn, nàng nói, nàng vĩnh viễn là thuộc về ta, vĩnh viễn sẽ không để cho người khác giữ lấy. Sau một khắc, nàng ngay trước mặt của ta, tự sát....."

Bi ai nặng nề, trong khoảnh khắc tràn ngập ở mỗi tấc của huyệt động nhỏ hẹp này. Thân thể Đường Tam cùng phụ thân giống nhau, cũng kịch liệt run rẩy. Hắn đương nhiên có thể tưởng tượng được tại lúc đó, phụ thân thống khổ như thế nào, bất lực như thế nào.

Bị tam đại phong hào đấu la cùng với vô số cao thủ của võ hồn điện áp chế.

Mắt thấy người mình yêu nhất chết ở trước mặt. Còn có cái gì thống khổ hơn so với chuyện này chứ?

Môi Đường Hạo run rẩy, một lúc lâu không có phát ra một chữ. Chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve lá Lam ngân thảo trước mặt do thê tử hóa thành.

Đường Tam cũng không có nói chuyện, lệ rơi đầy mặt hướng Lam ngân thảo trước mặt khấu đầu chín cái.

Hắn biết, mẫu thân là vì bảo vệ chính mình cùng Phụ Thân nên qua đời. Mà hết thảy tất cả, đều là bởi vì Vũ hồn điện.

Không biết qua thời gian bao lâu, Tâm tình Đường Hạo mới thoáng khôi phục lại một chút,*" Hồn thú mười vạn năm mà chết, sẽ sinh ra một từ trường cường đại. Cho dù là Vũ hồn điện, cũng không có một cái hồn hoàn mười vạn năm nào, cho nên bọn họ cũng không biết. Mẫu Thân ngươi cũng không có lừa gạt bọn họ, nàng có được Lam ngân lĩnh vực, bản lãnh là bất tử. Áo nghĩa lớn nhất của Lam ngân lĩnh vực, tên là: Dã Hỏa Xuy Bất Tẫn, xuân phong xuy hựu sanh. Thương thế có rất nặng, nàng cũng có thể sau bốn mươi chín ngày sống lại. Nhưng nàng lựa chọn của nàng lại chính là tự sát, lấy tu vi mười vạn năm của chính mình mà tự sát. Hơn nữa, không hề giữ lại đem biến thành hồn hoàn rót vào trong cơ thể ta. Nàng, thật sự cùng ta hòa hợp một thể."*

" Dưới tác dụng của từ trường cường đại khi Mẫu Thân ngươi chết lưu lại, cao thủ Vũ hồn điện đồng thời ra tay, nhưng cũng không cách nào xúc phạm tới ta, chỉ có thể trơ mắt nhìn ta cùng với hồn hoàn của A Ngân dung hợp một thể. Trở thành phong hào đấu la trẻ tuổi nhất trên đại lục lúc ấy. Phong hào đấu la có được mười vạn năm hồn hoàn cùng phong hào đấu la bình thường căn bản là hai khái niệm khác hẳn. Ngay lúc đó, chẳng những thân thể ta khỏi hẳn, hơn nữa thực lực tăng vọt. Cái chết của A Ngân làm ta điên cuồng. Trận chiến ấy, giằng co suốt ba ngày ba đêm. Ta trong lòng ôm ngươi, nỗ lực công kích. Vũ hồn điện không biết có bao nhiêu cao thủ chết ở trong tay ta, Giáo Hoàng mang đến hai gã phong hào đấu La một chết một trọng thương, chính hắn cũng bị ta đánh thành bị thương nặng. Thương thế hiện tại trên người của ta, cũng chính là do khi đó lưu lại."

" Mẫu Thân ngươi đã chết, nhưng không có thi thể. Chỉ để lại hồn cốt của nàng hồn cốt cùng một mảnh cỏ. Sau khi đánh đối thủ thương nặng, ta dần dần tỉnh táo lại, ta biết, nếu như ta tiếp tục chiến đấu thì có lẽ sẽ có thể giết hết bọn họ. Nhưng điều này cũng không phải điều A Ngân hy vọng nhìn thấy. Huống chi còn có ngươi, ta không thể bỏ qua ngươi. Ngươi là huết nhục của A Ngân và ta. Cho nên, ta mang ngươi đi theo. Mang theo một thân bị thương rời đi. Tìm được nơi này, đây là địa phương lúc đầu ta cùng A Ngân kết hôn, là nàng mang ta tới. Ta lưu lại gốc thảo kia lại, ta biết, đây là nàng, chẳng qua là nàng mất đi tu vi mười vạn năm mà thôi. Cả kiếp này ta cũng không có thể gặp lại bộ dáng nàng hóa thành hình người nữa, nhưng ta lại vẫn thủ hộ nàng."

" Sau đó không lâu, ta biết đến tin tức, Giáo Hoàng trở lại Vũ hồn điện bị thương nặng không chữa trị được. Món nợ này, Vũ hồn điện không ngừng ghi tạc lên đầu ta, cũng ghi tạc lên đầu Hạo Thiên Tông. Cái chết của Giáo hoàng, không thể nghi ngờ mang đến cho tông môn phiền toái thật lớn. Vì bảo trụ tông môn, đại bá ngươi không thể không tuyên bố, hoàn toàn xoá tên ta tại tông môn, vì tránh cho Vũ hồn điện trả thù nên lại phong bế tông môn. Cũng là từ khi đó trở đi, Hạo Thiên Tông chúng ta thiên hạ đệ nhất tông môn, nhưng trên thực tế thế lực khắp nơi phụ thuộc vào chúng ta đều lắng lặng tán đi. Chỉ có Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Long Vương gia tộc vẫn duy trì một chút liên lạc."

" Những chuyện sau này, ngươi cũng đều biết hết. Ta đem Mẫu Thân ngươi cẩn thận chăm sóc ở chỗ này, mang theo ngươi ở tại Thánh Hồn thôn cách nơi này không xa. Vô tri vô giác sống qua ngày. Ngươi lúc đầu cảm giác không sai, vết thương cũ của ta rất nghiêm trọng. Vốn, ta đã chuẩn bị cứ như vậy mà chấm dứt cuộc sống của mình. Có nhà không thể quay về, không có khả năng bảo vệ thê tử của chính mình, ta là loại nam nhân gì? Giáo hoàng đã chết, ta cũng miễn cưỡng xem như báo thù cho A Ngân. Về phần Vũ hồn điện, ta tuy có tâm trả thù, nhưng ta thật sự không muốn lại tăng thêm phiền toái cho Hạo Thiên Tông. Cho nên, ngươi thấy phụ thân ngươi, chính là một người thợ rèn, một tên tửu quỷ. Cả ngày đắm chìm trong rượu cồn thấp kém."

" Cho đến khi ngươi nói cho ta biết, vũ hồn giác tỉnh của ngươi là Lam ngân thảo, là Hạo Thiên Chuy. Song sinh vũ hồn. Một khắc này, ta mới trở nên

thanh tỉnh vài phần. Ngươi từ nhỏ cũng rất hiểu chuyện, ta không có hảo hảo chiếu cố ngươi, ngược lại là ngươi lại chiếu cố ta. Ta biết, lấy tình huống thân thể của chính mình khó có khả năng thay đổi cục diện tông môn, hoàn thành việc báo thù cho Mẫu Thân ngươi. Nhưng là, từ trên người ngươi ta lại thấy được hy vọng. Vì vậy, bắt đầu từ khi đó, ta tiễn ngươi đi nặc đinh học viện, âm thầm quan sát sự phát triển của ngươi. Ngươi so với ta tưởng tượng còn muốn xuất sắc hơn. Ngươi cũng có một sư phụ giỏi. Ngắn ngủn thời gian vài chục năm, thực lực của ngươi đã sơ bộ hình thành. Mặc dù ta chưa bao giờ nói qua, nhưng là, khi lúc ta chứng kiến ngươi dẫn đầu Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi công kích tan vỡ chiến đội Vũ hồn điện học viện, con trai, ngươi khiến ta tự hào."

Trước kia Đường Hạo chưa bao giờ khích lệ Đường Tam như vậy, nhưng vào lúc này, dưới loại tình huống này nói ra, thân thể vẫn đang quỳ gối nơi đó, sự kích động của Đường Tam cũng đã khó có thể lớn hơn được nữa. Mạnh mẽ ôm thân thể bị tàn phá của phụ thân, toàn thân đang trong run rẩy thất thanh khóc lớn.

Tay chưa bị cụt giơ lên, vỗ nhẹ lưng con trai,*" Tiểu tử ngốc. Đừng khóc. Nam tử hán đại trượng phu, không nên luôn khóc. Ta nghĩ, Mẫu Thân ngươi tại trong Lam ngân lĩnh vực của ngươi, có lẽ đã khôi phục một tia ý thức, chứng kiến bộ dáng hiện tại của ngươi, nàng nhất định sẽ rất cao hứng. Không cần khổ sở cho ta. Mọi thời khắc gian nan ta đều cố gắng qua được. Ta cũng không có lừa ngươi, một tay một chân này. Thật sự là ta chính mình chém đứt. Đó là chuyện ta cần phải làm. Bởi vì, ta hy vọng có thể sống lâu thêm mấy năm, nhìn ngươi như thế nào dẫn đầu tông môn tái hiện lại huy hoàng, như thế nào báo thù cho ta cùng Mẫu Thân ngươi."*

Ngẩng đầu, nhìn về phía phụ thân, Đường Tam mặc dù hai mắt đẫm lệ nhạt nhòa, nhưng hắn lúc này toát ra kiên định, cố chấp trước nay chưa có,*" Con sẽ, Con nhất định làm được."*

Đường Hạo thở dài một tiếng.*" Ngươi hắn là cảm thụ được, vết thương cũ trong cơ thể ta đã biến mất. Ta dùng hồn lực chính mình đem tích tụ chúng lại từ trong cơ thể đẩy vào cánh tay cùng chiếc chân đã chặt đi. Hoàn toàn thoát ly khổ não thương thế. Mặc dù hồn lực của ta hiện tại chỉ còn lại có một phần ba, nhưng ta đã có cảm giác được giải thoát. Trở về sau khi đưa*

ngươi đến chỗ cô cô ngươi, ta đã làm như vậy. Nếu như đợi đến khi ngươi trở về, ta biết, ngươi vô luận như thế nào cũng không bao giờ để cho ta tự tàn phá thân thể như vậy. Cho nên. Ta chỉ có lựa chọn lúc ngươi không có ở đây làm việc đó."

" Phụ Thân, sao người phải khổ như vậy chứ? Con không phải đã nói qua với người sao? Có lẽ con có biện pháp giúp người chữa khỏi vết thương cũ." Đường Tam không nhịn được nói.

Đường Hạo yên lặng lắc đầu,*" Làm sai thì chính mình phải chịu. Ta xin lỗi tông môn, nhiều năm như vậy cũng phải có chút công đạo chứ. Lúc đầu, ta từ tông môn đạt được hai khối hồn cốt, phân biệt tại cánh tay cùng chân vừa mới chặt đi. Khiến chúng trở về, coi như là có công đạo. Về phần ảnh hưởng ta tạo thành đối với tông môn, cũng chỉ có chờ ngươi tới vãn hồi mà thôi. Mặc dù ta biến thành tàn phế. Nhưng từ khi chặt cánh tay cùng chân. Ta lại trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Bởi vì, ta rốt cuộc có thể bỏ đi hết thảy để bồi tiếp Mẫu Thân ngươi. Mặc dù hồn lực của ta chỉ còn lại có một phần ba. Nhưng vẫn có thực lực bảy mươi cấp. Tự bảo vệ mình thì vậy là đủ rồi. Ngươi cũng không cần lo lắng cho ta. Sau này, ta cũng không có ly khai Mẫu Thân ngươi, cứ như vậy cùng nàng sống nốt quãng đời còn lại."*

Đường Tam ngơ ngác nhìn phụ thân,*" Không phải nói, hồn cốt sau khi cùng bản thân dung hợp, sẽ không thể chia ra sao? Chỉ có đến chết, mới có thể thoát ly khỏi thân thể."*

Đường Hạo cười,*" Điều đó chỉ là đối với hồn sư bình thường mà nói. Đối với phong hào đấu la, chỉ cần mình nguyện ý, hồn cốt vẫn có thể bóc ra. Nhưng cũng phải trả một cái giá nặng nề. Tự nhiên sẽ không có người nào lựa chọn nó. Trong sáu khối hồn cốt, đầu cốt cùng thân thể cốt thật sự là không thể chia ra, nhưng hồn cốt tứ chi lại có thể thông qua việc chặt đứt các chi, hơn nữa lấy việc hạ thấp mười cấp hồn lực vĩnh viễn mà trả giá. Bởi vậy, hồn lực hiện tại của ta đã biến thành bảy mươi lăm cấp. Bất quá ngươi yên tâm, ta mất đi hai cái hồn hoàn chẳng qua là một tầng thấp nhất. Cho dù hồn lực của ta so sánh với trước kia chỉ còn hơn ba mươi phần trăm, ở trên thế giới này, cũng ít nhất phải cấp bậc phong hào đấu la mới có thể đưa ta vào chỗ chết. Uy danh Hạo Thiên chuy, tương lai cũng chỉ có ngươi mới tiếp tục được."*

Đem hết thảy mọi thứ đều nói ra cho con trai, Đường Hạo tựa hồ có vẻ thoải hơn rất nhiều, nâng tay lau nước mắt trên mặt con trai,*" Sau này ta không hy vọng nhìn thấy nước mắt của con lần nữa. Hiện tại ta rất tốt, Ta đem tất cả hy vọng đặt trên người của con, có lẽ điều này đối với con mà nói thì có chút nặng nề."*

" Không. Phụ Thân. Ta là con trai của người." Đường Tam dùng một ngữ khí kiên định hướng phụ thân cho thấy quyết tâm của mình.

Khoản nợ của cha mẹ. Để cho chính mình đi trả lại, lúc này hắn đã từ trong thống khổ do phụ thân tàn tật dần dần khôi phục lại. Bởi vì hắn cũng phát hiện. Hiện tại Đường Hạo thật sự trở nên khác hẳn trước kia. Cả người đều trở nên buông lỏng. Thống khổ cũng tựa hồ dần dần đi xa.

Đường Hạo gật gật đầu.*" Hảo. Hãy trả lại công đạo giùm ta. Ngươi trở về tông môn đi thôi. Ta vĩnh viễn cũng không có khả năng trở về. Nhưng ngươi nhất định phải trở về. Thay ta tế bái gia gia ngươi. Thay ta tại trước mộ người quỳ lạy ba ngày. Quay về tông môn nhận tổ quy tông. Hết thảy đều nghe lời đại bá ngươi. Đại cừu với vũ hồn điện thì chính ngươi phải tự mình làm. Dù sao chủ ác sớm bị ta giết chết, Nhưng để Hạo Thiên Tông lại thêm một lần nữa tỉnh giấc thì lại phải chờ ngươi toàn lực ứng phó. Tông môn vì ta mà gặp phải tình trạng hiện nay, Ta muốn ngươi giúp tông môn một lần nữa quật khởi. "*

" Vâng." Đường Tam kính cẩn đáp ứng.

Trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, Đường Hạo nhìn Đường Tam nói:*" Trước đây ta đối với ngươi có lẽ quá nghiêm khắc. Sau này, hàng năm ngươi cũng có thể trở về thăm ta và mẹ của ngươi một chút, đồng thời nói cho ta một chút sự tình bên ngoài, Ta sẽ không rời đi nơi này đây. Ta sẽ không lại tự tàn phá thân thể nửa, Bởi vì còn có ngươi là ký thác trong lòng của ta. Còn có Mẫu Thân ngươi làm bạn ta."*

Đột nhiên, dường như Đường Tam nghĩ tới điều gì đó. Nhìn phụ thân nói:*" Phụ Thân. Mẫu Thân mất đi tu vi mười vạn năm. Muốn một lần nữa sinh trưởng, mà ngoại giới cũng có thể ảnh hưởng tới tốc độ sinh trưởng của*

người, không hiểu có thể làm rút ngắn thời gian người tu luyện lại không?"

Đường Hạo sửng sốt một chút, thở dài nói:*" Không có, cái này là bắt buộc. Tu luyện vạn năm mới có thể có được trí tuệ chính thức, mười vạn năm mới có thể lần nữa hóa hình. Vậy cả đời này ta cũng không thể nhìn lại mẫu thân ngươi nữa rồi, Chỉ có thể ký thác đến đời đời con cháu. Sau khi ta chết, nhiệm vụ chiếu cố Mẫu Thân ngươi sẽ giao cho ngươi."*

Ánh mắt Đường Tam đột nhiên trở nên kích động hẳn lên,*" Không, Phụ Thân, người hãy nghe con nói. Con biết có một nơi có thể làm cho thực vật sinh trưởng nhanh gấp trăm ngàn lần. Nhưng chỉ là ở nơi đó Con vẫn chưa gặp qua thực vật hệ hồn thú, thực vật sinh trưởng đều là một ít loại thiên tài địa bảo. Có lẽ, có lẽ Mẫu Thân có thể khôi phục đấy chứ? Dù sao, người từng tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm. Cho dù một lần nữa tu luyện, cũng hẳn là không giống với thực vật bình thường."*

" Trăm ngàn lần?" Đường Hạo nắm tay mãnh liệt bắt lấy bả vai Đường Tam,*" Ngươi nói thật chứ?"*

Đường Tam kiên định gật đầu,*" Cái địa phương kia, được thế gian xưng là một trong Tam đại Tụ bảo bồn, tên là Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Chính là địa phương trước kia Độc đấu la Độc Cô Bác trồng trọt dược thảo. Ở nơi đó, người bình thường không cách nào sống được. nhưng đối với thực vật mà nói thì lại có chỗ tốt rất lớn. Nơi đó tất cả thực vật sinh trưởng, đều chỉ cần trong thời gian ngắn là trưởng thành. Mặc dù con vẫn chưa gặp qua nơi đó có thực vật hệ hồn thú, nhưng lấy điều kiện băng hỏa lưỡng nghi nhãn được trời ưu ái, có lẽ Mẫu Thân người....."*

Nguyên bổn hai mắt bình tĩnh của Đường Hạo cũng bắt đầu lộ ra quang mang kích động, cái chết của thê tử, là đả kích lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Nếu như nói, thê tử có thể sống lại, cho dù là cho hắn nhìn chỉ một lần thì đấy cũng là điều mà hắn cũng không còn cầu mong gì hơn.

Con mắt đã ươn ướt, ánh mắt nhìn về phía gốc ướng về phía ánh sáng kia,*" A Ngân, nàng nghe được chứ? Con trai nói, có lẽ có biện pháp giúp ngươi khôi phục. Nàng có biết trong đầu của ta thường xuyên nghe được thanh âm của*

nàng chứ? A Ngân, chúng ta đi đi. Ta mang nàng đi vào trong đó."

Đường Tam có chút hưng phấn kéo tay của phụ thân,*" Ba, vậy còn chờ cái gì, chúng ta xuất phát ngay đi."* Vừa nói, hắn từ trong túi Như Ý Bách Bảo lấy ra một mảnh Long Chi Diệp nhét vào trong miệng phụ thân,*" Chỗ này của con có Long Chi Diệp, người tự phế hai chi, nguyên khí đại thương. Long Chi Diệp có thể củng cố bồi nguyên. Người sau này mỗi tháng ăn một mảnh, một năm sau, thân thể hắn là có thể khôi phục đến trạng thái khỏe mạnh. Phụ Thân, vì Mẫu Thân, ngài cũng nên sống tốt lên. Con thật sự hy vọng có một ngày, ba người nhà ta có thể đoàn tụ lại một chỗ."*

Đường Hạo mở miệng đem Long Chi Diệp nuốt vào bụng.

Con trai nói đã mang đến cho hắn hy vọng thật lớn

------oOo------

Chương 315: Di vật của mẫu thân, xương đùi phải Lam ngân hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Phê

Biên tập: A Nèo

Đúng như theo lời Đường Tam, Đường Hạo hắn hy vọng cỡ nào đến việc ba người nhà mình đoàn tụ một chỗ!

"Chờ một chút rồi mới đi, ta có chuyện quan trọng làm cho ngươi rồi mới đi cũng không muộn. Nhiều năm như vậy còn đợi được, về sau cũng không biết phải đợi bao lâu nữa, không vội trong chốc lát này." dù sao Đường Hạo tuổi cũng đã cao, tâm chí trầm ổn. Ý bảo Đường Tam trước tiên ngồi xuống đất. Rồi đánh một chưởng lên trên thạch bích bên cạnh mình.

Đinh một tiếng, một cái gì đó đen huyền từ trên rơi xuống, rơi vào trong tay

Đường Hạo, Đường Hạo đưa cho Đường Tam,*"Mở ra xem một chút."*

Đó là một cái hộp dài và hẹp màu đen, dài ước chừng một thước năm, rộng một thước. Cầm vào tay cảm thấy rất nặng. Ít nhất nó cũng phải nặng chừng hai trăm cân. Dùng ngón tay gõ nhẹ, khiến nó phát ra từng đợt âm thanh trầm thấp.

Bởi vì chế tạo ám khí cho nên Đường Tam có nghiên cứu một chút đối với kim loại, hắn kinh ngạc phát hiện, cái hộp đen dài và hẹp này dĩ nhiên là dùng chì chế tạo mà thành.

Cái hộp không có khóa, Đường Tam đem nó đặt ở trên đầu gối mình chậm rãi mở ra.

Khi hắn vừa mới đem cái hộp mở ra một khe hở nhỏ, động tác cả người chợt cứng lại.

Hộp chì chỉ có hở ra một khe hở nhỏ, nhưng lại làm Đường Tam thất kinh. Mênh mông hơi thở vô cùng lạ thường từ trong khe hở phóng ra, trong nháy mắt phảng phất làm không gian chung quanh trở nên ngưng đọng lại.

Cường đại hơi thở chia làm ba cỗ, trong đó hai cỗ tràn ngập khí thế bá đạo, mà luồng còn lại thì cực kỳ ôn hòa. Ba cỗ khí lưu xoay quanh, năng lượng hơi thở thật lớn ở trước mặt khiến ngay cả Đường Tam trong khoảng thời gian ngắn cũng xuất hiện tình trạng không thể nào di động.

Đường Hạo tựa hồ sớm đã đoán trước được loại tình huống này xuất hiện, giơ tay chưa cụt lên, khoát lên trên vai Đường Tam, hùng hậu hồn lực nhập vào cơ thể, trợ giúp Đường Tam nhanh chóng thích ứng mấy cỗ hồn lực ba động này.

Trải qua thời gian ăn một bữa cơm, Đường Tam mới thở dài một hơi. Nhưng hoảng sợ trong mắt như trước không cách nào che giấu, đến tột cùng là lực lượng như thế nào mà lại có thể gây cho chính mình áp lực lớn như thế chứ?

Cơ hồ gấp gáp không đợi được nữa, Hắn đã mở cái hộp màu đen ra.

Chiếc hộp chì màu đen mở ra. Lúc đồ vật trong đó hiện ra trước mắt Đường Tam. Cả người Đường Tam cũng không khỏi sợ ngây người.

Ngay trong chiếc hộp chì dài và hẹp. Nằm gọn gàng ba kiện vật phẩm. Ngoài cùng bên trái. Là một khối thu nhỏ của xương cánh tay phải, Toàn thân màu đen, quang hoa mầu đen được nội liễm nhưng năng lượng ba động mạnh mẽ mà mạnh bạo lại đủ để làm bất luận kẻ nào kinh hãi.

Phía bên phải hộp dài. Là một khối thu nhỏ lại của xương bàn chân trái. Toàn thân xanh đen. Năng lượng ba động không thấp hơn chút nào so với xương cánh tay phải kia. Không sai. Cả hai khối này đều là hồn cốt. Hơn nữa là hồn cốt cực kì đầy đủ.

Hồn cốt cũng chia thành các loại: ba – sáu - chín. Đơn giản mà nói, đều là hồn cốt tại một vị trí thì cái nào càng đầy đủ thì năng lượng ba động càng lớn. Càng chứng minh phẩm chất của nó càng tốt. Càng xuất ra từ hồn thú cấp bậc cao. Đường Tam từ Vũ hồn điện đạt được Tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ đầu cốt sở dĩ tốt là bởi vì nó có tính hoàn chỉnh cực cao.

Mà lúc ấy hai khối hồn cốt khác lại cũng không đầy đủ hẳn như vậy. Như Mã Hồng Tuấn được hỏa diễm xương cánh tay phải cũng chỉ có phần trên của cánh tay. Chu Trúc Thanh thì khối xương đùi cũng chỉ có nhỏ. Mặc dù hồn cốt có hiệu quả phi phàm như trước, nhưng cuối cùng không phải đầy đủ tồn tại.

Mà hai khối hồn cốt trước mắt này, lại đều đầy đủ đến thần kỳ, không có nửa phần tì vết nào. Năng lượng mang tính bộc phát ẩn chứa bên trong cứ như muốn vọt ra ngoài. Phẩm chất rất tốt, thậm chí dường như còn tốt hơn cả tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ đầu cốt của Đường Tam.

Nhưng hai khối hồn cốt này lại không phải cái đã hấp dẫn sự chú ý của Đường Tam nhất. Hấp dẫn hắn nhất. Chính là một khối khác bên trong chiếc hộp chì.

Đó là một khối xương đùi phải. Trong bài danh sáu đại hồn cốt, xương đùi phải không thể nghi ngờ là bài danh phía sau. Nhưng là, khối xương đùi phải này nhìn qua lại không giống bình thường.

Toàn thân đều là là lam kim sắc trong suốt, bên trong phảng phất có điểm điểm tinh quang lóe ra, kì lạ nhất chính là nó gây cho Đường Tam có một loại cảm giác tính mạng, dường như khối xương đùi phải này lại là tính mạng bình thường vậy.

Mặc dù bất cứ hồn cốt gì đều làm cho người ta cảm giác như vậy, nhưng khối hồn cốt màu lam trong suốt này lại đặc biệt rõ ràng. Hơi thở cực kì thân thiết. Tựa hồ xoa dịu tâm tình của Đường Tam, khiến hắn không ngừng run rẩy.

Nó cũng đầy đủ, mà sự tồn tại của nó dường như còn đang áp đảo hai khối hồn cốt bên cạnh. Dù là chỉ là dùng mắt thường để nhìn, cũng có thể cảm giác được nó có thể tạo ra thuộc tính vào hạng cực phẩm.

"Loại tính mạng cảm giác này, chỉ có hồn thú mười vạn năm mới có thể sinh ra. Đây là Mẫu Thân của ngươi để lại cho ngươi." Ánh mắt Đường Hạo cũng hoàn toàn rơi vào trên khối xương đùi phải màu lam, thần sắc trên mặt ôn nhu đến lạ thường.

Nội tâm tràn ngập chấn động khó mà nói nên lời, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân, Đường Tam không khỏi nước mắt dâng trào. Hắn đương nhiên biết mười vạn năm hồn thú sau khi ra đi tất nhiên sẽ sinh ra hồn cốt. Nhưng hắn tưởng rằng khối hồn cốt này khi mẫu thân ra đi hắn là lưu lại ở trên người phụ thân mới đúng. Nhưng nó vẫn còn sờ sờ xuất hiện trước mặt mình.

Thông qua quan sát hai khối hồn cốt khác. Đường Tam có thể khẳng định, phụ thân năm đó cũng không có đem khối hồn cốt mà mẫu thân lưu lại này hấp thu.

"Mẫu Thân ngươi đã đem thứ quý giá nhất là hồn hoàn cho ta. Khối hồn cốt này, là nàng để lại cho ngươi. Cho dù ngươi không thể thành tài, ta cũng không đi hấp thu nó, coi như làm kỉ niệm giữ ở bên người. Cái hộp chì này, vốn chính là đựng nó. Cho đến khi ta đem hai khối hồn cốt cách ly khỏi bản thân, mới để vào cùng với nó."

Nhìn Đường Hạo đang ngắm Lam ngân hoàng nhẹ nhàng chập chờn, tay của Đường Tam có chút run rẩy vuốt ve khối hồn cốt màu lam. Khó trách năng

lượng ba động trên bề mặt nó nhu hòa như thế, chẳng lẽ mẫu thân đã cảm nhận được hơi thở thân quen của mình sao!

Chưa bao giờ gặp qua Mẫu Thân, nhưng trong khoảnh khắc này hơi thở của mẫu thân lại tràn ngập trong trái tim Đường Tam, thật lâu không mất đi.

Đường Hạo thở dài một tiếng,*"Hai khối hồn cốt kia đều là chí bảo lâu năm truyền thừa xuống của Hạo Thiên Tông chúng ta. Là lúc đầu gia gia của ngươi truyền cho ta. Ta đã phụ kỳ vọng của lão nhân gia đối với mình. Mặc dù ta không thể tiếp tục vì tông môn làm cái gì. Nhưng chúng nó phải trả lại. Chờ lúc ngươi trở về tông môn, đem chúng nó mang về giao cho đại bá ngươi."*

"Vâng." Đường Tam gật đầu đáp ứng. Đổi lại là hồn sư bình thường, chứng kiến hai khối cực phẩm hồn cốt mà mình có thể dùng đến như vậy, sợ rằng đã không thể chờ đợi được mà đoạt làm của riêng. Nhưng Đường Tam lại không làm như vậy.

Hắn biết, đem hồn cốt trả lại đối với phụ thân có ý nghĩa rất quan trọng. Chỉ có đem tâm nguyện này hoàn thành, phụ thân mới có thể chính thức bình tâm tĩnh khí làm bạn với mẫu thân.

Càng huống chi, hai khối này là hồn cốt đại biểu cho Hạo Thiên Tông, trừ phi là tông môn thừa thãi, nếu không hắn tuyệt sẽ không động đến dù chỉ là một chút.

"Hấp thu hốn cốt Mẫu Thân ngươi để lại cho ngươi đi. Ta nghĩ, nàng nhất định sẽ rất cao hứng chứng kiến cảnh này. Nhìn con trai nhận được sự che trở của mình. Mẫu Thân ngươi nhất định sẽ phi thường thỏa mãn."

Đường Tam ngẩng đầu nhìn phụ thân, trong mắt hiện ra vẻ do dự, từ nội tâm hắn, hắn vô cùng muốn đem khối hồn cốt này lưu lại làm bạn với phụ thân, dù sao, đây cũng là tâm linh ký thác của phụ thân.

Trong tại thời điểm này, Lam ngân thảo nhẹ nhàng chập chờn đột nhiên động lên, một cây thảo diệp dài nhỏ nhẹ nhàng giãn ra, quấn quanh trên đùi phải Đường Tam.

Đường Tam sửng sốt một chút, nương theo tinh thần ba động, hắn rõ ràng cảm giác được từ gốc Lam ngân hoàng mà mẫu thân biến thành truyền đến tâm tình thúc giục.

Mẫu Thân là đang thúc giục ta sao?

Đường Hạo mỉm cười, nói:*"Thấy không, ta nói không sai chứ. Mẫu Thân ngươi cũng hy vọng ngươi nhanh chóng cùng nó hòa hợp một thể. Nhanh bắt đầu đi. Ta còn chờ mong sau khi ngươi hấp thu nó xong còn nhanh chóng mang ta đi tới địa phương có thể trợ giúp Mẫu Thân ngươi rất nhanh phát triển mà ngươi nói lúc trước. Tiểu Tam, ngươi biết không, từ sau khi Mẫu Thân ngươi ra đi, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta vui vẻ như vậy."*

Nghe phụ thân nói xong, Đường Tam không hề do dự nữa, cẩn thận đem chiếc hộp đặt ở trên mặt đất, từ trong đó lấy ra khối xương đùi phải màu lam.Sau đó đem hộp khép lại, che giấu hồn lực ba động của hai khối hồn cốt kia.

Hai tay nâng di vật mẫu thân lưu lại cho mình, con mắt Đường Tam lại lần nữa đã ươn ướt. Từ khi sinh ra đến bây giờ, hai mươi năm qua rơi nước mắt cũng không bằng hơn một ngày này. Cảm thụ được trong xương đùi màu lam phóng thích hồn lực nhu hòa ba động. Đường Tam hít sâu một hơi, đem nó dán lên đùi phải của mình.

Vù vù ----

Âm thanh rất nhỏ vang lên, Đường Tam chỉ cảm thấy đùi phải mình thoáng run rẩy một chút, ngay sau đó, hơi thở tươi mát từ bốn phương tám hướng lặng yên chui vào trong chân. Khối hồn cốt màu lam lặng yên biến mất, hóa thành vô số đạo khí lưu lam kim sắc tràn ngập chung quanh đùi phải hắn.

Thanh lương, dễ chịu, không có nửa phần trở ngại. Lúc này đây hấp thu so với lúc hấp thu ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu cùng với đầu cốt tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ lúc trước kia thì khác biệt hẳn. Chẳng những không có nửa phần thống khổ, thậm chí tràn ngập dễ chịu. Tựa như hắn lúc này là đem đùi phải của mình bước chân vào một biển mầu lam vậy.

Đắm chìm trong năng lượng êm ái ba động, Đường Tam chỉ cảm thấy hồn lực trong cơ thể mình đã được nó truyền đến một cỗ ba động nhẹ nhàng đang dẫn dắt, mỗi một lần ba động, không khí chung quanh đều biến thành nhu hòa hơn vài phần. Hồn lực cũng không có tăng lên, nhưng trở nên càng thêm tinh thuần.

Hắn rõ ràng thấy được, nội lực huyền thiên công trong cơ thể mình lúc trước đang là màu trắng thì này chuyển biến thành màu lam nhạt, sau lại từ màu lam một lần nữa biến trở về màu trắng.

Cả quá trình diễn ra rất nhanh, khi nội lực một lần nữa biến trở về màu trắng, cũng đã là hoàn toàn không giống là trắng.

Nếu như nói trước kia màu sắc nội lực chính thống nhất là trắng, thì hiện tại nội lực này chính là một loại cảm giác màu trắng sung mãn.

Phảng phất ở trong đó trộn lẫn với sự nhu hòa, thông thấu và tràn ngập tính bền.

Ngay sau đó, thanh lương trong xương đùi phải trong nháy mắt lan tràn đến khắp toàn thân Đường Tam.

Kịch liệt tiếng xương khớp kêu răng rắc tại trong thạch động vang lên, thần kỳ chính là, trong cả quá trình đó, Đường Tam lại không có cảm giác thấy chút thống khổ nào. Khí lưu mầu lam tươi mát kia đã trực tiếp tác dụng trên kinh mạch toàn thân hắn.

Đường Tam giật mình phát hiện, tất cả kinh mạch của mình đều biến thành màu lam nhạt. Không gian nội lực chảy trong kinh mạch đã tăng thêm không biết gấp bao nhiêu lần.

Dòng suối nhỏ dần dần biến thành sông lớn, mà kinh mạch lại không thay đổi mấy, chỉ là càng trở nên thêm kiên cường dẻo dai.

Nếu như nói hai năm rèn luyện ở dưới thác nước, làm gân cốt Đường Tam đã bị đánh đến to ra(dùng sức trâu), hơn nữa hấp thu toàn bộ hiệu lực Bát giác

huyền băng thảo cùng Liệt hỏa hạnh kiều sơ hai đại tiên thảo mới khiến kinh mạch được trương nở ra. Nhưng lúc này khối xương đùi phải Lam ngân cấp bậc mười vạn năm chính là đã làm kinh mạch Đường Tam khuếch trương tới mức cực hạn. Chiếm được tuyệt đối năng lượng mà hai đại tiên thảo kết hợp kia.

Âm thanh vỡ nát rất nhỏ từ trong kinh mạch vang lên, vẫn như trước không có thống khổ, nhưng Đường Tam lại rõ ràng thấy được, vẫn trở ngại tiến bộ của mình chính là Đốc mạch nay đã trở nên quán thông.

Kỳ kinh bát mạch toàn bộ quán thông, là cây cầu nối liền trời đất. Trong phút chốc, nội lực huyền thiên công tựa như cơn đại hồng thủy ầm ầm chảy qua.

Gần như điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Đường Tam. Nội lực của hắn không ngừng tăng cường. Mỗi một lần ba động, đều đã làm thân thể Đường Tam kịch liệt run rẩy.

Dần dần, Đường Tam bị lạc ở trong cảm giác toàn thân sảng khoái, tinh thần lực cũng đắm chìm hoàn toàn.

Hết thảy đối với chung quanh đều đã mất đi cảm giác. Lan tràn tại bên ngoài đùi phải hắn là khí lưu màu lam đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể, hơi thở thanh lương nhu hòa kia chính là tình thương vĩ đại của mẹ, không ngừng an ủi con của mình.

Đường Tam ngủ, cảm giác lúc này chính là trước nay chưa có, an tâm, dễ chịu, bởi vì hắn đang ở trong lòng mẫu thân mà ngủ say. Trong lòng mẫu thân, là nơi ấm áp nhất thế giới này. Bất cứ nơi nào khác đều không thể thay thế được.

Hắn ngủ rất sâu,vô cùng sâu. Trên mặt không có nửa nửa phần gánh nặng, chỉ là mang theo mỉm cười ngọt ngào.

Giấc ngủ này. Chính là suốt ba ngày.

Ba ngày sau. Dưới sự tươi mát khác thường tại chân. Đường Tam chậm rãi tỉnh dậy. Mở hai mắt. Hắn đầu tiên nhìn thấy chính là phụ thân ngồi ở chỗ đó

khẽ vuốt Lam ngân hoàng.

Mẫu thân biến thành Lam ngân hoàng đã được phụ thân mang ra khỏi mặt đất. Đang được trồng trong một cái chậu bằng đá.

"Đã dậy rồi sao?" Đường Hạo mỉm cười nhìn về phía con trai. Tất cả tâm sự của hắn đều đã được giải quyết. Hắn đã không lộ ra bộ dáng nghiêm túc như trước kia nữa.

"Phụ Thân." Khi Đường Tam vừa kêu lên hai chữ này. Đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khó chịu. Cúi đầu nhìn lên. Phát hiện mặt ngoài da tay mình có một tầng chất lỏng sền sệt hơi mỏng, có màu xám nhàn nhạt.

" Đi thôi. Lúc này ngươi đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Ta cẩn thận kiểm tra qua xương cốt cùng kinh mạch của ngươi. Đơn độc từ góc độ thân thể mà nói. Tại cả Đấu La Đại Lục ngươi tuyệt đối có thể sắp xếp vào ba vị trí đứng đầu. Nếu như như vậy vẫn không thể thừa nhận áp lực của song sinh võ hồn trong tương lai. Ta đây cũng không rõ tại sao Bỉ Bỉ Đông lại thành công. Yên tâm tu luyện, đợi sau khi Lam ngân hoàng của ngươi đạt tới cửu hoàn. Hãy lớn mật để Hạo Thiên Chuy gia tăng hồn hoàn đi. Chỉ cần thân thể không có cảm giác khác thường. Ta nghĩ. Ngươi hắn là có thể vẫn tu luyện tiếp được."

Phụ tử hai người ra khỏi thác nước, Đường Tam ở trong thác nước tắm rửa sạch sẽ thân thể. Khi hắn cùng phụ thân rời đi, rõ ràng cảm giác được biến hóa của thân thể.Cả người tựa hồ đã mất đi sức nặng, chỉ cần đùi phải phát lực thì hắn đều có loại cảm giác phiêu nhiên muốn bay. Mà xương đùi phải lam ngân của hắn khiến cho hắn có kỹ năng, chính là bay lượn. Hồn lực tiêu hao cực nhỏ khi bay lượn. Cũng chỉ có hồn cốt mười vạn năm mới có thể xuất hiện cực phẩm hồn kĩ như thế.

Mười ngày sau. Bọn họ đi tới chỗ của Độc Cô Bác tại Lạc Nhật Sâm lâm, đi tới băng hỏa lưỡng nghi nhãn.

Cảm thụ được năng lượng ba động kinh khủng của Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn, nhìn thực vật xum xê xung quanh tiểu hồ, cùng với Lam ngân hoàng trong lòng truyền lại tâm tình hưng phấn, Đường Hạo biết, địa phương này rất tốt.

Đường Tam nghiêm mặt nói:*"Phụ Thân, nơi này cũng không thích hợp cho các sinh vật không phải là thực vật sinh tồn. Cho nên mới không có hồn thú nào có can đảm ở đây mạo phạm. Con ăn xong hai chu tiên thảo, sẽ không chịu ảnh hưởng này. Nhưng nếu như thời gian người ở chỗ này dài, sợ rằng đối với thân thể sẽ có hại."*

Đường Hạo khoát khoát tay.*"Chỉ cần Mẫu Thân ngươi tốt thì ta sẽ không sao cả."*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*"Như vậy không được, cả nhà chúng ta thật vất vả mới có thể ở cùng nhau, Mẫu Thân cũng có hy vọng khôi phục, người như thế nào có thể có chuyện chứ?"* Cố nén vẻ bi thương lộ ra của mình khi phụ thân tàn phá thân thể, tâm niệm Đường Tam thay đổi thật nhanh, đã có chuẩn bị.

"Trong khoảng thời gian ngắn hắn là không sao, chúng ta trước hết để cho Mẫu Thân ở chỗ này nghỉ ngơi đã."

Dọc theo đường đi. Đường Tam muốn giúp phụ thân ôm Lam ngân hoàng nhưng Đều bị Đường Hạo cự tuyệt, mặc dù hắn chỉ có một chân một tay. Nhưng thủy chung kiên trì ôm thê tử trước ngực.

Nhưng hiện tại cũng không giống nhau, đối với trồng trọt dược thảo Đường Hạo thật sự không có chút kinh nghiệm, cẩn thận đem thê tử biến thành lam ngân hoàng đưa cho con trai, dặn dò nói:*"Tiểu tam, không nên miễn cưỡng. Dù là mẹ của ngươi không thể gia tốc khôi phục cũng không sao, ngàn vạn lần không nên bởi vì hoàn cảnh nơi này không thích hợp mà sinh ra thương tổn đối với nàng."*

Đường Tam gật gật đầu, đối với điểm này, hắn thậm chí so với Đường Hạo còn muốn quan tâm hơn. Đó là mẫu thân hắn mà! Hai kiếp mà chỉ có một làm hắn cảm nhận được tình thương chí thân của mẹ, hắn như thế nào mà không cẩn thận chứ?

Nhắm hai mắt lại, tinh thần lực Đường Tam chậm rãi phóng thích, trong chốc lát, cũng đã tràn ngập cả chung quanh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hắn đang

tìm một chỗ thích hợp nhất để Lam ngân hoàng sinh trưởng.

Lam ngân hoàng chính là trung tính thực vật, cho nên, vị trí trồng trọt phải tại bên bờ băng hỏa lưỡng nghi nhãn chỗ hàn, nhiệt hai tuyền giao hội. Nhưng Đường Tam không hy vọng xuất hiện bất cứ sai sót gì, cho nên mới bằng vào tinh thần lực chỉ dẫn tìm một điểm cân bằng nhất.

Rất nhanh tập trung tinh thần lực tìm kiếm mục tiêu hắn kỳ vọng, động tác êm ái Đường Tam ngồi xổm xuống, cẩn thận dùng bàn tay xới móc bùn đất, lại đem Lam ngân hoàng từ trong bồn đá lấy ra, đặt tại nơi cân bằng nhất.

Trong cả quá trình, Đường Tam cẩn thận cảm thụ mỗi một phân năng lượng biến hóa chung quanh, toàn bộ tinh thần lực đều ngưng tụ ở trong một thước vuông diện tích nhỏ hẹp này. Dù là có bất cứ một điểm nhỏ gì không đúng, hắn cũng sẽ lập tức đem Lam ngân hoàng ra khỏi chỗ này.

Làm hắn vui mừng chính là, Lam ngân hoàng tựa hồ rất thích hơi thở nơi này, thông qua tinh thần lực cùng với cảm xúc đặc thù của Lam ngân lĩnh vực, rất nhanh Đường Tam phát hiện, Lam ngân hoàng bắt đầu ở chỗ này bén rễ.

Cắn ngón giữa tay phải của mình, Đường Tam đem một giọt máu nhỏ lên trên lá cây Lam ngân hoàng, cùng có được huyết mạch Lam ngân hoàng, hơn nữa bản thân huyết mạch Lam ngân hoàng đã hoàn toàn dung hợp với Bát giác huyền băng thảo và Liệt hỏa hạnh kiều sơ hai đại tiên thảo. Không thể nghi ngờ đúng là thuốc bổ tốt nhất đối với Lam ngân hoàng.

Quả nhiên, giọt máu rơi xuống, Lam ngân hoàng trước mặt nhất thời tản mát ra một tầng quang thải mầu lam nhạt, thảo diệp rất nhanh sinh trưởng. Thậm chí so với lần tiếp xúc với Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam còn muốn nhanh hơn.

Đường Hạo không có ngăn cản động tác của con trai, mắt thấy thê tử biến thành lam ngân hoàng đang rất nhanh sinh trưởng, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Đương khi Đường Tam chuẩn bị lại bỏ ra một ít máu tươi tưới ướt Lam ngân

hoàng, thì từ chỗ Lam ngân hoàng chợt truyền đến một cỗ tâm tình ba động dứt khoát.

Cảm nhận được luồng tinh thần ba động rõ ràng này, tim Đường Tam nhất thời đập loạn, vội vã đình chỉ động tác của mình. Mẫu thân là đang trách cứ mình, hắn biết, nếu như chính mình lại phóng thích máu tươi cho Lam ngân hoàng, sợ rằng mẫu thân chẳng những sẽ không hấp thu, ngược lại sẽ mãnh liệt bài xích.

Lúc đó mẫu Thân còn đau lòng vì con trai ấy chứ?

"Ba, hắn là không thành vấn đề. Nơi đây là địa phương thích hợp nhất để mẫu thân sinh trưởng. Con biết người một bước cũng không nguyện ý rời khỏi bên người mẫu thân. Mới vừa rồi con suy nghĩ, đã có biện pháp. Con chuẩn bị luyện chế một loại đan dược cho người, sau khi ăn xong loại đan dược này, hắn là người có thể không bị ảnh hưởng bởi hơi thở nơi đây. Đương nhiên, con cho người Long chi diệp cũng phải tiếp tục ăn để có thể phục hồi nguyên trạng."

Đường Hạo mắt thấy thê tử rất nhanh sinh trưởng nên tâm tình rất tốt, cười nói:*" đừng xem cha ngươi yếu ớt như vậy. Mặc dù ta từ trong cơ thể bóc ra hai khối hồn cốt. Nhưng lúc đầu khi ta ở bên ngoài lịch lãm cũng đạt được tới bốn khối hồn cốt. Nếu như không phải toàn là hồn cốt, ta như thế nào lại có thể cùng Vũ hồn điện đối kháng chứ? Mặc dù ta hiện tại chỉ có hơn bảy mươi cấp, nhưng cho dù là loại phong hào đấu la như Độc Cô Bác ở trước mặt ta cũng đừng nghĩ có hi vọng."*

Vô hình trung, khí phách Hạo Thiên Đấu la lần nữa phóng thích. Nhìn bộ dáng phụ thân vui vẻ, tâm tình Đường Tam tự nhiên cũng tốt đẹp. Cũng không nói thêm gì nữa, đi tới bên kia Sí nhiệt dương tuyền lấy ra đỉnh lô cùng công cụ luyện chế đan dược của mình, lập tức bắt đầu đầu quá trình luyện dược.

Các loại dược liệu tại trong túi Như ý bách bảo nang có thể nói là cái gì cần đều có. Đương nhiên, những tri thức luyện dược này khi được phụ thân thấy cũng phải giật mình.

Màn đêm phủ xuống, Đường Tam như trước vẫn tiếp tục luyện dược, Đường Hạo thì ngồi ở trước Lam ngân hoàng lẳng lặng tu luyện.

Mặc dù thực lực của hắn không cách nào khôi phục. Nhưng giống như theo lời Đường Tam, dù là cơ hội sống lại thê tử chỉ có một tia, hắn cũng muốn chờ đợi. Càng huống chi, ở chỗ Băng hỏa lưỡng nghi nhãn này, kỳ vọng trong lòng Đường Hạo lại gia tăng thêm rất nhiều.

Tinh thần lực của Đường Tam một mực lặng lẽ quan sát phụ thân, cảm nhận được phụ thân đã tiến nhập trạng thái nhập định, lúc này hắn mới vô thanh vô tức lấy ra một thanh chủy thủ từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Hắn thật sự là tại luyện dược, nhưng luyện chế lại không phải là dược vật trợ giúp Đường Hạo ở chỗ này không bị ảnh hưởng của Băng hỏa lưỡng nghi nhãn, mà chỉ là một loại thuốc bồi nguyên mà thôi. Hắn một mực chờ đợi cơ hội trước mắt của mình. Muốn để cho phụ thân ở chỗ này làm bạn mẫu thân, thích ứng với khí hậu nơi này, như vậy, cần phải có một loại thuốc dẫn đặc thù.

Thuốc dẫn chính là máu của hắn, người đã ăn hai đại cực đoan tiên thảo.

dược hiệu của hai đại tiên thảo sớm đã hoàn toàn dung hợp trong cơ thể Đường Tam, không thể nghi ngờ máu của Đường Tam là thuốc dẫn tốt nhất. Nhẹ nhàng lấy mạch của mình, hắn biết, chỉ cần hơi chút có tiếng vang không đúng thì sẽ lập tức đánh thức phụ thân.

Vì không cho hơi thở máu tanh lan tràn ra ngoài, hắn thậm chí yên lặng mở ra Lam ngân lĩnh vực để che giấu.

Máu tươi, giống như con rắn nhỏ uốn lượn rơi vào đỉnh lô luyện dược, Đường Tam sợ dược hiệu không đủ, để máu chảy tới khi chính mình có chút đầu váng mắt hoa mới ngừng lại. Nhanh chóng đè lại vết thương.(mẹ nó, ghê quá chắc đến hơn trăm ml ấy nhỉ, mà dược hiệu khi mất đi chẳng lẽ lại có thể hồi phục lại à mà nó cho nhiều người uống máu thế).

Giống như theo lời Đường Hạo, hiện tại nếu như nói về thân thể, Đường Tam tuyệt đối có thể xếp trong ba vị trí đứng đầu đại lục. Chỉ qua chốc lát công

phu, vết thương cũng đã hoàn toàn kết thành sẹo. Đường Tam biết, không cần đến sớm ngày mai, thậm chí ngay cả vết thương cũng không hề lưu lại.

Có thuốc dẫn tốt nhất, kế tiếp luyện chế đã trở nên thuận lợi vô cùng.

Sáng ngày thứ hai khi Đường Hạo từ trong tu luyện tỉnh lại, Đường Tam đưa lên một quả đan dược màu đỏ sậm.

"Phụ Thân, ăn nó đi, sau này người sẽ không cần lo lắng hoàn cảnh nơi này ảnh hưởng, có thể làm bạn với Mẫu Thân rồi."

Đường Hạo có chút vuốt cằm, nhìn gương mặt con trai có chút tái nhợt, hắn cũng không có nói gì, chỉ là một hơi nuốt đan dược vào.

Đường Tam ở lại chỗ này thêm ba ngày, bởi vì hắn muốn xác định mẫu thân có chính thức thích ứng với hoàn cảnh nơi này hay không.

Tình huống rất vừa lòng người, Lam ngân hoàng đúng như lúc trước Đường Tam dự đoán rất nhanh phát triển, càng làm Đường Tam hưng phấn chính là, sau khi ăn xong khối đan dược chính mình luyện chế, tình huống thân thể Đường Hạo thay đổi rất nhiều. Bởi vì chặt chân tay mà thiếu máu đã hoàn toàn biến mất. Hoàn cảnh Băng hỏa lưỡng nghi nhãn cũng vô pháp sinh ra điều gì có hại với hắn.

"Tiểu Tam. Tới đây." Sáng sớm. Đường Hạo đem Đường Tam vừa mới tu luyện xong Tử cực ma đồng gọi đến bên người mình.

"Ngươi cứ đi đi, Nơi này có ta trông coi Mẫu Thân ngươi. Ngươi không cần lo lắng." Nhìn khí chất nho nhã, cao lớn anh tuấn con trai. Trong mắt Đường Hạo tràn ngập vui mừng.

Đường Tam biết. Chính mình quả thật không thể tiếp tục ở lại chỗ này. Hắn còn có rất nhiều chuyện muốn đi làm. Chuyện của cha mẹ mặc dù đã dàn xếp tốt. Nhưng trách nhiệm trên vai phụ thân cũng đã chuyển dời đến trên người mình.

"Phụ Thân. Con lúc nào mới có thể đi tìm Tiểu Vũ?" Đường Tam hỏi dò.

Đường Hạo mỉm cười. nói:*"Chờ lúc ngươi sáu mươi cấp, khi phải đi thu hoạch hồn hoàn. Khi đó. Nàng hắn là cũng không kém nhiều lắm tiến vào thành thục kì. Sau khi tiến vào thành thục kì. Chỉ cần hơi thay đổi dung mạo một chút thì sẽ không sợ bị người khác tùy tiện nhận ra. Đương nhiên. Trước khi các ngươi đủ thực lực thì hãy cố không để lộ diện với Vũ hồn điện. Còn có, trước khi con đi tìm nàng. Trước tiên về tông môn một chuyến. Đem chuyện quan trọng mà ta giao cho con làm thỏa đáng. Điều gì nên dặn dò. Ta đều đã nói qua với con. Ta tin tưởng con nhất định có thể làm tốt. Nhưng có một điều con phải nhớ kỹ. Phụ Thân mặc dù đối với con kỳ vọng rất cao. Nhưng là ta cũng chỉ có mỗi con là con trai mà thôi."*

Hàm nghĩa trong giọng nói phụ thân Đường Tam đương nhiên hiểu được. Dùng sức gật gật đầu.*"Phụ Thân. Người yên tâm, con sẽ đúng mực."*

"Đi thôi. Cũng không cần vội vã trở về thăm chúng ta. Có Mẫu Thân ngươi làm bạn, nơi này chính là chỗ tá túc tốt nhất của ta."

Đường Tam đi, còn có rất nhiều chuyện tình đợi hắn hoàn thành. Tại lúc hắn rời đi, cơ hồ là cẩn thận mỗi bước đi, nhìn lại phụ thân, cũng nhìn mẫu thân.

Thân ảnh tàn tật của Phụ thân cô độc như vậy. Mẫu thân một lần nữa hóa thành thực vật, tất cả hết thảy chuyện này, đều là nhờ Vũ hồn điện ban tặng.

Đương khi Đường Tam ra khỏi tầm mắt phụ thân, hai mắt của hắn đã trở thành lạnh như băng, từ trên người Đường Hạo, hắn kế thừa không chỉ là trách nhiệm, còn có cừu hận.

Thù giết mẹ không đội trời chung. Bi kịch của cha mẹ phải cần máu tươi hoàn lại.

Ở một khắc này, Đường Tam đã quyết định mục tiêu duy nhất của mình, đó là khiến Vũ hồn điện bị hủy diệt hoàn toàn trên tay mình.

Có được xương đùi phải của Lam ngân hoàng nhưng nó vẫn chưa khiến hồn lực Đường Tam tăng lên, chỉ là tiến thêm một bước tinh thuần mà thôi, nhưng là quán thông Đốc mạch lại làm hắn đạt được chỗ tốt thật lớn. Kỳ kinh bát

mạch quán thông, hồn lực Đường Tam đã trực tiếp tăng lên tới năm mươi chín cấp, chỉ cần vài ngày, đem hồn lực luyện thêm, có thể bắt đầu tiến sâu vào chướng ngại sáu mươi cấp. Tới khi đó. Hắn cũng có thể đi tìm kiếm Tiểu Vũ đã năm năm không thấy.

Năm năm trước. Hắn còn không đến mười lăm tuổi, cũng đã khiến một trận rung trời chuyển đất tại những người trẻ tuổi của hồn sư giới. Năm năm sau, hắn hai mươi tuổi, người mang ba đại hồn cốt, song sinh vũ hồn, hai đại lĩnh vực, hắn lại đem đến cho hồn sư giới rung động như thế nào đây?

Khi Đường Tam bước ra Lạc Nhật Sơn Mạch, cả hồn sư giới cũng đã bắt đầu thay đổi.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông ngồi trên thủ vị, Hoàng kim nhất đại của Vũ hồn điện: Tà Nguyệt, Hồ Liệt Na cùng Diễm lẳng lặng đứng ở sau lưng nàng.

Năm năm trước, Hoàng Kim Nhất Đại lấy Tà Nguyệt là chủ, năm năm sau, thành tựu của Hồ Liệt Na cũng đã hơn hắn huynh trưởng.

Chiếc bàn hội nghị thật lớn, từ giáo hoàng trở xuống, tổng cộng gần hai mươi người đang ngồi ngay ngắn. Mỗi một người quần áo đều rất hoa lệ, khí độ trầm ẩn. Từ trang phục trên người bọn họ có thể nhìn ra, những người này đều là những đại nhân vật hô mưa gọi gió của Vũ hồn điện. Ít nhất cũng là chủ sự giả của Vũ hồn chủ điện tại một phương nào đó.

Toàn đại lục có hai tòa Vũ hồn thánh điện. Điện chủ, bạch kim giáo chủ tất cả đang ngồi.

Nếu có ngoại nhân chứng kiến một màn này, nhất định sẽ biết rằng Vũ hồn điện có đại sự xảy ra.

Ở đây ánh mắt mỗi người đều tập trung trên người giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, cùng đợi nàng mở miệng lên tiếng.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông đảo qua trên người thủ hạ đang ngồi, trầm giọng nói:*"Trải qua thương nghịe cua các vị trưởng lão của Trưởng lão điện, hiện có ba quyết định trọng đại cần tuyên bố."*

Mọi người ở đây vội vã ngồi ngay ngắn lại, tập trung tinh thần nghe vị giáo hoàng này nói.

Lịch sử giáo hoàng của Vũ hồn điện mặc dù đều là quyền cao chức trọng, nhưng Bỉ Bỉ Đông lại biểu hiện khác hẳn. Mặc dù nàng thân là nữ tử, nhưng trong các sử lý của Vũ hồn điện lại luôn luôn dùng mệnh lệnh tuyệt đối để nói.

Cho dù là trưởng lão điện hiện tại, cũng không dám dễ dàng nghi vấn quyết định của nàng. Ít nhất đã mười năm, tại Vũ hồn điện không có xuất hiện qua một thanh âm thứ hai.

Đương nhiên, điều này cũng do Bỉ Bỉ Đông nỗ lực cai trị, khiến cho thế lực Vũ hồn điện lên cao như mặt trời giữa trưa vậy, thậm chí thành tựu gần như áp đảo hai đại đế quốc cũng đã có rất lớn quan hệ.

"Chuyện thứ nhất. Thân là giáo hoàng, ta đã xác định được người nối nghiệp mình, cũng do trưởng lão điện thẩm nghị thông qua. Bắt đầu từ hôm nay tuyên bố, Hồ Liệt Na sắc phong làm Vũ hồn điện thánh nữ, người có vị trí đứng đầu kế thừa danh hiệu giáo hoàng."

Quyết định này sớm đã được đại đa số người đoán trước, cho dù là Tà Nguyệt cùng với Diễm, đều để phần ghen ghét trong lòng ẩn giấu vô cùng tốt.

Dù sao, một năm trước chuyện Hồ Liệt Na thuận lợi ra khỏi Sát Lục Chi Đô, đạt được Sát thần lĩnh vực phần lớn cao tầng Vũ hồn điện đều biết. Hơn nữa nghe nói cả ba người của Hoàng Kim Nhất Đại sắp đột phá chỗ quan trọng là sáu mươi cấp.

Mà nàng bây giờ còn chưa tới hai mươi sáu tuổi. Điều này tại trong lịch sử Vũ hồn điện là trước nay chưa từng có. Cho nên, cho dù nàng là đệ tử thân truyền của Giáo hoàng, cũng không có người nào đưa ra bất cứ nghi ngờ gì.

Ánh mắt uy nghiêm của Bỉ Bỉ Đông đảo qua một lần trên mặt tất cả mọi người, mặc dù ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, nhưng ở đây đều là cao tầng Vũ hồn điện, tự nhiên hiểu được Giáo hoàng bệ hạ quan sát cái gì. Tức thời

lập tức đều vuốt cằm tán thành, cho dù là phản ứng chậm một chút cũng không có ai lộ ra dù chỉ là một chút thần sắc bất mãn.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông hài lòng nói:*"Liệt Na là truyền nhân của ta, nhưng nàng đạt được vinh quang hôm nay đều là kết quả nàng tự thân cố gắng. Tin tưởng mọi người đã nghe nói, ở chỗ này ta có thể khẳng định với các ngươi, nàng quả thật từ Sát Lục chi Đô đi ra, hơn nữa đạt được sát thần lĩnh vực."*

Không cách nào ức chế tiếng than thở vang lên, nghe đồn là một chuyện, do Giáo hoàng tự mình chứng thật chính là một chuyện khác. Bỉ Bỉ Đông đã vì đệ tử mà chịu nhún nhường nói ra như thế.

Mặc dù chính bà ta tuổi cũng không tính là lớn nhưng tại vị trí Giáo hoàng này đã có thể ngồi rất lâu rồi. Nhưng nàng muốn tiến thêm một bước xác lập quyền uy của mình tại Vũ hồn điện.

" Chuyện thứ hai. Căn cứ nhiều năm điều tra của chúng ta, năm năm trước, từng tại trong đại tái tinh anh cấp hồn sư học viện toàn đại lục xuất hiện hồn thú mười vạn năm ở nơi nào đã cơ bản tra rõ. Không lâu trước, một tiểu đội tìm kiếm của chúng ta từng tại trong Tinh Đấu Đại sâm lâm phát hiện bóng dáng của nàng. Cơ hồ có thể khẳng định, nàng chính là trốn ở nơi đó. Mười vạn năm hồn thú có thể ngộ nhưng không thể cầu, hơn nữa mười vạn năm hồn thú này vẫn còn bị vây trong hóa hình ấu sinh kỳ, thực lực bản thân cũng không mạnh. Lần này, quyết không cho phép lại xuất hiện tình huống thất bại. Cho nên, ta quyết định phái Cúc đấu la, Quỷ đấu la dẫn đội, cùng hơn hai mươi danh hồng y giáo chủ trên bảy mươi cấp cùng với Hồ Liệt Na, Tà Nguyệt cùng Diễm cùng đi Tinh Đấu Đại sâm lâm tìm kiếm, cần phải tìm được nó ở nơi nào, bắt sống đem về, đều giao cho các ngươi."

Ngồi ở dưới tay giáo hoàng, Nguyệt Quan cùng Quỷ Mị đồng thời đứng lên, khom người lĩnh mệnh.

Đứng ở sau lưng giáo hoàng, khuôn mặt Hồ Liệt Na lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể ức chế, nàng đương nhiên biết, sư phụ muốn bắt mười vạn năm hồn thú này là vì đoạt hồn hoàn cho mình, hơn nữa nàng cũng rất rõ ràng, hồn cốt trên người sư phụ đã đủ, là không cần gia tăng thêm hồn cốt.

Mà làm thánh nữ võ hồn điện, tiếp theo kế nhiệm giáo hoàng, vậy khối mười vạn năm hồn cốt tất nhiên là thuộc sở hữu của nàng.

Cho dù không suy nghĩ khối hồn cốt này, riêng việc lúc đầu đã bị Sử Lai Khắc Thất Quái nhục nhã giờ có thể báo thù rửa hận, cũng đủ để cho nàng hưng phấn. Chỉ là không biết tên Đường Tam kia ở địa phương nào, nếu gặp phải hắn, tất nhiên đưa hắn lột da rút gân. (nên nhớ tại Sát Lục Chi Đô nàng chỉ biết Đ3 là Đường Ngân mà thôi - Dangneo)

------oOo------

Chương 316: Trở Về Hạo Thiên Tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Kí

Biên tập: A Lá

Để có thể chiến thắng Đường Tam, trong năm năm qua toàn bộ thời gian Hồ Liệt Na đều gian khổ tu luyện, chẳng những đơn phương mạo hiểm tiến vàoSát Lục Chi Đô thu được Sát Thần lĩnh vực, một thân nỗ lực của nàng cũng có hiệu quảrất lớn. Về phương diện hồn lực, nàng thậm chí đã vượt lên trước huynh trưởng Tà Nguyệt của mình, đạt tới trình độ năm mươi chín cấp, khoảng cách đếnsáu mươi cấp, cũng chỉ chút xíu nữa đột phá bình cảnh mà thôi.

Bỉ Bỉ Đôngkhi nhìn thấy nàngchịu khónhư vậy thì từng nói qua, thất bại đôi khi cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần có thể giống như Hồ Liệt Na đem thống khổ của thất bại chuyển hóa thànhđộng lực để tu luyện, thất bại sẽ từ chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Trước đây, mất đi ba khối hồn cốt tuy rằng làm Võ Hồn Điện đau lòng. Nhưng là thánh địa của toàn bộ đại lục hồn sư thờ phụng, một chút đồ ấy Võ Hồn Điện tổn thất cũng không bao nhiêu.

Chí ít Hồ Liệt Na không có làm nàng thất vọng, mang về được một Sát Thần lĩnh vực.

Hai chuyện đó thông báo bàn giao xong xuôi, tầng lớp cao cấp của Võ Hồn Điện đang ngồi ở đó nhiều ít có chút không cho là đúng, lấy hai chuyện trên cơ bản cùng bọn họ không có quan hệ, nói như vậy, chỉ cần ra lệnh thông tri xuống dưới một chút là có thể rồi.

Hà tất phải hưng sư động chúng (huy động nhân lực)kêu bọn họ gọi tới đây? Phải biết rằng, để tập hợp tất cả mọi người từ mọi nơi trên đại lục về đây, phải mất hơn ba mươi ngày rồi.

Đương nhiên, một số cao cấp biết tin tức đều rõ ràng, mấu chốt của hội nghị lần này chính là chuyện thứ ba.

Ánh mắt của Giáo HoàngBỉ Bỉ Đông dần dần trở nên ngưng trọng, *"Theo thời gian trôi qua, thực lực bản thân của Võ Hồn Điện chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, không ngừng có thêm rất nhiều tân hồn sư ưu tú gia nhập. Nhưng cũng không ngừng có hồn sư ra đi. Ở trên đại lục, chúng ta tuy rằng là đoàn thể hồn sư lớn nhất, nhưng cũng không phải duy nhất. Cũng không phải là tất cả hồn sư sẽ nghe theođiều khiển của Võ Hồn Điện. Nhất là một ít cường giả trong đó, càng không đem Võ Hồn Điện để vào mắt. Để cải thiện loại tình huống này, làm hồn sư khắp nơicàng thêm đoàn kết. Ta quyết định mở ra hành động"*Săn Hồn*". Chuyện này dành chongười có can đảm đối với Võ Hồn Điện bằng mặt không bằng lòng một đả kích trí mạng. Bên cạnh đó, Thất đại tông môn đã tồn tại nhiều năm như vậy, cũng có thể một lần nữa điều chỉnh một chút rồi."*

"Săn Hồn hành động" bốn chữ, giống như là một viên bạo tạc hồn đạo khí tiến vào phòng họp, toàn bộ phòng hội nghị nhất thời nổ tung lên. Là tối cao cấp của Võ Hồn Điện, tổng cộng đang ngồi ở đây có hơn hai mươi người, bọn họ đều đã từng nghe nói qua *"Săn Hồn hành động"* này.

Trước đây, thời điểmBỉ Bỉ Đông vừa thượng vị, đã từng được đề ra, chỉ bất quá bị Trưởng Lão Điện mạnh mẽ đè ép xuống.

Sau hai mươi năm, chuyện xưa nhắc lại, nhìn thần sắc củaBỉ Bỉ Đông bọn họ

cũng biết. Lần này sợ rằng thực sự muốn triển khai cái hành động này rồi. Giáo Hoàng bệ hạ tuyệt sẽ không làm chuyệnvớ vẩn, hắn là nàng đã chuẩn bị tốt tất cả rồi.

"Im lặng." Phịch một tiếng, Bỉ Bỉ Đông vỗ bàn thật mạnh, uy áp cường đại nhất thời từ trên người nàng bộc phát ra ngoài.

Dưới uy áp của nàng, bầu không khí trong phòng hội nghị nhất thời an tĩnh.

Bỉ Bỉ Đông trong mắt quang mang uy thế bắn ra bốn phía, "Ngày hôm nay gọi mọi ngườitới, đều không phải để mọi ngườitới thảo luận. Mà là tuyên bố mệnh lệnh. Chuyện này, ta đã thương nghị cùng các vị trưỡng lão của Trưởng Lão Điện quyết định. *"Săn Hồn hành động"* một tháng sau chính thức bắt đầu,do Giáo Hoàng điện phái nhân thủ là chủ yếu, các Võ Hồn Thánh Điện, mỗi một vị chủ điện phải nghiêm ngặt dựa theo Giáo Hoàng điện ban phát mệnh lệnh màhành động, không được có sai lầm. Bản tọa sẽ tự mình tham dự quá trình *"Săn Hồn hành động"* lầnnày. Trong đó nếu như người nào bất cẩn, làm việc tắc trách, đừng trách Bỉ Bỉ Đôngta trở mặt vô tình."

Ngấm ngầm chịu đựng hai mươi năm, Bỉ Bỉ Đôngcuối cùng cũng bắt đầu hành động rồi. Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía khung hình trong hội nghị đại sảnh xa hoa. Lão sư. Năm đó ngài chết ở trong tay Hạo Thiên Tông Đường Hạo, đã tới lúcbáo thù cho ngài rồi.

Lúc này đây, không một ai có thể ngăn cản ta. Thất đại tông môn, Hạo Thiên Tông, hừ, ta sẽ cho các ngươi biết, người nào mới là chủ nhân chân chính của mảnh đại lục này.

Tinh Đấu đại sâm lâm.

Lục thụ thành ấm (sống lâu thành đại ca – cây già thành bóng mát – A Kí), diện tích rừng rậm rất lớn tràn ngập không khí trong lành. Ngay tại trung tâm rừng rậm nổi tiếng là lớn nhất của mảnh Đấu La Đại Lục này, có một hồ không lớn lắm. Nếu như không phải thực sự đi tới đây, rất khó tin tưởng tạitrong mảnh rừng rậm diện tích lớn này còn có thể có kỳ cảnhnhư vậy.

Hồ cũng không phải rất lớn. Đường kính chỉ có khoảng trăm mét, nhưng mặt

hồ trong suốt như là một mặt cái gương, phản chiếucây xanh của hai bên trái phải. Giao ánh thành thú.

Bên thủy đàm, còn có một màn kỳ dị.

Một thiếu nữ mặc quần trắng lẳng lặng ngồi ở dưới cây đại thụ, hai tay ôm đầu gối, ánh mắt si ngốc nhìn thủy đàm trước mặt, không biết nghĩ đến cái gì.

Mái tóc dài đen bóng mềm mại của nàng rối tung lên, rải tại sau lưng trên cỏ, nhìn qua ngũ quan tinh xảo động lòng tới cực điểm được che phủ nhẹ nhàng. Cả người nhìn qua đẹp như vậy,cùng cảnh đẹp chung quanh hoàn toàn hòa hợp thành một thể, giống như là làm nổi bật cân xứng nét chính trong cảnh đẹp.

Mà ngay tại sau lưng thiếu nữ ôn nhu này lại là một con hắc tinh tinh to lớn vô cùng đang lẳng lặng ngồi chồm hổm. Thân thể tựa như núi cao lẳng lặng ngồi xổm nơi đó, thiếu nữ ôn nhu cùng nó so sánh, có vẻ như hết sức nhỏ bé.

Ánh mắt to của hắc tinh tinh cũng rất dịu dàng, thủy chung đều dừng ở trên người thiếu nữ trước mặt. Đúng là bọn họ, hợp thành đôi cảnh sắc thiên nhiên đẹp kỳ dị.

Thiếu nữ ngồi ở chỗ kia, đúng là Tiểu Vũ. Mà ở sau lưng nàng, đương nhiên là Thải Thản Cự Viên Nhị Minh rồi.

Trở lại Tinh Đấu đại sâm lâm đã năm năm, năm năm qua, ngoại trừ những lúc tu luyện nhàm chán, nàng đều thích ngồi ở bên hồ, lẳng lặng nhìn hồ nước trước mặt, về phần nàng nghĩ đến cái gì, cũng chỉ có chính nàng mới biết được.

Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng nước chảy róc rách, liền từ trong hồ nước trước mặt Tiểu Vũ, một đầu khổng lồ chui lên.

Đó là một cái đầu bò, đường kính ít nhất cũng hơn bốn mét, mắt to nhấp nháy tựa như hai ngọn đèn lồng tỏa ánh sáng, quỷ dị chính là, ngay sau đó bên dưới cáiđầu bò này không phải là thân thể của bò, mà là một cái thân rắn khổng lồ, toàn thân màu xanh đen, so với cái bình nước còn muốn tohơn vài

lần.

Tuy rằng đại bộ phận thân thể của nó còn đắm chìm ở trong nước, chính là phần lộ ra mặt nước đủ để kẻ khác phải kinh hãi.

Đột nhiên nhìn thấy ngưu thủ (đầu bò – A Lá) xuất hiện, nhưng Tiểu Vũ không có cảm thấy chút kinh ngạc, cảm giác được trong cặp mắt to như đèn lồng kia có vài phần thân thiết, trên mặt cười lộ ra một tia thản nhiên mỉm cười, *"Đại Minh, ngươi chui lên làm gì thế?"*

Quái vật ngưu thủ thân rắn trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ hùng hậu, thế nhưng miệng phun tiếng người, *"Tiểu Vũ tỷ, ta thật sự không thích bộ dáng cô đơn hiện tại này của ngươi. Năm năm qua, ngươi đều là như vậy. Chẳng lẽ, thế giới nhân loại thật sự tốt như vậy sao?"*

Quái vật ngưu thủ thân rắn này, chính là đế hoàng trong Tinh Đấu đại sâm lâm, Thiên Thanh Ngưu Mãng. Nó cùng Thải Thản Cự Viên giống nhau, tu vi cũng đã đạt tới cấp bậc mười vạn năm. Chẳng qua bọn chúng cũng chưa lựa chọn biến hóa.

Bọn chúng cũng rất ít ở trong Tinh Đấu đại sâm lâmhiển lộ thực lực chân chính của mình.

Đương nhiên, cơ hồ cũng không có nhân loại có thể đi vào nơi này. Tinh Đấu đại sâm lâm là nơi có được hồn thú cường đại nhất, chỗ trung tâm này, vốn là cấm địa.

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, cúi đầu cười yếu ớt, *"Không, ta nghĩ đến không phải là thế giới nhân loại, mà là nghĩ tới bằng hữu của ta ở trong thế giới nhân loại. Đại Minh, Nhị Minh, các ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không sao."*

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ở trong lòng nàng, lại tràn ngập tưởng niệm, ca, ngươi bây giờ có khỏe không? Không biết khi nào thì mới có thể gặp lại ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng tu luyện. Chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ đi tìm ngươi.

Thải Thản Cự Viên Nhị Minh ngồi xổm sau lưng Tiểu Vũ trầm giọng nói: *"Tiểu Vũ tỷ, không lâu trước, những nhân loại chúng ta ở trong rừng rậm gặp được đó đều đã điheết. Bất luận ngươi có khát vọng trở lại thế giới nhân loại, trong khoảng thời gian này cũng không thể rời khỏi tinh hồ. Ở trong này, ta cùng đại ca mới có thể bảo hộ ngươi."*

Thiên Thanh Ngưu Mãng hừ lạnh một tiếng, *"Để cho bọn họ đến càng tốt. Năm đó nếu không phải chúng ta không có ở đây, bá mẫu như thế nào lại....."*

Nghe lời của nàng, sắc mặt của Tiểu Vũ chợt trở nên tái nhợt, Đại Minh vội vàng im lặng, khẩn trương đem đầu to tiến đến trước mặt Tiểu Vũ, *"Thực xin lỗi a, Tiểu Vũ tỷ, ta không phải cố ý nói đếnchuyện thương tâm của ngươi."*

Tiểu Vũ yên lặng lắc lắc đầu, *"Đã trôi qua nhiều năm như vậy, không có việc gì. Bất quá, ta đãtìm được cừu nhân sát hại mẫu thân rồi. Một ngày nào đó, ta nhất định tự tay giết nàng, vì mẫu thân báo thù."*

Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh trừng mắt nhìn, *"Tiểu Vũ tỷ, nói một chút tình tiết ngươi ở thế giới nhân loại cho chúng ta đi. Nhân loại thế giới thật sự chơi vui như vậy sao?"*

Mặc dù bọn họ là hồn thú cường đại nhất trong thiên Tinh Đấu đại sâm lâm, chính là, bọn họ chưa bao giờ rời đi mảnh rừng rậm này.

Mỗi ngày trôi qua đều hấp thụ tinh hoa trời đất, giống như Tiểu Vũ lúc trước vừa mới rời đi này, tâm như giấy trắng.

Nhị Minh cũng ngồi xuống, đồng dạng có chút chờ mong nhìn Tiểu Vũ.

Nhìn thấy bộ dáng thô lỗ của chúng nó, Tiểu Vũ không khỏi cười một tiếng, ai có thể nghĩ tới, vuasâm lâm cùng đế hoàng sâm lâmlại chính là cái dạng này đây?

Tâm tư dao động trong mắt toát ra, nàng giống như lại thấy được bộ dáng lúc trước mình lần đầu tiên cùng Đường Tam gặp mặt, trên mặt mang theo thản nhiên mỉm cười, bắt đầu câu chuyện của nàng. Đối với nàng mà nói, đoạn

thời gian không đến mười năm cùng Đường Tam một chỗ kia, so với ngày xưa tu luyện mười vạn năm còn muốn đặc sắc hơn nhiều.

Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thải Thản Cự Viên hai đại cự phách trong giới hồn thú liền lẳng lặng lắng nghe. Bọn họ cũng đã đắm chìm bên trong câu chuyện xưa của Tiểu Vũ.

Đêm trăng,Như Ý Bách Bảo Nang khoác phía trên, đây làtoàn bộ trang phục của Đường Tam.

Nếu không phải bản đồ phụ thân đưa chỉ thị chính là nơi này, Đường Tam thật sự rất khó tin tưởng, là đệ nhất tông môn Hạo Thiên Tông trong giới hồn sư, thế nhưng sẽ ở một chỗ như vậy.

------oOo------

Chương 317: Trở Về Hạo Thiên Tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Kí

Biên tập: A Lá

Nơi nàycách Thiên Đấu thành thủ đô của Thiên Đấu đế quốc không xa, đi về hướng đông Thiên Đấu thành hơn ba trăm dặm, sau lưng, là dãy núi vây quanh, mà hiện ra ở trước mắt Đường Tam, chính là một cái thônnhỏ nhìn qua cùng Thánh Hồn thôn của hắn lúc trước rời đi lớn hơn không bao nhiêu.

Khói bếp lượn lờ từ các nơi trong thôn bốc lên, cũng sắp tớigiờ ăn cơm trưa rồi. Ở đầu thôn, có mấy thằng nhóc đang chơi đùa, trong ruộng nương bên cạnh, lại có không ít người đang thu thập nông cụ, chuẩn bị quay về trong thôn ăn cơm.

Mở ra bản đồ da dê trong tay, Đường Tam vừa cẩn thận phân biệt một chút, hắn có thể khẳng định, chính mình cũng không có tìm lầm chỗ. Đúng là nơi

này, trên bản đồ biểu thị, Hạo Thiên Tông thế nhưng lại là thôn nhỏ trước mắt này.

Từng là thiên hạ đệ nhất tông môn, lại có thể đã suy đồi thành bộ dáng trước mắt này sao?

Kỳ thật, không chỉ là hắn, cho dù là Đường Hạo đi vào nơi này, cũng đồng dạng sẽ giật mình. Hạo Thiên Tông sau khi tuyên bố niêm phong, liền dời đi. Nhin bản đồ vốn chính là Đường Nguyệt Hoa đưa cho Đường Hạo, nhưng hắn vẫn không có cơ hội trở về, tự nhiên cũng sẽ không biếnh huống chân chính của nơi này.

Dù sao thì cũng đã đến nơi này, bình tâm trở lại, Đường Tam thu thậpbản đồ của mình, đi nhanh hướng tới trước mặt sơn thôn nhỏ nhìn qua không chút nào thu hút này đi đến. Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm nhận được một loại bi ai không giải thích được.

Chẳng bao lâu sau, Hạo Thiên Tông vẫn là đệ nhất tông môntrong giới hồn sư trên Đấu La Đại Lục.

Nhưng hiện tại lại suy đồi đến nỗiẩn mình ở bên trong một cái sơn thônnhỏ. Mặc dù có thểche dấu bản thân rất tốt, chỉ có điều, đối với một gia tộc có được truyền thừa cường đại mà nói, đây là loại đả kích thật lớn. Đau khổ của phụ thân, chỉ sợ cũng là bởi vì vậy mà ra.

Mang đến tai nạn cho tông môn tất nhiên là lỗi của phụ thân, nhưng, ngay lúc đó phụ thân còn có lựa chọn nào tốt hơn hay sao?

Đường Tam cũng hiểu được, chính mình là hài tử của Đường Hạo, đối chuyện này đương nhiên sẽ thiên vị nghiêng về phụ thân, nhưng khi diễn biến xảy ra, hiện tại đã không phải thời điểm truy cứu là trách nhiệm của ai, mà phải là làm như thế nào trọng chấn tông môn, đem sỉ nhục lúc trước rửa sạch.

Trong đầu đủ loại suy nghĩ dao động, Đường Tam chạy tới lối vào sơn thôn, đang lúc hắn còn muốn chạy đi vào. Vài tên trung niên thôn dân vừa mới canh tác trở về lại ngăn cản đường đi của hắn.

"Thỉnh rời đi nơi này, chúng ta ở đây không chào đón người từ ngoài đến." Nói chuyện chính là một gã trung niên nhân dáng người cường tráng. Vừa nói, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc, nhìn từ trên xuống dưới Đường Tam.

Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, thân thể dừng lại ổn định, *"Ta cũng không phải ngoại nhân, chỉ là về nhà mà thôi."*

Trung niên thôn dân sửng sốt một chút, *"Về nhà? Chúng ta ở đây cũng không có quý tộc thiếu gia như ngươi. Đều là nông dân. Ngươi quay về nhà cái gì?"*

Đường Tam không cần dùng ánh mắt nhìn. Cũng có thể cảm nhận được chung quanh vài tên thôn dân này bắt đầu trở nên khẩn trương, tay của bọn họ cầm nông cụ rõ ràng nắm chặt. Cước bộ di động rất nhỏ, mơ hồ có ý đem chính mình vây quanh.

Không muốn ở trong này lãng phí thời gian, Đường Tam chậm rãi nâng lên tay trái, hắc quang từ trong lòng bàn tay bắt đầu phát động mà ra, mang theo khí tức trầm ngưng mà tràn ngập uy thế, Hạo Thiên Chuy lặng yên xuất ra.Tay trái cầm chặt. Nắm chặt chuôi chuy, Đường Tam mỉm cười, *"Như vậy có thể chứng minh được chứ?"*

Nhìn thấy Hạo Thiên Chuy, vài tên trung niên nhân đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng cảm xúc rất nhanh thả lỏng rất nhiều, lại nhìn Đường Tam, trong ánh mắt chỉ còn dư nhiều tôn trọng.

Trung niên nông dân lúc trước cùng Đường Tam nói chuyện hỏi dò: *"Xin hỏi nhà ngài là ai? Ta như thế nào giống như chưa thấy qua ngài."*

Đường Tam không muốn ở trong này quá nhiều dây dưa, *"Cô cô tagọi là Đường Nguyệt Hoa, là nàng bảo ta trở về."*

Lời vừa nói ra. Các thôn dân không dám chậm trễ, vội vàng để cho Đường Tam tiến vào trong thôn. Đường Nguyệt Hoa là cái gì thân phận? Trong Hạo Thiên Tông, ngoại trừ tông chủ ra, thìđịa vị của nàng là cao nhất, lại là thân muội muội của tông chủ.

Sơn thôn nhỏ ở đâymà nói là Hạo Thiên Tông, không bằng nói là đội quân tiền tiêu của Hạo Thiên Tông. Cho dù Hạo Thiên Tông sa sút, cũng không tự làm cho chính mình ủy khuất như thế. Trong cuộc sống sơn thôn, mọithứ đều thuộc về Hạo Thiên Tông. Mà thực lực chân chính của tông môn, hoàn toàn không phải ở chỗ này.

Bất quá, đội quân tiền tiêu này cũng tương đối cẩn thận, mặc dù Đường Tam lấy ra Hạo Thiên Chuy đạt được một bộ phận tín nhiệm của bọn họ. Nhưng bọn hắn vẫn là không có trực tiếp mang Đường Tam đi gặp người trong tông môn.

Mà là mời hắn vào trong thôn an bài ở một gian phòng trống nghỉ ngơi, hơn nữa phái người đi tông môn thông tri.

Ước chừng chờ đợi nửa canh giờ, bên ngoài truyền đến dồn dập tiếng bước chân, cửa mở, vài tên nam tử mặc áo xám xuất hiện ở cửa.

Một người cầm đầu, lưng dài vai rộng, mũi thẳng tới miệng, một đầu tóc ngắn giống như kim thép(tóc dựng dựng đó), nhìn qua hình dáng khoảng chừng ba mươi tuổi, bắp thịt giấu ở dưới áo dài màu xám lộ ra, cả người tựa như là sư tử vận sức chờ phát động, tràn ngập cảm xúc hữu lực mạnh mẽ.

"Ngươi chính là Đường Tam?" Áo xám tráng hán hỏi. Trong mắt lóe ra quang mangsắc bén, nhìn quét qua Đường Tam một vòng, thần sắc trên mặt trừ bỏ tò mò, còn có vài phần địch ý.

Đường Tam có thể xác nhận, chính mình cũng không quen biết người này, cũng không hiểu được địch ý của hắn là đến từ đâu, nhưng vẫn là đơn giản gật gật đầu, *"Chính là ta."*

Áo xám tráng hán hướng mặt khác hai gã đồng bạn vung tay lên, *"Đi theo chúng ta."* Trong lời nói không có dư thừa, dẫn đầu xoay người đi ra ngoài.

Nhìn từgóc độ Đường Nguyệt Hoa dạy lễ nghi cho Đường Tam, ba người này hiển nhiên có chút vô lễ, bọn họ thậm chí không có báo tên của mình, nhưng Đường Tam lại không để ý, bản thân hắn trở vềchính là chuộc tội. Phụ thân mắc nợ tông môn nhiều lắm, đều phải dựa vào hắn tới bồi thường. Từ trên

người ba gã người áo xám, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc mà bá đạo, không cần hỏi, bọn họ hắn là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên Tông.

Thực lực của ba người này rất mạnh, nhất là tên tráng hán cầm đầu ba mươi tuổi kia, nhìn qua hình dạng hắn ba mươi tuổi, hồn lực còn trên Đường Tam, hắn là đã đột phá sáu mươi cấp. Lấy tuổi như vậy mà đột phá sáu mươi cấp, ở trong thế hệ trẻ tuổi Hạo Thiên Tông, hắn là xem như tương đối xuất sắc.

Nhìn qua hai gã nam tử còn lại so với tuổi của nam tử này cũng không sai biệt lắm, thực lực ước chừngở trong năm mươi cấp đến sáu mươi cấp.

Hạo Thiên Tông tuy đã tuyên bố thoái ẩn, nhưng từtrên người ba gã trực hệ đệ tử này có thể nhìn ra thực lực chân chính của tông môn có bao nhiêu cường đại.

Dù sao, cũng từng là thiên hạ đệ nhất tông môn a!

Đi theo ba người ra phòng, ba người kia cũng không có ý chờ đợi Đường Tam, đồng thời triển khai thân hình, hướng tới sau thôn phi nhanh đi.

Tuy rằng cũng không có sử dụng võ hồn, nhưng hồn lực tới cấp bực bọn họ, tốc độ một khi triển khai, cũng đã rất kinh người rồi.

Đường Tam lạnh nhạt cười, dưới chân cất bước, thân thể chợt trở nên hư ảo, tu luyện nhiều năm, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của hắn sớm đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi. Huống chi, ở bên trong đùi phải của hắn còn có di vật mẫu thân lưu lại, Lam Ngân Hoàng đùi phải cốt.

Cho dù hắn không thi triển phi hành kỹ năng có trong đó, nhưng ở phương diện tốc độ cũng tuyệt không kém hơn so với nhiều mẫn công hệ hồn sư đồng cấp khác.

Bởi vậy, phía trước ba người tốc độ mặc dù nhanh, nhưng hắn lại giống như nhàn hạ, lững thững lặng yên đuổi theo, chẳng những không có một tia rớt lại phía sau, thậm chí không có ảnh hưởng đến phần tao nhã trên người hắn, không có nửa phần thái độ nóng giận, thủy chung vẫn duy trì cự ly cùng người trước mười thước.

Người áo xám cầm đầu từng quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, khi hắn nhìn đến Đường Tam cư nhiên tiếp cận như thế, mà lúc đó chính mình lại không có quá nhiều cảm ứng, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Dưới chân tốc độ gia tăng, tựa hồ cố ý đi kiểm nghiệm một chút tốc độ của Đường Tam.

Đáng tiếc, đầu tiên theo không kịp cũng không phải Đường Tam, mà là hai gã đồng bạn của hắn, tốc độ của tráng hán áo xám cầm đầusau khi đạt tới trình độ nhất định, hai gã tráng hán áo xám kia đã bắt đầu có chút bị bỏ rơi lại phía sau. Bọn họ cũng biết người áo xám cầm đầu kia thật là háo thắng, không khỏi đồng thời cảm thấy một trận bất đắc dĩ, lão Đại, cho dù ngươi cùng với hắn so tài, cũng không nên nóng lòng nhất thời a.

Đang lúc hai gã áo xám cắn răng gia tốc, lại bắt đầu bị rớt ra khoảng cách. Đột nhiên, bọn họ đồng thời cảm thấy sau lưng một cỗ nhu hòa lực lượng truyền đến, thân thể hai người nhất thời nhẹ rất nhiều, tốc độ lại đột nhiên gia tăng, cơ hồ là vài lần trong nháy mắt công phu liền rút ngắn khoảng cách bị giãn ra.

Quay lại nhìn, chỉ thấy Đường Tam chính hướng tới bọn họ mỉm cười vuốt cằm, hiển nhiên, cổ lực lượng kia là từ hắn mà đến.

Tâm tình cảm kích, trong lòng hai gã áo xám đồng thời kinh hãi, hắn mới nhiêu tuổi? Chẳng những bằng vào năng lực thân thể có thể cùng so với lão Đại, thậm chí còn có thể trợ giúp hai người mình.

Khó trách, khó trách.....

Rất nhanh, một hàng bốn người đãtừ sau thôn ra khỏi thôn, chính phía trước, là một đỉnh ngọn núi, thân núi cũng không cao, nhưng cực kỳ dốc đứng, cả vách núi cơ hồ là vuông góc với mặt đất, hơn nữa cực kỳ bóng loáng, không có thực vật gì tồn tại, đúng là một tòa núi đá.

Người áo xám cầm đầu có chút ý tứ khôngcó giảm tốc độ, mắt thấy đãtới trước núi, dưới chân đệm bước, phóng người lên, thẳng đến trên vách núi đá

nhảy lên.

Đường Tam trong lòng hơi kinh hãi, nói như thế nào độ cao trước mặt đỉnh núi này cũng có hơn năm trăm thước, hắn liền tính toán tại trên thạch bích bóng loáng trực tiếp trèo lên sao? Nếu chỉ là bằng vào nhảy lên, Đường Tam tự hỏi cũng vô pháp làm được.

Dù sao, hắn cũng cần mượn lực mới có thể phát huy ra huyền diệu của Quỷ Ảnh Mê Tung.

Bất quá, rất nhanh nghi vấn trong lòng hắn liền giải khai, hiển nhiên, người áo xám cầm đầu kia cũng không có thể trực tiếp đặt lên, khi thân thể của hắn lên cao đến vị trí ước chừng hai mươi thước, mủi chân điểm trên vách núi đá một chút, lúc này mới lại bay lên.

Đường Tam ngưng mắt nhìn lại, nguyên lai, tại trên vách núi đá bóng loáng trong như gương, khoảng chừng mỗi cách mười thước còn có một chỗ lõm xuống, vừa lúc có thể mượn lực mà lên.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười, xem ra, Hạo Thiên Tông thật đúng là hoàn toàn niêm phong, nhưng là vách núitrước mắt này, hồn sư dưới bốn mươi cấp sẽ không có năng lực trèo lên.

------oOo------

Chương 318: Trở Về Hạo Thiên Tông (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Kí

Biên tập: A Lá

Cho dù có đủ thực lực, cũng phải có đủ dũng khí mới được. Huống chi, nếu có người ở đỉnh núi phát động công kích, như vậy, cho dù là cường giả sáu, bảy mươi cấp cũng không nhất định có thể lên núi như mong muốn. Tuyệt

đối được cho là tấm chắn trời.

Mặt khác hai gã áo xám cũng đồng dạng phóng người lên, bọn họ sẽ không giống người áo xám cầm đầu kiêu ngạo như vậy, mỗi hai mươi mét mới mượn lực một lần, tiêu chuẩn mười mét mượn lực một lần, rất nhanh nhảy lên đuổi theo.

Đường Tam cũng không hiển lộ thực lực của mình, thủy chung đi theo sau lưng hai gã áo xám, cũng là mười mét mượn lực một lần, thoải mái hướng về phía trước trèo lên.

Rất nhanh, người áo xám cầm đầu đã tới đỉnh núi rồi, quay đầu hướng dưới chân núi xem, nhìn thấy Đường Tam đi theo ở phía sau, trong mắt nhiều ít có vài phần khen ngợi, đợi cho ba người toàn bộ lên núi, lúc này mới lại cất bước. Trong toàn bộ quá trình, vẫn chưa hướng Đường Tam nói một chữ.

Lên đỉnh núi, tầm mắt phía trước rộng mở, trở nên sáng sủa. Ở bên kia núi đá, đã không còn đơn điệu như vậy, phóng mắt nhìn lại, phía trước trên núi có hàng loạt thảm thực vật màu xanh biếc.

Bốn người liền một trước ba sau, hướng tới trong núi mà đi.

Thông qua quan sát, Đường Tam phát hiện, phiến núi non này rất là kỳ lạ, đại bộ phận ngọn núi đều phi thường dốc đứng, hơn nữa giữa núi cùng núi, lại từ khe núi tạo thành. Muốn vào núi, nếu là vừa trèo lên một chút, không thể nghi ngờ sẽ sinh ra tiêu hao thật lớn. Nếu là ở mỗi một tòa núi đều bố trí phòng ngự mà nói, như vậy, liền cần trải qua một đạo tiếpđến một đạotấm chắn trời. Cho dù số lượng người tiến công là hơn mười lần người phòng ngự, cũng không nhất định có thể đánh vàođạt ý nguyện. Địa hình này thật sự rất hiểm ác.

Đi được không bao lâu, bọn họ đã tới dưới chân đỉnh núi cuối cùng rồi. Độ cao năm trăm thước, đã có mây mù lượn lờ. Làm Đường Tam giật mình chính là, người áo xám một bên thế nhưng phóng người lên, bay thẳng đến phía trước khe núi sâunhảy xuống, cả người nháy mắt biến mất trong mây mù không thấy.

Hai gã áo xám đi ở trước người Đường Tam, một người quay đầu, hướng Đường Tam nhoẻn miệng cười. Thân thủ chỉ chỉ dưới chân phía trước, lúc này mới hướng khe núi sâu nhảy xuống.

Đường Tam tập trung suy nghĩ vừa thấy, không khỏi bật cười, nguyên lai. Tại tòa đỉnh núi cuối có cái dây xích sắt ngầm thô to như cánh tay, kéo dài xa xa. Không cần hỏi, hắn là là đi tiếp đến trên một tòa đỉnh núi khác. Mà mây mù mờ ảo, đem nó che dấu ở trong đó rất tốt, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là rất khó phát hiện.

Tuy rằng xích sắt sẽ ở không trung lay động, nhưng chỉ cần có thực lực nhất định, có thể ổn định trụ thân thể của chính mình. Tự nhiên có thể đi qua. Điểm này, ba mươi cấp hồn sư cũng có thể thoải mái làm được.

Đường Tam lập tức liền hiểu đượcdụng ý của bố trí này. Nếu có địch nhân tập kích, như vậy, hoàn toàn có thể ở cửakhẩu thứ nhất nếu không ngăn cảnđược địch nhân sẽ lui về, bằng xích sắt sang tòa núi thứ hai, sau đó chặt đứt móc sắt, cứ như vậy, chẳng những có thểkéo dài thời gian. Cũng có thể tiếp tục lấy tòa núi thứ hai làm địa phương chống đỡ địch đến. Thiết kế như thế, không thể gọi làkhông xảo diệu.

Ngay cả tình huống đi trên Địa Ngục Lộ Đường Tam còn không sợ, huống chi xích sắt nho nhỏ trước mắt này. Bay lên trời, dưới chân chuyển động nhẹ nhàng, cả người đã dừng ở phía trên xích sắt, mắt xích là kéo dài lên phía trên, hiển nhiên cuối ngọn núi phải so với phía trước cao hơn. Đường Tam dựa vào một thân hồn lực, cả người giống như là dán tại trên dây xíchtrượt về phía trước.

Khoảng cách giữa hai tòa ngọn núi rất xa, chừng gần ngàn mét. Người dẫn đầu lúc này đã đi đến đoạn giữa của xích sắt, dưới ảnh hưởng của ngọn núi, xích sắt dưới chân rung động cũng trở nên càng ngày càng kịch liệt, cơ hồ đều hai bên trái phải đong đưa, biên độ gần như mười mét.

Người áo xám đi tuốt đàng trước mặt ngừng một chút, quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, thấy hắn đuổi kịp suôn sẻ, lúc này mới tiếp tục đi. Hiển nhiên, hắn cũng không giống mặt ngoài bất cận nhân tình (không hợp tình người) như vậy, ít nhất còn quan tâmtình huống của Đường Tam.

Thấy như vậy một màn. Đường Tam trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười. Dù sao cũng là người đồng tông, tuy rằng bản thân là từ ngoài đến. Nhưng dù sao còn có quan hệ huyết thống, có lẽ, địch ý hắn đối chính mình hắn là là bởi vì phụ thân.

Đoạn đường kế tiếp, giống như là không ngừng lặp lại, chẳng qua khe núi sâu giữa núi cùng núitrở nên càng ngày càng sâu. Vẫn thông qua xích sắt đi lênđỉnh núi thứ tư, tình huống của xích sắt đãbắt đầu phát sinh thay đổi, bởi vì lạnh giá cùng hơi ẩm, từ tòa đỉnh núi thứ tư đến đỉnh núi thứ năm, mặt trên xích sắt liên tiếp ngưng kết thành một tầng băng lăng, trơn nhẵn không để lại dấu tay. Làm độ khó khăn trên diện rộnggia tăng.

Lần này, Hắc y nhân cầm đầu không có nóng lòng đi trước, mà trước là dừng lại cước bộ, từ trong lòng lấy ra một dây thừng, một bên đeo ở bên hông mình, bên kia thìbuộc ở trên xích sắt trước mặt. Mặt khác hai gã áo xám đã tiến hành động tác đồng dạng.

*"Cho ngươi."*Người áo xám cầm đầu lấy một dây thừng đồng dạng đưa cho Đường Tam.

Lấy thực lực Đường Tam cùng Lam Ngân Thảo của hắn, tự nhiên là không cần mấy thứ này làm bảo vệ, huống chi hắn bây giờ còn có thể bay. Nhưng hắn vẫn là giống ba gã áo xám buộc trên xích sắt, tiếp tục vẫn duy trì phong cách vốn có của hắn.

Dây thừngbuộc chặt, trong ánh mắt của ba gã áo xám đều nhiều có chút khẩn trương, hiển nhiên, giai đoạn này cũng không phải dễ đi.Người áo xám thủ lĩnh thét dài một tiếng, phóng người lên, lúc này đây, hắn rõ ràng đã khống chế độ cao bay lên khôngcùng cự ly đi tới của mình, mũi chân ở trên xích sắt điểm nhẹ, lại tiếp tục đi tới, mỗi một lần lên xuống, đều khoảng chừng mười mét.

Thẳng đến hắn đi hơn năm mươi mét, tên áo xám thứ hai mới bắt đầu di động, học bộ dáng mượn lực của hắn ở trên xích sắt.

Dây thừng trên người bọn họ ngay tại trên xích sắt trượt, cũng không ảnh

hưởng một chút nào hành động của bọn họ, mà lại có thể đủ để phát ra tác dụng bảo hộ.

Đường Tam như trước đi ở cuối cùng, hắn đương nhiên không có phản ứng khẩn trương gì hết, cũng không có giốngba người trước mặt mượn lực toát ra như vậy, hắn hiểu được, ba gã áo xám sở dĩ lựa chọn như vậy, là tận lực giảm bớt tiếp xúc cùng xích sắt bị đóng băng, dù sao, những chỗ đóng băng không có khả năng hoàn toàn giống nhau, xuất hiện một chút biến hóa gì, cũng sẽ khiến cho bản thân mất đi cân bằng.

Độ caođỉnh núi thứ tư đãvượt qua hai ngàn mét. Từ nơi này ngã xuống, chỉ cần không biết bay, cho dù là Phong Hào Đấu La cũng rất khó toàn mạng.

Giai đoạn cuối cùng này có vẻ đặc biệt dài, rất nhanh, bốn người đều đã biến mất ở bên trong mây mù.

Ngay lúc Đường Tam thản nhiên tiếp tục đi, đột nhiên, một cỗ nguy cơ không hiểu đập vào trong đầu.

Cảm giác nguy cơ xuất hiện, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là người áo xám thủ lĩnh đi đầu, Tử Cực Ma Đồng nháy mắt phát động, hướng phía trước nhìn lại. Nhưngkhi hắn nhìn tới, tên áo xám kia đãđi lên bờ bên kia, giống như trước, ở đó lẳng lặng đợi bọn họ.

Nhưng là,cảmgiác nguy cơ lại chợt trở nên mãnh liệt, tại loại thời điểm này, Đường Tam tự nhiên sẽ không luyến tiếc tinh thần lực của mình, tinh thần dao động mãnh liệt phóng thích ra, lúc này mới phát hiện nơi nguy cơ chân chính phát ra.

Một con quái điểu thân thể khổng lồ, đang từ một bên trong mây mù bay tới, mà lộ tuyến bay của nó, chính là bay xuyên quavị trí của xích sắt.

Chim có thể ở trên trời cao hai ngàn mét phi hành, cường độ thân thể tất nhiên khủng bố, xích sắt này lại là sau khi đóng băng trở nên thực giòn. Một khi va chạm, kết quả không cần phải nghĩ cũng biết.

Cũng không phải tinh thần cảm giác của Đường Tam không minh mẫn, mà là

tại trên trời cao bị ảnh hưởng quá lớn, độ ấm, mây mù, gió, biến hóa xích sắt dưới chân, còn phải quan sát ba gã áo xám, một tâm sử dụng nhiều chỗ, hắn có thể thông qua tinh thần lực phát hiện quái điểu kia xuất hiện đãrất không dễ dàng.

Thời khắc nguy cấp, Tử CựcThần Quang trước tiên kích phát, hai đạo trầm tĩnh lam quang từ trong mắt Đường Tam phụt ra, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng, *"Cẩn thận."*

Phản ứng của Đường Tam không thể tínhlà không nhanh, nhưng đúng là vẫn còn chậm một bước. Khi Tử CựcThần Quang của hắn oanh kích trên người quái điểu, khiến cho đầu nó hoàn toàn bị nổ tan, thân thể của quái điểu khổng lồ kia cũng va chạm thật mạnh vào xích sắt.

Lực chấn động thật mạnh, tiếng đứt gãy vang lên chói tai, xích sắt dài hơn ngàn thước từ giữa mà đoạn.

Mặc dù có nhắc nhở trước của Đường Tam, nhưng hai gã áo xám này như cũ ở trên xích sắTiểu Vũẫn là phản ứng không kịp, thân thể chợt rơi xuống, bọn họ có thể làm cũng chỉ là nắm chặt dây thừng quấn quanh ở bên hông, muốn bắt lấy xích sắt, đã chậm rồi.

Người áo xám đối diện đã lên bờ nhất thời khẩn trương, nhưng hiện tại hắn cũng không có biện pháp gì.

Dưới chân không còn, Đường Tam liền cảm giác được không ổn, hào quang màu lam nồng đậm từ chân phải lóe ra, nháy mắt ổn địnhthân thể, bất quá hắn cũng không có nửa phần dừng lại, một cây Lam Ngân Hoàng lặng yên ném ra, trực tiếp quấn quanh xích sắt đang đong đưa bên dưới trên bờ bên kia, mặt khác hai cănLam Ngân Hoàng cũng là nháy mắt bắn nhanh mà ra, chuẩn xác cuốn lấy bên hông hai gã áo xámđang rơi xuống bên dưới.

Hắn lúc này, không thể nghi ngờ hình thành cây cầu ở trung gian.

Hai gã áo xám kia cũng đều là tinh anh trong Hạo Thiên Tông trẻ tuổi một thế hệ, bên hông bị níu chặt, bọn họ chỉ biết có người cứu viện. Không kịp nhìn, hai người vội vàng đề khí khinh thân,(vận khí nhẹ người)làm hết khả

năng giảm bớt áp lực mang đến cho Đường Tam.

Dướitác dụng của xích sắct, thân thể ba người đồng thời hướng tới đối diện vách núi đánh tới, mắt thấy sắp tới vách núi, Đường Tam chân phải đá ra một đạo kình phong, làm chậm lại xu thế chuyển động của thân thể. Đồng thời Lam Ngân Thảo ở phía trên quấn quanh xích sắt rất nhanh buộc chặt.

Nếu lúc này không ai có thể đủ nhìn đến chỗ Lam Ngân Hoàng cùng xích sắt tiếp xúc, sẽ giật mình phát hiện, từtrên Lam Ngân Thảo trong suốt thấu triệt kia, sinh trưởng ra một mũi nhọn màu lam tinh mịn, đâm thật sâu vào bên trong xích sắt, hoàn toàn tránh cho nguy hiểm từtrên xích sắt đóng băng rơi xuống.

Lam Ngân Thảo ở hai bên đồng thời buộc chặt, kéo gần khoảng cách của Đường Tam với xích sắt cùng với hai gã áo xám phía dưới, mà lúc này, tên áo xám trên bờ kia cũng đã phản ứng lại, mừng rỡ, hai tay bắt lấy xích sắt, nhanh chóng đem ba người hướng về kéo lên.

------oOo------

Chương 319: Khiếu Thiên đấu la (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: linhbt

Biên: A Lá

Gã áo xám đã lên bờ có lực tay cực kì kinh khủng, nghìn thước xích sắt, dù là chỉ có một nửa, sức nặng cũng là cực kì kinh người, huống chi còn kéo theo ba người sống, nhưng đối với hắn dường như nhẹ như không, xích sắt nhanh chóng được kéo lên mang theo cả ba người.

Rốt cuộc đã đến đỉnh núi, Đường Tam không biết cảm giác này nói thế nào, sắc mặt của hai gã áo xám

được hắn cứu cũng đã tái nhợt.

Ở giữa hai bờ sinh tử một hồi, cho dù là ai đi nữa cũng tuyệt đối không thể cảm thấy dễ chịu.

Tên áo xám cầm đầu thở phào một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt bình tình, ưu nhã nhìn chăm chú Đường Tam, đột nhiên một quyền hướng bả vai đánh tới.

Bả vai Đường Tam có chút giật mình, nhưng cũng ngừng lại ngay, hắn cũng không có ngăn cản, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được một quyền này của người áo xám không có ác ý gì.

Phanh một tiếng vang nhỏ, nắm tay rơi vào trên vai Đường Tam, gã áo xám cầm đầu ha ha cười, *"Hảo huynh đệ, đa tạ."*

Đường Tam cười khổ nói: *"Đại ca, lần sau ngươi có thể đấm nhẹ một chút được không, nắm tay của ngươi rất nặng a!"*

Người áo xám dùng sức vỗ vỗ bả vai Đường Tam,*"Ngươi còn che giấu nữa, rõ ràng là đầu khớp xương của ngươi khiến tay ta cũng phải có cảm giác đau, thật không biết ngươi luyện tập như thế nào. Ta gọi là Đường Long. Ngươi gọi ta là đại ca cũng không sai, trong những người đồng lứa như chúng ta, ta lớn tuổi nhất. Hai người này là Đường Thiên, Đường Ngọc, cũng đều huynh đệ trực hệ như chúng ta. Lần này, may mà có ngươi cứu mạng bọn họ."*

Trên mặt của Đường Thiên và Đường Ngọc sớm đã tràn đầy vẻ cảm kích, hai người hướng Đường Tam gật gật đầu, Đường Thiên nói: *"Huynh đệ, đại ân không lời nào cám ơn hết được."*

Đường Tam nói nhanh: *"Đều là huynh đệ trong nhà, nói như vậy để làm gì. Đổi lại nếu là các ngươi, các ngươi cũng sẽ cứu ta thôi, không phải sao?"*

Đường Ngọc nét mặt khổ sở nói:*"Chúng ta cũng muốn thế nhưng mà phải có năng lực mới được a! Nghe nói ngươi là song sinh võ hồn. Chủ tu vũ hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo sao?"*

Đường Tam gật gật đầu.

Đường Long cười nói:*"Nghe nhị cô khen ngươi đến mức thiên hoa bay loạn (ba hoa chích chòe). Vốn ta còn có chút không phục. Nhưng hiện tại ta phục rồi. Ngươi mới ngần này tuổi mà đã có tu vi như vậy. Thật sự là không dễ dàng. Xem bộ dáng ngươi hẳn là đã đột phá năm mươi cấp. So với hai người bọn hắn, một điểm cũng không kém."*

Đường Thiên cùng Đường Ngọc liếc nhau. Hai người ngoài miệng mặc dù chưa nói. Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ. Đâu chỉ là không kém. Bọn hắn có thành tích như bây giờ là vì lúc trước đã được người nhà dùng hồn lực để trợ giúp.

Không nói đâu xa. Lúc ba người đồng thời rơi xuống. Hắn vẫn kịp phản ứng vừa cứu người lẫn cứu chính mình. Khả năng phản ứng của hắn người bình thường không có khả năng so sánh được.

Đường Long xem đoạn xích sắt một chút. Tức giận nói:*"Thứ này đã hỏng rồi đáng lẽ nên thay rồi mới phải. Hôm nay thật sự là xui xẻo. Cư nhiên gặp phải một con chim. Bất quá cũng là do ta khinh suất. Nếu chú ý một chút thì đã có thể phát hiện ra vậy thì cũng sẽ không gặp phải cạm bẫy nguy hiểm đến như vậy. Trở về tông chủ khẳng định lại mắng ta."*

Nhìn bộ dáng cúi đầu ủ rũ của hắn, Đường Tam không khỏi có chút buồn cười. Vị huynh trưởng này nhìn qua có chút thô nhưng lại rất chân thật thẳng thắn.

Đường Thiên nói:*"Đại ca, nhanh trở về thôi. Đừng làm cho tông chủ chờ sốt ruột. Việc xích sắt đứt gãy cũng không phải do ca gây ra. Tính chúng ta xui xẻo là được. Tông chủ nếu trách phạt. Chúng ta cùng nhau thừa nhận là được."*

Đường Long cười hắc hắc, nói:*"Hảo tiểu tử, lần sau có hảo tửu sẽ mời các ngươi uống. Đi thôi."*

Đến tòa sơn phong thứ năm, cũng là tiến vào ngọn núi cuối cùng trong Hạo Thiên Tông. Hạo Thiên Tông chính là ẩn cư ở trên ngọn sơn phong này.

Mặc dù không có đình đài lầu các, nhưng đưa mắt nhìn lại, trông nó cũng giống như một tòa thành, toàn bộ kiến trúc màu xám, nhìn qua giống như là một bộ phận của ngọn núi, cơ hồ chiếm cứ cả đỉnh núi.

Đã hiểu rõ ba người này một chút, Đường Tam cũng không giống như lúc trước bảo trì khoảng cách với bọn họ, không nhịn được hỏi:*"Đường Long đại ca, Hạo Thiên Tông của chúng ta trú tại một địa phương hiểm trở, nếu cần đến vật tư thì làm sao có thể vận chuyển vào được? Chẳng lẽ cũng là thông qua xích sắt sao?"*

Đường Long gật gật đầu, nói:*"Đây chính là một phương pháp huấn luyện đặc thù của tông môn. Mỗi đệ tử bổn môn khi đạt tới mười sáu tuổi, đều phải tham gia vận chuyển vật tư. Đương nhiên, bình thường đều có dây bảo hiểm chứ không như tình huống hôm nay chúng ta gặp phải. Đó là một dây loại mang bảo hiểm, kể cả xích sắt bị đứt, thì ít nhất cũng có thể cam đoan tính mạng được bảo đảm an toàn. Ai ngờ hôm nay thật là xui xẻo. Nhớ lại khi xưa lúc Đường Thiên lần đầu tiên đi qua xích sắt, còn bị dọa bật khóc. Ha ha."*

Đường Thiên quẫn bách nhìn Đường Long, tức giận nói:*"Đã qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn kể lại sự tình đó cho Đường Tam huynh đệ làm chi? Nhanh quay về tông môn đi, đừng làm cho tông chủ sốt ruột."*

Đường Tam trong lòng hiểu được, lúc trước bọn họ không cho mang theo dây bảo hiểm, chỉ sợ là để thử dò xét thực lực của mình. Đồng thời cười khổ, cô cô, người đến cùng đã nói gì với người trong tông môn khiến cho bọn họ đối với ta sinh ra địch ý lớn như vậy. Bất quá hiện tại xem ra các huynh đệ có huyết thống trực hệ cùng mình cũng rất thẳng thắn.

Bốn người tiếp tục bước đi, quan hệ rõ ràng trở nên hài hòa hơn rất nhiều. Nhất là Đường Long, tính tình người này rõ ràng rất thẳng thắn, đến lúc này đã ko còn tỏ ra ngạo mạn gì nữa, thân thiết ôm bả vai Đường Tam hướng tông môn đi đến.

Tòa kiến trúc này rất lớn, tựa như bảo lũy được làm hoàn toàn bằng đá, cửa chính cao tới năm thước, mặc dù không thể cùng Giáo Hoàng Điện so sánh, nhưng loại kiến trúc toàn bộ bằng đá này lại có vẻ đặc biệt riêng, phía trên

cửa chính, ba chữ cứng cáp được khắc bằng đá, mang theo ngạo khí sánh ngang với đất trời xung quanh, Hạo Thiên Tông.

Ở trước cửa chính, hai gã thanh niên cũng mặc áo xám thấy bốn người đi tới vội vã khom người hành lễ, nhưng một người trong đó vẫn ngăn cản Đường Tam lại,*"Thỉnh ngài đưa ra bổn môn tín vật."*

"Tín vật?" Đường Tam sửng sốt một chút, hắn đương nhiên không biết cái gì là tín vật, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn hướng Đường Long.

Đường Long cười nói:*"Chính là Hạo Thiên Chùy a! Chẳng lẽ còn có cái gì có thể thay thế Hạo Thiên Chùy để chứng minh thân phận của trực hệ đệ tử trong tông môn của chúng ta sao? Bọn họ nhìn ngươi không quen, nên mới yêu cầu ngươi phải xuất ra, đây là quy củ. Cho bọn hắn xem một chút là được. Nơi này chỉ có tông môn trực hệ đệ tử mới có thể tiến vào. Tông môn phụ chúc cùng ngoại môn đệ tử đều ở thôn bên ngoài kia."*

Nói tới đây, tâm tình của hắn thoáng có chút sa sút, nhìn ánh mắt của hắn Đường Tam có thể đoán được vài phần, quả thật, chỉ cần nhìn quy mô của cái thôn ở ngoài kia là có thể nhìn ra, nhiều nhất chỉ có mấy trăm người mà thôi, phụ chúc phụ thuộc Hạo Thiên Tông đã ít như vậy, có thể thấy tình cảnh hiện tại của tông môn rất gian nan.

Đường Tam ánh mắt trở nên ảm đạm, hắn đương nhiên hiểu được nguyên nhân ánh mắt của mấy người huynh đệ này với mình, hôm nay Hạo Thiên Tông bị biến thành như vậy, mặc dù không thể nói toàn bộ đều là trách nhiệm của phụ thân, nhưng phụ thân cũng không thể đổ trách nhiệm cho người khác

Tay trái vừa lộn, hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chùy đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đường Long tam huynh đệ từ Đường Nguyệt Hoa đã biết Đường Tam là song sinh võ hồn, hiện tại hắn chủ tu không phải là Hạo Thiên Chùy, nên sẽ không có gì ngạc nhiên.

Nhưng này hai gã thủ vệ trực hệ đệ tử này sẽ không như vậy. Bọn họ nguyên bổn tưởng rằng Đường Tam cùng Đường Long ba người cùng nhau đến đây

thì thực lực của Đường Tam khẳng định cũng phải tương đương không khác biệt nhiều lắm.

Nhưng bọn chúng lại thấy Hạo Thiên Chùy của Đường Tam đến một cái hồn hoàn cũng không có.

Nguyên bổn từ ánh mắt tôn kính nhất thời biến thành lạnh nhạt.

Hồn sư giới, nhất là hồn sư tông môn, thực cường đại thường biểu hiện cho rất nhiều thứ. Mặc dù bọn họ chưa nói gì, nhưng ánh mắt đã trở nên quái dị.

Đường Long tức giận đích vỗ cho mỗi tên một cái,*"Nhìn cái gì vậy, còn chưa tránh ra."*

"Vâng." Hai gã đệ tử lúc này mới tránh ra, nhưng trong lòng thầm nghĩ, khó trách trước kia chưa từng thấy, nguyên lai bất quá là lửa bạc trên đầu cây thương (chắc là yếu ớt, chết yểu), bộ dáng trông cũng không tồi, đáng tiếc không có thực lực gì.

Tiến vào bên trong đại môn, đầu tiên là một đại sảnh rộng rãi thoáng mát, phía sau mới là kiến trúc cao lớn bằng đá, Đường Long hướng Đường Tam giới thiệu nói:*"Tông môn trực hệ đệ tử trên dưới bốn đời ước chừng có hơn hai trăm người. Chúng ta xem như đời thứ ba. Cũng chiếm nhiều nhân số nhất, khoảng hơn trăm người. Nơi này là tiền viện, bình thường chỉ khi tông chủ muốn tập hợp mọi người thì mới dùng đến. Hậu viện còn lớn hơn nữa, đó mới là địa phương để chúng ta tu luyện. Tông môn chú trọng thực chiến, hàng thàng các đệ tử ba đời, bốn đời đều phải tiến hành thực chiến diễn luyện dưới sự giám sát của các trưởng lão. Vì thế mới lấy thực lực tiến hành bài danh."*

Được Ngọc có niên kỉ nhỏ nhất cười nói:*"Lão đại đã liên tục mấy năm đều là cấp cao nhất trong sô đệ tử đời thứ ba. Hắn sợ ngươi tới đoạt vị trí của hắn, cho nên trước mới đi xem mặt ngươi trước đó a!"*

Đường Long ha ha cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai Đường Tam,*"Không nói gạt ngươi, ta thật sự có ý nghĩ như vậy. Huynh đệ, chút nữa chúng ta luận bàn một chút."*

"Ta như thế nào có thể là đối thủ của đại ca, không cần phải so đo làm gì."

Đường Tam dù sao cũng rất thông minh, tâm sáng như gương (cái này thì hình như không đúng, mưu sâu kế hiểm chính là Đường Tam ^.^), hắn biết, đừng đầu lớp đệ tử đời thứ ba, khẳng định sau này có quan hệ rất lớn với người kế thừa vị trí tông chủ. Cho đến bây giờ hắn đối với vị trí tông chủ của Hạo Thiên Tông chưa từng suy nghĩ nhiều quá, chỉ là hy vọng bằng vào lực lượng của chính mình có thể giúp được tông môn.

Càng huống chi, mình lần này quay trở về tông môn quan trọng hơn chính là để thay phụ thân thỉnh tội, không thể tranh cường háo thắng được.

Đường Long biến sắc, nghiêm túc nói:*"Huynh đệ, không cần phải khách khí. Chút nữa hắn là ngươi sẽ minh bạch thôi. Nhanh nào, chúng ta nhanh chóng diện kiến tông chủ thôi.*

Phỏng chừng bọn họ đã chờ lâu rồi. Đường Ngọc, ngươi đi báo cho tứ thúc một tiếng về chuyện xích sắt ở ngoài kia, không được chậm trễ."

"Hảo." Đường Ngọc xoay người đi, Đường Long cùng Đường Thiên mang theo Đường Tam tiến nhập kiến trúc chính của Hạo Thiên Tông.

Kiến trúc của Hạo Thiên Tông không có nửa phần xa hoa, nhưng cũng không thể nói đơn giản, đặc điểm lớn nhất có thể dùng hai chữ mộc mạc để hình dung.

Tiến vào trong kiến trúc chính của tông môn, đó cũng là một tòa thành bình thường, xuyên qua một phòng lớn, rồi từ thang ở bên sườn lên thẳng lầu hai.

Trên đường chứng kiến không ít Hạo Thiên Tông đệ tử, hết thảy đều mặc trang phục màu xám, Đường Long huynh đệ mang theo Đường Tam đi tới lầu hai ở bên sườn rồi dừng lại trước một cái cổng vòm.

------oOo------

Chương 320: Khiếu Thiên đấu la (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: linhbt

Biên: A Lá

Đường Long giơ tay đập hai cái trên cửa,*"Tông chủ, chúng ta đã đem Đường Tam tới."*

"Vào đi." Âm thanh trầm thấp hùng hậu từ bên trong gian phòng vang lên, tai Đường Tam nghe thấy vậy, cảm thấy thật thân thiết, bởi vì thanh âm này cùng thanh âm của phụ thân Đường Hạo ít nhất có tám phần giống nhau.

Đường Long đẩy cửa phòng ra, hướng Đường Tam dùng ánh mắt ra dấu một cái, lúc này mới dẫn đầu đi vào, Đường Thiên không có theo vào, mà đứng ở cửa.

Đây là một gian phòng chừng hơn trăm thước vuông, bên trong bài biện rất đơn giản, có một chiếc bàn rất lớn, bao trùm hai mặt vách tường là các giá sách, còn có hai hàng ghế trường kỷ hẹp và dài.

Đường Nguyệt Hoa ưu nhã ngồi ở trên ghế trường kỷ, chứng kiến Đường Tam mặc một bộ bạch y đi theo Đường Long tiến vào, mặt trở lên tươi cười rạng rỡ.

Đường Tam tự nhiên liếc mắt một cái đã thấy được cô cô, nhưng hắn bị hấp dẫn bởi thân ảnh ở sau chiếc bàn nọ.

Vóc người cao tới hai thước có hơn, lưng hùm vai gấu, khuôn mặt như đao tạc, tóc ngắn hoa râm.

Đồng dạng cũng mặc áo xám, nhưng hắn đứng ở nơi đó, cả người giống như là trung tâm của cả tòa thành.

Thân cao hai thước có lẽ cũng không tính đặc biệt cao lớn, nhưng nếu như để

Đường Tam dùng một từ để hình dung người trước mặt này, thì hắn chỉ có thể nghĩ đến hai chữ nguy nga.

Phụ thân có hai mắt đục ngầu, đó là hậu quả của vết thương cũ, mà người trước mắt này rõ ràng cùng phụ thân có đến bảy tám phần giống nhau nhưng nhìn qua, nam tử này so với phụ thân còn muốn trẻ hơn vài phần, hai mắt hắn lấp lánh hữu thần như đuốc, thoáng cái nhìn chăm chú Đường Tam. Mênh mông rộng rãi, không có bất cứ gì che giấu được hơi thở phô thiên cái địa phóng đến, áp lực cực lớn thoáng cái đã bao phủ trên người Đường Tam.

Nhưng xảo diệu chính là, phần áp lực này lại vượt qua Đường Long, một điểm cũng không có tác dụng lên trên người hắn.

Đường Long thực lực không kém, sắc mặt vội vã hơi khẽ biến. Lại nhìn sang Đường Tam, trong ánh mắt không khỏi thêm vài phần lo lắng.

Nhưng khiến cho Đường Long kinh ngạc hơn là, Đường Tam đi vào trong phòng đối mặt với áp lực nọ, thần sắc vẫn không có chút nào biến hóa. Hai chân đứng thẳng mơ hồ hình thành chữ *"Đinh"*, sống lưng thẳng tắp, nét ưu nhã trên mặt biến mất, được thay bằng vẻ mặt tôn kính.

Hai đầu gối bẻ xuống, Đường Tam trên người mơ hồ thay đổi, có thể thấy hai tầng quang mang lam bạch nhàn nhạt hiện lên bên ngoài lớp da của hắn, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, hướng người nam tử đang phóng xuất hơi thở mênh mông ở phía sau bàn án vái chào.

"Đường Tam tham kiến tông chủ." Đơn giản chỉ có sáu chữ. Mỗi một chữ từ trong miệng hắn phun ra đều cực kì rõ ràng, cũng phi thường liền mạch.

Đồng tử của Đường Long có chút mở to ra. Người này thật sự là loài người sao? Đối mặt với uy áp của tông chủ mà hắn cư nhiên còn có thể tự do quỳ lạy sao. Lại còn có thể mở mồm nói chuyện nữa.

Chẳng lẽ. Thực lực của hắn còn mạnh hơn cả mình hay sao? Nhưng mà nhị cô nói hắn mới chỉ có hai mươi tuổi.

Kì thật, hắn đâu biết rằng áp lực mà Đường Tam lúc này thừa nhận kinh

khủng đến cỡ nào.

Áp lực vừa rồi cực lớn giống như là một tòa núi cao chọc trời. Áp bức khiến hắn không cách nào thở mạnh được. Lúc này nhìn qua Đường Tam rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế chính hắn đã phải đồng thời mở ra cả hai đại lĩnh vực.

Sát Thần lĩnh vực ở bên trong, bên ngoài dùng Lam Ngân lĩnh vực để che chắn, nên từ ngoại giới không cách nào cảm nhận được hơi thở của hắn phóng thích ra.

Hơn nữa hiện tại hắn đang cảm thấy rất căng thẳng.

Dù sao cũng đã phục dụng hai đại tiên thảo cùng với vô số kinh nghiệm rèn luyện khí lực, Đường Tam lúc này giống như là đang ở dưới thác nước tập luyện vung chùy, phải thừa nhận áp lực cực lớn.

Mỗi động tác của hắn, kì thật đều là tìm kiếm tới điểm yếu của áp lực, thông qua động tác đó để giảm bớt áp lực với bản thân.

Còn việc hắn có thể nói ra sáu chữ, thực chất là hắn dùng nội lực phun ra thành âm.

Nam tử sau bàn án thu ánh mắt lại, tất cả áp lực trong nháy mắt biến mất. Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể chung quanh không còn chút áp lực nào, phảng phất lực lượng cả người đều như nước thoát đi. Nếu như không phải hắn thường xuyên luyện tập tại thác nước nên mới ổn định được hạ bàn, nếu không lần này hắn phải xấu hổ mà gục ngã. Nhưng đúng là hắn vẫn còn ổn định được thân thể của chính mình, trên người thoáng có chút run rẩy, nhưng lại như trước bảo trì bộ dáng quỳ gối trên mặt đất.

"Đứng lên đi." Thanh âm hùng hậu từ miệng của nam tử kia truyền ra. Không sai, người này chính là Hạo Thiên Tông đương kim tông chủ, thân đại ca của Đường Hạo, Đường Khiếu, một trong song đấu la của Hạo Thiên Tông. Phong hào của hắn là Khiếu Thiên.

Đường Tam không có lập tức đứng dậy, mà là dùng sức hướng Đường Khiếu

khấu đầu ba lần. Cái trán cùng mặt đất tiếp xúc, phát ra ba tiếng đông đông đông.

Đường Nguyệt Hoa nhướng mày, vội vã tiến lên kéo Đường Tam,*"Ngươi làm cái gì vậy? Lúc đầu chuyện của ba ba ngươi cũng không có thể đều do ngươi tới gánh chịu."* Bất luận là nàng hay là Đường Khiếu, tự nhiên đều hiểu được ba cái dập đầu này của Đường Tam đều là vì Đường Hạo hướng Đường Khiếu tạ tội.

Đường Tam động thân đứng lên, cúi đầu nói,*"Cha nợ con trả, đó là không thể chối cãi. Tông chủ, ta nguyện thay phụ thân gánh chịu hết thảy trách nhiệm."*

Đường Khiếu từ sau khi Đường Tam bước vào phòng, thần sắc trên mặt có chút tâm tình bất định. Nghe hắn vừa nói như thế. Đường Khiếu mạnh mẽ phách một chưởng lên trên mặt bàn đá, phẫn nộ quát:*"Ngươi gánh chịu nổi sao?"*

Xích một tiếng vang nhỏ. Cái bàn trước mặt Đường Khiếu lặng yên không một tiếng động sụp xuống, biến thành bột phấn, nhưng hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì đến chung quanh. Vô tình, hắn đã thể hiện ra tu vi thâm hậu kinh khủng của hắn.

Đường Long đứng ở một bên âm thầm líu lưỡi, đây chính là cái bàn được làm trực tiếp từ hai tấn đá hoa cương vô cùng cứng rắn a. Phách vỡ cũng không khó, khó khăn chính là lặng yên biến nó thành bột phấn.

Đường Khiếu trừng mắt nhìn Đường Long liếc mắt một cái,*"Ngươi lè lưỡi cái gì? Đi ra ngoài, đến phía sau núi làm một cái bàn khác đem về. Làm không tốt không cho ăn cơm."*

"A?" Đường Long vẻ mặt khổ sở nhìn Đường Khiếu nhưng không dám phản bác

Đường Khiếu trừng con mắt,*"Vẫn muốn ta tha cho sao?"*

"Con đi, con đi." Đường Long trước mặt tam đại đệ tử uy phong vô cùng,

nhưng trước mặt Đường Khiếu ôn thuận như một chú mèo nhỏ, vội vã chạy ra ngoài.

Đường Tam lần nữa quỳ rạp xuống đất,*"Con không biết chính mình có thể gánh chịu được nổi hay không, nhưng con nguyện dùng tính mệnh vì tông môn mà dốc hết sức, nguyện đem toàn bộ năng lực nghe tông môn hiệu triệu."*

Đường Khiếu xoay người, đẩy cánh cửa sổ phiá sau ra, tay phải phất lên, thạch phấn trên mặt đất đột nhiên bị kéo dựng lên, cực nhanh bay ra bên ngoài không trung.

"Chuyện của mình, mà lại khiến cho một hài tử phải gánh chịu. Đường Hạo ơi Đường Hạo, ngươi thật sự vẫn muốn trốn tránh sao?"

Nghe Đường Khiếu nói, trước mắt Đường Tam không khỏi hiện ra hình ảnh phụ thân bị cụt tay trông thật tiêu điều,*"Tông chủ, phụ thân không phải trốn tránh. Người nói rằng, người không còn mặt mũi nào đối mặt với tông môn. Nên không thể cho phép chính mình trở về."*

Thanh âm của Đường Khiếu có chút run rẩy,*"Hắn hoàn hảo chứ?"*

Đường Tam yên lặng gật gật đầu,*"Phụ thân tốt lắm, người mỗi ngày đều ở bên cạnh mẫu thân, sống nốt phần đời còn lại."*

"Ở bên cạnh mẹ ngươi sao?" Đường Khiếu mãnh liệt quay đầu lại, nhìn chăm chú Đường Tam, vành mắt hắn đã có chút đỏ lên.

Đường Tam nói:*"Mẫu thân sau khi qua đời, hóa thân thành Lam Ngân Thảo. Phụ thân thủy chung làm bạn với nàng."*

Đường Khiếu sửng sốt một chút, hít sâu khẩu khí,*"Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất cho hắn."* Giờ khắc này, hắn phảng phất già nua rất nhiều, ánh mắt nhìn Đường Tam dần dần trở lên nhu hòa.

Quang mang chợt lóe, trong tay của Đường Tam xuất hiện một chiếc hộp đen dài và hẹp, hai tay đem nâng lên,*"Tông chủ, đây là phụ thân sai ta mang đến.*

Người nói, đây là việc duy nhất người có thể làm vì tông môn."

Đường Khiếu vung tay lên, dễ dàng thực hiện động tác cách không nhiếp vật, hắc hạp nặng nề nằm gọn trong bàn tay của hắn như không có gì. Ngón tay khẽ chạm, hắc hạp mở ra, một nguồn năng lượng khổng lồ tràn ngập trong phòng, trong hộp có hai khối hồn cốt xuất hiện trước mắt Đường Khiếu, sắc mặt hắn không khỏi đại biến, râu tóc đều run rẩy.

Đường Tam chỉ cảm thấy hoa mắt, Đường Khiếu đã đi tới trước mặt hắn, một phát nắm được vạt áo trước ngực của Đường Tam, kéo hắn đến trước mặt mình. Đường Khiếu cơ hồ là run giọng nói:*"Đường Hạo, Hạo đệ hắn, hắn....."*

Đường Nguyệt Hoa lúc này cũng đã thấy trong chiếc hặc hạp dài và hẹp có hai khối hồn cốt, trong đầu trống rỗng, ngơ ngác đứng ở nơi đó, nước mắt không thể khống chế được chảy xuôi xuống.

"Phụ thân nói, nếu như người không làm như vậy, thì sẽ không có cách nào an tâm để làm bạn với mẫu thân sống nốt phần đời còn lại. Vết thương của phụ thân cũng đã giải trừ. Lúc đầu, khi người đem ta đưa đến chỗ cô cô thì đã làm điều này rồi. Tông chủ, ngài....."

"Gọi ta đại bá." Đường Khiếu gầm lên một tiếng, khiến lỗ tai của Đường Tam bị một trận tê dại.

"Đại bá." Giờ khắc này, thân thể của Đường Tam cùng Đường Khiếu tiếp xúc, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình của Đường Khiếu đang kịch liệt ba động. Mặc dù vài thập niên không thấy, nhưng tình cảm huynh đệ của hắn đối với phụ thân không hề giảm sút.

"Đại ca, nhị ca hắn....." Đường Nguyệt Hoa lúc này đã khóc không thành tiếng, nhìn thấy hai khối hồn cốt, toàn thân đều run rẩy kịch liệt.

Ba một tiếng, Đường Khiếu khép chiếc hắc hộp lại, đồng thời buông Đường Tam ra tóm lấy vạt áo ở tay hắn,*"Tiểu Tam, phụ thân vẫn thường gọi ngươi như vậy sao."*

Đường Tam gật đầu.

Ánh mắt của Đường Khiếu dần dần bình tĩnh trở lại,*"Ngươi biết không, kì thật, cho tới bây giờ ta cũng không cho rằng hắn làm sai cái gì. Nếu như A Ngân lựa chọn ta, có lẽ ta cũng sẽ làm giống như hắn thậm chí so với hắn còn muốn kịch liệt hơn. Cho nên, sau này bất luận người khác nói như thế nào, ta cũng không hy vọng chuyện của Đường Hạo trở thành gánh nặng của ngươi. Vì tông môn mà hết sức, là việc mà ngươi phải làm, nhưng không phải bởi vì chuyện của phụ thân ngươi, mà là bởi vì, ngươi là một phần tử của tông môn."*

Đường Tam cảm giác được, trong lồng ngực mình có cái gì đó, cúi đầu, cảm kích nói:*"Cám ơn ngài, đại bá."*

------oOo------

Chương 321: Khiếu Thiên đấu la (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Khiếu nhìn Đường Tam, trong ánh mắt có vài phần biến hóa,*"Ngươi lớn lên giống mụ mụ ngươi, nhưng tính cách lại càng giống ba ba của ngươi. Nguyệt Hoa, đừng khóc, có lẽ làm như vậy, trong lòng Hạo đệ sẽ thoải mái một ít. Ngày mai Tiểu Tam cử hành nhận quy tông nghi thức. Ngươi tới an bài một chút."*

Đường Nguyệt Hoa lau nước mắt, nhíu mày, nói:*"Đại ca, ngươi không bàn trước với tông môn trưởng lão một chút sao? Dù sao, bọn họ....."*

Đường Khiếu hướng nàng khoát tay áo,*"Ngươi đi an bài đi, ta tự biết chừng mực. Lén lút thông tri chẳng thà đem ra nói thẳng thắn. Trước hết ngươi mang Tiểu Tam đi nghỉ ngơi. Tiểu Tam, ngày mai nhận quy tông nghi thức, ngươi phải nhớ kỹ, Hạo Thiên Tông cùng ngoại giới bất đồng, không thể chỉ dùng lễ nghi mà ngươi học được từ cô cô là có thể đứng vững tại tông môn. Ta tặng ngươi hai chữ, cường ngạnh. Ở chỗ này, thực lực chính là lời nói trọng lượng nhất. Muốn thay thế phụ thân ngươi để làm việc cho tông môn,*

đầu tiên ngươi cần chứng minh thực lực của chính mình cho tông môn xem. Nếu không, ngươi không thể làm được gì cả."

Mang theo Đường Tam roi khỏi phòng của tông chủ, Đường Nguyệt Hoa vẫn chưa thể từ trong bi thương khôi phục lại. Thử nghĩ, hồi ấy nhị ca thật là oai hùng, rạng rỡ, Hồn đấu la trẻ tuổi nhất của Đấu La Đại Lục, dưới tình huống bị vây công vẫn có thể đánh chết Giáo Hoàng. chính hành động vĩ đại này đã làm cho Võ Hồn Điện phải chịu nỗi sỉ nhục trước nay chưa từng có. Nhưng hiện tại, hắn lại tự tàn phá thân thể, sự hùng dũng năm đó đã không còn, chỉ có thể tại nơi sơn dã chờ đợi ngày tính mạng kết thúc. Đây là một kết cục quá bi thương.

Phía trong tòa thành của Hạo Thiên Tông chính là nơi ở của hai thế hệ đầu cùng với tông môn trưởng lão. Đệ tử đời thứ ba và thứ tư đều ở trong những thạch phòng ở sau tòa thành.

Đường Nguyệt Hoa an bài chỗ nghỉ cho Đường Tam xong, lúc này mới cẩn thận hỏi Đường Tam toàn bộ những chuyện mà Đường Hạo đã trải qua. Nghe xong Đường Tam kể lại cả quá trình, nghe được mẫu thân của Đường Tam có hy vọng để khôi phục, tâm tình của nàng mới bình tĩnh lại một chút.

Căn phòng mà Đường Tam được an bài rất đơn giản, có một phòng tiếp khách rất nhỏ, ước chừng chỉ có 7 hoặc 8 thước vuông, phòng ngủ khoảng 10 thước vuông, còn có một phòng vệ sinh cũng rất nhỏ, cơ bản thì mọi thứ cần thiết cho sinh hoạt đều có. Đây là trang bị tiêu chuẩn của đệ tử đời thứ ba của Hạo Thiên Tông.

"Tiểu Tam. Ta thật sự rất muốn đi xem ba ba của ngươi một chút" Đường Nguyệt Hoa thở dài nói.

Đường Tam than nhẹ một tiếng,*"Khi mới chứng kiến ba ba con tự mình cắt tay, con cũng rất khó chịu. Nhưng sau lại nghĩ thông suốt, có lẽ như bây giờ, mỗi ngày ba ba đều cùng mụ mụ ở một chỗ không có bất cứ gì buồn phiền. Đối với người mà nói là tốt nhất. Chờ thêm đoạn thời gian nữa cô cô hãy đi. Dù sao khoảng cách cũng rất xa."*

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu,*"Tốt lắm, chúng ta không nói trước chuyện*

của ba ba nữa. Nói một chút về ngươi đi. Lần này ngươi trở lại tông môn, có tính toán gì không?"

Đường Tam nói:*"Ba ba hy vọng ta có thể bái tế gia gia, sau đó dùng hết khả năng để giúp tông môn làm chút chuyện."*

Đường Nguyệt Hoa nói:*"Hiện tại tình huống của tông môn rất phức tạp. Nếu như từ góc độ của phụ thân ngươi để nhìn thì trong tông chia làm hai phái: Phe phái do đại bá ngươi cầm đầu cho rằng chuyện hồi đó không phải phụ thân của ngươi sai mà là bởi vì Võ Hồn Điện bá đạo ngang ngược nên mới tạo ra xung đột. Võ Hồn Điện Giáo Hoàng mặc dù đã chết. Nhưng mẹ của ngươi cũng chết. Võ Hồn Điện dựa vào sự cường đại của bản thân để chèn ép thế lực của Hạo Thiên Tông khiến cho tông môn bất lợi. Chúng ta mới không thể không cùng phụ thân ngươi vạch ra giới hạn. Nhưng trên thực tế, phụ thân ngươi cũng không có làm sai cái gì. Còn phe phái kia lại là do mầy vị trưởng lão cầm đầu. Bọn họ cho rằng, phụ thân ngươi làm việc không cẩn thận. Cùng hồn thú kết hợp. Do đó mới tạo thành xung đột. Khiến cho tông môn suýt nữa cùng Võ Hồn Điện chính diện xung đột. Tạo thành hậu quả không thể khắc phục. Hơn nữa còn khiến gia gia của ngươi tức chết, tội không thể tha thứ. Ngươi hôm nay đã gặp bọn Đường Long. Bọn chúng đều thuộc về phe của đại bá ngươi. Đường Long con trai của một tộc đệ kế tiếp bên phía đại bá ngươi, là đệ nhất nhân đời thứ ba."*

Trong mắt Đường Tam toát ra quang mang suy tư.*"Cô cô. Có phải người muốn nói cho con biết rằng khi con nhận quy tông nghi thức sẽ phải chịu sự cản trở của các trưởng lão trong tông môn hay sao?"*

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu.*"Đúng là như thế. Sợ rằng chuyện ngày mai sẽ không thuận lợi. Cho dù phụ thân ngươi có đem về hai khối hồn cốt. Chỉ sợ cũng rất khó được bọn họ tha thứ. Nhị ca vừa thoát ly tông môn vừa tạo ranh giới với tông môn. Chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng cho phép ngươi nhận tổ quy tông."*

Đường Tam nhíu mày.*"Nếu như các trưởng lão không đồng ý. Sẽ có kết quả gì ạ?"*

Đường Nguyệt Hoa địa sắc mặt trở lên âm trầm.*"Kết quả xấu nhất chính là*

đem ngươi trục xuất tông môn. Phế bỏ võ hồn. Thậm chí bắt ngươi dẫn đường để tìm phụ thân ngươi để truy cứu tội lỗi lúc trước. Đương nhiên, rất khó có khả năng xuất hiện tình huống đó. Đại ca dù sao cũng là tông chủ. Các trưởng lão cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi. Nếu như ta đoán không sai lệch nhiều lắm thì các trưởng lão cuối cùng sẽ phải chịu thỏa hiệp. Đem ngươi đuổi ra khỏi tông môn. Không cho tự nhận là đệ tử Hạo Thiên Tông."

Đường Tam nhìn Đường Nguyệt Hoa. nói:*"Con phải nên làm như thế nào bây giờ? Nếu người đồng ý để cho ta trở về. Hắn là đã nghĩ kỹ đối sách rồi."*

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu,*"Các trưởng lão mặc dù cổ hủ, nhưng bọn họ luôn luôn lấy tông môn làm trọng. Muốn được bọn họ thừa nhận, ngươi phải nghe lời mà đại bá ngươi đã nhắc nhở, trước mặt bọn họ phải chứng minh thực lực của chính mình. Dùng thực lực chinh phục bọn họ. Sau đó lại vì tông môn làm một ít cống hiến. Như vậy bọn họ cũng không có cách nào phản đối ngươi nhận tổ quy tông. Đại bá ngươi sở dĩ cảnh tỉnh ngươi hai chữ cường ngạnh, là muốn nói cho ngươi biết, ở Hạo Thiên Tông, luôn luôn là ăn cứng mà không ăn mềm. Lúc trước, địa vị của đại bá cùng ba ba của ngươi tại tông môn hoàn toàn đều do đánh đấm mà có được. Ai không phục thì hắn sẽ đánh cho phải phục mới thôi, cho nên mới lập được quyền uy. Lúc đại bá ngươi quay về tông môn để kế thừa vị trí tông chủ, các trưởng lão cũng từng nghi ngờ, bởi vì hắn vẫn đều cùng phụ thân ngươi ở cùng một chỗ. Đại ca bằng vào thực lực của chính mình, đánh bại tất cả trưởng lão, lúc đấy mới được bọn họ nhất trí tán thành, trở thành tân tông chủ của Hạo Thiên Tông. Bởi vậy, ngày mai khi ngươi nhận tổ quy tông, quá trình này sẽ không được dễ dàng, lúc đó ngươi phải cường ngạnh một chút, dùng thực lực chứng minh ngươi có năng lực để trợ giúp tông môn giành lại vị trí huy hoàng."*

Đường Tam chậm rãi vuốt cằm,*"Cô cô, ta hiểu được."*

Đường Nguyệt Hoa động thân, vuốt nhẹ đầu Đường Tam,*"Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi dưỡng sức. Ta còn có một số việc muốn chuẩn bị. Ngày mai giữa trưa sẽ triệu khai tông môn đại hội, đến lúc đó cô cô muốn được thấy biểu hiện của ngươi."*

Nói xong lời này, Đường Nguyệt Hoa nói cho Đường Tam, đồ ăn sẽ có người phụ trách đưa tới, giúp hắn hảo hảo nghỉ ngơi.

Đường Nguyệt Hoa đi, Đường Tam khoanh chân ngồi ở trên giường, đem quá trình hôm nay trở lại tông môn hồi tưởng một lần, đại bá cùng cô cô rõ ràng là có xu thế ủng hộ phụ thân, có thể dễ dàng nhận ra, đại bá khi nghe mình nhắc tới phụ thân thì đã mực cố gắng kìm nén tình cảm, còn khi hắn nói rằng mình lớn lên giống mẫu thân, trong đôi mắt đã toát ra nhu tình ko thể che giấu không được. Xem ra, mặc dù phụ thân chịu nhiều thống khổ, nhưng ít nhất người vẫn còn cùng mẫu thân từng có một đoạn tình ái, đại bá mặc dù thân là tông chủ, nhưng hắn cũng phải chịu thống khổ không ít hơn phụ thân.

Có thể thuận lợi hay không hoàn thành tâm nguyện của phụ thân thì chỉ có thể biết được vào ngày mai.

Nghĩ tới đây, Đường Tam hít sâu khẩu khí, chậm rãi nhắm hai mắt, tiến nhập trạng thái tu luyện. Ở Nguyệt Hiên một năm, mặc dù tốc độ tăng tiến của hắn có chút chậm lại, nhưng bản thân lại đem toàn bộ sở học quán thông. Nhất là hiện tại kỳ kinh bát mạch hoàn toàn đã được đả thông, mặc dù lực lượng chỉnh thể tăng lên không nhiều lắm, nhưng nội lực lại giống như trường giang đại hà chảy cuồn cuộn không dứt, đối thủ đồng cấp bậc không thể có khả năng so sánh.

Buổi tối. Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Đường Tam chậm rãi mở mắt,*"Mời vào."*

Cửa mở ra, một chiếc đầu ngò vào dò xét, đó là một tiểu cô nương, trên đầu có hai bím tóc đáng yêu, nhìn bộ dáng mới chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi.

"Người là tam thúc sao?" Một thanh âm thanh thúy, rất êm tai vang lên, một đôi mắt to linh hoạt tò mò nhìn Đường Tam

Đường Tam mỉm cười,*"Ngươi là ai? Vào đi."*

Tiểu nha đầu đẩy cửa ra, trong tay cầm một cái hộp đựng thức ăn,*"Người còn không có nói cho ta biết, người có phải tam thúc không?."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Nếu như ngươi mang cơm đến cho Đường Tam thì quả thật không sai, chính là ta."*

Tiểu nha đầu hì hì cười, một đôi mắt to cẩn thận nhìn Đường Tam,*"Tam thúc, ngươi lớn lên thật là đẹp trai. So với ba ba con còn đẹp trai hơn nhiều."*

Đường Tam sửng sốt một chút,*"Ba ba của ngươi là ai?"*

Tiểu nha đầu nói:*"Ba con gọi Đường Hổ, là đệ nhất nhân đời thứ ba."*

Đường Tam nghi hoặc nói: *"Đệ nhất nhân đời thứ ba không phải là Đường Long đại ca sao?"*

Tiểu nha đầu lắc đầu, nói:*"Tam đời đệ nhất nhân là ba ba con, không phải là Đường Long thúc thúc. Ba ba của con thường nói, Đường Long bá bá đánh không lại người. Lần trước bại bởi Đường Long bá bá chỉ là vận khí không tốt."* Vừa nói, nàng vừa đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên cái bàn cạnh giường của Đường Tam, đôi mắt to có chút bất mãn nhìn Đường Tam.

Đường Tam cười một tiếng, nói:*"Đôi khi, vận khí cũng là một bộ phân của thực lực. Ta còn không biết tên của ngươi."*

Tiểu nha đầu nói:*"Con gọi là Đường Điềm Điềm. Tam thúc, người có thể gọi con là Điềm Điềm."*

Đường Tam cười nói:*"Hảo, ta cám ơn ngươi, Điềm Điềm."* Nhìn thấy ánh mắt trong suốt tinh khiết của tiểu cô nương này, Đường Tam không khỏi nhớ tới tình cảnh của chính mình lúc mới lớn, rất giống với nàng. Khi đó, hắn đã được làm quen với Tiểu Vũ, làm quen với những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Mọi người vẫn luôn cùng nhau cố gắng tu luyện

Điềm Điềm hướng Đường Tam cười cười,*"Tam thúc, con đi đây. Hẹn gặp lại. Người cười lên trông thật đẹp trai."* Nói xong, tiểu nha đầu vừa đi vừa nhảy chân sáo ra bên ngoài.

Cơm tối rất đơn giản có một đĩa thịt bò, bốn cái bánh bao, một đĩa rau xào, còn có một chén canh trứng lớn. Đường Tam ăn thấy rất thơm ngon, đây là

bữa ăn đầu tiên của hắn từ sau khi quay về tông môn. Bất luận nói như thế nào, địa phương này mới thật sự là nhà của mình.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau, khi ánh sáng bình minh chiếu vào, Đường Tam theo thói quen rời khỏi giường, đi ra khỏi phòng.

------oOo------

Chương 322: Lực khống chế bá đạo của Lam Ngân Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mới vừa ra khỏi cửa, một cỗ sương mù ẩm ướt đã thổi tớitrước mặt.Đỉnh núi cực kỳ ẩm ướt, sáng sớm lại rất nhiềua sương mù.Nếu là thị lực của người thường, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy trước người chừng năm mét.

Tuy rằng Đường Tam không có bị ảnh hưởng lớn, nhưng tất nhiên không thể tu luyện tử cực ma đồng.Xem ra, nếu chính mình ở trong này lâu dài, nhất định phải tìm một địa phương thích hợp tu luyện mới được.

Không khí có chút lạnh, mớiđứng ở bên ngoàitrong chốc lát, quần áo trên người Đường Tam đã hơi ẩm ướt, làm hắn đành phải trở về phòng.Đang lúc hắn do dự có nên hay không tiếp tục tu luyện,phanh phanh, hai tiếng đập cửavang lên.(Đáng lẽ nên là gõ cửa nhưng mà thằng cha này thô hào quá, gõ cửa mạnh như đập)

*"Đường Tam, dậy chưa?"*Làthanh âm của Đường Long.

"Dậy rồi." Đường Tam vội vàng tiến lên mở cửa.Chỉ thấy Đường Long mang theo hộp đồ ăn đi đến, cùng so với ngày hôm qua đường Điềm Điềm đưa tới, hộp đồ ăn hắn mang đến rõ ràng phải lớn hơn.

"Lại đây, chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm." Đường Long cũng không khách khí, đem hộp đồ ăn đặt ở trên bàn mở ra, bên trong có một mâm bánh bao, một tô cháo nóng, còn có mấy trứng gà cùng dưa muối.

"Hôm nay ngươi chỉ sợ hơi vội. Ăn nhiều một chút."

"Cám ơn." Đường Tam cũng không khách sáo, tuổi hiện tại hắn đúng là thời điểm có thể ăn.Huynh đệ hai người ăn ngốn ăn để, một lát sau đã đem tất cả đồ ăn đều ăn hết.

"Đường Tam, hôm nay ngươi e rằng có phiền toái.Ta nghe các huynh đệ khác nói, các trưởng lão đối với chuyện ngươi trở về phi thường coi trọng, hơn nữa thực là phẫn nộ.Tông chủ để ta nói cho ngươi, hết thảy phải cẩn thận.Thời điểm tất yếu, có thể cự tuyệt khiêu chiến của người khác."

Thật sự có thể cự tuyệt sao? Nếu nói như vậy, chỉ sợ chính mình thật sự không thể vì tông môn làm cái gì. Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, *"Cám ơn đại ca."*

Ăn điểm tâm xong, Đường Long cũng không có rời đi, vẫn đợi cho mặt trời lên cao.Xua tan sương mù, lúc này mới dẫn Đường Tam ra cửa.Thẳng đến tiền viện Hạo Thiên Tông mà đi.

Hạo Thiên Tông.Tiền viện.

Cùng với thanh tịnh ngày hôm qua khi Đường Tam đến hoàn toàn bất đồng, lúc này, trong viện tập trung ít nhất hơn một trăm năm mươi người. Đại đa số người đứng ở chung quanh, giữa sân, tông chủ Đường Khiếu cùng năm lão giả tóc trắng đứng ở nơi đó.

Năm vị lão giả này nhìn qua tuổi ít nhất cũng hơn tám mươi, nhưng đều là tinh thần khỏe mạnh, mặt đầy hồng quang.Trong đó một lão già biểu tình nghiêm túc đang cùng Đường Hạo nói gìđó.

Đường Long thấp giọng nói: *"Trừ người ở bên ngoài mua đồ ăn cùng làm việc, tông môn trực hệ đệ tử cơ bản đều ở trong này. Năm vị ở giữa kia.Chính là năm vị trưởng lão thế hệ đầutrong tông môn.Ngay cả tông chủ cũng phảinể bọn họ vài phần. Luận bối phận, bọn họ đều là thúc bá của tông chủ."*

Đường Tam đi cùng Đường Long đi vào bên trong sân, vốn Đường Tam dự

tính sẽ có hương án(bàn thờ) cũng không xuất hiện, Đường Nguyệt Hoa đứng ở sau lưng Đường Khiếu, sắc mặt có vẻ rất khó coi.Đường Tam cùng Đường Long vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm mọi ánh mắt.

Đúng lúc này, không biết là ai hô một tiếng, *"Rác rưỡi nhà Đường Hạo.Cút khỏiHạo Thiên Tông.Ngươi không xứng tới nơi này."*

Tiếng khiêu khích này vừa nói ra, nhất thời khôngít người trẻ tuổi trong tông môn hưởng ứng, trong viện nhất thời biến thành hỗn loạn.

Hai mắt Đường Tam híp lại.Ngay lúc Đường Khiếu chuẩn bị quát bảo ngưng lại, đột nhiên, một tầng bạch quang nhàn nhạt từ trên người Đường Tam lan ra, nháy mắt hóa thành không màu.

Lúc này, đúng là giữa trưa, đỉnh núi không có ánh mặt trời không thể nghi ngờ rất lạnh, nhưng là khoảng cách mặt trời càng gần, khi ánh sáng nắng ấm đầy tràn, độ ấm cũng so với đất bằng phẳng cao hơn rất nhiều.Ánh sáng độc ác (ặc) chiếu vào trên làn da thậm chí có thể gây ra sái thương (cháy nắng).

Nhưng lúc này, ngay tại một khắc nháy mắt bạch quang trên người Đường Tam lan ra, các đệ tử Hạo Thiên Tông đều có cảm giác rơi vào trong hầm băng.Sắt khí băng lãnh nháy mắt lan tràn đến mỗi một góc trong tiền viện.

Âm thanh động đất hỗn độn giống như là bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt tắt nghẽn. Ai có thể nghĩ đến, trước Đường Tam còn vẻ mặt không màng danh lợi, tao nhã tự nhiên, thế nhưng có thể phóng xuất ra bản chất sát khí mạnh mẽ này.

Đường Tam ánh mắt đảo qua, cơ hồ là trước tiên tìm tới tên tông môn đệ tử giành mở miệng trước, đó là một gã nhìn qua cùng tuổi thanh niên không sai biệt lắm.Dựa vào công phu thính thanh biện vị cộng với tinh thần lực mạnh mẻ của hắn, trực tiếp tập trung.

Mà không khí chung quanh phát ra sát khí nồng đậm đã trong giờ khắc này nháy mắt ngưng tụ. Toàn bộ gom lại trên người một người.

Sát khí không màután đi lại biến thành màu trắng, giống như là cầu nốigiữa

Đường Tam cùng tên thanh niên kia, trong đối mắt màu lam thẫm của Đường Tam hiện ra một tầng màu đỏ nhàn nhạt.Giờ khắc này, Đường Nguyệt Hoa tựa hồ lại thấy được khi Đường Tam lúc trước kia vừa tới nguyệt hiên.

Trong một khắc sát thần lĩnh vực ngưng tụ ở trên người tên thanh niêndẫn đầu kia, thần sắc cả người nhất thời trắng bệch ra, hàn ý ngưng trọng trực tiếp xâm nhập da thịt, trong mắt hắn, Đường Tam tựa hồ đã biến thành huyết ma.

Bất quá, hắn cũng không hổ thẹn là đệ tử Hạo Thiên Tông.Tuy rằng tuổi không lớn. Nhưng tu vi cũng không đơn giản.

Hét lớn một tiếng, tay phải hắc quang bắt đầu khởi động. Một thanh Hạo Thiên Chuy màu đen dài chừng một mét chợt phóng ra, hai vàng, hai tím bốn hồn hoàn phóng thích ra, dựa vào cường đại khí thế của vũ hồn, lúc này mới miễn cưỡng ổn định lại tâm trạngđang dao động của mình.

Cái này cũng chính là Hạo Thiên Chuy, đổi vũ hồn khác thấp hơn chút, trong sát thần lĩnh vực của Đường Tam kết hợp tinh thần lực đánh sâu vào, chỉ sợ đã sụp đổ.

Đường Khiếu quát: *"Đường Tam, trước mặt các trưởng lão không được làm càn."*

Đường Tam cũng không tính toán thực sự thế nào, bạch quang thu liễm, hắn giốngnhưcái gì cũng chưa làm một lần nữa đối mặt Đường Khiếu, khom mình hành lễ, *"Bái kiến tông chủ, bái kiến các vị trưởng lão."*

Năm tên trưởng lão tự nhiên cũng cảm nhận được sát khí mạnh mẽ trên người Đường Tam phóng thích, sắc mặt cũng không khỏi thay đổi, vị bạch sắc trường mitrưởng lão trầm giọng nói: *"Sát thần lĩnh vực."*

Đường Tam cũng không che dấu, *"Đúng vậy."*

Một tên trưởng lão khác dáng người gầy cười lạnh một tiếng, *"Ngươi cũng kế thừa thiên phú của nghiệp chướng Đường Hạo kia, nhưng thiên phú tốt lại như thế nào?Nếu tông môn lại có một Đường Hạo, chỉ sợ cũng sẽ bị giết.Ngươi một đệ tửđời thứ ba, nhìn thấy chúng ta còn không quỳ xuống?"*

Đường Tam chần chờ một chút, hắn vẫn là quỳ xuống, không chỉ bởi vì trước mặt mình đều là trưởng bối, càng bởi vì phụ thân mắc nợ tông môn.

"Đường Tam nguyện gánh tội thay phụ thân, toàn lực trợ giúp tông môn trọng chấn oai phong.Mời tông chủ cùng các vị trưởng lão cho phép ta nhận tổ quy tông."

Lão già dáng người gầy cả giận nói: *"Thúi lắm, phụ thân ngươi tự làm tự chịu, ngươi cũng đừng muốn trở về tông môn.Ngươi là con của hắn cùng hồn thú nghiệp chướng kia sinh ra, chẳng qua là một tạp chủng, Hạo Thiên Tông tuy rằng phong bế sơn môn, nhưng là sẽ không để cho một cái tạp chủng về tông."*

*"Thất đệ, nói chuyện chú ý đúng mực, nhiều tiểu bối như vậy đang nhìn."*Lão già lông mi dài nhíu nhíu mày, có chút bất mãn nói.

Nghe được hai chữ tạp chủng, biểu tình của Đường Tam đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại, vẫn quỳ gối ở đó, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía trưởng lão gầy.

"Ngươi nói ai là tạp chủng?" Tuy rằng hắn không có phóng xuất ra sát thần lĩnh vực, nhưng lúc nàytrên người hắn phóng xuất ra hàn ý so với trước càng thêm lạnh như băng.

Đường Khiếu cũng không có ngăn cản Đường Tam chất vấn trưởng lão gầy, mặt hắn lúc này cũng là tức giận đến tái mét.

*"Nói ngươi đó, tiểu tạp chủng."*Phẫn nộ trên mặt trưởng lão gầy không chút nào che dấu, bởi vì kích động thân thể hắn đã có chút run rẩy, *"Nếu không phải súc sinh Đường Hạo liên lụy tông môn, con cả của ta sẽ không ở tông môn trên đường mua đồ ăn bị Vũ Hồn Điện tập kích mà chết."*

*"Đủ rồi.Lão Thất, nếu không khống chế tình cảm của mình thì liền tự rời đi nơi này."*Lão già lông mi dàitrong năm đại trưởng lão hiển nhiên địa vị tôn sùng nhất, nghe trưởng lão người gầy kia không thuận theo, không hề phong độ chửi rủa, cũng có chút tức giận.

Chuyện kẻ khác ngoài ý muốn đã xảy ra, Đường Tam đột nhiên mặt hướng trưởng lão dáng người gầy, liên tiếp dập đầu ba tiếng, *"Thực xin lỗi, thất trường lão. Năm đó phụ thân phạm lỗi ta đại biểu hắn hướng ngài xin lỗi.Nhưng là, cừu nhân chân của ngài hắn là Vũ Hồn Điện, mà không phải phụ tử chúng ta."*

Lúc nói ra những lời này, biểu tình của Đường Tam có vẻ thực chân thành, dập đầu ba tiếng cũng phi thường nặng, khi hắn một lần nữa ngẩng đầu, trên trán đã xuất hiện tơ máu.

Phải biết rằng, lấy mức độ kiên định da của hắn, có thể xuất hiện loại tổn thương này, tất nhiên là dị thường dùng sức.Hơn nữa không có sử dụng một tia hồn lực tiến hành bảo vệ.

Trưởng lão gầy cười lạnh nói: *"Như vậy có thể bù lại nỗi đau mất con của ta sao? Đã bị chuyện của Đường Hạo ảnh hưởng không phải một mình ta, là cả tông môn. Nếu hắn biết lỗi mình, nên trở về lấy tự sát tạ lỗi tông môn."*

Đường Tam đứng lên, tựa hồ cũng không có nghe thấy lời nói vị thất trường lão, ánh mắt hắn vốn chân thành chợt trở nên sắc bén, *"Mặc dù ta cho rằng chuyện tông môn lúc trước không thể toàn bộ trách phụ thân, nhưng phụ thân dù sao cũng có sai, liên lụy tông môn.Cho nên ta nhận lỗi với ngài.Nhưng là, lời nói của ngài lúc trước làm nhục mẫu thân đã khuất, ta lại phải đòi lại một cái đạo lý.Thất trường lão, ta hướng ngài khiêu chiến, cho dù chếtcũng không oán hận."*

Nói mấy câu nói chém đinh chặt sắt, tuy rằng tướng mạo hắn anh tuấn, khí chất tao nhã, nhưng một khắc này mỗi người Hạo Thiên Tông tại đây đều từ trên người Đường Tam cảm nhận được cường thế dũng mãnh.

Dáng người gầy thất trường lão sửng sốt một chút, *"Ngươi hướng ta yêu cầu khiêu chiến?"*

Đường Tam khẳng định nói: *"Đúng vậy. Mời thất trường lão chỉ dạy."*

"Ha ha ha ha." Thất trường lão cất tiếng cười to, tiếng cười phóng túng mang

theo hồn lực hùng hậu tựa hồ làm cả Hạo Thiên Tông đều rơi vào run rẩy.*"Ngươi một cái tiểu bối, cũng xứng hướng ta khiêu chiến. Nếu Đường Hạo nói lời này còn kém không nhiều lắm."*

Một bên Đường Nguyệt Hoa trong lòng âm thầm phỉ báng, nếu Nhị ca ở đây, ngươi dám ứng chiến? Chẳng qua hắn nhìn Đường Khiếu bên người thủy chung không mở miệng, tùy ý Đường Tam tự động xử lý, tự nhiên cũng khôngnói thêm cái gì.

Nàng biết, cũng không phải đại ca là tông chủ nên không cách nào chống lại cùng các trưởng lão, mà là Đường Khiếu tự cho Đường Tam cơ hội, cũng là mượn cơ hội khảo nghiệm năng lực của Đường Tam.

Đường Tam lẳng lặng nhìn thất trường lão, lạnh nhạt nói: *"Ngài không dám sao?"*

Đơn giản chỉ có bốn chữ, lại như là một cái tát ở trên mặt thất trường lão.Tiếng cười dừng lại, thân là một trong ngũ đại trưởng lão Hạo Thiên Tông, địa vị của vị thất trường lão này ở tông môn cực cao, cho dù là Đường Khiếu phảiể hắn ba phần. Lúc này bị một cái tiểu bối khoảng cách thật lớn khiêu khích, hắn lại có thể nào nhịn được.

Ngay lúc thất trường lão muốn mở miệng, trường mi trưởng lão lại thản nhiên nói: *"Người trẻ tuổi có thể có ngạo cốt, cũng không có thể có ngạo khí.Ngươi chưa bao giờ quay về tông môn, hiện tại cũng không phải là một phần tử của tông môn, ta sẽ không lấy quy chế tông môn khống chế ngươi.Nhưng là, ngươi coi thường bản tông, tông môn sẽ không bỏ qua như vậy.Đường Hổ đâu?"*

*"Nhị bá."*Một gã dáng người dũng mãnh, tráng hán nhìn qua chừng bốn mươi tuổi từ trong đám người đi ra. Khi hắn đi ra từ đám người, các tam đại đệ tử tự động tránh ra mở một cái đường, có thể thấy được địa vị của hắn ở trong tông môn.

Trường mi trưởng lão thản nhiên nói: *"Ngươi cùng hắn luận bàn một chút, Hạo Thiên Tông tuy rằng quy ẩn, nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể khiêu khích."* Hiển nhiên, hắn thủy chung đều không có thừa

nhận Đường Tam là một phần tử của Hạo Thiên Tông.

Một thanh âm rất nhỏ ở trong tai Đường Tam vang lên, *"Thực lực Đường Hổ không yếu hơn ta, hồn lực đã đạt sáu mươi bốn cấp, ngươi hãy cẩn thận."* Thanh âm là của Đường Long, tam đại thủ tịch này bề ngoài nhìn thô lỗ, tâm tư cũng rất tỉ mỉ.

Nhưng làm Đường Tam có chút giật mình chính là, trường mi trưởng lão thế nhưng hướng Đường Long nhìn thoáng qua, tựa hồ hắn cũng nghe đượclời nói bức âm thành tuyến của Đường Long.

Đường Tam nhìn về phía trường mi trưởng lão, *"Trưởng lão, nếu ta thắng, có thể có tư cách khiêu chiến thất trưởng lão không?"*

Trường mi trưởng lão nhìn hắn một cái, trong mắt bình tĩnh giống như đại dương mênh mông, vị trưởng lão này ở bề ngoài không có nửa phần khí tức biểu lộ, nhưng Đường Tam lại mơ hồ cảm giác được, hắn tựa hồ so với đại báĐường Khiếu của mình càng thêm nguy hiểm.

"Có thể."

Thất trường lão khinh thường hừ một tiếng.*"Đường Hổ.Nếu thua.Ta phạt ngươi bế quan một năm."*

Đường Hổ không có mở miệng.Cùng Đường Long phóng túng vừa lúc trái ngược nhau. Người này ở Hạo Thiên Tông tam đại tinh anh có vẻ thực âm trầm.Mặt tĩnh như nước.Cả người lại phi thường trầm tĩnh.Thân hình cao lớn nhưng không tráng kiện.Cũng không có bởi vì hai vị trưởng lão nói mà hiệnra sự dao động cảm xúc gì.Đường Tam biết.Bản thân sắp phải đối mặt không phải là một đối thủ dễ dàng đối phó.Từng là thiên hạ đệ nhất tông môn tam đại đệ tử xuất sắc nhất.Cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy.

"Đường Hổ.Sáu mươi bốn cấp cường công hệ chiến hồn đế.Mời." Hướng về Đường Tam làm ra một cái thủ thế mời.Về mặt lễ nghĩa Đường Hổ rất có phong cách quý phái.

*"Đường Tam.Năm mươi chín cấp khống chế hệ chiến hồn vương.Mời."*Động

tác của Đường Tam tao nhã mà tự nhiên.Nhìn qua tựa như cùng thiên địa hòa hợp thành một thể.Đường Nguyệt Hoa ở một bên không khỏi mỉm cười gật đầu.Đây đều là kết quả của mình dạy dỗ.Khi nghe tới Đường Tam nói ra cấp bực hồn lực của mình.Toàn trường Hạo Thiên Tông các đệ tử không khỏi gây nên một mảnh ồn ào.Nhìn qua,tuổi Đường Tam so với Đường Hổ muốn nhỏhơn nhiều.Cho dù là Đường Long.Cũng là ba mươi tuổi mới đột phá sáu mươi cấp.

*"Chờ một chút.Tiểu tử,ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"*Thất trường lão lúc trước kêu gào đột nhiên hỏi.

Đường Tam quay đầu nhìn về phía hắn.Đối với vị thất trường lão này tuy rằng hắn không có ấn tượng. Nhưng nghĩ đến nỗi đau mất con của hắn lúc trước.Cũng có thể lý giải tâm tình lúc này của hắn.*"Mới vừa tròn hai mươi."*

Chung quanh yên tĩnh lại, Đường Hổ đứng ở đối diện Đường Tam, trên người thoáng run rẩy.Lúc trước Đường Tam tiến vào tông môn.Đường Nguyệt Hoa mặc dù thổi phồng thay hắn không ít, nhưng chỉ là giới hạn với Đường Khiếu cùng với vài tên thủ hạ tam đại đệ tử tối thân cận của Đường Khiếu mà thôi.Về phần các trưởng lão cùng với hắn - một trong tam đại thủ tịch tự nhiên là không biết tình huống của hắn.Đường Khiếu muốn, chính là hiệu quả hôm nay một mình Đường Tam làm chấn động toàn trường.

Mới vừa tròn hai mươi.Vài câu chữ đơn giản lại làm năm tên trưởng lão đồng thời lộ vẻ xúc động, năm người liếc nhau, trong lòng đều có chút đánh giá.

Đường Hạo lúc trước, đã làkỳ tài trăm năm khó gặp của Hạo Thiên Tông, nhưngtiểu tử trước mắt, tựa hồ so với hắn lúc trước còn muốn xuất sắc hơn.

Hai mươi tuổi năm mươi chín cấp, hơn nữa còn có một sát thần lĩnh vực.Hắn quả thật có vốn để kiêu ngạo.

Trường mi trưởng lão phất phất tay, nói: *"Bắt đầu đi."* Hồn lực cấp bậc tuy quan trọng, nhưng cũng không đại biểu toàn bộ, huống chi cấp Đường Hổ so với Đường Tam lớn hơn, nhiều hồn hoàn hơn.Cấp bậc hồn sư càng cao, kém một cái hồn hoàn thực lực lại kém càng nhiều. Huống chi vũ hồn của Đường Hổ lại là Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên Tông, tối cao khí vũ hồnđược trời

ưu ái.Hắn vẫn là không tin Đường Tam chỉ dựa vào một sát thần lĩnh vực có thể bù lại chênh lệch cùng Đường Hổ.

Hắc quang lóng lánh, khí tức trên người Đường Hổ chợt trở nên đọng lại, trong vầng sáng màu đen nồng đậm, chuôi chùy dài chừng ba mét.Đầu chùy to như thùng nước, Hạo Thiên Chuy màu đen mang theo dày đặc hắc quang xuất hiệnở bên trong tay phải hắn.Hai vàng, hai tím, hai đen.Sáu hồn hoàn chỉnh tề sắp hàng theo thứ tự ở trên Hạo Thiên Chuy.

Hạo Thiên Chuy vừa ra, khí chất của Đường Hổ lập tức đã xảy ra thay đổi.Cùng lúc trước âm trầm so sánh, hắn hiện tại giống như là đá hoa cương rắn chắc, đứng sừng sững ở đó không hề sơ hở.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tam đối mặt với đối thủ cũng có Hạo Thiên Chuy, một chút cũng không dám khinh thường, phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng của mình.

Một cây Lam Ngân Hoàng trông suốt tựa như trường tiên xuất hiện bất ngờ ở trong tay phải Đường Tam, dưới ánh mặt trời sáng sủa chiếu xuống, kim tuyến bên trong Lam Ngân Hoàng có thể thấy được rất rõ ràng.

"Chờ một chút, vũ hồn của hắn không phải Hạo Thiên Chuy, là ai đưa hắn vào tông môn?Đệ tử túc trực ngày hôm qua đâu rồi?" Thất trường lão hét lớn một tiếng, lại gián đoạn Đường Tam cùng Đường Hổ tỷ thí.

Không đợi túc trực đệ tử đi ra, Đường Nguyệt Hoa đứng ở một bên thản nhiên nói: *"Thất trường lão, chẳng lẽ ngài không có nghe nói qua danh từ song sinh vũ hồn tronggiới hồn sư sao?"*

Một số đệ tử Hạo Thiên Tông trung bình, trong nhận biết của bọn họ, Hạo Thiên Chuy chính là vũ hồn tốt nhất thiên hạ, không có gì có thể cùng Hạo Thiên Chuy so sánh.Nhưngsắc mặt một số đệ tử đời thứ ba tuổi hơi lớn chút cùng với vài vị trưởng lão lại đều thay đổi.So với lúc trước nghe được Đường Tam hai mươi tuổi đạt tới năm mươi chín cấp còn muốn kinh ngạc hơn.

Nếu nói tu vi còn có thể thông qua cố gắng cùng vận khí tăng lên.Vậy, song sinh vũ hồn lại là thiên phú,thiên phú trời ban a!

Trường mi trưởng lão nhìn chăm chú về phía Đường Nguyệt Hoa, *"Ý ngươi nói, hắn cùngGiáo Hoàng hiện tại của Vũ Hồn Điện Bỉ Bỉ Đông giống nhau, cũng là song sinh vũ hồn?"*

Đường Nguyệt Hoa gật gật đầu, *"Đường Tam kế thừaHạo Thiên Chuy của phụ thân hắn cùng Lam Ngân Hoàng của mẫu thân hắn.Tiểu tam, cho các trưởng lão nhìn chùy của ngươi."*

Lam Ngân Hoàngtrong suốt lặng yên thu về, ban nãy Đường Tam thậm chí còn chưa kịp đem hồn hoàn phóng xuất ra.Tay trái mở ra, Hạo Thiên Chuy phóng lớn ra bình tĩnh nằm ở trong tay hắn.Cổ tay khẽ động, hắc quang ở chung quanh Hạo Thiên Chuy tản ra.

Ở đây đều là Hạo Thiên Tông trực hệ, tự nhiên biết được đây là Hạo Thiên Chuy.

*"Tiếp tục tỷ thí đi."*Trường mi trưởng lão vẫy tay, nhưng thần sắc trong mắt hắn toát ra có chút đăm chiêu.

Hạo Thiên Chuy một lần nữa đổi thành Lam Ngân Hoàng, vàng, vàng, tím, đen, đen, năm hồn hoàn lượn vòng mà ra. Quay chung quanh thân thể Đường Tam lặng yên di động theo quy tắc.

"Cẩn thận." Đường Tam tiếng nói vừa dứt, đệ tứ hồn hoàn trên người hắn cũng đã sáng lên.

Không có gì báo hiệu, mười sáu cái Lam Ngân Hoàng sáng bóng trong suốt lóe ra từ chung quanh thân thể Đường Hổ phóng lên cao, nháy mắt ngưng tụ. Lam Ngân Hoàng đệ tứ hồn kỹ, Lam Ngân Tù Lung.(mấy lần trước cứ dịch thẳng ra thành cũi)

Cùng trước kia so sánh, Đường Tam thi triển Lam Ngân Tù Lung chẳng những không cần chuẩn bị thời gian, hơn nữa, mỗi một cái Lam Ngân Hoàng cũng phải càng thêm thô to.Khilồng giam nháy mắt hình thành, vô số mũi nhọn đã bắt đầu từtrên Lam Ngân Hoàng sinh trưởng, đâm tới thân thể Đường Hổ.

"Hắc ——" Đường Hổ gầm nhẹ một tiếng, Hạo Thiên Chuy trong tay cắt ngang, đã nện ở phía trên Lam Ngân Tù Lung.

Oanh một tiếng, mũi nhọn trực diênđâm hướng phía hắn bị nghiền nát, nhưng là, làm Đường Hổ giật mình chính là, Lam Ngân Tù Lung rắn chắclại không chút nào thay đổi.Phải biết rằng, sức nặng Hạo Thiên Chuy của hắn đã qua ngàn cân, còn cóbản thân hồn lực, một kích này có chừng hơn hai ngàn cân.Hơn nữa hắn đã vận dụng đệ nhất hồn kỹ đối Hạo Thiên Chuy tiến hành tăng phúc. Chính là, Lam Ngân Tù Lung lại cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa hết sức co dãn.Mũi nhọn tuy rằng bị nghiền nát, nhưng hắn không cách nào đột phá trói buộc trước mặt.

Lam ngân thảo lần thứ hai giác tỉnh hóa thành Lam Ngân Hoàng, tiến hóa chính là chỉnh thể, Lam Ngân Tù Lung trước mắt mới là uy lực chân chính của Lam Ngân Hoàng có thể bày ra.Thân là vạn niên hồn hoàn chi kỹ, lại là thế gian duy nhất, lại sao lại dễ dàng phá bỏ như vậy.

Một tầng vầng sáng màu lam từ dưới chân Đường Tam lặng lẽ lan tràn, hào quang rất nhanh liền bao quát cả tiền viện.

Mọi người của Hạo Thiên Tông chỉ là cảm giác được một tia khí tức sinh cơ bừng bừng, nhưng mà, Đường Hổ cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.Lam Ngân Tù Lung ở trước mặt hắn đột nhiên kim quang phát sáng, kim tuyến ở bên trong lam ngân thảo nháy mắt phóng to, hắn vừa mới tích tụ đệ tam hồn kỹ oanh kích phía trên này, cư nhiên lại bị cản trở về.

Lúc này hai tay Đường Tam đồng thời nâng lên, hướng tới Đường Hổ, hạn chế đối thủ hiển nhiên không đủ để chiến thắng.Đường Hổ thực lực cường hãn, cũng không phải mũi nhọn sinh trưởng ra trên lam ngân thảo có khả năng đả thương.Sợ rằng dưới sự tăng phúc của Lam Ngân Lĩnh Vực cũng không được.

Ở vai phải, một cây lam ngân thảo quay quanh cánh tay của Đường Tam, mỗi một gốc Lam Ngân Hoàng đều to như ngón tay cái, nhanh chóng quấn quanh, trong chớp mắt đã đem cánh tay của Đường Tam hoàn toàn bao phủ, mà đệ ngũ hồn hoàn trên người Đường Tam, hồn lựcLam Ngân Vương ngưng tụ

trên đệ ngũ hồn hoàn đang lóng lánh hắc quang.

Chưa bao giờ sử dụng qua đệ ngũ hồn kỹ, rốt cục cũng đến lúc phải dùng tới rồi.

Cùng với màu đen hồn hoàn lóe sáng, Lam Ngân Lĩnh Vực trên người Đường Tam phóng thích cũng chợt tăng cường, toàn thân trên dưới, một vòng giới màu lam vầng sáng dập dờn bồng bềnh dâng lên, mà cánh tay hắn được Lam Ngân Hoàng bao vây trong nháy mắt biến thành màu vàng.

Trường mi nhị trưởng lão nhịn không được khẽ hô một tiếng, *"Thiên phú lĩnh vực, vũ hồn biến dị."* Cho đến lúc này, sắc mặt hắn mới rốt cục trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn Đường Tam lúc này đã có chút bất đồng rồi.

Thật là vũ hồn biến dị sao? Không, chỉ là một loại cách thức đặc thù biểu hiện của Lam Ngân Hoàng.

Chính xác mà nói, đây mới chân chính là Lam Ngân Hoàng.

Đệ ngũ hồn kỹ của Đường Tam là hoàn toàn từ hàng vạn hàng nghìn năng lượng lam ngân thảo ngưng tụ mà thành, khi đó, cũng là thời khắc hắn kích phát tiềm lực chân chính của Lam Ngân Hoàng.Bởi vậy, đệ ngũ hồn kỹ này không thể nghi ngờ cùng Lam Ngân Lĩnh Vực của hắncó độ khế hợp cao nhất.

Hai thứ dung hợp cùng một chỗ, uy lực cực kỳ khủng bố, cũng không phải đơn giản như vạn năm hồn kỹ bình thường.Từ việc Đường Tam xuất ra hồn kỹ có thể dễ dàng nhìn ra.

Ngoài đệ ngũ hồn kỹ này, hồn kỹ khác của hắn căn bản đều có thể thuấn phát.

Toàn thân cánh tay biến thành màu vàng kim, Lam Ngân Hoàng quấn quanh thành hình xoắn ốc, kim quang kéo dài, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.Người ngoàikhông cảm nhận đượccảm giác mà Lam Ngân Hoàng mang đến, nhưng Đường Hổ làngười đương sự lại cảm nhận rõ ràng được uy hiếp khủng bố kia.

Bị nhốt ở trong vòng Lam Ngân Tù Lung, Đường Hổ phát hiện, áp lực từ đối diện cách đó không xa trên người Đường Tam truyền đến, thế nhưng làm chính mình không thể hô hấp, tựa hồ ngay cả ngực đều đã bắt đầu bị áp bức như bị rơi vào trong ao hãm, nhất là một chút khí tức sắc bén từ kim quang phía trước, lại càng giống như có thể xuyêt thấu hết thảy.

Cho dù là Hạo Thiên Chuy cũng không cách nào hoàn toàn phong tỏa kim quang gây uy hiếp cho hắn.

Hắn hiểu được.Một khi hồn kỹ này bùng nổ.Như vậy tất nhiên là thạch phá thiên kinh.Tuy rằng hắn không biết vũ hồn này của Đường Tam là Lam Ngân Hoàng.Nhưng lúc này cũng có thể phán đoán ra.Đây là một siêu cấp vũ hồn không hề kém so với Hạo Thiên Chuy.

Đường Hổ dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trong Hạo Thiên Tông đệ tửđời thứ ba.Lúc này hắn biết.Không xuất toàn lực chỉ sợ gặp nguy hiểm.Đệ ngũ hồn hoàn trên người cuối cùng cũng sáng lên.

Hạo Thiên Chuytrong tay nháy mắt hắc quang phóng lớn.Từng đạo hoa văn màu tímđậm từ trên chùy lan tràn ra.Khí tức vô cùng mạnh mẻ thấm vào khiến hai mắt hắn cũng biến thành màu tím.

Mặc dùcùng là Hạo Thiên Chuy.Nhưng liệp sát bất đồng hồn thú có được hồn hoàn.Vũ hồn mang theo kỹ năng cũng là khác nhau.Lúc này,hoa văn màu tím trênHạo Thiên Chuycủa Đường Hổmang theo vài phần chấn động run rẩy rất nhỏ.Chỉ thấy hắn chợt vắt thắt lưng.Hạo Thiên Chuytrong tay tựa như có sự sống. Trong phạm vi nhỏ khẽquấn.Đột nhiên,một tầng hắc quang nồng đậm quấn lấy thân thể hắn làm trung tâm bạo phát.

Giờ khắc này, Đường Hổ cùng Hạo Thiên Chuy giống như hòa hợp thành một thể, không thể tách ra.

Lam Ngân Tù Lung trải qua Lam Ngân Lĩnh Vực tăng phúc.Chẳng những mỗi một cái Lam Ngân Hoàng biến thành màu vàng.Lại còncành lá đan chen khó gỡ.Cực kỳ vững chắc.Là lam ngân thảo đế hoàng, về mặt thiên phú Lam Ngân Lĩnh Vực tác dụng trên Lam Ngân Hoàng lại hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh. Đây là ưu thế lớn nhất của vũ hồn duy nhất đương thế.

Nói riêng về Lam Ngân Hoàng, có lẽ một thân phẩm chất cùng Hạo Thiên Chuy so sánh còn có chỗ không bằng.Nhưngvề mặt phụ trợ Lam Ngân Lĩnh Vực của Lam Ngân Hoàng, trong một số điều kiện riêng, thậm chí mới có thể so sánh mạnh hơn Hạo Thiên Chuy.

Oanh ——, cuối cùng cũng không hề giữ lại, đột nhiên trên Lam Ngân Tù Lung tách ra nổ vang. Lực bạo tạc cự đạikhiếnvàng, đenlưỡng sắc quang mang phóng lên cao.

Đường Hổ bên kia kêu lên một tiếng đau đớn, mà Đường Tam đang ngưng tụ hồn lựcbên này trên thân thoáng lắc lưmột chút.Sắc mặt hơi tái nhợt.

Lần đầu tiên nếm thử bá khí của Hạo Thiên Chuy, Đường Tam cũng không khỏi âm thầm hoảng sợ, nếu không phải hắn đúng lúc chặt đứt liên hệ giữa mình cùng Lam Ngân Tù Lung.Chỉ riêng song phương vũ hồn va chạm dẫn tới hồn lực bùng nổ, cũng đủ để làm hắn bị thương.

Đường Hổ là bởi vì đã bị va chạm phản phệ mà kêu rên thành tiếng, nhưng lúc này toàn thân hắn cũng đã nhảy lên không trung, đệ ngũ hồn kỹ nhân chuy hợp nhất lại ở trong Lam Ngân Tù Lung đồng thời bạo liệt tăng lên tới cực hạn.

Giữa không trung, tựa như một đầu mãnh hổ màu tím, thân thể xoay tròn, Hạo Thiên Chuy trong tay vũ động như chớp.Chính là tuyệt học của Hạo Thiên Tông, loạn phi phong chuy pháp.

Biện pháp tốt nhất ngăn cản loạn phi phong chuy pháp chính là không cho hắn chân chính thi triển ra, hai tay Đường Tam đồng thời giơ lên, cánh tay trái của hắn đương nhiên đối với đệ ngũ hồn kỹ của mình không có tác dụng gì.Nhưng giờ khắc này chính là chờ đợi.

Hắn vốn cũng không có hy vọng rằngđệ tứ hồn kỹ Lam Ngân Tù Lung có thể hoàn toàn vây khốn Đường Hổ.

Mặc dù đệ tứ hồn kỹ này của hắn cũng là vạn năm cấp bậc, nhưng Đường Hổ dù sao cũng là đệ tử Hạo Thiên Tông có được thực lực cường đại.Hồn lực,

hồn kỹ đều cao hơn mình.

Trongtay trái, lam quang phụt lên, sau khi lam quang rời khỏi lòng bàn tay, nhanh chóng biến thành màu xanh biếc trong suốt, giữa lam lục hai màu thay nhau lóng lánh.Bay thẳng tới Đường Hổ lúc này đang thi triển loạn phi phong chuy pháp,hồn lực cuồng táo (nóng nảy và điên cuồng) ba động đến mức tạm thời phiêu phù ở không trung.

Đường Hổ đang ở không trung không khỏi âm thầm cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ, dù sao không phải trưởng thành ở tông môn.Ngay cả hiệu quả của loạn phi phong chuy pháp cũng không biết.Lúc này hướng ta thi triển loại chính diện hồn lực này.Chẳng lẽ có thể đột phá khổng lồ hồn lực của loạn phi phong chuy pháp của taphóng thích ra sao?

Một khi khi chuy pháp ta hoàn thành ngoài một nửa, chính là lúc ngươi bị thua.Có thể có cơ hội ở trước mặt các trưởng lão biểu hiện cũng không nhiều.Hiện tại hiển nhiên là một thời cơ tốt.

Đáng tiếc, hắn nào biết rằng, Đường Tam đã từng khổ công trên loạn phi phong chuy pháp.

Đường Hạo thân là đệ tử tông môn kiệt xuất nhất, làm sao lại không biết tầm quan trọng của loạn phi phong chuy pháp đối với Hạo Thiên Chuy đây?Dưới sự chỉ điểm của Đường Hạo,loạn phi phong chuy pháp của Đường Tam tuyệt không dưới thế hệ đệ tử đồng trang lứa.

Làm một gã khống chế hệ hồn sư, đặc điểm lớn nhất chính là khống chế.

Đường Tam lúc này, sớm đã không còn khống chế hồn kỹ của mình đơn giản như vậy, hắn thậm chí khống chế đối thủ thi triển hồn kỹ.

Nhưng là Đường Hổ sử dụng đệ ngũ hồn kỹ phá vỡ Lam Ngân Tù Lung, cùng với hắn hiện tạithi triển loạn phi phong chuy pháp, toàn bộ hết thảy cơ hồ đều như là dựa theo kịch bản của Đường Tam mà tiến hành.

Lam quang chợt lóe, Đường Hổ đang thi triển loạn phi phong chuy pháp đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, ngay sau đó, đau nhức truyền

khắp toàn thân, nhất là hai cái cánh tay, đau đớn như là bị ai xé rách.

Lam Ngân Hoàng đệ nhị hồn kỹ, Ký Sinh, phát động.

Phóng thích cùng với Lam Ngân Tù Lung, đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh của Đường Tam cũng đã phát ra tác dụng trên người Đường Hổ, bản thân ký sinh chẳng qua chỉ làđệ nhất hồn kỹ quấn quanh tăng cường (nâng cấp), năng lực quấn quanh cũng không so với đệ nhất hồn kỹ làmạnh hơn nhiều, nhưng nó thắng ở tính chất bất ngờ, dưới sự khống chế của Đường Tam, chỉ cần ở trên người đối thủ bị lam ngân thảogieo xuốngthảo tử (tử - "籽" nghĩa là hạt giống), tùy thời cũng có thể ký sinh phát động.

Đường Hổ trong nháy mắt bị lam ngân thảotrói trụ căn bản không thể tưởng được Đường Tam sẽ sử dụng một kỹ năng như vậy, song chưởng của hắn như trước xoay Hạo Thiên Chuy thi triển loạn phi phong chuy pháp.

Thân thể đột nhiên bị quấn quanh, nhưng theo quán tính, hắn vẫn phát lực. Lam ngân thảo hết sức nhỏ lại vô cùng cứng cỏi nhất thời buộc chặt vào da thịt hắn.Đây là nguyên nhân phát ra đau nhức.

Đường Hổ phản ứng rất nhanh, thân thể ở không trung xoay tròn thật nhanh, đem toàn bộ sức lực lúc trước trên loạn phi phong chuy pháp chuyển đổi thành lực bản thân xoay tròn.Nếu không, Lam Ngân Hoàng quấn quanh ở trên người hắn có lẽ sẽbị nghiền nát, nhưng thân thể của hắn cũng bị chính lực lượng của mình phóng thích cắt phá thành từng mảnh nhỏ.

Cảm giác dùng sai lực khiến Đường Hổ nhịn không được phun ra một ngụm tiên huyết, thật vất vả mới đưa lực lượng chínhmình lúc trước tích tụ trên loạn phi phong chuy pháp hóa giải hết.

Nhưng trên hai tay đã là máu tươi đầm đìa, xuất hiện hơn mười chỗ bị Lam Ngân Hoàng buộc chặt thành vết thương.

Lấy mức độ dày của da hắn, mặc dù trên Lam Ngân Hoàng lộ ra mũi nhọn, sẽ không dễ dàng đâm thủng, nhưng lực lượng của loạn phi phong chuy pháp thật sự quá lớn.Ma xát kịch liệt tuy rằng làm Lam Ngân Hoàng quấn quanh sắp tan vỡ, nhưng lại đâm thủng da hắn.

Độc tố tính thần kinh thành công xâm lấn, đau đớn kịch liệt làm Đường Hổ nhịn không được toàn thân co rút.

Ký Sinh, là một hồn kỹ không mạnh lắm, nhưngcái hồn kỹ này lại vừa đúng là khắc tinh của tuyệt học mà Hạo Thiên Tông đắc ý loạn phi phong chuy pháp.

Oanh ------

Lam Ngân Hoàng lại tán vụn, đệ ngũ hồn kỹ nhân chuy hợp nhất trên người Đường Hổ bởi vì bị đánh gãy mà tiêu thất, nhưng lúc này, hắn thực sự tức giận.

Vốn hắn cũng không nghĩ tới phải thi triển thứ sáu hồn kỹ của mình, dù sao Đường Tam chỉ có năm hồn hoàn, nếu chính mình dùng thứ sáu hồn kỹ thủ thắng, làm sao có thể lưu lại cho các trưởng lão ấn tượng khắc sâu đây?

Nhưng lần nữa bị nhục, thủy chung vẫn bị Đường Tam áp chế.Đường Hổ rốt cục nhịn không được.

Quang hoa màu đen của đệ lục hồn hoàn lóng lánh, hoa văn sáng trên Hạo Thiên Chuy trong tay lại hiện, chẳng qua đường hoa văn lúc này đã biến thành màu bạc chói mắt, ngân quang lượn lờ.

Thời điểm Hạo Thiên Chuy trong tay hắn còn chưa xuất ra thứ sáu hồn kỹ, quang cầu màu xanh biếc lúc trước cũng đã bay tới trước mặt.

Lặng yên không một tiếng động, nhưng lại giống như tia chớp khuếch tán.

Đường kính của chu võng khổng lồ màu xanh biếchơn mười mét, mang theo niêm dịch cùng màu lam trong suốt, chợt thu long (gói lại, tóm lại).Lúc này, vừa lúc Đường Hổ vừa mới thoát khỏi Lam Ngân Hoàng ký sinh, thân thể rơi xuống, là khe hở lúc chuẩn bị thi triển đệ lục hồn kỹ.

Giống như kế hoạch Đường Hổ, nếu loạn phi phong chuy pháp của hắn liên tục công kích, bằng vàosức mạnhcường đại mà loạn phi phong chuy pháp

oanh kích, Chu VõngThúc Phượcnày căn bản ngay cả tiếp cận hắn cơ hồ đều không có.

Chính là, Đường Tam ngay vừa đúng lúc này, tạo ra cho mình một cơ hội.Dám để cho đệ tam hồn kỹ này của hắn chuẩn xác tác dụng trên người Đường Hổ.

_____---_____*****_____---_____

Chỗ này mọi người có thể hơi khó hiểu một chút, sao đang Lam Ngân Hoàng lại chuyển thành Lam Ngân Vương, nhưng mình xin chú thích thế này: Hồn lực Lam Ngân Vương ở đây chính là đến từ lần Đ3 giác tỉnh vũ hồn lam ngân thảo thành Lam Ngân Hoàng, hồn thú Lam Ngân Vương đã hiến 1 chút hồn lực của mình giúp Đ3 tạo ra hồn hoàn đệ ngũ cho nên mới có hồn lực Lam Ngân Vương ở đây.

------oOo------

Chương 323: Đệ ngũ hồn kỹ - Lam Ngân Bá Vương Thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể dừng lại tại không trung, tăng cường gấp đôi số lượng Lam Ngân Thảo Chu Võng đem Đường Hổ trói lại, đệ lục hồn kỹ đang thi triển bị cắt đứt đồng thời kịch độc mang trên Chu Võng đã theo những vết thương trên người Đường Hổ trong nháy mắt xâm nhập vào trong đó.

Lúc này đây, không chỉ thần kinh đau nhức, đồng thời mang theo kích thích mãnh liệt. Đau nhức trong nháy mắt làm cho thần kinh Đường Hổ ngắn ngủi tê dại, càng kinh khủng chính là hàn, nhiệt hai loại kịch độc đồng thời xâm nhập vào trong cơ thể, rất nhanh bắt đầu phá hư kinh mạch trong cơ thể

Ở trên người, miệng vết thương dưới tình huống bị Chu Võng trói buộc, không thể nghi ngờ cảm nhận lúc này của Đường Hổ lúc này là bi ai, hắn muốn phát lực, nhưng lại phát hiện mình có thể đề tụ lực lượng nhưng lại

không ngừng suy giảm, mà trên người Lam Ngân Thảo Chu Võng quấn quanh càng ngày càng siết chặt.

Phanh một tiếng, Đường Hổ đã rơi xuống trên mặt đất, mặc dù hắn có thể miễn cưỡng làm cho mình đứng lên nhưng lực lượng phản kháng theo độc tố lan tràn đã trở nên càng ngày càng yếu.

Tay phải Đường Tam phát ra kim quang, thân thể theo vị trí biến hóa mà di động, lúc này cánh tay phải phát ra kim quang của Đường Tam đã tràn tới ba thước tựa như một thanh kim quang trường mâu sáng rực. Không thể nghi ngờ, lúc này đệ ngũ hồn kĩ hoàn toàn có thể tác dụng trên người Đường Hổ.

"Không nên đánh ba ba của ta." Đúng lúc này, một thanh âm non nớt vang lên, thân ảnh xinh xắn từ trong đám người đi ra, rất nhanh chạy đến trước người Đường Hổ.

Đường Tam trong lòng cả kinh, lúc này đệ ngũ hồn kĩ đối với Đường Hổ đang tiến hành duy trì liên tục áp lực, người khác không cảm giác, nhưng hắn có thể cảm nhận được cánh tay kim sắc trường thương của mình tựu đủ để xuyên thủng thân thể người bình thường.

Từ trong đám người chạy đến là tiểu nha đầu Điềm Điềm, người đã đưa cơm cho Đường Tam tối hôm qua. Mắt thấy nàng chạy đến phạm vi bao phủ của kim sắc trường thương, Đường Tam vội vã nghiêng người, trường mâu trong tay chỉ hướng lên trời. Hồn kĩ đến đây rốt cuộc cũng phát ra.

Kim quang chợt lóe trong nháy mắt hóa thành một kim sắc quang điểm biến mất trên bầu trời. Kim sắc trường thương do Lam Ngân Thảo ngưng tụ thành mang theo ánh sáng bị vặn vẹo biến mất không còn thấy nữa.

Dưới tình huống hoàn toàn áp chế đối thủ, Đường Tam vốn cũng không muốn dùng đệ ngũ hồn kĩ hủy diệt đối thủ, nếu không khi Chu Võng trói buộc vây khốn Đường Hổ thì đệ ngũ hồn kĩ của hắn cũng đã có thể phóng ra. Kim sắc trường thương tràn ngập sự kinh khũng của, tên là Lam Ngân Bá Vương Thương.

Hồn kĩ này do Lam Ngân Thảo ngưng kết mà thành. Lúc trước, Lam Ngân

Vương lo lắng cho khiếm khuyết về mặt kỹ năng của Đường Tam nên mới giao cho hắn cái đơn thể công kích kỹ năng này. Dưới tác dụng của Lam Ngân lĩnh vực, Lam Ngân Bá Vương Thương thực tế có lực công kích cực kì kinh khủng, thậm chí còn muốn trên cả Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam khi toàn lực công kích.

Yên tĩnh. Hạo Thiên Tông tiền viện lâm vào một mảng yên lặng.

Đường Tam cùng Đường Hổ hai người động thủ thời gian cũng không dài. Từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt, kì thật bất quá cũng chỉ là quá trình mấy lần phóng thích hồn kĩ mà thôi. Nhưng là quá trình ngắn ngũi này cũng đã đủ rung động toàn trường.

Đường Tam thân là Hồn Vương, dám bằng chính mình với năm cái hồn kĩ khiến Hồn Đế Đường Hổ ngay cả đệ lục hồn kĩ của mình cũng chưa thể xuất ra thì đã hoàn toàn bại trận. Lúc này ai nấy đều thấy được hắn đã không có bất cứ năng lực gì để phản kháng.

Cố nhiên Đường Tam là khống chế hệ hồn sư dưới tình huống một đấu một thì khống chế hệ hồn sư đối mặt với cường công hệ hồn sư là chiếm ưu thế. Nhưng chớ quên võ hồn của Đường Hổ lại là Hạo Thiên Chùy, từng là đệ nhất thiên hạ tông môn trấn tông vũ hồn. Mà Đường Tam lại sử dụng, chỉ là một loại vũ hồn bọn họ không biết tên mà thôi.

Tiêu chuẩn lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa là đem đối thủ áp chế căn bản không có hoàn thủ chi lực (khả năng phản kháng- thấy hay nên để nguyên vả lại cũng dễ hiểu mừ). Đường Tam biểu hiện không chỉ có thực lực đồng thời cũng là kinh nghiệm thực chiến phong phú cùng năng lực tính toán cực kì chuẩn xác.

Đường Tam chậm rãi tiến lên, đi tới trước mặt tiểu cô nương Điềm Điềm. Lúc này trên mặt Đường Điềm Điềm đã hiện đầy vẻ phẫn nộ.

"Thúc thúc hư, thúc thúc đánh ba ba" Điềm Điềm trong mắt tràn ngập địch ý.

Đường Tam thầm than một tiếng, hài tử sinh hoạt tại tông môn này quả nhiên cùng mình có khác nhau rất lớn.

Lúc đầu khi mình gặp Sử Lai Khắc Thất Quái những người khác lúc mười hai, mười ba tuổi ngoại trừ Trữ Vinh Vinh thoáng có vài phần ngây thơ, còn lại cơ hồ đều rất thành thục.

"Điềm Điềm, là thúc thúc không tốt. Ngươi tránh ra giúp ba ba của ngươi trị liệu có được hay không? Nếu chậm trễ, ba ba ngươi sẽ phải chịu khổ."

"Ta không tin" Điềm Điềm giang hai cánh tay, vẫn như cũ che ở trước mặt phụ thân.

"Điềm Điềm tránh ra." Cố nén thống khổ trên người, Đường Hổ chầm chậm quát. Mặc dù đấu thua, nhưng khiến cho hắn không thể chịu đựng được, là sự bảo vệ đến từ nhi nữ. Đường đường là một trong tam đại đệ tử cường giả nhưng lại để nhi nữ bảo vệ, điều này làm cho lòng tự ái rất cao của hắn như thế nào thừa nhận đây chứ?

Đường Điềm Điềm quay đầu lại nhìn về phía phụ phân, chứng kiến ánh mắt sắc bén của phụ thân, lúc này mới không cam lòng nhường đường sang một bên.

Đường Tam tay phải vung lên, thu hồi Chu Võng của mình, không vì ánh mắt của Đường Hổ trên người mình mà dừng lại, tại quá trình thu hồi Chu Võng, tự thân mạnh mẽ khống chế năng lực đã hấp thu trở về độc tố trên người Đường Hổ.

Xoay người về phía năm vị Trưởng lão đang đứng, ánh mắt cuối cùng ngưng tụ trên người Thất Trưởng lão.

"Không biết, ta hiện tại có thể hướng đến Thất Trưởng lão ngài phát ra khiêu chiến hay không?" Đơn giản một câu nói nhưng lại nặng nề quất trên mặt Thất Trưởng lão một cái tát. Là một người từ ngoài đến, biểu hiện của Đường Tam không thể nghi ngờ rất khí thế, nhất là hiện tại khí thế căn bản làm người ta nhìn không ra yếu điểm. Hắn biểu hiện vô cùng rõ ràng, ta tôn trọng tông môn Trưởng lão, nhưng ngươi vũ nhục mẫu thân của ta, ta tuyệt không thể chịu.

Từ lúc Đường Tam đi đến tiền viện, cùng với Đường Hổ trong lúc đả đấu, hắn thể hiện ra nhiều điều, mà mỗi một cái bày ra, đều làm Hạo Thiên Tông các vị Trưởng lão không nhịn được biến sắc.

Sát Thần lĩnh vực, Lam Ngân lĩnh vực, song sinh vũ hồn, đệ tứ hồn kĩ lại là vạn năm cấp bậc, tất cả mấy thứ này đều tập trung trên người hắn, thành tựu của hắn có vẻ đặc thù.

Hai mươi tuổi, năm mươi chín cấp hồn vương, vẫn có được loại năng lực cường đại như thế. Thiên tài hai chữ này dùng trên người Đường Tam có vẻ có chút keo kiệt.

Cứ cho là việc này cũng không thể thay đổi cách nhìn Hạo Thiên Tông các vị Trưởng lão với Đường Hạo, nhưng họ không thừa nhận cũng không được, người tuổi trẻ trước mắt này bản thân có kiêu ngạo. Đương nhiên, Đường Tam cũng không cảm giác được chính mình biểu hiện kiêu ngạo đến cỡ nào, nhưng trên thực tế, là thiên tài trẻ tuổi nhất, linh hồn của Sử lai Khắc Thất Quái, từng đạt được quán quân toàn đại lục cao cấp hồn sư đại viện tinh anh đại tái, trên người sớm ẩn chứa hơi thở cường giả. Đó là các loại kinh nghiệm không nhận thức được mà có.

Thất Trưởng lão chầm chậm đi ra, mỗi bước đều rất vững chắc, trên mặt thần sắc mặc dù bình tĩnh, nhưng lai rõ ràng nhìn thấy, mỗi một cước xuất ra đều trầm sâu ba tấc đất.

Phải biết rằng, hắn dưới chân giẫm lại là nham thạch cứng rắn nhưng hắn mỗi một bước bước ra đều lưu lại dấu vết đồng dạng, thậm chí hoa văn của hài (giầy) cũng cùng nhau lưu lại.

Dùng sức điêu luyện, hồn lực hùng hậu, chứng minh thực lực Trưởng lão của hắn quả thật cường đại.

Đường Tam hít sâu khẩu khí, trong cơ thể Huyền Thiên Công nội lực như trường giang đại hà rất nhanh được điều động.

Lúc trước đánh một trận, nhìn qua hắn thật sự thắng rất dễ dàng, nhưng trên thực tế bất luận tình toán chuẩn xác mỗi một cái hồn kĩ được sử dụng nhưng

lại đều tiêu hao tinh lực cùng nội lực. Đường Hổ tuyệt không dễ dàng đối phó.Nếu như thật sự làm cho Đường Hổ thi triển ra đệ lục hồn kĩ, Đường Tam phải biểu hiện càng nhiều. Chiến thắng Đường Hổ, nguyên nhân trong đó là do đối phương xem thường Đường Tam.

Chậm rãi đi đến trước mặt Đường Tam, Thất Trưởng Lão đã không còn mấy phần kiêu ngạo, nhàn nhạt nói:*"Ta sẽ không chiếm tiện của nghi ngươi, bất luận sử dụng bất cứ hồn kĩ gì, ta đều chỉ sử dụng ba thành hồn lực."*

Đường Tam biết, vị Thất Trưởng Lão ngoài mặt bình tĩnh, nhưng lại rất xem trọng trận tỉ thí này, hắn nói chỉ dùng tam thành hồn lực, hiển nhiên đã đem tiêu hao của mình tính toán trong đó.

"Ngài dùng tứ thành hồn lực đi, tiêu hao của ta so với ngài tưởng tượng ít hơn nhiều, hơn nữa ta còn sử dụng lực lượng hồn cốt, không thể chiếm tiện nghi của ngài."

Hắn còn có hồn cốt? Đệ tử thế hệ thứ ba mở to hai mắt nhìn. Hắn thật là loài người sao?

Là Hạo Thiên Tông trực hệ đệ tử, họ gặp qua cường giả cũng không ít, nhưng đặc thù như Đường Tam thì mới là người đầu tiên.

Thất Trưởng Lão lông mi thoáng nhảy lên một chút *"Không cần, tam thành vậy là đủ rồi."*

Đường Tam lắc đầu, *"Hay là tứ thành đi. Nếu như ngài cảm giác được ta chiếm tiện nghi, vậy địa điểm chiến đấu do ta chọn, ý ngài thế nào?"*

Thất Trưởng Lão nhíu mày, *"Hảo, ngươi chọn."* Làm trưởng bối mặc dù hắn trước tức giận mắng Đường Tam, thật là muốn cùng Đường Tam động thủ, cho dù Đường Tam đưa ra yêu cầu quá phận một ít, hắn cũng sẽ đáp ứng.

Đường Tam sớm đã nghĩ kỹ địa điểm thích hợp cho mình cùng vị Thất Trưởng Lão này giao đấu.

Nếu như không phải tại trên núi, hắn khẳng định lựa chọn rừng rậm. Nhưng

tại Hạo Thiên Tông lại không có đông đảo thực vật. Cho nên hắn chỉ cái kia lựa chọn, nâng tay chỉ ra ngoài cửa, Đường Tam nói *"Ngay xích sắt kiều đi."*

Lời vừa nói ra, Hạo Thiên Tông các đệ tử cảm giác được hắn thể hiện ra mãnh liệt tin tưởng.

Bọn họ hiểu được, Đườn Tam lựa chọn xích sắt kiều, chính là cùng tông môn nối với một ngọn núi chính là xích sắt kiều, cũng là mấy ngày hôm trước mới được hoàn thành.

Xích sắt kiều này chẳng những nâng lên trời cao, hơn nữa vì ẩm ướt, mắt trên bao trùm một tầng sương lạnh, ở trên chẳng những khó có thể phát lực, ngay cả bình ổn đã rất khó khăn rồi.

Ở loại địa phương này thi triển hồn kĩ, điều đầu tiên muốn không phải là đả thương địch thủ mà là tự thân an nguy, Đường Tam đối mặt với Thất Trưởng Lão quen thuộc xich sắt kiều, nơi này chiến đấu hiển nhiên là tin tưởng vào bản thân mười phần.

Nếu không phải trước đó hắn đã chiến thắng Đường Hổ, sợ rằng mọi người đều đã cảm giác được hắn cuồng vọng. Nhưng lúc này Thất Trưởng Lão đã phóng lời, chỉ dùng tứ thành hồn lực cùng hắn chiến trận này.

Như vậy, nói không chừng hắn thật sự có cơ hội.

"Thất Trưởng Lão nếu trận này tỉ thí ta thua, ta lập tức rời khỏi Hạo Thiên Tông, vĩnh viễn không trở về tông môn. Nếu như ngài thua, ta hy vọng ngài thu hồi lời nói vũ nhục mẫu thân ta, đồng thời tán thành chuyện ta nhận tổ quy tông, ngài thấy thế nào?" Ánh mắt Đường Tam nhìn kỹ Thất Trưởng Lão, ánh mắt trong suốt mà thành khẩn.

Thất Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng *" Nếu như ngươi thua, chẳng những vĩnh viễn không trở về tông môn, vũ hồn ngươi được tông môn truyền thừa cũng phải trả lại cho tông môn."*

Đường Tam sắc mặt hơi đổi, đang lúc hắn muốn nói khi còn chưa kịp động khẩu thì tông chủ Đường Khiếu trầm giọng nói: *"Thất Trưởng Lão, hắn bất*

quá là đệ tử thế hệ thứ ba, có hay không thu hồi vũ hồn của hắn, cũng không phải ngài cùng hắn có thể quyết định."

Thất Trưởng Lão lạnh lùng nhìn Đương Khiếu liếc mắt một cái, *"Tông chủ, như vậy ngài nói nên như thế nào?"*

Đường Khiếu trầm giọng nói: *"Không bằng như vậy, nếu như trận này tỉ thí Đường Tam thắng, xin các vị Trưởng lão không nên tái ngăn cản hắn nhận tổ quy tông. Ta nghĩ, các vị cũng đã thấy thiên phú của Đường Tam. Hắn năm nay hai mươi tuổi, có thể nói tiền đồ vô lượng, lại một lòng báo hiếu với tông môn. Đối với tương lai tông môn phát triển tất nhiên sẽ có tác dụng tích cực. Nếu như hắn thua, tựu đuổi hắn rời khỏi tông môn, cả đời không được sử dụng Hạo Thiên Chùy là được, về phần lấy lại vũ hồn, thật cũng không nhất định. Dù sao, hắn có được thiên phú xuất sắc trăm năm khó gặp, nếu như vì cướp đoạt một cái vũ hồn mà làm cho thực lực hiện tai bị tổn hại, thiên phú bị phá, trên người hắn cũng chảy huyết mạch Hạo Thiên Tông, đây là các vị Trưởng lão cũng không có cách phủ nhận sự thật này."*

Đường Khiếu trước cũng không có mở miệng. Lúc này xuất ngôn, nhưng lại vừa đúng, mặc dù các vị Trưởng lão có thể ngăn cản hắn không cho Đường Tam nhận tổ quy tông, nhưng là người đứng đầu một tông, Đường Khiếu tại tông môn quyền uy là không thể nghi ngờ. Năm vị Trưởng lão cũng muốn cho hắn vài phần mặt mũi.

Thất Trưởng Lão quay đầu hướng Nhị Trưởng Lão nhìn lại, Nhị Trưởng Lão lạnh nhạt nói: *"Cứ y như lời tông chủ nói đi. Bất quá, nếu như Đường Tam thật sự có thể chiến thắng lão Thất, ta còn có thêm vào yêu cầu. Thỉnh tông chủ yên tâm, yêu cầu của ta là có thể sau khi hắn nhận tổ quy tông mà đưa ra. Tuyệt không quá phận. Hết thẩy đều vì tông môn."*

Đường Khiếu là nhân vật bậc nào, nhìn thoáng qua ánh mắt bình thản của Nhị Trưởng Lão, hắn hiểu được, các vị Trưởng lão mặc dù cùng hắn ý niệm khác nhau, nhưng đều là vì tông môn suy nghĩ, lúc này gật đầu: *"Hảo, cứ như thế đi. Trước khi tỉ thí, ta còn có chuyện muốn công bố."*

Vừa nói, Đường Khiếu từ trong hồn đạo khí tùy thân lấy ra cái hạp màu đen mà Đường Tam giao cho hắn. Khuôn mặt bình thản như nước nói: *"Lúc*

trước, khi Đường Hạo thoát ly tông môn, đã mang đi của tông môn hai đại hồn cốt. Lần này hắn lệnh cho Đường Tam đến đây nhận tổ quy tông, cũng sai Đường Tam đem hai khối hồn cốt về nơi này. Ta nghĩ điều này đủ để chứng minh trong lòng hắn đã hối hận. Nếu không, hắn có thể giữ lại hai khối hồn cốt. Hoặc đem chúng cho Đương Tam."

Vừa nói, Đường Khiếu chậm rãi đem cái hạp màu đen mở ra. Nồng nặc hồn lực ba động tràn ngập ra, khí thế bá đạo. Hai khối hồn cốt xuất hiện trước mắt các vị Trưởng lão cùng tông môn các đệ tử.

Chứng kiến hai khối hồn cốt này, các Trưởng lão đều có chút ngạc nhiên, tia tức giận ẩn chứa trong ánh mắt cũng dần dần biến mất.

Nhị Trưởng Lão thở dài một tiếng, *" Mặc dù thoát ly tông môn, nhưng hắn dù sao cũng là con trai của lão tông chủ. Xem ra, hắn cũng không quên tông môn."* Trả lại hồn cốt có thể chứng minh rất nhiều. bình thường dưới tình huống, hồn cốt ly thể chính là một chữ tử.

Cho dù là Đường Hạo tu vi như vậy. Các vị Trưởng lão cũng hiểu được, hai khối hồn cốt này xuất hiện, Đường Hạo ít nhất cũng biến thành phế nhân, thực lực càng hạ thấp.

Cứ việc đối với lúc đầu Đường Hạo mang đến phiền toái cho tông môn khiến các vị Trưởng lão cực kì phẫn nộ. Nhưng lúc Đường Hạo đánh chết Giáo Hoàng cũng làm cho mọi người biết thực lực Hạo Thiên Tông thực sự cường hãn. Trẻ tuổi nhất trong hàng đệ tử, thậm chí không ít kẻ lấy Đường Hạo làm thần tượng, Hạo Thiên Tông, nhất môn song đấu la, không hề nghi ngờ đều là hào kiệt đương thời. Nhưng lúc này Đường Hạo vì tông môn hy sinh thực lực cường đại của mình, theo lời nói hai mắt của tông chủ Đường Khiếu đã hơi hơi phiếm hồng. Đường Hạo làm như vậy đã đủ để chứng minh hắn thật sự thành ý.

Đương Khiếu tiến nhanh lên, hai tay nâng hạp trong tay cho Nhị Trưởng Lão, *" Hai khối hồn cốt này đều là tông môn chí bảo, vậy do các vị Trưởng lão bảo tồn đi. Chờ sau này xác định ban cho kẻ kế thừa tông chủ, hoặc đối với đệ tử có cống hiến kiệt xuất cho tông môn, sẽ được ban thưởng hai khối hồn cốt này. "*

Nhị Trưởng Lão chậm rãi gật đầu, hắn hiểu được đây là Đường Khiếu tự cấp cho Trưởng lão mặt mũi.

Nếu không nói hắn lấy thân phận tông chủ tôn sư, thu hồi hai khối hồn cốt này không thành vấn đề. Thậm chí có thể lập tức dung nhập vào cơ thể, tăng cường thực lực.

Hai người ánh mắt đối mặt, Nhị Trưởng Lão thầm than một tiếng hướng Đường Khiếu chậm rãi gật đầu.

Mặt ngoài nhìn lại, Đường Khiếu thay Đường Tam đáp ứng một nhiệm vụ cơ hồ khó có khả năng hoàn thành, khiêu chiến Thất Trưởng Lão sử dụng tứ thành hồn lực. Nhưng sau khi làm xong hết thảy, hắn lập tức dùng Đường Hạo trả lại hai khối hồn cốt tạo thế cho Đường Tam. Mục đích chính là muốn làm cho các vị Trưởng lão tán thành Đường Tam nhận tổ quy tông.

Hắn cho các Trưởng lão mặt mũi, các Trưởng lão tự nhiên cũng sẽ hồi báo.

Đem hai khối hồn cốt giao cho Nhị Trưởng Lão, cũng tương đương đem quyền quyết định sở hữu hồn cốt giao cho bọn họ. Vô hình trung làm tăng lên địa vị của các Trưởng lão tại tông môn.

Càng huống chi, trước cùng Đường Hổ đánh một trận, Đường Tam biểu hiện thực lực cũng đủ để chinh phục các vị Trưởng lão này rồi, ít nhất hiện tại tông môn tam đại đệ tử tuyệt đối không có một người có thể so được. Đường Tam càng thêm xuất sắc.

Đối với phát sinh trước mắt này, Đường Tam trong lòng rất nhanh đã có kết quả phân tích. Nhưng hắn đương nhiên không cho rằng Thất Trưởng Lão trong khi chiến đấu với mình sẽ hạ thủ lưu tình. Dù sao hắn cũng là tông môn Trưởng lão, tuyệt sẽ không nguyện ý bại trong tay tiểu bối.

Cho nên, tại sau đích trong chiến đấu hắn hay là muôn toàn lực ứng phó. Nếu như làm cho mấy vị Trưởng lão cảm giác thực lực của bản thân cũng chỉ xoàng xĩnh tầm thường, thì vẫn là khả năng xuất hiện chuyện xấu.

Nhị Trưởng Lão tránh đối mặt Đường Khiếu, môi vù vù động, dùng phương pháp bức âm thành tuyến hướng Thất Trưởng Lão nói vài câu gì đó. Thất Trưởng Lão nhíu nhíu mày, nhưng vẫn mờ mịt cúi đầu.

" Các vị Trưởng lão, thỉnh" Đường Khiếu làm ra một cái tay thế mời, sau đó dẫn đầu hướng tới cửa tông môn đi đến. Đứng đầu tông môn, tại tông môn địa vị của hắn thủy chung là cao nhất.

Hơn trăm tông môn đệ tử dưới sự dẫn đầu của Đường Khiếu huynh muội hai người cùng năm vị Trưởng lão đi ra tông môn, đi tới bên vách núi.

Nhìn quanh tông môn Trưởng lão, lại nhìn vực sâu mây mù lượn lờ, Đường Tam không khỏi có chút ngây dại. Kiếp trước, trí nhớ hắn cuối cùng chính là dừng lại ở tình cảnh này.

Đồng dạng là vách núi, đồng dạng bị các Trưởng lão bức bách. Bất đồng chính là, kiếp trước hắn chỉ có thể lấy cái chết của mình, mà kiếp này hắn lại có thể bằng vào tự thân thực lực tranh đấu hết thảy. Ít nhất, ở cái thế giới này, hắn sẽ không tự sát.

Ngẩng đầu nhìn về phía Thất Trưởng Lão, Đường Tam hít sâu khẩu khí, trong cơ thể Huyền Thiên Công rất nhanh vận chuyển thông suốt trong kì kinh bát mạch, làm tốc độ phục hồi nội lực của hắn so với trước kia nhanh gấp mấy lần, trước mặc dù tiêu hao không nhỏ, nhưng trong thời gian ngắn ngủi nội lực khôi phục không ít.

Thất Trưởng lão cũng đang nhìn hắn cũng không nói lời nào, nâng tay áo vung lên, một cổ phong lực mạnh mẽ từ trong tay áo xuất ra, trước mặt mây mù nhất thời tản ra, Thất Trưởng Lão một chân chạm đất, cả người nhẹ nhàng đi ra ngoài, xa xa đã ra gần năm mươi thước, mới rơi trên xích sắt kiều.

Khi hắn hạ xuống, xích sắt kiều vẫn như trước chập chờn trong gió, Tựa hồ thân thể Thất Trưởng Lão không có bất cứ sức nặng nào, lẳng lặng đứng nơi đó. Chấp hai tay sau lưng, dưới chân mây mù mờ ảo, tựa như tiên nhân.

Nhìn động tác Thất Trưởng Lão, Đường Tam không khỏi trong lòng cảm khái, hắn hiểu được, thực lực Thất Trưởng Lão so với chính mình tưởng

tượng còn kinh khủng hơn.

Cũng không trì hoãn, Đường Tam đồng dạng phóng người lên, không có bất cứ động đậy nào, bình tĩnh rơi trên xích sắt kiều. Dưới chân trượt nhẹ, khoảng cách chính mình đến Thất Trưởng Lão là ba mươi thước, dưới chân xích sắt tựa hàn băng, cơ hồ trở thành hổ trợ đối với hắn.

" Thất Trưởng Lão, rời khỏi khoảng cách giữa hai núi xem như bị thua, ý ngài như thế nào?" Đường Tam nói.

Thất Trưởng Lão gật đầu cũng không mở miệng, tay phải vung lên. Hạo Thiên Chùy so với Đường Hổ triệu hoán lớn nhỏ không hơn kém nhiều lắm xuất hiện tại tay phải. Bất đồng chính là trên Hạo Thiên Chùy không lộ ra bất cứ vân lộ gì.

Đồng tử Đường Tam trong nháy mắt co rút lại, vũ hồn xuất hiện, nương theo chính là hồn hoàn, trừ phi hắn đến Sát Lục Chi Đô như vậy chỉ là sử dụng vũ hồn bản thể, mà không dùng bất cứ kỹ năng gì, nếu không nhất định là phải gặp hồn hoàn. Thất Trưởng Lão hiển nhiên không có ý định không dùng hồn kĩ, bởi vậy cùng sự xuất hiện của Hạo Thiên Chùy hồn hoàn cũng đồng thời xuất hiện.

Vàng, vàng, tím tím, đen, đen, đen, đen, đen.

Chín cái hồn hoàn, lẳng lặng xuất hiện trên Hạo Thiên Chùy.

Kì dị chính là, hồn hoàn cũng không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ lẳng lặng xuất hiện trên Hạo Thiên Chùy, phóng thích quang mang nhàn nhạt, thậm chí mây mù chung quanh đều bởi vì quang mang mà biến sắc.

"Đứng hàng lão thất, phong hào Liệt Dương" (tội nghiệp) Thất Trưởng Lão âm trầm phát ra thanh âm truyền vào tai Đường Tam.

Đường Tam trong lòng cười khổ, không phải Hạo Thiên Tông chỉ có cha mình cùng đại bá là hai gã Phong Hào Đấu La sao chứ? Như thế nào vị Thất Trưởng lão trước mắt này lại cũng là…..

Bất quá, hắn rất nhanh ý thức được mình đã lầm. Cái gọi là Hạo Thiên Tông nhất môn song đấu la nọ hắn là về hai mươi năm trước. Hai mươi năm thời gian đủ để phát sinh rất nhiều sự tình, cũng tự nhiên bao gồm Hồn Đấu La tu luyện đến Phong Hào Đấu La.

Kì thật, Đường Tam nào biết đâu rằng, lúc đầu Hạo Thiên Tông tự chọn phong bế, ẩn cư trên đỉnh núi này, mặc dù là bị ép đến bất đắc dĩ, là sỉ nhục lớn của cả Hạo Thiên Tông. Bắt đầu từ khi đó, Đường Khiếu cùng các vị Trưởng lão, Hạo Thiên Tông các đệ tử bắt đầu khắc khổ tu luyện.

Hai mươi năm qua đi, Hạo Thiên Tông các thế hệ đệ tử đã trải qua nỗ lực không ngừng, tuổi từ ba mươi trở lên phổ biến thực lực đều vượt qua năm mươi cấp. Mà thế hệ đệ tử thứ hai do tông chủ Đường Khiếu cầm đầu đều vượt bảy mươi cấp. Năm vị Trưởng lão cũng đều trở thành Phong Hào Đấu La.

Hạo Thiên Tông nhân số không nhiều lắm, nhưng giấu thực lực tông môn trên đỉnh núi này lại cực kì kinh khủng. Năm đó đệ nhất thiên hạ tông môn danh xưng vừa há là nhất môn song đấu la là có thể đại biểu?

Nếu như đối thủ là một gã Hồn Đấu La, Đường Tam cơ hồ tuyệt đối nắm chắc nếu đối phương chỉ dùng tứ thành hồn lực dưới tình huống phá vỡ công kích của đối thủ, dù đối thủ có vũ hồn Hạo Thiên Chùy cường đại, cũng sẽ không xuất hiện kết quả khác. Nhưng đối thủ lại là một gã Phong Hào Đấu La, cho dù chỉ dùng tứ thành hồn lực, hồn lực cũng tuyệt đối tương đương với bảy mươi cấp hồn sư. Huống chi Thất Trưởng Lão còn nhiều hồn kĩ hơn so với Đường Hổ. Có lẽ hắn không thể sử dụng đệ bát, đệ cửu hồn kĩ. Nhưng cho dù trong thời gian ngắn sử dụng đệ thất hồn kĩ Hạo Thiên Chân Thân, hắn là không thành vấn đề. Cứ việc xích sắt kiều là do chính mình lựa kĩ chọn khéo, nhưng đối mặt với một Phong Hào Đấu La với kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú. Đường Tam biết, chính mình muốn chiến thắng tuyệt không dễ dàng.

" Sợ sao?" Thất Trưởng Lão có chút khinh thường nhìn Đường Tam.

" Không, rất vinh hạnh được khiêu chiến ngài, Liệt Dương đấu la. Đường Tam, năm mươi chín cấp, khống chế hệ, chiến hồn vương." Đứng trên xích

sắt kiều, Đường Tam hướng Thất Trưởng Lão hơi hơi hành lễ.

Lúc hành lễ đồng thời nồng nặc bạch quang từ trên người hắn phát ra. Trước mặt mây mù phảng phất như là bị lưỡi dao sắt bén cắt ra hướng hai bên tán đi. Trong khoảnh khắc cơ hồ bạch quang đã tới trước mặt Thất Trưởng Lão, chính là Sát Thần lĩnh vực.

Thất Trưởng Lão thong dong cười, trong tay Hạo Thiên Chùy dựng thẳng lên, một cỗ hắc quang dày đặc đem thân thể chính mình bao phủ trong đó. Sát khí mạnh mẽ tựa như hoàn toàn bị ngăn cản bên ngoài hắc quang. Mặc dù toàn thân sát ý lưu động, lực chiến đấu tăng lên, nhưng lại không ảnh hưởng đến Thất Trưởng Lão.

Đương nhiên, cũng không phải Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam đối với Thất Trưởng Lão không có hiệu quả, mà bởi vì thực lực hai người chênh lệch quá lớn. Theo thực lực tăng lên, phụ gia của Hạo Thiên Chùy đối với Sát Thần lĩnh vực cũng sẽ tự động tăng lên. Đợi khi Huyền Thiên Công của hắn tu luyện đến cấp độ nhất định, tự nhiên cũng có thể hạn chế Thất Trưởng Lão.

Phóng thích Sát Thần lĩnh vực đồng thời quang mang màu lam cũng đồng dạng triển khai. Vừa bắt đầu, Đường Tam không hề giữ lại mà đem hai đại lĩnh vực đồng thời phóng thích. Đối mặt một gã Phong Hào Đấu La, nếu như hắn còn muốn giữ lại cái gì, chẳng phải là tự tìm tử lộ sao chứ?

Bên vách núi mọi người giật mình nhìn kỹ, Đường Tam hơi hơi cúi về phía trước, sau lưng bạch y trong nháy mắt bị nghiền nát, ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu phá lưng chui ra, Đường Tam sau lưng triển khai Bát Chu Mâu thật lớn dài bốn thước, dưới tác dụng của hai lĩnh vực Lam Ngân và Sát Thần, cả Bát Chu Mâu lộng lẫy màu lam, đồng thời trên Bát Chu Mâu lấy kim sắc làm trung tâm hồng lam lưỡng sắc xoay quanh thật sống động.

Bát Chu Mâu vừa ra, khí thế Đường Tam nhất thời đạt đến đỉnh điểm, dưới tác dụng của ngoại phụ hồn cốt, cơ năng toàn thân đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, cơ thể hơi động cơ xương toàn thân đồng thời căng lên, cả người đứng trên xích sắt kiều làm cho người ta cảm giác một loại uy áp bắn ra bốn phía.

Chứng kiến Bát Chu Mâu của Đường Tam, Thất Trưởng Lão cũng phải sửng sốt một chút, hắn đương nhiên nhìn ra được đó là hồn cốt, nhưng cũng không liếc mắt một cái tựa nhận ra đó là ngoại phụ hồn cốt.

Bên vách núi Đường Khiếu cùng tứ vị Trưởng lão cũng đã minh bạch, bọn họ ở phía sau Đường Tam thấy được toàn bộ quá trình xuất hiện của Bát Chu Mâu hơn nữa dưới tình huống hồn lực ba động. Nhị Trưởng lão không nhịn được nhìn về phía Đường Khiếu đang bình tĩnh: *"Tông chủ có hay không đã sớm biết Đường Tam có được ngoại phụ hồn cốt?"*

Đường Khiếu chậm rãi gật đầu, *"Đây là một trong ba khối hồn cốt của hắn."*

"Ba khối?" Nhị Trưởng lão trên mặt thoát ra một tia thống khổ, *"Từ lúc nào hồn cốt trở nên tràn lan như thế? Khó trách hắn không có sử dụng hồn cốt của tông môn."*

Đường Nguyệt Hoa không nhịn được nói *"Đường Tam có được ba khối hồn cốt, ngoại trừ một khối do mẫu thân hắn lưu lại, hai khối còn lại đều tự hắn thông qua cố gắng mà đạt được. Trước mắt ngoại phụ hồn cốt này, chính là lúc hắn hơn hai mươi cấp đánh chết một con Nhân Diện Ma Chu ngàn năm mà thu được, lúc ấy hắn chính là vượt cấp hấp thu hồn hoàn. Mặt khác một khối hồn cốt càng do hắn dẫn dắt đồng đội tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái đánh bại Vũ Hồn Điện chiến đội đạt được phần thưởng. Đứa nhỏ này chính là thiên tài, hơn nữa không chỉ phương diện thực lực, suy nghĩ của hắn thường nhân thật không bằng. Tại các phương diện hắn đều vượt qua nhị ca lúc cùng tuổi. Bất luận là Thiên Đấu đế quốc hay Thất Bảo Lưu tông đều sớm đối với hắn đưa ra lời mời gọi. Nhưng hài tử này thủy chung không có tiếp nhận."*

So với muội muội Đường Khiếu nói ngắn gọn hơn nhiều, *"Mười năm sau, Nhất đại thiên kiêu."* (ý nói Đ3 sau này tương lai là 1 đại kiêu hùng)

Nhị Trưởng Lão không có mở miệng, bất luận là hắn hay ba vị Trưởng lão kia, lúc này ánh mắt nhìn Đường Tam đều nhiều hơn vài phần nhu hòa.

Trên xích sắt kiều, Thất Trưởng Lão mắt thấy Đường Tam phóng ra ngoại

phụ hồn cốt cũng không sốt ruột, hắn đang chờ đợi Đường Tam ra tay trước, thực lực khác biệt lớn như vậy, nếu như hắn vẫn chiếm ưu thế xuất chiêu trước thì có chút không thể nào nói nổi. Trước Nhị Trưởng Lão hướng hắn truyền âm cũng nói muốn hắn hạ thủ lưu tình. Thất Trưởng Lão cũng đã có kế hoạch, trước toàn diện áp chế Đường Tam, cuối cùng thừa nhận hắn ngang tay là được.

Cứ việc bởi vì cái chết của con hắn năm đó đối với Đường Hạo ghét cay ghét đắng. Nhưng hắn cũng hiểu được, kẻ thù giết con mình là Vũ Hồn Điện. Càng huống chi Đường Tam đã dùng thực lực chứng minh hắn đối với tông môn có giá trị rất lớn. Làm tông môn Trưởng lão, hắn tự nhiên nên vì tông môn mà lo lắng.

"Cẩn thận" Đường Tam hét lớn một tiếng, rốt cuộc đã ra tay.

Xuất hiện trong tay hắn, không phải Lam Ngân Thảo vũ hồn với năm hồn hoàn mà là Hạo Thiên Chùy không có bất cứ hồn hoàn phụ gia nào.

Hạo Thiên Chùy dài hơn một thước dù là so với đệ tử đời thứ tư bắt đầu tu luyện từ nhỏ cũng không bằng, mà khi Thất Trưởng Lão chứng kiến động tác của Đường Tam không khỏi hơi biến sắc.

Hạo Thiên Chùy lăng không chém ra, nhưng lại không hướng đến Thất Trưởng Lão mà là xích sắt kiều dưới chân Đường Tam.

Mặc dù thực lực Thất Trưởng Lão cường thịnh, dưới tình huống này, hắn căn bản cũng không kịp ngăn cản động tác của Đường Tam.

Thất Trưởng Lão phản ứng cực nhanh, hai chân điểm trên xích sắt kiều, cả người đã bay lên trời, Hạo Thiên Chùy trong tay thẳng đến đầu Đường Tam.

Nhưng Thất Trưởng Lão biết đâu rằng, Đường Tam nện Hạo Thiên Chùy xuống chỉ là cái hư chiêu, mục đích là bức cho Thất Trưởng Lão xuất thủ trước.

Hư chiêu Hạo Thiên Chùy hư không tiêu thất, Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể như tia chớp lao đến trước, cả người trong nháy mắt

trở nên hư ảo. Sát Thần lĩnh vực mặc dù không cách nào đối với Thất Trưởng Lão sinh ra tác dụng, nhưng lại giống như lưỡi dao sắc bén phá khai áp lực mạnh mẽ của Thất Trưởng Lão từ trên trời giáng xuống. Thân thể Đường Tam giống như ảo ảnh khiến đôi mắt Thất Trưởng Lão có chút không nhìn rõ, với tốc độ kì quái xẹt qua dưới thân Thất Trưởng Lão, khiến lão kinh ngạc nhất thời rơi vào khoảng không.

Nếu như ở mặt đất bằng phẳng, hoặc là Thất Trưởng Lão có thể sử dụng toàn lực, thì hắn có thể có nhiều phương pháp biến chiêu, nhưng ở trên xích sắt kiều đối với hắn hạn chế tương đối lớn.

Cước đạp xích sắt kiều, Thất Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng, cái hồn hoàn thứ ba trên người chợt lóe sáng, một tầng hắc quang tràn ngập toàn thân làm cả người hắn nhìn qua đều trở nên cao lớn hơn, nguyên bản cơ thể cao gầy nhưng rất nhanh bành trướng mà ngay cả Hạo Thiên Chùy trong tay cũng lớn lên. Chỉ thấy Hạo Thiên Chùy trên tay nháy mắt đã phiêu nhiên chém ra, thân chùy bay sát xích sắt kiều trong nháy mắt đuổi theo đến Đường Tam.

Kinh nghiệm thực chiến của Thất Trưởng Lão cực kì phong phú, nơi này là xích sắt kiều, nếu đem Đường Tam cách ly xích sắt, thân pháp của hắn dù tốt đến mấy cũng không thể thi triển ra, chỉ cần hắn đang ở tại không trung, bằng vào chính mình với nhiều hồn kĩ cường đại, chẳng lẽ còn không thể một kích chế thắng sao chứ?

Đường Tam trên xích sắt kiều vặn người mắt thấy Hạo Thiên Chùy thật lớn gào thét lao đến, hắn chỉ biết lần này mình không thể chống đỡ. Dù chỉ dùng tứ thành hồn lực Thất Trưởng Lão so với mình đã tiêu hao không nhỏ vẫn cường đại hơn.

Lúc này, trong đầu hắn không khỏi xuất hiện tình cảnh lúc đầu tại địa ngục lộ, tại địa ngục lộ chính mình không phải cũng dùng loại biện pháp công kích nọ với Thập Thủ Liệt Dương Xà sao chứ? Phương pháp né tránh của Thập Thủ Liệt Dương Xà nhất thời xuất hiện trong đầu Đường Tam.

Bên vách núi, mọi người chứng kiến đều phải giật mình. Đường Tam mỉm cười ưu nhã hướng đến vực sâu giữa hai vách núi nhảy xuống.

------oOo------

Chương 324: Hư Không Quỷ Ảnh Mê Tung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: trungnhau

Biên tập: A Lá

Bất quá, bọn họ từ giật mình rất nhanh biến thành than thở. Đường Tam nhảy xuống, đồng thời một cây Lam Ngân Hoàng đã quấn quanh xích cầu kiều, tay phải hắn vừa nhấc, lại một cây Lam Ngân Hoàng bắn ra xẹt qua quấn quanh vào Thất trưởng lão ngay khi vừa ném Hạo Thiên Chuy bay vụt đi, thân thể rung động, thả tay ra khỏi một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh, cả người từ từ được kéo lên, thẳng đến phía dưới chân Thất trưởng lão phóng đến.

Tất cả chuẩn bị của Thất trưởng lão đều là nhằm vào Đường Tam đang bay lên không trung mà tính toán, nhưng phương pháp tránh né Hạo Thiên Chuy công kích của Đường Tam hoàn toàn ngoài ý muốn, phản ứng tự nhiên cũng chậm nửa nhịp.

Bát chu mâu dựng thẳng lên, đồng thời đâm vào các vị trí khác nhau trên thân thể Thất trưởng lão, đồng thời một cái Chu Võng trói buộc cũng từ dưới phóng lên trên.

Thực lực Đường Tam có lẽ không bằng đối thủ, nhưng nói về năng lực nắm bắt thời cơ, hắn lại không chút nào dưới vị Thất trưởng lão này. Lúc này, chính là lúc Thất trưởng lão đánh ra Hạo Thiên Chuy chưa kịp thu hồi tạo thành sơ hở, cũng do lực đạo quá mạnh mà trong nháy mắt tạo nên sơ hở.

Lam Ngân lĩnh vực phát động, Chu Võng trói buộc đón gió mạnh mẽ triển khai, phạm vi bao trùm lần nữa đại tăng, cho dù là Thất trưởng lão thực lực mạnh như vậy, nếu như chỉ dùng bốn thành hồn lực dưới tình huống bị Chu Võng trói buộc vây khốn, cũng phải có thời gian nhất định mới có thể thoát được.

Đột nhiên phát hiện đối thủ xuất hiện dưới chân, Thất trưởng lão làm ra lựa chọn chính xác nhất, một lần nữa mũi chân điểm lên trên cầu treo, cả người bắn lên, đồng thời tay triệu hồi Hạo Thiên Chuy của mình. Có cầu treo ngăn cản, chỉ cần hắn không ở trên cầu treo, Chu Võng trói buộc tựu không cách nào tác dụng lên trên người hắn.

Nhưng làm Thất trưởng lão kinh ngạc chính là một cây Lam Ngân Thảo từ Đường Tam tay phải bắn nhanh ra, không phải hướng Thất trưởng lão đang chạy, mà là trực tiếp quấn quanh mép của Chu Võng, nhẹ nhàng vung lên, Chu Võng đã xoay quanh phi xéo dựng lên, căn Lam Ngân Thảo hướng vào phía trong vùng sườn, Chu Võng phi ngang như trước hướng tới bao phủ Thất trưởng lão. (đoạn này tưởng tượng khó nên dịch cũng khó)

Cũng không chỉ đơn thuần là hồn kĩ như vậy, trong đó Đường Tam còn kèm theo xảo diệu thủ pháp ám khí ở bên trong. Bằng vào Khống Hạc Cầm Long với nội lực để khống chế, như vậy Chu Võng đường kính vượt qua mười thước thật lớn giống có tính mạng dường như bao trùm tất cả những gì đi qua.

Mà lúc này Đường Tam cũng đã lên tới cầu treo, tay trái điểm trên cầu treo, dùng sức đem thân thể của chính mình bay lên, truy thẳng hướng Thất trưởng lão trên không trung.

"Hảo tiểu tử." Thất trưởng lão hét lớn một tiếng, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng. Có thể sử dụng hoàn mỹ ưu thế võ hồn chính mình, cũng không phải mỗi một danh hồn sư đều có thể làm được. Mà ở điểm này Đường Tam không thể nghi ngờ đã làm phi thường tốt.

Thất trưởng lão tay phải hư không vung lên, đang chuẩn bị thu hồi Hạo Thiên Chuy lại không thu về nữa, mà là trực tiếp vung lên, hắn lăng không khống chế, phóng lên hướng tới Đường Tam đập xuống. Cùng lúc đó, trên người hắn đệ ngũ hồn hoàn đột nhiên lóe sáng. Không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng, một cỗ áp lực giống như núi từ trên người hắn chợt phóng thích.

Trên không trung Đường Tam chỉ cảm thấy chính mình thân thể tựa hồ trở nên nặng nề, nguyên đang bay lên không đuổi về hướng thân thể Thất trưởng

lão dĩ nhiên biến thành hạ xuống, mà ngay cả Chu Võng trói buộc trên không trung cũng trở nên trì trệ một chút, tốc độ giảm đi. Trọng lực khống chế. trong đầu Đường Tam nhất thời nghĩ ra danh xưng hồn kĩ này. Lúc đầu khi đối mặt Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực, hắn cũng từng gặp phải cùng loại hồn kĩ như vậy. Nhưng so sánh với Triệu Vô Cực. Trọng lực khống chế của Thất trưởng lão rõ ràng mạnh hơn, tựa như có cái gì lôi kéo thân thể mình.

Ngay sau đó, trên người Thất trưởng lão đệ lục hồn hoàn cũng sáng lên, giữa không trung đuổi theo Đường Tam, Hạo Thiên Chuy chợt một phân thành hai, một thanh rất nhanh trầm xuống. Hướng tới vị trí dưới chân Đường Tam oanh tạc. Hai thanh Hạo Thiên Chuy phóng thích xem hiệu quả uy lực, mỗi một luồng uy lực cũng không có yếu đi.

Võ hồn phân thân?

Đối với khí võ hồn mà nói cơ hồ là cực phẩm kỹ năng. Sắc mặt Đường Tam không nhịn được cũng trở nên ngưng trọng.

Võ hồn phân thân nói đại khái chỉ biết xuất hiện trên người khí hồn sư. Thi triển kỹ năng như vậy, có thể phóng xuất ra khí võ hồn hoàn toàn giống như khí võ hồn dùng để công kích. Đáng sợ nhất chính là, cái này kỹ năng sau khi thi triển, là có thể dùng đồng thời cùng với các hồn kỹ khác của hắn.

Nói cách khác, tại trong khoảng thời gian ngắn, lực công kích của khí hồn sư sẽ tăng lên gấp đôi.

Võ hồn phân thân xuất hiện tại mười năm hồn hoàn, bình thường chỉ có thể có được phụ gia võ hồn lực công kích lên ba mươi phần trăm, trăm năm hồn hoàn là năm mươi phần trăm, ngàn năm hồn hoàn là bảy mươi phần trăm, chỉ khi xuất hiện tại vạn năm hồn hoàn, mới có thể đạt tới trăm phần trăm.

Mà nếu như là mười vạn năm hồn hoàn, một khi thi triển khí hồn phân thân, như vậy, hai khí võ hồn giống nhau có thể có được hai trăm phần trăm uy lực.

Tại sao mới nói rằng mười vạn năm hồn hoàn đối với hồn sư giới là quý giá nhất, cũng bởi nguyên nhân như vậy.

Trước mắt Thất trưởng lão thi triển võ hồn phân thân đúng là vạn năm hồn hoàn, mặc dù chỉ là hai vạn năm hồn hoàn, nhưng so với trước đây thì đã xuất ra được trăm phần trăm hiệu quả Hạo Thiên Chuy.

Chỉ cần hắn lại thi triển bất cứ hồn kĩ gì tác dụng đến cây búa, đều là song trọng hiệu quả.

Hạo Thiên Chuy vốn bá đạo, lần này Đường Tam đối song chuy, có thể nghĩ là trình độ kinh khủng. Là một trong ngũ đại trưởng lão Hạo Thiên Tông, lúc này thực lực của Thất trưởng lão mới thật sự bày ra.

Thất trưởng lão muốn công kích vỡ tan xích sắt dưới chân sao? Như vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến Đường Tam bị vây khốn dưới trọng lực khống chế cực kì thống khổ, nhưng Thất trưởng lão cũng không có chỗ đặt chân. Hắn đến tột cùng muốn lựa chọn như thế nào?

Thất trưởng lão rất nhanh cấp ra đáp án, trên người đệ nhị hồn hoàn lóe sáng, phóng thích đệ nhị hồn kĩ chuy hồn khống chế, hai tay đồng thời cùng vẫy. Một thanh Hạo Thiên Chuy bay về phía Đường Tam thì gia tốc, một chuy khác đánh lạc hướng từ dưới chân hắn vòng lại.

Vừa lên vừa xuống, đối Đường Tam ở trên không trung thi triển giáp công.

Mà đối mặt với Chu Võng trói buộc của Đường Tam hướng chính mình bay tới, đệ ngũ hồn hoàn trên người Thất trưởng lão quang mang lại sáng hơn vài phần, dựa vào trọng lực khống chế mạnh mẽ áp chế, làm Đường Tam lệch đi không cách nào đem Chu Võng lao tới bao trùm trên người mình.

Lực khống chế của Đường Tam thì không thể nghi ngờ, nhưng Thất trưởng lão ứng đối lại càng hoàn hảo hơn. Bằng vào kỹ năng mạnh mẽ của bản thân cùng Hạo Thiên Chuy bá đạo, dám đang ở không trung thay đổi càn khôn. Thắng bại cơ hồ là trong chớp mắt thay đổi.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy bí mật mang theo hơi thở kinh khủng cũng không cùng một phương hướng công tới, lại còn có trọng lực khống chế đối thân thể sinh ra áp lực.

Lúc này Đường Tam có thể nói đã bị vây trong hoàn cảnh cực kì nguy hiểm. Cho dù là trên người hắn hai đại lĩnh vực đều phóng thích.

Nhưng bởi vì bản thân cùng Thất trưởng lão thực lực chênh lệch, lĩnh vực còn chưa tiến hóa đến trình độ có thể uy hiếp đến Thất trưởng lão.

Đường Tam đương nhiên có thể dựa chính mình dùng Lam Ngân Hoàng tại xương đùi phải kỹ năng phi hành để hóa giải nguy cơ trước mắt, nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy, mặc dù đó cũng là một bộ phận thực lực của hắn.

Nhưng hắn vẫn là muốn bằng vào nguyên bổn đích thực lực chính mình cùng vị này Thất trưởng lão hảo hảo đấu một chút. Đối thủ như vậy cũng dễ tìm a! Võ hồn mạnh mẽ, kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Cùng đánh với Thất trưởng lão, ngoại trừ vũ nhục mẫu thân hắn, đối Đường Tam mà nói, trận chiến đấu này cũng có chỗ tốt rất lớn.

Ở trên không trung Đường Tam đã động, sau lưng bát chu mâu đột nhiên chụm vào, thân thể mỗi một bên lưng đều là bốn căn bát chu mâu chụm cùng một chỗ, giống như là cánh bình thường dùng sức vỗ một chút.

Bát chu mâu đương nhiên không phải cánh, không cách nào làm cho Đường Tam phi hành, nhưng bằng vào một lần ngắn ngủi vỗ như vậy, cũng có thể làm hắn tại không trung trì trệ trong chốc lát.

Sử dụng công phu này chỉ chốc lát, Đường Tam thân thể như tia chớp xoay tròn, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng đồng thời bay ra.

Hắn biết, hai thanh Hạo Thiên Chuy đều ở dưới khống chế của Thất trưởng lão, chỉ cần không phải thật sự bay lượn, muốn chạy thoát khỏi công kích hai thanh là khó có khả năng. Càng huống chi hắn đang ở trên không trung, có thể né tránh như thế nào?

Thanh âm kình khí liên tiếp vang lên, Đường Tam ném ra Lam Ngân Thảo trước sau quất lên thanh Hạo Thiên Chuy ở phía trên đang hướng chính mình

công kích.

Hạo Thiên Chuy mang lực chấn động mạnh mẽ nhất thời đem Lam Ngân Hoàng chấn bay lên, may là Lam Ngân Hoàng mềm mại, nếu như đổi lại là võ hồn cứng rắn, cho dù là Bát chu mâu, chỉ sợ cũng sẽ bị Hạo Thiên Chuy kinh khủng nghiền nát.

Hạo Thiên Chuy dù sao cũng là Hạo Thiên Chuy, khi hơn mười căn Lam Ngân Hoàng quất lên, dĩ nhiên phương hướng không có chút dao động vẫn tiếp tục đi tới, khí thế ngược lại càng thêm tăng.

Lúc này, thân thể Thất trưởng lão đã hướng cầu treo rơi xuống. Tinh thần hoàn toàn tập trung khống chế hai thanh Hạo Thiên Chuy.

Thân thể Đường Tam đột nhiên động, mượn sát na Lam Ngân Thảo vừa rung động nhếch lên, thân thể hắn giống như cây không có rễ, rất nhanh lóe lên, hai chân liên tiếp điểm lên hơn mười căn Lam Ngân Hoàng tại không trung phiêu đãng, cả người tựa như vũ đạo hư ảo trên không trung, Quỷ Ảnh Mê Tung ở một khắc này phát huy tới cực hạn.

Bởi vì bị Hạo Thiên Chuy đánh bay, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng đều dâng lên như sóng vỗ, trong khoảng thời gian ngắn không rõ tung tích, mà thân thể Đường Tam ở trên hơn mười căn Lam Ngân Hoàng di chuyển.

Cho dù là lấy thực lực Thất trưởng lão cũng không cách nào thấy rõ hành động hắn lúc này.

Hồn sư bất cứ công kích gì đều phải trước tiên tập trung vào đối thủ, nhưng lúc này Đường Tam làm cho Thất trưởng lão cảm giác không cách nào tập trung.

Sát Thần lĩnh vực lạnh như băng mở ra tới trình độ lớn nhất rồi mạnh mẽ ép phá tan khí cơ tập trung của Thất trưởng lão, mà thân mình Đường Tam đang phiêu đãng giữa không trung biến ảo thành vô số thân ảnh.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy cố gắng đuổi theo thân thể của hắn cũng tìm mục tiêu chính xác, nhưng kết quả cuối cùng chúng lao vào lại là khoảng không.

Cho dù là Thất trưởng lão, lúc này cũng không khỏi sửng sốt một chút, ai có thể nghĩ đến, Đường Tam có thể sử dụng phương pháp xảo diệu né tránh các đợt công kích của hắn như vậy chứ?

Mai đến A Nèo

Ở giữa không trung, cánh tay phải Đường Tam kim quang thoáng hiện, đệ ngũ hồn hoàn hắc quang phóng ra lần nữa, bắt đầu súc lực.

Từ lúc hắn cùng với Thất trưởng lão chiến đấu bắt đầu đến giờ, hai người cũng không có thực chất tiếp xúc, nhưng thông qua thể hiện năng lực, đều đã biểu hiện ra kinh nghiệm thực chiến phong phú. Thất trưởng lão càng lại làm cho Đường Tam thấy được hắn có thực lực mạnh mẽ.

Nâng tay triệu hồi hai thanh Hạo Thiên Chuy của mình, Thất trưởng lão cũng không có đi truy kích Đường Tam phía xa xa trên cầu treo, trên người hắn đích đệ thất hồn hoàn dần dần tỏa ánh sáng.

Vách núi bên bờ, Nhị trưởng lão mi dài chứng kiến Thất trưởng lão trên người sáng lên đệ thất hồn hoàn, lông mày không khỏi nhăn lại. Đệ thất hồn kĩ, vốn là Thất trưởng lão chỉ sử dụng bốn thành hồn lực dưới tình huống có thể thi triển vốn là một hồn kĩ cực mạnh. Hơn nữa còn có thể kết hợp với đệ lục hồn kĩ võ hồn phân thân sử dụng, riêng từ hồn lực chỉnh thể điều động, xem hắn là đã vượt qua bốn thành.

Nhị trưởng lão biết, sau khi Đường Tam một lần nữa ứng đối xảo diệu, lúc này Thất trưởng lão hắn đã dâng lên tâm trí háo thắng, hy vọng hắn có thể khống chế tốt lực lượng của chính mình. Dù sao, Đường Tam đã gây cho các trưởng lão Hạo Thiên Tông nhiều vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhẹ nhàng xoay người rơi vào trên cầu treo, cánh tay phải Đường Tam đã hoàn toàn bị kim sắc Lam Ngân Thảo bao trùm, theo mỗi một lần hô hấp, kim sắc trên cánh tay hắn đều tăng cường vài phần.

Lúc này, chỗ tốt của việc đả thông kỳ kinh bát mạch từ từ hiển hiện ra, hồn lực Đường Tam đương nhiên khó có khả năng so sánh với Thất trưởng lão,

nhưng là, tốc độ hắn hồi phục so với bất luận kẻ nào đều phải mạnh hơn. Lần nữa bày ra đệ ngũ hồn kĩ, trên mặt của hắn cũng không có bất cứ một tia cảm giác mệt mỏi nào. Tinh thần sáng láng, không lộ ra biểu hiện gì. Đương nhiên, cùng tinh thần lực bản thân đã phát triển trình độ cường đại là có liên quan.

Mỗi người Hạo Thiên Tông nhìn chăm chú vào Đường Tam, chẳng lẽ, hắn không phải là định dựa vào đệ ngũ hồn kĩ cùng đối kháng với đệ lục, đệ thất hai đại hồn kĩ của Thất trưởng lão đấy chứ?

Đệ thất hồn kĩ, luôn luôn được vinh dự là hồn kĩ biến chất. Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân, uy lực càng lại cực kì kinh khủng. Hơn nữa dưới tình huống võ hồn phân thân, Đường Tam phải đối mặt chính là hai cái khí hồn chân thân.

Không người nào cho rằng, dưới tình huống đó hắn có thể chống đỡ được công kích của Thất trưởng lão.

Sắc mặt Thất trưởng lão có chút ngưng trọng, ở trên cầu treo này, mặc dù Đường Tam không cách nào thi triển đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân lồng giam, nhưng đối vị Thất trưởng lão hạn chế lại lớn hơn nữa. Mỗi một lần phát lực đều phải đặc biệt cẩn thận, e sợ cầu treo kiên trì không được. Đường Tam cho hắn áp lực so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn. Nhất là hắn sau lưng tám căn nhìn qua trong suốt sáng long lanh giống như trường mâu. Thất trưởng lão rõ ràng có thể cảm giác được, nếu như chính mình bị đâm trúng, sợ rằng nơi đó lập tức bị thối rữa.

Hồn lực khổng lồ bắt đầu ngưng tụ tại song chuy trong tay của hắn, nếu như hắn có thể thi triển toàn lực, khí hồn chân thân này trong nháy mắt là có thể bày ra đủ, nhưng hắn hiện tại bị hạn chế tại bốn thành hồn lực, phải sử dụng hồn kĩ súc lực. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thất trưởng lão cũng không có ngăn cản Đường Tam thi triển đệ ngũ hồn kĩ. Song phương đồng thời súc lực, hắn có tuyệt đối nắm chặt chiến thắng ở dưới loại tình huống này.

Hơi thở ngưng trọng tại trước mặt dâng lên, đồng tử Đường Tam từ từ co rút lại, hắn biết. Thành bại trận chiến này, là ở hành động lần này. Khí hồn chân thân cũng không như trước chính mình có thể mạo hiểm né tránh, hơn nữa

đối thủ thi triển vẫn là hai cái khí hồn chân thân. Lại càng không cách nào nhanh tránh ra dễ dàng. Hạo Thiên Chuy cường đại lực áp bách đã làm cầu treo dưới chân kịch liệt rung động, tùy thời đều có thể hỏng.

Trong lòng thầm than một tiếng. Đường Tam hiểu được, chính mình không nghĩ sẽ sử dụng kỹ năng này. Cho dù chỉ là dùng bốn thành hồn lực, hồn kĩ của Thất trưởng lão cũng chiếm ưu thế quá lớn. Càng huống chi, bốn thành hồn lực hắn cuồn cuộn không ngừng mà bốn thành hồn lực căn bản là không sợ tiêu hao. Nhưng bản thân mình lại không được như vậy.

Hiểu rõ điều này, thần sắc Đường Tam trên mặt càng phát ra ngưng trọng.

Đột nhiên, Đường Tam hét lớn một tiếng,*"Thất trưởng lão."*

Thất trưởng lão cơ hồ ánh mắt ngưng tụ nhìn hướng hắn, ý nghĩ trong đầu Thất trưởng lão, thời khắc này hiển nhiên Đường Tam nhận thua là tốt nhất. Chỉ cần Đường Tam nhận thua, hắn sẽ tỏ vẻ mình mới chỉ điều động một ít hồn lực, lấy ngang tay kết thúc trận này tỉ thí. Cứ như vậy, vừa biểu hiện được thực lực của bản thân, cũng đạt được ý tứ của nhị trưởng lão.

Nhưng, không phải là Đường Tam nhận thua mà xuất hiện hai đạo lam quang trong suốt.

Vách núi bên tất cả mọi người nhìn thây rõ ràng, hai đạo lam quang nồng nặc từ trong hai mắt Đường Tam phóng ra, trong nháy mắt tới ngay trước mặt Thất trưởng lão.

Bất hảo. Thất trưởng lão trong lòng thầm hô một tiếng, lúc này, khí hồn chân thân hắn còn không có hoàn toàn ngưng tụ thành hình.

Nhìn trong mắt Đường Tam phun ra lam quang trong nháy mắt, hắn biết rằng không chỉ hồn lực bao quanh thân thể của mình đang còn thấp, lại càng không thể sử dụng thân thể ngạnh đấu.

Dưới nguy cơ, Thất trưởng lão đã bất chấp ước định từ trước, hồn lực trong nháy mắt bộc phát, khí hồn chân thân trong nháy mắt cũng đã đạt tới đỉnh cao, một chuy trên tay trái giơ lên che ở trước mặt, một chuy tay phải phóng

ra ngoài.

Bất luận kẻ nào tại gặp phải lúc nguy hiểm trong tiềm thức đều muốn bảo vệ chính mình, hơn nữa vì giải trừ uy hiếp cho bản thân, đương khi Thất trưởng lão ý thức được chính mình đã chém ra một chuy toàn lực, thì không còn kịp nữa rồi.

Ầm thanh đầu tiên vang lên trước mặt Thất trưởng lão, tiếng vang oanh minh kịch liệt, cầu treo dưới chân hắn từng đoạn từng khúc nứt ra, một vòng giới màu đen rung động làm cho khí hồn chân thân Hạo Thiên Chuy nhộn nhạo thật mãnh liệt. Mà thân thể Thất trưởng lão cũng không chịu khống chế rơi xuống phía dưới.

Mà một Hạo Thiên Chuy khác với một cỗ hắc quang kinh khủng trong nháy mắt khuếch tán oanh thẳng đến chỗ Đường Tam.

Ngay tại lúc này, cánh tay phải Đường Tam súc lực hồn kĩ rốt cuộc hoàn thành.

Kim sắc Lam Ngân Bá Vương Thương mang theo kim quang trong suốt trong nháy mắt phóng ra, nhanh như chớp vọt đến đánh vào chân thân Hạo Thiên Chuy khí hồn.

Một màn làm mọi người giật mình xảy ra, chân thân Hạo Thiên Chuy khí hồn hình thành chuy ảnh khổng lồ vô cùng xuyên đạo kim quang qua đập đến hướng Đường Tam, nhưng ánh sáng đã ảm đạm rất nhiều rồi, mà đạo kim quang xuyên thấu chuy ảnh, mang theo một đạo đường vòng cung đuổi theo Thất trưởng lão.

Hắn dùng đệ ngũ hồn kĩ lại có thể xuyên thấu khí hồn chân thân Phong Hào Đấu La phát ra sao? Cho dù trong lúc vội vàng Thất trưởng lão không kịp toàn lực sử dụng, nhưng cũng chính là khí hồn chân thân a!

Lúc này, không người nào có thời gian suy nghĩ đáp án, ngay cả Đường Tam chính mình cũng không có nghĩ đến gặp kết quả như vậy. Kì thật hắn nào biết rằng, đệ ngũ hồn kĩ chính mình này với tác dụng Lam Ngân lĩnh vực, uy lực mạnh mẽ tương đương với hồn kĩ sinh ra từ hồn hoàn cấp bậc năm vạn năm.

Đệ ngũ hồn kĩ Lam Ngân Bá Vương Thương này thi triển không chỉ có hồn lực tự thân Đường Tam, đồng thời cùng với Lam Ngân lĩnh vực tích súc và Lam Ngân Thảo khí tức dung hợp mà thành.

Ở trên đỉnh núi này, cũng có không ít Lam Ngân Thảo, nhưng hồn kĩ này lực xuyên thấu chính là cực kỳ kinh khủng. Đương nhiên, cũng bởi do khí hồn chân thân cũng không phải là Thất trưởng lão đang trực tiếp khống chế. Nếu như toàn lực khống chế Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân, song phương hồn lực khác biệt to lớn như thế, Lam Ngân Bá Vương Thương của Đường Tam khó có khả năng xuyên thấu bóng đen trước mặt.

Nhưng Hạo Thiên Chuy hình thành bóng đen lại không có biến mất, bóng đen thật lớn không ngừng trước mắt Đường Tam phóng đại. Làm cho Đường Tam có một cảm giác, không cách nào né tránh. Lúc này cầu treo dưới chân hắn cũng đứt gãy, cả người hướng phía dưới vực sâu rơi xuống, nhưng quang ảnh Hạo Thiên Chuy khổng lồ vô cùng nhằm thẳng hướng hắn phóng đến, chớp mắt thấy đã tới trước mặt rồi.

Bát chu mâu giống như bộ xương khum lại trước mặt Đường Tam, Lam Ngân Hoàng trong suốt trong nháy mắt lấy khuôn viên bộ xương này hoàn toàn quấn quanh, đem thân thể Đường Tam bao lại như một cái kén.

Đương hắc quang đánh lên cái kén màu lam, thân thể Đường Tam giống như viên đạn bay ra ngoài. Trong nháy mắt rơi nặng nề trên vách núi đối diện, chìm hoàn toàn vào trong đó.

Bên kia, Thất trưởng lão cũng không chịu nổi, đang ở giữa không trung, hai Hạo Thiên Chuy oanh kích phía dưới, sử dụng hồn lực kinh khủng ép xuống không khí phía dưới, mạnh mẽ khống chế thân thể của chính mình không rơi xuống, đồng thời, mở ra lần nữa đệ ngũ hồn kĩ trọng lực khống chế, lúc này đây khống chế thân thể chính mình, như vậy mới có thể dựa vào huy động không ngừng Hạo Thiên Chuy làm cho chính mình một lần nữa bay lên đỉnh núi.

Nhưng đúng vào lúc này, Lam Ngân Bá Vương Thương của Đường Tam đã phóng tới rồi.

Lam Ngân Bá Vương Thương tốc độ nhanh vô cùng, ngay khi Thất trưởng lão ý thức được nó xuyên thấu Hạo Thiên Chuy khí hồn chân thân của chính mình, Lam Ngân Bá Vương Thương đã lao tới hắn rồi.

Giống như khí hồn chân thân không cách nào né tránh, Lam Ngân Bá Vương Thương tập trung Thất trưởng lão cũng đồng dạng hoàn toàn không cách nào có động tác né tránh. Chỉ có thể cố gắng vận dụng hai bàn tay đem Hạo Thiên Chuy hợp lại trước ngực, chặn lại oanh kích Bá Vương Thương cực mạnh này.

Tiềng nổ ầm ầm vang lên, vô số kim sắc quang điểm tại không trung bộc phát, Thất trưởng lão hoảng sợ phát hiện, chính mình mặc dù đánh nát chuôi Bá Vương Thương này, nhưng thân thể của chính mình đã bị một cỗ năng lượng đặc thù tác dụng lên tạm thời mất đi năng lực hành động. Tất cả hồn kĩ đang thi triển bị hoàn toàn chặt đứt.

Đây mới là điểm bá đạo nhất của Lam Ngân Bá Vương Thương, ngoại trừ lực công kích kinh khủng, khi nó bộc phát, chỉ trong khoảng thời gian ngắn sinh ra một Lam Ngân lĩnh vực trận, mạnh mẽ không cho đối thủ thi triển hồn kĩ, hơn nữa làm đối thủ lâm vào trạng thái đơ người trong thời gian nhất định. Về phần thời gian bảo trì trạng thái còn xem thực lực mục tiêu bị trúng.

Thất trưởng lão là Phong Hào Đấu La, thực lực không thể nghi ngờ, hắn đã được phong hai chữ Phong Hào chủ yếu là do tự thân thủ đoạn công kích bạo lệ với hai đại hồn kĩ. Cho nên, khi Lam Ngân Bá Vương Thương đánh vào, hắn chỉ trì trệ trong thời gian ngắn ngủn hai giây.

Gặp lại sau!

Nếu như là đang ở trên mặt đất bằng phẳng hai giây này đương nhiên không tính gì, nhưng hắn hiện tại bị vây giữa không trung vực sâu.

Hai thanh Hạo Thiên Chuy trong nháy mắt biến thành một thanh, hơn nữa còn mất đi hiệu quả một thanh khí hồn chân thân, cả người đều bị sức nặng Hạo Thiên Chuy tác dụng thật lớn, tựa như ánh lưu tinh rơi xuống phía dưới.

Phải biết rằng, hắn trên chín mươi cấp hồn lực, Hạo Thiên Chuy trên bàn tay sức nặng đã vượt qua ba nghìn cân, khi thực chiến khí hồn chân thân lúc này lại càng có khả năng đạt ngàn cân trở lên. Sức nặng ba nghìn cân trong nháy mắt rơi xuống trong hai giây, không biết khoảng cách rơi xuống là bao nhiêu? Bên bờ chỉ có thể nhìn thân thể Thất trưởng lão trong nháy mắt biến mất vào trong mây mù.

Một đạo thân ảnh bay nhanh hướng tới dưới chân núi đi ra, chính là Đường Khiếu - tông chủ Hạo Thiên Tông, hắn đương nhiên không phải đi cứu Thất trưởng lão, Phong Hào Đấu La nào có dễ dàng như vậy rơi rụng. Hắn lo lắng chính là Đường Tam bị trúng khí hồn chân thân của Thất trưởng lão.

Trên vách núi đá, thân thể Đường Tam lõm vào trong núi khoảng mười thước.

Nhưng khi Đường Khiếu đi tới chỗ đá bị lõm, chuẩn bị tiến vào chỗ lõm để cứu Đường Tam, thì chứng kiến Đường Tam từ bên trong đi ra.

Bát chu mâu sau lưng thu liễm, đang dung hợp vào trong cơ thể, Lam Ngân Thảo cũng quay về trong cơ thể, Đường Khiếu chứng kiến, trên bát chu mâu chỉ có xuất hiện một ít vết rách nhỏ. Trừ chỗ đó ra, Đường Tam cũng chỉ có khóe miệng thoáng hiện vết máu có thể chứng minh hắn mới vừa bị khí hồn chân thân Hạo Thiên Chuy kích trúng.

"Tiểu Tam, ngươi..." Đường Khiếu một tay chộp trên thạch bích, giật mình ân cần nhìn,đi tới Đường Tam.

Đường Tam cười khổ vết máu ngoài miệng biến mất.*"Đại bá, ta không có việc gì. Ngài yên tâm."*

Lam Ngân Thảo tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng, thân thể Đường Tam vốn đã cực kì cứng cỏi lại càng gia tăng, sanh sanh không dứt. Đường Hạ đã từng nói qua, nói về cường độ thân thể, trên khắp đại lục chỉ sợ cũng tìm không ra mấy người mạnh hơn so với hắn. Dưới sự bảo vệ của Lam Ngân Thảo cùng Bát chu mâu, tự thân Đường Tam đầy đủ phát huy độ kiên cường dẻo dai. Hơn nữa khí hồn chân thân đã bị Lam Ngân Bá Vương Thương làm suy yếu không ít. Thân mình hắn mặc dù lõm vào trong thạch bích, nhưng phần lớn

lực đánh sâu vào đều bị ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu tiến hóa phía sau chống đỡ rồi, bản thân đều không có bị chấn thương. Điều làm Đường Tam có chút buồn bực là, ít nhất trong vòng một tháng, chính mình đừng nghĩ đến việc thi triển Bát chu mâu. Nó cần có thời gian khôi phục.

Đường Khiếu trợn mắt há mồm nhìn Đường Tam bên người chính mình phóng người lên, chỗ đùi phải phun ra một cỗ khí lưu trong chớp mắt lên tới đỉnh núi, không biết nói gì nữa. Hạo đệ, ngươi thật sự dạy ra một tiểu quái vật a!

Đường Tam không đợi Đường Khiếu mà lại đi lên trước, bởi vì hồn lực của hắn tiêu hao thật sự quá lớn. Muốn lập tức nghỉ ngơi nếu không thực sự muốn bị thương.

Mắt thấy Đường Tam bay lên, các vị trưởng lão Hạo Thiên Tông cùng với nhị, tam đại đệ tử tông môn, một đám đều không nói lên lời.

Thất trưởng lão tại thời khắc cuối cùng Đường Tam dùng Tử Cực Ma Đồng bức phải dùng ra toàn lực ai cũng đều thấy được. Thắng bại trận tỉ thí này không thể nghi ngờ. Mắt thấy Đường Tam bay lên trên, sau đó không coi ai ra gì rồi khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện, ánh mắt các vị trưởng lão đều có vẻ rất quái lạ. Trong đó một vị trưởng lão từ mi thiện mục cười lên tiếng.

"Lão Thất này nếm quả đắng không nhỏ a! Nhị ca, làm cách nào can ngăn hắn đi, đừng làm cho hắn xúc động."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Thất trưởng lão đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hắn rơi xuống mặc dù nhanh, nhưng thực lực bản thân dù sao cũng mạnh mẽ, sau khi khống chế được thân thể. Lập tức thi triển kỹ năng, sử dụng hồn lực bản thân đánh sâu vào vách núi đem thân thể mình bay lên, dựa núi mà lên, lúc này mới rất nhanh đã trở về.

Nhưng nhìn hắn thở hồng hộc, bộ dáng vẻ mặt đỏ bừng. Nhị, tam đại đệ tử môn câm như hến, lúc này ai cũng đều sợ chọc giận vị Thất trưởng lão vốn tính tình bất hảo này.

Thất trưởng lão vừa mới bò lên trên đã hô to,*"Tiểu tử đó đâu rồi? Sẽ không bị ta đánh nát chứ, như thế nào lại không thấy hắn?"* Trong quá trình hắn bay lên, hắn đã xem qua chỗ Đường Tam bị đánh lõm vào, nhưng lại không tìm thấy. Chỉ có một chút vết máu. Lúc này mới vội vã bò lên.

Lời còn chưa dứt, hắn đã thấy được thân ảnh đang khoanh chân, dùng sức vuốt vuốt hai mắt của mình,*"Tiểu tử này đi lên như thế nào? Tông chủ, ngươi cứu?"*

Đường Khiếu lắc đầu,*"Chính hắn tự đi lên đó."*

Thất trưởng lão mở trừng hai mắt. Quả quyết nói: *"Không có khả năng. Khí hồn chân thân của ta toàn lực oanh kích. Hắn không chết cũng bị thương, như thế nào có thể tự mình bò lên trên này được. Điều này quyết không thể xảy ra."*

"Khụ khụ." Nhị trưởng lão ho khan một tiếng. Đi tới bên người Thất trưởng lão, vỗ vỗ bờ vai của hắn,*"Tiếp nhận sự thật đi. Chúng ta đều nhìn thấy đấy chứ, đứa nhỏ này tự mình từ phía dưới bay lên. Nếu như ta đoán không sai, hắn còn có kỹ năng phi hành, khi cùng ngươi đối kháng trên không trung cũng không có dùng."*

"Nhưng....." Thất trưởng lão còn muốn nói cái gì.

"Câm mồm." Nhị trưởng lão sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc,*"Đứa nhỏ này thương thế hắn là không nặng. Ngươi trong quá trình tỉ thí với hắn đã có ước định trước. Trận này tỉ thí ngươi đã thua."*

Thất trưởng lão có chút thừ người ra đứng ở đó,*"Ta không tin, ta không tin ta bại bởi một hài tử mới hai mươi tuổi."*

"Lão ngũ, dẫn hắn đi về trước nghỉ ngơi đi." Nhị trưởng lão hướng ánh mắt đến một gã trưởng lão khác.

Trưởng lão đó tiến lên, nâng tay nắm bả vai Thất trưởng lão,*"Đi thôi, lão Thất. Kì thật, nếu là chúng ta, cũng chưa chắc có khả năng thắng. Đứa nhỏ này rất xuất sắc."*

"Không, ta không thể đi." Thất trưởng lão lắc đầu, sắc mặt âm trầm phảng phất muốn chảy nước.

"Lão Thất, chú ý thân phận của ngươi." Nhị trưởng lão trừng mắt liếc hắn một cái.

Thất trưởng lão trầm giọng nói:*"Nhị ca, nguyện đổ chịu thua, nếu ta thua, chuyện đáp ứng hắn ta phải làm được. Ta ở chỗ này chờ hắn tỉnh lại."*

Nhị trưởng lão gật đầu, trên mặt toát ra ánh mắt vài phần tán dương, xoay người nhìn về phía Đường Nguyệt Hoa bên người Đường Khiếu,*"Nguyệt Hoa, ngươi có thể đi chuẩn bị nhận nghi thức tổ quy tông. Tất cả mọi người tản đi. Đều tự đi tu luyện đi."* Nhận nghi thức tổ quy tông chỉ cần có mấy vị trưởng lão cùng tông chủ như vậy là đủ rồi. Hơn nữa, hắn còn có lời nói với Đường Hạo.

Đường Nguyệt Hoa mừng rỡ, nói:*"Đa tạ các vị trưởng lão thành toàn."*

Nhị trưởng lão ánh mắt thâm ý liếc mắt tông chủ Đường Khiếu một cái,*"Không phải chúng ta thành toàn, là chính hắn thành toàn cho mình. Ta còn chưa bao giờ gặp qua một thanh niên xuất sắc như vậy. Chỉ là hy vọng, hắn sau này không đi lệch đường, không nên như phụ thân hắn lãng phí thiên phú chính mình như vậy."*

Đường Khiếu trầm giọng nói:*"Các vị trưởng lão, Hạo Thiên Tông phong bế nhiều năm. Có phải hay không cũng tới lúc nên giải cấm."*

Nhị trưởng lão thân thể chấn động,*"Tông chủ, ý của ngươi là?"*

Đường Khiếu xoay người, nhìn xa phương nam,*"Hai mươi năm, Hạo Thiên cũng nên đến lúc xuất hiện hiện trên hồn sư giới. Các vị trưởng lão không phải nhiều lần hướng ta nói ra chuyện này sao? Ta xem, hiện tại thời cơ đã đến rồi."*

Mỗi khi có một vị trưởng lão thiên tân vạn khổ tu luyện đến Phong Hào Đấu La cấp bậc, Đường Khiếu đã bị bọn họ đưa ra đề nghị giải cấm Hạo Thiên

Tông. Nhưng hắn cũng không có đồng ý. Thân là tông chủ, hắn đầu tiên muốn cân nhắc đến chính là truyền thừa tông môn, tuyệt không bởi vì chính mình xúc động nhất thời mà làm hủy tông môn.

Cho đến ngày nay, Hạo Thiên Tông môn mặc dù mất đi Đường Hạo, nhưng thêm năm vị trưởng lão, đã có được lục vị Phong Hào Đấu La, nhị thế hệ đệ tử phía sau cũng đều đã thành thục hơn. Hai mươi năm ẩn nhẫn tu luyện, Đường Khiếu xem ra, lực lượng tích súc đã cũng đủ.*"Không, ta không đồng ý."* Nhị trưởng lão lắc đầu, trầm giọng nói.

"Không đồng ý? Đây không phải là điều ngài vẫn hy vọng chứng kiến sao? Nhị thúc." Đường Khiếu có chút khó hiểu nhìn hướng Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão lạnh nhạt nói:*"Đó là trước kia, chúng ta mấy lão già này hy vọng thừa dịp chính mình còn có thể có chút cơ hội vì tông môn làm chút sự tình. Nhưng hiện tại xem ra, chúng ta hắn là tiếp tục ẩn nhẫn một lát. Chúng ta bây giờ tuy đã già, trong khoảng thời gian ngắn cũng còn cường tráng, đã đợi được hai mươi năm, tại sao không thể chờ thêm mấy năm nữa chứ?"*

Vừa nói, Nhị trưởng lão ánh mắt chuyển hướng Đường Tam, trong mắt xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ.

"Bởi vì Tiểu Tam?" Đường Khiếu nghi hoặc hỏi.

Nhị trưởng lão gật đầu,*"Tông chủ, mặc dù ngươi Hạo Thiên Chuy đã đại thành, nhưng hai mươi năm ẩn nhẫn, ngươi đã đã không có duệ khí năm đó. Hạo Thiên Tông cần có một vị có thể dẫn đầu tông môn mở ra cánh cửa tiến thủ, thông minh để làm người dẫn đường. Chúng ta già, ngươi cũng dần dần già đi. Nhưng đứa nhỏ này không vậy. Tuổi còn nhỏ, cũng đã đến gần sáu mươi cấp, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, song sinh võ hồn, hai thiên phú lĩnh vực, người mang ba khối hồn cốt. Gặp may mắn được trời ưu ái là thiên tài, chúng ta tuyệt không nên bởi vì tông môn sớm quật khởi mà quên hắn. Điều hắn cần chính là lịch lãm cùng bồi dưỡng, tông môn ẩn giấu vào trong bóng tối, mới có thể bồi dưỡng hắn hữu hiệu hơn. Chuyện phát sinh trên người Đường Hạo lúc đầu, ta tuyệt hy vọng chứng kiến lần nữa."*

Đường Khiếu trầm mặc, sau một lúc lâu, hắn mới nói nói:*"Nhị thúc, chẳng lẽ*

ngài đối với chuyện Hạo đệ lúc đầu đã không còn khúc mắc?"

Nhị trưởng lão lắc đầu, nói:*"Không. Còn nhớ rõ ta trước kia đã nói ra ba điều kiện sao? Cũng đối với đứa nhỏ này ba cái khảo nghiệm. Nếu như hắn có thể hoàn thành ba sự kiện này, tựu chứng minh hắn là người có tư cách thừa kế. Lúc đó lão già kia cũng sẽ không có cách cự hắn. Cho nên, ta hy vọng tông chủ có thể cùng ta đưa ra điều kiện."*

Nói tới đây, môi Nhị trưởng lão vù vù động, cùng Đường Khiếu đơn giản trao đổi vài câu, Đường Khiếu chậm rãi vuốt cằm, xem như chấp nhận đề nghị của Nhị trưởng lão.

Từ khi Đường Tam ngồi xuống tốc độ thanh tỉnh so với tưởng tượng của mọi người Hạo Thiên Tông nhanh hơn, sau nửa canh giờ, hắn đã mở hai mắt ra. Đương nhiên, hắn cũng không có khôi phục hoàn toàn, nhưng thương thế trong cơ thể đã không còn đáng ngại, dù sao nơi này cũng không phải địa phương thích hợp tu luyện.

------oOo------

Chương 325: Sử Lai Khắc thất quái đoàn tụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Nobita234

Biên tập: A Nèo

Đường Tam cười khổ nói: *"Đối mặt với một vị phong hào đấu la có thể sẽ trả thù, thì sao ta lại không khẩn trương cơ chứ."*

Thất trưởng lão tức giận nói: *"Với thân phận của ta thì sao có thể đi trả thù chứ? Những lời nói trước kia không phải nói với ngươi, ta thu hồi. Nguyện chịu thua cá cược này, ta không nên chửi, mắng ngươi. Đã đồng ý cho ngươi quay lại tông môn."*

Vừa nghe lời này, Đường Tam nhịn không được nhìn thất trưởng lão với hai mắt kinh ngạc.

"Nhìn cái gì vậy? Nguyện thua cược, ngươi nghe không hiểu à!" Nói xong những lời này, Thất trưởng lão không quay mặt lại, xoay người bước đi, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Giờ khắc này, Đường Tam phát hiện, vị trưởng lão này tựa hồ cũng không phải quá khó tính, tính tình dám yêu dám hận của lão làm cho hắn phải suy nghĩ lại.

Ánh mắt chuyển sang hướng Đường Khiếu cùng các vị trưởng lão khác, Nhị trưởng lão hướng Đường Tam gật gật đầu, *"Chúng ta luôn giữ chữ tín. Tỷ thí vừa rồi ngươi đã thắng. Cho phép ngươi nhận tổ quy tông."*

Đường Tam có chút kích động hỏi: *"Như vậy ta có thể bái tế gia gia rồi chứ?"*

Nghe thấy thế, sắc mặt vài vị trưởng lão có vẻ có chút âm trầm, hiển nhiên nhớ tới lúc lão tông chủ qua đời mà không cam lòng, nhưng thấy Nhị trưởng lão gật gật đầu nên đành thôi, *"Không thể. Bởi vì cha ngươi đã sai, ngươi còn chưa đủ tư cách bái tế lão tông chủ. Lúc trước ngươi đã nói, cha ngươi làm sai chuyện, ngươi sẽ thay hắn nhận lỗi với tông môn. Đúng vậy không Đường Tam"*

Đường Tam trong lòng căng thẳng, nhưng trong lòng hắn đã tính, nhẹ nhàng thở ra, dù sao đây cũng coi là bước đầu tiên để hắn nhận tội thay cha. *"Đúng vậy, ta nói rồi. Ta muốn biết phải thế nào mới có thể bái tế gia gia?"*

Nhị trưởng lão nói: *"Đã như vậy, chúng ta yêu cầu ngươi làm ba điều kiện với tông môn. Chỉ cần ngươi làm tốt ba sự kiện này, không những ngươi có thể thứ tội thay cha ngươi và nhận ngươi hồi tổ quy tông, chúng ta còn có thể cho cha ngươi một lần nữa trở về tông môn, cùng ngươi bái tế lão tông chủ."*

"Cái gì?" Đường Tam chấn động, mắt hắn đã có chút đỏ lên. Mặc dù cha cũng không nhắc tới hy vọng quá xa vời này, nhưng Đường Tam biết, trong lòng cha vĩnh viễn cũng không muốn thoát ly hoàn toàn khỏi tông môn. Nếu

cha có thể trở lại tông môn, bái tế gia gia. Đối với cha mà nói thì đây chính là điều mà cả đời cha cũng đều mong muốn.

Đương nhiên. Hắn rất thông minh nên cũng hiểu được, Nhị trưởng lão đưa ra điều kiện quá ưu đãi như vậy thì ba việc kia nhất định cực kỳ gian nan. Nhưng là hiện tại hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Vì cha. Vì ngày quy hồi Hạo Thiên Tông, mặt hắn không biến sắc trả lời:

"Tốt, Ta đáp ứng." Đường Tam hạ giọng nói, thu liễm tâm tình kích động. Hắn càng thêm tỉnh táo và phân tích. Nhìn ra bên cạnh, vẻ mặt Đường Khiếu không chút thay đổi, cũng không tỏ vẻ gì, hiển nhiên cũng đồng ý với cách làm của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão lạnh nhạt cười, nói: *"Ba việc này đối với ngươi ngay lập tức thì không có khả năng hoàn thành. Chúng ta cho ngươi kỳ hạn rất dài. Việc thứ nhất: Trong vòng mười năm hồn lực của ngươi phải đột phá tám mươi cấp."*

Mười năm tăng lên hai mươi cấp. Đối với hồn sư cấp thấp mà nói,nếu liều mạng cố gắng có lẽ không khó. Nhưng Nhị trưởng lão lại yêu cầu là từ sáu mươi cấp đạt đến tám mươi cấp. Hai mươi cấp này tựa hồ cực khó.

Rất nhiều hồn sư,cả đời cũng khó có thể đạt tới cấp độ cao như vậy, huống chi chỉ ngắn ngủn trong vòng mười năm thời gian. Đường Tam năm nay hai mươi tuổi, mười năm sau. Hắn đúng là ba mươi tuổi. Ba mươi tuổi đột phá tám mươi cấp. Tại hồn sư giới mà nói đây tuyệt đối là sự kiện làm cho người ta nghe mà sợ hãi.

"Được, ta tin tưởng rằng mình làm được." Đường Tam không chút do dự đáp ứng. Hắn đã hoàn thành nhiều việc vốn không thể hoàn thành nên với điều này hắn không cho là quá khó.

Nhị trưởng lão hài lòng gật gật đầu khi nhìn ánh mắt Đường Tam hiện ra sự tin tưởng dứt khoát có thể làm được.

"Việc thứ hai, trong vòng mười năm. Ta yêu cầu ngươi giết chết một phong

hào đấu la của vũ hồn điện. Bất luận ngươi dùng phương pháp gì, chúng ta chỉ cần kết quả."

Đồng tử Đường Tam bỗng co rút lại, đánh chết một gã phong hào đấu la? Không nói gì, hắn lại kiên định gật đầu.

Ánh mắt lúc này của Nhị trưởng lão bỗng trở nên ngưng trọng hẳn, ngưng thanh nói: *"Chuyện thứ ba, ta yêu cầu hồn hoàn thứ tám của ngươi phải là một cái hồn hoàn mười vạn năm."*

"Cái gì?" Nếu nói hai việc trước còn có thể hoàn thành, nhưng chuyện thứ ba mà Nhị trưởng lão đưa ra khiến Đường Tam cảm giác gần như không thể hoàn thành.

Hồn hoàn Mười vạn năm sao lại dễ dàng đạt được như vậy. Hiện tại Đường Tam chỉ biết phong hào đấu la mới đạt được, mà trong cả hồn sư giới cũng chỉ có cha mình cùng với giáo hoàng của vũ hồn điện mới có hồn hoàn mười vạn năm mà thôi. Hơn nữa cha đạt được hồn hoàn này là do mẫu thân.

Trước tiên không nói liệp sát hồn thú mười vạn năm khó khăn cỡ nào. Mà nhìn thấy một hồn thú mười vạn năm đã là cực kỳ khó khăn rồi. Huống chi lại là hồn hoàn thứ tám của mình.

Nhị trưởng lão trầm giọng nói: *"Hồn hoàn thứ tư của ngươi chính là một vạn năm, hồn hoàn thứ năm cũng ít nhất vượt qua ba vạn năm. Thời điểm ngươi đạt được hồn hoàn thứ tám dĩ nhiên thân thể ngươi hấp thu một cái hồn hoàn mười vạn năm thì không thành vấn đề. Trong quá trình đạt được hồn hoàn, ngoại trừ tông môn sẽ không giúp ngươi nhưng ngươi cũng có thể nhờ vào ngoại lực, Chúng ta chỉ cần kết quả. Ngươi có mười năm thời gian. Mười năm sau, chúng ta hy vọng có thể ở chỗ này gặp lại ngươi. Hơn nữa nếu hoàn thành ba việc này, hai khối hồn cốt mà cha ngươi đã trả lại tông môn cũng sẽ là của ngươi. Ngươi không phải muốn tông môn lại một lần nữa huy hoàng sao? Ta bây giờ có thể đáp ứng ngươi, nếu ngươi hoàn thành ba việc này thì ngươi chính là tông chủ kế tiếp. Chỉ có ngồi trên vị trí này, ngươi mới có thể chính thức lãnh đạo hạo thiên tông quay lại thời huy hoàng ngày xưa."*

Ánh mắt Đường Tam ngưng lại. Hắn biết, chính mình căn bản không thể mặc

cả điều kiện…Trước hết không nói các trưởng lão sẽ nhất định không cho mình cò kè mặc cả mà chính mình muốn mặc cả cũng sẽ làm cho bọn họ xem nhẹ,coi thường.

"Được, ta sẽ làm được." Đường Tam cơ hồ cắn răng nói ra những lời này. Hắn phải làm được ba việc này, vì cha, vì chính mình và vì tông môn.

Vẫn giống như năm năm trước, bề ngoài của Sử Lai Khắc học viện cũng không thay đổi lớn, nhưng bên trong lại là khác hẳn. Năm năm trôi qua, nơi này đã có địa vị là học viện cao cấp hồn sư của Thiên Đấu Đế Quốc.

Năm năm trước khi Sử Lai Khắc thất quái tạo ra vầng hào quang sáng chói trong giải cao cấp hồn sư đại tái, trước sau đánh bại phần đông cường địch, nhất là tại thời khắc cuối cùng đánh bại chiến đội của vũ hồn điện học viện, quán quân của giải trước. Sử Lai Khắc học viện đã vinh danh vang dội.

Danh tiếng cực lớn, thậm chí đã áp đảo thiên đấu hoàng gia học viện.

Tin tức chiến thắng truyền về, Tuyết Dạ đại đế lập tức thực hiện lời hứa của mình, đều xưng phong hiệu cho Sử Lai Khắc thất quái, chỉ là cả thất quái đều không trở lại học viện khiến cho hoàng thất Thiên Đấu Đế Quốc không thể không nóng lòng. Vì thế Tuyết Dạ đại đế đã thấy được năng lực xuất chúng của các giáo viên Sử Lai Khắc học viện.

Nhất là được thêm tông chủ Trữ Phong Trí của Thất Bảo Lưu Ly tông nhắc nhở, nên đã hiểu được tầm quan trọng của đai sư đối với Sử Lai Khắc học viện.

Để có thể lưu lại được Đại Sư, Tuyết Dạ đại đế tự mình đi vào Sử Lai Khắc học viện cầu kiến, hắn không dùng lợi để dụ dỗ, bằng vào sự chân thành, rốt cục cảm động được Đại Sư.

Đại Sư đáp ứng, tạm thời ở tại thiên đấu thành, nhưng sẽ không rời đi Sử Lai Khắc học viện. Tuyết Dạ đại đế sách phong Đại Sư là Tổng Hiệu của hồn sư đế quốc, danh hiệu bá tước (Tước vị thứ 3 trong công hầu bá tử nam). Tại thời điểm cần thiết sẽ để hồn sư của đế quốc đến Sử Lai Khắc để nghe chỉ đạo của Đại Sư.

Đồng thời, đế quốc cấp ngân sách cho Sử Lai Khắc học viện.

Vốn Tuyết Dạ đại đế định sát nhập Sử Lai Khắc học viện và thiên đấu hoàng gia học viện với nhau, viện trưởng sẽ do Phất Lan Đức đảm nhiệm, nhưng bị Phất Lan Đức cùng Đại Sư khéo léo cự tuyệt.

Bọn họ làm như vậy là không hy vọng đệ tử của Sử Lai Khắc học viện không bị phong cách quý tộc lây nhiễm.

Để có thể là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện thì không thể đi cửa sau, hoàn toàn bằng vào thực lực của chính mình. Lúc này cả học viện được Phất Lan Đức cùng Tuyết Dạ đại đế toàn lực duy trì.

Cho nên Sử Lai Khắc học viện sẽ không có gì phiền toái.

Năm năm qua, phát triển rất rực rỡ. Mặc dù không có xuất ra những tiểu quái vật kinh điển như bọn người Sử Lai Khắc thất quái, nhưng coi như là công thành danh toại, ít ra không ít hồn sư tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại không tầm thường chút nào. Làm cho hoàng thất Thiên Đấu Đế Quốc được tăng thêm khá nhiều hồn sư tài năng.

Lúc trước khi Đường Tam bị Đường Nguyệt Hoa cấm túc, vừa khi học tập xong liền vội vã đi gặp cha. trong một năm đó, hắn cũng chỉ là trộm trốn Nguyệt Hiên một lần để gặp Đại Sư, hướng sư phụ báo rằng mình vẫn bình an, lúc ấy hắn cũng chỉ cùng Đại Sư nói nói mấy câu rồi lập tức quay lại Nguyệt Hiên.

Ánh mặt trời chiếu sáng, bầu trời ngàn dặm không mây.

Những cơn gió nhẹ nhàng mang theo không khí nóng rực bao phủ quanh Sử Lai Khắc học viện. Có thể nhìn thấy không ít đệ tử của học viện mặc đồng phục màu xanh biếc rất đặc biệt này.

Giáo phục màu xanh biếc bây giờ đã trở thành tiêu chí vì Sử Lai Khắc học viện mà phục sức. những hồn sư trẻ tuổi đều mong muốn được mặc màu áo này, vì nó mà hãnh diện.

Lúc này, đúng giữa trưa, một nam một nữ hai người đi tới trước cửa Sử Lai Khắc học viện.

Bọn họ nhìn qua đều khoảng hai mươi tuổi, chàng trai thân hình to lớn, cô gái nhìn qua nhỏ nhắn. Nhìn thanh niên có một mái tóc dài màu vàng, hai tay chắp sau lưng, trên mặt mang thần sắc hơi kích động nhìn vào đại môn Sử Lai Khắc học viện, đây đính thị là phong thái của tiểu quái vật.

Vẻ mặt Cô gái lạnh như băng, dáng người nóng bỏng cực kỳ, dáng người hoàn mỹ đứng bên cạnh hắn,trên mặt đầy hàn ý làm người khác nhìn vào cũng phải sinh ra lực hấp dẫn mạnh mẽ. Cùng thanh niên mặc bộ hắc y đối lập, y phục của cô gái là mầu trắng, lộ ra cả làn da trắng mịn.

Thanh niên tóc vàng thở dài một tiếng, *"Thời gian trôi quả là nhanh, đảo mắt cái đã năm năm rồi. Không biết bọn họ thế nào!"* Cô gái nói không nhiều lắm, *"Nhìn thấy chẳng phải sẽ biết sao."*. Dưới diện mạo lạnh như băng là một đôi mắt to xinh đẹp đã mang theo vài phần kích động.

Hai gã đệ tử canh cửa của Sử Lai Khắc học viện đã chú ý tới hai người kia, nhìn hai người đang bàn luận, một gã bước tới hỏi:

"Hai ngươi có chuyện gì? Xin mời không đứng trước đại môn. Các ngươi nếu đến báo danh học viện thì đã tới muộn rồi. Hết thời gian báo danh rồi"

Người vừa lên tiếng là một gã đệ tử nhìn hình dáng cũng khoảng hai mươi tuổi, dù sao, bình thường mà nói, đệ tử của cao cấp hồn sư học đều khoảng hai mươi tuổi.

Thanh niên tóc vàng cùng cô gái mặc bạch y liếc nhau, không khỏi cười cười, *"Chúng ta không phải đến báo danh. Phất Lan Đức viện trường cùng Đại Sư có trong học viện không?"*

Đệ tử canh cổng nhíu nhíu mày, *"Viện trường cùng phó viện trưởng vắng mặt, ta không biết. Tuy nhiên học viện đã có quy định, không được cho ngoại nhân tiến vào. Nếu các ngươi muốn gặp viện trưởng thì phải đăng ký trước. Nếu các ngươi nghĩ có thể qua cửa sau tiến vào học viện thì hai vị hãy quay*

về đi, Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta không chào đón những đệ tử như vậy."

Thấy mặt thanh niên cùng nữ tử dáng vẻ cao quý, đệ tử canh cổng này có thể khẳng định họ là quý tộc, lập tức nghĩ ngay bọn họ định vào học bằng cửa sau.

Thanh niên tóc vàng nở nụ cười, *"Học đệ, ngươi thực sự làm rất tốt công việc của mình. Chỉ là ta nghĩ không cần phải phí công như thế. Mời ngươi vào thông báo một tiếng với viện trưởng, nói Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã trở lại. Ta nghĩ, viện trường sẽ hoan nghênh chúng ta đến."*

Đôi nam nữ nhìn rất xuất chúng này đúng là thành viên của Sử Lai Khắc thất quái, lão đại tà mâu bạch hổ Đái Mộc Bạch cùng với U minh linh miêu Chu Trúc Thanh.

Bọn họ đều không có quên ước định năm năm trước, cho dù tại Tinh La đế quốc bọn họ cũng còn có rất nhiều sự tình muốn làm.

Nhưng lời hẹn năm năm bọn họ nào dám quên? Sống tại Sử Lai Khắc học viện ngần ấy năm, bọn họ đã có ấn tượng sâu sắc mà cả đời cũng chẳng quên được.

Năm năm đã đến. Bọn họ hy vọng quay về Sử Lai Khắc học viện, thăm Phất Lan Đức, Đại Sư, Liễu Nhị Long, những người đã nuôi dạy mình khôn lớn.

Đương nhiên, chủ yếu là mong chờ thời khắc thất quái quy tụ đầy đủ.

Cho nên. Bọn họ đã trở lại. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh nội tâm kích động thậm chí vẻ mặt còn hiện ra tia hoài niệm.

Nhưng ngoài tưởng tưởng của hai người. Đệ tử kia vẫn bình tĩnh như trước, lúc này còn kèm theo cả sự khinh cực kỳ. *"Ngươi là Đái Mộc Bạch? Thế thì ta còn là Đường Tam học đệ. Đi đi, trước các ngươi cũng đã có hai mươi ba lần giả mạo để muốn tiến vào học viện rồi. Ta sẽ không mắc bẫy đâu. Xin mời hãy mau rời khỏi nơi này. Nếu không nghe đừng trách ta phải ra tay tiễn khách"*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút. Hắn đương nhiên sẽ không cùng học đệ trước mặt này đôi co. Sờ sờ mũi: *"Có người giả mạo chúng ta? Trúc thanh. Xem ra chúng ta thật sự lưu lại ấn tượng quá lớn cho học viện rồi "* Cùng năm năm trước so sánh thì hiện Đái Mộc Bạch càng thêm cao lớn hơn, lại còn ẩn trên mình đầy chí khí vương giả. Chu Trúc Thanh từ tiểu cô nương cũng đã phát triển thành cô gái tuyệt sắc.

Mặc dù còn chưa thành thục. Nhưng nhìn qua đã là khuynh quốc khuynh thành làm cho đệ tử canh cổng vẫn có chút khách khí.

Đệ tử canh cổng rốt cục đã hết kiên nhẫn, nhìn thấy Đái Mộc Bạch với ánh mắt còn mang theo vài phần ghen ghét. *"Còn không đi mau. Bằng không ta sẽ không khách khí"*

"Hả? Vị… học đệ này tính cách hay thật, tự nhiên dám không khách khí với đái lão Đại của chúng ta nữa chứ. Lá gan thật không nhỏ mà!" Âm thanh quái dị truyền đến.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh bị hấp dẫn bởi giọng nói. Đó chính là mập mạp đang từ cổng bước ra. Vẻ mặt hài hước thấy bọn họ.

Người này nhìn có cảm giác cao thước tám, cao lớn mập mạp, tóc ngắn, trên vẻ mặt còn mang theo nự cười.

Trong năm năm qua, hắn biến hóa cũng không nhiều lắm, Đái Mộc Bạch liếc mắt nhận ngay ra là mập mạp. Tiểu mập mạp hóa thành đại mập mạp, đúng là lão Tứ của thất quái,Tà Hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn đáng yêu?

"Tên mập mạp chết tiệt. Ngươi lại đây." Đái Mộc Bạch đi nhanh về hướng Mã Hồng Tuấn. Mã Hồng Tuấn ha hả cười, đưa hai tay mập mạp lao tới, đem Đái Mộc Bạch ôm chặt lại. Nghe trên người cả hai có tiếng xương răng rắc.

"Đái lão Đại, sao ngươi lại bạo lực như thế chứ, thật sự là ta muốn ôm trúc thanh cơ."

"A - -" tiếng kêu thảm thiết ……

"Thôi, ta sai rồi. Buông tha ta đi. Lão Đại. Tấm thân nhỏ nhắn của ta làm sao chịu được sự ngược đãi của ngươi, chẳng lẻ ngươi cùng trúc thanh đã đến thời điểm như thế này sao, a - -" tiếp tục kêu thảm thiết ……

Chu Trúc Thanh ở bên kia nhìn thấy, mặt có chút đỏ lên.

Trước tiền môn Sử Lai Khắc học viện một gã đệ tử khác đi đến thì thào nói: *"Lần này bên trong còn chút khó khăn! So với vài lần trước cũng khác biệt nhiều "*

"Nhìn vẻ mặt ngươi kìa." Mã Hồng Tuấn tức giận trừng trừng đi tới, Thật vất vả lắm mới từ người Đái Mộc Bạch tránh thoát, một cỗ áp lực mênh mông mà hùng hậu tràn ngập từ trên người hắn chợt phóng thích ra.

Hai gã đệ tử bị phái tới canh cổng chắc chắn cũng không phải là học viên xuất sắc gì. Thực lực cũng chỉ khoảng ba mươi cấp là nhiều. Bị áp lực của Mã Hồng Tuấn tiến đến nhất thời sắc mặt đại biến cuống quít thoái lui.

Mã Hồng Tuấn giơ nắm tay to lớn lên uy hiếp:*"Lão tử với thực lực như thế này còn phải vào học tiếp không chứ?"*

"Năm năm không thấy, tính cách kiêu ngạo của mập mạp ngươi vẫn không giảm mà còn tăng lên đấy!" Âm thanh từ xa vang lại.

Mã Hồng Tuấn bất chấp mặt dày, quay người lại, thấy rõ người tới thì lập tức giơ bàn tay to đùng, phi người vọt đi, *"Oa, Vinh Vinh biến thành đại mỹ nữ rồi. Nhanh cho ca ca ôm muội một cái nào."*

Vẫn mặc y phục màu phấn hồng, tóc dài thướt tha, Trữ Vinh Vinh vẫn như ngày xưa. Nàng cùng với Chu Trúc Thanh có vẻ đẹp khác nhau. Chu Trúc Thanh thì thân hình nóng bỏng lại kèm theo vẻ mặt luôn lạnh như băng, hai cái đó kết hợp lại khiến vẻ đẹp của nàng rất đặc biệt, mà Vinh Vinh lại mang theo vẻ đẹp nhu mỳ, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý rất đặc thù, tựa như nàng giống với vũ hồn Cửu Bảo Lưu Ly tháp vậy.

Nàng còn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng trên người lại có khí chất rất ung

dung.

"Mập mạp, đi tìm chết." Ngay khi Mã Hồng Tuấn vọt tới trước thì có một thân hình xuất hiện ngăn hắn, Chu Trúc Thanh như ảo ảnh xuất hiện, đứng cùng chỗ với Trữ Vinh Vinh.

Đái Mộc Bạch đặt bàn tay to sau bả vai Mã Hồng Tuấn, *"Mập mạp chết tiệt, còn muốn chiếm tiện nghi à! Mặc dù Tiểu Áo là thực vật hệ hồn sư, nhưng ngươi trêu Vinh Vinh một chút ta sẽ liều mạng với ngươi."*

Mã Hồng Tuấn ca thán một tiếng, *"Ta đây Thần phong tuấn lãng, đẹp đẽ cao quý, thế nhưng tại sao vẫn không được mỹ nữ xem trọng nhỉ? Nhìn đám người các ngươi đều thành đôi thành cặp mà ta thấy ghét quá đi!"*

Đái Mộc Bạch không tức giận nói: *"Bốn chữ Thần Phong tuấn lãng này dùng trên người ta thì mới đúng. Ngươi không cần phải vũ nhục bốn chữ này chứ."* Nói đến nơi đây, hắn hướng Trữ Vinh Vinh hô: *"Vinh vinh, Tiểu Áo đâu?"*

Đang ôm Chu Trúc Thanh, thân thể Trữ Vinh Vinh bỗng cứng đờ, hai mắt bỗng đỏ lên, *"Ta cũng không biết hắn có thể quay về hay không."*

Năm năm trôi qua, Áo Tư Tạp vẫn bạt vô âm tín, thậm chí không gửi chút tin tức nào về Thất Bảo Lưu Ly Tông. Trữ Vinh Vinh một mực chờ hắn, ngày này qua ngày khác, nàng thủy chung đợi chờ hình bóng trở về của Áo Tư Tạp.

Ở cùng nhau lâu ngày mà không nhận ra, nhưng khi Áo Tư Tạp ra đi, Trữ Vinh Vinh mới hiểu được Áo Tư Tạp trong lòng chiếm địa vi to lớn như thế nào. Cái loại...cảm giác mất mát,hoài niệm, khiến nàng khó có thể tự kiềm chế.

Nàng phát hiện, sau khi Áo Tư Tạp rời đi thì mình lại càng thương nhớ hắn hơn!

Mỗi khi nàng nhớ tới ánh mắt kiên nghị vô cùng của Áo Tư Tạp lúc gần đi, nhớ lời hẹn mười năm, trong tâm nàng không nhịn được sự đả kích to lớn, lệ trong mắt cứ thế mà tuôn ra. Mười năm, con người cả đời có bao nhiêu cái

mười năm?

Nàng thậm chí có thể tưởng tượng Áo Tư Tạp sau mười năm sẽ có những kinh nghiệm gì.

Nàng thường xuyên một mình chạy lên núi, quay về bốn phía gào to, *"Tiểu Áo, ngươi trở về cho ta. Ta không cần ngươi cường đại, ta chỉ cần ngươi trở về. Chỉ cần ngươi quay lại bên ta, cho dù quy củ của tông môn nghiêm ngặt, ta cũng mặc kệ, không muốn ngươi rời xa ta"*.

Mặc cho nàng gào thét thế nào, nhưng cũng chỉ có âm thanh của mình vọng lại mà thôi, Áo Tư Tạp như trước vẫn bạt vô âm tín.

Trữ Vinh Vinh thấy hối hận, vì sao lúc trước mình lại không chủ động, vì sao mình lại không nghĩ một biện pháp gì đó để được ở một chỗ với hắn chứ. Nàng thật sự sợ, sợ có một ngày đột nhiên nhìn thấy đệ tử của tông môn mang thi thể của hắn về.

Vì không muốn suy nghĩ đến hắn nữa, nên năm năm qua, Trữ Vinh Vinh liều mạng cắm đầu vào tu luyện. Buồn tẻ, tĩnh mịch trong tu luyện khiến vẻ mặt của Vinh Vinh khi đoàn tụ với mọi người có tốt hơn một chút, còn đỡ hơn vẻ mặt thống khổ quằn quại trong nỗi nhớ nhung và day dứt thường ngày của nàng. Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đã ý thức được có điều không đúng, hai người nhanh chóng đến gần Trữ Vinh Vinh, cùng Chu Trúc Thanh ba người hướng nàng thấp giọng hỏi han.

Bên kia, hai gã đệ tử canh cổng hiển nhiên là bị Mã Hồng Tuấn dọa phát sợ, nói nhỏ vài câu, trong đó một người rất nhanh chạy về học viện báo tin.

Trong suốt năm năm không thấy mặt đồng bọn, Trữ Vinh Vinh không thể kìm được nội tâm bi thương, Vừa chảy lệ vừa nhớ tơi quá trình lúc trước Áo Tư Tạp rời đi, nàng nói lại cả quá trình hắn rời đi cho mọi người.

Nghe nàng thuật lại, ba người Đái Mộc Bạch đều trầm mặc, ngay cả Mã Hồng Tuấn cũng thu hồi vẻ mặt hi hi ha ha của mình lại. Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, *"Tiểu áo này, bình thường nhìn qua luôn hi hi ha ha cười, nhưng thực tế, hắn có lòng tự tôn rất lớn. Mà hơn nữa, hắn thật sự yêu*

ngươi. Lúc trước, vì có thể sánh được với ngươi, hắn tu luyện cực kì nỗ lực, so với chúng ta còn hơn nhiều. Mười năm, hy vọng trong mười năm này hắn gặp được những điều tốt đẹp"

Chu Trúc Thanh đang yên lặng ôm Trữ Vinh Vinh vào trong lòng, hướng Đái Mộc Bạch mắng: *"Ngươi nói ít đi vài câu. Vinh vinh đã chịu thống khổ nhiều rồi. Chuyện này cũng không thể trách Vinh Vinh, chỉ có thể xem như tạo hóa trêu ngươi."*

Nghe Chu Trúc Thanh nói, Trữ Vinh Vinh khóc càng thêm thương tâm. Năm năm qua, nàng vẫn cố gắng nén chịu áp lực cùng tình cảm của mình xuống, lúc này thấy đều là đồng bọn cùng sinh cộng khổ nên rốt cuộc nàng không nén được, đã phóng thích toàn bộ sự thống khổ của nội tâm ra trước mặt mọi ngừoi.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cũng không nghĩ tới, vốn nên làm giảm sự thương sót của nàng nhưng nay lại biến thành bi thương càng nhiều. Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói: *"Không biết Tam ca cùng Tiểu Vũ thế nào rồi. Bọn họ không biết có việc gì không."*

Trong mắt Đái Mộc Bạch lộ ra suy tư, *"Đáng tiếc, bọn họ cũng không biết lời hẹn ước năm năm của chúng ta, lần này sợ là không thấy được bọn họ rồi. Mọi người xa cách, chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại."*

Trong Sử Lai Khắc thất quái thì Đái Mộc Bạch không hổ là lão Đại, nhưng trong quá trình chiến đấu thì Đường Tam lại trở thành trung tâm. Nếu không có Đường Tam thì tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái bọn họ quyết không có khả năng đi xa đến vậy. Nếu nói bẩy người bọn họ đều là quái vật, thì Đường Tam không thể nghi ngờ đúng là quái vật trong quái vật (Siêu cấp quái vật, Siêu cấp thần thú zZzZ –Dangneo).

Người ngoài chỉ thấy Đường Tam như là thiên tài, mà chỉ có Sử Lai Khắc thất quái mới tự biết được Đường Tam có trình độ đến mức nào. Nếu để Đái Mộc Bạch đưa ra một đánh giá về Đường Tam, thì đó cũng chỉ là hai chữ *"toàn năng"* mà thôi.

Chu Trúc Thanh ôm Trữ Vinh Vinh, an ủi nói: *"Người hiền sẽ được chở che,*

Vinh Vinh, đừng khóc nữa. Tiểu áo nhất định sẽ bình an trở về. Ngươi không phải có ước định mười năm với hắn hay sao? Tại tông môn chờ đi, ngươi sẽ thấy hắn khỏe mạnh trở về."

Trữ Vinh Vinh buồn bã: *"Ngoại trừ chờ đợi, ta còn có thể làm cái gì đây? Ta thực sự rất hối hận, vì cái gì mà khiến lúc trước hắn phải rời đi. Vì cái gì ta không thể kiên định một chút mà chống lại quy môn. Hắn chỉ là một hồn sư hệ thực vật (Quên mất, ở đây Thực vật không phải là cây cối, mà chính là đồ ăn đó – Dangneo)! Không có người bên ngoài trợ giúp, đến cả đạt được hồn hoàn đối với hắn cũng là rất khó khăn. Đều là ta không tốt."*

"Là ai khiến Vinh Vinh của chúng ta thương tâm như thế này?" Thanh âm đột nhiên vang lên. Âm thanh này đối với bốn người Sử Lai Khắc thất quái đều có chút lạ lẫm, mấy người đang bởi vì chuyện thương tâm của Áo Tư Tạp, đột nhiên nghe được âm thanh lạ lẫm, hơn nữa lại do bên ngoài mà đến, đều không khỏi nhíu mày.

Tiếng khóc của Trữ Vinh Vinh bỗng ngừng bặt, ngẩng đầu hướng tới nơi âm thanh phát ra nhìn lại.

Một thanh niên thân cao hơn một thước chín, hành động dứt khoát mà thong dong. hình thể cực kỳ cân xứng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Quần áo đều là mầu trắng, có dáng vẻ ưu nhã thong dong. Kể cả trong lúc Giơ tay nhấc chân cũng vô hình trung tản ra khí chất quý tộc đặc trưng.

Vẻ mặt anh tuấn phẳng phất như luôn có một nụ cười kèm theo. Tóc dài mầu lam lặng lẽ trùm lên vai. Một đôi mắt giống như lam bảo thạch tràn ngập thần thái đặc thù.

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh khi gặp lại người tuổi trẻ này cũng đều không khỏi ngây người. Các nàng phát hiện trên người thanh niên này tìm không thấy dù là nửa phần tỳ vết nào. Bất luận là khí chất, tướng mạo hay ngoại hình, âm thanh, đều làm cho người ta có một loại cảm giác *"Viên Dung Như Ý"*.

Nhìn qua hắn đi cũng không mau. Nhưng chỉ vài bước đã đến gần bên mọi người.

Hắn ước chừng chỉ khoảng hai mươi tuổi. Là một người trẻ tuổi thiên tài trong thiên tài. Sử Lai Khắc tứ quái đối với người thanh niên có cảm giác nhìn không thấu.

Có lẽ bởi vì cùng là nam nhân nên có phần ghen ghét, Đái Mộc Bạch khoanh tay từng bước, từng bước đã đứng ở phía trước mặt bốn người. hàn quang trong Tà mâu chợt phát. Hơi thở vô hình tạo ra uy lực đặc thù của vương giả. Lạnh giọng nói: *"Ngươi là ai?"*

Lam phát thanh niên mỉm cười, chạy tới trước mặt bốn người, *"Thực làm cho ta thương tâm mà! Mới năm năm trôi qua mà các ngươi đã quên ta? Đái lão Đại. Ngươi đối với huynh đệ mà có thái độ này sao? Mập mạp, ngươi vẫn đầy đặn quá nhỉ."*

Đái Mộc Bạch có chút sững sờ, như thanh âm, tướng mạo cùng khí chất của thanh niên trước mặt này thì trong bộ nhớ của mình tuyệt đối không có người nào tương tự, nhìn cử chỉ thân thiết nhưng không giống như làm bộ, nhất là nghe âm thanh của hắn, chính mình trong lòng cũng sinh ra một cảm giác có chút thân thiết.

Đột nhiên, Trữ Vinh Vinh kinh hô một tiếng, *"A! Ngươi trên người như thế nào lại có như ý Bách bảo nang cùng Nhị Thập tứ kiều nguyệt minh dạ của Tam ca chứ?"*

Quan sát của phụ nữ luôn cẩn thận và tỉ mỉ. Nghe được Trữ Vinh Vinh nói, ba người Đái Mộc Bạch đã lập tức chú ý tới hai kiện hồn đạo khí cực phẩm bên hông lam phát thanh niên trước mặt này.

Sắc mặt Đái mộc nhất thời biến đổi, trên người khí thế đại tăng, *"Cuối cùng ngươi là ai? Sao ngươi có đồ của Đường Tam?"*

Lam phát thanh niên, đúng là Đường Tam. Chỉ có điều,trong năm năm hắn thay đổi nhiều nhiều lắm, không chỉ là vẻ ngoài mà lần lam ngân hoàng giác tỉnh tạo ra. Hai đại lĩnh vực trong thân, Lúc này hắn cùng năm năm trước so sánh thì khí chất đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Thế nên bọn Đái Mộc Bạch chắc chắn sẽ không nhận ra.

Nghe thấy trong giọng Đái Mộc Bạch đầy địch ý cùng vài phần lo lắng. Đường Tam không khỏi âm thầm cảm động, đồng bọn đúng là đồng bọn, bọn họ luôn quan tâm đến an nguy của mình!

Không muốn đùa bỡn mọi người, Đường Tam khẩn thiết nói: *"Đái lão Đại, ta là Đường Tam đây!"*

"Ngươi là Đường Tam?" Đái Mộc Bạch mở to hai mắt nhìn hắn trừng trừng.

Đường Tam gật gật đầu, vì để Đái Mộc Bạch tin tưởng rằng chính mình, hắn biểu hiện thành ý cực kỳ khẩn thiết. Ngày đó tại Hạo Thiên Tông, vài vị trưởng lão đưa ra ba yêu cầu, Nếu hắn làm được thì sẽ chính thức nhận nghi thức nhận tổ quy tông.

Mặc dù hắn không thể bái tế mộ gia gia, nhưng cuối cùng vì có thể quay lại Hạo Thiên Tông, Tông môn đã đưa ra ba yêu cầu cho hắn, mà ba yêu cầu đó`không phải thời gian ngắn là có thể hoàn thành được, hơn nữa Đường Tam cũng hiểu được khoảng cách đột phá sáu mươi cấp đã không xa.

Lúc trước khi Sử Lai Khắc thất quái chia lìa thì hắn cùng Tiểu Vũ rời đi trước nên tự nhiên không biết ước hẹn của năm năm sau, nhưng khi hắn học tại Nguyệt hiên thì đã quay về Sử Lai Khắc học viện một lần, Đại Sư có nói chuyện này cho hắn biết, thế nên hắn mới đến nơi này cùng mọi người gặp mặt.

Gặp lại bốn người, hình mạo mọi người đều đã xảy ra chút ít thay đổi, nhưng khuôn mẫu vẫn nguyên lai như vậy, lúc này hắn cũng có tâm tình cực kỳ kích động.

"Đái lão Đại, năm năm rồi, chúng ta đều cao lớn hơn. Có điểm biến hóa cũng là bình thường." Đường Tam mặc dù biết lời nói chưa đủ thuyết phục nhưng vẫn cười khổ nói ra.

Đái Mộc Bạch nhìn về phía Mã Hồng Tuấn, *"Ngươi tin lời nói của hắn không?"*

Hàn quang trong đôi con ngươi của Mã Hồng Tuấn lóe ra, *"Tin hắn mới là lạ, trước tiên bắt hắn rồi nói sau. Hắn dám giả mạo Tam ca để làm gì, không cho hắn nếm mùi khổ thì ta thấy hắn sẽ không nói thật đâu."*

Mặc dù đã vài năm không thấy, nhưng từng cùng một chỗ, sự phối hợp của họ vẫn ăn ý như trước, giống như đã thấm trong mấu họ rồi, Thanh âm của Mã Hồng Tuấn vừa rứt, Đái Mộc Bạch đã một chưởng chụp xuống ngực Đường Tam. Khí thế hùng hậu trong nháy mắt bộc phát, nếu cùng trước kia so sánh thì hồn lực hiện giờ của hắn đã hơn hẳn, khiến khí thế cường đại bao trùm xuống. Mặc dù chưa phóng thích vũ hồn, nhưng với hổ chưởng này đánh ra, không khí bên người Đường Tam đã trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Đường Tam thật sự bất đắc dĩ, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn căn bản chưa cho hắn cơ hội giải thích mà đã động thủ.

Đối với thực lực của Đái Mộc Bạch hắn hiểu rất rõ,Tuy nhiên, vài năm không gặp, không ngờ thực lực lão Đại lại tiến nhanh như vậy, cho dù là hắn cũng không dám thẳng mặt tiếp nhận tà mâu bạch hổ chưởng cương mãnh đang công kích tới. Dưới chân động một chút, thân thể Đường Tam đã vọt về phía sau, hai tay đang ở hai bên sườn, nhướn lên một chút.

Đái Mộc Bạch nhất thời cảm giác được một cỗ hấp lực mãnh liệt khiến cho hồn lực mình đánh ra bị bắn sang một bên, vút lên trên không.

Mà lúc này, Mã Hồng Tuấn đã phóng thích ra vũ hồn của mình.

" - Oanh" một tiếng, ngọn lửa nóng bừng bỗng bao quanh người hắn, hào quang đỏ rực bao trùm tới năm thước xung quanh, kỳ dị chính là quần áo trên người hắn cũng không có chút nào bị ngọn lửa thiêu cháy

Ánh mắt trở nên lợi hại, mái tóc đỏ dài sau gáy, toàn thân biến thành hỏa diễm màu đỏ, đồng thời, một đôi cánh thật lớn màu đỏ trong lưng Mã Hồng Tuấn mọc ra, cả người hắn đã trở nên cao lớn hơn vài phần, các thớ mỡ trên người hắn tựa hồ co rút lại một chút. Kỳ lạ nhất là đôi con ngươi của hắn phát ra hai ngọn lửa rất bất thường.

Hai vàng, hai tím, một đen, năm hồn hoàn ở trên người được phát động, hồn

lực mạnh mẻ mang theo hơi lửa nóng rực đặc thù lan truyền khắp không gian, trong khoảnh khắc không gian trở lên vặn vẹo, xuất hiện như những đợt sóng nước vậy.

"Được mập mạp, ngươi tiến bộ không nhỏ nhỉ! Để ta xem nào" Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, trong phút chốc cuồng phong bạo phát, tóc vàng kim trong khoảnh khắc biến thành màu trắng, thân thể chợt bành trướng, trong chớp mắt đã vượt qua hai thước rưỡi, toàn thân bao trùm bởi lông vằn đen trắng, hai bàn tay hổ thật lớn vươn ra, mỗi một ngón tay đều lộ ra móng tay màu vàng sắc bén như lưỡi dao, ngoài sự bưu hãn xuất hiện trên người hắn ra, mọi người còn có thể cảm nhận được hơi thở điên cuồng, cơ thể kịch liệt bành trướng đã khiến quần áo trên người hoàn toàn tan nát.

Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu hồn hoàn chỉnh tề đã xuất hiện trên người Đái Mộc Bạch, hắn đã đột phá sáu mươi cấp, đạt tới cấp bậc hồn đế.

Mã Hồng Tuấn nhịn không được cả kinh nói: *"Lão Đại không hổ là lão Đại, ngươi đã đạt đến hồn đế rồi, ta mới năm mươi bảy cấp. Xem ra ta cố gắng còn chưa đủ thì phải!"*

------oOo------

Chương 326: Biến hóa sau năm năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biên tập: Dangneo–

Hai người ngoài miệng mặc dù đang nói, nhưng thân thể vẫn di động, gần như từ hai hướng áp tới Đường Tam, còn Chu Trúc Thanh đã dắt Trữ Vinh Vinh lặng lẽ tới phía sau Đường Tam hơn mười thước. Ba người hình thành thế bao vây Đường Tam ở giữa, hiển nhiên là không muốn để hắn có bất cứ cơ hội thoát thân nào.

Đường Tam bất đắc dĩ nói:

"Năm năm không gặp, các ngươi đối xử với huynh đệ thế này sao!"

Đang nói chuyện, hắn lập tức cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ bốc lên ở phía sau. Không cần hỏi cũng biết là Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đã phóng xuất ra võ hồn của mình.

Hắn vô thức nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hào quang phát ra, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nếu như Đái Mộc Bạch đột phá sáu mươi cấp là trong dự tính của hắn thì việc Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đều có sáu hồn hoàn khiến hắn thật không ngờ.

Trên người hai mỹ nữ đều xuất ra quang mang của sáu hồn hoàn gồm hai vàng, hai tím, hai đen.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh dường như lớn thêm vài phần, sáu quang hoàn di chuyển từ trên xuống dưới, huyền ảo, lộng lẫy vô cùng.

Khi Chu Trúc Thanh phóng võ hồn ra, cả người dường như càng thêm lạnh lẽo, càng thêm cảm giác hư ảo, tuy rằng đang đứng đó nhưng lại khiến người ta không thể thấy được trọn vẹn thân hình nàng.

Trong bốn đồng bọn thì có ba người đã đột phá sáu mươi cấp, trong lòng Đường Tam thầm khen ngợi mà cũng tự cảm thấy có chút bất mãn với tiến bộ của chính mình.

Kỳ thực, trong hai năm hắn tu luyện với Đường Hạo thì tốc độ cũng không chậm.

Nhưng trong hai năm tại Sát Lục Chi Đô và một năm tu luyện tại Nguyệt Hiên đã khiến hắn tăng cường những phương diện khác, còn tu luyện hồn lực thì bị chậm lại.

Tính cách của Chu Trúc Thanh luôn kiên nhẫn, cộng với lợi thế rất lớn từ tiên thảo lần trước được Đường Tam cung cấp, còn Trữ Vinh Vinh thì trong năm năm hầu như chỉ ngày đêm tu luyện để thoát khỏi sự thống khổ của nhớ

mong, vì vậy mà không lâu trước đây cũng đã đột phá cửa ngõ 60 cấp.

Khi nàng hoàn thành đột phá, Trữ Phong Trí đã tuyên bố trong nội bộ tông môn, nàng chính là Tông chủ tiếp theo của Thất Bảo Lưu Ly tông.

Cảm nhận được tiến bộ của các bạn mình, trong lòng Đường Tam đột nhiên tràn ngập hào khí. Mặc dù mình vẫn chưa đạt được sáu mươi cấp nhưng cũng tiến bộ không ít so với họ.

Nghĩ tới đây, Đường Tam nhịn không được huýt sáo dài một tiếng

"Các ngươi không tin thân phận của ta, vậy thì tới đây dùng thực lực để chứng minh. Ngoại trừ Sử Lai Khắc thất quái chúng ta còn ai có thể có thực lực như vậy?"

Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn cũng không để lời hắn thành vô ích, trong lòng nhớ thương tới an nguy của Đường Tam, hai người gần như cùng lúc di chuyển lên.

Đái Mộc Bạch bước lên một bước, toàn thân phát ra kim quang, phát ra đệ nhất hồn kỹ bạch hổ hộ thân chướng, đồng thời, thân thể chợt tăng tốc, hổ chưởng triển khai, vọt thẳng đến chính diện Đường Tam.

Định

Thanh âm trầm thấp vang lên từ trong miệng Đường Tam. Bốn luồng lam quang đồng thời bốc lên từ những nơi khác nhau trên mặt đất, Lam Ngân Hoàng vạn năm hồn kỹ thứ tư, Lam Ngân Tù Lung.

Bốn nhánh Lam Ngân Hoàng đồng thời bao phủ thân thể bốn người, kể cả Đái Mộc Bạch. Bốn người gần như dừng lại cùng một lúc.

Cho dù là Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy trên người Mã Hồng Tuấn vậy mà lúc này cũng hoàn toàn bị áp chế.

Bề ngoài thì có vẻ là giả nhưng hồn kỹ thì lại không thể làm giả được.

Lúc này, Đường Tam đã phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng, hồn kỹ thứ tư có màu đen rất đặc biệt khiến Đái Mộc Bạch sửng sốt

Nhưng cặp hổ trảo của hắn vẫn vô thức chụp vào Lam Ngân Tù Lung trước mặt.

Đúng lúc này, một tầng lam quang nhanh chóng phát ra từ trên người Đường Tam, Lam Ngân lĩnh vực đã xuất hiện.

Trước cửa Sử Lai Khắc học viện rất nhiều thực vật sinh trưởng, mà chỉ những nơi như vậy sao lại có thể ít Lam Ngân Thảo được chứ? Trong nháy mắt phóng ra Lam Ngân lĩnh vực, Đường Tam đã cảm nhận được tâm tình của toàn bộ Lam Ngân Thảo trong phạm vi xung quanh.

Thế giới Lam Ngân được khí tức hoàng giả của hắn lãnh đạo, toàn bộ Lam Ngân Thảo đều sinh trưởng một cách điên cuồng, trong chớp mắt đã biến thành hình dạng Lam Ngân Hoàng, mau chóng lan tràn tiếp xúc với nhau quanh Lam Ngân Tù Lung mà Đường Tam phóng thích ra.

Trong nháy mắt, bốn Lam Ngân Tù Lung đều biến thành kim sắc huyễn lệ. Hổ trảo của Đái Mộc Bạch mặc dù sắc bén không gì sánh nổi nhưng vẫn bị bắn ngược trở về.

Chu Trúc Thanh cũng đối mặt với cảnh ngộ tương tự. Về phần Mã Hồng Tuấn thì hoàn toàn bị áp chế. Lam Ngân Hoàng của Đường Tam đã được tiên thảo Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ với thuộc tính hỏa cực phẩm thấm nhuần, Phượng Hoàng Hỏa Diễm của hắn tuy mạnh nhưng không cách nào thiêu hủy được Lam Ngân Hoàng của Đường Tam.

"Tướng mạo, khí chất biến đổi, chẳng lẽ năng lực của ta cũng thay đổi sao? Đái lão đại, các ngươi thấy rõ rồi chứ?"

Đường Tam hơi khom người, năm hồn hoàn trên người cùng phát sáng, cùng lúc đó, theo âm thanh rách ra của y phục, bát chu mâu cùng vươn ra từ lưng hắn. Hai mắt của Đường Tam cũng toát ra lam quang trong veo.

Thu hồi Lam Ngân Hoàng trên tay, hắc quang bắt đầu khởi động, Hạo Thiên

Chùy đã xuất hiện trong tay trái hắn, Lam Ngân Tù Lung cũng theo đó biến mất.

Song sinh võ hồn, đệ tứ hồn hoàn là vạn năm cấp bậc, bát chu mâu, Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ đầu cốt, lúc này Đường Tam hoàn toàn đã thể hiện ra trước mặt các đồng bạn.

Thấy những cảnh đó, Đái Mộc Bạch đang chuẩn bị thi triển những hồn kỹ mạnh hơn liền ngưng lại:

"Ngươi đúng là Đường Tam? Sao ngươi lại thay đổi nhiều vậy?"

Đường Tam cười khổ nói:

"Các ngươi chỉ cần cho ta một cơ hội giải thích, đương nhiên ta sẽ nói cho các ngươi."

Mã Hồng Tuấn nhìn Đái Mộc Bạch, rồi lại nhìn bát chu mâu sau lưng Đường Tam:

"Lão đại, Bát chu mâu mặc dù có chút khác với trước đây, nhưng nhìn qua hình như không phải là giả."

Đái Mộc Bạch gật đầu, đưa mắt nhìn Chu Trúc Thanh ở bên kia. Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh liếc nhau, cùng gật đầu. Nếu Đường Tam trước mặt quả thật là giả mạo, vậy thì hết thảy sao lại trùng hợp đến thế?

Dù sao, năng lực của mỗi một hồn sư đều là độc nhất vô nhị.

So với năm năm trước, mặc dù Đường Tam càng trở nên cường đại hơn, nhưng căn bản những tính chất đó vẫn không có gì thay đổi. Nhất là song sinh võ hồn được trời ưu đãi kia thì đúng là không ai có thể tùy tiện bắt chước được.

Đúng lúc Đái Mộc Bạch đang chuẩn bị hỏi Đường Tam rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì trong thời gian vừa qua thì tiếng bước chân ầm ĩ từ phía Sử Lai Khắc học viện truyền tới.

Người chưa tới, một thanh âm mạnh mẽ đã truyền ra:

"Ai dám giả mạo tiểu quái vật của chúng ta, lại còn dám đánh người. Để ta xem nào."

Một đại hán trung niên vóc người vạm vỡ đi ra từ Sử Lai Khắc học viện, đi theo còn có hai người trung niên khác, nhìn có vẻ là thầy giáo của học viện.

Thấy họ, ngũ quái Sử Lai Khắc đều nở nụ cười. Người đi ra không phải ai khác, chính là Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực.

Vốn những việc thế này không cần Triệu Vô Cực tự mình đi ra, lão cũng đang là Phó Viện trưởng nên công việc cũng rất nhàn nhã, nghe học viên báo cáo, lão nổi hứng thú chạy ra, định xem ai dám giả mạo Sử Lai Khắc thất quái, tiện thể giáo huấn một chút, coi như hoạt động chân tay.

Lúc này, khi lão ra tới cửa, thấy năm người đứng ở đó thì thu ánh mắt lại rất nhanh.

Hiện tại, mặc dù Đường Tam trong Sử Lai Khắc ngũ quái đã thu hồi Lam Ngân Hoàng, trên người cũng không có hồn hoàn lóng lánh nhưng vẫn còn bát chu mâu sau lưng. Mà trên bốn người kia đều lóe ra hào quang của hồn hoàn.

Nếu như nói biến đổi vẻ ngoài còn phải xem xét, phán đóan, vậy thì khi bọn họ đã thể hiện ra khí thế và võ hồn, còn cả hồn hoàn đại biểu cho thực lực, tất cả đã giúp Triệu Vô Cực đưa ra được nhận định.

Ngoại trừ Sử Lai Khắc thất quái, còn ai có tuổi tác như vậy mà có thực lực đó?

"Ta kháo, không ngờ lại là đám tiểu quái vật các ngươi."

Vừa cười ha hả, Triệu Vô Cực vừa tới đón.

Hai thầy giáo và học viên báo tin đi theo sau lão cũng đều ngẩn ngơ cả người.

Hào quang huyễn lệ của hồn hoàn trước mắt đã làm bọn họ lóa mắt, hơn nữa khi nghe Triệu Vô Cực nói, bọn họ lập tức hiểu được. Năm người trước mặt này quả nhiên đúng là những ngôi sao đã tỏa sáng năm năm trước, quán quân của cuộc thi Tinh anh đại tái toàn đại lục, thành viên của Sử Lai Khắc thất quái!

Đái Mộc Bạch ở gần cửa học viện nhất, lập tức tới chào, ôm vị Bất Động Minh Vương này một cái thật mạnh.

"Ta chết mất, ôm nhẹ thôi."

Triệu Vô Cực bị Đái Mộc Bạch ôm một cái, lập tức than thở. Mặc dù lão được Đại sư chỉ bảo nên thực lực tiến bộ rất lớn, nhưng lúc này Đái Mộc Bạch đang phóng ra võ hồn của mình, sức mạnh rất lớn, nên cái ôm này đã khiến xương cốt toàn thân Triệu Vô Cực kêu răng rắc.

"Triệu lão sư."

Đường Tam và ba người còn lại cùng cung kính chào.

Trong lòng bọn họ lúc nào cũng tràn ngập tôn kính đối với những thầy giáo ban đầu của Sử Lai Khắc học viện.

Đôi mắt Triệu Vô Cực đã hơi đỏ lên, buông Đái Mộc Bạch đang ôm ra, vỗ vỗ lên cánh tay cường tráng của hắn, đưa mắt nhìn những người còn lại. Ánh mắt đầu tiên rơi trên thân hình to béo của Mã Hồng Tuấn, thấy hắn đang định vọt đến ôm, vội nói:

"Đi ra, mập mập, ngươi tránh xa ta ra một chút. Toàn thân ngươi toàn lửa, định đốt cháy hết y phục ta phải không?"

Mã Hồng Tuấn xấu hổ quá, vội vàng thu hồi võ hồn của mình, không dám nói gì, cười cười với Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực rất nhanh thấy Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh trong đám hào quang:

"Các người là Vinh Vinh và Trúc Thanh sao. Năm năm không gặp, đều đã biến thành các đại cô nương rồi, càng ngày càng đẹp lên. Á, ngươi là tiểu Tam?"

Cố gắng nhấp nháy đôi mắt của mình, Triệu Vô Cực không dám tin, nhìn chằm chằm vào Đường Tam.

------oOo------

Chương 327: Biến hóa sau năm năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam mỉm cười nói:

"Chẳng phải là con sao? Mặc dù con có thay đổi một chút bề ngoài, nhưng trước hết chúng ta nên vào học viện rồi con giải thích cho người. Phất Lan Đức viện trưởng, Liễu Nhị Long phó viện trưởng, các lão sư khác, bọn họ có khỏe không?"

Triệu Vô Cực mặc dù có chút không tin rằng thanh niên tuấn tú, ưu nhã trước mặt chính là Đường Tam, nhưng Bát chu mâu sau lưng và Hạo Thiên chuỳ trong tay hắn đều không phải là giả, lập tức gật đầu nói:

"Bọn họ đều khỏe. Đi thôi, đầu tiên cứ vào học viện rồi nói. Mấy người các người đang làm gì thế? Sao lại có dáng vẻ bạt kiếm, giương cung vậy? Chẳng lẽ định phá hủy học viện à?"

Đái Mộc Bạch mau chóng lấy từ trong hồn đạo khí ra một bộ trường sam, thu hồi võ hồn, mặc vào trong nháy mắt.

"Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm. Chúng con đều không nhận ra tiểu Tam. Đến bây giờ con vẫn không thể tin nổi. Nhưng ngươi hắn cũng không biết thời gian ước định tụ họp của chúng ta mà!"

Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói:

"Chờ sau này ta sẽ giải thích cho mọi người. Thực ra, khi lão sư gặp bộ dạng này của ta thì ta cũng phải giải thích cho họ. Khi gặp lão sư, các ngươi tự nhiên sẽ tin."

Triệu Vô Cực gật đầu nói:

"Ta nghe Đại sư nói ngươi đã từng trở về một lần, có điều lại vội vã đi ngay. Đừng đứng đó nữa, mau đi vào thôi. Các ngươi đều là vinh quang của học viện, nếu lão thần giữ của Phất Lan Đức kia mà biết các ngươi đã trở về, sợ rằng sẽ hưng phấn muốn bay lên trời mất."

Có Triệu Vô Cực dẫn đường, đương nhiên sẽ không có bất cứ gì ngăn cản nữa, Sử Lai Khắc ngũ quái đi theo lão vào trong học viện. Bởi vì Đường Tam đã thể hiện ra thực lực, hơn nữa hắn cũng đã giải thích đơn giản mấy câu nên nhóm người Đái Mộc Bạch cũng dần dần tin lời hắn.

Dù sao, hiện tại Đường Tam cũng đã đạt tới chuẩn năm hồn hoàn, với tuổi tác như vậy mà có thể đạt được mức đó cũng thực sự rất ít người.

"Tam ca, huynh nói đã từng đưa cho ta cái gì vậy?"

Trữ Vinh Vinh đi bên cạnh Đường Tam hỏi.

Đường Tam mỉm cười nói:

"Còn chưa tin ta sao? Ngươi đã dùng Phi thiên thần trảo một lần phải không? Còn những ám khí khác nữa, Thất bảo lưu ly tông có trang bị không?"

Trong mắt Trữ Vinh Vinh toát lên ánh hiểu ra:

"Xem ra huynh đúng thật là Tam ca rồi. Có điều sao huynh lại thay đổi nhiều như vậy? Thật khiến người khác khó mà tin nổi, không ngờ lại trở nên anh tuấn đến thế."

Đái Mộc Bạch đi trước cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía Đường

Tam, cười khổ nói:

"Ngươi thực sự là tiểu Tam, ta phải ghen tị mất thôi. Thiên phú của ngươi vốn đã tốt hơn chúng ta nhiều, bây giờ lại còn đẹp trai như vậy, định không cho người ta sống nữa sao?"

Đường Tam mỉm cười nói:

"Ngươi đã có Trúc Thanh, còn nghĩ đến mỹ nữ làm gì. Sao còn nói như vậy? Trúc Thanh cũng sẽ không bởi vì ngươi xấu trai hơn ta mà thay lòng đổi dạ. Ngươi còn chưa đủ sao? Chờ khi gặp các lão sư, ta sẽ giải thích hết. Ta đã nói hai lần rồi mà."

Chủ giáo học lâu (Tòa nhà giảng dạy chính) của Sử Lai Khắc học viện lớn gấp đôi so với trước kia, nhưng quy mô chiêu sinh vẫn không tăng, chỉ có các điều kiện tu luyện thì hoàn thiện hơn trước. Mô phỏng tu luyện đã cơ bản đầy đủ hơn, thích hợp cho các loại võ hồn của học viên tu luyện.

"Tiểu Áo sao còn chưa đến? Lẽ nào hắn đã quên ngày hôm nay rồi?"

Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Nghe hắn nói, khóe mắt Trữ Vinh Vinh không khỏi đỏ lên. Lúc này, mọi người đã đi vào Giáo học lâu, Đái Mộc Bạch quay người, vỗ vỗ vào vai Đường Tam:

"Đừng hỏi nữa. Để gặp lại đại sư và các sư phụ đã rồi nói. Năm năm rồi chúng ta không gặp họ, quả là nhớ.

Phất Lan Đức khoan thai ngồi trên ghế bành trong phòng làm việc. Vài năm gần đây, sinh hoạt của lão có thể nói là rất thỏai mái. Mặc dù bản thân là viện trưởng nhưng nhiều công việc trong học viện đã không cần đến lão tự xử lý nữa. Các sự vụ của học viện thì có Liễu Nhị Long chủ trì, giáo dục học viên thì có Đại sư là nhà lý luận siêu cấp rồi."

Thân là viện trưởng, lão lại càng không cần lo lắng đến vấn đề tài chính. Toàn bộ nhu yếu phẩm của học viện đều do Thiên Đấu đế quốc chuyên môn

chi trả.

Hơn nữa, được đế quốc coi trọng, lão hiện tại có địa vị cực cao trong Thiên Đấu đế quốc, là đối tượng mà vô số nhà quyền quý muốn dựa thế.

Có thể là bởi vì quan hệ tới tâm tình nên vài năm gần đây, hồn lực của lão đã tiến bộ không ít, đã tới cấp 83, chính thức trở thành Hồn Đấu La, ngay cả Triệu Vô Cực cũng vừa mới đột phá cấp 80. Trong học viện, ngoại trừ Độc Đấu La như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, coi như là có hai Hồn Đấu La. Liễu Nhị Long hiện tại cũng đã tới cấp 79, chỉ còn cách cấp 80 phải đột phá một chút.

Vị viện trưởng đại nhân này đang suy nghĩ xem có nên uống trà do triều đình mới đưa tới không thì cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

"Cửa không khóa, vào đi."

Phất Lan Đức lười biếng nói.

Đến phòng làm việc của lão cũng chỉ có vài người, đều là những bạn bè quen thuộc, đương nhiên là rất tùy ý.

Cửa mở, bóng dáng quen thuộc của Triệu Vô Cực đi đến.

"Lão đại, lão đang làm gì thế?" Triệu Vô Cực cười hì hì hỏi Phất Lan Đức

Phất Lan Đức liếc mắt nhìn lão, cười hắc hắc, nói: *"Ngươi tới vừa lúc, ta đang chuẩn bị uống trà. Ngươi tới rồi thì pha đi, đừng bắt ta làm."*

Triệu Vô Cực trợn mắt, ngẩn người nhìn Phất Lan Đức: *"Viện trưởng đại nhân của ta, sao ngươi càng ngày càng lười biếng thế?"*

Phất Lan Đức lập tức thể hiện dáng vẻ chính khí, nghiêm nghị: *"Thân là viện trưởng Sử Lai Khắc học viện, nhiệm vụ của ta là phải lo toan cho toàn cục, việc vặt đương nhiên là không cần ta phải tự mình đi làm. Để Sử Lai Khắc học viện có thể bồi dưỡng ra ngày càng nhiều nhân tài ưu tú, mỗi ngày ta đều phải vắt hết óc suy nghĩ phương hướng phát triển trong thời gian tới."*

Triệu Vô Cực cười ha ha: *"Được rồi, ngươi không chỉ càng ngày càng lười biếng mà càng ngày càng bỉ ổi. Các tiểu tử, thấy bộ dạng của viện trưởng đại nhân của các ngươi hiện tại thế nào rồi chứ. Vào cả đi."*

Phất Lan Đức hơi sửng sốt. Ở trong phòng làm việc của mình, lão đương nhiên không cần phải để tâm phòng bị, nghe Triệu Vô Cực nói vậy, hồn lực mới dao động cảm thụ các khí tức bên ngoài.

Cửa mở, nhóm năm người từ bên ngoài đi vào. Thấy bọn họ, vị viện trưởng lười biếng mà bỉ ổi của chúng ta nhất thời trợn tròn mắt. *"Ngươi, các ngươi…"*

Phất Lan Đức kích động đứng bật dậy khỏi ghế, ánh mắt đảo trên mặt năm người, Sử Lai Khắc thất quái, là niềm kiêu hãnh vĩnh viễn trong lòng lão, cũng là niềm kiêu hãnh của Sử Lai Khắc học viện. Bọn nhỏ này xuất hiện trước mắt, cảm xúc dâng trào khiến lão không thể kiềm chế nổi bản thân.

Mã Hồng Tuấn tiến lên rất nhanh, ra sức ôm chặt lấy lão sư: *"Lão sư, con nhớ người quá."*

Đái Mộc Bạch cười nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng, người đã quên hẹn ước năm năm của chúng ta hay sao? Hôm nay đúng là ngày đó."*

Phất Lan Đức ra sức ôm mập mập, lại đưa mắt nhìn mọi người.

Khi ánh mắt lão rơi vào Đường Tam thì không khỏi sửng sốt. Lão đương nhiên nhận ra được những người khác, nhưng còn người thanh niên mặc áo trắng, tướng mạo anh tuấn, khí chất ưu nhã này thì, không khỏi chần chừ, nói: *"Ngươi là…"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Phất Lan Đức viện trưởng, con là tiểu Tam mà!"*

Phất Lan Đức không thể tin được dụi dụi hai mắt của mình: *"Ngươi là tiểu Tam? Trời ạ, thảo nào lần trước Đại sư đã nói với ta rằng sau khi Lam Ngân Thảo thức tỉnh lần thứ hai đã cải biến dung mạo của ngươi rất nhiều. Xem ra đó là sự thật. Ta phải ghen tị với ngươi mất. Tiểu tử này vốn đã có thiên phú*

rất rốt rồi, không ngờ còn thay đổi cả bề ngoài, thực sự là không tin nổi."

"Ghen tị, ghen tị cũng vô dụng. Đây chỉ có thể nói đôi mắt ta cực kỳ tinh tường." Hai người từ ngoài cửa đi vào, chính là Đại sư và Liễu Nhị Long.

Đường Tam trở lại học viện đương nhiên muốn đi gặp Đại sư trước, nhưng dù sao Phất Lan Đức cũng là viện trưởng, mọi người cùng trở về, cùng tới đây đầu tiên. Đại sư và Liễu Nhị Long được Triệu Vô Cực phái người thông báo.

"Sư phụ." Tâm tình Đường Tam trở nên kích động hẳn lên, không thể nào giữ được phong thái ưu nhã, quay người về phía Đại sư, gập người cúi chào.

Đại sư đỡ lấy vai Đường Tam, không để cho hắn cúi xuống vái, khuôn mặt cứng ngắc nở một nụ cười, không thể giấu nổi kích động trong mắt: *"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Xem chừng thực lực của ngươi lại được nâng cao rồi."*

Trữ Vinh Vinh dịu dàng nói: *"Viện trưởng đại nhân, trà của ngài ở đâu? Để con pha trà cho các thầy."*

Phất Lan Đức cũng không khách khí, cười ha ha, nói: *"Tốt lắm, nghe nói Vinh Vinh đã được xác định là người thừa kế vị trí Tông chủ. Có thể khiến Tông chủ tương lai của Thất Bảo Lưu Ly tông pha trà cho chúng ta, ta đúng là rất vinh dự."*

Chu Trúc Thanh ở bên cạnh không nhịn nổi nở một nụ cười:*"Để con và Vinh Vinh cùng pha trà."*

Đái Mộc Bạch nói: *"À, đúng rồi, Trúc Thanh hiện giờ chính là Thái phi tử của Tinh La đế quốc."*

Chu Trúc Thanh trừng mắt nói: *"Ta gả cho ngươi sao?"*

Đái Mộc Bạch cười ha hả nói: *"Điều đó không sớm thì muộn thôi."*

Phất Lan Đức đưa trà cho Trữ Vinh Vinh, nhìn Đái Mộc Bạch hỏi: *"Mộc*

Bạch, ngươi được lập làm Thái tử à?"

Ở đây đều là những người thân cận nhất, sau năm năm, Mộc Bạch cũng đã hoàn toàn trưởng thành, cũng không che giấu gì cả, mỉm cười nói: *"Nếu không có viện trưởng, Đại sư và các thầy dạy dỗ con những năm trước thì con đã không được như ngày hôm nay."*

Tất cả mọi người đều biết, Đái Mộc Bạch cũng không phải nói lời khách sáo, tất cả những gì hắn nói đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Bởi vì cùng ở một nơi với Sử Lai Khắc thất quái, học tập tại Sử Lai Khắc học viện, giúp cho hắn một lần nữa lấy lại sự tự tin. Sau khi đoạt giải tại Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, năm năm qua, ngoại trừ việc khắc khổ tu luyện, hắn còn chăm lo việc nước, chiếm được sự ủng hộ của gia tộc.

Vị huynh trưởng không được lòng người của gã đã ngày càng không thể chống lại nổi hắn.

------oOo------

Chương 328: Biến hóa sau năm năm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam, Trữ Vinh Vinh và Mã Hồng Tuấn nghe hắn nói xong càng thêm cảm động. Thân là Thái tử, địa vị của Đái Mộc Bạch tại Tinh La đế quốc trọng yếu ra sao vậy mà vẫn mạo hiểm tới đây họp mặt. Trước tiên chưa nói tới uy hiếp của Võ Hồn Điện, chỉ riêng việc là người thừa kế ngôi vị hoàng đế của một trong hai đại đế quốc của đại lục, nếu Thiên Đấu đế quốc biết hắn đang ở trong nước mình, có những hành động gì cũng là chuyện rất bình thường.

Tinh La đế quốc có thể nói cực kỳ nghiêm khắc trong việc rèn luyện đối với người thừa kế trong tương lai, trước khi kế thừa ngôi vị hoàng đế tuyệt đối không phái bất cứ ai đi bảo hộ. Chỉ có không ngừng rèn luyện, trải qua đau

khổ mới trưởng thành được. Khôn sống, dại chết.

Bởi vậy mà trước kia Tinh La đế quốc mới có thể chiếm được một phần ba diện tích đại lục, ngang với địa vị của Thiên Đấu đế quốc hiện tại. Thậm chí ngay cả thực lực của các phong hầu trong nước cũng bắt đầu dần dần bị chèn ép.

Nếu như không phải có Võ Hồn Điện can thiệp, nói không chừng hiện tại Tinh La đế quốc đã trở thành đại đế quốc thống nhất toàn đại lục.

Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đi pha trà cho mọi người, Phất Lan Đức vội vàng bắt mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Phòng làm việc của lão rộng phi thường, toàn bộ mọi người cùng ngồi đều không thành vấn đề.

Đái Mộc Bạch nói với Đường Tam: *"Tiểu Tam, giờ thì ngươi nói cho chúng ta biết, tại sao ngươi lại biến thành hình dạng này. Ta thực sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc làm sao mới có thể trở nên đẹp trai như vậy?"*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Ngươi đã có vẻ mặt của kỹ nữ rồi, còn muốn anh tuấn làm gì nữa? Nếu cần thay đổi một chút bề ngoài thì chỉ có thể là ta mà thôi! Ta thật đáng thương, đến giờ vẫn cô đơn, chưa từng có ai nguyện ý đi theo ta cả."*

Đái Mộc Bạch cười nói: *"Hồi trước chẳng phải ngươi theo đuổi Giáng Châu sao? Thế nào? Người ta không để ý tới ngươi à?"*

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt đau khổ nói: *"Nàng biết tuổi thật của ta thì không còn để ý đến ta nữa. Lẽ nào tuổi nhỏ cũng là sai lầm sao?"*

Nhìn hắn cố tình thể hiện bộ dáng, cộng thêm bộ mặt toàn thịt mỡ, mọi người không khỏi cười ha hả.

Đại sư hỏi Đường Tam: *"Tiểu Tam, hãy kể cho mọi người biết một chút những chuyện ngươi đã trải qua. Lần trước gặp mặt vội quá, ta cũng rất muốn biết."*

Đường Tam gật đầu, những chuyện hắn đã trải qua không thể nghi ngờ, đều có sắc thái truyền kỳ, lập tức kể lại bắt đầu từ lúc mình bị phụ thân mang đi tới giờ. Thậm chí cả chuyện thân phận Tiểu Vũ và những kinh nghiệm trải qua ở Sát Lục Chi Đô cho đến khi trở lại tông môn đều không hề giấu diếm.

Nghe Đường Tam bình tĩnh kể lại, trong lòng mỗi người đều có cảm giác kinh tâm động phách.

Chia lìa với Tiểu Vũ, khắc khổ tôi luyện, nguy hiểm giết chóc, thân thế của mẫu thân, trải nghiệm khi quay về tông môn, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, Đường Tam đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cho dù Đái Mộc Bạch cả ngày chìm ngập trong đấu tranh quyền lực cũng không khỏi sợ hãi than, nếu nói về nguy hiểm và kích động nội tâm thì những trải nghiệm của Đường Tam rõ ràng còn hơn cả hắn.

Nghe Đường Tam kể lại lần thứ hai Lam Ngân Thảo thức tỉnh, mọi người mới hoàn toàn tin tưởng rằng thanh niên anh tuấn trước mặt chính là Thiên Thủ Tu La ngày xưa.

"Tạm thời được sự đồng ý của tông môn. Tông chủ đại bá yêu cầu con trở thành Hồn Đấu La thì trở về tông môn, truyền thụ năng lực chân chính của Hạo Thiên Tông cho con. Hồn kỹ chủ yếu của con hiện tại là Lam Ngân Thảo, thực sự không thích hợp tu luyện một số kỹ năng của tông môn."

Nghe Đường Tam nói, khóe mắt Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đều hơi đỏ. Bất kể thân thế của Đường Tam hay là chuyện hắn và Tiểu Vũ bất đắc dĩ phải chia lìa đều khiến người khác phải cảm động.

Trữ Vinh Vinh vốn đã có đau khổ của bản thân nhưng so với Đường Tam thì vẫn còn hơn là cả nhà tròn vẹn.

Vẫn còn được phụ thân và mọi người thương yêu. Nhưng Đường Tam lại phải kế thừa trách nhiệm từ các bậc cha chú, không có mẹ, cha lại tự hại thân mình. Đây là loại khổ sở như thế nào!

Sau thời gian yên lặng ngắn ngủi, Đại sư thở dài một tiếng, nói:

"Quá khứ thì cứ để là quá khứ đi. Tất cả hãy nhìn về phía trước. Nếu như ta đoán không sai, mấy trưởng lão Hạo Thiên Tông đưa ra ba yêu cầu kỳ thực cũng là một khảo nghiệm đối với ngươi. Thiên phú của ngươi hắn đã chinh phục bọn họ. Ba điều kiện này phân biệt là khảo nghiệm ba loại năng lực của ngươi. Ba mươi tuổi tuy luyện tới cấp 80, đây là khảo nghiệm nghị lực của ngươi. Giết chết một gã Phong Hào Đấu La của Võ Hồn điện và thu được một hồn hoàn mười vạn năm, chính là khảo nghiệm dũng khí và trí tuệ của ngươi. Xem ra, bọn họ đúng là lựa chọn người thừa kế tương lai Hạo Thiên Tông rồi. Nếu ta đoán không lầm, chỉ cần ngươi hoàn thành ba điều kiện này của bọn họ, chính là lúc Hạo Thiên Tông một lần nữa khôi phục."

Đường Tam là đệ tử của Đại sư, Đại sư có thể nghĩ đến, hắn đương nhiên cũng nghĩ được. Thẳng thắn mà nói, cho đến giờ hắn vẫn không hề mơ ước vị trí Tông chủ Hạo Thiên Tông. Đi tới thế giới này, mộng tưởng lớn nhất của hắn chính là dùng sở học bản thân xây dựng lại Đường môn.

Đệ nhất hồn sư tông môn trên đại lục *"Hạo Thiên Tông thực sự không thích hợp đối với hắn. Thế nhưng trách nhiệm mà phụ thân lưu lại, hắn cũng không thể từ chối chuyện của Hạo Thiên Tông.*

*Phất Lan Đức cười ha hả, nói: "*Không nói những chuyện này nữa. Dù sao vẫn còn có mười năm nữa cơ mà. Người khác không có khả năng hoàn thành chuyện này nhưng đối với Tiểu Tam thì chẳng phải chuyện gì khó khăn cả. Nói đi, thực lực của mấy tiểu quái vật các ngươi thế nào rồi? Còn cả Tiểu Áo nữa? Sao lại không tới?*"*

Tâm tình Trữ Vinh Vinh hiện giờ đã khôi phục rất nhiều so với lúc vừa gặp mặt, kể lại một cách đơn giản chuyện của mình và Áo Tư Tạp, khóe mắt không khỏi đỏ lên lần thứ hai, nhưng lần này vẫn không hề khóc.

*Triệu Vô Cực nhịn không nổi, nói: "*Trước đây thực sự không thể nhìn nổi là Tiểu Áo lại cương quyết như vậy. Không hề nói gì đã đi luôn, cũng không biết bây giờ hắn đang ở đâu nữa.*"*

*Trữ Vinh Vinh vinh cúi đầu nói: "*Con chính là lo lắng cho an toàn của hắn,

dù sao hắn cũng chỉ là thực vật hệ hồn sư. Mặc dù có ám khí của Tam ca giúp đỡ nhưng nếu thực sự gặp phải đại nguy hiểm, chỉ sợ cũng…"

*Liễu Nhị Long ôm lấy vai Trữ Vinh Vinh, để nàng tựa đầu vào lòng mình, nói: "*Nha đầu ngốc, giờ ngươi có nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng. Đã năm năm rồi, nếu như xuất hiện nguy hiểm thì cũng đã sớm xuất hiện rồi. Ngươi quyết định chờ hắn, như vậy phải tin tưởng hắn. Mười năm đã qua được một nửa, chỉ năm năm nữa sẽ có kết quả. Có thể không đến năm năm, hắn sẽ gặp lại ngươi."

Trữ Vinh Vinh yên lặng gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn không cách nào giãn ra được.

Phất Lan Đức vỗ nhẹ vào Mã Hồng Tuấn mập mạp bên cạnh:

"Mập mạp, ngươi rèn luyện năm năm, hồn lực đã tới cấp nào rồi? Đừng nói với ta rằng ngươi không hề có chút tiến bộ nào nhé."

*Mã Hồng Tuấn tủi thân nói: "*Vốn con có tiến bộ không nhỏ, nhưng so với bọn biến thái này thì chẳng tính là gì. Lão sư, hiện giờ con là hồn lực năm mươi bảy cấp, coi như không tệ nhỉ."

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên mừng rỡ. Phải biết rằng, Mã Hồng Tuấn chỉ mới 20 tuổi. Tuổi trẻ như vậy mà đã đạt tới năm mươi bảy cấp, lại thêm bản thân hắn có cực phẩm võ hồn Hỏa Phượng Hoàng, hơn nữa còn thu được một khối hồn cốt Hỏa Diễm hữu tí (cánh tay phải). Trong những thanh niên cùng lứa, tuyệt đối là một trong những người xuất sắc nhất.

"Các ngươi thì sao?" *Phất Lan Đức nhìn về phía mấy người còn lại.*

Đái Mộc Bạch nói: ""Con vừa mới tiến vào cấp 64. Trúc Thanh vừa mới qua cấp 60, có được hồn hoàn thứ 6. Như con thấy, không chênh lệch lắm so với tu vi của Vinh Vinh. Về phần Tiểu Tam, hình như cũng gần cấp 60 rồi."

Đường Tam gật đầu: *"Đúng vậy, hiện tại con là đỉnh của cấp năm mươi chín".*

Phất Lan Đức, Đại sư, Liễu Nhị Long, Triệu Vô Cực, những cao tầng của Sử Lai Khắc học viện đưa mắt nhìn nhau.

"Biến thái, quái vật." Gần như bốn người cùng nói giống hệt nhau.

Phải biết rằng những đứa nhỏ trước mắt mới chỉ 20 tuổi thôi. Trước đây ba người *"Hoàng Kim Nhất Đại"* của Võ Hồn điện khi hai mươi tuổi cũng mới chỉ đạt hồn lực cấp năm mươi mà thôi.

Nhưng những tiểu quái vật trước mặt này đều đã gần như toàn bộ đạt tới cấp sáu mươi. Trong hồn sư giới, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Thực ra, xét về thiên phú, Sử Lai Khắc thất quái mặc dù tốt, nhưng cũng không hơn kém hoàng kim Nhất Đại (Hoàng kim một đời) của Võ Hồn điện là mấy. Sở dĩ bọn họ có được thành tựu ngày hôm nay cũng phụ thuộc rất lớn đến tiên phẩm dược thảo do Đường Tam cung cấp lúc trước. Những tiên phẩm dược thảo này không chỉ nâng cao thực lực của bọn họ trên diện rộng mà càng quan trọng hơn chính là tạo cho họ cơ sở kiên cố, ngấm ngầm cải biến thể chất bọn họ.

Những tiên phẩm dược thảo này đều được Đường Tam tuyển chọn kỹ lưỡng để được loại thích hợp nhất cho mỗi người sử dụng.

Duy nhất chỉ có Tiểu Vũ không ăn tiên phẩm dược thảo, bản thân là hồn thú mười vạn năm biến hóa, tốc độ tu luyện đương nhiên nhanh hơn các hồn sư phổ thông rất nhiều.

Chính những điều này vừa khéo kết hợp mới tạo thành những tiểu quái vật trước mặt này.

Phất Lan Đức trừng mắt nhìn Mã Hồng Tuấn: *"Ngươi xem người ta kìa, đều khoảng cấp 60 cả, hơn ngươi xa. Mấy năm nay chắc chắn ngươi không làm gì nghiêm chỉnh cả. Hay là cả ngày chỉ theo hoa tìm liễu? Làm hỏng cả võ hồn tốt như vậy của ngươi."*

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt oan uổng, nói: *""*Lão sư, cũng không phải con không

nỗ lực mà là bọn người kia quá biến thái chứ!"

*Đại sư cười nói: "*Được rồi, Phất Lan Đức. Ngươi cũng đừng giả bộ nữa, kỳ thực trong lòng ngươi cũng đã cực kỳ khủng khiếp rồi. Hồn lực của mập mạp mặc dù hơi thấp một chút, nhưng thế mạnh của Tà Hỏa Phượng Hoàng của hắn quyết không dưới bọn Tiểu Tam. Ngươi không định tranh thủ khoe mẽ đó chứ."

*Liễu Nhị Long đột nhiên hỏi Đường Tam: "*Tiểu Tam, ngươi định lúc nào chuẩn bị đi tìm Tiểu Vũ?"

*Đường Tam nói không do dự: "*Vốn con định tới thẳng Tinh Đấu sâm lâm. Dù sao con cũng sắp 60 cấp. Nhớ các sư phụ ở học viện nên tới đây trước. Sau khi rời khỏi đây, con sẽ trực tiếp đi tìm Tiểu Vũ, giúp đỡ nàng tu luyện trong Tinh Đấu sâm lâm. Khi nàng đột phá cấp 60, con sẽ đem nàng trở về gặp mọi người."

*Ánh mắt của Liễu Nhị Long trở nên dịu dàng: "*Hãy đối xử tốt đối với nó. Mặc dù nó là hồn thú mười vạn năm hóa thân, nhưng ngươi cũng nói, khi hoàn thành biến hóa thì cũng không hề khác gì nhân loại. Ngươi cũng không nên có ý nghĩ kỳ thị nó, bằng không, ta sẽ không tha cho ngươi."

------oOo------

Chương 329: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: sauchiengion

Biên dịch: A Lá

Bàn Long chiến đội

Đường Tam mỉm cười lắc đầu,*"Như thế nào được chứ? Nếu như ta kì thị Tiểu Vũ, chẳng phải cũng là kì thị mẫu thân của mình sao? Người chớ quên,*

mẫu thân của ta cũng là một vị mười vạn năm hồn thú biến thành."

Liễu Nhị Long mỉm cười nói:*"Vậy là tốt rồi. Sau này gặp lại Vũ nhi, nhớ kỹ nói với nàng, mặc dù nói về thực tế, tuổi nàng so với ta lớn rất nhiều, nhưng ta vẫn là mẹ nuôi của nàng, điểm này sẽ không thay đổi."*

Đường Tam cười nói:*"Đó là đương nhiên."*

Lần này rời Hạo Thiên Tông, Đường Tam cho mình an bài ưu tiên nhất, chính là đi tìm Tiểu Vũ, sau đó tiếp tục tu luyện, thời gian mười năm tăng lên tới tám mươi cấp hắn cũng không có nhiều lo lắng lắm, hắn tin tưởng chính mình có năng lực này. Đương nhiên, ở đoạn thời gian này, trong quá trình tu luyện, hắn đều muốn cùng Tiểu Vũ cùng một chỗ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn, sau khi tìm được Tiểu Vũ, nếu như Tiểu Vũ hy vọng ở lại Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn cũng sẽ ở chỗ này bồi tiếp nàng, nếu như nàng nguyện ý cùng mình rời đi, như vậy tìm một địa phương hảo hảo chế tạo ám khí cho mình, đồng thời để tu luyện.

Đường Tam đối với hoạt động của thế giới bên ngoài vốn không thích, chỉ cần có thể cùng Tiểu Vũ cùng một chỗ, những chuyện khác không trọng yếu. Về phần trọng chấn Hạo Thiên Tông, như thế nào cũng muốn chờ hắn có được thực lực tương ứng mới được. Bây giờ còn hơi sớm.

Nương theo thực lực tăng lên, hắn có thể tu luyện không ít Đường Môn ám khí tuyệt học, nhưng ám khí càng lợi hại, tu luyện tăng tiến lại càng khó khăn. Cực phẩm ám khí, quá trình chú tạo rất khó khăn, thời gian cũng kéo dài không kém. Phất Lan Đức con ngươi liên hồi chuyển động, cười nói: *"Các ngươi là hình tượng của Sử Lai Khắc học viện, lần này trở về cũng không thể nào vô ích được. Vì học viện xuất ra điểm lực đi. Thế nào?"*

Sử Lai Khắc ngũ quái nhìn nhau cười, biết vị viện trưởng đại nhân này muốn kiếm chút giá trị từ bọn họ. Nhưng là chỉ có như vậy mới là Phất Lan Đức tính cách a! Đối với vị viện trưởng này, bọn họ chẳng những không có bất cứ gì bài xích, ngược lại là nhạc thấy tề thành (DG: kiểu như ủng hộ tuyệt đối).

Phất Lan Đức chậm rãi mà nói,*" Hồn sư tuổi còn trẻ tu luyện, nếu có một*

người thích hợp làm thần tượng, như vậy, trong lòng sẽ có chỗ rất tốt. Trong huấn luyện thực tế, ta khẳng định không bằng Tiểu Cương, nhưng ở một vài khía cạnh khác, vẫn là có thể đảm đương được lũ nhỏ này a. Nếu như các ngươi không phản đối, ta hy vọng các ngươi có thể ở trước mặt đệ tử toàn bộ học viện, bày ra một chút thực lực của chính mình. Để cho bọn họ nhìn một chút, cùng một lứa tuổi có thể đạt tới trình độ nào."

Liễu Nhị Long tức giận nói: *"Lão đại, việc này cũng có có thể sinh ra phản tác dụng. Vạn nhất các đệ tử bị kích thích, cảm giác được chính mình quá kém, vì thế chán chường, làm sao bây giờ?"*

Phất Lan Đức nghiêm mặt nói:*"Như vậy tên đệ tử đó sẽ không đáng giá chúng ta bồi dưỡng. Tiểu Cương, ngươi thấy đề nghị của ta như thế nào?"*

Đại sư mỉm cười. *"Ta không ý kiến. Ngươi là viện trưởng. Ngươi quyết định đi."*

Phất Lan Đức lúc này mới nhìn về phía Đái Mộc Bạch, Đường Tam bọn họ, lộ ra ánh mắt dò xét.

Đái Mộc Bạch cười nói: *"Ta không thành vấn đề. Vừa lúc cũng muốn nhìn một chút tất cả mọi người tu luyện tới trình độ nào. Mới vừa rồi tại ngoài cửa lớn chúng ta bởi vì không nhận ra Tiểu Tam, cùng hắn động thủ. Nhìn qua, mọi người thực lực tăng lên cũng không ít. Đây cũng là dịp xem chính thức thực lực của mọi người như thế nào."*

Đường Tam bốn người cũng đồng thời gật đầu. Tỏ vẻ đồng ý ý tứ của Đái Mộc Bạch. Sử Lai Khắc học viện có thể nói là nhà của bọn hắn. Bỏ sức vì học viện làm chút chuyện, bọn họ là tuyệt không chối từ.

Phất Lan Đức cười nói:*"Tốt lắm. Nhị Long, các ngươi đi an bài đi. Các tiểu tử kia hiện tại đều có chuyện riêng phải làm. Chúng ta cũng không thể chậm trễ bọn chúng nhiều thời gian. Ta xem, cứ an bài ở ngoài sân trường là tốt rồi."*

Liễu Nhị Long nhìn Phất Lan Đức liếc mắt một cái, trong mắt toát ra một tia giảo hoạt quang mang, gật gật đầu, đứng dậy đi. Khi đi ra khỏi phòng làm

việc của Phất Lan Đức, nơi khóe miệng đã nhộn nhạo vẻ tươi cười.

Một lúc lâu sau, tại khu trong Sử Lai Khắc học viện đã dán lên thật một thông báo lớn. Đề tài mục là: Sử Lai Khắc Thất Quái năm người trở về, ngày mai trước mặt tất cả đệ tử đang học sẽ thể hiện thành quả tu luyện, cùng với Phất Lan Đức viện trưởng, Triệu Vô Cực phó viện trưởng liên thủ luận bàn."

Thương cảm Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức, bây giờ còn đang kích động nói chuyện phiếm cùng Sử Lai Khắc ngũ quái, cũng không biết chính mình đã bị Liễu Nhị Long bán đứng.

Thiên Đấu đế quốc bắc. Băng Phong sâm lâm.

Băng Phong sâm lâm là nơi thích hợp nhất cho thực vật dạng tùng bách sinh trưởng trong không khí lạnh giá, ít ai lui tới.

Nơi này đồng dạng cũng là một vùng trời dành riêng cho hồn thú, chỉ bất quá bởi vì hoàn cảnh rất ác liệt, nhiệt độ rất thấp, cho nên, chỉ có một ít hồn sư có được vũ hồn thuộc tính hàn, mới có thể lựa chọn đến nơi đây liệp sát hồn thú mình cần. Một nhóm hơn mười người đang cắn nuốt mỹ vị hương tràng, trên người bốc lên đằng đằng nhiệt khí biểu hiện bọn họ trước đó đã trải qua tiêu hao rất lớn.

Trong đó, đại đa số mọi người ngồi trên chiếu. Chỉ có một người còn đứng ở nơi đó. Ở trước mặt hắn, đang có một hồn thú, vóc người thật lớn, toàn thân hiện ra vầng sáng mỹ lệ, đích thực là một thân hồn thú đã chết.

Hồn thú thân dài hơn bảy thước, toàn thân lân giáp cực kì kì lạ, mỗi một khối lân phiến tựa như một tấm gương. Nếu như nó đứng yên bất động, tự thân có thể phản xạ hình ảnh cảnh vật chung quanh. Không nhìn kỹ căn bản không cách nào thấy rõ.

Nhưng lúc này, chung quanh thân thể hồn thú này đã vấy đầy máu màu lam. Mà đám người ngồi trên chiếu, đang rất nhanh bổ sung thể lực, ít nhất hơn một nửa, trên người mang thương tích, hiển nhiên đều là do nó tạo thành.

Đứng trước quái thú dài hơn bảy thước này là một gã nam tử nhìn không ra

tuổi. Trên mặt hắn, râu quai nón cơ hồ che kín toàn bộ dung mạo. Thân hình cao lớn. Tóc cũng rối loạn, bồng bồng. Trong ngũ quan, duy nhất có thể thấy rõ cặp mắt đào hoa của hắn.

Phía dưới mắt trái, một vết sẹo từ khóe mắt kéo dài đến khi chạm chòm râu. Lúc này, trong cặp mắt hắn tỏa ra quang thải hết sức lạnh lùng, giống như thời tiết giá rét đang vây quanh hắn..

*Thì thào tự nhủ: "*Hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú, hy vọng ngươi có thể cho ta hồn kĩ như kỳ vọng.*"*

Tay vung lên, lưỡi dao sắc bén trong tay dài hơn thước, từ vết thương trên cái cổ của con Kính Ảnh thú vạn năm, phía dưới đã mất đi lân phiến, thật sâu đâm vào. Kết thúc tính mạng một đầu cường đại hồn thú.

Phía sau lưng hắn, hơn mười người, lúc này ít nhất có một nửa trên mặt đều toát ra quang thải tham lam, nhưng chứng kiến, đứng ở nơi đó bên cạnh nam nhân còn có ba người, bọn họ vẫn phải tự áp chế tham niệm trong lòng. Dù sao, ba người kia mới là thủ lĩnh, cũng là ba người mạnh nhất liệp sát đội.

*"*Tiểu Áo, động tác nhanh lên một chút. Nơi này không an toàn, nếu lại đến mấy cái loại hồn thú cường đại như thế này nữa, sợ là chúng ta toàn quân bị diệt."

Tay vung lưỡi dao, đánh chết hồn thú, chính là người mà Trữ Vinh Vinh mong nhớ ngày đêm, Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp.

Lúc này hắn, che giấu sau hàm râu quai nón chính là khuôn mặt so với trước kia đã hơn vài phần cương nghị, cứ việc trên mặt vết sẹo phá hủy nguyên bổn anh tuấn, nhưng nhìn qua đã có một loại đặc thù mị lực nam tính.

Năm năm, suốt năm năm thời gian trôi qua, ở nơi này trong năm năm, hắn đã trải qua vô số thống khổ, từ giữa thống khổ dày vò liều mạng khổ luyện. Lúc đầu, hắn gia nhập liệp sát tiểu đội, yêu cầu chỉ có một, chính là giúp hắn liệp sát hồn thú khi cần đến. Mà hiện tại, hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú, chính là muốn giao cho hắn đệ lục hồn hoàn.

Nói chuyện với hắn chính là một gã nam tử tuổi chừng hơn năm mươi, tại giữa mọi người, trên người hắn phóng thích khí thế khổng lồ. Hắn cũng là đứng ở khoảng cách gần Áo Tư Tạp nhất. Đồng thời, trong liệt sát đội này, là người duy nhất Áo Tư Tạp duy nhất có thể hoàn toàn tin tưởng.

Người này là một gã bảy mươi sáu cấp hồn thánh. Trong các đoàn đội hồn sư khác, bất quá, cao nhất cũng chỉ là sáu mươi bốn cấp mà thôi. Đơn độc nói về hồn lực, Áo Tư Tạp đã có thể sắp xếp tiến vào hàng ngũ năm người mạnh nhất.

Vì liệp sát Kính Ảnh thú, bọn họ đã truy trung một tháng thời gian, mới tìm được cơ hội. Kính Ảnh thú là một loại hồn thú cực kì quý hiếm, hơn nữa lại còn vô cùng cường đại, nếu không, đội viên cũng sẽ không toát ra ánh mắt tham lam như thế.

Khoanh chân ngồi trước mặt Kính Ảnh thú, ngay khi Áo Tư Tạp chuẩn bị nhắm lại hai mắt, đột nhiên, hắn phát hiện Kính Ảnh thú vừa mới chết, đồng thời lúc phóng thích hồn hoàn ngưng tụ, chỗ chủy thủ đâm vào, toát ra một tia ánh sáng nhàn nhạt.

Trong lòng khẽ động, nhưng Áo Tư Tạp không nóng lòng động thủ, tại lúc rút ra chủy thủ, tiềm thức thay đổi một chút, thay đổi vị trí thân thể Kính Ảnh thú, sử dụng chính thân thể nó, đem vết thương đặt ở dưới thân.

Mà chính hắn thì khoanh chân ngồi ở trước mặt Kính Ảnh thú, bắt đầu hấp thu hồn hoàn.

Cả động tác cực kì bí ẩn, cho dù là bên cạnh hắn không xa, tên hồn thánh kia cũng không có chú ý tới.

Có thể từ trong nội thể tản mát ra quang mang, phát sinh trên hồn thú đã chết, như vậy chỉ có một khả năng, hồn cốt. Áo Tư Tạp biết, ngay sau khi mình hấp thu hồn hoàn xong, đầu Kính Ảnh thú trước mắt này kết cục khẳng định là bị chi giải.

Liệp sát tiểu đội sẽ không bỏ qua trên người nó bất cứ cái gì một món nào có giá trị, lại càng muốn tìm kiếm có hay không có khả năng xuất hiện hồn cốt.

Bất cứ là một khối hồn cốt nào, giá trị, đều là tuyệt đối thiên văn số tự. (giá trên trời)

Hồn cốt đối với loại liệp sát tiểu đội mà nói, tuyệt đối có khả năng tạo ra một trường tự giết chóc lẫn nhau để đoạt chí bảo. Áo Tư Tạp hiểu được, chính mình muốn trong lúc hấp thu hồn hoàn, cơ hội lấy đi khối hồn cốt quang mang bắt mắt kia là khó có khả năng.

Hiện tại hắn chỉ có trước hấp thu cái hồn hoàn này đã.

Những người khác đều tại chỗ nghỉ ngơi điều tức, lẳng lặng cùng đợi Áo Tư Tạp hấp thu xong. Vị bảy mươi sáu cấp hồn thánh thì lạnh lùng đứng ở bên người Áo Tư Tạp, nhắm mắt dưỡng thần, tại nơi hắn không xa, hai người khác cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Giữa đoàn đội, có tam đại cường giả tụ tập cùng một chỗ thủ hộ Áo Tư Tạp, những người khác tự nhiên không có cái gì ý nghĩ quá phận.

Khí lưu lạnh như băng vòng quanh thân thể Áo Tư Tạp không ngừng xoay tròn, dần dần, khí lạnh như băng ngưng tụ đến trình độ nhất định, đã bắt đầu tại cơ thể Áo Tư Tạp bộc phát đấu đá lung tung.

Áo Tư Tạp hiểu được, mãnh liệt thống khổ đại biểu cho thực lực càng mạnh, lúc đầu Đường Tam không phải là thừa nhận thật lớn thống khổ, sau mới có được hồn kĩ cường đại sao?

Năm năm đi qua, hắn biết, thời gian còn lại đối với mình chỉ có năm năm mà thôi.

Đệ ngũ hồn kĩ không có cho hắn đạt nguyện vọng, đệ lục hồn kĩ này chính là toàn bộ hy vọng của hắn. Bởi vì hắn không có chắc chắn trong tương lai năm năm còn có thể tăng được mười cấp, đạt được hồn kĩ kế tiếp.

Năm năm ma luyện, một gã thực vật hệ hồn sư, hồn kĩ trong đoàn đội đòi hỏi phải thừa nhận áp lực kinh khủng đến mức nào. Tại nơi cầu tài như khát nước, trong mắt tông môn hoặc quý tộc, thực vật hệ hồn sư có lẽ là nhân tài

hiếm có.

------oOo------

Chương 330: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: sauchiengion

Biên dịch: A Lá

Bàn Long chiến đội

Nhưng ở nơi này, giữa đội ngũ liệp sát hồn thú, hắn chỉ có thể là nhân vật hành động hậu cần tiếp tế tiếp viện, đôi khi có thể trở thành điểm yếu chết người của cả đội ngũ.

Tham gia liệp sát tiểu đội hồn sư, chẳng những mỗi một người đều có được thực chiến kinh nghiệm, đáng sợ chính là bọn họ tâm tính lạnh như băng. Chỉ có hoàn toàn vì ích lợi, mới có thể tham gia đội ngũ. Tới lúc sống chết trước mắt, cho dù là cùng một đoàn đội, cũng tuyệt không người nào sẽ vì người bên cạnh mà làm cái gì, bảo vệ chính mình mới là trọng yếu nhất. Như Áo Tư Tạp thực vật hệ hồn sư không hề có lực công kích, có thể ở giữa loại hoàn cảnh này sinh tồn năm năm, chính là một kỳ tích. Cố nhiên cùng với vũ hồn cực kì hữu dụng và trí tuệ của bản thân hắn mật thiết liên quan.

Đúng là bởi vì loại sinh hoạt áp lực cực lớn bên trong, không có lúc nào không tự nhắc nhở bản thân, Áo Tư Tạp mới có thể trong thời gian năm năm ngắn ngủn đột phá, đạt tới trình độ sáu mươi cấp. Phải biết rằng, hắn sáu mươi cấp, trình độ khó khăn còn muốn cao hơn hồn sư bình thường rất nhiều. Mà năm nay hắn mới bất quá hai mươi hai tuổi mà thôi. Tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Đương nhiên, ở này một giữa đoàn đội này, chỉ có trung niên hồn thánh kia mới biết được tuổi thật của hắn.

Suốt một canh giờ, ở giữa vùng băng thiên tuyết địa, Áo Tư Tạp trên người

lại mồ hôi như mưa hạ, làm hắn trên người quần áo đã ướt đẫm. Nhưng chính là như vậy, hắn một tiếng đều không có kêu lên. Nói về tâm chí kiên nghị, hiện tại hắn cho dù so sánh cùng với Đường Tam cũng không khác biệt nhiều lắm.

Rốt cuộc, trong cơ thể tất cả hàn băng khí lưu dung hợp làm một, hóa thành một vòng nhàn nhạt ba động, hoàn toàn dung nhập trong cơ thể, mà quay lưng về phía đại bộ phận tổ đội, Áo Tư Tạp cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Tại lúc hắn mở hai mắt, đồng thời, trước mặt tên hồn thánh kia rất tự nhiên mở mắt, đang lúc hắn muốn lên tiếng hỏi, nhưng lại chứng kiến Áo Tư Tạp ánh mắt động liên tục.

Hai người cùng một chỗ hợp tác đã có một đoạn không ngắn thời gian. Tên hồn thánh này lập tức tựu ý thức được những thứ gì. Không mở miệng, xuất ra một ánh mắt nghi hỏi.

Áo Tư Tạp nhìn hắn, lại nhìn thi thể hồn thú đã hoàn toàn cứng ngắc, ánh mắt dừng lại đầu hồn thú.

Hồn thánh đồng tử nhất thời co rút lại, hắn đương nhiên hiểu được tại loại tình huống trước mắt này, ánh mắt Áo Tư Tạp ý nghĩa cái gì. Cả người thân thể dần dần căng thẳng, ánh mắt cũng từ từ trở nên nồng đậm hắn lên. Hắn hiểu được, thứ này vừa xuất hiện, đoàn đội trước mắt cũng đã không có bất cứ ý nghĩa gì. Dù là hai gã thủ hạ ra vẻ trung thành, cũng tuyệt không dễ dàng bỏ qua thứ này.

Là người mạnh nhất giữa đoàn đội, không thể nghi ngờ sẽ vì hồn cốt bị phát hiện mà bị khởi công đàn áp.

Áo Tư Tạp ánh mắt lần nữa rơi vào người gã hồn thánh, lúc này đây, hắn trong mắt quang mang đã xảy ra biến hóa. Đó là một loại quang thải cực kì tàn nhẫn, hàn ý lạnh như băng từ trong ánh mắt toát ra.

Hồn thánh lập tức tựu hiểu được ý từ hắn. Tại cả giữa đoàn đội, cũng chỉ có hai người bọn họ có thể hoàn toàn tin lẫn nhau. Không có thời gian cân nhắc, hắn chỉ có thể hướng Áo Tư Tạp nhẹ nhàng mà gật đầu.

Thở dài một hơi, Áo Tư Tạp chậm rãi mở rộng song chưởng. Từ trên mặt đất đứng lên, vũ hồn phát động, lưỡng hoàng, lưỡng tử, lưỡng hắc, sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện tại trên người hắn. Nhiều hồn hoàn chính là tính chất nhảy vọt. Hắn cả người khí chất đã lặng yên xảy ra chuyển biến.

"Chúc mừng. Chúc mừng." Liệp sát tiểu đội mọi người nhất thời bị Áo Tư Tạp hấp dẫn ánh mắt.

Áo Tư Tạp xoay người. Vẻ mặt mỉm cười nói:*"Đây là nhờ công lao của mọi người. Cám ơn các vị thành toàn. Dù sao ta đạt được hồn kĩ tương lai cũng là trợ giúp mọi người, có hứng thú hay không nhìn một chút?"*

Đối với hồn sư mà nói, đem hồn kĩ chính mình bày ra cho người khác xem, là một loại tín nhiệm biểu hiện. Áo Tư Tạp không thể nghi ngờ làm các hồn sư đương trường rất là hài lòng. Đương nhiên, Áo Tư Tạp vừa nói, hấp dẫn bọn họ chú ý. Hồn thú thi thể chia ra vừa lại không vội.

Áo Tư Tạp cười nói: *"Ta đây đệ lục hồn kĩ có chút kì quái. Chỉ là dựa vào lực lượng chính mình không được. Còn cần những người khác trợ giúp. Hạo Đặc đại ca, phiền toái ngươi."* Hắn câu nói sau cùng chính là hướng vị hồn thánh kia. Vừa nói, hắn từ ngực mình lấy ra một hộp đen dài khoảng một tấc. Rất nhanh lục lọi, tiếng cơ quan liên tiếpphát ra. Trước đó, cũng chỉ có bên cạnh hắn, Hạo Đặc mới nhìn qua hắn dùng thứ này.

Hạo Đặc hỏi: *"Muốn ta như thế nào hỗ trợ?"*

Áo Tư Tạp nói: *"Ta muốn một giọt máu của ngươi."* Hắn lựa chọn cho Hạo Đặc hỗ trợ, những người khác xem ra hoàn toàn bình thường, bất quá cũng không sinh ra hoài nghi. Hạo Đặc nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là giơ lên tay phải duỗi đến trước mặt Áo Tư Tạp, ngón cái móng tay tại trên ngón trỏ nhíu lại, nhất thời cắt ra một đạo vết thương, một giọt máu tươi ngã nhào ra.

"Lão tử có căn kính tượng tràng." Hồn chú vẫn bỉ ổi như trước kia.

Áo Tư Tạp động tác rất nhanh, trên người đệ lục hồn hoàn chợt lóe sáng lên. Một vòng hắc quang từ lòng bàn tay tuôn ra, trong nháy mắt đem giọt máu

tươi nhỏ vào trong đó, ngay sau đó, lòng bàn tay nhất thời tuôn ra hồn lực ba động mãnh liệt, đệ lục hồn hoàn cũng không ngừng liên tục mở rộng cùng co rút.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên tay hắn, trong lúc đó tại nơi hồn lực mãnh liệt ba động, một cây hương tràng màu bạc nhàn nhạt chậm rãi thành hình.

Áo Tư Tạp nói: *"Hạo Đặc đại ca, mời ngươi đem võ hồn phóng xuất ra đi."*

Hạo Đặc gật đầu, trong mắt quang mang chợt lóe. Cả người khí thế nhất thời bạo lệ hẳn lên, một cỗ hồn lực ba động nồng nặc tự thân phát ra. Chỉ thấy hắn cả người thân thể chợt hóa lớn, toàn thân bành trướng, hơi thở mạnh mẽ ba động, tóc đã biến thành màu trắng.

Hai vàng, ba tím, hai đen, bảy cái hồn hoàn chợt phóng thích ra, Hạo Đặc hồn thánh có được võ hồn chính là tuyết phách ma hùng, thuộc tính công phòng nhất thể. Có được cường hãn công kích cùng năng lực phòng ngự.

Áo Tư Tạp tay trái vươn, rất nhanh niệm hai câu hồn chú,*"Lão tử có căn phấn hồng tràng, lão tử có căn phấn hồng tràng."*

Hiện tại hắn đã là sáu mươi cấp thực lực, lại dùng đệ tứ hồn kĩ tự nhiên so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, hai cây hưng phấn phấn hồng tràng trong lòng bàn tay xuất hiện trước mặt mọi người.

Những người khác đều không biết hắn muốn làm gì, hơn nữa hắn vốn là một gã thực vật hệ hồn sư không có lực công kích, tự nhiên cũng không quay hoài nghi, chỉ là vẻ mặt tò mò nhìn về phía hắn.

Áo Tư Tạp chính mình nuốt vào một cây phấn hồng tràng, đem một căn khác giao cho Hạo Đặc,*"Trước đem cái này ăn, sau đó ngươi xuất ra đệ thất hồn kĩ."*

Hạo Đặc không chút do dự nuốt vào phấn hồng tràng, đồng thời, trên người đệ thất hồn hoàn quang mang bộc phát. Cho dù là trận lúc trước đánh đầu Kính Ảnh thú kia, hắn đều không có thi triển qua vũ hồn chân thân.

Các hồn sư khác sợ hãi than trong lòng, Hạo Đặc trên người quần áo trong nháy mắt đứt phá, cả người trong chớp mắt đã hóa thân làm một đầu cự hùng cực kỳ tráng kiện thân cao đạt tới bảy thước.

Toàn thân đều bao trùm bộ lông màu trắng, một tầng băng sương từ trong cơ thể tràn ngập ra, ở này vốn là rừng rậm đóng băng rét lạnh, lại càng tương trợ thêm cho hắn. Hơi thở mạnh mẽ làm cho chung quanh phảng phất như đông đặc lại. Nhất là nhờ vào hưng phấn phấn hồng tràng tăng phúc của Áo Tư Tạp, hai mắt của hắn đã bịt kín một tầng màu đỏ, cả người tăng thêm vài phần bạo lệ chi khí.

Cùng lúc đó, Áo Tư Tạp nhanh chóng đem căn hương tràng màu bạc đệ lục hồn kĩ vừa chế tạo ra, nhét vào miệng chính mình, đột nhiên quát một tiếng,*"Động thủ."*

Tiếng cơ quan leng keng bạo minh, Chư Cát Thần Nỏ đã phun ra mũi tên nhọn tử vong, trong khoảng cách gần, hơn nữa Chư Cát Thần Nỏ thân mình bắn ra tốc độ cực nhanh, mười sáu căn nỏ tiễn trong nháy mắt bộc phát ra lực công kích tuyệt đối là đáng sợ.

Đứng mũi chịu sào, khoảng cách gần nhất ba gã hồn sư đã bị bao phủ trong phạm vi công kích của mười sáu căn nỏ tiễn. Ba gã hồn sư, hai gã hồn vương, một gã hồn đế, nếu như cho bọn hắn đủ thời gian chuẩn bị, vận dụng xuất ra đệ tứ hồn kĩ trở tự nhiên có thể ngăn cản. Nhưng là, bọn họ có thời gian chuẩn bị sao?

Đường Tam chế tạo Đường Môn ám khí uy lực ra sao? Lúc này lại hoàn toàn là đánh lén, vừa mới giải quyết một con cường đại hồn thú, Áo Tư Tạp lại chiếm được hồn hoàn thật tốt, ai có thể nghĩ đến, hắn như vậy một thực vật hệ hồn sư cư nhiên sẽ ở lúc này bạo khởi mà gây khó dễ.

Hơn mười chùm huyết vụ tại trong không khí bộc phát ra, không thể nghi ngờ, ba gã hồn sư thân thể đã bị hoàn toàn xuyên thủng. Càng đáng sợ chính là, Áo Tư Tạp Chư Cát Thần Nỏ, nỏ tiễn mang vào trên thân đều được Đường Tam tự mình luyện chế kịch độc bôi lên, kiến huyết phong hầu (gặp máu là chết). Loại độc chất này, trải qua quá trình điều phối đặc thù của

Đường Tam, nỏ tiễn tuyệt không bởi vì sử dụng nhiều lần mà hạ thấp hiệu quả, mỗi một lần cùng máu tiếp xúc, độc tố có thể ngưng tụ đủ để duy trì liên tục.

Độc tố trong nháy mắt lan tràn, hai mắt trừng lớn tràn ngập vẻ không dám tin, ba gã hồn sư đã chậm rãi thở hơi thở cuối cùng. Mà lúc này, ăn hưng phấn phấn hồng tràng, hồn thánh Hạo Đặc cũng động. Thi triển ra võ hồn chân thân, lại vừa ăn qua hưng phấn phấn hồng tràng tăng lên, mãnh liệt nhào tới, hai gã hồn vương thậm chí còn không kịp phản ứng lại, cũng đã bị hắn phách nát đầu.

Lúc này, hồn sư còn có tám gã, tám gã hồn sư, trong đó bốn gã hồn vương, bốn gã hồn đế. Bọn họ kinh nghiệm chiến trận cũng dày dặn, mặc dù không biết Áo Tư Tạp cùng Hạo Đặc tại sao cùng bạo khởi làm khó dễ, nhưng trước tiên vẫn phản ứng lại, bay nhanh lui về phía sau, cùng lúc phóng thích vũ hồn.

Áo Tư Tạp bình tĩnh từ từ một lần nữa cho Chư Cát Thần Nỏ lên chốt cơ quan, chẳng những không có lui ra phía sau, ngược lại đi theo thân thể khổng lồ Hạo Đặc vọt đi tới.

Hồn đế cùng hồn thánh, mặc dù chỉ là một cái cấp bậc chênh lệch, nhưng còn kém ở võ hồn chân thân. Thi triển võ hồn chân thân, Hạo Đặc tựa như hổ vào bầy dê, cuồng bạo lực lượng bộc phát, làm tám gã còn lại không kịp liên thủ ngăn cản, một đám hồn kĩ đánh lên trên người hắn căn bản không cách nào phát ra bất cứ tác dụng, trong giây lát, hai gã hồn vương lại mất mạng trong tay hắn.

"Trước giết chết tên hỗn đản Áo Tư Tạp." Không biết là ai hô to một tiếng, hai gã hồn đế đã bay nhanh, từ bên cạnh nhằm vào phía Áo Tư Tạp, bốn người khác đã hoàn toàn phản ứng, bay nhanh lại hình thành thế vây quanh, bọn họ đương nhiên sẽ không trông cậy vào chính mình có thể đem Hạo Đặc đánh chết, ít nhất muốn trước cuốn lấy hắn, chờ Áo Tư Tạp bị giải quyết, sáu người lại vây công Hạo Đặc, ít nhất còn có cơ hội chiến thắng.

Lúc này bọn họ phần lớn cũng đã hiểu được, Hạo Đặc cùng Áo Tư Tạp đột nhiên làm khó dễ, khẳng định cùng Kính Ảnh thú bị liệp sát có liên quan. Có

thể làm bọn họ không hề cố kị đích giết chóc, cũng chỉ có hồn cốt.

------oOo------

Chương 331: Đệ Lục Hồn Hoàn của Áo Tư Tạp (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: sauchiengion

Biên dịch: A Lá

"Hạo Đặc, không cần phải xen vào, trước hết giết bọn họ." Áo Tư Tạp tỉnh táo hét lớn một tiếng, đồng thời thân thể không hề đi tới, mà là bay nhanh lui về phía sau.

Trong tình huống bình thường, hắn làm như vậy hiển nhiên là phi thường không khôn ngoan, chỉ có khoảng cách càng gần Hạo Đặc, Hạo Đặc mới có thể tới kịp chiếu cố hắn, nhưng hắn hiện tại chính mình lại tận lực mở ra khoảng cách với Hạo Đặc, không thể nghi ngờ là đem chính mình đưa thân vào hiểm địa.

Một gã thực vật hệ hồn đế đối mặt hai gã mẫn công hệ hồn đế, bất luận người nào, đều là một trận đối kháng không cân sức. Hai gã mẫn công hệ hồn sư ánh mắt đều tập trung tại Chư Cát Thần Nỏ trong tay Áo Tư Tạp, dù sao, lúc trước Chư Cát Thần Nỏ gây cho bọn họ ấn tượng quá sâu. Trong khoảnh khắc hủy diệt ba gã hồn sư, vũ khí kinh khủng như vậy đủ để làm bọn hắn kinh hãi.

Hai gã hồn đế cẩn thận đều thi triển một cái kỹ năng hộ thể, bằng vào tốc độ cực nhanh hướng Áo Tư Tạp áp sát, bọn họ xem ra, Áo Tư Tạp có khả năng dựa vào đơn giản chính là Chư Cát Thần Nỏ trong tay, về phần hắn mới vừa rồi ăn hưng phấn phấn hồng tràng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tốc độ của hắn tăng lên một chút mà thôi.

Nhưng là, bọn họ vẫn là xem thường Áo Tư Tạp. Một gã thực vật hệ hồn sư,

có thể ở phiến rừng rậm đóng băng hỗn loạn năm năm, tuyệt không chỉ là vận khí có thể làm được. Áo Tư Tạp trước mặt người khác chưa từng có chính thức biểu hiện qua thực lực của chính mình.

Thân thể rất nhanh bắn lên, hướng tới một bên chạy đi như điên, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ làm hai gã mẫn công hệ hồn sư cũng không thể không kinh hãi. Bọn họ rõ ràng cảm giác được, hiện tại Áo Tư Tạp hoàn toàn là đang bằng vào thân thể lực lượng chạy trốn mà không phải dùng bất cứ hồn kĩ nào. Nhưng tốc độ của hắn tựa hồ cũng quá nhanh.

Bọn họ vừa lại làm sao biết, tại thời gian tu luyện tại Sử Lai Khắc học viện, Áo Tư Tạp trải qua ma quỷ huấn luyện của Đại sư cùng tiên thảo Đường Tam cấp cho hắn, trình độ cường hãn của thân thể, cũng không phải thực vật hệ hồn sư bình thường có khả năng so sánh. Càng huống chi hắn bây giờ còn ăn hưng phấn phấn hồng tràng.

Đương nhiên, hắn tốc độ mau nữa cũng không có thể cùng hai gã mẫn công hệ hồn đế trước mặt so sánh, ba người trong lúc đó khoảng cách càng gần hơn.

Đột nhiên, Áo Tư Tạp ngừng lại, lấy chân trái làm trục, thân thể rất nhanh xoay tròn, trong tay Chư Cát Thần Nỏ đã vung lên.

Hai gã mẫn công hệ hồn sư đối tự thân lực khống chế đều rất mạnh, mặc dù mở ra phòng ngự kỹ năng, nhưng tuyệt không nguyện ý cùng vũ khí không rõ tên trước mặt đối kháng, hai người cơ hồ đồng thời dừng lại một chút, phân biệt từ hai bên lướt qua. Không cho Áo Tư Tạp cơ hội tập trung vào bọn họ. Một người khoảng cách gần hơn đã lao tới, hai tay xuất cốt gai bắn ra, thẳng đến bụng Áo Tư Tạp đâm tới.

Áo Tư Tạp trên mặt toát ra một tia cười lạnh, cơ chân chợt duỗi ra.

Trong tiếng leng keng, sáu căn nỏ tiễn cơ hồ đồng thời từ hai bắp đùi bắn ra.

Ám khí, trọng yếu chính là tính bất ngờ. Lúc này trong tay của hắn Chư Cát Thần Nỏ đã vung lên, tên mẫn công hệ hồn sư vừa lại như thế nào nghĩ đến bằng bắp đùi hắn lại có thể thi triển công kích như vậy chứ? Trong lúc vội

vàng, không kịp công kích Áo Tư Tạp nữa, bởi vì hắn cũng không biết nỏ tiễn Áo Tư Tạp uy lực như thế nào. Hai tay dùng sức đánh lên mặt đất, mạnh mẽ thay đổi hướng lao tới của mình, bay nhanh lộn một vòng ra sau.

Cứ việc như thế, hắn cũng chỉ né được tam căn nỏ tiễn, mặt khác tam căn vẫn là hung hăng đánh lên phòng ngự hồn kĩ của hắn, phát ra liên tiếp âm thanh chói tai.

Tên mẫn công hệ hồn đế này cũng quả thật rất cao minh. Đang ở không trung, đệ tứ hồn hoàn sáng lên, hai phiến cánh vô hình xuất hiện ở sau lưng. Cánh này mặc dù không đủ để phi hành, nhưng mang hắn thay đổi phương hướng vẫn là có thể. Đột nhiên đang ở không trung chuyển ngoặt hạ xuống, đã đi tới đỉnh đầu của Áo Tư Tạp. Lúc này, trong lòng hắn đã thống hận cực điểm. Hai tay đồng thời hướng đỉnh đầu Áo Tư Tạp.

Một khác gã hồn đế đang từ mặt bên áp sát lại. Khoảng cách Áo Tư Tạp cũng chỉ có năm thước. Không thể nghi ngờ, đối với Áo Tư Tạp mà nói, đây là một cục diện phải chết.

Ngay tại lúc này. Áo Tư Tạp đột nhiên làm ra hai động tác làm người khác khó hiểu. Chư Cát Thần Nỏ giao cho tay trái. Tay phải mạnh mẽ giơ lên. Hướng tới song chưởng đang chụp vào đỉnh đầu chính mình ngăn cản lại. Đồng thời chân phải giơ lên, dùng sức giẫm mạnh lên mặt đất. Trong phút chốc, trên người hắn sáu cái hồn hoàn cơ hồ đồng thời tỏa ánh sáng. Hơn nữa đều biến thành một loại màu xám quỷ dị.

Ngay sau xuất hiện biến hóa, làm hai gã hồn đế hoàn toàn sợ ngây người, Áo Tư Tạp tay phải giơ lên tại không trung không hề báo hiệu đột nhiên biến lớn, ít nhất tăng lớn đến trước kia gấp ba, trên cả bàn tay đều bao trùm một tầng lông trắng như tuyết, kiên cố mà cực mạnh bắt được song chưởng của tên hồn đế kia. Một cỗ lực mạnh truyền ra, đang ở không trung gã hồn đế nhất thời cảm giác được cổ tay chấn động đau nhức.

Mà mặt khác, Áo Tư Tạp chân phải dậm trên mặt đất, một cỗ chấn động mãnh liệt ngang nhiên phát ra. Tên hồn đế đánh lén bên cánh thân thể chợt cứng đờ, cả người chỉ là nương theo quán tính hướng Áo Tư Tạp đánh tới, hồn kĩ bị cắt đứt.

"Gặp lại." Thanh âm lạnh như băng từ Áo Tư Tạp trong miệng phun ra. Chỉ thấy hắn nhanh chóng cúi đầu, tay phải vẫy ra, một cây nỏ tiễn thô to chợt từ phía sau bắn ra, thẳng tắp đâm vào cổ họng tên hồn đế đang ở không trung, mà tay trái hắn cầm Chư Cát Thần Nỏ, cũng lần nữa phun ra tia tử vong.

Tên hồn đế bị cắt đứt hồn kĩ đang trên đà lao tới hắn, cả thân thể bị mười sáu căn cực kính nỏ tiễn bắn bay ra ngoài, đã biến thành một cỗ tử thi, mà tên hồn đế đang ở không trung, đến chết đều không thể hiểu được, tại sao Áo Tư Tạp tay phải lại biến thành như vậy, tại sao hắn một thực vật hệ hồn sư lại có khả năng thi triển hồn kĩ cùng loại với tuyết phách ma hùng hồn thánh Hạo Đặc, cự linh chi chưởng cùng động đất.

Tay phải vung, hồn đế trên không trung bị quăng trên mặt đất, Áo Tư Tạp thân thể lay động một chút, sắc mặt nhất thời có vẻ có chút tái nhợt. Nhưng hắn trong ánh mắt quang mang tràn ngập hưng phấn. Đánh chết hai gã mẫn công hệ hồn đế đối hắn mà nói, tuyệt không chỉ là giải quyết trước mắt nguy cơ đơn giản như vậy. Quan trọng hơn là, bằng vào lực lượng chính mình đánh chết hai người kia, cũng giống như kiếp hồn sư của hắn có bước ngoặt.

Hai vạn năm tu vi Kính Ảnh thú như hắn mong muốn, rốt cuộc cho hắn một cái hồn kĩ thích hợp nhất. Kính tượng đại hương tràng.

Kính tượng hương tràng hiệu quả là phục chế. Nhưng tại lúc chế tạo, phải sử dụng máu một gã hồn sư làm vi dẫn. Nếu máu dịch có được hồn lực vượt qua chế tạo giả, như vậy, chế tạo giả đem năng lực phát huy xuất ra bảy mươi phần trăm uy lực cùng toàn bộ hồn kỹ. Nếu như đối thủ hồn lực không bằng chế tạo giả, như vậy chế tạo giả có thể phát huy ra tám mươi phần trăm uy lực cùng hồn kĩ.

Thi triển thời gian là ba phút. Nói cách khác, ăn trước căn kính tượng hương tràng Áo Tư Tạp, tại trong ba phần chung, tựu tương đương với là một hồn sư có được bảy mươi phần trăm hồn lực cùng hồn kỹ tuyết phách ma hùng hồn sư Hạo Đặc.

Mặt ngoài nhìn lại, Áo Tư Tạp hồn kĩ này tựa hồ hiệu quả phi phàm, dù sao có thể phục chế tất cả hồn kĩ. Nhưng trên thực tế, hồn kĩ hạn chế tương đối

lớn. Hắn hiện tại sáu mươi cấp, có được Hạo Đặc bảy mươi phần trăm năng lực trong ba phần chung, kì thật tựu tương đương với là một Hạo Đặc năm mươi cấp mà thôi. Mà trước đó hai gã mẫn công hệ hồn sư thực lực đều trên hắn. Sở dĩ sẽ bị hắn đánh chết, trọng yếu nguyên nhân chính là bất ngờ.

Mà chỉ có thể thi triển bảy mươi phần trăm uy lực hồn kĩ, Áo Tư Tạp lại muốn nỗ lực trăm phần trăm hồn lực mới có thể cầm cự. Chế tạo kính tượng đại hương tràng hồn lực hao tổn lại càng cực kì kinh khủng, tương đương với hồn lực hắn tiêu tốn một phần ba mới có thể chế tạo một cây.

Bất quá, đối với Áo Tư Tạp mà nói, tin tốt lớn nhất chính là, kính tượng hương tràng bảo tồn thời gian rất dài, mỗi một căn kính tượng hương tràng chế tạo ra, cũng có thể đủ bảo trì một năm thời gian có được hiệu quả sử dụng. Nếu có một lượng lớn hồn sư đẳng cấp cao cung cấp máu cho hắn để chế tạo, như vậy, trong tình huống đặc biệt, hắn cũng có thể miễn cưỡng tính là một gã chiến hồn sư.

Xét đến thực lực, có được năng lực chiến đấu, Áo Tư Tạp cũng không đáng sợ, nhưng tính đột nhiên lại đủ để làm bất kẻ đối thủ nào lâm vào kinh ngạc. Ai có thể nghĩ đến một gã thực vật hệ hồn sư đột nhiên có được lực công kích chứ?

Càng huống chi, tại lúc đầu trong Sử Lai Khắc Thất Quái, nói về thông minh, Áo Tư Tạp chỉ thấp hơn Đường Tam mà thôi. Cục diện vừa trải qua, hoàn toàn là hắn một tay tính toán. Bằng vào hai đại ám khí Đường Tam đưa cho hắn, Chư Cát Thần Nỏ cùng Khẩn Bối Hoa Trang Nỏ, hơn nữa đột nhiên xuất hiện hồn kĩ, lúc này mới nhất cử giết chết hai gã hồn đế. Hơn nữa trước đó giết chết ba người, toàn bộ mười ba người, đã có năm người là bị hắn - thực vật hệ hồn sư - giết chết.

Lúc Áo Tư Tạp trở lại bên kia, bốn gã hồn sư đã bị Hạo Đặc gắt gao áp chế, qua trong giây lát hai gã hồn vương dẫn đầu đã mất mạng. Mặt khác hai gã hồn đế chứng kiến Áo Tư Tạp cư nhiên đi trở về, kinh hãi không còn nửa điểm muốn chống lại. Nhưng giờ bọn hắn muốn chạy trốn, Áo Tư Tạp cùng Hạo Đặc vừa lại như thế nào sẽ cho bọn họ cơ hội chứ?

Bằng vào Chư Cát Thần Nỏ cuối cùng một lần phóng thích ngăn cản, hơn

nữa Hạo Đặc võ hồn chân thân bá đạo, giết chết này hai gã hồn đế cuối cùng, kết thúc trận này là đơn phương giết hại.

Hạo Đặc biến trở về nguyên bổn hình thái, lúc này hắn mặc dù là xích lõa thân thể, nhưng bởi vì võ hồn quan hệ, cũng không sợ lạnh. Hắn có chút kinh ngạc nhìn Áo Tư Tạp, *"Tiểu Áo, ngươi thật sự không sao chứ?"*

Áo Tư Tạp cũng không có giấu diếm, lúc này mới đem chính mình vừa mới đạt được đệ lục hồn kĩ nói cho Hạo Đặc. Đồng thời rất nhanh xé quần áo trên người mình bị mồ hôi tẩm thấu đã đông lạnh, từ trong hồn đạo khí xuất ra một bộ thay.

Nhìn chung quanh toàn thi thể, Hạo Đặc không khỏi thở dài trong lòng một tiếng, mặc dù liệp sát tiểu đội thành viên cũng không là cái gì hảo cảm, nhưng dù sao cũng đi theo hắn một khoảng thời gian.

Áo Tư Tạp tự nhiên nhìn ra Hạo Đặc trong ánh mắt buồn vô cớ,*"Đại ca, đừng suy nghĩ nhiều. Nếu như chúng ta không động thủ, bị bọn họ phát hiện hồn cốt tồn tại, một khi động thủ trước, sợ rằng lúc này người chết đã là chúng ta."*

Hạo Đặc im lặng vuốt cằm, hắn đương nhiên biết Áo Tư Tạp nói rất đúng sự thật, nếu như không động thủ trước, cuối cùng chết có thể chính là bọn hắn.

Nhất là hắn chính là người mạnh nhất trong đội, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu quan trọng cần ưu tiên công kích của những người đó.

------oOo------

Chương 332: Lam Ngân lĩnh vực chính thức uy lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: sauchiengion

Biên dịch: sauchiengion

Áo tư tạp chỉ chỉ thi thể kính ảnh thú, *"Đại ca, ngươi nhanh lấy ra hồn cốt đi. Ta đi lấy một ít máu của bọn họ."*

Vừa nói, áo tư tạp từ Hồn đạo khí bên người lấy ra một vài thứ hình dạng bất đồng. Sắc mặt vui vẻ, tại lúc trước khi có được hồn kỹ thứ 6 này, hắn cũng không biết chính mình có thể thành công hay không, tự nhiên không có sự chuẩn bị, nhưng để đề phòng nguy hiểm cho bản thân, tùy thân mang theo, các loại vật phẩm có tác dụng chứa đựng tự nhiên không ít.

Dù sao, có hồn sư nào dễ dàng đem máu hai tay dâng cho hắn, mà hồn kỹ thứ sáu này của hắn, vừa lại phải có máu tươi làm dẫn chất. áo tư tạp đã nghĩ, hay trước mắt dùng máu của mấy tên này, thực lực so với chính mình không sai biệt lắm. Dùng máu của mấy gã hồn sư chế tạo một đám kính tượng đại hương tràng thơm mát, tùy thân mang theo, như vậy đã đủ cho bản thân phòng ngự, sử dụng trong tình huống nguy hiểm.

Hạo đặc đứng trước áo tư tạp. Biểu hiện trên mặt đã hiểu được hồn kỹ thứ sáu kia của Áo Tư Tạp cùng máu có quan hệ, lúc này trong mắt toát ra một tia nhàn nhạt. Ôn hòa, hắn hiểu được áo tư tạp không muốn chiếm lấy khối hồn cốt kia, cho nên mới để cho chính mình đi thu thập.

Đầu kính ảnh thú cường hãn lực lượng kia bị hạo đặc tách ra, nhất thời lộ ra hình dạng hồn cốt. Áo tư tạp tự nhiên không nhìn lầm, tại trong đầu của kính ảnh thú, ngưng kết một khối đầu lâu toàn thân trong suốt, chất dịch bên trong phản xạ hào quang lóng lánh. Cả đầu lâu giống như là dùng gương làm thành, hào quang lóe ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hồn lực ba động của đầu lâu tại đầu ngón tay Hạo đặc tràn ngập, làm hắn trong mắt không tự chủ được toát ra vài phần mê say. Hồn cốt, ai lại không muốn chứ? Huống chi đây là một khối hồn cốt chỉ đứng sau thân thể cốt. Đầu lâu đối với bất kỳ hồn sư nào mà nói, đều là bảo bối hiếm có, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Trong chốc lát, Áo tư tạp đã lấy đủ số máu phục vụ chế tạo hương tràng cần thiết, quay trở lại bên người hạo đặc, ánh mắt tự nhiên dừng trên khối kính ảnh đầu lâu. Nhưng tại trong mắt hắn, lại không có vẻ tham lam. Chiếm được

hồn kỹ thứ sáu thích hợp cho chính mình, hắn đã cảm thấy mỹ mãn, cũng không có ý tham lam nữa. Sở dĩ động thủ, là không hy vọng chính mình sinh mệnh kết thúc tại chỗ này.

Hạo đặc trong mắt vẻ mê say dần dần thối lui, hai tay cầm đầu lâu đưa tới trước mặt Áo tư tạp. *"Hấp thu nó đi. Đối với ngươi rất hữu dụng."*

Áo tư tạp sửng sốt một chút, *"Đại ca, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi trợ giúp ta đã nhiều lắm rồi, tìm được hồn hoàn ta cần thiết, với ta là quá đủ rồi, hồn cốt này là ngươi nên có được.. Ngươi đi liệp sát hồn thú, không chính là vì bảo vật này sao?"*

Hạo đặc thở dài một tiếng. *"Huynh đệ, ngươi cũng đừng theo ta học tập tính cãi cọ. Nhận lấy đi. Nó đối với ngươi so với ta càng tăng thêm diệu dụng. Cùng hồn thú, vũ hồn cùng hồn cốt sinh ra được cùng một người hấp thu, hiệu quả mới có thể tốt nhất. Điểm này ngươi không lẽ không rõ?!. Huống chi, ta cái mạng này đều cũng là ngươi cứu.. Hai năm nay, ta mặc dù giúp qua ngươi một ít, nhưng là, nếu lúc trước không phải ngươi hảo tâm cứu giúp, ta lại còn có cơ hội giúp ngươi sao?. Ta nợ ngươi một cái mệnh, đây chỉ lại là một khối hồn cốt mà thôi."*

Áo tư tạp cùng Hạo đặc, đích thực là ngẫu nhiên.. Lần nọ, Hạo đặc là bị một đám liệp sát tiểu đội đồng bọn đánh lén bị thương nặng, hôn mê tại nơi hoang dã này. May mắn gặp được áo tư tạp, hắn dùng giải độc tiểu tịch tràng trợ giúp Hạo đặc giải độc, hơn nữa,lại dùng khôi phục đại hương tràng giúp hắn rất nhanh hồi phục. Tại thời điểm địch nhân đuổi theo, bằng vào phi hành ma cô tràng, hoàn toàn hóa giải nguy cơ lúc ấy của hạo đặc biệt.

Hạo đặc vốn là người cá tính thẳng thắn. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đối đãi áo tư tạp ân nhân cứu mạng tràn ngập cảm kích. Cũng bởi hai người quan hệ mật thiết như thế, Áo tư tạp có đủ cơ sở tín nhiệm hắn địa ngay tại trong trọng địa.

"Nhưng là ……" Áo tư tạp còn muốn nói cái gì, lại bị Hạo đặc ngăn trở.

"Huynh đệ, ngươi cái gì cũng đừng nói nữa. Kỳ thật, ta, cầm khối hồn cốt này cho ngươi cũng là có tư tâm. Ta năm nay đã hơn năm mươi tuổi…. Làm hồn

sư sau khi tiến vào sáu mươi tuổi. Còn muốn thực lực tăng lên thực sự quá khó khăn. Cả đời này, tình hống đạt tớt danh hiệu Đấu la đã là tốt nhất. Nhưng ngươi bất đồng. Ngươi năm nay mới hai mươi hai tuổi! Ta chưa bao giờ gặp qua, thực vật hệ hồn sư, ngay cả hồn sư bình thường cũng khó có thể đạt tới. Ngươi tiền đồ không thể hạn lượng. Thậm chí rất có thể đạt tới cấp bậc thực vật hệ phong hào đấu la trong truyền thuyết. Ngươi kêu ta một tiếng đại ca. Từ nay về sau ta chính là đại ca của ngươi. Ngươi càng mạnh một ít, nơi ta dựa vào không phải càng vững chắc hơn hay sao?. "

Áo tư tạp đương nhiên hiểu được, Hạo đặc sở dĩ nói như vậy, chính là vì để làm cho chính mình nhận khối hồn cốt. Nhìn thấy trước mặt hồn cốt phản xạ muôn đạo hào quang, hắn không nói thêm gì nữa. Đối với hắn mà nói, có thể có được một khối hồn cốt thích hợp, thật sự quá trọng yếu. Van địa chí bảo này, ngộ không thể cầu, đủ để làm hắn thực lực tang thêm một bậc mới.

Hai tay trân trọng tiếp đầu lâu kính ảnh đầu lâu, Áo tư tạp không hề do dự. Trong ánh mắt vui mừng của hạo đặc, nhàn nhạt ngân quang trong kính ảnh hồn cốt phóng thích ra. Bịch một tiếng vang nhỏ. Cả khối hồn cốt đã hóa thành một đoàn khí lưu màu bạc. Dũng mãnh hướng thất khiếu của áo tư tạp tràn vào, làm cả người hắn đều vùi lấp trong vẻ ngốc trệ.

Hạo đặc từng bước lui ra phía sau, hồn lực đề tụ. Cẩn thận quan sát bốn phía vì hắn hộ pháp. Trên mặt đất thi thể đang ở dần dần biến lạnh. Huyết tinh cùng hơi đất nồng nặc đông đặc lại. Một gã thực vật hệ hồn sư đang ở tại đây, tu luyện với tốc độc kinh người.

Sử Lai Khắc Học viện.

Cả Học viện, bắt đầu từ chiều hôm qua đã bị một biển người vây bên trong, bởi tờ thông cáo của Học viện dán trên kia, đưa ra một tin tức kinh người.

Sử lai khắc Thất Quái năm người trở về, cùng hai vị viện trưởng triển khai một hồi biểu diễn thi đấu. Tại hồn sư giới, luôn luôn lấy cường giả vi tôn. Năm đó, theo ghi chép, Sử lai khắc Thất Quái sáng tạo ra một kỳ tích khó tái lập, bọn họ không những đoạt được toàn đại lục cao cấp hồn sư Học viện tinh anh đại tái quán quân, hơn nữa lúc ấy bọn họ, tuổi cũng là nhỏ nhất trong số các học viện tham gia thi đấu.

Năm năm sau,thất quái có năm người trở về, mà trong đó, đệ tử học viện chờ mong nhất, Đường Tam cũng đã có mặt. Cơ hồ tất cả Sử Lai Khắc Học viện đệ tử các khóa, cũng nghe qua các sư phụ miêu tả sinh động như thật. Giảng thuật qua Đường Tam lúc trước tại đại thi đấu, biểu hiện kinh khủng nhất là ở trận chiến cuối cùng, cùng vũ hồn điện Học viện chiến đội, chiến thắng đối thủ, đoạt được phần thưởng cuối cùng.

Ít nhất tại mặt ngoài, cả vũ hồn điện không hề biện pháp gì đối phó hắn, bởi hắn vẫn chưa xúc phạm gì vũ hồn điện.

Sử lai khắc Thất Quái mỗi người đối với các đệ tử bình thường mà nói, đều là truyền kỳ bàn địa nhân vật. Bọn họ trở lại, nhưng lại,cùng hai gã viện trưởng triển khai biểu diễn thi đấu, kẻ nghe được hỏi sao lại không phấn chấn hả!

Phải biết rằng, bây giờ hai gã viện trưởng đều là ngoài tám mươi cấp, Hồn đấu la. Như vậy trận đấu tự nhiên có thể gặp lại cảnh tượng cực kỳ hoa lệ. Siêu cấp hồn kỹ bày ra, đây chính là ước mộng của bao lớp Hồn sư.

Địa phương thi đấu là ở phía sau mảng rừng rậm trung tâm toàn thành, đây chính là yêu cầu của bọn Đường Tam.

"Nhị long, thực là bị ngươi hại chết mà. Mấy tiểu tử kia, trình độ ngươi chẳng lẽ không biết?. Ta đường đường Học viện viện trưởng, như thế nào có thể dễ dàng ra tay?" Phất Lan Đức vẻ mặt bất mãn, trừng mắt nhìn Liễu Nhị Long.

Liễu Nhị Long hừ một tiếng, *"Nếu không như vậy, từ nay về sau Học viện nội vụ đều nhờ ngươi tới xử lý, hôm nay biểu diễn thi đấu ta lên, như thế nào?"*

"Ách, này ……" Phất Lan Đức nhất thời có chút không nói gì được.

Liễu Nhị Long tức giận, nói: *"Ngươi bây giờ mỗi ngày giống như đại gia, dường như cái gì cũng không cần. Cũng nên vì Học viện xuất lực, trước mặt các đệ tử biểu diễn một chút, cũng thể hiện là ngươi cường đại, làm cho đệ tử các hảo hảo nhận thức,biết một chút Viện trưởng đại nhân của bọn họ."*

Phất Lan Đức vẻ mặt đau khổ nói:: *"Chính là năm tiểu quái vật kia, thực lực ngươi cũng không phải không biết. Nếu bình thường, Năm sáu mươi cấp hồn sư, đánh một hồi đều không thành vấn đề. Ta coi như là có chút nắm chắc. Nhưng năm tiểu tử kia không có như người thường. Năm người trong đó bốn đều có được hồn cốt. Mỗi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cái vũ hồn dung hợp kỹ nhân tiện cũng đủ cho ta một phen hồ đồ.Hơn nữa, càng đừng nói còn có ba tiểu tử khác tự do hành động. Tương lai hoàn toàn bất hảo, ta không muốn xuất chiến."*

Liễu Nhị Long cười hắc hắc, nói: *"Ta an bài. Không phải ngươi cùng Triệu Vô Cực hai người sao? Cũng không phải cho ngươi từng người một lên."*

Phất Lan Đức sửng sốt một chút, *"Ngươi an bài chẳng lẽ không phải hai chúng ta luân phiên sao?"*

Liễu Nhị Long đường hoàng nói:: *"Đương nhiên không phải, ta an bài chính là cho các ngươi cả hai cùng tiến lên. Chẳng lẽ Đường Tam bọn chúng lợi hại mức nào ta còn không biết sao?. Nói như thế nào ngươi cũng là lão Đại, ta cuối cùng không thể cho ngươi đi dọa người khác."*

Nghe xong lời này, Phất Lan Đức nhất thời buông lỏng, ha ha cười, nói:: *"Quả nhiên không hổ là hảo muội muội của ta. Sao, hai người, thì hai người, hảo hảo!. Cho dù năm tiểu quái vật thực lực kinh người kia, cũng không đủ làm lão phu trở mình."*

Liễu Nhị Long vẻ mặt khinh bỉ, nhìn hắn, *"Không biết vừa rồi là ai còn một bộ khủng hoảng, lắc đầu lè lưỡi kia. Lão Đại, ngươi khá lắm, nhưng đừng tưởng rằng có thể dùng lẽ thường để đánh giá mấy tiểu quái vật này. Ngày hôm qua ta nói cùng bọn chúng, thời điểm, bọn họ tự nhiên đáp ứng, chỉ đòi đưa ra địa phương quyết đấu mà thôi".*

Phất Lan Đức lơ đểnh nói: *"Mặc dù bọn chúng mấy người đều là thiên tài trong thiên tài, nhưng ngươi cũng không thể xem coi thường đại ca của người hả?!. Ta cùng vô cực dù sao đều là hồn đấu la, chênh lệch cấp bậc đến hai mươi cấp. Đây là đẳng cấp không thể vượt qua trong một hai ngày. Nếu trong tình huống bình thường, chúng ta một người cũng có thể tùy tiện ngược đãi mười mấy tên sáu mươi cấp hồn đế, càng không cần phải nói là năm. Nói*

hai chúng ta liên thủ cũng không đánh thắng năm người bọn chúng, vậy công sức chúng ta tu luyện, thành con số không hết sao?!."

Liễu Nhị Long cười hắc hắc, nói:: *"Cho nên nói, trận thi đấu biểu diễn này vốn không công bình. Bởi vậy, ta tại thông cáo có ghi thêm một câu, trong ba tuần nhang, chỉ cần năm người bọn chúng chống đỡ được công kích của hai người, thì coi như chúng thắng."*

Phất Lan Đức gật gật đầu, nói:: *"Như vậy cũng tốt, nói như thế nào bọn chúng cũng là chúng ta giáo dục ra. Thiên tài, nếu bại, không phải rất bi thảm sao. Có thời gian hạn chế, cuối cùng nếu hòa, đã là điều đáng mừng rồi. Được rồi, Nhị long, ngươi có...hay không cùng các đệ tử thu phí vào cửa? Đây chính là một khoản thu vào không nhỏ ha!"*

Liễu Nhị Long bộ dạng xem thường, trừng mắt nhìn lão, *"Lão Đại, ngươi thực thiếu tiền sao? Ta nhớ rõ đế quốc không phải vừa mới cấp một khoản tiền lớn sao? "*

Phất Lan Đức cười hắc hắc, nói:: *"Thói quen, chỉ là thói quen thôi, hắc hắc. Quên đi, quên đi. Bây giờ tựa hồ đã không thiếu tiền nữa. Được rồi, cứ làm theo ý ngươi đi."*

Liễu Nhị Long nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, nói: *"Thời gian không sai biệt lắm, ngươi chuẩn bị một chút đi."*

Sử Lai Khắc Học viện, rừng rậm trải qua hơn năm năm cải tạo, đã không còn hình dáng ban đầu nữa, khu vực tu luyện phía đông được mở rộng hơn nhiều lần. Tại trung tâm rừng rậm, kiến tạo một mảnh thao trường thật lớn. Chung quanh cây xanh vây quanh, thao trường như có một lớp da bằng lam ngân thảo, mọc xanh khắp nơi. Bây giờ, học viện so sánh với lúc trước, số lượng đệ tử gia tăng không ít, nhưng lại phải cùng đế quốc hoàng thất hợp tác.

Sớm xung quanh thao trường đã tập trung một lượng lớn đệ tử với đồng phục xanh biếc, kiên nhẫn chờ đợi. Cả Sử Lai Khắc Học viện ngay lúc đó có số học viên ước chừng tại hơn ngàn người tả hữu, đương nhiên, không kể số lượng hoàng thất giao cho Học viện, tùy đại sư thống huấn luyện.

Thao trường chung quanh, đã chật đầy người, chúng đệ tử này mặc dù thiên phú không thể cùng Sử lai khắc Thất Quái lúc trước so sánh, nhưng cũng là Học viện tuyển chọn kỹ lưỡng, ít nhất tư chất cũng thuộc dạng hiếm có.

Đường Tam năm người cùng đại sư đang tiến vào rừng rậm, mắt thấy muốn đến thao trường màu xanh biếc khi, đại sư bước chậm lại, hướng Đường Tam nói: *"Tiểu Tam, tìm thứ gì che khuôn mặt ngươi một chút."*

Đường Tam sửng sốt một chút, *"Sư phụ, vì cái gì?"*

Đại sư nói:: *"Lúc trước ngươi cấp cho vũ hồn điện ấn tượng lưu lại quá sâu. Ngươi bây giờ hình dáng, tướng mạo, khí chất hoàn toàn thay đổi, đối với an toàn bản thân rất có lợi, cho nên, hay là tận lực không cần bại lộ thân phận là tốt nhất. Cứ như vậy, cho dù vũ hồn điện muốn tìm ngươi quả không dễ dàng."*

Đường Tam như bừng tỉnh. Hắn đối đãi đại sư cảm tình cũng không phải là cảm kích, hết tất cả đều như người thân trong gia đình, vội vàng gật đầu, từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra thứ lúc trước Sử lai khắc Thất Quái dùng qua. Mặt nạ màu xanh biếc chính mình đeo lên.

Đại sư nghĩ nghĩ, hướng khác mấy người nói:: *"Các ngươi cũng đều mang lên đi. Bảo trì chút cảm giác thần bí cũng tốt."*

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh rõ ràng hiểu được. Đây cũng là đại sư vì bảo vệ bọn họ. Sử lai khắc Thất Quái năm đó sử dụng qua mặt nạ này, với bọn họ, đây là đồ vật kỷ niệm trọng yếu nhất. Mỗi người đều nhất nhất, lấy mặt nạ đeo lên khuôn mặt.

Khi bọn hắn đi vào sân thao trường, Liễu Nhị Long đã đứng ở trung tâm thao, đang cao giọng huấn thoại.

"……. Các phụ trách sư phụ xin quản lý các học viên cho tốt. Có thể hoan hô, nhưng không được xuất hiện tình huống hỗn loạn. Hơn nữa, càng không cho phép tự tiện tiến vào thao trường. Nếu không chấp hành, bị hồn kỹ đánh trúng, tự gánh lấy hậu quả."

Làm phó viện trưởng, Liễu Nhị Long luôn luôn lấy nghiêm khắc mà răn dạy. Đừng nói đệ tử, các sư phụ khác cũng đều sợ hắn. Dưới chỉ huy của hắn, thao trường trên dưới đều ngay hàng, thẳng lối, chia thành các khu vực, lẳng lặng chờ đợi, âm thanh nghị luận đã dần dần nhỏ đi.

Đúng lúc này. Đại sư đã dẫn Đường Tam năm người đi vào thao trường. Đường Tam năm người đi cùng Đại sư, không thể nghi ngờ đã tự tuyên bố thân phận. Trong phút chốc, thao trường vừa mới yên tĩnh nhất thời biến thành hải dương sôi trào. Tiếng hoan hô tựa như núi lửa bộc phát bùng vang lên.

Đại sư cùng Liễu Nhị Long vợ chồng hai người nhìn nhau cười. Rất nhanh, Đường Tam bọn họ đã đi tới thao trường trung ương.

"Học - - huynh - - hảo - -." Không có bất luận kẻ nào tổ chức. Nhưng thao trường trên dưới, lại bộc phát ra tiếng hoan nghênh rền vang. Thanh âm cực kỳ chỉnh tề, giống như là sớm ước định trước. Mặt đất tiếng gầm cuồn cuộn vang dậy. Đây là sử lai khắc chúng Học viện đệ tử hoàn toàn tôn kính quá khứ huy hoàng của bọn Sử lai khắc Thất Quái.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch bọn họ cũng bị như vậy. Cảnh tượng lại càng hoảng sợ, năm người vội vàng có chút khom người, hướng các học đệ, học muội này hoàn lễ. Nhất thời, trận không khí kia lại trở nên cao trào.

Tiếng hoan hô vẫn duy trì liên tục đến khi Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực vào trận. Phất Lan Đức thanh âm hùng hậu vang lên, *"Tốt lắm, mọi người im lặng một chút."* Mặc dù chỉ là hắn một người nói chuyện, nhưng dưới tại khổng lồ hồn lực tác dụng, mạnh mẽ áp xuống tất cả tiếng hoan hô của chúng đệ.

Phất Lan Đức đã thấy được sử lai khắc ngũ quái trên mặt đeo mặt nạ, hắn lập tức hiểu được dụng ý, cũng không có hỏi nhiều, đứng trước mọi người bắt đầu huấn thoại.

Đối với đệ tử các mà nói, trong lãnh đạo của học viện, bọn họ quen thuộc nhất, không thể nghi ngờ là đại sư và Liễu Nhị Long, một người trông nom, dạy học, một người lại chăm lo sự vụ trong học viện. Mà vị chánh viện này,

Phất Lan Đức thực sự hiếm thấy. Lúc này, Phất Lan Đức hét lớn một tiếng, nhưng lại làm bọn hắn đầy đủ cảm giác được vị này là viện trưởng đại nhân. Phất Lan Đức hài lòng nhìn quét một vòng, thấy được trong mắt chúng đệ tử tràn ngập vẻ cuồng nhiệt. Hào quang này chính là hắn đang mong hy vọng gặp lại cái gì đó.

"Năm năm trước, Sử lai khắc Thất Quái sáng tạo kỳ tích huy hoàng, đại biểu Học viện xuất chiến. Sử lai khắc Thất Quái, mười một đệ tử đều là cao cấp hồn sư tại Học viện. Cho chúng ta vinh quang tranh được chức Quán quân chung kết toàn đại lục cao cấp hồn sư Học viện tinh anh đại thi đấu. Năm năm sau, hôm nay, năm người trong đội ngũ trước kia, đã trở về Học viện. Bọn họ đều đã trưởng thành, đã lớn mạnh hơn. Trận biểu diễn thi đấu hôm nay, cũng không phải cho các ngươi xem náo nhiệt, mà là muốn cho các ngươi biết, tại đồng dạng tuổi, có khả năng đạt tới cực hạn là như thế nào."

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, toàn trường đã là không còn tiếng động, đều lắng lặng nghe hắn nói.

"Đối với hồn sư mà nói, thiên phú vô cùng trọng yếu, nhưng là, tin tưởng rằng các ngươi cũng biết, tại Sử Lai Khắc Thất Quái, được xưng là linh hồn của Thất Quái, Đường Tam, vũ hồn lại chỉ có một thứ nho nhỏ, Lam ngân thảo mà thôi. Nhưng chỉ bằng nương vào lam ngân thảo này, hắn đã dẫn đoàn đội lũ lũ chiến thắng cường địch. Đây là vì cái gì? Các ngươi biết sao?"

"Bởi vì hắn cố gắng, hắn phấn đấu. Hồn sư, bối cảnh, thiên phú cùng vận khí đều chiếm tầm quan trọng không nhỏ, nhưng ta muốn nói cho các ngươi biết, cố gắng mới chính là điều trọng yếu nhất. Đường Tam có thể có thành tích hôm nay, hết tất cả đều là hắn chính mình cố gắng. Kết quả, các ngươi mỗi người cũng đều có được chính bản thân mình. Vũ hồn các ngươi, ta chỉ hỏi một câu, các ngươi, vũ hồn so sánh lam ngân thảo có thể kém hơn sao?"

"Không - - có thể - -." Trả lời thị,là chỉnh tề mà hồng phát sáng..

Phất Lan Đức vừa lòng, gật gật đầu, *"Đã như vầy, Đường Tam có thể đạt tới., các ngươi đã đồng dạng có thể đạt tới. Đúng hay không?"*

"Đúng - -"

Nghe Phất Lan Đức phiến tình đối thoại (kiểu như bày tỏ cõi lòng ~.~), đừng nói là đệ tử phía dưới, cả Sử Lai Khắc Ngũ Quái nghe xong,đều có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Mặc dù những gì Đường Tam bây giờ có được, hết thảy không chỉ là cố gắng hai chữ có thể giải thích, nhưng hắn đương nhiên sẽ không đi hủy đi lời nói của Phất Lan Đức.

Chuyển hướng Sử Lai Khắc Ngũ Quái, Phất Lan Đức lớn tiếng nói: *"Tiểu quái vật các ngươi, báo xuất tuổi cùng cấp bậc đi."*

Đái Mộc Bạch người thứ nhất đi ra, hắn từng bước tiến lên trước, trầm giọng quát: *"Đái Mộc Bạch, hai mươi ba tuổi, vũ hồn bạch hổ, sáu mươi ba cấp cường công hệ chiến hồn đế."*

Hắn, mỗi một chữ nói ra cực kỳ rõ ràng, hùng hậu. Tiếng nói đủ để làm ở đây mỗi người đều rõ ràng nghe được. Hắn vốn đúng là vì Học viện tạo vị thế, đương nhiên sẽ không tiết kiệm chút ít hồn lực trong lời nói.

Chiến hồn đế ba chữ cường đại theo miệng hắn tuôn ra, thời điểm đó, toàn trường hết thảy rung động, tiếng hoan hô lại đạt tới sôi trào. Vô số người tại thời điểm đó còn cao giọng hò hét bốn chữ Tà Mâu Bạch Hổ. Đối với danh hiệu của Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ sớm đã là thuộc nằm trong lòng.

Hai mươi ba tuổi, chiến hồn đế, trước mắt các đệ tử này là một tồn tại không thể tưởng tượng. Tại giờ khắc này, sớm đã thành thần tượng của bọn họ. Sử Lai Khắc Thất Quái, tròng lòng bọn họ lại tăng thêm một bực.

Người thứ hai đi tới chính là Đường Tam, hắn đứng ở bên cạnh Đái Mộc Bạch, *"Đường Tam, hai mươi tuổi, vũ hồn lam ngân thảo, năm mươi chín cấp khống chế hệ chiến hồn vương."*

"Thiên thủ Tu La, thiên thủ Tu La ……" Tiếng hoan hô lại bừng lên.

Phất Lan Đức sở dĩ dùng Đường Tam làm ví dụ, cũng không phải bởi vì hắn là nhân vật hạch tâm trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Mà bởi vì hắn vũ hồn là yếu nhất, dễ dàng khiến các đệ tử hưởng ứng hơn. Hơn nữa lúc trước Đường

Tam dẫn Sử Lai Khắc Thất Quái viện đạt được thành tích, hắn vô tìnhcũng đã trở thành thần tượng lớn nhất của chúng đệ tử.

Dáng vẻ tròn trĩnh, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, mềm mại. Trữ Vinh Vinh thướt tha, trước sau tiến lên, báo ra tuổi cùng cấp bậc bọn họ.

Năm người, một người, hai mươi ba tuổi, bốn hai mươi tuổi, nhưng lại đều đã đạt tới trên dưới sáu mươi cấp, phải biết rằng, chỉ nhìn tuổi ở đây, đại đa số đệ tử đều cùng bọn họ không sai biệt lắm. Nhưng trong số mấy đệ tử này, ngoài bốn mươi cấp lại chỉ có số ít mấy người mà thôi.

Phất Lan Đức mục đích đã đạt tới, mỉm cười nói: *"Kế tiếp, ta với Triệu Vô Cực phó viện trưởng cùng Sử Lai Khắc Ngũ Quái tiến hành một hồi tỷ thí. Đương nhiên, chỉ là trận biểu diễn thi đấu. Ta biết, các ngươi đều muốn nhìn một chút những thành tích huy hoàng ngày trước. Học huynh các ngươi thực lực đến tột cùng như thế nào. Kỳ thật, ta cũng thực muốn biết, năm năm qua bọn họ tiến bộ như thế nào. Trận đấu này, chỉ cần bọn họ có thể cùng ta với Triệu phó viện trưởng liên thủ kiên trì thời gian ba tuần nhang, coi như bọn họ thắng. Liễu viện trưởng, chuẩn bị đi."*

Liễu Nhị Long gật gật đầu, nàng cùng đại sư đi đến bên sân thao trường. Biểu diễn thi đấu rốt cục bắt đầu rồi. Lúc này, không chỉ là đệ tử, cả Học viện các sư phụ đã hoàn toàn tập trung tinh thần. Dù sao, cho dù mấy vị sư phụ này, đại bộ phận cũng chỉ là trên dưới sáu mươi cấp thực lực mà thôi.

Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch ra hiệu, tỏ vẻ hết thảy dựa theo kế hoạch mà làm, mặc dù bọn họ trên mặt đeo mặt nạ, không nhìn được vẻ mặt, nhưng theo ánh mắt thoải mái, đối với này trận biểu diễn thi đấu này, bọn họ cũng không có chút khẩn trương.

Triệu Vô Cực cùng Phất Lan Đức liếc nhau, Triệu Vô Cực thấp giọng nói: *"Lão Đại, chúng ta nên hay không hạ thủ lưu tình?"*

Phất Lan Đức tức giận, nói: *"Đã quên lúc trước Đường Tam vừa tới Học viện đã biến ngươi thành hình dạng nào hả?. Chú ý ra tay đúng mực là được. Ngươi tại phía dưới làm chủ công, ta tại không trung quấy nhiễu."*

Triệu Vô Cực sửng sốt một chút, lập tức phản ứng đi tới, nói: *"Ngươi..ngươi như thế nào lại để cho ta làm tấm bia thịt hả?. Lão Đại, ngươi có... nhân tính không hả?"*

Phất Lan Đức thản nhiên, nói: *"Lão tử là mẫn công hệ hồn sư, ngươi là cường công hệ, ngươi không lo làm bia thịt chẳng lẽ ta làm sao?. Yên tâm đi, ta sẽ ở không trung quấy nhiễu cho ngươi đủ hồn lực duy trì.. Ngươi thẳng tay công kích là được."*

Nhìn thấy vẻ mặt đáng khinh của Phất Lan Đức, Triệu Vô Cực không khỏi một trận uất ức, tức không nói được, bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên hét lớn một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, phóng thích ra vũ hồn chính mình.

Chỉ thấy hắn, thân thể đón gió tăng vọt, toàn thân quần áo chợt nứt ra, lộ ra bộ lông màu vàng. Bộ lông trong cơ thể nứt toát ra, trong chớp mắt, cả thân trầm trọng, cao đã vượt qua ba thước. Hơi thở chợt tứ tán, cơ thể khoa trương. Đột nhiên, tám hồn hoàn cơ hồ đồng thời xuất hiện.

Nhị hoàng, tam tử, tam hắc, đây chính là đại biểu thực lực hồn đấu la.

Ngày thường,trong mắt chúng đệ tử, Triệu Vô Cực bày ra tự thân thực lực, đại đa số đệ tử cũng không biết vị phó viện trưởng này cấp bậc là gì. Lúc này, mắt nhìn thấy kia tám hồn hoàn xuất hiện, toàn trường không khỏi há hốc mồm. Uy áp khổng lồ đè xuống toàn trường, làm cho không khí trở nên trầm trọng, khiến bọn họ suýt không thở nổi.

Ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, trọng khí bộc phát, lấy thân thể Triệu Vô Cựclàm trung tâm, trên mặt đất, lam ngân thảo đều rung động như sợ hãi uy áp khổng lồ trên.

Lúc này, xem cuộc chiến, chúng đệ tử mới hiểu được vì cái gì Sử Lai Khắc Ngũ Quái đều là thực lực trên dưới sáu mươi cấp mà Phất Lan Đức viện trưởng nói chỉ cần bọn họ kiên trì được ba nén nhang. Thời gian cho dù thắng lợi, bọn họ phải đối mặt chính là cường giả hồn đấu la ha!. Phó viện trưởng là hồn đấu la, vậy vị viện trưởng kia thì sao?

Phất Lan Đức lập tức cấp cho đáp án. Cùng Triệu Vô Cực phát ra tiếng rống

giận dử, bất đồng, hắn phát ra lại chính là tiếng rít, một đôi ưng dực thật lớn sau lưng hắn chợt mở ra. Đồng tử dựng đứng lên, hai tay thành đưa cao hơn đâu, cổ tay khum xuống, đồng dạng tám cái hồn hoàn xoay quanh, hai cánh triển khai, phóng lên phía trên đỉnh đầu Triệu Vô Cực.

Phất Lan Đức cùng Triệu Vô Cực, hai người phối hợp không thể nghi ngờ là tương đối hoàn mỹ. Một người cường công trên mặt đất, một người phi hành tại không trung, hai đại hồn đấu la phóng thích, áp lực cơ hồ nén ép cả không gian.

Sử Lai Khắc Ngũ Quái nhìn nhau cười, Đái Mộc Bạch quát: *" Các huynh đệ, chúng ta thật lâu không có sóng vai tác chiến. Đến đây đi."*

Trong tính cốt cách bạo minh, chỉ thấy Đái Mộc Bạch thân thể đồng dạng bưu hãn tăng vọt. Hơi thở vua của loài thú trong nháy mắt phóng thích, tà mâu uy lăng bắn ra bốn phía, toàn thân cơ thể vân khởi, dưới hổ trảo bắn ra các lưỡi dao sác bén. Sáu hồn hoàn phối trí tốt nhất xoay quanh thân thể, ngửa mặt lên trời một tiếng hổ hống, uy chấn bát phương, không bởi vì áp lực từ hai vị viện trưởng đối diện mang đến mà bị ảnh hưởng.

Theo sát Đái Mộc Bạch, Đường Tam bốn người đều phóng thích ra vũ hồn chính mình. Vũ hồn Đường Tam, không thể nghi ngờ là ít bắt mắt nhất. Chỉ là tại trong lòng bàn tay phải xuất ra vài căn lam ngân thảo trong suốt mang ánh nhàn nhạt mà thôi. Nhưng nếu lúc này nếu ai có thể cẩn thận quan sát mặt đất, nhất định sẽ phải phát hiện, khi trong tay hắn lam ngân hoàng xuất hiện, thời điểm đó, tất cả lam ngân thảo trên mặt đất tựa hồ đều đong đưa có quy luật, giống như là thần tử cung nghênh đế hoàng.

Sử Lai Khắc Ngũ Quái mặc dù đã nhiều năm không cùng một chỗ, nhưng sự ăn ý lúc trước không hề biến mất. Tại trước trận đấu bọn họ đã đơn giản thương lượng qua. Lúc này, Đái Mộc Bạch đột nhiên tiến lên trước, Đường Tam ở giữa. Hai bên phân biệt là Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh tại cuối cùng. Năm người duy trì một trận thế hình chữ thập đối mặt hai vị viện trưởng.

Tại khí thế trên, không thể nghi ngờ là Sử Lai Khắc Ngũ Quái một bên hoàn toàn ở thế hạ phong. Dù sao, cùng hai vị viện trưởng lúc đó hồn lực chênh

lệch quá lớn. Hai gã hồn đấu la sinh ra uy mà bọn họ không thể nào sánh được.

Nhưng là, cho dù bọn họ khí thế sinh ra không bằng, nhưng tại trước hai vị viện trưởng, bọn họ không có chút lùi bước, giống như thiết giáp cự thuyền đón gió lốc.

Bên kia, Liễu Nhị Long dùng ngón tay đốt một nén nhang, hét lớn một tiếng. *"Bắt đầu."*

Tiếng nói vừa dứt, người thứ nhất di chuyển lên là Triệu Vô Cực. Cước bộ trầm trọng, hướng ngay mặt Đái Mộc Bạch đánh tới. Kim Cương Hùng đệ nhất hồn kỹ Bất Động Minh Vương đã phóng thích. Toàn thân như dát lên một tầng kim quang sáng rọi. Hồn lực khủng bố ba động làm hắn nhìn qua tựa như một khối chiến xa áp tới.

Đối mặt Triệu Vô Cực, Đái Mộc Bạch không có chút ý tứ lui về. Bạch hổ hộ thân chướng đồng dạng phóng thích. Cả người tựa như dây cung căng ra súc lực phóng thích.

Giữa không trung, Phất Lan Đức đột nhiên bay cao. Thân thể tại không trung bay lên cao. Thoáng cái đã đạt tới trăm thước. Một đôi mắt ưng bao quát phía dưới. Trên người tám hồn hoàn lóng lánh xoay tròn. Nhìn không ra hắn muốn thi triển hồn kỹ gì.

"Thối lui." Đường Tam tỉnh táo. Thanh âm vang lên bên tai Đái Mộc Bạch. Căn bổn không có gì tự hỏi, Đái Mộc Bạch thân hình nhanh chóng thối lui. Khí cơ lúc này tiêu tán, Triệu Vô Cực khí thế đại thịnh, tốc độ nhanh hơn, thẳng đến năm người đánh tới.

"Bắt đầu." Đường Tam hét lớn một tiếng, một quần sáng màu lam từ người hắn chợt phóng thích ra. Ngay sau đó. Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, đang ở tốc độ nhanh lao tới, hắn đã đánh vào một tầng lá chắn kiên cố.

Đường Tam đệ tứ hồn kỹ. Lam ngân tù lung phóng thích.

Một tầng tù lung trực tiếp đem Triệu Vô Cực vây khốn, đồng thời phóng thích Lam ngân lĩnh vực. Lập tức làm lam ngân tù lung trở nên cực kỳ kiên cố. Hơn nữa,càng làm Triệu Vô Cực giật mình không hiểu chính là, trên mặt đất, Lam ngân thảo bắt đầu rồi điên cuồng hướng đến cánh tay phải của hắn, trước sau nối tiếp nhau trói buộc lại.

Trong lòng căng thẳng, Triệu Vô Cực chính là đã từng nếm qua quả đắng Đường Tam, hắn không có nửa phần do dự, trước tiên phóng thích ra chính mình đệ thất hồn kỹ, vũ hồn thực thân.

Vốn đã cao lớn, trong nháy mắt thân thể chợt tăng vọt, hồn lực toàn lực phóng thích ra. Thân thể cũng đã bành trướng tới độ cao bảy thước. Lam ngân tù lung đang vây khốn hắn, nhất thời bị hình dạng khổng lồ kia làm cho nứt ra. Nhưng, làm Triệu Vô Cực giật mình chính là, Lam ngân tù lung không ngừng theo thân thể hắn mà biến hóa. Bất luận hắn thân thể tăng trưởng như thế nào, chung quanh lam ngân tù lung đã theo biến hóa của hắn mà biến đổi theo. Khi hắn hoàn thành vũ hồn thực thân, thì đã không thể nhìn thấy gì nữa, không biết bao nhiêu tầng lam ngân tù lung, gắt gao đem hắn giam cầm, vây khốn trong đó.

Đang xem cuộc chiến, chúng đệ tử lúc này đều trợn mắt há hốc nhìn, bọn họ như thế nào đã không thể tưởng được tình huống gặp phải trước mắt. Trong phạm vi mặt đất, lam ngân thảo đều như có được tánh mạng điên cuồng, không ngừng gia tăng tầng tầng, lớp lớp bao vây chung quanh thân thể Triệu Vô Cực. Đã đem vị phó viện trưởng này hoàn toàn bao trùm trong đó.

Càng làm bọn hắn kinh ngạc hơn. Đường Tam lúc này, cả người đều đã biến thành một mảnh trong suốt. Lam ngân thảo màu lam chung quanh tựa hồ lấy hắn làm trung tâm, vô số quang điểm màu lam nhạt không ngừng hướng tới hắn bắt đầu bay tới.

Đây mới là lam ngân lĩnh vực chính thức. Chỉ tại địa phương có được đại lượng lam ngân thảo, hiệu quả mới có thể chính thức bày ra.

Tình huống trước mắt này, đừng nói là chúng đệ tử đang quang chiến giật mình, cả đang ở không trung chuẩn bị công kích, Phất Lan Đức cùng với Sử Lai Khắc Ngũ Quái bốn người khác cũng chấn động. Bọn họ như thế nào

cũng không rõ, Đường Tam, đệ tứ hồn kỹ vì cái gì lại có được uy lực lớn như vậy. Cả khi đã sử dụng vũ hồn chân thân, Triệu Vô Cực nhìn qua trong lúc nhất thời cũng vô pháp phá tan.

Lúc này, Đường Tam khống chế, không chỉ là lam ngân thảo tại thao trường trước mắt, mà là bao phủ cả trong phạm vi Sử Lai Khắc Học viện. Bên trong phiến đại rừng rậm này, tất cả lam ngân thảo đã toàn thành vì hắn. Ánh mắt phát ra muôn vàn điểm lam quang, đúng là lam ngân thảo ngưng tụ mà thành. Tánh mạng lực cùng tin tức, thân thể Đường Tam đều giao hội lại.

Bằng vào tác dụng lam ngân lĩnh vực, lam ngân thảo chẳng những tập hợp trên cánh tay phải, hơn nữa trong nháy mắt đã cùng Đường Tam liên hợp cùng một chỗ, dưới tình huống này, lam ngân lĩnh vực không ngừng phóng thích. Phạm vi cùng với uy lực đều tăng lên vài lần.Đây cũng là nguyên nhân Đường Tam, đệ tứ hồn kỹ lam ngân tù lung có thể vây khốn Triệu Vô Cực.

------oOo------

Chương 333: Va chạm với cấp bậc Hồn Đấu La

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lót

Ngẩng đầu, Đường Tam lúc này đích hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu lam, *"Mộc Bạch, mập mạp, các ngươi chuẩn bị toàn lực công kích triệu sư phụ.Hắn lập tức sẽ đi ra đó.Dùng U Minh Bạch Hổ.Phất Lan Đức viện trưởng ta sẽ cuốn lấy hắn.Trữ Vinh Vinh, không cần quản đến ta, toàn lực tăng phúc cho bọn hắn."*

*"Được."*Mọi người hét lớn một tiếng, hai người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trong nháy mắt hướng đối phương phóng đi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trong tay Trữ Vinh Vinh hào quang đại phóng.

Trong nháy mắt mà Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hai người thân thể va chạm cùng một chỗ, tổng cộng sáu đạo hào quang từ trong Cửu Bảo Lưu

Ly Tháp bắn ra, dừng ở trên người bọn họ, mỗi người ba đạo.

Đạt tới sáu mươi cấp, khả năng tăng phúc mà Trữ Vinh Vinh có thể tạo ra đã đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố, không nên quên, cha của nàng Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí cũng bất quá là hồn thánh hơn bảy mươi cấp mà thôi.Trên phương diện hồn kỹ thì cũng là hơn nàng một cái.

Bây giờ khả năng tang phúc mà mỗi một hồn kỹ của nàng có khả năng sinh ra đều đạt tới đẳng cấp khủng bố là bảy mươi phần trăm.Nàng chú nhập trên người Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh phân biệt là hồn lực tăng phúc, lực lượng tăng phúc, nhanh nhẹn tăng phúc, đây là ba hồn kỹ đầu tiên.

Khí thế khôi hoành từ hạch tâm va chạm giữa Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh chợt bộc phát ra, huyễn lệ bảo quang Cửu Bảo Lưu Ly Tháp mang đến làm thân thể bọn họ sau khi dung hợp bành trướng lên gấp vài lần.

Trong nháy mắt, một con bạch hổ cự đại toàn thân màu tuyết trắng, thân dài vượt qua mười hai thước, sau lưng có một đôi cánh đã đột ngột xuất hiện.

Tuyệt đại đa số đệ tử đều là lần đầu tiên chứng kiến vũ hồn dung hợp kỹ triển hiện, cùng so sánh với trước kia, sự xuất hiện lần này của U Minh Bạch Hổ không hề hư ảo như vậy, tựa như một con mãnh hổ chính thức, toàn thân đều là mang đến cảm giác chân thực.

Vũ hồn dung hợp kỹ mà hai gã sáu mươi cấp hồn sư thi triển, ít nhất cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn hơn bảy mươi cấp, càng không cần nói đến độ khế hợp của Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch cùng với độ tăng phúc khủng bố là bảy mươi phần trăm của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp kia.Tại thời khắc này, khí tức trên thân U Minh Bạch Hổ bộc phát hơi thở đã hoàn toàn vượt qua Triệu Vô Cực.

Đang lúc này, trong tiếng nổ ầm ầm, vô số tầng Lam Ngân Tù Lung bao trùm trên người Triệu Vô Cực chợt nổ tung, đệ bát hồn hoàn trên thân Đại Lực Kim Cương Hùng hào quang trán phóng.Con cự hùng toàn thân đã biến thành màu đen đột nhiên nhảy ra.Chính là Triệu Vô Cực đệ ngũ hồn kỹ Trọng Lực Tễ Áp (trọng lực chèn ép).

Dưới tác dụng của Vũ Hồn Chân Thân thi triển Trọng Lực Tễ Áp, thực lực Hồn đấu la của hắn toàn diện triển khai, mặc dù Lam Ngân Lĩnh Vực tăng phúc thật lớn, nhưng Lam Ngân Tù Lung dù sao cũng chỉ là đệ tứ hồn kỹ của Đường Tam mà thôi.Triệu Vô Cực đệ ngũ, đệ thất hai đại hồn kỹ liên thủ, nhất thời vọt ra.

Nhưng, nghênh đón hắn cũng chính là một cái hổ chưởng vô cùng cự đại.

Triệu Vô Cực cơ hồ là hạ ý thức (*"hạ ý thức"* nghĩa là bất giác, theo phản xạ) phách ra một chưởng.Nhưng là.Cùng so sánh với hổ chưởng kia, cho dù dưới trạng thái Vũ Hồn Chân Thân.Hùng chưởng của hắn đã có vẻ nhỏ hơn chút ít.Huống chi hắn còn vừa mới hao phí đại lượng hồn lực.

Một tiếng *"Phanh"* (bịch) thật lớn vang lên.Thân thể Triệu Vô Cực dĩ nhiên lại bị phách bay ra ngoài xa.

Triệu Vô Cực lúc này, hoàn toàn bị phách cho điên bát đảo.Hắn thậm chí còn không hiểu được như thế này là xảy ra chuyện gì.

Giữa không trung, Phất Lan Đức tự nhiên đã nghe được tiếng của Đường Tam.Phản ứng đầu tiên của hắn chính là không chút do dự hướng phía Đường Tam vọt xuống.Hắn rất quen thuộc Sử Lai Khắc Thất Quái.Muốn chiến thắng tổ hợp bọn họ.Đầu tiên chủ yếu phải chế trụ được Đường Tam.

Nhưng là.Nghênh đón hắn địa, lại là một cái lưới nhện cự đại.Đường Tam đệ tam hồn kỹ, Chu Võng Thúc Phược (lưới nhện trói buộc) trán phóng.

Lam Ngân Hoàng lần thứ hai giác tỉnh, dưới sự tăng phúc toàn diện của Lam Ngân Lĩnh Vực, chu võng đạt tới đường kính khủng bố hai mươi thước.Chu võng cực kỳ cứng cỏi cơ hồ trong nháy mắt bành trướng ra.

Cho dù là Phất Lan Đức, cũng tuyệt không muốn bị chu võng của Đường Tam cuốn lấy, thân thể tại không trung chợt dừng lại một chút. Ưng trảo chém ra, đệ tứ hồn hoàn lóe sáng, mười đạo khí nhận (lưỡi dao khí) cực kỳ sắc nhọn xé gió phóng ra.

Nhưng là, làm Phất Lan Đức ngoài ý muốn chính là, khí nhận mà hắn tự cho

là có thể dễ dàng chặt đứt chu võng lại chỉ là làm chu võng bị đẩy ra mà thôi, bản thân chu võng thực chất vẫn chưa bị phá hư.

Lam Ngân Hoàng chu võng sau khi đã được tăng phúc bởi Lam Ngân Lĩnh Vực toàn lực bộc phát, chẳng lẽ lại dễ dàng bị phá hư vậy sao?

Mà lúc này, cũng chính là thời điểm Triệu Vô Cực bị U Minh Bạch Hổ một chưởng đánh bay.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hào quang lại hiện ra, lúc này, cũng có chừng bốn đạo hào quang bắn ra.Mà mục tiêu chính là Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn đã bay lên trời, đôi cánh lửa sau lưng hoàn toàn triển khai.Mà bốn đạo hào quang này phân biệt là đệ nhị, đệ tam, đệ ngũ, đệ lục, bốn hồn kỹ củaTrữ Vinh Vinh.

Ở phía xa, Liễu Nhị Long đang đứng bên cạnh đấu trường xem cuộc chiến nhịn không được hỏi: *"Trữ Vinh Vinh cấp cho mập mạp bốn cái tăng phúc là cái gì?"*

Trong mắt đại sư toát ra vài phần quang mang nhìn có chút hả hê, *"Hôm nay có lẽ sẽ có gấu nướng để ăn rồi.Nếu ta không đoán sai, đệ ngũ hồn kỹ của Trữ Vinh Vinh hắn là công kích tăng phúc, đệ lục hồn kỹ à, sẽ là thuộc tính tăng phúc."*

"Thuộc tính tăng phúc? Đó là cái gì?" Liễu Nhị Long khó hiểu truy vấn.

Đại sư nói: *"Thuộc tính tăng phúc có thể nói là một hồn kỹ trọng yếu nhất của Thất Bảo Lưu Ly tông, bình thường đều xuất hiện trên đệ lục hồn kỹ.Gọi là thuộc tính tăng phúc, chính là đối với thuộc tính mạnh nhất của người sử dụng mà tiến hành tăng phúc thêm.Mã Hồng Tuấn được tăng phúc khẳng định là phượng hoàng hỏa diễm của hắn.Nói cách khác, hiện tại hắn không chỉ là hồn lực, nhanh nhẹn và công kích được tăng phúc đến bảy mươi phần trăm.Còn cả hiệu quả của phượng hoàng hỏa diễm cũng sẽ tăng phúc bảy mươi phần trăm.Thế này là Vô Cực gặp nạn rồi.Tới sáu mươi cấp, tính chất khủng bố của Thất Bảo Lưu Ly Tháp mới tính là chính thức được bày ra."*

Liễu Nhị Long mở to hai mắt, *"Trời ạ, mấy tiểu tử kia thật đúng là không*

khách khí a!"

Đại sư cười hắc hắc, *"Ngày hôm qua ta sở dĩ nhắc nhở ngươi là hai đối năm mà không phải một đối năm, ngoại trừ lấy thiên phú của bọn họ ra, cũng là bởi vì sự liên quan của Trữ Vinh Vinh.Có nàng ở đây, bốn người Đường Tam bọn họ cũng có thể coi như hồn sư hơn bảy mươi cấp.Huống chi bọn họ tự thân còn có vũ hồn dung hợp kỹ, năng lực của hồn cốt.Kỳ thật ta cảm giác được rằng, Phất lão đại và Vô Cực có thể kiên trì được ba nén hương hay không cũng là vấn đề.Trữ Vinh Vinh hắn đã luyện đến trình độ tứ khiếu hằng chi tâm rồi.Ngươi chờ xem đi, thực lực của Tiểu Tam thực lực còn chưa có bộc phát hoàn toàn."*

Triệu Vô Cực tránh thoát Lam Ngân Tù Lung, bị phách bay một cách khó hiểu, hắn tự nhiên sẽ không mặc cho mình bay ra ngoài, trước tiên bộc phát ra thực lực bản thân, đệ bát hồn hoàn trên người rốt cục cũng phát sáng.

Một cái hư ảnh hình gấu thật lớn đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, Triệu Vô Cực toàn thân đều bộc phát ra một tầng kim quang mãnh liệt, không khí chung quanh không khí phảng phất đọng lại.Thân thể hắn đang bị bay ngược ra cũng chợt ngưng lại, song quyền đồng thời khép lại ở trước ngực.Một đoàn kim quang chói mắt đường kính vượt qua một thước.Giờ khắc này, tựa hồ cả tòa Sử Lai Khắc học viện đều theo sự xuất hiện của vầng kim quang này mà run rẩy.

Nhưng là, U Minh Bạch Hổ cũng vọt tới, cùng Triệu Vô Cực giống nhau chính là, bạch quang ngưng tụ trong miệng U Minh Bạch Hổ do Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh dung hợp mà thành, dần dần chuyển hóa thành màu bạc, bạch sắc quang cầu so với vầng kim quang kia của Triệu Vô Cực kia một chút cũng không nhỏ hơn đột nhiên xuất hiện.

Kim ngân lưỡng sắc quang mang tựa như hai khỏa thái dương bình thường sáng đến chói mắt.

Đại sư sắc mặt đại biến, vội vàng quát to: *"Va chạm trên không trung. Các ngươi muốn phá hủy học viện sao?"*

Triệu Vô Cực là ở dưới tình thế cấp bách mới phóng thích ra đệ bát hồn kỹ

cỉa mình, nghe được đại sư nói, lúc này mới tỉnh ngộ.Vội vàng điều chỉnh góc độ, kim sắc quang cầu trong tay hướng thẳng đến không trung bắn ra.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh cũng không dám chậm trễ, ngân sắc quang cầu đồng dạng phóng lên cao.Hai luồng vầng sáng chói mắt chói mắt tựa như lưu tinh cản nguyệt bình thường trong chớp mắt vọt lên trời cao.

Đang ở giữa không trung, Phất Lan Đức không khỏi tức giận mắng một tiếng, hai cánh rất nhanh thu liễm, hướng mặt đất rơi xuống.Cho dù hắn cũng là hồn đấu la, cũng tuyệt không muốn ở giữa không trung mà tiếp nhận dư ba do hai cỗ công kích rõ ràng đều là hồn đấu la cấp bậc sinh ra.Tư vị ấy, khẳng định là tốt không chịu được.

Mà ngay lúc này, khóe miệng Đường Tam lại toát ra vẻ tươi cười.*"Phất Lan Đức viện trưởng, ngài vẫn còn là ở trên không chứ."*

Hai đạo lam quang trầm tĩnh chợt phóng ra cực nhanh từ hai mắt Đường Tam, không có hồn hoàn lóng lánh.Càng không có xuất hiện cái gì báo trước, cơ hồ chỉ là quang mang chợt lóe, thì lam quang kia đã đến trước mặt Phất Lan Đức.Chính là Tử Cực Thần Quang.

Phất Lan Đức còn chưa bao giờ gặp qua kỹ năng này của Đường Tam.Nhưng áp lực cường đại lại làm hắn một trận kinh tâm, không có thời gian suy nghĩ, hắn chỉ có thể rất nhanh đem hai tay mình ngăn cản trước người, đệ lục hồn kỹ chợt bộc phát.Toàn thân chìm vào trong một tầng hoàng sắc quang mang ngưng trọng hòng ngăn lại oanh kích của Tử Cực Thần Quang.

Hai tiếng *"Oanh"* (Uỳnh) cơ hồ đồng thời vang lên, bơi phát ra một tiếng là do va chạm giữa kim, ngân lưỡng quang cầu kia, một tiếng khác chính là từ phía Phất Lan Đức dưới sự trùng kích của Tử Cực Thần Quang, thân thể đã bị trì trệ giữa không trung.

Tử Cực Thần Quang chính là bằng vào tinh thần lực bạo phát ra, sau khi thông qua Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ Đầu Cốt ngưng tụ áp súc công kích.Lực công kích xuyên thấu đâm vào trên người Phất Lan Đức, hắn tuy nhiên lại bằng vào hồn lực tự thân mạnh mẽ cùng hồn kỹ mà chặn lại công kích, nhưng thân thể vốn phải rơi xuống lại trì trệ tại không trung.

Kim, ngân lưỡng sắc quang mang bạo phát giữa không trung, chỉ thấy hỗn hợp vầng sáng gồm lưỡng sắc quang mang kia chợt phóng thích ra, uy áp cự đại làm cả Sử Lai Khắc học viện kịch liệt run rẩy, một tiếng *"Oanh"* khủng bố kia làm bừng tỉnh cả tòa Thiên Đấu Thành.

U Minh Bạch Hổ chia ra thành Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch, sau khi toàn lực công kích, bị khí cơ do hai cỗ năng lượng khổng lồ va chạm sinh ra khiên dẫn, bọn họ đã không thể tiếp tục duy trì vũ hồn dung hợp kỹ được nữa.

Triệu Vô Cực cũng tuyệt không dễ chịu, nếu hắn là một mình đối mặt U Minh Bạch Hổ, có lẽ còn có thể chiếm cứ một chút thượng phong, nhưng là, hắn đối mặt lại là U Minh Bạch Hổ có được phụ trợ bảy mươi phần trăm tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp.Một chút va chạm này, ngược lại là hắn ăn một vố tổn thất nặng.

Thân thể tại không trung bay ngược ra, lúc này, hắn rốt cuộc không khống chế được thân thể mình nữa.

Mà Mã Hồng Tuấn với một đôi cánh hỏa phượng hoàng đang giang rộng, chính là hướng tới chỗ thân thể hắn rơi xuống mà bay đi.

Trong cơ thể Triệu Vô Cực khí huyết nhộn nhạo, nhưng hắn đã cảm nhận được hỏa nhiệt khí tức sau lưng.Không dám chậm trễ, miễn cưỡng đề tụ hồn lực trong cơ thể.Nhân tiện định thi triển cái kỹ năng khống chế trọng lực để cho mình sớm hạ xuống, tránh tiếp xúc cùng Mã Hồng Tuấn vốn đã súc lực và chuẩn bị tốt.Chỉ cần cho hắn cơ hội hít thở, thân là hồn đấu la, hắn tự tin đem trận chiến đấu này tiếp tục tiến hành, dù sao, tiêu hao của Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã rất lớn, uy hiếp tự nhiên đã trở nên nhỏ rất nhiều.

Nhưng là, ngay lúc đó, Triệu Vô Cực đột nhiên cảm giác được trên người căng thẳng, Lam Ngân Hoàng trong suốt như nước đã nhanh chóng quấn quanh trên người hắn, Đường Tam đích đệ nhị hồn kỹ Ký Sinh, ngay lúc này sản sinh ra tác dụng.

Ký sanh cũng không là mạnh mẽ, nhưng tính chất đột nhiên của nó cũng

không có hồn kỹ nào so sánh được, lúc trước bị vây ở trong Lam Ngân Tù Lung, chủng tử (hạt giống) của Lam Ngân Hoàng cũng đã gieo rắc trên người hắn.Mà Đường Tam đối với lựa chọn thời cơ phóng thích, tự nhiên là diệu đáo hào điên (tuyệt đến hết chỗ nói).

Vốn định phóng thích trọng lực khống chế tại lúc thân thể đột nhiên bị buộc chặt đồng thời bị đánh gãy.Triệu Vô Cực thậm chí cảm giác được Lam Ngân Hoàng này đang không ngừng mọc ra gai nhọn cắm vào trong da mình.

Mà lúc này, thân thể hắn đã tiếp cận mặt đất.

Oanh -

Không khí chung quanh trong nháy mắt bị uốn khúc, Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Dực Thiên Tường, Mã hồng Tuấn dưới hai loại tăng phúc ngang nhiên hạ xuống.Đệ tứ hồn kỹ của mập mạp, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích cùng lúc đó bạo phát.

Trong quang mang uốn khúc nọ, Triệu Vô Cực vừa muốn tránh thoát ra khỏi Lam Ngân Hoàng đã hoàn toàn trì trệ, sau một khắc, luồng hơi nóng rực đã hoàn toàn thôn phệ thân thể hắn.

Tăng phúc đáng sợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, làm lực bạo phát của mập mạp vốn cực kỳ cường hãn phát huy ra một trăm bảy mươi phần trăm hiệu quả.Ngọn lửa nóng cháy vô bì hóa thành phượng hoàng hỏa trụ cực lớn phóng lên cao.Sau lưng mập mạp, một con phượng hoàng hư ảnh giang rộng hai cánh, hỏa trụ đường kính vượt qua năm thước trong khoảnh khắc tràn ngập như Bất Động Minh Vương.

Triệu Vô Cực không dễ chịu chút nào, trên không trung là Phất Lan Đức so với hắn cũng không tốt hơn được bao nhiêu.Tử cực thần quang bắn vào cánh tay, làm xương tay Phất Lan Đức đau nhức giống như vỡ ra vậy, tuy rằng cản lại được.Nhưng là, hắn cũng đồng thời cảm nhận được khí tức khủng bố.

Kim ngân quang vựng khuếch tán, trong năng lượng bạo phát đáng sợ kia, thân thể Phất Lan Đức giống như là một cái bao cát bị quăng ra ngoài bình thường, bạo tạc dư uy điên cuồng mà uy lực vô cùng cơ hồ xé nát toàn bộ

phòng ngự trên người hắn, chỉ thấy trên không có vô số ưng vũ rơi rụng, viện trưởng đại nhân của chúng ta trực tiếp bị đánh bay ra xa hơn trăm thước.

Một cổ năng lượng nhu hòa từ sau lưng rót vào trong cơ thể Đường Tam, khí lưu ôn hòa như nước trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Đường Tam lập tức cảm giác được hồn lực đã tiêu hao khôi phục rất nhanh.Không cần hỏi cũng biết đó là hồn lực tăng phúc của Trữ Vinh Vinh.Khả năng tăng phúc của nàng là trên giới hạn hồn lực của Đường Tam, hiệu quả đem đến lúc này tự nhiên là có thể khôi phục được hồn lực mà hắn đã tiêu hao.

Mà Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch bên kia cũng được đãi ngộ như vậy.

Ngọn lửa thu liễm.Mập mạp giang hai cánh bay ra.Làm phượng hoàng hỏa diễm quất hồng sắc kia dần dần thu liễm theo.Lại thấy Triệu Vô Cực sừng sững đứng ở nơi đó, bất quá, lúc này nhìn qua hắn càng giống như là từ một khối tro tàn cự đại điêu khắc mà thành.

Lực bạo phát trong công kích của Mã Hồng Tuấn, trong đồng cấp bậc hồn sư tuyệt đối hơn hắn một bậc.Huống chi còn có hiệu quả tăng phúc đáng sợ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.Làm Triệu Vô Cực khó có thể tiếp thụ nhất, chính là hiệu quả thuộc tính tăng phúc đối với ngọn lửa là tăng lên bảy mươi phần trăm.Lúc này, trên người hắn đích thực là toát ra mùi thịt khét.

Đương nhiên, hồn đấu la không thể dễ dàng bị thương nặng như vậy, Mã Hồng Tuấn cũng không phải không biết xấu hổ thật sự toàn lực thi triển.Cho nên Triệu Vô Cực cũng không có bị chính thức thương tổn, bất quá, một thân hùng mao kia của hắn cũng đã hoàn toàn xong đời rồi.Làn da bị đốt thương bên ngoài không có mười ngày tám ngày thì đúng là không có khả năng khôi phục.

Các học viên đang xem cuộc chiến sớm chìm vào trong ngây ngốc, ai có thể nghĩ trận đấy kia vốn phải kéo dài ba chú hương thế nhưng lại biến thành như vậy.

Hai gã hồn vương, ba gã hồn đế, đối mặt hai vị cường giả cấp bậc hồn đấu la, thế nhưng biến thành loại kết quả thắng bại không hề lo lắng. Tuyệt đại bộ phận đệ tử thậm chí không rõ đã xảy ra chuyện gì.Trợn mắt há hốc mồm nhìn

lên Sử Lai Khắc ngũ quái trong sân, bọn họ, thật sự chỉ có hơn hai mươi tuổi sao?

Phất Lan Đức không thể nghi ngờ là một người thông minh, thật vất vả tại không trung khống chế được thân hình, thấy ngũ quái bên dưới đoàn tụ cùng một chỗ cùng với hình dáng thê thảm kia của Triệu Vô Cực, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Lúc này, nén hương thứ hai trong tay Liễu Nhị Long vừa mới cháy lên.

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, *"Đáng tiếc vắng mặt Tiểu Áo, bằng không, chúng ta có thể lên trên không truy kích Phất Lan Đức viện trường rồi."*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ai nói Tiểu Áo vắng mặt thì chúng ta lại không thể lên trên không được đây?Đi theo ta."*

Vừa nói, bốn gốc Lam Ngân Hoàng lặng yên bắn ra.Quấn quanh bên hông bốn người, sau một khắc.Đường Tam đã phóng thân lên, giống như là mất đi trọng lực bình thường nhanh chóng bây lên không trung. Trực tiếp hướng về phía Phất Lan Đức bay thẳng đến.

Mắt thấy Sử Lai Khắc ngũ quái hướng về mình mà bay tới, Phất Lan Đức không khỏi mở to hai mắt nhìn, *"Không thể nào, Tiểu Tam, ngươi còn có thể bay?"*

Đường Tam nhoẻn miệng cười, *"Trên thế giới này, vốn đã không có sự tình gì không có khả năng.Viện trưởng, ngài xem, chúng ta cũng đều tiêu hao không ít hồn lực rồi, lại tiếp tục đánh sẽ làm cho hòa khí trở nên không được tốt.Chúng ta cầu hòa, ngài xem có được không?"*

Phất Lan Đức không chút do dự đích lập tức gật đầu, *"Ân, ta thấy thực lực các ngươi cũng không tồi rồi, có thể đem Triệu Vô Cực viện trưởng biến thành gấu nướng, tiến bộ của các ngươi cũng không nhỏ. Tốt lắm, cứ làm như vậy đi."*

Hình dáng của Triệu Vô Cực làm cho trong miệng hắn một trận phát khổ, lại đánh tiếp, trời mới biết năm tiểu quái vật này còn có thể gây cho bản thân sự

"Kinh hỉ" như thế nào. Mặc dù còn thiếu Áo Tư Tạp, nhưng rõ ràng, hồn lực còn lại của Trữ Vinh Vinh đủ để kiên trì tăng phúc thêm một đoạn thời gian rất dài.Thêm vào đó là năng lực khống chế quỷ thần khó lường kia của Đường Tam cùng tầng tầng lớp lớp các loại kỹ năng, khiến hắn không có niềm tin để đánh tiếp.

Bọn họ nói chuyện cũng không lớn, lại đang ở không trung, các học viên phía dưới khẳng định là nghe không thấy.Phất Lan Đức lại hạ thấp thanh âm, nói: *"Các ngươi mấy tên tiểu quái vật này, hãy cấp cho ta chút mặt mũi đi."*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, đồng thời gật đầu.

Phất Lan Đức cười hắc hắc, diễn trò chẳng lẽ còn khó sao?Thân thể tại không trung rất nhanh xoay tròn, phảng phất đón gió phóng lớn bình thường.Thoáng chốc đã biến thành một con miêu đầu ưng cự đại, hoàng sắc khí lưu mạnh mẽ bộc phát trên không trung, Sử Lai Khắc ngũ quái cơ hồ đồng thời hô lên một tiếng, thân thể nhanh chóng hướng tới mặt đất hạ xuống.Giống như bị Phất Lan Đức dùng cánh quạt cho bay xuống.

Năm người rơi trên mặt đất, lảo đảo lui về phía sau, Đái Mộc Bạch hô lớn: *"Phất Lan Đức viện trưởng.Dừng tay đi.Chúng ta nhận thua.Hồn lực tiêu hao quá lớn, không thể tiếp tục đánh được nữa."*

Phất Lan Đức thu liễm hai cánh, trong ánh mắt nóng cháy của các học viên đang xem cuộc chiến một lần nữa biến trở về hình người, vẻ mặt hiền lành gật gật đầu, *"Các ngươi có thể đánh bại Triệu Vô Cực viện trưởng, thực lực bản thân cũng xem như rất không tồi rồi.Hôm nay trận thi đấu biểu diễn này cũng đến đây thôi."*

Lúc này, người buồn bực duy nhất chỉ sợ cũng chỉ là Triệu Vô Cực rồi, sau khi biến thành gấu nướng, hắn ngay cả động đậy một chút cũng không dám động.Đang liều mạng thúc dục hồn lực trong cơ thể khu trừ phượng hoàng hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn xâm nhập.Nghe Phất Lan Đức đang nói trên không trung, không khỏi âm thầm than phiền, vì sao bị thương luôn là ta.

Không biết là ai vỗ tay đầu tiên.Tiếng vỗ tay tựa như dã hỏa liệu nguyên (lửa

cháy trên đồng cỏ) bình thường rất nhanh lan tràn ra, mỗi một đệ tử của Sử Lai Khắc học viện đều tại không cầm lòng được mà liều mạng vỗ tay, cũng bất chấp vỗ đến đỏ cả bàn tay.Chiến đấu hay ho như thế, bọn họ từ khi sinh ra tới nay cơ hồ là lần đầu tiên được chứng kiến.Ánh mắt nóng cháy nhìn Sử Lai Khắc ngũ quái, địa vị của thần tượng trong lòng bọn họ không ngừng thăng hoa.

Có người sáng suốt tự nhiên nhìn ra được, trận thi đấu biểu diễn này thực ra cuối cùng kết thúc có chút qua loa đại khái.Phất Lan Đức viện trưởng tựa hồ đột nhiên trở nên mạnh mẽ hẳn lên, hoặc là nói Sử Lai Khắc ngũ quái đột nhiên biến thành yếu ớt.Quan sát cẩn thận thậm chí còn thấy Trữ Vinh Vinh lúc cuối cùng cũng bỏ cả sự tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.Trong trận chiến đấu này hiển nhiên chính là không có khả năng xuất hiện.

Đương nhiên, sẽ không ai đi sâu tìm hiểu mấy cái này.Đối với các học viên mà nói, trọng yếu chính là trận đấu này cũng đủ phấn khích.Làm cho bọn họ thấy được nhiều hồn kỹ huyễn lệ cùng với ứng dụng thần kỳ của chúng.Bọn họ lúc này mới hiểu được, nguyên lai hồn kỹ còn có thể dùng như vậy.Cũng không chỉ là phóng thích hồn lực đem hồn kỹ phát ra là được, còn phải giống Đường Tam khống chế chuẩn xác như vậy chuẩn xác.

Trên thao trường, những gốc lam ngân thảo sinh trưởng cực nhanh đang dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi biến trở về hình dáng những cọng cỏ nhỏ vốn có, phảng phất như chưa xảy ra chuyện gì.Chỉ có Đường Tam mới có thể cảm giác được, mấy cọng lam ngân thảo này cũng giống như hưng phấn mà hoan hô, vì chúng có thể được thầm nhuần khí tức của Lam Ngân Hoàng mà hoan hô.

Mỉm cười, trên mặt Đường Tam toát ra một tia thần quang nhàn nhạt. Hai tay chắp lại trước ngực, trong mắt thần quang mỗi một lần lóe ra, không khí đều cũng sẽ ngưng lại vài phần.Đái Mộc Bạch khoát một tay lên vai Đường Tam, đối với hắn mà nói, cảm giác của một trận chiến vừa rồi làm hắn phảng phất lại nhớ tới năm năm trước.Cũng chỉ có cùng Đường Tam phối hợp, mới có thể tại chiến đấu trong xuất hiện loại cảm giác tràn ngập thống khoái như thế này.Cũng chỉ có Đường Tam, mới có thể đem chiến đấu trở nên đơn giản như vậy.

Các học viên dưới sự vất vả nỗ lực của các lão sư các cấp học mới khống chế được trật tự, vì không muốn dẫn đến hỗn loạn, Sử Lai Khắc ngũ quái vội vàng rút lui trước.

Thương thế của Triệu Vô Cực cũng không nặng.Bất quá bên ngoài làn da còn là phải cần một đoạn thời gian khôi phục.Ít nhất trước khi Sử Lai Khắc ngũ quái rời đi, sự phiền muộn hắn cũng không có lại xuất hiện qua.Năm đó, hắn đã đồng dạng bị phiền muộn qua bởi ám khí của Đường Tam.Trải qua lần thi đấu biểu diễn này, Triệu Vô Cực âm thầm phát thệ, từ nay về sau bất luận như thế nào, cũng tuyệt không cùng mấy tiểu quái vật này luận bàn nữa.

Văn phòng viện trưởng.

Phất Lan Đức có chút bất đắc dĩ nhìn mấy đứa nhỏ trước mắt này phát triển lên thấy rõ, ngoại trừ bất đắc dĩ ra, lại càng nhiều vui mừng.Bọn họ thật sự trưởng thành, bọn họ đã sáu mươi cấp, cũng tương đương với có được thực lực càng cao.Chính thức đích có thể xông xáo tại hồn sư giới rồi.Hắn càng tin tưởng rằng, không bao lâu sau, mấy đứa nhỏ này sẽ vượt qua mình.Bọn họ mới chính thức là hoàng kim nhất đại (một đời vàng son) của hồn sư giới a!

*"Đám tiểu quái vật, các ngươi có dự định gì không?"*Những lời này mặc dù hắn đang hỏi mọi người thật, nhưng ánh mắt lại chủ yếu dừng ở trên người Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn.

Tương lai của Trữ Vinh Vinh, tự nhiên là tiếp nhận vị trí tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông, đây là lựa chọn của tất nhiên nàng.Về phần Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, càng phải vì ngôi vị hoàng đế của Tinh La đế quốc mà cố gắng.Bọn họ muốn tiếp tục sinh tồn thì không có lựa chọn nào khác.Nhìn theo tình hình trước mắt, hiển nhiên bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Mà Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam lại không giống như vậy.Bọn họ đều không có thế lực rõ ràng ở sau lưng, chỉ sợ là Đường Tam dù đã được Hạo Thiên Tông thừa nhận cũng như trước không có.Bởi vì Hạo Thiên Tông còn đang trong trái thái ẩn cư, ít nhất trước khi Đường Tam hoàn thành nhiệm vụ mười năm kia, chắc sẽ là không xuất hiện.

Cho nên, Phất Lan Đức mới có câu hỏi vừa rồi.

Mã Hồng Tuấn mở miệng trước tiên, *"Sư phụ, mấy năm nay ta ở bên ngoài du đãng thực ra cũng đủ rồi.Lại cũng không làm gì cả.Hơn nữa nếu không cố gắng, chắc chắn sẽ bị lạc phía sau bọn họ, nếu ngài nguyện ý lưu lại đồ đệ duy nhất này của ngài, ta sẽ ở lại học viện.Theo ngài cùng đại sư tu luyện, ngài nếu nguyện ý để cho ta làm một sư phụ trong học viện, ta cũng không phản đối."*

Đôi mắt Phất Lan Đức sáng ngời, *"Tính ra tiểu tử ngươi cũng có chút lương tâm, vậy thì ngươi lưu lại đi.Thêm một miệng ăn là ngươi cũng không tính là nhiều gì."*

Mập mạp cười hắc hắc, rõ ràng có chút đắc ý.

Đái Mộc Bạch một bên cười nói: *"Ta thấy người này quyết định lưu lại rõ thật là có mục đích rồi.Phất Lan Đức viện trưởng.Ngài cũng nên cẩn thận."*

*"Nga (ồ)?"*Phất Lan Đức liếc nhìn mập mạp, Mã Hồng Tuấn vội vàng nghiêm mặt nói: *"Sư phụ, ngài đừng nghe đái lão Đại nói mò, ta có thể có mục đích gì a! Ta còn không phải là vì có thể ở lại bên cạnh ngài làm bạn ngài sao.Bất quá, ngài phải bảo vệ ta, vạn nhất Triệu sư phụ muốn tìm ta trả thù, Tam ca bọn họ lại không ở đây, ta không thể trụ được a!"*

Đái Mộc Bạch bĩu môi, *"Người khác không hiểu ngươi, chẳng lẻ ta lại không? Ngươi quyết định lưu lại, khẳng định là bởi vì bộ dạng sùng bái vừa rồi của những học đệ, học muội kia đấy chứ. Viện trưởng, ngài nhớ a.Sau khi chúng ta đi rồi, mập mạp không phải thành một người duy nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái còn lưu lại sao? Vậy cũng sẽ trở thành đối tượng được vạn chúng chúc mục a! Đến lúc đó, hắn sẽ lại lừa gạt mấy cô nương xinh đẹp, cũng không phải việc khó, trong cuộc sống đầy ánh mắt sùng kính, lại càng có thể thỏa mãn ham muốn hư vinh của hắn.Mập mạp, ta nói như thế có đúng không?"*

Khuôn mặt Mã Hồng Tuấn không khỏi đỏ bừng, *"Đúng cái rắm, lão tử là người đứng đắn.Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi hả! Chuyện của ngươi năm đó.Ta cũng không có ngại nói đâu.Song bào thai La Lỵ gì đó…"*

Nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Đái Mộc Bạch, cuối cùng hắn lại không có dũng khí để nói tiếp nữa.

Phất Lan Đức bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đối với tên đệ tử của mình hắn chính là thập phần hiểu rõ rồi, Đái Mộc Bạch nói, ít nhất chiếm đến bảy phần nguyên nhân hắn đồng ý lưu lại, ba thành khác có lẽ đúng là theo như lời bản thân mập mạp nói.Bất quá, bất luận như thế nào, đệ tử đích truyền lưu lại bên cạnh cũng làm cho hắn phi thường cao hứng rồi.

Ánh mắt Phất Lan Đức chuyển sang Đường Tam, *"Tiểu Tam.Ngươi thì sao?"*

Đường Tam ngẫm nghĩ, nói: *"Đầu tiên ta phải đi tìm Tiểu Vũ, sau đó từ trong Tinh Đấu đại sâm lâm kiếm được đệ lục hồn hoàn cho mình.Cho nên những chuyện khác, ta nghĩ rằng đợi sau khi tìm được Tiểu Vũ rồi nói sau.Có lẽ ta sẽ ở lại Tinh Đấu đại sâm lâm cùng nàng tu luyện, cũng có thể sẽ trở về, hoặc là du đãng quanh đại lục mà tu luyện.Mặc dù chúng ta bây giờ đích hồn lực cũng xem như là không tồi, nhưng cùng so sánh với cường giả chính thức còn có khoảng cách không nhỏ.Mà khoảng cách này, sẽ phải dựa vào chúng ta đem đuổi dần kéo cận."*

Phất Lan Đức gật gật đầu, nói: *"Nếu không có nơi nào thích hợp để đi thì ngươi cũng trở về đi. Đại môn của học viện vĩnh viễn mở rộng với các ngươi.Bất luận các ngươi gặp phải chuyện gì cũng đều có thể trở về.Cho dù là Vũ Hồn điện ngay lúc đó muốn đụng đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta cũng phải lo lắng trăn trở, dù sao thì bọn họ còn không dám cùng hai đại đế quốc chính thức trở mặt."*

Lúc này, đại sư đột nhiên mở miệng nói: *"Tiểu Tam, ngươi quyết định khi nào thì đi?"*

Đường Tam nhìn đại sư, nói: *"Sư phụ, ta định sáng mai thì lên đường. Mặc dù cơ hội cùng các huynh đệ đoàn tụ không nhiều lắm, nhưng là, ta thực sự lo lắng Tiểu Vũ.Năm năm không gặp, cũng không biết nàng ra sao rồi.Không bằng như vậy, chúng ta lại hạ định một lời hẹn năm năm nữa.Năm năm sau, chúng ta như trước đoàn tụ ở học viện.Khi đó Tiểu Áo có lẽ cũng đã trở lại, ta dẫn Tiểu Vũ về, chúng ta Sử Lai Khắc Thất Quái cũng có thể lại một lần nữa cùng nhau sum họp."*

Đái Mộc Bạch cười ha hả: *"Vậy được rồi! Lão nhân nhà ta (ông già nhà ta) bây giờ xuân thu cường thịnh, cho dù là ta làm thái tử, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng trở thành đế vương, vậy là có thời gian rồi.Vậy năm năm đi.Tiểu Tam, nhìn qua ngươi bây giờ hồn lực mặc dù không bằng ta, nhưng thực lực lại vẫn như trước ở phía trên ta, năm năm sau, ta phải tranh thủ thay đổi cục diện này."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Vậy ngươi cần phải cố gắng rồi.Ta bây giờ thực lực không phải là chỉ có mấy thứ hôm nay ngươi chứng kiến đâu."* Trong trận đấu biểu diễn hôm nay, hắn ít nhất còn có Sát Thần Lĩnh Vực cùng Bát Chu Mâu không có sử dụng. Đệ ngũ hồn kỹ cũng còn chưa dùng đến.Đương nhiên, Đái Mộc Bạch cũng không triển lộ đệ ngũ và đệ lục hồn kỹ ra.

Phất Lan Đức than nhẹ một tiếng, *"Thật sự rất hy vọng chứng kiến bộ dáng các ngươi khi trở thành phong hào đấu la.Hy vọng ta có thể đợi cho đến ngày đó đi.Như vậy, ta chết cũng sáng mắt rồi (**). Đến lúc đó, học viện còn phải dựa vào sự chiếu cố của các ngươi."*

Đại sư không có nói nhiều như Phất Lan Đức, nhưng là, nhất mạt bất xá (một lần lau không thể xóa nhòa) trong ánh mắt hắn nhìn Đường Tam kia tuyệt sẽ làm cho Đường Tam không quên được.

Đường Tam nghĩ rằng, chờ đến sau khi mình tìm được Tiểu Vũ, nhất định trở về bồi tiếp sư phụ một đoạn thời gian.Hắn rất rõ ràng, đại sư cùng Liễu Nhị Long mặc dù trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng trên thực tế lại cũng không thực sự là vợ chồng, càng không có đời sau.Đại sư đối đãi với mình, giống như là người cha đối đãi với con ruột của mình bình thường, hắn cũng là người cha thứ hai của mình.Cùng so sánh với Đường Hạo, đại sư đối với hắn mà nỗ lực cũng không ít.

Đêm nay bóng tối thật an tĩnh, tiếng gió thổi qua vù vù, hàng phiến mây đen che mất ánh trăng sao, làm mặt đất nhìn qua càng thêm hắc ám.

Bên ngoài thành bảo Thất Bảo Lưu Ly tông, hai gã đệ tử phụ trách tuần tra đang đi bộ ở bên ngoài.Thần sắc trên mặt bọn họ nhìn qua đều có chút mệt mỏi.Không chú ý chút gì mà cứ hướng về phía trước đi tới.

Là một trong đương kim thất đại tông môn, Hạo Thiên Tông lại ẩn cư hơn nhiều năm, Thất Bảo Lưu Ly tông ẩn ước đã trở thành tông môn đứng đầu nếu ngoại trừ Vũ Hồn điện.Lại là tông môn có nhiều hồn sư nhất.Tại hồn sư giới địa vị cực cao, cho dù là Vũ Hồn điện, cũng vô pháp dao động.

Chính bởi lý do đó, thành bảo của Thất Bảo Lưu Ly tông cũng đã an tĩnh từ rất lâu.Cho nên mấy tên đệ tử phụ trách tuần tra này cũng không cần phải quá chăm chú.Bọn họ cũng sẽ không cho rằng có người sẽ có ý niệm động tới Thất Bảo Lưu Ly tông.

Cơ trí tinh thần đột nhiên phát lạnh, đệ tử tuần tra bên trái hỏi bạn mình: *"Tiểu Ất, sao ta lại cảm thấy lạnh lạnh một chút?"*

*"Ngươi bị cảm rồi?"*Tiểu Ất trước tiên là trợn to mắt mình ra một chút.Thời gian tu luyện lúc ban ngày có chút dài quá, cho nên tới thời điểm này đại não hắn vẫn không ngừng bị xâm nhập (ý nói luyện lâu quá mà phát đần).

Đệ tử tuần tra bên trái lắc lắc đầu, nói: *"Không phải a! Hồn sư chúng ta chính là rất ít khi ngã bệnh.Có thể là ta quá nhạy cảm rồi.Ngươi chờ ta, ta đi tiểu tiện một chút."* Nói xong, liền hướng tới bụi rậm cách đó không xa đi đến.

Tiểu Ất có chút nhàm chán đứng ở nơi đó chờ đồng bọn của mình, nơi mà bọn họ tuần tra cách thành bảo của Thất Bảo Lưu Ly tông trong phạm vi một dặm.Loại tuần tra mở rộng này đã được kéo dài hơn nhiều năm.

Đột nhiên, Tiểu Ất bởi vì vừa mới ngáp ngủ mà khép hờ hai mắt lại liền thấy được một tia sáng nhàn nhạt.Ngay sau đó, tai hắn bỗng nhúc nhích.

Làm một gã đệ tử tuần tra, thực lực bản thân Tiểu Ất cũng không mạnh, có thể gia nhập Thất Bảo Lưu Ly tông còn là dựa hơi tổ bối, bất quá, hắn cũng có một năng lực người thường khó có thể so sánh.Thính lực. Vũ hồn của hắn cùng Phất Lan Đức giống nhau, là miêu đầu ưng.Bất đồng chính là, miêu đầu ưng cũng có nhiều loại, Phất Lan Đức thuộc loại am hiểu chiến đấu, mà vũ hồn miêu đầu ưng của hắn lại càng kế thừa được nhiều năng lực điều tra của miêu đầu ưng.

Miêu đầu ưng sống trong đêm, cơ hồ hoàn toàn dựa vào thính lực để săn mồi. Đây cũng là năng lực cực mạnh của Tiểu Ất.

Tai khẽ nhúc nhích, hắn nghe được một tiếng nằm xuống rất nhỏ, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, hắn có thể rõ ràng đích phân biệt ra, đây là thanh âm của người ngã sấp xuống, không dám chậm trễ, hắn vội vàng đem thính lực của mình tăng lên cực hạn.

Nhất thời, liên tiếp những thanh âm tất tất tác tác (sột soạt) lọt vào trong tai, mặc dù rất nhẹ, nhưng là, mấy thanh âm này lại giống như hải triều bình thường, theo bốn phương tám hướng truyền tới.

*"Địch - - tập - - (địch đánh úp)"*Cơ hồ là thanh âm thê lương vang lên, trong ban đêm yên tĩnh là cực kỳ rõ ràng.

Sau một khắc, hàn ý băng lãnh đã từ lưng hắn, trực tiếp xuyên qua trong ngực, đâm phá từng nội tạng của hắn.

Nhưng Thất Bảo Lưu Ly tông dù sao cũng là Thất Bảo Lưu Ly tông, ngay sát na trước khi chết, một ống trúc nhỏ bị Tiểu Ất quăng ra ngoài, mang theo tiếng gió rít chói tái, một đạo hồng quang phóng lên cao, trong chớp mắt đã bùng nổ ra tạo thành một đóa quang hoa huyễn lệ.

_____+++_____*****_____+++_____

Lão nào không hiểu đoạn này thì xem ảnh, các lão xem ảnh chụp bức tượng *"Bất Động Minh Vương"* sẽ thấy sau lưng ông ta có một ngọn lửa rất lớn hình mấy con phượng hoàng.Ý lão Tam Thiếu ở đây là muốn so sánh hình ảnh ngọn lửa hình phượng sau lưng Mã Hồng Tuấn giống ngọn lửa sau lưng *"Bất Động Minh Vương"* đó.

(**) Xin lỗi, bình 1 tí, VN mình dùng câu *"Chết cũng nhắm mắt"* còn Tung Của chơi câu *"Chết cũng sáng mắt"*, ý nghĩa thì hoàn toàn giống nhau, mình vẫn để nguyên văn so với bản gốc của tác giả, chỉ có điều đọc thấy buồn cười vãi.

Xin lỗi anh em độc giả, tổ dịch giả bộ ĐL bọn mình trước nay bị nhầm họ của

Vinh Vinh, phải là Ninh chứ không phải Trữ.Tung Của chỉ có họ Ninh chứ không có họ Trữ, chữ *"宁"* nghĩa là Trữ mà cũng là giản thể của chữ *"寧"* nghĩa là Ninh.Do các bác dịch giả lúc trước đã dịch là Trữ, các bạn cũng quen đọc rồi, hơn nữa đọc Ninh Vinh Vinh có 3 chữ *"inh"* thì miệng cứ đớp đớp như nhai kẹo cao su ấy, cho nên mình vẫn giữ nguyên là Trữ.Mình chú thích ở đây để giúp các bạn hiểu tại sao lại có họ Trữ trong truyện này, đồng thời cũng để tránh cho các bạn hiểu sai là TQ có họ Trữ thật.

------oOo------

Chương 334: Liệp hồn, diệt môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo

Biên Dịch: A Nèo

Thi thể Tiểu Ất từ trong tay Hắc y nhân rơi xuống, hiển nhiên hắc y nhân cũng có vẻ không hiểu tại sao phía sau hắn lại có vô số hắc y nhân chạy như thủy triều tới đây.

"Chuyện gì xảy ra?" Một thanh âm già nua tức giận hỏi: *"Ngọn lửa vừa rồi là cái gì?"*

"Trưởng lão, có thể là tín hiệu. Bây giờ chúng ta ……"

"Lúc này không động thủ, thì Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ càng chuẩn bị tốt hơn, ngươi đúng là đần độn, ngươi có biết nếu làm như vậy thì tổn thất của chúng ta sẽ tăng thêm nhiều thế nào không. Tấn Công!"

Theo âm thanh già nua ra lệnh, vô số bóng đen giống như thủy triều phóng đi hướng tới tòa thành của Thất Bảo Lưu Ly tông, mà lúc này khi nhận được tín hiệu, cả tòa thành của Thất Bảo Lưu Ly tông đã sáng ngời.

Tại Sử Lai Khắc học viện, Đại Sư, Phất Lan Đức và những người khác lại

đang tiễn người ra đi.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh quyết định ở lại thêm hai ngày, dù sao bọn họ thật vất vả mới có thể gặp nhau một lần. Bọn họ cũng không giữ Đường Tam lại, Đường Tam nóng lòng đi gặp Tiểu Vũ thì bọn họ đương nhiêu hiểu được.

Sau khi ra khỏi Thiên Đấu Thành, Đường Tam chỉ xác định qua phương hướng một chút, sau đó thẳng hướng Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà đi. Trong lòng hắn lúc này đã không có thứ gì có thể so với được gặp Tiểu Vũ nữa. Năm năm rồi, Tiểu Vũ nàng có còn tốt không? Nàng nhất định phải bình an đấy!

Sử Lai Khắc học viện.

Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, mã hồng tuấn cùng Trữ Vinh Vinh đang tụ tập bên Đại Sư, đem việc mình thu được hồn kỹ cùng với việc tu luyện kể lại hết cho Đại Sư.Về lý luận, thì chỉ đạo của Đại Sư đối với bọn họ là trọng yếu vô cùng. Mỗi một hồn sư khác nhau sẽ có sự khác biệt, cho nên hướng tu luyện cũng sẽ khác hẳn. Bởi vậy có sự chỉ điểm của Đại Sư thì con đường tu luyện sau này của bọn họ sẽ giảm được rất nhiều đường vòng.

Nghe bốn người nói xong, Đại Sư vừa mới chuẩn bị bắt đầu giải thích cho bọn họ một chút thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập dồn dập.

"Đại Sư. Đã xảy ra chuyện rồi."

Cửa mở, tiến vào chính là Đậu hồn sư – Thiệu Hâm, hắn cũng được coi như một nguyên lão của Sử Lai Khắc học viện. Lúc này Thực vật hệ hồn sư của học viện là do hắn chủ nhiệm.

"Thiệu sư phụ. Xảy ra chuyện gì thế?" Đại Sư có chút kinh ngạc nhìn hắn, Trong ấn tượng của hắn, Vị thiệu sư phụ này làm việc đều rất trầm ổn. Nhất định phải có việc lớn phát sinh mới khiến hắn bối rối như thế.

Thiệu Hâm nhìn thoáng qua Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh, *"Đều đến phòng của viện trưởng đi. Trữ tông chủ cũng tới đấy."*

"Hả?" Trong lòng Đại Sư cả kinh. Vẻ mặt của Trữ Vinh Vinh ở bên cạnh càng là khó hiểu, tại sao cha lại đột nhiên đến học viện nhỉ? Chẳng lẻ là bởi vì mình sao?

Rất nhanh, mọi người đi theo Thiệu Hâm đi tới phòng của Phất Lan Đức.

Khi Trữ Vinh Vinh thấy cha thì không khỏi chấn động.

Đúng vậy. Trữ Phong Trí đã tới, cùng tới còn có Cốt Đấu La Cổ Dong. Nhưng hai vị cường giả đứng đầu Thất Bảo Lưu Ly tông lại có vẻ hết sức chật vật.

Sắc mặt Trữ Phong Trí tái nhợt, thậm chí trên trán còn xuất hiện mấy giọt mồ hôi, quần áo trên người có chút tán loạn. Với người luôn chú trọng đến lễ nghi như hắn thì đây là tình huống khó có khả năng xuất hiện.

Cổ dong nhìn qua càng chật vật hơn, sắc mặt cũng tái nhợt, cánh tay phải mềm rũ xuống bên người, thỉnh thoảng còn ho khan hai tiếng, ngực cũng phập phồng theo một chút.

"Cha, Cổ gia gia các ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?" Trữ Vinh Vinh nhào tới trước mặt cha, khẩn trương cầm hai tay hắn, Khi nàng cảm thấy cha chỉ bị thất thoát hồn lực nhiều một chút, chưa bị trọng thương nên trong lòng mới bớt lo lắng một chút.

Sắc mặt Trữ Phong Trí rất khó nhìn, cực kỳ khó nhìn. Miệng hắn nói ra lại càng như *"Thạch Phá Thiên kinh"*.

"Thất Bảo Lưu Ly tông bị hủy." Đơn giản chỉ là bảy chữ. Nhưng lại khiến mọi người đều rung động đến ngốc trệ.

Thất Bảo Lưu Ly tông bị hủy? Nhưng đây là một trong những tông môn cường đại nhất hiện giờ mà! Đại Sư cũng xuất thân từ Thất Đại Tông Môn nên hiểu biết về Thất Bảo Lưu Ly tông như thế nào, chuyện khác không nói, chỉ cần việc Thất Bảo Lưu Ly tông có hai vị phong hào Đấu La, hơn nữa đều là tồn tại cực mạnh trong số các Phong Hào Đấu La nữa chứ. Bất luận là Cốt

Đấu La trước mặt, hay là vị Kiếm Đấu La được xưng là đệ nhất công kích, thì đều là tồn tại cực kỳ kinh khủng rồi. Huống chi còn có vị tông chủ Trữ Phong Trí này nữa, dưới sự tăng phúc của hắn, thực lực của hai vị phong hào Đấu La có thể coi như được đề cao gấp hai lần, mặc dù chỉ là hai người, nhưng hai người có thể ngang với bốn phong hào Đấu La khác.

Mà Thất Bảo Lưu Ly tông nhiều năm tích súc như vậy nên thế lực lại càng khổng lồ, trước không nói đến mối quan hệ của họ với Thiên Đấu đế quốc, chỉ với việc những hồn sư làm việc bên ngoài của Thất Bảo Lưu Ly tông đã là hơn ba nghìn. Hơn nữa mấy trăm trực hệ đệ tử có vũ hồn là Thất Bảo Lưu Ly tháp đều tự thân bồi dưỡng hồn sư cho mình. Vì vậy tổng số đã hơn năm nghìn người.

Trong hồn sư giới, đây tuyệt đối là một thế lực cực kỳ kinh khủng rồi. Về nhân số, sáu đại tông môn khác còn lâu mới bằng họ.

Nếu là người khác nói ra lời này, thì bọn Đại Sư chỉ biết lấy tay bịt mũi mà thôi, nhưng nói ra lời này lại chính là tông chủ Trữ Phong Trí của Thất Bảo Lưu Ly tông, hiển nhiên đây không phải là đang nói đùa rồi.

Phất Lan Đức đặt chén trà nóng xuống, *"Trữ tông chủ, trước hết ngài nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"*

Khi thấy Trữ Phong Trí đến hắn đã thấy có chuyện không đúng, bảo Thiệu Hâm đi gọi Đại Sư cùng bọn Trữ Vinh Vinh đến. Lúc này mới kịp hỏi. Bây giờ Sử Lai Khắc học viện cùng Thất Bảo Lưu Ly tông đều có thể được xem là một phương thế lực của hoàng thất Thiên Đấu đế quốc, đương nhiên địa vị của Sử Lai Khắc học viện thì còn xa mới bằng Thất Bảo Lưu Ly tông. Nhưng bị vây ở cùng một trận doanh, tự nhiên Phất Lan Đức sẽ cực kỳ quan tâm đến tình huống phát sinh với Thất Bảo Lưu Ly tông.

Trữ Phong Trí kìm nén lửa giận, hít mấy hơi thật sâu sau đó mới nói: *"Tối hôm qua, Thất Bảo Lưu Ly tông gặp kẻ địch tập kích. Đối phương chọn thời cơ rất tốt, vừa lúc có đến bốn phần đệ tử của tông môn vừa ra ngoài làm việc, lúc bên trong gần như là trống rỗng. May là khi bọn chúng đang chuẩn bị tấn công thì bị đệ tử tuần tra phát hiện, kịp thời phát tín hiệu cảnh báo. Cho chúng ta một chút thời gian chuẩn bị, chiến giằng co suốt hai canh giờ.*

Thất Bảo Lưu Ly tông tổn thất nặng nề. Đã có hơn ba phần đệ tử bị mất mạng. Hơn nữa số lượng thương vong vẫn không ngừng tăng lên, đệ tử vẫn đang không ngừng truyền đến tin xấu."

Trữ Vinh Vinh vừa nghe cha nói như vậy, tâm đã rối loạn, *"Cha, sao lại như thế được? Cuối cùng thì thế lực nào lại có năng lực lớn đến như vậy? Các tông môn khác cũng không có khả năng!"*

Đại Sư trầm giọng nói: *"Là bọn hắn động thủ sao?"*

Trữ Phong Trí nặng nề gật đầu: *"Trong cả đại lục, ngoài bọn họ ra thì còn ai có thể có thế lực không lồ như bọn họ chứ. Lúc này đây chính là tình thế bắt buộc. Không nghĩ tới Vũ Hồn Điện lại có thể lòng dạ độc ác như vậy."*

"Trải qua một đêm hăng hái chiến đấu, chúng ta mới miễn cưỡng đẩy lùi được bọn họ, chuyện này cũng phải đa tạ Đường Tam lúc trước đã cung cấp ám khí cho chúng ta. Trực hệ đệ tử của Tông môn bằng ám khí này mới có thể bảo vệ tính mạng, nhưng ngoại tông đệ tử vẫn còn tổn thất thảm trọng. Nhất là các đệ tử hết sức phá vòng vây đánh vỡ tòa thành thì ta mới có thể đi gặp được bệ hạ. Ta đến đây trước là để nhắc nhở Đại Sư. Bọn họ nếu có thể ra tay với Thất Bảo Lưu Ly tông ta như thế, vậy Lam Điện Phách Vương Long gia tộc của các ngươi, sợ rằng cũng ……"

Nghe xong những lời này, Đại Sư chợt cả kinh, cả người giống như mèo gặp phải nguy hiểm. Lạnh toát xương sống. *"Không hay."*

Trữ Phong Trí trầm giọng nói: *"Mau lên thông tri cho quý tông đi. Có lẽ còn kịp. Lần này số hồn sư tập kích không chỉ có người của chúng, mà còn có người của Hạ Tứ Tông. Ngày hôm qua đến tập kích chúng ta có chừng bốn tên phong hào Đấu La. Nếu không, chúng ta cũng không bị tổn thất lớn như vậy. Như kiếm thúc liều mạng đến trọng thương mới khiến ba kẻ trong đó bị thương nặng, như vậy mới bức lui được bọn chúng. Nhưng tông môn của Thất Bảo Lưu Ly tông dám chắc sẽ không thể trụ được nữa. Nếu ta đoán đắc không sai, không bao lâu nữa bọn họ sẽ đem toàn bộ sức mạnh đến. Nếu đã động thủ, tuyệt đối bọn chúng sẽ không cho chúng ta có thời gian trì hoãn. Cho nên, ta quyết định đem Tông Môn vào trong Thiên Đấu thành. Nhờ chút thế lực của đế quốc. Như vậy mới có thể tạm thời sinh tồn được."*

Nói đến đây. Hắn chậm rãi đứng lên thân, *"Phất Lan Đức viện trường. Đại Sư, chúng ta phải đi trước. Vinh vinh, tạm thời con ở lại học viện đi. Nơi này khá an toàn. Đợi một đoạn thời gian nữa ta sẽ đến đón con."*

Trong mắt Trữ Phong Trí có chút đỏ lên, *"Hai ngàn đệ tử của tông môn! Cả hai ngàn đệ tử đã biến thành thì thể. Vũ Hồn Điện, ta với ngươi chỉ có thể có một bên còn sống mà thôi."*

Trữ Vinh Vinh ngây dại, lúc này nàng cũng hiểu được, có lẽ tối hôm qua cha đã không có cách nào xác định kẻ ra tay là ai, Nhưng ngoài Vũ Hồn Điện ra thì thế lực nào có thể chỉ trong một đêm đã có thể hủy diệt Thất Bảo Lưu Ly tông chứ? Nếu không phải kịp thời phát hiện, sợ rằng tông môn đã không có đến cả một người còn sống nữa.

Nhìn bóng lưng cô tịch của Trữ Phong Trí khi ra khỏi phòng làm việc của Phất Lan Đức, nhất thời không khí trở thành cực kỳ ngưng trọng.

Tại hồn sư giới lúc này, có bốn tông phái nằm trong Thiên Đấu đế quốc, gồm có thượng tam tông là Hạo Thiên Tông, Thất Bảo Lưu Ly tông, Lam Điện Phách Vương Long, ngoài ra còn có Tượng Giáp Tông của hạ tứ tông. Ba tông còn lại ở trong lãnh thổ của Tinh La đế quốc.

Giống như lời của Trữ Phong Trí, hạ tứ tông sớm đã hoàn toàn bị khống chế bởi Vũ Hồn Điện. Hơn nữa thực lực trong tay của Vũ Hồn Điện cực lớn, trên cả đại lục thì ít nhất có trên bẩy phần hồn sư có quan hệ chặt chẽ với Vũ Hồn Điện. Cũng chỉ có bọn họ mới có đủ thực lực để hủy diệt Thất Bảo Lưu Ly tông mà thôi.

Thất Bảo Lưu Ly tông bị tập kích chính là một minh chứng rất tin cậy, đó là Vũ Hồn Điện muốn động thủ rồi. Bọn họ bất mãn với tình thế hiện giờ của Đại Lục, họ muốn địa vị của Vũ Hồn Điện được tăng mạnh hơn nữa.

Nhưng cho dù biết rõ là do Vũ Hồn Điện động tay động chân, nhưng lại không có chứng cứ nên ai có thể bắt chúng nhận tội đây? Chỉ với việc hiện tại đa số hồn sư đều nằm trong tay Vũ Hồn Điện, thì hai đại đế quốc cũng không dám có hành động khinh suất. Hồn sư lấy một địch trăm cũng không phải là

nói quá, với số lượng mấy vạn hồn sư trong tay, quả thật Vũ Hồn Điện có đủ thực lực để cùng đối kháng với Hai đại đế quốc.

Phất Lan Đức tự mình đưa tiễn Trữ Phong Trí ra khỏi học viện, Đại Sư đã đi tìm Liễu Nhị Long để cùng nàng rời học viện đến Lam Điện Phách Vương Long gia tộc. Mặc dù hai người xem như thoát ly gia tộc, nhưng dưới tình thế hiện tại thì còn để ý vấn đề này làm gì nữa?

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh không ở lại nữa, đột nhiên xuất hiện đại biến như vậy, bọn họ cũng nóng lòng trở lại quốc gia mình, chỉ có ở trong lãnh thổ Tinh La đế quốc, bọn họ mới có thể lợi dụng mọi thứ trong tay để điều tra rõ ràng chuyện này.

Cuối cùng thì Vũ Hồn Điện muốn làm gì? Đây chính là nghi vấn lớn nhất trong lòng mỗi người.

Ba ngày sau, tin tức truyền đến.

Hơn một ngàn tám trăm người của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc đều bỏ mình vì tông môn. Chỉ có một ít đệ tử của tông môn đang có việc bên ngoài mới may mắn thoát được.

Trong mấy ngày này, hai trong ba môn đứng đầu trong thượng tam môn thì một bị hoàn toàn tiêu diệt, một tbị tổn thất nặng nề. Nhất thời cả hồn sư giới nổi lên đợt sóng lớn. Trong lúc nhất thời, mỗi một hồn sư đều cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Vũ Hồn Điện hạ nghiêm lệnh điều tra hung thủ. nhưng người sáng suốt đều sẽ thấy được, thượng tam tông hai môn bị diệt thì chắc chắn khoát được có quan hệ với Vũ Hồn Điện.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông buông tay lặng lẽ nghe một vị Hồng Y Giáo Chủ hồi báo.

"Cùng Thất Bảo Lưu Ly tông đánh một trận, tổng cộng phái ra hơn một vạn hồn sư, thêm với hơn một nghìn người của Hạ Tứ Tông. Phá được phòng tuyến của Thất Bảo Lưu Ly. Khiến Thất Bảo Lưu Ly tông bị tổn hại thảm

trọng, chí ít có hơn hai nghìn đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly tông bị bỏ mình. Nhưng Trữ Phong Trí cùng kiếm Đấu La, cốt Đấu La quả thực có thực lực hơn xa chúng ta dự tính. Mặc dù quần công, nhưng vẫn bị bọn chúng cản lại. Bên ta cũng bị tổn thất thảm trọng. Ít nhất có bốn nghìn người bị chết trong trận chiến này, người bị thương cũng phải hơn ba nghìn. Bởi vì lúc ấy ba trong bốn vị trưởng lão đều bị những dạng thương thế nặng nhẹ khác nhau cho nên chúng ta tạm thời phải lui lại."

Phanh, chén trà trong tay Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt hóa thành bột phấn.

"Chết tiệt. Đi một vạn người, lại còn đánh lén thế mà tổn thất lại gấp đôi đối phương. Chẳng lẽ thật sự Thất Bảo Lưu Ly tông mạnh thế sao?"

Cả Vũ Hồn Điện bỗng câm như hến, Ai cũng không dám lên tiếng để tránh làm cho Giáo Hoàng bực tức thêm.

"Tiếp tục hồi báo."

"Vâng." Thanh âm Hồng y chủ giáo có chút run rẩy, nhưng cũng mang theo vài phần hưng phấn. *"Xuất động tam nghìn người tập kích Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, trước khi tiến công thì không bị đối phương phát hiện. Lam Điện Phách Vương Long gia tộc hoàn toàn bị đồ sát, không còn một người sống rồi chạy thoát cả. Bên ta tổn thất ba nghìn người. Trong đó Cửu trưởng lão cùng tông chủ của đối phương đồng quy vu tận. Di cốt đã được mang về."*

Bỉ bỉ đông chậm rãi đứng lên, bước xuống đại điện. Hào quang Trong mắt sáng ngời. *"Được, được cho Thượng Tam Môn. Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc không hổ là những tông môn lâu đời, dĩ nhiên lại cũng có thể khiến chúng ta tổn thất hơn bẩy nghìn người. Thật sự là quá cường đại!"*

Hồ liệt na vẫn đứng sau lưng bỉ bỉ đông, từ khi trở thành thánh nữ của Vũ Hồn Điện Thánh thì nàng luôn theo bỉ bỉ đông để xem bà xử lý các vấn đề của Vũ Hồn Điện. Lúc này, cũng chỉ có nàng là đệ tử yêu của giáo hoàng mới dám mở miệng nói chuyện.

"Sư phụ, người đừng nóng giận, có được thì đương nhiên phải có mất. Thượng tam môn thì hai môn bị hủy, Hạo Thiên Tông chẳng biết đi đâu. Coi như là cái đinh trong mắt chúng ta đã được loại trừ. Trước mắt xem mặc dù tổn thất không nhỏ, Nhưng như vậy cũng đủ khiến hai đại đế quốc sinh ra lực chấn nhiếp rất lớn. Chắc chắn bọn họ không dám coi thường vong động. Chờ chúng ta tiếp tục tập trung lực lượng thêm. Theo kế hoạch của người ban đầu, đợi hai đại đế quốc bị chúng ta xâm nhập thì sẽ không vấn đề, cái mà chúng ta lo lắng chỉ là bọn họ quẫn bách quá mà sinh ra chuyện " Chó điên cắn càn.*"*

*Nhìn thấy đệ tử yêu, sắc mặt Bỉ bỉ đông mới hòa hoãn một chút, "*Cúc Đấu La và quỷ Đấu La đi làm nhiệm vụ đã có kết quả gì chưa?*"*

*Hồng y chủ giáo nơm nớp lo sợ nói: "*Vẫn chưa nhận được tin tức. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là nơi nhiều hồn thú cư trú nhất đại lục, thế nên hai vị đại nhân muốn tìm ra cũng phải tốn chút thời gian kha khá.*"*

*Bỉ bỉ đông gật đầu, nói: "*Ra lệnh, Thánh điện của Vũ Hồn Điện tại Thiên Đấu thành phải cẩn thận, co cụm lực lượng lại một chút, không được coi thường vọng động. Phải luôn theo dõi hành động của Thiên Đấu đế quốc và dư nghiệt Thất Bảo Lưu Ly tông còn sót lại, nếu có vấn đề hãy hồi báo ngay. Còn Liệp hồn thì hãy chậm lại một chút, bắt đầu tiến hành kế hoạch xâm nhập. Tất cả phải dựa theo kế hoạch lúc đầu mà tiến hành.*"*

*"*Rõ - -*"*

Vị giáo hoàng này chỉ nói mấy câu đơn giản, hồn sư của cả Đấu La đại lục lại một lần nữa lâm vào một đợt sóng gió mới.

*Rầm - -, Tuyết Dạ đại đế phẫn nộ suýt nữa đánh vỡ chiếc bàn, "*Quá rõ ràng, quá lớn mật rồi. Chẳng lẽ Vũ Hồn Điện muốn thống trị cả đại lục sao? Thật sự khinh Thiên Đấu đế quốc ta không dám đối đầu với chúng sao?*"*

Lam Điện Phách Vương Long gia tộc vẫn không tỏ vẻ chống đối với đế quốc, nhưng Thất Bảo Lưu Ly tông lại là một lực lượng lớn đứng về phe hắn. Lúc này chỉ trong vài ngày mà Hai đại tông môn bị hủy, khiến mỗi một hồn sư tự do đều cảm thấy nguy hiểm lớn, vì vậy sẽ có không ít hồn sư tự do lựa chọn

gia nhập Vũ Hồn Điện. Mặc dù Hai đại tông môn cũng khiến Vũ Hồn Điện bị tổn thất rất lớn, nhưng thực sự thì bọn họ vẫn có lực lượng cực kỳ hùng hậu.

Lúc này, trong tẩm cung chỉ có rất ít người. Thái tử tuyết thanh hà, Trữ Phong Trí, Đại Sư, còn có vài vị trọng thần của đế quốc.

Sắc mặt Đại Sư và Trữ Phong Trí đều cực kỳ âm trầm, ngày đó khi Đại Sư cùng Liễu Nhị Long chạy về tông môn đã nhìn thấy máu chẩy thành sông.

Nhiều năm không quay lại tông môn, nay lại trở về thì đã là sống chết ly biệt rồi. Đả kích lớn như vậy đã khiến Liễu Nhị Long lập tức hôn mê bất tỉnh, lúc này vẫn chưa hoàn hồn lại được. Mặc dù Đại Sư kiên cường hơn một chút, nhưng thảm trọng trước mắt của tông môn khiến hắn suýt nữa chết đứng.

So với Thất Bảo Lưu Ly thì Lam Điện Phách Vương Long gia tộc thê thảm hơn nhiều, không chỉ toàn môn bị diệt, đồng thời còn bị tẩy kiếp không còn gì cả. Đương kim tộc trưởng của gia tộc chính là phụ thân của Đại Sư thì thi thể còn không được toàn vẹn. Ba khối hồn cốt bị địch nhân bóc ra khỏi cơ thể mà lấy đi.

*Mặc dù Thiên Đấu đế quốc phái quân đội đến trợ giúp, nhưng kể cả chôn cất thi thể cũng phải mất đến ba ngày. Sau khi chôn xong tất cả thi thể, Đại Sư đứng ở trước mộ phần cha mà thề, "*Không diệt Vũ Hồn Điện. Thề không làm người*".*

Thất Bảo Lưu Ly tông nếu so với Lam Điện Phách Vương Long gia tộc thì may mắn hơn nhiều, nhưng kiếm Đấu La bị thương nặng, cánh tay phải đã bị hủy hoàn toàn khiến thực lực tổn hao nhiều. Hai ngàn đệ tử bỏ mình, nguyên khí tông môn cũng bị tổn hại nặng. May là tài phú của Thất Bảo Lưu Ly tông đã kịp thời vận chuyển tới Thiên Đấu thành, những thành viên còn sót lại đều tập trung lại thủ đô đế quốc. Một sự bảo toàn bất đắc dĩ.

*"*Phụ hoàng bớt giận, bây giờ nặng yếu nhất chính là phải nghĩ ra cách ứng phó. Trước mắt Vũ Hồn Điện khống chế không chỉ là đại bộ phận hồn sư. Mà ngay cả các vương quốc cùng công quốc bên trong Đế quốc thì phần lớn đều bị chúng khống chế. Người không thể quá xúc động!*" Nói chuyện chính là thái tử tuyết thanh hà, hắn nhìn ra phụ hoàng mình đã không thể nhẫn nại*

được rồi.

*Tuyết Dạ đại đế tức giận nói: "*Sao ta không xúc động được chứ. Trữ tông chủ một lòng vì nước, thế mà suýt nữa còn bị Vũ Hồn Điện giết chết. Nếu ta không có hành động, thì sẽ khiến các tộc nhân bỏ mạng của trữ tông chủ phải thất vọng. Còn cả Đại Sư, Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị diệt cả môn. Thật không ngờ Vũ Hồn Điện lại có thể tàn nhẫn như vậy.*"*

Đại Sư rốt cục mở miệng, Lúc này khuôn mặt hắn lại càng thêm cứng ngắc. Cho tới nay, hắn vẫn luôn bị gia tộc lên án, lại thêm chuyện liên quan với Liễu Nhị Long khiến gia tộc càng thêm ngăn cách với gia tộc. Nhưng hắn dù sao cũng là mọt phần tử của Lam Điện Phách Vương Long. Gia tộc bị diệt, trong lòng Đại Sư thật sự quá thống khổ, so với Trữ Phong Trí thì chỉ có hơn chứ không kém.

*"*Bệ hạ, lúc này ngài phải giữ được sự tỉnh táo, tiếp tục ẩn nhẫn mới là đối sách hay nhất lúc này.*" Mặc dù vạn phần không muốn, nhưng Đại Sư vẫn nói ra một câu như vậy. Bởi vì hắn biết, bây giờ phẫn chưa phải lúc để đối đầu trực tiếp với Vũ Hồn Điện.*

*"*Tại sao? Trẫm có trăm vạn binh hùng tướng mạnh chẳng lẻ còn sợ bọn chúng sao?*" Tuyết Dạ đại đế nhìn qua quả thật có chút xúc động nói.*

*Đại Sư lắc đầu. "*Không phải sợ. Mà là không thể. Bệ hạ, ngài hẳn là hiểu được trong chiến đấu thì hồn sư có tác dụng thế nào chứ! Lần này, bổn môn bị diệt, Thất Bảo Lưu Ly tông bị thương nặng, như vậy đủ để chứng minh, trước kia chúng ta vẫn còn quá đề thấp thực lực của Vũ Hồn Điện. Theo ta, hiện tại trong tay Vũ Hồn Điện có ít nhất ba vạn hồn sư với các cấp bậc khác nhau. Hơn nữa hành động lần này thì chắc giáo hoàng cũng không tự mình tham dự.*"

*"*Mặc dù Vũ Hồn Điện tổn thất không nhỏ, nhưng hiện tại trong tay họ vẫn còn hơn hai vạn hồn sư cường đại. Riêng cường giả cấp bậc phong hào Đấu La, theo tính toán của ta cũng phải mười tên. Với thực lực như vậy, nếu cùng trăm vạn hùng binh của ngài trực tiếp giao chiến, có lẽ không địch lại. Nhưng ngài không nên quên, Vũ Hồn Điện còn có hộ điện kỵ sĩ đoàn, còn có các vương quốc trong tay. Nếu những hồn sư này được giấu trong quân đội của

các tiểu quốc này thì kết quả thật khó tưởng tượng được. Chỉ bằng vào thực lực của chúng ta thì chắc chắn không đủ để đối kháng cùng Vũ Hồn Điện. Cuối cùng, lực lượng hồn sư trong tay chúng ta thật sự là quá ít. Lại càng không có đủ những nhân vật có thể lĩnh quân. Cho nên chúng ta phải nhẫn."

Từ " Nhẫn*" cuối cùng được Đại Sư cố ý phóng lớn thêm, chỉ một chữ đơn giản này nhưng mỗi người nghe lại cảm thấy mùi máu tanh ngòm trong đó.*

*"*Vậy ngài có đề nghị gì không?*" Tuyết Dạ đại đế nghe Đại Sư nói như vậy, tâm tình cũng ổn định thêm vài phần, sở dĩ hắn biểu hiện sự phẫn nộ như vậy, cũng là bao hàm ít ý tứ trong đấy, Đại Sư và Trữ Phong Trí đều là người mà hắn nể trọng, cùng cừu địch đã khiến họ cùng nằm trên một chiến tuyến.*

Đương nhiên, Vũ Hồn Điện đột nhiên làm chuyện này cũng làm cho Tuyết Dạ đại đế cùng cả Thiên Đấu đế quốc ứng phó không kịp. Mặt ngoài thì không ai dám chỉ trách Vũ Hồn Điện, nhưng Tuyết Dạ đại đế đã cảm nhận được nguy cơ mãnh liệ rồi. Vũ Hồn Điện đối phó với thượng tam tông, sau này mục tiêu không thể nghi ngờ chính là lưỡng đại đế quốc. Nếu không sớm chuẩn bị, có lẽ kết quả của hai đại tông môn hiện giờ cũng chính là kết cục của hai đại đế quốc. Mặc dù Thiên Đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc đều nắm giữ số lượng quân đội khổng lồ hàng trăm vạn, nhưng ở trước mặt hồn sư thực sự cường đại thì chẳng có tác dụng gì. Mấy ngày nay Tuyết Dạ đại đế đã gia tăng phòng vệ của hoàng cung lên rất nhiều, hắn sợ Vũ Hồn Điện sẽ phái cường giả đến ám sát.

*Hai mắt Đại Sư vẫn đỏ mọng, nhưng hắn vẫn cố gắng khiến bản thân duy trì sự tỉnh táo, "*Muốn đối phó với Vũ Hồn Điện thì chỉ bằng vào thực lực hiện giờ của đế quốc thì còn lâu mới đủ, quan trọng là chúng ta phải liên hợp, liên hợp tất cả những thế lực đối đầu cùng Vũ Hồn Điện, từ từ từng bước đánh chiếm thế lực chúng và phát triển chính mình. Tiêu diệt Vũ Hồn Điện cũng không phải là ngày một ngày hai là làm được, tốt nhất bệ hạ hãy chuẩn bị kế hoạch lâu dài đi."

*Tuyết Dạ đại đế có chút sửng sốt, "*Đại Sư, ý của ngươi là muốn cùng Tinh La đế quốc liên thủ sao? Nhưng ngài cũng biết Thiên Đấu chúng ta cùng bọn Tinh La có mâu thuẫn không phải chỉ mới ngày một ngày hai mà đã tích oán thành sông, không phải dễ dàng để hóa giải đâu."

*Trữ Phong Trí mở miệng, "*Bệ hạ, tại thế giới này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Vũ Hồn Điện hủy diệt hai đại tông môn. Tinh La đế quốc bên kia dám chắc cũng đã nhận được tin tức này rồi. Ta cũng không tin, bọn họ biết được tin tức mà không cảm thấy sợ hãi. Hợp tác là chuyện tất nhiên. Hơn nữa, Ý tứ của Đại Sư cũng không phải chỉ là hợp tác với Tinh La Đế Quốc. Khuyết điểm của chúng ta chính là thiếu cường giả, chúng ta phải quan tâm đến chuyện thu hút hồn sư tự do gia nhập trận doanh, lúc đó mới có thể từ từ thay đổi cục diện."

*Đại Sư trầm giọng nói: "*Nếu ta đoán không sai, không bao lâu nữa Vũ Hồn Điện sẽ có hành động. Trước sau bọn họ đã công kích Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc chúng ta. Đơn giản chính là muốn tiến từng bước để củng cố địa vị của mình trong giới hồn sư, tăng cường lực ảnh hưởng và khả năng khống chế cả giới hồn sư. Chúng ta cũng phải nhanh chóng có hành động thôi."

*Tuyết Dạ đại đế nói: "*Ý tứ hai vị ta hiểu được, Nhưng làm thế nào để thu hút được hồn sư. Hai vị có đề nghị gì không?"

*Trong mắt Đại Sư hiện ra vài phần bi thương, "*Tông môn bị hủy, tâm ta đã loạn, mong bệ hạ tha thứ, ta không thể nghĩ ra được nhiều phương sách hay cho ngài được. Nhưng mong ngài yên tâm, với khả năng huấn luyện hồn sư của ta, chắc chắn ta sẽ nhanh chóng huấn luyện ra một đội ngũ có thể gia nhập chiến đấu được."

*Tuyết Dạ đại đế suy nghĩ một chút, nói: "*Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải nhanh chóng bàn luận rồi đưa ra kết quả đi."

Bởi vì hành động của Vũ Hồn Điện, cả Thiên Đấu đế quốc trong một thời gian ngắn đã khẩn trương hẳn lên, bên ngoài đều lo lắng vô cùng, về phần sách lược của đế quốc để chống lại Vũ Hồn Điện thì chỉ có cao tầng mới biết. Giống như phán đoán của Đại Sư và Trữ Phong Trí vậy, Tinh La đế quốc cũng bắt đầu lặng lẽ hành động.

Cùng lúc đó, Vũ Hồn Điện phát ngôn về sự thanh minh của mình với bên ngoài, tỏ vẻ mãnh liệt khiển trách hung thủ hủy diệt hai đại tông môn. Nhưng

đồng thời họ cũng đưa ra, thời gian tồn tại của Thất đại tông môn đã quá lâu rồi, bây giờ Hạo Thiên Tông không thấy lộ mặt. Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc đều đã bị hủy diệt. Đề nghị một lần nữa sắp xếp lại thứ tự của Thất đại tông môn. Dùng võ lực để sắp xếp lại. Một năm sau, tất cả các tông môn của đại lục đều có thể báo danh tham gia tranh đấu vào vị trí bảy đại tông môn, xác lập bảy đại tông môn mới, mà sắp xếp cũng dựa trên thực lực từ trên xuống dưới.

Tin tức này vừa truyền ra khiến hồn sư giới nổi lên một cơn sóng lớn. Ai cũng đều biết trở thành Thất đại tông môn sẽ ý nghĩa gì, nếu có khả năng được xếp tên trong đó, đối với việc thu hút hồn sư cùng với rất nhiều lợi ích khiến ai ai cũng muốn được một trong số bẩy vị trí đó. Thời gian chuẩn bị chỉ có một năm, gần như đến tám mươi phàn trăm số tông môn của hai đại đế quốc đều đã có hành động.

Còn về phần Vũ Hồn Điện phát biểu sự thanh minh của mình có ý nghĩa gì thì cũng chỉ có chính bọn họ mới hiểu được.

Đối với hết thẩy chuyện này đối với Đường Tam trước đó đã đi đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đều là chẳng biết chút nào.

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Nhìn trước mặt xanh um tươi tốt, mầu xanh lục đã tràn ngập khắp nơi, tâm tình Đường Tam không khỏi trở nên tốt hơn hẳn. Hít thở không khí trong lành khiến hắn chỉ muốn nhanh chóng chạy đến bên Tiểu Vũ mà thôi.

Năm năm rồi, trong lòng hắn hình ảnh đó vẫn chưa một lần mờ nhạt, ngược lại theo thời gian lại càng ngày càng rõ ràng. Dường như giống như sự nhung nhớ của Vinh Vinh lúc này vậy, cũng chỉ lúc Đường Tam tu luyện thì hắn mới không nghĩ về thân ảnh này.

Tiểu Vũ, Năm năm rồi, nàng sống có tốt không? Cuối cùng ta cũng tìm đến với nàng rồi.

Mang theo kích động, hưng phấn còn có thêm vài phần lo lắng, Đường Tam rốt cuộc cất bước tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Từng bước tiến vào sâm lâm, phảng phất tiến vào thế giới kia. Thông qua tinh thần lực cường đại cảm ứng, Đường Tam có thể rõ ràng phát hiện một ít hồn thú có thực lực yếu ở xung quanh. Hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện giết chóc, Sata thần lĩnh vực từ Hạo Thiên Chuy được mở ra. Lấy hắn làm trung tâm, phóng ra đường kính ba mươi thước.

Sát khí lạnh như băng này khiến phần lớn các hồn thú cấp bậc chỉ với mười năm cho đến ngàn năm chạy tứ tán, cho nên chúng sẽ không gây chút phiền toái nào cho Đường Tam.

Đường Tam đã không phải cái thời khôn sống mống chết trước đây nữa, thực lực hiện tại của hắn là đủ để sinh tồn trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Cho dù là gặp phải hồn thú siêu mạnh, bằng vào hai đại lĩnh vực cùng với khả năng phi hành từ hồn cốt của lam ngân hoàng, thì vẫn có thể chạy thoát được.

Chỉ là hiện tại hắn cũng không chọn cách phi hành trong rừng rậm, cũng không phải bởi vì phi hành sẽ tiêu hao nhiều hồn lực của hắn như các hồn kỹ của người khác, trái ngược hắn, đùi cốt lam ngân hoàng thật sự cường hãn, có thể làm hắn phi hành mà gần như không tiêu hao chút hồn lực nào. Tuy nhiên, Đường Tam học tập nhiều năm với Đại Sư nên hắn rất rõ ràng, tại trong khu rừng này có vô số hồn thú cường đại, nếu mình đang phi hành mà chẳng may gặp phải chúng thì thật sự là nguy hiểm. Hắn còn chưa đủ cường đại để có thể giết chết mọi hồn thú cản đường được.

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cho dù là vị trí hay diện tích đều cực kỳ thích hợp cho hồn thú sinh trưởng hoặc tu luyện, chính vì như thế nên hồn thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vẫn còn rất nhiều, chất lượng cũng khá cao.

Lúc đầu Đường Tam từng đến nơi đây, lúc đó sư phụ của Sử Lai Khắc học viện cũng không dám dẫn bọn họ vào sâu quá, e sợ họ sẽ gặp phải phiền toái, thế nhưng lúc đó bọn họ vẫn đụng phải siêu cấp hồn thú như Thái Thản Cự Viên, hơn nữa sau đó hồn thú Nhân Diện Ma Chu đã bị Đường Tam liệt sát, lấy được khối ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu. Bởi vậy có thể thấy được, đây là một nơi với nguy hiểm trùng trùng.

Tất nhiên Đường Tam không biết Tiểu Vũ ở đâu tại sâm lâm rộng lớn này,

hắn cũng không thể khám sét mỗi một ngóc ngách của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, vì đó là điều gần như không thể. Bởi vậy, hắn chỉ có thể có thể theo cách mà Sư Phụ dậy để đi tìm.

Đại Sư từng nói qua, thông thường hồn thú trong sâm lâm thì càng mạnh sẽ càng tập trung gần trung tâm hơn, mà Tiểu Vũ có thể sẽ ở tại chính giữa sâm lâm. Cho nên, hắn đến đây tìm kiếm Tiểu Vũ, sẽ phải cố gắng để đi vào trung tâm sâm lâm mà tìm. Đối với Đường Tam mà nói, gặp phải nguy hiểm so với gặp được Tiểu Vũ thì chẳng là cái gì.

Bởi vì không cần tìm kiếm, chỉ là thẳng tắp hướng bên trong mà tiến, cho nên Đường Tam cũng không có chút chậm trễ gì, hắn cũng không cần lo lắng bị lạc đường. Lam Ngân thảo trong khu rừng chính là người chỉ đường hữu dụng nhất, chỉ cần thả ra Lam ngân lĩnh vực cùng liên hệ với lam ngân thảo xung quanh thì tự nhiên sẽ có thể tìm được đường đi chính xác nhất. Nếu không phải diện tích của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thật sự quá lớn, cho nên hắn cũng không có cách nào liên lạc được với tất cả Lam Ngân Thảo trong đó, nếu không chỉ cần thông qua tin tức truyền đến của lam ngân thảo thì cũng dễ dàng tìm được Tiểu Vũ.

Cứ như vậy, Đường Tam với tốc độ cực nhanh đi suốt một ngày trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Màn đêm phủ xuống, Đường Tam tìm một chỗ tương đối cao rồi ngừng lại, bôn ba cả ngày cũng khiến hắn có chút mệt mỏi.

Lam ngân lĩnh vực mở ra, nương theo một vầng sáng lam nhạt từ cơ thể hắn lan ra, rất nhanh, lam ngân thảo xung quang đã như hưng phấn hẳn lên. Lâm Ngân Thảo xung quanh thân thể Đường Tam đột nhiên sinh trưởng rất nhanh, rất nhanh đã sinh trưởng cao tới ba thức, các nhánh thô to bắt đầu đan xen lẫn nhau, thông qua liên lạc với đế vương của chúng rất nhanh đã tạo thành một phòng nhỏ chắc chắn.

Trên đại lục thì Lam Ngân Thảo chính là loại thực vật tồn tại nhiều nhất, cho nên Lam Ngân Lĩnh vực chắc chắn không phải là loại lĩnh vực mạnh mẽ nhất, nhưng nó chắc chắn la lĩnh vực hữu dụng nhất.

Đang khi Đường Tam chuẩn bị lấy chút lương thực để ăn rồi nghỉ ngơi thì, đột nhiên từ Lam ngân thảo xung quanh đã truyền đến tin tức về một khí thế đặc thì.

Đó là một loại cảm nhận xa lạ mà trước đó hắn chưa cảm giác qua. Bình thường lam ngân thảo chỉ có trí tuệ rất thấp, chỉ có khi nào Đường Tam cố ý thông qua nó mới biết được biến hóa. Lúc này đây cũng không ngoại lệ, chỉ là Đường Tam cảm nhận được một loại tình cảnh kháng cự rất khẩn trương.

Đương nhiên, loại tâm tình này sẽ không thị kháng cự vị lam ngân hoàng này. Loại năng lượng khẩn trương do lam ngân thảo sinh ra thậm chí có chút cảm giác sợ hãi nữa, không biết cuối cùng thì đấy là cái gì?

Hồn thú cường đại sao? Không, hắn là không phải. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm dù sao cũng là hồn thú sâm lâm, hồn thú nơi này có những loại sống hàng nghìn, vạn năm, cho nên lam ngân thảo tự nhiên cũng sớm quen với tồn tại của chúng, năng lượng khiến lam ngân thảo khẩn trương, kháng cự chắc chắn phải là một loại vật xa lạ, hoặc có thể là….Người (Dangneo đại Ka).

------oOo------

Chương 335: Gặp lại Hồ Liệt Na

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo

Biên Dịch: A Nèo

Bằng vào trí tuệ rất nhanh suy đoán ra, nhưng Đường Tam vẫn chưa vừa ý,trong Tinh Đấu đại sâm lâm thỉnh thoảng có hồn sư giết hồn thú là chuyện bình thường.

Hắn sở dĩ hôm nay dừng lại ở chỗ này để nghỉ ngơi chính là bởi vì chuẩn bị đi đến nơi ở của hồn thú ngàn năm cùng vạn năm. Đi vào bên trong là nơi của những hồn thú vạn năm. Lúc đối mặt với nguy hiểm, uy lực của sát thần lĩnh

vực cũng sẽ giảm bớt tác dụng, hắn nhất định phải cận thận khi đối phó với chúng, tránh xuất hiện nguy hiểm.

Bởi vậy,trước tiên,hắn muốn cho thân thể phục hồi đến trạng thái tốt nhất.Ở chổ này càng ngày càng nguy hiểm, cũng đại biểm cho khoảng cách giữa hắn và Tiểu Vũ càng ngày càng gần.Ở ngoài mặt trông hắn vẫn rất thản nhiên, nhưng bên trong lại hưng phấn cực kỳ.

Với việc quan hệ của hắn với Tiểu Vũ trước lúc chia lìa có vài phần mập mờ giữa huynh muội với tình yêu. Nhưng thời gian qua, chẳng những tình cảm không có nhạt nhòa mà ngược lại có phần sâu đậm hơn làm Đường Tan nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện. Hắn kinh ngạc phát hiện, thật lâu trước kia, chính mình với Tiểu Vũ cũng không đơn giản là tình huynh muội. Hắn cũng đồng thời cảm thụ được, Tiểu Vũ đối với mình cũng không phải là tình cảm đơn thuần.

Sao lại là hồn thú! Nàng là hồn thú mười vạn năm, không phải cùng cấp bậc với mẫu thân giống nhau sao? Đường Tam quan tâm đến chỉ là tình cảm của chính cùng Tiểu Vũ, đối với những chuyện khác thì căn bản hắn không có suy nghĩ nhiều.

Rời Hạo Thiên Tông, hắn cũng cẩn thận tự hỏi, đối với chính mình mà nói, ba nhiệm vụ khó khăn nhất không phải là giết một gã Phong hào đấu la của Vũ hồn điện, cũng không phải trong vòng mười năm đạt tới trên tám mươi cấp. Mà là đi giết một con hồn thú mười vạn năm.

Có lẽ, hồn thú mười vạn năm có thể tìm được, nhưng hồn thú mười vạn năm lại có thể biến hóa thành người, mẫu thân của mình cùng với Tiểu Vũ đều như vậy. Đối mặt với hồn thú mười vạn năm cường đại, chính mình thực sự có thể thắng sao? Đối với đáp án này, ngay cả chính Đường tam cũng không biết, hết thảy thuận theo tự nhiên, chủ yếu đợi chính mình đạt đến tám mươi cấp thì lúc đó mới có năng lực lựa chọn hồn hoàn nào.

Đường tam không biết. Hắn thật sự không biết, hiện tại cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Thời gian vẫn còn dài, năm năm, dung nhan của Tiểu Vũ sẽ như thế nào? Hắn thật sự rất mong chờ, thậm chí có loại ý nghĩ muốn ngay lập tức ôm Tiểu vũ vào trong lòng.

Ăn chút gì đơn giản xong, Đường tam khoanh chân ngồi. Hắn bắt đầu tu luyện, hồn lực của hắn chỉ còn một chút nữa là đạt sáu mươi cấp, nếu đã vào Tinh đấu đại sâm lâm, tất nhiên là không thể về tay không, chỉ cần có thể gặp phải hồn thú thích hợp với mình, hắn tự nhiên giết chết để có được hồn hoàn thứ sáu.

Đang lúc Đường Tam chuẩn bị tu luyện, đột nhiên một tin tức từ lam ngân thảo chung quanh truyền đến. Mặc dù lam ngân thảo là loại thực vật cấp thấp chỉ có khả năng truyền đến cho hắn một ít tin tức, nhưng ở nơi tràn ngập nguy hiểm như đại sâm lâm này, dù chỉ là một tia tin tức cũng có thể làm Đường Tam lập tức bừng tỉnh lại.

Dù sao, có thể làm Lam ngân thảo truyền đến cho hắn điềm báo, cũng chứng minh hắn chế tạo một căn phòng bằng Lam ngân thảo là không đủ để bảo vệ cho mình, hoặc là một nguy hiểm nào đó.

Nếu như là hồn thú. Đương Tam không quá để ý. Nhưng nếu như đụng tới người đi giết hồn thú. Như vậy sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

Ở thế giới bên ngoài, Hồn sư phần lớn sẽ bảo trì quan hệ. Không dễ dàng xâm phạm lẫn nhau. Nhưng trong Sâm Lâm sẽ không như thế. Như Đường Tam lúc đầu đi vào Tinh Đấu đại sâm lâm gặp phải vợ chồng Cái Thế Long Xà. Rất dễ dàng sinh ra địch ý. Nhất là đối phương có thực lực cao hơn thậm chí sẽ ra tay đem đối phương đánh chết.

Vị trí Đường Tam đang đứng. Tùy thời đều phải đối mặt với sự uy hiếp của hồn thú vạn năm. Nói cách khác, tỉ lệ xuất hiện hồn cốt sẽ rất cao.Một tiểu đội liệp sát có thực lực cao, cơ hồ đối với đối phương yếu hơn có thể ra tay hạ sát. Vạn nhất có thể từ trên người đối phương tìm được hồn cốt thì như vậy thật sự là buôn một lãi mười.

Bởi vậy, khi có điềm báo từ Lam Ngân thảo truyền đến. Đường Tam lập tức bỏ đi ý miện tu luyện trong đầu. Một quầng sáng màu lam lần nữa từ trong cơ thể phát ra. Thu nhanh Lam ngân thảo xung quanh về, trong chớp mắt lặn vào mặt đất. Xung quanh hết thảy đều yên tĩnh. Phảng phất như mới vừa rồi chưa bao giờ có một lam ngân thảo ốc xuất hiện vậy.

Nhẹ nhàng nhảy người lên. Tìm một cây đại thụ ẩn mình. Sau đó Đường Tam mới phóng thích hoàn toàn Lam Ngân lĩnh vực. Tinh thần lực cùng với Lam ngân thảo chung quanh hoàn toàn dung hợp. Chợt Đường Tam phát hiện lúc tinh thần lực của mình cùng với Lam ngân thảo chung quanh dung hợp làm một, tinh thần lực so với lúc bình thường có khả năng mở rộng ra. Giống như có thể dùng con mắt chứng kiến rõ ràng. Ở khoảng cách xa, cảm thụ cũng rất rõ ràng. Có thể hình dung phạm vi cảm nhận lớn kinh khủng cỡ nào, chỉ cần nơi nào có Lam ngân thảo cũng có thể thấy rõ ràng như nhìn bằng mắt vậy.

Cứ như vậy. Lúc này Đường Tam có khả năng hoàn toàn cảm nhận rõ ràng được trong phạm vi đường kính đại khái chùng năm trăm thước. Cái này cũng đã là một phạm vi rất lớn. Phải biết rằng, trong phạm vi này, Đường Tam có khả năng cảm nhận hết thảy chuyện gì phát sinh. Cho dù là một mảnh lá cây rơi xuống đất, hắn cũng cảm nhận rõ ràng.

Theo thời gian Lam ngân lĩnh vực lan tỏa, Đường Tam từ từ hiểu được, cũng không phải là lam ngân lĩnh vực của mình không thể cảm thụ thêm phạm vi lớn hơn nữa, mà là bởi vì trên một phạm vi lớn, sẽ có nhiều tin tức đưa đến đại não, lấy trình độ tinh thần lực của Đường Tam lúc này không đủ để xử lý một lượng thông tin khổng lồ như thế.

Cho nên, nếu như muốn Lam ngân lĩnh vực phát huy tốt hiệu quả, đòi hỏi không những phải tăng uy lực của Lam ngân thảo mà tinh thần lực cũng trọng yếu không kém. Chỉ có tinh thần lực cừng đại thì lam ngân lĩnh vực mới có thể càng thêm kinh khủng.

Lúc này trong phạm vi năm trăm thước, không có phát sinh bất cứ chuyện gì khiến cho Đường tam chú ý, nhưng theo Lam ngân lĩnh vực mở ra, trong lòng Đường Tam càng rõ ràng tin tức đưa đến lúc nãy, tin tức từ phương nam truyền đến.

Đường Tam ngưng tụ tinh thần lực, nguyên bổn phát ra lam ngân lĩnh vực ra tứ phía dò xét cũng từ từ co lại, hướng tới một phương hướng phóng đi, dò xét theo một hướng thì khả năng cảm ứng sẽ gia tăng thêm một phạm vi lớn hơn nhiều. Khi hắn đem tất cả tinh thần lực ngưng tụ đến một phương, khoảng cách đường kính dò xét tăng gấp ba lần, đạt tới một ngàn năm trăn

thước.

Bề rộng chừng năm thước, chiều dài một ngàn năm trăm thước dò xét trong chớp mắt đã đem tin tức trong phạm vi dò tìm truyền đến đại não Đường tam. Lúc này hắn rốt cuộc thấy được tin tức lam ngân thảo cung cấp chính xác là gì.

Mục tiêu rất lớn, là người, nhưng không phải một người, mà hơn hai mươi người trong rừng cây lặng yên không một tiếng động đi tới, từ từ lại gần chổ Đường tam đang ẩn nấp.

Bằng vào sự trợ giúp của Lam ngân thảo, Đường tam có thể chứng kiến rõ ràng hơn hai mươi người, khi hắn thấy rõ tướng mạo những người này, không khỏi thất kinh, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn cẩn thận đếm một chút, tổng cộng là hai mươi lăm người. Dẫn đường là một gã bạch y trung niên, nhưng Đường Tam cũng rất rõ ràng, Người trung niên này không phải đơn giản như vậy, bởi vì hắn là cúc đấu la Nguyệt Quan của võ hồn điện. Phía sau hắn là Hồ liệt Na, Tà Nguyệt cùng Diễm, phía sau còn có hai mươi người khoảng trên bốn mươi tuổi mặc trang phục màu đen của Võ hồn điện. Từ hơi thở phát ra trên người bọn họ Đường tam có thể cảm giác rõ ràng, những người này thực lực còn trên ba người Hoàng kim nhất đại (Hoàng kim nhất đại bao gồm Hồ liệt Na, Tà Nguyệt cùng Diễm). Mà ở phía cuối còn thoáng hiện lên quỷ ảnh, hai vịCúc, Quỷ đấu la đang cùng nhau hành động, hai người này cũng là hai người duy nhất mà Đường Tam không cách nào thấy rõ bóng dáng.

Hai đại phong hào đấu la cộng thêm ba người trẻ tuổi xuất sắc nhất của Võ hồn điện cùng với rất nhiều cao thủ, những người này đến Tinh Đấu đại sâm lâm làm gì?

Khó có khả năng là vì kiếm hồn hoàn cho ba người bọn Hoàng Kim nhất đại mà đến liệp sát hồn thú? Hoàng kim nhất đại là cấp bậc gì? Mà Hai vị phong hào đấu la cùng phải xuất thủ. Kể cả gặp phải cấp bậc hồn thú siêu cấp như Thái Thản Cự Viên cũng sẽ dễ dàng đối phó. Càng huống chi có nhiều cao thủ như vây? Tuy nhiên những người khác sẽ không đáng giá để Phong hào đấu la ra tay trợ giúp.

Nghĩ tới đây, Tim Đường Tam đột nhiên đập thình thịch, chẳng lẽ bọ họ có cùng mục đích với mình, cùng vì Tiểu Vũ sao? Thế lực của Võ hồn điện cực kỳ khổng lồ, dò xét Tiểu Vũ ở trong Tinh Đấu đại Sâm Lâm cũng không có gì là khó khăn.

Nghĩ đến đây, Trong lòng Đường Tam nhất thời như có lửa đốt. Ngay cả tinh thần lực đang khống chế có chút rối loạn. May mắn tinh thần lực của hắn trong lam ngân lĩnh vực được lam ngân thảo che giấu, nếu không cho dù có ba động hồn lực rất nhỏ cũng khiến cho hai vị phong hào đấu la chú ý.

Đường Tam sợ nhất, chính là bọn hắn đã đắc thủ, nếu như bọn họ thật sự là vì Tiểu Vũ mà đến, bằng vào một lực lượng đông đảo như thế, Tiểu Vũ làm sao mà chống cự? Dù lúc đầu Thái Thản Cự Viên là bằng hữu của Tiểu Vũ, nhưng bọn họ sao có thể ngăn cản được nhiều cường giả của Võ Hồn điện như vậy cơ chứ?

Tâm tình Đường Tam chưa bao giờ kinh hoảng như bây giờ, nhất là đã trải qua kinh nghiệm ở Sát Lục chi đô, tâm tình hắn đã thành thục hơn nhiều nhưng lúc này lại không thể bình tĩnh lại. Có lẽ đây là quan tâm quá hóa loạn sao?

Trong lúc Đường Tam tự hỏi, đoàn người Vũ hồn điện dừng lại. Cách Đường Tam không tới năm trăm thước.

Hai mươi cao thủ Vũ hồn điện nhanh chóng phân tán ra, chém cây cối xung quanh, dọn dẹp tạo thành một mảnh đất trống sạch sẽ, đem cây cối xung quanh tạo thành một tầng phòng ngự đơn giản, mà hai vị phong hào đấu la cùng ba người hoàng kim nhất đại đứng nhìn hiển nhiên là thân phận cùng địa vị cao hơn hai mươi cao thủ kia, nhất là hai vị phong hào đấu la ở cùng lẳng lặng đứng một chỗ tại trung tâm khu đất trống, còn ba người Hồ Liệt Na thì cung kính đứng sau lưng họ.

Tốc độ của hai mươi cao thủ rất nhanh. Trong chốt lát công phu, bọn họ cũng đã kiến tạo hoàn thành tầng phòng ngự bên ngoài, đồng thời dựng một tòa lều vải. Hiển nhiên bọn họ chuẩn bị nghỉ ngơi ở chổ này.

Hai vị phong hào đấu la ở một lều vải, ba người Hồ Liệt Na thì ở tại một lều vải khác, nhìn qua thì cũng không phái bởi vì Hồ Liệt Na là nữ mà có chiếu cố gì. Còn hai mươi người kia thì ở năm gian lều vải, bố cục mơ hồ vây quanh hai cái lều vải bên trong.

Trong cả quá trình, bọn họ dĩ nhiên không có dùng ngôn ngữ để trao đổi, cho dù là lúc đốn cây thì cũng đều làm mọi cách để giảm bớt âm thanh phát ra. Hai vị phong hào đấu la cùng ba người Hồ Liệt Na nhanh chóng đi vào lều vải nghỉ ngơi. Còn hai mươi người kia thì phân ra năm người dò xét chung quanh, những người khác lấy lương khô ra ăn, cũng không có nhóm lửa.

Trong thời gian này, Đường Tam bảo trì tập trung tinh thần lực cao độ, dò xét mọi nơi cẩn thận quan sát một lần, cũng không phát hiện ra tung tích Tiểu Vũ, lúc này mới an tâm.

Là một khống chế hệ hồn sư có năng lực tính toán rất mạnh, Đường Tam cũng lâu rồi không có cái cảm giác bất lực, không biết phải làm gì như thế này. Đối với người Vũ hồn điện hắn không biết mình nên phải làm gì. Ẩn mình, theo dõi bọn họ? Nếu như bọn họ thật sự vì Tiểu Vũ mà đến, làm như thế cũng không có ý nghĩa gì.

Có hai gã cường đại phong hòa đấu la, cho dù khắp nơi đều có lam ngân thảo muốn đánh lén cũng không có khả năng. Một khi bại lộ, đối thủ tất nhiên sẽ cho mình một kích trầm trọng.

Đi trước tìm Tiểu Vũ? Nhưng chính Đường Tam cũng không biết Tiểu Vũ ở đâu, hắn cũng đang muốn tìm. Nói như thế, nhưng không nắm chắc hướng đi của đoàn người Vũ hồn điện, đối với Tiểu Vũ mà nói thì càng thêm nguy hiểm.

Cùng với đoàn người này mà so sánh, bất luận là Đường Tam hay Tiểu Vũ thì cả hai đều quá yếu, Căn bản không thể chống lại được. Cho dù những người này tìm được Tiểu Vũ, Đường Tam sao có thể chống đỡ được bọn họ. Dù có Đường Hạo ở đây, cũng chưa chắc là đối thủ của những người này.

Lo lắng dần dần bị lý trí lấn áp, đầu óc Đường Tam rất nhanh bắt đầu phân tích, cân nhắc lợi hại cùng với những tình huống có khả năng xảy ra. Ngay

lúc đám người Vũ hồn điện hạ trại xong, hắn đã xác định lựa chọn cho mình, một lựa chọn nguy hiểm

Từ trên cây nhảy xuống, lặng lẽ thu hồi Lam ngân lĩnh vực, không hề che giấu hơi thở của mình nữa, chỉ là cực kỳ cẩn thận, rất nhanh hướng tới nơi đám người Vũ hồn điện hạ trại.

Sở dĩ lựa chọn như vậy, đầu tiên chính là vì Đường Tam muốn biết rốt cuộc đám người Vũ hồn điện đến Tinh Đấu đại sâm lâm là để làm gì. Đương nhiên, nguyên nhân cũng bởi vì trong đám người này có Hồ Liệt Na, tin tưởng muốn hỏi thăm tin tức cũng dễ dàng hơn.

Đường Tam cũng hiểu lúc đầu Hồ Liệt Na đối với mình có chút tình cảm, nhưng vì Tiểu Vũ, hắn cũng phải bất chấp thủ đoạn lợi dụng tình cảm của Hồ Liệt Na. Nếu như đối phương không phải đi tìm kiếm Tiểu Vũ. Như vậy, hắn có thể đi theo đối phương ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, đảm bảo Tiểu Vũ không bị phát hiện, rồi quay trở lại Sâm lâm tìm kiếm tung tích nàng. Đây là tình huống tốt nhất.

Trái lại, nếu như những người này thật sự là tới tìm Tiểu Vũ, chuyện phiền toái đây. Mặc dù Đường Tam không cách nào ngăn cản được, thậm chí ám sát đối thủ, nhưng luôn nhắc nhở hắn phải chú ý đến đối phương. Hắn đi theo đối phương, tùy thời trong rừng âm thầm giúp cho Tiểu Vũ.Trợ giúp nàng tránh né những người này. Cho đến khi bọn chúng mất đi tính kiên nhẫn mới thôi.

Đối với Đường Tam mà nói, làm như vậy có hơi nguy hiểm, nhưng không thể nghi ngờ đây là cách làm chủ động nhất, càng dễ dàng khống chế quyền chủ động.

"Ai?" cách nơi hạ trai của đám người Vũ hồn điện hơn trăm thước, Đường Tam cũng đã bị phát hiện, ít nhất có đến bốn thân ảnh xuất hiện cùng lúc với âm thanh đang tiến tới bên cạnh hắn, một tiếng quát chói tai này là đối phương thấy hắn phát ra.

Đường Tam lộ ra vẻ sửng sốt, vẻ mặt cực kỳ đề phòng.

Lúc này, hắn đã bị vây quanh. Bốn gã cao thủ Vũ hồn điện vây lấy hắn vào

giữa. Lúc trước thông qua tinh thần lực phối hợp cùng lam ngân lĩnh vực cảm giác không mãnh liệt lắm, lúc này, hắn có thể rõ ràng cảm giác được bốn người này đều có thực lực áp chế hắn hoàn toàn. Nói cách khác, bọn họ cùng với hắn hồn lực chệnh lệch ít nhất là trên mười cấp.

Đây chính là bốn gã cường giả cấp bậc Hồn Thánh! Đường Tam đã càng ngày càng xác định phán đoán của mình. Nếu như không phải là hồn thú mười vạn năm, sao lại phái ra nhiều cường giả đến như vậy?

*"Các ngươi là ai?"*âm thanh lạnh như băng tràn ngập cảnh giác, vẻ mặt tự nhiên của Đường Tam lúc này biến mất, thay vào đó là khuôn mặt lạnh như băng cùng sát cơ mãnh liệt, phù hợp với bộ dạng lúc rời khỏi Sát Lục Chi Đô. Sát thần lĩnh vực trong nháy mắt phát ra. Một vầng sáng màu trắng lạnh như băng trong nháy mắt khuyếch tán ra. Bằng vào lực lượng mạnh mẽ, hắn phá tan áp chế của bốn người hướng vào hắn, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân hình lóe lên, đã thoát ly khỏi vòng vây của đối phương.

Bốn gã Hồn Thánh đồng thời sửng sốt, bọn họ tự nhiên cảm giác được Đường Tam cố ý phóng thích hồn lực, một người rõ ràng thực lực không bằng bọn họ, nhưng có thể thoát ra khỏi uy áp do bốn người đồng thời phát ra.Hơn nữa còn có hơi thở lạnh như băng tràn ngập sát khi giết chóc, càng làm bọn họ rùng mình một cái.

Nhưng những người này không hổ là những cường giả được Vũ hồn điện chuyên môn bồi dưỡng, ngay khi Đường Tam thoát ra khỏi vòng vây, bốn người cơ hồ đồng thời hành động, phân biệt bốn hướng lại một lần nữa vây Đường Tam vào giữa. Cả quá trình chỉ là trong nháy mắt công phu mà thôi. Cũng lúc này, bốn người đồng thời phóng thích toàn bộ vũ hồn.

Đường Tam hấp một ngụm lương khí, hiện ra trước mặt hắn, tổng cộng hai mươi tám cái hồn hoàn,theo vũ hồn phóng thích ra, nhất thời làm áp lục chung quang trở nên sền sệt lại, đúng như Đường Tam đã đoán được thực lực của bọn họ là cấp hồn đế, nhưng đồng thời bị bốn gã vây quanh cũng làm toàn thân hắn bị buộc chặt.

Lấy thực lực của hắn hiện tại, một mình đối mặt với một gã Hồn Thánh tuyệt đối không e ngại, nhưng đây lại là bốn người. Nếu quả thực động thủ, hắn chỉ

có năng lực chạy trốn mà thôi.

Bốn gã Hồn Thánh cũng đồng dạng giật mình, bọn họ là những lực lượng bí mật mà mấy năm nay Vũ hồn điện bồi dưỡng, chẳng những có cường đại hồn lực làm hậu thuẫn, kinh nghiệm thực chiến cùng với các phương diện tố chất cũng không đồng cấp với những gã hồn sư khác.Mà trước mặt người trẻ tuổi này rõ ràng hồn lực đều dưới bọn họ, nhưng lại có cảm giác trên bọn họ lại rất mơ hồ không rõ ràng. Nhất là vừa rồi, trong nháy mắt có thể thoát ra khỏi sự khống chế của bọn họ, càng làm bọn hắn phảng phất như đối mặt với một đối thủ có cấp bậc cao.

Trước áp lực cường đại của đối thủ, Đường Tam thúc giục sát thần lĩnh vực đến mức tận cùng, Hạo Thiên Chuy lặng yên xuất hiện ở trong tay, hai tay nắm lại, trong cơ thể hồn lực điên cuồng nhập vào trong Hạo Thiên Chuy, mặc dù không có bất cứ hồn hoàn nào phụ gia nhưng trên thân Hạo Thiên Chuy đầy khí phách lập tức phóng xuất ra, cùng phối hợp với sát thần lĩnh vực, giúp Đường Tam tạm thời đứng vững trước áp lực thêm vào của bốn người Vũ hồn điện.

Lam quang nhàn nhạt hiện lên trong mắt Đường Tam, đồng thời tay trái lẳng lặng hướng Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy hai khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm nắm trong tay.Đối mặt với đông đảo cường địch như thế, mặc dù hắn đã có kế hoạch, nhưng cũng không thể thiếu cẩn thận, vạn nhất chuyện không theo dự định, hắn phải tự bảo vệ mình.

Ngay lúc bốn gã Hồn Thánh chuẩn bị thi triển hồn kỹ, đột nhiên, một luồng hơi thở lạnh như băng từ phía sau truyền tới, cùng với hàn khí trên người Đường Tam phát ra va chạm nhau, hai cỗ thuộc tính lạnh như băng giống nhau va chạm kịch liệt.Trong lúc nhất thời, không khí chung quanh chập chờn bạch quang, vô số hàn khí lạnh thấu xương xuyên vào rừng cây, làm cây cối ở phạm vi xung quanh run rẩy kịch liệt, mỗi một lần run rẩy lá cây đều phảng phất như muốn rơi xuống hết.

Bốn gã Hồn Thánh cũng bởi vì có biến hóa này mà dừng lại một chút, hàn khí thấu xương tựa như vô số cương châm đâm vào trong cơ thể bọn họ, làm bọn họ không thể không bảo vệ mình, lui về phía sau từng bước bảo trì thủ thế.

"Thật sự là ngươi?" một âm thanh vui mừng lẫn sợ hãi vang lên. Ba đạo thân ảnh từ trong rừng cây đi ra, đúng là ba người Vũ hồn điện Hoàng kim nhất đại. Bởi vì thân phận biến hóa, hiện tại đi trước đã không phải là Tà Nguyệt như lúc đầu, mà là cùng Đường Tam đạt được sát thần lĩnh vực – Hồ Liệt Na.

Đường Tam trên mặt toát ra một tia thần quang lạnh như băng, chứng kiến ánh mắt lam quang của Hồ Liệt Na nhất thời thu liễm lại, làm bộ dạng kinh ngạc.

" Sao ngươi lại ở chỗ này?" Khí chất cùng ngoại hình của hắn biến hóa rất lớn, lúc đầu Hồ Liệt Na không nhận ra, hiện tại Tà Nguyệt cùng Diễm cũng đồng dạng nhận không ra.

Hồ Liệt Na bước nhanh đến, vài bước tiến tới trước mặt Đường Tam. Trong mắt lóe lên tia sáng vui mừng lẫn sợ hãi. Muốn nói cái gì đó, nhưng lại tựa hồ băn khoăn không dám. Nhìn tướng mạo anh tuấn của Đường Tam, lúc đầu tại khảo nghiệm Sát Lục Chi Đô hiện lên trong lòng. Đã một năm qua đi, nhưng đoạn hành trình ngắn ngủi lúc đó nàng lại không có cách nào quên được.

Đạt được Sát thần lĩnh vục trở về Vũ hồn điện, hồi tưởng lại hết thảy chuyện đã phát sinh, Chính Hồ Liệt Na cũng có chút giật mình, tại sao chính mình lại đem sinh tử giao phó trong tay một người xa lạ không quen biết chứ? Mà hắn cũng không làm mình thất vọng, mang mình ra bình an ra khỏi địa ngục. Mặc dù hắn không nói qua điều gì nhưng có thể tưởng tượng, hắn đã trải qua bao nhiêu khó khăn. Nếu như nói là chính mình đi qua địa ngục lộ, chi bằng nói là hắn giúp mình đi ra.Nếu như không có hắn, chính mình cũng chưa chắc có thể thành công đạt được Sát Thần Lĩnh Vực, cũng càng không có cách nào quay lại Vũ hồn điện.

Đối với Đường Tam, ngoài vẻ hâm mộ, Hồ Liệt Na còn có một loại hỗn hợp cảm kích cùng một ít tình cảm.

"Các vị, hắn là bằng hữu của ta." Hồ Liệt Na hướng bốn gã Hồn Thánh vây bắt Đường Tam nói.

Bốn gã Hồn Thánh nhìn nàng một cái, yên lặng thu hồi vũ hồn của mình, mặc

dù thực lực của bọn họ còn trên Hồ Liệt Na, nhưng đối với người thừa kế giáo hoàng tương lai này vẫn hết sức tôn trọng.

Tà Nguyệt cùng Hỏa Diễm lúc này cũng đi tới, bọn họ cùng Hồ Liệt Na ở bên nhau một khoảng thời gian dài, trong đó Tà Nguyệt lại là ca ca Hồ Liệt Na, ít nhiều cũng cảm giác được trên người Hồ Liệt Na có vài phần khác thường, Tà Nguyệt kinh ngạc, nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt tất nhiên không thể hảo hữu lắm. Thậm chí có thể nói là tràn ngập địch ý.

Phải biết rằng, từ khi phát sinh thay đổi thân phận, Hồ Liệt Na chẳng những là thủ lãnh hoàng kim nhất đại, đồng thời cũng là người thừa kế võ hồn điện tương lai. Cái thân phận cao quý này cho dù là cấp bậc phong hào đấu la khi đối với nàng cũng phải lễ nghĩa hơn vài phần. Tại võ hồn điện, Hồ Liệt Na đã dần dần có chút uy nghiêm. Mà dáng vẽ hiện tại của nàng, còn đâu là dáng vẻ của thánh nữ võ hồn điện?

Đường Tam lúc này trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc Hồ Liệt Na phóng xuất ra sát thần lĩnh vực cùng chính mình va chạm một chỗ, hắn biết mục đích mình đã đạt được. Hắn muốn lợi dụng, chính là quan hệ của mình cùng Hồ Liệt Na.

"Không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy ngươi." Đường Tam thản nhiên nói.

Hồ Liệt Na mỉm cười, đôi mắt to tràn ngập nhu mị không chớp nhìn chăm chú vào trong mắt lạnh như băng của Đường Tam.*"Ta cũng không có nghĩ đến. Ngươi là đến liệp sát hồn thú sao?"*

Đường Tam yên lặng gật đầu,*"Ta sắp đạt sáu mươi cấp."*

Lời vừa nói ra, Hồ Liệt Na, Tà Nguyệt cùng Hỏa Diễm đồng thời thất kinh. Bọn họ mặc dù cũng đã đạt tới trình độ sáu mươi cấp, nhưng bất quá là vừa mới thông qua không lâu. Lần này sở dĩ đi theo đội ngũ đến đây, mục đích cũng là đạt được đệ lục hồn hoàn, mà người tuổi trẻ trước mắt này như thế nào cũng có thể so với những người lớn tuổi như bọn hắn. Tự nhiên cũng đạt gần tới sáu mươi cấp. Phải biết rằng, như bọn họ tại Vũ hồn điện được mấy vạn hồn sư đích thân truyền thụ mới được.

Hỏa Diễm thật sự không nhịn được, hướng Hồ Liệt Na hỏi:*"Na na, hắn là ai vậy? Trước kia chúng ta đã từng gặp qua chưa?"* Hắn cùng với Hồ Liệt Na cùng nhau lớn lên, cùng nhau tu luyện, cơ hồ hơn hai mươi năm qua đại bộ phận thời gian đều ở cùng nhau, Hồ Liệt Na biết người này mà hắn lại không nhận ra, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu hắn đối Đường Tam tràn ngập địch ý. Hỏa Diễm vẫn cho rằng, chỉ có chính mình mới có thể xứng đôi với Hồ Liệt Na. Tuy nhiên đây cũng là việc chỉ hắn biết, không nói cho Hồ Liệt Na biết.

Hồ Liệt Na nhíu mày, thản nhiên nói:*"Hắn là bằng hữu của ta."* Chỉ một câu giải thích đơn giản. Nàng lần nữa chuyển hướng Đường Tam,*"Đường Ngân, mới vừa rồi là hiểu lầm, ngươi đừng để ý. Trại của chúng ở ngay phía trước cách đây không xa, bọn họ cũng là cảnh vệ. Ngươi như thế nào một người đến đây liệp sát hồn thú, không phải rất nguy hiểm sao?"*

Đường Tam nhìn Hồ Liệt Na, trong ánh mắt toát ra vài phần cô đơn,*"Không quen biết ai, ta có thể thỉnh ai tới giúp ta?"*

Hồ Liệt Na sửng sốt một chút, không biết tại sao. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt Đường Tam có vài phần cô đơn, trong lòng bổng nhiên đau xót. Cơ hồ muốn thốt ra:*"Ngươi còn có ta mà!"*

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới phản ứng lại, vội vã bổ sung thêm một câu,*"Chúng ta là bằng hữu mà. Hơn nữa, chẳng lẽ tông môn của ngươi sẽ không giúp ngươi thu hoạch hồn hoàn? Ngươi hắn là biết, tới cấp bậc này rồi, nếu như muốn đạt được một cái hồn hoàn thích hợp với mình, chỉ dựa vào lực lượng của chính mình thật là khó đạt tới."*

"Tông môn?" Đường Tam cười. Có chút bi thương,*"Ta sớm đã không thuộc về tông môn."*

Hồ Liệt Na lần nữa sửng sốt, ý tứ trong giọng nói của Đường Tam rất rõ ràng, nhưng nàng cũng rất khó khăn tin tưởng Hạo Thiên Tông lại bỏ qua một đệ tử xuất sắc như Đường Tam.

Đường Tam đương nhiên là đang dối gạt nàng, đối với lừa gạt người Vũ hồn điện, trong lòng Đường Tam không có chút gì gánh nặng, nhất là vì Tiểu Vũ.

Trước đây một năm, hắn tại Nguyệt Hiên cùng cô cô học được rất nhiều, che giấu nội tâm chân thật của mình, cùng với che lấp cảm xúc của mình. Chính là một trong những môn hắn học. Đường Nguyệt Hoa tự mình dạy hắn như thế nào có thể thay đổi khí chất của mình trong các tình huống khác nhau. Cùng với những người khác nhau, phải sử dụng phương pháp cùng thái độ khác nhau, chỉ có như vậy mới có thể làm được tốt nhất. Trong nhóm đệ tử được Nguyệt Hiên đích thân hướng dẫn, Đường Tam không thể nghi ngờ là người ưu tú nhất.

Bởi vì hắn không nói nhiều lời, mới tránh những sơ hở trong khi nói, đồng thời cũng dễ làm người khác tin tưởng hơn. Về phần lo lắng này, hắn cứ để tùy Hồ Liệt Na.

"Nếu là hiểu lầm, ta đây đi." Vừa nói, Đường Tam xoay người hướng rừng cây phía sau đi tới.

"Đứng lại." Đang lúc Hồ Liệt Na chuẩn bị gọi Đường Tam lại, Hỏa Diễm ở bên cạnh lại mở miệng nói trước.

Đường Tam chậm rãi xoay người, nhìn về phía người thanh niên toàn thân đang phóng thích địch ý mãnh liệt, lạnh nhạt nói:*"Còn có chuyện gì?"*

Hỏa Diễm lạnh lùng nói:*"Lập tức rời Tinh Đấu đại sâm lâm, nơi này không phải địa phương ngươi nên tới. Hiện tại Vũ hồn điện chúng ta có việc tại Tinh Đấu đại sâm lâm, nửa năm sau mới cho phép hồn sư khác tiến vào."*

Đường Tam cười, trên khuôn mặt nụ cười lạnh như băng biến mất, thay thế là một nét thoáng hiện cao quý ưu nhã,*"Tinh Đấu đại sâm lâm là tài sản của Vũ hồn điện các ngươi sao?"*

Nhìn Đường Tam trên mặt tươi cười như hoa, còn đột nhiên toát ra nét ưu nhã, ánh mắt Hồ Liệt Na không khỏi có chút đờ người ra, nàng vẫn chưa bao giờ chứng kiến khí chất như vậy trên người Đường Tam, giờ khắc này, trước mắt người thanh niên tựa hồ đột nhiên thay đổi, nguyên bổn lạnh như băng biến thành ấm áp, làm cho nàng không thích ứng kịp. Nhưng bởi vì không thích ứng này, gương mặt anh tuấn này càng thêm khắc sâu trong đầu nàng.

Hỏa Diễm giận dữ, lạnh giọng nói:*"Ngươi khiêu khích sao? Khiêu khích quyền uy của Vũ hồn điện?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười,*"Ngươi là người Vũ hồn điện, ta không phải. Ta chỉ là một gã hồn sư tự do. Người khiêu khích chính là ngươi, không phải ta. Ta cùng Hồ Liệt Na là bằng hữu, không phải cùng ngươi."*

Nói xong những lời này, hắn không chút do dự xoay người đi.

Một luồng hơi nóng tràn ngập hoang dã chợt từ sau lưng phát ra,ngay cả cây trong rừng đen kịt giờ khắc này cũng bị chiếu rọi thành lửa hồng.

"Cẩn thận." âm thanh Hồ Liệt Na cơ hồ ở trước truyền đến.

Đường Tam không quay người lại, mà bay nhanh lên trước ba bước. Ba bước này của hắn bước ra vô cùng có chủ ý, cũng không phải thẳng tắp về phía trước, mà là hướng sang trái bước từng bước, sau đó lại hướng phải, bước ba bước một lần nữa rồi chuyển trái. Trong nháy mắt hoàn thành một loạt động tác, nhất thời làm thân ảnh hắn nhìn qua cực kì phiêu hốt, nhất là trong tích tắc đó, hơi thở trên người hắn trở nên lúc có lúc không.

Khi hắn bước ba bước đạp trên mặt đất, lấy mũi chân làm trục, xoay tròn một vòng lại, thuận thế nắm Hạo Thiên Chuy trong tay, mênh mông hắc quang chợt lan tràn, khí lưu mạnh mẽ trong chớp mắt khuếch tán. Cùng nghênh đón hỏa cầu với đường kính hơn một thước chạm vào nhau.

Tuy không có bất cứ cái hồn hoàn nào hỗ trợ nhưng thân mình Đường Tam sớm đã có hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng cải tạo, mà Hạo Thiên Chuy của hắn dưới thúc giục của hồn lực năm mươi chín cấp. Cho dù không có hồn kỹ thì hắn vẫn như trước là một gã hồn vương năm mươi chín cấp.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, vô số đốm lửa bay tán loạn tứ phía. Hỏa cầu hoàn toàn bị nghiền nát, mà Hạo Thiên Chuy của Đường Tam cũng thoáng hiện màu đỏ sậm. nhưng chính hắn lại chưa mảy may thối lui, đắm chìm trong dư âm nóng rực của hỏa Hỏa Diễm, vẫn không bị một tia năng lượng hỏa thuộc tính nào làm thương tổn.

Hỏa cầu bạo liệt, lộ ra phía sau một thân thể đã bành trướng cực độ, toàn thân bốc lên hỏa Hỏa Diễm ngập trời.

Vũ hồn của Hỏa Diễm là hỏa Hỏa Diễm lĩnh chủ, sau khi vũ hồn phụ thể thì cực kỳ uy nghiêm. Lúc này sáu cái hồn hoàn vây quanh thân hắn ba động. Đệ nhị hồn hoàn quang mang vừa mới thu liễm.

"Hỏa Diễm. Ngươi làm gì?" Hồ Liệt Na thân thể xoay chuyển, đã chắn trước mặt Đường Tam.

Bởi vì quá phẫn nộ, Dung nha tuyệt sắc của nàng có chút tái nhợt, cơ hồ không chút do dự phóng xuất ra vũ hồn của mình, mái tóc dài mầu hỏa hồng ở sau lơng nàng, còn thêm đường cong tuyệt vời của nàng khiến ngay cả trầm ổn như Đường Tam cũng không dám nhìn nhiều.

"Na na, chúng ta không thể để cho hắn đi, người này miệt thị Vũ hồn điện chúng ta, nhất định phải bắt hắn hỏi tội. Hơn nữa, ngươi cũng nhìn thấy, Vũ hồn cuả hắn là Hạo Thiên Chuy! Không phải là người Hạo Thiên Tông sao chứ. Chúng ta đem hắn trở về, chính là công lao rất lớn. Nếu hắn đi, vạn nhất làm động đến mục tiêu chúng ta, chúng ta đi chuyến này chẳng phải là uổng phí sao chứ? Giáo hoàng bệ hạ cũng không chủ trì công đạo cho ngươi đâu".

Ánh mắt Hồ Liệt Na rét lạnh nhìn xuống, phảng phất giống lúc trước nàng còn ở Địa ngục sát lục trường. Nhìn ánh mắt của nàng, Hỏa Diễm không khỏi lấy làm kinh hãi, Hồ Liệt Na chưa bao giờ dùng loại thái độ này đối xử với hắn.

"Ta nói rồi, hắn là bằng hữu của ta. Hỏa Diễm, nể tình chúng ta nhiều năm sống cùng nhau, lần này ta bỏ qua cho ngươi. Lần sau nếu tái phạm. Đừng trách ta đối với ngươi không khách khí. Đánh lén sau lưng, là điều đại trượng phu làm sao?"

------oOo------

Chương 336: Tiềm phục thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lót

Biên Dịch: A Lót

Đường Tam từ phía sau có thể nhìn thấy, song quyền Hồ Liệt Na đang gắt gao nắm chặt, tựa hồ cố gắng kiếm chế cảm xúc của mình.Hắn cũng không nói gì, vẻ mặt rất điềm đạm thản nhiên.

Tà Nguyệt ở bên cạnh một mực quan sát hắn, nhưng muốn từ trên mặt Đường Tam nhìn ra những thứ gì, vậy chẳng phải là so với còn khó hơn lên trời sao?

Diễm như thế nào cũng không có nghĩ đến Hồ Liệt Na cư nhiên lại nói ra lời như thế với mình, ủy khuất, không cam lòng, phẫn nộ, thống khổ, đủ loại tâm tình không ngừng kích động trong lòng. Nhưng đối mặt với Hồ Liệt Na trước mắt, hắn lại như thế nào cũng vô pháp phát tác.

Ánh mắt lướt qua Hồ Liệt Na, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, tức giận hừ một tiếng, xoay người đi tới hướng doanh địa.

"Hiện tại ta có thể đi chứ? Hồ Liệt Na tiểu thư." Đường Tam thản nhiên nói.

Hồ Liệt Na xoay người, nhìn về phía nam nhân đầu tiên làm cho mình động tâm này, không biết tại sao, nàng có chút kinh hoảng.

Bước tới trước mặt Đường Tam, Hồ Liệt Na áy náy nói: *"Xin lỗi, mới vừa rồi Diễm hắn quá xúc động.Ngươi đừng để ý.Cứ vội vàng như vậy mà rời đi sao? Không bằng đến doanh địa của chúng ta đi nghỉ lại đi.Chúng ta cũng hơn một năm không gặp rồi, vừa lúc có thể tâm sự về tâm đắc đối với sát thần lĩnh vực."*

Đường Tam phất tay áo, *"Không cần.Còn chưa có tiến vào doanh địa của Vũ Hồn Điện các ngươi đã bị xem như địch nhân.Ta nếu đi, chẳng phải là bị người khác nói thành thiết thủ tình báo sao? Ta cũng không thể tiếp nhận nổi*

đâu."

"Ngươi..." Hồ Liệt Na nhìn hắn cùng với một bộ dáng của người cự tuyệt cùng xa lạ, nhớ tới dáng vẻ ưu nhã lúc trước đã biến mất kia, nhất thời thông minh như nàng dĩ nhiên cũng có chút không thể trả lời nổi.

"Na Na, mới vừa rồi ngươi nói, hắn cũng có sát thần lĩnh vực? Không giới thiệu cho chúng ta một chút sao?" Tà Nguyệt đi tới muội muội bên người.Hắn cùng với Diễm không giống nhau.Từng là đệ nhất nhân của hoàng kim nhất đại, tâm tính nếu so với Diễm trầm ổn hơn.Hắn càng cảm thấy hứng thú chính là Đường Tam này.Có thể làm cho muội muội của mình trở nên khác thường, người trẻ tuổi này thật không đơn giản.

Hồ Liệt Na nhìn về phía huynh trưởng, *"Đường Ngân, đây là ca ca ta.Ca, hắn gọi là Đường Ngân. Lúc trước khi ở Sát Lục Chi Đô, sau cùng ta chính là cùng hắn đi qua địa ngục lộ.Không có sự trợ giúp của hắn, chỉ sợ ngươi đã có thể không còn thấy được ta nữa."*

Tà Nguyệt đã đoán được vài phần.Nghe vậy cũng không có quá nhiều kinh ngạc.Nhưng trong mắt nhưng lại ít nhiều toát ra vài phần cảm kích.*"Ta đây cần phải cám ơn ngươi.Ngươi chính là ân nhân cứu mạng của Na Na."*

Đường Tam lắc đầu.*"Cũng không tính là gì cả.Chúng ta lúc ấy là giúp đỡ cho nhau mà thôi.Nhất trí như vậy đi.Đã rất khuya rồi.Ta cũng muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.Không quấy rầy các ngươi nữa."*

Dục cầm cố túng (muốn bắt phải cố ý giả vờ thả), Đường Tam dùng đến bước này coi như là hết cỡ rồi.Hắn chính là muốn đánh cược.Cược rằng Hồ Liệt Na sẽ giữ mình lại.

"Ngươi không thể đi được." Đúng lúc này. một cái lạnh lùng địa thanh âm vang lên.Đường Tam chỉ cảm thấy thấy mắt hoa lên, sau một khắc, trước mặt đã xuất hiện một bóng người.Hắn đương nhiên nhận ra được.Chính là Quỷ Đấu La.

"Quỷ gia gia.Sao ngài lại tới đây?" Hồ Liệt Na kinh hô một tiếng.Nói về bối phận.Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La so với giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông cũng phải

là trưởng bối.Bởi vậy hoàng kim nhất đại đều gọi là gia gia.Tại trường hợp chính thức thì xưng hô trưởng lão.

Khuôn mặt Quỷ Đấu La thì vẫn như trước khó có thể nhìn thấy rõ.Thanh âm của hắn rất trầm ổn. Cũng rất ngưng luyện (già nua).*"Mới vừa rồi các ngươi địa nói chuyện ta đều nghe được.Diễm nói cũng có điểm đúng đắn.Nếu như hắn làm quấy rầy mục tiêu của chúng ta.Mà làm cho phí công nhọc sức.Coi như là ta cùng Cúc Hoa Quan cũng đồng dạng không chịu tội.Na Na, ngươi hắn là biết.Mục tiêu lần này của chúng ta trọng yếu đến cỡ nào đối với bệ hạ."*

Đường Tam trong mắt hàn quang chợt lóe, *"Nói như vậy.Các ngươi là muốn giữ ta lại?"*Hạo Thiên Chuy trong tay chậm rãi giơ lên.

Nghe xong Quỷ Đấu La nói, trong lòng Hồ Liệt Na không khỏi quýnh lên, *"Quỷ gia gia, hắn sẽ không đâu.Hắn là bằng hữu của ta.Nếu không, ta sẽ khuyên hắn rời Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trước nhé?"*

Quỷ Đấu La lạnh nhạt cười, nói:*"Quan tâm tất loạn, quan tâm tất loạn a! Na Na, thế này không giống với ngươi lúc bình thường thông minh chút nào.Chẳng lẽ mục tiêu của chúng ta lại không thể xuất hiện ở bên ngoài Sâm Lâm sao? Hắn đi từ bất cứ phương hướng nào, cũng đều có thể sẽ kinh nhiễu (làm ảnh hưởng đến) mục tiêu.Dù có thể tính là chỉ có một phần vạn.Chúng ta cũng phải tránh né hết khả năng."*

Hồ Liệt Na khuôn mặt đỏ lên, nhưng nàng cũng từ trong lời Quỷ Đấu La không nghe ra được bất cứ sát ý gì.

"Không thể đi không có nghĩa là chúng ta sẽ đối ngươi bất lợi.Người trẻ tuổi.Chúng ta chỉ là hy vọng ngươi có thể tạm thời phối hợp, cùng chúng ta đi một đường.Chờ sau khi chúng ta hoàn thành mục đích chuyến đi này, tự nhiên sẽ trả lại tự do cho ngươi.Ngươi không phải đến liệp sát đệ lục hồn thú sao? Ta có thể đáp ứng giúp ngươi ra tay, lựa chọn một cái hồn hoan thích hợp nhất với ngươi.Xem như hồi báo, sao? Vũ Hồn Điện chúng ta cũng không phải là nơi chuyên chế. Chỉ là một tổ chức hồn sư mà thôi."

Lời nói của Quỷ Đấu La đừng nói là khiến Đường Tam nghe xong mà kinh

ngạc, mà ngay cả Hồ Liệt Na cùng Tà Nguyệt cũng có chút giật mình, Quỷ Đấu La Nhất nổi tiếng về tính tình âm lãnh, từ lúc nào trở nên tốt như vậy chứ?

*"Được.Ta đáp ứng."*Câu trả lời của Đường Tam đồng dạng làm cho huynh muội Tà Nguyệt giật mình.

Hồ Liệt Na có chút kinh ngạc hỏi: *"Ngươi đáp ứng?"*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Không có năng lực phản kháng.Lại có thể được đến chỗ tốt, ta tại sao không đáp ứng? Bất quá.Đi cùng một chỗ với các ngươi, ta sẽ không giúp các ngươi ra tay."*

Quỷ Đấu La ngạo nghễ nói: *"Vũ Hồn Điện chưa bao giờ nhờ qua sự hỗ trợ của người khác.Tà Nguyệt, ngươi dẫn hắn tới doanh địa rồi an bài, để hắn cùng ngươi và Diễm ở cùng một chỗ đi. Na Na, ngươi ở lại, ta có lời đối với ngươi."*

Tà Nguyệt cung kính nói:*"Vâng."* Sau đó hướng tới Đường Tam ra một cái thủ thế xin mời, dẫn đường hướng về phía trước đi tới.

Đến giờ phút này, tâm tình khẩn trương của Đường Tam mới thoáng buông lỏng vài phần, mục đích của bước đầu tiên đã đạt được.Đây cơ hồ là kết quả tốt nhất mà hắn mong muốn.

Thấy hai người không đi vào trong sâm lâm hắc ám, Quỷ Đấu La hướng tới Hồ Liệt Na nói: *"Biết ta tại sao muốn lưu lại hắn chứ?"*

Hồ Liệt Na lắc đầu,*"Dù sao cũng không phải là bởi vì hắn có khả năng kinh nhiễu mục tiêu.Lý do như vậy, cũng chỉ có Diễm mới nghĩ ra.Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khổng lồ ra sao, không nói đến khả năng hắn gặp phải con hồn thú đó có thể tính là rất nhỏ, cho dù gặp, hồn thú kia cũng chưa chắc bởi vì một mình hắn ma sinh ra cảnh giác."*

Quỷ Đấu La mỉm cười nói:*"Đây mới là thánh nữ thông minh của chúng ta.Ta giữ hắn lại, là bởi vì hắn có khả năng sẽ giúp được cho chúng ta giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ."*

Hồ Liệt Na trong lòng vừa động,*"Ý ngài nói là, Hạo Thiên Tông?"*

Quỷ Đấu La chậm rãi gật đầu, *"Không sai.Có thể nhìn ra được, hắn hắn là rất không vừa lòng.Hắn nói hai lần rằng mình là người tự do.Có lẽ đây là vô ý thức cường điệu.Nhưng như vậy ít nhất có thể chứng minh, quan hệ của hắn cùng với Hạo Thiên Tông quan hệ cũng không hài hòa, thậm chí có khả năng đã thoát ly Hạo Thiên Tông.Nếu như đúng là như thế này, đối với chúng ta mà nói không thể nghi ngờ là một sự tình tốt đẹp.Nếu có thể từ trong miệng hắn thám thính ra tình huống chuẩn xác bên trong Hạo Thiên Tông, đối với liệp hồn hành động sau này của bệ hạ, đem có rất tốt đẹp chỗ."*

Hồ Liệt Na mặc dù biết từ nhìn từ lý trí, bản thân hắn là ủng hộ Quỷ Đấu La, nhưng vừa nghĩ đến sẽ đối phó chính là tông môn của Đường Ngân, trong lòng nàng bất giác lại có chút băn khoăn,*"Quỷ gia gia, Hạo Thiên Tông chúng ta hiện tại đã biết vị trí đại khái rồi.Chỉ là bởi vì không có hoàn toàn điều tra rõ ràng nên mới không thể động thủ.Cần gì phải đối phó thêm người này chứ? Lấy tuổi của hắn, nhiều nhất cũng chỉ bất quá là một tam đại đệ tử (đệ tử đời thứ ba) mà thôi.Đối với bí mật bên trong Hạo Thiên Tông khó có khả năng biết rõ nhiều."*

Quỷ Mị cười, *"Nha đầu ngốc, ngươi quả nhiên là quan tâm tất loạn a! Sự tình Hạo Thiên Tông, chỉ là một nguyên nhân ta giữ hắn lại.Lý do khác chính là vì ngươi.Có thể nhìn ra được, ngươi đã thích tiểu tử đó.Không thể không thừa nhận, hắn quả thật rất xuất sắc, tuyệt không kém hơn Tà Nguyệt cùng Diễm.Coi như là xứng với ngươi.Càng cùng ngươi giống nhau có được sát thần lĩnh vực.Không thể nghi ngờ là một nhân tài xuất sắc."*

"Nhưng là, ngươi nếu muốn cùng hắn cùng một chỗ, thân phận của hắn chính là vấn đề lớn.Nếu hắn có thể gia nhập Vũ Hồn Điện.Hơn nữa vì Vũ Hồn Điện lập một chút công lao, địa vị được đề thăng.Như vậy, giáo hoàng bệ hạ hắn là cũng càng dễ dàng tiếp nhận hắn một chút."

"Việc này khó có khả năng." Cứ việc trên mặt có chút đỏ bừng, nhưng Hồ Liệt Na vẫn lập tức chối bỏ lời nói của Quỷ Đấu La, *"Quỷ gia gia, ta làm sao có thể thuyết phục hắn đi đối phó tông môn của mình được.Kỳ thật, Hạo Thiên Tông đã ẩn cư, chúng ta không trảm cùng giết tuyệt không được sao?"*

Quỷ Đấu La trầm giọng nói:*"Na Na, lời này ngươi không nên nhắc tới trước mặt bệ hạ.Bệ hạ đối với Hạo Thiên Tông hận ý sâu đậm.Nếu như là chọn một trong ba, trong thượng tam môn, bị lựa chọn hủy diệt, khẳng định chính là Hạo Thiên Tông.Lúc trước, Đường Hạo đánh chết tiên hoàng đã làm cho bệ hạ thống khổ đến mức không muốn sống nữa.Chúng ta cùng Hạo Thiên Tông "*thủy hỏa bất dung*".Hơn nữa, lưu tông môn từng là đệ nhất thiên hạ tông môn này, tùy thời đều có thể là định khi tạc đạn (bomb nổ chậm).Bởi vậy, Hạo Thiên Tông nhất định cần phải hủy diệt."*

Hồ Liệt Na còn muốn nói thêm cái gì đó nữa, lại bị Quỷ Đấu La nâng tay lên ra dấu ngừng, *"Nếu như ngươi muốn tốt cho hắn, vậy thì hãy khuyên bảo hắn gia nhập Vũ Hồn Điện đi.Chuyện gì cũng luôn luôn có phương pháp giải quyết.Ít nhất là liệp hồn hành động của chúng ta vẫn phải được giữ bí mật.Về phần cuối cùng quyết định như thế nào, không phải là ngươi hay ta có khả năng tác chủ, hết thảy còn phải trông chờ vào quyết định của bệ hạ.Bất quá, ngươi cùng hắn đứng chung một chỗ, thật sự là rất xứng đôi.Tam tính người trẻ tuổi này cũng rất không tồi.Lúc trước, khi mà từ Sát Lục chi Đô đi ra, dưới loại tình huống ấy mà hắn cũng không có chiếm tiện nghi của ngươi, quả thật là đáng quý."*

Hồ Liệt Na là mang theo tâm tình bất an trở về doanh địa, bởi vì nàng phát hiện, chính mình không biết nên phải đối mặt với Đường Tam như thế nào.Sự tình Vũ Hồn Điện cũng không phải nàng có khả năng quyết định, mà bất luận thế nào, cho dù là Đường Tam thật sự đã thoát ly Hạo Thiên Tông, bản thân mình cùng hắn cũng đã là đứng ở thế đối lập.

Hồ Liệt Na từng không chỉ một lần muốn đem hình bóng Đường Tam xóa đi khỏi trong trí óc mình, nhưng là, nàng không làm được.Mới vừa rồi khi được gặp lại hắn đã đem đến cho nàng sự hưng phấn tột độ, so với tất cả những chuyện vui vẻ trong một năm này cộng lại thậm chí còn nhiều hơn.

Đường Tam đi theo Tà Nguyệt đi vào trong doanh địa của Vũ Hồn Điện, trước tiên hắn đã bằng vào tinh thần lực dò xét qua nơi này.Ánh mắt lưu chuyển, đơn giản là quan sát tính huống bốn phía một chút.Lúc này, ngoại trừ những nhân tuần tra, những người khác đều đã tự quay về trong lều vải nghỉ ngơi.Mà tên Diễm kia lại đang đứng ở cửa lều vải.

Mắt thấy Tà Nguyệt đem Đường Tam dẫn theo trở về, hắn không khỏi sửng sốt một chút, hướng Tà Nguyệt xuất ra ánh mắt kèm theo ý hỏi.

Tà Nguyệt hướng hắn khẽ lắc đầu, dẫn theo Đường Tam đi tới.Đem lời Quỷ Đấu La lúc trước đơn giản nói lại một lần.

"Cái gì? Hắn phải cùng ở một chỗ với chúng ta đến tận lúc hành động chấm dứt?" Diễm hối hận, hối hận chính mình lúc trước tại sao lại xúc động như thế.Nếu như khi đó để cho cái kẻ gọi là Đường Ngân này đi, cũng còn tốt hơn so với đi theo đội ngũ.Ít nhất hắn rời đi sẽ không thể gặp được Hồ Liệt Na.

Ngữ khí Tà Nguyệt nhấn mạnh thêm vài phần,*"Đây là mệnh lệnh của Quỷ trưởng lão.Diễm, ngươi không nên suy nghĩ nhiều quá."*

Diễm hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, *"Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta.Nếu ngươi dám đến gần Na Na, ta sẽ lập tức giết ngươi."*

Đường Tam mỉm cười, loại ngữ khí bình thản này của hắn quả thật có là mùi vị khiêu khích nhất, *"Ngươi có năng lực đó sao?"*

*"Ngươi..."*Lửa giận mà Diễm đang áp chế cơ hồ thoáng cái là bừng lên, đúng lúc hắn đang liều chết cùng Đường Tam, một âm thanh âm nhu truyền tới.

"Khuya rồi, đều nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Nghe thanh âm ấy, trí óc Diễm run lên, hắn đương nhiên biết là ai đã nói những lời này.Cố nén lửa giận, xoay người đi vào lều vải.

Lúc này, Hồ Liệt Na cùng Quỷ Đấu La đồng thời quay lại, ánh mắt Hồ Liệt Na nhìn về phía Đường Tam, Đường Tam cũng đang quay đầu lại nhìn về phía nàng.Ánh mắt hai người tiếp xúc giữa không trung, Hồ Liệt Na trong ánh mắt tràn ngập vẻ xin lỗi.Mà Đường Tam lại chỉ là mỉm cười, làm nàng lần nữa thấy được vẻ ưu nhã hoàn mỹ kia.

Chui vào lều vải, Đường Tam cũng không có lại hướng tới Diễm đang ngồi ở trong góc bế hợp hai mắt mà khiêu khích, cũng tìm một góc lều ngồi xuống,

khoanh chân bắt đầu tu luyện.Đương nhiên, hắn duy trì cảnh giác, Không chỉ là đối với Diễm, mà còn có Tà Nguyệt.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, sau khi Đường Tam chấm dứt tu luyện, đã không còn ai ở trong lều vải, không lâu trước đó Tà Nguyệt cùng Diễm đều đã trước sau rời đi.

Đường Tam sửa sang lại kế hoạch cùng phán đoán của mình, lúc này mới đi ra lều vải.

"Ăn chút gì đi." Một bàn tay nhỏ trắng nõn duỗi đến trước mặt, đưa cho một khối thịt khô cùng một khối lương khô.Chính là Hồ Liệt Na.

Tiếp nhận thực vật, Đường Tam hướng Hồ Liệt Na gật gật đầu.

Hồ Liệt Na thấp giọng nói: *"Ngày hôm qua thật sự xin lỗi.Ta cũng không biết sẽ mang đến cho ngươi phiền toái lớn như vậy.Bất quá Quỷ gia gia đối với ngươi cũng không có ác ý.Vị trí của mục tiêu trong nhiệm vụ lần này mà chúng ta tìm kiếm cơ bản đã tìm được rồi.Đợi đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ.Ngươi lúc nào cũng có thể rời đi."*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Ta đang nghĩ rằng ngươi muốn thuyết phục ta gia nhập Vũ Hồn Điện đấy."*

Hồ Liệt Na nhoẻn miệng cười, nhất thời làm hoa cỏ chung quanh trở nên phai nhạt, *"Ta cũng không phải nói đùa.Những lời như thế ta cũng không phải chưa từng nói qua với ngươi."*

Đường Tam nhìn nàng.*"Ngươi là một nữ hài tử thông minh."*

Hồ Liệt Na thở dài một tiếng, *"Ta là người của Vũ Hồn Điện, rất nhiều lúc thân bất do kỉ.Chuyện lần này sau này có cơ hội ta sẽ bồi thường ngươi."*

Đường Tam lắc đầu, *"Ngươi không phải nói chúng ta là bằng hữu sao? Như vậy không nên nói đến hai chữ bồi thường.Một vị Phong Hào Đấu La chịu giúp ta bắt đệ lục hồn thú, đối với bản thân ta thì tốt rồi.Bất quá, ta rất tò mò, đến tột cùng là mục tiêu gì mà lại có thể khiến cho Vũ Hồn Điện các*

ngươi xuất động nhiều cao thủ như thế?"

Lúc hỏi ra những lời này, hắn đã dùng hết khả năng làm cho mình điềm đạm tự nhiên, nhưng trong lòng ít nhiều còn có chút khẩn trương.Hồ Liệt Na có trả lời vấn đề này của hắn hay không là có thể làm cho Đường Tam phán đoán ra được thái độ của nàng đối với mình.

Hồ Liệt Na ngẩng đầu nhìn chung quanh.Lúc này mới hạ giọng nói: *"Chúng ta muốn bắt một đầu hồn thú cường đại, có khả năng gặp phải phiền toái.Vì muốn chắc chắn, mới có nhiều người đến đây như vậy.Đến lúc thật sự gặp phải mục tiêu đó ngươi chú ý tự bảo vệ mình.Về phần chúng ta muốn bắt cái gì, ngươi vốn thông minh, không cần ta nói ngươi cũng đoán được mà."*

Xuất động Phong Hào Đấu La cùng nhiều cao thủ như thế, cũng chỉ có mười vạn năm hồn thú.Câu trả lời của Hồ Liệt Na làm Đường Tam rất hài lòng, trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh khôi phục bình thường, thần sắc không có toát ra bất cứ cái gì sơ hở.

Hồ Liệt Na mở lời chuyển đề tài.*"Một năm trước lúc chúng ta phân khai, ngươi cùng bây giờ có sự bất đồng rất lớn.Mặc dù ngày hôm qua khi gặp mặt ngươi vẫn là lạnh giá như vậy, nhưng tính tình lại thay đổi rất nhiều.Tựa hồ càng thêm trầm ổn, cũng không còn cỗ khí tức huyết tinh trước kia nữa."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Ngươi cũng không phải là giống như vậy sao? Đừng quên, chúng ta đều là từ nơi đó đi tới."*

Hồ Liệt Na thở dài một tiếng, *"Sư phụ vì để tiêu trừ khí tức huyết tinh trên người cho ta, hao phí đại lượng tinh lực, trải qua nhiều phương pháp điều dưỡng mới xem như khôi phục được bộ dáng bình thường. Nhưng là, ta cảm giác được ngươi tựa hồ so với ta dường như hồi phục còn tốt hơn.Chuyện trong nhà của ngươi ta không hỏi, bất quá, nếu như ngươi thật sự không có chỗ ở thích hợp, vậy thì cùng ta quay về Vũ Hồn Điện đi.Sư phụ nhất định sẽ chấp nhận ngươi."*

Đường Tam khóe miệng chỗ toát ra một tia lãnh ý.*"Tính thử đi.Vũ Hồn Điện các ngươi cùng Hạo Thiên Tông thế như nước lửa.Đồng ý thu lưu ta, một người xuất thân từ Hạo Thiên Tông?"*

Hồ Liệt Na nhoẻn miệng cười, *"Như vậy phải xem ngươi có thể đả động sư phụ của ta hay không.Phải lên đường rồi, ngươi cần chuẩn bị cho tốt, cùng ta đi cùng một chỗ.Chúng ta lập tức phải đi vào nơi sâu nhất Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, lúc nào cũng có thể gặp phải công kích của cường đại hồn thú."*

Đường Tam trong lòng vừa động, *"Mục tiêu của các ngươi ở sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm?"*

Hồ Liệt Na gật gật đầu, *"Thời gian mà chúng ta tới nơi này cũng không ngắn, nhìn từ đủ loại dấu hiệu, mục tiêu phải ở tại vị trí trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm tâm."*Nàng sở dĩ nói ra điều đó, ngoại trừ sự tín nhiệm đối với Đường Tam ra, cũng là bởi vì không có lý do để hoài nghi Đường Tam.Vũ Hồn Điện lần này phái ra cường đại thế lực, đừng nói là một người Đường Tam, coi như là mấy người hắn, cũng vô pháp sinh ra ảnh hưởng.Đối với nàng mà nói, chỉ là dẫn Đường Tam qua đường mà thôi.Nàng cũng càng nguyện ý cùng Đường Tam đi cùng một chỗ, không tự giác muốn tiếp cận đến thế giới của hắn.

Đơn giản trao đổi vài câu, Đường Tam cũng đã chiếm được rất nhiều tin tức hữu dụng.Tiểu Vũ ở vị trí trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đây cũng là phán đoán của hắn.

Lúc này, thanh âm Quỷ Đấu La vang lên, *"Xuất phát."*

Trong lúc Đường Tam cùng Hồ Liệt Na nói chuyện với nhau, bao gồm cả doanh trướng mà hắn từng nghỉ lại, toàn bộ doanh địa đã được chỉnh lý hoàn tất.

Hồ Liệt Na kéo tay áo Đường Tam, lúc này mới rảo bước đuổi theo.Đường Tam đi theo bên người nàng, Diễm mang vẻ mặt bất thiện cùng Tà Nguyệt với vẻ mặt bình thản cũng đã theo sau.Hai vị Phong Hào Đấu La như trước là một trước một sau, chỉ bất quá lúc này đội ngũ ở trung tâm từ ba người biến thành bốn người mà thôi.

Diễm đi ở phía sau Đường Tam, cái nhìn chòng chọc của hắn gây cho Đường Tam một loại cảm giác gai gai sau lưng.Nhưng Đường Tam cũng không có

để ý nhiều, gã Diễm này còn không đủ để tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Trải qua một đêm trầm tư, lúc này đích Diễm đã khôi phục thanh tỉnh, hắn biết, trước mặt Hồ Liệt Na, mình như thế nào cũng vô pháp động đến Đường Tam.Nếu không sẽ chỉ làm cho quan hệ giữa chính mình cùng Hồ Liệt Na tan vỡ.Mặc dù từ mặt ngoài nhìn lại Đường Tam cùng Hồ Liệt Na cũng không có cái gì, nhưng hắn đối với ánh mắt của Hồ Liệt Na thật sự đã quá quen thuộc, đây chính là lần đầu tiên hắn trông thấy Hồ Liệt Na dùng ánh mắt ôn nhu như thế nhìn một nam nhân.

Vốn nói nữ nhân là mẫn cảm, nam nhân kỳ thật cũng mẫn cảm như vậy.

Nhất là Diễm vốn tâm tình vẫn đều đặt ở trên người Hồ Liệt Na, loại cảm giác này lại đặc biệt nhạy cảm.Diễm đã nghĩ kỹ, trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này nguy cơ tứ phía.Không thể trực tiếp động thủ, chẳng lẽ còn không thể lợi dụng tất cả những gì chung quanh sao?

Đường Tam cùng Hồ Liệt Na sóng vai đi trước, đồng thời yên lặng quan sát đội ngũ tiến lên cùng hết thảy chung quanh.Hắn có chút kinh ngạc phát hiện, Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu La hai người một trước một sau hô ứng lẫn nhau, ở trong trận hình này, ngoại giới tựa hồ bị ngăn cách bởi khí tức của hai vị Phong Hào Đấu La.

Đường Tam không dám sử dụng lam ngân lĩnh vực, hắn lúc này đang ở trong đó, một khi năng lượng ba động do lĩnh vực sinh ra tiếp xúc cùng kết giới phòng ngự tạo nên từ khí tức hai gã Phong Hào Đấu La kia, bọn họ lập tức sẽ sinh ra cảnh giác đối với mình.

Quỷ Đấu La đi phía trước bắt đầu gia tốc.Cả đội ngũ nhanh như chớp lẻn vào trong rừng cây, ngoài ý muốn Đường Tam chính là, dọc theo đường đi này cho dù gặp phải một ít cường đại đích hồn thú, hồn thú ấy cũng không có phát động công kích, chỉ là từ xa nhìn đội ngũ đi tới mà thôi.

Rất nhanh hắn hiểu được tại sao lại có loại tình huống này phát sinh, bởi vì uy thế cùng khí tức của hai gã Phong Hào Đấu La kia.Năng lượng vây quanh quẩn tại đội ngũ chung quanh giống như kết giới bình thường kia chính là uy hiếp đối với ngoại giới hồn thú.Hai gã Phong Hào Đấu La đi cùng một chỗ,

lại có bao nhiêu hồn thú có can đảm xúc phạm chứ? Bởi vậy, đội ngũ đến từ Vũ Hồn Điện này cũng tiết kiệm được đại lượng thời gian.

Nhưng là, theo bước đi không ngừng tiến tới.Trong lòng Đường Tam bắt đầu từ từ trở nên lo lắng, bởi vì hiện tại hắn căn bản vô pháp lưu lại ký hiệu cho Tiểu Vũ.Cho dù để lại, nếu như Tiểu Vũ thật sự ở trung tâm sâm lâm, cũng không thể nào nhìn thấy.

Không ai có thể có được mọi chuyện như ý, sau khi thành công gia nhập ban đầu, Đường Tam cũng gặp phải nan đề.

"Nghỉ ngơi tại chỗ." Đi đủ hai canh giờ, Quỷ Đấu La đang dẫn đầu bấy giờ mới ngừng lại, ý bảo nghỉ ngơi.

Những cao thủ Vũ Hồn Điện lập tức tạo thành một vòng tròn, phân ra mấy người phụ trách tuần tra.Người khác lập tức tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.Trong cả quá trình không người nào mở miệng.

Hồ Liệt Na nhìn Đường Tam một cái, chỉ chỉ vào bên cạnh mình.Ý bảo hắn ngồi xuống đây.Còn không đợi Đường Tam ngồi xuống, Tà Nguyệt cùng Diễm đã một tả một hữu ngồi ở hai bên Hồ Liệt Na.

Hồ Liệt Na nhíu mày, vừa muốn phát tác thì lại thấy Đường Tam rất tự nhiên bước đến trước mặt chính mình ngồi xuống, hai mắt bế hợp, vẻ mặt điềm đạm ưu nhã, vân đạm phong khinh.Tựa hồ tất cả những gì phát sinh chung quanh dường như đều không có quan hệ với hắn.

Hồ Liệt Na phát hiện, mình đã càng ngày càng nhìn không thấu nam nhân này rồi.

Chính lúc Quỷ Đấu La tuyên bố nghỉ ngơi, Đường Tam cũng đã phát hiện kết giới chung quanh cũng biến mất.Từ khi xâm nhập Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hắn đã thấy được không ít hồn thú cực kỳ cường đại, tự nhiên hiểu được khoảng cách đến trung tâm sâm lâm cũng đã là càng ngày càng gần rồi, mà hiện tại lúc này chính là mình không có nhiều cơ hội cho lắm.Lòng hắn sớm đã bay đến bên Tiểu Vũ, đối với sự khiêu khích của Diễm quả thật không có tâm tư để ý.

Lam ngân lĩnh vực lặng yên từ dưới thân phát ra, Đường Tam hành động đúng là cực kỳ bí mật, bằng vào tinh thần lực hơn người cùng với sự yểm hộ của lam ngân thảo, cảm giác của hắn kết hợp cùng lam ngân thảo rất nhanh được mở rộng ra.

Lúc này, hắn cũng không phải muốn đi nhìn rõ cái gì cả, hết khả năng hướng cảm giác ra xa, cảm thụ tất cả những khí tức có thể cảm nhận được.

Nếu như lúc này có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện lam ngân thảo trên mặt đất đang khẽ đong đưa một cách nhịp nhàng, các loại tin tức giống như tuyết phiến bình thường tập trung trong đại não Đường Tam.Cứ việc mỗi một đầu tin tức đều là mơ hồ không rõ, nhưng chính là bằng vào điều đó, hắn đem não lực của mình vận chuyển tới cực hạn, rất nhanh tìm kiếm thứ mà mình muốn tìm.

Một cỗ khí tức cường đại xuất hiện trong phạm vi dò xét của lam ngân lĩnh vực, đó hiển nhiên là một đầu hồn thú cường đại trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.Đến vị trí bọn họ đang đứng, đã không còn có hồn thú có tu vi thấp hơn ba vạn năm.Cũng chính bởi vì như thế, hai vị Phong Hào Đấu La cũng không thể không tập trung tinh thần, cẩn thận cảm thụ những biến hóa chung quanh.Nếu như là đang ở bên ngoài sâm lâm, cho dù đi liền bốn canh giờ, bọn họ cũng không cần nghỉ ngơi.Mà ở nơi này, lại nhất định cần phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Liên tiếp những khí tức cường đại xẹt qua trong đầu Đường Tam.Đó đều là khí tức của hồn thú có vạn năm trở lên, mặc dù không kém, nhưng cũng không phải là điều hắn muốn tìm.Hắn muốn tìm kiếm chính là khí tức của Tiểu Vũ, khí tức quen thuộc cùng hồn lực so với mình hắn là không sai biệt nhiều lắm.

Gia tăng cảm giác, đột nhiên, đúng lúc tinh thần lực của Đường Tam sắp gia tăng đến cực hạn, hai cỗ khí tức cực kỳ cuồng phách xuất hiện trong phạm vi cảm thụ của lam ngân lĩnh vực.

Trong nháy mắt hai cỗ khí tức này xuất hiện, Đường Tam chỉ cảm thấy đại não mình phảng phất như bị búa tạ đập nát, cả người kịch liệt đích run rẩy,

hai mắt mở to.Oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.Sắc mặt trở nên một mảnh tái nhợt, lập tức trở nên hư nhược.

"Chuyện gì xảy ra?" Hồ Liệt Na là người phản ứng đầu tiên, lúc Đường Tam sắp té ngã rất nhanh đỡ lấy hắn.

Lúc trước còn sinh long hoạt hổ, tại sao trong nháy mắt lại đột nhiên như là đã bị thương nặng như vậy? Hồ Liệt Na kinh hãi, vội vã đem hồn lực của mình lấy phương thức nhu hòa tận lực đưa vào cơ thể Đường Tam.

Nhưng nàng lại phát hiện, hồn lực trong cơ thể Đường Tam hết sức sung mãn, cũng không tiêu hao.Nhưng hơi thở của hắn lại thập phần yếu ớt, ngã vào trong bộ ngực mềm mại của Hồ Liệt Na.

Thân ảnh chợt lóe, Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu La cơ hồ đồng thời đi tới bên cạnh Hồ Liệt Na, Tà Nguyệt cũng đồng dạng kinh ngạc, chỉ có Diễm là toát ra vài phần nhìn có chút hả hê.

Quỷ Đấu La điểm một ngón tay vào mi tâm Đường Tam.Một cỗ khí lưu băng lãnh nhất thời dũng mãnh tiến vào trong đại não Đường Tam, làm trí óc hắn run lên một chút, hơi thở lúc này mới khôi phục vài phần, nhưng có vẻ hết sức nặng nề.Tựa như một người chết đuối vừa mới bò lên trên bờ, đang tham lam hô hấp từng ngụm từng ngụm lương khí.

Hồ Liệt Na khó hiểu nhìn về phía hai vị Phong Hào Đấu La, hình mạo của Quỷ Đấu La mặc dù nhìn không rõ, nhưng một bên là Cúc Đấu La vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Tiểu tử này rất không tồi a! Hắn hắn là thi triển một loại năng lực tinh thần dò xét gì đó đi dò xét sự vật chung quanh.Mà sau khi hắn phóng thích tinh thần lực, ngay cả ta cùng Quỷ Mị dĩ nhiên cũng đều không có phát hiện."

Hồ Liệt Na vội la lên: *"Vậy tại sao hắn lại trở nên thế này?"*

Quỷ Đấu La trầm giọng nói: *"Hắn là lúc hắn dùng tinh thần lực dò xét gặp phải cường giả mạnh đến vô pháp chống đỡ, hơn nữa cảm nhận được tinh thần lực của hắn.Mạnh mẽ ép tinh thần lực của hắn bắn ngược trở lại, điều*

này mới khiến hắn bị thương nặng.Hắn sẽ lập tức tỉnh táo lại, nghe hắn nói đi."

Đường Tam thần chí dần dần hồi phục, cảm giác đau đầu muốn nứt ra suýt nữa làm hắn rên rỉ kêu lên.Từ sau khi Lam Ngân Hoàng lần thứ hai giác tỉnh, hắn cũng là lần đầu tiên chịu thương tổn lớn như vậy, hơn nữa còn là trên tinh thần lĩnh vực mà mình cũng khá am hiểu.Phải biết rằng, đặc điểm lớn nhất của lam ngân lĩnh vực chính là bí mật, thấm vào vật chất không gây tiếng động, mà hai cỗ khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện kia hiển nhiên là phát hiện ra sự tồn tại của hắn mới phóng ra tinh thần trùng kích, làm mình bị cắn trả.

Mặc dù bị thương nặng, nhưng ngay trong nháy mắt bị cắn trả, tinh thần lực cảm thụ của Đường Tam lại đặc biệt rõ ràng.Ngoại trừ hai khí tức cường đại cực kỳ kinh khủng ấy ra, còn có một khí tức yếu ớt.Dựa theo thực lực phán đoán, khí tức này hắn là xấp xỉ mình.

Đáng tiếc, Đường Tam không thể có nhiều thời gian đi cảm thụ, nhưng hắn cơ hồ có thể khẳng định, mục tiêu mà mình muốn tìm đã tìm được rồi.Lúc này hắn mặc dù phải chịu thống khổ kịch liệt, nhưng tâm hồn lại vô cùng thoải mái, bởi vì hai khí tức làm hắn bị tinh thần lực cắn trả thật sự quá cường đại, cường đại đến trình độ áp đảo cả hai gã Phong Hào Đấu La bên cạnh hắn.

Sự khẩn trương trong lòng từ từ buông lỏng, ý thức Đường Tam dần dần khôi phục lại, cảm thụ được hết thảy bên ngoài, thứ mềm mại sau gáy cùng với mùi thơm nhàn nhạt đó hắn đương nhiên biết là cái gì, nhưng là, thân thể Hồ Liệt Na mặc dù có thể sinh ra lực dụ hoặc đối với hắn, nhưng lại vĩnh viễn không thể dụ hoặc tâm hồn của hắn.

Gắng sức một chút, dưới sự trợ giúp của Hồ Liệt Na, Đường Tam ngồi thẳng dậy, lúc này quang mang trong hai mắt của hắn ảm đạm, nặng nề thở dốc làm hắn nhìn qua có chút chật vật.

"Đường Ngân, đã xảy ra chuyện gì?" Hồ Liệt Na thấy Đường Tam khôi phục lại, trong lòng cũng xem như buông lỏng.

Đường Tam miễn cưỡng nhìn hai vị Phong Hào Đấu La trước mặt một chút,

cười khổ nói: *"Ta vốn muốn xem xét tình huống chung quanh một chút, tìm kiếm có hồn thú nào thích hợp với mình hay không.Nhưng ai biết, lại gặp phải một tồn tại đặc biệt cường đại.Nó cư nhiên có thể bắt được tinh thần lực của ta, nhưng lại hướng ta phát ra tinh thần trùng kích.Nếu như không phải ta phản ứng nhanh, vừa rồi nếu chậm chút thì mất mạng rồi."*

Cúc Đấu La nhãn tình sáng lên, dùng âm thanh âm nhu đặc biệt của hắn hỏi: *"Tồn tại đặc biệt cường đại? Mạnh mẽ cỡ nào? Ở hướng nào?"*

Đường Tam khẳng định: *"Ít nhất có cấp bậc hồn đấu la.Tinh thần lực của ta trong đám hồn sư cùng cấp bậc xem như không tồi, muốn từ xa đả thương đến ta, ít nhất cũng phải là hồn đấu la mới làm được.Ngay bên kia."* Vừa nói, tay hắn chỉ đến hướng mà lam ngân lĩnh vực của mình phát hiện ra, đối với điểm này, hắn cũng không có giấu diếm.

Nghe được ba chữ hồn đấu la, Cúc Đấu La không khỏi nhíu mày, *"Chỉ có cấp bậc hồn đấu la thôi sao? Thế thì tựa hồ cũng không phải mục tiêu chúng ta muốn tìm kiếm.Ngươi có phải là cảm nhận sai rồi hay không?"*

Lời Đường Tam đương nhiên là nói dối, hai nói thành một, cường đại nói thành nhỏ yếu, nghe vậy cười khổ nói: *"Cụ thể ta cũng nói không rõ lắm, bởi vì trong nháy mắt đó tinh thần lực của ta cũng đã bị cản trả."* Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng nhưng lại âm thầm cười lạnh, các ngươi thật sự tìm đi, sợ rằng sẽ không hay đâu.

Nếu như không phải hai cỗ khí tức làm cho Đường Tam hình dung ra sự cường đại, như vậy, những người trong nhận thức của hắn, cũng chỉ có phụ thân lúc chưa tự phế mới gây cho hắn loại cảm giác áp bách kinh khủng này.Mà hiển nhiên là hai gã Phong Hào Đấu La trước mắt không làm được.Quan trọng hơn chính là, tinh thần dò xét của Đường Tam lúc trước tựu tương đương với nhắc nhở cho hai tồn tại cường đại nọ, bọn họ lại sẽ không chuẩn bị một chút sao?

Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La liếc nhau, Quỷ Đấu La nói: *"Bất luận như thế nào, chúng ta đều phải đi xem một chút.Mục tiêu hắn là ngay gần đây.Thà rằng giết nhầm, tuyệt không thể bỏ qua.Xuất phát."*

Hai mươi tên cai thủ Vũ Hồn Điện bật người dậy, Hồ Liệt Na vừa mới chuẩn bị nâng cánh tay Đường Tam lên giúp hắn đứng dậy, Tà Nguyệt một bên cũng đã kéo Đường Tam, để cho cánh tay hắn khoát lên trên vai mình.Đồng thời dùng ánh mắt ra dấu cho Diễm ngừng ý đồ muốn làm việc đồng dạng.Diễm đối với Đường Tam có địch ý, Hồ Liệt Na là tuyệt sẽ không cho phép hắn đến bảo vệ Đường Tam.Tà Nguyệt lại không giống vậy, dù sao hắn cũng là thân ca ca của nàng.

Tà Nguyệt hướng Hồ Liệt Na gật gật đầu, ý bảo nàng yên tâm, nhưng Hồ Liệt Na vẫn là khẩn trương đi theo bên cạnh huynh trưởng, nhìn Đường Tam với vẻ mặt tái nhợt bế hợp hai mắt, thể trọng toàn thân tựa hồ đều dồn lên vai Tà Nguyệt.

Hồ Liệt Na trong mắt hàn quang chợt bạo hiện, tình trạn của Đường Tam làm nàng cực kỳ đau lòng, sát khí trong nội tâm đã hiện ra.

Ngay cả bản thân Đường Tam cũng chưa từng nghĩ đến, hắn cố ý dò xét như vậy dĩ nhiên biến thành người lập công đầu trong mắt đám người Vũ Hồn Điện.Bất luận là hai vị Phong Hào Đấu La hay là Tà Nguyệt, sự cảnh giác đối với hắn đều giảm bớt rất nhiều.Đương nhiên, thái độ của Diễm đối với hắn vẫn là sẽ không thay đổi.

Nhóm người Vũ Hồn Điện dựa theo phương hướng mà Đường Tam chỉ rất nhanh đi tới, làm Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu La có chút ngoài ý muốn chính là, tiếp tục xâm nhập, hồn thú chung quanh ngược lại ít đi. Nguyên bổn còn có chút cường đại hồn thú rình mò theo bọn họ tiếp tục xâm nhập sâm lâm dĩ nhiên tất cả đều biến mất.Chỉ có một ít tiếng bọ cùng tiếng chim hót, sự tĩnh lặng đến quá mức làm sự cảnh giác trong lòng hai đại cường giả này dần dần tăng lên.Bọn họ đều là người từng trải, tự nhiên sẽ không bởi sự an tĩnh chung quanh mà có điều buông lỏng.

------oOo------

Chương 337: Tiểu Vũ, người yêu của ta, cuối cùng cũng gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót + A Lá

Tà Nguyệt mặc dù mang theo Đường Tam, nhưng đạt tới trên sáu mươi cấp, thân thể cũng khá cường hãn, cũng không có hạ thấp tốc độ của hắn.Mà Đường Tam dựa trên người hắn, rất nhanh khôi phục được tinh thần lực của mình.Đang ở trong hoàn cảnh khắp nơi đều là lam ngân thảo, mặc dù trước đó tinh thần lực bị thượng nặng, nhưng tốc độ khôi phục lại cực kỳ kinh người.Dưới tình huống lam ngân lĩnh vực chỉ tác dụng cho bản thân, mắt thường căn bản khó có thể nhìn ra năng lượng từ lam ngân thảo không ngừng tuôn vào trong cơ thể, bổ sung cho những tiêu hao của hắn.Đương nhiên, từ bên ngoài nhìn qua, trông hắn vẫn hư ngược như vậy.

Cảm giác được rằng mình đang dần dần tới gần vị trí mà lúc trước tinh thần lực dò xét đến, lòng Đường Tam lại một lần nữa khẩn trương lên. Mặc dù hai cỗ hơi thở kia cường đại như thế, nhưng những người được Vũ Hồn Điện phái ra này thực lực cũng không kém.Hai tồn tại cường đại ấy thật sự có thể bảo vệ được Tiểu Vũ không?

"Hoan nghênh đi tới Tinh Đấu đại sâm lâm." Đột nhiên, một giọng nói ôn nhu từ phía trước truyền đến, làm Quỷ Đấu Lađi tuốt ở đàng trước rất nhanh dừng chân lại.

Nghe thấy giọng nói ôn nhu ấy, cho dù là đang cố sức che giấu chính mình, thân thể Đường Tam cũng không khỏi rung động một chút.Năm năm, đã năm năm rồi, hắn rốt cuộc lại được nghe tiếng nói động lòng người này.Không phải là Tiểu Vũ, thì còn có thể là ai được chứ?

Cúc Đấu La thân hình chợt lóe, đã đi tới bên cạnh Quỷ Đấu La, hai người liếc nhìn nhau một cái, Cúc Đấu La hướng những cao thủ Vũ Hồn Điện ở phía sau ra dấu, trận hình do hai mươi gã hồn thánh tạo thành lập tức thay đổi, trận hình nhanh chóng co rút lại, hóa thành hình tròn, đem ba người hoàng kim nhất đại cùng Đường Tam vây vào giữa. Đồng thời phóng thích ra vũ hồn của mình.Cảnh mười tên hồn thánh đồng thời phóng thích vũ hồn tuyệt đối là kinh người, trong phút chốc, lấy bọn họ làm trung tâm, không khí trong phạm vi trăm thước trở nên kịch liệt vặn vẹo, những hồn hoàn huyễn lệ liên tiếp

xuất hiện trên người bọn họ.

Ba người hoàng kim nhất đại cũng đồng thời phóng thích vũ hồn, Tà Nguyệt một tay dìu Đường Tam, nguyệt nhận đã xuất hiện trên tay kia. Mỗi người đều tràn ngập cảnh giác nhìn phía trước.

*"Các ngươi không phải đã tìm ta rất lâu sao? Bây giờ tìm được rồi, tại sao lại không dám qua đây?"*Giọng nói ôn nhu lại vang lên, sự điềm tĩnh trong giọng nói làm các cao thủ Vũ Hồn Điện đều có cảm giác quái dị.

Cúc Đấu La hướng Quỷ Đấu La gật đầu, hai người dẫn đầu tiến lên phía trước.Thật vất vả mới tìm được mục tiêu, cho dù phía trước thật sự có cạm bẫy, bọn họ cũng nhất định phải giẫm vào.Bỏ qua cơ hội lần này, không biết lúc nào mới có thể tìm được con thỏ giảo hoạt này.

Xuyên qua một mảnh rừng rậm rạp, tầm nhìn phía trước trở nên sáng tỏ thông suốt, đồng tử mỗi người đến từ Vũ Hồn Điện cơ hồ đồng thời co rút lại.Bởi vì, hiện ra trước mặt họ, là một khung cảnh xinh đẹp không lời nào diễn tả được.

Tiểu hồ trong suốt làm không khí trở nên càng thêm ẩm ướt, bên mặt hồ là một cây đại thụ khổng lồ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, làm tất cả mọi thứ dưới sự phản xạ của mặt nước đều trở nên rực rỡ lung linh.

Ở một bên khung cảnh đẹp đẽ động lòng người này, một thân ảnh cực kỳ cao lớn lẳng lặng đích ngồi xổm nơi đó, đó là một dạng tồn tại khổng lồ giống như sơn nhạc (sơn và nhạc đều có nghĩa là núi), toàn thân được bao phủ bởi bộ lông ngăm đen dưới ánh mặt trời yếu ớt lóe ra quang thải nhàn nhạt.Mặc dù là bốn chân nó đều chạm đất, nhưng độ cao của đôi vai cũng tuyệt đối vượt qua bảy thước.Nếu như đứng thẳng lên, chỉ sợ nó sẽ cao đến mười lăm thước có dư.

Nhìn tử vẻ bề ngoài, đây là một dạng tồn tại vừa giống vượn vừa giống hắc tinh tinh.Ngoại trừ đôi mắt to như như đèn lồng phóng ra hoàng tinh lộng lẫy (1) ra thì toàn thân nó là một màu đen kịt.

Thân thể đại gia hỏa thật sự quá hùng tráng.Hùng tráng đến mức bất khả tư

nghị.Nó chẳng những có thân thể khổng lồ.Hơn nữa mỗi một chỗ trên thân thể đều rắn chắc đến nỗi so với đá hoa cương còn kinh khủng hơn, đứng đây mà tựa như một tòa núi nhỏ vậy.Cả thân thể giống như là sự kết hợp của lực và mỹ (sức mạnh và cái đẹp).

Nếu như nói nó biểu hiện cho sự dương cương, thì bóng hình xuất hiện trên vai nó, lại là một thân ảnh ôn nhu đến tận cùng.

Bộ váy dài màu trắng phủ kín cả gót chân.Dung nhan tinh xảo tựa như tinh linh không cách nào tìm được ra nửa phần tì vết.Mái tóc đen từ sau lưng buông thõng xuống đến tận đầu vai cự viên nọ.Nếu như nhìn từ phía sau, giống như là một thác nước màu đen che kín nàng vậy.

Mỗi một sợi tóc nhìn qua đều là mềm mại như vậy.Cả người giống như là chung linh thiên hạ chi tú (2).Vẻ đẹp của nàng không chỉ toát ra từ thân mình mà còn cùng với quang cảnh chung quanh hòa hợp thành một thể.Giờ khắc này, cho dù là Hồ Liệt Na tự nhận mình là tuyệt sắc cũng đã có cảm giác tự ti mặc cảm.

Đôi mắt Đường Tam sớm đã mở to.Llúc này, ánh mắt hắn đã trở nên ngây dại.

Đã qua năm năm rồi, Tiểu Vũ càng đẹp hơn, nàng cao hơn một chút, cũng đầy đặn hơn một chút, vẻ ngây thơ trên người đã hoàn toàn biến thành vẻ đẹp tuyệt mỹ.Đôi mắt lóe ra tia sáng nhu hòa nhìn xuống đoàn người Vũ Hồn Điện phía bên kia hồ, phảng phất hết thảy chung quanh đều là lấy nàng làm trung tâm, nàng bây giờ, giống như là đã hóa thân thành nữ thần rừng rậm vậy, lẳng lặng đứng ở trên vai Thái Thản Cự Viên vô cùng hùng tráng kia.

Đại bộ phận ánh mắt của các cao thủ Vũ Hồn Điện đều tập trung nhìn vào Tiểu Vũ.Nhưng hai vị Phong Hào Đấu La lại gắt gao nhìn chăm chú vào Thái Thản Cự Viên dưới chân Tiểu Vũ.Bản thân Thái Thản Cự Viên vẫn chưa phóng xuất ra cỗ hơi thở có lực áp bách ra sao.Nhưng nó chỉ là ngồi xổm nơi đó, thì cũng làm cho người ta có một loại cảm giác nặng nề giống như sơn nhạc.

Đến giờ bọn họ mới hiểu được tại sao quanh đây không có hồn thú cường đại

xuất hiện.Đó là bởi vì, nơi này chính là địa bàn của sâm lâm chi vương a! Hồn thú bình thường, có con nào dám tiến vào trong lĩnh địa của sâm lâm chi vương để tìm chết cơ chứ?

Trong ánh mắt bình tĩnh của Tiểu Vũ bình tĩnh không có lấy một tia rung động, lẳng lặng nhìn hai gã Phong Hào Đấu La, *"Các ngươi đã tìm ta rất lâu rồi, vậy thì, hôm nay kết thúc ở đây đi."*

Tiếng nói vừa dứt, đôi mắt phóng ra hoàng tinh của Thái Thản Cự Viên dưới chân nàng chợt sáng, cho dù là đang ở ban ngày mà cũng giống như hai khỏa thái dương vậy, hơi thở nguy nga như sơn nhạc chầm chậm phóng thích, hồ nước trước mặt nó đã bắt đầu nổi lên một tầng rung động.

Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu La như thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được hồn thú mạnh mẽ kinh khủng như Thái Thản Cự Viên. Bọn họ đương nhiên biết, nếu như có thể liệp sát được Thái Thản Cự Viên, chỗ tốt mà họ thu hoạch được so ra không kém một chút nào với hồn thú mười vạn năm tiến hóa vào ấu sinh kỳ Tiểu Vũ kia.Nhưng là, Thái Thản Cự Viên là tồn tại như thế nào? Hồn thú chi vương.Cho dù là hồn thú ngang cấp ở trước mặt nó cũng chỉ có thể run rẩy thần phục.

Địa vị của Thái Thản Cự Viên trong hồn thú so với địa vị của vũ hồn long, phượng trong tất cả các vũ hồn còn cao hơn.Trong ấn tượng của bọn họ, chỉ có nghe nói qua là đã từng có một người đánh bại Thái Thản Cự Viên, mà người kia chính là người đã đánh chết giáo hoàng đời trước của Vũ Hồn Điện - Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo.

"Hống ----"Thân thể khổng lồ của Thái Thản Cự Viên đứng thẳng dậy, hơi thở tựa như thái sơn áp đỉnh bình thường khiến trên mặt hồ nước ở trước mặt hắn nổi lên một trận sóng lớn.Tiểu Vũ vẫn như trước đứng ở trên vai nó, mái tóc đen bởi vì sự biến hóa của khí lưu ở chung quanh khí tung bay.Nhưng thần sắc trên mặt nàng lại vẫn điềm đạm tự nhiên như vậy.

Từng sống với Đường Tam cùng một chỗ làm cho nàng có hơi thở khói lửa của loài người, năm năm rồi, cuộc sống tĩnh mịch trong rừng rậm lại làm cho nàng khôi phục vẻ điềm tĩnh trước kia.Tựa hồ những địch nhân cường đại trước mắt này không liên quan đến mình.

Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu Lađồng thời phóng thích ra vũ hồn của mình, hai người đều tự bộc phát ra chín cái hồn hoàn, lúc này mới đứng vững trước khí thế phóng thích ra từ trên thân thể Thái Thản Cự Viên.Quỷ Đấu La trầm giọng nói: *"Cúc hoa quan, ngươi ngăn trở những người kia trong chốc lát.Ta trước tiên bắt con thỏ kia rồi tính sau.Một khi thành công, lập tức chạy xa."*

Hai người phối hợp nhiều năm, Cúc Đấu La tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc trong tay đón gió rung lên, nhanh chóng phóng lớn, đệ thất hồn hoàn trên người cũng theo đó mà sáng lên.Đối mặt với Thái Thản Cự Viên cường đại, hắn vừa lên là phóng xuất ra Vũ Hồn Chân Thân của mình.

Quỷ Đấu La hét lớn một tiếng, *"Những người khác đứng yên tại chỗ."* Thanh âm vừa mới cất lên, hắn đã phóng người lên, toàn thân trở nên hoàn toàn hư ảo, mà ngay cả chín cái hồn hoàn chung quanh thân thể cũng đã trở nên không thể thấy rõ cho lắm.

Kim sắc cúc hoa rất nhanh bành trướng đến kích thước năm thước đảo qua dưới chân Quỷ Đấu La, Quỷ Mị hóa thành một đạo ảo ảnh trực tiếp vọt lên phía trước, Cúc Đấu La Nguyệt Quan cũng không có nhàn rỗi, đồng dạng vọt lên.Lướt gió đi tới, rất nhanh đuổi theo Quỷ Đấu La ở bờ bên kia mà phóng đi, hai người một trên một dưới.Quỷ Đấu La mặc dù nhanh, nhưng Cúc Đấu La đóa hoa cúc cực lớn ở trong tay cũng đã bay ra trước, kim sắc cúc hoa tại không trung như trước tiếp tục phóng đại, mỗi một phiến cánh hoa kim sắc nhìn qua đều là huyễn lệ như vậy.

Nguyệt Quan cùng đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc cự đại đang phóng ra kia giống như là có vật gì đó nói liền vào một chỗ, kéo theo tốc độ thân thể hắn cực nhanh trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên không thua kém gì Quỷ Đấu La đã hóa thân thành quỷ ảnh.

Thái Thản Cự Viên Nhị Minh trong mắt toát ra một tia khinh thường, đối mặt với công kích của hai gã Phong Hào Đấu La, đầu vai nó rung lên, Tiểu Vũ nguyên bổn đứng trên đó bay lên, hướng ra phía sau mà rơi xuống.Ngay trong nháy mắt mà Tiểu Vũ rời đi, nó cũng động thân.

Sâm lâm chi vương chính là sâm lâm chi vương, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ so với thân thể mình hoàn toàn không ngược tỷ lệ một chút nào, trực tiếp đánh tới Quỷ Đấu La ở trên không.Mà đối với đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc cùng với bản thân Cúc Đấu La đang phóng về phía mình căn bản là bỏ mặc.

Quỷ Mị rõ ràng cảm giác được, chính lúc Thái Thản Cự Viên đánh về phía mình, hết thảy chung quanh đều trở nên ngưng trệ, thân thể của mình phảng phất nặng như đeo chì, nguyên bổn tốc độ giống như phù quang lược ảnh chợt giảm xuống.Tất cả mọi thứ trước mắt cũng tựa hồ đang khẽ vặn vẹo.

Lĩnh vực, đây là sức mạnh của lĩnh vực.Quỷ Đấu La lập tức đoán ra đây không phải là kỹ năng.Hắn đoán hết sức chính xác, là sâm lâm chi vương.Trọng lực khống chế lĩnh vực chính là một trong những năng lực của Thái Thản Cự Viên.Trong vô số loại hồn thú, hồn thú chính thức có thể nắm giữ sức mạnh của lĩnh vực tuyệt đối không vượt quá mười loại, mà trong mười loại hồn thú này có thể tu luyện ra được lĩnh vực có thể nói là đã ít lại càng ít.Quỷ Đấu La không thể nghi ngờ là ăn đòn đau.

Trọng lực khống chế lĩnh vực Thái Thản Cự Viên cùng trọng lực kỹ năng bình thường là bất đồng, ở trong lĩnh vực này, nó có thể tùy ý khống chế trọng lực biến hóa ở bất kỳ chỗ nào, không nhất định là tăng lên, cũng có thể là kịch liệt giảm xuống.

Quỷ Đấu La thân là mẫn công hệ Phong Hào Đấu La, am hiểu nhất chính là tốc độ, nhưng là.Chính lúc trọng lực khống chế lĩnh vực rơi vào trên người, tốc độ mà hắn am hiểu nhất nhất thời hoàn toàn bị triệt tiêu.

Thái Thản Cự Viên tuyệt không khờ khạo giống như nhìn qua từ bên ngoài như vậy, trọng lực khống chế lĩnh vực của nó tập trung trên người một mình Quỷ Đấu La.Trong nháy mắt đã đem trọng lực chung quanh thân thể Quỷ Đấu La tăng lên gấp mười lần.Ảo ảnh trở nên rõ ràng, dung mạo ít khi bị lộ ra của Quỷ Đấu La xuất hiện.

Đó là gương mặt một trung niên nhân âm trầm, hết sức gầy gò, da dẻ ngăm đen, một đôi mắt tinh quang nội liễm lúc này đã toát ra vẻ kinh hãi.

Nắm tay cự đại của Thái Thản Cự Viên huy động ra, Quỷ Đấu La có thể rõ ràng cảm giác được toàn bộ thổ nguyên tố trong không khí chung quanh đều ngưng tụ ở trong một quyền này.

Nếu như là tình huống bình thường, đối mặt với thân thể khổng lồ như thế của Thái Thản Cự Viên, hắn muốn né tránh cũng không vấn đề, nhưng là trọng lực đột nhiên tăng cường gấp mười lần lại mang đến cho hắn phiền toái thật lớn.Dù là lấy thực lực Phong Hào Đấu La của hắn muốn từ trong đó tránh thoát cũng là khó khăn càng thêm khó khăn.Nhưng hắn cũng lại càng không dám để cho thân thể của mình va chạm cùng một quyền này, chính diện tiếp nhận một quyền của sâm lâm chi vương, sợ rằng cũng chỉ có Hạo Thiên Đấu La dị thường kia mới có thể làm được.

Không chút do dự, đệ thất hồn hoàn trên người Quỷ Đấu La lóe sáng, Vũ Hồn Chân Thân chợt phóng thích, làm hắn cả người tại trong nháy mắt trở nên càng thêm hư ảo.Nếu như nói trước kia hắn là quỷ ảnh mờ mờ, thì ở một khắc này, thân thể của hắn đã biến thành gần như trong suốt.

Trong đôi mắt như sao vàng của Thái Thản Cự Viên toát ra vẻ đùa cợt cùng khinh thường.Ngay khi Quỷ Đấu La thi triển đệ thất hồn hoàn kỹ của mình, đột nhiên, trọng lực vốn đang tăng cường lên gấp mười trong nháy mắt biến mất, càng thêm đáng sợ chính là.Trọng lực từ tăng cường gấp mười chỉ trong sát na chuyển hóa thành suy yếu gấp mười tình huống bình thường.

Quỷ Đấu La đang cố gắng né tránh khỏi sự hạn chế của trọng lực khống chế lĩnh vực đối với mình, trọng lực đột nhiên kịch liệt thay đổi như thế, hắn căn bản không có cơ hội phản ứng, cả người cơ hồ là gia tốc hướng về phía nắm tay kinh khủng kia của Thái Thản Cự Viên mà đâm vào.

Oanh ----, tiếng nổ của khí kình mãnh liệt vang lên trong không trung, đạo quỷ ảnh trong suốt kia bay ngược ra.Trực tiếp bị đánh bay trở về phía những cao thủ Vũ Hồn Điện thủ bên.

Phải biết rằng, Quỷ Đấu La sau khi thi triển Vũ Hồn Chân Thân, bản thân miễn dịch với công kích vật lý, có thể xuyên thấu bất cứ công kích vật lý gì, thân thể trở nên hữu hình vô chất.

Nhưng mà cho dù ở dưới tình huống này, sức mạnh kinh khủng của Thái Thản Cự Viên lại như trước đem thân thể hắn đánh bay, có thể tưởng tượng được trong một quyền đó bao hàm sức mạnh như thế nào.Là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất của hồn thú, thực lực của nó giống như Đường Tam phán đoán như vậy, đã áp đảo đại đa số Phong Hào Đấu La.

Công kích của Cúc Đấu La Nguyệt Quan cũng không có rơi vào trên thân thể Thái Thản Cự Viên.Hắn mắt thấy Quỷ Mị khi đối mặt một cái liền bị đánh bay.Lập tức từ bỏ phương án tác chiến đang dùng, không dám một lần nữa đem lực chú ý đặt ở trên người Tiểu Vũ sau lưng Thái Thản Cự Viên.

Nhưng ngay sau đó, một tia nguy cơ cảm giác mãnh liệt chợt từ dưới thân truyền đến.Cúc Đấu La phản ứng không thể không nhanh, đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc vốn đang vọt tới trước dưới sự kéo xuống toàn lực của hắn, bỗng nặng nề quật lên mặt nước ở phía dưới, mà chính thân thể hắn cũng vì lực phản hồi của vũ hồn khi quật xuống nước mà bay lên trời.

Phốc ----

Vô số bọt nước hóa thành huyễn lệ kỳ quang, trong khoảnh khắc bao phủ đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, không khí đột nhiên trở nên ẩm ướt, một cái đầu bò thật lớn đường kính vượt qua bốn thước chợt trồi lên từ trong nước, Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc nọ quật lên mặt nước dĩ nhiên bị chấn ngược mà quay về, phải biết rằng, hiện tại đóa cúc này chính là Cúc Đấu La đang ở trong trạng thái Vũ Hồn Chân Thân.

Lân phiến dày đặc, thân thể vô cùng khổng lồ phóng lên cao, quái vật đầu bò thân rắn khổng lồ này há mồm phun ra một cỗ thanh quang, Cúc Đấu La đang ở trên không trung cũng bị đánh ngược ra về phía Quỷ Đấu La, trong chớp mắt rõi xuống bên kia bờ hồ.Mặt liền biến sắc.

*"Lão nhị, giết chết bọn chúng, một tên cũng không lýu lại."*Quái vật đầu bò miệng nói ra tiếng ngýời.Ánh mắt băng lãnh tựa như lợi kiếm bình thường hướng mọi ngýời bên bờ quét qua.Hết thảy chung quanh đột nhiên biến thành một thế giới màu xanh, bao gồm cả Đường Tam ở bên trong, mỗi một tên hồn sý của Vũ Hồn Điệnđều cảm giác được thân thể của mình trong nháy mắt trở nên trì trệ, tốc độ giảm xuống ít nhất ba mýõi phần trăm.

Lĩnh vực, lại là lĩnh vực.

Hai ngýời Quỷ Đấu La cùng Cúc Đấu La lúc này đã là sắc mặt thảm biến.Quái vật đầu bò thân rắn này bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng nhìn từ khí thế cùng khả năng nói ra tiếng ngýời của nó, thực lực dĩ nhiên còn hõn cả Thái Thản Cự Viên, phiến thanh quang này, hắn cũng là một loại trì hoãn lĩnh vực.Cùng với trọng lực khống chế lĩnh vực của Thái Thản Cự Viên giống nhau.Trong phạm vi lĩnh vực,quái vật trước mắt này khẳng định cũng có thể khống chế hiệu quả trì hoãn với cýờngđộ khác nhau.

(1)Ý nói mắt Nhị Minh có màu vàng và sáng như sao.

(2) tạm dịch là cái đẹp nhất trong những cái đẹp của thiên hạ.

Từ trong nước chui ra chính là sâm lâm đế vương, chủ nhân chân chính của Tinh Đấu đại sâm lâm Thiên Thanh Ngưu Mãng. Trì hoãn lĩnh vực, cũng không phải vì cùng chiến đấu với địch nhân, mà là vì phòng ngừa địch nhân chạy trốn mà thôi. Thân là chủ nhân của phiến đại sâm lâm, hắn như thế nào lại không biét những kẻ trước mặt này một mực tìm kiếm Tiểu Vũ chứ? Hôm nay dẫn bọn chúng tới đây, chính là muốn một lần đánh chết những kẻ này luôn.

Rống, Thái Thản Cự Viên phát ra tiếng rống giận vang trời, chân sau đạp mạnh, khiến cho thân thể trong nháy mắt bắn lên.

Một ngọn núi đột nhiên bay lên sẽ tạo thành tình cảnh như thế nào? Nói như vậy để hình dung Thái Thản Cự Viên vào thời điểm này là vô cùng thích hợp. Mặc dù thân thể của nó vô cùng to lớn, nhưng dưới tác dụng của trọng lực khống chế lĩnh vực, lại nhẹ nhàng như không có gì, thản nhiên nhảy về phía bên này.

Nói về thực lực, lúc trước khi Tiểu Vũ còn là mười vạn năm hồn thú, cũng còn xa mới bằng hai huynh đệ này, nhưng cả ba cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Tiểu Vũ so với bọn hắn còn lớn hơn mấy năm. Khi Thiên Thanh Ngưu Mãng vẫn còn là một con tiểu thanh xà, Tiểu Vũ đã từng cứu hắn. Ở trong lòng hai huynh đệ này, Tiểu Vũ chính là tỷ tỷ của bọn hắn. Cho dù là sau này bọn hắn

thực lực trở nên cường đại hơn, mỗi quan hệ này vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Hễ kẻ nào uy hiếp đến sự an toàn của Tiểu Vũ, thì cũng như là uy hiếp tới bọn chúng, nhất định phải đem giết chết.

"Một chiêu cuối cùng." Quỷ đấu la đột nhiên hét lớn một tiếng, một cố quang mang khác với hắc sắc quang mang mọi khi chợt từ cơ thể hắn bốc lên.

Đó chính là hoả diễm ngân sắc sáng chói, cơ hồ trong nháy mắt đã bay lên trời, mà ngay ở bên cạnh hắn, trên người Cúc đấu la Nguyệt Quan cũng đồng thời bốc lên một tầng hoả diễm kim sắc. Trong nháy mắt này, chín cái hồn hoàn trên người cả hai cơ hồ là đồng thời rực sáng, phủ lên trên người bọn họ hai màu hoả diễm ngân sắc và kim sắc càng thêm mỹ lệ.

Đứng đối mặt nhau, bốn tay nắm lấy nhau, thân thể Quỷ Mị cùng Nguyệt Quan chợt dung hợp, trên người bọn họ tổng cộng là mười tám cái hồn hoàn, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quầng sáng ngân sắc và kim sắc cực lớn lặng yên xuất hiện.

Đường Tam chỉ cảm thấy hoa mắt, đột nhiên đúng lúc này, trời đất phảng phất đều biến thành hai màu ngân sắc và kim sắc. Chung quanh hết thảy tựa hồ trong một sát na này trở nên tĩnh lặng. Thân thể Quỷ đấu la cùng với Cúc đấu la ở trong quầng sáng kim ngân sắc này đột nhiên biến mất, mà quầng sáng đó cũng bay lên không trung, trong chớp mắt hoá thành một quầng sáng khổng lồ đường kính hơn một trăm thước. Trong một khắc này, cho dù là Thái Thản Cự Viên vẫn đang ở trên không trung, hay âm thanh do Thiên Thanh Ngưu Mãng mới phát ra cũng trở nên ngưng đọng lại.

Võ hồn dung hợp kĩ, năm chữ chợt hiện lên trong đầu Đường Tam, tâm tình vốn cực kỳ thoải mái trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Võ hồn dung hợp kĩ do hai gã Phong Hào Đấu La thi triển sẽ cường đại đến mức độ nào? Sự cường đại của Thiên Thanh Ngưu Mãng mặc dù khiến hắn giật ình, nhưng mà, hai đầu hồn thú cường đại trước mắt này thật sự có khả năng ngăn cản Võ hồn dung hợp kĩ của hai gã Phong Hào Đấu La ư?

"Chúng ta chỉ có thể vây khốn hai con hồn thú này một lát, các ngươi lập tức

bắt lấy con thỏ kia rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhanh lên." Âm thanh gò bó của Quỷ đấu la từ trong quầng sáng kim ngân sắc kia phát ra. Sau một khắc, quang mang chợt thu liễm, trên người Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thái Thản Cự Viên đều xuất hiện thêm một tầng quang mang kim ngân sắc, tiếp tục vây hãm bọn chúng ở trong phạm vi nhỏ hẹp đó.

Kì lạ chính là, phạm vi hạn chế của Thái Thản Cự Viên vẫn còn đang ở trên không trung, có thể thấy được Võ hồn dung hợp kĩ tạo thành vầng sáng kim ngân sắc kia cường đại đến mức nào.

Cúc đầu la cùng Quỷ đấu la hai người luôn luôn cùng nhau hành động, không phải chỉ bởi vì bọn họ có quan hệ mật thiết, quan trọng hơn chính là sự tồn tại của Võ hồn dung hợp kĩ này. Đây chính là bí mật mới nhất của Võ Hồn Điện. Trên toàn bộ đại lục, hồn sư có thể có được Võ hồn dung hợp kĩ vốn đã rất ít, Phong Hào Đấu La có được Võ hồn dung hợp kĩ lại càng ít hơn nhiều. Hai quầng sáng kim ngân sắc lóng lánh, kỹ năng này chính là Song Tĩnh Chi lĩnh vực, cũng là một lĩnh vực Song thuộc tính, có thể đồng thời cố định kỹ năng cùng hành động của đối thủ. (đoạn này dịch cố định cũng không hay, nó còn là giam hãm, trói buộc, nhưng không biết dùng từ nào, mọi người tạm hiểu thế nhé ^^)

Thực lực của Thái Thản Cự Viên cùng với Thiên Thanh Ngưu Mãng tuy mạnh, nhưng đối mặt với song thuộc tính lĩnh vực có năng lực khống chế siêu cường như vậy, bọn chúng vẫn phải chịu kết cục là bị khống chế tạm thời.

Đương nhiên, vì thi triển kỹ năng này, Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la cũng đã đem toàn bộ tâm lực vào trong, đến khi hồn lực của bọn hắn không cách nào duy trì nổi, cái lĩnh vực này tự nhiên cũng bị giải trừ. Nếu như lúc này còn có ít nhất một gã cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La ở đây nữa, phối hợp với tác dụng của Song Tĩnh Chi lĩnh vực, rất có thể đem đến cho hai đế vương sâm lâm những vết thương nặng. Nếu như có hai gã Phong Hào Đấu La, thì có lẽ còn có thể đánh chết bọn chúng. Đây chính là điểm lợi hại của cái lĩnh vực này.

Đương nhiên, Quỷ đấu la cùng với Cúc đấu la sở dĩ có thể thành công, cũng là do hai đại hồn thú này quá mức chủ quan, không có sự chuẩn bị kỹ càng.

Đáng tiếc, cùng đi với Cúc đấu la và Quỷ đấu la đến đây cũng chỉ có một ít hồn thánh mà thôi, với thực lực của bọn họ, căn bản không đủ để công kích, càng không nói đến xúc phạm tới hai đại hồn thú này.

Kinh nghiệm thực chiến phong phú khiến cho hai gã Phong Hào Đấu La hiểu rất rõ ràng, đối diện thẳng mặt bọn họ hiển nhiên khó có khả năng chiến thắng hai đại hồn thủ cường giả trước mắt. Nhưng bằng vào Võ hồn dung hợp kĩ của hai người, bọn họ lại có thể thành công vây khốn hai đại hồn thú, cho dù thực lực của bọn chúng có cường đại như vậy, muốn giãy ra khỏi cái lĩnh vực này cũng không dễ dàng gì. Mà Tiểu Vũ thực lực lại không mạnh, vẫn chỉ là hoá hình ấu sinh kì mà thôi, bằng hai mươi danh hồn sư cao thủ, chỉ cần có thể bắt được nàng, nhanh chóng rút lui. Mục đích đã đạt được, lùi lại từng bước, cho dù bị hai đại hồn thú đuổi theo, cũng có thể đem Tiểu Vũ ra để uy hiếp.

Theo tiếng ra lệnh của Quỷ đấu la, cùng với việc hai đại hồn thú đồng thời bị vây khốn, người có phản ứng đầu tiên không phải là người của Võ Hồn Điện, mà lại là Đường Tam.

Quỷ đấu la cùng với Cúc đấu la tính kế không có sai, hai đại hồn thú cũng bởi vì quá khinh thị bọn hắn mà bị nhốt lại, nhưng, bọn hắn lại không có tính đến chuyện Đường Tam.

Trong nháy mắt khi Quỷ đấu la đưa ra mệnh lệnh, Đường Tam bắt đầu hành động.

Cánh tay hắn vẫn khoát trên vai Tà Nguyệt, Quỷ đấu la vừa ra lệnh, cánh tay đó chợt buộc chặt, ngón trỏ hoá thành ngọc sắc, trực tiếp điểm lên trên ngực của Ta Nguyệt.

Hắn ra tay lần này là có chủ ý, điểm lên Thiên Trung Huyệt của Tạ Nguyệt, là một cao thủ về ám khí, Đường Tam nhận huyệt, độ chuẩn xác không thể nghi ngờ.

Thiên trung huyệt, sau khi bị đánh trúng, nội khí tản mát, tâm hoảng ý loạn, thần chí mất minh mẫn, là một trong ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể người. (đoạn này còn 1 câu giải thích về Thiên Trung Huyệt, thiếu Âm đủ Dương j

đó, nhưng khó quá nên bỏ)

Đường Tam lần này ra tay đối với Tà Nguyệt thật sự quá đột ngột, hắn căn bản là không có chút phản ứng nào, vốn hồn lực đề tụ đang chuẩn bị phóng thích võ hồn bị điểm một phát đã tản mát, lồng ngực khó chịu, ngã cả người vào trong lòng Đường Tam.

Hồ Liệt Na đối với Đường Tam không tồi, Tà Nguyệt lại là huynh trưởng của nàng, lần này Đường Tam cũng không có xuống tay giết chết. Tuy nhiên, lần này hắn nhất định phải phát huy thực lực, tận khả năng làm giảm số lượng người bên Võ Hồn Điện.

Tay trái điểm lên Tà Nguyệt, tay phải đã sớm chuẩn bị tốt lấy ra hai khối Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm, trong nháy mắt phóng ra. Một tiếng nổ vang, một mảnh sương khói xuất hiện trước người hắn và Tà Nguyệt, vô số độc châm nhỏ li ti đồng thời bắn ra, nhất thời bao phủ trước mặt sáu gã hồn thánh khác.

Ám khí vốn chính là để đánh lén, cũng chỉ dưới tình huống đánh lén, ám khí mới có thể thể hiện uy lực lớn nhất. Biến hoá bất ngờ xảy ra nhất thời khiến cho người khác trở tay không kịp. Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm phóng ra phi châm chuyên phá nội gia cương khí. Ở cái thế giới này, chính là phá hồn lực hộ thể. Mấy gã hồn thánh này mặc dù đã xuất ra võ hồn, nhưng bọn hắn lại không có sử dụng hồn kĩ hộ thể, âm thanh kêu rên liên tiếp vang lên, sáu gã hồn thánh trước mặt Đường Tam trong nháy mắt ngã lăn xuống đất.

Dưới tình huống bị trúng độc châm của Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm ở khoảng cách gần, thần tiên cũng khó cứu.

"Ngươi làm gì thế?" Hồ Liệt Na kinh hoàng hô một tiếng.

Thân thể Tà Nguyệt bị Đường Tam ném thẳng về phía Hồ Liệt Na, đồng thời thân thể của hắn hư ảo loé lên, vô số ám khí từ trong tay bắn ra, vạt áo sau lưng lập tức xuất hiện Bát chu mâu lóng lánh quang mang màu lam và kim.

Hai tia sáng màu lam từ trong mắt hắn bắn ra, nhằm vào một gã hồn thánh. Gã hồn thánh này mặc dù đã có chút phản ứng, nhưng tốc độ thi triển hồn kĩ

của hắn sao có thể nhanh bằng Tử Cực Thần Quang đây. Ầm ầm nổ vang, lại thêm một người ngã xuống, mặc dù chưa chết, nhưng đã bị mất đi năng lực chiến đấu.

Bát chu mâu trong nháy mắt chống đỡ thân thể, Lam Ngân, Sát Thần, hai lĩnh vực đồng thời bộc phát. Lam Ngân Thảo trên mặt đất trong nháy mắt điên cuồng sinh trưởng, năm cái hồn hoàn của Đường Tam đồng thời xuất hiện, đệ tứ hồn hoàn lóng lánh, Lam Ngân Tù Lung kĩ năng biến dị là Lam Ngân Đột Thứ phát động.

Tất cả mọi việc đều quá sức đột ngột, Đường Tam trong nháy mắt cơ hồ bộc phát ra toàn bộ năng lực của mình. Ngoài bảy tên hồn thánh bị hắn đánh lén đã nằm dưới đất, còn có Tà Nguyệt bị điểm trúng đại huyệt, hai mươi ba danh hồn sư cao thủ của Võ Hồn Điện nhất thời mất đi tám gã. Lam Ngân Đột Thứ mặc dù khó có khả năng gây tổn hại cho những kẻ khác đã có chuẩn bị, nhưng hiệu quả trì trệ gây cho bọn hắn cũng đủ để cấp cho Đường Tam thời gian thoát ly.

Bát chu mâu chống giữ, sau một khắc đẩy thân thể Đường Tam nhảy cao lên, kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng đùi cốt phải phát động, làm hắn giống như sao xẹt bay về phía Tiểu Vũ.

"Tiểu Vũ, chạy." Đường Tam hét lớn một tiếng, một cái Lam Ngân Thảo đã quăng về phía Tiểu Vũ.

Động tác của hắn thực sự quá nhanh, khi Tiểu Vũ để ý tới, chính là lúc vô số độc châm bạo bùng nổ, đánh chết sáu gã hồn thánh.

Cho dù bề ngoài Đường Tam đã thay đổi, khí chất cũg thay đổi, nhưng có rất nhiều thứ không thể thay đổi.

Đệ tứ hồn kỹ là vạn năm hồn hoàn, cường đại ám khí, Bát chu mâu cùng với Lam Ngân Thảo, tất cả đều đại biểu cho thân phận của hắn. Càng thêm quan trọng là, trong nháy mắt Đường Tam lợi dụng Bát chu mâu bắn lên không trung, ánh mắt của hắn đã cùng với Tiểu Vũ giao hoà.

Bề ngoài thay đổi, khí chất thay đổi, nhưng ánh mắt thì không thể thay đổi,

nhất là ánh mắt của Đường Tam khi nhìn về phía Tiểu Vũ.

Ánh mắt của Tiểu Vũ không hề bình tĩnh nữa, càng không điềm đạm như lúc trước, mặc dù phía sau lưng Đường Tam, một số lượng lớn hồn sư đã bắt đầu khôi phục lại tinh thần đuổi theo, nhưng tất cả không chút nào ảnh hưởng đến sự vui sướng ngập trời trong lòng nàng lúc này.

Không ngăn cản chút nào, để mặc Lam Ngân Hoàng quấn quanh vòng eo mảnh khảnh của mình, hai chân thon dài của Tiểu Vũ động, cả người hướng tới Đường Tam nghênh đón.

"Ca."

Một tiếng gọi này, đã trải qua năm năm, bề ngoài hai người đều có biến hoá, nhưng âm thanh này vẫn bao hàm tình cảm rõ ràng không có chút nào thay đổi. Đường Tam vẫn là Đường Tam, Tiểu Vũ vẫn là Tiểu Vũ, ánh mắt hai người tiếp xúc trong nháy mắt, trong yết hầu của Đường Tam tựa như có cái gì đó nghèn nghẹn.

Ta phải bảo vệ nàng, nỗ lực dù phải đem tính mạng của mình ra.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Đường Tam, sau một khắc, dưới sự thu về của Lam Ngân Hoàng, thân thể hai người đã dung hợp trên không trung.

Cánh tay trải dài ra, Đường Tam đem thân thể mềm mại nhớ nhung suốt năm năm ôm vào lòng, kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng đùi phải cốt toàn lực thúc giục, thân thể hắn tựa như tia chớp hướng ra phía ngoài rừng rậm chạy đi.

"Hỗn đản, giết hắn." Diễm nổi giận hét lên, cùng với mười ba danh hồn thánh phi nhanh nhằm hướng Đường Tam đuổi theo. Trong mười ba danh hồn thánh có ba gã là phi hành hồn sư, lập tức bay lên không trung, cùng với đám hồn sư còn lại dưới đất cấp tốc đuổi theo.

Gắt gao hôm cổ Đường Tam, trống ngực Tiểu Vũ đập hơi loạn, khi Đại Minh và Nhị Minh bị hai gã Phong Hào Đấu La vây khốn, nàng đã có dự cảm không rõ ràng. Nàng đương nhiên biết, bản thân mình dưới tình huống hiện

tại rất khó có khả năng chống đỡ nổi đám cao thủ của Võ Hồn Điện.

Trong một khắc, trong đầu nàng không phải là suy nghĩ về an nguy của mình, mà duy nhất chỉ có một ý niệm trong đầu, nếu như trước khi chết, có thể gặp lại Đường Tam, như vậy, mình có chết cũng không đáng tiếc.

Mà ngay khi ý niệm trong đầu nàng còn chưa biến mất, Bát chu mâu quen thuộc, ám khi quen thuộc, còn có ánh mắt thân thiết đã hiện ra ngay trước mắt nàng.

Ngay lúc này, trong lòng Tiểu Vũ hoàn toàn chìm trong cảm giác ấm áp, hạnh phúc.

Lúc trước, sau khi rời khỏi Đường Tam, nàng đã nghĩ rất nhiều, nghĩ đến khả năng vĩnh viễn không được gặp lại Đường Tam, nàng đã từng tuyệt vọng. Nhưng dù là chỉ một chút cơ hội, nàng cũng không buông tha. Rốt cuộc có thể gặp lại người trong lòng, Tiểu Vũ cảm giác được, cho dù bây giờ mình lập tức chết đi, hết thảy đều đáng giá.

Hai tay gắt gao ôm quanh cổ Đường Tam, cảm thụ khí tức của hắn đã thay đổi rất nhiều, cùng với vòng ngực ấm áp của hắn, Tiểu Vũ có chút ngây dại.

Mà lúc này, Đường Tam căn bản không có thời gian vui sướng, mang theo Tiểu Vũ phi thân vào trong sâm lâm, hắn lập tức cảm giác được có ít nhất mười đạo hơi thở tập trung trên người mình. Lúc này hắn tuyệt không có khả năng dừng lại, chỉ có thể liều mạng chạy vào trong sâm lâm.

Nếu như Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thái Thản Cự Viên có thể kịp thời giãy thoát ra từ trong Võ hồn dung hợp kĩ đương nhiên là rất tốt, nhưng hắn tuyệt đối không thể đem hy vọng kỹ thác lên người bọn chúng. Sau lưng là hơn mười cường giả cấp bậc hồn thánh, với lực lượng như vậy, hắn với Tiểu Vũ rất dễ dàng bị vây bắt. Tốc độ phi hành cũng không phải là nhanh nhất, nhất là bên trong sâm lâm, Đường Tam căn bản không dám rời đi khỏi phạm vi sâm lâm, nếu không, ở trên không trung sẽ thành cái đích ngắm cho mọi người công kích.

Cảm thụ được hơi thở sau lưng bay gần đến, hắn bỏ phi hành, nhẹ nhàng rơi

xuống đất, hai tay ôm Tiểu Vũ, lấy Bát chu mâu thay thế hai chân, phóng nhanh về phía trước. Đồng thời, tinh thần lực hoàn toàn triển khai, dò xét hướng đi của truy binh phía sau. Mỗi khi đối thủ muốn hợp vây, hắn còn có thể tìm ra phương hướng chính xác nhất để thoát đi.

Đuổi theo tổng cộng là mười bốn người, gồm có Diễm, một trong thế hệ hoàng kim, cùng với mười ba danh hồn thánh khác của Võ Hồn Điện.

Hồ Liệt Na vẫn đứng im không nhúc nhích, nàng sau khi đỡ lấy huynh trưởng, phát hiện Tà Nguyệt sắc mặt tái nhợt, cả người đã hôn mê. Đó cũng không phải là lý do nàng không truy đuổi Đường Tam và Tiểu Vũ, mà là nàng không muốn tin tất cả sự việc phát sinh trước mắt này là sự thật.

Ngay khi sau lưng Đường Tam bày ra Bát chu mâu, Lam Ngân Thảo cùng với ám khí, vốn là một người thông minh như nàng không có lý do gì không nhận ra, nam nhân khắc sâu hình bóng trong lòng nàng lại là Đường Tam kẻ đã từng gây nỗi khuất nhục cực lớn đối với Võ Hồn Điện. Nhớ về quá khứ, mọi việc trở nên thông suốt, nhưng như vậy càng khiến cho nội tâm nàng trở nên thống khổ hơn, không biết bản thân mình nên làm gì.

Diễm lúc này đã bị vây trong cực độ phẫn nộ, điều hắn muốn làm vào lúc này chính là đem Đường Tam bằm thây vạn mảnh. Bảy tên hồn thánh, đây chính là bảy tên hồn thánh do Võ Hồn Điện tâm huyết vất vả bồi dưỡng a! Lúc này sinh tử không biết.

------oOo------

Chương 338: Tử chiến trong rừng rậm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Iceteazz

Biên dịch: Dangneo

Hỏa Diễm lúc này đang bị vây, trong lòng cực kì phẫn nộ, điều hắn muốn làm

hiện tại chính là đem Đường Tam băm thành vạn đoạn. Bảy tên hồn thánh, đây chính là những gã do vũ hồn điện khổ cực bồi dưỡng ra, những bảy tên hồn thánh đấy! Lúc này cả bảy gã đều sinh từ không biết. Mà trên thực tế, kịch độc do đích thân Đường Tam điều chế, vì vậy trong bảy tên hồn thánh, ngoài trừ một tên được tử cực thần quang đánh sâu vào, sáu người còn lại đã tuyệt không còn may mắn. Đường môn tuyệt dọc dùng để đánh lén, uy lực quả thực rất lớn.

Tốc độ Đường Tam rất nhanh, Lam Ngân Thảo trên xương đùi phải tăng phúc, cùng với tăng phúc vượt địa hình của Bát Chu Mâu khiến tốc độ của hắn lên đến cực hạn. Nhưng tiếc là không thể làm gì được vì truy kích hắn chính là những cường giả cấp bậc hồn thánh khác. Trong đó vừa hay lại không thiếu mẫn công hệ hồn sư. Do bọn họ toàn lực đuổi theo sau, nên khoảng cách hai bên như trước không ngừng rút ngắn. Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam thật sự là thần diệu, nhưng Quỷ Ảnh Mê Tung hiệu quả nhất lại là né tránh mà không phải là chạy trốn.

Đường Tam biết rất rõ ràng, trong thế giới mình sống trước kia, đồng cấp với Quỷ Ảnh Mê Tung có một số loại khinh công thân pháp khác rất thích hợp trong tình huống trước mắt này, như Bát Bộ Cản Thiền của phái Thiếu Lâm, hay còn có một loại thân pháp gọi là Phù Quang Lược Ảnh. Nhưng hiện tại nghĩ đến những thứ đó thì có gì hữu dụng đâu? Điều hắn có thể làm chỉ là không ngừng tiến về phía trước. Đạt tới cấp độ hồn thánh, một khi đối thủ tập trung theo dấu khí tức, chỉ cần không thoát ly được khỏi một phạm vi nhất định thì khó có khả năng thoát khỏi truy bắt. Trong mười ba gã hồn thánh, tổng cộng có năm gã là mẫn công hệ hồn sư, cả năm tách ra thành hình quạt vây quanh, nhanh như tia chớp tới gần Đường Tam.

Chỉ riêng năm người bọn họ đã đủ đánh chết Đường Tam, bắt được tiểu vũ, nếu không thể, chỉ cần chúng có thể cuốn lấy Đường Tam trong chốc lát để đồng bọn phía sau đến kịp, kết quả rõ ràng như nhau. Càng đối mặt với nguy hiểm, Đường Tam lại càng trở nên linh mẫn, đại não cấp tốc vận chuyển, tự hỏi làm thế nào có thể giải trừ nguy cơ trước mắt.

Dần dần, bọn họ đã ra khỏi lãnh địa hai đại hồn thú vương, chung quanh bắt đầu xuất hiện hơi thở các hồn thú. Điều này đối với Đường Tam và Tiểu Vũ mà nói không phải là tin tức tốt. Với tốc độ bọn họ bây giờ, một khi kinh

động hồn thú, bị ngăn trở dù chỉ trong nháy mắt thôi, địch nhân sau lưng sẽ lập tức đuổi đến.

"Ca". Tiểu Vũ nhẹ giọng kêu.

Đường Tam cúi đầu, Hắn lấy tinh thần lực dò đường đi trước, tác dụng của mắt giờ không thể phân biệt rõ ràng như vậy. Lấy tay nhẹ vuốt mái tóc dài của tiểu vũ. Đường Tam ôm sát nàng, *" Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối không để chúng xâm phạm tới nàng"*.

Nói xong những lời này, Đường Tam cảm thấy địa hình chợt dốc xuống, thân thể đang lao tới trước, chợt dựng thẳng lên, bốn chân trong Bát Chu Mâu giơ lên cắm vào phía trên hai cây đại thụ. Cả người Đường Tam như một con nhện khổng lồ di chuyển trên cành cây, liên tiếp lướt qua mấy cây đại thụ. Động tác của Đường Tam đương nhiên có mục đích, hắn chạy theo một hướng vòng cung. Sau lưng, đám 5 người truy đuổi di chuyển theo hình quạt, nếu hắn chạy theo một đường cong thì khi gặp truy kích sẽ không phải cùng lúc đối mặt với cả năm tên hồn thánh.

Vầng sáng màu lam chợt phóng thích, trên mặt đất, Lam Ngân Thảo bắt đầu mọc lên. Trong Tinh Đấu đại sâm lâm, Lam Ngân Thảo mọc ở khắp nơi, do đó không thể nghi ngờ lúc này trình độ của Đường Tam có thể phát huy cao nhất. Hiện tại không phải là lúc nương tay với kẻ thù, hai mắt Đường Tam đã tràn ngập những tia tàn nhẫn lạnh như băng. Gần hắn nhất, một tên mẫn công hệ hồn sư đã trong tầm mắt. Tốc độ hắn cực kì nhanh, tựa như ảo ảnh vọt tới hướng Đường Tam.

Mắt thấy đối phương đến gần, Đường Tam lại không hề di động thân thể, Bát Chu Mâu sau lưng cắm trên một cành cao, đem chính mình và Tiểu Vũ lơ lửng giữa không trung. Gã mẫn công hệ hồn sư đang đuổi theo không có năng lực dò xét bằng tinh thần lực nhưng có thể cảm giác được khí tức Đường Tam. Cảm thấy Đường Tam đang ngày càng gần, gã nhất thời vui mừng khôn xiết. Mắt thấy bóng dáng Đường Tam cùng Tiểu Vũ xuất hiện, hai tay gã nhất thời hoá thành hai lưỡi dao sắc bén, như tia chớp vọt tới.

Gã này là mẫn công hệ hồn sư, vũ hồn là Truy Hồn Yến, am hiểu nhất chính là tốc độ và công kích vòng cung, lực công kích cực kì mạnh. Lúc này, vì

đuổi theo Đường Tam, hắn đã thi triển vũ hồn chân thân của chính mình, cả người như một chim yến màu đen thật lớn, trên không trung thoáng hiên lên như một bóng đen lạnh như băng, nhằm thẳng Đường Tam và Tiểu Vũ chém tới.

"Dừng lại". Đường Tam quát khẽ.

Tựa như nghe theo mệnh lệnh Đường Tam, gã hồn thánh truy hồn yến tựa như bị kìm hãm, thân thể giữa không trung đột nhiên dừng lại, rồi rơi dần xuống mặt đất. Trên người hắn Lam Ngân Thảo quấn quanh vô cùng rậm rạp. Vì tuỳ thời ứng phó những biến hoá có thể xuất hiện, từ lúc trước khi Tiểu Vũ gặp bọn chúng, ngoại trừ hai gã phong hào đấu la còn trên mỗi người đều kí sinh mầm mống của Lam Ngân Thảo. Lúc này phát động, vừa lúc xuất kì bất ý có tác dụng.

Tuy nhiên, đối thủ dù sao cũng đang thi triển vũ hồn chân thân, thời gian trì trệ chỉ có một giây, thân thể gã vừa mới hơi rơi xuống, Lam Ngân Thảo đã bị hắn dùng công kích mạnh mẽ kéo nát bấy.

Nhưng, chỉ một giây này với Đường Tam đã đủ rồi. Hắn bỗng phóng thẳng lên trời, lợi dụng Lam Ngân Thảo trên xương đùi phải có năng lực phi hành, trong lúc đối thủ bị năng lực kí sinh hạn chế, Đường Tam nháy mắt vọt tới. Đối thủ vốn chính là hướng tới hắn phi tới, dưới tình huống này, khoảng cách giữa hai người trong chớp mắt rút ngắn.

Hai tay Đường Tam vòng ra trước ngực, Hạo Thiên Chuỳ đột nhiên xuất hiện, một tiếng leng kenh thanh thuý vang lên, vừa lúc hai tay như hai lưỡi dao sắc bén của đối thủ chém ra.

Lấy hồn lực cùng vũ hồn chân thân của đối thủ để so sánh về thực lực, ở tình huống bình thường, Đường Tam tất nhiên sẽ bị đánh bay. Nhưng trên thực tế, Đường Tam không hề bị đánh bật ra khỏi trận chiến. Bởi vì khí thế mạnh mẽ xuất phát từ Bát Chu Mâu đã từ tám hướng, hung hăng đâm vào cơ thể đối thủ.

Lam Ngân Thảo đệ nhị hồn kĩ, kí sinh đã làm đối thủ ngạc nhiên, bối rối giãy giụa, Đường Tam liền nắm chặt thời cơ, trong nháy mắt đã chấm dứt trận

đấu.

Hạo Thiên Chuỳ của Đường Tam dùng để chặn công kích của đối thủ, nhưng lực xung kích rất lớn của đối thủ cũng khiến Hạo Thiên Chuỳ phản ngược lại về phía hắn. Tay kia của Đường Tam kịp thời đẩy Tiểu Vũ ra, chính mình trực tiếp hứng phản lực của Hạo Thiên Truỳ vào ngực, đao chưởng của đối thủ còn để lại trước ngực hắn một vết máu.

Nhưng gã truy hồn yến hồn thánh cuối cùng cũng chỉ làm được có thế. Bát Chu Mâu đâm vào cơ thể gã, kịch độc trong nháy mắt bắt đầu ăn mòn. Đường Tam rõ ràng cảm giác được sinh mạng của đối phương thông qua Bát Chu Mâu điên cuồng tiến vào cơ thể mình. Hồn lực của hắn trước đó tiêu hao rất lớn, giờ cũng khôi phục một ít.

Hạo Thiên Chuỳ nặng như thế nào? Huống chi còn mang theo hồn lực phản chấn của đối phương đánh mạnh tới, cổ họng Đường Tam nhất thời ngọt lịm, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng khi Bát Chu Mâu đâm vào cơ thể đối thủ, gã đã hoàn toàn bị biến thành một cái xác khô, hoàn toàn bị Bát Chu Mâu hút kiệt.

Từ khi phát động chiến đấu đến lúc chấm dứt, cả quá trình không quá ba giây thời gian. Cơ hồ chỉ một lần hô hấp chiến đấu cũng đã kết thúc.

Nếu như chiến đấu một chọi một, Đường Tam dựa vào hai đại lĩnh vực của mình, lại thêm ba đại hồn cốt, dù hồn lực kém đối thủ mười cấp cũng khẳng định có thể chiến thắng, thậm chí có thể toàn thắng.

Nhưng vì hiện tại hắn căn bản không có thời gian cẩn thận tìm kiếm sơ hở của đối thủ nhằm đạt được chiến thắng trước mắt. Tốc chiến tốc thắng khiến hắn phải dùng phương pháp lấy mạng đổi mạng, chỉ trong giây lát giải quyết một gã hồn thánh mẫn công hệ hồn sư.

Cái gọi là lấy mạng đổi mạng, thực ra cũng không phải thực sự liều mạng. Việc Đường Tam làm là bản thân nỗ lực hết sức nhằm thu được thành quả lớn nhất. Hắn chỉ phun ra một ngụm máu, bị một vết thương nhẹ, miệng vết thương cũng không sâu, nhưng đổi lại đã lấy được tính mạng của đối phương, việc này không nghi ngờ gì là một vụ mua bán rất có lời.

Rút ra Bát Chu Mâu trong nháy mắt, Đường Tam một lần nữa mang theo Tiểu Vũ búng người vọt lên. Ngay sát na hắn vừa di chuyển, ít nhất có bốn đạo công kích từ xa bắn vào vị trí hắn trước đó, mặt khác bốn gã mẫn công hệ hồn sư đã đuổi đến.

Đường Tam hiểu được, vừa muốn mang theo Tiểu Vũ vừa muốn thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương, đương nhiên cần giải quyết hết mấy gã mẫn công hệ hồn sư. Nếu không hắn căn bản không thể chạy thoát. Một khi gặp hồn thú ngăn cản, chính mình cùng Tiểu Vũ đương nhiên xong hết. Vì vậy, hắn can đảm quyết định, bất luận thế nào, cũng cần nghĩ biện pháp giải quyết hết mấy gã đó.

Mặt ngoài nhìn lại, hắn chỉ là nỗ lực một chút, nhưng Đường Tam biết rằng hắn sắp sức cùng lực kiệt. Hồn thánh dù sao cũng là hồn thánh, nhất là khi hồn thánh đã thi triển vũ hồn chân thân, theo cấp hồn lực, chính mình cùng bọn chúng hoàn toàn không cùng một cấp độ. Dù mới rồi không tính là công kích toàn lực nhưng Đường Tam bị Hạo Thiên Chuỳ phản lực nện vào ngực, lúc này trong ngực vẫn còn đau đớn. Hơn nữa lưỡi dao sắc bén quét qua ngực để lại một vết thương, một phần năng lượng mạnh mẽ tràn vào cơ thể hắn liều mạng phá hoại, làm hắn không thể không phân ra một bộ phận nội lực huyền thiên công tiến hành khu trừ.

Cứ như vậy, tốc độ chạy của hắn cùng Tiểu Vũ một lần nữa bị chậm lại. Bốn gã mẫn công hệ hồn sư lúc này đã hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng bạo, đang vọt tới với tốc độ kinh người.

Lúc trước, bị Đường Tam đẩy ra, Tiểu Vũ trơ mắt nhìn gã mẫn công hệ hồn thánh lưu lại một vết thương trước ngực Đường Tam, nhất thời tỉnh táo lại, dưới sự kiều Hỏa Diễm đã đề khí thi triển thân pháp nhằm cố gắng giảm bớt trọng lượng cơ thể, giúp Đường Tam giảm bớt gánh nặng.

"Ca, chúng ta phải làm sao bây giờ? "

Đường Tam một mặt vẫn tiếp tục tiến nhanh về phía trước, một mặt trầm giọng nói:*"Nhất định phải giết chết mấy tên mẫn công hệ hồn sư ở phía sau, nếu không chúng ta căn bản chạy không thoát. Mới vừa rồi hạ được một tên,*

còn lại bốn tên."

Tiểu Vũ thản nhiên cười, tình hình trước mắt làm nàng phảng phất nhớ lại lúc đầu khi mình cùng Đường Tam phải đối mặt cường địch trên đấu hồn trường.

"Như vậy để Tam Ngũ tổ hợp chúng ta trang điểm cho bọn chúng thêm chút nhan sắc. "(ý nói oánh cho thâm tím mặt mày!) Tiểu Vũ vừa nói, cùng lúc một tay ôm cổ Đường Tam, cả người tựa như không có khớp xương, từ đầu vai Đường Tam trượt ra sau lưng Đường Tam. Cơ thể mềm mại như không xương trượt qua thân thể Đường Tam liền phóng thích hồn lực ba động vô cùng nồng hậu. Tiểu Vũ còn chưa đạt tới cấp sáu mươi nên cấp bậc hồn lực so với Mã Hồng Tuấn không khác nhau nhiều lắm.

"Tiểu Vũ, Nếu bọn chúng đến thì ta có thể trực tiếp giải quyết 2 tên, nhưng sau đó ta cần thời gian hồi phục. Chờ ta sau khi tấn công, chuyển về trạng thái hồi phục thì ngươi mang theo ta chạy về phía trước thật nhanh, lúc đó hãy cõng ta trên lưng, chạy càng nhanh càng tốt, đã hiểu chưa?" Nằm trên lưng Đường Tam, Tiểu Vũ gật đầu về phía hắn tỏ vẻ là mình hiểu được.

Bởi vì Đường Tam lúc trước dừng lại chiến đấu, khiến tốc độ chậm hẳn, sau lưng bốn gã mẫn công hệ hồn sư đã đến rất gần rồi. Vì sợ bị tập kích bất ngờ như trước đó, bốn gã hồn thánh liền tụ tập lại cùng một chỗ mà tới, mắt thấy khoảng cách tới chỗ Đường Tam và Tiểu Vũ không hơn năm mươi thước.

Bát Chu Mâu chợt từ hai bên thân thể Đường Tam vung lên. Tiểu Vũ thấy Đường Tam ra hiệu, một chân điểm nhẹ lên lưng hắn mượn lực bay lên không, Đường Tam chính mình điểm nhẹ chân trái theo hướng một cây đại thụ, cả người vọt lên theo hình vòng cung, hai tay đồng thời vung lên.

Tốc độ của mẫn công hệ hồn thánh quả thực rất nhanh, Đường Tam mới chỉ làm một động tác đơn giản, bọn chúng cũng đã tiếp cận trong vòng hai mươi thước, hồn lực bốn người đều ngưng tụ xong.

Vừa lúc khi cả bốn người đều đồng thời dừng lại một chút, kĩ năng ký sinh trong nháy mắt được phát động, Lam Ngân Thảo bất ngờ quấn quanh hai gã hồn thánh hai bên, mà hai gã ở giữa nhất thời ngớ ra, ánh mắt ngây dại, thân thể không thể khống chế, đang có xu hướng bay về phía trước liền rơi thẳng

xuống mặt đất.

Cơ thể Đường Tam dường như bị vận lực quá sức, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nếu không phải nhờ Bát Chu Mâu kịp thời chống đỡ thì hắn đã không thể đứng thẳng được.

Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương Thiếp. Đúng vậy, dưới tình huống hồn thánh sử dụng vũ hồn chân thân, tất cả ám khí trên người Đường Tam cũng chỉ có Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương Thiếp có thể phát ra một kích chí mạng. Đường Tam lúc đầu tổng cộng luyện chế ra ba miếng Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương Thiếp, trước kia đã dùng mất một miếng, bây giờ còn hai miếng trong nháy mắt Đường Tam cũng đã ném ra. Truy Hồn Đoạt Mệnh Diêm Vương Thiếp không chỉ chính nó có độc tính kinh khủng, mà quan trọng hơn chính là thủ pháp phối hợp với nội lực huyền thiên công. Muốn thi triển ám khí xếp hạng thứ ba của Đường Môn, Huyền Ngọc Thủ, Tử Cực Ma Đồng, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Thiên Công, tứ đại tuyệt học đều không thể thiếu thứ nào.

Khi hồn lực đạt bốn mươi cấp, Đường Tam từng hao hết toàn bộ hồn lực mà cũng chỉ có thể phát động một lần, lúc này đã đạt sáu mươi cấp, hắn đồng thời có thể phát động hai miếng Diêm Vương Thiếp, hồn lực toàn thân cũng phát ra hết bảy thành, thêm những tiêu hao lần trước quả thực khiến hắn thật không chịu nổi.

"Tiểu Vũ, giúp ta! ". Đường Tam hét lớn một tiếng. Đối với hắn và Tiểu Vũ mà nói, bây giờ đúng là cơ hội tốt nhất. Nếu không chớp thời cơ này, với hồn lực đã gần tiêu hao hết của Đường Tam cùng thực lực đã suy yếu rất nhiều của tiểu vũ, căn bản là không còn cơ hội thứ hai.

Một lực đẩy mạnh mẽ xuất hiện phía sau lưng Đường Tam, sau một khắc cả người hắn bắn mạnh lên, đúng ngay hướng một gã mẫn công hệ hồn sư. Giống với gã mẫn công hệ hồn thánh trước đã chết bởi Bát Chu Mâu, gã hồn thánh mục tiêu lần này của Đường Tam cũng chỉ bị kĩ năng ký sinh vây khốn trong một giây. Mắt thấy Đường Tam vọt tới, vũ hồn chân thân của hắn cũng chỉ kịp phát ra một kích về phía trước. Nhưng khi hắn chuẩn bị công kích thì lại phát hiện tay chân mình không thể cử động. Tiểu Vũ không biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn. Song chưởng, hai chân lấp lánh phấn hồng sắc

quang mang, da dẻ mặt ngoài hình thành một tầng áo giáp trang bị đặc biệt, cả người Tiểu Vũ như một cái khoá lớn, gắt gao khoá chặt đối thủ.

Một khi cận thân bị nhu cốt tập trung khoá lại, trừ phi thực lực bản thân người bị khoá mạnh hơn gấp đôi tiểu vũ, bằng không chỉ có thể tuỳ ý bị đối phương kiềm chế, đến khi nàng tiêu hao hết hồn lực hoặc thoát ra.

Tuy nhiên khi thi triển nhu cốt, Tiểu Vũ lại không thể tiếp tục sử dụng bất kì kỹ năng công kích nào khác. Nhưng sự tập trung này lại có hiệu quả cực kỳ khủng bố, khi Tiểu Vũ khoá đối thủ rồi thoát ra, đối thủ phải giằng co mất năm giây thời gian, đây mới là điều trọng yếu nhất. Bằng vào thời gian nháy mắt sử dụng nhu cốt dướ sự tăng cường của hai kỹ năng khác, gã hồn thánh này đã trực tiếp bị phán tử hình. Bát Chu Mâu hung hăng đâm sâu vào cơ thể, trong nháy mắt đã hút hết sinh mạng của hắn, năng lượng tính mạng của đối thủ liền bổ sung cho Đường Tam khiến tinh thần hắn lạ được tăng lên rất nhiều, hồn lực trong nháy mắt khôi phục tới bốn thành.

Thôn phệ, đây là kỹ năng trọng yếu của Bát Chu Mâu. Trong quá khứ, Đường Tam sử dụng rất ít bởi vì nó thật sự vô cùng bá đạo nhưng quá tàn nhẫn. Hiện tại vì sinh tốn, hắn không thể tự hạn chế được nữa, toàn lực bộc phát ra uy lực mạnh mẽ của Bát Chu Mâu.

Kêu lên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt Tiểu Vũ mở nhu cốt kiềm chế, thân thể chắn trước mặt Đường Tam. Một cỗ xung lực rất lớn đẩy thân thể Tiểu Vũ trở lại lồng ngực Đường Tam, đồng thời vang lên một trận dày đặc tiếng leng keng.

Liên tiếp hạ sát ba gã mẫn công hệ hồn thánh, Đường Tam và Tiểu Vũ hầu như đã tung ra hết tuyệt học, nhưng địch nhân dù sao cũng có bốn người. Gã mẫn công hệ hồn thánh cuối cùng chứng kiến ba gã đồng bọn vậy mà bị hai kẻ hồn lực kém xa giết chết, ngoài việc bên ngoài phẫn nộ, trong lòng đã nổi lên một tầng hàn ý. Bát Chu Mâu của Đường Tam vừa thôn phệ thì đồng thời hắn cũng phát động đánh lén. Đáng tiếc, người hắn đánh lén lại là Tiểu Vũ đã thi triển ra đệ tứ hồn kỹ, Vô Địch Kim Thân.

Xung lực cường đại tác dụng lên Tiểu Vũ khiến nàng bị bắn thẳng về lồng ngực Đường Tam, nhưng trong ngắn ngủi vài giây thời gian thi triển Vô Địch

Kim Thân, nàng không hề có thương tổn gì. Một tay ôm eo Đường Tam, hai chân Tiểu Vũ điểm lên mặt đất, nương nhờ xung lực đánh tới, hai người bay vọt lên, âm thanh leng keng còn lại là do tay kia của Tiểu Vũ bắn ra Chư Cát Thần Nỏ, vốn đã chuẩn bị từ trước lúc còn ở trong lòng Đường Tam.

Liên tiếp những tiếng nổ vang lên, Chư Cát Thần Nỏ đương nhiên không thể xâm phạm tới cường giả cấp hồn thánh, nhưng ngăn cản đối thủ một chút thì vẫn được. Đường Tam đã khôi phục vài thành công lực, Bát Chu Mâu cắm xuống đất rồi bật lên, mang theo Tiểu Vũ tiến nhanh về hướng rừng sâu.

Năm gã mẫn công hệ hồn sư thì đã giải quyết bốn, chỉ cần hai người luồn sâu vào rừng, Đường Tam nắm chắc bằng vào Lam Ngân Thảo khống chế không để gã mẫn công hệ hồn sư còn lại công kích lên người họ. Đợi hồn lực hắn khôi phục một chút, hai người sẽ lại liên thủ đem gã mẫn công hệ hồn thánh còn lại giải quyết nốt, lúc này thoát khỏi truy kích không phải việc khó. Lúc này những cao thủ vũ hồn điện khác truy đuổi còn ở ngoài năm trăm thước, khoảng cách này căn bản không thể uy hiếp hai người.

Nhưng, chính cái gọi là nhân lực vô tận, với tính toán của Đường Tam, thực lực của hắn cùng Tiểu Vũ trong lúc phối hợp ăn ý, không thể nghi ngờ gì tạo thành thiên y vô phùng (áo trời không lọt). Với thực lực chưa đến sáu mươi cấp của hai người, lại trong khoảng thời gian ngắn giết chết bốn gã hồn thánh, điều này đúng là đáng để ngạo thị thiên hạ. Nếu thật sự tiến hành theo kế hoach của Đường Tam, hai người có cơ hội rất lớn để thoát ly khỏi sự truy đuổi của địch nhân, Thoát ra khỏi nơi này, chỉ cần đợi được Thái Thản Cự Viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng, có hai đấu la trong khu vực này bảo vệ, họ sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi bọn họ tiến vào rừng cây, gã mẫn công hệ hồn thánh bởi vì bị Chư Cát Thần Nỏ cản lại sau lưng, đột nhiên một cái lưới rất lớn màu xanh thẫm từ phía trước phóng ra. Cái lưới nọ, khuếch trương rất nhanh, trên lưới có dịch độc,một thân ảnh khổng lồ kích thước hơn ba thước, toàn thân hai màu hắc bạch xuất hiện trong tầm mắt Đường Tam và tiểu vũ, cái lưới đúng là từ nó phun ra. Đó là một con hồn thú, hơn nữa là loại mà Đường Tam hiểu rõ vô cùng. Đúng vậy, được xưng là *" tà ác sát lục giả "*, chính là một con Nhân Diện Ma Chu. Con Nhân Diện Ma Chu xuất hiện trước mắt này hình thể so với những con Đường Tam từng chứng kiến đều to

lớn hơn rất nhiều. Để xuất hiện ở chỗ này, không thể nghi ngờ gì con Nhân Diện Ma Chu đã có tu vị vượt quá ba vạn năm. Phải biết rằng, Nhân Diện Ma Chu là một hồn thú kinh khủng bởi đặc tính giết chóc quá mạnh mẽ, thường xuyên bị một số loại hồn thú cường đại tiêu diệt. Để tu luyện lên đến hơn ngàn năm đều không hề dễ dàng, càng không nói đến mấy vạn năm.

Khi Đường Tam chứng kiến thân ảnh khổng lồ nọ cùng dịch độc dính trên mạng nhện thì cả trái tim đều trầm xuống. Chẳng lẽ, đây chính là *"báo thù cho đồng loại"* sao?*" Chính mình từng liệp sát hơn hai con nhân diện ma chu, hơn nữa được chúng nó mang đến cho hồn hoàn cùng ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, vốn đem lại những lợi ích rất lớn. Nhưng trước mắt Nhân Diện Ma Chu này, tựa hồ nó lại thành kẻ kết thúc cho mình và tiểu vũ. Điều cuối cùng Đường Tam không rõ là tại sao tinh thần lực của mình vẫn dò xét tình huống địa hình xung quanh, nhưng lại không hề phát hiện bất cứ thứ gì dị thường. Cuối cùng thì Nhân Diện Ma Chu này lại xuất hiện như thế nào? Hắn nào biết, Nhân Diện Ma Chu tồn tại bằng cách thôn phệ tính mạng, là đối tượng tất cả hồn thú đều căm ghét, là một tà ác sát lục giả, với thực lực hơn vạn năm, sẽ có một kỹ năng giấu mình đặc thù. Kỹ năng này chẳng những có thể giấu đi thân hình chính mình, đồng thời có thể giấu đi hơi thở khí tức. Cho dù tinh thần lực dò xét tới cũng có thể che đậy. Điểm này ngay cả Đại Sư cũng không biết, dù sao Nhân Diện Ma Chu cấp bậc hơn vạn năm cũng quá ít thấy. Đây là nguyên nhân tại sao nó lại đột ngột xuất hiện trước mặt Đường Tam và tiểu vũ. Hiển nhiên, nó đã coi Đường Tam và Tiểu Vũ là con mồi.*

Hai cây chu mâu phía trước bên trái toàn lực quét lên mặt đất, trong tiếng cọ xát chói tai, thân thể Đường Tam và Tiểu Vũ trong nháy mắt nghiêng đi, thay đổi phương hướng đi tới, vẽ ra một đường vòng cung thật lớn, nguy hiểm cận kề nhưng cuối cùng trong sát na không hề quệt vào lưới nhện đã giăng ra. Nhưng cái hai người đối mặt không chỉ có lưới nhện, mà còn có một con Nhân Diện Ma Chu thực lực trên ba vạn năm vô cùng kinh khủng. Nhân Diện Ma Chu khổng lồ lặng yên lướt sang ngang, đã chờ sẵn tại vị trí họ dời đến, bốn cái chân nhện cực kì tráng kiện vọt thẳng tới hai người. Hiệu quả thôn phệ hút máu từ Bát Chu Mâu của Đường Tam vốn chính từ Nhân Diện Ma Chu mà có, hắn đương nhiên biết bị chân nhện này đâm trúng sẽ có hiệu quả gì. Cho dù thân thể vô cùng cứng cỏi, hắn cũng tuyệt đối không dám tiếp xúc cùng chân nhện có khả năng hút máu kinh khủng đó. Lúc này, Đường Tam thể hiện kinh nghiệm chiến đấu quả thực phong phú, thân thể lay động, mượn

thế bốn căn Bát Chu Mâu ở phía dưới cắm vào mặt đất khiến cơ thể nhất thời dừng lại một chút, bốn căn Bát Chu Mâu còn lại ở phía trên đồng thời vung lên, lấy chân nhện đối chọi chân nhện, đón nhận công kích của Nhân Diện Ma Chu. keng keng, những tiếng thanh thuý vang lên, thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ bị lực xung kích rất mạnh phản chấn, bay ngược ra. Oa một tiếng, Đường Tam trong chấn động mãnh liệt liền phun ra một ngụm máu tươi. Coi như hắn có trạng thái cực thịnh, đối mặt với hồn thú cường đại như vậy vẫn phải toàn lực đối phó, huống chi lúc này chỉ còn bốn thành công lực mà thôi. Tuy vậy, Nhân Diện Ma Chu cũng không dễ chịu gì. Mặc dù chân nhện của nó so với Bát Chu Mâu của Đường Tam còn muốn to hơn, nhưng khi hai loại đụng nhau, lực lượng của nó tác dụng lên Đường Tam bị giảm bớt rất nhiều, Bát Chu Mâu lại cứng cỏi hơn, nên thành ra ngoại phụ hồn cốt lại chiếm ưu thế. Trên bốn chân con Nhân Diện Ma Chu hơn vạn năm này xuất hiện bốn cái lỗ nhỏ, đúng là bị Bát Chu Mâu của Đường Tam đâm thủng. Phải biết rằng, theo thực lực của Đường Tam mạnh lên, Bát Chu Mâu của hắn cũng không ngừng tiến hoá, bất luận lúc trước khi hai tiên thảo liệt hoả hạnh kiều sơ kết hợp cùng bát giác huyền băng thảo, hay lúc sau lam thân thảo của Đường Tam lần thứ hai thức tỉnh trở thành Lam Ngân Hoàng, đều khiến nó không ngừng tiến hoá.

Theo nội lực huyền thiên công không ngừng tăng trưởng của Đường Tam, cũng là hồn lực tiến bộ, Bát Chu Mâu thông qua nhiều loại tiến hoá mà tự thân nó đã đạt tới trình độ vô cùng cứng cỏi, sớm đã vượt qua cả chân của Nhân Diện Ma Chu. Nhất là nó còn chứa dựng thuộc tính của băng hoả lấy từ Băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Đường Tam cùng Tiểu Vũ bị đánh bay, nhưng Nhân Diện Ma Chu lại không chớp thời cơ truy kích bởi vì trên mặt đất, Lam Ngân Thảo chen chúc ùa đến quấn quanh thân thể nó. Hơn nữa, bốn chân lúc trước cùng Đường Tam va chạm, giờ hồng, lam lưỡng sắc quang mang nổi lên từng đám, đang theo chân nó nhanh chóng hướng đến cơ thể lan tới. Vốn độc tố của Nhân Diện Ma Chu, song phương đều triệt tiêu lẫn nhau, nhưng băng độc cùng hoả độc hỗn hợp là thuộc tính đặc thù của Đường Tam nên Nhân Diện Ma Chu không dễ dàng bài trừ. Cũng may, khi va chạm, Đường Tam nhanh chóng thu Bát Chu Mâu nên tốc độ lan tràn mới không nhanh. Trong miệng Nhân Diện Ma Chu phát ra tiếng huýt gió cực kì bén nhọn, thân thể khổng lồ dùng sức giãy giụa, bằng lực lượng mạnh mẽ đem Lam Ngân Thảo xung quanh xé nát. Nhưng nó cũng không hướng tới Đường Tam và Tiểu Vũ truy kích, hiển nhiễn đã biết lợi hại, trong cơ thể một luồng hắc khí

hùng hậu tràn tới kháng cự hồng lam lưỡng sắc quang mang, thân thể bắn lên vọt vào sâm lâm. Nhân Diện Ma Chu bị băng hoả song độc của Đường Tam hù doạ chạy trốn, nhưng nó cũng gây cho hai người tai hoạ thật lớn. Với cấp bậc hồn thánh mà nói, năm trăm thước không phải một khoảng cách quá lớn, dù không phải là mẫn công hệ hồn thánh, bọn họ cũng trong một thời gian ngắn đuổi tới. Lúc trước Đường Tam và Tiểu Vũ liên thủ giết chết bốn gã mẫn công hệ hồn thánh đã làm chậm trễ không ít thời gian, lúc này lại bị Nhân Diện Ma Chu ngăn cản, sau lưng địch nhân đã đuổi đến. Đường Tam lúc này không khỏi nhớ tới câu " người tính không bằng trời tính *". Lam Ngân Hoàng đổi thành Hạo Thiên Chuỳ, ầm ầm đánh tan công kích của gã mẫn công hệ hồn sư còn lại, Đường Tam miễn cưỡng ổn định thân hình vốn bị Nhân Diện Ma Chu đánh bay, mặt mũi vô cùng sầu thảm.*

Toàn thân như bị lửa vây Hỏa Diễm đang dẫn đầu tám gã hồn thánh không phải mẫn công hệ, họ đang vây chặt quanh Đường Tam và Tiểu Vũ ở trung ương, toàn bộ sự căm ghét tập trung lên hai người. Miễn cưỡng dùng Hạo Thiên Chuỳ đánh lui tên mẫn công hệ hồn thánh còn lại, thương thế Đường Tam càng trầm trọng thêm, phun ra một ngụm máu. Nếu như không phải thân thể hắn cực kì cứng cỏi, thì khi hắn đang không ngừng đối mặt với lực trùng kích do sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng bản thân, có lẽ hắn đã sớm không đứng lên nổi. Coi như việc hắn đả thông kỳ kinh bát mạch khiến tốc độ khôi phục nội lực phi thường nhanh, nhưng dù nhanh hơn nữa cũng cần có thời gian. Từ khi hắn bất ngờ tấn công đánh ngã Tà Nguyệt đến giờ, nào có thời gian để hồi khí cho bản thân?

" Chạy hả! Tại sao các ngươi không chạy nữa! *" Hỏa Diễm hung hăng nhìn chằm chằm vào mặt Đường Tam. Từ Lam Ngân Hoàng và ám khí, hắn tự nhiên cũng nhận ra thân phận Đường Tam, nhưng cũng bởi thế, trong lòng hắn với tài năng của Đường Tam càng thêm căm ghét. Đã năm năm trôi qua, thiếu niên lúc đầu đã từng đem đến sỉ nhục cho mình, giờ đã thành niên, hơn nữa hồn lực vốn chênh lệch vậy mà cũng kéo lại rất gần. Mặc dù Hỏa Diễm so với những cao thủ vũ hồn điện xung quanh thì có sự chênh lệch về thực lực, nhưng bởi vì thân phận hắn cao quý, lúc này lại ngược lại trở thành chủ sự tại đây. Một đường rượt đuổi, cảnh tượng Hỏa Diễm chứng kiến khiến hắn phải giật mình, trước sau bốn gã mẫn công hệ hồn thánh chết trong tay Đường Tam và tiểu vũ. Phải biết rằng, đây là bốn gã hồn thánh đấy! hơn nữa vì đuổi theo hai người Đường Tam, bọn họ đều dùng đến tuyệt học vũ hồn*

chân thân, nhưng lại không thể thoát chết, lúc này có hai người đã hoá thành dung dịch, chết không toàn thây! Đối với Đường Tam, trong lòng Hỏa Diễm luôn có một ranh giới sợ hãi thật sâu, thậm chí là ghen ghét, từ nhỏ đến lớn, hắn tu luyện trong Vũ hồn điện nơi tối cao của hồn sư giới, hắn luôn là kẻ nổi bật nhất trong những kẻ nổi bật, chỉ có Tà Nguyệt cùng Hồ Liệt Na mới có thể so sánh cùng hắn. Nhưng chỉ mấy năm ngắn ngủi thôi, trước mắt hắn, người trẻ tuổi này lại khiến hắn có cảm giá luôn chỉ thấy được sau lưng. Hơn nữa, Hồ Liệt Na dường như đối xử rất tốt với Đường Tam, lúc này Hỏa Diễm đối với Đường Tam chỉ có thể dùng từ hận thấu xương để hình dung. Thật vất vả mới bao vây được hai người, Diểm âm thầm thề, bất luận thế nào, hôm nay cũng phải giải quyết Đường Tam tại đây.

" Nếu các người nguyện ý dâng lên vài cái lưng làm ghế dựa, ta sao còn muốn chạy cơ chứ? " Đường Tam thản nhiên nói. Lúc này, hắn có cảm giác giãy dụa trong tuyệt vọng, sau khi bị Nhân Diện Ma Chu ngăn cản. Cho dù chỉ là một tia cơ hội, hắn cũng tuyệt không buông tha. Một bên cùng Hỏa Diễm nói chuyện, một bên hắn liều mạng thúc giục huyền thiên công khôi phục hồn lực trong cơ thể. Chín tên hồn thánh còn lại khi nghe thấy Đường Tam nói vậy thì đồng thời trong lòng rùng mình. Theo như bọn họ thấy, đối thủ chỉ là một gã với hồn lực còn chưa đến sáu mươi cấp, nhưng không hề có một điểm nào là không ung dung thoải mái. Hai mươi gã hồn thánh, có thể đứng vững tại chỗ này thì chỉ còn có chín người. Nếu như trước kia có người nói cho bọn họ đây là do một gã hồn vương làm ra, bọn họ tuyệt đối cho là trò cười. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, Đường Tam kia vậy mà vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, nhìn bóng dáng đó, khiến trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác áp lực. Bọn họ đều rõ ràng, Đường Tam trước mắt không thể có may mắn thoát khỏi đây, nhưng ai nguyện ý đưa lưng làm đệm cho kẻ khác lên? Hắn đã giết người nhiều như vậy, khi giãy chết cắn loạn, thịt thêm một hai gã nữa cũng không phải cái gì đáng kinh ngạc. Bởi vậy, điều những gã hồn thánh này nghĩ đến đầu tiên là bảo vệ bản thân mình, một loạt kỹ năng phòng ngự bắt đầu xuất hiện trên người chúng.

Tiểu Vũ cao chỉ kém hơn Đường Tam nửa cái đầu mà thôi, lúc này hai chân chậm đất, nhưng nàng như trước tựa vào lòng Đường Tam. Nàng căn bản không hề quan tâm đến địch nhân vây quanh, hoàn toàn ôm chặt, cuộn mình trong lòng Đường Tam như là muốn dung nhập vào cơ thể hắn. Không khí ngưng trọng, phảng phất như muốn ép chặt thành nước. Mặc dù mặt ngoài

Đường Tam rất bình tĩnh nhưng trong cơ thể, hắn lại thúc giục huyền thiên công điên cuồng vận chuyển. Có thể sống, ai lại muốn chết? nhất là trong lòng còn có Tiểu Vũ đáng yêu. Dù chung quanh địch nhân quá mức cường đại, nhưng hắn bất kể thế nào cũng muốn chiến đấu đến cùng, chỉ cần là một tia sinh cơ, hắn cũng tuyệt không buông bỏ. Lúc này Đường Tam thể hiện ra trình độ thân thể vô cùng cường hãn. Lúc trước, thân thể nhiều lần bị thương, nhất là khi bị chấn động mãnh liệt, nhưng đều không tạo thành thương tổn thật sự đối với hắn. Trải qua luyện tập dưới thác nước, dùng hai đại tiên phẩm dược thảo tẩy lễ, còn có rèn luyện tại băng hoả lưỡng nghi nhãn cùng Lam Ngân Hoàng thức tỉnh, hơn nữa còn có ba khối hồn cốt tăng phúc, lúc này Đường Tam không cần hồn lực hộ thể, tự bản thân cũng là một thành luỹ sắt thép vững vàng. Tay trái đưa ra, Hạo Thiên Chuỳ đột ngột xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, dựa vào bốn căn Bát Chu Mâu chống lên mặt đất, xung quanh thân thể Đường Tam, Lam Ngân Thảo trong Lam Ngân lĩnh vực với tốc độ kinh người điên cuống sinh trưởng. Ngay khi Hỏa Diễm vừa mới mở miệng, thì người đầu tiên hành động lại chính là Đường Tam. Lam Ngân Thảo dưới chân hắn đang điên cuồng sinh trưởng đột nhiên giống như lò xo bắn lên kết hợp với Bát Chu Mâu tạo thành hai cỗ lực đàn hồi mạnh mẽ. Đường Tam ôm chặt tiểu vũ, thân thể như đạn pháo bắn đi trong không trung. Hai người vốn bị khí tức của chín người bao phủ, nhưng lại bắn lên chỉ trong nháy mắt, Hạo Thiên Chuỳ trong tay Đường Tam chợt bay đi trong không trung như một đạo hắc quang, giống mũi tên phóng lên cao, băng lãnh, tàn khốc, thảm liệt, sát khí khủng khiếp tựa như thật thể ngang nhiên phá vỡ thế liên hợp của chín gã cao thủ của vũ hồn điện, đẩy thân thể hai người cứ thế bay đi.

Xuống đất không thể, bốn phương tám hướng đều bị phong toả, chỉ có không trung là đường ra duy nhất. Đường Tam rất thông minh, mặc dù thời gian ngắn ngủi, Nhân Diện Ma Chu ngoài ý muốn ngăn cản làm hai người lâm tuyệt cảnh, nhưng chỉ trong nháy mắt công phu, hắn cũng tìm ra cách đột phá hữu hiệu nhất.

------oOo------

Chương 339: Vận mệnh đồng dạng, hồn hoàn mười vạn năm của Đường Tam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Iceteazz

Biên dịch: Dangneo – A Nèo

Lúc này Tiểu Vũ đã không thể nói chuyện, bởi vì sức sống của nàng đã hoàn toàn dùng để thiêu đốt thành Huyết Diễm trên người. Nhưng đôi mắt tuyệt đẹp màu huyết sắc kia, trông giống như muốn khóc, nhưng nước mắt không rơi, như muốn nói nhưng lại không thể nói nên lời, chỉ nhìn Đường Tam, nhìn hắn, nội tâm tràn ngập yêu thương vô hạn.

Trong các đối thủ, tất cả các hồn sư có thể phi hành đều là mẫn công hệ, mà mẫn công hệ năm người đã mất bốn, nhiều nhất chỉ có một gã phi hành hồn sư tồn tại. Hồn sư công kích tầm xa là có hạn, chỉ cần có thể chống đỡ trên không, Đường Tam và Tiểu Vũ cũng có thể cùng nhau thoát đi.

Sát Thần Lĩnh Vực, bản thân hoàn toàn phụ thuộc vào khí thế của Hạo Thiên Chuy lúc này bộc phát ra, phối hợp với khí thế của Hạo Thiên Chuy, chỉ một chiêu đã phá tan sự kìm chế của đối phương, đồng thời trong tầm ảnh hưởng của Sát Thần Lĩnh Vực, chiến ý bản thân Đường Tam một lần nữa đạt tới đỉnh điểm, những đối thủ đuổi theo sẽ chịu ảnh hưởng của lĩnh vực khiến tu vi bị áp chế xuống.

Trong một khắc này, tất cả tiềm lực của Đường Tam đều kích phát ra, hắn biết, đối với chính mình, thời khắc nguy hiểm nhất chính là sau lúc nhảy lên tới tầm cao năm mươi thước so với mặt đất. Trong phạm vi này, hắn chắc chắn phải chịu sự liên thủ công kích của đối phương, nếu như không thể chống đỡ được, như vậy chính hắn cùng Tiểu Vũ chết chắc.

Vì vậy, trong nháy mắt lúc nhảy tới, hai tay hắn nâng dưới nách Tiểu Vũ, mạnh mẽ đem Tiểu Vũ quăng thẳng lên. Bất luận phải hứng chịu công kích như thế nào, hắn tuyệt sẽ không để Tiểu Vũ cùng hắn chịu đựng.

Cấp bậc hồn thánh phản ứng tự nhiên là rất nhanh, Đường Tam tính toán khi toàn lực nhảy lên tất nhiên hiểu rõ không có khả năng trong nháy mắt thoát ly

khỏi phạm vi công kích của đối phương, hơn nữa, hắn toàn lực đưa Tiểu Vũ lên cao nên thân thể chính mình thoáng có chút hơi chậm lại. lam ngân hoàng trong xương đùi phải sinh ra một sức bật mạnh mẽ, toàn lực đẩy cơ thể hắn lên, đuổi theo huống Tiểu Vũ trên không, đồng thời hai tay Đường Tam nắm chuỳ, toàn lực nện xuống phía dưới.

Lần này, hắn cơ hồ sử dụng toàn lực, nhưng tám gã hồn thánh còn cả Hỏa Diễm trong tính huống vây kín xung quanh như thế nào để Đường Tam cùng Tiểu Vũ dễ dàng chạy thoát? Phong toả khí tức đột nhiên bị ép bởi Hạo Thiên Chuy, dẫn tới phản ứng tự nhiên của bọn chúng chính là điên cuồng phản kích.

Gã mẫn công hệ hồn sư còn sống sót liền bay lên, từ mặt bên hướng tới không trung đuổi theo, tám gã còn lại đồng thời bộc phát tám hồn kỹ khác nhau. Lúc này, thiệt hại của Vũ hồn điện đã nhiều như vậy, nếu để Đường Tam chạy thoát, bọn chúng khó lòng thoát tội, hơn nữa Đường Tam mang đến cho bọn chúng một cảm giác thật kinh khủng, hiện lại dùng toàn lực, trong lúc nhất thời, tất cả công kích của cả bọn đều là toàn bộ tập trung lên người Đường Tam, ngoại trừ Hỏa Diễm thực lực không đủ, những kẻ khác đều sử dụng vũ hồn chân thân.

Vũ hồn chân thân không nghi ngờ gì làm tiêu hao một lượng hồn lực cực lớn, nhưng đổi lại đưa thực lực hồn thánh lên tới cực hạn. Khi đã ở trình độ này, phương thức tiến hành công kích lại trở nên đơn giản, bảy tên hồn thánh đồng thời từ dưới đất công kích lên trên, lực trùng kích hoàn toàn là hồn lực thuần túy.

Phương thức công kích mặc dù giống nhau, nhưng vũ hồn của cả bọn lại khác nhau, sóng hồn lực công kích tự nhiên là khác nhau. Có loại bá đạo, có loại âm nhu, lại cả quỷ dị, cũng có loại lạnh như băng, nóng như lửa. Trong lúc nhất thời, bảy đạo hồn lực cường hãn đến cực điểm đồng thời phóng lên cao, bắn thẳng tới Đường Tam.

Lúc này, tấn công là bảy tên hồn thánh, đặc điểm cực mạnh của chúng là công kích. Như vậy, bảy gã trong trạng thái vũ hồn chân thân đều tập trung lực lượng hướng tới duy nhất một đối thủ mà phát động công kích, cho dù là phong hào đấu la đến ngăn cản, cũng không hề dễ dàng, huống chi là Đường

Tam vốn đã tiêu hao hầu hết hồn lực.

"Ca". Tâm trạng bình tĩnh của Tiểu Vũ rốt cục cũng biến mất. Trong nháy mắt bị Đường Tam quẳng lên không, nàng đã cảm nhận được có gì đó không ổn. Mắtd thấy mình rời xa Đường Tam, nhưng nàng lại không thể làm gì, chỉ có thể thấy vô số vầng sáng hoa lệ hướng tới nhất thời nuốt chửng Đường Tam.

Đường Tam tự nhiên biết tính tình Tiểu Vũ, sau khi ném nàng lên cao đã nhẹ phất vào ma huyệt khiến nàng không cách nào thi triển thuấn di trở về cùng mình chịu đòn.

Đối mặt với công kích tổng lực của đối phương, Đường Tam lúc này lại vô cùng tỉnh táo, cho dù là Sát Thần Lĩnh Vực cũng không có cách nào ảnh hướng đến tâm tình hắn hiện tại.

Sát thần, Lam Ngân hai đại lĩnh vực đồng thời thi triển toàn bộ thực lực, bạch quang mãnh liệt bắn xuống, tận dụng khả năng làm suy yếu thực lực của hồn thánh. Cùng lúc đó,sau khi đánh ra, Hạo Thiên Chuy liền được thu hồi, lam ngân hoàng điên cuồng tuôn ra.

Hai tay Đường Tam ôm lấy đầu gối, thân thể cuộn tròn lại, sau lưng Bát Chu Mâu xoè ra như tấm khiên che trở sau lưng hắn. lam ngân hoàng cuồng mãnh tuôn ra, quấn quanh hắn như một cái kén, toàn thân toả ra lam kim sắc quang mang lộng lẫy.

Phản ứng của Đường Tam có thể nói là nhanh tới cực hạn. Đối với nguy hiểm trí mạng cận kề, hắn rốt cuộc đột phá, hồn lực trong cơ thể nháy mắt bạo tăng, chướng ngại từ năm chín cấp tới sáu mươi cấp hồn lực đã bị phá vỡ, hồn lực nháy mắt chợt tăng lên, không thể nghi ngờ gì đã cứu hắn một phen sinh tử, ngàn cân treo sợi tóc.

Oành!! Tiếp xúc đầu tiên với công kích của đối phương là cú đập của Hạo Thiên Chuy.

Không thể nghi ngờ, Hạo Thiên Chuy chính là vũ hồn vô địch của cả đấu la đại lục, nhưng Hạo Thiên Chuy của Đường Tam còn xa mới đủ mạnh mẽ.

Không có một hồn hoàn phụ gia nào, hơn nữa trình độ hồn lực của hắn căn bản không thể đem Hạo Thiên Chuy phát huy uy lực thực sự của nó, hiển nhiên chỉ tiếp xúc trong nháy mắt, công kích của Hạo Thiên Chuy đã bị thực lực của hồn thánh phá tan.

Đương nhiên cho tới bây giờ Đường Tam cũng không nghĩ tới sử dụng Hạo Thiên Chuy, chỉ một chiêu là đã chống đỡ được công kích của địch nhân, điều hắn muốn chính là mượn lực.

Quả nhiên, trong sát na trước khi bảy đạo quang mang nuốt chửng thân thể hắn, cú đập của Hạo Thiên Chuy cùng công kích của đối phương va chạm sinh ra phản lực, thân thể hắn một lần nữa bị đánh bay lên trời cao.

Công kích cự ly càng xa, lực công kích suy yếu càng nhiều. Ngay lúc này, dù chỉ làm công kích của đối phương yếu đi một chút, đối với Đường Tam, cơ hội sống càng lớn thêm một phần.

Chỉ với công kích đầu tiên bằng chân thân của hồn thánh đã khiến Lam Ngân Hoàng bao quan thân thể Đường Tam đã nát bấy. Vũ hồn chân thân bộc phát lực công kích, thì với cấp bậc hiện tại của Đường Tam cũng không thể hóa giải được.

"Không…..!" Trong không trung, Tiểu Vũ chính mắt thấy Đường Tam, dưới oanh kích kịch liệt, đang như ngàn cân treo sợi tóc, nước mắt không thể khống chế, cứ tuôn ra. Nhưng một khắc Đường Tam đẩy nàng lên cao, hắn đã phải một mình hứng chịu tất cả lực công kích, thân thể hắn vẫn thẳng hướng như trước, bay vọt lên trời.

Công kích thứ hai đánh đến, Đường Tam cố hết sức điều chỉnh Bát Chu Mâu sau lưng. Một tiếng nứt vỡ chói tai vang lên, Bát Chu Mâu toàn bộ rạn nứt, mà Đường Tam rốt cuôc không cách nào bảo trì thế cuộn mình, một ngụm máu đậm đặc từ miệng phun ra, không khí xung quanh nhất thời tràng ngập mùi máu tươi.

Công kích thứ ba dường như theo sát công kích thứ hai đập mạnh vào lưng Đường Tam.

Giờ phút này, Bát Chu Mâu cho dù trải qua vô số lần tẩy lễ, lột xác, cuối cùng cũng không thể ngăn cản nổi. Trong nháy mắt bị nghiền nát, hoá thành vô số mảnh nhỏ màu lam kim sắc, bay tán loạn bốn phía xung quanh, thêm vào đó là một ngụm máu tươi từ miệng Đường Tam phun ra. Sắc mặt hắn giờ trắng bệch như tờ giấy.

Giờ đây, không còn lực lượng nào có thể bảo vệ hắn nữa. Trên mặt đất, lam ngân thảo bộc phát cuốn quanh bảy tên hồn thánh có vũ hồn chân thân khiến chúng muốn dịch một ly cũng không có khả năng, mà điều Đường Tam có thể làm duy nhất là lấy ra Hạo Thiên Chuy.

Đạo công kích thứ tư bay tới, hoàn toàn là màu xanh đen.

Đạo công kích này vọt đến gần như trong nháy mắt, Đường Tam liền làm một động tác khiến kẻ khác không thể tin nổi. Giữa không trung, thân thể hắn mạnh mẽ cuộn lại, đùi phải như một chiếc roi hướng tới đạo quang mang màu xanh đen kia cuốn lấy.

Cho dù những gã đó đến từ vũ hồn điện, cũng không thể hiểu tại sao Đường Tam muốn làm vậy. Đối với Đường Tam mà nói, tình huống tốt nhất tự nhiên là dùng Hạo Thiên Chuy chống đỡ, dù không thể ngăn cản cũng giúp giảm tới mức thấp nhất khả năng bản thân bị ảnh hưởng bởi lực trùng kích. Phải biết rằng, với tác dụng của vũ hồn chân thân, nếu hồn lực trùng kích như vậy, kể cả gã mẫn công hệ hồn thánh cũng không dám tới gần.

"Oành!..... AAA!..." Một tiếng hét chói tai phát ra từ Tiểu Vũ. Trong mắt nàng giờ nhỏ ra không phải nước mắt nữa mà chính là máu. Cũng tại một khắc này, nàng mạnh mẽ thoát khỏi phong bế ma huyệt của Đường Tam.

Đùi phải Đường Tam biến mất, hoàn toàn biến mất trong không gian, nhưng bản thân hắn lại tỉnh táo đến đáng sợ. Miệng hắn lại phun ra thêm một ngụm máu nữa, nhưng đồng thời, tay phải chụp tới, hồn lực trong cơ thể túa ra, ngay khi đùi phải hoá thành huyết vụ thì hắn bắt được một căn màu lam trong suốt, chính là xương đùi.

Mạnh mẽ xoay người, căn bản không để ý tới ba đạo công kích đang vọt thẳng tới, hắn dùng sức đem cái xương đùi quẳng về phía Tiểu Vũ.

"Tiểu Vũ! hồn cốt kỹ năng phi hành, chạy nhanh đi …." Giọng Đường Tam đã biến thành khàn khàn như cổ họng bị ghè lại, âm thanh nhỏ như mơ hồ, hắn lại đem toàn bộ sức lực cuối cùng nhập vào cú ném.

Từ lúc bật người lên trong nháy mắt, Đường Tam cũng đã tính toán thật tốt tất cả. Hắn căn bản không nghĩ mình cùng Tiểu Vũ có thể cùng nhau chạy trốn. Hồn lực tiêu hao gần hết, đối mặt với địch nhân cường đại hơn rất nhiều, toàn thây thoát ra chỉ là mơ ngủ giữa ban ngày mà thôi.

Bật thẳng người lên, lại dùng bản thân chắn cho Tiểu Vũ, đẩy nàng ra ngoài vòng công kích không cách nào chống đỡ của đối thủ. Lấy đùi phải làm vật cản, đồng thời sử dụng phương pháp cường hoành ép lam ngân hoàng, hồn cốt đùi phải thoát khỏi liên hệ bản thân như đường hạo đã từng làm.

Đường Tam không phải phong hào đấu la, hắn tự nhiên cũng không tự cắt bỏ hồn cốt, tại giờ phút này, cái hắn bỏ chính là sinh mệnh chính mình. Tay phải chộp vào huyết vụ bắt hồn cốt, đồng thời tay trái cũng nắm một mảnh nhỏ Bát Chu Mâu, hung hăng cắm vào trái tim bên ngực trái. Chỉ có dưới tình huống sắp mất mạng, hắn mới có thể mạnh mẽ bức lam ngân hoàng hồn cốt trên đùi phải ra ngoài cơ thể.

Với chút sinh mệnh lực cuối cùng, chính là lúc bức ra một khối lam ngân hoàng hồn cốt, sau khi hét lên được câu nói kia, thì từ miệng hắn cuồn cuộn phun ra một dòng máu tím đen.

Nhưng, lúc này Đường Tam đang cười, trên mặt hắn hiện lên chỉ là nụ cười.

Hắn không muốn chết trong tay địch nhân, hắn từng nói sự bảo vệ của hắn chỉ thuộc về Tiểu Vũ của hắn. Hắn biết, mình đã toàn thành rồi. Trên không, Tiểu Vũ nhận được lam ngân hoàng hồn cốt của hắn, Tiểu Vũ hiển nhiên có thể bay lên trời mà thoát đi.

Trước ngực, hàm sa xạ ảnh phát ra, vô số mũi châm li ti bắn tới gã mẫn công hệ hồn sư không xa Đường Tam. Cho dù là khoảnh khắc cuối cùng này, Đường Tam cũng muốn tận dụng mọi khả năng trợ giúp Tiểu Vũ trì hoãn địch nhân, bảo đảm nàng được an toàn.

Trên mặt đất, hai đạo thân ảnh cấp tốc chạy tới, khi họ đến, vừa lúc thấy bảy đạo quang mang bắn lên hướng tới thân thể Đường Tam trong nháy mắt đuổi theo.

Đồng tử Tà Nguyệt chợt co lại, mà Hồ Liệt Na đến cùng hắn cũng hoàn toàn thừ người ra.

Nàng chính mắt thấy thân thể Đường Tam, từng nơi bị quang mang nghiền nát, mắt thấy hắn tự sát lấy hồn cốt, mắt thấy hắn hét lên cái tên hắn yêu, đem sự hy sinh đổi lấy hy vọng sống cho người yêu. Hồ Liệt Na bỗng thấy trước mắt chợt mơ mơ hồ hồ, thân thể mềm nhũn ra, ngã vào lòng Tà Nguyệt.

Trước mắt Tiểu Vũ, lam ngân hoàng hồn cốt bay về phía mình, tay phải Đường Tam cầm mảnh vỡ Bát Chu Mâu hung hăng cắm vào trái tim hắn, ba đạo quang mang bá đạo sắp thôn phệ thân thể hắn. Hắn chính là muốn lấy tính mạng bản thân đổi lấy cơ hội sống cho nàng.

Giờ khắc này, nàng hoàn toàn hiểu được, tất cả đều là kế hoạch của Đường Tam, trái tim nàng cùng hắn phảng phất hoà cùng nhịp đập.

"Ca, xin lỗi, lúc này, ta không thể để kế hoạch của ngươi hoàn thành."

Hai mắt Tiểu Vũ chợt đỏ lên như máu, cũng giống như lúc trước, khi Đường Tam không tìm thấy nàng. Nhìn sự hy sinh của Đường Tam, hơn nữa cả người hắn sắp bị thôn phệ, đang ở giữa không trung, nàng đột nhiên ngẩng cao đầu.

"AAAA….!" Một tiếng rít vô cùng bén nhọn phát ra từ miệng Tiểu Vũ, âm thanh đó như hiệu lệnh vang xa khiến cả Tinh Đấu đại sâm lâm như rủn rẩy.

Hồng quang chói mắt chợt phát ra từ mi tâm Tiểu Vũ, hoá thành một vòng quang mang đỏ sậm, khếch tán trong chớp mắt. Nơi nào hồng quang đi qua, tất thảy đều bị phủ lên một tầng huyết sắc. Cả đất trời, giờ phút này trở nên tĩnh lặng. Từ khi tiếng rít phát ra khỏi miệng Tiểu Vũ, trong phút chốc, quỷ, cúc hai đấu la liên hợp thành vũ hồn dung hợp kĩ, rốt cuộc không thể trụ vững thân thể. Kim, ngân lưỡng sắc quang mang giống như pha lê vỡ phát ra.

Trong tiếng rít vang xa, Nguyệt Quan cùng Quỷ Mị đồng thời phún huyết, tách ra, nặng nề ngã rạp xuống bên bờ. Lúc này, nếu như Thái Thản cự viên cùng Thiên Thanh ngưu mãng muốn giết bọn họ, chẳng qua chỉ nhấc tay là xong.

Nhưng, hai đại sâm lâm vương giả không thèm làm như thế, miệng họ hú một tiếng bi thương vang vọng đến long trời lở đất, đồng thời hướng tới một phương chạy đi như điên. Nơi họ vượt qua, tất cả thực vật toàn bộ hoá thành bột phấn.

Đường Hạo lẳng lặng ngồi dưới đất, trước mặt hắn, lam ngân hoàng xanh um đã dài hơn rất nhiều, mỗi chiếc lá đều đu đưa nhẹ nhàng.

Băng hoả lưỡng nghi nhãn chính là một trong những tụ bảo bồn tốt nhất trong thiên địa, nơi này chính là thiên đường cho thực vật. lam ngân hoàng ở chỗ này tốc độ sinh trưởng có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, huống chi nàng còn hấp thụ cả huyết dịch con trai hắn.

Nàng dù không nói chuyện, nhưng ý thức vẫn cùng sự sinh trưởng của cơ thể mà hồi phục.

Đột nhiên, hai mắt Đường Hạo đang khép chợt mở ra, lam ngân hoàng trước mặt hắn đang kịch liệt dựng lên, vô số chiếc lá vọt tới cuốn quanh hai tay Đường Hạo.

Đường Hạo sắc mặt nhất thời tái nhợt đứng lên, *" A Ngân, ngươi, ngươi cũng cảm giác thấy sao? "*.

Lam Ngân Hoàng kịch liệt run rẩy, mỗi chiếc lá dường như muốn nói gì đó, không ngừng run run.

Trong mắt Đường Hạo tràn ngập thần sắc không thể tin nổi, *"Không, không thể… Tiểu Tam của chúng ta suất sắc như vậy, hắn thế nào lại gặp nguy hiểm tới tính mạng … "*.

Như bây giờ, tuy Đường Hạo không còn là Hạo Thiên Đấu La, nhưng tu vi

kinh khủng từng có khiến tinh thần lực của hắn cực kì mẫn cảm, cảm giác huyết mạch tương liên khiến hắn cảm nhận được rõ ràng, tính mạng hơi thở của Đường Tam không ngừng biến mất.

Đột nhiên, sắc mặt Đường Hạo thay đổi đột ngột, lam ngân hoàng cũng không tiếp tục run rẩy nữa. Đường Hạo trừng lớn hai mắt, nhìn về phương xa. *"Đây, đây là cái gì …, như thế nào, Tiểu Tam, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi lại có cùng vận mệnh với phụ thân "*.

Đôi môi Đường Hạo run rẩy, con trai hắn có lẽ không phải chết, nhưng cảm giác sống không bằng chết từng xuất hiện trên người bản thân lại cũng xuất hiện trên người hắn sao? Mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng tuyệt đối trong phạm vi quang mang màu đỏ, cho dù trên không trung, hồn lực công kích của hồn thánh cũng không ngoại lệ, đột nhiên ngừng lại giữa không gian.

Thứ duy nhất có thể cử động là trung tâm của hồng quang.

Toàn thân Tiểu Vũ đã biến thành màu đỏ, đó là một màu đỏ sậm trong suốt, quần áo trên người đã hoá thành tro tàn bay đi, lộ ra cơ thể hoàn mỹ, như một khối ngọc trong suốt sáng long lanh.

Không ai có thể thấy nàng, bởi vì trong nháy mắt tất cả ý thức những người xung quanh cũng đều ngừng trệ.

Đây mới là lực lượng đích thực thuộc về hồn thú mười vạn năm, nhất là dưới tình huống nàng đã thiêu đốt tính mạng năng lượng của chính mình.

Tiện tay phất lên, lam ngân hoàng hồn cốt đã rơi vào lòng bàn tay nàng. Tiểu Vũ lặng yên hạ xuống trước người Đường Tam từng giọt, từng giọt lớn huyết lệ xinh đẹp nhẹ nhàng rơi trên ngực hắn.

Nhẹ nhàng ôm lấy Đường Tam, Tiểu Vũ nhẹ ghé vào tai hắn, nỉ non *" Ca, người thật tốt, tốt đến ngu ngốc, chẳng lẽ ngươi chết đi rồi, ta còn có thể sống một mình sao? Ta không muốn ngươi chết, ta muốn ngươi sống. Thật sự ta rất hy vọng có thể sống cùng một chỗ với người, như trước kia vậy. Nhưng quả thực, không được rồi. Ta không thể, ngươi hãy bảo trọng chính mình, nếu không ta sẽ thương tâm lắm."*

Cường quang lóng lánh, trong nét mặt Tiểu Vũ, ánh mắt đột nhiên thay đổi. Nàng ôm thân thể Đường Tam chậm rãi đặt trên mặt đất, trong tay là lam ngân hoàng hồn cốt, một lần nữa đặt ở vị trí chân phải hắn.

Lúc này, màu hồng trong ánh mắt nàng tràn ngập vẻ yêu thương, trong mắt nàng chỉ còn hình bóng nam nhân trong lòng.

Cúi đầu, Tiểu Vũ nhè nhẹ hôn lên môi Đường Tam, lại cầm tay phải vốn dùng mảnh vỡ Bát Chu Mâu cắm vào tim, từ từ rút ra. Bởi vì hết thảy mọi thứ đều dừng lại, cũng không thấy máu tươi phun ra.

Ngọn lửa hồng sắc đang thiêu đốt trên người Tiểu Vũ không phải hoả Diễm, mà một loại huyết Diễm (ngọn lửa máu) cực kì đặc thù, trong đó, nguyên liệu thiêu đốt chính là máu tươi, tính mạng còn có tu vi mười vạn năm của Tiểu Vũ.

Giống như mẫu thân A Ngân của Đường Tam lúc trước hoàn toàn giống nhau, vì người mình yêu nàng cũng lựa chọn tương tự.

Huyết Diễm càng thiêu càng mạnh, dần dần từ màu đỏ biến thành đỏ sậm, mà thân thể Tiểu Vũ cũng từ từ nhạt dần, ngày càng giống pha lê trong suốt lấp lánh màu hồng.

Tất cả hồng sắc vốn khuếch trương thành một khối cầu thật lớn, giờ chậm rãi co rút lại, chỉ bao quanh Tiểu Vũ và nam nhân của nàng.

Tại một khắc này, từ trường màu hồng sắc vốn sản sinh ra tự tĩnh lặng tuyệt đối, từ từ yếu đi,đầu tiên khôi phục chính là ý thức mọi người trong phạm vi ảnh hưởng.

Nhìn ánh sáng màu huyết hồng, tất cả cao thủ của vũ hồn điện đều sợ ngây người. Trên người Tiểu Vũ phóng thích ra ánh sáng quá mạnh mẽ, khiến họ không cách nào thấy rõ hình dáng nàng, nhưng trong lòng bọn họ cũng tự hỏi, nàng đang làm cái gì vậy?

Mười vạn năm tu vi! đây chính là tu vi của mười vạn năm!

Hồ Liệt Na từ trong hôn mê dần tỉnh táo lại. Hồn cốt trên đầu có tác dụng khiến thị lực của nàng mạnh hơn nhiều so với những người khác. Thứ nàng đang nhìn, cũng là con mắt Tiểu Vũ đang chăm chú vào, Đường Tam.

Đó là đôi mắt như thế nào ư? Một đôi mắt phát ra quang mang đỏ như máu. Một đôi mắt, sâu trong đó nồng đậm tình yêu thương, nhưng lại phảng phất có thể thiêu cháy linh hồn con người.

Máu màu tím đen không ngừng từ miệng vết thương trên ngực Đường Tam tuôn ra, đó là độc dịch của Bát Chu Mâu, mà nơi vết thương khác trên người, ở những nơi Huyết Diễm đỏ sậm bao phủ lại hồi phục với tốc độ kinh người, nhất là nơi đùi phải vốn đã tan nát, da thịt lại từ từ vây quanh lam ngân hoàng hồn cốt mà từ từ sinh trưởng ra.

Lúc này, trước mắt những cao thủ của vũ hồn điện đang diễn ra một cảnh tượng kì diệu.

Con mắt Đường Tam một lần nữa có lại thần thái. Thứ hắn chứng kiến, cũng chỉ là đôi mắt xinh đẹp kia, đôi mắt tràn ngập tình yêu thương, nhưng cũng vô cùng bi thương.

"Không… không được….. Tiểu Vũ, ngươi sao lại không đi … "

Đường Tam muốn giãy dụa, trong đôi mắt hắn là sự thống khổ vô tận. Hắn đương nhiên hiểu được, Tiểu Vũ đang làm gì, cũng càng hiểu rõ hậu quả, nhưng, hắn lại không cách nào ngăn trở. Hắn căn bản không cách nào chuyển động, chỉ có thể tận mắt chứng kiến hết thảy mọi thứ đang theo chiều hướng xấu nhất mà hắn vẫn từng e ngại sẽ xảy ra.

Tại sao có thể như vậy, tại sao lại có thể chứ! Coi như khả năng, năng lực tính toán của Đường Tam rất mạnh, nhưng chỉ một khắc này, mọi thứ trước mắt đã hết thảy vượt qua phạm vi tính toán của hắn. Vốn, hắn tính toán vạch ra kế hoạch này thực ra không thể kết thúc tính mạng hắn, nhưng người hắn yêu thương, muốn bảo vệ nhất, cuối cùng lại …

Đắm chìm trong Huyết Diễm toát ra từ người Tiểu Vũ, toàn thân Đường Tam

không ngừng truyền đến cảm giác ngứa ngáy, tê dại, cả người phảng phất như linh hồn thấu tới từng lỗ chân lông. Trong lòng hắn tràn ngập sự kháng cự, nhưng như thế nào cũng không thể ngăn cản hết thảy những gì đang phát sinh trước mắt. Hắn chỉ có thể trơ mắt, đau đớn nhìn Tiểu Vũ, thân thể ngày càng nhạt dần.

Tiểu Vũ lúc này đã không thể nói chuyện, bởi vì sức sống của nàng đã hoàn toàn dùng để thiêu đốt nên Huyết Diễm trên người. Nhưng đôi mắt tuyệt đẹp màu huyết sắc kia, trông giống như muốn khóc, nhưng nước mắt không rơi, như muốn nói nhưng lại không thể nói nên lời, chỉ nhìn Đường Tam, nhìn hắn, nội tâm tràn ngập yêu thương vô hạn.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết, phương pháp Tiểu Vũ sử dụng lúc này, so với phương pháp mẫu thân hắn lúc đầu đã từng sử dụng thì hoàn toàn khác nhau. Phương pháp Tiểu Vũ dùng là phương thức càng thêm bá đạo, vô cùng bá đạo đối với bản thân người thi triển. Phương thức này gọi là … hiến tế.

Đem bản thân, hiến tế cho Đường Tam. Đường Tam dù sao cũng không phải Đường Hạo lúc trước, hắn còn chưa tiếp cận tới cấp độ phong hào đấu la, do đó khó có khả năng hấp thu hồn hoàn mười vạn năm. Tiểu Vũ đã cân nhắc điều này, nên mới đi đến quyết định thiêu đốt tính mạng lực của mình, hoàn thành những gì đang diễn ra.

Hiến tế, chẳng những là dâng lên sinh mạng của mình, đồng thời còn cả linh hồn chính mình. Vì nỗ lực muốn giúp Đường Tam hấp thụ thành công hồn hoàn, trong cả quá trình hiến tế, linh hồn Tiểu Vũ hoàn toàn dung nhập trong hồn hoàn, đem bản thân mình hoàn chỉnh hy sinh cho Đường Tam.

Dưới tình huống hiến tế kiểu này, bất luận thực lực Đường Tam là bao nhiêu, bất luận hắn có thể đạt tới yêu cầu của cấp bậc hồn hoàn hay không, hồn hoàn mười vạn năm này tuyệt đối sẽ dung hợp thành công với hắn, chỉ cần thực lực hắn đạt tới một trình độ tương ứng, sau này có thể tiếp tục đề thăng.

Tuy thế, hậu quả là, Tiểu Vũ sẽ đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh, ngay cả so với mẫu thân Đường Tam là lưu lại dấu tích chủng sinh mệnh, cũng không bằng, vì nàng đang thiêu đốt là cả linh hồn của mình.

Hồ Liệt Na hoàn toàn ngây dại, nàng phát hiện so sánh cùng Tiểu Vũ, nàng cảm thấy chính mình thật nhỏ bé. Hiện tại, Đường Tam là ai đối với nàng không còn quá trọng yếu, nàng bây giờ đã hoàn toàn hiểu rõ, thế nào mới được gọi là tình yêu chân chính.

Đường Tam vì Tiểu Vũ, có thể nỗ lực hy sinh tính mạng mình, tự sát bức ra hồn cốt.

Tiểu Vũ lại vì Đường Tam, có thể thiêu đốt sinh mệnh mình, hiến tế hồn hoàn.

(DG: tại sao HLN lại biết TIểU VŨ hiến hồn hoàn nhỉ? Chẳng lẽ con bé đã nhìn thấy trước kia sao)

Phải có một tình yêu như thế nào mới có thể khiến bọn họ hy sinh vì nhau như vậy? Khó trách, hắn đối với vẻ xinh đẹp của nàng hoàn toàn dửng dưng, dù là tại Địa Ngục Lộ, nàng tận lực hấp dẫn quyến rũ hắn, hắn vẫn lạnh nhạt. Thì ra, hắn đã sớm có người yêu hoàn mỹ như vậy rồi.

Hồ Liệt Na biết, bất luận thế nào thì mình cũng không thể so sánh cùng Tiểu Vũ. Nhắm lại hai mắt,nàng không đành lòng nhìn. Nội tâm yếu đuối của nàng không ngừng vì thống khổ mãnh liệt mà gào thét.

Một lần nữa cúi thấp đầu, đôi môi Tiểu Vũ vốn dần dần trở nên trong suốt, nhẹ hôn lên môi Đường Tam. Hắn cảm giác được, chỉ có một chút ấm áp nhẹ nhàng, nhưng không hề có xúc cảm. Một vòng Huyết Diễm sát mặt đất vây quanh thân thể hai người, nhẹ nhàng rung động, mà hồn lực Đường Tam trong cơ thể, với tốc độ khôi phục kinh người đang nhanh chóng đề thăng.

Ở lớp da bên ngoài, lam, kim, huyết, ba loại sắc quang mang không ngừng luân phiên lấp lánh, Bát Chu Mâu sau lưng từng chút, từng chút sinh trưởng trở lại, hơn thế, đùi phải của hắn như một lần nữa sinh ra. Thậm chí, ngay cả vết thương chí mạng bên ngực trái, chỗ trái tim, giờ đã hoàn toàn khép lại, trái tim hắn giờ bắt đầu khôi phục, dần hoà nhịp trở lại.

Hai thân ảnh khổng lồ xuất hiện bên mép rừng, nhưng trong phạm vi huyết

quang, bọn họ cũng không cách nào đến gần.

Bọn họ là đồng bọn của Tiểu Vũ, bọn họ đương nhiên nhìn ra được, Tiểu Vũ đang làm gì.

Thái Thản cự viên ngửa mặt lên trời nổi giận nộ hống, sóng trùng kích khủng bố từ trên người hắn bạo phát, những tảng đá lớn bên mép rừng, dưới hơi thở cuồng dã của hắn liền biến thành bụi phấn.

Thiên Thanh Ngưu Mãng, đầu trâu, thân rắn không cam lòng chăm chú nhìn, *" Tiểu Vũ, có đáng phải như vậy không? "*.

Có lẽ dường như cảm nhận được tồn tại hơi thở của bọn họ, Tiểu Vũ rời môi, quay đầu đi, nhìn về phía Nhị Minh. Nàng cần dùng ánh mắt ôn nhu và nụ cười hạnh phúc nói cho bọn họ rằng, hết thảy đều đáng giá. Cũng trong giây lát đưa ánh mắt nhìn lại, nàng đã đem sự việc lúc truy đuổi lúc trước, thông qua tinh thần lạc ấn đưa vào não hải bọn họ.

Cúi đầu, vùi vào lồng ngực ấm áp của Đường Tam, thân thể Tiểu Vũ dần dần phai nhạt … phai nhạt …

Huyết Diễm quang hoàn mênh mông chợt thối lui, trong phút chốc, chung quanh thân thể Đường Tam liên tiếp bộc phát những âm thanh lùng bùng, ngay lúc thân thể Tiểu Vũ biến mất, trên người hắn năm cái hồn hoàn nháy mắt xuất hiện, một hồn hoàn thứ sáu màu đỏ như máu đang ngưng tụ dần quanh người.

Đồng thời, một đạo huyết quang chợt chiếu lên cánh tay trái hắn, một màu đỏ trên xương tay loé lên, như có như không.

Đúng lúc này, thân thể Tiểu Vũ vốn cực kì mong manh sắp tan biến, chợt ngưng tụ, hoá thành một quang cầu mầu đỏ, quang mang ảm đạm lờ mờ. Lớp vỏ quang cầu từng lớp, từng lớp tróc ra, lộ ra một bàn tay nho nhỏ, chính là một con thỏ trắng nhỏ nằm tĩnh lặng trước ngực Đường Tam, hơi thở nàng như sợi tơ mỏng manh, sinh mệnh đang dần rời xa thân thể.

"Tiểu …… Vũ …..." Một tiếng kêu thê lương, như không giống tiếng người

phát ra từ miệng Đường Tam. Giờ khắc này, thực lực cho dù phát triển thế nào, đối với hắn mà nói đều không còn ý nghĩa gì. Tim của hắn đang run rẩy, hắn thậm chí đã quên những tên đao phủ đã khiến Tiểu Vũ phải chết ở xung quanh. Cảm thấy một tia hơi thở mong manh từ Tiểu Vũ từ từ tiêu tán, linh hồn cùng sinh mệnh dần dần biến mất trong cơ thể nhỏ bé, trái tim của Đường Tam như tan nát.

"Hống ……"

Tiếng hú bi thống, đồng thời phát ra từ hai vị vương giả của sâm lâm. Khí tức cường đại giống như gió thu quét lá rụng thổi bay đám cường giả vũ hồn điện. Cả hai cơ hồ điên cuồng lao về phía trước.

Đột nhiên, ánh mắt Đường Tam tụ lại một chút, bởi vì hắn thấy một thứ còn lại trên người mình, đó là một đoá hoa, một đoá đại hoa xinh đẹp, lúc Tiểu Vũ hoá thân thành bạch thỏ, thì nó rơi xuống người Đường Tam.

Gần như trước tiên, Đường Tam cẩn thận, từng li từng tí một tay đỡ Tiểu Vũ vốn biến thành thỏ trắng, tay kia thật nhanh đưa đoá Tương Tư Đoạn Trường Hồng xinh đẹp, đem cánh hoa thận trọng đưa đến miệng Tiểu Vũ. Miệng nàng nhẹ nhàng mở ra, hoá thành ba môi (thỏ mà), để một mảnh cánh hoa tiến vào trong miệng.

Một màn kì dị liền diễn ra, cánh hoa vốn cứng coi như sắt thép, vừa tiến vào miệng Tiểu Vũ liền hoá thành chất lỏng, hoà tan ra, chảy vào miệng tiểu bạch thỏ.

Tương Tư Đoạn Trường Hồng là do nàng hái xuống, dù nàng đã mất đi nhân hình, dù tính mạng cùng linh hồn nàng đã thoát ra khỏi cơ thể, nhưng khí tức nàng vẫn còn, cũng chỉ có khí tức của nàng mới khiến đoá hoa tiên phẩm trong tiên phẩm này hoà tan.

Chứng kiến một màn này, vốn Đường Tam trong lòng đang tuyệt vọng, một lần nữa nổi lên một tia hy vọng mong manh. Hắn vô cùng cẩn thận xoay đoá Tương Tư Đoạn Trường Hồng, đút thêm một mảnh cánh hoa vào miệng Tiểu Vũ.

Bất luận là Thái Thản cự viên, hay Thiên Thanh ngưu mãng, lúc này đều hồi hộp, nhè nhẹ đưa hai cái đầu vô cùng to lớn, ngó về phía Đường Tam ở bên cạnh. Mặc dù cả hai đều không biết Đường Tam đang làm gì, nhưng khí tức của Tương Tư Đoạn Trường Hồng, họ không chỉ mới thấy nó trên cơ thể Tiểu Vũ một lần.

Cả hai đều hiểu phương thức hiến tế, cũng đều hiểu hiến tế đem lại kết quả gì. Nhưng ở sâu trong nội tâm, họ vẫn còn lưu lại một tia hy vọng. Thậm chí, lúc này, cả hai chẳng quan tâm vì Tiểu Vũ mà báo thù, chỉ vì mong đợi một tia hy vọng dù rất mong manh đó trở thành kỳ tích.

Kỳ tích thật sự phát sinh!

Theo từng mảnh cánh hoa hoá thành dịch lỏng, Tương Tư Đoạn Trường Hồng chảy vào cơ thể Tiểu Vũ, một tầng kim hồng sắc quang mang bắt đầu xuất hiện chung quanh cơ thể nàng. Cơ thể đó, lúc này, căn bản vốn đã hoàn toàn mất đi sự sống, giờ đột nhiên khôi phục nhanh đến kinh người.

Tiểu Vũ sau khi chết, thân thể chỉ như một bàn tay, giờ sinh trưởng với tốc độ kinh người, kim hồng sắc quang mang phủ lên, bộ lông nàng vốn ảm đạm, giờ một lần nữa khôi phục vẻ lộng lẫy, từng sợi lông trong suốt như những sợi pha lê. (DG: mặc thời trang trong suốt ư? ^_^!)

Hai mắt đang nhắm chặt, giờ từ từ hé mở, nương theo sinh mệnh lực mà khôi phục dần. Trong thân thể Tiểu Vũ không ngừng sinh ra một cỗ sinh mệnh khí tức cường đại, đem cơ thể vốn bị phá huỷ do thiêu đốt sinh mệnh, rất nhanh tu bổ lại.

Tương Tư Đoạn Trường Hồng vốn hiệu xưng là cải tử hồi sinh, xương trắng mọc lại da thịt, nó vốn do Tiểu Vũ hái, hơn nữa, Tiểu Vũ hoàn toàn nỗ lực vì tình yêu mà chết, nàng lúc này cùng tiên thảo kết hợp đạt tới mức độ hoàn mỹ nhất. Sức sống mạnh mẽ đã kéo nàng từ bờ vực tử vong trở về.

Thân thể Tiểu Vũ vẫn sinh trưởng đến khi dài nửa thước (= ¼ m Dangneo)thì đình chỉ lớn lên, cả đoá Tương Tư Đoạn Trường Hồng hoàn chỉnh đã bị nàng hấp thụ hết. Trái tim Đường Tam giờ đang run rẩy, mắt thấy sức sống của Tiểu Vũ khôi phục, tâm hắn vốn đã chết, giờ một lần nữa khôi

phục vài phần sức sống.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, nàng có nghe thấy ta nói gì không?"

Tiểu Vũ giờ hoá thành thỏ, tự nhiên không cách nào trả lời hắn, đôi mắt thỏ vốn khôi phục sức sống, giờ từ từ khép lại, nàng đã ngủ say.

Nhẹ nhàng đem Tiểu Vũ ôm vào lồng ngực, Đường Tam vẫn ngây dại, ngồi yên đó không nhúc nhích. Hắn biết, Tương Tư Đoạn Trường Hồng hiện tại đã bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng muốn đem hiệu quả hoàn toàn phát huy ra nhất định cần phải có thời gian.

Hắn cứ như vậy ôm Tiểu Vũ ngồi đó, cả người như si ngốc, ngây dại không nhúc nhích.

Thái Thản cự viên, cùng Thiên Thanh cự mãng cũng ngồi cùng hắn, Tiểu Vũ có thể hấp thụ dược lực của Tương Tư Đoạn Trường Hồng, tỉnh táo khôi phục lại bình thường, chính là kỳ tích tiếp theo mà cả hai đang chờ mong.

Cao thủ của Vũ hồn điện lặng lẽ thối lui, Tiểu Vũ đã chết, bọn chúng có ai dám đến làm hai vị vương giả của Tinh Đấu đại sâm lâm tức giận? nhưng bọn chúng không hề biết, một mầm mống cừu hận vô tận đã mọc rễ sâu trong lòng Đường Tam. (DG: good luck guys ^^)

Một ngày trôi qua, lại hai ngày …., liên tiếp bảy ngày liền, bất kể gió táp mưa sa, Đường Tam đều như vậy, si ngốc ngồi tại chỗ, si ngốc nhìn Tiểu Vũ trong lồng ngực, dùng thân thể chính mình vì nàng mà che mưa gió.

Trên người Tiểu Vũ không ngừng loé ra kim hồng sắc quang mang, bộ lông nàng ngày càng phát sáng, quang mang nhàn nhạt mỗi lần loé lên, đều khiến Đường Tam cùng Đại Minh, Nhị Minh giật mình. Bọn họ đều chờ đợi, chờ đợi nàng tỉnh lại. Đường Tam vô cùng hy vọng có thể lại nghe thấy Tiểu Vũ gọi hắn một tiếng ca ca, gọi tên hắn một cách thân thiết.

Ngồi cả bảy ngày, thần chí Đường Tam thậm chí đã có chút mơ hồ, nhưng hắn vẫn kiên trì như cũ ngồi lì ở đó. Hắn sợ, chỉ cần hắn thoáng chuyển động một chút, thì Tiểu Vũ sẽ bị tổn thương.

Đột nhiên, một cử động rất nhỏ khiến ánh mắt đang ngốc trệ của Đường Tam bừng tỉnh hẳn. Bảy ngày trôi qua, Tiểu Vũ trong lòng hắn rốt cuộc cũng cử động rồi!

Kim hồng sắc quang mang không loé lên nữa, bộ lông trong suốt như bạch ngọc bao trùm, đôi tai thỏ thật dài vắt trên lưng, cặp mắt thỏ màu đỏ chậm rãi mở ra.

Đường Tam rõ ràng cảm giác được, trên người Tiểu Vũ phát ra sức sống vô cùng cường đại, đừng nói chỉ là một chú thỏ, hơi thở sinh mệnh của nàng lúc này thậm chí có thể so với hình thể khổng lồ của Thái Thản cự viên.

Tiểu Vũ không chết.

Hưng phấn! Vui sướng! cảm xúc tràn ngập trong tim Đường Tam.

Ngay lúc này, Đường Tam thế nhưng lại thấy hai tròng mắt Tiểu Vũ, một đôi mắt trống rỗng, mất đi trí tuệ, cũng mất đi hết thảy dấu hiệu sinh mệnh.

"Tại sao như vậy? " Thanh âm Đường Tam khàn khàn. Hắn thì thào hỏi, như không biết đang hỏi Tiểu Vũ, hay đang hỏi trời xanh kia.

Tại giây phút này, tinh thần hắn dường như đã hoàn toàn sụp đổ, trước mắt tối sầm, cứ như vậy ôm Tiểu Vũ lùi lại.

------oOo------

Chương 340: Hy vọng phục hồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Ti

Biên Dịch: A Nèo

" Ba loại thuốc này, phân biệt là thánh hồn thảo để thức tỉnh linh hồn, hơn nữa ít nhất đã sinh trưởng quá vạn năm trở lên mới được. Loại thứ hai là chí bảo cửu phẩm sâm vương vạn năm hình người để thoát thai hoán cốt, thứ ba là bảo vật nhằm giúp Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất, chính là một nội đan của thượng cổ linh thú. "

Khi Đường Tam chứng kiến Tiểu Vũ biến thành tiểu bạch thỏ với ánh mắt trống rỗng, hắn biết rằng Tiểu Vũ đã không hoàn toàn khôi phục. Hai mắt không hề hiện lên nét trí tuệ, mất đi thần trí, nàng đã không còn là Tiểu Vũ của hắn. Trong tâm trạng cực độ bi thương, tình trạng của Tiểu Vũ, người được Đường Tam toàn tâm bảo vệ đã khiến tinh thần hắn sụp đổ, lâm vào tình trạng hoàn toàn hôn mê.

Cho dù là trong cơn hôn mê, Đường Tam cũng không yên ổn. các loại ảo giác liên tục hiện ra trong mộng cảnh của hắn. Hắn mơ tới phụ thân, mẫu thân, mơ tới Tiểu Vũ dần dần rời xa. Toàn thân hắn nóng rực lên như đang ở trong lò lửa, nhưng hắn hết lần này tới lần khác có cảm giác thống khổ, không thể giãy giụa vùng thoát ra.

Không biết đã trôi qua bao lâu, ý thức Đường Tam dần dần hồi phục, hắn chỉ cảm thấy có cái gì đó xù xù mượt mượt đang áp vào gương mặt mình, hắn chậm rãi mở mắt.

Thứ đầu tiên hắn chứng kiến là một mảnh gì đó trăng trắng, mềm mại mà trong suốt như lông tơ, kề sát một bên mặt hắn. Khi thần chí tỉnh dần, Đường Tam thân thể có chút run rẩy, giơ tay lên, vuốt ve trên bộ lông trắng mượt mà, nước mắt không thể khống chế mà tuôn ra.

" Tiểu Vũ …. ".

Kề ngay sát gương mặt hắn, chẳng phải là con thỏ trắng mà Tiểu Vũ biến thành sao?

Đôi mắt to của bạch thỏ nhìn Đường Tam chớp chớp, nhưng như trước vẫn vô thần. Tuy bạch thỏ lúc này mang sức sống mạnh mẽ, so với hồn thú vạn năm cũng không hề thua kém, nhưng nhìn kĩ lại, nó lại không có một điểm khí tức nào của hồn thú vạn năm.

"Tại sao? Tại sao lại như vậy?" Đường Tam ngây ngốc đem bạch thỏ ôm vào lòng mình. Điểm kì quái chính là, bạch thỏ với khí tức ngập tràn hơi thở sinh mệnh, không chút nào phản kháng lại, cứ như Đường Tam đối với nó vô cùng thân quen, thoải mái.

"Bởi vì nàng đem hết thảy chính mình hy sinh cho ngươi. " Một âm thanh hùng hậu, trầm thấp vang lên. Đường Tam quay đầu nhìn lại, liền thấy người nói chuyện với mình chính là Thái Thản cự viên với thân hình khổng lồ như ngọn núi.

Lúc này, Đường Tam mới phát hiện, không biết từ lúc nào mình đã về tới ven tiểu hồ, trung tâm của sâm lâm. Thiên Thanh ngưu mãng không thấy đâu, chỉ thấy Thái Thản cự viên ngồi một chỗ cách mình không xa.

Từ mặt đất, mạnh mẽ bật lên, Đường Tam đột nhiên cảm thấy cơ thể có đôi chút không khống chế được, hắn tự nhiên bay lên tới bảy, tám thước, may là hắn có lực khống chế kinh người, lúc này mới cẩn cẩn thận thận ổn định thân mình hạ xuống mặt đất.

Tâm hắn vẫn bị sự việc của Tiểu Vũ ảnh hưởng, căn bản không hề nhận ra hiệu quả của đệ lục hồn hoàn mà Tiểu Vũ đã giao cho hắn. Mười vạn năm hồn hoàn, đây chính là vật trân quý nhất của hồn sư giới. Không chỉ vì giúp hắn khởi tử hồi sinh, hồn hoàn của Tiểu Vũ còn có tác dụng khiến chỉnh thể thực lực Đường Tam một lần nữa đề thăng về chất.

Nếu như có thể lựa chọn, Đường Tam thà chịu chết, cũng quyết không nguyện ý có được lực lượng như vậy, nhưng là, hắn có thể lựa chọn sao? Không…

Lúc đó, hắn lựa chọn tự sát, không chỉ vì có thể đem hồn cốt Lam Ngân Hoàng trên đùi phải cấp cho Tiểu Vũ, trợ giúp nàng chạy trốn, đồng thời cũng là sợ nàng cũng như mẫu thân hắn, vì cứu phụ thân mà hy sinh, lựa chọn tự sát mà thành toàn cho mình. Vì vậy, Đường Tam mới ném Tiểu Vũ lên cao, lại còn phong bế huyệt đạo của nàng lại, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhanh như chớp tự sát.

Nhưng, người tính không bằng trời tính. Cũng giống như lúc Nhân Diện Ma Chu xuất hiện, lúc Tiểu Vũ mắt thấy thân thể hắn bị thương nặng, nàng đã mạnh mẽ chống cự, phá tan ma huyệt phong toả, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mang hết sức mình cứu hắn, thậm chí nỗ lực hết mức có thể.

" Khóc thì có ích lợi gì? Nếu như ngươi là đàn ông, hãy cứu nàng sống lại. " Thanh âm hùng hậu trầm trầm của Thái Thản cự viên vang lên bên tai Đường Tam.

Đường Tam chấn động toàn thân, mở to hai mắt nhìn về phía Nhị Minh, run run giọng hỏi: *" Ngươi… Ngươi có biện pháp cứu sống Tiểu Vũ lại sao? "*.

Nhị Minh lạnh lùng nhìn hắn, *" Không phải ta có cách, mà là ngươi có. Tiểu Vũ vì ngươi mà chết, cũng chỉ có ngươi mới có khả năng giúp nàng một lần nữa sống lại. Ngươi biết tại sao nàng lại biến thành như thế này chứ? dạng sinh mệnh khổng lồ này cũng không có tác dụng khôi phục thần trí. "*

Đường Tam mờ mịt lắc đầu, trong mắt tràn ngập vẻ van nài. Hắn biết, Thái Thản cự viên cùng Thiên Thanh ngưu mãng cơ bản là hồn thú cùng cấp bậc với Tiểu Vũ. Bọn họ với tình huống của cấp bậc hồn thú tương đương mình, đương nhiên hiểu rõ nhất. Ngọn lửa hy vọng trong lòng dần dần dâng lên, Đường Tam tràn ngập chờ mong nhìn thân thể khổng lồ như ngọn núi ở trước mặt.

Nhị Minh thở dài một tiếng hoà hoãn, *" Tiểu Vũ vì cứu ngươi, thi triển kỹ năng hiến tế bá đạo nhất, mà bá đạo lại chỉ nhắm vào chính nàng mà thôi. Nàng vì ngươi, hiến tế chính sinh mạng của mình, đồng thời là cả linh hồn mình. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể kéo ngươi từ quỷ môn quan trở về, mới giúp ngươi không xung đột mà hấp thu hồn hoàn cùng hồn cốt do nàng sinh ra. "* Hiến tế? *" trong tâm Đường Tam ngày càng run rẩy mãnh liệt, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng khi Tiểu Vũ quyết định làm như vậy căn bản không hề có chút do dự nào.*

Nhị Minh trầm giọng nói:" Thực lực của ngươi còn xa mới đủ hấp thụ hồn hoàn mười vạn năm, cho nên Tiểu Vũ chỉ có thể lựa chọn phương thức hiến tế này, đem linh hồn mình phụ thuộc bên trong hồn hoàn, hồn cốt. Như vậy tương đương với việc nàng hoàn toàn tự nguyện đem bản thân biến thành

năng lực giao cho ngươi. Căn bản, không cần ngươi tận lực đi hấp thu, dung hợp. Hồn hoàn, hồn cốt tự nhiên sẽ dung hợp vào cơ thể ngươi. Hết thảy, hoàn toàn là nàng đơn phương hiến dâng cho ngươi. Cũng bởi như thế, mới sinh ra phiền toái. Ngươi ôm trong lòng, chỉ là thể xác Tiểu Vũ, cũng là bản thể nguyên vẹn của nàng, thế như tác dụng của đoá hoa kia, ngươi đã cứu trở về bản thể của nàng, nhưng mất đi linh hồn cùng tu vi mười vạn năm, nàng vẫn khó có khả năng hồi phục lại.

" Như vậy phải làm sao bây giờ? Như thế nào mới có thể cứu nàng trở lại?" Đường Tam vội vàng hỏi lại. Từ giọng nói của Nhị Minh, hắn mơ hồ hiểu ra hàm nghĩa, mặc dù khó khăn, nhưng vẫn có biện pháp.

Thái Thản cự viên Nhị Minh nói: *" Nếu không có đoá đại hoa đó đoạt lại sinh mệnh lực của bản thể Tiểu Vũ, vậy một chút cơ hội cũng không có. Nhưng bây giờ, ngươi vẫn còn cơ hội, chỉ cần ngươi có thể làm được thì có thể đủ giúp Tiểu Vũ khôi phục lại, thậm chí tu vi còn tăng lên mạnh mẽ.*

*"*Đến cùng là phải làm gì? Cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa, ta cũng nhất định làm được.*"*

Nhị Minh nhìn Đường Tam, gật gật đầu, hai con mắt to lớn loé lên hoàng tinh sắc, hiển nhiên có vài phần thưởng thức, tán dương. Trong lòng nó thầm than, Tiểu Vũ à Tiểu Vũ, ngươi quả nhiên không có nhìn lầm người, gã nam nhân này quả thật đáng để ngươi nỗ lực.

Nếu như Tiểu Vũ không lưu lại hai đạo tinh thần ấn ký cho Đại Minh cùng Nhị Minh, biểu hiện lúc trước Đường Tam đã làm gì, khi chứng kiến Tiểu Vũ vì Đường Tam mà hiến tế thân mình, hai người sớm đã giết chết hắn, lại càng không ở đây nói nhảm. Bọn họ đối với con người vốn tràn ngập tâm tính đối địch.

Nhưng, những trao đổi lúc này khiến Nhị Minh cảm nhận được Đường Tam đối với Tiểu Vũ có một tình cảm khắc sâu tận xương tuỷ, lòng hào cảm với hắn tăng lên, ít nhất cũng không vì Tiểu Vũ hy sinh mà trách cứ hắn.

" Ngươi tổng cộng hôn mê đã ba ngày, ba ngày này, ta cùng đại ca cẩn thận tự trao đổi với nhau, muốn cứu Tiểu Vũ chỉ có một biện pháp. Biện pháp này

cần cả thảy ba điều kiện cần thoả mãn. Đầu tiên, ngươi nhất định phải tìm được ba loại thảo dược. *"*

" Ba loại nào? " Đường Tam không thể chờ đợi thêm được, liền hỏi ngay.

Thái Thản cự viên nói: *" Ba loại thuốc này, phân biệt là thánh hồn thảo để thức tỉnh linh hồn, hơn nữa ít nhất đã sinh trưởng quá vạn năm trở lên mới được. Loại thứ hai là chí bảo cửu phẩm sâm vương vạn năm hình người để thoát thai hoán cốt, thứ ba là bảo vật nhằm giúp Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất, chính là một nội đan của thượng cổ linh thú. "*

Mỗi lần nghe Thái Thản cự viên Nhị Minh nói rõ hai loại dược vật ban đầu, sắc mặt Đường Tam trở nên thật khổ sở, khó coi, phải biết rằng, hắn từ băng hoả lưỡng nghi nhãn lấy được rất nhiều linh dược thiên tài địa bảo, mặc dù trong số đó, tiên phẩm dược thảo phần lớn đã dùng hết, nhưng số còn thừa cũng không cái nào không là trân phẩm.

Nhưng, Thái Thản cự viên Nhị Minh nói lên ba kiện đồ vật kia, có thể nói cũng là cấp bậc tiên phẩm, như cửu phẩm sâm vương vạn năm, thứ này chính là cực phẩm. Sâm vương vạn năm đạt được cũng không khó, như trong Như Ý Bách Bảo túi thì cũng có, nhưng lấy được cửu phẩm sâm vương quả thực không hề đơn giản.

Nói về phẩm chất của sâm vương, mỗi vạn năm là một phẩm, cái gọi là vạn năm cửu phẩm, nói cách khác là sâm vương đã sinh trưởng đến mười vạn năm, như vậy nó cũng có khả năng phá không phi thăng mất, làm sao nói muốn tìm được một gốc như vậy là tìm được ngay?

Tiếp cận tu vi mười vạn năm, ở thế giới này không thể nghi ngờ gì, chắc chắn đã đạt đến nhóm siêu cấp hồn thú, cứ cho là Đường Tam thực sự có thể tìm được, cũng chưa chắc đã là đối thủ của nó.

Về phần vạn năm thánh hồn thảo, Đường Tam ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Cuối cùng là nội đan của thượng cổ linh vật, hắn ngược lại có điểm chưa hiểu rõ.

Nhìn thần sắc ngưng trọng trên mặt Đường Tam, Thái Thản cự viên Nhị

Minh liền nói: " Chúng ta cũng biết, ba kiện đồ vật này để tìm được thì phi thường khó khăn, trong đó, thánh hồn thảo, ta cùng đại ca có thể giúp ngươi giải quyết, thứ này trong Tinh Đấu đại sâm lâm rộng lớn, mặc dù rất thưa thớt, nhưng vẫn có thể tìm được. Nhưng hai kiện sau, chỉ có thể dựa vào khả năng của chính bản thân ngươi. Theo ta được biết, cửu phẩm sâm vương vạn năm không bao giờ ngừng thay đổi địa điểm sinh sống, ta và đại ca từng gặp qua một gốc cây, dựa theo tu vi hiện tại của nó, tại vùng phương bắc, thể tích có thể coi là khá lớn, ngươi có thể đi về phía bắc tìm kiếm ở một vài địa phương nổi tiếng. Về phần nội đan của thượng cổ linh vật, cũng chỉ có thể dựa vào chính ngươi mà thôi.

Đường Tam một tay ôm Tiểu Vũ, tay kia sờ qua Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, từ đó lấy ra một hạt nhỏ màu vàng đỏ.

" Viên huynh, ngươi xem viên nội đan này có thể dùng hay không? " Vừa nói, hắn vừa mang hạt châu trong lòng bàn tay đưa lên cao.

Mặc dù viên châu rất nhỏ, nhưng trong đó tràn ngập năng lượng đang tích cực ba động, kì lạ nhất chính là, năng lượng liên tục kích thích, nhưng không hề từ hạt châu phát ra ngoài, chỉ là ẩn vào bên trong, mỗi lần phát ra sóng dao động, hạt châu sẽ loé sáng một chút, nhưng quang mang vừa loé lên lại nhanh chóng thu liễm.

" Đây là … " Nhị Minh sắc mặt có chút kinh ngạc nhìn hạt châu nhỏ trong tay Đường Tam, đôi mắt to lớn tràn ngập vẻ không dám tin.

Hắn vốn cho rằng nội đan của thượng cổ linh vật mới là thứ khó tìm nhất, dù sao cửu phẩm sâm vương vạn năm hắn đã biết quả thật tồn tại, nhưng thượng cổ linh vật có tồn tại hay không, hắn căn bản không cách nào xác định. Nhưng, hạt châu trước mắt này, với hơi thở tràng ngập ba động hiển nhiên đúng là một viên nội đan, hơn nữa, năng lượng ẩn dấu bên trong, xem trong khắp đại lục, không một loại hồn thú nào có thể sánh nổi.

" Đây là một viên nội đan của thập thủ liệt dương xà, lúc đầu ta tại Sát Lục chi Đô, thông qua con đường địa ngục, liệp sát mà có được. Nó có thể sử dụng được chứ? " Đường Tam đầy vẻ chờ mong.

Nhị Minh gật gật đầu, *" Không thành vấn đề. Khối nội đan này có huyết thống thuộc về thượng cổ linh vật, cứ như vậy, trong ba kiện đồ vật kia, chúng ta còn thiếu chỉ là cửu phẩm sâm vương vạn năm mà thôi. "*

Đường Tam vuốt cằm, nói: *" Ta sẽ đi tìm, bất luận thế nào, nhất định sẽ mang sâm vương về. "*

Nhị Minh có chút cười khổ, nói: " Nhớ kỹ, phải là còn tươi sống, cửu phẩm sâm vương một khi mất đi sức sống, như vậy không hề có hiệu quả nữa. *"*

" Còn tươi sống? " Đường Tam trợn mắt há mồm nhìn Nhị Minh.

Nhị Minh nói: *"Cửu phẩm sâm vương vạn năm có dược liệu cường đại, cũng không cần chỉnh chu, chỉ cần dùng một chút sâm là đủ, nhưng phải còn tươi sống. Vì thế, ngươi phải mang sâm vương tới nơi này mới được, bất qua, ngươi hiện tại cũng không thể sốt ruột đi làm việc này, bởi vì ngươi còn cần đạt được điều kiện khác. "*

Ba kiện chí bảo mới chỉ là điều kiện thứ nhất mà thôi, Đường Tam trong lòng ít nhiều cũng có chút chuẩn bị, bất luận khó khăn như thế nào, hắn vì Tiểu Vũ, tuyệt không thể lùi bước.

Nhị Minh nói: *" Ngươi muốn đạt được điều kiện thứ hai, chính là đem tu vi bản thân tăng tới cấp bậc phong hào đấu la. Ngươi hẳn biết rằng, các phong hào đấu la có thực lực tương đương với hồn thú mười vạn năm, vì thế, chỉ có đạt tới cấp bậc này, ngươi mới đủ khả năng có thể thức tỉnh Tiểu Vũ. "*

Trên chín mươi cấp mới là phong hào đấu la, Đường Tam hiện tại mới sáu mươi cấp, rất nhiều hồn sư cuối cùng cả đời đều không thể leo lên danh hiệu cao nhất của hồn sư giới, nhưng Đường Tam tin tưởng, với tư chất của mình, hoàn toàn có thể làm được. Chỉ là như vậy sẽ phải đợi rất lâu nữa.

Nhị Minh tiếp tục nói: *" Điều kiện thứ ba này, thật ra cũng là bước cuối cùng. Khi nào ngươi có được thực lực thật sự của phong hào đấu la, hơn nữa tìm được ba loại kì bảo kia, có thể về đây, ta cùng đại ca sẽ trợ giúp ngươi thức tỉnh Tiểu Vũ, chắc chắn thế, trừ khi ta chết.*

Trong mắt Nhị Minh chợt toát ra một tia quang mang do dự. Hắn vốn nghĩ đến việc đem Tiểu Vũ ở lại đây, do hắn cùng Đại Minh cùng nhau bảo vệ, nhưng gã nam nhân trước mắt này lại khiến hắn hoàn toàn tin tưởng, gã sẽ dùng cả tính mạng mình để bảo vệ Tiểu Vũ.

Hồi tưởng lại trong năm năm này, Tiểu Vũ mỗi ngày đều yên tĩnh, trầm tư, Nhị Minh biết rõ, nếu như Tiểu Vũ còn có ý thức, nàng khẳng định sẽ nguyện ý ở cùng một chỗ với Đường Tam.

Ánh mắt Nhị Minh không nhịn được nhìn về phía mặt hồ, đúng lúc này âm thanh trầm thấp từ dưới nước truyền đến, " Để cho hắn mang Tiểu Vũ đi đi. Đường Tam, ngươi nhớ kỹ, nếu có một ngày ngươi cảm giác được mình không thể bảo vệ Tiểu Vũ, hãy trở về nơi này, ta cùng Nhị Minh đều là huynh đệ tốt nhất của Tiểu Vũ, cũng là huynh đệ của ngươi. *"*

Hít một hơi thật sâu, Đường Tam gạt hết nước mắt, hướng về phía hồ nước, chậm rãi cúi đầu, rồi lại hướng tới Nhị Minh cúi đầu. " Cảm ơn, thánh hồn thảo đành phải nhờ hai người vậy. *"*

Cẩn cẩn thận thận nhẹ ôm Tiểu Vũ, triển khai thân mình, Đường Tam cũng không quay đầu lại mà hướng ra ngoài sâm lâm vọt đi.

Ánh mắt Nhị Minh thuỷ chung vẫn nhìn Đường Tam, đến khi bóng lưng hắn mất hút trong sâm lâm. Một quyền mạnh mẽ phá không, nhất thời cả không gian sâm lâm bao trùm bởi một tiếng rên.

" Đều do ta không bảo vệ tốt Tiểu Vũ. *" Vị vua sâm lâm lúc này, trong mắt tràn ngập tâm tình thống khổ.*

Ầm một tiếng, nước xô lên, một cái đầu trâu thật lớn từ trung tâm hồ nước chui ra, " Có lẽ, đây là ý trời sao? Gã trẻ tuổi Đường Tam này, từ trên người hắn, đôi khi ta cũng cảm thấy có chút run sợ. Mặc dù hắn không nói, nhưng cừu hận từ nội tâm sợ rằng có thể huỷ diệt rất nhiều thứ. Tình cảm của hắn đối với Tiểu Vũ, ta không cách nào giải thích, nhưng ta tin tưởng hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt Tiểu Vũ, hắn là người thông minh, sai lầm gặp phải sẽ không lặp lại một lần nữa. *"*

Nhị Minh chán nản ngã ra trên mặt đất. " Hy vọng là như thế. Tiểu Vũ thật ngốc nghếch, gã Đường Tam này cũng thế, nhưng sự ngốc nghếch đó cũng có chút đáng yêu. *"*

Đi vào đại sâm lâm, Đường Tam một bên vô cùng cẩn thận ôm Tiểu Vũ trong lòng, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén, đứng lên. Hai tròng mắt vốn có một màu lam trong suốt, phảng phất lại chuyển thành lạnh như băng. Sát khí lạnh lẽo tràn ngập, mặc dù không hề phát ra sát thần lĩnh vực. Không khí xung quanh thân thể hắn tràn ngập vẻ xơ xác, tiêu điều.

Chỗ duy nhất không bị sát khí bủa vây, chỉ sợ chỉ có một chỗ ấm áp trong lòng hắn, nơi Tiểu Vũ đang nằm.

Hơi thở lạnh như băng từ trong cơ thể toả ra tràn ngập không gian, đồng thời, lam quang từ đôi mắt màu lam phát ra, cùng lam quang tràn ngập khí tức sinh mệnh lúc trước hoàn toàn bất đồng. Lúc này, trong lam quang đó tựa hồ chứa đựng vô tận sát khí, giống như bị hạ lệnh đuổi giết không chết không ngừng.

Cùng một loại lam ngân lĩnh vực, trong tâm cảnh bất đồng liền sinh ra hiệu quả khác nhau. Lam ngân thảo bị ảnh hưởng bởi tâm cảnh, không còn khí tức mộc mạc sùng kính nữa, lúc này nó giống như lam ngân lĩnh vực lãnh đạo những chiến binh, tuỳ lúc sát khí cũng theo lam ngân thảo mà phát ra. Mỗi một cây lam ngân thảo đều như một chiến sĩ do Đường Tam thống lĩnh, nhanh chóng đem các loại tin tức cấp tốc tập hợp, truyền vào não Đường Tam.

Cho tới bây giờ Đường Tam vẫn không phải một người thích báo thù, nhưng sinh tử của Tiểu Vũ khiến hắn chấn động quá lớn. Sâu trong nội tâm hắn là khí tức giết chóc, hắn muốn trả thù, trả thù đám người đã truy bắt hắn trong Tinh Đấu đại sâm lâm, khiến hai người lâm vào tuyệt cảnh, bắt đầu từ con nhân diện ma chu kia.

Cúi đầu nhìn tiểu bạch thỏ đang nhắm nghiền hai mắt, ngủ say trong lòng mình, Đường Tam ôn nhu nói: " Tiểu Vũ, ngươi yên tâm đi, bất cứ là người hay thú từng làm thương tổn tới ngươi, dù chỉ một chút ta cũng không bỏ qua. Ta sẽ khiến chúng phải trả lại gấp mười, gấp trăm lần những nỗ lực mà ngươi

đã bỏ ra. "

Lam Ngân Hoàng đối với khí tức thì có năng lực ghi nhớ rất mạnh, nhất là trên người con nhân diện ma chu vẫn lưu lại chất độc từ bát chu mâu của Đường Tam.

Tiểu Vũ hoá thân thành đệ lục hồn hoàn của Đường Tam, còn có cấp bậc mười vạn năm, cùng với hồn cốt thứ tư, thực lực Đường Tam có thể nói là xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Dưới tình huống bình thường, cho dù là phong hào đấu la muốn có được một khối hồn cốt, cũng không phải dễ dàng như vậy, càng khó tin là hắn mới chỉ có trên sáu mươi cấp hồn đế. Song sinh vũ hồn, tứ đại hồn cốt, lúc này thực lực chỉnh thể của Đường Tam đã tuyệt không kém một gã Hồn Đấu La tám mươi cấp.

Dưới tác dụng bởi hồn hoàn mười vạn năm của Tiểu Vũ, hồn lực của Đường Tam trực tiếp tăng từ sáu mươi cấp vọt thẳng tới tận sáu mươi lăm cấp, vượt qua hắn một giai đoạn, chẳng những đạt được hồn kĩ, toàn bộ các phương diện thuộc tính cũng được tăng lên toàn diện. Da dẻ mặt ngoài hiện lên một tầng khoẻ mạnh màu đỏ hồng hào, cả người gân cốt, huyết mạch lại vừa trải qua một lần thoát thai hoán cốt hoàn toàn mới.

Tiểu Vũ giao cho hắn hồn cốt thứ tư, càng khiến lần tăng phúc này đạt tới một trình độ khủng bố.

Phải biết rằng, đời trước của Tiểu Vũ là một hồn thú tu vi mười vạn năm, hồn hoàn và hồn cốt của cùng một hồn thú có trên một hồn sư sẽ sinh ra hiệu quả tối đa, Đường Tam trong trường hợp này đương nhiên là được tăng phúc ở trình độ mạnh nhất.

Tăng thêm năm cấp hồn lực, xem ra lợi ích vẫn còn kém xa so với trình độ tăng phúc từ hai vật cực phẩm thuộc tính này, ngay cả Hạo Thiên Chuỳ của Đường Tam cũng được hai đại cực phẩm bảo vật này ảnh hưởng, sinh ra một chút biến hoá, vốn chỉ dài hơn một thước, lại tăng lên gấp hai, trong màu đen vốn có, lại thêm một tầng hồng quang nhàn nhạt.

Lam Ngân Hoàng biến hoá càng thêm rõ ràng, bởi vì hồn hoàn mười vạn năm chính là tác dụng trực tiếp lên nó. Vốn Lam Ngân Hoàng có màu lam như hình trọng kiếm mang theo một sợi kim tuyến, nhưng hiện tại dưới sự tăng phúc lại biến thành hai loại màu sắc, ngoại trừ kim tuyến còn có thêm một huyết tuyến. Khi Đường Tam đem hồn lực mạnh mẽ quán chú vào, Lam Ngân Hoàng sẽ phát ra xích kim sắc quang mang lộng lẫy, cho dù chỉ đơn giản là kĩ năng quấn quanh, trình độ cũng vượt qua đệ tứ hồn kĩ trước kia là Lam Ngân tù lung. Lam ngân thảo đã trải qua lần thứ hai thức tỉnh, cùng với siêu cấp hồn hoàn phụ gia, rốt cuộc tiến hoá mạnh mẽ đến nỗi tuyệt không kém hơn so với siêu cấp vũ hồn là Hạo Thiên Chuỳ.

*(DG: siêu bốc phét, vậy Hạo Thiên Chuỳ mà được tăng phúc + tiến hoá như thế thì so với "*phế vũ hồn " lam ngân thảo lúc đầu, sẽ mạnh đến mức nào? Siêu siêu cấp thần khí? Ultimate godlike weapon?)

Cùng tiến bộ như vậy còn có tinh thần lực của Đường Tam, Tiểu Vũ vì giúp hắn có thể thuận lợi dung hợp hồn hoàn cùng hồn cốt, đã mang linh hồn, hồn hoàn bản thân hoàn toàn hiến tế cũng làm tinh thần lực của Đường Tam sinh ra tác dụng kích thích cực lớn, khiến hắn hôn mê suốt mấy ngày liền, ngoại trừ thân thể cùng hồn hoàn, hồn cốt chính thức kết hợp, còn làm khả năng cảm thụ hắn mở rộng cực lớn. Vì muốn dò xét trên các hướng khác nhau, Đường Tam đơn giản đem phạm vi thu gọn lại hai mươi thước xung quanh mình, dưới tình huống ngưng tụ tinh thần lực lớn, khoảng cách dò xét sẽ xa hơn. Trong phạm vi dò xét, cả người Đường Tam thong thả chuyển động phiêu lãng như gió thổi mây trôi.

Công phu không phụ lòng người, trong địa điểm hồn thú cường đại chính thức tập trung lúc đầu, con Nhân Diện Ma Chu lúc trước bị kịch độc của Đường Tam xâm nhập, rất nhanh đã bại lộ tung tích trong phạm vi dò xét của lam ngân thảo.

Con Nhân Diện Ma Chu này, tu vi thực tế đã vượt qua ba vạn năm, trong Tinh Đấu đại sâm lâm, nó có thể coi là con nhân diện ma chu cường đại nhất. Trong tình huống bình thường, kể cả hồn thú bốn, năm vạn năm cũng không nguyện ý dễ dàng trêu chọc con hồn thú cả người kịch độc này.

Thân thể bao trùm bởi một lớp vỏ giáp xác cứng rắn như một chiếc áo giáp

tốt nhất, mỗi chiếc chu mâu đều là vũ khí tốt nhất, hơn nữa kịch độc cùng một số kĩ năng đặc thù khiến nó trong sâm lâm này tuyệt đối là một sát thủ. Chỉ cần đối tượng nó chạm vào không phải hồn thú siêu cấp như kiểu Thái Thản cự viên thì dù đánh không lại, nó cũng có thể dễ dàng chạy trốn. Nói về tốc độ, Nhân Diện Ma Chu tuyệt không kém so với bất cứ hồn thú nào, nhất là tại địa thế rừng rậm phức tạp như thế này.

Vài ngày trước, nó phát hiện khí tức Đường Tam và Tiểu Vũ, liền chú ý tới bọn họ. Kì thực hấp dẫn nó chính là khí tức của Tiểu Vũ. Khí tức hồn thú toả ra mẫn cảm hơn nhiều so với con người, hơn nữa, bản thân hồn thú lại rất mẫn cảm với khí tức. Khi con Nhân Diện Ma Chu này bị Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam tập trung, toàn thân nhất thời rùng mình một cái, không do dự búng người dựng lên, nhanh chóng vọt đi, bỏ chạy thật nhanh.

Từ khí tức cảm nhận được như có như không, nó dường như cảm thấy một nỗi sợ hãi mãnh liệt, chu mâu mạnh mẽ của nó tung bay, tốc độ vô cùng nhanh, vọt ra xa chạy trốn.

Đường Tam tự nhiên cũng đã cảm nhận được hành động của con Nhân Diện Ma Chu, nhưng hắn đương nhiên không hề có ý định từ bỏ. Lam Ngân Hoàng hồn cốt bên đùi phải phát động, rất nhanh vọt đi. Hắn không bay lên không trung, bởi vì rất có thể gặp phải hồn thú tập kích bất ngờ, nhưng hắn lại dùng Quỷ Ảnh Mê Tung để di chuyển.

Với tinh thần lực trời cho, trong lúc phi hành, tinh thần lực của Đường Tam liên tục trong trạng thái thăm dò, nhanh chóng di chuyển xuyên qua rừng cây, khoảng cách vốn xa, nhất thời một lần nữa hẹp lại.

Tốc độ của Nhân Diện Ma Chu mặc dù nhanh, nhưng tốc độ của Đường Tam như thế nào có thể chậm? Với sát ý cường đại thúc dục bên trong, hắn đã đem toàn bộ thực lực bộc phát ra.

Bởi vì cấp tốc phi hành, huyết mạch trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, hiệu quả từ mười vạn năm hồn hoàn lưu lại trong cơ thể, từng bước được Đường Tam hấp thu, Hai vàng, một tím, một đen, hai đỏ, sáu cái hồn hoàn huyễn lệ nhất thời phát ra xung quanh Đường Tam.

Đường Tam không chỉ đuổi bắt, Lam Ngân lĩnh vực đồng thời cũng hoàn toàn bày ra. Thực lực bản thân hắn càng mạnh, hiệu quả từ hai đại lĩnh vực cũng càng mạnh. Dưới tác dụng của Lam Ngân lĩnh vực, phương hướng chạy của con Nhân Diện Ma Chu không còn là con đường bằng phẳng.

Một cái cây như dây leo mọc ra từ Lam Ngân Thảo trên đường Nhân Diện Ma Chu chạy tới, bỗng bày ra tầng tầng lá chắn. Mặc dù Lam Ngân Thảo bình thường đó trong thời gian ngắn tiến hoá cũng không thể ngăn cản con hồn thú Nhân Diện Ma Chu vạn năm cường đại như vậy, nhưng trở ngại này khiến tốc độ của nó tự nhiên bị chậm lại rất nhiều, lúc này khoảng cách giữa nó và Đường Tam nhanh chóng rút bớt.

Sau khi dung nhập mười vạn năm hồn hoàn của Tiểu Vũ, Đường Tam phát hiện Lam Ngân lĩnh vực có thêm một năng lực, đó chính là trong phạm vi lĩnh vực khống chế, có thể sử dụng kỹ năng của lam ngân thảo, dù chỉ là một kỹ năng quấn quanh cấp thấp, nhưng nên nhớ, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam lúc này, diện tích bao trùm đã đạt tới một trình độ cực kì kinh khủng.

Nếu như có thiên quân vạn mã chiến đấu với hắn trong khu rừng rậm rộng lớn này, hắn có thể trong nháy mắt lệnh cho lam ngân thảo quấn quanh, chỉ tiêu hao một bộ phận nhỏ tinh thần lực mà thôi, không liên quan đến hồn lực bản thân.

Con Nhân Diện Ma Chu này vô hình chung trở thành vật thí nghiệm đầu tiên của Đường Tam. Lam ngân thảo một bên cấp tốc sinh trưởng thật lớn, ngăn cản cước bộ của nó, một bên điên cuống phát động kỹ năng cuốn quanh, khoảng cách giữa nó và Đường Tam càng gần, phản ứng của lam ngân thảo càng kinh khủng.

Nói cách khác, càng tới gần trung tâm của Lam Ngân lĩnh vực, tác dụng của lĩnh vực càng thêm rõ ràng, tốc độ sinh trưởng của lam ngân thảo bình thường, sau khi tăng phúc lại càng mạnh mẽ.

------oOo------

Chương 341: Bát Chu Mâu tiến hoá

Dịch: iceteazz (A Ti)

Biên: A Nèo

Ví dụ, lấy Đường Tam làm trung tâm, xung quanh bán kính một trăm thước, với Lam Ngân lĩnh vực của hắn có thể khiến toàn bộ Lam Ngân Thảo cứng cỏi giống như Lam Ngân Hoàng, thậm chí hình thái đều giống nhau như đúc.

Trong đại sâm lâm này, với vũ hồn của Lam Ngân Hoàng, dù không tính hồn cốt thì hồn sư ngang cấp cũng quyết không thể chiến thắng hắn.

Rốt cuộc, thân thể khổng lồ của Nhân Diện Ma Chu đã hiện lên trong tầm mắt ở phía trước. Đường Tam ngửa cổ phát ra tiếng rít gào thê lương, tất cả thù hận trong nháy mắt hoàn toàn phát ra theo tiếng rít, đồng thời, thân thể Tiểu Vũ cũng tạm thời được hắn thu vào trong Như Ý Bách Bảo nang như một sinh vật bình thường, hắn cũng không hy vọng Tiểu Vũ chứng kiến vẻ mặt hung dữ của hắn lúc này, cho dù lúc này Tiểu Vũ không còn ý thức.

Trong tiếng gầm gừ điên cuồng, một mũi nhọn bạch quang mạnh mẽ từ cơ thể Đường Tam phát ra, như một thanh trường mâu thật lớn đâm thẳng vào con Nhân Diện Ma Chu ba vạn năm.

Sát thần lĩnh vực bộc phát, cùng với Lam Ngân lĩnh vực tiến hoá giống nhau, dưới tác dụng của hồn hoàn mười vạn năm, Sát thần lĩnh vực của Đường Tam cũng tiến hoá. Thứ hắn thi triển lúc này chính là Sát thần lĩnh vực tiến hoá, sinh ra kỹ năng sát lục đột kích.

Hiệu quả của Sát lục đột kích: Sát thần lĩnh vực bắn ra theo phương thẳng tắp, tập trung lên một mục tiêu, khi Đường Tam cùng mục tiêu chiến đấu, tốc độ tăng lên 100%, lực công kích tăng lên 30%. Hiệu quả này tăng lên đối với bất cứ công kích nào mà Đường Tam phát động đều có hiệu quả, bao gồm cả hồn kĩ ở bên trong.

Nếu như nói Lam Ngân lĩnh vực tăng lên chính là khả năng khống chế, thì

Sát thần lĩnh vực tăng phúc sau khi tiến hoá chính là lực sát thương, là khả năng phá hoại.

Bạch quang không do dự, trong nháy mắt tập trung phong toả lên thân thể Nhân Diện Ma Chu, cả người Đường Tam vốn đang phi hành cực nhanh, bỗng một lần nữa gia tốc, như một viên đạn bắn tới thân thể to lớn kia công kích.

Lúc này, trong phương viên đường kính một trăm thước, tất cả Lam Ngân Thảo toàn bộ đã biến thành màu xích kim huyễn lệ (Mầu đỏ ánh kim), vô số cành lá điên cuồng quấn quanh, chồng chất lên Nhân Diện Ma Chu.

Muốn giãy thoát khỏi Lam Ngân Hoàng đối với Nhân Diện Ma Chu vạn năm mà nói mặc dù không quá khó khăn, nhưng hiện tại nó phải đối mặt chính là vô số Lam Ngân Hoàng.

Gần như vô số nhánh Lam Ngân Hoàng vây quanh cản bước, ưu thế tốc độ của Nhân Diện Ma Chu không thể tiếp tục phát huy, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Tam nhanh chóng vọt về phía mình. Lúc này nó chợt hiểu được, chạy trốn cũng không thể thoát, muốn sống sót thì chỉ có thể quay lại hạ gục kẻ đang truy đuổi mình mà thôi.

Một tầng quang mang màu xám đậm đặc chợt từ trên người Nhân Diện Ma Chu bộc phát ra. Một màn quỷ dị xảy ra, thân thể vốn khổng lồ của nó bỗng một lần nữa bành trướng, trong nháy mắt khuếch trương đến đường kính hơn bảy thước, như một cái bàn khổng lồ. Mỗi chu mâu tráng kiện trên đùi đều sinh ra vô số gai sắc bén nhọn, như vố số cây truỷ thủ chìa ra.

Môt tầng khí lưu màu xám vây quanh thân thể nó, giáp xác trên dưới toàn thân đều dày lên gấp hơn hai lần.

Lúc này, đối mặt với uy hiếp sinh tử, con Nhân Diện Ma Chu này đã chuẩn bị liều mạng. Nó lúc này đã thi triển một kỹ năng giống như hồn sư dùng vũ hồn chân thân. Chỉ là vũ hồn chân thân đối với hồn sư là kỹ năng, mà Nhân Diện Ma Chu lúc này bộc phát thực lực chính là do thiêu đốt tu vi của nó. Kỹ năng này tên là Chu Thần Phụ Thể. Mỗi lúc duy trì trạng thái này trong một giây, tu vi của nó lại giảm đi mất một năm. Cho nên nếu bảo trì tình trạng chiến

đấu này trong thời gian quá dài thì chính nó sẽ tiêu, vì vậy đối với nó mà nói thì nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Lam Ngân Hoàng quấn chặt lấy thân thể khổng lồ của Ma Chu, lập tức bốc lên tầng tầng khói dày đặc. Khi Nhân Diện Ma Chu thi triển ra Chu Thần Phụ Thể, lực lượng của nó nhanh chóng trở nên kinh khủng, Lam Ngân Hoàng bị ăn mòn, rất nhanh bị Ma Chu vẫy vùng xé toang, sau khi chống chân đứng vững trên mặt đất, thân thể khổng lồ của nó liền vọt thẳng tới Đường Tam.

Áp lực khổng lồ khiến trong lòng Đường Tam rét run. Sau khi thi triển Chu Thần Phụ Thể, thực lực hiện tại của con Nhân Diện Ma Chu này mặc dù vẫn không thể so sánh cùng Thái Thản cự viên, Thiên Thanh ngưu mãng, nhưng khí tức phát ra cũng đã gần đạt đến cấp bậc cường giả rồi. Đường Tam biết, chính mình tuyệt không thể cùng nó ngạnh kháng.

Một cây Lam Ngân Hoàng từ bên cạnh bay ra, quấn quanh thắt lưng Đường Tam, mạnh mẽ kéo hắn bay ngang sang, vì vậy, hắn vốn ở trước mặt Ma Chu nhưng trước khi va chạm thì nhất thời tránh né được.

Phốc một tiếng, một cái lưới nhện thật lớn từ trong miệng Nhân Diện Ma Chu phun ra như một cái lồng bay thẳng về phía Đường Tam. Cái lưới nhện này nhanh chóng toả ra lớn kinh khủng, toàn thân màu xám, phạm vi bao phủ lên tới trên trăm thước vuông.

Một vầng sáng màu phấn hồng chợt từ cánh tay phải Đường Tam bộc phát ra. Vầng sáng vừa loé lên, đồng thời thân thể Đường Tam cũng nhanh chóng phát ra những tiếng lách cách. Chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã lặng lẽ biến mất tại chỗ, thân hình chợt loé lên đã xuất hiện trên không, ngay phía trên Nhân Diện Ma Chu. Cánh tay phải đồng thời được Lam Ngân Hoàng bọc lại, bến thành màu xích kim, hồn hoàn thứ năm loé sáng.

Khi hiến tế thân mình, Tiểu Vũ đã truyền cho Đường Tam một khối hồn cốt, chính là bao hàm kỹ năng thuấn di.

Kỹ năng này so với kỹ năng thuấn di Tiểu Vũ thi triển lúc trước thì khác nhau, khối hồn cốt với kỹ năng thuấn di này có phạm vi hiệu quả lên tới một trăm thước, hơn nữa không có thời gian trì hoãn, có thể sử dụng liên tục. Mỗi

lần sử dụng liền hao phí 1% hồn lực của Đường Tam.

Nhân Diện Ma Chu đột nhiên phát hiện Đường Tam biến mất, nó cũng sửng sốt một chút, khí tức của mục tiêu nhất thời biến mất rồi lại xuất hiện lại. Nó lập tức ngẩng đầu lên, bụng dán xuống đất, những con mắt nhỏ chăm chú nhìn vào Đường Tam, đồng thời hai chân trước dài tới tám thước liền phóng tới xuyên vào bụng hắn.

" Oành! … " xích kim sắc quang mang chợt bộc phát, Lam Ngân Hoàng đệ ngũ kỹ năng, Lam Ngân Bá Vương Thương xuất ra.

Với sự tăng phúc của Lam Ngân lĩnh vực cùng Sát thần lĩnh vực tăng phúc 30% lực công kích, Lam Ngân Bá Vương Thương hoá màu xích kim, chợt bay khỏi cánh tay Đường Tam, cùng lúc đó, sau lưng hắn bộc phát một mảng huyết diễm kinh người, khiến không khí xung quanh vặn vẹo, không gian thậm chí bị xé rách lộ ra một khe hở đen kịt, điên cuồng thôn phệ mọi thứ xung quanh.

Với tu vi cấp bậc hồn đế, với sự tăng phúc từ mười vạn năm hồn hoàn, Lam Ngân Bá Vương Thương mà Đường Tam thi triển cũng không cần thời gian tụ lực, đây hiển nhiên là do hắn tập trung tất cả năng lực, xuất ra một kích cực mạnh.

Có được hơn ba vạn năm tu vi, Nhân Diện Ma Chu đương nhiên cực kì mẫn cảm với nguy hiểm, nó phát hiện chính mình khó có khả năng né tránh, thân thể gần như lập tức nằm phục xuống, che dấu điểm yếu hại là con mắt.

Đường Tam vốn không hề nghĩ đến công kích vào chỗ yếu hại của Ma Chu. Do Lam Ngân Vương trợ giúp ngưng tụ hồn hoàn thứ năm, bản thân công kích này có hiệu quả tương tự với hồn kĩ của hồn thú năm vạn năm. Hơn nữa, Đường Tam lúc này lại có tăng phúc rất lớn, Lam Ngân Bá Vương Thương lúc này, tính về lực công kích không hề kém hơn hồn thánh có hồn lực bảy mươi cấp khi thi triển vũ hồn chân thân mà bộc phát lực công kích. Đồng thời do tính tập trung cho nên dưới công kích đơn độc thì thậm chí còn mạnh hơn so với vũ hồn chân thân của hồn thánh.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, xích kim sắc quang mang chợt bộc phát, thân thể

to lớn của Nhân Diện Ma Chu sau khi thi triển Chu Thần Phụ Thể, bị oanh kích trực tiếp chấn bay, thân thể khổng lồ bắn ngược lại khiến cây cối xung quanh đổ rạp.

Kể cả Ma Chu muốn che giấu chỗ yếu hại của mình, cũng không thể có lực lượng chống lại đòn vừa rồi, nó cũng không nghĩ tới công kích của Đường Tam lại mạnh mẽ đến vậy.

Giáp xác cứng rắn nhất ở phần lưng liền xuất hiện một khe nứt thật lớn, cả thân thể bị chấn bay giữa không trung, mà bản thân nó nhất thời lâm vào trạng thái mê muội, choáng váng.

Lam Ngân Bá Vương Thương mang theo kỹ năng mê muội, mặc dù thời gian duy trì hiệu quả không dài, nhưng đối với Đường Tam, một khống chế hệ hồn sư am hiểu nhất là nắm bắt cơ hội thì như vậy cũng đủ rồi.

Đôi mắt thoáng hiện lên màu huyết sắc lộng lẫy, Lam Ngân Hoàng trên đùi phải phát lực, từ nơi Nhân Diện Ma Chu bị chấn bay lên, thân thể Đường Tam cũng theo sát vọt tới.

Bay lên phía trên, thân thể Đường Tam hoàn toàn không thể so sánh với Nhân Diện Ma Chu, lại bay thẳng về phía bụng dưới của nó, Bát Chu Mâu sau lưng chợt xuất ra.

Sự tiến hóa của Bát Chu Mâu so với Lam Ngân Hoàng thì có sự khác biệt, ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu cơ hồ hoàn toàn dựa vào lực lượng của Đường Tam thì mới có thể biến hoá. Lúc này, cơ hồ toàn bộ trước sau Bát Chu Mâu đều biến thành màu huyết sắc kinh khủng, phảng phất tuỳ thời có thể chích ra máu.

Cả thể tích, khối lượng chu mâu cũng không hề vì tiến hoá mà lớn lên, nhưng nhìn qua đã không hề trong suốt như trước, mà lại phóng thích ra một loại sát khí trầm trọng.

Đường Tam trực tiếp nhào tới trước cơ thể Nhân Diện Ma Chu, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng phát ra, mang thân thể khổng lồ của Ma Chu cùng bản thân hắn quấn lại cùng một chỗ, Bát Chu Mâu trong nháy mắt đâm ra, lợi

dụng thời gian cực ngắn hung hăng đâm sâu vào mắt Ma Chu.

Không phải Nhân Diện Ma Chu thực lực không đủ mạnh, thật sự là bởi Đường Tam trong nháy mắt thuấn di quá quỷ dị, hơn nữa một chiêu Lam Ngân Bá Vương Thương quá bá đạo mới tạo ra cơ hội tốt như vậy.

Thân thể Nhân Diện Ma Chu mặc dù rất cứng rắn, nhưng chỗ con mắt lại là nhược điểm lớn nhất của nó. Bát Chu Mâu của Đường Tam hung hăng đâm sâu vào con mắt nó, trong phút chốc tử huyết phún ra.

Một tiếng rít cực kì bén nhọn phát ra từ miệng con Nhân Diện Ma Chu vạn năm, tám cái chân rất lớn đồng thời rút lại, hung hăng đâm về phía Đường Tam.

Nếu như cú đâm này là thật, đừng nói là Đường Tam, cho dù là mười Đường Tam cũng không có tí may mắn nào, đây chính là do Nhân Diện Ma Chu trong lúc giãy chết *"cắn trả"*!

Nhưng, hồng sắc quang mang một lần nữa từ cánh tay phải Đường Tam bộc phát ra, hắn lại không lập tức thuấn di, phấn hồng sắc quang mang trong nháy mắt tạo thành một tầng ánh sáng, bao trùm toàn thân Đường Tam và cả Bát Chu Mâu ở bên trong.

Tiếng leng keng liên tục vang lên, thân thể Đường Tam chỉ chấn động, chân nhện kinh khủng của Nhân Diện Ma Chu vạn năm dĩ nhiên không cách nào tạo ra thương tổn đối với hắn, mà Bát Chu Mâu của hắn lại điên cuồng thôn phệ lại.

Hồn cốt Mười vạn năm mang theo hồn kỹ thứ hai, Vô Địch Kim Thân, hiệu quả trong 3 giây. (DG: no cooldown teleport + invulable!)

Tiểu Vũ để lại cho Đường Tam hồn cốt Nhu Cốt Mị Thỏ bên tay phải, mang lại cho hắn không phải một mà là hai loại kỹ năng, ngoại trừ Thuấn Di, còn có Vô Địch Kim Thân.

Hai loại kỹ năng này đều thuộc về bản thân Tiểu Vũ, ngay cả Đường Tam cũng không biết tại sao hồn cốt mười vạn năm lại mang đến những hai kỹ

năng. Điều khiến hắn khó hiểu hơn cả chính là, cùng là mười vạn năm hồn cốt, tại sao Lam Ngân Hoàng hồn cốt trên đùi phải lại chỉ có một kỹ năng phi hành?

Dù Vô Địch Kim Thân chỉ có hiệu quả trong 3 giây, nhưng đối với Đường Tam mà nói thế là quá đủ rồi. Huyết sắc Bát Chu Mâu mạnh mẽ đâm tới, sử dụng kỹ năng thôn phệ trong nháy mắt làm tan rã phòng tuyến của Nhân Diện Ma Chu.

Kịch độc xâm lấn, điên cuồng thôn phệ, Đường Tam có thể cảm nhận rõ ràng những luồng năng lượng lạnh như băng theo Bát Chu Mâu dũng mãnh nhập vào cơ thể mình, rồi trực tiếp ngưng tụ trên lưng, mà Nhân Diện Ma Chu ở phía dưới đang kịch liệt run rẩy. Những cái chân nhện to lớn của nó đã không còn cơ hội đâm tới lần thứ hai.

Hai mắt Đường Tam đã hoàn toàn biến thành đỏ rực như máu, sát thần lĩnh vực xuất ra sát khí kinh khủng khiến chu vi trên trăm thước xung quanh hiện lên tầng tầng sương mù lạnh như băng.

" Tiểu Vũ, ngươi có thấy không? Chúng ta đã bắt đầu trả thù rồi, chỉ cần là tạo ra một chút thương tổn tới ngươi, bất kể là ai, kết cục chỉ có một. "

Cơ thể Nhân Diện Ma Chu vốn bành trướng dưới tác dụng của trạng thái Chu Thần Phụ Thể, dần dần bị thu nhỏ lại, rất nhanh khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Năng lượng điên cuồng dũng mãnh nhập vào cơ thể Đường Tam, sau khi ngưng tụ sau lưng hắn cũng không hút thêm nữa, lúc này, so với tình huống Bát Chu Mâu thôn phệ cao thủ của vũ hồn điện khi trước thì hoàn toàn bất đồng. Đường Tam hiểu được, có lẽ nguyên nhân là vì đối tượng thôn phệ vốn cùng một loại với hồn thú sinh ra Bát Chu Mâu.

Ở phía dưới, cơ thể Nhân Diện Ma Chu dần dần trở nên nhăn nheo, ngay cả giáp xác cứng rắn cũng từ từ mềm oặt. Đột nhiên lúc này Đường Tam cảm giác sau lưng mình có một cỗ năng lượng nóng rực nhanh chóng từ sau lưng truyền vào cơ thể, khiến cơ thể hắn nhất thời trở nên thư thái.

Ngay sau đó, nhiệt lưu bắt đầu quay lại, rất nhanh ngưng kết tại ngực, Đường Tam cảm giác rõ ràng có cái gì đó cứng rắn đang từ lưng mình kéo dài đến,

sau đó tụ tập về phía trước ngực.

Biến dị? Bát Chu Mâu biến dị sao? trong lòng Đường Tam cả kinh, hạ ý thức tự nhìn lại trước ngực. Quần áo trên người hắn, tại những nơi huyết sắc tràn qua trong nháy mắt hoá thành tro bụi, ngay cả Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cùng Như Ý Bách Bảo Nang cũng bị tầng huyết sắc đó bao phủ.

Mỗi một căn Bát Chu Mâu, thể tích đều co rút lại vài phần, vốn trước kia dài bốn thước, lại co rút thành ba thước, nhưng huyết sắc bên trên cũng không còn đặc quánh, một lần nữa biến thành trong suốt, giống như Tiểu Vũ khi hiến tế có sắc thái như vậy.

Kì lạ nhất là theo huyết sắc lan tới, huyết quang bắt đầu như gợn sóng nhấp nhô toả ra, rất nhanh đem ngực, bụng, phía sau lưng hoàn toàn bao bọc lại, hiện ra một tầng bản giáp huyết hồng sắc. Mỗi một khối bản giáp đều giống hệt hình dáng cơ thể Đường Tam, toàn thân tạo nên cảm giác như bảo thạch màu hồng nhạt. Chiếc áo giáp màu đỏ này chỉ hướng lên hết cổ, phía dưới đến hết phần eo, cũng không kéo dài đến tứ chi. Hơn nữa, Đường Tam có thể cảm giác được rõ ràng, tại lưng mình, bản giáp có độ dày giống ở phía trước người, nhưng dường như còn kiên cố hơn.

Chuyện gì đã xảy ra? Bát Chu Mâu thật sự tiến hoá sao?

Đúng vậy, Đường Tam phán đoán hoàn toàn không sai, Bát Chu Mâu lần này không chỉ tiến hoà mà còn tăng vọt về chất.

Con Nhân Diện Ma Chu thứ nhất mang lại cho Đường Tam hồn cốt Bát Chu Mâu, con Nhân Diện Ma Chu thứ hai mang lại càng nhiều năng lượng cho hắn. Theo thực lực không ngừng tiến bộ của Đường Tam, Bát Chu Mâu cũng không ngừng tiến hoá. Ngoại phụ hồn cốt với năng lực cường đại từng chút một thể hiện ra. Hôm nay, thôn phệ con Nhân Diện Ma Chu thứ ba lại có tu vi cực cao, lại trong tình huống Chu Thần Phụ Thể bị Bát Chu Mâu của Đường Tam thôn phệ, liền nhất thời xảy ra biến dị. Trạng thái Chu Thần Phụ Thể mặc dù không thể giúp thực lực Ma Chu có thể so sánh với mười vạn năm hồn thú, nhưng khí tức cũng đã gần đạt đến hồn thú mười vạn năm, do đó tỉ lệ sinh ra hồn cốt cũng đại tăng. Khi nó thống khổ, bị Bát Chu Mâu thôn phệ mà chết, giống như khi Đường Tam hấp thu Bát Chu Mâu từ con Nhân

Diện Ma Chu đầu tiên, tương đương với việc một ngoại phụ hồn cốt nữa xuất hiện.

Chỉ bất qua, ngoại phụ hồn cốt mới xuất hiện này, lại bị chính ngoại phụ hồn cốt của Đường Tam thôn phệ, hai khối hồn cốt kết hợp làm một, liền sinh ra hiệu quả dung hợp đặc thù. Cũng vì thế nên Bát Chu Mâu của Đường Tam liền xảy ra biến hoá về chất, xuất hiện thêm một tầng áo giáp kiên cố.

Một cỗ lực lượng cường đại, không ngừng từ sau lưng truyền vào mọi vị chí, kích thích cơ năng toàn thân thể Đường Tam. Hắn phát hiện, hồn lực của mình lại vừa tăng lên một lượng lớn, từ sáu mươi lăm cấp tiền vào tới sáu mươi sáu cấp. Vượt qua sáu mươi cấp, mỗi cấp hồn lực muốn tăng lên cần một lượng năng lượng khổng lồ, có thể thấy được, Bát Chu Mâu lúc này tiến hoá có hiệu quả như thế nào.

Khi Đường Tam tưởng rằng hết thảy đều kết thúc, đúng lúc này, đầu, cánh tay phải, cùng đùi phải đồng thời xuất hiện biến hoá!

Tại vị trí đầu Đường Tam, một cỗ khí lưu thanh lương kéo dài xuống phía dưới, trong nháy mắt cùng với ngọn lửa nóng ở hồng bảo thạch bản giáp dung hợp lại một chỗ, chỗ đùi phải lại truyền đến khí tức cực kì ôn hoà, đồng dạng cũng cùng bản giáp hợp lại. Cánh tay phải lại truyền đến khí tức quái dị nhất, Đường Tam cảm nhận được khí tức ôn nhu cùng ý nghĩ yêu thương. Một màu lam lạnh lùng nhưng trong trẻo từ mi tâm Đường Tam thoát ra, ngay sau đó, một điểm lam quang bộc phát, sự lạnh lẽo như băng trong nháy mắt đã bao phủ cả đầu cùng cổ Đường Tam.

Mũ giáp hoàn chỉnh liền xuất hiện trên đầu Đường Tam, mũ giáp có hình thức rất cổ kính, hiện ra màu lam nhạt, chỗ phía sau mũ xuất hiện tổng cộng chín thanh kim loại dựng thẳng lên trông cực kỳ khí phách. Ở giữa trán, một đoàn lam quang hư ảo ngưng tụ, phóng thích ra ánh sáng nhàn nhạn, vô cùng lộng lẫy. Khí lưu lạnh như băng cùng nhiệt hoả ở vùng ngực, bụng hợp lại cùng một chỗ, màu sắc nhất thời xảy ra chuyển biến, như là bị trộn màu, mũ giáp trên đầu Đường Tam cũng biến thành hồng bảo thạch, cùng giáp vùng ngực, bụng liên tiếp nhau, không một khe hở.

Tình huống đồng dạng cũng xuất hiện tại cánh tay phải cùng đùi phải, cánh

tay phải là phần kéo dài của phấn hồng sắc áo giáp, một tầng áo giáp như lân phiến kéo dài, cùng áo giáp vùng ngực bụng liên tiếp nhau, cũng biến thành màu đỏ.

Phần giáp tại đùi phải là kì lạ nhất, nương theo từng vòng lam ngân thảo mà cuốn lên, xích kim sắc quang mang kéo dài lên, tại bắp chân bên sườn còn có một thanh kim loại dài hơn thước mọc ra.

Tất cả áo giáp liên tiếp nhau, cuối cùng thống nhất trở thành một màu huyết sắc hồng bảo thạch, chỉ có tay trái và chân trái Đường Tam vẫn lộ ra bên ngoài.

Trong phút chốc, Đường Tam chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất có vật gì đó bị nghiền nát, lại có vật gì đó dường như dung hợp cùng nhau. Trong cơ thể, Huyền Thiên Công vận chuyển với một tốc độ kinh người, năng lượng vô cùng khổng lồ không ngừng kích động xung quanh thân thể hắn. Khi năng lượng đó vận chuyển tới trước ngực trái, tay trái cùng chân trái thì hơi chậm lại, nhưng như thế, Đường Tam cũng hiểu rõ cảm giác năng lực của mình tựa hồ có được sự tăng phúc mạnh mẽ thế nào.

Đến tột cùng là việc gì đã xảy ra? Đường Tam không biết, hắn chỉ cảm giác được những hồn kỹ mình sở hữu hiện lên bên trong, như một gốc cây do kỹ năng tạo thành. Ý niệm vừa động, lập tức sẽ có kỹ năng xuất hiện, tất cả kỹ năng tựa hồ đều không cần thời gian phục hồi tái sử dụng. (DG: no cooldown again!) Cho dù là đệ lục hồn kỹ mình vừa mới có cũng như vậy.

Đồng thời, hiệu quả của kỹ năng, chỉnh thể cũng tăng phúc 10%, mà hồn lực tiêu hao cũng được giảm bớt 10%.

Chỉ bất quá, hắn có chút khó chịu chính là, nhìn qua áo giáp có màu sắc giống nhau, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt, Bát Chu Mâu mang tới cho áo giáp cảm giác nóng rực, nhưng mũ giáp lại lạnh như băng, cánh tay phải là ôn nhu, còn đùi phải lại là hiền hoà (!). Bốn loại cảm giác bất đồng rất không phối hợp, tựa hồ đồng thời đều có thể tách ra.

Biến mất. Đường Tam ý niệm vừa động, mũ, giáp trên cánh tay phải, đùi phải bỗng biến mất, ngay sau đó áo giáp chỗ ngực bụng như máu đỏ rất nhanh rút

vòng qua người, nương theo Bát Chu Mâu chui vào sau lưng hắn.

So với lúc trước, chỗ khác nhau là, Bát Chu Mâu cùng áo giáp vô cùng kì dị này thu hồi vào cơ thể, cảm giác nóng như lửa cũng không như vậy biến mất, mà truyền đi khắp toàn thân, chậm rãi thu liễm, mà hồn lực trong cơ thể Đường Tam nháy mắt đã giảm xuống một phần ba, đúng là một kỹ năng cổ quái. Đường Tam trong mắt toát ra vẻ suy tư, nắm tay vỗ lên thân Nhân Diện Ma Chu, búng người đứng lên.

Mặc dù hắn cũng không biết kỹ năng mới có này mang lại những biến hoá gì cho mình, nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được, chính mình tựa hồ đã lấy được vật gì đó, chỉ bất quá bây giờ còn không nói rõ được mà thôi. Kỹ năng này mặc dù sinh ra tác dụng tăng phúc không nhỏ, nhưng lại cực kỳ không ổn định, lại tiêu hao hồn lực rất lớn, thực tế mà nói, hiện tại kỹ năng này không thực dụng, nhưng bây giờ không dùng không có nghĩa là sau này không thể dùng tốt. Đường Tam lập tức quyết định, vấn đề này cần sự trợ giúp của sư phụ mình. Dù sao, tại hồn sư giới, các phương diện nghiên cứu của đại sư tuyệt đối có quyền uy.

Thay một bộ quần áo mới, lúc này Đường Tam mới mang Tiểu Vũ từ Như Ý Bách Bảo nang ra, Tiểu Vũ tỉnh dậy, một đôi mắt hồng hồng nho nhỏ khẽ chớp chớp, nhẹ tựa vào lòng Đường Tam, lộ ra khí tức thân thiết. Mặc dù nàng đã không còn ý thức, nhưng khí tức trên người Đường Tam có lẽ vẫn khiến tâm linh nàng sinh ra cảm giác thân cận.

Vuốt vuốt bộ lông bóng loáng của Tiểu Vũ, hôn lên đầu nàng, Đường Tam lúc này mới một lần nữa bật người lên, hướng ra ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm.

Trong quá trình ra ngoài sâm lâm, Đường Tam đã có kế hoạch. Theo Nhân Diện Ma Chu vạn năm bị hắn liệp sát, trong tâm hắn cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Hắn biết, bi thương không giải quyết được gì, đối với chính mình, trọng yếu nhất chính là làm thế nào đề thăng thực lực thật nhanh, nhanh chóng giúp Tiểu Vũ sống lại.

Hiện tại, đi tìm vũ hồn điện để trả thù hiển nhiên không thực tế, bằng vào lực lượng của hắn, căn bản khó có khả năng chống lại vũ hồn điện. Nhưng là,

điều đó không có nghĩa là hắn không thể đem đến phiền toái cho vũ hồn điện. Minh không được, chẳng lẽ không thể ám sao? (DG: đối mặt không được thì du kích ^^- Chơi kiẻtruyenfull.vn) Đương nhiên, so với hành động lần trước, lần này hắn cần phải tiến hành chuẩn bị, chỉ có chuẩn bị đầy đủ thì đả kích đối với vũ hồn điện càng trầm trọng.

Cho nên, sau khi rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, Đường Tam thẳng tiến tới Thiên Đấu thành. Hắn muốn trước hết đi tìm sư phụ mình, đồng thời cũng chỉ có tại Sử Lai Khắc học viện, hắn mới có thể yên tâm tiến hành công tác chuẩn bị báo thù.

Trong phòng làm việc.

Phất Lan Đức chau mày, Liễu Nhị Long đang đứng phía trước bàn làm việc của hắn, vẻ mặt cầu khẩn.

Phất Lan Đức cười khổ nói: *" Nhị Long, ta cũng không có biện pháp. Tính tình Tiểu Cương người còn không biết sao? Ngươi nói hắn còn không nghe, ta đi thì có tác dụng gì? Ngươi cũng biết, giấc mộng lớn nhất của Tiểu Cương, chính là có một ngày được tông môn tán thành. Đấy cũng là lý do tại sao từ nhiều năm trước đến nay, hắn vẫn hết sức nghiên cứu vũ hồn. Lam Điện Phách Vương Long tông môn bị huyết tẩy, đối với Tiểu Cương thật sự là đả kích rất lớn, điều hắn muốn làm bây giờ chính là phát tiết. Nếu như ngươi thật sự làm hắn yên tĩnh lại, chỉ sợ trong lòng hắn càng thêm khó chịu, càng chịu không nổi."*

Liễu Nhị Long vành mắt ửng đỏ, *" Nhưng là, hắn bây giờ, sợ rằng thân thể không bao lâu nữa sẽ không chịu nổi nữa. Mỗi ngày không ngủ, không nghỉ, huấn luyện hồn sư, nếu không lại là quên ăn quên nghỉ nghiên cứu vũ hồn. Như ta cũng chỉ có thể ngẫu nhiên thuyết phục hắn ăn một chút, nghỉ ngơi chốc lát. Theo tình hình này, hắn có lẽ … "*

Phất Lan Đức suy nghĩ một chút, nói: *" Thật sự không được, ngươi tính cho hắn một cái khổ nhục kế, có lẽ sẽ có chút hiệu quả. Được rồi, tộc nhân Lam Điện Phách Vương Long gia tộc các ngươi phân tán bên ngoài quy tụ lại thế nào rồi? "*

Liễu Nhị Long cười khổ nói: *" Chỉ có không đầy trăm người. Hơn nữa, cơ hồ đều là lứa tuổi còn nhỏ, thực lực mạnh lắm cũng chỉ hơn năm mươi cấp mà thôi. Hiện tại ta lại thành cường giả cực mạnh của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc."*

Phất Lan Đức thờ dài: *" Vũ hồn điện quả thực là quá độc ác, không làm thì thôi, đã làm thì lôi đình vạn quân. Đáng sợ nhất chính là, trước đó, tông môn các ngươi dĩ nhiên không có một chút tin tức nào. Nếu ta đoán không sai, trong hành động lần đó, Vũ hồn điện nhất định là đem tất cả hồn sư tham gia, tập trung cùng một chỗ, thống nhất trông coi, hoàn toàn phong toả tin tức. Lúc đó mới thần kỳ chế thắng. Nếu không, bọn họ muốn thành công thì cần phải nỗ lực lớn hơn nữa."*

Quang mang đầy oán hận trong mắt loé lên, Liễu Nhị Long nắm chặt tay lại, khớp xương kêu lên răng rắc, *" Vũ hồn điện, vũ hồn điện tàn nhẫn lắm,Bỉ Bỉ Đông, bọn tiện nhân các ngươi, ta nhất định khiến các ngươi trọn đời không được siêu sinh. "*

Phất Lan Đức nói: *" Nếu như Tiểu Tam ở chỗ này thì tốt rồi, hắn do một tay Tiểu Cương bồi dưỡng lớn lên, nếu có hắn ở đây, tâm tình Tiểu Cương có lẽ sẽ bình phục một ít. "*

Liễu Nhị Long cười khổ nói: *" Nói như vậy thì có ích gì? Xem ra, ta thật sự cần dùng khổ nhục kế thôi. Ta đã không còn nhà, tuyệt không thể không có Tiểu Cương. Phất Lan Đức, đế quốc bên kia có phản ứng gì? "*

Phất Lan Đức nói: *" Đang cùng với Tinh La đế quốc bên kia tiếp tục họp bàn, có Mộc Bạch cùng Trúc Thanh ở đó trợ giúp, hơn nữa hai đại đế quốc có cùng chung ích lợi, liên thủ với nhau cũng không phải việc gì khó. Nhưng hiện tại, thế lực mà vũ hồn điện nắm giữ thật đáng sợ. Mặc dù bây giờ bọn họ còn không dám công nhiên khiêu chiến hai đại đế quốc, nhưng trong tay họ nắm giữ một số lượng hồn sư cùng với lực lượng quân sự của các công quốc, vương quốc cũng đủ để cùng hai đại đế quốc chiến đấu. Chiến tranh nếu thật sự bắt đầu, đó chính là tai nạn cho toàn đại lục."*

Liễu Nhị Long gật đầu, *" Hiện tại chúng ta đang ở thế yếu, nhất là tại phương diện hồn sư, căn bản không cách nào so sánh cùng lực lượng hồn sư*

mà vũ hồn điện có trong tay. Tiểu Cương quên ăn, quên nghỉ cũng chính bởi như thế. Đáng tiếc, nếu như Hạo Thiên Tông còn, có bọn họ dẫn đầu thì chúng ta cũng sẽ không ở thế bị động như thế này."

Trong mắt Phất Lan Đức toát ra một tia bi thương, *" Thật sự không hy vọng chiến tranh bộc phát. Bỉ Bỉ Đông, nữ nhân này quả nhiên là người điên. Cuối cùng nàng muốn làm gì? "*

Một tiếng cạch vang lên, vách tường của nghị sự đại sảnh chậm rãi hạ xuống, trên khuôn mặt diễm lệ của nàng có thêm một chưởng ấn đỏ như máu, một dòng máu tươi chảy ra từ khoé miệng.

Giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông chậm rãi thu hồi tay phải, trong mắt hàn quang nở rộ, *" Ngay cả bạn, thù đều không phân biệt rõ, dù sao ngươi vẫn là thánh nữ ta đã tuyển ra. Đến diện bích sau điện, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép ra ngoài. "*

" Vâng, giáo hoàng bệ hạ." Thanh âm Hồ Liệt Na vang lên, bởi vì vết thương trên mặt có chút mơ hồ, nàng miễn cưỡng di chuyển, nhưng trong mắt nàng, lại không có nửa phần tức giận nào, vẫn như trước mang theo vẻ mờ mịt mơ hồ. Dù đã về tới giáo hoàng điện nhưng trong đầu nàng vẫn như trước nghĩ đến tình cảnh đối mặt lúc cuối cùng với Đường Tam và Tiểu Vũ. Nàng biết, chính mình vĩnh viễn cũng không có cách nào quên tràng cảnh phát sinh ngày đó.

Vừa về tới giáo hoàng điện, Hồ Liệt Na không để ý hai vị phong hào đấu là, cùng sự ngăn trở của Tà Nguyệt, chủ động hướng tới Bỉ Bỉ Đông xin chịu phạt, lúc này mới xảy ra tình cảnh trước mặt.

" Bệ hạ bớt giận. " Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la đồng thời khom người.

Quỷ đấu la, như trước là một mảng hư ảnh, mà Cúc đấu la thì có vẻ trắng bệch, ngày đó bọn họ thi triển vũ hồn dung hợp kỹ, sau đó bản thân bị thương không hề nhẹ, bây giờ còn chưa khôi phục lại.

*" Bớt giận? "*Hàn quang trong mắt Bỉ Bỉ Đông loé lên, *" Hai vị trưởng lão, làm sao các ngươi có thể giúp ta bớt giận đây? Hồ Liệt Na có sai thì đối với*

các người sẽ như thế nào chứ? Thân là trưởng lão tôn sư của vũ hồn điện, còn là phong hào đấu la, nhưng lại để cho một gã mới hai mươi tuổi đầu mới thành niên tính kế, cuối cùng làm cho hồn thú mười vạn năm hiến tế mà chết. Các người làm việc tốt đấy! "

Cúc đấu la cùng Quỷ đấu la đồng thời biến sắc, trong lời nói của Bỉ Bỉ Đông, họ nhận ra sát ý mãnh liệt.

Hàn quang trong mắt Bỉ Bỉ Đông nhấp nháy, dưới ánh mắt của nàng, Cúc, Quỷ hai vị đấu la đã mồ hôi đầy áo. Lấy thực lực của bọn họ, vậy mà không dám có một tia phản kháng.

" Các người lui ra." BỈ Bỉ Đông có chút kích động, phất tay sát khí trong mắt dần thu liễm. Nếu chiếu theo tính tình của nàng, chính là hạ sát thủ là chuyện bình thường, nhưng nàng không thể làm vậy. Vũ hồn điện vừa mới phát động, là lúc cần người. Hai gã trưởng lão này đối với nàng cũng xem như trung thành, tận tâm, lại là phong hào đấu la, thành viên của hội trưởng lão. Nếu thật sự xử trí bọn họ, tất sẽ ảnh hưởng đễn hành động của vũ hồn điện.

Hai vị phong hào đấu la thở phào nhẹ nhõm, vội vã bái tạ Bỉ Bỉ Đông không trách tội, rồi rất nhanh rời khỏi nghị sự đại sảnh.

Mắt nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong mắt Bỉ Bỉ Đông hàn quang loé lên. *" Thái Thản Cự Viên, còn có cái gì Ngưu Đầu Mãng Xà, tốt lắm, các ngươi phá chuyện tốt của ta, chờ ta rảnh liền tới mượn các người làm hồn hoàn. "*

Một thân trang phục mộc mạc, trong lòng ôm lấy tiểu bạch thỏ với bộ lông trong suốt như tuyết, Đường Tam chậm rãi đi vào Thiên Đấu thành.

Nếu nhìn quần áo hắn thì không có gì, nhưng mái tóc màu lam, dung mạo anh tuấn rất dễ làm người ta chú ý.

Đường Tam tiến về phía trước, con mắt căn bản không cần nhìn đường, chỉ một mực nhìn Tiểu Vũ ở trong lòng, trong tay hắn cầm một cây cà rốt cho nàng gặm.

Trở lại bản thể này, Tiểu Vũ thích nhất là ăn cà rốt, Đường Tam liền mua

sắm một lượng lớn, lưu giữ trong Như Ý Bách Bảo nang.

Như bây giờ, nàng hiện không có ý thức, nhưng chỉ cần ôm nàng trong lòng, vuốt ve bộ lông xù mượt của nàng, Đường Tam có thể cảm thấy đôi chút an ủi, ít nhất cũng không quá mức thống khổ. Hy vọng Tiểu Vũ sống lại có thể nói là nguyên nhân quan trọng nhất giúp hắn giữ vững niềm tin.

Đường Tam thề, bất luận như thế nào cũng không chia lìa Tiểu Vũ, kể cả là ăn cơm hay ngủ nghỉ. Rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm đã được mấy ngày, hắn vẫn đều mang Tiểu Vũ theo bên người. Trong mắt người khác, một đại nam nhân ôm một con thỏ nhỏ quả thực là quái dị, làm gì có nam nhân nào nuôi thỏ làm sủng vật cơ chứ?, nhưng Đường Tam đang ôm, không phải là sủng vật mà lại chính là người yêu của hắn!

Trên đường từ Tinh Đấu đại sâm lâm đến Thiên Đấu thành, Đường Tam đã cẩn thận tự vạch ra kế hoạch trong tương lai. Muốn làm vũ hồn điện rung chuyển, đầu tiên phải tăng cường thực lực cùng mở rộng thế lực của mình. Với thế lực, Đường Tam rất không hứng thú, nhưng thực lực là cửa ải quan trọng nhất. Hắn cũng không phải một gã hồn sư bình thường, mà là đến từ Đường Môn, có được phương pháp luyện chế độc dược cùng ám khí của Đường Môn, chỉ bằng vào điểm này, hắn sẽ khiến vũ hồn điện lãnh đủ.

Chỉ là hiện tại phần lớn nguyên liệu do lúc đầu hắn luyện chế ám khí đã dùng hết, cho nên khi trở lại Thiên Đấu thành hắn quyết định trước hết đi tìm sư phụ mình, thương lượng một chút, sau đó bắt đầu khổ tu, đồng thời chế tạo càng nhiều ám khí càng tốt.

Đợi đến khi lực lượng đã đạt đến một trình độ nhất định, hắn sẽ bắt đầu tấn công vũ hồn điện.

Về phần Cửu Phẩm Sâm Vương vạn năm, Đường Tam ngược lại không hề vội vàng. Hắn rất rõ ràng, lấy thực lực chính mình bây giờ dù có thể tìm được thì cũng không thể mang về, chờ đến khi đủ thực lực, đi tìm kiếm cũng không muộn.

Đang đi trên đường phố, đột nhiên một loạt tiếng võ ngựa dồn dập vang lên. Đường Tam mặc dù không nhìn đường, nhưng tinh thần lực cường đại cũng

giống như mắt của hắn, trên đường không hề va chạm với người bình thường. Nhưng hơn mười con ngựa đang tiến tới cũng đã chiếm hết bề ngang con đường, trong khi chạy tọa ra bụi đất mù mịt. Người đi đường vội vàng, hoảng hốt tránh né, trong nhất thời, con đường rộng rãi trở thành một mảng náo động.

------oOo------

Chương 342: Hoàng thất bí tân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: iceteazz (A Ti)

Biên: A Nèo

Đường Tam không hề tránh đường, trải qua chuyện của Tiểu Vũ, trong tâm hắn đã xảy ra biến hoá long trời lở đất. Tâm trạng vốn luôn yên bình nay đã biến mất, chỉ còn lại chấp niệm mãnh liệt. Cho dù lúc đầu ở trường trung học Nguyệt Hiên đến khi rời đi, Đường Tam đều không còn muốn nghĩ đến nữa. Hiện tại, ngoại trừ Tiểu Vũ ra, khát vọng duy nhất của hắn là thực lực.

"Mau tránh ra, ngươi mù hả? " Gã kỵ sĩ cầm đầu thấy Đường Tam vẫn cúi đầu đi tới, liền tức giận mắng, roi ngựa trong tay vung lên, ở khoảng cách gần chỉ trong nháy mắt mạnh mẽ quật tới người Đường Tam. Hắn đối với lực lượng của mình rất tự tin, chỉ cần ngọn roi này quất tới thì chắc chắn sẽ chấn bay Đường Tam, đánh bật trở ngại trên đường họ đi.

Ngay lúc này, mắt vẫn dừng trên người Tiểu Vũ, liền chậm rãi nhìn lên, cùng với động tác ngẩng đầu là một tầng bạch quang có thể nhìn thấy chợt lan ra từ trên người hắn.

Trong nháy mắt, không khí phảng phất như đọng lại, một cỗ hàn ý vô hạn trong phạm vi vầng sáng trắng chợt bắn ra.

Trong tiếng rên rỉ, hơn mười bảy chiến mã được lựa chọn cẩn thận cơ hồ

cùng lúc tê liệt ngã kềnh ra mặt đất, miệng sùi bọt mép. Thân thể chúng dưới tác dụng của lực quán tính, bay thẳng tới người Đường Tam.

" Hừ …. " Phát ra thanh âm, tay trái Đường Tam bắt được chiếc roi ngựa đang đánh về phía mình, ta phải nắm quyền đột nhiên đánh ra.

Chỗ quyền phải của Đường Tam phát ra bạch quang đậm đặc hoàn toàn khác hẳn so với lúc trước, một quyền này nhìn thì bình thường, nhưng trong đó lại bao hàm tính bộc phát cực mạnh.

"Oanh" một tiếng thật lớn vang lên, bảy chiến mã đi đầu lập tức ngừng lại trước quyền của Đường Tam, đầu ngựa cứng rắn bị chấn thành mảnh nhỏ, cả thân ngựa trong nháy mắt bị đè ép. Lực lượng mạnh mẽ nhập vào cơ thể bảy con ngựa, xuyên qua chúng, kích về phía sau khiến tất cả các chiến mã đều bị chặn đứng trước một quyền này, lập tức hơn mười gã kỹ sĩ cơ hồ đồng thời bị văng ra ngoài.

Đường Tam đầu tiên là phóng thích ra Sát thần lĩnh vực, sau đó lại tập trung lực phát ra một quyền, nhưng hắn ra tay rất đúng mực, đánh ngựa, không đánh người, chính thức bị tiêu diệt cũng chỉ có bảy con đầu tiên mà thôi.

Tay trái túm lấy roi ngựa, chủ nhân của bảy chiến mã vừa bị đánh chết trực tiếp bị Đường Tam từ trên lưng ngựa kéo xuống.

Lúc công lực một quyền của Đường Tam phát ra, mọi người xung quanh liền kinh hô. Bình dân phần lớn thích thú xem náo nhiệt, nhưng lúc này mọi người đều có cảm giác kinh khủng, bởi vì kỵ sĩ này trên người đều là quần áo của cấm vệ quân hoàng gia, mỗi một người đều qua tuyển chọn kĩ lưỡng, tiểu đội trưởng trở lên chính là có cấp bậc hồn sư, đối với hồn sư số lượng vốn không lớn, đối với Thiên Đấu đế quốc mà nói đây chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Tên hoàng gia cấm vệ bị Đường Tam ném xuống đất còn muốn phản kháng, nhưng Đường Tam chỉ rung chiếc roi ngựa trong tay, một cỗ kình lực mênh mông xuyên qua khiến thân thể hắn yếu ớt ngã trên mặt đất.

Cả đám hoàng gia cấm vệ ngã đến thất điên bát đảo, trong đó có một gã đột

ngột bật dậy trên mặt đất, *" Đồ khốn, giết hắn cho ta! "*. Vừa nói xong, hồn lực ba động không kém từ gã vừa nói liền bộc phát ra, vũ hồn phụ thể.

Chứng kiến cảnh này, Đường Tam không khỏi có chút kinh ngạc, gã là người duy nhất trong đám cấm vệ không mặc trang phục áo giáp, nhìn một thân hoa phục, bộ dáng ước chừng trên dưới ba mươi tuổi. Người này Đường Tam cũng biết, lúc đầu Sử Lai Khắc thất quái đến Thiên Đấu hoàng gia học viện, đã cùng gã kia giao thủ qua, đúng là tứ hoàng tử Tuyết Băng của Thiên Đấu đế quốc.

Rất nhiều năm không gặp gã này, mặc dù tuổi hắn nhiều thêm không ít, nhưng vẻ khoa trương bên ngoài vẫn không có vẻ thu liễm chút nào. Nhìn bộ dạng la hét của gã, trong lòng Đường Tam cảm thấy phiền hà. Cùng một phụ thân, thế nào lại sinh ra con cái khác biệt nhau đến vậy? so sánh với Tuyết Thanh Hà, hắn thật sự kém quá xa.

Hai vàng, hai tím tổng cộng bốn hồn hoàn đang xuất hiện trên người Tuyết Băng. Xuất thân từ hoàng gia, hồn hoàn của hắn tự nhiên là tốt nhất, chỉ là đã ba mươi tuổi mới đạt bốn mươi cấp, kể cả hắn sau này khắc khổ tu luyện, cuối cùng cả đời cũng không thể đột phá đến cấp độ phong hào đấu la.

Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông Tiểu Vũ trong lòng ngực, không hề nhìn những người này, tựa hồ họ căn bản chẳng liên quan đến mình.

Hoàng gia cấm vệ rất nhanh từ mặt đất bật dậy, đem Tuyết Băng bọc ở trung ương, cẩn cẩn thận thận nhìn Đường Tam không chớp mắt, vẻ mặt khẩn trương.

Mặc dù Đường Tam không thi triển ra vũ hồn, nhưng một quyền của hắn, còn cả sát khí kinh khủng khiến bọn chúng run rẩy. Đám hoàng gia cấm vệ càn quấy này cũng không dám manh động, ai cũng không hy vọng kết quả giống như bảy chiến mã kia.

Có thể trở thành hoàng gia cấm vệ, đều là chiến sĩ đã trải qua chiến trường, cảm giác Đường Tam gây ra cho bọn chúng, giống là vừa như từ một đống xác chết bò ra, luồng sát khí đằng đằng, lạnh như băng đó cũng không phải người bình thường có thể phát ra.

"Động thủ đi!Các ngươi đúng là lũ phế vật ", Tuyết Băng lớn tiếng kêu thét, trong đám hoàng gia cấm vệ đi cùng hắn vậy mà không có một hồn sư nào, dưới mệnh lệnh của hắn mới chậm rãi tiến về phía Đường Tam.

Đường Tam cũng chậm rãi tiến lên, đám hoàng gia cấm vệ theo cước bộ của hắn cũng lùi lại rất nhanh, đúng là không có dũng khí động thủ với Đường Tam. Bọn họ, thậm chí ngay cả hồn sư cũng không bằng, bị Sát thần lĩnh vực lan tỏa khiến trong lòng sớm đã tràn ngập bóng ma sợ hãi.

Tuyết Băng vừa định động thủ, hướng tới Đường Tam phát động hồn kĩ, đột nhiên, một bàn tay lớn đặt lên vai hắn, không nhân nhượng ngăn trở hồn lực của hắn.

*" Nếu không muốn chết thì đừng động thủ, giao cho ta đi."*Thanh âm già nua trầm thấp vang lên bên tai Tuyết Băng. Nghe thấy thanh âm kia, gã rốt cuộc cũng cố giữ cơ thể bình tĩnh lại.

Mà ngay lúc đó, Đường Tam vốn không coi đám kia ra gì, cước bộ cũng dừng lại, một lần nữa ngẩng đầu lên, hai tròng mắt lạnh như băng nhìn thấy thêm một người.

Bên người Tuyết Băng không biết từ lúc nào đã có thêm một lão giả mặc trường bào xanh biếc, tóc hoa râm tán loạn. Hắn chỉ đứng bên cạnh Tuyết Băng, không khí ba động cũng trở nên khác biệt. Áp lực mãnh liệt thậm chí khiến Đường Tam có chút cảm giác không thở nổi.L

ão giả áo xanh lạnh lùng, chăm chú nhìn Đường Tam, nhưng trong mắt hắn hiện lên nét kinh ngạc không thể che giấu. Cái gã trẻ tuổi này, khí tức lúc trước phóng thích ra rõ ràng là lực lượng của lĩnh vực, hồn lực một quyền vừa nãy cũng dễ dàng nhận ra. Trong ấn tượng của hắn, với tuổi của gã thì không thể có khả năng đạt được tu vi như vậy. Kể cả tiểu quái vật từng là bằng hữu với hắn tựa hồ cũng không xuất sắc như vậy. Nhất là, hắn vẫn ôm một con thỏ nhỏ, thật là quái dị.

Đường Tam đem Tiểu Vũ đặt lên vai trái, đồng thời giơ hai tay mình lên.

Trong lòng bàn tay phải, lam quang loé ra, một cây Lam Ngân Hoàng màu đỏ mang theo hai đường vân màu xám, kim lặng yên lộ ra.

Trong lòng bàn tay trái, hắc quang nội liễm, mang theo dấu vết của Sát thần lĩnh vực, một cây chuỳ dài hai xích, đầu tròn, chính là Hạo Thiên Chuỳ bỗng xuất hiện.

Vẫn không sử dụng hồn lực, chỉ là lẳng lặng đem hai loại vũ hồn đồng thời hiện ra, đây là trình độ cao nhất, sử dụng đồng thời hai loại vũ hồn của Đường Tam. Dưới tình huống hai loại vũ hồn cùng lúc xuất hiện, hắn không thể dùng bất cứ loại hồn kĩ nào, thậm chí không thể xuất ra uy lực của vũ hồn, chẳng qua là một cách xuất hiện mà thôi.

Lão giả áo xanh thấy hai tay Đường Tam giơ lên thì thân thể đã bộc phát một tầng lục quang mãnh liệt, nhưng khi hắn thấy hai tay Đường Tam phân biệt xuất hiện hai loại vũ hồn thì đôi mắt kịch liệt co rút lại một chút. Thanh niên trước mặt thật không thể tin nổi….

"Lão quái vật, đã lâu không gặp rồi!" Đường Tam than nhẹ.

Người xuất hiện bên người Tuyết Băng chính là Độc đấu la, Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác vẻ mặt khiếp sợ nhìn Đường Tam, *"Ngươi, ngươi là…"*

Đường Tam cười khổ nói: *" Cái này không đủ chứng minh ta là ai sao? "*

Sắc mặt Độc Cô Bác đột nhiên băng lãnh, lục quang vốn thu liễm, một lần nữa sáng lên, thân hình chợt loé, đã vọt lên, đánh tới Đường Tam.

Thân là phong hào đấu la, áp lực hắn gây cho Đường Tam lớn tới mức nào? Hai vũ hồn đồng thời thu hồi, Đường Tam nhanh chóng lùi về phía sau. Cổ tay vừa lộn, một viên châu màu đỏ vàng đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Những người khác, khi thấy hạt châu này thì đều không có phản ứng gì, bình dân xa xa cũng thế, nhưng khi nó vừa xuất hiện, Độc Cô Bác giống như gặp quỷ, cả người như tia chớp lùi lại phía sau, so với lúc hắn vọt lên còn nhanh hơn hai lần. Lục quang trên người hắn suy yếu dần, trên mặt đầy vẻ kinh

ngạc.

Thứ mà Đường Tam lấy ra chính là khối thập thủ liệt dương xà nội đan. Có khối nội đan này chẳng những có thể tiếp xúc với bất cứ nọc độc rắn nào, thậm chí có tác dụng khắc chế mạnh mẽ với tất cả các loại rắn. Vũ hồn của Độc Cô Bác vốn là bích lân xà hoàng, nhưng trước nội đan của hồng hoang dị thú thập thủ liệt dương xà cũng bị ảnh hưởng cực lớn. Biến hoá bất ngờ này khiến Độc Cô Bác không thể không lùi lại.

Sợ hãi đến từ vũ hồn khắc chế, cho dù là phong hào đấu la, hắn cũng không khỏi run rẩy, ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời cũng thay đổi rất nhiều.

Kì thật, Đường Tam vốn không cần lấy ra nội đan của thập thủ liệt dương xà, với thực lực của hắn bây giờ, mặc dù còn chưa thể thắng được Độc Cô Bác, nhưng ngăn cản một hai chiêu thì không thành vấn đề, chỉ là trên vai hắn vẫn còn Tiểu Vũ, hắn không hề muốn Tiểu Vũ phải chịu thương tổn.

*" Ngươi … "*Độc Cô Bác trong mắt loé lên, kinh nghi bất định nhìn Đường Tam.

Nếu tính từ vũ hồn, Hạo Thiên Chuỳ là không sai, Lam Ngân Thảo với quang mang đặc thù kia dường như cũng là một trong hai song sinh vũ hồn. Nhưng bề ngoài Đường Tam thật sự biến hoá quá lớn, mà ngay cả khí chất cũng căn bản chuyển biến. Lúc đầu hắn muốn trước hết bắt Đường Tam rồi chậm rãi tra hỏi.

Vỗ vỗ Như Ý Bách Bảo nang bên mình, Đường Tam nói: *" Lão quái vật, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện chứ? "* Vừa nói, Đường Tam vừa lật tay thu lại nội đan của thập thủ liệt dương xà.

Độc Cô Bác gật gật đầu, rồi vỗ vỗ lên bả vai Tuyết Băng, *" Hậu quả nơi này ngươi tự giải quyết đi "*. Nói xong, hắn nhanh chóng chạy đi.

Đường Tam bước lên một chút, lướt qua Tuyết Băng, đi theo bên người Độc Cô Bác, Tiểu Vũ lại trở lại lồng ngực hắn.

Thân thể Độc Cô Bác lướt sang ngang ba thước cách xa Đường Tam một

khoảng, trước khí tức từ nội đan của thập thủ liệt dương xà, hắn thật sự có chút sợ hãi.

Đường Tam bật cười, nói: *"Lão quái vật, ngươi từ khí nào trở nên nhát gan thế?"*

Nét mặt già nua của Độc Cô Bác nhất thời đỏ lên, *"Không thể trách ta được, mặc dù hết thảy dấu hiệu đều chứng minh ngươi là tiểu quái vật, nhưng tiểu quái vật lớn lên, không thể có bộ dạng như ngươi được."*

Chỉ về một gian trà lầu phía trước, Đường Tam nói: *" Đi thôi, chúng ta tới đó nói chuyện."*

Bên kia, trên khuôn mặt âm trầm của Tuyết Băng hiện ra vài phần thần thái đặc biệt, hắn nhíu mày dường như nhớ tới điều gì đó, vẫy vẫy tay bảo đám hoàng gia cấm vệ nhanh chóng thu dọn hiện trường. nhưng nhìn hắn ngay cả khí tức cơ thể nhìn qua đều có chút khác thường.

Vào trà lâu, Đường Tam ngồi trong một gian phòng nhỏ, gọi hai chén hương trà thơm mát.

" Chuyện gì đã xảy ra? Tiểu quái vật, ngươi tại sao biến thành bộ dạng này? ", khi Đường Tam lấy ra Như Ý Bách Bảo nang bên mình, Độc Cô Bác đã tin vài phần. Theo nhận thức bản thân, song sinh vũ hồn, biết được Như Ý Bách Bảo nang là do chính mình cấp, việc này dù là Sử Lai Khắc thất quái cũng chưa chắc đã biết, đối với những gì Đường Tam nói, hắn đã tin vài phần.

Đường Tam cẩn cẩn thận thận đem Tiểu Vũ đặt lên đùi mình, liếc mắt nhìn Độc Cô Bác một cái, nói: *" Tóc của người đã trở về màu sắc vốn có, độc dư trong cơ thể hắn là cũng hoá giải không sai biệt lắm, chúc mừng ngươi!"*

Vừa nghe mấy lời này, sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời buông lỏng vài phần, *"Xem ra, ngươi thực sự là tiểu quái vật, nhưng ngươi thế nào lại trở nên anh tuấn như thế? Ngươi dạy ta đi, nói không chừng ta cũng có thể cải lão hoàn đồng đó!"*

Đường Tam cười khổ nói: *" Nào có dễ dàng vậy? đây là vũ hồn thứ hai của*

ta sau khi thức tỉnh, kế thừa phần di truyền của mẫu thân mới sinh ra biến hoá này."

Lập tức, hắn không chút nào giấu diếm sự việc lúc đầu mình cùng phụ thân, sau khi rời đi, hết thảy nói lại một lượt, mà ngay cả việc mình đi Sát Lục Chi Đô cũng không ỉm đi, thâm chí nói luôn cả những chuyện phát sinh trong Tinh Đấu đại sâm lâm nữa.

Khi Đường Tam nói việc Tiểu Vũ vì mình mà hiến tế, ánh mắt của hắn hoàn toàn ngưng tụ trên bản thể Tiểu Vũ, ánh mắt bi thương cùng ôn nhu không nói nên lời.

Độc Cô Bác há hốc mồm, nghe hắn nói xong tất cả, mới thốt lên, *"Tiểu quái vật, nguyên lai người thật sự là quái vật, hóa ra ngươi lại có huyết thống của hồn thú!"*

Đường Tam sắc mặt trầm xuống, *"Lão quái vật, mẹ của ta, mặc dù xuất thân hồn thú, nhưng lúc có ta, nàng đã là nhân loại. Nếu như không phải Vũ Hồn Điện thì sao cả nhà ta lại trở thành thế này? Mẹ cũng không quay về, một lần nữa biến thành Lam Ngân Hoàng, chỉ là không nghĩ tới, chính ta cũng lại xuất hiện chuyện giống cha mẹ ta. Ta cùng Vũ Hồn Điện, tuyệt không đội trời chung!"*

Độc Cô Bác nhìn Đường Tam trước mắt, trong lòng không khỏi thở dài. Trong lứa bạn cùng tuổi, Đường Tam đúng là xuất sắc nhất trong số những kẻ xuất sắc, có được những thứ mà vô số hồn sư mơ tưởng muốn có, nhưng thực tế những nỗ lực hắn đã bỏ ra thì hồn sư bình thường còn xa xa mới bằng.

Tu luyện gian khổ, bi kịch của cha mẹ, người yêu vì hy sinh cho mình mà chết thảm, tất cả lại đặt nặng trên vai hắn, một gã mới có hai mươi tuổi đầu. Hắn có thể đạt được cấp độ như thế này, hoàn toàn không hề dễ dàng. Người phi thường quả thực cần trải qua những chuyện phi thường.

"Tiểu quái vật, ngươi có tính toán gì chưa? Đi tìm Vũ Hồn Điện trả thù à? " Độc Cô Bác hỏi.

Đường Tam cười lạnh một tiếng, *" Không phải bây giờ, ta còn chưa mất đi lý*

trí. Với thực lực hồn đế của ta, làm sao có thể động đến căn cơ của Vũ Hồn Điện? Cha ta lúc đầu, chính là quá sốt sắng, ta nhất định không phạm phải sai lầm tương tự. Không làm thì thôi, chỉ cần bắt đầu làm, ta nhất định khiến Vũ Hồn Điện gà bay chó chạy (bốc phét tí cho vui), rồi hoàn toàn tiêu diệt. Năm nay ta mới hai mươi tuổi, cuộc sống còn rất dài, khi ta cảm giác được thực lực bản thân đã đầy đủ thì lúc đó mới có thể động thủ cùng Vũ Hồn Điện. Loãi quái vật, tại sao ngươi lại có thể ở cùng chỗ với loại người như Tuyết Băng? Với suy nghĩ của ngươi, sẽ không thể không nhìn ra địa vị Tuyết Băng cùng Tuyết Tinh thân vương tại Thiên Đấu đế quốc chứ? Người như thế, đáng để ngươi đi theo bảo vệ sao?"

Độc Cô Bác thâm trầm liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, *" Tiểu quái vật, người vẫn còn rất trẻ, có nhiều việc không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Nhiều lúc, ngươi nhất định cần xem xét vô cùng cẩn thận, xuyên qua bề ngoài đơn giản mà phát hiện ra bản chất trân thực bên trong."*

Đường Tam trong lòng cả kinh, *" Ngươi nói, Tuyết Băng có chuyện sao?"*

Độc Cô Bác yên lặng gật đầu, đoạn nói: *" Ngươi biết tại sao Tuyết Băng lại sa đoạ như vậy chứ? Tất cả kì thật đều là bị Tuyết Thanh Hà bắt buộc. Đương kim Thiên Đấu đế quốc hoàng đế Tuyết Dạ đại đế vốn tổng cộng có bốn con trai, Tuyết Thanh Hà là trưởng, Tuyết Băng là người duy nhất còn lại. Lúc đầu trong hoàng thất người suất sắc nhất không phải Tuyết Thanh Hà, mà là nhị hoàng tử của Tuyết Dạ, đó là một thanh niên tài ba tuyệt thế, có lẽ tại phương diện tu luyện hồn sư hắn kém ngươi nhưng lại có trí tuệ vô cùng thông minh, có lẽ còn trên cả ngươi. Thế mà, vào năm hắn mười hai tuổi lại bị chết yểu. Khí đó, Tuyết Thanh Hà thân là đại ca mới mười bốn tuổi. Năm sau, tam hoàng tử của Tuyết Dạ, cũng là một người rất có thiên phú tu luyện, mới mười một tuổi đã chết yểu. Vì vậy, Tuyết Dạ đại đế có bốn người con, giờ chỉ còn hai.*

Một cảm giác lạnh lẽo mãnh liệt tràn ngập trong tim Đường Tam, hắn nhìn Độc Cô Bác, trong lòng không khỏi một trận rung động. " Chẳng lẽ cái chết của hai hoàng tử có liên quan tới Tuyết Thanh Hà?*"*

Độc Cô Bác thản nhiên nói: " Ai cũng không thể khẳng định, bởi vì không hề tồn tại chứng cứ. Chỉ là hai ngày trước thời điểm nhị hoàng tử chết, Tuyết Dạ

đại đế vừa mới cùng vài trọng thần thương nghị qua chuyện lập thái tử. Cơ hồ tất cả trọng thần đều có khuynh hướng chọn nhị hoàng tử."

*Trong mắt Đường Tam hiện ra một tia quang mang nghi vấn, "*Có thể sau lưng Tuyết Thanh Hà có người nào đó đã ra tay không?"

Độc Cô Bác lắc đầu, " Điều đó khó có khả năng. Lúc đó, bốn hoàng tử đều sinh hoạt trong hoàng cung đại nội, nhị hoàng tử là trúng độc mà chết, mà tất cả thức ăn trong ngày đó đều đã được kiểm tra nghiêm khắc, việc hạ độc tuyệt không thể xảy ra, chỉ có người bên trong có cơ hội động thủ, cơ bản ngoại nhân không có khả năng tới gần. Người hầu chăm sóc hoàng tử đều là tì nữ thân tín mà Tuyết Dạ đại đế tin tưởng. Việc này sau đó cũng thành vụ án không bằng chứng. Mà vào năm sau, vụ việc của tam hoàng tử, tình huống cơ hồ là giống nhau như đúc, mà tứ hoàng tử Tuyết Băng lúc đó mới chỉ có bảy tuổi."

Tuyết Dạ đại đế bởi vì thương tâm quá độ, phái Tuyết Tinh thân vương tra xét rõ việc này. Tuyết Tinh thân vương sau khi điều tra, kết quả thu được rất kì quái. Từ dấu vết bên trong, hắn phát hiện hai vị hoàng tử trúng độc chết giống nhau như đúc, nhưng cũng không phải độc dược, mà là thông qua vũ hồn của hồn sư, bị trúng độc mà chết."

Đường Tam cau mày, nói: *" Việc này cũng không thể chứng minh hai vụ án có liên quan tới thái tử Tuyết Thanh Hà."*

Độc Cô Bác cười lạnh một tiếng, *" Không có chứng cứ, thì sẽ phải đi tìm người đạt được lợi ích nhiều nhất. Nhị, tam hoàng tử chết yểu, tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ, người đạt được lợi ích lớn nhất là ai đây? Nếu như ngoại nhân, vì đả kích hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc mà nói, tại sao không hạ độc chết trưởng tử? Phải biết rằng, Tuyết Thanh Hà, thiên tư mặc dù không bằng nhị hoàng tử nhưng khi còn trẻ cũng vô cùng thông minh. Tuyết Băng sở dĩ biến thành cái dạng này, chính là bởi vì hắn không muốn chết. Lúc đầu, Tuyết Tinh thân vươngđã tự thân dạy hắn tuyệt chiêu làm thế nào để bảo vệ tính mạng mình."*

"Thân là anh em ruột của đế vương, Tuyết Tinh thân vương cũng không phải người chỉ ngồi ngoài bàng quan mặc kệ sự việc. Lúc đầu ta và hắn có ân cứu

mạng cho nên ta mới biết được rất nhiều tin tức. Mấy năm này, thái tử Tuyết Thanh Hà đã chiếm được sự tin tưởng của rất nhiều đại thần. Tuyết Dạ đại đế cũng tín nhiện hắn, đem nhiều chuyện giao cho hắn xử lý. Mà Tuyết Dạ đại đế thân thể ngày càng nhiều bệnh. Không lâu trước, Tuyết Tinh thân vương đột nhiên phát hiện Tuyết Dạ đại đế trúng phải chất độc mãn tính. Lúc này vừa may tìm được ta nên ta liền trị liệu được cho hắn. Ta phát hiện, Tuyết Dạ đại đế trúng một loại hỗn hợp độc dược, thành phần đều là thực vật bình thường, nhưng nguyên nhân chính lại đến từ một loại hương liệu, loại hương liệu này trong hoàng cung chỉ có một người đang dùng, đó chính là Tuyết Thanh Hà!"

"Loại hỗn hợp kịch độc này cực kì quỷ bí, nếu như là trước kia, ta cũng không có cách nào phát hiện, cũng do ngươi dạy ta tri thức về hỗn hợp độc dược, ta mới thông qua dấu vết từ từ phát hiện. Liên tưởng đến những chuyện trước kia, ngươi cho rằng Tuyết Thanh Hà có trong sạch không?"

Nghe Độc Cô Bác nói như thế, sắc mặt Đường Tam nhất thời ngưng trọng hẳn lên, hỗn hợp độc dược, thứ này là lần đầu tiên hắn thấy có người sử dụng ở thế giới này, hơn nữa lại chỉ dùng trên người đế vương. Độc Cô Bác là phong hào đấu la xưng là ĐộcĐấu La, với năng lực của hắn trước kia cũng không thể phát hiện ra loại kịch độc này, có thể thấy kẻ hạ độc đã có dụng tâm lớn như thế nào.

Trong đầu hồi tưởng lại Tuyết Thanh Hà kia, rất khiêm tốn, có bộ dáng lễ hiền hạ sĩ, nội tâm Đường Tam mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng việc Độc Cô Bác nói, làm ấn tượng của hắn với Tuyết Thanh Hà nhất thời thay đổi hẳn. Nhưng có thứ gọi là tai nghe chưa chắc đúng, chỉ có mắt thấy mới là thật, cụ thể như thế nào thì chính mình phải tự quan sát mới quyết định được.

"Vậy, người đi theo Tuyết Băng là vì sao? Chẳng lẽ, ngươi không sợ làm vậy sẽ khiến Tuyết Thanh Hà xuống tay với hắn? Hơn nữa, bất luận nói thế nào, đây cũng là chuyện đấu đá trong nội bộ hoàng thất, chẳng lẽ ngươi còn muốn trợ giúp để Tuyết Băng lên ngôi?"

Độc Cô Bác hừ lạnh một tiếng, *" Tuyết Băng, tiểu tử này cũng không đơn giản đâu. Hắn là một người cực kì thông minh, chỉ là một mực nhẫn nhịn để ẩn dấu bản chất thực sự của mình thôi. Ngươi xem, hiện tại hắn chỉ mới có*

hồn lực hơn bốn mươi, kì thật không phải hắn không thể tu luyện đến mức cao hơn, mà chính mình cố ý không tu luyện, làm hồn lực đình trệ. Tuyết Thanh Hà, cùng loại hỗn hợp kịch độc kia có liên quan gì, chuyện này ta chỉ nói với Tuyết Tinh thân vương, hiện tại ngay cả Tuyết Dạ đại đế cũng không hề biết. Chỉ là ta đã điều chế một nhóm giải dược có thể từ từ hoá giải kịch độc. Ta chỉ nói cho Tuyết Dạ rằng hắn bị trúng độc, hơn nữa bảo hắn luôn làm ra vẻ vẫn còn bị trúng độc, khuyên hắn không nên nói tình huống này cho bất cứ kẻ nào. Chuyện của hoàng thất ta không muốn quản, nhưng nếu sau này ngươi muốn đối phó với Vũ Hồn Điện thì ngươi cũng nên hy vọng rằng Thiên Đấu đế quốc có một ban lãnh đạo ổn định, ngươi mới từ Tinh Đấu đại sâm lâm trở về, có hai đại sự kiện phát sinh ngươi có biết không? "

"Đại sự gì?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Độc Cô Bác trầm giọng nói: *" Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị tập kích, Thất Bảo Lưu Ly tông, bởi vì phát hiện kịp thời nên liền tổ chức ứng phó, toàn bộ tông có hơn 2/3 đệ tử tử vong, vượt qua vòng vây rút lui vào Thiên Đấu thành. Lam Điện Phách Vương Long gia tộc đã không tồn tại trên thế giới này, toàn gia tộc bị tàn sát, chỉ có một ít đệ tử không ở trong tông môn mới may mắn sống sót."*

"Cái gì?"

Đường Tam bật dậy, thất thanh kinh hô. Chỉ là cho dù lúc này tâm tình không khống chế được nhưng hắn vẫn không quên ôm lấy Tiểu Vũ như trước.

" Tại sao có thể như vậy? Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc là hai trong ba thượng tông, kể cả là Vũ Hồn Điện cũng không thể dễ dàng huỷ diệt bọn họ như vậy chứ."

Độc Cô Bác thở dài một tiếng, trong mắt toát ra vài phần cảm xúc đau thương, *" Sự thật xảy ra trước mắt. Hai đại tông phái như vậy mà xong hết rồi, Thất Bảo Lưu Ly tông coi như chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, nhưng thực lực bị tổn hại lớn. Hai đại phong hào đấu la đồng thời trọng thương, trong đó Kiếm đấu la bởi vì trọng thương mà thực lực đại giảm. Ngươi ngẫm lại, có thể đồng thời phát động mấy vạn hồn sư đồng thời tấn công, áp chế hai đại tông môn, thực lực lớn như vậy có thể là ai đây?"*

Ánh mắt Đường Tam có chút ngây dại, nhìn Độc Cô Bác thầm nói: *"Vũ Hồn Điện…thật là quá tàn nhẫn …"*

Độc Cô Bác cười khổ nói: *" Thông qua chuyện này ta mới biết, hoá ra lúc trước ta vẫn coi thường Vũ Hồn Điện, không ngờ bọn họ lại có được lực lượng thật khổng lồ. Theo như Thất Bảo Lưu Ly tông miêu tả, khi Vũ Hồn Điện phát động tấn công, đối phương xuất động tới bốn phong hào đấu la, mà Lam Điện Phách Vương Long gia tộc gần như cũng đồng thời bị tập kích. Muốn đem Lam Điện Phách Vương Long gia tộc hoàn toàn huỷ diệt mà không có ba, bốn phong hào đấu la thì khó có khả năng làm được. Mà giáo hoàng của Vũ Hồn Điện tuyệt không hề để lại chứng cớ tại hiện trường, mụ ta nói Quỷ đấu la, cùng Cúc đấu la đang ở Tinh Đấu đại sâm lâm, cứ thế mà tính ra thì Vũ Hồn Điện tự thân đương nhiên có hơn mười tên phong hào đấu la.*

*Trong mắt Đường Tam đột nhiên loé lên một tia sợ hãi. "*Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị huỷ diệt, vậy sư phụ hắn *…"*

Độc Cô Bác nói: " Đại sư hiện không việc gì. Hiện tại hắn đã đến Thiên Đấu đế quốc, cùng hoàng thất kết thành liên minh,

đang vì đế quốc mà khắc khổ huấn luyện hồn sư. Ba thượng tông, bị huỷ hai tông, điều này làm chấn động sự thăng bằng giữa hai đế quốc. Hành động lần này của Vũ Hồn Điện khiến cho hai đế quốc lâm vào khủng hoảng mãnh liệt. Bọn họ không muốn đối phó với Vũ Hồn Điện cũng thật khó có khả năng. Nếu như ngươi mượn lực lượng của bọn họ cùng nhau đối phó với Vũ Hồn Điện, chẳng phải sự tình có thể thành công thêm một nửa sao? Bởi vậy, chuyện của Tuyết Thanh Hà vẫn phải tra xét thật nhanh chóng, rõ ràng.

Đường Tam cũng không ngồi xuống, *" Lão quái vật, chuyện hoàng thất bên này ngươi cần điều tra thêm. Ta muốn tới Sử Lai Khắc học viện xem sư phụ thế nào. Gia tộc bị huỷ diệt, sư phụ hắn mặc dù bản tính kiên cường, nhưng đây quả thực là đả kích thật trầm trọng. Ta còn sợ hắn không cách nào thừa nhận việc này. Ta thật muốn tới gặp hắn thật nhanh."* Độc Cô Bác gật đầu, *" Ngươi đi đi, chú ý tự ẩn giấu bản thân. Ngươi hiện tại được Vũ Hồn Điện treo thưởng, nhất là lần này phá hư chuyện tốt của bọn chúng, lại giết chết*

cao thủ của Vũ Hồn Điện nhiều như vậy, bọn họ quyết không từ bỏ ý đồ đâu. Sau này cũng không nên nghênh ngang đi lại trên đường. Mặc dù nơi này là thủ đô của Thiên Đấu đế quốc, nhưng thế lực của Vũ Hồn Điện cũng không hề kém đâu."

" Ta sẽ chú ý " Nói xong, Đường Tam vội vã rời khỏi trà lâu, đến thẳng Sử Lai Khắc học viện.

Qua cuộc trao đổi cùng Độc Cô Bác lại thêm chuyện của Tiểu Vũ khiến tâm trạng hắn có chút rối loạn nên sau đó hắn phải tự trấn tĩnh lại, hết thảy so với tưởng tượng còn muốn phức tạp hơn. Việc này khiến Đường Tam không thể không một lần nữa cân nhắc lại kế hoạch của chính mình.

Ôm Tiểu Vũ trong lòng, Đường Tam cố gắng không làm người khác chú ý, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Sử Lai Khắc học viện. Đại sư đối với hắn mà nói giống như phụ thân thứ hai. Có thể nói, không có Đại sư sẽ không có hắn hôm nay. Gia tộc Đại sư bị huyết sát, Đường Tam hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nỗi thống khổ trong lòng Đại sư.

Khi hắn tới trước cửa Sử Lai Khắc học viện, lúc này

đệ tử phụ trách phiên trực không có ai có thể ngăn cản hắn, ngày đó Sử Lai Khắc thất quái tại học viện đã biểu hiện thực lực kinh khủng, khiến tất cả đệ tử đều có ấn tượng cực kì sâu sắc.

Vẻ mặt Đại sư so với trước kia càng thêm cứng ngắc, lạnh lùng nhìn đám học viên đang liều mạng chạy trước mặt, khuôn mặt băng giá như khiến không khí đóng băng lại.

Những học viên đó, đều không phải là đệ tử bình thường, mà là từ Thiên Đấu hoàng thất phái tới, là những hồn sư trẻ tuổi có tiềm lực. Tuyết Băng mang theo hoàng gia cấm vệ, trong đó không có hồn sư xuất hiện, chính là bởi tuyệt đại bộ phận hồn sư đều đã tới nơi này, do Đại sư thống nhất huấn luyện.

Số lượng hồn sư của Thiên Đấu đế quốc cũng không ít, nhưng chính thức nắm giữ trong tay hoàng thất thì không nhiều. Bao gồm cả hồn sư trong Thất Bảo Lưu Ly tông, tổng cộng cũng chỉ có không quá năm nghìn hồn sư. Trong

số đó, cường giả lại càng ít, hầu như không có mấy. Chỉ tính về phương diện hồn sư, Thiên Đấu đế quốc hoàng thất còn xa mới có thể so sánh với Vũ Hồn Điện.

Đương nhiên, nếu thực sự khai chiến, Thiên Đấu đế quốc vẫn có thể từ một số địa phương điều khiển một ít hồn sư, chỉ bất quá thực lực đều khá thấp mà thôi. Cũng bởi vì chênh lệch về thực lực hồn sư, nên hai đại đế quốc đối với Vũ Hồn Điện mới không thể không ẩn nhẫn. Chính thức trên chiến trường, hồn sư lấy một địch trăm cũng không phải nói đùa. Vũ Hồn Điện có trong tay một lực lượng hùng hậu mấy vạn hồn sư, cường giả như mây, lại có các công quốc cùng vương quốc hậu thuẫn, Dù hai đại đế quốc tính liên thủ, cũng không dám nói có thể toàn thắng. Càng chưa nói, hiện tại mâu thuẫn biểu hiện ra còn không kịch liệt, cho nên cũng chỉ có thể ẩn nhẫn, tích tụ lực lượng.

Hơn bốn nghìn hồn sư được Đại sư chia thành hai mươi tổ, tiến hành huấn luyện. Mặc dù Sử Lai Khắc học viện không lớn, nhưng nơi này cũng có thể tính là địa phương thích hợp nhất Thiên Đấu thành, chẳng những các loại điều kiện, phương tiện trang bị đầy đủ, còn có đông đảo khu vực thích hợp cho hồn sư tu luyện.

Đại sư phân hai mươi tổ, là căn cứ theo vũ hồn tu luyện mà định hướng tiến hành phân chia, trong đó số lượng nhiều nhất chính là cường công, mẫn công hệ hồn sư, chiếm hầu như trên dưới sáu thành.

Lúc này, Đại sư đang trực tiếp huấn luyện một tổ cường công hệ hồn sư, bình thường như huấn luyện đặc biệt trước đây, huấn luyện thể lực kinh khủng tự nhiên là không thể tránh được.

Triệu Vô Cực đứng một bên, trọng lực khống chế mở ra, hoàn toàn bao phủ hơn hai trăm hồn sư đang chạy bên trong, khiến phụ trọng mỗi người đều bằng nhau, còn Liễu Nhị Long lại như hổ rình mồi, săm soi kiểm tra, do đó, gã hồn sư nào cũng chỉ có thể đàng hoàng huấn luyện.

Không lâu trước, bởi vì Đại sư làm việc quên ăn quên ngủ, Liễu Nhị Long đột nhiên đổ bệnh, lúc này mới khiến Đại sư vì chiếu cố nàng mà nghỉ ngơi thêm một chút. Nhưng Liễu Nhị Long cũng không thể giả bộ đến cùng, bất

đắc dĩ cũng chỉ có thể cùng với Đại sư tiến hành huấn luyện đặc biệt, giúp hắn chia sẻ một chút, cũng có điểm khiến hắn dễ dàng huấn luyện hơn.

Nàng cũng biết, Đại sư rất mệt mỏi, thực ra phần nhiều là đến từ trong tâm, loại thống khổ này, nàng cũng đang cố chịu đựng. Hai người mặc dù không thật tình là vợ chồng, nhưng trong tâm lại là một thể thống nhất. Cùng bị nỗi thống khổ hành hạ, nàng cũng chỉ muốn chết. Nàng muốn báo thù, nhưng ngọn lửa báo thù cuồng bạo này, sau khi có được tin tức điều tra thực lực Vũ Hồn Điện từ Thiên Đấu đế quốc thì không khỏi trở nên nguội lạnh.

Đúng lúc này, đột nhiên một âm thanh có chút táo bạo vang lên, *"Lão tử mặc kệ, mấy thứ này con người không thể chịu đựng nổi!"*

Một gã hồn sư đang huấn luyện, đột nhiên dừng cước bộ, bước nhanh ra khỏi phạm vi trọng lực do Triệu Vô Cực khống chế, đặt mông ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm.

Cường độ huấn luyện này do Đại sư đề ra, quả thực cực kì gian khổ, bởi vì tuổi bọn họ phần lớn đều hai, ba mươi tuổi, nên mức độ huấn luyện so với Sử Lai Khắc thất quái trước kia còn nhiều hơn ba phần. Huấn luyện kiểu này khiến hồn sư khổ không thể tả.

Có người dẫn đầu, trong hơn hai trăm hồn sư có không ít người ngừng cước bộ, bọn họ đã sớm vã mồ hôi ướt hết áo, khi dừng lại liền thở hào hển từng ngụm, một đám ánh mắt chờ đợi, nhìn Đại sư.

Đại sư nhìn gã đệ tử dẫn đầu, liền đi tới, thanh âm lạnh lùng nói: *"Ai nói con người không thể chịu đựng được?"*

Tên hồn sư kia nhìn qua trên dưới ba mươi tuổi, vóc người tráng kiện, là một cường công hệ hồn sư, hồn lực bốn mươi tám, trong đám hồn sư cùng tuổi, coi như không tồi.

Làm một hồn sư, cho đến nay hắn đều sống an nhàn, sung sướng. Ử đâu cũng là tiêu điểm, có lúc nào chịu khổ sở như vậy? Hắn liếc mắt nhìn Đại sư một cái, thở hổn hển: *" Có bản lãnh… có bản lãnh… ngươi tới thử … thử đi?"*

Chính là, lượng huấn luyện này, căn bản con người không thể chịu nổi, cứ như vậy, chúng ta đều suy sụp mất. *" Có người dẫn đầu, không khí bất mãn nhất thời lan tràn, đám hồn sư đã dừng bước liền đứng lên xì xào bàn tán, nhìn Đại sư với ánh mắt tràn ngập bất mãn, thậm chí có chút oán hận.*

Liễu Nhị Long tức giận hừ một tiếng, bước vài bước tới tên hồn sư trước mặt, một tay túm hắn nâng khỏi mặt đất," Quay lại nhóm ngay, tiếp tục huấn luyện, nếu không ta sẽ cho ngươi huấn luyện một mình. *" Nhìn Liễu Nhị Long như một mẫu bạo long, gã hồn sư tráng kiện trong mắt có vài phần sợ hãi, nhưng âm thanh phản kháng vẫn như cũ: "* Chúng ta cũng không phải trâu ngựa của các ngươi, cùng lắm là ta rời khỏi là được, ta cũng không muốn chết ở chỗ này. Đại sư cũng chỉ là đại sư trên lý thuyết, chính hắn còn không làm được, dựa vào cái gì bắt ta làm? Cho dù là phong hào đấu la, không dùng hồn lực, sợ cũng không thể chịu được hành hạ như vậy."

------oOo------

Chương 343: Nguyên nhân Bát Chu Mâu tiến hoá khải giáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: iceteazz (A Ti)

Biên: A Nèo

" Ngươi … " Liễu Nhị Long tính khí đã nóng nảy như thế nào? Mấy ngày hôm nay nàng vốn đang cực kỳ bực bội rồi, nghe gã kia nói vậy, nhất thời giận dữ, tay phải giơ lên, hồn lực mạnh mẽ ba động nhất thời đem gã hồn sư trước mặt hoàn toàn áp chế.

" Dừng tay. " Đại sư hét lớn một tiếng, ngăn trở động tác của Liễu Nhị Long.

Đại sư chậm rãi đi tới trước mặt gã kia, gật gật đầu về phía hắn. *" Được, ta sẽ cùng ngươi đồng thời huấn luyện, chỉ cần ta không ngã xuống, các ngươi cũng không được dừng lại. "*

Vừa nghe lời này, Liễu Nhị Long không khỏi khẩn trương, *" Tiểu Cương, ngươi đừng xúc động, người đã nhiều tuổi rồi. Hơn nữa mấy ngày nay ngươi không ngủ không nghỉ, làm sao chịu được loại huấn luyện cực nhọc này? "*

Tên hồn sư phản kháng kia khoé miệng hơi nhếch lên, thấp giọng nói, *" Rõ ràng hắn không chịu được, mà lại ngược đãi chúng ta. "*

Ánh mắt âm trầm của Đại sư nhìn về phía Liễu Nhị Long, *" Nhị Long, ngươi đứng một bên tiếp tục giám sát, ta sẽ bồi tiếp chúng huấn luyện. "* Mặc dù ngữ điệu Đại sư rất ôn hoà, nhưng trong đó tràn ngập ý định không thể nghi ngờ. Cho dù là Liễu Nhị Long, một người đàn bà mạnh mẽ như vậy lúc này cũng không dám phản bác Đại sư.

" Việc huấn luyện đệ tử nặng nhọc, sư phụ hãy để ta bồi tiếp bọn họ luyện tập đi. Ta cũng muốn thử xem, cái gọi là huấn luyện mà con người không thể đạt tới có bao nhiêu cân lượng. "

Nghe thanh âm người kia, vẻ mặt Đại sư đang lạnh như băng, bỗng chốc có vài phần biến hoá, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía thanh âm phát ra. Chỉ thấy Đường Tam ôm một con tiểu bạch thỏ trong lòng, đang đi đến rất nhanh, rồi rất nhanh tới trước mặt bọn họ.

" Ngươi đã trở về. " Nhìn đệ tử duy nhất của mình, trong lòng Đại sư không khỏi nổi lên trăm mối xúc cảm ngổn ngang, thậm chí còn không hề chú ý tới Tiểu Vũ trong lòng hắn.

Đường Tam hướng tới Đại sư gật đầu, sau đó chuyển hướng tới gã trung niên hồn sư, nói: *" Ta đại biểu sư phụ cùng các ngươi song song huấn luyện, các ngươi luyện nhiều ít bao nhiêu, ta sẽ làm gấp đôi, cực hạn của loài người đến đâu cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào nghiên cứu ra cả. Ta là đại đệ tử của Đại sư, ta sẽ chứng minh cho các ngươi xem, lý luận của sư phụ là tuyệt đối không sai. "*

Trung niên hồn sư có chút không thèm đếm xỉa, nói: *" Ngươi cũng không biết chúng ta đang luyện tập cái gì lại đi bốc phét, ta muốn xem ngươi làm sao luyện gấp đôi như thế? "*

Đường Tam vuốt ve Tiểu Vũ trong lòng, đi tới trước người Liễu Nhị Long, đem Tiểu Vũ đưa tới: *" Nhị Long sư phụ, phiền người giúp ta ôm nàng, đây là Tiểu Vũ. "*

Liễu Nhị Long sửng sốt một chút, tiếp nhận Tiểu Vũ từ Đường Tam, trong lòng nhất thời không hiểu được hắn có ý tứ gì.

Đường Tam xoay người đi tới trước mặt gã trung niên hồn sư, mặt đối mặt nhìn thẳng vào mắt hắn: *" Nếu như ta làm được, mời ngươi xin lỗi sư phụ. "*

Vừa nói xong, hắn liền xuất hiện ở trung ương, sau đó mới hướng mặt về phía Đại sư, *" Sư phụ, thỉnh ngài chỉ đạo. "*

Đường Tam xuất hiện, rốt cuộc khiến ánh mắt Đại sư trở nên nhu hoà thêm vài phần, gật gật đầu. Đại sư nói: Ngươi trong sự áp chế từ trọng lực của Vô Cực chạy bộ vòng quanh, trọng lực gấp ba, hai mươi vòng, không được sử dụng hồn lực cùng hồn kĩ. *"*

Chỗ Triệu Vô Cực đứng chính là trung tâm của sân huấn luyện, bằng vào thực lực hồn đấu la của hắn, vừa lúc có thể đem trọng lực khống chế của mình mở rộng trong phạm vi thao trường. Đường Tam gật đầu về phía Triệu Vô Cực, " Triệu sư phụ, đã phiền ngài rồi, xin cấp cho ta trọng lực gấp sáu đi. *"*

Triệu Vô Cực mỉm cười, gật gật đầu về phía Đường Tam. Kĩ năng tăng cường trọng lực của hắn, mặc dù không thể hơn được trọng lực khống chế nhưng lấy thực lực của hắn bây giờ, cao nhất cũng đủ đem trọng lực tăng gấp mười.

Đệ tam hồn hoàn của Triệu Vô Cực sáng lên, trọng lực gấp sáu lần trực tiếp rơi vào trên người Đường Tam.

Đường Tam chỉ thấy trên người trầm xuống, ánh mắt chuyển hướng, hướng tới các đệ tử khác, " Mời các ngươi giám sát, đếm số vòng cho ta. *" Tiếng nói vừa dứt, hắn liền chạy ra.*

Tốc độ chạy của Đường Tam cũng không phải rất nhanh, nhưng khoảng cách mỗi bước lại giống hệt nhau, đều đều chạy đi. Rất nhanh, tới vòng bên ngoài rồi chạy.

Một số đệ tử không tin tưởng Đường Tam lúc này đang nhận sáu lần trọng lực, theo tiềm thức liền chạy tới gần hắn, khi tới gần, bọn họ nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực cường đại truyền đến, thân thể suýt nữa tê liệt ngã xuống. Lúc này, mới có thể khẳng định Triệu Vô Cực và Đường Tam không phối hợp ăn gian (DG: bốc phét tí)

Đương nhiên, điều này cũng không thể khiến bọn họ thôi không giám sát, mỗi gã hồn sư đều cẩn thận quan sát Đường Tam, nếu như hắn vận dụng hồn lực, tự nhiên sẽ xuất hiện hồn lực ba động thì bọn họ có thể phát hiện ngay.

Nhưng, bọn họ rất nhanh thất vọng, Đường Tam chẳng những vẫn không dùng hồn lực, hơn nữa tốc độ chạy bắt đầu nhanh hơn.

Đường Tam đã sớm không còn là Đường Tam năm trước, hai trăm năm hồn hoàn, hai ngàn năm, hai vạn năm, lại có cả hồn hoàn mười vạn năm, những hồn hoàn này tăng phúc cho cơ thể hắn một cách kinh khủng. Càng huống chi, còn thêm tác dụng của băng hoả lưỡng nghi giúp thân thể được như lột xác, lại thêm tác dụng tăng phúc của bốn khối hồn cốt. Nói về cường độ thân thể, ở đây không có ai có thể so sánh cùng hắn, kể cả Bất Động Minh Vương Triệu Vô Cực cũng không thể.

Tốc độ của Đường Tam càng ngày càng nhanh, nhưng thần sắc hắn không chút nào biến hoá, hơi thở vẫn đều đều, sắc mặt nhẹ nhàng, giống như chẳng có gì xảy ra vậy.

" Triệu lão sư tăng trọng lực đến lớn nhất đi. *" Đường Tam từ lúc chạy được mười vòng, liền nói với Triệu Vô Cực.*

Triệu Vô Cực trong lòng cười thầm, tiểu quái vật quả nhiên là tiểu quái vật!, có hắn thay Đại sư làm mẫu có thể có trò hay để xem rồi. Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nhắc nhở: " Trọng lực lớn nhất là 10 lần, ngươi cẩn thấn đó! *" Hắn nhắc nhở với Đường Tam như thế không khỏi khiến lũ đệ tử kia trợn mắt há mồm.*

Trọng lực tăng cường, nhưng tốc độ của Đường Tam lại không chậm lại chút nào, biến hoá duy nhất là khuôn mặt hắn có chút đỏ lên mà thôi.

Những hồn sư kia đều là hồn sư do Thiên Đấu đế quốc mới điều tới, lần trước, trận chiến giữa Sử Lai Khắc thất quái cùng Triệu Vô Cực, Phất Lan Đức, bọn họ chưa từng chứng kiến, tự nhiên cũng không biết Đường Tam. Mắt thấy Đường Tam chỉ dựa vào lực lượng thân thể, thế mà trong trọng lực kinh khủng như vậy lại chạy như điên, trong lúc nhất thời, cả bọn hoàn toàn ngây dại. Tên hồn sư kiện tráng lúc trước khiêu khích Đại sư lại càng há to miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng được?

Hai mươi vòng rất nhanh kết thúc, Đường Tam một lần nữa chạy đến giữa sân, hành lễ với Đại sư, " Sư phụ, có tiếp tục không ạ? *"*

Đại sư hướng tới Đường Tam khẽ khoát tay ý bảo hắn tới bên mình, Đường Tam liền bước nhanh tới trước mặt Đại sư, lúc này trên trán hắn cũng chỉ hơi hơi thấy chút mồ hôi mà thôi.

Trong mắt toát ra một tia vui mừng, Đại sư hướng về tên trung niên hồn sư lúc trước, " Hiện tại ngươi nói cho ta biết, trọng lực gấp ba lần, hai mươi vòng, ngươi có khả năng hoàn thành chứ? *"*

Gã trung niên hồn sư kia ngơ ngác nhìn Đường Tam, " Ngươi, ngươi thật sự là con người sao? *" Lời vừa nói ra, ngay cả Đại sư cùng Liễu Nhị Long, trên mặt đều không cầm được, toát ra vài phần tiếu ý.*

Liễu Nhị Long một cước đá gã kia lăn ra, " Ít nói nhảm thôi, về đội ngũ, tất cả những người đã dừng lại vừa rồi, tính thêm một vòng nữa, bắt đầu. Ai nói nhảm, cũng đừng trách ta không khách khí. *"*

Gã trung niên hồn sư kia ngay cả khi bị đá lăn quay ra, trong lúc chạy về đội ngũ cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, " Huynh đệ, ngươi năm nay bao nhiêu cấp hồn lực? Ngươi chính là do đại sư huấn luyện ra à?*"*

Đường Tam gật đầu, " Ta từ nhỏ đã được sư phụ dạy bảo tu luyện, hiện tại

sáu mươi sáu cấp."

Bịch … chân gã trung niên hồn sư mềm nhũng, liền ngã lăn ra đất.

" Bao, bao nhiêu ….? *" Thanh âm hắn đã có chút run rẩy.*

Đường Tam nhẹ nhàng nói, " Sáu mươi sáu cấp, ta năm nay vừa mới hai mươi mốt tuổi, Hài lòng chứ? Ngươi còn không xin lỗi sư phụ sao? *" Vừa nói, một cỗ uy áp cường đại chợt từ trên người hắn xuất ra, trong nháy mắt truyền khắp cả sân, khiến mỗi một hồn sư đang huấn luyện đều có cảm giác hít thở không thông.*

Những hồn sư đó phần lớn đều bốn, năm mươi cấp không hơn, có thể khiến bọn họ cảm nhận được uy áp như vậy, cũng chỉ có hồn sư trên sáu mươi cấp mới làm được. Vì vậy, dù cho Đường Tam không hề xuất ra hồn hoàn của mình, hồn sư kia cũng không thể nghi ngờ, hoàn toàn tin vào lời Đường Tam nói.

Tất cả Thiên Đấu hồn sư đều sợ ngây người, trung niên hồn sư kia khi nhìn Đại sư, vẻ mặt liền xuất hiện biến đổi long trời lở đất, cung cung kính kính hướng tới Đại sư, khom lưng hành lễ, " Xin lỗi, Đại sư, mới vừa rồi là ta đã mạo phạm ngài, ta xin chịu phạt. *"*

Đại sư bình tĩnh nói: " Chạy thêm mười vòng nữa. *"*

thân thể Trung niên hồn sư hơi run run một chút, nhưng hắn vẫn bước nhanh về đội ngũ, cùng những hồn sư khác trong vòng khống chế tăng trọng lực của Triệu Vô Cực, đứng lên chạy tiếp.

Đại sư than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai Đường Tam, " Nếu bọn họ mỗi người đều nghe lời như ngươi lúc đầu thì chắc chắn một ngày nào đó Thiên Đấu đế quốc sẽ có thể cùng vũ hồn điện đối kháng."

" Tiểu Tam, ngươi nói đây là Tiểu Vũ? Chuyện gì đã xảy ra? *" Liễu Nhị Long nghi hoặc nhìn Đường Tam.*

Đường Tam vội vã đi tới trước mặt Liễu Nhị Long, đem Tiểu Vũ trở về lòng

ngực mình. Hắn phát hiện, dù Tiểu Vũ đã biến thành tiểu bạch thỏ, nhưng khi hắn chỉ rời nàng trong chốc lát thì trong tâm hắn liền có điểm bất an.

" Sư phụ, Nhị Long sư phụ, chúng ta tìm một nơi an tĩnh nói chuyện. *"*

Nhìn ánh mắt ảm đạm của Đường Tam, Đại sư và Liễu Nhị Long biết, chắc chắn đã có chuyện xảy ra rồi. Hai người không nói thêm gì, liền mang theo Đường Tam đi vào một khoảng rừng cây.

" Tiểu Tam, nói đi. *" Đại sư gật đầu nhìn về phía Đường Tam.*

Đường Tam vuốt vuốt Tiểu Vũ trong lòng, mấy ngày hôm nay thật vất vả hắn mới bình tĩnh lại, giờ một lần nữa kích động đứng lên, Đại sư là thân nhân của hắn, nhìn thấy Đại sư, tất cả phòng tuyến trong nội tâm hắn đều tan biến. Vành mắt ửng đỏ, nói: " Sư phụ, khi toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái chấm dứt, các ngươi có thể đoán được Tiểu Vũ nàng cũng không phải loài người mà là một con hồn thú mười vạn năm. Cũng chính vì như thế, Bỉ Bỉ Đông lúc đó mới muốn xuống tay với nàng. May là phụ thân ta kịp thời xuất hiện, liền mang chúng ta đi. *"*

Đồng tử Liễu Nhị Long chợt co rút lại, " Ngươi sẽ không nói cho ta biết con thỏ nhỏ trong lòng ngươi chính là Tiểu Vũ đấy chứ? *"*

Đường Tam gật gật đầu, lập tức đem quá trình mình rời học viện, tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm, kể rõ từng chi tiết một.

Khi hắn nói đến việc Tiểu Vũ xả thân hiến tế, cứu hắn thì cả người đã khóc không thành tiếng.

" …, đều do ta không tốt, là ta không bảo vệ tốt Tiểu Vũ. *" Ôm bản thể Tiểu Vũ, Đường Tam phịch một tiếng, quỳ trước mặt Liễu Nhị Long.*

Thân thể Đại sư hơi hơi run rẩy, Liễu Nhị Long cũng khóc không nên lời, hai tay nắm chặt lấy bả vai Đường Tam, " Vũ hồn điện, Bỉ Bỉ Đông, ta muốn giết ngươi … *"*

Trong tiếng gầm giận dữ, Liễu Nhị Long xoay người chạy đi.

Đường Tam vội vã tiến tới, bắt lấy cánh tay Liễu Nhị Long, " Nhị Long sư phụ, ngài đừng quá xúc động. *"*

Liễu Nhị Long mạnh mẽ giật khỏi tay Đường Tam, " Xúc động? ta như thế nào xúc động? Đường Tam, nếu ngươi vẫn là đàn ông, hãy theo ta đi vũ hồn điện, cho dù chết ta cũng muốn làm một trận long trời lở đất. *"*

" Đủ rồi. *" Đại sư chợt quát một tiếng, ngưng lại Liễu Nhị Long đang lửa giận công tâm. "* Ngươi làm như vậy có ích lợi gì? Chỉ có thể hy sinh uổng phí mà thôi. Chuyện thì cũng đã xảy ra rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn làm Tiểu Tam cùng ngươi chịu chết sao? *"*

Trừng mắt nhìn Đại sư, đôi môi Liễu Nhị Long run rẩy, rốt cuộc nàng nhào vào lòng Đại sư, khóc lên thành tiếng. Gia tộc bị diệt, tộc nhân bị tàn sát, mà ngay cả con gái nuôi ký thác trong lòng cũng bị vũ hồn điện biến thành dạng này. Trong lòng nàng, niềm bi phẫn đã lên tới cực điểm. Nếu như không khóc lên sợ rằng nàng sẽ trực tiếp phát điên mất.

Đại sư ôm chặt lấy thân thể Liễu Nhị Long, nhìn về phía Đường Tam đang rơi lệ, " Tốt lắm, nam tử hán đại trượng phu chảy máu không đổ lệ (Hay hay, ta thích câu này – Dangneo), vũ hồn điện nợ chúng ta, một ngày nào đó, chúng ta sẽ hoàn trả lại gấp trăm ngàn lần. Chuyện Tiểu Vũ cũng không thể trách ngươi, ngươi đã làm không thể tốt hơn được, điều ngươi hiện tại cần làm, chính là thật nhanh đề thăng thực lực chính mình, sớm ngày đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, giúp nàng sống lại. Ngươi hiểu chứ? *"*

Đường Tam lau khô nước mắt, nặng nề gật đầu với Đại sư.

Đại sư nói: " Trước tiên tâm tình ngươi cần phải bình tĩnh đã. Huyết hải thâm cừu với vũ hồn điện, chúng ta cần phải bàn bạc kĩ càng hơn. *" Nói xong những lời này, thân thể đại sư đột nhiên hơi run một chút, Liễu Nhị Long trong lòng Đại sư vốn thân thể tiếp xúc với nhau, nhất thời liền phản ứng lại, vội vã ôm chặt Đại sư, nhưng lại phát hiện sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt, hoá ra đã hôn mê rồi.*

" Sư phụ, người làm sao vậy? *" Đường Tam lại vô cùng hoảng sợ, vội vã tiến*

đến, giúp Liễu Nhị Long dìu Đại sư nằm trên đất.

Liễu Nhị Long rơi lệ nói: " Từ khi gia tộc bị huỷ, hắn vẫn tự mình chôn vùi trong công việc bộn bề, không cho mình một cơ hội để thở, ngươi lại mang đến tin tức xấu của Tiểu Vũ thế này, hơn nữa thấy ngươi ngươi có điểm buông bỏ, thân thể hắn rốt cuộc không cầm cự nổi rồi. Tiểu Tam, ngươi nếu đến muộn vài ngày, ta cũng không biết hắn sẽ phát sinh chuyện gì nữa.*"*

Đường Tam từ trong Như Ý Bách Bảo nang lấy ra một cuộn Long chi diệp, nhét vào miệng Đại sư, hai tai đặt lên ngực, bụng, chậm rãi vận chuyển lên xuống.

Hồn lực của hắn chính là huyền thiên công, chính là nội công chính thống. Dưới sự khống chế tận lực của hắn, nội lực nhẹ nhàng từ giữa ngực, bụng Đại sư xoay vòng quanh, thúc dục dược hiệu của Long chi diệp truyền vào trong huyết mạch, giúp Đại sư hồi phục lại sức lực.

*Tình huống thân thể Đại sư coi như không kém, lúc trước lại phục dụng "*Chu Tử Chi*" do Đường Tam đưa, lúc này dưới tác dụng của Long chi diệp cùng với huyền thiên công, trong chốc lát Đại sư đã thở dài một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.*

" Hơ … *" Chậm rãi mở hai mắt, Đại sư thấy ánh mắt lo lắng của Đường Tam và Liễu Nhị Long, mạnh mẽ sốc lại tinh thần, "* Ta không sao. *"*

Đường Tam chỉnh sắc, nói: " Sư phụ, người không thể cứ xuống dốc như vậy được, nếu thân thể người suy sụp, sau này ai lãnh đạo chúng ta đối kháng vũ hồn điện? Tinh thần của người tiêu hao rất lớn, nhất định cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Người đừng nói gì cả, kể cả phải trói lại, con cũng muốn người nghỉ ngơi cho tốt một thời gian nữa. Chuyện huấn luyện hồn sư này, hãy giao cho Triệu sư phụ và Nhị Long sư phụ đi. *"*

Nhìn ánh mắt Đường Tam và Liễu Nhị Long, Đại sư rốt cuộc cũng khuất phục. Hắn cố nén không cho nước mắt thống khổ chảy ra, liền nhắm lại, gật gật đầu.

Nam nhân sống vĩnh viễn không thể giống nữ nhân, nam nhân không khóc,

không phải bởi vì không thương tâm, mà chính là nam nhân phải kiên cường. Bất kể có chuyện gì đều sẽ để lại trong lòng, cũng bởi vì vậy bình thường nam nhân không sống lâu bằng nữ nhân.(úi úi, hóa ra là thế sao? tA kHôNg tIn, ta sẽ tu tiên ngay thôi – Dangneo)

Đường Tam đỡ sau lưng Đại sư, đưa hắn về túc xá, lại luôn ở bên người Đại sư đến khi hắn ngủ thiếp đi, lúc này mới ra khỏi phòng. Hắn có rât nhiều lời muốn nói cùng Đại sư, nhưng không phải là bây giờ. Ít nhất phải chờ thân thể Đại sư khôi phục lại một chút rồi mới nói chuyện.

Nhìn Đại sư đang nghỉ ngơi, Liễu Nhị Long coi như thở phào nhẹ nhõm. Nhiều ngày mệt mỏi cũng khiến nàng không chịu nổi, liền ngủ gục ngay bên người Đại sư.

Đợi khi đóng cửa phòng, Đường Tam ra ngoài túc xá, trực tiếp đến phòng làm việc của viện trưởng, tìm Phất Lan Đức, đem chuyện Tiểu Vũ nói cho hắn biết.

Sau khi nghe Đường Tam kể lại, Phất Lan Đức mặc dù không kích động giống Liễu Nhị Long, nhưng tức giận điên cuồng, một hồi lâu mới dần bình tĩnh lại.

" Tiểu Tam, ngươi lần này trở về, chuẩn bị làm gì bây giờ? *" Phất Lan Đức hỏi, Đường Tam liền nói: "* Ta chuẩn bị trước tiên tu luyện một đoạn thời gian, hơn nữa chế tạo một số ám khí hữu dụng. *"*

Phất Lan Đức gật đầu nói: " Hiện tại Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn đều ở trong học viện, các ngươi vừa lúc có thể cùng nhau tập luyện. Mộc Bạch cùng Trúc Thanh đã quay về Tinh La đế quốc, ngươi ở đây cần cái gì cứ tìm ta. Hiện tại Thiên Đấu đế quốc đối với chúng ta toàn lực hỗ trợ, các loại tư nguyên đều không thành vấn đề. *"*

Đường Tam gật đầu, nói: " Như vậy đã phiền toái người rồi. *"*

Phất Lan Đức nhìn Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam một chút, trong mắt đầy vẻ thương cảm, " Phiền toái cái gì? Đám các ngươi ngày đó đều là tiểu quái vật do ta một tay bồi dưỡng nên, ta cả đời chưa từng kết hôn, các ngươi giống

như con ruột của ta vậy. Chứng kiến bộ dạng hiện tại của Tiểu Vũ, ta thật hận không thể cùng Nhị Long sánh vai giết lên vũ hồn điện. Tốt lắm, không nói chuyện đó nữa. Ngươi trên đường khổ cực, đi nghỉ ngơi trước đi. Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn đều ở căn nhà gỗ trong rừng mà trước đây các ngươi tu luyện. Nơi đó khá rộng, ngươi cũng đã từng đến rồi. Vinh Vinh gần đây tâm tình cũng không tốt, Thất Bảo Lưu Ly tông trực hệ đệ tử thương vong thảm trọng, Ai! đám hài tử các ngươi sao lại gặp nhiều chuyện như vậy … "

Tam quái đoàn tụ nhưng lại khó có thể mừng rỡ. Đường Tam ở trong căn nhà gỗ bố trí ổn thoả. Sau khi biết chuyện Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn khó tránh khỏi vô cùng tức giận, mọi người đối với vũ hồn điện, hận ý vô hình chung đã lên tới đỉnh điểm.

Ba ngày sau.

Đường Tam khoanh chân ngồi trong căn nhà gỗ của mình, để Tiểu Vũ nằm một bên, kì dị chính là dù đã trở về bản thể, hơn nữa lại mất đi ý thức nhưng dù Đường Tam không chú ý thì nàng cũng tuyệt không bò ra khỏi phạm vi năm thước xung quanh hắn.

Ba ngày qua, Đường Tam một mực tu luyện, củng cố mười vạn năm hồn hoàn của Tiểu Vũ, ngoài ra cùng với sự tiến hoá của Bát Chu Mâu đã khiến hồn lực của hắn tăng lên.

Đường Tam phát hiện, mặc dù lúc này hồn lực có một chút mà tăng lên tới sáu cấp, nhưng bởi vì tốc độ tăng lên quá nhanh, căn cơ có chút không vững. Sau này trong một đoạn thời gian rất dài, hắn đều phải tu luyện chỉ để củng cố hồn lực. Tới trên sáu mươi cấp hồn lực, tốc độ phát triển của hồn sư sẽ giảm rõ rệt, dù cho bọn họ là thiên tài cũng sẽ như vậy. Đường Tam cũng hiểu, chính mình không thể quá gấp gáp, nếu không sẽ dẫn tới phản tác dụng, bởi vậy hắn chỉ tập trung kiên định tu luyện từng bước.

Hắn biết, so sánh với phụ thân, chính mình coi như rất may mắn, ít nhất Tiểu Vũ vẫn còn cơ hội sống, dù sao vẫn có thể luôn theo bên cạnh mình, chỉ cần không trong trạng thái tu luyện, Đường Tam sẽ ôm Tiểu Vũ ra ngoài hít thở không khí mát mẻ, phơi nắng ấm, đem những lời trong lòng nói với Tiểu Vũ.

Luyện công đạt đến viên mãn, một đại chu thiên chấm dứt, Nội lực Huyền Thiên công lại vừa củng cố thêm vài phần. Huyền Thiên công đột phá đệ lục trọng, cũng là sau sáu mươi cấp hồn lực, đã có thể khiến nội lực phóng ra ngoài, trong thế giới lúc trước của Đường Tam, có thể xưng là hộ thể cương khí. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn nhất định cần làm nội lực mình củng cố vững chắc, nếu không hộ thể cương khí sẽ xuất hiện sơ hở, không thể phòng hộ thân thể một cách toàn diện. Thở dài một hơi, một cỗ bạch khí từ trong miệng phun ra, giống như thanh âm long ngâm rất nhỏ rung động vây quanh thân thể Đường Tam. Sau khi kỳ kinh bát mạch thông suốt, huyền thiên công của hắn đã tiến nhập một cấp độ tu luyện mới. Có kinh nghiệm từ kiếp trước, hơn nữa kiếp này lại có sự dạy dỗ của Đại sư, khiến Đường Tam rất rõ ràng, trong tu luyện phải lấy ổn định làm chủ.

Ánh mắt khẽ hé, Đường Tam động thân, mở cửa phòng ra, Đại sư đã lẳng lặng đứng ở cửa phòng hắn. Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, sắc mặt Đại sư nhìn qua đã tốt lên rất nhiều, chỉ là trong mắt vẫn phát ra những tia băng lãnh không những không có ý mất đi mà ngược lại càng thêm dày đặc.

" Sư phụ. *" Đường Tam vội vàng mời Đại sư vào trong phòng. Hắn biết, Đại sư chắc chắn không phải vừa mới đến, chỉ là không muốn quấy rầy hắn tu luyện mới không gõ cửa. Mặc dù chỉ là một chi tiết nho nhỏ này, nhưng cũng có thể thấy Đại sư có bao nhiêu ưu ái đối với hắn.*

Đại sư nhìn đệ tử mình yêu mến, trên khuôn mặt toát ra một tia mỉm cười hiếm có, " Ta đã không có việc gì rồi. Tiểu Tam, trước hết cho ta xem cái hồn cốt khải giáp mà ngươi nói kia đi. *" Đại sư hơn nửa đời người hết sức nghiên cứu vũ hồn, ngày đó mặc dù bị hôn mê nhưng những gì Đường Tam nói vẫn ghi tạc trong lòng, đối với tình huống đặc biệt này cực kì chú ý.*

Đường Tam tự nhiên biết tính tình nóng nảy của Đại sư, cũng không nói nhiều, liền cởi áo, đem Tiểu Vũ đang ôm trong lòng đặt lên giường, rồi lập tức thúc dục hồn lực, xuất ra Bát Chu Mâu đã tiến hoá lần thứ hai của mình.

Khi huyết sắc Bát Chu Mâu từ phía sau lưng Đường Tam phóng ra, Đại sư không khỏi hít vào một luồng lương khí, huyết sắc Bát Chu Mâu rút ngắn còn hơn ba thước, lộ ra khí tức máu tanh nồng nặc, cả căn phòng bỗng tràn ngập một tầng khí tức bạo lệ, ngay cả hai mắt Đường Tam cũng thoáng hiện thêm

một tầng huyết sắc.

Kì quái chính là, lúc này cũng không có xuất hiện khải giáp lúc trước, Đường Tam chỉ cảm giác được phía sau lưng một trận lửa nóng, khi cảm giác lửa nóng trải rộng khắp phía sau lưng, nó cũng không kéo dài, không bảo vệ phía trước giống như lần trước xuất hiện, cả ba khối hồn cốt cũng đều không có phản ứng.

Đường Tam có chút kinh ngạc, liền thúc dục hồn lực rót vào Bát Chu Mâu, nhưng màu sắc trên Bát Chu Mâu chỉ đậm thêm một ít, nhưng thân mình lại không xuất hiện bất cứ biến dị nào.

" Sư phụ, lần trước không phải như thế này. *" Đường Tam có chút lo lắng nói ra. Hắn cũng không hy vọng Đại sư cho rằng mình đã nói quá về Bát Chu Mâu.*

Trong mắt Đại sư lộ vẻ đăm chiêu, " Ngươi đừng cử động. *" Nói xong, Đại sư bước nhanh vòng ra sau lưng Đường Tam, cẩn thận quan sát Bát Chu Mâu của hắn.*

Sau lưng mình, Đường Tam tự nhiên không thể nhìn thấy, nhưng Đường Tam lại thấy một tầng huyết hồng sắc bản giáp đã bao trùm cả lưng hắn, kết cấu cùng cơ nhục trên lưng hoàn toàn giống nhau, cứ như một bộ phận thân thể hắn vậy. Theo động tác của Đường Tam, khải giáp cũng theo đó cử động. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Tam chỉ có thể cảm giác được hoả nhiệt sau lưng mà không cảm thấy khải giáp kia. Điều này chỉ xuất hiện khi khải giáp đã cùng thân thể hắn hoàn toàn kết hợp.

Xem toàn bộ khải giáp sau lưng, Đại sư vừa cẩn thận quan sát biến hoá của Bát Chu Mâu. Trên Bát Chu Mâu hiện ra một tầng huyết sắc hồng mang bao phủ, khí tức tà ác tanh máu vô cùng đậm đặc, khi nhìn kĩ, càng có thể từ trong đó thấy được vài phần khí tức yêu dị.

Đại sư lại từ sau lưng đi tới trước mặt Đường Tam, nói: " Ngươi kể lại một lần nữa thật rõ từng chi tiết ngươi cảm thụ được lúc đó đi. *"*

Đường Tam gật đầu, nói: " Lúc ấy, ta chỉ cảm giác được Bát Chu Mâu thay

đổi, toàn thân đều đã biến thành đỏ như máu, đồng thời phía sau lưng cảm giác rất nóng. Cảm giác nhiệt hoả liền từ sau lưng truyền tới trước ngực. sau đó ta thấy huyết sắc khải giáp xuất hiện. Đúng lúc ta tưởng Bát Chu Mâu sinh ra biến dị, thì ba khối hồn cốt của ta cũng xuất hiện biến hoá, khải giáp kéo dài trên người cùng với khải giáp trên thân liền kết hợp, chỉ là mỗi một khối hồn cốt, căn cứ vào thuộc tính bất đồng mà cho ta cảm thụ đều không giống nhau. Chỉ là khi chúng cùng Bát Chu Mâu khải giáp kết hợp một chỗ, thì đều biến thành khải giáp màu huyết sắc. Ta cảm giác, ngoại trừ tăng cường phòng ngự ở bên ngoài, tất cả các kỹ năng cũng đều sinh ra tăng phúc hiệu quả nhất định, mà hồn lực tiêu hao lại hạ thấp rất nhiều. *"*

" Lúc đó, ta cảm giác trong cơ thể phảng phất như có vật gì đó bị nghiền nát, lại có vật gì đó dường như dung hợp lại cùng nhau. Nhưng, mỗi khối hồn cốt đều sinh ra cảm thụ không giống nhau, làm ta rất không thoải mái. Chỉ là, thực lực tăng lên là điều có thể khẳng định. Trong quá khứ, tất cả kỹ năng đều không đồng thời hạ thấp, thi triển hồn kĩ sẽ tiêu hao hồn lực giảm 10%, mà uy lực lại tăng lên 10%. Với tỉ lệ ngược này, tương đương với việc thực lực tổng thể của ta đã tăng lên không ít.*"*

Trong mắt Đại sư thoáng hiện lên một nét sợ hãi lẫn vui mừng. Hắn đột nhiên vỗ hai tay, " Ta hiểu rồi, xem ra phỏng đoán của ta là chính xác. Mặc dù chỉ là đồ hình sơ cấp, nhưng rất có khả năng ngươi sẽ có được loại kỹ năng đặc thù này. *"*

Đường Tam có chút không hiểu, nhìn Đại sư, " Sư phụ, người nói kỹ năng kia là cái gì? *"*

Đại sư trầm giọng nói: " Ta nói, chính là hồn cốt dung hợp kĩ. *"*

" Hồn cốt dung hợp kĩ? Sư phụ, người trước kia hình như chưa hề nói cho ta. *" Cái cụm từ này, Đường Tam là lần đầu tiên nghe thấy, hắn chỉ biết vũ hồn dung hợp kĩ, vẫn chưa nghe thấy hồn cốt dung hợp kĩ bao giờ.*

Đại sư thở dài một tiếng, nói: " Trước kia chưa bao giờ nói cho ngươi, là bởi vì ta không biết cả đời này ngươi có cơ hội tiếp xúc với cơ hội có hồn cốt dung hợp kĩ này? Cũng không nghĩ tới, ngươi như thế nào lại may mắn thế, tự nhiên có khả năng tiếp xúc với lĩnh vực đỉnh cao này. *"*

Đường Tam không nhịn được, hỏi Đại sư: " Sư phụ, cuối cùng thì hồn cốt dung hợp kĩ là cái gì thế? *"*

Đại sư nói: " Đây là một lĩnh vực cơ hồ không ai có thể đạt tới, theo như ta được biết, hiện nay trong hồn sư giới, có khả năng có được loại kỹ năng này, cũng chỉ có một người. Cái gọi là hồn cốt dung hợp kĩ, chính là tự thân hồn cốt dung hợp cùng một chỗ, sinh ra kỹ năng phụ gia. Nói đại khái, loại kỹ năng này đều cực kì cường đại, với bản thân hồn sư, tăng phúc tuyệt đối không kém hơn hai hồn sư liên thủ sử dụng vũ hồn dung hợp kĩ. Hơn nữa, bởi vì hồn cốt đều tự sinh trong cơ thể, nên bình thường có thể đạt tới trình độ dung hợp 70% trở lên. *"*

Đường Tam nói: " Vậy hắn không phải trên người có hai khối hồn cốt trở lên sẽ sinh ra loại kỹ năng này sao? Nếu không, ngài cũng không nói khả năng tồn tại rất thưa thớt? *"*

Đại sư vuốt cằm nói: " Đương nhiên không dễ dàng như vậy. Muốn xuất hiện hồn cốt dung hợp kĩ, quả thực còn khó hơn lên trời. Vũ hồn dung hợp kĩ chỉ là xem trình độ kết hợp vũ hồn mà thôi. Nhưng hồn cốt dung hợp kĩ lại cần đến thuộc tính của hồn cốt, lại phải cần vận khí rất lớn. Chỉ là để sinh ra Hồn cốt dung hợp kĩ thì khó khăn lớn nhất chính là, muốn xuất hiện loại kỹ năng này thì đầu tiên cần tập đầy đủ sáu bộ hồn cốt. Sau đó mới có một phần ngàn cơ hội có thể xuất hiện hồn cốt dung hợp kĩ. *"*

Nghe Đại sư nói, Đường Tam xem như hoàn toàn hiểu được trình độ xuất hiện kỹ năng này khó khăn thế nào. Trong lúc nhất thời, giật mình nói: " Theo như người nói, khải giáp xuất hiện trên người ta chính là hồn cốt dung hợp kĩ? Nhưng là, ta hiện tại kể cả Bát Chu Mâu mới chỉ có bốn khối hồn cốt mà! *"*

Nghe Đường Tam nói thế, Đại sư không khỏi cười khổ, " Chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Kể cả là cấp bậc phong hào đấu la tức là cường giả đứng đầud cũng không nhất định có thể có được một khối hồn cốt. Ngươi thoáng cái liền có bốn khối, trong đó hai khối sinh ra trên người mười vạn năm hồn thú, có thể nói là may mắn trên trời rơi xuống đấy!*"*

Đường Tam cười khổ, nói: " Có thể là vận khí của con tương đối tốt đi, người cũng hiểu, nếu như có thể, ta tuyệt không hy vọng có được hai khối hồn cốt mười vạn năm kia. *"*

Cùng là hồn cốt so sánh với nhau, hồn cốt của mẫu thân và Tiểu Vũ mới là trọng yếu nhất, nếu có lựa chọn, Đường Tam tuyệt không chút do dự sẽ lựa chọn mẫu thân và Tiểu Vũ sống lại.

Đại sư nói: " Hồn cốt dung hợp kĩ sinh ra còn có một điều kiện cực kì ngặt nghèo, đó là, toàn bộ sáu khối hồn cốt, đều nhất định cần phải được sinh ra bởi cùng một loại hồn thú. Ngươi phải biết tỷ lệ hồn cốt xuất hiện là cực ít, nhưng nếu cùng một loại hồn thú xuất hiện những hồn cốt ở vị trí khác nhau thì như vậy tỉ lệ sẽ là bao nhiêu? Theo những gì ta biết, trong lịch sử, chỉ có vũ hồn điện mới có thể có một bộ truyền thừa hồn cốt, nhưng chưa bao giờ nghe nói qua ai có năng lực đem sáu hồn cốt đó hoàn toàn dung hợp. Bỉ Bỉ Đông cũng coi như may mắn, thân mình vừa là song sinh vũ hồn, người duy nhất có khả năng có hồn cốt dung hợp kĩ mà ta nói lúc trước, cũng chỉ có bà ta thôi. *"*

Nghe Đại sư nói tới Bỉ Bỉ Đông, trên mặt Đường Tam không khỏi lộ ra sự cừu hận mãnh liệt, do mệnh lệnh của con mụ này mới khiến Tiểu Vũ trở thành như ngày hôm nay. Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị huỷ, chỉ sợ cũng có quan hệ tới mụ.

Đại sư liếc mắt, nhìn Đường Tam thật sâu, " Thứ tình huống xuất hiện trên người ngươi lúc này rất giống đặc điểm của hồn cốt dung hợp kĩ. Sở dĩ, không thể xuất hiện lần thứ hai, là bởi vì tổ hợp hồn cốt trên người ngươi vẫn chưa hoàn thiện. Hơn nữa, bản thân ngươi cũng không đạt tới trình độ có thể thi triển loại kỹ năng này.*"*

Đường Tam cau mày, nói: " Nhưng là, trên người ta, hồn cốt cũng không phải cùng một hồn thú sinh ra, tại sao lại xuất hiện hồn cốt dung hợp kĩ? *"*

Đại sư nói: " Đây chỉ là ta phỏng đoán mà thôi. Nếu như ta đoán không sai, sở dĩ gặp tình huống này, chính là do Bát Chu Mâu của ngươi. Hồn cốt dung hợp kĩ cần phải có sáu khối hồn cốt, cũng là sáu khối hồn cốt thống nhất. Mà, hiện tại trên người ngươi xuất hiện điềm báo trước của hồn cốt dung hợp kĩ,

nhưng không phải do sáu khối hồn cốt mà do bên trong ngoại phụ hồn cốt phát ra. Nói cách khác, Bát Chu Mâu trở thành kỹ năng dẫn đường. Là ngoại phụ hồn cốt, song song với thực lực ngươi tăng cường, nó cũng nhiều lần được tiến hoá, nhất là lần này, trước sau có được kích thích của mười vạn năm hồn hoàn của Tiểu Vũ cùng với Nhân Diện Ma Chu hơn ba vạn năm, nó liền nhảy vọt về chất, mà sự tiến hoá vượt bậc này cũng khiến nó có thêm một năng lực, giống như trợ giúp ngươi giao tiếp với tất cả hồn cốt. Nhưng, cái kỹ năng này có thể đạt tới trình độ nào thì ngay cả ta cũng không biết. *"*

" Ngươi cũng nói, ngay khi khải giáp xuất hiện, mỗi một khối hồn cốt đều gây cho ngươi cảm giác khác nhau, khiến ngươi cảm thấy khó chịu, nguyên nhân là bởi vì hồn cốt của ngươi cũng không cùng một hồn thú sinh ra. Bát Chu Mâu mặc dù liên kết các hồn cốt, nhưng bản thân không đủ đem toàn bộ đồng hoá, sau này cũng không thể. Dù sao, kể cả nó có tiếp tục tiến hoá, cùng lắm chỉ tương đương với một khối mười vạn năm hồn cốt mà thôi. Bởi vậy, sau này có thể không xuất hiện chính thức hồn cốt dung hợp kĩ, phải xem mấy khối hồn cốt ngươi có thể có được về sau, nhất là hồn cốt lúc tập hợp lại có sinh ra biến hoá gì. *"*

Nghe xong Đại sư giải thích, Đường Tam đối với tình huống thân thể mình lúc này mới xem như hiểu được. Mặc dù Đại sư nói tất cả chỉ là phỏng đoán của hắn nhưng Đường Tam cũng rất hiểu, sư phụ nói tuyệt không sai. Nếu như ngay cả Đại sư cũng không hiểu, như vậy trong hồn sư giới, cũng không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Đại sư trầm giọng nói: " không nên đem tinh lực đặt vào nghiên cứu việc này. Nghiên cứu hồn cốt dung hợp kĩ là việc của ta. Việc ngươi cần làm chính là cố gắng tu luyện. Dù sao, đối với ngươi mà nói, kỹ năng này mặc dù không tồi nhưng lại quá hư vô mờ mịt (ý nói không chắc chắn – Iceteazz). Chính thức hiệu quả ngươi có thể dùng có thể tính là không lớn. Đối với ngươi mà nói, việc mấu chốt là tăng cường thực lực của mình, nhưng tu luyện cần phải vững chắc. Tốc độ tăng cường của ngươi đã rất nhanh rồi, nhất định phải củng cố căn cơ của mình thật vững chắc mới có thể tiếp tục tiến lên. "

------oOo------

Chương 344: Áo Tư Tạp trở về, phục chế kính tượng tràng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên: A Lá

*"Là."*Đại sư ý nghĩ cùng Đường Tam không hẹn mà trùng, Đường Tam lập tức đáp ứng.

Thu hồi Bát chu mâu, Đường Tam một lần nữa mặc áo vào.

Đại sư thở dài một tiếng, *"Tiểu Tam, chuyện Tiểu Vũ ngươi cũng đừng khổ sở. Đã có thể làm cho nàng sống lại, chung quy chúng ta vẫn có cơ hội. Lần này trở về ngươi tính toán làm như thế nào?"*

Đường Tam suy nghĩ một chút nói: *"Sư phụ, xem ra trước mắt, chỉ sợ Võ Hồn Điện mưu đồ thống trị cả đại lục, tiến thêm một bước tăng cường quyền lực và tiếng nói của mình tại đại lục. Đem tất cả tai tiếng ảnh hưởng đến mình toàn bộ quét sạch. Bất luận ngài hay là con, chỉ bằng vào lực lượng của bản thân đều khó có khả năng thay đổi hết thảy. Ngài chọn lựa phụ thuộc vào Thiên Đấu đế quốc, nhưng ta không làm như vậy."*

"Nga, vậy ngươi muốn như thế nào?" Đại sư lần này tới, chính là muốn tìm Đường Tam hảo hảo nói chuyện. Hắn vốn muốn khuyên bảo Đường Tam cùng mình hiệp trợ Thiên Đấu đế quốc. Dẫu sao thế lực của một đại đế quốc cũng khổng lồ. Chỉ cần vận dụng thỏa đáng, chính là đường tắt để có thể cùng Võ Hồn Điện đối kháng."

*Đường Tam nhíu mày nói: "*Sư phụ, mượn thực lực Thiên Đấu đế quốc dĩ nhiên là phương pháp có thể. Nhưng ta cho rằng, tình huống bên trong hoàng thất phức tạp, con không có thời gian, cũng không nguyện ý tham dự vào nội bộ tranh đấu phức tạp đó. Như vậy đối với tu vi của con cùng với bước phát triển thế lực sau này đều sẽ sinh ra ảnh hưởng quá lớn. Trước lúc con đến học viện, con đã gặp Độc Cô Bác tiền bối. Lời hắn một phen làm con càm giác rất

sâu. Ngài cũng phải cẩn thận mới được …."

Lập tức, Đường Tam đem lời Độc Cô Bác nói cới chính mình hướng Đại sư kể lại rõ chi tiết tự thuật lại một lần.

"….., Độc Cô Bác tiền bối cũng chưa chắc là biết toàn bộ, con cũng không cho rằng Tuyết Băng kia so với Tuyết Thanh Hà sẽ tốt hơn. Mối quan hệ trong đó quá mức phức tạp. Con sợ chúng ta khổ cực hồi lâu, cuối cùng cũng không có đạt được mục đích, ngược lại còn bị liên lụy trong đó. Nếu như đã thế, tốt hơn hết là tự thân phát triển lực lượng, có lẽ con,một, hai ngày không đối phó được Võ Hồn Điện. Nhưng muốn cấp cho Võ Hồn Điện một chút phiền toái vẫn là rất dễ dàng."

Nghe xong Đường Tam nói, Đại sư sắc mặt đã trầm, hắn vẫn đắm chìm trong thù hận. Lựa chọn cùng Thiên Đấu đế quốc tiến hành hợp tác mật thiết cơ hồ không trải qua nghĩ sâu tính kĩ. Lúc này sau khi nghe đệ tử mình nói, hắn cũng dần dần tỉnh ngộ lại.

"Như vậy xem ra, cái gã Tuyết Thanh Hà này thật không đơn giản. Không chỉ là chúng ta, e rằng ngay cả Trữ Tông Chủ cũng chẳng hay biết gì. Chỉ là hỗn độc ngươi nói tới là từ đâu đến? Chẳng lẽ, so với Độc đấu la còn có hồn sư dụng độc lợi hại hơn sao?"

*Đường Tam lắc đầu nói: "*Con cũng không biết. Nhưng nếu như để con giả thiết mà nói, hồn sư dụng độc so với Độc đấu la càng mạnh hơn chưa chắc không có, nhưng hồn sư xuất sắc như vậy nhưng lại chưa xuất hiện qua ở trên đại lục, mà chỉ phục vụ Tuyết Thanh Hà. Như vậy có thể chứng minh một việc, sau lưng gã hồn sư này tất nhiên có một thế lực khổng lồ duy trì. Mà Độc Cô Bác tiền bối vì tình huống trị liệu Tuyết Dạ đại đế đến xem, thế lực sau lưng này hiển nhiên khó có khả năng là bên trong Thiên Đấu đế quốc. Như vậy, cũng chỉ có thể từ bên ngoài mà đến." *Đại sư biến sắc, "*Ý ngươi nói là, có khả năng là Tinh La đế quốc?"

*Đường Tam lắc đầu."*Không. Con sợ nhất là thế lực sau lưng là thuộc về Võ Hồn Điện."

Bên trong gian phòng không khí chợt trầm mặc xuống. Đại sư cùng Đường

Tam hai thầy trò đều có chút tự hỏi trầm mặc. Nghe xong Đường Tam đơn giản phân tích, trong lòng Đại sư chợt cảm thấy trầm trọng. Nếu chân tướng chuyện Đường Tam nói mà như vậy. Như thế, bản thân mấy ngày này huấn luyện hồn sư còn có ý nghĩa gì đây?

*"*Sư phụ. Con là nghĩ như vậy địa. Con chuẩn bị tự thành lập một tông môn. Nhưng con muốn chậm rãi phát triển dưới một lớp vỏ bọc nào đó. Cứ như vậy, con thì có đầy đủ thời gian để xúc tiến từ nền móng, mà lại có được lực lượng cũng là thuộc về riêng mình. Bất luận sau này đối phó Võ Hồn Điện như thế nào, có tông môn để dựa vào. Tiến lên thì có thể công, lùi về có thể thủ, cũng có thể thong dong hơn nhiều.*"*

*Đại sư nói: "*Ngươi muốn ta đi giúp ngươi không?*"*

*Đường Tam lắc đầu nói: "*Hiện tại Tuyết Dạ hoàng đế đối với ngài tín nhiệm đã cao hơn nhiều. Mặc dù tình huống bên trong hoàng thất Thiên Đấu đế quốc rắc rối phức tạp. Nhưng chúng ta cũng không có thể hoàn toàn buông tha cho bọn họ. Một khi ổn định lại. Ta nghĩ. Thiên Đấu đế quốc cùng Võ Hồn Điện khi đó tranh đấu là không thể tránh khỏi. Bọn họ lợi dụng ngài tới huấn luyện hồn sư cho bọn họ. Chúng ta tại sao không lợi dụng bọn họ để đối phó với Võ Hồn Điện đây?*"*

*Đại sư đáy mắt đột nhiên toát ra một tia quang mang vui mừng."*Tiểu Tam. Ngươi thật sự trưởng thành. Xem ra, rất nhiều chuyện ngươi đã không cần sư phụ chỉ điểm, tự mình cũng có thể làm tốt lắm rồi. Kể lại rõ chi tiết kế hoạch của ngươi một chút đi. Nếu có thể giúp ngươi, sư phụ nhất định sẽ tận hết sức lực.*"*

Đường Tam mỉm cười, mấy ngày nay hắn một lần nữa suy nghĩ thật kỹ kế hoạch của mình trong đầu, đã có định hướng đại khái.

Truyền âm nhập mật, Đường Tam bắt đầu đem chi tiết kế hoạch của mình hướng Đại sư giải thích. Thầy trò hai người ở bên trong căn phòng suốt hai canh giờ thảo luậnếtau khi Đại sư từ căn phòng của Đường Tam rời đi, trong mắt hàn ý đã giảm đi rất nhiều, ngoại trừ vui mừng ra, trên gương mặt cứng ngắc mỉm cười cũng không biến mất sau khi rời đi.

Cùng với sư phụ thương lượng, kế hoạch của Đường Tam đã trở nên càng thêm đầy đủ, sau khi tiễn Đại sư, hắn trực tiếp đi tới trong viện tử. Tinh thần lực phóng thích, hướng về căn phòng tu luyện của Trữ Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn tìm kiếm.

Mã Hồng Tuấn mới vừa tu luyện xong. Đường Tam tinh thần ba động lập tức ngưng tụ lại, liên hệ với tinh thần lực của Mã Hồng Tuấn gọi hắn ra ngoài. Mà Trữ Vinh Vinh lúc này vẫn còn đang trong trạng thái tu luyện. Trong mấy ngày nay, nàng đã bị đả kích thật sự không nhỏ. Trong lòng vẫn tưởng niệm Áo Tư Tạp, tông môn lại vừa xảy ra đại sự như vậy, nàng ở lại học viện bên này, chính là để khuây khỏa, làm cho mình không tự đi tìm hiểu tình hình của tông môn.

Vốn, cho dù là làm người kế thừa giả tông môn, nàng không nên trốn tránh như thế, nhưng ngay cả hiện tại Thất Bảo Lưu Ly tông tông môn của mình cũng đã bị phá hủy. Trữ Phong Trí tại cực độ phẫn nộ bên trong cũng có chút tâm tro ý lạnh. Vinh Vinh như thế nào cũng là con gái duy nhất của hắn, tự nhiên không hi vọng nữ nhi bởi vì tình hình của gia tộc mà càng thêm bi thương. Cho nên, mới để nàng ở lại Sử Lai Khắc học viện tu luyện.

*"*Tam ca. Gọi ta có việc gì vậy?*" Mập mạp hơi duỗi một chút thân thể của mình, đôi mắt nhỏ trên mặt bị thịt béo dồn lại sắp nhìn không ra, nhưng thỉnh thoảng quả thật lại lộ ra con ngươi bắn ra tinh quang bốn phía.*

Mã Hồng Tuấn có thể nói là một người vô ưu vô lo nhất trong Sử Lai Khắc thất quái, cũng là người hạnh phúc nhất. Cảm giác vô ưu vô lo giúp cho hắn không có gì cố kị.

*Huynh đệ không có gì quanh co lòng vòng, Đường Tam nhìn Mã Hồng Tuấn nói: "*Mập mạp ta định thành lập một tông môn, hy vọng ngươi có thể giúp đỡ ta.*"*

*Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút, "*Thành lập tông môn? Tam ca, ngươi không phải định nói giỡn chứ?*"*

*Đường Tam trong mắt quang mang chợt léo, "*Võ Hồn Điện không phải muốn một năm sau tiến hành bảy đại tông môn luận võ địa vị sao? Lúc đó

chúng ta sẽ khiến bọn chúng trở nên rối tung."

*Mập mạp cười hắc hắc, "*Gây rối a. Ta thích. Nói không chừng, tại thời điểm khi bảy đại tông môn tranh nhau thi đấu, biểu hiện anh tuấn uy vũ của ta có thể hấp dẫn khiến không ít thiếu nữ yêu thương nhớ nhung đây."

*Đường Tam tức giận nói: "*Trong đầu ngươi ngoại trừ nữ nhân còn có cái gì khác không?"

*Mập mạp cười khổ nói, "*Ta cũng không muốn a! Nhưng còn bé đã bị tà hỏa ảnh hưởng thành ra quen mùi vị nữ nhân. Hiện tại nếu vài ngày không gặp mặt nữ nhân, ta trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu. Các ngươi sáu người đều có đôi có cặp, ta một người cô đơn. Nếu không kiếm cách vui chơi, chẳng phải là muốn buồn bực mà chết."

Nghe Mập mạp nhắc tới có đôi có cặp, ánh mắt Đường Tam nhất thời ảm đạm vài phần rồi, nhìn một chút Tiểu Vũ đang ôm trong ngực, im lặng không nói.

*Mã Hồng Tuấn tự nhiên nhìn cũng nhìn ra tâm tình ảm đạm của Đường Tam, chặn lại nói: "*Cái mồm của ta há ra, toàn nói những lời không nên nói, Tam ca, người đừng để ý. Người muốn chuẩn bị một cái tông môn a? Ta khẳng định giúp người. Huynh đệ một nhà, ngươi lại còn cần trưng cầu ý kiến của ta sao? Ngươi trước nói cho ta tên tông môn, ta giúp người xuất ra chủ ý. Chúng ta dù sao cũng phải chuẩn bị một cái tên có phong cách a!"

*Đường Tam trong mắt tinh quang tăng vọt, "*Tên tông môn ta đã nghĩ kĩ. Gọi là:Đường Môn."

*"*Đường Môn? Như thế nào nghe có điểm quái?*"Mã Hồng Tuấn khó hiểu nhìn Đường Tam.*

Đường Tam hít sâu một ngụm khí. Đường Môn. Từng là gia đình trong suốt gần ba mươi nắm trước, ta cũng chỉ có thể dùng đến phương thức này hoài niệm ngươi.

Sau khi đi đến thế giới này, khi còn rất nhỏ, Đường Tam đã từng có giấc

mộng thành lập Đường Môn, để cho tuyệt học của Đường Môn tại phiến Đấu La đại lục này phát dương quang đại. Hiện tại hắn muốn bắt đầu thực hiện nguyện vọng này, cũng không thể như khi còn nhỏ tưởng tượng đơn thuần như vậy.

*Mã Hông Tuấn nói: "*Tam ca ngươi không phải Hạo Thiên Tông sao? Chính ngươi sáng lập tông môn, Hạo Thiên Tông các ngươi không ý kiến sao?"

*Đường Tam lạnh nhạt cười."*Hạo Thiên Tông đã phong bế, ta mặc dù đã nhận tổ quy tông, nhưng Đường Môn cùng với Hạo Thiên Tông không xung đột. Sau này có thể là quan hệ phụ thuộc lẫn nhau. Về phần sau này như thế nào sẽ phải xem chúng ta làm sao phát triển bộ dáng Đường Môn đã."

*Mã Hông Tuấn cười a a nói: "*Tam ca, ta hiện tại mới phát hiện ngươi thật sự là người có lý tưởng kinh nhân. Dù sao ta sẽ đi theo ngươi rồi. Hiện tại Đường Môn hai người đứng đầu, ngươi là tông chủ, ta là phó tông chủ có được hay không?"

*Đường Tam bật cười nói: "*Tông môn còn chưa có thành lập mà ngươi lại lo nghĩ tới việc làm quan. Phương thức thành lập Tông môn cụ thể ta đã nghĩ kĩ. Mấy ngày nay đã bắt đầu tiến. Ngươi muốn làm phó tông chủ, vậy thì cứ làm phó tông chủ đi. Ta trước ra ngoài một chuyến, bàn bạc sự tình, nếu như Vinh Vinh từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, ngươi để cho nàng chờ ta, ta có việc cùng nàng nói."

*Không đợi Mã Hồng Tuấn đáp ứng, thanh âm Trữ Vinh Vinh đã từ căn phòng truyền ra, "*Tam ca có lời gì ngươi hiện tại nói đi. Ta kết thúc tu luyện rồi."

Cửa mở ra Trữ Vinh Vinh từ trong phòng đi ra. Dĩ vãng nàng cực kì hoạt bát hiếu động, hiện tại đã trở nên vài phần trầm ổn. Trên mặt cười thậm chí có vài phần tang thương.

Ánh mắt nhu hòa liếc mắt nhìn Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam một cái, Trữ Vinh Vinh cố gắng không cho tâm tình bi thương chính mình toát ra lan sang Đường Tam.

*Đường Tam nói: "*Vinh Vinh, hiện tại Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi tình

huống như thế nào?"

*Trữ Vinh Vinh thở dài một tiếng nói: "*Còn có thể như thế nào? Vừa mới tới Thiên Đấu thành, tạm thời ở trong học viện một đoạn thời gian. Sau đó theo yêu cầu Tuyết Dạ đại đế, ba ba mang tộc nhân cùng đi đến hoàng cung. Tuyết Dạ đại đế vì chúng ta, đặc biệt mở ra một cái địa phương khác trong hoàng cung."

*Đường Tam nói: "*Ta muốn gặp mặt Trữ thúc thúc một lần, nhưng không phải ở bên trong hoàng cung, nơi đó người hỗn tạp khó giữ bí mật. Ta có chuyện muốn cùng thúc thúc thương lượng. Vinh Vinh ngươi có thể mời thúc thúc đến nơi đây một chuyến."

*Từ góc độ thân phận mà nhìn, tự nhiên đáng lẽ Đường Tam phải tới nhà bái kiến, nhưng Trữ Vinh Vinh từ vẻ mặt ngưng trọng của Đường Tam lại nhìn ra được, đã biết vị Tam ca tìm phụ thân nhất định có chuyện bàn bạc trọng yếu. Lập tức không chút do dự gật đầu nói: "*Hảo, ta phải đi tìm phụ thân. Hẹn đêm nay đi. Ngươi xem được chứ?"

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Không thành vấn đề. Như vậy phiền toái ngươi rồi. Bất quá, ngoại trừ Trữ thúc thúc ra, đừng cho bất luận kẻ nào biết ta đã trở về. Nhất là những người thuộc về Thiên Đấu đế quốc hoàng thất. Ngươi đem nguyên lời ta nói cho Trữ thúc thúc, hắn sẽ minh bạch nỗi khổ của ta."

*Trữ Vinh Vinh nhoẻn miệng cười, "*Phiền toái cái gì. Chúng ta cần phải nói những lời như thế sao? Yên tâm đi. Ba ba cũng nhất định rất muốn nhìn thấy ngươi. Năm năm không gặp, ta nếu không nói, hắn nhất định không nhận ra ngươi."

*Mã Hồng Tuấn một bên không nhịn được cười nói: "*Những lời nói này của ngươi rất mập mờ, nếu để cho người khác nghe được, còn tưởng rằng các ngươi quan hệ mờ ám đó."

*Trữ Vinh Vinh liếc mắt trừng mắt một cái nhìn hắn nói: "*Mập mạp chết tiệt. Trước mặt Tiểu Vũ đừng nói lung tung. Ta đi đã."

*Đường Tam nói: "*Cùng nhau đi thôi. Ta cũng muốn ra ngoài một chuyến."

Hắn muốn tổ chức kiến thiết Đường Môn cũng không phải ý nghĩ nhất thời. Mà là trải qua nghĩ sâu tính kĩ. Một cái tông môn, chung quy không thể chỉ có hắn cùng Mã Hồng Tuấn hai người.

Ra khỏi Sử Lai Khắc học viện, Trữ Vinh Vinh mặt hàm chứa mỉm cười hướng Đường Tam cáo từ, hướng phương hướng hoàng cung đi.

Khi đang chuẩn bị đi trước chuẩn bị kế hoạch của mình, đột nhiên, tinh thần lực hắn ba động rất nhỏ. Một loại cảm giác bị nhìn trộm làm hắn cảnh giác đại tăng.

Cho dù không có sử dụng Lam Ngân lĩnh vực, nhưng theo tinh thần lực tăng lên, cho dù Đường Tam không tận lực khống chế, thân thể chung quanh cũng sẽ có một tầng tinh thần lực từ trường tồn tại, phạm vi này không lớn, nhưng nếu rõ ràng ba động nhằm vào tinh thần lực của hắn, hắn có thể lập tức phát hiện ngay.

Nơi này là thuộc Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam tự nhiên không sợ cái gì, ánh mắt ngưng trọng lại. Một cỗ sát khí lạnh lẽo chợt từ trên người lan tràn ra, hướng về hướng kẻ nọ nhìn trộm mình tràn tới.

Chỗ rẽ, một bóng người thân áo xám đi ra. Người này trên người lưu lộ một chút hơi thở không nắm chắc, dưới tình huống không dùng Sát Thần lĩnh vực, Đường Tam ngạc nhiên phát hiện, mình dĩ nhiên cũng không có cách nào phong kín đối phương.

Người này hơi thở làm cho hắn cảm giác cùng Quỷ đấu la có điểm giống nhau, mặc dù còn xa không có cường đại như Quỷ đấu la, nhưng trên người hắn năng lượng ba động lại làm trái tim Đường Tam như bị bóp chặt. Đáy mắt sát khí nhất thời đại thịnh.

Quỷ đấu la với Cúc đấu la dẫn đầu cao thủ Võ Hồn Điện liệt sát Tiểu Vũ, bọn họ đều là cừu địch trong lòng mà Đường Tam cần phải giết, lúc này xuất hiện một người có hơi thở có chút giống Quỷ đấu la, lại rình mò mình, nhất thời đốt lên ngọn lửa báo thù trong lồng ngực Đường Tam.

Người áo xám không chỉ là mặc áo xám. Trên đầu còn mang mũ rộng vành,

mũ rộng vành có lưới che màu xám thả xuống dài chừng một thước, che khuất khuôn mặt chính mình.

*"*Ngươi là ai?*"Đường Tam lạnh lùng hỏi.*

Một cỗ đồng dạng sát khí lạnh thấu xương cũng từ đối phương lan tràn ra, lạnh như băng, mùi máu tanh mặc dù không nồng nặc như Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam, nhưng mà càng ở gần sát khí trên người đối phương Đường Tam có thể phán đoán ra, kẻ trước mắt không phải hồn sư học viện bình thường, mà thật là kẻ đã qua máu tươi tẩy lễ. Hơn nữa, đối phương rõ ràng tràn ngập địch ý với mình.

Người Võ Hồn Điện phái tới? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Đường Tam. Từng bước một hướng đối phương đi đến, mỗi một bước bước đi, trên người hắn tản mát ra lực áp bách mạnh thêm vài phần. Hắn còn không nghĩ dễ dàng dùng ra võ hồn chính mình, rốt cuộc, màu đỏ nọ đúng là hồn hoàn mười vạn năm rất dễ thấy.

Vì phòng ngừa nguy cơ không cần thiết rơi trên người Tiểu Vũ, Đường Tam đem Tiểu Vũ để vào túi Như Ý Bách Bảo của mình. Trên người sát khí một lần nữa tăng lên. Một khi xác nhận đối phương là thân phận Võ Hồn Điện, hắn là tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Người áo xám hai tay đột nhiên ở sau lưng, một trận âm thanh leng keng rất nhỏ từ sau lưng hắn vang lên.

*Nghe thấy cái âm thanh này, Đường Tam sửng sốt một chút. Bởi vì cái âm thanh này hết sức quen thuộc. Tâm thần khẽ nhúc nhích. Cước bộ dừng lại, nhìn chăm chú vào đối phương, lần nữa hỏi: "*Ngươi là ai?*"*

Người áo xám tại trước mặt Đường Tam phóng thích lực áp bách không một chút nào có giảm xuống. Trên người cũng không có sinh ra tâm tình ba động, cái này chứng minh hắn hồn lực cấp độ cũng không thấp hơn nhiều so với Đường Tam.

Chỉ thấy hắn một tay cho vào trong cái khăn che mặt bên trong tìm kiếm, Đường Tam thông qua Tử Cực Ma Đồng, miễn cưỡng nhìn thấy trong lòng

bàn tay đối phương tựa như có cái màu bạc gì đó hiện lên.

*"*Vậy ngươi là ai? Tại sao cùng Trữ Vinh Vinh ở cùng một chỗ?*" Thanh âm có chút khan khan từ dưới cái khăn che mặt truyền đến.*

*Nghe thấy âm thanh này, Đường Tam nhất thời cảm thấy vài phần quen thuộc, trong lồng ngực sát khí hạ thấp vài phần, "*Ta cùng Vinh Vinh là cái quan hệ gì, liên quan gì đến ngươi?*"*

*"*Vinh Vinh? Gọi thật là thân thiết quá a!*" Người áo xám hơi thở bắt đầu trở nên bạo lệ, cánh tay sau lưng đột nhiên vung ra, tiếng leng keng liên tiếp vang lên, một chuỗi hư ảnh thẳng đến chỗ Đường Tamphóng tới.*

Từ khi trước rất nhỏ âm thanh tiếng leng keng nọ xuất hiện thì, Đường Tam cũng đã có chút chuẩn bị, tay trái nhẹ nhàng vung ra, hơn mười đạo quang ảnh rất nhỏ từ đầu ngón tay xạ ra.

Một trận âm thanh va chạm chói tai mang theo hoa lửa tại không trung bạo khởi. Đường Ta phát ra mười sáu miếng phi châm mặc dù không có thể đem công kích của đối thủ đạp bay đi, nhưng cũng đủ để khiến chúng nó thay đổi phương hướng. Nói về sử dụng ám khí, tại trên Đấu La đại lục này, chỉ sợ không có ai có thể so với hắn được.

Cùng lúc đó, lam quang lưu động, Đường Tam rốt cuộc không nhịn được ra tay, Lam Ngân Hoàng đột nhiên xuất ra, mang theo vô số quang mang hồng, kim hai từ trong cơ thể hắn phóng xuất ra, bay nhanh hướng đối thủ bắn tới.

Lấy thực lực cùng phương thức chiến đấu của Đường Tam, vốn là tuyệt đối không phải dùng phương thức này công kích đối thủ. Nhưng đối với công kích của đối thủ lại làm hắn thay đổi ý nghĩ, trên người hắn sát khí cũng đã biến mất rất nhiều.

Chỗ Sử Lai Khắc học viện cũng không phải khu vực phồn hoa gì, lúc này là giữa trưa trên đường không có một ai, chỉ có đệ tử của học viện phụ trách canh gác thấy được một màn trước mắt này.

Hai vàng, một tím, hai hắc.một đỏ, sáu cái hồn hoàn lặng lẽ xuất hiện trên

người Đường Tam. Nhất là cái cuối cùng kia yêu dị, tràn ngập quầng sáng đỏ như máu, dường như làm người khác rơi vào tình cảnh nghẹt thở. Sáu cái hồn hoàn vừa xuất hiện, trên người Đường Tam lực áp bách sinh ra nhất thời hoàn toàn bất đồng.

Người áo xám nọ hơi thở rõ ràng bị kiềm chế, hai vàng, hai tím, hai đen, đồng dạng sáu cái hồn hoàn hiện lên trên người. Một đoàn ngân quang từ đầu hắn bộc phát ra, thân rung động nhoáng lên một cái, dĩ nhiên huyễn hóa thành ra một thân ảnh giống nhau như đúc.

Phân thân? Đường Tam trong lòng cả kinh, từ trên người hắn phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng nhất thời tản ra. Một tầng vầng sáng màu lam trên người hắn phóng xuất ra, Lam Ngân lĩnh vực đã được thi triển.

Tại dưới tác dụng Lam Ngân lĩnh vực, tất cả Lam Ngân Hoàng phía trước đều từ mặt đất đứng thẳng lên. Tựa như một mảng rừng rậm phóng ra bay nhanh đem người áo xám nọ bao phủ trong phạm vi.

"Chư Cát Thần Nỏ ngươi từ đâu mà có?"

"Ngươi như thế nào lại có Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ?"

Hai người đồng thời mở miệng. Chỉ bất quá âm thanh Đường Tam tràn đầy kinh ngạc, mà đối phương âm thanh còn lại là sát khí tăng lên.

Nhìn chằm chằm vào hai tay đối phương, đó là hai cái tay to cực kì bành trướng, mạnh mẽ lực lượng ba động từ trong đó phát ra.

Đường Tam không khỏi có chút vò đầu, Chư Cát Thần Nỏ hắn chỉ là đã cho Sử Lai Khắc thất quái cùng người Thất Bảo Lưu Ly tông. Xem lực lượng ba động từ trên người đối phương thì cũng không phải người kia như hắn phỏng đoán, chẳng lẽ là người Thất Bảo Lưu Ly tông? Như vậy cũng không cần phải bởi vì mình cùng Trữ Vinh Vinh cùng một chỗ mà sinh ra địch ý lớn như vậy chứ!

*Đường Ta cổ tay vừa lộn, Chư Cát Thần Nỏ đã rơi vào trong tay hắn, "*Bất luận là Chư Cát Thần Nỏ hay Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Những đồ

vật này vốn là thuộc về ta. Ta tại sao không thể có chứ?"

Người áo xám tâm tình bắt đầu trở nên kích động, "Ngươi thúi lắm, đó là thuộc về Tiểu Tam."

Đường Tam trong mắt quang mang chợt loé, giật mình nói: "Áo Tư Tạp, thật sự là ngươi?"

Nghe Đường Tam kêu tên mình, Áo Tư Tạp rõ ràng ngây cả người, thanh âm có chút quái dị nói: "Ngươi ngươi nhận ra ta?"

Đường Tam nhanh thu hồi võ hồn của mình, cả giận nói: "Nói nhảm. Ngươi cầm Chư Cát Thần Nỏ ta tặng bắn ta, còn có thể nói Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ là của ta, làm ra như vẻ thần bí như vậy, còn có thể là ai. Ngươi thật sự còn sống trở về?"

Áo Tư Tạp cũng ngây người, trước mặt người thanh niên này, bất luận tướng mạo hay là khí chất, cùng với Đường Tam trước kia không có chút nào giống nhau. Nhưng sự kích động toát ra trong mắt hắn lúc này không phải là làm bộ. Từ nơi cực bắc lạnh lẽo lịch lãm năm năm trở về, hắn so với trước kia thành thục hơn nhiều. Lúc này vẫn không dám dễ dàng tin tưởng Đường Tam. Rất nhanh lui về phía sau hai bước. Trầm giọng nói: "Ngươi trước tiên đừng đến đây."

Đường Tam cước bộ dừng lại, tức giận nói: "Tiểu Áo. Ngươi còn chưa tin ta sao? Đi. Có sư phụ chứng minh, ngươi sẽ tin thôi. Ngươi nếu trở về, làm gì lại lén lén lút lút như thế? Ngươi biết Vinh Vinh có bao nhiêu nhớ ngươi không?"

"Ta …*"Áo Tư Tạp có chút chần chừ,* "Ngươi thật là Đường Tam?"

Đường Tam có chút không biết nói gì, nhìn chăm chú hắn, "Đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện. Ta giải thích cho ngươi nghe." *Nói xong hướng về bên trong học viện đi đến.*

"Chờ một chút, ta không thể vào trong học viện. Chúng ta ra ngoài tìm một chỗ nói chuyện."*Áo Tư Tạp vội vàng ngăn trở Đường Tam. Vừa nói, hắn thu*

hồi phân thân của mình. Mặc dù hắn không thể khẳng định trước mắt người thanh niên này chính là Đường Tam, nhưng việc Đường Tam từ Sử Lai Khắc học viện đi ra, mới vừa rồi còn có bộ dáng kích động, cũng làm địch ý trong lòng hắn giảm dần. Đương nhiên, phòng bị cũng không có thả lỏng.

*Đường Tam sửng sốt một chút, nhưng không hỏi nhiều. "*Vậy đi thôi.*"*

Đi trước dẫn đường, Đường Tam mang theo Áo Tư Tạp đến một trà lâu gần học viện nhất đi vào. Hắn vốn là có việc muốn làm, nhưng mà so với chuyện Áo Tư Tạp trở về, tầm quan trọng lại kém hơn rất nhiều. Bất luận thanh âm hay những dấu hiệu khác, đều lộ ra cái người áo xám này chính là Áo Tư Tạp, nhưng Đường Tam mơ hồ cảm giác được hiện tại Áo Tư Tạp có chút không đúng. Cụ thể là nơi nào xảy ra vấn đề hắn cũng không rõ ràng.

*Hai người đều ngồi vào chỗ của mình, Đường Tam hướng Áo Tư Tạp nói: "*Ngươi bỏ mũ rộng vành ra đi, là đại nam nhân, chẳng lẽ còn thẹn thùng sao?*" Hắn cũng muốn trước tiên xác định người trước mắt này là Áo Tư Tạp, nếu không, tao ngộ những năm qua của mình có thể nào tùy tiện nói ra đây?*

Áo Tư Tạp đối với Đường Tam có cảnh giác. Đường Tam cũng đồng dạng đối với hắn có cảnh giác, từ việc Đường Tam không có đem Tiểu Vũ ra là có thể thấy.

*"*Trước cho ta xem một chút Hạo Thiên Chuỳ. Còn nữa, ngươi thử nói xem ngày trước đã từng tặng vật gì cho ta ăn.*"Áo Tư Tạp trầm giọng nói.*

Đường Tam không do dự giơ tay trái lên, Hạo Thiên Chuỳ lặng yên xuất hiện trong lòng tay trái hắn, dưới sự tận lực khống chế của hắn, cũng không có tản mát ra hơi thở vốn bá đạo.

*Đồng thời. Trong miệng hướng Áo Tư Tạp nói: "*Lúc đầu ta cho ngươi ăn sáu cánh hoa tiên lan, hiện giờ hắn phải đã hấp thu trọn vẹn rồi chứ. Kì thật, giống chúng ta tuổi này đạt tới lục hồn hoàn có mấy người? Tiểu Áo, ngươi biết không, tất cả mọi người rất nhớ ngươi. Vinh Vinh trong mấy năm nay, bởi vì ngươi mà đã chịu không ít thống khổ.*"*

*"*Tiểu Tam thật là ngươi?*" Sáu cánh tiên lan, khi bốn chữ này từ trong miệng*

Đường Tam nói ra thì, Áo Tư Tạp đã tin. Bí mật này là chỉ có bọn họ Sử Lai Khắc thất quái cùng đại sư mới có thể biết được.

Giơ tay phải lên. Áo Tư Tạp tháo xuống chiếc mũ rộng vành trên đầu.

Hiện ra tại trước mắt Đường Tam là Áo Tư Tạp, gương mặt bị râu quai nón gần như che lấp toàn bộ tướng mạo hắn. Tóc cũng rối loạn bù xù. Trong ngũ quan, duy nhất có thể nhìn thấy cặp mắt hoa đào hơi tang thương kia. Tại dưới mắt khóe bên trái hắn. Một vết sẹo kéo dài đến tận chòm râm dưới quai hàm.

Hai người bốn mắt giống nhau, kích động, tâm tình hưng phấn lộ rõ ra bên ngoài. Dường như đồng thời động thân, cho đối phương một cái ôm mạnh mẽ hữu lực.

*Đường Tam giơ tay đấm một cái lên ngực Áo Tư Tạp, "*Ngươi đã trở về, tại sao không tới học viện đi? Thất Bảo Lưu Ly tông phát sinh sự tình ngươi hẳn biết rồi sao. Ngươi vừa rồi đối với ta địch ý mạnh mẽ như vậy, là bởi vì thấy ta cùng Vinh Vinh đi cùng nhau, ghen tị phải không?*"*

*Áo Tư Tạp cũng không có che giấu, yên lặng gật gật đầu, giơ tay chỉ vào vết sẹo trên chính khuôn mặt mình. "*Bộ dáng ta bây giờ như thế này, làm sao mà đi gặp Vinh Vinh. Có thể âm thầm thấy nàng vài lần, ta cũng đã thỏa mãn.*"*

*"*Nói nguyên nhân bởi vì vết sẹo, ngươi sẽ không đi gặp Vinh Vinh?*"Đường Tam ngữ điệu lên cao vài phần.*

Áo Tư Tạp không trả lời, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình.

*"*Áo Tư Tạp, ngươi tên hỗn đản này, ngươi nghĩ Vinh Vinh là ai? Ngươi có biết nàng tưởng niệm ngươi đến cỡ nào không? Ngươi nghĩ rằng Vinh Vinh sẽ bởi vì ngươi dung mạo bị phá sẽ không thích ngươi?*" Một phát túm lấy cổ áo Áo Tư Tạp, Đường Tam mạnh mẽ nhấc hắn lên.*

*Áo Tư Tạp có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Đường Tam, ảm đạm nói: "*Tiểu Tam, ngươi không hiểu. Vinh Vinh so với năm năm trước đẹp hơn nhiều, ta vốn không xứng với nàng. Hiện tại biến thành thế này, ngươi bảo ta

như thế nào tìm nàng?"

Chậm rãi buông Áo Tư Tạp ra, đem hắn thả lại chỗ ngồi, Đường Tam lẳng lặng bước quay về vị trí của mình ngồi xuống. Hắn hiểu được, Áo Tư Tạp đối với Trữ Vinh Vinh vẫn luôn có chút tự ti. Áo Tư Tạp xuất thân bình thường, Trữ Vinh Vinh lại là người thừa kế Thất Bảo Lưu Ly tông, hai người thân phận có thể nói là một trời một vực. Hơn nữa Áo Tư Tạp vẫn là một gã thực vật hệ hồn sư. Khó tránh khỏi sẽ sinh ra cảm giác tự ti. Nếu không lúc đầu Áo Tư Tạp cũng sẽ không lựa chọn rời đi. Một mình xuất ngoại lịch lãm.

Đường Tam đột nhiên bình tĩnh làm cho Áo Tư Tạp có chút không thích ứng. Nhìn hắn ngồi ở trước mặt mình, Áo Tư Tạp muốn nói cái gì. Nhưng vẫn không thoát ra khỏi miệng

Vài ngày trước hắn cũng đã trở về. Đầu tiên đã đến Thất Bảo Lưu Ly tông, kết quả nơi đó lại là nhà trống, sau khi nghe ngóng mới biết được, Thất Bảo Lưu Ly tông có đại sự xảy ra. Lúc ấy trong lòng Áp Tư Lạp khuẩn trương, e sợ cho Trữ Vinh Vinh chịu khổ kiếp, thăm hỏi nhiều mặt, mới đuổi tới Thiên Đấu thành. Tại phụ cận Sử Lai Khắc học viện, nghe nói Vinh Vinh không có việc gì, lại một mực chờ nàng xuất hiện ở cửa.

Hôm nay rốt cuộc để cho hắn đợi được rồi, khi hắn gặp lại Trữ Vinh Vinh thì, tim như từ trong lồng ngực muốn nhảy ra ngoài, nhưng mà, rất nhanh hắn từ trong tâm tình hưnng phấn lại bắt đầu trở nên thống khổ. Mắt thấy Trữ Vinh Vinh cùng một gã thanh niên cực kì anh tuấn bước ra ngoài học viện, lại ngẫm lại vết sẹo trên mặt, hắn đau lòng như bị treo cổ. Tự nhiên đối với Đường Tam sinh ra địch ý mãnh liệt. Lúc này biết hiểu lầm, nhưng hắn lại như trước không có dũng khí đi gặp Trữ Vinh Vinh.

Năm năm không gặp, Đường Tam thì trở nên anh tuấn, nhưng bản thân thì mặt mày lại trở nên hốc hác. Điều này làm cho hắn vốn là tự ti làm sao đối mặt với nữ nhân trong tim mình đây!

Ngồi trở lại vị trí của mình, Đường Tam đem Tiểu Vũ trong túi Như Ý Bách Bảo ra ngoài, con thỏ nhỏ bộ lông tuyết trắng trong suốt bi thương lập tức tại cọ cọ vào tay Đường Tam.

*Nhẹ nhàng vuôt vuốt cái lỗ tai thật dài Tiểu Vũ, Đường Tam thản nhiên ôm nàng trong ngực mình nói: "*Ngươi ít nhất còn có thể từ xa yên lặng nhìn người mình yêu nhưng mà, Tiểu Vũ của ta ngay cả hình người cũng được nhìn. Ngươi có thể tự ti mà thương cảm, nhưng mà, cho dù ta có lại bi thương, hiện tại cũng không có cách gặp lại Tiểu Vũ của ta."

Đường Tam ánh mắt rất bình tĩnh, nhưng từ trong ngôn ngữ lời nói của hắn, Áo Tư Tạp cảm giác rõ ràng được bi ý thật sâu.

*"*Tiểu Tam, ngươi lời này là có cái ý tứ gì?*"Áo Tư Tạp nhìn bạch thỏ bộ dáng sợ hãi trong lòng Đường Tam.*

*Đường Tam ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào cặp mắt hoa đào của hắn kia, "*Ta muốn nói cho ngươi là, nó chính là Tiểu Vũ. Tiểu Vũ của ta."

*Áo Tư Tạp ngây dại: "*Này, đây là chuyện gì xảy ra?"

*Đường Tam trên mặt toát ra một tia khổ sáp, "*Trở nên anh tuấn có tách dụng gì? Nếu như ta có thể lựa chọn mà nói, ta thà rằng trở nên xấu xí vô cùng, cũng không hi vọng Tiểu Vũ bị bất cứ cái gì tổn thương. Nhưng hiện tại cho dù là ta nguyện ý nỗ lực hết thảy, nàng cũng không có thể sống lại. Ngày đó, sau khi ta cùng Tiểu Vũ được phụ thân cứu đi…."

Áo Tư Tạp yên lặng nghe Đường Tam kể lể tao ngộ mấy năm qua, Đường Tam nói đến phụ thân tàn phế, mẫu thân đã chết, còn vì cứu mình mà Tiểu Vũ hiến tế. Hết thảy toàn bộ, giọng kể của hắn bình tĩnh nhưng lại gây xúc động trong thật sâu tâm Áo Tư Tạp.

Áo Tư Tạp vốn tưởng rằng mấy năm đã đủ khổ, nhưng cùng Đường Tam trước mắt so sánh, hắn đột nhiên cảm giác, bản thân mình chịu khổ không tính là gì.

Giống như theo lời Đường Tam vậy, mặc kệ, nói như thế nào, Trữ Vinh Vinh hiện tại ít nhất vẫn còn sống sờ sờ đó, có nhìn thấy nhưng Tiểu Vũ cũng chỉ có thể hóa thành một con thỏ không có ý thức.

"…., hiện tai ngươi biết mười vạn năm hồn hoàn của ta là từ đâu mà đến rồi

chứ. Nếu có lựa chọn, ta chỉ muốn Tiểu Vũ của ta. Nói thế này, ta chỉ là muốn nói cho ngươi một đạo lý, quý trọng người trước mắt. Nếu có một ngày ngươi thật sự mất đi, thì cho dù có hối hận cũng không kịp nữa rồi "

*Áo Tư Tạp mắt hoa đào đã đỏ, "*Tiểu Tam, xin lỗi. Không nghĩ tới ngươi cùng Tiểu Vũ dĩ nhiên …."

*Đường Tam phất phất tay, cắt đứt lời nói của Áo Tư Tạp, "*Không nên nói xin lỗi với ta. Ngươi nên nói với Vinh Vinh mới đúng. Đúng vậy, có lẽ ngươi trước kia không có năng lực bảo vệ nàng. Nhưng là nàng lại càng hi vọng có ngươi ở bên mình. Hiện tại là thời điểm Vinh Vinh yếu ớt nhất, ngươi đã trở về, nếu như còn không đi bảo hộ nàng, vậy, ngươi thật sự có thể sẽ mất nàng vĩnh viễn, ngươi hiểu được chứ?"

"Ta hiểu. Tiểu Tam, là ta sai lầm rồi. Đi, ta hiện tại cùng với ngươi trở về. Bất luận sau này thế nào bất luận Trữ tông chủ có hay không cho ta cùng Vinh Vinh ở cùng một chỗ, ta đều không rời nàng mà bỏ đi. Dù chỉ là thủ hộ bên người nàng, ta cũng cảm thấy mỹ mãn."

Vừa nói, Áo Tư Tạp mạnh mẽ đứng dậy, quang mang trong đôi mắt đào hoa của hắn đã không còn chút bi thương nào nữa.

Đương Tam trên mặt toát ra một tia tươi cười vui mừng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông Tiểu Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Tiểu Vũ, ngươi xem rồi chứ? Vinh Vinh cùng Tiểu Áo rốt cuộc có thể ở cùng nhau, ngươi cùng ta thay họ cao hứng đi. Chúng ta sau này nhất định ở cùng nhau. Bất luận nỗ lực bao nhiêu phải trả giá bao nhiêu, ta cam đoan.

Trước kia, khi còn chưa nghĩ thông suốt, tâm Áo Tư Tạp vẫn bị thống khổ hành hạ. Lúc này nghĩ thông suốt rồi. Hắn cũng không thể chờ đợi được mà muốn nhìn thấy Vinh Vinh ngay lập tức. Cầm lấy mũ rộng vành đang để trên mặt bàn, đứng dậy bước ra ngoài.

------oOo------

Chương 345: Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Hai người rời khỏi trà lâu, Áo Tư Tạp trở về, Đường Tam cũng không có tâm tình đi làm việc của mình, đơn giản là cùng hắn quay về học viện.Hắn cũng không hy vọng sau khi Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh gặp lại thì lại có một sai lầm nào, nhất là Trữ Vinh Vinh rất có thể sẽ dẫn Trữ Phong Trí đến.

Ra khỏi trà lâu, Áo Tư Tạp lại đội chiếc mũ của mình lên, Đường Tam biết, hắn đối với việc dung mạo mình bị hủy vẫn là rất để ý.Cũng không nói thêm gì cả, hai người rất nhanh về tới Sử Lai Khắc học viện.Đang lúc bọn họ chuẩn bị đi vào học viện, Áo Tư Tạp lại ngây dại, dừng cước bộ lại, không nhúc nhích nhìn về một nơi.

*"Tam ca, ta đã về rồi.Ta đi nhanh đấy chứ."*Chỉ thấy Trữ Vinh Vinh kéo tay Trữ Phong Trí, cũng hướng phía học viện bên này đi tới.Cốt Đấu La lẳng lặng đi theo sau bọn họ.Cho dù là ở trong Thiên Đấu thành này, Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không chút nào dám buông lỏng việc bảo vệ tông chủ.

Năm năm không gặp, Đường Tam phát hiện, Trữ Phong Trí đã già đi rồi, hai bên mai đã hoa râm, trên vầng trán cũng mất đi vẻ anh tư bừng bừng trước kia, chỉ là khí độ càng thêm trầm ngưng, hơi thở nội liễm. Nụ cười thường có trên khuôn mặt đã biến thành lạnh nhạt.

Trông thấy Đường Tam, Trữ Phong Trí cũng là sửng sốt một chút, mặc dù Trữ Vinh Vinh đã nói cho hắn rằng bề ngoài Đường Tam biến hóa rất lớn, nhưng hắn vẫn là không nghĩ tới sự biến hóa của Đường Tam cư nhiên lại là đại biến kể cả từ dung mạo đến khí chất.Giống như theo lời Trữ Vinh Vinh nói lúc trước vậy, nếu như là hai người đột nhiên gặp nhau, hắn tuyệt đối không nhận ra Đường Tam.

Rất nhanh, song phương đồng thời chạy tới một chỗ, Trữ Phong Trí nhìn Đường Tan từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: *"Thật khó tin a! Vũ hồn biến hóa lại làm thay đổi hoàn toàn một người.Tiểu Tam, từ trên người ngươi ta lại thấy được kỳ tích."*

Đường Tam khom người hành lễ, *"Chào ngài, Trữ thúc thúc.Đã lâu không gặp."* Áo Tư Tạp đứng bên cạnh hắn cũng hành lễ, nhưng lại không có mở miệng.

Ánh mắt Trữ Phong Trí rơi vào trên người Áo Tư Tạp, *"Vị này là?"* Có người ngoài, hắn tự nhiên sẽ không cùng Đường Tam nói thêm cái gì.

Đường Tam đưa tay vỗ vai Áo Tư Tạp, nhưng không mở miệng.Có một số việc thì nhất định cần phải do chính hắn đối mặt.

Đường Tam rõ ràng cảm giác được thân thể Áo Tư Tạp có chút cứng ngắc, trong lòng thầm than, nhưng hắn vẫn là tàn nhẫn không có thay Áo Tư Tạp giảng hòa.Chỉ là yên lặng chờ đợi sự đáp lại của Áo Tư Tạp.

Nội tâm giằng co, Áo Tư Tạp rốt cuộc cũng cố lấy dũng khí, gian nan giơ tay lên, cầm chiếc mũ trên đầu mình chậm rãi tháo xuống.

Lúc Đường Tam vỗ vai Áo Tư Tạp.Vẻ mặt Trữ Vinh Vinh cũng đã trở nên có chút quái dị.Không biết tại sao.Tim nàng chợt trở nên đập nhanh hơn, không chớp mắt nhìn người kia từ từ tháo chiếc mũ xuống.

Khi chiếc mũ rốt cuộc không thể che kín khuôn mặt Áo Tư Tạp nữa, sắc mặt Trữ Vinh Vinh trở nên trắng bệch.Thân thể trở nên hoàn toàn cứng ngắc.Khóe mắt trong nháy mắt đỏ lên.Một tầng hơi nước từ trong đôi mắt trào ra.

Hai mắt Áo Tư Tạp đồng dạng cũng đỏ.Dùng giọng nói đã khàn khàn, có chút gian nan mở miệng, *"Trữ tông chủ. Vinh Vinh.Ta đã trở về."*

"Oa ----" Trữ Vinh Vinh khóc òa lên.Đột ngột nhào tới trước mặt Áo Tư Tạp.Hai tay dùng sức đấm vào ngực hắn.Nhưng lại một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn Áo Tư Tạp tháo chiếc mũ xuống.Trữ Phong Trí kinh ngạc há hốc mồm.Nhất là khi hắn trông thấy vết sẹo dài trên mặt Áo Tư Tạp.Trong mắt không khỏi toát ra một tia cảm khái, cùng Đường Tam giống nhau không có

mở miệng.Chỉ là yên lặng đứng ở nơi đó nhìn đôi tình lữ đã ly biệt nhau năm năm.

Áo Tư Tạp mặc cho Trữ Vinh Vinh đấm lên ngực mình.Nhưng lại không làm gì.Chỉ là khóe mắt chảy xuôi xuống một dòng nước mắt làm ướt bộ râu quai nón của hắn.

Tiếng khóc Trữ Vinh Vinh một điểm cũng không có giảm nhỏ, nhưng nàng tựa hồ đấm đến mệt, đột ngột giang hai tay, ôm chặt lấy hông Áo Tư Tạp.Để cho thân thể mềm mại của mình gắt gao cùng hắn dán chặt lấy nhau, phảng phất muốn đem chính mình dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Ngọn lửa trong nội tâm bốc lên đỉnh đầu, ở một khắc này, Áo Tư Tạp cũng rốt cuộc bất chấp có ai ở bên cạnh, gắt gao đem Trữ Vinh Vinh ôm ngực mình, toàn thân run rẩy ôm lấy người yêu của mình, phảng phất ôm thiên địa bình thường.Ngay lúc này, bất luận là trong mắt hay là trong lòng, hắn đều cũng không dung nhập thêm hình bóng nào khác.

*"Tông chủ."*Cổ Dong lẳng lặng đứng ở bên cạnh Trữ Phong Trí.Quang mang trong mắt mang theo vài phần khẩn cầu.

Trữ Phong Trí than nhẹ một tiếng, hướng hắn gật đầu.

Đường Tam lãnh nhãn bàng quan, tự nhiên thấy được điều này, trên mặt không khỏi nở một nụ cười, cúi đầu, hôn lên trán con thỏ nhỏ mình đang ôm trong ngực.

Trữ Phong Trí hướng Đường Tam nói: *"Bọn họ lâu như vậy không gặp, nhất định có rất nhiều lời muốn nói.Tiểu Tam, dẫn ta đến nơi nào đó ngồi đi.Ngươi không phải có chuyện muốn nói với ta sao?"*

Đường Tam gật đầu, đi trước dẫn đường.Dẫn theo Trữ Phong Trí cùng Cốt Đấu La đi vào Sử Lai Khắc học viện.Mà cả quá trình bọn họ rời đi. Hai người Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh lại không phát giác ra chút nào.Bọn họ đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm hạnh phúc cùng hưng phấn khi gặp lại nhau.

Đi trên con đường nhỏ trong Sử Lai Khắc học viện, Trữ Phong Trí nói: *"Tiểu*

*Tam.Chuyện của ngươi ta cũng nghe Vinh Vinh nói qua rồi, đừng buồn.Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thành công phục hoạt (giống với "*hồi sinh*", nghĩa là làm sống lại) Tiểu Vũ."*

Đường Tam gật đầu, *"Cám ơn ngài, Trữ thúc thúc.Ta nhất định sẽ cố gắng."*

Trữ Phong Trí đột nhiên hỏi: *"Tiểu Tam, ngươi đối với chuyện của Áo Tư Tạp cùng Vinh Vinh thì cảm thấy thế nào?"*

Đường Tam suy nghĩ một chút, dùng một câu nói ngắn gọn nhất trả lời Trữ Phong Trí, *"Ta tin tưởng Áo Tư Tạp sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ Vinh Vinh."*

Trữ Phong Trí than nhẹ một tiếng, *"Ta hiểu.Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi mỗi người đều là kỳ tài ngút trời."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Cám ơn sự khích lệ của ngài.Trữ thúc thúc, lần này ta nhờ Vinh Vinh mời ngài đến, có một chuyện trọng yếu muốn cùng ngài thương lượng.Chuyện này ta chỉ hy vọng Thất Bảo Lưu Ly tông của ngài biết, không hy vọng cùng Thiên Đấu đế quốc có giao tập (tập "*集*" = hội họp) gì.Ngài xem xem có được không?"*

Nếu như là một gã thanh niên hồn sư bình thường, Trữ Phong Trí sợ rằng sẽ không hề để ý tới hắn.Mặc dù Thất Bảo Lưu Ly tông tông môn bị hủy, nhưng nói như thế nào hắn cũng từng là tông chủ của một trong thượng tam môn.Lời nói của Đường Tam tương đương với đang cùng hắn bàn bạc điều kiện.

Nhưng Trữ Phong Trí đối với Đường Tam, đương nhiên sẽ không làm ra cái chuyện phất tay áo bỏ đi, mà ngược lại, hắn đối với lời nói của Đường Tam là cực kì coi trọng.Bởi vì, không tính Hạo Thiên Tông sau lưng Đường Tam, chỉ riêng bản thân Đường Tam, cũng có đủ bản sự để hắn coi trọng.

Dẫn đầu Sử Lai Khắc Thất Quái khuất nhục quần hùng, đạt được vị trí quán quân trong đại hội tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục (toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái), chế tạo ra nhiều ám khí tinh xảo tuyệt luân như vậy.Nếu như không phải nhờ có ám khí của Đường Tam, nói

không chừng Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ cùng chung một kết cục với gia tộc Lam Điện Phách Vương Long.Trữ Phong Trí mặc dù ngoài mặt chưa nói ra, nhưng trong lòng lại luôn luôn nhớ kỹ phần nhân tình này.

Trữ Phong Trí hoàn toàn giống như đối mặt với một đồng bọn hợp tác có cùng thân phận và địa vị, nghiêm mặt nói: *"Mặc dù ta không biết ngươi tại sao nhất định phải đem Thiên Đấu đế quốc loại ra ngoài, nhưng ta có thể đáp ứng ngươi.Đồng thời cũng rất chờ mong cùng ngươi hợp tác.Có lời gì ngươi cứ việc nói thẳng đi."*

Một tầng lam quang nhàn nhạt từ Đường Tam trên người phát ra, phạm vi lam quang khuếch tán cũng không lớn, chỉ là đưa ba người hắn, Trữ Phong Trí cùng Cốt Đấu La bao phủ ở bên trong.Vầng sáng nhàn nhạt này nếu như không nhìn kỹ thì không cách nào phát hiện ra, cũng dựa theo vị trí ba người mà di động.

*"Lĩnh vực?"*Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong đồng thời thất kinh.Bọn họ mặc dù không giống đại sư đối với vũ hồn nghiên cứu sâu như vậy, nhưng từ trên người Đường Tam phóng xuất ra loại năng lượng này bọn họ cũng biết đến.Đó là năng lực đặc thù chỉ có Phong Hào Đấu La mới có khả năng xuất hiện a!Trong hai vị Phong Hào Đấu La của Thất Bảo Lưu Ly tông, ngay cả Cốt Đấu La cũng không có lĩnh vực, chỉ có Kiếm Đấu La đã bị thương nặng kia mới có.Trận chiến ngày hôm đó, đúng là Kiếm Đấu La dưới phụ trợ của Trữ Phong Trí đại phát thần uy. Khuất nhục đối thủ, lúc này mới có thể đẩy lùi sóng dữ, làm Thất Bảo Lưu Ly tông không bị diệt môn.

Lúc này, từ trên người Đường Tam dĩ nhiên lại truyền ra khí tức của lĩnh vực, làm sao lại không khiến cho hai vị cao tầng của Thất Bảo Lưu Ly tông giật mình cơ chứ?

Đường Tam cũng không giấu diếm, *"Đây là năng lực mà lam ngân thảo của ta sau khi giác tỉnh lần thứ hai, hóa thành Lam Ngân Hoàng xuất hiện.Ta dùng nó ngăn cách thanh âm, ngoại nhân sẽ không thể nghe được chúng ta nói chuyện."*

Trữ Phong Trí có chút sợ hãi than: *"Tiểu Tam, mỗi một lần nhìn thấy ngươi.Ngươi đều sẽ cho ta một kinh ngạc lớn, xem ra lần này cũng không*

ngoại lệ."

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra. Đây cũng chỉ là bắt đầu của sự kinh ngạc ta mang đến cho ngài."*Phóng xuất ra lam ngân lĩnh vực, cũng không chỉ là vì ngăn cản thanh âm, hắn cũng vô hình trung đã triển lộ năng lực của mình với Trữ Phong Trí, bởi vì hắn muốn cùng Trữ Phong Trí tiến hành đàm phán, xác thật là một loại đàm phán ngang hàng.Hắn càng nhất định cần phải tranh thủ vì vị trí có lợi đối với mình.

Nếu như có thể nói, Đường Tam thành lập Đường Môn tuyệt không hy vọng cùng bất kỳ kẻ nào hợp tác, nhưng là, nhìn từ góc độ thực tế, như vậy lại là khó có khả năng.Hắn, một thanh niên hồn sư mới tròn hai mươi tuổi, gia tộc lại tự phong bế.Nếu như không có sự ủng hộ của bất cứ lực lượng nào từ bên ngoài, chỉ dựa vào chính hắn tích súc, cái gì cũng làm không được.Cho nên hắn nhất định cần phải mượn ngoại lực, đương nhiên, Đường Tam lựa chọn, tự nhiên đều là có thể tuyệt đối tin tưởng.Nếu không hắn cũng sẽ không nhờ Trữ Vinh Vinh tìm đến Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí hứng thú nói: *"Nói đi, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể cho ta một sự kinh hỉ."*

Đường Tam mỉm cười, sử dụng lam ngân lĩnh vực tiến hành ngăn cách âm thanh rồi bắt đầu đưa ra dự tính của mình.

Sau khi mới bắt đầu, Trữ Phong Trí nghe lời hắn nói thì khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười, dần dần, sắc mặt Trữ Phong Trí từ từ trở nên ngưng trọng, một bên nghe Đường Tam nói một bên liên tiếp gật đầu, thỉnh thoảng đưa ra vài câu nghi vấn, Đường Tam vì hắn nhất nhất giải đáp.

Cốt Đấu La ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện với nhau thì diện lộ kinh dung, ánh mắt nhìn Đường Tam cũng trở nên quái dị.

Đường Tam vừa đi vừa giảng giải, đến tận phòng của mình cũng không có dừng lại, trở lại phòng mình, Đường Tam cũng gọi Mã Hồng Tuấn lại đây.Cùng Trữ Phong Trí và Cổ Dong đóng cửa nói chuyện.

Tiếng khóc dừng lại.Trữ Vinh Vinh nằm trong lòng Áo Tư Tạp thở hổn hển.

Năm năm không gặp, trên người Áo Tư Tạp đã không còn vẻ ngây ngô lúc trước.Hắn đã hai mươi hai tuổi, kết hợp với khuôn mặt râu quai nón có vẻ tương đối thành thục.Cảm thụ hơi thở đặc hữu của nam nhân trên người hắn, Trữ Vinh Vinh nhắm hai mắt, ôm chặt hông hắn, tựa hồ là sợ hết thảy những gì phát sinh trước mắt chỉ là mộng cảnh, chỉ cần nàng vừa mở mắt, giấc mộng sẽ tỉnh lại.

Áo Tư Tạp cũng như vậy ôm Trữ Vinh Vinh, hai người ai cũng không muốn nói một câu gì, cứ như vậy lẳng lặng ở bên nhau, cảm thụ nhịp đập trái tim của nhau.

Năm năm, suốt năm năm, người hữu tình rốt cuộc đoàn tụ, bất luận lúc trước Áo Tư Tạp trong lòng có điều gì kiêng kị, ngay lúc này cũng đã hoàn toàn vvứt bỏ khỏi đầu mình, hắn tình nguyện vĩnh viễn cứ như vậy ôm Trữ Vinh Vinh, không bao giờ buông tay ra nữa.

Ở trong bầu không khí như thế này, bọn họ cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến lúc Trữ Vinh Vinh bởi vì thân thể có chút cứng ngắc mà nhẹ nhàng giật mình, mới làm trong lòng bọn họ đồng thời run một chút.(Vãi chưởng, ôm nhau đến tê cả người >"<)

"Vinh Vinh." Vuốt ve mái tóc dài mềm mại, Áo Tư Tạp khẽ gọi một tiếng.

"Ân." Trữ Vinh Vinh nhẹ giọng đáp lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Áo Tư Tạp cặp mặt hoa đào đã tràn ngập ánh sáng nhu hòa kia.Trên mặt không khỏi nở ra nụ cười ngọt ngào.

"Ngươi đẹp hơn, nhưng ta lại biến dạng." Áo Tư Tạp có chút cảm thán nói.

Trữ Vinh Vinh tự nhiên cũng thấy được vết sẹo trên mặt hắn, giơ tay lên, mân mê vết sẹo, lắc đầu, "Không, là ngươi trở nên càng thêm chín chắn.Cùng so sánh với ngươi trước kia.Ngươi hiện tại mới rất có cảm giác an toàn."

Áo Tư Tạp cười khổ nói: "Xem ra, trước kia thật sự là ta lo lắng vô cớ rồi.Tiểu Tam nói rất đúng, ngươi làm sao lại để ý dung mạo của ta chứ? Vinh Vinh, ngươi biết không, năm năm này ta không có lúc nào không nhớ

ngươi.Mỗi khi ta gặp phải địch nhân cường đại, gặp phải khe hẻm khó vượt qua được.Chỉ cần trong lòng ta hiện ra hình bóng của ngươi, ta sẽ tràn ngập dũng khí, bất luận bao nhiêu gian nan, ta đều cố gắng vượt qua.Cố gắng của ta đã không uổng phí rồi, lúc này, nói gì ta cũng sẽ không sẽ cùng ngươi chia lìa nữa.Ta tin tưởng, ta nhất định có thể chinh phục được Trữ tông chủ, để cho ông ấy chấp thuận việc của ngươi và ta."

"Ân." Có nam nhân mà mình yêu ở bên cạnh, Trữ Vinh Vinh dịu dàng đến nói không nên lời.Nhẹ nhàng gật đầu, lại siết thật chặt cánh tay đang ôm hông Áo Tư Tạp.

"Di (ơ - ủa)? Tiểu Tam cùng trữ tông chủ đi đâu rồi?"Áo Tư Tạp lúc này mới chú ý tới nơi này chỉ còn lại hai người họ.Còn có các đệ tử canh gác cửa học viện đang hướng tới bên này rình xem.

"A?"Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn bốn phía hoàn toàn trống không.Khuôn mặt nhất thời xấu hổ đỏ bừng, đấm lên ngực Áo Tư Tạp vài cái, "Đều tại ngươi, bọn họ, bọn họ nhất định sẽ chê cười ta."

Áo Tư Tạp mỉm cười, sự tán thành của Trữ Vinh Vinh làm hắn lúc này tràn ngập tin tưởng, "Vậy cứ để cho bọn họ cười đi.Vinh Vinh, chúng ta cũng vào đi thôi.Ta muốn đi gặp Trữ tông chủ thỉnh cầu chuyện của chúng ta."

Trữ Vinh Vinh gật đầu, chủ động kéo tay Áo Tư Tạp, dựa thân thể lên cánh tay hắn, hai người lúc này mới đi vào học viện.

Khi bọn họ trở lại rừng cây, trên thực tế đã qua hơn một thời thần.Hai người vừa vào sân, vừa lúc trông thấy Trữ Phong Trí và Cốt Đấu La đang cùng Đường Tam và Mã Hồng Tuấn đồng thời đi ra.

"Trữ thúc thúc, chúng ta cứ làm như đã nói vậy đi.Sau này trong một khoảng thời gian rất dài, Đường Môn sẽ phải trông vào sự ủng hộ của thúc thúc."Đường Tam mỉm cười nói.

Trữ Phong Trí vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt ôn hòa nói: "Mặc dù Đường Hạo huynh quy ẩn, nhưng hắn có một hảo nhi tử như ngươi nhất định rất vui mừng.Chuyện chúng ta đã nói hôm nay không thể nói là ai ủng hộ ai, nhìn từ

góc độ tông môn.Đây là cùng có lợi đối với chúng ta.Ngươi yên tâm, chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết.Hoàng thất bên kia ta sẽ xử lý.Ta đã sơ suất một lần, suýt nữa vùi tông môn vào cảnh bị hủy diệt.Tuyệt sẽ không lại có lần thứ hai.Sau khi ngươi chọn được một địa chỉ tốt cho Đường Môn, thì nhờ Vinh Vinh đến thông tri cho ta.Ngươi cần gì, ta sẽ bí mật đưa tới.Có chuyện gì, cũng cứ để cho Vinh Vinh truyền lời.Chúng ta không nên gặp mặt quá thường xuyên, để tránh làm người khác chú ý."

Đường Tam vuốt cằm nói: "Ta hiểu, ngài yên tâm.Vinh Vinh bọn họ trở về rồi kìa."

Ánh mắt mọi người chuyển hướng đến phía Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh vừa mới đi vào trong sân học viện.Trữ Vinh Vinh nhất thời xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên, nhưng vẫn như trước gắt gao nắm chặt tay Áo Tư Tạp.

Áo Tư Tạp lần thứ hai bái kiến, cung kính hướng Trữ Phong Trí hành lễ, "Trữ tông chủ, chào ngài."

Trữ Phong Trí nhìn con gái mình một chút, rồi lại nhìn Áo Tư Tạp, thở dài một tiếng, nói: "Tiểu tử ngốc nhà ngươi đó, năm ấy tại sao phải rời đi một cách cố chấp như vậy chứ? Ngươi biết mấy năm nay Vinh Vinh là làm sao vượt qua được không? Tông môn mặc dù có quy củ của tông môn, nhưng không thể nói thân là tông chủ ta cũng không cân nhắc đến hạnh phúc của con gái mình?"

Áo Tư Tạp trong lòng vui vẻ, "Nói như vậy là, ngài đồng ý chuyện của ta cùng Vinh Vinh rồi?"

Trữ Phong Trí trên mặt toát ra một tia cười khổ, "Ngay cả tông môn cũng đã bị hủy, giữ quy củ còn có thể có ích lợi gì? Chuyện của đám người trẻ tuổi các ngươi thì tự mình xử lý đi.Ta chỉ dặn dò với ngươi một câu.Lúc nào ngươi cũng phải nhớ kỹ, cả đời Trữ Phong Trí ta, chỉ có một đứa con gái Vinh Vinh này.Ngươi hiểu chứ?"

Áo Tư Tạp hừng hực trong lòng, nghiêm mặt nói: "Trữ tông chủ, ngài yên tâm, ta hiện tại đã có sức mạnh nhất định để có thể bảo vệ Vinh Vinh.Ai muốn đả thương Vinh Vinh, nhất định phải bước qua xác của ta trước đã."

Mã Hồng Tuấn ở bên cạnh trợn to mắt nhìn Áo Tư Tạp, lúc trước hắn đã nghe Đường Tam nói rằng Áo Tư Tạp đã trở về, mặc dù Áo Tư Tạp không thay đổi hoàn toàn giống Đường Tam, nhưng hiện tại một bộ dáng với khuôn mặt cương nghị đó của hắn cũng là có biến hóa rất lớn so với trước kia.

"Trữ tông chủ, nếu Tiểu Áo đối xử không tốt với Vinh Vinh, chúng ta đều sẽ không bỏ qua cho hắn."

Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn đối nhãn, hai người mặc dù đều không nói chuyện với đối phương, nhưng tình huynh đệ vô hình kia vẫn là trong nháy mắt làm bầu không khí ở đây chợt trở nên nóng rực.

Cốt Đấu La bên cạnh đột nhiên mở miệng, "Áo Tư Tạp, ngươi nói ngươi đã có sức mạnh nhất định để bảo vệ Vinh Vinh.Ta muốn biết sức mạnh ấy này là cái gì.Vinh Vinh là phụ trợ hệ hồn sư, nếu như người thân cận nhất không thể bảo vệ nó, thẳng thắn mà nói, ta vẫn không thể nào yên tâm.Vinh Vinh là tiểu công chúa của Thất Bảo Lưu Ly tông.Ta cũng coi nó như cháu gái của mình.Ngươi đã đi năm năm rồi, cũng nên để cho chúng ta xem thành quả của ngươi một chút."

Nghe xong Cốt Đấu La nói, Trữ Phong Trí cũng khẽ gật đầu.Lời nói của Áo Tư Tạp lúc hắn đi bọn họ đều nghe rõ.Bọn họ cũng tin tưởng, nếu như không đạt được thành tựu nhất định, Áo Tư Tạp sẽ không trở về dễ dàng như vậy.Bọn họ đều muốn biết, một thực vật hệ hồn sư rốt cuộc là dựa vào cái gì để bảo vệ một phụ trợ hệ hồn sư.

Áo Tư Tạp gật đầu.Hắn vốn cũng không có nghĩ tới là chỉ cần dùng tình cảm của mình đối với Vinh Vinh là có thể chinh phục được Trữ Phong Trí.

Bóp nhẹ tay Trữ Vinh Vinh để an ủi, tiến lên vài bước.Hắn rõ ràng có thể cảm giác được ánh mắt tràn ngập sự quan tâm của Trữ Vinh Vinh từ phía sau lưng, hào khí trong lòng nhất thời dâng lên.

"Tiểu Tam, cho ta mượn một giọt máu của ngươi."Áo Tư Tạp hướng Đường Tam nói.

Đường Tam không hỏi lý do, ngón cái tay phải bóp lên ngón giữa một cái, búng ngón tay, một giọt máu chậm rãi hướng về phía Áo Tư Tạp bay đến.

Thủ pháp ám khí của Đường Tam cường hãn ra sao, giọt máu bay vô cùng chậm, làm cho Áo Tư Tạp có đủ thời gian phản ứng.Chính lúc giọt máu tươi đi tới trước mặt hắn thì lại càng thong thả rơi xuống.

Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong xem một màn này đều âm thầm gật đầu. Đối với chuyện mà Đường Tam cùng bọn họ nói lúc trước càng tăng thêm vài phần tin tưởng.

Áo Tư Tạp mỉm cười, hồn lực toàn thân bộc phát, trong phút chốc, sáu hồn hoàn tương phối tốt nhất đồng thời xuất hiện trên thân thể hắn.

Nhìn thấy sáu hồn hoàn này, Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong không khỏi âm thầm gật đầu, bất kể có nói như thế nào, Áo Tư Tạp mấy năm nay cũng không hoang phế, cấp bậc hồn lực cũng không ở dưới những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái.Nghĩ đến đám hài tử này niên kỷ cũng đều chỉ có mới hơn hai mươi, bọn họ cũng không khỏi có chút ghen ghét.

Nếu như nói năm năm trước, nhìn từ thực lực chính thức, hoàng kim nhất đại của Vũ Hồn Điện đối với Sử Lai Khắc Thất Quái còn có năng lực áp chế, vậy thì, hôm nay sau năm năm, hoàng kim nhất đại của Vũ Hồn Điện tối đa có thể cùng bọn họ ngang hàng cũng đã rất không tồi. Đừng quên, niên kỳ của hoàng kim nhất đại chính là lớn hơn không ít nếu so với Sử Lai Khắc Thất Quái.

"Lão tử hữu căn kính tượng tràng."(1)

Động tác của Áo Tư Tạp rất nhanh, đệ lục hồn hoàn trên người chợt lóe lên, một vòng hắc quang từ trong lòng bàn tay hắn tuôn ra, trong nháy mắt đem giọt máu kia nhét vào trong, ngay sau đó, lòng bàn tay hắn nhất thời tuôn ra ba động hồn lực mãnh liệt, đệ lục hồn hoàn cũng không ngừng mở rộng cùng co rút.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên tay hắn, trong lúc đó trong nơi có hồn lực ba động mãnh liệt, một cây hương tràng màu bạc nhạt chậm

rãi hình thành.

Đột nhiên, trên mặt Áo Tư Tạp toát ra một tia thống khổ, trong ánh mắt vốn tràn ngập tự tin đã có thêm vài phần kinh hãi.Ngay sau đó, cây hương tràng màu bạc trong tay hắn xuất hiện biến hóa, vốn chỉ là một cây hương tràng màu bạc đột nhiên lại tách ra một cây khác tương đối nhỏ, đồng thời hiện ra trong lòng bàn tay hắn.Mà Áo Tư Tạp lại phát hiện, hồn lực mình cũng không phải giống trước kia chế tạo kính tượng hương tràng chỉ giảm bớt một phần ba như vậy, mà là giảm những một nửa.

Sau khi hai cây hương tràng màu bạc một lớn một nhỏ thành hình.Áo Tư Tạp mới xem như thở phào nhẹ nhõm, có chút bất đắc dĩ nhìn Đường Tam."Tiểu Tam, máu của ngươi hiệu quả thật sự có chút quá cường đại."

Đường Tam liền nhớ tới khi lần đầu mình gặp Áo Tư Tạp, thấy hắn ăn mạt ngân quang ấy, trong lòng đối với đệ lục hồn kỹ này của hắn cũng ít nhiều đoán được một chút.Mỉm cười nói: "Vậy ngươi hãy biểu diễn cho chúng ta xem một chút hiệu quả của đệ lục hồn kỹ này đi."(2)

Áo Tư Tạp cười ha ha, nói: "Muốn biểu diễn hiệu quả cũng cần phải có một đối thủ.Ngươi coi như xong, Mập Mạp, lại đây, huynh đệ chúng nhiều năm không gặp như vậy, trước hết thủ đàm (nói chuyện bằng tay) một lần, thân thiết một chút đi nào."

Mã Hồng Tuấn chỉ chỉ cái mũi của mình, "Tiểu Áo, ngươi không lầm chứ? Ngươi muốn cùng ta luận bàn?"

Áo Tư Tạp không chút do dự gật đầu, hướng Mã Hồng Tuấn ra dấu xin mời.

Mã Hồng Tuấn nhìn về phía Đường Tam, Đường Tam cấp cho hắn một ánh mắt khẳng định, mà sắc mặt Trữ Phong Trí cùng Cổ Dong bên kia đều đã trở nên hứng thú.

Một thực vật hệ hồn sư muốn khiêu chiến một cường công hệ hồn sư, mặc dù vũ hồn song phương cách biệt một cấp, Mã Hồng Tuấn vẫn chỉ là hồn vương, nhưng cũng không nên quên, hồn vương Mã Hồng Tuấn này có vũ hồn chính là hỏa phượng hoàng.Nếu như không phải hắn không tu luyện khắc khổ

giống như Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, lúc này cũng có thể có thực lực chừng trên dưới sáu mươi cấp.Nói về bộc phát lực, hắn trong Sử Lai Khắc Thất Quái tuyệt đối chính là đứng đầu.

Mã Hồng Tuấn chậm rãi đi tới trước mặt Áo Tư Tạp hơn mười thước rồi đứng lại, bẻ ngón tay mình, phát ra một trận tiếng xương kêu "rắc rắc", mỉm cười xấu xa nhìn Trữ Vinh Vinh, "Yên tâm, Vinh Vinh, ta sẽ hạ thủ lưu tình."

Áo Tư Tạp tức giận nói: "Đến đây đi, ta không cần ngươi hạ thủ lưu tình." Vừa nói, hắn đã đem cây hương tràng màu bạc trong tay nuốt xuống.Trong toàn bộ sáu hồn kỹ của hắn, duy chỉ có đệ lục hồn kỹ này khi tác dụng tại trên người hắn thì sẽ không bởi vì bản thân hắn ăn mà giảm bớt uy lực.

Thân thể mũm mĩm của Mã Hồng Tuấn khẽ nhoáng lên, xích hồng sắc hỏa diễm chợt bốc lên, không khí chung quanh nhất thời trở nên vặn vẹo, nhiệt lượng khổng lồ phóng thích ra, ngọn lửa nồng đậm ở sau lưng hắn tựa hồ hình thành một đồ hình hỏa phượng hoàng.

Ai cũng không nghĩ tới chính là.Động thủ đầu tiên chính là Áo Tư Tạp, chỉ thấy trong mắt hắn ngân quang chợt lóe, không đợi cho Mập Mạp phản ứng lại, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng hỗn hợp lam, kim, hồng tam sắc đã chợt mọc lên từ mặt đất, trong phút chốc hoàn thành một cái Lam Ngân Tù Lung, đem thân Mập Mạp đang toàn thân rực lửa bao phủ trong đó.

Mã Hồng Tuấn thất kinh, sau một khắc, tay phải Áo Tư Tạp lật lên, kim quang lóe sáng kèm theo một mạt huyết sắc thoáng ẩn thoáng hiện bắt đầu từ trên tay phải hắn rất nhanh ngưng kết.

"Đây là..." Trữ Phong Trí mở to hai mắt nhìn.

Áo Tư Tạp sắc mặt bình tĩnh đến không chút biểu tình.Nhưng hồn lực trên người hắn phóng xuất ra lại có vẻ cực kỳ nồng đậm.

Năng lượng phóng xuất ra từ trên tay Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn rốt cuộc đã cảm giác được nguy cơ, cũng không dám cợt nhả nữa.Toàn thân hỏa diễm chợt tăng cường, Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Dực Thiên Tường lưỡng đại cường thế tăng phúc kỹ năng đồng thời phóng thích ra.

Nhưng là, Lam Ngân Tù Lung vây khốn hắn ở dưới tình huống bị nung bởi nhiệt độ cao lại như trước không hề lay động, cực kỳ kiên cố bao phủ thân thể của hắn.

Phục Chế Kính Tượng Tràng này của Áo Tư Tạp là lấy máu Đường Tam làm vật dẫn, mặc dù vì chế tạo căn hương tràng này hắn đã hao phí nhiều hồn lực, nhưng căn hương tràng này phục chế được cũng chính là thực lực của Đường Tam, thậm chí kể cả băng hỏa miễn dịch song thuộc tính trong máu hắn.Cho dù là phượng hoàng hỏa diễm cũng không thể nào đem Lam Ngân Hoàng kia dung hóa.

Nhưng là, Mã Hồng Tuấn mấy năm nay cũng không phải tu luyện vô ích, chỉ thấy hắn mạnh mẽ hít vào một hơi, bụng nhất thời bành trướng. Hỏa diễm ở chung quanh thân thể hắn nhất thời trở nên thưa đi rất nhiều, một đạo hỏa quang ngưng thật chợt từ hắn trong miệng phun ra, cùng với đó là một đạo hỏa tuyến, nói không chừng đó là một cây lợi tiễn do hỏa diễm ngưng kết thành thực thể.

Oanh một tiếng, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến được tăng cường áp súc nặng nề oanh kích trên Lam Ngân Tù Lung trước mặt.Bạo tạc lực mạnh mẽ nhất thời đem Lam Ngân Tù Lung trước mắt nổ tung tạo ra một cái lỗ hổng.

Áo Tư Tạp lúc này mặc dù phục chế được hồn kỹ của Đường Tam, nhưng là, hồn lực bản thân hắn trước đó đã tiêu hao năm thành lúc thi triển đệ lục hồn kỹ, lại duy trì đệ ngũ hồn kỹ Lam Ngân Bá Vương Thương của Đường Tam, lập tức xuất hiện cảm giác có chút lực bất tòng tâm.Trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, nhưng lại không thể không toàn lực thúc giục hồn lực hướng đến tay phải của mình mà chú nhập.

Mã Hồng Tuấn liên tiếp phun ba ngụm Phượng Hoàng Hỏa Tuyến lên Lam Ngân Tù Lung, rốt cuộc khiến bình chướng kiên cố này nổ tung, hai cánh hỏa diễm cự đại sau lưng giang rộng, hướng đến Áo Tư Tạp đánh tới, đệ tứ hồn hoàn trên người cùng lúc lóe sáng, chính là phát động kỹ năng cường hoành có lực bạo phát gia tăng mạnh sau khi được hồn cốt tay phải không chế, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích.

Trước tiên không kể đến tốc độ Áo Tư Tạp có thể né tránh được Phượng Dực Thiên Tường hay không, cứ tính là hắn có thể né tránh, kế tiếp, Mã Hồng Tuấn tất nhiên có thể đem lực bộc phát cường hoàng của hắn triển hiện ra.Áo Tư Tạp dưới công kích kinh đào phách ngạn không ngừng phóng thích, đối với hồn kỹ của Đường Tam còn không quen thuộc, hồn lực lại đã tiêu hao lượng lớn cũng rất khó có thể ngăn cản.

Ngay lúc này, ngân quang trong mắt Áo Tư Tạp lại lóe lên, mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Áo Tư Tạp vốn chỉ là một người chợt biến thành hai người.Mà trong tay Áo Tư Tạp thứ hai vừa mới xuất hiện mọc lên vô số Lam Ngân Hoàng, hướng thẳng đến Mã Hồng Tuấn chặn lại.

Kính Tượng Phân Thân, kỹ năng của Kính Tượng Đầu Cốt.Sau khi phát động hiệu quả của Kính Tượng Đầu Cốt, năng lực phục chế có trong kính tượng hương tràng của Áo Tư Tạp tăng lên mười phần trăm, nói cách khác, hiệu quả phục chế hồn kỹ vốn chỉ có thể phát huy bảy mươi phần trăm tăng lên tới tám mươi phần trăm.Đồng thời, phục chế ra một phân thân giống mình như đúc, phục chế thể này có được tám mươi phần trăm năng lực của bản thể tám mươi phần trăm, duy trì liên tục một phút đồng hồ.

Đây mới là toàn bộ chỗ tốt mà con kính ảnh thú hai vạn năm tu vi nọ mang đến cho Áo Tư Tạp, tăng phúc thêm vào mười phần trăm chính là tăng phục đặc thù cho toàn bộ hồn hoàn, hồn cốt.

Đột nhiên xuất hiện thêm một Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn nhất thời có chút không thích ứng, mặc dù đang hắn mạnh mẽ đích bộc phát lực hạ, phân thân nọ lại bị suy yếu hai mươi phần trăm căn bản không thể nào xúc phạm tới hắn, nhưng là đủ để dẫn đến tác dụng ngăn cản.Trong tiếng nổ oanh nhiên, Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích tác dụng ở trên phân thân.Mà lúc này, Lam Ngân Bá Vương Thương được Áo Tư Tạp đã chuẩn bị từ lâu rốt cuộc cung hoàn thành .

Phân thân trước lực công kích của Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích sẽ tan ra không thể nghi ngờ, nhưng Bá Vương Thương xích kim sắc cũng đã tới trước mặt Mập Mạp.

Kinh nghiện thực chiến của Mã Hồng Tuấn phong phú ra sao, so sánh với Áo

Tư Tạp mới vừa được tiếp xúc với cận chiến không được bao lâu mà nói, chính là mạnh hơn không ít, trong nguy cơ không có chút hoảng loạn nào, nhấc tay phải lên, hỏa diễm phun ra dày đặc, hóa thành một con hỏa phượng hoàng thân dài ba thước, chính diện đón nhận oanh kích của Lam Ngân Bá Vương Thương.

Đây chính là kỹ năng của phần thưởng mà Mã Hồng Tuấn đạt được sau khi kết thúc đại hội tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục là Bạo Liệt Phần Thiêu Chi Hỏa Diễm Hữu Thủ, Phượng Hoàng Bạo Liệt Kích, sau khi hồn cốt cùng vũ hồn hắn kết hợp thì hình thành kỹ năng này.Có thể trong nháy mắt phát ra hỏa diễm công kích mạnh mẽ mang theo thuộc tính bạo liệt, uy lực mạnh, tuyệt không kém hơn đòn bạo phát cuối cùng của Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích.Mà tiêu hao hồn lực lại rất ít.Có thể nói là vũ khí bí mật của Mã Hồng Tuấn.Cũng chính là sau khi có được khối hồn cốt này, trong phượng hoàng hỏa diễm của hắn mới có thêm thuộc tính bạo liệt này thuộc tính, đối phó với loại đặc tính hỏa miễn giống như Lam Ngân Hoàng của Đường Tam chính là chỗ tốt không nhỏ.

Oanh ----

Tiếng nổ kịch liệt chợt vang lên, hồn lực ba động mãnh liệt tứ tán phi đằng, Cốt Đấu La thân hình chợt lóe, chắn trước người Trữ Vinh Vinh cùng Trữ Phong Trí.Mà Đường Tam lại là rất nhanh lui về phía sau vài bước.

Hồn lực ba động mãnh liệt làm căn nhà gỗ phía sau lưng bọn họ rung lên bần bật, may là kỹ năng của bọn họ tại lúc va chạm đều được hai người tận khả năng khống chế hướng lên không trung mà phóng thích, lúc này mới không tạo thành kết quả không thể vãn hồi.

Mã Hồng Tuấn lúc này đã bị lâm vào trạng thái mê muội mà Lam Ngân Bá Vương Thương mang đến, nhưng Áo Tư Tạp cũng không dễ chịu, hắn dù sao cũng không phải là Đường Tam, mặc dù Lam Ngân Hoàng mang theo hiệu quả hỏa miễn, nhưng tự thân hắn lại không thể hỏa miễn.Hơn nữa phân thân bị phá cùng hồn lực tiêu hao một lượng lớn, lúc này đã không thể nào lại tiến hành bất cứ đòn truy kích gì nữa.Tiếp tục đánh nữa, chiến thắng khẳng định sẽ là Mã Hồng Tuấn.Đương nhiên, đây cũng không phải là nói hồn kỹ Áo Tư Tạp không mạnh, mà là bởi vì Phục Chế Kính Tượng Tràng của hắn là chế

tạo ngay tại chỗ, mà không phải được chế tạo trước đó, làm cho hồn lực tự thân không đủ, không thể nào duy trì được nhiều hồn kỹ, đối với việc sử dụng hồn kỹ của Đường Tam lại không phải là thập phần hiểu rõ.

Bất quá, Áo Tư Tạp hiển nhiên là không muốn nhận thua, chỉ thấy hắn duỗi tay trái ra, hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chuy bất ngờ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, đáng tiếc, cổ tay hắn trầm xuống, Hạo Thiên Chuy rơi xuống đất biến mất không thấy đâu nữa.

Dưới ảnh hưởng từ hồn cốt của Tiểu Vũ, Hạo Thiên Chuy của Đường Tam sau khi tiến hóa, đã đạt tới trọng lương kinh khủng là tám trăm cân, không phải là Áo Tư Tạp có khả năng nã động (cầm và di chuyển). Hắn chỉ phục chế được hồn kỹ của Đường Tam, cũng không phải là phục chế được khí lực như của Đường Tam.

Mã Hồng Tuấn lúc này cũng từ trong trạng thái mê muội khôi phục lại, thấy rõ Hạo Thiên Chuy từ trong tay Áo Tư Tạp rơi xuống đất, không nhịn được nói: "Ta kháo (câu này A Lá thích dùng lắm, nó có nghĩa là "ta ngất"), Tiểu Áo, tại sao ngay cả hai vũ hồn của Tam ca ngươi cũng đều có?"

Áo Tư Tạp cười khổ nói: "Tạm thời có được thì có ích lợi gì.Ta còn không sử dụng được.Hơn nữa lúc trước hồn lực tiêu hao đúng là rất lớn."

Trữ Phong Trí một bên đã từ trong kinh ngạc khôi phục lại, "Mau qua đây đi.Áo Tư Tạp, có thể nói cho chúng ta biết một chút về hiệu quả của đệ lục hồn kỹ này được không? Còn nữa, nếu như ta không nhìn lầm, ngươi hắn là đã có được một khối hồn cốt đi."

Trữ Phong Trí dù sao cũng là tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông, từ trong một trận chiến này của Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn hắn đã nhìn ra rất nhiều thứ.Mã Hồng Tuấn cũng không phải hồn vương bình thường, lấy thực lực của hắn, hồn đế bình thường cũng tuyệt không phải đối thủ của hắn.Áo Tư Tạp rõ ràng đối với việc vận dụng hồn kỹ được phục chế là không thuần thục, còn bởi vì phục chế kỹ năng mà tiêu hao đại lượng hồn lực, ngay cả như vậy, cũng cùng Mã Hồng Tuấn chiến đấu một đoạn thời gian mà không rơi vào thế hạ phong. Điều này đối với một thực vật hệ hồn sư mà nói, cũng là cực kì kinh diễm.

---

(1) "Phục chế" nghĩa là sao chép, "kính" nghĩa là gương, "tượng" nghĩa là giống hoặc bức ảnh, bức tượng; vì thế "Phục Chế Kính Tượng Tràng" nghĩa là "Xúc xích (hoặc lạp sường) gương sao chép ảnh".Tương tự, "Kính Tượng Phân Thân" nghĩa là "Ảnh phân thân trong gương".

(2) Đ3 nhớ lại vụ lần đầu gặp ATT, tay ATT này giả trang làm một vị thúc thúc đi bán xúc xích rong cho nên lão Tam Thiếu mới viết là Đ3 có phỏng đoán về hồn kỹ của ATT.

------oOo------

Chương 346: Lực Chi Nhất Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Áo Tư Tạp cũng không giấu diếm, ở trong lòng hắn, Trữ Phong Trí chính là cha vợ tương lai của hắn.

"Đệ lục hồn kỹ của ta là do liệp sát một con kính ảnh thú hai vạn năm tu vi mà đến, hiệu quả là phục chế.Chỉ cần có được một giọt máu của hồn sư, ta có thể thông qua hồn kỹ của mình chế tạo ra một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng.Bất kể là ai sau khi dùng, cũng có thể có được bảy mươi phần trăm uy lực hồn kỹ của hồn sư cung cấp máu kia trong ba phút.Nếu như hồn lực người sử dụng không cao bằng người cung cấp máu, vậy thì, chỉ có thể phục chế ra hồn kỹ cùng cấp bậc.Nói cách khác, nếu như Tiểu Tam là bảy mươi cấp, ta là sáu mươi cấp, như vậy ta chỉ có thể có được hiệu quả phục chế là các loại hồn kỹ trong vòng sáu mươi cấp, mà không cách nào sử dụng đệ thất hồn kỹ vũ hồn chân thân.Ngài thấy không sai, ta đã đạt được một khối đầu cốt, vận khí cũng tốt, khối hồn cốt này cũng là đến từ con kính ảnh thú kia, cung cấp kỹ năng Kính Tượng Phân Thân, phân thân sẽ có được tám mươi phần trăm năng lực của ta.Đồng thời khối hồn cốt này sẽ tăng cường mười phần trăm hiệu quả phục chế của Phục Chế Kính Tượng Tràng.Uy lực của kỹ năng phục chế kỹ năng tăng từ bảy mươi phần trăm lên tới tám mươi phần

trăm."

Bất luận là Trữ Phong Trí, Cổ Dong, hay là Đường Tam, Mã Hồng Tuấn cùng Trữ Vinh Vinh, đều nghe vô cùng chăm chú.Nghe xong Áo Tư Tạp nói, Trữ Phong Trí thở dài một hơi, *"Vận khí sẽ luôn luôn rơi vào người có sự chuẩn bị, ngươi tuyệt không chỉ đơn giản là vận khí mà thôi.Năm năm nay, ta có thể tưởng tượng ra sự nỗ lực của ngươi.Áo Tư Tạp, ta hiện tại cấp cho ngươi một lựa chọn.Tiểu Tam nói cho ta biết, hắn chuẩn bị thành lập một tông môn tên là Đường Môn.Nhưng ta không hy vọng ngươi gia nhập tông môn này, cùng ta cùng nhau quay về Thất Bảo Lưu Ly tông đi.Thất Bảo Lưu Ly tông cần nhân tài như ngươi.Chỉ cần ngươi theo ta trở về, ta sẽ đồng ý chuyện của ngươi cùng Vinh Vinh."*

"Ba ba ----" Trữ Vinh Vinh bất mãn gắt giọng.

Sắc mặt Trữ Phong Trí nhất thời trở nên nghiêm túc,*"Nha đầu, điều này quan hệ đến sự hưng suy của tông môn.Áo Tư Tạp trước kia không có thực lực bảo vệ ngươi, nhưng hắn hiện tại đã có rồi, ta sẽ phải bồi dưỡng hắn thật tốt.Để cho hắn gia nhập tông môn, vì tông môn xuất lực.Như vậy chuyện của hai người các ngươi cũng sẽ giảm bớt rất nhiều lực cản."*

Nghe xong lời Trữ Phong Trí, Áo Tư Tạp không khỏi ngây ngẩn cả người, hắn cũng là người thông minh, hiểu được rất rõ ràng.Trữ Phong Trí thế này là để cho hắn lựa chọn giữa tình huynh đệ đối với Đường Tam cùng với tình cảm đối với Trữ Vinh Vinh.

Đúng lúc này, giọng nói rất nhỏ của Đường Tam vang lên bên tai Áo Tư Tạp, *"Mau mau đáp ứng Trữ thúc thúc, đây là cơ hội tốt nhất của ngươi.Ngươi xuất ngoại lịch lãm năm năm, nỗ lực suốt nhiều năm như vậy là vì cái gì? Cứ tính là ngươi ở Thất Bảo Lưu Ly tông, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ như trước."*

Áo Tư Tạp hướng về phía Đường Tam nhìn thoáng qua.Trông thấy Đường Tam đang hướng về phía mình nháy nháy mắt, hắn biết, vừa rồi Đường Tam là dùng phương pháp bức âm thành tuyến nhắc nhở mình, sở dĩ không phải nói rõ đi, chính là hy vọng mình có thể có được sự đồng ý của Trữ Phong Trí.

Quay đầu lại, ánh mắt của hắn lại rơi trên khuôn mặt Trữ Vinh Vinh, sắc mặt Trữ Vinh Vinh có vẻ có chút phức tạp, cũng có chút mờ mịt, nàng đương nhiên hy vọng có thể cùng Áo Tư Tạp ở bên nhau.Nhưng nàng cũng tuyệt không hy vọng bởi vì tình cảm giữa hai người ảnh hưởng đến quan hệ trong Sử Lai Khắc Thất Quái.

Ánh mắt Áo Tư Tạp rốt cuộc hướng tới trên mặt Trữ Phong Trí, trầm tĩnh lắc đầu, *"Xin lỗi.Trữ tông chủ, ta không thể đáp ứng yêu cầu của ngài."*

"Tiểu Áo ----" Đường Tam lo lắng đến kêu lên thành tiếng.

Áo Tư Tạp hướng Đường Tam giơ tay lên, ngăn cản hắn lại khuyên bảo mình.Hướng Trữ Phong Trí nói: *"Trữ thúc thúc.Ta yêu Vinh Vinh. Ta nguyện ý dùng tất cả những gì của ta để yêu nàng.Nhưng mà Đường Tam là hảo huynh đệ của ta.Mặc dù hắn là kỳ tài ngút trời, ta tự nhận không bằng.Hiện tại chính là lúc hắn cần đến sự trợ giúp nhất, cần đến huynh đệ nhất.Bất luận là báo thù Vũ Hồn Điện, hay là phục họat Tiểu Vũ, đều không phải là chuyện đơn giản.Nếu như lúc này ta lựa chọn vì Vinh Vinh mà rời bỏ hắn.Ta sợ rằng cả đời đều sẽ không thể tha thứ cho chính mình.Nhưng ta cũng đồng dạng sẽ không bỏ Vinh Vinh.Ta nhất định sẽ dùng phương thức của ta đả động ngài.Một ngày nào đó khiến cho ngài đáp ứng cho Vinh Vinh cùng ta ở bên nhau."*

Trữ Phong Trí ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Áo Tư Tạp.Áo Tư Tạp vẻ mặt thản nhiên nhìn lại hắn.Nói ra lời này.Trong lòng hắn thoải mái vô cùng.Huynh đệ cùng người yêu trọng yếu như nhau.Hắn tuyệt không sẽ bỏ bất cứ bên nào.

Dần dần, ánh mắt Trữ Phong Trí mắt trở nên nhu hòa xuống.Lạnh nhạt cười.*"Áo Tư Tạp.Mặc dù đáp án của ngươi rất giảo hoạt.Nhưng ta không thể không thừa nhận, đây là ta đáp án hoàn mỹ nhất mà ta nghĩ đến.Một nam nhân vì nữ nhân mà bỏ đồng bọn của mình là không đáng tín nhiệm.Ngươi đã đả động ta.Trợ giúp Tiểu Tam cho thật tốt đi.Ta hy vọng lại có thể được trông thấy sự huy hoàng của Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi."*

Áo Tư Tạp trợn mắt há mồm mà nhìn Trữ Phong Trí.Lúc này mới hiểu được, lời nói vừa rồi của hắn chỉ là một khảo nghiệm đối với mình mà thôi.

"Trữ tông chủ.Vậy là ngài đồng ý chuyện của ta cùng Vinh Vinh?"

Trữ Phong Trí nhíu mày, *"Ngươi còn gọi ta là Trữ tông chủ sao?"*

Có thể là xuất phát từ duyên cớ kích động.Áo Tư Tạp phản ứng cũng là hơi nhanh nhảu một chút.Hai chữ buột miệng ra, *"Nhạc phụ."*

Nhìn bộ dáng cùng vẻ mặt kích động đó của Áo Tư Tạp, Trữ Phong Trí không khỏi bật cười, *"Hai chữ này tựa hồ quá sớm một chút rồi.Hay là ngươi xưng hô với ta giống như Tiểu Tam đi."*

Áo Tư Tạp có chút xấu hổ gãi gãi đầu, lúc này mới kêu lên một tiếng Trữ thúc thúc.Lúc hắn gọi hai chữ nhạc phụ, Trữ Vinh Vinh đã xấu hổ xoay người bỏ chạy.Sự tình của nàng cùng Áo Tư Tạp rốt cuộc cũng đã có được sự đồng ý trực tiếp của phụ thân, từ giờ cũng đã không còn gì lo lắng nữa.

Trữ Phong Trí không để cho Đường Tam bọn họ tiễn mình, thẳng đến lúc thân ảnh hắn cùng Cổ Dong biến mất trong rừng cây, Áo Tư Tạp vẫn giữ vẻ mặt cười tủm tỉm.

*"Được rồi, cười nữa thì miệng của ngươi sẽ ngoác đến tận tai đó."*Mã Hồng Tuấn có chút ghen ghét nói ra.

Áo Tư Tạp hồi tỉnh lại, đã qua năm năm, đã lâu rồi hắn không có tâm tình ung dung thoải mái giống như bây giờ.Cười hắc hắc, nói: *"Cho ngươi ghen ghét đi.Ca rốt cuộc có thể cùng Vinh Vinh quang minh chính đại ở bên nhau.Buổi tối hôm nay ta mời khách, chúng ta không say không về.Được rồi, gọi cả Phất Lan Đức viện trưởng, đại sư, Nhị Long lão sư, Triệu lão sư bọn họ cùng đến đi.Năm năm không gặp bọn họ, thực sự là ta rất nhớ bọn họ."*

Màn đêm phủ xuống, Đường Tam lẳng lặng nằm ở trên giường, trên mặt toát ra nét cười mỉm nhàn nhạt.

Hắn là không muốn dùng nội lực đem xua tan men say.Đêm nay, Sử Lai Khắc Thất Quái lần nữa ngũ quái đoàn tụ, tất cả mọi người uống rất nhiều rượu, Áo Tư Tạp cũng kể lại rất nhiều chuyện cũ của hắn tại phương bắc.Bởi

vì hắn bình an trở về, tất cả mọi người đều cực kỳ vui vẻ.

Nhưng là, sau thời gian vui vẻ đó, ôm Tiểu Vũ trở lại căn phòng, tâm tình Đường Tam không khỏi buồn bã.Hắn vì Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh mà chúc phúc, nhưng càng là chứng kiến người hữu tình cuối cùng sẽ thành quyến chúc (đôi lứa), hắn lại càng nhớ tới hình bóng Tiểu Vũ lúc vì cứu mình mà hiến tế.

Áp gương mặt vào trên bộ lông mềm mại của Tiểu Vũ, nghe mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng.Lòng Đường Tam kịch liệt run rẩy.

Hóa thân con thỏ của Tiểu Vũ cọ xát lên đầu hắn, rất thích cảm giác cùng Đường Tam ở gần nhau, một đêm này, Đường Tam lại bất ngờ không tu luyện, nhưng trong mộng cảnh của hắn lại chỉ có một thiếu nữ với mái tóc thật dài đang chải đầu.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tam rời Sử Lai Khắc học viện.Ngày hôm qua bởi vì Áo Tư Tạp trở về mà hắn không làm chuyện hôm nay hắn muốn hoàn thành.Nếu hạ quyết tâm muốn làm cái gì thì hắn sẽ nắm chắc thời gian để làm.

Rời khỏi Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam vẫn hướng về thành nam Thiên Đấu thành mà đi đến.Hắn cũng không sợ mình bị nhận ra, dù sao, coi như là Vũ Hồn Điện, đã từng gặp qua dáng vẻ mới của mình cũng chỉ có mấy người mà thôi.Cho dù là họa ảnh đồ hình cũng không thể nhanh truyền tới Thiên Đấu Thành như vậy.

Thành nam.Đường Tam đi tới trước một phủ đệ liền dừng cước bộ lại.

Từ bên ngoài nhìn lại, tòa phủ đệ này chiếm diện tích cực lớn, tường viện dày cao tới hơn bốn thước.Phải biết rằng, cho dù là quý tộc bình thường, cũng sẽ không được cho phép xây dựng tường viện cao to như thế.

Độ cao môn lâu đại môn (1) của phủ đệ lại càng vượt qua sáu thước. Có chút tức cười chính là, trước cửa tòa phủ đệ này đứng sừng sững hai bức thạch điêu, mà hình dạng hai bức thạch điêu lại là hình tinh tinh.Giống như là bản thu nhỏ của Thái Thản Cự Viên Nhị Minh.

Trước đại môn, hai gã đại hán vóc người cao tráng đứng đó, thân thể bọn họ đều cao hai thước có dư, trang phục màu đen trên người không thể nào che đậy được cơ thể cường kiện của họ, tựa như hai vị thần giữ cửa đứng ở nơi đó, nhìn xuống những người qua lại trên đường bên ngoài một cách nghiêm nghị mà dữ tợn.

Trên môn lâu phủ đệ treo một khối biển ngạch, trên biển ngạch chỉ có một chữ to, lực.

Đường Tam cũng là lần đầu tiên tới nơi này, sải bước tiến tới.Đi tới trước đại môn phủ đệ mới dừng cước bộ lại.

"Phiền toái nhị vị thông báo Thái Thản tiền bối một tiếng, cứ nói rằng có cố nhân tới chơi."

Hai gã tráng hán mặt không chút thay đổi nhìn Đường Tam, trên dưới đánh giá hắn vài lần, một người ồm ồm nói: *"Chờ."*Nói xong, xoay người đẩy ra đại môn rồi đi vào.

Khi hắn đẩy cửa ra, Đường Tam trông thấy, phiến đại môn nọ độ dầy ít nhất vượt qua hai xích, cực kỳ dầy và nặng.Hắn không khỏi âm thầm líu lưỡi, thật không hổ là Lực Chi Nhất Tộc.Nếu không có đủ khí lực, sợ rằng ngay cả này cánh cửa này cũng không đẩy ra nỗi đi chứ.

Không sai, Đường Tam muốn tới tìm, chính là Lực Chi Nhất Tộc có vũ hồn đại lực tinh tinh.Từng là một trong tứ đại phụ chúc tông tộc (tông tộc phụ hệ, nhánh) của Hạo Thiên Tông.Cũng chính là trực chúc tông tộc (tông tộc trực hệ) của Đường Hạo lúc trước.

Trước khi bắt đầu đại hội tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục, Lực Lượng Chi Thần Thái Thản từng yêu cầu Đường Tam đến Lực Chi Nhất Tộc làm khách, nhưng lúc ấy Đường Tam mải mê tu luyện, vẫn không có thời gian thăm viếng.Hắn chuẩn bị thành lập Đường Môn, thì nhất định cần phải có thế lực thuộc về mình.Lực Chi Nhất Tộc không thể nghi ngờ là một lựa chọn đáng tín nhiệm nhất.

Tộc nhân Lực Chi Nhất Tộc tính cách đơn thuần, lấy lực lượng tăng trưởng.Nếu như vận dụng thích đáng, tất nhiên là trợ lực cực lớn. Đường Tam tiến hành theo kế hoạch, trước mắt trước hết phải làm hai việc.Một chính là phải có được sự ủng hộ của Lực Chi Nhất Tộc, một việc khác, chính là tìm cho Đường Môn một chỗ đặt chân.

Sử Lai Khắc học viện mặc dù không nhỏ, nhưng đây dù sao cũng là học viện, hơn nữa cơ sở ngầm của Thiên Đấu đế quốc hoàng thất, Đường Tam lại không thể nào lại chiếm cứ học viện để phát triển Đường Môn.Bởi vậy, hắn nhất định cần phải tìm kiếm một địa phương thích hợp cho Đường Môn phát triển.

Những năm gần đây, Đường Tam cũng có chút tích súc, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nguy cơ về mặt tiền bạc.Hơn nữa, ngày hôm qua hắn cũng đã có được sự ủng hộ của Trữ tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông. Thất Bảo Lưu Ly tông mặc dù tông môn bị hủy, nhưng bởi vì lúc ấy đánh lui cường địch, tài phú tích súc nhiều năm cũng không bị dao động, có bọn họ ủng hộ ở sau lưng, Đường Tam hiện tại đối tư nguyên cũng không lo lắng gì.

Một hồi sau, đại môn Lực Chi Nhất Tộc phủ đệ lại mở ra, một gã trung niên nhân từ bên trong đi ra.

Lực Chi Nhất Tộc lớn nhất đích đặc điểm chính là vóc người cao tráng, vị này trung niên nhân cũng không ngoại lệ, Đường Tam cũng không có gặp qua/ra mắt hắn.Người này vừa đi ra, ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời toát ra vài phần nghi hoặc.

"Tiểu tử, ngươi tìm tộc trưởng chúng ta có chuyện gì?"

Đường Tam sớm đã nghĩ tới, muốn gặp tộc trưởng đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng như vậy, hắn cũng sớm có chuẩn bị.Tay trái vừa lộn, trong màn hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chuy đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Lúc này đây, Đường Tam không áp chế khí tức vốn có của Hạo Thiên Chuy chút nào, nhất thời, một cỗ khí bá đạo tràn ngập ra, năng lượng ba động dày đặc dưới sự khống chế của hắn tràn ra khắp phương viên mấy thước trước đại

môn.

"Đại thúc có thể nhận ra vũ hồn của ta không?"

"Hạo Thiên Chuy?" Trung niên nhân thất kinh.Mặc dù trên Hạo Thiên Chuy của Đường Tam không có lấy một cái hồn hoàn, nhưng đây vẫn là Hạo Thiên Chuy a! Thần sắc trên mặt nhất thời trở nên khẩn trương, *"Tiểu huynh đệ, mời vào."*

Cứ việc bởi vì sự tình của Đường Hạo mà thoát ly Hạo Thiên Tông. Nhưng Lực Chi Nhất Tộc dù sao từng là phụ chúc tông tộc của Hạo Thiên Tông, mắt thấy Hạo Thiên Chuy, tên trung niên nhân này không dám chậm trễ chút nào, vội vã mời Đường Tam đi vào.

"Tiểu huynh đệ, ngươi là từ Hạo Thiên Tông mà đến?" Trung niên nhân một bên dẫn Đường Tam vào bên trong, một bên dò hỏi.

Đường Tam nói: *"Xem như vậy đi.Thái Thản tiền bối có ở trong tông môn không?"*

Trung niên nhân vọi vàng nói: *"Tông chủ có ở đây.Phiền toái ngươi chờ tại phòng nghị sự.Ta đi mời tông chủ."*

Tiến vào bên trong phủ đệ, Đường Tam nhất thời có cảm giác sáng tỏ thông suốt, phiến phủ đệ này so với trong tưởng tượng còn lớn hơn, mặc dù không giống như Sử Lai Khắc học viện có được một mảnh rừng rậm trong thành rộng lớn như vậy, nhưng là ít nhất có kích thước bằng một nửa Sử Lai Khắc học viện.Cảm giác chỉnh thể cấp cho người ta là một bầu không khí rộng rãi.Tất cả địa phương nhìn qua đều là cao to thô kệch như vậy.

Đường Tam ngồi trong phòng nghị sự, lẳng lặng chờ đợi, hắn cũng không để Tiểu Vũ ở lại học viện, mà là đem nàng đặt ở trong Như Ý Bách Bảo Nang mang theo bên mình.Sáng sớm lúc hắn tỉnh dậy, bản thể khôi phục của Tiểu Vũ là con thỏ vẫn còn đang ngủ.

Không lâu sau, tinh thần lực nhạy bén của Đường Tam đã cảm giác được một trận tiếng bước chân dồn dập đang hướng về bên này mà đến.Tên trung niên

nhân kia đã dẫn ba người đi tới.

Trông thấy ba người này, Đường Tam không khỏi vui vẻ, ba đời tổ tôn chủ sự của Lực Chi Nhất Tộc đều đến đông đủ.Lực lượng chi thần Thái Thản với thần thái quắc thước.Còn có con hắn Thái Nặc cùng với Thái Long bạn học của Đường Tam, cùng nhau đi theo trung niên nhân đi đến đại sảnh trong phòng nghị sự.

Vừa vào cửa, ánh mắt ba người tổ tôn Thái Thản nhất thời dừng lại trên người Đường Tam, Thái Thản lập tức hướng tới trung niên nhân bên cạnh hỏi: *"Thái Hưng, đây là người từ tông môn đến mà ngươi nói?"*

Thái Hưng vội vã gật đầu, nói: *"Tông chủ, vừa rồi vị tiểu huynh đệ này đã đưa Hạo Thiên Chuy của hắn ra, mặc dù không có hồn hoàn, nhưng khí tức của Hạo Thiên Chuy không thể là giả được."*

Thái Thản tổ tôn tự nhiên cũng không nhận ra Đường Tam vì hắn đã thay đổi hình dạng.Trên dưới đánh giá Đường Tam vài lần, Thái Thản trầm giọng nói: *"Tông môn không phải sớm đã phong bế rồi sao? Tiểu tử, ngươi từ đâu mà đến?"*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Thái Thản tiền bối, ngài vẫn tráng kiện như vậy.Ta là Đường Tam."*

Hắn không có ý định mang theo phần dây dưa này trong người quá nhiều, hai tay đồng thời giơ lên, Lam Ngân Hoàng cùng Hạo Thiên Chuy phân biệt xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Ngươi là Đường Tam?" Trông thấy hai vũ hồn đồng thời xuất hiện, tổ tôn ba người đều có chút sững sờ.

Đường Tam cười khổ nói: *"Bề ngoài thay đổi quả thật không hay, rất nhiều lão bằng hữu đều không nhận ra ta.Nhưng vũ hồn lại không giả được.Có thể có được song sinh vũ hồn.Tại toàn đại lục cũng không có mấy người, càng huống chi song sinh vũ hồn cũng bao gồm Hạo Thiên Chuy.Trưởng thoại đoản thuyết (nói tóm lại), lam ngân thảo của bởi vì giác tỉnh lần thứ hai, làm cho tướng mạo ta xảy ra biến hóa.Thái Thản tiền bối, Thái Nặc tiền bối, Thái*

Long, đã lâu không gặp."

Lời Đường Tam nói là thật, thứ khác đều có thể làm giả, nhưng song sinh vũ hồn lại là không giả được.Tâm tình Thái Thản nhất thời trở nên kích động.*"Thiếu chủ.Quả thật là ngươi.Biến hóa của ngươi lớn thật, ta cũng không nhận ra."*

Thái Long dụi dụi mắt.Trừng nhìn kỹ Đường Tam, *"Thiếu chủ, thật là ngươi sao?"*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nếu ngươi nguyện ý, sau này vẫn có thể đi theo ta."*

Thái Thản nhanh chóng đi tới trước mặt Đường Tam, không thể chờ đợi được mà nói: *"Thiếu chủ, lần trước nghe Thái Long nói ngài sau khi tham gia vòng đấu chung kết (tổng quyết tái) tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, đã được chủ nhân mang đi.Chủ nhân đâu? Người còn khỏe chứ?"* Nnhắc tới phụ thân, ánh mắt Đường Tam không khỏi ảm đạm vài phần, *"Phụ thân đã quyết định thoái ẩn rồi."*

"Thoái ẩn? Chủ nhân vẫn còn đang tráng niên, tại sao lại muốn thoái ẩn? Ta nghe tiểu tử Thái Long này nói, chủ nhân ở trước giáo hoàng điện đại triển thần uy, đáng tiếc ta không được chứng kiến.Chẳng lẽ, là Vũ Hồn Điện bức bách chủ nhân thoái ẩn? Hay là tông môn?"

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Đều không phải, đây là quyết định của riêng phụ thân."* Lập tức, hắn đem việc phụ thân đối với mình tiến hành đặc huấn năm năm trước, cùng với việc của phụ thân đối với tông môn đơn giản kể lại một lần.

Lúc Thái Thản nghe được Đường Tam nói Đường Hạo tự chặt hai chi trả lại hồn cốt, không khỏi lão lệ tung hoành, tâm tình cực kỳ kích động.

"Chủ nhân a chủ nhân, người làm sao lại phải như vậy chứ? Coi như không về cũng có sao đâu? Sai lầm lúc đầu không phải tại người, muốn trách, cũng chỉ có thể trách Vũ Hồn Điện kia a! Nhiều năm như vậy, lão nô một mực chờ người trở về, nhưng người lại....."

Đường Tam rất có thể hiểu được tâm tình vị lão nhân trước mắt này, *"Thái Thản tiền bối, ngài đừng đau buồn.Đối với phụ thân mà nói.Có lẽ đây cũng là một loại giải thoát.Hắn hiện tại canh giữ ở bên cạnh mẫu thân, không còn bởi vì chuyện bên ngoài mà bị quấy nhiễu nữa, có thể sống một cuộc sống bình yên, chính là rất tốt.Lần này ta đến tìm ngài, là có sự tình muốn cùng ngài thương lượng."*

Thái Thản miễn cưỡng thu liễm cảm xúc của mình, *"Thiếu chủ có việc gì xin cứ nói.Chỉ cần lão phu có thể làm được, quyết không chối từ."*

Có thể nói là Thái Thản nhìn Đường Hạo dần dần trưởng thành, lúc Đường Hạo thành niên thì hắn đã dẫn đầu Lực Chi Nhất Tộc tuyên bố hướng Đường Hạo thuần phục.Lúc này, Đường Hạo quy ẩn, nhưng còn Đường Tam.Từ Đường Tam trên người, hắn ít nhiều thấy được một chút dáng dấp của Đường Hạo năm đó.

Đường Tam nghiêm mặt nói: *"Ta chuẩn bị thành lập một tông môn, tên gọi Đường Môn.Ta hy vọng có thể có được sự ủng hộ của ngài cùng Lực Chi Nhất Tộc."*

Nghe xong những lời này, Thái Thản không khỏi sửng sốt một chút. *"Thiếu chủ, ngài muốn thành lập tông môn? Vậy Hạo Thiên Tông bên kia, là muốn hoàn toàn....."*

"Không." Đường Tam đương nhiên biết ẩn ý trong lời nói của Thái Thản.*"Ta đã quay về Hạo Thiên Tông, cũng đã chính thức nhận tổ quy tông.Ta đã đáp ứng với trưởng lão tông môn làm ba sự kiện, chỉ cần làm được ba sự kiện này thì tông môn lại có hy vọng khai khải (trái nghĩa với "*phong bế*") một lần nữa.Đồng thời, cũng cho phép ta cùng cha ta bái tế gia gia."*

Thái Thản vừa nghe lời này, tâm tình nhất thời trở nên kích động, *"Thiếu chủ, ý ngài là, mấy lão gia gian ngoan mất linh này cho phép ngài quay về tông môn? Hạo Thiên Tông cũng được giải phong?"*

Đường Tam khẽ gật đầu.*"Ta cùng các trưởng lão có ước hẹn mười năm.Trong vòng mười năm, chỉ cần ta có thể có được một cái mười vạn năm*

hồn hoàn, hồn lực tu luyện đến trên tám mươi cấp, hơn nữa tự mình giết chết một gã Phong Hào Đấu La của Vũ Hồn Điện.Bọn họ sẽ giải phong tông môn, để cho Hạo Thiên Tông trọng lâm thiên hạ."

Trong mắt Thái Thản nộ quang đại phóng, *"Ta cũng biết mấy lão già kia không tốt như vậy.Việc bọn họ yêu cầu là điều kiện mà người có thể đạt tới được sao? Nếu không phải là đã thoát ly tông môn, lão phu nhất định phải trở về lý luận cùng bọn họ."*

Tiếng ho khan từ phía sau truyền đến, Thái Thản bực tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiếng ho khan chính là phát ra từ Thái Long cháu mình. *"Tiểu thố tề tử (tên nhóc thỏ con), ngươi ho khan cái gì?"*

Thái Long thấp giọng nói: *"Gia gia, điều kiện đó đối với người khác có lẽ khó có thể làm được.Nhưng thiếu chủ thiên túng kỳ tài (kỳ tài ngút trời), cũng chưa chắc là không làm được."*

Thái Thản sửng sốt một chút, lại quay đầu lại nhìn về phía Đường Tam, lúc này mới nhớ tới, năm năm trước Đường Tam từng dẫn đầu Sử Lai Khắc Thất Quái khuất nhục quần hùng, chỉ với niên kỷ mười lăm tuổi đạt được vị trí quán quân của đại hội tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục.

"Thiếu chủ, ta có thể hỏi một chút được không? Hồn lực ngài hiện tại là bao nhiêu cấp?" Thái Thản luôn luôn là người rất thẳng thắn.Nghĩ sao thì nói vậy.

Đường Tam cũng không che giấu, *"Sau khi lam ngân thảo của ta giác tỉnh lần thứ hai.Hiện tại đã sáu mươi sáu cấp."*

"Nga, sáu mươi sáu cấp.Vẫn rất nhanh a!" Thái Thản thì thào nói ra, mà sau lưng hắn là phụ tử Thái Nặc, Thái Long cũng đã trợn to hai mắt ra mà nhìn.

"Chờ đã, chờ đã, thiếu chủ, ngươi nói cái gì? Ngươi bao nhiêu cấp?" Thái Thản mặc dù tuổi cao, thần thái cũng quắc thước, nhưng lúc này cũng đã đảo ngược lại, vẻ mặt không dám tin nhìn Đường Tam.

Đường Tam nói: *"Ta hiện tại đã sáu mươi sáu cấp hồn lực."*

Thái Thản hít vào một luồng lương khí, *"Trời ạ! Coi như là chủ nhân, lúc bằng tuổi người cũng tuyệt đối không có thực lực như người bây giờ a! Thiếu chủ, xem ra nhất mạch chúng ta lần này rốt cuộc đã có cơ hội quật khởi rồi.Điều này thật sự là tốt quá rồi."*

Phải biết rằng, thiên phú của Thái Long cháu hắn ở trong gia tộc đã xem như không tồi, lúc trước lại cùng theo Đường Tam cùng nhau tranh chiến tại đại hội tinh anh cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục, thu được lượng lớn kinh nghiệm thực chiến.Sự tiến bộ của mấy năm nay cũng là rất nhanh, nhưng hồn lực cũng chỉ bất quá là vừa mới đạt tới bốn mươi tám cấp, khoảng cách năm mươi cấp còn có chênh lệch nhất định.Mà hồn lực Đường Tam cũng đã cao tới làm cho người ta sợ hãi khi nghe thấy là sáu mươi sáu cấp.Cho dù là hoàng kim nhất đại của Vũ Hồn Điện, cũng không có người nào có thể cùng so sánh với hắn lúc này.

"Thiếu chủ, vừa rồi ngài nói là muốn thành lập Đường Môn? Nếu các trưởng lão Hạo Thiên Tông đã cho phép ngài trở về, vì sao ngài còn muốn thành lập tông môn của mình chứ?"

Đường Tam nói: *"Thời gian mười năm cũng không ngắn, nếu như ta chỉ một mực tu luyện, mười năm sau, nhiều nhất cũng chỉ là một hồn sư ưu tú mà thôi.Khi Hạo Thiên Tông một lần nữa trở lại, như trước là bèo nổi không gốc, làm sao có thể chống lại cùng Vũ Hồn Điện với thế lực khổng lồ? Cho nên, ta chuẩn bị một lần nữa điện định căn cơ, trong mười năm này thành lập một thế lực thuộc về mình lấy tên Đường Môn. Cứ như vậy, bất luận là Hạo Thiên Tông lại, hay là chúng ta đối phó với Vũ Hồn Điện, ít nhất cũng có thế lực của mình.Hết thảy đều sẽ thong dong hơn."*

"Thì ra là thế, thiếu chủ quả nhiên là cao chiêm viễn chúc.Bên phía ta không thành vấn đề.Lực Chi Nhất Tộc chúng ta từ sau khi tuyên thệ thuần phục chủ nhân năm đó thì vẫn lấy ý chi của chủ nhân làm sứ mạng.Ở ẩn nhiều năm như vậy, cũng nên đi ra hoạt động một chút. Thiếu chủ có yêu cầu gì cứ nói thoải mái, lão phu nhất định sẽ ủng hộ toàn lực."

Nhìn vẻ mặt hùng tâm tráng chí của Thái Thản.Đường Tam không khỏi mỉm cười, mặc dù hắn sớm đã ngờ tới chuyến này tất có thu hoạch, nhưng sự ủng hộ của Thái Thản so với trong tưởng tượng càng thêm trực tiếp hơn, sự ủng

hộ này của Lực Chi Nhất Tộc cùng với Thất Bảo Lưu Ly tông là bất đồng.Sự ủng hộ của Thất Bảo Lưu Ly tông đối với mình đại bộ phận vẫn là quan hệ về lợi ích, mà thái độ của Thái Thản lúc này chính là nói cho hắn rằng, Lực Chi Nhất Tộc ủng hộ vô điều kiện.

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Thái Thản tiền bối, ta sẽ không khách khí đâu.Từ nay về sau, ngài chính là thủ tịch trưởng lão của Đường Môn chúng ta.Trước mắt, ta có hai cái vấn đề có nhu cầu giải quyết cáp bách.Đầu tiên, là muốn chọn ra một địa phương thích hợp để trát hạ căn cơ cho Đường Môn chúng ta.Hết thảy đều phải tiến hành âm thầm. Ý nghĩ trước mắt của ta chính là bên trong Thiên Đấu thành, nơi này dù sao cũng là thủ đô Thiên Đấu đế quốc, cứ tính là Vũ Hồn Điện trong tương lai sẽ gây bất lợi đối với ta, thì muốn phát động ở trong tòa thành thị này.Bọn họ cũng phải cân nhắc rõ ràng trước đã."*

Thái Thản ha ha cười, nói: *"Vậy còn tuyển với chọn cái gì a, thứ gì của ta cũng chính là của thiếu chủ.Xây dựng ngay tại phủ đệ của ta là được rồi, sau đó ta cho người sửa bài tử lại, sau này hơn hai trăm mạng tộc nhân Lực Chi Nhất Tộc chúng ta chính của là thiếu chủ, ngài muốn cải tạo ra sao, ta đều toàn lực ủng hộ.Mấy năm nay, chúng ta cũng có chút tích súc."*

Trong mắt Đường Tam toát ra một tia vui mừng lẫn sợ hãi, địa điểm của tông môn Lực Chi Nhất Tộc tông môn là thành nam Thiên Đấu thành, phủ đệ chiếm diện tích tuy lớn, nhưng cũng không dễ thấy.Tối trọng yếu là, thánh điện của Vũ Hồn Điện tại Thiên Đấu thành nằm tại thành bắc, sự chú ý đối với nơi này tự nhiên sẽ không quá nhiều.Phiến phủ đệ của Lực Chi Nhất Tộc này kinh doanh nhiều năm, lại chiếm diện tích phi thường rộng lớn, làm căn cơ của Đường Môn, tự nhiên là thích hợp.

"Thái Thản tiền bối, nếu ta từ chối thì là bất kính rồi." Đường Tam cũng không khách khí với Thái Thản, hắn tin rằng, chỉ cần mình có thể thành lập được Đường Môn.Đem tuyệt học Đường Môn phát dương quang đại, tương lai mà mình cấp cho Lực Chi Nhất Tộc, nhất định so với những nỗ lực của bọn họ còn nhiều hơn.

"Thiếu chủ, ngài còn gọi ta là Thái Thản tiền bối sao? Người sau này nên gọi ta là trưởng lão rồi, ta hiện tại là trưởng lão Đường Môn.Nga, đúng, ta cũng

phải gọi người là tông chủ mới đúng.Ha ha." Gặp lại Đường Tam, Thái Thản mặc dù hào sảng, nhưng hắn nhưng lại không thô kệch giống như vẻ bên ngoài.Nếu như Đường Tam là nhi tử của Đường Hạo nhưng lại chỉ là một hạng người không học vấn không nghề nghiệp.Hắn tuyệt sẽ không ủng hộ như thế.Hắn từ trong mắt Đường Tam, thấy được luồng duệ khí năm đó của Đường Hạo.Thậm chí càng thêm mãnh liệt, còn có cừu hận cực kỳ sâu đậm của hắn với Vũ Hồn Điện.Càng huống chi Đường Tam còn có được thiên phú thiên độc hậu (*"trời ban"* rồi lại *"trời ưu ái"*, khó dịch cho sát nghĩa thật), Thái Thản tin rằng, sự ủng hộ của mình đối với thiếu chủ, sau này nhất định có thể làm cho Lực Chi Nhất Tộc phát dương quang đại.Cho dù là tương lai có trở lại Hạo Thiên Tông, địa vị cũng tất nhiên là bất đồng so với trước kia.

Nghe Thái Thản nói, Đường Tam cũng cười: *"Tiếp theo, ta cần có một nhóm thợ rèn, phải là đáng tín nhiệm, hơn nữa còn là thợ rèn thượng đẳng có công nghệ chú tạo hoàn hảo.Số lượng càng nhiều càng tốt."*

Nghe được Đường Tam nói đến chuyện thứ hai này, thần sắc ba người tổ tôn Thái Thản đều trở nên quái dị, Thái Thản cười khổ nói: *"Thiếu chủ, chẳng lẽ ngài không biết Lực Chi Nhất Tộc chúng ta làm nghề gì sao?"*

Đường Tam sửng sốt, đúng thật là hắn không biết Lực Chi Nhất Tộc đến tột cùng là làm nghề gì, nhất thời có chút xấu hổ.

Thái Thản đương nhiên sẽ không để cho Đường Tam phải tiếp tục xấu hổ, chặn lại nói: *"Lực Chi Nhất Tộc chúng ta chính là dựa vào kỹ nghệ chú tạo mà sống.Lúc đầu, chú tạo thuật của chủ nhân cũng là theo ta học hỏi mà ra.Đương nhiên, chúng ta cũng không phải là tiệm thợ rèn mang ý nghĩa truyền thống, chỉ là chế tạo một ít vũ khí tốt nhất cùng với đồ trang sức tinh xảo để bán cho các quý tộc.Tài phú theo như lời ta nói cũng chính là do tích súc như vậy mà đến.Lúc đầu khi chúng ta còn chưa thoát ly Hạo Thiên Tông, hơn một phần ba thu nhập của Hạo Thiên Tông đều đến từ Lực Chi Nhất Tộc chúng ta.Ta sở dĩ lựa chọn hướng chủ nhân thuần phục, chính là bởi vì chủ nhân là người duy nhất trong Hạo Thiên Tông không coi thường người học chú tạo thuật.Nói về chú tạo thuật, lão phu nếu như tự nhận là thiên hạ đệ nhị, vậy tuyệt không người nào dám nhận mình là đệ nhất thiên hạ.Cho dù là phụ thân ngươi, trên hỏa hầu cũng phải kém hơn một ít.Chỉ bất quá hắn có được Hạo Thiên Chuy, hồn lực lại cao hơn ta, cho nên thành phẩm chế tạo*

mới có thể tốt hơn ta."

Nghe Thái Thản nói như thế, Đường Tam nhất thời ngây dại, có cảm giác đi hỏng giày sắt cũng không sợ, đến đây quả không uổng thời gian.Lực Chi Nhất Tộc dĩ nhiên lấy chú tạo làm tên, thợ rèn ưu tú là tư nguyên mà hắn cần nhất.Nhưng quả thật lại không nghĩ tới rằng có được dễ dàng như vậy.

"Trưởng lão, đây là tin tức tốt nhất kể từ sau khi ta trở về.Thật sự là xấu hổ, ta thậm chí không biết Lực Chi Nhất Tộc chính là lấy chú tạo mà lập nghiệp." Tâm trạng hưng phấm của Đường Tam lộ rõ ra bên ngoài.

Thái Thản có chút nghi hoặc nói: *"Tông chủ, ngài cần thợ rèn ưu tú để làm gì? Chẳng lẽ muốn chế tạo vật dụng phòng ngự sao? Nhưng là, người tới cấp bậc này rồi, tác dụng của ngoại vật đã rất nhỏ.Dù sao, đám thợ rèn chuyên nghiên cứu chú tạo thuật chúng ta ở trên đại lục này luôn luôn là thấp kém nhất."*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Trước kia có lẽ đúng, nhưng sau này tuyệt đối sẽ không phải như vậy.Trưởng lão, ngài xem cái này đi."* Vừa nói, Đường Tam đem Gia Cát Thần Nỗ (hồi trước bọn mình dịch là Chư Cát Thần Nỏ đó) ra, đưa cho Thái Thản.

Thái Thản tiếp nhận Gia Cát Thần Nỗ, Thái Nặc đứng sau lưng hắn đã không nhịn được mà nói: *"Thiếu chủ, thứ này hình như ta đã từng thấy người dùng qua.Lúc đầu ngươi tựa hồ chính là dùng nó đánh bại ta phải không?"*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Vật ấy tên là Gia Cát Thần Nỗ, bên trong giấu bốn mươi tám cây nỗ tiễn (tên nỏ), trước khi sử dụng cần phải điều chỉnh cơ quan, mỗi một lần phóng ra mười sáu cây nỗ tiễn, lực công kích có thể kích phá được phòng ngự của hồn sư bốn mươi cấp trở xuống, tốc độ bắn ra cực nhanh."*

Thái Thản nhanh chóng nhìn kỹ một lần, lẩm bẩm:*"Đây là dùng tinh thiết chế tạo mà thành, nhìn chất liệu tinh thiết này, hắn là Loạn Phi Phong chuy pháp của Hạo Thiên tông rèn luyện mà thành, có tính chất đồng nhất, tính bền mười phần, thật sự là không tồi."*

Vừa nói, ngón tay tráng kiện của lão đột nhiên rất nhanh ma sát lên Gia Cát Thần Nỗ, đột nhiên, Đường Tam chỉ cảm thấy trong mắt Thái Thản tinh quang chợt lóe, ngay sau đó, tiếng máy móc cọ xát có tiết tấu liên tiếp vang lên, hắn trợn mắt há mồm nhìn Thái Thản dĩ nhiên đã đem Gia Cát Thần Nỗ tháo gỡ ra làm tám khối, toàn bộ biến thành linh kiện.

Phải biết rằng, Gia Cát Thần Nỗ của Đường Môn không dễ chế tạo, công nghệ cực kỳ hoàn mỹ, trong đó ít nhất có ba cái bí khấu, nếu có người muốn mở ra, tự thân nỗ cơ sẽ hư hao, tuyệt sẽ không bị người khác dễ dàng tìm được chế tạo phương pháp.Nhưng ba cái bí khấu ấy ở trước mặt Thái Thản lại tựa hồ hoàn toàn vô dụng, cả nỗ cơ bị mở ra, vẫn chưa xuất hiện chút nào hư hao.*"Trưởng lão cẩn thận, trên nỗ tiễn có độc."* Đường Tam nhắc nhở nói.

Thái Thản nhếch miệng cười, quơ quơ tay của mình trước mặt Đường Tam, Đường Tam lúc này mới phát hiện, thủ chưởng của Thái Thản đã biến thành màu xám của sắt, tản ra ánh kim nhàn nhạt.

"Chúng ta Lực Chi Nhất Tộc có loại chưởng công đặc thù, tên là Đoán Thiết Thủ.Sau khi tập luyện, sử dụng búa tạ đoán tạo, bàn tay cũng không dễ dàng bị ma sát tổn hại như bình thường, đồng thời cũng có thể ngăn cách tuyệt đại đa số độc tố xâm nhập."

Đường Tam trong lòng cả kinh, Đoán Thiết thủ này chẳng phải là cùng với Huyền Ngọc Thủ của mình có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu sao? Bất quá, hắn rất nhanh phát hiện ra Đoán Thiết Thủ cùng Huyền Ngọc Thủ của mình có chỗ bất đồng.

Đoán Thiết Thủ của Lực Chi Nhất Tộc chỉ có tầng phòng hộ trên thủ chưởng, mà không giống với Huyền Ngọc Thủ của hắn là toàn diện phòng hộ.Nhìn từ điểm này, Đoán Thiết Thủ còn phải thua kém một bậc.Về phần sự khác nhau thực sự giữa hai loại, còn phải cẩn thận nghiên cứu qua mới biết được.

"Thứ này được xếp đặt thật sự là tinh diệu, ta nghĩ thế nào cũng không ra làm sao có thể rèn ra loại vũ khí này đây?" Thái Thản nhìn các linh kiện của Gia Cát Thần Nỗ mà than thở, *"Trong không gian có hạn, đem nhiều trang bị tinh diệu như vậy tập hợp cùng một chỗ, tài liệu lại là tinh thiết, khó trách có thể phát huy ra uy lực lớn như vậy.Thiếu chủ, người muốn chuẩn bị chế tạo*

lượng lớn loại vũ khí này?"

Đường Tam gật đầu, nói: *"Đây chỉ là một loại trong đó mà thôi.Lúc bình thường, chúng ta khó có khả năng chống lại Vũ Hồn Điện.Nhưng là, nếu như quân đội của Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc, có thể có một nhóm binh lính được trang bị loại binh khí này, thậm chí là vũ khí có lực công kích càng mạnh, như vậy, ưu thế của hồn sư cũng không còn rõ ràng như trước.Thêm vào tính bất ngờ, nhất định sẽ làm cho Vũ Hồn Điện ăn một vố đau."*

(1) Môn lâu đại môn phủ đệ - HV: phủ đệ đại môn môn lâu: là phần bao quanh hai cánh cổng lớn của tòa phủ đệ.Hình phần này nó giống một tòa lầu các nên gọi là môn lâu - cửa hình lầu.

------oOo------

Chương 347: Tứ đại gia tộc đơn thuộc tính

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Nèo

Biên tập: A Nèo

"Giống Lực Chi Nhất Tộc chúng ta am hiểu chính là nghề rèn, Ngự Chi Nhất Tộc am hiểu lại là xây dựng. Lúc đầu khi Hạo Thiên Tông được cải tạo chính là do Ngự Chi Nhất Tộc sửa chữa. Mà Mẫn Chi Nhất Tộc am hiểu chính là dò xét, bởi vì bọn họ toàn tâm tu luyện về tốc độ, cho nên nhanh nhẹn kinh người, có thể nói họ là những nhà tình báo tốt nhất. Mà Phá Chi Nhất Tộc lấy công kích là chủ, bọn họ am hiểu nhất chính là chế dược"

(đoạn trên thực sự ko biết tại sao lại có, chút mình hỏi A Nèo xem sao rùi edit sau)

Nghe Đường Tam vừa nói như thế, mắt Thái Thản nhất thời sáng ngời,*"Ý kiến hay, thật sự là ý kiến hay. Từ phương diện hồn sư mà nói, bất luận có cố tiếp tục gắng thế nào thì chúng ta cũng không thể theo kịp với Vũ Hồn Điện.*

Nếu như có thể trang bị cho người thường để họ có khả năng gần bằng hồn sư, lúc đó chênh lệch với hồn sư cũng không phải tuyệt đối ưu thế như bây giờ nữa. Nhất là hồn sư cấp thấp, khi đối mặt với quân đội có vũ khí với khả năng sát thương lớn thì bọn họ rất thảm đó. Thiếu chủ, thứ này là ngươi phát minh hay là chủ nhân thế?"

Đối với nghi vấn của Thái Thản, Đường Tam đã sớm nghĩ ra câu trả lời,*"Ta trong lúc vô ý nhặt được một quyển bí tịch, loại vũ khí này được gọi là Ám Khí. Đặc điểm lớn nhất của nó chính là tính bất ngờ. Nói về sát thương thì Chư Cát Thần Nỏ cũng chỉ là loại bình thường trong đó mà thôi. Chỉ là ám khí có uy lực càng lớn thì chế tạo cũng càng phức tạp. Ta thành lập Đường môn, chính là chuẩn bị đem ám khí phát dương quang đại. Đem kinh doanh chút ám khí, có thể cùng giao dịch với Thiên Đấu đế quốc. Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ rất thích trang bị này của chúng ta đấy."*

Thái Thản cười, hai bàn tay to đùng hóa thành ảo ảnh, nháy qua các linh kiện thần nỏ được tháo từng bộ phận lại hết sức thần kỳ, tốc độ cực nhanh, ít nhất nhanh gấp chục lần so với Đường Tam. Chỉ với mấy lần hô hấp Chư Cát Thần Nỏ cũng đã khôi phục nguyên trạng, kỹ thuật thần kỳ này khiến Đường Tam khen ngợi hết sức.

"Xem ra, tông môn này của thiếu chủ sẽ không cần ta bỏ tiền vào đó, ngược lại còn có thể kiếm tiền không ít nhỉ. Khó trách ngươi nói sau này thợ rèn sẽ không tiếp tục thấp kém như vậy nữa. Mà đây cũng là nguyên nhân vì sao lại cần cả giới thợ rèn như vậy!"

Nếu như nói lúc trước Thái Thản quyết định cùng quan hệ với Đường Tam là do liên quan với Đường Hạo, nhưng nay hắn đã hoàn toàn thật tâm thật ý, hắn nhìn Đường Tam với ánh mắt tràn ngập sự khâm phục. Đem ngành thợ rèn phát dương quang đại chính là tâm nguyện cả đời của lực mạnh thần Thái Thản, so với Đường Tam thậm chí hắn còn hưng phấn hơn nhiều. Nếu như không phải con trai cùng cháu cũng ở đây thì thậm chí hắn không nhịn được đến nỗi khua tay múa chân nữa.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*" hết thảy chuyện này chúng ta nhất định cần phải bí mật tiến hành. Tạm thời cũng không thể cùng hoàng thất Thiên Đấu đế quốc có điều gì xuất hiện. Về phần chế tạo ám khí, ta sẽ nhanh chóng*

mang lại đây, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu vận hành Đường môn. Ta đã đến Thất Bảo Lưu Ly tông và đã đạt được hiệp nghị với Trữ tông chủ. Hắn sẽ lo vấn đề tài chính để duy trì Đường môn, chỉ cần chúng ta chú tâm đến làm ám khí là đủ, ngay cả nguyên liệu chúng ta cũng không cần quan tâm. Tuy nhiên một ít kim loại quý hiếm thì chúng ta phải tự đi thu thập thôi. Ám khí này của Đường môn chúng ta chính là nhằm vào hồn sư kém. Nhưng chúng ta cũng muốn cho phong hào đấu La khi gặp phải ám khí cũng run sợ, đây mới là mục đích chính thức của ta."

Thái Thản cười hắc hắc, nói:*"Chuyện đó thiếu chủ sẽ không cần lo lắng. Ta còn có chút thân phận. Là phó hội trưởng của hiệp hội thợ rèn toàn đại lục. Mua sắm chút kim loại hi hữu cũng không thành vấn đề. Chỉ cần có chút thời gian là đủ thôi. Quá một thời gian, chờ Đường môn ổn định rồi ta sẽ tự mình đi một chuyến đến canh tân thành. Nơi đó có tổng hội của hiệp hội thợ rèn, là nơi giao dịch kim loại lớn nhất. Từ nơi đó, chúng ta hẳn là có thể được không ít thứ tốt. Thậm chí còn có thể tiếp tục thu nhận một nhóm thợ rèn nữa. Như vậy đi, thiếu chủ đợi ta xử lý hết chuyện trọng yếu rồi sẽ tiến hành cải tạo toàn diện. Nếu làm, chúng ta sẽ làm một lần cải tạo lớn luôn."*

Nghe xong Thái Thản nói, cảm giác đầu tiên của Đường Tam chính là thoải mái. Thành lập một tông môn cũng không phải chuyện dễ, nhưng có lực chi nhất tộc của Thái Thản này duy trì, cùng với kỹ thuật chú tạo của Thái Thản, cho nên mọi việc tiếp theo sẽ hết sức đơn giản.

"Trưởng lão, đến lúc đó ta cùng với ngài cùng nhau đến canh tân thành một chuyến, ta cũng muốn hiểu thêm một chút về thành thị của kim loại này."

Thái Thản gật đầu, nói:*"Thiếu chủ, hôm nay ngài tới đúng lúc, nếu là ngày mai ngài mới tới, chỉ sợ cũng không thấy được lão phu nữa."*

"Hả? Trưởng lão ngài muốn xuất môn đi xa?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Thái Thản thở dài một tiếng. nói:*"Lại nói tiếp. việc này có liên quan với Hạo Thiên Tông. Lúc đầu khi Hạo Thiên Tông chưa phong bế. Chính là đệ nhất thiên hạ tông môn. Phía dưới có rất nhiều bè phái phụ chúc. Trong đó có tứ đại đơn độc thuộc tính của chúng ta. Bao gồm của lực chi nhất tộc của ta, Còn có ngự chi nhất tộc, mẫn chi nhất tộc cùng với phá chi nhất tộc ở bên*

trong. Sau khi Hạo Thiên Tông gặp chuyện không may. Tông môn tuyên bố phong bế. Chúng ta cũng trước sau rời khỏi Hạo Thiên Tông. Nhưng tứ đại đơn chúc tông môn chúng ta luôn luôn hỗ trợ lẫn nhau. Bởi vậy, cách mỗi hai năm chúng ta sẽ tụ họp một lần. Năm nay đúng tới thời hạn họp mặt. Gần đây Vũ Hồn Điện hoạt động thường xuyên. Một năm sau lại muốn tuyển lại bảy đại tông môn. Chúng ta lần này tụ họp ắt không thể thiếu. Ngày mai ta sẽ phải xuất phát đi tham dự lần tụ hội này. Ít nhất phải đi một tháng. Thỉnh thiếu chủ không nên trách tội, Đường môn mới thành lập không lâu, đang trong thời gian quan trọng thế này, ta sẽ để Thái Nặc ở lại làm việc cùng ngài, Ngài hãy giao việc cho nó, nó làm sẽ tốt thôi."

Trong lòng Đường Tam vừa động.*"Trưởng lão. Ta nghĩ, ta sẽ cùng ngài đi. Không biết có tiện không, ta biết tứ đại tông tộc các người khi thoát ly khỏi Hạo Thiên Tông cũng là bất đắc dĩ. Mấy năm nay bởi vì mâu thuẫn giữa Hạo Thiên Tông cùng Vũ Hồn Điện đã ảnh hưởng, sợ rằng nếu kéo dài thêm cũng không tốt lắm. Ta nghĩ cùng bọn họ thử tiếp xúc một chút xem, Có lẽ....."*

Thái Thản khoát khoát tay. Cười khổ nói:*"Thiếu chủ. Ngài theo ta cùng đến đó cũng không có vấn đề gì. Chỉ là tộc trưởng của ba đại tông tộc kia có oán niệm rất sâu với Hạo Thiên Tông. Hơn nữa bọn họ cũng là những người cực kỳ quật cường. Mấy năm nay đâu chỉ đơn giản là sống bằng ý. Quả thực chính là bị xa lánh không dám lộ diện. Dù là Hạo Thiên Tông một lần nữa được giải phóng. Bọn họ cũng tuyệt đối không tiếp tục dốc sức vì tông môn nữa. Ngài nếu hy vọng có được tán thành của họ thì sợ rằng lãng phí lời lẽ mà thôi."*

Thái Nặc bên cạnh cũng xen vào nói:*"Bọn họ đối Hạo Thiên Tông đều oán niệm rất sâu. Nhất là phá chi nhất tộc. Bởi vì quan hệ với Hạo Thiên Tông nên bọn họ từng bị Vũ Hồn Điện tập kích. Tông tộc tổn thương gần nửa. Cho tới bây giờ nguyên khí vẫn chưa thể khôi phục lại. Mà Hạo Thiên Tông khi đó cũng đã phong bế. Chỉ lo tự bảo vệ mình. Lạnh nhạt với mọi người.*

Đường Tam thở dài một tiếng. Hắn biết, chuyện tông môn phong bế đúng là Hạo Thiên Tông không đúng. Nhưng khi đó Hạo Thiên Tông lại đang gặp phải nguy cơ rất lớn. Phụ thân cùng Vũ Hồn Điện phát sinh xung đột, mà chính lão tông chủ lúc đó cũng qua đời. Đại bá kế thừa vị trí tông chủ chưa lâu. Bên trong Tông môn cực kỳ khó khăn, vì tự bảo vệ mình tông môn đành

phải bất đặc dĩ mà phong bế. Thế nhưng lại làm khổ các tiểu tông này. Vũ Hồn Điện không tìm được Hạo Thiên Tông thì chắc chắn sẽ tìm đến bọn họ mà trút giận. Có thể tưởng tượng mấy năm nay bọn họ phải trải qua gian nan đến thế nào. Chẳng những phải sống cuộc sống trốn đông trốn tây. Tình cảnh như gia tộc lực chi nhất tộc cũng là cực tốt trong số đó.

*"*Là vì Hạo Thiên Tông xin lỗi bọn họ, Thái Thản trưởng lão, hãy để ta đi cùng ngài đi. Nếu hóa giải được thì cố hóa, dù tương lai bọn họ sẽ không trở lại Hạo Thiên Tông. Nhưng ta cũng hy vọng có thể thử làm chút chuyện vì bọn họ. Cố hết sức bù đắp thương tổn mấy năm nay họ gặp phải, không biết ý ngài thế nào?*"*

*Thái Thản có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam, thần sắc trên mặt không khỏi trở nên nhu hòa hơn hẳn,"*Thiếu chủ cùng chủ nhân năm đó thì không kém nhuệ khí chút nào, nhưng về vấn đề đối nhân xử thế lại vượt trội, người càng toàn diện hơn hẳn. Có những lời này của thiếu chủ, lão phu nguyện tận tụy đến cùng. Chỉ là, thiếu chủ vẫn đùng nên ôm hy vọng quá lớn thì hơn.*"*

*Không thử qua thì khó có khả năng đạt được điều mong muốn! Đường Tam động thân, nói:"*Cứ như vậy nhé, Ta đi về trước, chuyện thành lập Đường môn tạm hoãn, sáng sớm ngày mai ta sẽ cùng đến tụ hội của đơn thuộc tính gia tộc các ngài.*"*

Tổ tôn ba người Thái Thản một mực tiễn Đường Tam ra tận cửa. Đưa mắt nhìn hắn đi xa.

*Thái nặc nhìn phụ thân một chút, rồi lại nhìn con trai, không nhịn được nói:"*Thiếu chủ làm việc trầm ổn, thật sự không giống một thanh niên mới hai chục tuổi đầu.*"*

*Thái Thản mỉm cười, nói:"*Ta thật sự rất hy vọng vì Thiếu chủ mà Hạo Thiên Tông có thể quật khởi lại. Thiếu chủ thành lập Đường môn cũng là chuyện tốt, chúng ta cũng không tiếp tục trở lại Hạo Thiên Tông, sau này lực chi nhất tộc cũng chỉ thuộc về Đường môn mà thôi. Thái long.*"*

*"*Gia gia.*" Thái long cung kính lên tiếng.*

*Thái Thản nói:"*Ngày mai ngươi cũng cùng ta và thiếu chủ cùng đi tham gia tụ hội. Ngươi cần đi theo bên người thiếu chủ, cần học tập nhiều ở thiếu chủ. Chỉ cần ngươi có khả năng học được ba phần thì sau này lực chi nhất tộc chúng ta cũng có thể yên tâm mà giao cho ngươi. Trong tộc thì ngươi cũng được coi là thiên phú khó thấy, sau này có thành tựu thế nào đều phụ thuộc vào khả năng học hỏi của ngươi từ thiếu chủ mà thôi. Thái nặc, sau khi chúng ta đi, Gia tộc sẽ giao cho ngươi, thời gian chúng ta rời đi, ngươi cần phải cải tạo lại kiến trúc bên trong gia tộc, đợi mai chúng ta thương lượng thêm một chút rồi sẽ do ngươi hoàn thành nốt."

"Dạ, phụ thân."

Trở lại Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam trực tiếp đi tới chỗ ở, nhà gỗ này hiện tại đã là chỗ ở của bốn người bọn họ. Đối với bọn Áo Tư Tạp, đương nhiên Đường Tam sẽ không dấu diếm gì, đã nói toàn bộ kế hoạch của mình và lực chi nhất tộc cho họ.

"Tiểu Áo. Ngươi cùng Vinh Vinh thật vất vả mới đoàn tụ nên hãy ở lại học viện đi. Mập mạp, ngày mai ngươi hãy cùng đi với ta nhé."

*Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc, nói:"*Hảo, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nói như thế nào thì sau này ta cũng là phó tông chủ của Đường Môn.

Trữ Vinh Vinh cười nói:*"Tam ca, ngươi cũng không thể bên trọng bên khinh mà cho mập mạp làm phó tông chủ thế chứ, ta cũng muốn làm phó tông chủ."*

Đường Tam có chút bất đắc dĩ nói:*"Tùy các ngươi thôi, chỉ cần Trữ thúc thúc không ý kiến thì ta rất vui mừng mà đồng ý."*

Áo Tư Tạp nói:*"Tiểu Tam, hay là ngày mai chúng ta cũng cùng ngươi đi. Nếu ngươi đã biết tứ tông tộc đơn thuộc tính có oán niệm rất sâtu với Hạo Thiên Tông, vạn nhất bọn họ đối với ngươi bất lợi, chúng ta cùng ở một chỗ sẽ có thể ứng chiến cùng nhau."*

Đường Tam lắc đầu, nói:*"Các ngươi cứ ở lại đi. Cho dù đơn thuộc tính tứ tông tộc có oán hận Hạo Thiên Tông sâu hơn nữa thì họ cũng từng là người của Hạo Thiên Tông, bọn họ sẽ không đối với ta quá tệ đâu. Hơn nữa ở đây*

còn cần chuẩn bị một số việc. Vinh Vinh. Phiền ngươi nói cho Trữ thúc thúc một tiếng, nhanh thì một tháng. Chậm thì hai tháng, ta sẽ nhanh chóng trở về."

Trữ Vinh Vinh gật đầu đáp ứng,*"Tam ca, vậy ngươi đi cần phải cẩn thận. Ngươi còn muốn mang theo Tiểu Vũ cùng đi chứ?"*

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ trong lòng một chút, gật đầu, nói:*"Ta sẽ không tách rời khỏi Tiểu Vũ nữa. Yên tâm đi, có túi như ý bách bảo rồi, nếu gặp tình huống không ổn ta sẽ lập tức để nàng vào đó."*

Áo Tư Tạp suy nghĩ một chút, nói:*" Tác dụng kính tượng phục chế tràng của ta đối với các ngươi có tác dụng có hạn, một khi sử dụng, sẽ tạm thời giấu năng lực vốn có của các ngươi, cho nên ta cũng không chế tạo. Tiểu Tam, ở đây ngươi có việc gì cần làm thì hãy nói đi, chúng ta sẽ làm tốt. Chúng ta đều là huynh đệ, ngươi cũng không cần phải khách khí. Vũ Hồn Điện là địch nhân chung của chúng ta."* Năm năm lịch lãm, Áo Tư Tạp so với trước đây thì đã trầm ổn hơn nhiều.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*"Tạm thời còn không có, các ngươi cứ ở lại học viện mà tu luyện đi. Nếu có thời gian rỗi, thì có thể đi phòng đấu giá xem một chút, mua sắm một ít kim loại hi hữu trở về. Tiền thì hãy lấy từ Trữ thúc thúc là được. Trữ thúc thúc sẽ lo mặt kinh tế để duy trì hoạt động của chúng ta."*

Đường Tam hướng đám người đại sư, Phất Lan Đức cáo từ, sáng sớm hôm sau, hắn cùng với Mã Hồng Tuấn hai người lần nữa đi tới lực chi nhất tộc.

Thái Thản sớm đã chuẩn bị tốt rồi, lại cùng thương lượng một chút phương án cải tổ lại kiến trúc của lực chi nhất tộc, rồi giao cho Thái Nặc chấp hành, sau đó đoàn người mới lên đường.

Thái Thản mang theo không nhiều người lắm, ngoài Thái Long, còn có bốn gã đời thứ hai giống thái Nặc. Tuổi họ đều hơn bốn mươi rồi, hồn lực cũng đều là hồn vương là thấp nhất.

Đường Tam vẫn như trước, trong lòng ôm Tiểu Vũ, trong lúc không nguy

hiểm thì hắn cũng không để Tiểu Vũ trong túi như ý bách bảo. Bản thể Tiểu Vũ dù không có ý thức, nhưng hết sức nhu thuận, đối Đường Tam cũng rất không muốn xa rời. Có lẽ bởi vì nó vẫn chưa hấp thụ hoàn toàn dược hiệu của tương tư đoạn hồng trường, nên nó thích nhất chính là nằm ngủ ở trong lòng Đường Tam.

Tám người cùng đi nên Thái Thản đã điều hai xe ngựa chuyên chở, chính mình cùng thái long, Đường Tam và Mã Hồng Tuấn trên một chiếc, bốn gã tộc nhân tại một chiếc khác.

Với việc vóc dáng mỗi người đều rất to lớn, nhưng xe ngựa của lực chi nhất tộc cũng không nhỏ chút nào. Do bốn con ngựa lớn kéo xe, bốn người ngồi trong đó cũng vẫn còn rộng chán. Về phần ăn uống, đều có hồn đạo khí mang theo, cho nên không cần chiếm không gian bên trong xe ngựa nữa.

Bất luận là Mã Hồng Tuấn hay là Đường Tam, đều là lần đầu tiên ngồi xe ngựa, xe ngựa này ngồi lên hết sức vững vàng, bên trong có nhiều cửa sổ thông khí nhỏ, lúc này đúng là cuối thu thời gian không khí khá trong lành, bên ngoài không khí mát mẻ. Mở rèm cửa sổ ra, gió mát thổi vào khiến mọi người thoải mái rất nhiều.

Ngồi ở trên xe. Mã Hồng Tuấn không nhịn được than thở nói:*"Trưởng lão, xe ngựa của ngài thật là thoải mái, tại sao ta không thấy nó xóc chút nào nhỉ?"*

Thái Thản có chút đắc ý nói:*"Đây là tự chúng ta chế tạo, xe ngựa được chế tạo từ tinh thiết, phía dưới có mười sáu chiếc lò xo lớn, cho nên mới có thể giảm xóc rất nhiều, vì vậy nó rất thích hợp khi đi đường xa. Nếu không xe ngựa nặng thế mới cần phải dùng đến bốn con ngựa kéo. Xa phu cũng là đệ tử tông môn."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Trước kia thật là có mắt mà không nhìn được núi thái sơn, không nghĩ tới ngài đúng là thợ rèn đại sư. À quên ta còn chưa hỏi ngài, Lần này chúng ta cần đi nơi nào để gặp ba đại tông môn kia?"*

Thái Thản nói:*"Lần này lộ trình cũng không gần, chúng ta phải xuyên qua hơn phân nửa Thiên Đấu đế quốc, gần tiến vào bên trong Tinh La đế quốc, chính là Long Hưng Thành, ngay chỗ tiếp giáp của hai đại đế quốc để gặp*

mặt. Lần này tụ hội là do ngự chi nhất tộc chủ trì, căn cứ của họ tại long hưng thành, ngoài Lực chi nhất tộc của chúng ta thì coi như đây là địa địa bàn tốt nhất. Thiếu chủ đối với tứ đại tông tộc có thể còn chưa hiểu quá rõ, thế nên trên đường ta sẽ nói chút sự tình của tứ đại đơn độc thuộc tính vậy."

Đây cũng là chuyện mà hiện tại Đường Tam muốn biết nhất, lập tức tập trung tinh thần. Nghe Thái Thản giảng thuật.

Thái Thản nói:"Tứ tông tộc Đơn thuộc tính cũng không phải thành lập cùng thời gian. Trước kia chính là phụ chúc tông môn của Hạo Thiên Tông, tộc trưởng lúc đầu đều là có họ bên ngoại với Hạo Thiên Tông (Hình như con gái Hạo Thiên Tông lấy chồng rồi đẻ ra lũ Yêu quái này thì phải - Dangneo). Giống lực chi nhất tộc chúng ta, trong bốn tông thì xem như thành lập sớm nhất, Cụ bà tổ ta chính là trực hệ đệ tử của Hạo Thiên Tông, ông ta có thực lực rất mạnh gần ngang với phong hào đấu la. Bản thân người lại đam mê chú tạo (rèn), được Hạo Thiên Tông duy trì và thành lập nên Lực Chi Nhất Tộc chúng ta, trở thành một trong các phụ chúc của Hạo Thiên Tông. Sau đó lại trở thành một trong các nguồn tạo ra kinh tế lớn nhất của cả Hạo Thiên Tông. Thực lực của cả bốn đơn thuộc tính tông tộc chúng ta đều không thật sự quá mạnh. Thiếu chủ hẳn là cũng thấy được. Lực Chi nhất tộc chúng ta chỉ có ưu điểm duy nhất chính là lực lượng mà thôi. gặp phải hồn sư có hồn kĩ khắc chế thì căn bản sẽ không có bất kỳ biện pháp nào cả. Thế nên đây cũng là nguyên nhân vì sao Vũ Hồn Điện không thèm để ý đến chúng ta chút nào. Nói trắng ra là Lực chi nhất tộc chính là lực lớn, mạnh về đánh đấm, ngự chi nhất tộc cũng không khác chúng ta lắm, chỉ bất quá chúng ta thì có thiên hướng dùng lực lượng công kích, còn bọn họ lại có thiên hướng về da dày thịt béo. Nói về lực phòng ngự, ngự chi nhất tộc tuyệt đối không yếu hơn Tượng Giáp Tông trong bảy đại tông môn, bản thể vũ hồn của họ chính là Bản Giáp Cự Tê, chỉ là lực công kích của họ không thể so sánh với Tượng Giáp tông."

" Ba tông khác thành lập cũng chỉ trong khoảng trăm năm trước, lịch sử kém hơn lực chi nhất tộc chúng ta khá nhiều, nhưng tứ đại tông tộc thì mỗi một tộc đều tinh thông một phần riêng, vì thế họ đối với Hạo Thiên Tông đều là cực kỳ quan trọng. Giống lực chi nhất tộc chúng ta am hiểu chính là nghề rèn, ngự chi nhất tộc am hiểu lại là xây dựng. Lúc đầu khi Hạo Thiên Tông được cải tạo chính là do ngự chi nhất tộc sửa chữa. Mà mẫn chi nhất tộc am hiểu chính là dò xét, bởi vì bọn họ toàn tâm tu luyện về tốc độ, cho nên nhanh

nhẹn kinh người, có thể nói họ là những nhà tình báo tốt nhất. Mà phá chi nhất tộc lấy công kích là chủ, bọn họ am hiểu nhất chính là chế dược."

"Như hiện tại mà nói, chúng ta lực chi nhất tộc rời đến Thiên Đấu thành, xem như chỗ tốt nhất, phá chi nhất tộc mặc dù năm đó tổn thất thảm trọng, nhưng dược vật bọn hắn luyện chế tại sẽ được hoan nghênh ở bất cứ quốc gia nào, cho nên tình huống cùng ngự chi nhất tộc cũng kém không nhiều lắm. Chỉ có mẫn chi nhất tộc hiện tại là bi thảm nhất. Bọn họ muốn gia nhập tông tộc hồn sư khác, nhưng chính họ lại không có phương thức mưu sinh nào, nếu không phải ba tộc chúng ta tiếp tế thì chỉ sợ mẫn chi nhất tộc bọn họ đã suy bại rất nhanh rồi."

Nghe Thái Thản vừa nói như thế, Đường Tam đã có chút hiểu sơ bộ về bốn tông tộc đơn thuộc tính này, trong lòng thầm nghĩ, khó trách lúc đầu Hạo Thiên Tông chính là đệ nhất thiên hạ tông môn, ngay cả các tông tộc phụ chúc này mà còn xuất sắc thế rồi. Đáng tiếc năm đó tông môn phong bế quá vội vàng, không kịp giữ lại các nhân tài này, nếu không Hạo Thiên Tông muốn quật khởi thêm lần nữa sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Trưởng lão, vừa rồi ngài mới nói phá chi nhất tộc am hiểu nhất là Chế Dược, không biết bọn họ luyện chế loại dược vật gì?" Đường Tam hỏi.

Thái Thản nói:*"Cụ thể ta cũng không rõ lắm, bọn họ luyện cả thuốc chữa bệnh, nhưng bọn họ còn luyện chế ra cả độc dược nữa. Trong tứ tông tộc chúng ta thì phá chi nhất tộc có thể nói là tông môn thần bí nhất. Năm đó trong lúc còn phụ thuộc vào Hạo Thiên Tông thì bọn họ giữ khoảng cách xa nhất với tông môn, hơn nữa họ cực kỳ giữ bí mật với dược vật của tông môn. Lão tông chủ từng rất bất mãn với họ, nhưng bọn họ lại là tông môn chịu liên lụy nghiêm trọng nhất. Nói ra cũng thật là xui xẻo."*

Khóe miệng hiện ra nụ cười nhạt, trong lòng Đường Tam ít nhiều đã có sắp xếp.

"Trưởng lão, hiện tại tứ tông tộc tổng cộng có bao nhiêu tộc nhân?"

Thái Thản nói:*"trực hệ đệ tử của Lực Chi Nhất Tộc chúng ta có hơn hai trăm người. Tính cả người nhà thì là hơn năm trăm. Trong ba tộc khác, ngự chi*

nhất tộc cùng mẫn chi nhất tộc không khác chúng ta lắm, còn phá chi nhất tộc thì tộc nhân trực hệ cũng khoảng hơn trăm người. Nguyên khí bọn họ còn rất lâu nữa mới có thể khôi phục lại được."

Đường Tam có vẻ đăm chiêu nói:*"Nói như vậy, số lượng tộc nhân của bốn tông cũng vào khoảng nghìn người nhỉ."*

Thái Thản nói:*"Lúc đầu khi Hạo Thiên Tông còn như mặt trời giữa trưa, trực hệ tộc nhân cũng chỉ hơn ba trăm người, nhưng hồn sư của phụ chúc lại đến gần năm nghìn người. Trong đó lại chia ra nhiều tông tộc nhỏ, các tông tộc này lấy bốn tông tộc chúng ta làm đầu. Hạo Thiên Tông vừa ẩn cư. Có thể nói là mỗi người mỗi ngả, tán loạn cực kỳ. Chính thức lưu lại cũng chỉ rất ít. Tứ tông tộc chúng ta đã trực tiếp bị Vũ Hồn Điện mạnh mẽ đàn áp. Lại không có hỗ trợ của tông môn nên mới tan ra như hiện tại. Còn các tiểu tông tộc kia thì tan rã càng nhanh, trong đó có không ít đã lựa chọn cách hợp nhất cùng Vũ Hồn Điện. Có thể nói, Hạo Thiên Tông cùng Vũ Hồn Điện mặc dù không có chính thức đánh một trận, nhưng khi tông môn phong bế cũng chính là tự mình làm mình thua. Nếu như không phải vì bất đắc dĩ thì ai lại muốn họ hàng hang hốc nhà mình thoát ly khỏi tông môn chứ?"*

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Thái Thản đã trở nên ngưng trọng hẳn, có thể tưởng tượng, từng là lão đầu của hồn sư giới nhưng chưa đánh một trận mà đã trốn tránh, việc này khiến các tông tộc phụ trúc bị một đả kích nghiêm trọng thế nào chứ.

Bên trong xe ngựa an tĩnh lại, nhưng không khí đã có vẻ ngưng trọng.

Một hồi lâu, Thái Thản mới lần nữa mở miệng,*"Kì thật ta cũng biết, tông môn lựa chọn như vậy đã là tốt nhất rồi. Lão tông chủ qua đời, tân tông chủ vừa mới tiếp vị. Chủ nhân lại vừa mới đánh chết giáo hoàng. Cừu oán của Hạo Thiên Tông chúng ta với Vũ Hồn Điện đã là người sống kẻ chết rồi. Vũ Hồn Điện muốn đột kích chúng ta thì cũng có quá điur lý do rồi. Nếu Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam điện Phách Vương Long gia tộc nguyện ý giúp chúng ta thì khả năng Hạo Thiên Tông bị diệt vẫn đạt ít nhất bẩy phần. Mà lựa chọn ẩn cư, thì không thể nghi ngờ là có thể bảo tồn thực lực chính thức của Hạo Thiên Tông. Các tông tộc phụ chúc dù bị tứ tán nhưng thực tế thực lực của tông môn vẫn không tổn thất chút nào. Nếu như tương lai tông môn*

lại có thể trở lại như trước, có lực lượng đủ để cùng đối mặt trực tiếp với Vũ Hồn Điện thì lúc đó còn sợ không có hồn sư đến phụ thuộc sao?"

Trong ngữ âm của lão có chút thê lương, Hắn nói cho Đường Tam về chuyện này thì chính hắn cũng phải đau xót, bởi vì tông tộc cũng chỉ là những quân vờ trong tay các thế lực lớn mà thôi. Nếu lúc nào họ muốn bỏ thì chỉ một cước là đá văng ngay. Vì thế đây cũng nguyên nhân vì sao họ oán niệm Hạo Thiên Tông đến thế.

Hít sâu khẩu khí, Đường Tam cũng không biết làm thế nào để an ủi lão, lời lẽ lúc này cũng không có ý nghĩa gì lắm.

"Thiếu chủ. Ta có một chuyện muốn nhờ." Ánh mắt Thái Thản đột nhiên trở nên nóng rực hẳn lên.

"Trưởng lão, ngài nói đi." Đường Tam vội vã nói.

Thái Thản trầm giọng nói:*"Nếu như tương lai Hạo Thiên Tông một lần nữa quật khởi. Khi ngài muốn đầu nhập cùng với Hạo Thiên Tông, Thì mong ngài cho phép ta dẫn đầu lực chi nhất tộc rời khỏi Đường môn."*

Đường Tam không chút do dự quả quyết nói:*"Sự việc này tuyệt đối không thể xảy ra, Đường môn là Đường môn, Hạo Thiên Tông là Hạo Thiên Tông. Ta mặc dù là truyền nhân trực hệ của Hạo Thiên Tông, nhưng cho tới lúc này ta vẫn chưa từng nghĩ tới việc đem Đường môn trở thành một tông môn hồn sư giới này. Thế nên chuyện sát nhập với Hạo Thiên Tông là truyện không bao giờ."*

Nghe hắn nói lời này xong, thần sắc Thái Thản rõ ràng trở nên nhẹ nhàng hơn vài phần,*"Thiếu chủ đã nói như vậy thì ta an tâm rồi."*

Đường môn là Đường môn, đó là Đường Tam trong trí nhớ kiếp trước của Đường Tam, đem Đường Môn phát dương quang đại trong Dị giới chính là ý nghĩ duy nhất của hắn, vì thế sao có thể dễ dàng đem Đường Môn giao cho người khác? Lại càng không cần phải nói cùng sát nhập với Hạo Thiên Tông, lúc đó quyền lực sẽ giao vào tay Hạo Thiên Tông.

Vì không để Thái Thản tiếp tục lâm vào trong thống khổ, Đường Tam nói:*"Trưởng lão, ngài là người đứng đầu trong các thợ rèn, đường xá xa xôi, không bằng chúng ta thảo luận một chút về ám khí đi."*

Nghe được hai chữ ám khí, nhất thời tinh thần Thái Thản tỉnh táo hơn hẳn, hắn than thở nói:*"Thiếu chủ, ta thấy mấy bản vẽ của ngài thật sự là "*xảo đoạt thiên công*", ta mặc dù có thể nhìn thấu, nhưng nếu như để cho ta xếp chúng lại với nhau thì khẳng định là không thể làm được."*

Đường Tam mỉm cười. nói:*"Kì thật, so với Chư Cát Thần Nỏ thì ta còn có rất nhiều ám khí lợi hại hơn hẳn. Trong đó, có một loại ám khí với thể tích không lớn, chỉ dai khoảng một thước, hình trụ. Nếu như có thể chế tạo ra, một khi phóng ra thì ít nhất nó cũng có thể phá được phòng thủ của một Hồn Thánh, bao gồm cả khi hắn dùng tới võ hồn chân thân. Mà kể cả Phong hào đấu la, nếu bị bất ngờ thì ít nhất cũng bị thương nặng."*

Ánh mắt Thái Thản sáng bừng, miệng hắn kinh hô:*"Còn có ám khí lợi hại như vậy sao?"*

Đường Tam gật đầu khẳng định, nói:*"Chỉ là muốn chế tạo nó cũng khó khăn cực kỳ. Chẳng những nguyên liệu chế tạo đòi yêu cầu cực cao, hơn nữa phương pháp chế tạo phải nhuần nhuyễn cực kỳ, cho dù khi chế tạo có một chút sai biệt cũng sẽ thất bại."*

Trong nghề rèn thì Thái Thản chính là siêu hạng, nghe Đường Tam vừa nói như thế, nhất thời lòng ngứa ngáy khó chịu.*"Thiếu chủ, ám khí này gọi là gì, ngài có thể vẽ được bản vẽ của nó không? Cái khác thì ta không dám nói, ở trên đại lục này, nói về công nghệ rèn nếu ta không làm được thì chắc chắn không ai có thể làm được đâu."*

Đường Tam nói:*"Lúc đầu khi nhìn trong cuốn bí tịch kia thì ta cũng ghi nhớ bản vẽ trong đầu rồi, ta có thể nói qua một chút cho ngài. Ám khí này khi được phóng ra, thì nó giống như Khổng Tước xòe đuôi. Huy hoàng sáng lạn, mắt mà nhìn trực tiếp sẽ khiến tâm thần mê muội, lúc tỉnh lại thì tính mạng đã mất rồi. Cho nên tên của nó chính là khổng tước linh."*

Thái Thản than thở nói:*"Hảo, được cho Khổng Tước Linh, nếu theo lời ngươi*

nói, một khi chúng ta có thể chế tạo ra nhiều khổng tước linh thì khi đó còn sợ gì Vũ Hồn Điện chứ."

Đường Tam cười khổ nói:*"Không dễ dàng như vậy đâu. Khổng tước linh mặc dù uy lực phi phàm, nhưng chế tạo nó lại khó vô cùng, hơn nữa yêu cầu về nguyên liệu cực cao. Nếu không, thì sao nó có thể phá được phòng ngự của hồn thánh chứ? Chế tạo Khổng tước linh phải là huyền thiết. Chỉ có dùng huyền thiết để chế tạo Cơ Hoàng cùng Nòng phóng ám khí mới có thể khiến nó đạt uy lực cao nhất (Sao mà như súng thế nhỉ - Chắc có cả thuốc súng trong mất)."*

Thái Thản sửng sốt một chút,*"Huyền thiết? Đó là loại kim loại gì? Tại sao cho tới giờ ta còn chưa nghe qua."*

Trong lòng Đường Tam vừa động, nghĩ thầm trong kiếp trước của mình thì gọi Huyền Thiết, chẳng lẽ kiếp này họ cũng gọi thế sao,*"Huyền thiết là một loại kim loại cực kì khó gặp, cùng thể tích với các kim loại khác nhưng nó lại nặng hơn hàng mấy trăm lần. Các loại vũ khí chỉ cần trộn thêm một chút huyền thiết cũng khiến nó trở thành một lợi khí. Còn nếu vũ khí hoàn toàn được chế tạo từ Huyền Thiết thì…. Cơ hồ nó có thể khắc chế phần lớn vũ khí bằng kim loại khác."*

Trong mắt Thái Thản hiện ra vẻ suy tư,*"Chẳng lẽ huyền thiết mà ngươi nói chính là hoa văn thiết? Hoa văn thiết cùng huyền thiết mà ngươi nói thì có hiệu quả không sai biệt lắm. Cũng thực sự rất ít. Giá cả so với Vàng còn dắt và quý hơn nhiều lần. Nó luôn luôn là vương giả cho chế tạo vũ khí."*

Nghe Thái Thản vừa nói như thế, Đường Tam nhất thời mừng rỡ, hắn sợ nhất là ở thế giới này không có huyền thiết. Rất ít thì là chuyện bình thường, nhưng nếu đã có thì việc chế tạo Khổng Tước Linh là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đường Tam mỉm cười, nói:*"Xem ra, lần này sau khi bốn tông tộc các người hội họp xong, ta thật sự muốn cùng ngài đi kim loại chi đô là canh tân thành. Hy vọng có thể có chút thu hoạch gì đó."*

Hứng thius của Thái Thản đã được Đường Tam hoàn toàn dẫn dắt,*"Thiếu*

chủ, ngươi nhanh nói đi, sao có thể tạo ra Khổng Tước Linh đi?"

Đường Tam nói:*"Khổng tước linh, chính là một trong những loại cơ quan ám khí cường đại nhất trong cuốn bí tịch đó. Thân hình trụ, dài một thước, đường kính ba tấc. Bên trên có hai cái nút, nút thứ nhất là để điều khiển, nguyên lý giống như của Chư Cát Thần Nỏ, nếu để nó lên dây lâu quá thì sẽ tổn hại. Chỉ là cơ quan của Khổng Tước Linh tinh tế hơn nhiều so với Chư Cát Thần Nỏ. chỉ cần nhấn một cái thì trong nháy mắt có thể hoàn thành quá trình này. Mà cái nút thứ hai thì dùng để phóng ra, có tên gọi là "*quỷ thần khó thoát". Cả khổng tước linh tổng cộng chia làm ba bộ phận lớn. Linh thân, nội cơ cùng với tập hợp ám khí. Trong đó, chế tạo khó nhất chính là nội cơ. Cấu tạo của nó cực kỳ phức tạp. Bên trong nơi cất giấu ám khí của Khổng tước linh tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm miếng, một lần phóng ra hoàn toàn. Một khi phóng ra, có thể bao trùm hơn mười thước vuông. Ba trăm sáu mươi lăm mũi ám khí chia làm mười hai loại, bởi vì nguyên nhân thể tích nên toàn bộ chúng đều là ám khí hình trâm. Phần lớn là do huyền thiết chế tạo mà thành, còn có một ít được chế tạo từ chất liệu đặc thù. Sở dĩ sử dụng huyền thiết, ngoài việc tăng lực sát thương bản thân ám khí, sức nặng của nó cũng là một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu. Không có sức nặng nhất định thì sau khi ám khí phun ra thì uy lực tự nhiên là có hạn. Sau khi phóng ra, uy lực lớn nhất là trong phạm vi ba mươi thước gần đó, vượt qua ba mươi thước thì uy lực sẽ từ từ giảm bớt, mà xa nhất là tới năm mươi thước. Trong đó có mười hai loại ám khí phân biệt là xuyên cốt châm, lôi hỏa châm, phá giáp châm, nứt ra nhận châm, trấn ma châm, bá vương châm, minh âm châm, đoạn long châm, diệt muốn châm, long phải châm, vẫn diệt châm cùng thất sát châm."*

*"*Này mười hai loại châm cơ hồ bao gồm tất cả các ám khí loại châm điển hình cùng với uy lực cực mạnh. Mỗi một loại thì phương pháp chế tạo đều khác nhau, hình dáng cùng vật liệu sử dụng cũng khác nhau. Thí dụ như, tác dụng của xuyên cốt châm chủ yếu là châm cứu, trước nhỏ sau tròn, toàn thân do huyền thiết chế tạo mà thành, tại phần mũi trâm có tám lỗ thủng nhỏ. Mỗi một chỗ đó có khoảng cách giống nhau hoàn toàn, nó có công hiệu châm cứu rất tốt. Lôi hỏa châm, còn có tên khác là vật chất gây nổ, bên ngoài cũng do huyền thiết chế tạo thành, nhưng thuốc nổ trong nó được áp súc rất lớn mới có thể tại lúc va chạm mà nghiền nát huyền thiết bên ngoài, như vậ sẽ tăng mạnh lực sát thương. Tác dụng của Phá giáp châm cùng xuyên cốt châm có chút tương tự, nhưng xuyên cốt châm nhằm vào chính là hồn lực hộ thể, mà

phá giáp châm nhằm vào chính là phòng ngự vật lý. Giống như loại da dầy thịt béo như Tượng Giáp tông nếu đứng trước mặt Phá giáp trâm thì năng lực phòng ngự là cực thấp. Các loại khác như âm châm, chính là mang kịch độc, đoạn long châm có tác dụng khiến người dính trong nháy mắt lâm vào cảm giác ảo giác, khiến máu tuần hoàn tăng lên gấp hàng chục lần. Nếu như không cứu chữa kịp thời thì trái tim bị áp lực lớn quá mà nổ tung. Long châm chính là phải dùng Thủy tinh phát sáng để chế tạo ra, sau khi chui vào cơ thể thì nháy mắt sẽ co lại, khiến đối thủ sống không bằng chết. Về phần uy lực lớn nhất chính là Vẫn diệt châm cùng thất sát châm, bọn chúng lại có thể trong nháy mắt đoạt mệnh. Mười hai loại thần châm như thế phóng ra chỉ trong nháy mắt, trừ khi lực phòng ngự của đối thủ cường hãn đến mức mười hai loại thần châm của khổng tước linh này đều không thể công phá, nếu không, chỉ cần một loại trong đó phá được thì chắc chắn kẻ đó phải chết."

Đường Tam giải thích thật sự rất đơn giản, nhưng Thái Thản nghe mà da đầu tê dại cả, lúc trước Đường Tam nói Khổng Tước Linh có thể giết được Hồn Thánh thì hắn vẫn không tin tưởng cho lắm, nhưng nghe xong Đường Tam nói về mười hai loại châm này thì hắn cũng cảm giác được, trước kia chính mình có lẽ thật sự đúng là ếch ngồi đáy giếng. Nếu như ám khí này thật sự có thể chế tạo, như vậy đừng nói là hồn thánh, cho dù hồn đấu la như mình cũng chưa chắc ngăn cản được.

" Khó trách thiếu chủ nói ám khí này chế tạo cực kỳ khó, lão phu thật sự được mở rộng tầm mắt rồi. Riêng là chế tạo mười hai loại châm này cũng đã là khó khăn càng thêm khó khăn. Lại càng không cần phải nói chuyện dung nạp chúng một chỗ như trên bản vẽ tinh tế đó. Đồng thời, các loại kim loại hi hữu cũng chắc chắn không thể thiếu. Nếu tính người có thể làm được ám khí này trong lực chi nhất tộc ta, thì chỉ sợ có mỗi ta và hai vị huynh đệ mà thôi. Buồn cười, ta mới vừa rồi còn muốn chế tạo số lượng lớn. Muốn tạo ra uy lực lớn thì sự nỗ lực cũng không thể ít chút nào!"

Đường Tam mỉm cười, kì thật, nếu như cho hắn đủ thời gian, khổng tước linh này hắn cũng có thể chế tạo ra, Tại Đường Môn lúc trước, ba loại ám khí cơ quan đứng đầu đã thất truyền thì Khổng tước linh được xếp thứ ba, xếp danh thứ hai chính là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, còn đứng đầu thì chính là Phật nộ đường liên.

Ngay cả Phật Nộ Đường Liên mà hắn còn nghiên cứu ra, nếu có đủ thời gian thì việc chế tạo ra hai loại ám khí kia cũng là chuyện chắc chắn.

------oOo------

Chương 348: Ba vị khách bỉ ổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Nèo

Biên tập: A Nèo

Nhưng Phật Nộ Đường Liên cũng có khác biệt với hai loại ám khí khác, Phật Nộ Đường Liên chế tạo khó khăn nhất chính là cách chế tạo hỏa dược. Phải áp súc hỏa dược đến mức cực lớn mới khiến nó sinh ra hiệu quả lớn nhất, trong nháy mắt nó phát ra lực nổ mạnh sẽ khiến lực lượng phát ra kinh khủng đến mức nào. Mà Khổng Tước Linh, trong số ba loại ám khí này thì đòi hỏi yêu cầu chế tạo cao nhất, đồng thời công nghệ chế tạo nó chính là khó khăn nhất. Còn Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì yêu cầu ngặt nghèo nhất chính là tài liệu đặc biệt. Ba loại ám khí, có thể nói mỗi loại mỗi vẻ khác nhau. Còn về xếp hạng thì dựa vào uy lực mà nó sinh ra. Về phần muốn né tránh ba loại ám khí này thì là điều khó có khả năng.

Trên mặt Đường Tam hiện ra nụ cười nhạt,*"Đến lúc đó sẽ phải phiền toái trưởng lão rồi. Nếu có thể chế tạo thành công Khổng Tước Linh, dù chỉ là số lượng vài cái thì cũng có thể gây uy hiếp lớn với đối thủ. Đáng tiếc....."*

Thái Thản hỏi:*"Thiếu chủ, đáng tiếc cái gì?"*

Đường Tam thở dài một tiếng, nói:*"Đáng tiếc, chỉ sợ rằng hai loại ám khí còn lại sẽ không có cách nào chế tạo. Thật sự nếu hai loại đó có thể chế tạo thành công thì cũng có thể gây uy hiếp lớn đến Phong Hào Đấu La."*

"Cái gì? Còn có loại ám khí như vậy sao?" Thái Thản cực kì hoảng sợ nhìn Đường Tam, thần sắc không khỏi trở nên cổ quái cực kỳ. Nếu thật sự có thể

tạo ra ám khí như vậy thì cho dù hồn sư tu luyện như thế nào thì gặp ám khí này cũng phải chết?

Đường Tam nói:*"Có thì cũng có, nhưng chế tạo hai loại này cực khó. Chúng phân biệt là Bạo Vũ Liên Hoa với khả năng công kích một điểm, cùng với Phật Nộ Liên Hoa có khả năng đả thương trên diện rộng. Nhưng tạm thời chúng ta không cần quan tâm đến chúng."*

Thái Thản nghi hoặc hỏi:*"Tại sao? Chẳng lẽ chế tạo hai loại ám khí này khó khăn còn nhiều hơn Khổng Tước Linh sao?"*

Đường Tam cười khổ nói:*"Phiền toái, nhưng thật ra cũng không phải phiền toái hơn Khổng Tước Linh, ba loại ám khí này được xưng danh là ba loại ám khí cơ quan đứng đầu. Trong đó Khổng Tước Linh chính là đứng thứ ba. Bạo Vũ Lê Hoa Châm xếp hạng nhì, còn cực mạnh chính là Phật Nộ Đường Liên. Nhưng nói về lực công kích cục bộ thì Phật Nộ Đường Liên vẫn còn kém Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Ta chỉ nói một điểm đơn giản thì ngài sẽ hiểu được tại sao ta nói hai loại ám khí này chế tạo khó khăn. Như Bạo Vũ Lê Hoa Châm, bất luận là bản thể hay là hai mươi bẩy miếng hoa châm phóng ra từ trong đó đều làm từ Ngân Mẫu sinh ra trong Thâm Hải Trầm Ngân. Thâm hải trầm ngân vốn là một loại kim loại vừa quý hiếm vừa cao sang hơn hàng chục lần Huyền Thiết (Huyền Thiết chế tạo Khổng Tước Linh nhé – Khó kiếm cực kỳ). Về phần Ngân Mẫu của nó thì cơ hồ khó có khả năng tồn tại, còn nếu nói về chuyện mua bán nó thì là chuyện không thể xảy ra."*

Cho dù là truyền thuyết trước đây, Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng chỉ là xuất hiện qua một khối mà thôi. Đúng là do nguyên nhân về chất liệu khiến siêu cấp ám khí này khó có thể chế tạo ra. Nếu như dùng nguyên liệu bình thường chế tạo thì thậm chí ngay cả chốt khởi động của nó cũng không thể hoàn thành. Đặc điểm lớn nhất của Bạo Vũ Lê Hoa Châm chính là lực bộc phát trong nháy mắt. Lực phóng ra của Chư cát thần nỏ đã rất mạnh rồi, nhưng nếu như so sánh cùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì cũng chỉ giống đom đóm đú với mặt trăng mà thôi.

Một lần nữa Thái Thản phải hít vào một ngụm khí mát, đừng nói là thấy, cho dù nghe hắn cũng chưa từng nghe đến tồn tại của loại Thâm hải trầm ngân này, vì thế cũng đừng đề cập đến Ngân Mẫu ở đây. Trong lúc nhất thời hắn

không khỏi chán nản rất nhiều, đồng thời ánh mắt nhìn Đường Tam cũng tăng thêm sự khâm phục rất nhiều. Tuổi còn nhỏ, không những hắn có thành tựu lớn ở phương diện hồn sư, mà học vấn của hắn cũng phong phú vô cùng.

Đường Tam mỉm cười nói:*"Trưởng lão, kế hoạch của ta là như thế này. Trước mắt trọng yếu nhất với chúng ta chính là chế tạo một số ám khí có thể chống lại hồn sư bình thường đã. Trong số đó thì chủ đạo chính là thực dụng của Chư Cát Thần Nỏ. Với số lượng kim loại đủ để duy trì chế tạo thì chúng ta có thể chế tạo số lượng khá nhiều. Hơn nữa công nghệ chế tạo cũng không phải quá khó, Chỉ cần thợ rèn có kỹ thuật tinh thong một chút là có thể chế tạo được. Thế nhưng công việc lắp thì chúng ta phải giữ bí mật tuyệt đối, chỉ có thể do ngài và một số tinh anh của Lực chi nhất tộc mới có thể làm công tác cuối cùng này. Sau này, chư cát thần nỏ chính là ám khí mà chúng ta chú trọng nhất. Tiếp theo, chúng ta còn phải chế tạo một chút ám khí tinh xảo khác. Chẳng những khó khăn, hơn nữa kỹ thuật chế tạo phải đặc biệt cao, thế nên lúc đó sẽ phải làm phiền ngài rồi. Chúng ta cần phải cẩn thận nghiên cứu, trong một khoảng thời gian chỉ cần chế tạo một số lượng ít thì vẫn có thể. Chẳng những chúng có thể giá bán ra cao, đồng thời chúng cũng có thể dùng nó làm trấn môn chi bảo. Cái này cần phải có uy lực lớn, thế nên nó sẽ phải là Khổng Tước Linh."*

Nghe lời Đường Tam nói, Thái Thản liên tục gật đầu. Ý định của Đường Tam rất thực tế. Hắn cũng từng nhìn qua Chư cát thần nỏ, Mặc dù công nghệ không tầm thường. Chất liệu cũng là Thiết Tinh có giá cao hơn hàng chục lần Hoàng Kim, Nhưng đối với lực chi nhất tộc mà nói Đề luyện thiết tinh cũng không phải việc quá khó. Về phần Khổng Tước Linh. Thái Thản đã bởi vì giới thiệu của Đường Tam nên có chút thích thú. Nếu như không cần tham gia đợt tụ hội này thì hắn cũng muốn Đường Tam nhanh chóng vẽ bản vẽ rồi bắt tay vào chế tạo luôn.

Đối với một người thợ rèn mà nói. Còn có gì khiến hắn động tâm hơn chế tạo ra một vũ khí cường đại như thế chứ?

Tại đấu la đại lục này coi như là thuộc về thế giới của hồn sư. Vũ khí vẫn luôn không được quá coi trọng. Nếu có thể thông qua ám khí để thay đổi thực trạng này thì đúng như lời Đường Tam, tương lai của Lực Chi Nhất tộc thật sự sẽ không thể tưởng tượng được.

Không thể chờ đợi được nữa, Thái Thản bắt đầu hỏi Đường Tam về phương pháp cụ thể chế tạo Khổng Tước Linh. Phương pháo chế tạo đã sớm được Đường Tam ghi nhớ trong óc rồi, nên hắn chỉ cần ngồi tại chỗ cũng giảng giải từng ly từng tí một cho Thái Thản.

Đáng thương cho Mã Hồng Tuấn và Thái Long, hai người đã bị Thái Thản đuổi sang xe ngựa kia để Đường Tam có đủ không gian giải thích. Dù sao bọn họ nghe cũng chẳng hiểu, ở chỗ này chỉ tổ làm loạn mọi thứ mà thôi.

Đến khi xe ngựa đến một tòa thành thị để nghỉ, Thái Thản đã không thể chờ đợi được nên ngay lập tức chạy đi mua giấy bút. Cũng chẳng thèm quan tâm phân chia cái gì là chủ, tớ lập tức nhờ Đường Tam vẽ lại bản thiết kế cho hắn. Còn lão lúc này thì bắt đầu cân nhắc làm thế nào để chế tạo, cho dù một chi tiết nhỏ lão cũng không muốn bỏ qua.

Đường Tam cũng cực kỳ hợp tác. Cho dù xe ngựa ít nhiều cũng có phần xóc nẩy nhưng lấy thực lực của hắn, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi chú xóc nẩy này. Từ trên người Thái Thản, hắn tựa hồ thấy được chính mình của kiếp trước. Cả hai người đã vứt bỏ hết vẻ tôn kính bề ngoài, cho nên quan hệ của họ cũng càng ngày càng thân thiết hơn.

Vì hai người cùng si mê ở cùng một chỗ cho nên thời gian trôi qua rất nhanh. Đang khi Đường Tam cùng lão Thái Thản nghiên cứu nhiệt huyết thì mục đích của chuyến đi này đã đến.

"Gia gia." Tiếng gọi của Thái Long ở bên ngoài xe ngựa vang lên.

Thái Thản bất mãn cả giận nói:*"Không phải đã nói rồi sao, không có việc gì thì đừng đến làm ầm ĩ chúng ta chứ."*

Ở ngoài xe ngựa Thái Long không khỏi cười khổ một trận, đi đã gần nửa tháng, ngoài những việc cần sắp xếp ra thì dường như Đường Tam cùng Thái Long ngay đến cả ăn cơm cũng chưa từng xuống xe. Đôi khi đêm khuya còn có thể nghe được tiếng hai người đàm luận, thậm chí có cả thanh âm phản đối gay gắt. Gặp phải những vấn đề chế tạo mấu chốt, một già một trẻ này ai cũng không chịu thỏa hiệp. Trong lòng Thái Long thầm nghĩ, nếu không biết

thì sợ rằng hắn còn tưởng Đường Tam là cháu ruột của Gia Gia mình nữa ấy chứ.

"Gia gia, chúng ta đã tới biên giới của đế quốc rồi, muốn xuất quan thì binh lính tại Biên giới cần kiểm tra xe ngựa. Phải phiền toái người cùng thiếu chủ xuống xe một lúc mới được."

Thái Thản ngẩng đầu cùng Đường Tam liếc nhau, mặc dù mấy ngày nau hai người không nghỉ ngơi nhiều lắm, Nhưng tinh thần cả hai vẫn cực kỳ tốt. Thời gian mười mấy ngày này, bất luận là Thái Thản hay Đường Tam đều đắm chìm trong cảm giác nhiệt huyết vô cùng. Loại cảm giác này chính là lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi Đường Tam đi tới thế giới này. Mặc dù hai người thường xuyên cãi cọ, nhưng trong mỗi lần cãi cọ thì cách giải thích của đối phương cũng khiến họ có được cảm giác thông suốt hơn nhiều. Mỗi lần như vậy, đến khi cả hai thống nhất ý kiến với nhau đều khiến họ có lợi rất nhiều.

Thái Thản ha hả cười, nói:*"Nên xuống hoạt động chân tay một chút, ta già rồi nên xương cốt không thể tốt như kẻ trẻ tuổi như ngươi. Đi thôi, Tiểu Tam, chúng ta đi xuống phơi nắng một chút thôi."*

Bởi vì trong một lần nghiên cứu, hai người cãi cọ đến thiên hôn địa ám, cho nên xưng hô giữa họ cũng đã được thay đổi, Thái Thản khi đó đã kêu Đường Tam là *" Chồng của con thỏ bệnh"*. Mà Đường Tam cũng không chút khách khí gọi hắn là lão tinh tinh. Đề tài tranh luận lúc đó của họ chính là tổ hợp tài liệu để chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Quan điểm của Đường Tam là không thể, còn Thái Thản lại cho là có thể, vì hắn đã có nghiên cứu về cách phối hợp giữa các kim loại trong mười năm, mười năm đó hắn để toàn bộ tâm huyết vào đó. Thế nhưng người thắng trong cuộc tranh luận vẫn là Đường Tam. Sau khi Đường Tam giải thích về việc phải chịu lực cực lớn của chốt bắn ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thì sau khi Thái Thản tính toán đã phát hiện suy nghĩ của mình quả thật là quá đơn giản. Cũng vì tính toán như vậy nên hắn đã thực sự hiểu được uy lực kinh khủng thế nào của Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Đương nhiên, ngoài miệng thì lão vẫn tỏ vẻ không phục, câu nói cuối cùng của Thái Thản chính là: chẳng có cái gì mà loài người không thể chế tạo ra

được.

Mở cửa xe ngựa ra, ánh nắng ấm áp rực rỡ chiếu lên người. Tinh La đế quốc nằm phía nam của đại lục cho nên nó ấm hơn Thiên Đấu đế quốc ở phương bắc rất nhiều. Cho nên khi vừa xuống xe, dường như cả Đường Tam và Thái Thản đều cùng duỗi tay duỗi chân thật thoải mái.

Lúc này, cả hai xe ngựa đã đi đến trạm kiểm tra. Ngăn cản bọn họ chính là hơn trăm tên lính tuần tra của Thiên Đấu đế quốc. Đương nhiên, những binh lính này gọi thì gọi là binh lính của đế quốc nhưng trên thự tế lại thuộc quyền quản lý của một công quốc. Chỉ là mấy ngày này Đường Tam một mực trên xe ngựa cùng Thái Thản nghiên cứu đến nỗi thiên hôn địa ám, không hỏi thăm tình hình hiện tại thế nào cho nên hắn cũng không biết hiện giờ mình đã đến nơi nào rồi, và như thế hắn cũng chẳng thể biết những binh lính này là của nước nào.

Vài tên binh lính đã đi tới. Leo lên xe ngựa của Đường Tam rồi bắt đầu kiểm tra. Đương nhiên bọn họ không thể tìm được gì vì tất cả bản vẽ đã được Đường Tam thu vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ long trắng tinh của Tiểu Vũ, Đường Tam thấp giọng nói:*"Xin lỗi, Tiểu Vũ. Mấy ngày này không để nàng được phơi nắng, thật sự là đã khiến nàng bị ủy khuất rồi. Sau này ta nhất định sẽ chú ý."*

Không biết có phải là đã ăn, ngủ nhiều quá hay không, lúc này thân thể Tiểu Vũ đã béo hơn một chút, sức khỏe cũng hơn trước nhiều, thậm chí hiện giờ Đường Tam còn nhìn thấy dưới gốc các bộ lông của nàng còn hiện ra mầu vàng kim nhàn nhạt.

Tương tư đoạn trường hồng chính là cực phẩm trong các tiên thảo. Mặc dù nó không thể đoạt lại hồn phách của Tiểu Vũ, nhưng nó vẫn không ngừng cải tạo bản thể của Tiểu Vũ. Nói về sự mạnh mẽ của hơi thở tính mạng, hiện tại bản thể tiểu vũ chỉ là con thỏ nhưng cũng đã không kém hồn thú vạn năm là mấy. Không thể nghi ngờ đây sẽ là trụ cột chính để nàng sống lại trong tương lai.

Dưới ánh sáng mặt trời, trên mặt Thái Thản dần dần hiện ra vài phần uể oải, hắn mặc dù có tu vi thâm hậu nhưng dù sao cũng đã là lão già gần trăm tuổi

đầu, tinh lực làm sao có thể so sánh với thân thể đã được cải tạo của Đường Tam cơ chứ?

"Tiểu Tam, ngươi cảm thấy kế hoạch của ta về việc tăng cường uy lực của Chư cát thần nỏ thế nào?" Thái Thản không nhịn được tiếp tục cùng Đường Tam thảo luận về vấn đề lúc nãy.

Đường Tam gật đầu, nói:*"Từ trên lý luận là có thể được. Nhưng nếu cải tạo mà nói, thì hợp kim của ngài cần phải có chất lượng không tồi, ít nhất phải tốt hơn Thiết tinh vài lần. Nhưng uy lực chính xác của nó thì hiện tại vẫn chưa thể nói được. Cải tạo không chỉ là chốt, ngay cả dây lò xo cũng phải thay đổi, nói cách khác, lực phản chấn khi nỏ bắn ra cũng khiến chúng phải chịu áp lực rất lớn."*

Thái Thản cười hắc hắc, nói:*"Ta khẳng định là được, ta đã có ý nghĩ, chẳng những phải đem những mũi tên đỏi thành hợp kim, hơn nữa mũi tên phải làm bằng huyền thiết để nó có thể đạt độ cứng cỏi cao nhất, cái này thì cứ dựa theo cách làm của xuyên cốt châm mà làm theo. Như vậy, lực xuyên thấu có thể phát huy đến mức độ lớn nhất. ta xem, đừng nói là bốn, năm mươi cấp mà ngay cả hòn sư sáu mươi cấp cũng sẽ bị uy hiếp."*

Đường Tam bật cười nói:*"Thế nên có phải tiếp theo ngươi lại định đổi huyền thiết thành một loại hợp kim nào đó để chế tạo Khổng Tước Linh không?"*

Thái Thản gãi gãi đầu,*"Cái này hình như là không được, Hợp kim của ta có sức nặng thấp hơn nhiều huyền thiết, cho nên lực phá hoại sẽ kém nhiều. Dù sao, Khổng Tước Linh cần phải đồng thời chứa số lượng ám khí đến tận ba trăm sáu lăm miếng, sức nặng mỗi phần tử mới là trọng yếu nhất"*

Đường Tam ha ha cười, nói:*"Cải tạo Chư cát thần nỏ không phải không thể được, nhưng lúc đó chế tạo nó lại càng khó khăn hơn. Ta cho rằng cứ nên giữ nguyên cách chế tạo cũ đi, dù sao chúng ta cũng cần số lượng lớn Chư Cát Thần Nỏ, nếu làm theo cách của ngài thì số lượng sẽ ít hơn nhiều. Hợp kim chế tạo Chư cát thần nỏ cũng cần phải nghiên cứu lại chút. Thế nhưng hồn sư sau khi vượt qua năm mươi cấp, mỗi lần tăng một bậc thì thực lực họ lại có biến hóa cực lớn, sợ rằng chư cát thần nỏ sau khi cải tạo sẽ không thể tạo ra hiệu quả như ngài mong muốn đâu. Nhưng để đối phó với hồn sư năm*

mươi cấp thì không phải vấn đề lớn."

Thái Thản có chút không phục nói:*"Thực tế là kiểm nghiệm chân lý duy nhất, chờ chúng ta thử qua rồi lại nói đi."*

Đường Tam cười nói:*"Mặc dù khả năng tăng mạnh của chư cát thần nỏ là có hạn. Nhưng nghe ngài mới vừa rồi nói như thế, ta đã có ý nghĩ mới. Chế tạo Khổng Tước Linh khó khăn ngoài hệ thống bên trong nó ra, thì khó khăn chủ yếu là ở mười hai loại thần châm. Thần Châm có thể tích nhỏ, chế tạo lại phải tinh tế cực kỳ. Ta nghĩ, chúng ta chẳng những có thể đổi tên của Chư cát thần nỏ giống của xuyên cốt châm theo như ý ngài, mà chúng ta có thể đổi thành giống vài loại châm khác, chỉ là châm biến thành mũi tên, sau khi thể tích tăng nhiều thì chế tạo sẽ dễ dàng hơn hẳn. Như vậy, chúng ta có thể có được mười hai loại tên khác nhau cho Chư Cát Thần nỏ. Hơn nữa hợp kim có thể tăng mạnh lực bắn ra, cho nên nó càng có thể đạt hiệu quả cao."*

Quang mang trong mắt Thái Thản sáng bừng,*"Hảo tiểu tử, chủ ý này được đấy. Tí nữa chúng ta phải bàn vấn đề này thật kỹ mới được. Cứ như vậy, Chư cát thần nỏ của chúng ta sẽ không phải chỉ có một loại nữa. Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ đến việc dùng các loại tên khác nhau thì uy lực chúng sẽ khác nhau chứ. Lúc chế tạo chỉ cần để ý một chút, nếu mười hai mũi tên khác nhau này đều phóng ra từ chư cát thần nỏ thì chẳng phải uy lực của nó sẽ gần ngang với Khổng Tước Linh sao? Có lẽ uy lực khi bắn ra sẽ không bằng Khổng Tước Linh, thế nhưng nếu bắn ở tầm xa lúc đối phó cùng lúc nhiều địch nhân thì hiệu quả sẽ cực tốt."*

Thái Long và Mã Hồng Tuấn đứng ở một bên nghe cũng phải trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ có thể thấy được nhiệt huyết sôi trào của Đường Tam và Thái Thản lúc này. Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:*"Xong hết rồi, xem ra sau này chúng ta còn phải ngồi xe chật nữa rồi, thật sự một trẻ một già này cứ nói đến ám khí là như điên cả vậy."*

Đường Tam nghe được Mã Hồng Tuấn nói thế, hướng hắn giơ giơ nắm tay,*"Mập mạp, ngươi có thể không biết, người điên và thiên tài cũng chỉ là khác nhau một chút mà thôi."*

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi đều bật cười. Lần tụ hội này,

những thành viên của Lực Chi nhất tộc đi theo Thái Thản đều không khỏi cảm thấy lạ lung cực kỳ, bọn họ đã thật lâu rồi không thấy lão tộc trưởng có bộ dáng vui vẻ như hiện tại. Hắn nhìn Đường Tam với vẻ thân thiết thậm chí còn hơn nhiều khi nhìn Thái Long nữa. Mà thực sự đứa cháu ruột này của hắn cũng sớm bị hắn quên tiêu rồi.

Lúc này, binh lính lên xe kiểm tra đã xuống. Ánh mắt nhìn qua bọn Đường Tam, một gã trong đó nói:*"Ngươi, ngươi. Còn có các ngươi. Đem Ma đạo khí trên người giao hết ra đây, chúng ta muốn kiểm tra xem trên người các ngươi có mang theo các vật phẩm bị cấm hay không."*

Thanh âm đột ngột này bỗng cắt đứt tâm tình thoải mái của mọi người, Thái Thản cau mày nói:*"Từ lúc nào có quy định này thế? Ta thật sự chưa tùng nghe qua ở đâu có việc kiểm tra hồn đạo khí cả."* Hồn đạo khí chỉ có các quý tộc và hồn sư mới có thể có, Dùng để mang theo các vật phẩm thiết yếu cho nên sao có thể tùy tiện đưa cho kẻ khác kiểm tra chứ?

Binh lính nọ hừ một tiếng, tay vung lên khiến nhất thời binh lính trạm kiểm xoát đều xông tới. Trên trăm tên binh sĩ lúc này rút cung tên, gươm đao. Đem vây chặt hai chiếc xe ngựa của bọn Đường Tam lại.

Tên binh lính nói chuyện dường như là đội trưởng, hừ lạnh một tiếng,*"Sự việc ở nơi này đều do lão tử định đoạt, trước kia chưa từng nghe qua quuy củ này phải không? Thế thì hiện tại nghe rồi đó. Nhanh lên giao ra hồn đạo khí của các ngươi đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."*

Thái Thản là ai chứ? Tộc trưởng của lực chi nhất tộc, người của Lực Chi Nhất tộc đã chẳng có mấy người tốt tính, mà huống chi là hắn. Hắc hắc cười lạnh một tiếng,*"Đến đây, thật sự lá gan của các ngươi rất lớn đó. Dám quát tháo cả lão sao. Hôm nay ta muốn xem các ngươi thu hồn đạo khí của ta thế nào, Cho bọn hắn nhìn một chút, chúng ta là ai."*

Bao gồm Thái Long ở bên trong, năm tên tộc nhân của lực chi nhất tộc đồng thời ứng tiếng, hồn lực cuồn cuộn từ người họ chợt phóng ra, trong nháy mắt thân thể bành trướng giống như bị thổi to lên, cơ thể kinh khủng khiến quần áo trên người đều rách toác cả, bọn họ vốn cao lớn nay lại càng cao lớn hơn, hơi thở lực lượng kinh khủng nhanh chóng được thể hiện ra.

Lực chi nhất tộc chính là hồn sư lực lượng cực kỳ tinh khiết, lực lượng cực kinh khủng, nếu hồn sư ngang cấp thì không ai có thể mạnh mẽ như bọn họ. Năm tên hồn sư, Bốn gã hồn vương một gã hồn tông. Khí thế khổng lồ nhất thời bức bách đám lính liên tiếp phải lùi về phía sau, sắc mặt các binh lính dần trở nên tái nhợt, vũ khí trong tay cũng bắt đầu bị run bần bật.

Đường Tam có vẻ đăm chiêu nhìn đám lính này, ý niệm trong đầu liên tục diễn ra, nói đại khái, bên phòng ngự kiểm tra mặc dù nghiêm khắc. Nhưng là tuyệt đối không đạt đến trình độ có thể kiểm tra hồn đạo khí được. Có thể có được hồn đạo khí mặc dù có thể là quý tộc, nhưng lại cũng có thể là hồn sư. Chẳng lẽ đám lính này không sợ gặp phải hồn sư sao? Không đúng, chắc chắn trong này có nguyên nhân gì đó.

Không đợi Đường Tam tiến lên hỏi, đúng lúc này, một âm thanh quái dị chẳng âm chẳng dương chợt vang lên,*"U, nhiều hồn sư như vậy à! bốn hồn vương, một hồn tông, khó trách dám can đảm cự tuyệt kiểm tra. Nhưng các ngươi có biết hay không. Cự tuyệt kiểm tra của kiểm xoát lại còn mạnh mẽ ép các quan biên phòng như vậy là quy củ gì?"*

Có ba người lắc lắc đầu đi ra từ trong doanh trại. Chứng kiến ba người này, tên lính đội trưởng giống như trút được gánh nặng thở dài một hơi. Bước nhanh chạy tới, thấp giọng hướng ba người nói điều gì đó.

Ba người này mặc dù cũng mặc quần áo của binh lính, nhưng nhìn qua có chút khác biệt, tuổi họ ít nhất cũng trên năm mươi, nếu như chỉ nhìn tướng mạo họ thì cũng chỉ có thể nói là muốn bao nhiêu bỉ ổi có bấy nhiêu bỉ ổi.

Nói chuyện là một gã trung niên có vóc người béo tròn, da mầu vàng xỉn, tóc ngắn. Vẻ mặt dâm tiện cực kỳ, nhìn qua giống điệu bộ một mụ đàn bà bỉ ổi. giọng nhỏ nhẹ, khi nói chuyện vẫn luôn xuất ra bộ dáng Lan Hoa Chỉ (Đông Phương bất bại còn giống phụ nữ chút chút, còn thằng BD này thì kinh khủng rồi). Nhìn trông chẳng tự nhiên chút nào.

Trung niên ở giữa có vẻ ngoài coi như tốt nhất trong ba người, vóc người cũng là cao nhất, tóc loạn xạ buông xuống bả vai, mũi tẹt mắt thâm quầng trông như cá vàng vậy. Vừa nhìn đã biến hắn là kẻ tửu sắc quá độ.

Bên phải trung niên này là kẻ có bộ dáng bỉ ổi nhất. vóc người gầy cao, bộ mặt gầy gò, miệng méo, vai đong đưa, nơi khóe miệng ngậm (sao đây lại ghi là Xì Gà nhỉ, quái lạ), tóc kết dài luôn lắc lư, trông đã muốn lấy nó để quất cho hắn một cái rồi.

Chứng kiến ba người này, lông mày mọi người không khỏi cau lại, rất hiển nhiên ba tên này chắc chắn không phải hạng tốt lành gì, nhưng bọn hắn vẫn có bộ dáng rất thong dong với hồn lực của năm hồn sư trước mặt cũng chứng minh họ là hồn sư.

Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau. Thần sắc hai người đều có vẻ cổ quái, nhất là Mã Hồng Tuấn. Thần sắc Trên mặt quái dị cực kỳ, đó là bộ dáng muốn cười nhưng lại bị hắn mạnh mẽ ép lại không cười khỏi miệng.

Mà ngay cả Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam cũng không khỏi nhìn chằm chằm vào người bên trái. Mặc dù trong mắt không có tâm tình gì, nhưng vẫn không ngừng nháy nháy liên tục.

Rất nhanh, ba gã trung niên bỉ ổi đã đi đến đây, tên có giọng âm dương bên trái nói:*"làm loạn gì thế é é. Hồn sư thì thế nào? Muốn qua nơi này thì các ngươi phải lưu lại hồn đạo khí. Đừng nên cò kè mặc cả với lão tử, nếu không ngay cả mạng nhỏ của các ngươi cũng sẽ khó giữ đó."*

Vừa nói, ba cỗ hồn lực ba động đồng thời từ trên người ba người phóng ra.

Trên người tên bên trái hiện ra cỗ ánh sáng phấn hồng nhàn nhạt, ngay sau đó, một cái gì đó mầu phấn hồng bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Nhìn qua như là hai cái lồng đều là hình tròn. Rơi lên đầu hắn, trông quái dị hết chỗ nói.

Tuy nhiên làm người khác chú ý chính là hồn hoàn trên người hắn, gồm năm cái hồn hoàn, một trắng, một vàng, ba tím. Mặc dù hồn hoàn không đặc biệt nhưng nhìn hắn cực kỳ kiêu ngạo.

Trung niên bỉ ổi ở giữa cũng trở nên cực kỳ quái dị, dưới tác dụng của vũ hồn, cổ hắn đột nhiên dài ra, môi kéo dài ra trước, trên hai tay mọc ra tua tủa

lông mao mầu trắng, giang hai tay ra, bụng trở nên rất lớn, chỉ có cặp mắt thâm quầng kia là vẫn giữ nguyên.

Từ góc độ vũ hồn mà nói, trung niên bên phải có vẻ bình thường nhất, trong tay chỉ nhiều thêm một cây đao, nhưng đó lại là đoản đao.

Hai trung niên ở giữa và bên phải đều có sáu hồn hoàn, có vẻ cũng không tệ lắm, so với trung niên bên trái thì nhiều hơn đúng một hồn hoàn mầu đen vạn năm. Đó đúng là hai gã hồn đế.

Khó trách bọn hắn không thèm để ý chút nào bốn gã hồn vương và một gã hồn tông, hóa ra chúng cũng có chút thực lực.

Thái Thản tức giận hừ một tiếng, mặc dù nếu thật sự động thủ thì phe mình chưa chắc thất bại. Nhưng xem vẻ kiêu ngạo cực bỉ ổi của đối phương khiến lão không thể nhịn được muốn thi triển võ hồn để ba tên bỉ ổi này nhìn thấy ai mới là cường giả.

Nhưng hắn lại bị Đường Tam ngăn cản. Đường Tam mỉm cười nói:*"Chuyện này để cho ta cùng mập mạp xử lý đi. Coi như chúng ta và tên bên trái có chút khúc mắc. Mập mạp, ta giao hắn cho ngươi."*

Đừng nhìn đối thủ là ba người, hơn nữa hai người có hồn lực trên Mã Hồng Tuấn, thế nhưng có Đường Tam áp trận cho hắn thì hắn còn có thể sợ cái gì nữa?

Mã Hồng Tuấn sớm đã chờ không được. một bước đã che trước mặt mọi người,*"Bất nhạc, vẫn nhận ra ta chứ?"*

Hồn sư bên trái bị Mã Hồng Tuấn kêu tên nhất thời sửng sốt một chút, bộ dáng kiêu ngạo cũng giảm bớt vài phần. Thì ra, ba tên trước mặt này chính là ba tên khách bỉ ổi hồi trước. Kẻ âm dương bên trái đã từng ghen tị với Mã Hồng Tuấn,, kết quả cuối cùng bị mập mạp thiêu mất *"Thằng Nhóck"*. Người ở giữa tên là Nga Khảo, tên bên phải là Thiên Nhai. Ba kẻ cùng ở một chỗ, khí thế bỉ ổi tập trung một chỗ thật sự khiến thiên hôn địa ám, quỷ thần cũng phải khiếp sợ. (Úi, mấy thằng này chắc cũng tu luyện song tu, Kí đệ gọi mấy thằng này vào dịch bộ Sắc hiệp của đệ đi - J J J)

Bất quá, cũng chính bởi bọn họ quá xấu xa, bỉ ổi nên chẳng có tông môn nào nguyện ý thu nhận bọn họ, vì thế không lâu trước ba tên đã nghĩ ra một biện pháp, đó là bằng thân phận hồn sư của mình mà gia nhập vào quân đội. Ở trạm kiểm xoát này chặn người qua biên giới mà kiếm tiền bất chính.

Bất luận là ai, chỉ cần qua nơi này đều bị bọn họ lột hết cả quần áo. Hồn lực của cả ba đều không thấp, nếu gặp hồn sư yếu hơn thì nhẩy ra bắt nạt. Lúc này mới có màn trước mặt phát sinh.

"Tên nhóc Mập mạp chết tiệt kia, sao ngươi biết tên ta?" Bất nhạc dùng âm thanh âm dương quái khí của hắn nghi hoặc hỏi.

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc,*"Ngươi đã quên tư vị gà nướng trước đây rồi hả? Có lẽ ta nên xưng ngươi là Bất Nhạc công công mới phải?"*

Vừa nghe lời này, Thần sắc Bất nhạc nhất thời đại biến, Ánh mắt nhìn Mã Hồng Tuấn đã khác hẳn lúc nãy, lúc này trong đôi mắt hắn phảng phất muốn phun ra lửa,*"Khốn nạn, ngươi chính là tên tiểu mập mạp kia hả?"*

Mã Hồng Tuấn đắc ý thỏa mãn nói:*"Đúng vậy. Lần trước đốt cây côn đập củi của ngươi, ngươi định lần này cho ta thiêu nơi nào đây?"*

"Ta liều mạng với ngươi." Bất nhạc lúc này đã là máu nóng lên tận đỉnh đầu, không để ý gì nữa, vọt thẳng hướng Mã Hồng Tuấn.

Có thể nói *""*Thằng nhỏ *""* của ba tên trung niên bỉ ổi này chính là thứ chúng yêu quý nhất. Sau khi bị mập mạp làm hỏng bảo bối, có vẻ Bất Nhạc vẫn chưa tỉnh táo lại được, tu vi hồn lực cũng càng ngày càng kém hai tên đồng bọn. Nói về thiên phú, ba tên bỉ ổi này cũng không phải tồi, Lúc đầu Bất nhạc khinh thường nên bị Tiểu Vũ đánh lén thì hắn cũng đã có hồn lực gần năm mươi cấp.

Lúc này nghe Mã Hồng Tuấn xác nhận thân phận, lửa giận của hắn đã hừng hực thiêu đốt, trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là cũng phế thằng nhỏ của mập mạp, để cho hắn cũng phải chịu sự đau khổ giống mình.

Nhưng hiện tại Mã Hồng Tuấn đã không còn là tiểu mập mạp dễ bị bắt nạt hồi trước nữa. Mắt thấy Bất Nhạc đánh tới, một cỗ Phượng Hoàng hoả diễm nhất thời phóng ra, nhiệt độ chợt tăng mạnh khiến không gian như bị vặn vẹo.

Hai vàng, hai tím, một đen, tổng cộng năm hồn hoàn xuất hiện. Mặc dù hồn lực hai người không chênh lệch mấy, nhưng tố chất của hai người khác nhau nên dường như Mã Hồng Tuấn đã áp đảo hắn.

Đáng tiếc chính là lúc này Bất nhạc đã quá phẫn nộ khiến hắn bị mù quáng, lúc này hắn chẳng còn quan tâm điều gì nữa, tay phải rung lên, hai cái lồng mầu phấn hồng trên đầu chợt bay ra chụp thẳng xuống đầu mã Hồng Tuấn. Cái lồng đón gió phóng lớn giữa không trung, nhìn qua thật sự có vài phần khí thế. Năm hồn hoàn dường như luân phiên sáng lên, có vẻ hắn đã dùng toàn lực rồi.

Nga khảo và thiên nhai nghe xong lời của Mã Hồng Tuấn thì lập tức biết tên tiểu mập mạp này chính là đứa nhóc lúc trước họ vẫn tìm. Cho nên lúc này họ không thể buông tha cho hắn. Lúc này chứng kiến mầu sắc hồn hoàn phóng ra của Mã Hồng Tuấn thì hai tên bỉ ổi này cũng chẳng thèm để ý quy củ gì cả, bọn chúng cùng loạt lao theo Bất Nhạc.

Đáng tiếc, bọn họ lại gặp phải Đường Tam. Chỉ thấy mắt hoa một cái, đã thấy có thêm một người. Khí Thế bá đạo mà mạnh mẽ được phóng ra. Sát khí lạnh như băng giống như lưỡi dao sắc bén đã cản đường bọn họ lại. Sát thần lĩnh vực của Đường Tam chợt phóng thích, vì thế trong không khí đã có nhiều thêm một tầng sương trắng. Lúc này Tiểu Vũ đã được Đường tam thu vào túi như ý bách bảo.

Sự lạnh lẽo đến từ nội tâm khiến bước chân của Nga Khảo và Thiên Nhai dừng đánh két tại chỗ. Nhìn thanh niên anh tuấn trước mặt, trong mắt đều hiện ra vẻ kinh ngạc mãnh liệt.

Bọn họ đều là lão đầu của hồn sư giới, tự nhiên có thể cảm giác được sát khí phóng xuất từ người Đường Tam không phải chỉ là có thể tu luyện mà có được. Đó là một lượng lớn máu tươi cực lớn tạo ra! Mặc dù từ trên người Đường Tam không thấy Hồn Hoàn xuất hiện, nhưng sát khí mênh mông lạnh

thấu xương này cũng khiến chúng rụt vòi.

Sương trắng dầy đặc dần dần khuyếch tán, đem bao phủ cả ba người lại, cảm giác lạnh lẽo càng ngày càng tăng thêm, lúc này cả Nga Khảo và Thiên Nhai đều phát hiện thân mình gần như bị đình trệ lại, muốn lui mà không được.

Hắc quang chợt lóe, Hạo Thiên Chùy bỗng nhiên xuất hiện trong tay Đường Tam. Hắn không hề sử dụng vũ hồn Lam Ngân Hoàng của mình vì không hy vọng chúng thấy được hồn hoàn mười vạn năm của mình. Giết chết ba tên bỉ ổi này thì quá đơn giản, nhưng chẳng lẽ hắn còn phải giết toàn bộ binh lính ở đây sao. Vì thế Hạo thiên Chuy là cách chọn đúng đắn nhất lúc này.

Cứ như thế, Thực lực Đường Tam cũng không yếu hơn bao nhiêu, không nói đến tuyệt học Đường Môn của hắn mà chỉ nói về bốn khối hồn cốt cùng uy lực của chính Hạo Thiên Chuy, vì thế coi như nó cũng không kém nhiều Lam Ngân Hoàng.

Càng huống chi hắn còn có lực lượng từ hai đại lĩnh vực nữa.

Ấn kí Sát Thần Lĩnh vực được khắc trên Hạo Thiên Chuy bỗng sáng chói, dưới sự thúc giục của Đường Tam, hiệu quả của lĩnh vực không ngừng được tăng mạnh.

"Lên." Nga khảo hét lớn một tiếng, hai cánh tay loáng một cái, dùng sức chém xuống, trên người vô số lông vũ màu trắng phóng ra, hóa thành một cơn lốc Lông Chim mầu trắng hướng Đường Tam đánh tới. Mà mỗi một cọng lông trong đó đều sắc bén như dao, dường như còn lóe ánh sáng như kim loại. Đây chính là đệ tứ hồn kỹ của hắn.

Tại lúc Đường Tam phóng thích sát thần lĩnh vực thì hai tên này cũng cùng lúc lùi. Dù sao, tại phía sau Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn còn có năm tên hồn sư khác nữa, hơn nữa tu vi họ cũng không kém. Bọn họ biết, hôm nay có thể bọn họ đã đụng vào *""* Tường Sắt*""* rồi.

Chỉ là, muốn có cơ hội thoát nhiều nhất đó chính là dùng công kích để che giấu thủ đoạn, trước tiên họ phải đánh lui Đường Tam thì chúng mới có cơ hội thoát khỏi nơi đây. Hơn nữa bọn họ mặc dù có vẻ bỉ ổi nhưng tình cảm ba

huynh đệ chúng lại cực sâu đậm, vì thế chúng muốn mang Bất Nhạc chạy theo.

Tại lúc Nga Khảo phát động công kích thì đồng thời Thiên Nhai cũng động thân, cả người cực nhanh phóng qua Cơn lốc, rồi tăng vọt tốc độ, thanh chủy thủ đã được hắn đâm tới, một đạo tàn ảnh xanh biếc đâm thẳng tới vị trí cổ Đường Tam.

Coi như tổ hợp về mặt hồn sư của ba vị khách bỉ ổi này cũng không tồi, Bất nhạc là khống chế hệ chiến hồn sư, nga khảo là cường công hệ, mà thiên nhai chính là mẫn công hệ.

Nhưng thật sự bọn họ có thể như nguyện sao?

Chỉ việc thời gian Đường Tam tiến vào cấp bậc hồn đế cũng không dài thế nhưng với hồn lực hiện tại cùng với am hiểu các loại kỹ năng khác nữa, khiến cho với cấp bậc tương tự thì hắn không có đối thủ.

Phảng phất căn bản là không nhìn thấy Long Quyền Phong (Lốc) của Nga Khảo, mắt thấy tàn ảnh chủy thủ của Thiên Nhai đã tới trước mắt, Thân thể Đường Tam đột nhiên không báo hiệu mà biến mất.

Hắn đột nhiên biến mất khiến Thiên Nhai thất kinh, đồng thời Long Quyền Phong của Nga Khảo cũng mất mục tiêu.

Thiên nhai đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng vô cùng lạ thường áp bức, tựa hồ như bị một ngọn núi đè lên lưng hắn vậy, thậm chí hắn còn không dám xoay người lại nhìn, chân chợt gia tốc cả người nhảy vọt lên, nói về chạy trối chết, thì tên này cũng coi là một kẻ khá chuyên nghiệp.

Một chùy từ Hạo Thiên Chuy oanh lên mặt đất trống không, nhưng Đường Tam vẫn không đình chỉ, ngay lập tức chùy thứ hai được đánh ra, chỉ là lần này hắn hướng tới Nga Khảo, ngay khi búa vừa chém ra thì thân thể hắn cũng phóng đến bên cạnh Nga Khảo.

------oOo------

Chương 349: Ngự chi nhất tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: duynguyen84

Biên tập: A Vớ

Hiệu quả cường đại của Thập vạn niên hồn cốt tuyệt không thể nghi ngờ, kỹ năng Thuấn di (di động trong nháy mắt) mặc dù là tiêu hao một lượng hồn lực đáng kể, nhưng dưới tác dụng của hồn cốt, Đường Tam thuấn di căn bản là không cần thời gian súc lực.

Thiên Nhai ngay khi cảm nhận được áp lực cường đại phủ xuống người mình, đã nháy mắt nhảy tránh sang một bên. Nga Khảo mặc dù không có được tốc độ như Thiên Nhai, nhưng phản ứng của hắn cũng không chậm, vội lăn người một cái, đã thoát được ra ngoài. Tuy là mặt mày đã xám tro, nhưng một chùy của Đường Tam giáng xuống cũng đã rơi vào khoảng không.

Tuy một chùy này cũng không oanh trúng hai người, nhưng sắc mặt của Thiên Nhai và Nga Khảo đều đã thành một mảng trắng bệch.

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tên thanh niên trước mắt này vũ hồn thậm chí một cái hồn hoàn cũng không có, nhưng lại có thể thi triển được cái kỹ năng thuấn di kinh khủng như vậy. Còn có thêm cây búa ẩn chứa hồn lực ba động cường đại vô cùng, càng làm cho bọn hắn có cảm giác không cách nào chống cự được.

Căn bản là không có cách đánh nào khác. Cũng không phải bọn họ không có kỹ năng công kích phạm vi lớn, nhưng dưới tác dụng không ngừng tăng cường của Sát thần lĩnh vực, chút đấu chí nhỏ nhoi trong lòng bọn họ đã sớm bị nó làm cho hoàn toàn tan rã.

"Bất Nhạc, rút lui thôi. Quân tử báo thù mười năm không muộn" Giọng Nga Khảo có chút thê lương hô to một tiếng.

Nhưng mà, hiện tại Bất Nhạc có muốn bỏ chạy đi cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bất Nhạc ném ra một cái lồng hình tròn lớn, hướng về phía đỉnh đầu của Mã Hồng Tuấn rơi xuống. Lúc trước, hắn cũng dùng cái lồng này mà chặn Phượng hoàng hỏa tuyến của Mã Hồng Tuấn, sau đó vây hắn lại, đánh cho hắn một trận tơi tả. Nhưng sau nhiều năm lịch lãm, lại thêm được Kê Quan Phượng Hoàng Quỳ trợ giúp, phượng hoàng vũ hồn của hắn đã chính thức thức tỉnh, Phượng hoàng hỏa diễm đậm đặc của hắn, một võ hồn bình thường sao có thể ngăn cản nổi đây?

Hỏa quang chợt lóe sáng, Mã Hồng Tuấn cũng không hề tránh né, đứng im đón nhận hai cái lồng tử của Bất Nhạc. Võ hồn của Bất Nhạc vốn tên là Thiên La Song Lồng, là một loại vũ hồn có hình thù kỳ lạ. Có lẽ bởi vì người này bản tính rất là dâm đãng, nên căn bản võ hồn của hắn cũng mang hình thù của một vật phẩm mà phụ nữ hay dùng (chẳng biết là cái gì…).

Bản thân vũ hồn phi thường cứng cỏi, nhất là dưới tác dụng tăng phúc của hồn lực, có thể sử dụng đa dạng. Trong giới khống chế hệ hồn sư, cũng có thể xem là một loại vũ hồn xuất sắc.

Đáng tiếc, hôm nay hắn lại gặp Phượng hoàng hỏa diễm hoàn toàn thức tỉnh của Mã Hồng Tuấn.

Ánh sáng màu phấn hồng chợt lóe lên, thân thể Mã Hồng Tuấn đã bị hai cái Thiên La Lồng tử úp xuống bao trùm lại bên trong. Bất Nhạc nhất thời mừng rỡ. Đệ tam hồn hoàn lóe sáng lên, Thiên la song lòng nháy mát thắt chặt lại. Cả người Bất Nhạc nhanh chóng bay tới bên cạnh Mã Hồng Tuấn.

*"Mập mạp chết tiệt, lần này ngươi nhất định phải chết. Lão tử lấy lễ của ngươi mà trả cho ngươi, đem cái *** của ngươi cắt đi, cho ngươi nếm thử chút mùi vị thống khổ của kẻ không thể làm được nam nhân."*

Nhưng mà, không đợi đến lúc hắn đến gần bên người Mã Hồng Tuấn, đột nhiên, một cỗ cảm giác nóng rực kịch liệt dâng lên từ sâu bên trong nội tâm hắn. Ngay sau đó, luồng cảm giác nóng rực này trào dâng ra ngoài. *"Oa"* một tiếng, Bất Nhạc chợt phun ra một ngụm máu tươi. Cước bộ đang tiến tới cũng

nhất thời trì hoãn lại.

Hắn kinh hãi chứng kiến, cặp Thiên La song lồng của mình đã biến thành màu đỏ rực lửa. Từng đạo hoả diễm không ngừng từ trong phóng ra. Cảm giác nóng cháy cũng không ngừng xâm nhập, thiêu đốt thể xác lẫn tinh thần hắn.

Võ hồn cũng với hồn sư vốn là nhất thể, khi vũ hồn bị tổn hại, hồn sư cũng chịu một sự thương tổn nhất định. Võ hồn của Bất Nhạc chỉ là một cặp Thiên La song lồng, không giống Lam Ngân Hòng của Đường Tam, vốn là vô cùng vô tận. Lâm vào trạng thái cực kỳ hoảng sợ, cảm giác hắn từ phẫn nộ cũng đã thanh tỉnh lại vài phần, không chút do dự, vội vả thu hồi lại cặp Thiên La song lồng của mình.

Hô to một tiếng, một cặp cánh Phượng hoàng to lớn, huyễn lệ mở ra. Cặp cánh Phượng hoàng to lớn từ từ giãn ra sau lưng Mã Hồng Tuấn. Mặc dù thân hình hắn hơi mũm mỉm, nhưng cặp cánh sau lưng hắn lại huyễn lệ không nói nên lời. Cảm giác đẹp đẽ động lòng người cùng với từng luồng hoả diễm nóng cháy lan toả làm cho tất cả binh lính và đám tộc nhân của Lực chi nhất tộc đứng xung quanh rung động mãnh liệt.

Bốn gã lực chi nhất tộc bình thường vốn chỉ xem Mã Hồng Tuấn là kẻ tuỳ tùng đi theo Đường Tam mà thôi. Mà tên mập mạp Mã Hồng Tuấn này bản tính vừa lại cũng tương đối xuề xoà, đối với thân phận vốn là trước giờ đều không để ý, cũng không có đứng ra giải thích gì. Lúc này khi hắn triển khai ra cặp cánh Phượng hoàng của mình, sử dụng đệ tam hồn kỹ Phượng dực thiên tường, đám nhân tài của Lực chi nhất tộc bây giờ mới biết được, thực lực của hắn đến tột cùng là cường đại đến mức nào. Dưới áp lực của võ hồn của hắn, đãm làm cho đám hồn sư bọn họ, mặc dù là ngang cấp, cũng cảm nhận được áp lực cường đại. Lại càng huống chi là Bất Nhạc, lúc này đang đối diện với Mập Mạp.

Bất Nhạc thu hồi cặp Thiên La song lồng đã bị tổn hại nhiều chỗ, mắt thấy Mã Hồng Tuấn triển khai Phượng Hoàng song dực, hắn biết hôm nay chính mình sợ là không chiếm được chút tiện nghi nào. Âm thanh kêu rút lui của Nga Khảo lúc này vang lên, nhưng là, muốn rút lui lại dễ dàng vậy sao?

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc: *"Xem ta đây."* Sau lưng hắn, cặp cánh Phượng Dực Thiên Tường to lớn quạt mạnh, mang thân thể tròn trịa của hắn chợt bay lên, hướng đến Bất Nhạc đánh tới. Hồn lực hắn càng tăng cao, Phượng Dực Thiên Tường càng có khả năng giúp hắn duy trì khả năng phi hành trong không trung trong thời gian càng dài hơn. Nhìn qua mặc dù tốc độ không nhanh lắm, nhưng Phượng Hoàng hoả diễm bộc phát từ cơ thể Mã Hồng Tuấn lại đang agwst gao tập trung cả vào thân thể Bất Nhạc, làm cho tinh thần Bất Nhạc không thể tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú đối địch với hắn.

Lúc này, dù cho Bất Nhạc có muốn chạy trốn đi nữa, tốc độ cũng không thể nào so bì với Mã Hồng Tuấn đang ở trong không trung, một khi bị Mã Hồng Tuấn truy đuổi từ phía sau, như vậy, kết quả của hắn nhất định sẽ càng thêm bi thảm hơn.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Bất Nhạc chỉ có thể nắm chặt hai cái Thiên La song lồng nóng bỏng đem che ra phía trước ngực hắn, vẻ mặt cực kì bi phẫn. Đương nhiên, với gương mặt xấu xí, bỉ ổi của hắn, dù cho có lộ ra vẻ bi phẫn thật sự đi nữa, cũng khó làm cho người khác cảm thấy động lòng.

"Bất Nhạc…" Nga Khảo không chút do dự, hướng về phía Bất Nhạc phóng tới, Thiên Nhai bên cạnh cũng đồng thời phóng đến. Bọn họ đều nhìn thấy được Bất Nhạc không cản nổi lần này. Một khi bị Mã Hồng Tuấn tiếp cận, hắn chắc chắn là phải chết không thể nghi ngờ.

"Đối thủ của các ngươi là ta." Chuỳ thứ ba của Đường Tam lúc này đã oanh kích từ trên xuống, Hạo Thiên Chuy sau khi tiến hoá, dưới tác dụng hỗ trợ của sát thần lĩnh vực, khí phách toát ra từ nó càng thêm mạnh mẽ hơn. Chuỳ thứ ba này là Đường Tam sử dụng Loạn Phi Phong chuy pháp đánh ra, mặc dù thân thể Đường Tam đang không ngừng thuấn di, nhưng điều này cung không ảnh hưởng đến uy lực chồng chất của cây chuỳ trên tay hắn.

Thiên Nhai cùng Nga Khảo con mắt đã có chút ửng đỏ: *"Lão tử liều mạng với ngươi."*

Hồn hoàn thứ sáu trên người Nga Khảo chợt sáng lên, hồn hoàn này cung đồng dạng là một cái vạn niên hồn hoàn, cặp cánh Thiên Nga sau lưng hắn

trong nháy mắt chuyển thành màu đen nhánh, cả người hắn xoay tròn, hắc quang lưu động, một cỗ khí thế cường đại dâng lên, năng lượng ba dộng mạnh mẽ từ cặp cánh bộc phát ra, hướng về phía Hạo Thiên Chuỳ của Đường Tam phóng đến.

"Thiên Nga Tu La Đao."

Nói thế nào đi nữa, hắn cũng là một gã Hồn Đế trên sáu mươi cấp, tuy không thể chiến thắng được Đường Tam, nhưng nếu dưới tình huống bộc phát ra toàn bộ lực lượng, thì lực công kích phát ra cũng tương đương đáng sợ.

Mà Thiên Nhai cũng thừa dịp này, trong nháy mắt nhảy ra ngoài, phi thân về phía trước người Bất Nhạc. Cây đoạn nhận trong tay giơ lên cao, sáu cái hồn hoàn động dạng phóng xuất ánh sáng lộng lẫy chói mắt, thanh đoạn nhận bỗng chốc tăng trưởng nhanh lên, trong nháy mắt đã biến thành một cây trường đao dài khoảng bốn xích. Thanh trường đao huy vũ trong không trung, phát ra hơn trăm đạo đao quang, tập trung lại thành một tầng quang mạc, ngăn cản hướng tấn công của Mã Hồng Tuấn. Đây chính là đệ lục hồn kỹ của Thiên Nhai: Đoạn Nhận Bách trảm.

"Oanh" một tiếng thật lớn vang lên, thân thể Đường Tam dưới tác dụng của luồng lực va chạm cực mạnh, bị quăng lên cao, cả người lộn ngược ba vòng trong không trung rồi mới hướng về phía mặt đất rơi xuống.

Nhưng mà Nga Khảo cũng đồng dạng không dễ chịu gì hơn, tuy là Loạn Phi Phong chuy pháp cũng chỉ mới súc tích có 3 chuỳ lực lượng, nhưng mà bản thân Đường Tam hồn lực so với hắn đã cao hơn một chút. Còn có sức nặng hơn tám trăm cân của Hạo Thiên Chuỳ, cho nên, mặc dù không có hồn kỹ tăng lực, nhưng một chuỳ này của Đường Tam phát ra lực công kích cũng đã là tương đương kinh khủng.

Là khí vũ hồn đứng đầu vũ hồn giới, Hạo Thiên Chuỳ uy lực như thế nào đây? Nga Khảo chỉ thấy hai lòng bàn tay như muốn nứt ra, ngũ tạng bên trong như bị thiêu đốt, hai đầu gót chân đã lún hết xuống đất.

Đường Tam cũng không ngờ đến tình huống này. Bởi vì hắn không nghĩ rằng, Nga Khảo và Thiên Nhai bộ dánh nhìn qua giống như là tham sống sợ

chết như vậy, đột nhien trong nháy mắt lại có thể bộc phát ra một lực lượng mạnh mẽ như vậy. Thiên Nga Tu La Đao của Nga Khảo lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù hắn có Hạo Thiên Chuỳ ngăn cản, nhưng đao khí lạnh thấu xương đó vẫn để lại một vết cắt lớn trên bả vai phải của Đường Tam. May là hắn phản ứng cực nhanh, mới không có bị thương nặng.

Một đao này không thể nghi ngờ là làm Đường Tam tỉnh ngộ ra, hắn cũng đồng dạng tự trách mình, rõ ràng là thực lực hắn mạnh hơn đối thủ, nhưng lại để bị thương trong tay đối thủ. Điều này có thể chứng minh được một vấn đề là, hắn đã có ý khinh địch. Nga Khảo mặc dù trong hồn sư giới chỉ là một hồn đế, không tính là mạnh gì, nhưng chính mình vẫn là có ý xem thường đối phương, làm cho chính mình suýt nữa bị thương nặng.

Ngay khi Đường Tam cùng Nga Khảo tách ra, bên kia cuộc chiến của Mã Hồng Tuấn cũng đã có kết quả. Một đoàn hoả diễm dày đặc giữa không trung bộc phát, hoá thành vô số hoả hồng sắc quang đoàn oanh kích ra. Mấy trăm đám lửa lớn trong không trung nhìn qua huyễn lệ y như là pháo hoa, nhưng mà, mỗi một đám lửa lại đều hàm chứa trong đó lực nổ cực mạnh cùng với phượng hoàng hoả diễm cực kỳ nóng rát.

Đối mặt với đệ lục hồn kỹ của thanh đoạn nhận của Thiên Nhai, mập mạp rốt cuộc cũng thi triển đệ ngũ hồn kỹ của chính mình: Phượng Hoàng lưu tinh vũ.

Cái hồn kỹ này của Mập mạp ngay cả Đường Tam cũng chưa từng thấy qua, khi hồn kỹ triển khai, hơn nửa bầu trời trên không đều đã biến thành màu hoả hồng đỏ rực. Ưu thế vũ hồn của hắn theo hồn lực gia tăng càng trở nên rõ ràng hơn, thân là một trong những thú vũ hồn cường đại nhất, Hoả Phượng Hoàng của Mã Hồng Tuấn càng không ngừng thăng hoa. Mặc dù đây chỉ là một cái đệ ngũ hồn kỹ, nhưng cũng là cái vạn năm hồn kỹ đầu tiên của mập mạp. Đối đầu với đệ lục hồn kỹ thanh đoạn nhận của Thiên Nhai không bị chút hạ phong nào.

Thái Thản đang đứng xem cuộc chiến kế bên, lúc này quay sang đám binh lính đứng gần đó hét lên: *"Nếu không muốn chết thì chạy xa ra một chút!"*

Bọn lính vốn đã sớm bị tràng chiến cuộc kinh khủng này làm cho sợ đến

ngây người, lúc này nghe được âm thanh như Sư tử hống phóng ra của Thái Thản mới thu lại được chút phản ứng, cả đám kêu cha gọi mẹ điên cuồng chạy đi.

Ngay khi bọn họ bắt đầu chạy, hai đại hồn kỹ trong không trung cũng đã va chạm nhau.

Một chuỗi âm thanh như tiếng sấm vang mạnh bạo vang lên tại không trung, từ viên từng viên Phượng Hoàng Lưu Tinh cùng với ánh đao của Thiên Nhai va đập vào nhau, cả hai cái đồng thời bị nghiền nát. Cứ va chạm, là bị nghiền nát.

Nói về hồn lực, tự nhiên thanh đoạn nhận thân là hồn đế sẽ mạnh hơn một chút, nhưng là, vũ hồn của hắn làm sao so sánh được với vũ hồn của Mã Hồng Tuấn đây chứ? Liên tiếp bị va chạm kịch liệt, thanh đoạn nhận trong tay Thiên Nhai đã trở nên cực kỳ nóng bỏng, áp lực to lớn như đâm đầu đến làm cho hắn ngày càng không không thở nổi. Đoạn Nhận Bách Trảm của hắn đã từ từ bị đẩy lùi, trước mắt thấy đã không thể áp chế được Phượng Hoàng Lưu Tinh vũ nữa rồi.

Mã Hồng Tuấn có thể vượt cấp áp chế được Thiên Nhai, ngoại trừ vũ hồn bản thân cùng với hồn kỹ ra, đừng quên, hắn còn có một khối hồn cốt. Riêng khối hồn cốt này cũng đã phụ gia cho các phương diện thuộc tính thân thể của hắn tăng lên, cũng đã đủ bù đắp cho sự chênh lệch không lớn lắm về mặt hồn lực với Thiên Nhai. Dưới tình huống thế này, Thiên Nhai làm thế nào có thể chống đỡ được sự công kích của hắn đây cơ chứ?

Sắc mặt Bất Nhạc đã trở nên cực kỳ khó coi, cặp Thiên La song lồng trong tay mở ra, phân biệt che trước mình cùng với Thiên Nhai ở trước mặt. Đối mặt với Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ cực kỳ bá đạo của Mã Hồng Tuấn, với thực lực của hắn như bây giờ, vốn là không có khả năng nhúng tay vào. Hiện cái hắn có khả năng làm, cũng chỉ là tận lực trợ giúp cho lực phòng ngự của hai người gia tăng thêm một chút mà thôi.

Rốt cuộc, theo một âm thanh nghiền nát chói tai vang lên, máu tươi trong miệng Thiên Nhai điên cuồng phún ra, thanh đoạn nhận của hắn cuối cùng cũng biến thành thanh đoạn nhận (chỗ này là chơi chữ: *"đoạn nhận"* vừa có

nghĩa là thanh chuỷ thủ ngắn, vừa có nghĩa là thanh chuỷ thủ bị gãy nát). Vũ hồn nghiền nát, trực tiếp làm hắn bị trọng thương.

Mà lúc này, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Hồng Tuấn vẫn còn ít nhất năm, sáu mươi đám đông đảo.

Nga Khảo khí huyết cũng đã nhộn nhạo, mặc dù chứng kiến được tình huống bên này, nhưng muốn ra tay cứu viện cũng đã không còn kịp nữa. Trong lòng không khỏi khẩn trương, nhịn không nổi cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới chính là, mấy mươi đám Phượng hoàng lưu tinh còn lại của Mã Hồng Tuấn cuối cùng cũng không có rơi xuống, mà đột nhiên thay đổi phương hướng, vẽ ra một đường vòng cung, hướng về phía không trung bay lên, dần dần tiêu tán mất.

Thiên Nhai cùng Bất Nhạc, vốn nghĩ rằng nhất định phải chết, trong mắt lúc này tràn ngập quang mang không dám tin. Phía bên kia Nga Khảo cũng đã ngây dại.

Bất quá, đồng dạng kinh ngạc còn có Đường Tam, hắn không phải kinh ngạc vì Mập Mạp đột ngột thu tay lại, mà kinh ngạc là vì vết thương trên vai mình.

Vốn vết thương cũng làm cho hắn cảm thấy đau đớn một trận, nhưng là, khi hắn quay đầu nhìn lại vết thương, hắn chứng kiến thấy một tầng kim quang nhàn nhạt loé lên trên miệng vết thương. Ngay sau đó, đùi phải hắn nóng lên một chút, khi tầng kim quang lặng lẽ biến mất, vết thương trên vai hắn cũng đồng dạng mà biến mất theo. Nếu như không phải do quần áo tại đầu vai phải còn lưu lại vết rách, thậm chí cũng không nhìn ra được là nơi đó đã từng bị thương.

Trong nháy mắt, rốt cuộc Đường Tam cũng đã nhận ra được một kỹ năng đặc biệt khác của hồn cốt Lam Ngân Hoàng đùi phải của mình là gì. Trong đầu chợt nhớ lại cảnh tượng lúc trước khi chính mình tự chặt đùi phải, tự sát để lấy ra khối hồn cốt Lam Ngân Hoàng. Khi đó đã từng cảm nhận được một luồng cảm giác tê ngứa mãnh liệt chạy dọc tại các chỗ bị thương truyền đi trên khắp cơ thể, tựa hồ như là huyết mạch toàn thân cùng với Lam Ngân Hoàng đùi phải có tác dụng cộng hưởng vậy. Chỉ bất quá, lúc đó trong đầu

hắn toàn tâm chỉ nghĩ cách cứu Tiểu Vũ, nên cũng không để ý đến điều này, lúc này mới nhớ đến. Cuối cùng cũng hiểu được kỹ năng thứ hai của khối hồn cốt Lam Ngân Hoàng đùi phải tột cùng là cái gì.

Là người duy nhất kế thừa huyết mạch của Lam Ngân Hoàng, có được khối hồn cốt Lam Ngân Hoàng đùi phải, đối với bản thân Đường Tam mà nói, khối Thập vạn niên hồn cốt này so với khối Thập vạn niên hồn cốt do Tiểu Vũ sinh ra có tác dụng hiệu quả hơn nhiều. Đến giờ phút này, Đường Tam mới hiểu được, nó cường đại ở chỗ nào.

Cặp Phượng Hoàng song dực sau lưng Mã Hồng Tuấn vẫn như trước mở rộng, lúc này hắn đã bay tới trước mặt hai người Thiên Nhai và Bất Nhạc, gương mặt béo mủm mỉm toát ra vẻ tươi cười: *"Thật sự không nghĩ được, các ngươi nhìn qua bỉ ổi như vậy, nhưng cuối cùng cũng có vài phần tình huynh đệ."*

Điếu thuốc to ngậm trên miệng của Thiên Nhai sớm không thấy đâu nữa, giọng nói hơi có chút khàn khàn nói: *"Tại sao lại không giết chúng ta?"*

Mã Hồng Tuấn bĩu môi: *"Ngươi muốn chết lắm à? Rắc rối giữa ta với Bất Nhạc lúc đầu đã sớm giải quyết xong. Hắn đánh ta, ta cũng đốt cái ấy của hắn. Ta với hắn vốn đã không còn thù hận gì nữa. Tại sao ta lại muốn giết hắn chứ? Các ngươi ở chỗ này chặn đường cướp bóc thì có quan hệ gì tới bọn ta đâu. Lão tử không có hứng giết người, có được không? Còn không mau cút đi, tránh đường cho bọn ta đi qua mau."*

Bất Nhạc có chút thừ người ra nhìn Mã Hồng Tuấn, hiển nhiên hắn không nghĩ rằng Mã Hồng Tuấn sẽ nói ra những lời như vậy, trong lúc nhất thời, ánh mắt tràn ngập quang mang thù hận, mặc dù vẫn chưa giảm bớt, nhưng mà không còn oán độc như trước đây nữa. Nhìn cặp cánh Phượng Hoàng diễm lệ phía sau lưng Mập mạp, ánh mắt hắn thậm chí còn bao hàm nhiều ý nghĩ khác nữa.

Nga Khảo rất nhanh đi tới cạnh hai người bọn họ, nắm áo họ kéo nhẹ, Bất Nhạc cùng Thiên Nhai nhất thời hiểu ý, đều không nói thêm gì nữa. Bất Nhạc hướng về phía bọn lính đứng xa xa, khoát tay: *"Để bọn họ đi qua đi."*

Bọn lính nào dám chậm trễ, bọn họ lúc trước có can đảm kiêu ngạo như vậy, là bởi vì có bọn Bất Nhạc ba gã hồn sư làm chỗ dựa phía áu, nay mắt thấy ngay cả chỗ dựa này cũng không thể ngăn cản được, vội vàng đem đám chướng ngại phía trước mở ra, làm thành một lối đi.

Đường Tam bước đến cạnh Mã Hồng Tuấn, cũng không nói gì thêm, bốn gã tộc nhân của Lực chi nhất tộc mặc dù vẫn còn chút bất mãn, nhưng bị ánh mắt của Thái Thản ra lệnh, cũng trở về xe ngựa.

Mã Hồng Tuấn hướng Bất Nhạc cười hắc hắc, nói: *"Sau này muốn tìm ta báo thù, thì cứ đi đến Thiên Đấu thành, ta sẵn sàng đón tiếp."*

Bất Nhạc liếc nhìn Thiên Nhai một cái, đột nhiên hướng Mã Hồng Tuấn nói: *"Tiểu Mập mạp, ta có mấy lời muốn nói với ngươi."*

Mã Hồng Tuấn hơi sửng sốt một chút: *"Còn có cái gì để nói chứ?"*

Bất Nhạc thở dài một tiếng, đột nhiên vòng tay qua ôm lấy cánh tay của Thiên Nhai: *"Kỳ thật ta cũng không có hận ngươi nhiều lắm. Lúc đầu khi ngươi thiêu hủy bảo bối của ta, ta quả thực là vô cùng thống khổ, nhưng sau đó, khi vết thương đã lành lặn lại, ta đột nhiên phát hiện, làm nữ nhân cũng rất tốt."* Vừa nói, hắn vừa cố ý dựa đầu vào bả vai của Thiên Nhai, vẻ mặt toát ra bộ dáng quyến rũ.

Đương nhiên, với gương mặt dài xấu xí của hắn, dù cho có toát ra cảm giác quyến rũ, cũng có thể tưởng tượng được đó là loại cảm giác như thế nào.

Nhất là, ánh mắt Bất Nhạc lại hơi nhìn về phía hạ thân của Mã Hồng Tuấn, hơi lắc nhẹ cái mông của hắn. Đầu lưỡi liếm liếm môi, dường như có chút nước miếng rơi ra, nhìn qua hơi có chút dâm tà. (Mắc ói quá… T_T)

"Oa…." Mập mạp rốt cuộc không nhịn nổi nữa, lập tức ói ra. Đường Tam mặc dù có tính nhẫn nại cực cao, vẫn là trong nháy mắt phóng về phía xe ngựa chạy đi.

Mã Hồng Tuấn cơ hồ là chạy trối chết, vừa phóng về phía xe ngựa chạy đi, vừa hô lớn: *"Nhanh, mau đi, ta chịu hết nổi rồi."*

Nhìn hai cỗ xe ngựa phóng đi như bay, Bất Nhạc lúc này mới buông cánh tay Thiên Nhai ra, hừ một tiếng: *"Mập mạp chết tiệt, lão tử đánh không lại ngươi, ta hù chết ngươi. Để xem, ngươi còn vênh mặt nổi hay không."*

Thiên Nhai khóe miệng khẽ co quắp lại một chút: *"Vấn đề là, ngươi không chỉ có hù dọa hắn, đồng thời cũng là hù dọa cả ta nữa."*

"Ách…"

Xe ngựa đã chạy xa hơn mười dặm, Mã Hồng Tuấn còn chưa có bình tâm lại được, thỉnh thoảng ghé mắt ra ngoài cửa sổ nhìn một chốc, tim hắn vẫn không ngừng đập mạnh. Hắn thề, cả đời mình vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp lại ba người bọn kia một lần nữa.

Đường Tam thì khá hơn hắn một chút, tiếp tục quay lại thảo luận với Thái Thản về các loại ám khí, cảm giác buồn nôn dưới dạ dày cũng dần dần biến mất.

o0o

Long Hưng thành, vốn ở phía Bắc Tinh La đế quốc, nằm trong khu vực gần hai trăm dặm giao giới của hai đại đế quốc, chính là một biên cảnh thành thị.

Bản thân Long Hưng thành cũng không thuộc quyền quản lý trực tiếp của hoàng thất Tinh La đế quốc, mà thực chất là một vương quốc riêng biệt, có người quản lý riêng. Là một thành thị chuyên phát triển về mậu dịch, nên tuy không phải là một thành thị lớn nhưng lại cực kỳ phồn hoa. Khách thương qua lại liên tục không dứt.

Các công quốc, vương quốc, tuy ngoài mặt là thuộc về thế lực của hai đại đế quốc, nhưng trên thực tế sớm đã không chịu sự khống chế của đế quốc nữa, nhưng lại có sức khống chế khá cao về mặt kinh tế. Phía sau lại có Vũ hồn điện âm thầm chống lưng, cùng đế quốc phân định quyền lực, mặc dù xung đột giữa các bên cũng không xuất hiện nhiều, nhưng theo đó, các thế lực của đế quốc dần dần bị mất đi quyền ảnh hưởng của nó. Nhất là sau khi hai đại tông môn Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long bị họa

hủy diệt, các vương quốc, công quốc càng thể hiện ra thái độ kiêu ngạo hơn trước. Thậm chí còn có xu hướng bành trướng ra lãnh địa của mình. Mặc dù tốc độ cũng không lớn lắm, nhưng điều đó cũng nói lên được nhiều vấn đề.

Nhưng kỳ lạ chính là, hai đại đế quốc đối với động thái ngo ngoe của bọn công quốc, vương quốc dường như là bỏ mặc, hết thảy đều tỏ ra bình tĩnh. Thậm chí cũng không có dấu hiệu gì của việc điều động quân sự. Không biết có phải các công quốc, vương quốc bị chột dạ hay không, mà chính sự im lặng của hai đại đế quốc, ngược lại càng hù dọa bọn họ hơn, trong nhất thời cũng không dám làm gì quá giới hạn.

o0o

Hai chiếc xe ngựa của Lực chi nhất tộc, sau khi trải qua kiểm tra đơn giản bên chỗ cổng thành đã nhanh chóng tiến vào Long Hưng thành. Đương nhiên, các khách thương không phải của Long Hưng thành muốn tiến vào thành nội, khoản đóng thuế ắt là không thể thiếu. Cứ đếm đầu người mà tính tiền, hơn nữa là, ngay cả ngựa cũng tính như đầu người. Mỗi người một kim hồn tệ, xe ngựa ba kim hồn tệ một chiếc, có hơn tám con ngựa, cũng phải đóng hết mấy chục kim hồn tệ.

Mọi người mặc dù đều là hồn sư, nhưng cũng không phải là phần tử của Vũ hồn điện, để tránh các phiền toái không cần thiết, đơn giản là đem tiền đóng đủ, thuận lợi vào thành.

"Trưởng lão, chúng ta sắp xếp như thế nào đây?" Đường Tam hướng về phía Thái Thản hỏi. Mấy ngày nay hắn cùng với Thái Thản toàn tâm thảo luận về ám khí, thậm chí ngay cả tình hình tụ họp của đám đơn chúc tứ tông tộc cũng chưa để tâm suy nghĩ nhiều lắm.

Thái Thản cẩn cẩn thận thận đem đám bản vẽ đã chỉnh sửa lại bên trong xe ngựa thu vào trong hồn khí đạo của mình, nói: *"Chúng ta đang đi đến tông môn của Ngự chi nhất tộc. Nếu là do bọn hắn chủ trì, tự nhiên cũng sẽ do bọn chúng sắp xếp thôi. Kì thật, mỗi lần tụ họp lại, chỉ bất quá là mọi người xa cách gặp lại, tâm sự những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, cùng nhau hỗ trợ. Cũng không có những nguyên tắc, trình tự gì nhất định."*

Đường Tam nghe vậy khẽ vuốt cằm (mới 20 tuổi chưa có râu mà tối ngày vuốt cằm), nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại của Tiểu Vũ, trên mặt toát ra thần sắc đăm chiêu. Đã tới Long Hưng thành, hắn cũng nên bắt đầu lo lắng về việc làm thế nào đối mặt với đơn thuộc tính tứ đại tông tộc.

Thái Thản cũng không có quấy rầy hắn, chính mình ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Trải qua nhiều trao đổi trên đường đi, nếu như trước đây hắn đối với Đường Tam chỉ là thưởng thức mà thôi, đến bây giờ, cũng đã có thêm mấy phần khâm phục.

Thái Thản tự đánh giá, bản thân mình trong giới thợ rèn đã là nhân vật có địa vị đỉnh cao, nhưng mà sau khi trải qua trao đổi cùng với Đường Tam, mỗi lần chứng kiến những ý tưởng kỳ diệu cùng với cấu tạo của những loại ám khí tinh xảo đều không khỏi phải than thở. Nhìn từ góc độ của hắn, Đường Tam không chỉ nhớ chính xác các bản vẽ của ám khí, hơn nữa đối với lĩnh vực ám khí, hắn giải thích hết sức rõ ràng. Đôi khi hai người gặp chỗ bất đồng ý kiến, ngồi lại cẩn thận phân tích tranh luận, thông thường là Thái Thản phải thỏa hiệp, chứ không phải tên trẻ tuổi này.

Trải qua đoạn thời gian trao đổi này, Thái Thản càng cảm giác sự lựa chọn trước đây của mình là chính xác. Hắn hiểu rằng, Hạo Thiên Tông lại vừa sản sinh ra thêm một kỳ tài kinh diễm tuyệt thế nữa. Thậm chí so với cha hắn Đường Hạo, kẻ trước đây được xưng tụng là Phong hào đấu la trẻ nhất đại lục thì thiên phú của hắn còn muốn xuất sắc hơn nhiều.

Thái Thản mặc dù bề ngoài thô kệch, nhưng tâm tư hắn lại không thiếu điểm tinh tế, nếu không, hắn cũng không thể đem những lĩnh ngộ đặc biệt của bản thân đối với công nghệ rèn đúc phát triển sâu sắc đến như vậy. Mục đích của Đường Tam đối với chuyến đi này hắn đương nhiên có thể đoán được. Vốn là hắn cũng không có chút nào xem trọng chuyện này, nhưng thông qua quá trình tiếp xúc, trao đổi với Đường Tam, hắn lại phát hiện ra rằng, người trẻ tuổi này trên người có một cỗ lực lượng đặc thù. Tựa như giống với năng lực đặc thù của hắn là một gã khống chế hệ hồn sư, thường thường có thể nhẹ nhàng khống chế toàn cục. Hắn căn bản là không giống một tên thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi đầu chút nào.

Càng ma luyện, càng xuất sắc, có lẽ khả năng này cùng với kinh nghiệm thực

chiến của hắn là có liên quan với nhau. Có trải qua vô số lần thống khổ và những nỗ lực cố gắng vô hạn, hắn mới có được thành tựu như hôm nay, điều này không phải chỉ nhờ vào thiên phú là có thể đạt tới được.

o0o

Bề rộng của Long Hưng thành so với Thiên Đấu thành là thua kém rất nhiều, hai cỗ xe ngựa do tám con tuấn mã kéo rất nhanh đã đến được mục tiêu của chuyến đi này.

Hai cỗ xe ngựa ngừng lại trước cổng của một toạ trạch viện lớn. Khi Đường Tam bước khỏi xe, nhìn về phía đại môn của toà trạch viện này, gương mặt hắn không khỏi toát ra vẻ tươi cười. Toà trạch viện này nhìn qua so với toà phủ đệ của Lực chi nhất tộc là cực kỳ giống nhau, chỉ khác biệt ở chỗ là, tấm biển gắn trên cổng khắc một chữ *"Ngự"*.

Thái Thản mỉm cười nói: *"Kiến trúc phủ đệ của tứ tộc chúng ta đều là do Ngự chi nhất tộc thiết kế cho, nên đều rất giống nhau. Mặc dù chỉnh thể kiến trúc nhìn qua rất thô kệch, nhưng thực tế bên trong lại ẩn chứa rất nhiều cơ quan phòng ngự thích hợp. Ngự chi nhất tộc về phương diện thiết kế kiến trúc nổi danh so với Lực chi nhất tộc bọn ta trong giới thợ rèn không thua kém chút nào đâu. Nghe nói, khi mà phủ đệ của thành chủ Long Hưng thành xây dựng lại, chính là do bọn họ tiến hành. Cũng chính nhờ làm công trình đó, mà bọn họ mới có thể đóng căn cơ tại chỗ này."*

Ngay khi hai cỗ xe ngựa dừng lại, phía trong cổng có hai gã tráng hán chạy ra. Cùng với tộc nhân của Lực chi nhất tộc so sánh, bọn họ nhìn qua vóc người lùn hơn một chút, nhưng lại gây cho người ta có cảm giác nặng nề hơn rất nhiều.

Một gã tráng hán vội vã tiến lên cung kính hành lễ: *"Chào ngài, Thái Thản tộc trưởng tôn kính, hoan nghênh Lực chi nhất tộc quang lâm gia tộc bọn ta."*

Thái Thản vẫy vẫy tay, ha ha cười: *"Không cần khách khí. Lão Tê Ngưu hôm nay không có ở tông môn à?"*

Hai gã tráng hán Ngự chi nhất tộc phụ trách nghênh đón nhìn nhau cười khổ.

Trong lòng thầm nghĩ, chỉ sợ cũng chỉ có người này mới dám gọi tông chủ của ta bằng danh hiệu Tê Tgưu này.

Trong lòng mặc dù đang cười thầm, nhưng bọn họ cũng không dám thể hiện ra ngoài, một trong hai người nói: *"Tông chủ có nhà, chính là chờ các vị tiền bối quang lâm đó chứ. Khi thấy xe ngựa của Lực chi nhất tộc đến, chúng ta đã cho người đi bẩm báo rồi."*

Vừa dứt lời, đã nghe một âm thanh hùng hậu từ trong phủ đệ Ngự chi nhất tộc truyền ra: *"Hay cho lão tinh tinh ngươi, ta còn chưa ra đến cửa, đã nghe ngươi lớn giọng như vậy rồi. Còn dám cư nhiên gọi ngoại hiệu của ta nữa, đáng chết."*

Thái Thản nghe được âm thanh này, nhất thời ha hả cười thoải mái: *"Không phục a, có bản lãnh thì cùng ta so khí lực nào. Chỉ cần ngươi thắng ta, sau này ta sẽ không gọi ngươi là lão Tê Ngưu nữa, thế nào?"*

Đại môn mở rộng vào phía trong, một lão giả thân người so với Thái Thản còn lùn hơn nửa cái đầu từ trong bước ra. Khuôn mặt người này trầm hùng (gần như vuông chữ điền mang dáng vẻ uy nghiêm. Cái này mình sửa lại cho phù hợp với thân mình - BD). Tóc trên đầu cắt ngắn, cứng như cương châm dựng thẳng (hớt đầu đinh đấy pà kon - DG), đã nhuốm màu hoa râm. Sắc mặt hồng hào, đôi mắt to như cặp chuông đồng, lấp lánh có thần. Bả vai cực rộng, mặc dù trường bào khoác bên ngoài rộng thùng thình, nhưng qua hành động cử chỉ của hắn, vẫn có thể thấy được vóc người hắn vô cùng hùng vĩ, tráng kiện. Nếu như nói Thái Thản nguy nga như là một toà núi, thì hắn giống như là một toà pháo đài to lớn, kiên cố.

Hai lão già vừa gặp nhau, cơ hồ cùng lúc dang rộng hai tay, hai lồng ngực nặng nề, kiên cố đập mạnh vào nhau, phát ra âm thanh va đập thật lớn. Tiếng va chạm phát ra, thậm chí còn làm Đường Tam phải giật mình. Có thể thấy được bọn họ dùng bao nhiêu là sức lực.

Thái Long đứng bên cạnh Đường Tam thấp giọng nói: *"Đó là thói quen của bọn họ. Trong đám đơn thuộc tính tứ tông tộc, chúng ta cùng Ngự chi nhất tộc có quan hệ thân thiết nhất. Gia gia ta cùng Ngưu gia gia là bạn thân, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Mỗi lần gặp nhau bọn họ đều như vậy cả."*

Quả nhiên, hai vị lão nhân sau khi va chạm một cái thật mạnh, đã gắt gao ôm chầm nhau, đồng thời cười ha hả. Từ cánh tay Thái Thản có thể nhìn thấy lộ ra từng đường gân mạnh mẽ chạy dọc theo bắp tay, có thể thấy được là, cái ôm này của bọn họ cũng không phải là đơn giản như nhìn thấy bên ngoài.

"Hay cho lão tinh tinh kia, lực lượng tăng tiến không ít a! Bất quá, lão tử đây mặc dù khí lực không bằng người, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ đến việc làm vỡ đầu xương của ta a."

Thái Thản làm mặt giận nói: *"Ai chẳng biết da ngươi dày a. Thái Long, lại đây. Mau chào Ngưu Cao gia gia của ngươi đi."*

Thái Long vội vã đi nhanh đến, cung kính hướng về phía tộc trưởng của Ngự chi nhất tộc hành lễ: *"Chào ngài, Ngưu gia gia."* Ngưu Cao vươn tay kéo cánh tay Thái Long lên: *"Hành lễ cái gì, đều là người một nhà mà, cần gì mà khách sáo như thế. A, Thái Long, tiểu tử ngươi cũng rất tráng kiện a, có phong thái của gia gia ngươi năm xưa. Lần trước tụ hội cũng là gia gia ngươi và cha ngươi đến. Ta xem ra, thành tựu của ngươi sau này nhất định vượt xa cha ngươi. Tên tiểu tử Thái Nặc đó vẫn còn hơi gầy một chút."*

Vừa nghe xong câu này, Đường Tam không khỏi âm thầm toát mồ hôi hột. Vóc người như Thái Nặc mà vẫn coi là nhỏ gầy, có thiên lý hay không đây?

Thái Thản cũng không có giới thiệu Đường Tam với Ngưu Cao, đây là chính là do Đường Tam yêu cầu, thân phận hắn xuất thân từ Hạo Thiên Tông vốn rất dễ mang đến nhiều phiền toái. Hắn muốn trước hết quan sát tình huống một chút, rồi sau đó mới quyết định xem mình sẽ phải đối mặt với ba đơn chúc tông tộc còn lại như thế nào.

Thái Thản nói: *"Đi thôi, còn không mau mời ta vào nhà. Chẳng lẽ để cho chúng ta ở ngoài này hứng gió hay sao?"*

Ngưu Cao cười hắc hắc: *"Còn không phải gặp được ngươi khiến ta hưng phấn mà quên mất hay sao? Đi, chúng ta vào thôi. Biết ngươi thích nhất là uống rượu, ta đã cho người chuẩn bị hết rồi, tối nay huynh đệ chúng ta cần phải uống không say không về, nếu mà ngươi không dám, thì ngươi chính là*

trứng thối a."

"Khốn kiếp, có lần nào uống mà không phải ngươi say đến mức phải bò về đâu. Uống thì uống, ta há sợ ngươi sao? À phải, lão tê ngưu, hai lão già kia đã đến hay chưa?"

Ngưu Cao: *"Còn chưa đến, ngươi là người đầu tiên. Mỗi lần tụ hội đều là ngươi tích cực nhất. Cũng còn cách ngày tụ hội đến hai ngày thời gian cơ mà."*

Thái Thản ha ha cười, nói: *"Mặc kệ, uống một trận thống khoái trước rồi nói sau. Tốt nhất là trước khi bọn họ đến, đem toàn bộ rượu của ngươi uống sạch hết. Để cho khi bọn họ đến cũng chỉ còn nước lạnh mà uống."*

Đường Tam một mực đứng bên cạnh quan sát, cùng Thái Long, Mã Hồng Tuấn đi theo phía sau hai vị tộc trưởng, bốn gã Lực chi nhất tộc cùng với hai gã xa phu đệ tử thì đi theo phía sau bọn họ.

Thông qua quan sát, Đường Tam phát hiện rằng, Tộc trưởng Ngự chi nhất tộc Ngưu Cao này có quan hệ với Thái Thản quả thật rất tốt. Nếu như thông qua quan hệ này để tiếp cận hắn, thì sẽ dễ dàng hơn một chút. Chỉ là không biết phải như thế nào mới có thể đả động đến vị lão nhân này đây.

Giống như lời Thái Thản đã nói trước, kiến trúc phong cách của Ngự chi nhất tộc cùng với Lực chi nhất tộc cơ hồ giống nhau, vừa vào cửa đã cảm nhận được cảm giác quen thuộc.

Hai huynh đệ Thái Thản, Ngưu Cao cầm tay nhau mà đi, tiếng cười sảng khoái không ngừng phát ra. Vào tới trong đại sảnh, lúc này mới phân ngôi chủ khách mà ngồi xuống. Đương nhiên Thái Thản cùng Ngưu Cao đều ngồi ở thượng thủ vị (hai ghế phía trên bậc cao nhất của sảnh tiếp khách).

Thái Long cũng không có ngồi ở khách tiệc thủ vị (ghế đầu tiên trong hai hàng ghế phía bên dưới), mà nhường vị trí này cho Đường Tam, chính mình cùng Mã Hồng Tuấn ngồi ở hạ thủ (mấy ghế phía sau của hai hàng ghế phía bên dưới). Chính hành động này của Thái Long nhất thời khiến cho Ngưu Cao chú ý. Có thể trở thành tộc trưởng một tộc, tuyệt không phải chỉ có thực

lực mạnh mẽ là được. Tính cách của Ngưu Cao cùng với Thái Thản có phần giống nhau, nhìn thấy động tác của Thái Long, không nhịn được hướng Thái Thản hỏi: *"Lão tinh tinh, ngươi còn không giới thiệu cho ta tên tiểu tử đẹp như một đại cô nương này là ai nữa chứ? Nga, còn có tên mập mạp kia nữa. Bọn hắn cũng không có được phong cách của tộc nhân Lực chi nhất tộc bọn ngươi a."*

Nghe Ngưu Cao hỏi mình, Thái Thản không nhịn được nhìn về phía Đường Tam một cái, trong lòng thoáng suy nghĩ một chút, mới nói: *"Hai người này đều là bạn thân của cháu ta, cùng học chung học viện. Lần này ta dắt bọn họ theo để mở mang kiến thức một chút."*

"Sao?" Vừa nghe xong lời này, nghi vấn trong mắt Ngưu Cao ngược lại càng nhiều hơn. Phải biết rằng, buổi tụ hội của đơn thuộc tính tứ đại tông tộc là chuyện hết sức bí mật, như thế nào lại có khả năng cho phép người ngoài tuỳ tiện tham dự đây chứ? Từ ánh mắt của Thái Long nhìn Đường Tam, hắn nhìn thấy được sự tôn trọng ẩn chứa trong đó. Là thanh niên cùng tuổi với nhau, như thế nào mới có được tình huống như vậy đây?

Ngưu Cao là loại người ruột để ngoài da, nghĩ sao nói vậy, tức giận nói: *"Lão tinh tinh, là huynh đệ với nhau chẳng lẽ ngươi còn muốn che giấu ta? Tiểu tử này cuối cùng là ai? Ngươi như thế nào lại có thể dẫn hắn tới tham gia buổi tụ hội này?"*

Nghe Ngưu Cao hỏi câu này, Đường Tam biết, nếu như chính mình không nói rõ ra, tương lai sau này dẫu có làm rõ thân phận, tất nhiên cũng phải chịu sự khinh thường của Ngưu Cao. Đối mặt với loại hồn sư tiền bối có tính cách hào sảng như vậy, tốt nhất là nên có một chút thành thật a.

Lập tức, Đường Tam động thân, hướng về phía Ngưu Cao hơi hơi hành lễ: *"Ngưu Cao tiền bối, chào ngài, tại hạ là Đường Tam."*

Ngưu Cao sửng sốt: *"Ngươi họ Đường?"*

Đường Tam cũng không giấu diếm: *"Cha ta là Đường Hạo."*

"Cái gì?" Vừa nghe những lời này, Ngưu Cao rốt cuộc cũng không ngồi yên

được nữa, từ chỗ ngồi của mình đứng phắt dậy, gương mặt vốn mang sắc thái mỉm cười, đột nhiên trầm hẳn xuống. Quay đầu nhìn về phía Thái Thản ở bên cạnh: *"Lão tinh tinh, ngươi là có ý gì đây? Hạo Thiên Tông chẳng lẽ hại chúng ta chưa đủ thê thảm hay sao? Nếu không phải do Đường Hạo, chúng ta hà tất phải suy bại như thế này."*

Thái Thản nhíu mày: *"Lão tê ngưu, ngươi bình tĩnh một chút. Chẳng lẽ lúc đầu không có chuyện của chủ nhân, Võ hồn điện sẽ bỏ qua cho Hạo Thiên Tông hay sao? Ta cũng hận Hạo Thiên Tông như ngươi, đem thân phận là một trong những Tông môn hộ pháp hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Nhưng chuyện này liên quan gì đến Đường Tam kia chứ? Ngươi cũng nhiều tuổi rồi, sao không chững chạc lại một chút đi chứ?"*

Chỗ này nhân tiện giải thích rõ một chút cho mọi người hiểu. Cấu trúc đại sảnh phòng khách của người Trung Quốc như sau:

- Trên cùng là 1 chiếc ghế lớn nhất: gọi là chí tôn vị, đặt chính giữa, mặt hướng ra cửa, dành cho người có bối phận cao nhất trong buổi tiếp khách hay buổi họp mặt ngồi. Chỉ có trong đại sảnh các tông tộc hay gia đình quyền thế mới có chí tôn vị, hay là nhà có 2 người trở lên có cùng quyền hành (vợ, chồng cùng nắm quyền chẳng hạn).

- Kế đến là thượng thủ vị: Hai chiếc ghế phân biệt hai bên, mặt hướng ra cửa, bên phải là khách thủ vị, bên trái là chủ thủ vị. Khi chủ nhà tiếp khách cùng bối phận, thì hai người có bối phận lớn nhất của hai bên chia nhau mà ngồi. Đặc biệt, khi là phụ nữ, dù bối phận có cao cách mấy đi nữa, cũng chỉ được phép ngồi ở Thượng thủ vị là tối đa, không được ngồi trên Chí tôn vị. (phân biệt giới tính rõ ràng).

- Phía dưới là hai hàng ghế khoảng 10 cái trở lại, tuỳ theo độ lớn của sảnh tiếp khách, gọi là hạ vị. Ghế đầu tiên của hai hàng ghế gọi là tiệc thủ vị, cũng chia làm khách tiệc thủ vị và chủ tiệc thủ vị, thông thường dành cho những người có bối phận thứ hai trở đi trong nhà. Bối phận càng cao thì ngồi càng gần thủ vị, bối phận càng thấp thì càng ngồi xa.

Khi tiếp khách hay hội họp, người Trung Quốc rất coi trọng vị trí ngồi của từng người, nó đại biểu cho thân phận và quyền lực của mỗi người. Ai ngồi

sai ghế cũng có thể bị trách tội hỗn láo, cãi lệnh bề trên. Thậm chí có nhiều người còn đánh nhau sống chết chỉ vì tranh nhau ai ngồi trước ai ngồi sau nữa. VD như trong nhà có ông nội, bà nội, cha mẹ, con cái chẳng hạn. Thì nếu chỉ có mình ông, ông sẽ ngồi chí tôn vị; có ông bà, hai người sẽ ngồi ở thượng chủ vị, ông bên phải, bà bên trái. Cha mẹ sẽ ngồi ở hạ vị, cha ngồi phải, mẹ ngồi trái. Nếu có cha mẹ, con cái chỉ được phép đứng chứ không được ngồi. Khi chỉ có mình con cháu tiếp khách, con cháu chỉ được phép ngồi ở hạ vị mà thôi. Nếu con cháu tiếp khách, mà khách có bối phận cao hơn chủ nhà, thì khách ngồi hạ vị, chủ nhà đứng tiếp khách.

Khách chỉ được phép ngồi tại chí tôn vị, khi mà được người có bối phận cao nhất của nhà đó chấp nhận nhường vị trí của mình cho khách, khi đó bối phận của khách phải là cực kỳ cao.

Ở đây Thái Long nhường vị trí khách tiệc thủ vị cho Đường Tam, chứng tỏ địa vị của Đường Tam cao hơn của Thái Long, mà trong đám người Lực nhi nhất tộc đi đến đây, theo như Ngưu Cao đánh giá, thì địa vị của Thái Long chỉ có thể thấp hơn Thái Thản mà thôi, nên hắn mới thấy lạ.

------oOo------

Chương 350: Đối trận, cùng bản giáp cự tê so phòng ngự

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: duynguyen84

Biên tập: A Vớ

Ngưu Cao sắc mặt cũng vẫn khó coi như trước, trừng mắt liếc Thái Thản một cái, nói: *"Lão tinh tinh, nếu như đổi lại là người khác dẫn hắn đến, ta đã sớm đuổi cổ hắn đi rồi. Ngươi mau kêu hắn biến khỏi nơi này, ta không muốn chứng kiến bất kỳ kẻ nào có cái gì liên quan đến Hạo Thiên Tông ở đây. Nếu không, đừng trách ta không nể mặt ngươi."*

Thái Thản cũng có chút nổi giận, trong lòng hắn cực kỳ coi trọng Đường Tam, thậm chí còn có ý muốn đem tương lai của Lực chi nhất tộc hoàn toàn giao phó cho hắn. Đứng phắt dậy, cả giận nói: *"Được lắm, chúng ta cùng đi thôi. Lực chi nhất tộc bọn ta cũng không cần tham gia lần tụ hội này nữa. Thiếu chủ, chúng ta đi thôi."*

Nói xong đã sải bước nhanh hướng ra ngoài mà đi.

Ngưu Cao cũng không ngờ là Thái Thản lại có phản ứng mãnh liệt như thế, sắc mặt nhất thời thay đổi, hắn cùng Thái Thản kết nghĩa huynh đệ lâu năm như vậy, tự nhiên cũng biết là ông bạn già này cũng không phải là người có thể dễ dàng ra quyết định như vậy. Nhưng mà, hắn đã lỡ nói ra rồi, thân là tộc trưởng, lời nói đã ra khỏi miệng, hiện tại nếu như hắn thay đổi lại, thì nói làm sao cũng không còn chút mặt mũi a.

"Thái Thản tiền bối, chờ một chút." Đường Tam kéo cánh tay Thái Thản lại, nêu như bây giờ mà đi như vậy, chỉ sợ sau này cũng không còn đường nào để vãn hồi được nữa. Trước mặt có người ngoài như vậy, hắn đương nhiên cũng không có kêu Thái Thản bằng hai tiếng Trưởng lão.

Thái Thản nhìn về phía Đường Tam, Đường Tam hướng hắn gật đầu một cái. Sau đó hướng Ngưu Cao cúi đầu thấp vái dài một cái: *"Ngưu Cao tiền bối, lúc đầu Hạo Thiên Tông và cha ta đã mang đến cho đơn chúc tứ tông tộc nhiều phiền toái, nay ta thay mặt họ hướng ngài xin lỗi. Ta biết, chỉ xin lỗi như vậy cũng không thể đại biểu cho cái gì hết. Ta lần này đi theo Thái Thản tiền bối đến đây, chính là hi vọng có thể tìm ra phương thức đền bù cho tứ tông tộc."*

Ngưu Cao trừng mắt nhìn chằm chằm vào Đường Tam: *"Hạo Thiên Tông các người đã giải trừ phong bế?"*

Đường Tam lắc đầu: *"Ta chỉ đại diện cho ta cùng với cha ta, cũng không có đại diện cho Hạo Thiên Tông. Tông môn vẫn như lúc trước phong bế."*

Ngưu Cao hừ lạnh một tiếng: *"Mặc kệ Hạo Thiên Tông đã giải phong hay vẫn còn phong bế, đều không có liên quan gì đến Ngự chi nhất tộc bọn ta. Chúng ta trước giờ sống cũng tốt lắm, cũng không cần ngươi phải bồi thường*

gì cả. Cũng không phải một tên tiểu tử chưa dứt sữa như ngươi có khả năng mà bồi thường."

Nghe xong những lời này của Ngưu Cao, Đường Tam chẳng những không giận, ngược lại còn mừng, từ hàm ý trong lời nói của Ngưu Cao, hắn đã nghe được vài phần có khả năng vãn hồi đường lui, đương nhiên, đường lui này cũng không phải Ngưu Cao cấp cho hắn, mà là cấp cho Thái Thản.

Lúc này, Thái Thản cũng đã xoay người lại, đứng bên cạnh Đường Tam.

Đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của Ngưu Cao, Đường Tam ngược lại có vẻ rất thong dong, hai tay ôm Tiểu Vũ trong lòng, khí chất ưu nhã không có chút bối rối. Phải biết rằng, Ngưu Cao dù sao cũng là một gã cường giả cấp bậc Hồn Đấu La. Cứ việc hắn không có cố ý phóng thích áp lực đến áp chế Đường Tam, nhưng những hơi thở áp lực tự thân của một vị tộc trưởng mấy chục năm tích súc khí phách, khi nóng giận vô thức phóng ra cũng không phải một người bình thường có khả năng thừa nhận được.

"Ngưu Cao tiền bối, ta đương nhiên không thể hướng ngài phát thệ ta có thể làm gì cho tứ tông tộc. Lời nói không bằng chứng, đừng nói ngài không tin, ngay cả bản thân ta, cũng có cảm giác lời nói của ta cũng không đủ làm người khác phục được. Nhưng mà, ta hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội, để cho ta ở lại, tham gia vào lần tụ hội này. Ta không hi vọng Ngự chi nhất tộc đối đãi với ta giống như là đang nhìn kẻ thù."

Ngưu Cao đột nhiên cười, chỉ bất quá, vẻ tươi cười này của hắn so với khi nãy là khác nhau, biểu tình lãnh liệt từ đó phát ra càng khiến có người khác có cảm giác băng giá. Một cỗ áp lực mạnh mẽ từ trên người hắn phóng thích ra, tựa như kinh đào hãi lãng hướng về phía Đường Tam áp bách mà đến.

"Cho ngươi một cơ hội? Lúc đầu khi Hạo Thiên Tông tuyên bố phong bế, có hay không cấp cho tứ tông tộc chúng ta một cơ hội? Lúc đầu khi phụ thân ngươi cùng với Võ hồn điện tranh đấu, có hay không nghĩ đến lợi ích của chúng ta? Ta tại sao lại phải cấp cho ngươi cơ hội? Biến. Ngươi cút ra ngoài cho ta. Nếu không, dừng trách lão phu đối với ngươi không khách khí."

Thái Thản trong mắt lửa giận chợt lóe lên, đương khi muốn phát tác ra, lại bị

Đường Tam mạnh mẽ ép xuống: *"Thái Thản tiền bối, để cho ta chính mình xử lý đi."*

Mục tiêu của Đường Tam là muốn thành lập Đường môn tại dị giới, làm cho Đường môn ở Đấu La đại lục này phát dương quang đại. Nếu như ngay cả chuyện như trước mắt hắn cũng không xử lý được, tương lai sau này như thế nào có thể khống chế cả một tông môn đây chứ?

Đối mặt với áp lực thật lớn phóng thích ra từ trên người Ngưu Cao, Đường Tam không lùi mà tiến, tiến lên từng bước một. Một tầng bạch quang nhàn nhạt từ trên người hắn hiện lên, nhưng tầng bạch quang này cũng không có phát rộng ra ngoài, mà chỉ bao trùm xung quanh thân thể của hắn. Ngay khi áp lực cường đại do Ngưu Cao phóng ra chạm đến người hắn, một màn kỳ dị xuất hiện, cỗ áp lực khổng lồ giống như là bị thân thể Đường Tam cắt ra làm hai phần, từ hai bên thân hắn lướt qua, không sinh ra bất kỳ tác dụng nào đối với cơ thể hắn.

Đường Tam là ai? Năm xưa khi thực lực hắn còn thấp, lúc đối mặt với ba vị giáo ủy của Thiên Đấu hoàng gia học viện, hắn cũng mạnh mẽ đè ép được áp lực cường đại của đối phương, càng không nói đến hiện tại, thực lực hắn đã tăng tiến. Tầng bạch quang ấy, không thể nghi ngờ, chính là Sát thần lĩnh vực, thiên phú lĩnh vực được khắc trên Hạo Thiên Chùy. Mà khi nãy xuất ra, chính là hiệu quả của Sát thần lĩnh vực sau khi đã tiến hóa – Sát thần đột kích.

Giống như khả năng của Lam Ngân lĩnh vực sau khi tiến hóa là Quấn quanh quần thể, sát thần đột kích cũng là một khả năng đạt được sau khi Sát thần lãnh vực tiến hóa theo thực lực tăng tiến của Đường Tam. Kỹ năng quần thể quấn quang của Lam ngân lĩnh vực chính là kỹ năng khống chế nhiều đối tượng, trên phạm vi rộng lớn. Mà kỹ năng Sát thần đột kích của Sát thần lĩnh vực lại là kỹ năng tấn công đơn độc. Khi Đường Tam đem Sát thần lĩnh vực thu nhỏ lại, bao bọc xung quanh cơ thể mình, như vậy hiệu quả của Sát thần đột kích là biến cả thân thể của hắn thành một lưới dao bén nhọn, đối với các áp lực không có thực thể nhất thời có khả năng mạnh mẽ cắt đứt toàn bộ.

Tại hồn sư giới, thực lực mạnh mẽ có thể nói lên rất nhiều vấn đề. Ngưu Cao cảm giác được áp lực do mình phóng thích ra đã bị Đường Tam cắt mất, cũng

không khỏi cảm thấy thất kinh. Ánh mắt nhìn Đường Tam nhất thời thay đổi.

Có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam. Ngưu Cao nói: *"Không hổ là con trai Đường Hạo, có thể dễ dàng ngăn cản uy áp của ta. Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười: *"Gần hai mươi mốt tuổi."*

Ngưu Cao ánh mắt lại biến đổi, hiển nhiên bởi vì tuổi tác hiện tại của Đường Tam mà giật mình, ánh mắt chuyển sang phía Thái Long, nhưng lại phát hiện lúc này Thái Long đang nhìn mình, ánh mắt mang theo vài phần vẻ mặt như là đang xem kịch vui. Nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, nói: *"Được, ngươi muốn lưu lại cũng được. Ở chỗ này, trong tình huống không được làm tổn hại bất cứ thứ gì, nếu ngươi có thể dưới tay ta kiên trì được trong khoảng thời gian một nén nhang, ta sẽ cho phép ngươi tham gia lần tụ hội này. Mặt khác, với hai tông môn kia, ta sẽ giải thích."*

"Ngươi nói thật không?" Mở miệng nói câu này cũng không phải là Đường Tam, mà là Thái Thản. Lúc này trên mặt hắn đã hiện ra vẻ tươi cười.

Ngưu Cao nhìn vẻ tươi cười của Thái Thản, đột nhiên có cảm giác lông tóc dựng hết cả lên, có chút bất mãn hướng về phía Thái Thản nói: *"Lão Ngưu ta thân cũng là tộc trưởng, chẳng lẽ còn có thể nói chuyện không tính sao chứ?"*

Thái Thản cười hắc hắc, nói: *"Được, tốt lắm. Xem ra, hôm nay không cần đi nữa rồi. Tối nay vẫn có thể đem toàn bộ rượu ngon của ngươi uống sạch hết."*

Ngưu Cao tức giận hừ một tiếng: *"Lão tinh tinh ngươi tựa hồ đối với tiểu gia hỏa này tự tin lắm? Hai năm nay hồn lực ta tiến bộ không ít, mặc dù so với ngươi vẫn còn kém, nhưng cũng đã là tám mươi bốn cấp. Hắn được bao nhiêu tuổi rồi? Ta nói đây là kiên trì trong vòng một nén nhang đó."*

Thái Thản cười thần bí: *"Ngươi thử xem thì biết. Cam đoan ngươi không thử thì không biết, thử rồi nhất định bị hù cho giật mình. Lão Tê Ngưu, đừng trách ca ca ta không nhắc nhở ngươi. Đường Tam này, tại Hạo Thiên Tông không một tên đồng bối nào có khả năng so sánh với, thiên phú so với cha*

hắn chỉ có hơn chứ không kém. Chính là nhân vật đứng đầu trong đám tộc nhân đời thứ ba của Hạo Thiên Tông. Có thực lực đủ để cạnh tranh cho chức vị tông chủ tiếp theo của Hạo Thiên Tông đó. "

Nghe xong những lời này của Thái Thản, Ngưu Cao sắc mặt nhất thời biến đổi, ngưng trọng hẳn lên, những điều khác không quan trọng, nhưng câu nói của Thái Thản, so với Đường Hạo thiên phú còn cao hơn, lại làm cho hắn phải chú ý. Hắn với Thái Thản thân nhau như huynh đệ, Thái Thản tuyệt đối không có dối gạt hắn, hơn nữa, trong lời nói của Thái Thản, dĩ nhiên mơ hồ có ý ngầm nhắc nhở hắn. Tựa hồ là nhắc hắn không nên bị *"Lật thuyền trong ao"* vào lúc này.

Đường Tam lại nói tiếp: *"Ngưu Cao tiền bối, ngài cùng Thái Thản tiền bối là huynh đệ tốt với nhau, tự nhiên cũng là trưởng bối của ta. Ngài xem như vậy có được không? Chúng ta tỉ thí đơn giản một chút. Chúng ta đều không sử dụng hồn kỹ, nhưng có thể đề tụ hồn lực. Mỗi người đánh người kia ba quyền, đối phương không được phép né tránh, chỉ có thể gồng người ngăn cản. Nếu như hết ba quyền rồi, vãn bối vẫn còn có thể đứng được ở chỗ này, như vậy thỉnh tiền bối cho phép vãn bối lưu lại tham gia lần tụ hội này, như thế nào?"*

Nghe Đường Tam vừa nói như thế, đừng nói là Ngưu Cao ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Thái Thản cũng giật mình mở to cả hai mắt mà nhìn. Tự nhiên không phải bởi vì Đường Tam tìm cho mình một phương pháp đối phó dễ dàng hơn, mà là bởi vì hắn đưa ra yêu cầu này, đối với tộc trưởng Ngự chi nhất tộc Ngưu Cao là hoàn toàn có lợi.

Ngự chi nhất tộc cùng Lực chi nhất tộc giống nhau, là một đơn thuộc tính tông tộc, bọn họ toàn bộ tâm lực đều dùng cho việc nghiên cứu lực phòng ngự. Xét về mặt lực phòng ngự, trong giới hồn sư, nếu là ngang cấp, không người nào là có thể so sánh. Thậm chí ngay cả Tượng Giáp Tông, vốn nổi tiếng về lực phòng ngự xét về phương diện lực phòng ngự tinh thuần, cũng không dám nói là vượt qua được Ngự chi nhất tộc.

Không dùng đến hồn kĩ, không thể né tránh, ngạnh kháng ba quyền công kích của đối thủ, đây hiển nhiên là phương thức tỉ thí mà đem lực phòng ngự kinh khủng của Ngự chi nhất tộc phát huy đến trình độ cao nhất. Không nói đến

vấn đề khác, ít nhất đã để cho Ngưu Cao tuyệt đối là có lợi thế. Mà Ngưu Cao dù sao cũng là một cường giả cấp bậc Hồn Đấu La, cho dù là không sử dụng đến hồn kỹ, đơn thuần chỉ oanh kích bằng hồn lực thôi cũng là tương đương đáng sợ.

Thái Thản có chút lo lắng hường Đường Tam nháy mắt liên tục, nhưng Đường Tam dường như là không thấy được, vẻ mặt vẫn như trước ưu nhã nhìn chăm chú vào Ngưu Cao, đợi hắn trả lời.

Ngưu Cao trừng mắt nhìn Đường Tam, hồi lâu không chớp mắt. Hắn là đang suy nghĩ không ra, tại sao Đường Tam lại đưa ra điều kiện tỉ thí có lợi cho mình đến như vậy. Hiển nhiên, tên tiểu tử trước mặt mình tuyệt sẽ không nghĩ đến chuyện muốn rời đi, như vậy, cũng chỉ có khả năng chứng minh được một điều, hắn đối với chính mình là tuyệt đối tin tưởng.

"Tiểu tử, ngươi rất là ngông cuồng a?" Ngưu Cao lạnh lùng nói.

Đường Tam mỉm cười lắc đầu, nói: *"Không dám, trước mặt hai vị tiền bối, vãn bối như thế nào dám cuồng vọng đây? Chỉ là không hi vọng làm tổn thương hoà khí hai bên thôi. Tiền bối, thỉnh ngài ra tay đi."* Vừa nói, hắn vừa đem Tiểu Vũ thu vào bên trong túi Như Ý Bách Bảo.

Ngưu Cao đi nhanh tới trước mặt Đường Tam. Ngừng bước lại: *"Ngươi đưa ra phương pháp này đã để cho ta chiếm tiện nghi rất lớn, ta sao lại có khả năng xuất thủ trước. Tiểu tử, ngươi ra tay trước đi."*

Đường Tam cũng không khách khí: *"Tốt lắm, tiền bối cẩn thận."* Vừa nói, hắn đơn giản tiến lên trước một bước, nắm tay hướng trước ngực Ngưu Cao đánh tới. Động tác phi thường trực tiếp. Nhưng làm Ngưu Cao kinh ngạc chính làm trên nắm tay Đường Tam dĩ nhiên không hề có cảm giác tia hồn lực nào cả.

Một tiếng phanh nhẹ vang lên, Đường Tam đã thu hồi nắm tay lại, Ngưu Cao rõ ràng hơi sửng sốt một chút, bởi vì hắn căn bản không có cảm giác bất kỳ lực công kích nào, không khỏi giận dữ: *"Tiểu tử, ngươi đùa với ta hay sao?"*

Đường Tam mỉm cười lắc đầu: *"Hoàn toàn không dám. Chỉ là ngưỡng mộ đã*

lâu tiền bối xét về lực phòng ngự cực mạnh là đệ nhất đại lục, cần gì phải tự bêu xấu chứ? Dù sao lực công kích của vãn bối đối với tiền bối cũng sẽ không có chút hữu hiệu. Chi bằng đem toàn bộ tinh lực để tăng cường phòng ngự trước sự công kích của tiền bối đi. Như vậy mới có càng nhiều cơ hội có thể lưu lại."

Lời nịnh hót đúng lúc, không nặng không nhẹ này của Đường Tam nhất thời làm cho sắc mặt của Ngưu Cao hoà hoãn xuống: *"Vậy ngươi hãy tiếp nhận quyền đầu tiên của ta đây."*

Ngưu Cao cũng sẽ không khách khí, nếu như sau ba quyền mà ngay cả một tên tiểu bối hai mươi mấy tuổi đầu cũng đánh không ngã được, đây tuyệt đối là chuyện hết sức mất mặt. Bất quá, dù sao đối với chuyện này Đường Tam cũng là có thiện ý, cho nên, quyền đầu tiên này hắn chỉ sử dụng có ba thành lực đạo.

Ngàn vạn lần không được xem thường ba thành lực lượng của một gã hồn đấu la cường giả, mặc dù hồn lực của Ngưu Cao không mạnh mẽ bằng Thái Thản, nhưng là một gã phòng ngự hình hồn sư, lực lượng của hắn cũng tuyệt đối không kém, hơn nữa còn là hồn lực của bản thân. Lực công kích của một quyền này, tuy chỉ có ba thành lực lượng, nhưng cũng tương đương với một gã hồn sư sáu mươi cấp dùng toàn lực công kích.

Đường Tam quả thật không có né tránh, cũng không có sử dụng võ hồn của mình, sắc mặt không đổi, ưỡn ngực ra đón nhận một quyền này.

Một tiếng phanh lớn vang lên trên người của Đường Tam.

Đang lúc Ngưu Cao thầm nghĩ tên tiểu tử này kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ không thể ngăn cản nổi một quyền chỉ với ba thành lực lượng của mình sao? Bất quám quả thật hắn là hắn cũng không ngăn cản nổi. Hắn được bao nhiêu tuổi chứ? Có thể đạt được bốn mươi cấp hồn lực cũng đã xuất sắc lắm rồi. Hắn lựa chọn phương thức này vốn là đối với bản thân phi thường bất lợi.

Nhưng là, ý niệm trong đầu Ngưu Cao còn chưa kịp biến mất, ánh mắt hắn lại một lần nữa trợn trừng lên.

Đường Tam cả thân người ngã ra phía sau khoảng bốn mươi lăm độ, thân thể lấy phần eo làm trục, cả thân trên kịch liệt nghiêng lên ngã xuống, giống như là sóng cuộn không ngừng nhấp nhô, nhưng chính là cả người cũng không có bật ngửa ra sau, cũng không lui lại nửa bước.

Tình huống như vậy duy trì trong thời gian khoảng vài lần hô hấp, sau đó thân thể Đường Tam ổn định lại, mặt không đổi sắc, hô hấp không loạn, đứng thẳng lên nhìn Ngưu Cao, mỉm cười nói: *"Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình."*

"Hạ thủ lưu tình?" Ba thành công lực quả thật xem như là hạ thủ lưu tình, nhưng mà Ngưu Cao vốn dĩ không nghĩ là Đường Tam có khả năng trụ vững được. Hắn sở dĩ không có thi triển quá nhiều hồn lực công kích, chỉ là sợ một quyền này đánh chết Đường Tam, khiến cho Ngự chi nhất tộc gặp phải phiền toái lớn. Càng không hi vọng làm cho lão huynh đệ Thái Thản này bởi vì vậy mà làm khó hắn.

Nhưng là, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến, tên tiểu tử trước mặt này sau khi thừa nhận một quyền với ba thành công lực của mình như vậy, dưới tình huống không sử dụng võ hồn, lại

phảng phất như là bình yên vô sự, tựa hồ như là một quyền vừa rồi của mình dường như là không có đánh lên người hắn vậy.

Một quyền kia của Ngưu Cao đương nhiên là đánh trúng, chỉ là, tuyệt đại bộ phận lực lượng lại đề bị Đường Tam xảo diệu tháo gỡ đi hết. Đường Tam thân thể lắc lư liên hồi cũng không phải là dừng lực lượng chi trì lại, mà là hắn đem Khống Hạc Cầm Long thuật của mình ứng dụng lên chính thân thể hắn. Thân thể hắn mỗi lần đong đưa, là mỗi lần đem lực lượng oang kích của đối phương lên cơ thể tháo gỡ bớt một chút. Cuối cùng thì, thực tế hắn cũng không có thừa nhận bao nhiêu lực công kích lên cơ thể. Kĩ thuật *"Tứ Lạng Bạt Thiên Cân"* có thể xem như là một kĩ năng thần kỳ, chỉ bất quá tại thế giới này cũng không ai biết đến tuyệt kĩ này.

Đường Tam hướng Ngưu Cao nhoẻn miệng cười: *"Tiền bối, tới lượt vãn bối đánh quyền thứ hai, ngài nên cẩn thận, lần này vãn bối phát lực."* Vừa nói, một quyền của Đường Tam cũng vừa đánh ra.

Ngưu Cao căn bản là không cần phòng bị, hắn cũng không tin là một quyền công kích này của Đường Tam có khả năng gây ra tác dụng gì đối với hắn. Trong mắt hắn, một quyền này của Đường Tam đánh ra, so với quyền đầu tiên, nắm tay di chuyển càng chậm hơn trước, nhẹ nhàng hướng về lồng ngực mình ấn vào. Lúc này trong đầu hắn chỉ tập trung suy nghĩ xem quyền tiếp theo của mình nên sử dụng bao nhiêu hồn lực cho thích hợp, vừa đủ để đánh bại Đường Tam, mà không gây ra quá nhiều thương tổn cho tên tiểu tử kia.

Ngay khi khoảng cách từ nắm tay của Đường Tam đến ngực của Ngưu Cao còn cách khoảng một tấc, đột nhiên, một cỗ bạch quang đậm đặc chợt từ trên người hắn tràn ra, cái này cũng không phải là võ hồn phóng thích, càng không phải là hồn kĩ, mà là thiên phú lĩnh vực khắc trên Hạo Thiên Chuỳ của hắn.

Bạch quang trong nháy mắt từ khắp thân thể Đường Tam tràn đến tập trung vào tay phải hắn, Sát thần lĩnh vực tiến hoá kĩ năng Sát thần đột kích trong tích tắc ngưng tụ lại trên nắm tay. Từ khoảng cách một tấc này, nắm tay Đường Tam chợt tăng tốc, bằng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được oanh kích mạnh lên ngực của Ngưu Cao. Quỉ dị chính là, một quyền oanh kích này đánh lên lồng ngực của Ngưu Cao, cũng không có phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Quá mức khiêm tốn sẽ làm cho người khác xem thường chính mình, điều này Đường Tam hiểu được sau chuyến trở về Hạo Thiên Tông. Đây là thế giới mà chỉ người mạnh mới có thể nói chuyện. Nắm tay của ai lớn, người đó có quyền quyết định. Nếu như không bày ra chút thực lực của mình, ở chỗ này chỉ khiến cho người khác xem thường mà thôi.

Quyền đầu tiên của hắn không phát lực, tự nhiên nguyên nhân cũng không phải là lý do như hắn nói ra, mà chính là muốn làm cho Ngưu Cao xem thường hắn, đến quyền thứ hai đánh ra, đã có thể sử dụng đến bản lãnh thực sự của hắn. Sát thần đột kích là kĩ năng tiến hoá của Sát thần lĩnh vực, hơn nữa là trong nháy mắt bộ phát, đã sử dụng toàn lực. Nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện ra được, bàn tay phải của hắn, bao phủ bên trong lực áp súc của Sát thần lĩnh vực, đã hoàn toàn biến thành màu ngọc, toàn bộ nội lực của Khống Hạc Cầm Long đã hoàn toàn bộc phát hết. Trước khi đánh ra quyền thứ hai, hắn đã có nhắc nhở Ngưu Cao, về phần Ngưu Cao có thật sự để ý đến hay

không, không phải là chuyện hắn quan tâm.

Động tác Đường Tam rất nhanh, từ lúc ngưng tụ Sát Thần lĩnh vực đến khi nhanh chóng bộc phát, chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ngưu Cao thân là đơn thuộc tính phòng ngự hồn sư, tại phương diện phản ứng vốn là không nhanh nhạy cho lắm. Đột nhiên cảm giác được trước ngực một trận phát lãnh, nắm tay Đường Tam đã in vào vị trí lồng ngực của hắn.

Một quyền vừa chạm vào đã lập tức rút về, trên mặt Đường Tam ửng đỏ lên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Mà gương mặt Ngưu Cao lúc đó đang thừ ra dần dần trở nên cổ quái. Đột nhiên, sắc mặt hắn đại biến, ngay sau đó *"phách, phách, phách"* liên tiếp lui về sau ba bước, mới đứng vững được thân mình. Hé miệng, phun ra một ngụm bạch khí.

"Hảo tiểu tử." Ngưu Cao lúc này là vừa sợ vừa giận. Lúc một quyền của Đường Tam như tia chớp oanh kích vào trước ngực hắn, trong lòng hắn còn đang âm thầm cười lạnh, muốn dùng phương pháp này để đối phó ta sao? Lực phòng ngự của lão phu ngươi há có thể tưởng tượng được hay sao? Dù cho là không có dùng võ hồn, da dẻ của Ngưu Cao độ cứng cỏi cũng không kém một con tê ngưu bình thường là bao nhiêu.

Nhưng là, đương khi nắm tay của Đường Tam đánh vào, hắn mới phát hiện ra cũng không đơn giản như hắn nghĩ. Đầu tiên, vị trí mà một quyền này của Đường Tam đánh trúng, chính là chỗ một đại huyệt trước ngực hắn, hơn nữa, hồn lực bộc phát chỉ trong vòng khoảng cách một tấc, lại tương đương giống như là hồn lực ngưng tụ toàn lực, đáng sợ nhất là lực áp súc của Sát thần đột kích. Sát khí trong nháy mắt bộc phát vốn là vật lý phòng ngự bình thường không có khả năng ngăn cản.

Ngưu Cao chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực mạnh truyền đến, vốn là cỗ lực lượng này hắn có khả năng ngăn cản. Nhưng là, cỗ lực lượng này lại còn hàm chứa một cỗ hàn khí tựa như một thanh cương châm sắc nhọn đâm sâu vào lồng ngực hắn, nhất thời gây ra một trận tê dại toàn thân. Cỗ hàn khí đó không chỉ bức ép hắn cơ hồ không thở nổi, mà ngay cả trái tim hắn cũng phảng phất như bị kích thích mãnh liệt. May mà thực lực hắn mạnh mẽ, lực

phòng ngự vốn mạnh lại càng mạnh hơn, có được một trái tim mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, lúc này mới thật vất vả chống đỡ mà chi trì tại đây. Há mồm phun ra một ngụm bạch khí, chính là sát khí do Sát thần lĩnh vực của Đường Tam chuyển hoá mà thành.

Chứng kiến Ngưu Cao thối lui liên tiếp cả ba bước, Thái Thản cũng giật mình không tin vào mắt mình. Lực phòng ngự của Ngưu Cao mạnh bao nhiêu hắn biết rõ nhất, hắn tự hỏi, nếu như là chính diện đối kháng, ngay bản thân hắn dù cho là dùng toàn lực ứng phó cũng chưa chắc có thể đả thương được lão gia hoả này nửa phần. Nhưng một quyền của Đường Tam lại có thể đẩy lui lão ta đến ba bước. Đường Tam đến tột cùng là đã làm như thế nào?

Một trận băng lãnh như trước vẫn còn bao trùm tái tim Ngưu Cao, luồng lãnh khí bốc ra từ sâu trong nội tâm làm cho hắn phải rùng mình một cái. Luồng sát khí lạnh như băng kia đã tẩy lễ cả thể các lẫn tâm hồn hắn. Lực công kích tuy mạnh, nhưng hắn vẫn có thể thừa nhận được, nhưng mà cỗ sát khí kinh khủng kia, lại làm cho hắn hoàn toàn tin tưởng vào lời nói trước đây của Thái Thản. Đường Tam chính xác so với Đường Hạo là càng xuất sắc hơn, hắn có thể khẳng định, Đường Hạo hồi còn ở tuổi của Đường Tam, tuyệt đối không có thực lực như vậy. Mà luồng khí lạnh thấu xương kia, không sai, chính là một luồng sát khí mạnh mẽ.

Thái Thản sau thời khắc ngạc nhiên ngắn ngủi đã bật lên cười ha hả, nhìn bộ dáng kinh ngạc của Ngưu Cao đối với Đường Tam hắn vui không nói nên lời. Đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy được bộ dáng xấu hổ của huynh đệ tốt của mình.

Kì thật, lúc này Đường Tam cũng rất là giật mình, hắn đối với khả năng phòng ngự của Ngưu Cao cũng đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng là, lúc một quyền này của hắn oanh kích vào ngực của Ngưu Cao, hắn lại phát hiện ra rằng, lực phòng ngự của Ngưu Cao cũng không có đơn giản như mình tưởng tượng.

Đầu tiên, hắn đánh vào trước ngực của Ngưu Cao, nắm tay cũng không có cảm giác như là đã đánh vào vị trí huyệt đạo yếu hại. Da dẻ cùng cơ thể của Ngưu Cao, cứng rắn giống như là cơ thể của trâu bò vậy, không chỉ là cực kì cứng rắn, ngoài ra còn có tính chất co dãn thần kì nữa. Một quyền của Đường

Tam đánh ra, chỉ riêng lực phản hồi đã làm cho cổ tay hắn chịu một trận đau nhức. Trừ bỏ lực công kích của Sát thần lãnh vực tiến hoá kĩ năng Sát thần đột kích ra, toàn bộ lực lượng súc tích trong một quyền kia đã hoàn toàn bị chắn ở bên ngoài da Ngưu Cao.

Mặc dù chỉ có một thuộc tính, nhưng đơn thuộc tính thuần tuý này có bao nhiêu kinh khủng, cũng chỉ có khi chính thức cảm nhận mới có thể hoàn toàn hiểu được.

Ánh mắt Ngưu Cao hung hăng nhìn Thái Thản trừng mắt một cái, mặt đã đỏ lên thành màu như mỡ heo: *"Hảo tiểu tử, quyền thứ hai của ta cũng sẽ không khách khí."* Mãnh liệt hét lớn một tiếng, khiến cho cả sảnh run rẩy một trận. Chân trái tiến lên trước một bước, tay phải trực tiếp hướng Đường Tam đánh tới. Vốn là hắn đã chuẩn bị sẵn năm thành hồn lực, giờ đã biến thành bảy thành. Một quyền này đánh ra, Ngưu Cao đã lâm vào tình thế bắt buộc, bị một tên tiểu tử nhỏ hơn mình đến vài chục tuổi đánh lui đến ba bước, đối với một phòng ngự đại hồn sư như hắn mà nói, quả thực là một sự sỉ nhục lớn.

"Oanh…", một âm thanh kịch liệt trước ngực Đường Tam ầm vang lên, nụ cười của Thái Thản nhất thời thu liễm lại.

Thân người Đường Tam bọ oang kích bật ngửa ra, dưới chân đã lảo đảo lui về phía sau. Ngay tại lúc nắm tay Ngưu Cao đánh đến người hắn, trong nháy mắt, một lam một bạch hai luồng quang mang đã đồng thời bộc phát ra.

Ngưu Cao chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh lẽo hẳn lên, trái tim lại lần nữa co rút lại một chút, một quyền này lực lượng nhất thời yếu bớt vài phần, mà một quyền này của hắn đánh lên người của Đường Tam cũng đã cảm thấy cả kinh. Là một gã phòng ngự đại sư, hắn rõ ràng cảm giác được thân thể Đường Tam tràn ngập cảm giác mềm dẻo, mà bên trong sự mềm dẻo lại bao hàm một loại cứng cỏi đặc thù. Một quyền này của mình oanh kích ra, mặc dù nhìn như là đem Đường Tam đánh bật ra sau, hơn nữa chân đã nhấc lên khỏi mặt đất. Nhưng trên thực tế Ngưu Cao lại phát hiện ra, lực lượng của mình căn bản là không có toàn bộ tác dụng lên người tên tiểu tử này.

Thân thể Đường Tam như trước lại đong đưa kịch liệt, đồng thời, có thể nghe được rõ ràng bộ xương trên người hắn không ngừng phát ra âm thanh rung

động răng rắc. Bạch quang phóng xuất trên người hắn thu liễm lại, mà trong luồng lam quang lại xuất hiện thêm một tầng quang mang màu vàng đỏ nhàn nhạt.

Lui về phía sau hơn mười bước, Đường Tam mới miễn cưỡng đứng vững lại được, nhưng đã không còn thong dong như lúc trước nữa, sắc mặt nhìn qua có chút tái nhợt, trước ngực đã nhấp nhô nhẹ. Nhưng là, hắn lại như trước cũng không có ngã xuống. Dưới một quyền bảy thành công lực của một gã hồn sư cấp bậc Hồn đấu la oanh kích, hắn còn có thể đứng được, cũng đã chứng minh được rất nhiều sự tình.

Ngưu Cao sao khi oanh kích Đường Tam xong chợt có chút hối hận, nếu như Đường Tam thật sự bị đánh chết, phiền toái của hắn tuyệt không ít chút nào. Mặc dù không có sử dụng hồn kĩ, nhưng hắn đối với lực lượng cùng với hồn lực của mình là tuyệt đối tin tưởng. Nhưng mà, Đường Tam sau khi thối lui hơn mười bước lại như trước đứng vững vàng lại.

Đơn giản cử động thân thể lại một chút, tầng kim sắc lam quang trên người chậm rãi thu hồi lại. Sắc mặt tái nhợt của Đường Tam một lần nữa trở lại hồng hào như trước, hướng về phía Ngưu Cao nhoẻn miệng cười: *"Tiền bối, hồn lực mạnh thật a."*

Ngưu Cao ngơ ngác nhìn hắn: *"Tiểu tử, võ hồn của ngươi không phải là con gián hay sao? Cho dù là đệ tử của Ngự chi nhất tộc bọn ta, bốn mươi tuổi trở xuống cũng không có khả năng ngăn cản được một quyền với trình độ này của ta."*

Đường Tam trên mặt vẫn tươi cười không thay đổi, nói về lực phòng ngự, hắn như thế nào lại kém đây chứ? Từ những trải nghiệm của hắn, có thể biết được lực phòng ngự của hắn đã trải qua biết bao nhiêu thống khổ mới có được thành quả như ngày nay.

Đầu tiên, là hắn có sáu cái hồn hoàn, từ cái hồn hoàn thứ ba trở đi cũng đã là vượt cấp hấp thu. Lúc đầu, hắn thừa nhận được nỗi thống khổ to lớn đến mức nào mới có thể hoàn thành được hành động vĩ đại này. Thành quả của việc hấp thu hồn hoàn vượt cấp này, chính là khiến cho thực lực của hắn đồng thời tăng lên, hơn nữa, hồn hoàn cải tạo thuộc tính cơ thể hắn so với các hồn sư

khác còn mạnh hơn nhiều.

Sau nữa, hắn lại có dùng qua Bát giác huyền băng thảo cùng với Liệt hoả hạnh kiều sơ, trong Băng hoả lưỡng nghi nhãn hấp thu, giúp cơ thể hắn cải tạo. Thêm sự cải tạo cơ thể khi Lam Ngân Hoàng lần thứ hai tỉnh giấc. Lại còn sự cải tạo thân thể của mười vạn năm hồn hoàn của Tiểu Vũ hiến tế. Cùng với sự may mắn do trời ưu ái đạt được bốn khối hồn cốt tăng phúc đối với cơ thể. Tất cả các yếu tố này tập trung lại một chỗ, làm cho Đường Tam có được một lực phòng ngự cực kì kinh khủng. So với các hồn sư cùng cấp bậc (hồn đế), lực phòng ngự của hắn tuyệt đối có thể xem là cực mạnh. Hoặc cũng có thể nói là, trong số hồn sư dưới bảy mươi cấp, không có kẻ nào có thể cùng hắn so về lực phòng ngự. Cho dù là người của Ngự chi nhất tộc cũng vậy.

Tại lúc hắn còn chưa có được hồn hoàn cùng hồn cốt của Tiểu Vũ, cũng đã có khả năng thừa nhận sự công kích của mấy tên Hồn thánh mà không chết. Lúc cuối cùng, khi hắn chặt đứt đùi phải, cũng là do chính hắn tự thu liễm lực phòng ngự của mình, vì cứu Tiểu Vũ mà tận lực hi sinh.

Đường Tam hướng Ngưu Cao mỉm cười lắc đầu: *"Vãn bối xuất thân từ Hạo Thiên Tông, như thế nào lại có thể có được võ hồn là con gián đây chứ?"*

Thái Thản thấy Đường Tam không có việc gì, cũng thở dài một hơi, ha hả cười, nói: *"Ta xem cứ như vậy đi, mỗi người hai quyền được rồi. Tiếp tục đánh nữa sẽ làm tổn thương hoà khí. Ta cũng không muốn thấy ai trong hai người các ngươi bị bất kỳ tổn thương nào cả. Lão tê ngưu, ngươi đầu cũng đã hai thứ tóc rồi, sao không trầm ổn lại một chút đi? Vẫn còn tranh cường háo thắng như vậy sao?"*

Ngưu Cao tức giận nói: *"Thúi lắm, hắn có khả năng đả thương ta sao? Ta thừa nhận, tiểu tử này quả thật không tồi, ngươi đối với hắn đánh giá cũng không có chút phóng đại. Bất quá, với thực lực của hắn bây giờ, muốn đả thương được ta vẫn là khó có khả năng."*

Thái Thản bĩu môi: *"Khó có khả năng? Vừa rồi khi hắn đánh ra quyền thứ hai, ngươi có nghĩ rằng hắn có thể đem ngươi đánh lui ba bước không? Ngươi vẫn là phải thối lui đấy thôi? Ngươi sao biết hắn không có tuyệt chiêu*

đánh ra quyền thứ ba, cho lão tiểu tử ngươi bị một cú thua thiệt đây."

Ngưu Cao giận dữ: *"Nói như thế nào lão phu cũng là Hồn đấu la, nếu nói như vậy, ta sao này cũng không cần lăn lộn nữa. Lão tinh tinh, ngươi cũng quá xem thường ta. Được, Đường Tam, chỉ cần quyền thứ ba của ngươi có thể làm cho ta so với ngươi vừa rồi lui xa hơn một chút, ngươi chẳng những có thể lưu lại, sau này Ngự chi nhất tộc cũng không xem ngươi là kẻ thù nữa, chuyện năm đó, cũng một bút xoá hết."*

Đường Tam mừng rỡ, hắn cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội hoá giải được đoạn cừu hận này, lập tức nói: *"Chúng ta đây một lời đã định."*

Ngưu Cao hai chân chuyển hướng, hai tay chắp sau lưng, ngạo nghễ nói: *"Đến đây đi."*

Thái Thản đứng kế bên lại che miệng cười thầm: *"Ngưu Cao ơi Ngưu Cao, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn như xưa dễ xúc động, sao không trầm ổn giống như ta chút nào thế. Sợ rằng lần này ngươi thật sự thua rồi. Thoát ly Hạo Thiên Tông lâu rồi, ngươi ngay cả kỹ năng cường đại của Hạo Thiên Tông cũng đã quên mất rồi sao. Đường Tam vừa rồi có khả năng làm cho ngươi lui ba bước, như vậy, hiện tại nhất định có thể làm cho ngươi lui xa hơn hắn khi nãy."*

Đường Tam là người thông minh, lại càng sẽ không làm Thái Thản thất vọng. Đứng tại khoảng cách trước mặt Ngưu Cao năm bước, hắn hít sâu một ngụm khí, hồn lực toàn thân nhất thời tăng nhanh lên. Huyền Thiên công gia tốc vận chuyển, làm cả người hắn nhìn qua nhất thời khí thế đại thịnh.

Ngưu Cao đứng ở khoảng cách gần hắn nhất, tự nhiên cũng cảm thụ sâu sắc nhất, Hồn lực trên người Đường Tam phóng xuất ra làm cho hắn thất kinh, hồn lực như vậy ít nhất là trên sáu mươi cấp a! Chẳng lẽ nói rằng, tên tiểu tử trước mặt mình này lại có được thực lực trên sáu mươi cấp hay sao? Không, chuyện này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng là, chuyện mà hắn không tin, lại đang hiển hiện ra trước mắt hắn.

Đường Tam chậm rãi giơ cánh tay phải mình lên, lúc này đây, hắn cũng

không có nóng lòng sử dụng Sát thần lĩnh vực của mình. Bàn tay phải dưới tác dụng của Huyền thiên ciing đã dần dần chuyển sang màu oánh ngọc. Vì nếu không oanh kích được đối thủ, ngược lại sẽ làm chấn thương chính mình, do đó, hắn đã đem Huyền Ngọc Thủ phát huy đến cực hạn.

"Tiểu tử, lề mề đứng đó làm gì? Đến đây đi." Ngưu Cao hét lớn một tiếng. Lúc này đây, hắn không hề có chút nào ý khinh thường. Trước sự tình thể hiện như vậy, hắn đem hồn lực trải rộng toàn thân, lực phòng ngự tăng lên đến cực hạn. Lúc này dưới tình huống không có võ hồn cùng với hồn kĩ, đây là trạng thái phòng ngự mạnh nhất của hắn rồi.

Đường Tam động thân, mũi chân chỉ xuống đất, lấy bắp chân phát lực, thân thể đột ngột xoay tròn nửa vòng, cánh tay phải huy động lên. Chỉ là, một quyền này của hắn cũng không phải là đánh về phía Ngưu Cao, mà là đánh vào trong không khí.

Động tác Đường Tam rất nhanh, quyền thứ nhất đánh xong, ngay sau đó chính là quyền thứ hai, khí thế trong nháy mắt chất chồng, dưới sự áp súc của hồn lực, đã ẩn hiện bạch quang.

Chứng kiến quyền thứ hai này của Đường Tam, sắc mặt Ngưu Cao đã biến đổi, trong đầu hắn rốt cuộc cũng đã nhớ lại cái kia. Đúng vậy, tiểu tử này xuất thân từ Hạo Thiên Tông, như thế nào lại không biết được cái kĩ năng kia đây chứ? Chỉ là, lúc này hắn không dùng chuỳ, mà là dùng tay, như vậy có thể phát huy được bao nhiêu thành uy lực đây?

Không sai, Đường Tam sử dụng chính là Loạn Phi Phong chuy pháp. Lấy tay thay chuỳ, vốn là tình huống rất ít khi xuất hiện, bởi vì Hạo Thiên Chuỳ chính là võ hồn, tuỳ thời lúc nào cũng có thể sử dụng. Nhưng lấy tay thay chuỳ mặc dù mất đi sự tăng phúc của Hạo Thiên Chuỳ, nhưng hiệu quả của Loạn Phi Phong chuy pháp cũng không suy giảm bao nhiêu.

Đường Tam khổ luyện dưới thác nước cũng không phải là uổng phí. Một người cả đời có thể có được mấy lần một năm như thế? Lúc đó, cũng đã thu hút ít nhất một phần trăm thời gian tính mạng của hắn hoàn toàn tập trung vào trong loại chuỳ pháp không mấy phức tạp này. Lúc này, lần nữa thi triển ra, là điều khiển hoàn toàn thành thục, không hề trì trệ.

Lấy chân trái làm trục, thân thể Đường Tam nhanh chóng xoay tròn liên tục. Trước đó cũng không có ai quy định trước mỗi lần công kích là không được súc lực, chỉ là phương pháp súc lực này của Đường Tam làm cho sự tin tưởng mười phần của Ngưu Cao trước đó bắt đầu xuất hiện một chút vết rách.

Loạn Phi Phong chuỳ pháp chia làm mấy cảnh giới, đơn giản nhất chính là chín chuỳ, sau đó là mười tám chuỳ, ba mươi sáu chuỳ, sáu mươi bốn chuỳ, cuối cùng mạnh nhất chính là tám mươi mốt chuỳ.

Bình thường khi các hồn sư chiến đấu, loại chuỳ pháp này kỳ thật là khó có được tác dụng (tuyệt thế kỹ năng của đệ nhất tông môn mà lại khó có tác dụng T_T), trừ khi giống như lần trước Đường Tam gặp phải Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm của Phong Tiếu Thiên trước đây, cùng loại kỹ năng thi triển mới có khả năng đối chạm.

Nhưng lúc này, hắn lại có được dư dả thời gian súc lực. Ngưu Cao chỉ có thể trong lòng cầu khẩn, hi vọng Loạn Phi Phong chuy pháp của Đường Tam chỉ mới luyện đến được cảnh giới dưới sáu mươi bốn chuỳ. Lực phòng ngự của hắn tuy cường đại, nhưng nếu như thật sự đối mặt với lực công kích của tám mươi mốt chuỳ chồng chất, hắn cũng không có bất cứ thứ gì nắm chắc. Càng huống chi hồn lực của Đường Tam so với hắn tưởng tượng còn cường đại hơn nhiều.

Tựa như một con quay bình thường đang xoay tròn, mỗi một quyền Đường Tam đánh ra đều cực kỳ có tiết tấu, thân thể quay tròn liên tục cực nhanh, nhưng chân trái thuỷ chung cũng không có rời khỏi khoảng cách một tấc vuông. Điều làm cho Ngưu Cao trong lòng không yên chính là, hồn lực do Đường Tam phóng ra cũng không gây cho hắn chút áp lực, mà toàn bộ tụ lại bên trong vòng tròn mà hắn đang xoay kia.

Bạch quang dần dần đậm lên, đem thân thể đang xoay nhanh của Đường Tam bao trọn lại bên trong, làm cho người khác không cách nào chứng kiến được thân hình của hắn. Thân là Hồn đấu la, bất luận là Thái Thản hay Ngưu Cao, cũng có thể cảm nhận được lực lượng của đoàn bạch quang kinh khủng kia đang không ngừng đề thăng liên tục.

------oOo------

Chương 351: Phá phòng, Loạn Phi Phong chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: duynguyen84

Biên tập: A Lá

Đường Tam lúc trước dưới thác nước luyện tập, đôi chân là đứng trên một viên đá tròn bóng loáng, khả năng thăng bằng của hắn được rèn luyện rất tốt. Lúc này lần đầu tiên thi triển ở bên ngoài, hồn lực cơ thể lưu động, làm cho thân thể hắn sinh ra một cảm giác thoải mái toàn thân.

Rốt cuộc chín lần chín tám mươi mốt chuỳ đã hoàn thành, một chuỳ cuối cùng đánh ra, luồng bạch quang đậm đặc trong nháy mắt phóng đại. Như vậy không chỉ có lực công kích của Đường Tam, mà đồng thời còn có Sát Thần lĩnh vực của bản thân hắn phóng thích ra. Vì để có thể hàng phục Ngự Chi Nhất Tộc, có thể nói hắn đã sử dụng hết toàn lực.

Thái Thản quát to: *"Lão tê ngưu, mau dùng vũ hồn."*

Ngưu Cao lúc này cũng chẳng còn quan tâm đến thể diện, dù sao, so với thể diện, tính mạng cũng là càng quan trọng hơn. Thân thể vốn đã cường tráng cấp tốc bành trướng lên, da dẻ trong nháy mắt biến thành màu đen, một tầng cảm giác cực kì nặng nề chợt xuất hiện. Trên người hắn ba cái hồn hoàn đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, vốn là ba cái hồn hoàn tốn ít hồn lực nhất, tốc độ phóng thích cũng nhanh nhất đồng thời quang mang loé lên. Thật sự làm cho thân thể hùng tráng của Ngưu Cao biến thành một toà thành luỹ.

Oanh…

Loạn Phi Phong chuy pháp sau khi tích súc đầy đủ lực lượng là tuyệt đối đáng sợ. Cứ việc không có Hạo Thiên Chuỳ phụ trợ, một chuỳ cuối cùng tập hợp lực lượng hồn lực tám mươi mốt chuỳ oanh kích của Đường Tam trong

nháy mắt bộc phát ra lực công kích vẫn là làm cho người khác nhìn phải líu lưỡi.

Một quyền như vậy, với lực lượng bộc phát bá đạo tựa như rồng hú hổ gầm, lực lượng kinh khủng từng làm cho thác nước hơn hai trăm thước phải chảy ngược lại một lần nữa thể hiện ra, hồn lực mênh mông bay đến thôn phệ toàn bộ thân thể hùng tráng của Ngưu Cao. Lực bộc phát mạnh mẽ trong nháy mắt nổ vang.

Trong tiếng nổ lớn, thân thể khổng lồ của Ngưu Cao giống như một viên đạn pháo bị bắn bay đi. Dưới ảnh hưởng của Sát Thần lĩnh vực, lực công kích của Đường Tam được tăng lên vài phần, mà lực phòng ngự của Ngưu Cao lại bị hạ xuống vài phần. Một bên tăng, một bên giảm, hiệu quả của lực công kích càng thêm kinh khủng hơn.

Cả khối cơ thể giống như một toà núi trong nháy mắt bay ra, đụng thẳng vào vách tường của đại sảnh, làm xuất hiện một lỗ hổng hình người.

Không thể không nói, kiến trúc của Ngự Chi Nhất Tộc là tương đối rắn chắc, cả đại sảnh mặc dù bị một trận rung lắc kịch liệt, nhưng rốt cuộc cũng không có bị phá hỏng.

Thân thể Đường Tam vốn xoay tròn đã ngừng lại. Trước ngực không ngừng nhấp nhô, không có Hạo Thiên chuỳ phụ trợ, uy lực của Loại Phi Phong chuỳ pháp so với bình thường giảm thấp rất nhiều. Hơn nữa cũng làm tiêu hao nhiều hồn lực của bản thân hơn hản, toàn bộ tám mươi mốt chuỳ vừa rồi, đã làm cho hắn tiêu hao hơn năm thành hồn lực.

Thái Thản đi nhanh đến sau lưng Đường Tam, một tay đặt lên phía sau bả vai hắn. Đem hồn lực của mình truyền vào cơ thể Đường Tam. Hồn lực hùng hậu mặc dù không thể giúp hắn bổ sung lại lượng bị tiêu hao, nhưng có thể giúp hắn điều hoà lại cơ thể.

Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài vang lên. Lúc trước Ngưu Cao chỉ lo cùng Thái Thản thân thiết nói chuyện phiếm với nhau, mà quên cả việc cho hạ nhân chuẩn bị trà bánh. Nhưng trong này xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, cả Ngự Chi Nhất Tộc đều bị kinh động đến.

Âm thanh phần phật vang lên, có ít nhất hơn hai mươi người dũng mãnh tiến vào, cả đám người thân thể đều như nhau vô cùng tráng kiện. Cầm đầu cả đám là là một người tướng mạo giống Ngưu Cao đến tám phần, chỉ là còn trẻ hơn nhiều. Vừa bước vào đại sảnh hắn đã thấy ngay Thái Thản.

"Thì ra là Thái bá bá đã tới. Ủa, ngài đã tới sao cha của ta lại không có ở đây? Âm thanh mới vừa rồi là gì vậy?" Tên tráng hán vừa cung kính hành lễ với Thái Thản, vừa có chút nghi hoặc mà hỏi thăm.

Thái Thản nhìn Đường Tam một cái, sắc mặt biến đổi cực kì cổ quái. Ngươi đến nhà người ta làm khách, nhưng lại đem chủ nhân người ta đánh vỡ tường bay ra ngoài. Hắn đương nhiên không lo lắng cho thân thể của Ngưu Cao, nếu như Đường Tam sử dụng Hạo Thiên Chuỳ, có lẽ sẽ có thể thật sự đả thương được hắn. Nhưng cái này chỉ là bàn tay trần, cho dù là sử dụng Loạn Phi Phong chuỳ pháp, cũng không thể đối với Ngưu Cao khi đã vũ hồn phụ thể gây ra cái gì là thương tổn cả.

Thái Long đứng bên cạnh Đường Tam thấp giọng nói: *"Hắn ta tên là Ngưu Bôn, là con trai trưởng của Ngưu Cao gia gia. Cũng là bạn thân của cha ta. Thiên phú của hắn so với cha ta còn tốt hơn không ít, thực lực hiện tại so với thiếu chủ hắn là không sai biệt bao nhiêu."*

Không đợi Thái Thản trả lời, Ngưu Cao đã quay lại, từ lỗ hổng khi nãy, hắn mặt mày xám tro chui trở vào. Trên người hắn quần áo đã tổn hại nhiều chỗ, vũ hồn đã thu liễm, nhưng một thân tro bụi cùng với vẻ mặt quái dị của hắn khiến cho kẻ khác phải ôm bụng mà cười.

Ngưu Bôn cùng với đám tộc nhân của Ngự Chi Nhất Tộc nhất thời trợn mắt há mồm nhìn lão Ngưu Cao, cả đám đều ngây ngẩn cả người. Ngưu Bôn thậm chí còn dừng tay dụi dụi hai mắt mình, xác định là chính mình không có nhìn lầm.

"Thái Thản bá bá, cái này là ngài không đúng rồi. Ngài như thế nào vừa mới tới đã khi dễ cha ta a!" Ngưu Bôn cố nén cười, hướng Thái Thản nói. Bởi vì quan hệ thân thiết giữa hắn cùng với Thái Nặc, hơn nữa Thái Thản cũng là quan tâm hắn từ nhỏ tới lớn, vẫn là hết sức thân thiết, cho nên hắn cũng

không có quá nhiều cố kị.

Thái Thản ha ha cười nói: *"Ai bảo cha ngươi nói không phục ta làm gì? Đây không phải là bị ta đến thu thập hay sao? Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hai lão già chúng ta luận bàn một chút mà thôi. Ngươi còn không thấy được bá bá ngươi cũng bị thiệt thòi đâu. Ngươi cũng không thể thiên vị cho cha ngươi a!"*

Ngưu Cao trừng mắt liếc Thái Thản một cái, hiển nhiên là Thái Thản đang giúp mình che dấu chuyện mất mặt vừa rồi. Thẹn quá hoá giận, lửa giận nhất thời không biết phát tiết vào đâu, đem trút hết xuống đầu con trai: *"Hỗn đản, ai cho các người vào đây? Không thấy là ta đang cùng Thái Thản tộc trưởng ôn lại chuyện xưa hay sao? Biến, tất cả cút hết ra ngoài cho ta."*

Ngưu Bôn cũng đã hơn năm mươi tuổi đầu, bị Ngưu Cao mắng cho nhưng một điểm nổi nóng cũng không có. Tại Ngự Chi Nhất Tộc, Ngưu Cao chính là tuyệt đối uy quyền. Đây cũng là nguyên nhân tại sao khi Ngưu Bôn chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc cùng bộ dáng ấy của phụ thân lại muốn bật cười.

"Được, được, cha à, ngài đừng giận. Ta lập tức biến đi đây. Hai lão huynh đệ các người cứ tiếp tục… uhm… ôn chuyện cũ đi. Ta đi chuẩn bị rượu và thức ăn cho các ngươi." Nói xong, Ngưu Bôn vội vã vẫy vẫy tay, mang theo đám tộc nhân Ngự Chi Nhất Tộc lui hết ra ngoài.

Thái Thản than thở nói: *"Ngưu Bôn tên tiểu tử này so với tiểu tử Thái Nặc của ta đúng là tốt hơn nhiều, càng ngày càng biết cách làm việc. Hắn còn không có kế thừa các tính xấu của người, không tồi, đúng là không tồi."*

"Không tồi cái rắm." Ngưu Cao lúc này vẻ mặt hoàn toàn không cam lòng. Nổi giận đùng đùng đi tới, phủi phủi bụi đất bám trên người, mặc dù hắn không muốn, nhưng cũng không thể không đối mặt với Đường Tam.

"Tiểu tử, ngươi thắng. Mới vừa rồi ta đã sử dụng đến vũ hồn, quyền thứ ba của ta cũng không cần đánh nữa. Lão phu nói sẽ giữ lời. Từ nay về sau, Ngự Chi Nhất Tộc của bọn ta cùng với ngươi và phụ thân ngươi, không còn bất cứ cừu hận gì nữa."

Nhìn bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Ngưu Cao, Đường Tam không khỏi mỉm cười, hắn đương nhiên nghe được từ trong lời nói của Ngưu Cao cũng không có ý tiêu tan thù hận với Hạo Thiên Tông. Nhưng hắn cũng không để ý, Hạo Thiên tông mặc dù là tông môn xuất thân của hắn, nhưng quả thật lúc đó đã gây ra cho các tông tộc chi nhánh quá nhiều thiệt hại. Như vậy cũng không phải trong một chốc, một hồi tỉ thí là có thể hoá giải hết thù hận. Cũng chỉ có thể từ từ hoá giải mà thôi.

"Là do tiền bối có ý khinh thường, mới làm cho vãn bối có thể thu lợi. Nếu như là chiến đấu bình thường, đấu thủ như thế nào cấp cho vãn bối nhiều thời gian súc lực như thế."

Ngưu Cao hừ hừ: *"Được rồi, thua chính là thua. Chẳng lẽ lão phu là người thua mà không nhận hay sao? Lần này ngươi cứ việc lưu lại đây đi."*

Thái Thản hắc hắc cười nói: *"Ta xem bộ dạng ngươi như vậy, giống như là không có nhận thua. Mọi chuyện cũng nên xong hết rồi. Ngươi tại phương diện phòng ngự cực mạnh cũng bị đánh bại bởi một tên tiểu tử. Cũng không có tỏ vẻ gì hay sao?"*

Ngưu Cao cả giận nói: *"Tỏ vẻ cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta đem toàn bộ Ngự Chi Nhất Tộc hướng hắn thần phục hay sao?"*

Thái Thản cười nói: *"Cũng không cần như thế. Bất quá, gần đây ta cùng thiếu chủ có chuẩn bị thành lập một tông môn mới, gọi là Đường Môn, ngươi có hứng thú gia nhập hay không? Nếu ngươi đã cùng chủ nhân và thiếu chủ hoá giải hết các mâu thuẫn trước đây, hắn là không còn chướng ngại gì nữa chứ."*

Ngưu Cao kéo một cái ghế ngồi xuống: *"Hoá ra là như thế, đã biết lần này ngươi mang tiểu tử này đến đây nhất định là có chuyện mà. Lão tinh tinh, ta xem ra ngươi già quá hoá hồ đồ mất rồi. Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra đây là mưu kế của Hạo Thiên Tông hay sao? Vẫn muốn để cho chúng ta một lần nữa gặp phải hạo kiếp à?"*

Thái Thản bất đắc dĩ lắc đầu: *"Quên đi, trong chốc lát cũng khó nói cho ngươi rõ được. Ta nói, Ngưu Cao a Ngưu Cao, ngươi tiếp đón người đại ca*

như ta cũng quá chậm trễ rồi. Ít nhất cũng phải đem cho bọn ta ít nước trà chứ. Còn nữa, nhìn bộ dáng như vậy của ngươi, để cho bọn tộc nhân thấy được nghĩ đến cái gì đây? Mau đi thay quần áo đi."

Ngưu Cao ánh mắt có chút bất mãn trừng mắt liếc Thái Thản: *"Cũng không đợi đến ngươi trêu chọc ta, ta đi thay quần áo."* Nói xong, lúc này mới nhanh bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của Ngưu Cao, Thái Thản hướng Đường Tam nói: *"Thiếu chủ, ngươi thật sự làm cho ta phải giật mình a! Cũng chỉ có ngươi mới có thể nghĩ ra, tại phương diện mà lão tê ngưu am hiểu nhất đánh bại hắn. Khó trách ngươi cũng không cần ta giúp, xem ra, ngươi đã sớm nghĩ kỹ đối sách rồi. Chính là tính cách lão tê ngưu rất ngoan cường, sẽ không dễ dàng thoả hiệp như vậy đâu."*

Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói: *"Kì thật, ta cũng không cần Ngưu Cao tiền bối thoả hiệp cái gì cả. Chỉ là hi vọng có thể hoá giải được cừu hận lúc đầu thôi. Dù sao cũng từng là người một nhà. Tình trạng hiện nay của Đơn chúc tứ tông tộc đều là do Hạo Thiên Tông phong bế mà tạo thành, ta chỉ hi vọng vì tứ tông tộc làm chút chuyện. Ngài không cần dùng sức mạnh bắt ép Ngưu Cao tiền bối gia nhập vào Đường Môn chúng ta. Chỉ cần bọn họ không còn hận cha ta nữa, đối với ta như vậy là đủ rồi."*

Cái này gọi là *"Nợ cha con trả"*, hiện tại việc Đường Tam làm, đúng là bắt đầu vì phụ thân mà trả nợ. Hắn chỉ hi vọng trong tương lai có thể thay thế phụ thân từ từ mà hoá giải hết những cừu hận, đem tất cả các kẻ thù hoàn toàn huỷ diệt hết.

Hai người vừa mới đơn giản nói với nhau mỗi người một câu, Ngưu Cao đột nhiên từ bên ngoài bước trở vào, đứng ở cửa hướng Đường Tam hỏi: *"Tiểu tử, ngươi hồn lực đến cùng là bao nhiêu cấp?"*

Nhìn vẻ mặt buồn bực của lão nhân tính cách bộc trực kia, Đường Tam cung kính hồi đáp: *"Vãn bối hồn lực sáu mươi sáu cấp, khống chế hệ chiến hồn đế."*

Ngưu Cao sửng sốt một chút: *"Khống chế hệ? Hạo Thiên Chuỳ từ lúc nào lại*

biến thành khống chế hệ vũ hồn vậy?"

Thái Thản cười mắng: *"Nhanh đi thay quần áo đi. Trở lại rồi hãy nói, chuyện này cũng không phải nói một hai câu là có thể minh bạch được."*

Ngưu Cao có chút nghi hoặc liếc nhìn Thái Thản một cái, lúc này mới xoay người lần nữa rời đi. Vừa đi, trong miệng vừa lầm bầm: *"Sáu mươi sáu cấp, hai mươi mốt tuổi sáu mươi sáu cấp, hắn có phải là người không vậy?"*

Ngưu Cao mới vừa bước đi không lâu, đã có hạ nhân dâng lên trà mứt, hiển nhiên là khi lần đầu hắn ra ngoài đã phân phó người đem đến. Cũng có tộc nhân của Ngự Chi Nhất Tộc từ bên ngoài bắt đầu tu sửa lại vách tường đại sảnh nơi khi nãy bị Ngưu Cao phá lủng.

Thái Thản nhấp một ngụm trà, hướng Đường Tam nói: *"Thiếu chủ, ngươi hắn là cũng nhìn ra được, ta cùng với Ngưu Cao quan hệ vô cùng tốt, chúng ta có quan hệ sinh tử chi giao. Thẳng thắn mà nói, ta hi vọng Ngưu Cao dẫn đầu Ngự Chi Nhất Tộc gia nhập vào Đường Môn, cũng không phải là vì thiếu chủ ngài. Mà phần nhiều chính là ta có tâm tư riêng. Ta đã lớn tuổi rồi, thật sự rất hi vọng có thể cùng với vị huynh đệ thâm niên này cùng nhau ở chung một chỗ. Hai người có thể chiếu cố lẫn nhau, cũng là cho có bạn. Ta sẽ tận lực thuyết phục hắn. Ngưu Cao này mặc dù thật thà chất phác, nhưng hắn tuyệt đối không có ngốc. Ta nghĩ, hắn sẽ chịu khó suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Nếu như hắn nguyện ý dẫn đầu Ngự Chi Nhất Tộc gia nhập Đường Môn, vẫn thỉnh xin thiếu chủ cấp cho lão phu chút mặt mũi."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nếu như thật sự là được như vậy, đúng là cầu còn không được nữa là! Nếu như có được khả năng kiến trúc học của Ngự Chi Nhất Tộc cùng với khả năng chú tạo thuật của ngài, Đường Môn chúng ta chẳng phải sẽ trở thành tường đồng vách sắt hay sao?"*

Ngưu Cao rời đi thời gian cũng không lâu. Trong chốc lát đã thay đổi quần áo sạch sẽ quay trở lại. Vừa vào tới cửa, câu đầu tiên vẫn là hướng phía Đường Tam nói: *"Tiểu tử, ngươi thật sự là sáu mươi sáu cấp sao?"*

Đường Tam gật đầu.

Ngưu Cao đi tới bên người Thái Thản ngồi xuống, trong mắt lộ rõ quang mang đăm chiêu suy nghĩ. Thái Thản cũng không quấy rầy hắn, để cho hắn chính mình suy tư.

Hai mươi mốt tuổi, sáu mươi sáu cấp, lực phòng ngự cực mạnh, tuyệt không dưới tộc nhân Ngự Chi Nhất Tộc ở cùng cấp bậc. Mà thân hắn là Hạo Thiên Tông đệ tử, như thế nào lại thiếu lực công kích đây chứ? Điều đầu tiên mà Ngưu Cao nghĩ đến, chính là tiền đồ trong tương lai của Đường Tam. Không thể nghi ngờ, không đầy hai mươi năm nữa, Đường Tam nhất định sẽ trở thành một gã tuyệt đỉnh cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ cực kì cường đại.

Cho dù cùng là Phong Hào Đấu La đi nữa, thực lực cũng có thể chênh lệch không nhỏ. Như là Đường Hạo khi xưa, lúc còn ở trạng thái đỉnh cao thực lực, đồng thời đối mặt với ba gã Phong Hào Đấu La bình thường tuyệt đối là không có vấn đề, chỉ một mình hắn làm cả vũ hồn Điện phải náo động. Ngưu Cao hiểu được, nếu như đắc tội với một gã hồn sư có tiềm lực kinh người như vậy, đối với tương lai của Ngự Chi Nhất Tộc tuyệt đối không có chỗ tốt.

Kiến trúc phòng ốc của Ngự Chi Nhất Tộc quả thật có chỗ độc đáo. Vách tường của đại sảnh khi nãy bị phá lủng như vậy, trong khoản thời gian ngắn hoàn toàn đã sửa chữa xong.

Thái Thản nói: *"Lão tê ngưu, ta biết ngươi đang cân nhắc cái gì. Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều. Ta biết trong lòng ngươi kiên định lắm. Ngươi cho hạ nhân lui xuống hết đi."* Ngưu Cao mặc dù không biết Thái Thản muốn làm cái gì, nhưng vẫn làm theo lời hắn.

Thái Thản cũng hướng tộc nhân mình phất phất tay, ngoại trừ Thái Long cùng Mã Hồng Tuấn ra, ra hiệu cho những người khác ra khỏi phòng khách.

Ngưu Cao có chút khó hiểu nhìn Thái Thản: *"Lão tinh tinh, ngươi làm gì mà thần bí đến như vậy chứ?"*

Thái Thản lạnh nhạt cười, nói: *"Ta chỉ là không hy vọng ngươi sau này sẽ oán giận ta. Cũng là cho ngươi biết rằng, lão ca ca ta cũng không phải là người dễ dàng hạ quyết tâm. Thiếu chủ, ngài cho hắn nhìn qua vũ hồn của ngài một chút đi."*

Đường Tam cùng Thái Thản liếc nhìn nhau một cái, trong mắt hai người đều toát ra một tia ăn ý. Động thân, Đường Tam trong mắt quang mang chợt loé, tay trái giơ lên, hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chuỳ đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Ngưu Cao nghi hoặc nhìn Đường Tam, hướng Thán Thản nói: *"Lão tinh tinh, chẳng lẽ ta còn chưa từng thấy qua Hạo Thiên Chuỳ hay sao? Ủa, tiểu tử, vũ hồn ngươi như thế nào lại không có hồn hoàn?"*

Đường Tam mỉm cười: *"Hạo Thiên Chuỳ của vãn bối đích thực là không có hồn hoàn."*

Thái Thản nói: *"Đừng có gấp, từ từ mà xem."*

Đường Tam tay trái khẽ động, đã thu hồi Hạo Thiên Chuỳ, ngay sau đó, một tầng lam quang lưu động, hắn giơ cánh tay phải của mình lên, Lam Ngân Hoàng màu vàng lam từ cơ thể hắn phóng ra, lam quang phóng xuất tứ tán xung quanh, hơi thở bừng bừng sinh cơ nhất thời tràn ngập khắp cả phòng khách.

Vừa lúc Lam Ngân Hoàng trong nháy phóng xuất, Ngưu Cao đã đột ngột đứng lên. Bởi vì lúc đó hắn thấy được sáu cái hồn hoàn huyễn lệ trên người Đường Tam sáng lên. Không có màu trắng, thấp nhất là màu vàng. Vàng, Tím, Đen ba màu này đối với Ngưu Cao là rất quen thuộc, thân là Hồn đấu la, tự nhiên hắn cũng có được ba cái hồn hoàn có màu như vậy. Nhưng là, khi hắn chứng kiến cái hồn hoàn cuối cùng có màu đỏ sẫm yêu dị kia, đại não hắn nhất thời đã lâm vào tình trạng trống rỗng.

"Không ngoài dự kiến, trên người thiếu chủ cái không thiếu nhất chính là kỳ tích. Thấy rõ không? Khi lần đầu tiên ta chứng kiến cái này, vẻ mặt so với ngươi cũng không khác nhau bao nhiêu." Thái Thản cảm thán nói.

Đường Tam đối với Thái Thản cũng không có giấu diếm cái gì, lão nhân này cũng là toàn tâm toàn ý ủng hộ hắn, trên đường đi cũng đã từng xem qua cái hồn hoàn mười vạn năm kinh khủng này của Đường Tam. Lúc ấy vẻ mặt của hắn cơ hồi cũng giống như Ngưu Cao như đúc. Đường Tam cũng không có

giải thích nhiều, chỉ là nhìn cái hồn hoàn mười vạn năm của mình mà tràn ngập vẻ bi thương. Thái Thản cũng không có hỏi nhiều, hắn hiểu được, đây là sự tin tưởng của Đường Tam đối với mình, cũng như làm cho mình tin tưởng hắn.

Dùng sức nuốt nước miếng một cái, Ngưu Cao thì thào nói: *"Mười vạn năm, đây mới thật sự là mười vạn năm hồn hoàn…, khó trách, khó trách lực phòng ngự của ngươi lại mạnh mẽ như vậy. Chỉ là, với cấp bậc hiện tại của ngươi, như thế nào lại có thể hấp thu được hồn hoàn mười vạn năm này?"*

Mỗi khi chứng kiến cái hồn hoàn màu đỏ kia trên người mình, Đường Tam không khỏi tự nhớ lại cảnh khi mà Tiểu Vũ tự sát hiến tế, thần sắc nhất thời ảm đạm xuống, từ trong túi Như Ý Bách Bảo cẩn thận đem Tiểu Vũ lấy ra ôm vào trong lòng: *"Xin lỗi tiền bối. Ta không muốn trả lời vấn đề này của ngài, nếu như có thể lựa chọn, ta thà rằng mình không nên có cái hồn hoàn này."* Vừa nói hắn vừa chậm rãi thu hồi lại vũ hồn của mình.

Thái Thản hướng Ngưu Cao nháy mắt một cái, ý bảo hắn không nên hỏi thêm nữa. Ngưu Cao hít sâu một ngụm khí, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, phảng phất như nhớ lại cái gì, thanh âm có chút run rẩy nói: *"Chờ đã, ngươi,.. ngươi có hai cái vũ hồn?"*

Mã Hồng Tuấn nãy giờ ngồi một bên đã sớm có chút không nhịn được, buộc miệng nói: *"Tam ca của ta chính là có Song sinh vũ hồn, điều này có gì kì quái đâu chứ?"*

Ngưu Cao mở to mắt nhìn: *"Tiểu mập mạp, ngươi nói nghe thoải mái quá, ngươi đã từng gặp qua bao nhiêu người có song sinh vũ hồn?"*

"Ách,… cái này…." Mã Hồng Tuấn nhất thời trả lời không được.

Ngưu Cao nặng nề thở dốc một tiếng, hồi lâu mới có thể nhìn về phía Thái Thản: *"Lão ca, ngươi lần này dẫn hắn đến đây, là muốn bức bách ta hay sao?"*

Thái Thản thở dài một tiếng, nói: *"Ta không bức ngươi, quyết định như thế nào là chuyện của ngươi. Ta chỉ hi vọng là, huynh đệ chúng ta những năm*

tháng còn lại có thể ở cùng một chỗ, giống như trước kia vậy, mỗi ngày có thể tỉ thí, cũng có thể cùng nhau uống rượu. Ngươi hẳn là cũng biết, ta không phải là một người cẩu thả, ta đã quyết định như vậy, tự nhiên cũng có nguyên nhân của ta."

Ngưu Cao trầm giọng nói: *"Nhưng là, hẳn ngươi cũng biết, Thất Bảo Lưu Ly tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc hai đại tông môn vẫn bị tiêu diệt, không hỏi cũng biết là do ai làm. Trong tương lai không lâu sau này, chỉ sợ là hồn sư giới chúng ta hẳn phải một lần nữa bị hạo kiếp, ta không thể không vì tộc nhân của ta mà cân nhắc. Ta ở chỗ này, tình huống xấu nhất, sự lựa chọn chính là phụ thuộc vào vũ hồn Điện. Ta nhất định phải cân nhắc đến việc duy trì sự tồn tại của cả gia tộc."*

Thái Thản nói: *"Tông môn của chúng ta cũng không phải là một Hồn sư tông môn truyền thống đúng nghĩa, nói đúng hơn, chúng ta càng giống như là một thương nhân hơn. Chẳng qua là một thương nhân có vũ lực cường đại mà thôi."*

Ngưu Cao sửng sốt một chút: *"Thương nhân? Ta không hiểu."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Tài chính có thu vào mới có thể nuôi sống môn nhân của tông môn. Hộ khách thứ nhất của Đường Môn chúng ta chính là Thất Bảo Lưu Ly tông, cũng là hộ khách dài hạn. Ta nghĩ, hộ khách kế tiếp chính là hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc. Ngoại trừ vũ hồn Điện ra, đối với bất cứ ai chúng ta đều có thể giao dịch được."*

Đúng lúc này, Ngưu Bôn từ ngoài cửa đi vào, vì sợ phụ thân trách cứ, đi đến cửa vẫn cố ý gõ vài cái lên cánh cửa, mà không bước vào: *"Ba, Thái Thản bá bá, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, các ngươi có muốn vừa ăn vừa nói chuyện hay không?"*

Ngưu Cao gật đầu, hướng Thái Thản nói: *"Đi thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói đi."*

Vừa nghe có cơm ăn, Mã Hồng Tuấn nhất thời hưng phấn đứng lên, hắn đã sớm đói bụng, không nhịn được hướng Ngưu Bôn hỏi: *"Có thịt hay không? Ta vốn là thích loại nào lớn lớn một chút ấy."*

Ngưu Bôn ha hả cười: *"Tiểu mập mạp, Ngự Chi Nhất Tộc chúng ta cái gì cũng thiếu, chỉ là không có thiếu thịt. vũ hồn chúng ta mặc dù là Bản giáp cự tê (tê giác), nhưng đều là kẻ ăn thịt cả, đảm bảo có đủ cho ngươi."*

Lên đến bàn cơm, Đường Tam lập tức hiểu được ý tứ của Ngưu Bôn nói là kẻ ăn thịt có nghĩa là gì. Cả một cái bàn lớn đường kính hơn ba thước chất đầy cơ man nào là thịt, đủ các loại thịt, không thấy có bất kỳ loại rau dưa nào.

Rượu lại càng là trực tiếp mang đến liên tục, mỗi hủ gần cả chục cân, bên trong đều là loại rượu mạnh. Miệng to uống rượu, ăn thịt từng khối lớn, sợ rằng đây chính là tính cách của người hào sảng hay sao.

Đường Tam vốn là vẫn cho rằng sức ăn của mình vốn là không nhỏ. Nhưng là khi nhìn vào cái bàn này hắn mới biết được cái gì gọi là *"Tiểu sơn gặp thái sơn"*. Đừng nói là Ngưu Bôn, Thái Long bọn họ, ngay cả hai vị tộc trưởng sức ăn cũng là cực kì kinh người. Cả khối thịt lớn như cái bát bọn họ như là không cần nhai, mà là trực tiếp nuốt xuống (thể loại này ứ đỡ được >._

------oOo------

Chương 352: Ngự Chi Nhất Tộc nhập Đường Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: duynguyen84

Biên tập: A Lá

Ngưu Cao tức giận liếc nhìn Thái Thản một cái: *"Được rồi, ngươi cũng đừng có mà dụ dỗ ta. Chuyện này ta còn muốn cẩn cẩn thận thận suy nghĩ kỹ đã. Lại nói thêm, thứ này của các ngươi đối với ta mặc dù có chút sức hấp dẫn, nhưng cũng không phải là cực kỳ cường hãn, dù sao bằng vào khả năng phòng ngự của chúng ta vẫn có thể tự bảo vệ chính mình. Bất quá, đối với Mẫn Chi Nhất Tộc mà nói, thứ này thật sự là hữu dụng vô cùng a!"*

"Sao?" Lời nói này của Ngưu Cao như là thức tỉnh Đường Tam, Đường Tam thông minh như thế nào đây chứ, lập tức hiểu ngay được ý tứ của hắn. Mẫn Chi Nhất Tộc năng lực chủ yếu tập trung vào tốc độ, tốc độ của bọn họ tuyệt đối là không thể nghi ngờ. Nhưng đồng dạng, bởi vì nguyên nhân là đơn thuộc tính, mặc dù có tốc độ cao, nhưng mà các phương diện khác lại yếu hơn rất nhiều. Có tốc độ, có thể dùng né tránh để thay thế cho phòng ngự, nhưng khả năng công kích thì sao? Tốc độ mặc dù có quan hệ trực tiếp đối với thực lực, nhưng dù sao thì giúp cho lực công kích tăng lên cũng là có giới hạn.

Nếu như là sử dụng tốc độ của Mẫn Chi Nhất Tộc, lại kết hợp thêm lực công kích của ám khí, như vậy, không thể nghi ngờ là làm cho thực lực của bọn họ tăng lên không biết bao nhiêu mà nói. Hơn nữa, trong đám đơn chúc tứ tông tộc, tình huống của Mẫn Chi Nhất Tộc cũng là bi đát nhất. Ý tứ của Ngưu Cao tựa hồ là, thay vì kêu mình cho mượn sức của Ngự Chi Nhất Tộc, chi bằng đánh tiếng kêu gọi đám người Mẫn Chi Nhất Tộc sẽ tốt hơn.

Đang trong lúc Đường Tam đang cân nhắc thâm ý trong lời nói của Ngưu Cao, bên ngoài một gã đệ tử Ngự Chi Nhất Tộc vội vã đi vào, bước nhanh đến bên cạnh Ngưu Cao, thấp giọng nói vài câu vào tai của hắn.

Nghe hắn nói xong, sắc mặt Ngưu Cao có chút thay đổi: *"Bọn họ đến đây làm gì? Lão tinh tinh, người của Tượng Giáp Tông đến."*

Thái Thản nhíu mày: *"Là kẻ nào của Tượng Giáp Tông?"*

Ngưu Cao động thân đứng dậy, nói: *"Đích thân Thiên Tượng Hô Diên Chấn đến. Ta cũng nên cấp cho hắn vài phần mặt mũi."*

Thái Thản nói: *"Được lắm, ta cùng ngươi ra ngoài xem một chút."* Hai người đều đứng dậy, tự nhiên bọn tiểu bối cũng đứng lên theo. Đường Tam cũng không có tự phụ thân phận, đi chung với bọn Thái Long, Mã Hồng Tuấn, theo chân hai gã tộc trưởng ra ngoài đón khách.

Vừa mới ra tới sân, ánh mắt mọi người lập tức bị năm thân thể khổng lồ đang đứng đó hấp dẫn. Dẫn đầu là một người tuổi chừng hơn bảy mươi. Thân mình nhìn qua phỏng chừng cũng cao hơn hai thước rưỡi, đứng đó giống như là

một tòa núi thịt. Da dẻ ngâm đen, đôi mắt tựa như chuông đồng. Da tay ngâm đen ẩn hiện một tầng quang mang đặc thù. Đúng là Tượng Giáp Tông tông chủ, Thiên Tượng Hô Diên Chấn.

Đứng sau lưng Hô Diên Chấn là bốn người nhìn qua tuổi cũng khoảng trên sáu mươi, vóc người chỉ nhỏ hơn Hô Diên Chấn một chút mà thôi, cả đám tinh hoa thu liễm. Năm người đứng đó, tựa như năm toàn núi lớn, uy thế hiển hách.

Hô Diên Chấn cùng Ngưu Cao hiển nhiên đã từng biết nhau trước, vừa nhìn thấy Ngưu Cao đem người ra đón, nhất thời ha ha cười, đi nhanh lại: *"Ngưu đại ca, chúng ta đã lâu không gặp rồi. Thế nào, dạo này ngài có khỏe không?"*

Ngưu Cao nhìn qua bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không, hơi hơi hoàn lễ: *"Cũng tốt, thân thể xem như cường tráng. Không biết Thiên Tượng giáng lâm, có chuyện gì không vậy?"*

Hô Diên Chấn ha ha cười, nói: *"Ngưu đại ca, cái này là ngươi không đúng a, chẳng lẽ còn không mời huynh đệ vào ngồi nói chuyện một chút hay sao? Ủa, vị lão ca này thân thể cường tráng quá, không biết là vị nào vậy a?"* Ánh mắt hắn rơi trên người của Thái Thản.

Ngưu Cao lạnh nhạt nói: *"Đây là đại ca của ta, Thái Thản. Chúng ta đến phòng tiếp khách nói chuyện đi."*

Hô Diên Chấn trong mắt toát ra một tia kinh ngạc: *"Nguyên lai thì ra là lão đại của Lực Chi Nhất Tộc, Thái Thản lão ca. Thật là đúng lúc, ta vừa mới định đi đến Thiên Đấu thành một chuyến đây."*

Đường Tam thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng hắn đang đoán xem Thiên Tượng Hô Diên Chấn lần này đến đây là có mục đích gì đây.

Tiến vào phòng tiếp khách, mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Đường Tam rất tự nhiên là đứng sau lưng Thái Thản, cũng không có ngồi xuống. Đối với người của Tượng Giáp Tông, hắn không muốn bại lộ thân phận của mình. Bởi vậy, ở trong phòng có thể ngồi xuống, cũng chỉ có hai vị tộc trưởng cùng

với vị Thiên Tượng kia.

Ngưu Cao sai người dâng trà, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, hướng Thiên Tượng Hô Diên Chấn hỏi: *"Hô Diên lão đệ, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi. Ở đây mọi người đều là kẻ thống khoái. Ngươi nhất định là vô sự không đăng tam bảo điện a!"*

"Được, thống khoái." Hô Diên Chấn cũng không có khách sáo, mặc dù sự có mặt của Thái Thản làm cho kế hoạch chuyến đi này của hắn ít nhiều bị phá hủy, nhưng vẫn không thể ngăn cản hắn hoàn thành mục đích của chuyến đi này.

"Hai vị lão ca hắn đều có nghe nói qua, Lam Điện Bá Vương Long gia tộc bị hủy, Thất Bảo Lưu Ly tông bị tổn hại nặng nề. Thượng tam đại tông môn trong bảy đại tông môn hiện tại danh tiếng tuy vẫn còn nhưng thực chất đã không được như xưa. Mà đương kim Giáo Hoàng bệ hạ của vũ hồn Điện đã ban bố pháp chỉ, một năm sau tiến hành Thất đại tông môn trọng tuyển đại hội."

Ngưu Cao nói: *"Cái đó cùng chúng ta có quan hệ gì đâu? Ngự Chi Nhất Tộc nhỏ nhoi của ta, tự nhiên không có thực lực tranh đoạt địa vị đó."*

Thiên Tượng Hô Diên Chấn a a cười, nói: *"Không giấu gì lão ca, tiểu đệ đối với lần trọng tuyển đại hội này là có chút tư tâm. Lần này nói gì đi nữa, ta cũng muốn đoạt được vị trí là một trong thượng tam tông. Cho nên lần này đến đây bái phỏng, là hi vọng có thể đạt được sự ủng hộ của đại ca a! Nếu như Tượng Giáp Tông của ta cùng với Ngự Chi Nhất Tộc của ngài liên thủ lại, tại vũ hồn giới, còn ai có khả năng so sánh với chúng ta về lực phòng ngự nữa đây. Ít nhất cũng đã là đứng vững một cõi. Đến lúc đó, có thêm sự ủng hộ của Vũ Hồn Điện, địa vị của chúng ta sẽ tựa như nước dâng thuyền dâng theo, trở thành bá chủ một phương cũng không thành vấn đề. Chỉ cần đại ca đồng ý, chức vị Phó tông chủ Tượng Giáp Tông hắn là do ngài nắm giữ, tiểu đệ cũng ngài ngang nhau, cùng nhau quản lý tông môn, ngài thấy thế nào?"*

Càng nghe Hô Diên Chấn nói, Ngưu Cao sắc mặt càng trở nên âm trầm hơn, nghe tới đoạn hắn nói là hợp lực liên thủ, nói cho đúng hơn, chính là muốn

thâu tóm Ngự Chi Nhất Tộc của mình. Điều này chính là xúc phạm đến giới hạn cuối cùng của Ngưu Cao.

"Hô Diên lão đệ, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao, lúc đầu là ai đã bức bách chúng ta giống như là chó nhà có tang? Làm cho chúng ta suýt nữa không còn chỗ để đặt chân?"

Hô Diên Chấn nói: *"Ngưu đại ca, chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, cái này gọi là không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có vĩnh viễn ích lợi mà thôi. Chẳng lẽ ngài không thấy được Vũ Hồn Điện có bao nhiêu thực lực hay sao? Đương kim thiên hạ, còn có ai có thể cùng với Vũ Hồn Điện chống lại đây? Lấy thực lực của ngài, hơn nữa còn có đặc điểm riêng của Ngự Chi Nhất Tộc, chỉ cần chúng ta đi chung con đường, tiền đồ của Ngự Chi Nhất Tộc là không thể hạn lượng a! Ngài có điều kiện gì có thể nói ra, chỉ cần tiểu đệ có thể đáp ứng, nhất định sẽ không chối từ. Thậm chí nếu như ta không đáp ứng được, còn có Vũ Hồn Điện kia mà."*

Tâm tình Ngưu Cao rốt lại áp chế không nổi nữa, đạp bàn mạnh một cái, đứng phắt dậy, cả giận nói: *"Hô Diên Chấn, từ lúc nào ngươi đã trở thành tay sai của Vũ Hồn Điện vậy? Ngươi nguyện ý đi theo liếm mông Vũ Hồn Điện, đó là chuyện của ngươi, đừng có kéo lão tử đi theo. Ngự Chi Nhất Tộc bọn ta, một điểm hứng thú cũng không có đâu."*

Ngưu Cao bộc phát đầu tiên là làm cho Hô Diên Chấn sửng sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt hắn cũng thay đổi. Nói như thế nào hắn cũng là tông chủ một trong thất đại tông môn, bị Ngưu Cao quát như thế, mặt mũi còn để đâu được chứ. Đồng dạng động thân, trong mắt hắn uy quang chợt lóe lên: *"Ngưu Cao, ta gọi ngươi một tiếng đại ca, đã là cấp cho ngươi mặt mũi lắm rồi. Chẳng lẽ hậu quả của Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc kia ngươi không có nhìn thấy hay sao? Ngươi cho rằng Ngự Chi Nhất Tộc của ngươi còn mạnh hơn bọn chúng hay sao?"*

Ngưu Cao lạnh giọng nói: *"Thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành. Năm đó mặc dù là Hạo Thiên Tông có lỗi đối với đơn chúc tứ tộc bọn ta, nhưng chúng ta bất luận nói thế nào cũng là từ Hạo Thiên Tông mà phát triển lên, tuy chúng ta đã thoát ly, nhưng cũng không có khả năng cùng Vũ Hồn Điện hợp tác. Ngưu Cao ra nói thế nào cũng không làm tay sai cho Vũ Hồn Điện*

đâu. Có bản lãnh ngươi đến đây mà tiêu diệt ta, không nên ở trước mặt ta mà sủa những lời đó."

Hô Diên Chấn mặt trầm hẳn xuống, trong đôi mắt hung quang lóe ra: *"Nói như vậy là ngươi không để cho ta chút mặt mũi nào phải không?"*

Ngưu Cao hừ lạnh một tiếng, toàn thân khí thế đại thịnh, đồng dạng là Hồn Đấu La, mặc dù thực lực hắn còn kém Hô Diên Chấn một chút, nhưng nói về lực phòng ngự, hắn thậm chí so với Kim Cương Mãnh Tượng vũ hồn của Hô Diên Chấn còn cao hơn một chút, chỉ là lực công kích thì còn xa mới sánh bằng mà thôi.

Thái Thản đứng một bên nãy giờ cũng đã động thân, một luồng khí thế bá đạo từ trên người hắn bộc phát ra. Nói về hồn lực, hắn không kém Hô Diên Chấn bao nhiêu, nhưng mà, chỉ riêng về tiên thiên vũ hồn thì mới có chênh lệch mà thôi. (Con Tinh Tinh + Con Tê Giác đấu với con voi thì bên nào thắng ta *_*)

Dưới áp lực của hai Hồn Đấu La cường đại, thân thể hùng vĩ của Hô Diên Chấn cũng không khỏi run rẩy một chút, vội lùi lại vài bước, hướng về bốn lão giả đi theo hắn phía sau. Nhất thời bọn họ trong nháy mắt bộc phát khí thế phản kích lại. Bốn lão giả tuổi lục tuần kia hiển nhiên đều là cao thủ cấp bậc hồn thánh, mỗi một người cấp bậc đều là trên bảy mươi cấp.

Ngưu Cao không thèm để ý, bĩu môi một cái: *"Hô Diên Chấn, nếu muốn đối phó ta, ta khuyên ngươi trở về triệu tập toàn bộ nhân mã của Tượng Giáp tông quay lại đây, chỉ bằng vào mấy người các ngươi, còn chưa đủ khả năng đâu."*

Hô Diên Chấn trong lòng âm thầm buồn bực, trước khi đến đây, hắn cũng không ngờ đến chuyện Lực Thần Thái Thản lại có mặt ở chỗ này. Nếu không, chỉ với thực lực của hắn cùng mấy tên thủ hạ ở đây, đã đủ để áp chế Ngự Chi Nhất Tộc. Lúc này mặc dù khí thế cũng không có thua kém đám người bên Ngưu Cao, nhưng dù sao nơi này vẫn là địa bàn của Ngự Chi Nhất Tộc, cũng khó làm khó dễ người ta.

Trong mắt hiện lên một tia quang mang oán độc, Hô Diên Chấn lạnh lùng

nói: *"Được, Ngưu Cao, chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc còn chảy, sau này sẽ còn gặp lại. Hi vọng lần sau nhìn thấy ngươi, ngươi vẫn còn khả năng cùng ta nói chuyện như vậy."*

Nói xong, Hô Diên Chấn mang theo bốn gã tộc nhân xoay người bỏ đi.

Ngay khi năm người bọn Tượng Giáp Tông rời đi, khí thế lạnh thấu xương bức nhân trên người Ngưu Cao cùng Thái Thản đồng thời thu liễm lại. Sắc mặt Ngưu Cao đã trở nên cực kì khó coi. Mạnh mẽ vung tay một cái, một tiếng *"Oanh"* lớn vang lên, cái bàn gỗ bên cạnh đã vỡ nát.

"Lão tử đã trốn đến địa phương này ở Long Hưng thành, bọn họ còn không chịu bỏ qua cho ta. Bọn hỗn đản Vũ Hồn Điện này, đến tột cùng là muốn cái gì đây chứ?"

Đường Tam mở miệng: *"Bọn họ chính là đang uy hiếp. Sự việc xảy ra cho Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, chỉ cần là người sáng suốt cũng sẽ biết là ai làm. Nhưng mà có ai có thể làm gì được bọn họ đây chứ? Vũ Hồn Điện vì công kích hai đại tông môn này, tự thân cũng đã xuất ra rất nhiều lực lượng, từ góc độ bọn họ nhìn lại, kì thật cũng không có đạt được chỗ nào tốt cả. Nhưng trọng yếu chính là, có tác dụng sinh ra lực uy hiếp nhất định. Hạo Thiên Tông phong bế, hai tông môn còn lại của thượng tam tông bị hủy diệt. Ý tứ của Vũ Hồn Điện chính là muốn nói cho mọi người, không ai có thể chống lại bọn chúng. Mặc dù làm như vậy, có thể khiến cho hai đại đế quốc sinh ra cảnh giác. Nhưng là, thế lực của Vũ Hồn Điện cũng có thể xem như bồi dưỡng thành thục rồi. Còn có các vương quốc, công quốc nhỏ làm con rối, cho dù có chính thức khai chiến bọn họ cũng không sợ. Hơn nữa, dưới tác dụng này của sự uy hiếp này, các tiểu tông môn khác cũng sẽ lo lắng mình không còn đường sống, chỉ còn cách là phụ thuộc vào Vũ Hồn Điện để sinh tồn. Cứ như vậy, chỉ cần một năm sau Vũ Hồn Điện tổ chức Thất đại tông môn trọng tuyển đại hội thành công tốt đẹp, vị trí bảy đại tông môn mới đều hoàn toàn do họ khống chế, như vậy, sau này cả đại lục chỉ sợ cũng là thế giới của Vũ Hồn Điện."*

Đường Tam lúc này tâm trí hết sức tỉnh táo, phân tích rõ ràng mạch lạc: *"Giống như Ngưu Cao tiền bối vậy, không sợ cường quyền có được mấy người đây chứ? Có rất ít a. Thất đại tông môn trọng truyển kết thúc, Vũ Hồn*

Điện cũng sẽ không còn ẩn mình như trước nữa, bọn họ nhất định đứng lên cùng với hai đại đế quốc phân đoạt thiên hạ. Thậm chí sẽ còn chủ động xâm nhập. Hiện tại trên tay Vũ Hồn Điện đang nắm giữ một lượng lớn cường giả như vậy, khi mà chiến tranh phát sinh, bất lợi tất nhiên sẽ là hai đại đế quốc."

Nói tới đây, lời nói Đường Tam nhất thời xoay chuyển: *"Ta muốn thành lập Đường Môn, trừ một phần tư tâm của bản thân, còn có chính là hi vọng dùng hết khả năng để ngăn cản cục diện như vậy xảy ra. Trong hồn sư giới, hồn sư cao cấp mặc dù không ít, nhưng tuyệt đại đa số vẫn là hồn sư cấp thấp. Vũ Hồn Điện trong tay nắm giữ đến mấy vạn hồn sư cấp thấp, đó mới chính là quần thể gây ra uy hiếp lớn nhất đối với hai đại đế quốc, đội quân đó có thể xem như là một chi đoàn vô địch quân. Đường Môn ám khí của chúng ta ngài đã xem qua, nếu như chúng ta có thể sản xuất ra với số lượng lớn, đem cung cấp cho hai đại đế quốc với số lượng đủ lớn, như vậy, khi chính thức xảy ra chiến tranh, ít nhất hai đại đế quốc còn có cái để mà liều mạng. Vũ Hồn Điện dù sao cũng chỉ là một tông giáo bình thường mà thôi, hai đại đế quốc tồn tại cũng không phải là ngày một ngày hai. Song phương thắng thua cũng còn rất khó nói. Mặc dù ta biết tiền bối ngài không cách nào quên được lúc trước bị Hạo Thiên Tông vứt bỏ, nhưng ngài cũng không thể phủ nhận rằng, Hạo Thiên Tông dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất tông môn. Nếu như Vũ Hồn Điện cùng hai đại đế quốc lúc đó xuất hiện tình thế giằng co, ngài cho rằng Hạo Thiên Tông sẽ không biết tận dụng cơ hội như vậy hay sao?"*

"Ta có thể nói cho ngài biết một bí mật, Hạo Thiên Tông phong bế hai mươi năm, cũng không phải là uổng phí. Mặc dù nhân số không nhiều lắm, nhưng đều là cao thủ. Cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng có được sáu vị. Ngài hẳn cũng hiểu được Phong Hào Đấu La có vũ hồn là Hạo Thiên Chùy là có ý nghĩa gì. Khi đại lục hỗn loạn, ai có thể đạt được thắng lợi cuối cùng, ta tin tưởng rằng sự tồn tại của Hạo Thiên Tông nhất định có khả năng sinh ra ảnh hưởng lớn đối với điều đó a. Nếu như kế hoạch của chúng ta có thể thành công, như vậy, sự ảnh hưởng của Đường Môn cũng tuyệt đối không dưới Hạo Thiên Tông. Ta có thể cam đoan trước với tiền bối, Đường Môn vĩnh viễn cũng sẽ không bị Hạo Thiên Tông hợp nhất. Đường Môn chính là Đường Môn. Tồn tại độc lập không hề phụ thuộc vào bất kỳ đoàn thể hồn sư nào cả. Chúng ta chỉ là một đám người tập hợp lại một chỗ, sản xuất ám khí, tự bảo vệ mình, là một đoàn thể tự cung tự cấp. Thậm chí cũng không tính là một

hồn sư tông môn. Ngưu Cao tiền bối, vãn bối thành tâm mời ngài gia nhập Đường Môn. Đường Môn tuyệt đối không có bất cứ cái gì hạn chế đối với Ngự Chi Nhất Tộc cả, tất cả các tộc nhân Ngự Chi Nhất Tộc đều như trước do ngài chưởng quản. Nếu như đến lúc đó ngài thấy rằng Đường Môn không thích hợp để dừng chân, như vậy bất kỳ lúc nào ngài cũng có thể dẫn đầu Ngự Chi Nhất Tộc rời khỏi. Không dối gạt ngài, hiện tại Đường Môn bọn ta chỉ có Lực Chi Nhất Tộc gia nhập, ngoài ra còn có ta, mập mạp cùng với hai người bạn khác nữa. Ngài không tin được ta, chẳng lẽ không thể tin tưởng Thái Thản tiền bối được hay sao chứ?"

Từ khi Đường Tam mở miệng, đều là dùng lời nói làm hấp dẫn sự chú ý của Ngưu Cao, phân tích tình thế thấu đáo, lại dùng lời yêu cầu chân thành. Cũng không có hứa hẹn nhiều, nhưng từ mỗi câu nói của hắn, câu nào Ngưu Cao nghe qua cũng đều là tuyệt đối chân thật.

Những điều này đều là năng lực mà trước đây tại Nguyệt Hiên cô cô Đường Tam đã dạy cho hắn. Một năm thời gian kia nhìn qua tưởng chừng như uổng phí, nhưng trên thực tế, từ đó Đường Tam học được rất nhiều đạo lý làm người. Câu nói đầu tiên mà Đường Nguyệt Hoa thường nói là, đương kim thế gian, thực lực cũng không đại biểu cho tất cả. Làm một người vừa có thực lực cường đại, vừa có khả năng phục nhân, mới là cường giả chân chính.

Thái Thản đứng kế bên cẩn thận nghe Đường Tam nói, trên mặt vẻ tươi cười càng ngày càng nhiều, hắn đối với tính cách của Ngưu Cao đương nhiên hiểu rõ vô cùng. Đường Tam lựa chọn thời cơ thuyết phục hắn là tuyệt đối đúng lúc. Lúc đầu Ngưu Cao trước mặt Hô Diên Chấn thể hiện ra vẻ kiên cường cứng rắn, nhưng nguyên nhân là bởi vì Hô Diên Chấn xúc phạm đến vị trí tộc trưởng của hắn. Hắn thực sự không quan tâm đến sự tồn vong của gia tộc hay sao? Đáp án tất nhiên là không có.

Sắc mặt Ngưu Cao có chút tâm tình bất định, nhìn chăm chú Đường Tam thật lâu nhưng không nói gì. Lúc này trong đại sảnh cũng không chỉ có bọn họ, còn có Mã Hồng Tuấn, Thái Long cùng với Ngưu Bôn. Ngưu Bôn lúc này mới hiểu được mục đích thật sự của Đường Tam khi tới đây, nghe xong lời của hắn, cũng đồng dạng lâm vào trầm tư, hiển nhiên là đang cân nhắc lợi hại.

Thái Thản vỗ vỗ bả vai Ngưu Cao: *"Trước khi ta đi, ta đã chỉ đạo Thái Nặc, kêu hắn bắt đầu thuê một số dân phòng, chuẩn bị tiến hành xây dựng lại phủ đệ. Nhớ lại năm đó khi ta xây dựng phủ đệ cũng là do ngươi xây dựng, lần này sợ là muốn làm phiền ngươi lần nữa. Huynh đệ chúng ta mấy năm nay xa cách, mỗi người ở một đế quốc khác nhau. Thật sự ta rất nhớ bộ dáng năm đó chúng ta hai huynh đệ chúng ta mỗi ngày cùng nhau ăn thịt uống rượu. Ta cũng không phải vì vậy mà khuyên ngươi gia nhập Đường Môn. Chỉ là, lão tê ngưu, ngươi có nguyện ý cùng ta làm một phen đánh cuộc hay không? Nếu như chúng ta thua cuộc, ca ca có thể khẳng định với ngươi, Lực Chi Nhất Tộc ta tuyệt đối sẽ bị hủy diệt trước Ngự Chi Nhất Tộc của ngươi."*

Ngưu Cao nhìn Thái Thản, hai người nhìn vào mắt nhau một lát, hắn vung tay mạnh một cái: *"Vũ Hồn Điện khinh người quá đáng, được, lão tinh tinh, ta cùng ngươi đặt cược một phen. Đường Tam, ngươi nhớ kỹ lời nói hôm nay, bất luận tương lai thế nào, chúng ta cùng với Hạo Thiên Tông cũng không có bất kỳ quan hệ gì cả. Đây chính là giới hạn giữa hai chúng ta. Chỉ cần ngươi làm chuyện gì có lợi cho tất cả chúng ta, Ngự Chi Nhất Tộc cũng sẽ ủng hộ ngươi vô điều kiện."*

Đường Tam trên mặt mỉm cười, dùng ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào Ngưu Cao, không nói thêm lời nào, chỉ có hướng về hắn gật đầu thật mạnh.

Thái Thản ha hả cười, mở rộng hai cánh tay hướng về phía Ngưu Cao: *"Hảo huynh đệ của ta, hoan nghênh ngươi gia nhập Đường Môn."*

Ngưu Cao đồng dạng cũng cười, cùng với Thái Thản ôm chặt một cái: *"Đi, chúng ta tiếp tục uống rượu, mới vừa rồi bị lão tiểu tử Hô Diên Chấn can thiệp, cũng không nên vì thế mà làm mất đi sự hăng hái của chúng ta chứ."*

Một lần nữa ngồi vào bàn rượu, hào khí so với khi nãy đã trở nên bất đồng, ánh mắt Ngưu Cao khi nãy nhìn Đường Tam còn ẩn dấu vài phần địch ý, hiện tại đã mất hết không còn chút tông tích. Hắn luôn luôn là người suy nghĩ thông suốt, một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Rượu quá ba tuần, Thái Thản đã có chút hơi men nói: *"Lão tê ngưu, ngươi có biết tại sao ta đáp ứng thiếu chủ, cùng hắn thành lập Đường Môn hay không?"*

"Tại sao?" tửu lượng của Ngưu Cao so với Thái Thản cũng không sai biệt bao nhiêu, Thái Thản đã ngà ngà say, tự nhiên hắn cũng không còn hoàn toàn tỉnh táo.

Thái Thản nói: *"Trừ bỏ những loại ám khí kia khiến cho ta động tâm ra, càng thêm quan trọng là bởi chính con người thiếu chủ này. Thiếu chủ năm nay mới hơn hai mươi tuổi, như thế nào lại có được thành tựu như ngày nay? Hiện tại ta có thể nói cho ngươi rõ, hơn năm năm trước, Toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái ngươi có biết hay không?"*

Ngưu Cao nói: *"Có nghe nói qua. Tông môn của ta cũng có mấy tên tiểu tử theo học tại một ít học viện tham gia. Thành tích đều không ra gì cả."*

Thái Thản ha ha cười: *"Như vậy là ngươi không bằng ta rồi, Thái Long tiểu tử này chính là thành viên của đội đạt chức quán quân cuối cùng năm đó."*

"Ngươi nói cái gì?" Ngưu Cao trong lòng cả kinh, ngay cả chút hơi rượu trong người cũng tan đi vài phần, nhìn về phía Thái Long: *"Tiểu tử này xuất sắc như vậy sao?"* Toàn đại lục cao cấp hồn sư tinh anh đại tái, địa vị trong giới hồn sư là tương đương cao. Chính là sân khấu để cho đám hồn sư tre tuổi phô diễn thực lực của mình. Hễ là thành viên của học viện nào đạt được thành tích tương đối tốt một chút, chính là đối tượng mà các đại tông môn đua nhau mời chào.

Ngưu Bôn dùng sức vỗ mạnh vào bả vai của Thái Long: *"Giỏi a, tiểu tử. Thúc thúc cũng không nhìn ra được ngươi lại lợi hại như vậy a. Ta từng nghe nói, Toàn đại lục cao cấp hồn sư tinh anh đại tái lần đó, chính là lần thi đấu kinh điển nhất trong thời gian mấy chục năm gần đây. Hồn sư tham gia thi đấu thực lực đếu rất cao. Nhất là Vũ Hồn Điện, phái ra ba người được xưng là Hoàng kim một đời, ba người tuổi trẻ cực kỳ xuất sắc, dẫn đầu chiến đội tham gia thi đấu, nhưng cuối cùng lại bị một đội ngũ vô danh đánh bại. Không nghĩ đến, ngươi chính là thành viên của chiến đội kia. Để ta nhớ xem, đúng rồi, đội ngũ đó hình như được gọi là Sử Lai Khắc học viện chiến đội, hình như là vậy, có đúng không?"*

Thái Long có chút xấu hổ nói: *"Ngưu Bôn thúc thúc, ngài cũng đừng có mà*

khen ta quá. Mặc dù ta là một thành viên trong chiến đội đó, nhưng mà chỉ là đội viên dự bị mà thôi. Trận đấu mấu chốt cuối cùng, ta cũng không có thượng đài. Chiến đội chúng ta sở dĩ có thể chiến thắng Vũ Hồn Điện hoàng kim một đời, tất cả đều là nhờ thiếu chủ lợi hại a! Thiếu chủ chẳng những là đội phó của chiến đội, hơn nữa cũng là linh hồn của cả chiến đội. Trong trận đánh cuối cùng đó, chính là hắn lấy thực lực bản thân ngăn cản vũ hồn dung hợp kĩ của hai huynh đệ trong ba người hoàng kim một đời, tạo ra điều kiện thắng lợi. Rốt cuộc ngăn cơn sóng dữ, để chúng ta giành được chức quán quân. Lúc ấy hồn lực của thiếu chủ chỉ mới hơn bốn mươi cấp thôi, trong khi đó, đám hoàng kim một đời thực lực đều đã vượt qua năm mươi cấp."

Vừa nói đến trận chiến năm đó, trong mắt Thái Long không khỏi toát ra sự sùng bái mãnh liệt. Hắn chính là đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình trận chiến ấy. Khi đó Đường Tam trên đấu trường oai phong như thế nào, cho đến bây giờ hắn cũng không có cách nào quên được.

Mã Hồng Tuấn cũng không có khiêm tốn như Đường Tam vậy, cười hắc hắc nói: *"Ta cũng vậy, ta cũng là chủ lực mà! Thái Long, ngươi như thế nào lại không nhắc đến ta đây?"*

Thái Long a a cười, nói: *"Đúng vậy, mập mạp cũng là chủ lực, hắn so với ta là mạnh hơn rất nhiều. vũ hồn của hắn là Hỏa Phượng Hoàng a."*

Ngưu Cao, Ngưu Bôn hai cha con nghe Thái Long nói, trên mặt thần sắc không khỏi xuất hiện một ít biến hóa. Thái Thản mỉm cười nói: *"Hiện tại ngươi đã hiểu được ý của ta hay chưa? Sự ưu tú của Thiếu chủ làm cho ngay cả Vũ Hồn Điện cũng phải đố kị. Tiền đồ là không thể hạn lượng a."*

Ngưu Cao nhíu mày: *"Cây cao ắt chịu gió lớn, chẳng lẽ Vũ Hồn Điện chịu để yên chuyện này hay sao?"*

Thái Thản hắc hắc cười nói: *"Ngươi không cần phải lo lắng. Không nói là Vũ Hồn Điện cũng không có tìm được Thiếu chủ. Thiếu chủ theo thực lực tiến bộ, có được vũ hồn giác tỉnh lần thứ hai, làm cho tướng mạo, khí chất hoàn toàn biến đổi. Những người trước kia từng biết mặt hắn, dù giờ có đối mặt trực tiếp, cũng không có nhận ra hắn. Hơn nữa, ở bên trong Thiên Đấu thành, cho dù là có người muốn bất lợi đối với thiếu chủ, cũng không phải dễ*

dàng như vậy. Đường Môn chúng ta là bí mật thành lập, cũng không định tham dự kỳ đại hội phân định hồn sư tông môn sắp tới. Chúng ta chỉ là âm thầm tích súc lực lượng."

Ngưu Cao nói: *"Bất luận thế nào, sau này chúng ta cũng đã đi chung một con thuyền rồi. Đợi sau khi kỳ tụ hội này chấm dứt, ta sẽ đi ăn của ngươi, uống của ngươi, đáng ghét."*

Thái Thản cười nói: *"Tùy tiện, chắc chắn có đủ. Dù sao Thất Bảo Lưu Ly tông cũng sẽ duy trì kinh tế cho Đường Môn. Có bản lĩnh ngươi ăn cho bọn họ nghèo luôn đi. Bọn họ tông môn bị phá, nhưng mà tài phú lại không vơi đi bao nhiêu. Đây chính là tông môn được xưng tụng là tông môn giàu nhất thiên hạ a."*

Ngưu Cao sửng sốt một chút: *"Ta càng ngày càng cảm nhận được Đường Môn chúng ta đúng là có tiến đồ. Nếu như vậy, không bằng chúng ta lôi kéo luôn Mẫn Chi Nhất Tộc cùng gia nhập đi. Cuộc sống bọn họ thời gian qua vốn là vô cùng khổ sở. Trước nay vẫn là nhờ vào sự tiếp tế của chúng ta mà chi trì a. Nếu kinh tế không thành vấn đề, Đường Tam, ngay cả ta cũng có thể thuyết phụ hắn được. Ta tin tưởng vấn đề ở chỗ lão bạch điểu kia cũng không lớn lắm."*

Thái Thản cười nói: *"Tên kia ghét nhất là bị người ta gọi hắn là lão điểu, ngươi cẩn thận kẻo khiến hắn nổi giận a! Bất quá, chúng ta cũng cần cân nhắc một chút, xem cần phải tính kế với hắn như thế nào. Chúng ta hai người đều ở Đường Môn, nếu có thêm hắn nữa sẽ lại càng náo nhiệt hơn."*

Hai lão nhân vẻ mặt hưng phấn, nhất thời thấp giọng thương lượng. Đường Tam tự nhiên cũng nghe được những lời họ nói, trong nhất thời, sống lưng không khỏi một trận phát lãnh. Cũng may là những mưu kế của bọn họ cũng không có xuất hiện một chút gì tà ác trong đó. Đương nhiên, mục đích của bọn họ vẫn là thiện ý a.

Trước mắt xem ra kết quả của chuyến đi này, so với dự kiến ban đầu là tốt hơn không ít. Duy nhất có một chuyện làm Đường Tam lo lắng, chính là chuyện của Phá chi nhất tộc. Cả Thái Thản lẫn Ngưu Cao trước giờ cũng không có nhắc qua đến Phá chi nhất tộc, hiển nhiên là, đây cũng không phải

một tông tộc có thể dễ dàng thu phục. Khi Vũ Hồn Điện tập kích Phá chi nhất tộc, đã làm cho bọn họ tổn thất hơn phân nửa tông môn, đối với Hạo Thiên Tông, hận ý của bọn họ cũng là nặng nhất. Hơn nữa trong số đơn chúc tứ tông tộc, thì đó cũng là tông môn có cuộc sống sung túc nhất. Như vậy cuối cùng thì, có biện pháp nào để làm cho bọn họ lung lạc đây chứ?

o0o

Vào tối ngày thứ hai, khi còn cách ngày tụ hội của tứ tông tộc đúng một ngày, thì Mẫn Chi Nhất Tộc đến.

Mẫn Chi Nhất Tộc đến kỳ này nhân số khoảng mười mấy người. Ngưu Cao, Thái Thản cùng nhau nghênh đón ngoài cửa, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn, Thái Long ba người cũng đi theo phía sau bọn họ.

Cẩn thận đếm, Đường Tam phát hiện, Mẫn Chi Nhất Tộc kỳ này đến đây tổng cộng mười hai người. Dẫn đầu là một lão giả vóc người gầy cao, nhưng thân thể nhìn qua hết sức cân xứng, mái tóc dài bù xù thả ra phía sau, cả mái đầu tóc trắng như tuyết. Nếu như không phải có gương mặt hồng hào như trẻ con, còn lại nhìn qua tuổi còn lớn hơn Thái Thản lẫn Ngưu Cao. Nhưng theo Đường Tam biết thì, tuổi tác thực tế của hắn là nhỏ nhất trong đám ba người Thái Thản. Hồn lực hiện tại là khoảng tám mươi mốt, tám mươi hai cấp, chính là tộc trưởng Mẫn Chi Nhất Tộc, Bạch Hạc.

Kì thật vũ hồn truyền thừa của Mẫn Chi Nhất Tộc cũng không phải là hạc. Tốc độ phi hành của hạc cũng không nhanh lắm. Bọn họ sở dĩ toàn tâm nghiên cứu theo hướng tốc độ, nguyên nhân cũng với vũ hồn của bản thân cũng có quan hệ rất lớn. Bởi vì vũ hồn của Mẫn Chi Nhất Tộc chính là một loại chim có tốc độ phi hành nhanh nhất trong loài chim, tên là Tiêm vĩ vũ yến (một loại chim én). Chính vì có được vũ hồn như vậy, mới dẫn đến đường lối tu luyện của Mẫn Chi Nhất Tộc.

Đi theo bên cạnh Bạch Hạc là một cô gái nhìn qua tuổi so với Đường Tam, Mã Hồng Tuấn cũng không chênh lệch bao nhiêu. Cô gái có vóc người cân xứng, tướng mạo hoàn mỹ, mặc dù có hơi gầy một chút, nhưng nếu so với Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh cũng chỉ thua kém có nửa phần mà thôi. Ánh mắt nhìn qua có chút cao ngạo, kéo cánh tay Bạch Hạc, đôi mắt đẹp nhìn ngó

xung quanh, tựa hồ như đối với mọi thứ xung quanh đều có hứng thú lắm.

Mã Hồng Tuấn vừa nhìn thấy cô gái này, ánh mắt lập tức nhìn thẳng. Đối với mỹ nữ, trước giờ hắn luôn luôn không có khả năng miễn dịch. Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt không chớp nhìn chăm chú vào nàng ta, phảng phất như muốn đem nàng ta mà nuốt chửng.

Cô gái rất nhanh cảm nhận được ánh mắt của Mã Hồng Tuấn, trừng mắt nhìn hắn liếc một cái. Xoay đầu đi, đôi mắt đẹp bất chợt rơi lên người Đường Tam. Bất quá, cái làm nàng chú ý cũng không phải là tướng mạo anh tuấn của Đường Tam, mà là vật Đường Tam đang ôm trong tay, Tiểu Vũ. Bộ lông Tiểu Vũ màu bạc tỏa sáng, chân lông phần lớn lại càng biến thành màu vàng kim, nhưng lại có bộ dáng mủm mỉm, xinh xắn, nhìn qua cực kì đáng yêu, ít nhất đối với đám nữ nhân trẻ tuổi là có sức thu hút mãnh liệt.

"Ha ha, lão tinh tinh, ta đã biết ngươi nhất định là đã đến trước rồi, quả nhiên là như thế." Bạch Hạc cười lớn bước tới, ba lão già dùng sức mạnh mẽ ôm nhau một cái.

Bất quá, Bạch Hạc rõ ràng có cảm giác là, Thái Thản cùng Ngưu Cao thần sắc ít nhiều có phần xấu hổ, tựa hồ có điểm như là muốn tránh xa mình, lúc ôm nhau cũng không có cảm nhận rõ ràng là bọn họ đang mừng rỡ.

Ngưu Cao nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh Bạch Hạc: *"Hương Hương cũng đến à. Đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện đi."*

Thủ hạ Bạch Hạc dẫn theo tự nhiên có người của Ngự Chi Nhất Tộc an bài, hắn dẫn theo cô gái xinh đẹp nọ, trong lòng nghi hoặc đi theo Thái Thản và Ngưu Cao đi vào đại sảnh phòng khách.

"Dâng trà." Ngưu Cao hô lớn một tiếng, sắc mặt nhìn qua lại càng thêm khó coi vài phần. Thái Thản đứng một bên cũng là cúi đầu không nói gì.

Bạch Hạc nhíu nhíu mày: *"Hai lão già các ngươi là đang bị sao thế? Sao có bộ dạng sầu khổ thế kia?"*

Ngưu Cao cười khổ nói: *"Vốn ngươi vừa mới tới, ta cũng không nên nói ngay*

với ngươi. Nhưng mà ngươi cũng biết, ta vốn không phải là người hay giấu lời trong bụng. Lão bạch điểu, sau này có lẽ chúng ra sẽ không thể giúp ngươi được nữa."

Bạch Hạc trong lòng rùng mình một cái, hắn lần này dẫn theo nhiều người đến như vậy, cũng không phải là phô diễn bề ngoài. Mẫn Chi Nhất Tộc cuộc sống thời gian qua thật sự quá khó khăn. Cả tông tộc từ tộc trưởng Bạch Hạc trở xuống, đều là hạng người có tính cách cao ngạo, bọn họ luôn cho rằng vũ hồn Vũ yến của mình là cực kì cao quí. Cho nên vẫn không chịu gia nhập bất cứ tông môn nào cả. Hắn lần này đến đây, vốn là chuẩn bị tiếp nhận một ít trợ giúp của ba tông môn kia, giúp duy trì cuộc sống của tông môn mình. Điều này cũng trở thành một cái lệ của Tứ tông tụ hội.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Hạc trong lòng ổn định lại vài phần, hỏi.

Ngưu Cao thở dài một tiếng: *"Tượng Giáp Tông người biết không? Ngày hôm qua Hô Diên Chấn đã đến đây, chiêu an cả tộc ta."*

Bạch Hạc nói: *"Đại biểu cho Vũ Hồn Điện?"* Lúc này hắn thậm chí đã bất chấp luôn chuyện Ngưu Cao đã gọi hắn bằng cái danh hiệu mà hắn ghét nhất.

Ngưu Cao không nói gì, chỉ gật đầu.

Bạch Hạc lông mày cau chặt: *"Lão tê ngưu, không phải ngươi đã đáp ứng hắn rồi chứ?"*

Ngưu Cao hừ lạnh một tiếng: *"Như thế nào lại đáp ứng chứ. Cho dù Ngự Chi Nhất Tộc của ta bị hủy diệt, ta cũng tuyệt không làm tay sai cho Vũ Hồn Điện. Bất quá, ta cự tuyệt bọn họ, sợ rằng Tượng Giáp Tông sẽ quay lại trả thù, về phần lúc nào đến, cũng không ai nói trước được. Cho nên, ta quyết định đem tông tộc dời đi, đến Thiên Đấu Thành, cũng với lão tinh tinh cầm cự. Ngươi cũng biết đó, chúng ta dọn đến chỗ lão tinh tinh, một lần nữa phải bắt đầu lại việc kinh doanh, muốn có thu nhập ổn định lại, cũng cần phải có chút thời gian. Cho dù có sự chi trì của Lực Chi Nhất Tộc, đối với hai tộc chúng ta cũng là chén nước xe củi, cũng không giàu có gì. Cho nên, lần này sợ là chúng ta không cách nào giúp đỡ được ngươi."*

Thần sắc Bạch Hạc thoáng có chút mất tự nhiên, lắc đầu nói: *"Không có gì, bao nhiêu năm nay, nếu không có sự trợ giúp của các ngươi, sợ là Mẫn Chi Nhất Tộc bọn ta đã sớm không tồn tại. Hiện tại Ngự Chi Nhất Tộc các ngươi gặp nạn, ta giúp không được gì, đã rất là xin lỗi rồi, như thế nào lại yêu cầu các ngươi phải trợ giúp đây chứ. Ta tự mình nghĩ biện pháp vậy."*

Không khí phòng khách nhất thời trở nên có chút nặng nề, cả ba vị tộc trưởng cũng không có mở miệng. Ngưu Cao cùng Thái Thản liếc nhau, hai người đều thấy được trong mắt đối phương có vẻ vui cười, vội vã che dấu đi vẻ mặt của mình. (đểu thiệt +_+)

Trầm mặc một hồi lâu, Thái Thản hướng Bạch Hạc nói: *"Lão Bạch Hạc, ta giới thiệu với ngươi một người."* – Đến phiên Đường Tam xuất trận.

Bạch Hạc có chút mờ mịt nhìn hướng Thái Thản, Thái Thản chỉ chỉ bên người đích Đường Tam, nói: *"Tiểu huynh đệ này của ta là một nhất đại kỳ tài mới được phát hiện trong giới chú tạo sư. Hắn chế tạo một ít vũ khí, ta xem xem, cảm giác được rất thích hợp các ngươi Mẫn Chi Nhất Tộc, nên ta mang hắn theo đến đây, đưa cho ngươi xem xem. Tiểu Tam."*

Đường Tam vuốt vuốt bộ lông Tiểu Vũ, lúc này đã ngủ, đem nàng thu vào trong túi Như Ý Bách Bảo. Lúc này mới lần nữa lấy ra vật đã lập cho hắn không ít công lao hãn mã: Chư Cát Thần Nỏ. Đi tới trước mặt Bạch Hạc hai tay dâng lên.

Bạch Hạc nhất thời mang theo vài tia nghi vấn cầm lấy, cô gái bên cạnh hắn nhất thời cũng tò mò, ánh mắt nhìn vào cái hộp đen không gì nổi bật kia.

Đường Tam không đợi bọn họ hỏi tới, chủ động nói: *"Vật ấy gọi là Chư Cát Thần Nỏ, bên trong ẩn giấu bốn mươi tám mũi nỏ tiễn, mỗi cây nỏ tiễn bên trong, toàn thân đều do tinh thiết chế tạo thành. Mỗi một lần lên dây nỏ, có thể trong nháy mắt phóng xuất ra mươi sáu mũi nỏ tiễn, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Có khả năng phá được hồn kỹ phòng ngự của hồn sư dưới bốn mươi cấp. Hơn nữa, nỏ tiễn đều có chứa kịch độc. Nếu như là đối thủ không có chú ý đề phòng, dùng để đánh lén, thậm chí là năm, sáu mươi cấp hồn sư cũng chưa chắc thoát được. Nếu có thể phối hợp với tốc độ của tộc nhân các vị, uy lực của nó tất nhiên có thể gia tăng lên nhiều lần."*

Bạch Hạc thất kinh: *"Ngươi nói thứ này có thể phá hồn kỹ phòng ngự dưới bốn mươi cấp sao? Ngươi khẳng định chứ?"*

Ngồi ở vị trí chủ vị, Ngưu Cao nói: *"Ngày hôm qua ta đã thử qua rồi, hắn nói một điểm cũng không có khoa trương. Nghe nói thứ Chư Cát Thần Nỏ này chỉ là thứ thông thường mà thôi, còn có loại trang bị nỏ tiễn mạnh hơn nữa. Như vậy là có ý gì?"*

------oOo------

Chương 353: Quỷ Ảnh Mê Tung đấu thuần mẫn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên tập: A Lá

Đường Tam nói: *"Tăng cường năng lực cho Gia Cát Thần Nỗ, bởi vì nỏ và tiễn trang bị khác nhau, uy lực cũng bất đồng. Uy lực lớn nhất có thể uy hiếp đến phòng ngự toàn lực của một gã hồn sư sáu mươi cấp. Uy lực bình thường nhất, muốn so sánh với khi chưa nâng cấp thì mạnh hơn một cấp bậc, đủ để khiến cho bốn mươi lăm cấp hồn sư phải ân hận, chia ra làm 12 loại nỏ tiễn phân biệt là: Xuyên Cốt Tiễn, Phá Giáp Tiễn, Lôi Hoả Tiễn, Liệt Nhận Tiễn, Trấn MaT, Phách Vương Tiễn, Minh Âm tiễn, Đoạn Long Tiễn, Diệt Dục Tiễn (trúng cái này thì …), Long Tu Tiễn, Vẫn Diệt Tiễn cùng với Thất Sát Tiễn. Trong đó lợi hại nhất vẫn là Vẫn Diệt Tiễn và Thất Sát Tiễn.Chỉ bất quá công nghệ chế tạo cần phải cực kỳ tỉ mỉ cùng với nguyên liệu vô cùng khó kiếm, cho nên giá thành rất đắt đỏ.*

*Vừa nói, Đường Tam vừa cầm Gia Cát Thần Nỗ, nhanh chóng đặt tay lên trên cơ quan, "*Tiền bối mời xem*". Vừa nói Đường Tam tức thì giơ tay bắn. Nương theo tiếng leng keng của cơ quan, mười sáu đạo tàn ảnh trong nháy mắt chui vào mặt đất. Bạch Hạc thậm chí còn không thấy rõ chúng được phóng ra như thế nào. Mặt đất rắn như hoa cương đã có hơn 16 lỗ nhỏ.*

*Bạch Hạc không nhịn được hỏi: "*Thứ này phạm vi sát thương là bao nhiêu?*"*

*Đường Tam nói: "*Đảm bảo trong vòng 50 thước giữ được lực sát thương lớn nhất, khoảng cách càng tăng lên thì uy lực giảm dần đi.*"*

*Thở sâu, ánh mắt Bạch Hạc không che giấu được vẻ kích động, "*Hảo, thứ này ta mua. Bao nhiêu tiền? Ta muốn 200 chiếc*"*

*Đường Tam mỉm cười: "*Không đắt đâu, một trăm năm mươi kim hồn tệ một chiếc.*"*

*Bạch Hạc suy nghĩ một chút nói: "*Có thể giảm giá một chút hay không?*" Mặc dù với tính cách của hắn là không muốn mặc cả trả giá, nhưng 150 kim hồn tệ đối với cả Mẫn Chi Nhất Tộc mà nói, đích thị là một con số không nhỏ.*

Bạch Hạc chưa bao giờ cho phép đệ tử tộc nhân đi tới Võ Hồn Điện lĩnh lấy bổ cấp trợ giúp. Mẫn Chi Nhất Tộc được xem là một trong những tông môn nghèo khó nhất hồn sư giới.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:" Nếu ngài cùng Thái Thản tiền bối là bằng hữu, ta sẽ cho ngài một cái giá ưu đãi. Một trăm hai mươi kim hồn tệ một chiếc. Không thể ít hơn.*"*

*Bạch Hạc như thể trút đi được gánh nặng nói: "*Hảo! Ta mua.*" Vừa nói, từ chính trên cổ tay mình, thủ trạc hồn đạo khí hơi thoáng hiện, trân trọng lấy ra một túi kim hồn tệ.*

*"*Chỗ này là một trăm kim hồn tệ, còn lại hai mươi, chờ Phá Chi Nhất Tộc tới, ta sẽ đưa nốt. *"*

*Đường Tam không tiếp lấy, có chút khó nói: "*Tiền bối, ngài tựa hồ bị nhầm rồi. Ta nói là một trăm hai mươi kim hồn tệ một chiếc. Nếu ngài muốn mua 200 chiếc Gia Cát Thần Nỗ, như vậy giá phải là hai ngàn bốn trăm kim hồn tệ. *"*

*"*Ngươi nói cái gì?*" Bạch Hạc đột ngột đứng thẳng lên. Khuôn mặt có chút đỏ lên. Vốn hắn luôn vì tông tộc nghèo khó mà thống khổ, lúc này nghe con số Đường Tam nói ra, nội tâm vốn cao ngạo nhất thời biến thành phẫn nộ. "*Ngươi đùa giỡn ta chắc?*" Áp lực sắc bén nhất thời từ trong cơ thể phun ra. Mặc dù phương hướng tu luyện của hắn là tốc độ, nhưng nói như thế nào cũng là một gã cường giả Hồn Đấu La cấp bậc.*

*Thiếu nữ đi theo Bạch Hạc đang ngồi bên cạnh hắn cũng động thân, nhìn chằm chằm vào Đường Tam nói: "*Sao không đi ăn cướp đi?*" (câu này ta hay nói ^.^) Đường Tam lạnh nhạt cười, tựa như không có cảm giác được uy áp Hồn Đấu La phóng thích ra từ trên người Bạch Hạc. Bạch Hạc gây cho hắn uy áp so với Ngưu Cao còn nhỏ hơn nhiều. "*Tiền bối bớt giận. Việc buôn bán của Đường Môn bọn ta, tuyệt đối công bằng. Một trăm hai mươi kim hồn tệ một chiếc là một cái giả chỉ thấp chứ không có cao. Ta bán cho Thất Bảo Lưu Ly Tông thì giá là gần một trăm tám mươi kim hồn tệ một chiếc. Giá bán cho ngài đã là hết sức ưu đãi. Ngài chớ quên, Gia Cát Thần Nỗ của ta đây mỗi một chiếc đều từ thiết tinh mà tạo thành. Với cái giá của ngài đưa ra, chẳng lẽ mỗi một chiếc lại không đáng giá nổi một kim hồn tệ ư? Chỉ tính riêng thiết tinh giá cả đã không chỉ có từng đó. Càng huống chi, công nghệ cùng với kỹ thuật trong đó, ta dám nói là độc nhất vô nhị trên Đấu La Đại Lục. Tiền bối, trước khi ngài nổi nóng, tốt hơn là làm phải phân biệt rõ ràng.*"

Vừa nói Đường Tam nhấc chân khỏi mặt đất, khẽ giậm chân một cái. Nhàn nhạt bạch quang từ trên người hắn trở nên rõ ràng hơn, rồi ngay lập tức lại ẩn đi. Bạch Hạc rõ ràng cảm giác được áp lực do chính mình phóng xuất ra bị mạnh mẽ ép đào lên, mà trên mặt đất, mười sáu đạo bóng đen lúc trước bị bắn bị Đường Tam thu vào trong tay, chậm rãi đem 16 căn nỏ tiễn nọ bình tĩnh một lần nữa lắp trở lại vào cơ quan bên trong.

*Thái Thản nói chuyện: "*Bạch Hạc. Về điểm này ta có thể thay hắn chứng minh. Gia Cát Thần Nỗ bán cho ngươi 120 kim hồn tệ 1 chiếc tuyệt đối không đắt (nguyên văn la *"quý"*). Theo ta được biết, Thất Bảo Lưu Ly Tông chính là khách lâu dài của Đường Môn. Giá cả này cho ngươi đã là rất thấp rồi. Ý của ta chính là nếu ngươi nguyện ý có thể mua trước một chiếc để phòng thân.*"

*Bạch Hạc chán nản ngồi trở lại vị trí mình. "*Thứ này đích thị là đồ tốt.

Nhưng chỉ một cái thì có tác dụng gì?*" Giống như lời Cao Ngưu nói vậy, nan đề nhức nhối nhất vây khốn Mẫn Chi Nhất Tộc chính là lực công kích. Nếu bọn họ có đủ lực công kích cường đại, cứ cho là chuyên môn đi liệp sát hồn thú thì cũng đủ để sinh tồn. Gia Cát Thần Nỗ xuất hiện không thể nghi ngờ khiến cho Bạch Hạc mắt sáng ngời. Nhưng cái giá này đối với hắn mà nói, cũng thật sự là quá khó khăn để tiếp nhận.*

*Đường Tam mỉm cười nói:"*Bạch Hạc tiền bối, buôn bán không nói đến nhân tình. Chúng ta hôm nay mới quen, Gia Cát Thần Nỗ này đưa tặng ngài coi như lễ gặp mặt đi.*" Vừa nói hắn đem Gia Cát Thần Nỗ một lần nữa đưa trở lại truớc mặt Bạch Hạc.*

*Bạch Hạc sửng sốt một chút. "*Ngươi muốn tặng cho ta? Vô công bất thụ lộc. Ta không thể nhận.*" Trong lòng hắn, một trăm hai mươi kim hồn tệ một chiếc như vậy không phải là số lượng nhỏ. Tiếp nhận sự trợ giúp của đơn chúc tứ tông tộc (bốn tộc, mỗi tộc chuyên về một thuộc tính) là một chuyện, tiếp nhận quà của người khác tặng là một chuyện. Nếu như hắn không kiêu ngạo như vậy, Mẫn Chi Nhất Tộc cũng không trở nên thụt lùi từng bước như ngày hôm nay.*

*Đường Tam nói: "*Vậy không bằng như vậy tốt lắm. Vị tiểu thư này hắn là cháu gái tiền bối phải không. Vãn bối đối với tốc độ cũng thập phần cảm thấy hứng thú. Không bằng vãn bối cùng vị tiểu thư này tỉ thí tốc độ, nếu như vãn bối thắng, 120 kim hồn tệ trong tay tiền bối về vãn bối. Nếu như vãn bối thua, chiếc Gia Cát Thần Nỗ này coi như làm vật đổ ước giao cho tiền bối đi. Như vậy được không?*"

Vừa nghe thấy lời này, Bạch Hạc tâm nhất thời động. Tốc độ là tiền vốn lớn nhất của bọn hắn, mặc dù vừa rồi Đường Tam toát ra khí tức không kém, nhưng hắn không tin về mặt tốc độ cháu gái có thể thất bại trước hắn.

Hơn nữa, hắn lại nghĩ đến, Đường Tam vốn định đem thứ này cho hắn, bất quá chỉ là tìm cái lý do mà thôi. Bạch Hạc mặc dù rất quan tâm đến thể diện, nhưng Gia Cát Thần Nỗ đối với hắn lực hấp dẫn thật sự rất lớn, không khỏi vô ý thức hướng về phía cháu mình nhìn lại.

Thiếu nữ xinh đẹp nọ trực tiếp nhảy từ trên ghế nhảy dựng lên, cơ hồ chỉ là

*chợt loé thân mình, thì đứng ở ngay giữa đại sảnh, "*Hảo, ta và ngươi cùng so tài với nhau. *"*

Đường Tam đem Gia Cát Thần Nỗ đặt ở một bên, chậm rãi đi tới trước mặt thiếu nữ. Lúc này, mặt đối mặt nhìn nhau, hắn không khỏi trong long thầm khen một tiếng, thiếu nữ này quả nhiên xinh đẹp. Nhất là vóc người cân đối. Bất quá, hắn cũng chỉ là thưởng thức mà thôi, ở trong long hắn, ngoại trừ Tiểu Vũ ra, sớm đã không còn chỗ chứa cho người thứ hai nào nữa rồi.

*Thiếu nữ cao ngạo ngẩng đầu lên, nhìn Đường Tam so với chính mình còn cao hơn nửa cái đầu. "*Ngươi muốn so tài như thế nào?*"*

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Ngưỡng mộ tốc độ kinh người của Mẫn Chi Nhất Tộc đã lâu, lấy linh hoạt làm gốc. Chúng ta ở bên trong phòng khách này, chỉ cần ngươi có thể chạm được bất cứ một chỗ nào trên người ta trong thời gian một nén hương, thì tính ngươi thắng. Ngược lại, ta thắng.*"*

Thiếu nữ không chút do dự nói:" Hảo, như vậy điểm hương đi.*" (chả lẽ dịch là thắp hương >.<)*

Bên trong Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của Đương Tam cái gì cũng đều có. Tiện tay sờ vào, lấy ra một cây hương ném về hướng Mã Hồng Tuấn. Mã Hồng Tuấn nắm lấy trong tay, ngón tay bắn ra, đầu hương tức thì được đốt.

"Đường Môn Đường Tam thỉnh giáo." Đương Tam ưu nhã làm ra một động tác chào thủ thế, cả người tức khắc liền thay đổi, tinh thần tập trung hơn.

Thiếu nữ xem thường mà bĩu môi, nàng cũng không cho rằng tốc độ Đường Tam có thể cùng mình so sánh được, "Mẫn Chi Nhất Tộc Bạch Trầm Hương. Ta bắt đầu được chưa?"

"Xin mời. "

Đường Tam vừa dứt lời Bạch Trầm Hương đã động. Cho dù bằng vào nhãn lực của Đường Tam cũng chỉ chứng kiến tàn ảnh trước người chợt loé, Bạch Trầm Hương đã đi tới trước mặt.

Bất quá, hắn sớm đã có chuẩn bị, ngay khi đang nói ra chữ "Xin mời" đồng thời cũng động, hướng bên trái lướt ngang một thước.

Tốc độ Bạch Trầm Hương rất nhanh, nhưng đúng là bởi vì bởi tốc độ nhanh, xung lực tự nhiên cũng mạnh, tức khắc vọt sượt qua người Đường Tam, còn thiếu một ly nhưng không có đụng tới hắn.

Lúc này, trong ánh mắt màu lam của Đường Tam đã bắn ra tia sáng tử kim lộng lẫy. Sống lưng của hắn cũng toát lạnh một hồi. Mẫn Chi Nhất Tộc tốc độ so với hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn một chút. Không dám khinh thường, trực tiếp dùng ra Tử Cực Ma Đồng, tinh thần lực hoàn toàn khai mở.

Bạch Trầm Hương lao tới, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ trên cây cột trong phòng khách, tốc độ quay ngược lại so với lúc trước còn nhanh hơn. Xông tới rồi quay ngược trở lại, bất quá chỉ trong nháy mắt công phu.

Đương Tam lúc này đã cực kỳ cẩn thận, Tử Cực Ma Đồng tập trung vào thân thể Bạch Trầm Hương, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, ngay lập tức thân thể trở nên hư ảo.

Quỷ Ảnh Mê Tung cũng không phải là loại bộ pháp có tốc độ nhanh nhất, nhưng tuyệt đối là linh hoạt huyền ảo nhất. Bạch Trầm Hương tốc độ mặc dù nhanh. Nhưng động tác Đường Tam luôn nằm ngoài ý liệu của nàng, khiến nàng lại tiếp tục vồ vào khoảng không.

Bạch Trầm Hương tự nhiên không cam tâm. Triển khai thân hình, toàn lực truy đuổi Đường Tam. Đường Tam đơn giản không nhìn tới nàng, bằng vào tinh thần lực tập trung, phối hợp với bước chân trong phạm vi hoạt động nhỏ hẹp Quỷ Ảnh Mê Tung. Hắn nhận ra, Mẫn Chi Nhất Tộc nếu như có thể phối trên ám khí Đường Môn, như vậy, thì cùng lúc trước so với Đương Môn đệ tử kiếp trước hết sức giống nhau. Hôm nay sở dĩ như thế ứng đối, là hắn cùng Thái Thản và Ngưu Cao đã sớm thương lượng kỹ càng. Trong đó vấn đề mấu chốt là ở chỗ, hắn có thể không cảm phục đối phương.

Tốc độc là chỗ Mẫn Chi Nhất Tộc am hiểu, tựa như về mặt phòng ngự Đường Tam đánh tan phòng tuyến tâm lý phòng ngự của Ngưu Cao, nếu như

trên phương diện tốc độ có thể thắng được Mẫn Chi Nhất Tộc. Như vậy, hết thảy thì đều sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Lựa chọn tiến hành tỉ thí bên trong phòng tiếp khách, Đường Tam coi như cũng hao tổn tâm huyết. Trước mắt Bạch Trầm Hương không khó đối phó, khó khăn nhất vẫn là Mẫn Chi Nhất Tộc tộc trưởng Bạch Hạc. Đường Tam biết, cho dù hơn nữa, chính mình có cốt hồn đùi phải Lam Ngân Hoàng, trên đường thẳng tốc độ cũng không thể cùng Bạch Hạc so sánh. Cho nên hắn chọn linh hoạt. Tốc độ trên một đường thẳng, không ai có thể so với Mẫn Chi Nhất Tộc hồn sư về sự nhanh. Nhưng tốc độ trên đường thẳng dù nhanh, thân thể dù linh hoạt, nhưng lại không có kế hoạch kỹ càng. Đường Tam muốn chính mình bằng Quỷ Ảnh Mê Tung chinh phục đối phương.

Lúc mới bắt đầu, Bạch Hạc sắc mặt thoải mái, nhưng sau mấy lần Bạch Trầm Hương truy đuổi Đường Tam liên tiếp, sắc mặt của hắn đã dần dần trầm xuống.

Cứ cho rằng lúc này Bạch Trầm Hương còn không có sử dụng võ hồn, nhưng trên thực tế, tốc độ đã sớm bão hoà, đối với mỗi một hồn sư trong Mẫn Chi Nhất Tộc, cho dù không có võ hồn phụ trợ bọn họ tốc độ cũng là cực nhanh.

Hương bị đốt so với bình thường có phần nhanh, điểm này đương nhiên là do Phượng Hoàng Hoả Diễm của Mã Hồng Tuấn có tác dụng, chỉ có điều hiện tại không có người nào chú ý đến hắn. Cho dù hương có thiêu đốt tốc độ nhanh hơn nữa, với tốc độ của Mẫn Chi Nhất Tộc cũng đủ để ở trong đoạn thời gian này làm ra vô số lần tấn công.

Bạch Hạc dần dần nhận ra một vài điểm, Đường Tam tốc độ chứng thực là so ra kém cháu mình thật, nhưng hắn có bộ pháp phi thường kì lạ, đúng là bằng vào bộ pháp huyền ảo này, hắn mới có thể luôn luôn đúng lúc né tránh Bạch Trầm Hương tấn công.

Một nén hương rất nhanh đã thiêu đốt một gần nửa, Bạch Trầm Hương cũng bất chấp Đường Tam cũng không có sử dụng võ hồn. Khẽ quát một tiếng, trên đầu tóc dài vung lên, song chưởng triển khai, võ hồn trong nháy mắt phóng ra.

Hai vàng hai tím, bốn cái hồn hoàn xuất hiện chung quanh thân thể uyển chuyển của nàng, hai mươi tuổi trên 40 cấp hồn tôn, thực lực đã là không tầm thường chút nào. Hơn nữa lại là phối hợp hồn hoàn tốt nhất. Nha đầu này tuổi không lớn lắm, nhưng chính là niềm kiêu hãnh của Mẫn Chi Nhất Tộc Bạch Hạc. Bạch Hạc rất tin tưởng, trong tương lai cháu gái mình hoàn toàn có cơ hội đánh sâu vào Phong Hào Đấu La cấp bậc.

Võ hồn đột nhiên được thi triển, Bạch Trầm Hương thân thể như chớp bắn lên, hai chân hợp lại, phảng phất áp vào nhau, dường như thân thể hai bên triển khai song chưởng đều tự hoá thành cái cánh, thân thể nhoáng lên, nương theo trên người là đệ tam hồn hoàn loé sáng, tốc độ đột ngột tăng hướng xuống, hư không đánh về phía Đường Tam.

Đệ tam hồn kỹ này không thể nghi ngờ là phi hành kỹ năng. Dưới tác dụng của phi hành kỹ năng này, trên mặt đất, một vài đồ vật trong phòng - loại chướng ngại vật này đã không thể ngăn cản nàng lại. Hơn nữa tốc độ tăng lên gây cho Đường Tam áp lực nhất thời trên phạm vi lớn hơn.

Ngay sau đó, Bạch Trầm Hương trên người cả đệ nhất hồn kĩ cũng thi triển ra, tại sau lưng nàng, đồng thời xuất hiện bốn đạo tàn ảnh, hơn nữa là bóng dáng cực kỳ rõ ràng. Tựa như cùng bản thể nàng giống nhau, đem nàng hướng ngang phóng tới, nhìn phảng phất như là có năm Bạch Trầm Hương đồng thời đánh về phía Đường Tam. Bao trùm trên phạm vi lớn được gia tăng. Cứ coi như trong 5 người trên không trung có đến 4 ảo ảnh, nhưng bất chợt xuất hiện tình huống như vậy rất dễ dàng khiến người khác sinh ra ảo giác.

Đáng tiếc Bạch Trầm Hương gặp phải Đường Tam. Tử Cực Ma Đồng quang mang phun ra nuốt vào, thế mạnh của tất cả các ảo ảnh nọ trong đôi mắt hắn căn bản không tồn tại ý nghĩa nào hết. Đường Tam dưới chân bước tiến cũng chợt mau hơn, Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt bắt đầu phát huy tác dụng, mặc dù Đường Tam không có sử dụng kỹ năng bổ sung, nhưng theo hồn lực rót vào, tốc dộ của hắn cũng gia tăng nhanh lên, trở thành một đạo bóng dáng như sương khói hư ảo phóng ra ở bên trong phòng khách mà né tránh.

Mặc dù đã phóng thích ra võ hồn, phi hành kỹ năng Bạch Trầm Hương tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa trong không trung cực kì linh hoạt phi phác trứ,

nhưng như thế nào cũng không thể bắt được chuẩn xác bóng dáng Đường Tam. Hai người cứ như vậy một đuổi, một trốn, thời gian lại đang không ngừng trôi đi.

Bạch Trầm Hương trong lòng tràn ngập cảm giác không phục, nàng có thể rõ ràng chứng kiến, cho dù sau khi Đường Tam gia tốc, tốc độ cũng vẫn là không thể cùng chính mình so sánh, nhưng hắn như vậy sử dụng lộ tuyến vô cùng quỷ dị làm cho mình phán đoán tạo thành vấn đề lớn, nhìn qua thì tưởng chừng như đã có thể chạm vào hắn, nhưng lại bị hắn như phảng phất biết trước, trong nháy mắt tránh ra.

Lúc này, mọi người đang xem trận chiến ngoại trừ Bạch Hạc, cho dù là Thái Thản cùng Ngưu Cao cũng là một trận hoa mắt thần mê, bên trong phòng khách 6 đạo thân ảnh không ngừng loé ra. Bọn họ hầu như không thể thấy được hành động của song phương. Nhất là Bạch Trầm Hương, Động tác của nàng thật quá nhanh. Mắt thấy là lao thẳng. Nhưng đột nhiên lại linh hoạt mà xoay người, thân thể tuyệt vời tại không trung chuyển ngoặt một chút. Trong nháy mắt lại thay đổi phương hướng nhưng Đường Tam phản ứng cũng không thể nói là chậm, bất luận Bạch Trầm Hương có linh hoạt nhanh nhẹn đến thế nào, hắn vẫn luôn luôn có thể tức thời né tránh, không cho Bach Trầm Hương đụng tới mình.

Bạch Hạc cau chặt lông mày, hắn biết, cháu gái đã hết sức, trận đổ ước này kẻ thua lại là phe mình. Bạch Trầm Hương đệ tứ hồn kỹ Trực tuyến gia tốc vốn rất lợi hại, nhưng ở loại bên trong không gian nhỏ hẹp này lại không có tác dụng gì. Cứ xem bộ dáng trước mặt, cháu gái mình như thế nào cũng không có thể đụng tới gã thanh niên tên là Đường Tam kia. Cúi đầu, hắn có chút đau lòng nhìn túi tiền trong tay mình, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ trời cao thật sự muốn cùng Mẫn Chi Nhất Tộc của ta đối nghịch sao? Làm người không thể có lòng tham a! Vì lòng tham này, ngay cả cuối cùng một chút tiền còn lại cũng không giữ được. Sau này cuộc sống Mẫn Chi Nhất Tộc phải làm cách nào để vượt qua? Chẳng lẽ thật sự phải đi tìm một cái tông môn nào để nương tựa hay sao? Cho dù muốn tìm nơi nương tựa, đương kim thiên hạ, thượng tam tông đã không còn tồn tại, đến tột cùng thì còn tông môn nào đủ thực lực mà không có quan hệ với Võ Hồn Điện chứ?

"Hết thời gian."Mã Hồng Tuấn hô to một tiếng, trong tay hương đã đốt hết.

Hai đạo bóng dáng chợt dừng lại, Đương Tam như trước mang vẻ mặt mỉm cười, khí chất ưu nhã không thay đổi, trở nên thong dong một chút, trên người vì cấp tốc vận động mà quần áo hơi có vẻ tán loạn.

Bạch Trầm Hương thì lại không thong dong được như hắn, bởi vì hơi thở dốc, đôi ngực sữa chó chút quy mô nhấp nhô, hung hăng trừng mắt nhìn mập mạp một cái, "Ngươi xấu lắm, một nén hương mà thời gian làm sao có thể ngắn như vậy?"

Mã Hồng Tuấn hắc hắc cười, "Cho ngươi thêm một nén hương, ngươi cũng không chạm được một cọng tóc của Tam ca! Kết quả không phải giống nhau sao."

Bạch Trầm Hương định nói nữa, lại bị Bạch Hạc ngăn trở, không ai rõ như Bạch Hạc động tác như thế nào, hắn đã đi tới bên người Bạch Trầm Hương. Trong tay cầm túi kim hồn tệ hướng Đường Tam ném sang, "Hắn nói đúng, ngươi không có khả năng đụng tới Đường Tam. Chúng ta thua. Nguyện đổ chịu thua."

Đường Tam tiếp nhận kim hồn tệ nhưng không có cất đi. "Bạch cô nương, đạ tạ."

Bạch Trầm Hương vẻ mặt không phục nhìn Đường Tam, "Đa tạ cái gì mà đa tạ, có bản lãnh, chúng ta so tốc độ trong cự li lớn. "

Đường Tam cười một tiếng, Bạch Hạc trầm giọng quát:" đủ rồi người ta cùng với Mẫn Chi Nhất Tộc so về tốc độ. Tự nhiên hắn được lựa chọn phương thức. Là ngươi chính mình tu luyện không thành thục, còn dám cậy mạnh? Thất bại không đáng sợ, nhưng ngươi nhất định phải từ thất bại mà tìm được nguyên nhân."

Bạch Trầm Hương có chút uỷ khuất, nhưng hiển nhiên đối với Bạch Hạc rất là sợ hãi, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam một cái, lúc này mới hầm hừ hướng phía trước chính mình đi. Lúc đi ngang qua trước người Mã Hồng Tuấn thì nàng lại "rất không cẩn thận" một bước đi tới giẫm lên chân Mã Hồng Tuấn một cái, làm cho mập mạp một trận nhe răng nhếch mép, nhưng

lại không có oán giận. Hắn đối với mỹ nữ luôn luôn hết sức khoan dung.

Bạch Hạc nhìn Đường Tam liếc nhìn một cái, "Các hạ bộ pháp rất tinh diệu. Trận này chúng ta thua tâm phục khẩu phục."

Đường Tam hơi khom người nói:"Là vãn bối mưu lợi. Nói về thuần tốc độ, không một ai có thể so sánh với quý tông."

Bạch Hạc trong mắt toát ra một tia ảm đạm. "Như vậy có ích lợi gì? Đơn chúc tứ tông tộc, Mẫn Chi Nhất Tộc chúng ta là vô dụng nhất."

Đường Tam nói: "Không thể nói như vậy được, chỉ là không có không gian thích hợp để cho quý tông phát triển mà thôi. Tiền bối, không bằng chúng ta so với nhau 1 hồi. Ngài cũng thấy được, Đường Môn chúng ta cũng đủ võ trang ám khí cho quý tông. Hơn nữa chúng ta cũng không phải là cái loại tông môn hồn sư về mặt ý nghĩa truyền thống. Nếu như tiền bối thua, ta hi vọng tiền bối có thể gia nhập Đường Môn. Đường Môn đem trang bị cung cấp cho toàn bộ quý tông, cùng với hết thảy tư nguyên cần thiết. Hơn thế nữa sẽ không đối với quý tông tiến hành bất cứ bất cứ cái gì mệnh lệnh hay yêu cầu. Ngài thấy như thế nào?"

Bạch Hạc trong mắt quang mang chợt sắc bén đứng lên, tựa như hai thanh lưỡi đao sắc bén giống như đâm thẳng vào Đường Tam, nhưng là hắn đối mặt lại là Tử Cực Ma Đồng. Muốn từ trong mắt Đường Tam nhìn ra chút gì đó lại nói dễ vậy sao?

"Tiểu tử, lòng ham muốn thật lớn a." Bạch Hạc lạnh giọng nói.

Ngồi ở chủ vị trên, Ngưu Cao xem thường gừ một tiếng: "chỉ bằng ngươi, cũng dám cùng với lão Bạch so về tốc độ, người trẻ tuổi có điểm ngạo cốt cũng không phải là lạ, nhưng cần phải biết kiêu ngạo quá, có thể tự mình tìm quả đắng."

Đường Tam lạnh nhạt cười, "Vãn bối vốn không nghĩ tới có thể thắng, chỉ hi vọng có thể thưởng thức một chút. Giống như khả năng Mẫn Chi Nhất Tộc gia nhập Đường Môn chúng ta đều vô cùng nhỏ bé. Bạch Hạc tiền bối, nếu như ta thua, nguyện ý miễn phí cho quý tông không lấy tiền nguyên một bộ

ám khí trang bị. Mỗi người trang bị tiêu chuẩn là 500 kim hồn tệ. Bao gồm một chiếc Gia Cát Thần Nỗ, hai cái Vô thanh tụ tiễn, một chiếc Khẩn Bối Đê Đầu Nỏ, một chiếc Hàm Sa Xạ Ảnh, cùng với hai chiếc nỏ đeo chân."

Nghe xong Đường Tam nói, ngay cả Thái Thản cùng Ngưu Cao cũng không khỏi âm thầm líu lưỡi. Lời nói của Ngưu Cao hiển nhiên là biến tướng của phép khích tướng. Nhưng bọn hắn vốn cũng không chuẩn bị tình huống Đường Tam cùng với Bạch Hạc so đấu tốc độ. Nếu như Đường Tam thua, mọi người coi như là kết giao bằng hữu, bằng vào lực hấp dẫn của ám khí, ít nhất song phương có thể tạo thành mối quan hệ gần gũi hơn. Chỉ là không nghĩ tới Đường Tam cư nhiên tung ra miếng mồi to như thế. Nếu bị thua, cái giá phải trả không nhỏ chút nào a. Mẫn Chi Nhất Tộc có hơn 200 người. Nguyên một bộ trang bị 500 kim hồn tệ, như vậy tổng cộng là 10 vạn kim hồn tệ, cho dù là đối với tông môn thực lực không tầm thường, cái này cũng coi là con số không nhỏ.

Đường Tam tất nhiên không thể khẳng định mình sẽ thắng. Nhưng hắn vẫn là nguyện ý đánh cuộc một keo, cố nhiên là hy vọng có thể có điều kiện trực tiếp cùng Mẫn Chi Nhất Tộc duy trì, đồng thời, cũng là vì ở trước mặt các vị tộc trưởng bày ra thực lực. Đó là điều kiện rất tốt để có sự tán thành của họ. Càng huống chi, Đường Tam lúc trước cùng với Bạch Trầm Hương so độ, còn rất nhiều bí kĩ không có sử dụng. Đối mặt với Bạch Hạc, hắn ít nhất có 5 thành nắm chắc có thể thành công.

Nếu có thua, chỉ cần kế tiếp làm cho Mẫn Chi Nhất Tộc gia nhập Đường Môn, thì 10 vạn kim hồn tệ trang bị này cũng tuyệt không thua thiệt. Trang bị cho chính mình, không phải rất bình thường sao?

"Mập mạp. Ngươi tới làm bia ngắm, có được hay không?" Đường Tam nhìn về phía Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn nhảy dựng lên, "Không có vấn đề a! Đến đây đi." Hắn đang muốn tìm cơ hội thể hiện trước mặt mỹ nữ, không chút nào từ chối việc gánh chịu nhiệm vụ này. Đi tới trước người Đường Tam cách 10 thước đứng lại.

"Tam ca, chờ ta chuẩn bị một chút. Ám khí của ngươi không dễ ngăn cản chút nào." Vừa nói, mập mạp lập tức phóng thích võ hồn.

Nương theo võ hồn phóng thích, Mã Hồng Tuấn thân hình nhất thời cao thêm vài phần, tóc tụ lại thành kiểu mào gà, hoá thành xích hồng sắc, phơi bày bên ngoài là thân thể lộ ra huyễn lệ lông vũ hồng sắc, cả người gầy đi một ít. Làm cho người khác chú ý nhất là, tự nhiên trên người hắn hiện ra 5 cái hồn hoàn.

Hai vàng hai tím một đen, 5 cái hồn hoàn đều đồng loạt hiện ra.

Cho dù là Ngưu Cao cũng là âm thầm cả kinh, vốn hắn đối với mập mạp luôn hì hì cười không có để ý, lại không nghĩ rằng hắn cũng là một gã hồn sư cấp bậc hồn vương. Từ việc hắn gọi Đường Tam là tam ca, hiển nhiên tuổi so với Đường tam còn ít hơn.

Bạch Hạc cùng Bạch Trầm Hương ông cháu hai người cảm xúc càng sâu, không nói Mã Hồng Tuấn có 5 hồn hoàn, khi lúc hắn phóng xuất ra võ hồn, ông cháu hai người đồng thời cảm giác được áp lực không rõ đập vào mặt. Đó là loại cảm giác làm cho linh hồn bọn hắn thật sự lâm vào run sợ, chính là sợ hãi đối với võ hồn tiên thiên.

Tại sao như vậy? Sắc mặt bọn họ luôn luôn cao ngạo nhất thời đại biến.

Mã Hồng Tuấn có chút ra vẻ mà nói: "Vãn bối Mã Hồng Tuấn, năm mươi bảy cấp hồn vương, võ hồn Hoả Phượng Hoàng."

Vừa nói, trên người hắn là đệ nhị, đệ tam hai cái hồn hoàn đồng thời sáng rực. Nhún người một cái, hoả diễm nóng chảy từ trên người bốc lên, nhiệt độ bên trong phòng khách nhanh chóng tăng vọt, một đôi cánh bằng hoả diễm thật lớn từ sau lưng giãn ra, nhất thời làm hắn vốn nhìn qua giống như một gã mập vô hại nay lại toả ra uy thế áp bách một cách mạnh mẽ.

"Tam ca, đến đây đi. "Mã Hồng Tuấn hướng Đường Tam hét lớn 1 tiếng.

Đường Tam từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra một kiện ám khí, được che bởi quần áo bên ngoài. Lấy thực lực của hắn bây giờ, bình thường thì ám khí loại này không mang theo trên người, hoặc là ám khí không có cơ quan cũng đủ để hắn sử dụng. Lúc này vì biểu diễn, động tác của hắn cũng không nhanh. Cứ dựa theo như lời vừa rồi mà đem kiện ám khí thứ

nhất Gia Cát Thần Nỗ gài lên người mình.

Giơ song chưởng lên, Đường Tam nói "Vô Thanh Tụ Tiễn." Từ trên hai cánh tay bắn ra một đạo ám ảnh, chợt loé lên rồi biến mất, trong chớp mắt đã tới ngay trước người Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn trên người hoả diễm chợt bùng cháy mạnh, hắn đã sớm chuẩn bị tốt, Phượng Hoàng Hoả Tuyến phun ra, sau khi được hắn xảo diệu khống chế cùng hai đại hồn kỹ tăng phúc hoá thành một mảng hoả quang, mang theo lực mạnh mẽ đánh chặn lại hai miếng ám tiễn.

Ngay sau đó, vừa lại phân biệt là hai đợt đồng loạt bắn, mặt khác bốn miếng ám tiễn cũng vô thanh vô tức bắn ra. Đều bị Mã Hồng Tuấn đỡ lấy. Nương theo một trận âm thanh đinh đương, sáu miếng ám tiễn bị cháy sạch đỏ bừng rơi xuống trên mặt đất, Mã Hồng Tuấn cũng vì hoá giải xung lực lui về phía sau nửa bước.

Đường Tam ấn vào chỗ lồng ngực, "Hàm sa xạ ảnh, mang độc vụ phun ra." Phốc đích một tiếng, vô số phi châm nương theo độc vụ phun vãi ra, động tác của hắn cũng không có đình chỉ, hai chân khẽ nhúc nhích. Bằng vào cơ thể co rút lại điều khiển, trên đùi nỏ cơ cũng đồng thời phun ra.

Mã Hồng Tuấn hai tay cực nhanh tại trước ngực vẽ nên một vòng tròn, hồn lực toàn lực phun ra, tại trước Phượng Hoàng Hoả Diễm nóng rực, độc vụ tự nhiên mất đi tác dụng, âm thanh phốc phốc dày đặc không ngừng vang lên. Mã Hồng Tuấn liên tiếp lùi về sau mấy bước, tại lúc đối diện với mũi tiễn bắn ra từ đùi, hắn chống đỡ đã có chút khó khăn.

Lúc này hắn thật vất vả mới có thể ngăn được 1 đợt ám khí công kích, Đường Tam cúi đầu mạnh 1 cái. Âm thanh nỏ cơ leng keng lại vang lên.

Uy lực lớn nhất Khẩn Bối Hoa Trang Nỏ chợt phun ra, nỏ tiễn thô to bay thẳng đến lồng ngực Mã Hồng Tuấn.

"Tam ca, ngươi muốn giết ta a!" Chỗ hồng quang trên tay phải Mã Hồng Tuấn rực sáng, sau lưng hai cánh hoả diễm chợt đại tăng, ầm ầm nổ trong không trung, hắn một quyền xuất ra, bằng vào hoả diễm từ cánh tay phải

mang vào kỹ năng Phượng Hoàng Bạo Liệt Kích, mới miễn cưỡng đỡ được 1 tiễn công kích này.

Đường Tam công kích cả quá trình bình thường như nước chảy mây trôi. Nơi này mỗi một danh hồn sư, tự nhiên là có thể cảm nhận được uy lực khi ám khí bắn ra. Đương nhiên, cũng cảm nhận được thực lực thực sự cường hãn Mã Hồng Tuấn, nhìn qua cách hắn chống đỡ, tay vội vàng cước loạn, nhưng rất rõ ràng, vừa rồi ám khí còn không đủ để đối với hắn tạo thành uy hiếp.

Đường Tam lúc này hướng Bạch Hạc nói: "Tiền bối, theo như lời nói, nguyên bộ trang bị đều ở nơi này, giá trị 500 kim hồn tệ một bộ. Đương nhiên, cái này không hơn được ám khí lợi hại nhất của Đường Môn. Ám khí lợi hại nhất chỉ có bổn môn đệ tử mới có quyền được sử dụng, xin thứ cho vãn bối không cách nào cung cấp. Uy lực của ám khí này ngài cũng đã được thấy. Ta nghĩ, nếu trang bị trên người của Mẫn Chi Nhất Tộc, nhất định sẽ tạo được hiệu quả không tồi chút nào. Ngài có nguyện ý cùng vãn bối đổ trận này hay không?"

Bạch Hạc thần sắc liên tục biến đôi, Mã Hồng Tuấn lúc này đã thu hồi võ hồn của chính mình, lực áp bức cũng tự nhiên theo đó biến mất. Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn cùng phối hợp đem lại cho hắn sự chấn động rất lớn. Càng thêm quan trọng là giá cả ám khí, làm hắn như vậy người cao ngạo cũng không khỏi sinh ra tâm tình mơ ước. Đường Tam tung đổ chú, đích thực là hắn không cách nào cự tuyệt, không thể tin tưởng, người trẻ tuổi trước mặt này có thể bằng vào tốc độ mà thoát khỏi sự truy đuổi của mình. Cho dù bộ pháp thần kỳ kia có tái hiện, tuyệt đối với tốc độ trước mắt, tác dụng là có hạn.

Hiểu rõ đạo lý này, Bạch Hạc trầm giọng nói: "Hảo, ta lại cùng ngươi đánh bạc trận này. Nếu ta thua, vậy thì, ta sẽ suất lĩnh Mẫn Chi Nhất Tộc gia nhập vào Đường Môn các ngươi. Ngươi là do lão Thái Thản mang đến, ta tin tưởng ngươi cùng Võ Hồn Điện là không có dính líu, ta cảnh cáo trước, trong tương lai nếu Đường Môn của ngươi có liên hệ gì với Võ Hồn Điện, ta lập tức dẫn toàn bộ tộc nhân bỏ đi."

Đường Tam lãnh đạm nói: "Đường Môn cũng Võ Hồn Điện duy nhất có khả năng xuất hiên liên hệ chính là đem huỷ diệt. Tiền bối, chúng ta bắt đầu đi.

Vẫn là thời gian một nén hương, điều kiện không thay đổi." Vừa nói, hắn vừa đem một cây hương ném cho Mã Hồng Tuấn.

Bạch Hạc lắc mình tới trước Đường Tam một thước, ngay khi Mã Hồng Tuấn đem hương đốt đi, trong nháy mắt, hắn đã động. Sự tình quan trọng của vận mệnh tông tộc, không thể không làm hắn toàn lực ứng phó.

Bạch Hạc vừa động Đường Tam mới biết cái gì là thuần tuý tốc độ. Cho dù là là Tử Cực Ma Đồng của hắn cũng chỉ chứng kiến trước mặt bóng trắng chợt loé lên, Bạch Hạc đã tới ngay trước mặt. Chỉ là lần này Đường Tam sẽ không có khả năng dùng Quỷ Ảnh Mê Tung kịp tránh ra.

Quá nhanh, tới thật sự quá nhanh, vẫn là Tử Cực Ma Đồng thấy sau, lần đầu tiên cảm giác được thị lực theo không kịp động tác đối thủ.

Đương nhiên, hắn như trước không để Bạch Hạc đụng tới. Bạch Hạc ra tay chỉ bắt được tàn ảnh ở lại của Đương Tam.

"Trong nháy mắt thuấn di?" Bạch Hạc âm thanh có chút giật mình vang lên. Đường Tam đã ở một phương hướng khác. Đường Tam trên cánh tay trái loé lên ánh sáng màu phấn hồng.

Bạch Hạc đứng ở vị trí trước của Đường Tam nhìn về phía hắn: "Khó trách ngươi lại đối với chính mình tự tin 10 phần, nguyên lai có kỹ năng như vậy làm đảm bảo. Ta muốn nhìn ngươi trong nháy mắt thuấn di có thể thực hiện được mấy lần. Cẩn thận đấy." Vừa nói trên người Bạch Hạc chợt quang mang đại phát sang, võ hồn phóng thích hai vàng ba tím ba đen đồng thời xuất hiện trong nháy mắt, Đường Tam tinh thần thoáng động một chút, không chút do dự lại phát động lần thứ hai thuấn di nháy mắt dời đi. Lúc này đây, hắn thậm chí còn không kịp chứng kiến động tác Bạch Hạc. Sau một khắc Bạch Hạc cũng xẹt qua vị trí trước đó của hắn.

Thật nhanh. Đường Tam toàn thân một trận phát lạnh. Không hổ danh là đơn thuộc tính võ hồn tu luyện, tốc độ này cực nhanh không thể dung hai chữ kinh người để hình dung. Quả thực chính là kinh thế hãi tục.

Không có bất cứ cái gì do dự, Đường Tam trong nháy mắt thuấn di lại thi

triển, lúc này, thân hính hắn đã xuất hiện ở tại chỗ cửa.

Bạch Hạc biến mất, tại cả bên trong phòng khách, chỉ có khả năng chứng kiến một đạo nhàn nhạt ảo ảnh. Hắn không có sử dụng bất cứ thứ gì hồn kĩ, chỉ thi triển võ hồn tăng phúc thuần tuý là tốc độ. Đường Tam trong nháy mắt thuấn di xuất hiện ở địa phương nào thì sau một khắc Bạch Hạc bàn tay tất nhiên gặp phải nơi đó. Cứ như vậy, khiến cho Đường Tam nhất định phải không ngừng thuấn di, mới có thể thoát được Bạch Hạc truy kích. Mà sau mỗi lần thuấn di, hắn cũng chỉ có nháy mắt công phu là thời gian dừng lại mà thôi. Trận đánh lúc trước Bạch Trầm Hương thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ dĩ nhiên bây giờ hoàn toàn mất đi hiệu quả.

Đây là chính là tốc độ Hồn Đấu La cấp bậc của Mẫn Chi Nhất Tộc a! Đường Tam không ngừng thay đổi phương hướng bản thân, tận dụng mọi khả năng làm cho hành động của mình không có bất cứ cái gì quy luật đáng nói. Tử Cực Ma Đồng cùng tinh thần lực phóng thích đến trình độ lớn nhất, cũng chỉ là miễn cưỡng có thể đuổi theo bóng dáng của Bạch Hạc mà thôi.

------oOo------

Chương 354: Đệ lục hồn kỹ của Đường Tam, Tiểu Vũ hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên tập: A Nèo

Kì thật, Đường Tam rất giật mình, thế nhưng Bạch Hạc cũng kinh ngạc không kém hơn hắn chút nào. Lúc này Đường Tam không phải thi triển vũ hồn, hơn nữa đây chẳng phải là một loại thuấn di không có chút gián đoạn nào sao, làm sao có thể không làm bạch hạc kinh ngạc chứ? Hắn đã hiểu được, Thuấn di này của Đường Tam không phải đến từ kĩ năng của hồn hoàn, như vậy tất nhiên là đến từ hồn cốt rồi. Một người thanh niên có một hồn cốt. Hơn nữa còn là kỹ năng cực phẩm: Thuấn di không có chút gián đoạn nào.

Bạch Hạc hy vọng bằng vào truy kích không ngừng của mình sẽ khiến hồn lực của Đường Tam tiêu hao đến tận cùng, khiến cho hắn không thể thi triển ra kỹ năng của hồn cốt này nữa.

Dường như Hương cháy rất nhanh, hai đạo bóng dáng trong không trung không ngừng thoáng hiện rồi lại vụt biến mất, chỉ như vậy mà hương đã cháy được một phần bốn rồi. Chỉ trong quá trình ngắn ngủn đó vậy mà Đường Tam đã thuấn di đến gần trăm lần. Vì thế có thể thấy được tốc độ truy đuổi của Bạch Hạc nhanh cỡ nào.

Bạch Hạc thật sự thất vọng rồi, Đường Tam vẫn liên tục tiến hành thuấn di như trước, thế nhưng ngay cả một điểm thể hiện sự tiêu hao hồn lực của hắn cũng chẳng thấy đâu. Hắn làm sao biết được Đường Tam thi triển thuấn di trong nháy mắt là kỹ năng từ hồn cốt cấp bậc mười vạn năm. Hồn cốt và hồn hoàn Mười vạn năm cũng không phải là để khi thi triển kĩ năng sẽ phải tiêu hao rất lớn hồn lực mới có thể sinh ra hồn kỹ cường đại. Mà chính là tiêu hao cực kì ít hồn lực nhưng lại sinh ra hiệu quả cường đại. Vì vậy đây mới là chỗ tốt nhất của hồn hoàn, hồn cốt mười vạn năm. Thế nên chúng mới được xưng là bảo vật trân quý nhất hồn sư giới.

Chợt đúng lúc này, thân thể Bạch Hạc đột nhiên ngừng lại, hai luồng ánh sáng từ trong mắt chợt phát ra, đệ thất hồn hoàn trên người hắn chợt sáng lên.

Tại nơi màu đen mà hồn hoàn bao trùm, có thể rõ ràng nhìn thấy trên người Bạch Hạc phóng xuất từng tầng ánh sáng đặc thù, ngay sau đó thân thể của hắn đã trôi nổi giữa không trung, hai tay thật sự biến thành cánh, hai chân hợp lại biến thành đuôi, chỉ trong nháy mắt vị tộc trưởng của mẫn chi nhất tộc này đã biến thành một con Vĩ Vũ Yến dài chỉ một thước, cánh mở rộng đến thước rưỡi, cả cơ thể được bao trùm bởi bộ lông vũ.

Đệ thất hồn kỹ,võ hồn chân thân.

Chứng kiến vũ hồn bản thể của Bạch Hạc, Đường Tam cũng dừng lại. Sắc mặt có chút khó coi. Bạch Hạc so với trong tưởng tượng của hắn thì còn khó đối phó hơn. Nói đại khái, khi đã trong trạng thái vũ hồn bản thể thì sẽ càng to hơn bản thể nhiều, bởi vì khi thân thể to lớn hơn thì mới có thể thừa nhận được càng nhiều hồn lực hơn. Mà trước mắt, võ hồn chân thân Bạch Hạc lại

là thu nhỏ lại, như vậy chắc chắn sẽ không phải đại biểu cho hồn lực hắn tăng mạnh, mà là hồn lực đã được áp súc lại. Cứ như vậy, tốc độ mà hắn bộc phát ra chỉ sợ chỉ có thể hình dung là rất kinh khủng mà thôi.

Càng làm cho đồng tử của Đường Tam co rút lại hơn chính là Khi Bạch Hạc thi triển ra võ hồn chân thân. Sau khi thân thể hắn trôi nổi giữa không trung, có đến tám cái hồn hoàn xoay quanh thân thể hắn, lúc này đây cái hồn hoàn cuối cùng cũng sáng rực lên (cái thứ tám). Vì lợi ích của tông tộc, vị mẫn công hệ hồn sư – Hồn đấu la cường đại này đã muốn dốc toàn lực ứng phó rồi.

Nương theo cái hồn hoàn cuối cùng léo sáng, trong phút chốc, Vĩ Vũ Yến trôi nổi trong không trung bỗng hóa thành năm. Đều là kỹ năng phân thân nhưng đây là kỹ năng của hồn hoàn thứ tám nên tuyệt không phải đơn giản. Sau khi Bạch Hạc thi triển đệ bát kỹ năng, mỗi một phân thân đều sẽ có tốc độ cùng với lực phòng ngự như nhau. Đương nhiên, phòng ngự của hắn nếu so với các hồn sư cùng cấp bậc thì tương đương với việc bỏ qua.

Nhưng càng quan trọng hơn chính là, bao gồm cả bản thể trong đó thì hoàn toàn năm phân thân đều có thể coi là thật, mà lại cũng có thể coi là giả. Nói cách khác, tùy theo khống chế của hắn, thì bất cứ phân thân nào cũng có thể trở thành bản thể, và cũng có thể để bản thể hóa thành phân thân bất cứ lúc nào.

Đối với lực công kích và phòng ngự của mẫn chi nhất tộc không cao, thế nên đây sẽ là kỹ năng có thể tính là tuyệt kỹ chạy trốn hàng đầu. Cho dù là cường giả mạnh nhất hồn sư giới là các Phong hào đấu la cũng không thể ngăn cản cả năm tên hồn sư chuyên về tốc độ này được. Cho dù trong số đó chỉ cần một phân thân thoát được thì chỉ trong nháy mắt hắn đã trốn mất.

Đương nhiên. Đối với mẫn chi nhất tộc mà nói, Có được năm cái phân thân này thì điều họ am hiểu nhất sẽ là do thám, bọn họ làm mà không cần kiêng kỵ gì vì chỉ cần lưu lại một phân thân tại một chỗ an toàn, Các phân thân khác có thể do thám ở những nơi nguy hiểm nhất. Kỹ năng này không thể coi là một hồn kỹ cường đại của đệ bán hồn kỹ, nhưng nó lại có tác dụng rất lớn.

Bóng dáng chợt léo năm con Vĩ Vũ Yến trong nháy mắt tách ra, tốc độ kinh

khủng không khác mấy so với thuấn di của Đường Tam. Chỉ bằng di chuyển mà khiến thị giác của con người sinh ra cảm giác thuấn di. Có thể thấy được tốc độ lúc này của Bạch Hạc kinh khủng đến thế nào.

Cái này cũng không khỏi làm Đường Tam liên tưởng đến Thái Thản cùng Ngưu Cao nếu phát huy ra toàn bộ lực lượng. Thật sự không biết lực lượng và phòng ngự của họ đã tới trình độ thế nào.

Chỉ là lúc này hắn cũng không có tâm tư tự hỏi nhiều. Bởi vì hiện tại hắn phải thừa nhận một áp lực chợt tăng lên rất nhiều.

Ngay lúc này Đường Tam cũng không dám ẩn tàng thực lực nữa. Ngoại trừ bên trong hai mắt hiện ra tử kim sắc, Một xanh một trắng đồng đời từ dưới chân hắn phát ra. Trong nháy mắt đã bao phủ cả đại sảnh.

Làm đối phương chậm lại, cũng ngang với việc chính mình được tăng tốc. Dưới tác dụng của sát thần lĩnh vực thì kể cả hồn đấu la cũng sẽ bị sinh ra tác dụng suy yếu nhất định. Nhất là Bạch Hạc chỉ là mẫn công hệ hồn sư công, phòng đều không mạnh. Mà lam ngân lĩnh vực, lại khiến tinh thần lực của Đường Tam đạt tới trình độ cực mạnh, khiến hắn có thể nắm bắt hết thẩy xung quanh.

Lĩnh vực của Đường Tam hoàn toàn phóng thích khiến người khác có một loại cảm giác đặc biệt, hơi thở lãnh khốc, bạo lệ, hung lệ nương theo sát thần lĩnh vực truyền ra làm tâm thần của tất cả mọi người đều phải rung động. Mà khi lam ngân lĩnh vực bao phủ, họ đang bị hơi thở lãnh khốc bao phủ thì nay lại có cảm giác hơi thở tính mạng tràn ngập khắp nơi. Hai chủng loại hơi thở không nên đồng thời xuất hiện nhưng nay lại đồng thời xuất hiện một cách kỳ dị như vậy. Thế nên làm sao có thể khiến người khác không cảm thấy quái dị chứ?

Khiếp sợ còn bao gồm cả Bạch Hạc trong đó nữa. Cho tới giờ vũ hồn của Đường Tam mới được phóng.

Không hề nghi ngờ, Đường Tam phóng thích chính là Lam ngân hoàng,

hai vàng, một tím, hai đen, một đỏ, sáu cái hồn hoàn xuất hiện như vậy trong

nháy mắt, không khí bên trong phòng tiếp khách tựa hồ lập tức ngưng lại.

Lúc trước Bạch Trầm Hương vừa mới thua ở trong tay Đường Tam, cặp mắt to kia vừa cảm thấy không cam lòng thì nay toàn bộ đổi thành quang mang không thể tin được, chính mình bại không oan uổng. Hóa ra hắn lại là một hồn đế có sáu hồn hoàn rồi.

Dùng sức dụi dụi hai mắt của mình, Bạch Trầm Hương tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi. Bởi vì sáu cái hồn hoàn lấp lánh xung quanh hắn, thì một cái cuối cùng lại có mầu đỏ. Mầu đỏ hấp dẫn như vậy khiến ngay cả hồn hoàn thứ tư của hắn có mầu đen cũng không bị mọi người chú ý tới. Lúc này cả trong phòng khách đã không còn thứ gì có thể so sánh với sắc thái yêu mị của hồn hoàn mầu đỏ nữa rồi.

Tiêm vĩ vũ là hoá thân của Bạch Hạc cũng đồng thời ngây người một chút, màu đỏ đại biểu cho cái gì, là một hồn đấu la như hắn sao không biết chứ. Nhưng cảm giác đầu tiên của hắn cũng giống hệt cháu gái, *" Sao có thể như thế được"*? Hồn hoàn Mười vạn năm như thế nào có thể xuất hiện trên một người thanh niên trẻ tuổi như thế này. hơn nưa còn là đệ lục hồn hoàn nữa chứ.

Trên mặt Đường Tam lộ ra vẻ cười nhạt, tinh thần lực của hắn được tập trung toàn bộ trên người năm con tiêm Vĩ Vũ Yến. Lấy kinh nghiệm của hắn, đương nhiên sẽ không cho rằng năm con Vĩ Vũ Yến phân thân này sẽ có giả. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được năm luồng hơi thở giống nhau như đúc phát ra từ chúng. Hơn nữa tinh thần lực phối hợp với lam ngân lĩnh vực của hắn mà dò xét thì tuyệt đối sẽ không sai. Cho nên, tiếp theo hắn sẽ phải đối mặt với năm người đều là thuần mẫn công với năng lực phi hành siêu mạnh.

Hương đã thiêu đốt hơn phân nửa, Bạch Hạc trong khiếp sợ ngắn ngủi rất nhanh đã tỉnh lại. Bất luận thanh niên trước mắt này có cường đại thế nào thì điều hắn cần nhất lúc này chính là đánh bại thanh niên này.

Năm con Vĩ Vũ Yến đồng thời di động, năm bóng dáng trong nháy mắt hoá thành năm năm vệt đen mờ ảo, vụt trong phòng khách, tốc độ như thuấn di, Vĩ Vũ Yến bay cách mặt đất khoảng một thước, cơ hồ nó đã khống chế phần lớn không gian trong phòng khách này rồi.

Cơ hồ Đường Tam thuấn di đã được thi triển trước, với cảm nhận từ tinh thần lực, hắn đã thi triển được đúng lúc hồn lực của đối thủ ba động, lúc này hắn đã chợt biến ra ngoài. Hắn biết, bắt đầu từ lúc này thì thuấn di của mình cũng chẳng khiến mình có thời gian mà thở dốc nữa, nhất định cần phải liên tục, không gián đoạn mà phải liên tục thi triển, lúc đó hắn mới có khả năng trốn khỏi sự truy đuổi với tốc độ kinh khủng kia.

Thế nhưng Đường Tam vẫn là đánh giá thấp tốc độ lúc này của Bạch Hạc, năm Vĩ Vũ Yến đã khống chế cả căn phòng khách, khi Đường Tam trong lúc nháy mắt thuấn di xuất hiện, dường như hắn cũng lập tức thấy Vĩ Vũ Yến xuất hiện trước mặt.

Đường Tam có thể xử dụng tinh thần lực để khống chế Bạch Hạc, thế nên Bạch Hạc là một Hồn Đấu La lại không thể khống chế lại hắn chứ?Đường Tam chỉ cần vừa xuất hiện, dưới truy xét của tinh thần lực, Bạch Hạc sẽ lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Tốc độ cực nhanh, đủ để so sánh với thuấn di của hắn.

May mà Đường Tam phản ứng rất nhanh, khi thân thể thoáng hiện cũng trong nháy mắt đã có phản ứng, thân trên ngửa ra sau, làm ra động tác như Thiết Bản Kiều để tránh thoát, rồi hắn lại lập tức thuấn di ra ngoài, lúc này mới từ nguy hiểm cực độ mà trốn thoát khỏi truy đuổi của Bạch Hạc.

Bất quá, đối với Đường Tam mà nói đây cũng vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi. Chờ đợi hắn còn có khó khăn hơn gấp nhiều.

Tốc độ của Bạch Hạc dường như được bộc phát hoàn toàn, thuần tuý là tốc độ như vậy đã khiến bất kỳ kỹ xảo nào cũng trở thành vô dụng, Trong khi thân thể Đường Tam một lần nữa xuất hiện, thì bên sườn đã thấy một luồng khí áp sát bên sườn, lúc này hắn lại kinh hãi thuấn di, trong sát na tránh được một kích của Bạch Hạc. Trảo của Bạch Hạc tung ra thì hắn đã thuấn di, diễn biến xảy ra còn chưa đến một lần nháy mắt của mọi người trong phòng.

Lúc này Bạch Hạc đã đoán được, với tình thế như lúc này thì chẳng lâu nữa Đường Tam sẽ bị mình tóm gọn. Thế nhưng đợt thuấn di tiếp theo của Đường Tam lại nằm ngoài dự liệu của Bạch Hạc.

Lần này, khi Đường Tam lại xuất hiện thì cả người hắn đã ở giữa không trung. Kì lạ nhất là một con Vỹ Vũ Yến do Bạch Hạc hoá thân thành chỉ có thể xẹt qua dưới chân hắn.

Dự đoán của Bạch Hạc cũng không có vấn đề gì, cho dù là thông qua thuấn di trong nháy xuất hiện giữa không trung, thì sau khi hắn ở giữa không trung thì thân thể chắc chắn sẽ bị lực hút mà hạ xuống một chút. Nhưng Đường Tam lại không hạ xuống, thậm chí còn hướng không trung bay lên một chút. Thế nên đòn tấn công của Bạch Hạc đã không trúng đích.

Mà lúc này, Bạch Hạc đã nhìn thấy đệ lục hồn hoàn trên người Đường Tam, cũng chính là hồn hoàn mười vạn năm chợt sáng lên. Đường Tam chưa bao giờ sử dụng đệ lục hồn kĩ, rốt cuộc lúc này cũng được thi triển trước mặt mọi người.

Một bóng dáng mờ nhạt hiện ra trước người hắn, bóng dáng đó chỉ như ảo ảnh thế nhưng nó không khiến vẻ đẹp của nàng giảm bớt.

Mái tóc dài đen bóng trải dài xuống tận bắp chân, trong đôi mắt to còng mang theo chút bi thương kèm theo sự thỏa mãn, dáng vẻ động lòng người, hai đôi chân thon dài của nàng cực kỳ hoàn mĩ. Cho dù Bạch Trầm Hương vẫn luôn tự coi mình là xinh đẹp thì khi thấy bóng dáng xuất hiện trước người Đường Tam này cũng không khỏi ngây người một chút. Cũng đúng lúc nàng xuất hiện, không gian xung quanh thân thể Đường Tam đột nhiên trở nên vặn vẹo, khiến cho Vĩ Vũ Yến như xuyên qua hư ảo, không động được vào thân thể Đường Tam.

Chứng kiến bóng dáng xinh đẹp này, ánh mắt Đường Tam đã không tự khống chế được, cả người thừ ra nhìn nàng, hai mắt ửng đỏ, thân thể thoáng run rẩy, biểu hiện lúc này của hắn chính là không cách nào ức chế tâm tình.

Đúng vậy, bóng dánh hư ảo đó đúng là Tiểu Vũ! Bóng dáng mờ nhạt của nàng khẽ di chuyển, mặt hướng tới Đường Tam, bàn tay mảnh khảnh giơ lên, vuốt nhẹ khuôn mặt của Đường Tam.

Không có bất cứ cảm giác tiếp xúc của thật thể nào, hơn nữa nàng cũng

không thể lên tiếng nói chuyện nhưng nó lại khiến linh hồn Đường Tam xúc động rất nhiều, nước mắt đã không thể đè nén bắt đầu chảy xuống. Ngay lúc này, hắn thậm chí đã quên lúc này mình còn đang trong cuộc tỷ thí với Bạch Hạc. Đối với hắn mà nói, ngoài dung nhan xinh đẹp trước mắt, hết thảy đều đã trở nên không còn trọng yếu nữa.

Vầng quang mang mầu đỏ vây vòng quang thân thể hai người. Tiêm Vĩ Vũ Yến trước sau mấy lần xẹt qua đó, nhưng chỉ là vặn vẹo rồi xuyên qua, không cách nào chạm đến thân thể Đường Tam.

Hắn đương nhiên không thể nói hành vi của Đường Tam là phạm quy, không sai, lúc này Đường Tam thi triển hồn kĩ không phải là thuần túy so đấu tốc độ nữa, nhưng đệ bát hồn kỹ của Bạch Hạc là phân thân, và đó cũng không phải là chuyên về tốc độ?

Giờ khắc này, mặc dù Đường Tam không mở mồm nói chuyện, bóng dáng trước mặt hắn cũng không có hành động gì long trời lở đất, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn mà thôi, nhưng điều đó khiến bọn họ có cảm giác đặc biệt, cảm giác đó đang ăn sâu vào suy nghĩ của mỗi người.

Đường Tam cẩn thận từng li từng tí giơ hay tay lên, nhẹ nhàng ôm bóng dáng trước người lại. Đệ lục hồn kĩ này cũng không phải do hắn thi triển. Trước đó hắn cũng có chút hiểu về đệ lục hồn kỹ này, nhưng lại không thể hoàn toàn biết được hiệu quả của nó là gì. Hắn không muốn thi triển đệ lục hồn kĩ bởi vì hắn không hy vọng lúc thi triển hồn kĩ sẽ khiến mình một lần nữa cảm nhận được nỗi thống khổ đứt gan đứt ruột. Nhưng điều này thật sự khiến hắn không thể nghĩ đến, hóa ra đệ lục hồn kĩ này lại tự có thể phát ra, hơn nữa trong đó hắn còn được ôm trọn giấc mộng tuyệt mỹ.

Như vậy không chỉ là một chút cảm động, ngay lúc này, ý chí của Đường Tam đã được đẩy cao đến tột đỉnh. Trong cả đời, hắn chưa bao giờ khát vọng như bây giờ. Hắn khát vọng có thể làm chi người phụ nữ trong lòng này được chính thức trở lại lòng ngực hắn.

Thân thể Đường Tam dưới sự ảnh hưởng của hồng quang cũng trở nên có chút trong suốt. Đây là một trong những hình thái của đệ lục hồn kĩ, hư vô.

Hư vô có thể miễn dịch hết thảy mọi hình thái công kích vật lý. Làm giảm năm mươi phần trăm của tất cả các loại năng lượng công kích. Nhìn qua đây chỉ là một kỹ năng phụ trợ, thế nhưng miễn dịch tất cả các công kích vật lý là năng lực bá đạo ra sao chứ. Đúng là dưới tác dụng kỹ năng này, Bạch Hạc cũng chỉ có xuyên qua hư vô mà thôi.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này trong lòng Đường Tam cảm thụ chính là nhung nhớ vô cùng, nếu như hắn biết khi thi triển hồn kĩ này là lúc sẽ làm hắn lần nữa chứng kiến Tiểu Vũ, thế thì mỗi ngày hắn sẽ đều phóng thích, lúc đó mỗi ngày hắn đều được nhìn người yêu. Dù chỉ là nhìn nàng cũng khiến hắn thoả mãn.

Mặc dù chỉ là ảo ảnh của Tiểu Vũ, nhưng từ trong ánh mắt động lòng người đó hắn đã thấy được tâm tình của nàng, cảm nhận được yêu thương của nàng đối với mình. Linh hồn tiếp xúc làm hắn rõ ràng cảm nhận được bản thân Tiểu Vũ chưa chết, nàng còn sống, hơn nữa dường như còn bám trên người mình.

Tiểu Vũ lấy tay khẽ lau nước mắt trên mặt Đường Tam. Nhưng nàng lại chỉ là bóng dáng hư ảo, làm sao có thể gạt được nước mắt chứ? Trong mắt nàng biểu hiện ra sự không đành lòng kèm theo sự tưởng niệm. Bi thương cùng vui mừng đều đã lây sang Đường.

Đột nhiên, trong lòng Đường Tam cả kinh, bởi vì thông qua hồn kĩ phóng thích hắn cảm nhận được một ít tính chất đặc biệt của hồn kĩ này. hắn phát hiện, linh hồn Tiểu Vũ quả thật bám vào trong đệ lục hồn kĩ, hơn nữa khi xử dụng hồn kĩ này dường như hắn còn không tiêu hao dù chỉ là một chút hồn lực. Chỉ là, như vậy thì Tiểu Vũ không có khả năng xuất hiện quá dài. Không cần tiêu hao hồn lực, thế thì chắc chắn nó sẽ tiêu hao tiêu hao thật lớn linh hồn lực của Tiểu Vũ. Một khi linh hồn lực của Tiểu Vũ bị tiêu hao quá mức, thế thì lúc đó nàng sẽ thật sự tiêu vong. Bình thường nàng nhất định phải ở trong cơ thể mình thì mới có thể bảo trì đầy đủ linh hồn lực. nói cách khác muốn Tiểu Vũ không bị thương tổn thì mỗi lần xử dụng đệ lục hồn kĩ hắn sẽ phải tận dụng khả năng ngắn. Lúc đó mới có khả năng bảo vệ an toàn lớn nhất cho Tiểu Vũ. Về việc mình dùng đệ lục hồn kỹ để luôn giữ nàng bên cạnh là không thực tế.

*"Bạch Hạc tiền bối, ta nhận thua. "*Đường Tam dịu dàng ôm Tiểu Vũ, nhẹ nhàng rơi xuống đất, trong ánh mắt thể hiện sự kiên định đến cố chấp, Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn hắn liếc mắt một cái, lúc này mới không đành lòng một lần nữa dung nhập vào trong hồn hoàn màu đỏ huyễn lệ. Bọn họ mặc dù không thể nói chuyện với nhau, nhưng có thể thông qua linh hồn tiếp xúc cảm nhận được tâm tình của đối phương. Đường Tam cũng không biết linh hồn lực của Tiểu Vũ có thể kiên trì ở bên ngoài được bao nhiêu thời gian, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm, hắn đã hạ quyết tâm, sau này sẽ không sử dụng đệ lục hồn kĩ nữa để không khiến Tiểu Vũ xuất hiện rồi có thương tổn gì đó.

Nếu so sánh với tiểu vũ thì việc thu phục mẫn chi nhất tộc cũng chẳng còn trọng yếu nữa rồi.

Năm đạo bóng dáng hợp lại làm một, Bạch Hạc khó hiểu nhìn Đường Tam, *"Ngươi tại sao lại muốn nhận thua? Ta còn không thể đụng đến ngươi nữa mà. "*

Đường Tam lắc đàu, *"Không, ta thua, ta thi triển đệ lục hồn kĩ thì đã không còn là thi đấu tốc độ với ngài nữa rồi"*.

Hắn đương nhiên sẽ không nói mình là vì Tiểu Vũ mới quyết định như vậy. Mà ngay lúc này, tim của hắn cũng hoàn toàn đắm chìm vào lúc gặp Tiểu Vũ. Lúc này hết thảy đã không còn quá quan trọng nữa rồi.

Bạch Hạc thở dài một tiếng, *"Không, ngươi không thua. Đệ bát hồn kỹ của ta cũng không phải thuần tuý là tăng phúc cho tốc độ, ta đã thi triển là phân thân để tăng cường tốc độ cùng phạm vi khống chế, ngươi sợ bị ta bắt được nên cũng phải thi triển hồn kỹ đó, như vậy đấy là công bình. Cho nên người thua sẽ là ta, chỉ là ta không rõ đến cuối cùng thì hồn kỹ của ngươi có hiệu quả là gì? "*

Ngưu Cao động thân. Ha hả cười nói:*"Được rồi cũng không cần khiêm nhường lẫn nhau, ta xem tốt nhất thì như thế này, Lão Bạch Hạc, ngươi không có thua, Đường Tam ngươi cũng không có thắng. Trận tỉ thí này coi như là kết giao bằng hữu. Không phân biệt thắng bại. Được rồi chung quy như vậy đi. Mọi người đều là rất vui mừng. Đi thôi, chúng ta đi uống rượu đi.*

Còn Lão Dương Phá Thương có lẽ ngày mai mới tới, hôm nay chúng ta uống đến thống khoái trước rồi lại nói sau. "

Bất luận là tuổi tác, thân phận, Bạch Hạc cũng không nguyện ý chiếm tiện nghi của Đường Tam, Ngưu Cao nói thế thì hắn cũng có thể tiếp nhận. Nhưng là tâm tình của hắn vẫn nặng trịch. Vừa nãy Đường Tam thi triển ra cũng chỉ là tốc độ của hắn mà thôi, nhưng lấy thực lực của hắn thì chắc chắn không phải là một mẫn công hệ hồn sư được. Không phải mẫn công hệ hồn đế thế mà cùng chính mình là một hồn đấu la thuần tốc độ mà có thể chống lại lâu như vậy. Nếu để cho hắn hình dung thì cũng chỉ có hai từ *" Quái Vật"* để nói về người thanh niên này mà thôi.

Hơn nữa, trận tỉ thí này lại ở thế hòa, không phân thắng bại, lúc trước hắn thua 100 kim hồn tệ là sự thật. Chờ tụ hội chấm dứt, khi trở về khéo mẫn chi nhất tộc sẽ cắt lương của hắn mất.

Mọi người cùng nhau hướng phòng ăn đi tới, đi một bên, Bạch Trầm Hương cố ý đi chậm phía sau, dùng cước đá mập mạp một cái.

Chẳng những Mã Hồng Tuấn không tức giận, ngược lại còn rất vui mừng lẫn sợ hãi, vẻ mặt nịnh nọt vội vã

hướng về Bạch Trầm Hương, hạ giọng nói:*"Mĩ nữ, có việc gì à?"*

Bạch Trầm Hương thấp giọng nói:*"tên kia, tên Đường Tam kia cũng là bằng hữu của ngươi sao. "*

Mã Hồng Tuấn gật đầu đắc ý nói:*"Chúng ta là huynh đệ tốt nhất, hắn là tông chủ Đường Môn của chúng ta, ta là phó tông chủ. Hắc hắc. "*Bạch Trâm Hương đối với lời nói là phó tông chủ của Mã Hồng Tuấn thì không chút hoài nghi, lúc trước mập mạp cũng biểu hiện qua thực lực, nhất là võ hồn phượng hòang cường đại đã để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc. Thế nên Mập mạp kheo khoang cũng đã thành công.

"Thế đệ lục hồn hoàn của hắn sao thế? Chẳng lẽ đó thật sự là hồn hoàn mười vạn năm sao? Thế nhưng vừa nãy như thế nào lại huyễn hoá ra mĩ nữ? Hơn nữa, dường như ông nội ta cũng không thể động tới hắn nữa. "

Sắc mặt Mã Hồng Tuấn hơi đổi, hắn vẫn biết chừng mực. đệ lục hồn hoàn của Đường Tam chẳng những là bí mật của hắn, hơn nữa cũng là niềm đau đớn vĩnh viễn trong lòng hắn. Cho nên không thể nói cho người ngoài được. Mập mạp tuy thích mĩ nữ, nhưng hắn vẫn biết chừng mực, những điều không nên nói hắn cũng tuyệt đối không nói.

Bất đắc dĩ lắc đầu:*"Mỹ nữ, ngươi đừng hỏi nữa. Chính mình xem đi, Ta chỉ có thể nói Tam ca của ta là hồn sư xuất sắc nhất. Cho dù là phong hào đấu la, thì trong mắt ta cũng kém hắn. Ta tin tưởng, có một ngày tam ca nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao của thế giới. "*

Bạch Tầm Hương có chút bất mãn lại vừa đá mập mạp một cái, *"Còn là phó tông chủ gì nữa chứ. Ngay cả chút sự tình ấy cũng không dám nói. Ta xem ngươi chính là người hầu của hắn thì có. "*

Sắc mặt Mập mạp nhất thời nghiêm lại *"Tại sao ngươi có thể nghĩ như thế, Quan hệ giữa ta và Tam ca há ngươi có thể hiểu được"*. Nói xong, cước bộ hắn chợt nhanh hơn đi về phía truớc, không còn để ý đến Bạch Trầm Hương nữa.

Bạch Trầm Hương sửng sốt, nàng rất tin tưởng mị lực của bản thân, cũng nhìn ra được mập mạp có chút ý xấu với mình, thế nhưng lúc này dáng người béo mập đang đi phía trước lại dường như trở nên khác hẳn, Hắn mặc dù béo nhưng có vẻ khá đứng đắn, trên người còn tự tản mát ra một loại khí phách đặc thù. Chẳng lẽ, đó là đến từ hơi thở của bách điểu chi vương - Phượng Hoàng sao?

Mập mạp đương nhiên không biết được Bạch Trầm Hương suy nghĩ cái gì, nhưng hắn có thể khẳng định mình với mỹ nữ này không có duyên. Hắn mặc dù thích mĩ nữ, nhưng luôn luôn coi mỹ nữ như quần áo, huynh đệ như tay chân. Đương nhiên Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh trong mắt hắn không chỉ là nữ nhân mà còn là huynh đệ.

Lần nữa ngồi vào bàn rượi, Đường Tam phát hiện, Tửu lượng của Bạch Hạc cùng với Thái Thản và Ngưu Cao không thể so sánh với nhau, hắn không uống bằng chén lớn. Rượu và thức ăn mặc dù ngon, nhưng từ lúc ngồi xuống

thì bộ dáng của hắn rất nặng nề, thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình một cái.

Lúc này, Đường Tam đã từ cảm động dần khôi phục lại, tâm tình cũng dần hưng phấn hơn. Ít nhất, hắn có thể khẳng định Tiểu Vũ không chết, hơn nữa vẫn luôn bên cạnh mình. Hơn nữa lại vẫn lưu luyến mình rất nhiều, như vậy là đủ rồi. Chỉ cần nàng còn sống, mình nhất định sẽ khiến nàng sống lại như trước.

*"Bạch Hạc tiền bối, ta kính ngài. "*Đường Tam bưng chén rượu lên trước mặt, hướng Bạch Hạc tỏ ý.

Bạch Hạc dưới sự an bài của Ngưu Cao, bên trái ngồi chính là Thái Thản, bên phải ngồi chính là Đường Tam.

Cùng Đường Tam uống một chén, Bạch Hạc than nhẹ một tiếng, nói:*"Thiên hạ này thật sự là người mới thay người cũ rồi. Từ trên người trẻ tuổi như ngươi, quả thực ta thấy chúng ta đã già rồi. Hồn sư giới sau này chính là thiên hạ của những ngừi trẻ tuổi như các ngươi đó. "*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Tiền bối, ta cũng không lừa người. Tục danh của cha ta chính là Đường Hạo. "*

Thân thể Bạch Hạc chợt cứng đờ, mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Đường Tam cũng chợt trở nên sắc bén. Đường Tam như trước vẫn là một vẻ bình tĩnh tự nhiên thật ưu nhã. Cũng không vì biến hóa của Bạch Hạc mà có phản ứng gì.

Ánh mắt Bạch Hạc lại chuyển hướng về Ngưu Cao cùng Thái Thản, *"Các người đều đã biết rồi đúng không?"*

Ngưu Cao gật đầu, *"Hắn là do Thái Thản mang đến, lúc vừa gặp thì ta có phản ứng giống hệt người. Bất quá, tiểu tử này mặc dù đến từ Hạo thiên tông, nhưng là hắn đại biểu cho chính mình, cũng không phải Hạo thiên tông mà đến. Hơn nữa hắn và Đường Môn sẽ vĩnh viễn không nhập vào Hạo Thiên Tông. Là một mình tồn tại, thẳng thắn nói cho ngươi, ta cùng lão tinh tinh đều đã quyết định tông tộc của mình gia nhập Đường Môn. Ám khí Đường Môn ngươi cũng đã thấy, sau này đây là chủ doanh của tông môn. Lão tinh*

tinh phụ trách chế tạo, ta phụ trách kiến thiết tông môn. Thế nào?Lão Bạc điểu ngươi cũng mang theo mẫn chi nhất tộc đến đây đi. Nếu Đường Tam làm ngươi thua thiệt, chúng ta cũng không thuận tâm đáp ứng với hắn đâu, chúng ta tuỳ thời đều có thể dừng tay từ chối. Còn các ưu đãi sau này? Cái tông môn này căn bản tương đương với chính mình mà. Hơn nữa vừa rồi ta nói cũng không phải là lừa ngươi. Ngày hôm qua Hô Duyên Chấn mang theo tông tộc của Tượng giáp tông đến. Ngự chi nhất tộc của ta cũng không giữ được nữa. Cũng vì chúng đến nên ta mới hạ quyết tâm, tuổi chúng ta cũng không còn nhỏ nữa. Hiện tại chúng ta còn sống, miễn cưỡng có khả năng dẫn đầu mọi người của tông môn đi kiếm ăn, Nhưng ngươi muốn nhìn đơn thuộc tính tứ tông chúng ta cứ dần dần lụi bại sao?Nói thật lòng đơn chúc tứ tông tộc chúng ta đều không thích hợp một để mình sinh tồn, ưu khuyết điểm đều rất rõ ràng. Đường Môn này, cũng chính là nơi mà bốn tông tộc chúng ta một lần nữa kết hợp lại, Đường Tam tông chủ chính là nhân tố kết dính chúng ta lại. "

Bạch Hạc nghe Ngưu Cao nói thế, không khỏi hai hàng lông mày dựng ngược. *"Hảo a, hai lão già các ngươi, vừa rồi đúng là cố ý che trên đậy dưới, hóa ra là cùng nhau lừa gạt ta. "*

Ngưu Cao cùng Thái Thản không khỏi đều cười nói:*"Ngươi là kẻ luôn ngạo khí vô cùng, không cho ngươi một điểm đả kích tâm lý, thì sao ngươi có thể dễ dàng tiếp nhận chứ?Lão Bạch điểu (Ha ha, ChYm tRắNg mỒ cÔi) huynh đệ chúng ta đã nhiều năm không sinh hoặt cùng nhau? tính cách của Thiếu chủ ta rất rõ ràng, thiên phú của hắn hắn ngươi cũng thấy được. Tin tưởng ngươi cũng phát hiện được, tại sao thiếu chủ xuất thân Hạo thiên tông mà võ hồn không phải hạo thiên chuy chứ?. Cũng không phải hắn không phải huyết mạch trực hệ của Hạo thiên tông, mà bởi vì thiếu chủ chính là song sinh vũ hồn. Chỉ cần chúng ta cố gắng phụ hiúp hắn, tương lai thiếu chủ nhất định dẫn đầu chúng ta cùng Đường Môn giành lấy một vùng trời của hồn sư giới này. Võ hồn điện dĩ nhiên cường đại, Nhưng chúng ta chỉ cần dựa lưng vào hai đại đế quốc, lúc đó cũng không quá sợ chúng nữa. Đến đây di, lão Bạch điểu, mẫn chi nhất tộc các ngươi không phải khát vọng cường đại sao? Có ám khí của Đường Môn làm cam đoan. còn sợ thực lực sẽ không gia tăng sao? Hôm nay ám khí mà ngươi thấy cũng chỉ là đơn giản nhất mà thôi, sau này chúng ta còn có thể chế tạo ra ám khí càng lợi hại hơn nhiều. "*

Bạch Hạc liên tiếp bị tin tức đưa đến khiến hắn có chút khó tiêu hoá, gạt hết rượu mạnh trước mặt, nhìn Ngưu Cao một chút, rồi lại nhìn Thái Thản một lát, nhất thời trong mắt hắn vẫn có sự do dự như trước.

Tất nhiên hắn cũng không phải là không tin Ngưu Cao và Thái Thản, tất cả đều là lão huynh đệ, lúc trước họ lừa dối mình nhưng thực sự trong đó lại ẩn chứa ý tốt, thế nhưng hắn lại không thể không cân nhắc đến một ít nhân tố.

*"Chuyện này, lão Dương biết rồi sao?"*Bạch Hạc trầm giọng hỏi.

Ngưu Cao cùng với Thái Thản liếc nhau, Thái Thản nói:*"Hắn còn chưa đến, Lão Dương mà đến thì chúng ta cũng tận lực thuyết phục hắn. Lấy tính cách của hắn thì thật đúng là khó mà nói trước được. Dù thế nào đi nữa thì Thiếu chủ cũng là xuất thân từ Hạo Thiên tông, lão Sơn Dương lại có oán niệm với Hạo thiên tông quá sâu sắc. Sợ rằng khó mà thuyết phục được hắn. "*

Bạch Hạc thở dài một tiếng nói:*"Ta hiểu được ý tốt của các ngươi. Mẫn Chi nhất tộc của chúng ta hiện giờ cũng thực sự rất gian nan, Nhưng lão Sơn Dương lại có ân với ta, những năm gần đây các ngươi không biết, phá chi nhất tộc bọn họ giúp đỡ ta rất nhiều, họ giúp ta bảo lưu được tôn nghiêm cuối cùng của mình. Nếu như lão sơn dương không muốn Phá Chi Nhất tộc của hắn gia nhập thì ta cũng không thể gia nhập được. "*

Trong tứ tông tộc thì Thái Thản và Ngưu Cao có cảm tình tốt nhất, mà Bạch Hạc và tộc trưởng của Phá chi nhất tộc lại có quan hệ cực kỳ thân mật. Ngoài ra tộc trưởng của Phá chi nhất tộc lại không có quan hệ nhiều cùng Thái Thản, Ngưu Cao, mặc dù hắn không gây trở ngại nhưng lại cũng không được coi là thân thiết cho mấy.

Vừa nghe lời này của Bạch Hạc, lông mày hai vị tộc trưởng đều nhíu lại. Bọn họ đều hiểu được tâm tình lúc này của Bạch Hạc, thế nhưng nếu cứ như vậy mà buông bỏ thì bọn họ cũng không cam lòng chút nào. Rất rõ ràng, Bạch Hạc cũng rất động tâm rồi, Ám khí của Đường môn có lực hấp dẫn vô cùng lớn với hắn, hơn nữa còn có hai lão huynh đệ của hắn cũng đi theo Đường Môn nữa.

Đúng lúc này, Đường Tam mở miệng, *"Bạch Hạc tiền bối, nói như vậy, nếu*

phá chi nhất tộc đồng ý gia nhập Đường môn chúng ta, thì ngài cũng sẽ dẫn đầu mẫn chi nhất tộc gia nhập?"

Bạch Hạc nhìn Đường Tam, suy tư một lát rồi sau một lúc lâu mới nói:*"Nếu như các người có thể thu phục phá chi nhất tộc. Như vậy chúng ta còn cái gì để nói đây?Chẳng lẽ mẫn chi nhất tộc chúng ta còn có thể bay đơn độc sao? Chỉ là, người trẻ tuổi, không phải ta không nhắc nhở ngươi. Lão sơn dương cũng không dễ nói chuyện như lão tinh tinh và lão tê ngưu đâu. Ta hiểu rõ hắn nhất, hắn chẳng những quái gở, hơn nữa lại cực kỳ bảo thủ cố chấp. Nếu không phải như thế, có lẽ lúc đầu phá chi nhất tộc cũng sẽ không tổn thất lớn như vậy. Muốn thuyết phục hắn, tuyệt không phải chuyện dễ dàng!"*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*" chuyện này cứ giao cho ta đi. Ta sẽ cố gắng để thuyết phục phá chi nhất tộc gia nhập. Nếu như thật sự thành công, đơn chúc tứ tông sẽ lại có thể đoàn tụ cùng chỗ rồi. "*

Trong đơn chúc tứ tông, theo giới thiệu của Thái Thản thì Đường Tam coi trọng nhất chính là phá chi nhất tộc. Lực chi nhất tộc chú tạo, phá chi nhất tộc chế dược, đều là những thứ Đường Môn cần nhất.

Cho nên, đối với hắn thu phục Phá Chi Nhất tộc là chuyện bắt buộc phải làm. Hắn cũng muốn chinh phục tông môn có địch ý cực lớn là Phá Chi Nhất Tộc của Hạo Thiên Tông.

Thái Thản cùng Ngưu Cao cũng không hiểu được Đường Tam tại sao có thể nói một cách tự tin như vậy, vì họ cũng biết lão sơn dương tuyệt không phải là có thể dùng thực lực để thu phục.

Lời cũng nói xong cả rồi, Đường Tam tiếp tục giới thiệu một chút hướng phát triển trong tương lai của Đường Môn cho Bạch Hạc. Hơn nữa hắn lại kể lại từng chi tiết về các loại ám khí Đường môn khiến Bạch Hạc hiểu Đường Môn hơn trước kia nhiều. Khi Đường Tam tỏ vẻ nguyện ý đem phương pháp Quỷ Ảnh Mê Tung mà hắn dùng để tránh né truy đuổi của Bạch Trầm Hương cho mẫn chi nhất tộc đã làm tâm tình Bạch Hạc tốt lên nhiều. Từ biểu hiện của hắn thì có thể thấy rằng hắn đã có vẻ muốn gia nhập Đường Môn rồi.

Việc mẫn chi nhất tộc không có huyền thiên công làm cơ sỏ, nhưng bọn họ có

ưu thế rất lớn về tốc độ. Đường Tam chỉ cần giải thích chút kỹ xảo bước Quỷ ảnh mê tung cho Bạch Hạc xem thì đã khiến họ có tác dụng cực lớn.

Ăn uống no say rồi, mỗi người lại về phòng mình nghỉ ngơi. Trước khi ra khỏi phòng ăn, Bạch Hạc đã gọi Đường Tam lại, nói

"Đường môn tông chủ, ta còn chưa hỏi, hiện tại ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Đường Tam sửng sốt một chút, *"Vãn bối năm nay hai mươi tuổi. "*

Bạch Hạc giật thót mình, nhìn hắn thật kỹ rồi gật đầu một cái.

------oOo------

Chương 355: Thủy tinh huyết long tham

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên tập: A Vớ

Mã Hồng Tuấn tiến đến bên người Đường Tam cười nhẹ nói: *"Tam ca, xem ra tuổi tác chúng ta thế này thật doạ người a! Không được, ta cũng muốn nhanh tu luyện lên đến sáu mươi cấp, nhìn sáu cái hồn hoàn này cảm giác cùng năm cái chính là không giống nhau. Bạch Trầm Hương như vậy lớn lên thật đúng là không tồi, người nói sau này ta là phó tông chủ, có hay không, nghiêm chỉnh cùng nàng cơ hội.*

*Đường Tam liếc mắt nhìn Mã Hồng Tuấn một cái, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "*Muốn chính thức được đối phương yêu, đầu tiên sẽ phải chính mình nỗ lực mới được. Nỗ lực không nhất định có thể tương ứng đạt được hồi báo, nhưng là nếu như ngươi cái gì cũng không nỗ lực chuẩn bị mà nói, vậy khẳng định cái gì cũng không đạt được. Ngươi muốn theo đuổi người ta thật bắt đầu xuất ra điểm thành ý đi."

Mã Hồng Tuấn không nghĩ tới Đường Tam dĩ nhiên ở trên mặt tình cảm lại đi dạy mình. Nói về đối mặt với nữ nhân chính mình là so với hắn nhiều hơn.

Đường Tam quả thật cũng chỉ đối với Tiểu Vũ động tâm, nhưng trên thực tế tại trên mặt tình cảm nhận thức của hắn so với Mã Hồng Tuấn nhiều hơn nhiều. Mã Hồng Tuấn đối với nữ nhân là dục vọng mà có, nhưng Đường Tam lại là tình yêu thuần tuý. Đúng là bởi vì hôm nay hắn gặp lại Tiểu Vũ mới có cảm xúc nói ra những lời này.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm, Đường Tam như trước tại trước bình minh lại từ trong tu luyện tỉnh táo lại. Cúi đầu ghé vào nhìn về phía bên người là bản thể Tiểu Vũ nó đang ngủ say, thân thể xác thịt có lẽ chăng tựa như quả bóng nhỏ màu trắng tựa hồ bộ lông bộ gốc có kim sắc sinh trưởng càng nhiều một ít. Đột nhiên vừa nhìn đi, cảm giác có chút ánh sáng vàng bạc.

Nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông Tiểu Vũ, Đường Tam đứng lên mở cửa sổ làm cho không khí tươi mát dũng mãnh vào trong căn phòng.

Hắn không có lại xem Tiểu Vũ, bởi vì hắn sợ chính mình không nhịn được lại đem hồn hoàn Tiểu Vũ triệu hồi ra, cẩn thận đem Tiểu Vũ thu vào trong túi bách bảo, lúc này mới xoay người phòng hảo hạng, tiến hành khoa tu luyện như thường ngày - tu luyện Tử cực ma đồng.

Xa xa phương đông dần dần thoáng hiện lộ ra một nét màu trắng bạc. tử khí quen thuộc nương theo hô hấp Đường Tam phun ra nuốt vào mà đến, tử cực ma đồng từ Đường Tam hấp thu như vậy tinh thần ngưng tụ vào trí tuệ hồn cốt sau, cũng đã đạt tới một cái chướng ngại,măc dù Đường Tam như trước không ngừng tu luyện nhưng là một chút cũng không cảm giác được nó có tiến bộ. Bất quá Đường Tam như trước cũng không đình chỉ tu luyện. Tu luyện tử cực ma đồng sớm thành một bộ phận giữa cuộc sống hắn. Hơn nữa hấp thu tử khí như vậy đối với huyền thiên công của hắn cũng có chỗ tốt.

Trên phương diện hồn lực củng cố tại sáu sáu cấp, Đường Tam mặc dù một mực khổ tu, nhưng đều tại hồn lực bản thân là củng cố không có gia tốc hấp thu hướng về phía trước đột phá. Hắn biết, lấy tuổi tác chính mình hiện tại

đột phá đạt tới cấp bậc tương đương, nhất định không thể mù quáng tiến vào bất luận là vì mình hay là vì Tiểu Vũ.

*"*Có thể có được thực lực cường đại tuyệt không phải vận khí sinh ra tác dụng. Đường tông chủ, ta thấy ngươi là thanh niên chăm chỉ nhất.*"*

Đường Tam có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Hạc đứng ở trên một đỉnh tòa phòng ốc khoảng cách ước chừng hai mươi thước. Không hổ là mẫn chi nhất tộc tộc trưởng, dưới tình huống không phóng thích tinh thần lực dò xét, hắn đến mà Đường Tam không có nghe đến một điểm tiếng động.

*"*Bạch Hạc trưởng tộc quá khen. Vãn bối chỉ là thói quen mỗi ngày tu luyện mà thô.*"*

Bạch Hạc tại lúc Đường Tam tu luyện tử lực ma đồng cũng đã tới, mặc dù hắn không biết Đường Tam là như thế nào tu luyện. Nhưng trong khi hắn tu luyện mắt phun ra là một ánh sáng mũi nhọn tử kim gần hai thước, thậm chí tạ ngoài hai mươi thước hắn đã thấy áp lực vô hình. Hai mươi tuổi, lục hồn hoàn đế, đêm qua Bạch Hạc suy tư thật lâu, trong đầu đều là biểu hiện của Đường Tam ban ngày.

*Bạch Hạc mỉm cười. Thân hình chợt léo lên, đã đi tới bên người Đường Tam "*Phụ thân ngươi hắn vẫn khỏe chứ?*"*

Đường Tam sửng sốt một chút,hắn không nghĩ tới Bạch Hạc cư nhiên lại hỏi đến phụ thân mình, bọn họ không phải đối với Hạo Thiên tông rất có oán niệm sao?Lúc đầu chuyện vừa là do cha tạo ra.

*Than nhẹ một tiếng "*Không tốt lắm. Phụ thân vì hồi báo Hạo thiên tông. Hoàn lại tội nghiệp năm đó đối với tông môn, tự chặt một tay một chân, đem hồn cốt trả lại tông môn.*"*

*"*A*"Bạch Hạc khẽ a một tiếng."*Hắn hay dễ dàng xúc động như vậy. Chính là vì thói quen bất hảo này năm đó mới …*"*

Nhìn Đường Tam trước mắt,hắn phản phất thấy được sự hăng hái như

Đường Hạo năm đó. Đường Hạo có thể nói bọn họ đơn chúc tứ tông tộc trưởng nhìn lớn lên. Trong đó,Đường Hạo cùng với Thái Thản tộc trưởng lực chí nhất tộc quan hệ thân mật nhất. Ngoại trừ tu luyện, đại đa số thời gian đều cùng một chỗ với Thái Thản, quấn quýt lấy hắn học tập chú tạo. Mà ngoại trừ Thái Thản, Bạch Hạc quan hệ với Đường Hạo thân mật tương đương.

*"*Tiểu Tam, nói lý ra có thể xưng hô ngươi như vậy chứ?*" Bạch Hạc thấp giọng nói.*

*Đường Tam gật đầu "*Đương nhiên có thể, ngài là trưởng bối."

*Bạch Hạc than nhẹ một tiếng nói: "*Lão tinh tinh cùng lão tê ngưu hai người này sớm đã thỏa hiệp. Ngươi Đường Môn ám khí quả thật xuất sắc, nhưng vân không phải nguyên nhân chính thức để cho ta thỏa hiệp. Ngươi biết tại sao ta nguyện ý dưới tình huống phá chi nhất tộc gia nhập Đương Môn chứ?*"*

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn lão nhân cao ngạo,lắc đầu.

*Bạch Hạc nói: "*Bởi vì từ bối phận mà nói ngươi hắn là gọi ta một tiếng cữu gia gia. Nãi nãi của ngươi là thân tỷ tỷ ta."

*"*Cái gì?*" Đường Tam thất kinh, nhìn Bạch Hạc trong ánh mắt thay đổi rất nhiều, cha chưa bao giờ ginag thuật cho hắn qua cái gì quan hệ thân thích bên trong Hạo thiên tông. Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, trước mắt Bạch Hạc tộc trưởng cư nhiên cùng mình có quan hệ thân thíc.*

*Bạch Hạc trong ánh mắt toát ra một tia ánh sáng hồi ức. "*Tỷ tỷ ta chết sớm. Khi đó phụ thân ngươi đều rất nhỏ. Đường Khiếu, Đường Hạo hai đứa nhỏ này đều là chúng ta nhìn lớn lên. Bọn họ đều là Hạo thiên tông một đời thiên kiêu. Nhất là phụ thân ngươi, thiên phú dị bẩm, tu luyện cực nhanh làm cho chúng ta năm đó mọi người phụ chúc tông môn không biết như thế nào đánh giá. Lúc đầu Hạo thiên tông tuyên bố phong bế, chúng ta phụ chúc tông đều lựa chọn rời đi. Đối với phụ thân ngươi chưa từng có trách. Ta biết, hắn mặc dù xúc động nhưng tuyệt không vì xúc động mà làm ra chuyện lỗ mãng. Tất nhiên là có nguyên nhân đặc thù mới đưa đến hắn cùng võ hồn điện kết hạ thâm cừu đại hận với võ hồn điện như thế. Chứng kiến Đường Hạo có một

người con trai như ngươi, ta thật sự cảm thấy vui mừng. Phá chi nhất tộc hôm nay giữa trưa nhất định đến, trước khi bọn họ đến, ta nói cho ngươi một chút Đương Vô Địch người này ra sao? Nga, Dương Vô Địch là tộc trưởng phá chí nhất tộc, tuổi so với ta còn lớn hơn nửa tuổi."

Đường Tam tập trung tinh thần nghe. Hắn sớm đã từ Thái Thản nghe nói, Bạch Hạc cùng Đương Vô Địch quan hệ tốt lắm.

*Bạch Hạc nói:"*Dương Vô Địch người này có rất nhiều khuyết điểm, bảo thủ cố chấp. So với ta còn muốn cao ngạo. Trong đơn chúc tứ tông chúng ta thực lực là mạnh nhất. Đừng nhìn hắn cấp bậc hồn lực cùng ta không sai biệt lắm. Nhưng hắn muốn động thủ đến, sợ rằng lão tinh tinh cùng lão tê ngưu đều không là đối thủ của hắn. Bởi họ phòng thủ còn không đủ để ngăn cản cái chữ phá kia của Dương Vô Địch."

*"*Dương Vô Địch người này ngoại trừ tu luyện, cũng chỉ có một yêu thích, đó chính là phá chi nhất tộc truyền xuống chế dược thuật. Đối với luyện chế các loại dược vật, hắn có một loại hứng thú gần như cuồnng nhiệt. Mỗi lần bởi vì luyện dược mà mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ. Cho nên dược vật là sơ hở duy nhất của hắn. Ngươi muốn thuyết phục hắn, bất luận nhân tình, hay lấy thực lực phục người vô dụng. Huống hồ thực lực ngươi bây giờ cùng hắn chênh lệch còn không nhỏ. Chỉ có trên dược vật hạ thủ mới có khả năng làm hắn đi vào khuôn khổ. Cái này ngươi cầm."

Vừa nói, Bạch Hạc từ trong hồn khí đạo của mình lấy ra một cái hộp đưa cho Đường Tam. Đó là một cái bạch noãn hộp ngọc. Dài ước chừng một thước 5 tấc rộng nửa thước toàn thân oánh nhuận là thượng đẳng dương chi bạch ngọc tạo hình mà thành.

*"*Cữu gia gia, đây là gì?*" Bởi vì thân phận quan hệ Bạch Hạc, Đường Tam sửa lại cách xưng hô.*

*Bạch Hạc mỉm cười nói: "*Đây là ta trong lúc vô ý có được. Coi như là mẫn chi nhất tộc gia bảo truyền thừa, Lúc đầu có được nó đến sau này, thì vẫn cất giấu, sợ nhất tên Dương Vô Địch kia nhìn thấy. Lần này vì thuyết phục hắn, không thể không lấy ra. Ta nghĩ, có nó tồn tại, ít nhất có thể làm cho lão gia hỏa Dương Vô Địch đối với ngươi có điểm thái độ tốt, chuyện của chúng ta

cũng rất có cơ hội. Dương Vô Địch mặc dù bảo thủ ương ngạnh, nhưng ít nhiều còn muốn cho chúng ta ba lão gia này vài phần mặt mũi."

Đường Tam cẩn thận mở hộp ngọc ra. Nhất thời, một cỗ mùi thơm ngát thấm tận tâm can từ trong hộp ngọc truyền ra. Tại nơi trong hộp ngọc, lẳng lặng nằm là một gốc nhân sâm dài hơn một thước.

Nhân sâm không cũng không đủ để làm Đường Tam giật mình, mặc dù cái đầu nhân sâm này không nhỏ, nhưng cũng không tính là hiếm thấy. Chính thức làm Đường Tam giật mình là màu sắc chu nhân sâm.

Đây là một gốc cây toàn thân màu đỏ, hơn nữa là loại huyết hồng trong suốt trong sáng. Mặt ngoài thân thể có một tầng rõ ràng gồ lên. Liên tiếp cùng một chỗ, hình thành một đồ án đặc thù. Cái đồ án này giống như là một con ngũ trảo cự long bay vút lên chín tầng trời.

Nuốt nuốt hoàn toàn nước miếng, Đường Tam lại ngẩng đầu nhìn hướng Bạch Hạc thì Hạch Hạc cũng bỏ đi không một dấu vết, chỉ có âm thanh của hắn truyền đến "Không nên cự tuyệt Tiểu tam, cái này xem như lễ gặp mặt của cữu gia gia tặng ngươi di. Mẫn chi nhất tộc tương lai, cữu gia gia sẽ giao phó tại trên tay ngươi. Ta tin tưởng, ta sẽ không thất vọng. Ngươi so với phụ thân ngươi càng thêm xuất sắ."

Trong long Đường Tam trào ra. Tuyệt không chỉ là một chút cảm động, trước mắt cái chu nhân sâm đặc thù này, dù là lúc tại xung quanh băng hỏa lưỡng nghi nhãn hắn cũng không có tìm được. Hắn rõ ràng chu nhân sâm này giá trị lớn đến thế nào. Đây là một gốc thủy tinh huyết long tham, nếu như nói trong chín vạn năm cấp bậc sâm vương đế vương. Như vậy thủy tinh huyết long tham chính là nhân sam trung Đế hậu.

Đối với tủy tinh huyết long tham, như vậy có một thuyết pháp, đó chính là, thủy tinh huyết long tham, trời sinh bát phẩm. Vạn năm tiến hóa.

Cái gọi là vạn năm cửu phẩm sâm vương, kì thật chính là sâm tiên sinh trưởng vượt quá 10 vạn năm. Mà thủy tinh huyết long tham lại là vừa mới sinh trưởng ra thì, cũng đã là bát phẩm, chỉ cần vạn năm tu vi cũng đủ tiến hóa thành cửu phẩm. Có thể thấy được độ trân quý trình độ. Đường Tam

nhìn tua sâm như vậy huyết sắc thon dài hắn hiểu được trong tay mình chu sâm này thành thủy tinh huyết long tham ít nhất cũng đã hơn năm nghìn năm tuổi. Mặc dù nó được lưu giữ trong hộp ngọc, nhưng tại thông qua hộp ngọc bên trong hấp thu thiên địa tinh hoa, như trước thong thả mà sinh trưởng. Cùng chính mình tương lai muốn đi tìm cửu phẩm sâm vương so sánh với, củ thủy tinh huyết long tham này cũng là kém nửa phẩm mà thôi.

Như thế độ trân quý của nó, tuyệt không phải dùng kim tiền có thể cân nhắc được. Tại mân chi nhất tộc lúc khó khăn, Bạch Hạc đều không có lấy nó ra có thể thấy được đối với nó coi trọng cỡ nào. Nhưng hắn dĩ nhiên như vậy đưa nó cho mình. Khó trách bản thân vị cữu gia gia này nắm chắc lớn như vậy thông qua chu thủy tinh huyết long tham này có thể đả động tộc trưởng phá chi nhất tộc. Đồng dạng chuyên nghiên cứu dược vật Đường Tam cũng hiểu tác dụng thứ này.

Nói về công hiệu nó tuyệt đối là liệt vào tiên phẩm, thậm chí đủ để cùng chu u hương khỉ la tiên phẩm Tiểu Vũ ăn so sánh a!

Đang đứng ở nóc nhà, có chút không biết làm sao lúc này đột nhiên hắn cảm giác thấy bên hông mình nhúc nhích một chút, cúi đầu nhìn lên trong lúc đó một cái mũi nhỏ đáng yêu từ túi như ý bách bảo dò xét đi ra, hơn nữa không ngừng rung động. Một bên động cả đầu nó cũng lộ ra ngoài, một đôi mắt nhỏ màu đỏ, chớp chớp nhìn về phía hộp ngọc trong tay Đường Tam. Cái cổ dài, thân thể cũng dần dần đi ra dò xét.

Đường Tam giật mình nhìn đầu Tiểu Vũ hiện ra, thủy tinh huyết long tham mùi vị quả nhiên bá đạo, cư nhiên ngay cả tại trong túi như ý bách bảo Tiểu Vũ đang ngủ say cũng xuất đầu. Hơn nữa xem ra bộ dáng nàng như vậy thèm chảy nước miếng, tựa hồ dối với thủy tinh huyết long tham là tương đương cảm thấy hứng thú.

Phải biết rằng trong túi như ý bách bảo của Đường Tam chứa không ít thượng đẳng dược thảo, Tiểu Vũ đối với chúng lại chưa bao giờ động tâm qua. Vì sợ nó ăn nhầm Đường Tam đem nó để trong như ý bách bảo thì, thủy trung đều sẽ có một tia tinh thần lực theo thân thể của nó. Một khi nó muốn ăn bậy, Đường Tam có thể nhanh nhất phản ứng lại. Nhưng từ lúc Tiểu Vũ biến thành con thỏ đến bây giờ lại chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống

này.

Nhưng trước mắt Tiểu Vũ lại thay đổi, trong cặp mắt nhỏ của nó cơ hồ là trần truồng khát vọng. Đường Tam lần đầu tiên chứng kiến loại tâm tình bản thể Tiểu Vũ hóa thành thỏ sinh ra.

Nó có khả năng ăn sao? Đường Tam cũng không phải không nỡ trong tay là thủy tinh huyết long tham, dưới thiếu Bạch Hạc một nhân tình, trên người mẫn chi nhất tộc hắn nhất định còn cơ hội. Nhưng là con thỏ bản thể Tiểu Vũ này thân thể có thể thừa nhận dược hiệu thủy tinh huyết long tham? Phải biết rằng thủy tinh huyết long tham dược hiệu luôn nổi tiếng bá đạo.

Đang ở trong lúc Đường Tam do dự, đột nhiên túi như ý bách bảo Tiểu Vũ bộc phát lực, dĩ nhiên như vậy nhảy lên đi ra. Tốc độ vô cùng mau chóng.

Đường Tam vẫn là lần đầu tiên chứng kiến con thỏ thích ngủ này cư nhiên không thể ngờ tốc độ như thế khi, hắn phản ứng lại thì Tiểu Vũ đã một hơi cắn trên vị trí thân thể thủy tinh huyết long tham.

Kì thật con thỏ này ăn xong tương tư đoạn trường hồng, điều kiện thân thể so với con thỏ bình thường không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Càng huống chi Tiểu Vu vốn đã tu luyện quá mười vạn năm a! Thân thể nó lại vừa há là con thỏ bình thường có khả năng so sánh sao?

"Tiểu Vũ" *Đường Tam trong lòng quýnh lên, vội vã muốn đi ngăn trở. Vào lúc này có thể ở phía sau hắn chỉ cảm thấy trên người nóng lên, chính mình vẫn chưa không chế võ hồn dĩ nhiên nhập vào cơ thể xuất ra, sáu cái hồn hoàn đồng thời xuất hiện, Tiểu Vũ như vậy ngưng tụ thành quầng sáng màu đỏ trong nháy mắt phóng thích. Hôm qua như vậy làm Đường Tam hồn dắt mộng ôm trọn bóng dáng, lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.*

Bất đồng chính là lúc này đây mang theo hồn phách Tiểu Vũ là bóng dáng hư ảo như vậy mạnh mẽ ép xuất hiện, cũng không phải là Đường Tam bị uy hiếp mà là bởi vì khí tức nọ.

Đường Tam ngẩng đầu hướng Tiểu Vũ nhìn lại, hắn phát hiện trong mắt Tiểu Vũ dĩ nhiên hoàn toàn là tâm tình vui mừng lẫn sợ hãi.

"Tiểu Vũ, thân thể của ngươi có thể thừa nhận dược hiệu thủy tinh huyết long tham sao?" *Đường Tam lo lắng hỏi thăm. Lúc này chất lỏng thủy tinh huyết long tham đang bị bản thể Tiểu Vũ từng ngụm nuốt.*

Hư ảo Tiểu Vũ nhìn chăm chú vào Đường Tam, trong nháy mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, không chút do dự hướng Đường Tam gật đầu. Có thể chỉ với một động tác đơn giản này lại làm thân thể của hắn nhất thời hư ảo vài phần.

Mặc dù việc linh hồn Tiểu Vũ là rót vào trong hồn hoàn này, nhưng nếu như nàng dùng linh hồn của chính mình mạnh mẽ ép, khống chế ảo ảnh này làm một ít động tác không phải là hồn kĩ, sẽ tiêu hao đại lượng linh hồn chí lực nàng.

Cảm nhận được linh hồn biến mất, Tiểu Vũ vội vã thu liễm, quang ảnh chợt léo lên một lần nữa lặn vào giữa hồn hoàn trên người Đường Tam biến mất không thấy.

Đường Tam trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cái mông ranh mãnh chiếm lấy vị trí cánh tay phải của mính, đầu chui vào tại bên trong hộp ngọc không chút khách khí ăn thủy tinh huyết long tham.

Trong nháy mắt có hồn phách Tiểu Vũ khẳng định, làm cho hắn yên tâm hơn rất nhiều. Nghĩ đến tột cùng có tương tư đoạn trường hồng cải tạo thân thể, còn có mười vạn năm tu luyện. Bản thể Tiểu Vũ thừa nhận năng lực như thế nào đây? Xem nàng vẻ mặt mới vừa rồi Thủy tinh huyết long tham đối với nàng hắn là có chỗ đại tốt. Cứ như vậy, Tiểu Vũ sống lại hy vọng lại lớn hơn nữa.

Nghĩ tới đây, Đường Tam cũng nhất thời hưng phấn hẳn lên, hắn đương nhiên không thể ở chỗ này tiếp tục đợi, vội vã ổn định thân thể nhảy xuống phòng, trở lại giữa gian phòng của mình nhìn Tiểu Vũ đại khoái cắn ăn.

Cái chu thủy tinh huyết long tham nhìn mặc dù không nhỏ, nhưng bên trong lại phần lớn là chất lỏng, bị Tiểu Vũ dùng sức mút vào, cũng chỉ còn da nhăn nheo. Nhưng chính là như vậy, Tiểu Vũ vẫn là không bỏ qua nó ngay vỏ sâm nhăn nheo cũng đều ăn hết.

Trong quá trình ăn, Đường Tam cũng nhìn ra biến hóa của Tiểu Vũ. Bộ lông vốn chỉ có gốc đựoc phủ lên kim sắc lấy mắt thường cũng nhìn thấy tốc độ lan tràn, trong chốc lát công phu, Tiểu Vũ cũng đã léo ra biến thành một con thỏ ánh vàng óng ả.

Điều làm Đường Tam quoái dị nhất chính là theo Tiểu Vũ ăn chu thủy tinh huyết long tham nọ, trên người nàng bắt đầu tản mát ra một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, cũng không phải thủy tinh huyết long tham trước kia phát ra, mà là một loại làm văn nhân như si như say một mùi thơm ngát.

Biến hóa còn không có chấm dứt. Bộ lông Tiểu Vũ toàn bộ biến thành vàng óng ánh. Lúc này nàng đã hoàn toàn ăn tươi chu thủy tinh huyết long tham nọ, tựu như vậy phủ phục trong lòng Đường Tam, nhắm mắt nhỏ đã ngủ. Bộ lông cũng dần dần do vừa mới biến thành kim sắc từ từ hướng về màu đỏ mà biến hóa.

Đường Tam cũng không biết, thủy tinh huyết long tham cùng tuơng tư đoạn trường hồng này hai loại tuyệt thế tiên phẩm có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau. Tiểu Vũ lúc đầu không chịu ăn tương tư đoạn trường hồng là bởi vì nàng thích đóa hoa kia cũng bởi vì không có thủy tinh huyết long tham tham dự tương phối. Điểm này ngay cả Đường Môn ghi lại đều không có.

Dưới tác dụng thủy tinh huyết long tham, tương tư đoạn trường hồng vốn tích súc tại trong cơ thể Tiểu Vũ đã được nàng hấp thụ hoàn toàn biến thành kim sắc, mà hiện tại hướng màu đỏ chuyển biến, đúng là tại hấp thụ thủy tinh huyết long tham dược hiệu.

Thân thể Tiểu Vũ trở lên ấm áp, Đường Tam đơn giản đem nàng đặt ở trên giường mình, sau đó ngồi xổm trước giường, tập trung tinh thần nhìn biến hóa trên thân thể nàng chỉ cần có bất cứ cái gì không ổn hắn cũng sẽ nhanh chóng tìm phuơng pháp cứu trị.

Thời gian không dài, thân Tiểu Vũ đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu. Ở nơi nàng cuộn mình, nhìn qua giống như là một khối trong suốt hồng ngọc, toàn thân tinh hồng thấu triệt, cùng với thủy tinh huyết long tham trong hộp ngọc trước đây phi thường giống nhau.

Thân thể Tiểu Vũ cũng không theo dược lực phát tác mà bành trướng thành lớn, chỉ là lẳng lặng ở nơi đó Đường Tam. Vậy luồng thanh nhã mùi thơm nọ cũng trở nên đậm vài phần, lẳng lặng nhìn nàng. Đường Tam trong lòng khẩn trương trình độ vượt qua ngày hôm qua đối mặt với Bạch Hạc truy kích. Tiểu Vũ có thể nói trong lòng hắn là bảo bối trọng yếu nhất, nếu nàng xảy ra chuyện gì, sợ rằng Đường Tam trực tiếp sẽ hỏng mất.

Kì dị chính là thân thể Tiểu Vũ hoàn toàn màu đỏ. Lại xuất hiện biến hóa mới. Lúc này đây, quá trình biến hóa thêm kì dị. Như trước là từ chân lông bắt đầu màu đỏ nọ vậy lại bắt đầu biến thành biến sắc, nhũ bạc xuyên suốt thẩm thấu, tựa như bộ lông con thỏ trắng bình thường giống nhau. Chỉ là nhìn qua càn thêm mềm mại, càng thêm lộng lẫy.

Như thế nào đổi tới đổi lui lại vừa biến trở về như cũ? Đương Tam khó hiểu nhìn một màn phát sinh trước mắt, lúc này mọi phán đoán hết thảy đã vượt qua thừa nhận của hắn về võ hồn. Hắn biết, coi như là sư phụ ở chỗ này cũng chưa chắc có thể nói ra nguyên cớ.

Hắn hiện tại chỉ có thể không ngừng nói với chính mình. Phải tin tưởng lựa trọn của chính Tiểu Vũ, lựa chọn của nàng nhất định không sai.

Tiểu Vũ ăn thủy tinh huyết long tham đã qua nửa canh giờ công phu, bản thể nàng cũng biến trở về trắng như tuyết. Toàn thân bộ dáng trắng như tuyết kia giống như là thuần khiết không dưới tuyết trắng bình thường, lẳng lặng mà ghé vào nơi đó. Mà khi Đường Tam cũng rõ ràng cảm giác được trong cơ thể khoảng cách năng lượng ba động một mực từ từ yên lặng xuống, phát ra khắp toàn thân, không còn như lúc trước như vậy cải tạo thân thể nàng.

Chỉ là trên người Tiểu Vũ nhiều hơn một tầng sương trắng nhàn nhạt, đó là bám thêm vào trên bộ long đem cả thân thể nàng đều bao vây bên trong.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến. "Tam ca, phá chi nhất tộc đến. Thái thản trường lão mời người qua đấy."

Đường Tam vỗ cái trán, Tiểu Vũ biến hóa làm hắn ngay cả chính sự đều có chút quên đi, vội vã động thân, tình huống hiện tại Tiểu Vũ cũng đã ổn định

xuống, cầm thân thể nàng cho vào như túi ý bách bảo ngay lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài.

*Mã Hồng Tuấn tại cửa chờ, vừa nhìn đến Đường Tam, hắn lại không nhịn được nói: "*Tam ca, vậy phá chi nhất tộc nọ sợ rằng đối phó không tốt lắm a! Cái tộc trưởng kia nhìn qua có vẻ khó chơi, ngay cả lời cũng không chịu nói quá một câu. Hình như ai đều tựa như thiếu nợ hắn.*"*

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Đừng nói lung tung, chúng ta đi trước nhìn một chút. Biện pháp luôn luôn là con người nghĩ đến mà.*"*

Huynh đệ hai người rất nhanh đi tới phòng tiếp khách, quả nhiên phòng tiếp khách bên trong đã có nhiều hơn một lão giả, tại phía sau hắn còn có hai gã thanh niên nhìn qua cùng Đường Tam, Bạch Trầm Hương tuổi tác không sai biệt lắm. Đường Tam vừa vào cửa đã chú ý tới, hai gã thanh niên này ánh mắt thỉnh thoảng phiêu hướng phương hướng Bạch Trầm Hương, hiển nhiên đối với cô nương xinh đẹp này có điểm ý tứ.

Đường Tam cũng không có tại trên người bọn họ dừng lại nhiều. Lão nhân nọ vóc người vậy gầy cao, hình thể cùng Bạch Hạc có vài phần giống nhau nhưng nếu so với Bạch Hạc cao hơn một cái đầu đi, đầu của hắn cũng không như Bạch Hạc như vậy trắng như tuyết, mà là một đàu ô phát, sắc mặt hồng nhuận nhưng thần sắc đã có chút âm trầm, hai con mắt âm độc làm người ta cảm giác lành lạnh. Bạch Hạc lúc này đang ngồi cạnh hắn nói khẽ với hắn những cái gì. Hiển nhiên,hắn chính là phá chi nhất tộc tộc trưởng Dương Vô Địch.

Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn vừa tiến đến, nhất thời thành tiêu điểm trong ánh mắt mọi người.

*Thái Thản động thân, mang mặt mỉm cười bước tới trước mặt Đường Tam, ôm bờ vai của hắn chuyển hướng phía Dương Vô Địch "*Tới đây, lão Sơn Dương, ta giới thiệu cho ngươi tiểu bằng hữu.*"*

*Dương Vô Địch ánh mắt ngưng tụ, thản nhiên nói: "*Lão tinh tinh, người chừng nào thì có tiểu bằng hữu như vậy.*"*

*Thái Thản đối mặt Dương Vô Địch lãnh đạm cũng không tức giận, với người này thái độ đó đã thành thói quen. "*Có chí không cần tại tuổi lớn.*" Tiểu bằng hữu ta đây cũng không phải người bình thường. Lão Sơn Dương, ngươi cũng ngàn vạn lần không nên xem thường hắn.*

*Dương Vô Địch nhíu nhíu mày nói: "*Lão tinh tinh, đây là chúng ta tứ tộc tụ họp. Ta không hy vọng ngoại nhân chứng kiến. Ta còn có sự tình muốn cùng các ngươi thương nghị. *"*

Thái Thản nhíu nhíu mày. Dương Vô Địch hôm nay tựa hồ tâm tình không được tốt lắm, bình thường hắn mặc dù một bộ dáng âm trầm, nhưng còn không đến mức như vậy không cho hắn một chút mặt mũi.

*"*Lão Sơn Dương, ngươi như thế nào vẫn như cũ. Lão tinh tinh có thể mang đến, khẳng định không phải ngoại nhân.*" Ngưu Cao cũng không nhịn được mở miệng.*

*Đương Vô Địch nhìn Ngưu Cao liếc mắt một cái "*Người là chủ nhân, ngươi đều không để ý, ta để ý cái gì? Vậy để hắn ở chỗ này đi.*"*

*Thái Thản bị Dương Vô Địch nghẹn trở về. Cảm thấy có chút không thú vị, lôi Đường Tam lại bên cạnh chính mình ngồi xuống. Ngưu Cao hướng Dương Vô Địch nói: "*Lão Sơn Dương chúng ta tụ tập lại, ngươi hôm nay làm sao vậy? Sắc mặt trầm phải tựa như giống đáy nồi.*"*

*Dương Vô Địch hừ lạnh một tiếng "*Cũng không phải Võ hồn điện bát đản. Thượng tam tông phá hủy hai cái các ngươi biết hay không?*"*

Tam vị tộc trưởng liếc nhau. Đồng thời gật đầu.

*Đương Vô Địch lạnh lùng thốt: "*Ngoại trừ Võ hồn điện này người điện, ai có thể làm ra được chuyện như vậy. Thượng tam tông bị phá, Võ hồn điện lại mở trọng tuyển đại hội. Ta chỗ nọ giữa thành thị, vốn có bảy tông một trong bốn tông dưới. Bọn họ hắn là không biết chúng ta Phá chi nhất tộc cùng Võ hồn điện là thù hận, dĩ nhiên tới tìm ta, để cho ta gia nhập tông môn. Nếu không đã đem Phá chí nhất tộc ta san thành bình địa. Lão tinh tinh, Lão tê ngưu, Lão Bạch Hạc, các ngươi muốn làm huynh đệ ta, chúng ta cùng liên

hợp lại, thành lập cái tông môn, hảo hảo cùng võ hồn điện liều một hồi. Để cho họ biết chúng ta đơn chúc tứ tông cũng không phải dễ khi dễ như vậy. "

Ba vị tộc trưởng trợn mắt há mồm nhìn Dương Vô Địch, trong lúc nhất thời quên cả mở miệng. Dương Vô Địch oán khí to lớn, vượt quá xa dự tính của bọn họ. Lúc này xem ra giống như là bộc phát bên bờ núi lửa.

Dương Vô Địch nhìn về phía ba người "Như thế nào? Các ngươi sợ? Chúng ta đơn chúc tứ tông liên thủ cũng có gần ngàn danh hồn sư. Lấy thực lực chúng ta, liên hợp cùng một chỗ cũng không quay lại so với bất cứ cái tông nào bốn tông dưới kém ít nhiều bao nhiêu. Chẳng lẽ chúng ta kéo dài cái hơi tàn sẽ có đường sống sao? Tốt hơn hết là hợp lại liều mạng. Ta có cùng người hai đại đế quốc buôn bán. Tinh La đế quốc ta một mực liên lạc gần nhất, nếu chúng ta thành lập tông môn, không bằng tới ngay Tinh La đế quốc thủ đô đi. Ở nới đó, Võ hồn điện thế lực cũng không phải quá mạnh mẽ. Sinh tồn không hẳn là vấn dề lớn. Mấy năm nay chúng ta phá chi nhất tộc cũng có súc tích, trong thời gian ngắn duy trì cuộc sống các tộc tuyệt không vấn đề. Hơn nữa Tinh La hoàng thất cũng sẽ đối với chúng ta trợ giúp."

Ngưu Cao nhịn không được nói: "Lão Sơn Dương, ngươi có phải hay không có hại? Ngươi bình thường không phải như vậy xúc động mà."

Dương Vô Địch sắc mặt biến càng khó nhìn "Có hại? Đâu chỉ là có hại. Bốn tông dưới nọ hỗn đản vậy đã chuẩn bị đối với chúng ta phá chi nhất tộc động thủ. Lần này trở về nếu ta như ta không có hành động mà nói, sang năm các ngươi thì không nhìn thấy ta nữa."

Thái Thản nói: "Lão Sơn Dương. Chúng ta nghĩ xem ra là không mưu mà hợp. Tượng giáp tông ngày hôm qua cũng vừa đã tới nơi này lão tê ngưu. Chúng ta một mình một tông sau này sợ rằng đều rất khó sinh tồn. Bất quá, ta đối với Tinh La đế quốc bên kia cũng không xem trọng. Tinh La đế quốc thủ đô chúng ta đều không hiểu rõ. Cũng không có người nào ở đó lâu quá. Ta cùng lão tinh tinh, lão sơn dương thương lượng qua. Chuẩn bị cùng nhau đến Thiên đấu thành đi. Bất luận nói như thế nào. Ta cũng đã kinh doanh ở đó hai mươi năm, cũng xem như có điều căn cơ, cấp cho mọi người đều có chỗ đặt chân."

*Dương Vô Địch nhíu nhíu mày "*Tới, ngươi đi đâu? Cái này thật cũng không là không thể. Chỉ là chúng ta phá chi nhất tộc mạng lưới kinh doanh đều ở Tinh La đế quốc, hết thảy đều phải bắt đầu lại từ đầu, chỉ bằng các ngươi lực chi nhất tộc năng lực kinh tế, chỉ sợ không thể nuôi sống mọi người sao? Muốn thành lập lại một cái mạng lưới kinh doanh không phải dễ dàng như vậy."

*Thái Thản cười hắc hắc nói: "*Yên tâm, nuôi sống mọi người không vấn đề. Chúng ta chuẩn bị thành lập tông môn tên là Đường môn, này không ta vừa muốn giới thiệu cho ngươi nhận thức tông chủ, ngươi cũng không đồng ý để ý tới." *Vừa nói hắn hướng bên Đường Tam này bĩu môi.*

Dương Vô Địch sửng sốt một chút, ánh mắt nghi hoặc nhìn hướng Đường Tam." Hắn làm tông chủ? Cái tiểu tử như vậy còn chưa dứt sữa mẹ."

*Thái Thản nói: "*Có cái gì không thể sao?"

Dương Vô Địch mạnh mẽ đúng dậy,căm tức nhìn Thái Thản." Lão tinh tinh, ta đây lửa cháy đến nơi,ngươi còn tâm tư cùng ta nói đùa."

*Thái Thản sắc mặt trầm xuống, hắn vừa rồi bị Dương Vô Địch chống lại, trở về trong lòng có điểm không hài lòng, bất luận về hồn lực hay là tuổi, hắn đều là đơn chúc tứ tông lão đại, lúc này cũng là lửa giận xông lên, "*Lão sơn dương, ai cùng ngươi nói giỡn. Đường Tam chẳng những là Đường môn tông chủ, hơn nữa hắn vãn là con trai chủ nhân."

*Dương Vô Địch đồng tủ chợt co rút lại "*ngươi nói, hắn là con trai Đường Hạo?"

Thái Thản hừ một tiếng, nhưng cũng không có nói chuyện.

Dương Vô Địch hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam liếc mắt một cái, mạnh xoay người lại hướng ra phía ngoài đi đến, theo hắn tại bên trong phòng tiếp khách hai gã trẻ tuổi cùng nhau vội vã theo sau.

*"*Lão sơn dương, ngươi làm gì?" *Bạch Hạc vội vàng tiến lên kéo hắn.*

*Dương Vô Địch cũng không quay đầu lại nói: "*Các người đều hướng Hạo thiên tông thỏa hiệp, ta còn có cái gì đâu. Nơi này không phải vị trí ta, ta đi. Coi như hôm nay, ta không có tới.*"*

*Bạch Hạc chặn lại nói: "*Ngươi trước đừng xúc động, hãy nghe ta nói. Ngươi lại như vậy không tin được lão huynh đệ này sao?*"*

*Dương Vô Địch cùng Bạch Hạc tư giao tốt nhất, nghe hắn nói như thế, sắc mặt khôn ngoan vi hòa hoãn vài phần, "*Để ta lưu lại cũng được, trước hết đẻ cho cái gọi là tiểu tử Đường Tam cút đi, còn có, không nên ở trước mặt ta nhắc lại hai chữ Đường Môn.*"*

Bạch Hạc sắc mặt nhất thời cũng trở nên khó coi, bất luận nói như thế nào, Đường Tam đều là ngoại tôn của hắn, Dương Vô Địch thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện đều không cấp. Vốn là kế hoạch thế tựa hồ đều mất đi tác dụng.

*"*Dương Vô Địch tiền bối, có thể không làm cho vãn bối nói mấy câu.*"*
Đường Tam từ bên người Thái Thản đã đi tới. Dương Vô Địch quay người lại, lạnh lùng nhìn Đường Tam sát ý không chút che giấu chợt phóng thích."
Ta đã phát thệ, Hạo thiên tông và ta vĩnh viễn địch nhân. Thừa dịp ta nơi này còn có thể tiếp tục nhẫn nại, nếu không đừng trách ta làm ngươi thi hoành ngũ bước (xác bay 5 bước.)

Đường Tam ánh mắt chợt biến lãnh, nhìn về phía Dương Vô Địch bên người Bạch Hạc, *"Cữu gia gia phiền người tránh ra một ít. Ta nghĩ nhìn một chút Dương Vô Địch tiền bối như thế nào có thể thi hoàng ngũ bước."*

Đường Tam tuyệt không phải vì xúc động nói ra mấy lời này, đối mặt Dương Vô Địch hắn hiểu được, chỉ bằng ngôn ngữ trao đổi đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Người này bảo thủ trình độ trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn. Hiện tại không ngăn chặn kiêu ngạo, chính mình thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Dương Vô Địch giận quá thành cười *"Hảo, hảo, hảo ngay cả tiểu tử chưa dứt sữa cũng hướng ta rầm rì. Người là con trai Đường Hạo phải không. Lão Bạch Hạc đừng trách ta không cho ngươi mặt mũi, ta sẽ lưu cho hắn một*

hơi."

Bạch Hạc có chút lo lắng nhìn Đường Tam nhưng lại chứng kiến Đường Tam đưa mình một cái ánh mắt an tâm, trong phút chốc, Đường Tam cùng Dương Vô Địch trên người khí thế đồng thời bành trướng lên.

Thái Thản cùng Ngưu Cao liếc nhau, bất đắc dĩ thấp giọng nói: *"Đánh đi, đánh di. Lão sơn dương này nóng nảy, vẫn là lấy thực lực nói chuyện càng thích hợp."*

Đường Tam tỉnh táo nhìn chăm chú vào trước mặt vị lão nhân võ người cao gầy này, *"Dương Vô Địch tiền bối, chúng ta đánh cuộc như thế nào?"*

Một bên Bạch Hạc nghe câu thế, sắc mặt nhất thời biến đổi đứng lên, Bạch Trầm Hương càng lấy tay che miệng lại, không cho chính mình phát ra tiếng cười. Bọn họ đã từ Ngưu Cao biết, Đường Tam ngày thứ nhất tới là lúc cùng Ngưu Cao đánh cuộc, vẫn thắng. Ngày thứ hai cùng Bạch Hạc đánh cuộc. Trước mắt đối mặt Dương Vô Địch, cư nhiên vẫn đánh cuộc.

------oOo------

Chương 356: Đường Tam chiến Dương Vô Địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Mọi người nghe được Đường Tam muốn cùng Dương Vô Địch đánh cuộc, vẻ mặt đều trở nên kinh dị.

Bất quá, phương pháp này của Đường Tam mặc dù cũ, nhưng hiển nhiên rất hữu hiệu, nhất là dùng với Dương Vô Địch vừa cao ngạo lại vừa ngoan cố này, lại càng hiệu quả phi phàm.

Dương Vô Địch hừ lạnh một tiếng.*"Ngươi cũng xứng cùng ta đánh cược?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Tiền bối không dám sao?"*

Dương Vô Địch khinh thường nói: *"Ngươi đánh cược có thể chết ở tay ta kiên trì trong mấy hiệp sao?"*

Đường Tam lắc đầu, *"Không, ta muốn cùng tiền bối đánh cược thắng bại.Nếu như ta chiến thắng tiền bối, ta cũng không muốn gì khác.Chỉ xin tiền bối đáp ứng ta một việc.Nếu như ta thua, tùy ý tiền bối xử lý.Như thế nào?"*

Dương Vô Địch thật sự hoài nghi cái lỗ tai chính mình có vấn đề, nhìn qua thiếu niên trước mắt bất quá chỉ mới hơn hai mươi tuổi dĩ nhiên muốn cùng mình một người tám mươi hai cấp hồn đấu la phân thắng bại.Đây là sự miệt thị làm hắn khó có thể chịu được.

"Được, được, được, thật là một tên tiểu bối không biết sống chết.Ta muốn xem xem ngươi dựa vào cái gì mà muốn cùng ta so thắng bại.Chỉ cần ngươi có thể thắng ta,đừng nói một việc,coi như là mười việc trăm việc, ngay cả cái mạng già này, cũng đều là của ngươi."

Mục đích đã đạt được rồi, Đường Tam mỉm cười, còn lại chính là thực lực so đấu.Rất nhanh lui lại phía sau năm bước, tạo ra khoảng cách giữa mình cùng Dương Vô Địch, lấy lễ vãn bối hướng Dương Vô Địch nói: *"Vãn bối Đường Tam, sáu mươi sáu cấp khống chế hệ chiến hồn sư.Hướng tiền bối thỉnh giáo."*

Sáu mươi sáu? Trong lòng Dương Vô Địch xuất hiện một nghi vấn, nhưng hắn vẫn là thanh âm lạnh lùng nói: *"Dương Vô Địch tám mươi hai cấp cường công hệ chiến hồn đấu la."*

Vũ hồn trong phút chốc đồng thời từ trên người hai người phóng thích.Dương Vô Địch bị gọi là lão sơn dương, cũng không phải nói hắn vũ hồn hắn chính là sơn dương.Đó chỉ là lúc còn trẻ, bốn vị tộc trưởng gọi đùa nhau mà thôi.Vũ hồn xuất hiện bên tay phải, đó là một thanh trường thương dài trượng hai.

Trường thương toàn thân ngăm đen, lóe ra ánh lạnh lẽo.Cán thương dài tám thước, dĩ nhiên mũi thương dài đến bốn thước.Cán thương thô như cánh tay người vậy.Hai vàng, hai tím, bốn đen, tám cái hồn hoàn pha trộn cân đối nhất

đồng thời xuất hiện trên thân thương.Xoay quanh trường thương dài trượng hai này và phát sáng.Nhất thời phóng ra quang thải huyễn lệ vô cùng.

Không sai, Phá Chi Nhất Tộc vũ hồn chính là thương.Phá Hồn Thương.

Trường thương vào tay, Dương Vô Địch cũng không có lập tức tiến công.Là trưởng bối, lại là một hồn đấu la, hắn hiển nhiên phải đợi Đường Tam đem vũ hồn phóng thích toàn bộ mới có thể động thủ.

Đường Tam tự nhiên cũng hiểu được điều đó.Cho nên, hắn rất thong dong phóng xuất vũ hồn của mình.

Lam kim sắc quang mang lóng lánh.Một gốc cây lam ngân thảo từ tay hắn mọc ra.Ngay sau đó, sáu cái hồn hoàn có thể tượng trưng cho thân phận hắn lặng yên mà ra, luật động chung quanh trên dưới thân thể hắn.

Vẫn chưa có người nào trông thấy hồn hoàn mười vạn năm trên người Đường Tam mà không kinh hãi.Dương Vô Địch tự nhiên cũng không ngoại lệ.Mắt thấy quang thải đỏ tươi này.Ánh mắt hắn vốn khinh miệt nhất thời biến thành ngưng trọng.Cứ việc đối thủ chỉ là một gã hồn đế, nhưng là, khó có khả năng trên người đối phương xuất hiện hồn hoàn mười vạn năm, sự khinh thị trong lòng hắn nhất thời theo đó mà phai nhạt.

"Vũ hồn của ngươi không phải là Hạo Thiên Chuy?" Sau khi Đường Tam triển hiện ra hồn hoàn, giọng nói Dương Vô Địch rõ ràng không cao ngạo lãnh ngạnh như lúc trước.Đối mặt với một đối thủ cường đại, hồn sư xuất sắc, tâm tình hắn thay đổi thành hai chữ *"tôn trọng"*.

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Tiền bối sẽ thấy Hạo Thiên Chuy của ta."*

Vừa nói, thân trên Đường Tam khẽ cúi xuống.Lưng thoáng cong lên, ngay sau đó, sau lưng vang lên một tiếng khách lạc, huyết sắc Bát Chu Mâu hiện thân.Đối mặt với cấp bậc cường giả như Dương Vô Địch, Đường Tam cũng không có đủ mười phần tin tưởng chiến thắng.Đặc điểm Phá Chi Nhất Tộc là công kích, tuyệt đối cường thế công kích, công kích tràn ngập tính phá hư.Đường Tam chỉ có toàn lực ứng phó mới có khả năng giành thắng lợi.Bởi vậy, vừa lên hắn đã xuất ra bát chu mâu của mình.

"Đây là …." Ngay cả Ngưu Cao cùng với Bạch Hạc cũng mở to hai mắt nhìn, bọn họ đều là lần đầu thấy Đường Tam thể hiện toàn bộ thực lực của mình.

Đường Tam cũng không giấu diếm.Hắn đã đem tất cả những người trước mắt trở thành nòng cốt của Đường Môn trong tương lai, đối với bọn họ cũng không có cái gì để giấu diếm, nếu không, hắn cũng không đễ dàng lại lộ ra hồn hoàn vạn năm của mình.

"Đây là ngoại phu hồn cốt của ta, bát chu mâu."

Bốn chữ Ngoại phụ hồn cốt đã đủ mang đến lực rung động mạnh mẽ.Nếu như nói mười vạn năm hồn hoàn còn có dấu vết để tìm kiếm, có thể đi tìm mười vạn năm hồn thú, ngoại phụ hồn cốt lại tuyệt đối là bảo bối khả ngộ bất khả cầu.Trừ phi vận khí cực tốt, làm sao có thể dễ dàng chạm lên ngoại phụ hồn cốt chứ?

Nhưng Đường Tam lại phát hiện khi Dương Vô Địch cầm đại thiết thương tráng kiện thì cả người đều đã trở nên khác thường.Tất cả những tâm tình biến hóa lúc trước tựa hồ hoàn toàn biến mất trong một khắc này, tất cả tinh, khí, thần, đều hoàn toàn ngưng tụ lại trong cây thiết thương trên tay mình, bất luận là mười vạn năm hồn hoàn của Đường Tam, hay là bát chu mâu ngoại phụ hồn cốt, đều không có khả năng đối với hắn sinh ra bất cứ sự quấy nhiễu tâm tình gì.

Phát hiện điều này, sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên ngưng trọng, có thể hoàn toàn chuyên chú đến vũ hồn, ngoài thương ra lại không có ngoại vật, cảnh giới này đã nói cho hắn nhiều điều, hôm nay một trận chiến này nhất định cực kì gian khổ.

Dương Vô Địch lạnh lùng nhìn Đường Tam, *"Ngươi chuẩn bị tốt chưa?"* Đối với hắn mà nói, bất luận đối thủ như thế nào, đều sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, làm hắn vĩnh viễn bảo trì niềm tin tất thắng, không bởi đối thủ xuất hiện bất cứ tình huống gì mà làm ảnh hưởng tâm tình của hắn, hắn mới có thể đạt đến khí thế trình độ đỉnh phong là *"Phá"*.Vô kiên bất tồi, không gì không thể phá, đầu tiên phải thôi miên chính mình.

"Mời." Đường Tam khẽ quát một tiếng, thân thể vừa khẽ động, vô số Lam Ngân Hoàng đã từ xung quanh thân mình hắn tràn ra.

Hắn sở dĩ chính diện khiên chiến Dương Vô Địch, chính là hiểu được yếu điểm của đối thủ.Tất cả năng lực của Phá Chi Nhất Tộc đều tập trung trên công kích, mà thân là khống chế hệ hồn sư, hắn bằng vào lực hạn chế, bản thân mình sẽ có ưu thế rất lớn.Thắng bại phải có mấu chốt, phải xem hắn có thể bằng vào kỹ năng hạn chế của mình phá khí thế của Dương Vô Địch hay không.

"Hắc" Dương Vô Địch đột nhiên hét lớn một tiếng, trường thương vung lên phía trước, trong sát na mũi thương hướng về phía Đường Tam, hắn cả người đều phảng phất cùng thương hòa hợp thành một thể,khí thế cường đại này chợt bốc lên mà phát ra,thậm chí so với sát thần lĩnh vực kỹ năng tiến hóa sát thần đột kích còn muốn kinh khủng hơn.Khí thế mạnh mẽ vô cùng là hơi thở kinh khủng,thẳng đến trước ngực Đường Tam đánh tới.Thân tùy theo thương,không có bất cứ cái gì nhiều động tác,thẳng tắp một đường hướng trước ngực Đường Tam.

Lam Ngân Hoàng động,nương theo hồn hoàn thứ nhất Đường Tam long lánh,Lam Ngân Hoàng quấn quanh kỹ năng phát động.Lam Ngân Hoàng chen chúc ra chợt quấn hướng về phía thân thể Dương Vô Địch.

Dương Vô Địch tựa hồ cũng không có chứng kiến lam,hồng,kim ba màu quang mang của nhánh Lam Ngân Hoàng,động tác không chút nào thay đổi.Ánh mắt của hắn thủy trung tập trung tại trên người Đường Tam.Khí thế lại càng không ngừng được kéo lên.

Cơ hồ là trong nháy mắt Đường Tam nhận thức được sự kinh khủng của Dương Vô Địch,trên người Dương Vô Địch đồng dạng là đệ nhất hồn hoàn sáng lên,tràn ngập một cỗ kình khí bạo chấn chợt từ trên người hắn phát ra,vốn quấn quanh Lam Ngân Hoàng hướng hắn bị chấn bay tứ tán lên,dĩ nhiên không cách nào hoàn thành hiệu quả kỹ năng.Mà Dương Vô Địch trong khí thế bản thân lại ở chỗ này bạo chấn đạt tới trạng thái đỉnh cao.Làm Đường Tam rõ ràng cảm giác được.tại nơi khí thế kinh khủng trước mắt,thân thể chính mình trì trệ,ở giữa ý thức,phảng phất chính mình bị trường thương xuyên qua như thường.

Phanh…

Thân thể Dương Vô Địch nặng nề trong nháy mắt đánh vào trên Lam Ngân Hoàng dâng lên hóa thành Lam ngân tù lung,kình khí bạo trấn cùng Lam Ngân Hoàng đánh cùng một chỗ,liên tiếp phát ra âm thanh rợn người.Vì ngăn cản hắn, Đường Tam không thể không dùng đệ tứ hồn kỹ của mình. Đồng thời đệ tam hồn kỹ đã trong nháy mắt phóng thích m ột cái chu võng thật lớn,hướng về giữa Dương Vô Địch bị nhốt bởi Lam ngân tù lung trùm tới.

Nhưng là, Đường Tam vẫn đánh giá thấp Phá Chi Nhất Tộc chữ phá này.Dương Vô Địch này một thương đâm ra,sẽ không có thể dừng lại.Dù là thân thể hắn dừng lại,nhưng hắn vẫn như cũ hoàn thành đợt công kích này.Tay trái mạnh vỗ đuôi thương,thân thể bị nhốt tại trong Lam ngân tù lung,nhưng trường thương lại chợt gia tốc,như trước chạy trước ngực Đường Tam bay đi.Cái loại cảm giác này chưa từng có từ trước tới nay,làm tất cả mọi người cảm nhận được tràn ngập hơi thở sát khí.

Hảo một thương thảm liệt

Mạnh mẽ khí kình mang theo trường thương kinh khủng,trực tiếp đem chu võng trói buộc thoát ra,trong nháy mắt đâm thủng.mũi thương đã tới trước mặt Đườn Tam.

Giờ khắc này,thân thể Đường Tam đã tại nơi bao phủ bởi khí thế kinh khủng trở nên trì trệ,căn bản bước không ra một bước,lại càng không cần phải nói là né tránh.

Trên trường thương đệ tam hồn hoàn léo sang,mũi thương chợt phát ra một tàng hắc sắc quang mang, đây là đệ tam hồn kỹ của Dương Vô Địch,*"bạo"*.

Đệ nhất hồn kỹ của hắn *"Chấn"*,có thể đánh văng ra trói buộc không đủ lực mạnh,mà bạo,sẽ lại đem lực công kích tăng tới trình độ càng thêm kinh khủng,một khi đâm trúng bất cứ cái vật thể gì,hồn lực sẽ sinh ra lực nổ mạnh kinh khủng,làm trường thương có được càng mạnh phá hư nhưng mà,Dương Vô Địch một kích này đúng là v ẫnkhông có đắc thủ,bởi vì Đường Tam thân thể biến mất.

Mười vạn năm hồn cốt kỹ năng,thuấn di,phát động.

Sau một khắc, Đường Tam đã xuất hiên phía sau Dương Vô Địch.Sau lưng bất chu mâu đồng thời khởi động.Thẳng đến thân thể Dương Vô Địch bên trong lam ngân tù lung đâm tới.Yêu dị hồng quang nọ từ khe hở lam ngân tù lung mà vào vậy.Mà lúc này,bởi vì lúc trước khí thế này chưa từng có từ trước đến nay.Cùng trường thương ném đi, nơi Dương Vô Địch đang đứng toàn lực phát ra,là thời khắc phòng ngự bạc nhược nhất.

Đường Tam lúc này cơ nắm chắc tốt không thể nghi ngờ.Nhưng là,phá chí nhất tộc khuyết điểm rõ ràng như vậy,bọn họ lại như thế nào không có phương pháp đền bù chứ?

Dương Vô Địch thậm chí còn không cần xoay người,chuôi Phá Hồn Thương này cũng đã một lần nữa xuất hiện trong tay của hắn,trở tay đâm ngược.

Bát Chu Mâu mặc dù dài,nhưng lại ở đằng sau lưng Đường Tam,từ tám hướng đâm ra khoảng cách như thế lại ngắn,cũng không thể ngắn quá trong lúc đó Đường Tam cùng Dương Vô Địch là đường thẳng khoảng cách.Nếu như Đường Tam như trước lấy Bát Chu Mâu đi đâm hắn,như vậy,như vậy đầu tiên bị xuyên qua,nhưng lại giống hắn chính mình bị trước ngực.Lấy phụ gia lực phá hoại chuôi Phá Hồn Thương của Dương Vô Địch,nếu như tình huống này phát sinh,trận này tỉ thí kết thúc.Bát Chu Mâu của Đường Tam có thể đụng chạm đến hắn đều là một cái sự việc không rõ.

Dương Vô Địch chỉ dùng hai thương,lại làm đánh giá của Đường Tam đối với hắn tăng lên một bậc,trước một đâm,một đâm ngược này,hai thương tràn ngập thảm thiết đem dục vọng công kích kinh khủng hoàn mĩ bày ra.Đồng dạng hơi thở công kích kinh khủng,Đường Tam cũng chỉ là tại trên người Kiếm đấu la Trầm Tâm cảm nhận qua.Nhưng không nên quên,Trần Tâm được vinh dự là phong hào đấu la cực mạnh công kích.

Rơi vào đường cùng,Đường Tam không thể không thay đổi động tác chính mình,trên thân thình lình ngửa ra về sau,chân phải đá hướng về phía Phá Hồn Thương đồng thời,theo dộng tác ngửa ra sau,phía dưới lưng hắn bốn căn Bát Chu Mâu liên tục thăm dò phía trước,như trước hướng Dương Vô Địch thân

thể đâm tới.Lấy hút máu cùng với kịch độc của Bát Chu Mâu,chỉ cần một cây đâm trúng,Đường Tam mục đích cũng đạt tới.

Nhưng là,động tác kế tiếp của Dương Vô Địch lại không thể không làm Đường Tam một lần thuấn di.

Trường thương bổ xuống.Thuận thế quay lưng lại đâm,chưa có trở về người tay trái Dương Vô Địch tại cán thương vỗ mạnh về phía trước,mũi thương tức khắc trở thành giống như mtộ thanh trọng kiếm bổ về phía giữa ngực Đường Tam.Tình huống kinh người cùng lúc trước tương tự,nhìn qua lại là lưỡng bại câu thương,nhưng mà công kích của Dương Vô Địch như tước so với Đường Tam nhanh hơn.Mà khi,Đường Tam không còn cơ hội né tránh.Lần thứ hai thuấn di cứ như vậy sinh ra.

Lúc này Đường Tam xuất hiện ở tại trên Dương Vô Địch,Dương Vô Địch như trước không có giải trừ trở ngại xung quanh mình là Lan ngân tù lung,Đường Tam xuất hiện khoảng không phía trên thân thể hắn,sát thần lĩnh vực từ không trung tự nhiên xuất ra,đồng thời hai tay hạ ấn,Bát Chu Mâu lần nữa lộ ra.Lúc này đây,lại là hướng đầu Dường Vô Địch đâm.Tám căm chu mâu,đồng thời đâm hướng cùng một vị trí,bất luận là tốc độ công kích,hay là uy thế,đều phải so với trước mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng mà,động tác Dương Vô Địch vẫn là đơn giản như vậy,xoay người,phía sau kéo Phá Hồn Thương,chân phải đột nhiên đá ra.Trực tiếp đá vào trên mũi thương,Phá Hồn Thương to lớn tức khắc bắt đầu xoay.Lúc này đây,trên Phá Hồn Thương đệ tứ hồn hoàn cũng bắt đầu sáng lên.Cả Phá Hồn Thương đã bị mầu đen hoàn toàn phủ lên.

Lam ngân tù lung căn bản không có dẫn đến một điểm tác dụng ngăn cản,đã bị Phá Hồn Thương bắt đầu xoay này chém Thành hai nửa,mà trường thương đã tràn ngập lực phá hoại,trực tiếp chọn hướng thân thể Đường Tam.

Cùng lúc trước qua loa không có cùng đúng tình huống,động tác Đường Tam lúc này đây so với Dương Vô Địch nhanh hơn một ít,Bát Chu Mâu của hắn tuyệt đối có thể vượt lên trói buộc của Dương Vô Địch.Nhưng mà nhanh như vậy cũng chỉ một tia mà thôi,một tia khe hở vậy thôi,thậm chí còn không đủ cho hắn thuấn di.Nói cách khác,hắn cố nhiên sẽ đâm trúng đối thủ,thậm chí

giết chết Dưnơg Vô Địch,nhưng cũng đem thân thể của hắn không thể nghi ngờ bị trường thương kinh khủng của Dương Vô Địch chẻ làm đôi.

Hảo một người lấy công thay thủ.Đường Tam lúc này đây không có lại léo lên trốn đi,hắn cũng muốn thử một lần,rốt cuộc công kích Dương Vô Địch mạnh mẽ tới trình độ nào.

Thân thể tại trên không nửa chuyển,Bát Chu Mâu đột ngột quăng dir a ngoài,cùng Phá Hồn Thương Dương Vô Địch bắt đầu đánh cùng một chỗ.

Đinh …

Tiếng nổ chói tai làm cả phòng tiếp khách run rẩy một chút.Thân thể Đường Tam chuyển lệch như một đạn pháo bình thường bị đụng bay ra ngoài.

Bát Chu Mâu không có tổn thương,nhưng nó thậm chí không đem Phá Hồn Thương đẩy ra.Nếu không phải Đường Tam dùng phương pháp mượn lực,một thương này cũng đã tới chọn trên người hắn.

*"Quát …"*Dương Vô Địch hét lớn một tiếng,trên trường thương đệ ngũ hồn hoàn sang lên,trong phút chốc,một vòng màu đen hỏa diễm từ xung quanh thân thể hắn bắt đầu bốc lên,cũng không có thay đổi bắt đầu xoay quanh trường thương,mà là trực tiếp dánh ra trên mặt đất,sau một khắc cả người hắn bay lên không.Thẳng truy đuổi Đường Tam bị đánh bay.

Không có chính thức cùng Phá Hồn Thương tiếp xúc.Tuyệt đối không có cách nào hiểu được nó là một cái vũ hồn kinh khủng bao nhiêu.

Chính là mới vừa rồi đơn giản một lần đụng chạm vậy,lúc này Bát Chu Mâu cùng địa phương sau lưng tương liên đã hoàn toàn chết lặng rồi.Khí huyết cuồn cuộn làm chỗ khéo miệng hắn tràn ra một tia máu tươi.Hắn thân thể là cái dạng gì?Vậy mà một lần va chạm đã bị thương.Dương Vô Địch cứ việc là hồn đấu la,hắn chỉ là hồn đế,nhưng hắn đã có 4 khối hồn cốt,thân thể trình độ cường hãn tuyệt đối phải trên Dương Vô Địch.nhưng chính là đối mặt với Dương Vô Địch như vậy,đối mặt Phá Hồn Thương tuyệt mạnh lực phòng ngự,nhưng lại làm hắn bị thương.

Sát thần lĩnh vực lạnh lẽo sát khí bộc phát,đối mặt với Dương Vô Địch chưa từng có trước đây,sát thần lĩnh vực dĩ nhiên căn bản không cách nào ảnh hưởng đến khí thế hắn.Lam ngân lĩnh vực làm Đường Tam nhanh chóng khôi phục cơ thể rất nhanh.nhưng cũng không có cách ngăn cản Dương Vô Địch đang bay nhanh đến gần.

Thuấn di?Không,không thể lại lựa chọn trốn tránh.Bởi Đường Tam phát hiện,mỗi một lần mình mau tránh thế công Dương Vô Địch,khí thế trên người Dương Vô Địch sẽ từ đỉnh cao trạng thái tăng lên vài phần.Hắn vốn là thuần công kích hồn sư,nếu làm cho khí thế của hắn duy trì tăng lên,căn bản chính mình không có cơ hội chiến thắng.Nói về hồn lực,hắn đúng là cách ra mình.Tiêu hao đi xuống,chỉ biết đối với chính mình càng thêm bất lợi.

Cho nên,lúc này đây Đường Tam không có lại léo lên trốn,cả thân thể hắn chợt tại không trung dừng lại một chút,hít sâu ngụm khí,bỗng nhiên xoay người,sau lưng Bát Chu Mâu cùng lên.Đồng thời,Lam Ngân Hoàng đệ nhị hồn kỹ,kí sinh,phóng thích.

Bị Lam ngân tù lung bao phủ qua,Dương Vô Địch tự nhiên đã có mần mống Lam Ngân Hoàng,hắn nhằm phía thân thể Đương Tam nhất thời tại không trung dừng lại một chút.Nhưng là,Đương Tam lại kinh hãi chứng kiến,Lam ngân sau khi quấn quanh trụ thân thể,cũng chỉ là làm hắn trì trệ trong nháy mắt mà thôi,xung quanh thân thể Dương Vô Địch hắc diễm dĩ nhiên làm Lam ngân hòang xung quang trong nháy mắt nghiền nát,rót vào trong trường thương,ngay trước Phá Hồn Thương nhất thời mũi hỏa diễm thương dài nhiều hơn ba thước rồi.

Tại không trung chỗ Đường Tam xoay người,hai khối thiết đản đã từ trong tay bay ra ngoài,đúng vậy là Truy hồn đoạt mệnh đảm,đồng thời,toàn thân hắn quán khí,thân thẻ đột nhiên trầm xuống,hướng mặt đất rơi đi.

Phanh một tiếng,thiết đảm đã đụng.Vô số phi châm mang theo độc vụ thẳng dến Dương Vô Địch đánh tới.

Dương Vô Địch động tác như trước không hài lòng,cũng như trước là như vậy ngắn gọn,trong tay Phá Hồn Thương tại không trung vẽ ra một vòng tròn vòng cung.Độc vụ như trước bay về phía hắn,nhưng tất cả phi châm lại trong

nháy mắt bị xoắn thành bột mịn.

Lợi dụng thời gian hai lần công kích,Đường Tam rốt cuộc rơi trên mặt đất rồi.Chỗ cánh tay phải hắn,lam kim sắc quang mang chợt ngưng tụ,trên người đệ ngũ hồn hoàn chợt léo sáng.Trên cánh tay kim quang đã lan tràn tới ba thước chiều dài,giống như một thanh trường mâu kim quang sáng lạn.

Hắn nhất định cần phải đánh cuộc,nếu như không có một cái chiến thuật hoàn mỹ,hắn biết khó có khả năng thăng Dương Vô Địch.Khó trách Bạch Hạc đã nói Dương Vô Địch trong bốn người bọn họ thực lực cực mạnh.Hắn đã đạt tới có thể dùng thay cho hết thảy trình độ.Đừng nói là hồn đấu la,coi như là phong hào đấu la bình thường chống lại hắn cũng chưa chắc là có thể đánh tốt.

Ngay tại lúc này.Cần không phải lỗ mãng mà liều mạng,mà là trí tuệ.

Dương Vô Địch tại hai lần ngăn cản sau,thân thể rơi xuống đất.nhưng thế công của hắn lại không có chút nào có ý tứ đình chỉ,chân trái hướng mặt đất đạp,thân thể áp sát mà bay lên,trường thương như trước chỉ phía trước,thẳng đến Đường Tam bắt đầu công kích.Mà cánh tay phải Đường Tam, vào lúc này cũng đã bắt đầu nhấc lên.

Lam ngân bá vương thương ngưng tụ hoàn thành,sau khi có được đệ lục hồn hoàn,sư dụng đệ ngũ hồn kỹ này Đường Tam đã không cần quá nhiều thời giân ngưng tụ.Trong mắt quang mang phóng đại,hồn lực chợt thành hình.

Kim quang từ cánh tay chỗ chợt léo chợt không.Đệ ngũ hồn kỹ Lam ngân bá vương thương phóng thích.

Dương Vô Địch vẫn là đơn giản như vậy,trường thương đâm ra,bất luận trước mặt địch nhân có xử dụng thủ đoạn loại nào,nghênh đón đối thủ chỉ có chính mình là trường thương.

Nhưng đúng vào lúc này,mặt đất run rẩy một chút.Dương Vô Địch rõ ràng nhìn đến đệ tứ hồn hoàn Đường Tam không có mà chợt léo.Sau một khắc,vô số Lam Ngân Hoàng giống như hóa thành mũi nhọn chợt từ mặt đất tràn ra.

Đệ nhất và đệ ngũ hồn hoàn trên người Dương Vô Địch lần nữa sáng lên,mang hắc diễm them vào chấn động đồng thời xuất hiện,Lam Ngân Hoàng tại trước mặt lực công kích kinh khủng của hắn dẽ như trở bàn tay bị nghiền nát.Nhưng là,thân thể Dương Vô Địch cũng trì trện tại không trung.Trường thương động tác không thay đổi dò xét phía trước,nhưng là cả người hắn lại lâm vào mê muội ngắn ngủi.

Lam Ngân Hoàng đệ tứ hồn kỹ biến dị kỹ năng,lam ngân đột thứ trận phát động.

Mặc dù lam ngân đột thứ trận khó có khả năng cấp cho Dương Vô Địch bất cứ cái gì tổn thương,nhưng là phụ thêm sinh ra mê muội cũng sinh ra tác dụng.

Mà ngay Dương Vô Địch đồng thời mê muội.Lam ngân bá vương thương đã tới trước mặt của hắn rồi.

Lấy thương đối thương.Bất đồng chính là,Đường Tam toàn lực ứng phó.Mà lúc này Dương Vô Địch lại đang ở trạng thái mê muội.

Hai thanh thương bất đồng,cú như vậy tại không trung cùng nhau va chạm.

Không phải Đường Tam không nghĩ nhanh tránh Phá Hồn Thương của Dương Vô Địch ra trực tiếp công kích thân thể của hắn,mà là bởi vì,tại Phá Hồn Thương Dương Vô Địch nọ có một cỗ khí kình kinh khủng,tất cả công kích hướng trước mặt hắn,đều sẽ tự chọn bị trường thương của hắn hấp dẫn lại,nhất định cần phải phát sinh va chạm với trường thương của hắn,mới có thể có cơ h ội làm thương đến hắn.

Hai cỗ lực lượng cực hạn mạnh mẽ va chạm cùng một chỗ sẽ sinh ra hiệu ứng mắt ra sao?

Đáp án công bố trong nháy mắt.Màu đen đúng là đã tách kim sắc ra,nhưng thân thể Dương Vô Địch cũng chính thức dừng lại đi xuống,chớp lên lui về phía sau một bước.Hai cỗ cự lực va chạm tính phá hoại phóng lên cao,nóc phòng tiếp khách xuất hiện một cái động lớn năm thước.Quỷ dị chính là,nóc bị phá,nhưng không có bất cứ âm thanh nào xuất hiện,cũng không có bất cứ

cái gì tro bụi rơi xuống.

Từ bắt đầu chiến đấu đến bây giờ,Dương Vô Địch chính thức lần đầu tiên dừng lại,nhìn trước mặt bên ngoài Đuongfw Tam,trong ánh mắt cố chấp nhiều hơn một nết thoáng hiện cái gì đó.

Đường Tam vẫn cẩn thận mà nhìn kỹ hắn,lien tục pong thích hai đại hồn kỹ đối với hắn tiêu hao hồn lực cũng tương đương không nhỏ,hắn cũng cần phải có thời gian hồi khí.Dương Vô Địch trong ánh mắt léo ra cái gì đó hắn thấy rõ ràng,vậy dĩ nhiên là hưng phấn.Bởi vì cùng Lam ngân bá vương thương va chạm mà sinh ra hưng phấn.

Đường Tam thông qua lam ngân lĩnh vực dò xét rõ ràng biết,mới vừa rồi một chút va chạm nọ,bởi vì Dương Vô Địch bị vây trong trạng thái mê muội,mà chính mình lam ngân bá vương thương công kích như vậy thật kinh khủng,mặc dù Dương Vô Địch chặn lại,nhưng hắn lại bị thương rồi.Thương thế không nặng.Nhưng nếu so với chính mình lúc trước cùng hắn Phá Hồn Thương va chạm khi bị chấn thương muốn nghiêm trọng hơn một điểm.Nhưng một điểm cũng không đoán ra được.

Màu đen phủ lên Phá Hồn Thương lan tràn đến trên người Dương Vô Địch,đệ thất hồn hoàn trong nháy mắt léo ra hắc quang đem một người một thương bao phủ bên trong.

Ánh mắt Đường Tam ngưng thật nhìn chăm chú vào hắn,đệ thất hồn hoàn rốt cuộc xuất hiện rồi sao?Đối với hồn sư cấp bậc hồn thánh trở lên mà nói.Chỉ có vận dụng đệ thất hồn hoàn,mới có thể chứng minh họ sử dụng toàn lực.Phá Chi Nhất Tộc tộc trưởng Dương Vô Địch đệ thất hông hoàn khí hồn chân thân lại sẽ sinh ra hiệu quả nào đây?

Tu luyện khí vũ hồn so với thú vũ hồn,bản thân tu luyện sẽ phải khó khăn hơn mộ ít.Bởi vậy,tu luyện tới hậu kì rồi,khí vũ hồn phát huy uy lluwcj hồn kỹ thường phải vượt qua thú vũ hồn.Khí hồn chân thân chính là loại tình huống này.Thú hồn là vũ hồn chân thân tuy mạnh,nhưng hiệu quả tăng phúc tóm lại thoáng kém hơn khí hồn chân thân.

Đường Tam tự mình nếm thử cảm giác qua sử dụng khí hồn chân thân Hạo

Thiên Chuy,hắn đương nhiên minh bạch khí hồn chân thân uy lực đến cỡ nào kinh khủng.Hắn hiểu được Lam ngân bá vương thương của mình rốt cuộc bức ra toàn lực của Dương Vô Địch,thời khắc quyết thắng đã tới rồi.

Phá Hồn Thương cũng không có như Hạo Thiên Chuy như vậy khí hồn chân thân phong ra hình thái phát sinh thay đổi thật lớn,Phá Hồn Thương nhìn qua vẫn lớn nhỏ như trước.Nhưng là,toàn bộ Phá Hồn Thương cũng đã biến thành trạng thái hắc diễm,mà Dương Vô Địch thân thể cũng biến thành màu đen,cùng Phá Hồn Thương màu đen giồn nhau.Chỉ bất quá,trên người hắn không có tầng hắc diễm mà thôi.

Thương nhân hợp nhất,Dương Vô Địch chậm rãi giơ Phá Hồn Thương lên chỉ hướng Đường Tam thăm dò,đây là cảm giác duy nhất của Đường Tam.

Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đã ngừng thở,Ngưu Cao thì thòa nói:*"Lão sơn dương động chân hỏa rồi,hắn muốn đem phòng tiếp khách ta đây phá hủy a!Lão tinh tinh Đường Tam có khả năng trụ được sao?"*

Thái thản lúc này toàn bộ tinh thần đã chăm chú vào hai người rồi,*"Ta cũng không biết,chân chính thực lực Đường Tam có bao nhiêu.Chỉ sợ cũng chỉ có chính hắn mới biết được,hắn còn không có xử dụng mười vạn năm hồn kỹ sao?"*

Hai chân phân đều,Đường Tam tay phải vung lên,Lam Ngân Hoàng thu liễm,tất cả hồn hoàn tùy theo biến mất,tay tráigiwo lên,Hạo Thiên Chuy bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay.Ngay lúc toàn lực đối mặt ứng phó Dương Vô Địch,hắn dĩ nhiên chọn lựa không có xử dụng một cái hồn hoàn phụ gia nào cho đệ nhị vũ hồn.

Đường Vô Địch đồng tử co rút lại một chút,

Chợt đúng lúc này,trường thương phun nhả ra,một cỗ hắc diễm thô như cánh tay phóng thẳng đến Đường Tam.

Đương Tam hai mắt dáng rực lên.sáng lên chính là màu ánh sáng tử kim hoa lệ này.Hai dạo thần quang trầm tĩnh chợt bộc phát ra,tại không trung tập trung đến một điểm,dĩ nhiên như vậy trước mặt oanh kích hướng về phía Phá

Hồn Thương Dương Vô Địch phóng thích hắc diễm.

Giữa tiếng nổ ầm ầm,hai cõ hồn lực kinh khủng va chạm cùng một chỗ,quang mang đều không có biến mất.Tử kim cùng hắc kim,hai loại quang mang lại như vậy tại không trung va chạm.Chỉ bất quá hảo diễm màu đen lại đang tưng bước một hướng ĐườngTam tiến tới.

Đường Tam nếm thử thất bại,hắn vốn chuẩn bị là tinh thần công kích có thể không thể lại bị Phá Hồn Thương hấp dẫn trực tiếp công kích lên Dương Vô Địch vũ hồn chân thân.Nhưng đúng là đem Tử cấp thần quang bộc phát trong nháy mắt,hắn lại phát hiện căn bản không có khả năng.

Tên là Phá Hồn Thương vũ hồn,dĩ nhiên đối với tinh thần lực có tác dụng trấn nhiếp nhất định,chẳng những có thể hấp thụ công kích vật lý dồng thời cũng hấp thụ tinh thần công kích.Bởi vậy,tử cực ma đồng mặt đánh lên khí hồn chân thân.

Tinh thần lực Đường Tam tuyệt không dưới Dương Vô Địch.nhưng là,đối mặt Dương Vô Địch thuần túy vũ hồn tính công kích vậy.Nhưng tử cực ma đồng lại không ngừng bị mang lui đi.Mắt thấy tử kim quang mang nọ, lấy mắt thường cũng phân biệt là hướng về mình tốc độ quay về lui tới trước người.

Thời khắc chiến đấu cuối cùng đã tới,bởi vì, ở một khắc này dưới tình huống công kích tử cực ma đồng được Đường Tam đã bị công kích của Dương Vô Địch dẫn dắt,lúc này hắn muốn mắt thi triển thuấn di cũng không phải dễ dàng như vậy.Càng huống chi,lúc này khí thế Dương Vô Địch đã gần đến đỉnh phong,hắn còn có thể tránh né bao nhiêu lần đây?Luôn luôn né tránh vô luận thế nào cũng không có cách nào đạt đến thắng lợi.Phản ứng công kích của Dương Vô Địch thật sự quá nhanh,muốn sử dụng thuấn di đánh lén hắn,không thể nghi ngờ là bị chê cười.

Thái Thản,Ngưu Cao,Bạch Hạc, ba đại tộc trưởng đều đã đứng lên,thấy Đường Tam hoàn toàn bị vây trong trạng thái bất lợi,tâm địa bọn họ lúc này hoàn toàn thu chặt.Một trận chiến thắng bại này tại bọn hộ xem ra kì thật cũng không phải hết sức trọng yếu,nếu tính thua,sau này cùng còn vãn hồi đường sống.Nhất là bạch Hạc,trong long nghĩ tới hắn đem thủy tinh huyết

long tham cho Đường Tam,chỉ cần trận chiến này Đường Tam khả năng nguyên vẹn hướng Dương Vô Địch biểu diễn ra thực lực bản thân,sau lại đưa ra thủy tinh thủy tinh huyết long tham làm mồi,làm cho Dương Vô Địch thỏa hiệp vẫn có vài phần cơ hội thành công.

Nhưng là,Bạch Hạc lại đâu biết rằng,hắn Đường Tam bảo bối thủy tinh huyết long tham vừa mới trong tay cũng cấp cho Tiểu Vũ ăn.Mà kế hoạch phía sau của Đường Tam,tất cả đều lấy một trận chiến này làm cơ sở,ít nhất không thể bại bởi Dương Vô Địch,nếu không nói,thu phục Phá Chi Nhất Tộc sẽ biến thành cực kì xa vời.

Dương Vô Địch quang mang trong mắt đã đạt tới cường thịnh,toàn thân trường thương đen kịt,toàn thân phóng thích hắc sắc,đem trong một chữ phá sắc bén phóng thích đến cực hạn rồi.Thuần công kích này đặc thù tính chất,làm hắn ở trong chiến đấu sẽ căn bản không đi mad cân nhắc đối thủ trước mặt là ai,nội tâm duy nhất là ý niệm trong đầu,chính là chiến thắng đối thủ.mà theo tử cấp thần quang bị áp bách,tinh thần lực của Đường Tam đang được duy trì liên tục khôn ngừng bị áp bách cùng suy yếu,hắn ngẩng đầu bình thường thắng lợi cũng chỉ có một bước xa.

Đã có thể ở phía sau,tình huông làm người khác không thể tưởng tượng được.

Vậy để kháng cự lại hỏa diễm hắc sắc là quang mang kim sắc đột nhiên không có bất cứ cái gì dấu hiệu biến mất.Đúng vậy,lại như vậy hư không tiêu thất (biến mất không dấu vết).Ai cũng không nghĩ tới,cư nhiên gặp phảitình huống như vậy.Đường Tam cư nhiên ở phía sau, thu hồi công kích tử cực thần quang của mình.

*"Không …"*Thái Thản nổi giận gầm lên một tiếng,đi nhanh vọt đi tới,nhưng là,ở phía sau,cho dù là Bạch Hạc tốc độ nhanh nhất,cũng không thể ngăn cản hết thảy phát sinh kế tiếp

Hắc diễm tới ngay trước người trong nháy mắt,chuẩn xác nói là Đương Tam đồng thời thu hồi tử cực thần quang,thân thể của hắn kì dị vặn vẹo một chút,trong nháy mắt bang vào sát thần lĩnh vực kỹ năng tiến hóa sát thần đột kích bộc phát,hắn sức sống cứng cỏi làm thân thể của chính mính lệch khỏi vị trí vốn có dưới quỹ đạo tập trung của Dương Vô Địch,lướt ngang nửa

thước.Đồng thời,một tầng kì dị kim quang bao trùm toàn thân.

Nhu cốt mị thố cánh tay trái hồn cốt bổ sung thêm đệ nhị kỹ năng,vô địch kim thân phóng thích.

Hắc diễm kim quang nặng nề oanh kích trên trước ngực Đường Tam,nhưng tại nơi này tuyệt đối là Dương Vô Địch ở trạng thái dưới,cũng không có cấp cho Đường Tam tạo thành bất cứ cái gì thương tổn,ngay sau đó,Phá Hồn Thương của Dương Vô Địch cũng mang theo lực phá hoại kinh khủng đâm tới trước ngực Đường Tam.Bất quá thân thể Đường Tam nửa thước lướt ngang,một thương này của hắn cũng không phải là đâm trúng chỗ ngực trái vị trí trái tim,mà là vị trí ngực phải.

Vô địch kim thân tổng cộng có ba giây thời gian,mà lúc này.giây thứ nhất đã trôi qua.

Đường Tam sắc mặt tỉnh táo,đối mặtphas hồn thương có được lực phá hoại kinh khủng như vậy,hắn không có chút nào khiếp đảm,phản phất không có chứng kiến trước ngực mình là lực công kích phát ra mạnh mẽ vô địch kim thâncố gắng xuyên qua khí hồn chân thân,tại hai giây vô địch kim thân,trong tay của hắn Hạo thiên chùy đã bay ra ngoài,thẳng đến bả vai Dương Vô Địch ném tới.

Dương Vô Địch hai tay mạnh mẽ một tay nâng cán thương,ngạnh kháng chặn lại Hạo Thiên Chuy oanh kích,Hạo Thiên Chuy bắn lên,nhưng dưới sức nặng cường hãn này cùng lực công kích vẫn là đập bể làm Phá Hồn Thương trong nháy mắt trầm xuống,mà lúc này sau lưng Đường Tam Bát Chu Mâu cũng đồng thời hướng thân thể Dương Vô Địch đâm tới,Hạo Thiên Chuy bắn đi,3 giây vô địch kim thân m ột lần nữa phát động.Đường Tam đem toàn bộ tự thân hồn lực hoàn toàn quán chú ở trong một chùy này.Hạo Thiên Chuy rời khỏi tay,được ăn cả ngã về không.

Đây là cơ hội duy nhất của Đường Tam,cũng là cơ hội cuối cùng.Dương Vô Địch không thể nghi ngờ công mạnh mẽ thủ yếu,Đường Tam dung thân thể mình làm mồi,hắn thừa nhận công kích kinh khủng vừa rồi,ở phía sau,chính mình lại lấy thế Hạo Thiên Chuy cực mạnh toàn lực oanh kích đối thủ.

------oOo------

Chương 357: Đệ lục hồn kỹ của Đường Tam: Hư vô, bạo sát bát đoạn suất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Lót

Không phải Đường Tam không nghĩ đến sử dụng Lam Ngân Bá Vương thương với lực công kích mạnh hơn, thật sự là bởi vì hắn căn bản không có thời gian đi ngưng tụ Lam Ngân Bá Vương thương, cứ việc thời gian súc lực đã rút ngắn rất nhiều.Nhưng là, thời gian hiệu quả của Vô Địch Kim Thân cũng chỉ có ba giây mà thôi.Hạo Thiên Chuy không cần phóng thích hồn kỹ, mà lực công kích cũng mạnh mẽ ngang ngửa chính là lựa chọn tốt nhất.

Hạo Thiên Chuy bay ra, ngay trước khi bạch quang bạo hiện, sát thần lĩnh vực trong một kích thấy chết không sờn này của Đường Tam đã sinh ra uy lực lớn nhất.

Công kích của Dương Vô Địch mặc dù khí thế rất mạnh, nhưng tại một khắc này, hắn cũng không thể không lui.Hạo Thiên Chuy có lẽ không đủ để uy hiếp đến tính mạng hắn, nhưng là tám cây Bát Chu Mâu kia làm hắn cũng phải sinh ra hàn ý lại có thể.Đó là một loại trực giác, trực giác của cao thủ cấp bậc Hồn Đấu La.

Bởi vậy, Dương Vô Địch trong nháy mắt chọn ra lựa chọn chính xác nhất đối với hắn mà nói, hữu chưởng mạnh mẽ đánh lên Phá Hồn Thương của mình, khiến cho công kích của hắn cũng không có bởi vì mình cùng thương thoát ly mà yếu bớt, đồng thời bản thân dưới lực phản chấn mãnh liệt này bay ngược trở lại.Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, đây cũng là lần đầu tiên Dương Vô Địch phải lui bước.Đương nhiên, cũng chính là bởi vì lựa chọn lui bước, hắn đã tránh khỏi bị Bát Chu Mâu xuyên thứ (đâm chọc).

Song chưởng khép lại trước ngực, Dương Vô Địch đang ở giữa không trung tụ tập toàn lực để ngăn cản Hạo Thiên Chuy đang bay đến.

Luận về uy lực của Vũ Hồn Chân Thân có lẽ là Khí Hồn Chân Thân mạnh hơn, nhưng là, Khí Hồn Chân Thân lại không có ưu điểm của Vũ Hồn Chân Thân.Tất cả tăng phúc cơ hồ đều là tập trung lên khí vũ hồn, Dương Vô Địch mất đi Phá Hồn Thương, lúc này chính là dùng thân thể hắn chính diện tiếp nhận công kích của Hạo Thiên Chuy.

Xuyên thứ khí tức băng lãnh đến cực hạn vừa xâm nhập vào thân thể hắn, Dương Vô Địch chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, một cỗ hàn ý tràn ngập bạo lệ nhập vào cơ thể, không có Phá Hồn Thương trong tay, hắn cũng không thể nào ngăn cản luồng sát ý lan tràn trong cơ thể mình.Sau một khắc, Hạo Thiên Chuy đã nặng nề nện ở trên song chưởng hắn.

Dưới tác dụng của sức mạnh cự đại, thủ chưởng Dương Vô Địch trực tiếp nện lên lồng ngực mình, trước ngực nổi lên một trận tức (nghĩa là bị *"tức ngực"*), cả người phi ngược ra, đang ở giữa không trung đã là tiên huyết cuồng phún.Bất quá, hắn coi như là miễn cưỡng chặn lại được công kích được ăn cả ngã về không này của Đường Tam.

Nhưng cũng cùng lúc với Dương Vô Địch bị Hạo Thiên Chuy gây thương nặng, thời gian Vô Địch Kim Thân của Đường Tam cũng đã hết.

Kim quang thu liễm, đã không còn Vô Địch Kim Thân bảo vệ, Đường Tam mới rõ ràng cảm nhận được công kích của Phá Hồn Thương kinh khủng ra sao.Phốc (phụt) một tiếng.Huyết quang tuôn ra, cây Phá Hồn Thương kia cứ như vậy xuyên thấu qua ngực phải Đường Tam, cây trường thương kinh khủng dài đến một trượng hai (chắc là 1m2) dĩ nhiên hoàn toàn đam xuyên qua thân thể Đường Tam.Lại vẫn tiếp tục bay ra xa, chìm vào trong vách tường sau lưng hắn rồi tiêu thất.

Thân thể Đường Tam lay động một chút, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, Hạo Thiên Chuy trên không trung cũng theo đó biến mất.

"Thiếu chủ." Thái Thản vội vàng hương phía Đường Tam chạy tới.Ngay lúc này, hai quang thải cực kỳ dày đặc đồng thời dâng lên từ trên người Đường Tam.

Lam kim sắc quang mang nồng hậu từ thối phải Đường Tam kéo lên.Trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân thể hắn.Cùng lúc đó, từ tay trái Đường Tam hồng quang chợt bộc phát ra.Đồng thời xuất hiện theo, còn có vô số gốc Lam Ngân Hoàng lan tràn ra.

Đường Tam cũng không phóng thích vũ hồn của mình, trong thống khổ hít thở không thông, hắn cũng căn bản không thể nào làm được gì cả.Lúc này bởi vì ngực phải bị thương đâm thủng, ngay cả hô hấp cũng đã thành vấn đề.Nhưng ở dưới loại tình huống này, Lam Ngân Hoàng của hắn lại tự xuất hiện.

Sáu cái hồn hoàn một lần nữa phụ thể.Mười vạn năm hồn hoàn xếp hạng cuối cùng lóe ra quang thải yêu dị chợt quang hoa đại thịnh.

Thân ảnh hư ảo màu hồng phấn lặng yên hiện ra trong quang hoàn.Sau một khắc, nàng đã vọt tới trước người Dương Vô Địch.

Đúng vậy, đó là ảo ảnh của Tiểu Vũ.Cứ việc Đường Tam vẫn khắc chế không phóng thích ra đệ lục hồn hoàn này của mình, nhưng khi hắn đã bị thương nặng như thế.Tinh thần lực của hắn sau khi bị tiêu hao một lượng lớn cũng đã vô pháp ngăn cản sự xúc động của linh hồn Tiểu Vũ.Cho nên, đệ lục hồn kỹ Tiểu Vũ của hắn xuất hiện.

Trong phút chốc, thân thể Đường Tam cũng trở nên hư ảo, tiên huyết vốn đang chảy ra nhất thời dưới trạng thái hư vô mà ngừng lại.

Tiểu Vũ xuất hiện giữa không trung, sớm đã không còn vẻ ôn nhu như hôm qua khi đối mặt Bạch Hạc, khuôn mặt chứa đầy sát ý, nàng tuy ở dưới trạng thái hư ảo, dĩ nhiên cũng toát ra lãnh ý cùng sát khí mãnh liệt.

Mạnh mẽ xoay đầu, mái tóc thon dài đã quấn lên cổ Dương Vô Địch, mà lúc này, Dương Vô Địch vẫn vây trong trạng thái hôn mê do bị Hạo Thiên Chuy.

Tiểu Vũ một chân đạp lên lưng hắn, lấy lực hông uốn thân trên, cần cổ hướng về phía sau vung lên, cước hướng phía trước đạp một bước, thân thể Dương Vô Địch cũng đã bay lên không trung.Trông thấy tràng cảnh quen thuộc này, Đường Tam cũng có cảm giác bất khả tư nghị.Hắn rốt cuộc hiểu được toàn

bộ năng lực của đệ lục hồn kỹ Tiểu Vũ mà mình có.Cận thân bát đoạn suất cuồng bạo trước mắt còn có thêm cả trạng thái hư vô.

Đuôi tóc lặng yên thoát ly, thân ảnh như hư ảo của Tiểu Vũ dĩ nhiên đem Dương Vô Địch quăng lên không trung.Tiểu Vũ sau khi hóa thành đệ lục hồn kỹ của Đường Tam.Chẳng những uy lực của bát đoạn suất không bị suy giảm, ngược lại còn giống như mạnh thêm.Dương Vô Địch bị nàng trực tiếp quăng vào không trung. nặng nề đập lên nóc nhà, rồi lại bắn ngược xuống.Mà Tiểu Vũ trong lúc hắn vừa mới bị bắn ngược lại cũng trong nháy mắt đuổi theo.

Thân ảnh màu hồng phấn xuất hiện tại nơi mà Dương Vô Địch nhất định phải rơi xuống, hai tay trực tiếp nắm lên hông của hắn, chiếc eo thon nhỏ lúc này tựa như bị bẻ gẫy bình thường mang theo thân thể Dương Vô Địch trong nháy mắt xoay tròn về phía sau, lúc này Dương Vô Địch mặc dù muốn phản kháng, nhưng là vừa rồi bị đụng phải nóc nhà làm hắn xuất hiện trạng thái hôn mê liên tục, ngoại trừ cảm giác trời đất đảo lộn, hắn cũng chỉ có thể một lần nữa triệu hồi ra Phá Hồn Thương của mình.

Tiểu Vũ cứ như vậy mà cầm lấy y phục ở bên hông Dương Vô Địch, xoay tròn giữa không trung đủ hai vòng, lúc nàng rơi xuống đất, dưới tác dụng của Yêu Cung, nàng cấp tốc xoay tròn mang theo thân thể Dương Vô Địch cùng một tiếng thét kinh tâm động phách quật xuống mặt đất.Dương Vô Địch muốn dùng Phá Hồn Thương chống xuống mặt đất, nhưng là, lúc này trong tình huống bị quay mòng mòng như hắn, làm sao còn có thể thấy rõ thế nơi nào mới là mặt đất chứ?

Ba người Thái Thản đang trợn mắt há mồm cơ hồ đồng thời nhắm hai mắt lại.Khí lực của loại lăng không kiếp sát bàn toàn suất (quật cho toàn thân ngã nhào từ trên không như kẻ nhảy lầu tự sát) này là có thể tưởng tượng ra, Dương Vô Địch hôm nay coi như là xui xẻo, hắn gây thương nặng Đường Tam, không thể nghi ngờ chính là hoàn toàn chọc giận linh hồn Tiểu Vũ, làm cho đệ lục hồn kỹ mang theo hóa thân của Tiểu Vũ này toàn diện bộc phát. Sau khi hóa thành hồn kỹ, mỗi chiêu trong bát đoạn suất của Tiểu Vũ đều thêm vào hiệu quả hôn mê, bởi vậy, chỉ cần bị nàng bắt được, cơ hồ sẽ rất khó có cơ hội tránh thoát.Mà hồn kỹ này đối với sự tiêu hao hồn lực của Đường Tam là cực kỳ ít, thứ tiêu hao chỉ là linh hồn lực của Tiểu Vũ mà thôi,

mỗi một lần thi triển, linh hồn lực nàng đều cần phải trải qua thời gian mười hai canh giờ để nghỉ ngơi mới có thể hoàn toàn khôi phục.Nói cách khác, dưới điều kiện tiên quyết là không thương tổn đến linh hồn Tiểu Vũ, Đường Tam chỉ có thể sử dụng hồn kỹ này một lần một ngày.

Dương Vô Địch hiện tại có thể làm được, cũng chỉ có miễn cưỡng đem hồn lực trải rộng ra toàn thân, bảo vệ thân thể mình.Mà ngay sau đó một khắc, chấn động kịc liệt cũng đã đem hồn lực hắn đề tụ đánh tan.Dù sao, vị tộc trưởng Phá Chi Nhất Tộc này cũng không am hiểu về phòng ngự.

Oanh ----, thân thể Dương Vô Địch nặng nề đập lên mặt đất, chính là do Tiểu Vũ đưa thân thể hắn đập xuống đất, hoàn toàn là cả người tiếp xúc thân mật với đất.Dương Vô Địch kêu lên một tiếng đau đớn, máu mũi chảy ngang.Cả người đều bị ngã đến sinh ra mộng mị, hiệu quả hiệu quả lại phủ xuống.Nhưng là, lúc này mới chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Tiểu Vũ không dừng lại chút nào, hai tay đặt tại bên hông Dương Vô Địch lộn ngược ra sau, hai chân trực tiếp kẹp hai bên đầu hắn, mang theo thân thể của hắn trực tiếp ném ra phía trước, tay buông lỏng, nhưng chân lại có thể phát huy ra sức mạnh lớn hơn.Thân thể Dương Vô Địch bị hai chân Tiểu Vũ kéo đi, theo thân mình Tiểu Vũ cũng lộn ngược ra sau, cả người bị cuốn lên lại một lần nữa bị đập mạnh trên mặt đất.

Mượn lực phản hồi của đệ nhị suất, Tiểu Vũ lộn một vòng mà quay về, đem Dương Vô Địch quật trở lại vị trí trước đó.Hiện tại vị tộc trưởng Phá Chi Nhất Tộc này, giống như là bị Tiểu Vũ dùng chân cuộn lại thành một cái bao vải, tổng cộng sáu đòn, trước sau ba lần.Đập cho xương cốt toàn thân hắn không ngừng phát ra tiếng gãy vụn.

Thái Thản, Ngưu Cao, Bạch Hạc, ba vị tộc trưởng nhìn tràng cảnh trước mắt, không hẹn mà đồng thời nuốt một ngụm nước miếng.Bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra lúc này thân thể Dương Vô Địch phải chịu bao nhiêu lực trùng kích.Ngoài Ngưu Cao còn có vài phần tự tin có thể không bị loại suất kích này đả thương ra, ngay cả Thái Thản cũng tự cho rằng mình không chịu nổi.

Máu của Dương Vô Địch đều đã văng ra tới bên chân bọn họ.Rốt cuộc, đúng

lúc Tiểu Vũ lại một lần nữa đem Dương Vô Địch thân thể vung lên, lại không trực tiếp quất xuống mặt đất, mà là quăng lên giữa không trung, lục liên suất mới xem như chấm dứt, thêm vào lăng không kiếp sát bàn toàn suất lúc đầu, đã là bảy đòn.

Tiểu Vũ lại một lần nửa nhảy lên, đuổi theo than thể Dương Vô Địch giữa không trung đồng thời hai chân lần nữa kẹp lên cổ hắn.

*"Tiểu Vũ, hạ thủ lưu tình."*Tiếng hô to đầy lo lắng của Đường Tam đã cứu được Dương Vô Địch.Tiểu Vũ giữa không trung hướng về phía Đường Tam nhìn lại thì sát khí trong mắt nhất thời biến thành nhu tình.Hai chân kẹp cổ Dương Vô Địch buông lỏng rồi rời ra, chân phải bổ xuống, trực tiếp đưa hắn đập xuống mặt đất, mà chính nàng thì giống như nhũ yến đầu hoài bình thường, nhào tới trước người Đường Tam.

Phanh ----

Dương Vô Địch đáng thương lại một lần nữa nện ở trên mặt đất, hắn lúc này, đã là mặt mũi bầm dập, nếu như không phải hắn có hơn tám mươi cấp hồn lực không ngừng hộ thể, Tiểu Vũ lại không hoàn thành bát đoạn suất bạo sát tối hậu suất xoay tròn ba vòng giữa không trung.Hắn cứ xem như không chết cũng muốn đi nửa cái mạng.Phải biết rằng, sau khi hóa thành hồn kỹ, bảy mươi phần trăm lực công kích trong bát đoạn suất của Tiểu Vũ, đều tập trung lên tối hậu nhất suất sau khi không ngừng súc lực.Thất suất đầu, chỉ là tận khả năng phá đi hiệu quả phòng ngự của đối thủ mà thôi.

Tràng diện lúc này đã hoàn toàn vượt ra khỏi ý liệu của tất cả người đang xem cuộc chiến, Dương Vô Địch ngã trên mặt đất hoàn toàn hôn mê, mà Đường Tam đã bị một vết thương gần như trí mệnh lại đứng nguyên như bình thường.Nếu như nói rằng Dương Vô Địch bị ném tới hôn mê đủ làm cho người khác khiếp sợ.Vậy thì, hết thảy những gì phát sinh trên người Đường Tam lúc này thì lại làm mọi người tràn ngập kinh hãi.

Thân thể sau khi tiến vào trạng thái hư vô, miệng vết thương của hắn không còn chảy máu nữa, mà lam kim sắc quang mang từ chân phải lan tràn đến trước ngực hắn nhanh chóng lan tràn đến cả miệng vết thương bị đâm thủng kia.Ngay sau đó, tại nơi được kích thích bởi lam kim sắc quang mang, có thể

rõ ràng chứng kiến, phần thân thể có vết thương của Đường Tam đang không ngừng sinh trưởng cực nhanh, lấy một loại phương thức kỳ dị, vết thương đó dĩ nhiên rất nhanh được khép lại.

Khi Đường Tam hét lớn, ngăn cản Tiểu Vũ hoàn thành tối hậu nhất suất của bát đoạn suất thì, vết thương trên ngực phải hắn cũng đã hoàn toàn khép lại, mà ngay sau xương cốt là làn da cũng dần dần lành lại. Ngọai trừ quần áo bị rách không cách nào đền bù ra, hắn lúc này, nhìn qua dĩ nhiên không còn một chút dấu vết nào của vết thương.Phảng phất trước đó dường như Phá Hồn Thương cũng không phải là xuyên qua từ trước ngực hắn.Ánh mắt của Tiểu Vũ hư ảo nhìn Đường Tam có chút trách cứ, lại nhìn thấy vết thương nơi ngực hắn đã khép lại, giơ tay phải lên, vỗ vỗ ngực mình, làm thành một động tác thở phào nhẹ nhõm, hướng Đường Tam cười nhẹ.Rồi lại nâng tay chỉ chỉ vào Như Ý Bách Bảo Nang bên hông hắn, thân hình chợt lóe, lúc này mới dung nhập vào đệ lục hồn hoàn trên người Đường Tam rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Đường Tam thương nặng như thế, tại sao lại rất nhanh lành lặn trở lại?

Mười vạn năm hồn cốt mà Tiểu Vũ trao cho Đường Tam có hai kỹ năng bá đạo, Thuấn Gian Chuyển Di (gọi tắt là thuấn di, nghĩa là dịch chuyển tức thời – teleport:-P) cùng Vô Địch Kim Thân.Mà mười vạn năm hồn cốt của Đường Tam cũng không chỉ có mỗi một khối này, khối đầu tiên của hắn, chính là mẫu thân để lại cho hắn là Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt.

Phải biết rằng, mẫu thân của Đường Tam chính là sau khi tiến vào thành thục kỳ mới hướng Đường Hạo tự sát dâng ra hồn hoàn.Phẩm chất hồn cốt của nàng làm sao lại kém hơn so với Tiểu Vũ chứ? Trừ bỏ kỹ năng Phi hành ra, Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt còn ẩn giấu kỹ năng khác.

Không lâu trước, Đường Tam cũng đã phát hiện ra Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt có đệ nhị kỹ năng này.Nếu không, làm sao hắn sẽ vì thu phục Phá Chi Nhất Tộc mà đưa mình vào tình huống có khả năng bị đánh chết chứ?

Bất quá, ngay cả bản thân Đường Tam cũng không biết hiệu quả chữa trị lớn nhất của kỹ năng mà Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt thêm vào này có thể đạt tới trình độ nào.Nhưng hắn có thể khẳng định là, ở trong Lam Ngân Lĩnh

Vực cùng nơi tràn ngập lam ngân thảo, đối với sự phát huy của hồn kỹ này đều cực kỳ có lợi.

Lúc này, mặc dù sắc mặt hắn như trước là một mảnh tái nhợt, nguyên khí cũng tổn thương không ít.Nhưng là, cùng so sánh với vết thương bị đâm xuyên, thế này thì tính là gì chứ? Chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày, trạng thái thân thể cũng có thể tự khôi phục.

Hai gã thanh niên mà Dương Vô Địch mang theo đã tới bên cạnh giúp hắn đứng lên.May là, hồn lực Dương Vô Địch cường hãn, mặc dù bị ngã đến thất điên bát đảo, trước đó lại bị Hạo Thiên Chuy đả thương. Nhưng ít ra xương cốt còn không có vấn đề gì lớn.Nội thương thì đương nhiên khó tránh khỏi.

Hai gã thanh niên một người dìu Dương Vô Địch ngồi trở lại vị trí, người kia rất nhanh lấy ra từ trong lòng một cái bình sứ, đổ ra vài hạt dược hoàn đưa vào miệng Dương Vô Địch, lại từ trong hồn đạo khí của mình lấy ra nước xanh đưa lão uống.

Đường Tam nhớ tới động tác lúc Tiểu Vũ gần đi đã chỉ vào Như Ý Bách Bảo Nang, tưởng rằng nàng là nhắc mình ăn chút dược vậy để cố bổn bồi nguyên.Giờ lại nhìn thấy Dương Vô Địch uống thuốc.Hắn cũng hạ ý thức lấy tay đưa vào trong Như Ý Bách Bảo Nang, còn thừa một chút Long Chi Diệp, ăn một phiến cũng đủ để giúp hắn rất nhanh khôi phục nguyên khí.

Nhưng là, khi tay Đường Tam đưa vào thăm dò Như Ý Bách Bảo Nang của mình, vẻ mặt lại trong nháy mắt trở nên cổ quái hẳn lên, cơ hồ là giống như bị điện giật bình thường, rất nhanh thu tay trở lại.

Thái Thản nhanh chóng đi tới bên người Đường Tam, Ngưu Cao cùng Bạch Hạc thì tụ tập ở chỗ Dương Vô Địch bên đó, dùng hồn lực giúp hắn thôi động dược lực.Thái Thản trông thấy động tác đột ngột của Đường Tam bèn vội vã hỏi: *"Thiếu chủ, người không sao chứ?"*

Đường Tam lắc đầu, hướng tới Thái Thản nói: *"Tiền bối, ta có mệt một chút, ta về nghỉ ngơi trước.Chờ khi Dương Vô Địch tiền bối, phiền toái ngài lời cho ông ấy, buổi chiều ta hy vọng có thể cùng ông ấy hảo hảo nói chuyện."* (Ài, từ *"hảo hảo"* này bình thường dịch là *"cho thật tốt"*, nhưng dịch là *"nói*

chuyện cho thật tốt" lại ngang phè phè ra.Mình cứ tạm thời để nguyên, nếu bạn nào có ý kiến về việc dịch từ này thì vào topic *"Góp ý cho bản dịch ĐLĐL"* nhé, cám ơn.)

Nhìn thấy Đường Tam sắc mặt tái nhợt, Thái Thản vội vã gật đầu, *"Ta đưa người trở về nhé."*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Không cần đâu.Dương Vô Địch tiền bối sợ rằng bị chút nội thương, ngài cũng lưu lại đi.Ta không có việc gì.Ngài cũng thấy đó."* Vừa nói, hắn vừa chỉ vào trước ngực mình, nơi vốn là vị trí vết thương bị xuyên qua trước đó.

Ánh mắt Thái Thản nhất thời trở thành cổ quái hẳn lên, hắn đương nhiên năng nhìn ra được, vết thương Đường Tam khép lại một cách thần kỳ như vậy tuyệt không phải hiệu quả của hồn kỹ.Không phải hồn kỹ, vậy tự nhiên chính là hồn cốt.Kỹ năng của hồn cốt đối với bất cứ hồn sư nào mà nói đều là cấm kị, hắn mặc dù trong lòng tò mò cực độ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Mã Hồng Tuấn thì lại không có cố kỵ như Thái Thản, Đường Tam cự tuyệt Thái Thản hộ tống, mập mạp lại sớm đã dìu tay Đường Tam.Hộ tống hắn đi ra khỏi phòng tiếp khách, chân mới đi được một bước ra khỏi cửa thì đã không nhịn được mà hỏi Đường Tam: *"Tam ca, vết thương đó của ngươi là xảy ra chuyện gì? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết."*

Đường Tam mỉm cười, dùng truyền âm hướng mập mạp nói: *"Đó là hồn cốt kỹ năng.Ta đặt cho nó một danh tự, gọi là: Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh."*(1)

Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn vừa mới đi khỏi, sau một khắc. Dương Vô Địch *"Oa"* một tiếng, phun ra một ngụm máu ứ đọng màu tím đen, thở dài một hơi, lúc này mới từ trong hôn mê tỉnh táo lại.

Dược vật mà Phá Chi Nhất Tộc luyện chế ra cũng là không tồi, lúc này hắn mặc dù như trước cảm thấy ngũ tạng như đốt, toàn thân càng lại tràn ngập cảm giác đau nhức, nhưng tính ra vẫn là ổn định được thương thế.

Dương Vô Địch vừa mới mở hai mắt, đầu tiên là nhìn thoáng qua vị trí

Đường Tam trước đó, thứ mà lão có thể thấy tự nhiên chỉ có một ít tiên huyết, sau khi phát hiện ra Đường Tam không còn ở đây, ánh mắt của hắn thừ ra, kinh ngạc nhìn về phía trước mà không nói một lời nào, nhưng từ việc hai tay có chút run rẩy là có thể nhìn ra lúc này tâm tình của hắn phức tạp đến nhường nào.

Thái Thản, Ngưu Cao, Bạch Hạc ba người rất ăn ý không quấy rầy hắn, Bạch Hạc như trước không ngừng đem hồn lực của mình rót vào trong cơ thể Dương Vô Địch, giúp hắn ổn định lại khí huyết đang bị tán loạn.

Một lúc lâu sau, ánh mắt đờ đẫn của Dương Vô Địch từ từ ảm đạm xuống, cố nén thân thể đang đau nhức mà động thân, ngăn Bạch Hạc tiếp tục đưa hồn lực vào.Một khắc này, hắn phảng phất già đi mười tuổi, ngạo khí trên mặt đã hoàn toàn bị vẻ ảm đạm thay thế.

Bạch Hạc cũng là không nhịn được mở miệng, *"Lão sơn dương, ngươi không cần bực tức, đổi lại là mấy người chúng ta, kết quả cũng không khác là mấy.Càng huống chi, ngươi còn không có dùng ra đệ bát hồn kỹ của mình.Là bởi vì ngươi hạ thủ lưu tình, hắn mới có được cơ hội."*

Dương Vô Địch hướng Bạch Hạc phất tay áo, *"Ngươi không cần an ủi ta.Thua là thua.Chẳng lẽ ta lại còn không nhận hay sao?"* Vừa nói, hắn vừa từ trong hồn đạo khí của mình rất nhanh lấy ra mấy bình thuốc đưa cho Bạch Hạc.

"Cầm giúp ta, phải nhanh chóng trị thương cho tiểu tử đó.Dẫn ta đi thăm hắn.Bị Phá Hồn Thương xuyên qua, nếu như không trị liệu thật tốt, sẽ để lại di chứng."

Bạch Hạc cũng không có tiếp lấy mấy bình thuốc của Dương Vô Địch đưa cho, thần sắc ba vị tộc trưởng cũng nhất thời biến thành cổ quái hẳn lên.

Dương Vô Địch trong lòng cả kinh, nhìn về phía Bạch Hạc nói: *"Chẳng lẽ hắn đã chết? Các ngươi rõ ràng chứng kiến hắn bị đâm thủng chính là ngực phải.Chỉ cần không phải là mất máu quá nhiều.Còn có thể cứu được a!"*

Ngưu Cao cười khổ nói: *"Năng lực tiểu tử đó so với chúng ta tưởng tượng*

được còn nhiều hơn.Lúc ngươi bị ngã ra, vết thương của hắn cũng đã tự khép lại.Nếu như ta không đoán sai, hắn sớm đã đoán trước được mình sẽ bị thương rồi, cho nên mới dám chính diện va chạm với người."

"Tự khép lại?" Tay Dương Vô Địch run lên, mấy cái dược bình nhất thời rơi xuống đất.May là Bạch Hạc phản ứng nhanh, thuận tay quơ lại, đem chúng vào trong lòng bàn tay của mình.Lúc này mới không bị lãng phí chỗ dược vật đó.

Khóe miệng Dương Vô Địch toát ra một tia khổ sở, *"Xem ra, chuẩn xác chính là ta hoàn toàn thua a! Tiểu tử đó đã nói ra điều kiện gì?"*

Thái Thản nói: *"Đường Tam chưa nói.Hắn đi nghỉ ngơi trước.Hắn chỉ là để cho ta chuyển lời cho ngươi.Để ngươi nghỉ ngơi trước, buổi chiều hắn hy vọng có thể cùng ngươi hảo hảo nói chuyện."*

Dương Vô Địch cười khổ, *"Xem ra.Ta đúng là nên nghỉ ngơi rồi.Khổ luyện công kích cả đời, nhưng lại bại bởi một thanh niên hơn sáu mươi cấp, đi thôi, dẫn ta đến phòng nghỉ."*

Hai đệ tử Phá Chi Nhất Tộc vội vã từ hai bên dìu đỡ hắn, đi ra phía ngoài.Ngưu Cao tự mình dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi.

Thái Thản cùng Bạch Hạc nhìn nhau, Bạch Hạc thở dài nói: *"Một trận chiến này, lão sơn dương không chỉ bị đãnh ngã sự quật cường, cũng đánh ngã sự tự tin của hắn."*

Thái Thản gật đầu.*"Đối với hắn mà nói, đả kích tuy là trầm trọng một chút, nhưng cân nhắc từ một góc độ nào đó, không nếm phải thì cũng không phải là chuyện tốt.Dù sao, tâm tính lão sơn dương này vốn là không tốt."*

Trên mặt Bạch Hạc toát ra một tia mỉm cười, *"Xem ra, lúc này đơn thuộc tính tứ tông tộc chúng thật sự phải đoàn tụ một chỗ rồi.Tiếp theo, cứ xem ngoại tôn của ta làm thế nào để thuyết phục Dương Vô Địch.Ta tin tưởng rằng, hắn có tài ăn nói như vậy."*

Thái Thản nói một cách bất hảo: *"Lão bạch điểu.Ta phát hiện, trong mấy*

người chúng ta, kỳ thật giảo hoạt nhất chính là tên gia hỏa ngươi đó.Ngày hôm qua còn làm bộ làm tịch, kỳ thật, khi ngươi nghe nói đến thân phận Đường Tam, cũng đã nguyện ý rồi đó chứ."

Bạch Hạc cười hắc hắc, nói: *"Ngươi mới làm bộ đấy.Ngoại tôn ta có bản lãnh, ta cao hứng vô cùng.Mới đầu, ta cũng không biết hắn là ngoại tôn ta a! Ta phát hiện, ta đã bắt đầu có chút ước mơ về tương lai Đường Môn.Ít nhất, Mẫn Chi Nhất Tộc chúng ta không phải vì cuộc sống mà lo lắng nữa.*

Mã Hồng Tuấn một mạch đưa Đường Tam trở lại phòng nghỉ, sau khi Đường Tam một mực khẳng định mình không cần người hộ pháp, hắn mới rời đi.

Đường Tam không có nóng lòng tu luyện, vẻ mặt hắn lúc này có vẻ rất quái dị, cúi đầu, nhìn Như Ý Bách Bảo Nang giắt bên hông mình mà không chớp mắt lấy một cái.

Ngay lúc này, hắn thậm chí chẳng quan tâm nghĩ xem buổi chiều nên đi thuyết phục Dương Vô Địch như thế nào.

Tình huống trong Như Ý Bách Bảo Nang thì Đường Tam hoàn toàn minh bạch.Bằng vào sức nhớ hơn người, hắn rõ ràng biết mỗi một loại dược vật của mình đặt ở chỗ nào.Bản thể của Tiểu Vũ được hắn đặt một mình ở trong một không gian riêng.

Nhưng là, vừa rồi, ngay lúc hắn đưa tay vào túi chuẩn bị lấy ra Long Chi Diệp để ăn, hắn đột nhiên phát hiện, mình lại đụng phải một thứ nhu nộn cực kỳ đặc thù.Sự nhu nộn tuyệt không nên xuất hiện Như Ý Bách Bảo Nang.

Nếu như không thể hình dung được, cảm giác trơn mềm tựa như quả vải mới bóc vỏ, mà lại không mát như băng tuyết giống quả vải, mà là nhu nộn ấm áp.Là cái gì? Đến tột cùng là cái gì đột nhiên chiếm cứ bộ phận không gian này trong Như Ý Bách Bảo Nang?

Cẩn thận đưa tay vào trong Bách Bảo Nang, tưởng rằng lại đụng phải thứ nhu nộn đó, Đường Tam lại phát hiện, vật thể mà lúc trước mình chạm phải đã không còn.Hết thảy tựa hồ đều khôi phục bình thường. Hắn nhất thời nhớ tới Tiểu Vũ, vội vã đem nàng ra từ trong Như Ý Bách Bảo Nang.

Tiểu Vũ với hình dạn con thỏ vẫn như trước cuộn mình lại một chỗ mà ngủ say, tầng khí thể trở như sương vụ trên người nọ càng trở nên dày đặc, năng lượng ba động khổng lồ ẩn chứa trong cơ thế thậm chí ở bên ngoài cũng có thể rõ ràng cảm giác được.Đúng vậy, sau ăn xong hai loại chí cao tiên phẩm dược thảo, nếu không phải nàng có thân thể hồn thú từng tu luyện hơn mười vạn năm, sợ rằng sớm đã nổ tung.

Nhìn Tiểu Vũ đang ngủ say, trong lòng Đường Tam lại ít nhiều có chút thất vọng, ngay cả chính hắn cũng không hiểu được, trong nội tâm mình đến tột cùng là hy vọng về cái gì.

*Đường Tam quả thật có chút mệt mỏi, kỹ năng "*Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh*" của Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt cũng là lần đầu tiên hắn thể nghiệm.Lúc này chỉ có cảm giác tê ngứa ở chỗ lúc trước bị thương.Hơn nữa cảm thấy rất mệt mỏi.Cùng Dương Vô Địch đánh một trận, hắn có thể nói là cạn kiệt toàn lực, dùng ra hết thủ đoạn. Cuối cùng vẫn là bởi vì triển hiện ra đệ lục hồn kỹ Tiểu Vũ, lúc này mới vãn hồi được cục diện.Lúc này thể xác và tinh thần hắn đã rã rời, vội vã ăn một phiến Long Chi Diệp rồi nằm ở trên giường mà ngủ.Trực giác nói cho hắn, thân thể muốn khôi phục cũng không phải là tu luyện có khả năng đem lại, chỉ có sự buông lỏng hoàn toàn trong giấc ngủ mới có thể làm sức sống cùng nguyên khí bản thân bị tiêu hao nhanh chóng được bổ sung.*

Phán đoán của Đường Tam tự nhiên là không sai, mặc dù hắn là con người, nhưng là kế thừa hồn cốt cùng vũ hồn của mẫu thân, làm cho hắn có được một ít đặc tính bất tử của Lam Ngân Hoàng.Chỉ bất quá hiện tại hắn còn không thể đem toàn bộ uy lực của Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt mà phát ra, hôm nay đánh một trận, lại không phải trong sự cung cấp sức lực xuất phát từ đại lượng lam ngân thảo.Cho nên cảm giác mệt mỏi mới có thể mãnh liệt như thế.

Vừa mới tiến vào giấc ngủ, trên người Đường Tam bắt đầu tản mát ra một tầng lam quang nhàn nhạt.Đây là tín hiệu Lam Ngân Hoàng tự phát ra.Lam Ngân Lĩnh Vực dưới sự điều khiển của bản năng vô hình tản ra. Lúc này diện tích cũng không lớn, chỉ có đường kính chừng một dặm. Ở trong phạm vi một dặm này, tất cả lam ngân thảo đang sinh trưởng đều đã rất nhanh phóng xuất

ra tính mạng khí tức của mình.Rót vào trong cơ thể đế vương của chúng.Mà tự thân chúng cũng sẽ được tiếp nhận sự thúc đẩy đến từ Lam Ngân Hoàng khí tức, có được khả năng tiến hóa.(Tiến hóa thành hồn thú dạng thực vật)

Thật lâu không được ngủ ngon như vậy, ý thức hoàn toàn đắm chìm bên trong đại não, bỏ đi cảm giác đối với bên ngoài.Sức sống của Đường Tam lấy tốc độ vô cùng kinh người mà khôi phục.Mà phát sinh biến hóa, lại không chỉ có một mình hắn.Tiểu Vũ đang ngủ say bên cạnh hắn, cùng lúc với Đường Tam đang tu bổ tự thân, biến hóa cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng lớn.

Sương trắng bao phủ chung quanh thân thể không ngừng xuất hiện từng phiến ảo ảnh, bởi vì có sương trắng bao phủ, ảo ảnh này nhìn qua cũng không rõ ràng.Chỉ có thể mơ hồ chứng kiến, đó là ảo ảnh hình người.Da màu tuyết, tóc đen.

Sương vụ màu trắng không ngừng phóng thích, dần dần, cả căn phòng đều được phủ lên một tầng sương trắng nhàn nhạt mông lung, trong mơ hồ, hư ảo không ngừng lóe ra dần dần ngưng thật, mà con thỏ vốn cuộn mình lại một chỗ lại cùng hư ảo ấy hòa thành một thể, thân hình không ngừng lớn lên.Toàn bộ căn phòng, đều tràn ngập mùi hương thanh nhã.Ở trong mùi thơm này, Đường Tam lại ngủ càng sâu.

Trong giấc ngủ mông lung, Đường Tam chỉ cảm thấy tựa hồ có cái gì đó ấm áp áp vào người mình, nhu nộn như lụa, lại tràn ngập co dãn, xoay người lại, trong tiềm thức đem ôm vào trong lòng.Tiếp tục ngủ say.Trong mộng, hắn mơ thấy Tiểu Vũ, mơ thấy Tiểu Vũ lại một lần nữa trở lại bên cạnh mình.Bọn họ gắt gao ôm lấy nhau.

Không biết qua bao lâu.Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Tam ca, ngươi khỏe hơn chút nào chưa?" *Tiếng Mã Hồng Tuấn vang lên ở bên ngoài.*

Đường Tam đang ngủ say sưa từ trong giấc mơ tỉnh lại.Lúc này mới kinh ngạc phát hiện, bên ngoài tựa hồ đã tối.

*"*Mập mạp, lúc nào rồi?*" Đường Tam hạ ý thức hỏi.Lúc hỏi ra những lời này, hắn đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bởi vì hắn muốn ngồi dậy thì cảm giác được thân thể cảm giác rất nặng nề, hơn nữa tay phải mình đã có chút tê dại.Ý thức trong sự mông lung nhìn vào ngực mình, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, tất cả cảm giác buồn ngủ của hắn đều rất nhanh tan biến giống như thủy triều rút xuống.*

*Mã Hồng Tuấn ở ngoài cửa nói: "*Đã là buổi tối.Tam ca, ăn một chút gì đi.Tộc trưởng Phá Chi Nhất Tộc kia còn chờ ngươi đưa ra điều kiện đấy.*"*

*Đường Tam lúc này mới phản ứng lại, "*Mập mạp, ngươi hãy đi trước đi, ta, ta lập tức đi ngay.*"*

Mã Hồng Tuấn nghe thấy giọng Đường Tam có chút quái dị, nhưng bởi vì trận chiến trước đó Đường Tam đã tiêu hao thật sự quá lớn, hắn nghĩ đến nguyên nhân tình trạng thân thể, cũng không để ý quá nhiều, đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

Cùng với lúc Mã Hồng Tuấn đi khỏi đây, Đường Tam dùng sức véo bắp chân mình một chút, toàn bộ thân thể hắn đều đã hơi hơi run rẩy.

Rất đau, giờ khắc này hắn mới hoàn toàn xác nhận, mình không phải đang nằm mơ.

Trong ngực Đường Tam, một nữ hài tử đang lặng yên nằm đó, nữ hài tử này thân không mảnh vải.

Mái tóc đen dài như thác nước cơ hồ bao trùm cả thân thể nàng, da thịt lõa lồ bên ngoài thì hoàn toàn áp vào trên người Đường Tam, tựa như một con mèo nhỏ đang gắt gao dựa sát vào hắn.

Cánh tay phải Đường Tam bị tê chính là bởi vì nàng gối lên, đầu của nàng vùi vào trong lòng Đường Tam, nhìn không rõ gương mặt.Nhưng làn da nhu nộn vô cùng mịn màng, lại đủ để làm bất cứ nam nhân nào nổi điên.

Đường Tam rõ ràng có thể cảm giác được, nhiệt độ cơ thể mình đang cấp tốc tăng cao.Hắn là một nam nhân huyết khí phương cương bình thường, hơn

nữa còn là một xử nam, dưới tình huống như thế, phản ứng bản năng cơ hồ xuất hiện đầu tiên.Đây cũng là lý do tại sao thanh âm của hắn trở nên quái dị.

Đường Tam căn bản không rõ, nữ hài tử này xuất hiện trong ngực mình lúc nào, hắn ngủ thật sự rất sâu.Chẳng lẽ là Ngưu Cao an bài? Không, điều này khó có khả năng.Ngưu Cao tộc trưởng không phải người như thế.Hơn nữa chính mình mới vừa bị thương, hắn như thế nào lại an bài nữ nhân cho mình chứ? Nhưng là, nếu như không phải hắn an bài, tại sao tại trên giường mình lại có thêm một người chứ?

Một khắc trước khi tiến vào giấc ngủ, Đường Tam vẫn cảm giác được bên ngoài có bốn gã tộc nhân Ngự Chi Nhất Tộc vì mình mà thủ hộ cửa ra vào.Có bọn họ ở đây, ngoại nhân làm sao có thể dễ dàng tiến vào.

*Cảm giác xúc động mãnh liệt không ngừng xâm nhập vào trong lòng Đường Tam, hắn nhất thời cảnh tỉnh lại, tuyệt không thể để cho dục vọng chinh phục lý trí, càng không thể có lỗi với Tiểu Vũ.Hắn không chút do dự rút tay phải mình, cố gắng đem tay phải thu hồi lại.Mà thân thể hắn vừa động, thiếu nữ trong ngực tựa hồ bị bừng tỉnh, "*Ưm*" một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu.*

Thân thể cùng Đường Tam thiếp hợp một chỗ tại trong động tác này sinh ra cọ xát, lại là một trận kích thích kịch liệt, nhưng là, lúc thiếu nữ kia hoàn toàn ngẩng đầu, dùng cặp mắt tràn ngập sự mờ mịt cùng tinh khiết nhìn Đường Tam thì, Đường Tam cũng rốt cuộc cũng không thụ được bất cứ cảm giác kích thích nào, toàn bộ khối óc đã lâm vào trống rỗng.

Đó là một dung nhan tinh xảo tới cực điểm tựa tinh linh, một đôi mắt to đen láy mang theo vài phần hồng nhạt, tuyệt sắc dung nhan thanh lệ vô song không cần phấn trang điểm, nhưng hết thảy nhưng lại vẫn như trước là hoàn mỹ đến thế, lại càng quen thuộc như vậy.

*"*Tiểu..... Vũ.....*" Trong giọng nói tràn ngập run rẩy có vẻ có chút khàn khàn, chỉ là trong nháy mắt, đôi mắt Đường Tam đã hoàn toàn trở nên đỏ lựng, cũng đã ươn ướt.*

Đúng vậy, dung nhan vô cùng tinh xảo ấy chỉ thuộc về người mà trong lòng

hắn thương yêu nhất.Có lẽ, ở trên thế giới này còn có thể có nữ hài tử cùng nàng so sánh.Nhưng là, trong mắt Đường Tam, nàng chính là duy nhất, không người nào có thể sánh bằng.

Cánh tay vốn muốn tránh ra chợt ôm chặt, đem nàng với vẻ mặt mờ mịt bất lực gắt gao ôm vào trong ngực, phảng phất muốn đem nàng cùng bản thân dung hợp cùng một chỗ.

Cứ việc đã dùng sức tự véo mình, nhưng Đường Tam vẫn là rất sợ, sợ đây chỉ là một giấc mơ mỹ lệ. Ôm Tiểu Vũ đang không có một tấc vải trên người, trong lòng hắn lúc này lại không có nửa phần tà niệm, chỉ có tình yêu tràn ngập đến tận cùng...

Ánh mắt Tiểu Vũ như trước là mờ mịt mà ngốc trệ, trong lồng ngực nóng Đường Tam, cánh tay như bạch ngẫu chậm rãi giơ lên, rất tự nhiên ôm cổ của hắn, thần sắc lại có thêm vài phần không muốn xa rời, nhưng ánh mắt nhưng lại như trước là trống rỗng như vậy.

"Tiểu Vũ..., Tiểu Vũ..., ngươi biết ta nhớ ngươi bao nhiêu không? Tại sao ngươi khờ như vậy, lại dùng phương pháp hiến tế để cứu ta. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, sau khi mất đi sau, ta còn có ý muốn tiếp tục sinh tồn hay sao? Nếu như không phải bởi vì ngươi có một cơ hội sống lại ấy, ta đã đi theo ngươi."

Giọng nói Đường Tam tràn ngập nghẹn ngào, ôm chặt người mà mình yêu thương nhất trong lòng, trong tâm run rẩy không ngừng.Ngửi mùi thơm trên mái tóc Tiểu Vũ, cảm giác hạnh phúc chưa từng có từ trước đến này tràn ngập trong mỗi một góc thân thể.Hắn thà rằng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở một khắc này, vĩnh viễn.

*(1) "*Dã hỏa*" trong "*Dã hỏa liệu nguyên*" - lửa cháy trên đồng cỏ, "*bất tận*" nghĩa là "*không hết", cả câu này tạm hiểu: lửa cháy (trên đồng cỏ) mà không hết, gió xuân thổi lại bùng.

------oOo------

Chương 358: Tiểu Vũ sống lại, hai phần có một

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: dphilong83

Biên: A Lá

"Ân" Tiểu Vũ trong ngực mang theo một chút thống khổ, hừ nhẹ một tiếng, làm cho Đường Tam đang đắm chìm trong sung sướng và hưng phấn tỉnh lại. Hắn bây giờ mới phát hiện, mình ôm quá chặt rồi, vội vàng buông lỏng cánh tay, cúi đầu nhìn lại Tiểu Vũ trong lòng. Dung nhan xinh đẹp kia, có nhìn cả đời, hắn cũng nhìn không đủ.

Không có một tiếng gọi *"Ca"* như mong đợi, cái Đường Tam thấy chỉ là Tiểu Vũ hai mắt trống rỗng và trên mặt ý ỷ lại thản nhiên. Mặc dù, thân thể nàng không nhỏ bé gì, nhưng lúc này nàng nhìn qua lại tựa như một đám mây nhẹ nhàng trước gió.

"Tiểu Vũ, xin lỗi, ta quá xúc động rồi, muội không sao chứ". Đường Tam nhẹ giọng nói xin lỗi.

Tiểu Vũ vẫn như trước ngơ ngác nhìn hắn, lại không nói được một lời. Chậm rãi tựa đầu vào ngực hắn, cũng không nói cái gì.

"Tiểu Vũ, muội, muội làm sao vậy?" Đường Tam kích động nhìn đến nhãn thần trống rỗng của Tiểu Vũ thì đã bắt đầu rất nhanh chùn bước. Hàn ý băng lãnh dần dần từ đáy lòng nổi lên.

Tiểu Vũ vẫn duy trì hành động vốn có, lại không có trả lời hắn cái gì, chỉ là lẳng lặng dựa sát vào hắn, không rên một tiếng.

Lúc này đã từ trong hưng phấn tỉnh táo lại Đường Tam nhìn lại trên giường, con thỏ đã không thấy đâu rồi, trên giường ngoại trừ hắn ra cũng chỉ có Tiểu Vũ. Đúng là Tiểu Vũ không sai. Đường Tam cảm thụ được Tiểu Vũ trong ngực mình trên người tỏa ra hương khí thanh nhã, cùng hương khí con thỏ lúc trước tỏa ra hoàn toàn như nhau. Đại não của hắn xoay chuyển rất nhanh, dần dần đã nghĩ thông suốt được tình huống trước mắt.

Lúc này Tiểu Vũ ỷ ôi trong lòng hắn thực sự là sống lại rồi, hơn nữa, Đường Tam minh bạch, rất có thể Tiểu Vũ hiện tại đã trở thành nhân loại chân chính.

Tương Tư Đoạn Trường Hồng và Thủy Tinh Huyết Long Tham, đều là tiên phẩm thánh vật đoạt thiên địa tạo hóa, dưới tác dụng của hai đại tiên thảo, Tiểu Vũ một lần nữa khôi phục lại hình người, thân thể của nàng thậm chí càng được đề cao trực tiếp tiến nhập kỳ trưởng thành. Nói cách khác, Tiểu Vũ hiện tại thực sự là một nữ tử nhân loại.

Nhưng đồng thời, Tiểu Vũ cũng không có sống lại thực sự, lúc này sống lại chỉ là một bộ phận của nàng. Nàng của hiện tại, không có linh hồn của chính mình, tồn tại sinh mệnh hoàn toàn là hai đại tiên phẩm dược thảo trao cho, chỉ có bản năng giống như con thỏ nhỏ mới sinh. Thân hình thay đổi, nhưng thần trí (tinh thần và trí tuệ) của nàng cùng hình dáng con thỏ lúc trước không có gì khác biệt. Nếu như mình không thể hoàn thành mấy điều kiện như Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh nói. Nàng sợ rằng như trước vô pháp chân chính sống lại. Nàng lúc này, mặc dù rõ ràng xuất hiện trước mắt mình, nhưng có thể nói, Tiểu Vũ hiện tại chỉ là sống lại một phần hai.

Điều Tiểu Vũ cần chính là được trả lại hồn hoàn, hồn cốt, chín hồn hoàn phụ trợ giúp linh hồn có thể trở về cơ thể, vạn năm Cửu Phẩm Tham vương không biết có cần hay không nữa. Thủy Tinh Huyết Long Tham rất có thể đã mang lại hiệu quả, mới có thể khiến Tiểu Vũ biến ảo thành nhân hình (hình dáng con người). Từ dược hiệu mà nói, trừ phi là vạn năm Cửu Phẩm Tham vương hoàn chỉnh, nếu không thì một bộ phận của nó tuyệt đối không thể nào có tác dụng tốt hơn so với Thủy Tinh Huyết Long Tham.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt mà của Tiểu Vũ, Đường Tam trong ánh mắt hơn vài phần thương cảm. *"Nguyên lai, muội cũng không có chân chính sống lại. Chẳng qua là khôi phục lại cơ thể. Nhưng mà, Tiểu Vũ, không sao cả. Đây đúng là một khởi đầu mới. Chí ít từ nay về sau ta có thể luôn luôn nhì thấy hình người của muội. Ta sẽ nỗ lực tu luyện mà, nhất định tranh thủ sớm ngày giúp linh hồn muội trở về cơ thể. Được chứ?"*

Tiểu Vũ đương nhiên không thể trả lời hắn. Đường Tam không dám nhìn tới thân thể của nàng, bởi vì hắn sợ khinh nhờn người yêu hoàn mỹ trong lòng

mình. Hắn trong lòng ngầm phát thệ. Trước khi linh hồn Tiểu Vũ trở lại, cơ thể chân chính sống lại, mình tuyệt đối không có thể cùng nàng phát sinh quan hệ mật thiết vượt quá giới hạn. Hắn yêu nàng, yêu mọi thứ của nàng, mà không chỉ là thân thể của nàng. (quá manly)

Nhanh chóng từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra một kiện trường sam của mình, đỡ thân thể của Tiểu Vũ, giúp nàng mặc. Đem đai lưng thắt chặt, để ngừa xuân quang tiết ra ngoài. Nội y của nữ hài tử Đường Tam tự nhiên không có, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy trước.

Y phục của Đường Tam mặc trên người Tiểu Vũ có vẻ hơi rộng, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp tinh tế của nàng, dung nhan khiến cho người khác không khỏi yêu thương

"Tới, theo ta đi, được chứ?" Đường Tam kéo tay của Tiểu Vũ đứng lên.

Có thể chính là bởi vì hắn nắm tay nàng, nàng chỉ có bản năng cũng không có bất luận cái gì phản kháng, như vậy theo hắn cùng nhau hướng ra phía ngoài đi đến. Tiểu Vũ đi cũng không nhanh, nhưng rất tự nhiên. Nàng dù sao cũng từng là nhân loại, bản năng thuộc về thân thể của nhân loại vẫn còn tồn tại. Chỉ là mất đi hồn lực, hồn hoàn cùng toàn bộ năng lực.

Khi Ngự Chi Nhất Tộc tộc nhân thủ hộ ở ngoài cửa thấy Đường Tam nắm tay Tiểu Vũ cả đám đều lâm vào trạng thái đờ đẫn. Tiểu Vũ không phải chỉ là đẹp, hơn nữa khiến người ta có cảm giác tinh khiết mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua. Thanh thuần mà không mang theo một tia hỏa khí.

Đường Tam căn bản không thèm để ý người khác cư xử với mình ra sao, chỉ cần có thể vĩnh viễn nắm tay Tiểu Vũ, với hắn mà nói, chính là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Phòng ăn

Bạch Hạc ngồi bên Dương Vô Địch, hai người đang tán gẫu với nhau.

"Cái gì? Ngươi lập lại lần nữa, vật kia là bộ dáng gì?" Dương Vô Địch giật mình nhìn chằm chằm Bạch Hạc, vẻ mặt không dám tin tưởng. Tại phương

diện dược vật, Phá Chi Nhất Tộc xác thực là có chỗ độc đáo. Buổi sáng lúc nào, Dương Vô Địch vẫn còn mặt mũi bầm dập, lúc này trên mặt tuy rằng còn có vết tích nhưng đã tốt hơn nhiều rồi.

Ngoại trừ Đường Tam ngoài ra những người khác đều đã đến đông đủ rồi. Bạch Hạc chính là quyết định trước tiên nói một chút với Dương Vô Địch, dù sao hai người quan hệ cũng là tốt nhất, hơn nữa hắn với Đường Tam như thế này với việc thuyết phục Dương Vô Địch cũng không có mười phần nắm chắc, vì ngoại tôn của mình hắn mới quyết định trước tiên làm nền một phen. Tranh thủ quyền chủ động.

Dương Vô Địch lúc này kinh ngạc, chính là bởi vì Bạch Hạc vừa mới hướng về phía hắn miêu tả hình dạng của Thủy Tinh Huyết Long Tham kia.

Khi Bạch Hạc lần thứ hai miêu tả lại, Dương Vô Địch hai mắt nguyên bản u ám nhất thời tinh quang đại phóng. *"Hảo, hảo ngươi lão bạch điểu. Có thứ tốt loại này lại có thể không sớm lấy ra nữa. Được rồi, ta minh bạch ý tứ của ngươi. Cái gì cũng đừng nhiều lời, thứ kia cho ta, ta với các ngươi cùng nhau gia nhập Đường Môn"*.

"A?" Bạch Hạc cũng không nghĩ tới Dương Vô Địch lại có thể đáp ứng thoải mái như vậy. Hắn bản thân đối với giá trị của Thủy Tinh Huyết Long Tham cũng không phải rõ ràng, chỉ là biết phi thường trân quý. Nhưng với kinh nghiệm nghiên cứu dược vật suốt cả đời, Dương Vô Địch lại thế nào không biết đây? Có Thủy Tinh Huyết Long Tham, hắn đủ để chế ra một nhóm linh dược đoạt thiên địa tạo hóa. Đối với Dương Vô Địch vốn đam mê chế thuốc mà nói, không có gì đủ hấp dẫn so với việc này.

Huống chi, ngày hôm nay Đường Tam đánh bại hắn, cũng đã kích động hắn rất lớn, hơn nữa trong Đan Chúc Tứ Tông tộc ba tộc đã lựa chọn gia nhập Đường Môn. Hắn dứt khoát trực tiếp lựa chọn gia nhập rồi.

Nhìn Dương Vô Địch hình dạng hưng phấn chà xát hai tay, Bạch Hạc rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Cũng tức khắc vui vẻ ra mặt, Đan Chúc Tứ Tông tộc có thể cùng một chỗ rồi. Bản thân cũng không có đắc tội lão huynh đệ đây. Tuy rằng trả giá dược thảo trân quý kia, nhưng hắn xem ra, tất cả mọi thứ này đều là đáng giá.

Đúng lúc này, Đường Tam dẫn Tiểu Vũ tới.

Đường Tam đi ở phía trước, Tiểu Vũ đi theo phía sau hắn, được hắn nắm tay. Đang ngồi trừ bốn vị tộc trưởng còn có Mã Hồng Tuấn, Thái Long, Ngưu Bôn và Bạch Trầm Hương bốn người. Khi bọn họ thấy Đường Tam dẫn theo phía sau là một nữ tử, thì phản ứng trước hết chính là Mã Hồng Tuấn và Thái Long.

"Tiểu Vũ?" Hai người đồng thời kinh hô, đột nhiên đứng lên, bởi vì động tác quá mạnh, ngay cả cái ghế cũng lộn ngược ở sau người.

Tiểu Vũ mặc trường sam của Đường Tam, mái tóc đen nhánh khoát lên trên vai buông xuống trước người, dùng tay kia kéo, bằng không sẽ buông xuống mặt đất. Mặc dù sau năm năm chia tay nàng đã không phải ngây ngô như trước đây, nhưng chỉnh thể hình dáng tướng mạo không phát sinh thay đổi lớn. Mã Hồng Tuấn và Thái Long thoáng cái thì nhận thức xuất hiện rồi.

Toàn bộ nam nhân, kể cả bốn vị tộc trưởng quá bát tuần, khi ánh mắt đầu tiên thấy Tiểu Vũ đều ngẩn ngơ rồi.

Bạch Hạc thời gian qua tự nhận dung mạo của tôn nữ Bạch Trầm Hương đã là thiên hạ vô song, nhưng lúc này nhìn thấy Tiểu Vũ, hắn lại phát hiện, dung mạo của Bạch Trầm Hương mọi mặt đều không thể so sánh được. Bất luận là dung mạo hay là khí chất.

Bạch Trầm Hương bản thân cũng ngây dại, trên mặt bộc lộ hoàn toàn là kinh ngạc. Hai ngày qua, Đường Tam đại phát thần uy. Lần lượt đánh bại Bạch Hạc và Dương Vô Địch, cho nàng ấn tượng sâu sắc. Thiếu nữ nào không mơ mộng chuyện tình yêu, bản thân Đường Tam lại là anh tài xuất chúng như vậy. Bất giác trong lòng nàng đối với Đường Tam nảy sinh vài phần thiện cảm. Nhưng lúc này, Đường Tam đột ngột như vậy mang tới một nữ hài tử, nhưng lại là tuyệt sắc như thế, trong lòng nàng nhất thời nảy sinh một loại cảm giác nói không nên lời.

Nữ nhân đều là nhạy cảm. Bạch Trầm Hương liếc mắt thì nhìn ra y phục trên người Tiểu Vũ là của Đường Tam, quan hệ của hai người rõ ràng cực kỳ thân

mật.

Đường tam nắm tay Tiểu Vũ, để nàng trước tiên ngồi xuống, sau đó bản thân mới ngồi xuống bên cạnh nàng hướng bốn vị tộc trưởng tỏ ý, *"Làm phiền các vị tiền bối đợi lâu"*.

Ngưu Cao nhìn Tiểu Vũ, không nhịn được nói: *"Đường Tam, nàng là?"*

Đường Tam cười khổ một tiếng, có chút không biết nên giải thích như thế nào, hai tay Tiểu Vũ đều nắm trên tay hắn. Thân thể giật mình, bờ vai dán trên bờ vai của Đường Tam. Động tác của nàng rất tự nhiên, hình dạng ỷ lại kia ai cũng nhìn ra.

"Ta cũng không biết nên hướng mọi người làm sao giải thích. Ta giới thiệu cho các vị tiền bối một chút làm quen, nàng là Tiểu Vũ, là vợ của ta. Chỉ là nàng lúc trước vì cứu ta, hiện tại thần chí đã mất, không thể hướng các vị tiền bối thi lễ, xin các vị tiền bối thứ lỗi".

Thái Thản kéo áo Ngưu Cao tỏ ý hắn không nên hỏi nhiều. Bạch Hạc tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn đối với Đường Tam cũng không quá hiểu rõ, cũng chưa từng thấy Tiểu Vũ xuất hiện qua. Mà Dương Vô Địch lại nhíu mày, *"Mất đi thần chí? Là não bộ bị tổn thương, đã bị hoảng sợ hay là bị trúng độc?"*

Thấy Tiểu Vũ, hắn nhịn không được có loại cảm giác hãi hùng kinh sợ. Bởi vì, Tiểu Vũ hiện tại xuất hiện lại là tóc buông không tết lại, hơn nữa lại mặc y phục của Đường Tam, cùng hình dạng Tiểu Vũ lúc tấn công hắn hoàn toàn bất đồng. Tiểu Vũ khi đó động tác rất mau, cả người đều là hình dạng huyễn cảnh xuất hiện, bởi vậy tất cả mọi người còn không có nhận ra nàng hiện tại cùng nàng hôm qua thiếu chút nữa đánh bại hồn kỹ thứ sáu của Dương Vô Địch là cùng một người. Nhưng cảm ứng vẫn phải có, đó là lý do Dương Vô Địch nhìn Tiểu Vũ mới có thể cảm thấy có chút kinh sợ.

Đường Tam lắc đầu nói: *"Cũng không đúng"*.

Dương Vô Địch sửng sốt một chút, trầm giọng nói: *"Cũng không đúng? Ngươi cho ta là kẻ đần độn sao? Nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, thiên đình*

(giữa trán) sung mãn, rõ ràng là hình dạng khí huyết dồi dào, sinh mệnh lực ngoan cường. Nếu không phải não bộ bị va chạm, chắc là di chứng của kịch độc để lại, đó chính là bị kinh hãi rồi. Ngoại trừ ba loại tình huống này ta nghĩ không ra cái khác."

Đường Tam lãnh đạm nói: *"Dương Vô Địch tiền bối, ta nghĩ người không có quên chuyện chúng ta đánh cược buổi sáng chứ. Không bằng, chúng ta trước tiên thực hiện lời hứa thế nào?"*

Dương Vô Địch sắc mặt phát lạnh, *"Đương nhiên, ta Dương Vô Địch luôn giữ lời. Nói ra điều kiện của ngươi đi"*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Kỳ thực, điều kiện của ta rất đơn giản, chỉ là hy vọng tiền bối có thể nhận lấy một kiện lễ vật của vãn bối"*

Dương Vô Địch sửng sốt một chút, nhớ tới lúc trước Bạch Hạc nói với mình, sắc mặt nhất thời nhu hòa rất nhiều, sau khi cùng Bạch Hạc bên cạnh liếc nhau, lúc này mới hướng Đường Tam: *"Hảo, cầm tới"*

Lúc này, Bạch Hạc đúng là vui vẻ. Trước khi nghe được bọn họ đàm luận Thái Thản và Ngưu Cao cũng đều mỉm cười, chờ đợi kết cục tối hâu. Bọn họ có thể nhìn ra, Đường Tam lựa chọn nói ra điều kiện này hiển nhiên là lựa chọn rất tốt.

Đường Tam đưa tay vào trong Như Ý Bách Bảo Nang, khi hắn đưa tay ra, trong lòng bàn tay đã có thêm một đoá hoa lớn. Nhất thời, một cổ hương thơm nhàn nhạt phóng thích, mùi vị thấm vào từng ngõ ngách trong lòng mỗi một người đang ngồi tại phòng ăn lúc này. Ngay cả Tiểu Vũ ở bên người Đường Tam cũng không nhịn được, đôi mắt trống rỗng mà trong suốt kia của nàng nhìn chăm chú bông hoa trong tay Đường Tam.

Đó là một đóa hoa lớn màu hồng nhạt, vô diệp (không lá), thân dài ba thước, đóa hoa cực lớn, đường kính chừng một thước, mỗi một cánh hoa nhìn qua đều giống như thủy tinh trong suốt óng ánh.

Nguyên bản biết trước sự tình Bạch Hạc thấy Đường Tam đưa ra dĩ nhiên không phải là Thủy Tinh Huyết Long Tham, mà là một gốc đại hoa, nhất thời

cực kỳ hoảng sợ, *"Tiểu Tam. Chu Nhân Tham ta đưa cho ngươi kia đâu?"*

Đường Tam hướng Bạch Hạc cười khổ nói: *"Cữu gia gia, không phải ta không muốn lấy ra, thật sự là bởi vì, nó đã bị Tiểu Vũ ăn rồi"*

"Cái gì?" Bạch Hạc mục trừng khẩu ngốc (giống như mắt chữ A mồm chữ O) nhìn Đường Tam, sắc mặt nhất thời là một mảnh hôi sắc (màu xám). Dương Vô Địch tính nết hắn quá hiểu rõ. Đáp ứng chuyện làm không được, nguyên với xuất thân Hạo Thiên tông của hắn đã không có khả năng một lần nữa hướng Đường Môn thỏa hiệp. Cục diện thật vất vả mới kiến tạo được nhất thời bị phá hư.

Ngay cả Thái Thản và Ngưu Cao sắc mặt cũng trở nên khó coi. Nếu như Dương Vô Địch không chịu gia nhập Đường Môn. Vậy đại biểu cho việc Bạch Hạc và Mẫn Chi Nhất Tộc của hắn vô pháp gia nhập. Đây có thể là tổn thất to lớn.

Thế nhưng, ngoài dự đoán của bọn họ là Dương Vô Địch ánh mắt thủy chung vẫn nhìn vào đoá hoa lớn trong tay Đường Tam, chậm rãi đứng lên, bước tới trước mặt Đường Tam.

"Ngươi thực sự đồng ý đem nó cho ta?" Thanh âm của Dương Vô Địch khiến người ta cảm giác là đang run rẩy, cái loại này bởi vì hưng phấn cùng vui sướng mà nảy sinh run rẩy.

Đường Tam thành khẩn nói: *"Linh vật chọn chủ. Nó đi theo ngài, hắn là có thể phát huy hiệu quả lớn hơn nữa. Vãn bối cũng có nghiên cứu một chút về dược vật, hy vọng sau này có thể lắng nghe tiền bối chỉ bảo"*

Dương Vô Địch cẩn thận tiếp nhận đóa hoa trong tay Đường Tam, thống khoái nói: *"Hảo, sau này lão phu với ngươi làm. Ngươi thế nào sớm không lấy ra. Sớm lấy ra, cũng không đến mức khiến ta cùng ngươi liều mạng trên một hồi mất mặt rồi. Bất quá, trước tiên phải nói trước, Đường Môn của ngươi kia không được phép hạn chế ta"*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Đây không thành vấn đề. Vãn bối mời tiền bối cùng Phá Chi Nhất Tộc đến Đường Môn, chỉ là luận bàn có quan hệ tới*

nghiên cứu dược vật"

Dương Vô Địch đem mũi tiến đến đóa đại hoa kia cố gắng mà ngửi một chút, cả người giống như bị điên rồi đột nhiên khoa chân múa tay. *"Ha ha, ha ha ha ha ha, ta tìm nó cả đời, không nghĩ tới lại có được như vậy. U Hương Khỉ La Tiên Phẩm a, có ngươi, sau này còn có độc dược nào ta không dám chế ra chứ? Lại cũng sẽ không có bi kịch xuất hiện rồi. Ha ha, thật tốt quá"*

Bạch Hạc phiền muộn rồi, nhịn không được nối: *"Thứ này chẳng nhẽ so với Chu Nhân Tham kia của ta còn có giá trị hơn?"*

Dương Vô Địch ha ha cười, trên mặt cũng nhìn không ra cứng nhắc nữa, *"Đây là không thể so sánh. Nói về trân quý. Có thể, Thủy Tinh Huyết Long Tham kia của ngươi còn trân quý hơn một chút. Thế nhưng đối với ta mà nói U Hương Khỉ La Tiên Phẩm này mới càng thêm trọng yếu. Có nó, ta luyện chế bất luận dược vật gì cũng không cần e ngại dược vật nhiễm vào người mà trúng độc. Có nó, trước đây rất nhiều dược vật ta không dám thử nghiệm cũng có thể bắt đầu tiến hành luyện chế. Hơn nữa hương vị của nó còn có thể khiến không ít dược vật xuất hiện dị biến, phát huy hiệu quả lớn hơn nữa. Đối với chúng ta Phá Chi Nhất Tộc mà nói, thứ này chính là báu vật vô giá. Cho dù bảo ta dùng mạng đánh đổi ta cũng bằng lòng"*

Thái Thản cười nói: *"Nói như vậy, ngươi là bằng lòng cùng chúng ta đồng thời gia nhập Đường Môn rồi?*

*Dương Vô Địch như si như say nhìn U Hương Khỉ La Tiên Phẩm trong tay, "*Bằng lòng rồi, bằng lòng rồi. Ngươi không nên nhiều lời vô ích như vậy. Sáng mai ta trở về, sau đó mang theo tộc nhân đến chỗ này của ngươi ăn uống. Ha ha, U Hương Khỉ La Tiên Phẩm*"*

*Ngưu Cao bất đắc dĩ nói: "*Hết rồi, lão sơn dương được đóa hoa như thế chuẩn bị điên rồi. Đường Tam, công lao thực sự là của ngươi*"*

*Thái Thản mỉm cười nói: "*Còn gọi Đường Tam sao? Chúng ta hiện nay đều là thành viên của Đường Môn rồi*"*

*Đường Tam chặn lại nói: "*Các vị tiền bối đều là trưởng bối của ta, sau này

đều là trưởng lão của Đường Môn. Là không thể lại kêu Đường Tam rồi. Trưởng bối của bạn bè cùng niên kỷ với ta đều gọi ta là Tiểu Tam. Các vị tiền bối cũng xưng hô với ta như vậy đi"

Đường Tam nói nhất thời giành được sự nhất trí của bốn vị tộc trưởng, bọn họ dù sao cũng qua tuổi bát tuần, trong đó Bạch Hạc chính là cữu gia gia của Đường Tam, để cho bọn họ hướng một thanh niên hai mươi tuổi kêu tông chủ, vẫn thật là có chút không được tự nhiên.

Ngưu Cao cười nói: "Hảo, cứ định như vậy. Sáng mai chúng ta cùng nhau hành động. Lão tinh tinh. Ta trực tiếp mang theo tộc nhân cùng với các ngươi trở về. Lão sơn dương, lão bạch điểu, các ngươi quay về thu dọn một chút, cũng mang theo tộc nhân mau tới đi. Lần này, chúng ta Đan Chúc Tứ Tông tộc rốt cục có thể tập hợp lại thành một khối rồi. Xem ai còn dám khi dễ chúng ta. Được rồi, các ngươi uống trước, ta bây giờ đi xuống lệnh bọn nhỏ bắt đầu thu dọn đồ đạc. Sớm một chút khởi hành. Để Hô Duyên Chấn lão hỗn đản kia muốn trả thù cũng tìm không được đối tượng"

Bất luận là với Đường Tam hay là với Đường Môn mà nói, đây đều là một ngày cực kỳ có ý nghĩa. Tiểu Vũ sống lại hai phần có một, không còn là hình dạng con thỏ. Đan Chúc Tứ Tông tộc rốt cục đều gia nhập Đường Môn. Hết thảy mọi thứ đều từ ngày này bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Bất quá phiền phức tùy theo mà đến cũng xuất hiện rồi. Cũng không phải Đan Chúc Tứ Tông tộc mang đến cho Đường Tam cái gì phiền phức, mà là Tiểu Vũ sau khi sống lại hóa thành hình người.

Đêm đó sau khi dùng cơm, khi Đường Tam mang theo Tiểu Vũ trở lại gian phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, Tiểu Vũ lại kéo tay Đường Tam, rất tự nhiên lên giường. Hơn nữa lại nhanh chóng cởi y phục trên mình ra, lộ ra thân hình oánh bạch như băng tuyết, không chút tỳ vết. Trực tiếp dán vào người Đường Tam nằm xuống, mặc kệ cho Đường Tam còn đang ngốc trệ, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Mặc dù biến thành hình người, nhưng thói quen khi ngủ của nàng tựa hồ cũng không có thay đổi.

Lần này, niềm vui của Đường Tam có thể lớn lắm. Tiểu Vũ mới vừa sống lại, hắn trong lòng tràn ngập yêu thương cùng hưng phấn, tự nhiên không quá

quan tâm đến những tình tiết nhỏ. Nhưng giờ khắc này, khi Tiểu Vũ xác thực thân không mảnh vải ở trước mặt hắn, làm một nam nhân bình thường, hắn lại như thế nào không động tâm đây?

Mặc dù lúc trước khi ở cùng với Hồ Liệt Na trên người mặc cũng ít đồ, nhưng dù sao cũng là vẫn mặc đồ. Mà lúc này Tiểu Vũ cũng không có che đậy mà phơi bày ở trước mặt hắn. Trọng yếu hơn là toàn bộ yêu thương đều ký thác ở trên người Tiểu Vũ. Loại kích thích này, căn bản vô pháp diễn tả bằng lời.

Nhanh chóng kéo chăn phủ lên thân thể Tiểu Vũ, muốn cách ly không muốn đụng chạm đến nàng, nhưng Tiểu Vũ lại chủ động xán đến, trực tiếp dán sát vào người hắn. Mà kết quả cuối cùng chính là, Tiểu Vũ dùng đùi của Đường Tam làm gối, còn Đường Tam thì mất gần một canh giờ mới miễn cưỡng nhập định tiến vào trạng thái tu luyện, đây là một đêm khổ cực nhưng cũng vui sướng.

Ngưu Cao đúng là mạnh mẽ và nhanh nhẹn, trải qua một đêm thu dọn. Ngày thứ hai thời gian vừa đến giữa trưa, Ngự Chi Nhất Tộc cũng đã làm tốt mọi việc, chuẩn bị di chuyển. Sáng sớm, Bạch Hạc và Dương Vô Địch cũng lần lượt ly khai, lúc này chính là thời điểm hồn sư giới đại lục hỗn loạn, nếu đã quyết định gia nhập Đường Môn rồi, bọn họ cũng chuẩn bị nhanh nhất đến ngày tụ họp.

Dùng cơm quá ngọ, mọi người trùng trùng điệp điệp bước trên đường trở về. Đường Tam và Tiểu Vũ dưới ánh mắt ám muội của Mã Hồng Tuấn hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa. Tổng cộng hơn hai mươi xe ngựa, trong sự hộ tống của Ngự Chi Nhất Tộc tộc nhân ly khai Long Hưng thành, thẳng đến Thiên Đấu thành.

Đường về chậm hơn rất nhiều, mất hai mươi ngày thời gian mọi người mới về đến Thiên Đấu thành. Trở lại địa bàn của mình. Thái Thản lập tức an bài Ngự Chi Nhất Tộc ở trong một phủ đệ. Phải chuẩn bị chỗ ở cho cả ba tông tộc, Thái Thản không thể không vội vàng, bù đầu với công việc. Việc thu mua của dân chúng khu vực xung quanh cũng phải tiến hành nhanh chóng hơn. Dù sao, hai trăm người ở có vẻ rộng rãi, lần này biến thành một nghìn người, sẽ trở nên cực kỳ chật chội rồi. Huống chi còn muốn mở ra nhiều khu vực để

tu luyện, rèn, chế thuốc. Toàn bộ Lực Chi Nhất Tộc đều cần phải quy hoạch trùng kiến một lần nữa. Đương nhiên, những công việc này có thêm Ngự Chi Nhất Tộc gia nhập sẽ biến thành dễ dàng hơn rất nhiều. Trên đường về, Thái Thản và Ngưu Cao một mực thảo luận các phương án xây dựng Đường Môn thời kỳ đầu. Trù tính ban đầu, bọn họ đã cho Đường tam xem qua, hắn tự nhận tại phương diện này không có thiên phú, dứt khoát giao cho hai vị tộc trưởng.

Đường Tam lại mang theo Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời trở về Sử Lai Khắc học viện, trong hai mươi ngày trở về này hắn cùng Tiểu Vũ đã mất đi linh hồn đã đạt được một loại ăn ý ngầm. Tiểu Vũ đối với hắn quyến luyến không muốn rời, lúc nào cũng phải tựa ở bên cạnh hắn, cùng hắn ít nhất có tiếp xúc thân thể tay trong tay, bằng không thì gặp phải sự tình hoảng hốt. Về thức ăn, Tiểu Vũ cũng chỉ ăn một chút rau xanh, cùng bản thể con thỏ trước đây không có gì khác nhau. Thời gian ngủ dần dần giảm rồi, cùng người bình thường giống nhau. Nhưng khiến Đường Tam đau đầu, chính là Tiểu Vũ không thích mặc quần áo. Vì việc này, Đường Tam không biết bị bao nhiêu dày vò. Nhưng làm hắn dở khóc dở cười hơn là, hắn phát hiện, trải qua hai mươi ngày dày vò này tinh thần lực của bản thân dường như tiến bộ một chút.

Trên đường đi, Đường Tam đặc biệt mời một phụ nữ của Ngự Chi Nhất Tộc mua y phục cho Tiểu Vũ, tất cả đều là bạch sắc mà Tiểu Vũ yêu thích. Nội ngoại y đều có, ít nhất cũng không phải rơi vào tình cảnh không mặc gì như cũ nữa. Để có thể khiến Tiểu Vũ thoải mái một chút, Đường Tam chăm chỉ học tập phương pháp bện tóc. Tuy rằng còn có chút không thành thạo, nhưng hiện tại hắn vì Tiểu Vũ mà bện tóc, cũng có thể coi là nhìn được.

*"*Tam ca, chúng ta trước đi gặp lão sư và đại sư bọn họ, hay là về phòng trước?*" Đi vào cổng chính học viện, Mã Hồng Tuấn hướng Đường Tam hỏi.*

*Đường Tam nói: "*Trước tiên nên đi xem lão sư bọn họ đi. Nói cho bọn họ chúng ta đã trở về, còn có Tiểu Vũ sống lại rồi*".*

*Mã Hồng Tuấn nói: "*Cũng tốt, bọn họ nếu như biết Tiểu Vũ sống lại rồi. Nhất định sẽ phi thường cao hứng đây. Chúng ta sau đó không lâu cũng phải thu dọn đến Đường Môn rồi, Thái Thản trưởng lão nói xây dựng Đường Môn

đại khái cần khoảng ba tháng thời gian. Tam ca, chúng ta ba tháng này có đúng hay không nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, đi ra ngoài du ngoại. Hắc hắc".

*Đường Tam tức giận trừng mắt với hắn, "*Đi ra ngoài du ngoạn? Lợi hại a, ngươi trước tiên đem hồn lực tu luyện đến sáu mươi cấp, sau đó ta cùng ngươi đến hồn thú sâm lâm du ngoạn. Ngoại trừ Tiểu Vũ ra, hiện tại chỉ còn ngươi chưa tới sáu mươi cấp rồi. Đừng quên, võ hồn của ngươi trước đây tuyệt không có yếu hơn những người khác, đẳng cấp không có thể đạt được chứng minh ngươi mấy năm nay cũng không có quá chăm chỉ."

*Vừa nói đến đẳng cấp hồn lực của bản thân, sắc mặt của Mã Hồng Tuấn lập tức suy sụp xuống, "*Ai, ta không giống với các ngươi a! Các ngươi đều là có đôi có cặp, không bị phân tâm. Đối với ta một người cô đơn, rất dễ dàng phân tâm rồi. Trong thành thị, vừa nhìn tới địa phương ăn chơi ta nhịn không được, ta lại không như các ngươi như thế anh tuấn, người con gái trong sạch ai muốn theo ta một người mập mạp như thế này a! Nếu không thì ngươi nghĩ giúp ta một biện pháp, khiến võ hồn thứ hai của ta giác tỉnh, có phân nửa đẹp trai như ngươi là được"

*Nghe Mã Hồng Tuấn nói. Đường Tam không nén nổi loại cảm giác dở khóc dở cười, bất quá những điều hắn nói cũng là sự thật, trong Sử Lai Khắc thất quái cũng chỉ có hắn là người cô đơn, "*Được rồi, mập mạp, ngươi cũng đừng hối hận, đừng quên, sau này ngươi chính là Phó môn chủ Đường Môn chúng ta. Bề ngoài nào quan trọng bằng bên trong. Trong giới trẻ hồn sư ngươi cũng coi như là một người xuất sắc, ngươi nỗ lực tu luyện, khiến thực lực mình trở nên càng mạnh, chẳng lẽ còn sợ không có lão bà sao?"

*Mã Hồng Tuấn nói: "*Tam ca, nói như vậy, nếu như ta nỗ lực tu luyện ngươi nguyện ý giúp ta rồi?"

*Đường Tam gật đầu nói: "*Trên khả năng ta tự nhiên sẽ giúp ngươi"

*Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: "*Vậy lời nói đã định, ta ngày hôm nay bắt đầu nỗ lực tu luyện. Cải tà quy chánh chờ Mẫn Chi Nhất Tộc chuyển đến. Phiền ngươi nói với vị cữu gia gia kia một chút, đem Bạch Trầm Hương gả cho ta thế nào?"

*Đường Tam bật cười nói: "*Tốt a. Nguyên lai ngươi ở chỗ này chờ ta đây là coi trọng gia đình Bạch Trầm Hương rồi. Giúp ngươi cùng cữu gia gia nói một tiếng, đây không thành vấn đề. Bất quá ngươi hẳn là nhìn ra được, địa vị của Bạch cô nương trong suy nghĩ của cữu gia gia, đại sự hôn nhân của cô ta cần phải chính mình quyết định mà có thể hay không ôm được mỹ nhân về, sẽ phải nhìn xem bản lĩnh xủa chính ngươi rồi. Bất quá, phương diện này ta cũng không có kinh nghiệm gì, không có biện pháp dạy ngươi. Quay về ngươi có thể hỏi Tiểu Áo. Hắn không phải lúc trước được xưng rất phong tao sao?*"*

*Mã Hồng Tuấn bĩu môi nói: "*Hắn? Hắn kia chẳng qua chỉ là ngoài miệng thổi thế thôi, ngươi không thấy hắn vì Trữ Vinh Vinh cũng biến thành bộ dáng gì nữa rồi. Nếu như còn bộ dáng phong tao ngày xưa, hắn đã không như vậy rồi. Hắn là không thể trông cậy vào rồi. Cho dù Đái lão đại cũng thật là. Hắn thật vất vả mới có thể có được Trúc Thanh, chỉ sợ là không dám phạm húy rồi*"*

*Đường Tam than nhẹ một tiếng nói: "*Vậy ngươi sai rồi, ngươi ngẫm lại, nếu như Tiểu Áo không phải với Vinh Vinh thật tình như vậy, hắn có thể cảm động Vinh Vinh, cảm động Trữ thúc thúc sao? Năm năm qua hắn bị nhiều ít bao nhiêu khổ, hiện tại hắn có thể cùng Vinh Vinh ở một chỗ, đều là kết quả nỗ lực của chính mình. Muốn đạt được trước hết phải nỗ lực. Ta chỉ có thể dạy ngươi một cái biện pháp đơn giản nhất, thành tâm mà đi nỗ lực, toàn tâm toàn ý đi đối đãi nhân gia, có thể thành công không thì xem thành tâm của chính ngươi rồi. Ta tin tưởng, nam nữ trong lúc đó tuyệt đối không chỉ là xem bề ngoài. A, được rồi, còn có một chút, ngươi nên giảm cân rồi. Nói không chừng, ngươi sau khi gầy đi cũng là rất anh tuấn*"

*"*Ách..., giảm cân hả, đây sợ rằng khó khăn*" Nhìn vào chỗ thắt lưng so với nửa thân trên còn muốn to một chút, sắc mặt mập mạp nhất thời suy sụp xuống. "*Di, bây giờ là buổi trưa rồi, lẽ ra các học viên cũng đều nên tan học rồi mới đúng, thế nào trong học viện người ít như vậy. Đều làm sao rồi?*"*

Đường Tam cũng phát hiện rồi, ngày hôm nay trong học viện đặc biệt ít người, hai người đều nhanh đi tới thao trường, còn không có thấy một gã học viên.

Một chốc công phu, băng qua lâm ấm, bọn họ lập tức minh bạch vì sao dọc theo đường đi không thấy được bóng người rồi. Toàn bộ thao trường tụ tập hầu như hết thảy học viên của Sử Lai Khắc học viện, bọn họ làm thành một cái vòng lớn, trong vòng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm thét to, cảm thụ hồn lực ba động, Đường Tam phát hiện, bên trong tựa hồ có hồn sư chiến đấu.

*Ba người đi tới ngoài vòng, người đông nghìn nghịt mà bọn họ căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong, Mã Hồng Tuấn kéo qua một gã học viên hỏi: "*Đây là xảy ra chuyện gì, thế nào tất cả mọi người không đi ăn, ở chỗ này làm gì chứ?*"*

*Tên học viên kia nhón chân muốn hướng phía trong nhìn xem, bị Mã Hồng Tuấn kéo vốn ban đầu thái độ có chút không nhịn được, quay đầu chứng kiến khuôn mặt tròn vành vạnh, không nhịn được nhất thời biến mất, cung kính nói: "*Học trưởng, là người a! Có người đến đập bể tràng tử, người trở về thì tốt rồi*"*

*"*Đập bể tràng tử? Còn có người dám đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta đập bể tràng tử? Không muốn sống? Là ai?*" Mập mạp vừa nghe đã nổi giận.*

*Học viên kia nói: "*Hình như là cái gì Thần Phong học viện và Sí Hỏa học viện, còn có Lôi Đình học viện và Thiên thủy học viện, được xưng là tứ nguyên tố học viện. Nói là muốn tới cùng học viện chúng ta tỷ thí luận bàn. Đây không phải là tới đập bể tràng tử sao? Bọn họ tới không ít người đâu, tổng cộng hơn ba mươi người. Đang cùng học viên của học viện chúng ta tỷ thí đây*"*

*Đường Tam nhíu mày nói: "*Phất Lan Đức viện trưởng, Đại Sư bọn họ đâu chứ? Thế nào ở đây ầm ĩ, không có ai chủ trì cục diện sao?

Học viên tức giận nói: "Khi bọn họ tới. Đại Sư vắng mặt, Phất Lan Đức viện trưởng, Liễu Nhị Long phó viện trưởng và Triệu Vô Cực phó viện trưởng mang theo một nhóm học viên của học viện chúng ta đạt đến ba mươi cấp đi liệp sát hồn thú tăng hoàn rồi. Chúng ta học viện tinh duệ cũng không vắng mặt hết, nếu không…. Mọi người vừa quyết định trước tiên cùng bọn họ tỷ

thí so tài, thật là không quen nhìn hình dạng kiêu ngạo kia của bọn chúng"

*Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: "*Tam ca, chúng ta vào xem. Này bốn học viện cũng đều là lão bằng hữu rồi. Lần này cùng nhau đến, không biết có mục đích gì. Chẳng nhẽ là Võ Hồn Điện được lợi ư?"

Đường Tam lắc đầu nói: *"Hắn là đều không phải, ngũ nguyên tố học viện thế lực sau lưng chỉ có Tượng Giáp môn là tay sai của Võ Hồn Điện. Còn lại tứ tông đại bộ phận bảo trì trung lập. Mà Lôi Đình học viện vẫn luôn do Lam Điện Phách Vương Long gia tộc chủ trì. Hiện tại Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị diệt, bọn họ không cớ lại trở thành tay sai của Võ Hồn Điện. Đi thôi, trước vào xem rồi hẵng nói"*

Mập mạp gật đầu, lớn tiếng nói: *"Đi nào, nhường đường, nhường đường, cao thủ tới. Xem ta thu thập bọn chúng"*

Hắn vừa đi vừa hô to, nhất thời khiến mọi người chú ý lại. Mọi người trong học viện nhận biết hắn và Đường Tam, nhất thời làm cho bọn hắn một cái thông lộ, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ ba người thuận lợi đi tới bên trong vòng.

Một hồi tỷ thí bên trong vừa mới kết thúc, một gã học viên của Sử Lai Khắc học viện sắc mặt tái nhợt tay che ngực lui ở một bên, hiển nhiên là gặp bất lợi rồi. Mà chiến thắng hắn, lại là một gã thanh niên hồn sư mặc hồng sắc giáo phục. Từ quần áo trên đây chính là người của Sí Hỏa học viện.

Bên trong vòng là một dải đất trống, vừa đi đến nơi đây, ánh mắt của Đường Tam và Mã Hồng Tuấn cũng không khỏi toát ra vài phần quái dị. Tới quả thực là người quen a, nhưng lại thật là không ít.

Giáo phục của Tứ nguyên tố học viện làm bọn hắn ở chỗ này cùng Sử Lai Khắc học viện nhìn qua phân biệt rõ ràng, hơn mười người đứng ở một bên. Mà trong hơn mười người ở đây, liếc mắt nhìn lại, đã có không ít đều là Đường Tam nhận biết bọn họ.

------oOo------

Chương 359: Chênh lệch năm năm, một đấu ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Fê

Biên dịch: A Lá

Đường Tam, Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn ba người mới vừa trở lại Sử Lai Khắc học viện gặp ngay bốn nguyên tố học viện đến đây khiêu khích, liếc mắt qua một cái, dĩ nhiên trong đó có không ít người bọn họ nhận ra.

Trong đó bao gồm đội trưởng chiến đội Thần Phong học viện Phong Tiếu Thiên; đội trưởng chiến đội Sí Hỏa học viện Hỏa Vô Song, phó đội trưởng Hoả Vũ; đội trưởng chiến đội Thiên Thủy học viện Thủy Băng Nhi cùng hồn sư Thủy Nguyệt Nhi, người có thể cùng nàng phối hợp thi triển ra vũ hồn dung hợp kĩ Hải Đồn. Còn có đội trưởng chiến đội Lôi Đình học viện thuộc Lam điện Phách Vương Long gia tộc Ngọc Thiên Tâm.

Mà Sử Lai Khắc học viện bên này, thì là Thiệu Hâm, Lô Kỳ Bân, Lý Úc Tùng ba vị sư phụ thực lực cao hơn chủ trì. Sắc mặt ba người nhìn qua đều không tốt lắm, hiển nhiên là trong trao đổi cùng bốn nguyên tố học viện đã phải chịu thua thiệt.

Mã Hồng Tuấn, Đường Tam cùng Tiểu Vũ vừa xuất hiện, nhất thời hấp dẫn đối sự chú ý của mọi người thuộc bốn nguyên tố học viện ở đối diện, Mã Hồng Tuấn ha ha cười nói:*"Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai đều là người quen cũ. Như thế nào? Lúc đầu bại bởi chúng ta ấm ức không phục hả, hôm nay cố ý đến phá rối?"*

Phong Tiếu Thiên hiển nhiên là thủ lĩnh của bọn người thuộc bốn nguyên tố học viện, nhìn thấy Mã Hồng Tuấn, trên mặt nhất thời toát ra vẻ tươi cười,*"Đã lâu không gặp Mã Hồng Tuấn. Nga, Tiểu Vũ cũng ở đây. Những người khác của Sử Lai Khắc học viện các ngươi đâu?"*

Thấy Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam trở về, Thiệu Hâm cùng mấy vị sư

phụ nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ cũng không biết chuyện của Tiểu Vũ, cho nên Tiểu Vũ xuất hiện cũng không có tạo ra cho bọn họ quá nhiều kinh ngạc.

Ánh mắt Hoả Vũ lại là rơi vào trên người Tiểu Vũ, thấy Tiểu Vũ trong tay Đường Tam, không khỏi hơi cau mày lại, nàng cũng không nhận ra Đường Tam sau khi hình dáng tướng mạo thay đổi, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là Tiểu Vũ thay lòng đổi dạ.

Mã Hồng Tuấn tức giận hừ một tiếng,*"Phong Tiếu Thiên, ngươi ít nói nhảm. Hôm nay các ngươi nhiều người như vậy đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta làm gì? Nếu nói phá rối, huynh đệ chúng ta tiếp hết, tất cả các ngươi tới đây đi."*

Phong Tiếu Thiên cũng không có bởi vì Mã Hồng Tuấn khiêu khích mà tức giận, vẻ mặt mỉm cười như trước, nói:*"Chúng ta bốn nguyên tố học viện theo lời mời của hoàng thất Thiên Đấu đế quốc, sẽ chuyển đến Thiên Đấu thành ở. Tất cả mọi người đều là người quen cả, hôm nay đến đây không phải đến nói chuyện sao. Lúc đầu chúng ta tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái mặc dù thua có chút không phục. Bất quá chúng ta còn không đến mức không tự kiểm điểm bản thân. Chỉ là đệ tử Sử Lai Khắc học viện các ngươi cho rằng chúng ta là tới phá rối, ta cũng không có biện pháp."*

"Các ngươi không phải đến phá rối. Tại sao xông vào học viện của chúng ta. Còn đả thương đệ tử chúng ta ngoài cửa thay phiên trực ban?." Trong đông đảo đệ tử Sử Lai Khắc học viện không biết là ai lớn tiếng hô.

Phong Tiếu Thiên nhíu mày, nói:*"Đó chỉ là một chuyện hiểu lầm, là tiểu đệ tử của chúng ta nhất thời xúc động mà thôi."*

"Hiểu lầm? Chúng ta đây nếu đánh người của học viện các ngươi học viện. Có phải hay không cũng xem như làm hiểu lầm?" Đám người tách ra nhường chỗ cho hai người tay nắm tay đi đến. Chính là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh. Bọn họ cũng là mới vừa mới biết tin tức, lập tức chạy tới đây.

Mập mạp vừa nhìn thấy hai người bọn họ cũng tới. Nhất thời vui vẻ. Người vừa nói chính là Áo Tư Tạp.

Hoả Vũ hừ lạnh một tiếng.*"Không phục các ngươi hãy kêu hết Sử Lai Khắc Thất Quái. Chúng ta đánh một hồi là được. Ai thua. Tựa như đối phương chịu nhận lỗi."*

Phong Tiếu Thiên nhìn thấy Áo Tư Tạp. Nhất thời trong lòng rùng mình. Tướng mạo Áo Tư Tạp không thay đổi. Nhưng vết sẹo dữ dằn trên mặt cùng với khí chất cả người so với ngày trước lại xảy ra biến hóa long trời lở đất. Hắn từng là một người ít bị chú ý nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Nhưng lúc này Phong Tiếu Thiên lại từ trên người hắn cảm giác được mãnh liệt uy hiếp. Cái loại hơi thở này trên người Áo Tư Tạp tuyệt không phải là bằng vào tu luyện là có thể sinh ra được.

Áo Tư Tạp đang chuẩn bị đáp ứng. Lại đột nhiên cảm giác được tay Trữ Vinh Vinh đột nhiên nắm chặt lấy tay mình. Quay đầu hướng Trữ Vinh Vinh nhìn lên. Trữ Vinh Vinh đã buông cầm tay của hắn, đột ngột đi tới.

"Tiểu Vũ ----" Trong tiếng hưng phấn kêu to. Trữ Vinh Vinh tựa như chim non tìm được đồng loại lao tới. Đột ngột ôm lấy thân thể Tiểu Vũ, nước mắt lã chã rơi xuống.

Tiểu Vũ với ánh mắt trống rỗng bị một cái ôm này của nàng đầu tiên là lại càng hoảng sợ, trong mắt toát ra vẻ kinh hoàng, nhưng tâm tình của nàng rất nhanh đã ổn định xuống tới. Giơ tay lên theo tiềm thức, ôm ngược lại Trữ Vinh Vinh, mắt to chớp chớp, trên thần sắc toát ra vài phần thân cận.

Áo Tư Tạp lúc này cũng nhìn thấy Tiểu Vũ, vội vã đi nhanh tới, kinh ngạc nhìn Đường Tam, thấp giọng nói: *"Tiểu Tam, đây là xảy ra chuyện gì? Tiểu Vũ nàng…?"*

Đường Tam dùng âm thanh mà chỉ có mấy người bọn họ mới có thể nghe được nói: *"Cơ duyên xảo hợp, chiếm được một kiện thiên tài địa bảo. Sau khi Tiểu Vũ ăn xong, thân thể của nàng khôi phục thành hình người. Hắn là xem như hoàn toàn thoát ly thú thể. Chỉ là, khôi phục cũng chỉ có thân thể của nàng. Nàng bây giờ không có linh hồn. Chỉ có một ít phản ứng bản năng."*

Trữ Vinh Vinh vừa nghe lời này, nước mắt nhất thời từ trong mắt chảy ra,

nhìn về phía Đường Tam: *"Tam ca, ngươi đừng khổ sở. Điều này đã là một khởi đầu tốt rồi. Thân thể có thể khôi phục, sau này linh hồn cũng nhất định có thể."*

Đường Tam kiên định gật đầu,*"Ta cũng kiên trì tin tưởng điểm này. Tốt lắm. Chúng ta trước xử lý chuyện trước mắt. Đừng làm cho ngoại nhân chê cười."*

Phản ứng của Trữ Vinh Vinh hiển nhiên làm nhóm người bốn nguyên tố học viện có chút kinh ngạc. Hoả Vũ không nhịn được nói:*"Như thế nào? Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi nhút nhát đến vậy sao?"*

Áo Tư Tạp hừ lạnh một tiếng,*"Muốn tỉ thí như thế nào. Các ngươi cứ nói là được. Chúng ta tiếp hết."*

Phong Tiếu Thiên mỉm cười nói: *"Thống khoái. Xem bộ dáng, Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi người cũng không đầy đủ. Đái Mộc Bạch, Đường Tam cùng Chu Trúc Thanh đều không có ở đây. Chúng ta cũng không chiếm tiện nghi của các ngươi. Thì cũng đưa ra bốn người cùng các ngươi đánh trận này, tốt lắm. Các ngươi thấy thế nào?"*

Áo Tư Tạp hướng Đường Tam nhìn lại, đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến.

Đường Tam hướng hắn lắc đầu, nói: *"Ba người đi. Tiểu Vũ cần phải có người chiếu cố."*

Áo Tư Tạp chuyển hướng Phong Tiếu Thiên nói:*"Chúng ta hãy ba đấu ba thế nào."*

Phong Tiếu Thiên nhìn thoáng qua Tiểu Vũ, hắn cũng phát hiện Tiểu Vũ không đúng. Hiện tại Tiểu Vũ không thể nghi ngờ so với năm năm trước đẹp hơn, nhưng ánh mắt nàng lại trống rỗng, cùng với phản ứng lúc trước của Trữ Vinh Vinh đều nói cho Phong Tiếu Thiên, Tiểu Vũ có chút bất bình thường.

Quay đầu cùng mọi người bốn nguyên tố học viện thương lượng một chút, Phong Tiếu Thiên, Hoả Vũ, Hỏa Vô Song ba người đi ra. Kì thật, về thực lực mà nói, vũ hồn dung hợp kĩ Băng Tuyết Phiêu Linh của Thủy Băng Nhi cùng Thủy Nguyệt Nhi nếu so với thực lực Hỏa Vô Song huynh muội còn mạnh

hơn một chút. Nhưng các nàng nhưng không cách nào cùng Phong Tiếu Thiên thực lực mạnh nhất đạt thành phối hợp. Bởi vậy, mới xuất hiện tổ hợp như vậy.

Đường Tam vuốt vuốt đầu Tiểu Vũ, ôn nhu nói: *"Tiểu Vũ, ngươi cùng Vinh Vinh ở chỗ này, ta lập tức sẽ trở lại. Được chứ?"*

Vừa nói, hắn thử thăm dò buông lỏng tay đang nắm tay Tiểu Vũ, đem tay nàng giao vòa trong tay Trữ Vinh Vinh. Tiểu Vũ tự nhiên không cách nào trả lời Đường Tam nói, bắt đầu nàng còn có chút chần chừ, nhưng khi Trữ Vinh Vinh cầm tay nàng, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn nàng. Tâm tình nàng đang có chút bất an mới ổn định xuống tới. Hiển nhiên, trong tiềm thức của nàng là nguyện ý cùng Trữ Vinh Vinh thân cận.

Đường Tam thở phào nhẹ nhõm, hướng Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp gật đầu, *"Đi thôi."*

Song phương sáu người đối mặt trong khu trung tâm, Hoả Vũ nhìn Đường Tam, vẻ mặt nhất thời toát ra một tia căm ghét.*"Chúng ta muốn đấu chính là người trong Sử Lai Khắc Thất Quái, mà không phải loại tạp nhân như ngươi."*

Ngay cả Đường Tam cũng không hiểu được, vẻ mặt căm ghét này của Hoả Vũ đích thật là vì hắn, mắt thấy hắn cùng Tiểu Vũ cùng một chỗ, Hoả Vũ tại vì Đường Tam mà âm thầm bất bình đây.

Mã Hồng Tuấn ha ha cười, nói:*"Các ngươi không phải đến khiêu chiến Sử Lai Khắc học viện chúng ta sao? Có phải hay không là tạp nhân, cứ chờ sẽ biết."* Đường Tam nhìn về phía Phong Tiếu Thiên, ánh mắt hai người tại không trung va chạm, Phong Tiếu Thiên không khỏi sửng sốt một chút. Bởi vì hắn chứng kiến, là màu lam đôi mắt có không hề tâm tình ba động của Đường Tam, mặt ngoài nhìn qua. Anh tuấn thanh niên trước mặt lại dường như là không có một tia hồn lực.

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Phong huynh, đã lâu không gặp. Các vị lần này đến Sử Lai Khắc học viện, không phải là không có mục đích. Trước khi đấu võ, có phải hay không nói rõ ràng trước."*

Phong Tiếu Thiên kinh ngạc nói:*"Ngươi nhận thức ta? Các hạ là....."* Tại trong ấn tượng của hắn, lại như thế nào sẽ có Đường Tam với hình dáng tướng mạo này cơ chứ?

Đường Tam mỉm cười, *"Năm năm không thấy, biến hóa quả thật rất lớn. Cũng khó trách các vị không nhận ra ta. Ta là Đường Tam."*

"Cái gì? Ngươi là Đường Tam?" Hoả Vũ giật mình nhìn hắn, trợn to hai mắt.

Đường Tam hướng Hoả Vũ gật đầu,*"Cơ duyên xảo hợp. Hình dáng tướng mạo xảy ra một ít biến hóa, khó trách các vị không nhận ra ta."* Đường Môn sắp thành lập thành công, Đường Tam mặc dù sẽ không đi chung quanh tuyên dương thân phận của mình, nhưng là quyết định không còn ẩn giấu cái gì. Hiện tại trong lúc hai đại đế quốc cùng Võ Hồn Điện quan hệ vi diệu. Hoàng thành của hai đại đế quốc không thể nghi ngờ là địa phương thực lực mạnh nhất thuộc về đế quốc. Ở chỗ này, Võ Hồn Điện cũng không có cách dễ dàng khinh suất. Cho dù người của Võ Hồn Điện biết hắn hiện tại ở chỗ này, chỉ cần hắn không li khai Thiên Đấu thành, cơ bản về an toàn vẫn là có thể cam đoan. Mà muốn động đến hắn, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Phong Tiếu Thiên, Hoả Vũ, Hỏa Vô Song ba người hai mặt nhìn nhau. Với tri thức của bọn họ thật sự không cách nào hiểu được tại sao bề ngoài cùng khí chất một người lại biến hóa to lớn như thế. Nhưng Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn đều không có phản bác lời Đường Tam. Hiển nhiên hắn nói rất đúng sự thật.

Thần sắc Phong Tiếu Thiên rất nhanh trở nên bình thường,*"Chúng ta hiện tại đều nhậm chức ở riêng học viện mỗi người. Tất cả mọi người là người quen, ta cũng không dối gạt các ngươi. Lần này bốn nguyên tố học viện được Thiên Đấu đế quốc quan phương hứa hẹn, mới quyết định di chuyển đến Thiên Đấu thành. Chúng ta mặc dù cũng không phải hết sức xem trọng tình hình đối lập của hai đại đế quốc cùng Võ Hồn Điện. Nhưng là, nếu như hồn sư giới thật sự trở thành một tổ chức duy nhất, đối với hồn sư chúng ta mà nói cũng không phải chuyện tốt. Càng huống chi tấm gương Lam Điện Phách Vương Long gia tộc không xa, bốn nguyên tố học viện chúng ta đồng khí liên chi. Cho nên quyết định liên hợp cùng một chỗ chuyển vào Thiên Đấu thành. Mà*

Sử Lai Khắc học viện được xưng Thiên Đấu đệ nhất học viện. Tên này chúng ta trông thấy mà thèm. Hơn nữa cũng rất thích khu vực này của các ngươi. Địa phương lớn này của các ngươi, chúng ta cũng muốn chuyển vào. Lần này chính là đến đàm phán. Chỉ là Phất Lan Đức viện trưởng, Đại Sư bọn họ đều không ở đây. Dẫn các ngươi đi ra luận bàn một phen cũng không sai."

Mã Hồng Tuấn hừ một tiếng, nói:*"Ngươi nói dễ nghe nhỉ. Không phải là tới chiếm địa phương chúng ta sao? Đừng có đắc ý. Có chúng ta ở đây. Các ngươi muốn cũng đừng hòng được. Đương nhiên, các ngươi nếu nguyện ý bị Sử Lai Khắc học viện chúng ta thôn tính. Chúng ta cũng không có ý kiến gì."*

"Mập mạp dáng chết, ngươi thúi lắm." Tính tình Hoả Vũ nóng nảy một điểm chưa từng thay đổi, vừa nghe Mã Hồng Tuấn nói, nhất thời lửa giận dâng lên. Mã Hồng Tuấn xem thường ngẩng đầu, *"Không phục thì một đấu một."*

Hoả Vũ vừa muốn phát tác, lại bị Phong Tiếu Thiên kéo lại, lúc này mới hậm hực đích hừ một tiếng.

Phong Tiếu Thiên nói: *"Năm năm rồi, Đường Tam, ta cũng muốn xem một chút các ngươi có bao nhiêu tiến bộ. Đến đây đi, để cho chúng ta luận bàn một hồi như thế nào?"*

Đường Tam trong lòng vừa động, nói: *"Chờ một chút. Phong huynh, bốn nguyên tố học viện lần này phái các ngươi đến đàm phán, nói như vậy, tại bốn nguyên tố học viện ngươi có thể làm chủ?"*

Bên cạnh Hỏa Vô Song vỗn vẫn chưa mở miệng, nói: *"Sau khi bốn nguyên tố học viện quyết định xác nhập, bởi vì Tiếu Thiên thiên phú xuất sắc, được đặc cách bổ nhiệm làm phó viện trưởng. Lần này đàm phán có thể toàn quyền đại biểu học viện."*

Đường Tam gật đầu, nhìn vẻ mặt Phong Tiếu Thiên đang mỉm cười, nói: *"Thế thì không bằng như vậy. Hôm nay đánh một trận, nếu như chúng ta thắng, xin mời bốn nguyên tố học viện không nên chủ ý quay lại đánh phá học viện của chúng ta. Đương nhiên, chỉ cần xuất phát từ điều kiện tiên quyết là các ngươi từ cùng Võ Hồn Điện đối kháng, ở Thiên Đấu thành, chúng ta sau này chính là minh hữu."*

Mỉm cười trên mặt Phong Tiếu Thiên biến mất, ánh mắt chợt trở nên sắc bén đứng lên. *"Nói như vậy, ngươi đối với chính mình rất có tin tưởng?"*

Đường Tam thở dài một tiếng, đem lời làm rõ, *"Phong huynh, nếu như hôm nay ngươi không dám tiếp nhận khiêu chiến của ta. Như vậy, ngươi cả đời cũng không có cách siêu việt ta"*

Phong Tiếu Thiên biết Đường Tam nói chính là lời nói thật. Hắn đã bại qua bởi Đường Tam, nếu như hôm nay bởi vì chuyện học viện mà sinh ra tâm tính do dự không tiếp thụ khiêu chiến của Đường Tam thì, như vậy, sau này đến lúc gặp lại Đường Tam, hắn tựu càng khó cùng chi đối kháng.

Nhìn bộ dáng Phong Tiếu Thiên do dự, Đường Tam đột nhiên cười, hắn tươi cười rất bình thản, nhưng tràn ngập tự tin, *"Không bằng như vậy đi. Do ta đến một mình lãnh giáo tuyệt học ba vị. Nếu như ta thua. Mặc cho xử trí. Nếu như ta thắng, sau này bốn nguyên tố học viện thấy Sử Lai Khắc học viện, xin hãy tránh xa ba bước."*

Lúc này đây. Không chỉ là Hỏa Vô Song, Hoả Vũ huynh muội nổi giận, ngay cả Phong Tiếu Thiên tính tình luôn luôn tốt cũng không nhịn được.

Hoả Vũ cả giận nói: *"Được lắm, Đường Tam, năm năm không thấy. Ngươi lại trở nên kiêu ngạo như vậy. Tiếu Thiên, đáp ứng hắn, ta muốn nhìn xem, hắn có cái bản lãnh gì đồng thời đối phó ba người chúng ta. Đường Tam, ngươi thua mặc cho chúng ta xử trí, đây chính là ngươi nói. Ta bảo ngươi làm nô lệ ngươi cũng đồng ý chứ?"*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Chỉ cần các ngươi có bản lãnh thắng ta."*

Áo Tư Tạp nhíu nhíu mày, ngay cả hắn đều cảm giác được Đường Tam có chút quá mức kiêu ngạo. Phong Tiếu Thiên ba người bọn họ dù sao cũng là trẻ tuổi nhất đại trung thực lực tương đương xuất chúng, mặc dù so ra vẫn kém Võ Hồn Điện hoàng kim nhất đại, nhưng là đều có cơ hội trở thành Phong Hào Đấu La. Nhất là Phong Tiếu Thiên. Năm đó đã từng mang đến cho Đường Tam phiền toái không nhỏ. Ba người lại còn cùng một chỗ phối hợp nhiều năm. Lấy lực lượng một mình Đường Tam, thật sự có thể cùng bọn

chúng chống lại sao?

Mã Hồng Tuấn ngược lại, với ý nghĩ của Áo Tư Tạp hoàn toàn không giống nhau, tận mắt chứng kiến Đường Tam chiến thắng tám mươi hai cấp thuần công hệ Hồn đấu la Dương Vô Địch, hắn hiểu sâu sắc hiện tại Đường Tam đáng sợ đến cỡ nào. Trước mắt ba người này tuy mạnh, nhưng hồn lực sợ rằng so ra đều vẫn kém Đường Tam. Cho dù liên thủ, cũng rất khó sinh ra uy hiếp đối với Đường Tam.

Phong Tiếu Thiên hét lớn một tiếng, *"Hảo. Đã như vậy, chúng ta tựu đổ một trận chiến này. Đường Tam, ngươi thua ta cũng không làm khó ngươi. Xin mời ngươi sau này đi theo ta cùng nhau vì làm bốn nguyên tố học viện cường đại mà cố gắng."*

Áo Tư Tạp còn muốn nói cái gì, lại bị Mã Hồng Tuấn lôi kéo lùi về phía sau, mọi người là huynh đệ nhiều năm, từ trên vẻ mặt Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp đã hiểu được rất nhiều điều. Lo lắng trong lòng cũng hạ thấp rất nhiều.

Mặc dù là ba đấu một, Phong Tiếu Thiên một điểm cũng không dám xem thường Đường Tam, lúc trước, tại toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, Đường Tam gây ra quá nhiều kỳ tích. Hắn cũng không hy vọng chính mình ba người lần nữa trở thành đối tượng để Đường Tam sáng tạo kỳ tích.

Phong Tiếu Thiên trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo dài có chút bén nhọn, một tầng thanh quang nhàn nhạt từ trong cơ thể hắn mênh mông tràn ra lưu động, thân thể của hắn rõ ràng xảy ra biến hóa, nương theo âm thanh kêu răng rắc của xương khớp, cơ thể cùng bộ xương đồng thời bành trướng, vóc người rõ ràng trở nên khổng lồ hơn. Tóc dài trên đầu cũng bị phủ lên thành màu xanh, trên vai trái, bất ngờ toát đầu sói tượng trưng vũ hồn của hắn.

Ánh mắt màu xanh lang thủ lành lạnh, nhìn chăm chú Đường Tam, một tia hàn ý không ngừng từ nó phóng xuất ra đến. Đúng là vũ hồn Tật Phong Song Đầu Lang của hắn.

Giờ khắc này, Đường Tam lập tức tựu hiểu được tại sao bốn nguyên tố học viện lại bổ nhiệm Phong Tiếu Thiên làm phó viện trưởng học viện. Bởi vì tại

trên người hắn, xuất hiện chỉnh tề sáu cái hồn hoàn. Hồn đế, hắn dĩ nhiên cũng là một hồn đế.

Phải biết rằng, lúc trước, khi Phong Tiếu Thiên tham tinh anh đại tái cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục, cũng đã là hai mươi bốn tuổi. Tuổi hồn sư phát triển nhanh nhất là khi trước hai mươi tuổi, hắn đã vượt qua hai mươi tuổi, dĩ nhiên có thể tại trong năm năm ngắn ngủi cũng tăng lên tới trên sáu mươi cấp, có thể thấy được hắn có bao nhiêu nỗ lực cùng cố gắng. Mặc dù cấp bậc hồn lực hắn lúc đầu muốn cao hơn Đường Tam bọn họ, nhưng trên thực tế, trình độ khó khăn hắn tăng lên của hắn nhưng cũng muốn cao hơn Sử Lai Khắc Thất Quái.

Đường Tam cũng là hồn đế, hơn nữa tinh thần lực của hắn đã là cực kì cường đại, hắn rõ ràng cảm giác được Phong Tiếu Thiên hắn là vừa mới đạt được hồn hoàn tiến giai. Đã có thể xem như như vậy, có thể ở hai mươi chín tuổi đạt tới loại trình độ này, hắn cũng đã rất giỏi rồi.

Hoả Vũ nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt Đường Tam, trong lòng không khỏi có chút khoái ý, nàng đồng thời cùng ca ca Hỏa Vô Song, cũng phóng xuất ra vũ hồn của bọn họ.

Hai vàng, hai tím, một đen, cấp bậc hồn hoàn huynh muội hai người giống nhau như đúc. Đều là hồn thánh trên năm mươi cấp. Nồng nặc hơi thở hỏa nguyên tố tràn ra, không khí nóng rực mà trở nên táo bạo đều bày ra thực lực cường hãn của bọn họ.

Phong Tiếu Thiên hơi hướng Đường Tam hành lễ, *"Sáu mươi mốt cấp mẫn công hệ chiến hồn đế."*

Hoả Vũ ngạo nghễ nói: *"Năm mươi bốn cấp khống chế hệ chiến hồn vương."* Nàng kiêu ngạo cũng không phải là bởi vì chính mình, mà là bởi vì Phong Tiếu Thiên, mấy năm nay, chênh lệch của nàng cùng Phong Tiếu Thiên đã mở ra. Nàng từ trước đến nay với Phong Tiếu Thiên cùng một chỗ, cũng tinh tường biết Phong Tiếu Thiên tu luyện khắc khổ đến cỡ nào. Vì tu luyện, Phong Tiếu Thiên mỗi ngày đều ở tại sơn cốc xuất hiện gió lốc sinh sống tới hai năm. Mỗi ngày thừa nhận cơn lốc kinh khủng thổi tới. Hắn có thể có thành tựu hôm nay, có thể nói là cố gắng nỗ lực thật lớn.

Hỏa Vô Song nói: *"Năm mươi ba cấp cường công hệ chiến hồn vương."*

Nhìn ba đối thủ trước mặt, kinh ngạc trong mắt Đường Tam dần dần thu liễm đứng lên, một lần nữa trở nên bình tĩnh. Hắn mặc dù không biết Phong Tiếu Thiên là như thế nào tu luyện. Nhưng là có thể tưởng tượng được, mỗi một danh hồn sư đều có bất đồng kì ngộ, Phong Tiếu Thiên tất nhiên cũng cố gắng nỗ lực thật lớn mới có thành tựu hôm nay. Nhưng là, chính mình cố gắng nỗ lực chẳng lẽ so với hắn lại ít hơn sao? Không, đương nhiên không.

Hoả Vũ có chút bất mãn nhìn Đường Tam, *"Như thế nào? Hiện tại ngươi chuẩn bị nhận thua chứ? Còn không phát ra vũ hồn của ngươi."*

Đường Tam nhìn nàng một cái, thẳng thắn mà nói, hắn rất không thích tính cách của Hoả Vũ, nàng quá mạnh mẽ bá đạo. Nhưng lại không thể không thừa nhận thực sự cái tính tình nữ hài tử này nếu so với rất nhiều kẻ giả dối còn tốt hơn nhiều.

Tay phải giơ lên, vũ hồn chợt phóng thích, sớm muộn gì sẽ làm người khác biết đến. Đối với đông đảo đệ tử Sử Lai Khắc học viện, Đường Tam tại vừa rồi mới quyết định lúc đối chiến ba người trước mặt sẽ không chuẩn bị giấu diếm mười vạn năm hồn hoàn của mình nữa. Tiểu Vũ sống lại, băng giá trong lòng hắn cũng giảm đi rất nhiều, nên đối mặt thì sẽ đối mặt, áp lực cũng đồng dạng là động lực. Hắn sẽ không ngu đến mức bây giờ đã đi tìm Võ Hồn Điện báo thù, nhưng là không chuẩn bị lại che giấu điều gì. Nếu ở bên trong Thiên Đấu thành này còn có thể bị Võ Hồn Điện áp chế, như thế hắn cũng vĩnh viễn cũng không có cơ hội cùng Võ Hồn Điện đối kháng.

Đương nhiên, Võ Hồn Điện muốn nắm giữ hành tung của hắn tuyệt không thể dễ dàng, sau khi ở bên cạnh hướng Phất Lan Đức, Đại Sư bọn họ dặn dò, Đường Tam bọn họ sẽ lập tức ẩn vào Lực Chi Nhất Tộc. Cũng là Đường Môn của bọn hắn. Nơi đó mới là chính thức chỗ ẩn thân của hắn. Đường Môn hết thảy hiện tại mới là cần giữ bí mật nhất.

Lam Ngân Thảo trong suốt đích tại ánh nắng giữa trưa rực rỡ chiếu xuống có vẻ càng thêm rực rỡ nhiều vẻ, gần như thông thấu đích bản thể vũ hồn tản mát ra vô số quang ảnh huyễn lệ, đại biểu cho thực lực là sáu cái hồn hoàn

trong sát na hiện lên, dưới bốn màu thấp thoáng, vàng, tím, đen, hồng làm Đường Tam nhìn qua tựa như từ trên trời giáng xuống thần để nhất bàn.

Phong Tiếu Thiên ba người cơ hồ bị huyễn lệ ánh sáng nọ làm cho hoa mắt, khi bọn hắn nhìn thấy Đường Tam hồn hoàn thứ sáu là hồn hoàn màu đỏ thì, vẻ mặt ba người đặc sắc vạn phần. Mà đệ tử cùng các sư phụ chung quanh đang xem cuộc chiến trong phút chốc hoàn toàn lâm vào yên tĩnh.

"Sáu mươi sáu cấp, khống chế hệ chiến hồn đế. Xin mời." Trầm thấp âm thanh của Đường Tam đem ba gã đối thủ trước mặt bừng tỉnh. Ngay lúc này, bọn họ mới thật sự hiểu được tại sao Đường Tam dĩ nhiên có dũng khí đồng thời khiêu chiến ba người bọn họ. Thực lực. Đó là thực lực tuyệt đối.

"Điều này, điều này khó có khả năng." Hoả Vũ không dám tin nhìn Đường Tam, nàng vẫn cho rằng, cố gắng năm năm, ít nhất Phong Tiếu Thiên có thể mở ra chênh lệch cùng Đường Tam, dù sao vũ hồn của Đường Tam chỉ là Lam Ngân Thảo. Nhưng lúc này, giờ phút này, nàng thấy được xác thật là mở ra chênh lệch, nhưng bị mở ra, lại là bọn họ.

Hôm nay, sau năm năm. Đường Tam dùng thực lực của chính mình hướng bọn họ chứng minh rồi. Lúc đầu tại trong tinh anh đại tái cao cấp hồn sư học viện toàn đại lục Sử Lai Khắc Thất Quái đạt được quán quân là hoàn toàn xứng đáng.

Đường Tam thản nhiên liếc mắt nhìn Hoả Vũ một cái, kì thật. Cho dù không có Tiểu Vũ hiến tế, thực lực của hắn cũng vững vàng trên Phong Tiếu Thiên. Trong năm năm này, hắn thừa nhận quá nhiều rồi, nhưng tương ứng cũng thu được rất nhiều rất nhiều.

"Xin mời." Đường Tam lần thứ hai đưa tay làm ra thế xin mời. Lam Ngân Thảo chung quanh thân thể thoáng ba động một chút, bàn tay hơi hơi vung lên, vô số Lam Ngân Thảo đã chen chúc hướng về ba người trước mặt phóng tới.

Phong Tiếu Thiên phản ứng đầu tiên lại đây, trong nháy mắt gia tốc, vọt thẳng đến chỗ Đường Tam, thanh quang tại phía sau hắn kéo ra một cái quang ảnh thật dài, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Chỉ thấy hai tay hắn bắn ra móng vuốt sói nương theo đệ nhất hồn hoàn lóe sáng mà huy động, hơn mười đạo phong nhận lợi hại phảng phất trong nháy mắt từ trong tay của hắn bộc phát ra dường như tứ tán phi tán loạn mạnh mẽ ép chặn lại Lam Ngân Thảo của Đường Tam đánh tới trước mặt.

Năm năm không thấy, thực lực Phong Tiếu Thiên quả thật tiến bộ rất nhiều, đồng dạng là đệ nhất hồn kĩ, nhưng thực lực thể hiện ra cũng đã hoàn toàn bất đồng.

Bất quá, phong nhận bày trận của Phong Tiếu Thiên cũng chỉ là bằng vào mượn lực đẩy lực Lam Ngân Hoàng của Đường Tam mà thôi, nhưng không cách nào đối Lam Ngân Hoàng sinh ra bất cứ cái gì thương tổn. Lam Ngân Hoàng bị kích động tứ tán tức khắc tại không trung triển khai thành diện tích cực lớn, tại ánh mặt trời đích chiếu xuống cũng có vẻ càng phát ra huyễn lệ.

Hoả Vũ cùng Hỏa Vô Song cũng đồng thời động, Hỏa Vô Song chợt quát một tiếng, sau khi thu được vũ hồn Hoả Long. Lực công kích của hắn toàn diện tăng lên, sải bước hướng về mặt trước Đường Tam vọt tới, trong tiếng rít gào, mạnh mẽ hỏa quang đã bao trùm hai nắm đấm ngưng kết long lân. Hắn cũng không có quên, Lam Ngân Hoàng của Đường Tam chính là hỏa miễn, bởi vậy. Hắn cũng không đem hỏa diễm phóng ra ngoài, mà là hoàn toàn bao quanh hai nắm đấm, làm cho hai đấm chính mình có được lực bộc phát càng mạnh.

Hoả Vũ sau lưng dâng lên một mảnh hỏa ảnh, tinh tinh điểm điểm hỏa quang bắt đầu tại trên đỉnh đầu nàng ngưng kết. Mấy năm nay bọn họ một mực cùng nhau tu luyện, mười phần ăn ý lẫn nhau, căn bản không cần trao đổi cũng có thể nắm chắc lẫn nhau khoảng cách mỗi một cái hồn kĩ phóng thích trong lúc đó, giấu diếm sơ hở.

Đường Tam không có bắt đầu đã thi triển hồn kĩ, thân thể bước dài một bước, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng huy động. Phong kín cước bộ đi tới của Phong Tiếu Thiên, cho dù là Phong Tiếu Thiên thực lực như vậy, ở trước mặt Lam Ngân Hoàng cũng tất nhiên sẽ bị ngăn cản trong nháy mắt. Mà Đường Tam thì sử dụng thuấn di công phu, dưới chân chợt gia tốc, hai đấm đồng thời giơ lên, thẳng đến Hỏa Vô Song nghênh đón. Hắn thân là khống chế hệ

hồn sư, nhưng lại muốn lấy quyền đối quyền, đối mặt cùng cường công hệ Hỏa Vô Song ngạnh kháng.

Hỏa Vô Song tự nhiên sẽ không lui bước, trong lúc hét vang, hai nắm đấm bao hàm hỏa nguyên tố kinh khủng thẳng đến Đường Tam đánh tới. Nắm tay hai người chợt va chạm, nhất thời nổ vang.

Hỏa Vô Song thầm nghĩ, mặc dù thực lực ngươi so với ta mạnh hơn. Cũng không thể lấy sở đoản của mình cùng ta am hiểu nhất là cường công chống lại trước mặt.

Nhưng là, khi hai người bốn quyền va chạm cùng một chỗ, sắc mặt Hỏa Vô Song nhất thời thay đổi. Hắn rõ ràng cảm nhận được, nắm tay Đường Tam kia cứng rắn như thép, kiên cố làm hiệu quả bộc phát hỏa diễm trên nắm tay mình toàn bộ biến mất. Kinh khủng áp lực mặt trước đánh tới, hai đấm đồng thời tê rần, ngay sau đó, thân thể của hắn đã không thể khống chế bay nhanh lui về phía sau.

Cùng lúc đó, đệ tứ hồn hoàn trên người Đường Tam chợt lóe sáng. Lam Ngân Tù Lung xuất hiện. Chỉ là một cái Lam Ngân Tù Lung, mà mục tiêu vây khốn lại là Phong Tiếu Thiên người đang gạt Lam Ngân Hoàng ra hướng chính mình bay nhanh đến.

Chợt bị nhốt trụ, Phong Tiếu Thiên hai tay móng vuốt sói toàn lực chụp vào Lam Ngân Hoàng, nhưng hắn nhưng lại kinh hãi phát hiện, đồng dạng là Lam Ngân lồng giam, nhưng Lam Ngân Hoàng trước mắt so với Lam Ngân Thảo trước kia cứng cỏi không biết bao nhiêu. Một trảo toàn lực này của hắn, lại chỉ có thể để lại ở trên mặt một đạo dấu vết nhợt nhạt mà thôi.

Đường Tam càng lại căn bản không có nhìn về phương hướng phía Phong Tiếu Thiên, cước bộ nhất sai, đã hướng Hỏa Vô Song đang ngã xuống đuổi theo. Vai phải hạ xuống. Trực tiếp đụng lồng ngực Hỏa Vô Song. Đồng thời. Hai cây Lam Ngân Thảo đồng thời quấn quanh tại bên hông Hỏa Vô Song, mạnh mẽ đem hắn kéo đến ngã xuống phía mình.

Hỏa Vô Song dù sao cũng là tiền nhậm đội trưởng chiến đội Sí Hỏa học viện. Tự nhiên cũng không phải dễ đối phó như vậy. Song chưởng ê ẩm tê dại,

nhưng lại không thể ngăn cản hắn phát huy thực lực. Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, đệ tam, đệ tứ hai cái hồn trên người hoàn trước sau sáng lên, mênh mông hỏa thuộc tính bộc phát lực lấy bản thân làm trung tâm trong nháy mắt nổ tung, đồng thời hai tay trong lúc đó lợi trảo hiện lên, thân thể lần nữa phình to, trên lân phiến bộc phát quang mang màu vàng đỏ. Cả người uy thế đại thịnh.

Cái hồn kỹ này của hắn cùng loại với đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ Kim Cương Biến của Đái Mộc Bạch, đem năng lực thân thể trong nháy mắt đã tăng lên tới đỉnh điểm.

Phốc đích một tiếng, một vòng đậm hỏa quang xuất hiện tại trước mặt Đường Tam, đưa thân thể hắn bắn lui, chính là kháng cự hỏa hoàn của Hoả Vũ. Mà lúc này đệ tứ hồn kĩ trên người Phong Tiếu Thiên cũng chợt bộc phát ra, xương ngón tay hắn trong lúc đó, đều tự bắn ra ba lưỡi dao sắc bén dài ước chừng nửa thước, hư ảo quang ảnh hình sói ở sau lưng hiện lên, hai tay chừng một phần, dài đến gần trượng thanh quang từ trong sáu đạo lưỡi dao sắc bén bộc phát ra, rốt cuộc xé nát Lam Ngân Tù Lung trước mặt.

Phải biết rằng, đây chính là đệ tứ hồn kĩ Toàn diện bộc phát của hắn, mà Lam Ngân Tù Lung của Đường Tam bản lãnh là một cái quần thể hồn kĩ, chích đối hắn phóng ra một cái tựu buộc hắn phải dụng công kích đệ tứ hồn kĩ, có thể thấy được Lam Ngân Hoàng trình độ cứng cỏi kinh khủng đến cỡ nào.

Bất quá, Đường Tam lúc này dù sao cũng bị Kháng cự hỏa hoàn của Hoả Vũ bắn lui, Phong Tiếu Thiên ba người một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, Phong Tiếu Thiên thừa dịp đệ tứ hồn kĩ hiệu quả còn chưa biến mất, hai tay tạo thành chữ thập giơ lên cao, thanh quang mãnh liệt thoát trảo đi, thẳng đến Đường Tam chém ra. Thanh quang chém ra trong nháy mắt, không khí chung quanh thân thể Đường Tam kịch liệt vặn vẹo, khóa cứng lộ tuyến né tránh hai bên của hắn, buộc hắn liều mạng.

Hàn quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, khí phách trong lòng bỗng nhiên sinh ra, liều mạng thì sao? Sát khí lạnh lẽo trong nháy mắt ngưng kết thành thực chất, mênh mông bạch quang pha trộn hơi thở cực độ bạo lực tràn ra, trong phút chốc hóa thành một đạo bạch mang, mặt trước đón nhận đệ tứ hồn kĩ của Phong Tiếu Thiên.

Phong Tiếu Thiên vẫn chưa nhìn thấy hồn hoàn trên người Đường Tam lóe ra, hắn đang phỏng đoán năng lực này của Đường Tam từ đâu mà đến, đạo bạch quang nọ cùng thanh quang hắn chém ra dưới tiếp xúc dĩ nhiên vẫn chưa sinh ra đối kháng, mà là nhất thấu mà qua, trong nháy mắt đã tới trước mặt hắn.

Dưới sự kinh hãi, Phong Tiếu Thiên bất chấp tiết kiệm hồn lực, toàn thân thanh quang lần nữa bộc phát, vội vã liều mạng ngăn cản. Nhưng là, bạch quang nọ nhưng lại lặng yên dũng mãnh vào, trực tiếp rung động thân thể của hắn.

Sát Thần lĩnh vực tiến hóa kĩ năng Sát Thần Đột Kích, bản thân chính là cùng loại với năng lực tinh thần công kích, tự nhiên cùng năng lượng công kích của hắn sẽ không sinh ra xung đột. Mà Phong Tiếu Thiên ở bên trong Sát Thần Đột Kích bởi vì tự thân chuẩn bị không đủ, nhất thời như chìm hầm băng, tại nơi điên cuồng bạo lệ sát khí, hắn chỉ cảm thấy thân thể của chính mình tựa như một chiếc thuyền nhỏ tùy thời có khả năng lật úp, hồn lực trong cơ thể cuồng bạo, chiến ý lại càng nhanh chóng giảm xuống, sắc mặt tái nhợt liên tiếp thụt lùi vài bước. Mà mất đi khống chế của hắn đạo màu xanh quang trảm kia cũng chưa tới trước mặt Đường Tam đã bởi vì mất đi khống chế mà biến mất.

Vây Ngụy cứu Triệu, Đường Tam dùng một cái phương pháp đơn giản nhất đã hóa giải công kích lần này của Phong Tiếu Thiên.

"Tiếu Thiên, ngươi thế nào?" Hoả Vũ một tay đặt lên bả vai Phong Tiếu Thiên, đem hồn lực của mình đưa vào trong cơ thể Phong Tiếu Thiên. Mấy năm nay bọn họ luôn ở cùng nhau, quan hệ hai người từ lâu đã xác định, chỉ còn chưa có kết hôn mà thôi.

Nghe được thanh âm của Hoả Vũ, tinh thần Phong Tiếu Thiên nhất thời tinh thần, chiến ý lúc này mới không có hỏng mất, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, miễn cưỡng đề tụ tinh thần. Thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ sợ hãi,*"Thật là lợi hại."*

Ba đấu một, từ lúc giao thủ đến bây giờ, hạ phong ngược lại là bên nhân số

nhiều hơn. Điều này làm Phong ba người Tiếu Thiên đều không khỏi sinh ra vài phần chán nản. Nhưng, bọn họ cũng là những hồn sư ưu tú có kinh nghiệm chiến trận đích, tự nhiên sẽ không vì như vậy bị đả khoa, dưới sắc mặt ngưng trọng, Hoả Vũ hướng Phong Tiếu Thiên gật đầu, cùng Hỏa Vô Song cùng nhau hướng Đường Tam lao tới, mà đệ nhị, đệ tam hai cái hồn hoàn trên người Phong Tiếu Thiên đồng thời sáng lên.

Một đôi cánh thật lớn màu xanh từ sau lưng Phong Tiếu Thiên giãn ra, cùng lúc đó, màu xanh quang ảnh tại sau lưng hắn ngưng tụ, đúng là bộ dáng tật phong song đầu lang. Tại nơi quang ảnh khổng lồ huyễn lệ phụ trợ, Phong Tiếu Thiên bay lên trời, cánh sau lưng chỉ là một lần vỗ cánh, mượn gió trong không trung, thân thể của hắn cũng như diều gặp gió bay lên, lên cao tới độ cao cách mặt đất khoảng năm mươi thước.

Chứng kiến một màn quen thuộc này, nơi khóe miệng Đường Tam không khỏi toát ra một tia thản nhiên mỉm cười, lúc trước, Phong Tiếu Thiên không phải là đang sử dụng cái kĩ năng này mà bị bại đang trong tay mình sao? Như thế nào, hắn còn muốn lập lại chiêu cũ sao?

Hỏa Vô Song đã nhẹ đi lên, mà vô số hỏa diễm ngưng tụ cũng nương theo đệ ngũ hồn hoàn trên người Hoả Vũ sáng lên tựa như lưu tinh đuổi nguyệt hướng về Đường Tam bay tới. Hỏa diễm lưu tinh này của nàng nhìn qua cùng đệ ngũ hồn kĩ của Mã Hồng Tuấn có chút giống nhau, chỉ bất quá số lượng nhưng lại muốn ít đi rất nhiều. Nhưng cái hồn kĩ này như trước không thể khinh thường, bởi vì trong mỗi một khối hỏa diễm lưu tinh bay tới đều ẩn chứa rất mạnh lực bộc phát. Cho dù không cân nhắc nhân tố hỏa diễm, cũng đủ để sinh ra công kích kinh khủng.

Trên người Hỏa Vô Song sáng lên cũng là đệ ngũ hồn hoàn, trong tiếng rít gào, chỉ thấy chung quanh thân thể hắn dựng đứng một cái hỏa long thật lớn dài ước chừng năm thước, xoay quanh thân thể của hắn hướng Đường Tam đánh tới.

------oOo------

Chương 360: Ý đồ khi đến của tứ nguyên tố học viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Fê

Biên dịch: A Lá

Khá lắm, hai người đều thi triển đệ ngũ hồn kĩ, đây là muốn quyết phân thắng bại sao? Không, Đường Tam lập tức đã nhìn ra mục đích của bọn họ. Hỏa Vô Song huynh muội sở dĩ không tiếc hao phí hồn lực phát động công kích như vậy, cũng không có một chút nào muốn đem chính mình đánh bại, mà là vì trì hoãn thời gian cho Phong Tiếu Thiên đang trên không trung.

Mặc dù lúc trước Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm của Phong Tiếu Thiên bị thua bởi Loạn Phi Phong chuy pháp của Đường Tam, nhưng uy lực Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm cũng cường đại tương đương. Mà hiện tại Đường Tam phải đối mặt cũng không phải chỉ mỗi mình hắn, chỉ cần cấp Phong Tiếu Thiên đủ thời gian điệp gia lực công kích, mà bản thân Đường Tam thì bị Hỏa Vũ, Hỏa Vô Song cuốn lấy không cách nào súc lực sử dụng Loạn Phi Phong chuy pháp, như vậy, Phong Tiếu Thiên hoàn toàn nắm chắc sẽ khiến cho Đường Tam thất bại thảm hại. Cái chiến thuật này bọn họ đã diễn luyện rất nhiều lần, bởi vì Đường Tam cường đại ngoài sự suy nghĩ, rốt cuộc vẫn đem ra dùng.

Đầu tiên bay đến trước mặt Đường Tam, là năm khối Hỏa Diễm Lưu Tinh. Thân hình Đường Tam nhoáng lên, cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, Sát Thần Lĩnh Vực trong nháy mắt bộc phát, sát khí mạnh mẽ không nhân nhượng phá tan sự tập trung vào thân thể mình của Hỏa Vũ. Tại khe hở giữa năm khối Hỏa Diễm Lưu Tinh này chui qua, đồng thời chỉ thấy tay phải hắn vung lên, một đoàn quang cầu màu xanh biếc hướng không trung bắn đi, đệ tam hồn kĩ Chu Võng Trói Buộc phóng thích, đuổi theo thẳng hướng Phong Tiếu Thiên đang bắn lên trời.

Mà khi đó, nhóm Hỏa Diễm Lưu Tinh thứ hai cùng Hỏa Vô Song đã đồng thời lướt tới trước mặt Đường Tam.

Quang mang trong mắt Đường Tam ngưng tụ, thân hình lóe ra bay nhanh lui

về phía sau, đồng thời, cùng với đệ ngũ hồn hoàn lóe sáng, trên cánh tay hắn phải cũng đã phát ra kim quang trong suốt.

Các đệ tử Sử Lai Khắc Thất Quái đang xem cuộc chiến tự nhiên sẽ không quên lúc đầu Lam Ngân Bá Vương Thương lưu lại cho bọn hắn ấn tượng sâu sắc như thế nào, cả đám đều nín thở, tập trung tinh thần xem cuộc chiến.

Kim sắc trường thương dài đến ba thước xuất hiện tại cánh tay phải của Đường Tam. Hỏa diễm lưu tinh mặc dù nhanh, nhưng dĩ nhiên đuổi không kịp thân thể của hắn. Có xương đùi phải Lam Ngân Hoàng tăng phúc, tốc độ Đường Tam thậm chí so với thuần mẫn công hệ hồn sư Mẫn Chi nhất tộc còn nhanh hơn. Lúc này tốc độ hắn có khả năng đạt tới tự nhiên không phải Hỏa Vũ bọn họ có thể tưởng tượng.

Giữa không trung Phong Tiếu Thiên đã bắt đầu Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm của hắn, mắt thấy Chu Võng Trói Buộc bay tới, thân thể hắn chợt xoay tròn, đôi cánh sắc bén trực tiếp huy động, cố gắng chặt đứt nó. Nhưng, hắn lại một lần nữa cảm nhận được trình độ cứng cỏi của Lam Ngân Hoàng sau khi tiến hóa. Lấy lực công kích Tật Phong Ma Lang tam thập lục liên trảm của Phong Tiếu Thiên. Đối với Lam Ngân Hoàng bình thường có lẽ còn có thể miễn cưỡng chặt đứt. Cũng không nên quên, Chu Võng Trói Buộc đã khiến trình độ cứng cỏi của Lam Ngân Hoàng tăng lên trăm phần trăm. Một cánh chém tới này của hắn, dĩ nhiên không thể phá vỡ được, ngược lại là Chu Võng trói buộc mượn lực lượng của hắn nhanh chóng bay tới quấn lấy trên người hắn. Nhất thời cắt đứt hồn kĩ hắn tự nghĩ ra.

Phong Tiếu Thiên không cam lòng gầm nhẹ một tiếng, phải biết rằng, trên Chu Võng Trói Buộc có độc. Nếu thật sự bị trói buộc lại, như thế kế tiếp hắn cũng không cần tiếp tục chiến đấu. Dưới sự bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tạm dừng Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của mình, đệ ngũ hồn hoàn trên người trong nháy mắt bộc phát. Một tầng mãnh liệt thanh quang từ trên người bắn ra, hóa thành vô số khí thế cực kì mạnh mẽ tựa như thật thể phong nhận bộc phát thành một đoàn long quyển (gió lốc) chói mắt, đem Chu Võng chung quanh thân thể xé đến nát bấy.

Tật Phong Song Đầu Lang đệ ngũ hồn kĩ, Long quyển phong nhận.

Hỏa Vô Song bởi vì Đường Tam không ngừng lui về phía sau đã có chút không kiên nhẫn. Đột nhiên dừng lại cước bộ, hai tay đẩy ra. Xoay quanh thân thể hắn đệ ngũ hồn kĩ Công Phòng Nhất Thể hỏa long biến ảo rít gào bay ra. Đuổi theo thẳng đến Đường Tam. Hỏa long bộc phát lực cực kì kinh người. Chẳng những rất nhanh đến gần thân thể Đường Tam. Thậm chí ngay cả Sát Thần Lĩnh Vực của Đường Tam làm giảm sức tập trung của nó.

Hỏa Vũ cũng kịp thời phối hợp với huynh trưởng. Khống chế Hỏa Diễm Lưu Tinh còn lại từ hai bên vòng lại hướng Đường Tam, khoá hắn vào góc chết. Nàng dùng tinh thần lực của mình mà khống chế. Hiệu quả cũng rất khá. Huynh muội hai người nhất thời đem Đường Tam đưa thân vào trong sát cục.

Mà kim quang kia. Cũng trong nháy mắt phóng thích. Đệ ngũ hồn kĩ của Đường Tam, Lam Ngân Bá Vương thương bộc phát.

Kim quang chợt lóe rồi tắt. Hỏa long trong nháy mắt tại không trung đọng lại. Bất luận Hỏa Vô Song có khống chế như thế nào. Nó cũng không nhúc nhích nửa phần. Mà kim quang tại không trung vẽ ra một đạo đường vòng cung xuyên qua thân hình nó, chạy thẳng tới Phong Tiếu Thiên vừa mới ổn định thân hình bắt đầu thi triển Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm. Mặc dù kim quang kia đã bị hỏa long suy yếu một nửa. nhưng khí thế cực độ mạnh mẽ với hơi thở chưa từng có từ trước đến nay vẫn là gây cho Phong Tiếu Thiên cảm giác hít thở không thông.

Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của hắn vừa mới xoay một vòng. Tự hỏi không cách nào tiếp được công kích tập trung như vậy. Dưới sự bất đắc dĩ. Hắn đành phải lần dừng lại thứ hai. Đệ ngũ hồn kĩ lần nữa phóng thích. Bằng vào khống chế tinh diệu Long quyển phong nhận từng đợt rồi lại từng đợt đánh sâu vào. Cùng với bản thân tại không trung bay ngược. Lúc này mới miễn cưỡng đem uy thế công kích còn lại của Lam Ngân Bá Vương thương tiêu trừ hết.

Cùng lúc này, hỏa long được ngưng tụ không xa trước người Đường Tam nương theo hàng loạt Hỏa Diễm Lưu Tinh song song đồng thời cùng nổ mạnh, hóa thành một trận mưa lửa bắn tới trong tiếng nổ kịch liệt. Mà Đường Tam vốn là mục tiêu công kích của chúng, lúc này lại biến mất.

Đường Tam chỉ là biến mất tại trước mặt Hỏa Vô Song, nhưng lại không hề mất đi tung tích trong mắt Hỏa Vũ. Bởi vì khi lúc hắn lần nữa xuất hiện, vừa lúc thấy Hỏa Vô Song cùng Hỏa Vũ huynh muội trong lúc đó. Hơn nữa khoảng cách Hỏa Vũ cũng chỉ có một bước dài.

Mắt thấy Đường Tam đột nhiên tại trước mắt nhanh chóng lao tới, Hỏa Vũ nhất thời thất kinh, cơ hồ là không chút do dự tựu phóng xuất ra Kháng Cự Hỏa Hoàn của mình. Nàng cũng không có nắm chắc cùng Đường Tam mặt đối mặt ngạnh kháng.

Theo Kháng Cự Hỏa Hoàn phóng thích, Đường Tam rồi lại một lần biến mất. Tốc độ phóng thích đệ tam hồn kĩ này của Hỏa Vũ có mau nữa, cũng không thể so với tốc độ thuấn di trong nháy mắt của Đường Tam.

Lúc này đây. Khi Đường Tam tái xuất hiện. Đã ở sau lưng Hỏa Vũ. Lam Ngân Thảo trong suốt, thô to trực tiếp quấn quanh trên thân thể vị nữ hồn vương này. Gai nhỏ bén nhọn đâm xuyên qua quần áo đâm vào trong da thịt Hỏa Vũ đang lúc hồn lực nàng bạc nhược yếu kém khi vừa mới phóng thích Kháng Cự Hỏa Hoàn.

Mãnh liệt tê dại cảm giác. Nhất thời truyền khắp toàn thân Hỏa Vũ. Lấy năng lực thân thể nàng, làm sao có thể từ trong Lam Ngân Hoàng này giãy ra chứ?

Lúc này Hỏa Vô Song cũng đã phản ứng lại, Phong Tiếu Thiên đang ở trên không trung lại càng buồn bực tới cực điểm, chẳng quan tâm tới súc lực, phi nhanh xuống, đôi cánh lợi hại thẳng hướng Đường Tam đánh xuống.

Đường Tam chỉ làm ra một động tác đơn giản, đã vừa lại một lần ngưng hẳn hồn kĩ Phong Tiếu Thiên tự nghĩ ra. Lam Ngân Hoàng vung vẩy, Hỏa Vũ bị trói chặt như lưu tinh chùy bình thường hướng về Phong Tiếu Thiên ném tới. Nghìn vạn lần không nên hoài nghi sự chuẩn xác của Đường Tam, đem Hỏa Vũ trở thành ám khí khổng lồ để sử dụng, thủ pháp ám khí của hắn cũng sẽ không xuất hiện bất cứ khác biệt chút nào.

Lam kim sắc quang mang huyễn lệ chợt từ mặt đất bạo khởi, Hỏa Vô Song đang lao tới Đường Tam nhất thời tại nơi lam kim sắc quang mang thôn phệ trì trệ xuống.

Lam Ngân Hoàng đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân Lồng Giam biến dị kĩ năng Lam Ngân Đột Thứ Trận phóng thích.

Sau một khắc, Đường Tam đã tới trước mặt Hỏa Vô Song, thuấn di rời đi như trước, Lam Ngân Hoàng cùng lục hoàn huyễn lệ đồng thời biến mất, thay thế trong tay là Hạo Thiên Chuy nện xuống.

Hỏa Vô Song bởi vì lúc trước Hỏa Vũ bị bắt cũng đã có chút rối loạn, hộ thể hồn lực toàn bộ chuyển hóa thành lực công kích ngưng tụ tại trên hai tay. Mặc dù thời gian choáng váng rất ngắn. Mà khi hắn tỉnh táo lại, chỉ thấy Hạo Thiên Chuy khổng lồ.

Vị hồn vương có được Độc giác Hỏa Bạo Long này chỉ có thể kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp bị một chuy của Đường Tam đập ngất trên mặt đất. Đây vẫn là Đường Tam hạ thủ lưu tình. Nếu như là người của Võ Hồn Điện, một chuy này hoàn toàn có thể trực tiếp giết chết.

Phong Tiếu Thiên có cảm giác muốn hộc máu. Tật Phong Ma Lang Tam Thập Lục Liên Trảm của hắn so với năm năm trước, đã tiến hóa tới năm mươi tư trảm liên tục, tự hỏi uy lực vô cùng, nhưng uy lực phải cần có kĩ năng, ngươi mới có thể sử dụng ra được. Đường Tam liên tục ba lần mạnh mẽ ép cắt đứt kỹ năng của hắn. Lại còn bức bách hắn hai lần dùng ra đệ ngũ hồn kỹ làm tiêu hao đại lượng hồn lực. Lúc này hắn mặc dù bắt được Hỏa Vũ, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hỏa Vô Song dưới chuy của Đường Tam ngất xỉu.

Quang mang tử kim sắc chợt từ trong mắt Đường Tam bộc phát ra, Phong Tiếu Thiên kinh hãi, vừa định né tránh, nhưng mà quang mang đã từ bên cạnh hắn xẹt qua.

Quang diễm chậm rãi từ hai mắt Đường Tam thu liễm, thanh âm trầm ổn của hắn vang lên, *"Còn muốn tiếp tục sao? Ngươi cũng muốn thử một lần Loạn Phi Phong chuy pháp của ta?"*

Phong Tiếu Thiên nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhìn Hỏa Vũ trong lồng ngực thấy Lam Ngân Hoàng trên người nàng cũng đã biến mất. Khi Đường Tam hạ

chuy lên Hỏa Vô Song, trên mặt còn lại cũng chỉ có tia buồn khổ. Năm năm hắn cố gắng vì cái gì? Không phải là vì để vượt qua người trước mắt này sao. Để hướng Hỏa Vũ chứng minh mình so với hắn mạnh hơn, mới có thể đường hoàng đón nàng vào cửa sao? Nhưng là, hôm nay sau năm năm. Thất bại lại vẫn như trước là mình. Chênh lệch chẳng những không có bởi vì mình cố gắng mà thu nhỏ lại, ngược lại trở nên càng thêm lớn hơn.

Mặc dù vẻ mặt Hỏa Vũ không cam lòng, nhưng nàng cũng biết Đường Tam mới vừa rồi đã hạ thủ lưu tình. Tử kim quang mang là cái gì nàng không biết, nhưng tinh thần ba động mạnh mẽ nàng vẫn là cảm thụ vô cùng minh bạch. Bất luận nó một chút là rơi vào trên người nàng hay là Phong Tiếu Thiên, đều sẽ không dễ chịu gì. Nhất là chính mình, cảm giác tê dại trên thân thể bây giờ còn chưa có khôi phục lại.

Mã Hồng Tuấn ha ha cười, la lớn: *"Sử Lai Khắc vạn tuế, Sử Lai Khắc tất thắng."*

Thanh âm của hắn nhất thời làm các đệ tử đang xem cuộc chiến như si như say tỉnh lại, nhất thời tiếng hò hét: Sử Lai Khắc vạn tuế, Sử Lai Khắc tất thắng chợt bộc phát, cơ hồ truyền khắp mỗi một góc học viện.

Đường Tam sớm đã tới cảnh giới không quan tâm thắng thua, đưa tay kéo Hỏa Vô Song đang trên mặt đất lên, tại đầu vai hắn liên tiếp phách vài chưởng, dùng Huyền Thiên Công kích thích huyết mạch trong cơ thể hắn vận chuyển, Hỏa Vô Song lúc này mới tỉnh táo lại. Nhìn Đường Tam, mặt không khỏi có chút đỏ lên, cho dù không phục. Hắn cũng biết, trận này tỉ thí bọn họ thua. Hoàn toàn thua như thế, đây chính là ba đối một a!

Đường Tam thấy Hỏa Vô Song đứng vững, lúc này mới đi tới trước Phong Tiếu Thiên cùng Hỏa Vũ đang mang vẻ mặt buồn nản, một cây Lam Ngân Hoàng lộ ra, bắn lên cánh tay Hỏa Vũ, đem độc tố tê dại rót vào trong cơ thể nàng thu hồi.

Kháng tính thân thể Hỏa Vũ vốn là rất cao, dưới sự trợ giúp của Đường Tam, cảm giác thân thể tê dại nhất thời biến mất.

Các đệ tử bốn nguyên tố học viện vốn vênh vang tự đắc lúc này đều cúi đầu.

Phong Tiếu Thiên thở dài một tiếng.*"Xem ra. Ta đây cả đời cũng đừng nghĩ vượt qua ngươi."*

Đường Tam quay đầu nhìn về phía bên kia, bởi vì tiếng hoan hô mà Tiểu Vũ có vẻ có chút kinh hoảng, than nhẹ một tiếng. *"Nếu như Tiểu Vũ có thể khôi phục bình thường, ta có một thân tu vi này thì lại thế nào? Thực lực hồn sư tất nhiên trọng yếu, nhưng đối với ta mà nói, nàng mới càng thêm trọng yếu."*

Nhìn vẻ mặt Đường Tam cô đơn cùng bi thương nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, Phong Tiếu Thiên tâm bị xúc động một chút, ánh mắt dưới ý thức nhìn hướng sang Hỏa Vũ ở bên người. Đúng vậy, chính mình đã chiếm được thứ trân quý nhất, cần gì bởi vì một hồi thất bại này mà uất ức chứ?

Hỏa Vũ không nhịn được hỏi: *"Tiểu Vũ làm sao vậy? Nhìn qua hình như nàng có điểm bất bình thường."*

Đường Tam không trả lời vấn đề của nàng, *"Phong huynh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện thế nào?"*

Phong Tiếu Thiên gật đầu, nói: *"Đang có ý này. Hỏa Vũ, ngươi cùng Vô Song trước tiên mang theo mọi người trở về đi thôi. Ta cùng Đường Tam tâm sự."*

Hỏa Vũ có chút quật cường nói: *"Không, ta cũng muốn nghe. Để cho đại ca dẫn bọn hắn trở về là được."*

Phong Tiếu Thiên đối với Hỏa Vũ luôn luôn không có biện pháp gì, bất đắc dĩ địa nhìn về phía Đường Tam, Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Như vậy cùng đến đây đi."*

Hỏa Vô Song mang theo đệ tử Bốn nguyên tố học viện vẻ mặt có chút xám xịt rời đi, mấy vị sư phụ Sử Lai Khắc học viện tự nhiên sẽ không bỏ qua cái cơ hội tốt này để giáo dục đệ tử. Đương nhiên, điều này Đường Tam bọn họ cũng không cần phải chú ý.

Sử Lai Khắc Ngũ quái (thiếu Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh) mang theo Phong Tiếu Thiên, Hỏa Vũ đi tới nhà gỗ nơi bọn họ ở lại, Đường Tam lại vừa

nắm lấy tay Tiểu Vũ, tâm tình có chút bối rối của Tiểu Vũ lúc trước bây giờ bởi vì cùng hắn tiếp xúc đã không còn sót lại chút gì.

Hỏa Vũ thỉnh thoảng đem ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Vũ, nhưng tại trong mắt nàng, Tiểu Vũ nhưng lại phản ứng gì cũng đều không có. Tựa như chưa bao giờ gặp qua nàng. Tâm tính tò mò của Hỏa Vũ luôn luôn rất lớn, muốn hỏi, lại bị Phong Tiếu Thiên dùng ánh mắt ngăn lại.

Trở lại trong nhà gỗ, tìm một gian phòng lớn nhất, mọi người phân biệt ngồi xuống, mọi người thân mình cũng không có cái gì thù hận. Đường Tam lại vừa mới đánh bại bọn họ, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục đối với bọn họ có địch ý mãnh liệt gì. Phong Tiếu Thiên ngồi xuống xong, đã hướng Đường Tam nói:*"Đường Tam, ngươi tin hay không tin, lúc trước cùng đệ tử học viện các ngươi động thủ, cũng không phải là chúng ta cố ý khiêu khích? Có lẽ là bởi vì danh tiếng học viện đệ nhất thiên hạ của Sử Lai Khắc học viện các ngươi rất vang dội, làm cho đệ tử cũng sẽ kiêu ngạo một chút."*

Áo Tư Tạp ở bên cạnh nói: *"Như thế cũng không thể biến thành bộ dáng sau này được. Nếu như ta không đoán sai, ngươi là cố ý để các đệ tử Bốn nguyên tố học viện tùy ý khiêu khích, để dẫn chúng ta đi ra."*

Phong Tiếu Thiên có chút kinh ngạc nhìn Áo Tư Tạp. Trong lòng thầm nghĩ, xem ra trước kia Sử Lai Khắc Thất Quái quang mang phần lớn đều bị Đường Tam che khuất, Áo Tư Tạp này cũng không giống bình thường. Không chỉ là hơi thở trên người. Mà ngay cả tâm tư cũng kín đáo như vậy.

Phong Tiếu Thiên không hề che giấu, *"Đúng vậy, ta có loại ý nghĩ này. Nhiều năm không thấy, một là muốn nhìn một chút thực lực các ngươi tiến bộ như thế nào. Còn lại, cũng hy vọng thông qua các ngươi đến dẫn xem một chút địa phương của quý học viện. Hiện tại Phất Lan Đức viện trưởng bọn họ đều không ở đây, các ngươi cũng có thể nói vài lời tốt đẹp."*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Tìm chúng ta dẫn xem, chính là vì chiếm lấy giáo khu của chúng ta sao?"*

Phong Tiếu Thiên có chút xấu hổ nói: *"Đương nhiên không phải. Thật sự mà*

nói, chúng ta thực sự rất coi trọng giáo khu của quý học viện. Nhưng không có ý tứ chiếm lấy. Chỉ là hy vọng có thể cùng quý học viện thương lượng một chút, có thể hay không cho chúng ta mở ra một khối địa phương. Chúng ta nguyện ý bỏ tiền ra mua. Thuận tiện cũng mua một ít khu tu luyện có sẵn. Các ngươi cũng biết, học viện sau khi di dời, rất nhiều đồ vật đều phải làm lại từ đầu. Mà Sử Lai Khắc học viện tại Thiên Đấu thành đã là thâm căn cố đế, chính là dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, nếu có thể mượn vài phần, chúng ta cũng càng dễ dàng đặt chân."

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Vậy như thế nào các ngươi không đi Thiên Đấu Hoàng Gia học viện nơi đó, địa phương nơi đó của bọn họ cũng không nhỏ, phương tiện trang bị so với chúng ta nơi này cũng không thể ít hơn. Các ngươi chẳng lẽ không biết hiện tại hồn sư dưới trướng Thiên Đấu Đế Quốc Hoàng Thất thường xuyên tại nơi này của chúng ta tiếp nhận tập huấn. Chúng ta địa phương tuy lớn, nhưng nếu các ngươi bốn học viện cùng nhau tiến vào. Nơi này cũng không có chỗ."*

Hỏa Vũ bĩu môi, nói: *"Thiên đấu hoàng gia học viện? Các ngươi để ý bọn họ sao? Chúng ta còn sợ cùng bọn họ cùng một chỗ, sẽ bị không khí ăn chơi trác táng đó ảnh hưởng tới đệ tử của chúng ta đấy chứ. Đúng là bởi vì coi trọng Sử Lai Khắc học viện, mới hy vọng có thể cùng các ngươi hợp tác."*

Từ tiến vào nhà gỗ Đường Tam vẫn không có mở miệng rốt cuộc cũng nói chuyện, lúc này, Tiểu Vũ đang tựa vào bờ vai của hắn, hai tay nắm lấy bàn tay to lớn của Đường Tam, mặc dù yên lặng nhưng bộ dáng vô cùng xinh đẹp khiến cho Hỏa Vũ cũng không khỏi âm thầm có chút ghen ghét.

"Phong huynh, ngươi vẫn là không có nói toàn bộ sự thật. Nếu như ta đoán không sai. Hiện tại cảnh ngộ bốn nguyên tố học viện hẳn phải là không tốt lắm sao. Nếu như ngươi không thể thẳng thắn chân thành nói ra khó khăn cụ thể của các ngươi. Ta nghĩ, chúng ta cũng không có cách giúp các ngươi."

Phong Tiếu Thiên sắc mặt hơi đổi. Đường Tam thông minh ra sao, chỉ một câu nói, đã nhằm ngay chỗ yếu hại.

Bất đắc dĩ đích cười khổ một tiếng, *"Đường Tam a Đường Tam, cùng ngươi quan hệ, thật sự là một sự thống khổ. Miếng khố cuối cùng này của chúng ta*

ngươi cũng không nên giật ra chứ?"

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Ta chỉ là muốn biết tình huống thực tế, còn có thể hướng Phất Lan Đức viện trưởng góp lời tốt. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, nói vậy bốn học viện các ngươi cũng sẽ không liên hợp cùng một chỗ, lại sẽ càng không di dời đến Thiên Đấu Thành này."*

Phong Tiếu Thiên gật đầu,*"Được rồi. Có dấu diếm nữa cũng không có có ý tứ gì. Không sai, ngươi đoán được rồi. Hiện tại tình huống bốn nguyên tố học viện thật không tốt. Tại Thiên Đấu đế quốc, chúng ta bốn nguyên tố học viện luôn luôn đều là nổi trội trong giới cao cấp hồn sư học viện, cho dù là Sử Lai Khắc học viện các ngươi nhiều quái nhân nổi lên, cũng không có cách ảnh hưởng địa vị của chúng ta vốn tại trong thành thị. Nhưng là, Võ Hồn Điện lại đột ngột hành động, làm thay đổi hoàn toàn hiện trạng. Đầu tiên bị đả kích chính là Lôi Đình học viện. Lam Điện Phách Vương Long gia tộc bị diệt, trực tiếp làm cho Lôi Đình học viện mất đi hậu thuẫn duy trì. Có không ít đệ tử về đến gia tộc đã bị chết vì vụ việc đó. Cho dù là còn sống sót, chỉ cần không phải là người của Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, sau chuyện kia đại bộ phận đều lập tức thoát ly Lôi Đình học viện, cùng bọn chúng lập thành giới hạn. Đến lúc này, cả Lôi Đình học viện cơ hồ là vườn không nhà trống, số lượng sư sinh (giáo sư + học viên) còn lại không đến một phần năm. Ngay cả con số một trăm người cũng không đến."*

Nói tới đây, Phong Tiếu Thiên trên mặt rõ ràng toát ra thần sắc thỏ chết cáo khóc thương (đau buồn), *"Nhìn biểu hiện bên ngoài, Võ Hồn Điện đề xuất bảy đại tông môn sang năm tiến hành trọng tuyển hãy thu liễm. Nhưng trên thực tế, bọn họ dùng thế lôi đình vạn quân đã hủy diệt hai đại tông môn làm cho cả giới hồn sư đều lâm vào chấn động. Các tông môn đều liều mạng đối với chung quanh tiến hành thôn tính, học viện chúng ta cũng chính thức nhận được yêu cầu của Võ Hồn Điện."*

Hỏa Vũ đích tâm tình rõ ràng trở nên kích động hơn. *"Yêu cầu chó má, Võ Hồn Điện đạo mạo trang nghiêm đúng là hỗn đản, dĩ nhiên yêu cầu bốn nguyên tố học viện chúng ta làm phân viện Võ Hồn Điện học viện của bọn họ. Rõ ràng chính là muốn thôn tính chúng ta."*

Phong Tiếu Thiên nghiêm mặt nói:*" Việc này đã xúc phạm tới giới hạn của*

học viện. Chúng ta tự nhiên sẽ không đáp ứng. Nhưng ngay ngày thứ hai sau khi chúng ta chính thức cự tuyệt Võ Hồn Điện, tình huống gần giống Lôi Đình học viện xuất hiện, một lượng lớn đích đệ tử cùng sư phụ tuyên bố thoát ly học viện. Mặc dù không có tổn thất lớn như Lôi Đình học viện, nhưng cũng vượt qua chừng hai phần ba sư sinh rời đi. Vừa lúc Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đến mời, dưới sự bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể quyết định di dời đến Thiên Đấu thành, hơn nữa một lần nữa chỉnh hợp thành một học viện. Gọi là Bốn nguyên tố học viện. Hiện tại sư sinh còn lại của chúng ta phần lớn đều là không hề có bối cảnh gia đình gì, không có dính dáng tông môn, hoặc là tương ứng với tông môn hoàn toàn đối lập cùng Võ Hồn Điện. Là Võ Hồn Điện hoàn toàn đem chúng ta đẩy sang Thiên Đấu đế quốc bên này."

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: *"Vậy hiện tại Bốn nguyên tố học viện các ngươi tổng cộng có bao nhiêu sư sinh?"*

Phong Tiếu Thiên cười khổ nói: *"Tổng cộng có hơn sáu trăm người. Cho nên, các ngươi căn bản không cần lo lắng chúng ta đến chỗ này sẽ chiếm quá nhiều địa phương của các ngươi. Chúng ta chỉ là muốn tìm một địa phương tiếp tục sinh tồn mà thôi. Tương lai cũng vì đối phó Võ Hồn Điện nỗ lực cố gắng một chút. Bốn nguyên tố học viện nhiều năm kinh doanh, cũng xem như có chút tích súc, chỉ cần Sử Lai Khắc học viện các ngươi đồng ý, cải tạo khu dạy học, trường học, thậm chí mở rộng phạm vi học viện, chúng ta đều nguyện ý đưa tiền xuất lực. Như vậy mọi người cùng một chỗ, chẳng những có thể luận bàn với nhau, cũng coi như có thể quan tâm lẫn nhau."*

Thất Bảo Lưu Ly tông đồng dạng chịu nhiều hãm hại này. Nhìn bộ dáng vẻ mặt đau thương của Phong Tiếu Thiên, Trữ Vinh Vinh tiềm thức gật đầu,*" Có thể phối hợp lẫn nhau cũng xem như chuyện tốt, dù sao Võ Hồn Điện là địch nhân chung của chúng ta."*

Áo Tư Tạp kéo nhẹ áo Trữ Vinh Vinh một chút, ra hiệu nàng không nên nhiều lời. Dù sao, Bốn nguyên tố học viện nhập trú Sử Lai Khắc học viện, chuyện liên lụy trong đó rất nhiều, mặc dù Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không phải là tầng lớp quản lý học viện, nhưng Trữ Vinh Vinh thân là người thừa kế Thất Bảo Lưu Ly tông. Lời của nàng rất có phân lượng.

Phong Tiếu Thiên nói: *"Như vậy phiền toái các ngươi."*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Phong huynh, nếu thật sự theo lời ngươi như vậy, mọi người liên hợp lại cũng không có chỗ xấu. Nhưng là, các ngươi dù sao cũng là khách, nhìn qua biểu hiện hôm nay của các ngươi, tựa hồ cũng không chuẩn bị buông tha địa vị chủ đạo. Nói như vậy, ta sợ tương lai song phương sẽ sinh ra mâu thuẫn. Dù sao, số lượng đệ tử các ngươi đông đảo. Thẳng thắn mà nói. Chỉnh thể thực lực đã ở trên Sử Lai Khắc học viện. Hiện tại hết thảy đều chưa có gì, nhưng tương lai nhưng lại chưa chắc cũng vẫn như thế. Ta nghĩ. Ngươi hẳn là hiểu được ý của ta."*

Phong Tiếu Thiên giả bộ không hiểu, nói:*"Chúng ta nhất định sẽ ước thúc đệ tử, tuyệt sẽ không cùng đệ tử các ngươi phát sinh xung đột. Hơn nữa, chuyện này đã được Thiên Đấu đế quốc hoàng thất tán thành. Hiện tại chỉ thiếu chỗ ở."*

Đường Tam mỉm cười, *"Đã nói như thế, ta đây nghĩ thấy chúng ta thật không có gì hay để nói cả. Hai vị xin cứ tự nhiên đi. Sử Lai Khắc học viện chính là tư sản, cho dù là Thiên Đấu đế quốc hoàng thất cũng không thể vô cớ cướp đoạt sản nghiệp học viện. Đồng thời, ta nghĩ Trữ thúc thúc vẫn là có thể nói đỡ vài lời với bệ hạ. Ta rất không tin tưởng bệ hạ sẽ để các ngươi trực tiếp đến trú vào Sử Lai Khắc học viện. Huống chi, nếu như các ngươi thật sự cho rằng có thể được như thế, vậy, ta không có cách khác. Các ngươi cứ việc thử xem là được."*

Hiện tại nói thật dễ nghe, tương lai các ngươi phản khách làm chủ, chẳng lẽ còn thật không có xung đột giết lẫn nhau? Càng huống chi, Sử Lai Khắc học viện vốn chính là tư sản, ngay cả tất cả mọi người là cùng ở một chiến hào, nhưng muốn không bỏ đại giới nỗ lực đi vào, như vậy làm sao có thể?

Đường Tam tại Sử Lai Khắc học viện, tuyệt đối là tiếng nói có trọng lượng, hiện tại Đái Mộc Bạch không có ở đây, Sử Lai Khắc Thất Quái rõ ràng do hắn cầm đầu. Cho dù là lúc này Đái Mộc Bạch ở đây, phân lượng tiếng nói của Đường Tam trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng là cuối cùng. Mà hắn vừa là đệ tử đích truyền của Đại Sư, Liễu Nhị Long là lão bà của Đại Sư, Mã Hồng Tuấn là đệ tử đích truyền của Phất Lan Đức. Trữ Vinh Vinh hoàn toàn có thể ảnh hưởng tới thái độ của Thất Bảo Lưu Ly tông, trước mắt Sử Lai Khắc Ngũ Quái mặc dù biểu hiện ra tại trong học viện không có bất cứ cái

chức vụ gì, nhưng trên thực tế, sức ảnh hưởng của bọn họ nhưng lại đủ để làm Sử Lai Khắc học viện, thậm chí thái độ Thiên Đấu đế quốc hoàng thất sinh ra biến hóa.

"Ngươi....." Hỏa Vũ vỗ bàn bật dậy, đưa tay chỉ vào Đường Tam muốn bộc phát, bị Phong Tiếu Thiên vội vã đứng lên theo ngăn cản.

"Hỏa Vũ, tỉnh táo, bình tĩnh một chút. Chúng ta đây không phải đang hiệp thương sao?" Phong Tiếu Thiên phỏng chừng khuyên bảo Hỏa Vũ cũng đã thành thói quen. Nhìn bộ dáng vẻ mặt cười làm lành của hắn, Đường Tam không khỏi có chút buồn cười. Mặc dù tính cách Hỏa Vũ rất thẳng thắn. Nhưng để ý tên Tiếu Thiên thông minh, rụt rè mà lại cứng đâu này. Có lẽ, cái này gọi là vỏ quít dày có móng tay nhọn a!

Vừa nói, Phong Tiếu Thiên mặt lộ vẻ tiếc nuối nhìn hướng Đường Tam, nói: *"Đã như vậy, chúng ta khác nhau thật sự rất lớn, vẫn là chờ quý học viện viện trưởng trở về bàn lại đi. Ta nghĩ, cuối cùng nhất định có thể tìm được một phương pháp vẹn cả đôi đường. Hy vọng lần sau khi gặp mặt chúng ta có thể ở cùng dưới mái hiên."*

Đường Tam kéo tay Tiểu Vũ đúng dậy, làm ra động tác tiễn khách, Phong Tiếu Thiên lôi kéo Hỏa Vũ hai mắt đang như phun hỏa, hướng mọi người cáo từ đi ra cửa.

Trữ Vinh Vinh đôi mi thanh tú cau lại. nói: *"Tam ca, cứ như vậy cự tuyệt bọn họ không hay lắm đâu. Bốn nguyên tố học viện nhìn qua cũng rất bi thảm, hơn nữa lại có chung địch nhân với chúng ta."*

Đường Tam mỉm cười. nói: *"Vinh Vinh, ngươi không cảm thấy bọn họ tới thật trùng hợp sao?"*

Áo Tư Tạp vuốt vuốt đích đầu Trữ Vinh Vinh, cưng chiều nói:*"Nha đầu ngốc. Bốn nguyên tố học viện chọn lúc này đến, không phải là khi dễ học viện chúng ta không người sao? Tin tưởng bọn họ sớm đã đến trước hỏi thăm rõ ràng viện trưởng bọn họ đều không ở đây, chúng ta cũng không có ở đây. Đây là cố ý đến lập uy. Đầu tiên là muốn dùng thực lực áp đảo học viện chúng ta, còn lại, cũng muốn cho Thiên Đấu đế quốc hoàng thất xem. Để cho*

Thiên Đấu đế quốc hoàng thất chứng kiến, bốn nguyên tố học viện so với Sử Lai Khắc học viện chúng ta càng thêm trọng yếu, tiến thêm một bước tốt thôn tính chúng ta. Chiếm lấy địa phương của chúng ta. Nhưng lại bị Tiểu Tam vừa mới phá hủy, đánh không lại, Phong Tiếu Thiên lại bắt đầu sử dụng bi tình chiến thuật, lời của hắn có lẽ không giả. Nhưng có cái gọi là khẩu quyết vô bằng (nói miệng vô căn cứ). Mời thần dễ dàng tiễn thần khó khăn, chờ bọn hắn thật sự nhập trú học viện chúng ta, nếu như song phương phát sinh xung đột mà nói, muốn đuổi bọn hắn đi cũng có thể không dễ dàng."

Trữ Vinh Vinh ngơ ngác nghe Áo Tư Tạp vừa nói, *"Trong đó còn có nhiều ẩn tình như vậy? Tiểu Áo, không ngờ a, ngươi cũng giống như Tam Ca, một bụng tâm địa gian xảo."*

Áo Tư Tạp đưa tay sờ sờ đích vết sẹo trên mặt, cười khổ nói:*"Nếu như gặp chuyện không suy nghĩ nhiều một chút, chỉ sợ ta tựu không cách nào trở về gặp ngươi."*

Trữ Vinh Vinh sắc mặt nhất thời nhu hòa, chủ động kéo tay Áo Tư Tạp, mặc dù chưa nói cái gì, nhưng bộ dáng nàng như chim nhỏ nép vào người lại làm Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn nhìn thấy không khỏi đồng thời bật cười. Áo Tư Tạp cũng cười, bất quá hắn cười là thỏa mãn đắc ý.

Mã Hồng Tuấn hỏi: *"Chúng ta đây làm sao bây giờ? Chờ sư phụ bọn họ trở về định đoạt sao?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Bọn họ khẳng định sẽ không buông tha. Nếu tới lần thứ nhất, khẳng định sẽ có lần thứ hai. Bốn nguyên tố học viện tương lai có lẽ sẽ là minh hữu của chúng ta. Nhưng xem ra trước mắt. Sử Lai Khắc học viện chúng ta nhất định cần phải nắm giữ địa vị chủ đạo. Việc này chúng ta không cần phải lo lắng. Chờ Phất Lan Đức viện trưởng trở về, hắc hắc....."*

Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh tự nhiên hiểu được Đường Tam nghĩ tới điều gì. Lấy tính cách bất cứ lúc nào cũng cơ hội của Phất Lan Đức, cho dù cuối cùng bốn nguyên tố học viện thật sự trú tiến vào, chỉ sợ cũng sẽ bị hắn lột da. Nói về xảo trá, âm hiểm, hết thảy chỉ vì tiền, ai có thể so với được với Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức viện trưởng vĩ đại của

chúng ta chứ?

Trữ Vinh Vinh nhìn Tiểu Vũ hai mắt trống rỗng bên người, *"Tam ca, Tiểu Vũ nàng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"*

Đường Tam ôm chiếc eo nhỏ nhắn tràn ngập co dãn của Tiểu Vũ, đem chuyện trải qua này nói đơn giản một lần, đối với các đồng bọn hắn tự nhiên cũng không có giấu diếm cái gì, hắn đem tình huống trước mắt của mình với Tiểu Vũ đơn giản địa phân tích nói ra.

Nghe xong Đường Tam phân tích, Trữ Vinh Vinh nói:*"Nói như vậy, muốn Tiểu Vũ chính thức sống lại, Tam ca ngươi sẽ phải nỗ lực trả giá bằng Vũ hồn của chính mình? Còn là chín mươi cấp vũ hồn. Điều này....."*

Đường Tam thản nhiên cười cười, *"Cùng so sánh với Tiểu Vũ, nỗ lực này thì tính là cái gì chứ? Nếu như không phải nàng, ta đã chết. Mạng của ta, linh hồn của ta cùng với hết thảy đều là của nàng."*

Đường Tam nói vô cùng tự nhiên, không có chút ngập ngừng, phẫn nộ, phảng phất chuyện này chẳng qua chỉ là một việc bình thường mà thôi. nhưng càng là như vậy, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp ba người đích tâm tình lại càng trầm thấp.

Trữ Vinh Vinh vành mắt ửng đỏ, nhìn Đường Tam cùng Tiểu Vũ, muốn nói cái gì, nhưng dường như giữa yết hầu lại phảng phất như bị tắc nghẹn, nói không nên lời. Nàng cùng Áo Tư Tạp cũng đồng dạng chia ly năm năm, nhưng nếu so sánh với Đường Tam, Tiểu Vũ, bọn họ lại hạnh phúc hơn nhiều lắm. Ít nhất bọn họ hiện tại đã gặp lại sau xa cách, có thể chính thức ở cùng nhau. Nhưng trong lúc này Đường Tam cùng Tiểu Vũ, lại phải thừa nhận thống khổ nhiều như vậy. Chỉ có bọn họ Sử Lai Khắc Thất Quái mới thật sự biết, bề ngoài thiên phú cùng thực lực Đường Tam rất cường đại, nhưng phía sau đó, có bao nhiêu chuyện cũ đau lòng. Cha mẹ, người yêu, đều khiến hắn phải chịu đựng rất nhiều.....

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Các ngươi đừng như vậy, Tiểu Vũ thân thể khôi phục, mọi người hắn là thay chúng ta cao hứng a! Tiểu Áo, chúng ta đi mấy ngày này, Thiên Đấu thành không có biến hóa gì chứ?"*

Áo Tư Tạp thu liễm tâm tình, nắm chặt tay Trữ Vinh Vinh, hướng Đường Tam nói: *"Thiên Đấu thành ít nhất biểu hiện ra coi như bình thường. Chỉ bất quá nghe nói Trữ thúc thúc nói, hiện tại tình huống bên trong hoàng thất rất khẩn trương. Tuyết Dạ đại đế thân mang bệnh nặng, làm tất cả ngự y thúc thủ vô sách. Nói không chừng, qua không được bao lâu nữa sẽ có biến cố."*

Đường Tam trên mặt toát ra một tia mỉm cười thản nhiên, tình huống này hắn đương nhiên biết, hơn nữa, Tuyết Dạ đại đế bị trúng độc từ lâu nhưng cũng không đủ để trí mạng, có Độc đấu la ở đó, tác hại của hỗn độc hắn là cũng không kém nhiều lắm đã chữa hết, sở dĩ hiện tại truyền ra tin tức như thế, chính là vì hoàn toàn thanh tẩy một ít nhân tố bất an trong hoàng cung. Chuyện này, Đường Tam đã cùng Trữ Phong Trí thương lượng qua.

Lần trước khi cùng Trữ Phong Trí nói chuyện với nhau, Đường Tam cũng tỏ vẻ, khi Thiên Đấu đế quốc hoàng thất không có hoàn toàn yên ổn xuống tới, hắn sẽ không chủ động cùng hoàng thất hợp tác. Bởi vì như vậy hắn không biết là giúp địch nhân hay là giúp chính mình. Điều kiện tiên quyết lớn nhất cùng hoàng thất hợp tác, chính là bên trong hoàng thất không còn có bất cứ vấn đề gì tồn tại.

Trữ Vinh Vinh: *"Ba ba đã đem vốn liếng nhà cửa trợ giúp tài chính Đường Môn chúng ta cho ta. Lần này các ngươi bỗng nhiên đi mà không nói, thoáng cái Đường Môn chúng ta đã có hơn một ngàn danh hồn sư. Xem ra, không được bao lâu, nhân số là có thể vượt qua Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta."*

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Không, Đường Môn tuyệt không dễ dàng nhận người, chúng ta hiện tại lấy dòng dõi bốn tông tộc làm gốc, trừ phi là hồn sư tuyệt đối tin được, nếu không tuyệt không chiêu mộ người mới vào. Hơn nữa, hết thảy đều phải bằng phương thức vô danh xử lý. Hiện tại trừ người của Đường Môn chúng ta cùng Trữ thúc thúc ở ngoài, ai cũng không biết Đường Môn là thuộc về chúng ta. Bất luận chúng ta ở bên ngoài như thế nào, đều cần phải một nơi bí mật để tránh gió. Lúc trên đường trở về ta đã cùng Thái Thản tiền bối thương lượng qua, Đường Môn bên kia, tạm thời vẫn treo biển Lực Chi Nhất Tộc."*

Áo Tư Tạp đồng ý nói: *"Cẩn thận sẽ giữ được thuyền vạn năm, Tiểu Tam, lúc*

nào mang chúng ta qua đó?"

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Bốn nguyên tố học viện xuất hiện, chúng ta phải đợi được sư phụ bọn họ đều trở về mới có thể rời đi. Sử Lai Khắc học viện cũng là nhà của chúng ta, cũng không thể để cho người ta tới nhà khi dễ."*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: *"Cái này kì thật dễ xử lý, ta trở về mời Cổ gia gia đi theo, xem ai còn dám đến nháo sự. Tam ca, các ngươi mới ra đi lâu như vậy, ta cùng Tiểu Áo ở trong học viện buồn bực đến chết. Chúng ta hãy mau đi. Huống chi, Đường Môn cải tạo nhưng cần có tiền nga."*

Đường Tam bật cười nói: *"Ngươi nóng lòng như vậy a, Tiểu Thần Tài của chúng ta."* Hắn cùng Trữ Phong Trí đạt thành hiệp nghị rất rõ ràng, tài vụ Đường Môn do Trữ Vinh Vinh chưởng quản. Dù sao, Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không bỏ tiền ra vô ích, do Trữ Vinh Vinh đến khống chế, Trữ Phong Trí tự nhiên yên tâm.

------oOo------

Chương 361: Kim chúc chi đô, Canh Tân Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Fê

Biên dịch: A Lá

Trữ Vinh Vinh nói: *"Mấy năm nay mỗi ngày đều ở nhà tu luyện, đã sớm buồn bực không chịu được. Các ngươi đi ta sẽ rất hối hận."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Như thế không phải tạo ra cơ hội cho hai người các ngươi có thế giới của riêng mình sao? Đừng nói với ta rằng đoạn thời gian qua ngươi đã rất thống khổ."* Vừa nói, hắn vẫn cười hướng Áo Tư Tạp trừng mắt.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, Trữ Vinh Vinh cũng cười nhưng mặt lại đỏ bừng,

dùng sức véo Áo Tư Tạp một chút, *"Cười, ngươi vẫn cười. Lầm bầm, nếu không phải ngươi, ta cũng đi theo tam ca đi ra ngoài chơi."*

Áo Tư Tạp vẫn cười như trước, hơn nữa cười vẫn rất đắc ý, bị Trữ Vinh Vinh dùng sức bóp, hắn tựa hồ một điểm cũng không đau.

Mã Hồng Tuấn bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng,*"A, Tiểu Áo, cánh tay ngươi bị Vinh Vinh bóp gẫy rồi."*

"A!" Trữ Vinh Vinh lấy làm kinh hãi, vội vã kéo cánh tay Áo Tư Tạp xem, nhưng lại nào có dấu vết gẫy, chỉ là có điểm hồng mà thôi.

Nhìn bộ dáng nàng khẩn trương như vậy, Đường Tam, Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp không khỏi đều nở nụ cười. Trong lúc nhất thời, không khí trong nhà gỗ nhất thời trở nên cực kì thoải mái.

Trữ Vinh Vinh dùng sức đấm bả vai Áo Tư Tạp một chút, xấu hổ cúi đầu, Áo Tư Tạp nắm lấy tay nàng dùng sức hôn một cái, tươi cười trên mặt vừa lại khôi phục vài phần bỉ ổi trước kia.

Đường Tam nói: *"Bất quá, Vinh Vinh, nếu như ngươi thật sự mời Cốt đấu la tiền bối đến học viện trấn tràng diện này, chúng ta đây thật sự cũng lại phải lần nữa xa nhà. Nhưng lần này, không thể thiếu Đường Môn thần tài ngươi."*

"Nga?" Vừa nghe lời này, Trữ Vinh Vinh con mắt nhất thời sáng ngời, mắt to lấp lánh tỏa ánh sáng nhìn Đường Tam, *"Tam ca, chúng ta đi nơi nào chơi a?"*

Áo Tư Tạp đưa tay gõ lên đầu nàng một chút, *"Nha đầu ngốc, chỉ biết chơi, chẳng lẽ không cần tu luyện sao?"*

Trữ Vinh Vinh hừ một tiếng. *"Tam ca đã nói đi. Khẳng định là chuyện chính sự. Chúng ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa. Ở trên xe cũng có thể tu luyện a! Hơn nữa. Đại sư có nói qua. Luôn luôn khẩn trương tu luyện. Đối với sụ phát triển hồn lực ngược lại có hại. Buông lỏng thích hợp cũng là cần thiết mà."*

Đường Tam cười nói:*"Quả thật đúng là chính sự. Đường Môn Chúng ta chế*

tạo ám khí cần có lượng lớn kim loại. Kim loại bình thường Lực Chi Nhất Tộc không thiếu. Nhưng hi hữu kim loại chúng ta nhất định phải tự đi mua sắm. Nghe Thái Thản trưởng lão nói. Kim Chúc chi đô Canh Tân thành có bán các loại kim loại, hi hữu kim loại cũng có không ít. Sau khi bắt đầu quyết định kiến thiết Đường Môn. Có Ngưu Cao trưởng lão của Ngự Chi Nhất Tộc tại vậy là đủ rồi. Chúng ta cùng Thái Thản trưởng lão muốn một lần đi Canh Tân thành. Xem có thể hay không kiếm chút bảo bối mang về. Ít nhất phải đem kim loại chế tạo ám khí thông thường mua về. Trong không tới một năm thời gian tới. Chúng ta nhất định cần phải chế tạo ra một nhóm thành phẩm, chờ khi bảy đại tông môn trọng tuyển đại hội bắt đầu. Nói không chừng có thể tạo được chút tác dụng. Nếu như để cho Võ Hồn Điện thành công tổ chức đại hội lần này. Như vậy. Hai đại đế quốc sẽ rất bị động. Chúng ta nhất định cần phải dùng hết khả năng trong đại hội trợ giúp hai đại đế quốc mời chào một ít hồn sư."

Vừa nghe Đường Tam nhắc tới Võ Hồn Điện. Vẻ mặt Trữ Vinh Vinh nhất thời đầy oán hận. *"Lần này nói cái gì cũng phải tạo ra phiền toái cho bọn chúng. Phá hủy cái hội này của bọn chúng."*

Vừa nói. Nàng lập tức động thân. Đường Tam ngạc nhiên nói:*"Vinh Vinh. Ngươi đi làm cái gì vậy?"*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười. nói: *"Tự nhiên là trở về mang binh a! Cổ gia gia tới đây, chúng ta càng dễ đi a!"*

Đường Tam cười nói: *"Ngươi nóng lòng chưa kìa."*

Áo Tư Tạp cũng động thân. nói: *"Ta theo nàng cùng đi."*

Đường Tam vốn định với tiền từ Thất Bảo Lưu Ly tông bên này cấp cho trước tiên một phần dùng để kiến thiết Đường Môn, sau lại vừa nghĩ quên đi, dù sao những năm gần đây chính hắn tích súc cũng tương đối khả quan, kiến thiết Đường Môn cũng đủ dùng. Tiền của Thất Bảo Lưu Ly tông, hãy để lưu trữ đi mua sắm kim loại đi. Vậy mới là điều cần nhất.

Có lẽ là bởi vì thời gian quá lâu rồi không ra khỏi nhà, hiệu suất làm việc của Trữ Vinh Vinh cực cao. Đêm đó khi nàng trở về từ Thất Bảo Lưu Ly tông, dĩ

nhiên đã trực tiếp dẫn theo Cốt đấu la trở về. Trữ Phong Trí không có đích thân đến, chỉ là để cho Trữ Vinh Vinh chuyển lời với Đường Tam, hoàng thất bên kia hết thảy đều nắm chắc. Chỉ là độc của Tuyết Dạ đại đế còn chưa có toàn bộ giải trừ. Độc đấu la đang cố gắng giúp giải độc này.

Đồng thời. Biết Đường Tam muốn đi mua sắm kim loại, Trữ Phong Trí lại vừa cố ý thêm vào một khoản tiền đưa cho Trữ Vinh Vinh. Hơn nữa, trước khi đưa thêm, tổng kim ngạch đã cao tới năm mươi vạn kim hồn tệ. Có thể thấy được Thất Bảo Lưu Ly tông này là tông môn giàu có nhất tuyệt không phải chỉ có hư danh. Phải biết rằng, Đường Tam cùng Trữ Phong Trí đàm phán điều kiện là, sau này ám khí Đường Môn sản xuất ra ưu tiên cung ứng Thất Bảo Lưu Ly tông, hơn nữa toàn bộ giảm giá 20%. Đến lúc đó sẽ theo tiền chi ra lúc trước như thế này mà khấu trừ. Bất quá, bọn họ vẫn là không có thể lập tức xuất phát. Đường Tam bọn họ vừa mới trở về, tàu xe mệt nhọc (làm gì có tàu xe), tổng yếu nghỉ ngơi điều chỉnh một chút. Hơn nữa thiết kế Đường Môn bên kia còn cần hiệp thương.

Một vòng sau, sau khi hết thảy an bài thỏa đáng, mọi người mới do Thái Thản dẫn đầu xuất phát, lên đường đi đến tổng hội hiệp hội thợ rèn đại lục ở Canh Tân thành.

Mới vừa ra khỏi Đường Môn, Thái Thản đã không nhịn được ha ha nở nụ cười, vẫn như trước là hai cỗ xe ngựa đặc chế, mỗi chiếc xe ngựa do một người của Lực Chi Nhất Tộc đánh xe. Mọi người chia ra ngồi trên hai cỗ xe ngựa. Đường Tam, Tiểu Vũ cùng Thái Thản một cỗ. Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn một cỗ.

"Có lão Tê Ngưu ở lại thật tốt a, đem tất cả mọi chuyện loạn thất bát tao đều giao cho hắn, ta lần này chính là thật sự muốn vung tay thoát khỏi công việc. Thiếu chủ. Ngươi vừa rồi có thấy vẻ mặt lão Tê Ngưu khi chúng ta đi không? Vừa nghĩ đến bộ dáng tức giận bất bình của hắn. Ta đã muốn cười rồi."

Đường Tam mỉm cười, ôm Tiểu Vũ tựa vào ngực mình.*"Có Ngưu Cao tiền bối phụ trách kiến thiết Đường Môn, ngài mới có thể yên tâm a! Nêu đổi lại là người khác, sợ rằng ngài vẫn không nỡ giao cho hắn đâu."*

Thái Thản chăm chú gật đầu, nói:*" Đúng vậy. Lão Tê Ngưu chẳng những là*

huynh đệ của ta, hơn nữa, tại phương diện kiến trúc, sợ rằng tìm cả đại lục cũng không ra người giỏi hơn hắn. Lúc này chúng ta nhận mua đại lượng nhà dân chung quanh, Đường Môn cơ hồ do phủ đệ Lực Chi Nhất Tộc chúng ta khuếch trương gấp đôi có thừa. Có lão Tê Ngưu ở đó, nói không chừng chờ chúng ta trở về, hắn đã kiến thiết không sai biệt lắm."

Đường Tam cười nói: *"Muốn kiến thiết không hài lòng sợ rằng đều khó có khả năng. Có lực lượng của tộc nhân Lực Chi Nhất Tộc, còn có Ngự Chi Nhất Tộc giỏi tay nghề. Tốc độ còn có thể không hài lòng sao? Lại nói tiếp, thật sự không nhìn ra Ngưu Cao tiền bối tại phương diện kiến trúc lại có tài hoa như thế. Không hổ là kiến trúc đại sư."*

Nghĩ đến đây vài ngày xem kiến trúc bản vẽ, Đường Tam tâm tình cũng không nhịn được co quắp. Kia làm sao có thể là kiến thiết một tòa phủ đệ, rõ ràng chính là kiến thiết một tòa bảo lũy a! Đương nhiên, tốn hao cũng là tương đương thật lớn. Sau khi Đường Tam tỏ vẻ kinh tế sẽ phải ở toàn lực duy trì, Ngưu Cao tiến hành rồi một loạt thay đổi với phương án thiết kế. Các loại tài liệu kiến trúc cần dùng cũng biến đổi lớn. Hiện tại để cho Đường Tam nghĩ đến, vẫn cảm giác được có chút kinh khủng. Đơn giản mà nói, cho dù là từng phòng, đều là gỗ bọc sắt thép. Về phần tường viện phủ đệ, lại càng muốn kiến tạo cao tới trình độ năm trượng. Độ cao này, đủ để so sánh cùng hoàng cung.

Đường Tam đương nhiên không sợ quan viên địa phương tìm đến phiền toái, ngày hôm trước hắn cố ý một lần tới Nguyệt Hiên. Tìm được cô cô Đường Nguyệt Hoa, đối với một ít chuyện về quan viên địa phương, trực tiếp do cô cô hỗ trợ khơi thông, tự nhiên không thành vấn đề. Hắn không có trực tiếp để Trữ Phong Trí hỗ trợ, chính là không hy vọng từ bên trong hoàng thất bên kia tiết lộ ra tin tức về Đường Môn.

Từ lúc hắn bắt đầu thuyết phục Đan Chúc bốn tông tộc, Đường Môn đã chính thức đi lên quỹ đạo kiến thiết. Trước khi Võ Hồn Điện bắt đầu đứng ra tổ chức đại hội Thất Tông trọng tuyển. Sẽ là thời khắc phát triển trọng yếu nhất của Đường Môn.

Tiểu Vũ tựa vào vai Đường Tam, im lặng đợi, hai mắt của nàng vẫn trống rỗng như trước vậy. Từ sau khi nhìn thấy Trữ Vinh Vinh, Đường Tam rốt

cuộc có thời điểm có thể nghỉ ngơi, khi Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh cùng một chỗ, cũng không đặc biệt quấn hắn. Nhưng làm hắn dở khóc dở cười chính là. Tới buổi tối, loại tình huống này sẽ lập tức phát sinh thay đổi. Không có linh hồn, Tiểu Vũ nói cái gì cũng không chịu cùng Trữ Vinh Vinh ngủ chung. Dưới việc Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn nhiều lần khinh bỉ, Đường Tam vẫn là phải đau khổ lẫn vui sướng cùng nàng ngủ chung. Bất quá, điều này cũng thúc đẩy Đường Tam tu luyện. Cùng người yêu là một người thích ngủ trần như vậy mỗi ngày cùng một chỗ. Hắn nào dám ngủ, chỉ có thể là mỗi đêm khi Tiểu Vũ ngủ hắn lại tu luyện. Mà bắp đùi hắn, cũng thành gối đầu quen thuộc của Tiểu Vũ.

Canh Tân thành. Ở trong Tinh La đế quốc cảnh nội, nhưng lại cùng Long Hưng thành vừa đúng tạo thành hai cái phương hướng, Long Hưng thành ở Đông Nam Thiên Đấu đế quốc, mà Canh Tân thành thì ở Tây nam Tinh La đế quốc. Lệch gần đến khu đất liền của Tinh La đế quốc. Đoạn đường này không ngắn. Dưới tình huống đi với tốc độ cao nhất, khi bọn họ đến Canh Tân thành, cũng mất gần đến một tháng thời gian.

Canh Tân thành là một trong những thành do Tinh La đế quốc làm chủ, nhưng tuyệt đối không tính là có tên tuổi gì. Bản thân thành thị diện tích bên trong cũng chỉ là trung hạ lưu mà thôi. Đấu La đại lục, chính là thế giới của hồn sư. Là Kim Loại chi thành. Nó không được coi trọng cũng là rất bình thường. Địa vị của thợ rèn, cũng là giống như bình dân. Sức ảnh hưởng của thợ rèn hiệp hội, cũng chỉ ở trong tòa thành này mới có chút địa vị. Võ Hồn Điện kì thật chính là hồn sư hiệp hội, nó nhưng lại có ảnh hưởng đến cả thế cục của đại lục. Bởi vậy có thể thấy được, thợ rèn cùng hồn sư có chênh lệch lớn đến cỡ nào. Thái Thản nói cho Đường Tam, càng là thợ rèn tốt, lại càng có khả năng là hồn sư. Bởi vì chỉ có hồn sư năng lực bản thân càng vượt xa người bình thường mới càng có thể chế tạo tinh xảo hơn. Đương nhiên, điều này cũng không phải tuyệt đối. Cũng có một ít đặc thù thợ rèn thiên tài, dưới tình huống dù không có vũ hồn trợ giúp. Nhưng lại như trước ở giới thợ rèn có được thành tựu cực lớn.

Xa xa, Canh Tân thành đã trong tầm mắt, mọi người xuống xe ngựa, đưa mắt nhìn lại, đã có thể chứng kiến tường thành cao lớn. Toàn thân tường thành Canh Tân thành hiện ra một màu xám đậm, cảm giác giống như là kim loại chú tạo nên. Mặc dù còn chưa vào tới bên trong thành, nhưng mơ hồ đã có

thể cảm nhận được Canh Tân thành mang đến vài phần hơi thở kim loại.

Trữ Vinh Vinh có chút nhảy nhót kéo tay Tiểu Vũ, *"Rốt cuộc tới rồi, trên đường đi toàn ngồi xe ngựa ngồi tất cả đầu đầu khớp xương của ta đều đã nhuyễn ra rồi."*

Cho dù là xe ngựa của Lực Chi Nhất Tộc rất dễ chịu. Ngồi một tháng thời gian. Sợ rằng ai cũng phải cảm thấy chán ngấy. Bất quá, dọc theo đường đi cũng không thể nói là hoàn toàn không có thu hoạch. Mã Hồng Tuấn quả thật bắt đầu cố gắng. Có lẽ là bởi vì Đường Tam nói lời kia đối với hắn, dọc theo đường đi đều rất cố gắng tu luyện, hồn lực từ năm mươi bảy cấp tăng lên tới năm mươi tám cấp. Khoảng cách tới cánh cửa lớn sáu mươi cấp lại vừa bước vào thêm một bước.

Phất Lan Đức từng nói qua với Mã Hồng Tuấn, khi hồn lực của hắn đạt tới bảy mươi cấp, khi có thể thi triển Vũ hồn chân thân, là tiến vào một cái lĩnh vực hoàn toàn mới. Chỉ có tới khi đó, Phượng hoàng vũ hồn của hắn mới có thể thể hiện ra lực lượng chính thức. Mà Mã Hồng Tuấn hiện tại cũng đang hướng về phương hướng này mà nỗ lực. Dù sao, trừ Tiểu Vũ ra, trong Sử Lai Khắc Thất Quái, chỉ còn hắn là không có đạt tới sáu mươi cấp.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, hướng Trữ Vinh Vinh nói: *"Có muốn hay không buổi tối ta xoa bóp cho ngươi?"*

Trữ Vinh Vinh khuôn mặt đỏ lên, hướng hắn le lưỡi,*"Không cần. Ai cũng biết ngươi tâm thuật bất chính."*

Mã Hồng Tuấn ở bên cạnh nhìn có chút hả hê nói: *"Lòng dạ của Đại Hương Tràng thúc thúc, người qua đường đều biết a!"*

Áo Tư Tạp hừ một tiếng, cố ý ngẩng đầu nói: *"Mập mạp, ngươi đây là ghen ghét, trắng trợn ghen ghét."*

Mã Hồng Tuấn bĩu môi, *"Ghen ghét cái đầu ngươi, lão tử cũng có bạn gái. Chờ lần này trở về sẽ cho các ngươi xem một chút bạn gái ta có bao nhiêu xinh đẹp."*

Áo Tư Tạp có chút kinh ngạc nói: *"Ngươi cũng có bạn gái? Cô nương nhà ai đui mù như vậy a!"*

Mã Hồng Tuấn giận dữ, *"Tiểu Áo, ta muốn cùng ngươi quyết đấu."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, *"Đến đây! Ta sợ ngươi sao. Kính tượng tràng trên người ca ca có không ít đâu. Chưa chắc sẽ đánh không lại ngươi. Đừng quên, ta còn có Thất Bảo Lưu Ly tháp của Vinh Vinh. Chẳng lẽ hai vợ chồng chúng ta còn đánh không lại một mình ngươi sao? Tiểu Tam khẳng định là trung lập."*

"Ai cùng ngươi là vợ chồng? Ta gả cho ngươi sao?" Trữ Vinh Vinh tức giận nói.

Áo Tư Tạp đắc ý thỏa mãn nói: *"Đó cũng không phải là chuyện sớm muộn sao. Nhạc phụ ta đều không phản đối. Ngươi còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Mỹ nữ, ngươi hối hận cũng đã muộn."*

Đường Tam a a cười, *"Tiểu Áo, dáng vẻ bỉ ổi của ngươi tựa hồ đã trở về."* Nhìn bộ dáng bọn họ cười đùa, trong lòng Đường Tam có một trận ấm áp. Tựa hồ quay trở lại bộ dáng năm, sáu năm trước mọi người cùng một chỗ vô ưu vô lo (không buồn không lo) tu luyện. Chỉ là, Tiểu Vũ bên người mình lại.....

Áo Tư Tạp cười nói, *"Ta không thể tin có người sẽ theo mập mạp dâm đãng này đâu. Tiểu Tam, ngươi từ trước đến nay cùng hắn một chỗ, hắn có phải hay không đang nói dối?"*

Không đợi Đường Tam mở miệng, Mã Hồng Tuấn đã cướp nói:*" Nói dối cái gì. Chờ lần này trở về để cho ngươi gặp bạn gái ta. Nàng tên là Bạch Trầm Hương. Tên này dễ nghe chứ. Hâm mộ chết ngươi."*

Áo Tư Tạp lộ ra bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời (vênh mặt lên a) thần thái kiêu ngạo,*"Ghen ghét cái rắm, ca có Vinh Vinh, chẳng lẽ lại còn coi trọng nữ nhân khác sao? Ngoại trừ Vinh Vinh của nhà ta, nữ nhân khác đối với ta mà nói chỉ là mây khói thoảng qua."*

Lúc này đây Trữ Vinh Vinh cũng không có phản bác hắn, cười dài nhìn Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn đấu võ mồm, ai nấy đều thấy được phần thỏa mãn trong ánh mắt nàng.

Thái Thản cảm thán nói: *"Cùng mấy người trẻ tuổi các ngươi một chỗ, ta cũng cảm thấy được chính mình trẻ lại không ít. Tuổi trẻ thật tốt a! lúc ta bằng tuổi các ngươi, so với các ngươi còn muốn lông bông hơn."*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói:*"Đại trưởng lão của chúng ta cảm thấy mình già sao? Nhưng ngài một điểm đều không già a! Ngài như như một nam nhân thành thục, cũng rất có mị lực."*

Thái Thản bật cười nói:*"Nha đầu, ngươi thật đúng là có tài ăn nói. Nếu ta trẻ lại năm mươi tuổi, nói không chừng ta sẽ cùng Tiểu Áo liều một phen. Khó trách Cốt đấu la người như vậy lại cực kì cưng chiều ngươi. Ngươi quả nhiên là tiểu yêu tinh."*

Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Đây là uy lực của mỹ nữ. Già trẻ đều muốn ăn. Tiểu Áo, ngươi nhìn ta làm gì, không phục a?"*

Áo Tư Tạp hừ hừ, *"Không phục có ích lợi gì. Dù sao ta hiện tại cũng hủy dung (dung nhan bị hủy), trừ ngươi ra là không ai đồng ý yêu ta."*

Vừa nghe được hủy dung hai chữ, Trữ Vinh Vinh địa ánh mắt nhất thời biến thành ôn nhu, *"Xin lỗi, ta không phải cố ý kích thích ngươi. Tiểu Áo, ngươi sẽ không giận ta chứ."*

Áo Tư Tạp mỉm cười. Trong mắt toát ra vài phần u buồn, than nhẹ một tiếng, ôm lấy bả vai Trữ Vinh Vinh, ôn nhu nói: *"Đương nhiên sẽ không. Ta cả đời đều chỉ yêu một mình ngươi."*

Hắn vừa nói, một bên hướng Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam đưa ra một cái ánh mắt đắc ý, chiêu này hắn dùng cũng không phải lần đầu tiên, nhưng trăm phát trăm trúng. Vết sẹo trên mặt vốn làm hắn tự ti hiện tại lại có khả năng xúc động cả chỗ nội tâm mềm mại nhất của Trữ Vinh Vinh. Đương nhiên, Áo Tư Tạp ôn nhu cũng không phải giả vờ. Hắn thích nhất bộ dáng chim nhỏ nép vào người này của Trữ Vinh Vinh.

Mã Hồng Tuấn nhanh chóng chạy đến bên người Đường Tam,*"Không được. Tam ca, ta chịu không được. Hai người kia luôn luôn khiến chuyện thú vị trở nên khó coi. Ta lên trước xe ngựa nằm một lát. Vào thành thì gọi ta."*

Mọi người thuận lợi tiến vào Canh Tân thành, vừa mới tiến vào cửa thành, hơi thở kim loại đập vào mặt mà đến nhất thời gây cho bọn họ một loại cảm thụ khác hẳn. Sau khi vào thành, mọi người lần nữa đều xuống xe ngựa, hăng hái nhìn bộ dáng tòa thành thị đặc thù này. Thái Thản tâm tình rõ ràng trở nên hưng phấn hơn. Chỉ vào kiến trúc chung quanh giới thiệu cho mọi người.

"Canh Tân thành là thành thị có được cửa hàng thợ rèn nhiều nhất, chỉ có ở trong tòa thành thị này, thợ rèn mới có thể được coi trọng. Nghe nói, bên trong cả tòa Canh Tân thành. Riêng cửa hàng thợ rèn đã có hơn một ngàn nhà. Thợ rèn lại tính bằng đơn vị hàng nghìn. Có rất nhiều thợ rèn thành thị khác chuyên môn đến nơi đây đến tiến hành thợ rèn khảo hạch. Nếu như có thể thông qua cao cấp thợ rèn khảo hạch mà nói. Là có thể đủ ở lại trong thành thị này. Đơn giản mà nói, nơi này chính là thiên đường của thợ rèn."

"Mặc dù thợ rèn cũng không được hai đại đế quốc coi trọng. Nhưng vũ khí trang bị của quân đội, nông cụ, kiến trúc, đồ dùng trong nhà, đều cần phải thợ rèn tham dự. Càng là cao cấp thợ rèn chế tạo ra cái gì đó lại càng đáng giá."

Mã Hồng Tuấn kinh ngạc hỏi: *"Thái Thản trưởng lão, như thế nào, thợ rèn cũng chia cấp bậc sao?"*

Thái Thản gật đầu, nói:*"Không có giống hồn sư các ngươi phân chia tỉ mỉ như vậy. Thợ rèn đại khái chia làm bảy cấp bậc. Từ thấp đến cao, phân biệt là: Sơ cấp thợ rèn, trung cấp thợ rèn, cao cấp thợ rèn, thợ rèn sư, thợ rèn đại sư, thợ rèn tông sư cùng Thần Tượng."*

Mã Hồng Tuấn hỏi tới nói: *"Nọ vậy ngài là cấp bậc thợ rèn gì?"*

Áo Tư Tạp ở một bên nói xen vào nói: *"Ngốc, cái này còn cần hỏi sao. Thái Thản trưởng lão thân là thợ rèn hiệp hội phó hội trưởng, đương nhiên là Thần Tượng."*

Thái Thản a a cười, xem như cam chịu.

Đường Tam nói: *"Trưởng lão, trên đại lục tổng cộng có mấy vị thợ rèn cấp Thần Tượng?"* Thái Thản sắc mặt hơi đổi, thở dài nói:*"Ba vị. Ta, phụ thân ngươi, còn có đương kim hội trưởng thợ rèn hiệp hội."*

Nghe Thái Thản nhắc tới phụ thân, tâm trạng Đường Tam không khỏi co rút lại một chút, nhớ tới phụ thân thân thể không trọn vẹn, trong lòng hắn không khỏi một trận khó chịu. Nhưng hắn hiện tại cần phải làm thật sự rất nhiều. Muốn trở về thăm phụ thân, cũng không phải lập tức là có thể hoàn thành được. Đường Tam âm thầm quyết định, chờ sau khi Võ Hồn Điện chủ trì đại hội Thất tông trọng tuyển chấm dứt, nhất định phải quay về Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đi thăm cha mẹ một chút. Không biết mẫu thân ở nơi đó tiến hóa như thế nào.

Thái Thản vỗ vỗ bả vai Đường Tam, *"Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Chủ nhân có người con trai giỏi như ngươi kế thừa y bát của hắn. Hắn cũng có thể an tâm đích ẩn cư. Thiếu chủ, có cơ hội mang ta đi gặp mặt hắn đi."*

Đường Tam nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe được một giọng rao lớn ở phía trước. *"Đi ngang qua không nên bỏ lỡ, đệ tử thân truyền của đương kim hội trưởng thợ rèn hiệp hội, Thần Tượng chi vương Lâu Cao chế tạo Huy Hoàng Lượng Ngân Khải, chỉ một kiện này, ưu đãi bán ra."*

" Lâu Cao?" Thái Thản có chút nghi hoặc nói:*" Đệ tử thân truyền của Lâu Cao cũng cần rao hàng sao đầu phố sao? Nga, Lâu cao chính là hội trưởng thợ rèn hiệp hội, nói hắn là Thần Tượng chi vương cũng không có cái gì sai. Phụ thân ngươi thoái ẩn, tại phương diện chú tạo, ta xem như chiếm phần thắng so với hăn. Ta am hiểu nhất đối với các loại kim loại tiến hành tinh luyện. Hắn thì am hiểu nhất một ít kĩ thuật tinh xảo. Lại nói tiếp, lần này ta chuẩn bị hướng hắn mượn mấy người đệ tử đây. Bên trong ám khí của ngươi, có một ít vật đặc biệt tinh xảo, có hắn nhất hệ thợ rèn chế tạo này mọi việc sẽ trở nên càng thêm như ý. Đi, chúng ta đi xem một chút."*

Lúc này, nơi nguồn gốc phát ra lời rao đã có không ít người vây quanh. Đám người Đường Tam lách qua đám đông mà vào, lúc này mới thấy được tình huống bên trong.

Đó là một gian cửa hàng thợ rèn nhìn qua rất bình thường, đang rao bán, là một người trung niên đại hán xích lõa nửa người với cơ thể màu cổ đồng sắc. Tại trước cửa cửa hàng thợ rèn, một trung niên nhân nhìn qua tuổi chừng bốn mươi ngồi ngay ngắn ở đó, ngồi dưỡng thần nhắm hai mắt, thể hiện bộ dáng một cao nhân. Ở bên cạnh hắn đang bày một kiện áo giáp.

Áo giáp toàn thân phát sáng màu bạc, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống tỏa ánh sáng lấp lánh, chỉnh thể chế tạo có chút hoa lệ, có thể nhìn ra được, mỗi một khối áo giáp đều là trải qua đánh bóng đặc thù, chỗ hộ tâm kính (bảo vệ tim) lại càng khảm một khối thủy tinh trong suốt thật lớn. Dưới ánh mặt trời thấp thoáng chiếu xuống cùng bản thân áo giáp tráng lệ huy hoàng.

Thái Thản chỉ nhìn liếc mắt kiện áo giáp một cái. Lông mày đã tựu nhíu lại, khinh thường nói hai chữ, *"Rác rưởi."*

Đừng nói là Thái Thản. Đường Tam cho dù tại phương diện chú tạo còn lâu mới bằng hắn đều nhìn ra cái áo giáp hào nhoáng này, nhìn qua mặc dù rất đẹp, nhưng nhãn lực Đường Tam như thế nào, Tử Cực Ma Đồng của hắn đã tới cảnh giới Nhập Vi, có thể rõ ràng phân biệt ra chất liệu cùng chế tạo phương pháp chế tạo bộ áo giáp này.

Từng phiến ngân giáp phát sáng kì thật chính là dùng sắt thép đánh bóng mà thành, nhưng mỗi một phiến ngân giáp đều rất mỏng, rõ ràng không có lực phòng ngự gì. Bất quá sức nặng tương ứng cũng không trở nên quá lớn, có lẽ, đây là ưu thế duy nhất của bộ áo giáp này. Nếu như mặc vào bộ áo giáp này, như vậy, duy nhất đích tác dụng có thể chính là giả bộ đe dọa. Về phần dùng cho chiến trường, đó là nghĩ cũng khỏi cần nghĩ. Quân lính hơi chút có điểm khí lực, cũng có thể một đao chém nát.

Thái Thản mặc dù qua tuổi bát tuần (80), nhưng làm tộc trưởng Lực Chi Nhất Tộc, hắn lúc nào cũng tràn trề lực lượng, hai chữ rác rưởi này của hắn mặc dù chỉ là lấy thanh âm bình thường của mình nói ra, nhưng người chung quanh vẫn là đều nghe được. Ngay cả trung niên tráng hán rao bán tự nhiên cũng

không ngoại lệ.

Đang ở hưng phấn rao bán ánh mắt hắn lập tức rơi vào trên người Thái Thản, *"Lão gia này, ngươi nói ai là rác rưởi?"*

Thái Thản là thân phận như thế nào, lãnh đạm nói:*"Ta nói kiện áo giáp này là rác rưởi. Thợ rèn chú tạo áo giáp cũng thế."*

Lúc này đây, thanh âm của hắn đề cao vài phần, gã trung niên nhân ngồi ngay ngắn tại trước cửa cửa hàng thợ rèn đã mở mắt, ánh mắt tràn ngập xem thường nhìn về phía Thái Thản.

Trung niên tráng hán rao hàng đã đi nhanh đi tới trước mặt Thái Thản, *"Lão gia này, ngươi có hiểu hay không về chú tạo? Nhìn bộ dáng ngươi đã biết là người nhà quê, không hiểu thì không nên nói lung tung. Sư phụ ta nhưng là đệ tử thân truyền của Lâu Cao tiền bối - đương kim hội trưởng thợ rèn hiệp hội. Ngươi dám nói ta áo giáp do sư phụ chú tạo là rác rưởi? Đây là vũ nhục đối với Thần Tượng nhất mạch chúng ta. Ngươi hôm nay không có nói minh bạch, cũng đừng còn muốn đia đâu."*

Thái Thản xem thường hừ một tiếng,*"Ngươi muốn ta nói rõ ràng phải không. Hảo, ta đây sẽ nói minh bạch cho ngươi nghe. Đừng nói Lâu Cao là sư phụ ngươi. Cho dù là Lâu Cao ở chỗ này, nói cái này áo giáp là hắn chế tạo, ta cũng như thế đem hai chữ rác rưởi dâng tặng."*

Lời này vừa nói ra, chung quanh nhất thời một mảnh xôn xao. Ở chỗ này xem náo nhiệt đích cũng không thiếu thợ rèn. Cũng có một ít thực lực phi phàm. Bọn họ đương nhiên nhìn ra được cái hào nhoáng của chiếc áo giáp này. Nhưng, nghe thấy người bán hàng nói là do đệ tử thân truyền của Lâu Cao, mọi người đều muốn ngó qua. Địa vị Lâu Cao ở Canh Tân thành này, cũng tương đương với địa vị của Bỉ Bỉ Đông ở Võ Hồn Điện.

Thái Thản phê bình bộ áo giáp này không có người có ý kiến, nhưng hắn trực tiếp phê bình đến Thần Tượng Lâu Cao hội trưởng, thợ rèn chung quanh nhất thời phản đối. Trong nhất thời, tiếng hò reo vang lớn. Trong đó vẫn bao hàm không ít chửi bậy.

Đường Tam nhíu nhíu mày, đem Tiểu Vũ kéo đến trước người mình, hai tay vòng tại bên hông nàng, để cho nàng có thể thoải mái tựa vào trong lòng mình, hồn lực vô hình tự nhiên phóng thích, đem nàng ngăn cách với những người chung quanh, hắn không để cho những người này đụng tới Tiểu Vũ.

Thái Thản đi lên hai bước, mặc dù không có phóng thích hồn lực cùng uy áp của Hồn đấu la cấp bậc, nhưng thân hình cao lớn của hắn cùng bản thân là tộc trưởng nhiều năm hình thành uy nghiêm vẫn là làm trung niên tráng hán rao hàng liên tiếp lùi vài bước.

Thái Thản đi tới trước kiện áo giáp rồi xoay người lại. Nhìn mọi người chung quanh,*"Các ngươi không phục có phải hay không? Hảo, ta đây sẽ nói cho các ngươi phục. Bộ áo giáp này. Chính là dùng phương pháp Tỏa Tử Liên Hoàn Giáp chế tạo mà thành. Các ngươi có thể nhìn kĩ xem, này mỗi khối giáp phiến lớn nhỏ đều có khác nhau rất nhỏ. Mặt ngoài nhìn qua nhưng thật ra rất gọn gàng. Nhưng trên thực tế, tính chất bản thân cũng rất kém. Còn phát ra ánh sáng màu bạc ư? Cái này dùng sắt thép đánh bóng tạo ra trên mặt giáp phiến tầng màu bạc. So với giấy cũng mạnh hơn không được bao nhiêu. "*

Nghe hắn thốt ra lời này, vị trung niên nhân lão thần tại tại kia cũng ngồi không yên, mạnh mẽ đứng dậy, cả giận nói:*"Bản thân bộ áo giáp của ta chính là dùng làm trang sức. Cũng không phải ra chiến trường. Mỗi một phiến giáp phải chế tạo mỏng manh mới tốn công sức. Trọng lượng nhẹ như vậy, mặc vào mới sẽ không mệt mỏi. Đồ trang sức, ngươi biết cái gì gọi là đồ trang sức không?"*

Thái Thản lãnh đạm nói: *"Như vậy giáp phiến lớn nhỏ không giống nhau ngươi nói như thế nào?"*

Trung niên nhân kia cãi chày cãi cối nói: *"Cái này gọi là không hài hòa mới đẹp. Là ta sư tổ Lâu Cao Thần Tượng dạy. Ngươi biết cái gì."*

Thái Thản cười lên ha hả,*"Hảo. Hảo một cái không hài hòa là đẹp. Không biết Lâu Cao lão gia hỏa kia nếu ở chỗ này, có thể hay không bị ngươi làm tức giận hộc máu. Thanh danh của hắn hiện tại có phải hay không đã bị người như ngươi làm nhơ nhuốc không sai biệt lắm. Huy Hoàng Lượng Ngân*

Khải, Lâu Cao quả thật chế tạo qua một kiện áo giáp như vậy. Bất quá, ngươi mô phỏng cũng phỏng rất thái quá (không theo đúng chuẩn mực)."

Vừa nói, hắn đưa tay đem nọ vậy bộ áo giáp từ trên cái giá chống đỡ hạ xuống tới, lật mặt sau ra. Tên trung niên nhân kia muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Nếu như nói mặt ngoài áo giáp là bóng loáng trong như gương, như vậy, mặt sau chính là thô ráp như đã có gai. Thái Thản tiện tay rung lên, đúng như dự đoán phiến giáp hiệp từ phía trên rớt xuống đất.

Hừ lạnh một tiếng. Thái Thản tiện tay đem kiện áo giáp ném cho trung niên nhân đang trợn mắt há mồm ngây ra trước mặt,*"Nói ngươi là rác rưởi đã là dễ nghe. Dạy ngươi thông minh một chút, Lâu Cao chú tạo Huy Hoàng Lượng Ngân Khải, giáp hiệp của áo giáp chính là dùng bạc tinh khiết trải qua đề luyện, trở thành ngân tinh chế tạo mà thành. Mặc dù mỗi phiến cũng rất mỏng, nhưng lực phòng ngự nhưng lại tương đương cường hãn. Nó mặc dù là trang sức phẩm, nhưng tính thực dụng đồng dạng cũng rất mạnh. Sau này không nên giả danh hào của hắn lừa bịp. Nếu không, ngươi cũng không cần tại Canh Tân thành tiếp tục làm gì nữa."*

"Ngươi, ngươi....." Trung niên nhân kia được xưng Lâu Cao tái truyền đệ tử lúc này đã là xanh cả mặt. Bình dân, thợ rèn vây xem chung quanh vây xem cổ vũ âm thanh cũng nhỏ rất nhiều.*"Ta liều mạng với ngươi."*

Trung niên nhân tay run rẩy từ sau thắt lưng rút ra một thanh Ngưu Nhĩ Tiêm Đao. Trực tiếp tựu hướng về Thái Thản đánh tới.

Thái Thản thực lực đã như thế nào, nếu để cho hắn cận thân chẳng phải là thành chê cười. Cũng không quay đầu lại, chân phải trên mặt đất dùng sức một đạp. Nhất thời, một tiếng trầm thấp ầm vang lên. Mãnh liệt chấn ba chợt đem trung niên nhân kia ném đi trên mặt đất. Mà những người bên cạnh vây xem nhưng lại chỉ là cảm thấy dưới chân một trận chấn động, vẫn chưa bị đánh sâu vào.

"Là ai ở chỗ này nháo sự?" Đúng lúc này, đám người vây xem chợt tách ra, chỉ thấy một đội bộ binh Tinh La đế quốc trang bị không tiêu chuẩn sải bước

đi đến.

Bình thường bộ binh nhiều nhất chỉ là trang bị bì giáp, mà bộ binh Canh Tân thành coi như là được ăn hôi, cư nhiên đều là thân mang áo giáp nhẹ kim loại. Tổng cộng hơn mười người, cầm đầu là một người bộ dáng nhìn qua chừng ba mươi tuổi, áo giáp của hắn rõ ràng muốn dày chắc một ít, tay vịn chuôi trường kiếm bên hông, sải bước bước tiến vào.

Trung niên nhân kia bị Thái Thản một cước chấn đến thất điên bát đảo vừa nhìn thấy quân nhân này, nhất thời tinh thần tỉnh táo, lộn nhào chạy đến trước mặt người cầm đầu,*"Muội phu, chính là hắn, ta bán chính là tác phẩm mới nhất của ta, lão gia hỏa này đến đây quấy rối. Vừa nhìn đã biết là đồ nhà quê. Chẳng những chỉ trích áo giáp ta mới chú tạo, còn nói lời vũ nhục Lâu Cao Thần Tượng. Nhanh, đem hắn bắt lại."*

Thái Thản cười lạnh một tiếng, *"Khó trách dám lấy dang tiếng của Lâu Cao làm xằng bậy, nguyên lai là có chút bối cảnh."*

Binh lính đội trưởng sắc mặt phát lạnh, mạnh mẽ vung tay lên, *"Mang đi."*

"Dừng tay." Không đợi này binh lính lao lên, một tiếng hét lớn đột nhiên từ trong đám người vang lên, đám người tách ra, chỉ thấy một lão giả tuổi chừng lục tuần đang bước nhanh đến. Lão giả nhìn qua rất là tráng kiện, bước tiến trầm ổn hữu lực. Nhưng là vẻ mặt kinh hãi.

Nhìn thấy lão giả này, sắc mặt đội trưởng đám binh lính nhất thời đổi đổi, trầm giọng nói: *"Nhâm Oán thợ rèn sư. Xin hãy không nên ảnh hưởng ta chấp hành công vụ. Nếu không, cho dù thân phận ngài là thợ rèn sư, cũng không nổi trách nhiệm đâu."*

Nhâm Oán thợ rèn sư kia nhưng lại dường như là không có nghe đến lời của hắn, ba bước hai bước đi tới trước mặt Thái Thản, mở to hai mắt nhìn, cẩn thận nhìn gương mặt Thái Thản.*"Ngài, ngài là....."*

Thái Thản nhíu mày,*"Ta hình như gặp qua ngươi. Khi đó ngươi hắn là ở dưới tay Lâu Cao làm học đồ đi. Hiện tại cũng là thợ rèn sư, không tồi, không tồi."*

Thân thể lão Nhâm Oán nhất thời run rẩy, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất,*"Thật là ngài, Thái Thản đại nhân."*

Nhìn thấy động tác của Nhâm Oán, tên đội trưởng đám binh lính kia vẻ mặt nhất thời biến thành cứng ngắc, bình dân cùng thợ rèn mônchung quanh cũng là một mảnh xôn xao. Phải biết rằng, Nhâm Oán thân là thợ rèn sư, ở chung quanh này một mảnh khu vực này cực có danh vọng. Nhưng lúc này hắn lại đang quỳ gối trước lão giả này.

Thái Thản đưa hắn kéo lên,*"Đừng như vậy, còn ra bộ dáng gì nữa."*

Binh lính đội trưởng tiến đến gần, hỏi dò:*"Nhâm Oán thợ rèn sư, vị này chính là?"*

Nhâm Oán mạnh mẽ quay người lại, vẻ mặt cũng lập tức trở nên ác lạnh hơn, *"Khá lắm ngươi cái hỗn tiểu tử, cũng dám bắt Thái Thản đại nhân. Cho dù phụ thân ngươi Tư Địch Đại Sư ở chỗ này, cũng phải cung kính dập đầu với Thái Thản đại nhân. Tiểu tử ngươi chờ về nhà chờ bên gia pháp đi. Ta nói cho ngươi, Thái Thản đại nhân chính là phó hội trưởng thợ rèn hiệp hội chúng ta. Cùng Lâu Cao đại nhân giống nhau, chính là đương kim thiên hạ tam đại Thần Tượng.*

Ồ ----

Nhâm Oán lời này vừa nói ra, dân chúng vây xem nhất thời bùng nổ. Nếu như là đang ở thành thị khác, có lẽ còn không có cái gì. Nhưng chớ quên, nơi này là Kim Chúc chi đô, thánh địa của thợ rèn. Hàm nghĩa hai chữ Thần Tượng bao hàm đối với Canh Tân thành chính là chí cao vô thượng.

Binh lính đội trưởng sắc mặt nhất thời biến thành một mảnh trắng bệch, tiềm thức đích lui về phía sau vài bước, dưới chân mềm nhũn, nhất thời té ngã trên đất.

*Mã Hồng Tuấn tiến đến bên người Đường Tam, cười nhẹ nói: "*Thật sự không nghĩ tới, Thái Thản tiền bối ở này Kim Chúc chi đô dĩ nhiên có địa vị như thế a!*"*

*Áo Tư Tạp lại càng cảm thán nói: "*Cái này muốn vô danh sợ rằng cũng không được.*" Nhìn bộ dáng dân chúng chung quanh kích động, Thái Thản có chút bất đắc dĩ đích hướng Nhâm Oán giận nói: "*Để cho tất cả mọi người tản đi, cứ vây quanh ở nơi này còn ra bộ dáng gì nữa. Người này thật là đệ tử của Lâu Cao?*" Vừa nói, hắn chỉ chỉ trung niên nhân kia.*

*Nhâm Oán xem thường nói: "*Hắn chỉ là cùng Tư Địch Đại Sư có vài phần quan hệ thân thích. Nga, Tư Địch Đại Sư là đệ tử cấp cao nhất của Lâu Cao đại nhân. Cho nên người này mới treo cái tên thân truyền đệ tử giả danh lừa bịp. Chúng ta cũng là nể mặt Tư Địch Đại Sư, mới chẳng muốn cùng hắn so đo."

------oOo------

Chương 362: Tượng thần Lâu Cao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Fê

Biên dịch: A Lá

Có vị thiết tượng sư Nhâm Oán này hỗ trợ, phiền toái nhất thời biến mất không còn lại chút nào, binh lính đội trưởng ảo não bỏ chạy. Đám người mặc dù tản đi, nhưng đều không muốn đi xa, vẻ mặt sùng kính ở xa xa nhìn Thái Thản, quang mang nóng rực trong mắt tựa hồ như hận không thể đem Thái Thản hòa tan ra.

Thái Thản trở về bên người Đường Tam, có chút xấu hổ nói:*"Thiếu chủ, lão phu lỗ mãng."*

Nhâm Oán đang theo bên cạnh hắn vừa nghe lời này, dưới chân nhất thời mềm nhũn, suýt nữa té ngã trên đất. Thiếu....., thiếu chủ? Thần tượng đại nhân lại có thể đối với một thanh niên trông thế nào cũng chỉ chừng hai mươi tuổi gọi là thiếu chủ. Trời ạ! Điều này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Trông Đường Tam nắm tay tuyệt sắc Tiểu Vũ, bộ dáng vân đạm phong khinh (gió thoảng mây thưa), Nhâm Oán không khỏi có chút cảm giác tự ti mặc cảm. Hắn vẫn chưa bao giờ gặp qua thanh niên anh tuấn cùng cô gái tuyệt lệ như thế.

Đường Tam phảng phất không có nhìn thấy ánh mắt quái dị của Nhâm Oán đang chăm chú nhìn mình, nhìn Thái Thản mỉm cười, nói:*"Dù sao chúng ta cũng phải đi gặp vị Lâu Cao thần tượng này, sớm một chút cũng không sao."*

Thái Thản hiển nhiên biết dân chúng chung quanh đều ở đứng xa xa nhìn, hướng Đường Tam nói:*"Thiếu chủ, chúng ta có lẽ lên xe ngựa đi. Chờ sau khi gặp qua Lâu Cao, ta lại cùng ngươi hảo hảo đi dạo quanh Canh Tân thành."*

Đoàn người một lần nữa lên xe ngựa, Nhâm Oán cũng có may mắn cùng Thái Thản trên một chiếc xe ngựa, nhằm hướng khu trung tâm Canh Tân thành mà tới.

Nhâm Oán mặc dù rất muốn hỏi Thái Thản một chút xem Đường Tam là ai, nhưng hắn tự biết thân phận thấp kém, điều không nên hỏi thì cứ không hỏi mới thỏa đáng. Chỉ là một bên điều khiển xe ngựa tới đúng mục tiêu, một bên ánh mắt không ngừng liếc về Đường Tam phía đối diện, nhưng Đường Tam lại chỉ là nắm tay Tiểu Vũ, nhắm mắt dưỡng thần.

Bản thân Canh Tân thành cũng không tính quá lớn, không mất quá nhiều thời gian, bọn họ đã tới khu vực trung tâm Canh Tân thành. Xe ngựa ngừng lại. Nhâm Oán từ cửa sổ xe ngựa hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua,*"Tới rồi. Các vị xin mời xuống xe đi."* Hắn người thứ nhất nhảy xuống, hơn nữa chủ động vén màn xe.

Thái Thản, Đường Tam, Tiểu Vũ trước sau xuống xe, xe ngựa phía sau Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn ba người cũng đều nhảy xuống.

Mọi người vừa xuống xe, đều liền không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại.

Xe ngựa dừng ở trước một tòa cao lớn. Ngẩng đầu nhìn lại. Cự đại kiến trúc này ít nhất phải cao tới ba mươi thước. Chiếm diện tích cực lớn. Ở khu vực

khu phố tâm này có thể chiếm cứ địa phương lớn như thế, có thể thấy được tầm quan trọng của nó đối với tòa thành thị này. Chỉnh thể nhìn qua, tòa kiến trúc này cũng tương đương với đại đấu hồn trường của Tác Thác thành. Ở ngay phía trên kiến trúc. Treo một tấm biển kim loại ngăm đen, mặt trên không có chữ. Chỉ có một cây búa cùng một cái đục hai cái đồ án nhô ra.

Không cần hỏi Đường Tam bọn họ cũng biết đây là địa phương nào. Không thể nghi ngờ. Nơi này chính là tổng hội của thợ rèn hiệp hội.

kiến trúc nơi này khá vĩ đại nhưng nhìn qua có chút thô kệch. Cũng không có bất cứ trang sức hoa lệ gì. Thậm chí ngay cả người thủ vệ phía đại môn cũng không có. Nhưng dòng người lui tới quả thật nối liền không dứt. Ba phiến đại môn mở rộng. Từ bên ngoài là có thể chứng kiến dòng người rộn ràng nhốn nháo bên trong.

Thái Thản hướng mọi người giới thiệu:*"Tổng hội nơi này chia làm năm tầng. Tầng thứ nhất là khu giao dịch. Thợ rèn môn đem tác phẩm đắc ý nhất của mình hoặc là một ít kim loại đến nơi này giao dịch. Đương nhiên, cũng không thiếu tiểu thương chuyên môn buôn bán các loại kim loại. Tầng hai là khu dao dịch cao cấp. Hi hữu kim loại bình thường tại tầng hai giao dịch. Tầng ba là khu thợ rèn đăng ký khảo hạch. Chuyên môn tiến hành khảo hạch cấp bậc thợ rèn. Tầng bốn là khu khách quý. Cũng là khu đấu giá. Một ít vật phẩm chú tạo đặc biệt trân quý, hi hữu thường lệ sẽ ở nơi đó tiến hành đấu giá. Mà tầng năm thì là khu làm việc của thợ rèn hiệp hội. Nhâm Oán, những điều này chưa thay đổi chứ. Lại nói tiếp. Ta cũng thật lâu không có tới qua tổng hội."*

Nhâm Oán vội vã tiếp lời cười nói:*"Không thay đổi. Không thay đổi. Đây là quy củ nhiều năm của thợ rèn hiệp hội chúng ta. Ngài là trực tiếp tới tầng năm gặp Lâu Cao hội trưởng chứ?"*

Thái Thản a a cười nói:*"Đã đến đây, trước tiên là gặp mặt lão bằng hữu, thiếu chủ. Chúng ta đi thôi."*

Mọi người tiến vào thợ rèn tổng hội, đại sảnh tầng một có chút huyên náo, đại sảnh nơi đây có một phong cách hoàn toàn cởi mở, ngoại trừ những cây cột thật lớn chống đỡ kiến trúc, đều là sân bãi trống trải. Chỉ là ở vòng ngoài

cùng sát vách tường có một quầy tròn lớn. Sau quầy bày đặt các loại thành phẩm thợ rèn chú tạo thành.

Không cần Thái Thản mở miệng, Nhâm Oán đã dẫn đầu vì bọn họ mà giới thiệu:*"Đại sảnh tầng một chủ yếu chia làm hai khu vực, bên trái là thợ rèn môn gửi bán các loại thành phẩm, bên phải thì là khu giao dịch kim loại. Hiệp hội sẽ từ đó lấy ra năm phần trăm làm thủ tục phí. Bởi vậy, thợ rèn đến đây tiến hành gửi bán phần lớn đều có thân phận là thiết tượng sư. Người ở đây nhiều, chủ yếu là khách địa phương các nơi khác. Nhìn trúng vật phẩm gì có thể trực tiếp ra giá mua*

Đường Tam gật đầu, cẩn thận quan sát một chút, quả nhiên đúng như theo lời Nhâm Oán, người trong đại sảnh mặc dù nhiều. Nhưng trang phục thợ rèn cũng rất ít, phần lớn đều có bộ dáng thương gia. Có người hỏi giá cả, có người đang mặc cả, tạo nên một cảnh tượng náo nhiệt.

*Nhâm Oán có chút đắc ý nói:"*Tương đối mà nói, tại tổng hội, giá cả các đồ vật sẽ so với bên ngoài cao hơn một chút. Nhưng có cam đoan chất lượng tuyệt đối. Tất cả vật phẩm đều phải trải qua hiệp hội xem xét, đánh giá xong, mới có thể treo giá cả lên. Cửa hàng thợ rèn bên ngoài tuy nhiều, cũng có có thể lọc được những đồ tốt, bất quá. Thương nhân không lành nghề cũng rất dễ dàng bị lừa gạt. Giống như loại tình huống lúc mới vừa rồi."

Vừa nói. Nhâm Oán dẫn mọi người đi tới bên phía chỗ cầu thang lên lầu. Đầu cầu thang có hai gã thủ vệ, bất quá trong hai tộc nhân đi theo Thái Thản. Một người đưa ra một vật gì đó tại trước mặt bọn họ quơ quơ một chút, tự nhiên để lại được rồi.

Bước trên lầu hai, nhất thời khiến cho cảm giác người ta thay đổi. Lầu hai không có cao như lầu một, cũng không phải hoàn toàn mở cửa. Đầu tiên làm cho người ta cảm thấy chính là an tĩnh. Thiếu ồn ào của tầng một. Nơi này bị phân cách thành một đám cửa hàng. Hai hàng cửa hàng có lối đi bộ rộng chừng năm thước, ở diện tích rộng lớn này, cửa hàng ở lầu hai này chí ít cũng phải có hơn mấy trăm căn.

*Nhâm Oán nói:"*Nơi này là khu giao dịch cao cấp. Có thể ở chỗ này mở cửa tiệm, cũng đều có nội tình nhất định. Cũng đồng dạng chia làm khu thành

phẩm cùng khu kim loại hai đại khu vực. Nơi này thứ tốt có không ít, nhưng tương ứng, giá cả cũng tương đối cao. Nếu các vị có hứng thú, có thể đến kiếm kiếm." *Hắn giới thiệu đương nhiên không phải hướng đến Thái Thản, nguyên nhân chính là vì thái độ Thái Thản đối với Đường Tam, hắn mới giới thiệu chi tiết như thế.*

Đường Tam cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa ngó qua vài lần, quả thật, cảm giác đồ vật bán trên tầng hai này nếu so với tầng một phẩm chất tốt hơn nhiều.

*Nhâm Oán một mực đem mọi người từ lầu hai tới cửa cầu thang lên lầu ba mới dừng lại cước bộ, khiêm nhường nói:"*Ta chỉ có thể tiễn các vị đến nơi đây."

*Thái Thản hướng hắn gật đầu, nói:"*Ngươi khá lắm, cám ơn ngươi."

Lầu hai đến lầu ba, đồng dạng là hai gã thủ vệ, nhưng cùng hai gã thủ vệ phía dưới đã rõ ràng có sự khác nhau, tinh thần lực Đường Tam vô cùng cường hãn. Hai gã thủ vệ phía dưới mặc dù cũng là hồn sư, nhưng cho hắn cảm giác cũng không phải rất mạnh, ước chừng chỉ là ba mươi cấp hồn lực. nhưng hai người trước mắt này lại làm hắn không thể không chú ý một chút, hai gã thủ vệ tuổi chừng bốn mươi này ít nhất có tu vi trên năm mươi cấp hồn lực. Mắt thấy mọi người đi tới, nhất thời đưa tay ngăn cản. Cũng không nói lời nào, chỉ là bình tĩnh nhìn bọn họ.

Hai gã tộc nhân theo cùng Thái Thản vội vã đi ra. Lúc này đây Đường Tam thấy rõ ràng, tên Lực Chi nhất tộc tộc bên trái kia trong tay có hơn một khối kim sắc lệnh bài, tại trước mắt hai gã thủ vệ quơ quơ.

Hai gã thủ vệ biến sắc, vội vã thối lui sang một bên, thần thái hết sức kính cẩn.

*Thái Thản cố ý bước chậm so Đường Tam cùng Tiểu Vũ nửa bước,"*Thiếu chủ, xin mời."

Trên lầu ba cùng lầu bốn, nhìn thấy đều là đại môn bịt kín, không cách nào chứng kiến tình huống cụ thể bên trong, mà mỗi một tầng. Cũng đồng dạng

đều có hai gã thủ vệ, nhất là thủ vệ lầu ba cùng lầu bốn, Đường Tam giật mình đích cảm giác được. Hai người kia đủ để mang đến cho mình uy hiếp, mặc dù bọn họ không có tận lực phóng thích hồn lực, nhưng Đường Tam vẫn là có thể cảm giác thấy, hai người kia hẳn là có trên bảy mươi cấp, hồn thánh cấp thực lực. Quả nhiên không hổ là tổng hội thợ rèn hiệp hội, có thể sử dụng đích động hồn thánh cấp cường giả làm thủ vệ, có thể thấy được trình độ coi trọng đối với lầu bốn.

*Hai gã thủ vệ này vừa nhìn thấy Thái Thản đều sửng sốt một chút, thủ vệ bên trái nói:"*Thái Thản phó hội trưởng, ngài như thế nào tới? Thật sự là đã lâu không gặp a!"

*Thái Thản a a cười:"*Đúng thật là đã lâu không gặp, hai người các ngươi còn đang thủ thang lầu cho Lâu Cao a! Thiếu chủ, ta giới thiệu cho người một chút, hai vị này đều là hồn thánh, cũng là lão nhân của thợ rèn hiệp hội. Bọn họ là tự nguyện ở chỗ này vì hiệp hội xuất lực. Lại nói tiếp, kĩ nghệ chú tạo của bọn họ chỉ thấp hơn thần tượng, đều là tông sư cấp bậc. Bọn họ sở dĩ nguyện ý ở chỗ này thủ thang lầu, nguyên nhân đều là bởi vì kĩ nghệ của Lâu Cao, bọn họ là thân truyền đệ tử của Lâu Cao. Lâu Cao tổng cộng có bốn gã đệ tử, chính là thay phiên ở chỗ này thủ vệ. Bên trái tên là Tư Long, bên phải tên là Tư Vũ. Tên tiểu tử kia hôm nay tìm chúng ta phiền toái, chính là con trai một trong hai người còn lại Trung Tư Địch."

*Đường Tam hướng hai người trước mặt gật đầu, mà Tư Long, Tư Vũ nghe Thái Thản xưng hô Đường Tam là thiếu chủ, cũng rất là giật mình. Tư Long vội vàng nói:"*Thái Thản đại thúc, ta mang bọn ngươi đi lên. Sư phụ bây giờ đang ở chú tạo phòng. Gần đây lão nhân gia người không biết từ địa phương nào được một đồ vật, cả ngày đều nghiên cứu. Phỏng chừng nếu không phải ngài đến, đổi lại người khác. Hắn khẳng định là không gặp."

*Thái Thản a a cười. nói:"*Hảo a, ta muốn đến xem. Hắn đang nghiên cứu những cái gì."

Lầu bốn cùng tầng năm là không có thủ vệ. Chỉ có một cánh đại môn cách trở tại chỗ thang gác, Đường Tam cũng nhìn không ra cánh cửa làm bằng lạo chất liệu gì, hẳn là hợp kim của nhiều loại kim loại tạo thành.

Tư Long đi tới trước cánh cửa hợp kim, nâng tay tại trên cửa gõ nhẹ, hắn gõ rất có tiết tấu, nhìn động tác của hắn, Đường Tam không khỏi nheo mắt lại, bằng vào tinh thần lực phụ trợ cẩn thận quan sát, hắn phát hiện, ngón tay Tư long mỗi một cái vị trí gõ đều bất đồng, lực đạo cũng khác nhau, mà bên trong phiến cánh cửa kim loại cũng tùy theo phát ra tiếng máy móc rất nhỏ.

Khi Tư Long tổng cộng gõ ba mươi sáu tiếng xong, cánh cửa kim loại phát ra một trận trát trát âm thanh, chậm rãi hướng bên cạnh mở rộng. Lộ ra thông lộ lên lầu.

*Thái Thản hướng hai gã tộc nhân mình mang theo vẫy vẫy tay,"*Các ngươi cũng không phải theo nữa rồi, ở chỗ này chờ đi.*" Nói xong, lúc này mới cùng Đường Tam, do Tư Long dẫn đầu leo lên tầng cao nhất thợ rèn tổng hội, tầng năm.*

*Vừa lên đến tầng năm, mọi người lập tức nghe được một ít đinh đinh đang đang âm thanh đập gõ, Thái Thản thấp giọng hướng Đường Tam giải thích:"*Kì thật, tầng năm này chính là khu chú tạo tư mật riêng biệt của thợ rèn đẳng cấp cao trong thợ rèn hiệp hội. Mỗi một thợ rèn cấp tông sư trở lên, đều sẽ ở chỗ này có được một khối địa phương thuộc về mình. Lúc đầu ta cũng có, chỉ bất quá bởi vì ta không phải ở tại Canh Tân thành, bình thường cũng không trở về đến nơi đây đến tiến hành chú tạo, liền trả lại cho hiệp hội."

Bên ngoài mỗi một cái cửa phòng chú tạo đều chỉ có một mã số đơn giản, từ bên ngoài đến bên trong cùng, tổng cộng là ba mươi sáu gian chú tạo thất, trong đó phát ra tiếng vang, kì thật chỉ có tứ, năm gian mà thôi. Hiển nhiên, ở này thợ rèn cũng không coi trọng năm tháng, thợ rèn cấp tông sư thật sự là ít đến thương cảm.

Tư long mang theo mọi người đi tới gian chú tạo thất số 1 tận cùng bên trong mới dừng lại cước bộ, kính cẩn đứng ở cạnh cửa, đưa tay tại trên cánh cửa kim loại gõ gõ.

*Gian chú tạo thất này cũng không có thanh âm rèn đập truyền ra, Tư Long gõ một tiếng, nhất thời, một âm thanh kích động từ bên trong vang lên,"*Không phải đã nói rồi sao, ai cũng không được đến quấy rầy ta."

*Tư Long vội vã kính cẩn nói:"*Sư phụ. Là con. Xin lỗi quấy rầy người, nhưng là, Thái Thản phó hội trưởng tới. Con không thể không thông tri người. Xin người tha thứ.*"*

Tư Long tiếng nói truyền vào, thanh âm kích động lập tức biến mất, không lâu sau, nương theo liên tiếp tiếng máy móc. Phiến của sắt rộng thùng thình chậm rãi mở ra. Lộ ra căn phòng sáng ngời. Kì dị chính là, bên trong cũng không có bất cứ cái cửa sổ nào tồn tại, sở dĩ sáng ngời, dĩ nhiên là bởi vì bên trên nóc nhà giắt một chiếc ma đạo khí đăng. Thật sự là tương đối xa xỉ.

Mở cửa là một lão giả dáng người buồn bã, thân cao cũng chừng một thước sáu, nhưng cái bụng hắn chỉ sợ cũng phải tới một thước sáu, tai vểnh, mắt nhỏ, một đầu tóc ngắn rối bời nhìn qua cũng không biết bao nhiêu ngày không gội qua. Người mặc trường bào rộng thùng thình, trên khuôn mặt mũm mĩm dường như còn dính một ít bột phấn kim loại nào đó.

*"*Thái Thản. Lão già ngươi còn sống sao?*" Vừa mở cửa, thanh âm vang dội của lão giả ục ịch này đã tựu vang lên.*

*Thái Thản ha ha cười,"*Lâu Cao. Ngươi mập mạp chết tiệt này so với ta còn lớn hơn vài tuổi, ngươi còn sống khỏe mạnh, ta như thế nào có thể chết chứ?*"*

Quả nhiên, này ục ịch lão giả chính là đương kim hội trưởng tổng hội thợ rèn hiệp hội, thần tượng Lâu Cao. Thẳng thắn mà nói, từ bề ngoài của hắn, một điểm cũng nhìn không ra bộ dáng thần tượng. Trông như là một lão đầu béo thân thiện lịch sự.

*"*Được rồi, lão gia hỏa ngươi tới vừa đúng tới, ta cho ngươi xem một thứ tốt. Ta suy nghĩ rất nhiều ngày nay. Người nghiên cứu ra thứ này, thật sự là thiên tài.*" Vừa nói, hắn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn mọi người sau lưng Thái Thản, lập tức kéo tay áo Thái Thản đi vào bên trong.*

Thái Thản sửng sốt một chút, vội vã đi theo. Thái Thản làm tộc trưởng Lực Chi nhất tộc, thân cao hơn hai thước, cực kì cường tráng, mà Lâu Cao lại chỉ cao có chừng một thước sáu, chỉ có cái eo lại vô cùng lớn. Hắn lôi kéo Thái Thản hướng vào bên trong, nhìn qua quả thực có chút quái dị.

Sử Lai Khắc ngũ quái đều theo phía sau Thái Thản đi vào gian chú tạo thất rộng lớn này, Tư Long nhưng không có tiến vào, lặng lẽ lùi lại, hắn còn có cần phải thủ vững cương vị (vị trí công tác) của mình.

Bên trong chú tạo thất có vẻ rất loạn, bất quá nó quả thật rất lớn, chừng năm trăm thước vuông trở lên, hai bên khắp nơi đều vất các loại kim loại loạn thất bát tao cả lên. Trong góc, một cái chú tạo lô (lò rèn?) ngăm đen cùng ống bễ cùng màu khiến cho Đường Tam chú ý. Chú tạo lô cho hắn cảm giác, dĩ nhiên có vài phần hàn khí bức người.

Cẩn thận dùng tử cực ma đồng nhìn qua. Đường Tam nhất thời hít vào một luồng lương khí, chú tạo lô cùng ống bễ này dĩ nhiên là dùng huyền thiết chế tạo mà thành. Hơn nữa không chỉ là huyền thiết, trong đó tựa hồ vẫn trộn lẫn hỗn tạp một ít khác kim loại, hình thành một loại hợp kim đặc thù.

Mà ở cả căn phòng trong trận, là một cái giàn giáo hình vòng tròn, giàn giáo này nhìn qua càng như là một cây cột kim loại thật lớn đứng sừng sững ở nơi đó, chỉ có độ cao một thước, nhìn qua cực kì kiên cố, Sử Lai Khắc ngũ quái trừ bỏ Tiểu Vũ không thể tự hỏi ra, bốn người khác đều ở âm thầm cân nhắc, thứ này không phải sẽ đặc ruột chứ. Nếu đúng như vậy, thế thì thật là đáng sợ.

*Lâu cao đúng là đưa Thái Thản tới trươc cái sân khấu kia, thân thể hai người chặn mất tầm mắt Sử Lai Khắc ngũ quái, chỉ nghe Lâu Cao đắc ý hướng Thái Thản nói:"*Cho ngươi xem thử cái này. Chưa từng thấy chứ. Đây chính là ta bỏ giá cao mua về. Có đồ chơi này, nói không chừng địa vị sau này của thợ rèn chúng ta là có thể thay đổi a! Bất quá, lúc ta dỡ bỏ nó, ta không cẩn thận chút làm phá hủy chút linh kiện, kết quả không thể sử dụng bình thường được. Ta đang nghĩ xem như thế nào mới có thể đem nó phục hồi như cũ. Thật sự là phiền toái, chế tạo ra thứ này tuyệt đối là một thiên tài a! Nếu như ta không nhìn lầm, ta sở dĩ làm nó bị hỏng, là bởi vì bản thân bên trong đồ chơi có trang bị bảo vệ, ta một khi dỡ bỏ, bản thân nó sẽ bị hỏng. Di, Thái Thản, ngươi xem choáng váng à, như thế nào đều không lên tiếng?"

Một bên nghe Lâu Cao nói, Sử Lai Khắc ngũ quái cũng đi tới vây quanh, khi bọn hắn nhìn thấy Lâu Cao hướng Thái Thản khoe khoang đồ vật này, năm

người hai mặt nhìn nhau, bọn họ rốt cuộc hiểu được tại sao Thái Thản không có mở miệng, thần sắc nhìn qua còn có chút quái dị.

Trong tay Lâu Cao cầm một cái hộp đen dài, nhìn qua hình thức rất đơn giản, thứ này người khác có lẽ không nhận ra, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái làm sao có thể không nhận được. Đường Tam đúng là người chế tạo nó a! Không sai, xuất hiện tại trong tay Lâu Cao, dĩ nhiên đúng là một chiếc Chư Cát Thần Nỏ.

*Đường Tam không nhịn được hỏi:"*Lâu Cao tiền bối, Chư Cát Thần Nõ này người là từ nơi nào kiếm được?*" Hắn cũng không nhớ kĩ chính mình đem Chư Cát Thần Nỏ cho ngoại nhân, như thế nào tới trong tay Lâu Cao tựu lại càng không hiểu được, nhưng ở trên cái thế giới này, có thể chế tạo Chư Cát Thần Nỏ cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.*

*Lâu cao liếc nhìn Đường Tam một cái,"*Tiểu tử này là ai, không biết người lớn nói chuyện trẻ con không thể tùy tiện chen vào sao? Di, ngươi mới vừa rồi nói cái gì? Ngươi biết thứ này?*"*

*Đường Tam cười khổ nói:"*Ngài nói người thiên tài chế kia, chỉ sợ sẽ là tại hạ. Ta đương nhiên nhận ra.*"*

Lâu cao ngẩng đầu. Giật mình nhìn hướng Thái Thản, kẻ cao lớn hơn so với hắn, lúc này Thái Thản cũng đã phục hồi lại tinh thần, trên mặt lộ ra vẻ mặt cười nhẹ hướng Lâu Cao gật đầu.

*"*Thật tốt quá.*" Lâu cao kêu lớn một tiếng, dọa mọi người giật mình, nhất là Tiểu Vũ, lập tức nhào vào trong lòng Đường Tam. Thần tượng béo lùn chắc nịch này nhảy lên phải tới hai thước cao. Kích động hướng về phía Đường Tam lao tới.*

*Đường Tam vội vã mang theo Tiểu Vũ cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung lui về phía sau vài bước,"*Lâu Cao tiền bối, ngài làm cái gì vậy?*"*

*Lâu Cao không có nhào tới Đường Tam, cũng là sửng sốt một chút,"*Tiểu tử, ngươi trốn cái gì trốn, nhanh, mau nói cho ta biết thứ này là như thế nào làm ra. Như thế nào có làm cho nó khôi phục nguyên dạng. Còn có, ngươi là như

thế nào nghiên cứu ra thứ này. Ngươi giúp ta giải đáp ra mấy vấn đề này. Ta trực tiếp đặc biệt phê ngươi làm thợ rèn cấp bậc tông sư. Thế nào?"

Đường Tam vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Tiểu Vũ, an ủi nang đang có chút chấn kinh, Trữ Vinh Vinh tức thời đi tới. Từ trong tay Đường Tam tiếp nhận Tiểu Vũ.

*Đường Tam đi tới trước sân khấu hình trụ, từ trong tay Lâu Cao tiếp nhận khối Chư Cát Thần Nỏ, cẩn thận xem xét nó một chút, lông mày nhất thời nhíu lại,"*Vinh Vinh, cái Chư Cát Thần Nỏ này là ta bán cho Thất Bảo Lưu Ly tông các ngươi, như thế nào lại truyền ra ngoài?"

*Lâu Cao sửng sốt một chút,"*Cái gì Thất Bảo Lưu Ly tông, rõ ràng là ta từ Vũ hồn điện ra giá cao mua lại đây. Vũ hồn điện nơi đó có vài cái này. Nếu không phải nể mặt mũi ta. Bọn họ còn không chịu bán chứ. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ đã đang nghiên cứu vật này."

Vừa nghe Lâu Cao nói như thế, Đường Tam nhất thời đã hiểu được. Không sai, Chư Cát Thần Nỏ trước mắt này khẳng định chính là lúc đầu chính mình vì Thất Bảo Lưu Ly tông chế tạo mà ra, Vũ hồn điện bất ngờ đánh Thất Bảo Lưu Ly tông, đối diện Chư Cát Thần Nỏ thương vong thảm trọng, nhưng bọn hắn cũng đã giết chết không ít người của Thất Bảo Lưu Ly tông, cướp lấy mấy cái Chư Cát Thần Nỏ cũng là rất bình thường. Dù sao, trong cả bộ trang bị mình chế tạo cho Thất Bảo Lưu Ly tông. Chỉ có Chư Cát Thần Nỏ không phải thiếp thân trang bị. Là thứ dễ dàng nhất bị đối thủ đoạt được. Cái này khó trách.

Về phần Lâu Cao đem Chư Cát Thần Nỏ làm hỏng, cũng không phải là là của kĩ xảo của hắn không bằng Thái Thản, mà là bởi vì Đường Tam tại trong tất cả ám khí buôn bán đối với bên ngoài đều động tay động chân. Hắn cũng không hy vọng Đường môn ám khí bị người khác bắt chước. Cho nên, giống như theo lời Lâu Cao lúc trước, ở bên trong Chư Cát Thần Nõ chuyên môn làm phòng ngừa tháo rời trang bị, một khi có người cố gắng mở nó ra, như vậy, sẽ xúc động cơ hoàng bên trong, làm linh kiện mấu chốt bên trong Chư Cát Thần Nỏ hư hao. Vì thế không cách nào sử dụng. Tự nhiên cũng không sợ bị người bắt chước. Mà lúc đầu hắn đưa cho Thái Thản xem chính là cái Chư Cát Thần Nỏ của bản thân hắn sử dụng. Tự nhiên không cần chế tạo loại trang bị phòng ngừa tháo rời này. Phải biết rằng, gia tăng một cái

phòng ngừa tháo rời trang bị. So với trực tiếp chế tạo ra vẫn là phiền toái vài phần. Giá trị chế tạo cũng càng cao hơn một chút.

*Lâu cao thấy Đường Tam không nói lời nào, chỉ là nhìn Chư Cát Thần Nỏ trong tay, không khỏi có chút lo lắng. Tại phương diện nghiên cứu chú tạo này, hắn rất nhiệt huyết thậm chí còn hơ cả Thái Thản, không nhịn được nói:"*Thứ này thật là ngươi chế tạo sao? Ngươi phải nói thật a!"

*Đường Tam từ trong tự hỏi của mình tỉnh lại,"*Không sai, thứ này là ta chế tạo. Lúc đầu là vì Thất Bảo Lưu Ly tông mà làm. Về phần tại sao gặp phải tại trong tay Vũ hồn điện, chỉ sợ sẽ là cùng chuyện Thất Bảo Lưu Ly tông bị tập kích lần trước có liên quan."

*Lâu Cao có chút không kiên nhẫn thúc giục nói:"*Cùng ai có liên quan ta không xen vào. Ta chỉ quan tâm thứ này rơi xuống đất tại sao lại phá hủy. Tiểu tử, có phải hay không ngươi động tay động chân?"

*Đường Tam lạnh nhạt cười, nói:"*Chư Cát Thần Nỏ là độc quyền của ta. Ta đương nhiên phải phòng ngừa người khác tới bắt chước. Bên trong có phòng ngừa tháo rời trang bị, một khi ngài mở ra, bản thân nó bị hư hao. Muốn chữa trị nó, nhất định cần phải thay mấy cái linh kiện mới được."

*Nhãn tình Lâu cao sáng lên,"*Không thành vấn đề, điều này không thành vấn đề. Chỗ này của ta kim loại nào cũng có, ngươi nói đi, muốn dạng linh kiện gì, ta sẽ làm ngay cho ngươi. Hoặc là chính ngươi làm cũng được, chỗ này của ta thiết bị vô cùng đầy đủ."

*Đường Tam lắc đầu, nói:"*Tiền bối, chỉ sợ làm ngài thất vọng rồi. Ta không thể giúp ngài đem chiếc Chư Cát Thần Nỏ này khôi phục."

*Lâu Cao mắt nhỏ nhất thời trừng mắt lên,"*Tại sao? Tiểu tử thối, ngươi là Thái Thản đồ tử đồ tôn phải không. Ngươi có biết hay không lão phu là ai? Lão phu là hội trưởng thợ rèn hiệp hội. Ta không phải mới vừa nói sao, chỉ cần ngươi giúp ta đem thứ này khôi phục. Ta khiến cho ngươi trở thành thợ rèn cấp tông sư, miễn khảo hạch."

*Đường Tam cười một tiếng nói:"*Tiền bối, cái danh hiệu thợ rèn cấp tông sư

này đối với ta mà nói cũng không có tác dụng gì. Ngài là thần tượng, ta nếu tại trước mặt ngài giúp ngài đem Chư Cát Thần Nỏ khôi phục, ngài chẳng phải là đem bí mật trong đó nói ra sao? Đây là bí mật thuộc về Đường môn chúng ta, không phải người trong Đường môn, khó có khả năng biết được. Chò dù là đệ tử bổn môn. Cũng chỉ có thành phần nòng cốt mới có thể biết công nghệ chế tạo cụ thể. Nếu không lưu truyền đi ra ngoài, Đường môn chúng ta sau này cũng không cần lăn lộn."

"Đường môn? Đường môn là cái gì? Tiểu tử, ngươi rất kiêu ngạo a! Thái Thản, ngươi cũng không quản quản tiểu tử ngươi mang đến kia a." *tâm tình Lâu Cao lại gấp gáp một chút, không nhịn được hướng Thái Thản ở bên trừng mắt.*

*Thái Thản bất đắc dĩ đích mở ra hai tay, nói:"*Ta cũng không có biện pháp. Người trước mặt ngươi đây. Không phải đồ tử đồ tôn của ta, mà là môn chủ tông môn chúng ta. Ta đã gia nhập Đường môn, nhận chức trưởng lão. Ngươi lão gia hỏa này, ý đồ ngấp nghé bí mật Đường Môn chúng ta, tông chủ không tìm ngươi tính sổ đã không tệ rồi, ngươi vẫn trông chờ chúng ta nói cho ngươi cách chế tạo Chư Cát Thần Nỏ sao?"

*Lâu Cao mở trừng hai mắt,"*Thái Thản, ngươi nhàn rỗi không có việc gì gia nhập Đường môn gì đó sao! Ngươi làm tộc trưởng Lực Chi Nhất Tộc không nổi nữa, cũng có thể quay về thợ rèn hiệp hội chúng ta a! Thái Thản, ngươi nói một chút. Lão ca ca lúc đầu đối với ngươi thế nào?"

*Thái Thản a a cười, nói:"*Ngươi đối với ta không sai. Lúc đầu ta vừa tới thợ rèn hiệp hội, ngươi cũng rất chiếu cố ta. Về sau ngươi làm hội trưởng. Ta làm phó hội trưởng."

*Lâu cao vỗ đùi, phát ra ba một tiếng,"*Chính thế a! Huynh đệ chúng ta quan hệ tốt như vậy, hiện tại ca ca có việc, ngươi không biết xấu hổ không giúp một chút sao? Nhanh, mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra với thứ này. Ngươi cũng là người của thợ rèn hiệp hội, hẳn là hiểu được đồ chơi này đối thợ rèn chúng ta trọng yếu đến cỡ nào. Chuẩn bị cho tốt, sau này ngay cả hồn sư đều phải đến cầu chúng ta."

*Thái Thản thở dài một tiếng, nói:"*Lão ca ca. Ta đương nhiên biết tầm quan

trọng thứ này, nhưng là đúng là bởi vì như thế, ta mới càng không thể nói cho ngươi. Ta không thể đi ngược lại môn quy a! Kì thật, đổi lại ngươi là ta, cũng nhất định sẽ gia nhập Đường môn. Chư Cát Thần Nỏ này mặc dù không tồi, nhưng tại trong Đường Môn chúng ta, vẫn chỉ là ám khí bình thường mà thôi. Được rồi, loại vũ khí này bị chúng ta gọi chung là ám khí. Ta chính là bị nó hấp dẫn, mới gia nhập Đường môn. Không phải bổn môn đệ tử. Chúng ta sẽ không tiết lộ bí mật."

*Nghe xong Thái Thản nói, Lâu Cao lập tức nói ra một câu làm mọi người cười ngất,"*Điều này dễ xử lý a! Ta đây cũng gia nhập Đường môn là xong. Lấy kĩ thuật chú tạo của ta, trở thành trung tâm đệ tử không thành vấn đề. Đến đến đến, mau nói cho ta biết."

*Thái Thản cười, hơn nữa hắn kiểu cười nhìn qua rất giảo hoạt. Đường Tam thì là nổi một trận kịch liệt trống ngực, nhìn Lâu Cao nói:"*Tiền bối, ngài thật sự muốn gia nhập Đường môn chúng ta? Nhưng là, ngài là hội trưởng thợ rèn hiệp hội a!"

*Lâu Cao không thèm để ý chút nào nói:"*Không có việc gì. Ta làm hội trưởng đã sớm nhàm chán rồi. Từ sau khi nhìn thấy chiếc Chư Cát Thần Nỏ của ngươi xong. Ta rất nhiều năm đều không có qua loại cảm giác xúc động đích tuyệt vời này. Giống như là khi lúc đầu vừa mới bắt đầu học tập chú tạo vậy. Hiện tại có thể nói cho ta biết. Thứ này là như thế nào làm ra chứ."

*Áo Tư Tạp ở một bên nói:"*Sau khi gia nhập Đường môn, ngài chính là Đường môn đệ tử. Sau này chỉ có thể vì Đường môn phục vụ. Hơn nữa hết thảy Đường môn kĩ nghệ không được truyền ra ngoài. Tự nhiên cũng không có thể truyền thụ cho bất cứ ai ngoài thợ rèn Đường môn."

*Lâu Cao sửng sốt một chút,"*Các ngươi có phiền hay không. Cái gì cũng không được. Các ngươi có biết hay không thợ rèn chúng ta hiện tại có bao nhiêu bi thảm? Trừ Canh Tân thành ra, tới mọi địa phương khác, chúng ta đều là tồn tại dưới tầng chót. Ai cũng đều khi dễ chúng ta. Tại sao? Chính là bởi vì thợ rèn chúng ta không có địa vị a! Tiểu tử, ngươi có thể nghiên cứu ra thứ này, chứng minh ngươi cũng là thợ rèn. Chẳng lẽ ngươi sẽ không muốn vì ngành thợ rèn này của chúng ta mà tạo ra chút ích lợi sao?"

Nhìn Lâu Cao bức thiết cùng bộ dáng chân thành, đại não Đường Tam nhanh chóng vận chuyển, hắn biết, đây đối với chính mình mà nói, tuyệt đối là một cái cơ hội vô cùng tốt, nếu như nắm bắt lấy, ảnh hưởng đối với sự phát triển trong tương lai của Đường môn là không thể đo lường được. Ánh mắt nhìn về phía Thái Thản, Thái Thản cũng đang đang nhìn hắn, trong mắt lóe ra vài phần quang mang tha thiết.

*Đường Tam hít sâu một hơi, làm lòng mình bình phục vài phần, hướng Lâu Cao nói:"*Tiền bối, ngài là hội trưởng thợ rèn hiệp hội, vẫn là không nên gia nhập Đường môn chúng ta. Ta không dám nhận. Nhưng ngài nói không sai, ta coi như là một thợ rèn, lại là con trai của một vị thợ rèn. Vì mang lại lợi ích cho nghành sản xuất của thợ rèn, ta nghĩa bất dung từ. Khi ta sáng lập Đường môn, cũng từng nghĩ tới sẽ mang đến ảnh hưởng đối với ngành sản xuất của thợ rèn. Nhưng là, xin ngài cũng phải cho ta suy nghĩ một chút, nếu như ta đem tất cả bí kĩ đều truyền thụ cho các thợ rèn. Như vậy, Đường môn chúng ta sẽ lại như thế nào sống sót chứ? Ta biết thợ rèn cuộc sống không dễ. Không bằng ngài thấy như vầy thì thế nào. Chúng ta Đường môn cùng thợ rèn hiệp hội tiến hành hợp tác. Do Đường môn chính thức đến cam kết một ít thợ rèn công lực thâm hậu, tiến hành ám khí chú tạo cho chúng ta. Cứ như vậy, theo Đường môn ám khí chúng ta phát dương quang đại, thợ rèn địa vị cũng tự nhiên theo nước lên thuyền lên. Tương lai ta có thể nói một ít phương pháp chế tạo ám khí tương đối bình thường truyền thụ cho thợ rèn hiệp hội, do ngài đến xử lý. Đương nhiên, như vậy sẽ không bao gồm Chư Cát Thần Nỏ trước mắt ngài. Loại ám khí uy lực lớn này, nhất định cần phải do Đường môn chúng ta nắm trong tay."

*Nghe Đường Tam nói, Lâu Cao không khỏi nhíu mày, vội vàng trong mắt dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn Đường Tam, nói:"*Tiểu tử, ngươi đến tột cùng là người đứng đầu một tông, hay là một người làm ăn? Nói như vậy, ngươi bất luận như thế nào cũng không chịu đem phương pháp chế tạo Chư Cát Thần Nỏ giao cho ta? Nếu như ta cầm đồ vật khác đổi lại thì sao?"

*Đường Tam lạnh nhạt cười,"*Không đổi."

*Lâu Cao cả giận nói:"*Ngươi cũng không biết ta chuẩn bị lấy cái gì để đổi lại, đã khẳng định không đổi sao?"

*Đường Tam gật đầu, nói:"*Bất luận cái gì, đều không đổi lại.*" Chư Cát Thần Nỏ là một trong ám khí trung tâm trong tương lai của Đường môn, phương pháp chế tạo như thế nào lại có thể tiết lộ ra ngoài. Càng huống chi, một khi tiết lộ cho thợ rèn hiệp hội. Như vậy Đường môn cũng không phải là duy nhất Đường môn.*

*Lâu Cao vỗ mạnh lên bàn kim loại cạnh người, phát ra bịch một tiếng vang dội, thật lớn tiếng vang thậm chí truyền khắp mỗi góc thợ rèn hiệp hội,"*Tiểu tử, các ngươi cùng Thái Thản cùng nhau đến, hẳn là đến mua đồ gì đó phải không. Ngươi tin hay không, một câu nói của ta, là có thể khiến cho các ngươi tại Canh Tân thành không hề có thu hoạch. Không người nào dám bán một đồ vật gì cho các ngươi. Đường Tam chăm chú gật đầu,*"Ta tin tưởng, tiền bối tuyệt đối có năng lực này. Nhưng là, điều này còn không đủ để uy hiếp ta. Cũng không phải chỉ có Canh Tân thành mới có thể bán các loại kim loại. Chúng ta từ Thiên Đấu đế quốc mà đến, đường xá vốn là rất xa. Ta cũng không có chuẩn bị sau này vẫn phải từ Canh Tân thành tiến hành mua đồ."*

Mắt thấy thanh niên trước mặt này bất quá chỉ chừng hai mươi tuổi mềm cứng đều không được, Lâu Cao cũng không có biện pháp, đi nhanh tới phía cửa, mở cửa sắt ra, hướng về bên ngoài hét lớn một tiếng,*"Tư Long, lăn lại đây."*

Chỉ là mấy lần hô hấp thời gian, Tư Long cũng đã lao nhanh vọt lại đây, đi tới trước mặt Lâu Cao, cung kính nói:*"Sư phụ, ngài tìm ta có chuyện gì."*

Lâu Cao hừ một tiếng, nói:"Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là hội trưởng thợ rèn hiệp hội. Lão tử nhàm chán rồi, muốn đi ra ngoài du lịch. Sau này có chuyện gì đều đừng tìm ta. Đương nhiên, ngươi cũng tìm cũng không được ta.*"*

*"*A? Sư phụ, ngài không phải đang nói giỡn chứ?" Tư Long trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâu Cao.

Lâu Cao vẻ mặt nghiêm lại,*"Ngươi xem bộ dáng ta như là vui đùa sao? Tác phẩm của ta sẽ đều lưu lại cho bốn huynh đệ các ngươi. Sau này ta không có ở thợ rèn hiệp hội, các ngươi cần đồng tâm hiệp lực, đem hiệp hội làm tốt. Ta*

già. Cũng nên là lúc rút lui. Nếu có thật sự xử lý không được chuyện, liền phái người đến Thiên Đấu thành Lực Chi Nhất Tộc tìm Thái Thản. Hắn là phó hội trưởng, cũng là thần tượng."

------oOo------

Chương 363: Thực sự cút khỏi đây đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên dịch: A Lá

Sử lai khắc ngũ quái trợn mắt há mồm nhìn Lâu Cao,điều này có lẽ là trên lịch sử nghi thức giao tiếp đơn giản nhất rồi.Thái Thản nhịn không được nói:*"Lâu Cao ngươi không phải cho là thật chứ.."*

Lâu Cao oán hận hừ một tiếng,*"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.Lão tử không nên gia nhập Đường Môn không thể rồi.Tiểu tử,ngươi dám nhận không?"*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Tiền bối nguyện ý gia nhập Đường Môn,sau này sẽ cùng Thái Thản tiền bối giống nhau,đều là thân phận Đường Môn trưởng lão."*

Lâu Cao nói:*"Ta đây có hay không,có khả năng biết được phương pháp chế tạo chư cát thần nỏ?Yên tâm ta không truyền ra ngoài."*

Đường Tam lắc đầu,mặt mang mỉm cười nói:*"Chư cát thần nỏ này bất quá là ám khí Đường Môn đơn giản nhất,như thế nào có khả năng xứng với tiền bối Thần tượng danh hào đây?Chỉ có bổn môn cao nhất ám khí đỉnh cao,giao cho tiền bối chế tạo,mới phù hợp với thân phận tiền bối a!"*

Lâu Cao nghe lời này mặt mày nhất thời hớn hở:*"Thật sự còn có cái gì là ám khí đứng đầu?So với chư cát thần nỏ hoàn hảo hơn sao?"*

Đường Tam nghiêm mặt nói:*"Đó là đương nhiên,hơn nữa,vài loại ám khí đứng đầu này,đều dủ uy hiếp đến tính mạng phong hào đấu la.Một khi chế tạo thành công,vậy ngài chính là người khai sáng thợ rèn giới dòng này.Trên tuyệt thế ám khí này,đều khắc ghi tên của ngài."*

Vốn Lâu Cao quyết định gia nhập Đường Môn còn có chút nhân tố bên trong giận dỗi,hắn mặc dù si mê với chú tạo,nhưng tuyệt không như mặt ngoài nhìn qua như vậy chân thành.Tại Đường Môn lúc này,ta không tiết lộ.Chẳng lẽ chờ ta học xong,vẫn không thể rời Đường Môn sao?Đây là suy nghĩ của Lâu Cao.Bất quá lúc này hắn đã bị Đường Tam nói hấp dẫn.Hắn lại vừa nào biết đâu rằng.Tại lúc hắn tuyên bố gia nhập Đường Môn khi ánh mắt léo ra bị tử cực ma đồng của Đường Tam bóc trần ghi rõ.Mặc dù Đường Tam không biết hắn cụ thể suy nghĩ gì,nhưng cũng đoán được hắn gia nhập Đường Môn không phải thiệt tình chân ý.

Đường Tam tay từ trong Thập nhị tứ minh nguyệt dạ lấy ra bản vẽ đưa tới trong tay Lâu Cao,sau đó ung dung thản nhiên đem chư cát thần nỏ thu vào trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của mình.

"Tiền bối,ngài mở bản vẽ này nhìn xem đi.Ta tin tưởng ngài cũng sẽ không đem nó truyền ra ngoài đâu.Nhìn xem bản vẽ này là một bộ phận một kiện tuyệt thế ám khí.Ngài trước hảo hảo tham khảo một chút đi. Chúng ta lần này quả thật là đến mua sắm một nhóm kim chúc,ngài là tiền nhiệm hội trưởng,vừa là bổn môn trưởng lão,có phải hay không hắn là cho chúng ta điểm ưu đãi chứ? "

Lâu Cao ánh mắt lúc này đã hoàn toàn tập trung ở tại trên bản vẽ nọ,*"Đi,đi,Tư Long.Giao cho ngươi.Tại bên trong hiệp hội bọn họ mua cái đồ vật gì đều miễn cho bọn họ thủ tục phí.Nếu như là từ trong tay hội viên hiệp hội chúng ta mua đồ.nói cho hắn,cấp cho bát chiết. "*

*"Vâng,sư phụ."*Lấy địa vị Lâu Cao tại Canh Tân thành.Ai không nịnh hót.Cấp một cái bát chiết tuyệt đối không tính là cái gì.

Đường Tam hướng Lâu Cao cáo từ nói:*"Tiền bối,chúng ta đây đi trước.Chờ khi chúng ta quay về Đường Môn,lại gọi ngài cùng cùng nhau lên đường."*

Lâu Cao vẫy vẫy tay nói:*"Được rồi,các ngươi đi trước đi.Nga,được rồi,ngày mai buổi tối có cái đấu giá hội.Hắn là có không ít thứ tốt.Thái Thản,đấu giá hội ngươi quen,một lát nữa các ngươi tự mình đi là được."*

Vừa nói,Lâu Cao chạy tới hồn đạo khí dưới đèn cẩn thận nhìn bản vẽ.Trong mắt hắn,ngoại trừ bản vẽ này,đã là chẳng dung được đồ vật khác.Lấy hắn kinh nghiệm cấp thần tượng,chỉ nhìn thoáng qua,đã bị miêu tả của bản vẽ ám khí hấp dẫn.Giống như theo lời Đường Tam nói vậy.Trên bản vẽ này biểu hiện so sánh cùng Chư cát thần nỏ,muốn tinh diệu hơn rất nhiều.

Bên ngoài chú tạo thất của Lâu Cao,Áo Tư Lạp nhịn không được tiến đến bên người Đường Tam thấp giọng hỏi:*"Ngươi cấp cho Lâu Cao là cái bản vẽ gì? Ngươi không sợ hắn tật sự tiết lộ ra sao?Hắn dù sao cũng là thọe rèn hội hội trưởng."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Không sao cả.Đó chỉ là một phần ba bản vẽ chế tạo bạo vũ lê hoa châm mà thôi.Không có bất cứ ý nghĩa thực tế gì."*

Không sai,đơn thể ám khí mà nói,chư cát thần nỗ so với bạo vũ lê hoa châm kém rất nhiều.Nhưng là,từ ý nghĩa thực tế nhìn lên,nhưng lại nếu so sánh công nghệ chế tạo chư cát thần nỏ với bạo vũ lê hoa châm trọng yếu hơn.Bạo vũ lê hoa châm là dễ chế tạo như vậy sao?Nếu đúng như vậy nói.Cũng sẽ không tại Đương Môn trước đây thất truyền nhiều năm như vậy.Không nói trước là công nghệ khó khăn.Riêng là ngân hải trầm ngâm ngân mẫu,chính là một cái vấn đề khó khăn không nhỏ.Cho dù Lâu Cao có thể tìm thấy thâm hải trầm ngân ngân mẫu.Hắn có thể tìm đươc bao nhiêu đây?Có thể chế tạo mấy cái bạo vũ lê hoa châm đây?Lại tính hắn thật sự thành công,mấy cái bạo vũ lê hoa châm đối với đấu la đại lục căn bản sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá lớn,nhưng là,rất nhiều số lượng chư cát thần nỏ lại có thể làm được.

Đây là tại sao Đường Tam đem ám khí khó chế tạo nhất giao cho Lâu Cao hay là trọng yếu nguyên nhân.Hơn nữa hắn cũng tin tưởng,lấy bạo vũ lê hoa châm làm lực hấp dẫn,Lâu Cao cũng không hiểu cái suy nghĩ này.Dù sao,hắn đối với chú tạo kĩ nghệ thật sự là si mê.Hơn nữa,Đường Tam hiện tại Đường Tam cho hắn chỉ là một phần ba bản vẽ.Lâu Cao quả thật giảo hoạt một chút,thế nhưng,nếu như dùng tốt,tương lai cũng là một trợ lực to lớn với

Đường Môn.Đường Tam buồn phiền chính là khổng tước linh,Bạo vũ lê hoa châm,phật nộ đường liên vài món tuyệt thế ám khí như thế nào chế tạo chứ.Chính hắn tuy có kinh nghiệm,nhưng đồng thời còn muốn tu luyện.Chung quy không thể đem hết tất cả thời gian dùng tại trên chú tạo.Mà Thái Thản mặc dù cũng có đủ công nghệ,nhưng hắn là một người vẫn là quá ít.Càng huống chi hắn còn quản lý khống chế toàn cục.Lúc này nhiều hơn một chú tạo sư là hội trưởng hiệp hội,thần tượng,tình huống lại hoàn toàn bất dồng.Đường Tam trong lòng bắt đẫu bắt đầu mưu kế tại bản vẽ phác thảo phải như thế nào lợi dụng hắn người béo tốt muốn trộm lấy ý nghĩa tinh tế ám khí Đường Môn.

Tư Long cũng không biết sư phụ mình bởi vì làm sao có hành động nhường địa vị,bất quá hắn làm thủ tịch đệ tử (Đệ tử cao cấp nhất),năng lực xử sự rất cao,biểu hiện cũng không có toát ra vẻ mặt quá nhiều.

"Thái Thản phó hội trưởng,thời gian không còn sớm,ta trước hết mời các vị ăn bữa cơm trưa đi.Sau đó lại lựa trọn kim chúc thế nào? "

Thái thản cười a a nói:*"Cũng là ngươi hiểu chuyện,Lâu Cao lão gia hỏa kia ngoại trừ chú tạo,là cái gì cũng không quan tâm.Những năm gần đây trong hiệp hội rất nhiều chuyện đều là ngươi xử lý a.Lâu Cao cũng thiệt là,cứ như vậy vẫn cho ngươi tiếp tục nhiệm vụ là thủ vệ. "*

Tư Long mỉm cười nói:*"Đây là chúng ta tự nguyện.Nếu không hết thảy dựa theo quy củ mà làm thọe rèn hội chúng ta phòng đấu giá khách quý hiện tại tình trạng cũng không có cách tổ chức,thợ rèn hiệp hội nơi chủ yếu thu vào phát ra,đều đến từ chính phòng đấu giá."*

Thái Thản gật đầu nói:*"Ta đây hiểu được người làm cho chúng tam không bị mất người coi trọng chứ.Ta xem hay thế này,ta nơi này phân ra,ngươi đưa hạ nhân đi mua đồ đi.Ta tin tưởng ngươi. "*

Vừa nói,Thái Thản tay từ trong hồn khí đạo lấy ra tờ khai thứ cần mua đã sớm chuẩn bị đưa cho Tư Long,quả thật trở thành tân hội trưởng hiệp hội,hắn nếu còn không đáng tín nhiệm,nơi này cũng không ai có thể tín nhiệm cả.

Tư Long tiếp nhận qua cái tờ đơn,chỉ là nhìn thoáng qua lại mở to hai mắt

nhìn.Hít vào một luồng lương khí,*"Thái Thản phó hội trưởng,ta không nhìn nhầm chứ?Tại sao trên tờ khai,dòng đầu lại viết:Thiết tinh mười tấn."*

"Ta chưa bao giờ nghe nói qua ai mua thiết tinh là tính theo tấn.Khó trách các ngươi thật rất xa lại muốn tới Canh Tân thành mua đồ.Sợ rằng trên cả đại lục ngoại trừ chúng ta Canh Tân thành,cũng không có cái địa phương nào có khả năng có nhiều thiết tinh như thế."

Thái Thản cười a a nói:*"Đừng quên tiện thể chiết khấu cho chúng ta. "*

Tư Long xoa xoa mồ hôi hiện ra trên trán.*"Thẳng thắng nói,Thái Thản phó hội trưởng,ngài hẳn ngài hẳn là cũng biết giá thị trường.Nếu như chân chính dựa theo sư phụ nói như vậy hết thảy bát chiết,sợ rằng chú tạo hiệp hội cửa hàng dưới tay sẽ đều phải phá sản.Ngài xem như thế nào như vậy,cho ta cấp ngài một cái cửu chiết.Như vậy chúng ta đúng là chính xác giá cả thành phẩm rồi."*

Thái Thản nhìn về phía Đường Tam,Đường Tam mỉm cười nói:*"Tốt lắm như vậy.chung quy không thể làm cho ngài rõ ràng,khấu trừ sẽ không nhất định,ta nghe Thái Thản trưởng lão nói qua,Canh Tân thành các loại kim chúc giá cả dã là tiện nghi nhất,một kg thiết tinh giá 1 kim hồn tệ,Chúng ta cứ dựa theo nguyên giá gốc mua.Nhưng hi vọng ngài có thể trong thời gian ngắn nhất đem các loại kim chúc chúng ta cần thu mua gom đủ."*

Đường Tam cũng không phải gian thương,liền trước mắt bề ngoài lập tức là có thể tiết kiệm,nhưng hắn càng coi trọng hợp tác lâu dài hơn.

Tư Long âm thầm thở phào nhẹ nhõm,*"vậy như thế nào lại không biết xấu hổ.Như vậy cửu chiết đi.Như các người là mối hàng lớn,luôn luôn phải có chút ưu đãi.Các người yên tâm,kim chúc này mặc dù cũng xem như quý trọng,nhưng đều là bình thường thôi.Trong vòng ba ngày,có thể hồi môn.Chỉ là các người mang đi như thế nào đây?"*

Đường Tam nói:*"Hay dùng hồn khí đạo đi.Nếu như tự thân hồn khí đạo là không đủ,ngay bên trong Canh Tân thành mua sắm hai kiện đại dung lượng hồn khí đạo.Hắn không sai biệt lắm, chi tiêu khoản phụ đi. "*

Lần mua sắm các loại kim chúc này.Lấy thiết tinh làm chủ.Còn có đại loại tinh khiết ngân,vàng đen,hàn thiết,tinh kim.Đường Tam cẩn thận tính toán qua.Một lượng lớn kim chúc này,cũng đủ bên trong Đường Môn xử dụng hai năm.Chỉ cần hết thảy thuận lợi,cũng đủ áp dụng làm ra một nhóm ám khí.Chẳng những có thể thỏa mãn yêu cấu của Thất bảo lưu ly tông ngoài ra cùng tự thân trang bị Đường Môn,còn có thể tích trữ một nhóm,về phần bán cho ai,sẽ phải xem tình huống mà định.Dù sao đây cũng là một cọc vững vàng sinh ý không lỗ vốn.

Tư Long trong lòng thầm tính toán một chút tổng giá trị lượng lớn kim chúc này một chút,cho dù lấy hắn thân phận tân hội trưởng,trống ngực cũng không khỏi một trận tăng nhanh,đây chính là một khoản tiền đáng kể a!Riêng là hiệp hội từ đó lấy tiền giao dịch phí cũng là một khoản tiền tài phú không nhỏ.Càng huống chi hắn đi mua hàng tự nhiên ưu tiên lựu chọn của hàng hiệp hội tiến hành mua hàng.

Hắn cũng nhìn ra được trong đoàn người này,Đường tam mới là chân chính thủ lĩnh,lập tức vội vàng hoàn toàn đáp ứng tiếp đó.Như vậy bạn hàng lớn lại không tính có quan hệ với Thái Thản,cũng giống như sẽ phải chịu hiệp hội trọng thị,khoản tiền giao dịch này tiếp đó,liên lụy tới kim ngạch đem đạt tới hai mươi vạn kim hồn tệ kinh khủng lớn.Đối với chú tạo ngành sản xuất chẳng hề phát đạt mà nói,khoản tiền tài này đã là thiên văn sổ tự.Tương đương với cả một năm tổng ngạch kinh doanh thuận lợi của chú tạo hiệp hội.

Ra khỏi chú tạo công hội,Tư Long,ang khuôn mặt mỉm cười mang theo mọi người hướng tửu lâu bên cạnh hiệp hội không xa.Lại tính ngươig ngoài không biết hắn sắp kế nhiệm hội trưởng hiệp hội,lấy hắn chú tạo tông sư thân phận,ở chỗ này cũng là một trong khách nhân tôn quý.

Vừa vào tửu lâu.vốn đừng ở sau quầy lảo bản lập tức đi thẳng đến,cung kính đứng ở một bên,*"Tư Long đại tông sư,ngài đã tới.Mau mời."*

Tư Long đối mặt với người ngoài sẽ không như vậy mà khách khí,vẻ mặt lạnh nhạt nói:*"Vẫn là chỗ cũ đi."*

Lão bản vẻ mặt một chút vậy bắt đầu trở nên xấu hổ,*"Thật,xin lỗi,Tư Long đại tông sư,hay ngài đổi một gian bao phòng khác đi.Hôm nay cái căn phòng*

kia đã bị người đặt trước."

Tư Long nhướng mày,*"Lão bản ta muốn tiệc rượi mời khách nhân trọng yếu.Ngươi muốn gây khó dễ khiến cho mặt mũi ta như vậy sao?"*

Lão bản trên trán đã qua loa xuất hiện một tầng mồ hôi hột,*"Không dám,không dám.chỉ là,chỉ là …."*

Tư Long âm thanh lạnh lung nói:*"Chỉ là cái gì?"*

Lão bản hạ giọng nói:*"Đặt trước gian phong kia là người thật sự không thể truê vào,Tư Long đại sư,xin mời ngài thông cảm cho tiểu nhân đi.Là người Võ hồn chủ điện."*

Canh Tân thành xem như cảnh nội Tinh La đế quốc là một trong chủ thành.Bởi vậy,nơi này võ hồn điện tự nhiên có võ hồn chủ điện.Võ hồn điện trên tại cả đại lục thế lực cực lớn,cơ hồ bất luận cái gì cấp bậc chính là thành thị đều tồn tại bọn họ.

Vừa nghe là người võ hồn điện,Tư Long sắc mặt không khỏi có chút khó coi,nhưng hắn vẫn là nhịn xuống,nhìn thoáng qua bên người Thái Thản mọi người cũng không có cái gì thần sắc bất mãn,lúc này mới hướng lão bản nọ nói:*"Được rồi,lão Bao,ta không làm khó ngươi,tìm cho chúng ta một gian khác đi."*

Lão bản nọ như lấy được đại xá.Vội vã liên tục cười gật đầu,*"Tư Long đại tông sư,các vị khách khí mau mời,hôm nay ta thật sự là không phải.Cái này lập tức tính cho ta."*Lão bản này hiển nhiên rất hiểu làm người,hơn nữa bộ dáng,coi như là Tư Long cũng rất khó lại trách cứ hắn cái gì.

Nhưng Tư Long cùng Đường Tam mọi người mặc dù không gây nháo sự.Nhưng lại không có nghĩa là người khác không muốn gây nháo sự.

Đoàn người đang chuẩn bị đi theo lảo bản lên lầu thì,sau lưng truyền lại một cái âm dương quoái khí âm thanh,*"Ta tưởng là ai chứ?Nguyên lai là Tư Long đại tông sư a!Muốn hay không không chúng ta đem nơi đó tặng cho các ngươi a!"*

Mọi người xoay người lại nhìn,trong lúc đó bảy tám người mặc võ hồn điện trang phục chấp sự là người đi tới,một người cầm đầu,tuổi cùng Tư Long tụa như không sai biệt lắm,tóc đã có chút hoa dâm.Mũi ưng,mắt nhỏ,miệng rộng to,trên mặt da dẻ giống như là hong gió da giống như vỏ quýt xấu xí,đôi mặt lại lưu lộ vẻ mặt xem thường.Mà đi theo hắn phía sau những người đó.Lại càng một ánh mắt hận không thể để hai mắt lên trời,kiêu ngạo chi khí lộ rõ tâm trạng ra bên ngoài.Không cần hỏi,Đường Tam cũng biết,những người này nhất định là đến từ võ hồn điện Canh Tân thành chủ điện.

Tư Long sắc mặt trầm xuống,*"Mại Nhĩ tư giáo chủ,ngươi lời này có ý tứ gì?"*

Lão giả cầm đàu võ hồn điện,cũng là Mại nhị Tư,nơi khéo miệng nhiều hơn một tia lạnh,chậm rãi đi tới,*"Nga.Ta cũng không có ý tứ gì.Mọi người nhận thức nhiều năm như vậy,ta đây cũng không phải muốn tỏ vẻ một chút kính ý chứ.Ngươi là đại tông sư chú tạo cấp bậc.Các người có hay không biết.Đại tông sư cấp chú tạo là cái gì?"*Câu nói sau cùng là hướng mọi người võ hồn điện phía sau hỏi.

Bọn người kia phối hợp rất là ăn ý,lập tức có người hồi đáp:*"Vẫn là thợ rèn."*

Mại Nhĩ Tư ha ha cười,nói:*"Không sai,vẫn là thợ rèn.Thương cảm ngươi hơn bảy mươi cấp tu vi,lại là cái khí hồn sư vô dụng.Tư Long,để cho ta đem căn phòng tặng ngươi không phải không được.Chỉ cần ngươi thuyết phụ Lâu Cao hội trưởng,đem Thợ rèn hiệp hội nhập vào võ hồn điện chúng ta,sau này phát triển cũng không phải muốn có bao nhiêu chỗ thật tốt sao?"*

Tư Long sắc mặt đã tức giận đến một mảnh xanh mét,không sai,hắn chứng thật là một hồn thánh cấp khác hồn sư,hắn thân là khí hồn sư,giống như lúc đầu Tiểu Áo giống nhau,thân mình cũng không có bất cứ lực công kích gì.

*"Mại Nhĩ Tư,chớ quên,nơi này là Canh Tân thành."*Tư Long cơ hồ cắn răng nói ra những lời này.

Mại Nhĩ Tư cười lạnh một tiếng,*"Thế giống như gì.Đừng nói ngươi,coi như là Canh Tân thành thành chủ gặp đến ta cũng phải khách khí vài phần.Cút ngay.Hảo cẩu không cản đường."*Vừa nói,hắn tiện tay vung lên,nhất thời một

cỗ lực lôi kéo Tư Long hướng một bên ngã đi.

Bất quá Tư Long thân thể rất nhanh lại ổn định,Áo Tư Lạp phụ trợ hắn.Tư Long nhất thời ngã tự nhiên mở lộ ra phía sau đám người Đường Tam,Mại Nhĩ Tư nhất thời sửng sốt một chút,thật không phải hắn bởi vì nhận thực đám người Đường Tam,mà là liếc mắt một cái lại thấy được giưa mọi người là hai nữ hài tử.

Da dẻ trắng nõn giống như làn bước chảy là Trữ Vinh Vinh,đơn thuần bình thản phản phất như hoa bach hợp là Tiểu Vũ,hai đại tuyệt sắc xuất hiện trước mắt,làm hắn tinh thần không khỏi hoảng hốt một trận.Cho dù Canh Tân thành chủ điện điện chủ,hắn coi như là gặp qua không ít nữ hài nhi xinh đẹp,nhưng gai người này là tuyệt sắc,hắn chưa bao giờ gặp qua,lại càng không phải nói là tiếp xúc gần gũi.

Gần như tại con mắt của mọi người thay đổi dưới tình huống nuốt một ngụm nước miếng,Mãi nhĩ Tư trên vẻ mặt nhất thời thay đổi,mới vừa rồi lạnh như băng hóa thành một mảng hiền lành,phối trên mặt với tuổi hắn,đáo để có vài phần ý tứ đạo mạo trang nghiêm.

*"Tư Long,ngươi lừa gạt hai vị cô nương tơi nơi này?Ân,lớn lên thật đúng là xinh đẹp."*Vừa nói,hắn bay thẳng đến Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ đi tới.

Có lẽ cảm giác được đối phương có ác ý,Tiểu Vũ tiềm thức hướng trong lòng Đường Tam rụt rụt.Mã Hồng Tuấn đứng bên người Đường Tam vừa muốn động thủ,lại bị Đường Tam kéo lại một phen,mà Thái Thản cũng đã nghênh đón,tức giận hừ một tiếng,không chút nào che dấu phóng xuất ra mạnh mẽ hồn lực ba động.Nhất thời,áp lực cực lớn tựa như một loại sóng biển chợt nở rộ.

Mại Nhĩ Tư vừa mới chuẩn bị nâng tay hướng Tiểu Vũ vuốt ve,nhưng vảm thấy lồng ngực một trận buồn bực.Thân thể không thể khống chế lui về phía sau vài bước,trên mặt vội hiện một mảnh kinh hãi.Nhìn Thái Thản như vậy cao lớn trên người phát tán ra khí thế,không khỏi sắc mặt đại biến.

Võ hồn điện có thể nói quyền ngập trời,Mại Nhĩ Tư mới vừa rồi cũng không khoác lác,coi như chỗ này Canh Tân thành thành chủ nhì thấy hắn cũng

nhường hắn ba phần.Hồn sư thân phận cao quý,hơn nữa là thế lực võ hồn điện.Hắn ở Canh Tân thành có thể nói giống như là thổ hoàng đế.Nhưng là,trước là một hồn sư.Tại trong thế giới hồn sư,thực lực mới là tiền vốn nói chuyện.Sau khi hắn cảm nhận được khí thế ngập trời của Thái Thản, cả người trên mặt lỗ mãng nhất thời biến thành ngưng trọng.Phía sau đám thuộce hạ càng không chịu nổi.Tại uy áp trước mặt Thái Thản lần lượt lui về phía sau.một đám sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Mại Nhĩ Tư thân cũng là một người sáu mươi cấp hồn đế,nhưng hắn lại rõ ràng cảm giác được vị lão giả trước mặt này tuyệt không phải chính mình có thể chống lại,mạnh mẽ hơi thở vậy ít nhất muốn so với mình hơn hai cái cấp độ.Nói cách khác.Vị lão nhân hắn hồn đấu la cấp bậc cường giả trở lên.Nếu tại Võ hồn điện,đây tương đương với Hồng y giáo chủ thực lực trở lên.Bọn họ mặc dù nhiều người,nhưng đối mặt một vị cường giả thế này cũng không chịu nổi.

*"Ngươi là ai?"*Mại Nhĩ Tư kinh nghi bất định nhìn Thái Thản.

Không đợi Thái Thản mở miệng.Đường Tam đột nhiên vung tay lên,một khối lệnh bài bay đi,ném tới trên người Mại Nhĩ Tư.

Mại Nhĩ Tư theo phản xạ nâng tay tiếp nhận,sắc mặt của hắn đã trở nên trắng bệch,toàn thân một trạn run rẩy kích động,trong tay lệnh bài rời tay trôi xuống.

Nhưng mà.Trên lệnh bài lưu lại đồ án quen thuộc in sâu đậm vào trong não hải.

Đường Tam thản nhiến anh thanh vang lên,*"Ta không nghĩ tâm tình bị quấy rầy khi ăn cơm,còn không mau cút đi."*

Mại Nhĩ Tư như nhặt được đại xá,vội vã khom lưng nhặt lệnh bài lên,cung kính chuyển tới trong tay Đường Tam.Sau đó hướng tới thủ hạ nháy mắt ra hiệu,mà thật sự quỳ rạp trên mặt đất hướng ra phía ngoài lăn đi.Vào lúc này,vì tánh mạng,hắn bất chấp cái gì là mặt mũi rồi.

Mắt thấy lão đại đã làm như vậy,nhóm hồn sư đó không mặc dù không biết

chuyện gì xảy ra,nhưng bọn hắn cũng không phải ngóc tử,biết hôm nay đánh lên thiết bản,cả đám cũng vội vã học tập bộ dáng Mại Nhĩ Tư như vậy lăn ra ngoài.

Khối lệnh bài nọ của Dường Tam dĩ nhiên là lúc đầu Đường Hạo cấp cho Đại sư,sau khi Đường Tam trở lại Sử lai khắc học viện,đại sư lại đem lệnh bài cho hắn.Cho dù việc cùng Võ hồn điện tuyệt đồi đối lập quan hệ.Nhưng khối lệnh bài này tác dụng lại tương đối to lớn.Cũng khó trách Mại Nhĩ Tư sợ hãi.Lệnh bài đại biểu chính là thân phận cấp bậc trưởng lão.Mà Võ hồn điện trưởng lão,vị nào không phải cấp bậc phong hào đấu la đâu?Hơn nữa Thái Thản lúc trước phóng thích uy áp.Nhất thời làm hắn phán đoán hiện ra vấn đền.Hắn cũng biết quyền uy của trưởng lão hội,đó là ngay cả giáo hoàng quyền lực cao nhất cơ cấu nội bộ cũng phải kiêng kị ba phần.Thấy Đường Tam lại dễ dàng đồng ý bỏ qua cho hắn,lúc này mới vội vã lăn râ ngoài.Ra cửa nhanh như chớp bỏ chạy.Thậm chí ngay cả nhìn cũng không không dám hướng phía trong tửu lâu cẩn thận liếc một cái.

Kúc này,trong cả tửu điếm đã là hoàn toàn yên lặng,bất luận là Tư Long hay lão bản tửu điếm,hay khách nhân,bọn họ giống nhau nhìn Đường Tam là giống như là đang nhìn quoái vật.Thái Thản quay người lại,hướng lão bản tửu điếm,nói:*"Còn không dẫn đường?"*

Lão bản tửu lâu lúc này mới tỉnh ngộ lại,bộ dáng nhất thời biến hóa càng thêm khiêm nhường,*"Các vị khách quý,mau mời mau mời."*Đương nhiên,bon họ ăn cơm địa điểm biến thành căn phòng Tư Long lúc đầu muốn.Căn bản Tư Long chưa gọi món,lão bản đã phi nhanh đi xuống an bài.

Lão bản vừa ra khỏi cửa,Tư Long sắc mặt không nén nổi bắt đầu trầm xuống,nhìn về phía Đường Tam,*"Các người là người Võ hồn điện?"*Làm đệ tử Lâu Cao,nhân vật cấp đại tông sư của thợ rèn hiệp hội,Đường Tam ném ra khối bài tử nọ hắn tự nhiên cũng nhận thức.

Không cần Đường Tam mở miệng,Thái Thản đã chủ động nói:*"Tiểu tử ngươi cứ yên tâm đi.Chúng ta cùng Võ hồn điện không có bất cứ cái gì liên quan,nếu như có nói cái gì liên hệ,đó chính là quan hệ tuyệt đối đối địch.Ta giới thiệu cho cá nhân ngươi minh bạch.Vị này Trữ Vinh Vinh cô nương,xuất thân từ Thất bảo lưu ly tông. "*

Trữ Vinh Vinh tự nhiên cũng nhìn ra được thợ rèn hiệp hội cùng Võ hồn điện này không hài hòa,trên ngôn ngư giải thích không bằng sự thật nói chuyện.Tay phải giơ lên,nương theo bảo quang léo ra,Cửu bảo lưu ly tháp của nàng mang huyễn lệ ánh sáng hiện lên bên trên phải lòng bàn tay.

Tư Long cũng không chú ý trên tay nàng là bảo thap chin tầng,bởi vì hắn cả người bị hoàn toàn sợ ngay người bởi sáu cái hồn hoàn vậy mà huyễn lệ.

Trữ Vinh Vinh mới bao nhiêu tuổi rồi?Tại Sử lai khắc thất quoái,tuổi của nàng chỉ là so với Chu Trúc Thanh có điểm lớn hơn một chút mà thôi,hơn nữa.Nàng thân mình lại vừa lớn lên lộ vẻ nhỏ bé,thế nào đều không như có hai mươi tuổi bộ dáng.Nhưng nàng trong tay trên xuất hiện cửu tháp,vậy sáu cái hồn mắt láo mắt như thế rõ ràng.

Thái Thản có điều giữ lại trong lời nói về Trư Vinh Vinh tự mình nói ra,*"Gia phụ Trữ Phong Trí."*

Tư Long hít sâu ngụm khí,đối với những người trước mắt này không khỏi vài phần kính trọng,hắn hiện tại sao mới hiểu được những người này chuẩn bị mua nhiều kim chúc quý trọng như vậy nhưng lại đối với giá cả không quá nhiều thương thảo.Thất bảo lưu ly tông đây chính là trong thế giới hồn sư tông môn giầu có nhất a!Tài phú bọn họ ngay cả Võ hồn điện sợ rằng đều phải đố kị.

Đồng thời,hắn nhìn về phía Đường Tam ánh mắt cũng trở nên có chút biến hóa.Rất rõ,trong nhóm người này,Đường Tam đây cầm đầu.KHả năng làm cho lực chi nhất tộc tộc trưởng đí theo,làm cho Thất bảo lưu ly tông tông chủ chi nữ nhu thuận đi theo bên cạnh.Người trẻ tuổi kia,chính là thân phận ra sao?

Bất quá,Hắn sành sỏi cũng không có hỏi nhiều.Chỉ yên lặng gật đầu,cả người vẻ mặt cũng bắt đầu buông lỏng.

Mã Hồng Tuấn có chút bất mãn hướng Đường Tam nói:*"Tam ca.Ngươi mới vừa rồi tại sao không cho ta giáo huấn một chút bọn hỗn đản này.Ngươi không thấy được bọn chúng kiêu ngạo vậy bộ dáng sao?Thật muốn giết chết*

bọn chúng."

Đường Tam hướng Mã Hông Tuấn lắc đầu,thản nhiên nói:*"Chúng ta không thể cấp thợ rèn hiệp hội mang đến phiền toái.Ngươi động thủ,Võ hồn điện sẽ đem bút ghi tạc trên người thợ rèn hiệp hội.Đến lúc đó.Hiệp hội sẽ đại phiền toái.Ta còn hy vọng cùng thợ rèn hiệp hội hợp tác lâu dài,có thể nào như thế cẩu thả."*

Áo Tư Lạp không có lên tiếng,bởi vì hắn biết Đường Tam không phải người giỏi về dễ dàng tha thứ người,nhất là mới vừa rồi cái tên Mai NHĩ Tư bộ dáng muốn khiêu khích Tiểu Vũ,Tiểu Vũ là Đường Ta độc chiếm,lúc nàyhắn nhìn qua bình tĩnh.Nhưng tại nơi bình tĩnh dưới cất dấu cái gì đây?

Nghe xong Đường Tam nói,Tư Long nhìn ánh mắt của Đường Tam đã không thể dùng giật mình để hình dung,thậm chí nhiều hơn vài phần tôn kính,không thể nghi ngờ,Đường Tam nói rất đúng.Nếu mới vừa rồi bọn họ thật sự động thủ.Như vậy,vốn là Võ hồn điện đối với thợ rèn hiệp hội như hổ rình mồi tuyệt đối không chút khách khí trực tiếp hướng thợ rèn hiệp hội khởi phat trả thù mạnh mẽ.Võ hồn điện vẫn ngay tại Canh Tân thành tìm kiếm cơ hội,thợ rèn hiệp hội thâm căn cố đế.Võ hồn điện có lẽ đã nghĩ nếu như động đến nó,cũng không phải dễ dàng.

*"Cám ơn ngươi,tiểu bằng hữu.Còn chưa thỉnh giáo cao danh?"*Tư Long man theo vài phần cảm kích nói ra.

Đường Tam nói:*"Tại hạ Đường Tam.Tư Long tiền bối,có thể hay không nói một chút quan hệ thợ rèn hiệp hội cùng với Võ hồn điện?"*

Nghe Đường Tam lần nưa nhắc tới Võ hồn điện,Tư Long mắt không khỏi hiện lên một tia hàn ý,*"Còn có thể là cái quan hệ gì.Tại Võ hồn điện xem ra,thợ rèn hiệp hội chúng ta là tầm thường,ăn vào vô vị,bỏ lại tiếc.Cho nên mới vẫn không động đến chúng ta.Các ngươi cũng thấy được,ta cùng các sư đệ thủ vệ ngoài ba tầng.Jif thật,lấy chúng ta khí hồn sư thân phận,loại… này hơn nữa chính là một loại biểu tượng có tính chất giữ nhà.Tỏ vẻ tôn trọng đối với tất cả khách quý.Nhưng bây giờ,loại …này phòng bị lại thật sự biến thành đối với ngoại nhân phòng bị,Gần đây trong khoảng thời gian này,đã trước sau vài lần có người tới thợ rèn hiệp hội gây nháo sự.Hơn nữa đều là*

người Võ hồn điện.Ta đây cấp hồn thánh,nhiều nhất cũng là cho họ điểm áp lực,chính thúc động thủ sẽ lộ tẩy.Đây cũng là nguyên nhân tại sao mới vừa rồi Mại Nhĩ Tư hồn lực rõ ràng thấp hơn ta,nhưng nhìn thấy ta lại kiêu ngạo như vậy.Chính bởi lần trước Võ hồn điện cho người đến gây nháo sự,đả thương bọn ta,nguyên lai mấy người chúng ta chỉ là khí hồn sư mà thôi.Vì chuyện này chúng ta đều luôn đau đầu."

"Kỳ thật,bản thân Võ hồn điện mà nói,đối với chúng ta thợ rèn hiệp hội không có gì hứng thú,dù sao thợ rèn cái nghề nghiệp này cùn hốn sư so sánh thật sự kém nhiêu lắm.Muốn hợp nhất,thợ rèn hiệp hội chúng ta,căn bản là ý tứ của tên hỗn đản,hắn là chuẩn bị trên người thợ rèn hiệp hội chúng ta vơ vét một khoản thu nhập thêm.Dù sao,cả hiệp hội tại Canh Tân thành thu vào vẫn tương đối khả quan."

Nghe xong lời Tư Long,Đường Tam đã cơ bản hiểu được cái gì đó quan hệ nơi này thợ rèn hiệp hội cùng với Võ hồn điện.Nắm bàn tay nhỏ trơn mềm Tiểu Vũ,mỉm cười nói:*"Vậy Canh Tân thành này Võ hồn chủ điện ở cái vị trí nào? "*

Tư Long đột nhiên ơhats hiện,khí Đường Tam hỏi điều này thì,ánh mắt của hắn rõ ràng toát ra một tia lạnh lẽo sát khí.Vậy mà khí đạo sát khí đó hiện lên,lấy cấp bậc hắn đều không khỏi trong lòng một trận phát lạnh.

"Đường Tam tiểu hưu.ngươi đây là …"

Đường Tam vẻ mặt như trước mỉm cười,*"Ta chit tùy tiện hoit thăm một chút mà thôi.Chờ khi cơm nước xong,cong muốn phiền toái Tư Long hội trưởng nhanh chóng đem chúng ta cần phải chuẩn bị cho tốt.Ngày mai chúng ta cũng sẽ tham gia thợ rèn hiệp hội đấu giá hội.Còn muốn phiến toái ngài an bài một chút."*

Tư Long gật đầu:*"Cái này không thành vấn đề.Các ngươi là đại hộ khách chúng ta.Võ hồn chủ điện ngay thành đông.Kiến trúc rất rõ ràng,xây dựng so với thành chủ phủ còn muốn hoa lệ hơn.Nơi này Võ hồn điện ước chừng có hơn 40 danh hồn sư.Trong đó,Mại Nhĩ Tư là cấp bậc cao nhất,ước chừng sáu mươi ba đến sáu mươi sáu cấp trong khi đó.Mặt khác hồn sư bậc trung tâm,còn có bốn gã trên năm mươi cấp.Dôi ra đều là bình thường hồn sư từ*

năm mươi cấp trở xuống.Tuyệt đại bộ phận đều ở bộ dáng hai,ba mươi cấp.Dù sao,nơi này cũng không phải thành thị trọng yếu.Trang viên Võ hồn chủ điện cũng xem như không quá xa hoa."

Đường Tam cùng Tư Long liếc nhau,hiểu nhau lại không có tiếp tục cái đề tài này,nhưng đối với chi tiết Tu Long miêu tả một chút thực lực Võ hồn điện cấu thành,Đường Tam vẫn rất hài lòng.Vị thánh cấp khí hồn sư tuyệt không có chút nào mơ hồ a!

Này đò ăn Trung Quốc ăn thập phần hài hòa a,tại tửu diếm lão bản tận lực chiêu đãi,cơ hồ xuất ra tất cả tài liệu tốt nhất,do đầu bếp tốt nhất tỉ mỉ chế tạo.Mặc dù không thể nói là trân tu mĩ vị,nhưng là tuyệt đối là giá trị xa xỉ.

Sauk hi ăn xong,mặc dù lão bản tửu điếm tỏ vẻ một lần nữa không thu tiền,nhưng Tư Long vẫn trả tiền năm kim hồn tệ.Mặ dù như vậy cũng chỉ là thành phẩm giá cả mà thôi.Nhưng đầy đủ chứng minh là thợ rèn hiệp hội cùng Võ hồn điện bất đồng.Phải biết rằng,Mại Nhĩ Tư tên kia tới dùng cơm,là tới không trả tiền.

Tư Long một đường an bài tốt chõ ở nhóm người Đường Tam,lúc này mới đi chuẩn bị các loại kim chúc họ cần.

Chỗ ở ở vào sườn bên khác thợ rèn hiệp hội chuyên môn dùng để chiêu đãi khách nhân,chính mình mở lữ điếm.Mặc dù không xa hoa,nhưng tuyệt đối sạch sẽ.Vì mọi người vào ở,Tư Long cố ý phân phó,đem một tầng cao nhất lữ điếm bắt đầu niêm phong,tùy mọi người ở trong đó.

Tư Long chân trước mới rời đi,Mã Hồng Tuấn lại không nhịn được,hắn từ Đường Tam cùng Tư Long Nói chuyện với nhau tự nhiên cũng nhìn ra những cái gì,lúc này không thể chờ đợi được hỏi:*"Tam ca chúng ta có phải hay không giáo huấn mấy tên Võ hồn điện một chút?Bọn chúng cũng vũ nhục Tiểu Vũ cùng Vinh Vinh,nhớ tới ta lại tức giận,nhiều năm như vậy,chúng ta huynh đệ khi nào từng chịu qua loại chèn ép này?"*

Đã không còn ngoại nhân,Đường Tam cũng không muốn lại che giấu cái gì,*"Võ hồn điện thiếu chúng ta nhiều như vậy,cũng nên là nhận chút lợi tức lúc này."*

Mã Hồng Tuấn mừng rỡ,*"Chúng ra lúc nào hành động?"*

Đường Tam hiển nhiên đã nghĩ kĩ,*"Buổi tối ngày mai sau khí đau giá hội chấm dứt.Nguyệt hắc phong cao giết người đêm."*

Đường Tam đối với thời gian lựa chon hiển nhiên là trải qua tự hỏi Tu Long,Tư Long cần phải chuẩn bị ba ngày thời gian,nói cách khác,ngày kìa họ mới ồi môn.Mà ngày mai buoir tối thương hội đấu giá còn có thể bắt gặp vận khí.Bất luận Võ hồn điện như thế nào trả thù,ngày kìa bọn họ cũng sẽ rời đi khỏi nơi này.

Tái Thản nắm nắm nắm tay,xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang đôm đốp,*"Đã sớm muốn tìm Võ hồn điện gây phiền toái.Nơi này cũng không phải chỗ chúng ta.Dọn dẹp chúng nó một chút cũng tốt."*

Đường Tam nhnf một chút bên người Tiểu Vũ ánh mắt trống rỗng vậy,trước mắt không khỏi lại vừa hiện ra lúc đầu chính mình cùng Tiểu Vũ khi bị nhóm cao thủ vây công,tình cảnh Tiểu Vũ vì cứu mình mà hiến tế.Nội tâm trong đau đớn mãnh liệt hóa thành lạnh như băng sát khí không ngừng ăn mòn hắn.

"Thái Thản trưởng lão ngày mai không thể ra mặt.Ngài là mục tiêu rất rõ ràng.Không thể dễ dàng để lộ tiếng gió.Mập mạp,ngày mai ngươi đi cùng ta.Chính là hai người chúng ta."

Thái Thản chần chờ một chút, nói: Thiếu chủ, bên kia dù sao cũng có mấy chục hồn sư, chỉ hai người các ngươi, có phải là ít quá hay không?"

------oOo------

Chương 364: Hàn Tâm Thiết Tinh cùng Thâm Hải Trầm Ngân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Thái Thản chần chờ một lúc,nói:*"Thiếu chủ bên kia dù sao cũng có mấy chục danh hồn sư,cá nhân hai người các ngươi,có phải là có điểm quá ít không?"*

Đường Tam lắc đầu,*"Hai người vậy là đủ rồi.Một người giết người,một người phóng hỏa."*

Ngoại trừ Tiểu Vũ ra,ở đây mọi người khi nghe được những lời hắn nói này,không cần lý do sống lưng cảm giác bốc lên một tia hàn ý.Đường Tam vể mặt bình thản nọ tựa như đột nhiên dường như bắt đầu trở nên đáng sợ.

Một ngày thời gian rất nhanh sẽ trôi qua,Đường Tam trong phòng cùng Tiểu Vũ,Tiểu Vũ ngủ hắn thì tu luyện.Áo Tư Lạp,Trữ Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn thì tới Canh Tân thành vận chuyển rồi vận chuyển.

Ngày thứ hai lúc đêm tối,Tư Long tới.

Lúc này,Áo Lạp Tư ba người chưa có trở về,trong lữ điếm chỉ có Đường Tam,Tiểu Vũ cùng Thái Thản và hai gã tông tộc đệ tử.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ tại căn phòng Thái Thản nhìn thấy Tư Long.

Tư Long nói:*"Các loại kim loại đã chuẩn bị không sai biệt lắm.Bởi vì phần lớn là kim loại quý hiếm,hai ngày nay ta gần như vơ vét toàn bộ trong kho hiệp hội cuối cùng là gom góp.Chỉ thiếu cuối cùng một điểm là ngày mai huyền thiết có thẻ đưa tới. "*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Như vậy cực khổ hội trưởng rồi."*

Tư Long cười khổ nói:*"Không tính là khổ cực,ta còn trông cậy vào các ngươi nhiều đến mấy lần ấy chứ. "*Thái Thản hỏi:*"Lâu Cao lão gia hỏa kia đâu?Hai ngày nay hắn đang làm gì?"*

Nhắc đến Lâu Cao.Tư Long nhất thời vẻ mặt cười khổ.*"Thái Thản phó hội trưởng.Thái Thản thúc thúc của ta.Các người đến tột cùng cho sư phụ vật gì đó!Sư phụ không ngủ không nghỉ.Thậm chí ngay cả cơm đều chẳng quan tâm ăn.Cả ngày lấy bản vẽ mở ra nhìn tới nhìn lui.Thỉnh thoảng lại chính mình*

lại thao tác một chút.Cả người đều giống như si mê cả."

Đường Tam cùng Thái Thản liếc nhìn nhau.Không khỏi đều cười.Lúc đầu lần đầu tiên Thái Thản chứng kiến bản vẽ Bạo vũ lê hoa châm thì cũng là loại … này hình dáng.Chỉ có điều Đường Tam cấp cho Thái Thản nhìn là toàn bộ bản vẽ mẫu.Coi như là hành động phải phép mà làm.Nhưng cấp Lâu Cao lại chỉ một phần ba bản vẽ.Huyền ảo không ít chỗ.Nhưng càng khó để giải thích

Thái Thản nói:*"Không có việc gì.Người để hắn xem đi.Ngày mai chúng ta sẽ rời Canh Tân thành.Đến lúc đó trực tiếp đem hắn mang đi là được.Cứ yên tâm.Hôm nay buổi tối ta sẽ nhắc hắn một chút.Làm cho hắn trước đối bên ngoài tuyên bố chuyện người kế nhiệm hội trưởng hiệp hội."*

Tư Long như trước có chút lo lắng,*"Thái Thản thúc thúc.Ta như vậy xưng hô với ngài đi.Thẳng thắn mà nói.Sư phụ một mình rời đi.Ta thật sự có chút lo lắng."*Hắn lập tức phải kế chức vụ nhiệm hội trưởng.Cho nên mới không cần xưng hô với Thái Thản bằng chức vụ phó hội trưởng.

Thái Thản cười nói:*"Như thế nào?Ngươi còn sợ chúng ta hại hắn sao?Bất quá.Hiện tại cho dù chúng ta không cho hắn đi theo chúng ta.Chỉ sợ hắn cũng sẽ kêu khóc mà cùng chúng ra cùng nhau quay về Thiên đấu thành.Ta biết lực hấp dẫn của vật kia.Yên tâm đi.Lâu Cao theo ta ở cùng một chỗ không có việc gì đâu,nói không chừng.Không đến mấy năm.Thợ rèn hiệp hội chúng ta cái nghề nghiệp này cũng sẽ từ từ bắt đầu hưng vượng lên.Ngươi sẽ hiểu được nguyên nhân tại sao Lâu Cao phải cùng chúng ta cùng nhau rời đi "*

Tư Long trong mắt toát ra thần sắc có vẻ đăm chiêu.Suy nghĩ một chút nói:*"Ta cùng mấy vị sư đệ thương lượng qua.Tốt nhất là.Chúng ta bốn sư huynh đệ.Phân hai người theo các vị cùng nhau rời đi.Chúng ta trong bốn người.Ngoại trừ Tư Địch vẫn là cấp bậc đại sư.Còn lại đều là cấp bậc đại tông sư.Ta sẽ cho Tư Vũ cùng Tư Khải hai người cấp bậc đại tông sư thợ rèn này cùng các người cùng nhau đi Thiên đấu thành.Thuận tiện cũng tốt chiếu cố sư phụ.Dù sao sư phụ lớn tuổi rồi. "*

Vừa nghe những lời này,Đường Tam cùng Thái Thản đều không khỏi mừng rỡ.Tông sư cấp bậc thợ rèn,không phải dễ như vậy mà tìm.Đường Tam nghe

Thái Thản nói qua,tới tông sư cấp bậc rồi,kì thật thần tượng cũng chỉ cách nhau một đường mà thôi.Hai gã tông sư cấp bậc thợ rèn giá trị đối với Đường Môn mà nói,tuyệt không phải cùng kim tiền có khả năng cân nhắc.Hơn nữa một Lâu Cao.Ba người này,Đường Tam xem thử phân lượng.So với lần này mua sắm tất cả loại kim chúc đều phải trọng yếu hơn.

Đường Tam không chút do dự nói:*"Quyết định như vậy đi.Tư Long hội trưởn xin ngài yên tâm,chúng ta nhất định sẽ đối xư tử tế Lâu Cao tiền bối cùng với hai vị sư đệ.Thái Thản trưởng lão nói không sai,có lẽ không đến bao lâu,thợ rèn cái nghề nghiệp này một lần nữa sẽ ở trên đại lục bắt đầu hưng vượng."*

Chính khi bọn họ đang nói chuyện,bên ngoài truyền đến thanh âm nhảy nhót,*"Chúng ta trở về."*Trữ Vinh Vinh cũng không gõ cửa,cười hì hì đẩy cửa mà vào,thấy Tư Long đã ở đó.Trên mặt thần sắc lúc này mới thu liễm vài phần.Áo Tư Lạp cùng Mã Hồng Tuấn đi theo nàng phía sau cũng cùng nhau vào căn phòng.

Tư Long mỉm cười nói:*"Ba vị thu hoạch như thế nào?"*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười,nói:*"Hoàn Hảo,hoàn hảo.Xem như có thu hoạch đi."*Vừa nói,quang mang vòng tay hồn khí đạo cổ tay nàng,một khối đầu người lớn nhỏ khoáng thạch xuất hiện trên bàn.

Chứng kiến khối khoáng thạch này,Đường Tam,Thái Thản,Tư Long ba người đồng tử đồng thời co rút lại một chút.

Đó là một khối thủy tinh có chút vẩn đục,nếu chỉ nhìn thủy tinh,tựa như phẩm chất cực kém.Không phải hết sức am hiểu.Chính mình lại có chút phát hoảng.Nhan sắc không tinh khiết.

Nhưng mà,ở trong khối thủy tinh.Đã có một mảng kim quang lấp lánh gì đó tồn tại.

*"Bản tinh phát kim."*Đường Tam,Thái Thản cùng Tư Long dường như là tất cả đồng thanh nói.

Cả ba liếc nhìn nhau lẫn nhau trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói:*"Thứ này ta hao phí một khoản không ít đâu.Tam ca,ta không có mua sai chứ."*

Đường Tam một trận không nói gì,cùng lúc đầu chính mình theo Phất Lan Đúc nơi đó may mắn mua được bản tinh so sánh với khối này độ tinh khiết còn muốn càng cao,bên trong phát kim mặc dù số lượng rất nhiều.Mặc dù hắn Long tu châm tổn hao không lớn.Nhưng mà,vì tương lai chế tạo khổng tước linh,cùng với ám khí khác,khối bản tinh này giá trị quả rất cao.*"Không sai,đây là bản tinh.Vinh Vinh,ngươi mất bao nhiêu tiền?Bán lại cho ta đi."*

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười,bên cạnh Mã Hông Tuấn đã không nhị được tiếp lời,*"Chuyển bán cái gì tốn có một cái kim hồn tệ,lão bản nọ liếc một cái ánh mắt nhìn chúng ta xem thường nửa ngày."*

*"Một kim hồn tệ?"*Tư Long hô lên một tiếng,vẻ mặt cười khổ nói:*"Ta như thế nào không gặp được loại chuyện tốt này.Ta ra giá một ngàn kim hồn tệ các ngươi bán không?"*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói:Tốt như vậy lời a!Vừa chuyển tay chính là gấp một ngàn lần.Bất quá,ngươi hay là hỏi Tam ca đi.Hiện tại thứ này là của hắn.*"*

*Tư Long ánh mắt có chút nóng rực nhìn Đường Tam,nhưng thấy được Đường Tam ánh mắt màu lam như biển rọng thâm thúy sâu xa,Đường Tam áy náy nói:"*Xin lỗi,Tư Long hội trưởng,khối bản tinh náy đối với chúng ta mà nói đồng dạng trong yếu.*"*

*Tư Long có vẻ đăm chiêu nói:"*Ngươi có phải muốn đem nó chế thành vật trang sức sao?*"*

*Đường Tam cổ tay vừa lộn,không biết lúc nào đã thêm một cái tiểu đậu lớn nhỏ chỉ bằng hạt gạo,"*Tại trong tay ta không phải vật trang sức.Mà là lợi khí giết người.*"*

Vừa dứt lời,chỉ thấy hắn bấm đốt ngón tay đơn giản bắn ra,một cái động tác trong mắt mọi người đều rất rõ ràng,nhưng đồng dạng làm cho người ta cảm

giác được tốc độ không gì so sánh được.

Không có bất cứ cái gì tiếng động,mọi người chỉ thấy kim quang chợt léo lên,tại bên trong khối bản tinh.Cũng đã nhiều hơn một cây kim tuyến.

Từ sau khi nhìn thấy Đường Tam,vẫn là lần đầu tiên Tư Long Đường Tam trước mặt triển lộ thân thủ của mình,Tư Long chỉ thấy đáy lòng mình bốc lên một luồng khí lạnh,không biết tại sao,người trẻ tuổi trước mắt này đột nhiên gây cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm,thậm chí so với Thái Thản áp lực gây cho hắn còn muốn mạnh hơn.

*"*Tam ca,ngươi là làm thế nào vậy?Dạy dạy ta được không?*"Trữ Vinh Vinh trợn to đôi mắt đẹp,vẻ mặt nhảy nhót nhìn Đường Tam.*

*Đường Tam bất đắc dĩ nói:"*Ngươi muốn học bản lãnh ta đây.Sẽ buông tha cho ngươi võ hồn.Nhưng mà phải luyện ít nhất trên mười năm.Nhìn qua thật thích thú sao?Ngươi có thể tưởng tượng một chút,nếu nó bắn vào cơ thể người lúc đó sẽ có cảm giác như thế nào?*"*

*Thái Thản nhãn tình sáng lên,"*Đây là tu long châm sao?*"*

*Đường Tam mim cười gật đấu,"*Khối bản tinh này,ít nhất có thể tạo hơn một ngàn miếng long tu châm.*"*

Xem qua Đường Tam biểu diễn,Tư Long rốt cuộc nói không nên lời trong lời nói định mua khối bản tinh này,khối bản tinh này trong tay Đường Tam,so với trong tay hắn tác dụng phải lớn hơn rất nhiều.

*Đường Tam hướng Trữ Vinh Vinh nói:"*Ngươi còn mua được đồ tốt gì nữa? Nhìn bộ dáng,ngươi vận khí thật sự không tồi a!*"*

*Trữ Vinh VInh nói:"*Vẫn là mua chút đồ vật gì đó,là cái gì ta cũng không rõ ràng.*"*

*Vừa nói:"*Ngay cả vòng tay nàng run rẩy,liên tiếp cái gì đó xuất hiện ở trước mặt mọi người.*"*

Đường Tam dầu tiên chứng kiến là một khối khoáng thạch đen thui,khoáng thạch mang theo nhàn nhạt hàn khí,nhìn qua tựa như một khối quặng sắt đen thui.Đậy là trong tất cả đồ vật cùng một chỗ Trữ Vinh Vinh mang ra lớn nhất,đường kính ước chừng một thước hai,nhưng sức nặng lại cực kì kinh người,sau khi rơi xuống đất,cả tầng lầu đều bị run rẩy một chút.

*Ba người Đường Tam Thái Thản Tư Long biết hàng lại một lần nữa chấn kinh rồi.Thái Thản đoạt trước một bước.Đi tới trước khối khoáng thạch đen thui này,nâng tay đặt tại khoáng thạc biểu hiện ra."*Nhiệt độ không đúng không phải quặng sắt.*"*

*Tư Long hai mắt léo ra ánh sáng đặc thù,mang theo điểm cầu khẩn nhìn vào Trữ Vinh Vinh."*Trữ tiểu thư có khả năng cho ta tới xem xét một chút khối khoáng thạch này là cái gì không?*"*

*Trữ Vinh Vinh mỉm cười nói:"*Đương nhiên có thể.Khoáng thạch này là ta từ một người bắn quặng sắt địa phương chọn ra.tinh thiết giá cả.Án theo mà tính tiền.Hình như cũng là một kim hồn tệ đi.*"*

*Áo Tư Lạp tiếp lời nói:"*Còn không đến một kim hồn tệ.Còn tặng kèm một chỗ thứ này,cũng không thực quan trọng.*"Vừa nói nói.Hắn chỉ vào bên cạnh khoáng thạch màu đen,một khối thể tích lớn nhỏ chỉ bằng một phần ba nó,toàn thân khoáng thạch hiện ra màu xám.Khối khoáng thạch biểu hiện ra lưu lộ vài tia nhàn nhạt là khối kim loại sáng bóng.Nhìn qua thật như là một khối phổ thông hòn đá.*

Tư Long chậm rãi giơ tay phải lên,một cái điểm kim sắc quang diễm dẫn đầu xuất hiện trong vị trí trung tam lòng bàn tay,ngay sau đó kim quang chợt léo,một thanh tinh khiết kim sắc là cái đục nhỏ bỗng trống rỗng xuất hiện.Một trắng,hai vàng,ba tím,một đen,bảy cái hồn hoàn lẳng lặng hiện ra xung quang tại cái đục nhỏ,nhìn qua so với tất cả hồn sư Đường Tam bọn họ gặp qua hồn hoàn phải ít hơn nhiều.

Từ bốn cai hồn hoàn so sánh xem,Tư Long hồn hoàn hiển nhiên không tốt.Thân là hồn thánh hắn chỉ có một cái vạn năm hồn hoàn mà thôi.Nhưng mà,võ hồn kì lạ của hắn nọ nhưng lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

*Thái Thản thấp giọng nói:"*Tư Long võ hồn là kim cương đục,am hiểu nhất chính là đối với các loại khoáng thạch phân biệt cùng với đúc các vật tin xảo.Ít nhất được Lâu Cao tám phần chân chuyền.Tại chú tạo giới địa vị cực cao."

Thân là hồn thánh Tư Long,mặc dù tại chiến đấu phương diện không có bất cứ cái gì thiên phú,ngay cả hắn so với Mại Nhĩ Tư cấp bậc thấp hơn hắn cũng có thể khi dễ hắn,nhưng mà,khi hắn trong tay xuất hiện võ hồn kim cương đục của mình thì,cả người khí chất nhất thời xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Ở một khắc này,Đường Tam thậm chí cảm giác được trước mắt Tư Long giống như Dương Vô Địch chuyên chú tay cầm phá hồn thương vậy.

Kim quang léo lên,mọi người thậm chí không có thấy rõ trên kim cương đục của Tư Long nọ là hồn hoàn thứ mấy sáng lên,kim cương đục nọ mũi nhọn đã điểm vào trên khoáng thạch.

Đinh là một tiếng nhỏ vang lên,khoáng thạch màu đen nhất thòi bộc phát ra một tiếng thanh thúy là một tiếng kêu răng rắc,một điểm kim quang trong nháy mắt từ chỗ tiếp xúc lan tràn cả khoáng thạch.Trạng thái giống như một loại mạng nhện kim sắc quang mang bao vây lấy cả khoáng thạch liền như vậy hướng vào bên trong thẩm thấu đi vào.Đúng vậy,đó chính là cảm giác thẩm thấu.

Một trận tiếng kêu răng rắc không ngừng vang lên,nhàn nhạt sương mù từ khối khoáng thạch nọbieeur hiện ra bộc phát ra.Tại kim cương đục Tư Long điểm nhẹ xuống,bên ngoài khoáng thạch nọ dĩ nhiên đều đều vỡ vụn ra,ngay sau đó,một cỗ hàn khí dày đặc lan tràn ra,cả bên trong gian phòng nhiệt độ đều nhanh như bay giảm xuống.

Thái Thản bàn tay to vung lên,dày đặc hồn lực đem tầng tầng lớp lớp bên ngoài khoáng thạch bị vỡ vụn tách ra quét gom lại.Nhất thời lộ ra bên trong đồng dạng là màu đen là kim loại khoáng thạch.

Cho dù vật kia đồng dạng mà màu đen,nhưng mà,đen không có nửa phần hỗn tạp chất,Đường Tam dùng tử cực ma đồng có thể rõ ràng nhìn ra,khối

khoáng thạch kim loại này mật độ cực lớn,lấy tu vi cảnh giới của tử cực ma đồng đều rất khó tìm thấy một hke hở.Thâm thúy phản phất giống như hư không,chỉ là dùng ánh mắt nhìn,cho dù người không hiểu biết rõ kim loại cũng có thể nhìn ra được khối khoáng thạch này hình dáng tuyệt không phải quặng sắt đơn giản như vậy.

*Kim quang thu liễm,Tư Long dã thu hồi võ hồn của mình.Ánh mắt của hắn có chút thừ ra,dùng ngữ điệu cực kì không lưu loát thì thào nói ra:"*Hàn tâm thiết tinh,thật là hàn tâm thiết tinh.Một khối lớn như vậy.*"*

*Trữ Vinh Vinh chớp chớp đôi mắt to nàng nhìn qua vậy cực kí đơn thuần xinh đẹp."*Tư Long hội trưởng,cái này nhìn qua tựa như không tồi a,ngài không chuẩn bị mua sao?*"*

*Tư long nhìn Trữ Vinh Vinh ánh mắt nhất thời bắt đầu biến thành quoái dị,"*Trữ tiểu thư hàn tâm thiết tinh,là kim loại trên đại lục cứng rắn nhất.Không phải ta không muốn mua,ta thật sự là mua không nổi.Nó giá cả là gấp mười lần huyền thiết tinh.Ngươi cho dù để cho ta đi tìm tại cả Canh Tân thành cũng tuyệt không quá năm kg.Ngươi khối này chừng mấy trăm kg.Giá trị thiên văn số tự.*"*

*Nói tới đây,hắn dừng lại một chút.Thì thào nói:"*Trữ tiểu thư,người có thể hay không nói cho ta biết.ngươi mấy thứ này đều làm sao tìm ra được vậy?*"*

*Trữ Vinh Vinh mỉm cười,tại bên cạnh nàng là Áo Tư Lạp thật sự có chút nhìn không ra,mỉm cười nói:"*Thất bảo lưu ly tông không chỉ là thiên hạ đệ nhất phụ trợ tông môn.Đồng thời,hồn sư có được Thất bảo lưu ly tháp võ hồn,cũng có năng lực giám bảo rất mạnh.Vinh Vinh có điều kì ngộ,tại giám định phương diện này,năng lực của nàng thậm chí còn muốn vượt qua Trữ tông chủ.

Nếu như chỉ là tìm được một loại cực phẩm khoáng thạch.Có lẽ còn có thể dùng vận khí để giải thích,Trữ Vinh Vinh này rõ ràng sẽ không là đơn giản vận khí như vậy.Nàng thậm chí không biết chính mình mua mấy thứ này là cái gì,nhưng có thể đại khái cảm thụ ra mấy thứ này có giá trị.

Đường Tam bị thật sâu dung động,Tư Long trong miệng hàn tâm thiết tinh

hắn cũng nhận thực được,cái phía trước được thế giới xưng hô là hàn thiết thiết mẫu.Hơn nữa,đối với loại kim loại này,Đường Tam có thể nói cực kì có cảm tình,bởi vì,hắn đã từng thân thủ dùng loại kim loại này chế tạo ra độc nhất vô nhị tuyệt thế ám khí Phật nộ đường liên.Hần tâm thiết tinh.Đúng là tài liệu trọng yếu nhất chế tạo Phật nộ đường liên.Cũng là trọng tâm tài liệu.Là một trong ba hạch tâm khi muốn chế tạo Phật nộ đường liên.

Trữ Vinh Vinh ánh mắt chuyển rời đến khối bên cạnh hàn tâm thiết tinh nọ khối không có gì nổi bật,trên tảng đá là một màu xám,nói ra một câu,lời nói lần nữa hấp dẫn mỗi người.

"Ta cảm giác.Tảng đá kia giá trị hình như mới là trong mấy thứ kia cao nhất."

*"Cái gì?"*Tư Long dường như là không nghĩ ngợi đã nhảy qua.Nếu như nói trước hàn tâm thiết tinh ít nhiều còn có chút hơi thở phóng ra,như vậy,khối kim loại này lại không có bất cứ cái gì có thể làm hắn cảm nhận được thơi thở đặc thù.

Đường Tam cùng Thái Thản cũng tiếp cận tiến lên,đột nhiên,Đường Tam thân thể kịch liệt rung động một chút,*"Sẽ không trùng hợp như thế chứ."*

Giơ tay lên, chậm rãi vuốt ve trên khoáng thạch nọ chỉ có lớn nhỏ bằng một phần ba hàn tâm thiết tinh,ánh mắt của hắn đột nhiên bắt đầu trở nên nóng rực,hông lực lưu động,trong hắc quang léo ra,Hạo thiên chùy ánh sáng bên trong uẩn đã hư không xuất hiện tại trong lòng bàn tay hắn.

Đứng thẳng thân thể,Đường Tam ra hiệu mọi người lui về phía sau,Tư Long ở tại ánh mắt đã vững vàng nhìn chăm chú trên Hạo thiên chùy,ở một khắc này,hắn mới đột nhiên hiểu được ý nghĩa Thái Thản đối với Đường Tam nọ là bao hàm thái độ phần cung kính.

Mũi chân trái phía trước chọn,huyền thiên công lực quán chú,vèo một chút khối khoáng thạch nọ bị chọn,Đường Tam lấy mũi chân trái làm trục,thân thể bay nhanh xoay tròn một vòng,cả người ngay tại vòng xoay này là trong quá trình giống như mở ra thành đại cung trăng tròn,đem khoáng thạch máu xám nọ bay đến điểm cao nhất thì,thân thể của hắn cũng xuất hiện trong nháy mắt

mà dừng lại,sau một khắc,dây cung buông lỏng ra mở rộng cung này.

Oanh …

Hạo thiên chùy quét ngang ra,ô quang cùng khoáng thạch mầu xám nọ trong nháy mắt va trạm,sau một khắc.Tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong tai một trận vù vù.Vậy àm khối khoáng thạch màu xám nọ tại Hạo thiên chùy oanh kích xuống dĩ nhiên không có vỡ vụn,mà phá tường bay ra,cùng nó đồng thời biến mất,còn có thân thể Đường Tam.

Mọi người trong tai là tiếng vù vù còn không có biến mất,Đường Tam cũng đã lại bỗng hư không xuất hiện ở trong căn phòng,mà khối hòn đá màu xám nọ đã bị hắn ôm vào trong ngực.

Thừa nhận một chùy như vậy Đường Tam sức lực mà phát rồi.Khối hòn đá màu xám này đương nhiên không có xuất hiện dù chỉ là một điểm vết rách,biểu hiện ra thậm chí ngay cả lõm vào đều không có lưu lại.Giống như là cái gì cũng chưa từng phát sinh qua vậy.

Thái Thản cùng Tư Long đồng thời tiếp cận lại đây,Tư Long kim cương đục lần nữa xuất hiện,dưới Đường Tam cho phps.kim cương đục điểm trên khối hồn đá màu xám nọ,đinh âm thanh nhẹ cang lên qua đi.Chỉ thấy vị trí hòn đá bị điểm hiện lên một tia ánh sáng màu bạc,nhưng khi Tư Long kim cương đục nhấc lên,đã lại khôi phục bình thường.

"Đây là kim loại gì?Ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua.Thật cứng cỏi.Nếu như nói hàn tâm thiết tinh là kim loại cứng rắn nhất,như vậy.Khối kim loại này tuyệt đối xứng đáng với cứng cỏi nhất được nói đến.Phẩm chất thậm chí còn muốn tại hàn tâm thiết tinh hơn.Đây,điều này có thể sao?Ta nghiên cứu chú tạo cả đời,cũng chưa bao giờ gặp qua kim loại kì lạ như vậy a!"

Đường Tam nhìn về phía Trữ Vinh Vinh,*"Lần này ngươi đúng là thật sự nhặt được đại bảo bối.Khối kim loại này ta cũng cho tới bậy giờ chưa từng gặp qua.Nhưng mà,nếu như ta đoán không sai mà nói,nó hẳn chính là thâm hải trầm ngâm ngân mẫu."*

Tư Long còng không biết Tâm hải trầm ngân ngân mẫu đại biểu cho cái ý

nghĩa gì,nhưng Thái Thản cũng hiểu được,kinh hãi sau là mừng rỡ,*"Nói như vậy,Bạo vũ lê hoa châm có thể …. "*

Đường Tam cười khổ nói:*"Khó mà nói.Ít nhất,bất luận là ngài hay ta,thậm chí là Lâu Cao đại sư cũng khó có khả năng rèn khối thâm hải trầm ngân này thành công.Nó hiện là quá cứng cỏi.Hơn nữa theo ta được biết.Thâm hải trầm ngân sẽ không bị bất cứ cái gì hỏa diễm hoàn tan.Muốn dùng nó để chú tạo,cũng chỉ có rõ ràng như ban ngày là rèn giũa nó mới được.Chúng ta đều không có năng lực này."*

Thái Thản suy nghĩ một chút nói:*"Chỉ sợ cũng chỉ có chủ nhân năm đó mới có thể."*

Nghe Thái Thản nhắc tới phụ thân,trong nháy mắt Đường Tam thoáng hiện lên một nét ánh sáng,*"Có,có lẽ ta thật sự có biện pháp.Bất quá,chuyện này phải đẻ sau mới được."*

Nói xong nhưng lời này,hắn thân hình léo ra một vòng,tất cả thứ Trữ Vinh Vinh mua trở về gì đó lại đều hư không tiêu thất.Toàn bộ thu vào Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ.

Đườn Tam trống ngực lại nhanh hơn.Bởi vì,hắn rốt cuộc có thể có cơ hội của mình chú tạo tuyệt thế ám khí trước kia cả đời lâm vào cố gắng.Khổng tước linh,Bạo vũ lê hoa châm,Phật lộ đường liên.Chúng ta ở cái thế giời này rốt cuộc lại dễ gặp mặt vậy sao?Nếu như có thể thành công chế tạo ra ba loại ám khí này.Cho dù đối mặt với võ hồn điện cường giả chân chính này,lại có cái gì đáng sợ chứ?

Tư Long làm không ngừng hít sâu,không cho trong lòng mình sinh ra tà niệm.Mới vừa rồi phát sinh này hết thảy đối với hắn là đánh sâu vào thật sự rất lớn.Hàn tam thiết tinh,thâm hải trầm ngân ngân mẫu,loại chí bảo này đều alf có thể ngộ nhưng không thể cầu.Chúng nó giống như là chú tạo giới mười vạn năm hồn hoàn trân quý vậy.Thua thiệt chính mình tại Canh Tan thành nhiều năm như vậy,dĩ nhiên còn không bằng người ta chỉ là tới Canh Tan thành vài ngày là thu hoạch lớn.Cái loại cảm giác thống khổ này không phải dùng ngôn ngữ có khả năng hình dung.Tư Long đột nhiên phát hiện,chính mình có chút hâm mộ sư phụ mình.Ít nhất sư phụ có thể buông hết thảy hiện

tại.Làm một người thợ rèn đỉnh cao,một người thần tượng,có thể dùng tài liệu tốt nhất đoán tạo.Đó là một việc tuyệt vời làm sao a!

Đường Hạo từng nói qua.Thợ rèn dùng sắt hường làm ra thần khí,mới là chân chính thần tượng.Nhưng mà.Nếu như thần tượng dụng thần thiết để đoán tạo,vậy lại là một cái tình cảnh như thế nào đây?

Thật vất vả mới làm cho lòng mình bình phục xuống tiếp đó,Tư Long hướng mọi người nói:*"Ta đến là muốn yêu cầu các ngươi tham gia buổi đấu đại hội giá tối hôm nay.Ta dã chuẩn bị tốt rồi.Các vị hiện tại xin mời đi theo ta đi.Theo ta được biết,đêm nay hắn là có vài món đồ tốt được tiến hành đấu giá.Đạt được đẳng cấp,kim loại cũng có."*

Đường Tam một mực yên lặng quan sát Tư Long,hắn từ trong mắt Tư Long mặc dù thấy được cực độ khát vọng,thậm chí là một chút tham lam,nhưng cũng không có chứng kiến bất cứ cái gì tà niệm.Lúc này vị hội trưởng này,ánh mắt một lần nữa trở nên trong suốt.Làm một người đỉnh cấp thợ rèn,hắn có thể làm được điểm này,có thể thấy được một thân nhân phẩm.Khó trách Lâu Cao lại đem thợ rèn công hiệp hội giao tới cho hắn xử lý.

Ngoại trừ lữ điếm chính là thợ rèn hiệp hội tổng hội,lần nữa đến nơi này,lầu một đại sảnh là ngươif nhưn mà nếu so sánh với ngày thường ít hơ nhiều.Có lẽ là bởi vì thời gian đã khuya là nguyên nhân.

Không trực tiếp lên tới đấu giá hội chỗ tầng bốn,mà là đi trước vào tầng ba,địa phương dùng để thi kiểm tra cấp bậc thợ rèn.Tư Long đem mọi người vào một cái phòng,cho bọn hắn mỗi người một kiện áo choàng rộng thùng thình màu đen,ngay cả đầu mặt đều che khuất,chỉ lộ ra miệng mũi con mắt bên ngoài.Hiển nhiên là vì phòng ngừa thân phận tiế lộ ra ngoài.Dù sao,đấu giá thân phận là một loại rất riêng tư mật chuyện.Rất nhiều người mua cùng mại gia đều không hy vọng thân phận của mình bị tiết lộ.

Mọt lần nữa leo lên lầu bốn,Đường Tam chứng kiến đang có không ít người cùng bọn hắn mặc giống nhau chậm rãi đi vào lầu bốn là đấu giá đại sảnh.Không ai nói chuyện.Hết thảy đều có vẻ an tĩnh.Đây dường như là quy củ phòng đâu giá thợ rèn hiệp hội.

*"Chờ một chút."*Đang lưc bọn họ chuẩn bị tiến vào phòng đấu giá thì,Một cái đò vật hình dạng cầu màu đen đột nhiên xuất hiện tại bên người bọn họ.

Đường Tam trong lòng vừa động,nhất thời nhận ra cái này toàn thân bao phủ tại giữa người hắc y nhân.Không phải người khác,đúng là vị kia hiệp hội thợ rèn hội trưởng,thần tượng Lâu Cao.

Lâu Cao vóc người thật sự là kì lạ một chút,cho nên đột nhiên nhìn qua.Dường như thấy được cái giống như viên cầu màu đen.Lúc này hắn chính là ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tam,đáy mắt hiện đầy tơ máu.Hiển nhiên như theo lời Tư Long nói,hai ngày qua vị tượng thần này đều không có hảo hảo nghỉ ngơi qua,vẫn si mê tới Bạo vũ lê hoa châm trong bản vẽ.

*"Ta và các ngươi cùng nhau vào."*Lâu Cao tận lực hạ giọng nói một câu như vậy,sau đó đi trước vào phòng đấu giá.

Mọi người đi theo phía sau hắn,tiến nhập cái màu đen thế giới.

Cả đấu giá trong phòng là một mảng đen kịt,chỉ có trên mặt đất một ít hôn ám quang mang chỉ dẫn phương hướng.Tại dưới Lâu Cao cùng Tư Long dẫn đầu,rất nhanh mọi người lại đi tới ngay một loạt chỗ ngồi phía trước.Cảm giác ở bên trên,nơi này chỉnh thể bố cục như là một rạp hát lớn.

Đường Tam thị lực tự nhiên sẽ không bị hắc ám ảnh hưởng.Nửa hình vòng tròng phòng đấu giá ước chừng có trái phải hai trăm chỗ ngồi,ngay phía trước là một cái sân trời (chắc giống như đấu trường la mã hehehe không có nóc) quy mô hình chữ nhật.Hiển nhiên là cần dùng để bày ra vật phẩm đấu giá.Lức này bên trong phòng đấu giá đã ngồi năm thành,như cũ có liền mạch không dứt phách giả đua nhau đi vào.Cả phòng đấu giá bên trong yên tĩnh.Ngẫu nhiên có nói chuyện với nhau âm thanh cũng đều là khả dĩ đè thấp rồi.

Lâu Cao mang mọi người đi tới trước một vị trí trung tâm đã sắp xếp ngồi xuống,chính hắn an vị ở tại bên người Đường Tam,bên kia Đường Tam là Tiểu Vũ của hắn.

Lâu Cao vừa mới ổn định ngồi xuống,lại tiến đến Đường Tam bên tai thấp giọng nói,*"Tiểu tử ta muốn toàn bộ bản vẽ."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Cái này không thành vấn đề,chờ sau khi trở lại Đường Môn,tiêng bối tự nhiên sẽ thấy.Sau này còn muốn dựa nhiều hơn vào thần kĩ của tiền bối."*

Lâu Cao hừ một tiếng nói:*"Được rồi.Ngươi cũng không cần đánh mắt đại khái với ta.Ta cũng đã nhìn ra,ngươi cho ta bản vẽ nọ vẽ phía trên biểu hiện gì đó,căn bản là khó có khả năng hang loạt chế tạo ra.Nhưng mà,chỉ cần chế tạo ra một cái,đó chính là kinh thế hãi tục thần phẩm.Ta chuẩn bị hàn tâm thiết tinh chế tạo,ngươi cho rằng như thế nào?Ước chừng có 2 cân hàn tâm thiết tinh cong thiếu không nhiều lắm là đủ."*

Nghe lời Lâu Cao,Đường Tam không khỏi âm thầm bội phục,không hổ là thần tượng chỉ là hai ngày với bản vẽ Bạo vũ lê hoa châm.Vẫn là không cọn vẹn,hắn cũng nhìn ra tầm quan trọng tài liệu Bạo vũ lê hoa châm cần phải dùng.

Nhẹ nhàng lắc đầu,Đường Tam nói:*"Hàn tâm thiết tinh không được,độ cúng cũng đủ,nhưng tính bền không đủ,chế tạo máy móc sẽ bởi vì lực lượng lớn mà hỏng mất.Yên tâm đi,ta đã chuẩn bị cho ngài kim loại thích hợp nhất.Chỉ là kim loại này cần phải đặc biệt là tới người phối hợp sử dụng mà thôi.Chờ chúng ta trở lại Đường Môn,ta nhất nhất nói cho ngài."*

Lâu Cao đột nhiên trở nên trầm mặc,sau một lúc.Hắn đọt nhiên hướng Đường Tam nói:*"Tiểu tử.Ta gia nhập Đường Môn các ngươi,cũng không muốn bất cứ cái gì thù lao.Nhưng ta có một yêu cầu."*

"Ngài nói."

Lâu Cao trầm giọng nói:*"Ta yêu cầu.Chỉ cần là ta chú tạo ra đồ vật này,phía trên đều chỉ có thể khắc lên tên của ta."*

Đường Tam gật đầu nói:*"Có thể.Nhưng đồng dạng yêu cầu có chữ Đường Môn.Dù sao,bản vẽ là chúng ta cung cấp,không phải sao?"*

Lâu Cao gật đầu,trần ngập tơ máu trong mắt léo ra ánh sáng cực kì kiên định,*"Có lẽ,đây là con đường một điều thay đổi địa vị thợ rèn.Ta nhất định*

phải làm ra vài món truyền thế trân phẩm,làm cho võ hồn điện tên này nhìn một chút,chúng ta thợ rèn cũng có thể cùng bọn họ đạt tới đồng dạng đỉnh cao."

Đường Tam thành khuẩn nói ra:*"Ta tin tưởng,ngài nhất định sẽ thành công."*

Đối với vị lão nhân bên người này,trong lòng hắn âm thầm dâng lên một tia kính ý,Lâu Cao đối với chứ tạo si mê cùng cố chấp,đối với tăng cường điạ vị của thợ rèn hết năng lực sức lực,đều đủ để làm người khác tôn kính.Hắn gia nhập,tất nhiên sẽ làm Đường Môn ám khí tại chú tạo đạt tới cái đỉnh điểm mới.

Đường Tam cũng không biết,đúng là bởi vì hắn hôm nay cùng Lâu Cao đơn giản nói chuyện với nhau,trăm ngàn năn sau,Đường Môn ám khí thành phẩm trong chứa chữ Lâu Cao,là duy nhất có thể cùng ám khí thành phẩm trong chứa chữ Đường Tam đưa ra so sánh cùng nhau là vật bấu vô giá.

Trước mắt đột nhiên bắt đầu sáng,làm đại đa số con mắt mọi người có chút không thích ứng.Trước mặt trên sân trời thêm ra một đạo chùm ánh sáng,dưới trùm ánh sáng,một người tuổi chừng năm mươi là lão giả mặc lễ phục đúng nới đó.

"Hoan nghênh các vị khách quang lâm.Tại hạ Tư Địch.Hôm nay đấu giá đại hội lập tức bắt đầu rồi.Mời mọi người an vị.Mặc dù tham gia đấu giá hội hắn đều là lão bằng hữu,nhưng ta cong muốn lặp lại một chút.Tại trong cả quá trình cạnh giá,mời giơ tay lên bên cạnh chỗ ngồi các người là bài tử làm dấu hiệu cạnh tranh giá cả.Đồng thời là cách báo ra giá.Mặc dù biết không có khả năng,nhưng ta muốn hi vọng là mỗi một vị khách quý có mặt đều có thể hài lòng mà về."

Bình thản lấy lòng là lời dạo đầu.Trên đài lão giả năm mươi tuổi này chính là đệ tử bé nhất Tư Địch của Lâu Cao,cũng là trong hàng đệ tử hắn duy nhất là người không phải tông sư cấp bậc thợ rèn.Đương nhiên,ngày đó hắn cũng là phụ thân đội trưởng binh lính.

Nhân viên công tác thợ rèn hiệp hội đẩy mạnh cái bàn được vải đỏ bao phủ chậm rãi đi tới.Nhìn ra được,mặt trên cái bàn gì đó cực kì trầm trọng.Bốn gã

nhân viên công tác đẩy mạnh đều có chút lao lực.

"Dưới đây,chúng ta tiến hành đệ nhất hạng đấu giá,đây là một khối đặc thù kim loại.Độ thuần cao đến chin mươi phần trăm trở lên.Nặng hai trăm ba mươi mốt cân.Không nước đục thả câu,đây là một khối huyền thiết.Nhiều năm qua,ta cũng vậy,lần đầu tiên chứng kiến một khối huyền thiết lớn như vậy.Nói vậy mỗi vị khách quý đều biết,huyền thiết cho dù chỉ là có một đinh điểm gia nhập vào sắt thép bình thường dung hợp,đều sẽ làm nảy sinh ra chất biến.Khối lớn như vậy là huyêng thiết,phẩm chất lại vừa cực phẩm lại vừa cực cao,đã không thể dùng đơn đọc giá cả để tính toán nó,đặc biệt nắm bắt căn nguyên lần này trên đấu giá hội,làm kiện đầu tiên phách phẩm.Giá cả nó là hai vạn kim hồn tệ,mỗi lần tăng giá thấp nhất một trăm kim hồn tệ.Hiện tại các vị khách quý có thể ra giá."

Vừa nói,Tư Địch nâng tay xốc lên vải hồng,lộ ra chân dung huyền thiết.

Nặng hai trăm ba mươi mốt cân là huyêng thiết,Đường Tam cũng không khỏi lâm vào động dung,giống như theo lời Tư Địch nói như vậy,khối huyền thiết lớn như vậy cực kì hiếm thấy,phẩm chất lại vô cùng tốt.Huyền thiết lại xưng là vẽ rồng điểm mắt.Lấy nó làm hợp kim tài liệu,có thể trên phạm vi lớn tăng lên trình độ cứng cỏi dẻo dai của kim loại khác.Tuyệt đối là hiếm có từ đông qua tây.

Khi Tư Địch tuyên bố bắt đầu cạnh giá cả thì,Đường Tam lập tức cảm nhận được ánh mắt Trữ Vinh VInh nhìn kĩ lại đây.

Đường Tam trong lòng khẽ nhúc nhích,chậm rãi gật đầu.

Báo giá cả đã bắt đầu rồi.Chỉ nghe từng tiếng rõ ràng âm thanhbaos giá cả không ngừng từ phía sau truyền đến.

*"Hai vạn ba nghìn kim hồn tệ."*Một người âm thanh vang dội trực tiếp đem giá cả đẩy lên cao,đem giá phía trước ra chèn ép mọi người xuống.

Tư Địch mỉm cười nói:*"Khách quý số hiệu một trăm ba mươi hai ra giá hai vạn nghìn kim hồn tệ,còn có hay không thêm nữa?Hảo,khách quý số hiệu một trăm sáu mươi bốn ra giá hai vạn năm nghìn năm trăm kim hồn tệ …"*

Giá cả duy tri liên tục lên cao,Trữ Vinh VInh nhưng lại không có nóng lòng ra tay,Đường Tam cũng Lã Vọng buông cần,huyêng thiết loại đồ vật tốt ai sẽ ngại nhieuf?Bắt đầu tích trữ,tương lai chú tạo chính là chỗ căn bản.Nếu tại chư cát thần nỏ bên trong gia tăng một ít huyền thiết,chẳng những cơ hoành thừa nhận lực sẽ đại tăng,nõ tiễn xuyên thấu tính tự nhiên sẽ tùy theo tăng cường.Có đầy đủ huyền thiết,như vậy trong kế hoạch khổng lồ của Thái Thản nọ một ít chư cát thần nỏ chính là có thể hoàn thành.

Rất nhanh,khối huyền thiết này giá cả đã nâng lên tới hai vạn năm nghìn kim hồn tệ rồi.

------oOo------

Chương 365: Đêm trăng thanh gió mát giết người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên dịch: A Bờ

Nói đại khái, kiện hàng tham gia đấu giá đầu tiên sẽ thuộc loại trung thượng đẳng, để hấp dẫn người tiến hành đấu giá. Bởi vì theo tâm lí con người, kiện đưa ra đầu tiên giá cao, những kiện hàng phía sau sẽ dễ dàng nâng giá lên.

"Ba vạn". Trữ Vinh Vinh lần đầu tiên mở miệng, cũng đủ để chấn nhiếp toàn trường. Nhất thời, phòng đấu giá lạnh ngắt như tờ. Trên đài Tư Địch cũng kinh ngạc không kém. Hắn ở trên đài, đối với khách nhân ngồi hàng đầu tự nhiên thấy rõ. Mà Lâu Cao thân hình quái dị, hắn như thế nào mà không nhận ra cơ chứ. Mà Trữ Vinh Vinh lại ngồi ngay bên cạnh Lâu Cao.

Tư Địch nhất thời không hiểu, nhưng không vì vậy mà trì hoãn thời gian, mà rất nhanh nói:*" Quý khách số 8 đưa ra 3 vạn kim hồn tệ. 3 vạn kim hồn tệ lần một, 3 vạn kim hồn tệ lần hai, 3 vạn kim hồn tệ …"* Hắn đang chuẩn bị hô bán khối huyền thiết này, đột nhiên một thanh âm phía sau vang lên.

"4 vạn"

Nghe được thanh âm này, Đường Tam nhất thời nhíu mày, hắn không cần xem cũng rõ thân phận người này. Không phải là người khác, mà là người ngày hôm qua đã phải bò lăn trên đường - Võ Hồn Điện Canh Tân thành chủ điện điện chủ, giáo chủ Mại Nhĩ Tư.

Ngày hôm qua, Mại Nhĩ Tư sau khi lăn đi, sợ đến đái cả ra quần chạy về chủ điện. Hắn xem ra, mình chắc là xui xẻo, bị Võ Hồn Điện trưởng lão cường giả cấp bậc chứng kiến mình như vậy, sợ là sẽ đến để trừng phạt. Loại ý nghĩ này làm hắn kinh sợ suốt một ngày. Nhưng cuối cùng vẫn không thấy phát sinh chuyện gì.

Mại Nhĩ Tư tinh thần lúc này mới vững vàng trở lại, âm thầm phỏng đoán vị trưởng lão này cũng có thể chỉ là đi ngang qua thôi. Có lẽ, trưởng lão chỉ là diễn kịch cho đám thợ rèn xem mà thôi. Nếu không có tới tìm mình, chứng tỏ trưởng lão cũng không có ý trách cứ. Nghĩ một chút, hắn liền hiểu nhầm ý tứ. Hôm nay là đấu giá hội hắn vốn là chuẩn bị tới tham gia. Nhìn một chút không thấy trưởng lão ở đây, hắn chuẩn bị cấp cho hiệp hội một ít phiền toái, bức bách họ nhanh chóng thỏa hiệp. Vô luận là nhìn từ góc độ nào, hắn cũng không nghĩ rằng Võ Hồn Điện trưởng lão lại đứng bên hiệp hội thợ rèn. Hắn căn bản không nghĩ tới trưởng lão đó thực sự lại là đồ giả.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trên mặt Đường Tam lóe ra một tia lạnh như băng, không có lên tiếng mà chỉ hướng về phía Trữ Vinh Vinh khoát tay áo.

Trữ Vinh Vinh cũng có chút ngạc nhiên.Nhưng vẫn y theo ý Đường Tam không có tăng giá.

Mại Nhĩ Tư báo giá trở thành cái giá cuối cùng. 4 vạn kim hồn tệ, mặc dù khối huyền thiết này trong mắt Đường Tam giá cả không chỉ có thế, nhưng đối với nghề thợ rèn vốn không được coi trọng ở Đấu La đại lục, thì đó cũng là một cái giá trên trời rồi.

Đấu giá tiếp tục. Kiện hàng đầu tiên giá cả tuy cao, nhưng hai người cuối cùng tăng giá quá đột ngột, chẳng những không tăng hào khí phòng đấu giá

lên tí nào, ngượi lại có chút cảm giác chèn ép. Những kiện hàng sau đó đều là thành phẩm. Là một ít loại vũ khí đơn giản, giá cả cũng không thật cao.

Tới kiện thứ 5, là một khối kim loại hiếm có, giá trị không dưới huyền thiết, chính là một khối tinh kim. Sức nặng đạt tới 50kg. Khối tinh kim xuất hiện, không nghi ngờ lại khiến đấu giá hội tiến nhập cao trào.

Được Đường Tam ra hiệu, Trữ Vinh Vinh lần nữa ra tay. Khi giá lên tới 2 vạn kim hồn tệ, âm thanh đáng ghét của Mại Nhĩ Tư lại lần nữa vang lên.

"3 vạn kim hồn tệ "

Tiếng thì thầm trong phòng đấu giá lại vang lên. Cùng mã số, hai lần dùng giá cao mua 2 khối kim loại quý hiếm, tự nhiên dễ dàng gây chú ý cho người khác.

Trữ Vinh Vinh trong mắt toát ra vài phần tức giận, vừa định giơ bảng dấu hiệu lên, lại bị Đường Tam ngăn cản. Đường Tam khẽ động môi, thanh âm liền truyền vào trong tai Trữ Vinh Vinh. Hắn chỉ nói một câu, Trữ Vinh Vinh tâm tình nhanh chóng bình ổn trở lại. Khối tinh kim này cũng lấy giá 3 van kim hồn tệ bán cho Mại Nhĩ Tư.

Mại Nhĩ Tư đang âm thầm đắc ý, hai lần chèn ép đấu giá hội. Chờ khi đấu giá kết thúc, hắn sẽ có biện pháp hành hạ hiệp hội thợ rèn. Thí dụ như dùng danh nghĩa Võ Hồn Điện đảm bảo trả tiền theo kì hạn. Cầm đồ vật trong tay, liền trì hoãn trả tiền cho đến khi hiệp hội cùng mình thỏa hiệp mới thôi. Loại chủ ý này hắn sớm đã có trong bụng rồi.

Kế tiếp, tại vài khối kim loại sức nặng không lớn hoặc không quá mức trân quý, Trữ Vinh Vinh đều đấu giá thành công. Ý tứ Đường Tam rất minh bạch, chỉ cần là kim loại trân quý, hết thảy đều tiền hành nhận mua.

Trữ Vinh Vinh cũng tuân theo ý của hắn tiến hành. Rất nhanh, Trữ Vinh Vinh cùng với Mại Nhĩ Tư đều trở thành tiêu điểm của cả phòng đấu giá vì số lần tố giá thành công, là 2 người mua nhiều nhất.

Hơn nữa, hễ là Mại Nhĩ Tư đưa ra giá, Trữ Vinh Vinh liền trầm mặc, căn bản

là không cùng hắn tranh đoạt. Chuyện này cũng làm Mại Nhĩ Tư có chút kì quái, bất quá hắn cũng chả thấy có điều gì không tốt, cứ nhăm nhe vào mấy món đồ giá cao nhất mà cạnh tranh.

Rốt cuộc, đến phiên đấu kiện hàng thượng phẩm. Lần này đẩy đi lên chính là một cỗ xe nhỏ, có vải đỏ trum lên, bên trong tựa hồ bao phủ hai người. Hiệp hội thợ rèn đấu giá đương nhiên không phải nô lệ, cái kiện hàng này nhanh chóng chiếm được sự chú ý của người xem.

Kiện hàng đem ra xong, Tư Địch hít sâu một hơi. Hắn đương nhiên cảm giác thấy buổi đấu giá hôm nay có chút dị thường, nhưng đấu giá vẫn cứ phải đấu, cái này chính là danh dự của hiệp hội thợ rèn.

"Đây là kiện hàng đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay. Ta nghĩ chỉ cần nói một câu là biết ngay chất lượng của nó. Hai kiện hàng này, người chế tạo chính là sư phụ của ta, hội trưởng hiệp hội thợ rèn, thần tượng Lâu Cao."

Lời này vừa nói ra, nhất thời toàn trường xôn xao. Phải biết rằng, Lâu Cao sau khi trở thành thần tượng, rất ít khi chế tạo tác phẩm. Mà dù có chế tạo ra, cũng không mang ra đấu giá. Lúc này dĩ nhiên lại mang ra hai kiện tác phẩm, đối với người đấu giá nhiệt tình xúc động có thể nghĩ đến. Mà ngay cả Mại Nhĩ Tư cũng không khỏi ngẩn người ra. Người nào cũng biết, tác phẩm của Lâu Cao tuyệt đối là bảo vật.

Tư Địch mắt thấy toàn trường hào khí đã dâng lên, mỉm cười nói:*" Tốt, chúng ta bắt đầu đấu gía kiện thứ nhất"*. Vừa nói hắn vừa đem tấm vải đỏ trên vật hình người tháo ra.

Vật nọ đương nhiên khó có khả năng là một người, mà là một cái giá gỗ hình người. Cái giá đó cũng không trọng yếu mà quan trọng là thứ mà cái giá này chống đỡ.

Đó là một bộ áo giáp toàn thân, hoặc không thể nói đó là áo giáp, mà chỉ có thể nói đó là một bộ quần áo hơi mỏng.

Toàn thân nó hiện lên màu lam đậm, lóe ra màu sắc kim loại lộng lẫy, chất liệu lại càng giống như một bộ quần áo. Một tầng quang mang dù khoảng

cách rất xa cũng có thể nhận ra. Chỉnh thể sắp xếp không có bất kì cái gì nổi bật lên, giống như chỉ là nhất kiện quần áo lót trong người mà thôi.

Ánh mắt Tư Địch có chút si mê nhìn bộ quần áo đặc thù này, hít sâu một hơi, nói tiếp:*"Sư phụ ta mệnh danh nó là Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp. Độ dẻo dai kiên cường của nó có thể thừa nhận cường công của hồn sư đệ lục hồn kĩ. Thần kì nhất là mặc dù dùng kim loại luyện thành, nhưng thân mình lại cực kì co dãn. Cho dù là một thú hồn sư sử dụng võ hồn sau này thân thể tăng vọt gấp đôi, nó cũng có thể tùy theo kích thước thân mình, dãn ra cho phù hợp, đạt hiệu quả phòng ngự. Cái Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp chính là dùng 8 kim loại khác nhau dựa theo pha trộn đặc thù cho dung hợp tạo ra một hợp kim có khả năng co dãn, lại chế thành sợi mà tạo thành. Trước mắt mà nói, trong chú tạo giới chỉ có sư phụ của ta, thần tượng Lâu Cao mới có thể tạo ra loại hợp kim này. Có cái nhuyễn giáp này, tương đương với có thêm một tính mạng nữa. Ta không muốn giới thiệu quá nhiều, chỉ dùng tính mạng, linh hồn cam đoan với quý khách rằng, đây là một kiện thần khí. Loại hợp kim này thần tượng Lâu Cao đã nghiên cứu suốt 10 năm, dùng rất nhiều kim loại quý hiếm qua vô số lần thí nghiệm mới chế tạo thành công. Giá khởi điểm 20 vạn kim hồn tệ. Hiện tại mọi người đã có thể ra giá."*

Đường Tam nhìn về phía Lâu Cao bên người, đã đã nhắm 2 mắt lại dưỡng thần, tựa hồ kiện hàng này cùng hắn không có quan hệ gì.

Hợp kim có tính co dãn, quả thật là kì tích. Lấy những hiểu biết của Đường Tam với chú tạo giả mà nói hắn thật sự không hiểu được Lâu Cao làm thế nào mà được như vậy. Mà đồng dạng là thần tượng Thái Thản thì vẻ mặt toát lên vẻ khâm phục, nói nhỏ giọng:*"Không ngờ hắn lại nghiên cứu thành công. Xem ra ta đã không bằng hắn."*

"Năm mươi vạn kim tệ. Mặt khác kiện kia ta cũng ra giá giống như vậy. Tổng cộng là một trăm vạn kim hồn tệ. Ta nghĩ không cần phải đấu giá nữa đâu nhỉ?"

Một trăm vạn kim hồn tệ. Đó chính là một con số vô cùng lớn. Toàn trường yên tĩnh, mà Mại Nhĩ Tư khuôn mặt ẩn dưới hắc bào lại vô cùng cao ý. Hắn đã nghĩ kĩ, sau khi đấu giá hội chấm dứt, liền nhanh chóng quay về Võ hồn chủ điện gọi người, cho thủ hạ che mặt tới cường đoạt. Vốn hắn chỉ định

quấy rối, nhưng sự xuất hiện của hai kiện thần khí này làm hắn động tâm. Không hề nghi ngờ kiện nhuyễn giáp kia hắn là dành cho nữ. Hắn chuẩn bị tiến cống cho giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông. Về phần kiện cho nam dĩ nhiên là dành cho hắn. Hắn tin tưởng mình có năng lực che giấu. Có nhuyễn giáp này, thực lực hắn không nghi ngờ sẽ tăng cường lên. Không cần lo lắng phòng ngự, tự nhiên tại phương diện tấn công không cần cố kị. Mà hướng lên trên tiến cống, không chừng có thể được thăng chức rời khỏi tòa thành này.

Lâu Cao chậm rãi ngẩng đầu lên. Đường Tam ngồi bên cạnh có thể cảm thấy sự phẫn nộ toát ra từ vị thần tượng này. Đấu giá hội với loại người ra giá không hề tính toán như Mại Nhĩ Tư rõ rang là quấy rối. Những kiện khác không nói, nhưng với hai kiên thần khí là tâm huyết của Lâu Cao, hắn sao có thể khinh nhờn?

Đấu giá hội có chiều hướng chìm xuống. Sau khi Mại Nhĩ Tư ra giá không ai có thể cùng hắn cạnh tranh. Một trăm vạn kim hồn tệ, cho dù là phòng đấu giá cao cấp nhất trên đại lục cũng không dễ dàng xuất hiện, lại càng không nói tới Hiệp hội thợ rèn phòng đấu giá không được coi trọng này. Đến nơi này đa phần đều là khách thương buôn bán kim loại mà thôi, cũng không có ai tài lực hùng mạnh cả. Cũng bởi vì khó có khả năng gặp người khác cạnh tranh, Mại Nhĩ Tư mới dám không kiêng nể gì. Cuối cùng, vẫn là câu nói, địa vị của thợ rèn ở Đấu La đại lục thật sự quá thấp.

Tư Địch miễn cưỡng làm cho khuôn mặt của mình bảo trì sự tươi cười, tuyên bố Mại Nhĩ Tư đấu giá thành công, đồng thời cũng tuyên bố đấu giá hội kết thúc.

Lâu Cao động thân, bước ra ngoài. Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đi trả tiền, đưa những đồ họ đấu giá được đem đến. Đường Tam thì yên lặng nắm tay Tiểu Vũ cùng những người khác theo Lâu Cao ra ngoài.

Trở về phòng chú tạo, sắc mặt Lâu Cao âm trầm rất khó coi. Không lâu sau, đệ tử hắn Tư Địch vẻ mặt phẫn nộ bước vào.

"Khi dễ người khác quá đáng. Sư phụ. Kẻ đấu giá đó là Mại Nhĩ Tư. Người này nói trở về lấy tiền đã đi rồi." Tư Địch bởi vì phẫn nộ, mặt đỏ lên. Hiển nhiên là tức giận tới cực hạn. Nhưng phẫn nộ cũng xem lẫn với bất dắc dĩ. Dù

biết Mại Nhĩ Tư cố tình quấy rối, thì họ cũng có thể làm gì chứ? Hiệp hội thợ rèn cùng Võ Hồn Điện căn bản là không thể so sánh.

Sắc mặt Lâu Cao đã trở nên xanh mét:*"Đem hai kiện âm dương Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp thu về. Sau này không lấy ra đấu giá. Võ Hồn Điện, hảo một cái Võ Hồn Điện …"*

Tư Địch sau khi phẫn nộ, trên mặt cũng toát ra một tia sầu lo:*"Sư phụ, vừa rồi trước khi đi Mại Nhĩ Tư nói chúng ta đem đồ vật của hắn chuẩn bị cho tốt, hắn sẽ đem tiền tới lấy. Ngài chú tạo hai kiện thần khí, sợ rằng hắn không dễ dàng bỏ qua. Chúng ta có nên nghĩ đối sách hay không?"*

Lâu Cao vỗ mạnh vào bàn:*"Như thế nào? Hắn chỉ là một cái giáo chủ nho nhỏ, chẳng lẽ cũng dám cường đoạt sao?"*

Đường Tam mở miệng, nhàn nhạt nói:*"Chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Với địa vị của Võ Hồn Điện trên đại lục này, chuyện gì mà không thể?"*

Thái Thản vỗ vỗ bả vai của Lâu Cao: *"Yên tâm đi ông bạn già. Có chúng ta, tuyệt sẽ không để bọn họ cướp đi bảo bối của ngươi đâu. Ta còn chưa kịp chúc mừng ngươi, rốt cuộc đã nghiên cứu thành công hợp kim này."*

Lâu Cao trong mắt toát ra tia bi ai:*" Như vậy thì có ích gì chứ? Đường Tam nói đúng, sợ rằng ngày mai Mại Nhĩ Tư muốn đến cường đoạt. Thái Thản, ta biết thực lực của ngươi, nhưng là, ngươi có khả năng ngăn cản một lần, cũng không thể vĩnh viễn giúp Hiệp hội thợ rèn. Dù ngươi ở lại, chúng ta cùng Võ Hồn Điện chênh lệch thật sự là không thể vượt qua."*

Đường Tam nói:*"Tiền bối, chuyện này giao cho ta đi. Ít nhất người chứng kiến hai kiện thần khí nọ, cũng chỉ có Canh Tân thành võ hồn chủ điện đó thôi."*

Lâu Cao đồng tử thoáng co rút lại:*"Tiểu tử, ý ngươi là gì?"*

Đường Tam mỉm cười, nhưng hắn tươi cười bao hàm một tia lạnh làm Lâu Cao không rét mà run:*"Tiền bối gia nhập Đường Môn, cái này xem như một*

phần lễ vật của Đường Môn". Nói tới đây, thanh âm của hắn thoáng dừng lại, trên người phát ra hàn ý mãnh liệt, sát khí lạnh như băng tràn ngập cả chú tạo thất. Bảy chữ chầm chậm từ trong miệng Đường Tam phun ra: *"Nguyệt… hắc…phong…cao…sát…nhân†?đêm."*

Tư Địch đối với tính tình của Đường Tam không tính là quen thuộc, nhưng nghe được những lời đầy sát khí này, nhất thời cảm giác được khiếp sợ cùng hàn ý. Không biết tại sao mà người trẻ tuổi trước mặt lại làm cho người khác tràn ngập vẻ tin tưởng.

Lâu Cao trong ánh mắt cũng toát ra vài phần sắc bén. Hắn mặc dù không có chiến đấu lực, nhưng dù sao cũng là một cường giả cấp bậc hồn thánh, đối mặt với sát khí của Đường Tam, chỉ thấy nhiệt huyết sôi trào: *"Hảo, ngươi giúp ta giết chết bọn họ, hôm nay những gì bọn người Võ Hồn Điện đấu giá được, ta sẽ dùng giá khởi điểm bán lại cho ngươi"*

Đường Tam trong mắt quang mang phóng đại, nói:*" Bao gồm cả hai kiện thần khí?"*

Lâu Cao trong mắt toát ra tia do dự, nhưng hắn vẫn gật đầu:*" Bao gồm. Ít nhất cũng là để các ngươi chiếm được. Ta cũng nghĩ đến, chúng ở trong tay ngươi sẽ xuất ra tác dụng lớn nhất."*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc, nói: *"Lão Lâu, ta nghĩ Hiệp hội thợ rèn các ngươi không thiếu tiền, không bằng cho không chúng ta cho rồi."*

Lâu Cao trừng mắt hung hăng nhìn mập mạp, nói:*" Thúi lắm. Ngươi cho chúng ta Hiệp hội thợ rèn là thiện đường sao?"*

Lúc này, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp cũng đã trở về, vừa lúc nghe Đường Tam nói 7 chữ, hai người cũng không nói thêm cái gì, vốn đó cũng là kế hoạch của bọn họ. Trữ Vinh Vinh tiến lên tiếp nhận Tiểu Vũ trong tay Đường Tam. Mà Áo Tư Tạp thì trên người lấy ra hơn mười cái hương tràng các loại đưa cho Đường Tam.

Đường Tam cười hắc hắc, nói:*"Lâu lắm rồi không ăn hương tràng của ngươi. Tiểu Áo, ngươi phục chế kính tượng tràng cho hồn sư chúng ta ăn hữu dụng*

không?"

Áo Tư Tạp lắc đầu nói:*" Ta cũng chưa từng thử qua, bất quá nghĩ đến chắc hẳn có hữu dụng, về phần phát huy bao nhiêu thì ta không rõ lắm. Còn có thể cùng hồn kĩ của ngươi xung đột, cho nên ta không đề nghị ngươi sử dụng. Chờ chúng ta trở về rồi có thể thí nghiệm một chút."*

Đường Tam gật đầu, trong lòng đã có sự chuẩn bị. Mỗi một hồn sư võ hồn đều có những đặc điểm bất đồng, hướng am hiểu cũng tự nhiên khác nhau. Áo Tư Tạp phục chế kính tượng tràng, không nghi ngờ đã đánh vỡ quy tắc hồn sư chỉ có thể dựa vào hồn kĩ do võ hồn của chính mình lĩnh ngộ. Lúc chiến đấu với địch nhân, nếu có thể bất ngờ đưa ra võ kĩ mà đối phương ngoài ý muốn, uy lực có thể không mạnh, nhưng cũng có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ. Bất quá chuyện này còn cần phải thí nghiệm.

Mắt thấy Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đi ra cửa, Lâu Cao không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Thái Thản:*"Ngươi không đi theo bọn họ sao?"*

Thái Thản mỉm cười nói:*"Ông bạn già, ngươi đối với thiếu chủ hiểu biết quá ít. Nói về hồn lực, ta quả thật so với thiếu chủ mạnh hơn không ít. Nhưng nói về chỉnh thể thực lực, thiếu chủ lại ở trên ta. Mà thủ đoạn giết người, ta lại càng không bằng. Ngươi chờ nghe tin tốt lành đi."*

Lâu Cao chấn kinh rồi. Hắn đột nhiên phát hiện, ở trong lòng mình, thanh niên tên Đường Tam kia đã bao phủ bởi một tầng nồng đậm sắc thái thần bí.

Ra cửa, Mã Hồng Tuấn lập tức tiến đến bên người Đường Tam, nhỏ giọng nói:*"Tam ca, có muốn ta cho mượn cái khăn đen che mặt hay không?"*

Đường Tam liếc mắt nhìn hắn:*" Mập mạp, ngươi chuẩn bị đầy đủ nhỉ?"*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc:*"Mấy năm nay ta du lịch bên ngoài, không tiến bộ sao được. Luôn luôn không thể tùy tiện lộ diện. Ngươi nói có phải hay không?"*

Đường Tam cười nhẹ nói:*"Là lúc đi trộm gà trộm chó hay sao? Hay là lúc đi phóng hỏa?"*

*"Ách…"*Mập mạp có chút xấu hổ nhìn Đường Tam:*"Tam ca, tại sao ngươi lại đoán được? Có muốn ta truyền cho một ít kinh nghiệm của bản thân không?"*

Đường Tam tức giận nói:*" Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ta còn không biết ngươi sao? Chúng ta lần này không phải đi trộm gà trộm chó, nếu có lộ diện, chỉ cần người chứng kiến chúng ta đều rời khỏi thế giới này, còn sợ lộ thân phận sao?"*

Đường Tam đích thanh âm chỉ có Mã Hồng Tuấn nghe được. Nhưng ở trong mấy lời này, hắn đã nghe được rất nhiều điều. Hồi tưởng lại ánh mắt nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng lại có hàn ý ba động khi mà Mại Nhĩ Tư muốn đùa giỡn Tiểu Vũ, mập mạp âm thầm thở dài. Võ Hồn Điện này muốn xui xẻo, dù đắc tội Tam ca, cũng đừng đắc tội Tiểu Vũ ngay trước mắt Tam ca. Làm một người Sử Lai Khắc thất quái, hắn thế nào lại không hiểu rõ Tiểu Vũ chính là bị Đường Tam độc chiếm cơ chứ.

Tiểu Vũ bởi vì Võ Hồn Điện mà phải hiến tế chết đi, thật vất vả mới sống lại được, lại bị một giáo chủ Võ Hồn Điện đùa giỡn, Đường Tam nếu còn có thể ngăn chặn lửa giận của mình thì mới là lạ đấy. Màn đêm đen kịt, che khuất cả mặt trăng, không khí có chút lãnh, cũng có chút tĩnh. Hai bóng đen nhẹ nhàng lướt đi trong màn đêm về cùng một hướng.

Đang đi, bỗng Đường Tam cước bộ dừng lại:*"Xem ra, chúng ta không cần phải đi xa như vậy"*

Mã Hồng Tuấn lập tức hiểu ý, hai người nhanh chóng nấp sau một góc khuất.

Không lâu sau, từ phía xa dần dần truyền lại tiếng nói ồn ào, chỉ thấy vài chục người, đang từ xa theo hướng bọn họ đi tới. Cầm đầu, đúng là Mại Nhĩ Tư ngày nọ đã đùa giỡn với Tiểu Vũ. Phía sau hắn, tất cả đều là hồn sư mang trang phục Võ Hồn Điện.

Đường Tam lẳng lặng đứng ở trong góc, Tay phải đặt trên vai mập mạp, truyền âm nói:*"Canh Tân thành võ hồn chủ điện hồn sư chắc hẳn đều ở nơi này. Vì thần khí, bọn họ dốc toàn lực lượng rồi. Ngươi trực tiếp tới võ hồn chủ điện phóng hỏa, nếu như gặp phải hồn sư, chỉ cần thực lực không mạnh,*

giết không tha. Nếu như không có, tựu đốt hang ổ của bọn chúng."

Mập mạp nhìn bọn hồn sư không ngừng tới gần, nhỏ giọng nói:*"Vậy những người này…"*

Đường Tam nơi khóe miệng toát ra một tia tà dị: *"Bọn họ cứ giao cho ta đi"*

Mã Hồng Tuấn không nói thêm cái gì, mang theo điểm thương xót nhìn qua đám hồn sư nọ, xoay người biến mất trong bóng tối.

"Giáo chủ đại nhân, chúng ta lần này cướp đoạt Hiệp hội thợ rèn gì đó, có thể có phiền toái hay không? Dù sao, tại Canh Tân thành này Hiệp hội thợ rèn địa vị cũng rất cao". Một hồn sư có chút lo lắng nói ra.

Mại Nhĩ Tư hù lạnh một tiếng: *"Ngươi biết cái gì, có thể có phiền toái gì? Ai thèm đem loại Hiệp hội thợ rèn rác rưởi này để ý chứ? Đừng quên, chúng ta là một phần của Võ Hồn Điện thần thánh, thiên hạ bá chủ Võ Hồn Điện. Chúng ta làm việc hết thảy vì Võ Hồn Điện phát triển. Thợ rèn hiệp hội dám cự tuyệt trở thành một phần của Võ Hồn Điện, bọn chúng nhất định phải bị giáo huấn. Chỉ bằng vào mấy tên hồn sư cấp thấp bọn chúng, võ hồn lại rất bình thường, thế nào lại ngăn cản được bọn ta? Chúng ta hồn sư đích địa vị, là không có ngành nghề nào có thể so sánh, mọi nghề nghiệp khác, đều là vì chúng ta hồn sư mà phục vụ. Hiệp hội thợ rèn gì đó được cung cấp cho chúng ta. Đó là vinh hạnh của chúng."*

Nhưng vừa nói tới chỗ này, những nét bỉ ổi trên mặt Mại Nhĩ Tư bỗng dưng đọng lại. Không riêng gì hắn, tất cả hồn sư ở đây đều đột nhiên cảm giác được một cổ run rẩy đến từ linh hồn. Giờ khắc này, bọn họ đột nhiên phát hiện, chính mình cùng ngoại giới tựa hồ hoàn toàn cách li. Đã bị cỗ hàn khí đó hoàn toàn cách li. Một tia yếu ớt đến từ nơi sâu nhất trong nội tâm khiến đám người không khỏi toát ra một tia kinh hãi từ trong mắt.

*"A…"*Một tiếng hét thảm từ cuối đội ngũ vang lên. Mọi người như một con thỏ đã bị kinh hãi cực độ quay nhanh về phía sau. Một hồn sư thực lực không mạnh lắm đã chậm rãi té trên mặt đất, trong ánh mắt tràn ngập cực độ hoảng sợ. Hai tay bứng chính yết hầu của mình, máu tươi như một con rắn nhỏ dài phóng ra không ngớt từ khe rách ở cổ họng. Có thể thấy rõ ràng một liễu diệp

đao màu lục bạc như cánh ve, dài ước chừng 7 tấc từ bên trái cổ hắn đâm vào.

Không khí tựa hồ trở nên càng tĩnh, càng lạnh hơn. Mại Nhĩ Tư hét lớn một tiếng:*"Người nào? Lăn ra đây. Mọi người phóng thích võ hồn, cẩn thận đề phòng."*

Nghe lời hắn nhắc nhở, đám hồn sư chưa bao giờ trải qua chiến trường mới tỉnh ngộ, cơ hồ là rất kích động phóng thích ra hồn hoàn của mình. Trong nhất thời, hoa lệ sáng lòa, hồn hoàn xuất hiện đã phần nào khu trừ sự sợ hãi trong lòng đám hồn sư. Tụ tập lại cùng một chỗ, luồng hàn khí đó cơ hồ dần dần bị đạm hóa.

Ngay lúc này, không biết là ai đã hét to một tiếng: *"Ở bên kia"*

Theo tiếng kêu, mọi ánh mắt đều đổ về phương hướng bóng tối nhìn lại. Một đạo bóng đen dần dần trở nên rõ ràng đứng lên. Hắn tiến từng bước rất tự nhiên, mỗi một bước lại tiến lại gần đám hồn sư.

Đêm đen tối mịt, rất khó coi được tướng mạo của hắn, chỉ có thể từ dáng điệu phân biệt được đó là một nam nhân.

Không cần Mại Nhĩ Tư lên tiếng, cơ hồ mọi người bắt đầu phóng thích hồn kĩ của mình, tựa như phô thiên cái địa, phóng về phía phương hướng cái bóng đen. Đương nhiên những hồn kĩ đó đều không phải là tuyệt chiêu mạnh nhất của họ, bởi vì họ còn muốn bảo về tính mạng của chính mình. Nhân tính là ích kỉ, nhất là bọn hồn sư quen sống an nhàn hưởng thụ này, ai cũng không muốn thành kẻ kế tiếp bị chết

Nhưng là, ngay khi bọn họ vừa phát động công kích, bóng đen nọ liền biến mất. Không có bất cứ cái gì bào hiệu, cứ như vậy mà biến mất. Tại vị trí của hắn, dưới sự công kích của đông đảo hồn sư võ hồn chủ điện Canh Tân thành, một trận chấn động kịch liệt vang lên. Một ít hồn sư thực lực yếu thậm chí không có phát hiện bóng đen nọ biến mất, còn đang vì công kích trúng mục tiêu mà dương dương tự đắc.

Một cái bóng lạnh lùng được chiếu rọi từ hồn hoàn của đám hồn sư trải dài trên mặt đất. Một đại hồn sư đột nhiên cảm giác được trên người hơi hơi tê

rần, ngay sau đó hắn nhìn thấy rõ ràng một vật hình cái trùy bén nhọn từ ngực mình lộ ra. Hắn muốn kêu gào, nhưng lại phát hiện, chính mình ngay cả thanh âm đã không thể nào phát ra được nữa.

Cũng không đau đớn, chỉ có tê dại. Nhưng dù miệng hắn có mở rộng cũng không thể nào phát ra được một tia thanh âm. Trước khi bóng tối dần bao phủ, hắn chợt thấy hết thảy mọi vật đều bị một cái gì đó thôn phệ.

Ngã xuống không phải một người, mà là hai. Cái bóng thon dài sau lưng hai người nọ, không biết từ lúc nào bên ngoài cơ thể đã mọc lên 8 cái trường mâu, trong đó 2 cái đã đâm thủng thân thể bọn họ. Lấy lực phòng ngự của hồn võ họ mà nói, căn bản là không thể sinh ra bất kì hiệu quả phòng ngự nào. Trước mặt 8 cái chu mâu này, bọn họ làm sao có thể may mắn thoát khỏi chứ?

Một tiếng nổ phát ra từ tay phải của Đường Tam, phần đông hồn sư liền quay phắt người lại, tiếng kêu thê lương vang vọng thảm thiết trong bầu trời đêm. Có ít nhất 4 gã hồn sư thân thể bị Chư Cát Thần nỏ sắc bén xuyên qua mà mất mạng. Hai cỗ thi thể nhăn nheo đồng thời theo bát chu mâu bay lên, chặn đứng công kích từ mấy tên hồn vương có phản ứng nhanh nhất, mà sau đó cái bóng thon dài cũng đã lại một lần nữa biến mất.

Nếu nói người thứ nhất bị giết làm cho hồn sư của Canh Tân thành võ hồn chủ điện sợ hãi, thì như vậy, sáu người vừa chết sau đấy lại khiến bọn họ hoàn toàn lâm vào trạng thái kinh hoàng. Phảng phất như có một vũng xoáy đang xoay quanh thân thể đám người, không ngừng cắn nuốt linh hồn bọn họ.

Bảy người cứ như vậy mà ngã xuống, hơn nữa lại là bảy hồn sư. Mặc dù trong số đó phần lớn là hồn sư có thực lực yếu nhược, nhưng cuối cùng vẫn là hồn sư a! Không có bất cứ dấu hiệu phản kháng nào cũng đã lạnh như băng ngã trên mặt đất. Mà mọi người đến bây giờ vẫn chưa biết rõ tướng mạo của đối phương, đối với những hồn sư quen sống an nhàn này mà nói, thì đây đúng là một chuyện quá kinh khủng.

Càng là như vậy, hàn khí xung quanh lại càng rõ ràng. Hơi thở bạo lê lạnh như băng, làm cho sự yếu ớt trong nội tâm của đám hồn sư càng ngày càng tăng. Nếu nói bọn họ thực lực có mười phần, thì hiện tại bọn họ đang phải

dùng mười hai phần lực lượng cố gắng bảo vệ tính mạng của mình, cho dù là Mại Nhĩ Tư cũng không có ngoại lệ.

"Mọi người lưng dựa vào nhau" Mại Nhĩ Tư ít nhiều còn có chút năng lực chỉ huy, lên tiếng nhắc nhở thuộc hạ. Không đến ba mươi tên hồn sư còn lại rất nhanh tụ tập thành hình vòng tròn, ngưng tụ chặt chẽ vào một chỗ. Quang mang hồn hoàn trở nên sáng hơn rất nhiều, vì bảo vệ tính mạng của mình, cuối cùng bọn họ đã đem hồn lực của mình thúc dục tới cực hạn.

Hai hồn vương bên người Mại Nhĩ Tư chính là hai anh em. Hai người đồng thời giơ tay lên, trên người đệ nhĩ hồn kĩ bùng sáng, tạo thành hai đạo kim quang phóng lên cao, tới độ cao khoảng hai mươi thước liền nổ tung, khuếch tán ánh sáng ra xung quanh. Vốn bầu trời đêm tối đen bỗng chốc sáng rực lên y như ban ngày.

"Ở đó" Bầu trời đột nhiên sáng rực, làm cho bóng đen thần bí cuối cùng cũng phải bại lộ trước đông đảo ánh mắt của đám hồn sư.

Tóc màu lam, mắt cũng màu lam. 8 cái trường mâu quỷ dị từ hai bên thân thể mọc ra, kim quang chiếu rọi xuống, hơi thở lạnh như băng từ trên người hắn không ngừng phóng thích ra.

Rốt cuộc hồn sư Canh Tân thành võ hồn chủ điện cũng tìm thấy mục tiêu, bọn họ đồng thời cũng thấy 6 cái hồn hoàn sáng lên.

Thân thể bại lộ trước mắt đối thủ, Đường Tam sẽ không cần phải ẩn dấu thân mình mà không dùng Lam Ngân Hoàng nữa.

Phát sáng lên chính là đệ tứ hồn hoàn màu đen, nương theo hắc mang nọ, một bạch quang hoàn toàn trái ngược cũng chợt từ dưới chân Đường Tam bộc phát ra.

Một kích này, chính là toàn bộ thực lực của Đường Tam. Tất cả hồn lực đều được ngưng tụ vào đệ tứ hồn kĩ này. Mà bạch quang đại biểu cho sát thần lĩnh vực tăng cường khả năng đột kích cũng được phóng thích.

Bạch quang bộc phát đồng thời còn bao gồm cả lam quang. Nếu như nói

trắng ra là đột kích hình tam giác. Trước mặt đông đảo địch nhân hiển lộ chính mình, mà địch nhân lại bị hồn hoàn màu đỏ trên người hấp dẫn, Đường Tam đã hoàn toàn bộc phát thực lực bản thân.

Bộc phát không hề báo hiệu, Lam Ngân Hoàng đệ tứ hồn kĩ biến dị lồng giam kĩ năng lam ngân đột thứ trận nở rộ. Dưới sự khống chế của tinh thần lực mạnh mẽ, Đường Tam đã dồn hết hồn lực vào một kích này vào vòng tròn nơi tập trung đông đảo hồn sư, thậm chí không có đến một cây Lam Ngân Hoàng dư thừa xuất hiện ở bên ngoài.

Thanh âm chói tai vang lên lúc Lam Ngân Hoàng cùng phòng ngự của đám hồn sư va chạm. Thực lực thấp hơn bốn mươi cấp hồn sư cơ hồ trong nháy mắt bị Lam Ngân Hoàng kinh khủng đâm thủng.

Cũng không phải là do uy lực của Lam Ngân đột thứ trận uy lực quá lớn, mà bởi vì hiệu quả của song trọng suy yếu cùng tăng phúc.

Lam Ngân lĩnh vực đối với Lam Ngân Đột Thứ trận có hiệu quả tăng phúc, Sát Thần lĩnh vực làm đối thủ suy yếu, khiến cho uy lực của cái hồn kĩ này phát huy vô cùng lớn. Sát thần đột kích làm tất cả hồn sư bên trong bao gồm cả Mại Nhĩ Tư đều thất thủ tâm thần, lực phòng ngự hạ xuống. Ở dưới tình huống này, Lam Ngân đột thứ trận vốn chỉ có thể giết chết ba mươi cấp hồn sư lại khiến toàn bộ bốn mươi cấp hồn sư trở xuống bị đâm thủng.

Sau khi phát động đợt tấn công thứ nhất, Đường Tam liền ăn ngay một cây khôi phục đại hương tràng cùng hưng phấn hồng tràng. Mục đích của hắn không phải chỉ là giết chết mấy hồn sư thực lực yếu nhược mà phải đem toàn bộ những người trước mắt này hủy diệt.

Lam Ngân đột thứ trận cùng Sát Thần lĩnh vực hiệu quả khi liên hợp khiến mỗi hồn sư phải mê muội ít nhất trong ba giây. Đương nhiên, cái này chỉ dùng cho những hồn sư không bị Lam Ngân Đột Thứ trận lực sát thương kinh khủng giết chết. Mà hồn sư không chết, cũng chỉ còn có 6 gã mà thôi. Bao gồm Mại Nhĩ Tư hồn đế cấp bậc cùng năm tên hồn vương.

------oOo------

Chương 366: Thần khí Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Nèo

Không chút chậm trễ, trong nháy mắt rời đi, Đường Tam đã đến trước mặt hai gã Hồn Vương đang tụ tập, đang trong trạng thái mê muội, bọn họ yếu ớt bị Bát Chu Mâu xuyên qua như xuyên một tờ giấy. Mà sức sống bọn họ chỉ trong nháy mắt bị Bát Chu Mâu hút hết. Tiêu hao hồn lực của Đường Tam đã rất nhanh được khôi phục nhờ thôn phệ. Khi hắn có thể chính thức nắm bắt ý nghĩa thôn phệ của Bát Chu Mâu thì Đường Tam đã có khả năng duy trì năng lực chiến đấu rất lâu. Hắn thậm chí không cần đem kịch độc của bát chu mâu phát ra, vẻn vẹn bằng vào thôn phệ, là có thể khiến kẻ bị đâm trở thành một bộ thây khô.

Mà cả quá trình này, Đường Tam chỉ dùng mất hai giây.

Vì để tiết kiệm thời gian, Bát Chu Mâu của Đường Tam mang theo hai cỗ thi thể khô, rất nhanh phi đến trước mặt một tên hồn vương khác, không hề chậm trễ đồng thời cắm ngập vào, khi hắn hoàn thành động tác này thì chủ điện của Vũ Hồn tại Canh Tân Thành cũng chỉ còn có ba tên còn sống, Mai Nhĩ Tư là một trong số ba tên này, sau khi tỉnh táo lại thì chúng đã chẳng quan tâm đến máu huyết xung quanh, cơ hồ trong nháy mắt chúng đã phóng thích hồn kỹ mạnh mẽ nhất của mình.

Có lẽ là vì nguyên nhân bảo vệ tính mạng, bọn họ lúc này phóng thích hồn lực đã có thể đột phá hạn chế của Sát thần Lĩnh Vực. Dưới sự uy hiếp đến tính mạng, lúc này tiềm lực của họ đã được phát ra với tiềm lực lớn nhất.

Ba khối thây khô từ bát chu mâu bị ném tung ra, che trước mặt Đường Tam, mà chính hắn cũng không lui về phía sau như tính toán của đối thủ, mà là không nhân nhượng nghênh đón công kích mạnh nhất của hai gã hồn vương và một gã hồn đế..

Ánh vàng rực rỡ bao phủ xung quanh thân thể Đường Tam, tất cả công kích

của đối thủ đều giống nhau, một đi không trở lại. Trong đôi mắt mầu lam của hắn lúc này chính là ánh mắt sợ hãi thất sắc của đối thủ.

ba đối thủ, tại ba hướng khác nhau đều được Đường Tam ngăn cản công kích gần như cùng lúc, lúc này Thân thể Đường Tam xuất hiện trước mặt một gã hồn vương.

Vô địch kim thân nọ chỉ cần ba giây cũng là đủ để Đường Tam làm nhiều chuyện rồi, Còn ba gã đối thủ thấy hắn đang bị vây bởi công kích mạnh nhất của cả bọn mà sợi long cũng không bị tổn hại thì sợ ngây người, Ngay lúc đó Bát Chu Mâu đâm xuyên qua ngực tên hồn sư đầu tiên.

Tử kim sắc quang mang cũng đồng thời từ trong ánh mắt Đường Tam bộc phát, quang mang chợt lóe rồi biến mất, cuối cùng đầu một hồn vương đã nổ trở thành làn mưa máu. Lựa chọn thời gian sử dụng Tử cực thần quang lúc này đúng là có khả năng phát huy ưu thế cao nhất, cho nên làm sao tên đối thủ này có thể ngăn cản chứ?

Mại Nhĩ Tư đã muốn điên rồi. Bất luận là lực sát thương kinh khủng của đối thủ hay là đệ lục hồn hoàn đỏ như máu kia lại them việc đối mặt công kích của cả ba người họ mà không chút tổn thương đã khiến hắn sợ hãi đến cực điểm. Tất nhiên khi một người đạt tới giới hạn của sợ hãi thì lúc đó sẽ không còn là sợ hãi nữa, mà đó sẽ trở thành điên cuồng. Điên cuồng chính thức.

Nhưng là Đường Tam thậm chí không cho hắn cả cơ hội để điên cuồng.

Trước sát na Vô địch kim thân chấm dứt. Đường Tam lại dùng một kỹ năng kinh khủng nữa là thuấn di trong nháy mắt. Đồng dạng là hồn đế, nhưng Mại Nhĩ Tư làm sao có thể so sánh cùng hắn chứ? Cho dù là cấp bậc cường giả như hồn đấu la cũng không nhất định có thể trực tiếp đối kháng Đường Tam. Ngay cả việc Đường Tam có tiêu hao đến tám phần hồn lực thì kết quả cuối cùng của trận đấu cũng vẫn không thay đổi như trước.

Lúc này sau khi thuấn di thì Đường Tam cũng không xuất hiện sau lưng đối thủ, Mà là trực tiếp xuất hiện trước mặt Mại Nhĩ Tư. Cũng không cần tiêu hao bao nhiêu hồn lực, đệ nhị hồn kĩ kí sinh đã được phóng thích. Khiến Mại Nhĩ Tư đang điên cuồng bị hạn chế. Mà Bát Chu Mâu sau lưng Đường Tam

đã trong chớp mắt đánh tới thân thể đối thủ.

Không có đâm thủng, Cũng không có thôn phệ. Chỉ là nhẹ nhàng mà đâm phá lớp da hắn. Độc tố phóng thích, Trong nháy mắt địa *"Ma túy"* khiến thân thể Mại Nhĩ Tư trở nên cứng ngắc.

"Này..... Đây là..... Trưởng lão..... Ý gì?" Mại Nhĩ Tư dùng âm thanh khàn khàn mà run rẩy hỏi. Cho tới bây giờ hắn vẫn tưởng rằng Thái Thản là trưởng lão của Vũ Hồn Điện, còn Đường Tam chỉ là thủ hạ của Thái Thản mà thôi.

Đường Tam cười, nụ cười lạnh như băng, lại thêm các thi thể xung quanh làm nền đã khiến nụ cười lạnh băng đó như Nụ cười của tử thần. Nụ cười đó khiến Mại Nhĩ Tư không còn chút hy vọng thoát thân nào nữa.

"Đây là ý tứ của ta. Là lãi mà ta thu của Vũ Hồn Điện. Khi người đùa giỡn Tiểu Vũ của ta thì mệnh của ngươi đã đượcđịnh đoạt rồi. Vĩnh biệt…."

Phốc ----, máu bắn tung tóe, không có thôn phệ, chỉ có thuần túy đâm một phát, Tám căn chu mâu trong nháu mắt thân thể hắn khiến đây trở thành cảnh tượng máu me ghê rợn. Tựa hồ khiến Đường Tam quay trở lại thời gian hắn ở Sát Lục chi Đô. Mà nội tâm hắn đã tích tụ thống khổ từ lâu nay được phát ra hoàn toàn. Hắn vĩnh viễn cũng quên không được Tiểu Vũ vì cứu chính mình mà hiến tế bản thân khiến hắn cảm thấy vô lực. Hắn thề muốn nắm giữ tính mạng, nắm giữ tính mạng của mình, cũng nắm giữ tính mạng của người khác.

Từng được Sát Lục chi Đô bồi dưỡng, mấy xác chết này gần như không khiến Đường Tam có chút để ý, vứt thi thể Mại Nhĩ Tư xuống, nhanh chóng thu hồi tất cả ám khí trên người lũ hồn sư của Vũ Hồn Điện này lại. Mà cho tới tận lúc này xa xa mới rốt cuộc dâng lên hỏa quang nồng nặc.

Lại ăn một cây khôi phục đại hương tràng, nhìn hỏa diễm phía xa xa, nội tâm đang sôi sục của Đường Tam dần dần tan rã, võ hồn điện thế lực khổng lồ, nhưng diện tích bao trùm cũng quá lớn. Trực tiếp chống lại mặc dù khó có khả năng, nhưng từ bên cạnh đánh du kích thì vẫn có thể. Lấy thực lực Đường Tam, chỉ cần không phải đụng tới đối thủ có được năng lực khống chế mình quá nhiều thì dù không chiến thắng nhưng tự bảo vệ mình cũng quá đủ.

Từ khi hắn biết cừu hận của cha mẹ, hắn đã đề ra sách lược từng bước phá hoại. Hôm nay chỉ là sự bắt đầu mà thôi. Cừu hận của Cha mẹ, cừu hận của Tiểu Vũ, cừu hận của Hạo Thiên Tông. Hắn muốn đòi lại từng điểm từng điểm một với Vũ Hồn Điện.

Tiếng bước chân ồn ào từ xa xa vang lên, bên này dù động tĩnh không tính là lớn nhưng ánh sang huyễn lệ lại dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của quan phương tại Canh Tân thành. Từ vị trí máu tanh, Đường Tam dần dần biến mất trong bong đêm.

Sáng sớm hôm sau, một tin tức động trời được truyền khắp Canh Tân thành, võ hồn chủ điện tại Canh Tân thành đêm qua bị trận lửa lớn biến thành tro bụi, Bao gồm cả điện chủ Mại Nhĩ Tư giáo chủ ở bên trong, tổng cộng ba mươi bốn hồn sư toàn bộ chết trên đường phố của Canh Tân thành, xác chết mỗi người lại quái dị cực kỳ, cả ngã tư kia đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Võ hồn điện là chỗ như thế nào, Đây chính là thế lực mà ngay cả hai đại đế quốc cũng kiêng kị không dám chống đối. Tại Canh Tân thành trong số các thành thị, vũ hồn chủ điện ở đây có được hơn ba mươi danh hồn sư cũng có thể nói là quyền thế ngập trời, quan phương cũng không dám dễ dàng mạo phạm bọn họ. Trong vòng một cả vũ hồn điện đều bị giết sạch, chủ điện bị thiêu rụi, chuyện kiểu này đừng nói là tại Canh Tân thành, coi như là tại cả đấu la đại lục cũng chưa bao giờ phát sinh quá.

Trong lúc nhất thời không khí cả Canh Tân thành đã trở nên vô cùng ngưng trọng, quan phương dưới sự khiếp sợ bắt đầu nghiêm khắc điều tra, phong bế cửa thành, không được ra vào. Vào từng nhà tìm tòi hung thủ.

Đương nhiên, người nào cũng biết đây chẳng qua chỉ là lướt qua mà thôi, có thể giết chết hơn ba mươi hồn sư của võ hồn điện thì sao có thể dễ dàng bắt được. Quan phương nơi này chỉ duy nhất có thể làm chút hữu dụng chính là thông báo tình huống ở đây với Vũ hồn điện rồi chờ đợi xử lý của bọn họ.

Dân chúng tại Canh Tân thành, đa số bình dân là vỗ tay vui mừng, lấy tính cách như vậy của Mại Nhĩ Tư, bình thường dân chúng nơi đây bị vũ hồn điện ức hiếp bao nhiêu. Chủ điện của Vũ Hồn điện ở Canh Tân thành bị hủy thì họ coi như vỗ tay vui mừng vô cùng.

Mà ai cũng không có chú ý tới. Lúc sáng sớm khi cửa thành đã phong bế đã lặng yên mở ra, hai cỗ xe ngựa lặng lẽ rời đi. Lấy địa vị của Lâu Cao, ai có thể ngăn trở hắn ra khỏi thành chứ? Mà ngay đêm qua, hiệp hội thợ rèn đã chính thức tuyên bố, do Tư Long kế thừa chức vị hội trưởng của hiệp hội.

Trên đường về, Sử Lai Khắc ngũ quái ngồi trên một xe ngựa còn hai vị tượng thần cũng ngồi một xe ngựa để nghiên cứu. Tư vũ, tư khải hai vị thợ rèn cấp bậc tông sư cũng không cùng đi trước cùng Lâu Cao đến Đường môn, Tư Long vừa mới trở thành hội trưởng của hiệp hội thợ rèn nên bọn họ cũng muốn được ủng hộ mạnh mẽ. Bọn họ đã cùng Đường Tam ước định, chờ tình huống hiệp hội thợ rèn dần ổn định lại, một tháng sau sẽ lên đường đi trước Đường môn.

Mã Hồng Tuấn có chút oán giận nói:*"Tam ca. Ngày hôm qua ta từ võ hồn điện lấy được rất nhiều tài vật, tại sao ngươi bắt ta giao cho hiệp hội thợ rèn, Đây là tài phú không nhỏ mà!"*

Võ hồn chủ điện bị thiêu, Mã Hồng Tuấn tự nhiên sẽ không để tay không mà quay về, hắn mang về số lượng tài vật không nhỏ khiến người khác nhìn đến cũng phải giật mình.

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói:*"Đây đều là mồ hôi nước mắt của người dân Canh Tân Thành, Giao cho hiệp hội thợ rèn, để cho bọn họ từ từ trả cho dân chúng mới tốt. Hiệp hội thợ rèn không phải cũng có hồi báo rồi sao? Tối hôm qua thu được gồm hai kiện thần khí đều chia chúng ta năm phần giá cả, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ. Thu hoạch lần này đã vượt khỏi mong đợi của chúng ta, chúng ta cũng không có thể quá tham lam. Không phải sao?"*

Vừa nói, Ánh mắt Đường Tam đã có chút lo lắng đích rơi vào trên người Tiểu Vũ.

Lúc này, tình hình trên xe ngựa có chút kì quái, Tiểu Vũ luôn luôn gắn chặt với Đường Tam nhưng nay lại ngồi cạnh Trữ Vinh Vinh, ngủ say trên đùi Trữ Vinh Vinh.

Đêm qua, sau khi Đường Tam trở về, dù nói gì Tiểu Vũ cũng không chịu đến

gần hắn, ánh mắt nhìn Đường Tam thậm chí hiện ra tâm tình sợ hãi. Bất luận Đường Tam an ủi nàng như thế nào nhưng cuối cùng nàng cũng không chịu đến gần hắn. Một đêm không chợp mắt. tới tận sáng sớm hôm nay, Tiểu Vũ mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Đường Tam có thể đoán được. Vì Tiểu Vũ đã mất đi linh hồn cho nên khi thấy mùi máu tanh trên người hắn quá nhiều,vì thế nàng không dám đến gần. Mặc dù nàng không có ý thức, nhưng cảm giác lại vẫn rất linh mẫn như trước, cho tới bây giờ, nàng vẫn không muốn đến gần hắn. Hôm nay sáng sớm thừa dịp trời còn chưa sáng, mọi người mua đầy đủ vật phẩm lên xe ngựa, Tiểu Vũ mới mệt mỏi dựa sát vào Trữ Vinh Vinh mà ngủ thiếp đi.

Nghe xong Đường Tam nói, Mã Hồng Tuấn gãi gãi đầu, nói:*"Nói cho cùng, tiền này tiêu cũng không thoải mái cho lắm. Chỉ là, Sau này nếu gặp phải chuyện giống như thế, chẳng lẽ lại đưa cả cho quan phương sao? Bởi vì không phải nơi nào cũng có hiệp hội thợ rèn."*

Đường Tam suy nghĩ một chút nói:*"Nhìn tình huống mà định, Giao cho quan phương là khó có khả năng, vì như vậy chắc chắn sẽ trở lại tay của Vũ hồn điện."*

Áo tư tạp ngồi bên cạnh Đường Tam nói:*"Thật sự hâm mộ Tiểu Vũ mà. Ngủ được như vậy hương vị thật là ngọt ngào, không lo không nghĩ mới hay chứ."*

Mã Hồng Tuấn có chút khinh bỉ nhìn Áo Tư Tạp nói:*"Ngươi là hâm mộ Tiểu Vũ có thể gối lên trên đùi Vinh Vinh. Hắc hắc."*

Áo Tư Tạp dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói:*"Chuyện này có gì mà quá hâm mộ chứ, ca cũng không phải không quá để ý. Ách....."* Nói xong những lời này hắn mới phát hiện chính mình nói lỡ miệng, nhìn ánh mắt như giết người của Trữ Vinh Vinh mà vội vã ngậm miệng lại.

Nhìn bộ dáng bọn họ, Đường Tam không khỏi mỉm cười. Bởi vì giết chóc tối hôm qua, nội tâm hắn vốn có vẻ bạo lệ giết chóc nhưng nay thấy đồng bọn thoải mái mới dần dần bị đè ép xuống. Dù sao, lúc đầu kinh nghiệm tại Sát Lục chi Đô, mặc dù trải qua kinh nghiệm tại Nguyệt Hiên mà sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, nhưng thủy chung vẫn không có chính thức biến

mất. Mà luồng sát khí cũng là không thể biến mất, nếu không, sát thần lĩnh vực của hắn cũng sẽ mất đi hiệu quả.

Hung hăng nhéo hông Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh trừng mắt nhìn mập mạp liếc mắt một cái,*"Mập mạp chết tiệt, còn dám giễu cợt chúng ta, ngươi cũng đừng muốn tìm đến lão bà. Ngươi nói, ngươi sau này muốn theo đuổi nữ hài tử là càng dễ dàng tin tưởng ngươi, hay là tin tưởng ta đi."*

Mã Hồng Tuấn mở to hai mắt nhìn,*"Vinh Vinh, không thể như vậy mà! Các ngươi đều từng cặp với nhau, ca ca ta cũng phải có mục tiêu theo đuổi chứ."*

Trữ Vinh Vinh hừ một tiếng. Ngẩng đầu không thèm nhìn hắn nữa.

Mã Hồng Tuấn ho khan hai tiếng,*"Hảo, hảo, sau này ta không cười ngươi nữa là được. Chúng ta đổi đề tài khác đi. Hắc hắc. Vinh Vinh, coi như hai kiện thần khí ngày hôm qua để ngươi thu lấy đi, Lấy ra nhìn một chút đi mà! Cho chúng ta xem phòng ngự của chúng mạnh cỡ nào đi."*

Vừa nói lời này, ngay cả Đường Tam cũng bị khơi mào hứng thú. Ngày hôm qua sau khi bọn họ trở về, Lâu cao tuân thủ lời hứa, tất cả lấy được từ Mại Nhĩ Tư đều đưa cho họ. Nhưng vì Mã Hồng Tuấn lấy được tài phú rất nhiều, mà năm phần trong đó đều được chia cho Đường Môn. Mà trong đó chắc chắn cũng có hai kiện thần khí Bát Bảo Như Ý nhuyễn giáp kia.

Trữ Vinh Vinh gật đầu, trong tay quang mang chợt lóe, hai kiện Bát Bảo Như Ý nhuyễn giáp đã xuất hiện trong tay nàng.

Một kiện nhuyễn giáp bọn họ đã thấy vào buổi đấu giá ngày hôm qua, là màu lam, mà một kiện khác là mầu trắng.

Trên hai kiện nhuyễn giáp đều không có bất cứ vân lộ nào để trang điểm, cầm trong tay cũng cảm thụ sức nặng không quá lớn. Trữ Vinh Vinh đưa chúng đến tay Đường Tam.

Đường Tam đem hai kiện nhuyễn giáp tiếp nhận, cầm lấy kiện nhuyễn giáp chon am nhân, Nhẹ nhàng lôi kéo một chút, nhuyễn giáp nhất thời bị kéo ra một ít, khi hắn buông tay ra. Nhuyễn giáp rồi lại tự khôi phục lại nguyên

trạng. cực kỳ co giãn.

Than dài một hơi, Đường Tam than thở nói:*"Kĩ năng thần kì thật! Khó có thể tưởng tượng Lâu Cao tiền bối sao có thể làm được như vậy."*

Áo Tư Tạp nhắc nhở Đường Tam nói:*"Hiện tại nên gọi là lâu cao trưởng lão, hắn đã là người của Đường Môn rồi."*

Đường Tam hướng Mã Hồng Tuấn bên người nói:*"dùng phượng hoàng hỏa diễm của ngươi thiêu một chút thử xem."*

Vừa nói, hắn dùng tay nâng áo giáp mầu lam này lên trước mặt Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn gật đầu, lấy thực lực của hắn bây giờ, đã không cần đem võ hồn hoàn toàn phóng thích cũng có thể sử dụng một chút phượng hoàng hỏa diễm. Một đoàn hỏa diễm màu đỏ từ đầu ngón tay bốc lên, trực tiếp đặt trên áo giáp.

Phượng Hoàng hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn có được tăng phúc rất mạnh, mặc dù chỉ một điểm như vậy nhưng nhiệt độ bên trong xe ngựa vẫn tăng mạnh.

Ánh mắt mọi người tập trung trên nhuyễn giáp. Dưới thiêu đốt của phượng hoàng hỏa diễm, chỉ lóe lên rồi nhuyễn giáp lại trở lại như thường, không có một điểm biến hóa, cho dù là mầu sắc cũng không có bất kỳ biến hóa gì.

Đường Tam gật đầu, ra hiệu Mã Hồng Tuấn thu hồi hỏa diễm, lúc này mới hướng mọi người nói:*"Gần áo giáp, ta chỉ cảm nhận được một chút ấm áp. Khả năng trống nhiệt của nó hẳn là rất mạnh. Sợ rằng Tư Địch đại sư nói nó có khả năng chịu được công kích của hồn sư sáu mươi cấp, cho dù bất kể cách tấn công nào cũng không thể phá được phòng ngự của nó. Đây chắc chắn là bảo bối hiếm thấy."*

Vừa nói, hắn cầm nhuyễn giáp trong tay vứt cho Áo Tư Tạp,*"Tiểu Áo. Bộ này để ngươi mặc đi."*

Áo Tư Tạp cũng không khách khí, mặt mang vẻ mỉm cười tiếp nhận Bát Bảo Như Ý nhuyễn giáp. Mặc dù hắn đã có kính tượng hương tràng, có thể trong khoảng thời gian ngắn có được năng lực của chiến hồn sư, nhưng thân mình hắn dù sao vẫn là một người phụ trợ hệ khí hồn sư. Nhuyễn giáp này đối với hắn có tác dụng lớn hơn hắn so với bọn Đường Tam, Mã Hồng Tuấn.

Cầm một kiện nhuyễn giáp mầu trắng khác, nhưng thần sắc Đường Tam lại toát ra vài phần do dự, nhìn Trữ Vinh Vinh một chút, lại nhìn Tiểu Vũ đang ngủ say, trong lúc nhất thời không cách nào đưa ra quyết định.

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ thân mình đều không có chút lực phòng ngự nào, nhưng nhuyễn giáp lại chỉ có một kiện, không rõ nên cho ai đây? Tiền là của Thất Bảo Lưu Ly tông cấp, Lần này tiêu hơn trăm vạn kim hồn tệ nhưng rõ ràng hiện tại Tiểu Vũ nếu so với Trữ Vinh Vinh thì càng thêm yếu ớt hơn. Hơn nữa. Từ trên mặt cảm tình mà nói, tâm tư Đường Tam hiển nhiên là thiên hướng về Tiểu Vũ. nhưng càng là như vậy, hắn cũng càng không cách nào đưa ra quyết định hơn.

Trữ Vinh Vinh dù sao cũng thông minh, tự nhiên nhìn ra chỗ khó xử của Đường Tam nàng mới mỉm cười, nói:*"Tam ca, ngươi đưa cho ta đi. Đợi đến khi nghỉ ngơi ta sẽ giúp Tiểu Vũ mặc vào. So với ta thì nàng càng cần hơn. Lâu Cao tiền bối không phải đã đáp ứng sau này sẽ chế tạo thêm loại nhuyễn giáp như vậy cho chúng ta mà? Sau này ta yêu cầu hắn làm thêm một kiện cũng là đơn giản."*

Đường Tam nhìn lên nhuyễn giáp, trong mắt toát ra vài phần vẻ cảm kích, nhưng hắn không có nói ra lời cảm ơn. Sử Lai Khắc Thất Quái đều là đồng bọn vào sinh ra tử. Nếu như nói lời cảm ơn thì thật sự có chút dối trá.

Tiểu Vũ suốt ba ngày không đến gần Đường Tam, ba ngày sau, loại tình huống này mới dần dần có chút thay đổi, nội tâm sợ hãi, mùi máu tanh trên người Đường Tam đã dần dần phai mờ, lúc này nàng mới một lần nữa tới bên người Đường Tam.

Bộ nhuyễn giáp Bát Bảo Như Ý màu trắng đã được mặc trên người Tiểu Vũ. Để mặc bộ nhuyễn giáp này vào cũng có chút khó khăn, cho nên để cởi ra lại càng khó hơn. Bộ giáp áp sát vào thân thể nàng bởi vậy buổi tối Đường Tam

nghỉ ngơi đã bị dầy vò cùng với vui sướng.

Mặc dù Tiểu Vũ mặc nhuyễn giáp thể hiện đường cong mê người.

Lúc khoảng cách Thiên Đấu thành còn có ba ngày đường, Lâu cao chủ động tìm tới Đường Tam. Tỏ vẻ muốn cùng Đường Tam một mình nói chuyện. Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh ba người tạm thời thay xe ngựa. Về phần Tiểu Vũ, Đường Tam chắc chắn sẽ không để nàng rời đi. Đối với tình huống của Tiểu Vũ thì Lâu Cao cũng có chút hiểu rõ cho nên cũng không để ý.

"Lâu cao trưởng lão, ngài tìm ta có chuyện gì?" Đường Tam nhìn lâu cao, từ vẻ mặt của lâu cao hắn cũng có thể nhìn ra sự cuồng nhiệt trong nội tâm hắn. Loại cuồng nhiệt này chính kiếp trước Đường Tam cũng đã trải qua. Tới kiếp này thì sự cuồng nhiệt giảm đi nhiều lắm, Có lẽ là bởi vì ở kiếp này hắn không chỉ có một hướng đi duy nhất là độc và ám khí như trước nữa.

Lâu cao từ trong lòng lấy ra một bản vẽ. Đây chính là thứ mà sau khi Đường Tam rời khỏi Canh Tân thành đưa cho hắn, chính là bản vẽ trọn vẹn bộ Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Những điều này là do Đường Tam tổng hợp rất nhiều tài liệu ở kiếp trước mới rút ra được cho nên hắn nhớ rất kỹ vì thế bản vẽ cũng cực kỳ tinh tế.

"Tông chủ, lão phu có thỉnh cầu, mời người nhất định phải đáp ứng ta." Ánh mắt nóng rực của Lâu cao nhìn chăm chú Đường Tam.

Đường Tam nói:*"Ngài muốn chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm?"*

Lâu cao dùng sức gật đầu,*"Ta cùng Thái Thản đã cẩn thận thương lượng, nghiên cứu qua, ta có ít nhất sáu thành nắm chắc có thể thành công chế tạo ra tuyệt thế ám khí này. Tông chủ, hiện tại chúng ta cũng có thâm hải trầm ngân Ngân Mẫu là tài liệu quan trọng nhất để chế tạo, cho nên tin tưởng chúng ta sẽ chế tạo ra một tác phẩm siêu việt hơn tất cả những thứ trước đây."*

Đường Tam thở dài một tiếng, nói:*"Tiền bối. Tâm tình của ngài ta có thể hiểu được. Kỹ thuật của ngài ta cũng không hề hoài nghi chút nào. Nhưng hiện tại*

chúng ta cũng có rất nhiều vấn đề phiền toái, Đó chính là vấn đề gia công lại Ngân Mẫu. Lấy độ cứng cáp của nó thì muốn chế tạo là khó khăn vô cùng, chẳng lẽ ngài có biện pháp rèn nó sao?"

Vừa nói đến vấn đề này, Lâu cao đã có chút chán nản,*"Không được, ta đã thử qua. Vật kia thật sự rất cứng cỏi. Ta cùng Thái Thản kiệt lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng thay đổi chút hình dạng của nó nhưng tuyệt đối không cách nào rèn được. Nhưng Thái Thản nói với ta, ngươi có biện pháp. Cho nên ta mới đến tìm ngươi! Tông chủ, ngươi hẳn là hiểu được tâm tình lúc này của ta mà, xin mời ngươi để cho ta chủ trì rèn cái này đi."*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*"Được rồi. chờ sau khi trở lại Đường môn. Ta sẽ đưa ngài đi một chỗ. Cũng chỉ có người ở nơi đó mới có khả năng rèn nó được. Theo ta được biết, thâm hải trầm ngân ngân mẫu không thể thông qua lửa luyện hóa, chỉ có lực lượng cực kì cường đại nện lên nó thì thân hình nó mới dần dần mềm hơn, rồi từ đó mới có thể tạo hình cho nó được. Nhưng thời gian nó trở thành mềm thì rất ngắn. Nói cách khác, nhất định cần phải có một cường giả đủ năng lực luôn cùng phối hợp chế tạo cùng ngài thì mới có khả năng thành công."*

"Đáng tiếc phụ thân ngươi hắn....., nói cách khác. Lấy lực lượng của hắn chắc chắn sẽ có thể làm được. Trong tam đại thần tượng chúng ta thì phụ thân ngươi chính là bằng vào thực lực lớn nhất để có thể tinh chế rồi trở thành thần tượng. Nếu có hắn cùng hợp tác với ta, thì khả năng thành công chắc chắn sẽ vượt qua chín phần. Thật sự Hạo Thiên Chuy là vũ hồn có khả năng phá hoại lớn nhất. Đồng thời, trong mắt của ta, nó cũng là vũ hồn duy nhất dùng để làm việc đúc, rèn mà thôi."

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:*"Chuyện này hãy để giải quyết đi. Ta sẽ tranh thủ giúp ngài tìm một người hợp tác thích hợp nhất vậy."*

Ánh mắt Lâu cao lộ ra thần sắc mong chờ, nắm chặt bản vẽ trong tay.

Trong lòng Đường Tam thì sự quan trọng của Lâu cao đối với Đường môn cũng không hề kém hơn Thái Thản. Nếu như nói Thái Thản có thể chế tạo gần như toàn bộ ám khí của Đường môn thì Lâu cao chính là chuyên chế tạo các loại ám khí mũi nhọn. Có hai vị tượng thần như họ nên Đường Tam càng

có thể đầu tư nhiều tinh lực vào tu luyện và xử lý các sự tình trọng yếu của tông môn. Không cần phải tham gia chú tạo. Chế tạo ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng là tâm nguyện của hắn, nếu thật sự Lâu cao có thể thành công thì không thể nghi ngờ đó sẽ cấp cho Đường môn vị thế càng cao hơn.

Tới đêm, Sử Lai Khắc ngũ quái cùng hai vị tượng thần ngồi trên hai xe ngựa lặng yên tiến vào Thiên Đấu thành. Do sớm trở về, dọc theo đường đi ngày đi đêm nghỉ, đại đa số thời gian đều ở ngồi trên xe, So với lúc đi còn nhanh hơn mấy ngày.

Xe ngựa đi thẳng đến cổng lớn của Đường môn, Trên tấm biển ghi Đường Môn thay thế vào vị trí lúc trước treo bảng ghi Lực Chi Nhất Tộc. Từ bề ngoài nhìn lại, dường như khoảng thời gian này không có chút gì thay đổi, Nhưng sua khi bọn Đường Tam xuống xe họ lại chứng kiến trước cửa lớn của Đường Môn, Ngưu Cao tộc trưởng của Ngự Chi Nhất Tộc, Bạch Hạc tộc trưởng của Mẫn Chi Nhất Tộc cùng với Dương Vô Địch tộc trưởng của phá chi nhất tộc đang đứng nghênh đón họ.

Đường Tam có chút ngạc nhiên nhìn ba vị tộc trưởng, cũng có thể nói là ba vị trưởng lão của Đường môn, kinh ngạc nói:*"Ba vị trưởng lão sao lại biết chúng ta trở về lúc này? Bạch Hạc mỉm cười. nói:"*Tông chủ, chẳng lẽ ngươi quên Mẫn Chi Nhất Tộc chúng ta tinh thông cái gì sao?*"*

*Đường Tam lúc này mới chợt hiểu,"*Ngươi đã để tộc nhân của Mẫn Chi Nhất Tộc bắt đầu hoạt động rồi sao?*"*

Bạch Hạc cười nói:" Thât sự ta không thể để họ đều ăn không ngồi rồi được, ta đã phái bọn họ ra ngoài, hiện tại những vị trí trọng yếu của cả Thiên Đấu thành đều được tộc nhân của ta giám sát, bên trong thành phát sinh biến hóa cũng sẽ được tông môn biết ngay. Đây cũng coi như rèn luyện của ta với các tộc nhân vậy.*"*

*Ngưu Cao ha hả cười. nói:"*Cái gì mà tộc này tộc nọ, sau này chúng ta đều là người của Đường môn. Tông chủ, đừng đứng ở chỗ này, nhanh tiến vào nhìn một chút đi. Thật sự không muốn nhìn lão Bạch Hạc này khoe khoang nữa rồi, ngươi cũng nên nhìn một chút thành tựu trong mấy ngày này của ngự chi nhất tộc chúng ta đi. Chúng ta cơ bản đã thiết kế xong tông môn, còn một số

chi tiết nhỏ sẽ dần dần hoàn thành sau."

Dương Vô Địch không mở miệng, chỉ là hướng Đường Tam gật đầu. Đơn chúc tứ tông tộc rốt cuộc tề tụ tại Đường môn. Đường Tam trước tiên đem lâu cao giới thiệu cho ba vị tông chủ, lúc này mới cùng mọi người tiến vào trong Đường Môn.

Trong lúc đi vào hắn nói một vấn đề, hiện tại Đường môn coi như là chính thức thành lập, xưng hô nhất định cần phải có sự thay đổi. Nếu cứ tiếp tục xưng hô cái gì là ngự chi nhất tộc, lực chi nhất tộc thì sao có thể xem như Đường Môn chứ? một nguyên mẫu Đường môn trước kia đang dần dần được hắn hình thành.

Đi vào Đường môn, lập tức cảm giác được sự bất đồng với Lực Chi Nhất tộc ngày trước. Vốn kiến trúc cũ của lực chi nhất tộc nay đã được thay đổi nhiều.

Nếu như là người khác thì có lẽ không nhận ra sự biến hóa này, nhưng Đường Tam bất đồng, bởi vì mỗi khi Đường Tam đến một nơi mới thì hắn đều dùng tinh thần lực cẩn thận dò xét xung quanh. Mà tòa phủ đệ của lực chi nhất tộc sau này còn là đại bản doanh của Đường môn cho nên Đường Tam càng phải dò xét cẩn thận hơn. Lúc này mặt ngoài nhìn lại thì phủ đệ không có biến hóa gì nhưng lại cùng Đường Môn trong trí nhớ của Đường Tam có chút khác biệt. Tại giới thiệu của Ngưu Cao, Đường Tam mới biết được, biến hóa này là do ám khí của Đường Môn gây ra. Ngự chi nhất tộc vốn gia cố thêm chút nhưng vẫn trên trụ cột là kiến trúc cũ, chỉ là thêm những vị trí có thể phóng ra ám khí.

Ví dụ trên vách tường một ít có thể tháo rời được, Tùy thời có thể tiện tay rời ra rồi phóng các loại ám khí từ đó ra.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác sau khi Đường Tam vừa vào cửa mà thôi, đi tới hậu đường, mới có thể chính thức nhận ra năng lực thật sự về kiến trúc của Ngự chi nhất tộc. Kiến trúc bên trong Đường môn đã nhiều thêm gấp đôi, lại có các kiến trúc được cải tạo nhiều, hơn nữa các kiến trúc được xây mới lại là những công trình khổng lồ.

Trong khoảng thời gian ngắn mà ngự chi nhất tộc chẳng những hoàn thành

toàn bộ kiến trúc, hơn nữa bọn họ chỉnh sửa các kiến trúc cũ của Lực Chi Nhất tộc mà người ngoài nhìn vào không thấy có chút không hài hòa nào. Tất cả các kiến trúc của Đường môn nhìn qua đều rất thuận mắt. Thậm chí ngay cả kiến trúc mới, cũ cũng không khác biệt nhau nhiều. Đây là kỹ thuật thế nào, trên phương diện kiến trúc thực sự họ khiến Đường Tam có cảm giác giống Tượng Thần Lâu Cao, thật sự là kinh thế hãi tục.

*Ngưu Cao dùng âm thanh vang dội của hắn hướng Đường Tam nói:"*Tông chủ, trước mắt kiến thiết Đường môn chúng ta chủ yếu có năm khu vực, bốn phương là nơi ở của bốn tộc, bảo vệ xung quanh phủ tông chủ. Trước mắt Đường môn chúng ta tổng cộng có một ngàn không trăm bẩy mươi tám hồn sư, mà với tông môn hiện tại còn có thể cho khoảng hơn bốn trăm người nữa vào ở, lúc đó sẽ khoảng một ngàn năm trăm người mà vẫn không bị chật trội. Với kiến trúc này, một khi tông môn tập hợp thì tất cả hồn sư đều có thể thông qua hành lang mà đến vị trí chiến đấu nhanh nhất. Đáng tiếc ngươi không cho ta cải tạo tường bên ngoài với quy mô lớn, nếu không ta nắm chắc đem Đường môn chúng ta kiến thiết thành một tòa pháo đài."

*Đường Tam mỉm cười nói:"*Ngưu Cao trưởng lão. Ngài làm phi thường tốt, ngự chi nhất tộc không hổ là nổi trội về kiến trúc. Thật sự không nghĩ tới, thời gian nhanh như vậy mà các người có thể hoàn thành công trình lớn như vậy."

*Vừa nói, mọi người đã đi tới khu vực hậu đường tông chủ phủ, bên trên cửa chính tông chủ phủ có một tấm biển thật lớn, bên trên có khắc ba chữ "*Tông Chủ Phủ*" mầu vàng kim thật lớn, vừa vào cửa chính nhìn thấy sân hình vuông, nhìn qua cực kì rộng rãi, hai bên đều có một ít cây cối trang điểm. Xuyên qua sân, chính là phòng nghị sự của tông chủ. Thính đường rộng rãi này có thể chứa năm mươi người đến nghị sự mà tuyệt không chật chội. Phía sau mới là phòng nghỉ của tông chủ. Đương nhiên, đây vốn là căn phòng của Thái Thản nay được cải tạo lại, sau khi trải qua cải tạo nơi này đã là nơi nghiêm mật nhất của Đường môn, nhưng theo yêu cầu ban đầu của Đường Tam thì bên trong cũng không cần xa hoa.*

Mọi người ngồi xuống bên trong phòng nghị sự, Đường Tam gánh trách nhiệm lớn nhất ngồi ở chủ vị trên cùng, bên trái là bốn tộc trưởng của đơn chúc tứ tông và tượng thần Cao Lâu. Phía bên phải là bốn người của Sử Lai

Khắc Thất Quái, lúc này muốn nghị sự nên Đường Tam đã đem Tiểu Vũ giao cho Trữ Vinh Vinh tạm thời chiếu cố. Tiểu Vũ cũng có vẻ rất ôn thuận, ngoài Đường Tam thì nàng cũng chỉ có cùng Trữ Vinh Vinh cùng ở một chỗ mới cảm thấy an tâm.

*Đường Tam mặt mang mỉm cười, nói:"*Thật sự không nghĩ tới, sau khi trở về từ đoạn thời gian ra ngoài này thật sự gặp nhiều chuyện vui mừng lẫn sợ hãi, coi như Đường môn của chúng ta chính thức được thành lập. Chỉ có hình thức của hồn sư giới chúng ta cũng không cần làm để tránh bị phiền toái nên chúng ta không cần tuyên dương với bên ngoài. Ngưu Cao trưởng lão cho ta sự vui mừng lẫn sợ hãi rất lớn, đơn chúc tứ tông tộc đều là trụ cột của Đường môn. Sau này còn muốn dựa vào các vị trưởng lão cùng cố gắng để Đường Môn của chúng ta được phát dương quang đại."

*Ngưu Cao a a cười, nói:"*Tông chủ, sau này tất cả mọi người đều sẽ là phần tử của Đường môn, ngươi cũng không cần khách khí với chúng ta quá, muốn chúng ta làm những cái gì, con đường phát triển sau này của Đường môn đều phải nhờ sự dẫn dắt của ngươi thôi."

*Đường Tam gật đầu, nói:"*Lần này ta cùng với Thái Thản trưởng lão đi trước Canh Tân thành có thu hoạch rất lớn, chẳng những thỉnh trở về lâu cao trưởng lão, đồng thời cũng mua đủ tài liệu. Để an bài tốt một chút, ta có đề nghị hy vọng cùng các vị trưởng lão thương lượng một chút."

Nói tới đây, Đường Tam dừng lại một chút, mặc dù hiện tại hắn nói không uy nghiêm hơn trước là mấy nhưng thực lực hiển lộ khi chinh phục đơn chúc tứ tông tông đã sớm được các vị tộc trưởng đề cao rất. Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của hắn, lẳng lặng lắng nghe lời hắn.

"Đơn chúc tứ tông đã gia nhập Đường môn, sau này chúng ta chính là một thể, nếu tiếp tục lấy tên tông tộc như trước thì không ổn chút nào, Không bằng chúng ta đơn giản thay đổi một chút danh hiệu, chuyện đó do bốn vị trưởng lão tự an bài đi. Sau này Đường môn có quyết định trọng đại gì đều do các vị trưởng lão cùng với ta cùng quyết định."

*Dương Vô Địch từ khi về cùng Đường Tam, lần đầu tiên mở miệng,"*Mời tông chủ nói cụ thể một chút."

*Đường Tam gật đầu nói:"*Kế hoạch của ta là như vậy. Bốn vị bên cạnh ta đều là đồng bọn đồng sinh cộng tử với nhau, ta muốn họ cùng chúng ta tham gia xử lý các chuyện của Đường Môn đi. Ta giới thiệu với các vị tiền bối một chút. ngồi ở bên phải ta, là thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp sáu mươi mốt cấp, để hắn phụ trách hậu cần của Đường Môn đi."

Áo Tư Tạp động thân, mặt mang nụ cười hướng bốn vị tộc trưởng cùng Lâu Cao hành lễ.

Chỉ việc Áo Tư Tạp cũng tuổi trẻ, nhưng bốn vị tộc trưởng trước mặt lại không sinh ra chút coi thường nào với hắn, có Đường Tam gây bất ngờ, nay Đường Tam giới thiệu Áo Tư Tạp với bốn vị tộc trưởng. Bao gồm cả Thái Thản ở bên trong, họ đều hiện lên tia kinh ngạc rất nhiều.

------oOo------

Chương 367: Đường Môn năm đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Nèo

Biên: A Vớ

Phải biết rằng Đường Tam mặc dù hồn lực đã gần sáu mươi cấp nhưng hắn cũng là chiến hồn sư, chiến hồn sư tăng lên so với khí hồn sư dễ dàng hơn một chút. Mà tại trong khí hồn sư tu luyện khó khăn nhất chính là thực vật hệ khí hồn sư. Lấy Áo Tư Tạp nhìn qua mời chỉ hơn hai mươi tuổi đã đạt đến ngoài sáu mươi cấp hồn đế, có thể tưởng tượng thấy hắn thiên tài thế nào. Bởi vậy bốn vị tộc trưởng rối rít hoàn lễ.

Đường Tam giới thiệu người thứ hai chính là Trữ Vinh Vinh, *"Trữ Vinh Vinh sáu mươi mốt cấp phụ trợ hệ khí hồn sư, ta nghĩ ta chỉ cần giới thiệu vũ hồn của nàng một chút, các vị trưởng lão đối với nàng sẽ hiểu rõ. Vinh Vinh xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly tông, chính là nữ nhi duy nhất của Đương kim tông*

chủ Thất bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí tiền bối, cũng là người kế thừa tương lai của Thất Bảo Lưu Ly tông. Nàng gia nhập Đường môn chúng ta, ngoài trừ phụ trách công tác tài vụ tương lai của bổn môn, còn có trách nhiệm trọng yếu là liên lạc với Thất Bảo Lưu Ly tông.

Thất Bảo Lưu Ly tông từng đứng vị trí thứ hai của tam tông, xếp sau Hạo Thiên tông, đối với bốn vị tông tộc tộc trưởng đương nhiên là rất quen thuộc. Thân phận là người kế thừa Thất Bảo Lưu Ly tông của Trữ Vinh Vinh, đủ làm cho bọn hắn không dám khinh thị. Càng huốn chi Trữ Vinh Vinh so với Đường Tam còn nhỏ tuổi hơn một chút, những cũng đã đột phá sáu mươi cấp. Thất Bảo Lưu Ly tông không có người đột phá tám mươi cấp. Cũng chỉ có người đã bảy mươi mấy cấp là Trữ Phong Trí đúng là lớn nhất.

Trữ Vinh Vinh đồng dạng đứng lên cung kính hướng tới bốn vị tộc trưởng hành lễ. Năm xưa ban đầu gia nhập Sử Lai Khắc học viện bị đả kích, sự kiêu căng của nàng sớm đã biến mất, mấy năm nay càng là dốc lòng tu luyện. Mặc dù mới hai mươi tuổi nhưng cũng đã có vài phần phong phạm của phụ thân.

Trữ Vinh Vinh đồng dạng đứng lên cung kính hướng tới bốn vị tộc trưởng hành lễ. Năm xưa ban đầu gia nhập Sử Lai Khắc học viện bị đả kích, sự kiêu căng của nàng sớm đã biến mất, mấy năm nay càng là dốc lòng tu luyện. Mặc dù mới hai mươi tuổi nhưng cũng đã có vài phần phong phạm của phụ thân.

Đường Tam ánh mắt chuyển hướng nhìn bên phải mình, cuối cùng là Mã Hồng Tuấn. " Mã Hồng Tuấn năm mươi tám cấp cường công hệ chiến hồn sư. Vũ hồn hỏa phượng hoàng. Tuổi của hắn so với ta ít hơn một chút. Ở trong Sử Lai Khắc thất quái chúng ta xếp hàng thứ tư. Vũ hồn của hắn thuộc tính am hiểu nhất là chiến đấu. Tạm thời ta quyết để hắn tương lai chịu trách nhiệm chiến đấu hành động của Đường môn. Chuyên môn chọn lựa trong bổn môn những đệ tử am hiểu chiến đấu nhất tạo thành vũ đường.

Đường Tam ánh mắt cuối cùng rơi trên người Tiểu Vũ. *" Ta nghĩ cũng nên để cho các vị trưởng lão hiểu biết thêm thân phận của nàng. Tiểu Vũ từng là một trong những đội viên Sử Lai Khắc thất quái chúng ta bài danh thứ năm. Nàng cũng là người yêu của ta. Nhưng bởi vì đã bị Vũ hồn điện bức hại. Dẫn đến*

linh hồn ly thể, mặc dù còn sống nhưng cũng đã mất đi ý thức, chỉ còn một chút bản năng mà thôi. Ta cũng không dối gạt các vị trưởng lão, Tiểu Vũ và mẫu thân ta giống nhau, nguyên bổn cũng đều không phải nhân loại, mà là thập vạn niên hồn thú."

Lời này vừa nói ra, bốn vị tộc trưởng cùng với thần tượng Lâu Cao đồng thời kinh hãi, nhìn Tiểu Vũ với ánh mắt nhất thời biến đổi một cách quái dị

Đường tam tựa hồ cũng không chú ý đến thần sắc biến hóa của bọn họ, tiếp tục nói: *"Các vị trưởng lão cũng thấy qua đệ lục hồn hoàn của ta. Ta sở dĩ có thể ở hồn hoàn thứ sáu có được thập vạn niên hồn hoàn, cấp bậc kia cũng không phải tự thân năng lực của ta có được, cũng không phải ta có thể đột phá được cực hạn của hồn sư giới. Mà là bởi vì Tiểu Vũ, Tiểu Vũ vì cứu ta lựa chọn hiến tế. Tự làm cho chính mình trở thành hồn hoàn hiến tế cho cho ta. Cũng bởi vì như vậy nàng mới biến thành bộ dạng bây giờ, nếu không phải bởi vì ngày trước nàng sở hữu một cây Tương Tư Đoạn Trường Hồng tiên thảo, nàng đã chân chính chết đi rồi."*

" Tương Tư Đoạn Trường Hồng?" Dương Vô Địch kinh hô lên tiếng.

Đường Tam gật đầu. *" Cữu công cho ta thủy tinh huyết long tham cũng là để cho Tiểu Vũ ăn. Nàng lúc trước chính là con thỏ nhỏ ta ôm trong ngực. Đúng vậy… dưới sự trợ giúp của lưỡng đại tiên phẩm, Tiểu Vũ mới hoàn toàn thoát khỏi thú hình, hình thành nhân hình. Nhưng nàng vẫn chưa có được ý thức và linh hồn. Linh hồn nàng sớm từ khi hiến tế cùng đệ lục hồn hoàn của ta dung hợp thành một thể."*

Mặc dù Đường tam tự thuật rất bình tĩnh, nhưng bên trong Đường môn tông chủ phủ nghị sự vẫn mang theo một cổ nhàn nhạt bi thương. Nhìn Tiểu Vũ kể cả những người cao tuổi trong năm vị trưởng lão trong mắt đều toát lên vài phần kính nể. Vì người yêu mình lựa chọn hiến tế. Coi như nàng đúng là hồn thú thì thế nào? Lại có bao nhiêu người sẽ làm được điểm này? Bọn họ chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ đơn giản: người không bằng thú.*"*

Hít sâu một hơi, Đường Tam hơi bình phục tâm tình một chút chuyển hướng nhìn ba vị trưởng lão: " Bốn tông tộc ta đã có ý định an bài. Bởi vì chúng ta hay chính là tông môn. Hiện tại tông tộc xưng hiệu không quá phù hợp. Bốn

tông tộc ta nghĩ muốn đơng giản thay đổi một chút tên gọi. Lực chi nhất tộc sau này gọi là Lực đường. Chủ yếu phụ trách chú tạo ám khí bổn môn. Đó cũng là sinh ý lớn nhất của bổn môn trong tương lai. Thái Thản trưởng lão kiêm Nhâm đường chủ vị. Ngự chi nhất tộc sau này gọi là Ngự đường, phụ trách phòng ngự của bổn môn cùng với chức trách kiến trúc các loại. Ngưu Cao trưỡng lão kiêm Nhâm đường thủ vị. Mẫn chi nhất tộc đổi tên là Mẫn đường chịu trách nhiệm do thám, trinh sát, thu thập tin tức do Bạch Hạc trưởng lão kiêm Nhâm đường chủ vị. Phá chi nhất tộc sau này tên là Dược đường cùng với Ngự chi nhất tộc chịu trách nhiệm phòng ngự của bổn môn, lấy chế thuốc làm việc chính. Trong đó lấy chữa thương cùng độc hai loại đan dược. Cụ thể tình huống ta sẽ cùng Dương trưởng lão bàn bạc cụ thể. Do Dương Vô Địch trưởng lão chủ vị.

"Tạm thời ta chỉ nghĩ đến đây. Đồng thời các vị trưởng lão ở đây cùng với ta, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn, Lâu cao trưởng lão tổng cộng chín người hợp thành nghị sự đường. Phàm là đại sự của bổn môn, chúng ta cùng nhau thương nghị, đầu phiếu tiến hành biểu quyết. Mỗi người tính là một phiếu. Các vị trưởng lão có ý kiến không?"

Sử Lai Khắc thất quái mấy người này tự nhiên sẻ không đối với đề nghị của Đường Tam có ý kiến gì. Đường Tam đối với cơ cấu tạm thời của Đường môn tạm thời có nghĩ đến bọn họ….Còn lại để tương lai tiến hành thảo luận.

Thái Thản đứng đầu năm vị trưởng lão làm người thứ nhất lên tiếng. hắn nhìn Đường Tam ánh mắt tràn ngập tia sáng tán dương cùng hy vọng. Ta không có ý kiến, tông chủ an bài rất hệ thống. Nếu có thì ý kiến duy nhất của ta là *"Ta cảm giác được tông chủ người quyền lực thật là ít quá đi. Ta đề nghị, tông chủ từ một phiếu thành hai phiếu. Coi như là hơn nữa Tiểu Vũ cô nương một phiếu nữa. Đồng thời tông chủ cũng có được một phiếu có quyền phủ quyết."*

Không chỉ có Thái thản, ngoài ra các vị trưởng lão đều gật đầu, Đường Tam an bài cùng làm cho bốn tông tộc đổi danh nhung lại làm cho sở hữu quyền lực tất cả bình phân, căn bản là không có ý tứ độc chiếm đại quyền. Điểm này làm cho các vị trưởng lão cực kỳ thưởng thức. Bọn họ tất cả cũng là người thông minh, cũng nhìn ra được trước mất mấy người Sử Lai Khắc thất quái tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Nếu chỉ vì tham một chút quyền lực trước mắt, tương lai tứ tông tộc có thể đã bị ảnh hưởng... đó cũng không phải

chuyện bọ họ nguyện ý thấy. Càng huống chi Đường Tam là tông chủ cũng nên có quyền lực nhiều hơn.

Lâu Cao mở miệng nói *"Tông chủ. Bây giờ bọn họ đều có chức trách, ta đây làm gì?"*

Đường Tam nói:*" Lâu Cao tiền bối, ngài thân mình hẳn là thuộc về Lực đường. Nhưng là ta lại không muốn ngài tại bên trong Lực đường nhậm chức. Thái Thản trưởng lão đã phụ trách tất cả công tác chế tạo ám khí của Đường môn. Chờ bọn Tư Vũ, Tư Khải hai vị tông sư thợ rèn đến đây. Tựu do ngài và bọn họ cùng nhau hoàn thành cái chức trách này. Ta sẽ đem tất cả những luyện đồ ám khí tối cao của Đường môn sở hữu cùng với tài liệu cần thiết cung cấp cho các ngươi. Ta tin tưởng, tương lai trong số ám khí sản xuất của Đường môn, phàm là những vật có mang tên Lâu Cao, đều là cấp bậc thần khí.*

Vừa nghe Đường Tam nói sẽ cấp cho mình đồ chỉ cùng tài liệu, Lâu Cao đôi mắt nhất thời sáng rở vội vàng nói: " Được, quyết định như vậy, ta không có ý kiến.*"*

Đường môn cao tầng hội nghị lần đầu tiên thuận lợi kết thúc, không xuất hiên bất cứ bất hòa nào. Đường môn cả cấu thể cùng phân công đã được minh xác. Tông môn vừa thành lập này lập tức bắt đầu vận chuyển.

Năm vị trưởng lão rời đi, bên trong nghị sự thính chỉ còn lại Sử Lai Khắc ngũ quái.

*Áo Tư Tạp nói: "*Tiểu Tam ngươi cho ta phụ trách hậu cần có phải không khinh suất một chút? Ta ở phương diện này không có kinh nghiệm gì.*"*

*Đường Tam mỉm cười nói "*Việc kia vón là ngươi cùng Vinh Vinh cộng đồng phụ trách, dù sao Vinh Vinh cũng là tài thần của chúng ta, ngươi tại công việc hậu cần công tác cũng phải cần nàng tri trì ủng hộ, lấy quan hệ của các ngươi. Ta nghĩ không ra ai đó có thể thích hợp hơn các ngươi đảm nhiệm cái công tác này. Chẳng lẽ ngươi còn chưa tin tưởng năng lực của mình phải không? Công tác của ngươi công việc chính là rất nhiều, ngươi cùng Vinh Vinh phải làm cho thương khố chúng ta có thể tiến hành mua kim khí, sau đó

cung cấp cho Lực đường, chúng ta phải làm cho phát triễn nhanh lên. Cự ly đến ngày thất tông trọng tuyển đại hội đã càng ngày càng gần rồi."

*Áo Tư Tạp bất đắc dĩ cười cười."*Hảo ta không có ý kiến gì nữa. Ngươi ở đây là cấp trên truyền xuống. Được rồi, chúng ta có phải hay không nên đi về trước một chuyến học viện. Không biết ý của tứ nguyên tố học viện đích chuyện thế nào liễu."

*Đường Tam gật đầu "*Tất nhiên là phải đi một chuyến, Vinh Vinh đi đã một thời gian dài như vậy, cũng nên trở về gặp Trữ thúc thúc đi. Như vậy đi: tiểu Áo, ngươi cùng với Vinh Vinh đồng thời trở về Thất Bảo Lưu Ly tông đi, ta cùng mập mạp đi một chuyến đến học viện. Lão sư cùng sư phụ bọn họ hẵn cũng đã trở về rồi. Các ngươi đi Thất Bảo Lưu Ly tông xong quay lại hội họp cùng chúng ta tại học viện đi."

Đường môn mặc dù mới thành lập nhưng lại được nhiều thiên thời địa lợi. Đầu tiên là vị trí. Bị vây ở bên trong Vũ Đấu thành. Coi như cho dù Vũ hồn điện phát hiện Đường môn tồn tại, cũng không thể nào dễ dàng hướng đến bọn họ phát ra hành động. Đồng thời, Đường môn sau lưng còn có Sử Lai Khắc học viện, Thất Bảo Lưu Ly tông thậm chí là thiên đấu đế quốc hoàng gia ở sau lưng cầm cự ủng hộ. Chỉ cần không đi sai đường Đường Tam tin tưởng có thể tại phiến đại lục này đem Đường môn phát dương quang đại.

Bốn người đồng thời rời khỏi Đường môn, phân đường mà đi, Đường Tam đem theo Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn cùng nhau hướng đến Sử Lai Khắc học viện đi tới.

Bọn họ đang đi về phía trước, đột nhiên chạm mặt một đội tả hữu trăm người kỵ kinh, bọ họ cư nhiên dám tại ngay ngã tư đường chạy nhanh bôn ba, giống như là lần trước Đường Tam gặp phải đám người của tứ hoàng tử Tuyết Băng. Bởi vì dẫn theo Tiễu Vũ, Đường Tam không muốn nàng bị kinh hãi, cùng với mập mạp đồng thời lui qua bên cạnh.

Đội kỵ binh nọ mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng kỵ thuật cực kỳ tinh chuẫn, hơn nữa trên người còn mang theo hơi thở giết chóc.

Đường Tam trong lòng khẽ máy động, mơ hồ cảm thấy có vài phần không

đúng, nhưng hắn cũng không thể nói là tại sao. Ly khai Thiên Đấu thành một thời gian ngắn, mới vừa rồi chưa kịp cùng người phụ trách tình báo là Bạch Hạc trưởng lão trao đổi. Nhưng trực giác của hắn luôn rất chuẩn. Đưa tay ôm yêu chi mãnh khãnh của Tiểu Vũ, hướng Mã Hồng Tuấn nói:" Mập mạp, chúng ta đi mau một chút, Thiên Đấu thành có thể xảy ra chuyện rồi.*"*

Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút." Không thể nào, ta xem hết thảy đều bình thường a! Rồi hãy nói, có chuyện gì, Bạch Hạc trưởng lão mới vừa rồi sao không nói cho chúng ta biết?*"*

*Đường Tam lắc đầu nói: "*Ta cũng không biết, chỉ là mới rồi đội kỵ binh nọ có chút kỳ quái, bọn họ bên trong cũng không có người mặc trang phục quý tộc, gan dám ỡ ngã tư đường chạy nhanh như thế, chỉ có khả năng khác là bọn họ đang chấp hành nhiệm vụ. Nhưng Thiên Đấu thành có nhiệm vụ gì khẩn cấp chứ? Chúng ta chính là đi trước về học viện nhìn xem một chút. Có tình huống nào hẵn tất nhiên sẻ rõ ràng.*"*

Rất nhanh, ba người trở lại Sử Lai Khắc học viện, vừa vào học viện, cảm giác lo lắng bởi sự xuất hiện của nhóm kỵ sĩ đạm hóa đi rất nhiều. Ít nhất nhìn từ mặt bên ngoài Học viện cũng không có bất cứ biến hóa gì. Hết thảy đều rất bình thường. Lúc này đúng là thời gian tan lớp. Các học viên lui tới không dứt.

Các đệ tử này tự nhiên là nhận biết được Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đều rối rít nhường đường, đứng ở ven đường sùng bái nhìn bọn họ hướng học viện đi tới. Mặc dù Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn bậy giờ đã không còn là người của học viện nữa, nhưng là địa vị của bọn hắn tại Sử Lai Khắc học viện không phải là các sư phụ đê cấp có thể so sánh. Thậm chí có thể nói bọn họ chính là tượng trưng tinh thần của Sử Lai Khắc học viện.

Đi tới nơi dạy học, ba người trực tiếp đi tới phòng làm viện của Phất Lan Đức. Mập mạp đi tới gõ cửa.

Âm thanh quen thuộc của Phất Lan Đức từ bên trong phòng truyền tới," Vào đi*"*

Mập mạp hướng Đường Tam cười cười. Hướng hắn làm thủ thế đẫy cửa mà

vào như bình thường.

Phất Lan Đức chính là đang tựa mình trên ghế làm việc, nhìn người vừa tới dĩ nhiên là Mã Hồng Tuấn, nhất thời cười nói " Hồng Tuấn, nguyên lai là ngươi trở về….*"*

Hắn vừa nói đến chổ này thì dừng lại, đột nhiên từ phía sau ghế làm việc đứng lên, trong mắt hiện ra tia sáng hãi dị, bởi vì hắn thấy được đi theo phía sau Mã Hồng Tuấn vào cửa hai người Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn cùng Tiểu Vũ.

Trong lúc Đường Tam cùng Tiểu Vũ vừa vào cửa, bên ngoài đã truyền tới một âm thanh quen thuộc với bọn họ.

" Phất Lan Đức, ngươi cái gì cũng đều bất kể. Nhi Long nói ngươi vừa từ chối?*"*

Khuôn mặt cứng ngắc. Thân ảnh quen thuộc còn chưa vào cửa. Đường Tam đã cung kính hồi thân " Sư phụ *".*

Vừa tới đúng là đại sư, bất quá hắn không nghe thấy âm thanh của Đường Tam, cùng với Phất Lan Đức vẻ mặt không kém hơn bao nhiêu, trợn mắt há mồm nhìn người đứng bên cạnh Đường Tam, mặc một bộ bạch y, hai hạt biện tử đeo trước ngực chính là Tiểu Vũ.

*Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc "*Rất kinh ngạc sao? Tiểu Vũ sống lại rồi.*"*

*"*Vậy Đường Tam, chuyện gì xảy ra đây?*" Tiểu Vũ xuất hiện, đã siêu ra khỏi phạm vi nhật biết của Đại sư. Hắn đúng là đối với vũ hồn và hồn thú có nghiên cứu. Cũng không thể hiểu tại sao Tiểu Vũ có thể trong một thời gian ngắn khôi phục nhân hình.*

Đường Tam tràn ngập thương tiếc nhìn Tiểu Vũ một cái, ôm ngang hông nàng thật chặt, đem quá trình Tiểu Vũ sống lại đơn giản kể qua một lần. Nghe Đường Tam giản thuật, bất luận là Phất Lan Đức hay Đại Sư, trên mặt củng đều hiện lên tâm tình vui vẻ.

*"*Như vậy là tốt rồi, thân thể khôi phục rồi chuyện còn lại có thể nghĩ biện pháp.*" Phất Lan Đức than nhẹ một tiếng.*

*Mã Hồng Tuấn nói "*Sư phụ, khoảng thời gian chúng ta rời đi này, Thiên Đấu thành có phát sinh đại sự gì không?*"*

*Phất Lan Đức sửng sốt một chút "*không phát sinh gì hết a! Hết thảy như thường vậy. Đúng rồi! Lần trước sự việc tứ nguyên tố học viện các ngươi sử lý tốt lắm. Bây giờ bọn họ đã chính thức gia nhập vào Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Nếu như chỉ bàn về thực lực học viện, Sử Lai Khắc học viện chúng ta tuyệt đối đứng đầu đại lục.

" Cái gì?" Lúc này đây, ngay cả Đường Tam cũng giật mình,*" Tứ nguyên tố học viện cũng vào Sử Lai Khắc học viện?"*

Phất Lan Đức cười hắc hắc nói *"Tứ Nguyên tố học viện bất quá là tang gia chi khuyển thôi, chẳng lẻ còn có thể trông cậy vào việc cùng chúng ta tại Thiên Đấu thành cùng phân một chén canh sao chứ?"*

Đại sư tức giận nói *"kia cũng là bởi vì bọn họ gặp phải ngươi gian thương an bài dồn người học viện người ta nói điều kiện, còn không phải sao?"*

Phất Lan Đức đắc ý nói *"vậy cũng là do Đường Tam bọn họ trước khi đi an bài. Tứ nguyên tố học viện bọn người đó đều bị Cốt đấu la và Thất Bảo Lưu Ly tông hăm dọa làm sợ run rồi. Hơn nữa bọn họ lần thứ hai không chỉ có Cốt đấu la, còn có Độc Cô Bác cũng tới. Có hai phong hào đấu la ngồi tọa trấn, còn không sợ bọn họ an ổn thỏa hiệp sao?"*

Nghe Phất Lan Đức nói, Đường Tam trong lòng máy động *"Độc Cô Bác tiền bối đã tới?"* Đối ngoại tự nhiên hắn không có gọi là Độc Cô Bác lão quái vật.

Phất Lan Đức nói *"hắn tới tìm ngươi hình như là có chuyện gấp. Ta lúc ấy tựu hướng về bốn nguyên tố học viện giới thiệu hắn la viện trưởng danh dự của chúng ta. Nói về thực lực thì Độc đấu la có lẽ kém hơn Cốt đấu la, nhưng bàn về lực uy hiếp, hắn chính là so với Cốt đấu la lớn hơn rất nhiều. Độc của hắn chính là có năng lực bá đạo vô thanh vô tức hủy diệt vô số đối thủ."*

Dự cảm nguy cơ lúc trước đã đạm hóa rất nhiều lần nữa lại dấy lên trong lòng Đường Tam, hắn bất chấp Phất Lan Đức đang dương dương đắc ý thảo luận về chuyện tứ nguyên tố học viện, hỏi gấp *" Phất Lan Đức viện trưởng, Độc Cô Bác tiền bối có nói tìm ta có chuyện gì không?"*

Phất Lan Đức lắc đầu nói: *"Vậy thì không có, ta vừa hướng đến tứ nguyên tố học viện giới thiệu xong hắn đã vội vã rời đi. Thần sắc hình như có chút không bình thường. Hình như có chuyện phiền lòng, cũng có thể là chuyện của Vũ Hồn điện không"*

Không, không đúng. Đường Tam tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức nhớ ra nội dung một lần hai người nói chuyện cùng nhau. Lúc đó Độc Cô Bác đang trị liệu hỗn độc cho Tuyết Dạ đại đế. Đã trị liệu không sai biệt lắm, có thể xảy ra chuyện gì khiến hắn lo lắng đến đây tìm mình chứ?

Lấy thực lực của Độc Cô Bác, tự nhiên không thể nào là vì nguyên nhân lực lượng được. Như vậy, chỉ có thể là một khả năng.

Sau khi đơn giản phân tích một chút, Đường Tam đối với nguyên nhân Độc Cô Bác đến đây tìm mình đã phán đoán được tám chín phần. Trong lòng không khỏi có nhiều lo lắng hơn. Tương lai phát triễn của Đường môn. Đúng là chỉ dựa vào Thất Bảo Lưu Ly tông là không được, duy có Thiên Đấu đế quốc kia đúng là cây to có thễ làm cho tiềm lực phát triển lớn nhất phát huy ra.

Đại sư cùng Phất Lan Đức thấy Đường Tam trầm mặc không nói, tất cả cũng không khuấy nhiễu hắn. Dựa theo thực lực tăng lên của Sử Lai Khắc thất quái, bọn họ địa vị tại hồn sư giới cũng thay đổi tời trình độ càng ngày càng cao. Nhất là lần này Đường Tam quyết định thành lập Đường môn, việc này hắn không có khả năng dấu được Vũ Hồn điện. Nhưng Đại Sư và Phất Lan Đức cũng rõ ràng đệ tử thiên phú tuyệt giai của họ đã chính thức bước vào võ đài hồn sư giới. Chỉ cần hết thảy thuận lợi, tương lai Đường Tam cùng Sử Lai Khắc thất quái tất nhiên có thể tai hỗi sư giới đại phóng tài năng, tỏa sáng rực rỡ.

Đường Tam phục hồi tinh thần lại, có điểm áy náy nhìn về phía Đại sư cùng Phất Lan Đức *"Xin lỗi, ta phải đi rồi"*

Đại sư lắc đầu nói *"Tiểu Tam, Đường Môn hiện nay đang tiến hành đến bước nào rồi?"*

Đường Tam nói: *"Bây giờ mọi sự đã sẵn sàng, lập tức có thể vận chuyển bình thường. Chúng ta trước kia đi tới Canh Tân Thành cùng Long Hưng thành đều có thu hoạch phong phú. Tứ đại tông tộc bây giờ đều gia nhập vào bên trong Đường môn, làm tông môn đã được định hình. Kế tiếp một đoạn thời gian tông mông sẽ toàn lực vận chuyển, chế tạo thành phẩm ám khí đầu tiên. Đợi chúng ta sản xuất ám khí đến một quy mô nhất định, tông môn coi như đứng vững chân"*

Nghe Đường Tam nói song Đại sư cùng Phất Lan Đức nhất thời động dung. Tứ đại tông tộc họ đương nhiên cũng biết từng là bàng hệ lớn nhất của Hạo Thiên tông tại hồn sư giới. Làm đại lục đệ nhất tông môn, Hạo Thiên tông trừ một số trực hệ đệ tử ở ngoài ra, muốn sinh tồn phải dựa vào số lượng tổng yếu của các hồn sư phải vượt qua bốn ngàn. Chính là tứ đại tông tộc tại thời điểm mạnh nhất đã có một ngàn năm trăm người hồn sư, số lượng này tại hồn sư giới rất là khả quan. Hơn nữa tứ đại tông tộc mỗi tộc đều có một tệ bệnh. Nhưng tại lĩnh vực bọn họ sở hữu đều có thành tựu rất lớn. Ứng dụng đúng cách sẽ làm cho tông môn lực lượng rất mạnh.

Ban đầu Hạo Thiên tông lão tông chủ lựa chọn không cùng Vũ Hồn điện chính diện đối chọi, mặc dù tránh cho Hạo Thiên tông khỏi kiếp nạn, nhưng cũng chưa hẳn là chính xác. Vũ Hồn điện thế lực mặc dù khổng lồ nhưng Hạo Thiên tông cũng không thể tính là kém. Bây giờ Đường Tam có thể đem tứ tông tộc về chỉ huy. Chỉ cần vận dụng đích đáng, Đường môn tương lai thành tựu có thể hy vọng.

Đại Sư nói "Tứ tông tộc mặc dù thời gian tồn tại trong hồn sư giới không tính là rất dài, nhưng bọn họ đều có đặc điểm và am hiểu kỹ năng đặc thù, đối với việc phát triển Đường môn ngày sau cực kỳ hữu dụng. Tiểu Tam ngươi nhất định phải thiện đãi bọn hắn."

*Đường Tam gật đầu "*Sư phụ ngài yên tâm đi. Ta hôm nay đã đem cơ cấu Đường môn đơn giản an bài …." Lập tức hắn đem việc hôm nay chia Đường môn thành ngũ đường cùng với chức năng các đường đơn giản nói qua một

lần.

"Trước mắt Đường môn chủ yếu lực lượng vẫn dùng ở việc kiến thiết tông môn cùng với phương diện chế tạo ám khí. Tứ tông tộc mặc dù xuất sắc nhưng bọn hắn chính thức vẫn không thích hợp trở thành chiến đấu giả chân chính. Sau này mập mạp trông coi Vũ đường phải cần được mở rộng, thu nạp một chút hồn đủ thực lực gia nhập. Đồng thời, sau này ta còn muốn thành lập một cái Hình đường, dùng để xử lý sự vụ bên trong Đường môn."

Phất Lan Đức cười nói: *"Tiểu Tam ngươi an bài ngũ đường kia kỳ thật rất có đặc điểm, vậy Áo Tư Tạp kia cùng Vinh Vinh phải hay không thành lập cho một người một cái đường chứ?"*

Đường Tam nói: *"Tạm thời thì không cần. Tiểu Áo, Vinh Vinh, Mập mạp sau này đều là Đường môn phó môn chủ. Tài vụ và phương diện hậu cầu tương đối trọng yếu, ta ở phương diện này cùng với Vinh Vinh thương lượng qua. Tính toán trước hết từ Thất Bảo Lưu Ly tông mượn một số người qua đây. Chờ mọi việc hết thảy đi lên quỹ đạo sẽ thay băng người chúng ta. Bây giờ còn không thích hợp thành lập đường khẩu."*

Phất Lan Đức nói *" Sau này các ngươi có cái nhu cầu gì cần học viện trợ giúp cứ việc nói. Bây giờ bởi vì nguyên nhân Vũ Hồn điện, Học viện chiêu thu học sinh cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề. Vũ Hồn điện gần đây thành lại một cao cấp hồn sư học viện, muốn dồn hồn sư trẻ tuổi của đế đô vào trong đó. Nếu không phải Sử Lai Khắc học viện chúng ta cũng có chút danh tiếng, chỉ sợ rằng tình huống còn xui xẻo hơn. Hồn sư sau khi học ở học viện chủ yếu muốn kiến đường ra. Ta rất hy vọng Đường môn của ngươi sau này có thể thành cái đường ra này."*

Đường Tam gật đầu, nhưng cũng không có hứa hẹn gì. Đường môn vừa mới khởi bộ. Hắn đương nhiên hy vọng sau này Đường môn có thể chiêu nạp một số hồn sư trẻ tuổi ưu tú gia nhập. Nhưng đồng thời cũng không hy vọng bên trong bị rối loạn. Tình huống cụ thể còn phải coi sự phát triển sau này của Đường môn cùng với tình huống của Sử Lai Khắc học viện.

Đại sư phảng phất biết được ý nghĩ của Đường Tam, nhàn nhạt nói *"Tiểu Tam, lần này chúng ta đưa học sinh đi hồn thú sâm lâm liệp sát hồn thú.*

Cũng phát hiện ra một nhóm đệ tử không sai lắm. Ta sẽ tiến hành tuyển chọn từ bên trong bọn họ. Đến lúc đó có thể có một ít đệ tữ ưu tú tin tưởng được gia nhập Đường môn."

Đường Tam cười khổ nói *"Tựu chỉ sợ bọn họ đến lúc đó không muốn. Dù sao bây giờ Đường môn cũng là mới thành lập."*

Đại sư trên mặt toát ra nự cười khó. *"Không. Ngươi sai lầm rồi. Ngươi chỉ sợ rằng chưa biết ngươi tại trong mắt các học viện ảnh hưởng ra sao. Trải qua vài lần biểu hiện thực lực, bây giờ trong tất cả các học viên của học viện mấy người các ngươi đều trở thành thần tượng. Vừa nghe nói ngươi thành lập một cái tông môn. Cơ hồ tất cả đệ tử của học viện đều muốn báo danh. Nửa tháng sau là cuộc thi tốt nghiệp. Đồng thời cũng là thi kiểm tra đối với bọn họ. Đến lúc đó ta sẽ chọn lựa một nhóm đệ tử có thực lực giao cho ngươi. Hồn sư trẻ tuổi đều có mong muốn xông xáo cùng nhiệt huyết. Ta tin tưởng ngươi sẻ không để cho bọn họ thất vọng."*

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt đại sư. Đường Tam thấy trong lòng ấm áp, nguyên lai sư phụ đã sớm vì trợ giúp mình mà chuẩn bị rồi."

" Sư phụ, cám ơn ngài….."

Đại sư mỉm cười nói " Cám ơn cái gì. Ngươi là đệ tử duy nhất của ta, ta chẳng qua là hỵ vọng ngươi có thể càng thêm vĩ đại. Sớm ngày đạt tới phong hào đấu la, để ta xem uy lực thật sự của song sinh vũ hồn, đó chính là tạ ơn lớn nhất đối với ta. Ta đã cẩn thận nghiên cứu qua tình huống của ngươi bây giờ. Tại trong hồn sư giới ngươi có thể xem như là đặc biệt nhất. Sáu mươi cấp mà có thể sở hữu thập vạn niên hồn hoàn cùng bốn khối hồn cốt. Cũng chính là song sinh vũ hồn. Đối với sự phát triễn tương lai của ngươi cùng tình huống bây giờ, ta dựa theo tình huống hồn lực tăng lên cùng với các loại thuộc tính làm ra một cái phán đoán đơn giản."

Vừa nói tới vũ hồn, Đại sư tinh thần rõ ràng trở nên hưng phấn hơn:" Song sanh vũ hồn là tệ bệnh rất lớn, đó là vượt qua hồn sư bình thường về số lượng hồn hoàn là cho thuộc tính tự thân tăng phúc quá mức mà thân thể không có cách nào thừa nhận. Ta từng nói cho ngươi cái này là nan đề của cả hồn sư giới. Hồn sư cũng là người, mỗi người đều có cực hạn mà mình có thể thừa

nhận. Cực hạn càng cao, thuộc tính có thể phụ gia lên thân thể càng lớn. Đương nhiên việc kia cũng cùng với việc đoạt được hồn hoàn và hồn cốt có quan hệ trọng yếu."

" Đương kim giáo hoàng Vũ Hồn điện cũng có song sanh vũ hồn. Mặc dù ta cũng không biết cụ thể thực lực của nàng mạnh bao nhiêu. Nhưng ta có thể khẳng định nàng tất nhiên đã lấy hai cái vũ hồn đồng thời tu luyện. Lấy địa vị của nàng tại Vũ Hồn điện, mỗi cái hồn hoàn phụ gia thuộc tính không thể kém được. Cũng có thể nàng đã tới cực hạn cũng có thể chưa. Mấy năm nay ta tự hỏi một vấn đề này. Tại sao trên người nàng thuộc tính chưa đạt đến cực hạn chứ? Thuộc tính tự thân tăng lên cùng với sự hỗ trợ của ngoại giới không có quan hện gì cả. Năng lực thân thể thừa nhận cũng như thế. Nói cách khác, có thể nàng sử dụng phương pháp đặc thù gì đó có thễ chua sẻ với quá nhiều thuộc tính tăng lên của mình. Từ góc độ này ta lại tự hỏi, ta cũng tìm được một chút đầu mối. Nhưng ta vẫn không dám khẳng định. Cho đến lần trước nghe ngươi nói khải giáp kia được tạo thành từ hồn cốt thì ta mới dám chắc khẳng định phán đoán của chính mình. Nếu ta đoán không sai, nếu như có thể có được sáu khối hoàn mỹ hồn cốt tổ hợp lại tại một chỗ, sẽ hình thành các loại hồn cốt khải giáp… Tồn tại tính đặc thù này. Mà bản thân có khải giáp như vậy sẽ sinh ra một số biến dị. Chẳng những có thể phòng hộ bản thân đồng thời cũng làm cho năng lực thực sự của Hồn sư có được đại phúc độ tăng cường.

" Đồng thời ta cũng cẩn thận nghiên cứu tình huống bây giờ của ngươi. Ngươi cùng Ba Bỉ Đông tình huống không giống nhau. Ngươi thân thể có thể nói đã trải qua thiên chuy bách luyện. Nhất là được phục dụng thêm qua tiên phẩm dược thảo, đối với thân thể sinh ra thay đổi thật lớn. Có thể nói thân thể của ngươi bây giờ có thể thừa nhận viễn siêu người bình thường. Bởi vậy ta tin tưởng ngươi có thể đem lam ngân hoàng tu luyện đến phong hào đấu la, tiếp theo có thể dùng Hạo Thiên chùy hấp thụ vũ hồn, ít nhất là trong vòng bốn cái hồn hoàn hẳn là không có vấn đề gì. Ta hy vọng ngươi có thể kiếm thêm những hồn cốt còn lại. Như vậy có thể nhiệm chứng phỏng đoán của ta. Nếu như ta đoán đúng, ngươi có thể trở thành một song hồn đấu la duy nhất tồn tại."

Đường Tam cẩn thận nghe lời của Đại sư. Cho đến khi Đai sư dừng lại, hắn mới mở miệng nói *" Sư phụ … vậy giáo hoàng kia có phải hay không đã trở*

thành một song hồn đấu la?"

Đại Sư lắc đầu nói *" không, hẳn là còn chưa có. Ba Bỉ Đông mặc dù cũng được coi là kỳ tài. Nhưng nàng đồng thời cũng là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Nếu như ta đoán không sai, nàng bây giờ hẳn là chỉ vừa có một vũ hồn đạt được phong hào đấu la. Đệ nhị hồn hoàn của nàng là cái gì cả ta cũng không biết. Nhưng nhìn từ hành động của nàng hướng tới Tiểu Vũ xem ra đệ nhị vũ hồn chưa có đầy đũ, cần thêm hồn hoàn rất mạnh tiến hành phụ gia. Đương nhiên ta cũng có thể khẳng định, nàng bây giờ tuyệt đối là một giáo hoàng cực mạnh của Vũ Hồn điện từ trước đến nay."*

Đường Tam đối với Ba Bỉ Đông ấn tượng vẫn duy trì ở bộ dáng lúc Sử Lai Khắc thất quái bọn họ tham gia toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái. Lần nọ phụ thân xuất hiện, Ba Bỉ Đông cũng không biểu hiện quá mạnh mẻ. Cảm giác lực lượng nàng lúc đó so với Cúc đấu la và Quỷ đấu la cũng không sai biệt lắm.

Nhìn Đường Tam trong mắt có điều suy tư, Đại Sư trầm giọng nói:*" Tiểu Tam ngươi phải nhớ kỹ lời của ta. Ngàn vạn lần không nên xem thường Ba Bỉ Đông. Cho dù tương lai ngươi có thể trở thành song hồn đấu la cũng không được xem thường nàng. Tính cách của Ba Bỉ Đông ta tương đối hiểu rõ. Nàng đúng là dạng người vì mục đích không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Hơn nữa khả năng ẫn nhẫn vô cùng mạnh. Nếu không vị trí giáo hoàng bây giờ cũng không phải là của nàng. Cho dù là ta, cũng là sau khi nàng đạt được vị trí giáo hoàng mới biết nàng dĩ nhiên là song sanh vũ hồn."*

Đang lúc thầy trò hai người thảo luận về chuyện song sanh vũ hồn, đột nhiên bên ngoài truyền đến một âm thanh vội vàng " Tiểu quái vật có phải hay không đã trở về?*"*

" Đường Tam đã trở về chưa? Ta cũng không biết a! Nếu như trở về hẵn tất nhiên là đang ở chổ Phất Lan Đức rồi " Âm thanh trả lời đúng là của Liễu Nhị Long.

Phòng làm việc mở cữa ra, không đợi Liễu Nhị Long đi vào, viện trưởng danh dự của Sử Lai Khắc học viện, phong hào đấu la Độc Cô Bác đã như cơn lốc vọt vào. Vừa nhìn thấy Đường Tam hắng nhất thời mừng rỡ hẵn lên.

" Tiểu quái vật, ta nghe tiểu nha đầu Trữ gia nói ngươi đã trở về rồi. Lập tức chạy tới tìm ngươi. Mau đi theo ta, đại sự không ổn rồi."

Vừa nói hắn vừa trực tiếp đem Đường Tam từ trên saloon kéo đứng dậy, Tiểu Vũ ở một bên sợ đến hết sức nắm chặt tay Đường Tam, thân thể liền trốn sau lưng hắn.

Độc Cô Bác chứng kiến Tiểu Vũ liền sửng sốt, nhưng hiển nhiên chuyện trong lòng càng thêm vội vàng. *" Chạy mau, chạy mau. Tiểu tử ngươi rời đi nhiều ngày như vậy. Nếu như một chút nữa không trở về, sợ rằng cũng đã xảy ra đại sự rồi. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào ngươi."*

Tiểu Vũ bị làm cho sợ sệt, Đường Tam không nhịn được nhíu mày. *" Lão quái vật ngươi đừng có gấp, coi như có chuyện xãy ra cũng không thể nhanh như vậy đâu. Có phải hay không Tuyết Dạ đại đế dùng độc xãy ra phãn phục?"*

Độc Cô Bác sửng sốt, *" ngươi làm sao biết?"*

Đường Tam cười khổ nói:*" Trừ ta chuyện độc thì lấy thực lực của ngươi còn có chuyện gì cần ta hổ trợ chứ? Phất Lan Đức viện trưởng vừa nói ngươi vội vả tìm ta, ta đã đoán được."*

Nhìn Đại Sư cùng Phất Lan Đức một chút, trên mặt toát ra thần sắc cực kỳ ngưng trọng," Tiểu Tam lần này sợ rằng phiền toái rồi. Tuyết Dạ đại đế không được rồi.*"*

" Cái gì?" Trong phòng làm việc của Phất Lan Đức trừ đi Tiểu Vũ đã mất đi linh hồn ngoài ra mọi người đều bật lên tiếng kinh hô. Đều bị tin tức bất thình lình làm cho kinh động đến ngốc trệ.

------oOo------

Chương 368: Cung đình biến động, địch nhân hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A B

Biên: A Nèo

Một câu nói của Độc Cô Bác, ngoại trừ Tiểu Vũ ra mọi người bên trong phòng làm việc của Phất Lan Đức đều đã chấn kinh rồi.

Tuyết Dạ đại đế không xong? Giờ khắc này nội tâm Đường Tam rốt cuộc cũng tìm được ngọn nguồn bất an, hắn rốt cuộc cũng hiểu được tại sao trong lòng mình lại nảy sinh cảm giác nguy hiểm. Là bởi vì bầu không khí biến hóa, bên trong Thiên Đấu thành bầu không khí xác xơ tiêu điều này gặp phải hầu hết trên người mỗi một binh lính.

Là đế vương của một trong hai đại đế quốc, nếu như Tuyết Dạ đại đế băng hà, thì thế cục cả đại lục sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thiên đấu đế quốc cùng Tinh La đế quốc thật vất vả mới âm thầm kết thành liên minh, nay chỉ sợ cũng có phát sinh biến hóa bất cứ lúc nào. Mà có lợi nhất, không thể nghi ngờ là Vũ Hồn Điện. Ở thời khắc mấu chốt này Thiên Đấu đế quốc tiến hành thành thay đổi đế vương thì tinh lực của đế quốc không thể nghi ngờ sẽ bị đặt rất nhiều vào việc tranh quyền đoạt vị. Vất vả lắm mới vừa có hành động với Vũ Hồn Điện thì nay lại lập tức bị đình chỉ lại.

Bất quá, tuy trong lòng Đường Tam xuất hiện cảm giác bất an, nhưng hắn rất nhanh tỉnh táo lại, *"lão quái vật, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Lần trước ngươi không phải đã nói với ta hỗn hợp độc trong cơ thể Tuyết Dạ đại đế đã được khống chế rồi sao?"*

Độc Cô Bác cười khổ nói:*"Lúc ấy đúng là đã được ta khống chế rồi. Ta dùng độc của bích lân xà hoàng, dùng cách lấy độc trị độc, đem triệt tiêu phần lớn hiệu quả của hỗn hợp độc ra. Sau đó thông qua dược vật chậm rãi điều trị. Nhưng không ngờ vốn tình huống Tuyết Dạ đại đế đã ổn định lại, thì một tháng trước lại đột nhiên bộc phát lần nữa. Hơn nữa lúc này phát tác lại càng thêm mãnh liệt. Ta cẩn thận kiểm tra qua máu của hắn, phát hiện bên trong máu của hắn ẩn chứa độc tố, mà độc tố này lại đang không ngừng biến hóa, hơn nữa biến hóa với tốc độ cực nhanh. Độc từ Bích lân xà hoàng của*

ta mặc dù có thể sinh ra hiệu quả lấy độc trị độc, nhưng mỗi khi độc tố trong cơ thể hắn bị ta trung hòa thì không được bao lâu sẽ sinh ra loại độc tố mới. Hơn nữa độc tố mới sinh ra này cũng càng trở nên kịch liệt hơn. Ta cẩn thận tính toán qua, sau khi ta lần thứ bảy dùng phương pháp lấy độc trị độc này để trợ giúp Tuyết Dạ đại đế thì chỉ cần một lần nó phát tác nữa sẽ khiến Tuyết Dạ mất mạng, thậm chí lúc đó không có bất cứ cơ hội cứu vãn nào. Bởi vậy, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì ta sẽ không dùng cách áp chế này nữa. "

Trong mắt Đường Tam phát ra hai luồng ánh sáng chói mắt, *"Hiện tại Lão đã dùng kiểu phương pháp này mấy lần rồi?"*

Sắc mặt Độc Cô Bác cực kỳ ngưng trọng, *"Dùng sáu lần. Mỗi lần đều là lúc hắn sắp không chịu được thì mạnh mẽ dùng độc tố tạm thời trung hòa. Nhưng mỗi lần trong cơ thể độc phát thời gian lại đều rút ngắn. "*

Đường Tam hít sâu một hơi, *"Nếu ta đoán không sai Tuyết Dạ đại đế chắc không phải là chỉ đơn giản mắc phải hỗn hợp độc thông thường, mà là một loại hỗn độc cực nặng. Loại Hỗn độc này đặc điểm là thiên kì bách quái, có thể nói mỗi một người am hiểu dùng độc thì sẽ có cách dùng khác nhau. Muốn giải độc thì đầu tiên phải tìm được ngọn nguồn. Mà loại hỗn độc này cực kí khó phân biệt. Nếu không thể tìm được ngọn nguồn cụ thể, thì chúng ta sẽ không có cách nào chế thuốc giả, như vậy cũng không có cách nào trị độc. Lúc này phiền toái thật là lớn. "*

Độc Cô Bác nói:*"Đừng nhiều lời, nhanh theo ta đi đến hoang cung Thiên Đâu đế quốc một chuyến. Nếu như ngươi cũng không có biện pháp, Thiên Đâu đế quốc sẽ thật sự phải đổi vua thôi. "*

Đường Tam phảng phất nghĩ tới điều gì, *"Chờ chút, chúng ta đi tìm một người trước, để hắn cùng tiến vào hoàng cung. Để phân biệt loại hỗn độc nào thì càng nhiều người am hiểu dùng độc càng tốt."*

Độc Cô Bác có chút ngạc nhiên nói:*"Sao? Chẳng lẽ ngươi còn biết một người am hiểu dùng độc nữa sao?"*

Đường Tam nói:*"Đi thôi. Trên đường ta sẽ nói với lão. Sư phụ, Phất Lan*

Đức viện trưởng chúng ta cáo từ trước. Mập Mạp, Ngươi ở chỗ này chờ Vinh Vinh cùng Áo Tư Lạp đi. Nếu như Thiên Đấu đế quốc thật sự có phát sinh biến đổi về chính trị thì chỉ sợ kế hoạch của chúng ta cũng phải có sự thay đổi thôi."

Đường Tam lôi Tiểu Vũ và Độc Cô Bác cùng nhau rời Sử Lai Khắc học viện. Tại trên đường phản hồi Đường Môn. Đường Tam đem quá trình mình thành lập Đường Môn đơn giản nói cho Độc Cô Bác. Mà người hắn muốn tìm không hề nghi ngờ chính là phá chi nhất tộc tộc trưởng Dương Vô Địch. Mặc dù Đường Tam còn không có kịp cùng vị đại sư am hiểu chế dược này cẩn thận trao đổi về chuyện liên quan đến dược vật. Nhưng từ việc Dương Vô Địch có thể phân biệt ra mùi thơm của hai loại tiên phẩm dược thảo là Khỉ La Tiên Phẩm cùng Tương Tư Đoạn trường Hồng. Hắn chỉ biết, Tại trên lý luận dược vật thì Dương Vô Địch còn có thể trên cả Độc Cô Bác, Thậm chí không kém hơn mình.

Độc Cô Bác mặc dù là Độc đấu la. Nhưng độc của hắn phần lớn đến từ nguyên nhân võ hồn, Mà Đường Tam cùng Dương Vô Địch lại không giống vậy, bản thân họ đều có nghiên cứu sâu sắc với dược vật.

Thời gian gấp gáp, Trữ Vinh Vinh lại không ở bên cạnh. Ba người trở lại Đường Môn sau đó gọi Dương Vô Địch rồi sau đó mang theo cả Tiểu Vũ đi đến hoàng cung trước. Bên cạnh có một vị Phong Hào Đấu La tồn tại Đường Tam cũng không cần phải lo lắng an nguy của Tiểu Vũ cho lắm. Lại tính trong hoàng cung liệu có thể đột nhiên xuất hiện biến cố gì chứ. Lấy thực lực ba người bọn họ. Bảo vệ Tiểu Vũ cũng không phải vấn đề gì.

Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch trước kia vẫn chưa từng gặp nhau. Lúc vừa bắt đầu Độc Cô Bác còn có chút khinh thị Dương Vô Địch. Nhưng trên đường đi đến hoàng cung, Khi hắn đem bệnh do hỗn hợp độc của Tuyết Dạ đại đế nói ra thì Dương Vô Địch liên tục đưa ra mấy vấn đề đều tập trung vào chỗ quan trọng lúc này mới khiến lão không dám xem thường vị đường chủ dược đường của Đường Môn này nữa.

Mắt thấy sắp đến hoàng cung Thiên Đấu đế quốc. Độc Cô Bác hướng Đường Tam nói:*"Tiểu Tam. Bất luận chuyện lần này như thế nào. Đường Môn của ngươi phải có phần của ta đó. Bây giờ địa vị đường chủ ta cũng không quá*

thích, hay là ta đăng kí cái danh tự trưởng lão đi. "

Đường Tam a a cười nói, *"Đương nhiên có thể. Chẳng lẽ ta còn có khả năng ngăn được lão sao?Bất quá, lão không phải có thói quen không thích gia nhập bất cứ tông môn nào sao?"*

Độc Cô Bác hừ một tiếng, *"Đây không phải tông môn của ngươi sao. Chẳng lẽ ngươi còn có thể chỉ chỉ trỏ trỏ với ta sao?"* Nói tới đây, hắn thở dài một tiếng. Ta thích tự do, nhưng đó là chuyện của hồi trẻ tuổi. Hiện tại tuổi ta cũng lớn, Võ hồn muốn tiến bộ cũng khó có khả năng, Hay ở Đường Môn của ngươi để dưỡng lão đi, Dù sao ngươi chỉ cần quản việc ăn uống của ta là được, Có chuyện gì như là đánh đánh giết giết náo nhiệt thì gọi ta theo là được. *"*

Theo chân bọn họ cùng một chỗ là Dương Vô Địch mặc dù là bộ dáng lạnh như băng như trước, nhưng trong lòng đã thầm giật mình, từ việc Đường Tam cùng Độc Cô Bác xưng hô với nhau là có thể nhìn ra được hai người này có quan hệ không đơn giản, Độc đấu la thân là Phong Hào Đấu La, nhưng khi nói chuyện với Đường Tam lại giống người cùng vai phải lứa. Hơn nữa không có chút nào che dấu dối trá, Nói trắng ra điều này khiến người khác thấy đều phải kinh ngạc. Dương Vô Địch trong cuộc đời ngoại trừ tu luyện chính là nghiên cứu dược vật, đối với đại danh Độc đấu la tự nhiên là ngưỡng mộ đã lâu. Tại trong ấn tượng của hắn, Độc Cô Bác theo hắn là võ hồn bích lân xà hoàng, là một loại độc xà hiểm ác, nhưng lúc này xem ra, hắn lại không có chút hơi thở âm lãnh nào cả.

Kì thật, Dương Vô Địch làm sao biết, bản thân hắn phán đoán không sai, chỉ là, khi Độc Cô Bác cùng Đường Tam ở một chỗ thì sẽ có thay đổi rất lớn. Trước đây vũ hồn của hắn đã khiến hắn trở nên một kẻ luôn cô độc, bằng hữu duy nhất từ nhiều năm nay của hắn cũng chỉ có Đường Tam mà thôi. Không sai, chính là bằng hữu, có thể nói là bằng hữu tâm giao, mà tuyệt đối không phải là vãn bối.

*Đường Tam cười nói:"*Nói thê lương như vậy làm gì. Chỉ cần lão nguyện ý, Ta sẽ cho lão dưỡng lão. *"Hắn cũng không nói là Đường Môn để cho Độc Cô Bác dưỡng lão là bởi vì Đường Môn cũng không phải là do một mình hắn có thể quyết định.*

Độc Cô Bác ha hả cười, dùng tiếng cười che dấu dung động cảm xúc, nhưng Dương Vô Địch ở bên cạnh hắn lặng lẽ quan sát vẫn là thấy được trong đáy mắt hắn có chứa vài phần cảm động.

Tới hoàng cung, có Độc Cô Bác, bốn người cũng không có bị bất cứ ngăn trở nào. Độc Cô Bác thân là hoàng thất khách khanh Thiên Đấu đế quốc, uy quyền cực lớn. Hắn mang theo ba người Đường Tam cùng đi tới tẩm cung Tuyết Dạ đại đế. Thẳng đến chỗ này, bọn họ mới bị ngăn cản lại.

Binh lính toàn thân bao phủ áo giáp, tay cầm trường mâu ngăn cản đường đi của mọi người.

*Độc Cô Bác lật tay lấy ra kim bài thân phận khách khanh đặc biệt, "*Tránh ra, chúng ta có chuyện quan trọng khẩn cấp cần yết kiến bệ hạ. *"*

*Đội trưởng cầm đầu nhóm binh lính lạnh lẽo nói:"*Bệ hạ đã nghỉ ngơi. Thái tử điện hạ phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được vào cung quấy rầy. Trái lệnh giết không tha. *"*

*Độc Cô Bác sửng sốt một chút, "*Ngươi không xem tới chữ ở kim bài trong tay ta sao?*"Tại trên kim bài trong tay hắn khắc hai chữ to. Là "* Thân Lâm *". Tượng trưng cho người giữ nó giống như Tuyết Dạ đại đế đích thân tới.*

Gườn mặt Đội trưởng binh lính trầm như nước, nhưng cũng không có chút ý tứ tránh ra nào.

*Đường Tam môi vù vù động, truyền âm hướng Độc Cô Bác, hỏi:"*Lão gặp qua tên binh lính này chưa?*"*

*Độc Cô Bác lắc đầu, "*Đều lạ mắt vô cùng. *"*

*Đường Tam trong lòng run lên, "*Sợ rằng có chuyện xấu. Nếu như đúng như chúng ta phán đoán, vậy hạ độc Tuyết Dạ đại đế là Tuyết Thanh Hà, chỉ sợ chuyện lão đi tìm ta hắn đã biết rồi, Tuyết Thanh Hà là đệ tử của Trữ thúc thúc. Tin tưởng rằng hắn cũng am hiểu chuyện dùng độc. Hắn tuyệt sẽ không hy vọng nhìn thấy ta và lão có thể giải độc cho Tuyết Dạ đại đế. *"*

*Độc Cô Bác nhíu nhíu mày, "*Không thể nào. Bất luận như thế nào, hắn cũng là con trai Tuyết Dạ đại đế. *"*

*Đường Tam cười lạnh một tiếng, "*Nếu như hắn còn nhớ Tuyết Dạ đại đế là cha mình, vậy cũng sẽ không xuống tay. Bất luận chúng ta phỏng đoán có đúng hay không thì đều phải cứu Tuyết Dạ đại đế trước mới được. nếu không có nói thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. *"*

*Độc Cô Bác sửng sốt một chút, "*Ý ngươi là?*"*

*Đường Tam lộ ra một tia mỉm cười trên mặt, không trả lời Độc Cô Bác. Mà là tiến lên một bước, từ trong Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ lấy ra một khối kim bài, "*Độc Cô tiền bối kim bài này không được, vậy ngươi nhìn một chút khối kim bài này của ta xem liệu có thể tiến vào được không?*"*

Đường Tam lấy ra, đúng là kim bài lúc đầu Tuyết Thanh Hà cho hắn. trên hình thức có chút khác với kim bài của Độc Cô Bác.

Đội trưởng binh lính sửng sốt một chút, nhìn kim bài trong tay Đường Tam có chút mịt mờ, tại trong mệnh lệnh hắn nhận được, tuyệt đối không cho phép Độc Cô Bác tiến vào hoàng cung, nhưng mà người đi cùng hắn trong tay cũng lại cầm kim bài của thái tử. Đây là chuyện gì xảy ra?

*Đường Tam tiến lên vài bước:"*Chuyện có biến, thái tử thay đổi chủ ý. Nhanh để chúng ra vào. *"*

Kim bài trong tay Đường Tam cầm là kim bài của thái tử, đội trưởng binh lính mặc dù có nghi hoặc trong lòng, nhưng không dám chậm trễ, nâng tay ra hiệu đám binh lính cho phép qua.

Những binh lính này vừa động, sắc mặt Đường Tam cùng Độc Cô Bác đều đổi, lúc trước bọn họ còn không cảm giác được, nhưng nay lại khiến họ giật mình, lúc này binh lính hành động thì trên người họ rõ ràng sinh ra sự ba động của hồn lực. Nơi này là cấm vệ cung hoàng cung Thiên Đâu đế quốc, rõ ràng là do đội ngũ hồn sư tạo thành. Đậy là tròn năm mươi danh hồn sư. Hơn nữa từ hồn lực trên người bọn họ ba động mà xét, thực lực đều không

thấp hơn năm mươi cấp.

Đường Tam có chút hối hận, hắn đương nhiên không phải hối hận vì cùng Độc Cô Bác đến nơi này, mà là hối hận mang theo Tiểu Vũ. Hắn thật sự có chút không nỡ đem Tiểu Vũ đã khôi phụ hình người đưa vào túi như ý bách bảo. Mà khi cục diện xuất hiện biến hóa thì vì an toàn của Tiểu Vũ, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Độc Cô Bác hiển nhiên không nghĩ tới Đường Tam lại có thể xuất ra khối kim bài như vậy, nhưng những lúc kiểu này hắn dĩ nhiên sẽ không nói thêm cái gì, vội vã cùng Dương Vô Địch đi theo phía sau Đường Tam hướng bên trong tẩm cung mà tới.

*Tại ngay lúc này, một thanh âm dễ nghe vang lên, "*Hóa ra Đường Ngân chính là Đường Tam, tại Nguyệt Hiên thì ra ta đã sai lầm. Chỉ là, ta thật sự không nghĩ ra, Đường Tam huynh, ngươi như thế nào có thể đem hình dáng cùng khí chất đều thay đổi như vậy.

*"Tham kiến thái tử điện hạ. "*Binh lính xung quanh nhất loạt quỳ xuống, Đường Tam kéo Tiểu Vũ chậm rãi xoay người lại.

Tuyết Thanh Hà chỉ dẫn theo hai người, chậm rãi hướng phía bọn họ đi tới. Hắn vẫn anh tuấn như trước, vẻ thành khẩn vẫn không mảy may thay đổi chút nào, đó vẫn là cảm giác khiến ngươi khác thấy gần, bình dị. Cũng không biết làm sao, lần này khi nhìn thấy hắn, Đường Tam lại cảm giác được toàn thân có chút phát lạnh.

Đi theo sau lưng Tuyết Thanh Hà là hai lão già, bọn họ cũng không mặc trang phục hoàng thất, đều là một thân áo vải, khi nhìn đến hai người kia, Đường Tam mặc dù không có khả năng nhìn ra điều gì, nhưng hắn lại phát giác. Thân thể Độc Đấu La bên cạnh mình đang căng thẳng cực kỳ.

Thân là Phong Hào Đấu La Độc Cô Bác lúc nào mới gặp phải biến hóa như vậy? Cho nên lúc này Đường Tam đã có chút phán đoán về hai lão già này.

*"Thái tử điện hạ, ngươi tốt chứ. "*Đường Tam hơi hơi hướng Tuyết Thanh Hà hành lễ.

Tuyết Thanh Hà đi tới cách vị trí bốn người Đường Tam khoảng năm thước rồi dừng cước bộ lại, thở dài một tiếng nói:*"Thẳng thắn mà nói. Đường Tam huynh đệ, ta gần đây thực sự không tốt lắm. Phụ thân bệnh nặng, trong hoàng cung lo lắng ngoại xâm. Thúc thúc cùng tứ đệ vẫn nhân cơ hội này có cái chút dòm ngó, Làm ta thật sự đau lòng a!Đường Tam huynh đệ, ngươi nghĩ như thế nào mà đường đột đến thăm phụ hoàng thế? Tại sao lại không trực tiếp cho người thông tri cho ta biết chứ, đến lúc đó ta sẽ tiếp đón ngươi thật tốt. À mà Tuyết Kha vẫn còn nhắc đến ngươi đấy. Đáng tiếc chẳng biết ngươi đi đâu. Tuyết Kha là muội muội duy nhất của ta, cũng là người ta thương yêu nhất, Đường Tam. Ngươi cũng không nên thể phụ ý tốt của nàng đâu đấy"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói:*"Ý tốt của điện hạ Đường Tam sẽ ghi nhớ, Nhưng cho dù thế nào ta cũng đã có Tiểu Vũ, có nàng cuộc đời này thật sự không uổng chút nào, Độc Cô Bác tiền bối yêu cầu ta đến, lá muốn xem chút bệnh tình của bệ hạ một chút. Không biết có thể cho chúng ta trước tiên tiến vào xem sét bệnh tình của bệ hạ đã?"*

Sắc mặt Tuyết Thanh Hà hơi đổi, thản nhiên nói, *"Chuyện gia phụ không cần làm phiền hiền đệ. Hiền đệ thật vất vả vào cung một lần, không bằng để cho vi huynh làm chủ, chúng ta hảo hảo nói chuyện đi. "*

Ánh mắt Đường Tam bình tĩnh nhìn về phía Tuyết Thanh Hà. Đột nhiên thở một tiếng thật dài, *"Xem ra, thủ hộ ở chỗ này đều là người của Vũ Hồn Điện rồi? không biết ta nói có đúng không Thái thử điện hạ. "*

Lúc này đây, Tuyết Thanh Hà sắc mặt rốt cuộc đại biến, *"Đường Tam, ngươi nói bậy bạ gì thế, nơi này là cấm địa hoàng cung của Thiên Đấu đế quốc ta, như thế nào có thể có người Vũ Hồn Điện tồn tại. "*

Tay Đường Tam đem Tiểu Vũ đưa vào trong túi Như ý bách bảo. Một cỗ hồn lực đồng thời rót vào túi như ý bách bảo. Quang mang chợt lóe, Tiểu Vũ nhất thời biến mất. Đây là chỗ tốt nhất của túi như ý bách bảo, có thể chứa đựng vật sống. Mặc dù lòng không nỡ, nhưng vì an toàn của Tiểu Vũ, Đường Tam cũng không thể không làm như vậy.

"Thái Tử điện hạ, người vẫn là lộ ra sơ hở. Dưới trướng hoàng thất Thiên Đấu đế quốc cũng có không ít hồn sư. Nhưng mà, cũng chẳng lẽ lại có cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La sao. Mà cho dù có thì lấy Tuyết Dạ đại đế chí tôn, cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La như thế nào có thể không tại bên cạnh bảo vệ hắn mà lại xuất hiện bên cạnh ngươi chứ? Hơn nữa lại một lần lại đến hai vị Phong Hào Đấu La. Chẳng lẽ, Phong Hào Đấu La lại không đáng giá như vậy sao? Mà có thể đưa ra hai vị Phong Hào Đấu La, thì trên cả đại lục chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vũ Hồn Điện lại vừa vặn là một trong số đó. Đây là điểm thứ nhất. "

"Điểm thứ hai, người đem cấm vệ quân nơi này toàn bộ đổi thành hồn sư, thật sự là bảo vệ bệ hạ sao?Không, người là để cho bọn họ ngăn cản bất cứ kẻ nào đến gần. Hơn nữa, hồn sư đế quốc hoàng thất, đều là theo sư phụ của ta tiến hành tu luyện. Ta mới từ Sử Lai Khắc học viện tới, nếu như Thiên đấu lấy hồn sư đế quốc hoàng thất điều động mười mấy tên hồn sư thực lực không kém hồi cung, thì sao sư phụ lại không cho ta biết chứ?"

"Thứ ba, thái tử điện hạ người ngay vừa lúc thấy ta đến thì đã khám phá ra thân phận của ta. Mặc dù trong tay ta cầm lệnh bài người tặng, nhưng lệnh bài rất có thể ta cho người khác. Hơn nữa người hiện tại gặp ta. Dựa theo lẽ thường mà xét, người hắn gọi ta là Đường Ngân, ngươi ở đâu có khối lệnh bài này thì ngươi đều gọi là Đường Tam sao. Bởi vậy, ta có thể khẳng định, ngươi cùng Vũ Hồn Điện nhấịnh có quan hệ mật thiết thì mới có thể lấy được tin tức về ta từ chỗ họ, khi đó mới biết Đường Ngân chính là Đường Tam, mà không phải bởi vì khối lệnh bài này mà nhận ra thân phận của ta. "

"Nói nhiều như vậy, kì thật đơn giản một điểm, thái tử điện hạ người xuất hiện nơi này, nhưng lại để trọng binh trông coi tẩm cung, xung quang lộ ra bầu không khí đáng sợ, lại đủ chứng minh bệ hạ trúng độc hắn liên quan đến người. Dù chỉ là phỏng đoán, ta nghĩ, ta phán đoán hắn tám chín phần mười là đúng. Chỉ là ta không rõ, tâm ngươi thật sự lại tà ác như vậy, có thể đối với cha mình xuống tay sao? Vị trí Đế vương mặc dù tốt, nhưng mà dù sao người cũng là cha ruột của ngươi mà."

Nghe Đường Tam nói điểm thứ hai thì, sắc mặt Tuyết Thanh Hà có chút phát xanh, lúc này nghe hắn nói xong, vị thái tử điện hạ này ngược lại trở nên bình tĩnh xuống.

*"Ba ba ba …"*Tuyết Thanh Hà cổ vũ vỗ tay, *"Hảo, quả nhiên không hổ là linh hồn của Sử Lai Khắc thất quái. Vẻn vẹn từ trong dấu vết là có thể đoán ra nhiều sự tình như vậy. Nhưng mà ngươi sao có thể chắc chắn điều mình đoán là thật đây? "*

Đường Tam lạnh nhạt cười, *"Rất đơn giản, chỉ cần người đồng ý cho ta đi vào, nhìn thấy bệ hạ thì tự nhiên là có thể chứng minh rồi. Bất quá, ta nghĩ ngươi vô luận như thế nào cũng sẽ không cho ta đi vào đâu. Bệ hạ độc thương đã phát tác, chỉ cần hắn bởi vì trúng độc mà tự nhiên tử vong, người tự nhiên có thể chối sạch sẽ, vì để ngồi trên vương vị của Thiên Đấu đế quốc thì sao ngươi có thể để chúng ta đến gần bệ hạ, rồi xuất hiện tình huống có khả năng phá hư kế hoạch của người chứ?"*

"Đường Tam biết chứ, ngươi so với trong tưởng tượng của ta còn thông minh hơn." Trong mắt Tuyết Thanh Hà lại toát ra ý chân thành của hắn, *"không sai, ngươi đoán được rồi, lần này ta quả thật mượn lực lượng của Vũ Hồn Điện. Nhưng là ta cũng không có biện pháp. Nhị thúc cùng tứ đệ đối với ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi. Nếu ta không làm như vậy, sau khi phụ hoàng băng hà thì rất có khả năng xảy ra sự tranh đấu trong cung đình, điều này chắc ngươi cũng không phải hy vọng chứng kiến chứ. Ở lại hoàng cung giúp ta đi, lấy năng lực của ngươi, tương lai tất nhiên có thể trở thành phụ tá đắc lực của ta. tiền, mỹ nữ, địa vị, thận chí ngươi cần hồn hoàn, hồn cốt, ta cũng có thể cho ngươi. Thực lực của ngươi so với suy nghĩ của ta lại càng đáng sợ, ta muốn người như ngươi giúp ta cùng nhau kiến thiết Thiên Đấu đế quốc. "*

Đường Tam cười. Chỉ là nụ cười của hắn có vẻ khinh miệt, *"Tuyết Thanh Hà, ngươi cho rằng ta sẽ đi theo một tên nghịch tặc giết cha, hành thích vua sao? Vì đạt được mục đích của mình ngươi ngay cả phụ thân cũng có thể sát hại, còn có cái gì là ngươi không làm được chứ? Ta thật sự rất hoài nghi, ngươi đến tột cùng có phải con ruột của Tuyết Dạ đại đế hay không. "*

Tuyết Thanh Hà cũng không phải vì lời của Đường Tam mà tức giận, mắt lộ vẻ tiếc hận, *"Đáng tiếc, người thiên tài giống như ngươi nhưng lại bị giết tại chỗ này. Đường Tam ngươi thông minh thế, chẳng lẽ lại không hiểu được, ngươi đem chuyện của ta đều nói hết, ta có khả năng bỏ qua cho ngươi sao?*

Sao ngươi lại phải khổ như vậy chứ?"

Đường Tam mỉm cười bình tĩnh nói:*"Thái tử điện hạ, người giống như ngươi thì sẽ không thể hiểu được tại sao ta muốn làm như vậy. kì thật, mỗi người trong lòng đều có rất nhiều điều tốt đẹp cùng dơ bẩn, ngươi có, ta cũng có. nhưng mà, tại trong thế giới nội tâm của con người vẫn đều có hai điều quản lý chúng. Hai quân chủ này thì một cái tên là đạo đức, một cái kia tên là lương tâm. Chỉ có thông qua chúng để phân biệt, trong nội tâm mỗi người mới có thể đưa ra quyết định. Nếu một trong hai thứ đó đã mất thì kẻ đó sẽ không phải là người, mà là giống như ngươi vậy. Cầm … thú …. "*

Tiếng nói vừa dứt. Một kiện vật phẩm đột nhiên từ sau lưng Đường Tam ném ra, phía sau nghiêng thẳng lên bấu trời. Chợt đúng lúc này hồng quang nở rộ. Nó còn mang theo một tiếng huýt gió bén nhọn.

Tuyết Thanh Hà rốt cuộc không cách nào giữ được bình tĩnh, *"Động thủ. "*

Thanh âm Đường Tam đồng thời vang lên trong tai Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch, *"Phòng ngự, thủ vững, chờ đợi viện quân."* Hắn bắn ra chính là đạn tín hiệu đặc chế của mình. Đây cũng là vật phẩm xuất phát từ công nghệ của Đường Môn. Mặc dù trên thế giới này không có thuốc nổ, nhưng đối với chế tạo thuốc nổ thì Đường Tam cũng có biết. Hắn sớm đã bắt đầu chế tạo một ít hỏa dược đơn giản. Đạn tín hiệu này chính là chế phẩm thí nghiệm của hắn, Thất Bảo Lưu Ly tông đúng là bằng vào thứ này, mới có thể may mắn thoát khỏi nguy hiểm, không bị hoàn toàn tàn sát.

Sau lưng Tuyết Thanh Hà hai lão giả đồng thời chợt phóng ra, nhanh như thiểm điện phóng hướng ba người Đường Tam đánh đến, trong đó một người trực tiếp đánh về phía Độc Cô Bác, người kia đánh về phía Đường Tam. Giữa không trung, ánh sáng hoa lệ hỗn hợp vô cùng lạ thường, ở dưới là mênh mông hồn lực chợt bộc phát. Chín hồn hoàn sáng chói phân biệt xuất hiện trên người họ.

Đường Tam sớm cảm nhận được biến hóa trên người Độc Cô Bác nên hắn đã khẳng định, hai lão giả này chắc chắn phải là nhân vật cấp bậc Phong Hào Đấu La. lai lịch bọn họ cũng tự nhiên là trưởng lão của Vũ Hồn Điện. Mặc dù không phải lần đầu tiên đối mặt với công kích của cấp bậc cường giả Phong

Hào Đấu La, nhưng lúc hai gã Phong Hào Đấu La đồng thời phóng thích uy áp thì Đường Tam vẫn có loại cảm giác không thở nổi.

Xung quang, hồn sư của Vũ Hồn Điện hóa trang thành cấm vệ quân đều không tham dự hồi động thủ, mà là bay nhanh vây chặt ba người Đường Tam ở trung tâm. Đến cấp bậc nhất định, nếu như phối hợp chiến đấu mà có thêm các hồn sư cấp bậc thấp thì ngược lại sẽ ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu bên đó, Tuyết Thanh Hà thấy thì chỉ cần hai gã Phong Hào Đấu La này ra tay cũng là quá đủ rồi. Còn các hồn sư khác chỉ cần phòng bị chặt chẽ không cho bọn Đường Tam chạy thoát là được.

Đường Tam vẫn là lần đầu tiên chính thức tham gia quyết đấu ở loại cấp bậc này, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn thật sự phong phú, đối mặt với hai gã cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, thì lúc này hắn vẫn không có đủ tư cách, huống hồ, làm một khống chế hệ hồn sư, khống chế toàn trường mới là chức trách của hắn. Cho nên, hắn lựa chọn lui về phía sau, cước đạp Quỷ ảnh mê tung, dường như hư ảo lùi lại ba bước.

Hai gã Phong Hào Đấu La đồng thời kinh ngạc một tiếng. Biểu hiện kinh ngạc của bọn họ cũng có nguyên nhân. Phải biết rằng, Đường Tam thối lui ba bước tuyệt không dễ dàng như lời nói, Tại uy áp của hai gã Phong Hào Đấu La mà hắn có thể lui ra sau, thì thật sự không phải ai cũng làm được. Áp lực cường đại nọ giống như sóng thủy triều, nếu như không đứng vững trước thì khi đang lùi lại sẽ bị áp lực đó hoàn tòan công kích, do vậy thực lực sẽ đại giảm.

Nhưng Đường Tam lại không bị ảnh hưởng, lúc lui ra phía sau đồng thời, hắn cũng bộc phát ra sát thần lĩnh vực của mình, bạch quang đồng thời bao phủ cả hắn, Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch. Mạnh mẽ ép gãy áp lực trói buộc, rồi lại sử dụng Quỷ ảnh mê tung lui về phía sau.

Kinh nghiệm thực chiến của Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch càng thêm phong phú, căn bản không cần nhiều lời trao đổi. Đoán trước Đường Tam sẽ lùi lại, lúc này hai người đồng thời cảm nhận được hơi thở lạnh như băng của sát thần lĩnh vực kích thích, dưới tinh thần bị kích thích đồng thời họ bước chéo, chắn trước mặt Đường Tam.

Đường Tam mặc dù đang lui ra phía sau, nhưng công việc hắn làm còn nhiều hơn hai đồng đội, Ngoại trừ sát thần lĩnh vực bê ngoài thấy có khả năng tăng phúc cho bên mình, đồng thời tinh thần lực của hắn cũng phải toàn bộ mở ra. Thân hãm trong vòng vây, làm khống chế hệ hồn sư hắn nhất định phải nắm giữ hướng đi của từng tên đối thủ một.

Lúc này, địch nhân vây quanh bọn hắn tuy đông, nhưng chính thức có thể sinh ra uy hiếp chí mạng kì thật chỉ là hai gã Phong Hào Đấu La trước mắt.

Dưới tinh thần lực bao phủ, thị giác Đường Tam phảng phất như khuếch trương tới mỗi một ngóc ngách nơi đây, phát sinh hết thảy ở xung quanh đều như quay chậm, dường như hắn phải đem trên tám phần tinh thần lực để tập trung vào hai gã Phong Hào Đấu La.

Hai gã Phong Hào Đấu La này tuổi ít nhất trên tám mươi, hơn nữa đều là cường giả mà trước kia Đường Tam chưa từng gặp qua.

Lão giả bên trái thân cao trên hai thước, vóc người cao gầy, thẳng tắp như tiêu thương, khí thế mạnh mẽ. Võ hồn phóng ra, thân thể của hắn cũng không có biến hóa gì đặc thù, nhưng trong tay lại có thêm một thanh Xà Mâu. Dài chừng hai trượng, đầu mâu uốn lượn, khí thế mạnh mẽ tựa như lưỡi rắn phân nhánh, Xà Mâu toàn thân tím xanh.Làm người khác sợ hãi nhất chính là chín cái hồn hoàn xoay quanh trên Xà Mâu này, đó là Hai vàng, ba tím, bốn đen. Vị Phong Hào Đấu La này làm cho người ta có cảm giác như lao thẳng về phía bọn họ chỉ có chuôi Xà Mâu này, mà cũng không có người.

Đã không phải đơn giản chỉ là người và mâu hợp nhất, mà là một loại dung hợp hoàn toàn. Không cần tận lực làm gì mà Xà Mâu cùng bản thể cũng đạt tới loại khế hợp kinh khủng này. Khí hồn sư Phong Hào Đấu La, thường thường so với Phong Hào Đấu La thú hồn sư càng thêm đắng sợ hơn. Chẳng phải Hạo Thiên tông bằng vào võ hồn Hạo Thiên Chuy mới có được vị trí đệ nhất tông môn sao?

Gã Phong Hào Đấu La này nhằm thẳng đến Độc Cô Bác, Xà Mâu vẫn chưa lộ ra, mà kéo nghiêng đến bên cạnh người, sau lưng tạo nên một chuỗi tàn ảnh dài. Làm cho người ta cảm giác hư ảo khó lường.

Mà gã Phong Hào Đấu La khác thì vóc người bình thường, hơi béo một chút, cả người không có chút đặc thù. Nhưng võ hồn sau khi phóng thích lại khiến thân thể của hắn giống như thổi khí cầu, cả người bắt đầu bành trướng ra. Vô số gai nhọn màu tím từ trong cơ thể mọc ra trải rộng đến bên ngoài thân, hồn hoàn cùng gã Phong Hào Đấu La trước giống nhau như đúc. Nhưng bộ dáng lúc này của hắn có vẻ nanh ác hơn, mà ngay cả hai tay đều đã biến thành trạng thái gai nhọn màu tím, toàn thân được bao phủ bởi màu tím đặc thù này.

Không ai vì thấy hắn xấu xí mà xem thường hoặc khinh bỉ hắn. Khi Võ hồn phóng thích, thân thể xuất hiện biến hóa càng lớn, lại chứng minh độ khế hợp của bản thân cùng võ hồn là càng cao, đó cũng chứng minh cấp bậc võ hồn càng cao.

Cầu Gai (Thứ Đồn- mình gọi luôn là Cầu Gai cho bạn đọc dễ hiểu), tên hồn sư này có võ hồn thật sự là cực kỳ hiếm thấy, đó là Cầu Gai, mà hắn còn có thể tu luyện tới cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi.

Đường Tam cẩn thận nhớ kĩ là Đại Sư từng đã giảng thuật cho mình qua loại vỗ hồn đặc thù này. Cầu Gai thân là một trong những loại sinh vật của biển. Nếu nó gặp phải nguy hiểm thì sẽ tự lấy gai nhọn để bảo vệ cơ thể mình. Mà hồn sư Cầu Gai sẽ tự có vài loại năng lực như kịch độc, kiên thể (thân thể kiên cố), phóng xuất gai độc. lúc ấy Đại Sư hình dung Cầu Gai chính là một loại võ hồn cực kỳ nguy hiểm, gặp phải nhất định phải cẩn thận.

Thông qua tinh thần lực dò sét, Đường Tam cảm nhận hai gã Phong Hào Đấu La này có cấp bậc võ hồn đều ở trên Độc Cô Bác. Thực lực khi chiến đấu chắc chắn vượt qua hắn nhiều.

Độc Cô Bác trước hết động, khẽ quát một tiếng võ hồn được phóng thích, thanh bích sắc lân phiến bao phủ toàn thân, cả người, kể cả tóc toàn bộ biến thành một tầng bích sắc, bao trùm mỗi một bộ phận của toàn thân thể đều là lân phiến, cũng biểu hiện hắn thực lực chính là cấp bậc Phong Hào Đấu La.

Phốc …., một tầng dày đặc lục khí đột nhiên xuất hiện trên người Độc Cô Bác rồi phun ra, phảng phất dài quá tầm nhìn bình thường, vượt qua Đường Tam cùng Dương Vô Địch hướng về bốn phương tám hướng phun ra.

Đường Tam không biết, mà ngay cả là Phong Hào Đấu La như Độc Cô Bác cũng đều không biết hai gã Phong Hào Đấu La trước mặt này. Lấy độc thử dò xét, đây luôn luôn là phương thức chiến đấu của Độc Cô Bác. Chợt phóng thích độc tố dĩ nhiên không phải vì đả thương đến hai gã Phong Hào Đấu La trước mặt. Chỉ là để dò xét năng lực kháng độc của bọn hắn, đồng thời hắn muốn tàn sát đám hồn sư yếu ớt xung quanh. Kịch độc của Độc đấu la không phải hồn sư yếu ớt có khả năng ngăn cản.

Nhưng mà, một màn quỷ dị xuất hiện, vốn Xà Mâu trong tay Xà Mâu Đấu La đang đánh về phía Độc Cô Bác đột ngột xoay nửa vòng, chống trên mặt đất, thân thể vốn bắn lên đột ngột đổi hướng, phi xéo ra, Xà Mâu một lần nữa nhấc lên, hướng đánh đã biến thành Dương Vô Địch.

Mà mặt khác gã Cầu Gai Đấu La kia thân thể sau khi bành trướng gai nhọn đâm vào mặt đất, cùng với Xà Mâu Đấu La lần lượt thay đổi vị trí, chỉ thấy hắn há mồm một hớp, trên người đệ tam hồn hoàn léo sáng, độc vụ màu xanh biếc do Độc Cô Bác phóng xuất ra dĩ nhiên bị hắn giống như cá voi nuốt vào trong bụng không để thừa dù là một chút.

Kịch độc kinh khủng sau khi nhập thể, toàn thân Cầu Gai Đấu La đều hiện ra quang hoa xanh biếc, mũi gai nhọn rậm rạp trên toàn thân đều phủ lên một tầng dày đặc màu xanh biếc. Đúng là đem kích độc do Độc đấu la phóng thích đẩy vào tới gai nhọn trên người mình.

Tuyết Thanh Hà âm thầm cười, hướng Độc Cô Bác nói:Độc đấu la, không cần cố gắng chống cự. Hai vị trưởng lão này ta chính là bởi vì chuyên đối phó với ngươi mời tới. Đôc của ngươi trước mặt bọn họ không hề có tác dụng. "

Độc Cô Bác sắc mặt khẽ biến, tại thời gian Tuyết Thanh Hà nói chuyện, gã Xà Mâu đấu là đã đi tới trước người Dương Vô Địch. Xà Mâu chỉ nhẹ thi triển, huyễn hóa thành chín đạo quang ảnh, giống như cái lồng chụp xuống Dương Vô Địch. Hắc sắc quang mang, tựa như độc long vung lên, Dương Vô Địch không lùi mà tiến, trong mắt quang mang đại thịnh, hơi thở bộc phát tính bùng nổ trần ngập khí thế mạnh mẽ chợt phóng thích ra. Đối thủ công kích chín điểm, nhưng hắn chỉ thủ một điểm, bản thân căn bản không có ý định phòng ngự, Phá hồn thương hắc mang kích phát, khí thế toàn thân hoàn toàn ngưng tụ vào trên một thương này, thẳng người Xà Mâu Đấu La đâm

tới.

Tuyết Thanh Hà sớm tại đoán được Độc Cô Bác rời khỏi hoàng cung để làm gì, chuẩn xác mà nói thì ngay cả hành tung của Đường Tam, hắn cũng đều đại khái nắm giữ trong tay, so với tưởng tượng của Đường Tam còn đầy đủ hơn. Thậm chí ngay cả Đường Tam tại Canh Tân thành, tàn sát vũ hồn chủ điện ở đó hắn cũng biết đến từng chi tiết.

Cũng chính là bởi vì Độc Cô Bác đi tìm Đường Tam nên Tuyết Thanh Hà mới quyết định sớm phát động, kịch độc của Độc Cô Bác tuy mạnh, nhưng Đại Sư có nói qua, không có bất cứ một vị hồn sư nào có thể nói mình là vô địch. Nguyên nhân ở đây là bởi vì võ hồn tương khắc. Tuyết Thanh Hà mang đến hai gã Phong Hào Đấu La này, mà Cầu Gai Đấu La đúng là chuyên tồn tại để khắc chế Độc Cô Bác. Hơn nữa còn có một vị Phong Hào Đấu La nữa cùng với số lượng lớn hồn sư bậc trung, như vậy chẳng lẽ còn không đủ phó được với hai người Đường Tam cùng Độc Cô Bác sao?

Nhưng mà, Tuyết Thanh Hà vẫn tính nhầm một điểm, đó chính là sự tồn tại của Dương Vô Địch. Một vị tộc trưởng cực mạnh trong đơn chúc tứ tộc..

------oOo------

Chương 369: Cầu Gai đấu la, Xà Mâu Đấu La – Phá Hồn Thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Tam đại chủ biên

Biên: Tam đại chủ biên

Xà mâu đấu la chuyển hướng, hơi thở của hắn cũng đã hoàn toàn tập trung lên trên người Dương Vô Địch, bởi vì cấp bậc hồn lực áp chế, hắn hoàn toàn có thể tùy ý thay đổi đối tượng mà mình cần tập trung. Khi hắn tập trung vào Dương Vô Địch, lập tức đã phát hiện cơ hồ trên cơ thể người này dường như không có chỗ nào là không có sơ hở. Nhưng lại không phải là cố ý lộ ra sơ

hở, mà là sơ hở chính thức. Phảng phất chỉ cần xà mâu của hắn phóng ra giống như lập tức có thể khiến hắn toi đời ngay.

Mà sự thật cũng đang là như thế, cho dù là sau khi Dương Vô Địch đâm ra một thương, xà mâu đấu la cũng có cùng loại cảm giác như trước, nhưng là, hắn cũng không thể sử dụng xà mâu của mình mà lưu lại vết thương trí mạng trên đối thủ, bởi vì cảm giác của hắn hoàn toàn minh bạch, nếu như xà mâu của mình đâm vào người đối thủ, thì thanh thương đen ngòm kia cũng đủ năng lực để đâm thủng ngực mình.

Lóe ra tại trường thương ngăm đen là mầu vàng rộ của đệ nhị hồn hoàn, nó chỉ có một năng lực đơn giản, tên là *"Thấu"*. Gia tăng sức xuyên thấu trăm phần trăm. Dương Vô Địch dù sao cũng là một cường giả cấp bậc hồn đấu la, hơn nữa tất cả hồn hoàn của hắn đều thuộc tính đều là tăng cường công kích, cho dù là vị phong hào đấu la trước mặt này, với khả năng công kích cực tinh thuần thì cũng không thể bằng hắn. Như vậy có thể thấy được lực công kích của Dương Vô Địch cường hãn đến mức nào.

Một thương tràn ngập hơi thở bá đạo kia không nhân nhượng làm cho vị xà mâu đấu la huyễn hóa ra chín đạo quang ảnh phải hợp lại làm một, thanh xà mâu mầu tím xanh cũng chỉ có thể từ trực tiếp đâm lên trên phá hồn thương của Dương Vô Địch mà thôi.

"quát ----" Tại lúc Phá Hồn thương cùng xà mâu tiếp xúc, trong nháy mắt Dương Vô Địch chợt hét lớn, đệ nhất hồn hoàn trên người cũng đồng thời sáng rực lên, đó đúng là thứ đã gây cho Đường Tam phiền phức cực lớn, Đó chính là hồn kĩ với năng lực,*"Chấn"*.

Mũi thương thoáng run rẩy một chút khi thương tiếp xúc với thanh xà mâu,*"Thấu"* Cùng *"Phá"* Hai đại hồn kĩ được hồn lực tinh khiết của Dương Vô Địch rót vào đã phát ra toàn lực. Cùng lúc đó, Đường Tam phóng thích ra sát thần lĩnh vực, bạch quang chợt đại thịnh, để cho Dương Vô Địch có thể hoàn toàn ngưng tụ một thương này trên người đối thủ.

Đinh ----, vù vù ----

hai thanh âm bất đồng trước sau vang lên, âm thanh đầu tiên là sau khi trường

thương cùng trường mâu va chạm sinh ra, tiếng thứ hai chính là thanh âm xà mâu bị rung động.

Bất luận là Tuyết Thanh Hà. Cầu gai đấu la, hay là xà mâu đấu la, trước trận chiến này đều không thể nghĩ đến có thể phát sinh tình huống này.

Trong tiếng kêu rên, xà mâu đấu la bị bắn ngược ra, Xà mâu trong tay kịch liệt run rẩy đến nỗi suýt nữa rời tay. Cả người hoàn toàn ngửa ra sau, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể một mực thối lui đến tận chỗ Tuyết Thanh Hà mới ổn định được. Tuy nhiên sắc mặt hắn đã trở nên trắng bệch. Dĩ nhiên dưới một thương này của Dương Vô Địch hắn đã bị thương không nhẹ.

Xem thường Dương Vô Địch chính là sai lầm lớn nhất của hắn. Như thế nào hắn cũng không nghĩ đến, một kẻ có cấp bậc chênh lệch cực lớn với mình là hồn đấu la mà có thể đâm ra một thương kinh khủng như vậy. Càng khiến hắn mê hoặc hơn chính là phụ trợ cho một thương này của Dương Vô Địch chỉ là hai hồn kỹ thứ nhất và thứ ba mà thôi. Mà lúc song phương va chạm hắn cũng phóng thích đệ tam hồn kỹ để phụ trợ xà mâu, nhưng không ngờ kết quả lại như thế này. Thế nhưng vị xà mâu đấu la làm sao có thể biết, Dương Vô Địch làm tộc trưởng của phá chi nhất tộc, cả đời hắn nghiên cứu chính là làm sao để lực công kích của mình trở nên cực mạnh, cùng hắn so về công kích thì dù là phong hào đấu la cũng bị bất lợi. Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trương Đường Tam dùng đến bốn hồn cốt phụ gia, hồn hoàn mười vạn năm để tăng cường thế mà vẫn bị một thương của Dương Vô Địch đánh bay.

Càng huống chi lúc này Dương Vô Địch thi triển cũng không chỉ với năng lực của riêng hắn, hắn đã từng giao thủ với Đường Tam nên biết lợi hại của Sát Thần Lĩnh vực là thế nào, còn Đường Tam lại cũng nhận ra sát thần lĩnh vực của mình nếu kết hợp với lực công kích siêu cường của Dương Vô Địch sẽ sinh ra hiệu quả giống như biến đổi về chất vậy.

Phương thức chiến đấu của Dương Vô Địch chính là trọng khí thế. Từ trước đến nay chưa từng có thuần khí thế kết hợp với lực công kích tinh thuần đến vậy. Nhưng nay khi Sát thần lĩnh vực lại sẽ khiến bất kể lực công kích hay khí thế của người được tăng phúc sẽ tăng lên, như vậy khi phối hợp với Dương Vô Địch sẽ càng tăng hiệu quả. Sát khí khổng lồ tăng lên, lan tràn đến

trong long Dương Vô Địch. Nhất thời làm lực công kích của hắn đạt tới trình độ trước nay chưa từng có. Cho dù là trong phong hào đấu la, Cũng chỉ có Kiếm đấu la trần tâm cùng với các Phong Hào Đấu La có được Hạo Thiên Chùy mới có tư cách trực tiếp cùng hắn so sánh lực công kích mà thôi.

Lực công kích chính thức của Dương Vô Địch đều ở trên Phá Hồn thương. Hồn kĩ phụ gia mặc dù trọng yếu, Nhưng cùng hồn sư bình thường so sánh thì hồn kỹ của hắn thậm chí kém hơn nhiều hồn sư khác. Hơn nữa khi thương mâu va chạm. Sát thần lĩnh vực đã tiến hóa thành Sát Thần Đột Kích của Đường Tam chợt lóe rồi biến mất. Khiến đồng đội được tăng cường lớn còn đối thủ bị suy yếu không nhỏ, thế nên nhất thời đã sinh ra hiệu quả phi. Vì vậy khi song phương va chạm, xà mâu đấu la bị bị thương nặng như vậy.

Sắc mặt Tuyết Thanh Hà nhất thời trở nên khó coi cực kỳ, Nhíu mày. Xà mâu đấu la sắc mặt tái nhợt cũng hiện lên một tầng thanh sắc. Những kẻ quen với hắn đều biết, lúc này vị phong hào đấu la đã thật sự nổi giận rồi.

Động tác của Dương Vô Địch cũng không đình chỉ. Một thương đẩy lui xà mâu đấu la, Thân thể lại chuyển động, Chân phải đạp mạnh trên mặt đất. Phá Hồn thương run lên. Đã chuyển hướng đến cầu gai đấu la. Nương theo khí thế khổng lồ khi đẩy lui xà mâu đấu la, lúc này khí thế trên người Dương Vô Địch càng tăng lên. Phương thức chiến đấu kiểu này của hắn chính là càng đánh càng hăng. Nhất là khi đang chiếm thượng phong thì lực công kích lại càng không ngừng mà tăng lên. Theo Đường Tam thì họ chỉ cần phòng thủ vững chắc là đủ, nhưng với hắn, lực công kích tinh thuần như của Dương Vô Địch thì công kích chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Lúc này. Độc Cô Bác đang cùng vị cầu gai đấu la vẫn giằng co lẫn nhau. Ai cũng không dám coi thường vọng động. Một chum khí độc của Độc Cô Bác bị cầu gai đấu la thôn phệ. Hắn nhất thời hiểu được tên phong hào đấu la trước mắt này chính là được Tuyết Thanh Hà chuyên môn mời đến để đối phó với mình. Rất rõ ràng, Đối phương có được khả năng thôn phệ độc tố rồi chuyển hóa thành năng lực công kích bản thân. Nói cách khác. Độc Cô Bác phóng thích độc khí hoặc là độc dịch càng nhiều thì độc tố tại những gai nhọn trên cơ thể đối thủ càng mãnh liệt thêm mà thôi.

Cho nên, Độc Cô Bác không dám coi thường vọng động, mà tên cầu gai đấu

la kia cũng hoàn toàn tập trung tại trên người hắn mà không nóng lòng công kích, bởi vì hắn rất rõ ràng, phong hào đấu la cấp bậc chính là đối kháng, cho dù là chính mình mạnh hơn Độc Cô Bác, nhưng tuyệt đối không thể toàn thắng. Một khi Phong hào đấu la sắp chết thì khả năng tàn phá của họ thật sự kinh khủng. Bởi vậy hắn đang chờ, chờ đồng đội mình sớm tiêu diệt được Dương Vô Địch cùng Đường Tam, rồi sau đó cùng hắn liên thủ tiêu diệt nốt Độc Cô Bác. Cứ như vậy chẳng những khả năng chiến thắng sẽ càng nắm chắc hơn, mà lại không dễ dàng bị thương nặng nữa.

Độc Cô Bác bất động là bởi vì hắn đang tìm đối sách, hắn rất rõ ràng, trong số các phong hào đấu la, chính mình ngoài việc am hiểu dùng độc ra thì chính là người yếu nhất, chỉ bằng việc trực tiếp đối kháng thì căn bản là khó có khả năng thắng được tên cầu gai đấu la trước mắt này, không hiểu phải đối phó với hắn thế nào đây?

Hai người đều chờ đợi, nhưng kết quả sau khi họ chờ đợi lại thật bất ngờ. Cầu gai đấu la không thể tưởng tượng được khi thấy xà mâu đấu la bị Dương Vô Địch nhất thương đẩy lui, mà Độc Cô Bác thì vui mừng khôn xiết, cơ hội như vậy hắn như thế nào bỏ qua. Thân thể nhoáng lên. Đã phóng xuất ra vũ hồn chân thân của mình.

Một tiếng huýt gió chói tai từ trong miệng hắn phát ra, lục quang như phỉ thúy từ trong cơ thể đột nhiên phát ra, trên người đệ thất hồn hoàn lóe sáng, thân thể cao gầy của hắn trong bích quang không ngừng bành trướng, đỡ thẳng thân hình lên. Lân Phiến xanh biếc cũng là hình lăng trụ, nhìn qua giống như là được bao quanh bở từng phiến phỉ thúy vậy. Thân thể loài người đã biến mất, lúc này Độc Cô Bác biến ảo thành một con đại xà xanh biếc, dài chừng ba mươi thước, to cỡ thùng nước. Hơn phân nửa thân rắn đứng thẳng lên, mang theo lục vụ dày đặc, thân thể cao lớn hơi chuyển, đuôi rắn thật lớn quét qya cầu gai hồn sư. Cùng Dương Vô Địch trở thành thế giáp công (Vây công).

Mà lúc này, Đường Tam đứng ở sau Dương Vô Địch cùng Độc Cô Bác chỉ là cười. Hắn cũng không phải cười vì tình thế trước mắt, mà là bởi vì vận khí của chính mình.

Dĩ nhiên Tuyết Thanh Hà đưa tới hai gã phong hào đấu la đủ để hoàn toàn

khắc chế Độc Cô Bác, nhưng khi có mặt Dương Vô Địch thì hắn cũng đồng thời khắc chế hai gã hồn sư này. Đương nhiên một mình Dương Vô Địch còn chưa đủ, hắn dù sao vẫn chỉ là hồn đấu la. Nhưng là, Dương Vô Địch lại có thêm hỗ trợ của mình thì hiện tại thực lực đã không khác mọt vị Phong Hào Đấu La là mấy.

Cầu gai hồn sư bởi vì vũ hồn phụ thể mà trở nên cực kỳ xấu xí đột nhiên rít một tiếng lên, cứ việc thân ở dưới sự giáp công, nhưng phản ứng của hắn vẫn là cực nhanh, thân thể cầu trạng đột nhiên co rút lại một chút, ngay sau đó đệ ngũ hồn hoàn trên người tử quang nở rộ.Thân thể có rút lại như tia chớp lần nữa trở nên bành trướng.Phụ thêm trên người hắn là gần trăm căn gai độc đồng thời phun ra, phân biệt hướng Dương Vô Địch cùng Độc Cô Bác phóng đi như điện.

Gai độc ly thể đó thượng chẳng những có cả Bích Lân Xà Hoàng độc của Độc Cô Bác lúc trước phun lên, đồng thời còn có tất cả chất độc của bản thân cầu gai hồn sư.Lực phóng ra cũng mạnh mẽ tới một trình độ khủng bố. Mượn cơ hội này, hắn cũng rất nhanh lui về phía sau.Muốn cùng xà mâu hồn sư hội hợp lần nữa.

Độc Cô Bác với thân thể khổng lồ như vậy hiển nhiên là không có biện pháp né tránh, hắn cũng không có chuẩn bị né tránh, chiếc đuôi rắn cự đại cuốn ở trước người, tạo nên một mảnh gió lốc màu xanh biếc, che chắn trước người.

Công kích tính của Dương Vô Địch vẫn là kinh khủng như trước, Phá Hồn thương không có nửa phần dừng lại.Cả người thân thương hợp nhất, đệ ngũ hồn hoàn sáng lên, hắc diễm trải rộng toàn thân, mũi chân chỉ xuống đất, dĩ nhiên là muốn chui ra từ khe hở giữa đám gai độc.

Cầu gai hồn sư ở phía sau vừa lui vừa toát ra một tia cười lạnh, có thể dễ dàng né tránh được gai độc của ta như vậy sao? Gai độc giày đặc giữa không trung đột nhiên có hơn phân nửa bùng nổ, hóa thành một lượng lớn mảnh nhỏ bắn tung tóe.Nhưng này phạm vi bao trùm lại được khống chế cực kỳ xảo diệu, vừa vặn không dây đến đám hồn sư hóa trang thành cấm vệ quân ở bên ngoài.

Khuyết điểm của Dương Vô Địch nhất thời biểu hiện ra, là hồn sư tinh khiết

công kích tính.Đối mặt với loại thủ đoạn công kích hay thay đổi này.Nhất thời lộ ra vẻ kém ứng biến.Hắn cũng không có bất cứ ý tứ lùi bước gì, chỉ là hắc diễm trên người trở nên càng thêm cường thịnh.Đem lực công kích tự thân cũng tăng lên tới trình độ càng thêm kinh khủng.Lấy công đối công là lựa chọn tốt nhất của hắn khi đối mặt với loại tình huống này.Thà rằng mình bị thương, cũng phải đồng dạng công kích của mình rơi lên người đối thủ.

Mà ngay tại lúc này, một hoàng lục sắc quang cầu đột nhiên xuất hiện tại trước người Dương Vô Địch, cũng không phải hướng về hắn phóng tới, mà là từ hắn dưới thân, hóa thành đường vòng cung xoay tròn mà lên, đồng thời nương theo thân thể hắn hướng về phía trước bay đi.Ngay lúc gai độc cùng mảnh nhỏ gai độc của cầu gai hồn sư sắp tới trước mặt Dương Vô Địch, hoàng lục sắc quang mang nọ chợt bộc phát ra, hóa thành một cái lưới thật lớn, trong sự xoay tròn kịch liệt, tựa như tấm chắn bình thường, đem tất cả công kích toàn bộ ngăn trở.Chính là Lam Ngân Hoàng đệ tam hồn kỹ của Đường Tam, Chu Võng Thúc Phược.

Năng lực của hồn kỹ là cố định, nhưng phương pháp hứu ích sẽ phải trông chờ vào linh tính của tự thân hồn sư.Ở phương diện này, Đường Tam không thể nghi ngờ là làm rất tuyệt a.

Chu võng bởi vì bị gai độc mãnh liệt trùng kích mà quay về, hướng về phía trên người Dương Vô Địch trùm tới.Nhưng tốc độ bắn ra của đám gai độc cùng gai độc mảnh nhỏ này cũng quá nhanh, bởi vậy toàn bộ đã bị gắn vào trên chu võng.

Đường Tam đương nhiên sẽ không để cho chu võng trùm ngược lại Dương Vô Địch.Dưới tinh thần lực khống chế của hắn, chu võng trong nháy mắt co rút lại, bao vây lấy gai độc, cuộn mình thành một quả cầu lớn, vị trí sau khi cuộn lại, vừa vặn là đầu mũi thương Phá Hồn của Dương Vô Địch.

Phá Hồn thương điểm trên chu võng cuộn mình lại thành hình cầu, không có nửa phần dừng lại, như trước đâm ra, đệ nhất hồn kỹ phóng thích, mũi thương chấn động, chu võng cầu bắn ra trước tiên, hướng phía cầu gai hồn sư ném tới, mà Phá Hồn thương Dương Vô Địch chợt hóa lớn, đệ thất hồn hoàn ở dưới loại tình huống này sáng lên.

Tại phương diện duy trì tính liên tục tăng lực công kích của mình lên này, Dương Vô Địch tuyệt đối có thể ở hồn sư giới xếp hạng ba người đứng đầu. Đây là dưới tình huống tính thêm cả toàn bộ Phong Hào Đấu La.

Lam kim sắc quang thải cũng cùng lúc đó dâng lên từ trên mặt đất.Mười sáu căn Lam Ngân Hoàng trong nháy mắt hóa thành một cái lồng giam đem vị Cầu Gai Đấu La kia bao phủ ở bên trong.Mặc dù đối với một cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La mà nói, loại giam hãm cấp bậc này không đáng kể chút nào, nhưng nếu như chỉ là trì trệ trong nháy mắt thời gian lại vẫn là đủ rồi.Dù sao, cho dù là Phong Hào Đấu La, cũng nhất định cần phải thông qua quá trình kích phá lồng giam này để thoát ly.Mà ở thời khắc chỉ chốc lát có thể quyết thắng này, một chút thời gian ngắn ngủi chỉ trong nháy mắt. Nhưng lại đủ để tạo thành kết cục hoàn toàn bất đồng.

Bên kia, Độc Cô Bác cũng bằng vào sự cường hãn từ hồn kỹ phòng ngự của mình cùng bản thể Vũ Hồn Chân Thân chặn lại công kích của gai độc, gai độc của Cầu Gai Đấu La trùng kích tính tuy mạnh, nhưng đối mặt với Độc Cô Bác sau khi thi triển Vũ Hồn Chân Thân có được cường hoành lân phiến hộ thể, hơn nữa bản thân mình còn am hiểu dùng độc, cũng chỉ có thể dẫn đến tác dụng trì hoãn.Lúc này Độc Cô Bác biến thân thành Bích Lân Xà Hoàng cũng đã ra tay, mặc dù hắn bị trì trệ, nhưng khoảng cách dù sao cũng gần, hơn nữa thân thể khổng lồ.Khẳng định tốc độ tiến nhập chiến trường phải nhanh hơn nếu so với Xà Mâu Đấu La.

Trong tình huống Đường Tam kiến tạo cùng với hiệu quả đột kích Dương Vô Địch mang đến, Cầu Gai Đấu La đã bị rơi vào quẫn cảnh ba vây một.

Ở dưới loại tình huống này thì tự nhiên sẽ biểu hiện ra thực lực của một cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La.Đối mặt với trói buộc chung quanh. Đòn cường công của Dương Vô Địch cùng với Bích Lân Xà Hoàng sắp tiến đến, Cầu Gai Đấu La làm ra lựa chọn chính xác nhất.Trên thân thể vốn cũng đã bành trướng của hắn, đệ thất hồn hoàn chợt quang mang đại phóng, chỉ là trong nháy mắt thì cả thân thể lại một lần nữa bành trướng lên, cùng so sánh với lúc trước, là to lên gấp bao nhiêu lần.Ở trong quá trình này, hắn trực tiếp bỏ qua hạn chế của Lam Ngân Tù Lung, không nhân nhượng kích phá lồng giam lam kim sắc khổng lồ nọ, ngay trước khi Dương Vô Địch cùng Phá Hồn thương đến nơi.Cả người đã biến thành một hình cầu khổng lồ đường kính

đạt tới mười thước.Hơn nữa gai nhọn bị mất đi cũng một lần nữa sinh trưởng trở lại, mỗi một cây gai nhọn đều nanh ác như bát chu mâu, chiều dài đạt tới gần ba thước.

Hắc diễm phún thổ, Phá hồn Thương của Dương Vô Địch đạt tới đỉnh điểm khí thế, khí thế sắc bén toàn bộ rót vào trong một thương này, căn bản mặc kệ đối thủ có như thế nào biến hóa, công kích của Phá Hồn thương đều không có nửa phần thay đổi.Thảm liệt tới cực hạn.

Cùng lúc đó, bên kia đích Xà Mâu Đấu La cũng làm ra phản ứng tương ứng, bị Dương Vô Địch một Hồn Đấu La đả thương.Đối với hắn mà nói chính là kỳ sỉ đại nhục, bởi vậy mục tiêu công kích của tự nhiên là nhằm lên Dương Vô Địch.Xà mâu rời khỏi tay, dưới tác dụng của đệ ngũ hồn hoàn hóa thành một đạo tia chớp hướng thẳng đến Dương Vô Địch mà bay đi.Chính là tấn công địch để tự cứu.

Xà Mâu Đấu La đối với tính toán vị trí cực kỳ chuẩn xác, nếu như một thương này của Dương Vô Địch đâm trúng Cầu Gai Đấu La, như vậy, xà mâu của hắn cũng tất nhiên sẽ xuyên qua thân thể Dương Vô Địch.Mặc dù hắn không phải giống như Dương Vô Địch là tinh khiết công kích hồn sư, nhưng thân là Phong Hào Đấu La, một kích được ăn cả ngã về không này nếu thật sự rơi vào trên người Dương Vô Địch, Dương Vô Địch tất không may mắn.

Dương Vô Địch sẽ né tránh sao? Không.Đương nhiên không.Hắn cho tới bây giờ đều chưa bao giờ làm chuyện khiến cho khí thế của mình bị hạ thấp. Tựa như không cảm giác được uy hiếp mà xà mâu mang đến, Phá Hồn thương của hắn đạt tới khí thế cực hạn dưới tăng phúc từ Sát Thần Lĩnh Vực của Đường Tam như trước đâm trúng thân thể khổng lồ của Cầu Gai Đấu La.

Một tiếng *"Phốc"* khẽ vang lên.Phảng phất có thứ gì đó vỡ tan một nửa, thân thể bành trướng cực độ của Cầu Gai Đấu La như khí cầu bị đâm thủng bình thường, *"phốc"* một tiếng, cầu thể khổng lồ đường kính mười thước bay nhanh ra, ở trên không trung vẽ thành mấy đường vòng cung không có quy tắc rồi rơi xuống ở phía xa.

Lúc Phá Hồn thương đâm vào trên người Cầu Gai Đấu La, Dương Vô Địch tựu cảm giác được một tia không đúng, tựa hồ là đối thủ dường như cố ý để

cho mình đâm thủng thân thể của hắn, mặc dù hắc diễm thành công xâm nhập thân thể đối phương, nhưng Dương Vô Địch nhưng lại không cảm giác được hắc diễm của mình gây ra cho đối thủ được bao nhiêu thương tổn.Điều này dĩ nhiên giống như là Cầu Gai Đấu La chủ động tại thoát ly chiến trường, mà không phải là bị hắn cho một thương đánh bay.

Cùng lúc đó, thân ảnh Đường Tam chợt xuất hiện bên cạnh Dương Vô Địch, kim quang hộ thể, trực tiếp chặn lại cây xà mâu mà Xà Mâu Đấu La ném ra.

Một tiếng *"Đương"* thật lớn vang lên, cây xà mâu bật ra, hiệu quả của Vô Địch Kim Thân, cho dù là Phong Hào Đấu La cũng không thể nào trong thời gian ba giây này gây ra thương tổn đối với hắn, đương nhiên, số lần Đường Tam sử dụng Vô Địch Kim Thân cũng là có hạn.Theo mấy ngày nay tới giờ, Đường Tam đối với hồn hoàn, hồn cốt mà Tiểu Vũ phú dư cho hắn cũng đã hiểu rõ thêm một bước, Đường Tam cũng phát hiện ra trong đệ lục hồn kỹ Tiểu Vũ của mình, Bạo Sát Bát Đoạn Suất chỉ có thể sử dụng một lần một ngày, mà Vô Địch Kim Thân, trong vòng một ngày, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng ba lần mà thôi.Không giống Thuấn Di có thể nhiều lần sử dụng.

Cầu Gai Đấu La khôi phục bộ dáng trước khi sử dụng Vũ Hồn Chân Thân rơi xuống bên cạnh Tuyết Thanh Hà, Xà Mâu Đấu La ở trên không cũng đã thu hồi xà mâu của mình, bởi vì vết thương lúc trước cũng không dám đơn độc xâm nhập, bật người quay về, cũng rơi xuống bên cạnh Tuyết Thanh Hà.

Dưới thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Tuyết Thanh Hà như thế nào cũng không nghĩ đến, bên hắn có được hai gã Phong Hào Đấu La.Dĩ nhiên hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Xà mâu đấu la bị thương không nhẹ, còn trên người cầu gai đấu la đã ở bốc lên một tầng sương mù màu đen, Gương mặt vồn nanh ác nay trở nên càng thêm khó coi. Hắn mặc dù bằng vào đặc thù năng lực của võ hồn chân thân để thoát ly chiến trường, nhưng lực công kích của Dương Vô Địch thật sự quá mạnh mẽ, một thương kia được bao quanh bởi hắc diễm cùng thêm với lực công kích của hắn lại càng khiến đối thủ bị thương tổn nặng nề hơn. Thậm chí thương thế hắn so với xà mâu đấu la còn có vẻ nặng hơn một ít. Điều này cũng là do bản thân ba người Đường Tam ba mạnh mẽ, đồng thời cũng là hai vị phong hào đấu La này khinh địch. Mặc dù Độc Cô Bác cũng là

phong hào đấu la, nhưng bọn hắn căn bản là xem thường loại hồn sư thành danh do độc như của Độc Cô Bác. Gần như Đường Tam cùng Dương Vô Địch đều không được bọn chúng để mắt một chút nào. Chính vì thế nên chúng mới bị đả kích nặng nề như bây giờ.

Nhíu mày, Tuyết Thanh Hà nâng tay ngăn cản hai vị phong hào đấu la chuẩn bị một lần nữa lao vào chiến đấu, nhìn ba người Đường Tam, trong mắt hắn toát ra vài phần thưởng thức,*"Tốt, tốt lắm. Không hổ là con trai của Đường Hạo. Còn chưa thỉnh giáo, vị hồn đấu la này có cao danh là gì, mà lực công kích lại mạnh mẽ đến vậy. Sợ rằng tại cấp bậc hồn đấu la thì cũng chẳng có ai có công kích mạnh như vậy."* Nếu như không phải Dương Vô Địch có lực công kích siêu mạnh thì chắc chắn hắn cũng không thể gây chút biến hóa nào trên chiến trường được. Mặt ngoài nhìn lại thì cầu gai đấu la cùng xà mâu đấu la đúng là bị một hồn sư chỉ đạt cấp bậc hồn đấu la đánh bại. Mà Đường Tam cùng Độc Cô Bác có tác dụng quan trọng hơn chính là dẫn dắt tập trung mà thôi.

Dương Vô Địch dựng thẳng Phá Hồn thương trong tay lên, vẻ cứng cỏi mà lạnh lùng nói:*"Dương Vô Địch."*

Đứng ở bên trái Tuyết Thanh Hà, thần sắc xà mâu đấu la vừa động,*"Ngươi chính là là Dương Vô Địch của phá chi nhất tộc?"*

Dương Vô Địch ngạo nghễ nói:*"Đúng vậy."* Trước sau đánh lui hai gã phong hào đấu la, lúc này khí thể của hắn đã đạt tới trạng thái đỉnh cao, mà võ hồn hắn đúng là phải ở dưới loại trạng thái này mới có thể phát huy ra thực lực cực mạnh. Hiện tại nếu để hắn và một Phong Hào Đấu La một đối một thì chỉ với khí thế cũng sẽ không có chút nào yếu hơn. Công kích tinh khiết của Phá Hồn thương có sở trường lớn nhất chính là không bị bất cứ khí thế của địch nhân nào áp đảo được, cho dù là uy áp từ cấp bậc phong hào đấu la cũng không có cách nào ảnh hưởng đến hắn.

Tuyết Thanh Hà bỗng nhiên nói:*"Thì ra là thế. Hóa ra là Phá chi nhất tộc xuất thân từ Hạo Thiên Tông. Khó trách ngươi lại trợ giúp cho Đường Tam."*

Dương Vô Địch hừ lạnh một tiếng,*"Phá chi nhất tộc của ta sớm đã không có chút dính líu nào với Hạo Thiên Tông nữa rồi. Ta giúp là giúp Đường Tam,*

chẳng có quan hệ nào với Hạo Thiên Tông." Hận ý của hắn với Hạo Thiên Tông cũng không phải vì quan hệ cùng Đường Tam mà phát sinh biến hóa.

Tuyết Thanh Hà mỉm cười.*"Đường Tam, ngươi lại một lần nữa gây cho ta sự ngạc nhiên lẫn vui mừng. Xem ra tư liệu mà ta thu thập được thật sự vẫn chưa đầy đủ lắm. Ngươi luôn luôn có thể sáng tạo kỳ tích. Chỉ là ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể may mắn thoát khỏi sao? Các ngươi sẽ không có viện quân. Tại trong hoàng thất đế quốc Thiên Đấu đế quốc ta, cho dù các ngươi có mọc thêm cánh cũng không thể thoát được đâu. Không bằng chúng ta hãy nói chút điều kiện có được không?"*

"Bàn điều kiện gì?" Đường Tam thản nhiên hỏi.

Hắn hy vọng nhất chính là hắn có thời gian để trì hoãn, cho nên cũng không vội vã mà động thủ. Hai gã phong hào đấu la mặc dù đều bị thương, nhưng cũng giống lũ độc trùng, chết vẫn quằn quại hồi lâu. Càng huống chi cấp bậc này chính là cường giả đứng đầu. Một khi liều mạng, thực lực bọn họ có thể bộc phát ra thì chưa chắc họ có thể chống đỡ được. Nhân cơ hội này, Dương Vô Địch cùng Độc Cô Bác cũng có đủ thời gian tạm thời nghỉ ngơi để khôi phục tiêu hao lúc trước.

Tuyết Thanh Hà thong dong cười, nói:*"Ta cũng không cần phải dấu diếm ngươi. Trước mắt tình huống bên trong Thiên Đấu đều được ta nắm trong lòng bàn tay rồi. không sai, ta đã cùng hợp tác với Vũ Hồn Điện rồi. Hơn nữa, lần này ta từ võ hồn điện điều tới hơn ba nghìn danh hồn sư trà trộn vào bên trong Thiên Đấu thành. Hoàng thất tổng cộng có bốn nghìn danh hồn sư, trong đó hai ngàn đã được đại sư tiếp nhận huấn luyện, còn hai nghìn tên khác đang đóng tại hoàng cung. Thân là thái tử, bọn họ tự nhiên sẽ nghe theo điều khiển của ta. Nói cách khác, nắm giữ trong tay ta tổng cộng có năm nghìn danh hồn sư. Ta nghĩ, Ngươi sở dĩ thả ra đạn tín hiệu, không thể nghi ngờ chính là muốn cầu trợ giúp từ hai hướng, một là Thất bảo Lưu Ly tông đang trong hoàng cung, một hướng khác chính là Đại Sư của Sử Lai Khắc học viện. Lần này ta từ võ hồn điện điều đến ba nghìn danh hồn sư, trong đó gồm có bốn vị trưởng lão của võ hồn điện, ngoài hai vị này ra, còn có hai vị đang dẫn đầu mấy nghìn hồn sư đang bao vây Thất Bảo Lưu Ly tông, thế nên bọn họ sẽ khó có khả năng đến cứu viện ngươi."*

"Về phần đại sư bên kia, không lâu trước ta vừa mới gửi một phong thư cho người lãnh đạo của lũ hồn sư hoàng thất, ta bảo hắn rằng Sử Lai Khắc học viện có khả năng phản loạn, để hắn phải trông coi cẩn thận. Kể cả Đại sư có uy vọng rất lớn trong giới hồn sư thì hắn cũng không thể điều động những hồn sư thuộc về hoàng thất để công kích hoàng cung được. Hơn nữa những hồn sư này còn có thể chế trụ các đệ tử khác của Sử Lai Khắc học viện. Đồng thời, vì để cho ăn chắc, ta còn phái một ngàn danh hồn sư võ hồn điện giám sát Sử Lai Khắc học viện, cho dù có biến hóa thì cũng có thể đủ ngăn cản bọn họ lại. Vì thế các đệ tử của học viện dù thế nào cũng không thể phá được tầng hang rào phòng ngự này."

Nói tới đây. Tuyết Thanh Hà khẽ cười một tiếng,*"Mặc dù ta vốn đích kế hoạch còn muốn trì hoãn mấy tháng mới chuẩn bị hành động, hiện tại sớm một ít. Nhưng nhiều năm như vậy địa chuẩn bị, vừa lại há là ngươi một người là có thể phá hư đích chứ? ở trong hoàng cung này, còn có ta tự mình thống soái đích một ngàn danh hồn sư cùng với của ta thân vệ quân khống chế cục diện, một khi phụ hoàng độc phát bỏ mình. Ta cũng có thể thuận lý thành chương đích kế thừa ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, không chỉ là Sử Lai Khắc học viện nọ vậy hai ngàn danh hồn sư cũng đem nghe ta điều khiển, đồng thời, cả Thiên Đấu bên trong thành đích quân đội cũng đem vào ta dưới trướng. Ta chính là Thiên Đấu đế quốc địa tân chủ. Nhiều năm đích tích điến tuyệt không phải các ngươi có khả năng phá hư. Các ngươi đích kiên trì sẽ chỉ làm quý giá của mình đích tính mạng uổng phí chết đi."*

Nói tới đây, Tuyết Thanh Hà tiến bước một bước, trên mặt đích tươi cười càng thêm đậm, cái loại này bày mưu nghĩ kế đích cảm giác biểu hiện ra hắn cường đại đích tự tin.

" Không nên thử lại đồ giãy dụa kiên trì, bất luận ngươi có bất cứ cái gì mục tiêu. Đầu tiên đều phải còn sống, có đúng hay không? Tựu tính ngươi không vì chính mình, cũng có thể vì thay ngươi hy sinh đích Tiểu Vũ ngẫm lại đi. Mặc dù ta không biết ngươi là như thế nào làm Tiểu Vũ sống lại địa. Nhưng ta xem đích ra, nàng bây giờ vẫn rất không bình thường. Thẳng thắn thuyết, ta có chút ghen ghét, ngươi có thể đạt được một cái mười vạn năm hồn hoàn, nhưng là, ta càng hy vọng ngươi có thể cùng ta đứng ở cùng phe cánh trong. Ngươi hắn là nhìn ra được, ta là một người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn đích nhân. Cho dù là thù giết cha, ta cũng có thể đặt ở một bên.

Đường Tam, thần phục đến ta. Điều kiện có thể tùy ý ngươi mở. Chỉ cần ngươi thiệt tình giúp ta, ta thậm chí có thể cho ngươi trở thành Thiên Đấu đế quốc một người dưới, tuyệt đối nhân trên. Ta xem trung ngươi đích thiên phú, tiềm lực của ngươi. Từ vị này Dương Vô Địch tiền bối trên người có thể nhìn đích ra, ngươi thân mình cùng Hạo Thiên Tông đã không có quan hệ gì. Hạo Thiên Tông cái loại này rùa đen rút đầu tự nhiên cũng sẽ không cho ngươi xuất đầu. Thần phục đến ta, là ngươi tương lai phát triển lựa chọn tốt nhất."

Nhìn Tuyết Thanh Hà trên mặt vừa lại toát ra cái loại này tràn ngập mê hoặc tính đích chân thành, Đường Tam chậm rãi gật đầu,*"Mặc dù ta rất chán ghét ngươi, nhưng là không thể không thừa nhận. Ngươi nói đích không sai. Nếu như ta lựa chọn đối với ngươi thần phục, tương lai đích phát triển không thể nghi ngờ là vùng đất bằng phẳng. Bất quá, ta đưa ra địa điều kiện, cũng không phải ngươi có thể đáp ứng."*

Tuyết Thanh Hà mỉm cười, nói:*"Nọ vậy cũng không nhất định, ngươi vẫn là xem thường của ta thừa nhận năng lực. Nói không chừng, ta có thể đáp ứng ngươi đấy chứ?"*

Đường Tam trong mắt quang mang chợt lóe,*"Của ta điều kiện có hai cái. Ngươi nếu đã biết Tiểu Vũ chuyện, như vậy. Cũng tự nhiên hiểu được. Ta tương lai nhất định sẽ thay Tiểu Vũ báo thù. Của ta cái thứ nhất điều kiện chính là, ở trước mặt ta giết sạch tất cả từng tại Tinh Đấu đại rừng rậm trong. Vây công quá ta cùng Tiểu Vũ đích nhân, bao gồm cúc đấu la cùng quỷ đấu la. Ngươi có thể làm được chứ?"*

Tuyết Thanh Hà nhíu mày, dĩ nhiên không có một khẩu từ chối Đường Tam, mà là làm ra tự hỏi trạng, tựa hồ tại cẩn thận tính toán được mất, sau một lúc lâu, hắn chậm rãi gật đầu,*"Mặc dù điều kiện này rất khó, nhưng ta có thể cân nhắc. Nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi tự thân đích thực lực nhất định cần phải đạt tới phong hào đấu la sau, ta mới có thể đáp ứng ngươi điều kiện này. Bởi vì chỉ có tại ngươi trở thành phong hào đấu la, ngươi mang cho của ta ích lợi mới có thể lớn hơn nọ vậy hai vị trưởng lão mang đến ích lợi. Về phần người khác, ta nhớ kĩ hồ liệt na vẫn chưa đối với ngươi động quá thủ, trừ bỏ nàng ngoại trừ, khác đều không tính vấn đề."*

Đường Tam cẩn thận đích lưu ý Tuyết Thanh Hà bên người hai gã phong hào

đấu la đích vẻ mặt, nghe xong Tuyết Thanh Hà nói, này hai gã phong hào đấu la mặc dù sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhưng lấy bọn họ võ hồn điện trưởng lão đích thân phận, dĩ nhiên đều không có ra diễn phản bác Tuyết Thanh Hà. Cận từ điểm này là có thể nhìn ra, Tuyết Thanh Hà tại võ hồn điện đích địa vị cao bao nhiêu.

Mà Tuyết Thanh Hà đang tự hỏi Đường Tam đưa ra điều kiện đích lúc, chứng thật là lấy Đường Tam đích tiềm lực đến cân nhắc. Hắn thân mình chính là một người ích lợi chí thượng địa nhân, ở trong lòng hắn Đường Tam địa tác dụng so với hai gã đã lớn tuổi chính là phong hào đấu la muốn trọng yếu, hắn mới có thể nói ra sẽ ở tương lai đáp ứng, khi đó, cúc đấu la cùng quỷ đấu la tuổi tác đã lớn, còn thừa giá trị bị trá lấy địa cũng đã không sai biệt lắm, dùng bọn họ đến đổi lấy Đường Tam đích đầu nhập vào hiển nhiên là hết sức đáng giá.

Nhìn Đường Tam có chút ánh mắt kinh ngạc, Tuyết Thanh Hà mỉm cười nói:*"Đường Tam, này đủ để chứng minh thành ý của ta chứ. Ta quả thật không phải người tốt lành gì, nhưng ta hứa hẹn chuyện còn không có chưa từng làm được."*

Đường Tam gật đầu, nói:*"Ta tin tưởng ngươi. Chân tiểu nhân đôi khi quả thật so với ngụy quân tử đáng yêu một ít."*

Tuyết Thanh Hà trên mặt toát ra một tia sắc mặt vui mừng,*"Nói như vậy, ngươi là đáp ứng?"* Nếu như thuyết, tại Thiên Đấu bên trong thành hỏi hắn nhất coi trọng đích nhân là ai, cũng không phải trước mắt đích Đường Tam, cũng không phải Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí, mà là đang ở Sử Lai Khắc học viện đích đại sư. Đường Tam đích tiềm lực mặc dù là thật lớn, nhưng hắn dù sao chỉ là một người, nhưng có đại sư đích tồn tại, nhưng lại có thể nuôi dưỡng xuất thiên nghìn vạn lần vạn đích cường đại hồn sư. Mà Đường Tam là đại sư đích duy nhất đệ tử, nếu như hắn đồng ý lệch đi, như vậy, đại sư bên kia cũng tự nhiên không là vấn đề.

Cứ như vậy, một người Đường Tam mang đến đích giá trị tựu rất lớn, trừ bỏ đại sư ngoại trừ, còn có Sử Lai Khắc học viện. Tuyết Thanh Hà nhưng là rất rõ ràng Đường Tam tại Sử Lai Khắc Thất Quái trung đích địa vị, cùng với Sử Lai Khắc học viện trung địa vị.

Đường Tam lắc đầu,*"Không, ta còn không có đáp ứng ngươi. Ta mới vừa rồi nói, ta có hai cái điều kiện. Mới vừa rồi nọ vậy chỉ là cái thứ nhất mà thôi."*

Tuyết Thanh Hà mỉm cười, nói:*"Vậy ngươi đâu có. ngay cả hy sinh hai vị phong hào đấu la đích điều kiện ta cũng có thể đáp ứng, còn có cái gì không thể đích chứ? Thiên Đấu đế quốc tại đại lục chiếm cứ phân nửa giang sơn, tại võ hồn điện đích ủng hộ hạ, tương lai rất có thể trên phiến đại lục này đều chỉ biết có một đế quốc."*

Nghe xong Tuyết Thanh Hà những lời này, Đường Tam không khỏi trong lòng phát lạnh, đối võ hồn điện đích kế hoạch nhất thời trong lòng hiểu rõ. Mặc dù hắn bây giờ còn không rõ tại sao Tuyết Thanh Hà có thể tại võ hồn điện có được cao như vậy đích địa vị cùng không hề giữ lại đích ủng hộ, nhưng có thể tưởng tượng, võ hồn điện nếu như hòng duy trì hắn đích phương thức, xứng lấy cả võ hồn điện làm hậu thuẫn, như vậy, Tinh La đế quốc là tuyệt đối không cách nào cùng Thiên Đấu đế quốc tranh phong. Tới rồi khi đó, võ hồn điện sẽ thông qua Thiên Đấu đế quốc thống nhất đại lục, đối với bình thường đích bình dân mà nói, này hiển nhiên là một cái dễ dàng nhất tiếp nhận đích phương pháp.

Từ võ hồn điện không tiếc vốn gốc đích hủy diệt Lam điện Bá Vương Long gia tộc, gây thương nặng Thất Bảo Lưu Ly tông bắt đầu, cả kế hoạch khổng lồ cũng đã vận chuyển đứng lên. Hai đại tông môn bị hủy, không chỉ là làm cho võ hồn điện tại hồn sư giới đích lũng đoạn địa vị trở nên càng thêm rõ ràng, đồng thời cũng tương đương với dọn sạch tại Thiên Đấu đế quốc đích chướng ngại. Hạo Thiên Tông phong bế, đã không là vấn đề, tựu tính trọng khai tông môn, cũng chỉ có trực hệ đệ tử, số lượng không đủ. Mà Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam điện Bá Vương Long gia tộc bị hủy diệt sau, tại cả Thiên Đấu đế quốc cảnh nội trừ bỏ võ hồn điện ngoại trừ, có được hồn sư thực lực cực mạnh, chính là Thiên Đấu đế quốc hoàng thất. Cứ như vậy, đầu tiên Thiên Đấu đế quốc bên này tựu cũng không có chướng ngại tồn tại.

------oOo------

Chương 370: Sát Thần Lĩnh Vực VS Thiên Sứ lĩnh vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Nèo

Biên: A Nèo

Nghĩ tới đây, Đường Tam tựa như có thể hiểu ra rất nhiều, hết thẩy trước mắt đều trở nên rõ rang. Hắn âm thầm phỏng đoán, nếu như sau khi Tuyết Thanh Hà thuận lợi đạt được ngôi vị hoàng đế của Thiên Đấu đế quốc thì việc tiếp theo Vũ Hồn điện muốn làm tất nhiên là phụ trợ Tuyết Thanh Hà thống nhất cả Thiên Đấu đế quốc, đem mấy công quốc cùng vương quốc kia hợp nhất lại. Sau khi thống nhất cả đế quốc, dưới sự điều khiển của Vũ hồn điện, chỉ cần lấy một lý do vu vơ, là họ có thể hướng Tinh La đế quốc phát động cuộc chiến thống nhất.

Đến lúc đó, có thể là Thiên Đấu đế quốc thống nhất đại lục, hoặc cũng có thể Tinh La đế quốc thống nhất cả đại lục. Đó quả nhiên là kế hay!

Tuyết Thanh Hà thấy Đường Tam không nói, tưởng rằng hắn đã bị đả kích quá lớn,:*"Đường Tam, nếu như vì độc của ngươi hạ trên người thân phụ khiến ngươi khó nói thì cũng không phải vấn đề. Mặc dù ta làm việc luôn lấy lợi làm đầu nhưng cũng không phải quá để tâm đến vấn đề này. Nói thật với ngươi, ta không phải tên là Tuyết Thanh Hà, cũng không phải là con của Tuyết Dạ. Lại nói tiếp, phụ thân ngươi cũng là kẻ thù giết cha ta nữa. Ta thậm chí còn không so đo cừu hận như vậy chẳng lẽ còn không thể chứng minh thành ý của ta sao?"*

Mấy lời này của Tuyết Thanh Hà vừa nói ra thì Đường Tam cũng chỉ có hai lựa chọn, một là quy thuận, cái kia chính là không chết không thôi. Tuyết Thanh Hà nói ra bí mật lớn nhất của mình hiển nhiên là không muốn bỏ qua cho ba người trước mắt này, hoặc giết hoặc hàng, không còn bất kỳ lựa chọn thứ ba nào nữa. Vì để lấy tín nhiệm của Đường Tam, hắn cũng phải bất chấp rất nhiều.

Quả nhiên, Tuyết Thanh Hà nói lần nữa làm Đường Tam thất kinh, một chút nghi hoặc lúc trước nay cũng được giải khai hẳn,*"Ngươi là con giáo hoàng*

tiền nhiệm của Vũ Hồn điện sao?"

Tuyết Thanh Hà nói, cha của mình là kẻ thù giết cha hắn, lại với biểu hiện địa vị của hắn tại Vũ Hồn điện, đó chính là trung tâm của mọi kế hoạch lần này thì Đường Tam lập tức đoán được thân phận thật sự của hắn.

Tuyết Thanh Hà ngạo nghễ mỉm cười gật đầu,*"Đường Tam, ta đã thay ngươi giải trừ toàn bộ nghi hoặc trong lòng ngươi rồi. Nói điều kiện thứ hai của ngươi đi. Ta nghĩ, bất luận là địa vị của ta tại Vũ Hồn điện hay là tại Thiên Đấu đế quốc thì cũng đều đủ để giúp ngươi hoàn thành bất cứ tâm nguyện nào."*

Đường Tam hít sâu một hơi. Nhìn thoáng qua Độc Cô Bác đã khôi phục hình người ở bên cạnh, lại nhìn nhìn Dương Vô Địch đang đứng thẳng tắp, gật đầu, nói:*"Điều kiện thứ nhất của ta là bởi vì cừu hận của Tiểu Vũ. Mà điều kiện thứ hai của ta chính là cha mẹ ta. Đặc biệt của mẫu thân ta, Vì cứu phụ thân mà chết thảm, phụ thân cũng bởi vì nguyên nhân Vũ Hồn điện không chịu buông tha gia tộc nên vẫn phải cố nén đau thương vượt qua nửa đời còn lại. Ngươi chỉ cần đồng ý cho ta rằng sẽ báo huyết hận lớn như biển này là được, lúc đó ngươi sử dụng ta làm gì cũng được hết."*

Nghe Đường Tam nói xong, Sắc mặt Tuyết Thanh Hà nhất thời biến thành một mảnh xanh mét, nếu như nói điều kiện thứ nhất của Đường Tam hắn còn có thể làm được, nhưng điều kiện thứ hai này chính là căn bản khó có khả năng đạt thành. Nếu như thay Đường Tam báo thù, lúc đó tương đương với việc hủy diệt cả Vũ Hồn điện, cho nên sao hắn có thể làm được.

"Ngươi đùa giỡn ta hả?" Hai đấm của Tuyết Thanh Hà theo tiềm thức rất nhanh nắm chặt.

Đường Tam thản nhiên nói:*"Ta chỉ nói sự thật mà thôi. Đáng tiếc ngươi không làm được. Thái tử điện hạ. Ngươi là một người rất thông minh, nhưng cũng là một người rất ngây thơ. Không phải tất cả mọi người đều lấy lợi ích là trên hết như ngươi. Bất luận là chuyện của cha mẹ ta, hay là chuyện của Tiểu Vũ thì sao ta có thể thỏa hiệp? Vũ Hồn điện chính là cừu hận cả đời của ta, "*Thà làm ngọc vỡ, không giữ ngói lành*"."*

Tám chữ cuối cùng Đường Tam nói như chém đinh chặt sắt. Tám chữ này vốn là thành ngữ của kiếp trước, khi nghe thấy tám chữ, bên người Đường Tam bất luận là Độc Cô Bác hay Dương Vô Địch thì trong nháy mắt khí thế đại thịnh. Mà khi nói ra tám chữ này thì đồng thời Bát Chu Mâu sau lưng Đường Tam cũng phá rách áo mà chui ra. Hắn cấp Tuyết Thanh Hà đáp án mà có thể dùng bốn chữ để hình dung thỏa đáng nhất:

Tử ---- chiến ---- đến ---- cùng ---

Tuyết Thanh Hà bởi vì phẫn nộ mà gân xanh trên cổ nổi cả lên. Lúc này hắn phẫn nộ đến điên cuồng. Cả gương mặt vì phẫn nộ mà tràn ngập một tầng khí mầu xanh.

Một dải quang mang chợt từ trên người hắn sáng rực lên. Đó là quang mang mầu vàng kim. Lấy cái trán hắn làm khởi điểm, Trong nháy mắt lan tràn toàn thân trên dưới.

Một đám hồn hoàn liên tiếp xuất hiện trên người hắn. hai vàng. hai tím. Ba đen. Tổng cộng bẩy hồn hoàn. Tóc hắn cũng hoàn toàn biến thành mầu kim sắc, cơ hồ mỗi một sợi đều có thể phát ra ánh sáng. Sau lưng quần áo rách toác. hai đôi cánh trắng nõn từ sau lưng tuôn ra,. Thân thể phảng phất thoát khỏi lực hấp dẫn mà chậm rãi trôi nổi cách mặt đất khoảng một thước.

Khắp nơi được kim quang mãnh liệt chiếu rọi. Hai mắt Tuyết Thanh Hà cũng hoàn toàn biến thành kim sắc. một hư ảnh không rõ khuôn mặt thật lớn hiện ra sau lưng hắn. Hư ảnh kia và bản thể khác biệt duy nhất chính là số lượng cánh. kim sắc quang ảnh sau lưng có đến ba đôi cánh.

Đồng tử Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch đều không khỏi co rút lại một chút, Độc Cô Bác không nhịn được thấp giọng hướng Đường Tam hỏi:*"Đây là Vũ Hồn gì?"*

Đường Tam là đệ tử của đại sư, có thể nói là một trong những người hiểu rõ nhất về các loại vũ hồn của hồn sư, thế nên hắn cũng nhận ra vũ hồn mà Tuyết Thanh Hà phóng thích là gì. Sắc mặt ngưng trọng nói:*"Đây là một loại Vũ Hồn trong truyền thuyết, cũng là Vũ Hồn cao nhất cấp. Đại sư nói qua, lục cánh thiên sứ tượng trưng cho người phát ngôn của thần. Người có được*

loại Vũ Hồn này, chẳng những là tiên thiên mãn hồn lực, hơn nữa là tiên thiên mãn hồn lực hai mươi cấp. Chỉ cần có được đệ nhất hồn hoàn là có thể trực tiếp đi đạt đệ nhị hồn hoàn. Tuyết Thanh Hà năm nay mới khoảng ba mươi tuổi đầu, chắc chắn còn không đến ba mươi lăm tuổi, nhưng cũng đã vượt qua bảy mươi cấp. Sợ rằng tại những người trẻ tuổi nhất của Vũ Hồn điện thì hắn mới là Hoàng Kim Một Đời của Vũ Hồn Điện."

Xà Mâu đấu la cùng Cầu Gai đấu la mặc dù đều đã bị thương, nhưng lấy chỉnh thể thực lực bọn họ thì vẫn đủ cùng bọn Đường Tam đấu ngang sức. Nhưng bây giờ lại thêm một siêu cấp Vũ Hồn là lục cánh thiên sứ Tuyết Thanh Hà thì tình huống có vẻ trở nên hoàn toàn khác. Tuyết Thanh Hà không phải hồn sư bình thường. Đường Tam cơ hồ có thể khẳng định, Thực lực Tuyết Thanh Hà tuyệt đối trên mình. Lấy thân phận thiếu chủ của hắn tại Vũ Hồn điện thì sao có thể thiếu các loại cực phẩm bảo vật chứ? Hơn nữa với siêu cấp Vũ Hồn mà Đường Tam lại không hiểu biết mấy nên tính nguy hiểm lại càng tăng, Trong suy nghĩ của Đường Tam thì hắn còn nguy hiểm hơn cả hai tên phong hào đấu la kia nữa. Có hắn cùng hai gã phong hào đấu la phối hợp thì bên này dường như chẳng có dù chỉ là một chút cơ hội.

Bốn cánh sau lưng Tuyết Thanh Hà triển khai, thân thể trôi nổi giữa không trung, một đôi mắt vàng không có chút cảm tình nhìn chăm chằm vào Đường Tam,*"Đường Tam, ngươi sẽ vì lời nói của ngươi mà phải nỗ lực chống chọi thôi. Ngươi hắn là hiểu được, biết nhiều bí mật của ta như vậy thì khả năng ta bỏ qua cho ngươi là không thể có. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Là quy thuận, hay là chết?"*

Bát chu mâu sau lưng Đường Tam chống đỡ thân thể lên cao, duy trì vị trí đối mặt với Tuyết Thanh Hà,*"Ta cũng lại trả lời ngươi một lần. Chiến ----."*

Tuyết Thanh Hà cười lạnh một tiếng,*"Tốt, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi. Hãy cho ta thấy thực lực hiện giờ của ngươi đến đâu nào."*

Tiếng nói vừa dứt, sau lưng Tuyết Thanh Hà kéo thành một dải đuôi kim sắc, cả người tựa như lưu tinh đuổi nguyệt hướng về Đường Tam phóng nhanh tới. Mặc dù tốc độ của hắn khó có khả năng cùng mẫn chi nhất tộc so sánh, Nhưng trước lúc bay, Đường Tam lại rõ ràng cảm giác được Tuyết Thanh Hà trước mặt đột nhiên trở nên không chân thật, không gian chung quanh thân

thể hắn tựa hồ đều bị vặn vẹo nhẹ, thế cho nên tinh thần lực của mình không thể tìm ra vị trí chính xác của hắn được. Kim quang huyễn lệ còn có kim sắc quang ảnh sau lưng hắn sáng chói, hơi thở thần thánh mà mạnh mẽ tràn ngập lực áp bách đập về phía trước.

Đồng thời lúc Tuyết Thanh Hà phát động, Xà Mâu đấu la cùng Cầu Gai (Thứ Đồn) đấu la cũng đồng thời động, hai đại phong hào đấu la lúc này đây đều không chút do dự trực tiếp dùng đệ thất hồn kỹ của mình, Vũ Hồn chân thân.

Xà Mâu trong tay Xà Mâu đấu la nở rộ. Lóe ra trường mâu khổng lồ mầu tím xanh, trong phút chốc, bản thể của Xà Mâu đấu la biến mất. Giữa không trung chợt nhiều thêm một con đại xà mầu tím xanh, so với bích lân xà hoàng của Độc Cô Bác thì bất đồng, Đại xà do hắn biến thành thân dài chỉ có hơn mười thước, lân phiến trên người là hình lăng trụ, hơn nữa hoàn toàn mở ra, tựa như những lưỡi dao sắc bén ở trên người bất chợt có thể phóng ra. Nó gồm hai đầu, một xanh một tím, lưỡi rắn thò ra thụt vào nhìn cực kỳ nanh ác.

Chứng kiến Vũ Hồn chân thân của Xà Mâu đấu la này. Đường Tam lập tức nhớ tới một loại vũ hồn biến dị mà đại sư từng nói qua, khí hồn chân thân thú hồn hóa. Loại vũ hồn chân thân đặc thù này vừa có được thú Vũ Hồn chân thân là hóa thú tăng phúc, lại có được sự cứng cỏi của bản thể từ khí hồn chân thân, đó chính là Vũ Hồn chân thân cực phẩm, chỉ có khi đạt được đệ thất hồn hoàn gặp phải mấy loại hồn thú đặc thù, hơn nữa dưới tình huống vận khí vô cùng tốt mới có khả năng xuất hiện. Lúc này hiện ra ở trước mặt mọi người mới là thực lực chân chính của vị đấu la này.

Cầu Gai đấu la bên kia vừa lại một lần nữa biến thành một quả Cầu Gai thật lớn có đường kính mười thước. Vết thương lúc trước bị đâm thủng nay đã hoàn toàn khép lại. Tại không trung cấp tốc xoay tròn, bay thẳng đến chỗ của Độc Cô Bác. Lúc này thực lực Hai đại phong hào đấu la đều hoàn toàn được lộ ra.

Lúc này đây, Đường Tam cũng không có năng lực đi trợ giúp Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch, hắn không cách nào tập trung vào vị trí của Tuyết Thanh Hà mà Tuyết Thanh Hà lại đã hoàn toàn tập trung được vào hắn. Từng vòng quầng sáng kim sắc mang theo thanh âm kì dị mà tuyệt vời bay thẳng đến Đường Tam bao phủ. Mà lúc này Tuyết Thanh Hà được vây trong kim

quang thì thậm chí còn không thấy hắn phóng thích hồn kỹ thứ mấy nữa.

Cùng lúc đó, làm Đường Tam giật mình nhất chính là kim quang phóng xuất từ Tuyết Thanh Hà không chỉ đang trên người mình, trên người hai người Xà Mâu đấu la cùng Cầu Gai đấu la cũng đều có thêm một tầng kim quang. Mà hết thảy xung quanh đều đã trở nên có chút kim sắc mông lung.

Mặc dù còn chưa cảm nhận được tác dụng của màn kim quang này, nhưng Đường Tam cũng có thể đủ rõ ràng để khẳng định, kim quang này cùng chính sát thần, lam ngân lĩnh vực của mình có cùng năng lực như nhau. Không sai, đây chính là thiên phú lĩnh vực của Tuyết Thanh Hà, siêu cấp Vũ Hồn lục cánh thiên sứ đều sẽ có được năng lực đặc thù.

Đối mặt uy hiếp từ Tuyết Thanh Hà mang đến, thân thể Đường Tam nhanh chóng nằm sấp về đằng trước. Bát chu mâu đồng thời cắm vào mặt đất. Lúc này toàn thân hắn hướng phía dưới, phảng phất muốn nằm phục trên mặt đất. Sau một khắc. Bát chu mâu uốn lượn nhanh chóng bắn lên, đẩy thân thể Đường Tam phóng vào giữa không trung. Đồng thời, vô số Lam Ngân Hoàng cùng phóng lên theo hắn, tại không trung vẽ ra một mảng kim sắc thật lớn, thẳng đến Tuyết Thanh Hà mà quấn quanh.

Bởi vì toàn bộ tinh lực của Tuyết Thanh Hà đều tập trung trên người Đường Tam, khi Đường Tam bắn lên, Tuyết Thanh Hà cũng nhanh như chớp lao vụt xuống phía Đường Tam.

Đường Tam muốn đem chiến trường thay đổi đến giữa không trung tự nhiên là có mục đích của hắn. Bất cứ loại lĩnh vực nào đều cũng có phạm vi nhất định, bất luận là Sát Thần Lĩnh Vực, lam ngân lĩnh vực của hắn hay là thiên sứ lĩnh vực của Tuyết Thanh Hà đều là như thế. Đường Tam tự hỏi, lấy thực lực hiện tại của mình liệu tăng phúc đối với đồng đội sẽ có bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định một điều, đó là không bằng thiên sứ lĩnh vực của Tuyết Thanh Hà. Bởi vậy, hắn muốn kéo chiến trường của mình cùng Tuyết Thanh Hà tới giữa không trung. Cứ như vậy, lĩnh vực của cả song phương đều không thể tác dụng lên người chiến hữu. Cầu Gai đấu la cùng Xà Mâu đấu la dù sao cũng bị thương từ trước. Lấy thực lực của Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị ở vào thế hạ phong, cứ như vậy thì phe mình sẽ có cơ hội.

Tuyết Thanh Hà cũng là người thông minh, đương nhiên cũng hiểu được mục đích của Đường Tam, nhưng hắn lại vẫn đuổi theo như trước. Hắn tuyệt đối tin tưởng vào thực lực của mình. Mặc dù hắn nhận ra tiềm lực của Đường Tam, nhưng Đường Tam dù sao cũng nhỏ hơn hắn chục tuổi, mà thiên phú của hắn cũng không kém Đường Tam. Chênh lệch mười năm cũng không phải cố gắng là có thể dễ dàng đền bù. Chỉ cần đánh chết Đường Tam, Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch không đáng kể chút nào. Đồng thời. Hắn cũng muốn thông qua chiến thắng Đường Tam, để kiểm nghiệm thực lực chân chính của mình. Ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, thông qua bí thuật ẩn giấu thực lực của mình từ Vũ Hồn điện, hiện tại kế hoạch rốt cuộc tới lúc áp dụng tốt nhất rồi, hắn đã không thể chờ đợi nên muốn bầy ra toàn bộ thực lực của mình rồi.

Quầng sáng Kim sắc chợt khuếch tán, tại không trung tạo nên từng vòng vầng sáng huyễn lệ. Lam Ngân Hoàng đẩy Đường Tam bay lên, Tuyết Thanh Hà cũng thẳng tắp, bốn cánh sau lưng giãn ra, tựa như một ngôi sao băng bay thẳng tới Đường Tam mà đánh tới.

Mắt thấy trước mặt phóng màn kim sắc thật lớn, Đường Tam không có chút nào sợ hãi, mà trực tiếp nghênh đón, phi hành kĩ năng của đùi phải cốt Lam Ngân Hoàng được phát động.

Trong tư liệu của Tuyết Thanh Hà, đối với năng lực phi hành này của Đường Tam cũng không có ghi chép. Chỉ là dừng lại ở khả năng nhẩy cực cao khi dùng bát chu mâu mà thôi. Mắt thấy Đường Tam đột nhiên bay thẳng về phía mình, hắn cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Đệ nhất hồn hoàn sáng lên, vầng sáng kim sắc trên người Tuyết Thanh Hà trong nháy mắt hướng về tay phải mà ngưng tụ. rồi chợt một quyền thẳng đến Đường Tam. Kim quang ngưng tụ giống một mặt thuẫn thật lớn nhằm thẳng phía thân thể Đường Tam.

Đường Tam hít sâu một hơi, hai tay đồng thời biến thành trong suốt như ngọc, huyền thiên công trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, mang theo hồn lực quang diễm nồng đậm mầu lam kim đánh ra, Khống Hạc Cầm Long kính phát động, không có sử dụng hồn kĩ, mà là trực tiếp đón nhận quang thuẫn

của Tuyết Thanh Hà.

Trong tiếng Ầm ầm nổ vang, hai bóng dáng va chạm trong khoảnh khắc ngắn ngủi rồi tách ra ngay.

Thân thể Tuyết Thanh Hà lao tới trước rồi dừng lại. Tại không trung lắc lư một trận, mà Đường Tam thì là bị oanh kích bay ngược ra, bay tới hơn ba mươi thước mới miễn cưỡng khống chế được thân thể, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo vô cùng.

Thông qua va chạm trực tiếp lần này, Đường Tam lập tức cảm giác được hồn lực cực kỳ đặc thù của Tuyết Thanh Hà, lúc cùng hắn va chạm, một cỗ hồn lực mang tình cảm ấm áp từ đối thủ truyền vào cơ thể mình, mà nội kình huyền thiên công khi gặp hơi thở thần thánh ấm áp này dường như muốn tan rã. Bị áp chế không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực. Hiển nhiên, vũ hồn lục cánh thiên sứ siêu cấp này không chỉ có được tiên thiên lĩnh vực, hồn lực bản thân cũng cực kỳ đặc thù, mà đệ nhất hồn kĩ của Tuyết Thanh Hà là đem hồn lực có tính chất đặc thù này tập trung lại rồi đồng thời phát ra mà thôi.

Cảm thụ của Tuyết Thanh Hà thì là một loại khác, mặc dù hắn đánh bay Đường Tam ra ngoài, nhưng hắn cũng cảm giác được hồn lực Đường Tam phảng phất giống như Hạo Nhiên Chính Khí trong thiên địa vậy, nhất là trong nháy mắt lúc tiếp xúc với nhau, sinh ra ra một loại chấn động đặc thù, đem công kích mạnh mẽ như sông biển của mình đánh thành xơ xác. Nhìn qua Đường Tam là rơi vào hạ phong tuyệt đối. Nhưng thực tế hắn lại không bị chút thương tổn chính thức nào. Nhất là bàn tay trắng như ngọc của hắn, càng lại cứng rắn vô cùng. Phảng phất có thể dùng tay trần để xé toác năng lượng do mình công kích. (Dangneo, A Nèo –)

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trên mặt Đường Tam hiện ra một tia cười nhạt lạnh như băng, Tuyết Thanh Hà so với trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn. Hắn có thể trực tiếp ứng phó với cường giả cấp bậc hồn đấu la bình thường, nhưng khi đối mặt Tuyết Thanh Hà chỉ có hồn lực Hồn Thánh hơn bảy mươi cấp mà không có chút nắm chắc nào.

Chiến đấu phía dưới cũng đã triển khai, Dương Vô Địch cùng Độc Cô Bác đổi chéo vị trí cũ, cũng đồng thời phóng ra Vũ Hồn chân thân của mình.

Dương Vô Địch đón nhận Cầu Gai đấu la, Độc Cô Bác thì đón nhận vị Xà Mâu Đấu La kia.

Cự Xà hai đầu xanh, tím phải đón nhận đối thủ lớn hơn hắn nhiều lần là bích lân xà hoàng. Mà Phá Hồn Thương chứa hắc diễm mãnh liệt đang đối mặt với Cầu Gai khổng lồ kia.

Độc Cô Bác cùng Xà Mâu đấu la chiến đấu hoàn toàn dùng xác thịt va chạm, mặc dù nhìn qua thân hình Độc Cô Bác hóa thành bích lân xà hoàng thể tích lớn hơn hắn, nhưng mỗi lần hai bên va chạm thì hắn lại là người chịu thiệt.

Hai đầu rắn xanh, tím đều tự phun ra làn khí nhọn như lưỡi dao, mỗi lần đánh lên bích lân xà hoàng đều tạo ra vết thương rất sâu, Bích lân như phỉ thúy của Bích lân xà hoàng căn bản không cách nào ngăn cản hơi thở còn sắc bén hơn đao kiếm kia. Mà mặc dù mồm bích lân xà hoàng cũng cắn trên thân thể đối thủ, nhưng cũng không thể gây tổn thương nặng tới nó, chỉ là để lại một tầng dấu vết mà thôi, hơn nữa ngay cả kịch độc của bích lân xà hoàng cũng chỉ có thể gây ra khả năng ăn mòn rất nhỏ mà thôi. Thật sự độ cứng cỏi của Vũ hồn chân thân Xà Mâu đấu la này hơn xa bích lân xà hoàng.

Bất luận là Xà Mâu đấu la hay là Cầu Gai đấu la, đều là do Tuyết Thanh Hà chuyên môn nhằm vào Độc Cô Bác mà điều đến, cho nên họ đều có khả năng chống độc cực mạnh. Chỉ là Cự Xà hai đầu muốn chiến thắng bích lân xà hoàng trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng. Dù sao lúc trước hắn đã bị thương không nhẹ, Độc Cô Bác phát hiện Vũ Hồn mình bị khắc chế, lập tức chuyển công sang thủ, liên tục phun độc dịch và khí độc để chiến đấu với đối thủ, mà thân thể uốn quanh thành xà trận, bằng vào phần cứng rắn nhất là đầu để va chạm với đối thủ.

Bên kia thực lực Cầu Gai đấu la căn bản hơn hắn Dương Vô Địch. Nhưng công kích của Dương Vô Địch thật sự rất sắc bén, hậu quả của hắc diễm lúc trước để lại cho hắn đã không thể xóa khỏi trí nhớ. Hơn nữa nếu hắn không khi đi thôn phệ kịch độc do Độc Cô Bác phun ra, để tránh ảnh hưởng tới các hồn sư khác của Vũ Hồn Điện nên hắn biến thành Cầu Gai không lồ không ngừng cùng Phá Hồn thương va chạm, nên cũng tạo thành thế cân bằng. Loại cấp bậc này chiến đấu, song phương đều không muốn đưa ra thủ đoạn được ăn cả ngã về không, để thân thể dùng hồn kỹ trực tiếp va chạm nhau. Như

vậy rất dễ dàng lưỡng bại câu thương. Bởi vậy, lúc hồn lực còn sung túc sẽ cố tạo nên chiến đấu kéo dài.

Mà hai người giằng co giữa không trung mặc dù là hai người có hồn lực thấp nhất trong sáu người nhưng không thể nghi ngờ thắng bại của họ sẽ quyết định thắng bại của cả hai bên. Nếu như Đường Tam bên này chiến thắng, mặc dù đang là trong hoàng cung đại nội nhưng cũng vẫn có cơ hội chạy trốn. Nếu như là bên Tuyết Thanh Hà chiến thắng, không thể nghi ngờ, ba người nghe được bí mật trước mắt này đều phải chết cả.

Bát chu mâu ở sau lưng mở rộng ra. Đường Tam hít sâu một hơi, bằng vào sát khí mạnh mẽ mà bá đạo của Sát Thần Lĩnh Vực ép thiên sứ hồn lực của Tuyết Thanh Hà xâm nhập vào cơ thể vào một chỗ rồi khu trừ hoàn toàn ra.

Nói cũng kì quái, Huyền thiên công chính khí đằng đằng của Đường Tam lại không có chút tác dụng hóa giải hồn lực thiên sứ. Nhưng là Sát Thần Lĩnh Vực vừa ra, lại như khắc chế hồn lực thiên sứ, lập tức khiến nó tan rã nhanh không tưởng. Đường Tam rất nhanh hiểu được, thiên sứ hồn lực chắc chắn là năng lượng thần thánh, mà Sát Thần Lĩnh Vực của mình lại chính là đi theo con đường đối lập. Nếu như nói thiên sứ hồn lực là chính, thì Sát Thần Lĩnh Vực chính là tà, chính tà không thể ở cùng, cho nên khả năng chế ước lẫn nhau là đương nhiên. Tựa như Sát Thần Lĩnh Vực của mình cũng không có ảnh hưởng tới hơi thở thần thánh của đối thủ vậy. Đối phương bên trong thiên sứ lĩnh vực có khả năng khu trừ lĩnh vực của mình cho nên tấn công cũng gần như vô dụng. Tuyết Thanh Hà cười lạnh một tiếng,*"Tốt cho Sát Thần Lĩnh Vực. Hồ liệt na đúng là cùng ngươi cùng nhau đạt được cái lĩnh vực này. Nói vậy ngươi cũng cảm giác được. Sát Thần Lĩnh Vực của ngươi cùng thiên sứ lĩnh vực của ta vừa vặn khắc chế lẫn nhau. Đáng tiếc, có một chút ngươi có thể còn không biết, thiên phú lĩnh vực chính thức tỉnh giấc là sau khi ngươi có được đệ thất hồn kĩ Vũ Hồn chân thân. Không có Vũ Hồn chân thân thì thiên phú lĩnh vực chỉ có tác dụng phụ trợ rất hạn chế mà thôi, chỉ có thông qua Vũ Hồn chân thân, hiệu quả của lĩnh vực mới có thể chính thức hiển hiện ra. Có thể nói lĩnh vực của ngươi chính là không cùng cấp bậc với của ta, mà chênh lệch về cấp bậc đó thì ngươi không thể nào bù đắp được. Ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút uy lực chính thức của thiên phú lĩnh vực vậy."*

Vừa nói, đệ thất hồn hoàn xoay quanh người hắn mang theo mầu đen đậm

chợt sáng bừng lên, đen cùng vàng kim. Hai loại quang mang không ăn ý hỗn hợp cùng một chỗ. Rất nhanh, hồn hoàn màu đen giống như là bị đồng hóa, tại trong quá trình phóng thích hóa ra lại chuyển sang mầu vàng kim.

Kim quang trầm lặng, hư ảnh sau lưng Tuyết Thanh Hà lặng yên bay về phía trước, mà Tuyết Thanh Hà cũng nhanh chóng cùng hợp một chỗ với hư ảnh, cả người bao gồm da dẻ cùng tóc tai toàn bộ bị phủ lên bở một tầng thuần túy chỉ là kim sắc. Quần áo trên người ngay lập tức bị kim sắc ăn mòn mà biến mất. Kim sắc quang diễm Huyễn lệ bao vây lấy thân thể hắn, trông hắn lúc này giống như thần tiên vậy. Mà ngay cả sáu cái hồn hoàn khác ở một khắc này cũng đều bị phủ lên thành kim sắc.

sau lưng hai đôi cánh chim trắng nõn của Tuyết Thanh Hà cũng bị kim sắc dần lan tràn tới, lan tới từng cọng lông một. Xoạt một tiếng. Lại một đôi cánh chim từ sau lưng hắn mở ra, lục cánh thiên sứ bổn tướng dưới tác dụng của đệ thất hồn hoàn Vũ Hồn chân thân đã hoàn toàn hiện ra. Khí thế của Tuyết Thanh Hà nhất thời giống như phô thiên cái địa bành trướng ra. Hắn phóng ra Vũ Hồn chân thân khiến Đường Tam bị áp lực thậm chí không thua kém một vị phong hào đấu la chút nào.

Đại sư đạt được thập đại trung tâm cạnh tranh lực đã nói qua, Hiệu quả tăng phúc của Vũ Hồn chân thân thì cùng với phẩm chất của Vũ Hồn người đó có quan hệ trực tiếp. Nói cách khác, Vũ Hồn của mình có phẩm chất càng cao, khi thi triển Vũ Hồn chân thân thì tăng phúc sẽ càng mạnh. Càng là Vũ Hồn cao cấp, khi có được đệ thất hồn kĩ thì ý nghĩa cũng càng lớn. Bởi vì Vũ Hồn chân thân mới có thể đem uy lực chính thức của Vũ Hồn bày ra.

Trong những trận chiến của Đường Tam thì gặp được vũ hồn chân thân cực mạnh không thể nghi ngờ chính là Hạo Thiên Chuy. Nhưng lúc ấy vị trưởng lão Hạo Thiên Tông kia chỉ dùng có bốn thành lực lượng, không có hoàn toàn thể hiện ra uy lực của khí hồn chân thân Hạo Thiên Chuy. Nhưng từ lúc đầu Đường Hạo bằng vào lực lượng bản thân mà chống đỡ được công kích của năm tên phong hào đấu la của Vũ Hồn điện là có thể nhìn ra uy lực của Vũ Hồn này rồi. Mà trước mắt Vũ Hồn lục cánh thiên sứ này, về phẩm chất tuyệt sẽ không thấp hơn Hạo Thiên Chuy. Hiệu quả tăng phúc chắc chắn là cực kỳ kinh khủng. (Dangneo, A Nèo –)

Song chưởng Tuyết Thanh Hà duỗi ra, cả người tại không trung như tạo thành chữ thập, ngẩng đầu lên, một tiếng huýt sáo dài, dễ nghe từ trong miệng hắn phát ra, trong phút chốc, trên người hắn bộc phát ra kim quang lấy mắt thường khó phân biệt được tốc độ trong nháy mắt khuếch trương, chỉ là nháy mắt công phu cũng đã bao trùm mấy ngàn thước vuông của không trung. Đường Tam trực tiếp đã bị thứ này bao phủ ở bên trong. Hết thảy xung quanh đột nhiên đều biến thành kim sắc, làm trong lòng Đường Tam thầm giật mình, nhưng vào lúc này, hắn biết chính mình tuyệt đối không thể kích động. Đây chính là thiên phú lĩnh vực sau khi được Vũ Hồn chân thân làm tăng lên, đó cũng là theo lời Tuyết Thanh Hà, hiệu quả chính thức của thiên sứ lĩnh vực.

Thân ở trong kim quang, đầu tiên Đường Tam cảm nhận được áp lực khổng lồ đến từ bốn phương tám hướng. Chính mình cảm giác bị nhốt trong phạm vi nhỏ vô cùng, mà ngay cả tinh thần lực dò xét cũng chỉ có thể bao phủ phạm vi năm thước quanh thân thể mà thôi. Lúc này cả người giống như là đi tới thế giới khác, Mà chúa tể của cái thế giới đó lại chính là Tuyết Thanh Hà.

Cảm giác Hồn lực bị tịnh hóa đến tan rã vừa lại xuất hiện, bức bách Đường Tam không thể không lập tức đem Sát Thần Lĩnh Vực của mình phóng thích ra.

Sát Thần Lĩnh Vực cùng thiên sứ lĩnh vực chính là khắc chế lẫn nhau, có thể khắc chế được đối thủ, sẽ phải phụ thuộc vào thực lực của từng người. Rất hiển nhiên, hiện tại lĩnh vực của Đường Tam kém hơn rất nhiều lĩnh vực do Tuyết Thanh Hà thi triển khi có Vũ Hồn chân thân. Sát Thần Lĩnh Vực bị hơi thở cường đại mà thần thánh ở bên ngoài áp bức khiến nó bị ép chặt tới tận da Đường Tam mới miễn cưỡng khiến hồn lực hắn không bị tịnh hóa. Nhưng lúc này khả năng tăng phúc của nó cũng hoàn toàn đã biến mất.

Hai mắt Đường Tam bỗng sáng rực lên, thông qua tử cực ma đồng. Tinh thần lực của hắn không hề giữ lại mà phóng thích ra. Hiệu quả ngưng tụ tinh thần lực của trí tuệ đầu cốt vào lúc này đã hiển hiện. Sau khi Đường Tam thi triển ra tử cực ma đồng, thì tinh thần lực của hắn có khả năng cảm nhận được phạm vi từ năm thước lúc trước nay mở rộng tới năm mươi thước, dùng tử cực ma đồng cũng có thể miễn cưỡng nhìn thấy trăm thước xung quanh, nhưng đó cũng chỉ là miễn cưỡng phân biệt được các vật xung quanh mà thôi.

"Cảm nhận được chênh lệch giữa chúng ta rồi chứ. Đường Tam. Nơi này là lĩnh vực của ta, ta chính là chúa tể. Đi tới nơi này, cho dù là phong hào đấu la cũng chỉ có thể bảo đảm toàn thân trở ra mà thôi. Hết thẩy mọi thứ của ngươi cũng đã hoàn toàn bị ta nắm trong long bàn tay rồi. Thẳng thắn mà nói, ta thật sự rất thích ngươi. Thành tựu trong tương lai của ngươi tuyệt sẽ không dưới ta. Cho nên, một lần nữa ta nguyện ý cho ngươi cơ hội. Ta thật sự không đành lòng giết chết một thiên tài như ngươi. Chỉ có thiên tài như chúng ta mới có thể hiểu chính mình vĩ đại thế nào mà thôi, ngươi nói có phải không?"

Nghe thanh âm Tuyết Thanh Hà, Đường Tam biết hắn đang cố hết sức để dụ dỗ mình. Nhưng hết thẩy những điều này đều là phí công, Thiên sứ lĩnh vực trước mắt này thực sự có tác dụng rất lớn. Mặc dù hắn thông qua hồn cốt cùng tử cực ma đồng của mình dùng đến khả năng cao nhất nhưng cuối cùng để so sánh thì vẫn kém hơn nhiều. Nhất là kim quang tràn ngập hơi thở thần thánh bên trong lĩnh vực càng khiến hắn tiêu hao hồn lực vô cùng lớn mới có thể duy trì Sát Thần Lĩnh Vực. Nếu như không thể phá lĩnh vực này, Tuyết Thanh Hà thậm chí không cần động thủ, chỉ cần tiếp tục khống chế mình thì mình vì hồn lực tiêu hao hết mà dẫn đến tử vong.

Đương nhiên, Đường Tam cũng hiểu rất rõ, Tuyết Thanh Hà đồng thời thi triển Vũ Hồn chân thân cùng thiên sứ lĩnh vực thì tốc độ tiêu hao hồn lực tất nhiên là cực nhanh. Cho nên chắc chắn hắn sẽ không dùng cách đó để đấu với mình rồi.

"Đáp án ta sớm đã đưa ra cho ngươi. Thắng bại chưa phân, có bản lãnh thì ngươi hãy đến giết ta đi." Vừa nói, bát chu mâu sau lưng Đường Tam hơi vặn một cái bảo vệ sau lưng mình, đồng thời trên người đệ ngũ, đệ lục hai đại hồn hoàn đồng thời sáng lên.

Quang mang lam kim sắc ngưng tụ bên cánh tay phải, Lam Ngân Bá Vương thương dài đến ba thước cùng cánh tay hoàn toàn nối tiếp với nhau, cùng lúc đó, cả người Đường Tam cũng chợt trở nên hư ảo hẳn. Đúng là đệ lục hồn hoàn mười vạn năm, hiệu quả hư vô.

Nếu như nói cấp bậc hồn lực thì Tuyết Thanh Hà chiếm ưu thế. Nhưng với

hồn kĩ từ hồn hoàn mười vạn năm thì chính là ưu thế của Đường Tam.

"Mười vạn năm hồn kĩ sao? Để cho ta nhìn một chút, xem xem hồn kỹ mười vạn năm này của ngươi có thể tạo ra chút hiệu quả gì trong thiên sứ lĩnh vực của ta nào."

Chợt đúng lúc này, Kim quang từ thiên sứ lĩnh vực đang bao quanh thân thể Đường Tam trong nháy mắt trở nên đậm hẳn lên, phẳng phất khiến hắn bị hãm sâu vào một vũng bùn kim sắc, hành động trở nên trì trệ hẳn.

Tinh thần lực ba động rất nhỏ, cơ hồ trước tiên Đường Tam phản ứng là dùng bát chu mâu hộ thân, đồng thời Lam Ngân Bá Vương thương đã đâm ra, cũng không phải phóng đi, mà là như dùng vũ khí đâm hướng mà mình cảm nhận được tinh thần lực ba động.

Một bóng dáng kim sắc mãnh liệt vụt qua trên đầu Đường Tam, Đường Tam kinh hãi phát hiện, bất luận là bát chu mâu hay là Lam Ngân Bá Vương thương trong tay mình đều không đâm trúng thật thể của đối phương. Mà bóng kim sắc vọt qua mình lại có thể gây tác dụng mê muội. Mặc dù thân ở trong trạng thái hư vô, nhưng tinh thần lực của mình cùng hồn lực vẫn là chợt giảm xuống rõ rệt. Phải biết rằng, tại trong trạng thái hư vô, Đường Tam có thể miễn dịch với tất cả công kích vật lý, bất cứ hình thức năng lượng nào, bao gồm cả công kích tinh thần lực cũng sẽ yếu bớt năm mươi phần trăm. Mà Tuyết Thanh Hà mới vừa rồi phát động công kích, dĩ nhiên cùng hư vô của hắn có chút giống nhau, chỉ bất quá hư vô của Đường Tam là trọng về phòng ngự, mà hư ảo của Tuyết Thanh Hà lại là thiên hướng công kích.

"Di. Không hổ là hồn hoàn mười vạn năm, quả nhiên có chút đặc thù. ngay cả thiên sứ lĩnh vực lần thứ hai tiến hóa trở thành kĩ năng thiên sứ phủ xuống của ta cũng không thể tiêu diệt ngươi. Xem ra, ta có chút ghen ghét với ngươi rồi đó, Chỉ là như vậy còn chưa đủ đâu."

Kim quang trên cánh tay phải được thu lại, phát hiện Lam Ngân Bá Vương thương lúc này không thể phát huy chút tác dụng nào, Đường Tam lập tức thu hồi để tránh tiêu hao hồn lực của mình.

Ba động đến từ tinh thần lần nữa xuất hiện, lúc này so với lúc trước còn

muốn nhanh hơn nhiều. Có kinh nghiệm của lần trước, rốt cuộc lần này Đường Tam bằng vào tử cực ma đồng của mình phóng tới đạo thân ảnh kia. Giống như phán đoán của hắn, trong lĩnh vực của mình, Tuyết Thanh Hà đã hóa thân thành hư ảo, vọt thẳng đến mình, bất đồng chính là lúc này trong tay hắn đã nhiều thêm một thanh trường kiếm, trường kiếm hoàn do kim sắc hỏa diễm hình thành. Không có thật thể, nhưng năng lượng ba động kinh khủng của nó cũng khiến Đường Tam run lên.

Đây là hình thức công kích năng lượng thuần khiết, coi như Đường Tam đang ở trạng thái hư vô với kháng tính năm mươi phần trăm, nhưng Đường Tam cũng tuyệt đối không dám dùng thân thể đi ngạnh kháng công kích đó.

Làm Đường Tam thống khổ nhất chính là, hắn hiện tại căn bản không nhìn thấy đối thủ đang phóng thích hồn hoàn nào nữa. Nói cách khác, hắn không cách nào nắm chắc mình có đủ năng lực để đối phó hay không.

Tuyết Thanh Hà lựa chọn thời cơ không thể nghi ngờ là vô cùng tốt, vừa lúc Đường Tam mới thu hồi Lam Ngân Bá Vương thương, không kịp có cơ hội phóng thích lần nữa. Mà bát chu mâu chính là công kích vật lý, rất khó ngăn cản loại công kích thuần túy chỉ là năng lượng hình thái này, hơn nữa thiên sứ lĩnh vực có khả năng tăng phúc thêm cho hắn đến ba mươi phần trăm. Lúc đầu vì Sát Thần Lĩnh Vực của Đường Tam mà không cách nào phá phòng ngự của Đường Tam thì lúc này với tăng phúc thêm ba mươi phần trăm thì cũng là đủ rồi, vì dù sao hồn lực của hắn cũng hơn Đường Tam.

Cả thân thể đang ở trong lĩnh vực, cảm giác cùng phản ứng của Đường Tam đều chậm hơn hắn, nếu như nói công kích đầu tiên của Tuyết Thanh Hà là để dò xét, thì lần công kích này chính là một kích trí mạng mà hắn muốn tặng cho Đường Tam, cũng là một kích hoàn toàn xác lập ưu thế giữa hai bên. Một kích này nếu không thể giết được Đường Tam thì chắc chắn cũng khiến hắn bị thương nặng.

-*-

------oOo------

Chương 371: Loạn Phi Phong Chi Vũ - Hồn Kỹ Tự Nghĩ ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: sauchiengion

Biên: sauchiengion

Đường Tam hít sâu một hơi, đối mặt thần thánh chi kiếm của Tuyết Thanh Hà lóng lánh kim sắc quang mang, hắn cố gắng đè ép cảm giác thống khổ trong lòng. Làm một khống chế hệ hồn sư, cho tới bây giờ đều là hắn áp chế người khác, kiềm chế đối thủ dựa theo tiết tấu của chính mình. Nhưng lúc này, chính mình lại bị hoàn toàn kiềm chế, làm hắn khó tránh khỏi sinh ra cảm giác kích động. Nhưng hắn hiểu được, nếu như lòng mình xuất hiện ba động, vậy trận chiến sinh tử này thật sự không có bất cứ cơ hội nào cả.

Bên trong thiên sứ lĩnh vực, Đường Tam căn bản không thể né tránh để tìm đường sống, ngay khi quang diễm kiếm tràn ngập hơi thở thần thánh mãnh liệt sắp chém đến người, hắn làm ra một hành động mà Tuyết Thanh Hà không thể tưởng được.

Đường Tam triệt hồi trên người mình hư vô năng lực, thậm chí ngay cả Lam Ngân Hoàng vũ hồn cũng đều thu hồi vào trong cơ thể. Cùng lúc đó, một tầng kim quang từ bên ngoài thân hiện ra, sử dụng khả năng vô địch kim thân lần thứ hai.

Tuyết Thanh Hà mang theo thần thánh chi kiếm, từ trên người Đường Tam nhất kích xuyên thấu, nhưng bởi vô địch kim thân khiến cho thân thể Đường Tam không sinh ra bất cứ thương tổn nào. Kì thật, Đường Tam sử dụng thuấn di cũng có thể tránh khỏi công kích. Nhưng bên trong lĩnh vực của Tuyết Thanh Hà, Đường Tam không biết chính mình sử dụng thuấn di, sau khi hội sinh hiệu quả sẽ như thế nào. Hắn cảm giác được, thuấn di bên trong thiên sứ lĩnh vực hiệu quả sẽ không lớn. Đây là vấn đề sinh tử, để chắc chắn, hắn vẫn dùng vô địch kim thân để có được phòng ngự tuyệt đối.

Khi kim quang vừa xuyên qua, Hạo Thiên Chuy cũng xuất hiện trong lòng

bàn tay. Thân thể tại không trung trong nháy mắt xoay tròn, Hạo Thiên Chuy trực tiếp trong kim sắc lĩnh vực chém ra. Tạo nên một đạo ô quang, phát ra ra cường đại hồn lực ba động. Đúng là Loạn Phi Phong Chuy Pháp thức đầu tiên.

Bên trong thiên sứ lĩnh vực này kim quang cực kì nồng đậm, nhưng đối với Đường Tam từng ở dưới thác nước khổ luyện qua mà nói, thiên sứ lĩnh vực còn không đủ để ảnh hưởng đến hắn thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp. Mặt khác, theo Sát Thần Lĩnh Vực khắc trên Hạo Thiên Chuy, chỉ có sử dụng Hạo Thiên Chuy, Sát Thần Lĩnh Vực uy lực mới có thể phát huy đến trình độ lớn nhất, tựa như Lam Ngân Lĩnh Vực có thể đạt đến trình độ phụ trợ cho Lam Ngân Hoàng giống nhau.

Chung quanh Hạo Thiên Chuy hắc quang nồng đậm, bao bọc bởi một tầng màu trắng tương phản, mặc dù chỉ là nhất chuy huy động, nhưng lúc này kim sắc bên trong lĩnh vực lại kịch liệt giao động. Đường Tam nhất thời cảm giác được trên người áp lực nhẹ đi vài phần. Từ sau khi chuy pháp đại thành, mặc dù hắn cũng từng thi triển qua tuyệt học này của Hạo Thiên Tông, nhưng vẫn chưa bao giờ tại trong chiến đấu chân chính thi triển qua.

Không có nửa phần dừng lại, mượn đệ nhất chuy có lực lượng cường đại, vặn người, cánh tay lần nữa khởi phát. Đệ nhị chuy chém ra. Thời khắc đệ nhất chuy lực lượng chưa hoàn toàn biến mất, hai chuy lực lượng dung hợp, sát thần lĩnh vực sát khí mãnh liệt bành trướng vài phần, nhất thời đem kim quang kịch liệt chấn động tăng lên vài phần.

Mặc dù Hạo Thiên Chuy không phụ gia bất cứ hồn hoàn nào, nhưng dựa vào phẩm chất của vũ hồn, hơn nữa Đường Tam sáu mươi sáu cấp hồn lực cùng với sát thần lĩnh vực, phát huy hiệu quả cực mạnh. Sát thần lĩnh vực sát khí thế bá đạo cùng Hạo Thiên Chuy thượng địa hùng bá chi khí dung hợp cùng một chỗ, tương đắc lẫn nhau, mặc dù không có vũ hồn chân thân duy trì, nhưng dưới tác dụng của Hạo Thiên Chuy, trong thiên sứ lĩnh vực tự bảo vệ mình cũng đủ rồi.

Từ trên người Đường Tam xuyên qua, Tuyết Thanh Hà tựu cảm giác được vài phần không đúng, ngay sau đó chính là bên trong thiên sứ lĩnh vực kịch liệt giao động. Hắn thế mới biết, Đường Tam Sát thần lĩnh vực trên Hạo

Thiên Chuy dĩ nhiên đã trở thành thiên phú lĩnh vực. Vũ hồn cùng lĩnh vực phối hợp, chỉ là hai chuy cũng đã làm lĩnh vực chính mình xuất hiện ba động.

Vũ hồn điện đối với các loại năng lực tự nhiên Hạo Thiên Chuy từng có nghiên cứu chi tiết, Loạn Phi Phong Chuy pháp cũng không ngoại lệ. Trong nghiên cứu của Vũ Hồn Điện, Loạn Phi Phong chuy pháp không thể nghi ngờ là một kỹ năng cường hãn, nhưng đồng thời cũng là một kỹ năng tương đối tầm thường. Nhất định cần phải không ngừng súc lực mới có thể phát huy ra uy lực chính thức. Nhưng đối thủ là sống, sao lại cho bọn hắn như vậy cơ hội chứ?. Trừ phi là cơ duyên xảo hợp.

Bởi vậy, Tuyết Thanh Hà đối với Đường Tam sử dụng Loạn Phi Phong chuy pháp cũng không có quá nhiều để ý. Chỉ là Đường Tam vì ứng phó lĩnh vực chính mình không thể không làm ra lựa chọn này. Nhưng là, ngươi không còn được mười vạn năm hồn hoàn vũ hồn bảo vệ, còn có thể ngăn cản được nổi ta công kích sao?. Năng lực phòng ngự tuyệt đối của ngươi khẳng định có số lần hạn chế. Ta đến muốn nhìn, ngươi còn có thể ngăn cản mấy lần.

Ý niệm trong đầu Tuyết Thanh Hà chợt lóe qua. Thân thể tại trong lĩnh vực tựa như cá đang bơi tại biển rộng, lần nữa tăng tốc lao đến, trong tay thần thánh chi kiếm chỉ tới trước, hướng thẳng đến Đường Tam bay đến. Hắn và thần thánh chi kiếm, chính là đệ ngũ hồn kĩ của bản thân, do thần thánh chi hỏa ngưng tụ mà thành. Chẳng những lực công kích cực kì cường hãn, lại có thể đem tự thân hồn lực tịnh hóa hiệu quả tăng lên ba trăm phần trăm. Bình thường hồn sư, nếu như bị hắn chém lên thân một kiếm, đầu tiên tự thân hồn lực sẽ trên phạm vi lớn tan rã. Hơn nữa thân mình đã bị thương, tuyệt đối không tránh khỏi cái chết.

Lúc này Đường Tam cùng Tuyết Thanh Hà đối kháng, xuất hiện một cảm giác khác. Trong tay của hắn huy vũ Hạo Thiên Chuy tại mỗi lần chém ra chuy sau, tốc độ đều sẽ tăng lên vài phần. Chỉ là chốc lát trong lúc đó, đã là liên tục chém ra năm chuy. Nương theo Hạo Thiên Chuy tích súc hồn lực càng ngày càng khổng lồ. Sát thần lĩnh vực hiệu quả cũng trở nên nồng đậm hơn. Tại thân thể hắn, bạch quang bắt đầu hướng ra phía ngoài khuếch tán. Vì thế thiên sứ lĩnh vực gây cho Đường Tam tự thân áp lực trở nên càng ngày càng nhỏ.

Bên trên bên dưới, Đường Tam tinh thần lực dò xét cũng tự nhiên trở nên nhạy cảm hơn. Lúc Tuyết Thanh Hà quay lại, thần thánh chi kiếm lần nữa phủ xuống thì Đường Tam đã trước tiên phát hiện. Mà trong tay của hắn, Hạo Thiên Chuy lại không có ý tứ dừng lại.

Kim quang chói mắt trong nháy mắt lâm thể, mà lúc này Đường Tam chém ra chính là đệ lục chuy. Tuyết Thanh Hà lựa chọn thời cơ không thể nghi ngờ là vô cùng tốt. Khi hắn cùng thần thánh chi kiếm tới, vừa lúc Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam vừa mới chém tới phía sau, còn không kịp đi tới trước người. Mặc dù này chỉ là một cái trong nháy mắt, nhưng lấy thực lực của Tuyết Thanh Hà, có thể lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủi này mà đâm thần thánh chi kiếm xuyên qua thân thể Đường Tam.

Đường Tam thật sự dễ đánh bại như vậy sao?. Không. Đương nhiên không. Nếu như hắn là dễ đánh bại như vậy, cũng đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Ngay khi thần thánh chi kiếm sát na sắp tới người, Đường Tam thân thể đột nhiên kì dị lui về phía sau một thước.

Nghìn vạn lần không nên xem thường một thước khoảng cách này, Tuyết Thanh Hà công kích, hoàn toàn là ngưng lực tại vị trí của Đường Tam lúc trước, hắn lui ra phía sau một thước, Tuyết Thanh Hà thần thánh chi kiếm một kích toàn lực tự nhiên sẽ trượt qua. Mà cũng là một thước khoảng cách, đã đủ để cho Hạo Thiên Chuy của Đường Tam từ phía sau huy đến trước người, trực tiếp đập đến chuôi thánh kiếm lóng lánh mãnh liệt kim diễm.

Trong không trung ầm ầm tiếng nổ vang vọng, khí lãng mãnh liệt chợt bốc lên, dưới tình huống lục chuy ngưng tụ, Đường Tam đã tận dụng khả năng này làm cho chính mình chiếm lợi thế. Nhưng một chuy thêm vào sát thần lĩnh vực, Hạo Thiên đệ lục chuy lực lượng cường hãn nện xuống, bị đánh bay vẫn là Đường Tam.

Đây là tác dụng của lĩnh vực, trạng thái vũ hồn chân thân thi triển dưới thiên sứ lĩnh vực, đối với Tuyết Thanh Hà chỉnh thể thực lực đều có ba mươi phần trăm hiệu quả tăng phúc. Hơn nữa hắn thi triển thần thánh chi kiếm chính là đệ ngũ hồn kĩ, Đường Tam thân mình hồn lực cùng hắn trong lúc đó lại

chênh lệch. Bởi vậy, coi như là lục chuy hợp nhất, có hại trước là Đường Tam.

Bất quá, Tuyết Thanh Hà cũng đồng dạng không biết, Đường Tam một chuy này là đang thử dò xét.

Đường Tam thân thể mặc dù bị đánh bay, nhưng kim quang mãnh liệt trên thần thánh chi kiếm không thể xâm nhập phạm vị phòng ngự của hắn, thân thể bay ngược lại, đồng thời, hắn vẫn như cũ có thể tại không trung, trụ vững thân mình, thân thể không ngừng xoay tròn vung Hạo Thiên Chuy chém ra liên tục, mỗi một lần huy kích tạo nên hắc bạch lưỡng sắc quang mang, từ từ làm suy yếu kim diễm quang mang xuất ra từ thân thần thánh chi kiếm. Cho nên, hắn mặc dù đang lui về phía sau, khóe miệng cũng rỉ máu, nhưng vẫn chưa chính thức bị thương tổn.

Tuyết Thanh Hà bởi vì Đường Tam đột nhiên lui về phía sau một thước, thoáng thừ ra một chút, bởi vì hắn nghĩ không ra Đường Tam như thế nào làm được. Nơi này là lĩnh vực của hắn. Ở chỗ này, hắn chính là chúa tể tuyệt đối, Đường Tam rơi vào lĩnh vực, Tuyết Thanh Hà bằng vào lĩnh vực khống chế, đã đem Đường Tam cố định tại vị trí trung tâm, nói cách khác, bất luận Đường Tam như thế nào di động, cho dù là thuấn di, đều sẽ chỉ là tại chỗ đạp bước mà thôi. Đây cũng là tác dụng kỳ diệu trong lĩnh vực của hắn. Đã thể, tại sao mới vừa rồi, hắn lại đương nhiên tại trước mặt mình như hư ảo rời khỏi một bước. Lấy hiệu quả sát thần lĩnh vực hiện tại của Đường Tam, căn bản khó có khả năng làm được.

Tuyết Thanh Hà nào biết đâu rằng, Đường Tam rời khỏi một bước, phải ngưng tụ bao nhiêu khí lực?. Nhìn như đơn giản một bước, nhưng lại đồng thời ngưng tụ sát thần lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy, Lam Ngân Hoàng trên đùi phải cùng năng lượng hồn cốt của Tiểu Vũ sử dụn năng lực thuấn di. Tam vị nhất thể, mới tại trong nháy mắt áp đảo lĩnh vực tạo nên hiệu quả trên, thành công thuấn di một thước.

*/

Lĩnh vực lực lượng mặc dù cường đại, nhưng cũng có cực hạn. Đường Tam bằng vào trên người mình ba loại năng lực cường đại, trong nháy mắt phá tan

cái cực hạn này, mới có thể làm được lui về phía sau một thước. Mà hắn có khả năng làm, cũng chỉ là tại một thước bên trong di động mà thôi. Ba loại cường đại năng lực dung hợp cùng một chỗ, cũng vẻn vẹn khả năng giúp đỡ hắn làm được loại trình độ này.

Lục chuy tích súc lực lượng bởi vì cùng Tuyết Thanh Hà va chạm mà tiêu hao, nhưng đồng thời khi bay ngượcđi, Đường Tam trong tay Hạo Thiên Chuy lại không có đình chỉ. Loạn Phi Phong Chuy pháp tích súc lực lượng một lần nữa bắt đầu.

Hắn sở dĩ bị đánh bay, đó là tự thân lực lượng của Tuyết Thanh Hà làm cho. Mặc dù Đường Tam thân thể bị hạn chế tại vị trí lĩnh vực trung tâm, nhưng thần thánh chi kiếm cũng chính là nhờ năng lực lĩnh vực của Tuyết Thanh Hà mà phát uy. Trên người Đường Tam lúc này lại xuất hiện tầng tầng kim diễm quang mang, hắn tựu tạm thời thoát ly lĩnh vực chế ước trói buộc tại trung tâm. Lúc này mới ở lĩnh vực trung tâm bay ngược ra. Đương nhiên, hắn muốn mượn lực thoát ra lĩnh vực vẫn là khó có khả năng. Khi hắn trên người kim diễm đồng thời biến mất, chính hắn lại quay trở lại cả lĩnh vực trung tâm. Mà Tuyết Thanh Hà cũng đang ở nơi đó đợi hắn.

Cho tới bây giờ, Tuyết Thanh Hà cũng tuyệt không cho rằng trong lĩnh vực thuộc về mình, Đường Tam có khả năng chống lại. Kết cục tuyệt đối sẽ không thay đổi, hắn tuyệt không tin tại trong khoảng thời gian ngắn, Đường Tam có thể thích ứng bên trong lĩnh vực các loại biến hóa, cứ cho hắn có thể thích ứng, cũng không thể nghịch chuyển hiệu quả của lĩnh vực.

Kim diễm từ trên thân thể Đường Tam vừa biến mất, cũng chính trong sát na đó, hắn cũng đã bị lĩnh vực mạnh mẽ ép kéo trở lại trung tâm, Tuyết Thanh Hà thần thánh chi kiếm nghiêng chém ra. Hắn không một chút nào sốt ruột đem Đường Tam lập tức hủy diệt, hắn theo đuổi chính là hoàn mỹ thắng lợi. Sử dụng thiên sứ lĩnh vực khiến cho hồn lực của Đường Tam nhanh chóng tiêu hao, không cho Đường Tam bất cứ cơ hội xoay chuyển thế cục.

Lúc này, Đường Tam huy động Loạn Phi Phong chuy pháp đã tới đệ tứ chuy. Khi Hạo Thiên Chuy vừa cùng thần thánh chi kiếm trong nháy mắt sắp va chạm, đột nhiên, Đường Tam làm ra một cái lựa chọn kỳ quái. Hắn cũng không có làm cho Hạo Thiên Chuy cùng thần thánh chi kiếm va chạm, thân

thể hướng lui về phía sau một thước, đồng thời tại lúc huy động Hạo Thiên Chuy, thân thể kì dị vặn vẹo một chút, dĩ nhiên là lại hướng công kích lên thần thánh chi.

Cùng lúc đó, hắn dụng Hạo Thiên Chuy cũng rất nhanh chém ra hai chuy, phía trên tụ tập lực lượng vừa đạt tới đệ lục chuy trình độ. Nhưng quái dị chính là, lúc này Đường Tam cũng không có dùng chính Hạo Thiên Chuy đi oanh kích sơ hở của Tuyết Thanh Hà, mà là hư không huy động (kiểu như chém gió ấy).

Đường Tam lần nữa gây cho Tuyết Thanh Hà cảm giác khiếp sợ, hắn chưa bao giờ nghĩ đến bên trong lĩnh vực bản thân, đối thủ có thể tiến hành né tránh, lại còn có thể công kích. Bất quá, hắn phản ứng cũng cực nhanh. Đường Tam vừa mới hoàn thành đệ thất chuy, chính lúc này, thần thánh chi kiếm trên tay hắn, quang mang đại phóng, thân kiếm tăng trưởng hai thước. Đồng thời hai đạo kim quang chém ra, cơ hồ phong kín mọi hướng Đường Tam có thể né tránh.

Ngươi không phải không muốn cùng ta liều mạng sao?. Ta tựu cũng chỉ có muốn cùng ngươi liều mạng. Tựu sử dụng ưu thế hồn lực áp đảo ngươi.

Tuyết Thanh Hà với loại ý nghĩ này không thể nghi ngờ là hữu hiệu, nhưng, hắn vẫn không thể chính thức nhìn thấu lúc này Đường Tam thi triển năng lực gì. Chỉ thấy dưới chân, Đường Tam đột nhiên giống như quỷ mị phiêu hốt bay lên. Tuyết Thanh Hà mặc dù là phát ra hai đạo công kích, hơn nữa nối tiếp cực kì dày đặc. Nhưng này dù sao cũng là hai lần công kích.

Đường Tam thân thể tại hư ảo lóe ra, hai lần công kích trong khoảng khắc tránh né, Hạo Thiên Chuy cũng lực lượng cũng được tích súc thêm bội phần. Hiện tại hắn cấp Tuyết Thanh Hà cảm giác chính là tại thiên sứ lĩnh vực của hắn, nhẹ nhàng khởi vũ (bay nhảy). Hạo Thiên Chuy lại không có bởi vì hắn thân thể di động mà xuất hiện dư thừa ba động, thủy chung vẫn duy trì dưới một tiết tấu ổn định kỳ dị, liên tục huy động.

Từ khi Đường Tam từ trong công kích của Tuyết Thanh Hà thoát ra, Hạo Thiên Chuy đã huy động tới rồi đệ thập nhất chuy. Phía trên chuy, hắc bạch lưỡng sắc quang mang tích súc cũng trở nên càng nồng đậm. Làm Tuyết

Thanh Hà giật mình chính là, vốn Đường Tam năng lực di động trong phạm vi một thước, đã khuếch trương tới một thước năm. Đây cũng là lý do tại sao Đường Tam có thể thong dong áp súc năng lượng lên Hạo Thiên Chuy, nhờ vào năng lực thuấn di kỳ dị, né tránh công kích của Tuyết Thanh Hà.

Đường Tam lúc này thi triển, cũng có thể nói là hắn áp tương để đích năng lực (năng lực phản kháng khi bị ép vào đường cùng, không biết hiểu có đúng không (_._!)). Lần đầu tiên chính thức dùng khi đối địch. Sau này được tuyệt kỹ trên được đặt tên Loạn Phi Phong Chi Vũ.

Loạn Phi Phong Chuy pháp khuyết điểm là rõ ràng, Đường Tam ở môn chuy pháp này, thời gian rất lâu trước đây, dưới sự chỉ điểm của phụ thân hắn khắc khổ tu luyện. Hắn tự nhiên cũng biết nhược điểm của Loạn Phi Phong Chuy pháp, để bù đắp hạn chế, phải có uy lực thật lớn, cần phải tìm ra hồn kĩ có khả năng sinh ra uy lực. Hắn mà bắt đầu thí nghiệm như thế nào mới có thể thay đổi loại tình huống này. Như thế nào, có thể tại cùng địch thủ chiến đấu, có thể đạt được khả năng tiến hành súc lực, hoàn thành Loạn Phi Phong Chuy pháp, chín chín tám mươi mốt chuy chất chồng lên nhau.

Trải qua vô số lần thí nghiệm, rốt cuộc hắn tìm được một khả năng. Đó chính là đem chính Quỷ Ảnh Mê Tung cùng Loạn Phi Phong Chuy pháp dung hợp cùng một chỗ, hình thành một hồn kĩ chuyên thuộc về mình.

Bằng vào Quỷ Ảnh Mê Tung thần diệu, hơn nữa Hạo Thiên Chuy cường hãn, nếu như có thể thành công, không thể nghi ngờ là một hồn kĩ cường đại.

Nhưng là, đem hai loại năng lực hoàn toàn bất đồng dung hợp cùng một chỗ dễ vậy sao?. Lúc Đường Tam vừa mới bắt đầu thí nghiệm, tựu đã trải qua vô số lần thất bại. Mà thất bại mấu chốt chính là vấn đề tiết tấu.

Quỷ Ảnh Mê Tung cùng Loạn Phi Phong chuy pháp tiết tấu hoàn toàn bất đồng. Loạn Phi Phong chuy pháp có tiết tấu thuộc về bản thân, nhất định cần phải không ngừng thông qua mỗi một chuy tích súc lực lượng quán tính đến tiến hành súc lực. Tiết tấu quá trình từ từ nhanh hơn, hơn nữa là không thể thay đổi. Nếu không uy lực tựu không cách nào phát huy được.

Mà Quỷ Ảnh Mê Tung thì lại căn cứ vào công kích của đối thủ tiến hành né

tránh, thân thể không thể cố định. Hơn nữa dưới tình huống đại lượng hồn lực quán chú đến Hạo Thiên Chuy, cước bộ, thân người di động, bắp chân phát lực đối trọng với chuy pháp, cái dung hợp hồn kĩ hắn tự nghĩ ra này, khó có thể vượt qua rào cản để dung hợp.

Đường Tam một lần đã buông bỏ nghiên cứu cái hồn kĩ này, đến lần trước Tiểu Vũ vì cứu hắn mà hiến tế. Làm cho hắn chiếm được Tiểu Vũ hồn hoàn cùng hồn cốt. Đường Tam mới tại một lần vô tình tu luyện đột nhiên tìm được một tiết tầu vi diệu.

Đầu tiên, thi triển Loạn Phi Phong Chi Vũ chỉ có thể tại không trung. Chỉ có như vậy, mới có thể tại chân, bộ pháp phát lực huy chuy, đồng thời không ảnh hưởng di động. Điều này vốn cơ hồ khó có khả năng làm được, nhưng bằng vào hồn cốt Lam Ngân Hoàng ở đùi phải, đối với Đường Tam, tăng cường lực lượng ở chân cùng với phi hành kĩ năng phụ gia, hắn đã có thể hoàn thành.

Quan trọng nhất vẫn là tiết tấu, kĩ năng thuấn di do hồn cốt của Tiểu Vũ trợ giúp, đã giải quyết vấn đề trên. Mỗi khi tiết tấu xuất hiện vấn đề, Đường Tam chỉ cần bằng vào thuấn di, có thể điều chỉnh thân thể của chính mình, đem Loạn Phi Phong Chuy pháp tiếp tục thi triển, đồng thời tiến hành thuấn di, phối hợp Quỷ Ảnh Mê Tung, tự nhiên đủ để né tránh đối thủ công kích.

Dù là lúc này là đang trong thiên sứ lĩnh vực, thuấn di không cách nào dẫn hắn rời xa đối thủ. Cũng như trước chỉ có thể ở trong phạm vi hai thước, trợ giúp hắn thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung. Vì thế hồn kĩ Loạn Phi Phong Chi Vũ uy lực bắt đầu phát huy.

Tuyết Thanh Hà mặc dù cũng là thiên phú dị bẩm, có được thiên sứ lục dực vũ hồn cường đại. Nhưng hắn dù sao một mực ẩn núp trong hoàng thất Thiên Đấu đế quốc, bình thường lại muốn tận ẩn giấu tự thân thực lực. Bởi vậy, mặc dù hắn hồn lực cấp bậc cực cao, nhưng nếu bàn về kinh nghiệm thực chiến, so với Đường Tam kém không ít. Lúc này đột nhiên đối mặt biến hóa, trong lòng ít nhiều có vài phần mờ mịt.

Thần thánh chi kiếm vội vàng không ngừng huy vũ, truy trảm Đường Tam. Hắn không tin là không thể phá Đường Tam đang súc lực Loạn Phi Phong

chuy pháp. Nhưng là, rất nhanh hắn tựu thất vọng. Mặc dù nơi này là lĩnh vực của hắn, nhưng bởi vì sát thần lĩnh vực cùng thiên sứ lĩnh vực trời sanh tương khắc, làm cho lĩnh vực đối Đường Tam ảnh hưởng hạ xuống tới trình độ thấp nhất, Đường Tam với Loạn Phi Phong Chi Vũ thần kỳ hết lần này đến lần khác né tránh công kích, cũng đang là đang trong quá trình này, một chuy tiếp một chuy súc lực không ngừng tăng lên. Tuyết Thanh Hà chợt tỉnh ngộ, rõ ràng không đúng, Đường Tam Loạn Phi Phong chuy pháp đã thi triển tới rồi ba mươi sáu chuy.

Hạo Thiên Chuy trở nên đen kịt, bởi vì hồn lực không ngừng tích súc chất chồng, đã bắt đầu xuất hiện một tầng nhàn nhạt kim sắc vân lộ, sát thần lĩnh vực bạch quang nở rộ, làm Đường Tam có phạm vi hoạt động trở nên càng lúc càng lớn.

Cường đại lực lượng trên thân chuy làm Tuyết Thanh Hà cũng có chút kinh hãi, ba mươi sáu chuy chất chồng, hắn đã bắt đầu trở nên cẩn thận, cái loại cấp bậc hồn lực khổng lồ này, tính thêm thiên sứ lĩnh vực đối hắn tăng phúc ba mươi phần trăm, hắn cũng không dám dễ dàng đụng chạm.

Tuyết Thanh Hà trong lòng sau một lúc hối hận, Đường Tam với Loạn Phi Phong chi Vũ mặc dù thần diệu, nhưng là dù sao cũng là bên trong lĩnh vực của hắn. Nếu như sớm một chút điên cuồng công kích, có lẽ đã đem phá khai rồi.

Nhanh chóng thu hồi thần thánh chi kiếm, Tuyết Thanh Hà thân thể nhanh chóng biến mất trong màn kim sắc, tùy ý để Đường Tam càng lúc càng nhanh chất chồng Loạn Phi Phong chuy pháp.

Nhưng ngay lúc này, Đường Tam trong lòng cảm nhận được một cỗ nguy cơ không hiểu, hắn biết, Tuyết Thanh Hà đã tỉnh táo lại, kế tiếp, thời khắc mấu chốt hắn có thể không đột phá được lĩnh vực của đối thủ.

Đường Tam không thể nhìn thấy khi Tuyết Thanh Hà biến mất trong lĩnh vực, trên người đệ lục hồn hoàn chậm rãi sáng lên, sau lưng sáu cánh chim màu vàng tỏa ra kim quang, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong lĩnh vực, từng đạo tia chớp vàng tựa như những con rắn nhỏ không ngừng uốn lượn trên người hắn.

Hít sâu một hơi, Tuyết Thanh Hà đột nhiên phun ra một luồng khí, tiếng huýt sáo cực kì bén nhọn, to rõ dài, từ trong miệng hắn phát ra, một khắc này, trong ánh mắt hắn chợt phun ra mãnh liệt kim sắc quang diễm, chiều dài vượt qua một thước. Đệ lục hồn kĩ, lấy tinh thần phát động công kích, Thiên Sứ Rít Gào.

Thiên Sứ Rít Gào, thông qua thiên sứ hồn lực đặc thù chuyển hóa, trong nháy mắt đem một nửa hồn lực chuyển hóa thành tinh thần lực đánh sâu vào não bộ đối phương, tiến hành công kích trên phạm vi lớn. Địch thủ bị công kích, tinh thần sẽ mãnh liệt bị chấn động. Nếu thiên sứ hồn sư tinh thần lực mạnh hơn địch thủ gấp đôi trở lên, sẽ trực tiếp xuất hiện tình trạng linh hồn kẻ địch bị nghiền nát, bạo thủ mà chết. Nếu như chênh lệch ít hơn hai lần, đem tinh thần lực chuyển hóa đánh sâu vào, làm đối thủ xuất hiện tinh thần thương tổn, hơn nữa xuất hiện hiệu quả mê muội. Thời gian mê muội căn cứ vào tinh thần lực chênh lệch mà định.

Đây là một hồn kĩ cực kì bá đạo. Vừa lại là một năng lực phi thường nghịch thiên. Trực tiếp đả kích linh hồn đối thủ. Cũng là thể hiện siêu cấp vũ hồn thiên sứ lục dực cường hãn. Coi như Đường Tam tinh thần lực cực cao, cũng không thể so cùng tinh thần lực Tuyết Thanh Hà do hồn lực chuyển hóa mà thành. Nhất là thông qua thiên sứ lĩnh vực, ba mươi phần trăm tăng phúc.

Lúc này Đường Tam, trong khi Tuyết Thanh Hà chuẩn bị phát động Thiên Sứ Rít Gào, hắn cấp tốc huy động Hạo Thiên Chuy đã đạt tới sáu mươi lần, một khi hắn bị thiên sứ rít gào đánh sâu vào tinh thần, lâm vào trạng thái mê muội, tất nhiên không cách nào chính mình tái khống chế Hạo Thiên Chuy, căn bản không cần Tuyết Thanh Hà ra tay, Hạo Thiên Chuy thân mình chất chồng năng lượng mất đi khống chế, có thể đưa hắn xé thành mảnh nhỏ. Sau khi tỉnh ngộ, Tuyết Thanh Hà không thể nghi ngờ tìm được rồi một phương pháp tốt nhất.

Nhưng là, Đường Tam Loạn Phi Phong chi Vũ nhưng lại như trước không có bị cắt đứt.

Lần thứ ba vô địch kim thân bảo vệ Đường Tam. Thiên sứ rít gào mặc dù nghịch thiên. Nhưng hồn kĩ của mười vạn năm hồn cốt, không thể nghi ngờ là

một tồn tại càng thêm nghịch thiên. Bằng vào một lần hiệu quả vô địch kim thân cuối cùng trong hôm nay, Đường Tam rốt cuộc lần đầu tiên đem quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình.

Hơn mười chuy cuối cùng, ngay khi hắn ngăn cản được thiên sứ rít gào, đồng thời hoàn thành. Hắc cùng bạch, lưỡng sắc quang mang tựa như hai đầu cự long quay quanh cùng một chỗ. Sát na chín chín tám mươi mốt chuy hoàn thành, sát thần lĩnh vực tiến hóa, kĩ năng sát thần đột kích phát động. Giờ khắc này, Đường Tam đem lĩnh vực chính mình tăng lên tới mức trước nay chưa từng có.

Năng lương khổng lồ ba động, trên mặt đất, hai bên đang ở thế quần đấu đều ngừng lại. Tam vị phong hào đấu la, thêm một vị hồn đấu la đều không có chính mình sử ra hồn kĩ cuối cùng tiến hành chiến đấu. Bọn họ tuyệt sẽ không dễ dàng làm ra chuyện liều mạng quyết chiến với nhau. Bọn họ cũng đều đang chờ đợi trường chiến đấu trong không trung chấm dứt. Cũng đều đối với người tuổi trẻ kia có tuyệt đối tín nhiệm.

Nhìn lên cao, thấy kim sắc lĩnh vực bao trùm, Xà Mâu Đấu La cùng Cầu Gai Đấu La, sự tin tưởng càng cực độ bành trướng, lại càng không đồng ý cùng đối thủ trước mặt liều mạng. Thực lực của bọn họ vốn là mạnh hơn đối thủ, lại tận lực trì hoãn dưới này, song phương thủy chung đều vẫn duy trì thế cân bằng.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến năng lượng ba động khổng lồ, song phương đồng thời cả kinh, cơ hồ đều là đánh nhử một chút, bay nhanh lui về phía sau, mở ra khoảng cách giữa hai bên.

Lúc này, chỉ thấy giữa không trung, một đen một trắng, hai đạo quang mang cuộn phóng lên cao, trong nháy mắt phá tan kim sắc trói buộc, năng lượng ba động khổng lồ làm giữa không trung nổ vang, tựa như thiên lôi cuồn cuộn oanh kích.

Từng tảng lớn kim sắc bị nghiền nát, giống như là một cái từ bàn bị lợi khí kích phá thành từng mảnh kim sắc nhỏ. Mỗi một khối nhỏ tái nghiền nát thành vô số kim sắc quang điểm, tựu như vậy tại không trung tiêu thất. Khung cảnh huyễn lệ giữa không trung một lần nữa biến trở về hiện trạng

vốn có.

Hai đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện giữa không trung. Tuyết Thanh Hà sau lưng đã khôi phục thành tứ dực phiến (4 cánh), cố gắng khống chế thân thể của chính mình. Máu tươi sền sệt, giống như hai con rắn nhỏ màu đỏ không ngừng từ mũi chảy xuôi ra, nơi khóe miệng cũng đồng thời để lại dòng maú màu tím đen. Trong ánh mắt, một mảnh mông lung, hắn thậm chí không dám há mồm thở dốc, sợ trong máu trong cơ thể toàn bộ tràn ra.

Ngưng kết tám mươi mốt chuy oanh kích, không chỉ là phụ trợ cùng sát thần lĩnh vực phá tan thiên sứ lĩnh vực, đồng thời cũng phá vỡ vũ hồn chân thân của hắn. Bản thân hắn từ trước đến nay chưa từng bị thương nặng đến vậy.

Nhưng là, bên kia, Đường Tam tình huống cũng không thể so với hắn tốt hơn chỗ nào. Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Từng ngụm từng ngụm máu tươi ọc ra, trong tay Hạo Thiên Chuy đã biến mất, toàn thân đều kịch liệt run rẩy.

Hắn rốt cuộc cũng đã phá tan thiên sứ lĩnh vực Tuyết Thanh Hà, nhưng là đồng thời hao hết hồn lực. Thế cho nên ngay cả sau lưng bát chu mâu đều không thể duy trì, thu hồi vào trong cơ thể.

Tại thời khắc ngắn ngủi hai người chiến đấu, có thể nói, Đường Tam mỗi hành động đều là hết sức chính xác. Nhưng là, hắn cùng với Tuyết Thanh Hà thực lực dù sao cũng có khoảng cách lớn. Lợi dụng sai lầm của Tuyết Thanh Hà, phá vỡ thiên sứ lĩnh vực, hắn vẫn tiêu hao đại lượng hồn lực. Bất luận là Loạn Phi Phong Chi Vũ, hay là trong lĩnh vực của đối thủ, không nhận thức được mức tiêu hao, cùng với trước đó chiến đấu, rốt cuộc đưa hồn lực trong cơ thể hắn, toàn bộ lấy sạch. Lúc này, mặc dù Tuyết Thanh Hà thương thế so với hắn muốn nặng hơn, nhưng hắn tình cảnh so với Tuyết Thanh Hà còn muốn không chịu nổi. Chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng cuối cùng một tia hồn lực khống chế được hồn cốt Lam Ngân Hoàng ở đùi phải, sử dụng kĩ năng phi hành, chậm rãi hướng mặt đất rơi xuống.

Xà Mâu, Cầu Gai hai vị phong hào đấu la liếc nhau, đều nhìn ra nét kinh hãi lẫn trong mắt nhau. Người khác không biết, bọn họ vừa lại như thế nào không biết Tuyết Thanh Hà thiên sứ lĩnh vực uy lực nhường nào chứ?. Thi triển vũ hồn chân thân dưới tình huống phóng thích cái lĩnh vực này, coi như là bọn

họ, muốn từ đó giãy ra cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng chính là một thanh niên chỉ có cấp bậc hồn đế, nhưng lại hoàn thành. Chẳng những phá tan lĩnh vực trói buộc, lại gây thương nặng Tuyết Thanh Hà.

Lúc này, bọn họ mới hiểu được tại sao Tuyết Thanh Hà hội đối Đường Tam như vậy nhìn trọng, Đường Tam tiềm lực cùng thực lực, quả thật đã thật vượt xa hồn sư ngang cấp.

Oa một tiếng, Tuyết Thanh Hà rốt cuộc không nhịn được phun ra một khẩu máu tươi, sau lưng cánh chim trắng như tuyết đã mất đi ánh sáng, hít sâu một hơi, chậm rãi nhìn xuống Đường Tam. Trong mắt toát ra cũng không phải là phẫn nộ cùng oán độc, mà là một tia tán dương quang mang.

Hắn tự thân biết tình huống của mình không ổn, nhưng hắn cũng đồng thời biết tình huống Đường Tam hiện tại là như thế nào. Vừa nhanh chóng điều chỉnh hơi thở, nhìn Đường Tam,*"Đường Tam, thật sự ngươi gây cho ta quá nhiều ngạc nhiên lẫn vui mừng. Ta thật sự có chút không nỡ cứ như vậy giết ngươi. Không có ngươi làm đối thủ, ta nghĩ, tốc độ tiến bộ cũng sẽ thật chậm đi. Ngoại trừ đại tỷ, duy nhất một người có tư cách làm đối thủ cả đời với ta, chính là ngươi."*

Đường Tam không nói gì, chỉ là ngửa đầu, lưng thẳng tắp, lạnh lùng nhìn Tuyết Thanh Hà. Trong cơ thể huyền thiên công nhanh chóng vận chuyển, bằng vào thế giới này bất cứ hồn sư nào đều phải có được tốc độ hồi phục nhanh, tận dụng khả năng khôi phục hồn lực của chính mình.

Hắn sở dĩ không bị thương nặng khi lĩnh vực bị phá, một là bởi vì hắn là người chủ công, ngoài ra chính bởi hắn thân thể cường hãn. Bì thân thể, coi như phong hào đấu la cũng chưa chắc so với được với hắn.

Ánh mắt hướng về một phương, Đường Tam trong lòng âm thầm nghĩ tới, hắn là lúc phải rời đi rồi.

Ngay tại lúc này, phía sau, Cầu Gai Đấu La đột nhiên thân thể run lên, một quả cầu gai mang theo sáu mũi nhọn phá không bay tới, thẳng đến Đường Tam. Lúc này Đường Tam, đã không còn năng lực né tránh, càng không có vô địch kim thân đích bảo vệ.

Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch đều khoảng cách quá xa, hai người khó có khả năng đi cứu viện Đường Tam. Cầu Gai Đấu La lựa chọn thời gian công kích cùng phương thức đều cực kì âm độc.

"Hỗn đản." Kim quang chợt lóe, mãnh liệt kim mang trên cao đánh xuống, bồng một tiếng trầm đục, mặc dù không thể đánh nát miếng mũi nhọn, nhưng cũng đem cầu gai bay xéo qua người Đường Tam.

Trước dưới tình huống Đường Tam đánh bị thương nặng đều giữ vẻ được điềm tĩnh, Tuyết Thanh Hà lúc này lại đột nhiên tức giận, bởi vì phát lực mạnh, hắn vừa lại phun ra một khấu máu tươi, căm tức nhìn Cầu Gai Đấu La,*"Ai cho ngươi ra tay."*

Cầu Gai Đấu La sửng sốt một chút,*"Thiếu chủ, ta....."*

Tuyết Thanh Hà hai mắt như phun ra lửa căm tức nhìn Cầu Gai Đấu La cùng Xà Mâu Đấu La,*"Thứ Huyết, Xà Long, các ngươi nghe cho rõ. Đường Tam cho dù chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay của ta. Công bình quyết đấu, là ta cho hắn tôn trọng cuối cùng. Các ngươi còn dám ra tay, đừng trách ta trở mặt vô tình."*

Hai gã đường đường phong hào đấu la đối mặt phẫn nộ của Tuyết Thanh Hà, dĩ nhiên đều có chút sợ hãi, chậm rãi lui về phía sau một bước, cùng thanh nói:*"Dạ."*

Nghe Tuyết Thanh Hà nói, Đường Tam không khỏi hơi hơi sửng sốt, không nhịn được nói:*"Không nghĩ tới, ngươi cũng có một mặt quang minh chính đại."*

Tuyết Thanh Hà lau vết máu khóe miệng, trên mặt phẫn nộ dần dần chuyển hóa thành mỉm cười,*"Mỗi người trong lòng đều có chính nghĩa cùng tà ác thuộc về mình. Mà ở thế giới hiện thực, người thắng vĩnh viễn đều là chính nghĩa, quang minh, không phải sao?. Hôm nay ta giết ngươi, ta hoàn toàn có thể tại Thiên Đấu đế quốc cảnh nội phát hịch văn khiển trách các ngươi ba người độc sát Tuyết Dạ đại đế. Thật muốn nói quang minh chính đại, cái gì có thể sánh hơn ta, lục cánh thiên sứ?. Ta biết, trong lòng ngươi, ta là hèn*

hạ, tà ác tồn tại. Nhưng ngươi không ngẫm lại, nếu như ta thật sự cái gì cũng tệ, có thể đi tới hôm nay sao?."

Vừa nói, tay phải của hắn chậm rãi giơ lên, mãnh liệt kim quang tại bàn tay từ từ ngưng tụ, mặc dù tốc độ ngưng tụ cũng không nhanh, nhưng đối với Đường Tam mà nói, lại như là tử thần liêm đao. Hắn hồn lực khôi phục tốc độ mặc dù nhanh, nhưng rõ ràng cảm giác được, chính mình hồn lực mới vừa khôi phục một tia, lập tức lặng yên biến mất. Lúc này mới hiểu được, chính mình mặc dù phá nát Tuyết Thanh Hà thiên sứ lĩnh vực, thiên sứ lĩnh vực đã phá vỡ trong nháy mắt đem một bộ phận tịnh hóa rót vào cơ thể chính mình. Cho dù là chỉ cần cực nhỏ hồn lực là có thể thi triển thuấn di, nhưng khi không có một điểm hồn lực, dưới tình huống này, cũng không thể thi triển ra được.

Phía sau nguyệt phiếu truy vô cùng chặt, nhanh lên đê, mọi người đem nguyệt phiếu đưa hết ra đi. Dự cáo một chút, ngày mai chương tên gọi: Một trăm chín mươi bốn chương: Tiểu Vũ sống lại, một phần tư. Hắc hắc…. Một phần tư, không đánh sai nghe.

------oOo------

Chương 372: Tiểu Vũ sống lại một phần tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Giả: A Nhậu

Biên Dịch: A Nèo

Kim quang ngưng tụ trong tay Tuyết Thanh Hà, mà Đường Tam lúc này, bị ảnh hưởng bởi thiên sứ lĩnh vực tịnh hóa năng lực nên không cách nào hội tụ được một tia hồn lực.

"Đường Tam, vĩnh biệt ngươi nhé. Để chính ta kết thúc tính mạng ngươi. Đây là việc cuối cùng ta có thể làm vì ngươi. Yên tâm đi, ta sẽ hậu táng ngươi. Cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến ngươi. Trước khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi thấy

diện mạo thật của ta, tin rằng, ngươi cũng có thể chết cũng không tiếc."

Vừa nói, Tuyết Thanh Hà ngước lên tay, lấy tay miết miết cổ, chỉ thấy cổ tay hắn lắc lắc một chút, nhanh chóng bóc ra lớp mặt nạ kỳ dị.

Trên bờ vực sinh tử, Đường Tam chứng kiến diện mạo thật của Tuyết Thanh Hà, vẫn không khỏi giật mình, mắt có chút nheo lại. Trước mặt hắn lúc này là Tuyết Thanh Hà, mặc dù vẫn là vóc người nam nhân như trước, nhưng lại biến thành một có người dung mạo kiều diễm.

Nhìn bề ngoài, tựa hồ chỉ khoảng hai mươi tuổi, da trắng như tuyết, mắt phượng uy nghiêm. So với bộ dáng bình dị dễ gần của Tuyết Thanh Hà, thì nàng có cá tính hơn. Sống mũi thẳng tắp, đôi mắt phượng, gương mặt mang nét quyền uy. Nếu như nhìn thoáng qua, nàng cũng không giống kiểu mỹ nữ như Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ, mà nàng thuộc kiểu phụ nữ băng lãnh uy nghiêm, Đường Tam cũng chỉ từng gặp qua một người là Bỉ Bỉ Đông. Trong một thời gian dài giả mạo thái tử Tuyết Thanh Hà chính là một người của Vũ hồn điện, nhưng đặc biệt đó lại không phải một nam nhân. Đường Tam sao tránh khỏi kinh hãi chứ?

Kim quang trong tay Tuyết Thanh Hà càng ngày càng đậm, nhìn Đường Tam, trong mắt nàng xuất hiện loại tình cảm phức tạp, trong đó nhiều nhất chính là thán oán, thán oán một nhân tài nhưu như vậy bị hủy diệt trong tay mình.

"Tên thật của ta là Thiên Nhận Tuyết. Đường Tam, chết ở trong tay ta, ngươi cuối cùng cũng không phải là quỷ hồ đồ." Vừa nói, tay phải nàng trên không trung chậm rãi bổ xuống, tốc độ rất chậm, hai mắt nàng vẫn dừng ở trên người Đường Tam, bị tử vong uy hiếp, nàng tin rằng làm như vậy có thể gây áp lực tâm lý lớn nhất cho Đường Tam. Bất luận nói như thế nào. Trong lòng nàng vẫn một tia hy vọng cuối cùng. Trong mắt nàng, chỉ cần là người, thì tất sẽ sợ chết.

Đường Tam lạnh nhạt cười,*"Nam cũng tốt, nữ cũng được, đối với ta mà nói Thân phận của ngươi căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì. nếu ngươi xuất thân từ võ hồn điện, cũng chỉ đều là địch nhân của ta. Khó trách ngươi xúc động nói ra bí mật của mình, dù sao cũng thấy ngươi có một chút ôn nhu, nguyên lai là một nữ tử."*

Đúng lúc này, xa xa trong hoàng cung đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn,*"Các ngươi là ai, dám tự tiện xông vào hoàng cung?"*

Sắc mặt Thiên Nhận Tuyết hơi đổi, quang mang trong mắt trở nên sắc lạnh, sát khí hiện trên nét mặt. Tay phải chợt gia tốc, kim sắc quang trảm khổng lồ rộng chừng ba thước từ trên trời giáng xuống, chém thẳng tới Đường Tam. Hạ quyết tâm muốn tiêu diệt Đường Tam. Một kích này nàng dùng toàn lực.

Ngay lúc Thiên Nhận Tuyết chém ra một kích, đột nhiên, trên người Đường Tam quang mang kim sắc Lam Ngân Hoàng chợt lóe rồi biến mất, quầng sáng màu đỏ cũng thừa dịp trong nháy mắt sáng lên, một bóng hư ảo yểu điệu phiêu nhiên bay ra, chắn trước mặt Đường Tam.

Tóc dài phất phơ, da trắng như tuyết. Không phải là trang thái linh hồn củaTiểu Vũ sao?

Đối mặt với quang trảm màu kim sắc của Tuyết Thanh Hà. Sắc mặt Tiểu Vũ thoáng thay đổi. Nàng xuất hiện là nhờ hồn kĩ. Bản thân cùng Đường Tam thi triển đệ lục hồn kĩ hư vô hiệu quả giống nhau. Hơn nữa hiệu quả hư vô lại càng cao. Bất cứ công kích vật lý cùng như năng lượng đối thân thể nàng đều không mang lại hiệu quả. Nhưng cũng bởi vì như thế. Nàng cũng không thể chống đỡ bất kì loại công kích nào.

Cho nên. Nàng mặc dù dựa vào linh hồn chi lực mạnh mẽ phóng xuất ra đệ lục hồn kĩ này. Nhưng hình thái hiện tại của nàng không cách nào thay Đường Tam ngăn trở một kích này được.

Ngay lúc này. Một màn thần kỳ xuất hiện. Hai mắt Tiểu Vũ chợt sáng lên. Ánh sáng màu phấn hồng trong hai mắt nàng tựa như bảo thạch sáng chói động lòng người.

Tại nơi quang mang phấn hồng sắc. Một đạo nhân ảnh từ bên hông Đường Tam phiêu nhiên bay ra. Trong nháy mắt hòa thành một thể cùng Tiểu Vũ ở trên không trung.

Phản thân. Phi phác. Song chưởng Tiểu Vũ mở ra. Tóc dài vung lên rơi trên

đầu vai Đường Tam. Mà cả người nàng nhanh chóng lao vào lồng ngực Đường Tam. Dùng thân thể mình để bảo vệ Đường Tam. Cũng ở trong nháy mắt này. Giữa không trung quang mang kim sắc chém xuống tới.

Bóng dáng xuất hiện bên hông Đường Tam bên hông, tất nhiên là bản thể của Tiểu Vũ, trong nháy mắt. Bản thể Tiểu Vũ cùng linh hồn dĩ nhiên kết hợp thành một.

Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng được thân thể Tiểu Vũ chứ không phải là một cái bóng hư ảo. Tình cảm bùng cháy thể xác cùng tinh thần đều chấn động, Tiểu Vũ. Đây là một Tiểu Vũ chân thật.

Đường Tam muốn động, muốn dùng thân thể mình, để ngăn cản quang nhận kim sắc, nhưng căn bàn hiện tại hắn không làm được, trong cơ thể một tia hồn lực cũng không có. Năng lượng tịnh hóa trong kinh mạch mặc dù không thể ảnh hưởng đến hắn, nhưng mỗi khi hắn ngưng tụ hồn lực được một điểm, thì sẽ cùng năng lượng tịnh hóa trong cơ thể triệt tiêu lẫn nhau. Dùng lực của hắn lúc này sao có thể thắng lực của Tiểu Vũ được chứ?

Đôi mắ lóe lên quang mang hồng nhạt, nhìn Đường Tam chăm chú, gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, trong mắt nàng lúc này, cũng chỉ tồn tại có Đường Tam, phảng phất như quang trảm công kích trên không hề tồn tại.

"Tiểu Vũ..." Mắt thấy kim quang rơi trên thân người Tiểu Vũ, Đường Tam đau đớn trong lòng. Thân thể hai người bị lực lượng cường đại đánh bay lên.

Trên mặt Tiểu Vũ xuất hiện một nụ cười vui mừng, một lần nữa nàng lại bảo vệ được người nam nhân mà mình yêu mến nhất. Ánh mắt ôn nhu nhìn Đường Tam đã biến thành màu đỏ,*"Ca..."*

Một tiếng gọi khẽ, lại làm chấn động linh hôn Đường Tam, đã mấy tháng qua, khi hắn lại một lần nghe được tiếng gọi của Tiểu Vũ, màu đỏ trong mắt hắn đã không còn nữa, run giọng nói:*"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ của ta..."*

Mang theo một tia mỉm cười ngọt ngào, Tiểu Vũ buông cánh tay đang ôm Đường Tam, cả người nhẹ nhàng bay lên, thân thể tựa như không có một chút sức nặng, từ trên không trung bay thẳng đến chỗ Thiên Nhận Tuyết. Vừa rồi

vạt áo sau lưng nàng đã rách một khe hở thật lớn, bên trong lộ ra áo giáp màu trắng. Đúng là nhuyễn giáp Bát Bảo Như Ý thần khí.

Sau khi Thiên Nhận Tuyết bị thương nặng, công kích của nàng đã không cách nào vượt qua trình độ sáu mươi cấp, bởi vậy, đạo quang trảm của nàng chỉ đánh bay thân thể Đường Tam và Tiểu Vũ, nhưng không cách ảnh hưởng đến bản thể Tiểu Vũ. Tiểu Vũ dựa vào triệu hoán linh hồn, tạm thời đem linh hồn cùng thân thể kết hợp thành một, lúc đó mới dùng bản thân cứu Đường Tam.

Tiểu Vũ hướng Thiên Nhận Tuyết phi đến, ánh mắt ôn nhu biến mất, thay vào đó là ánh mắt tràn đầy địch ý, thân thể nàng sau mấy lần lên xuống, cơ hồ chỉ trong nháy mắt. Đã tiến tới trước mặt Thiên Nhận Tuyết.

Ánh mắt Thiên Nhận Tuyết tràn ngập vẻ kinh hãi, nàng đương nhiên biết Tiểu Vũ vì cứu Đường Tam đã hiến tế bản thân. Nàng không thể biết được tại sao Tiểu Vũ lại còn sống xuất hiện trước mặt mình.

Trong mắt Tiểu Vũ chỉ có sát ý, song chưởng mở ra, toàn thân tràn ngập một tầng quang mang màu phấn hồng mãnh liệt.

Thiên Nhận Tuyết định tụ lực công kích Tiểu Vũ, nhưng ngực lại xuất hiện một trận đau nhức. Khi thoáng bị Thiên sứ hồn lực kiềm hãm, Tiểu Vũ tiến tới gần nàng.

Song chưởng Tiểu Vũ tựa như linh xà quấn lên Thiên Nhận Tuyết, eo nhỏ nhắn nhoáng lên, cả người trong nháy mắt hoàn thành quấn quanh Thiên Nhận Tuyết.

Thân thể Thiên Nhận Tuyết bị Tiểu Vũ quấn quanh lâm vào trạng thái cứng ngắc, thân thể Tiểu Vũ trải qua hai đại cực phẩm tiên thảo cải tạo qua so với trước kia càng thêm mềm dẻo, trong giây lát, thân thể Thiên Nhận Tuyết đã bị Tiểu Vũ quăng lên, do ở trên không trung, Tiểu Vũ cũng không thi triển bạo sát bát đoạn suất. Sau khi có được bản thể. Nàng tạm thời thoát ly phạm vi hồn kĩ của Đường Tam.

Nhìn qua, thân thể Tiểu Vũ cùng Thiên Nhận Tuyết tựa như tạo thành một bánh xe thật lớn, xoay tròn thật nhanh trên không trung. Quang mang kim sắc

thỉnh thoảng phát ra từ đó, trung tâm là mầu hồng, bên ngoài bánh xe là kim sắc. Ai cũng đều có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa năng lượng ba động càng ngày càng mạnh.

Cầu gai đấu la và xà mâu đấu la đồng thời biến sắc, hai người liếc nhau, cầu gai đấu la chợt bắn lên, dưới trạng thái võ hồn chân thân khổng lồ thân thể bành trướng lần nữa, đệ cửu hồn kĩ trên người sáng lên. Dưới tình huống tính mạng Thiên Nhận Tuyết gặp nguy cấp, hai vị phong hào đấu la này rốt cuộc cũng không kiềm chế được, muốn thi triển thực lực cực mạnh của bản thân.

Ngọn lửa đen chợt dựng đứng trên người Dương Vô Địch. Đệ bát hồn hoàn cũng sáng lên, mà bên kia, Độc Cô Bác đệ cửu hồn kĩ cũng đã đồng thời lóe sáng. Bích lân xà hoàng thân thể hoàn toàn trở nên thông thấu, giống như tạo bằng bích ngọc.

Trong không trung bên trong quầng sáng kim quang không ngừng lấp lóe, hiển nhiên là Thiên Nhận Tuyết dùng đủ các phương pháp để thoát ra, nhưng bất luận có gắng như thế nào, trong tình huống bị trọng thương. Nàng không cách nào thoát khỏi nhu kĩ của Tiểu Vũ, chỉ có thể nương theo thân thể Tiểu Vũ xoay tròn, hướng mặt đất hạ xuống.

Xà mâu đấu la một lần nữa hóa thân là người, xà mâu trong tay run lên, trong nháy mắt kéo ra, hướng quầng sáng trên không công kích. Vì cứu Thiên Nhận Tuyết, hắn bất chấp cầu gai đấu la hiện đang bị vây công.

Ngay trong sát na xà mâu sắp công kích quầng sáng, quầng sáng đột nhiên đình trệ ở giữa không trung, sau đó bóng kim sắc đã bị quăng giống như lưu tinh. Mang theo uy thế vô cùng mãnh liệt. Đánh thẳng tới xà mâu đấu la.

Ánh mắt xà mâu đấu la ngưng tụ, xà mâu trong tay rung lên một vòng. Cố gắng thông qua xà mâu không chế xung lực để tiếp được thân thể Thiên Nhận Tuyết. Nhưng lúc xà mâu cùng kim quang vừa va chạm, sắc mặt hắn nhất thời đại biến, lực đánh của kim sắc lưu tinh so với lực hắn phán đoán thật mãnh liệt hơn.

Nhưng dù sao hắn cũng là một phong hào đấu la, xà mâu trong tay xà mâu phát ra một đoàn quang mang không ngừng, tận dụng nhu lực để chống lại

một đòn đánh mãnh liệt.

Oanh...

Thanh âm thật lớn vang lên phía sau xà mâu đấu la. Tiếng hô bi thảm làm trong lòng xà mâu đấu la run lên, lực lượng không chế trong tay nhất thời tăng thêm một phần. Cự lực đánh xuống, hắn mang theo kim sắc tựa như lưu tinh lùi nhanh về phía sau, lùi mười bước liên tiếp mới miễn cưỡng đứng vững được. Vì ngăn trở xung lực mãnh liệt, khó tránh được dùng lực hơi lớn.

Kim quang đình trệ, Thiên Nhận Tuyết oa lên một tiếng, từ miệng phun ra một ngụm máu vào trước ngực xà mâu đấu la. Trước khi té xỉu trong nháy mắt, nàng vẫn không nhịn được quay đầu nhìn về phía Đường Tam. Trước mắt đã một mảnh mông lung, nhưng trong ánh mắt lại như trước tràn ngập vẻ không cam lòng. Lúc này mới trong lòng xà mâu đấu la hôn mê bất tỉnh.

Cầu gai đấu la bên kia lại không có may mắn như vậy, mặc dù thực lực của hắn so với Độc Cô Bác mạnh hơn một ít, võ hồn cũng là khắc chế Độc Cô Bác. Nhưng võ hồn Dương Vô Địch lại vừa đủ khắc chế võ hồn hắn. Dù cho Dương Vô Địch chỉ là một hồn đấu la, nhưng lực công kích của hắn cũng tuyệt đối sánh với cấp bậc phong hào đấu la.

Đồng thời đối mặt với công kích cực mạnh của hai người, kết quả cầu gai đấu la có thể đoán được, thân thể bành trướng của hắn lần nữa bị phá vỡ, lúc này đây, Độc Cô Bác nhân cơ hội đánh vào, bích quang mãnh liệt, trực tiếp dùng kinh khủng đệ cửu hồn kĩ ăn mòn nửa thân thể võ hồn cầu gai đấu la.

Độc Cô Bác và Dương Vô Địch đồng thời phun huyết, nhưng một nửa thân cầu gai đấu la bị phá hủy khôi phục bản thể rơi mạnh lên người xà mâu đấu la. Cả người huyết nhục, sống chết còn chưa biết. Trước lúc bọn họ toàn lực va chạm hồn lực sinh ra làm trên trăm danh hồn sư chung quanh ít nhất một nửa bị chết.

Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch không dám dừng lại ở đó, hai người cố nén thương thế, thân bay nhanh tới hai bên Đường Tam. Một tả một hữu thủ hộ bên cạnh hắn.

Tiểu Vũ từ trên trời giáng xuống, lần nữa nhào vào trong lòng Đường Tam, cảm nhận linh hồn của nhau thân thể hai người đồng thời có chút run rẩy.

Lúc này đây, Tiểu Vũ không mở miệng, chỉ nhìn thẳng Đường Tam, đưa đôi môi đỏ của mình cùng chạm nhẹ với môi Đường Tam. Sau một khắc, thân thể nàng mềm nhũn gã vào trong lồng ngực Đường Tam, linh hồn lại một lần nữa hóa thành một đạo ánh sáng màu phấn hồng dung nhập trong cơ thể Đường Tam.

Cảm thụ được thân thể mềm nhũn của Tiểu Vũ vì mất đi linh hồn, trong lòng Đường Tam dân lên một nỗi bi thống mãnh liệt. Nếu như không do võ hồn điện, Tiểu Vũ đâu phải chịu nhiều đau khổ đến như vậy?

Hai tay Xà mâu đấu La Nhất ôm Thiên Nhận Tuyết, gầm lên một tiếng,*"Giết bọn họ."* Mấy chục hồn sư võ hồn điện còn sống đều là cấp bậc tương đối cao, lúc hắn ra lệnh một tiếng, võ hồn phóng thích. Từ bốn phương tám hướng hướng về ba người Đường Tam xông tới.

Lúc này, một đám người Đường Tam lâm vào chỗ sa cơ lỡ vận, nhất là Đường Tam. Đã hoàn toàn mất đi lực chiến đấu.

Nguy cơ trước mắt, đột nhiên ba đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống, thành hình tam giác rơi xuống chung quanh ba người Đường Tam, cùng lúc đem ba người quây tụ ở bên trong.

"Nhật... nguyệt... sinh... huy... hoàng... kim... chuyển..."

Ba đạo kim quang mãnh liệt đồng thời từ trên ba người phóng lên cao, kim quang tràn ngập, trong nháy mắt lấy ba người làm đỉnh, xây thành một cái tam giác kim sắc tam giác. Tam giác bên trong cùng, là một cái quầng sáng kim sắc. Toàn bộ chung quanh là các vân lộ phức tạp.

Người tới chẳng phải ai khác, cầm đầu là Phất Lan Đức, cùng Đại sư và Liễu Nhị Long tạo thành hoàng kim thiết tam giác.

Lúc này, ba người Phất Lan Đức toàn thân tràn ngập một tầng kim sắc lóe sáng. Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long chậm rãi nhắm hai mắt lại, mà trong

mắt Đại sư quang mang rõ ràng càng trở nên sáng ngời hơn, giống như hai đạo lợi kiếm hướng về hơn mười hồn sư phia trước vọt tới.

Hơn chín mươi phần trăm võ hồn dung hợp kĩ do ba người hợp thành quang mang màu vàng kim ngày càng chói mắt, lấy ba người đại sư làm đỉnh, cột sáng hình tam giác mãnh liệt phóng lên cao.

Lúc này, hồn sư võ hồn điện bắt đầu hướng về bọn họ phát động công kích điên cuồng. Nhưng dưới sự bảo vệ kim quang, công kích của họ căn bản không có tác dụng gì. Trong lúc hoàng kim thiết tam giác thi triển võ hồn dung hợp kĩ, hộ thể kim quang cùng sinh ra tác dụng lên Đường Tam hiệu quả vô địch kim thân.

Ánh mắt lạnh băng của Đại sư đột nhiên trở nên lộng lẫy chói mắt, chậm rãi ngước lên nhìn tay phải mình, hướng về kim sắc tam giác trung ương trên không trung do ba người hình.

"La tam pháo." Nương theo tiếng đại sư tựa như tiếng ngâm nhẹ của rồng. Một la tam pháo mũm mĩm xuất hiện trên không trung, lại rơi đúng vào hoa văn kim sắc tam giác trung. Trong phút chốc, trên ba người đại sư đồng thời hiện lên mỗi người một quầng sáng.

Đại sư là bốn cái, Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long đều là tám cái, tổng cộng hai mươi quầng sáng từ trên người bọn họ phiêu nhiên đi ra. Hướng về quầng sáng kim sắc trung ương là tam pháo bay đi.

Áp lực khổng lồ không chỉ bức bách hồn sư bình thường của võ hồn điện phải ngã xuống. Mà ngay cả xà mâu đấu la sắc mặt cũng đại biến, hắn rõ ràng cảm giác được. Kim quang mãnh liệt trước mắt này ngay cả khi bản thân ở trong trạng thái tốt nhất cũng sinh ra uy áp. Quyết định thật nhanh, một tay nắm cầu gai đấu la đang bị thương tay còn lại ôm Thiên Nhận Tuyết phóng người lên, lợi dụng sự che đỡ của hồn sư bình thường, sau mấy lần lên xuống đã biến mất ở nơi xa.

Tổng cộng hai mươi quầng sáng của ba người Đại sư đồng thời rơi trên người la tam pháo. La tam pháo trước kia nhìn thật đáng yêu nhưng hiện giờ phản phất phải chịu một nỗi thống khổ thật lớn, ngửa mặt lên trời phát ra long

ngâm mãnh liệt, ngay sau đó, thân thể mũn mĩn với hơn hai mươi hồn hoàn gia tái hướng phía dưới bắt đầu bành trướng kịch liệt, từ trên cao xuống mang theo quang mang hoàng kim tam giác phóng thích ra.

Tốc độ phát triển thân thể La tam pháo vô cùng kinh người, lân phiến hình thoi từng tảng lớn sinh ra trên thân thể mũm mĩm, từng khối cơ thể kiên cố hở ra, thân thể khổng lồ không ngừng khuếch trương, hai cây sừng giác vặn vẹo sinh ra từ đỉnh đầu, qunag mang màu lam tím không ngừng tại xung quang thân thể kích động, tại hoàng kim tam giác phủ xuống, dần dần biến thành kim sắc.

Chỉ sau thời gian mấy lần hô hấp, thân thể la tam pháo đã mở rộng gần ba mươi thước, lân phiến sau lưng hé ra, một đôi cánh rồng thật lớn giãn ra, cánh rồng mở ra. Không cần kim quang phụ trợ, nó cũng có thể trôi nổi ở giữa không trung, hai mắt phát ra uy lăng bắn ra bốn phía, cúng giống như thân thể đã hoàn toàn biến thành kim sắc.

Lúc này la tam pháo, không còn giống như một con heo nữa. Mà mang theo uy phong lẫm lẫm, đúng là hoàng kim cự long.

Dưới bụng là bốn trảo, toàn thân bao trùm long lân, long nhãn kim sắc tràn ngập hơi thở uy nghiêm, long uy cường đại phát ra tứ phía, làm hồn sư võ hồn điện chung quanh cũng không dám xông lên nữa, một đám kinh hoảng chậm rãi lùi về phía sau.

Từng đạo điện quang kim sắc xoay quanh thân thể la tam pháo, la tam pháo toàn thân quang mang bắn ra bốn phía, trôi nổi ở trên cao. Tựa như một thái dương kim sắc.

Đường Tam mặc dù thân thể suy yếu, nhưng tinh thần hắn vẫn là cực kì thanh tỉnh, một bên cẩn thận đem Tiểu Vũ đang hôn mê thu vào túi như ý bách bảo. Một bên quát khẽ một tiếng,*"Nhanh, bảo vệ Tuyết Dạ đại đế. Đại đế tuyệt không thể chết."*

Khi xà mâu đấu la mang theo Thiên Nhận Tuyết cùng cầu gai đấu la rời đi từ một hướng khác, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên, xà mâu đấu la có chút kinh hoảng. Cũng không có một mình quay lại tẩm cung, bởi hắn sợ

hoàng kim thiết tam giác nhìn không thấu đánh chết. Ai ngờ, khuyết điểm lớn nhất của hoàng kim thiết tam giác võ hồn dung hợp kĩ chính là phạm vi công kích. Hóa thân hoàng kim thánh long, la tam pháo chỉ có thể trong phạm vi nhất định tiến hành công kích.

Kế tiếp chiến đấu không hề lo lắng, phụ gia hai mươi hồn hoàn lên cơ thể biến dị của la tam pháo, Chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, mà ngay cả bích lân xà hoàng Độc Cô Bác cũng đã chiến đấu qua cũng rất là kinh hãi. Hắn lúc này mới biết, hoàng kim thiết tam giác võ hồn dung hợp kĩ đã tiến hóa tới loại trình độ này. Xem như hiện tại phong hào đấu la cao nhất, muốn chiến thắng bọn họ cũng tuyệt không phải chuyện dễ.

Từ khi đại sư cùng Liễu Nhị Long chính thức xác lập quan hệ, hoàng kim thiết tam giác một lần nữa đi cùng nhau, trong mấy năm này, Sử Lai Khắc Thất Quái mặc dù đang tiến bộ, nhưng bọn họ cũng tiến bộ, nhưng tốc độ so với Sử Lai Khắc Thất Quái thì chậm hơn. Nhưng chớ quên. Trong bọn họ, có một người trước kia thực lực thấp kém là đại sư.

Qua việc được Đường Tam cung cấp cửu phẩm tử chi giải quyết được vấn đề tu luyện, sau khi đại sư đột phá ba mươi cấp, hồn lực vẫn không ngừng tiến bộ, hiện tại cũng đã đạt trình độ hơn bốn mươi cấp. Cũng nhiều hơn hai cái hồn hoàn. Mà Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long cũng đều tiến bộ trở thành cấp bậc hồn đấu la cường giả, tương đương với làm bọn hắn này tam vị nhất thể võ hồn dung hợp kĩ sinh ra thay đổi về chất.

Võ hồn dung hợp kĩ đáng sợ nhất chính là thi triển kĩ năng dung hợp thực lực mỗi một danh hồn sư cùng một chỗ sau đó phát huy hiệu quả. Nói cách khác, khi thi triển một võ hồn dung hợp kĩ, thực lực của mỗi một danh hồn sư tham dự trong đó tăng lên, đều sẽ làm cho uy lực võ hồn dung hợp kĩ tăng lên. Đó cũng là tại sao số người tham gia càng nhiều. Uy lực võ hồn dung hợp kĩ lại càng lớn cũng là nguyên nhân trọng yếu.

Cho nên. Thực lực la tam pháo chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Các hồn sư này phần lớn đều chưa vượt qua sáu mươi cấp, lúc trước bị chấn động bởi tuyệt đỉnh hồn kĩ. Lần này sao có thể chống đỡ được công kích của la tam pháo chứ? Sau khi miệng phun ra máu, để lại là thi thể có thể chạy thoát được không tới một phần ba số người.

Bên này vì khống chế Tuyết Dạ đại đế, trước kia Thiên Nhận Tuyết xua tan cấm vệ, Đường Tam không kịp trao đổi cùng với nhóm người đại sư, nhờ Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch phụ trợ bay nhanh vào trong tẩm cung.

Khi bọn hắn đứng ở trước giường Tuyết Dạ đại đế, lúc này Đường Tam mới thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Tuyết Dạ đại đế còn sống.

Vị đế hoàng này vốn thống trị cả đế quốc khổng lồ, đang hấp hối. Thị nữ bên giường lo lắng đến rơi lệ, nếu đế vương chết, các nàng sẽ bị chôn cùng(*"Ác quá ta"* DG: A Nhậu).

Động tác kéo thị nữ ra của Độc Cô Bác có chút thô lỗ, hắn vì Tuyết Dạ đại đế mà trị độc, đối tình huống của đại đế tự nhiên cũng rất quen thuộc, đến trước mắt, đẩy mí mắt Tuyết Dạ đại đế cẩn thận nhìn một chút, xem nhãn cầu Tuyết Dạ đại đế đã biến thành màu đen hoàn toàn, da mặt lại đen kịt như mực.

Độc Cô Bác trầm giọng nói:*"Bị hạ bởi độc phấn. Không biết là loại độc phấn gì, cũng không rõ là do nha đầu Thiên Nhận Tuyết vừa hạ độc hắn hay không? Bất quá hắn rất nhanh sẽ không còn chịu được nữa. Nhiều nhất có thể kiên trì trong một nén nhan nữa thôi."*

Đường Tam cùng Dương Vô Địch cũng đều là cao thủ dụng độc, hai người đều cẩn thận quan sát tình huống hiện tại của Tuyết Dạ đại đế, rất rõ ràng, tình huống của Tuyết Dạ đại đế thật là không tốt, hiện tại cũng chỉ là kéo dài một hơi mà thôi. Tùy lúc đều có thể bị tắt thở mà chết.

Đường Tam phán đoán cẩn thận một chút, xem dược vật trên người mang rất khó có tác dụng. Tình huống Tuyết Dạ đại đế trúng độc đã quá sâu.

hắn đang suy nghĩ tìm ra phương pháp trợ giúp Tuyết Dạ đại đế kéo dài thời gian sống, ít nhất đem tình huống trước mắt tạm thời xử lý, đột nhiên nghe Dương Vô Địch kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Không biết lúc nào trong tay Dương Vô Địch đã cầm một cái ngân châm. Cũng không phải là một ngân châm tinh khiết gì, nhìn qua chỉ là một loại kim

loại đặc thù, đầu trên lóe ra quang mang màu bạc trong đó xen lẫn một chút tử ý.

Tay niết ngân châm, thoáng trầm ngâm một chút. Cổ tay Dương Vô Địch run lên, ngân châm đã đâm vào mạch môn Tuyết Dạ đại đế, thủ pháp cực kì xảo diệu, ngân châm theo uyển mạch Tuyết Dạ đại đế mà vào, thăm dò vào đến cả trong uyển mạch.

Đường Tam cùng Độc Cô Bác không có mở miệng, bọn họ đều không có biện pháp. Hiện tại chỉ có thể hy vọng ở Dương Vô Địch.

Ba giây sau, ngón tay Dương Vô Địch khẽ bắn ra, miếng ngân châm đã từ uyển mạch Tuyết Dạ đại đế đi ra, khi ngân châm rơi vào trên tay hắn, Đường Tam không khỏi hít một luồng lương khí. Tại nơi thon dài trên ngân châm, xuất hiện bảy màu sắc bất đồng.

"Dĩ nhiên hỗn độc hình thành bởi bảy độc vật. Khó trách đến cả lão quái vật cũng không cách nào giải trừ. Dương Vô Địch trưởng lão. Ngài nhận ra được loại độc chất này chứ? Chỉ cần tìm ra cách điều chế nó, chúng ta sẽ có cơ hội cứu sống Tuyết Dạ đại đế."

Sắc mặt Dương Vô Địch nhìn qua có chút quái dị, ngân châm trên tay thậm chí có hơi hơi run rẩy. Nhìn về phía Đường Tam, ngắn gọn nói ra:*"Chúng ta đưa hắn về. Độc này ta có thể giải. Nhưng cần thời gian."*

Đường Tam mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Bác,*"Lão quái vật. Ngươi lấy độc công độc có thể làm cho hắn sống bao lâu?"*

Độc Cô Bác trầm ngâm nói:*"Mười hai canh giờ tuyệt không vấn đề. Nhưng, nếu như lần này không cứu sống hắn, hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ, thần tiên khó cứu."*

Đường Tam không chút do dự nói:*"Vậy thì động thủ đi."*

Độc Cô Bác gật đầu, dùng móng tay cắt ngón tay, dưới một tầng lục quang bức bách ra, một giọt độc dịch tựa như nước mực chậm rãi chảy ra từ đầu ngón tay hắn.

Hắn không có trực tiếp đem độc dịch cho Tuyết Dạ đại đế uống vào, tay kia bắt đầu điểm nhanh lên người Tuyết Dạ đại đế.

Đường Tam không có hỏi Dương Vô Địch tới dị tượng, chỉ là hướng hắn gật đầu.*"Dương trưởng lão, Tuyết Dạ đại đế tựu giao cho ngươi cùng lão quái vật."* Lúc này, hiệu quả tịnh hóa đã biến mất trong cơ thể hắn. Mặc dù cơ thể như trước là một mảnh hư không, nhưng vẫn có thể bước đi.

Hoàng kim thiết tam giác lúc này đã thu võ hồn dung hợp kĩ, thủ vệ tại cửa tẩm cung. Đường Tam đi tới bên người bọn họ,*"Phất Lan Đức viện trưởng, tình huống bên ngoài hiện tại thế nào ruồi? Bên học viện thế nào?"*

Hắn không có hỏi đại sư, mà là hỏi Phất Lan Đức, đây là tôn trọng đối Phất Lan Đức. Dù sao Phất Lan Đức là lão đại hoàng kim thiết tam giác.

Phất Lan Đức trầm giọng nói:*"Chúng ta là thừa dịp loạn mà vào. Chứng kiến tín hiệu cầu cứu của ngươi, chúng ta biết đã xảy ra chuyện. Trước ổn định học viện Thiên Đấu đế quốc hoàng thất. Nhưng người của chúng ta cũng phải để lại nơi đó. Sau đó chúng ta vượt qua rất nhiều trạm canh giữ của địch nhân ở phụ cận học viện. Rất nhanh chạy lại đây. Đến đúng lúc, thấy rất nhiều hồn sư đang công kích hoàng cung. Bị cấm vệ hoàng cung ngăn cản bên ngoài. Những người đó bên trong, tựa hồ là người của Lực Chi Nhất Tộc. Chúng ta cũng là thừa dịp bọn họ gây hỗn loạn nên đã chạy tới đây. Bất quá, chúng ta tiến vào trước, đã chứng kiến bên kia có hồn sư trong hoàng cung qua trợ giúp."*

Ánh mắt Đường Tam khẽ nhúc nhích, đơn giản suy tư một chút, nói:*"Chúng ta nhất định cần phải nhanh rời khỏi nơi này. Trước khi Tuyết Dạ đại đế khôi phục, chúng ta không có cơ hội nào. Nay công kích hoàng thất hồn sư hắn là tiếp sẽ đến Đường môn. Đây cũng là địa phương Thiên Nhận Tuyết bỏ sót. Chỉ là không nghĩ tới hoàng thất phòng ngự chu đáo như vậy. Nếu như không phải các ngươi chạy tới kịp thời. Sợ là tình huống chúng ta bên này sẽ không tốt. Thiên Nhận Tuyết chính là Tuyết Thanh Hà. Chính là nữ tử vừa rồi, không biết nàng dùng phương pháp gì. Hóa trang thành bộ dáng Tuyết Thanh Hà, nàng là nữ nhi của giáo hoàng võ hồn điện."*

Với mấy câu đơi giản, Đường Tam đã đem tình huống bên này giải thích rõ ràng.

Đại sư nói:*" Trước về học viện, chỉ có được sự ủng hộ Tuyết Dạ đại đế, chúng ta mới có thể phát động phản công. Hoàng cung phòng ngự chu đáo, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu không Đường môn các ngươi tổn thất sẽ rất lớn."*

Đang khi nói chuyện, một đạo bóng màu trắng tốc độ nhanh vô cùng bay lại đây. Đường Tam bóng người này vội vã ra tính hiệu cho đám người Liễu Nhị Long. Một đám lửa diễm hấp dẫn màu trắng bóng dáng chú ý, người nhẹ nhàng mà đáp xuống. Đúng là mẫn chi nhất tộc tộc trưởng bạch hạc.

Bạch hạc thấy Đường Tam bình an vô sự nhất thời thở phào nhẹ nhõm,*"Tông chủ, ngươi không sao chớ? Có chuyện gì xảy ra?"*

Đường Tam thấy bạch hạc trong lòng mừng rỡ, chặn lại nói:*" trước ngài trước đừng hỏi ta xảy ra chuyện gì. Phiền ngài lập tức truyền tin đệ tử bổn môn, lui lại, không nên quay về tông môn, trực tiếp đến Sử Lai Khắc học viện. Chúng ta lập tức phải hội hợp cùng với các ngươi."*

Bạch hạc nhìn ra được lo lắng trong mắt Đường Tam, hướng đám người đại sư hơi hơi gật đầu sau bay lên trời, giống như cơn gió biến mất không thấy đâu nữa. Ba người đại sư không khỏi âm thầm cảm thán.

Liễu Nhị Long than thở nói:*" Tốc độ thật nhanh, đều có thể bay, nhưng chúng ta cùng hắn so sánh thật sự kém quá xa."*

Đại sư nói:*"Hắn là hắn còn chưa có thể hiện tốc độ nhanh nhất. Nếu như ta không đoán sai, vị này chính là tộc trưởng mẫn chi nhất tộc. Nghe nói, nếu như hắn toàn lực phi hành, có thể trong vòng ba ngày xuyên qua khắp đại lục. Chính là đương kim thiên hạ hồn sư đệ nhất tốc độ, không người nào có thể so sánh."*

Thông qua giải thích của đại sư, Phất Lan Đức cùng Liễu Nhị Long mới hiểu được tốc độ bạch hạc kinh khủng đến cỡ nào.

"Tiểu quái vật, ta bên này tốt lắm. Tiếp theo làm sao bây giờ?"

Đường Tam quay đầu nhìn, chỉ thấy Độc Cô Bác lưng cõng Tuyết Dạ đại đế cùng Dương Vô Địch đã đi tới. Không nửa phần do dự, Đường Tam trầm giọng nói:*"Lập tức phá vòng vây. Quay về học viện. Phất Lan Đức viện trưởng, sư phụ, phiền các ngươi."*

Một chuyến sáu người ra tẩm cung, Độc Cô Bác dẫn đầu hướng về một phương hướng vọt tới. Không đợi hoàng kim thiết tam giác phát huy, Độc Cô Bác dẫn đầu xông lên phía trước, Dương Vô Địch cùng Đường Tam trung tâm, hoàng kim thiết tam giác cản phía sau. Chẳng những mang theo Tuyết Dạ đại đế trên lưng Độc Cô Bác còn muốn phụ trợ Đường Tam đi tới. Mặc dù hồn lực hắn tiêu hao không ít, nhưng tốc độ lại càng không giảm bớt.

Ra khỏi tẩm cung không xa, bọn họ gặp phải cấm vệ quân hoàng thất, lúc này chính là lúc trọng yếu nhất. Phá Hồn thương của Dương Vô Địch đánh lên phía trước, khí thế mạnh mẽ đến mức, Phá Hồn thương đánh tới đâu thẳng tới đó. Không gì cản nổi, tốc độ sáu người cơ hồ không giảm chút nào hướng phía ngoài phóng đi.

Lúc này, cả hoàng cung đều loạn cả lên, trước Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết đánh nhau không lâu, trận chiến ấy kinh động cả tòa hoàng cung, hơn nữa tiến công ở bên ngoài, không thể nghi ngờ làm cấm vệ quân trong hoàng cung nhất thời hoàn toàn vội vàng hẳn lên. Trong đó bị chú ý nhất, không thể nghi ngờ chính là Đường môn phát động công kích hơn ngàn hồn sư, bọn họ hấp dẫn phần lớn lượng cấm vệ quân.

Sáu người Đường Tam, hiện tại chỉ có Đường Tam không còn thực lực chiến đấu, năm người còn lại ngoại trừ đại sư hơn bốn mươi cấp. Còn có ba gã hồn đấu la, một người phong hào đấu la tồn tại, cấm vệ quân làm sao có thể ngăn cản? Tốc độ cực nhanh phá vòng vây cực nhanh rời khỏi hoàng cung.

Xà mâu đấu la chẳng quan tâm cứu trị cầu gai đấu la đang hấp hối, hai tay để sau lưng Thiên Nhận Tuyết, giúp nàng chữa thương.

Dù sao võ hồn Thiên Nhận Tuyết cũng rất cường hãn, không lâu sau, chậm rãi tỉnh lại, vũ hồn lực của nàng có thể tịnh hóa hồn lực của người khác mà

thành của mình, đối với chính mình có tác dụng trị liệu cực mạnh. Nhưng lúc này sau khi tỉnh lại nàng, bất chấp việc đang chữa thương cho mình, nàng mạnh mẽ đứng lên, nhìn về phía xà mâu đấu la, vội vàng hỏi:*"Tuyết Dạ đại đế đâu?"*

Nghe Thiên Nhận Tuyết hỏi như vậy, xà mâu đấu la cũng tỉnh táo lại, nhất thời biến sắc.

------oOo------

Chương 373: Sáu khối hồn cốt, thiên sứ thần trang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bờ

Biên: A Đại

Chứng kiến sắc mặt của hắn như vậy, Gương mặt Thiên Nhận Tuyết vốn thong dong lạnh nhạt nhất thời giống như rét lạnh như băng. Nhưng lúc này nàng cũng không có trách cứ gì Xà mâu đấu la. Gấp gáp nói:*"Nhanh. Xà thúc thúc. Mặc kệ ta. Đi điều tất cả người của chúng ta phong tỏa hoàng cung. Đuổi bắt bọn Đường Tam. Không thể để bọn hắn mang Tuyết Dạ đại đế chạy trốn. "*

Xà Mâu đấu la chần chừ nói:*"Vậy bên kia Thất Bảo Lưu Ly tông làm sao bây giờ? "*

Thiên Nhận Tuyết quả quyết nói:*"Cố không được nhiều như vậy. Chỉ cần chúng ta bắt được Tuyết Dạ đại đế, hoặc hắn đã chết. Thì vẫn còn cơ hội. Tuyết Thanh Hà nhất định cần phải kế vị ngôi hoàng đế. Nếu không, chúng ta chính là thất bại trong gang tấc. "*

Vũ Hồn Điện mặt khác còn có hai gã phong hào đấu la trong hoàng cung. Chỉ cần bọn họ dẫn đầu số lượng lớn hồn sư Vũ Hồn Điện tiến hành áp chế. Bọn Đường Tam thật khó có khả năng chạy thoát khỏi hoàng cung. Chỉ là Xà Mâu

đấu la không dám nói cho Thiên Nhận Tuyết, từ khi nàng hôn mê đến giờ đã được một đoạn thời gian không ngắn.

Xà Mâu đấu la gật đầu. Lưu lại Thiên Nhận Tuyết, phi thân lên. Trong nháy mắt biết mất không thấy đâu. Nhìn bóng lưng hắn biến mất. Thiên Nhận Tuyết đột nhiên giống như một loại yếu ớt mất hết sức lực. Thì thào nói:*"Hi vọng còn kịp. Đường Tam ơi Đường Tam. Chẳng lẽ ngươi thật sự là khắc tinh trong số mạng của ta sao? Dưới tình huống thắng lợi nắm chắc như thế. Vậy mà ngươi còn gây phiền toái lớn như thế này. "*

Thở dốc trong chốc lát. trên khuôn mặt Thiên Nhận Tuyết khôi phục vài phần huyết sắc. nhìn thoáng qua bên người Cầu Gai đấu la bị máu tươi nhiễm hồng. Tinh thần miễn cưỡng động đậy. Một lần nữa đeo chiếc mặt nạ Tuyết Thanh Hà lên, đem thiên sứ hồn lực không còn nhiều lắm trong cơ chậm rãi phóng xuất ra. Tràn ngập tại chính mình và trên người Cầu Gai đấu la, trợ giúp chữa thương.

Sau nửa canh giờ, Thiên Nhận Tuyết dưới tác dụng của thiên sư hồn lực. Thương thế khôi phục trên năm thành. Cầu Gai đấu la cũng tỉnh táo lại. Ngàn vạn không thể chờ đợi được muốn đi làm chủ cục diện hoàng cung thì Xà Đấu la trở về.

*"Xà thúc thúc. Tình hình thế nào rồi? "*Thiên Nhận Tuyết không thể chờ đợi được mà hỏi.

Mặt Xà Long tái mét nói:*"Bọn Đường Tam đã chạy thoát. Mang theo Tuyết Dạ đại đế. Bất quá chúng ta vẫn khống chế được cục diện hoàng cung. Thất Bảo Lưu Ly tông không phát hiện được phương hướng của chúng ta. Vẫn bị nhốt ở trong tông môn vẫn chưa nhân cơ hội trốn đi. "*

Thiên Nhận Tuyết dưới chân lảo đảo một cái. Trong ánh mắt nháy mắt ảm đạm xuống. *"Xong hết rồi, Mọi thú toàn bộ xong hết rồi. Một chiêu bại. Cả bàn cờ đều là thua. "*

Xà Mâu đấu la Xà Long không nhịn được nói:*"Thiếu chủ hiện tại hoàng cung còn nằm trong sự khống chế của chúng ta. Hơn nữa Tuyết Dạ đại đế trúng độc rất nặng, không thể nghi ngờ hắn đã chết. Chỉ cần chúng ta đối với ngoại*

giới công bố đại đế đã chết. Thuận lợi kế vị sau lại thu thập những người đó cũng không muộn a!"

Thiên Nhận Tuyết cười khổ nói:*"Ngươi đã quá coi thường Đường Tam. Hắn như thế nào sẽ cho chúng ta cơ hội như vậy. Đường Tam cùng Độc Cô Bác đều là người am hiểu dụng độc. Nhất là Độc Cô Bác cái phong hào đấu la này. Trước hắn mấy lần tạm thời cứu sống lại Tuyết Dạ đại đế. Nếu như bọn họ phát hiện Tuyết Dạ đại đế độc không trị được. Hoàn toàn có thể làm hắn tỉnh táo một đoạn thời gian làm chủ đại cục. Mà hiện tại bọn chúng mang Tuyết Dạ đại đế đi. Như vậy chứng minh. Bọn chúng nắm chắc trị liệu tốt được cho Tuyết Dạ đại đế. Chớ quên, tại Sử Lai Khắc học viện, còn có hơn ngàn đệ tử cùng thuộc về hoàng thất có hơn hai ngàn danh hồn sư này. Ba nghìn người này cùng đứng lên, lại có bản thân Tuyết Dạ đại đế ở đó. Khi bọn hắn một lần nữa đến hoàng cung. Ngươi cho rằng cấm vệ hoàng cung này thuộc về hoàng thất là hồn sư hội như thế nào? Bọn họ sẽ lập tức phản lại một kích. Chúng ta Vũ Hồn Điện người tới mặc dù không ít. nhưng tuyệt đối không thể tại bên trong Thiên Đấu thành cùng bọn họ chống lại. Có lẽ sẽ lưỡng bại câu thương. Nhưng cuối cùng toàn quân bị diệt khẳng định là chúng ta. "*

Xà Mâu cắn răng nói:*"Thiếu chủ. Để cho hai lão già chúng ta thử một lần đi. Không tính Thứ Huyết (Cầu Gai) chúng ta còn có ba gã cấp bậc phong hào đấu la. Chỉ cần chúng ta đem Tuyết Dạ đại đế tập sát, là có thể nắm giữ tình huống bên này. "*

Thiên Nhận Tuyết yên lặng lắc đầu. *"Xà thúc thúc. Chậm. Nếu như bình thường. Cái này cũng không phải vấn đề gì lớn. nhưng hiện tại bọn Đường Tam cứu Tuyết Dạ đại đế đi. Ngươi cho rằng bọn họ sẽ như thế nào mà không bảo vệ chứ? Truyền lệnh ta. Triệu tập toàn bộ người Vũ Hồn Điện chờ. Cùng với hai ngàn danh hồn sư thuộc về hoàng thất, đêm nay sẽ đối với Thất Bảo Lưu Ly tông động thủ. Lấy hai ngàn danh hồn sư coi như vật hi sinh. Lại tính lần này chúng ta thất bại. Cũng phải đem Thất Bảo Lưu Ly tông hoàn toàn hủy diệt. Nếu không dưỡng hổ gây hạo. Tương lai tất nhiên sẽ mang đến cho chúng ta phiền toái lớn. "*

Nghe xong Thiên Nhận Tuyết nói. Xà Long kinh hãi phát hiện, ngàn dĩ nhiên muốn buông bỏ nhiều năm bàn mưu tính kế. *"Thiếu chủ, ngươi tại hoàng*

cung Thiên Đấu đế quốc ẩn núp nhiều năm như vậy. Chẳng lẽ chúng ta sẽ lại buông bỏ như vậy sao? "

Thiên Nhận Tuyết hít sau một hơi. Hai mươi năm ẩn núp a!Mọi việc naỳ chuẩn bị vô cùng tốt. Nhưng nàng tuổi tác cùng Tuyết Thanh Hà thực tế cũng không sai biệt lắm. Thiếu nữ đẹp đẽ nhất tuổi đôi mươi, Bọn ta bên trong ẩn núp. Mỗi ngày biến hình thuật thay đổi hình dáng chính mình. Với bản tính nam nhân kì tài, lại như vậy thất bại. Nàng có thể nào cam tâm đây? Nhưng tuy Thiên Nhận Tuyết là nữ tử, nhưng lại lại có một tính cách đại thiên kiêu. Nàng rất rõ ràng thế cục trước mắt. Mặc dù nàng không thừa nhận, nhưng lần này lại là nàng thua. Bại bởi Đường Tam.

*"Cần đoạn thì đoạn. Nếu không ngược lại bị rối loạn. Xà thúc thúc truyền mệnh lệnh của ta đi. Sau khi đánh tan Thất Bảo Lưu Ly tông. Chúng ta lập tức rời Thiên Đấu thành. Sau này còn có cơ hội. "*Cắn chặt hàm răng Thiên Nhận Tuyết nhìn hướng Sử Lai Khắc học viện xa xa. Cố gắng hit thở cũng không tính kế được thuần túy bực bội. Trong đầu trần ngập tướng mạo anh tuấn được nàng coi là đối thủ cả đời này.

Ra khỏi hoàng cung. Đường Tam đột nhiên ý thức được cái gì đó. Hướng phía sau Phất Lan Đức hỏi:*"Phất Lai Đức viện trưởng. Canh giữ ở học viện có bao nhiêu hồn sư? Bọn họ là người Thiên Đấu hoàng thất? Hay người người Vũ hồn điện? "*

Phất Lan Đức nói:*"Hắn không phải là người Thiên Đấu hoàng thất. Chúng ta cố ý để hồn sư trong hoàng thất tại học viện tu luyện riêng biệt. Cũng không phải người bọn họ. Số lượng đại khái khoảng hai ngàn. "*

Đường Tam đồng tử thoáng có chút co rút. *"Thiên Nhận Tuyết quả nhiên không có gạt ta. Dương Vô Địch trưởng lão. Phiền toái người mang lão quái vật quay về Đường Môn chúng ta. Lập tức tiến hành chữa trị cho Tuyết Dạ đại đế. Ngài cùng sư phụ, Nhị Long sư phụ cùng nhau quay về học viện. Điều động một bộ phận cao đẳng hồn sư. Sau đó người của chúng ra sẽ tới học viện. Chúng ta bên ngoài giáp công, đánh tan nhánh đội ngũ hồn sư nọ. "*

Kì thật có Dương Vô Địch một người mang theo Tuyết Dạ đại đế phản hồi Đường Môn vậy cũng đã đủ rồi. Nhưng Tuyết Dạ đại đế quá trọng yếu. Có

Độc Cô Bác, hai người cùng phối hợp. Chỉ cần đừng gặp nhiều hơn hai gã phong hào đấu la. Thì cũng không xảy ra vấn đề gì.

Phất Lan Đức nhíu mày nói:*"Tiểu Tam như vậy có phải quá mạo hiểm? Đệ tử học viện đều không mạnh. Hơn nữa đệ tử tứ nguyên tố học viện bên kia. Số lượng cũng chỉ có chừng năm mươi người. "*

Đường Tam nói:*"Thiên Nhận Tuyết trước nói qua. Lần này Vũ hồn điện xâm nhập hồn sư tổng cộng có ba nghìn người. Trong đó có hai ngàn hồn sư hoàng thất để khống chế Thất Bảo Lưu Ly tông. Ngoại trừ hai gã phong hào đấu la ta hắn mang đến đối phó với chúng ta. Còn lại hai gã khác ở bên kia. Nói cách khác. Bên ngoài học viện chúng ta trong ngàn tên hồn sư chính là cũng không tồn tại cái cấp bậc phong hào đấu la. Cái này đối với chúng ta mà nói. Là một cơ hội vô cùng tốt. Chúng ta Đường Môn cũng có chừng ngàn danh hồn sư. Lấy đơn chúc tứ tông tộc là chính. Mặc dù Đơn chúc tứ tông tộc chỉ có một thì đều có sơ hở. nhưng ở cùng một chỗ lại là tương trợ lẫn nhau. Lại có ba vị tộc trưởng cấp bậc chính là hồn đấu la dẫn đầu. Thực lực tuyệt đối không kém hơn đối thủ. Sư phụ học viện đều là các cao thủ. Còn có các người dung hợp kĩ không kém thực lực cấp bậc phong hào đấu la. Đánh tan đối thủ không phải là vấn đề. "*

Phất Lan Đức nói:*"Vậy tại sao không đem Tuyết Dạ đại đế qua. Có hắn ở đó. Chúng ta hắn có thể điều động hồn sư thuộc về hoàng thất. "*

Không đợi Đường Tam mở miệng. Phất Lan Đức cũng bị Đại sư phản đối:*"Như vậy khó có khả năng. Nhìn thấy chúng ta mang theo Tuyết Dạ đại đế trúng độc. Sợ rằng sẽ dẫn đến phản tác dụng. "*

Trong mắt Đường Tam léo ra quang mang do dự. Thở dài một tiếng:*"Quên đi. Bỏ qua bọn họ đi. Chúng ta có lẽ cùng nhau đi học viện. nhanh đuổi đám hồn sư này là được. Ta nhất định cần phải cân nhắc đến vấn đề thương vong của đệ tử Đường Môn. Đáng tiếc. Chúng ta ám khí còn chưa có tạo được khuôn mẫu. "*

Nghe xong nhứng lời này của hắn. mọi người lần lượt gật đầu. Riêng Dương Vô Địch là ngoại lệ. Nhưng hắn rõ ràng nhìn trong ánh mắt của Đường Tam nhiều có cái gì đó nhiều hơn vậy.

Bất quá có một số việc nhất định tựa như là lên trời. Khi bọn hắn đi tới phụ cận Sử Lai Khắc học viện thì. Nơi này đã trở thành một baic chiens trường. Làm mọi người giật mình chính là. Gia nhập chiến đấu tổng số hồn sư dĩ nhiện lại vượt qua con số ba nghìn. Mà trong đó cũng vẫn không có bất cứ cái gì hồn sư đến từ học viện.

Từng đạo huyễn lệ quang thải tại không trung tung hoành. Trong song phương hồn sư. Một bên đã hoàn toàn tan rã. Chỉ còn lại mấy trăm hồn sư. Bọn họ tại trung tâm vẫn bị tổng số hơn hai ngàn hồn sư chia thành hai nhóm hồn sư giáp công. Xem ra toàn quân sẽ phải bị tiêu diệt.

Trung tâm còn thừa mấy trăm hồn sư đúng là thuộc về Vũ Hồn Diện. mà đang không ngừng thốn phệ bọn họ là hai nhóm hồn sư. Bên trái dẫn đầu một phương là hai hồn sư vóc người cực to lớn. Hai người đều có tám hồn hoàn léo sáng. Giống như máy ủi tiến lên.

Hồn sư bên trái căn bản không cần phòng thủ. Tùy ý cho đối thủ công kích vào người mình. Mà đứng ở bên cạnh hắn hồn sư cường tráng kia, thì không ngừng bộc phát một lần rồi lại một lần công kích mạnh mẽ. Bị giáp công trong mấy trăm hồn sư. Phân ra năm sáu gã hồn sư là hồn thánh mới miễn cưỡng ngăn trở bọn họ.

Nhưng mà, bên này hồn sư công kích lại rất sắc bén. Bọn họ trận hình tổ hợp gần như hoàn mĩ. Mỗi tổ gồm bốn người, trong đó một đạo bóng dáng bay nhanh nhiễu loạn địch nhân. Mặt khác trong 3 người, một phòng ngự, hai người công kích. Cường hãn lực lượng hơn nữ khí thế mạnh mẽ phát ra từ phá hồn thương. Không ngừng giết đối phương rồi lại lui về phía sau lưu lại một cỗ thi thể. Mà đối thủ muốn xúc phạm tới bọn họ lại cực kì khó khăn. Bởi vì trong tổ hợp bốn người, một gã phụ trách phòng ngự thật sự quá mạnh mẽ. Chỉ cần cấp bậc chênh nhau không quá mười cấp.Bất cứ cái gì hồn kĩ đừng nghĩ đối với bọn họ tạo thành thương tổn gì.

Những người đang không ngừng công kích chính là những hồn sư đến từ Đường Môn. Nguyên thuộc về đơn chúc tứ tông tộc hồn sư môn. Bọn họ tới do tin tức của Bạch Hạc truyền tới hướng tới bên này rút lui. Đâm đầu lại Gặp phải hơn ngàn danh hồn sư Vũ Hồn Điện. Ngay khi họ đang cân nhắc có

muốn động thủ hay không, bên kia đột ngột xuất hiện gần hai ngàn danh hồn sư. Đương nhiên khi Thái Thản chứng kiến những hồn sư đối diện này thi triển hồn kĩ thì. Ngay lập tức không chút do dự, hạ lệnh mạnh mẽ công kích. Bởi vì, cùng bọn họ giáp công đối phương trong một số lượng lớn hồn sư. Từng đạo ánh sáng léo lên đúng là quang mang thoáng hiện của đệ nhất thiên hạ phụ trợ võ hồn sư Thất Bảo Lưu Ly tông.

Mặc dù không rõ tại sao lại có nhiều hồn sư Thất Bảo Lưu Ly tông xuất hiện ở chỗ này. Nhưng thấy cơ hội trước mắt. Đường Tam sẽ không buông tha. Hơn nữa hắn cũng không cần nói gì, Đại sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long ba người đã phi ra. Dương Vô Địch trực tiếp trở về bên phe Đường Môn. Thống soái tộc nhân Phá chi nhất tộc của mình. Chỉ để lại Độc Cô Bác bảo vệ Tuyết Dạ đại đế Đường Tam cũng miễn cưỡng ngậm miệng.

Trạng thái tiến hóa của Tam pháo lần nữa xuất hiện. Nhiều hơn hai mươi cái hồn hoàn dưới tác dụng gia phụ. Nó chỉ dùng một cái kĩ năng trước kia chưa từng có, lại hoàn toàn đánh tan hồn sư còn sót lại phòng tuyến cuối cùng của Vũ Hồn Điện.

Kim sắc lân phiến hình thoi tại dưới ánh mặt trời chiếu rọi tỏa ra ánh sáng chói mắt. La tam pháo mãnh liệt mở rộng miệng. Tụa nhú cá voi hut nước điên cuồng tham lam thốn phệ không khí. Dưới bụng nương theo không khí vào đọt nhiên bắt đàu bành trướng lên. Trong nháy mắt đại phóng. Chỉ cần nháy mắt công phu, thân thể nó như Cầu Gai đấu la thi triển võ hồn chân thân như vậy mà phình ra thành một hình cầu thật lớn. Nếu như lúc này Cầu Gai đấu la ở chỗ này cùng so sánh với nó chỉ là tiểu vu so với đại vu mà thôi.

Bành trướng thân thể thành hình cầu không chút nào thể hiện sự vụng về. Tại không trung quay tít xoay vòng một cái. Nó dùng cái mông phình to nhắm ngay vào hồn sư còn sót lại của Vũ Hồn Điện.

Phanh …

Đường Tam trợn mắt há mồm nhìn một đoàn đậm màu hoang kim sương mù chọt từ phía sau La tam pháo phun ra. Tựa nhu tiếng sấm chấn động làm xung quan thân thể nó trong phạm vi ba trăm thước tất cả các hồn sư phía dưới đều tạm thời lâm vào trạng thái căng thẳng. Hồn sư môn Vũ Hồn Điện

giống như bị cắt mạch từng phiến ngã xuống mà chết.

*"Đây mới chính là rắm rất thối đánh như sấm. Vang trời nứt đất là La tam pháo a!"*Đường Tam vẫn khắc ghi trong đầu câu chú ngũ của Đạ Sư. Hoàng kim thánh long dưới trạng thái La Tam pháo mới thật sự phát huy được thực lực kinh khủng rắm công.

Kế tiếp chiến đấu đã không còn bất cứ cái gì để mà lo lắng nữa. Một ngàn danh hồn sư Vũ Hồn Điện này toàn bộ bị tiêu diệt. Có lẽ bởi vì Thất Bảo Lưu Ly tông hạn ý tích súc quá nhiều. Trận chiến này sau khi kết thúc. VŨ hồn điện ngàn danh hồn sư còn sống không đủ ba phần. Hồn sư còn sót lại cũng đều không còn hơi thở của tánh mạng. Bọn họ lúc đầu đem Thất Bảo Lưu Ly tông giết hại rốt cuộc cũng phải trả lại một phần.

Chiến đấu chấm dứt. Bốn vị trưởng lão Đường Môn chủ ý đi tới bên người Đường Tam hoi khom người. *"Tông chủ "*.Bất luận là người cuối cùng gia nhập chiến trường Dương Vô Địch hay ba người trưởng lão khác. Lúc này trên mặt đều tràn ngập hưng phấn khó có thể nào mà che giấu.

Đã bao nhiêu năm rồi? Từ lúc Hạo Thiên Tông tuyên bố phong bế. Đơn chúc tứ tông tại hồn sư giới chịu đủ mọi áp bách. Bao gồn nguyên nhân Hạo Thiên Tông quy ẩn. Hết thay đều do nguyên nhân là Vũ Hồn Điện gây ra. Tiêu diệt toàn bộ đối phương. Rốt cuộc làm bọn họ hãnh diện một hồi.

Đường Tam mỉm cười nói:*"Bốn vị trưởng lão khổ cực rồi. Người của chúng ta tổn thất ra sao? "*

Thái Thản cười nói:*"Tổn thất rất nhỏ. Phần lớn đều là bị thương. Nhưng mà không có gì là trọng thương cả. Lại nói tiếp chúng ta cứ như nhặt được tiện nghi. Lúc chúng ta đến. Người Thất Bảo Lưu Ly tông cũng đã cùng người Vũ Hồn Điện động thủ. Không cần hỏi chúng ta cũng có thể đại khái đoán được chuyện gì xảy ra. Bọn họ là chủ công. Chúng ta chỉ ngăn trở những người của Vũ Hồn Điện chạy trốn. Hơn nữa đám đệ tử của lão tê ngưu một đám da thịt béo thật dày như tường thành che chắn phía trước. Trừ phi là yếu kém thua thảm hại. Nếu không chúng ta thương tổn đều không quá lớn. "*

Như vậy giống như lời nói của hắn. Trong tứ đường đệ tử Mẫn đường có tác

dụng quấy rối, Ngự đường chủ thủ, Lực đường cùng Dược đường chủ công. PHối hợp như vậy gần như hoàn mĩ..Hơn nữa bốn vị đường chủ đều là lão lọc lõi. Bên kia so với bọn họ càng hận Vũ Hồn Điện hơn đó là Thất Bảo Lưu Ly tông mà liều mạng. Bọn họ dưới mệnh lệnh đạt ra cũng tự nhiên là dưới tình huống tìm tiêu diệt địch nhân thì đầu tiên vẫn là bảo vệ bản thân. Tổn thương tự nhiên ít hơn nhiều.

Bạch Hạc có chút xấu hổ nói:*"Thỉnh tông chủ trách phạt. Chúng ta dĩ nhiên không dó xét ra hành động lần này của Vũ Hồn Điện. Thất trách rồi. "*

Đường Tam cười lắc đầu nói:*"Cữu công. Điều này sao có khả năng trách Mẫn đường người được chứ? Các người vừa mới tới Thiên Đấu thành không lâu. Nếu như ta đaons không sai. Vũ hồn Điện lần này lển vào trong thành có hơn ba nghìn hồn sư đều là vào bằng đường bí mật. Cũng có thể là trong lúc các người tới Thiên Đấu thành. "*

Bạch Hạc gật đầu nói:*"Sau này tuyệt không lại xuất hiện sai lầm đồng dạng. "*Lời nói của hắn trong ngữ điệu tràn ngập mùi vị kiên quyết.

Lúc này bên kia cũng có năm người hướng bọn họ đi tới bên này. Cầm đầu chính là Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí. Tại phía sau hai bên phân biệt là Cốt đấu la Cổ Dong, cùng chỉ còn lại một tay là Kiếm Đấu la thực lực bị tổn hại Trầm Tâm. Còn lại phía sau chính là Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh.

Một trận chiến này Thất Bảo Lưu Ly tông tổn thất cũng không lớn. Có Trữ Phong Trí cùng với hại vị phong hào đấu la tọa trấn. Đám hồn sư Vũ Hồn Điện này quần long vô thủ làm sao có thể cùng thiên hạ đẹ nhị tông môn chống lại đây? Cái này căn bản chính là một trận đánh toàn thắng.

*"Trữ thúc thúc. "*Thân thể Đường Tam lúc này đã khôi phục lại vài phần. Vội vã hướng Trữ Phong Trí phía trước nghênh tiếp hơi hơi thi lễ.

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:*"Đường Tông chủ. Cảm tạ quý tông viện thủ. Lúc đó mới làm cho chúng ta có thể thoải mái tiêu diệt toàn bộ địch nhân. "*Mặc dù đơn giản chỉ nói một câu. Nhưng không thể nghi ngờ hắn đem vị trí Đường Môn đặt ngang hàng với Thất Bảo Lưu Ly tông. Hắn làm như vậy để

biểu lộ thái độ của mình, đồng thời cũng là tại Đường Tam và bốn vị trưởng lão nói Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Đường Môn là quan hệ hợp tác. Cũng không phải trên quan hệ là áp chế lẫn nhau.

Trữ Vinh Vinh lúc này mới lôi kéo Áo Tư Lạp đi tới phí trước. *"Tam ca không nghĩ tới phải không? "*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Quả thật không nghĩ tới. Nghe cái bọc kia là Thiên Nhạn Tuyết giả trang thành Tuyết Thanh Hà nói. Các ngươi bị hai ngàn danh hồn sư Vũ Hồn Điện cùng hai ngàn danh hồn sư của hoàng thất vây khốn tại tông môn trong hoàng cung, Như thế nào lại …."*

Trữ Phong Trí thở dài nói:*"Có một lần giáo huấn. Chúng ta không thể nào không thận trọng làm việc. Cái gọi là thỏ khôn có ba hang. Tại hoang cung thành lập tông môn thì. Chúng ta bí mật tu kiến một cái đường hầm bí mật. Chuyện này chỉ có bệ hạ biết. Phát hiện bị vây khốn. Chúng ta chỉ để lại một ít đệ tử thu hút đối phương. Rồi ngay lập tức thông qua thông đạo chuồn ra. Chuẩn bị đến Sử Lai Khắc học viện hội hợp. Vừa đúng lúc tới tụk hợp thì ở chỗ này Vũ Hồn Điện đã bắt đầu động thủ tới đây rồi. "*

Thất Bảo Lưu Ly tông bị hủy. Tông Môn đệ tử số lượng lớn thương vong là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Trữ Phong Trí. Cơ trí như hắn, như thế nào lại để bi kịch tiếp túc tái diễn đây?

"Đường tông chủ. Ngươi vừa nói Tuyết Thanh Hà là hóa thân của Thiên Nhận Tuyết? Đến tột cùng là chuyện gì xẩy ra? Chuyện này ta có khả năng đoán được là Tuyết Thanh Hà có liên quan. nhưng cụ thể tình huống như thế nào cũng không minh bạch lắm. "

Đường Tam đem chuyện mình cùng Đọc Cô Bác và Dương Vô Địch tiến vào hoàng cung chuẩn bị vì Tuyết Dạ đại đế mà giải độc. Kết quả gặp Thiên Nhận Tuyết dẫn hai gã phong hào đấu la phục kích đầy đủ nói một lượt.

Nghe xong lời hắn vẻ mặt Trữ Phong Trí cũng không khỏi kinh hãi. *"Tuyết Thanh Hà dĩ nhiên là giả mạo? KHó trách hắn lại đối với Tuyết Dạ đại đế có thể xuống tay. Hơn nữa lại là nữ tử. Cái Thiên Nhận Tuyết này ẩn giấu thật sự rất sâu a!Ta nhận làm sư phụ nàng nhiêu năm. Lại dĩ nhiên chưa từng*

nhận ra. Vũ Hồn Điện thật sự là dụng tâm lương khổ. "

Đường Tam nói:*"Trức thúc thúc cúng ta trước tại học viện tập trung đi..Trọng yếu nhất là thay Tuyết Dạ đại đế giải độc. Chỉ cần bệ hạ kịch độc giải trừ. Chúng ta có thể điều động hai ngàn hồn sư hòang thất trong khu vực học viện. Hơn nữa Thất Bảo Lưu Ly tông cùng đệ tử Đường Môn chúng ta. Cũng đủ để đánh tan lần xâm phạm này của Vũ Hồn Điện. Ổn định cục diện là trọng yếu nhất. "*

Trưc Phong Trí gật đầu cho có gọi là. Mọi người không có dám chậm chễ thời gian. Lập tức dẫn đông đảo hồn sư cùng vơi hồn sư bị bắt làm tù binh của Vũ Hồn Điện đi về Sử Lai Khắc học viện.

Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch vì giải cùng nhau iaair độc cho Tuyết Dạ đại đế. Trữ Phong Trí cùng Phất Lan Đức, Đại Sư bọn họ cùng nhay thương lượng kế sách phản công. Đường Tam thì tại tĩnh thất tu luyện khôi phúc. Tại bên trong Sử Lai Khắc học viện tất cả các đệ tử tập kết lại số lượng đã vượt quá sáu ngàn danh hồn sư. Nhưng bọn họ vẫn không thể triển khai hành động. Nếu tùy tiện công kích hoàng cung. Tương đương với cùng quân đội Thiên Đấu đế quốc va chạm. Sẽ chỉ làm cho cục diện càng thêm hỗn loạn. Chỉ cần Tuyết Dạ đại đế không chế, chờ hắn sau khi kịch độc được giả trừ. Hết thảy mọi việc đều không thành vấn đề. Hiện tại mọi người chỉ có thể lo lắng chờ đợi mà thôi.

Trong doạn thời gian chờ đợi này. Đường Tam hoàn toàn thể hiện ra khả năgn khôi phục siêu cường của mình. Hắn chịu thương tổn tại lúc trở về nhanh chóng dùng năng lực khôi phục của Lâm Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt trị khỏi hẳn. Còn lại chỉ là khôi phục hồn lực mà thôi. Thông qua hai canh giờ tu luyện. Hắn hồn lực cũng đã hoàn toàn khôi phục. Chỉ là tinh thần có chút thoáng mệt mỏi. So về năng lực khôi phục, cho dù là Thiên Nhận Tuyết có được thiên sứ sáu cánh võ hồn cũng tuyệt đối không cách nào cùng hắn so sánh được.

*"Có gì không tốt sao? "*Đường Tam đi tới gian phòng bên ngoài chỗ Độc Cô Bác cùng Dương Vô Địch đang giải độc cho Tuyết Dạ đại đế. Tất cả nhân vật trọng yếu đều tụ tập tại chỗ này.

Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí, Cốt đấu la, Kiếm đấu la, bốn vị trưởng lão Đường Môn cùng với hoàng kim thiết tam giác thủ hộ ở chỗ này. Coi như là giáo hoàn điện Vũ Hồn Điện Bỉ Bỉ Đông có đích thân đến đay ám sát Tuyết Dạ đại đế cũng khó có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Trữ Phong Trí vỗ vỗ đầu vai Đường Tam *"Chờ một chút đi, không có tin xấu chính là tin tốt. Ta tin tưởng bệ hạ có thể chuyển nguy thành an. Chỉ cần bệ hạ không có chuyện gì. Lúc này đây cùng Vũ Hồn Điện đánh cờ chính là chúng ta toàn thắng. Rút ra được khối u ác tính Thiên Nhận Tuyết này.*

Bất quá đế quốc cùng Vũ Hồn Điện tranh đấu đã dần dần mang lên mặt bàn rồi. Sau này đánh cờ sẽ càng thêm khốc liệt. Ngươi nhận xét Thiên Nhận Tuyết người này trên các phương diện như thế nào? "

Đường Tam không chút do dự nói:*"Rất mạnh, phi thường mạnh. Nàng có thể ở trong hoàng cung Thiên Đấu đế quốc ẩn nhẫn ít nhất vài chục năm thời gian. Đây thật sự là nhẫn nại bậc nào đây. Giống như bản năng cự xà. Vì chờ con mồi mà có thể đợi vài tuần lễ không nhúc nhích. Mà một khi phát động là lôi đình vận quân. Lần này Vũ Hồn Điện hành động là khồn điềm báo trước. Thẳng thắn nói. Chúng ta cứu được bệ hạ phần lớn là vận khí. Hơn nữa nữ nhân này hành động cực kì quả quết. Thực lực bẩn thẫn cũng cực kì cường hãn. Lúc đó nếu không phải giao cho ta mười vạn năm hồn kĩ cùng hồn cốt. Bại chính là ta. Võ hồn của nàng chính là thiên sứ sáu cánh cực kì đáng sợ. "*

Trữ Phong Trí có chút giật mình nhìn Đường Tam, *"Võ hồn thiên sứ sáu cánh? "*

Đường Tam gật đầu nói:*"Một loại võ hồn siêu cường đại. Bởi vì nó xuất hiện cực kì ít. Sư phụ cũng không nghiên cứu quá sâu. Hơn nữa Thiên Nhận Tuyết trên võ hồn này còn phụ gia thêm một loại thiên phú lĩnh vực cực kì cường hãn. Tên là thiên sứ lĩnh vực. Trong đó có năng lực tịnh hóa có thể tịnh hóa hồn lực dối thủ. Hạn chế đối thủ. Bản thân thì tự tăng phúc. Thật lòng khó phòng bị. Chỉ là khi ta cùng nàng chiến đấu không có phát hiện nàng xử dụng qua hồn cốt kĩ năng Nếu như chỉ là võ hồn thiên sư sấu cánh đã khiến cho nàng đạt đến cái trình độ này. Trừ khi sau này ta có thể đem song sinh võ hồn tư luyện đến trình độ nhất định. Nếu không cũng không phải đối thủ của*

nàng. Mặt ngoài nhìn vào hồn lực của nàng hơn ta một cấp độ, Đạt tới hồn thánh cảnh giới. Nhưng trên thực tế, ta có được bốn khối hồn cốt. Còn có hai khối đều là mười vạn năm hồn cốt. Ở dưới loại tình huống này, ta mới có thể miễn cưỡng đánh bại nàng. Có thể thấy được võ hồn của nàng là mạnh đến nhường nào. "

Trữ Phong Trí sắc mặt bắt đầu ngưng trọng, *"Trên đại giáo hoàng đời thứ nhấũng là võ hồn Thiên sứ sáu cánh Thiên Nhận Tuyết chính là truyên thừa võ hồn từ hắn. Nhưng mà, lúc ta dạy nàng, võ hồn của nàng lại là thiên nga võ hồn của Thiên Đấu đế quốc hoàng thất. Hồn hoàn cũng chỉ là năm cái mà thôi. Ngay cả ta đều nhìn không ra sơ hở. Cái này là chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ nàng là song sinh võ hồn sao? "*

*"Là ngụy trang. "*Đại Sư một bên mở miệng nói. *"Không có bất cứ ai là hồn sư có song sinh vũ hồn lại lãng phí tương lai và tiềm lực của mình như vậy. Thiên sứ sáu cánh cùng thiên nga võ hồn bản thân có chút cùng loại. Chỉ là số lượng bất động mà thôi. Thiên Nhận Tuyết có thể hóa trang thành Tuyết Thanh Hà, hiển nhiên là sơm đã chuẩn bị tốt. Tiểu Tam ngươi nói hắn không có hồn cốt là không đúng. Ta cho rằng hắn có ít nhất một khối hồn cốt. Hơn nữa có khi là mười vạn năm cấp bậc hồn cốt. Mà khối hồn cốt giao cho nàng ta kĩ năng chính là ngụy trang kĩ năng. Song song ngụy trang về. Một là ngụy trang thân thể cùng biến hóa giọng nói. Còn phương diện còn lại chính là ngụy trang võ hồn. Chỉ là ngươi nói nàng vẫn mang mặt nạ như vậy chứng minh khối hồn côt này phụ gia hiệu quả còn chưa có đạt tới trình độ mười vạn năm hồn cốt, Nếu không mà nói. Nàng thậm chí ngay cả mặt cũng không cần mang mặt nạ. Vậy thì hoàn toàn có thể thông qua ngụy trang kĩ năng tùy ý thao túng biến hóa thân thể mình. "*

Trữ Phong Trí kinh ngạc nói:*"Còn có kĩ năng như vậy sao? Như vậy người như thế đi làm sát thủ mà nói. Chẳng phải là sẽ rất đáng sợ sao? "*

Đại sư sắc mặt ngưng trọng gật đầu, *"Cái này, Thiên Nhận Tuyết quả thật đáng sợ. Trữ tông chủ. Thất Bảo Lưu Ly tông có tài liệu về phương diện này? Lẽ ra nàng là con gái Đại giáo hoàng. Chung quy hắn là có chút ít ghi chép chứ? "*

Trữ Phong Trí suy nghĩ một chút nói:Đối với con cháu đại giáo hoàng ghi

chép lại hình như chỉ có một cái. Chỉ có một con gái. Chết non. Dựa theo thời gian ghi chép mà tính. Thiên Nhận Tuyết tuổi tác hắn là hai mươi chín tuổi. Như vậy xem ra, chính thức thái tử điện hạ sớm đã bị sát hại. Nàng lẻn vào thay thế. Cũng ít nhất mười năm thời gian. Nhìn nàng hai chín tuổi, hồn lực tới tới trên bảy mươi cấp. Thật sự là thiên phú dị bẩm. Thậm chí không kém bọn Tiểu Tam. Đại Sư. Ta còn không rõ là. Theo như ngài nói loại ngụy trang kĩ nằng này đến từ hồn cốt. Ta từ trước tới nay tại sao chưa từng nghe nói qua? "

Đại Sư khuôn mặt nhìn qua càng thêm cứng ngắc. Ta cũng chỉ là biết một điểm. Vẫn là lúc đầu Bỉ Bỉ Đông nói cho ta biết. Nàng đã từng nhắc qua một chút sơ sơ gì đó. Nói rằng tại trong Vũ Hồn Điện. Có sáu khối hồn cốt chỉ có người có võ hồn thiên sứ sáu cánh mới có thể sử dụng. Mỗi một khối hồn cốt đều là chín vạn chín trăm chín chín năm (Ặc…9999). Chỉ kém một năm thì là mười vạn năm hồn cốt. Chưa từng có ai xử dụng được đồng thời sáu khối hồn cốt này. Đồng thời sử dụng sáu khối hồn cốt này mới kích phát chúng tăng đến cấp bậc tu vi mười vạn năm hồn hoàn. Vì thế mà trở nên giống như thần tồn tại vậy. Sáu khối hồn cốt này được xưng là thiên sứ thần trang.

*Chuyện này Đại Sư thậm chí chưa từng đối với Đường Tam giảng thuật qua. Đường Tam kinh ngạc hỏi:"*Sư phụ sử dụng sáu khối hồn cốt này chả lẽ còn có cái gì khó khăn sao? "

*Đại Sư gật đầu nói:"*Sử dụng sáu khối hồn cốt này đối với hồn sư yêu cầu phải phi thường cao. Chẳng những có được võ hồn thiên sứ sáu cánh. Nhưng mà phải có thiên phú cực kì cường đại. Mới có thể được chúng đồng ý. Căn cứ vào phán đoán của ta. Trên đời thứ nhất giáo hoàng sở dĩ chết trong tay cha ngươi. Chính là bởi bản thân hắn thực lực có vấn đề. Hắn mặc dù là võ hồn thiên sứ sáu cánh. Nhưng khi đối mặt với phụ thân ngươi thì. Nhiều nhất cũng là vừa đạt tới cấp bậc phong hào đấu la. Thậm chí là hồn đấu la. Theo như lời ngươi nói thiên sứ lĩnh vực lại bị sát thần lĩnh vực cha ngươi khắc chế. Lúc này mới nhất cử đánh chết. Hơn nữa ta khả năng khẳng định. trên đại giáo hoàng số lượng thiên sứ thần trang có được tuyệt đối không vượt quá ba khối. Thậm chí có khả năng chỉ có một khối hoặc hai khối mà thôi. Xem ra trên thiên phú và lĩnh ngộ cùng tuổi. Thiên Nhận Tuyết nếu so với đại giáo hoàng thì mạnh hơn nhiều. Ta có thể khẳng định điều này. Nếu sáu khối hồn cốt này đồng thời sử dụng thì. Sẽ hình thành cách loiaj năng lực của hồn cốt

khải giáp trên người ngươi lần trước xuất hiện. Hơn nữa hiệu quả tăng phúc kinh khủng đạt đến trình độ chúng ta sẽ không thể cách nào mà tưởng tưởng được. Quả thật có thể được xưng giống như là thần tồn tại. "

*Đường Tam nói:"*Như vậy Thiên Nhận Tuyết thiên phú vô cùng tốt. Lực lĩnh ngộ cũng tuyệt không kém. Nàng nếu đạt được sáu khối hồn côt này. Lại phụ tá Bỉ Bỉ Đông. Chúng ta chẳng phải là …. "

*Đại Sư lắc đầu:"*Muốn có được thiên sư thần trang cũng không phải dễ dàng như vậy. Nghe nói hấp thu khối hồn cốt cuối cùng phải đạt điều kiện chính là hồn lực bách cấp. "

*Trữ Phong Trí giật mình nói:"*Hồn lực bách cấp? Cái này quả nhiên là môt điều kiện ngặt nghèo. Tại trong lịch sử hồn sư chúng ta. Dường như chỉ có trong truyền thuyết mới có chuyện như vậy tồn tại. Hồn lực đạt trên chin mươi cấp. Muốn gia tăng một cấp đều cực kì khó khăn. Nhất là sau chín mươi năm cấp. Lại càng gian nan hiểm trở. Không biết chính mươi chín cấp tiến nhập vào một trăm cấp là một tình cảnh như thế nào? "

"Ta biết. "Âm thanh trầm thấp uẩn bên trong thông qua ba chữ này hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Nói chuyện này, chính là Kiếm đấu la Trần Tâm bị cụt một cánh tay.

Gặp lại vị Kiếm đấu la này. Trong lòng Đường Tam có một loại cảm giác kì dị. Trần Tâm tựa hồ so với trước đây thêm trầm tĩnh. Cả người trầm tĩnh đến vô hình giống như hạt bụi vậy. Gắn gây cho Đường Tam cảm giác lại càng kì dị. Việc hắn mất đi cánh tay phải rất trọng yếu để sử dụng kiếm Nhưng Đường Tam lại có cảm giác thực lực của hắn không yếu đi chút nào.

Tại lúc vừa mới bắt đầu tiếp xúc với Thất Bảo Lưu Ly tông thì. Đại sư đã từng đới với Đường Tam nói qua. Vị Kiếm đấu la mới là đáng sợ nhất bên trong Thất Bảo Lưu Ly tông, Lại tính có thêm Trữ Phong Trí tăng phúc. Thực lực của hắn mạnh đến đáng sợ dường nào. Chính là đương kim đệ nhất thiên hạ công kích hồn sư. Võ hồn độc nhất vô nhị của hắn xem xét đánh giá thì chi kiếm là một trong ít khí võ hồn cường đại có thể cùng Hạo Thiên Chùy so sánh. Mà hắn hồn lực lại càng cao chín mươi sáu cấp.

Có thể nói, đã hơn một lần Vũ Hồn ĐIện tập kích Thất Bảo Lưu Ly tông. Nếu không có Kiếm đấu la bộc phát chiến lực, cùng Cốt đấu la lại được Trữ Phong Trí tăng phúc đánh bại bốn gã phong hào đấu la. Thì Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Lam Điện Phách Vương Long Gia tộc kết cục giống nhau là diệt vong.

Mặc dù Trữ Phong Trí có khả năng đạt tới hiệu quả tăng phúc kinh khủng một trăm phần trăm. Nhưng mà, cái này chỉ là con số tính toán tương đối mà thôi. Trên thực tế một người phong hào đấu la được toàn lực tăng phúc cũng rất khó cùng hai gã phong hào đấu la ngang cấp so sánh về chiến lực được. Đối thủ hoàn toàn có thể chon Phuơng pháp du đấu hoặc là công kích Trữ Phong Trí cắt đứt liên lạc giữa bọn họ. Nhưng chính là Kiếm đáu la cùng cốt đấu la và Trữ Phong Trí đánh bại bốn gã phong hào đấu la. Cái này chứng minh bọn họ hai người so với bốn gã phong hào đấu la của Vũ Hồn Điện mạnh hơn không ít.

Lúc này, từ trong Trần Tâm nói ra biết ba chữ này. Không có bất luận người nào lại hoài nghi. Bởi vì hắn trong trường là cường giả duy nhất hồn lực vượt qua chín mươi năm cấp.

------oOo------

Chương 374: Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

Ánh mắt Trần Tâm đảo qua mọi người:*"Hồn lực vượt qua chín mươi lăm cấp, xem như một ranh giới lớn của Phong Hào Đấu La. Từ chín mươi mốt đến chín mươi lăm cấp, hồn lực chênh lệch mặc dù không nhỏ, nhưng vẫn có thể dựa vào ưu thế là phẩm chất võ hồn hay hồn cốt, hồn kĩ để đền bù. Nhưng nếu như có hai gã Phong Hào Đấu La giao chiến, trong đó có một gã vượt qua chín mươi lăm cấp, tình huống sẽ phát sinh biến hóa. Phong Hào Đấu La*

chín mươi sáu cấp, hồn lực nhiều hơn Phong Hào Đấu La chín mươi lăm cấp khoảng hai mươi phần trăm."

Ánh mắt Đại sư sáng lên, nhất thời hiện ra quang mang hưng phấn cùng cuồng nhiệt. Cả đời nghiên cứu võ hồn, kinh nghiệm một trong những cường giả hàng đầu như Kiếm Đấu La đối với nghiên cứu của hắn thật sự rất trọng yếu.

"Chín mươi sáu cấp so với chín mươi lăm cấp hồn lực nhiều hơn hai mươi phần trăm, như vậy thì không phải phẩm chất võ hồn cùng với hồn kĩ, hồn cốt có khả năng đền bù. Trừ phi song phương hồn kĩ có bản chất quá chênh lệch, nếu không Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp hoàn toàn có thể áp chế Phong Hào Đấu La chín mươi lăm cấp trở xuống. Vậy thì, Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp cùng Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp có chênh lệch bao nhiêu đây?"

Kiếm Đấu La Trần Tâm nhìn về phía Trữ Phong Trí, Trữ Phong Trí hướng hắn gật đầu.

"Hồn lực của Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp so với chín mươi sáu cấp cũng nhiều hơn đến hai mươi phần trăm."

Nghe xong những lời này, các cường giả nơi đây đều không khỏi hít một ngụm lương khí.

Cốt Đấu La cười khổ nói:*"Cho nên, nhiều năm như vậy rồi mà ta vẫn bị hắn áp chế. Ta đã đạt đến chín mươi lăm cấp hơn mười năm rồi nhưng đến giờ vẫn không hề tiến thêm được bước nào."*

Nhìn đồng bọn của mình, trên mặt Trần Tâm toát ra một tia cười nhàn nhạt:*"Tới chín mươi lăm cấp rồi, mỗi lần muốn tăng một bậc không chỉ đơn giản là tích lũy hồn lực mà còn cần phải có lĩnh ngộ. Hơn nữa vì võ hồn của mỗi người là khác nhau nên lĩnh ngộ cái gì cũng không giống nhau, bất kì ai cũng không thể truyền kinh nghiệm của mình cho người khác để hỗ trợ. Ngươi đã tích súc đủ hồn lực rồi, nhưng vẫn còn kém ở chỗ chưa lĩnh ngộ được."*

Cổ Dong thở dài một tiếng:*"Chín mươi chín phần trăm cố gắng, nhưng một phần trăm còn lại chẳng khác gì trời cho thì thành công, không cho thì chịu. Xét về ngộ tính, ta quả không bằng ngươi."*

Trần Tâm nói:*"Đó là bởi vì ngươi không chuyên chú bằng ta."*

Đường Tam đứng một bên lẳng lặng lắng nghe. Được nghe các cường giả hàng đầu nói chuyện đối với quá trình tu luyện sau này vô cùng có ích.

Đại sư ở một bên hỏi:*"Nói như vậy, một người Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp, so với chín mươi lăm cấp hồn lực sẽ nhiều hơn khoảng năm mươi phần trăm. Dựa theo thực lực mà nói, chẳng phải một người Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp có thể đồng thời nghênh chiến hai gã Phong Hào Đấu La chín mươi lăm cấp trở xuống sao?"*

Trần Tâm trong mắt toát ra một tia quang mang tán thành, ý tứ hắn muốn nói chính là vấn đề này:*"Nếu không tính đến tình huống võ hồn tương khắc, hồn kĩ khắc chế nhau, xét về hồn lực thì đúng là như thế. Sau khi vượt qua chín mươi lăm cấp, cách biệt giữa mỗi cấp chính là một trời một vực. Chín mươi bảy cấp cùng chín mươi tám cấp hồn lực chênh lệch khoảng ba mươi phần trăm, chín mươi tám cấp cùng chín mươi chín cấp độ chênh lệch lại lên đến bốn mươi phần trăm. Nói cách khác, một gã Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp, ít nhất có thể đồng thời đối mặt với bốn gã Phong Hào Đấu La chín mươi lăm cấp trở xuống."*

Đại sư gật đầu. Hắn lại tiếp tục đặt vấn đề:*"Dựa theo tính toán, như vậy hồn lực của Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp, hơn Phong Hào Đấu La chín mươi lăm cấp khoảng hai phẩy sáu (2.6) lần. Xét về hồn lực, chênh lệch tựa như một gã hồn thánh với một gã hồn vương vậy, coi như một đánh sáu cũng không có vấn đề gì. Nhưng trên thực tế, hai bên đều là Phong Hào Đấu La, đều có được chín hồn kĩ cùng với nhân tố võ hồn tương khắc, một gã Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp cũng chỉ có thể đối đầu với bốn gã Phong Hào Đấu La từ chín mươi lăm cấp trở xuống."*

Trữ Phong Trí mỉm cười nói:*"Đại sư không hổ là đại sư. Cho nên, số Phong Hào Đấu La tới cảnh giới này theo ta biết cũng chỉ có trên dưới hai mươi người, còn một số ẩn cư nơi sơn dã thì không biết bao nhiêu.? Thiên phú*

thượng đẳng, lại thêm cố gắng tất sẽ có cơ hội đạt tới thực lực Phong Hào Đấu La. Nhưng nếu muốn trở thành Phong Hào Đấu La trên chín mươi lăm cấp, yêu cầu thiên phú phải cực cao, theo như lời Trần Tâm thúc thúc nói giác ngộ là chuyện quan trọng nhất. Hiện tại trong giới trẻ, thiên phú như vậy ta cũng chỉ thấy có ở Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Hoàng Kim Nhất Đại của Vũ Hồn Điện. Nếu như Thiên Tuyết Nhận có được võ hồn sáu cánh thiên sứ thì cũng có thể có được thiên phú như vậy."

Lúc này, Đường Tam đột nhiên mở miệng:*"Trần Tâm tiền bối, vậy chín mươi chín cấp cùng một trăm cấp chênh lệch đến mức độ nào?"*

Ánh mắt Trần Tâm rơi vào trên người Đường Tam, trong mắt hiện lên hai đồng tử màu lam:*"Không biết. Hồn sư giới có lẽ từng xuất hiện cường giả trong truyền thuyết như vậy, nhưng không thấy bọn họ để lại kinh nghiệm gì."*

Nói tới đây, hai tròng mắt hiện ra một tia khát vọng:*"Cha của ta, sáu mươi tám tuổi tu luyện đến Phong Hào Đấu La cấp bậc, sau lại dùng mười năm, đạt tới chín mươi lăm cấp. Khi tám mươi tuổi, người đạt đến chín mươi sáu cấp. Thẳng đến một trăm lẻ tám tuổi, người lại đột phá chín mươi bảy cấp. Năm nọ, người gặp phải đối thủ cuối cùng trong đời mình, thất bại mà bỏ mình. Những lời ta vừa nói với các ngươi là do phụ thân ta truyền cho. Người cùng ta nói chuyện nửa canh giờ, sau đó tuyệt khí đi về thế giới bên kia. Trước khi chết, người nói đối thủ của mình là một gã Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp, là đệ nhất cường giả một thời. Vị Phong Hào Đấu La đó nói với cha ta, hắn đã mắc kẹt ở chín mươi chín cấp đã hơn ba mươi năm mà vô phương đột phá. Khi đó, hắn đã hơn một trăm hai mươi tuổi. Hắn phỏng đoán, một trăm cấp cùng chín mươi chín cấp hồn lực chênh lệch lên đến một trăm phần trăm, hơn nữa còn có thể gặp được hồn hoàn thứ mười."*

Đây đúng là dùng tính mạng đổi lấy tin tức. Mọi người hoàn toàn lâm vào im lặng. Trừ bỏ đại sư, dù là Sử Lai Khắc thất quái mới chỉ có trên dưới sáu mươi cấp hồn lực, đã là hồn sư, ai mà không muốn leo đến đỉnh cao cơ chứ? Thông qua lời Kiếm Đấu La, bọn họ mới biết được có bao nhiêu khó khăn.

"Năm đó, ta bảy mươi hai tuổi, đạt tới chín mươi hai cấp, đến nay đã hai tư năm trôi qua, năm nay ta chín mươi sáu tuổi. Nếu như vị Phong Hào Đấu La đó còn sống, không biết hắn có thể phá tan được chướng ngại cuối cùng

không?"

Đại sư nói:*"Người bình thường sống lâu đại khái khoảng từ sáu mươi đến tám mươi tuổi, nếu không gặp chuyện gì khó khăn, sống lâu tới trăm tuổi cũng không phải là việc quá khó, nhất là hồn sư đẳng cấp cao. Tới Phong Hào Đấu La cấp bậc. sống khoảng một trăm hai mươi tuổi cũng không có vấn đề. Vi hồn sư chín mươi chín cấp kia, rất có khả năng còn sống."*

Trần Tâm thở dài một tiếng, nói:*"Đáng tiếc, dù hắn còn sống, ta cả đời cũng không có cơ hội khiêu chiến."*

Trữ Vinh Vinh có chút kì quái nói:*"Kiếm gia gia, người không hận hắn sao?"*

Trần Tâm lắc đầu nói:*"Phụ thân ta mỉm cười rồi mới mất. Ta cũng từng rất hận hắn, nhưng sau khi vượt qua chín mươi lăm cấp, ta mới hiểu được, tới cấp bậc này rồi, có thể khiêu chiến một đối thủ mạnh hơn mình, chính là chuyện sung sướng nhất đời."*

Đường Tam nói:*"Trần Tâm tiền bối, nếu như ta không nhìn lầm, ngài mặc dù mất đi một cánh tay, nhưng cảnh giới lại đề thăng, tại sao lại nói không có cơ hội chứ?"*

Trần Tâm trong mắt chợt hiện ra hai luồng ánh sao, tâm thần những người ở đây liền run rẩy một hồi. Hắn liếc mắt nhìn Đường Tam một cái thật sâu:*"Hảo, hảo. Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên. Bất quá, ta nói cũng không phải hư ngôn. Cánh tay bị chặt, mặc dù làm ta lĩnh ngộ, nhưng khí huyết đã bị tổn thương, sau này khó có thể tiến thêm được nữa. Ta thủy chung không thể vượt qua phụ thân…"*

Ở đây toàn những người thông minh, từ hàm ý trong câu nói của Trần Tâm với Đường Tam, bọn họ không khỏi âm thầm kinh hãi. Vị Kiếm Đấu La này, dĩ nhiên đã đột phá, đạt tới chín mươi bảy cấp.

Trong mắt Đường Tam hiện lên sự cuồng nhiệt:*"Trần Tâm tiền bối, ngài biết người đó ở nơi nào sao?"*

Ánh mắt Trần Tâm đảo qua mọi người:*"Năm đó, khi cha ta khiêu chiến với*

hắn, hắn là cung phụng cao cấp nhất của Vũ Hồn Điện, điện chủ tiền nhiệm của trưởng lão điện, là Vũ Hồn Điện một đời thiên kiêu, là lãnh tụ tinh thần đứng đầu. Năm đó Bỉ Bỉ Đông tiếp vị, với thực lực còn chưa đạt tới Phong Hào Đấu La, nếu không có hắn ở sau chống đỡ, sao có thể hàng phục người khác được chứ?"

Không khí phảng phất trở nên ngưng trọng, đồng tử mỗi người tựa hồ đều co rút lại. Dù là Trữ Phong Trí đã sớm biết chuyện này, sắc mặt cũng không khỏi ngưng trọng. Đường Tam thế mới biết, địch nhân lớn nhất trong đời mình, không ngờ còn có cường giả như vậy. Dù sao cũng là Vũ Hồn Điện, tồn tại cường đại nhất trong ngàn năm a!

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Một cỗ mùi dược vật tràn ra từ trong phòng, hấp dẫn tâm thần mọi người.

Độc Cô Bác dẫn đầu đi từ bên trong ra, hắn có chút uể oải, nhìn ánh mắt mọi người, chậm rãi gật đầu.

Dương Vô Địch ra sau Độc Cô Bác, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Lúc trước đại chiến, sau đó lại phải dốc sức trị độc mất mấy canh giờ, đã làm vị dược đường đường chủ này cực kì mệt mỏi. Hắn hướng Đường Tam nói:*"Tông chủ, ta có mấy câu muốn nói với ngươi."*

Đường Tam trong lòng cười khổ. Ngươi muốn nói chuyện một mình với ta, cũng phải chọn đúng thời cơ chứ! Lúc này, với Trữ Phong Trí mình sao có thể độc hưởng tin tức được.

"Dương trưởng lão, nơi này không có người ngoài, có chuyện gì cứ nói đi!"

Dương Vô Địch hơi hơi sửng sốt, lúc này mới ý thức được mình chọn địa phương không đúng lắm, nhưng vẫn gật đầu nói:*" Độc của Tuyết Dạ đại đế ta đã hoàn toàn giải rồi. Nhưng vì thời gian trúng độc quá dài, các cơ quan trong cơ thể đã bị phá hư nghiêm trọng. Ta đã dùng dược vật bồi bổ nguyên khí nhưng cũng chỉ duy trì cho người sống thêm từ hai đến năm năm mà thôi."*

Trữ Phong Trí nhíu mày, than nhẹ một tiếng:*"Có thể cứu sống là tốt rồi. Hai*

năm đến năm năm, ài, xem ra đế quốc nhất định phải chọn người nối nghiệp mới được. Chuyện này bệ hạ biết chưa?"

Dương Vô Địch lắc đầu:*"Ta chưa nói cho bệ hạ. Hiện tại người đã ngủ rồi. Được dược vật của ta bồi bổ, đại khái ngày mai là có thể trở lại giống như người thường, nặng nhất cũng chỉ có chút suy yếu mà thôi."*

Trữ Phong Trí mặc dù trong lòng cấp bách, nhưng hiện tại cấp bách cũng vô dụng. Không có Tuyết Dạ đại đế, bọn họ căn bản không thể nào phản công hoàng cung. Lúc này cũng không sợ thế cục phát sinh chuyển biến, dù sao nơi này cũng tập trung đông đảo hồn sư, trừ phi Thiên Nhận Tuyết trong một ngày có thể điều đến hơn một vạn hồn sư, nếu không cũng không thể dễ dàng khống chế được nơi này. Mà một vạn hồn sư là con số khổng lồ, bọn quần thần cũng không phải ngốc tử, nếu họ điều động quân đội phản kích thì cũng chưa biết hươu chết về tay ai? Thiên Đấu đế quốc dù sao cũng không phải là một hồn sư tông môn, đã tồn tại rất nhiều năm, tích súc lực lượng không phải Vũ Hồn Điện có thể dễ dàng giải quyết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vũ Hồn Điện cho Thiên Nhận Tuyết ngụy trang thành Tuyết Thanh Hà mà không phải là cường công.

Đường Tam nói:*" Trưởng lão, lão quái vật, các ngươi vất vả rồi, nhanh nghỉ ngơi đi!"*

Sau khi Dương Vô Địch cùng Độc Cô Bác đi, Trữ Phong Trí, Đường Tam đều lâm vào trầm tư. Nếu như Tuyết Dạ đại đế có thể nhanh chóng tỉnh lại cùng bọn họ đi về hoàng cung, cục diện tự nhiên nằm trong tay họ. Mà nếu để thời gian kéo dài quá lâu, Thiên Nhận Tuyết cải trang thành Tuyết Thanh Hà thân phận là thái tử, có thể sinh ra rất nhiều chuyện xấu.

Hít sâu một hơi, Trữ Phong Trí đột nhiên ngẩng đầu nói:*"Đường tông chủ, ngươi theo ta tiến vào."* Vừa nói hắn vừa đi vào căn phòng Tuyết Dạ đại đế trị độc.

Đường Tam bước nhanh đuổi theo, Trữ Phong Trí tiện tay vung lên, đem cửa phòng đóng lại, đi tới bên giường.

Màu đen trên mặt Tuyết Dạ đại đế đã biến mất, thay vào đó là màu trắng bình

thường. Khuôn mặt tiều tụy, bộ dáng giống như đã bị tàn tạ vì năm tháng, cùng khí thế hăng hái mấy năm trước hoàn toàn trái ngược.

Trữ Phong Trí nhìn về Đường Tam bên người:*" Tiểu Tam, ngươi nói cho ta, chúng ta hiện phải làm gì bây giờ, là chờ đợi, hay là nghĩ biện pháp khác."* Một mình đối mặt với Đường Tam, hắn lại chuyển sang cách xưng hô trước kia.

Đường Tam tỉnh táo nói:*"Thiên Nhận Tuyết là người thông minh, bọn họ sẽ rất nhanh phát hiện ra tình hình của Thất Bảo Lưu Ly tông không bình thường, đến lúc đó sẽ triển khai hành động. Thiên Nhận Tuyết sẽ lợi dụng thân phận thái tử giả mạo của nàng. Bất quá muốn trong một thời gian ngắn điều động từ Vũ Hồn Điện đến vài ngàn hồn sư là rất khó có khả năng. Dù tính cả Vũ Hồn Điện, hồn sư cũng chỉ có mấy vạn mà thôi. Lần trước cùng quý tông cùng Lam Điện Bá Vương Long gia tộc giao chiến tổn thất không ít. Lần này lại phái tới ba ngàn hồn sư cùng bốn vị Phong Hào Đấu La, đã là con số rất lớn rồi. Căn cứ theo phán đoán của ta, Thiên Nhận Tuyết hắn sẽ không mạnh mẽ cùng ta chống lại, nàng có hai lựa chọn, một là tìm mọi biện pháp ám sát bệ hạ, như vậy có thể khiến nàng lên được ngôi vị hoàng đế, bất quá đối mặt với năm ngàn hồn sư của chúng ta, dù chúng ta thắng cũng là thắng thảm."*

Trữ Phong Trí chăm chú nghe lời Đường Tam rồi nói:*" Vậy một lựa chọn khác là gì?"*

Đường Tam nói:*" Phá hoại. Cố gắng hết sức phá hoại Thiên Đấu thành, nhất là hoàng cung, khiến nguyên khí của Thiên Đấu đế quốc tổn hại nặng nề. Dù sao, hiện tại trên đại lục, Vũ Hồn Điện đã chiêm ưu thế, lần thất bại này không đại biểu cho việc sau này không còn cơ hội. Nếu như ta là Thiên Nhận Tuyết, ta sẽ lựa chọn con đường thứ hai. Mà nếu như ngài cùng đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly tông không rời khỏi hoàng cung, sợ rằng cũng phải gánh chịu công kích của bọn họ."*

Trữ Phong Trí thỏa mãn nhìn Đường Tam, trên mặt toát ra một tia mỉm cười:*"Tiểu Tam, sau này Vinh Vinh kế thừa Thất Bảo Lưu Ly tông, mong ngươi giúp nó nhiều chút."*

Đường Tam gật gật đầu:*"Ta đối đãi với Vinh Vinh như muội muội của mình, càng huống chi bên cạnh nàng còn có Áo Tư Tạp. Tiểu Áo tài trí tuyệt không dưới ta. Lấy Cửu Bảo Lưu Ly tháp của nàng, tương lai Thất Bảo Lưu Ly tông sẽ tăng thành Cửu Bảo Lưu Ly tông.""*

*Trữ Phong Trí mỉm cười nói:"*Nếu như thật sự có ngày đó, cũng đều là do ngươi tặng cho. Tốt lắm, tiểu Tam, ngươi ra ngoài đi. Ta muốn một mình bồi tiếp bệ hạ.*"*

Đường Tam sửng sốt một chút, ánh mắt nhất thời biến thành quái dị nhìn Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí bất đắc dĩ lắc đầu:" Tiểu tử ngốc, có lúc quá thông minh cũng không phải là một chuyện tốt. Đi ra ngoài đi!*"*

Đường Tam muốn nói cái gì đó, nhưng khi nhìn thấy quang mang quả quyết trong mắt Trữ Phong Trí, rốt cuộc xoay người, bước tiến có chút gian nan đi ra ngoài.

*Sau nửa canh giờ, cửa phòng lại ở ra một lần nữa. Trữ Phong Trí nói với mọi người Tuyết Dạ đại đế đã tỉnh lại, hơn nữa truyền ý chỉ muốn ở chỗ này triệu kiến tổng trưởng thành vệ quân Thiên Đấu thành.. Trữ Phong Trí cùng Cốt Đấu La phải tự mình đi một chuyến, lúc này bên người Tuyết Dạ đại đế không có đồ đạc gì, tất nhiên không thể viết thánh chỉ. Cho nên phương thức "*Mời*" trực tiếp này là đơn giản nhất.*

Sau nửa canh giờ, Tuyết Dạ đại đế nhìn thấy tổng trưởng thành vệ quân, lập tức hạ lệnh liên tiếp, khiến không khí bên trong Thiên Đấu thành cũng trở nên khẩn trương.

Đồng thời, Tuyết Dạ đại đế cũng triệu kiến hai nghìn hồn sư từ Sử Lai Khắc học viện đến. Lúc này, bên trong Sử Lai Khắc học viện có khoảng bảy nghìn hồn sư, trong đó Sử Lai Khắc học viện cùng tứ nguyên tố học viện số sư phụ có thể xuất chiến khoảng thêm trăm người. Còn khoảng hai nghìn hồn sư đệ tử, các vị cường giả nơi đây nhất trí không cho họ tham gia. Số hồn sư thanh niên đó là tương lai của giới hồn sư và cũng là của Thiên Đấu đế quốc, không thể để tổn thất được.

Trữ Phong Trí phái Cốt Đấu La cùng tổng trưởng thành vệ quân phản hồi chủ trì đại cục, sau đó mang mọi người vào bái kiến Tuyết Dạ đại đế.

Tuyết Dạ đại đế lúc này đã ngồi dậy, vẻ tái nhợt Đường Tam chứng kiến trước kia đã biến mất, thay vào đó là sắc mặt hồng nhuận dị thường, nhìn qua giống như mọi trung niên bình thường khác.

Mọi người đồng thời khom người hành lễ. Lấy thân phận địa vị của họ ở hồn sư giới, quỳ lạy là khó có khả năng.

*Tuyết Dạ đại đế trong mắt toát ra một tia buồn vô cớ:"*Cảm tạ các vị đã ra tay cứu viện. Hiện tại không phải là lúc nói chuyện, chờ lúc ta dập tắt phản loạn, nhất định sẽ tạ ơn. Trữ tông chủ, chúng ta có lẽ nên xuất hành!"

Trữ Phong Trí gật đầu, tiến lên dìu Tuyết Dạ đại đế xuống giường, không để ý đến ánh mắt mờ mịt của mọi người, ra khỏi phòng.

Đường Môn, Thất Bảo Lưu Ly tông, hoàng thất, tam phương hồn sư đã chuẩn bị xong, tổng số hơn năm ngàn hồn sư, từ trong Sử Lai Khắc học viện đi thẳng đến hoàng cung. Lúc này, thành vệ quân đã được điều động, phong tỏa bốn cửa của Thiên Đấu thành, hơn nữa phái ra năm vạn cận vệ bao bọc xung quanh hoàng cung.

Thành vệ quân cùng cấm vệ quân của hoàng cung giằng co nhau, song phương không ai nhường ai, không chịu thoái nhượng. Cũng may Tuyết Dạ đại đế chỉ ra lệnh là vây quanh hoàng cung. Lúc này, đại đế tự thân đến, mọi chuyện đều giải quyết dễ dàng, đồng thời quần thần dưới sự thông tri của thành vệ quân đã chờ ở ngoài hoàng cung.

Cấm vệ quân không dám chậm trễ, vội vã mở đại môn hoàng cung, nghênh đón Tuyết Dạ đại đế hồi cung. Dưới liên tiếp mệnh lệnh của Tuyết Dạ đại đế, năm nghìn hồn sư của cấm vệ quân bắt đầu tìm tòi trong hoàng cung, vây bắt Thiên Nhận Tuyết cho bằng được.

Đường Tam cùng Trữ Phong Trí sóng vai nhau đi tới nơi của Thất Bảo Lưu Ly tông ở bên ngoài hoàng cung, từ nhiều dấu hiệu cho thấy, Thiên Nhận

Tuyết đã mang theo hai ngàn hồn sư vào trong Thất Bảo Lưu Ly tông tông môn.

Sắc mặt Trữ Phong Trí rất khó coi. Hắn vì che mắt người ngoài đã bố trí người ở lại làm nghi binh. Mặc dù chỉ là ngoại môn đệ tử, nhưng cũng có hơn trăm người, bây giờ không cần hỏi cũng đoán ra số hồn sư này nhất định đã chết thảm rồi.

*"*Động thủ.*" Trữ Phong Trí hét lớn một tiếng, cùng Cốt Đấu La và Kiếm Đấu La phóng lên dẫn đầu đoàn người. Hoàng Kim Thiết Tam Giác, Đường Môn mọi người cũng đồng thời tiến công. Có cường giả xông vào trước, hồn sư của Thất Bảo Lưu Ly tông đang bao vây xung quanh cũng nhanh chóng lao vào. Mấy trăm phi hành hồn sư lại càng trực tiếp bay thẳng lên không trung, nhất là các đệ tử của Mẫn đường Đường Môn, nhanh chóng trinh sát tình hình.*

Nhưng là, tất thảy đều uổng phí. Khi mọi người tiến vào, họ chứng kiến không phải là hai ngàn địch nhân mà là hai ngàn cỗ thi thể, thi thể của hai ngàn hồn sư Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đóng trong hoàng cung.

Trữ Phong Trí dưới chân lảo đảo một chút, nhờ Cốt Đấu La trợ giúp mới có thể đứng vững thân hình, nhất thời trong mắt đỏ vằn lên. Hai ngàn cỗ thi thể trên mặt đất này, ngoại trừ hơn một trăm ngoại môn đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông, số hồn sư hoàng thất khác, phần lớn cũng được hắn bồi dưỡng, có thể nói là lực lượng trung kiên nhất trong tay hoàng thất Thiên Đấu đế quốc. Phải biết rằng, cả hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc nắm giữ số lượng hồn sư cũng không đủ năm nghìn hồn sư a! Lần này đã mất đi gần một nửa, thực lực so sánh cùng Vũ Hồn Điện càng ngày càng khác biệt.

Cẩn thận kiểm tra thi thể, không khó phát hiện, phần lớn hồn sư bị đánh lén mà chết. Không cần hỏi, mọi người cũng có thể hiểu được cách làm của Thiên Nhận Tuyết.

*Trên tường của Thất Bảo Lưu Ly tông, có một dòng chữ to viết bằng máu:"*Đường Tam, lần này ngươi thắng. Nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại.*" Phía dưới là một hình vẽ huyết thiên sứ trông rất sống động, sáu cánh mở rộng ra, tựa hồ hướng tới Đường Tam khiêu chiến.*

Thật sự thắng sao? Trên mặt Đường Tam phủ một tầng sương lạnh. Từ ý nghĩa chiến lược nhìn nhận, lần này bọn họ phá hủy được kế hoạch ẩn núp nhiều năm của Thiên Nhận Tuyết, không nghi ngờ gì là thắng lợi. Nhưng trong khi họ chỉ tiêu diệt được một nghìn hồn sư của Vũ Hồn Điện, thì cái giá trả ra lại gấp đôi, càng kéo dài thêm khoảng cách của hai bên.

*Dò xét tình hình trong tông môn xong, Kiếm Đấu La trở lại bên người Trữ Phong Trí:"*Tông chủ, bọn họ theo địa đạo từ hoàng cung chạy ra.*"*

*Trữ Phong Trí hít mạnh vài hơi không khí tàn ngập mùi máu tanh, cắn răng một cái nói:"*Rửa sạch hiện trường!*"*

Ngoài dự tính của mọi người, Tuyết Dạ đại đế lại rất tỉnh táo. Sau khi biết được tình huống, vị đế vương này cũng không tỏ thái độ gì, chỉ hạ lệnh hậu táng hồn sư đã chết, thậm chí không đối với thánh điện của Vũ Hồn Điện ở Thiên Đấu đế quốc có bất kì hành động gì.

*"*Ta có chút không rõ, sao bọn họ lại nhanh chóng cứu được Tuyết Dạ đại đế như vậy? Đây là điều ngươi đã đoán được sao?*" Xà Mâu Đấu La Xà Long có chút cảm khái nói ra.*

*Thiên Nhận Tuyết lúc này đã khôi phục diện mạo vốn có của mình, thân thể thon dài được bao phủ bởi một bộ quần áo màu vàng nhạt động lòng người, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh:"*Ta cũng không tưởng tượng được bọn họ có thể nhanh chóng phản hồi hoàng cung như vậy. Dựa theo tình huống lúc nãy, mặc dù không đoán ra nhưng cũng không dám mạo hiểm đánh bạc một phen.*"*

*Cầu Gai Đấu La bên cạnh sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, chưa thể khôi phục lại được thở dài nói:"*Thiếu chủ, sau chuyện này, chúng ta trở về giải thích với giáo hoàng bệ hạ như thế nào?*"*

*Thiên Nhận Tuyết nhìn hắn một cái:"*Hết thảy đã có ta. Trận chiến này vừa mới bắt đầu. Nếu như địch nhân không chịu nổi một kích thì đâu có ý nghĩa gì chứ?*" Quang mang ác lạnh từ trong mắt nàng chợt lóe ra rồi biến mất. Đường Tam, ta phải về Vũ Hồn Điện thử hấp thụ khối thiên sứ thần trang thứ*

hai. Lần sau gặp mặt, không biết ngươi còn có may mắn thoát khỏi tay ta hay không?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía Thiên Đấu thành. Sống ở nơi này nhiều năm như vậy, nó đáng lẽ ra đã phải ở trong tay nàng, mặc dù cuối cùng có vãn hồi tổn thất, nhưng cũng bị thương nặng. Thiên Đấu đế quốc, chiến lược này nàng đã thất bại rồi. Mà muốn truy cứu trách nhiệm, cũng chỉ đổ dồn trên người nàng. Dựa theo kế hoạch, nàng phải đàng hoàng tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của Thiên Đấu đế quốc. Nếu không phải Bỉ Bỉ Đông muốn phát động sớm, nàng đâu có phải đầu độc Tuyết Dạ đại đế cơ chứ? Đến lúc đó thân phận của nàng căn bản sẽ không bị bại lộ. Ẩn nhẫn, quả quyết, đây là đặc điểm lớn nhất của Thiên Nhận Tuyết.

Sau vài ngày khẩn trương, Thiên Đấu thành đã trở lại vẻ ban đầu của nó, chỉ có tầng lớp cao tầng mới biết, tranh đấu của đế quốc cùng Vũ Hồn Điện đã chính thức bắt đầu. Sau chuyện đó, quan hệ của hai bên đã không còn có thể trì hoãn được nữa.

Cả tòa Thiên Đấu thành bên ngoài thả lỏng bên trong thực chất lại khẩn cấp. Tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông được Tuyết Dạ đại đế bổ nhiệm làm quốc sư của đế quốc, cùng với đại sư lãnh đạo tất cả hồn sư bên trong đế quốc. Hai nghìn hoàng thất hồn sư vốn tu luyện ở trong Sử Lai Khắc học viện cũng được điều động trở về hoàng cung. Đại sư cũng theo lệnh tiến vào hoàng cung, cùng Trữ Phong Trí huấn luyện đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông và hồn sư hoàng thất.

Hoàng cung Thiên Đấu đế quốc.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ ngồi đối diện với đại sư. Nơi này là chỗ ở trong cung của đại sư.

*"*Tiểu Tam, tiếp theo ngươi có dự toán gì không?*" Đại sư hỏi.*

*Đường Tam nói:"*Khối u ác tính bên trong Thiên Đấu hoàng thất đã được khu trừ. Tuyết Dạ đại đế cũng tỏ vẻ toàn lực ủng hộ chúng ta phát triển Đường Môn, Đường Môn xem như đã đi vào quỹ đạo. Giai đoạn kế tiếp chính là sản xuất ám khí hàng loạt. Ta chuẩn bị về Hạo Thiên Tông một chuyến, một bên

là đem tình hình bên ngoài tường thuật lại, một bên đem tượng thần Lâu Cao đến thỉnh bá phụ trợ giúp hắn luyện chế cường đại ám khí."

*"*Sau đó thì sao?*" Đại sư nhìn ái đồ của mình, khuôn mặt cứng ngắc hiện ra thần sắc nhu hòa.*

*Đường Tam nói:"*Thông qua lần này cùng Thiên Nhận Tuyết chiến đấu, ta phát hiện mình còn thiếu rất nhiều điều, nhất là ở phương diện công kích. Mặc dù ta có không ít phương pháp công kích, nhưng uy lực xem ra vẫn còn chưa đủ. Ta nghĩ sẽ ở lại Hạo Thiên Tông tu luyện một thời gian, lấy công kích của Hạo Thiên Chuy làm chủ, học thêm một ít kĩ năng của nó. Nếu không lần sau đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, ta một điểm tự tin cũng không có."

*Đại sư lắc đầu:"*Người quay về Hạo Thiên Tông một chuyến là đúng, nhưng ta không tán thành chuyện ngươi ở đó tu luyện."

Đường Tam không hỏi tại sao, bởi vì hắn hoàn toàn tin tưởng vào sư phụ của mình.

*Đại sư tiếp tục nói:"*Hạo Thiên Chuy quả thật cường đại, nhưng ngươi không nên quên, muốn thi triển Hạo Thiên Chuy, phát huy ra uy lực của nó, đầu tiên phải có được hồn kĩ chuyên thuộc về Hạo Thiên Chuy mới được. Ngươi là song sinh võ hồn, nếu như trước khi Lam Ngân Hoàng có được hồn hoàn thứ chín, đem hồn hoàn cấp cho Hạo Thiên Chuy chỉ tổ lãng phí tiềm lực trong tương lai. Mà không có hồn kĩ, ngươi dựa vào nó để tăng cường thực lực là rất khó."

Tới đây, đại sư hình như có điều khó nói.

*"*Sư phụ, ngài có đề nghị gì sao? Ta nghe ngài.*" Đường Tam không chút do dự nói ra.*

*Đại sư than nhẹ một tiếng:"*Đề nghị thì có, chỉ là ta không muốn ngươi đi mạo hiểm. Nơi đó dù sao cũng rất nguy hiểm."

Ánh mắt Đường Tam sáng lên. Hắn hiện tại đã có hồn lực sáu mươi sáu cấp,

cảm giác được tốc độ tu luyện đang không ngừng giảm xuống, muốn bảo trì tốc độ trước kia cơ hồ là khó có khả năng. Không có ai so với đại sư hiểu được tình huống của hắn lúc này, đại sư mặc dù nói rất nguy hiểm, nhưng Đường Tam hiểu được nó có lẽ là con đường tắt nhanh nhất giúp mình tăng tiến thực lực.

*"*Sư phụ, bất luận thế nào, việc tự bảo vệ mình thì ta coi như không thành vấn đề. Hiện tại Vũ Hồn Điện thế lớn, ta càng ngày càng cảm giác được thực lực của mình không đủ. Ngài cũng biết đến thiên sứ thần trang với lão quái vật trưởng lão Vũ Hồn Điện rồi, nếu như không nhanh chóng tăng cường thực lực, tương lai chúng ta sao có thể cùng Vũ Hồn Điện chống lại được? Hơn nữa ngài cũng dạy ta, đối mặt với áp lực càng lớn, tiềm lực kích phát càng dễ dàng. Lĩnh ngộ tinh túy khi chiến đấu so với tự mình tu luyện thì nhanh hơn nhiều.*"*

*Đạo sư có chút bất đắc dĩ mỉm cười nói:"*Vốn biết tiểu tử ngươi sẽ nói như vậy mà. Được rồi, ta nói cho ngươi biết. Ngươi hiện tại là sáu mươi sáu cấp, nhưng hồn lực chủ yếu là do hồn hoàn của Tiểu Vũ đem đến, thế nên ngươi cần phải có một thời gian dài để ổn định được cấp độ hồn lực này, khiến tốc độ tu luyện giảm xuống. Nếu như chỉ một mặt khổ tu, tác dụng cũng không lớn. Muốn nhanh chóng hoàn toàn dung hợp với hồn lực, cần phải thông qua chiến đấu liên miên, tốt nhất là dưới áp lực của sinh tử chiến đấu. Như vậy chẳng những kĩ xảo chiến đấu tăng tiến một bậc, mà hồn lực cũng sẽ nhanh chóng tăng lên. Mấy ngày nay ta cẩn thận nghiên cứu tình huống của Áo Tư Tạp. Hắn là một thực vật hệ hồn sư, trong năm năm tốc độ tăng hồn lực cũng không thua kém các ngươi bao nhiêu là bởi vì hắn luôn phải đối mặt với áp lực sinh tử, bức bách tiềm lực của bản thân. Không thể nghi ngờ, lựa chọn của hắn mặc dù nguy hiểm nhưng lại cực kì chính xác. Mà ngươi mặc dù năm năm này cũng ma luyện, nhưng ở dưới Sát Lục Chi Đô cái loại giết chóc này chỉ tăng cường tính công kích cùng sát tâm, không phải là một nơi đưa đến áp lực không ngừng cho ngươi. Cho nên, ta muốn ngươi đến một nơi có thể sinh ra áp lực đó.*"

*Đường Tam tò mò nói:"*Đến cùng thì nơi đó là nơi nào?*"*

*Đại sư suy nghĩ một chút rồi nói:"*Có thể nói đó là một mảnh hồn thú sâm lâm, nhưng không phải là bất kì loại hồn thú gì ngươi từng biết. Bởi vì đó là

một hòn đảo nhỏ, nơi đó có rất nhiều hồn thú cùng hồn sư kì lạ, tại hồn sư giới có rất ít người biết."

Đảo nhỏ? Đường Tam tập trung tinh thần lắng nghe đại sư nói.

*Đại sư tiếp tục nói:"*Ta nói sơ qua cho ngươi biết nó nguy hiểm như thế nào. Vũ Hồn Điện từng phái hai nghìn hồn sư đi đến hòn đảo, cố gắng hợp nhất hồn sư nơi đó. Kết quả là có đi mà không có về, sống sót trở về không quá trăm người, chết đến hai gã Phong Hào Đấu La. Địa phương đó được Vũ Hồn Điện gọi là Ma Quỷ đảo, nhưng ta lại biết tên chính thức của nó, đó được gọi là Hải Thần đảo.

------oOo------

Chương 375: Ma Quỷ đảo hay Hải Thần đảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Lamalex

Biên: A Nèo

Đại sư nói: Võ Hồn Điện gọi địa phương đó là Ma quỷ đảo, nhưng ta lại biết tên gọi chân chính của nó, Hải Thần Đảo, đây là nơi sinh hoạt của hồn sư, tự xưng là đứa con của biển."

"Sau lần bị chém giết đó, Võ Hồn Điện cũng không dám có tâm tư trở lại nữa. Nếu ta suy đoán không lầm, trên đảo này, ít nhất có một hồn sư tối cường đại, theo lời Kiếm đấu la về tối cao phong hào đấu la, là cường giả trên chín lăm cấp, thậm chí là tuyệt thế đấu la chín mươi chín cấp. Nếu không, Võ Hồn Điện gặp phải thiệt hại lớn như vậy, sao có thể không trả thù? Một nguyên nhân khác là tại sao người trên Hải Thần Đảo lại không rời khỏi nơi này."

*Đường Tam ngạc nhiên nói: "*Ở hồn sư giới còn có địa phương kỳ dị vậy ư, sao từ trước tới giờ không có nghe người nói qua?"

*Đại sư thở dài một tiếng, nói: "*Nếu có thể, ta vĩnh viễn không hy vọng ngươi và hồn sư nơi đó tiếp xúc. Trước kia ta không nghĩ rằng ngươi cùng bọn họ sẽ có quan hệ, tự nhiên sẽ không nói cho ngươi*"*

*Đường Tam hỏi: "*Người đã từng tới Hải Thần Đảo sao?*"*

*Đại sư gật gật đầu: "*Ta từng đi qua một lần. Cũng chính là thời điểm Võ Hồn Điện công kích Hải Thần Đảo. Lúc đó, ta và Bỉ Bỉ Đông còn ở một chỗ, Nghe nói có một địa phương thần kỳ như vậy, liền cùng bọn họ đi tới. Đến nơi rồi ta mới biết được, nguyên lai trong hồn sư giới còn có một đám hồn sư thần bí không một ai biết đến. Bọn họ chẳng những thần bí, hơn nữa lại cực kỳ cường đại. Ngày đó chúng ta tiếp xúc với bọn họ cảm thấy rất khó khăn *"Hải Thần Đảo sở dĩ bị Võ Hồn Điện xưng là Ma quỷ đảo, chính là vì lần chiến đấu đó. Nhưng trên thực tế, tuy rằng hồn sư của Hải Thần Đảo rất khó tiếp xúc, nhưng bọn họ lại không phải những kẻ thích giết chóc. Họ đã qua nhiều thế hệ ở đó, tự gọi là đứa con của biển, danh xưng hải hồn sư. Hải hồn sư sở dĩ có võ hồn cực kỳ kì dị, đại bộ phận là có quan hệ với thủy sinh động vật. Bởi vậy, võ hồn của họ với chúng ta có khác biệt rất lớn. Hải Thần Đảo, trong đại hải, ở phía sườn tây đại lục. Ở nơi này, hải hồn sư võ hồn thủy sinh động vật không thể nghi ngờ là có thể phát huy thực lực đến mức độ cao nhất. Trên Hải Thần Đảo, cũng có rất đông các hồn thú kỳ dị, cho nên, có thể xem nơi đó như một mảnh đặc thù sâm lâm hồn thú".*

Đường Tam hỏi: *"Ở nơi đó có bao nhiêu hồn sư?"*

Đại sư nói: *"Sống trên Hải Thần Đảo, mỗi người đều là hồn sư, thận trọng ước tính là vượt quá hai nghìn người, thậm chí nhiều hơn. Sở dĩ ta phán định nơi này có đỉnh phong cấp bậc đấu la chính là vì khi đánh chết phong hào đấu là của Võ Hồn Điện, vài người có nhắc tới Hải Thần Đại Nhân bốn chữ, mà xem biểu tình và ngữ khí, đều không phải là cầu nguyện hải thần, mà như là xưng hô một người, một người chí cao trên Hải Thần Đảo. Mà những hải hồn sư kia đều là cấp bậc phong hào đấu la, có thể khiến bọn họ cung kính, tự nhiên phải là đỉnh cấp đấu la, còn có thể là chín mươi chín cấp tuyệt thế đấu la.*

Nghe đại sư giảng thuật, trong lòng Đường Tam đã có vẻ muốn đến hải thần

*đảo đó: "*Lão sư, ý của ngài là muốn ta tới Hải Thần Đảo trải nghiệm sao?*"*

*Đại sư gật gật đầu: "*Hải Thần Đảo. Không thể nghi ngờ là đầy rẫy nguy cơ, nhưng cũng tràn ngập các loại kỳ ngộ. Hải hồn sư cũng không thích giết chóc, ngoại nhân tới đó, chỉ cần thông qua khảo nghiệm là có thể lưu lại, trở thành một hải hồn sư. Nhưng có một điều là sau khi trở thành hải hồn sư, sẽ không thể rời khỏi nơi đó, đây là quy củ của Hải Thần Đảo. Lần đó Võ Hồn Điện là phản đối phương thức này của Hải Thần Đảo, lại đánh chết một ít hải hồn sư, mới khiến hải hồn sư đáp trả mãnh liệt, toàn lực công kích, cuối cùng trở ra chỉ còn mấy trăm người mà thôi. Có thể thấy được sự cường đại của hải hồn sư. Lấy thiên phú và năng lực của ngươi, tiến vào Hải Thần Đảo, ta không lo lắng, thông qua khảo nghiệm có lẽ cũng không có vấn đề gì. Nhưng quan trọng là… ngươi trở về như thế nào. Hết thảy chỉ có thể dựa vào thực lực của ngươi mà thôi. Muốn xuyên qua đại hải quay về đại lục sẽ phải đối mặt với sự truy kích của Hải Thần Đảo. Ta phải nhắc nhở ngươi, tuyệt đại hồn sư trên Hải Thần Đảo đều là thích hợp nhất về thủy chiến. Chỉ sợ là một gã hồn đấu la hải hồn sư, ở trong đại hải, cũng có thể tiêu diệt phong hào đấu la của lục địa.Ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng ngươi có năng lực phi hành là có thể dễ dàng thoát ly nơi đó, tại Hải Thần Đảo có một loại hồn sư với võ hồn hải âu, trong đó còn có một gã cấp bậc phong hào đấu la. Tốc độ trên mặt đất tuy có thua Đường Môn Bạch Hạc Trưởng Lão, nhưng ngươi dựa vào hồn cốt phi hành thì không có cơ hội nào cả. Nếu ngươi có thể thành công từ Hải Thần Đảo trở về, vậy thì, thực lực của ngươi ở các phương diện đều có tiến bộ nhảy vọt.

Đường Tam thoáng chút do dự nói: *"Lão sư, hơn nửa năm thời gian nữa, thất tông trọng tuyển đại hội sẽ bắt đầu. Ta bây giờ rời đi, chỉ sợ không thể tham gia. Nếu như tất cả đều theo kịch bản của Võ Hồn Điện, sau này thật sự là càng khó đối phó với họ"*.

Đại sư lạnh nhạt cười, nói: *"Ngươi cho là, bằng vào lực lượng của chúng ta hiện tại là có thể ngăn trở việc tiến hành thất tông trọng tuyển đại hội của Võ Hồn Điện lần này sao? Căn bản là không có khả năng. Ít nhất trong khoảng thời gian năm năm tới, sẽ là thời kỳ hưng thịnh của Võ Hồn Điện. Bất quá, bọn họ sẽ không tùy tiện động thủ với hai đại đế quốc. Võ Hồn Điện hủy diệt Lam Điện Phách Long Vương gia tộc chúng ta cùng Thất Bảo Lưu Ly Tông kỳ thực là có chút nóng vội. Ở phương diện hồn sư dĩ nhiên Võ Hồn Điện*

chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng sở hữu vương quốc, công quốc, lại không thể so sánh với hai đại đế quốc. Chỉ cần Thiên Đấu Đế Quốc cùng Tinh La Đế Quốc liên thủ lại thì cho dù Võ Hồn Điện cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không khi đại chiến xảy ra, chỉ sợ dân số toàn đại lục sẽ giảm rất nhiều. Một khi lâm vào chiến loạn, Võ Hồn Điện chẳng những không thu được lợi ích lớn, ngược lại còn bị dân chúng căm ghét. Bởi vậy theo ta phán đoán thì Võ Hồn Điện sẽ thông qua thất tông trọng tuyển đại hội để tiến thêm một bước trong việc xác lập địa vị chí cao trong giới hồn sư. Đẩy nhanh việc hỗ trợ các vương quốc, công quốc đề cao sức mạnh của bản thân, từng bước xâm lấn lưỡng đại đế quốc mà không cần phải tập trung lực lượng hủy diệt hai đại đế quốc. Hai đại đế quốc ở trên đại lục thâm căn cố đế, muốn hoàn toàn xâm chiếm tuyệt không phải là việc có khả năng hoàn thành trong một sớm một chiều. Đồng thời, dưới áp lực khổng lồ, hai đại đế quốc cũng sẽ nỗ lực, mặc dù toàn cục là Võ Hồn Địa chiếm ưu thế, nhưng muốn xâm chiếm hai đại đế quốc cũng là một quá trình lâu dài. Lần này chúng ta cùng Võ Hồn Điện đã là kẻ thù, ngươi đánh bại Thiên Nhận Tuyết, nhất định sẽ khiến cho Võ Hồn Điện cực kỳ coi trọng. Lúc này, lựa chọn rời đi đề cao thực lực là tốt nhất. Tập trung sức mạnh rồi đánh ra một kích mới có thể mang tới lực lượng tối cường.

Nghe Đại sư phân tích, Đường Tam không khỏi liên tục gật đầu. Hắn tuy thông minh, nhưng đối với tình thế của đại lục làm sao có thể thấu triệt bằng đại sư? Âm thầm khâm phục lão sư đồng thời hắn cũng rất giật mình, lời đại sư gây cho hắn một loại cảm giác thông suốt.

*Đại sư thở dài một tiếng, nói: "*Điều ta lo lắng nhất là ngươi có thể từ Hải Thần Đảo trở về hay không. Chưa chân chính đối mặt, ngươi sẽ không minh bạch sự đáng sợ của hải hồn sư. Vũ hồn của bọn họ là hải sinh vật thuộc thủy thuộc tính, họ có vô tận năng lực kỳ dị.

Lúc này trong lòng Đường Tam đã có ý định: *"sư phụ, để ta đi. Nếu không thể vượt qua khảo nghiệm rèn luyện lần này, ta còn có thể nào đối kháng cùng Vũ Hồn Điện? Ta nhất định sẽ đem áp lực chuyển hóa thành động lực, nhanh chóng đề thăng thực lực. Khi ta trở lại cũng là thời khắc chúng ta hành động. Ám khí Đường Môn cần phải có thời gian chế tạo, bản thân ta cũng không giúp được quá nhiều. Ta tin tưởng, ta nhất định sẽ bình an từ Hải Thần Đảo trở về.*

Đại sư nở nụ cười. Hắn đã sớm đoán được sự lựa chọn của Đường Tam: "Không phải ngươi. Là các ngươi mới đúng. Chẳng lẽ ngươi cam lòng lưu lại Tiểu Vũ sao? Mang theo nàng đi cùng. Cần trải nghiệm không chỉ là ngươi. Còn có những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái. Bọn họ giống ngươi, đều đã đạt tới bình cảnh. Muốn bảo trì việc đề cao thực lực nhất định phải có sự trả giá. Hơn nữa, các ngươi cùng ở một chỗ, cũng có thể chiếu cố và ứng cứu lẫn nhau."

"Thất quái?" *Đường Tam thoáng chút sửng sốt. Khó hiểu nhìn đại sư.*

Đại sư mỉm cười: "Ta đã bàn qua với Phất Lan Đức, Mã Hồng Tuấn thì không thành vấn đề. Hôm qua, ta cũng đã cùng Trữ Tông chủ nói qua. Hắn mặc dù còn có chút do dự, nhưng ta tin tưởng có thể thuyết phục được. Tại thời điểm ngươi đi Canh Tân Thành lần trước, ta đã phái đưa một phong thư, chắc hẳn hiện tại đã tới tay Mộc Bạch cùng Trúc Thanh. Có thể nói có được trải nghiệm gian nan như vậy là cơ hội tốt với các ngươi, không phải thất quái các người cùng hành động, ta làm sao có thể yên tâm?"

Nhìn ánh mắt ôn hòa của đại sư, hai mắt Đường Tam dần trở nên mông lung. Hắn biết, lão sư vì sự đề thăng của hắn trong tương lai đã suy tính việc này. Cũng một mực vì hắn lặng lẽ làm rất nhiều, rất nhiều. Vài năm qua, tóc mai đại sư đã có chút hoa râm, trong lòng Đường Tam, địa vị đại sư tuyệt không thua gì Đường Hạo, đại sư đối với Đường Tam nỗ lực, thậm chí so với Đường Hạo, còn muốn hơn nhiều, rất nhiều…

"Đi thôi. Ngươi không phải là còn muốn quay về Hạo Thiên Tông sao? Chờ sau khi ngươi từ Hạo Thiên Tông trở về, chắc hẳn bọn Mộc Bạch cũng không sai biệt lắm tới nơi. Chỗ Trữ Tông chủ, ta còn muốn làm nhiều việc cho hắn. Bảy người bọn ngươi mới là vương bài của bọn ta để trong tương lai chống lại Võ Hồn Điện. Lần này tới Hải Thần Đảo, ta tin tưởng các ngươi nhất định sẽ thắng lợi trở về.

Mang theo Tiểu Vũ rời khỏi hoàng cung, thật lâu Đường Tam vẫn không thể kiềm chế được tâm tình, đại sư vì hắn mà lặng lẽ nỗ lực, điều này sẽ được hắn khắc gi vào tận trái tim. Hắn tự nhiên sẽ không nói gì, phần tình này, hẵn vĩnh viễn ghi tâm, trong lòng hắn chính là có hai vị phụ thân.

Trong quá trình rời hoàng cung, nhìn thấy Đường Tam, tất cả cấm vệ quân hoàng thất đều quỳ một gối hành lễ. Bởi vì bên hông Đường Tam dắt một tấm ngọc bội to cỡ bàn tay trẻ con. Ngọc bội này chính là dấu hiệu của chủ nhân, Thiên Đấu Đế Quốc Tuyết Dạ Đại Đế.

Tuyết Dạ Đại Đế muốn một lần nữa chấp chính, đồng thời cũng tuyên bố Tứ Hoàng Tử Tuyết Băng trở thành thái tử kế thừa. Tuyết Tinh Thân Vương tạm thời quản lý sự việc của Đế Quốc.

Ngày đó, lúc Tuyết Dạ Đại Đế tỉnh lại, Đường Tam tự nhiên đoán được chuyện gì xảy ra. Trữ Phong Trí sở dĩ khiến hắn rời phòng chính là để bảo hộ hắn. Tuy Đường Tam không biết Trữ Phong Trí làm thế nào, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng, vị tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông này nhất định đã sử dụng thủ đoạn đặc thù để kích phát tiềm năng sinh mệnh của Tuyết Dạ Đại Đế. Làm như vậy, dĩ nhiên có thể khiến vị đế vương này nhanh chóng tỉnh táo lại để chủ trì đại cục, nhưng chắc chắn sự suy kiệt sẽ càng nhanh hơn khiến sinh mệnh càng thêm ngắn ngủi. Mà chuyện này, Tuyết Dạ Đại Đế khi tỉnh lại sẽ không rõ, nhưng thân là đế vương, mặc dù lúc đó không rõ, nhưng thời điểm sau này nhất định sẽ thông suốt. Tuy rằng hiện tại hắn cần dựa vào Thất Bảo Lưu Ly Tông, nhưng tương lai ai có thể nói trước được? Việc này tất nhiên sẽ trở thành chuyện của hoàng thất cùng Thất Bảo Lưu Ly Tông (ý của câu này là TPT kích phát tiềm lực của TD sẽ khiến hoàng thất có suy nghĩ khác, có thể gây bất hòa trong tương lai giữa Đế quốc và lưu ly tông - Dangneo).

Trữ Phong Trí quyết đoán khiến Đường Tam thực sự khâm phục, hắn tự đem mình rời khỏi đó trước tiên, có thể thấy được thiện ý đối với Đường Môn. Việc này khiến cho mình sẽ phải quan tâm Trữ Vinh Vinh nhiều hơn, mà kỳ thật đó chính là quan tâm tới Thất Bảo Lưu Ly Tông. Bất luận Trữ Phong Trí có nguyện ý thừa nhận hay không, từ khi bị Võ Hồn Điện tập kích, Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng đã bắt đầu từ thịnh chuyển suy, giống như Hạo Thiên Tông lúc trước, tựa như mỗi tông môn cường đại đều phải trải qua quá trình đó.

Mà Đường Môn lại không giống với các tông môn hồn sư khác, chẳng những có quan hệ cực kỳ mật thiết với Sử Lai Khắc học viện, mà sự tình vừa rồi có

tác dụng quyết định, có thể nói là cứu Tuyết Dạ Đại Đế cùng cả hoàng thất của Thiên Đấu Đế Quốc. Tuy rằng Tuyết Dạ Đại Đế cũng không phong thưởng quá mức, nhưng phần ân tình này hắn tự nhiên sẽ không quên. Từ góc độ khác suy xét, cũng giống với Thất Bảo Lưu Ly Tông đối với Hoàng Thất của Thiên Đấu Đế Quốc, Đường Môn dù còn non trẻ nhưng có thể sau này nó sẽ giống Thất Bảo Lưu Ly Tông, trở thành hai tông môn trấn thủ của Hoàng Thất. Chỉ cần tương lai Đường Môn có cống hiến đủ với đế quốc, thì địa vị của nó tại Thiên Đấu là vô hạn lượng.

Có những thâm ý này, Đường Tam đối với sức mạnh bản thân càng thêm khát vọng, bất luận Thiên Đấu Đế Quốc sau này đối với mình như thế nào, nhưng nếu mình không duy trì được thực lực cường đại thì tất cả đều chỉ là hư ảo mà thôi. Mà muốn đối phó với Võ Hồn Điện, hắn cũng cần nhờ đến nhân lực, vật lực khổng lồ của Thiên Đấu Đế Quốc. Đường Môn nếu lựa chọn dựa vào Thiên Đấu Đế Quốc, tương lai chính là vui buồn cùng nhau.

Về phần thái tử Tuyết Băng, Đường Tam ngược lại không lo lắng, cho dù không bao lâu nữa, hắn sẽ tiếp vị Tuyết Dạ Đại Đế, chỉ cần hắn không phải thằng ngốc, thì vận mệnh tuyệt đối sẽ không thay đổi. Vẫn liên tục bị Tuyết Thanh Hà giả mạo áp chế, nhưng lại có thể không chết, ẩn sâu suy nghĩ, một người như vậy tuy rằng ở chung thì không tốt, nhưng ít ra hắn đủ tư cách của một đế vương. Nói về tương lai, cho dù không ở được Thiên Đấu Đế Quốc nữa, Đường Môn muốn âm thầm di chuyển cũng không phải là việc khó. Chớ quên, lão đại Sử Lai Khắc Thất Quái, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch chính là hoàng tử của Tinh La Đế Quốc

Trên đường quay về tông môn, Đường Tam suy nghĩ rất nhiều. Đem các loại sự tình nhất nhất suy tính trước sau, hắn càng cảm giác được đại sư nhìn xa trông rộng, mình tạm thời rời đi, chẳng những có thể làm dịu quan hệ giữa Thiên Đấu Đế Quốc và Võ Hồn Điện, hơn nữa cũng tránh việc mình ở nơi đầu sóng ngọn gió, Ai có thể biết được Võ Hồn Điện có phái cao thủ đến ám sát mình không?

Mà hiện tại, Võ Hồn Điện đối với việc mình thành lập Đường Môn còn không rõ, chỉ cần mình rời đi, Đường Môn lại càng dễ dàng tiến nhập thời kỳ phát triển bình ổn. Có Thất Bảo Lưu Ly Tông cùng hoàng thất hỗ trợ, mình có ở lại hay không căn bản không phải vấn đề lớn.

Thông suốt mọi thứ, Đường Tam cũng đã kiên định rằng chính mình phải đi con đường riêng một đoạn thời gian, gia tăng thực lực, vững chắc phát triển Đường Môn mới là lựa chọn tốt nhất. Gấp gáp chỉ đổi lấy sự hủy diệt.

Cho dù hiện tại Hạo Thiên Tông có sáu vị cường giả phong hào đấu la, nhưng ngày đó nghe lời của Kiếm đấu la Trần Tâm, Đường Tam mới hiểu được vì sao lúc trước gia gia lại lựa chọn nhượng bộ thoái ẩn. Gần trăm năm, hiện tại Hạo Thiên Tông có thể nói đạt được thực lực cực mạnh, có đến sáu vị phong hào đấu la. Nhưng thực tế, ngoại trừ tông chủ Đường Khiếu, năm vị trưởng lão cũng chỉ là phong hào đấu la mà thôi, với tuổi của bọn họ, căn bản không có khả năng đột phá chín mươi lăm cấp, cho dù là Đường Khiếu, năm mươi năm nữa sợ cũng không đạt được chín mươi chín cấp. Như thế làm sao có thể đối chọi được với Võ Hồn Điện? Ai có thể biết được họ còn ẩn tàng bao nhiêu tuyệt thế cường giả?

Bất tri bất giác, Đường Tam đã mang Tiểu Vũ về tới Đường Môn, vừa tiến vào đại môn, đã nghe một tiếng kêu thảm "A---, Trầm Hương muội muội, ngươi không thể đối với ta như vậy a! Cho dù là không đồng ý, cũng không thể đánh ta, có đúng hay không?"

"Phì, ai là Trầm Hương muội muội của ngươi, sao ngươi không chết đi, mập mạp chết tiệt, dám đến gặp gia gia ta nói năng lung tung, ta không đùa với ngươi."

Mắt thấy một bóng đen to lớn nhằm mình lao tới, Đường Tam không khỏi mỉm cười, vung tay đẩy sang một bên, động tác còn chưa hoàn thành, một đạo thân ảnh bạch sắc đã lao tới, một cước đá vào phần thịt phía sau của bóng đen.

"Các ngươi lại gây chuyện hả?" Đường Tam có chút bất đắc dĩ đem Mã Hồng Tuấn kéo đến bên người, thân ảnh to tròn này đương nhiên là Mập Mạp. Mã Hồng Tuấn cũng rất cơ trí, gấp rút chuyển thân, trốn sau lưng Đường Tam và Tiểu Vũ. Nhìn trộm về thân ảnh màu trắng phía trước Đường Tam, đúng là cháu gái của Mẫn đường Đường chủ Bạch Hạc, Bạch Trầm Hương

Bạch Trầm Hương hai tay chống nạnh, bộ dáng phẫn nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đỏ bừng, giống như là thoa son, khiến cho khuôn mặt vốn rất đẹp của nàng càng thêm rung động lòng người.

Mắt thấy Mập Mạp trốn vào sau lưng Đường Tam cùng Tiểu Vũ, nàng vẫn không chịu bỏ qua: *"Mập Mạp chết tiệt, ngươi đi ra đây cho ta. Có bản lĩnh thì đừng trốn sau lưng tông chủ. Biểu ca, người phải làm chủ cho ta. Mập Mạp chết tiệt này muốn hại chết ta."*

Đường Tam cười ha ha, chặn lại nói: *"Tốt, tốt, ta làm chủ cho ngươi. Ngươi bớt giận đã, nói cho ta Mập Mạp đến cùng đã làm chuyện gì thương thiên hoại lý, khiến cho ngươi tức giận đến vậy a!"*

Mã Hồng Tuấn nhanh chóng chui ra, vừa định mở miệng, đã bị Bạch Trầm Hương hung hăng trừng mắt. Nói cũng kỳ quái, Mã Hồng Tuấn ngày thường luôn cười hì hì, nhưng trên thực tế, tâm vững như sắt, trong Sử Lai Khắc Thất Quái, chỉ sợ là cũng chỉ kém Mộc Bạch và Đường Tam một chút mà thôi. Đối với ngoại nhân, nửa điểm cũng không nhún nhường. Nhưng đối mặt với Bạch Trầm Hương tràn ngập dỗi hờn lại là mang dáng vẻ vò đầu bứt tai, nói không nên lời,

Âm thanh Bạch Trầm Hương lanh lảnh nói: *"Mập Mạp chết tiệt này, vậy mà dám hướng gia gia ta cầu hôn. Chẳng hiểu vì sao Gia gia lại đáp ứng nữa chứ. Còn bảo ta đối tốt với hắn một chút nữa. Biểu ca, người phải làm chủ cho ta. Mập Mạp chết tiệt này rõ ràng là không có hảo tâm. Ta thà gả cho chó cho lợn còn hơn gả cho hắn."*

Nghe Bạch Trầm Hương nói những lời này, Đường Tam cũng không sửng sốt, Mập Mạp hướng về phía Bạch Hạc cầu hôn, hắn có thể lý giải, tuy rằng thủ đoạn có trực tiếp một chút, nhưng có thể được Bạch Hạc tán thành, tự nhiên là một kết quả tốt. Nhưng khiến cho Đường Tam khó hiểu hơn là, vì sao Bạch Hạc đáp ứng lại không cùng Bạch Trầm Hương trao đổi. Điều này có chút kỳ quái.

Phải biết rằng. tuy rằng kém Tiểu Vũ nhưng Bạch Trầm Hương cũng là quốc sắc thiên hương, tự nhiên tầm mắt cực cao, Mập Mạp ngoại hình lại không tính là tao nhã, chẳng lẽ là do Mập Mạp cũng là một đường chủ của Đường

Môn? Bạch Hạc dù nói thế nào cũng là Mẫn tộc Tộc trưởng, huống chi lại chính là gia gia nàng.

Thấy Bạch Trầm Hương muốn khóc, Đường Tam chặn lại nói: *"Trầm Hương, gia gia thật sự đã đáp ứng hôn nhân của các ngươi?"*

Bạch Trầm Hương hung hăng gật đầu *"Không biết Mập Mạp chết tiệt này dùng bùa mê thuốc lú mà gia gia thực sự lại đáp ứng. Ta đi tìm gia gia lý luận, vậy mà gia gia còn nói, hắn là người tốt, ở chung sống chung sẽ thành quen, còn thấy hắn có nhiều ưu điểm. Mập Mạp chết tiệt này có cái gì là ưu điểm? Một cục mỡ béo sao?"*

Mã Hồng Tuấn có chút không nhẫn nhịn được "Trầm Hương muội muội, muội không thể nói như vậy a! Ưu điểm của ta rất nhiều. Người ta vẫn đều gọi ta là không nhuốm bụi trần tiểu lang quân, thành thật tin cậy mỹ thiếu niên."

"Phì ----, xem ra da mặt ngươi so với góc tường thành còn muốn dày gấp ba, không biết xấu hổ. Chưa bao giờ thấy người không biết xấu hổ như ngươi. Hừ, cho dù thế nào ta cũng không lấy chồng. Gia gia đáp ứng ta cũng không, cùng lắm ta rời nhà trốn đi."

Đường Tam có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: *"Được rồi, Trầm Hương muội muội, ngươi cũng đừng nóng giận. Ta đi nói chuyện với gia gia ngươi, chỉ cần ngươi không nguyện ý, không ai ép buộc được ngươi, Mập Mạp cũng sẽ không."*

Mã Hồng Tuấn trợn to mắt nhìn Đường Tam *"Tam ca, ngươi thật là, ta thật sự phải vất vả lắm mới được Bạch trưởng lão đồng ý."*

Đường Tam hướng ánh mắt về phía Mập Mạp ra hiệu: *"Cảm tình đến từ hai phía, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn miễn cưỡng Trầm Hương sao?"*

Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút, hắn ở cùng Đường Tam mấy năm, thấy ánh mắt Đường Tam truyền đạt, cũng không nói gì nữa.

Bạch Trầm Hương rõ ràng thả lỏng rất nhiều, nhìn Đường Tam cùng Tiểu Vũ

bên cạnh, lại hung hăng trừng mắt liếc Mập Mạp một cái nói: *"Biểu ca, chuyện này nhờ người, bất luận thế nào, người cũng phải thay ta làm chủ, chúng ta quyết định thế nhé."*

Đường Tam mỉm cười gật đầu *"Yên tâm đi, ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi không muốn, không ai miễn cường được ngươi."*

Bạch Trầm Hương hết sức cao hứng rời đi, Đường Tam là Đường Môn môn chủ, lời nói tự nhiên là rất có phân lượng.

Đợi cho Bạch Trầm Hương lanh lợi đi khỏi, Mã Hồng Tuấn nhịn không được hỏi: *"Tam ca, ngươi đây là……"*

Đường Tam liếc mắt nhìn hắn, nói: *"Dưa hái xanh không ngọt. Phương pháp của ngươi tuy rằng trực tiếp, nhưng không được nóng vội, nếu không lại phản tác dụng. Gia gia nàng chẳng phải đã đáp ứng các ngươi rồi sao? Cứ như vậy, ngươi theo đuổi Trầm Hương cũng bị nàng hết sức cản trở mà thôi. Ta sẽ giúp ngươi, nhưng có thể giành được tâm hồn của nàng hay không thì phải trông cậy vào bổn sự của người thôi."*

Mập Mạp gắng sức gật đầu: *" Tam ca, ta lần này là thật tâm. Ta cam đoan đối tốt với nàng. Ta nghe lời ngươi, nhất định mang thành ý cảm động nàng."* Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trên mặt hắn biểu tình rõ ràng có chút chán nản, hiển nhiên ngay cả hắn cũng không xem trọng chính mình, luận về ngoại hình, quả thật hắn kém Bạch Trầm Hương xa lắc.

Đường Tam hạ giọng, nói mấy câu bên tai Mã Hồng Tuấn, hắn bắt đầu là ngạc nhiên, một lát sau nhất thời vui sướng: *"Tam ca, ngươi nói thật chứ?"*

Đường Tam gật gật đầu: *"Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta, chỉ ngươi là không có nơi chốn, có thể giúp đương nhiên ta sẽ giúp ngươi. Bất quá vẫn là câu nói kia, thành hay không là chính ngươi. Ngươi phải nhớ kỹ những lời này, hoạn nạn thấy chân tình. Nhớ rõ Tiểu Áo là thế nào có được tình yêu của Trữ Vinh Vinh? Xuất ra chân tình thật lòng của ngươi đi."*

Lưu lại Mã Hồng Tuấn hưng phấn suy tư, Đường Tam mang theo Tiểu Vũ trở lại tông chủ phủ, truyền lệnh cho tông môn đệ tử, triệu kiến các đường

chủ.

Không lâu sau, Mẫn đường Đường chủ Bạch Hạc, Dược đường Đường chủ Dương Vô Địch, Ngự đường Đường chủ Ngưu Cao, Lực đường Đường chủ Thái Thản cùng với Võ đường Đường chủ Mã Ngọc Tuấn, và đồng cấp bậc Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp đều tới nghị sự đại sảnh của tông chủ phủ.

Đường Tam ngồi ngay ngắn ở chủ vị, mọi người hành lễ rồi ngồi vào chỗ, tông môn có tông môn quy củ, lễ nghi này là do tứ tông tộc bốn vị tộc trưởng chủ động yêu cầu.

"Thái Đường chủ, Lâu Cao trưởng lão bận việc gì?" Đường Tam thấy Lâu Cao không đến cùng Thái Thản, hướng đến hỏi.

Thái Thản cười khổ nói: *"Lâu Cao, lão gia hỏa này, đối với chú tạo si mê hơn ta nhiều. Mấy ngày này hắn đúng là không để ý đến chuyện bên ngoài, cả ngày đốc thúc Đường Môn đệ tử chú tạo. Bất quá, có hắn, ta cũng thoải mái không ít."*

Đường Tam gật đầu, lúc này mới chuyển hướng tới mọi người: *"Trước mắt, Đường Môn chúng ta đã xem như đi vào quỹ đạo, không lâu sau, nhóm ám khí đầu tiên sẽ được chế tạo xong. Chúng ta tạm thời sẽ không thu nhận môn nhân đệ tử. Lần này mời mọi người đến, chủ yếu là có chuyện muốn cùng thương nghị. Hôm nay, ta cùng với lão sư trao đổi, trước mắt, vài người Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta, thực lực đều đạt tới bình cảnh, nghĩ muốn bảo trì tốc độ đề thăng, cần tìm lối đi khác. Ta tính toán, đem sự vụ Đường Môn tạm thời giao cho bốn vị trưởng lão, khởi hành tới một địa phương thích hợp tu luyện một thời gian. Không chỉ có ta, Vinh Vinh, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn đều đi cùng."*

Ngự Đường Đường chủ Ngưu Cao nói: *"Cố gắng tu luyện là chuyện tốt, bất quá, Tông chủ, ngươi muốn đi bao lâu?"*

Đường Tam nói: *"Ta cũng không biết. Địa phương kia đích xác là nguy hiểm. Chính là muốn một nơi mang tới áp lực, mới có lợi cho việc đề thăng thực lực. Về mặt bao lâu có khả năng trở về, ta cũng không nói được. Về phương diện hậu cần, Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp đều đi theo ta, ta sẽ nhờ Trữ Tông*

chủ cùng bệ hạ chiếu cố Đường Môn."

Nghe Đường Tam nói không biết là đi bao lâu, bốn vị trưởng lão đều có chút trầm mặc. Một lúc lâu sau, Dương Vô Địch mở miệng trước, nói: *"Tông chủ, các người cứ đi đi. Đường Môn giao cho chúng ta, Đường Môn còn, chúng ta còn."* Ngữ khí của hắn giống như đang nói với Phá Hồn Thương của mình, nhân còn thương ở, thương hủy nhân vong. Tuy rằng bình thường Dương Vô Địch không nói nhiều lắm, nhưng lời hắn nói rất có phân lượng.

Thái Thản nói: *"Tông chủ, chúng ta đều hiểu, ngươi vì muốn mạnh hơn, trong tương lai đối kháng được với Võ Hồn Điện mới quyết định đi tu luyện. Nhưng ngươi cũng không thể quên, thân là đầu não của Đường Môn, trên người trách nhiệm trọng đại. Đường Môn không thể trong thời gian dài quần long vô thủ."*

Đường Tam gật đâu, đem lời đại sư hôm nay phân tích đối với cục diện đại lục thuật lại một lần: *"Ta hiểu được sự lo lắng của các vị trưởng lão. Dương trưởng lão từng cùng ta đối mặt với địch nhân Võ Hồn Điện. Tin tưởng rằng các người cũng đều rõ ràng thế lực của Võ Hồn Điện hết sức to lớn. Theo bất luận góc độ, chúng ta hoàn toàn ở thế yếu, Đường Môn cần cường giả, nếu thế hệ trẻ chúng ta mà không thật nhanh trưởng thành, tương lai sẽ càng thêm bị động. Ta đã cân nhắc rõ ràng và cũng tin tưởng, bất luận đối mặt với nguy hiểm thế nào, chúng ta nhất định còn sống trở về."*

Thái Thản suy tư một lát, dứt khoát nói: *"Tốt lắm, Tông chủ, các ngươi cứ yên tâm đi thôi. Đường Môn giao cho chúng ta. Cứ theo thương lượng của chúng ta, đem Dược Đường dược vật kết hợp với Lực Đường chế tác ám khí kết hợp, chế tạo một nhóm ám khí hoàn mỹ. Đầu tiên trang bị cho Thất Bảo Lưu Ly Tông, sau đó trang bị cho bản thân. Sau nữa sẽ bán cho Thiên Đấu Đế Quốc hoàng thất. Muốn chế tác lượng lớn ám khí, cũng cần một khoảng thời gian rất dài. Tin tưởng, cũng là thời điểm các ngươi trở về, Đường Môn chúng ta sẽ chân chính đứng vững trên đôi chân chính mình."*

Đường Tam nói: *"Ta cùng lão sư thương lượng qua, trong tương lai, Đường Môn chúng ta theo Sử Lai Khắc học viện thông qua khảo nghiệm tuyển nhận đệ tử. Do lão sư bọn họ tiến cử vào Đường Môn. Như vậy, chúng ta có thể bảo trì được chất lượng của Đường Môn đệ tử. Mã Hồng Tuấn đi cùng ta,*

tạm thời Ngưu Bôn thúc thúc sẽ phụ trách Võ Đường."

Ở đời đệ tử thứ hai của Đơn Chúc Tứ Tông thì Ngưu Bôn xem như là người xuất sắc nhất.

Kế tiếp, cả hội nghị quay chung quay lộ tuyến phát triển của Đường Môn trong tương lai cùng với việc triển khai chi tiết các phương diện, Đường Tam chuẩn bị rời đi trong thời gian không ngắn, trước khi đi, hắn nhất thiết phải đem toàn bộ suy nghĩ của mình thương lượng tốt với bốn vị trưởng lão. Bảo đảm trong khoảng thời gian hắn rời đi, Đường Môn vẫn mạnh mẽ phát triển.

Giống như lời của đại sư, Đường Môn đã đi theo quỹ đạo, bất luận là Thất Bảo Lưu Ly Tông hay Thiên Đấu Đế Quốc hoàng thất, đều là hỗ trợ Đường Môn vô điều kiện. Tương lai Đường Môn đạt tới trình độ nào, đều là phụ thuộc vào bọn Đường Tam đạt được thành tựu thế nào. Tông môn có phong hào đấu la hoàn toàn bất đồng với tông môn không có, mà có được tuyệt thế phong hào đấu la thì càng thêm bất đồng. Tiềm lực của Sử Lai Khắc Thất Quái là cực lớn, nhưng đem tiềm lực chuyển hóa thành thực lực thế nào, cùng Võ Hồn Điện chính diện đối mặt, mới là vấn đề trọng yếu của Đường Tam.

Màn đêm buông xuống, Đường Tam đem Tiểu Vũ ngủ say trong lồng ngực về phòng, đang chuẩn bị tu luyện thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Một âm thanh trầm thấp vang lên: *"Tông chủ, ngươi nghỉ chưa?"*

Đường Tam rời phòng ngủ, đi ra phòng khách: *"Dương trưởng lão, ngài vào đi."* Hắn đã sớm đoán được Dương Vô Địch sẽ đến tìm mình, chỉ là không xác định được thời gian mà thôi.

Dương Vô Địch đẩy cửa vào, tính cách hắn luôn thẳng thắn, tựa như hắn với phá hồn thương giống nhau: *"Tông chủ, ta có chuyện muốn nói."*

Đường Tam ra hiệu mời ngồi: *"Trưởng lão mời nói."*

Dương Vô Địch không ngồi xuống, đứng ở đó trầm ngâm một lát, rồi nói: *"Có phải ngươi rất kỳ quái, vì sao ta có thể giải độc cho Tuyết Dạ Đại Đế?"*

Đường Tam nói: *"Nói vậy chắc hẳn độc dược kia và Dược Đường có quan*

hệ. Hoặc là nói cùng quan hệ với trưởng lão tông tộc. Chuyện này không có gì, trưởng lão không muốn không cần phải nói. Ta tin ngài."

Dương Vô Địch lắc đầu, nói: "Không, chuyện này ta phải nói với người. Ta không hy vọng vì một kẻ phản đồ trong tộc mà ảnh hưởng đến quan hệ của Đường Môn và Thiên Đấu Đế Quốc trong tương lai."

"Phản đồ?" Đường Tam trong lòng khẽ động, đã đoán được sơ lược.

Dương Vô Địch trong mắt buồn bã, đây là lần đầu Đường Tam thấy được vẻ mặt đó của lão nhân cương liệt này: "Đúng vậy, độc dược mà Tuyết Dạ Đại Đế mắc phải, chính là do Dược Đường của ta chế tác. Hoặc có thể nói là một trong cấm kỵ kịch độc của tộc, tên là thất thải ban lai. Loại kịch độc này thông qua phối hợp bảy loại dược vật bản chất không độc mà thành. Đặc điểm lớn nhất là khả năng che dấu rất cường đại. Bởi vì chế tạo nó là bảy loại tài liệu không độc, có thể dựa theo liều lượng đưa dần vào khi ăn uống. Cho dù là người cẩn thận, cũng sẽ bất tri bất giác bị nó xâm nhập. Hơn nữa, một khi ăn vào đủ bảy thứ dược vật, sẽ lập tức phát độc. Bắt đầu cũng không kịch liệt, nhưng người trúng độc sẽ có cảm giác cực kỳ thống khổ, thất thải ban lai không ngừng tiêu hao sinh mệnh lực, đến lúc sinh mệnh kết thúc mới thôi.

------oOo------

Chương 376: Lai lịch của ba vị tuyệt thế Đấu La

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Né (newteen)

Biên: A Lót

Hiệu đính: A Lót

Thanh âm Dương Vô Địch thập phần trầm thấp, Đường Tam chú ý tới, tại thời điểm lão nói chuyện, y phục trên người đã có chút chấn động, hiển nhiên là dưới áp lực mạnh mẽ đã làm cho mình bị chấn động.

"Bởi vì phối phương rất đa dạng, hỗn độn độc vốn là khó giải trừ nhất, mà loại kịch độc này là do Phá Chi Nhất Tộc chúng ta nghiên cứu nhiều năm mà thành, ngoại nhân càng không có khả năng giải được, cho dù là uống thuốc giải cấp bậc thiên tài địa bảo cũng chỉ có thể áp chế nhất thời, mà khi phản phệ, phát tác càng thêm lợi hại. Nếu không có Độc Cô Bác lấy phương pháp dĩ độc công độc, cho dù là mười Tuyết Dạ Đại đế cũng sớm bị mất mạng.

Loại kịch độc này sau khi được nghiên cứu, bởi vì quá bá đạo, bị liệt vào một trong cấm kỵ dược vật của bản tộc.Năm đó, sau khi Hạo Thiên tông phong bế, đơn chúc tính tứ tông tộc chúng ta không thể không sụp đổ, chúng ta đã bị Vũ Hồn Điện tập kích. Lúc đó, không chỉ có đứa con duy nhất của ta chết thảm trong trận chiến đó, đệ đệ Dương Vô Song của ta cũng bị bọn họ bắt đi. Từ đó đến nay không có tin tức.Thất thải ban lan độc này, tại Phá Chi Nhất Tộc, cũng chỉ có ta cùng với Vô Song có thể sử dụng.Khi ta từ trên người Tuyết Dạ Đại đế nhìn thấy loại kịch độc này mới biết được, nguyên lai Vô Song hắn chưa chết, mà trở thành chó săn của Vũ Hồn Điện."

Nói tới đây, Dương Vô Địch tạm dừng một chút, trong mắt giống như có một ngọn lửa màu đen lóe lên, *"Ta thà rằng hắn đã chết, cũng không hi vọng hắn trở thành tay sai cho Vũ Hồn Điện."*

Đường Tam than nhẹ một tiếng, *"Sinh mệnh là đáng quý.Có lẽ hắn cũng có nỗi niềm khó nói.Chuyện này vẫn là do Hạo Thiên tông cùng Vũ Hồn Điện gây ra.Trưởng lão, ngài đừng suy nghĩ nhiều."*

Dương Vô Địch trầm mặc một chút, nhìn Đường Tam, nói: *"Tông chủ, nếu tương lai có một ngày gặp được hắn.Xin cho ta tự tay giết chết hắn."* Nói xong câu đó, ánh mắt lão chợt trở nên lăng lệ, hơi hướng Đường Tam thi lễ sau đó nhanh chóng bước đi.

Nhìn bóng dáng có chút tịch mịch mà lãnh ngạo của Dương Vô Địch, Đường Tam trong lòng âm thầm cảm thán.

"Lão sơn dương kia tính tình vẫn còn cố chấp như vậy a.Ân…" Một thanh âm đột nhiên xuất hiện dọa Đường Tam nhảy dựng lên.Ánh mắt hắn chăm chú nhìn lại, thân thể rất nhanh lui về phía sau, che trước cửa phòng ngủ của

mình.Trong phòng Tiểu Vũ đang ngủ, đối phương có thể thần không biết quỷ không hay tới nơi đây vậy mà hắn không phát hiện được.Lông tơ dựng đứng cả lên, mồ hôi đầm đìa trước ngực.

"Là ta." Bóng trắng chợt lóe.Trước mặt Đường Tam đã xuất hiện một người.Chính là đường chủ Mẫn Đường Bạch Hạc.

Thấy là người một nhà, Đường Tam không khỏi thở phào nhẹ nhõm.*"Cữu gia gia, ngài muốn dọa chết ta sao.Ta biết có ai có bổn sự lớn như ngài chứ.Ta tuy rằng không cố ý thôi động, nhưng tinh thần lực cũng có thể tra xét đến trong phạm vi trăm mét.Có thể không kinh động ta mà tiến vào, chỉ sợ cũng chỉ có ngài."*

Bạch Hạc mỉm cười. Nói: *"Không cần quá mức tin tưởng vào tinh thần lực.Bất cứ hình thức điều tra gì đều cũng có điểm mù.Tinh thần lực cũng không ngoại lệ.Khi tốc độ của ta đạt tới trình độ nhất định, lại thông qua một chút kỹ xảo, chỉ cần ngươi không thập phần chú ý, sẽ rất khó phát hiện."*

Đường Tam cười nói: *"Trong giới hồn sư.Cũng chỉ sợ không có người nào có thể cùng ngài so đấu tốc độ.Ngài vừa rồi nói là có ý tứ gì? Dương trưởng lão.Hắn…"*

Bạch Hạc thở dài một tiếng.Nói: *"Phá Chi Nhất Tộc nguyên bổn chính là Dương Vô Địch, Dương Vô Song huynh đệ hai người chủ trì.Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.Dương vô song bị bắt.Cũng bởi vì bảo vệ cho Dương Vô Địch.Huynh đệ hai người cảm tình vô cùng tốt.Tông chủ.Nếu tương lai chúng ta thực sự đối đầu với Dương Vô Song.Có thể nể mặt ta tha cho hắn một mạng không?"*

Đường Tam yên lặng gật đầu.

Bạch Hạc tiếp tục nói: *"Ta tới tìm ngươi kỳ thật không phải vì chuyện của lão sơn dương. Mà là vì Trầm Hương.Hôm nay nó có nói lung tung gì với ngươi không?"*

Đường Tam lắc đầu.*"Cũng không tính là nói lung tung.Chính là ta không rõ.Mập mạp làm sao đả động được ngài.Khiến cho ngài đem tâm can bảo bối*

của mình gả cho hắn? Hay là ngài chỉ đùa với hắn một chút?"

Bạch Hạc thở dài một tiếng.*"Tại sao ta lại lấy loại sự tình này mà đùa giỡn cơ chứ? Ta thực sự đáp ứng hắn.Cũng không phải bởi vì quan hệ giữa ngươi và hắn.Mà là suy nghĩ cho Mẫn Chi Nhất Tộc chúng ta.Ta chỉ đối với Mã Hồng Tuấn đưa ra một điều kiện. Tương lai, nếu hắn cùng Trầm Hương có con.Phải để một đứa con trai kế thừa vũ hồn phượng hoàng của hắn đến kế thừa vị trí Tộc trưởng của Mẫn Chi Nhất Tộc.Cùng mang họ Bạch của Trầm Hương."*

Nghe Bạch Hạc nói như vậy, Đường Tam nhất thời tỉnh ngộ.Thì ra là thế, vị cữu công này có thể nói là nhìn xa trong rộng.Ngoại hình Mập mạp tuy rằng kém một chút, không xứng với Trầm Hương, nhưng không nên quên, hắn chính là người có được siêu cấp vũ hồn Phượng Hoàng.Theo phẩm chất mà nói, có thể cùng Thiên Sứ Sáu Cánh so sánh, cho dù có kém, cũng chỉ là chút xíu a.

Huống chi, Phương Hoàng là bách điểu chi vương.Mẫn Chi Nhất Tộc vũ hồn Tiêm Vĩ Vũ Yến tuy rằng tốc độ tuyệt giai, nhưng cùng Phượng hoàng so sánh, vẫn là kém quá xa. Bạch Hạc là muốn thông qua Mã Hồng Tuấn để cải thiện truyền thừa vũ hồn của Mẫn Chi Nhất Tộc a! Khó trách lão nguyện ý hi sinh hạnh phúc của Bạch Trầm Hương.Hơn nữa, có hạnh phúc hay không vẫn chưa biết, có Đường Tam ở đó, sợ Mã Hồng Tuấn đối với Bạch Trầm Hương không tốt sao? Bạch Hạc rõ ràng suy nghĩ trước sau mới đưa ra quyết định này.Ai cũng đều có tư tâm, tại phương diện này, Đường Tam cũng không nói thêm gì.

"Nguyên lai là như vậy.Chỉ cần chính mập mạp đồng ý, ta cũng không có ý kiến.Bất quá, ta cũng muốn ngài hy vọng Trầm hương có thể có được hạnh phúc.Lần này chúng ta xuất ngoại lịch lãm, ngoại trừ Mập Mạp, đều là có đôi có cặp.Vậy mang theo Trầm Hương cùng đi nữa.Để cho bọn họ tìm hiểu nhau cũng tốt, quá trình bồi dưỡng tình cảm, Mập mạp nhất định bảo hộ nàng thật tốt.Ngài thấy sao?"

Bạch Hạc nghe vậy mừng rỡ, cười khổ nói: *"Ta lo lắng nhất chính là hài tử Trầm Hương này không tiếp thụ được.Từ nhỏ nó đã bị ta làm hư.Bất quá, ở thiên phú tu luyện vũ hồn cũng khá tốt."*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Quyết định như vậy đi."* Mang Bạch Trầm Hương tham dự chuyến đi lịch lãm này, chính là lời hứa của Đường Tam với Mã Hồng Tuấn.Cảm tình là cần thời gian bồi dưỡng, về phần bọn họ có nảy sinh tình cảm hay không, thì còn phải xem bổn sự của Mã Hồng Tuấn.Bạch Trầm Hương về công phòng lưỡng diện tuy rằng không mạnh, nhưng tốc độ cực nhanh, tuyệt đối đủ tư cách là một trinh sát hồn sư.Bằng vào tốc độ, dưới tình huống bình thường cũng đủ để tự mình bảo vệ.

Ba ngày sau, Đường Tam sau khi xử lý tốt toàn bộ tông môn sự vụ, mang theo Tiểu Vũ cùng tượng thần Lâu Cao một chỗ, ly khai Thiên Đấu thành.Trước khi đi đến Hải Thần đảo, hắn phải về Hạo Thiên tông một chuyến.

Trong đại sảnh nghị sự của tòa Giáo Hoàng Điện giống như ngưng kết một tầng sương lạnh.Đại sảnh chỉ có ba người.Ngồi ngay ngắn ở chủ vị là Giáo Hoàng Bỉ Bỉ Đông.Đứng câm lặng sau lưng nàng là Vũ Hồn Điện thánh nữ Hồ Liệt Na.Cùng với một thiếu nữ tóc vàng đã thay nữ phục, tư thế oai hùng hiên ngang, Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhân Tuyết đứng đối diện với Bỉ Bỉ Đông, cách ngoài mười thước.Sự tĩnh mịnh trong phòng nghị sự đã rất lâu.Ánh mắt sắc bén của Bỉ Bỉ Đông thủy chung vẫn tập trung trên mặt Thiên Nhận Tuyết.Nhưng Thiên Nhận Tuyết không mảy may nhường nhịn nhìn chằm chằm nàng.Hai người không ai mở miệng, nhưng khí thế áp bức lại khiến cho Hồ Liệt Na phía sau Bỉ Bỉ Đông sinh ra cảm giác không thể hô hấp.

"Liệt Na, ngươi ra ngoài trước đi." Bỉ Bỉ Đông phất tay.Trong mắt nàng giống như đang có gì đó mất mát.

Hồ Liệt Na âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cung kính vâng một tiếng, nhanh chóng ly khai nghị sự đại sảnh.Cho đến khi ra khỏi đại sảnh, nàng mới phát hiện, nội y của mình đã ướt đẫm mồ hôi.Nàng đi theo Bỉ Bỉ Đông đã rất nhiều năm, tuyệt chưa thấy qua có ai dám đứng trước mặt Bỉ Bỉ Đông dùng ánh mắt như vậy cùng nàng đối diện.Nữ nhân kia rốt cục là ai? Nhìn qua so với chính mình lớn hơn không được bao nhiêu.Nhưng vì cái gì mà khí thế lại cường đại như vậy.Đó cũng không phải là đến từ khí thế áp lực của vũ hồn.

Mà là một loại cường thế và uy nghiêm phát ra từ nội tâm.

Hồ Liệt Na đi ra ngoài, trong đại sảnh của Vũ Hồn Điện nghị sự còn lại hai người Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết, Bỉ Bỉ Đông chậm rãi đứng lên, vóc dáng của nàng cùng Thiên Nhận Tuyết trước mắt không khác nhau mấy.Từng bước hướng Thiên Nhận Tuyết đi tới.

Thiên Nhận Tuyết cũng không có bởi vì khí thế của Bỉ Bỉ Đông mà lùi lại, vẻ mặt lạnh nhạt, mục quang thậm chí còn cường thịnh hơn Bỉ Bỉ Đông.

Một đạo quang mang phức tạp từ đáy mắt Bỉ Bỉ Đông ánh lên, đột nhiên, toàn bộ khí thế của nàng ở giờ khắc này dường như toàn bộ tiêu thất, thở dài một tiếng, nói: *"Thất bại là thất bại.Hết thảy còn có thể làm lại từ đầu.Trên đại thế chúng ta vẫn còn chiếm được ưu thế tuyệt đối."*

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nói: *"Ta cũng không phải thua bởi Đường Tam.Mà là bởi ngươi.Nếu không phải ngươi nóng vội.Tại sao ta lại phải mạo hiểm phát động trước? Tỷ…tỷ…"* Mấy tiếng sau cùng, nàng lại cố ý kéo dài thanh âm.Nghe qua tràn đầy giễu cợt.

"Tỷ tỷ?" Nộ quang trong mắt Bỉ Bỉ Đông chợt lóe lên.*"Được.Ngươi nhớ kỹ, từ nay về sau đều phải gọi ta như vậy."*

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng, *"Không, ta vẫn gọi ngươi là Giáo Hoàng đại nhân đi.Trên thế giới này, ta chỉ có một người thân, đó chính là gia gia ta.Trừ gia gia ra, bất cứ ai ta cũng không nhận là họ hàng thân thích hết.Ngươi không phải đã nói sao, ta xuất hiện trên thế giới này vốn chính là một sai lầm.Hắn đã chết, ngươi cũng đã chiếm được thứ ngươi muốn.Bất quá ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là ngươi, ta là ta.Về sau chúng ta mỗi người một đường.Ngươi quản Vũ Hồn Điện của ngươi, ta quản Trưởng Lão Điện của ta cùng Đấu La Điện.Bắt đầu từ bây giờ, tất cả trưởng lão của Trưởng Lão Điện, ngươi đều không có quyền điều phối."*

"Ngươi nói cái gì?" Bỉ Bỉ Đông ánh mắt một lần nữa lại trở nên sắc bén, khí tức cường đại nhất thời ngưng tụ thành áp lực như thực chất bức Thiên Nhận Tuyết phải lui ra sau mấy bước mới ổn định lại được thân thể.Dưới khí thế áp bách của Bỉ Bỉ Đông, một tơ máu tràn ra khóe miệng nàng, nhưng nét cười

lạnh trên khuôn mặt cũng không có giảm bớt.

Nhìn thấy tia tơ máu chảy ra ở khóe miệng Thiên Nhận Tuyết, Bỉ Bỉ Đông sửng sốt một chút, khí thế sắc bén trên người từng chút một, chậm rãi thu liễm.

"Ngươi đi đi.Đi gặp gia gia ngươi.Nếu hắn cũng tán thành ý muốn của ngươi, ta cũng không có ý kiến." Giờ khắc này, Bỉ Bỉ Đông giống như già hơn bình thường mười tuổi. Phải biết rằng, tuy số tuổi nàng trên thực tế so với Thiên Nhận Tuyết phải lớn hơn hai mươi tuổi, nhưng nhìn bên ngoài lại không sai biệt lắm. (Hơn 20 tuổi, tức là…)

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Bỉ Bỉ Đông, cũng không quay đầu lại mà tiêu sái rời đi.Cửa nghị sự đại sảnh bởi vì kịch liệt va chạm phát ra một tiếng nổ vang.Giống như là đem hai người phân cách ra hai thế giới riêng biệt.

Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt giống như mất đi tất cả khí lực bình thường, ngã ngồi trên ghế, nước mắt không thể khống chế chảy xuôi trên khuôn mặt.Ai có thể tưởng được, vị Giáo Hoàng máu thép này cũng có một mặt yếu đuối như vậy.

Trưởng Lão Điện.

Nơi này là kiến trúc lớn nhất trong Giáo Hoàng Điện, cũng là nơi đại biểu cho lực lượng cường đại nhất của cả Vũ Hồn Điện.Vừa vào cổng chính là một thính đường lớn.Bên trên có mái vòm rất cao, chừng ba mươi mễ (còn dịch là thước công – 1 mễ = 1 mét), tổng thể chia làm ba tầng, mỗi tầng đều có mười phòng.

Trừ một số tình huống đặt thù, điều kiện tiên quyết để có thể tiến vào nơi này chính là hồn lực phải trên chín mươi cấp, có được thực lực Phong Hào Đấu La.Nơi này mới chân chính là nơi có quyền lực cao nhất Vũ Hồn Điện.Cho dù là Giáo Hoàng cũng phải chịu chế ước này.Xét cho cùng cũng là tác dụng của thực lực.Các trưởng lão ở đây nếu liên hợp một chỗ, đủ để trong vòng một ngày hủy diệt một tòa thành thị.Đó tuyệt đối không phải là khoa trương.

Lúc này, trong Trưởng Lão Điện rất im ắng, cho dù là một gã người hầu cũng không có. Ngay khi Thiên Nhận Tuyết đi vào căn phòng thật lớn kia, mỗi một lỗ chân lông người chợt co rút lại một chút.Ngay tại bên trong phòng lúc này.Một người lẳng lặng đứng trước một bức tượng thiên sứ sáu cánh cao tới mười mễ, được điêu khắc bằng vàng ròng, lưng quay về phía cửa chính, ngẩng đầu nhìn lên bức tượng.

Nhìn từ vóc dáng.Đó là một nam nhân, dáng người dong dỏng cao.Nhưng cũng không cường tráng, một thân giản dị hôi sắc (màu xám) trường bào, tóc dài màu đen xõa ra phái sau, chải chuốt thập phần chỉnh tề.Đứng tại nơi đó.Hắn làm cho người ta có một cảm giác thập phần kỳ dị, Thiên Nhận Tuyết có được vũ hồn Thiên Sứ Sáu Cánh cảm giác đặc biệt rõ ràng, tựa hồ người kia chính là pho tượng Thiên Sứ Sáu Cánh, giữa hai người không phân biệt được ai là ai.Tựa hồ ánh sáng chung quanh chiếu vào từ cửa sổ lớn đều tập trung lại trên người hắn.Cho dù trang phục trên người hắn rất giản dị, nhưng là, hắn đứng đó cũng gây ra cho người ta một loại cảm giác muốn tế bái.

"Gia gia".Đứng ở trước cửa, Thiên Nhận Tuyết *"phốc thông"* một tiếng.Quỳ rạp xuống đất. Khuôn mặt nguyên bản lạnh như băng đã không thể nào tiếp tục duy trì sự quật cường.Nước mắt theo hai gò má chảy xuôi xuống.

Người áo xám chậm rãi xoay người, khí tức đặc thù lúc trước đột nhiên trở nên không còn chút gì.Nhìn qua bộ dáng hắn chỉ chừng ba, bốn mươi tuổi.Tướng mạo rất anh tuấn, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.Loại khí tức bình tĩnh, không màng danh lợi này gây cho người ta một loại cảm giác thập phần thoải mái.Tối kỳ dị chính là, cho dù là có Phong Hào Đấu La ở trong này, cũng khẳng định không thể từ trên người hắn cảm nhận được một tia hồn lực ba động.

Hôi y nhân nhẹ nhàng bước một bước, ngay lập tức đã đi tới trước mặt Thiên Nhận Tuyết, động tác của hắn không mau, nhưng khi hắn đến trước mặt Thiên Nhận Tuyết, Thiên Nhận Tuyết đã nhào vào trong lòng hắn cất tiếng khóc lớn.

Một người mạnh mẽ đến mấy cũng có một mặt yếu đuối, Bỉ Bỉ Đông còn như vậy, Thiên Nhận Tuyết làm sao lại không chứ? Giả mạo Tuyết Thanh Hà hơn mười năm thời gian, chỉ có bản thân nàng mới cực kỳ rõ ràng, vừa chống đỡ

áp lực vừa mất đi tuổi thanh xuân.

"Ngươi đã gặp cô ta chưa?" Người áo xám nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vàng của Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhận Tuyết yên lặng gật gật đầu.

Người áo xám thản nhiên nói: *"Kỳ thật, trong lòng cô ta cũng rất thống khổ.Dù sao, lúc trước cũng không phải là cô ta đã sai.Cảm tình của cô ta đối với ngươi cũng không giống như ngươi nghĩ như vậy."*

Thiên Nhận Tuyết ngẩng đầu, nhìn người thân mà nàng vẫn cho ràng là duy nhất trước mặt. *"Gia gia, chẳng lẽ người cũng không giúp con sao?"*

Người áo xám than nhẹ một tiếng, *"Đúng là không thể giúp.Tuy rằng cô ta có hơi nóng vội một chút, nhưng cũng không có làm sai.Thân phận cô ta dù sao cũng là Giáo Hoàng của Vũ Hồn Điện.Huống chi, tại Vũ Hồn Điện, lực ảnh hưởng của cô ta đã sớm vượt qua ta."*

"Cái gì?" Thiên Nhận Tuyết chấn động, thậm chí nước mắt đang chảy cũng ngừng lại, *"Điều này, điều này không có khả năng."*

Người áo xám mỉm cười, sủng nịch nói: *"Tiểu Tuyết, ngươi phải nhớ kỹ, đây là thế giới mạnh được yếu thua.Ai thực lực càng mạnh, thì cũng sẽ có quyền cất tiếng nói lớn hơn, ở Vũ Hồn Điện chúng ta cũng lại thế.Thực lực cô ta đã không thua kém ta, lại còn trẻ tuổi như vậy.Có lẽ, cô ta sẽ có khả năng trở thành một người đạt đến tầng thứ khác trong suốt bao năm qua đó.Đừng nói là nhị cung phụng, tam cung phụng đều ủng hộ cô ta.Cho dù là ta cũng đồng sẽ ủng hộ.Cô ta sẽ dẫn dắt Vũ Hồn Điện vươn xa.Chuyện mà ngươi phải làm là giúp cô ta thật tốt mà không phải là đối địch cùng với cô ta.Kỳ thật, thiên phú của ngươi hơn xa phụ thân ngươi, cũng không chỉ có hắn truyền thừa cho ngươi vũ hồn Thiên Sứ Sáu Cánh, đồng thời, Bĩ Bỉ Đông cũng truyền thừa thiên phú cho ngươi.Bất luận ra sao, cô ta dù sao cũng là mẫu thân của ngươi."*

Thiên Nhận Tuyết cả người lâm vào ngốc trệ, thật lâu sau cũng không mở miệng.Hôi y nhân cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, cho nàng

không gian suy nghĩ.

Thần sắc Thiên Nhận Tuyết lúc này đã tái nhợt, trong mắt lóe ra quang mang bất định, đột nhiên, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng hôi y nhân nói: *"Gia gia, con lại cầu xin ngài một điều kiện cuối cùng"*.

Người áo xám nhíu mày, hiển nhiên là cảm giác được cảm xúc của nàng lúa này có chút không đúng. Nhưng hắn vẫn gật đầu.

Thiên Nhận Tuyết ánh mắt chợt đọng lại, tràm giọng nói: *"Con muốn làm Tài quyết trưởng lão của Vũ Hồn Điện."*

Người áo xám ngạc nhiên nói: *"Bởi vì người thanh niên đã đánh bại ngươi lần này?"* Tài quyết Trưởng lão trong Trưởng Lão Điện chỉ đứng sau cung phụng.Cung phụng chỉ là không được tham gia hành động gì của Vũ Hồn Điện.Mà Tài quyết trưởng lão trách nhiệm tối trọng yếu chính là kích sát tất cả các đối thủ cường đại chống lại thần điện.

Thiên Nhận Tuyết gật đầu, *"Từ nay về sau, con sẽ không can thiệp sự vụ của Vũ Hồn Điện nữa.Còn nữa, bà ta cũng không phải là mụ mụ của ta.Trước kia không phải, hiện tại không phải, về sau cũng sẽ không phải.Ta cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho bà ta.Nếu không có người, chỉ sợ ta đã sớm chết trong tay bà ta rồi.Ta chỉ có gia gia, không có mẫu thân."*

Gió núi lạnh như băng giống như lưỡi dao sắc thổi bay mọi thứ trên đỉnh núi.Thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ lúc này cũng không còn phải mặc ấm để chống đỡ cái lạnh nữa.Đối diện với hắn, Hạo Thiên tông tông chủ, Khiếu thiên đấu la Đường Khiếu đang khoanh tay mà đứng, ngóng nhìn núi xa.

Nhẹ nhàng ôm Tiểu Vũ, Đường Tam tự đáy lòng nói: *"Bá phụ.Cám ơn ngài."*

Lần này trở lại Hạo Thiên tông bắt đầu cũng không thuận lợi, Hạo Thiên tông sơn môn sau khi phong bế là cự tuyệt ngoại nhân tiến vào.Nguyên bổn Đường Tam cũng không thể mang Tiểu Vũ cùng Lâu Cao tiến vào, vẫn là Đường Khiếu nỗ lực sắp xếp, Đường Tam mới có thể mang theo hai người tới nơi này.

Đường Khiếu nhìn Đường Tam, không che dấu sự hân thưởng của mình. *"Không, đừng nói là ta giúp ngươi.Mà chính là tự ngươi giúp mình.Ngươi mới rời đi một khoảng thời gian ngắn như vậy, thực lực đã lại đột phát.Còn hoàn thành một trong ba yêu cầu của các trưởng lão, ở cấp bậc Hồn đế liền có được mười vạn năm hồn hoàn, ngươi đã quên bộ dáng năm vị trưởng lão khi nhìn thấy hồn hoàn màu đỏ kia rồi ư?"*

Tưởng tượng bộ dáng năm vị trưởng lão kia lâm vào ngốc trệ, Đường Khiếu trên mặt không kềm được toát ra một tia mỉm cười.

Nhưng Đường Tam lại cười không nổi, nhìn Tiểu Vũ trong lòng mình.Hắn trong lòng chỉ có thương cảm.Dù rằng hắn biết rõ linh hồn Tiểu Vũ ẩn trong hồn hoàn mỗi ngày có thể tạm thời trở về trong thân thể cùng mình đoàn tụ.Mà mấy ngày này hắn lại như trước không cho Tiểu Vũ dễ dàng thoát ra.Tiểu Vũ đã vì hắn hiểm tử hoàn sinh, rốt cuộc có cơ hội sống lại.Hắn làm sao chịu mạo hiểm chứ?

"Bá phụ, Lâu Cao tiền bối ở đây sau này sẽ phiền toái người.Chỉ có Hạo Thiên Chuy của người mới có thể phối hợp hắn hoàn thành chú tạo.Những món ám khí này sau khi hoàn thành, chúng ta mới có khả năng cùng Vũ Hồn Điện chống chọi."

Đường Khiếu gật đầu, nói: *"Ta đã biết, sự việc Đường môn của ngươi không thể nói cho mọi người trong tông môn để tránh những hiểu lầm không cần thiết.Lại nói, lúc trước quả thật là tông môn thực xin lỗi đơn chúc tính tứ tông tộc, tương lai Đường Môn của ngươi nếu có thể phát triển dược thì thật là tốt, đối với bọn họ coi như là bù lại chút công đạo."*

Đường Tam nói: *"Bá phụ, không lâu trước đây ta nghe Kiếm Đấu La nhắc tới Vũ Hồn Điện có một vị đại cung phụng đạt tới chín mươi chín cấp, nhưng hắn lại không nói rõ, ngài biết chuyện này không?"*

Nghe xong những lời này của Đường Tam, thân thể Đường Khiếu chấn động, trong mắt phóng ra quang mang bất định, Đường Tam rõ ràng nhìn thấy, song quyền Đường Khiếu đã bất tri bất giác nắm chặt.

"Tại sao ta lại không biết? Nếu không phải hắn, ngươi nghĩ Hạo Thiên tông

ta sợ Vũ Hồn Điện sao? Nếu không phải vì hắn, ai dám nói có năng lực diệt Hạo Thiên tông ta?"

Nói tới đây, trước ngực Đường Khiếu kịch liệt phập phồng, thật lâu sau không thể bình phục.

"Việc này ngươi cũng có thể đã biết.Kiếm Đấu la nếu nói với ngươi sự tồn tại của hắn, vậy cũng nói cho ngươi chênh lệch của Phong Hào Đấu La rồi phải không.Chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La, Hạo Thiên tông chúng ta cũng từng có một vị.Cùng với vị đại cung phụng này của Vũ Hồn Điện từng xưng là lưỡng nhạc của Hồn sư giới.Ý nói là hai ngọn núi không thể vượt qua.Vị tuyệt thế Đấu La kia của Hạo Thiên tông chúng ta, Đường Thần, chính là gia gia của ta, tằng tổ phụ của ngươi a.Lão nhân gia người lúc đó dùng chính là danh hiệu Hạo Thiên Đấu la này.Tên tuổi Hạo Thiên tông chúng ta là Thiên hạ đệ nhất tông môn cũng bắt đầu từ khi đó.Mà vị đại cung phụng của Vũ Hồn Điện lúc đó là Vũ Hồn Điện Tài quyết trưởng lão, cũng là Vũ Hồn Điện đệ nhất đao phủ, tên là Thiên Đạo Lưu.Bọn họ từng nhiều lần tỉ thí, thực lực lúc đó tương đương nhau.Vũ hồn của Thiên Đạo Lưu cùng với Thiên Nhận Tuyết mà ngươi nói lúc trước giống nhau, cũng là Thiên Sứ Sáu Cánh."

"Vậy thì đó là tằng tổ của nàng ta?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Đường Khiếu cười khổ nói: *"Ta không rõ.Thực lực tằng tổ ngươi so với Thiên Đạo Lưu phải hơn một chút, nhưng chênh lệch cũng rất nhỏ.Xét về phẩm chất vũ hồn, thực chất Thiên Sứ Sáu Cánh mạnh hơn so với Hạo Thiên Chuy của chúng ta, bởi vậy Thiên Đạo Lưu mới miễn cưỡng có thể chống lại tằng tổ ngươi.Nhưng xét về cảnh giới, vẫn là tằng tổ ngươi dẫn đầu.Ước chừng ở năm mươi năm trước, tằng tổ ngươi và Thiên Đạo Lưu đều muốn quy ẩn.Theo đó một thế hệ hồn sư già cỗi dần dần điêu linh, người biết đến tên tuổi bọn họ ngày càng ít.Hai mươi năm trước, tổ phụ ngươi sở dĩ quyết định phong bế sơn môn, kỳ thật cũng không phải bởi vì Hạo Thiên tông sợ Vũ Hồn Điện, mà là bởi vì trong tông môn không có tằng tổ ngươi tọa trấn.Bằng không, cho dù Vũ Hồn Điện nhiều cường giả đi nữa, với cấp bậc như vậy của bọn họ, cũng đủ để ngăn cơn sóng dữ.Cho dù là Thiên Đạo Lưu, cũng tuyệt không muốn để cho Vũ Hồn Điện cùng Hạo Thiên tông chúng ta dễ dàng khai chiến."*

"Tằng tổ đi xa? Lão nhân gia người đi đâu?"

Đường Khiếu lắc lắc đầu, nói: *"Ta không biết, cũng không có ai biết.Trước khi tằng tổ ngươi rời đi, cùng tổ phụ ngươi nói chuyện cả canh giờ.Sau đó liền nhẹ nhàng rời đi.Tổ phụ ngươi lúc hấp hối từng nói với ta, tằng tổ ngươi lão nhân gia người đi truy tầm đỉnh cao tuyệt đối.Xét về điểm này, lão nhân gia người hiển nhiên so với Thiên Đạo Lưu thì đi xa hơn."* Đường Tam trong lòng run lên, *"Trăm cấp thành thần?"*

Đường Khiếu gật gật đầu, *"Không ai biết cảnh giới sau khi đạt tới trăm cấp là như thế nào.Lão nhân gia người cũng đã rời đi ba mươi năm trước.Ngoại nhân đương nhiên không biết.Nhưng là.Nếu Vũ Hồn Điện đối với Hạo Thiên tông chúng ta phát động công kích, không có lão nhân gia người tọa trấn, cái gọi là Thiên hạ đệ nhất tông môn chúng ta căn bản không có sức chống lại Vũ Hồn Điện.Bởi vậy, tổ phụ ngươi mới quyết định phong bế sơn môn.Thoáng chốc, đã được ba mươi năm.Tằng tổ ngươi lão nhân gia người lại vẫn chưa trở về.Chỉ có hai khả năng.Một là lão nhân gia người thành công đột phá trăm cấp, từ nay về sau đạt tới một tầng thứ khác mà đi.Hai là, lão nhân gia người trùng kích trăm cấp bị thất bại…"*

Tuy rằng Đường Khiếu cũng không nói gì, nhưng Đường Tam cũng hiểu được trùng kích thất bại có ý nghĩa gì.

"Thiên Đạo Lưu kia còn có thể ở Vũ Hồn Điện sao?" Đường Tam hỏi.

Đường Khiếu khẳng định: *"Nhất định vẫn còn.Ngươi biết không, thời điểm tằng tổ ngươi rời đi.Bộ dáng nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi.Đạt tới cấp bậc chín mươi chín cấp hồn lực, ít nhất có thể sống hơn hai trăm tuổi.Tằng tổ ngươi lão nhân gia người từng nói qua, Thiên Đạo lưu thật ra là một người nhu nhược.Vũ hồn hắn tuy rất tốt, nhưng cũng không dám liều chết trùng kích.Mà chỉ cần hắn vẫn còn, tất nhiên sẽ ở lại trong Vũ Hồn Điện. Tuy rằng hắn đã muốn bỏ mặc sự vụ của Vũ Hồn Điện, nhưng vẫn còn uy tín.Mà phụ thân ngươi giết chết Giáo Hoàng đời trước chính là con trai độc nhất của Thiên Đạo Lưu. Những chuyện bình thường có lẽ Thiên Đạo Lưu sẽ không dễ dàng tham dự.Nhưng con trai độc nhất bị giết.Làm sao hắn lại có thể ẩn nhẫn?"*

Đường Tam khó hiểu nói: *"Chúng ta phong bế sơn môn có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ Thiên Đạo lưu sẽ không tìm đến?"*

Đường Khiếu thở dài một tiếng, nói: *"Đây chính là phúc trạch mà tằng tổ ngươi lưu lại. Chúng ta hiện tại ở ngọn núi này, chính là địa phương lúc trước người cùng Thiên Đạo Lưu đánh một trận cuối cùng.Trận chiến ấy, Thiên Đạo Lưu bị thua một chút.Đáp ứng tằng tổ ngươi.Từ nay về sau, từ hắn trở xuống, Vũ Hồn Điện vĩnh viễn không bước lên ngọn núi này, trừ phi có một ngày hắn có thể đánh bại tằng tổ ngươi.Đây mới đích thực là ý nghĩa chính của tông môn phong bế.Nếu không, cho dù chúng ta phong bế sơn môn, Vũ Hồn Điện từ lâu đã tìm tới cửa."*

Đường Tam biết, Đường Khiếu đối với mình nói nhiều như vậy, là bởi vì sau khi mình trở về lần này, ở trước mặt các trưởng lão triển hiện ra mười vạn năm hồn hoàn kia, chân chính chiếm được sự ủng hộ của tông môn.

"Bá phụ, ta mạo muội hỏi một câu, hiện tại hồn lực ngài bao nhiêu cấp?"

Đường Khiếu mỉm cười, *"Ta đang trùng kích vào cánh cửa chín mươi bảy cấp, không biết trong lúc còn sóng, có thể đạt tới thực lực của tổ phụ không.Kỳ thật, phụ thân ngươi là có hi vọng nhất.Nhưng là…."* Nói tới đây, ánh mắt hắn không khỏi trở nên ảm đạm. Đường Hạo tự đoạn hai chi, trả lại hồn cốt, vĩnh viễn cũng không có khả năng tái trùng kích vào đỉnh cao của hồn sư giới.

Ánh mắt Đường Tam một trận dao động, *"Sau khi trở về, trước tiên ta sẽ đi thăm phụ thân và mẫu thân.Sau đó ta có thể phải rời đi một đoạn thời gian, cùng đồng bọn đi đến một địa phương áp lực để tu luyện.Trong vòng vài năm có thể sẽ không trở lại."* Đường Khiếu hơi sửng sốt, *"Ngươi phải đi chỗ nào tu luyện? Phương bắc sao?"*

Đường Tam lắc lắc đầu, với Đường Khiếu, hắn đương nhiên cũng không có gì giấu diếm, *"Có một địa phương tên là Hải Thần đảo, không biết ngài đã từng nghe nói qua chưa."*

"Cái gì?" Đường Khiếu chấn động, đến mức hô lên thành tiếng.*"Ngươi muốn*

đi Hải Thần đảo?"

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Đường Khiếu, *"Bá phụ, ngài cũng biết nơi đó?"*

Đường Khiếu cười khổ nói: *"Tại sao ta lại có thể không biết, ta cùng phụ thân ngươi đã từng qua đó một lần, đem một phong thư của tằng tổ ngươi gửi cho đảo chủ Hải Thần đảo, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây.Tiểu Tam, đó cũng không hải là địa phương để dùa giỡn a!"*

Đường Tam vừa nghe Đường Khiếu từng đi qua nơi đó, nhất thời mừng rỡ, đại sư lúc trước thực lực dù sao cũng quá thấp, mà phụ thân cùng bá phụ lại là đi đưa thư, khả năng đã từng tiếp xúc được rõ ràng không giống với những người Vũ Hồn Điện.

"Bá phụ, ngài nói ta nghe một chút tình huống của Hải Thần đảo đi."

Đường Khiếu trầm giọng nói: *"Hải Thần đảo kia, cho dù là thời của tằng tổ ngươi, cũng phải nhượng nó ba phần.Chính là bởi vì sự tồn tại của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây.Thực lực của Ba Tái Tây cùng tằng tổ ngươi và Thiên Đạo lưu là cùng một đẳng cấp.Chẳng qua nàng chưa bao giờ rời quá Hải Thần đảo nửa bước, cho nên mới không có ai biết.Năm đó khi Vũ Hồn Điện ở tại Hải Thần đảo gặp khó khăn.Quan hệ của chúng ta với Vũ Hồn Điện coi như hòa hợp, Thiên Đạo Lưu mời tằng tổ ngươi đi Hải Thần đảo khám phá.Ở đây, bọn họ gặp Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, ba người đại chiến ba ngày ba đêm, làm cho trời long đất lở, ngươi có biết kết quả cuối cùng như thế nào không?"*

Đường Tam nhìn thấy biểu tình Đường Khiếu ngưng trọng, thất thanh nói: *"Chẳng lẽ tằng tổ cùng Thiên Đạo Lưu đều thua?"*

Đường Khiếu gắng sức gật gật đầu, *"Đúng vậy, tằng tổ ngươi cùng Thiên Đạo Lưu đều thua.Lấy thân phận bọn họ đương nhiên không thể liên thủ chiến đấu cùng đối phương. Cũng sẽ không dùng phương thức xa luân chiến.Trong vòng ba ngày, hai người phân biệt cùng Ba Tái Tây đánh một trận.Lại đều thua.Hơn nữa cả hai còn là thua liên tục."* (Ý nói là Ba Tái Tây không thèm nghỉ mà uýnh lun cả hai)

Đường Tam giật mình nói: *"Không phải ngài nói tằng tổ phụ cùng Thiên Đạo Lưu và Ba Tái Tây là cường giả cùng đẳng cấp sao?"*

Đường Khiếu thở dài một tiếng, *"Nhưng đó lại là Hải Thần đảo, là địa bàn của Hải Thần Đấu La.Tằng tổ ngươi lúc trước tại thời điểm phái ta và cha ngươi đi Hải Thần đảo từng nói qua.Thực lực của Hải Thần Đấu La và người không phân cao thấp, còn cao hơn Thiên Đạo Lưu nửa phần, nhưng ở Hải Thần đảo, trừ phi là cường giả có thực lực trăm cấp, nếu không cũng không ai có thể có khả năng chiến thắng nàng.Bởi vì, thực lực của nàng đã đến trình độ có thể điều khiển được đại hải chi lực.Có sự giúp đỡ của thiên địa chi lực, tằng tổ phụ ngươi cũng không phải đối thủ."*

Dùng sức thở mạnh, cũng khó dấu vẻ hoảng sợ trong mắt của mình, hồn sư dù sao cũng là người, lấy sức người mà điều động lực lượng của biển khơi, đó là thực lực khủng bố a! Đường Tam cũng chưa thấy biển, nhưng hắn có thể tưởng tượng được màu xanh lam mênh mông bát ngát kia.Lấy thực lực hiện tại của hắn, đừng nói là đại hải, cho dù là một hồ nước nhỏ hắn cũng không thể nào dẫn động để sử dụng.Thực lực, đây mới chân chính là thực lực.

Đường Khiếu nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Đường Tam, tiếp tục nói: *"Hải Thần đảo đích thực là địa phương rất đẹp.Nơi này là nơi sinh sống của mấy ngàn hồn sư dưới sự tọa trấn của Hải Thần Đấu La.Bọn họ tự xưng là con của biển rộng.Mà Hải Thần Đấu La chính là đại ngôn nhân (người phát ngôn?:S) của đại hải.Vũ hồn của nàng chính là Hải thần.Nếu không, cho dù Ba Tái Tây đột phá trăm cấp, cũng không có khả năng điều động được sức mạnh của biển a! Tằng tổ ngươi và Thiên Đạo Lưu gọi hắn là thủy trung vô địch."*

"Lần đó ta và phụ thân ngươi trên danh nghĩa truyền tin đến Hải Thần đảo.Lúc ấy chúng ta cũng là tuổi trẻ khí thịnh, tại lúc vừa mới lên đảo đã cùng người Hải Thần đảo xảy ra xung đột.Lúc bắt đầu coi như thuận lợi, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.Nhưng về sau, lại gặp thất bại.Thuộc hạ Ba Tái Tây có năm đại lĩnh chủ, tất cả đều là cấp bậc Phong Hào Đấu La.Lúc đó chính là chỉ có một lĩnh chủ đến, hắn chỉ dùng đệ lục hồn kỹ đã bắt sống ta và phụ thân ngươi.Các loại kỹ năng của Hải hồn sư

này cùng chúng ta khác biệt rất lớn.Luôn có thể mượn đại hải chi lực để phát động công kích.May mắn là chúng ta chỉ đi truyền tin.Ba Tái Tây sau khi nhìn thấy là thư tằng tổ ngươi viết, đơn giản hỏi vài câu về tình hình gần đây của tằng tổ ngươi, liền để cho chúng ta rời đi."

Đường Tam nói: *"Nghe lão sư nói, lên Hải Thần đảo là phải thông qua khảo nghiệm.Nếu có thể thông qua khảo nghiệm, sẽ được thừa nhận là thành viên của Hải Thần đảo.Nhưng không thể rời đi khỏi nơi đó có phải không?"*

Đường Khiếu hơi sửng sốt, *"Ngươi tính đi thông qua khảo nghiệm đó?"*

Đường Tam gật gật đầu, *"Chúng ta nếu phải ở lại Hải Thần đảo, đương nhiên phải thông qua khảo nghiệm của Hải Thần đảo.Ta nghĩ, khi nào chúng ta có được thực lực trùng xuất khỏi Hải Thần đảo, trốn trở về, mới tính là kết thúc lần lịch lãm này.Chỉ cần chúng ta có thể thành công trở về, thực lực tất nhiên sẽ tăng rất nhiều.Dưới áp lực của Hải Thần đảo, tốc độ tu luyện của chúng ta sẽ gia tăng mạnh.Hơn nữa thể nghiệm hải hồn sư đối với chúng ta cũng có chỗ tốt."*

Chú thích: Thần biển cả trong thần thoại Hy Lạp là Poseidon, phiên âm tiếng Hán là Ba Tái Đông đó, hắc hắc

------oOo------

Chương 377: Hạnh phúc của Đường Tam và Tiểu Vũ, đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Né

Biên: A Lót

Hiệu đính: A Lót

Đường Khiếu nhìn thật sâu Đường Tam, thật lâu sau mới chậm rãi nói:

"Được, được, được, mấy người trẻ tuổi các ngươi quả nhiên có ý tưởng.Điều này lúc trước ta và phụ thân ngươi cũng không nghĩ đến.Ngươi nói đúng, nếu các ngươi có thể từ Hải Thần đảo trốn trở về.Coi như các ngươi tự thân kích phát tiềm lực.Đi đi, ta ủng hộ ngươi."

Đường Tam cẩn thận hỏi: *"Bá phụ, ở Hải Thần đảo có chỗ nào cần phải chú ý không?"*

Đường khiếu trầm giọng nói: *"Chỉ có một chút, ở Hải Thần đảo không thể giết người. Kỳ thật, hải hồn sư phần lớn tính cách ôn hòa, tuy rằng bọn họ bài xích người từ ngoài đến, nhưng bình thường cũng chỉ là đuổi đi mà thôi.Cũng sẽ không giết người.Nhưng nếu các ngươi ở nơi này động thủ giết người trước, tình huống liền khác biệt.Sự trả thù của hải hồn sư không phải là các ngươi có khả năng tiếp nhận.Trừ việc đó ra, chính là cẩn thận với hải hồn thú.Trong đám hải hồn thú tuy rằng cũng có trời sinh tính ôn hòa, nhưng tuyệt cũng không thiếu tính cách thô bạo.Hơn nữa vì rất khó phân biệt cấp bậc của chúng, cho nên nhất định phải cẩn thận.Tiểu Tam, ngươi theo ta đến đây.Các trưởng lão nếu đã muốn chính thức thừa nhận thân phận của ngươi, vậy thì, cũng là nên đem một ít tuyệt học bản môn truyền thụ cho ngươi.Bộ hồn kỹ tự nghĩ ra này do tằng tổ ngươi sáng chế. Tuy rằng Hạo Thiên Chuy của ngươi còn chưa có phụ gia hồn hoàn, nhưng có nó, coi như là ngươi tăng thêm năng lực tự bảo vệ mình."*

Mười ngày sau.Lạc Nhật Sâm Lâm.

Tiểu Vũ lẳng lặng tựa vào trong lồng ngực Đường Tam, tùy ý để cảnh vật hiện lên xung quanh lướt qua bên người như gió, thế nhưng nàng ngủ rất tự nhiên, hai tay ôm lấy cổ Đường Tam, khuôn mặt thanh tú kề sát ngực hắn.Cả người nàng đều bị Đường Tam ôm lấy, một cánh tay Đường Tam ôm cứng lấy vai nàng, một tay đỡ lấy đôi chân thon dài của nàng.Bím tóc dài được buộc một cách rất chỉnh tề khoát lên thân mình Tiểu Vũ.

Bát Chu Mâu nâng thân thể Đường Tam cứ thế vượt qua khu rừng rậm.Trí nhớ Đường Tam quá khắc sâu đối với hoàn cảnh nơi này.Cho dù không cần dùng mắt nhìn, hắn cũng có thể phân biệt rõ mình phải đi đến nơi nào.

Trở lại mảnh rừng rậm nơi mà tràn ngập lam ngân thảo này, Đường Tam

giống như chim vào trời cao, cá vào biển rộng bình thường.Nếu nói đại dương là thiên đường của hải hồn sư.Thì sâm lâm tuyệt đối là địa bàn của hắn.Nếu như trong sâm lâm gặp được Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam hoàn toàn có thể khẳng định, mình nhất định có thể chiến thắng đối thủ.Bởi vì nơi này là thế giới của hắn.

Bằng vào tinh thần liên hệ giữa lam ngân lĩnh vực và lam ngân thảo xung quanh, Đường Tam có thể rõ ràng phân biệt được chung quanh chỗ nào có hồn thú cường đại, nơi nào có thể thoải mái đi qua.Thuận lợi mà đi, căn bản không gặp phiền toái gì.Cho dù là ở trên đường gặp được một ít hồn thú, bằng vào tác dụng của lam ngân lĩnh vực, khí tức của Đường Tam đã hòa cùng với lam ngân thảo, bao vây lấy thân thể chính mình, căn bản là không khiến cho hồn thú bình thường chú ý.

Bát Chu Mâu mỗi lần nhảy lên mang theo hai người ít nhất đi xa tới hơn mười thước. Đường Tam cúi đầu nhìn Tiểu Vũ đang ngủ say trong lòng, trên mặt không khỏi toát ra một nụ cười nhàn nhạt, *"Nha đầu khờ.Sắp được gặp cha mẹ chồng rồi nha.Chỉ sợ trên thế giới này gặp cha mẹ chồng lại không khẩn trương nhất thì chỉ có ngươi mà thôi."*

Bộ dáng tươi cười của hắn tràn ngập vẻ sủn nịch, trong lòng sớm đã bị sự ôn nhu bao phủ.Thời gian rời đi tuy rằng không quá dài.Nhưng nỗi nhớ của Đường Tam với cha mẹ lại càng sâu sắc.Hắn cũng đã nghĩ rồi, chờ tương lai hủy diệt Vũ Hồn Điện, sau khi thay cha mẹ cùng Tiểu Vũ báo thù.Hắn liền mang theo Tiểu Vũ định cư luôn ở nơi này, làm bạn với cha mẹ.

Dưới tác dụng của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, thời gian khôi phục của mẫu thân thu ngắn rất nhiều, nhưng cho dù như thế, phụ thân cả đời này có thể đợi được đến khi mẫu thân sống lại hay không lại vẫn là không thể nào biết được.Nhưng bất luận thế nào, hắn đều có thể làm bạn với phụ thân cùng nhau chờ đợi.Hắn tin tưởng, nhất định sẽ có một ngày mẫu thân sống lại.Đến lức đó, một nhà bọn họ cũng có thể chân chính đoàn tụ.

Rốt cục, ngọn núi kia cũng đã lọt vào trong tầm mắt.Nỗi nhớ càng thêm mãnh liệt khiến Đường Tam lại một lần nữa tăng tốc.Bát Chu Mâu chợt gấp lại, lúc bắn lên đã đưa hắn lên cao mấy chục thước trên không.Kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt phát động.Khi lực phóng lên của Bát

Chu Mâu tiêu thất, trong nháy mắt, phi hành kỹ năng triển khai, mang theo thân thể hắn như một mũi tên vọt nhanh lên đỉnh núi.Dưới sự bảo vệ từ lam ngân lĩnh vực của Đường Tam, bất luận là độc mà Độc Cô Bác bố trí ra hay khí tức của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn cũng không thể thương hại tới Tiểu Vũ.

Kỳ thật, cho dù là bản thể Tiểu Vũ.Hiện tại cũng có thể hoàn toàn ngăn cản sự xâm nhập của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn.Hai đại tiên thảo không phải chỉ là giúp nàng khôi phục lại nhân hình mà thôi.

Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn sinh ra khí tức đặc thù làm cho tinh thần Đường Tam rung lên.Phóng mắt nhìn lại.Tại một nơi đặc thù bên cạnh tiểu hồ.Các loại thực vật càng sinh trưởng rậm rạp hơn.

Một thân ảnh một chân, một tay đang lẳng lặng đứng đó.Đôi mắt tràn ngập ôn hòa hướng về phía mình nhìn chăm chú.

"Ba ba." Đường Tam có phần hưng phấn hô to một tiếng, Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam bừng tỉnh.Bát Chu Mâu sau lưng thu lại.Bằng vào kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng hữu thối cốt.Đường Tam hóa thành một đạo lưu tinh, liền ôm Tiểu Vũ từ trên không hạ xuống, bay đến trước mặt phụ thân mới ngừng lại.

Đường Hạo nhìn qua so với trước kia cũng không có gì khác nhau.Râu tóc vẫn rối tung như trước, một tay một chân.Nhưng quang mang trong mắt hắn so với trước khi Đường Tam rời đi càng thêm bình thản.

Đường Tam ánh mắt lướt qua trên mặt phụ thân, dừng lại trên mẫu thân ở sau lưng phụ thân.Thời gian hắn rời đi không đến một năm, Lam Ngân Hoàng đã trưởng thành khỏe mạnh.Độ rộng những chiếc lá đã đến một thước, chiều dài đã vượt qua năm thước. Nguyên bổn một căn kim sắc văn lộ trên thân lá đã biến thành ba.Ngay lúc Đường Tam hạ xuống đất, cơ hồ tất cả lá cây đều rung động, rất nhanh tràn đến bên người hắn cùng Tiểu Vũ, nhẹ nhàng mềm mại quấn lên, bao trùm cả thân thể bọn họ.

Tình thương ôn hòa, hiền lành của mẹ hiện nháy mắt thấm vào thân thể Đường Tam và Tiểu Vũ, Đường Tam cả người đều ngây dại, nước mắt không

kềm được chảy xuống. Nhưng lần này không phải là nước mắt bi thương, mà khóc vì quá hoan hỉ.

Tiểu Vũ cũng có chút ngẩn người, ta ngươi mở lớn, cũng nhìn những lá cây khoan dung quấn trên cơ thể mình, đôi mắt nàng tuy không có linh hồn thế nhưng cũng dần dần ửng đỏ.

Đường Tam có thể cảm giác được rõ ràng, tốc độ khôi phục của mẫu thân so với trong tưởng tượng của mình còn nhanh hơn nhiều, thời gian còn chưa đến một năm, cảm giác được khí tức mẫu thân phát ra không khác biệt lắm với thực vật hồn thú vài ngàn năm cấp bậc.Làm hắn cực kỳ kinh ngạc chính là vì Lam Ngân Hoàng phát ra linh tính.Như vậy hiển nhiên là mẫu thân đã có ý thức, linh hồn vẫn tồn tại như xưa.Điểm này cùng với tình huống của Tiểu Vũ hoàn toàn tương phản.

Theo tình huống hiện tại của mẫu thân, Đường Tam lập tức liền phán đoán ra.Mẫu thân tuyệt không phải bởi vì Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn mới khôi phục nhanh như vậy. Nàng vốn chính là thực vật hệ hồn thú mười vạn năm, Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn giống như là một yếu tố tác dụng kích thích thêm, còn có máu mình dẫn đạo lúc trước. Mẫu thân chính là lấy tốc độ cực kỳ kinh người khôi phục.Dựa theo tốc độ khôi phục này, khi phụ thân còn sống, một nhà thật sự có khả năng đoàn tụ.

Đường Hạo cười, nụ cười đích thực ôn hòa, một điểm khí phách của Hạo Thiên Đấu La khi trước cũng không có, giống như là tẩy tẫn duyên hoa, *"Mụ mụ ngươi rất cao hứng khi thấy các ngươi trở về.Nàng đang chào đón các ngươi đó."*

"Ta biết.Ta biết." Đường Tam thanh âm nghẹn ngào nói.

Đường Hạo nâng cánh tay còn sót lại lên, lau nước mắt trên mặt Đường Tam, *"Khóc cái gì.Ngươi hẳn là phải cao hứng mới đúng."*

Đường Tam vội vàng lau khô nước mắt, dùng sức gật gật đầu.*"Tất nhiên, ta hẳn là phải cao hứng mới đúng.Ba ba.Tốc độ khôi phục của mụ mụ so với trong tưởng tượng của ta thì nhanh hơn nhiều.Ta tin tưởng, mụ mụ nhất định có thể khôi phục lại bộ dáng trước kia."*

Quang mang trong mắt Đường Hạo sáng ngời, *"Ta cũng rất tin vào điều này.Tiểu Tam, ngươi biết không? Ở trong khoảng thời gian ngươi rời đi này.Là thời gian trôi qua nhanh nhất trong gần hai mươi năm qua của ta.Mỗi ngày nhìn thấy thân thể mụ mụ ngươi đang không ngừng sinh trưởng, ta chính là vô cùng thỏa mãn.Qua nhiều năm như vậy.Chúng ta rốt cục có thể ở cùng một chỗ.Tuy rằng giữa phụ tử chúng ta không nên nói lời cám ơn, nhưng ngươi tìm được cho mụ mụ ngươi nơi này…"*

Nói tới đây, hắn dùng lực vỗ vỗ lên bả vai Đường Tam.Phụ tử đối mặt, hết thảy đều không cần nói.

Lam Ngân Hoàng thối lui trên người Đường Tam và Tiểu Vũ, chỉ để lại một nhánh, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Vũ, phiến lá nhẹ mở.Tiếp được một giọt nước mắt chảy xuống trong mắt Tiểu Vũ.Một mảng cảm xúc bi thương nhất thời từ Lam Ngân Hoàng tràn ngập ra.

Đường Tam biết, mụ mụ đã phát hiện ra tình huống của Tiểu Vũ.

Cảm ứng giữa Đường Hạo và thê tử mật thiết ra sao?Ánh mắt nhất thời dừng trên người Tiểu Vũ, thở dài một tiếng, *"Không lâu trước đó, ta và mụ mụ đều cảm ứng được ngươi xuất hiện nguy hiểm.Tiểu Vũ nó…"*

Vừa nhắc đến Tiểu Vũ, nước mắt Đường Tam vừa ngừng chảy lại chực trào ra, ôm chặt thân thể mềm mại động lòng người kia, Đường Tam đem sự tình sau khi rời đi của mình thuật lại một lần.

Khi Đường Hạo nghe Tiểu Vũ vì cứu Đường Tam mà dùng phương pháp hiến tế, khí phách bạo lệ đã biến mất xuất hiện trở lại, bóp chặt nắm tay.Mà mỗi phiến lá Lam Ngân Hoàng đều kịch liệt run rẩy, giống như là khóc không thành tiếng.

Đường Tam lại nói tới tao ngộ sau này của mình, mình thành lập Đường môn, cùng với những phát sinh sau này đều kể lại một lần.

Nghe Đường Tam nói xong, thần sắc trên mặt Đường Hạo dần dần trầm tĩnh lại, nhìn qua Đường Tam, lại nhìn Tiểu Vũ trong lòng hắn, *"Ngươi xử lý việc*

này tốt hơn ta.Đối đãi với đan chúc tứ tông tộc thật tốt, lúc trước coi như là ta làm liên lụy bọn họ.Tiểu Tam, tội nghiệt ta tạo ra, đều phải do ngươi tiếp nhận…"

Hắn không có nói thêm gì nữa, nhưng sự áy náy trong mắt lại làm cho trong lòng Đường Tam một trận quặn đau.Phụ thân thật sự làm sai sao? Không, lúc trước đổi lại là mình, nhất định cũng sẽ lựa chọn như thế.

"Ba, ta là nhi tử của người.Người cũng không có làm sai cái gì." Hắn nói những lời này như chém đinh chặt sắt, không có phần an ủi, chính là một câu nói như thế, lại làm thần sắc Đường Hạo buông lỏng rất nhiều.Nhi tử có thể hiểu được mình, còn có gì so với việc này trọng yếu hơn đây?

Đường Tam ánh mắt chuyển về hướng mẫu thân, *"Ba ba, mụ mụ, hai người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho Tiểu Vũ sống lại.Bất quá, một khoảng thời gian rất dài sau này, chỉ sợ ta không thể tới gặp hai người.Lần này trở về, ta còn có một việc thỉnh cầu hai người đáp ứng."*

Đường Hạo sửng sốt một chút, *"Chuyện gì?"*

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ bên người, trong mắt đã là một mảng ôn nhu, *"Hôn sự của ta cùng Tiểu Vũ.Ta nghĩ, dưới sự chứng kiến của hai người, ta cùng Tiểu Vũ đính hôn trước.Chờ nàng sau khi hoàn toàn khôi phục, lập tức kết hôn.Mong hai người đồng ý."* Vừa nói, hắn vừa kéo Tiểu Vũ quỳ xuống trước mặt cha mẹ.

Đường Hạo có chút kinh ngạc nhìn con mình, nhưng khuôn mặt già nua của hắn đã tràn ngập tươi cười, *"Được, được, được.Tiểu Vũ là một hài tử tốt.Có thể lấy được thê tử như vậy là phúc khí của ngươi.Chúng ta đồng ý, chúng ta đồng ý."* Nhìn sắc mặt mờ mịt của Tiểu Vũ, hai mắt Đường Hạo cũng không nén được mà đã ươn ướt.Tuy rằng Đường Tam không miêu tả quá nhiều toàn bộ những tao ngộ mà chính mình và Tiểu Vũ gặp được tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nhưng hắn làm sao lại không tưởng tượng được hai người đã phải chịu khổ như thế nào? Hắn cũng đã từng phải trải qua những nổi khổ như vậy, lúc này càng có thể hiểu được tình cảm giữa con mình và Tiểu Vũ.

Hai căn Lam Ngân Hoàng lặng lẽ lướt đến, phân biệt nắm tay của Đường

Tam và Tiểu Vũ, đem tay bọn họ đặt lên nhau.Gắt gao quấn lại.Tình cảm ôn hòa, hiền lành lại tràn ngập bên người Tiểu Vũ cùng Đường Tam, bao phủ lấy bọn họ.

Đúng lúc này, lam kim sắc quang mang trên người lóe ra, sáu hồn hoàn lặng yên bao phủ xung quanh thân thể hắn, đệ lục hồn hoàn màu đỏ diễm lệ đột nhiên chớp động, một đạo hồng quang lướt qua, dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Vũ.Đôi mắt trống rỗng của nàng nhất thời khôi phục thần thái.

Lúc này, Đường Tam không áp chế linh hồn Tiểu Vũ đi ra nữa, hai người nhìn nhau, đồng thời hướng tới Đường Hạo cùng A Ngân lễ bái.

Đường Hạo ha ha cười lớn, tay nắm hai tay Tiểu Vũ và Đường Tam tại một chỗ, kéo lại, *"Được vợ như thế, chồng còn mong gì.Tiểu Tam.Sau này ngươi phải chiếu cố Tiểu Vũ cho thật tốt.Từ nay về sau nó chính là hôn thê của ngươi."*

Từng giọt nước mắt lớn chảy xuống theo khuôn mặt Tiểu Vũ, linh hồn tạm thời trở lại trong cơ thể nàng kịch liệt rung động.Nhẹ giọng gọi ra hai chữ, *"Ba ----, mụ ----"*

Một cây Lam Ngân Hoàng khẽ nhích lên, nhẹ nhàng lay động hạ xuống trước mặt bọn họ, chỉ thấy phiến lá lớn của Lam Ngân Hoàng trong khi nhẹ nhành lay động, một sợi kim ti chậm rãi tách ra khỏi lá cây.Rồi tựa như có linh tính phân biệt quấn trên ngón tay của Đường Tam và Tiểu Vũ.Đường Tam là ngón giữa tay trái, mà Tiểu Vũ là tay phải.

Kim quang thoáng hiện, trong quang mang mãnh liệt cùng tình cảm tràn ngập nhu hòa, kim ti phân biệt hóa thành một kim sắc giới chỉ mảnh mai, phân biệt lồng vào trên ngón tay bọn họ.

Đường Tam cùng Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn thấy kim quang mờ mờ trên tay kia không ngừng mang đến cho họ cảm giác kì dị, trong khoảnh khắc này, bọn họ nhất thời có loại cảm giác tâm linh tương thông.Tựa hồ linh hồn hai người đã được sợi kim ti kì dị quấn quanh cùng một chỗ, vĩnh viễn không thể chia lìa.

Đường Hạo mỉm cười nhìn con trai cùng con dâu trước mặt. *"Đây là lễ vật*

kết hôn mụ mụ ngươi tặng cho các ngươi.Ba ba không có gì để tặng cả.Nhưng ta và mụ mụ ngươi cùng ở nơi này chúc phúc cho các ngươi.Tiểu Vũ, sớm bình phục nhé.Chúng ta đều đang chờ đợi một ngày nào đó ngươi chân chính thành con dâu chúng ta."

Tiểu Vũ nhào mạnh vào lồng ngực Đường Tam, gắt gao ôm hắn.Khóc không thành tiếng.

Cho dù hiện tại còn chưa hoàn mỹ, nhưng hắn và nàng, rốt cục danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ.Kim sắc giới chỉ kia tượng trưng cho tình cảm của bọn họ.Giờ khắc này, tất cả thực vật chung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn tựa hồ cũng vui sướng theo gió nhảy múa, chúc phúc cho đôi tình nhân.

Thất Bảo Lưu Ly tông

"Tông chủ, ngài đồng ý để Vinh Vinh cùng bọn Đường Tam đi mạo hiểm sao?" Cốt Đấu La chau mày nói.

Trữ Phong Trí gật đầu, *"Đại sư nói không sai.Vũ Hồn Điện đối với chúng ta hiện tại mà nói, cơ hồ là không thể chiến thắng, chúng ta đều không có khả năng trong tương lai là lực lượng cứng cỏi đủ sức chống lại Vũ Hồn Điện.Nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái lại không giống như vậy, bảy hài tử này gồm cả Vinh Vinh trong đó, đều gặp sự ưu ái trời ban.Chỉ có khi bọn chúng trở nên chân chính trưởng thành, chúng ta mới có thực lực và cơ hội đối kháng Vũ Hồn Điện.Cứ để chúng đi.Nếu như để bọn chúng vĩnh viễn trưởng thành dưới lông cánh chúng ta.Vậy sao có thể bay lượn trên chín tầng trời.Sử Lai Khắc Thất Quái tính cách bổ sung cho nhau, cảm tình bọn chúng lại còn hơn cả huynh đệ tỷ muội.*

*Kiếm Đấu La Trần tâm gật đầu, nói: "*Quyết định của tông chủ là chính xác.Trữ Vinh Vinh đã đạt sáu mươi cấp.Ở trong Thất Bảo Lưu Ly tông coi như là một cường giả.Tuy rằng vũ hồn của nó tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly tháp, nhưng để thực sự có được thực lực của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, còn phải dựa vào chính bản thân nó.Quá trình nó ở Sử lai khắc học viện tu luyện lúc trước đã chứng minh sự lựa chọn chính xác của tông chủ.Bảy người trẻ tuổi này ở cùng nhau, tương lại thực có thể trở thành bảy kỳ tích."

*Cốt Đấu La cười khổ nói: "*Nhưng ta nhớ Vinh Vinh a! Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta cũng chỉ có một mình nó có đủ tư cách kế thừa vị trí tông chủ tương lai.*" Trữ Phong Trí kiên quyết nói: "*Ngọc bất trác, bất thành khí (Ngọc không mài giũa, không thành vật quý).Ta cũng thương nhớ nó.Nhưng giữ nó lại bên mình, Thất Bảo Lưu Ly tông cũng sẽ không suy yếu sao? Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng chúng ta đang trên đường xuống dốc.Thiên Đấu đế quốc đối với chúng ta cũng có vài phần dè chừng và sợ hãi trong lòng.Tông môn có có thể trùng hưng hay không, không phải ở chúng ta.Mà là ở Trữ Vinh Vinh.Khi Cửu Bảo Lưu Ly tháp cửu quang nở rộ, đó là khi Thất Bảo Lưu Ly tông chúng ta tiến hóa, chính là lúc chúng ta trọng xuất (nghĩa gần giống *"tái xuất"*, nhưng mang tính chất khủng hơn) hồn sư giới.*" Đứng trước cổng lớn của Sử lai khắc học viện, hai người nhìn nhau, trong mắt đều toát ra sự hưng phấn không thể áp chế.*

*"*Mộc Bạch, ta vẫn muốn hỏi. Ngươi nói như thế nào để thuyết phục phụ hoàng ngươi đồng ý cho ngươi dẫn ta đi?*" Thiếu nữ có khuôn mặt thiên sứ, vóc người ma quỷ nhẹ giọng nói.*

*Người thanh niên mỉm cười, "*Ta nói với phụ hoàng, nếu ta không thể sống sót trở về, ngôi vị hoàng đế là do đại ca kế thừa.Nếu ta có thể còn sống trở về.Vậy thì, đó là thời khắc mà chúng ta hướng tới Vũ Hồn Điện động thủ.Tinh La Đế quốc chúng ta, trong hoàng thất coi trọng lợi ích nhất, nếu như không có sự tồn tại của đại ca, phụ thân sẽ không cho ta li khai. Nhưng hiện tại cũng không như vậy.Cũng nói là hắn cho ta đi, nhưng chưa chắc là hắn chờ ta trở về.Mà là sau khi ta cường đại thì trở về.*"

Một nam một nữ này, không phải là lão đại Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch và tiểu muội muội U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh của Sử Lai Khắc Thất Quái sao?

Sau khi nhận được thư của Đại sư.Đái Mộc Bạch thuyết phục phụ thân của mình, đương kim đại đế của Tinh La đế quốc.Mang theo Chu Trúc Thanh vội vã lên đường không quản ngày đêm.

*Nghe Đái Mộc Bạch nói, Chu Trúc Thanh không khỏi bật cười: "*Ngươi nói có vẻ quang minh chính đại.Ta còn không rõ ngươi sao?*"*

*Đái Mộc Bạch trừng mắt.Tà mâu song đồng quang mang chợt lóe, nhìn thấy ánh mắt Chu Trúc Thanh như cười như không, bất đắc dĩ nói: "*Chỉ biết không thể gạt được ngươi.Được rồi.Ta đầu hàng.Ta thừa nhận lần này đến phần nhiều là vì tư tâm.Chẳng lẽ ngươi không muốn cũng mọi người đoàn tụ sao? Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta có thể cùng nhau hành tẩu, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau trưởng thành, đó là một điều tuyệt vời biết mấy a! Lúc trước ở Sử Lai khắc học viện cùng mọi người ở chung một chỗ chỉ vài năm, tuy rằng chúng ta không ngừng chiến đấu, nhưng là đoạn thời gian thống khoái nhất với ta từ lúc chào đời tới nay.Thẳng thắn mà nói, nếu không phải vì sự an toàn của bản thân chúng ta, ta thật sự không muốn đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia.Đấu đá trong hoàng thất không thích hợp với ta.Ta lại càng nguyện ý cùng các huynh đệ cùng nhau tiếu ngạo sơn lâm.Trong thư Đại sư nói Tiểu Áo cũng đã trở lại. Ha ha.Không biết Đại hương tràng của hắn tu luyện tới trình độ nào.Chỉ là Tiểu Vũ…*"

Những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này trong thư Đại sư đều đơn giản nói qua.Cho nên tuy rằng bọn họ không ở đó, nhưng đối với sự việc phát sinh ở Thiên Đấu đế quốc hết thảy coi như là nắm rõ được.

*Chu Trúc Thanh thở dài một tiếng, "*Đúng là khổ cho Tam ca.Bất quá ta tin tưởng, Tiểu Vũ nhất định sẽ sống lại.Cho dù là ông trời, cũng sẽ không nhẫn tâm chia rẽ bọn họ đúng không.*"*

*Đái Mộc Bạch vuốt nhẹ đầu Chu Trúc Thanh, "*Đi, chúng ta vào đi thôi.Không biết mọi người có ở đây hay không.*"*

Nói đến cũng khéo.Lúc này, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp đúng là đều đang ở trong sử lai khắc học viện.Sắp đi xa, đến Hải Thần đảo.Đại sư đang chỉ điểm bọn họ tu luyện.Mấy năm trôi qua, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi người đều đã trưởng thành. Mà trong đó biến hóa lớn nhất chính là Áo Tư Tạp.Áo Tư Tạp sau khi có được Kính Tượng Đầu Cốt cùng với Kính Tượng Đại Hương Tràng, đối với thực lực cả nhóm có cải thiện rất lớn.Đồng thời hắn cũng có thể trở thành sợi dây gắn bó Sử Lai Khắc Thất Quái. Chỉ cần có sự chuẩn bị trước, mỗi một thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái đều có thể thông qua Kính Tượng Đại Hương Tràng của hắn sử dụng sức mạnh của những người khác.Tuy rằng không có khả năng sử dụng nhiều như Áo Tư Tạp.Nhưng chỉ cần một phần cũng đủ để thay đổi rất nhiều.

Hải Thần đảo đối với Sử Lai Khắc Thất Quái là một thế giới mới lạ, đại sư liền lợi dụng thời gian cuối cùng này, chủ yếu rèn luyện Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp phối hợp cùng những người khác.Mà Mã Hồng Tuấn lại là chủ yếu đề thăng lực bạo phát vốn dĩ thập phần khủng bố của hắn.

Trừ ba người này ra, lần này đại sư đặc huấn thêm một người nữa.

"Mập Mạp đáng chết, mau tránh ra một chút.Ngươi không phải là cố ý ngăn cản ta đi chứ? Bạch Trầm Hương cho một cước vào mông Mạp mạp.Nộ khí đùng đùng nói.

Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp hai người ở bên cạnh cười trộm, thực rõ ràng, bọn họ không ai có ý tới khuyên giải.Nhìn thấy Bạch Trầm Hương mỗi ngày đều hành hạ Mã Hồng Tuấn, quả thực dễ nảy sinh cảm giác thống khoái.Mà mỗi ngày Mã Hồng Tuấn lại không dám đắc tội bọn họ.Sợ bọn họ đem tai tiếng trong quá khứ của mình nói ra.

Mã Hồng Tuấn vẻ mặt oan uổng nói: *"Ta như thế nào lại đột nhiên ngăn trở ngươi chứ? Ta vẫn tiêu sái như thường a! Hương Hương, ngươi cũng không thể đổ oan cho ta.Nói đi, vì cái gì mà ngươi luôn đá vào mông ta.Vạn nhất đá thủng mông ta thì sao?"*

Bạch Trầm Hương tức giận nói: *"Mông ngươi dày như vậy, làm thế nào có thể đá thủng được.Đúng là da dày thịt béo.Hừ.Ngươi chính là cố ý.Ngươi biết rõ ta tốc độ nhanh, vừa rồi còn đứng chắn trước mặt ta, không phải cố ý là cái gì?"*

Mã Hồng Tuấn ủy khuất nói: *"Đây là ta không phải sợ ngươi bị thương sao? Ngươi không biết, tên Tiểu Áo này rất giảo hoạt a.Vừa rồi lại dùng huyết dịch của Tam ca chế tạo ra Kính Tượng Đại Hương Tràng, còn có Trữ Vinh Vinh tăng phúc.Ngươi cứ mạo muội tiến lên, rất có thể sẽ bị mắc mưu."*

Bạch Trầm Hương nghi hoặc nhìn về phía Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, *"Vinh Vinh tỷ, là như vậy sao?"*

Trữ Vinh Vinh bật cười, nói: *"Hương Hương, Mập Mạp thật đúng là không*

phải cố ý cản trở ngươi.Vũ hồn của Tam ca lấy lực khống chế là chính.Tốc độ của ngươi mặc dù nhanh, nhưng nếu chạm phải hồn kỹ Chu Võng thúc Phược của Tam ca, cũng đừng mong chạy thoát được."

Lúc này hiệu quả sau khi Áo Tư Tạp sử dụng kính tượng hương tràng còn chưa biến mất, tay phải rung lên.Một đoàn hoàng lục sắc quang mang đã xuất ra, ở không trung chợt mở ra, thẳng hướng Mã Hồng Tuấn bay đến.

Mập Mạp trong mắt tinh quang chợt lóe, một đạo kim hồng sắc hỏa diễm chợt từ trong miệng phun ra, nhất thời đối chọi với chu võng đang mở ra.Ngay sau đó, chỉ thấy thân thể hắn lướt tới, hai cánh phượng hoàng khổng lồ sau lưng chợt giang rộng, thân hình xẹt tới, chu võng nọ nhất thời biến thành tro tàn.Cả người ở không trung lưu lại một đạo ảo ảnh huyễn lệ.Áo Tư Tạp sử dụng là Lam Ngân Hoàng.Dù sao cũng không phải do Đường Tam sử dụng.Mặc dù có hiệu quả hỏa miễn, nhưng Áo Tư Tạp khống chế không tốt lực lượng đến từ huyết mạch kia, hơn nữa Kính Tượng Hương Tràng của hắn dù sao cũng chỉ dùng một giọt tiên huyết của Đường Tam mà thôi.Mà Phượng hoàng hỏa diễm của Mập Mạp hiện tại đã đạt tới một trình độ biến thái.Lúc này mới nhất cử phá tan được Chu Võng Thúc Phược.

Bạch Trầm Hương hướng tới Mã Hồng Tuấn đang thè lưỡi dương dương đắc ý mà hạ xuống.Khinh thường nói: *"Biểu hiện như vậy, sao ngươi không đi diễn tạp kỹ đi."*

Mã Hồng Tuấn có chút không nhịn được.*"Hương Hương, ngươi không cần lúc nào cũng đối đãi không tốt với ta như vậy chứ? Chúng ta đây là đang luyện tập để đề thăng thực lực.Ngươi nếu đối với ta không hài lòng, chờ sau khi về nhà cho ngươi tùy tiện không được hay sao?"*

Bạch Trầm Hương mở to hai mắt nhìn, *"Mập Mạp đáng chết, ngươi còn học được cả cách phản kháng nữa rồi? Nói với ngươi biết bao nhiêu lần.Không được gọi ta là Hương Hương.Còn nữa, cái gì mà sau khi về nhà tùy ý ta an bài? Ta và ngươi cùng một nhà sao?"*

Trữ Vinh Vinh cười nhẹ bên tai Áo Tư Tạp nói: *"Mập Mạp lần này đúng là gặp được khắc tinh.Nha đầu Hương Hương có cái miệng nhỏ nhắn đúng là lợi hại a!"*

Áo Tư Tạp hạ giọng nói: *"Ngươi cảm thấy Hương Hương thế nào? Cùng Mập Mạp có khả năng không?"*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Có khả năng hay không ta cũng không biết.Còn phải trông vào bổn sự của Mập Mạp.Hồi đó sau khi chúng ta vừa mới biết nhau, làm sao có thể biết được sau này sẽ ở cùng một chỗ đâu? Bất quá, ta có thể khẳng định, tâm địa hương hương rất thiện lương.Tuy rằng có hơi kiêu căng, nhưng so với ta lúc trước tốt hơn nhiều."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc, *"Đúng vậy! Nàng ta làm sao có thể so cùng ngươi đây? Lúc trước ngươi chính là Tiểu Ma Nữ của Thất Bảo Lưu Ly tông.Ngay cả Cốt gia gia và Kiếm gia gia cũng đều phải sợ ngươi ba phần."*

Trữ Vinh Vinh oán giận trừng mắt nhìn hắn.Nhẹ nhàng nhéo vào hông hắn một cái. *"Người xấu, lại giễu cợt ta.Thì ta sẽ…"*

Áo Tư Tạp sờ nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của Trữ Vinh Vinh một cái, *"Thì ngươi sẽ làm sao?"*

Khuôn mặt Trữ Vinh Vinh ửng hồng.Trong lúc khó xử cũng không hề cân nhắc, thốt lên: *"Ta sẽ không cho người sờ soạng nữa."* Nói xong câu đó, nàng mới ý thức được lời nói của mình không đúng, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ.Còn Áo Tư Tạp lại dương dương đắc ý cười hắc hắc, *"Ta sợ quá a."*

"Ngươi…" Trữ Vinh Vinh tung một cước, giống Bạch Trầm Hương đá Mã Hồng Tuấn cũng đá vào mông Áo Tư Tạp.Nhưng tên đáng khinh Áo Tư Tạp này lại cố ý nhếch mông lên, ngoài miệng còn nói, *"Thích thật, thích thật."* Làm cho vẻ mặt vốn bực bội của Trữ Vinh Vinh, thế nhưng lại nhịn không được cười thành tiếng.

Bạch Trầm Hương đứng ở một bên trợn to mắt nhìn bọn họ, Mã Hồng Tuấn không biết khi nào thì đã chuồn đến bên người nàng, thấp giọng nói: *"Có phải là chưa thấy qua tên đáng khinh như vậy hay không?"*

Bạch Trầm Hương theo bản năng gật gật đầu, Mã Hồng Tuấn chặn lại nói: *"Trong Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta, nói về nhân phẩm, Tam ca không*

thể nghi ngờ chính là xếp thứ nhất.Bất quá, ta cũng cùng Tam ca không sai biệt lắm.Chúng ta đều là nam nhân tốt có tấm lòng chung thủy.Tiểu Áo tuy rằng có điểm bỉ ổi.Bất quá nhân phẩm cũng là rất tốt. Ngươi là không biết hắn cùng Vinh Vinh trong đó xảy nhiều ít bao nhiêu sự tình.Cố sự trong đó, quả là khúc chiết ly kỳ.Trở về, ta sẽ nói cho ngươi một chút cố sự của Sử Lai Khắc Thất Quái đi."

"Được!" Bạch Trầm Hương theo bản năng đáp ứng.Nàng cũng đã nghe nói qua không ít cố sự của Sử Lai Khắc Thất Quái, nhất là đi vào Sử Lại khắc học viện.Đệ tử nơi này thấy Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn bọn họ trong mắt không thể che dấu vẻ tôn kính.Ngay cả các sư phụ ở đây cũng đối với bọn họ có phần khách khí.Bạch Trầm Hương cũng nghe nói lúc trước Sử Lai Khắc Thất Quái khuất nhục quần hùng, cuối cùng đạt được vị trí quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái. Nhưng cũng chỉ là biết da lông mà thôi. (chỉ biết sơ sơ bên ngoài – A Né)

Mã Hồng Tuấn vừa thấy Bạch Trầm Hương đáp ứng rồi, liền nhịn không được có chút đắc ý vênh váo, *"Vậy tối hôm nay ta đến phòng người, kể cho ngươi nghe cố sự nhé."*

"Đến phòng ta?" Bạch Trầm Hương lúc này đã phản ứng lại, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Mã Hồng Tuấn đã có xu hướng chảy nước giải, gần trong gang tấc.

Nàng nhoẻn miệng cười, nhất thời tựa như trăm hoa nở rộ, Mã Hồng Tuấn nhìn cũng không cầm được có chút ngây người.

"Xú lưu manh, tử sắc quỷ. Ngươi nghĩ hay nhỉ." Đột nhiên bùng nổ, Bạch Trầm Hương hung hãn nắm lấy tai của Mã Hồng Tuấn, dùng sức vặn tròn một trăm tám mươi độ.Mã Hồng Tuấn đau đớn nhất thời kêu thảm một tiếng, khỉ niệm trong lòng chợt biến đi đâu mất.

Áo Tư Tạp ôm Trữ Vinh Vinh, than nhẹ một tiếng, *"Xem ra, đề nghị của Đại sư là chính xác.Áp lực mà chúng ta phải tiếp nhận hiện tại quá nhỏ.Mọi người cùng một chỗ, mỗi ngày đều rất vui vẻ.Cũng không có áp lực, động lực tu luyện của chúng ta so với trước kia cũng chậm lại nhiều.Từ lúc trở về gặp ngươi đến nay, thẳng thắn mà nói, ta một chút tâm tư tu luyện đề không có,*

chỉ nghĩ ở cùng bên nàng, có ngươi bên cạnh, bất kể cái gì cũng đều không trọng yếu nữa."

Trữ Vinh Vinh gật gật đầu, nói: *"Ta cũng vậy.Hy vọng lần này chúng ta đi Hải Thần đảo, có thể dưới áp lực mà gia tốc đề thăng đi chứ."*

Áo Tư Tạp mỉm cười, nói: *"Kỳ thật, ta biết ngươi càng bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Nhưng ngươi là người thừa kế tương lai của Thất Bảo Lưu Ly tông.Ta sẽ dốc tận khả năng giúp ngươi chia sẻ tránh nhiệm của mình.Hơn nữa, lần này Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta rốt cục cũng có thể đoàn tụ.Mọi người cùng một chỗ, cho dù là đối mặt với áp lực trong tu luyện cũng khoái hoạt a.Chúng ta đều có thể đưa lưng mình giao phó cho đồng đội.Đây chính là điều hạnh phúc hơn so với khi ta ở phương bắc đó."*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: *"Đúng vậy, chúng ta có thể ở bên nhau.Trải qua bao nhiêu mưa gió như vậy, chúng ta cũng đều trưởng thành."*

"Uy, Vinh Vinh lớn lên rồi, ha ha.Tiểu Áo, tên tiện nhân này, ngươi cũng còn biết trở về a! Ngươi có biết Trữ Vinh Vinh vì ngươi mà rơi bao nhiêu nước mắt không."

Áo Tư Tạp mới vừa quay người lại, đã bị một thân thể hùng tràng ôm chặt lấy, đương nhiên, chỉ là ôm một chút thôi.Nhưng chỉ là một cái ôm này thôi, cũng đủ làm cho xương cốt toàn thân hắn rung động một trận.

"Đái lão đại, ngươi không thể nhẹ nhàng một chút sao?" Áo Tư Tạp cười khổ nhìn Đái Mộc Bạch rời tay ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng không nén nổi nở nụ cười, trong Sử Lai Khắc Thất Quái, biết nhau đầu tiên chính là hai người bọn họ và Mã Hồng Tuấn.Năm đó khi cùng nhau phong tao phao nữu (tạm dịch là *"đi tán gái"*), hai tên gia hỏa này cũng hợp tác không ít.Chẳng qua phong cách bất đồng mà thôi.

Đái Mộc Bạch dùng sức nắm lấy bả vai Áo Tư Tạp, *"Còn sống trở về là tốt rồi.Hắc hắc, tiểu tử ngươi mặt mày hốc hác.Tốt lắm, ta rốt cục cũng đẹp trai hơn so với ngươi rồi."*

Áo Tư Tạp chán nản nói: *"Ngươi cũng không phải đẹp trai nhất, đừng quên còn có Tiểu Tam đó."*

Đái Mộc Bạch hắc hắc cười nói: *"Ai thèm so sánh với hắn.Đẹp trai hơn so với ngươi là ta đã thỏa mãn rồi."*

Chu Trúc Thanh thấp giọng nói vài câu gì đó bên tai Trữ Vinh Vinh, Trữ Vinh Vinh khuôn mặt nhất thời lại đỏ lên, trộm nhìn Áo Tư Tạp, hướng Chu Trúc Thanh khẽ gật đầu.

Bạch Trầm Hương có chút tò mò nhìn bọn họ, cho dù là ngoại nhân như nàng cũng có thể từ trong những câu nói đơn giản với nhau của Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp cảm nhận được tình cảm nồng đậm của huynh đệ bọn họ.

Mã Hồng Tuấn nói: *"Tên gia hỏa mắt có tật như đeo kính (chỉ cặp tà mâu song đồng giống đeo kính áp tròng) kia là lão Đại Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta, Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch.Còn mỹ nữ kia là người nhỏ tuổi nhất trong chúng ta, U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh.Trong bảy người chúng ta, thực lực Đái lão đại gần bằng Tam ca.Bất quá nếu hắn cùng Chu Trúc Thanh hợp lực, cho dù là Tam ca cũng phải kém hơn một bậc."*

"Mập Mạp đáng chết, ngươi nói mắt ai có vấn đề?

------oOo------

Chương 378: Sử Lai Khắc thất quái đoàn tụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

"Mập mạp chết tiệt, ngươi nói ai con mắt có chuyện?"

Thính lực Đái Mộc Bạch rất tốt, dưới chân vừa động, đã đi đến trước mặt của Mã Hồng Tuấn, có chút tò mò nhìn Bạch Trầm Hương tú mỹ bên cạnh, nghi hoặc nói:*" Mập mạp, con mắt không tồi đấy! Ngươi từ đâu…."* Hắn mới nói được vài lời đã bị Mã Hồng Tuấn bịt lại, dùng sức kéo hắn qua một bên.

Nhìn ánh mắt cầu khẩn của Mã Hồng Tuấn, Đái Mộc Bạch không khỏi có chút nghi hoặc. Hắn vốn muốn nói:*" Con mắt không tồi đấy! Ngươi từ đâu kiếm về cô nương này thế?"* Mã Hồng Tuấn vốn rất hiểu rõ hắn, làm sao có thể cho hắn nói những lời này ra được.

Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh ở một bên cười trộm, Trữ Vinh Vinh thấp giọng hướng Chu Trúc Thanh giải thích quan hệ của mập mạp cùng Bạch Trầm Hương.

Thanh âm Mã Hồng Tuấn líu ríu, hướng Đái Mộc Bạch nói:*"Đái lão đại, ngươi làm ơn nói ít đi có được không? Cô nương này là biểu muội của Tam ca, ta đã theo đuổi nàng rất lâu rồi, ngươi đừng đem chuyện trước kia nói ra, nếu không ta chẳng còn hi vọng gì nữa cả."*

Đái Mộc Bạch vốn thông minh, nhanh chóng hiểu ý, hướng Mã Hồng Tuấn nháy mắt ra hiệu, cười ha ha nói:*"Ta thật không ngờ tiểu cô nương xinh đẹp thế này lại là biểu muội của tiểu Tam. Người tốt chứ, ta gọi là Đái Mộc Bạch."*

Tướng mạo của Đái Mộc Bạch không thể nói là quá anh tuấn, nhưng đôi tà mâu cùng khí chất trời sinh lại có một lực hấp dẫn đặc thù, nếu không lúc đầu cũng sẽ không tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt mà không hề sợ thất bại. Trên người phát ra khí thế vô hình dễ dàng mang đến áp lực cho người ta.

Đối mặt với hắn, Bạch Trầm Hương không có hung hăng như khi với mập mạp, mà có chút rụt rè nói:*"Đái đại ca, ngươi tốt chứ, ta là Bạch Trầm Hương. Ngươi gọi Hương Hương là được rồi."*

Mã Hồng Tuấn nhất thời hét lên một tiếng:*"Hương Hương, sao ngươi mới lần đầu tiên gặp mặt đã cho phép hắn gọi bằng Hương Hương rồi?"*

Bạch Trầm Hương lườm hắn một cái nói:*"Đái đại ca là huynh trưởng của*

biểu ca ta, sao lại không được chứ?"

Mã Hồng Tuấn chán nản nói:*"Ta đây thì sao? Sao ngươi không cho ta gọi?"*

Bạch Trầm Hương hừ một tiếng:*"Ngươi đúng là xấu xa! Ai thèm để ý đến ngươi? Đái đại ca vừa nhìn đã biết là chính nhân quân tử, đâu như ngươi chứ!"*

"Hắn? Chính nhân quân tử?" Mã Hồng Tuấn trợn to mắt nhìn Bạch Trầm Hương, lại nhìn Đái Mộc Bạch bên người, trong lúc nhất thời không khỏi cười khổ. Nhưng hắn hết lần này đến lần khác cũng không thể nói được gì.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn tâm tình trái ngược, cười ha ha nói:*"Không hổ là biểu muội của tiểu Tam, quả nhiên con mắt tinh tường. Hương Hương, ngươi nói không sai, trong mấy người, đứng đắn nghiêm chỉnh, chính nhân quân tử nhất là ta."*

"Khụ khụ…" Áo Tư Tạp đang ở không xa ho khan một trận, ánh mắt nhìn Đái Mộc Bạch rất quái dị, rất quái dị…

Chu Trúc Thanh đứng bên người Trữ Vinh Vinh mỉm cười, nhưng cũng không có ý vạch trần nam nhân của mình. Nhiều năm đã qua đi, Đái Mộc Bạch hôm nay không còn là Đái Mộc Bạch lông bông ngày xưa nữa, nàng cũng không còn bất mãn cùng hận ý theo kiểu tiểu nữ hài như ngày đó nữa rồi.

Đái Mộc Bạch tựa hồ không để ý một chút nào đến ánh mắt của người khác nhìn mình, cười nói:*"Tiểu Tam đâu rồi? Không phải là nói muốn đi Hải Thần đảo sao?"*

Mã Hồng Tuấn nói:*"Tam ca đi ra ngoài vài ngày rồi, hình như là để xử lí một ít chuyện gia đình, phỏng chừng cũng mau trở về."*

Nhắc tới Đường Tam, nét tươi cười trên mặt Đái Mộc Bạch dần dần thu liễm:*"Tiểu Vũ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Mặc dù đã nghe Đại Sư nói qua, nhưng ta vẫn khó có thể tin được lại có một người mà thân thể cùng linh hồn lại chia lìa."*

Nghe Đái Mộc Bạch nhắc đến chuyện này, trong mắt Mã Hồng Tuấn nhất thờ toát ra sát khí mãnh liệt, khí chất cả người xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bạch Trầm Hương ở bên cạnh là lần đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt này. Nàng cảm giác được Mã Hồng Tuấn đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, nhất là từ võ hồn Phượng Hoàng vương giả của các loài điểu lại càng làm tâm thần của nàng run rẩy. Trong mắt nàng lúc này, mập mạp tựa hồ cao lớn hơn rất nhiều, không còn là tên hay cười đùa bỉ ổi như trước kia.

"Không phải là tại bọn Võ Hồn Điện khốn nạn kia sao?" Mã Hồng Tuấn hung hăng nói ra, căn bản không cần thêm bớt cái gì, hoàn toàn dựa theo sự thật tường thuật lại tất cả mọi chuyện.

Nghe xong, Chu Trúc Thanh hai mắt đẫm lệ mông lung, được Trữ Vinh Vinh trấn an mãi mới dần dần vững vàng trở lại.

"Võ Hồn Điện." Đái Mộc Bạch gầm nhẹ một tiếng, khí thế khổng lồ bộc phát ra. Sử Lai Khắc thất quái đối với việc hắn phóng thích khí thế đã tập mãi thành quen, thực lực lại không khác biệt lắm, nên phản ứng cũng không mãnh liệt. Nhưng Bạch Trầm Hương lại không chịu nổi loại uy áp Bạch Hổ bộc phát trong gang tấc này, hoa dung thất sắc lui về phía sau, dưới chân lảo đảo một cái.

Ngay lúc Bạch Trầm Hương sắp ngã xuống, một bàn tay to dày ổn định đỡ lấy bả vai nàng. Một cỗ hồn lực mang theo hơi thở nóng rực du nhập vào cơ thể. Hơi thở của Bạch Trầm Hương nhất thời ổn định lại, phía trước nàng phảng phất ngưng tụ một ngọn lửa vô hình mãnh liệt tạo thành rào chắn, thay nàng chặn khí thế ngập trời của Đái Mộc Bạch.

"Phẫn nộ cũng vô dụng. Muốn cùng Võ Hồn Điện chống lại, các ngươi phải tận lực đề thăng thực lực. Chỉ khi cả bảy người đều là Phong Hào Đấu La, mới có khả năng tranh đấu cùng cường giả của Võ Hồn Điện."

Thanh âm nhàn nhạt từ xa truyền đến, mọi người nhìn về phái thanh âm truyền đến, chỉ thấy hai bóng người đang đi về bên này. Người vừa nói chính là Đại Sư. Bên cạnh Đại Sư là một người cụt tay, Kiếm Đấu La Trần Tâm.

"Đại Sư." Nhìn thấy Đại Sư, mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái cùng Bạch Trầm Hương đồng thời khom người hành lễ.

Đại Sư hướng Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh khe khẽ gật đầu, khuôn mặt cứng ngắc cũng không lộ ra biểu tình gì:*"Chuyện của tiểu Tam cùng Tiểu Vũ các ngươi đều đã biết. Võ Hồn Điện có thể nói là kẻ thù chung của chúng ta. Mấy năm nay, các ngươi đều có tiến bộ rất nhanh, cũng như có được hồn kĩ cực mạnh. Lần này, trước khi đi đến Hải Thần đảo, ta hi vọng các ngươi có thể hoàn thành quá trình ma hợp. Dù sao chia tay đã nhiều năm, dù vẫn rất ăn ý nhưng mỗi người đều có hồn kĩ mới khiến đồng đội chưa quen thuộc, sẽ dẫn đến việc phối phối hợp không đạt trạng thái tốt nhất."*

Mọi người đồng thời gật đầu. Đối với những lời Đại Sư chỉ dạy, bọn họ thủy chung đều là tâm phục khẩu phục.

Ánh mắt Đại Sư đảo qua trên người mọi người, sau đó nói:*"Ma hợp bắt đầu từ bây giờ. Tiểu Tam cùng Tiểu Vũ mặc dù không có ở đây, nhưng năm người các ngươi coi như đã tạm đủ. Muốn tiến hành quá trình ma hợp theo tốc độ nhanh nhất, các ngươi cần phải có chút áp lực."*

Mã Hồng Tuấn có chút lắp bắp nói:*"Đại Sư, ngài…, ngài không phải là cho Trần Tâm tiền bối đến tạo áp lực cho chúng ta đấy chứ?"* Hắn vô cùng hiểu rõ, Kiếm Đấu La Trần Tâm là một cường giả chín mươi bảy cấp! Không phải Phong Hào Đấu La khác có thể so sánh được. Nhất là Kiếm Đấu La Trần Tâm còn có danh hiệu đại lục đệ nhất công kích.

Lực công kích của Dương Vô Địch bọn hắn đã đều thấy qua, ngay cả Đường Tam ở trong tay hắn cũng ăn không tiêu, mà Dương Vô Địch mới chỉ hơn tám mươi cấp, còn Kiếm Đấu La lại cũng nổi tiếng về công kích, lại có hồn lực chín mươi bảy cấp, áp lực này có chút hơi lớn quá thì phải!

Bạch Trầm Hương liếc mắt nhìn mập mạp một cái, trong lòng có ý xem thường. Có gì mà phải sợ chứ? Chỉ là đến để huấn luyện thôi mà, có phải là địch nhân chính thức đâu! Mới vừa rồi bởi vì mập mạp trợ giúp nàng ngăn cản áp lực mà sinh ra một ít hảo cảm nay lại bị nàng mượn cơ hội này mạnh mẽ khu trừ. Từ nội tâm nàng không muốn mình có bất kì cảm giác gì với tên mập mạp bỉ ổi này, có hay chăng cũng chỉ là ghê tởm.

Sắc mặt Đại Sư phát lạnh:*" Các ngươi đáng lẽ phải thấy rất may mắn mới đúng. Có thể mời Kiếm Đấu La đến làm áp lực cho các ngươi ma hợp lần này, chẳng những sẽ đẩy nhanh quá trình, nói không chừng còn có thể kích phát tiềm lực trong người các ngươi, khiến thực lực tăng trưởng Và cuối cùng là để cho các ngươi thấy, thực lực của mình là vẫn chưa đủ."*

Trữ Vinh Vinh cười hì hì:*"Kiếm gia gia, ngươi nhớ phải hạ thủ lưu tình nha!"*

Sắc mặt Kiếm Đấu La nghiêm nghị nói:*" Ta hiện tại là đối thủ của các ngươi. Vinh Vinh, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. Hơn nữa, Áo Tư Tạp ngươi nhớ kĩ, nếu như không thể bảo vệ tốt Vinh Vinh, ta sẽ không cho ngươi mang theo Vinh Vinh tới Hải Thần đảo. Ngươi tại thời điểm ra đi năm đó không phải đã từng nói, sau khi trở về sẽ có thực lực để bảo vệ Vinh Vinh sao? Hôm nay ta kiểm nghiệm một chút, hi vọng ngươi không phải chỉ là mạnh miệng."*

Nghe xong những lời của Kiếm Đấu La, sắc mặt Sử Lai Khắc ngũ quái nhất thời đều trở nên ngưng trọng. Bọn họ cảm giác được, Kiếm Đấu La không nói đùa chút nào. Nhất là Áo Tư Tạp, vẻ vui cười trên mặt toàn bộ thu liễm lại, một loại khí chất trầm ngưng đặc thù phát ra, không có mở miệng, chỉ hướng đến Kiếm Đấu La lặng lẽ gật đầu.

Đại Sư hướng đến Bạch Trầm Hương nói:*"Trầm Hương, ngươi không cần tham gia ma hợp. Đến bên cạnh ta."*

"Vâng." Bạch Trầm Hương đáp một tiếng, có chút giận dỗi đi đến bên người Đại Sư, trong lòng loáng thoáng bất mãn. Không phải nói để cho ta cùng bọn họ lịch lãm sao? Hiện tại bọn họ ma hợp sao lại không cho ta tham gia? Dù thực lực ta có hơi kém một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều mà. Nói như thế nào, ta cũng là hồn tông tứ hoàn, sao lại xem thường ta chứ? Lấy tốc độ của ta, tự bảo vệ mình là không thành vấn đề.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ, Kiếm Đấu La Trần Tâm đã chậm rãi đi về phía trước, mà Sử Lai Khắc ngũ quái lại tự nhiên lùi lại phía sau. Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp lui sau cùng. Đái Mộc Bạch đứng ở trung tâm hàng

đầu tiên, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh một trái một phải đứng hai bên. Năm người sắc mặt đều có vẻ rất ngưng trọng.

Bạch Trầm Hương phát hiện ra có điều bất thường. Kiếm Đấu La vừa tiến bước đầu tiên, khí chất cả người biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc trước hắn nhìn qua chỉ là một lão nhân bình thường, nhưng hiện tại xung quanh khí thế mạnh mẽ nổi lên, ngay cả không khí cũng thoáng trở nên vặn vẹo. Nàng chỉ cảm thấy được cỗ hơi thở này bao hàm một tia khí thế mạnh mẽ vô cùng khiến hoa dung thất sắc.

Lúc này nàng mới biết vì sao trước đó Đại Sư lại không cho mình cùng ma hợp. Đứng sau lưng Kiếm Đấu La, khí thế mạnh mẽ đó đã phảng phất muốn đem thân thể xé ra, nếu đứng trước mặt hắn, cảm giác không biết còn kinh khủng đến thế nào. Tốc độ mình dù nhanh nhưng cũng chỉ sợ bị nó xé thành từng mảnh nhỏ.

Trong lòng Bạch Trầm Hương, nàng vẫn thoáng có chút kiêu ngạo. Nàng cho rằng, bằng vào tốc độ của *"Mẫn Chi Nhất Tộc"*, ở trên thế giới này không có người nào có thể động đến nàng. Thẳng đến hôm nay thấy Kiếm Đấu La phát ra hơi thở trên người, nàng mới hiểu chênh lệch của mẫn chi nhất tộc cùng cường giả chính thức. Đừng nói mình, thậm chí ngay cả gia gia ở chỗ này cũng không cách nào thừa nhận cỗ khí thế mạnh mẽ khổng lồ đó.

Mà năm người trước mặt Kiếm Đấu La, đều không mảy may lùi bước cùng hắn giằng co. Tên mập mạp bỉ ổi trong mắt nàng lại đứng ngay ở hàng đầu tiên, trên thân mình mỗi người đều tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Đại Sư kéo Bạch Trầm Hương lùi rất nhanh về phía sau, lùi rất xa, hoàn toàn thoát khỏi phạm vị khí thế của Kiếm Đấu La, lúc này mới ngừng lại ngóng nhìn chiến trường.

Bạch quang bùng lên, Đái Mộc Bạch không có lùi mà ngược lại còn tiến tới một bước, hét lên một tiếng lớn, bạch quang phủ lên thân thể hắn biến hóa kịch liệt. Một bóng dáng Bạch Hổ dữ tợn hiện lên sau lưng hắn.

Thân thể hắn bành trướng kịch liệt, cơ thể cường hãn xé rách quần áo lộ ra bộ lông màu đen sọc trắng. Hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc, sáu cái hồn hoàn

đồng thời xuất hiện trên người hắn. Trong lúc nhất thời khí thế đại thịnh, hơi thở bá đạo của Tà Mâu Bạch Hổ khiến áp lực hướng đến đồng bọn được giảm xuống.

Đại Sư kinh ngạc một tiếng:*"Tốt. Không nghĩ tới hồn lực hắn lại tiến bộ, hắn là đạt đến sáu mươi lăm cấp."*

Bạch Trầm Hương nhất thời cảm giác thấy tự ti. Nàng mặc dù tuổi nhỏ hơn Sử Lai Khắc thất quái một ít, nhưng khác biệt cũng không lớn, so với người nhỏ tuổi nhất trong số bọn họ là Chu Trúc Thanh cũng chỉ ít hơn có một tuổi thôi. Dù Đái Mộc Bạch trước mặt hơn nàng ba, bốn tuổi, nhưng sáu mươi lăm cấp thực lực, ba, bốn năm sau nàng cũng khó có thể đạt được.

Nương theo Đái Mộc Bạch phóng xuất hồn hoàn, trên mình bốn người khác cũng nở rộ ánh sáng chói mắt. Sau lưng mỗi người đều hiện ra một cái hư ảnh nhàn nhạt. Sau lưng Chu Trúc Thanh là một con hắc miêu, hơi thở lạnh như băng, so với Đái Mộc Bạch thì yếu hơn một chút, nhưng hồn hoàn phóng xuất ra lại giống Đái Mộc Bạch như đúc, làm cho người ta có một cảm giác thần bí cùng nguy hiểm.

Võ hồn Mã Hồng Tuấn có vẻ kiêu ngạo hơn, hư ảnh Phượng Hoàng đỏ rực từ sau lưng hiện lên, so với những người khác thì ít đi một cái hồn hoàn nhưng khí thế lại không hề thua kém. Hỏa Phượng Hoàng rực lửa bay lên trời, sau đó xoay quanh thân thể hắn, ánh sáng chiếu ra chói cả mắt.

Quang ảnh hiện ra sau lưng Trữ Vinh Vinh cùng Cửu Bảo Lưu Ly tháp sáng chói bên tay phải giống nhau như đúc. Sáu cái hồn hoàn lóng lánh hiện ra, bảo quang huyễn lệ khiến người khác nhìn vào có cảm tưởng nàng chính là tiên trên trời.

Mà hư ảo sau lưng Áo Tư Tạp lại kì lạ nhất, đó là hai bóng dáng mơ hồ màu bạc đan xen nhau, nhìn giống như là một quái vật có hai đầu, bốn tay và bốn chân. Một tia bàng bạc chói lọi xoay xung quanh, cũng đồng dạng là hai hoàng, hai tử, hai hắc sáu cái hồn hoàn.

Năm người, bốn gã hồn đế một gã hồn vương, nhưng mà bọn họ lại trẻ như vậy. Bạch Trầm Hương trong nháy mắt có chút khó thở, tập trung tinh thần

nhìn trận đánh sắp triển khai trước mắt mình.

Đúng lúc này, thình lình một tiếng kêu vang lên.:*"Chờ ta một chút."*

Hư ảnh lóe lên, giữa sân đã nhiều hơn hai người, đồng dạng mang bạch y, nam nhân nắm tay nữ nhân nhàn nhạt mỉm cười.

"Kiếm Đấu La tiền bối chỉ giáo, sao có thể thiếu chúng ta được chứ?"

Người tới không phải ai khác chính là Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Lam quang nhàn nhạt bao quanh thân thể hai người, Đường Tam ôm nhẹ lấy Tiểu Vũ, sau đó ánh mắt mang vài phần không nỡ cuối cùng cũng đành để nàng vào trong túi Như Ý Bách Bảo của mình.

Đường Tam vừa xuất hiện, thần sắc vốn ngưng trọng của Sử Lai Khắc ngũ quái dường như buông lỏng xuống một chút, cơ hồ trên mặt mỗi người đều hiện lên tia mỉm cười. Nếu như nói trước kia bọn họ là năm thanh niên cường giả, thì bây giờ khi Đường Tam gia nhập vào, bọn họ đã biến thành một nhóm cường giả chính thức.

Đái Mộc Bạch cười ha hả nói:*"Tiểu Tam, ngươi tới đúng lúc lắm. Chúng ta hướng đến Kiếm Đấu La tiền bối thỉnh giáo."*

Đường Tam gật đầu. Lấy trí tuệ của hắn, chứng kiến Đại Sư nơi xa xa là có thể đoán được Kiếm Đấu La được tận lực mời tới đây để chỉ đạo bọn họ. Lấy thực lực của Kiếm Đấu La, áp lực tạo ra cho bọn họ là tuyệt đối kinh khủng.

Đường Tam xuất hiện nhưng thần sắc của Kiếm Đấu La Trần Tâm không có bất kì biến hóa gì. Hắn sau khi bước về đơn hàng ngũ, liền đứng sau lưng Đái Mộc Bạch, đem đội hình ba-hai chuyển thành ba-một-hai. Lúc này mới thản nhiên nói:*"Ta sẵn sàng rồi."*

Một luồng tinh quang khí thế mạnh mẽ hiện ra trong mắt Kiếm Đấu La, sau một khắc, phía trước hắn hiện ra một thanh kiếm. Đó là một thanh kiếm toàn thân màu lam trong veo, tựa như do lam thủy tinh tạo thành hình kiếm. Kì lạ nhất là, ở bên trong thanh kiếm có chín khối nhân, màu sắc lần lượt là hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc, hắc, hắc, hắc.

Chứng kiến thanh kiếm này, Sử Lai Khắc lục quái không khỏi nhìn nhau thất sắc. Đem hồn hoàn tu luyện đến thoát li vẻ bề ngoài của mình, hòa tan vào trong võ hồn, có thể tưởng tượng được tu vi của vị Kiếm Đấu La trước mắt thâm hậu như thế nào.

Trần Tâm chậm rãi giơ tay lên, ánh mắt hắn căn bản không nhìn Sử Lai Khắc lục quái mà hoàn toàn rơi vào trên thân kiếm.

"Kiếm dài bốn thước ba tấc, rộng ba tấc, chuôi dài một thước hai tấc, tên là: Thất Sát."

Ngay sát na Kiếm Đấu La Trần Tâm sắp cầm vào chuôi kiếm, trong mắt Đường Tam quang mang đại phát, hét lớn một tiếng:*"Cường công."*

Cùng lúc đó, một bạch, một lam, hai vòng quang mang từ trong cơ thể hắn bộc phát ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ toàn trường. Sát thần lĩnh vực lạnh như băng, sát khí bạo lệ. Lam ngân lĩnh vực tràn ngập hơi thở sinh mệnh cùng ba động tinh thần mãnh liệt trong một khắc này hoàn toàn bộc phát, bao phủ quanh chiến hữu phe mình cùng Kiếm Đấu La.

Đường Tam là linh hồn của Sử Lai Khắc thất quái, tất cả mọi người đối với hắn cực kì tin tưởng. Trong nháy mắt sau khi nghe Đường Tam hét lớn, Đái Mộc Bạch dẫn đầu chiến đội xông lên trước. Hắn tự nhiên hiểu rõ đối thủ trước mặt mình như thế nào, cho nên đệ nhất hồn kĩ Bạch Hổ hộ thân chướng, đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ kim cương biến nhanh chóng được phát động. Bạch quang toàn thân chợt biến thành kim sắc, tựa như một viên kim sắc lưu tinh phát khởi khí thế công kích trước nay chưa từng có lao về phía trước.

Chu Trúc Thanh mặc dù xông lên chậm hơn Đái Mộc Bạch một chút, nhưng thân thể nàng cũng đã hóa thành một đạo ảo ảnh, lặng lẽ vòng ra sau lưng Kiếm Đấu La, miêu trảo sắc bén bắn ra phía trước.

Đồng dạng cũng am hiểu tốc độ nên Bạch Trầm Hương cảm giác là tốc độ của Chu Trúc Thanh tuyệt không kém mình, thậm chí còn hơn một chút. Chớ quên, Bạch Trầm Hương chỉ là thuần mẫn hồn sư, mà Chu Trúc Thanh lại là

mẫn công hệ hồn sư. Làm mẫn công hệ hồn sư, nàng có được lực công kích cường đại mà Bạch Trầm Hương không có.

Sau khi hai người trước hành động, hai cánh Phượng Hoàng sau lưng của Mã Hồng Tuấn cũng đã triển khai, phượng dực thiên tường cùng dục hỏa Phượng Hoàng hai kĩ năng tăng phúc được phát động, không khí trên không trung đã bắt đầu vặn vẹo, hiển nhiên là đang triển khai đệ tứ hồn kĩ Phượng Hoàng khiếu thiên kích.

Cánh tay phải của Đường Tam vẫn như cũ giơ lên, đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân lồng giam(Tù lũng) liên tiếp xuất hiện ba tầng xung quanh thân thể Kiếm Đấu La, cùng lúc đó, cách tay phải đã biến thành kim sắc, đệ ngũ hồn kĩ Lam Ngân Bá Vương thương súc lực. Dựa theo tính toán của hắn, lúc Kiếm Đấu La cùng Đái Mộc Bạch va chạm, Lam Ngân Bá Vương thương của mình sẽ lập tức được phóng ra.

Đối mặt với một Phong Hào Đấu La đỉnh cao, bọn họ không có bất kì cái gì dám lưu thủ. Mà áp lực của Kiếm Đấu La gây ra cho bọn họ, vô hình chung lại khiến bọn họ phải dốc toàn lực chiến đấu.

Trữ Vinh Vinh lại càng không dám giữ chút hồn lực nào lại cho mình, phân tâm khống chế của nàng đã tu luyện tới cảnh giới ngũ khiếu tán chi tâm, có thể đồng thời khống chế năm loại tăng phúc bất đồng vào năm đối tượng khác nhau.

Hồn sư Thất Bảo Lưu Ly tông cấp bậc hồn lực càng cao, hồn hoàn có được càng nhiều thì hiệu quả tăng phúc lại càng thêm kinh khủng. Mặc dù Trữ Vinh Vinh triển khai toàn lực tăng phúc hiệu quả chưa được như phụ thân nhưng khác biệt cũng chỉ còn có một hồn hoàn mà thôi.

Cửu Bảo Lưu Ly tháp ngũ quang thập sắc, Từng đạo quang mang lóng lánh không ngừng rót vào năm tên Sử Lai Khắc đang công kích.

Rơi vào Chu Trúc Thanh là tăng phúc nhanh nhẹn, công kích cùng hồn lực tam đại kĩ năng tăng phúc. Đây chính là hiệu quả kinh khủng của tăng phúc bảy mươi phần trăm.

Mà quang mang rơi trên người Đái Mộc Bạch lại nhiều hơn một chút, chừng bốn đạo tăng phúc lần lượt là lực lượng, phòng ngự công kích và hồn lực.

Mã Hồng Tuấn thừa nhận lại càng kinh khủng. Toàn bộ sáu cái tăng phúc của Vinh Vinh đều rơi trên người hắn, làm bộc phát ra lực công kích cực mạnh, khiến hắn mới là chủ công chân chính. Dưới tác dụng tăng phúc, Phượng Hoàng hỏa diễm của hắn càng trở nên nóng cháy. Hỏa diễm màu vàng đỏ ngưng tụ lại, phảng phất như Phượng Hoàng niết bàn sống lại.

Mà tăng phúc rơi trên người Đường Tam lại lấy công kích làm chủ. Bởi vậy chỉ có hồn lực tăng phúc cùng công kích tăng phúc.

Hơn sáu mươi cấp hồn sư, lại thêm tác dụng của tăng phúc bảy mươi phần trăm, lực lượng bộc phát của bọn họ lúc này mỗi người có thể so sánh được với một hồn thánh có bảy hồn hoàn.

Dù đã nhiều năm không chiến đấu với nhau, nhưng cuộc chiến vừa nổ ra, mọi người đã lại thể hiện sự ăn ý. Đái Mộc Bạch tấn công trực diện vào đối phương, Chu Trúc Thanh phía sau đánh bất ngờ, công kích chủ yếu là đánh lén quấy nhiễu. Mà Mã Hồng Tuấn thì từ trên trời giáng xuống. Lam Ngân Bá Vương thương của Đường Tam lại chờ chực sẵn bên ngoài, khi có cơ hội là lập tức phát động… Dưới tác dụng tăng phúc bảy mươi phần trăm của Trữ Vinh Vinh, bộc phát lực giờ đây của bọn họ, ngay cả Phong Hào Đấu La bình thường cũng phải kinh hãi thất sắc tìm đường tránh né.

Nhưng là, đối thủ của bọn họ không phải là Phong Hào Đấu La bình thường.

Ngay lúc Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh hai người công kích sắp rơi trên người Kiếm Đấu La, y rốt cuộc đã ra tay. Tay phải Kiếm Đấu La nắm chặt lấy chuôi Thất Sát, khi đó, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh là hai người ở gần hắn nhất bỗng phát hiện ra một chuyện không ổn.

Trong một khắc này, Trần Tâm phảng phất không còn là một người nữa mà là một cơn lốc, không cách nào diễn tả được khí thế bạo phát trên người hắn lúc đó. Đái Mộc Bạch đứng mũi chịu sào chỉ cảm thấy chính mình phảng phất bị một cỗ khí thế cực kì mạnh mẽ trực tiếp đánh trúng, dù hắn lúc này đang ở trong Sát thần lĩnh vực cùng Lam Ngân Thảo, lại thêm Cửu Bảo Lưu

Ly tháp tăng phúc cũng không thừa nhận được.

Hồn kĩ tung ra đã ngay lập tức bị nó cắt đứt, cỗ khí thế kinh khủng đó khiến Đái Mộc Bạch đang lao đến phải dừng lại.

Cũng không phải hắn muốn dừng lại, mà tại khí thế như bão tố trước mặt, không thể không dừng lại.

Kêu rên một tiếng, nơi khóe miệng Đái Mộc Bạch đã chảy ra một tia máu, không thể khống chế lảo đảo vài cái, cho dù trên người hắn hiệu quả tăng phúc rất lớn cũng không có cách nào mạnh mẽ đứng vững vàng. Khí thế của Kiếm Đấu La dường như đã thực chất hóa biến thành một cây cự kiếm đánh mạnh lên người hắn.

Chu Trúc Thanh đồng dạng cũng không dễ chịu gì. Nàng cũng đã đến gần Kiếm Đấu La, mặc dù không phải thừa nhận khí thế trực tiếp, nhưng khi miêu trảo chém ra cũng cảm thấy như có vô số lưỡi dao sắc bén đâm xuyên vào thân thể, thống khổ kịch liệt từ toàn thân truyền đến khiến tiềm thức buộc nàng phải bắn nhanh lùi trở lại.

Ngay khi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh chịu phải trở ngại, Mã Hồng Tuấn cũng đã từ trên trời giáng xuống. Hỏa diễm nóng rực của Phượng Hoàng khiến thân thể to béo như lưu tinh đập mạnh xuống. Quang mang vặn vẹo trong nháy mắt bao phủ đến Kiếm Đấu La, hữu quyền của hắn mang theo lực lượng toàn thân đánh về phía mặt đất. Đệ tứ hồn kĩ Phượng Hoàng khiến thiên kích, phát động!

Kiếm Đấu La tay cầm Thất Sát kiếm trong nháy mắt bộc phát khí thế đẩy lui Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh, khi phát hiện thấy Mã Hồng Tuấn từ trên trời công kích đến không đứng lại mà lui về phía sau. Mà ngay khi thân thể Mã Hồng Tuấn rơi xuống, hữu quyền oanh mạnh lên mặt đất, một kim quang hư ảo đã đi đến trước mặt Kiếm Đấu La, chính là Lam Ngân Bá Vương thương của Đường Tam.

Đường Tam chọn lựa thời gian phóng xuất hồn kĩ phải nói vô cùng chính xác. Nếu như tới sớm một chút, ngay lập tức sẽ đâm thủng thân thể Mã Hồng Tuấn, nếu tới chậm một tí, khi đó Thất Sát của Kiếm Đấu La đã bổ xuống,

công kích của Mã Hồng Tuấn sẽ không có bất kì cơ hội gì. Nếu như là chính thức chiến đấu, Kiếm Đấu La có thể dễ dàng đưa hắn vào chỗ chết.

Mà ngay lúc Lam Ngân Bá Vương thương của Đường Tam đến cũng là lúc Thất Sát kiếm hoành khởi. Mã Hồng Tuấn cũng phát động Phượng Hoàng khiếu thiên kích.

Nơi đây là khu rừng rậm ở sau hậu viện Sử Lai Khắc học viện, Lam Ngân Thảo tuyệt đối không ít, mà nơi có càng nhiều Lam Ngân Thảo, Lam ngân lĩnh vực tăng phúc lại càng có hiệu quả. Dưới tác dụng tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly tháp cùng Lam Ngân lĩnh vực, Lam Ngân Bá Vương thương của hắn phát ra đạt uy lực chưa từng có, cho dù là Kiếm Đấu La cũng không thể coi thường công kích này.

Mọi người chỉ thấy Kiếm Đấu La thoáng giật mình, sau đó Thất Sát kiếm sáng dựng lên, không có sử dụng bất kì hồn kĩ gì, mũi kiếm chỉ nhẹ nhàng điểm lên phía trước, Thất Sát kiếm đã chặn được đường đi của Lam Ngân Bá Vương thương.

Vù… vù…, rung động nơi xa xa truyền đến khiến Bạch Trầm Hương đang xem cuộc chiến phải lui lại về phía sau một bước. Một màn quỷ dị xuất hiện, Lam Ngân Bá Vương thương của Đường Tam khí thế cường hãn đã bị một kiếm đó xẻ đôi ra, biến thành hai đạo kim quang bay xẹt qua hai bên người Kiếm Đấu La.

Đường Tam theo lực phản chấn bị đẩy lùi về phía sau vài bước, quang mang trên người nhất thời ảm đạm.

Mà ngay lúc này, thân thể Kiếm Đấu La rốt cuộc đã phải dừng lại. Phượng Hoàng khiếu thiên kích của Mã Hồng Tuấn liền nhanh chóng ập đến. Đối mặt với công kích toàn lực của Sử Lai Khắc thất quái, cho dù là Kiếm Đấu La Trần Tâm cũng không thể dưới tình trạng không dùng hồn kĩ mà tránh né được toàn bộ. Đương nhiên điều này với khả năng nắm chắc thời cơ của Đường Tam cũng có quan hệ trọng yếu.

Oanh…., bạch quang mãnh liệt từ trên người Đái Mộc Bạch phát ra, đệ tứ hồn kĩ Bạch Hổ lưu tinh vũ bùng nổ, cùng với Phượng Hoàng khiếu thiên

kích của mập mạp đang tạo thành một hỏa trụ từ trên cao giáng xuống, hình thành thế trên dưới giáp công. Cái này vốn là một trong những phương thức công kích mà Sử Lai Khắc thất quái am hiểu nhất năm đó.

Một cây Lam Ngân Hoàng đã từ trong hỏa diễm nóng rực quấn chặt lên người mập mạp.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên dưới thế công của Phượng Hoàng khiếu thiên kích cùng Bạch Hổ lưu tinh vũ ngưng tụ tại một điểm. Sau một khắc, thân thể Mã Hồng Tuấn được Đường Tam trong nháy mắt kéo lại, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng đồng thời lui về phía sau.

Sau khi hỏa quang biến mất, mọi người kinh hãi phát hiện ra tại nơi bị hai đại hồn kĩ đồng thời công kích, thân ảnh của Kiếm Đấu La không ngờ đã biến mất, thay vào đó là một thanh cự kiếm rất lớn dài hai thước, rộng nửa thước cắm sâu trong đất.

Thanh cự kiếm này, bề ngoài cùng thanh Thất Sát kiếm Trần Tâm cầm trong tay lúc trước giống nhau như đúc, chỉ có kích thước tăng lên rất nhiều. Mọi công kích lúc trước đối với nó dường như không có tác dụng gì.

Ngay lúc Đường Tam kéo Mã Hồng Tuấn trở về, sáu đạo kiếm quang từ cự kiếm thoát ra vẽ thành một chữ Sát thật to, mà mỗi đạo kiếm quang đều có màu đen.

Điều này không phải do hồn lực của Kiếm Đấu La có màu đen mà do kiếm quang đã xé rách không gian, lộ ra dị thứ nguyên.

Mã Hồng Tuấn chỉ cảm thấy sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Nếu như lúc này hắn còn ở vị trí hồi nãy, chắc đã bị kiếm quang chém thành tám mảnh rồi.

Nếu như nói ban đầu mọi người vẫn cho rằng trận đấu này chỉ là luận bàn, thì nay Kiếm Đấu La đã chứng minh lời nói trước kia không phải là hư ngôn, hắn một điểm lưu thủ cũng không có.

Áp lực lúc này chợt tăng lên, Sử Lai Khắc thất quái đều có cảm giác không thở nổi, nhất là kẻ vừa suýt nữa đã bị chém thành tám mảnh là Mã Hồng

Tuấn, đôi mắt nhỏ lóe ra quang mang vô cùng ngưng trọng.

"Hống". Dưới áp lực cực lớn, Đái Mộc Bạch giận dữ gầm lên một tiếng, hai chân dang ra, song chưởng triển khai hai bên người, bộ lông toàn thân lại mọc dài ra một chút, trên người cái hồn hoàn thứ năm đã sáng lên. Từng vòng kim quang mãnh liệt không ngừng từ dưới chân hắn dâng lên. Mỗi một vòng kim quang dâng lên, hơi thở Đái Mộc Bạch lại bành trướng ra một chút, ngay cả hư ảnh Bạch Hổ sau lưng cũng đã biến thành kim sắc.

Thanh âm Chu Trúc Thanh từ sau lưng truyền đến:*" Đây là đệ ngũ hồn kĩ Bạch Hổ ma thần biến, cùng Bạch Hổ kim cương biến hiệu quả giống nhau, nhưng lại có thể chồng chất lên nhau."*

Nàng còn chưa nói xong, cự kiếm trên mặt đất đã bắt đầu rung động, thân kiếm giơ lên không trung, sau đó bổ xuống tạo ra một đạo lam quang thật lớn phóng ra như cầu vồng lao thẳng đến chỗ Đái Mộc Bạch.

Không nghi ngờ gì, cự kiếm này chính là chân thân võ hồn của Trần Tâm biến thành. Mặc dù không ai có thể hiểu được vì sao hắn có thể đem thân thể hóa thành kiếm, nhưng một kiếm này đừng nói bọn họ, cho dù là Phong Hào Đấu La bình thường khác ở đây cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản.

"Mộc Bạch, tiếp tục đi." Thanh âm tỉnh táo của Đường Tam vang lên, sau một khắc cả người hắn đã bay lên không trung, kĩ năng từ hồn cốt của Tiểu Vũ phát động, trong nháy mắt dời đi.

Ngay sau đó, Đường Tam toàn thân đã được kim quang bao phủ, vô địch kim thân phát động.

Một tiếng rít tựa như tiếng kim loại bị xé rách vang lên trên không trung khi thân thể của Đường Tam được bao bọc bởi kim quang va vào dải cầu vồng kinh thiên đó. Một tầng ảo ảnh mông lung từ phía sau Sử Lai Khắc thất quái trong nháy mắt bao phủ chiến trường. Nhất thời, tất cả hết thảy cảnh vật xung quanh đều không còn chân thật, đều biến thành huyễn cảnh mông lung.

Dưới ánh sáng dày đặc bao phủ, Sử Lai Khắc lục quái nhờ có một loại tinh thần cảm giác đặc thù nên dù không nhìn thấy được nhau nhưng vẫn có thể

cảm ứng được vị trí của những người khác cùng vị trí của Kiếm Đấu La Trần Tâm.

Quang mang sáng lòa này từ đâu mà đến? Đó là từ Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh. Lúc đầu khi Đường Tam đem khối hồn cốt của Thì Niên giao cho Trữ Vinh Vinh, Trữ Vinh Vinh cũng có được khả năng giống như của Thì Niên. Huyễn cảnh trí tuệ đầu cốt mang cho nàng năng lực gọi là huyễn chi không gian. Sau khi cùng Cửu Bảo Lưu Ly tháp võ hồn của nàng dung hợp, tác dụng của cái huyễn chi không gian này so với Thì Niên sử dụng còn lợi hại hơn. Dù sao Cửu Bảo Lưu Ly tháp cũng là đương kim thiên hạ đệ nhất phụ trợ võ hồn.

Hiệu quả của huyễn chi không gian là dưới tác dụng khống chế của người sử dụng, có thể làm cho tinh thần lực của phe mình tăng lên hai mươi phần trăm, đồng thời tạo thành mạng lưới liên kết tinh thần, làm tâm niệm tương thông, sẽ không bị huyễn cảnh mê hoặc. Mà đối với địch nhân thì sẽ tạo ra tác dụng mê huyễn, chẳng những cảm giác phương hướng sai lầm, đồng thời cũng sẽ tạo ra mê huyễn không ngừng làm tinh thần lực của đối phương suy yếu.

------oOo------

Chương 379: Bảo vật trấn quốc tặng Đường Tam, Hãn Hải Kiền Khôn Tráo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

Từ bản chất mà nói, đây là một kĩ năng cùng loại với lĩnh vực (Ở đây ý là các loại lĩnh vực khác nhau VD như lam ngân LV, Sát Thần LV,). Mặc dù không có tính phát triển như lĩnh vực, nhưng hiệu quả lại đáng sợ không kém. Nhất là dưới tình huống tác chiến đoàn đội, khả năng liên thông mọi người là một năng lực cực kì cường hãn.

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, thẳng thắn mà nói, Sử Lai Khắc lục quái có chút rối loạn. Dù sao mọi người đã nhiều năm không hợp tác qua, lại mất đi Tiểu Vũ, đối với các kĩ năng mới của lẫn nhau lại không quen thuộc. Mặc dù tính ăn ý vẫn còn, nhưng không cách nào phối hợp hoàn mỹ như năm năm trước.

Sau khi có liên kết mạng tinh thần, tình huống đã thay đổi. Mỗi người đều đem năng lực mới của mình truyền vào não bộ Đường Tam, mà Đường Tam sau quá trình phân tích rất nhanh đã có phương án chiến đấu mới phù hợp với hoàn cảnh từng người.

Thông qua tinh thần lực truyền tải ý nghĩ, nếu so với dùng miệng nói thì không biết nhanh hơn bao nhiêu lần. Trữ Vinh Vinh vừa tung cái hồn kĩ này ra, Sử Lai Khắc lục quái đã nhanh chóng trở lại thành một chỉnh thể.

Chữ *"Sát"* xé rách không gian nọ lặng yên biến mất, thanh âm Kiếm Đấu La nhàn nhạt từ bốn phương tám hướng truyền đến:*" Trước thực lực tuyệt đối, hết thảy kĩ năng đều chỉ là hư ảo mà thôi."*

Mọi người cảm giác được, chuôi cự kiếm bỗng hoành khởi trên không trung. Đằng sau cự kiếm bỗng xuất hiện một hư ảnh thật lớn cao tới năm thước, ngoại hình giống Kiếm Đấu La Trần Tâm như đúc. Chỉ thấy hắn tay cầm cự kiếm, thân hình tựa như theo thiên địa pháp tắc lớn ra một chút, Thất Sát kiếm khổng lồ chém ra, thân kiếm phảng phất đem tất cả các lực lượng xung quanh hủy diệt, bất luận là Sát thần lĩnh vực, Lam ngân lĩnh vực của Đường Tam hay là huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh đồng thời bị phá mở. Cảnh vật chung quanh lại rõ ràng lại như trước.

Cự kiếm trong tay Trần Tâm cũng không có hướng về phía bọn họ mà chỉ vào hư không. Cổ tay khẽ rung, sáu đạo kiếm khí tung hoành tạo ra một chữ *"Sát"* so với trước kia còn lớn hơn mười lần xuất hiện trên không trung. Giờ khắc này, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Khí thế của chữ *"Sát"* hắc ám bùng nổ khiến Sử Lai Khắc lục quái cơ hồ đồng thời quỳ một gối xuống đất. Lấy thực lực liên hợp của bọn họ dĩ nhiên cũng không thể chống đỡ nổi cỗ uy áp này.

Thanh âm Trần Tâm vang lên bên tai bọn họ:"Hồn lực đạt tới chín mươi lăm

cấp trở lên, sẽ phát sinh biến hóa về chất. Mỗi lần tăng lên một cấp, võ hồn sẽ tiến hóa một lần. Tới cảnh giới này rồi, sẽ không còn bị câu nệ bởi hồn kĩ, mà nó đã cùng với võ hồn của mình dung hợp thành một thể. Năm đó, tên trưởng lão Võ Hồn Điện kia, nhờ vào võ hồn hoàn toàn dung hợp, liên tục ngăn chặn chín chữ *"Sát"* của cha ta, bằng vào thiên sứ hồn lực chấn thương nội phủ của người, khiến thương tổn không thể chữa trị. Kĩ xảo tất nhiên quan trọng, nhưng hồn lực tăng lên mới là trọng yếu. Không có hồn lực cường đại làm hậu thuẫn, cho dù hồn kĩ, hồn cốt có tốt đến mấy cũng không thể phát huy ra uy lực chính thức của mình."

Quang ảnh đồng thời thu liễm, chữ *"Sát"* kinh khủng cùng với hư ảnh khổng lồ của Kiếm Đấu La chầm chậm biến mất, nhưng câu nói của hắn lại đóng dấu sâu trong lòng của Sử Lai Khắc lục quái.

Cảm thụ mãnh liệt nhất là Đường Tam. Chữ *"Sát"* nọ có cường đại sát khí gây cho hắn cảm giác rất kì dị. Loại sát khí này cùng sát khí của Sát thần lĩnh vực có vẻ không giống nhau. Sát khí của Sát thần lĩnh vực tràn ngập máu tanh bạo lệ lạnh như băng. Cùng đồng dạng là sát khí nhưng của Kiếm Đấu La phóng thích ra lại mang cho hắn một cảm giác bap la rộng lớn. Trong mơ hồ, hắn dần dần hiểu ra được một ít, nhưng mới chỉ là nắm bắt được rìa ngoài mà thôi.

Sáu người đều lẳng lặng ngồi xuống tại chỗ, không ai mở miệng một lời nào, võ hồn trên người dần dần thu hồi, bọn họ đều lâm vào trầm tư.

Không hề nghi ngờ, Sử Lai Khắc thất quái mỗi người đều là thiên tài tuyệt thế. Kiếm Đấu La nói không nhiều lắm, nhưng lại điểm tỉnh được bọn họ. Cùng với áp lực rất lớn lúc trước, các phản ứng khi gặp phải tình cảnh sinh tử tồn vong tự thân xuất ra, đối với họ vô cùng trọng yếu. Hiện tại điều cần thiết cho mọi người nhất, chính là loại cảm giác này.

Đại sư hướng tới Bạch Trầm Hương đã thừ người ra bên cạnh thấp giọng nói:*"Chúng ta đi thôi. Không tới tối chắc họ chưa tỉnh lại đâu."* Đại sư rất hài lòng với kết quả ngày hôm nay. Từ năm năm trước khi Sử Lai Khắc thất quái đạt được quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư tinh anh đại tái, hắn đã muốn tìm một cơ hội đả kích bọn họ một chút, chỉ là sau khi mọi người tách ra, vẫn chưa có cơ hội tụ tập lại.

Toàn đại lục cao cấp hồn sư tinh anh đại tái không nghi ngờ khiến Sử Lai Khắc thất quái thành danh, nhưng lại khiến bọn hắn tự tin quá độ, nhất là Đường Tam. Mặc dù biểu hiện của hắn không có gì khác trước, nhưng theo quá trình thực lực ngày càng cao, lại đạt được các loại kĩ năng cường đại, nội tâm hắn đã có chút tự tin thái quá. Người khác nhìn không ra, nhưng đại sư lại rất minh bạch. Trước chuyến đi đến Hải Thần đảo sắp tới, đại sư cho rằng cần phải đả kích đám hài tử này một chút, để bọn hắn dưới áp lực đó mà phát triển. Đồng thời, cũng là để cho bọn hắn nhận thức chính xác được khoảng cách của mình đến cường giả chính thức đến tột cùng có bao nhiêu?

Bên ngoài Sử Lai Khắc học viện.

Kiếm Đấu La Trần Tâm phiêu nhiên rơi xuống đất. Hắn nhìn sự yên tĩnh trên mặt đất có chút cười khổ, trong lòng thầm nghĩ không phải mình đả kích bọn nhỏ này quá lớn đấy chứ? Đây là do đại sư thỉnh cầu hắn, hắn cũng đã làm thành công rồi, nhưng đồng thời cũng làm cho hắn nhận thức thực lực chính thức của Sử Lai Khắc thất quái.

Nhìn qua, hắn thắng rất ung dung, tự tại. Nhưng trên thực tế, chỉ có hắn mới biết chân tướng thế nào.

Tại sao lại hóa thân thành kiếm? Xem quần áo trên người sẽ biết. Sau khi được Trữ Vinh Vinh tăng phúc trên người, công kích bộc phát của Mã Hồng Tuấn đã đạt tới một trạng thái rất kinh người, nhất là nhiệt độ của Phượng Hoàng hỏa diễm đã vượt xa tưởng tượng của Trần Tâm. Mặc dù còn chưa đạt tới độ có thể đả thương hắn, nhưng quần áo bên ngoài một phần đã bị đốt trụi. Trường bào có một nửa đã biến thành tro bụi, nhìn qua thật sự có chút chật vật. Đây cũng là lí do vì sao hắn sau khi kết thúc chiến đấu liền trực tiếp rời đi mà không lưu lại.

Giai đoạn sau hắn biến thân thành cự kiếm, lại dùng hư ảnh sử kiếm, đây chính là năng lực mà vị Kiếm Đấu La vừa đột phá chín mươi bảy cấp lĩnh ngộ được, cũng là hiệu quả của đệ cửu hồn kĩ. Chỉ có điều những người không cùng đẳng cấp thì không thể nhìn ra hắn sử dụng hồn kĩ mà thôi.

Cho nên một kiếm kia hoàn toàn chấn nhiếp Sử Lai Khắc lục quái. Trong một

khắc hắn bộc phát lực công kích này, lực lượng có thể nói là đương kim vô địch đứng đầu thiên hạ.

Nhìn lại trường bào chỉ còn một nửa, Trần Tâm không khỏi cười một tiếng:*"Lúc còn nhỏ như bọn họ, ta cũng không có thực lực như vậy. Hi vọng hành trình đến Hải Thần đảo này, bọn họ có thể thuận lợi vượt qua."*

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh. Đả kích của Sử Lai Khắc thất quái khi cùng với Kiếm Đấu La đánh một trận so với tưởng tượng của đại sư còn lớn hơn nhiều. Sáu người suốt ba ngày không ra khỏi nhà, ba ngày không có tiến hành bất kì thực chiến diễn luyện gì, cũng không có trao đổi, chỉ lẳng lặng ở trong nhà tu luyện. Thẳng đến khi Trữ Phong Trí phái người đến tìm Đường Tam, cuộc tu luyện im lặng này mới chấm dứt.

Đại sư mang theo đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông tìm Đường Tam đến trước ngôi nhà gỗ:*"Tiểu Tam, ngươi ra đây một chút.""*

Thanh âm của hắn không chỉ bừng tỉnh Đường Tam mà đồng thời cũng đánh thức năm người khác. Đột nhiên, trong lúc này một tiếng phượng khiếu vang lên rõ to. Cho dù là bên ngoài ngôi nhà gỗ, đại sư cũng có thể cảm giác được không khí đột nhiên trở nên nóng rực. Sau đó, một bóng dáng màu đỏ hồng chợt phá tan mái nhà bay lên, căn phòng gỗ trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Hai cánh hỏa diễm mở rộng ra, mang theo thân thể nọ bay lên trên cao hai trăm thước mới dừng lại. Sau một khắc, hỏa quang nở rộ, một vòng quang mang hỏa diễm thật lớn khuếch tán ra, khuếch trương đến đường kính hơn năm mươi thước mới dần dần tiêu tan.

*"*Mập mạp chết tiệt, sao tự nhiên lại phá hủy căn phòng vậy?*"*

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Đường Tam, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh cơ hồ đồng thời từ trong phòng đi ra. Đường Tam nắm lấy tay của Tiểu Vũ, nàng mặc dù vẫn còn mờ mịt như trước, nhưng không biết tại sao, từ sau khi cùng Đường Tam đính hôn, nàng làm cho người ta cảm thấy mình không còn trống rỗng nữa.

Người vừa nói chính là Đái Mộc Bạch, ngoài miệng mặc dù đang mắng mập mạp, nhưng thần sắc trên mặt lại là đang cười dài. Rất rõ ràng, Mã Hồng Tuấn đã có đột phá.

Có lẽ bởi vì Mã Hồng Tuấn là người duy nhất ngoại trừ Tiểu Vũ đã mất linh hồn là chưa đạt tới cảnh giới hồn đế. Cũng có lẽ bởi vì kích thích ngày nọ Kiếm Đấu La mang đến cho hắn quá sâu, kích phát tiềm lực Phượng Hoàng võ hồn của hắn. Ba ngày trôi qua, hồn lực sau mấy tháng tích súc đã đột phá tới năm mươi chín cấp. Khoảng cách đến sáu mươi cấp hồn đế chỉ còn một chướng ngại cuối cùng.

*"*Xin lỗi, xin lỗi. Chà, nếu mỗi lần tu luyện trong phòng lại tăng lên một cấp thì tốt quá.*" Mập mạp hưng phấn từ trên trời giáng xuống, không che giấu sự đắc ý trong lòng chút nào, cười ha ha.*

*"*Mập mạp chết tiệt, lo đắc ý không nhớ rằng mình vẫn là người yếu nhất trong nhóm.*" Bạch Trầm Hương đi theo bên người đại sư ở một bên lầm bầm.*

Mấy ngày nay Sử Lai Khắc lục quái như trở thành cái xác không hồn, mọi việc ăn uống đều do nàng chiếu cố đảm nhiệm. Trong lòng cũng rất lo lắng, nếu không phải đại sư an ủi nàng, nói cho nàng đây là chỉ là tình huống bình thường, chắc nàng đã quay về Đường Môn tìm gia gia hỗ trợ. Lúc này thấy mọi người đã khôi phục lại, Mã Hồng Tuấn lại còn có đột phá, không biết tại sao trong lòng nàng vô cùng cao hứng. Là vì Mã Hồng Tuấn mà cao hứng sao? Sợ rằng ngay cả cô cũng không minh bạch.

Nghe được Bạch Trầm Hương nói, Mã Hồng Tuấn đang hưng phấn nhất thời bị đả kích:" Hương Hương, sao ngươi không khích lệ ta một chút chứ? Ta cũng đã năm mươi chín cấp, không bao lâu nữa sẽ đạt tới sáu mươi cấp. Sau này ta khẳng định không phải là người yếu nhất.*"*

Vừa nói, hắn liền không có hảo ý nhìn Áo Tư Tạp một cái. Thân là thực vật hệ hồn sư, dù thiên tư có tốt cũng không thể tăng hồn lực được nhanh như chiến hồn sư. Mà trước đây sở dĩ hắn có thể đạt tới trên sáu mươi cấp, thật là đã nỗ lực rất nhiều, mà mập mạp lại hơi lười biếng một chút.

*"*Nhìn cái gì vậy? Mập mạp chết tiệt, chúng ta thử đọ xem, ai lần này đến Hải Thần đảo tốc độ tăng cấp nhanh hơn.*" Áo Tư Tạp dĩ nhiên là không chịu thua. Từ khi có đệ lục hồn hoàn cùng khối hồn cốt kính tượng, sự tự tin của hắn đã tăng lên rất nhiều.*

Mã Hồng Tuấn không có chút nào yếu thế nói:" Đọ với ngươi sao? Có bản lãnh chúng ta đánh cược, nếu ta thắng, ngươi cho ta thơm Vinh Vinh một cái, nếu ngươi thắng, cho ngươi hôn ta một cái, thế nào?*"*

*"*Biến!*" Áo Tư Tạp một cước bay lên, đá phịch một cú vào cái mông mập mạp. Trữ Vinh Vinh lại càng nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hắn. Nếu không phải nàng chỉ là phụ trợ hệ hồn sư, chỉ sợ cũng muốn xông lên hảo hảo dọn dẹp cái tên mập mạp không biết giữ mồm miệng này.*

*Bạch Trầm Hương không bỏ qua cơ hội đả kích mập mạp:"*Nhìn qua lời nói cũng đã biết không phải người tốt rồi.*"*

*"*Ta…*" Cùng người khác đấu võ mồm, mập mạp ít khi chịu cam bái hạ phong, nhưng khi vừa nhìn đến Bạch Trầm Hương, hắn lập tức ủ rủ xuống.*

Đại sư lạnh nhạt cười nói:" Mấy ngày nay hắn là các ngươi đều có thu hoạch chứ? Không cần nói ra, cứ cẩn thận hưởng thụ cảm giác này đi. Ta đề nghị các ngươi đến Hải Thần đảo chính là hi vọng các ngươi luôn có loại cảm giác này, dưới áp lực không ngừng thúc đẩy tiềm lực của bản thân. Áp lực là động lực, nhưng đồng thời cũng là gánh nặng, quá nhiều hay quá ít đều không tốt. Từ trên người Kiếm Đấu La tiền bối, các ngươi hắn là cũng đã hiểu được chênh lệch của bản thân mình cùng cường giả chính thức rồi, hi vọng các ngươi khi từ Hải Thần đảo trở về có thể đem khoảng cách này thu nhỏ lại hết mức có thể.*"*

*"*Vâng*" Sử Lai Khắc lục quái đồng thời nghiêm mặt nói.*

Đại sư lúc này mới hướng sang Đường Tam nói:" Tiểu Tam, Trữ tông chủ phái người đến mời ngươi vào cung, ngươi nhanh đi đi. Ta đã chuẩn bị vật phẩm tốt cho chuyến đi này rồi. Sáng mai các ngươi sẽ xuất phát.*"*

*"*Vâng, sư phụ!" Đường Tam đáp ứng một tiếng, sau đó cùng với đệ tử Thất

Bảo Lưu Ly tông vào cung. Tiểu Vũ tạm thời giao cho Trữ Vinh Vinh chăm sóc.

Ba ngày thời gian này, mặc dù hồn lực tăng lên chỉ có Mã Hồng Tuấn, nhưng Đường Tam cũng được lợi ích không nhỏ. Hắn là người rất thông minh, hiểu được nếu cẩn thận đi tìm từng khuyết điểm trên người là rất khó có kết quả. Bởi vậy, hắn tận lực đem suy nghĩ đặt vào chữ *"Sát"* kia. Mấy ngày nay, ít nhiều đã có lĩnh ngộ. Hắn nhận ra, Sát thần lĩnh vực còn phải tăng cường rất nhiều.

Từ thực lực cùng tác dụng nhìn lên, hiện tại Lam ngân lĩnh vực đã áp đảo Sát thần lĩnh vực. Chẳng những có thể trợ giúp hắn tiến hành tinh thần dò xét, còn có thể dùng tác dụng tăng phúc cực lớn lên các loại hồn kĩ của Lam Ngân Hoàng. Nhưng Đường Tam đồng thời cũng nhận ra, Lam ngân lĩnh vực mặc dù tốt, nhưng lại chịu nhiều hạn chế. Ở địa phương không có nhiều Lam Ngân Thảo, tác dụng có thể phát huy chênh lệch cũng cực lớn. Nếu không xác định được chính xác uy lực sẽ có vấn đề rất lớn khi gặp phải cường địch.

Tựa như lần trước đối mặt với Thiên Nhận Tuyết trên không trung, hiệu quả của Lam ngân lĩnh vực đã bị suy yếu trên phạm vi lớn. Nếu như là ở trong rừng rậm, Đường Tam tuyệt đối không có gian khổ như vậy, dù không nhất định chắc thắng nhưng dưới tình huống không sử dụng đệ lục hồn kĩ của Tiểu Vũ cũng chưa chắc đã thất bại.

Mà ở phương diện hạn chế này, Sát thần lĩnh vực lại mạnh hơn Lam ngân lĩnh vực rất nhiều, tác dụng tăng phúc của nó là luôn cố định. Làm cho Sát thần lĩnh vực mạnh lên, mới có lợi cho hắn khi tác chiến dưới mọi điều kiện phát huy được toàn bộ thực lực bản thân.

Bởi vậy, Đường Tam đã hạ quyết tâm muốn tăng uy lực của Sát thần lĩnh vực. Một là tăng hồn lực lên, sớm đến ngày có thể đạt đến cảnh giới thi triển võ hồn chân thân, làm cho hiệu quả của lĩnh vực hoàn toàn phát huy ra. Về phương diện khác, chính là lĩnh ngộ Sát thần lĩnh vực của mình.

Sát thần lĩnh vực có tác dụng phụ, Đường Tam cũng biết. Mỗi lần khi hắn sử dụng Sát thần lĩnh vực, bản thân sẽ bị sát khí quấy nhiễu, sinh ra tâm tình bạo lệ. Mà sau lần cùng Kiếm Đấu La giao thủ, Đường Tam phát hiện Sát thần

lĩnh vực cò có một con đường khác. Nếu như có thể chuyển hướng thành công, sau này mỗi lần thi triển Sát thần lĩnh vực sẽ không còn phải lưu lại một phần tinh thần lực để khống chế tâm tình nữa. Tinh thần lực hoàn toàn tập trung không nghi ngờ sẽ khiến cái lĩnh vực này phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Thiên Đấu đế quốc hoàng cung đã khôi phục bình thường, ít nhất nhìn từ bên ngoài cũng khó có thể thấy trước đó không lâu đã phát sinh ra sự việc khiến chút nữa hoàng thất đã xảy ra chuyện.

Đi tới Thất Bảo Lưu Ly tông, Đường Tam gặp được Trữ Phong Trí.

"Trữ thúc thúc." *Đường Tam cung kính hướng tới Trữ Phong Trí hành lễ. Cho dù bây giờ hắn là người đứng đầu một tông môn, nhưng vẫn giữ lại lễ số như trước. Không tính tới chuyện Trữ Vinh Vinh, đối với việc mấy năm nay Trữ Phong Trí đã giúp đỡ Sử Lai Khắc thất quái bọn họ rất nhiều, Đường Tam vẫn khắc ghi trong tâm khảm. Nhất là nếu không có Thất Bảo Lưu Ly tông đứng sau ủng hộ, Đường Môn thành lập cũng không thuận lợi như vậy.*

Trữ Phong Trí mỉm cười, có chút trách cứ nói:" Không có người ngoài ở đây, cần gì phải đa lễ như vậy? Ta không phải đã nhiều lần nhắc nhở ngươi rồi sao? Ngươi là tông chủ Đường Môn, phải chú ý giữ gìn thân phận của mình một chút."

Đường Tam mỉm cười nói:" Bất luận thân phận thế nào, người cũng vẫn là Trữ thúc thúc của ta."

Trữ Phong Trí cười ha ha, nói:" Tiểu Tam, lần nay ta tìm ngươi là muốn mang ngươi đi diện kiến bệ hạ."

"Sao?" *Trên đường đi tới đây, Đường Tam chỉ lo suy nghĩ về Sát thần lĩnh vực của mình, không có chú ý tới mục đích Trữ Phong Trí mời đến:"* Diện kiến bệ hạ? Bởi vì chuyến đi đến Hải Thần Đảo của chúng ra sao?"

Trữ Phong Trí gật đầu:" Các ngươi lần này ra đi không biết mất bao lâu. Có lẽ bệ hạ không đợi được các ngươi trở về. Tương lai của Đường Môn cần phải có Thiên Đấu đế quốc ủng hộ. Trước khi đi, ta cho rằng ngươi hắn là

nên hướng đến bệ hạ nói một tiếng."

Đường Tam trong lòng vừa động, nhất thời hiểu được ý tứ của Trữ Phong Trí, không khỏi thầm mắng chính mình mấy ngày nay công việc bộn bề lại quên đi sự tình trọng yếu này.

"Ta hiểu rồi. Cám ơn thúc thúc." *Đường Tam từ trong đáy lòng nói ra.*

Trữ Phong Trí đi lên phía trước, vỗ vỗ vào bờ vai của hắn, nói:" Lần này tới Hải Thần đảo ngươi hãy chiếu cố đến Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp, chính là lời cảm tạ lớn nhất đến ta. Chờ khi các ngươi trở về, hi vọng sẽ trở thành trụ cột của chúng ta chống lại Võ Hồn Điện. Các ngươi nhớ kĩ, tính mạng so với thực lực quan trọng hơn. Thà rằng không đạt được mục đích, cũng phải sống sót trở về."

Đường Tam biết, Trữ Phong Trí với bọn họ là quan tâm chân thành, liền vội vã gật đầu đáp ứng.

Phòng vệ của Thiên Đấu đế quốc hoàng cung so với trước kia càng thêm chu đáo. Hai nghìn hồn sư của hoàng thất toàn bộ được bố trí trong cung, riêng phụ cận tẩm cung của Tuyết Dạ đại đế cũng đã có ít nhất hai trăm hồn sư luân phiên tuần tra.

Trữ Phong Trí mang theo Đường Tam đi tới tẩm cung của Tuyết Dạ đại đế cầu kiến. Rất nhanh, thị vệ thông truyền làm cho hai người được tiến cung.

Bên trong tẩm cùng không chỉ có Tuyết Dạ đại đế, còn có hai người khác mà Đường Tam nhận ra là Tuyết Tinh thân vương cùng thái tử vừa mới được sắc phong, tứ hoàng tử Tuyết Băng.

Tuyết Tinh thân vương nhìn qua không thấy xuân phong đắc ý, ngược lại khí thế kiêu ngạo ngang ngược đã biến mất. Lần này Đường Tam gặp lại thực sự cảm giác hắn cùng Tuyết Dạ đại đế có vài phần giống nhau.

Thái tử Tuyết Băng lại biến hóa lớn hơn nữa. Kính cẩn đứng bên Tuyết Dạ đại đế cúi đầu, đâu còn vẻ chơi bời trác táng trước kia nữa.

Chứng kiến một màn này, Đường Tam trong lòng thầm than, Thiên Nhận Tuyết hóa thân thành Tuyết Thanh Hà tất nhiên che giấu vô cùng tốt, nhưng tứ hoàng tử Tuyết Băng cùng Tuyết Tinh thân vương này chẳng phải che giấu còn tốt hơn sao? Bất luận thế nào, họ mới là người thắng cuối cùng. Tuyết Băng là người thừa kế duy nhất của Tuyết Dạ đại đế. Đợi khi Tuyết Dạ đại đê quy thiên, hắn sẽ trở thành chủ nhân của Thiên Đấu đế quốc.

Tuyết Dạ đại đế nhìn qua sắc mặt hồng nhuận, khí sắc tốt lắm. Nếu như không biết nội tình, sợ rằng còn tưởng hắn hết sức mạnh khỏe. Nhưng trên thực tế, sức sống của hắn đang không ngừng biến mất.

*"*Tham kiến bệ hạ.*" Trữ Phong Trí cùng Đường Tam đồng thời hành lễ với Tuyết Dạ đại đế.*

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:" Hai vị tông chủ không cần khách khí, ngồi đi.*"*

Đường Tam cẩn thận quan sát vị đế vương này, thông qua tinh thần lực dò xét chi tiết, hắn rõ ràng phát hiện Tuyết Dạ đại đế khí huyết rõ ràng yếu kém đi rất nhiều, tiết tấu hô hấp không ổn định, lại còn rất ngắn ngủi.

*"*Đường tông chủ, ta nghe Trữ tông chủ nói ngươi muốn đi xa phải không?*" Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nhìn Đường Tam dò hỏi.*

Đường Tam gật đầu nói:" Ta cũng đang chuẩn bị hướng đến bệ hạ bẩm báo chuyện này. Hiện tại Đường Môn đã đi vào quỹ đạo, trong khoảng thời gian ngắn hắn là sẽ không có chuyện gì. Ta nghĩ nhân thời gian này tranh thủ đi lịch lãm một phen, hi vọng nhanh chóng tăng cường thực lực của mình.*"*

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:" Đây là chuyện tốt, chỉ là không biết Đường tông chủ định đi trong bao lâu?*"*

Đường Tam trong lòng âm thầm cười khổ, nhưng thần sắc trên mặt lại không có chút biến đổi nói:" Chậm thì ba năm, lâu thì năm năm. Thời gian cụ thể, ta cũng không nắm chắc.*"*

Tuyết Dạ đại đế gật gật đầu nhìn về phía thái tử bên cạnh:" Tuyết Băng,

ngươi không phải có chuyện muốn nói với Đường tông chủ sao?"

Tuyết Băng vội vã đáp lại một tiếng, bước nhanh từ bên người Tuyết Dạ đại đế đến trước người Đường Tam. Đang lúc Đường Tam không biết hắn muốn làm gì, đột nhiên vị tân nhiệm thái tử này hạ người xuống, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, bái phục trước mặt Đường Tam.

Đường Tam bị dọa giật nảy cả mình, hắn phản ứng cực nhanh, cả người mang theo ghế lướt sang ngang ba thước né tránh Tuyết Băng, sau đó bật người lại dìu vị thái tử này dậy.

"Thái tử điện hạ, ngươi sao lại làm vậy?"

Tuyết Băng nói gì cũng không chịu đứng lên, cố chấp nói:" Đường tông chủ, mời ngươi nhận của ta một lạy, nếu không cả đời Tuyết Băng ta cũng không yên lòng. Lúc đầu vì bản thân mình, ta đã mấy lần chọc giận Đường tông chủ, nhưng trong lúc nguy nan, ngươi lại cứu mạng phụ hoàng ta. Bất luận thân phận thần tử hay là cha con, ta cũng đều phải thay mặt phụ hoàng bái ngươi một lạy."

Đường Tam tất nhiên không thể nhận một lạy này, mau tránh qua một bên, đồng thời đặt tay lên vai của Tuyết Băng nhằm giữ không cho hắn bái hạ, ánh mắt khó xử nhìn về phía Tuyết Dạ đại đế, nói:" Bệ hạ, thái tử điện hạ…"

Tuyết Dạ đại đế thở dài một tiếng nói:" Đây là chuyện hắn phải làm. Mấy năm nay, cũng thật khổ cho đứa nhỏ này, chỉ trách ta không nhìn ra Thanh Hà là giả mạo. Ta có tổng cộng bốn đứa con, có ba đứa đã bị Võ Hồn Điện hại chết, chỉ lưu lại có mỗi một Tuyết Băng này. Đường tông chủ, ta hi vọng Tuyết Băng có thể bái ngươi làm thầy, tương lai chiếu cố cho nó. Một xá này hắn là ngươi có thể nhận được rồi chứ?"

Bái ta làm thầy? Đường Tam trong lòng thầm nghĩ, Tuyết Băng so với ta tuổi tác còn lớn hơn, sao lại bái ta làm thầy được? Tuyết Dạ đại đế lại chủ động đưa ra chuyện này, mình nên xử lí sao bây giờ?

*Đúng lúc này, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí mở miệng nói:"*Đường tông chủ, điện hạ đã có thành ý, ngươi cũng nên đáp ứng đi."

Nghe Trữ Phong Trí nói như vậy, Đường Tam cũng chỉ đành buông tay đang đè Tuyết Băng ra, để cho hắn hướng đến mình vái ba vái, sau đó vội vã dìu hắn dậy. Không biết Tuyết Băng che giấu quá tốt hay đây mới chính là tâm tình thật của mình, Đường Tam từ trong mắt hắn chỉ thấy được sự chân thành.

Kì thật, Tuyết Băng chính là chân thành cảm tạ Đường Tam. Nếu như không phải Đường Tam cứu Tuyết Dạ đại đế, vạch trần Thiên Nhận Tuyết, hơn nữa lại cùng Trữ Phong Trí, Sử Lai Khắc học viện cùng nhau đẩy lui đại địch, chắc hắn giờ này cũng không còn sống mà đứng ở đây. Sau khi Thiên Nhận Tuyết kế vị, người thứ nhất bị giết là Tuyết Tinh thân vương, người thứ hai đương nhiên chính là hắn. Đó gọi là nhổ cỏ phải nhổ cả rễ. Tới khi đó, cả hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc, con cháu trực hệ cũng đều không còn. Mà chính Đường Tam ngăn cơn sóng dữ nên hắn mới được ngồi lên ngôi vị thái tử, hơn nửa còn chắc chắn được ngồi lên ngôi vị đế vương sau này. Xét về điểm ân tình, lòng cảm tạ của Tuyết Băng với Đường Tam là không có gì phải bàn cãi.

Từ góc độ khác, Đường Môn đang thần tốc phát triển. Bởi vì Thiên Đấu đế quốc hoàng thất bên trong đã ổn định, ám khí Đường Môn chế tạo đã được đem đến cho hoàng thất xem xét. Tuyết Dạ đại đế cùng Tuyết Băng đều biết rõ tầm quan trọng của Đường Môn với Thiên Đấu đế quốc trong tương lai. Mà loại mượn sức này, cũng là quy cách thường thấy trong hoàng thất đế quốc.

Nếu như chỉ vì xin lỗi, Đường Tam tuyệt đối sẽ không nhận một xá này. Tuyết Băng dù sao cũng là hoàng đế trong tương lai, khó có thể đảm bảo sau này sẽ không lấy đây là nỗi nhuc. Nhưng bái sư lại bất đồng, đệ tử hướng sư phụ hành lễ, sao có thể bỏ qua được.

*"*Sư phụ*" Tuyết Băng hướng đến Đường Tam cung kính nói.*

*Không đợi Đường Tam nói chuyện, Tuyết Dạ đại đế đã mở miệng:"*Đường môn tông chủ Đường Tam nghe chỉ*"*

*"*Đường Tam lĩnh chỉ.*" Lúc Đường Tam đang muốn quỳ xuống, lại bị Tuyết*

Băng một phen kéo lại. Lúc hắn còn đang kinh ngạc thì nghe Tuyết Dạ đại đế nói:" Phong Đường Tam làm thái tử thái sư, sau này cũng không cần tham bái, ban cho tước vương, vương hào: Lam Hạo vương. Trong phạm vi đế quốc, quan lại gặp phải cũng như thấy trẫm.

Tiền vốn của Tuyết Dạ đại đế cũng lớn quá mà! Đây là phản ứng đầu tiên của Đường Tam. Hắn xuất thân bình dân, dù là đạt được quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái nhiều lắm cũng chỉ thăng làm bá tước mà thôi. Nay thăng cấp vượt bậc, được gia phong làm vương tước, cũng không phải vì cái ân cứu được Tuyết Dạ đại đế mà phong thưởng. Lam Hạo vương, vương hào này rõ ràng chính vì song sinh võ hồn của mình mà sắc phong.

Tên nô tài bưng một khay gỗ đến trước mặt Đường Tam. Trên khay gỗ được che bởi một tấm lụa đỏ, không biết bên trong là cái gì.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười nói:*"Lam Hạo vương, mở ra nhìn một chút đi. Sau này nó chính là vật tượng trưng cho thân phận của ngươi."*

Đường Tam có chút nghi hoặc mở tấm vải đỏ ra, nhất thời, bên trong cả tẩm cung bị một bảo quang mãnh liệt bao phủ.

Đó là một vật kì lạ toàn thân màu lam trong suốt, hình tháp tam giác. Chỉnh thể tựa hồ là do ngọc bích tạo thành, lớn hơn bàn tay một chút. Trong bảo quang dày đặc, một cỗ năng lượng kì dị từ trong đó không ngừng truyền ra ngoài. Ở trên bề mặt tam giác của khối tháp màu lam, vân hiện ra như từng gợn sóng nhấp nhô. Những vân này không giống như là được điêu khắc mà cứ như là đang sống,từng vòng lam quang lóe ra, đan xen nhau chiếu rọi cả tẩm cung.

"Bệ hạ, đây là…" Đường Tam nhìn về phía Tuyết Dạ đại đế. Khi hắn quét qua mặt Trữ Phong Trí, rõ ràng phát hiện, Trữ Phong Trí dĩ nhiên cũng lộ ra vẻ hâm mộ. Vật này đến tột cùng là thứ gì mà ngay đến cả tông chủ của Thất Bảo Lưu Ly tông được xưng là giầu có nhất cũng phải hâm mộ.

Tuyết Dạ đại đế mỉm cười, trong lòng cũng một trận khổ não. Nếu như không phải đế quốc đã tới thời khắc sinh tử lâm nguy, hắn sao có thể đem trấn quốc

chi bảo tặng cho người khác được chứ? Đường Tam tuổi còn trẻ như thế, hắn cũng cứu chính mình, cùng với tự thân thực lực của hắn, kì thật đều không phải thứ mà Tuyết Dạ đại đế coi trọng nhất. Dù hắn là cường giả đứng đầu đại lục, thì vẫn chỉ là một người thôi. Thứ chính thức làm ra quyết định này của Tuyết Dạ đại đế chính là ám khí của Đường Môn.

Nếu như nói, tương lai Đường Tam có khả năng trở thành cường giả vô địch hồn sư giới thì ám khí của Đường Môn chính là *"cường giả"* thống trị toàn đại lục. có loại vũ khí đặc thù này, Thiên Đấu đế quốc mới có thể cùng trược tiếp đối đầu với Võ Hồn Điện được. Sau khi thấy qua uy lực của ám khí, Tuyết Dạ đại đế cũng hạ quyết tâm toàn lực ủng hộ việc Đường Môn sản xuất chế tạo ám khí. Mà sau khi Đường Tam làm tông chủ Đường Môn lại cứu mạng mình, lại càng có thêm một điều kiện thật lớn để hắn ủng hộ hết mình. Mời chào hắn là cực kì cần thiết, trong lòng Tuyết Dạ đại đế lúc này, vị trí của Đường Tam đã có thể so được với Trữ Phong Trí.

"Vật ấy tên là Hãn Hãi Kiền Khôn tráo. Từ một góc độ mà nói, có thể xem như một kiện hồn đạo khí. Sau này nó chính là tượng trưng của Lam Hạo vương. Vật ấy có rất nhiều diệu dụng, sau này khi trở về chỉ cần rót hồn lực vào trong đó sẽ hiểu. Trong chuyến xuất ngoại lần này của Lam Hạo vương nó có thể trợ giúp một chút."

Quan sát của Đường Tam là cực kì nhạy cảm. Tuyết Dạ đại đế nhìn đến vật nọ thần sắc lại không khỏi toát ra một tia đau đớn. Mặc dù chỉ là lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn bị hắn bắt được.

"Đa tạ bệ hạ." Đường Tam đương nhiên không phải vì món bảo bối này của Tuyết Dạ đại đế mà động lòng, thực sự là không thể không tiếp nhận nó. Mặc dù hắn không hiểu được rắp tâm của đế vương, nhưng biết nếu như mình không nhận vật này, cũng như là vứt đi cành ô liu của Tuyết Dạ đại đế, chỉ sợ lúc đó câu nói *" Cho không nhận thì sinh nghi"*cũng sẽ bị Tuyết Dạ đại đế nghĩ thế mất.

Sau đó, Tuyết Băng tự mình đem Đường Tam cùng Trữ Phong Trí rời đi. Trữ Phong Trí trở về Thất Bảo Lưu Ly tông, còn Tuyết Băng cứ một mực đòi đưa Đường Tam ra đến cửa hoàng cung.

"Sư phụ, đi đường cẩn thận." Tuyết Băng từ đáy lòng nói. Hắn xưng hô sư phụ hết sức tự nhiên, mặc dù so tuổi tác Đường Tam còn nhỏ hơn một chút, tuy nhiên đối với Đường Tam lại bội phục từ đáy lòng. Năm đó Đường Tam mới mười lăm tuổi đã dẫn đầu Sử Lai Khắc Thất Quái đạt được quán quân toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, hiện tại hai mươi tuổi lại sáng lập ra Đường Môn.

Đường Tam hướng Tuyết Băng gật đầu, ít nhất ác cảm với hắn đã biến mất, chỉ là đối với thái độ hiện tại của hắn còn chưa thích ứng được. Hai cha con nhà này coi như đã dốc hết tiền vốn, song phương có thể quang vinh quan hệ, kết quả này khiến hắn hết sức hài lòng.

"Thái tử điện hạ, thời gian ta ra ngoài, chuyện Đường Môn nhờ ngươi quan tâm một chút." Tuyết Băng hiện ra một tia vui mừng, thẳng đến lúc này hắn mới cảm nhận được Đường Tam chính thức chịu thu nhận mình, nhanh chóng nói:*" Sư phụ, ngài yên tâm. Ta là đệ tử của ngài, chuyện Đường Môn chính là chuyện của ta. Nhưng sau này ngàn vạn lần không nên tiếp tục gọi ta là điện hạ, kể cả sau khi ta đã kế vị cũng vậy, ngài chỉ cần gọi tên ta là được. Ta vĩnh viễn là đệ tử của ngài."*

Trong lòng Đường Tam không nói nên lời. Nói về cung kính, Tuyết Băng trước mắt so với Tuyết Thanh Hà đối với Trữ Phong Trí trước kia còn muốn cung kính hơn. Nhưng hiện tại hắn chưa phải là đế vương, tự nhiên cũng chưa làm ra quyết định chính xác được.

Cáo biệt Tuyết Băng, Đường Tam trực tiếp trở về Sử Lai Khắc học viện. Ngày mai sẽ phải xuất phát. Hải Thần đảo, đến tận cùng thì ngươi là nơi như thế nào?

Lúc Đường Tam trở về hậu viện của Sử Lai Khắc học viện, khu nhà gỗ có vẻ rất yên tĩnh. Thông qua dò xét bằng tinh thần lực, hắn minh bạch phát hiện, mọi người không ngờ đều đang tu luyện. Mà Tiểu Vũ lại đang ở trong phòng Trữ Vinh Vinh, gối đầu lên chân nàng ngủ thiếp đi. Tiểu Vũ hiện tại có thể nói là mỹ nhân ngủ, trong một ngày, hai phần ba thời gian nàng đều chìm trong giấc ngủ.

Bất quá cũng may là có Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh, buổi tối

Đường Tam cũng không cần phải chịu cảnh dày vò như trước nữa. Mặc dù đã cùng Tiểu Vũ đính hôn, nhưng hắn quyết định trừ phi Tiểu Vũ chính thức sống lại, nếu không tuyệt đối sẽ không thân cận nàng. Đây là tình yêu của hắn với Tiểu Vũ, và cùng là sự tôn trọng nàng.

Không có làm nhiễu mọi người, Đường Tam lặng yên trở về gian phòng của mình. Đối với hắn mà nói, cái gì mà thái tử thái sư, Lam Hạo vương, đều chỉ là hư danh không có bất kì ý nghĩa gì. Nhưng thật ra thứ Hãn Hãi Kiền Khôn tráo khiến hắn nhìn không ra là cái gì lại rất có hứng thú. Trơ về gian phòng của mình, hắn lập tức đem cái Hãn Hãi Kiền Khôn tráo ra, xem nó rốt cuộc là vật gì.

------oOo------

Chương 380: Hãn Hải Kiền Khôn Tráo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

Cái tháp tam giác màu xanh lam vừa mới xuất hiện đã đem toàn bộ bên trong gian phòng của Đường Tam phủ lên một màu xanh nước biển. Lam quang nhu hòa ba động vô cùng huyễn lệ. Mà ngay cả Đường Tam vốn tâm chí kiên định cũng không khỏi một trận mê mẩn.

Hai tay cầm lấy Hãn Hải Kiền Khôn tráo, trong lòng Đường Tam không khỏi nghi hoặc, thầm nghĩ thứ này đến tột cùng là cái gì? Hắn không nóng lòng đem hồn lực chuyển vào trong đó mà cẩn thận nhìn quang ảnh lưu chuyển xung quanh vật thể đặc thù này. Hơn nữa cũng phóng ra tinh thần lực dò xét trong đó.

Nhưng là, Đường Tam vừa mới rót một tia tinh thần lực vào cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo này, chợt đúng lúc này, hắn cảm thấy một cỗ lực lượng không cách nào hình dung được đem tinh thần lực của chính mình dội ngược

lại. Cả người cầm Hãn Hải Kiền Khôn tráo bật ngửa về phía sau, đại não trống rỗng, trong một khắc tỉnh táo cuối cùng, hắn chỉ cảm giác được có một đồ vật gì đó nện mạnh trên đầu của mình.

Nếu nói tia tinh thần lực của Đường Tam vừa phát ra là suối nhỏ, thì năng lượng tinh thần mà Hãn Hải Kiền Khôn tráo phát ra để phản kháng lại là biển, căn bản hai bên không cùng một cấp độ. May mắn hắn chỉ đem vào một tia tinh thần lực rất nhỏ, hơn nữa tinh thần lực của bản thân lại được trí tuệ hồn cốt trợ giúp củng cố, nếu không phản kích của cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo này cũng đủ để linh hồn bị tổn thương.

Vật đập mạnh vào đầu Đường Tam, chính là Hãn Hải Kiền Khôn tráo. Mũi tháp mạnh mẽ đập thủng một lỗ nhỏ trên trán Đường Tam. Lấy độ cứng cỏi của da dẻ Đường Tam cũng dễ dàng bị phá vỡ như vậy thì có thể thấy lực lượng của đỉnh tháp lớn như thế nào. Đương nhiên lúc nó đâm vào Đường Tam, tự thân cũng tản mát ra một cỗ lam quang đặc thù làm cho phòng ngự của Đường Tam nhất thời mất đi hiệu quả. Sau đó nó mới có thể thành công phá rách da dẻ.

Máu tươi chảy xuôi, cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo xoay tròn, chỉnh thể áp vào vết thương trên trán Đường Tam giống như là có linh tính vậy. Máu tươi của Đường Tam không ngừng rót vào trong đó, vốn vầng sáng màu lam nay dần dần chuyển sang màu đỏ.

Mà quang mang khôi phục kĩ năng của đùi phải cốt Lam Ngân Hoàng dưới tác dụng của Hãn Hải Kiền Khôn tráo lại không có chút hiệu quả nào, một điểm khép miệng vết thương cũng không có, máu tươi vẫn cứ không ngừng rót vào trong đó.

Thời gian không dài, đột nhiên xuất hiện lam quang nhàn nhạt từ cái lồng phiêu đãng bay ra, ngưng kết thành một hư ảnh mờ ảo. Thanh âm già nua mà bình thản vang lên.*"Không biết thời gian đã trôi đi bao lâu rồi. Rốt cuộc cũng để cho ta tìm được một người có mùi vị máu tươi không tồi, cũng rốt cuộc tìm được một người có thể chất phù hợp thừa nhận hãn hải chi lực."*

Lam quang chợt lóe lên, một lần nữa biến vào trong Hãn Hải Kiền Khôn tráo. Mà vầng sáng trên cái tháp tam giác này cũng đột nhiên thu liễm, thoát li

khỏi miệng vết thương trên trán Đường Tam, sau đó xoay tròn từ từ lại rơi vào trong tay hắn. Mà lúc này, tháp tam giác đã lại khôi phục màu lam, chỉ có trung tâm thoáng xuất hiện một tia hồng quang mà thôi.

Không còn bị Hãn Hải Kiền Khôn tráo hạn chế, vết thương trên trán Đường Tam nhanh chóng khép miệng lại, nhưng hắn vẫn như trước lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Trong cơn mê, thế giới ý thức của Đường Tam phảng phất cảm nhận được có đồ vật gì đó hấp dẫn thân thể cùng linh hồn mình. Lực hấp dẫn khổng lồ khiến hắn không cách nào khống chế thân thể của mình.

Dần dần, cỗ hấp lực đó khiến hắn ngày càng suy yếu, phảng phất hết thảy chung quanh đều tan biến. Sau đó, một cỗ lực lượng đặc thù rót vào trái tim, sau đó chậm rãi chảy vào trong óc, hóa thành một chất dịch kết hợp cùng một chỗ với đại não. Cảm giác suy yếu vẫn đang còn, nhưng đại não lại cực kì tỉnh táo, tuy không thể cảm thụ thế giới bên ngoài, nhưng có thể cảm giác rõ ràng được bộ dáng mạch máu lưu chuyển trong cơ thể, thậm chí cảm nhận được biến hóa rất nhỏ bên trong nội phủ.

Dần dần, ý thức Đường Tam lại mông lung như trước. Không biết qua bao lâu thời gian, hắn mới tỉnh lại. Bên ngoài sắc trời đã tối đen, không phải chỉ có mình hắn mà Sử Lai Khắc lục quái đều tụ tập lại nơi đây. Trừ bỏ Tiểu Vũ ngồi yên mờ mịt nắm lấy tay hắn, năm người còn lại đều có vẻ mặt vô cùng lo lắng.

"Ân! Sao mọi người đều tới đây?" Đường Tam vuốt vuốt thái dương huyệt của mình, chậm rãi ngồi dậy.

Chứng kiến hắn tỉnh táo trở lại, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Đái Mộc Bạch trầm giọng nói:*"Tiểu Tam, ngươi sao lại bị như vậy? Nếu ngươi không tỉnh lại, chắc chúng ta sẽ phải đi thỉnh đại sư, Phất Lan Đức viện trưởng đó."*

Áo Tư Tạp nói:*"Chúng ta đã kiểm tra thân thể ngươi rồi, phát hiện khí huyết của ngươi bị tổn hao nặng. Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"* Nghe hắn nói như thế, Đường Tam cũng cảm giác được mình có chút suy yếu. Nhưng loại

cảm giác này đã là trạng thái sau khi hắn được đùi phải cốt Lam Ngân Hoàng chữa trị.

Ánh mắt Đường Tam nhìn về phía tay phải, hắn phát hiện cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo đã lẳng lặng nằm yên trong bàn tay mình. Nhưng kì dị là, ánh sáng chói mắt lộng lẫy đã biến mất, mặc dù toàn thân như trước vẫn màu lam trong suốt, nhưng hiện tại chỉ như một khối bảo thạch bình thường mà thôi.

"Là nó làm cho ta hôn mê. Không ngờ tới trong một khối nho nhỏ như vậy lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến thế." Đường Tam đem cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo đến trước mặt mọi người, đem tất cả mọi việc từ khi hắn vào hoàng cung kể ra tất cả.

Nghe xong lời của hắn, Trữ Vinh Vinh nói:*"Nói như vậy, đây là một thứ đồ tốt rồi. Bệ hạ bảo ngươi rót hồn lực vào, nhưng ngươi lại rót tinh thần lực vào. Hoàng thất có thể…"*

Mặc dù nàng không có nói hết ý, nhưng mọi người vẫn hiểu được ý tứ. Đái Mộc Bạch cầm cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo trong tay, nói:*"Thử xem chẳng phải là sẽ biết hay sao?"* Vừa nói, hắn liền không chút do dự đem hồn lực của mình rót vào trong đó.

*""*Mộc Bạch*" Đường Tam có chút lo lắng kêu lên một tiếng, muốn đoạt lại cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo nhưng Đái Mộc Bạch đã rót hồn lực vào trong đó rồi. Hắn vốn sợ Đái Mộc Bạch bi như mình nên mới định cướp lại cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo để chính mình thử nghiệm. Chỉ là, nguy hiểm cũng không có phát sinh. Hoặc nói cách khác, không có phát sinh ra bất kì chuyện gì.*

Hồn lực Đái Mộc Bạch rót vào một đi không trở lại, mà cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo cũng không có xuất hiện bất kì biến hóa gì. Chỉ có một tia lam quang lóe ra, sau đó lại khôi phục bình thường, cũng không có biến hóa gì kịch liệt.

*"*Đái lão đại, có phát hiện gì không?*" Mã Hồng Tuấn hỏi.*

*Đái Mộc Bạch đau đầu nói:"*Cũng không có phát hiện gì. Hồn lực ta rót vào cũng không thấy đâu.*" Trong tay nhẹ bẫng đi, cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo*

đã trở lại tay của Đường Tam.

Nộ quang trong mắt Đường Tam lóe lên, trầm giọng nói:" Mộc Bạch, sau này đừng như vậy nữa, quá nguy hiểm."

*Đái Mộc Bạch mỉm cười nói:"*Huynh đệ, không nên để ý tới chuyện nhỏ đó làm gì"

*Nhìn vẻ tươi cười trên mặt hắn, vẻ mặt Đường Tam không khỏi mềm lại, bất đắc dĩ lắc đầu. Ánh mắt chuyển hướng đến Hãn Hải Kiền Khôn tráo."*Để ta thử xem"

Vừa nói xong, hắn liền cẩn thận rót một tia hồn lực vào trong đó. Có lần giáo huấn trước, lần này hắn càng thêm cẩn thận, chỉ rót một lượng hồn lực cực kì nhỏ vào trong Hãn Hải Kiền Khôn tráo.

Nói cũng kì quái. Lúc trước Đái Mộc Bạch rót hồn lực vào thì không có phản ứng gì, thế mà khi tới tay Đường Tam lại khác hẳn. Sau khi hắn rót một tia hồn lực vào đó thì ngay lúc này lam quang chợt chói mắt. Khối tháp tam giác màu lam phảng phất như sống lại, bảo quang dày đặc lưu chuyển, vẻ bề ngoài huyễn lệ y như lần đầu Đường Tam gặp nó. Từng đợt lam quang như gợn sóng nhấp nhô trong gian phòng. Một tia vân lộ kì dị xuất hiện trên mặt ngoài của nó. Đường Tam lúc này có thể cảm giác được rõ ràng rằng, Hãn Hải Kiền Khôn tráo đang tràn đầy khát vọng đối với hồn lực của mình, theo tiềm thức đột nhiên gia tăng hồn lực rót vào đó.

Trữ Vinh Vinh biến sắc, theo tiềm thức lui về phía sau một bước, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì nàng phát hiện, cái tháp tam giác nho nhỏ này, không ngờ lại mang đến cho mình một cảm giác muốn lễ bái.

Đó là sự run sợ đến từ võ hồn. Dù là Cửu Bảo Lưu Ly tháp một trong những loại võ hồn đẳng cấp cao nhất, không ngờ cũng có cảm giác muốn cúng bái nó. Vật này đến tột cùng là cái gì?

Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh không chỉ là phụ trợ võ hồn. Nếu như công bằng mà nói, nó là cực phẩm trong những loại bảo vật võ hồn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng có thể ở Canh Tân thành tìm được rất nhiều

khoáng thạch quý giá.

Mà lúc này khối Hãn Hải Kiền Khôn tráo lại mang đến cho nàng một cảm giác vô cùng kinh người. Nếu như nói Cửu Bảo Lưu Ly tháp là một tòa thành trong giới bảo vật, thì khối Hãn Hải Kiền Khôn tráo trước mặt chính là ngọn Ngũ Hành Sơn cao cao tại thượng.

Lúc này tất cả mọi người đều bị quang mang huyễn lệ từ Hãn Hải Kiền Khôn tráo hấp dẫn, cũng không có chú ý tới biến hóa của Trữ Vinh Vinh.

Theo lượng hồn lực của Đường Tam không ngừng rót vào, lam quang càng lúc càng thịnh. Trong quang mang lóng lánh, chiếc tháp màu lam trong suốt từ trong lòng bàn tay hắn chậm rãi trôi nổi, sau đó bay tới trước mặt hắn mới ngừng lại, hơn nữa tự thân nó lại liên tục xoay tròn.

Ngay lúc Đường Tam không rõ lí do, từ trong Hãn Hải Kiền Khôn tráo chợt hiện ra một tia huyết sắc quang mang. Ngay sau đó, một cỗ lam quang đột nhiên bắn vào mi tâm hắn. Đường Tam chỉ thấy toàn thân rung lên một trận, lượng tin tức khổng lồ trong nháy mắt thông qua tinh thần truyền vào trong não hắn. Cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, linh hồn cùng ý thức của Đường Tam chìm đắm trong một thế giới kì diệu. Vừa nhìn qua thì đó là một cảnh trời cao biển rộng. Phía dưới là đại dương mênh mông, trên đỉnh đầu lại là bầu trời xanh vạn dặm không có một đám mây. Cái loại cảm giác thể xác và tinh thần tương thông làm hắn trong lòng sinh ra khát vọng vô tận. Cảm giác suy yếu của thân thể trong thời khắc này đã không còn lại chút gì.

Một lượng tin tức khổng lồ truyền vào trong não, với mỗi một tin tức đều vô cùng minh bạch. Tin tức trong cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo này không ngừng biến hóa, bày ra vô số tác dụng của nó. Phương pháp sử dụng cũng dễ dàng in sâu vào trong não hải của Đường Tam. Không cần trí nhớ, nó vẫn cứ nương theo linh hồn Đường Tam mà vĩnh viễn tồn tại.

Trong lúc những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái đang khẩn trương nhìn tình hình trước mắt, một đạo lam quang từ trong Hãn Hải Kiền Khôn tráo rót vào mi tâm của Đường Tam. Thân thể Đường Tam thoáng rung động rồi khôi phục lại bình thường. Nhưng ngay sau đó, toàn thân của hắn đều được bao phủ bởi tầng lam quang huyễn lệ. Thân thể bay lên hướng tới cái

Hãn Hải Kiền Khôn tráo đang chậm rãi phiêu đãng trước mặt.

Tay trái tự nhiên mà ưu nhã giơ lên, cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo nọ liền phiêu nhiên rơi vào lòng bàn tay của Đường Tam, tiếp tục quay tròn. Mỗi một lần quay tròn, lam quang trên người Đường Tam lại sáng chói thêm một chút. Nơi quang mang mạnh mẽ nhất chính là đầu, sau lưng, đùi phải cùng cánh tay phải, đúng là bốn chỗ mà hắn có Hồn cốt.

Sử Lai Khắc lục quái ngoại trừ Tiểu Vũ vẫn mịt mờ nhìn Đường Tam, năm người khác theo tiềm thức đã đứng thành một vòng tròn xung quanh Đường Tam. Bọn họ cảm giác được trên người Đường Tam đang phát sinh một loại biến hóa kì dị. Mặc dù không biết là cái gì, nhưng cũng có thể cảm nhận được hắn không phải là tạo thành thương tổn mà là một loại biến hóa có ích.

Từng vòng lam quang ba động không ngừng chung quanh Đường Tam, đưa hết thảy thân thể hắn phủ thành một màu lam. Trong hai mắt Đường Tam, lam quang Phún ra nuốt vào, cùng với quang mang của Tử Cực Ma Đồng bắn ra trước kia bất đồng. Quang mang này nhìn qua trong suốt long lanh, giống như là kéo dài ra từ thân thể hắn vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Khi Đường Tam từ trong thế giới kì diệu đó tỉnh lại, thứ đầu tiên bắt gặp chính là ánh nắng chói chang từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào nói cho hắn biết trời đã sáng. Trong lúc bất tri bất giác, một đêm cứ thế trôi qua.

*Thân thể lặng yên bay xuống. Ánh mắt ân cần nhìn các đồng đội, Đường Tam không khỏi cảm thán nói một tiếng:"*Lễ vật mà Thiên Đấu đế quốc đem tặng thật sự quá lớn mà!*"*

Mã Hồng Tuấn không nhịn được hỏi:" Tam ca, thứ này đến tột cùng là cái gì?*"*

Đường Tam ôm lấy Tiểu Vũ đang ngủ tại một nơi không xa nói:" Đi, ra bên ngoài ta sẽ cho các ngươi xem.*"*

Cặp mắt ngái ngủ của Tiểu Vũ nhìn quanh mông lung, thấy người ôm mình là Đường Tam liền tựa đầu vào trong lòng hắn, trong chớp mắt đã lại thiếp đi.

Ra khỏi nhà gỗ, đi tới bên ngoài hậu viện, lam quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo bỗng bay lên không trung, trôi nổi trước người hắn, cứ theo người hắn mà di chuyển, không cần sử dụng đôi tay nắm giữ.

Thân hình dừng lại, Đường Tam nói:" Mặc dù ta không biết vì sao Đái Mộc Bạch rót hồn lực vào đó lại vô dụng, nhưng hiện tại ta đã nắm rõ phương pháp sử dụng nó. Thứ này dù gọi nó là thần khí cũng không quá phận. Nếu như nói Bát Bảo Như Ý Nhuyễn Giáp do thần tượng Lâu Cao chú tạo là thần khí, thì thứ này chính là thần khí trong thần khí. Các ngươi nhìn thử xem!"

Vừa nói, lam quang trong mắt Đường Tam lại cường thịnh lên. Tại vị trí mi tâm của hắn, một hình tháp tam giác hài hòa hiện ra. Hãn Hải Kiền Khôn tráo bay lên trời, trong chớp mắt đã cao đến năm thước. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy nó càng lúc càng to ra, trong nháy mắt đã phóng đại lên hàng trăm lần. Lam quang từ trong nó lóe lên rơi xuống đất, đem toàn bộ Sử Lai Khắc thất quái bao phủ bên trong.

Chung quanh biến thành một thế giới chỉ toàn màu lam, nhưng lại có thể thấy rõ ràng mọi việc bên ngoài, tựa như một cái tháp tam giác trong suốt vậy.

Đường Tam nói:" Đây là tác dụng thứ nhất của nó, cũng là tác dụng lớn nhất. Sau khi hình thành cái lồng này, nó giống như một cái phòng, đem chúng ta bảo vệ trong đó. Đồng thời, sau khi đem chúng ta bao phủ, liền có thể tàng hình. Chẳng những che giấu thân thể chúng ta, còn có thể hoàn toàn ẩn giấu hơi thở của mỗi người. Có nó, trong bất kì tình huống nguy hiểm gì chỉ cần phóng xuất nó ra liền có thể bảo vệ chúng ta.

Vừa nói, Đường Tam liền giơ tay trái lên, lam quang biến mất. Hãn Hải Kiền Khôn tráo đã lần nữa trở lại trong lòng bàn tay. Tay trái Đường Tam lại lần nữa ném ra, nó liền xoay tròn hướng tới Đái Mộc Bạch bay đến.

Đái Mộc Bạch đột nhiên cảm giác được một cỗ nguy hiểm khó hiểu, theo tiềm thức lui về phía sau. Nhưng là, hắn chỉ thấy lam quang trước mặt lóe lên một cái, cái Hãn Hải Kiền Khôn tráo chợt phóng đại lên, đem thân thể hắn bao phủ trong đó. Nhưng không có lớn như trước đây, không gian trong đó

chỉ đủ cho thân thể hắn mà thôi. Sau khi giam Đái Mộc Bạch vào trong đó, hắn giật mình phát hiện thân thể mình không thể nhúc nhích được.

Lam quang chợt lóe lên, Hãn Hải Kiền Khôn tráo một lần nữa được thu hồi. Lần này nó trực tiếp hóa thành một đạo lam quang bay vào trong mi tâm của Đường Tam, sau đó biến mất không có dấu vết.

"Đây là tác dụng thứ hai của nó. Kĩ năng thứ nhất tên là Hãn Hải Hộ Thân tráo, kĩ năng thứ hai tên là Càn Khôn Định Thần tráo. Còn có kĩ năng thứ ba, tên là Hãn Hải Cuồng Đào. Kĩ năng thứ tư tên là Càn Khôn Phá Ma. Hai kĩ năng này đều dùng để công kích. Ta có thể cảm giác được, nó có uy lực rất lớn, hơn nữa uy lực lại cùng với hồn lực của ta có quan hệ trực tiếp. Trong đó, tiêu hao ít hồn lực nhất là Hãn Hải Hộ Thân tráo, chỉ tiêu hao một thành hồn lực, có thể duy trì mười hai canh giờ. Trừ phi địch nhân tìm được nó, lại có thể công phá phòng ngự, lúc đó mới chạm được đến chúng ta. Càn Khôn Định Thần tráo có khả năng giam giữ phụ thuộc vào tinh thần lực của đối phương. Ta có thể khốn trụ được địch thủ có tinh thần lực không vượt quá ba lần so với mình, nhưng cũng không thể động chạm đến đối thủ, chỉ tạo cơ hội cho chúng ta tranh thủ rời đi. Cho dù là cách xa ngàn dăm, Hãn Hải Kiền Khôn tráo cũng có thể tùy thời trở về bên cạnh ta. Về phần hai cái kĩ năng công kích uy lực ta chưa biết có bao nhiêu, nhưng chắc chắn cũng không yếu, bởi vì bất kì công kích nào cũng đòi hỏi ta phải tiêu tốn toàn bộ hồn lực trong người. Kì dị là, mặc cho ta có bao nhiêu hồn lực, cũng chỉ trong một lần công kích sẽ bị nó làm hấp thụ hết tất cả hồn lực trong người, uy lực theo đó cũng biến hóa. Hãn Hải Cuồng Đào là quần thể công kích kĩ năng, mà Càn Khôn Phá Ma lại là đơn thể công kích kĩ năng."

Nghe xong Đường Tam giải thích rất chi tiết như vậy, Đái Mộc Bạch không nhịn được nói:*"Ta không ngờ Thiên Đấu đế quốc còn có thứ đồ tốt này. Thứ đồ chơi này xem như là một hồn đạo khí cấp bậc thần khí rồi. Có thứ này, chẳng phải chúng ta đi đâu cũng có năng lực tự bảo hộ mình sao?"*

Đường Tam nói:*"Cho dù tốt đến đâu thì cũng có mặt hạn chế. Bất quá, có nó thì khi nghỉ ngơi chúng ta không cần phải phái người tuần tra. Mọi người cả đêm đã không ngủ rồi, ta xem hôm nay chúng ta xuất hành không được, thôi để ngày mai cũng không sao."*

Đái Mộc Bạch nói:*"Không có việc gì đâu, hôm nay đi thôi, đừng có trì hoãn. Đại sư đã tìm một chiếc xe ngựa to, mọi người có thể ở trên xe nghỉ ngơi cũng được. Chúng ta là hồn sư, thiếu một giấc ngủ có tính là bao chứ?"*

Mọi người khẽ gật đầu. Nhìn bộ dáng, dường như là không thể chờ đợi thêm được nữa rồi.

Đường Tam hoàn toàn có thể giải thích tâm tình của mọi người lúc này. Sau khi cùng Kiếm Đấu La đánh một trận, lĩnh ngộ dưới áp lực cực lớn đã khiến bọn hắn khắc sâu tầm quan trọng của áp lực đối với việc tăng cường thực lực. Lúc này lại có thêm thứ đồ tốt là Hãn Hải Kiền Khôn tráo, chuyến đi đến Hải Thần đảo này có thể giảm nguy hiểm xuống rất nhiều:*"Được rồi. Chúng ta lập tức xuất phát!"*

Xe ngựa đã được đại sư sớm chuẩn bị tốt cho bọn hắn. Đến đây đưa tiễn có các sư phụ trong Sử Lai Khắc học viện, Trữ Phong Trí, Kiếm Đấu La, Cốt Đấu La, các trưởng lão Đường Môn cũng được đại sư mời đến đây. Lại tự mình đưa Sử Lai Khắc thất quái cùng Bạch Trầm Hương lên xe ngựa. Tất cả vật phẩm cần mang theo đều được cất trong hồn đạo khí.

Trước chuyến đi khó tránh khỏi sự lưu luyến chia tay. Cho dù là đại sư, đối với Đường Tam cũng dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác. Mà cơ hồ những lời dặn dò là bảo bọn họ phải lấy an toàn làm trọng.

Li biệt luôn đau thương. Chuyến đi này lại không biết sẽ đi trong bao lâu. Bạch Trầm Hương khóc trong lòng gia gia một hồi lâu, sau đó Bạch Hạc mới đem nàng đến trước mặt Mã Hồng Tuấn, dặn dò hắn phải bảo vệ nàng chu đáo. Mã Hồng Tuấn trịnh trọng đáp ứng, mà lúc này Bạch Trầm Hương cũng không có phản bác gia gia. Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên nàng xa nhà. Dù trước khi đi thì cực kì hưng phấn, nhưng trong lúc này, nàng vẫn không tránh khỏi bi thương.

Đồng dạng phải rơi nước mắt chính là Trữ Vinh Vinh. Nhìn phụ thân mái tóc đã có chút loang lổ màu bạc, Trữ Phong Trí phải an ủi rất nhiều, nàng mới chịu lên xe ngựa.

Xe do bốn con ngựa kéo. Trữ Phong Trí phái cẩn thận phái một đệ tử bổn

môn làm xa phu, điều khiển xe ngựa hướng đến bên ngoài Thiên Đấu thành.

Đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa dần, quang mang trong mắt Trữ Phong Trí không khỏi ảm đạm đi vài phần. Tâm trí của mọi người dường như cũng đã rời đi cùng chiếc xe của Sử Lai Khắc thất quái.

Rất nhanh, chiếc xe ra khỏi cửa tây Thiên Đấu thành, theo đường lớn đi về phía tây. Đại sư cấp cho Đường Tam một tấm bản đồ khá chi tiết. Bọn họ phải đi xe ngựa cho đến mãi phía tây đại lục, tới vùng biển thuộc Thiên Đấu đế quốc. Sau đó lại đi thuyền. Đường xá cực kì xa xôi, theo tính toán của đại sư bọn họ cần khoảng chừng hai tháng mới có thể đến nơi.

Thùng xe ngựa rất rộng, dù ngồi mười mấy người cũng không có vấn đề gì. Đêm qua trừ Bạch Trầm Hương cùng Tiểu Vũ, tất cả mọi người đều không nghỉ ngơi, nỗi bi thương li biệt cũng đã dần xa, bọn họ liền ngủ thiếp đi.

Đái Mộc Bạch dựa vào góc bên trong ngủ, Chu Trúc Thanh rúc vào trong lòng hắn. Đường Tam ôm Tiểu Vũ ngủ, cho đầu nàng tựa vào vai hắn, cũng ngủ.

Trữ Vinh Vinh ôm cánh tay Áo Tư Tạp, đầu gối lên bờ vai của hắn, ở trong này có ba cặp, thì bọn họ chính là đôi ít thân mật nhất. Áo Tư Tạp ngồi chỗ đó vô cùng thành thật, chỉ khẽ nghiêng đầu qua phía Trữ Vinh Vinh.

Trong thùng xe, chỉ có duy nhất một người không ngủ là Bạch Trầm Hương. Trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện nọ. Lần đầu tiên xa nhà. Bất an khi rời xa nhà. Tưởng niệm đối với thân nhân. Còn có chút khẩn trương và vô cùng hưng phấn. Tối hôm qua ngủ rất cùng ngon, bây giờ sao còn có thể ngủ tiếp được chứ?

Bất quá, nàng không ngủ không đại biểu cho người bên cạnh nàng không ngủ được.

Người khác ngủ đều rất anh tĩnh, mà khi tên mập có thể hình khổng lồ này ngủ lại phát ra tiếng ngáy ầm ầm. Ban đầu Bạch Trầm Hương vẫn còn miễn cưỡng chịu được, nhưng càng ngày tiếng ngáy này càng vang. Xe ngựa theo thân hình mũm mỉm mà hơi có chút đong đưa. Thỉnh thoảng hắn còn hướng

bên nàng mà dựa vào nữa chứ.

Bạch Trầm Hương đẩy đẩy mập mạp, đưa cái đầu sắp tựa vào vai mình đẩy ra. Nhưng chỉ tốn công vô ích, sau một hồi ngáy, hắn lại nhích lại gần.

Bạch Trầm Hương không phải không muốn đổi vị trí khác, thùng xe tuy lớn nhưng lúc này cũng đã không còn dư chỗ. Tổng cộng có hai hàng ghế rộng để ngồi, phân biệt ở hai bên thùng xe. Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh,Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp ở một bên. Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh đều là nửa ngồi nửa nằm. Mà bên này, Tiểu Vũ lại vắt đôi chân dài lên ghế, chiếm không ít diện tích. Chỗ ngồi cạnh mập mạp rất không ổn, Bạch Trầm Hương nghĩ nhất định phải đổi lại vị trí.

Bạch Trầm Hương không khỏi có chút hối hận. Mình lần này cùng đi với Sử Lai Khắc thất quái là đúng hay sai? Người khác đều có đôi có cặp. Chỉ có một người độc thân là tên mập mạp xấu xí bỉ ổi này. Nàng không phải không nghĩ đến chuyện bồi dưỡng tình cảm với mập mạp, dù sao gia gia đã đáp ứng lời cầu hôn của hắn. Mà Bạch Trầm Hương trong gia tộc lại chỉ nghe lời của Bạch Hạc nhất.

Nhưng là, mỗi lần nhìn thấy một thân béo thịt của mập mạp, cái ý nghĩ gì cũng đều không có. Lúc này nghe thấy tiếng ngáy của hắn lại càng thấy đáng ghét.

Đúng lúc này, xe ngựa hình như vấp phải một cục đá nhỏ, cả thân xe nảy lên một chút. Những người khác đều tựa lẫn nhau nên không có việc gì. Nhưng Mã Hồng Tuấn đã ngủ say hai bên lại trống không, nên lúc chiếc xe nảy lên, cả thân thể khổng lồ nhất thời hướng về bên phía Bạch Trầm Hương đè ép lại.

"Ngươi…" Bạch Trầm Hương chống đỡ thân thể của mập mạp, nàng lại không dám lớn tiếng để tránh kinh động đến người khác, chỉ có thể một bên chống đỡ thân thể của mập mạp, một bên mau gọi hắn dậy.

Bạch Trầm Hương là một thuần mẫn hệ hồn sư. Làm một thuần mẫn hệ hồn sư như nàng, trừ bỏ tốc độ cùng khả năng phi hành, những phương diện khác không khác gì nữ hài tử bình thường. Mà Mã Hồng Tuấn cân nặng lại vượt

quá hai trăm cân, dưới sự sóc nẩy này của xe ngựa, nàng đã không thể duy trì được nữa. Nếu như nàng tránh ra, tên mập ngã xuống xẽ áp vào chân của Tiểu Vũ.

Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt? Bạch Trầm Hương có chút nóng nảy. Đúng lúc này, nàng thấy cánh tay Mã Hồng Tuấn chớp lên trước mặt, trong lòng vừa động, liền cách một lớp quần áo cắn cho hắn một cái.

Mã Hồng Tuấn bị đau, nhất thời rùng mình một cái, từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Chứng kiến Bạch Trầm Hương đang có bộ dáng đẩy đẩy mình, liền vội vã chỉnh lại ngay ngắn, thấp giọng nói:*"Xin lỗi, xin lỗi."*

Bạch Trầm Hương lúc này lông mày liễu đào dựng ngược, lấy tay dùng sức nhéo ở bên hông mập mạp một cái. Đương nhiên không phải nắm một cục lớn, chỉ dùng móng tay nắm một điểm thịt nhỏ, sau đó xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Mập mạp bị đau, há mồm muốn kêu to. Bạch Trầm Hương bị dọa sợ, vội vã nâng tay che cái miệng của hắn, mới không làm cho hắn phát ra một tiếng kêu này.

Cho đến khi sắc mặt của mập mạp dần hồi phục, nàng mới buông tay ra, vỗ vỗ vào bộ ngực cao vút của mình, trừng mắt oán trách liếc mập mạp một cái.

Không thể nghi ngờ, Bạch Trầm Hương rất xinh đẹp. Bộ dáng ai oán này của nàng càng thêm đáng yêu. Trên mặt cùng môi mập mạp vẫn còn lưu lại vẻ ôn nhuận trên bàn tay của nàng. Hắn cơ hồ trong tiềm thức làm ra một động tác bỉ ổi, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi của mình.

Bạch Trầm Hương nhìn ngây cả người. Nàng đột nhiên cảm giác được, chính mình là một con sơn dương đang đứng trước mặt một con sắc lang lớn. Thực lực của Mã Hồng Tuấn nàng hết sức minh bạch, chẳng lẽ tên mập mạp này muốn….

Nghĩ tới đây, nàng vội vã nhìn sang Tiểu Vũ đang ngủ thiếp đi bên cạnh, có chút sợ hãi nhìn Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn nhìn vẻ mặt của nàng không khỏi sửng sốt một chút. Sờ sờ khuôn mặt của mình, thầm nghĩ ta đáng sợ như vậy sao? Trong lòng không khỏi có chút đau đớn. Sự sợ hãi của Bạch Trầm Hương đã xúc phạm đến lòng tự ái của hắn. Đáy mắt chợt hiện ra một tia lãnh ý nhàn nhạt. Cũng không nhìn lại Bạch Trầm Hương, liền di động thân thể đến góc thùng bên kia, tựa vào góc thùng hai mắt nhắm lại, trong lòng thầm nghĩ ta có gì thua người đâu, chỉ hơi béo một tí, hơi xấu một tí thôi mà. Không muốn ta thì thôi, sau này bổn mập mạp không theo đuổi ngươi nữa vậy. Tam ca nói rất đúng. Dưa hái xanh không ngọt. Ta không tin rằng sau này không tìm được một cô nương xinh đẹp.

Nhìn mập mạp đã tựa vào bên kia ngủ, để lại cho nàng một không gian thật lớn, Bạch Trầm Hương không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bất quá, vẻ mặt vừa rồi của hắn là có ý gì? Trước kia hình như không có thấy hắn đối với mình lộ ra ánh mắt như thế! Nhìn thân thể mập mạp đang tựa vào thành xe, trong lòng Bạch Trầm Hương có chút khó chịu khó mà nuốt vào được.

Vì để nhanh đến đích, mọi người không dừng lại ở các thành trấn để nghỉ ngơi. Chỉ có lúc nào mấy con ngựa mệt mỏi mới có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, cắm trại ngay trong thôn quê.

Màn đêm buông xuống. mọi người của Sử Lai Khắc thất quái từ trong giấc ngủ lần lượt tỉnh lại. Buổi tối họ không đi. Dù sao xe ngựa xóc nảy cũng khó mà tu luyện được, mà việc tu luyện ban đêm là không thể thiếu. Hơn nữa những con ngựa cũng cần nghỉ ngơi.

Đường Tam lấy thức ăn cùng nước uống từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra. Lúc này đã là mùa thu, khí trời có chút lạnh. Đái Mộc Bạch dùng hổ trảo trong nháy mắt đã cắt được một bó củi lớn. Mã Hồng Tuấn dùng Phượng Hoàng hỏa diễm xẹt qua tạo thành đống lửa.

Đám nữ hài tử lấy nồi ra, một bên đun nước nóng, một bên nướng đồ khô. Mọi người cứ như vậy tề tựu quanh đống lửa.

Đường Tam rất nhanh phát hiện Mã Hồng Tuấn có chút kì lạ. Nếu là trước kia, hắn khẳng định không có chút do dự ngồi ngay bên cạnh Bạch Trầm Hương. Nhưng lúc này hắn lại ngồi bên cạnh mình, thậm chí cũng không

thèm liếc mắt nhìn Bạch Trầm Hương một cái, nhìn đống lửa ngẩn ngơ.

Lấy cánh tay khẽ đẩy mập mạp một cái, thấp giọng hỏi:*"Ngươi làm sao vậy? Sao lại để Hương Hương ngồi một mình? Không đi bồi tiếp nàng sao?"*

Mã Hồng Tuấn bĩu môi, cúi đầu thản nhiên nói:*" Người ta coi ta là hồng thủy mãnh thú, ta còn đi làm gì cho người chán ghét. Sau này nàng là nàng, ta là ta. Mập mạp ta ngoài mặt tuy dày, nhưng cũng có hạn độ. Sau này ta cũng không làm phiền người ta nữa."*

Đường Tam sửng sốt một chút. Lúc này mới hiểu được vì sao Bạch Trầm Hương cùng với mập mạp lại không được tự nhiên. Trong giọng nói của mập mạp rõ ràng tràn ngập oán khí.

Mặc dù thanh âm Mã Hồng Tuấn không lớn, nhưng ngoại trừ Bạch Trầm Hương cùng Tiểu Vũ không nghe rõ, ở đây đều là cường giả cấp bậc hồn đế, tự nhiên là nghe rõ ràng.

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười. Áo Tư Tạp thì có chút đồng tình nhìn Mã Hồng Tuấn. Lúc đầu chẳng phải chính mình cũng như vậy sao?

Đái Mộc Bạch thì nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Trầm Hương, muốn nói cái gì đó, lại bị Chu Trúc Thanh vội vã níu lại. Chu Trúc Thanh không cần hỏi cũng biết Đái Mộc Bạch muốn nói gì. Làm lão đại của Sử Lai Khắc thất quái, hắn rất che chở đối với các huynh đệ của mình. Đừng nhìn hắn bình thường cùng mập mạp cười đùa, nếu mập mạp thật sự có chuyện, hắn thân là đại ca tuyệt đối không thể bỏ qua. Lúc này tâm tình mập mạp có vấn đề. Nếu hắn có thể mở miệng, không chừng sẽ nói với Bạch Trầm Hương:*"Ngươi là ai chứ? Mập mạp của chúng ta có cái gì không tốt?"* Cho nên Chu Trúc Thanh mới vội vã ngăn cản hắn.

Chính cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Đái Mộc Bạch mặc dù cường hãn, nhưng Chu Trúc Thanh lại vừa vặn khắc chế được hắn. Ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu, sắc mặt của Đái Mộc Bạch mới hòa hoãn trở lại.

Đường Tam sẽ không xúc động giống như Đái Mộc Bạch, vỗ vỗ bả vai mập mạp nói:*"Sao lại nhanh nổi giận như vậy? Đây dường như không phải là*

phong cách của ngươi nhỉ!"

Lúc này Áo Tư Tạp đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh mập mạp, đưa cho hắn một cây khôi phục đại hương tràng, nói:*" Mập mạp, vừa mới ra khỏi cửa, sao các ngươi đã làm loạn lên thế?"*

Mập mạp dường như phát tiết ra trên cây hương tràng của Áo Tư Tạp, mạnh mẽ cắn đứt một nửa. sống lưng Áo Tư Tạp không khỏi một trận phát lạnh:*"Ngươi sao vậy? Hương tràng của ta có thù oán gì với ngươi!"*

Mã Hồng Tuấn cười khổ nói:*"Được rồi. Các ngươi không cần nói gì cả. Ta tự biết mình muốn gì. Mẹ nó, dù sao ta cũng là phượng hoàng. Đợi sau khi đến thành thị, lão tử đi phát tiết một chút. Tiểu Áo, ngươi nói coi ta có ngốc nghếch không? Không có việc gì lại phải đi giả dạng chính nhân quân tử cả?"*

"Ách…" Áo Tư Tạp im lặng không nói nên lời. Nếu bình thường, hắn đã nói vài câu châm chọc mập mạp. Nhưng nhìn bộ dạng buồn bực của hắn lúc này, thế nào cũng không nói nên lời. Ngẩng đầu lên nhìn Đường Tam, nhưng Đường Tam cũng chỉ mỉm cười hướng hắn lắc đầu. Đường Tam với việc tình cảm không hiểu rõ lắm, nhưng hắn có sức quan sát mà thường nhân không thể so sánh được. Từ các biểu hiện của Mã Hồng Tuấn, hắn có thể cảm giác được rõ ràng là Mã Hồng Tuấn đã thích Bạch Trầm Hương, mà không phải loại tình cảm thích thú với nữ sắc như trước kia nữa. Hắn đau buồn như vậy, chính là vì đang thất tình.

------oOo------

Chương 381: Ám ảnh thợ săn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

Đúng lúc này, Bạch Trầm Hương bưng một đĩa lương khô nóng đi tới, trước tiên đưa cho Đường Tam, hắn nhận một ít, sau đó hướng về phía Mã Hồng Tuấn đang bĩu môi.

Bạch Trầm Hương là một cô nương thông minh. Nàng mặc dù không nghe những lời mập mạp vừa thấp giọng nói, nhưng cũng mơ hồ cảm giác được vài phần không đúng. Rất tùy ý đến bên người mập mạp, đưa lương khô đang cầm trong tay đến trước mặt mập mạp.

Lương khô nóng hổi làm Mã Hồng Tuấn hơi hơi sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Bạch Trầm Hương. Bạch Trầm Hương đem lương khô nhét hết vào tay hắn rồi động thân đi tới một góc ở khá xa đống lửa, hai tay ôm đầu gối, cúi cằm ở đó, ngồi ngẩn cả người.

Vị trí của nàng đã hoàn toàn thoát li vòng tròn của Sử Lai Khắc thất quái, ngồi một mình có vẻ rất cô đơn.

Mã Hồng Tuấn theo tiềm thức quay đầu về phía Bạch Trầm Hương nhìn lại, khi hắn bắt gặp bộ dáng của nàng ngồi cô đơn ở đó, trong lòng không khỏi mềm ra. Thấp giọng hỏi Đường Tam bên cạnh:*"Tam ca, nàng có ăn không?"*

Đường Tam nhún vai, nói:*"Ta không biết, tự ngươi đi hỏi nàng đi!"*

"Ta…" Mập mạp do dự một chút, nhìn thấy bộ dáng Đường Tam cho Tiểu Vũ ăn, liền động thân hướng về phía Bạch Trầm Hương đi đến.

Đúng lúc này, đột nhiên Bạch Trầm Hương phát ra tiếng thét chói tai, cả người như mũi tên nhảy dựng lên. Trong lúc kinh hoàng nàng bất chấp phía trước có chướng ngại vật hay không, một mạch lao thẳng về phía Mã Hồng Tuấn.

"Cẩn thận!" Mắt thấy Bạch Trầm Hương chạy tới, mập mạp liền vội vã vứt miếng lương khô trong tay đi, dùng thân thể mình đón Bạch Trầm Hương.

Bạch Trầm Hương chỉ cảm thấy mình phảng phất va phải một tấm thịt mềm, mặc dù không đau, nhưng cũng kinh hoảng bắn ngược trở lại. Ngay lúc này, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cái eo mảnh khảnh của nàng, một lần nữa kéo

nàng vào tấm thịt mềm mại co dãn đó.

"Làm sao vậy?" Mã Hồng Tuấn một bên hỏi, tinh quang trong mắt nhỏ bắn ra bốn phía xung quanh, hướng về chỗ Bạch Trầm Hương vừa ngồi nhìn lại, sát khí sắc bén nương theo thịt béo phát ra, nhưng Bạch Trầm Hương ở trong lòng hắn lại chỉ cảm thấy thân thể mình phảng phất được một tầng bảo vệ bao xung quanh, an ổn dễ chịu không nói nên lời. Tâm trí kinh hoàng nhất thời bình phục đi rất nhiều.

"Có…có …chuột…!" Bạch Trầm Hương cơ hồ ngập ngừng nói.

"Chuột?" Mã Hồng Tuấn mở to hai mắt, sát khí trên người nhất thời không còn lại chút gì. Nhưng hắn rất nhanh bị nữ hài tử trong lòng hấp dẫn. Đó là một loại thoải mái trước nay chưa từng có. Hắn ôm nữ nhân cũng không ít, nhưng chưa có nữ nhân nào lại mang đến cảm giác như bây giờ.

Mềm mại mà tươi mát, mùi thơm xử nữ nhàn nhạt khiến người ta phải mê mẩn. Cúi đầu nhìn về phía vật như hai hòn núi cao trên ngực nữ hài tử, cả người hắn nhất thời run rẩy, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Sử Lai Khắc thất quái chỉ khi nghe Bạch Trầm Hương kinh hô mà đứng yên, sau đó rất hiểu ý ngồi xuống một lần nữa, căn bản không có đi xem chuyện của họ.

"A!" Bạch Trầm Hương kêu lên một tiếng, giãy dụa trong lòng mập mạp, nhất thời đem hắn từ trong mộng mị tỉnh táo lại, theo tiềm thức buông tay ra. Bạch Trầm Hương liền cúi xuống, sau đó nhặt thức ăn rơi đầy trên mặt đất. Hắn rõ ràng thấy được, cái tai trắng nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng lên, căn bản không dám nhìn hắn.

Những chuyện không hài lòng ban ngày đến giờ phút này đã bay sạch không còn sót lại chút gì. Mập mạp cười ngây ngốc, thì thào tự nhủ:*"Hóa ra con chuột cũng có thể khiến ta được có những cảm giác tuyệt vời như vậy!"*

Thân thể Bạch Trầm Hương rõ ràng có chút cứng lại, sau đó giơ tay lên đè bên hông mập mạp dùng sức nhéo một cái, hơi hơi ngẩng đầu, trừng mắt *"hung tợn"* nhìn mập mạp, đem thức ăn nhặt được trả lại cho hắn, rồi lại xoay

ngươi trở lại bên đống lửa.

Mập mạp dù có ngốc đến mấy, cũng biết mình nên làm gì lúc này, vội vã cầm thức ăn chạy qua, không chút khách khí ngồi bên cạnh Bạch Trầm Hương, đem phần dính đất cát bên ngoài ăn đi, phần bên trong thì đưa tới cho Bạch Trầm Hương.

Bạch Trầm Hương mặc dù không nói thêm gì, nhưng cũng không cự tuyệt, nhận một chút để ăn. Không khí xung quanh đống lửa cũng bởi vậy mà lần nữa khôi phục hài hòa, à, rất hòa hợp.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, mới tờ mờ sáng, mọi người đã lên đường. Mà không khí trên xe cũng không khác biệt tối hôm qua nhiều lắm, hòa hợp rất nhiều. Mã Hồng Tuấn như trước ngồi một góc trong xe, nhường cho Bạch Trầm Hương rất nhiều diện tích, nhưng hắn rõ ràng không còn giận dỗi như hôm qua nữa. Bạch Trầm Hương nhìn qua vẫn không thấy có cái gì bất đồng, nhưng nếu cẩn thận quan sát là có thể phát hiện, ánh mắt nàng nhìn mập mạp đã nhu hòa hơn rất nhiều.

Trừ bỏ thỉnh thoảng xuống xe nghỉ ngơi một chút, trong mấy ngày kế tiếp, mọi người đều liên tục chạy đi, đến tối mới dừng lại.

Mười ngày sau, bọn họ đã tiến vào phía tây của Thiên Đấu đế quốc. Ngựa đã được đổi ở một tòa thành nọ. Bốn con ngựa mới này đủ kiên trì đưa bọn họ đến bờ biển.

"Phía trước có một cái thôn, Đường tông chủ, chúng ta có nên nghỉ ngơi một chút hay không?" Đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông đã sớm được dặn dò qua, chuyến đi này không phải Trữ Vinh Vinh cầm đầu, mà tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo Đường Tam phân phó.

Đường Tam nói:*"Nghỉ ngơi một chút đi cũng được."* Bây giờ đã là buổi chiều, khí trời dần dần lạnh, thể lực của những con ngựa tiêu hao rất nhanh. Giữa trưa đã nghỉ ngơi một lần, nhưng trước bữa tối phải nghỉ ngơi thêm một lần nữa mới có thể bảo trì tốc độ.

Xe ngựa đi thêm một lát rồi dừng lại, lúc Sử Lai Khắc thất quái tưởng rằng đã

đến nơi chuẩn bị xuống xe, từ bên ngoài chợt truyền đến thanh âm của tên đệ tử Cửu Bảo Lưu Ly tháp đánh xe:*"Đường tông chủ, hình như có chút vấn đề. Cái thôn trước mặt an tĩnh đến lạ kì, hàng rào bên ngoài thôn đến một bóng người canh gác cũng không có."*

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Đái Mộc Bạch nói:*"Đi, xuống xem một chút."* Mọi người lần lượt xuống xe, hướng đến phía trước quan sát.

Phía trước họ ước chừng nửa dặm có một sơn thôn nhỏ, chỉ khoảng trăm hộ gia đình. Xung quanh thôn là một hàng rào lớn, giống như lời đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông đã nói. Từ chỗ cổng nhìn vào, trong thôn an tĩnh đến lạ kì, một người canh gác cũng không có.

Mục lực Đường Tam ngưng tụ, bằng vào Tử Cực Ma Đồng của hắn, so với tên đệ tử kia nhìn xa hơn nhiều.*" Đúng là có vấn đề. Thôn này hình như chịu phải phá hoại. Rất nhiều phòng ốc bị tổn hại, hơn nữa còn có bộ dáng bị đập phá. Còn có vết máu. Vết máu chưa khô, có thể mới phát sinh chưa lâu."*

Tên đệ tử Thất Bảo Lưu Ly tông trợn mắt há mồm nhìn Đường Tam, trong lòng thầm nghĩ, xa như vậy cũng có thể nhìn sao? Ngươi không phải giả bộ chứ? Nhưng là, những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái đều không có bất kì ý nghi vấn gì.

Bạch Trầm Hương nói:*"Tam ca, ta đi xem một chút!"*

Đường Tam gật đầu. Nói về chiến đấu thì Bạch Trầm Hương không làm được, nhưng về tốc độ, dù là mẫn công hệ hồn sư như Chu Trúc Thanh cũng chưa chắc đã nhanh hơn nàng. Nàng lại còn có thể bay, tự bảo vệ mình chắc là không có vấn đề gì.

Bóng trắng chợt lóe, thân thể Bạch Trầm Hương nhảy lên, giữa không trung hai cánh triển khai, trong nháy mắt đã hóa thành một điểm trắng bay lên trời cao.Thông qua trận chiến của Sử Lai Khắc thất quái cùng Kiếm Đấu La, nàng hiểu được chênh lệch của mình cùng những người khác. Lần này theo thất quái ra biển, nàng chỉ hi vọng có thể dùng hết khả năng của mình, làm tốt công việc điều tra trinh thám.

Bọn Đái Mộc Bạch vẫn là lần đầu tiên thấy được Bạch Trầm Hương sử dụng võ hồn, Chu Trúc Thanh than thở nói:*"Tốc độ nhanh quá, không hổ là thuần mẫn hệ hồn sư. Nếu hồn lực của nàng cao thêm chút nữa, sợ rằng ngay cả thân thể nàng chúng ta cũng không nhìn được."*

Đường Tam mỉm cười nói:*"Chúng ta ở đây chờ một chút đi."*

Không lâu sau, Bạch Trầm Hương đã bay trở về. Tốc độ so với khi rời đi chỉ có nhanh hơn chứ không kém. Ban đầu cơ hồ chỉ thấy một điểm trắng, trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt mọi người.

Khi nàng đứng trước mặt, Sử Lai Khắc thất quái mới phát hiện, sắc mặt Bạch Trầm Hương cực kì khó coi, tái nhợt như tờ giấy trắng, lồng ngực còn đang nhấp nhô không ngừng, phảng phất dường như đang cố nén một cái gì đó.

Mã Hồng Tuấn vừa định tiến lên hỏi, Bạch Trầm Hương đã nhanh chóng lao về bên cạnh một gốc cây đại thụ nôn ọe liên tục.

Sử Lai Khắc thất quái mấy mặt nhìn nhau, Áo Tư Tạp không nhịn được nói:*" Mập mạp, không phải ngươi với người ta làm chuyện gì thương thiên hại lí đấy chứ? Hương Hương là một cô nương tốt, ngươi phải có trách nhiệm với người ta chứ!"*

Mã Hồng Tuấn lộ ra ánh mắt xem thường:*"Thương thiên hại lí cái mặt ngươi ấy. Ta ngay cả bàn tay nhỏ của nàng cũng chưa được nắm qua."* Vừa nói, hắn vừa chạy tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Bạch Trầm Hương, đem hồn lực nhu hòa truyền qua làm nàng thoải mái một chút.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói:*" Chắc là nàng đã thấy được thứ gì rất kinh khủng cũng nên."*

Bạch Trầm Hương cơ hồ đã nôn hết tất cả mọi thứ trong dạ dày, mới dần dần bình hoãn trở lại, dưới sự trợ giúp của Mã Hồng Tuấn đi đến trước mặt mọi người.

Quang mang trong mắt Đường Tam chợt lóe, hỏi:*" Hương Hương, cuối cùng thì ngươi đã thấy thứ gì?"*

Trong mắt Bạch Trầm Hương toát ra vẻ sợ hãi mãnh liệt:*" Người chết, khắp nơi đều là người chết, ở ngay phía sau thôn, đất đai đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Ít nhất có hơn một trăm cỗ thi thể. Bọn họ chết thật là bi thảm, bị một đám người trang phục kì quái giết chết, đem thi thể của bọn họ đi ra sau núi. Rất nhiều người nội tạng đã lòi ra ngoài, đám người trang phục kì quái này còn dùng trường mâu xuyên thủng thi thể của những đứa trẻ, cho dù là trên trời cao, ta cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, thật sự là quá bi thảm. Chỉ có một ít nữ nhân trẻ tuổi là còn sống sót. Ọe…"* Nói tới đây, nàng không nhịn được lại nôn ra một trận nữa.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ chứng kiến một tràng diện máu tanh như vậy!

Nghe Bạch Trầm Hương nói thế, sắc mặt mọi người đều trầm xuống. Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam liếc nhau, Đường Tam nói:*" Vinh Vinh, Trúc Thanh các ngươi lưu lại, giúp ta chiếu cố Tiểu Vũ. Tiểu Áo, ngươi bảo vệ bọn họ. Mộc Bạch, mập mạp, chúng ta đi."*

Vừa nói, tay trái Đường Tam giơ lên, lam quang trong mắt lóng lánh, ngọn tháp tam giác Hãn Hải Kiền Khôn tráo từ trong mi tâm hắn xoay tròn phóng lớn ra, một đạo hồn lực nồng đậm được đưa vào trong đó, lam quang chợt rộ, đem những người khác trừ hắn, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn bao phủ bên trong.

Có thể nói là quái vật nửa người nửa sói. Lang nhân có khí lực, tốc độ cùng một ít thiên phú năng lực của tật phong ma lang, cũng đồng thời có được trí tuệ của loài người, cực kì khát máu tham dâm. Hễ là địa phương có Lang nhân sinh sống, cuộc sống của con người sẽ vô cùng xui xẻo. Lang nhân không chỉ cướp bóc mà còn đem thi thể loài người bị giết về làm lương thực của bọn họ. Nữ nhân tạm thời lưu lại gian dâm, nếu không có thai cũng trở thành thức ăn của bọn họ (ui ui tiếc thế). Đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ lại mang theo thi thể của thôn dân.

Khi nhìn thấy trang cảnh này, Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn liền hít sâu vào một hơi, sát ý cũng trở nên cực kì mãnh liệt.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói:*" Số Lang nhân đó cũng không dễ đối phó. Năm trăm Lang nhân có thể chiến thắng được một vạn quân đội chính quy. Lang nhân khí lực vô cùng lớn, lại có trình độ thao túng lực lượng của phong nguyên tố nhất định, chỉ thấp hơn một chút so với hồn thú. Mỗi một Lang nhân thực lực đều không kém hơn hồn sư hai, ba mươi cấp. Hơn nữa bọn họ với bản tính khát máu, một khi bị tập kích thì không chết không ngớt, rất khó đối phó. May là tiểu Tam cẩn thận, nếu không, chúng ta mà xông lên là dính phải sự vây công của bọn chúng."*

Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:*"Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua?"*

Đái Mộc Bạch hừ lanh một tiếng:*"Tại Tinh La đế quốc chúng ta cũng có một vài đám Lang nhân di chuyển lung tung, gây hại vô cùng lớn. Nếu chúng ta đụng phải, sao có thể bỏ qua được. Tiểu Tam, ngươi an bài đi. Chúng ta cần phải tiêu diệt đám Lang nhân đó. Trực tiếp đối kháng, chúng ta không cách nào thắng nhiều Lang nhân như vậy, nhưng còn có biện pháp khác chứ."*

Đường Tam hai mắt híp lại. Nếu như là Hồ Liệt Na đã từng cùng hắn xông xáo tại Sát lục chi đô ở chỗ này, lập tức nhận ra đây là vẻ mặt của Đường Tam trước khi giết chóc.

Thanh âm xé rách quần áo từ phía sau lưng truyền đến. Bát Chu Mâu đỏ như máu dần dần hiện ra.

"Ám sát, không giết sạch bọn chúng, không rời đi. Loài sinh vật này, vốn không nên tồn tại trên đại lục. Đi theo ta." Vừa nói dưới chân Đường Tam liền tản mát ra một vòng sáng màu lam, rất nhanh hướng chung quanh tản ra. Nơi đây là núi rừng, tự nhiên không thiếu Lam Ngân Thảo. Tinh thần lực của Đường Tam dưới tác dụng của Lam ngân lĩnh vực được đề cao rất nhiều.

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đều cảm giác được quang cảnh kì dị trước mắt. Cảnh vật xung quanh đột nhiên rõ ràng hẳn lên. Lam ngân lĩnh vực chẳng những giao cho họ tính mạng hơi thở khổng lồ, hơn nữa còn cùng dựa vào tinh thần lực giao tiếp với nhau. Đương nhiên, cái này cùng Huyễn Chi không gian của Trữ Vinh Vinh khác nhau. Chỉ có Đường Tam mới truyền được thông tin một chiều cho bọn họ, mà thông tin Đường Tam truyền

đi, chính là thông qua Lam ngân lĩnh vực tăng phúc dò xét được vị trí của Lang nhân.

Đường Tam giơ tay lên trước, thân thể nằm xuống, lồng ngực chỉ cách mặt đất khoảng chừng nửa thước, hoàn toàn dùng Bát Chu Mâu chống đỡ thân thể, tiến nhanh về phía trước.

Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch đồng thời tăng tốc, theo sát người hắn. Ba người cứ như vậy lặng lẽ tiến lên.

Rất nhanh, bọn hắn đã đuổi theo được đại quân của Lang nhân, bằng vào Lam ngân lĩnh vực che giấu hơi thở, dù cho khứu giác Lang nhân cực kì linh mẫn cũng không có cách nào phát hiện ra bọn họ. Càng huống chi còn có mùi máu tanh trên thi thể đám thôn dân che giấu.

Khoảng cách càng gần, ba người cũng càng thấy rõ hình dạng thi thể đám thôn dân. Lang nhân di chuyển trên núi rừng như đi dưới đồng bằng, có một số tên còn vừa đi vừa xé thịt người ra đưa vào mồm nhai nhồm nhoàm.

Lúc chỉ còn cách có hai mươi thước, Đường Tam ngừng lại. Lam ngân lĩnh vực thể hiện đầy đủ tác dụng. Không cần nói chuyện, hắn cũng truyền được ý nghĩ của mình cho Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch. Ba người liền tập trung sau lưng của ba gã Lang nhân. Đường Tam chỉ chỉ vào mình, sau đó chỉ về tên Lang nhân ở giữa. Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Ba người giống như ba gã ám ảnh thợ săn lặng yên đi tới.

Bát Chu Mâu vừa động, Đường Tam lúc này trông như là một con nhân diện ma chu lặng lẽ bắn lên, thân thể cuộn lại trên không trung, Bát Chu Mâu thu hồi bên người, tận lực không phát ra tiếng xé gió. Khi hắn đi tới tên Lang nhân đang đeo thi thể sau lưng, tám cái trường mâu đỏ như máu chợt giãn ra, một nhánh Lam Ngân Hoàng từ trong tay quăng ra, bịt lấy miệng của tên Lang nhân. Phốc một cái, Bát Chu Mâu đã mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể tên Lang nhân.

Thân thể Lang nhân cứng đờ, muốn quát to, nhưng Lam Ngân Hoàng trên miệng hắn chợt trở nên thô to vô cùng, một cái gai nhọn đâm xuyên qua

miệng như ghim chặt lại. Đừng nói là quát to, dù há mồm ra cũng không thể làm được. Huyết quang trên Bát Chu Mâu chợt lóe, thân thể Lang nhân liền trở nên nhăn nheo ngã xuống.

Tay phải Đường Tam đặt sau lưng hắn, đỡ thi thể thôn dân cùng tên Lang nhân nhẹ nhàng xuống đất, nâng tay vuốt hai mắt vẫn còn mở trừng của thôn dân, âm thầm đối với hắn nói:*"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi."*

Khi Đường Tam triển khai hành động bên này, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cũng đã bắt đầu động thủ. Đái Mộc Bạch hành động trực tiếp nhất. Sau khi nhảy lên, võ hồn đã được phóng thích ra, thân thể hắn so với Lang nhân còn tráng kiện hơn, bay tới sau lưng đối phương.

Hai hổ chưởng thô to, một cái đặt vào sau ót, một cái vòng lên trước bịt miệng, hai tay nhất thời xoay nhẹ, cái cổ tráng kiện của tên Lang nhân liền như khúc bánh mỳ,dễ dàng bị quay ngược một trăm tám mươi độ, mặt đối mặt với Đái Mộc Bạch.

Điều cuối cùng mà Lang nhân nọ chứng kiến, chính là sát khí lành lạnh phát ra từ cặp song đồng tà mâu của Đái Mộc Bạch.

Tốc độ giết người của Mã Hồng Tuấn so với Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam một tí cũng không chậm hơn. Vì sợ sau khi phóng thích võ hồn, nhiệt độ tăng cao khiến bại lộ, hắn không có sử dụng võ hồn của mình. Mập mạp dùng thân thể linh hoạt đến gần tên Lang nhân kia, cánh tay phải chợt trở nên đỏ bừng, ống tay áo trong nháy mắt hóa thành tro bụi, tay phải trực tiếp ấn lên đỉnh đầu của tên Lang nhân. Đúng là hỏa diễm trong hồn cốt tay phải của hắn bộc phát.

Chỉ thấy tên Lang nhân kia thất khiếu bốc lên khói xanh, thân thể chậm rãi co quắp lại, đại não đã bị hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn đốt thành tro bụi. (Sao mùi khét lại không khiến Khứu giác cực tốt của Lang nhân nhận ra nhỉ, bọn này quá lởm – Dangneo)

Ba người cơ hồ đồng thời cẩn thận đặt nhẹ thi thể Lang nhân xuống, sau đó tiếp tục hành động. Trên đường đi của bọn họ, lưu lại từng khối, từng khối thi

thể, dùng cùng một phương pháp, chỉ trong chốc lát đã giết được hơn hai mươi tên Lang nhân, hơn nữa cũng không bị phía trước phát hiện.

Ngay lần thứ tám lặng yên đánh về phía Lang nhân, một trong những mục tiêu của ba người đột nhiên xoay người lại, kéo đũng quần ra, muốn đi tiểu, vừa lúc đó hắn chứng kiến thấy Đái Mộc Bạch đang lao về phía mình. (ha ha lắm lúc thấy đi đái cũng có lợi nhỉ)

Đái Mộc Bạch phản ứng cũng cực nhanh, hổ chưởng vốn đang định vòng ra phía trước liền chộp ngay lấy cái cổ bẻ ngang một cái, nhưng trong nháy mắt trước khi chết tên Lang nhân vẫn kịp rên lên một tiếng.

Lại thêm ba cỗ thi thể ngã xuống, nhưng lúc này đã kinh động đến đám Lang nhân ở phía trước. Nhất thời, tiếng sói tru vang vọng trên núi rừng, hơn trăm tên Lang nhân đồng thời xoay người lại.

"Chạy!" Đường Tam tỉnh táo khẽ quát một tiếng, Lam Ngân Thảo trên mặt đất chợt sinh trưởng mạnh mẽ, quấn lấy hơn mười tên Lang nhân đang ở gần bọn hắn nhất. Chỉ thấy hai tay hắn hư ảo chớp động, hơn mười tia sáng lóe lên, đám Lang nhân đang bị Lam Ngân Thảo chế trụ chỉ kêu lên được một tiếng, giơ tay lên che hai con mắt rồi nằm lăn xuống đất. Bên trong con ngươi bọn họ đều có một miếng thấu cốt châm dài ba tấc, đâm thẳng vào trong não. Khi bọn họ nằm xuống đất đã là lúc mất đi tính mạng.

Ba người đồng thời mạnh mẽ rút lui,mà trước mắt họ là một đám thanh quang đang lưu động, hơn mười đạo phong nhận cuốn tới (mũi tên gió), đưa vị trí bọn hắn vừa đứng cắt thành một mảnh hỗn độn. Đúng là thiên phú kĩ năng của Lang nhân.

Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch tốc độ cũng không tính là quá nhanh, nhưng bên người bọn hắn còn có Đường Tam. Hai cây Lam Ngân Hoàng quấn quanh hông hai người, nương theo Bát Chu Mâu chạy trốn. Chỉ trong chốc lát Đường Tam đã đưa hai người ra xa hơn trăm thước.

Lang nhân phát hiện đông đảo đồng bọn bị giết, nhất thời hai mắt của cả đám chuyển sang màu đỏ, điên cuồng hướng đến nơi bọn họ vừa chạy trốn vọt lại, tốc độ vô cùng nhanh, đưa các đặc tính của sói hoàn toàn hiển lộ ra. Lợi trảo

ở tứ chi bỗng dài ra đến hơn ba tấc, thân thể tráng kiện thôi động khiến bọn chúng lướt trên núi rừng nhanh như bay.

Đám Lang nhân này cũng rất thông minh, không chỉ trực tiếp truy kích, còn có rất nhiều Lang nhân dạt qua hai bên, chuẩn bị chặn đường lui của ba người.

"Tiểu Tam, liều mạng đi" Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng. Đối mặt với số đông Lang nhân, sát khí trong lồng ngực đã hoàn toàn bị kích phát. Hổ lại bị sói đuổi, hắn đúng là không nhẫn nại được.

Đường Tam tính toán một chút về thế cục, đang lui về phía sau đột nhiên dừng lại, quầng sáng màu trắng từ dưới chân hắn mở rộng ra, đúng là Sát thần lĩnh vực.

Cùng lúc đó, lam quang phóng thích trên người hắn cũng chợt tăng lên, Lam Ngân Thảo trong rừng rậm phảng phất đều sống dậy, lấy vị trí của Đường Tam làm tâm, trong phạm vi bán kính hơn một trăm thước, tất cả Lam Ngân Thảo đều điên cuồng sinh trưởng,liều mạng cuốn lấy thân thể của Lang nhân, chính là kĩ năng tiến hóa từ Lam ngân lĩnh vực, Lam Ngân phạm vi quấn quanh.

Thân thể Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn được Đường Tam quăng ra ngoài, hướng đến địa phương dày đặc Lang nhân nhất. Mà chính hắn cũng trong nhát mắt bắn lên, Bát Chu Mâu mở rộng ra trên không trung, cả người thẳng tắp lao đến giết đám Lang nhân gần nhất.

Hổ vào bầy sói, đệ nhất, đệ nhị hai cái hồn kĩ của Đái Mộc Bạch đồng thời phóng thích. Dưới tác dụng của Bạch Hổ hộ thân chướng cùng Bạch Hổ kim cương biến, thân thể hắn tăng vọt đến hơn năm thước, bộ lông toàn thân biến thành màu vàng, hổ trảo như lưỡi dao sắc bén tung ra, dùng cách trực tiếp nhất chiến đấu với Lang nhân.

Một tên Lang nhân chưa bị Lam Ngân Thảo chế trụ bay lên không đánh tới, Đái Mộc Bạch điên cuồng hét lớn một tiếng, trực tiếp đón nhận, hổ trảo chém mạnh một cái, nhất thời máu tươi tung tóe trên không trung, tên lang nhân đã bị hổ trảo chém thành nhiều mảnh nhỏ. Dưới sự tấn công mãnh liệt của đám

Lang nhân, Đái Mộc Bạch vẫn nửa bước không lùi.

Mã Hồng Tuấn cũng không cần phải che giấu võ hồn của mình nữa. Hỏa diễm nóng rực bộc phát ra, dưới tác dụng tăng phúc của dục hỏa Phượng Hoàng, một đạo Phượng Hoàng hỏa tuyến đã đem tên Lang nhân trước mặt hóa thành tro bụi. Phượng Hoàng dực thiên tường triển khai, thân thể phình to quay tròn, phát ra bảy tám đạo hỏa diễm đốt cháy thân thể bọn Lang nhân.

Ánh mắt Đường Tam bình tĩnh không hề dao động, thân thể rơi vào giữa đám Lang nhân. Lang nhân quả thật mạnh mẽ, dù hạ thân bị quấn quanh, nhưng cũng không quên phát ra từng đạo phong nhận công kích, đồng thời dùng móng vuốt của mình giằng xé Lam Ngân Thảo.

Phốc một tiếng, một cây Bát Chu Mâu đã xuyên qua thân thể của tên Lang nhân, đồng thời thân thể trên không trung khẽ chuyển, bàn tay hóa thành ngọc sắc trực tiếp bắt được một lang trảo đang chém về phía mình. Tiếng xương gãy chói tai từ lang trảo truyền lại, đồng thời, một cây Bát Chu Mâu cũng đâm vào tên Lang nhân đánh lén.

Bát Chu Mâu khát máu càng lúc càng đỏ tươi. Mỗi lần giết một tên Lang nhân, nó sẽ toàn lực hút đi sức sống của Lang nhân truyền vào trong cơ thể Đường Tam, làm cho sát tính của Đường Tam càng lúc càng tăng.

Bát Chu Mâu thể hiện lực sát thương thật là kinh khủng, đừng nói là bị đâm thủng, cho dù chỉ bị rách một vết thương nhỏ, kịch độc kinh khủng cũng có thể trong thời gian ngắn khiến Lang nhân xụi lơ xuống mà chết.

Phong nhận công kích của Lang nhân cũng không thể mang đến phiền toái quá lớn cho ba người. Dù sao, công kích của bọn chúng cũng hơi yếu. Đái Mộc Bạch dựa vào Bạch Hổ kim cương biến ngạnh kháng. Mã Hồng Tuấn dùng hỏa diễm nóng rực của dục hỏa Phượng Hoàng cùng phượng dực thiên tường hóa giải năng lượng đánh vào. Mà Đường Tam lại nhờ vào Quỷ Ảnh Mê Tung vô cùng thần diệu dễ dàng tránh né từng đạo phong nhận.

Đái Mộc Bạch một bên giết chóc tầng tầng lớp lớp Lang nhân, thỉnh thoảng lại liếc mắt sang nhìn Đường Tam, không khỏi hít sâu một ngum lương khí.

Số Lang nhân bị giết bên Đường Tam dĩ nhiên còn nhiều hơn cả hắn cùng Mã Hồng Tuấn cộng lại. Lúc này, không chỉ Bát Chu Mâu mà song chưởng Đường Tam cũng như một bàn tay tử thần hư ảo múa lượn, căn bản không rõ động tác thế nào, chỉ thấy ánh sao không ngừng từ trong tay hắn phóng ra, vị trí kết thúc đều là những chỗ yếu hại trên người Lang nhân như hai mắt, yết hầu, huyệt thái dương, trái tim, hạ thể,…Chỉ trong chốc lát, đã có hơn bốn mươi tên Lang nhân ngã xuống bên cạnh hắn. Thân ảnh hư ảo của Đường Tam, trong mắt Đái Mộc Bạch lúc này giống như là một tên Tu La đến từ địa ngục. Toàn bộ hơn ba trăm tên lang nhân, lúc này có hơn một phần ba đã chết trong tay bọn họ.

Nhưng hai trăm tên Lang nhân còn lại, lúc này đã hoàn toàn vây chặt phía ngoài ba người. Hiệu quả của Lam Ngân phạm vi quấn quanh dần dần biến mất. Những tên Lang nhân chẳng những không vì cái chết của đồng bọn mà khiếp sợ, ngược lại còn càng thêm điên cuồng công kích. Máu tươi khiến hai mắt bọn chúng bị kích thích, biến thành đỏ như máu.

Ba người Đường Tam sở dĩ chọn lựa đánh giáp lá cà, không phải bởi vì dạng này có thể giết nhiều đối thủ nhất, mà vì kĩ năng của Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đều là sát thương trên phạm vi rộng, như vậy sẽ khiến bọn họ nhanh chóng tiêu hao hồn lực hơn. Đánh giáp lá cà tuy nguy hiểm một chút, nhưng tiêu hao hồn lực sẽ ít hơn. Về phần thể lực, trải qua ma quỷ huấn luyện của đại sư, cùng với việc sử dụng dược thảo, hồn hoàn cùng hồn cốt đã khiến thuộc tính thân thể tăng lên rất nhiều. Nếu theo tình thế này mà phát triển, dù đem tất cả đám Lang nhân này giết chết cũng không hao hết thể lực của bọn hắn.

"Mộc Bạch, coi chừng!" Tiếng hét của Đường Tam vang lên bên tai của Đái Mộc Bạch. Dù đang điên cuồng chém giết, nhưng hắn cũng không bỏ qua tình huống xung quanh. Lam ngân lĩnh vực đem mỗi biến hóa trên chiến trường truyền vào trong não hắn. Chỉ bất qua trong lúc chiến đấu kịch liệt, hắn cũng không quan tâm đến việc truyền thông tin cho đồng bọn.

Ngay bên cạnh Đái Mộc Bạch, một Lang nhân hình thể rất lớn, bộ lông màu xanh lặng yên đi tới, không phát ra một tiếng động, nhìn qua rất giống sói. Thân thể tráng kiện được một tầng thanh quang nhàn nhạt lưu động bao quanh. Đúng là nhờ thanh quang này che giấu hơi thở mới có thể lặng lẽ đến

gần Đái Mộc Bạch như vậy mà không bị phát hiện.

Sau khi con Lang nhân màu xanh này xuất hiện, sau lưng Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam cũng đều có một tên đang lặng lẽ tiến đến gần họ.

------oOo------

Chương 382: Đệ tứ thủ pháp của Đường Môn: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Tù

Biên: A Nèo

Thanh sắc Lang nhân xuất hiện, đám Lang nhân màu xám cũng không có đình chỉ công kích, ngược lại càng thêm mãnh liệt, giúp mấy tên Thanh sắc Lang nhân thu hút sự chú ý của đám người Đường Tam vô cùng hiệu quả. Nếu như không có Lam ngân lĩnh vực, trong cảnh chiến loạn này thật khó để phát hiện ra chúng.

Đái Mộc Bạch đột nhiên xoay người lại, một đạo Bạch Hổ liệt quang ba bắn ra, nghênh đón đòn công kích bất ngờ của Thanh sắc Lang nhân.

Thanh sắc Lang nhân tuy thân thể so với Lang nhân màu xám thì lớn hơn nhiều, nhưng lại phi thường linh hoạt, đối mặt với công kích của Đái Mộc Bạch liền trong nháy mắt nằm phục người xuống, ngay sau đó toàn thân xuất hiện quang ảnh hư ảo, thân thể kề sát mặt đất trượt về phía trước, lọt qua công kích của Đái Mộc Bạch.

Khi hắn vùng dậy thì đã đi đến trước mặt của Đái Mộc Bạch, hai chân trước dương lên, lang trảo sắc bén màu đen tạo nên quang nhận hình trăng lưỡi liềm rộng chừng một thước, muốn đem thân thể Đái Mộc Bạch cắt ngang làm hai mảnh.

Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam cũng đồng thời gặp phải công kích. Thanh sắc Lang nhân công kích Mã Hồng Tuấn đột nhiên tăng tốc, toàn thân liền hóa thành một bóng hư ảnh màu xanh, lao thẳng đến Mã Hồng Tuấn. Nó lựa chọn cơ hội vô cùng tốt, chính là khi Mã Hồng Tuấn dùng hai cánh hỏa diễm của mình đẩy bay hai đầu Lang nhân bình thường, thân thể liền lộ ra sơ hở. Bất đắc dĩ. Mã Hồng Tuấn cũng chỉ có thể kéo hai tay về che chắn trước người, chuẩn bị cùng hắn ngạnh kháng.

Quỷ dị là, khi mắt thấy Thanh sắc Lang nhân sắp đâm vào hai cánh của Phượng Hoàng hỏa diễm, không ngờ lại trái với quy luật tự nhiên là đột ngột dừng lại trên không trung, thân hình liền uốn cong về phía sau, hai chân trước đặt trên đầu, sau đó bật mạnh lại, thanh quang bạo phát, hóa thành một đạo quang nhận màu xanh dài đến hai thước chém thẳng vào mặt của Mã Hồng Tuấn.

Mà tên Thanh sắc Lang nhân công kích Đường Tam lại có thể tích lớn nhất, so với hai tên kia còn lớn hơn vài phần, đôi mắt hoàn toàn hiện ra màu xanh. Lặng yên không một tiếng động từ sau lưng muốn đánh lén Đường Tam. Trong ba tên, hắn là tên đầu tiên phát động công kích. Đây là nguyên nhân vì sao Đường Tam chỉ kịp nhắc nhở cho Đái Mộc Bạch mà không kịp nhắc nhở Mã Hồng Tuấn.

Thanh quang lạnh lẽo phủ lên thân thể khiến hắn gần như là trong suốt. Phương thức công kích cũng bất đồng với hai tên kia. Không cần dùng lợi trảo hóa thành quang trảm, khi khoảng cách đến Đường Tam chỉ còn ba thước, hắn liền há miệng phun ra một vòng sáng màu xanh, bay đến bao phủ lấy thân thể Đường Tam.

Tại thời khắc tên Lang nhân đó phát động tấn công, Đường Tam cũng đã phát hiện được, nhưng lúc này hắn cũng đang phải chịu một áp lực cực lớn, chừng hơn mười tên Lang nhân hung mãnh không sợ chết đánh tới, tựa như đã hoàn toàn điên cuồng.

Lãnh quang trên mặt Đường Tam chợt lóe, hai tay trước ngực khép lại, ngay khi công kích sắp đánh tới lưng, hắn đã biến mất. Vòng sáng màu xanh xẹt qua vị trí của hắn lúc trước, bao phủ lấy hai tên Lang nhân đang lao đến. Chỉ thấy hai tên đó trên người có thêm một tầng sáng màu xanh, sau đó toàn thân

co quắp kịch liệt, máu tươi phun ra như mưa, chẳng những là máu, thậm chí ngay cả nội tạng cũng bị bắn ra ngoài, trong chớp mắt đã tử vong. Lấy thân thể cường hãn của bọn chúng, không ngờ lại bị vòng sáng màu xanh đó dễ dàng cắt đứt.

Thân hình Đường Tam lại hiện ra, đứng trên đỉnh đầu của Thanh sắc Lang nhân. Bát Chu Mâu mang theo hơi thở máu tanh nồng đậm đâm thẳng xuống tên Lang nhân.

Nhưng phản ứng của hắn cũng cực nhanh. Lúc Đường Tam tưởng rằng Bát Chu Mâu đã xuyên qua thân thể nó, lại phát hiện thứ mình đâm phải chỉ là tàn ảnh do tên Lang nhân lưu lại. Ngay sau đó, một cỗ lực mạnh truyền đến khiến Đường Tam không thể không thu hồi Bát Chu Mâu, cả người cấp tốc quay cuồng trên không trung, đòn đánh kịch liệt vào trước ngực hắn khiến máu huyết toàn thân như sôi trào.

Cái này cũng là nhờ thân thể hắn cực kì cứng cỏi, hơn nữa còn có Bát Chu Mâu phòng hộ, chứ đổi lại là hồn sư khác, cú va chạm này cũng khiến họ muốn mất đi nửa tính mạng.

Đường Tam thầm mắng chính mình khinh địch, thân thể khẽ động, hắn lần nữa thi triển thuấn di, trong nháy mắt dời đi, né tránh hơn mười đạo phong nhận màu xanh do tên Thanh sắc Lang nhân phóng ra truy kích hắn. Từ việc Thanh sắc Lang nhân phát ra số phong nhận này đã thấy được hắn không đơn giản như những tên Lang nhân bình thường khác.

Lang nhân bình thường chỉ phát ra phong nhận rộng khoảng hơn một xích, độ dày không quá ba tấc, mà phong nhận do tên Thanh sắc Lang nhân này phát ra, riêng độ dày đã vượt qua một thước, độ rộng lại hơn một thước, uy lực không thể so sánh với nhau. Nơi nào nó đi qua, cây cối đều bị cắt nát bấy, trong không khí liên tiếp phát ra tiếng rít chói tai. Tình thế bên Đường Tam rất khẩn cấp, bên Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đái Mộc Bạch sau khi phóng Bạch Hổ liệt quang ba ra, như thế nào cũng không thể tưởng tượng được đối thủ dưới tình huống đó lại có thể xuyên qua được, mà lúc này, song chưởng của hắn vừa đánh bay một tên Lang nhân khác, trước ngực mở rộng.

Đối mặt với quang nhận đang oanh tới của địch thủ, hắn chỉ có thể lựa chọn ngạnh kháng ngăn cản. Hai hổ chưởng mang theo mong vuốt sắc bén hạ xuống, cùng với đạo công kích của Thanh sắc Lang nhân đánh vào nhau.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Thanh sắc Lang nhân bị oanh kích bay ngược ra sau, nhưng Đái Mộc Bạch tuyệt đối cũng không dễ chịu gì, thân hình chẳng những ngã xuống, hơn nữa trước người còn bị thanh quang nọ cắt xé da thịt, dù là Bạch Hổ hộ thân chướng cùng Bạch Hổ kim cương tráo giúp hắn ngăn chặn công kích, nhưng kình khí sắc bén cũng xâm nhập vào kinh mạch, đau đớn kịch liệt cùng năng lượng bị tản mát khiến hắn không thể sử dụng hồn lực đẩy khí kình ra.

Theo phán đoán của hắn, tên Thanh sắc Lang nhân lực lượng có lẽ không bằng mình, chỉ khoảng vào cỡ năm mươi cấp hồn sư, nhưng mấu chốt là mình đối với năng lực của hắn lại không hiểu rõ lắm, chung quanh lại còn đông đảo Lang nhân vây công, sợ rằng phải khổ chiến rồi.

Bên kia, tình huống của Mã Hồng Tuấn cũng là không tốt. Lực công kích của tên Thanh sắc Lang nhân càng thêm kinh khủng, trong tiếng cọ xát chói tai, phượng dực thiên tường của mập mạp đã bị chém bay mất một nửa. Mặc dù Phượng Hoàng hỏa diễm của hắn có đốt được cánh tay của tên kia, nhưng hắn cũng đồng dạng bị khí kình sắc bén xâm nhập vào cơ thể, song chưởng truyền đến sự đau nhức như là bị bẻ gãy rời vậy.

Ba gã Thanh sắc Lang nhân đánh lén không nghi ngờ là đã thành công. Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch phát hiện ra sớm nên chỉ bị vết thương nhẹ, còn thương thế của Mã Hồng Tuấn lại nặng hơn một ít.

Tên Thanh sắc Lang nhân bộ lông bị dính Phượng Hoàng hỏa diễm động tác cực nhanh, dùng lang trảo cắt đi những phần đã bị nhiễm phải hỏa diễm, máu của nó không ngờ cũng có màu xanh.

Ba gã Thanh sắc Lang nhân tất nhiên không có ý bỏ qua cho ba người Đường Tam. Lúc này, đám Lang nhân xung quanh đã dàn thành một vòng tròn,nhưng không có điên cuồng công kích như trước mà chủ yếu chỉ hư trương thanh thế, thỉnh thoảnh đánh lén. Mà ba gã Thanh sắc Lang nhân thì toàn lực hướng đến bọn Đường Tam công kích.

Tính cách của Đái Mộc Bạch là gặp mạnh càng mạnh, bị đối thủ đánh lén đắc thủ nhất thời nổi giận, gầm lên một tiếng giận dữ:*" Mẹ kiếp. Lão hổ ta không phát uy, ngươi cho rằng ta là mèo bệnh à. Trong tiếng gầm, kim quang toàn thân nở rộ, trực tiếp đón lấy công kích của tên Lang nhân. Hai hổ trảo sắc bén, kim quang lóe sáng ra dài cả thước.*

Vậy nhưng Thanh sắc Lang nhân không hề có chút sợ hãi nào, tốc độ vô cùng nhanh quấn lấy Đái Mộc Bạch. Nói về thực lực, Đái Mộc Bạch rõ ràng ở trên tên Thanh sắc Lang nhân này. Nhưng sau khi trải qua quá trình chiến đấu lâu dài, hồn lực đã giảm xuống. Huống chi xung quanh còn có vô số Lang nhân đang như hổ, à không như sói rình mồi, hắn không thể không lưu lại một chút dư lực sẵn sàng ứng phó. Cứ như vậy, chênh lêch giữa hai người đã kéo lại rất nhiều.

Bất quá, dù tính như thế nhưng với thực lực mạnh mẽ của Đái Mộc Bạch thì không phải tên Thanh sắc Lang nhân có thể so sánh. Sau mấy lần liều mạng, Thanh sắc Lang nhân đã bị hổ trảo chấn lui liên tiếp về phía sau, để lại mấy vết thương thật lớn trên người.

Nhưng làm cho Đái Mộc Bạch bực mình là, tên Thanh sắc Lang nhân trơn tuột dị thường. Trước sau mấy lần, mắt thấy có thể đem đối thủ xé toang ổ bụng, trên người hắn đột nhiên lại có hư ảnh lóe ra một cái, làm trượt đi đại bộ phận lực công kích, thậm chí còn dễ dàng tránh né qua được.

Bên Mã Hồng Tuấn lại không được chủ động như Đái Mộc Bạch. Trước đó hắn đã bị một kích bị thương không nhẹ, chẳng những chấn thương nội phủ, trên song chưởng cũng bị để lại hai vết thương thật sâu, huyết nhục mơ hồ. Mặc dù lần nữa dùng phượng dực thiên tường có thể chống đỡ được công kích của đối thủ, nhưng cũng phải liện tục lùi bước về phía sau.

Bộc phát lực của Mã Hồng Tuấn không nghi ngờ gì là rất mạnh, nhưng lúc này đã bị tốc độ của đối thủ hoàn toàn áp chế, khiến hắn rơi vào hiểm cảnh.

Thanh sắc Lang nhân công kích Đường Tam là tên mạnh mẽ nhất, hình thể rất lớn, nếu như xét về hồn lực, hắn cũng không dưới Đường Tam một chút nào. Chẳng những tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa kĩ năng làm cho thân thể

mình hư ảo so với hai tên kia còn tinh thông hơn nhiều. Mặc dù không thể so được với Hư Vô kĩ năng của Đường Tam, nhưng cũng có thể né tránh được đại bộ phận công kích.

Phát hiện tình huống bên Mã Hồng Tuấn không ổn, Đường Tam biết không thể chậm trễ được nữa, phải nhanh chóng kết thúc trận đấu. Thanh sắc Lang nhân này mặc dù thực lực không kém, nhưng cũng chưa đáng được để vào mắt. Cùng so sánh với những Phong Hào Đấu La hắn từng đối mặt, loại sinh vật tàn nhẫn này có tính là gì chứ?

Thân hình chợt lóe trên không trung, lại lần nữa sử dụng thuấn di. Lần này, Đường Tam tận lực tạo ra khoảng cách với tên Thanh sắc Lang nhân. Thực lực của linh hồn Sử Lai Khắc thất quái được thể hiện ra. Vị trí hắn xuất hiện chính là ở giữa Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn. Khoảng cách đến hai người cơ hồ là giống nhau như đúc.

Đệ tứ hồn hoàn lóe sáng, hắc quang tràn ra, vạn năm hồn kĩ Lam Ngân tù lung phát động.

Dưới tác dụng của Lam ngân lĩnh vực, mỗi cái kĩ năng của Lam Ngân Hoàng không nghi ngờ gì sẽ đạt được tăng phúc lớn nhất. Trong quang mang lóe ra, đối thủ trước mặt Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời đều bị một cái Lam Ngân tù lung thật lớn giam ở trong đó. Bọn chúng mặc dù có năng lực hư hóa, nhưng vẫn chưa đủ trình độ xuyên qua chướng ngại như vậy. Càng huống chi, để cho chắc ăn, kĩ năng tiến hóa từ Sát thần lĩnh vực Sát thần đột kích cũng được phát động.

Cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong tâm linh khiến thân thể mấy tên Thanh sắc Lang nhân khựng lại một chút, càng không thể thoát được khỏi Lam Ngân tù lùng.

Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Đường Tam phối hợp không phải mới chỉ một hai lần, nên khi thấy Đường Tam xuất hiện ở vị trí trung tâm hai người đã bắt đầu tập trung lực. Mắt thấy đối thủ ở trong Lam Ngân tù lung bắt đầu liều mạng dãy dụa công kích Lam Ngân Hoàng cứng rắn, hai người cũng đồng thời phát động thế công mạnh mẽ của mình.

Bạch Hổ lưu tinh vũ từ trên trời giáng xuống xuyên qua khe hở của Lam Ngân tù lung, toàn bộ bắn vào Thanh sắc Lang nhân trong đó. Mà Mã Hồng Tuấn vốn đã nghẹn một cục khí tức từ lâu, trước đó hắn lùi lại là muốn súc lực, chờ cơ hội cấp cho đối thủ một kích trí mạng. Chỉ là bởi vì tốc độ của tên kia quá nhanh, nếu như không thể công kích chính xác thì sẽ lọt vào phản kích của đối phương, nên cứ phải lùi lại mãi. Đến lúc này, tên Thanh sắc Lang nhân đã bị Lam Ngân tù lung của Đường Tam khống chế, hắn còn có cái gì phải kiêng kị chứ? Công kích phát động so với Đái Mộc Bạch còn nhanh hơn. Cánh tay phải máu tươi đầm đìa đột nhiên oanh đến phía Lam Ngân Hoàng ở dưới đất.

Cánh tay phải của hắn bởi vì có hồn cốt tồn tại, độ cứng rắn hơn xa tay trái, nên bị thương cũng không quá nặng. Đệ tứ hồn kĩ, Phượng Hoàng khiếu thiên kích phát động. Khi quang mang màu đỏ bùng lên, vận mệnh của tên Thanh sắc Lang nhân dưới kia đã được quyết định.

Lúc này, đám Lang nhân bình thường xung quanh hiển nhiên cũng nhìn ra sự tình không ổn, lập tức điên cuồng hướng đến ba người Đường Tam tấn công, cố gắng cắt đứt công kích của Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch.

Nhưng là, Đường Tam một khi đã bắt đầu phát động, sao có thể để cho bọn chúng có cơ hội chứ?

Vù, vù…. Tác dụng của Lam ngân lĩnh vực ở trong một khắc này được bày ra hoàn mỹ nhất. Lam Ngân tù lung biến dị kĩ năng, Lam Ngân đột thứ trận phóng thích.

Vô số Lam Ngân Thảo ở dưới đất bật mạnh lên, tạo thành những cây lao nhọn phóng lên trên cao. Thân thể Lang nhân mặc dù cực kì cứng cỏi, nhưng dưới tác dụng của vạn năm hồn kĩ, lại là công kích trên diện rộng, bọn họ căn bản không có khả năng tránh né.

Mặc dù Lam Ngân đột thứ trận không đủ để giết chết bọn chúng, nhưng đám Lang nhân phần lớn bàn chân đã bị đâm thủng, xuyên qua vài bô phận trên thân thể. Bằng vào một kích này, cơ hồ Đường Tam đã đả thương đến tất cả những tên Lang nhân bình thường, hơn nữa còn khiến bọn chúng lâm vào trạng thái mê muội. Đương nhiên, trong số đó cũng có bảy, tám tên Lang

nhân đặc biệt xui xẻo, bị Lam Ngân đột thứ trận xuyên qua mấy vị trí yếu ớt trên toàn thân, chẳng hạn như hạ thể,…, mặc dù nhất thời còn sống, nhưng nỗi thống khổ phải chịu thì so với chết còn khó chịu hơn.

Quá trình phát động của Đường Tam quá nhanh, không hề có dấu hiệu báo trước. Đến khi mà tên Thanh sắc Lang nhân cường tráng nhất phát hiện ra vấn đề thì hai tên Thanh sắc Lang nhân kia đã phải đón chịu công kích của Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn.

*"*Ngao…*" Tên Thanh sắc Lang nhân cường tráng nhất ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ, cũng không đi cứu viện đồng bọn, mà là vọt thẳng đến chỗ Đường Tam, toàn thân trên dưới đều tản mát ra ánh sáng hư ảo, sau lưng để lại một quang ảnh thật dài.*

Đường Tam mặc dù đang thi triển kĩ năng những hắn đương nhiên không quên đối thủ của mình. Từ lúc bắt đầu thi triển kĩ năng cũng đã có kế hoạch hoàn toàn giải quyết toàn bộ ba tên Lang nhân cường đại này. Chỉ cần giết chết bọn họ, trận chiến hôm nay cũng có thể kết thúc.

Bởi vậy, sau khi liên tiếp hai lần tung ra đệ tứ hồn kĩ, ánh mắt hắn vẫn thủy chung tập trung trên người của tên Thanh sắc Lang nhân cực mạnh. Mắt thấy hắn vọt về phía này, hai mắt Đường Tam nhất thời biến thành một mảnh màu lam. Tử kim sắc quang mang tựa như thực chất phun ra, Tử Cấp thần quang phát động.

Tuy năng lực huyễn hóa của Thanh sắc Lang nhân có thể ngăn cản đại bộ phận vật lí công kích, nhưng Tử Cực thần quang của Đường Tam lại là tinh thần công kích chính tông, nó sao có thể tránh né được? Dù tốc độ có nhanh đến mấy đi nữa, cũng không thể nhanh hơn ánh sáng được. Trong cơn phẫn nộ, Thanh sắc Lang nhân liền thẳng tắp lao đến phát động công kích, bởi vậy thân thể hùng tráng của nó hoàn toàn đụng phải Tử Cấp thần quang oanh đến.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Thanh sắc cự Lang nhân kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng nó vẫn không bị Tử Cực thần quang giết chết, thân thể nó đã đạt tới cường độ cực kì kinh người, hơn nữa lại có được tinh thần lực cường đại, dưới công kích của Tử Cực thần quang, mặc dù miệng mũi phun máu, toàn

thân trong nháy mắt bị co quắp lại, nhưng sau đó lại càng điên cuồng vọt lên, cực kì giống như một cái hồn kĩ Đường Tam đã từng gặp trước kia - khát máu.

Không thể để bỏ lỡ cơ hội này, quang mang sắc bén lóng lánh trong mắt Đường Tam. Tên Thanh sắc Lang nhân bình thường đã rất mạnh mẽ, sau khi nó thi triển trạng thái khát máu thì không biết còn kinh khủng đến thế nào. Lúc này mặc dù ba người đang chiếm thượng phong, nhưng thực tế đã phải tiêu hao một bộ phận hồn lực khổng lồ để đổi lấy thượng phong này. Nếu như không thể triệt để hạ gục đối thủ, họ sẽ gặp phải tình thế vô cùng bất lợi.

Hai tay Đường Tam huy động, đồng thời hóa thành hai khối ngọc màu sắc lộng lẫy. Ở thời khắc này, không ai còn có thể thấy rõ cánh tay hoạt động như thế nào. Trong phút chốc, phảng phất dường như hắn có hàng ngàn cánh tay, hai bên thân thể đều chỉ toàn thấy hư ảnh của cánh tay tạo thành.

Ánh sáng lấp lánh từ trên người Đường Tam phát ra, đái tiêm, đái thứ, đái lăng, đái nhận, loan khúc, hồ hình, trùy hình, châm hình,… vô số loại ám khí đột nhiên từ trên người hắn bùng nổ bắn ra xung quanh.

Hoặc bay thẳng, hoặc bay vòng cung, hoặc va chạm lẫn nhau, cơ hồ trong nháy mắt, trước người Đường Tam phảng phất nở rộ ra một đóa hoa huyễn lệ, vô số âm thanh đinh đinh do ám khí va chạm vang lên trong đóa hoa huyễn lệ đó.

Mỗi ám khí khi phóng ra đều mang màu trắng vĩ diễm nhàn nhạt (đuôi ánh sáng), sau khi chúng bay đi, nhất thời ánh sáng huyễn lệ khiến làm cả khu rừng sáng bừng lên.

Tử Cực thần quang mặc dù đã đánh trúng Thanh sắc Lang nhân nọ, nhưng cũng chỉ có thể chế trụ được hắn trong một thời gian ngắn. Trước khi bị Tử Cực thần quang công kích, vì phát hiện ra vấn đề nên tên Thanh sắc Lang nhân thủ lĩnh thông minh này liền sử dụng kĩ năng khát máu của mình.

Sau khi sử dụng kĩ năng khát máu, hết thảy đều chỉ dựa vào bản năng tiến hành giết chóc, không cần dựa vào ý thức. Bởi vậy, ý thức của hắn mặc dù đã bị Tử Cực thần quang đả thương, nhưng dưới trạng thái khát máu nó tin rằng

mình vẫn có thể xé xác được Đường Tam thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng là, khi nó vừa khôi phục lại được hành động, toàn thân lần nữa lại được bao phủ bởi quang mang hư hóa nọ, vô số ám khí cũng đã hình thành một quả cầu lớn, đưa hắn hoàn toàn bao phủ xung quanh, căn bản không thể có bất kì chỗ nào để tránh né. Mỗi ám khí mang theo màu trắng vĩ diễm chính là nội kình Huyền Thiên Công của Đường Tam.

Sau khi Đường Tam phát ra số ám khí đó, chẳng những trên mặt không có vẻ uể oải tí nào, ngược lại còn mang một tầng hưng phấn đỏ bừng, nhàn nhạt tự nhủ:" Có thể chết trong ám khí thủ pháp bài danh đệ tứ của Đường Môn Thiên Linh Nhất dạ, coi như là may mắn của ngươi. Cái này không chỉ là ám khí, mà còn là tịch mịch. Tịch mịch của tử vong."

Khi Đường Tam nói đến câu cuối cùng, cơ hồ đám ám khí cũng bắt đầu phát động công kích.

Tất cả ánh sáng rực rỡ như tụ lại một điểm. Ám khí bất đồng thể hiện hiệu quả bất đồng. Loại xuyên thấu hung hăng đâm sâu vào cơ thể. Loại phát nổ ầm ầm vang lên, mang độc tố truyền vào cơ thể. Loại mang nhận lại cắt xé thân thể đối thủ. Nhưng bất luận là loại ám khí nào, cũng không nên quên nó xuất phát từ Đường Môn.

Thiên Linh Nhất Dạ, thủ pháp ám khí bài danh đệ tứ. Xếp trước nó chỉ có ba loại tuyệt thế khác. Mà sở dĩ nó bài danh đệ tứ, không phải là do uy lực không đủ. Nếu nói về thủ pháp, Thiên Linh Nhất Dạ có thể nói là loại khó thực hiện nhất.

Trong nháy mắt Đường Tam đã phải phóng ra một nghìn lẻ một miếng ám khí. Mỗi một ám khí lại phải có phụ trợ của Huyền Thiên Công. Một khi thi triển, trừ phi là có được khả năng thuấn di, nếu không, không thể có kẻ nào có thể tránh né được công kích của nó.

Mà một khi thi triển thủ pháp Thiên Linh Nhất Dạ này, người thi triển phải dùng bí pháp của Huyền Thiên Công, trong thời gian ngắn kích thích tiềm lực của mình, làm cho tổng lượng hồn lực toàn thân tăng lên gấp ba. Hơn nữa tu vi của Huyền Thiên Công phải từ tầng thứ sáu trở lên mới có khả

năng thi triển loại thủ pháp này. Mà sau khi sử dụng nó, người thi triển phải chịu suy yếu ba ngày mới có thể khôi phục lại.

Thiên Linh Nhất Dạ, Đường Tam mới luyện thành cũng không lâu. Loại thủ pháp này kì thật là dung hợp các loại thủ pháp ám khí khác vào một chỗ, sau khi hoàn toàn quán thông mới có thể thi triển. Ban đầu khi muốn luyện tập phải đồng thời phóng ra ba miếng ám khí theo ba con đường khác nhau là thẳng tắp, đi xiên và đường cong cùng đi tới mục tiêu. Sau đó là sáu miếng, mười hai miếng,…gia tăng dần cho đến khi đạt được một nghìn lẻ một miếng mới xem như hoàn toàn luyện thành loại thủ pháp này.

Một khi thi triển, uy lực công kích có thể hủy diệt địch nhân so với mình mạnh hơn ba phần. Công kích toàn bộ phương vị phối hợp với các loại đặc tính của ám khí Đường Môn, căn bản là không thể phòng ngự. Một khi tung ra thủ pháp này, trong lịch sử Đường Môn chưa từng ghi lại người nào có thể sống sót.

Đương nhiên, Thiên Linh Nhất Dạ cũng có khuyết điểm của nó. Thứ nhất, cần dùng quá nhiều ám khí. Thứ hai, thủ pháp luyện tập cực kì gian khổ. Thứ ba, tiêu hao quá nhiều nội lực của bản thân. Loại thủ pháp này chuyên môn nhằm vào địch thủ tốc độ quá nhanh, không thể nào nắm bắt được. Thử hỏi, khi ám khí từ bốn phương tám hướng lao đến, ngươi tránh né như thế nào chứ? Nhưng vì những khuyết điểm tồn tại, nó chỉ bài danh đệ tứ sau Diêm Vương thiếp. Nhưng không hề nghi ngờ là, kiếp trước ở Đường Môn, nếu ai có thể thi triển thủ pháp ám khí Thiên Linh Nhất Dạ, cuối cùng cũng có thể thi triển mấy loại ám khí Đường Môn cao cấp nhất.

Tử Cực thần quang không chỉ nhằm để công kích Thanh sắc Lang nhân, mà còn tạo ra thời gian để Đường Tam thi triển ám khí. Hắn đã liên tiếp tung ra hai cái vạn năm hồn kĩ, muốn thi triển tiếp thì phải cần thời gian. Trong tình huống này, sử dụng ám khí không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, ngay từ đầu hắn cũng không muốn thi triển Thiên Linh Nhất Dạ mới luyện thành không lâu này. Chỉ khi chứng kiến tên Thanh sắc Lang nhân tiến vào trạng thái khát máu mới có ý sử dụng.

Từ sau khi luyện thành, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tam dùng bí thuật

kích thích nội lực của bản thân, nhất định phải trong ngắn ngủi vài giây tung ra, nếu không sẽ không có hiệu quả. Đường Tam cũng từng thử qua loại bí pháp này kết hợp với hồn kĩ, nhưng kết quả không thật tốt. Hồn kĩ mặc dù càng nhiều hồn lực thì càng tốt, nhưng khi đột nhiên bộc phát lại khiến Đường Tam mất đi sự khống chế với nó, hiệu quả ngược lại không bằng bình thường. Mà bí thuật này, dường như sinh ra là để dành cho Thiên Linh Nhất Dạ, sử dụng vô cùng thích hợp. Đường Tam lần đầu tiên dùng thủ pháp bài danh đệ tứ này, đến đây, trong bốn loại thủ pháp ám khí đứng đầu của Đường Môn, hắn chỉ còn hai cái đầu tiên chưa được dùng qua.

Khát máu, khiến thủ lĩnh Thanh sắc Lang nhân khí huyết sôi trào, nhưng trong lúc này, nó lại làm máu từ miệng vô số vết thương bắn mạnh ra ngoài. Trước mặt Thiên Linh Nhất Dạ, kết quả dành cho hắn chỉ có nước chết. Cơ hồ toàn thân trên dưới đều bị một nghìn lẻ một miếng ám khí đâm vào mang đến sự tịch mịch của tử vong.

Tiếng động kịch liệt cũng vang lên hai bên. Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn cũng đã hoàn thành công kích của bọn họ. Lam Ngân tù lung tản ra, tên Thanh sắc Lang nhân bị Bạch Hổ lưu tinh vũ của Đái Mộc Bạch công kích thành một mảnh huyết nhục mơ hồ. Mà đối thủ của Mã Hồng Tuấn bên kia lại càng biến thành một cục than đen xì.

Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ Mã Hồng Tuấn bị tổn thương nặng đến thế này. Thân thể đau đớn khiến mập mạp nổi điên lên, sau khi Phượng Hoàng khiếu thiên chấm dứt, đệ ngũ hồn kĩ của hắn cũng được phóng ra.

Phượng Hoàng lưu tinh vũ.

Phượng Hoàng lưu tinh vũ của Mã Hồng Tuấn cùng Bạch Hổ lưu tinh vũ của Đái Mộc Bạch có rất nhiều điểm khác nhau. Đầu tiên, một cái là vạn năm hồn kĩ, một cái là ngàn năm hồn kĩ, uy lực tất nhiên không thể so sánh.

Phượng Hoàng lưu tinh vũ của mập mạp phạm vi bao phủ rất lớn, hơn nữa mỗi khối hỏa diễm lưu tinh lại mang uy lực công kích của Phượng Hoàng hỏa diễm, tự nhiên là cực kì kinh khủng.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Đám Lang nhân vốn đã bị Lam Ngân đột thứ trận

làm cho mê muội, bây giờ lại chìm đắm trong Phượng Hoàng lưu tinh vũ, kết quả còn có thể như thế nào được chứ?

Khi công kích này kết thúc, số Lang nhân còn sống không đến một phần ba, hơn nữa cơ hồ đều bị thương không nhẹ.

Đường Tam sẽ không để cho bọn chúng có cơ hội chạy trốn. Mặc dù thân thể đã bắt đầu xuất hiện trạng thái suy yếu, nhưng vẫn lần nữa phóng ra quấn quanh của Lam Ngân, đem đám Lang nhân bị thương này toàn bộ chế trụ. Chuyện phát sinh kế tiếp, cơ hồ là đơn phương chém giết.

Mà phát động giết hại không phải là Đường Tam hay Đái Mộc Bạch mà là mập mạp phẫn nộ đến nỗi con mắt đã đỏ bừng, cơ hồ điên cuồng lao ra, liều mạng giết chóc đám Lang nhân.

Thẳng đến khi chiến đấu chấm dứt, à quên không thể gọi là chiến đấu được, mà là cuộc đồ sát chấm dứt, Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch mới xem xét Mã Hồng Tuấn. Vết thương trên cánh tay trái của mập mạp sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương, nửa người phía trên đã bị máu tươi hoàn toàn nhuộm đỏ. Sau khi đốt cháy tên Lang nhân cuối cùng, hắn liền đứng ngay ở nơi đó thở hồng hộc, liên tiếp ăn hai cây khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp.

Cả ba có thể nói là y như huyết nhân, phần lớn đều là máu của địch nhân. Lúc này trạng thái suy yếu của Đường Tam đã xuất hiện, ngã ở nơi đó há hốc mồm thở hổn hển. Trong ba người, tình trạng tốt nhất có lẽ là Đái Mộc Bạch. Tuy nhiên bộ dáng của hắn lúc này cũng rất là chật vật.

Đái Mộc Bạch không có nghỉ ngơi, lập tức đi kiểm tra từng thi thể Lang nhân. Hắn không hi vọng trong lúc rời đi lại bị một tên nào đó còn sống đánh lén.

Bất quá, cũng không thể còn có Lang nhân nào sống sót. Công kích mãnh liệt như vậy, Lang nhân căn bản không có bất kì cơ hội gì. Nhất là tên Thanh sắc Lang nhân công kích Đường Tam, nếu như dựa theo cấp bậc hồn thú phân chia, hắn ít nhất cũng có hai vạn năm tu vi. Nhưng trình độ giảo hoạt không phải vạn năm hồn thú có thể so sánh.

Sau khi kiểm tra xong một lượt, Đái Mộc Bạch cuối cùng cũng trở lại bên người Đường Tam. Trừ bỏ những tên không thể sống sót, những tên còn lại đều bị hắn bổ một cước vỡ sọ, quyết không thể để chúng có cơ hội phục sinh.

Mã Hồng Tuấn cũng đã trở về bên người Đường Tam. Ba người lưng dựa vào nhau, đem khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp nuốt trôi, khôi phục thể lực của mình.

Đái Mộc Bạch cười khổ nói:" Không nghĩ tới một trận chiến lại gian khổ đến thế này!*"*

Đường Tam nói:" Là địch nhân của ta thì phỏng chừng còn chưa đủ. Không nghĩ tới trong đám Lang nhân còn có cường giả như mấy tên Thanh sắc Lang nhân. Nếu như ta đoán không sai, bọn chúng hẳn là một loại tồn tại của Lang nhân biến dị. Các phương diện so với Lang nhân bình thường thì mạnh hơn nhiều.*"*

Đái Mộc Bạch gật đầu, nghĩ lại có chút sợ hãi nói:" Nếu không phải ngươi phản ứng nhanh, không cho bọn chúng phát huy toàn bộ thực lực, sợ rằng chúng ta đã gặp phiền toái rồi. Tiểu Tam, thứ ám khí vừa nãy ngươi dùng khiến ta thấy mà nghẹn cả họng. Có thể cho ta học được không?*"*

*Đường Tam hướng đến Đái Mộc Bạch gật đầu khẳng định, cười nói:"*Có thể học, nhưng phải bắt đầu từ nhỏ. Các ngươi hiện tại muốn học, đầu tiên phải phế bỏ võ hồn của mình, sau đó hết thảy đều trở lại từ đầu, tu luyện thêm vài chục năm, hẳn là có thể sử dụng.*"*

Đái Mộc Bạch cười ha ha nói:" Vậy thì thôi đi. Mập mạp, ngươi thế nào rồi?*"*

Mã Hồng Tuấn lúc này tâm tình đã vững vàng trở lại, cười khổ nói:" Cũng tàm tạm. Hiệu quả hương tràng của Áo Tư Tạp lại tăng cường thì phải, hồi phục được vết thương. Nhưng muốn cánh tay của ta khỏi hẳn, chắc phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.*"*

Đái Mộc Bạch nói:" Các ngươi trước tiên ở đây nghỉ ngơi, ta đi quan sát đám thôn dân này một chút, thuận tiện kiểm tra xem có còn dư nghiệt Lang nhân

nào sống sót không?*"*

Đường Tam hướng đến Đái Mộc Bạch gật đầu. Thân thể hắn mặc dù đã suy yếu, nhưng cùng Mã Hồng Tuấn ở một chỗ, tự bảo vệ là không thành vấn đề. Đường Tam vừa ăn vài cây hương tràng, phát hiện cảm giác suy yếu đã giảm đi nhiều. Hắn là không tới ba ngày đã có thể khôi phục lại. Dù sao, ở kiếp trước có ai được dùng khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp đâu chứ?

Không lâu sau, Đái Mộc Bạch trở lại, sắc mặt xanh mét.

*"*Mẹ kiếp! Đám Lang nhân này đúng không phải là người. Tất cả nữ nhân cùng hài tử đều đã chết hết.*"*

*"*Cái gì?*" Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn đồng thời kinh hô.*

Đái Mộc Bạch nói:" Hắn là trước khi cùng chúng ta động thủ chúng đã giết chết hết nữ nhân cùng hài tử. Không ngờ việc chúng ta xuất hiện lại khiến…*"* *Nói tới đây, trong mắt hắn toát ra quang mang thống khổ. Chính hắn là người yêu cầu cùng đối phương trực diện chiến đấu. Nhưng cũng bởi vì vậy mà đám Lang nhân phải giết chết hết số nữ nhân và hài tử mang theo. Trong rừng rậm, ngoại trừ ba người bọn họ, không còn ai có thể sống sót.*

Mặc dù đã giết chết hết đám Lang nhân, nhưng lại không thể cứu những thôn dân còn lại, loại cảm giác này như một tảng đá nặng đặt ở trong lòng.

Đường Tam động thân, vỗ vỗ bả vai của Đái Mộc Bạch:" Lão đại, đừng suy nghĩ nhiều. Ít nhất chúng ta đã thay bọn họ báo thù.*"*

Đái Mộc Bạch hờ hững không nói, Đường Tam liền đi tới bên thủ lĩnh Thanh sắc Lang nhân, rút số ám khí trên người hắn ra. Mặc dù một số loại chỉ dùng được một lần, nhưng phần lớn đều có thể dùng lại. Bọn họ sắp đi đến Hải Thần đảo, ám khí đối với Đường Tam là cực kì trân quý, dùng đi một miếng là ít đi một miếng.

Lúc hắn đang nhổ một ngọn liễu diệp đao trên người Thanh sắc Lang nhân thủ lĩnh, đột nhiên phát hiện ở bên dưới vị trí mà liễu diệp đao cắm vào hiện lên một mảnh thanh quang. Nơi đó không có máu chảy ra.

*"*Di, đây là cái gì?*" Liễu diệp đao động đậy, cạy ra một mảng đùi của Thanh sắc Lang nhân, lộ ra thanh mang sáng lóe bên trong.*

Thanh quang cũng đồng dạng hấp dẫn Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch, cả hai đều cùng chạy lại xem. Nhìn vào đó, ba người bỗng có cảm giác dở khóc dở cười.

Vật thể màu xanh nọ dĩ nhiên là một khối hồn cốt, một khối đùi phải cốt. Thanh quang u uẩn bên trong, biểu hiện hơi thở cường hãn.

*Đái Mộc Bạch hướng Đường Tam nói:"*Tiểu Tam, ngươi nói thứ này là do tự mình nó có, hay là giết chết hồn thú rồi thu hoạch được?"

------oOo------

Chương 383: Khát máu cuồng hóa cơn lốc đùi phải: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: dphilong

Biên: A Nèo

Đường Tam cười khổ nói: *"Loại sinh vật Lang Nhân này lần đầu tiên ta thấy, thật sự rất khó nói, nhưng bất luận nói như thế nào, khối hồn cốt này hiện tại là của chúng ta. Nếu như ta đoán không sai, ba gã Lang Nhân màu xanh này thực lực vốn không sai biệt lắm. Chính là bởi vì hắn có thêm khối hồn cốt này mới có thể hoàn toàn áp đảo hai con Lang Nhân màu xanh trên. Mộc Bạch, khối hồn cốt này hắn là thuộc về ngươi. Trong thất quái chúng ta chỉ có ngươi không có hồn cốt.*

*Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút "*Nhưng còn có Tiểu Vũ*".*

*Đường Tam ánh mắt ảm đạm: "*Tiểu Vũ hiện tại không cần hồn cốt. Lão đại,

ngươi cũng đừng khách khí, ngươi là đại ca của chúng ta, vẫn đều là chiếu cố chúng ta, hiện tại các huynh đệ đều có hồn cốt, ngươi cũng có thể lấy một khối thuộc về mình. Tiến thêm một bước tăng lên thực lực của mình, Hải Thần đảo hành trình lần này của chúng ta cũng có thể an toàn một ít. Nếu như ta đoán không sai. Khối hồn cốt này có thể có hai loại kỹ năng. Có lẽ là hư hóa kỹ năng kỹ năng mà Lang Nhân màu xanh kia có thể làm suy yếu vật lý công kích trên phạm vi lớn, có lẽ vừa mới rồi lúc cuối cùng hắn thi triển khát máu kỹ năng. Nhưng bất luận là cái nào đối với ngươi mà nói đều là hết sức hữu dụng. Hơn nữa khối hồn cốt này tất nhiên có thể gia tăng tốc độ của ngươi trên phạm vi lớn, cùng với thuộc tính toàn thân tương đối hữu dụng".

Đái Mộc Bạch tiếp nhận hồn cốt màu xanh, hắn cũng không phải kiểu người quá để ý trực tiếp đem khối hồn cốt kia hóa thành hình thái năng lượng ấn vào bên trong đùi phải của mình, khoanh chân ngồi xuống, hấp thu hiệu quả của hồn cốt.

Ước chừng một canh giờ, Đái Mộc Bạch mới từ trong trạng thái tu luyện khôi phục lại. Lúc này, trên người Mã Hồng Tuấn ngoại trừ vết thương trên cánh tay trái còn lại đều đã khôi phục. Đường Tam mặc dù suy yếu nhưng bước đi vẫn không có vấn đề.

"Lão đại, thế nào?" *Mã Hồng Tuấn có chút tò mò hỏi.*

Thần sắc trên mặt Đái Mộc Bạch rõ ràng chuyển biến tốt đẹp. Lúc trước bởi vì đám thôn dân tử vong tâm tình của hắn thật sự uất ức vô cùng. Mặc dù Đường Tam khuyên hắn vài câu, nhưng tại trong lòng hắn không cách nào tiêu tan, nhưng lúc này sau khi hấp thu khối hồn cốt này xong tâm tình của hắn rõ ràng sáng sủa hơn rất nhiều. Dù việc tử vong của đám thôn dân vẫn còn trong lòng nhưng ít ra ngoài mặt cũng tốt hơn chút.

"Tiểu Tam đoán khối hồn cốt này cung cấp cho ta năng lực là khát máu thật sự đúng, đây là một năng lực rất kinh khủng. Khối hồn cốt này có tên là *"khát máu cuồng hóa cơn lốc đùi phải"*. Trên người cảm giác phảng phất nhẹ nhàng hơn rất nhiều, kỹ năng khát máu cuồng hóa của hồn cốt có thể khiến thân thể của ta trong nháy mắt tiến vào trạng thái cuồng hóa, công kích và phòng ngự đều tăng thêm trăm phần trăm, tốc độ tăng lên trăm phần trăm nhưng không biết khi sử dụng kỹ năng này còn có thể bảo trì thanh tỉnh hay

không".

*Đường Tam suy nghĩ một chút nói: "*Tạm thời không nên sử dụng kỹ năng hồn cốt này, vạn nhất sau khi ngươi sử dụng kỹ năng thần chí không rõ, rất có thể gặp phải phản hiệu quả. Chờ chúng ta có cơ hội lấy được một khối đầu hồn cốt, sau khi trang bị cho ngươi đầu hồn cốt thì tinh thần lực tăng lên hẳn là có thể khống chế khát máu cuồng hóa của mình".

*Tại phương diện võ hồn này, Đường Tam là đệ tử của Đại Sư nên chắc chắn có kinh nghiệm nhất trong nhóm, Đái Mộc Bạch gật đầu, ánh mắt chuyển hướng thi thể chung quang, nói: "*Chúng ta đem thi thể tụ tập lại một chỗ, cũng nên trở về rồi, nếu không bọn họ chờ đợi phải nóng lòng".

*Đem thi thể của Lang Nhân và thôn dân phân biệt tụ tập cùng một chỗ, Đường Tam đứng trước thi thể đám thôn dân, khe khẽ thở dài: "*Xin lỗi, không thể cứu được các ngươi, nhưng chúng ta đã thay các ngươi báo thù. Các ngươi cũng có thể nhắm mắt". *Ba ngươi không nói gì nhưng đồng dạng hướng về đám thôn dân chết thảm bái ba cái.*

Khi bọn hắn rời đi, Phượng Hoàng hỏa diễm phóng ra thiêu đốt, dưới sự khống chế tận lực của Mã Hồng Tuấn chỉ là bùng lên tại địa phương bọn họ đem thi thể chất đống cùng một chỗ. Theo việc rời xa địa phương máu tanh đó tâm tình của bọn họ cũng dần dần tốt lên. Mặc dù không cứu được thôn dân, nhưng bọn họ chém giết Lang Nhân này tương đương với việc đã cứu được rất nhiều dân thường khác.

Dưới tinh thần lực của Đường Tam chỉ dẫn, rất nhanh ba người về tới chỗ đồng bọn chờ đợi.

Đường Tam tay phải vừa nhấc, thu hồi Hải Hãn Càn Khôn Tráo, mọi người chờ đợi đã sớm lo lắng, mắt thấy ba người toàn thân đầy máu, không khỏi đều giật mình. Chu Trúc Thanh càng là trước tiên nhào tới trước người Đái Mộc Bạch, nàng không mở miệng, nhưng sự khẩn trương trong mắt là không thể che dấu được.

*Đái Mộc Bạch xoa xoa đầu Chu Trúc Thanh: "*Yên tâm đi, ta không có việc gì, máu trên người chúng ta đều là máu của địch nhân. Chỉ có mập mạp bị

thương, lần này vận khí tốt có thể thu được một khối hồn cốt". *Lập tức hắn đem quá trình của chuyến này nói đơn giản một lượt. Khi mọi người nghe nói đến Lang Nhân tàn nhẫn như thế, một đám đều không khỏi lộ vẻ oán giận. Bạch Trầm Hương lại càng liên tục gật đầu vì chính nàng đã tận mắt thấy thảm cảnh của thôn dân.*

Tiểu Vũ đã trốn phía sau Trữ Vinh Vinh, ánh mắt mặc dù trống rỗng, nhưng vẻ mặt lại biến thành hoảng sợ.

Đường Tam nhất thời nhớ tới lần trước sau khi mình giết người bộ dáng Tiểu Vũ không muốn đến gần mình. Thầm than một tiếng, nói: "Tiểu Áo, ngươi mang một ít nước đến đây, chúng ta trước cần tẩy rửa thân thể".

Ba người ở trong rừng bên đường dùng hơn mười túi nước mới rửa sạch máu khô trên người. Thay quần áo mới, lúc này mới trở lại chỗ mọi người. sắc mặt Mã Hồng Tuấn có chút tái nhợt, di chứng sau khi mất máu quá nhiều lúc này đã hiển hiện ra. Cho dù có khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, máu mất cũng cần thời gian dài để khôi phục.

Bạch Trầm Hương mắt thấy mập mạp ngay cả bước đi đều có chút không ổn, vội vã đi lên dìu đỡ hắn. Cánh tay trái của mập mạp đều buông thõng xuống lặng lẽ lên xe ngựa.

Sau khi Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch lên xe ngựa. Đường Tam đem tình huống của Tiểu Vũ nói một chút, tạm thời thay đổi vị trí một chút, cho Tiểu Vũ ở bên trong xe ngựa ngồi cùng Trữ Vinh Vinh, hắn thì cùng Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn ngồi ở bên ngoài. Cho dù như thế Đường Tam thỉnh thoảng vẫn thấy bộ dáng thân thể run sợ của Tiểu Vũ. Hiển nhiên là bị sát khí phát ra trên người bọn họ ảnh hưởng.

Nếu như chỉ có một mình Đường Tam, hắn khẳng định sẽ ở dưới xe ngựa đi theo, nhưng mập mạp thương thế không nhẹ, hắn như thế nào có thể vì người yêu mà yêu cầu các huynh đệ của mình xuống xe đi bộ chứ?

Trong lòng vừa động, Đường Tam đã nghĩ tới biện pháp, lam quang lưu động, Hải Hãn Càn Khôn lần nữa xuất hiện, trong quang mang lóe ra đem Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp ba người bao phủ ở bên trong. Ba

người trong xe ngựa nhất thời biến mất. Có Hải Hãn Càn Khôn Tráo tự nhiên có thể dễ dàng đem hơi thở ngăn cách lẫn nhau.

Quả nhiên, Tiểu Vũ ở trong Hải Hãn Càn Khôn Tráo bình tĩnh rất nhiều, dần dần ổn định, tựa vào bên người Trữ Vinh Vinh ngủ thiếp đi.

Bạch Trầm Hương cẩn thận kéo ống tay áo của mập mạp, không khỏi hấp một ngụm lương khí, muốn kinh hô, nhưng là vẫn nhịn xuống. Nhưng sợ hãi trong mắt không che dấu được, vành mắt đỏ lên, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Trên cánh tay trái của Mã Hồng Tuấn có một vết thương dài đến năm tấc, miệng vết thương mở to đã lộ ra xương bên trong. Đây vẫn là Đường Tam trên đường về đã phong bế mạch máu của hắn, nếu không vết thương lớn như vậy đã sớm làm cho hắn chảy máu tới chết rồi.

*Bạch Trầm Hương vừa định băng bó thay hắn lại bị Đường Tam ngăn lại: "*Không thể băng bó trực tiếp như vậy, vết thương rất lớn, rất khó khép lại, nhất định cần phải khâu vết thương lại mới được. Hương hương, thân thể ta hiện tại suy yếu, tay không ổn, ngươi làm được hay không?*"*

*Bach Trầm Hương liếc mắt nhìn Đường Tam một cái. Kiên định gật đầu: "*Ta làm*".*

Đường Tam vui mừng cười cười, theo thời gian tiếp xúc càng ngày càng dài, ưu điểm của Bạch Trầm Hương cũng dần dần hiển hiện ra. Mặc dù nàng ít nhiều có chút kiêu căng, nhưng tâm tính lại phi thường thiện lương. Sau khi nàng biết Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Mã Hồng Tuấn ra nàng đối với những người khác đều mang theo vài phần cảm giác tôn kính. Lúc này, nàng cũng biểu hiện ra dũng khí của mình.

*Tiếp nhận cây trâm Đường Tam đưa cho, Bạch Trầm Hương hít sâu khẩu khí đem cánh tay trái của Mã Hồng Tuấn ôm vào ngực mình. Hướng Đái Mộc Bạch ở đối diện nói: "*Đái đại ca, huynh có thể giúp muội giữ hắn lại không, muội sợ khi đau hắn sẽ lộn xộn*".*

Đái Mộc Bạch gật đầu. Nâng lên một tay đặt trên vai Mã Hồng Tuấn.

Bạch Trầm Hương nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, khi nàng mở mắt lần nữa, quang mang trong mắt đã thay đổi đặc thành biệt kiên định. Xuyên châm dẫn tuyến, đem cánh tay trái của Mã Hồng Tuấn kẹp dưới nách mình, hai đầu gối khép lại kẹp lấy bàn tay phình to kia của hắn, đem đầu cánh tay phải cố định lại. Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch gật đầu. hồn lực của Đái Mộc Bạch phóng thích, ổn định thân thể của mập mạp.

Bạch Trầm Hương hít sâu lần nữa, tay trái nắm vết thương trên tay trái của mập mạp, cương châm trong tay phải mang theo sợi chỉ bắt đầu khâu lại.

Châm đầu tiên hạ xuống, thân thể của mập mạp liền kịch liệt run rẩy một chút. Lúc này hắn bởi vì mất máu quá nhiều đã lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng bản năng vẫn còn, thân thể run rẩy đến kịch liệt.

Dưới lực lượng của Đái Mộc Bạch, thân thể của hắn tự nhiên là không cách nào nhúc nhích, Nhưng cũng không phải là tất cả các phương của Mã Hồng Tuấn đều bị Đái Mộc Bạch khống chế. Cánh tay trái đang bị thương kia của hắn đang bị Bạch Trầm hương áp chế, lực lượng của Bạch Trầm Hương so với Đái Mộc Bạch tự nhiên kém xa.

Cũng không thể so sánh với Mã Hồng Tuấn, kể cả việc cánh tay trái kia bị thương nhưng trong đau đớn vẫn không nhịn được muốn động.

Bạch Trầm Hương cắn chặt răng, hai đầu gối kẹp chặt lấy bàn tay của mập mạp, dưới nách cũng gắt gao chế trụ đầu cánh tay của hắn. Cương châm trong tay vận chuyển, nhanh chóng khâu lại vết thương trên cánh tay hắn. Tay nàng ổn định thần kỳ, khoảng cách mỗi châm cơ hồ đều như nhau, nhanh chóng khâu lại miệng vết thương, đem cơ nhục bị Lang Nhân mở ra một lần nữa liền cùng một chỗ.

Một tiếng phốc nhỏ vang lên, một làn khói xanh từ vị trí đầu gối của Bạch Trầm Hương bay lên. Mặc dù Mã Hồng Tuấn lúc này đang trong trạng thái nửa hôn mê, nhưng đau nhức dĩ nhiên kích thích hắn trong tiềm thức phóng xuất một chút hỏa kình.

Đường Tam thất kinh, mặc dù thân thể lúc này suy yếu, nhưng tinh thần lực

*vẫn còn. Vội vàng quát khẽ một tiếng: "*mập mạp, thu lực*". Thanh âm dưới sự truyền đạo của tinh thần lực truyền vào tai Mã Hồng Tuấn, tinh thần lực chấn động kích thích cơ trí của hắn, rùng mình một cái, lửa nóng trên tay lúc này mới biến mất.*

Khiến mọi người bội phục chính là Bạch Trầm hương mặc dù đôi mi thanh tú nhíu chặt, đại lượng mồ hôi theo gương mặt chảy xuôi xuống, nhưng châm trên tay nàng lại thủy chung chưa từng dừng lại, tay nắm châm cũng rất ổn định, như trước gắt gao áp chế cánh tay của mập mạp. Cũng không thèm liếc mắt nhìn tới đầu gối của mình bị cánh tay mập mạp đè lên.

Bất luận là Đái mộc Bạch, Đường Tam, Chu Trúc Thanh, hay là Trữ Vinh Vinh và Áo tư Tạp vẫn bị Đường Tam dùng Hải Hãn Càn Khôn Tráo bao phủ ở bên trong. Lúc này ánh mắt nhìn Bạch Trầm Hương đều rất khâm phục.

Khi Đường Tam cho Bạch Trầm Hương gia nhập hành động lần này, mọi người kỳ thật đều hiểu được, đây là vì muốn cho mập mạp một cơ hội, cho nên đều không đưa ra dị nghị. Nhưng trên thực tế, Sử Lai Khắc Thất Quái biết nhau đã bao nhiêu năm? Đột nhiên một người xa lạ gia nhập, mặc dù mọi người biểu hiện ra cũng không bài xích nàng, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói đồng ý.

Nhưng ngay lúc này, mắt thấy bộ dáng của Bạch Trầm Hương vì Mã Hồng Tuấn khâu lại vết thương, trong mắt mọi người đều có thêm chút gì đó.

Kiên định, nhẫn nại, vì đồng bọn thừa nhận thống khổ, Bạch Trầm Hương dùng chính hành động để được Sử Lai Khắc Thất Quái chấp nhận. Đái Mộc Bạch biểu hiện là rõ ràng nhất, tà mâu rõ ràng hiện ra quang mang tán dương.

Trong mắt Đường Tam không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười, hắn không phải không có khả năng giúp đỡ Bạch Trầm Hương khống chế được Mã Hồng Tuấn, nhưng hắn lại không làm như vậy, là linh hồn của đoàn đội, hắn không phải chỉ là để dẫn dắt đồng đội trong chiến đấu.

Rốt cuộc, Bạch Trầm Hương hoàn thành quá trình khâu lại, vết thương thật lớn trên cánh tay trái của Mã Hồng Tuấn hoàn toàn được khâu lại. Bằng vào

tố chất thân thể của hồn sư, hắn chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là tự nhiên có thể khôi phục bình thường.

Bạch Trầm Hương thở dài một hơi, lúc này mới buông hai đầu gối đang kẹp lấy Mã Hồng Tuấn ra, bên trong hai đầu gối của nàng lúc này đều đã xuất hiện một mảng cháy đen, ống quần càng phá ra hai lỗ thủng. Nhưng trên mặt nàng lại toát ra một tia mỉm cười thản nhiên, thở dài một hơi, dưới sự trợ giúp của Đái Mộc Bạch dìu mập mạp đã hoàn toàn nhủ say vào trong xe ngựa. Lúc này nàng mới cảm giác được thân thể của mình có chút mệt mỏi, tứ chi không thể khống chế run nhe nhẹ.

*Đường Tam lẳng lặng móc ra hai cái bình nhỏ từ trong túi Như ý bách bảo đưa cho Bạch Trầm Hương: "*Màu trắng bôi trên vết thương của hắn, màu đỏ bôi trên đầu gối của mình là giải được hỏa độc, sau đó đem còn thừa trong lọ màu trắng bôi ở bên ngoài có công hiệu sinh cơ".

Bạch Trầm Hương đem châm cầm trong tay trả lại Đường Tam, tiếp nhận bình dược, nàng trước tiên bôi thuốc cho Mã Hồng Tuấn, từ dưới váy xé tiếp một đoạn vải quấn trên cánh tay hắn lúc này mới xử lý vết thương trên đầu gối mình.

Đái Mộc Bạch nhìn về phía Đường Tam, chỉ chỉ Bạch Trầm Hương, sau đó giơ ngón tay cái của mình. Đường Tam mỉm cười, xem như đáp lại.

Xe ngựa tiếp tục đi tới phí trước, mập mạp ngủ một mạch hơn nửa ngày thẳng đến màn đêm phủ xuống khi mọi người tìm được địa phương nghỉ ngơi mới tỉnh lại. Lại ăn mấy căn khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, trạng thái thân thể mới xem như khôi phục phần lớn.

"Di, Hương Hương, ngươi sao lại bước đi như vậy quái?*" Mã Hồng Tuấn nghi hoặc nhìn Bạch Trầm Hương đang thêm củi vào đống lửa, lúc này nàng đã thay một trường quần khác.*

Sử Lai Khắc Thất Quái những người khác mặt đều mỉm cười, ai cũng không có thay mập mạp giải thích ý tứ nghi hoặc.

Bạch Trầm Hương sửng sốt một chút, khẽ cười trên mặt thoáng hiện nét đỏ

ửng, dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa càng thêm diễm lệ, cúi đầu, nhẹ nhàng phẩy tay nhưng không có giải thích.

*Mã Hồng Tuấn nhất thời phát hiện không khí có chút không đúng, không nhịn được hướng Đái Mộc Bạch không xa nói: "*Đái lão đại, ngươi can gì hướng ta cười ta như vậy. Hương Hương này đến cùng là xảy ra chuyện gì?*"*

*Đái Mộc Bạch hừ một tiếng, hung tợn nói: "*Mập mạp chết tiệt. Thật không biết số cứt chó như ngươi lại gặp được bảo vật. Nếu sau này ngươi dám khi dễ Hương Hương đừng trách ta không khách khí*". Vừa nói hắn vừa dứ dứ nắm tay to đùng của mình.*

*Mặt của Bạch Trầm Hương nhất thời càng đỏ, thấp giọng nói: "*Ta, ta cùng hắn kỳ thật không có gì*".*

*Đái Mộc Bạch hiểu ý cười: "*Đúng vậy! Ngươi cùng hắn không có gì. Ta chưa nói các ngươi có cái gì mà!*"*

*"*Ta …*" Bạch Trầm Hương xấu hổ. Chính khi không biết nên nói cái gì một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay nàng. Chu Trúc Thanh không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh nàng: "*Hương Hương đừng để ý đến bọn hắn. Bọn nam nhân họ ngoại trừ Tam ca ra sẽ không có một người tốt*".*

*Áo Tư Tạp một bên cười khổ nói: "*Trúc Thanh, ngươi đây rõ ràng là muốn công kích chúng ta mà! Đái lão đại của nhà ngươi không phải thứ tốt. Ta đây thừa nhận. Mập mạp tên nhãi này cũng không có gì đặc biệt, nhưng ngươi không thể công kích ta a! Ta rất thuần khiết, thuần khiết giống như một bông hoa trắng muốt vậy*".*

*Chu Trúc Thanh hừ lạnh một tiếng: "*Ngươi thuần khiết? Ngươi lớn tiếng niệm hồn chú đệ nhất hồn kĩ của ngươi cho Hương Hương nghe một chút*".*

*"*Ách …*" Áo Tư Tạp hiện tại lúc sử dụng hồn kĩ, thanh âm niệm hồn chú đều rất nhỏ, sẽ không cho người bên cạnh nghe được. Bị Chu Trúc Thanh nói nhất thời không nói nên lời.*

Bạch Trầm Hương ngẩng đầu nhìn U Minh Linh Miêu bên cạnh so với chính

mình còn muốn xinh đẹp hơn, trong lòng không biết từ khi nào có chút ấm áp. Nàng lần đầu tiên phát hiện, mình bắt đầu dung nhập vào Sử Lai Khắc Thất Quái. Mặc dù nàng như trước không muốn thừa nhận mình cùng mập mạp có cái gì, nhưng loại cảm giác dung nhập trong Sử Lai Khắc Thất Quái khiến nàng rất thoải mái, cũng rất thỏa mãn.

Trời đã tối, tất cả mọi người ngồi vây quanh bên cạnh đống lửa. Đường Tam dùng Hãi Hải Kiền Khôn Tráo đem mọi người bao phủ ở bên trong, cũng không cần phải có người canh gác đêm.

Huyền thiên công trong cơ thể vận chuyển nhu hòa, tại bên trong kinh mạch thoải mái di chuyển. Muốn nhanh chóng từ trong trạng thái suy yếu khôi phục lại, thông qua tu luyện là biện pháp đơn giản nhất.

Bất quá, tu luyện trong mấy ngày này, Đường Tam phát hiện một vấn đề, Từ sau khi có được Hãn Hải Càn Khôn Tráo hắn thường xuyên cảm giác được thân thể của mình tựa hồ xuất hiện một ít biến hóa.

Biến hóa này chủ yếu thể hiện trên bốn khối hồn cốt mình có được, bình thường cảm giác còn không sâu, nhưng mỗi khi hắn vận chuyển hồn lực, nhất là khi sử dụng hồn kỹ loại cảm giác này sẽ đặc biệt rõ ràng.

Bốn khối hồn cốt nóng lên, cực nóng. hơn nữa trong mơ hồ Đường Tam phát hiện chúng phát sinh một ít biến hóa. Hắn cũng thử sử dụng các loại kỹ năng của hồn cốt, nhưng lại chưa phát hiện hồn cốt có xuất hiện cái gì đặc biệt. Hồn kĩ vẫn bộ dáng như trước kia, không có tăng cường, cũng không có suy yếu, hơn nữa hắn nhận thấy loại cảm giác này có thể an ủi khiến mình cảm thấy thoải mái, cũng không có bất kỳ thống khổ nào.

Lúc này, sau khi tiến vào trạng thái tu luyện cảm giác như được an ủi kia lại lần nữa xuất hiện. Hơn nữa, lúc này đây không biết có hay không bởi vì nguyên nhân thân thể hắn suy yếu, nhiệt độ của bốn khối hồn cốt rõ ràng so với trước kia càng lớn hơn rất nhiều.

Đầu, cánh tay phải, đùi phải, Bát chu mâu phía sau lưng đồng thời biến thành nóng bỏng, toàn thân cũng tựa hồ đều bắt đầu biến thành nóng rực. Nhưng kỳ lạ chính là hồn lực huyền thiên công trong cơ thể Đường Tam lại

chưa bị loại cảm giác nóng bỏng này ảnh hưởng, vẫn như trước dựa theo lộ tuyến tu luyện bảo trì vận tốc di chuyển vốn có.

Hãn Hải Càn Khôn Tráo lẳng lặng bao phủ mọi người, đáng tiếc lúc này Đường Tam lại không nhìn thấy tại nơi bọn hắn hoàn toàn tiến vào trạng thái ẩn thân, bên ngoài tam giác quang tráo, một hư ảnh màu lam thản nhiên đang ở sau lưng hắn lặng yên hiện lên.

Hư ảnh màu lam này xuất hiện phía ngoài của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, giống như yên vân màu lam bình thường, mơ hồ không rõ. Nhan sắc rất nhạt, cũng không có chút náo ánh sáng lộng lẫy, ở trong màn đêm tĩnh mịch này nếu như không nhìn kĩ sẽ rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

Nhưng nếu như xuyên qua bóng dáng màu lam này, không bị hiệu quả ẩn hình của Hãn Hải Càn Khôn Tráo quấy nhiễu là có thể phát hiện đầu, cánh tay phải, đùi phải, phía sau lưng của Đường Tam đều mơ hồ lóe lên màu lam nhạt tương tự vậy.

Cảm giác nóng bỏng vẫn giằng co hồi lâu mới dần dần tiêu tán. Khi cảm giác an ủi nọ biến mất Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái không nói nên lời, cảm giác bản thân suy yếu đã giảm bớt rất nhiều, huyền thiên công cũng vận hành càng thông suốt, trong mơ hồ, hắn cảm nhận được hồn lực của mình lại có khuynh hướng tiến thêm một bước, đang từ đỉnh điểm của sáu mươi sáu cấp tăng lên.

Chậm rãi mở hai mắt, sắc trời đã biến thành màu lam đậm, ánh bình minh cũng muốn tới rồi. Ánh mắt Đường Tam lưu chuyển chứng kiến mọi người ở bên vẫn đang đắm chìm trong tu luyện, Tiểu Vũ cũng gối lên đùi Trữ Vinh Vinh ngủ ngon lành.

Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đường Tam theo tiềm thức hướng quang tráo màu lam nhạt kia nhìn qua. Hắn có thể khẳng định, biến hóa trên người mình chính là bởi vì Hãn Hải Càn Khôn Tráo mà đến, nhưng hắn theo Đại Sư học tập võ hồn tri thức nhiều năm như vậy lại không cách nào tìm được nguồn gốc của vấn đề.

Hồn cốt nóng lên, đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Đường

Tam không biết, ít nhất trước mắt vẫn chưa nhìn ra, nhưng hắn rất rõ ràng Hãn Hải Càn Khôn Tráo này xem như dính trên người mình, từ ngày đó sau khi rót hồn lực vào thứ này mặc dù hắn có thể sử dụng. Nhưng sau khi sử dụng xong sẽ tự động đưa về trong thân thể hắn, muốn phục hồi lại trạng thái chia lìa như trước thì không thể nào làm được. Nó giống như đã cùng linh hồn và thân thể của mình hòa hợp thành một thể, trở thành một bộ phận của thân thể mình.

Hơn nữa, Hãn Hải Càn Khôn Tráo này kết hợp cùng Đường Tam so với hồn cốt còn muốn triệt để hơn, hồn cốt vẫn chỉ là kết hợp trên thân thể. Mà đồ vật này chẳng những là thân thể mà còn kết hợp cả với linh hồn của Đường Tam nữa. Đường Tam mỗi khi nghĩ đến việc này thường xuyên gặp phải một loại ý nghĩ quái dị, tựa hồ Hãn Hải Càn Khôn Tráo này là ký sinh trên người mình.

Sắc trời dần dần sáng, Đường Tam theo thói quen luyện qua tử cực ma đồng sau đó đánh thức mọi người. Qua bữa sáng lần nữa bước trên lữ trình.

Đường dài lữ hành vốn là rất cực khổ, nhưng đối với hồn sư mà nói sẽ không tính là cái gì. Khi xe ngựa đưa Sử Lai Khắc Thất Quái và Bạch Trầm Hương đến cực tây của Thiên Đấu đế quốc, thương thế của Mã Hồng Tuấn cũng đã hoàn toàn bình phục.

*Đường Tam ở trên xe ngựa mở bản đồ ra, mọi người vây quanh hắn nhìn lên bản đồ, tay chỉ trên bản đồ Đường Tam nói: "*Chúng ta lập tức sẽ tới nơi này, Hãn Hải thành, thành thị ven biển duy nhất ở biên giới phía tây của đế quốc. Như vậy mà nói, nếu chúng ta muốn đi Hải Thần đảo thì nhất định cần phải từ bến tàu của tòa thành thị này thuê một con thuyền, sau đó đi thuyền ra biển, ước chừng mười ngày mới có thể đến vị trí của Hải Thần đảo".

*Trữ Vinh Vinh nói: "*Như vậy nên cho Trữ Thiên ở trong Hãn Hải thành chờ chúng ta hay để cho hắn trở về?*" Trữ Thiên là đệ tử trực hệ của Thất Bảo Lưu Ly tông phụ trách đánh xe.*

*Đường Tam nói: "*Lần này chúng ta không biết phải ở lại Hải Thần đảo bao lâu hãy để hắn trở về đi thôi, đợi chuyện này xong chúng ta từ Hãn Hải thành thuê xe ngựa hoặc là tự đi trở về là được".

Hãn Hải thành. Đệ nhất đại thành ở biên giới của Thiên Đấu đế quốc, cũng là một tòa thành ven biển lớn nhất trên Đấu La đại lục, hải cảng thành thị.

Xây kề biển hoặc có thể nói là được xây dựng trên núi bên bờ biển, cho dù thủy triều lên xuống cũng không mảy may dao động tường thành. Còn chưa tiến vào thành thị, mọi người đã mơ hồ ngửi thấy một mùi vị nồng nhàn nhạt.

Lúc này bọn họ đã tới cửa thành, bởi vì lệ kiểm tra mới xuống xe ngựa.

*Chu Trúc Thanh nhíu mày, nói: "*Đây là mùi gì, sao lại có vẻ mằn mặn.

Binh lính canh giữ ở cửa thành có khi nào gặp qua mỹ nữ bậc này, hơn nữa một lúc những bốn người. Bất quá đám người Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết không phải người thường. Bình thường binh lính thủ vệ này cũng chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng. Một binh lính thiện ý nói: *"Các vị là lần đầu tiên tới Hãn Hải thành sao, các vị ngửi thấy chính là mùi vị của biển rộng. Phía tây Hãn Hải thành chúng ta chính là biển rộng xinh đẹp. Gió biển thổi, tự nhiên sẽ có mùi vị truyền tới".*

Mọi người chợt hiểu, lúc này lệ kiểm tra đã chấm dứt. Vật phẩm mọi người mang theo đều ở trong hồn đạo khí tự nhiên sẽ không bị tra ra cái gì. Cũng không lên xe ngựa nữa, trực tiếp đi bộ vào thành.

Xuyên qua tường thành tiến vào bên trong Hãn Hải thành. Mùi vị nồng nồng mằn mặn kia càng đậm hơn vài phần. Sử Lai Khắc thông qua quan sát phát hiện người của Hãn Hải thành cùng người trong đất liền có chút khác nhau. Người nơi này vóc người phổ biến thấp bé hơn một ít, hơn nữa da dẻ cũng đen hơn người trong đất liền.

Mà bọn họ sau khi tiến vào bên trong thành cũng bị người Hãn Hải thành chú ý, nguyên nhân chủ yếu tại trên người bốn cô gái, bọn họ thật sự quá đẹp.

Chu Trúc Thanh lạnh lùng u tĩnh vóc người nóng bỏng. Trữ Vinh Vinh cao quý ưu nhã trắng nõn như ngọc. Bạch Trầm Hương xinh đẹp động lòng người, thuần khiết như nước. Còn có Tiểu Vũ xinh đẹp nhất, thân thể mềm mại thon dài, hai mắt trống rỗng, đuôi tóc thật dài buông xuống trước người, nàng lẳng lặng tựa vào vai Đường Tam. Tùy ý để Đường Tam ôm bên hông

đi, dung nhan tuyệt mỹ phối hợp vóc người hoàn mỹ, hơn nữa mất đi linh hồn gây cho người khác có cảm giác nàng ôn nhu mà yếu đuối.

Mỗi người một vẻ nhưng đều là thiếu nữ tuyệt sắc. Nếu như xuất hiện một người cũng có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người, càng huống chi là bốn người cùng xuất hiện, nơi đi qua quay đầu lại xác suất cơ hồ là trăm phần trăm.

Đường Tam cười khổ nói: *"Cứ như vậy làm sao đi được nữa, Trúc Thanh, Vinh Vinh, Hương Hương, các ngươi cùng Tiểu Vũ quay lên xe ngựa đi"*.

Trữ Vinh Vinh cười hì hì nói: *"Để cho bọn họ nhìn là được, thế này có là gì?"*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Mục đích chuyến này của chúng ta chính là Hải Thần đảo, không nên sinh chuyện, mặc dù nơi đây xa xôi nhưng hắn là cũng có phân điện của Võ hồn điện tồn tại, chúng ta đi cần phải giữ bí mật nhất là đối với Võ hồn điện"*.

Sau khi tứ nữ lên xe, quả nhiên tốt hơn nhiều. Ngoại hình của Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp mặc dù trong nam nhân cũng nổi bật. Nhưng nam nhân khó có khả năng có lực hấp dẫn như nữ nhân, Cho nên người xung quanh chú ý đến bọn họ cũng ít đi rất nhiều.

Thương lượng đơn giản một chút, mọi người quyết định ở bên trong Hãn Hải thành hai ngày, một đường vất vả cũng cần tu chỉnh một chút, tiếp theo làm một số chuẩn bị trước khi ra biển.

Bọn họ ở khu phía tây bên trong thành tìm một lữ điếm bình thường nghỉ lại. Trữ Thiên vốn chuẩn bị trở về nhưng bị Đường Tam giữ lại một ngày, một đường vất vả cần phải nghỉ ngơi xả hơi.

Đái Mộc Bạch mãnh liệt yêu cầu cùng Chu Trúc Thanh một gian. Hiển nhiên, hắn đã sớm không nghĩ đến chuyện tốt. Chu Trúc Thanh mặc dù sắc mặt ửng đỏ, nhưng cũng không phản đối. Áo Tư Tạp nhân cơ hội cũng muốn cùng Trữ Vinh Vinh một gian, lại bị Trữ Vinh Vinh đỏ mặt một cước đá ra. Lý do rất đơn giản, nàng muốn bồi Tiểu Vũ ngủ.

Lần này lại xuất hiện vấn đề, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh một gian, Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh một gian, Đường Tam và Áo Tư Tạp một gian đây không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề xuất hiện trên người Mã Hồng Tuấn và Bạch Trầm Hương, dựa theo an bài đã nói. Như vậy chính là hai người bọn họ ở một gian cuối cùng. Đừng nói Bạch Trầm Hương không đồng ý, chính là mập mạp cũng tỏ vẻ phản đối.

Trên đường lúc thương thế của hắn chuyển biến tốt đẹp cũng biết được người hôm đó khâu vết thương là ai, còn làm cho đầu gối của người ta bị thương. Đái Mộc Bạch cẩn thận miêu tả cho hắn tình cảnh khi đó. Bắt đầu từ ngày đó thái độ của Mã Hồng Tuấn đối với Bạch Trầm Hương đã xảy ra chuyển biến. Lúc ban đầu, hắn đối với Bạch Trầm Hương là mặt dày dây dưa, sau lại khi thương tâm khi lãnh đạm không bao lâu là nhiệt tình nhưng trong lòng cũng không ôm hy vọng quá lớn. Nhưng sau khi biết quá trình Bạch Trầm Hương khâu lại vết thương mập mạp đã hoàn toàn thức tỉnh rồi. Hắn thề trước mặt Đái Mộc Bạch, nữ nhân như vậy nếu không thể cưới làm vợ, hắn sống tính là uổng phí. Bởi vậy, từ sau khi thương thế tốt hơn Mã Hồng Tuấn chẳng những khôi phục ân cần như trước kia. Hơn nữa trình độ mặt dày càng tiến thêm một bước, bất luận Bạch Trầm Hương nói hắn béo cũng tốt, sắc quỷ cũng tốt, hắn hoàn toàn coi như không nghe thấy, tựa như một con ruồi to mỗi ngày đều vây quanh bên người Bạch Trầm Hương. Hắn lúc này đã hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng muốn trong hành trình đi Hải Thần đảo đối phó lão bà này.

"Ai, ta là thanh niên tốt đẹp, quên đi, Hương Hương ta không có việc gì, nhẫn nại nhẫn nại đi, ta có thể chịu khổ để ở cùng một phòng với nàng".

Nếu như người không rõ chân tướng, nhìn bộ dáng bi thương cảm thán như vậy của Mã Hồng Tuấn nhất định sẽ tưởng hắn chịu ủy khuất lớn, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái mọi người ai chẳng biết hắn nói là ý gì?

Vẻ mặt của Bạch Trầm Hương cực kỳ đáng yêu, mắt to xinh đẹp trừng lên nhìn Mã Hồng Tuấn: *"Ngươi, ngươi …"* bị hắn làm cho tức giận có chút nói không nên lời.

Áo Tư Tạp tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này, lập tức đi tới bên người Bạch Trầm Hương nói: *"Ta thay ngươi nói, thật không biết xấu hổ, chưa từng*

thấy ai giống mập mạp không biết xấu hổ như vậy. Đúng không".

Bạch Trầm Hương lập tức gật đầu. Oán hận nói: *"Không sai".*

Mã Hồng Tuấn vẫn giả bộ như trước, vẻ mặt ủy khuất nói: *"Ta như thế nào không biết xấu hổ? Chẳng nhẽ ta không phải thanh niên tốt đẹp sao? Nói như thế nào cũng có hơn hai trăm cân thịt chứ, có ta bên ngươi, ngươi có nhiều cảm giác an toàn hơn hẳn đấy! Ngươi nghĩ lại xem, nếu thuê một người lợi hại giống ta làm bảo tiêu vậy tốn bao nhiêu tiền? Ta đây lại là miễn phí, yên tâm đi, nếu ngươi buổi tối làm phiền ta, ta cũng chịu, ai bảo chúng ta quan hệ tốt như vậy chứ, ngươi cứ an tâm can đảm đến làm phiền ta đi".*

Nhìn vẻ mặt cười bỉ ổi của mập mạp, mọi người rốt cuộc nhịn không được nhất thời tiếng cười vang lên.

Bạch Trầm Hương tức giận nhìn mập mạp, trên mặt phẫn nộ biến mất, dưới sự kinh ngạc của mọi người vẫn một bộ dáng vui vẻ mỉm cười đi từng bước hướng Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn cũng bị dọa sợ, hắn yêu nhất bộ dáng xinh đẹp của Bạch Trầm Hương khi tức giận, nhưng vẻ mặt trước mắt hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn chưa khi nào thấy Bạch Trầm Hương cười như vậy với mình! Trong lúc nhất thời thật sự có chút tiếp thụ không nổi, theo tiềm thức lui về phía sau: *"Ngươi, ngươi muốn gì?"*

Bạch Trầm Hương mỉm cười càng thêm mỹ lệ *"Ngươi lùi cái gì? Ta rất đáng sợ sao? Ngươi không phải muốn cùng ta ngủ sao? Như thế nào lại sợ?"*

Mập mạp chớp chớp tiểu nhãn, vội vã ưỡn ngực: *"Ai sợ, đi, Hương Hương, chúng ta trở về phòng đi".*

Hoàn toàn ngoài dự tính của hắn chính là Bạch Trầm Hương lại dứt khoát gật đầu nói: "Được, đi!"

"A?" lần này đến lượt Sử Lai Khắc Thất Quái giật mình. Đừng nói bọn họ còn không nhìn ra Bạch Trầm Hương đối với mập mạp có tình yêu nam nữ, nếu tính thật có cũng sẽ không nhanh như vậy đã …

Mã Hồng Tuấn nuốt xuống một miệng nước miếng. Mặc dù cùng Bạch Trầm Hương ngủ cùng một phòng đối với hắn có sức hấp dẫn tuyệt đối nhưng không biết tại sao, nhìn bộ dáng vẻ mặt tươi cười như vậy của Bạch Trầm Hương sống lưng hắn lại là một trận phát lạnh.

"Hương Hương, ngươi thật sự muốn ngủ cùng ta hả?" Mã Hồng Tuấn dò hỏi.

------oOo------

Chương 384: Hãn Hải Đại Đấu Hồn Tràng: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Lamalex

Biên: A Nèo

Bạch Trầm Hương nhẹ gật đầu: *"Chỉ cần ngươi dám đến, ta có gì không dám?"* Vừa nói, nàng vừa chủ động nép sát vào thân thể Mập Mạp.

Nếu như bình thường, khẳng định Mã Hồng Tuấn sẽ cực kỳ hưng phấn, nhưng khi Bạch Trầm Hương sát vào, hắn lại có cảm giác không đúng liền muốn lui lại, nhưng Bạch Trầm Hương như bóng với hình dán sát trước người hắn. So về thực lực, Bạch Trầm Hương còn xa mới là đối thủ của hắn, nhưng luận về tốc độ, không mấy người ở đây có thể siêu việt hơn nàng.

Thân thể Mã Hồng Tuấn hoàn toàn cứng đờ, hắn cảm nhận rõ ràng, một thanh trủy thủ cực kỳ sắc bén đã đâm vào trong vạt áo, dí sát bắp đùi. Lưỡi dao lạnh lẽo khiến cho đùi hắn co rút, không dám loạn động chút nào.

Bạch Trầm Hương mỉm cười ngước nhìn Mập Mạp, động tác của nàng chỉ mình Mã Hồng Tuấn mới cảm giác được, Sử Lai Khắc Thất Quái hoàn toàn bị thân thể nàng che lấp.Tay trái hung hăng nhéo vào hông Mập Mạp, nàng hạ giọng: *"Còn dám lưu manh đùa giỡn, lão nương một đao thiến ngươi"*.

Mã Hồng Tuấn không thể nào tưởng tượng được sự bạo lực này của Bạch Trầm Hương, ngoại trừ hai chân co rút, lúc này hắn còn dám nói gì?

Nếu là lời địch nhân, hắn có nhiều biện pháp đào thoát, đương nhiên là sử dụng Phượng Hoàng Hỏa Diễm. Nhưng Bạch Trầm Hương không phải địch, sử dụng Phượng Hoàng Hỏa Diễm sẽ thương hại tới nàng. Hơn nữa, hắn cũng không bảo đảm rằng lưỡi dao sắc béo kia sẽ không thuận tiện mang đi đồ vật dưới háng mình.

"Hương Hương, ta sai rồi, ta không dám nữa." Mã Hồng Tuấn muốn khóc. Chuyện gì vậy a! Nhân cơ hội đùa giỡn, lại bị người ta uy hiếp trở lại.

Cảm giác lạnh lẽo biến mất, Bạch Trầm Hương thu tay, vỗ vỗ hai cái vào bụng hắn, ôn nhu: *"Mập Mạp, ngươi không nỡ đánh ta đúng không? Không cam lòng dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm với ta?"*

Mã Hồng Tuấn gật đầu theo bản năng.

Vẫn vẻ mặt ôn nhu, Bạch Trầm Hương tươi cười: *"Như vậy, với tốc độ của ta, muốn cho ngươi một đao cũng không khó. Ngươi nếu cảm thấy có thể nhanh hơn ta, vậy cứ qua phòng"* Nàng đè nén thanh âm trầm thấp, chỉ mình Mập Mạp nghe được. Nói xong, Bạch Trầm Hương xoay người, gọi mọi người về phòng.

Nhìn theo dáng nàng, Mã Hồng Tuấn lúc đỏ lúc trắng, nghiến răng căm hận, nhưng cũng không có biện pháp nào với tiểu cô nương này.

"Thiên ý. Thiên ý a!" Mập Mạp ngửa mặt lên trời thở dài.

Áo Tư Tạp cười bỉ ổi nói: *"Sao ngươi không đuổi theo?"*

Chân vẫn run run, Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Truy cái rắm a! Lão tử không phải lão già thừa trứng."*

Cuối cùng vẫn là lấy thêm một gian phòng. Nghỉ trưa chốc lát, Đường Tam đã kéo Áo Tư Tạp ra ngoài, đến tận sẩm tối mới quay về.

Ăn xong cơm tối, mọi người tụ tập lại một chỗ.

Đái Mộc Bạch có phần ngượng ngùng: *"Ta ngủ trưa có vẻ hơi nhiều"*.

Áo Tư Tạp không chút hảo ý nhìn Chu Trúc Thanh lúc này đang đỏ ửng mặt, cười hắc hắc nói: *"Nhịn nhiều như vậy, đều là nam nhân, có thể lý giải, có thể lý giải"*.

Chu Trúc Thanh tức giận nói: *"Tử Tiểu Áo, ngươi ngậm cái miệng ti tiện lại. Ngươi chờ đấy, về sau đêm tân hôn, ta lôi Vinh Vinh đi tán gẫu cả đêm. Xem ngươi làm thế nào"*.

Áo Tư Tạp bỉ ổi cười, nói: *"Không vấn đề a! Chỉ cần Đái Lão đại không phản đối, ta vui lòng song phi (Ở đây là hai thiếp – A Nèo)."*

Bốn bàn tay trắng như phấn khua lên, Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đồng thanh: *"Song phi cái mặt ngươi"*.

Bạch Trầm Hương thấp giọng hỏi Mập Mạp: *"Ta không rõ. Các ngươi nói về mặt ở đây là có ý gì?"*

Mập Mạp trải qua chuyện lúc trưa, đối với Bạch Trầm Hương sợ hãi hơn vài phần, thành thành thật thật hồi đáp: *"Tương đương với đánh vào mặt ngươi. Dù sao cũng không phải lời gì hay ho."*

Áo Tư Tạp một mặt ngăn cản hai nữ công kích, không quên hướng về Bạch Trầm Hương nói: *"Ngươi sẽ không hiểu đâu. Các thành viên của chúng ta đây giống nhau, ngôn ngữ dùng cũng thành thói quen rồi."*

Bạch Trầm Hương chớp chớp đôi mắt to, nói: *"Ta đây hiện tại có phải hay không đối với ngươi nói, thói quen cái mặt ngươi."*

"Ách……" Áo Tư Tạp ngốc trệ, nhất thời không ngăn cản được, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh gần như ngã tại chỗ, cười khổ: *"Xong rồi, xong rồi. Hương Hương cũng học xấu."*

Trữ Vinh Vinh tức giận: *"Còn không phải do mấy người xấu xa các ngươi chỉ dạy. Hương Hương chính là tự bảo vệ mình".*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Được rồi. Không náo loạn nữa, nói chuyện nghiêm chỉnh thôi".*

Mọi người thôi cười đùa. Yên tĩnh trở lại. Đường Tam nói: *"Ta và Tiểu Áo ra ngoài dạo một vòng. Mua chút đồ chuẩn bị ra biển. thuận tiện thuê thuyền. Chủ thuyền nói cần một ngày để chuẩn bị, do vậy, sáng sớm ngày mốt, chúng ta sẽ ra khơi. Có một việc muốn hỏi mọi người, các ngươi ai biết bơi?"*

Nghe Đường Tam hỏi, cả đám không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau, không nói ra lời.

Đường Tam cũng sửng sốt, cười khổ nói: *"Tất cả đều không ư?"*

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng, nói: *"Sợ là đều không. Chúng ta đều là vịt lên cạn, bất quá, Tiểu Áo có phi hành nấm tràng, việc này không tính là vấn đề."*

Đường Tam lắc đầu, nói: *"Không, đây thực sự là vấn đề. Tiểu Áo phi hành ma cô tràng chỉ có thể làm cho ta phi hành trong cự ly ngắn. Đại hải mênh mông, sao thể tùy tiện bay lượn. Hơn nữa, lão sư đã nói, đại hải tồn tại hồn thú. Chúng ta có thể bay, nhưng không có đất liền đặt chân, gặp phải hồn thú tập kích, làm sao để đối phó? Xem ra, trước khi tiến nhập Hải Thần Đảo, chúng ta trước tiên phải đối mặt với vấn đề bơi lội này."*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Cho dù bây giờ học cũng không kịp rồi a!"*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: *"Ta xem ra tất yếu cần mua một hồn đạo khí thích hợp sử dụng trong biển, ví dụ như loại có thể dung như một con thuyền. Lại thêm phi hành nấm tràng của Tiểu Áo, như vậy là đủ để tự bảo vệ.*

*Đái Mộc Bạch nói: "*Cũng chỉ có thể như thế. Hãn Hải thành này quy mô không nhỏ, hẳn là phải có địa điểm đấu giá, chúng ta đi xem một chút."

Đường Tam nói: "Vậy đi thôi. Chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn."

Nói xong mọi người liền hành động, tại lữ quán hỏi thăm một chút, quả nhiên, bên trong Hãn Hải thành có phòng đấu giá tồn tại. Còn có một nơi Sử Lai Khắc Thất Quái rất tinh tường, đại đấu hồn tràng. Biết được tin tức này, mọi người thương lượng một chút, đem kế hoạch của buổi tối cải biến một ít.

Đại sư từng nói, phương thức chiến đấu của hải hồn sư cực khác biệt hồn sư bình thường. Nếu có điều kiện ở Hãn Hải thành gặp được hải hồn sư, đối với chuyến đi Hải Thần Đảo có ích lợi rất lớn. Bởi vậy, bọn họ quyết định tới xem Hãn Hải thành đại đấu hồn tràng.

Đương nhiên bọn họ không có khả năng tất cả cùng xuất thủ, vậy sẽ dễ dàng khiến mọi người để ý, kinh động đến Võ Hồn Điện. Dẫu sao, sắp xếp hồn hoàn của Đường Tam có thể nói là độc nhất vô nhị trong hồn sư giới hiện tại. Cho dù có xuất thủ, cũng phải có sự che dấu. Mà phòng đấu gia và đại đấu hồn tràng là cùng một nhà, vừa quan sát năng lực của hải hồn sư vừa thuận tiện mua luôn các hồn đạo khí cần thiết.

Trong mắt của Sử Lai Khắc Thất Quái, quy mô của Hãn Hải đại đấu hồn tràng xem như ở mức trung bình, nhưng luận về độ náo nhiệt cũng không kém gì những tòa đấu hồn tràng họ đã gặp. Còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu trận đấu, dân chúng đã đông nườm nượp. Ở một nơi cực cao, bọn Đường Tam lúc này mới tiến vào gian phòng khách quý vừa thuê chung có giá khá cao.

Vừa ngồi vào chỗ, mọi người lập tức bị hấp dẫn bởi tình cảnh của Hãn Hải đấu hồn tràng.

"Quả nhiên bất đồng a!" *qua thông qua tấm kính pha lê ngăn gian phòng ra đấu hồn tràng, Đường Tam không khỏi có chút giật mình.*

Nơi bọn họ lựa chọn phòng khách quý tại sàn đấu hai đối hai. Sở dĩ vậy là tại thời điểm mua vé, cũng chỉ còn nơi này. Mà ở đấu hồn tràng này, không có lôi đài giống như nơi khác, thay vào đó một cái ao thật lớn.

Đường kính ao khoảng trăm mét. Nước ao màu lam tựa như một khối ngọc

bích lớn không một gợn sóng. Trong trường đấu đã đầy người xem, tuy rằng bao phòng cách âm rất tốt nhưng chỉ cần nhìn động tĩnh của khán giả cũng có thể cảm nhận được không khí phấn khích cuồng nhiệt.

*Chu Trúc Thanh cầm thẻ giới thiệu, đọc: "*Đấu hồn trì hình tròn, đường kính một trăm lẻ tám thước, sâu mười thước. Hồn sư tham chiến rời khỏi phạm vi không gian của đấu hồn trì bị xử thua. Chủ động nhận thua hoặc mất đi năng lực chiến đấu bị xử thua.

Đường Tam hướng về Mã Hồng Tuấn nói: *"Mập Mạp, ngươi cùng Hương Hương đi xuống báo danh, tham gia trận đấu hai đối hai, nhớ rõ phải đeo mặt nạ. "*Không thành vấn đề*" Mập Mạp vô cùng hưng phấn, hướng ngón cái về phía Đường Tam, vẻ mặt phấn khích. Làm sao hắn có thể bỏ qua cơ hội thể hiện trước mặt Bạch Trầm Hương.*

Bạch Trầm Hương có chút nghi hoặc nhìn về phía Đường Tam, thấy Đường Tam hướng về phía nàng gật đầu, cũng không nói thêm gì, bước theo Mã Hồng Tuấn.

*Trữ Vinh Vinh nhịn không được hỏi: "*Tam ca, ngươi sao để Mập Mạp đi? Gia hỏa này điệu bộ thật khoe khoang…*"*

*Đường Tam đã định liệu trước, mỉm cười nói: "*Cứ để hắn khoe khoang, Mập Mạp năm mươi chín cấp, Hương Hương hơn bốn mươi cấp, tự nhiên là tham gia trận đấu hai đối hai năm mươi cấp. Lấy thực lực của Mập Mạp, ở năm mươi cấp tuyệt đối là nổi bật. Trầm Hương tuy chỉ có tác dụng quấy rối, nhưng Mập Mạp hắn là có thể một mình ứng phó. Quan trọng hơn, bọn họ đều có thể phi hành, sẽ không vì chiến trường là ao nước mà thua thiệt quá nhiều. Thông qua thực chiến, hắn sẽ nói cho chúng ta biết cảm giác khi đối mặt với hải hồn sư. Hiệu quả thu được sẽ rất tốt. Đồng thời, Sử Lai Khắc Thất Quái chỉ xuất hiện một người, sẽ không bị người ta để ý. Kết hợp với Hương Hương không phải trong thất quái bọn ta, Võ Hồn Điện sẽ không nghĩ chúng ta đến Hãn Hải thành.*"

*Nghe xong Đường Tam giải thích, Trữ Vinh Vinh bật cười, "*Tam ca, tâm tư của ngươi vẫn rất kín đáo.*"*

*Đường Tam cười nói: "*Vinh Vinh, ta có thể lý giải là ngươi đang khen ta sao?*"*

*Trữ Vinh Vinh cười hi hi, nói: "*Đương nhiên, Tam ca là nhất.*" Áo Tư Tạp bên cạnh có phần ghen tức nói: "*Tiểu Tam, không được như vậy. Không được thu hút Vinh Vinh của ta.*"*

*Đường Tam cười ha ha, "*Thu hút cái mặt ngươi. Như thế là ngươi không tin Vinh Vinh a!*"*

*Áo Tư Tạp bi phẫn nói: "*Vẻ mặt dậy người cua rngươi thật là ghê tởm mà!*"*

Thời gian báo danh qua rất nhanh, sau đó là nghi thức rút thăm. Trừ phi là trường hợp đặc biệt an bài, bình thường đều thông qua rút thăm để quyết định đối thủ. Bất ngờ là Mã Hồng Tuấn cùng Bạch Trầm Hương lại là tổ thứ nhất ra sàn đấu.

*Thanh âm người chủ trì truyền qua một con đường đặc thù vào trong phòng khách quý, "*Đấu hồn hai đối hai, trận thứ nhất. Phượng Hương tổ đấu với Hải Phách huynh đệ. Các vị, chúng ta giới thiệu hai bên. Tất cả mọi người đều biết, Hải Phách huynh đệ đã đạt thành tích bốn trận thắng liên tiếp, chỉ cần thêm một trận thắng nữa, là có thể đạt được tích phân (điểm) thưởng của năm trận thắng liên tiếp. Là cường giả cấp bậc hồn vương, họ sẽ lập tức thăng lên cấp kim đấu hồn. Có thể tưởng tượng tầm quan trọng của tích phân (điểm) thắng liên tiếp đối với họ. Bởi vậy, trận đấu này, Hải Phách huynh đệ đều năm mươi tám cấp nhất định sẽ xuất toàn lực ứng phó.*"*

Chúng ta hãy xem đối thủ của bọn họ, Phượng Hương tổ. Một người tên Phượng, một người tên Hương. Đây là lần đầu tiên họ tham gia Hãn Hải đại đấu hồn tràng của chúng ta. Phượng năm mươi chín cấp hồn sư, Hương mới bốn mươi lăm cấp. Thành thật mà nói, ta có chút không xem trọng tổ đội mới này, trước mặt Hải Phách huynh đệ cường đại, muốn thắng lợi, họ cần phải nỗ lực. Được rồi. Không nói nhiều. Đấu hồn hai đối hai trận đầu, mời song phương nhập tràng."

Thanh âm mạnh mẽ của chủ trì kích thích người xem đứng lên. Tại các trận đấu của đấu hồn tràng, hai đấu hai cũng hấp dẫn người xem như một đối một

hay quần chiến. Hôm nay đã không còn chỗ trống. Đại đa số là đến xem Hải Phách huynh đệ chiến đấu.

Rõ ràng tổ rút thăm đã có ý đưa Hải Phách huynh đệ xuất tràng đầu tiên, còn về phần Phượng Hương tổ, chân chính được lựa chọn thông qua rút thăm. Đương nhiên, tham gia hai đối hai của hồn sư năm mươi cấp thì tổng cộng chỉ có hai đội mà thôi. Vì dù sao hồn sư cấp cao rất ít xuất hiện tại đại đấu hồn tràng, huống chi là nơi xa xôi như Hãn Hải thành.

Bên trái phòng khách quý, hai thân ảnh, một khổng lồ một xinh xắn, xuất hiện tại thông đạo. Trên mặt hai người đều đeo mặt nạ do đấu hồn trường chế tạo. Nhìn bọn họ xuất tràng, mọi người trong phòng khách quý không khỏi nở nụ cười. Chỉ cần nhìn thân hình, bọn họ cũng nhận ra đó là Mã Hồng Tuấn cùng Bạch Trầm Hương

"Lại còn Phượng Hương tổ. Mập Mạp tự dát vàng lên mặt a! Hắn phượng, nhưng là câu lan phượng hoàng." Áo Tư Tạp cười nói.

Trữ Vinh Vinh đánh một cái vào tay hắn. *"Ngươi nói cũng phải chú ý. Nhất là trước mặt Hương Hương, cũng đừng đem chuyện trước kia của Mập Mạp ra nói. Bằng không, Mập Mạp sẽ liều mạng với ngươi. Áo Tư Tạp cười nói: "*Yên tâm đi, chỉ cần hắn không lỡ miệng, chúng ta sẽ không vạch trần hắn. Tuy rằng mỗi ngày ta đều làm *"tổn thương"* hắn, nhưng hắn là huynh đệ của ta.*" Đơn giản một lời hắn là huynh đệ, cũng giải thích đầy đủ tình cảm của Sử Lai Khắc Thất Quái.*

Mã Hồng Tuấn sải bước, duỗi thân khai tay, hướng tới mọi người xung quanh vẫy chào. Là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, có đại tràng nào mà hắn chưa thấy qua, người xem tuy đông nhưng cũng không tính là gì. Mập Mạp thần thái tự nhiên, tự tin mười phần.

Bạch Trầm Hương không lạnh được như vậy, tiểu cô nương có chút khẩn trương. theo sát phía sau Mã Hồng Tuấn. Người xem hò reo đinh tai nhức óc, kêu gào ầm ĩ khiến đầu óc nàng trống rỗng, hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Nàng nhớ rõ, ở khu vực chuẩn bị, nghe nói đối thủ của họ là Hải Phách huynh đệ, các nhóm hồn sư đều toát ra vẻ thương hại. Hiển nhiên, đối thủ thập phần cường đại. Đây lại là lần đầu nàng tham gia đấu hồn, đã gặp phải

đối thủ cường đại, nàng có thể nào không khẩn trương?

*Mã Hồng Tuấn tiêu sái tiến sát bờ ao mới ngừng lại, Bạch Trầm Hương vì khẩn trương, suýt nữa va vào người hắn, Mã Hồng Tuấn xoay người, tự nhiên kéo tay nàng lại bên mình, thấp giọng nói: "*Đừng sợ, hết thảy đã có ta.*"*

Nếu là bình thường, Bạch Trầm Hương khẳng định sẽ lập tức giãy tay ra, nhưng trong hoàn cảnh trước mắt, bị Mã Hồng Tuấn nắm tay, sự khẩn trương, kinh hoảng trong lòng nàng giảm đi rất nhiều. Vô thức để hắn nắm lấy.

Đúng lúc này, tiếng hoan hô lớn hơn nữa chợt vang lên, âm vang một trận, bên bờ ao đối diện, đi ra hai người.

Đó là hai trung niên nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, bọn họ không mang mặt nạ, tướng mạo hai người giống nhau như đúc, vóc dáng khôi ngô, ở cổ bên phải có hình xăm con cá màu lam.

*Nhìn hai người kia xuất tràng, tại phòng khách quý, Đường Tam không khỏi nhíu mày, "*Mập Mạp e rằng gặp phải đối thủ. Hai gã hồn sư này, sợ rằng rất khó đối phó a!*"*

*Đái Mộc Bạch tựa người vào tràng kỷ mềm mại, ăn hoa quả Chu Trúc Thanh đưa đến, nói: "*Không thể nào. Thực lực và võ hồn của Mạp Mạp, có thể một đấu với hai hồn sư đồng cấp. Đừng quên, hắn còn có hồn cốt tăng phúc, uy lực của Phượng hoàng võ hồn cũng rất khả quan.

Đường Tam nói: *"Gặp tình huống bình thường, Mập Mạp đối phó với hai gã hồn sư ngang cấp không có vấn đề. Nhưng hoàn cảnh chiến đấu nơi này lại khác, chiến đấu trong ao nước, đối thủ khẳng định là hải hồn sư, tự nhiên chiếm tiện nghi. Hơn nữa, Hải Phách huynh đệ là anh em sinh đôi, phối hợp nhất định cực kỳ ăn ý, lão sư từng nói, song sinh là có được kỹ năng như ngươi và Chu Trúc Thanh dễ dàng nhất."*

Nghe Đường Tam nói vậy, Đái Mộc Bạch không nhịn được ngồi thẳng lên, trong mắt vài phần ngưng trọng, *"Ngươi nói…"*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Hy vọng Mập Mạp không bị tổn hại quá lớn."*

Mã Hồng Tuấn tự nhiên không nghe được Đường Tam phân tích, lúc này hắn đang tự tin mười phần. Một lòng muốn thể hiện trước mặt người yêu. Căn bản không xem hai đối thủ vào trong mắt. Nâng tay phải chỉ đối phương, xoay tay, ngón trỏ chỉ đối phương ngoéo một cái, động tác cực kỳ khiêu khích.

Động tác của hắn nhất thời khiến người xem toàn trường sôi trào vùng dậy, nhất thời, tiếng chửi rủa vang lên, hiển nhiên mắng Mập Mạp không biết tự lượng sức mình.

Hải Phách huynh đệ cũng không vì sự khiêu khích của Mã Hồng Tuấn mà phản ứng, ánh mắt vốn bình tĩnh bỗng lạnh như băng. Hai huynh đệ này, ca ca tên là Hải Bạch, đệ đệ là Hải Quỷ,

Chủ trì thanh âm kinh hãi nói: *"A, chúng ta vừa nhìn thấy gì đây, Phượng Hương tổ khiêu khích Hải Phách huynh đệ. Xem ra, ta thực sự muốn cầu nguyện cho họ. Hai bên có thể phóng thích võ hồn, đếm ngược từ năm. Năm, bốn, ba, hai, một… đấu hồn bắt đầu."*

Đồng thời với tiếng đếm của người chủ trì, song phương đều phóng xuất võ hồn. Mã Hồng Tuấn nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Trầm Hương, hiểu ý, nàng phóng xuất tiêm vĩ vũ yến võ hồn, hai hoàng hai tử hồn hoàn bay lên, cơ hồ trong nháy mắt công phu, đã phi thăng lên khoảng không trên mặt ao. Sau lưng nàng, một đôi cánh đập nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh, khiến thần sắc đối phương trở nên nghiêm nghị. Lúc này, Mã Hồng Tuấn cũng phóng xuất phượng hoàng võ hồn. Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy bay lên, kim hồng sắc quang mang bao phủ thân thể, hơi thở nóng rực, ánh sáng chói mắt. Nhất thời khiến người xem tĩnh lặng.

Thế nhưng, khán giả cũng chỉ là im lặng trong nháy mắt. Sau một khắc, khán phòng tiếng cười vang động như sóng vỗ. Tham gia Hãn Hải đại đấu hồn tràng mà là hỏa thuộc tính võ hồn? Đây không phải tự tìm tử lộ sao?

Hải Phách huynh đệ phía đối diện cũng đồng thời phóng xuất võ hồn, họ tự

nhiên không giống khán giả không biết gì, trên người Mã Hồng Tuấn, lưỡng hoàng, lưỡng tử, nhất hắc, năm hồn hoàn phối xứng tốt nhất vừa xuất, bọn họ nhất thời hiểu, đối thủ hôm nay tuyệt không bình thường

Màu sắc hồn hoàn của hai huynh đệ giống nhau, đều lưỡng hoàng, tam tử, coi như phối trí hồn hoàn không tệ. Võ hồn bọn họ cũng giống nhau như đúc, tại thời điểm phóng thích võ hồn, thân thể hai người đều phủ một tầng sáng lam sắc như gợn nước, ngay sau đó, hình săm trên cổ họ sống dậy, biến thành một cái mang thật lớn. Thân thể phình to, hai chân khép lại, hình thành một cái đuôi cự đại. Da chuyển màu ngăm đen. Hai huynh đệ đồng thời nhảy lên, phù phù một tiếng, đúng vậy, chỉ có một tiếng, cùng xuyên vào trong đấu hồn trì cự đại, không có nửa điểm bọt nước bắn lên.

Tối kỳ dị là, sau khi bọn họ lặn vào, mặt nước đấu hồn trì lại bình thường như trước.

Mã Hồng Tuấn khi hai người nhảy vào nước ao cũng đồng thời bay lên không. Đấu hồn ở đây phải ở trong phạm vi đấu hồn trì. Tại thời điểm bay lên, đệ tam hồn hoàn chợt sáng, cánh phượng hoàng thật lớn khai triển, giữ cho thân thể hắn phiêu phù trên mặt ao.

Phải biết rằng, theo hồn lực đề thăng, đôi cánh phượng hoàng của Mập Mạp cũng biến đổi, so với trước kia càng thêm rực rỡ, mỗi cánh dài tới ba thước, tuy do hỏa diễm ngưng tụ, nhưng trên cánh không chỉ có hỏa diễm, còn có một mảnh lông chim đỏ sậm. Hỏa diễm thực thể hóa.

Bất luận lúc trước Mập Mạp biểu hiện thế nào, ít nhất hắn hiện võ hồn cực kỳ rực rỡ, khán giả lập tức nổi lên sự hứng thú. Hai phi hành hồn sư đấu hai hải hồn sư. Kết quả ai thắng? Không, phải nói là hai gã phi hành hồn sư có thể mang đến cho Hải Phách huynh đệ bao nhiêu phiền toái? Cho đến bây giờ, cũng không có ai cho rằng Mã Hồng Tuấn và Bạch Trầm Hương giành thắng lợi ở trận này.

Mã Hồng Tuấn vừa bay lên trên, tựa hồ có chút cấp bách bắt đầu phát động công kích, dưới tác dụng của cánh phượng, phiêu phù giữa không trung, hắn hít thật sâu, ngay sau đó kim hồng sắc hỏa diễm nồng đậm trong miệng phụt ra, mục tiêu là mặt nước dưới chân.

Một cảnh làm người khác giật mình, chỉ nghe phốc một tiếng, mặt ao vốn yên bình đã không còn được bảo trì. Một luồng hơi nước thật lớn bốc lên, Phượng Hoàng Hỏa Diễm tiến nhập thẳng vào trong nước.

Khán giả trợn mắt há hốc mồm, ngọn lửa tiến nhập mặt nước không hề bị dập tắt, tại mặt nước ao trong xanh phẳng lặng, xuất hiện một cột lửa, liên miên không ngớt, đại lượng thủy khí bám quanh bốc hơi ngùn ngùn.

Tại phòng khách quý, Đái Mộc Bạch đứng lên, giật mình nói: *"Tử Mập Mạp này muốn làm gì?"*

Đường Tam nhíu mày, nhưng rất nhanh giãn ra, khóe miệng hiện ra nụ cười thản nhiên, *"Thông minh."*

Một lượng lớn thủy khí bay lên. Nhưng khi tiếp cận thân thể Mã Hồng Tuấn, tức khắc tiêu thất, phượng hoàng hỏa tuyến của Mập Mạp vẫn bảo trì dưới nước, không tăng cường, không giảm bớt.

Thanh âm người chủ trì kinh hô, *"Oa, vị hỏa hệ hồn sư đang làm gì? Trời ạ, hỏa diễm của hắn không sợ nước? Chẳng lẽ hắn muốn nước trong ao bốc hơi hết?"*

Hành động quái dị của Mập Mạp đương nhiên khiến Hải Phách huynh đệ chú ý. Đang ở dưới nước, họ cảm thụ rất rõ ràng. Bọn hắn cũng biết chỉ dựa vào hồn kỹ Phượng Hoàng hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn mà làm bốc hơi hết nước ao là không có khả năng. Phải biết, đường kính ao hơn một trăm thước, sâu mười thước, lượng nước là bao nhiêu a! Vì duy trì đấu hồn trì này, Hãn Hải đại đấu hồn tràng phải hao phí rất nhiều nhân lực, vật lực mới hoàn thành.

Tuy thế, bọn họ đồng thời phát hiện, sau khi phượng hoàng hỏa diễm rót vào, làn nước mát mẻ ban đầu phát sinh biến hóa, nhiệt độ thong thả tăng lên. Tốc độ tuy rất chậm nhưng thân là hải hồn sư, với biến hóa đó bọn họ cực kỳ mẫn cảm.

Hai huynh đệ không khỏi giật mình. Hỏa diễm này đến tột cùng là gì. Có thể làm nước ao ấm lên, bản thân nó có nhiệt độ khủng bố đến mức nào? Không

thể chờ đợi thêm.

Hải Bạch, Hải Quỷ hai huynh đệ cơ hồ đồng thời hướng tới Mã Hồng Tuấn phát động công kích. Hai luồng nước tiến đến hai bên sườn Mã Hồng Tuấn, hóa thành hai thủy long cự đại, đồng thời đánh vào người hắn.

Mã Hồng Tuấn hừ lạnh một tiếng, *"Chút tài mọn."* Hắn chính là đang chờ đối phương công kích.

Cố ý sử dụng phượng dực thiên tường tăng phúc cho phượng hoàng hỏa tuyến làm tăng nhiệt độ nước, kỳ thật, hồn lực của hắn tiêu hao rất lớn, cũng không có khả năng làm cho nhiệt độ nước tăng đến mức khủng bố. Nước ao nhiều như vậy, sao có thể dễ dàng đun sôi. Điều hắn muốn là nhử cho hai gã hải hồn sư phát động công kích. Phượng dực thiên tường làm hồn lực tiêu hao rất nhiều, hơn nữa còn phải bảo trì trạng thái phi hành, nếu không thể tốc chiến tốc thắng tất sẽ chiến bại. Đối thủ kinh hoàng phát động công kích, cơ hội thắng lợi đã tới.

Hai cánh phượng to lớn chợt thu lại, rồi mạnh mẽ đánh ra, nghênh đón hai thủy long, nhất thời, giữa không trung bạo khởi hai luồng hơi nước bốc lên. Thủy long va chạm với phượng hoàng hỏa diễm trực tiếp hóa hơi. Phượng hoàng hỏa diễm vẫn rót vào đáy ao, tựa như chiếc roi quất tới Hải Bạch.

Thuộc tính của phượng hoàng hỏa diễm thật sự khủng bố, những nơi nó đi qua, nước ao cuồn cuộn sôi trào, tuy chỉ một phần rất nhỏ của đấu hồn trì, nhưng tạo nên hơi nước khói trắng cực kỳ khí thế.

Phượng hoàng hỏa tuyến chưa đến, Hải Bạch đã cảm giác được nước ao chung quanh chợt biến nhiệt, liền vung đuôi, tránh ra xa. Tốc độ của hắn dưới nước như một mũi tên khiến Mã Hồng Tuấn kinh hãi. Phượng hoàng hỏa tuyến nhất thời mất đi mục tiêu công kích.

Hải Quỷ nhanh chóng đến bên huynh trưởng, tâm ý tương thông, đệ tam hồn của hai người đồng thời sáng lên.

Nước ao quanh thân thể bọn họ lóng lánh tử quang, trong phút chốc, mặt nước đấu hồn trì tức thì nổi lên sóng gió kịch liệt.

Võ hồn của Hải Phách huynh đệ là hải báo, đệ tam hồn kỹ có tên Kinh Đào Hãi Lãng. Là hải hồn sư, năng lực chiến đấu trên đất bằng tuy kém, nhưng ở dưới nước thì tương đối kinh khủng.

Dưới tác dụng của hồn kỹ, cả đấu hồn trì cuồn cuộn không ngừng, tầng tầng sóng nước dâng cao, chỉ trong chốc lát công phu, độ cao đã lên gần mười thước, đánh tới Mã Hồng Tuấn. Đáng sợ hơn, lớp sóng sau cao hơn lớp trước. Sóng nước cũng mang theo tử quang nhàn nhạt.

Mã Hồng Tuấn hoàn toàn có thể phi hành lên cao, né tránh sóng nước. Hắn cũng nhận ra, dưới tác dụng của hồn kỹ, sóng nước này tuyệt không bình thường. Nhưng trước mặt Bạch Trầm Hương, Mập Mạp cố ý khoe khoang, tự nhiên không tránh né như vậy.

Hai cánh phượng hoàng triển khai, từ miệng Mập Mạp phát ra tiếng hót lảnh lót, chỉ thấy thân hình hắn mở ra, áp sát mặt nước, đón nhận cơn sóng to lớn vọt tới. Đồng thời phóng thích đệ nhị hồn kỹ Dục Hỏa Phượng Hoàng.

Chiều rộng hai cánh phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn đạt tới bảy thước. Song phương trực tiếp lấy cứng chọi cứng.

Xích----, thanh âm chói tai truyền khắp toàn tràng. Khán giả dường như ngừng thở, hai mắt trợn to, nhìn chăm chú tình cảnh trong sân. Cuối cùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm bị kỹ năng sóng tiếp sóng Kinh Đào Hãi Lãng dập tắt, hay hắn có thể nhờ vào Phượng Hoàng Hỏa Diễm mạnh mẽ phá vây mà ra? Hành động trực tiếp va chạm của Mập Mạp khiến trong lòng khán giả hiện lên dấu hỏi chấm rất lớn.

Trong phòng khách quý, ba người Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cơ hồ trăm miệng một lời: *"Ngu ngốc."*

Cuối cùng, kết cục xuất hiện. Hỏa diễm kim hồng sắc dâng trào, sóng nước chung quy vô phương che dấu ngọn lửa của phượng hoàng. Tuy rằng cơ thể Mã Hồng Tuấn to béo, nhưng ẩn thấp thoáng dưới Phượng Hoàng Hỏa Diễm, lúc này hắn có được khí thế quân lâm thiên hạ.

Kinh đào hãi lãng yên lặng, Hải Phách huynh đệ trong nước run rẩy, Mã Hồng Tuấn xuyên qua sóng nước, nhiệt độ nước quanh thân thể bọn hắn cấp tốc tăng lên, hơn nữa cơ thể bọn họ đều rót vào một lượng nhiệt độ lớn, cả người khó chịu không nói nên lời.

Hai đối một, một hồn sư khác trên cao còn chưa ra tay, đã chịu thiệt thòi lớn như vậy. Chưa bao giờ Hải Phách huynh đệ gặp phải tình cảnh như thế này khi đối kháng với hồn sư ngang cấp bậc

Hai huynh đệ liếc nhau, đều thấy nội tâm phẫn nộ. Đệ ngũ hồn hoàn trên người sáng lên.

Giữa không trung, Mập Mạp mang theo huyễn lệ vĩ diễm cũng âm thầm kêu khổ. Lúc trước va chạm mặc dù hắn thắng, nhưng cũng không hơn gì.

Kinh Đào Hãi Lãng cường đại đánh vào khiến khí huyết hắn như nổ tung. Dù sao cũng là hai gã hồn sư ngang cấp phát động hồn kỹ. Phẩm chất võ hồn của Phượng Hoàng Hỏa Diễm vượt xa đối thủ, nhưng đồng thời bị hai người công kích cũng chịu không nổi. Phượng Hoàng Hỏa Diễm tuy vào nước bất diệt, nhưng thủy hỏa tương khắc là không đổi. Mập Mạp lại cố ý đùa giỡn, hai cánh hoàn toàn triển khai, nhận lấy toàn bộ trùng kích của sóng nước đánh vào, tiêu hao hồn lực có thể tưởng tượng. Đây cũng là nguyên nhân ba người trong phòng khách quý mắng hắn ngu ngốc.

Thực lực Mập Mạp hiện tại hoàn toàn không thể thích ứng chiến đấu trên không, Phượng Dực Thiên Tường làm hồn lực tiêu hao lớn, hắn còn tiến thêm một bước sẽ hại chính mình. Nhìn qua bề ngoài là chiếm ưu thế, kỳ thật hắn hiện tại đã lâm vào hoàn cảnh xấu. Khi mà hồn lực tiêu hao đến một mức nhất định, không cần phải rơi xuống ao, chỉ cần hồn lực không đủ duy trì sự linh động của hai cánh phượng hoàng, trận đấu hồn này liền kết thúc.

Hiển nhiên Hải Phách huynh đệ không có ý để cho Mã Hồng Tuấn tạm nghỉ, tuy trong cơ thể bị hỏa kình xâm nhập, nhưng lúc này chúng tựa hồ tự tiêu tán, đệ ngũ hồn hoàn cực mạnh của hai người đã hoàn toàn lóe sáng, trên mặt nước đấu hồn trì, sóng gió nổi lên kịch liệt, kèm theo quang mang tử sắc bao phủ, từng đạo thủy tiễn hóa thành màu tím phóng lên trời

------oOo------

Chương 385: Không nên sùng bái ca, ca chỉ là một truyền thuyết: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Grosbebe

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Hải Báo hồn sư Hải Phách huynh đệ phóng thích đệ ngũ hồn kỹ ma hồn tiễn vũ.

Đệ ngũ hồn kỹ này của họ là nhờ liệp sát một loại ngư hồn thú đặc thù sinh sống trong đại hải. Loại hồn thú này thường sinh sống ven biển, chúng không ăn các loại sinh vật biển khác mà chỉ chuyên môn săn bắt các loài chim ven biển. Vì sở hữu loại vũ hồn này, hai huynh đệ Hải Phách có thể nói là lao tâm khổ tứ, thậm chí liều cả mạng sống mới thu được hồn hoàn vạn năm. Mà thiên địch của loại hải hồn sư này chính là hồn sư trên không trung.

Ma hồn tiễn vũ bộc phát, mỗi một mũi tên nước có chiều dài khoảng một thước, hình dáng như các tua đồng tâm, mà trung tâm của nó chỉ to khoảng bằng cánh tay người, tốc độ như xé gió bay đi, tạo nên thứ âm thanh bén nhọn rợn người. Vô số thủy tiễn bắn lên không trung nhắm thẳng Mã Hồng Tuấn mà đi.

Bên trong phòng khách quý, đám người Đường Tam đều đứng cả dậy. Đường Tam nhíu mày, *"Chỉ sợ mập mạp phải thua mất"*. Xét tình trạng hồn lực tiêu hao cùng với các phương diện khác, tình huống của mập mạp lúc này rất không hay, nhất là đối thủ hắn ở thời điểm bay lên cũng đã bắt đầu phát động hồn kỹ. Lúc này hành động của hắn hơi chậm, nên có muốn vận dụng hồn kỹ thì đã có chút không kịp rồi. Đương nhiên, nếu lúc này cùng hắn phối hợp là Sử Lai Khắc thất quái thì kết quả đã khác. Đáng tiếc là, mẫn hệ đến tinh khiết như Bạch Trầm Hương rất khó giúp được hắn.

Bạch sắc thân ảnh ở không trung bị một chuỗi tàn ảnh rất nhỏ bám theo. Chỉ thấy bạch trầm hương thân hình xoay ngược, sau lưng hai cánh ép lại bên người, chỉ hơi mở một chút, mang theo tốc độ không gì sánh kịp hướng cái ao phía dưới lao xuống.

"Hương Hương muốn làm gì?" Đái Mộc Bạch kinh hãi nói. Mọi người cũng không cầm được đều khẩn trương đứng lên. Bọn họ biết rõ tình thế của Bạch Trầm Hương. Ma hồn tiễn vũ kia chỉ cần một đạo bắn lên người nàng cũng đủ khiến nàng bị thương nặng.

Nhưng trên không trung Bạch Trầm Hương đã bày ra cho họ xem toàn bộ năng lực của mình. Trên người đệ tam hồn hoàn lóe sáng. Thân thể linh hoạt khẽ động trên không trung cấp tốc hướng xuống phía, chui ngay vào giữa trận mưa tên, xuyên qua khe hở, lao thẳng tới mặt nước.

Mã Hồng Tuấn nhìn cảnh Bạch Trầm Hương lao mình bay xuống mà hoảng sợ, tim muốn rớt ra ngoài. Nhưng đối mặt với đại lượng ma hồn tiễn vũ như vậy không cho phép hắn nghĩ nhiều. Hai cánh Phượng hoàng triển khai, phối hợp Dục Hỏa phượng hoàng song trọng tăng phúc, đối mặt với công kích của đối thủ. Đồng thời, hắn bắt đầu không tiếc hao phí hồn lực đích chuẩn bị sử dụng đệ ngũ hồn kỹ của mình, phượng hoàng lưu tinh vũ.

Bạch Trầm Hương lẩn tránh công kích trên không trung động tác cực kỳ đẹp, tựa như cơn lốc không ngừng xoay quanh một trục mầu trắng, không ngừng hất bay từng đạo ma hồn tiễn vũ. Bất luận công kích này mạnh cỡ nào, nếu không tiếp xúc được thân thể Bạch Trầm Hương thì cũng không tác dụng. Cơ hồ trong nháy mắt công phu, Bạch trầm hương cũng đã mau chóng tiếp cận mặt nước. Sử Lai Khắc thất quái biết rõ Bạch Trầm Hương không hề có lực công kích, nhưng huynh đệ Hải Phách lại không biết điều đó. Thực lực của Mã Hồng Tuấn đã làm cho hai huynh đệ này giật mình, tuy rằng bạch trầm hương chỉ có bốn hồn hoàn, nhưng lại là tổ hợp hồn hoàn tối hoàn mỹ. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ đây là lần đầu tiên nàng ra tay, hơn nữa xem bộ dáng của nàng có thế như lôi đình vạn quân.

Hai huynh đệ giật mình lập tức liền có phản ứng. Ma hồn tiễn vũ đang cấp tốc bắn về phía Mã Hồng Tuấn liền nhanh chóng co rút phạm vi công kích lại. Tập trung vào vị trí Bạch Trầm Hương hạ xuống. Ý đồ ngắm bắn nàng

trước khi nàng tới được mặt nước.

Nhưng tốc độ công kích của bọn họ cùng với tốc độ hành động của Bạch Trầm Hương vẫn có một sự chênh lệch nhất định. Huống chi Bạch Trầm Hương căn bản là không nghĩ tới chuyện công kích. Mắt thấy mình sắp tới mặt nước, nàng khinh thân mềm mại vừa xoay chuyển, sau lưng hai cánh chợt bung, thân thể đang hướng xuống phía dưới chợt biến chuyển, ngay khi cách mặt nước không đến ba thước thì quay đầu, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp phóng thẳng lên tận trời.

Đột ngột thay đổi phương hướng khiến cho sức gió để lại trên mặt nước một đường sóng gợn thật lớn, mà ma hồn tiễn vũ hướng nàng côn kích tất thảy cũng tự nhiên rơi vào khoảng không.

Mã Hồng Tuấn dựa vào thân thể ngạnh kháng ma hồn tiễn vũ công kích vốn áp lực thật lớn. Nhưng Bạch Trầm Hương một tiến một lui lại thu hút phần lớn sự chú ý của Hải Phách huynh đệ, làm cho công kích lên người hắn giảm rất nhiều. Hắn bằng vào Phượng Dực Thiên Tường cùng Dục Hỏa Phượng Hoàng lao thẳng xuống bên dưới. Cũng đúng lúc đó đệ ngũ hồn kỹ của hắn, Phượng Hoàng lưu tinh vũ cũng hoàn thành.

Sí nhiệt hỏa diễm nồng đậm ở giữa không trung ngưng kết, hóa thành một đám hỏa vân lớn. Mà Mã Hồng Tuấn chính là hạch tâm của phiên hỏa vân này. Hải phách huynh đệ hai người bức lui Bạch Trầm Hương, nhưng hồn kỹ ma hồn tiễn vũ đã bị tiêu hao không kém. Cũng liền lúc đó ở phía sau, bọn họ cảm nhận được không trung xuất hiện áp lực cực lớn.

Nhìn thấy Mã Hồng Tuấn trên người thấp thoáng hắc quang của đệ ngũ hồn hoàn, huynh đệ hai người trong lòng đồng thời trầm xuống. Vạn năm hồn kỹ cùng ngàn năm hồn kỹ chênh lệch như thế nào chẳng lẽ bọn họ không biết. Huynh đệ hai người trong mắt toát ra một tia dứt khoát, bốn tay cùng nắm, trên người đệ ngũ hồn hoàn lại sáng lên.

Phượng Hoàng Hỏa Diễm Lưu Tinh bắt đầu xuất hiện. Mỗi một khỏa lưu tinh đều có kích thước lớn nhỏ khác nhau, mang theo vĩ diễm huyễn lệ, thẳng đến giữa ao mà ném tới.

Cùng lúc đó, Hải Phách huynh đệ lại thể hiện ưu thế trong nước của mình. Bằng vào nước ở đấu hồn trì, đệ ngũ hồn kỹ của hai người kia tiêu hao sẽ ít hơn nhiều so với mã hồng tuấn, nên hiện tại họ lại phát động công kích, Ma hồn tiễn vũ một lần nữa bay lên không.

Nhưng lúc này cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Mã Hồng Tuấn không bao giờ bị động chịu đánh lần nữa. Hắn sử dụng Phượng Hoàng lưu tinh vũ đúng thời điểm, toàn thân hồn lực đều đã thông qua hai đại phụ trợ kỹ năng của bản thân rót vào trong đó. Với hắn mà nói, một kích này không thành công tất bỏ mạng.

Phượng Hoàng chính là bách điểu chi vương, Phượng Hoàng Hỏa Diễm lại là cực hạn trong các loại lửa. Hai gã hải hồn sư tuy dựa vào việc thủy có thể khắc hỏa, nhưng thủy của bọn họ so với Phượng Hoàng Hỏa Diễm lại có cấp độ và phẩm chất kém hơn nhiều lắm.

Một khối hỏa diễm lưu tinh hạ xuống, thường thường phải dùng tới mười đạo ma hồn tiễn vũ mới có thể chế trụ được, mà vô số hỏa diễm lưu tinh cũng đã phá không lao xuống. Lấy hồn lực hiện tại của Mã Hồng Tuấn mà còn không đủ để hoàn toàn khống chế hồn kỹ này, bởi vậy cũng có Phượng Hoàng Hỏa Diễm lưu tinh rơi vào trong nước ao. Ngoạn mục chính là khi khối hỏa diễm lưu tinh đầu tiên rơi vào trong nước, người xem mới chính thức biết được Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn sử dụng đệ ngũ hồn kỹ này đáng sợ đến nhường nào.

Chỉ cần một khỏa hỏa diễm lưu tinh rơi vào nước, liền bị lượng lớn hơi nước bao bọc. Hỏa diễm lưu tinh trong nước kịch liệt xoay tròn, sau đó chợt bùng nổ, bắn tung lên một cột nước thật lớn. Cũng chỉ cần một khỏa hỏa diễm lưu tinh này liền ước chừng làm cho nước tại trong ao giảm xuống hơn nửa thước. Nước với tốc độ cực kỳ khủng bố bắn tứ tán.

Hai gã năm mươi tám cấp hải hồn sư liên thủ phóng thích ma hồn tiễn vũ như trước nhưng không đủ để ngăn cản uy lực của phượng hoàng lưu tinh vũ. Mắt thấy vô số thủy tiễn bắn vào trong đám hỏa diễm lưu tinh cũng chỉ có thể tạm hoãn chúng rơi xuống, mà hồng quang hỏa diễm khổng lồ kia lại đang không ngừng áp xuống. Không ai hoài nghi, khi hỏa diễm lưu tinh hoàn toàn rơi vào trong ao cũng là chính là lúc có kết quả.

Giờ này khắc này, người xem mới hiểu được, Mã hồng tuấn lúc mới bắt đầu có khiêu khích cũng không phải tự đại, mà là chân chính có thực lực.

Hải Phách huynh đệ hai người sắc mặt trở nên càng ngày càng khó coi, áp lực cực lớn làm bọn hắn không thở nổi. Trước sau những khỏa hỏa diễm lưu tinh rơi vào nước ao bên trong, đã làm cho nhiệt độ trong ao cượt qua nhiệt độ cơ thể họ. Tại đây đi xuống, bọn họ căn bản không thể trở lại trong nước kiên trì đi xuống. Càng không cần phải nói là đang phải chính diện ngăn cản cả trăm khỏa cự đại hỏa cầu.*"Đến đây đi."* Hải bạch gầm nhẹ một tiếng.

Hải phách huynh đệ đồng thời thở sâu. Ngay sau đó, huynh đệ hai người đã mở rộng hai cánh tay, cùng nhau ôm chằm lấy đối phương. Lam quang mãnh liệt chợt theo bọn họ trên người bộc phát ra. Một cỗ khí tức vô cùng cường thế phóng lên cao. Nước ao đều tựa như khi bọn họ thi triển kỹ năng kinh đào hãi lãng, quay cuồng bắn lên. Lam quang mãnh liệt nháy mắt đã đem nước ao bên trong toàn bộ nhuộm đẫm.

Phốc ----, lại một khỏa hỏa diễm lưu tinh lao vào nước, nhưng lúc này đây hỏa diễm lưu tinh kia vừa mới vào nước đã bị cực kình thủy thế dập nát.

Đang ở giữa không trung, hiệu quả của Dục Hỏa phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn đã muốn tiêu thất. Hắn không còn đủ hồn lực để duy trì đệ nhị hồn kỹ của mình nữa. Quang mang từ hai cánh Phượng hoàng cũng đã muốn ảm đạm đi rất nhiều, chỉ là miễn cưỡng chống đỡ thân thể hắn phiêu phù ở giữa không trung mà thôi.

Lúc này, mập mạp trừng lớn hai mắt nhìn tình cảnh trong nước. Trong lúc đó Hải Phách huynh đệ ôm nhau một chỗ, cự đại lam quang nuốt trọn lấy thân thể bọn họ. Ngay sau đó, một cỗ lam sắc quang trụ vô cùng cường hãn phóng lên cao. Cũng không phải đánh úp về phía Mã Hồng Tuấn, mà chỉ là bắn lên trời. Nhưng là, trong đó lại mang đến khí tức khủng bố khiến Mã Hồng Tuấn phải kinh hãi.

Không phải xui xẻo như vậy chứ? Mã Hồng Tuấn trong lòng âm thầm cười khổ. Vốn chỉ là vì khoe khoang một chút, vậy mà lại gặp phải cái thứ biến thái này. Lấy Bằng vào kinh nghiệm đối địch của hắn lại lẽ nào nhìn không ra

đây là kỹ năng khó thấy nhất và cũng là uy lực lớn nhất trong giới hồn sư, chẳng lẽ đây thật sự là võ hồn dung hợp kỹ sao? Một đối hai, hắn không sợ. Nhưng ở đây hai người lại biến thành võ hồn dung hợp kỹ. Điều này không phải chỉ là thêm một trở ngại, mà là tăng thêm theo cấp số nhân. Đối mặt đối thủ như vậy, mập mạp đừng nói thắng lợi, tự bảo vệ được mình mới là vấn đề.

Nước trong ao cứ như được lam quang dẫn dắt, đương khi cự đại lam quang bắn thẳng lên trời. Khí thế khổng lồ khiến Bạch Trầm Hương một lần nữa thăng nhập không trung căn bản không thể tới gần. Khí tức khủng bố áp bách khiến nàng chỉ có thể tiếp tục bay cao. Mà từng đạo dòng nước chảy vào khiến cho lam sắc quang trụ bắt đầu rồi kịch liệt xoay tròn. Một lát sau, liền hình thành một tồn tại vô cùng khủng bố.

Đây đúng là võ hồn dung hợp kỹ của Hải Phách huynh đệ: Vòi rồng nước.

Bày ra trước mặt Mã Hồng Tuấn, giống như là một cái lốc xoáy cực lớn trên mặt đất. Nước ao đã hoàn toàn bị tranh thủ. Dùng chân suy nghĩ hắn cũng hiểu được, hai huynh đệ này thi triển võ hồn dung hợp kỹ thì ít nhất cũng là tương đương với bảy mươi cấp hồn kỹ. Vẫn là võ hồn chân thân cái loại này.

"Mập mạp." Bạch Trầm Hương ở không trung quát to một tiếng. Tuy rằng nàng cũng không nói gì, nhưng bất luận là Mã Hồng Tuấn hay là Sử Lai Khắc thất quái. Đều hiểu được ý tứ của nàng. Đây chỉ là một trường đấu hồn mà thôi.

Nhưng Mã Hồng Tuấn không hề để ý đến Bạch Trầm Hương, ánh mắt hắn ngưng trọng mà trầm ổn, thở sâu. Sau lưng hai cánh phượng hoàng đột nhiên duỗi thân mở ra, Ngay sau đó, cả người hắn ở không trung nháy mắt xoay quanh một vòng, mượn uy thế phượng hoàng song dực, không chút nào keo kiệt hồn lực phát động Phương Hoàng Lưu Tinh Vũ hướng tới cự đại lốc xoáy mà oanh tạc.

Kỳ thật, không cần hắn thao túng, tự thân cự đại vòi rồng nước đã có lực hút rất mạnh.

Tiếng gầm rú không ngừng trên vòi rồng nước vang lên. Mỗi một khỏa hỏa

diễm lưu tinh đều gây nổ mạnh. Chỉ có điều sau mỗi một lần nổ mạnh thì tất cả bọt nước ngay lập tức lại bị thủy long quyển một lần nữa hấp thụ trở về. Cự đại lam sắc thủy long quyển chậm rãi nhưng có chứa áp lực khổng lồ hướng Mã Hồng Tuấn mà đến.

Hai cánh phượng hoàng của Mã Hồng Tuấn không chống đỡ được thân thể hắn, nhưng hắn vẫn giơ cánh tay phải lên, quang mang hồng sắc mãnh liệt nháy mắt xuất hiện trong ống tay áo hắn, hắn không hề từ bỏ, đoạn quát một tiếng, hữu quyền ngang nhiên chém ra.

Một quyền này, cũng không phải nhắm hướng thủy long quyển đánh tới, mà là phát động đệ ngũ hồn kỹ hình thành đám hỏa vân.

Ầm ầm nổ tung. Toàn bộ đám hỏa vân chợt bạo liệt. Vô số hỏa diễm lưu tinh không tuân theo quy tắc nào từ trên trời giáng xuống, toàn diện đánh về phía thủy long quyển.

Mà sau khi mập mạp oanh ra một quyền này, thì mặt như giấy vàng thẳng tắp rơi xuống.

Bạch trầm hương lúc này đã bất chấp cự đại áp lực khiến mình cảm thấy cực kỳ khó chịu, tận lực bẻ ngoặt quỹ đạo bay thành một đường cong ngoạn mục trên đấu hồn trì, nhắm đến thân thể Mã Hồng Tuấn. Tới tận lúc hắn sắp rơi xuống đất, mới miễn cưỡng tiếp được.

Phải biết rằng, hiện tại đấu hồn trì hiện không còn giọt nước. Nếu thật sự ngã xuống, mập mạp không chết chắc cũng tàn phế.

Bạch trầm hương tuy rằng công phòng không được, nhưng dù sao cũng là một hồn sư cấp bậc hồn tông, tố chất thân thể vẫn tương đương vượt qua thử thách. Bằng vào năng lực phi hành cực mạnh, nàng mới miễn cưỡng có thể mang được tên mập mạp vốn nặng cực kỳ này. Nhưng nàng cũng vô pháp mang theo mập mạp bay lên, hai người trực tiếp dừng ở đáy ao.

Đúng lúc này, vô số khỏa hỏa diễm lưu tinh cũng đã cùng thủy long quyển kịch liệt va chạm cùng một chỗ. Vô số tiếng nổ cùng bọt nước bắn tung ra tứ phía, tình hình lúc này nhất thời lâm vào tình trạng cực kỳ nóng bỏng.

Khán giả đã muốn điên cuồng, nhưng quỷ dị chính là bọn họ lúc này căn bản hò hét không ra, toàn bộ tinh lực đều dừng ở cú va chạm cuối cùng kia. Hôm nay trận này hai đối thủ đã mang cho bọn họ kinh hỉ cực lớn. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng hồn kỹ va chạm trên diện rộng như thế.

Cùng với tiếng gầm rú, hồng sắc dần dần bị lam sắc cắn nuốt. Tuy rằng một kích cuối cùng kia của mập mạp xuất phát từ bạo liệt hỏa diễm trên cánh tay của hắn, nhưng hắn đối mặt dù sao cũng là hai gã hải hồn sư đang dùng võ hồn dung hợp kỹ.

Cự đại lốc xoáy tiêu giảm đi một nửa. Đó là bởi vì nước đã bị hỏa diễm lưu tinh làm cho bốc hơi rồi. Nhưng vẫn còn lại một cự đại thủy long quyển vẫn như trước đến mấy chục thước cao, có chút vặn vẹo xoay quanh.

"Huynh thế nào?" Bạch trầm hương lo lắng giúp đỡ mập mạp. Mập mạp quả thật sắc mặt rất dọa người, hồn lực cạn kiệt làm khuôn mặt béo căng hoàn toàn biến thành màu trắng xanh, trên người thịt béo còn đang không ngừng run rẩy.

Bất quá, cho dù là đã biến thành như vậy, nhưng mập mạp vẫn như trước không quên nhân cơ hội này hướng lồng ngực Bạch Trầm Hương nhích lại gần. Viên thịt béo kia trên mặt toát ra một tia quỷ dị tươi cười, miễn cưỡng nói: *"Không cần sùng bái ca, ca chính là truyền thuyết. Phá."*

Giống như là muốn nghiệm chứng lời nói của mập mạp, trên cao mấy chục thước thủy long quyển ầm ầm phá, hóa thành vô số bọt nước từ trên trời giáng xuống. Sóng nước trong gió lốc cũng bắn ra tứ phía, chẳng những rơi vào ao, mà cơ hồ còn bắn đến từng ngóc ngách trên đấu hồn tràng.

Trong lúc nhất thời, tiếng kinh hô của người xem vang ầm lên, bọn họ miễn phí hưởng thụ một lần tắm nước ấm. Đúng vậy, chính là tắm nước ấm. Bất quá nước ấm ít nhất cũng vượt qua sáu mươi độ. Mà đó là do cột nước trong quá trình bắn ra đã hạ nhiệt không biết bao nhiêu rồi. Có thể thấy Phượng hoàng lưu tinh đối với thủy ôn có ảnh hưởng lớn bao nhiêu.

Hải Phách huynh đệ hoàn toàn bị đánh ngã vào trong đấu hồn trì. Võ hồn phụ

thể của huynh đệ hai người đã biến mất, hôn mê ngay trong ao, sắc mặt đều là một màu lửa đỏ. May mắn là trước khi thủy long quyển nổ tung họ đã kịp lao vào ao trước một bước. Tuy rằng nước ao chỉ còn một thước chiều sâu nhưng cũng có tác dụng như một cái đệm. Nhờ vậy mới không làm cho huynh đệ hai người đứt gân gãy xương.

Bạch Trầm Hương hoàn toàn bị nước nóng đẩy xuống nhưng nàng cũng sẽ không bơi. Ngay thời điểm cột nước rơi xuống, lòng của nàng đã cực kỳ khẩn trương. Xét về tốc độ nếu nàng muốn tự bảo vệ mình thì hoàn toàn có thể bay ra khỏi. Chỉ là vì mang theo Mã Hồng Tuấn nên không có khả năng làm được điều đó.

Nàng bỏ đi sao? Không. Nàng liền giúp đỡ Mã Hồng Tuấn đứng trong ao, tuy rằng trên mặt thần sắc có chút sợ hãi, nhưng vẫn như trước vững vàng đứng bên người mập mạp giúp đỡ, đột nhiên nhắm mắt, rúc đầu nơi hõm vào trên vai mập mạp, đón lấy cột nước rơi xuống.

Nước ấm có khả năng hồi sức khiến mập mạp thư thái rất nhiều, nước sâu đúng một thước, vừa vặn ngang ngực Bạch Trầm Hương, không có khả năng lên cao nữa. Nước có nhiệt độ không cao nhưng bạch trầm hương lại phát hiện, chính mình tựa vào người mập mạp, chung quanh nhiệt độ tựa hồ đều bị hắn hút đi. Dường như, chính mình bị ảnh hưởng cũng không lớn. Chỉ có điều, lúc này quần áo trên người hai người đích đã hoàn toàn ướt nhẹp, còn kề sát một chỗ như vậy, không ám muội cũng thành ám muội. Đương nhiên, hiện tại bạch trầm hương căn bản là không nghĩ tới chuyện đó. Đối nàng mà nói, trước mắt tình cảnh giống như thay đổi của nhân sinh vậy, biến hóa quả thật quá nhanh.

Mập mạp cười ha ha, tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng ngâm trong nước ấm tinh thần rõ ràng khôi phục vài phần. Mà Hải Phách huynh đệ đằng kia sớm đã lâm vào hôn mê. Trận đấu hồn này mang theo bao nhiêu hương vị kịch tính nay đã kết thúc.

Người chủ trì đã bị ướt sũng, nhưng hắn lại như trước không thay đổi dáng vẻ ngốc trệ, khóe miệng không ngừng mấp máy. Hải P.. huynh đệ vậy mà lại thua ư? Hắn chính là biết rõ hải phách huynh đệ có được võ hồn dung hợp kỹ. Bằng không cũng sẽ không duy trì được đến tận đây. Mà võ hồn dung hợp kỹ

bọn họ cũng đã sử dụng, rõ ràng hoàn toàn chiếm thượng phong. Tại sao lại có thể thua như thế?

Đừng nói hắn không rõ, cho dù là ở bên trong khách quý sảnh, Sử Lai Khắc thất quái đối với mập mạp vô cùng quen thuộc cũng không rõ đây là chuyện gì. Mọi người hai mặt nhìn nhau. Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi Đường Tam: *"Hắn là như thế nào có thể thắng được? Không phải là nhờ vận khí chứ?"*.

Đường Tam lúc này cũng trừng lớn hai mắt, tuy rằng hắn luôn luôn bày mưu tính kế, nhưng cũng có điểm không rõ ràng.*"Ta tuy rằng không biết mập mạp làm như thế nào được vậy. Nhưng ta có thể khẳng định, lần này không phải là vận khí. Có thể nhìn thấy sắc mặt hải phách huynh đệ kia. Sắc mặt lửa đỏ, rõ ràng là hỏa kình nhập thể làm tổn thương kinh mạch. Nếu chậm chữa trị còn có thể lưu lại di chứng. Nhất là bọn họ lại là hải hồn sư, đối với hỏa thuộc tính lại càng bị thương tổn lớn hơn nữa. Chỉ là, mập mạp làm như thế nào để phá võ hồn dung hợp kỹ của bọn họ chứ? Đi thôi. Chúng ta đi xem xem."*

"Người chủ trì, người chủ trì đâu?" Mã hồng tuấn hô hai tiếng, mặc dù có điểm không đủ khí lực, nhưng hắn vẫn đích thực hưng phấn. Không chỉ là bởi vì trận chiến đấu này mà hưng phấn, mà còn vì trong lòng ngực kia một thân thể mềm mại gây cho hắn đích hưng phấn. Bạch trầm hương chim nhỏ nép người tựa vào trong lòng ngực mập mạp. Quần áo toàn bộ lại ướt nhẹp. Ôm nàng cảm giác quá mỹ diệu. Nhất là hơi nước bốc hơi lên, từ tóc Bạch Trầm Hương tản mát ra một cỗ thản nhiên hương khí, khiến mập mạp mê say không thôi.

Người chủ trì thật vất vả mới phản ứng trở lại. Vội vàng rất nhanh theo bờ biển chạy đến bên này, hỏi dò: *"Hồn vương đại nhân, ngài có chuyện gì?"*.

Mã hồng tuấn tức giận đích nói: *"Coi vẻ mặt ngươi kìa. Tuyên bố kết quả trận đấu đi chứ! Bọn họ đều hôn mê. Là chúng ta thắng. Đúng vậy không."*

"Đúng. Đúng." Người chủ trì lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng thông qua khuếch đại âm thanh hồn đạo khí trong tay cao giọng tuyên bố, *"Trận đấu chấm dứt, phượng hương tổ hợp thắng lợi."*

Mã hồng tuấn nói: *"Mau lấy sợi dây thừng, cùng với vài người nữa, kéo ta đi lên."* Đừng nói là bay, hiện tại cho dù bắt hắn hiện ra võ hồn cũng còn không có khả năng.

Đương khi mập mạp được bảy tám gã nhân viên công tác ba chân bốn cẳng khênh lên, bộ dáng cực kỳ chật vật, tất thảy đều có chút đứng không vững. Trên khán đài khán giả toàn bộ đều đứng lên, nhiệt liệt vỗ tay hoan hô. Mọi người chính là sùng bái cường giả. Tài năng của Mã Hồng Tuấn ở trong thủy trì có thể đấu hồn chiến thắng hai gã cùng cấp bậc hải hồn sư đủ để cho bọn họ tôn kính.

Bạch Trầm Hương lúc này cũng đã tỉnh táo lại, nhìn thấy bộ dạng mập mạp hai tay chống nạnh đắc ý dào dạt không khỏi có chút buồn cười. Lúc trước mập mạp ngã vào trong lồng ngực nàng, hướng nàng nói câu nói kia, bây giờ lại hiện lên trong đầu nàng.

..... Không cần sùng bái ca. Ca chính là truyền thuyết.....

Tên mập mạp này da mặt thật là dày a! Bất quá, hắn vẫn là thắng. Bạch Trầm Hương lấy ra một chiếc áo khoác từ trong hồn đạo khí ra mặc lên người mình, che đậy những đường cong tuyệt mỹ. May là trên mặt nàng còn mang theo mặt nạ, không có lộ ra dung mạo. Nếu không khán giả chắc chắn càng thêm điên cuồng.

Đứng phía sau Mã Hồng Tuấn. Bạch Trầm Hương đột nhiên phát hiện, trước mặt mình cái thân thể mập mạp như tường thành này tựa hồ thật sự có thể che chở hết thảy mưa gió cho mình.

Lúc này, Hải Phách huynh đệ cũng đã được nâng lên. Hai huynh đệ vẫn như trước hôn mê bất tỉnh. Trong khi đưa bọn họ lên nhân viên công tác phát hiện, thân thể bọn họ thật đáng sợ, liền cùng người chủ trì trao đổi vài câu. Người chủ trì vội vàng chạy đến bên Mã Hồng Tuấn đang đắc ý hướng khán giả phất tay thăm hỏi, nói khẽ với hắn: *" hồn vương đại nhân Tôn kính. Hải phách huynh đệ hôn mê bất tỉnh. Nhân viên chữa trị của chúng tôi thật sự thúc thủ vô sách, không biết ngài....."*

Mập mạp sửng sốt một chút, lập tức giật mình nói, *"Không có việc gì, để ta xem qua bọn họ một chút. Hương hương, ngươi đỡ ta qua đó đi."*

"Ân." Bạch trầm hương đáp ứng một tiếng, nhu thuận giúp đỡ Mã Hồng Tuấn đi qua bên đó. Lúc này mập mạp, tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng trêm tinh thần cũng cực kỳ hưng phấn, nhất là cảm giác được Bạch Trầm Hương ôm cánh tay, thật sự là thích thú.

Đến gần Hải Phách huynh đệ hai người, Mã Hồng Tuấn cũng không nhiều xem, trực tiếp dùng tay phải xoa bóp vài cái trên ngực huynh đệ hai người. Nói cũng kỳ quái, trị liệu hòn sư của đấu hồn tràng cũng thúc thủ vô sách, vậy mà Mã Hồng Tuấn chỉ cần xoa bóp vài cái nhiệt độ nóng rực trên thân hai người nhanh chóng tiêu thất. Nhiệt độ cơ thể Hải Phách huynh đệ rất nhanh khôi phục lại như bình thường.

Khi Mã Hồng Tuấn một lần nữa đứng thẳng dậy thì hai huynh đệ đã có thể miễn cưỡng mở mắt.

Mã hồng tuấn hướng bọn họ cười hắc hắc, nói: *"Ngượng ngùng cùng nhị vị. Vừa rồi chỉ là may mắn. Chân chính luận thực lực, ta không bằng các ngươi. Hương hương, chúng ta đi thôi."*

Hải Bạch cùng Hải Quỷ huynh đệ hai người nhìn thấy mã hồng tuấn dần dần đi xa, trong lòng đều thoáng thở dài một tiếng, bọn họ cũng không phải là loại có thói quen đổ tại lý do khách quan. Thua chính là thua. Hơn nữa, thực lực hai người mình thật sự mạnh hơn tên mập mạp kia sao? Nếu không có võ hồn dung hợp kỹ, nếu không phải ở trong đấu hồn trì, bọn họ làm sao có cơ hội. Trận đấu hồn này, từ đầu tới cuối Bạch Trầm Hương chỉ là con mồi hấp dẫn sự chú ý của họ mà thôi, căn bản là không tham gia chiến đấu. Cả hai huynh đệ đều hiểu được, chính mình thua cũng không oan uổng.

Khi mập mạp đi vào trong tuyển thủ thông đạo, thất quái những người khác đã ở chỗ này chờ đợi bọn hắn. Áo Tư Tạp tiếp lấy mập mạp trên tay Bạch Trầm Hương. Mã Hồng Tuấn mặc dù có điểm luyến tiếc nhưng Trầm Hương chống đỡ thân thể hắn quả thật là có chút khó khăn, không thể không chuyển qua vai Áo Tư Tạp.

Áo Tư Tạp ha ha cười, nói: *"Đi nào mập mạp, dù bộ dạng thế nào thì ngươi cũng vẫn là thắng mà."*

Mã hồng tuấn đắc ý nói: *"Không cần sùng bái ca. Ca chính là truyền thuyết."*

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: *"Ca, ta sùng bái ngươi lắm. Sùng bái cái mặt ngươi a."*

Mọi người nhất thời cười ầm lên.

Áo Tư Tạp cho vào miệng mập mạp mấy cây khôi phục đại hương tràng, giúp hắn khôi phục thể lực cùng hồn lực. Không hề lưu lại lâu, bọn họ rất nhanh ra khỏi Hãi Hãn đại đấu hồn tràng. Vì sợ bị võ hồn điện chú ý chú ý đến tồn tại của mình, cũng không thể không cẩn thận một chút.

Đấu giá hội ngay bên cạnh đại đấu hồn tràng, hoặc là nói, hai thứ vốn là một mà. Tiêu phí mười kim hồn tệ mua thẻ bài. Hơn nữa còn đặt một trăm kim hồn tệ làm bảo đảm. Đoàn người lúc này mới tiến vào phòng đấu giá bên trong.

Áo Tư Tạp cùng mập mạp trước đi phòng vệ sinh để thay đổi y phục mát mẻ hơn, bạch trầm hương cũng đi thay đồ.

Bọn họ tiến sân ngay thời điểm đấu giá hội đã sắp bắt đầu. Bên trong tối như mực. Chỉ có thẻ bài trong tay bọn họ lập lòe ảnh huỳnh quang. Để thuận tiện khi chớp lấy thời điểm tiến hành đấu giá.

Mọi người cuối cùng một loạt ngồi xuống. Mã Hồng Tuấn mông ngồi lên ghế dựa, cả người nhẹ nhàng thở ra. Hắn đúng là mệt mỏi không ít. Cảm giác hồn lực cạn kiệt không dễ chịu chút nào.

Đường Tam cố ý ngồi gần bên Mã Hồng Tuấn, lúc này phòng đấu giá đang cho đấu giá cái thứ đồ linh tinh lỗi thời gì đó, Sử Lai Khắc thất quái tự nhiên không có gì hứng thú. Đường Tam nâng lên một bàn tay đặt lên bụng mập mạp đích bụng thượng. Đem huyền thiên công nội lực chậm rãi đưa vào cơ thể hắn.

Có nội lực đạo môn chính tông duy trì, mập mạp nhất thời cảm giác được trong bụng một trận ấm dào dạt, hơn nữa lúc trước ăn mấy cái khôi phục đại hương tràng, thống khổ vì cạn kiệt dần dần biến mất. Thân thể cũng thoải mái hơn.

Đường Tam thông qua truyền âm nhập mật nói với Mã Hồng Tuấn, *"Hôm nay một trận chiến này, ngươi rất đắc ý sao?"*

Mã hồng tuấn sửng sốt một chút, hắn nghe ra được Đường Tam trong thanh âm mang theo vài phần nghiêm khắc. Hồi tưởng biểu hiện của chính mình trong trận chiến, hắn không khỏi có chút ngượng ngùng nói không ra lời.

Đường Tam thản nhiên nói: *"Nếu đây là sinh tử đấu, ngươi đã chết rồi. Lão Tứ. Võ hồn của ngươi vốn là công phòng nhất thể, sức bật cường đại. Nhưng đồng dạng, mỗi một hồn kỹ đều cần tiêu hao một lượng lớn hồn lực. Khi chiến đấu, một chút tiêu hao vô ích đều có thể khiến người thất bại. Thất bại đại biểu cho cái gì? Đó là tiếp cận với cái chết. Tâm lý ngươi muốn biểu hiện ở trước mặt Hương Hương ta có thể lý giải nhưng không được có lần tiếp theo. Ta không muốn thay ngươi nhặt xác đâu."*

Nghe Đường Tam nói xong, Mã Hồng Tuấn vội vàng thấp giọng nói: *"Tam ca, đệ sai rồi. Đệ không ngờ địch nhân mạnh như vậy. Bây giờ nghĩ lại mới thấy sợ. Đối mặt với địch nhân còn chưa rõ mà lại khinh suất là tối kỵ. Ta hiểu được. Về sau sẽ không tái phạm nữa."*

Trong Sử Lai Khắc thất quái, ngay cả Đái Mộc Bạch đối Đường Tam ít nhiều cũng còn có tâm lý kính sợ. Tuy rằng hắn bài danh đệ tam, nhưng bất luận là thực lực, tác dụng trong cả đội, hay cả việc hắn vô tư trợ giúp đối với đồng đội đều chiếm được lòng tin của mọi người. Có thể nói, hiện tại hắn không chỉ là linh hồn của Sử Lai Khắc thất quái mà còn chân chính là người đứng đầu nữa. Mã Hồng Tuấn đương nhiên biết Đường Tam là muốn tốt cho mình, hơn nữa, hắn âm thầm xuống dưới sau, lén nói với một mình mình chính là đã cấp cho mình mặt mũi rồi.

Hơn nữa, hắn càng biết, tới thời điểm cần ra tay Đường Tam luôn kêu hắn, hoặc là cho hắn xuất chiến, tất cả đều không phải là vì thực lực của hắn, mà đó là chiếu cố cho hắn. Hắn hiện tại chỉ mới năm mươi chín cấp, là kẻ cần

tăng thực lực lên nhất trong cả bọn. Mà không ngừng đối mặt với chiến đấu, hiển nhiên đối với việc hắn đột phá bình cảnh có lợi ích rất lớn. Mã Hồng Tuấn tuy rằng bề ngoài luôn cười ha hả, nhưng thực tế hắn cũng rất thông minh, làm thế nào không rõ dụng tâm của Đường Tam cơ chứ. Ngoài miệng tuy rằng không nói, nhưng Đường Tam đối tốt với hắn, hắn chưa bao giờ quên. Lúc trước, nếu Đường Tam không cho hắn Kê Quan Phượng Hoàng quỳ thì bây giờ hắn có lẽ còn phải đang vật lộn chống cự với tà hỏa.

Đường Tam thu hồi bàn tay đặt trên bụng Mã Hồng Tuấn, vỗ vỗ chân hắn, *"Ngươi hiểu được thì tốt rồi. Nói ta nghe, ngươi hôm nay làm như thế nào mà thắng lợi vậy. Ta nhìn cũng không ra a. Cứ theo cái cách mà năng lượng va chạm lúc đó, ngươi hắn là không thể đánh tan cái võ hồn dung hợp kỹ kia được."*

Vừa nghe Đường Tam nói như vậy, mập mạp không khỏi có chút đắc ý, ngay cả Đường Tam cũng không nhìn ra là hắn thắng lợi bằng cách nào, nhiêu đó đủ làm hắn cảm thấy tự hào.

*"Kỳ thật, cũng rất đơn giản. Ta ngay thời điểm khi bắt đầu xuyên qua thủy mạc của bọn họ, tuy rằng bởi vì triển khai hai cánh tiêu hao phần lớn hồn lực, nhưng ta cũng lợi dụng thủy mạc cùng phượng dực thiên tường che dấu, dùng hỏa diễm ở hồn cốt cánh tay phải, kỹ năng bạo liệt hỏa diễm đánh ra hai cỗ hỏa kình. Trong khoảng thời gian tu luyện này, ta phát hiện ra bạo liệt hỏa diễm có thể cùng hồn kỹ của bản thân ta có rất nhiều loại phương pháp công kích kết hợp. Loại âm nhu hỏa kình này chính là một loại trong số đó. Tuy rằng uy lực đã suy yếu rất nhiều, nhưng lại khó lòng phòng bị. Cho nên, Hải Phách huynh đệ kia nhiều nhất cũng chỉ cảm giác được một trận nhiệt hỏa nhập thể, rất nhanh liền khôi phục lại. Nhưng trên thực tế, phượng hoàng hỏa kình của ta đã rót vào trong cơ thể bọn họ. Đợi cho bọn họ cuối cùng phát động võ hồn dung hợp kỹ, ta chỉ cần điều động toàn diện hồn lực của bản thân đúng lúc thì hỏa kình tự nhiên sẽ theo đó mà bộc phát ra. Ta chỉ là không ngờ được bọn họ có võ hồn dung hợp kỹ. Bất quá, khi đó bọn họ cũng không duy trì được võ hồn dung hợp kỹ của chính mình. Cho nên ta mới thắng. Đường Tam giật mình, "*Nói như vậy, ngươi sở dĩ triển khai hai cánh xuyên qua thủy mạc, là để thu hút chú ý của họ, sau đó ngươi dùng ngọn lửa cánh tay phải bí mật mà hành động ư? Ta hiểu lầm ngươi rồi."

*Mã hồng tuấn có chút xấu hổ gãi gãi đầu, "*Không phải lỗi ở huynh, ta cảm thấy làm như vậy rất đẹp mắt nên mới thi triển thôi. Chứ ta tính chỉ cần Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ là đã có thể định càn khôn rồi. Hai gã hải hồn sư kia tuy thực lực không kém nhưng lại bị võ hồn của ta hoàn toàn khắc chế. Nếu bọn hắn không có võ hồn dung hợp kỹ thì ta thắng chắc. Đưa hai cỗ hỏa kình vào trong người bọn họ cũng chỉ là thuận tay thôi."

Hôm nay có thể thắng trận đấu hồn này, đối với mập mạp mà nói, thật đúng là vận khí tốt. May là phòng đấu giá tối đen nên người khác không nhìn thấy hắn hiện tại ửng đỏ cả mặt.

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Vậy ngươi về sau nên thuận tay vài lần nữa đi a."

Đường Tam cùng mã hồng tuấn dùng truyền âm trao đổi, Mã Hồng Tuấn tuy rằng không thể làm tốt được như Đường Tam, nhưng đem thanh âm kiềm chế ở phạm vi nhất định thì có thể được. Cái này làm cho Bạch Trầm Hương đang ngồi bên kia hắn tuy rằng biết mập mạp đang nói chuyện, nhưng lại nghe không được hắn nói gì cả.

Trận chiến hôm nay, Bạch Trầm Hương lần đầu tiên thấy được toàn bộ thực lực của mập mạp. Đối thủ sử dụng chính là võ hồn dung hợp kỹ đấy! Khi nàng mắt thấy thủy long quyển hình thành, đừng nói là thắng lợi, đầu tiên nghĩ đến là không biết hai ngươi mình có toàn thân trở ra hay không. Vậy mà khi đối mặt với công kích uy thế lớn như vậy mà mập mạp không chút nào thấy bối rối, nghênh ngang tiếp chiêu, sau đó lại đánh tan đối thủ, bất luận hắn dùng phương pháp gì, mỗi khi Bạch Trầm Hương nhìn thấy hắn khai triển song dực phượng hoàng, trong lòng có cảm giác cực kỳ an toàn.

*Đúng lúc này, trên đài bán đấu giá đã thay đổi kiện vật phẩm tiếp theo. Người chủ trì cao giọng nói: "*Phía bên dưới, chúng đang bán đấu giá một vật phẩm chính là một kiện hồn đạo khí, cực kỳ thích hợp sử dụng ở khu vực ven biển, được đại hải chinh phục giả gọi là Long Uyên Đĩnh."

------oOo------

Chương 386: Biển Kiều Mỹ: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Né (Newteen)

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Bán đấu giá sư bị thu hút bởi lời nói của Đường Tam, lúc này, từ trên đài đấu giá một nghi lễ tiểu thư bưng lên một cái khay phủ vải đỏ, trên đó nhìn qua có một vật phẩm rất kỳ dị

Vật đó có dạng như hình thoi, cái đuôi như đuôi cá dựng đứng, hai bên sườn có 4 cái cánh như vây cá. Cả vật thể màu trắng ngà, tựa như được tạo ra từ ngọc thạnh, từ đầu đến cuối dài khoảng một thước, Sử Lai Khắc Thất Quái tuy ngồi ở vị trí cuối cùng cũng cảm nhận được năng lượng ba động phát ra.

Bán đấu giá sư cao giọng giới thiệu:*"Cái hồn đạo khí này chính là Long Uyên Đĩnh, kiện đồ vật này là thượng cổ lưu truyền. Nó có công hiệu cực kỳ lỳ lạ, cần phải được hồn sư rót hồn lực vào mới có thể hiện nguyên hình, dài chừng mười hai thước, chỗ rộng nhất có đường kính hai thước, có thể đồng thời chứa được từ mười hai đến mười lăm người. Ở trên biển có thể đi trên mặt lẫn dưới nước. Nghe nói có thể lặn sâu xuống ba trăm thước. Có nó, khi đi trên biển không cần phải e ngại sóng gió, một khi gặp sóng to gió lớn liền có thể lặn ngay xuống nước. Có bảo bối cứu mạng này xem như là gặp may mắn. Dùng nó để ngắm cảnh sắc ở biển hoặc để cứu người thì rất đắc dụng. Khi biến thành bản thể, nó trở nên trong suốt, có thể thấy mọi cảnh vật xung quanh, rất thần kỳ. Đồng thời nó có thể chịu được công kích của hải hồn thú trăm năm. Bởi vì dưới biển sâu có không ít hải hồn thú khủng bố, ta đề nghị, người nào khi có được vật này không nên tiến vào biển sâu để khỏi phát sinh nguy hiểm.*

Nghe qua sự giới thiệu của đấu giá sư, Đường Tam không khỏi phát sinh hảo cảm đối với đợt đấu giá này. Thông thường, bên bán đấu giá vì để có thể bán được vật phẩm với giá cao nên chỉ tán thưởng các ưu điểm của vật phẩm, còn nhược điểm của nó thì chỉ hời hợt lướt qua. Mà đấu giá sư này lại đem toàn bộ ưu điểm cùng khuyết điểm của Long Uyên Đĩnh nói ra cực kỳ rõ ràng, từ đó đủ để thấy được phách mại tràng này đúng là có thể tin tưởng được.

- "Giá ban đầu là một vạn kim hồn tệ, các vị có thể ra giá " – *đấu giá sư bắt đầu đưa ra giá thấp nhất để đấu giá..*

Một vạn kim hồn tệ là một con số không nhỏ, nhưng cũng chưa so được với giá trị của Long Uyên Đĩnh. Long Uyên Đĩnh này có thể lặn sâu ba trăm thước, có thể thấy được chất liệu gỗ tốt thế nào, tuyệt đối là hồn đạo khí hiếm có.

Thế nhưng, ngay sau khi người chủ trì đưa ra giá quy định, cả phòng đấu giá lại không có một ai ra giá tiếp, nhất thời không khí có vẻ bị trầm xuống.

Không ai ra giá, cũng không phải bởi vì Long Uyên Đĩnh không tốt mà bởi vì tác dụng của nó đích xác là hơi yếu. Ở khu vực hải vực, dùng một chiếc thuyền bình thường cũng đủ để đi lại. Mà một chiếc du thuyền tốt cũng chỉ tốn một trăm kim hồn tệ mà thôi. Chiếc Long uyên đỉnh tác dụng chỉ hơn những cái khác ở chỗ có thể lặn được xuống nước, vì vậy cho dù nó có quý giá hơn trăm lần thì cũng chẳng có quý tộc nào xa xỉ đến mức đi mua nó. Nguyên nhân chính là sự nguy hiểm trong đại dương, cho dù là ở hải vực cũng có thể xuất hiện hồn thú ngàn năm, mà lực phòng ngự của Long uyên đỉnh lại không làm cho người ta yên tâm. Người chủ trì trong mắt toát ra một tia thất vọng, trên thực tế, lần đấu giá chiếc Long uyên đỉnh này không phải là lần đầu tiên được đưa ra đấu giá, nó đã ở lại nơi này mấy lần rồi. Mỗi lần đưa ra đều xuất hiện tình trạng này. Nhưng vì danh dự của phách mại tràng nên bọn họ cũng không dám thổi phồng năng lực phòng ngự của Long Uyên Đĩnh. Dù sao thứ này chỉ có hồn sư mới sử dụng được, mà trên thế giới này ai dám đắc tội với hồn sư?

Kỳ thật, Long Uyên Đĩnh bán không được cũng bởi vì một lý do khác, đó là do vị trí của tòa hải thành này. Các hồn sư sinh hoạt tại đây đa số đều là hải hồn sư, đều có thể trong sóng gió tùy ý ngao du. Một khi đã như vậy, họ còn cần đến Long Uyên Đĩnh làm gì?

"Có quý khách nào ra giá không?" – *Đấu giá sư theo thói quen hỏi một câu. Trong lòng thầm than, xem ra hôm nay cũng không bán được.*

"Một vạn kim hồn tệ" – *một âm thanh trong trẻo từ hàng ghế sau truyền đến,*

nhất thời làm cho toàn trường chú ý, đáng tiếc bên trong phòng đấu giá hoàn toàn tối đen, bọn họ chỉ nhìn thấy người kia đưa lên một đấu giá bài (thẻ đấu giá) bằng dạ quang.

*Cặp mắt đấu giá sư sáng lên: "*Hảo. Vị tiên sinh số ba trăm sáu mươi sáu ra giá một vạn kim hồn tệ. Còn có ai tăng giá không? Một vạn kim hồn tệ lần thứ nhất. Lần thứ hai. Lần thứ ba. Mua bán xong.*" Trong thanh âm của hắn không khỏi có sự hưng phấn và vội vàng, tựa hồ sợ người kia đổi ý, vội hoàn thành ngay giao dịch.*

Đấu giá lại tiếp tục, từng kiện vật phẩm lần lượt đưa ra, mọi việc tiến hành bình thường. Lúc trước, người mua được Long Uyên Đĩnh chính là Đường Tam.

Đúng vậy, Long Uyên Đĩnh kỳ thực là rất yếu, nhưng đối với bọn họ lại phi thường hữu dụng. Trước hết, nó rất dễ dang mang theo. Tiếp theo, cho dù lực lượng của Long uyên đỉnh yếu ớt thì cũng còn có bọn họ. Bằng vào hồn lực của họ đủ để Long uyên đỉnh tăng cường uy lực. Hơn nữa, khi quyết định mua nó, Đường Tam còn có suy nghĩ khác, bằng vào nhãn quang của mình, hắn tin tưởng rằng Long uyên đỉnh tuyệt đối là vật có giá trị.

Đấu giá hội chấm dứt. Trữ Vinh Vinh liền đi giao lệnh bài đấu giá để lấy vật phẩm về. Bởi vì thân thể của mập mạp nên mọi người không đi ngắm cảnh đêm ở hải thành mà rất nhanh trở về tửu điếm.

*"*Mập mạp. Nói nghe xem thử cảm giác khi đối mặt với hai hải hồn sư thế nào?*" – Đái Mộc Bạch tò mò hỏi. Mọi người cũng muốn nghe một chút cảm nhận của Mập Mạp về các hải hồn sư.*

*Mã Hồng Tuấn nói: "*Thực khó đối phó a, nếu không phải ta có thể miễn cưỡng phi hành, Hỏa lại vừa vặn khắc thủy (Phải nói hai cái tự khắc nhau mới đúng), chỉ sợ hôm nay người thua là ta. Nếu không có hai năng lực này, nếu đối phương chỉ có một người, chỉ sợ ta cũng không thắng nổi. Hai hồn sư kia thập phần am hiểu lợi dụng ưu thế trong nước, có thể thoải mái khống chế nước mà công kích ta. Nhìn qua thì so với hồn kỹ bình thường cũng không có gì khác, nhưng trên thực tế, có nước làm trung gian, có thể làm cho bọn hắn tiết kiệm rất nhiều hồn lực. Đương nhiên, nếu không có nước, thực lực bọn

họ chắc chắn suy giảm. Xét về tổng thể, nếu trên biển chúng ta đụng phải hải hồn sư nên hết sức tránh né, không nên cùng họ chiến đấu trên biển. Như vậy chúng ta sẽ gặp bất lợi vì chúng ta đều không biết đặc tính của nước.

Đường Tam gật đầu: *"Mập mạp nói rất đúng, hải hồn sư so với chúng ta tưởng tượng khó đối phó hơn nhiều. Ta đơn cử một ví dụ: "*Ở trong nước khi hải hồn sư chiến đấu thì võ hồn thuộc tính thủy giống như Mập mạp khi chiến đấu ở trên miệng núi lửa. Lực lượng của nước có thể làm cho thực lực bọn họ tăng lên nhiều lần. Lấy trận chiến ngày hôm nay mà nói, nếu đổi lại chiến trường là bên trong đại dương, Mập mạp chắc chắn sẽ bại. Ta có thể khẳng định, thực lực chiến đấu của hải hồn sư trên đại dương mới là đáng sợ nhất. Nếu như Mập mạp lấy phương thức chiến đấu hôm nay, muốn thay đổi độ ấm của đại dương để đấu cùng họ thì thật là nực cười. Bởi vậy, lần này chúng ta ra biển phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

Mọi người cùng gật đầu, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng.

Đường Tam hướng Bạch Trầm Hương nói: *"Hương hương, sáng mai chúng ta sẽ rời bến, đến lúc đó muội sẽ phải vất vả rồi. Để đảm bảo an toàn cho chúng ta. Trong mười ngày hành trình, ta yêu cầu ngươi mỗi ngày đều tuần tra trong không trung ít nhất sáu canh giờ"* (6 canh = 12 tiếng).

"Được". Trầm Hương đáp ứng dứt khoát. Có thể thể hiện được giá trị làm nàng cảm thấy cao hứng.

Đường Tam chuyển hướng qua Trữ Vinh Vinh: *"Vinh Vinh, sức chiến đấu trên đại dương của chúng ta chủ yếu là Mập mạp. Phường Hoàng Hỏa Diểm của hắn có thể sinh ra hiệu quả khắc chế đối với nước biển. Bởi vậy, một khi gặp phiền toái, ngươi phải ưu tiên tăng phúc cho Mập mạp để bảo đảm cho công kích của hắn".*

Trữ Vinh Vinh nói: *"Không thành vấn đề"*

Đường Tam lại nhìn Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch: *"Lão Đại, Trúc Thanh, khi phát sinh chiến đấu trên đại dương, ba người chúng ta một tổ. Ta sẽ dung Lam Ngân Hoàng tạp trung chúng ta lại, còn phương thức chiến đấu sau này ta sẽ cẩn thận bàn bạc với các ngươi".*

Ánh mắt cuối cùng đừng ở Áo Tư Tạp và Mã Hồng Tuấn, Đường Tam nói: *"Chúng ta tiến vào hải dương là dựa vào hai người các ngươi. Mập mạp, khi chiến đấu, ngươi chính là người có lực công kích lớn nhất trong chúng ta. Khi chiến đấu nhớ phải tiết kiệm hồn lực, chỉ khi nào có cơ hội tốt nhất mới ra tay".*

"Tiểu Áo, ngươi phải tùy thwoif chuẩn bị ít nhất tám cái Phi Hành ma cô tràng, chúng ta không biết bơi, có phi hành cô tràng thì chí ít làm cho chúng ta tạm thời phi hành."

"Ta chỉ có thể nghĩ ra được như vậy, mọi người có gì bổ sung không?" Sắp chân chính bước vào cuộc hành trình trên biển, Đường Tam càng trở nên cẩn thận. là linh hồn của toàn đội, hắn muốn mọi việc phải trở nên chu toàn.

Áo Tư Tạp nói: *"đối với ta không có vấn đề gì. Trên đường ta đã chuẩn bị không ít Phục chế kính tượng tràng. Đến lúc đó phối hợp với Phi hành ma cô tràng có thể đảm bảo chúng ta có thể phi hành trong khoảng thời gian nhất định. Hơn nữa, thông qua năng lực phi hành của Tiểu tam, Hương Hương cùng Mập Mạp, thời gian phi hành liên tục của chúng ta sẽ kéo dài hơn. Bất quá, ta cần phải hỏi một chút, trên đại dương, thực lực chúng ta không thể nào phát huy trọn vẹn, nếu gặp hải hồn thú trên vạn năm chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nhận thấy trong mười ngày trên biển đây mới là vấn đề lớn nhất"*

Đường Tam gật gật đầu: *"Điểm này ta đã nghĩ qua. Nếu chỉ là một hồn vạn năm bình thường đối với chúng ta cũng không có uy hiếp quá lớn. Chúng ta cũng còn một phương thức bảo mệnh khác, trước hết ta sẽ thử xem hiệu quả của Hãn Hải Càn Khôn tráo khi ở trên đại dương. Nếu nó vẫn có thể làm cho chúng ta bảo trì trạng thái ẩn thân vậy thì chuyến đi này có thể nói là đạt hiệu quả tốt nhất.*

Khi nghe những lời này của Đường Tam, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng lên. Nếu Hãn Hải Càn Khôn tráo có thể làm cho Long Uyên đỉnh ẩn thân, như vậy. đừng nói là vạn năm hồn thú, cho dù gặp được mười vạn năm hồn thú cũng không tính là gì. Mấy ngày này bọn họ cảm nhận sâu sắc về lợi ích của Hãn Hải Càn Khôn tráo, chỉ cần ở bên trong nó, căn bản không cần

lo lắng vấn đề an toàn. Cho dù có người đi qua ngay bên cạnh cũng vô pháp phát hiện được sự tồn tại của họ.

Khi sử dụng Hãi Hãn Càn Khôn TráoHãn hải hộ thân tráo, xung quanh sẽ hình thành một không gian uốn khúc. Người hoặc là đồ vật ở bên trong dường như bị tiêu thất. Ít nhất cho đến bây giờ, Thất quái cho dù đã nhiều lần tra xét qua cũng không phát hiện được kết cấu của nó. Về phần hồn sư mạnh hơn có hay không có tra ra được, bọn họ cũng không nắm chắc.

Sau khi sử dụng Hãn Hãi Càn khôn tráo. Ở xung quanh sẽ hình thành một không gian vặn vẹo. Vật thể hoặc là người bị bao phủ tựa như tan biến. Ít nhất cho tới bây giờ. Thất Quái thông qua nhiều lần thí nghiệm, cũng không có phương pháp có thể kiểm tra vị trí của Hãn Hãi càn khôn tráo. Về phần hồn sư càng mạnh hơn bọn hắn cũng không thể làm được. Bây giờ còn chưa thể khẳng định.

*Đái Mộc Bạch tán thưởng nói: "*Tiểu Tam, cũng là ngươi thông minh. Ta còn tự hỏi ngươi vì cái gì muốn mua thứ này đây. Nếu chỉ là để chạy trốn thì một vạn kim hồn tệ có chút hơi xa xỉ. Nhưng nếu đúng như ngươi nói Long Uyên Đĩnh có thể cùng Hãi Hãn Càn Khôn Tráo kết hợp, thì cho dù không thuê được thuyền chúng ta cũng dễ dàng đến được hải thần đảo.

Đường Tam nói: *"Trước mắt đó cũng mới chỉ là suy nghĩ của ta, có thực hiện được hay không thì ngày mai trên đại dương phải thử qua mới biết. Thuê thuyền là vì chúng ta không rành thủy tính, có nó chúng ta cũng dễ thích ứng hơn. Mọi người nếu không còn ý kiến gì thì mau nghỉ ngơi đi. Mập mạp, nhất là ngươi, đêm nay nhất định phải đem hồn lực khôi phục lại."*

Mã hồng tuấn cười hắc hắc, nói: *"Không thành vấn đề."*

Một đêm qua đi. Sáng sớm ngày hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Bạch Trầm Hương đi xuyên qua tòa thành, theo cổng thành phía Tây ra khỏi thành, đi qua một bãi đá ngầm lớn, thẳng bến tàu mà đi.

Muốn từ Hãn hải thành ra bến tàu đều phải đi qua đường này. Do đó, tuy việc tu bổ con đường đá tuy gặp khó khăn nhưng quan phương của Hãn hải thành vẫn tận lực mà làm cho tốt.

Bến tàu ở nơi này đúng là rất lớn, có ít nhất hơn hai mươi cái cầu tàu dài cả trăm thước vươn ra biển, bên cạnh đó neo đậu hàng trăm chiếc hải thuyền. Nơi này có thể nói là đầu mối giao dịch cũng là nơi đem lại lợi nhuận rất lớn cho Hãn hải thành

Tuy rằng bên trong đại dương có không ít hồn thú cường đại, nhưng nó cũng đem lại không ít tài phú. Do vậy, đối với Hãn hải thành, chuyện hằng năm đều có không ít người chết vì hải hồn thú cũng không làm họ chú ý lắm.

Ở gần biển, đại bộ phận đất đai là bị nhiễm phèn, căn bản không thích hợp gieo trồng cây nông nghiệp, cũng chỉ có các sinh vật trong đại dương mới mang lại lợi nhuận cho Hãn hải thành. Những người tài giỏi cũng dựa vào đại dương mà tìm kiếm tài nguyên.

Rất nhanh, Đường Tam và Tiểu Áo tìm thuê được một chiếc hải thuyền, đây là một con thuyền còn mới, nhìn qua thấy cũng không tệ. Toàn bộ thân thuyền được sơn màu thiết (sắt). Chỉ có boong tàu thì dùng hai màu hồng và trắng để trang trí. Nghe nói nếu thân thuyền sơ màu sắt thì có thể tránh cho hồn thú phát ddoognj công kích.

Chiều dài thân thuyền tới năm mươi thước, khoang thuyền cũng hơn hai mươi thước, nói thuyền này lớn cũng không lớn nhưng nhỏ cũng không nhỏ. Nhìn kỹ có thể thấy bảo hộ bên dưới thân thuyền là một tầng giáp thép thật dày có màu gỉ sét

Đường Tam cùng Áo Tư Tạp sở dĩ chọn chiếc thuyền này là bở vì nó có năng lực phòng ngự không tệ. Tuy rằng giá thuê chiếc thuyền này không ít nhưng nếu có thể thuận lợi đi đến được Hải thần đảo cũng là đáng giá. Về phần thời điểm để quay trở về cũng chỉ có thể dựa vào năng lực của chính bọn họ.

"Hoan nghênh đi vào hải ma hào." Mọi người theo boong tàu vừa mới đi lên thuyền lớn, liền thấy một gã trung niên nhân khoảng hơn năm mươi tuổi đang bày ra bộ dạng hoan nghênh đang đi tới.

Đường Tam quay sang mọi người giới thiệu: *"Vị này là Hải Đức Nhĩ tiên sinh, thuyền trưởng Hải Ma Hào"*. Hải Đức Nhĩ rất có phong độ cười nói:

"Hoan nghênh các vị tiêu thư xinh đẹp, dĩ nhiên còn có các vị tiên sinh anh tuấn", vừa nói hắn vừa nheo mắt đảo qua mọi người, khi nhìn qua bốn nữ tử tuyệt sắc cũng không dừng lại quá lâu.

Thấy một màn như vậy, đồng tử Đường Tam thoáng co rút lại một chút nhưng cũng không nói thêm gì

Qua giới thiệu của Hải Đức Nhĩ, mọi người biết được trên Hải Ma Hào tổng cộng tám người, ngoại trừ hắn là thuyền trưởng còn có một gã tài công và sáu gã thuyền viên.

Hải ma hào tổng cộng có ba tầng. Boong tàu phía trên có hai tầng, phía dưới một tầng. Bọn họ là chủ thuê tàu nên tự nhiên là ở tại hai tầng trên. Nhóm thuyền viên ở bên dưới.

Ở trên cao nhìn ra xa cũng có phong vị đặc sắc. Mà mỗi tầng trên boong tàu có tới sáu phòng, tám người bọn họ ở dĩ nhiên là thoải mái.

Khi mọi người lên thuyền lập tức khứu giác đưa tới hương vị biển nồng đậm. Bây giờ là cuối mùa Thu, gió biển gào thét mang đến từng trận hàn ý. May mắn tất cả mọi người không phải người thường, thân thể kháng tính rất mạnh. Gió lạnh đối bọn họ mà nói cũng không tính là gì.

"Nhổ neo. Khởi hành." Mọi người đến đông đủ, thuyền trưởng Hải Đức Nhĩ liền ra lệnh. Hải ma hào chính thức xuất phát.

Đường Tam đưa cho hắn một bức hải đồ, để cho hắn dựa vào phương vị đó mà đi tới.

Hôm nay thời tiết thật là tốt. Trên biển sóng êm gió lặng, đám thủy thủy cố gắng nhẹ nhàng đưa Hải Ma Hào nhanh chóng rời cảng hướng về phía đại dương bao la. Khi Hải Ma Hào hoàn toàn thoát khỏi phạm vi bến cảng đi vào đại dương, thuyền trưởng Hải Đức Nhĩ ra lệnh một tiếng, buồm chính được kéo lên, điều chỉnh một chút phương hướng, hướng về phía đích của chuyến đi mà gia tốc.

Cảnh sắc ở biển quả thật không giống ở bất cứ nơi nào khác, người chưa bao

giờ đi ra biển lớn vĩnh viễn cũng không cảm nhận được loại cảm giác mạnh mẽ và rộng lớn này. Mặt biển mênh mông vô bờ, xa xa là đường chân trời.Lúc này, phía Đông đã thấy ánh dương quang từ từ chiếu lên, chiếu rọi mặt biển lấp lánh.

Toàn bộ Sử Lai Khắc Thất Quái đều đứng trên boong tàu nhìn cảnh sắc tràn ngập mị hoặc đó. Lúc này ánh mắt trống rỗng của Tiểu Vũ nhìn mặt biển toát ra một vẻ si ngốc. Gió biển thổi vào, tuy là có hơi lạnh nhưng là làm cho nội tâm mọi người như được hé mở ra, cảm giác vui sướng nói không nên lời làm bọn hắn trong lòng đều dâng lên vài phần hưng phấn.

Cảm giác hưng phấn đó kéo dài đến giữa trưa. Cơm trưa tự nhiên là lấy sinh vật biển là việc chính, đơn giản chỉ vài con cá biển, nấu lên thêm vào một ít rau xanh mua được ở Hãn hải thành, tuy rằng không có gì đặc biệt, nhưng moi người vẫn cảm thấy rất ngon. Nhất là hải đức nhĩ thuyền trưởng còn cấp cho họ vài con cua thật lớn,. Loại này ở lục địa ăn rất ngon, thất quái hô to tựa hồ rất ngon miệng.

Bất quá, sau bữa cơm trưa. Còn có thể bảo trì loại tâm tính này cũng chỉ có Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn và Bạch Trầm Hương.

Sau giờ ngọ, sóng gió dần nổi lên, Hải Ma Hào cũng theo đó mà dao động, lúc mới bắt đầu thì còn chưa có gì, nhưng sau một khoảng thời gian, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ cùng Áo Tư Tạp đều xuất hiện cảm giác say sóng.

Tiểu vũ tốt hơn, được Đường Tam trực tiếp đem nàng thu vào Bách Bảo Nang. Nhưng Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh cùng Áo Tư Tạp ba người lại nôn thốc nôn tháo, làm cho bọn thủy thủ trên thuyền dẫn tới một trận cười ha hả. Hải Đức Nhỉ nói với bọn họ, cứ nôn vài lần rồi sẽ quen.

Đường Tam, Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn tuy rằng cũng có chút không thoải mái, nhưng thân thể ba người trong Thất quái là tốt nhất, miễn cưỡng còn có thể chịu được. Về phần Bạch Trầm Hương, thân thể vừa khi không thoải mái liền hướng không trung bay lên, vừa có thể trinh sát, vừa có thể thoát khỏi cảm giác say sóng.

Một ngày trôi qua rất nhanh, rốt cuộc nhìn đã không thấy bóng dáng đất liền, chung quanh đều là đại dương vô tận. Khi vừa mới bắt đầu tiến vào hành trình trên biển, mọi người còn cho rằng so với đi trên đất liền còn thoải mái hơn nhiều, nhưng đến bây giờ ai nấy đều sắc mặt tái nhợt.

Thỉnh thoảng gió êm sóng lặn, Đường Tam mới đem Tiểu Vũ từ Bách bảo nang phóng thích ra hít thở một chút không khí bên ngoài. Nhưng chân chính trên đại dương có thể có bao nhiêu thời gian gió êm sóng lặn đâu? Bất quá, năng lực thích ứng của Tiểu Vũ so với tưởng tượng của hắn còn tốt nơn nhiều, trải qua vài lần bị cảm giác say sóng sau đó, tình trạng của nàng so với Chu Trúc Thanh bọn họ thì khôi phục nhanh hơn.

Mà Áo Tư Tạp, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh từ sáng đến tối, đừng nói là tu luyện, thậm chí cả ăn cũng không dám ăn, nhiều lần nôn mửa làm bọn hắn nhìn qua sắc mặt tái nhợt, bộ dáng tùy thời đều có thể hư thoát.

Bất quá, bọn họ dù sao đều là đã trên sáu mươi cấp hồn sư, thân thể sau nhiều lần cải tạo nên năng lực thích ứng rất mạnh, dần dần đã có thể thích nghi với cảm giác lắc lư trên biển

Giữa trưa ngày hôm sau, mặt biển cuối cùng cũng đã trở lại êm ả, ánh dương quang chiếu xuống. Bên trong khoang thuyền tràn ngập tình cảm ấm áp, những người say sóng miễn cưỡng uống một chút canh cá rồi nghỉ ngơi. Khi đã thích ứng với kiểu hành trình trên biển, cơ thể bọn họ bên trong đã dần khôi phục.

Đường Tam đứng ở trên boong tàu nhìn ra xa, trên biển chỉ có thể dựa vào mặt trời để phân biệt rõ phương hướng, hắn đại khái tính toán ra, phương hướng đi tới của hải ma hào cũng không sai. Đang tiến đến gần Hải thần đảo.

Hải Đức Nhỉ đến bên Đường Tam cung kính nói: *"Hồn sư tiên sinh tôn kính, án chiếu theo hành trình hiện tại, chúng ta ước chừng còn có tám ngày nữa là có thể đến nơi. Bất quá, tiến về phía trước khoảng nửa ngày nữa chúng ta sẽ tiến vào khu vực hồn thú hoạt động mạnh. Đến lúc đó còn muốn nhờ vào các vị"*

Khi nhìn đến Bạch Trầm Hương đang ở không trung cực tốc phi hành, vị

thuyền trưởng này đối với mọi người cũng cung kính hơn nhiều.

Đường Tam bất động thanh sắc nói: *"Hải Đức Nhĩ thuyền trưởng, các ngươi cũng thường xuyên đi xa. Nói như vậy, nếu như gặp hồn thú cường đại thì phải xử lý như thế nào?*

*Hải Đức Nhĩ mỉm cười nói: "*Tuy nói thế, hồn thú lại rất ít khi tập kích tàu thuyền. Theo như ghi chép lại, chỉ những hồn thú hung hãn mới chủ động bất ngờ tập kích. Cho nên, miễn là chúng ta không chọc giận chúng, thường sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nếu như thật sự đụng phải loại hồn thú cường đại hung hãn đó, cũng chỉ có thể tự trách chúng ta xui xẻo thôi. Dù sao, thuyền dù có chắc chắn hơn nữa cũng không có khả năng ngăn cản được mấy tên gia hỏa đó. Hằng năm khi đi biển, số người chết không ít a, cũng coi như là tế hải hồn thú đi. Bất quá, ngài có thể yên tâm, thuyền chúng tôi đã được bôi một loại dược vật đặc biệt chuyên dùng để xua đuổi hồn thú, đối với loại mùi này hồn thú rất là chán ghét, bình thường cũng sẽ không tới gần. Có gan đi xa như thế, mỗi thuyền trưởng đều có một bộ hải đồ trong đầu, với nó, chúng tôi có khả năng cam đoan rằng hành khách sẽ được an toàn.

"Nga? Là loại hải đồ gì?" Đường Tam tò mò hỏi

Hải Đức Nhĩ nói: *"Bản đồ phân bố các cường đại hồn thú.Hồn thú trên biển và trên đất liền có chút phương diện giống nhau. Chúng cũng có địa bàn riêng của mình. Hơn nữa quan niệm về địa bàn so với hồn thú trên đất liền còn mạnh hơn. Cho nên chúng ta chỉ cần không xâm nhập vào địa bàn của những cường đại hải hồn thú kia, sẽ không làm bọn chúng tức giận để rước lấy phiền toái."* Nói tới đây, trên mặt hắn không khỏi toát ra vài phần kiêu ngạo.

Đường Tam có chút suy nghĩ, nhìn hắn một cái, nói: *"Xem ra, thuyền trưởng đối với hồn thú vẫn là thập phần hiểu biết a."*

Hải Đức Nhĩ sắc mặt hơi biến, nói: *"Kiếm cơm trên biển, biết nhiều một chút có thể sống lâu hơn a. Ngài nói có phải không?"*

Đường Tam cười cười, nhưng không nói thêm gì nữa. Ánh mắt một lần nữa chuyển hướng ra biển.

Trên biển, thời gian trôi đi rất nhanh, mới đó mà màn đêm đã buông xuống. Đêm nay thời tiết thật là tốt, có thể nhìn rõ trăng sao trên trời. Cảnh trăng lên trên biển rất mỹ lệ làm cho lòng người say đắm.

Khí trời lúc này thật tốt, những người say sóng cũng đã muốn khôi phục được bảy tám phần. Bọn họ cũng không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp này, đã sớm đi ngủ.

Trong phòng, bản thân Đường Tam nằm ôm Tiểu Vũ trên giường. Phòng không lớn, trừ chiếc giường ra thì nơi sinh hoạt cũng không rộng lắm. Nhìn qua cửa sổ, vừa vặn có thể chứng kiến ánh trăng lung linh.

Gió biển tuy không lớn, nhiệt độ trên biển vẫn rất thấp. Từng trận hàn ý theo vết các nứt trên cửa tràn vào, nhiệt độ trong phòng giảm xuống.

Đường Tam đem tấm nệm dày xếp thành hai lớp để ở trên giường, khiến cho tiểu vũ nằm lên càng thêm cảm nhận được sự mềm mại, thoải mái. Cả chăn mền đều đắp trên người Tiểu Vũ. Mà bản thân hắn thì nằm ở phía ngoài, vì Tiểu Vũ mà ngăn hết từng trận gió lạnh.

Tuy rằng điều kiện gian khổ một chút, nhưng Đường Tam cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này, có thể vì người mình yêu ngăn mưa che gió, đối với hắn mà nói, đó cũng là một loại hạnh phúc. (hic, cảm động quá – A Né)

Tiểu Vũ tựa vào vai Đường Tam lặng lẽ ngủ, một bàn tay nhỏ nhắn đặt trên ngực Đường Tam, trên mí mắt, đôi lông mi dài thỉnh thoảng lại chớp động. Nhìn ánh trăng bên ngoài, lại nhìn bộ dáng hoa nhường nguyệt thẹn trong lòng, Đường Tam Tam không khỏi có chút ngây ngốc.

Ngay tại lúc Đường Tam hơi mơ mơ ngủ, trong khi ý thức đang mông lung, hắn đột nhiên cảm giác được tinh thần lực của mình khẽ thôi động, ngay khi hắn cảnh giác mở mắt ra thì vừa lúc chứng kiến một tia hồng quang từ thể nội mình xuất ra lặng im dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Vũ. Mà lúc này Tiểu Vũ đang ngủ say cũng mở hai mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt xinh đẹp của Tiểu Vũ đã khôi phục thần thái,

nhìn chắm chú vào Đường Tam có chút u oán.

Không đợi Đường Tam mở miệng, nàng đã cướp lời: *"Ca, sao ngươi không biết tự thương bản thân mình như vậy?"*

"Ta.....", nhìn ánh mắt của Tiểu Vũ, Đường Tam như đã được lấp đầy tình cảm trong tâm.

"Mau đứng lên." Tiểu vũ nhẹ nhàng thúc Đường Tam xuống giường. Nàng rất nhanh xếp lại chăn nệm, trên mặt như phủ một lớp phấn hồng, một lần nữa kéo Đường Tam trở lại trên giường. Sau đó kéo chăn phủ lên cơ thể hai người.

Đường Tam chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại trong lòng ngực mình, một đôi cánh tay gắt gao quấn quanh cổ, ấm áp, thật là ấm áp. Một cơ thể tràn ngập co dãn mềm mại nhẹ nhàng vặn vẹo đã dán chặt vào cơ thể của Đường Tam. Loại cảm giác động lòng người này cơ hồ trong nháy mắt khiến cho Đường Tam xuất ra bản năng nguyên thủy.

Vùi đầu vào vai Đường Tam, Tiểu Vũ khẽ nói: *"Ca. Nếu huynh khó chịu thì cứ nói với ta. Muội trước đây là của huynh, cả đời này cũng là của huynh".*

Đường Tam vuốt nhẹ mái tóc của Tiểu Vũ, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng: *"Không, ta là người rất tham lam. Nha đầu ngốc, ta muốn phải là vĩnh viễn"*

Tiểu Vũ ngượng ngùng ngẩn đầu lên rồi chủ động tìm tời đôi môi của Đường Tam, trong sát na hai đôi môi tiếp xúc nhau, linh hồn hai người đã hòa nhập. Đường Tam tham lam cắn lấy cánh môi ôn nhuyễn của Tiểu Vũ, gắt gao ôm thân thể mềm mại của nàng, hận không thể dem nàng hoàn toàn dung nhập vào cơ thể mình. Trong tiềm thức bàn tay của hắn sau lưng Tiểu Vũ đã chuyển dần xuống trên bộ mông của nàng, ngay lập tức, nhiệt độ trong chăn, thậm chí cả trong khoang thuyền trở nên nóng hừng hực (Ặc, ặc).

Linh hồn Đường Tam đang run rẩy, mà linh hồn Tiểu Vũ còn run rẩy kịch liệt hơn nữa, trong giây lắt, Đường Tam kinh tỉnh lại. Mọi động tác đều đình chỉ, lúc này hắn mới giật mình phát hiện, hai tay mình lúc này đang úp vào cặp song phong cao ngất và như đang vểnh lên khiêu khích (- Mô Phật, ta chỉ

dám dịch thế thôi, mọi người tự hiểu – Trium!!!). Cái loại cảm xúc kinh nhân này cho dù là còn cách một lớp quần áo và một tầng Bát bảo như ý nguyễn giáp vẫn làm cho người ta kinh hãi.

Bên ngoài làn da Tiểu Vũ đã sớm phủ một lớp phấn hồng nhàn nhạt, nàng cử động khe khẽ, thân thể mềm dẻo đến tận cùng gắt gao quấn lấy thân trên Đường Tam. Đường Tam thật không dám nghĩ tới, nếu quả như hai người thật sự quan hệ, Tiểu Vũ dùng một chút nhu kỹ khi đó sẽ có một loại cảm giác tuyệt vời như thế nào.

"Ca, yêu ta đi", Tiểu Vũ nỉ non mơ hồ nói.

Đường Tam cắn chặt đầu lưỡi, chỗ bị cắn truyền đến cơn đau làm hắn thanh tỉnh rất nhiều. Bản thân hắn có ý chí cực kỳ kinh người, cũng chỉ có Tiểu Vũ mới có khả năng đem ý chí của hắn làm cho tan ra. Đầu lưỡi nhói đau như bị kim châm, cố nén không cho mình nghĩ đến cảm giác mỹ diệu kia, hắm ôm lấy Tiểu Vũ, hai tay thành thật đặt lại trên thắt lưng nàng.

*"Không được, Tiểu Vũ, linh hồn muội bất ổn. Bây giờ đang tạm thời ở lại trong cơ thể của ta, nếu như ta "*yêu*" muội, chỉ sợ thương tổn đến linh hồn muội. Nàng vĩnh viễn là của ta, nàng không thoát khỏi ta được đâu. Chờ cho ta giúp nàng khôi phục lại hoàn toàn, cho dù nàng không muốn, ta cũng sẽ "*yêu*" nàng. Nhưng mà, hiện tại bây giờ thì không được, ta tuyệt đối không để nàng chịu dù là một chút thương tổn nào.*

Nghe Đường Tam nói xong, thân thể mềm mại của Tiểu Vũ đình chỉ vặn vẹo, khi nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đã mông lung đẫm lệ.

*"*Ca, muội cầu xin huynh một chuyện, huynh có thể đáp ứng không?*" thanh âm của nàng run rẩy, Đường Tam cũng đồng dạng run lên.*

*"*Nàng nói đi*" Đường Tam cúi đầu hôn lên những giọt lệ tinh oánh trên khuôn mặt nàng nhẹ nhàng nói.*

*"*Huynh phải đáp ứng ta trước mới được*"*

*Đường Tam trong lòng vừa động, nói: "*Có thể. Chỉ cần làm cho nàng hồi

phục trở lại, điều kiện gì cũng không quan hệ"

*"*Ca…*", Tiểu Vũ thương tâm nhìn Đường Tam, "*Vì sao huynh lúc nào cũng thông minh như vậy. Ca, Từ trước đến giờ muội cũng chưa từng cầu xin huynh cái gì. Muội định cầu xin huynh, không cần cố gắng đem linh hồn muội nhập thể. Chúng ta như bây giờ không phải cũng tốt lắm sao? Kỳ thật, linh hồn muội hoàn toàn có thể kiên trì mỗi ngày nhập thể một lần cùng huynh gặp gỡ. Với muội mà nói, được như vậy là đủ rồi.*" Đường Tam nghiêm mặt nói: "*Chính là, với ta mà nói cũng không đủ, ta muốn chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau, ta muốn chính là một Tiểu Vũ hoàn hảo. Cái khác thì ta đồng ý, nhưng chuyên này thì không cần phải thương lượng. Ta nhất định phải đem nàng sống lại*".

*Tiểu vũ vội nói: "*Như vậy đối với huynh có thương tổn rất lớn a! Hồn kỹ huynh khó khăn có được sẽ tiêu tan, hồn lực cũng vĩnh viễn không đột phá chín mươi cấp. Muội không muốn bởi vì mình mà huynh phải trả giá lớn như vậy."

*Hôn nhẹ một cái lên trán Tiểu Vũ, Đường Tam nói: "*Nha đầu ngốc, vậy là không công bằng. Tại sao nàng có thể hy sinh vì ta mà không cho ta trả giá vì nàng chứ? Hiện tại, trước mắt nàng chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là, nghe ta an bài, ngoan ngoãn chờ đợi khôi phục lại, phối hợp cùng ta làm cho bản thân mình sống lại. Sau này chúng ta có thể hạnh phúc bên nhau. Một con đường khác, rất đơn giản, ta cứ để muội không sống lại nữa, nhưng là ta sẽ lập tức chết ngay trước mặt muội"

*Ánh mắt Đường Tam trầm tĩnh nhìn chăm chú vào Tiểu Vũ, "*Tiểu Vũ, nàng cần phải minh bạch, ta không có cùng nàng nói chơi.. Có lẽ, người khác giết ta cũng không dễ dàng. Nhưng là, nếu ta một lòng muốn chết, cũng tuyệt không ai có thể đủ sức ngăn được ta. Nghe lời ta, về sau không được nhắc lại vấn đề này với ta. Nhớ, không được thương lượng.

"Ca…." mạnh liệt nhào vào trong lòng Đường Tam, nước mắt Tiểu Vũ tuôn nh mưa, như thế nào cũng không thu lại được. Nàng đương nhiên biết Đường Tam không phải hay nói giỡn. Tuy ràng bình thường Đường Tam nhìn quan thật ôn hòa, nhưng hắn đã quyết định chuyện gì tuyệt đối không bao gió thay đổi. Tính cách quả quyết lạnh lùng của hắn trong Sử Lai Khắc Thất Quái

tuyệt đối là một không hai.

------oOo------

Chương 387: Ma Kình Hải Vực: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: boykoten

Biên Dịch: A Lót

Đường Tam cũng không xâm phạm Tiểu Vũ nữa.Cứ như vậy ôm nàng.Để nàng nằm trong lòng ngực mình yên lặng ngủ thiếp đi.Trong khi nàng thật sự lâm vào giấc ngủ.Linh hồn của nàng đã một lần nữa trở về trong cơ thể chính mình.Nhưng là, một đêm này Đường Tam lại vẫn như cũ cảm giác được chính mình đúng là ôm Tiểu Vũ ngủ một giấc.Một đêm này, hắn ngủ rất say sưa.Một chút hàn ý bên ngoài không có chút ảnh hưởng đến nội tâm đầy nhiệt huyết của hắn.Cũng đồng thời dấy lên cho hắn khát vọng mạnh mẽ đối với thực lực.Chỉ có sớm ngày đạt tới chín mươi cấp.Mới có thể làm sống lại người thương của mình.

Sáng sớm.Trên biển tràn ngập một tầng thần vụ nhàn nhạt. Thuyền viên đem bữa ăn đã chuẩn bị tốt bưng lên.Ba người say tàu thần sắc đã tốt lên nhiều.Thân thể cũng đã khôi phục trạng thái bình thường.Cảm giác thèm ăn tự nhiên cũng theo đó mà khôi phục.

Bữa sáng là bánh mì đen, canh cá thêm một chút yên huân ba văn ngư cùng trứng cá muối.Bữa sáng tiêu chuẩn trên biển.Giá trị bữa ăn đã tăng lên chính là bởi vì Đường Tam bọn họ đã ra giá tiền rất cao.Trứng cá muối này chính là dùng trứng cá đen muối.Vị đạo tương đối ngon. Cắn một khối trứng cá đều thấy chắc nịch.Đều có một cổ mùi vị làm rung động lòng người dũng mãnh tràn vào trong miệng.Lại cùng phối hợp trên bánh mì đen, lại là cực phẩm mĩ vị.(Lão úng là tác giả Ma Trù có khác, tả bữa sáng thôi ta đã thấy thèm rồi – A Lót)

Bữa sáng chuẩn bị không ít.Nhưng một lát sau đã bị mọi người như gió cuốn mây tan ăn hết sạch.

Mã Hồng Tuần nhảy dựng lên nói: *"Đi.Đi lên sàn tàu thay đổi không khí.Thời tiết càng ngày càng lạnh.Có muốn ta giúp ngươi sưởi ấm một chút không?"*

Áo Tư Tạp cũng đứng lên.Ăn điểm tâm xong, tinh thần hắn sung túc lên rất nhiều.Cùng Đường Tam nhìn một chút.*"Cảm ơn.Mập mạp.Bất quá chúng ta không có yếu ớt như vậy.Đi thôi.Mọi người cùng đi lên sàn tàu hít thở không khí trong lành buổi sớm nào."*

Ra khỏi phòng.Đi tới trên sàn tàu.Cùng với ánh mặt trời theo phương đông dâng lên.Thần vụ trên biển đang dần dần tan đi.

Thuyền trưởng Hải Đức Nhĩ mang theo vài tên thuyền viên đi tới. Cười ha hả.Nói: *"Các vị khách quý.Mùi vị bữa sáng cũng tốt chứ? ".*

Mã Hồng Tuấn vươn ngón tay cái.Nói: *"Thật sự không tồi.Nhất là cái món trứng cá đen muối.Thật sự là ngon a!"*

Hải Đức Nhĩ nói: *"Đó là đương nhiên.Cái trứng cá đen muối này nếu đi bán được trên đất liền.Chính là so được với hoàng kim.Bất quá, cảm giác phía sau càng thêm tuyệt vời, thời gian cũng không sai biệt lắm rồi."*

Đồng thời ngay lúc hắn nói.Dưới chân Mã Hồng Tuần đột nhiên có chút lảo đảo.Lắc lắc đầu.Thì thào nói: *"Sao lại có chút choáng váng."*

Hải Đức Nhĩ mỉm cười.Nói: *"Chóng mặt là đúng rồi.Ai khiến ngươi vừa rồi ăn nhiều nhất? Ngã nào.Ngã nào."*

Sử Lai Khắc Thất Quái trừ có Tiểu Vũ ra.Sắc mặt đồng thời thay đổi. Bắt đầu giống như Mã Hồng Tuấn.Ngay sau đó là Đái Mộc Bạch, Đường Tam, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh.Thêm cả Bạch Trầm Hương.Lần lượt nối tiếp nhau ngã xuống.Duy có Tiểu Vũ còn ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Hải Đức Nhĩ đắc ý hắc hắc cười to.*"Cho dù các ngươi đều là hồn sư thì thế*

nào? Tới trên biển này rồi.Vậy thì là thiên hạ của chúng ta.Lần này không tồi.Mấy người trẻ tuổi này không biết là đệ tử quý tộc nhà ai.Lấy được hồn khí đạo của bọn họ.Chúng ta giàu to rồi.Đội trưởng nhất định sẽ thưởng cho chúng ta thật to.Động thủ.Đem bọn chúng trước tiên đều bắt đứng lên.Bẻ ngón tay ngón chân."

Lái thuyền chính huých vào người Hải Đức Nhĩ.Chỉ vào Tiểu Vũ nói: *"Tại sao còn có một người không ngã xuống.Ta nhớ vừa rồi nàng cũng ăn a!"*

Hải Đức Nhĩ cũng thoáng rùng mình một chút.Ánh mắt có chút ngớ ra. Nhìn Tiểu Vũ có chút mờ mịt thất thố đứng ở nơi đó.Cũng không khỏi nhíu nhíu đầu mày.

Đúng lúc này.Một giọng nói âm u vang lên. *"Nàng vừa rồi không có ngã xuống.Đó là bởi vì nàng sẽ không giống chúng ta giả bộ như vậy.Quá trình từ mừng rỡ đến tuyệt vọng quá trình chẳng phải là càng kích thích sao?"*

Nương theo giọng nói đó vang lên.Sử Lai Khắc lục quái đều nhất nhất đứng dậy.Phủi phủi chút bụi bặm bám trên người.Dưới con mắt đờ đẫn đến trợn mắt há mồm của chúng thủy thủ lại đứng trước mặt bọn họ.

"Điều này.Điều này không có khả năng....." Hải Đức Nhĩ hổn hển kêu to.*"Kê minh ngũ cổ tán của ta đủ để cho các ngươi ngủ say ba ngày ba đêm.Các ngươi.Các ngươi....."*

Đường Tam có chút thương hại nhìn hắn.Ngay cả giải thích cũng không làm.Bản thân là tông chủ Đường Môn mà dám dùng độc trước mặt hắn. Cái này giống như múa rìu trước cửa Lỗ Ban, trước mặt Quan Công múa đại đao vậy.Cho dù không có Đường Tam.Chính là giải độc tiểu tịch tràng của Áo Tư Tạp cũng có thể thoải mái giải trừ cái loại mê dược này.

"Kỳ thật. Vào ngày đầu tiên rời bến.Ta đã chú ý các ngươi.Các ngươi cũng chỉ là một đoàn thuyền trên biển.Nhưng ngươi làm thuyền trưởng. Mà đối với hồn sư lại rất hiểu biết.Tuy rằng ta không biết các ngươi dùng phương pháp gì để che dấu hồn lực của chính mình.Nhưng là. Hồn sư cùng người thường dù sao cũng là không giống nhau.Ngươi cùng thuyền viên.Một đám hành động thoăn thoắt.Lực lượng rõ ràng vượt qua người thường.Toàn bộ thuyền

viên là từ hồn sư tạo thành. Việc phân phối này vẫn là làm cho chúng ta rất vinh hạnh."

Thấy Đường Tam bình thản nhưng đôi mắt lại càng thâm thúy tựa hồ có thể so với đại dương.Hải Đức Nhĩ phẫn nộ.*"Bị các ngươi hiểu rõ thì thế nào? Nơi này là biển rộng.Bây giờ các ngươi cũng giống như vịt trên cạn.Cho dù là hồn sư.Cũng vẫn phải chết.Động thủ.Giết bọn chúng cho ta.Cho bọn chúng biết sự lợi hại của chúng ta."*

Vừa nói.Bọn họ không cần che dấu nữa.Trong phút chốc. Lấy Hải Đức Nhĩ dẫn đầu.Tám người đồng thời phóng xuất ra vũ hồn của chính mình.

Từng hồn hoàn tịnh lệ sáng lên.Trên người vị thuyền trưởng Hải Đức Nhĩ này sáng lên đầy đủ năm hồn hoàn.Trên người gã lái thuyền chính cũng có bốn hồn hoàn.Sáu gã hồn sư còn lại, có hai gã có ba hồn hoàn. Bốn gã có hai hồn hoàn.Chính như lời Đường Tam nói lúc nãy. tám người này tất cả đều là hồn sư.Hải Đức Nhĩ nghĩ rất rõ ràng.Cho dù mấy người trẻ tuổi này cũng là hồn sư thì sao? Mê dược không thành. Động thủ cũng tuyệt đối có thể đem những người này bắt lại.Nơi này là biển rộng.Bọn họ lại đều là hải hồn sư.Còn có năng khiếu bẩm sinh.Mà trước mắt những người này.Tuổi cũng không quá hai mươi tuổi.Có thể có bao nhiêu thành tựu? Rất giỏi cũng chỉ là hồn tôn ba cái hồn hoàn. Lấy hắn với hồn vương cấp bậc.Hoàn toàn có thể thoải mái đem mấy tên này thu thập một cách dễ dàng.

Nhìn thấy bọn họ một đám người phóng thích hồn hoàn có bộ dáng rất kiêu ngạo kia.Đường Tam có chút suy nghĩ nói: *"Mấy ngày này ta cẩn thận quan sát qua.Nếu đúng là hồn sư như ta nói.Thì chỉ cần ba người liền đủ để thao túng chiếc thuyền này tiến lên bình thường.Nhiều người cũng không có việc gì để dùng."*

Khi hắn nói chuyện có chút rảnh rỗi.Đối phương tám người đã đều đánh tới.Nơi này là biển rộng.Có thủy thuộc tính năng lượng phong phú cho bọn họ điều động.Hiện tại không thành.Còn có thể xâm nhập trong biển.Đương nhiên.Đó là bước cuối cùng.Con thuyền này chính là có giá trị rất xa xỉ.Không đến lúc vạn bất đắc dĩ.Những người này vẫn là không thể hủy nó đi.

Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp cười dài đứng ở nơi đó.Khi bọn họ trông thấy cấp bậc hồn lực của những thuyền viên kia.Thì một chút tính toán khi động thủ đều không có.

Động thủ chỉ có hai người. Là Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn.

Lam kim sắc hào quang trong suốt hiện ra trên sàn tàu.Mỗi một gốc Lam Ngân Hoàng đều cứng hơn sắt thép đột nhiên xuất hiện.Chính là đệ nhất hồn kỹ Triền Nhiễu.

Trừ bỏ thuyền trưởng Hải Đức Nhĩ ra.Toàn bộ bảy người còn lại khi ở trong quang mang lam kim sắc nọ đều đã đình chỉ động tác.Thậm chí ngay cả hồn kỹ của chính mình đều không có phóng xuất ra.

Mà Hải Đức Nhĩ thì vẫn duy trì động tác vung tay vừa rồi nhưng lại không nhúc nhích.Ánh mắt hắn nhìn Đường Tam.Giống như là đang nhìn thấy quái vật vậy

Hoàng.Hoàng.Tử.Hắc.Hắc.Hồng.Sáu hồn hoàn lẳng lặng quay chung quanh thân thể Đường Tam.Mỗi một cái hồn hoàn nọ như là đang cười nhạo Hải Đức Nhĩ.

Trước Lam Ngân Hoàng đang quấn quanh của Đường Tam.Cho dù là tên tài công chính có cấp bậc hồn tông kia cũng bị quấn chặt đến mức không có lực hoàn thủ.Đường Tam đương nhiên sẽ không cho bọn hắn cơ hội hủy thuyền.Là một khống chế hệ hồn sư.Hồn lại hoàn toàn áp đảo những người trước mắt này.Nếu như ngay cả điểm ấy cũng làm không được.Vậy hắn cũng không cần xông pha lăn lộn nữa rồi.Mã Hồng Tuấn vẻ mặt nhe răng cười đi tới.Hắn trên người cũng đồng dạng tỏa ra quang mang huyễn lệ của hồn hoàn.Còn có phượng hoàng hỏa diễm nóng cháy.Hải Đức Nhĩ muốn tấn công.Nhưng lại cảm thấy thân thể của chính mình hoàn toàn không thể nhúc nhích.Hắn chỉ thấy hắc quang của đệ tứ hồn hoàn bên mình Đường Tam lóe lên.Ở xung quanh thân thể chính mình.Cũng đã xuất hiện một cái lồng giam lam kim sắc vô cùng cứng rắn.Đó chính là vạn năm hồn kỹ a.

Hải Đức Nhĩ chính mình có ba hoàng, hai tử năm cái hồn hoàn. Vậy mà lúc này ngay cả một chút chống cự cũng đã không có.Hắn biết.Hôm nay mình

đúng là đã bị thua rồi.Hơn nữa còn là thua rất bi thảm.Khó trách những người này có dũng khí đi đến cái địa phương ấy.Bọn họ tuổi còn trẻ như thế.Nhưng vì sao lại có thực lực cường đại đến như vậy?

"Phốc phốc" hai tiếng.Mã Hồng Tuấn hai tay phân biệt vỗ lên đầu tài công chính và một tên thuyền viên khác.Không có tràng cảnh máu tanh. Chỉ là có những luồng khói xanh theo thất khiếu bọn họ thoát ra.Cơ thể đã yếu ớt ngã xuống.Đều bị giống như nhau.Trong khi các thuyền viên khác điên cuồng cầu xin tha thứ.Nhưng Mập Mạp tâm lại vững như sắt. Đường Tam nếu đã nói chỉ cần lưu lại ba người.Vậy thì chỉ cần ba người.

Nương tay? Đối mặt với một đám hải tặc muốn cướp của giết người. Còn phải nương tay sao? Những tên hải tặc trước mặt này có chết mười lần cũng sợ rằng không thể hết tội.

Lam Ngân Hoàng lướt lên.Năm cổ thi thể bị quăng ra.Rớt thẳng xuống biển.Nơi đó chính là nơi cuối cùng bọn chúng phải về.

Trận chiến này vốn là không có bất cứ cái gì để lo lắng đã được giải quyết trong một thời gian ngắn ngủi.

Hai gã thuyền viên còn lại không khống chế được đã phóng uế (sợ vãi tè + vãi shit).Nếu như không phải đều bị Lam Ngân Hoàng quấn lấy người.Sợ rằng sớm đã bị dọa đến chết lặng.Bọn họ đương nhiên cũng đã từng giết người.Nhưng cái tư vị hoảng hốt nhìn đồng bọn mình bị giết lại hoàn toàn bất đồng.

Lam Ngân Hoàng của Đường Tam lại vung lên lần nữa.Đem hai gã thuyền viên này ném xuống biển.Lấy thân phận hải hồn sư của chúng. Ở trong nước biển thì cũng không thể chết được.Chủ yếu là rửa sạch sẽ những thứ dơ bẩn trên người chúng.

Chậm rãi đi tới bên cạnh người đang ở bên trong Lam Ngân Tù Lung. Hải Đức Nhĩ trước mặt đã không có một chút ý tứ phản kháng nào. Đường Tam lãnh đạm cười.Hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào đối phương.Vào lúc thần quang trong mắt Đường Tam chiếu xuống.Hải Đức Nhĩ không khỏi cảm giác được cảm giác được tinh thần một trận hoảng hốt.Tinh thần lực của Hắn

so với Đường Tam thực sự Kém quá xa.Huống chi còn có sự tồn tại của Tử Cực Ma Đồng.

"Ta nghĩ. Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ." Vừa nói hai căn Lam Ngân Hoàng thâm nhập vào bên trong Lam Ngân tù lung. Ngay sau đó liền trước ngực Hải Đức Nhĩ điểm năm phát.Hải Đức Nhĩ chỉ cảm thấy toàn thân tê rần.Sau một khắc. Hồn lực trong cơ thể dường như bị vật gì đó giam cầm vậy.Năm cái hoàn bên mình đồng thời biến mất.

Lấy thủ pháp điểm huyệt phong kín hồn lực đối thủ.Cùng với phong kín nội lực một đời của đối phương.Hải Đức Nhĩ với tình trạng như thế này đừng nói là gây sóng gió, chính là muốn nhảy xuống biển cũng không được.

Triệt tiêu Lam Ngân Tù Lung.Trên khuôn mặt anh tuấn của Đường Tam toát ra một dáng tươi cười tao nhã.*"Hải Đức Nhĩ thuyền trưởng.Nói vậy các ngươi chính là hải tặc à? Vừa rồi ngươi nói ngươi là đoàn trưởng. Vậy thì làm sao đây? Nếu như ngươi không hy vọng bản thân giống năm tên thủ hạ vừa rồi."*

Hải Đức Nhĩ mặt không còn chút máu, hai chân như nhũn ra phốc thông (bịch) một tiếng quỳ rạp xuống nói.*"Tha mạng.Tha mạng.Ta nói. Ta biết cái gì sẽ đều nói cái đó.Chỉ cần các ngươi không giết ta là được."*

Đường Tam nhìn xuống hắn.Nói: *"Có thể.Ta không có yêu cầu khác. Nói ra lai lịch của các ngươi.Tiếp đó đem chúng ta bình an đưa đến mục đích cuối cùng của chuyến đi này.Ta có thể tha cho ngươi một mạng."*

Hải Đức Nhĩ có chút thở phào nhẹ nhõm.Nói: *"Ta nói.Hồn đế đại nhân. Chúng tôi cùng chiến thuyền này, đều là thuộc về đoàn hải tặc Tử Trân Châu.Chúng tôi mỗi người đều là thành viên của đoàn hải tặc Tử Trân Châu.Chuyên môn phụ trách ở bến tàu chỗ ấy dễ tìm dê béo.Ở trên biển bắt giết, sau đó sẽ đem đồ cướp được tới nộp lên trên."*

Đường Tam gật đầu. Nói: *"Nói một chút về tình huống của Tử Trân Châu hải tặc đoàn.Sào huyệt của các ngươi ở đâu? Có bao nhiêu người? Đoàn trưởng là ai?"*

Hải Đức Nhĩ bây giờ đã rất sợ hãi, hỏi gì nói nấy, có ý lấy lòng.Cho nên Cực

kỳ phối hợp hồi đáp.*"Sào huyệt của Tử Trân Châu hải tặc đoàn chúng tôi nằm trên một hòn đảo cách nơi này hai ngày đi biển.Cứ đến gần mười năm.Đoàn trưởng của Tử Trân Châu hải tặc đoàn chúng tôi lại lãnh đạo chúng tôi đi hợp nhất hoặc hủy diệt những tiểu hải tặc đoàn sở hữu các phiến hải vực.Hình thành một tổ chức khổng lồ.Có ba nghìn thành viên.Trong đó, hồn sư có hơn hai trăm.Giống như chiến thuyền Hải Ma Hào này của ta.Bên trong đoàn cũng là được sắp xếp tầng thứ bên trên.Những thuyền viên đi theo ta này đều là người của ta.Ta nguyên cũng là đội trưởng của một đoàn hải tặc.Sau lại bị bắt hợp nhất. Đội trưởng của chúng ta một vị hồn thánh bảy mươi ba cấp.Thực lực cực kỳ cường đại.Tuổi tác đại khái khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi.Nhưng bảo dưỡng rất tốt, hình dáng chỉ như hơn hai mươi tuổi thôi. Phi thường xinh đẹp."*

Đường Tam nhíu mày.*"Là một nữ nhân?"*

Hải Đức Nhĩ gật đầu.*"Chúng tôi lấy cướp bóc mà sống.Tại trên biển thu lấy thuế hải dương."*

Đường Tam nói: *"Quan quân Hãn Hải thành không quản sao?"*

Hải Đức Nhĩ bĩu môi. Nói:*"Cho dù bọn họ muốn quản cũng quản không được.Trước tiên không nói chúng tôi có hơn hai trăm hải hồn sư.Thêm nữa là Vũ Hồn Điện đã từng thông báo qua hồn sư lục địa không được coi thường vọng động.Hơn nữa chúng tôi cũng là rất có chừng mực.Sẽ không bức bọn họ đến bước đường cùng.Bình thường chỉ cướp bóc. Chứ không giết người.Hơn nữa đối tượng chúng tôi cướp đoạt đều là quý tộc.Quý tộc thì có thể có mấy người là người tốt."*

Đái Mộc Bạch cười lạnh một tiếng. Nói: *"Nói như vậy.Các ngươi là xem như chúng ta là quý tộc dê béo à? Quý tộc thì đều là người xấu? Đều phải chết sao?"*

*"Điều này....."*Hải Đức Nhĩ tự biết đã nói sai.Khuôn mặt có chút nhăn nhó.

Đường Tam nói: *"Ngươi đứng lên đi.Ta không giết ngươi.Đưa chúng ta đi Hải Thần đảo.Ta đối với bọn hải tặc các ngươi không có hứng thú. Không nên giở trò gian trá.Ngươi đến bây giờ hẳn là cảm thấy hồn lực bản thân đã*

bị ta hoàn toàn phong bế rồi phải không.Ta lưu lại trên người ngươi một đạo cấm chế.Nếu như ngươi vọng động, chỉ có một kết quả là sống không bằng chết." Nói ra bốn chữ cuối cùng.Thanh âm của hắn nổi bật hẳn lên.Vừa nói Lam Ngân Hoàng vừa vung lên.Đem hai gã thuyền viên lúc trước bị đẩy xuống giữa biển để rửa sạch người kéo lên trên sàn tàu một lần nữa.

"Tiếp tục hành trình đi.Mặc dù ta không hiểu nhiều về việc đi trên biển. Nhưng phương vị vẫn là còn biết rõ.Ngươi tốt nhất là không nên toan tính làm những điều khác.Muốn toàn mạng.Cứ dựa theo lời ta nói mà làm."

"Vâng.Vâng." Hải Đức Nhĩ như được đại xá.Lập tức mang theo hai gã thuyền viên chạy đi.

Tà mâu của Đái Mộc Bạch liên tục lóe ra lãnh quang.*"Loại hải tặc đoàn này làm hại một phương.Cũng không là thứ tốt lành gì.Đáng tiếc chúng ta quá ít người.Lại không muốn thêm chuyện phức tạp.Nếu không.Thì hẳn là đem bọn chúng hoàn toàn hủy diệt rồi."*

Áo Tư Tạp cười nói: *"Cư nhiên lại hướng về phía chúng ta hạ độc. Thực sự là buồn cười.Đã không được lợi lộc gì rồi còn mất mạng."*

Đường Tam nói: *"Những tên hải tặc này rất sợ chết.Chỉ cần chúng ta chú ý một ít.Cũng không thể có bất cứ vấn đề nào.Bất quá, từ hôm nay mọi người trong lúc nghỉ ngơi là thay phiên nhau trực đêm đi.Để khỏi phải bị giở trò bởi các thủ đoạn.Tuy rằng chúng ta không sợ gặp phải một đoàn hải tặc khổng lồ.Nhưng sắp tới còn phải lên Hải Thần đảo. Chính là tận khả năng tránh các loại phiền toái."*

Hải Ma Hào tiếp tục di chuyển.Nhưng bầu không khí trên thuyền vốn hài hòa đã hoàn toàn biến mất.Đứng ở giữa phòng điều khiển bánh lái. Hải Đức Nhĩ vẻ mặt hèn mọn lúc trước đã dần dần biến mất.Hắn quả thực là sợ chết.Phi thường sợ chết.Vừa rồi nói tất cả mọi thứ đều là bản năng tiềm thức ép buộc.Thế nhưng.Lúc này hắn đã dần dần tỉnh táo lại.Sắc mặt lại khó coi đến đáng sợ.Cơ bắp trên Khuôn mặt vặn vẹo giống như con giun đang cựa quậy.Hai tay cầm bánh lái không ngừng run rẩy.Nội tâm, giống như bị hàng vạn hàng nghìn xà trùng gặm nhấm. Thống khổ kịch liệt không ngừng xâm nhập vào trong lòng hắn.

Đường Tam đoán không sai.Dựa theo tình huống bình thường.Để bảo toàn sinh mệnh.Hải Đức Nhĩ khẳng định sẽ cùng bọn họ phối hợp.Đưa bọn họ đến Hải Thần đảo.Nhưng là.Phán đoán của con người chung quy cũng không có khả năng đoán được mọi thứ.Đường Tam cũng không có năng lực tiên tri.Có một điểm hắn không biết chính là.Khi Mã Hồng Tuấn phách tử năm tên thuyền viên.Có một tên ở cùng chỗ với tài công chính, thuyền viên thứ nhất bị phách chết.Chính là thân sinh nhi tử của Hải Đức Nhĩ.Cũng là nhi tử duy nhất.

Hải Đức Nhĩ hai mắt hơi có chút nheo lại.Đứa con trai đó có thể nói là hy vọng duy nhất của hắn.Hắn đã tới từng này tuổi rồi.Còn muốn sinh con hầu như là không có khả năng.Mấy năm nay sở dĩ hắn làm hết thảy mọi thứ.Đại bộ phận cũng là vì người con trai này mà tích góp.Hắn đã nghĩ đến chuyện tốt đẹp.Chờ tích góp nhiều tiền một chút.Thì đem con thuyền Hải Ma Hào này đến bờ biển bên kia.Kiếm cho nhi tử một người vợ rồi an hưởng tuổi già.Thế nhưng.Chuyện phát sinh ngày hôm nay đã đem kế hoạch của hắn hoàn toàn phá hủy.Nhi tử của hắn đã không còn.Hắn đã không còn tương lai.

Các ngươi giết nhi tử của ta.Vậy thì ta sẽ cho các ngươi chôn cùng con trai ta. Giờ này khắc này, Hải Đức Nhĩ ánh mắt đã trở nên điên cuồng.

Ánh mắt nhìn về phía biển khơi rộng khôn cùng.Đồng tử của Hải Đức Nhĩ chợt co rút lại.Hắn một câu nói cũng không có lừa dối Đường Tam. Ở trong đầu hắn.Quả thực tồn tại hải đồ phân bố hải hồn thú nọ.Mà ở trong cái bản đồ đang mở này.Có một khu vực cấm tuyệt đối rất nguy hiểm.Chính là con đường phía trước.

Lại là một ngày hành trình đã trôi qua. Sử Lai Khắc Thất Quái đã thích ứng với sự nghiêng ngả trên biển.Bởi vì số lượng thuyền viên trên tàu ít đi cho nên chính bọn họ phải chuẩn bị đồ ăn.Bất quá, có sự tồn tại của thực vật hệ hồn sư là Áo Tư Tạp.Bọn họ căn bản là không cần lo lắng thiếu đồ ăn.Hải Đức Nhĩ cùng hai gã thuyền viên còn lại biểu hiện rất thành thật.

Đường Tam vẫn cẩn thận chú ý lộ trình.Trên cơ bản phương vị không có sai khác.Chính là dựa theo bản đồ do đại sư vẽ mà đi tới.Bởi vậy, tới buổi tối, hắn cũng dần dần an tâm.

Còn có bảy ngày nữa là có thể đạt được mục đích của chuyến đi này. Hải Thần đảo. Đến tột cùng là một nơi ra sao? Không thực sự đến nơi đó.Sợ rằng ai cũng không thể nào mà biết được.

Màn đêm dần dần đen thẫm xuống.Đường Tam phụ trách gác đêm.Hắn tựa trên mạn thuyền.Đêm nay bầu trời trăng rất ảm đạm.Cho dù là hắn có Tử Cực Ma Đồng.Tại đây, giữa biển rộng khôn cùng cũng rất khó nhìn ra xa.Nhưng Đường Tam lại rất thích cảm giác gió biển tạt vào người.Ở giữa mùi gió biển cảm thụ được hàn ý nhàn nhạt rất sảng khoái.Cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Điều chỉnh độ sáng ngọn đèn dầu.Thường ngày thời điểm này hắn là lúc tên lái chính tới điều khiển thuyền.Nhưng hiện tại hắn đã chết.Hải Đức Nhĩ cũng không nghỉ ngơi.Đường Tam đứng bên mạn thuyền.Vừa lúc có thể thấy được hắn ở bên trong đang điều khiển.Hải Đức Nhĩ một mặt đứng ở trong khoang lái.Một bên thừ người ra ngóng nhìn bóng đêm ngoài kia.Cũng chẳng biết đang nghĩ đến cái gì.

Xoay người.Lại lần nữa nhìn về phía bóng tối ngoài kia.Không biết vì sao.Đường Tam đột nhiên cảm giác được trên người mình có chút lạnh lẽo.Lấy thực lực của hắn,đây có lẽ là lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác này.Tư vị lạnh lẽo này tựa hồ cũng không phải là từ trên thân thể truyền đến.Mà là đến từ bên trong cơ thể.

Tinh thần lực của Đường Tam cường đại như thế nào.Rất nhanh, hắn đã tìm được lãnh ý này đến từ đâu.Trong tay trái quang mang chợt lóe lên.Hạo Thiên Chuy từ hư không đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay. Đường Tam giật mình nhận thấy.Sát Thần Lĩnh Vực được khắc trên Hạo Thiên Chuy đang tản mát ra bạch quang loá mắt.Trong đêm tối vắng vẻ. Mỗi mội đạo hoa văn đều là rất rõ ràng.Hàn ý dày đặc làm Đường Tam rùng mình ớn lạnh.

Hắn rõ ràng cảm thấy được, từ bên trong Sát Thần Lĩnh Vực truyền lại cho mình cảm giác rất không hay.Đó là một loại nhắc nhở tràn ngập nguy cơ.

Chẳng lẽ sẽ có nguy hiểm xuất hiện? Đây chính là lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác này sau khi Đường Tam có Sát Thần Lĩnh Vực.Đột ngột xoay

người.Rất nhanh tiến về phía phòng điều khiển đã đi qua lúc nãy.

"Hải Đức Nhĩ thuyền trưởng." Đường Tam gõ cửa phòng điều khiển.

Hải Đức Nhĩ liền mở cửa. Cung kính nói: *"Hồn đế đại nhân. Ngài có gì phân phó sao?"*

Đường Tam nói: *"Chúng ta đã đi đúng hướng chứ?"*.

Hải Đức Nhĩ gật đầu.*"Đương nhiên là đúng.Ta là hoàn toàn chiếu theo hải đồ ngài cấp cho mà tiến tới.Phiến hải vực này tên là Ma Kình hải vực.Đích thực là vùng sâu nhất xung quanh đây.Nghe nói vùng là một cái rãnh biển độ sâu đạt tới hơn ngàn thước.Cho nên, nếu như có hồn sư bay trên không nhìn xuống sẽ thấy màu sắc mà biết được địa phương này nó sâu cỡ nào."*

" Ma Kình hải vực? Vì sao lại có tên gọi như vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Hải Đức Nhĩ nói: *"Bởi vì.Trong lòng biển phía dưới phiến hải vực này. Có một con Ma Kình sinh sống.Bởi vậy mới có tên gọi này."*

"Ma Kình? Nó là hải hồn thú?" Đường Tam trong lòng khẽ động.Mục quang nhìn Hải Đức Nhĩ đang dần dần trở nên sắc bén.

Hải Đức Nhĩ gật đầu Nói: *"Đúng vậy.Nơi đây đúng là có một con Ma Kình hải hồn thú.Nhưng lại là một con hải hồn thú cực kỳ cường đại. Được gọi là bá chủ trong biển.Nó chính là tồn tại mười vạn năm cấp bậc.Chẳng qua là nó trời sinh tính lười biếng.Nói đại khái.Nó ẩn núp ở dưới đáy biển.Chỉ cần mở cái miệng rộng ra.Cắn nuốt sinh vật trong biển thì đủ để sinh sống."*

Mười vạn năm hồn thú? Trong lòng Đường Tam chợt run rẩy một chút. Hắn cảm giác được rõ ràng.Hàn ý trên Hạo Thiên Chuy đang truyền đến càng ngày càng mãnh liệt.

"Ngươi đã biết nơi này có hải hồn thú mười vạn năm cường đại.Vì sao còn không ly khai?" Đường Tam lạnh lùng nói.Hạo Thiên Chuy trong tay đã bắt đầu lóe ra quang mang.

Hải Đức Nhĩ giả bộ kinh ngạc nói: *"Điều này không phải ngài đã nói sao.Chúng ta phải nhanh một chút đến Hải Thần đảo a! Ta cũng không có đi đường khác.Nga.Đúng rồi.Vẫn còn có một chút ta nhất định phải nói cho ngài.Mắt trái của con Ma Kình này đã bị mù.Mà trong một năm bốn mùa, cứ ngày xuân và thu, đầu nó quay về hướng đông, còn mùa hạ cùng mùa đông đầu lại quay về phía tây.Cứ như vậy, Coi như là thuyền bè đi qua Ma Kình hải vực.Chỉ cần dựa vào hướng con mắt mù của nó mà đi cũng sẽ không dễ dàng chạm phải nó.Mà ta đã nói ban nãy.Nó rất lười biếng.Không thể nào lại chủ động xuất kích.Đương nhiên không kể đến địch nhân xâm phạm vào lãnh thổ của nó.Bây giờ là mùa thu.Khoảng cách đến mùa đông còn có một đoạn thời gian nữa. Cho nên, đầu nó bây giờ chính là quay về hướng đông.Mà con mắt trái bị mù thì ở sườn bắc cơ thể nó.Còn Hải Ma Hào chúng ta.Vừa lúc lại ở sườn phía nam thân thể nó."*

Nhìn bộ dạng tươi cười trên mặt của Hải Đức Nhĩ đang dần dần biến thành dữ tợn.Đường Tam biết là có điều không hay.Vội vàng đi tới bánh lái.Nhanh chóng quay bánh lái.

Trong mắt Hải Đức Nhĩ tràn ngập nét cười châm chọc.*"Chậm rồi.Không còn kịp nữa đâu.Chúng ta đã đi sâu vào Ma Kình hải vực.Hơn nữa, ta vừa mới từ nơi này thả ra một con thuyền chứa hoả dược chuyên môn dùng để nổ cá.Ngươi nghe đi, đây không phải là âm thanh truyền đến sao? Cứ như vậy, cho dù là tính tình có tốt.Con Ma Kình nọ chỉ sợ cũng đã bị chọc giận rồi.Nga.Cũng quên nói cho ngươi.Mười vạn năm hồn thú ở giữa biển khơi.So với trên đại lục còn kinh khủng hơn vài lần. Nghe nói, chính vì con Ma Kình này quá cường đại.Cho nên Hải Thần mới chọc mù mắt trái của nó."*

Quả nhiên, đúng như Hải Đức Nhĩ nói.Ngoài khơi không ngừng truyền đến vài tiếng kêu buồn bực.Vốn mặt biển đang rất yên ả cũng đã bắt đầu xuất hiện gợn sóng phập phồng lên xuống.

Đường Tam dừng tay lại.Hạo Thiên Chuy trong tay vung lên bổ về trước ngực Hải Đức Nhĩ.Đem thân thể hắn ép chặt lên vách tường.*" Vì sao lại làm như vậy? Ngươi không sợ chết sao? Nói đi.Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác hay sao?"*

Hải Đức Nhĩ nở một nụ cười.Một nụ cười điên cuồng.*"Cứu vãn? Cách cứu vãn duy nhất chính là các ngươi đi chết đi.Các ngươi giết chết con trai ta.Vậy thì hãy chôn cùng con trai ta đi.Nó đã chết.Ta còn sống thì có ý nghĩa gì chứ.Chiến thuyền Hải Ma Hào này là toàn bộ tài sản của ta.Lại đây.Lại mà giết ta đi! Ta có thể đi gặp con trai của ta.Ha ha.Ha ha ha ha."*

Nhìn Hải Đức Nhĩ.Đường Tam ngẩn người.Ánh mắt sắt bén lúc trước đã bình tĩnh trở lại.Hắn rốt cục đã biết mình sai ở chỗ nào.Thế nhưng, bây giờ muốn cứu vãn cũng đã không còn kịp nữa rồi.Thu hồi Hạo Thiên Chuy.Đường Tam điểm trước ngực Hải Đức Nhĩ vài cái.Giải trừ cấm chế trong người hắn.

"Ta có thể hiểu tâm tình của người làm cha như ngươi.Nhưng mà, ngươi chưa từng nghĩ tới, khi ngươi còn sống trong kiếp hải tặc, đã sát hại qua bao người cha cùng con trai của họ chưa? Ngươi nói rằng Ma Kình phỏng chừng sẽ tới đây.Ta không giết ngươi.Nếu như ngươi có bản lĩnh thì hãy chạy đi." Từ trên người Hải Đức Nhĩ, hắn nhớ tới phụ thân của mình.Kẻ như Hải Đức Nhĩ vốn rất sợ chết.Lại vì nhi tử mà muốn cùng đồng vu quy tận với địch nhân.Tình thương của cha mẹ, quả thật là vô tư nhất trên đời.

Đối với một gã hải tặc. Đường Tam sẽ không nương tay.Nhưng đối với một người cha vì nhi tử mà báo thù.Đường Tam hắn lại không hạ thủ được.Hắn lưu Hải Đức Nhĩ lại, chính là để cho tự sinh tự diệt.

Hải Đức Nhĩ ngơ ngác nhìn Đường Tam ra khỏi cửa, không khỏi sửng sốt một chút.Hắn chẳng hề nghĩ tới rằng cư nhiên lại có kết quả này. Đường Tam cứ như vậy mà bỏ qua hắn.

"Tất cả mọi người mau tỉnh lại, mau ra đây." Nhanh chóng trở lại sàn thuyền, Đường Tam quát một tiếng.Đồng thời cũng phóng xuất ra vũ hồn của mình.Hơn nữa ngay cả Bát Chu Mâu cũng đồng thời phóng thích ra.Tám cây chu mâu đỏ như máu cắm thật sâu vào trong sàn tàu để cố định thân thể.Xuất hiện bất kỳ tình huống gì cũng có thể ứng biến.

Màn đêm tối đen, nhưng mặt biển khơi lại càng yên tĩnh.Hắn có thể cảm nhận được tùy thời đều có thể có xuất hiện các mối nguy cơ. Nhưng Đường Tam bây giờ vẫn như trước rất là bình tĩnh.Có Ma Cô Tràng của Áo Tư Tạp cùng với mình, Mã Hồng Tuấn cùng Bạch Trầm Hương tất cả đều có khả năng phi

hành.Bọn họ chỉ cần thông qua phi hành rất nhanh sẽ ly khai nơi này, bỏ đi Hải Ma Hào.Nguy hiểm sẽ xuống đến thấp nhất.Còn về phần đi trên biển sau đó, cùng lắm là dựa vào Long Uyên Đĩnh của mình mà đi.Trước mắt, đây chính là biện pháp tốt nhất.

Tiếng hô hoán của Đường Tam chính là đã thêm vào một ít tinh thần lực.Cho dù mọi người hoặc là ngủ say hoặc là tu luyện, đều bị âm thanh của hắn làm bừng tỉnh, đều ào ào từ bên trong khoang phòng đi ra.

Đường Tam phụ trách việc gác đêm, lại không muốn Tiểu Vũ ngủ trong Như Ý Bách Bảo Nang, một thế giới vắng vẻ, mà để cho nàng cùng Trữ Vinh Vinh ngủ một chỗ.Lúc này Tiểu Vũ cũng bị giật mình thức giấc, nhưng khi cùng Trữ Vinh Vinh đi ra thì ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, đầu dựa lên vai của Trữ Vinh Vinh.

"Tiểu Áo, Phi Hành Ma Cô Tràng, cấp cho mỗi người một cái.Chúng ta đi." Vừa nói, Đường Tam vừa đi tới đón lấy Tiểu Vũ.Mọi người vừa nhìn thấy Đường Tam phóng xuất ra vũ hồn cùng Bát Chu Mâu thì biết là có việc hệ trọng.Ngay tức khắc ánh mắt từ trạng thái mông lung đã bừng tỉnh trở lại.

Ngay khi Đường Tam chưa dứt lời, Áo Tư Tạp đã bắt đầu tiến hành chế tạo Phi Hành Ma Cô Tràng.Không khí chung quanh Hải Ma Hào đã bắt đầu có chút vặn vẹo một cách kỳ quái.Chấn động kịch liệt từ dưới chân truyền đến, kèm theo đó là tiếng nổ lớn làm bọn họ tạm thời không nghe được gì.Đưa thân thể bọn họ cùng Hải Ma Hào đồng thời bị ném thẳng lên không trung.

Thể tích của Hải Ma Hào lớn như vậy, hơn nữa thân tàu còn được bao bọc bởi vỏ thép, vậy mà dưới những đợt trùng kích dữ dội hóa thành những mảnh nhỏ.Cho dù là Bát Chu Mâu của Đường Tam đã cắm sâu vào sàn tàu, giờ khắc này cũng hoàn toàn bị đánh bay lên trời.

Đáng sợ nhất chính là, dưới sự chấn động mãnh liệt này, tất cả mọi người đều lâm vào trạng thái hôn mê.Bị vứt lên cao hơn một trăm thước trên không trung.

Mặt biển vốn đang yên lặng bỗng nhiên bị kích thích dữ dội bốc lên trời. Sóng to gió lớn.Một cột nước đường kính khoảng mười lăm thước ầm ầm

phóng lên cao, mang theo không khí vặn vẹo đã trở thành thứ hủy diệt Hải Ma Hào.

Kèm theo sự nát vụn của Hải Ma Hào, một cái thân thể to lớn như một hòn đảo nhỏ chậm rãi từ dưới nước trồi lên.Nước biển xung quanh nó toàn bộ đều nổi lên một tầng lam sắc quang thải nồng đậm.Giờ khắc này, phảng phất như là biển cả đã biến thành bầu trời xanh thẳm.

Một tiếng rống buồn bực trầm thấp vang lên cùng với một đợt sóng âm khổng lồ.Sử Lai Khắc Thất Quái bị hôn mê trước chấn động kịch liệt ban nãy vừa mới tỉnh táo trở lại.Ngay lập tức dưới ảnh hưởng của sóng âm to lớn nọ lại bị hoa mắt chóng mặt.

Từ dưới biển hiện lên một thân thể khổng lồ với chiều dài vượt quá hai trăm thước, toàn thân đều tỏa ra màu sắc như ngọc thạch, đầu có hai con mắt rất lớn.Quả nhiên là đúng như lời của Hải Đức Nhĩ đã nói, con mắt phía bên trái chỉ là một cái hắc động.Mù.Mỗi một hốc mắt đều có đường kính trên ba thước.Con mắt bên phải còn lại mang theo ánh nhìn băng lãnh đâm thẳng lên giữa không trung.

Chỉ thấy thân thể nó có hơi khẽ động một chút, thì một cái đuôi to lớn từ phía sau vung lên, mang theo lam quang uốn gấp.Tầng tầng lớp lớp đánh ra trên mặt biển, có vô số giọt nước phóng lên cao.Mỗi một giọt nước đều giống như một mũi tên.

Giữa không trung, một màn nước kỳ lạ mang theo quang mang lam sắc chiếu rọi về phía chân trời.Mà màn nước to lớn nọ chính là đem Hải Ma Hào cùng với toàn bộ đồ vật của mọi người đang bay trên không nghiền nát.

Cùng với thủy mạc này so sánh, Ma Hồn Vũ Tiễn lúc trước Mã Hồng Tuấn gặp phải chỉ có thể dùng từ *"bụi"* để hình dung.Tiếp xúc đầu tiên, chính là Hải Ma Hào đã bị nghiền nát thành mảnh nhỏ.Nếu như nói lúc trước chúng vẫn còn là những mảnh nhỏ, thế thì sau đó một khắc đã biến thành bột phấn.

Đây chính là uy thế chân chính của mười vạn năm hồn thú.So với phong hào đấu la thì uy thế lại càng thêm đáng sợ.Chọc giận một con hồn thú mười vạn năm, kết quả cuối cùng chỉ có hủy diệt.

Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, người thứ nhất tỉnh táo chính là Đường Tam.Không phải chỉ vì hắn có thực lực cường đại, mà tối trọng yếu chính là tinh thần lực của hắn so với những người khác thì cường đại hơn.Trong nháy mắt khi hắn thanh tỉnh lại, vừa vặn nhìn thấy cái đuôi của Ma Kình mười vạn năm nọ đập trên mặt biển tạo thành một màn bột nước bắn tung tóe.

"Tỉnh --- Lại." Đường Tam gầm lên giận dữ, tựa như sét đánh giữa không trung.Hắn đã nhìn thấy rõ ràng, Hải Đức Nhĩ cùng hai gã thuyền viên nọ giữa phiến thủy mạc bị xé thành mảnh nhỏ, cũng thấy được cảnh tượng thê thảm của Hải Ma Hào.Hắn biết rất rõ, trước phiến thủy mạc này, bọn họ hiện tại không có khả năng chống đỡ.

Dưới tiếng rống tràn đầy tinh thần lực.Ngoại trừ Tiểu Vũ cùng Bạch Trầm Hương ra, những người khác đều đã tỉnh táo lại.

"Thất vị nhất thể." Đường Tam cơ hồ khản cả giọng hô lên bốn chữ này.

Kê minh ngũ cổ tán: *"cổ"* là cái trống, *"ngũ cổ"* có lẽ là năm tiếng trống, ta nhớ không nhầm thì năm tiếng trống đại biểu cho *"canh năm"* thì phải, còn *"tán"* là thuốc dạng bột, cái này chắc là thuốc độc có tên *"Bột gà gáy canh năm"*.

------oOo------

Chương 388: Vượt quá thập vạn niên, bá chủ trong biển: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Bạch Đa Yến

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

"Bảy người một thể." Đường Tam gần như dùng toàn lực hét ra bốn chữ này, kĩ năng phi hành chân phải của lam ngân hoàng phát động, lập tức chớp hiện

đến phía trước nhất.

Nếu không thực sự đối diện thì vĩnh viễn không thể thấu hiểu được sự khủng khiếp của hồn thú mười vạn năm. Hắn cũng từng thấy qua không chỉ một hồn thú mười vạn năm. Đại Minh, Nhị Minh, thậm chí cả Tiểu Vũ. Thực lực cấp bậc mười vạn năm của Tiểu Vũ hắn chưa thấy qua, nhưng bất luận nói thế nào, bản thân Tiểu Vũ cũng không phải hồn thú cường đại. Còn thực lực của Đại Minh và Nhị Minh là hắn tận mắt nhìn thấy, vũ hồn dung hợp của hai Phong Hào Đấu La tạo thành cũng vô phương đả thương họ.

Vậy mà thời khắc này, con ma kình to lớn vô bì kia lại đem đến cho hắn cảm xúc càng thêm sâu sắc. Hải Đức Nhĩ không nói dối, thực lực của con ma kình mười vạn năm này tuyệt đối còn trên cả Đại Minh và Nhị Minh, là bá chủ thật sự trong biển cả.

Tiếng hét phát ra, trên thân Đường Tam đột nhiên bay ra mười nhánh lam ngân hoàng, bám chặt trên thân bảy người đi cùng, dùng lực đưa họ về phía sau mình.

Thất quái Sử Lai Khắc ở cùng nhau nhiều năm như vậy rồi, tuy đều vẫn còn chóng mặt, nhưng trong tiếng thét lớn toàn lực của Đường Tam, đều phản ứng nhanh nhất.

Đôi cánh rực lửa bỗng dang ra từ sau lưng Mã Hồng Tuấn. Ổn định lại thân thể đồng thời kéo Bạch Trầm Hương đang hôn mê vào lòng mình, lúc này hắn không hề có chút tạp niệm nào, cùng lúc đó đập cánh bay nhanh kéo thẳng lam ngân hoàng của Đường Tam, khiến bảy người được kéo lên thành một đường thẳng.

Áo Tư Tạp lúc này chỉ kịp tạo ra hai cây ma cô tràng, một cây tự mình nuốt xuống, cây còn lại ném cho Đái Mộng Bạch. Cũng học theo Mã Hồng Tuấn một tay kéo chắc lam ngân hoàng, một tay giữ Trữ Vinh Vinh. Còn Trữ Vinh Vinh thì ôm chặt Tiểu Vũ vào lòng mình.

Lúc này, bảy người đã không còn kịp níu tay vào thân thể người phía trước nữa, chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì hình thái đường thẳng thế này thôi. Dù vậy, mỗi người vẫn cảm nhận rõ ràng được áp lực cực đại như núi lở biển

động đó. Áp lực như thế này, thậm chí so với Kiếm đấu la lúc trước còn càng thêm khủng bố hơn.

Lam sắc phủ kín trời đất khiến bọn họ giống như lạc vào một thế giới khác. Không gian quay cuồng, sự công kích cường đại vô bì làm bọn họ hiện tại như con thuyền nhỏ vỡ tan trong biển, lúc nào cũng có thể lật nhào. Càng khiến bọn họ thân trong nguy nan hơn là thời khắc này, chỉ duy nhất một trong bảy người phóng thích ra được vũ hồn là Đường Tam. Áo Tư Tạp tuy có thể nháy mắt giải phóng vũ hồn, nhưng năng lực của hắn là chế tạo hương tràng, cho dù có muốn ăn kinh tượng tràng cũng không kịp nữa rồi. Màn thủy mạc lam sắc đó chắc chắn sẽ đến trước khi bọn họ kịp phóng thích vũ hồn.

Vào lúc này, thể hiện ra không chỉ là sự phối hợp của cả đội, mà quan trọng hơn cả là tác dụng của kẻ lãnh đạo. Đường Tam thân ở phía trước nhất, song mục tinh quang lóe sáng. Cho đến thời khắc sinh tử tồn vong này, hắn gánh chịu áp lực to lớn nhất, cũng trong áp lực này bạo phát ra tiềm năng mạnh nhất.

Sáu hồn hoàn trên người Đường Tam trong không trung phân biệt rõ ràng, mỗi hồn hoàn đều chói ngời quang sắc rực rỡ, bát chu mâu sau lưng thủ thế, bàn tay phải nắm lại, cánh tay phải thủ vững chắc trước ngực, song mục quang mang ẩn hiện. Khẽ thét một tiếng, một tầng kim quang mãnh liệt đột nhiên từ trong cánh tay phải giải phóng ra, chính là hồn kĩ phụ trợ hồn cốt của Tiểu Vũ-Vô địch kim thân.

Lần này, Vô địch kim thân mà Đường Tam giải phóng ra không bao bọc toàn bộ thân thể. Dưới tinh thần lực, hắn đem hiệu quả của vô địch kim thân từ trong nội thể ép ra, hình thành nên một quang thuẫn(lá chắn bằng ánh sáng) kim sắc đường kính hai mét.

Ngàn vạn lần không nên xem thường biến hóa này, xem ra chỉ vẻn vẹn là một biến hóa đơn giản, lại đã khiến thần quang trong mắt Đường Tam đột nhiên trở nên ảm đạm. Tinh thần lực sẽ bị giảm lớn, nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn bảo hộ được bạn bè phía sau.

Giống như thanh âm của mưa đánh vào bát sứ từ trước thân truyền tới, hiệu quả phòng ngự tuyệt đối của vô địch kim thân chắc chắn chặn lại màn quang

vũ lam sắc đó. Nhưng lực xung kích ngang ngược đó cũng đẩy mạnh tám người Đường Tam bay lên cao. Một khắc sau khi quang vũ bị chặn lại, chưa đến ba giây sau kim sắc trên cánh tay phải của Đường Tam giải phóng ra đã hóa thành hàng loạt quang tinh vỡ vụn tản mác khắp nơi.

Tấm lá chắn phòng ngự này vẫn không phải là bản thân vô địch kim thân, Đường Tam cũng căn bản vô phương hoàn toàn khống chế, nhưng bất luận thế nào, cuối cùng cũng ngăn chặn được một kích trí mạng đó.

Lợi dụng chính khoảng thời gian ngắn ngủi này, Áo Tư Tạp đã nhanh chóng hoàn thành việc chế tạo phi hành ma cô tràng, phát cho những người không thể phi hành mỗi người một cây.

Thâm Hải Ma Kình dường như bị chọc tức, một vòng lam sắc cực đại đường kính vượt quá năm mét từ phần lưng như ngọn núi lớn của nó ngưng tụ lại, quang mang lam sắc khủng khiếp vô bì chỉ ngưng tụ một thoáng, khắc sau đã bắn ra, ngắm thẳng vào Đường Tam.

Đường Tam rất rõ ràng cảm giác được, đạo lam quang này chính là phương thức công kích mà trước đó từ dưới nước xông thẳng lên, phá hủy hải ma hiệu. So sánh với quang vũ vừa rồi, đây mới là thủ đoạn công kích thật sự của Thâm Hải Ma Kình.

Trong màn đêm hắc ám, đột nhiên trở nên kì dị, mọi người cảm nhận được rõ ràng, bản thân tuy thân ngoài không trung nhưng lại phảng phất như đang đặt mình vào trong biển lớn, không khí xung quanh đều xuất hiện trạng thái dập dờn kì dị, lực cản vô hình làm bọn họ dường như bị ngập vào biển sâu. Nhưng biển lớn do không khí tạo thành này, lại có lực cản càng mạnh, một lực càng thêm vô phương kháng cự.

Lĩnh vực, duy có lực lượng của Lĩnh vực mới có thể khống chế một diện tích lớn thiên không như vậy. Đây thuộc về hồn thú mười vạn năm, Lĩnh vực của Thâm Hải Ma Kình. Cho dù thất quái Sử Lai Khắc có năng lực phi hành, nhưng lúc này bọn họ lại căn bản không cách nào cấp tốc rời đi.

Không có bất cứ khả năng trốn tránh hay xả hơi nào, đạo lam quang khủng bố vô bì đó đã xung kích thẳng lên.

Đúng vào lúc Đường Tam đang chuẩn bị lần nữa thi triển Vô địch kim thân để ngăn chặn thì trước hắn đột nhiên có thêm hai thân ảnh.

"U minh bạch hổ."

Chu Trúc Thanh hệt như chim yến sa vào trong lòng Đái Mộng Bạch, một khắc sau bạch quang vô cùng mãnh liệt chiếu sáng chân trời. Dưới bạch quang chiếu rọi đó, Đường Tam bỗng cảm giác toàn thân nhẹ đi, áp lực của lĩnh vực giảm đi rất nhiều.

Bạch hổ to lớn thân dài hơn mười hai mét bỗng nhiên xuất hiện, hai cánh sau lưng dang ra, trước khi cơ thể đồ sộ đó lên nghênh đón cự hình lam quang, ngoảnh đầu nhìn Đường Tam một lần. Trong đôi con ngươi hổ ngập tràn bá khí, dường như đang bảo Đường Tam, chúng ta là một thể, sao có thể để mình ngươi gánh vác.

Sáu đạo ánh sáng không chút bảo lưu phút chốc hướng về sau lưng bạch hổ to lớn đó. Cửu bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh cuối cùng cũng phóng ra hoàn tất, cùng lúc toàn bộ sáu đạo tăng sức mạnh rơi trên người U minh bạch hổ, mà trên thân những người khác là tăng thêm sức phòng ngự.

Ngân quang chói lóa từ trong miệng U minh bạch hổ phun ra, U Minh Bạch Hổ Phá này vẫn là chiêu công kích mạnh nhất mà bọn họ trước mắt có thể phát động. Uy lực mạnh mẽ của nó đủ để đối kháng với Hồn đấu la toàn diện bạo phát. Ban đầu đến đệ bát hồn hoàn của Triệu Vô Cực cũng chẳng qua chỉ có thể đánh bình thủ mà thôi.

Nhưng, trong đại hải, con Thâm Hải Ma Kình mười vạn năm dài đến hai trăm mét này lại để cho Sử Lại Khắc thất quái một dấu ấn sâu sắc. Đối diện với thực lực tuyệt đối, tất cả đều là phù du.

Kĩ năng dung hợp vũ hồn U minh bạch hổ toàn lực bạo phát, cộng thêm phụ trợ mạnh mẽ của Trữ Vinh Vinh, thực lực trong thời khắc bạo phát đó, U minh bạch hổ đã tiếp cận với cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi. Bất cứ một hồn sư cấp bậc hồn đấu la nào nếu là lúc này đối diện với bọn họ, đều không có ngoại lệ sẽ bị tan thành tro bụi.

Nhưng Thâm Hải Ma Kình lại không phải Hồn Đấu La, vào khoảnh khắc trước khi cột nước màu lam quang cực đại đó xông vào thân thể U minh bạch hổ, trong đầu Đường Tam đột nhiên sản sinh ra một loại dự cảm mơ hồ không lành.

" Không xong. Mọi người cẩn thận." Đồng thời với lúc nói, hắn đã lần nữa hiện thân đến phía trước nhất, vị trí dừng của cơ thể vừa hay là phía trước cái đầu to lớn của U minh bạch hổ. Kim quang mạnh mẽ lại lần nữa bạo phát ra, Đường Tam dùng thân thể chặn ở chính diện Đái Mộng Bạch và Chu Trúc Thanh.

Oàng……

Một khắc sau đó, tất cả thất quái Sử Lai Khắc đều cảm thấy cơ thể chìm vào một thế giới lam sắc. Họ mất đi phương hướng, mất đi năng lực khống chế, tất cả xung quang dường như đều đang biến đổi hư ảo. Lực lượng không thể luận bì khiến mỗi người họ đều tràn ngập cảm giác bất lực, khí thế khủng khiếp khiến nội tâm họ lần đầu tiên sinh ra nỗi khủng hoảng mãnh liệt như vậy.

Bất luận là Đường Tam, hay Đái Mộng Bạch và Chu Trúc Thanh hóa thân U minh bạch hổ, hoặc là những người khác của Sử Lai Khắc được che chắn đằng sau họ, đều trong thời khắc này hệt như viên đạn bắn thẳng lên không trung, bay tứ tán khắp nơi.

Tình hình tồi tệ nhất chính là hai người Đái Mộng Bạch và Chu Trúc Thanh, U minh bạch hổ của bọn họ cơ hồ trong một sát na đó đã bị trụ quang lam sắc khủng khiếp kia làm tan rã, hai người thổ máu tươi bay bật lại. Nếu không phải Đường Tam vừa hay xuất hiện, chặn lại vị trí trung tâm trụ quang lam sắc đó thì chỉ sợ bọn họ hiện tại đã bị nó làm tan biến khỏi thế gian rồi.

Song, cũng may mắn có thân thể to lớn đó của U minh bạch hổ, thêm vào Vô địch kim thân Đường Tam sử dụng lần hai, mới miễn cưỡng kháng cự được công kích của trụ quang lam sắc, cho nên những người khác phải chịu chỉ là lực công kích quá mạnh, chứ không có lực phân giải khủng khiếp của sức nổ kia.

Lúc này trạng thái tốt nhất chính là Đường Tam, kĩ năng Vô địch kim thân mà hồn cốt mười vạn năm của Tiểu Vũ giao phó hắn đích thực kỳ lạ. Ngay cả dưới sức công kích khủng bố như vậy, hắn cũng chỉ là thân thể theo đó bay vào không trung, nhưng vẫn bảo trì được tỉnh táo.

Lúc then chốt, kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm nay cùng bản năng cơ thể khiến Đường Tam nắm chắc rõ ràng tình hình xung quanh. Bỗng hít sâu một hơi, hai nhánh lam ngân hoàng vung ra, kéo dài đột phá cực hạn đến ngoài trăm mét, quấn chặt Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đã hôn mê, sau đó lại đem cơ thể hai người đột ngột tung lên, bay về chỗ Áo Tư Tạp với Mã Hồng Tuấn không xa, gầm lên một tiếng: *"Đem bọn họ đi mau."*

Nói xong câu này, Đường Tam không chút do dự quay đầu lao thẳng xuống chỗ Thâm hải ma kình, trong mắt quang mang tử kim sắc bắn ra, tử cực thần quang bạo phát, mục tiêu chính là mắt phải còn lại của con Thâm hải ma kình đó.

Đường Tam không phải không muốn chạy, dựa vào thực lực của hắn cùng kĩ năng đột kích của lãnh vực sát thần, hoàn toàn có cơ hội xung phá lãnh vực của Thâm hải ma kình chạy trốn. Nhưng, hắn lại rất rõ, con Thâm hải ma kình này trước khi chưa đem mọi người hủy diệt hết tuyệt sẽ không cam chịu bỏ qua. Bọn họ đã không còn năng lực thi triển tiếp kĩ năng cường đại như U minh bạch hổ nữa. Nếu tất cả mọi người cùng bỏ chạy thì, điều sắp tới sợ chính là toàn quân bị nhấn chìm mà chết. Là linh hồn của thất quái, là người mạnh nhất, tại thời điểm này, hắn không thể cho mình thêm lựa chọn thứ hai nữa. Hi sinh bản than để bạn bè chạy thoát. Thời này khắc này, hắn căn bản đã không còn nghĩ đến khả năng mình có thể sống sót nữa, chỉ còn không hề do dự để tạo cho mọi người cơ hội thoát chết. Trong đó có huynh đệ, bạn bè, còn cả người hắn yêu. Đây cũng là lí do vì sao Đường Tam lúc đầu không đem Tiểu Vũ thu về Như ý bách bảo nang. Bản thân hắn có thể chết, nhưng, hắn không nỡ để Tiểu Vũ cùng mình chết đi, cho dù nàng còn lại chỉ là thân xác. Trong lúc nhào xuống, tinh thần của Đường Tam dùng hết toàn lực áp chế sự không ổn định của linh hồn Tiểu Vũ trong đệ lục hồn hoàn, nói gì cũng không thể để nàng xuất hiện rồi điều khiển bản thể giúp đỡ mình.

Oành……, quang mang của tử cực ma đồng nặng nề oanh kích lên mắt phải

Thâm hải ma kình, song, đánh vào cũng chỉ là một tầng thủy quang lam sắc mà thôi. một kích tập trung lực tinh thần mạnh nhất của Đường Tam, chỉ khiến Thâm hải ma kình chớp mắt một chút. Đương nhiên. Cũng chính một kích này đã hoàn toàn khiến Thâm hải ma kình điên cuồng. Trong cái hố đen cực đại sau lưng nó, lam quang lần nữa ngưng tụ, lam quang khủng khiếp lại một lần xuất hiên.

Ở lưng chừng không, Mã Hồng Tuấn đón Đái Mộng Bạch. Lúc này, hai tay hắn đã phân biệt ôm Đái Mộng Bạch và Bạch Trầm Hương, miệng hét rống lên: *" Tam ca…"*

" Tiểu Tam." Cùng lúc gọi lên còn có Áo Tư Tạp, hai đại nam nhân, lúc này trong mắt lệ lại đều rơi không ngừng. Nhưng, bọn họ đều không theo xuống, bởi vì, Áo Tư Tạp đón Chu Trúc Thanh, trong lòng Trữ Vinh Vinh có Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn càng là đem theo hai người. Bọn họ có thể coi thường sinh mệnh của bản thân, nhưng không thể đặt nhẹ cánh tay áo của bạn bè. Bọn họ gần như là dùng toàn bộ khí lực của cơ thể, mới hét ra một chữ này. Đường Tam đem cơ hội sống nhượng cho họ, Áo Tư Tạp lí trí cuối cùng vẫn chiến thắng cảm tính, tính mạng của bạn bè khiến hắn miễn cưỡng đưa ra quyết định chính xác nhất, cũng là thống khổ nhất.

" Tam ca…" Trữ Vinh Vinh dưới sự phụ đỡ của Áo Tư Tạp tiếp trợ hiệu lực của phi hành ma cô tràng bay lên, nước mắt không khống chế được rơi xuống. Nàng thậm chí đến cơ hội gia tăng bổ trợ cho Đường Tam cũng không có, bởi vì Đường Tam đã bay quá xa, quá xa rồi.

Đường Tam lúc này đã không còn chút gì sợ hãi, bất luận đối thủ phải đối diện có cường đại thế nào. Một người sau khi đã đặt sinh tử sang một bên thì sẽ không chịu sự ảnh hưởng của tình cảm bất ổn nữa. Thuấn di phát động, Đường Tam tiến hành một lần dịch chuyển tức thời với cự li dài nhất trong cuộc đời mình. Đồng thời lúc dich chuyển phút chốc, hắn cũng phát động một lần cuối hiệu quả Vô địch kim thân có trong cánh tay phải.

Lúc thân thể hắn sau khi tiêu biến xuât hiện lại, đã ở trên lam kình cực đại, hơn nữa lại chính ở trên hố đen kết tụ lực lượng khủng khiếp đó, cơ thể hoàn toàn chìm ngập trong lam quang, tiếp trợ hiệu quả của Vô địch kim thân, hắn lại ở chính trung tâm lực lượng đủ để hủy thiên diệt nó.

Đường Tam điên rồi chăng? Không, hắn không điên. Vì để bạn bè nắm được cơ hội li tản, hắn nhất thiết phải chặn được một kích này của Thâm Hải Ma Kình, nếu không, mọi người vẫn là vô phương chạy thoát. Vì thế, hắn đã lựa chọn con đường chắc chắn chết.

Bát chu mâu đem theo kim quang Vô địch kim thân, dứt khoát cắm vào xung quanh lỗ đen, độ dài của bát chu mâu vừa hay có thể đủ bao lấy lỗ. Chu mâu màu đỏ tươi khiến thân thể Đường Tam hoàn toàn treo ở vị trí chính giữa lỗ đen. Trên mỗi cái chu mâu đều bạo phát ra hồng quang trước kia chưa từng có.

Cực độc không chút bảo lưu xuất ra, không chút do dự thôn phệ. *"Đến đây, khốn kiếp. Cho dù có chết, ta cũng phải hút của ngươi vài phần tinh lực."*

Trong hai mắt Đường Tam đã không chỉ có băng lạnh và sát khí, mà còn có sự cuồng bạo vô bì. Tự nhận phải chết, hắn căn bản đã không suy nghĩ đến năng lực chịu đựng của bản thân nữa, đem Huyền Thiên Công trong nội thể toàn bộ huy động lên bát chu mâu, khiến năng lực thôn phệ của nó đạt đến độ cao chưa từng có trước đây.

Ba giây, Đường Tam biết, bản thân chỉ có thời gian hút ba giây ngắn ngủi, trong ba giây này có thể hút bao nhiêu, quan hệ đến khả năng có thể giúp đồng bọn, người yêu thoát ly hay không.

Thực lực của Thâm Hải Ma Kình đích thực là to lớn, nhưng nó cũng tồn tại nhược điểm không thể bổ khuyết, đó chính là thân thể đồ sộ. Nếu Đường Tam dùng chiêu này đối phó với cùng là hồn thú mười vạn năm, thực lực còn thua kém hơn Thâm Hải Ma Kình như Đại Minh, Nhị Minh, cho dù hắn sử dụng Vô địch kim thân, thì chắc chắn sẽ bị đánh bay. Vô địch kim thân tuy không thể bị công kích vật lý đả thương, nhưng lại hoàn toàn vẫn bị công kích vật lý thúc đẩy. Giống như công kích trước đó của Thâm hải ma kình sở dĩ khiến hắn bay đi. Chính là bởi vì trong công kích đó đem theo lượng nước lớn, chứ không chỉ vì năng lượng xung kích.

Thế nhưng, sau lưng Thâm hải ma kình lúc này chỉ ngưng kết lam quang cường liệt, nước trong nội thể đã phun cạn ra trong hai lần tấn công trước đó

rồi. Điều này cũng dẫn đến quang mang lam sắc ngưng tụ sau lưng nó tuy có uy lực khủng khiếp cực hạn, nhưng lại không thể làm Đường Tam chấn động bay đi.

Bát chu mâu không chỉ cắm sâu vào nội thể Thâm hải ma kình, mà gai nhọn trên mỗi một chu mâu càng là hoàn toàn bắn ra, hoàn toàn đem thân thể Đường Tam khảm vào trong lỗ đen đó.

Kĩ năng thôn phệ của bát chu mâu vốn đã rất kinh khủng, Đường Tam lần này toàn lực huy động, đã khiến tác dụng của nó hoàn toàn phát huy ra.

Nếu nhìn kỹ càng, có thể phát hiện rõ ràng, vùng lưng của Thâm hải ma kình bị bát chu mâu đâm vào bắt đầu kịch liệt co giật, từng dòng từng dòng lớn hồng quang thuận theo bát chu mâu xông vào nội thể Đường Tam, kích thích kinh mạch của hắn.

Thân thể Đường Tam đích thực mạnh mẽ, sự cải tạo của hồn cốt mười vạn năm, sự tôi luyện của hai đại tiên thảo, tất cả mọi thứ đều khiến hắn có một thân thể cường kiện mà người thường không thể tưởng tượng được, kinh mạch của hắn thậm chí so với lam ngân hoàng còn bền vững hơn, cơ thể hắn càng là hơn cả gang thép.

Dưới sự toàn lực hút, chỉ thấy thân thể Đường Tam cứ thế phình to lên, có chút giống Cầu Gai đấu la mà hắn lúc đầu từng đối mặt, nhưng da ở cả người lại đều đã biến thành màu huyết hồng.

Thâm Hải Ma Kình điên cuồng rồi. Bao nhiêu năm rồi? Ít nhất vượt qua thời gian một vạn năm chưa có ai dám khiêu khích sự uy nghiêm của nó như vậy, khiến nó chịu thương thế như vậy, sự đau đớn kịch liệt ở sau lưng từ độc tố thần kinh sản sinh ra, sinh mệnh còn bị hút điên cuồng, khiến nó cũng phát sinh ra một nỗi sợ khó tả, nó có thể cảm giác rõ ràng được dòng khí điên cuồng ở sau lưng.

Tuy so với bản thân, thực lực của loài người kia quá nhỏ bé, nhưng sự điên cuồng hiện ra trên thân hắn. lại khiến kẻ vô cùng cường mạnh như Thâm hải ma kình cũng phải run rẩy.

Lúc một người đang sợ hãi, chỉ cần hắn chưa thoái lui, thế thì thường thường sẽ giải phóng ra năng lượng cường đại nhất của bản thân, Thâm Hải Ma Kình cũng không ngoại lệ trên đại hải. Tất cả quang mang trong một khắc này đều trở nên dày đặc, nước biển dường như đã ngừng lưu động, lấy thân thể đồ sộ của Thâm Hải Ma Kình làm trung tâm, một vòng quang mang lam sắc hệt như thực thể hiện ra hình cầu rồi nhanh chóng khuyếch tản ra.

Một giây. Chỉ là một giây, quả cầu cực đại này đã khuyếch đại thành một phạm vi chu vi mười dặm, một khắc sau, khiến cả đại hải đều vang rền đến rung trời vì tiếng nổ này.

Một tiếng này vang lớn, khiến các hải thành lớn ngoài trăm dặm đều hoảng loạn, một tiếng này vang lớn, khiến hai hòn đảo cách đó không xa vì thế mà rung chuyển, thậm chí đến bản thân hòn đảo cũng xuất hiện vết nứt nhỏ.

Chu vi mười dặm, đại hải sôi sục. Nước biển bắn thẳng lên không đến trăm mét, ngưng kết thành mầu lam óng ánh, trong phút chốc nổ mạnh. Nếu nơi này có quân đội, vậy thì, chỉ cần một kích này là đã đủ để tạo thành thương vong cho vạn người trở lên. Nếu nơi này có một quả núi, thế thì sẽ trời long đất lở. Nơi đây là biển, cho nên biển động đến trời.

Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn mọi người chỉ cảm thấy một đại lực bỗng từ dưới dâng lên, tuy bọn họ đã bay lên khoảng cách rất xa rồi, nhưng dưới sự tác động của cỗ đại lực này, thân thể bọn họ đều giống như đạn pháo bắn ra, trong chớp mắt tại không trung hóa thành từng điểm đen nhỏ, cho đến khi tiêu biến không thấy nữa.

Bọn họ may mắn, suy cho cùng, một kích khiến đại hải cũng phải rên than này không phải nhằm vào bọn họ.

Ba giây, trong ý thức của Đường Tam, đây có lẽ là ba giây cuối cùng trong cuộc đời, sinh lực cường đại vô bì đó cùng với năng lượng tuôn vào nội thể, khiến hắn cảm giác được rõ ràng kinh mạch bản thân đang giãn nở cực hạn. Hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu hai vũ hồn của bản thân đều hấp thụ hồn hoàn, sau khi đạt đến trình độ nhất định, có thể nào sẽ thành như vậy không?

Từng màn cảnh tượng hiện lên trong não, đến thế giới này hai mươi năm, bản

thân đã sống thêm hai mươi năm, nếu nói còn cái gì lưu luyến, luyến tiếc lớn nhất của hắn chính là chưa thể phục hồi lại sự sống cho Tiểu Vũ, còn chưa nhìn thấy ba mẹ tái hợp và sự diệt vong của vũ hồn điện.

Trong lam ngân hoàng chân phải lan tràn ra lam quang mãnh liệt, chi chít ở mỗi phần trên người Đường Tam, khiến kinh mạch của hắn vốn đã cực kỳ bền vững biến thành càng thêm cứng cáp. May là hắn không vì năng lượng đồ sộ truyền vào nội thể mà nổ tung.

Nhưng, tất cả dường như đều đã không còn quan trọng nữa, chấn động cực đại bên ngoài hắn đương nhiên có thể cảm giác được, sóng từ biển bắn lên tự nhiên không thể xung kích thân thể hắn, hắn ở trong lỗ đen to lớn lam kình. Nhưng, lúc khối nước trên vạn tấn sau khi ngưng kết trong không trung vỡ xuống, kim quang trên thân Đường Tam lại đã biến mất.

Đường Tam lúc này, thân thể đã giống như một quả cầu, nhưng hắn vẫn không ngừng thôn phệ, hắn biết, bản thân thôn phệ thêm một chút thì tổn thương đem lại cho Thâm Hải Ma kình lớn một chút, bạn bè sẽ càng thêm an toàn hơn.

Vô địch kim cương hộ thể không còn, phút chốc sau, dường như không có bất cứ hồi hộp nào, thân thể Đường Tam bao trong lam quang sau lưng Thâm Hải Ma kình, đầu tiên chịu thương hại là bát chu mâu.

Bát chu mâu huyết sắc trong việc không ngừng thôn phệ đã biến đổi càng thêm nanh ác, nhưng thời này khắc này, nó trong lam quang kinh khủng đó, từng tấc vỡ vụn. Thân thể hình cầu của Đường Tam cũng trong phút chốc bị đẩy vào thiên không, gánh chịu vạn tấn nước biển đang từ không trung rơi xuống.

Dưới năng lực khống chế cực đại của Thâm Hải Ma kình, mấy thứ nước biển này không khác gì trọng chùy. Nó không trực tiếp khiến thân thể Đường Tam tan rã, mà lựa chọn phương pháp này, chính là để tên loài người nhỏ bé đã làm bản thân đau khổ kia phải chịu đựng thống khổ càng lớn mà chết.

Thân trong không trung, Đường Tam đã từ bỏ kháng cự, hắn cũng biết bản thân căn bản không thể chống cự nổi hỏa nộ của Thâm hải ma kình nữa.

Nhưng, Tiểu Vũ trong nội thể hắn lại không từ bỏ. Đệ lục hồn hoàn cuối cùng lóe sáng, hồng quang sáng lạn bao phủ toàn thân Đường Tam, nhất thời khiến cơ thể hắn trở nên hơi hư ảo, chính là hiệu quả hư vô.

Trong hiệu quả hư vô, miễn dịch công kích vật lý. Công kích năng lượng giảm thiểu năm mươi phần trăm thương hại.

Sóng lớn từ trời rơi xuống, đã là công kích vật lý, lại đem theo công kích năng lượng. Đồng thời với lúc hư vô kĩ năng trên thân Đường Tam xuất hiện, hắn đã bị nuốt chửng trong biển nước mênh mông không thấy bờ này.

Tuy hư vô kĩ năng giúp hắn miễn dịch với công kích vật lý, nhưng cái thời khắc sóng nước trút xuống đó, lúc vừa tiếp xúc với thân thể Đường Tam, hắn đã bị áp lực vô bì áp chế đến hôn mê đi. Tại phút chốc trước khi hôn mê, trong não còn sót lại chỉ có thân ảnh thiếu nữ bạch y phiêu diêu, tóc đen mượt như mây đó…

Trong mắt Thâm Hải Ma kình, Đường Tam chẳng qua chỉ như sự tồn tại của loài sâu kiến bé nhỏ, nhưng cũng chính bởi vì loài sâu kiến này dám cắn mình, lại còn nuốt lượng lớn năng lượng của bản thân, điều này mới dẫn đến kẻ đã sống trong biển sâu vô số năm này, thật sự tức giận.

Mắt thấy thân thể Đường Tam bị nước biển mênh mông nhấn chìm, màu đỏ trong một mắt Thâm Hải Ma kình mới dần dần giảm đi. Thân xác đồ sộ hơi lay động một chút, như đang hưởng thụ hứng lấy nước biển công kích từ trên rơi xuống. Khối nước biển đối với Đường Tam là trí mạng này, đối với nó căn bản lại chẳng thấm vào đâu.

Cơ thể nó đã bắt đầu chuyển động, độc nhãn nhìn về hướng trước đó nhóm người bị bay đi, xúc phạm đến tôn nghiêm của nó, ai cũng đừng mong sống sót. Khoảng cách bé nhỏ đó đối với nó mà nói, chẳng qua chỉ là phút chốc chờ đợi mà thôi. Trong đại hải này, các hồn thú khác hoặc có thể cố ý xâm nhập vào địa bàn của người khác, nhưng nó lại không thể bỏ qua? Ở đây, nó chính là bá vương đích thực. Không thể không nói, Hải Đức Nhĩ lựa chọn địa phương này, trong khắp đại hải mênh mông đều có thể nói là nơi nguy hiểm nhất.

Nhưng, chính vào lúc Thâm Hải Ma Kình chuẩn bị chuyển hướng đi săn giết nhóm người Sử Lai Khắc thất quái bị hất bay, đột nhiên, cơ thể nó ngừng lại, độc nhãn lần nữa nhìn vào không trung, Thân xác đồ sộ có chút bất an hơi uốn lượn. Sự bất ổn trong không khí lần nữa lại xuất hiện, lại một lần giải phóng ra lĩnh vực trong biển của mình.

Chính trên đỉnh đầu nó, giữa không trung, Đường Tam vốn dĩ đã phải bị tan nát dung hòa thành một thể với biển lại xuất hiện ở đó. Xung quanh thân thể hắn, một hình lập thể ba góc lam sắc bao phủ toàn thân.

Thể tam giác lam sắc này trong không trung vô cùng chói ngời, không biết vì sao, sau khi trông thấy thể tam giác này xuất hiện, đến thực lực cường đại như Thâm Hải Ma Kình, lại cũng trở nên yên tĩnh. Trong độc nhãn phát tiết ra quang mang thù hận vô bì, mà trong mục quang hận thù đó còn bao hàm một tia khiếp sợ.

Lam quang trong không trung bỗng trở nên cường thịnh, từ đỉnh nhọn trên tam giác lam sắc phun ra một đạo lam quang, lam quang trong không trung phút chốc lan rộng, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một hư ảnh to lớn cao đến trăm mét.

Hư ảnh rất mơ hồ, chỉ có thể ẩn ước phân biệt ra đó là một con người, xuyên qua hư ảnh lam sắc trông vào thiên không, bầu trời vốn dĩ âm u trở nên thanh khiết, có thể nhìn thấy ánh sáng của mỗi một ngôi sao.

" Nghiệt súc." Âm thanh già nua mà hùng hậu từ trên trời vang lên, đó là thanh âm căn bản không có khả năng phân biệt phương hướng, như là thượng thiên răn đe mà xuống. Lĩnh vực của biển uốn lượn trong không trung tại lúc hư ảnh lam sắc cực đại đó xuất hiện đã tiêu biến mất tung tích, hóa thành lam quang lăn tăn dung nhập vào trong hư ảnh, khiến nó xem ra cảm giác thực chất thêm vài phần. *"U……"* Thâm Hải Ma Kình miệng phát ra một tiếng rên trầm thấp. Thân thể đồ sộ của nó lúc nhìn thấy hư ảnh to lớn xuất hiên, không nhịn được phải chầm chậm thối lui, đại hải trước đó bị nó làm rung chuyển, lại tĩnh lặng xuống như vậy, tĩnh lặng như gương, không có chút xao động.

" Giáo huấn của hai vạn năm trước ngươi quên rồi sao? Lẽ nào, ngươi lại muốn mù cả con mắt còn lại?" Âm thanh già nua lại vang lên, không khí nhìn

có vẻ trong suốt, nhưng Thâm Hải Ma Kình lại cảm nhận được áp lực to lớn vô bì. Áp lực không phải đến từ không khí, mà là từ dưới biển. Nước biển vốn nghe theo sự khống chế của nó đột nhiên biến thành xiềng xích đáng sợ nhất, khóa chặt thân thể nó.

" U…..…" Thâm Hải Ma Kình lần nữa gầm nộ không cam. Trên thân xác cực lớn, quang mang lam sắc bắt đầu xuất hiện từng vằn từng vằn, nhừng dấu vằn này giống như vảy cá hỗn hợp với da nổi lên, thân thể Thâm Hải Ma Kình cũng nhanh chóng xuất hiện biến hóa.

" Sao? Ngươi cho rằng hoàn thành quá trình hóa rồng, đột phá cấp bậc mười vạn năm rồi thì có thể xúc phạm vào tôn nghiêm của ta sao?" Hư ảnh lam sắc to lớn nhè nhẹ lay động một chút, theo sự lay động đó, ngay cả một vùng đại hải cũng bị dao động theo.

Sự lay chuyển áp lực cực mạnh khiến Thâm Hải Ma Kình đau đớn gầm lên một tiếng, quang mang cừu hận trong độc nhãn nhanh chóng biến mất, còn lại chỉ có nỗi sợ hãi khủng khiếp.

" Niệm tình ngươi nhiều năm tu vi không dễ, ta lần nữa tha mạng cho ngươi. Cút." Thanh âm già nua ngập tràn uy nghiêm không thể hoài nghi. Đại hải vốn bị ngưng chuyển cũng theo đó hồi phục trở lại sức sống. Thân xác đồ sộ của Thâm Hải Ma Kình gần như tại phút chốc chìm xuống, tiếng rên rỉ trong miệng phát ra giống như thở nhẹ nhàng khi giữ lại được mạng sống.

Đại hải thật sự trở nên tĩnh lặng rồi, thân thể đồ sộ của Thâm Hải Ma Kình hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hư ảnh to lớn trong không trung, với thể tam giác lam sắc đưa lên vị trí trước ngực hư ảnh và Đường Tam hôn mê ở bên trong.

" Hai vạn năm rồi. Hy vọng lần chọn lựa này không làm ta thất vọng. Hai vạn năm không gặp, không ngờ tên đó đã thật sự hoàn thành quá trình hóa long rồi. Đáng tiếc, năng lực của ta…"

Âm thanh than thở chỉ vang lên trong không trung, giống như tự nói với mình.

Hư ảnh bỗng nhiên thu kiếm, hóa thánh đuôi lửa của thể tam giác lam sắc, điều động bản thể bay ra, rơi vào đại hải xa xôi.

Không biết đã qua bao lâu, Đường Tam trong giấc ngủ nặng nề từ từ hồi tỉnh. Hắn bị cái đau đớn kịch liệt lay tỉnh. Hắn cảm giác rõ ràng, nội thể bản thân mỗi một kinh mạch đều đau đớn kịch liệt như dao cắt. Nỗi thống khổ như đến từ nơi sâu thẳm linh hồn đó khiến ý chí kiên cường của hắn cũng không khỏi rên rỉ ra tiếng. Ý thức cũng dưới cái đau đớn kích thích chầm chậm tỉnh lại.

Tiếng sóng vỗ kích thích thính giác của Đường Tam, nhanh chóng, hắn cảm giác được một dòng nước băng lạnh đập lên cơ thể mình, hít thở bị bịt kín, một dòng chất lỏng đổ vào miệng vì đau khổ mà mở ra của hắn. Nhất thời, vị tanh mặn nồng bỗng làm hắn hoàn toàn tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, ho lớn nhiều lần, nhổ hết chất lỏng trong miệng ra, nhưng vị tanh mặn đó vẫn lưu lại như cũ, khó chịu không thể tả được.

Thân thể vừa động, sự đau đớn kịch liệt càng thấm sâu vào từng dây thần kinh, thở một tiếng, Đường Tam không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. Hắn phát hiện, máu mà mình phun ra lại là màu tím.

Hít thở nhẹ một lúc, chịu đựng đau đớn của cơ thể ngồi thẳng lên, lúc này hắn mới kịp quan sát xung quanh.

Hắn phát hiện, nơi mà bản thân nằm trước đó là một bãi cát, vậy chất lỏng chảy vào miệng mình không phải chính là nước biển sao? Chẳng trách mặn như vậy.

Hắn chưa chết? Đây là ý niệm đầu tiên của Đường Tam, não bộ cũng nhanh chóng thanh tỉnh lại. Ta sao có thể chưa chết?

Đường Tam hạ ý thức cúi đầu nhìn cơ thể mình, không những chưa chết, mà linh kiện trên người một thứ cũng không thiếu. chỉ là sự đau đớn khiến người ta khó mà chịu đựng được kia lại không ngừng xung kích cơ thể hắn.

Tiếp đó, động tác sau đó của hắn là cảm nhận hồn lực của mình, đương nhiên, mục đích của hắn không phải là để tâm xem hồn lực của mình còn hay

không, mà là một hồn hoàn và một hồn cốt của bản thân. Bởi vì, trong đó có linh hồn của Tiểu Vũ!

------oOo------

Chương 389: Hiểm tử hoàn sinh, Tái ông thất mã: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Bạch Đa Yến

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Rất nhanh Đường Tam đã chấn tĩnh lại, mặt gượng cười. Sở dĩ gượng ép là bởi vì dù chỉ là một động tác nhỏ mỉm cười cũng khiến hắn đau đớn kịch liệt. Hắn đã xác định được, bản thân đích xác chưa chết. Linh hồn Tiểu Vũ cũng ngủ yên lành trong hồn hoàn và hồn cốt của bản thân. Còn hồn lực trong nội thể……

Đó là một loại cảm giác khiến Đường Tam dở khóc dở cười, hắn lúc này mới phát hiện, nỗi đau đớn cùng cực của thân thê mình toàn bộ lại đều do hồn lực đem đến. Lại không phải vì hồn lực suy kiệt dùng quá mức, mà là bởi vì hồn lực trong nội thể hắn thực tại quá nhiều, nhiều đến mức khiến mỗi kinh mạch trong người hoàn toàn chứa đầy, căn bản vô phương vận hành, giống như bị tắc huyết mạch vậy. Mà cái cảm giác đau đớn đó chính vì kinh mạch căng đầy gây ra. Điều duy nhất hắn có thể tự chúc mừng đó là, dưới tình trạng này, cơ thể bản thân vẫn chưa bị căng vỡ ra, đây đã là vạn phúc trong cái không may rồi.

Xung quanh chỉ có tiếng sóng vỗ ầm ầm, sóng biển không ngừng đập vào bờ, cũng cọ rửa cơ thể hắn. Đường Tam đương nhiên biết tu luyện dưới tình trạng này không an toàn, nhưng hắn hiện tại căn bản không có cách nào cải thiện tình trạng của mình. Nói như động tác đơn giản ngồi dậy vừa rồi cũng suýt nữa khiến hắn đau đến hôn mê đi, càng không cần nói đến việc đi lại nữa. Nếu chỉ là đau khổ, hắn hoặc còn có thể nhẫn nại, nhưng nếu kinh mạch

trong nội thể vì hành động của mình mà đứt lìa, vậy thì phiền phức to rồi.

Tình cảnh trước khi hôn mê hiện ra trong não, Đường Tam từ từ hồi tưởng lại tình hình lúc đó, năng lượng căng đầy trong kinh mạch, rõ ràng là vì bản thân hấp thu quá độ năng lượng nội thể của Thâm hải ma kình mà ra. Tên đó tuy thực lực cường mạnh, nhưng lực phòng ngự lại rất bình thường, mới bị bát chu mâu của mình đâm vào hấp thụ.

Kì thực hắn nào biết, không phải lực phòng ngự của Thâm hải ma kình không mạnh, mà là vì nơi hắn chọn lựa công kích chính là điểm yếu của Thâm Hải Ma Kình. Dưới tình huống bình thường, sinh vật khác cho dù dám công kích Thâm Hải Ma Kình, nhưng còn chưa đên gần nó thì đã bị năng lượng cuồng bạo đó xé tan thành bụi rồi. Đường Tam có thể xâm nhập vào bên cạnh Thâm Hải Ma Kình, cũng là nhờ kết hợp hai kĩ năng thuấn di và Vô địch kim thân mà thành.

Bát chu mâu sau hai lần tiến hóa, độ sắc nhọn so với trước đây dường như tăng thêm một bậc, lực xuyên thấu của huyết sắc trường mâu đó mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của Đường Tam, hơn nữa nơi đâm vào lại là chỗ yếu nhược của Thâm Hải Ma Kình, vì vậy mới có thể cắm vào trong da nó, tiến hành hấp thụ.

Ta rốt cuộc làm thế nào sống được vậy? Bạo nộ của Thâm Hải Ma Kình Đường Tam vẫn nhớ rất rõ, hắn quyết không tin cái tên kinh khủng đó lại coi như không thù địch gì bỏ qua cho mình, hơn nữa, lúc mà nước biển đập xuống đó, bản thân cũng không có lí do có thể còn sống sót.

Không quản nữa, bất luận thế nào, còn sống là tốt. cảm giác còn sống sót thật sự khiến người thoải mái, dù rằng tình trạng cơ thể rất tồi tệ, nhưng cũng vẫn tốt hơn là chết.

Đường Tam là người thông minh, vấn đề không tìm ra đáp án hắn tự nhiên cũng không nghĩ sâu thêm nữa. Hít sâu một hơi, bản thân bắt đầu tu luyện.

Một hơi hít vào này, đau đớn toàn thân nhất thời như nước triều dâng lên, khiến hắn suýt chút nữa lập tức từ bỏ. Nhưng hắn vẫn là cắn răng chịu đựng.

Tinh thần lực trong đầu có chút trống trải, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng điều động. Trước khi bắt đầu tu luyện, Đường Tam kiểm tra lại tỉ mỉ cơ thể mình một lúc.

Hắn phát hiện, năng lượng mà mình hút của Thâm Hải Ma Kình lúc đó quá lớn, dẫn đến cơ thể đều vì hấp thụ mà phồng to lên. Còn lúc này, cơ thể bản thân tuy đã hồi phục lại bình thường, nhưng năng lượng đã hút lúc đó thì không thấy giảm bớt chút nào, mà chỉ bị cơ thể mình cứng ngắc đè nén vào nội thể, không có chút gì lộ ra.

Chẳng trách lại đau đớn như vậy, Đường Tam không khỏi âm thầm cười khổ. Lúc đó chỉ nghĩ làm sao tận khả năng gây sát thương cho Thâm Hải Ma Kình, nhưng ai nghĩ đến lại biến thành thế này. Nếu biết có thể sống sót, lúc đó hấp thụ ít một chút thì tốt rồi.

Năng lượng có nhờ hút vào không phải nói là có thể trực tiếp sử dụng được. Đó là không thể. Trước đây, Đường Tam cũng từng dùng bát chu mâu giêt người, cũng từng cảm giác qua rõ ràng năng lượng do dùng bát chu mâu hút mà có.

Năng lượng hút vào mỗi người mỗi khác, người hoặc vũ hồn không giống nhau, năng lượng đem đến cho hắn cũng không giống nhau. Nhưng so sánh hồn lực bản thân hắn, những năng lượng hút vào này đều pha tạp không thuần. Thông thường mà nói, Đường Tam đều sẽ dựa vào Huyền Thiên Công của mình trực tiếp đem năng lượng này phút chốc tinh hóa, phần tạp chất trực tiếp thông qua lần công kích sau truyền ra khỏi cơ thể, còn năng lượng lưu lại sau khi tinh hóa dùng để bổ sung thể lực và hồn lực, cũng chỉ có thể đạt đến một ít tác dụng bổ sung mà thôi.

Trước đây có thể nhẹ nhàng giải quyết không có nghĩa là bây giờ cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết. Bởi vì trước đây hút vào đa số đều là năng lượng do khí huyết đối phương hóa thành, so sánh với năng lượng tự thân của Đường Tam thì đó căn bản không là cái gì. Nhưng trước mắt năng lượng mà nội thể Đường Tam nuốt vào đích thực là năng lượng và khí huyết của hồn thú mười vạn năm khủng khiếp – Thâm Hải Ma Kình. Đến cấp bậc đó,toàn thân nố trên dưới gần như không chỗ nào không sung mãn năng lượng cường đại.

Vì thế nên dẫn đến năng lượng nuốt vào cơ thể Đường Tam lúc này thậm chí còn lớn hơn hồn lực bản thân hắn, áp chế nội lực Huyền Thiên Công của hắn căn bản không thể điều động. Nếu không với năng lực của Huyền Thiên Công, sớm đã tự vận hành tiêu hóa năng lượng đó rồi.

Sau khi đã qua ép nhỏ, những năng lượng nuốt vào này thậm chí giống như thể rắn, đè ngang trong kinh mạch Đường Tam, may mắn là huyết dịch còn có thể miễn cưỡng lưu thông, nếu không, hắn cũng chẳng tỉnh lại nữa rồi.

Kiểm tra xong kĩ càng tình trạng cơ thể mình, Đường Tam không nói nên lời. Đây rốt cuộc làm thế nào? Nội lực Huyển Thiết Công bị áp chế đến động cũng động không nổi, chứ đừng nói là tu luyện. Muốn đem năng lượng này đẩy ra ngoài càng là không có khả năng. Hiện tại thân thể hắn giống như một quả cầu khí phồng to, chỉ cần xuất hiện một lỗ hở thì bị đẩy ra ngoài không chỉ có năng lượng, đồng thời còn sinh mệnh và khí huyết của chính bản thân hắn.

Yên tĩnh ngồi trong nươc biển, tinh lực của Đường Tam dần dần hồi phục, vào lúc hắn suy nghĩ, đột nhiên, trên cánh tay hữu truyền đến cảm giác ấm nóng, một tia thông tin từ linh hồn truyền vào trong não bộ.

Linh hồn của Tiểu Vũ phụ thuộc vào hồn cốt và hồn hoàn mười vạn năm, không thể trực tiếp tiến hành giao tiếp với Đường Tam, chỉ có sau khỉ trở về bản thể mới có thể trong thời gian ngắn ngủi khi linh hồn còn khả năng khống chế chân chính nói chuyện với Đường Tam. Nhưng, nàng hiện tại vẫn là một bộ phận của cơ thể Đường Tam, cũng tự nhiên có thể cảm giác rõ ràng được trạng thái cơ thể Đường Tam. Tuy không thể giao lưu thực sự, nhưng muốn truyền đến một vài ý niệm mơ hồ trong tiềm thức là vẫn có thể làm được.

Theo sự tỉnh lại của Đường Tam, linh hồn Tiểu Vũ ngủ trong hồn cốt, hồn hoàn của Đường Tam cũng tỉnh lại. Sau khi cảm nhận được trạng thái cơ thể của Đường Tam, nàng cũng kinh ngạc vô cùng, nhưng càng nhiều lại là hưng phấn. Bất luận nói thế nào, Đường Tam vẫn còn sống, linh hồn nàng vẫn đang tồn tại. Điều này khiến ý niệm của Tiểu Vũ trở nên hoạt lạc hơn, thông qua hồn cốt mà bản thân phụ thuộc truyền ý niệm đến cho Đường Tam.

Cảm nhận thấy ý niệm không ổn đến từ cánh tay phải, Đường Tam trong lòng chợt mừng, dựa vào sự thông minh của hắn, lập tức đã lãnh hội được ý của Tiểu Vũ.

" Không được." Đường Tam gần như là buột miệng nói ra, *"Đem thứ hồn lực thể rắn pha tạp này truyền vào hồn cốt của muội quá nguy hiểm. Một khi không được sẽ ảnh hưởng đên linh hồn của muội."*

Ý của Tiểu Vũ rất đơn giản, năng lượng trong nội thể Đường Tam đã không thể thoát ra ngoài thì phải đem năng lượng dư thừa tìm một nơi để tiến hành tồn giữ, chỉ lưu lại bộ phận nhỏ trong cơ thể hắn. Như vậy thì hắn sẽ có thể dựa vào hồn lực tự thân từng bước dung hóa mấy thứ hồn lực pha tạp không thuần kia, từ đó giải trừ nguy cơ của bản thân.

" Muội bảo ta ngốc?" Đường Tam cảm nhận được ý niệm thứ hai của Tiểu Vũ. Tiếp đó, hắn lập tức phản ứng lại, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia vui mừng. *"Đúng vậy! Không thể đem hồn lực đưa vào hồn cốt của muội, ta vẫn còn hồn cốt khác mà."*

Trên thân Đường Tam tổng cộng có bốn hồn cốt, phân biệt có đầu cốt trí tuệ của tinh thần ngưng tụ, cốt chân phải lam ngân hoàng cấp bậc mười vạn năm, cốt cánh tay phải Tiểu Vũ cấp bậc mười vạn năm cùng bát chu mâu ngoại phụ hồn cốt sau lưng.

Sau phán đoán đơn giản, Đường Tam đã nghĩ được nơi tạm thời tồn giữ mấy năng lượng pha tạp này. Hồn cốt của Tiểu vũ chắc chắn không được, cốt chân phải lam ngân hoàng cũng tồn tại một chút linh hồn của mẹ bên trong, hắn tự nhiên cũng không thể mạo hiểm. Còn đầu cốt trí tuệ tinh thần ngưng tụ thì lại ở trên đầu, vạn nhất năng lượng phát tiết xông vào não bộ, không chết cũng thành ngu đần. Sau khi so sánh đơn giản, dùng để hoàn thành nhiệm vụ này cũng chỉ có thể là bát chu mâu ngoại phụ hồn cốt sau lưng.

Tinh thần lực truyền vào phần lưng, Đường Tam phát hiện, bát chu mâu hôm đó từng chút vỡ vụn đã sinh trưởng trở lại. Đây không chỉ nhờ tác dụng của cốt chân phải lam ngân hoàng, mà cũng là nhờ đặc tính bản thân của bát chu mâu. Hồn cốt, chỉ cần bản thể không bị phá hỏng hoàn toàn, sau khi bị hư tổn đều có thể tự tu phục. Đương nhiên, lúc tu phục cũng cần bản thể đưa năng

lượng đến.

Tu phục bát chu mâu vốn dĩ cần không ít năng lượng, nếu là lúc bình thường, ít nhất sẽ dẫn đến Đường Tam suy nhược một thời gian. Nhưng hiện tại căn bản không thể, bát chu mâu sớm đã hồi phục hoàn tất, nhưng năng lượng trong nội thể Đường Tam vẫn nhiều đến mức khiến người ta phát điên.

Đường Tam làm việc vẫn luôn cẩn thận, sau khi nghĩ xong phương pháp, hắn chứa trực tiếp bắt đầu tu luyện mà cẩn thận từng chút một thông qua lực tinh thần điều động Hạm Hải càn khôn tráo ẩn tàng trong nhân trung, giải phóng ra hãn hải hộ thân tráo.

Lam quang bao phủ, từ bên ngoài nhìn vào, trên bãi biển lập tức mất đi thân ảnh của Đường Tam, ngay đến nước biển cũng vô phương xung kích tiếp thân thể hắn.

Nhưng, sau khi dùng Hạm Hải càn khôn tráo, Đường Tam lại phát hiện một vấn đề, Hạm Hải càn khôn tráo vốn dĩ quang mang óng ánh trong suốt lúc này lại biến thành cực kì ảm đạm. Tuy vẫn có thể bảo trì hiệu quả của hạm hải hộ thân tráo như cũ, nhưng hắn từ trong nó lại không cách nào cảm nhận được năng lượng đặc thù khiến linh hồn hắn run rẩy kia.

Hạm Hải càn khôn tráo trở nên suy yếu rồi? Hoặc là nói, năng lượng tự thân nó giảm thiểu rồi. Lẽ nào…

Đường Tam nghĩ đến một khả năng, trông vào ánh sáng lam sắc nhàn nhạt, lòng không khỏi nóng rực. Lẽ nào, là hạm hải càn khôn tráo này cứu ta sao? Ý tưởng này sinh ra không lâu, lập tức bị hắn tự phủ định. Không thể nào. Hạm Hải càn khôn tráo tuy tốt, nhưng cũng không thể so bì được với Thâm Hải Ma Kình! Hơn nữa, không có sự chỉ huy của bản thân, hạm hải càn khôn tráo làm sao phát huy được uy lực?

Không nghĩ nhiều nữa, Đường Tam bắt đầu tu luyện.

Đầu tiên, hắn cẩn thận từng chút giải phóng ra bát chu mâu của mình. Đây thực sự là một quá trình cực kì thống khổ. Thân thể cho dù là cử động nhỏ nhẹ cũng sẽ truyền đến đau đớn kịch liệt, càng chưa nói là giải phóng ra hồn

cốt của bản thân. Trong quá trình bát chu mâu phá lưng ra, Đường Tam suýt nữa lại hôn mê đi. Trong sự đau đớn kịch liệt vô phương chịu đựng, hắn lại cắn chặt răng cứng cỏi nhẫn nhịn.

Mồ hôi đổ như mưa, rơi lên vạt áo đã bị phá hỏng không giống cái gì nữa của hắn, đau đớn kịch liệt như thể nướng hắn trên ngọn lửa. Hồn lực căng tràn trong nội thể cũng vì động tác này của hắn mà hơi dao động, kinh mạch hắn lại một lần nữa gánh chịu sự thống khổ do năng lượng dâng đầy gây ra.

Đơn thuần là quá trình bát chu mâu giải phóng đã mất nửa canh giờ, quần áo tàn hại trên thân Đường Tam đã hoàn toàn ướt sũng, không phải nước biển, mà là mồ hôi.

Cắn chặt răng, trong mắt Đương Tam tràn ngập sự kiên nghị. Hắn biết, tình trạng trước mắt của bản thân kéo dài thời gian càng lâu thì càng bất lợi cho cơ thể, nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Bát chu mâu sau lưng xòe ra, đưa ra đều hai bên cơ thể. Đường Tam bắt đầu thử, từng chút từng chút đem mấy hồn lực pha tạp trong nội thể kia đuổi vào bát chu mâu sau lưng.

Quá trình này thậm chí còn đau đớn hơn lúc nãy. Giống như là trong kinh mạch thừa ra một miếng kim loại, còn hắn lúc này đang chuyển động kim loại, hương vị mà mấy miếng kim loại này cọ sát vào kinh mạch có thể nghĩ là biết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ý thức của Đường Tam đã trở nên hoàn toàn mơ hồ, nỗi thống khổ kịch liệt đã khiến thần kinh toàn thân hắn đều có chút tê dại. Cơ thể vốn đã không tốt trải qua lần quá sức nghiêm trọng này, càng là phải dần dần không kiên trì được nữa. Những gì hắn hiện tại phải chịu đựng, cho dù hoán đổi một phong hào đấu la cũng tuyệt đối là chịu không nổi. Lúc này đã hiển hiện ra nghị lực của Đường Tam. Cùng với sự cải tạo của hai đại tiên thảo, thêm vào hồn cốt Tiểu Vũ và lam ngân hoàng, và cả thân thể vô cùng cứng cỏi sau khi tôi luyện dưới thác nước, kể cả là quá trình đau đớn thế này, cơ thể Đường Tam vẫn không bị vỡ tan, vẫn kiên trì như cũ.

Theo sự đi vào của năng lượng, từng bát chu mâu dần dần thẳng đứng lên,

trường mâu vốn dĩ màu huyết hồng biến thành lam đỏ hai màu. Lam sắc trông đục ngầu đó, tự nhiên là năng lượng của Thâm Hải Ma Kình.

Khi bát chu mâu thứ tám cuối cùng cũng chứa đầy năng lượng pha tạp đó, Đường Tam không thể kiên trì nổi nữa, thân thể từ từ mềm nhũn rồi ngã xuống. Sự quá sức cộng với nỗi đau đớn như xé đứt ruột gan đó hắn đã chịu quá lâu rồi.

Lần hôn mê này, Đường Tam đã hôn mê những ba ngày, nhiều ngày không ăn không uống như vậy cũng chính nhờ cơ thể mạnh mẽ mới còn kiên trì được.

Lần nữa tỉnh lại, Đường Tam phát hiện, hạm hải hộ thân tráo xung quanh cơ thể đều đã biến mất, hơn nữa, bản thân cũng không phải đang nằm bên bờ biển, mà là trên một cái giường giản dị thô sơ.

Miệng đã khô khốc, bởi vì suy nhược, hai mắt đều không thể mở ra, hắn thấp thoáng nghe thấy hình như có người đang nói chuyện.

" Huynh đệ, nghe ca ca một câu. Người này có lẽ là thuyền gặp phải hải hồn thú tập kích mới dẫn đến cơ thể biến dạng như vậy. Cứu hắn có ý nghĩa gì? Vạn nhất để mấy người Tử Trân Châu đó biết, không biết chừng còn đến gây phiền phức cho chúng ta. Ta thấy, không bằng lấy cái dây lưng đẹp đó với cái túi da, sau đó vứt hắn về bãi cát, để hắn tự sinh tự diệt cho xong."

" Ca ca sao có thể nói vậy? Đây là một mạng người! Chúng ta tuy ở trên đảo Tử Trân Châu này, nhưng chúng ta không phải hải tặc, không thể coi thường mạng người. Việc của tôi anh đừng quản, tôi phải cứu anh ta. Nếu người của Tử Trân Châu đến gây sự thì để họ tìm tôi gây sự được rồi, không can hệ đến anh. Lúc đầu tôi đã nói không để anh làm cùng tôi anh lại không nghe."
Thanh âm trong trẻo tràn đầy nộ khí.

"Được, được, được, ngươi làm người tốt của ngươi, ta đi uống rượu. Song ngươi cẩn thận chút, đừng để mấy kẻ Tử Trân Châu đó biết."

Thanh âm trong trẻo có chút mất kiên nhẫn nói: *"Biết rồi. Anh đi đi."*

Âm thanh nói chuyện đến đây là hết, theo tiếng bước chân, hai người trong phòng đã có một người rời đi.

Nghe thấy mấy tiếng này, ý thức Đường Tam dần dần thanh tỉnh lại. Hắn chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng, tuy ý thức đã tỉnh, nhưng lại rất khó mở mắt. Từ sau khi đến hồn sư giới đây mới là lần đầu hắn gặp phải loại tình huống này, cảm giác thân thể suy nhược tuyệt không phải thi vị gì.

Đường Tam hiểu rõ, bản thân sở dĩ trở nên suy nhược thế này, một là không biết bao ngày không ăn uống gì, lí do khác, chính là vì bản thân hôm đó ép năng lượng pha tạp vào bát chu mâu, sự hao tổn thể lực, tinh lực cùng với nỗi đau đớn thể xác thực sự quá lớn, cho dù thể chất kỳ quái như hắn cũng vô phương chịu đựng nổi.

Sự suy nhược thân thể dẫn đến ý thức hắn tuy dần dần hồi phục, nhưng lại không thể làm được gì. Hao tổn ngày hôm đó đúng là quá nhiều, đau đớn phải chịu cũng quá lớn, Đó là một loại hành hạ khó mà miêu tả bằng lời, bây giờ nghĩ lại, Đường Tam trong lòng vẫn còn sợ, nếu phải làm lại một lần nữa hắn cũng không biết bản thân có thể làm nổi hay không.

Lúc này mức độ suy nhược của cơ thể hắn tương đối đáng sợ, lực tinh thần thậm chí chưa thể thúc động, càng vô phương điều động hồn lực trong nội thể, chỉ có thể nằm yên lặng, mặc cho thân thể tự tu bổ. Còn về lúc nào có thể tu bổ xong thì bản thân hắn cũng không biết.

Đúng vào lúc này, Đường Tam cảm thấy một cánh tay có lực thò vào dưới cổ mình, hơi dùng lực nâng cao thân trên của bản thân lên mấy phần, rất nhanh phía sau đã thêm vào hai chiếc gối.

" Ngươi đã tỉnh rồi. Thật khó tưởng tượng, cơ thể ngươi rốt cuộc là làm sao vậy? Dưới tình trạng suy nhược như thế lại có thể không chết. Ta cảm giác, ngươi ít nhất đã quá mười ngày không ăn gì rồi, cơ thể cũng phải chịu đựng thiệt hại nặng gì đó, cho dù dựa vào y thuật của ta cũng vô phương nhìn rõ hoàn toàn. Ngươi đã tỉnh rồi, ta bón ngươi ăn chút đồ trước, sau đó uống thêm chút thuốc, như vậy ngươi sẽ hồi phục nhanh hơn. Hy vọng sinh mạng kiên cường đó của ngươi có thể duy trì tiếp. Bởi vì, ta hy vọng ta đã cứu là một người sống."

"Hắn ta biết ta tỉnh rồi?" Trong lòng Đường Tam có chút kinh ngạc, nhưng từ trong lời nói của đối phương, hắn có thể cảm thấy rõ ràng rằng, người này tâm địa thập phần lương thiện.

Một vật thể ấm nóng đưa gần vào bên miệng, Đường Tam miễn cưỡng hơi hé miệng, một thìa cháo nóng bón vào trong miệng hắn, số lượng rất chuẩn, một thìa cháo này không nhiều.

Miễn cưỡng nuốt vào, Đường Tam lập tức cảm thấy một dòng ấm áp thuận theo đường thức ăn truyền vào dạ dày, rồi truyền đi toàn thân. Cảm giác vốn dĩ suy nhược cực độ gặp ấm áp này tức thì thoải mái hơn rất nhiều, mỗi một kinh mạch trong nội thể cũng dường như được lay tỉnh.

Ăn xong một bát cháo, tuy Đường Tam vẫn rất muốn ăn nữa nhưng người nọ lại không bón cho hắn nữa.

" Ngươi lâu rồi chưa ăn gì, không thể một lần ăn quá nhiều, như vậy đối với cơ thể sẽ phản tác dụng. Thế này là được rồi. Ta bón cho ngươi thêm một ít thuốc nóng, có thể vị có chút khó uống, nhưng ngươi vẫn phải uống, nó rất tốt cho cơ thể ngươi."

Thìa nóng ấm lần nữa đưa vào miệng, lần này lại ngập mùi vị thuốc nồng nặc. Đường Tam uống xong thìa thứ nhất thì đã hoàn toàn yên tâm. Dựa vào hiểu biết của hắn về dược vật thì cho dù là dưới trạng thái hiện tại, hắn cũng vẫn có thể nhẹ nhàng phân biệt ra các thành phần bao hàm trong thìa thuốc này. Đúng như người đó đã nói, hoàn toàn là hiệu quả bổ nhiệt, rất có lợi cho việc hồi phục cơ thể.

Uống xong thuốc, Đường Tam từ từ thả lỏng tinh thần, nội thể nóng hâm hấp. Từ sau ngày đối kháng với Thâm Hải Ma Kình, hắn lần đầu tiên cảm thấy thoải mái, chính ở dưới sự bao phủ ấm nóng này, trầm lắng chìm vào giấc ngủ.

Khi Đường Tam ý thức lần nữa tỉnh lại, trạng thái cơ thể của hắn đã tốt lên rất nhiều. Lực tinh thần đại khái hồi phục được hai thành, tình trạng cơ thể cũng hồi phục một ít. Sau khi xuất lực quá độ, một lần khiến hiệu quả cốt

chân phải lam ngân hoàng của hắn tiêu nhược mất một nửa, nhưng thông qua thức ăn và thuốc, thân thể kiên cường đó của hắn cũng hồi lại quang sắc. Phát giác ra được điều này, cơ thể Đường Tam lập tức thêm vài phần khí lực, kinh mạch trong nội thể cũng chỉ có vị trí đem theo bát chu mâu sau lưng vẫn vô cùng đau đớn, những nơi khác tuy cũng đau, nhưng không phải loại đau đớn hết chịu đựng nổi kia nữa.

Hít nhẹ một hơi, lực tinh thần với nội lực Huyền Thiên công hợp vào một thể, Đường tam cuối cùng đã có thể lần nữa nhìn rõ tình trạng cơ thể mình.

Năng lượng mà bát chu mâu có thể dung nạp được còn hơn hắn so với tưởng tượng của hắn. Hôm đó, lúc hắn tận toàn lực đem năng lượng pha tạp trong nội thể truyền vào bát chu mâu, đến cuối cùng lúc hôn mê đi, bát chu mâu đã chứa gần sáu thành năng lượng pha tạp đó. Điều này đã giúp tình trạng kinh mạch nội thể của Đường Tam tốt lên nhiều, ít nhất năng lượng pha tạp còn lại trong nội thể đã không còn nhiều hơn Huyền Thiên Công của hắn nữa.

Đương nhiên, đây là chỉ tình trạng hoàn toàn của Huyền Thiên Công, còn trên thực tế, theo sự suy nhược của cơ thể, Huyền Thiên Công cũng giảm thiểu đi nhiều, tất cả đều cần thời gian hồi phục. Nhưng tính ra hắn cũng đã có thể tiến vào giai đoạn hồi phục rồi.

Cẩn thận từng chút thúc động Huyền thiên công, dựa vào tốc độ vận hành không bằng một phần mười của lúc tu luyện bình thường, không để ý đến mấy năng lượng loại khác kia, chỉ là tu luyện chiếu theo phương thức của Huyền thiên công. Đường Tam quyết không phải một người bồng bột, hơn nữa còn là một kẻ thông minh. Trong tình hình trước mắt này, có thể nói nguy cơ của bản thân vẫn chưa được giải trừ. Nhưng càng như vậy càng không thể nóng vội, nếu không sẽ chỉ gây ra phản tác dụng.

Trong cảm giác, chỉ là tu luyện một vòng đã mất tới một canh giờ công phu. Nhưng một vòng này cuối cùng cũng thức tỉnh được kĩ năng của mọi chỗ trong cơ thể hắn, Huyền thiên công cũng bắt đầu chiếm cứ địa vị chủ đạo trong cơ thể.

Đường Tam không vội đi tiêu hóa mấy năng lượng dị chủng kia, mà thúc dục Huyền thiên công phối hợp với hiệu lực truyền đến từ hồn cốt chân phải lam

ngân hoàng để tu bổ kinh mạch bản thân.

Kì thực, cho dù chịu đựng áp lực lớn như thế, kinh mạch của hắn cũng không chỗ nào bị hư tổn, nếu không hắn sớm đã xong rồi. Nhưng kinh mạch rõ ràng cũng chịu một chút tổn thương. Dưới tác dụng của hồn cốt chân phải lam ngân hoàng cùng hiệu lực Huyền thiên công, kinh mạch trong nội thể Đường Tam bắt đầu hồi phục lại tính đàn hồi, kiên cố bền vững lại trùng hiện.

Đến tận sau khi tu bổ xong tất cả các kinh mạch, Đường Tam lại lần nữa chìm vào giấc ngủ, tinh thần hắn để hồi phục thực sự vẫn còn khoảng cách rất dài. Ngủ là phương pháp khôi phục tinh lực tốt nhất hiện giờ của hắn.

Không biết đã qua bao lâu rồi, tiếng bước chân lay tỉnh Đường Tam đang trong giấc ngủ, chứng tỏ năng lực cảnh giác của hắn đã hồi phục không ít.

"Tỉnh rồi hả? Năng lực hồi phục của ngươi thật khiến người ta ngạc nhiên, ngươi chắc là một hồn sư thực lực không tệ. Chỉ là không biết vũ hồn của ngươi là gì, lại có thể khiến ngươi có được lí trí và lực sinh mệnh ngoan cường như vậy. So với hôm qua, tình trạng của ngươi đã tốt hơn nhiều. Nếu có thể, ngươi hãy mở mắt ra."

Chầm chậm mở mắt, lúc bắt đầu, trước mắt vẫn là một màn mơ hồ, nhưng Đường Tam vẫn có năng lực cường đại của tử cực ma đồng, chỉ mất một lúc, hai mắt đã rực sáng.

Hắn phát hiện, bản thân đang nằm trong một gian nhà gỗ nhỏ, phòng gỗ không to, trông chỉ có mười mấy mét vuông, trong phòng cũng không có trang trí gì nhiều, cảm giác giống như một nhà ngư phu bình thường bên biển. Đứng trước giường mình là một thanh niên tướng mạo bình thường. Nói anh ta bình thường, Đường Tam lại cảm thấy anh ta không bình thường. Bởi vì, thần sắc anh ta trông không có nửa phần hơi thở nóng nảy, nhìn nhỏ hơn mình mấy tuổi, sắc mặt bình ổn nhìn mình, cũng giống như trong thanh âm anh ta thủy chung không có chút biến hóa tình cảm vậy.

"Đa tạ ngươi đã cứu ta." Sau nhiều ngày mới lại mở miệng nói, âm thanh của Đường Tam có chút khàn khàn.

Thanh niên chăm chú nhìn Đường Tam, hơi lộ ra một tia kinh ngạc, *"Trông mắt của ngươi thì tình trạng hồi phục của cơ thể so với những gì ta kiểm tra được còn nhanh hơn. Cho dù là hải hồn thú cường đại nhất, sợ rằng cũng không có được năng lực hồi phục như ngươi."*

Đường Tam cười khổ đáp: *" Không, kì thực thân thể ta còn lâu mới hồi phục, có thể là bởi vì ta tu luyện một loại nhãn công, cho nên nhìn mắt có thần hơn so với người bình thường. Còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của ân nhân là gì?"*

Thanh niên lạnh nhạt đáp; *" Ta là Cát Tường, ngươi cũng có thể gọi ta như vậy. Ta cũng không phải ân nhân gì của ngươi, là bản thân ngươi đã tự cứu mình mà thôi. Nếu không có năng lực hồi phục tự thân ngươi, tuy ta hiểu chút y thuật cũng đành bất lực. Hơn nữa, tình trạng cơ thể ngươi ta chưa từng gặp qua, muốn cứu ngươi cũng không cách nào ra tay."*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ngươi là một người tốt, bất luận nói thế nào vẫn là ngươi đã cứu ta về. Ta nợ ngươi một mạng."*

Cát Tường dửng dưng đáp: *" Người nợ ta mạng rất nhiều, ngươi không phải người đầu tiên, có lẽ cũng không phải kẻ cuối cùng. Được rồi, ngươi vừa tỉnh lại, không tiện nói quá nhiều, ta đi lấy ít đồ ăn cho ngươi."*

Lại là cháo, song đặc hơn lần trước một chút. Lần này Cát Tường không ngăn cản Đường Tam ăn nhiều nữa. Nấu cùng ruốc cá, Đường Tam ăn ngon lành ba bát mới dừng lại, hắn đây vẫn là còn kiêng kị về tình trạng cơ thể mình.

Ăn no rồi, Đường Tam mới chú ý đến trên thân mình đã thay lên một bộ đồ vải, áo vải rất sạch tuy phía trên có mấy miếng vá.

"Cát Tường, đai lưng, còn cả túi da của ta, có thể đưa cho ta không?"

Khi nghe Đường Tam nói câu này, Cát Tường lông mày hơi có chút không thoải mái. nhưng hắn không nói gì, từ dưới bàn tìm ra một cái bao vải, mở bao vải ra, bên trong chính là Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ và túi như ý bách bảo nang.

Đường Tam biết hắn có thể đã hiểu lầm, không giải thích, sau khi tiếp lấy hai hồn đạo khí, hắn miễn cưỡng huy động một chút hồn lực trong nội thể, thò tay vào túi như ý bách bảo nang lấy ra một miếng long chi diệp.

Trông thấy Đường Tam lấy ra chiếc lá cuộn có màu thúy lục đó, Cát Tường ngẩn ra một chút, *"Đây là long chi diệp? Ngươi cần ăn? "*

Đường Tam gật đầu, *"Điều kiện ở đây không cho phép luyện thuốc, chỉ có thể trực tiếp ăn."* Đưa long chi diệp vào trong miệng, nhai kĩ rồi nuốt vào bụng. Thứ này là vật thể rắn tốt nhất để bồi dưỡng nguyên khí, rất có ích cho cơ thể hắn.

Giữa hai chân mày của Cát Tường đã không còn vẻ không thoải mái nữa, hắn rõ Đường Tam cần lấy về hồn đạo khí không phải vì sợ mình nhòm ngó, mà là cần ăn long chi diệp hồi phục cơ thể. *"Xem ra, ngươi không cần thiết uống thuốc ta bốc nữa. Ngươi cũng hiểu thuốc hả?"*

Đường Tam gật gật đầu, đáp: *"Biết qua một chút, nhưng ta biết chủ yếu là độc dược, còn về mặt y thuật không thể tính là sở trường."*

"Ờ, ngươi nghỉ ngơi đi." Cát Tường gật đầu với Đường Tam, không đợi hắn trả lời đã chuyển mình đi ra ngoài.

Nhìn dáng lưng hắn, Đường Tam trong lòng có loại cảm giác kỳ quái. Người thanh niên này để lại ấn tượng rất tốt cho Đường Tam, nhưng từ thần tình và mục quang của anh ta có thể nhìn ra, tính cách của anh ta lạnh lùng nhất định là đã từng phát sinh chuyện gì đó, còn trên thực tế, nội tâm anh ta có lẽ vô cùng thuần khiết, nếu không trên mặt cũng không dễ lộ ra biến hóa tình cảm như vậy.

Không nghĩ mấy thứ này nữa, nhiệm vụ cấp bách vẫn là phải tận lực hồi phục thể lực bản thân mới được. Không biết mọi người thế nào rồi. Vừa nghĩ đến an nguy của thất quái Sử Lai Khắc, trong lòng Đường Tam không khỏi dâng lên một cảm giác lo lắng, nhanh chóng hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Trải qua tu bổ kinh mạch trong lần tỉnh lại trước đó, cơ thể hắn đích thực đã

tốt lên nhiều. Lúc này lần nữa tu luyện Huyền thiên công cũng không còn khó khăn như lần trước nữa.

Trong quá trình tu luyện, Huyền thiên công mỗi lần quay một vòng thì thân thể sẽ hồi phục vài phần, còn mấy loại năng lượng dị chủng kia cũng theo đó mà tiêu hóa vài phần. Thông qua sự thanh lọc, đồng hóa của Huyền thiên công, tập chất trong mấy năng lượng pha tạp này đã được Đường Tam thải ra bên ngoài thông qua hô hấp, bộ phân bị đồng hóa thì nhập vào trong Huyền thiên công.

Lúc bắt đầu, đây là một quá trình như muối bỏ biển, tốc độ tu luyện thập phần chậm chạp, mấy năng lượng dị chủng đến từ Thâm Hải Ma Kình kia hấp thu không phải dễ dàng gì. Nhưng theo thời gian, Huyền thiên công của Đường Tam càng lúc càng trở nên nồng hậu, năng lượng dị chủng thì càng lúc càng ít đi. Dưới sự kéo dài của việc tiêu hóa, quá trình tu luyện này cũng trở nên càng lúc càng thuận lợi hơn.

Lần tu luyện này, Đường Tam dùng đi trọn vẹn ba ngày. Trong thời gian này, Cát Tường đã từng vào mấy lần, thấy hắn tu luyện đều không làm phiền.

Sau ba ngày, khi Đường Tam lần nữa mở mắt ra, sự suy nhược trong mắt hắn đã tiêu biến triệt để, hồi phục lại vẻ mặt như cũ.

Tiêu tốn thời gian trọn ba ngày, Đường Tam cuối cùng đã sử lý hoàn tất năng lượng hỗn tạp trong nội thể mình, kinh mạch toàn thân đã hoàn toàn đả thông. Khiến hắn càng vui mừng là, trải qua việc lần này, kinh mạch của hắn so với trước đây đã giãn nở ra mấy phần, hồn lực cũng tăng lên mức độ lớn. Vốn dĩ cấp sáu mươi sáu, tăng lên đến sáu mươi bảy, tiếp cận mức sáu mươi tám. Theo tính toán của Đường Tam, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, để hắn đem năng lượng dị chủng trong bát chu mâu tiêu hóa hoàn toàn đi, có lẽ sẽ có thể vững chắc đột phá cấp sáu mươi tám.

Sở dĩ có thể nhảy hai cấp nhanh như vậy, ngoài việc không tính đến hậu quả mà hút năng lượng của Thâm Hải Ma Kình ra, áp lực mà Thâm Hải Ma Kình gây ra cho Đường Tam cũng là nguyên nhân quan trọng đủ kích thích tiềm năng của Đường Tam. Đại sư đã từng nói, lúc hồn sư đối mặt với nguy hiểm chết người cũng chính là thời cơ nâng cao tốt nhất. Đương nhiên, nhất định

phải qua được nguy hiểm này, nếu không, tất cả đều là vô ích.

Vừa đúng với câu nói này, lợi ích lớn nhất cũng là nguy hiểm nhất. Đường Tam lần này gặp hiểm tử vẫn sống đúng là *"Tái ông mất ngựa"*. Đạt được cảnh giới cấp sáu mươi trở lên, mỗi lần tăng một cấp. hồn lực đều sẽ tăng lên rất nhiều. Lần trải nghiệm này ít nhất khiến hắn có thể đỡ một năm phấn đấu.

Song nếu có thể lựa chọn, Đường Tam tuyệt không muốn lặp lại lần nữa. Hắn không tự tin vận khí bản thân vẫn còn tốt đến mức có thể sống sót khi đối diện với sự tồn tại kinh khủng của Thâm Hải Ma Kình như vậy.

Phi thân xuống giường, tuy hắn vẫn chưa hoạt động qua thân thể, nhưng huyết mạch trong tu luyện lại hoàn toàn thông suốt, chân đạp đất thực có chút cảm giác choáng váng, nhưng Đường Tam lúc này cảm giác lớn nhất, chính là đói.

Trong nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ của hắn có không ít đồ ăn, không để tâm đến những cái khác, ngồi trước cái bàn thô sơ trong phòng, Đường Tam nhanh chóng bổ sung đủ dinh dưỡng mà cơ thể cần thiết. Thân thể cơ bản đã hồi phục, tiếp sau đó hắn sẽ phải nghĩ cách tìm ra bạn bè mình

------oOo------

Chương 390: Thần y bái sư: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Bạch Đa Yến

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Ăn xong đồ, Đường Tam dùng lực vận động một chút cơ thể mình, đi ra khỏi mục thất.

Vừa ra khỏi mục thất, hắn đã nhìn thấy năm sáu người đi về hướng mình. Mấy người này nhìn thân thể cao to, quần áo trên người đều đeo trang sức

màu tím, biểu tình có chút hung ác, hai người trong đó trên thân đều có huyết tích.

"Tiểu tử, ngươi là ai? Đại phu Cát Tường đâu?" Rất nhanh, bọn họ đã đến gần trước, một hán tử dáng người cao to hung hãn trừng mắt, trên dưới soi xét Đường Tam.

Sau khi ra khỏi mục thất Đường Tam mới phát hiện, gian mục thất mà hắn ở này cách bờ biển không xa, hơn nữa cũng chỉ một gian mục thất này của hắn mà thôi. Phía trước là bãi cát, phía sau lại là mảnh sâm lâm lớn, chỉ là lúc này đã là mùa thu hắn, màu xanh trong rừng cây đã dần dần trút bớt.

"Đại phu Cát Tường không có nhà." Nhìn thấy mấy người này, lại nhớ lại cuộc đối thoại giữa Cát Tường và một người khác lúc bản thân tỉnh lại lần đầu tiên, ba chữ Tử Trân Châu liền xuất hiện trong đầu Đường Tam. Lẽ nào, nơi đây chính là đảo Tử Trân Châu mà Hải Đức Nhĩ đã nói? Bản thân không ngờ lại đến đúng ổ hải tặc.

Song, lúc này cơ thể Đường Tam đã cơ bản khôi phục, tự bảo vệ mình tuyệt không thành vấn đề. So sánh với Thâm hải ma kình thì hải tặc chẳng thấm vào đâu.

" Không có nhà? Đi đâu rồi?" Tên hải tặc cao to đó trong nhãn thần hũng ác đã lộ ra sự mất kiên nhẫn.

Đường Tam lắc đầu, đáp: *" Ta cũng không biết."* Tuy hiện tại hắn đang mặc y phục vải thô chắp vá, diện mạo anh tuấn cũng bị râu ria mấy ngày mọc ra che mất, nhưng khí chất ưu nhã cao quý đó vẫn không thể lấp dấu.

Tên hải tặc cao to nhìn kĩ càng Đường Tam, hừ một tiếng. *"Tiểu tử nhà ngươi từ đâu đến? Chắc không phải mật thám chứ hả?"* Vừa nói, một tay hắn vừa đưa qua nắm lấy cổ áo của Đường Tam.

Đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên, *"Nếu ngươi muốn ta cứu bạn người thì dừng tay."*

Tên hải tặc cao to đó rõ ràng có mấy phần thực lực,cánh tay lớn vừa hay

dừng lại ngay trước ngực Đường Tam, lúc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cát Tường tay cầm một cái vợt cá chậm rãi bước đến.

Cát Tường thân người hơi thấp hơn Đường Tam một chút, vai rất rộng, lạnh lùng quét qua một lượt mấy tên hải tặc đó, nhàn nhạt nói: *"Đưa người bị thương vào trong. Ngươi giúp ta một tay."* Câu sau cùng là nói với Đường Tam.

Giúp một tay? Đường Tam không phản bác, dựa vào trí thông minh của hắn, lập tức có thể đoán ra được đây là Cát Tường đang tạo cho mình một thân phận hợp pháp. Tuy hắn không cần thiết, nhưng lại vẫn đi đến.

Hai hải tặc bị thương được đặt trên giường mà Đường Tam nghỉ ngơi trước đó. Vết thương của hai người này một người ở trước ngực, một người ở đùi, đều là ngoại thương nhưng lại rất nặng. Đặc biệt là tên đùi bị thương, động mạch chủ ở phần chân đã bị chém đứt, lúc này nếu không phải trên đùi buộc chặt một sợi dây thừng thì sợ rằng hắn sớm đã mất máu quá nhiều mà chết rồi.

Thương thế của tên hải tặc còn lại trông càng đáng sợ hơn, trên ngực phải cắm một cán dao găm, còn may không phải là xuyên qua.

Cát Tường đơn giản rửa tay xong, đầu tiên đi đến trước tên hải tặc bị thương ở đùi, từ dưới giường kéo ra một cái hộp gỗ, mở ra đưa cho Đường Tam.

"Ta nói cần dùng cái gì thì ngươi đưa cho ta."

Đường Tam gật gật đầu.

Trong tay Cát Tường có thêm một cuộn vải, mở cuộn vải ra, bên trong là một hàng đủ chủng loại kim bạc. Ngón tay hắn rất dài, cũng rất vững chắc, liên tiếp châm bảy kim vào chân tên hải tặc đó.

Đường Tam nhìn ra, Cát Tường đang phong bế huyết mạch của tên hải tặc này. Hắn tuy không biết nhận huyệt, nhưng huyết mạch lại lựa chọn cực kỳ chính xác.

Sau khi hoàn thành chuyện này, hắn cẩn thận từng chút cởi dây thừng đã giúp đỡ đùi tên hải tặc ra.

Phụt một tiếng, một dòng máu tươi đột nhiên từ vết thường phun ra, bảy cây kim bạc Cát Tường châm vào có ba cây đã bắn ra.

Cát Tường mặt biến sắc, hắn biết, người này buộc quá lâu rồi, huyết áp quá cao mới xuất hiện hiện tượng này. Lúc vừa định buộc lại dây thừng, dùng ngân châm bế lại mạch thì một bàn tay thon dài đưa qua, hắn chỉ cảm thấy mắt hoa một cái, bàn tay đó dường như điểm một chút chỗ đùi tên hải tặc, máu tươi trước đó còn đang trào lên lập tức ngừng chảy.

Cát Tường mắt sáng lên, ngoảnh lại nhìn Đường Tam, Đường Tam mỉm cười gật đầu với hắn.

Tiếp đó cách trị liệu của Cát Tường khiến Đường Tam đại khai nhãn giới. Hắn dùng một kim nhỏ mảnh như lông tơ may lại động mạch chủ bị đứt lìa của tên hải tặc, rồi may tiếp cơ thịt và da. Không những động tác nhanh nhẹn vô bì, mà mỗi một kim đều cực kì tinh xảo chuẩn xác, tuyệt đối có thể dùng thần kĩ để hình dung.

Đường Tam nhìn ra, chiếc kim nhỏ đó là vũ hồn của Cát Tường, chỉ là, hắn lại không có chút hồn lực nào.

Tiên thiên đã là không chút hồn lực, đó chính là phế liệu trong phế liệu. Bất luận là vũ hồn như thế nào, người có tiên thiên không chút hồn lực cũng tuyệt đối không cách nào tu luyện nâng cao hồn lực của mình được. Khó trách biểu cảm của hắn lại lạnh lùng như vậy, tiên thiên linh hồn lực với tiên thiên mãn hồn lực của mình vừa đúng là hai thái cực, lúc hắn nhỏ nhất định đã phải chịu rất nhiều đả kích rồi.

Nhưng mà, y thuật của Cát Tường lại là xuất sắc nhất mà Đường Tam gặp được kể từ khi đến thế giới này. Quá trình điều trị cho tên hải tặc còn lại càng cho Đường Tam đại khai nhãn giới hơn. Cát Tường ngay tại trước mặt hắn làm một ca phẫu thuật ngực, may liền lại chỗ phổi bị phá hỏng. Cả quá trình dùng gần một canh giờ.

Lúc hoàn tất mọi thứ, Cát Tường rõ ràng lộ ra thần sắc hài lòng, dường như điều trị cho người khác là niềm vui lớn nhất của hắn.

Mấy tên hải tặc trước đó còn thập phần hung hăng đứng một bên, đến thở mạnh cũng không dám, mục quang nhìn Cát Tường và Đường Tam cũng tăng thêm vài phần tôn kính. Đặc biệt là tên hải tặc cao to vừa nãy định động thủ với Đường Tam, lúc này càng là một mặt cảm kích.

Phẫu thuật hoàn thành, Cát Tường đứng lên, nói với mấy tên hải tặc còn lại: *"Người bị thương ở chân này các người có thể khiêng về, người còn lại trước tiên lưu lại đây đã, cần quan sát một thời gian. Làm phẫu thuật xong rất dễ nhiễm trùng, phải phối hợp một ít dược vật mới được."* Việc phẫu thuật hôm nay của hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều vì sự có mặt của Đường Tam. Đường Tam điểm huyệt khiến hắn có thể không cần thiết dựa vào kim bạc phong bế lại mạch máu người bị thương nữa, tiết kiệm rất nhiều thời gian và tinh lực.

"Đại phu Cát Tường, cảm ơn ngài cứu đệ đệ tôi." Tên hải tặc cao to quỳ xuống đất bịch một tiếng, cứ thế hướng Cát Tường dập đầu lạy ba lạy. Hóa ra, người mà ngực phải bị đâm một dao vào chính là huynh đệ ruột thịt của hắn.

Cát Tường không khách khí, *"Nếu muốn cảm ơn ta, vậy thì lần sau đến giúp ta đem đến ít dược vật."*

"Nhất định. Nhất định." Tên hải tặc cao to đứng dậy, lúc nhìn lại Đường Tam cũng không hung tợn như trước đó nữa, *"Huynh đệ, việc lúc trước thật hổ thẹn, đệ đệ ta bị thương nên lòng rất nóng ruột. Sau này có cơ hội mời huynh uống rượu."*

Đường Tam hơi ngẩn ra, ấn tượng mà mấy người Hải Đức Nhĩ để cho hắn không được tốt, nhưng tên hải tặc trước mắt dưới vẻ ngoài nanh ác lại tỏ ra vô cùng cởi mở.

Bọn họ đi rồi, Cát Tường vừa lặng lẽ dọn dẹp phòng, vừa nhàn nhạt nói với Đường Tam: *" Ngươi nhìn ra rồi chứ, bọn họ là hải tặc. Nhưng hải tặc cũng là người, cũng không phải đều là người xấu, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta chịu lưu lại đây."*

Đường Tam nói: *" Nơi này là đảo Tử Trân châu?"*

Cát Tường gật đầu: *"Ngươi biết Tử Trân Châu?"*

Đường Tam cười khổ đáp: *"Ta và bạn bè chính là vì bị hải tặc của cờ đoàn hải tặc Tử Trân Châu tập kích mới rơi xuống biển. Nếu không nhờ ngươi cứu nói không chừng ta hiện tại đã chết rồi."*

Nghe lời của Đường Tam, Cát Tường chầm chậm thẳng lưng lên, mục quang nhìn Đường Tam trở nên có chút quái dị, *" Nói như vậy ngươi chắc là quý tộc? Người của Tử Trân Chấu chỉ cướp quý tộc, ngư dân chỉ cần giao nộp một ít thuế biển là được."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Đúng như ngươi đã nói, hải tặc không phải đều là kẻ xấu. Vậy lẽ nào quý tộc thì đều xấu xa sao?"*

Cát Tường ngẩn ra một lúc, nhìn Đường Tam có chút không biết nên trả lời câu nói của hắn ra sao.

Đường Tam chuyển người nhìn ra bên ngoài. *"Trên thế giới này, chỉ có thắng làm vua thua làm giặc, khoảng cách giữa người tốt kẻ xấu cũng chỉ là có thể giữ được con đường ban đầu mình muốn hay không thôi. Nói cho ta biết tình hình ở đây một chút, được không?"*

Cát Tường không dọn dẹp tiếp nữa đi đến sau lưng Đường Tam. Không biết tại sao hắn đột nhiên cảm thấy, trên thân nam nhân đã hồi phục trở lại này có một lọai ma lực rất đặc biệt, ma lực khiến người ta phải quy phục, mỗi chữ hắn nói ra đều như chứa đựng một loại âm luật đặc thù.

"Hoặc có thể ngươi nói đúng, trong quý tộc cũng có người tốt. Mấy năm nay Tử Trân Châu vẫn làm việc cướp của người giàu cứu giúp người nghèo. Song song với việc duy trì sự sinh tồn của bản thân, tài vật mà bọn họ cướp được đại đa số trợ giúp cho một vài ngư thôn cuộc sống khó khăn bên bờ biển. Đây là lí do ta lưu lại. Ta là đại phu duy nhất trong đoàn hải tặc Tử Trân Châu."

Đường Tam chuyển thân, nhìn Cát Tường cự li gần, không tiếp tục chủ đề

trước đó nữa mà hướng hắn hỏi: *"Ngươi muốn cùng ta học phương pháp phong bế mạch máu vừa nãy hay không?"*

Cát Tường hơi ngẩn ra, nhãn thần bình lặng đột nhiên biến thành ảm đạm, *"Ta học không nổi. Phương pháp đó của ngươi cần hồn lực, nếu ta có hồn lực thì dù chỉ dựa vào kim của ta cũng vẫn có thể phong bế huyết mạch giống vậy."*

Đường Tam mỉm cười, nói ra một câu khiến Cát Tường không thể duy trì sự lãnh đạm nữa, *"Nếu ta có thể giúp ngươi có hồn lực thì sao?"*

"Ngươi, ngươi nói gì?" Cát Tường kinh ngạc nhìn chằm chằm Đường Tam. Cho dù tâm thái của hắn trầm ổn hơn đi nữa thì trên thực tế, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mới mười bảy tuổi. Từ nhỏ đến lớn, vì tiên thiên linh hồn lực của mình hắn đã phải chịu qua không biết bao nhiêu thiệt thòi đau khổ. Hắn khát vọng biết bao bản thân có thể có hồn lực! Dù cho hắn có y thuật mà người thường không có hy vọng đuổi kịp, nhưng hắn rất rõ ràng, nếu bản thân có thể có hồn lực, thế thì, y thuật nhất thiết sẽ lại đột phá, huống hồ có hồn lực lại chính là ước mơ từ nhỏ đến lớn của hắn.

Đường Tam đáp: *"Ta có một phương pháp tu luyện đặc thù, tuy không thể khẳng định chắc chắn thích hợp với ngươi, nhưng ta cảm thấy ít nhất cũng có cơ hội khiến ngươi trở thành một hồn sư."*

Cát Tường tuy trưởng thành hơn người cùng tuổi nhiều, nhưng nghe Đường Tam nói hắn vẫn không cách nào kiềm chế được sự kích động trong lòng, nhãn thần vốn bình lặng giờ đã tràn ngập khát vọng.

Đường Tam trầm ngâm nói; *"Thủ pháp phong bế huyệt đó ta có thể dạy cho ngươi, coi như báo đáp ơn cứu mạng. Nhưng, công pháp này của ta lại thuộc về Đường môn, ta không có quyền truyền thụ ra. Cát Tường, ngươi nguyện bái ta làm sư không?"*

Cát Tường ngẩn ra, bái sư? Lời của Đường Tam rất trực tiếp, trong mục quang thanh khiết của Đướng Tam hắn cũng nhìn không nhìn ra bất cứ mục đích nào. Do dự một lúc hắn đáp: *"Nếu người thật sự có thể khiến ta trở thành một hồn sư, ta đồng ý. Chỉ là, ta đã mười bảy tuổi rồi, thật vẫn có thể*

trở thành hồn sư sao?" Bất luận nói thế nào, đây hoặc có thể là cơ hội duy nhất trong đời để hắn trở thành hồn sư.

Đường Tam lạnh nhạt cười một tiếng, *"Ta nắm chắc tám phần, ngươi nguyện thử hay không?"*

Cát Tường hít sâu một hơi, bịch một tiếng quý xuống trước mặt Đường Tam, dùng lực dập đầu ba lần, *"Sư phụ."* Hắn không thể bỏ lỡ cơ hội này, tuy hắn biết sau khi bái sư thì từ nay bản thân phải nghe theo lệnh sư phụ, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội lần này rồi, hắn sợ bản thân sau này sẽ phải hối hận cả đời.

Đường Tam sau khi điềm nhiên nhận ba lạy của Cát Tường mới nâng hắn dậy. *"Niên kỉ của ngươi đích thực có hơi lớn, nhưng chỉ cần ngươi chịu nỗ lực, tương lai nhất định có thành tựu. Ăn cái này đi."* Thò tay vào trong như ý bách bảo nang, lúc ra đã cầm một cây nhân sâm toàn một màu hoàng kim đưa cho Cát Tường.

Là một y gia, Cát Tường tự nhiên nhận ra được đây là cái gì, không ngăn được thấp giọng kinh ngạc, *"Nhân sâm vạn năm?"*

Đường Tam gật đầu đáp: *"Thời gian cấp bách, ta còn nhiều việc cần làm, không kịp dùng nó luyện thuốc nữa, ngươi hãy trực tiếp ăn đi, ta giúp ngươi dựng căn cơ. Có sự bồi dưỡng nguyên khí bền chắc của nó, việc tu luyện của ngươi cũng có thể đạt đến một nửa thành công rồi."*

Thời khắc này, Cát Tường đã không còn nửa phần hoài nghi nào đối với lời nói của Đường Tam nữa. Sâm vương vạn năm này há phải ai cũng có thể dễ dàng lấy ra được? Đây là bảo vật vô giá!

Mà trong mắt Đường Tam, giá trị của sâm vương vạn năm lại chỉ có hạn, ít nhất không có tác dụng gì với bản thân hắn cả. So với thạch anh huyết long sâm và sâm vương cửu phẩm vạn năm thì cây sâm vương vạn năm này giá trị kém quá xa. Nhưng đối với Cát Tường hiện nay mà nói, nó lại vừa hay thích hợp.

Cát Tường ăn rất cẩn thận,dùng móng tay đâm vỡ lớp biểu bì của sâm vương vạn năm, sau đó lập tức đưa lên miệng hút nhẹ, rất nhanh bản thể của sâm

vương vạn năm đã khô quắt lại, tinh hoa bên trong hóa thành chất lỏng chảy vào bụng hắn. Cát Tường chưa vứt bỏ vỏ sâm còn lại mà cẩn thận thu vào trong lòng mình, kể cả đã mất đi đại bộ phận tinh hoa nó cũng vẫn có thể chế luyện ra một ít thuốc tốt.

"Ngồi xuống." Đường Tam ấn vào vai Cát Tường. Sâm vương vạn năm tuy không thể tính là tiên phẩm, nhưng cũng không phải thứ người bình thường có thể hấp thụ được. Cái gọi là suy không được bổ, người bình thường ăn thứ này xong chỉ vì đại bổ quá độ. huyết mạch toàn thân sẽ vỡ tan mà chết. Đương nhiên, Cát Tường quyết không nghĩ Đường Tam đang tính toán với mình, ai lại có bệnh đến mức đem loại bảo vật vô giá này đi tính toán với một người chỉ biết chút y thuật như hắn?

Chỉ là công phu ngắn ngủi từ đứng đến ngồi mà sắc mặt của Cát Tường đã biến đổi từ bình thường thành đỏ rực, có thể thấy hiệu lực của sâm vương vạn năm kinh khủng thế nào.

Đường Tam cũng xếp bằng ngồi xuống, ngồi sau lưng Cát Tường, *"Ý thủ đan điền, cảm nhận hồn lực ta trong nội thể ngươi vận hành, nhớ rõ con đường vận hành."*

Vừa nói hai bàn tay hắn đã ấn lên lưng Cát Tường, Cát Tường chỉ cảm thấy một dòng khí thanh mát từ lưng dâng khắp nội thể, sự khô nóng cực độ mà sâm vương vạn năm đem đến tức thời giảm đi nhiều.

Dưới Huyền thiên công của Đường Tam dẫn dắt, hiệu lực của sâm vương vạn năm hoàn toàn bị hút lại, vận hành chuyển động theo Huyền thiên công.

Giọt nước chi ân còn cần dùng cả nguồn báo đáp, huống hồ đây lại là ân cứu mạng. Đường Tam quyết định thu Cát Tường làm đồ đệ, đích thực không có bất kỳ mục đích nào, chỉ là muốn hồi báo ơn cứu mạng của hắn, càng là chuẩn bị đem Huyền thiên công của mình lần đầu tiên truyền thụ. Nếu không vì thế thì hắn cũng không cần bắt Cát Tường bái sư, Đường môn tuyệt học không thể truyền ra ngoài, quan niệm này sớm đã ăn sâu tận gốc rễ trong lòng Đường Tam rồi.

Bởi vậy, Đường Tam lúc này giúp đỡ Cát Tường vận công đã không còn đơn

giản chỉ là để hắn hấp thu dược hiệu nữa. Hắn có ba mục đích, thứ nhất là hấp thụ lực thuốc, bồi dưỡng nguyên khí gốc cho Cát Tường. Thứ hai, là để Cát Tường nhớ rõ con đường mà Huyền thiên công vận chuyển, sau này dựa theo phương pháp này tiến hành tu luyện. Còn về điểm thứ ba, Đường Tam cần tiếp trợ lực thuốc, giúp đỡ Cát Tường trực tiếp đả thông kì kinh bát mạch, thế này thì sai lầm tu luyện muộn của hắn sẽ giảm bớt rất nhiều.

Cát Tường học y, khi hắn cảm giác thấy kinh mạch thứ nhất trong nội thể được khai thông thì hắn đã hiểu rõ ý của Đường Tam. Cho dù có hiệu lực của sâm vương vạn năm bổ trợ thì loại việc thay người khác đả thông kinh mạch này cũng phải hao phí hồn lực cực lớn. Cũng chính từ lúc Đường Tam bắt đầu giúp hắn đả thông kinh mạch, Cát Tường trong nội tâm cũng mới chân chính nhận vị sư phụ này.

Sau khi đả thông xong kinh mạch, Cát Tường chỉ cảm thấy khí lưu trong nội thể đột nhiên tăng lên rất nhiểu, tốc độ vận hành Huyền thiên công của Đường Tam cũng đột nhiên tăng lên. Chính tại lúc mà hắn cho rằng tất cả sắp kết thúc thì Đường Tam đã phát xung kích đến kinh mạch thứ hai.

Hồn lực của sư phụ lại thâm hậu như vậy sao? Cát Tường ổn định lại tâm ý, một mặt chăm chú ghi nhớ con đường vận chuyển của Huyền Thiên công, một mặt vô cùng kinh ngạc. Tuy lúc hắn cứu Đường Tam, Đường Tam là bộ dạng bẩn thỉu bù xù, nhưng hắn nhìn ra Đường Tam nhiều nhất cũng mới chỉ vừa qua hai mươi tuổi, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó lúc Đường Tam thu hắn làm đồ đệ hắn xuất hiện sự do dự. Theo hắn mà nói, Đường Tam nhiều nhất cũng chỉ là một hồn tông, thậm chí còn có thể chỉ là một đại hồn sư mà thôi. Nhưng lúc này hồn lực của Đường Tam lại vô cùng vô tận giống như sóng lớn trong biển vậy, hồn lực dâng lên căn bản không có nửa phần xu thế suy nhược, mỗi lần xung kích đều có ích vừa tầm, vừa đúng trong phạm vi cơ thể hắn có thể chịu đựng được, đối với khống chế hồn lực có thể nói là kì diệu đến không có chút tì vết, còn hồn lực tràn đầy khí thanh mát đó di chuyển trong kinh mạch càng là vô cùng thoải mái.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Xung quanh cơ thể Đường Tam đã bị hơi nước bao phủ, cơ thể hắn cũng vừa mới hồi phục, lượng lớn hồn lực truyền ra tăng thêm sự khống chế tinh xảo chuẩn xác, đích thực tạo cho hắn gánh nặng không nhỏ. Nhưng kì kinh bát mạch của hắn sớm đã đả thông, tốc

độ hồi phục hồn lực nhanh hơn nhiều so với hồn sư bình thường. Quá trình tuần hoàn hắn đả thông kinh mạch cho Cát Tường cũng giống như đang tự tu luyện, kinh mạch bản thân sau khi hồi phục trong quá trình không ngừng vận hành Huyền thiên công lặp đi lặp lại cũng đang củng cố.

Cuối cùng, kinh mạch sau cùng cũng đả thông hoàn thành. Đường Tam tay mười ba lần vỗ vào sau lưng Cát Tường, âm thanh thấp trầm mà tràn đầy uy nghiêm vang lên trong tai Cát Tường, *"Không được xuất thanh tiết khí, dựa theo đường vận hành ta đã dạy tiếp tục củng cố tu luyện."* (Không mở miệng tránh giải phóng khí trong cơ thể)

Cát Tường quả nhiên không xuất thanh, hồn lực mà sâm vương vạn năm hóa thành cùng với sự tăng cường do đả thông kinh mạch khiến hắn đã hoàn toàn có thể tự mình khống chế hồn lực tiến hành tu luyện. Cảm giác kỳ diệu phiêu diêu như tiên đó, cho dù giờ bảo hắn từ bỏ, hắn cũng không đồng ý.

Bản thân Đường Tam cũng tiến nhập vào tu luyện, hồn lực đã tiêu hao cần hồi phục, mấy năng lượng dị chủng trữ tàng trong bát chu mâu đó cũng cần nhanh chóng tiêu hóa mới được, để tránh xảy ra phiền phức.

Thời gian một ngày một đêm cứ thế trôi qua, mãi đến sáng ngày hôm sau, tiếng kẻ bị thương rên rỉ trên giường mới khiến hai người Đường Tam bừng tỉnh.

Đường Tam từ từ mở mắt. Cát Tường cũng đã thu hồi công lực đứng lên, cung kính đứng bên cạnh Đường Tam, *"Sư phụ."* Hắn đương nhiên hiểu rõ điều mà Đường Tam đã đem đến cho hắn tốt đến mức nào. Thời khắc này, hắn đã rõ ràng cảm giác được thế giới xung quanh đều không như trước nữa, tất cả màu sắc đều tươi tắn như vậy. Trước mắt càng là một màn rõ ràng. Sự thoải mái không nói thành lời được trong nội thể càng khiến hắn thấu hiểu được cảnh giới mà trước đây chưa từng có.

Đường Tam mỉm cười, đáp: *"Kì thực ngươi rất có thiên tư. Ta đả thông kì kinh bát mạch của ngươi thì sau này tu luyện đã có thể thành công một nửa, song muốn có thành tựu thì nhất thiết phải nỗ lực. Dù có thiên tư hơn nữa, không nỗ lực tu luyện thì cũng vô dụng."*

"Dạ." Cát Tường thành thật đáp ứng. *" Hắn nên thay thuốc rồi."* Đường Tam chỉ chỉ người bị thương. Cát Tường vội vàng gật đầu. Nói thực, một ngày một đêm tu luyện này đã khiến hắn quên hết chuyện bên ngoài thân thể.

Sau khi thay xong thuốc cho người bị thương, bón cho hắn ít đồ ăn, Cát Tường lại làm đồ ăn cho Đường Tam và mình, sư đồ hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

"Sư phụ, người rốt cuộc là hồn sư cấp bậc gì? Trong đoàn hải tặc Tử Trân Châu cũng có không ít hồn sư, nhưng cảm giác mà người cho đệ tử không giống bọn họ." Cát Tường đối với Đường Tam đã mất đi sự lạnh lùng vốn có, còn lại chỉ là tôn kính và sùng bái.

Một hồn sư có thể giúp đỡ phế vật không có hồn lực tiến hành tu luyện, đây là đẳng cấp vĩ đại thế nào, ít nhất hắn trước đây chưa từng nghe nói qua.

Đường Tam mỉm cười đáp: *"Sau này ngươi tự nhiên sẽ biết. Nói chút về tình trạng bản thân ngươi đi, cảm giác thế nào? Con đường tu luyện quen thuộc rồi chứ."*

Cát Tường gật đầu, đáp: *"Đã nhớ thuộc rồi, nhưng hình như bất luận tu luyện thế nào, hồn lực trong nội thể cũng không có nửa phần tăng lên, có phải vì thời gian đệ tử tu luyện quá ngắn không?"*

Đường Tam không cười nữa nói: *"Ngươi bây giờ nếu có thể tiến bộ thêm mới là kì tích. Lẽ nào ngươi không biết hồn sư đến một cấp bậc nhất định, nhất thiết phải sau khi có hồn hoàn mới có thể tiếp tục tu luyện sao?"*

Tay Cát Tường vốn dĩ rất ổn định hơi run nhẹ, cá khô trong tay rơi lên mặt bàn, *"Người, người là nói…"*

Đường Tam gật đầu đáp: *"Nếu dựa vào một cây sâm vương vạn năm, cộng thêm ta giúp ngươi đả thông kì kinh bát mạch còn không thể khiến ngươi có tiên thiên mãn hồn lực, vậy nỗ lực hôm qua của ta há là phí công sao? Ngươi bây giờ cần thiết đạt được đệ nhất hồn hoàn của mình, sau đó mới có thể tiếp tục tu luyện. Nếu ta đoán không sai, hồn lực của ngươi bây giờ ít nhất có mười lăm cấp trở lên. Đương nhiên, phải sau khi lấy được đệ nhất hồn hoàn*

mới có thể thể hiện ra."

Cát Tường ngẩn người ra nhìn Đường Tam, rất lâu sau mới bật ra một câu, *"Sư phụ,người thật quá vĩ đại, đệ tử trước giờ chưa từng nghe nói qua ai có thể khiến người không có hồn lực tiến hành tu luyện."*

Đường Tam cười khổ đáp: *"Đặc thù của công pháp này là chỉ có người linh hồn lực hoặc người từ nhỏ bắt đầu tu luyện mới có khả năng tu luyện. Song ta chẳng có nhiều sâm vương vạn năm như vậy, ngươi coi như một trường hợp đặc biệt đi."*

Cát Tường đáp tự đáy lòng: *"Cảm ơn người, sự phụ."*

Đường Tam do dự một chút nói: *"Cát Tường, ngươi với đoàn trưởng đoàn hải tặc Tử Trân Châu quen không?"*

Cát Tường gật đầu, đáp: *" Coi như quen biết đi. Đệ tử là đại phu duy nhất ở đây, vì đã từng chẩn trị cho rất nhiều hải tặc nên đội bọn họ đệ tử đều coi như quen biết. Sư phụ, người cần gặp đoàn trưởng của Tử Trân Châu sao?"*

Đường Tam gật đầu, *"Chúng ta lần này ra biển tổng cộng tám người, vì gặp phải hải hồn thú cường đại nên mọi người đều thất tản rồi. Nếu có thể, ta muốn mời đoàn hải tặc Tử Trân Châu giúp đỡ tìm kiếm trên biển, ta nguyện ra giá cao, coi như thuê bọn họ."*

Cát Tường nghĩ một lúc đáp: *" Chắc là có thể. Vậy đệ tử đưa người đi gặp người đó. Song, người trước tiên vẫn nên đi tắm rửa sửa soạn một chút rồi nói."*

Sửa soạn qua một chút, Đường Tam thay lên một thân trường bào bạch sắc, đầu tóc chải lại, cạo sạch râu ria. Lúc này mới lộ ra diện mạo vốn có, ngay đến Cát Tường cùng là nam nhân cũng không khỏi ngây người ra. Tướng mạo và khí chất của Đường Tam không phải loại hải tặc ở đây có thể so sánh nổi. Đặc biệt là nét ưu nhã điềm đạm đó khiến người khác không nhịn được sinh ra cảm giác tự thẹn không bằng.

Ra khỏi mục thất, Cát Tường dẫn Đường Tam đi vào sâu trong đảo Tử Trân

Châu, vừa đi, Cát Tường vừa nói: *"Sư phụ, đảo Tử Trân Châu tổng cộng có ước chừng hơn ba nghìn hải tặc. Trong đó, người có năng lực chiến đấu đại khái có một nghìn năm trăm người, bao gồm hai trăm hồn sư, trong đó, mạnh nhất chính là đoàn trưởng Tử Trân Châu. Người đó là một hồn đế cấp sáu mươi tám, vô cùng lợi hại. Chính dựa vào thực lực mới ngồi lên được vị trí đoàn trưởng. Dưới người này còn có bốn hồn vương cấp trên năm mươi. Thuyền lớn nhỏ chỉ có bốn mươi chiếc, trong đó hiệu Tử Trân Châu lớn nhất đủ để dung nạp năm trăm hải tặc, là nơi ở của đoàn trưởng Tử Trân Châu, cực kỳ nổi tiếng trong hải vực phụ cận."*

Cơ thể đã hồi phục, Đường Tam trong lòng tràn ngập lo lắng về sự an nguy của các bạn bè. Đầu tiên, mọi người đều không biết bơi. Trong biển lớn, tuy dựa vào thực lực hồn sư của bọn họ thì việc sinh tồn có lẽ không phải vấn đề quá lớn, nhưng vạn nhất gặp phải hải hồn thú thì sẽ rất khó kháng cự. Lúc trước khi hắn mất đi thần trí vẫn nhớ rõ ràng Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đã bị thương nặng, trong mấy người còn lại cũng chỉ có năng lực chiến đấu của Mập Mạp là mạnh chút.

Đường Tam đã quyết định, sau khi gặp được đoàn trưởng Tử Trân Châu của đoàn hải tặc Tử Trân Châu, bất luận phải trả giá cao bao nhiêu cũng phải khiến bọn họ giúp toàn lực tìm kiếm. Hơn mười ngày qua rồi, hiện tại hắn chỉ có thể cầu chúc cho mọi người bình an vô sự.

Xuyên qua một rừng cậy rậm rạp, phía trước đã xuất hiện vùng lớn nhà ở. Xem ra nơi đây càng giống với một làng mạc lớn hơn. Nhà to đều dùng gỗ chế tạo, xung quanh là rừng cây rậm rạp, vị trí này lựa chọn rõ ràng không tồi. Trên biển dễ xuất hiện bão, xung quanh có rừng cây bảo hộ che chở, thiên nhiên mà thôn làng cần chịu cũng đỡ đi nhiều.

Cả làng ngoại vi không có bất cứ biện pháp phòng hộ nào, nhưng Cát Tường vừa đưa Đường Tam đến đây thì không khỏi ơ nhẹ một tiếng, *"Chuyện gì đây? Có hỉ sự gì sao? Thông thường chỉ có lúc đón năm mới thì mỗi hải hộ mới treo lên đèn lồng màu tím."*

Đường Tam giờ mới chú ý đến, trước mỗi một gian mục thất trong thôn đều đang treo hai đèn lồng to màu tím. Lúc này là ban ngày nên không có đốt sáng.

Đối với mấy thứ này Đường Tam tự nhiên là không để tâm, việc hắn để tâm là làm sao thuyết phục đoàn hải tặc Tử Trân Châu giúp đỡ mình tìm kiếm bạn hữu.

Hai người đang chuẩn bị vào thôn, trước mặt lại chạm phải một hải tặc cao to, chính là hán tử cao to hôm qua đem người bị thương đến. Vừa trông thấy hai người Cát Tường và Đường Tam, hắn lập tức vô cùng mừng rỡ kinh ngạc, vội vàng đón lên.

"Thần y Cát Tường, chào ngài. Đệ đệ tôi hắn không sao chứ?"

Cát Tường đáp: *"Hắn rất tốt, sau khi dùng thuốc không có phản ứng phụ nào, thương thế đã ôn định rồi. Nhưng cần phải nghỉ ngơi, qua thêm hai ngày nữa thì ngươi có thể đưa hắn về nhà rồi."*

Người hải tặc cao to thở phào một hơi, nói: *"Vậy thì tốt. Lần này thật may mà có ngài, tôi chỉ có một đệ đệ đó, thật không biết nên làm sao cảm tạ thần y mới tốt. Ngài yên tâm, thuốc mà ngài nói lần sau tôi xuất hải nhất định đem về cho ngài. Hai người đến đây là…?"*

Cát Tường đáp: *" Chúng ta cần gặp đoàn trưởng. Đúng rồi, hôm nay làm sao đều treo lên đèn lồng tím? Có hỉ sự gì hay sao?"*

Hải tặc cao to vỗ trán, cười đáp: *"Đều tại tôi, hôm qua thì bận việc của em trai, việc quan trọng như vậy lại quên nói với ngài. Hôm nay là ngày đại hỉ của đoàn trường! Buổi tối sẽ tổ chức."*

Cát Tường ngẩn ra một chút, sắc mặt tức thời trở nên cổ quái, *"Đoàn trưởng sắp được gả? Ai dám lấy hắn nhỉ?"*

Hải tặc cao to giật bắn người, vội vàng đưa tay ra suỵt một tiếng, *"Nhỏ tiếng chút, ngàn vạn đừng để người của đoàn trưởng nghe thấy, không thì phiền phức to. Không phải gả cho người ta, mà là cưới vợ. Đoàn trưởng của chúng tôi…"* Nói đến đây, hắn có lúng túng ho hai tiếng, nhìn thấy không xa có người đi tới, vội vàng che giấu một chút, nói: *"Tôi đi chỗ thần y thăm đệ đệ, các vị đi gặp đoàn trưởng là biết."*

Nghe cuộc nói chuyện giữa Cát Tường và tên hải tặc cao to, Đường Tam không khỏi nhăn mày, nếu đoàn trưởng đoàn hải tặc Tử Trân Châu kết hôn, vậy thì hắn ta còn chịu giúp ta cứu người sao?

Trên dọc đường đi vào thôn, bất luận là nam nữ già trẻ, gặp phải Cát Tường gần như đều thân mật lên chào hỏi, có thể thấy Cát Tường tuy niên kỉ không nhiều, nhưng địa vị trong đoàn hải tặc Tử Trân Châu này không hề thấp, hải tặc từng chịu ân huệ của hắn cũng không ít.

Đi thẳng đến giữa thôn, Cát Tường chỉ một tòa mục thất đặc biệt cao to phía trước nói: *"Đó chính là nơi ở của đoàn trưởng."*

Đường Tam nhìn theo phương hướng tay Cát Tường chỉ, một khắc sau, hắn đã toàn thân chấn động kịch liệt. Đột nhiên dừng bước, Cát Tường nghe thấy rõ ràng, sư phụ ở sau lưng mình trên thân truyền đến một loạt âm thanh giống như tiếng xương cốt nổ tung. Lúc ngoảnh đầu lại nhìn, lập tức phát hiện hai mắt Đường Tam bắn ra quang mang tử kim sắc trong vòng ba tấc, sát khí mãnh liệt khiến không khí phảng phất cũng vì thế mà đông cứng lại, lực uy hiếp bá đạo mà ngang ngược suýt nữa làm Cát Tường ngã ngồi xuống đất, không khống chế nổi phải lùi lại mấy bước.

Run sợ, Cát Tường nhìn theo mục quang Đường Tam, chỉ thấy, ngồi trước mục thất lớn nhất có sáu người đang bị trói trên cột trụ, trông không rõ tướng mạo, nhưng từ mức độ y phục bị phá hỏng mà đánh giá thì tình trạng cơ thể hiển nhiên không hay.

Cát Tường nhìn không rõ, không có nghĩa là Đường Tam cũng vậy, sáu người này không phải chính là bạn bè bị thất tung của hắn sao? Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn cộng thêm một Bạch Trầm Hương, duy độc thiếu mất Tiểu Vũ. Từng sáu người đang bị một sợi dây sắt thô to trói trên cột trụ, hơi thở hơi yếu, tình trạng cơ thể cực kì tồi tệ.

Nhìn thấy cảnh này, Đường Tam sao lại có thể không tức giận đây? Một tiếng gầm giận dữ thấp trầm vang lên từ trong miệng Đường Tam, dần dần tiếng gầm trở nên lanh lảnh, đem theo sự phẫn nộ tột cùng xông lên, năng

lượng bạo ngược không chút bảo lưu giải phóng ra, vạt áo sau lưng đột nhiên bị xé tan, bát chu mâu màu sắc pha tạp phá lưng mà ra.

Cát Tường chỉ cảm thấy Đường Tam lúc này như biến thành một người khác, bá đạo, tà dị, ngập tràn sát cơ. Không cần hỏi hắn cũng có thể đoán ra sáu người đang bị trói đằng kia nhất định có liên quan đến vị sư phụ mình mới bái này, vội vàng hét gọi, *"Sư phụ, người…"*

Bát chu mâu bỗng cắm xuống đất, không đợi lời của Cát Tường nói xong, cơ thể Đường Tam đã như đạn bắn đi, đem theo tiếng gào thét giận dữ lanh lảnh, xông thẳng đến tòa mục thất đó.

Nghe thấy tiếng gào của Đường Tam, sáu người bị trói trên cột miễn cưỡng ngẩng đầu lên, tinh thần bọn họ đều tốt lên vài phần, ánh mắt mong đợi hòa với nước mắt dâng lên trong đáy mắt.

Quang mang lấp loáng, gần như là một khắc sau đó, Đường Tam đã đến trước người bọn họ, bát chu mâu băng lạnh cắt qua, dây sắt đứt rời thành từng phần, Sử Lai Khắc ngũ quái cộng thêm Bạch Trầm Hương liên tiếp tuột xuống đất thở hổn hển.

Đường Tam một đấm nghênh diện, oanh kích mạnh mẽ lên tường mục thất trước mặt, một đấm này của hắn vẫn là đem theo lực chấn động cực mạnh, trong tiếng vang ầm ầm hắn bay ra từ chính diện bức tường vừa hóa thành tro bụi.

Từ lúc bắt đầu tiếng gào đến một đấm phá nhà, chẳng qua chỉ là một quá trình cực ngắn mà thôi. Sự phẫn nộ trong lòng Đường Tam đã đạt đến cực hạn, bất luận trước đó Cát Tường đã đánh giá đoàn hải tặc Tử Trân Châu này thế nào đi nữa, đã làm hại đến bạn hữu của hắn thì tuyệt đối là địch nhân.

Tường bị phá vỡ, Đường Tam thấy một cảnh khác càng khiến hắn khóe mắt muốn nứt ra, một kẻ thân mặc trường bào tử sắc, dáng người trung đẳng đang quay lưng lại hướng mình, còn tên đó trong lòng đang ôm Tiểu Vũ chỉ còn lại bát bảo như ý nhuyễn giáp lót thân đang giãy giụa không ngừng.

------oOo------

Chương 391: Hừng hực tử trân châu: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Bạch Đa Yến

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Trong nhà gỗ chợt chứng kiến một người áo tím ôm Tiểu Vũ đang giãy dụa, trong mắt Đường Tam lửa giận đã biến thành hồng quang lạnh lẽo đến cực trí: *"Chết đi."* Thân hình chợt lao lên, bát chu mâu ở sau lưng bung ra, mặc dù hắn không phóng xuất ra vũ hồn, nhưng giờ khắc này cũng đã thông qua xương đùi phải lam ngân hoàng hồn cốt đưa tốc độ của chính mình tăng lên tới cực hạn, đâm thẳng đến thân ảnh màu tím kia.

Không sử dụng hồn kĩ là bởi vì Đường Tam sợ tổn thương tới Tiểu Vũ, nhưng lửa giận trong lòng hắn đã tới cực hạn, bất luận như thế nào cũng phải đem kẻ trước mặt có dũng khí dám lăng nhục Tiểu Vũ này băm thây vạn đoạn.

Người áo tím kia nghe được tiếng vang sau lưng, phản ứng cũng rất nhanh, ngay khi Đường Tam lao tới, thân thể của hắn tựa như cá trượt sang một chút, chỉ một cái lắc mình, đúng lúc Đường Tam lao đến, mang theo Tiểu Vũ đã vượt ra ngoài năm thước.

Nhưng Đường Tam là ai? Khi cực độ phẫn nộ, tiềm lực của bản thân đã hoàn toàn bộc phát ra hết. Bát chu mâu phía bên phải thân thể nặng nề đập xuống đất, bát chu mâu phía bên trái cắm vào mặt đất tạo thành trụ cột chống đỡ, cả người trong giữa không trung xoay tròn một vòng, khí thế không hề giảm, lại đã đến trước mặt người áo tím.

Khí thế sắc bén của bát chu mâu đâm thẳng tới thân thể đối phương, lúc này đây, Đường Tam đã dùng toàn lực, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Người áo tím kia mặc dù cũng là hồn sư, nhưng trong một thời gian ngắn ngủi, Đường Tam căn bản là không cho hắn cơ hội phóng xuất ra vũ hồn. Bát chu mâu cũng đã tới trước mắt.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử, người áo tím kia làm ra một động tác khiến Đường Tam có chút khó hiểu, kẻ đó mãnh liệt đẩy thân thể Tiểu Vũ ra ngoài, rơi xuống bên cạnh cái giường. Bản thân không kịp lui về phía sau, chân phải chợt nâng lên, đá thẳng tới ngực Đường Tam, chính là dùng công để tìm đường sống.

Đáng tiếc, hắn phản ứng mặc dù nhanh, nhưng so với Đường Tam vẫn còn kém một chút. Chân kẻ đó đá ra dùng công để tìm đường sống, hơn nữa chân hắn cũng rất dài, đáng tiếc chính là, bát chu mâu của Đường Tam còn dài hơn. Chiều dài đến ba thước không phải là thứ mà chân hắn có khả năng so sánh được sao?

Tại thời điểm có ít nhất bốn cây bát chu mâu chuẩn bị đâm thủng thân thể người áo tím kia, Đường Tam rốt cục cũng thấy rõ dung mạo người áo tím. Vừa nhìn thấy đối phương, màu đỏ trong mắt hắn không khỏi thừ người ra một chút, động tác công kích cũng chậm nửa nhịp.

Hiện ra trước mặt hắn, cũng không phải một đại hán hải tặc mày râu nanh ác. Mà là một nữ tử vóc người cân xứng. Nhìn qua hình dáng khoảng hai bảy, hai tám tuổi, tướng mạo cực đẹp. Mũi cao, mắt to, một mái tóc ngắn màu tím suôn mượt, anh khí bừng bừng. Lúc này một đôi mắt to xinh đẹp màu tím kia đang tràn ngập thần sắc kinh hãi nhìn Đường Tam.

Nữ nhân à? Đây là Tử Trân Châu sao? Chính là hai cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện làm động tác của Đường Tam mới hơi bị chậm lại. Tử Trân Châu quả thật cũng rất cao, đột nhiên cảm giác được khí tức tràn ngập khốc liệt của đối thủ. Công kích liều mạng được ăn cả ngã về không hơi chậm lại một chút, nhờ vào chân phải đá ra, cả người tại không trung xoay một vòng, trong quá trình lật chuyển, trực tiếp cởi áo ngoài ném về hướng Đường Tam, còn bản thân lui về phía sau.

Phát hiện đối phương là nữ nhân, oán khí trong lòng Đường Tam nhất thời giảm đi rất nhiều, không truy kích đối thủ nữa, thân hình chợt lóe đã xuất

hiện bên người Tiểu Vũ. Một tay đem thân thể mềm mại uyển chuyển của nàng ôm vào trong lồng ngực chính mình, rút một cái áo dài từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra phủ lên thân thể Tiểu Vũ.

Bản thể Tiểu Vũ đã mất đi linh hồn có chút kinh hoảng thất thố, chợt cảm nhận được khí tức của Đường Tam không khỏi rên lên, gắt gao ôm thắt lưng Đường Tam, nói cái gì cũng không chịu buông ra, trước ngực kịch liệt nhấp nhô. Hiển nhiên là bị kinh ngạc không ít.

Đường Tam tạm thời buông tha đối phương, nhưng đối phương không có ý tứ buông tha hắn.

Tử Trân Châu thân là đoàn trưởng đoàn hải tặc Tử Trân Châu, tại phiến hải vực này coi như đã tung hoành hơn mười năm. Đã bao giờ phải chuốc lấy thảm hại như vậy? Bị Đường Tam công kích đến suýt nữa hết đời, vị đoàn trưởng diễm lệ này cực kì giận dữ.

"Kẻ nào? Có dũng khí đến giương oai ở hải tặc đoàn Tử Trân Châu của ta?" Từ góc độ của Tử Trân Châu, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài màu lam của Đường Tam rủ xuống. Tóc dài đã che gương mặt Đường Tam, mà Đường Tam lúc này lại cúi đầu nhìn Tiểu Vũ, chỉ có bát chu mâu nanh ác sau lưng hắn làm vị đoàn trưởng Tử Trân Châu này thầm giật mình, tiềm thức thúc dục hồn lực, phóng xuất ra vũ hồn chính mình.

Cảm nhận được Tiểu Vũ kinh hãi, lửa giận của Đường Tam nhất thời lại vọt lên, nghĩ đến tao ngộ của đồng bọn bị giam cầm ngoài cửa, chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lẽo nói: *"Tới giết người của ngươi. Không chỉ ngươi, ta còn muốn mang người của đoàn hải tặc Tử Trân Châu này giết đến gà chó cũng không tha."*

Khi Tử Trân Châu nhìn thấy Đường Tam ngẩng đầu lên, cũng không khỏi sửng sốt một chút. Trong mắt nàng Đường Tam vầng trán đầy đặn, mũi thẳng cằm vuông, trên gương mặt anh tuấn tràn ngập băng lãnh sát khí, một đôi mắt màu lam trong đó hào quang màu tím vàng bắn ra, dù tràn ngập sát khí nhưng trong khí tức vẫn mang theo vài phần khí chất ưu nhã, trong lúc giơ tay nhấc chân đều thể hiện viên dung như ý. Từ lúc chào đời tới nay, Tử Trân Châu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật như vậy.

Đương nhiên, lực miễn dịch của Tử Trân Châu với nam nhân đẹp trai hơn xa nữ nhân bình thường nhiều, tính cách của nàng có xu hướng không bình thường. Nếu không, nàng cũng sẽ không phải kết hôn với một người phụ nữ.

"Ta muốn nhìn xem, ngươi làm như thế nào hủy diệt hải tặc đoàn Tử Trân Châu chúng ta. Cút ra đây cho ta." Vừa nói, Tử Trân Châu thân hình lùi nhanh, lắc mình một cái đã ra khỏi nhà gỗ. Đường Tam trong lòng cả kinh, hắn sợ đối phương giận cá chém thớt lên ngũ quái Sử Lai Khắc, nhưng mang theo Tiểu Vũ nên không tiện dùng thuấn di, chân phải đột nhiên đạp mạnh, cấp tốc đuổi theo.

Tử Trân Châu cũng không có ý làm khó Sử Lai Khắc ngũ quái cùng Bạch Trầm Hương, thân hình đứng ở bãi đất trống trước mặt nhà gỗ, lúc này, vũ hồn của nàng đã phóng xuất ra, thân thể có chút vặn vẹo, cả người có vẻ mềm mại hơn, trong hai mắt nhiều hơn vài phần khí tức tĩnh mịch, làn da bên ngoài có thêm một tầng lân phiến (vảy) màu lam xám nhỏ.

Rắn. Chứng kiến thân thể nàng biến hóa, Đường Tam liền đoán ngay được vũ hồn của nàng nhất định có quan hệ với rắn. Nhưng cũng không phải rắn bình thường, đây là vũ hồn hải xà.

Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu hồn hoàn phối tốt nhất xuất hiện trên người Tử Trân Châu, Đường Tam mặc dù có thể đoán được tuổi tác thực tế của Tử Trân Châu so với bề ngoài lớn hơn một ít, nhưng nhìn từ hồn hoàn của nàng cùng với sáu mươi tám cấp hồn lực theo lời nói lúc trước của Cát Tường, thực lực nữ nhân này quả thật cũng không bình thường.

Nhưng thế thì sao chứ? Hải xà rất độc à? Nhưng dù sao cũng là rắn thôi. Đường Tam thân hình lóe lên, đem Tiểu Vũ đến bên Trữ Vinh Vinh, mà bản thân Trữ Vinh Vinh hiện giờ vẫn đang ngã trên mặt đất thậm chí chưa thể ngồi dậy được. Thân hình chợt lóe đã hướng phía Tử Trân Châu nhào đến. Đây chính là bắt giặt phải bắt vua trước. Nơi này có mấy ngàn địch nhân, còn có hai trăm tên hồn sư. Lấy lực lượng một người chính mình chưa chắc có thể đánh thẳng ra ngoài. Chỉ cần bắt được Tử Trân Châu, muốn rời đi sẽ dễ dàng hơn.

Giữa không trung, vũ hồn lam ngân hoàng của Đường Tam chợt bắn ra, sáu hồn hoàn từ trong cơ thể bay ra. Vàng, vàng, tím, đen, đen, đỏ, nhan sắc hồn hoàn khủng bố làm trong lòng Tử Trân Châu chấn động mãnh liệt. Sau một khắc, một vòng sáng màu trắng chợt từ trên người Đường Tam bộc phát ra.

Đối mặt địch nhân, Đường Tam từ trước đến nay đều không lưu thủ, vừa tiến lên, hắn đã phóng xuất ra sát thần lĩnh vực của chính mình.

Sát thần lĩnh vực từ lĩnh ngộ dưới áp lực của Kiếm đấu la, uy lực cũng trở nên lớn hơn trước kia, chủ yếu thể hiện tại phương diện khống chế tại trong phạm vi lĩnh vực. Đường Tam hiện tại có thể đem hiệu quả sát thần lĩnh vực tùy ý tiến hành tập trung hoặc phân tán. Lúc này hắn đối mặt đối thủ chỉ có một người, tự nhiên đem tất cả sát khí đều ngưng tụ trên người Tử Trân Châu. Sát thần đột kích trong nháy mắt bộc phát.

Tử Trân Châu chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh lẽo, một cỗ khí tức băng lãnh không gì sánh được tựa như dao sắc đâm tới ngực, nhưng cỗ lực lượng này lại rõ ràng vô hình vô chất. Thân thể rét lạnh, cảm giác sợ hãi tự nhiên sinh ra, thân thể vô thức lùi về phía sau, chiến ý giảm xuống. Hiệu quả suy yếu của Sát thần lĩnh vực nhất thời sinh ra. Hơn nữa, nương theo sát thần lĩnh vực đích uy lực tăng cường. Băng lãnh sát khí làm cơ năng thân thể Tử Trân Châu trở nên trì trệ rất nhiều. Một thân thực lực không tầm thường, vậy mà không phát huy ra được bảy phần.

Quang mang màu vàng xanh biếc đột nhiên hiện ra, tại giữa không trung hóa thành chiếc lưới trực lớn trực tiếp bao phủ thân thể bị trì trệ của Tử Trân Châu. Khi Tử Trân Châu muốn lợi dụng tính chất đặc thù vũ hồn chính mình tiến hành né tránh, thì mười sáu cây lam ngân hoàng từ mặt đất mọc ra, hóa thành lồng giam, gắt gao đem nàng khống chế ở bên trong. Dưới chiếc lưới lớn chụp xuống, còn có lồng giam, Tử Trân Châu hoảng sợ phát hiện, chính mình không hề có cơ hội né tránh. Mà nàng lại không am hiểu đánh bừa.

Kim quang sáng lạn xuất hiện tại cánh tay phải Đường Tam. Ngay khi hai đại kỹ năng khống chế gắt gao hạn chế trụ đối thủ. Lam ngân bá vương thương hóa thành một đạo kim quang theo cánh tay kéo dài, trực tiếp hướng đến bộ ngực đầy đặn của Tử Trân Châu. Mà đến tận lúc này, bên này phát sinh động tĩnh to lớn mới dẫn đại lượng hải tặc tụ tập tới.

"Sư phụ, đừng!!"

"Tam ca. Đừng giết nàng!"

Hai thanh âm gần như đồng thời vang lên, lam ngân bá vương thương của Đường Tam vừa lúc dừng ở cái khe sâu trước ngực Tử Trân Châu, khí thế mạnh mẽ áp bách Tử Trân Châu đến thanh âm cũng không phát được.

Không sai, thực lực Tử Trân Châu quả thật cũng không tồi, tại cấp bậc hồn đế, cũng xem như là một hảo thủ. Nhưng nàng gặp chính là Đường Tam, một nam nhân có can đảm vượt cấp khiêu chiến hồn đấu la.

Nếu trong đại hải, nói không chừng Tử Trân Châu còn có thể bằng vào đặc tính hải hồn sư của chính mình cùng Đường Tam đánh một trận. Nhưng nơi này là lục địa, mặc dù hai người hồn lực cấp bậc giống nhau, nhưng nói về thực lực cùng kinh nghiệm thực chiến, Tử Trân Châu làm sao có thể là đối thủ của Đường Tam chứ? Bắt đầu từ một khắc Đường Tam đơn quyền phá tường, khí thế của nàng đã hoàn toàn bị áp xuống hạ phong, lúc này càng thất bại thảm hại.

Kêu sư phụ tự nhiên là Cát Tường, với vẻ mặt lo lắng chạy tới.

Một cây lam ngân hoàng bồng bềnh lên, quấn quanh thân thể Cát Tường, đưa hắn kéo đến bên cạnh mình, Đường Tam ánh mắt uy thế quét ra bốn phía chung quanh, nhìn bọn hải tặc đang chửi rủa không kiêng nể gì, lạnh lùng nói: *"Ai xuất ngôn càn rỡ, hoặc tiến lên một bước, đừng trách ta hạ thủ vô tình."*

Bọn hải tặc nhất thời an tĩnh lại, từng tên nhìn về Đường Tam, trong ánh mắt tràn ngập phẫn nộ.

Cát Tường vẫn là lần đầu tiên kiến thức thực lực Đường Tam, nhìn thấy sáu hồn hoàn trên người Đường Tam, nhất là hồn hoàn màu đỏ, hắn trong lòng rung động khó có thể hình dung. Tại nhận thức của hắn, mặc dù Tử Trân Châu không tính là mười phần lợi hại nhưng trên đảo nhỏ này là người cường đại nhất. Tuổi tác thực tế của Tử Trân Châu là ba mươi lăm tuổi, rõ ràng lớn

hơn Đường Tam. Nhưng chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Tử Trân Châu thực lực không tầm thường cũng đã ngã gục trong tay hồn đế sư phụ. Ngoại trừ lo lắng ra, sâu trong nội tâm Cát Tường còn có vài phần mơ hồ cảm giác tự hào.

"Sư phụ, ngài đừng động thủ, đoàn trưởng Tử Trân Châu không phải người xấu." Cát Tường lo lắng hướng Đường Tam nói.

Đường Tam ánh mắt nhìn về phía Cát Tường, lại nhìn hướng đồng bọn chính mình: *"Mấy người này chính là đồng bọn ta muốn tìm kiếm, nàng không phải người xấu sao? Chẳng lẽ vừa rồi tình huống mấy đồng bọn của ta ngươi không thấy sao? Nàng một người phụ nữ, cưới thê tử cái gì chứ? Nàng muốn kết hôn chính là sư mẫu của ngươi."*

"Tam ca. Đừng động thủ. Hắn nói không sai, đoàn trưởng này còn không tính là xấu." Lúc này mở miệng không phải là Cát Tường mà là ngã trên mặt đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể ngồi xuống Mã Hồng Tuấn.

"Hả?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Mã Hồng Tuấn. Lúc này, Tiểu Vũ cũng ngơ ngác ngồi ở chỗ đó. Ngoại trừ Mã Hồng Tuấn, những người khác dường như đều hôn mê bất tỉnh.

Bảy căn lam ngân hoàng đồng thời lộ ra, phân biệt quấn quanh thân thể bảy người, đưa bọn họ đưa đến bên người mình.

"Mập mạp. Đây là chuyện gì?" Đường Tam nhìn về Mã Hồng Tuấn lúc này sắc mặt trắng xanh trong đó còn lộ ra nhàn nhạt khí tức màu lam, lông mày đại nhíu. Thông qua lam ngân hoàng, hắn có thể cảm giác được rõ ràng ngoại trừ Tiểu Vũ, thân thể mỗi người đều rất suy yếu. Mã Hồng Tuấn hơi chút tốt một chút, còn có thể miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh. Suy yếu của sáu người đều có một cái đặc điểm chung, thân thể lạnh như băng.

Mã Hồng Tuấn miễn cưỡng nhìn về phía Đường Tam, gian nan nói: *"Đoàn trưởng đem chúng ta cột vào bên ngoài là vì để mặt trời chiếu rọi hết lên trên người chúng ta. Nhất định phải đứng hai chân chạm đất, hàn độc trong cơ thể mới có thể từ từ bài xuất."* Nói xong câu đó. Mã Hồng Tuấn nghiêng đầu, cũng hôn mê bất tỉnh.

Đường Tam trong lòng không khỏi một trận nghi hoặc, lam ngân bá vương thương trên cánh tay phải thu hồi vài phần, trầm giọng hướng Tử Trân Châu hỏi: *"Ngươi thật vì cứu bọn họ?"*

"Cứu cái rắm, lão nương chính là muốn tra tấn bọn họ. Có bản lãnh ngươi giết ta đi. Động thủ đi! Ngươi động thủ đi. Không dám động thủ ngươi chính là con rùa rụt đầu láo toét. Đến đi!" Áp bách của Đường Tam mới lui đi, Tử Trân Châu nghẹn một bụng tức giận nhịn không được chửi um lên. Làm đoàn trưởng đoàn hải tặc, nàng một khi bộc phát sự hung hẫn đều làm cho bọn hải tặc vây bên ngoài vẻ mặt đều trở nên có chút quái dị.

Vừa nói, vị đoàn trưởng Tử Trân Châu mất đi áp bách này còn dự định phóng thích hồn kĩ của nàng đánh bừa.

Nói về tướng mạo, Tử Trân Châu tuyệt đối là hạng nhất trên đảo này. Nhưng tính tình hỏa bạo của nàng cũng đồng dạng là hạng nhất. Bọn thuộc hạ khi cùng nàng cùng ở một chỗ đều luôn thấp thỏm lo sợ. Ai dám tuỳ tiện chọc giận nàng chứ?

Đường Tam cũng vì bị nàng chửi mà sửng sốt một chút. Bất quá, nghe Mã Hồng Tuấn nói xong, tâm tình hắn đã nhanh chóng nguội lại. Trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, lúc này xác định người yêu cùng đồng bọn bọn không có việc gì, một tên Đường Tam lãnh tĩnh trí tuệ đã trở về.

Lam ngân bá vương thương một lần nữa đẩy tới, khí thế mạnh mẽ mạnh mẽ cắt ngang Tử Trân Châu muốn phóng thích hồn kĩ, đương nhiên, Tử Trân Châu cũng không khả năng nói nữa. Nàng mặc dù nói là để Đường Tam động thủ, nhưng nàng còn không có cái dũng khí đi trực tiếp va chạm với cái lam ngân bá vương thương khí thế cực độ mạnh mẽ kia.

Bên tai thanh tịnh, ánh mắt Đường Tam chuyển hướng bọn hải tặc chung quanh: *"Ai có thể nói cho ta biết, mấy đồng bọn của ta làm như thế nào tiến vào nơi này, sau đó phát sinh chuyện gì? Ta đếm ba tiếng, nếu không ai trả lời ta vấn đề đó, ta trước hết giết đoàn trưởng các ngươi."*

Băng lãnh địa sát thần lĩnh vực lại phóng thích, đương nhiên, lần này cũng không phải muốn động thủ, mà là bằng vào sát khí khổng lồ ẩn chứa trong sát

thần trong lĩnh vực nói cho bọn hải tặc xung quanh, hắn cũng không phải nói giỡn.

Không đợi Đường Tam bắt đầu đếm ngược, một lão hải tặc đã đi ra, vội vàng đích nói: *"Đừng động thủ, ta biết xảy ra chuyện gì."*

Đường Tam lạnh lùng đích ánh mắt chuyển hướng hắn, người hải tặc già nua này không dám chậm trễ, đem sự tình trải qua nói ra.

Nguyên lai, ngày đó sau khi mọi người bị Thâm Hải Ma Kình bộc phát công kích đánh bay đi, rơi vào nơi rất xa trong đại hải, mặc dù Thâm Hải Ma Kình không thể truy kích qua, nhưng bọn họ đều bị chấn cho hôn mê bất tỉnh. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh thương càng thêm nặng.

Đợi cho bọn họ tỉnh lại, đã bị sóng biển đánh phân tán. Không ai biết bơi, nhưng có người biết bay. Vì thân thể trạng thái tương đối tốt hơn, Mã Hồng Tuấn sau khi tỉnh lại lập tức phi vào không trung, tìm kiếm tung tích những người khác. Thật vất vả mới tìm được những người khác, mọi người tập trung lại một chỗ. Từ trên người lấy ra một ít vật phẩm có thể trôi nổi miễn cưỡng chống đỡ thân thể. Hồn lực của Mã Hồng Tuấn cũng vì tìm kiếm mọi người mà tiêu hao phần lớn. Tình huống thân thể mỗi người đều cực yếu. Vì đã ăn thuỷ tinh huyết long tham cùng tương tư đoạn trường hồng hai đại tiên phẩm dược thảo nên trạng thái thân thể Tiểu Vũ tốt nhất.

Thời gian từng ngày qua đi, mặc dù bọn họ trong hồn đạo khí tùy thân đều mang theo thực vật, nhưng mỗi ngày trôi nổi trong nước biển, một đám người không biết bơi lội mỗi ngày đều phải cùng sóng biển đấu tranh, căn bản là không có cách nào nghỉ ngơi, còn phải chăm sóc Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đang trọng thương. Tình hình thân thể mọi người một ngày một xấu. Bọn họ chỉ có thể hi vọng gặp được ngư thuyền qua đường.

Ngày đó bởi vì bị tập kích đột ngột, long uyên đĩnh ở chỗ Đường Tam, đây cũng là trọng yếu nguyên nhân mà bọn họ không có cách nào tự cứu.

Đợi đến ngày thứ mười, cho dù là cơ thể hồn sư của bọn họ cũng không kiên trì được nữa. Nhưng lại xui xẻo gặp một con hồn thú. Một con hồn thú cấp bậc vạn năm.

Nếu là ở trên đất bằng, dưới tình huống thân thể trạng thái tốt đẹp, trong Sử Lai Khắc thất quái cho dù là Áo Tư Lạp cũng có thể bằng vào phục chế kính tượng tràng đối phó một con hồn thú vạn năm. Nhưng mà, nơi này là biển khơi, bọn họ mỗi người lại suy yếu như vậy. Mặc dù cuối cùng mọi người hợp lực, miễn cưỡng giết được con hồn thú kia. Nhưng bọn họ đều bị thương. Sau đó không lâu, mọi người mới phát hiện, con hồn thú vạn năm kia là kịch độc, bọn họ đều trúng một loại đặc thù hàn độc. Cho dù là phượng hoàng hỏa diễm của Mã Hồng Tuấn cũng không có cách hóa giải hàn độc.

Tiểu tịch tràng của Áo Tư Lạp chỉ có thể làm chậm phát tác nhưng không thể giải trừ độc tố. Trong bảy người, duy chỉ có Tiểu Vũ vẫn được bọn họ bảo vệ là không có việc gì.

Ở thời điểm vạn phần nguy cấp này, bọn họ gặp Tử Trân Châu hào. Hải tặc trên Tử Trân Châu hào cứu bọn họ lên thuyền, trở lại Tử Trân Châu đảo. Trải qua kiểm tra, mấy hải tặc quen thuộc biển khơi phát hiện, mọi người trúng một loại đặc thù hàn độc, loại hàn độc này không có thuốc không thể chữa, nhưng lại không chết người. Bọn họ gặp con vạn năm hồn thú kia giống với vũ hồn của Tử Trân Châu. Tên là hải khuê xà, nhưng Tử Trân Châu cũng không có cách giải độc. Nhất định phải kiên trì phơi dưới ánh mặt trời ba ngày, độc tính mới có thể tự mình giải trừ. Hơn nữa trong thời gian ba ngày này, không thể ăn thứ gì, chỉ có thể uống chút ít nước. Sau đó đứng thẳng thân thể, hàn độc sẽ bị ánh sáng mặt trời bức xuống mặt đất. Đây cũng là nguyên nhân mà trông mọi người suy yếu như vậy.

Ở trong biển ngâm lâu như vậy, lại không được ăn thứ gì, tình hình thân thể bọn họ tốt mới là lạ.

Còn như Tiểu Vũ, bởi vì nàng không trúng độc, thân thể rất nhanh khôi phục, mà với tính cách có vấn đề của Tử Trân Châu liếc mắt một cái là nhìn trúng nàng. Mặc dù Tử Trân Châu bản tính không xấu nhưng vẫn còn không thể miễn dịch thiếu nữ tuyệt sắc như Tiểu Vũ. Quyết định trước khi những người khác khôi phục, cùng Tiểu Vũ gạo nấu thành cơm trước. Cưới Tiểu Vũ rồi nói sau.

"Gạo nấu thành cơm?" Đường Tam khinh thường liếc Tử Trân Châu: *"Ngươi*

có năng lực đó à?"

Tử Trân Châu vừa muốn mở miệng nhưng khí tức bá đạo trên lam ngân bá vương thương bức bách nàng căn bản không có cơ hội mở miệng.

"Hàn độc nhỏ nhoi, còn cần phơi nắng?" Đường Tam khinh thường hừ một tiếng, thò tay vào trong như ý bách bảo nang, tại cái nhìn kinh ngạc của Cát Tường, lấy ra một viên ngọc toàn thân kim hồng.

Thúc dục hồn lực rót vào trong đó, nhất thời, kim hồng quang mang đại thịnh, lăn trong lòng bàn tay tựa như một viên tiểu thái dương.

Đồng thời rót hồn lực vào viên ngọc, Đường Tam cũng thu hồi lam ngân bá vương thương. Tử Trân Châu vừa muốn chửi tiếp, đột nhiên chấn động toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt ngã nhoài trên mặt đất tại nơi kim hồng quang mang bao phủ, trong mắt đầy vẻ hãi nhiên.

Trong hào quang kim hồng kia, có một loại khí tức đặc thù làm Tử Trân Châu căn bản cả nói cũng nói không nên lời. Sự tình làm nàng cảm thấy sợ hãi nhất là cái loại thống khổ này phảng phất đến từ chỗ sâu trong linh hồn.

Đường Tam lạnh lùng liếc Tử Trân Châu một cái, rồi không nhìn nàng nữa, lam ngân hoàng khẽ nhúc nhích, đầu tiên đem thân thể Chu Trúc Thanh kéo đến trước mặt mình. Nhẹ niết cằm, cầm viên ngọc lập lòe hào quang trong tay nhét vào trong miệng Chu Trúc Thanh, hỗn hợp tinh thần lực cùng thanh âm truyền vào tai nàng: *"Ngậm thôi, đừng có nuốt."*

Cho đến khi Chu Trúc Thanh khép kín cái miệng nhỏ nhắn, khí tức khủng bố kia mới biến mất, Tử Trân Châu thở phào một hơi, đang lúc nàng muốn chửi tiếp thì Đường Tam dùng một câu dán miệng nàng lại.

"Còn chửi người, ta sẽ giết làm nơi này chó gà cũng không tha. Ngươi cho rằng nơi này có người có thể ngăn cản ta sao?" Vừa nói, sát thần lĩnh vực băng lãnh lại lan tràn ra, phối hợp tử cực thần quang đột nhiên đâm vào trong mắt Tử Trân Châu. Cái này cũng không phải công kích, mà là chấn nhiếp phát ra từ linh hồn. Đường Tam lựa chọn thời cơ không thể nghi ngờ là vừa đúng, trải qua cảm giác sợ hãi vừa rồi cùng cảm giác trước mặt Đường Tam

vô lực công kích, Tử Trân Châu đối nàng sinh ra vài phần sợ hãi, hơn nữa với tinh thần chấn nhiếp, lúc này, vị nữ đầu lĩnh hải tặc này, cuối cùng cũng không dám chửi ra tiếng nữa.

Ánh mắt chuyển hướng lão hải tặc lúc trước nói chuyện: *"Đưa một chậu nước trong tới."* Đồng thời nói chuyện, một cây lam ngân hoàng vút lên, thừa dịp trạng thái Tử Trân Châu bị tử cực thần quang áp chế, trên người nàng điểm vài cái, phong ấn hồn lực của nàng, cũng phong luôn á huyệt của nàng.

Tử Trân Châu lúc này mới phản ứng, mở miệng định chửi nhưng lại phát hiện, chính mình không có cách nào phát ra âm thanh. Hiện tượng này chấn nhiếp mạnh mẽ hải tặc chung quanh, vốn còn một ít hồn sư rục rịch muốn phản kháng, nhất thời đều ngoan ngoãn lại.

Đường Tam không nhìn bọn nữa, nâng tay đặt tại sau lưng Chu Trúc Thanh, nội lực huyền thiên công nhu hòa truyền vào trong cơ thể Chu Trúc Thanh.

Lúc này, trên làn da Chu Trúc Thanh đã tản mát ra một tầng nhàn nhạt kim hồng hào quang, một tia khí tức màu xanh đen không ngừng từ chung quanh thân thể lan ra, sắc mặt tái nhợt cũng dần dần thêm một tầng hồng nhuận.

Đường Tam lấy viên ngọc ra, đây chính là khối nội đan của thập thủ liệt dương xà lúc trước hắn tại địa ngục đường lấy được. Hắn cũng không biết đồng bọn trúng hàn độc có cái gì đặc điểm, vì đến cả phượng hoàng hỏa diễm của mập mạp cũng không thể chống đỡ. Nhưng bất luận như thế nào, hàn độc do hồn thú loại rắn mà đến. Lấy địa vị bá chủ loài rắn của thập thủ liệt dương xà, hơn nữa còn có đặc tính thuần dương, cũng vừa khớp có thể khắc chế.

Sự thật chứng minh, phán đoán Đường Tam là đúng. Một lát địa công phu, hàn độc trong cơ thể Chu Trúc Thanh đã mất sạch, suy yếu mở hai mắt.

Đường Tam đưa tay đặt cạnh miệng nàng, Chu Trúc Thanh nhả ra viên ngọc nóng rực, suy yếu kêu một tiếng: *"Tam ca....."*

Đường Tam đem một lá long chi diệp nhét vào trong miệng Chu Trúc Thanh: *"Chậm rãi nhai nuốt vào. Cái gì đều đừng nói... trọng yếu là hảo hảo nghỉ ngơi trước."*

Chu Trúc Thanh khẽ gật gật đầu, có Đường Tam ở chỗ này. Nàng tự nhiên sẽ không lo lắng cái gì nữa, được Đường Tam giúp đỡ, liền khoanh chân ngồi trên mặt đất, chậm rãi nhai lá long chi diệp trong miệng tiến vào trạng thái tu luyện.

Đường Tam lựa chọn vì Chu Trúc Thanh giải độc trước tự nhiên là có nguyên nhân. Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch ngày đó bị thương nặng nhất, nhiều ngày như vậy tới nay, tình hình thân thể hai người khẳng định là kém nhất, mà Chu Trúc Thanh lại là nữ hài tử, tố chất thân thể tự nhiên không thể so sánh với Đái Mộc Bạch, bởi vậy, nàng là người thứ nhất được cứu trị.

Kế tiếp là Đái Mộc Bạch, Bạch Trầm Hương, Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Lạp cùng Mã Hồng Tuấn. Đường Tam mỗi một lần đều đem nội đan thập thủ liệt dương xà rửa sạch rồi mới dùng hồn lực thúc dục hiệu quả, lần lượt để vào trong miệng đồng bọn, giúp bọn hắn giải trừ hàn độc trong cơ thể.

Xử lý xong xuôi tất cả. Đường Tam mới nhẹ nhàng thở phào. Đồng thời sau lưng cũng toát lên một tầng mồ hôi lạnh, trạng thái thân thể đồng bọn so với hắn tưởng tượng còn kém hơn. Hơn mười ngày chịu đựng dày vò tuyệt không ít hơn hắn. Nếu thật sự cho bọn họ dưới ánh mặt trời giải độc. Lại chịu khổ thêm ba ngày, chỉ sợ nguyên khí đại thương. Cho dù cứu được trở về, có lẽ đối với việc muốn tăng thực lực trong tương cũng sẽ có trở ngại thật lớn.

Xử lý tốt sự tình đồng bọn. Đường Tam ôm Tiểu Vũ đi đến trước người Tử Trân Châu.

Tử Trân Châu sau khi bị Đường Tam phong á huyệt, tức giận như thế nào cũng không thể chửi ra tiếng, đối Đường Tam có thể nói là hận tới cực điểm, thấy hắn đi tới, nhất thời hai mắt phun lửa, mạnh mẽ từ lồng giam lam ngân đứng lên, dùng sức giật mạnh, căm tức trừng Đường Tam.

Lão hải tặc tại xa xa nói: *"Vị hồn đế đại nhân, đồng bọn của ngài đã trị hết, có thể thả đoàn trưởng của chúng ta không. Chúng ta đối đồng bọn của ngài chưa từng có gì ác ý. Cái này chỉ là hiểu lầm thôi!"*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Thả nàng? Ngươi có thể đảm bảo chúng ta không*

bị hải tặc nơi này xé nát sao? Ta vừa đắc tội với đoàn trưởng các ngươi đó."

Lão hải tặc vừa muốn đứng ra đảm bảo, nhưng thấy được ánh mắt trong suốt mà tràn ngập uy nghiêm của Đường Tam nhất thời nói không nên lời, có chút sững sờ đứng ở nơi đó.

Đường Tam nói: *"Bởi vì các ngươi quả thật không có địch ý quá lớn, ta sẽ không giết đoàn trưởng các ngươi. Bất quá, chúng ta sở dĩ suy yếu đến tình trạng này, cũng do đoàn hải tặc Tử Trân Châu các ngươi mà ra. Hải Đức Nhĩ ngươi biết chứ, chính bởi vì lên tàu hải ma hào của hắn, bị hắn làm hại, chúng ta mới rơi vào kết cục như thế. Cũng không sợ nói cho các ngươi biết, Hải Đức Nhĩ đem chúng ta đến ma kình hải vực, chọc tỉnh ma kình hướng chúng ta phát động công kích. Tại trước mặt cấp bậc mười vạn năm Thâm Hải Ma Kình chúng ta còn có thể sống, đừng nói các ngươi nơi này. Ta mặc dù không giết đoàn trưởng các ngươi, nhưng sẽ không dễ dàng thả nàng. Vì đảm bảo an toàn cho ta cùng đồng bọn, mấy ngày nay phải ủy khuất đoàn trưởng các ngươi. Gọi người nấu một bát cháo đưa tới đây, cùng một ít thực vật* khác. Đừng nghĩ đến hạ độc, có Cát Tường bên người ta chỉ cần các ngươi dựa theo ta nói mà làm, đợi thân thể đồng bọn của ta khôi phục, chúng ta sẽ rời nơi này, khi đó tự nhiên sẽ bỏ qua đoàn trưởng các ngươi."*

Lão hải tặc vừa muốn mở miệng, Đường Tam đã nói thêm: *"Đừng có ý đồ cùng ta cò kè, các ngươi không có tư cách mặc cả. Trừ phi các ngươi không cần mạng của nàng."*

Một cây lam ngân hoàng ném ra, quấn quanh thân thể Tử Trân Châu, bỏ đi lồng giam lam ngân, Đường Tam chỉ mượn lam ngân hoàng đem Tử Trân Châu kéo đến bên người mình.

Chúng hải tặc đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời quả thật không có bất luận biện pháp, chỉ có thể theo lời Đường Tam nói đi làm. Lão hải tặc nói: *"Chúng ta sẽ dựa theo ngươi nói mà làm. Nhưng xin ngươi tuân thủ lời hứa, đừng tổn thương đoàn trưởng chúng ta."*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Ít nhất trước mắt ta còn không có lý do giết nàng, hy vọng các ngươi đừng cho ta cái lý do đó."*

Lam ngân hoàng nhẹ động, mỗi cây xảo diệu luồn xuống dưới thân mọi người đang khoanh chân ngồi trên đất, tại Đường Tam tinh diệu khống chế, mang theo mọi người cùng Tử Trân Châu vào phòng.

Lúc này gian phòng rộng rãi mặc dù bị phá một mặt vách tường nhưng bên trong vẫn còn cũng đủ chỗ cho những người này nghỉ ngơi.

Đường Tam lại điểm vài huyệt đạo trên người Tử Trân Châu. Lúc này mới đem nàng đặt ở góc tường. Ôm Tiểu Vũ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại, an ủi trái tim đang kinh hoảng của nàng. Âm thầm thở dài một hơi. Lần nguy cơ này cuối cùng cũng trôi qua hơn phân nửa.

Cát Tường từ đầu đến cuối đều một mực lẳng lặng đứng nhìn bên người Đường Tam, mắt thấy Đường Tam chỉ bằng vào lực lượng bản thân mà chấn nhiếp cả đoàn hải tặc Tử Trân Châu, trong lòng hắn, năng lực của vị sư phụ này đã tăng lên tới độ cao chưa từng có.

"Cát Tường."

Nghe Đường Tam gọi tên mình, Cát Tường vội vàng đi đến bên người Đường Tam, cung kính thưa: *"Sư phụ."*

Đường Tam trong mắt toát ra thần sắc ôn hòa, lúc này hắn, ưu nhã tái hiện, không còn uy thế chấn nhiếp đám hải tặc như vừa rồi: *"Hy vọng ngươi hiểu cách làm của ta. Nơi này là địa phương của đoàn hải tặc Tử Trân Châu. Tình huống vừa rồi ta không có sự lựa chọn khác. Ta biết, ngươi rất có cảm tình với nơi này. Ta đáp ứng ngươi. Trừ phi cần thiết, ta sẽ không dễ dàng đả thương người."*

Nghe xong những lời này của Đường Tam, Cát Tường có cảm giác như trút được gánh nặng, dùng sức gật gật đầu: *"Sư phụ, cám ơn ngài. Kỳ thật, đoàn trưởng Tử Trân Châu mặc dù xấu miệng một chút, nhưng tấm lòng vô cùng tốt, nàng thường xuyên mang Tử Trân Châu hào đi chu cấp cho làng chài nghèo khó. Ngài nói cái tên Hải Đức Nhĩ kia. Ta biết, hắn bằng vào việc mình lúc trước mang không ít hồn sư gia nhập đoàn hải tặc, trong đoàn có địa vị không thấp, luôn luôn hung hăng càn quấy. Lần này mạo phạm đến ngài, coi như là hắn xui xẻo."*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Chỉ cần ngươi hiểu ta là tốt rồi. Còn như vị đoàn trưởng Tử Trân Châu này, khiến cho nàng im lặng vài ngày trước. Ta cũng không muốn nghe nàng mắng chửi người."*

Cát Tường nhìn về phía góc tường vẻ mặt phẫn nộ lại không thể phát tiết của Tử Trân Châu, nhịn không được mỉm cười: *"Đoàn trưởng Tử Trân Châu có lẽ còn chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy. Tính tình của nàng mỗi người trong đoàn hải tặc đều nhấm nháp qua. Không nghĩ tới lại bị sư phụ xử lí. Phương pháp ngài không cho nàng nói chuyện, có phải là một loại thủ pháp phong huyệt mà ngài nói?"*

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Không sai. Trên cơ thể người có rất nhiều huyệt vị, có đại huyệt, ma huyệt, tử huyệt. Điểm trúng huyệt vị bất đồng, dùng lực đạo không giống nhau, sẽ sinh ra ra hiệu quả đặc thù. Quay về ta sẽ vẽ một cái huyệt vị đồ cho ngươi, ngươi phải khắc ghi mấy cái huyệt vị này trước. Mặc dù hiện tại nội lực của ngươi bởi vì không có hồn hoàn mà không thể tăng lên, nhưng ngươi phải kiên trì tu luyện. Quen thuộc phương thức vận hành huyền thiên công."*

"Vâng."

Không lâu sau, thực vật Đường Tam muốn đã đưa tới, mặc dù biết đối phương không dám giở thủ đoạn, nhưng Đường Tam vẫn dùng ngân châm thí nghiệm từng thực vật có độc không sau đó mới cho mọi người ăn.

------oOo------

Chương 392: Chủ nhân, muốn phục vụ sao?: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ASa85

Biên Dịch: voly

Cát Tường tại thời điểm này phụ trách nhiệm vụ trọng yếu, hắn chủ động yêu cầu trợ giúp Đường Tam cho mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái ăn. Đường Tam đỡ, còn hắn đút cho mỗi người một chén cháo loãng. Giống như tình cảnh Đường Tam lúc mới được hắn cứu trở về, hiện tại mọi người không thích hợp ăn nhiều lắm.

Sau khi tất cả mọi người ăn xong, Đường Tam cũng ăn một chút, Tiểu Vũ ngủ tại cái giường duy nhất trong phòng. Đường Tam đi đến trước mặt Tử Trân Châu.

"Có muốn ăn chút gì không? Ta có thể tạm thời thả ngươi ra. Nhưng mời ngươi ăn nói cho tử tế. Ta gọi là Đường Tam, ngươi có thể xưng hô tên của ta. Nếu ngươi đồng ý thì chớp mắt một cái."

Nghe nói Đường Tam xong, Tử Trân Châu quả nhiên chớp mắt một cái.

Đường Tam không có đụng chạm thân thể Tử Trân Châu, đối phương dù sao cũng là nữ nhân, lam ngân hoàng điểm ra, giải khai ma huyệt cùng á huyệt của Tử Trân Châu.

Huyệt vị giải, thân thể Tử Trân Châu mềm nhũn, suýt nữa té ngã trên đất, chống đỡ thân thể của chính mình, oán hận nhìn chằm chằm Đường Tam: *"Ngươi biết yêu thuật sao?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Ngươi nên hiểu đây là một loại kỹ năng."*

Tử Trân Châu hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nữa, bước đi đến chỗ đồ ăn còn thừa trước mặt, cũng không để ý đã lạnh ngắt, cắn từng miếng lớn. Tướng ăn khó coi đủ để so sánh với Mã Hồng Tuấn trước kia. Nhìn thế nào, nàng cũng không giống hình dáng một nữ nhân. Đứng xem mà Đường Tam cũng một trận nhíu mày.

Một lát sau, Tử Trân Châu như gió cuốn mây tan xử lý hết đồ ăn còn lại, cũng chẳng thèm liếc nhìn Đường Tam, chính mình đi đến trong góc ngồi xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Đường Tam khóe miệng hơi mỉm cười, nhìn ra được, vị này đoàn trưởng thật sự đang buồn bực vô cùng. Hắn cũng không có mở miệng, ánh mắt lờ mờ quét về phía bên ngoài. Thân hình vài tên hải tặc ló đầu ra vội vàng biến mất. Hắn phảng phất làm như không chứng kiến, an vị tại trung ương đại sảnh khép kín hai mắt, khoanh chân tu luyện.

Gió biển thổi lướt nhẹ qua cây cối trên đảo phát ra âm thanh sàn sạt. Tuy nhiên hiện tại đã vào mùa đông, rừng rậm ít có lá cây. Bất quá, nhiệt độ trên biển so với đất liền cao hơn một ít, khí hậu hải dương làm nơi này không quá rét lạnh.

Bóng đêm dần đậm, Đường Tam lẳng lặng tu luyện, Sử Lai Khắc sáu quái đều trầm lắng thiếp đi, gian phòng thiếu một mặt vách tường này có vẻ rất im lặng.

Đúng lúc này, Tử Trân Châu ở trong góc lặng lẽ mở hai mắt, nhìn thấy Đường Tam thì lộ ra một ánh mắt hung tợn, hướng phía hắn làm mặt quỷ, nhìn nhìn chung quanh, lặng lẽ di động thân thể chính mình. Khoảng cách nàng di động không hề dài, chỉ chừng một thước, nơi đó là một cái bàn. Tử Trân Châu trực tiếp chui vào phía dưới cái bàn, giơ tay nhẹ nhàng nhấn một cái tại phía dưới cái bàn. Sàn nhà ở dưới bàn nhất thời lật chuyển, cả người nàng trong khoảnh khắc biến mất tại dưới mặt bàn. Cả quá trình không hề phát ra chút nào thanh âm.

"Không cần giương mắt nhìn. Tiếp tục tu luyện đi." Sau khi Tử Trân Châu rời đi vài giây, âm thanh Đường Tam nhàn nhạt vang lên.

Cát Tường mở hai mắt, khó hiểu nhìn Đường Tam: *"Sư phụ, ngài cố ý thả nàng đi sao?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Nếu không, ngươi cho rằng nàng có thể rời nơi này đi sao? Ta chẳng những thả nàng đi. Hơn nữa rất nhanh nàng có thể cảm giác được. Thực lực của mình đã khôi phục. Trong nửa canh giờ, nàng nhất định sẽ mang theo lượng lớn hải tặc sát trở về. Ngươi tin không?"*

Cát Tường nhìn Đường Tam trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Ta chỉ là muốn nói cho nàng, bất luận nàng làm như thế nào. Cũng căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối ta. Ta để nàng đi chính vì mục đích này. Đồng bọn của ta dưỡng thương cần thêm thời gian ít nhất năm ngày trở lên. Ta không có công phu cả ngày đề phòng mấy tên hải tặc này, không bằng một lần làm cho bọn họ chịu phục."*

Cát Tường có chút hiểu được, chớp chớp mắt nhìn hướng Đường Tam hỏi: *"Sư phụ, hồn hoàn thứ sáu của ngài thật sự là cấp bậc mười vạn năm?"*

Đường Tam nhíu mày, nhưng cũng khẽ gật đầu: *"Như thế này, sư phụ sẽ cho ngươi thấy một tuyệt học của bổn môn. Vũ hồn của ngươi là châm, phi thường thích hợp loại tuyệt học này."*

Giống như lời nói của Đường Tam, không đến nửa canh giờ, bên ngoài đã náo nhiệt lên. Âm thanh hung hăng của Tử Trân Châu vang lên ở bên ngoài: *"Bao vây cho ta, một con ruồi cũng không thể bay đi. Mẹ nó, tên hỗn đản này, lão nương nếu không khiến hắn uống ta hai bồn nước rửa chân, hắn sẽ không biết Tử Trân Châu ta lợi hại."*

Nghe thanh âm Tử Trân Châu, Đường Tam không khỏi mỉm cười nhưng vẫn như trước không hề động. Cát Tường ngồi ở bên cạnh lẳng lặng quan sát Đường Tam, sự trầm ổn của Đường Tam làm cho người ta cảm thấy an tâm, phảng phất bên ngoài phát sinh cái gì, hắn cũng không cần lo lắng chút nào. Đường Tam tựa như một tòa bảo lũy kiên cố có thể bảo vệ bọn họ.

"Đường Tam, ngươi là tên vua láo toét, ngươi đi ra đây cho ta. Mẹ nó, lão nương lớn thế này rồi còn chưa từng bị vũ nhục như vậy. Ta muốn xem xem, ngươi dựa vào cái gì lấy lực lượng một người đối kháng chúng ta mấy ngàn người. Lão nương cũng không làm khó ngươi, ngươi uống hai bồn nước rửa chân của lão nương, lão nương sẽ để các ngươi đi. Đương nhiên, tiểu cô nương kia nhất định phải lưu lại làm vợ ta."

Lúc này, bên ngoài phòng Tử Trân Châu đã dầy đặc hải tặc. Đèn đuốc giơ cao làm thôn trong sáng trưng. Cơ hồ tất cả hồn sư đều tập trung tới đây, từng người cẩn thận từng li từng tí cảnh giác nhìn về nhà gỗ.

Lão hải tặc ban ngày cùng Đường Tam trao đổi lúc này đứng ở bên người Tử

Trân Châu, thấp giọng hướng Tử Trân Châu nói: *"Đoàn trưởng, người kia cũng không dễ đối phó. Ta xem, hay là thôi đi. Dù sao bọn họ cũng chỉ muốn ở chỗ chúng ta nghỉ ngơi rồi sẽ rời đi. Ngài đã thoát hiểm, hắn cũng chưa làm sự tình gì chính thức nguy hại đến đoàn hải tặc Tử Trân Châu chúng ta, đừng gây thù chuốc oán quá nhiều thì tốt."*

"Thúi lắm." Tử Trân Châu bởi vì phẫn nộ làm bộ ngực cực kỳ đầy đặn mạnh mẽ nhấp nhô: *"Lão nương khi nào thì trải qua tức giận như vậy, ta nói khiến hắn uống hai bồn nước rửa chân, thì nhất định phải khiến hắn uống. Đường Tam, ngươi là tên vua láo toét, ngươi cút ra đây cho ta."*

Đúng lúc này, âm thanh ưu nhã từ trong phòng truyền ra: *"Tử Trân Châu, ngươi chưa từng nghe qua câu nói này sao? Trời gây nghiệt, còn có thể tha, tự làm bậy, thì không thể sống."*

Tử Trân Châu sửng sốt một chút: *"Đến lúc này rồi ngươi còn dám cùng lão nương đọc văn hả. Tiểu tử, ngươi nghe đây cho ta. Ta có thể không làm khó dễ đồng bọn ngươi. Nhưng hôm nay ngươi nhất định phải cấp cho lão nương một cái công đạo. Chúng ta nơi này có mấy ngàn người, mỗi người một nhổ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết ngươi."*

Đằng xa, xuyên thấu qua vách tường đã vỡ nàng có thể chứng kiến tình cảnh trong phòng, Đường Tam vẫn ngồi ở nguyên lai vị trí, một chút cũng không bởi vì nàng xuất hiện ở bên ngoài mà giật mình, thậm chí vẫn nhắm mắt tại chỗ. Mặc dù Tử Trân Châu chính mình tuyệt không thừa nhận, nhưng phần khí độ này của Đường Tam làm nàng âm thầm có chút lo lắng trong lòng.

Bọn hải tặc từng bước hướng về phía nhà gỗ ép sát, nhưng biểu hiện ban ngày của Đường Tam vẫn phát ra tác dụng chấn nhiếp rất lớn, bọn họ mặc dù không ngừng tiến về phía trước, nhưng không dám quá nhanh, càng hồn sư thực lực mạnh, lại càng hiểu được lúc ban ngày Đường Tam khống chế Tử Trân Châu biểu hiện thực lực cường hãn bao nhiêu. Nhất là hồn hoàn mười vạn năm trên người hắn, đối mấy tên hồn sư hải tặc chấn động thật lớn. Ai biết hồn kĩ thứ sáu kia của hắn là kỹ năng khủng bố như thế nào chứ?

Chậm rãi đứng lên. Đường Tam vỗ vỗ bả vai Cát Tường: *"Dùng hết khả năng lĩnh hội thủ pháp của ta. Không cần thấy rõ ý đồ. Tuyệt kỹ này trước tiên*

phải có cái nhìn đại cục. Còn như tất cả cái khác, đều có thể thông qua ngày sau tiến hành tu luyện."

Nhàn nhạt hào quang lóe ra, trên mặt Đường Tam nhàn nhạt tươi cười. Đồng bọn đều khoẻ mạnh, hơn nữa một lần nữa tụ tập. Lúc này tâm tính hắn đã hoàn toàn khôi phục bình thường, đối với mấy tên hải tặc bên ngoài cũng tự nhiên không có sát ý.

Lúc Đường Tam xuất hiện tại cửa nhà gỗ, tất cả hải tặc đều tự giác ngừng cước bộ, từng tên khẩn trương nhìn chăm chú vào Đường Tam. Thân là hồn sư hải tặc đều không chút do dự phóng xuất ra vũ hồn của chính mình, nhưng bọn chúng vẫn như trước có điểm thấp thỏm lo sợ.

Tử Trân Châu là đoàn trưởng, lập tức phát hiện vấn đề của thủ hạ mình, cả giận nói: *"Các ngươi là đám nhát gan, chúng ta hơn hai trăm hồn sư, hắn chỉ một người. Chúng ta mỗi người ném ra một hồn kĩ, cũng có thể đem tiểu tử này bầm thây vạn đoạn. Các ngươi còn sợ cái gì?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Đoàn trưởng Tử Trân Châu, Chúng ta đánh cuộc xem thế nào?"*

Tử Trân Châu sửng sốt một chút: *"Đánh cuộc? Tiểu tử. Ngươi cũng thích đánh cuộc?"* Nghe được cái từ đánh cuộc này Tử Trân Châu hai mắt tỏa ánh sáng. Trong ngày thường, khu vực đánh bạc có thể nói là niềm vui thú lớn nhất của bọn hải tặc. Mặc dù lúc này song phương là quan hệ đối địch, nhưng Đường Tam một từ đánh cuộc này vẫn còn đầy đủ hấp dẫn nàng.

Đường Tam cũng không nghĩ đến Tử Trân Châu phản ứng như vậy. Nhưng đối với kế hoạch của hắn mà nói lại rất tốt: *"Ban ngày ta bắt ngươi. Chắc chắn ngươi không phục đúng không."*

Tử Trân Châu tức giận nói: *"Bắt cái chó má gì? Ngươi đánh lén, nếu không đánh lén, ngươi có thể bắt được ta sao?"*

Đường Tam không để ý tới nàng phẫn nộ: *"Nói như vậy, nếu chúng ta một chọi một mà nói, ngươi nắm chắc thắng ta?"*

Tử Trân Châu nhất thời nghẹn lời, cãi bừa: *"Ta vì cái gì phải cùng ngươi một chọi một? Nơi này là địa bàn của ta, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, có thể làm ngươi sống giở chết giở*."*

Đường Tam nói: *"Vậy chúng ta đánh cuộc đi. Thời gian một nén nhang, ta không cần bất luận vũ hồn kỹ năng gì, ngươi có thể cho bất luận đồng bọn nào trợ giúp. Trong khoảng thời gian này, ta bắt được ngươi, hơn nữa đem về nhà gỗ. Nếu làm được, chính là ta thắng. Nếu ta không thể bắt ngươi, chính là ta thua."*

Tử Trân Châu sửng sốt một chút, ngược lại gần như nổi giận điên cuồng: *"Đồ láo toét, ngươi đang nằm mơ sao? Không cần hồn kĩ ngươi cũng muốn bắt lão nương? Đến đây, lão nương đánh cuộc với ngươi. Đánh cuộc gì?"*

Đường Tam nói: *"Nếu ta thắng, ngươi phải nhận ta làm chủ, từ đó nghe lệnh ta. Nếu ta thua, mặc ý người xử trí."*

Tử Trân Châu nhìn Đường Tam từ trên xuống dưới vài lần, có thể trở thành người một đứng đầu đoàn, nàng tuyệt không phải là một người lỗ mãng. Tính tình mặc dù táo bạo, nhưng trong lòng lại khá tinh tế. Nhưng nếu bảo nàng Đường Tam không sử dụng hồn kĩ cũng có thể tại vạn quân giơ tay bắt nàng, nàng dù như thế nào cũng không thể tin.

"Tốt. Ta đánh cuộc cùng ngươi. Ngươi mà thua, ta cũng không xử trí gì ngươi. Uống hai bồn nước rửa chân lão nương, lại từ dưới háng lão nương chui qua, lão nương sẽ bỏ qua cho các ngươi." Vừa nói, còn rất không có dáng vẻ nâng chân trái mình lên, chỉ chỉ dưới háng.

Đường Tam thần sắc không thay đổi: *"Chờ ngươi thắng ta nói sau."* Vừa nói Đường Tam cổ tay vừa lật, đã có một cây hương, ngón tay rung động, hương đã bay ra, xuyên qua cây đuốc một gã hải tặc bị thương, cây hương phân vẽ ra một đường vòng cung, nhẹ nhàng cắm trên vách tường nhà gỗ.

Chiêu thức ấy nhất thời chấn nhiếp bọn hải tặc đang cười to. Khiến hương từ trong hỏa diễm xuyên qua hơn nữa đốt lên, cái này cũng không khó, cái khó là khiến hương bay ra đường vòng cung, hơn nữa với thân hương yếu ớt đính vào tường gỗ. Đây là lực lượng xảo diệu như thế nào mới có thể làm được?

Cát Tường trong nhà gỗ thấy một màn như vậy nhất thời hai mắt sáng lên, trong mơ hồ đã hiểu tuyệt học Đường Tam muốn dạy cho hắn.

"Hương đã đốt, Tử Trân Châu, ta phải bắt đầu rồi." Đường Tam cũng không nóng lòng hành động, ngược lại nhắc nhở trước Tử Trân Châu một chút. Hắn lần này muốn Tử Trân Châu tâm phục khẩu phục.

Tử Trân Châu nhìn thấy ánh mắt Đường Tam bình tĩnh không có bất luận tâm tình gì. Trong lòng âm thầm lẫm nhiên, phóng thích vũ hồn đồng thời thân thể lướt ngang, đã trốn vào trong đám người. Đánh không lại ngươi, chẳng lẽ ta trốn còn trốn không được sao? Hơn nữa ngươi còn không dùng vũ hồn. Nếu như vậy còn tránh không khỏi bị ngươi bắt, vậy lão nương nhận ngươi là chủ thì có sao chứ? Ôm ý niệm như vậy trong đầu, trận đánh cuộc của Tử Trân Châu cùng Đường Tam chính thức bắt đầu.

Bọn hải tặc thủ hạ của Tử Trân Châu cũng khá thông minh, mắt thấy đoàn trưởng nhanh lui về phía sau, bọn chúng nhất thời xếp thành một bức tường người. Đường Tam cũng không nói bọn họ không được công kích, mấy hải tặc này tự nhiên không keo kiệt phát động hồn kĩ của mình. Không cầu có công, nhưng cầu không có qua. Nhiều người đều mở rộng hồn kĩ phòng ngự chính mình, chuẩn bị ngăn cản Đường Tam. Bọn họ không công kích là một lựa chọn thông minh. Bởi vì bọn họ sợ chọc giận Đường Tam. Cả đoàn trưởng còn đánh không lại người thanh niên trước mắt này. Thì càng không nói bọn họ mấy hồn sư mới hai, ba mươi cấp.

Đáng tiếc, Đường Tam căn bản không dự định dựa vào thân pháp đi bắt Tử Trân Châu, chỉ thấy hai tay hắn tại bên hông Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ quét qua. Một hào quang trong suốt phiêu nhiên mà ra. Tại ánh lửa chiếu rọi, quang mang trong suốt nhất thời tung bay, mang theo từng tiếng huýt gió bén nhọn lao vào đám hải tặc.

Đó là thủ pháp ám khí trong Đường môn: thiên nữ tán hoa.

Thiên nữ tán hoa, bản thân là thủ pháp tương đối bình thường trong ám khí Đường môn, nhưng là thủ pháp trụ cột thi triển đại lượng ám khí, giống như Đường môn đệ tứ ngàn lẻ một đêm, chính là dùng thiên nữ tán hoa làm cơ sở.

Đường Tam đắm chìm trong ám khí nhiều năm như vậy, hôm nay thi triển thủ pháp thiên nữ tán hoa tự nhiên là vô cùng thành thục. Hắn ném ra đều là ám khí loại châm, mỗi mũi ám khí đều như có mắt bay ra. Đường Tam ném một lần ngân châm vượt qua năm mươi cây.

Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt công phu, hải tặc ở trước mặt hắn đã giống như lúa mì bị cắt ngã xuống một đám. Hải tặc ngã xuống không có ngoại lệ, toàn bộ là hồn sư.

Mắt thấy đồng bọn mình ngã xuống, bọn hải tặc nhất thời ngây người. Bọn họ căn bản không thấy rõ Đường Tam như thế nào làm được. Ngay sau đó, Đường Tam nắm ngân châm thứ hai đã lại quăng ra ngoài.

Đệ tử Đường môn am hiểu nhất chính là tác chiến trong hỗn loạn, quần chiến. Nhất là sau khi đạt tới tiêu chuẩn cấp đại sư, chỉ cần trên người ám khí đủ, căn bản là không e ngại địch nhân nhiều người.

Mấy hải tặc này cũng không có ác ý trí mạng, lại càng không đi uy hiếp mọi người trong nhà gỗ, Đường Tam tự nhiên có thể được tay chân tuỳ ý. Đồng thời sau khi ném ra đám ngân châm thứ hai, chính hắn cũng nhẹ nhàng bước đi, một thân đi vào giữa đám hải tặc.

Ngân châm đến đâu, đại lượng hải tặc ngã trên đất, mấy hồn sư hải tặc ngã xuống đều không vượt qua bốn mươi cấp. Hồn sư dưới bốn mươi cấp, ngân châm của Đường Tam đủ để phá hồn kĩ phòng ngự.

Tử Trân Châu lúc này đã trốn vào trong đám hải tặc, nàng còn không phát hiện tình huống bên ngoài nhưng nghe được liên tiếp có tiếng kinh hô. Khi nàng chẳng có chuyện gì, đột nhiên, một cảm giác ấm áp truyền vào trong cơ thể, đồng thời mơ hồ chứng kiến một tầng lam quang nhàn nhạt xuất hiện trên mặt đất.

Trên đảo Tử Trân Châu cũng đồng dạng có Lam Ngân thảo tồn tại, chỉ có điều số lượng không phải rất nhiều thôi. Bằng vào lam ngân lĩnh vực chỉ dẫn, đừng nói nơi này chỉ có mấy nghìn người, cho dù có mấy vạn người, Đường Tam cũng đồng dạng có thể thoải mái nắm chặt vị trí Tử Trân Châu.

Quỷ ảnh mê tung triển khai, bọn hải tặc đã bắt đầu hướng Đường Tam phát động công kích, nhưng Đường Tam như có hơn ngàn cánh tay, mỗi lần hai tay nâng lên, tất có hải tặc ngã xuống, người gần thì bị phong huyệt, xa một chút thì là ám khí tiếp đón.

Trong số hải tặc này cũng có mười mấy tên hồn sư bốn mươi cấp trở lên, bọn họ triển khai bao vây chặn đường Đường Tam. Đáng tiếc là trước mặt quỷ ảnh mê tung thần diệu này, cho dù là thuần mẫn hệ Bạch Trầm Hương cũng không có biện pháp gì, huống chi là bọn hắn mấy cái tên hải hồn sư chỉ có trong biển khơi mới có thể phát huy ra toàn bộ thực lực chứ?

Lấy lực lượng một người, tung hoành trong mấy ngàn hải tặc, nhưng lại chẳng có ai có thể ngăn cản bước chân Đường Tam đi tới. Chỉ thấy thân ảnh màu trắng kia như con thoi tung hoành trong hải tặc, lượng lớn hải tặc không ngừng ngã xuống, ám khí dần dần không chỉ câu nệ là ngân châm, ám khí trên người Đường Tam dù sao cũng có hạn. Đủ loại ám khí bắt đầu xuất hiện, mấy ám khí này đều không thể hiện ra lực sát thương, chúng trong mười ngón tay Đường Tam linh hoạt chỉ dẫn, chuyên tìm đến huyệt vị trên người hải tặc.

Tử Trân Châu rốt cục cũng phát hiện ra tình huống, nàng thấy Đường Tam ở cách mình chỉ hơn mười thước. Mắt thấy đại lượng đoàn viên ngã xuống, trong đầu nàng đã lâm vào trống rỗng.

Hắn, hắn vẫn còn người sao? Nàng rõ ràng chứng kiến Đường Tam tuân thủ lời hứa. Cũng không sử dụng bất luận hồn kĩ gì, thậm chí ngay cả vũ hồn có hào quang màu lam vàng kia hắn cũng không phóng ra. Nhưng cho dù như vậy, cũng chẳng có bất cứ kẻ nào có thể ngăn cản bước chân hắn.

Hương, đã cháy một nửa. Nhưng hải tặc ngã xuống đã hơn mấy trăm người. Ánh mắt Đường Tam bình tĩnh không có một tia tâm tình trong mắt bọn hải tặc giống như là tử thần Lỵ lâm nhất bán.

Đột nhiên, ánh mắt Đường Tam cùng Tử Trân Châu đối nhau, Tử Trân Châu thấy được trên mặt hắn nhàn nhạt mỉm cười, cũng không có khinh miệt gì, nhưng tràn ngập tin tưởng. Tuyệt đối tin tưởng. Tại tình huống khí thế bị áp chế hoàn toàn, thực lực Tử Trân Châu ngay cả bảy phần cũng không phát huy

được. Nàng hiện tại nghĩ đến chính là chạy. Mau chóng chạy đến biển khơi, nàng tin tưởng, Đường Tam là lục địa hồn sư, tại biển khơi tuyệt đối không thể bắt được mình.

Ngay lúc này, Tử Trân Châu không khỏi có chút căm hận chính mình vì sao đem thôn hải tặc này an trí tại vị trí trung tâm đảo nhỏ. Nếu là ở ven biển, nói không chừng mình đã nhảy vào biển khơi.

Cái duy nhất làm nàng còn có thể vui mừng chính là nàng thấy Đường Tam cũng không hạ sát thủ, hải tặc ngã xuống cũng chỉ là tạm thời mất đi năng lực hành động mà thôi.

"Ngăn chặn hắn, ngăn chặn hắn cho ta." Tử Trân Châu hét lớn một tiếng, trên người đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng, cả người đột nhiên quỳ trên mặt đất, toàn thân lân phiến màu đen xám trở nên đậm lên, mang theo nhàn nhạt ảo ảnh, nhanh chóng phi về hướng ven biển.

Đường Tam trong lòng rùng mình, thông qua lam ngân lĩnh vực, hắn rõ ràng cảm nhận được lúc này tốc độ Tử Trân Châu di chuyển cực nhanh. Thời điểm xuyên qua thuộc hạ chính mình tốc độ cũng không ảnh hưởng gì. Hồn kĩ này của nàng chủ yếu để tránh né công kích. Dựa theo tốc độ trước mắt, mặc dù hải tặc ngăn cản mình không có ý nghĩa nhưng số người rất nhiều. Đợi đến khi mình truy đuổi Tử Trân Châu, hoặc là thời gian đã qua, hoặc là Tử Trân Châu đã trốn vào biển khơi.

Giống như Tử Trân Châu phán đoán, nếu nàng thật sự tiến vào biển khơi, Đường Tam cũng không có biện pháp gì bắt nàng. Một tiếng thét lanh lảnh từ miệng Đường Tam vang lên, không hề che dấu thực lực bản thân, nháy mắt chuyển di, Đường Tam đã xuất hiện tại ngoài năm mươi thước, bắt đầu sử dụng nháy mắt chuyển di. Mỗi một lần Đường Tam lóe lên trong hải tặc, tất nhiên sẽ có một đám hải tặc ngã xuống đất. Khoảng cách với Tử Trân Châu cũng trở nên càng ngày càng gần.

Tử Trân Châu liều mạng trốn, đã nhìn thấy ven biển, nhưng nàng cũng đồng thời cảm giác được có khí tức đang cực nhanh tiếp cận sau lưng.

Quang ảnh chợt lóe, Đường Tam đột ngột xuất hiện tại trước mặt Tử Trân

Châu, chính diện mỉm cười nhìn nàng.

Tử Trân Châu chợt ngừng lại: *"Ngươi chơi xấu."*

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Ta không chơi xấu, ta chỉ nói qua không sử dụng kỹ năng vũ hồn, chứ chưa nói không sử dụng kỹ năng hồn cốt. Ngươi nhìn thấy rõ ràng rồi đấy, ta ngay cả vũ hồn cũng không phóng thích. Không cần có ý đồ kéo dài thời gian, vô dụng thôi. Nhận thua đi."*

"Ngươi đi chết đi." Tử trên người Trân Châu hào quang màu đen xám chợt sáng lên, sau lưng hiện ra một hư ảnh lớn bao quanh. Hư ảnh kia dần dần ngưng kết thành hình, hơn nữa rất nhanh phân ra thành chín con rắn lớn thân dài hơn mười thước, đánh về phía Đường Tam.

Hồn kĩ thứ sáu? Ánh mắt Đường Tam vẫn như trước không có biến hóa gì, hắn có thể cảm giác được, lúc này Tử Trân Châu chỉ là ngoài mạnh trong yếu mà thôi. Căn bản là không có quyết tâm được ăn cả ngã về không. Đồng thời phóng ra hồn kĩ, vị đoàn trưởng đại nhân này đã dùng quang ảnh yểm hộ, lặng yên từ bên sườn chui đi, lao thẳng đến biển khơi. Hồn kĩ thứ sáu này của nàng phần lớn chỉ để mê hoặc Đường Tam, ngăn trở Đường Tam.

Đương nhiên, hồn kĩ thứ sáu này uy lực cũng khá khủng bố, Đường Tam tin tưởng, nếu cái hồn kĩ này thi triển trên mặt biển, uy lực nhất định lớn hơn hiện tại.

Chín con cự xà, đồng thời hướng thân thể Đường Tam lao tới, Đường Tam mở ra hai tay, khép kín hai mắt, tựa như hưởng thụ, chờ đón chín con cự xà va chạm.

Tất cả hải tặc còn có thể động đậy được đều thấy rõ ràng một màn này, chỉ thấy trên người Đường Tam phát sáng ra một vòng quang mang màu vàng, chín con cự xà đập lên trên người hắn, bản thân lại vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, căn bản không thể cho mang đến Đường Tam bất cứ tổn thương gì. Mà đúng lúc này, một đạo lam quang từ mi tâm Đường Tam xạ ra, trong chớp mắt đã đuổi theo thân hình Tử Trân Châu. Lam quang lóe lên, Tử Trân Châu đã không thể đi tới một bước. Chính là kỹ năng trên hãn hải càn khôn tráo, Càn Khôn định thần tráo. Đường Tam tin tưởng, Tử Trân Châu cấp bậc hồn

lực cùng mình không chênh lệch mấy tuyệt đối không thể đột phá năng lực Càn Khôn định thần tráo. Mà lúc này, khoảng cách Tử Trân Châu với biển khơi chỉ còn lại một bước.

Yên tĩnh. Một vùng yên tĩnh bao trùm mấy ngàn tên hải tặc. Đường Tam tay trái vung lên, Càn Khôn định thần tráo bao phủ Tử Trân Châu đã bằng không bay trở về. Một màn kỳ dị xảy ra, màn hào quang hình khối tam giác trong không trung co lại, khi nó đến tay trái Đường Tam, độ cao cũng chỉ còn lại ba mươi công phân (cm), nâng tại lòng bàn tay Đường Tam. Mà Tử Trân Châu bên trong, thân thể cũng theo đó thu nhỏ lại, vẻ mặt chán nản ngồi ở trong đó.

Xoay người, Đường Tam từng bước từng bước hướng phía thôn hải tặc đi đến, ít nhất còn có hơn hai ngàn hải tặc có thể động đậy. Yên lặng tránh ra một cái con đường, trơ mắt nhìn Đường Tam đi qua trước mặt bọn họ, nhưng không có một ai dám đi lên ngăn trở. Mũi chân Đường Tam mỗi lần chạm đất, thân thể đều tiến về phía trước mấy chục thước, phiêu nhiên như tiên.

Trước mặt tuyệt đối thực lực, bọn họ chỉ có thể bảo trì yên tĩnh. Người có tâm một chút kinh hãi phát hiện, trong thời gian không đến một nén nhang, hải tặc ngã trên mặt đất mất đi năng lực hành động đã vượt qua năm trăm. Trong đó có cả hơn trăm tên hồn sư thực lực tương đối thấp.

Đây là thực lực như thế nào a!

Thời điểm ban ngày, Đường Tam từng lấy ngữ khí uy hiếp nói với Tử Trân Châu, muốn giết nơi này chó gà không tha. Lúc ấy bọn hải tặc cũng chỉ coi như lời uy hiếp. Nhưng giờ phút này, Đường Tam thể hiện ra thực lực làm bọn hắn run rẩy từ linh hồn. Nếu nam nhân này thật sự muốn giết người, ai có thể ngăn cản hắn? Có lẽ, nhất thời nửa khắc hắn không thể đem tất cả mọi người giết chết, nhưng chỉ uânf cho hắn đầy đủ thời gian, không hắn là việc không thể.

Thời điểm Đường Tam trở lại trước nhà gỗ, chú hương kia vừa lúc đốt đến cuối cùng, nhưng còn chưa tắt.

Cát Tường nhìn thấy tam giác màu lam trong tay Đường Tam có Tử Trân Châu. Đồng tử co rút lại. Hắn mặc dù không chứng kiến Đường Tam cuối

cùng như thế nào làm được. Nhưng hắn đã bị thực lực của Đường Tam chinh phục hoàn toàn.

Ngang cấp bậc. Không dùng vũ hồn, trong mấy ngàn người bắt về như lấy đồ trong túi. Còn bổ sung thêm làm mấy trăm tên hải tặc mất đi năng lực chiến đấu. Đây là thực lực như thế nào? Nếu vị sư phụ này của mình lúc trước thật sự triển khai giết chóc. Vậy, nơi này còn sống sót được bao nhiêu người?

Cổ tay run lên, Đường Tam thu hồi hãn hải càn khôn tráo của mình, thân thể Tử Trân Châu trong không trung xoay tròn một vòng, nhanh chóng phóng to, khi nàng rơi trên mặt đất, cả người đã khôi phục như cũ.

"Ngươi thua." âm thanh Đường Tam vẫn bình tĩnh như trước, tựa hồ trận thắng lợi này vốn là đương nhiên.

Chậm rãi đứng lên, Tử Trân Châu trong mắt lộ ra tâm tình khó có thể đặt tên, lúc này, nàng cũng không mắng chửi người nữa, chỉ nhìn Đường Tam, vẻ mặt của nàng có chút quái dị. Nửa ngày cũng không nói gì ra một chữ. Mà ở sau lưng nàng, tất cả bọn hải tặc nhìn Đường Tam ánh mắt ngoại trừ sợ hãi đã chẳng còn thứ gì khác.

Đường Tam gọi Cát Tường, nói với hắn: *"Những người ngã xuống đều bị ta phong trụ ma huyệt, ngươi đi giải trừ cho từng tên bọn chúng, dùng huyền thiên công ngươi mới vừa học ấy, đem công lực vận chuyển tới bàn tay, sau đó vỗ vào vị trí trước ngực bọn họ. Khống chế lực độ tốt, ước chừng dùng một phần mười hồn lực của ngươi hiện tại là có thể. Đem châm hoặc là ám khí khác trên người bọn họ thu hồi, mấy ám khí này đều tại vị trí bả vai bọn họ. Hãy đi đi."* Đường Tam tại trước ngực Cát Tường điểm nhẹ một cái, nói cho hắn vị trí huyệt đạo.

"Vâng, sư phụ." Cát Tường biết đây là một loại rèn luyện của sư phụ đối với mình. Cát Tường vội vàng bước nhanh đi. Ánh mắt Đường Tam lại chuyển hướng đến Tử Trân Châu, hắn cũng không thúc giục, chỉ bình tĩnh nhìn đối phương.

Tử Trân Châu mãnh liệt cắn răng một cái: *"Thua thì thua, lão nương nhận."* Dứt lời, nàng phốc một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Đường Tam, lớn tiếng

kêu lên: *"Chủ nhân. Sau này ta chính là người của ngươi."*

Đường Tam vốn trên mặt bình tĩnh toát ra một chút ngạc nhiên, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tử Trân Châu lúc này chuyển hướng phía sau: *"Mẹ nó, còn đứng làm gì, lão nương quỳ rồi, các ngươi còn đứng hả? Hắn là chủ nhân của ta, sau này cũng là chủ nhân đảo Tử Trân Châu chúng ta."*

Bọn hải tặc lúc này mới tỉnh lại, nhất thời, cả đám người thấp xuống một đoạn: *"Chủ --- nhân ----."* Bọn họ gọi không hề miễn cưỡng, ngược lại có cảm giác hoàn toàn khâm phục. Đường Tam bằng vào thực lực của chính mình, cảm phục tất cả hải tặc. Mặc dù bọn họ đối Đường Tam không hắn là trung tâm, nhưng đối thực lực của Đường Tam tuyệt đối kính nể.

"Đứng lên cả đi. Thời gian không còn sớm. Mọi người trở về nghỉ ngơi đi." Đường Tam huơ tay, xoay người đi đến nhà gỗ.

Tử Trân Châu sửng sốt một chút, là người đầu tiên đứng lên, kêu lên: *"Chủ nhân, vậy là xong rồi à? Ngươi không dự định bắt ta làm chuyện gì à?"*

Đường Tam dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía nàng: *"Ngươi muốn làm cái gì? Chúng ta vốn không có cừu hận. Đi nghỉ ngơi đi."* Nói xong, lại hướng nhà gỗ đi đến.

Tử Trân Châu trên mặt toát ra vài phần ngượng ngùng: *"Chủ nhân, ta đột nhiên phát hiện, ta lại bắt đầu thích nam nhân rồi. Muốn phục vụ không?"*

Đang đi vào phòng Đường Tam dưới chân lảo đảo một cái, bóng lưng cũng bởi vì câu này mà có chút cứng ngắc. Nhìn bộ dáng của hắn, Tử Trân Châu không hề cố kỵ cười lên ha ha. Bị Đường Tam áp chế một ngày một đêm, rốt cục cũng được báo thù. Ít nhất là nàng cho rằng như thế.

Cát Tường vì bọn hải tặc giải huyệt bận bịu suốt một đêm, bởi vì mỗi lần ra tay. Hắn đều phải vận chuyển một chút huyền thiên công của mình, mặc dù vài lần tiêu hao đến hồn lực khô kiệt, cần thông qua tu luyện khôi phục, nhưng hắn đối huyền thiên công nắm vững cũng tăng cường rất nhiều.

Càng vì bọn hải tặc tiến hành giải huyệt. Cát Tường khâm phục đối Đường Tam lại càng sâu. Nhiều hải tặc như vậy, chỉ dùng thời gian một nén nhang gục hạ. Hơn nữa mỗi tên hải tặc nhận công kích đích đều cùng một chỗ. Mặc dù lúc điểm huyệt Cát Tường không nhìn thấy. Nhưng hắn tin tưởng, hải tặc đều bị công kích ở bả vai.

Khi Cát Tường kéo thân thể mệt mỏi, cùng tinh thần có chút phấn khởi quay về nhà gỗ, Sử Lai Khắc sáu quái cùng Bạch Trầm Hương đều đã tỉnh lại.

Sống sót sau tai nạn, mọi người lại nhìn thấy Đường Tam, nhịn không được một trận thở dài, phân biệt trước sau đem tình huống nói ra một lần.

Cát Tường vào cửa sau, ngoan ngoãn ngồi xuống ở một bên, Đường Tam liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: *"Đừng ngủ, dựa theo phương pháp ta dạy cho ngươi tiến hành tu luyện. Sau này cũng phải dùng phương pháp này thay thế ngủ, đối với ngươi mới có lợi."*

"Vâng, sư phụ." Cát Tường đối với Đường Tam có thể nói là hoàn toàn phục tùng. Vội vàng khoanh chân ngồi xuống. Dựa theo lộ tuyến vận hành huyền thiên công trong trí nhớ hắn bắt đầu tu luyện. Căn cứ theo mười đại trung tâm cạnh tranh lực của Đại Sư, dù là chưa đạt được hồn hoàn. Hồn lực cũng sẽ không ngừng tăng lên tu trong quá trình luyện. Chỉ có điều phải chờ tới sau khi có hồn hoàn mới có thể biểu hiện ra mà thôi.

"Tiểu tam, ngươi thu đồ đệ?" Đái Mộc Bạch ngồi dựa vào ghế, có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam.

Sử Lai Khắc thất quái thân thể mọi người đều tương đối kiên cường dẻo dai, lúc trước đều ăn tiên phẩm dược thảo Đường Tam cung cấp. Trải qua một ngày nghỉ ngơi, thân thể mặc dù còn chưa khôi phục, nhưng cũng không đến mức quá hư nhược. Duy chỉ có tình huống của Bạch Trầm Hương còn tương đối kém. Thân thể nàng không bằng Sử Lai Khắc thất quái, còn cần một đoạn thời gian tu dưỡng mới được.

Đường Tam nói: *"May mà Cát Tường đã cứu ta. Bằng không, các ngươi không còn gặp lại ta nữa. Nói thật, ta cũng không biết mình vì sao có thể từ*

chỗ Thâm Hải Ma Kình trốn thoát được. Tại thời điểm ta hôn mê, đã cảm giác thấy thân thể của mình bị nước biển từ trên trời giáng xuống đập nát. Lần này có thể sống sót, chỉ có thể dùng hai chữ may mắn để hình dung. Ít nhất trước mắt ta đã thu phục đoàn hải tặc Tử Trân Châu nơi này. Chờ các ngươi thân thể tốt lên, chúng ta sẽ đi Hải Thần đảo. Tin rằng Tử Trân Châu biết địa phương này."

"Sư phụ, các ngươi muốn đi Hải Thần đảo?" Vừa muốn tiến vào trạng thái tu luyện Cát Tường đột nhiên mở to mắt, tràn ngập kinh ngạc nhìn về phía Đường Tam.

Đường Tam gật gật đầu: *"Ngươi có biết tình huống trên Hải Thần đảo?"*

Trên mặt Cát Tường toát ra một tia ảm đạm, nhàn nhạt nói: *"Kỳ thật, ta chính là từ Hải Thần đảo đi tới nơi này."*

* trong convert là *"sinh tê hoạt liệt"* sống mà tê liệt, dịch thành dở sống dở chết cho dễ hiểu.

------oOo------

Chương 393: cung phụng hải thần, hải thần đảo: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: 1234bbbb (A Bờ)

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

"Hả? Ngươi là từ Hải Thần Đảo tới nơi đây sao? " Nghe xong Cát Tường nói, Đường Tam không khỏi có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Cát tường gật gật đầu, nói: *"Đệ tử sinh ra ở Hải Thần đảo, ở nơi này đến mười tuổi. Phụ mẫu đệ tử đều là người trên Hải Thần đảo. Chỉ là bọn họ cũng không hiểu vì cái gì mà đệ tử lại là tiên thiên linh hồn lực. Trong cuộc*

đời của mỗi người trên Hải Thần đảo, đến thời điểm mười tám tuổi đều phải qua được khảo nghiệm, thông qua khảo nghiệm mới có thể lưu lại phụng dưỡng Hải Thần đại nhân, không thể thông qua khảo nghiệm thì sẽ phải cất bước rời đi. Đệ tử có tiên thiên linh hồn lực, căn bản không thể thông qua khảo nghiệm. Bởi vì đệ tử không thể tu luyện võ hồn, cho nên, năm trước cha mẹ đã đem đệ tử đưa đến nơi này, nhờ đội trưởng Tử Trân Châu chiếu cố đệ tử, từ nhỏ đệ tử đã cùng các thúc thúc, a di trên đảo học một ít y thuật, sau khi đến nơi này, vì nơi này mà trở thành thầy thuốc chuyên môn. Cũng bị đưa tới nơi này còn có biểu ca của đệ tử. Tình huống của hắn cũng cùng đệ tử không khác biệt nhiều lắm. "

Đường Tam không thể nghĩ đến bản thân mình thu một đệ tử tự nhiên lại là từ Hải Thần đảo tới. Nhưng vô luận như thế nào thì cái này đối với bọn họ mà nói đều là một tin tức tốt. Sau khi trải qua sự kiện Thâm Hải Ma Kình, bất luận Đường Tam hay là những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái, đối với Đại Hải đều sinh ra một loại tâm lý dè chừng và sợ hãi, Hải Thần đảo không ngờ lại có uy danh như vậy, nếu có thể biết một số tin tức trước khi đến Hải Thần đảo thì chắc chắn khi họ đặt chân lên Hải Thần đảo thật sự có rất nhiều chỗ tốt.

Thấy mọi người đều có hứng trí nhìn mình như vậy, không cần đợi Đường Tam đặt câu hỏi, Cát Tường đã muốn chủ động nói: *"Sư phụ, các vị sư bá, sư thúc. Hải Thần Đảo là một địa phương thực sự rất đặc thù. Không biết mọi người muốn tới Hải Thần Đảo làm gì? "*

Đường Tam nói: *"Chúng ta trước tới Hải Thần Đảo là vì lịch lãm. Nghe các trưởng bối nói, Hải Thần đảo là một nơi tràn ngập thần kỳ cùng nguy hiểm. Hứa hẹn rất nhiều cường giả là hải hồn sư cùng hải hồn thú tồn tại. Ngươi hắn là nhìn ra được, hồn lực chúng ta so sánh tại trong bạn cùng lứa tuổi là rất cao. Sau khi đạt tới trình độ hiện tại này, muốn tiếp tục bảo trì tốc độ tăng trưởng thực lực đó là rất khó. Sư phụ của ta cẩn thận nghiên cứu qua rất nhiều phương pháp tu luyện của hồn sư. Phát hiện hồn sư dưới áp lực cực lớn thậm chí là thời khắc sinh tử tồn vong, mới dễ dàng nhất để tăng thực lực bản thân, đó chính là kích phát tiềm lực để đột phá cực hạn. Bởi vậy, chúng ta lần này tới dây, chính là muốn tới Hải Thần Đảo lịch lãm, muốn bản thân có được những đột phá. "*

Cát Tường nhìn Đường Tam, lại nhìn những người khác, thầm nghĩ trong lòng, sư phụ, nếu so sánh về hồn lực các người không phải là cao mà là cao khủng bố mới đúng.

Tuy rằng hắn còn chưa nhìn thấy thực lực của những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái, nhưng có thể đồng hành cùng với Đường Tam thì tuyệt đối không thể kém.

"Sư phụ, trong lời nói, mọi người nếu là vì lịch lãm mà đi tới Hải Thần Đảo. Đệ tử khuyên các người thật sự nên bỏ ngay cái ý niệm này trong đầu đi. " Cát Tường khẩn thiết nói, trên mặt thần sắc thậm chí mang theo vài phần vội vã.

Vẻ mặt Đường Tam không đổi hỏi lại: *"Vì cái gì? "*

Cát tường nói: *"Bởi vì. Người ngoài tới nơi đó chỉ có hai khả năng, hoặc là bị đoạn tuyệt từ bên ngoài, hoặc là chính là tiến vào rồi thì đừng nghĩ rời đi. "*

Đường Tam yên lặng gật đầu, nói: *"Tình huống này ta cũng đã nghe nói qua, ngươi có thể cẩn thận nói về các quy định tồn tại trên Hải Thần Đảo này cho ta không? "*

Cát Tường nói: *"Hải Thần Đảo có thể nói là một nơi hồn sư giới đặc biệt, cũng có thể nói là hải hồn sư giới. Hải hồn sư cùng hồn sư đại lục có điểm bất đồng, chỉ có ở trong khu vực Đại Hải, thực lực của bọn họ mới có thể phát huy đạt tới trình độ cao nhất. Có thể nói, Đại Hải chính là lĩnh vực của bọn họ. Ở trong này. Hồn sư đại lục ngang cấp gần như không thể nào chống cự lại bọn họ. Tựa như trên đại lục tín ngưỡng của hồn sư đối với Võ Hồn Điện thì hải hồn sư cũng có tín ngưỡng của riêng mình. Tín ngưỡng của hải hồn sư đều không phải là đơn giản chỉ là một giáo phái, Mà chính là thần. Hải Thần. "*

Trong lời nói của Cát Tường khiến mọi người hứng thú, ai cũng không ngắt lời hắn. Cẩn thận mà nghe hắn giảng thuật.

"Mỗi một hải hồn sư đều cho rằng, Hải Thần thật sự tồn tại. Trưởng quản hết thẩy trong đại hải, là tổ tiên của hải hồn sư. Đúng là dưới sự phù hộ của Hải

Thần, hải hồn sư mới có thể có được năng lực cường đại, nắm trong tay sức mạnh nguyên thủy của Đại Hải. Có lẽ, đối với hồn sư đại lục mà nói, Võ Hồn Điện cũng không nhất định được xem như là một tín ngưỡng. Nhưng mà, ở trong tâm linh hải hồn sư, Hải Thần chính là tín ngưỡng tuyệt đối của bọn họ. Không bao giờ có một vị hải hồn sư nào có gan khinh nhờn Hải Thần. "

"Mà Hải Thần Đảo chính là thánh địa của hải hồn sư, cũng chính là địa phương cung phụng Hải Thần. Qua nhiều thời đại cung phụng làm sứ giả Hải Thần, đã dẫn dắt những hải hồn sư cường đại nhất ở khắp nơi thuộc đại hải tiến cống cho Hải Thần đại nhân. Những hồn sư muốn tới Hải Thần Đảo, đều cần trải qua khảo nghiệm. Mà khảo nghiệm này cũng không phải do hồn sư trên Hải thần Đảo đặt ra. Mà là đích thân Hải Thần đại nhân. "

Nghe đến điểm này, Đái Mộc Bạch nhịn không được hỏi: *"Thật sự có Hải Thần tồn tại sao? Chẳng lẽ thế giới chúng ta thật sự có thần? "*

Cát tường trịnh trọng mà khẳng định nói: *"Có, chắc chắn có, Hải Thần đại nhân là chân chính tồn tại đó. Trên Hải Thần Đảo đại bộ phận hồn sư đều đã từng chính mắt mình nhìn thấy Hải Thần đại nhân hiển linh. "*

Áo Tư Tạp nói: *"Vậy theo như lời ngươi nói Hải Thần ban cho khảo nghiệm, chính là cái hiển linh này sao? "*

Cát tường nói: *"Cũng không phải. Cái đó dường như chỉ là một loại phương thức Hải Thần đại nhân, thông qua đại cung phụng đến tiến hành khảo nghiệm. Đại cung phụng được xưng là người hầu của Hải Thần đại nhân. Cả đời bảo hộ quyền uy của Hải Thần đại nhân, đồng thời cũng có được quyền lợi của sử giả Hải Thần đại nhân. "*

Đường Tam nói: *"Nói như vậy, người khảo nghiệm đều biết sao. "*

Ánh mắt Cát tường có vẻ có chút quái dị, *"Lão sư, cái này ta không thể miêu tả được. Chỉ có bản thân người tham gia khảo nghiệm, mới có thể hiểu được loại tình huống như thế nào. Mỗi người khác nhau, trải qua khảo nghiệm cũng là khác nhau. Có người khảo nghiệm rất đơn giản, đơn giản nhất chính là xuống biển kiếm về một cái vỏ sò. Cũng có người khảo nghiệm lại phi thường gian nan, phải chịu được công kích của cung phụng đại nhân. Khảo*

nghiệm tùy người mà biến đổi. Chung quy mà nói, là khảo nghiệm cùng với thực lực người đó có quan hệ. "

"Hải hồn sư sinh hoạt trên Hải Thần Đảo, thời điểm đạt tới mười tám tuổi đều cần trải qua một lần khảo nghiệm. Người thông qua khảo nghiệm, là có thể ở lại Hải Thần đảo để phụng dưỡng hải thần đại nhân. Nếu không sẽ bị trục xuất khỏi Hải Thần Đảo. Khảo nghiệm nếu nói ra quá khó, thậm chí có thể sẽ chết khi đang khảo nghiệm. Mà hồn sư từ bên ngoài tới bất luận tuổi lớn nhỏ, đều phải phải trực tiếp tiếp nhận khảo nghiệm. Thất bại, thì lập tức bị đuổi đi, mà nếu thành công, cũng phải ở lại trên Hải Thần Đảo. Phàm là người thông qua khảo nghiệm, bất luận là hải hồn sư bản địa của Hải Thần Đảo, hay là hồn sư từ ngoài tới, cả đời cũng không thể rời khỏi Hải Thần Đảo. Nếu không sẽ nhận được sự phẫn nộ của Hải Thần. "

"Đệ tử đề nghị mọi người không đi, là bởi vì Hải Thần khảo nghiệm đối với người ngoài. Nhất là hồn sư đại lục mà nói đều là rất khó. Thật sự có thể trong khảo nghiệm mà tử vong. Mà cho dù có thông qua khảo nghiệm, mọi người cũng sẽ phải vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi đó. Hải Thần Đảo là thánh địa của hải hồn sư, đó không phải là một địa phương thích hợp để lịch lãm. "

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Cái này chúng ta đã từng lo nghĩ rồi. Đối với chúng ta mà nói. Nếu có thể tiến vào Hải Thần Đảo, thông qua khảo nghiệm của Hải Thần Đảo chính là một loại lịch lãm. Mà có thể bằng cách nào đó dựa vào thực lực rời khỏi Hải Thần Đảo, cái đó cũng đồng dạng là một loại lịch lãm. Nếu không thể bằng vào lực lượng của bản thân rời khỏi nơi đó. Như vậy, lần lịch lãm này của chúng ta sẽ không tính là thành công. Cát tường, ta biết hảo ý của ngươi, nhưng hành trình lần này tới Hải Thần Đảo, đối với chúng ta mà nói, đó là ở thế bắt buộc phải thực hiện. "*

Cát Tường nhìn thấy trong ánh mắt Đường Tam bình tĩnh mà kiên định. Nhịn không được có chút nóng nảy, *"Cái này..., sư phụ, người cũng không biết khảo nghiệm của Hải Thần gian nan thế nào đâu. Đừng nói là hồn sư đại lục. Rất nhiều hải hồn sư bên ngoài muốn thông qua khảo nghiệm, cuối cùng đều chết tại trong đó. Đệ tử ở trên Hải Thần Đảo ở hơn mười năm, còn chưa bao giờ nghe nói rằng có hồn sư đại lục có thể trở thành thành viên trên Hải Thần Đảo. Thực lực đại cung phụng là không thể hình dung được đâu. "*

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Ngươi nói những điều này ta đều hiểu được. Nhưng mà, nếu nghe qua biết khó khăn liền lùi bước, như vậy, vĩnh viễn cũng vô pháp trở thành một gã cường đại hồn sư chân chính. Theo suy nghĩ của ta, từ lời nói của ngươi Hải Thần hắn là có tồn tại rồi. Ta tin tưởng điểm này. Khi một người lực lượng đạt tới trình độ con người không thể với tới thì, hắn hoàn toàn có thể được xưng là thần. Ta cho rằng, từ lời nói của ngươi vị Hải Thần đại nhân này, thực có thể chính là một người đột phá cực hạn là một hải hồn sư cực kỳ cường đại. Có thể điều động toàn bộ lực lượng đến từ Đại Hải, thậm chí là tất cả lực lượng của thế gian. Không ai có thể chống lại. Lúc này mới tạo nên danh tiếng Hải Thần. Là một hồn sư, Cái này cũng đồng dạng là khát vọng là mục tiêu của chúng ta. Ta đã muốn quyết định, ba ngày sau là lúc đi tới Hải Thần Đảo. "*

Cát tường không nói thêm cái gì nữa, tuy rằng cùng Đường Tam ở chung một thời gian cũng không dài lắm. Nhưng hắn cũng biết, chỉ cần vị sư phụ quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng mà sửa đổi.

Ba ngày thời gian rất nhanh qua đi, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng rốt cục bằng vào khí lực cường kiện hoàn toàn khôi phục tới trạng thái tốt nhất rồi, Bạch Trầm Hương tình huống thân thể cũng cơ bản xem như khôi phục.

Gió biển thổi phất phới, mặt trời mang theo những tia sáng chiếu lên, điểm lên hàng nghìn hàng vạn điểm lấp lánh trên Đại Hải mênh mông.

Một con thuyền đi biển lớn lướt đi rất nhanh trong Đại Hải, phía trên là chiếc cột buồng dựng thẳng lên, mang theo cánh buồng màu tím thật lớn. Đây là Tử Chân Châu Hào trong phiến hải vực này cực kỳ nổi danh. Những hải tặc Tử Trân Châu đứng xung quanh trên khoang điều khiển của Tử Chân Châu Hào.

Sử Lai Khắc Thất Quái đứng ở mép thuyền xếp thành một hàng chữ nhất, ngóng nhìn phương xa. Trải qua sự tình Thâm Hải Ma Kình, bọn họ rốt cục lại lênh đênh trên con đường tới Hải Thần Đảo. Nhưng lần đó đối mặt với công kích của Thâm Hải Ma Kình, tuy rằng quá trình này cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng đồng dạng giúp bọn họ ở dưới áp lực chiếm được chỗ tốt nhất định.

Mấy ngày nay, Đường Tam thành công tiêu trừ đi năng lượng hỗn tạp bên trong bát chu mâu. Đem năng lượng lọc qua cùng hồn lực của bản thân dung hợp, đúng như hắn phán đoán, hiện tại hồn lực hắn đã muốn đạt tới sáu mươi tám cấp.

Mà những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái, ngoại trừ Tiểu Vũ ra, cũng đều không kém nhau tăng lên nửa cấp. Trong đó tăng lên lớn nhất chính là mập mạp.

Lúc trước Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trọng thương, Đường Tam lại sinh tử không rõ, những người còn lại phải dựa hoàn toàn vào sự bảo vệ của hắn. Mười ngày thời gian lênh đênh ở trong Đại Hải, làm mập mạp thuận lợi đột phá cực hạn, đạt tới trình độ sáu mươi cấp, hiện tại chỉ cần thêm một cái hồn hoàn, là có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới hồn đế. Đương nhiên, hắn cũng là người trong Sử Lai Khắc Thất Quái, là người cuối cùng tiến vào cảnh giới hồn đế.

"Nhanh nhất thì thuyền của chúng ta sau hai ngày thời gian có thể vào phụ cận Hải Thần Đảo. " Tử Trân Châu đứng ở bên cạnh người Đường Tam nói. Nghe qua bọn Đường Tam muốn đi tới Hải Thần Đảo, Tử Trân Châu ngay lập tức xung phong nhận việc đưa bọn họ tới đây. Đương nhiên, tại thời điểm nàng xung phong nhận việc, Đường Tam rõ ràng thấy vị nữ hải tặc này trên khuôn mặt thần sắc hiện lên một tia vui sướng khi người khác gặp nạn. Hiển nhiên, nàng cũng biết tình huống Hải Thần đảo. Chỉ mong sao gạt bỏ được nỗi sỉ nhục của bản thân càng sớm càng tốt.

"Bất quá, chủ nhân của ta, ta cũng không thể đem nhóm của người đưa đến tận trên đảo. Chỉ có thể dừng lại ở phụ cận Hải Thần đảo. Sau đó mọi người tự bản thân tiến vào thôi. Phụ cận hải vực Hải Thần đảo có rất nhiều hải hồn thú cường đại. Nếu con thuyền tiếp cận, nhất định sẽ bị chúng tập kích. Huống chi, ta cũng không dám xúc phạm uy nghiêm của Hải Thần. "

Đường Tam liếc mắt một cái nhìn Tử Trân Châu, *"Chỉ cần đưa chúng ta đến nơi nào đó phụ cận đảo nhưng phải nhìn thấy Hải Thần Đảo là được. Nhiệm vụ của các ngươi chỉ cần vậy mà thôi. "*

Tử Trân Châu nhìn biểu tình bình tĩnh trên mặt Đường Tam, trong lòng nổi

lên một trận khó chịu, nhưng thực lực Đường Tam làm nàng quả thật kính nể. Ngoài miệng cũng không dám nói thêm cái gì. Nàng cũng không phải không nghĩ tới muốn tìm cơ hội cùng Đường Tam ở trong Đại Hải đọ sức một phen. Nhưng tưởng tượng đến cảm giác ngày đó bản thân bị đạo lam quang vây lại, trong đầu nàng liền lập tức đánh mất ngay ý niệm này. Nam nhân này, quả thật không phải khả năng bản thân mình có thể đối phó được.

Đường Tam không muốn lãng phí thời gian, sắp tới trong mấy ngày lênh đênh trên biển. Hắn đem phương pháp tu luyện huyền thiên công, cùng với một ít điều trọng yếu cần phải chú ý. Vị trí huyệt đạo trên cơ thể, còn có phương pháp cơ bản tu luyện Đường Môn ám khí cùng với Huyền Ngọc Thủ, Quỷ ảnh mê tung, Khống hạc cầm long, Tử cực ma đồng mấy dạng tuyệt học Đường Môn đều truyền thụ cho Cát Tường.

Cát tường có trí nhớ cùng năng lực lý giải vô cùng tốt, tuy rằng một chốc một lát là không thể hiểu được toàn bộ, nhưng cố gắng ghi nhớ vẫn là không thành vấn đề gì. Đồng thời, Đường Tam cũng dặn dò Tử Trân Châu chiếu cố cho Cát Tường để sau khi mình rời đi, nàng phải trợ giúp Cát Tường liệp sát hồn thú thích hợp để tăng cường thực lực.

Tiểu Vũ dựa vào trong lồng ngực Đường Tam. Đôi mắt to xinh đẹp nhìn vào Đại Hải mênh mông vô bờ bến, trong chốc lát ngay cả Chu Trúc Thanh cùng Trữ Quang Vinh đều có chút hâm mộ nàng, không còn linh hồn, nàng tự nhiên không cần cố kỵ gì thản nhiên tự đắc mà thân thiết tựa vào trong lồng ngực Đường Tam để hưởng thụ gió biển mát mẻ.

Sáu ngày sau hành trình thập phần thuận lợi. Trong quá trình ra khơi, Tử Trân Châu cẩn thận đem các đoạn hành trình cần phải đi ngang qua lãnh địa các loại hải hồn thú uyển chuyển giảng thuật. Phàm là hải hồn thú cấp bậc đã ngoài vạn năm đều cần tránh mà đi vòng qua. Tuy rằng lấy thực lực Tử Trân Châu, bình thường vạn năm hải hồn thú vẫn là có thể đối phó được. Nhưng Tử Trân Châu Hào cũng không phải con thuyên kiên cố đến mức chịu được toàn bộ công kích của hải hồn thú cường đại.

Căn cứ theo lời nói của Tử Trân Châu. Bên trong Đại Hải có bao nhiêu hải hồn thú không ai có khả năng biết hết được, nhưng nàng cũng biết hải hồn thú mười vạn năm ít nhất cũng có trên ba con. Trong đó, bọn Đường Tam gặp

phải kia là đầu Thâm Hải Ma Kình là con hải hồn thú cường đại nhất. Ngoại trừ nó ra, còn có một con hải hồn thú ở viễn hải. Cuối cùng là một con mười vạn năm hải hồn thú lại ẩn núp ở phụ cận Hải Thần đảo. Nghe nói, nó từng là tọa kỵ của Hải Thần đại nhân, thực lực gần với Thâm Hải Ma Kình. Cũng là một trong những bá chủ của Đại Hải.

Xa xa kia, trên tuyến đường biển xuất hiện một điểm đen nhỏ. Tử Trân Châu đứng ở đầu thuyền nhìn xung quanh, sau khi nhìn đến điểm đen này, lập tức ra lệnh thủy thủ hạ neo thuyền.

Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đều biết sắp đạt được mục đích rồi cho nên họ sớm đã chuẩn bị tốt.

Tử Trân Châu đi tới gần bên người Đường Tam nói: *"Chủ nhân. Chúng ta cũng chỉ có thể đưa các người đến nơi này thôi. Nếu tiến vào phía trước, chính là phạm vi lĩnh vực Hải Thần đảo. Nếu có con thuyền tiến vào phạm vi này thì lập tức sẽ bị thần thú thủ hộ đảo công kích, cũng chính là con hải hồn thú mười vạn năm ta cùng ngài nói qua rồi đó. Mọi người phải thật cẩn thận trong mọi thời điểm. Vị đại nhân thần thú hộ đảo kia thật sự cực kỳ khủng bố. Hơn nữa có công kích rất mạnh. Cho dù là Thâm Hải Ma Kình cũng phải nể nó vài phần. "*

Mã Hồng Tuấn ở một bên nói: *"Ta nói này, Tử Trân Châu đội trưởng. Ngươi luôn nói thần thú hộ đảo này, thần thú hộ đảo nọ. Thần thú thủ hộ đảo đến tột cùng là cái gì vậy? "*

Tử Trân Châu nói: *"Thần thú thủ hộ đảo là một con hồn thú cá mập tu luyện mười vạn năm, hơn nữa là một trong loại cá mập hung mãnh nhất, có danh hiệu là ma hồn đại bạch sa. Là hải hồn thú có tính công kích mạnh nhất, hung mãnh nhất. Cho dù là một con Ma Hồn Bạch Sa cấp bậc ngàn năm, cũng có thể đủ cùng hải hồn thú cấp bậc vạn năm bình thường chống lại. Nó không có hình thể lớn như Thâm Hải Ma Kình, phỏng chừng chiều cao tầm hai mươi thước. Nhưng tốc độ của nó quả thật Thâm Hải Ma Kình còn xa có thể so sánh được. Đối mặt với công kích của nó mà muốn chạy trốn căn bản là không có khả năng. Hơn nữa, từ sau khi vị thần thú hộ thủ đảo này định cư ở đây, phụ cận hải vực ít nhất tụ tập mấy trăm con Ma Hồn Bạch Sa. Hình thành một đạo lá chắn thiên nhiên. "*Từ lời nói của Tử Trân Châu, Đường

Tam nhịn không được nói: *"Theo ta được biết, khoảng hai mươi năm trước, từng có một đám hồn sư đại lục đi vào Hải Thần Đảo, hơn nữa thành công đi vào. Cùng hải hồn sư ở Hải Thần đảo chiến đấu một trận. Tuy rằng gần như toàn quân bị diệt. nhưng mà không có nghe bọn họ nói trước khi lên đảo bị tập kích. "*

Tử Trân Châu trừng con ngươi nhìn, *"Chủ nhân, chuyện này người cũng biết sao? Ta đã từng nghe trưởng bối nói qua. Kỳ thật chuyện là như vầy. Bởi vì Ma Hồn Bạch Sa có sức ăn thật lớn, tại nơi này sống lại có số lượng quá nhiều, cho nên mỗi nửa tháng, chúng nó sẽ dưới sự dẫn dắt của vị thần thú thủ hộ đảo đại nhân kia ra ngoài đi săn. Mỗi lần đại khái là khoảng ba ngày. Hai mươi năm trước lần đó mấy vị hồn sư đại lục gặp may khi đi lên Hải Thần Đảo, vừa lúc vượt qua hải vực là lúc Ma Hồn Bạch Sa đi săn mà thôi. "*

Đường Tam giật mình nói: *"Thì ra là thế. Nói khôg chừng chúng ta hôm nay liệu có được may mắn như vậy không đây. "*

Tử Trân Châu nhún vai, nói: *"Ta cũng không biết. Không ai có thể thăm dò tập tính của Ma Hồn Bạch Sa. Người có ý đồ làm như vậy, gần như đều đã chết hết rồi. "*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc. Nói: *"Có phải ngươi thật sự hy vọng chúng ta bị Ma Hồn Bạch Sa ăn luôn chứ? "*

Tử Trân Châu trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nói: *"Muốn thế nào? Mập mạp đáng chết, thích khiêu khích à! "* Ngoại trừ khi đối mặt Đường Tam nàng coi như thu liễm, đối người khác nàng chính là không chút nào sợ hãi.

Mã Hồng Tuấn nói: *"Vì sao ta phải khiêu khích ngươi? Ngươi là nô lệ của Tam ca, còn gọi là chủ nhân, đúng thật là dễ nghe mà hắc hắc. " "Ngươi... "* Trở thành người hầu Đường Tam, xem như là sự việc buồn rầu nhất của Tử Trân Châu, nhìn bộ dáng mập mạp kia vui sướng khi người khác gặp họa, tính tình của nàng có điểm không áp chế được.

Không đợi Tử Trân Châu bộc phát, Đường Tam nâng tay lên đè bả vai nàng lại, *"Tốt rồi. Không cần náo loạn. Tử Trân Châu, chúng ta phải đi rồi. Lấy cho chúng ta một con thuyền cứu nạn. Sau đó các ngươi liền trở về đi thôi. "*

Tử trân châu sửng sốt một chút, *"Về luôn, Sao không quan sát một chút đã? "*

Đường Tam lắc lắc đầu, nói: *"Ngươi cũng nói, không ai có thể nghiên cứu được tập tính Ma Hồn Bạch Sa. Chúng ta tự sẽ có biện pháp. "*

Nghe bọn Đường Tam phải đi, thần sắc trên mặt Tử Trân Châu đột nhiên đã xảy ra một ít chuyển biến rất nhỏ. Liếc mắt nhìn thật sâu Đường Tam một cái, nói: *"Chủ nhân. Nếu như nói có thật sự gặp được Ma Hồn Bạch Sa, ngàn vạn lần không được thương tổn đến bất cứ một con nào. Cho dù là con nhỏ yếu nhất. Nếu không, nhất định sẽ bị tất cả Ma Hồn Bạch Sa cùng lao vào tấn công. Muốn lên Hải Thần đảo, phương pháp tốt nhất chính là chờ. Tập tính Ma Hồn Bạch Sa tuy rằng ta cũng không biết. Nhưng có một điểm ta có thể khẳng định. Trong một ngày thì thời điểm màn đêm của đêm khuya, là thời gian chúng nó hoạt động ít nhất. Khi đó vượt biển, thì có cơ hội hơn một chút. "*

Đường Tam hướng Tử Trân Châu gật gật đầu, nói: *"Ta hiểu được rồi. Cám ơn ngươi mấy ngày này ở trên Tử Trân Châu đảo đã khoản đãi chúng ta. Ngày đó cùng ngươi đánh cuộc, chẳng qua chỉ là một lời nói đùa mà thôi. Ngươi không cần phải coi là thật. Sau chuyến này, ta cũng không biết chúng ta có thể bình an mà về hay không. Tuy rằng ngươi là đội trưởng hải tặc đoàn, nhưng ta hy vọng ngươi sau này cướp bóc thì phải cẩn thận điều tra cho tốt thân phận đối phương rồi mới động thủ. Không tâm ngoan thủ lạt giết sạch, vẫn nên lưu một đường cho thỏa đáng. Phóng thuyền cứu nạn đi thôi. "*

"Vâng. " Tử Trân Châu yên lặng mà gật gật đầu. Nhìn nam nhân này so với nàng nhỏ hơn trên dưới mười tuổi. Nàng trong lòng có loại tư vị nói không nên lời. Từ ngày nhận giáo huấn từ Đường Tam thì sau đó tính tính nàng luôn luôn bá đạo táo bạo thế nhưng tự thân bắt đầu thu liễm đi nhiều. Nàng cũng không biết là vì cái gì, chỉ cần là đứng bên cạnh nam nhân này, hoặc là nhìn thấy ánh mắt nam nhân này. Nàng cho dù có *"khí hậu có thất thường"* như thế nào cũng sẽ tự nhiên tan ra.

Mà cũng bởi là vì nam nhân này xuất hiện, làm Tử Trân Châu dần dần phát hiện, chính mình dường như lại bắt đầu thấy thích nam nhân. Hơn nữa, nàng có thể khẳng định, chính mình thích, chính là nam nhân so với nàng nhỏ hơn

mười tuổi này. Mặc kệ hắn có mang kiều thê, thì Tử Trân Châu vẫn không thể ngăn cản thích hắn. Đương nhiên, nàng cũng biết đây là chuyện không có khả năng.

Lập tức sẽ ly biệt, giống như theo như lời Đường Tam vậy, không biết là còn có ngày gặp lại hay không, trong lòng Tử Trân Châu nhất thời bị cảm giác không rõ ràng, là cảm giác mất mác lại nổi lên.

Mấy ngày này kêu Đường Tam là chủ nhân, nàng dường như không có lúc nào ở trong lòng mà không nguyền rủa. Trước mắt thấy sẽ chia lìa, tựa hồ là có thể thoát ly khổ ải, thế nhưng ngược lại nàng có chút không nỡ.

Thuyền cứu nạn đã thả xuống, chiến thuyên cứu nạn của Tử Trân Châu hào thật xứng danh có thể chứa mười người cũng không thành vấn đề. Sử Lai Khắc Thất Quái lần lượt nhảy vào trong. Đường Tam cũng đi lên đầu thuyền.

Cát Tường cùng Tử Trân Châu đưa tiễn đến mép thuyền, đôi mắt Cát Tường có chút đỏ, *"Sư phụ, người bảo trọng. "*

Đường Tam vỗ vỗ bờ vai của hắn, *"Hảo nam nhi, đổ máu không đổ lệ. Lần sau gặp mặt là lúc sư phụ sẽ kiểm tra thành quả tu luyện của ngươi. "*

Cát Tường muốn nói cái gì đó, lại phát hiện trong yết hầu mình đã muốn nghẹn ngào, chỉ có thể dùng chút sức để gật đầu, cố nén không cho nước mắt chảy ra.

Đường Tam lại hướng Tử Trân Châu gật gật đầu, lúc này mới bắt đầu nhẹ nhàng ôm Tiểu Vũ, hướng tới thuyền cứu nạn nhảy xuống.

Mắt thấy Đường Tam dừng ở thuyền cứu nạn, Tử Trân Châu mạnh mẽ quay người lại, hướng tới bọn thủy thủ la lớn: *"Nhổ neo, trở về địa điểm xuất phát. "*

Tử Trân Châu Hào di chuyển, đầu thuyền thay đổi hướng, hướng tới vị trí lúc trước xuất phát, mà lúc này Tử Trân Châu cũng rốt cuộc không khống chế được tâm tư chính mình, mãnh liệt quay phát về đầu thuyền, hướng phía chiếc thuyền cứu nạn lớn tiếng hô, *"Chủ nhân, cá cược đã thua, ta đã nhận*

người làm chủ nhân, thì ngươi vĩnh viễn chính là chủ nhân ta. Ta ở Tử Trân Châu đảo chờ người. Các ngươi nhất định phải còn sống trở về...!

Hai mắt đẫm lệ mông lung, nàng nhìn thấy, Đường Tam mỉm cười, còn hướng chính mình vẫy tay, cùng với hắn là ánh mắt cực kỳ kiên nghị.

*"*Cát Tường, bọn họ sẽ còn sống trở về chứ, sẽ gặp lại thật chứ? *"Tử Trân Châu nhìn về phía người thanh niên bên người đồng dạng cũng không kìm được nước mắt chảy xuống.*

*Cát Tường dường như chỉ dùng hết toàn lực mà gật gật đầu. "*Chắc chắn là như vậy. *"*

Nhìn theo Tử Trân Châu hào dần dần đi xa, Đường Tam quay người lại thì đã nhìn thấy ánh mắt của mọi người đang quái dị nhìn mình.

*"*Các ngươi nhìn cái gì? *" Đường Tam nghi hoặc hỏi.*

*Đái Mộc Bạch vỗ vỗ bả vai Đường Tam, "*Được quá đi. Tiểu tam, *"Ngự tỷ"* kia lợi hại nha. Là nữ nhân quả thật không tồi. Tuy rằng tuổi có điểm lớn hơn, nhưng bảo dưỡng sắc đẹp thật không tồi. *"*

*Đường Tam tức giận cái tay vuốt ve của Đái Mộc Bạch, "*Mộc bạch, ngươi như vậy mà xứng làm lão Đại sao. Ta có Tiểu Vũ, cũng chỉ có mình Tiểu Vũ mà thôi. *"*

Ôm chầm lấy Tiểu Vũ trên khuôn mặt ánh mắt vẫn còn ngây dại, trong mắt Đường Tam đủ để hóa sắt dung cương mà nhu tình đó nhất thời khiến Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp chuẩn bị giễu cợt hắn, thì ngay cả lời chuẩn bị nói cũng vội nuốt trở lại.

*Chu Trúc Thanh bĩu môi, "*Ngươi cho là Tam ca với ngươi giống nhau à? Tam ca là người đứng đắn. *"*

*"*Ách.... Trúc Thanh, chúng ta như cánh tay khửu tay không thể ở bên ngoài nói xấu đâu! *" Đái Mộc Bạch vẻ mặt cười khổ, "*Như thế thì ngay cả ta nhẩy xuống biển cũng không rửa sạch tội đâu. *"*

*Chu Trúc Thanh mắt trắng dã không còn chút máu, "*Ai bảo người nào đó có cái danh sách việc làm xấu dài như vậy. *"*

*"*Ta... *" Đái Mộc Bạch buồn bực đồng thời vừa lúc nhìn đến Mã Hồng Tuấn ở một bên cười trộm, nhất thời tức giận mà nói: "*Mập mạp chết tiệt, ngươi cười cái gì. Danh sách việc làm xấu xa của ngươi... *" Hắn mới vừa nói tới đây, nhất thời nhìn đến Mã Hồng Tuấn bằng ánh mắt muốn giết người, cười hắc hắc, đem nửa câu sau nuốt trở lại.*

*Bạch Trầm Hương có chút nghi hoặc mà nhìn Đái Mộc Bạch, rồi nhìn nhìn lại Mã Hồng Tuấn, "*Hắn có danh sách việc làm xấu như thế nào vậy? *"*

*Đái Mộc Bạch nhìn thoáng qua hướng mập mạp trợn mắt nhìn, ho khan một tiếng, không chút ngượng ngùng nói: "*Không có gì, không có gì, đều là những việc khi còn trẻ quá mức lông bông thôi ấy mà. Ngươi quay đầu lại tự mình hỏi hắn đi. *"*

Trong khoảng thời gian từ nửa tháng tới bây giờ. Đường Tam sinh tử không rõ, những người còn lại sinh tử có nhau. Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh trọng thương, trong mọi người thì Mã Hồng Tuấn mạnh nhất vì mọi người mà chiến đấu. Nhất là trong đoạn thời gian lênh đênh trên biển. Mập mạp một mình gánh vác tất cả, đối với Bạch Trầm Hương lại hết sức bảo hộ. Mọi người trong lúc sinh tử là lúc khắc cốt ghi tâm, cho nên làm sao mà Bạch Trầm Hương không động lòng đây. Hơn nữa mọi người đều đã ghép thành đôi, ít nhất ở trong lòng nàng, hiện tại mập mạp cũng tính là một nam nhân mình có thể dựa dẫm. Nàng đối mọi sự tình liên quan đến mập mạp đều rất chú ý.

*Nhìn thấy ánh mắt Bạch Trầm Hương hướng về phía mình, Mã Hồng Tuấn vội vàng thu liễm thần sắc, hướng Đường Tam nói: "*Tam ca, Tử Trân Châu nói trong phiến hải vực này có Ma Hồn Bạch Sa, chúng ta làm thế nào mà vượt qua đây? Nếu thực sự đụng phải mấy trăm hải hồn thú cường đại này thì muốn vượt qua vùng biển này thật sự là khó vô cùng! *"*

Đường Tam tự nhiên biết Mã Hồng Tuấn đang lảng tránh sang chuyện khác, hắn đương nhiên sẽ không vạch trần hỏa huynh đệ của mình, vội vàng tiếp

*lời nói:"*Trước tiên chúng ta không nên vội. Nên thử dùng Long Uyên Đĩnh xem. *"*

Vừa nói, tay hắn thò vào trong Nhị thập dạ minh nguyệt kiều, lấy ra Long Uyên Đĩnh lúc trước đấu giá được tại phòng đấu giá hội, cùng với một đạo hồn lực rót vào trong đó, Long Uyên Đĩnh nhất thời hóa thành một đạo lưu quang lướt qua, rơi xuống trên mặt biển. Con thuyền nhanh chóng nở to ra, trong chớp mắt đã biến thành một thuyền đặc biệt dài chừng mười hai thước.

Long Uyên Đĩnh toàn bộ là ánh sáng trong suốt, giống như là dùng thủy tinh không màu tạo thành, ở mặt ngoài mang theo một tầng vầng sáng màu trắng nhàn nhạt, rơi vào trong biển thế nhưng không có phát ra một tia thanh âm, vị trí đầu thuyền là một bộ dáng giống vòi hoa sen, đuôi quả thật giống đuoi cá, hai sườn là bốn cánh giống như vảy cá. Toàn thân là một màu trắng ngà, giống như ngọc thạch nhưng kì lạ nhất là, Long Uyên Đĩnh bản thân phong kín, phía trên khoang thuyên này cửa mở ra, lộ ra ở bên trong tổng cộng có mười hai chỗ ngồi. Bên trong nó, ngoại trừ trước mặt cùng phía sau cùng có bốn chỗ ngồi, hơn nữa mỗi một chỗ ngồi chỉ ngồi được một người.

Hai bên bố trí thật kì lạ, Đường Tam quen thuộc chế tạo ám khí biết, cả con thuyên chế tạo thế này, đây là cách tạo hình giảm thiểu lực cản nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Đường Tam, mọi người nhẹ nhàng xuống thuyền, đứng ở trên thuyền, Long Uyên Đĩnh thậm chí không chao đảo chút nào khi họ nhẩ xuống, thật sự mười phần vững vàng. Đường Tam sớm thông qua hồn lực hiểu rõ ràng cách thức vận hành con thuyền. Tám người bọn họ ngồi trên tám vị trí trọng yếu. Bàn tay Đường Tam nâng lên phía trước trên thủy tinh cầu ấn một cái, rồi rót vào đó một cỗ hồn lực. Phía trên khoang thuyền chợt đóng lại. Ngăn cách không khí cùng âm thanh với bên ngoài.

Long Uyên Đĩnh ước chừng đã gần một nửa thể tích ngập trong nước, cúi đầu nhìn xuống, có thể nhìn thấy cả một thế giới biển cả kì lạ. Cảnh vật quay quang ba trăm sáu mươi độ đều nhìn thấy rất rõ ràng, mỗi một chỗ đều không có góc chết. Đường Tam đứng dậy xoay người, hắn ngồi vào vị trí bánh lái của Long Uyên Đĩnh. Thông qua vật này mới có thể tiến hành các thao tác điều khiển Long Uyên Đĩnh.

*Đường Tam nói: "*Trước hết chúng ta nên thử điều khiển Long Uyên Đĩnh. *"* *Vừa nói, tinh thần lực của hắn đã tập trung trên Long Uyên Đĩnh, dưới hồn lực thúc dục, Long Uyên Đĩnh lặng lẽ trầm xuống, không có tiến vào bên trong lòng đại hải. Dựa theo Đường Tam chỉ điểm, ngoại trừ Tiểu Vũ ra sáu người còn lại đều được hắn dậy cách vận hành trọng yếu. Bên ngoài hai bên sườn thân tàu tám cánh tựa như vây cá nhất thời chuyển động.*

Sưu một tiếng, Long Uyên Đĩnh ở trong biển phá nước mà lướt đi, làm mọi người giật mình chính là mái chèo của thuyền, lần này ít nhất nó làm cho thuyền nhảy vọt đi một khoảng ngoài hai mươi thước. Chẳng qua mọi người dùng sức cũng không đều, nhảy lên là lệch đi ra ngoài, nhưng thông qua chỗ ngồi cuối cùng trong biển, điều khiển thay đổi đầu thuyền, mọi người dưới lực ly tâm tác dụng thân thể hơi lệch một tý. Nhưng mà, trong ánh mắt mọi người cũng đều sáng lên.

*"*Thật nhanh. *"*

*"*Cái này thật đáng tiền. *"*

Tốc độ long uyên đĩnh thật sự ngoài sức tưởng tượng của mọi người, bọn họ đều cảm giác được rõ ràng, chính mình dung lực không lớn để di chuyển mái chèo, thế nhưng cánh này giống như lực lượng vây cá lại đong đưa sinh ra lực đẩy thạt mạnh.

*Đường Tam trầm mặc suy tư một lát, sau đó nói: "*Gấp ba. Hồn đạo khí này không biết là thông qua phương pháp đặc thù gì, làm tác dụng của mái chèo này dưới lực phát động gấp ba lần người truyền vào. Hơn nữa, lướt về phía trước thì, mặt sau đuôi thuyền kia giống như đuôi cá lại tùy theo đong đưa sinh ra lực lượng đẩy mạnh. Ta vừa rồi thử nghiệm một chút, cái đuôi cá kia lực lượng đẩy mạnh là thông qua nơi này do ta khống chế, rót vào hồn lực càng mạnh, sinh ra lực đẩy mạnh lại càng lớn. mái chèo của mọi người cũng giống vậy, dùng lực càng lớn, nó lướt tiến về phía trước càng nhanh. "

Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, đối với sự vật mới mẻ thì mỗi người có mức độ tò mò cùng thú vị bất đồng. Dưới chỉ dẫn của Đường Tam, mọi người bắt đầu thực hiện các thao tác luyện tập đối với Long Uyên Đĩnh.

Quả nhiên giống như lời Đường Tam nói vậy, trước mặt mọi người đem hồn lực rót vào cán chèo trong tay, tốc độ của Long Uyên Đĩnh lại đạt tới một trình độ cực kỳ kinh người. Khi lần đầu tiên thí nghiệm, cả thân tầu thậm chí bởi vì hai sườn lực lượng không quân bình mà cuộn lại. Bất quá đảo lộn mấy vòng sau đó nó sẽ tự khôi phục sự vận hành như bình thường. Thập phần kỳ dị.

Sử Lai Khắc Thất Quái ở cùng chỗ với nhau nhiều năm như vậy cho nên phối hợp vô cùng ăn ý, ước chừng một canh giờ, bọn họ đã cơ bản nắm rõ phương pháp thao tác Long Uyên Đĩnh, cũng có thể khống chế tương đối ổn định Long Uyên Đĩnh. Long Uyên Đĩnh dài đến hơn hai mươi thước dưới sự đồng tâm thao tác của mọi người, tựa như nhân ngư du lịch trong biển sâu.

Thuận lợi nhìn thấy cảnh sắc xung quanh, tất cả mọi người có chút cảm giác mê say, nhất là mấy nữ hài tử.

Không có chân chính chui vào sâu trong biển, vĩnh viễn cũng vô pháp hiểu được cảnh vật nơi đó như thế nào. Màu lam trong nước biển, các loại nhan sắc đá ngầm, san hô, các loại cá. Còn có một ít sinh vật căn bản họ không hề biết tới. Sắc thái rực rỡ huyễn lệ vô cùng.

Phiến hải vực này nước biển cũng không tính là sâu, chỉ có độ sâu khoảng hai trăm thước. Hướng xuống phía đá ngầm lại giống như núi non giống như bãi đất nhấp nhô. Một canh giờ đi qua, Đường Tam liền thao túng Long Uyên Đĩnh trồi lên mặt nước.

------oOo------

Chương 394: Tị thủy càn khôn tráo: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Lót

Phía trước Long Uyên Đĩnh thủy tinh cầu này có một thạch điêu màu

trắng.Tại thời điểm Long Uyên Đĩnh nổi trên mặt nước, thạch điêu có màu trắng, một khi lặn xuống dưới nước, lập tức sẽ biến thành màu lam, theo thời gian sẽ bắt đầu biến hồng.Lúc hoàn toàn biến thành màu hồng thì liền tứuc là không khí đã không đủ để hô hấp, phải trồi lên mặt nước để thở.Hít thở không khí ẩm ướt trên mặt biển, Trữ Vinh Vinh cảm thán nói: *"Long Uyên Đĩnh này đừng nói là một vạn kim hồn tệ, xem như mười vạn kim hồn tệ cũng đáng mua.Trừ bỏ không có năng lực công kích phòng ngự gì ra, nó cơ hồ là hoàn mỹ.Sớm biết rằng nó hữu dụng như vậy, chúng ta tội gì phải thuê thuyền ra biển cơ chứ?"* Đường Tam mỉm cười, nói: *"Vậy cũng phải có hải đồ mới được.Hải đồ lúc đó chúng ta có được chính là do Tử Trân Châu hải tặc đoàn sau nhiều năm qua lại trên biển rộng mà vẽ lại.Chúng ta lúc đầu ra biển cũng không có thứ tốt này đâu."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Tiểu Tam, tốc độ của Long Uyên Đĩnh này cực kỳ kinh người, chúng ta có thể bằng vào nó trực tiếp tới Hải Thần đảo không?*

*"*Đường Tam lắc đầu: *"Sợ rằng không được.Long Uyên Đĩnh dù có nhanh hơn nữa, cũng vẫn là thuyền.Có ra sao cũng là không thể cùng sinh vật biển so sánh, huống chi có nhiều Ma Hồn Đại Bạch Sa như vậy.Một khi bị vây hãm, chúng ta lại lặn vào biển rộng, thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng mất đi."*

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: *"Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ đợi như thế sao? Đây cũng không phải là biện pháp."*

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói: *"Chỉ có đợi đến ban đêm thôi.Bất quá, trước đó chúng ta còn phải thử nghiệm.Nếu có thể thành công thì, việc lên Hải Thần đảo là không thành vấn đề."* Vừa nói, mi tâm hắn vừa tỏa sáng, Hãn Hải Càn Khôn Tráo tỏa ra lam quang lấp lánh đã rơi vào trong lòng bàn tay.

Sử Lai Khắc Thất Quái đều là người thông minh, trông thấy Hãn Hải Càn Khôn Tráo nhất thời tinh thần đại chấn.Thử nghiệm mà Đường Tam muốn làm rất đơn giản.Nếu Hãn Hải Càn Khôn Tráo có thể trợ giúp Long Uyên Đĩnh ẩn thân, vậy thì, ở trong biển này, xem như là mười vạn năm hồn thú cũng đừng nghĩ đến việc sinh ra uy hiếp đối với bọn họ.

Lúc trước, khi đối mặt Thâm Hải Ma Kình, bởi vì đầu mười vạn năm hồn thú kia xuất hiện quá bất ngờ.Hơn nữa công kích đều là mang tính chất bao trùm, Đường Tam mới không thể dùng Hãn Hải Càn Khôn Tráo để bảo vệ mọi người, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa. Bọn họ có đầy đủ thời gian chuẩn bị.Lấy tốc độ của Long Uyên Đĩnh, chỉ cần hiệu quả ẩn thân của Hãn Hải Càn Khôn Tráo thành lập được trong biển, vậy thì, bọn họ có thể dễ dàng lên được Hải Thần đảo.

Cánh cửa khoang thuyền lại đóng lại, Đường Tam cũng đồng thời phóng xuất ra kỹ năng Hãn Hải Hộ Thân Tráo có trong Hãn Hải Càn Khôn Tráo của mình.Lam quang chợt lóe, Long Uyên Đĩnh đã bị hoàn toàn bao phủ ở bên trong.

Thế nhưng, mọi người đều không cảm giác được tình huống gì đã xảy ra.Bọn họ chỉ cảm thấy chung quanh là một khoảng không.Long Uyên Đĩnh thành công tiến nhập trạng thái ẩn thân.Nhưng làm bọn họ dở khóc dở cười hơn là, trong phạm vi Hãn Hải Càn Khôn Tráo.Dĩ nhiên cũng là nước không thể lọt vào.Hình tam giác màu lam giữa lòng biển mang theo Long Uyên Đĩnh cứ như vậy chậm rãi hướng đến đáy biển lặn xuống.Bởi vì không có nước, Long Uyên Đĩnh căn bản là không mảy may tiến tới chút nào cả.

Đường Tam ngạc nhiên nhìn thân đĩnh hướng tới đáy biển mà lặn xuống.Lập tức phản ứng lại.*"Hãn Hải Càn Khôn Tráo này chống được nước lọt vào."* Vừa nói, hắn vừa thu hồi Hãn Hải Càn Khôn Tráo.Nhất thời, nước biển dâng lên.Lúc này mới một lần nữa khôi phục được sự khống chế đối với Long Uyên Đĩnh.

Mọi người không khỏi nhìn nhau cười khổ.Vừa rồi bọn họ còn đang lo lắng Hãn Hải Càn Khôn Tráo không thể nào có tác dụng trong biển.Mà xem ra lúc này, thứ này chẳng những có tác dụng.Hơn nữa tác dụng có chút thái quá.

Đường Tam than nhẹ một tiếng. *"Thật sự không hổ tên gọi Hãn Hải này.Phòng ngự của nó vậy mà lại có thể chống nước."*

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Vậy phiền toái rồi.Không có sự trợ giuớ của Hãn Hải Càn Khôn Tráo.Chúng ta làm sao mà lên được Hải Thần đảo đây?"*

Nghe Đái Mộc Bạch nói xong.Đường Tam lại cười, *"Mặc dù Hãn Hải Càn Khôn Tráo không thể nào trợ giúp Long Uyên Đĩnh tiến tới.Nhưng chúng ta đã phương pháp khác kia mà.Bất quá, còn phải thử nghiệm một chút.Năng lực chống nước của Hãn Hải Càn Khôn Tráo có bị biến hóa bởi ảnh hưởng của áp lực nước hay không."*

Vừa nói, dưới cái nhìn chăm chú đầy vẻ khó hiểu của mọi người, Đường Tam lại phóng xuất ra kỹ năng Hãn Hải Hộ Thân Tráo của chí bảo trong hồn đạo khí kia, dưới lam quang lấp lãnh, Long Uyên Đĩnh từ từ chìm xuống.Hướng tới biển sâu trong thong thả lặn xuống.

Thân đĩnh càng xuống sâu phía dưới, ánh sáng chung quanh cũng càng giảm dần, lúc độ sâu vượt qua một trăm mễ, nước biển bên ngoài đã trở thành một mảnh đen nhánh, duy chỉ có quang thải màu lam nhạt phát ra trên Hãi Hãn Càn Khôn Tráo có thể chiếu sáng chung quanh.

Long Uyên Đĩnh đang không ngừng trầm xuống, Đường Tam thủy chung vẫn luôn nhìn chăm chú vào biến hóa trên Hãi Hãn Càn Khôn Tráo.Dựa theo giới thiệu của vị phách mại sư (tay làm nghề chào hàng đấu giá - giống Nhã Phi trong ĐPTK ấy) lúc mua Long Uyên Đĩnh, Long Uyên Đĩnh có thể thừa thụ áp lực nước ở độ sâu ba trăm mễ.Lúc này bọn họ đang ở trong Long Uyên Đĩnh, xem như Hãn Hải Hộ Thân Tráo không chịu nổi áp lực nước, bọn họ cũng có thể đảm bảo đủ an toàn khi ở trong Long Uyên Đĩnh.

Lặn xuống hơn một trăm mễ, Đường Tam đột nhiên cảm giác được Hãn Hải Hộ Thân Tráo đã phát sinh biến hóa, trong lòng nảy sinh cảnh giác, nhất thời cẩn thận nhìn kỹ, tùy thời chuẩn bị đem nhiều hồn lực hơn rót vào trong đó.Thế nhưng, làm hắn ngạc nhiên hơn là, Hãn Hải Hộ Thân Tráo cũng không phải không chịu nổi áp lực, mà là trong khi càng lúc càng chịu áp lực nước càng lớn thì lại dần dần trở nên sáng lên.

Tụ tử cực thần quang lại cẩn thận quan sát, Đường Tam phát hiện, ở bên ngoài Hãn Hải Hộ Thân Tráo, có một chút lam sắc quang điểm cực kỳ nhỏ không ngừng dung nhập vào trong đó, chẳng những không phá hư Hãn Hải Hộ Thân Tráo, ngược lại đem cho hắn một loại cảm giác tràn đầy sức mạnh.Từ lần trước, sau khi hắn đối mặt Thâm Hải Ma Kình thì bị thương nặng, Đường Tam liền phát hiện, trên Hãi Hãn Càn Khôn Tráo quang mang

ảm đạm đi rất nhiều.Mà lúc này ở trong biển sâu, quang mang đã ảm đạm xuống nhưng lại tựa hồ đang dần dần khôi phục.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ Hãn Hải Càn Khôn Tráo này hấp thu lực lượng của đại hải không thành?Thông qua việc cẩn thận quan sát, Đường Tam xác nhận ý nghĩ của mình là chính xác, làm hắn cảm thấy kỳ dị nhất chính là, sau khi Hãn Hải Càn Khôn Tráo này thông qua kỹ năng Hãn Hải Hộ Thân Tráo hấp thu năng lượng biển khơi, thân thể của chính hắn cũng là bắt đầu có biến hóa.

Lần trước sau khi bị thương, cảm giác nóng rực đến từ hồn cốt đã giảm bớt rất nhiều, mà hiện tại theo sự hấp thu của Hãn Hải Càn Khôn Tráo đối với năng lượng biển cả, loại cảm giác nóng rực này lại bắt đầu tăng cường trở lại.Hơn nữa tình hình càng ngày càng nghiêm trọng.Mà cảm giác nóng rực kia lại cũng không làm hắn cảm thấy khó chịu, ngược lại hắn cảm giác được thân thể của chính mình phảng phất trở nên tràn đầy hắn lên.Mặc dù hồn lực trong cơ thể cũng không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.Nhưng mà Đường Tam lại cảm giác được thần thanh khí sảng (đầu óc thư thái + thân thể thoải mái), năng lực phản ứng của thân thể cùng lực chú ý đều cấp tốc gia tăng.

Đối với Đường Tam mà nói, loại tình huống này hắn căn bản không thể nào biết được nguyên nhân rõ ràng.Hãn Hải Càn Khôn Tráo cũng không phải là hồn cốt của hắn, lại càng không phải là Hồn Hoàn kỹ năng cảu hắn, mà là năng lực đến từ vào hồn đạo khí.Nhưng tại sao hồn đạo khí lại sinh ra được hiệu quả như vậy đây? Tại sao chỉ có hồn lực có thể khu động nó, mà nó sau khi hấp thu năng lượng ngoại giới cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể mình? Điều này sợ rằng không thể dùng hai chữ *"duyên phận"* để giải thích đi?

Hắn đương nhiên không biết, Hãn Hải Càn Khôn Tráo này từ sau khi hấp thụ tiên huyết của hắn.Sớm đã trở thành một bộ phận thân thể hắn. Mặc dù không phải hồn cốt, nhưng là dùng một loại hình thức tồn tại đặc thù khác.

Phiến hải vực này cũng không tính là quá sâu, dựa theo tính toán của Đường Tam, ước chừng Long Uyên Đĩnh đã chìm xuống trên dưới hai trăm mễ, đã rơi vào đáy biển.

Nơi đáy biển, mọi chỗ đều là san hô xinh đẹp, dưới lam quang lấp lánh của

Hãn Hải Hộ Thân Tráo trông cực kỳ huyến lệ.Đương nhiên, đây chỉ là bọn họ từ bên trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo nhìn ra, nhìn từ bên ngoài, nơi này như trước là một mảnh đen nhánh.

Mỉm cười, Đường Tam nói: *"Xem ra biện pháp mới này của hắn là khả thi rồi.Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài."*

"Đi ra ngoài?" mọi người giật mình nhìn hắn, trong lúc nhất thời còn không cách nào tiếp nhận được hàm ý trong lời hắn nói.

Đường Tam mỉm cười nói: *"Đương nhiên là đi ra ngoài, hiển nhiên năng lực chống nước của Hãn Hải Hộ Thân Tráo vẫn còn, hơn nữa cũng không sợ áp lực nước.Như vậy, chúng ta mặc dù không thể điều khiển Long Uyên Đĩnh, chẳng lẽ lại không thể đi qua sao?"*

Mã Hồng Tuấn trừng lớn hai mắt, *"Từ đáy biển đi qua sao? Như vậy cũng được à?"* án chiếu tư duy đi theo quán tính, nơi này là biển rộng, hơn nữa là nơi rất sâu trong biển cả.Bọn họ làm sao có thể sinh tồn. Nhưng cẩn thận nghĩ lại lời nói của Đường Tam, quả thật là có thể làm được.

Đường Tam cười nói: *"Tại sao không được? Đi bộ thong dong dưới đáy biển, không phải một việc vô cùng thú vị sao? Đừng nói chúng ta vẫn còn hiệu quả ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo.Cứ tính là không ẩn thân.Mấy con Ma Hồn Đại Bạch Sa bên kia cũng sẽ không dám xuống đáy biển để tìm chúng ta gây phiền toái đâu."*

Vừa nói.Hắn đã mở khoang thuyền Long Uyên Đĩnh ra.Ôm lấy Tiểu Vũ bên mình, là người thứ nhất vọt ra.Cho đến đi ra khoang thuyền.Chân chính đứng ở trên vài chiếc san hô ẩm ướt thậm chí có chút mềm mại dưới đáy biển, mọi người còn là có chút không thể tin được vào sự thật đang bày ra trước mắt.

Cứ việc ánh mắt họ không thể nào nhìn ra xa.Nhưng tại nơi có ánh sáng lờ mờ xác thực là họ đang ở trong nơi sâu thẳm của biển a! Lúc vừa mới đi ra khỏi Long Uyên Đĩnh, kể cả Đường Tam.Trong lòng mỗi người đều mang theo một ít sợ hãi.Nhưng sau khi bọn họ có thể hít thở thoải mái ở chỗ này, hơn nữa không có dính một chút nước biển thì tâm tình mọi người cũng là dần dần bình tĩnh rồi.

Áo Tư Tạp có chút suy nghĩ nói: *"Tiểu Tam, Hãn Hải Hộ Thân Tráo này hiển nhiên có thể mang theo chúng ta ẩn thân trong biển, như vậy, nếu lúc chúng ta bay trên không sử dụng nó tiến hành ẩn thân, chẳng phải là cũng có thể dễ dàng lên Hải Thần đảo hay sao?"*

Đường Tam lắc đầu nói: *"Không được.Ta từng thử nghiệm quá.Nếu dưới tình huống được bao phủ bởi Hãn Hải Hộ Thân Tráo mà phi hành, Hãn Hải Hộ Thân Tráo sẽ rất nhanh thôn phệ hồn lực của ta.Ta cũng không biết là tại sao, có lẽ là bởi vì nguyên nhân tốc độ.Lần ấy, ta ước chừng chỉ là phi hành trong thời gian ba lần hô hấp, thì Hãn Hải Hộ Thân Tráo đã thôn phệ gần một nửa hồn lực của ta.Căn bản không thể duy trì chúng ta phi hành xa như vậy.Xem như là ở trên đất bằng mở nó ra để hành tẩu, đối với tiêu hao hồn lực của ta cũng là rất lớn.Tổng thể mà nói, kỹ năng này vẫn là tối thích hợp để thủ hộ tại chỗ."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy hồn lực ngươi có thể kiên trì đến khi nó mang theo chúng ta đi đến Hải Thần đảo hay không? Phải biết rằng, nơi này chính là biển rộng, nếu lúc chúng ta đi được một nửa quãng đường mà ngươi kiên trì không nổi.Cho dù có Long Uyên Đĩnh chúng ta chỉ sợ cũng phải xong đời.Bởi vì khi đó chúng ta sẽ đang ở bên trong hải vụec của Ma Hồn Đại Bạch Sa."*

Đường Tam nhìn lam quang mà Hãn Hải Hộ Thân Tráo, *"Lúc không tiến vào dưới biển, ta cũng là không nắm chắc.Dựa theo tính toán của ta, nếu có các ngươi trợ giúp thì, đi qua hẳn là không thành vấn đề. Nhưng hiện tại ta có thể khẳng định với mọi người.Chúng ta hoàn toàn có thể dễ dàng lên được Hải Thần đảo.Bởi vì ở trong nơi đáy biển này, không biết tại sao, Hãn Hải Càn Khôn Tráo lại hấp thu được năng lượng đến từ biển, đối với tiêu hao của ta ngược lại là giảm bớt rất nhiều.Mang theo chúng ta đi đến Hải Thần đảo tuyệt không vấn đề."* Chu Trúc Thanh nói: *"Nói như vậy, Hãn Hải Càn Khôn Tráo này hẳn là là một kiện hồn đạo khí thích hợp sử dụng trong biển?"*

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói: *"Rất có khả năng.Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước tiên lên Hải Thần đảo rồi mới nói đến những thứ khác.Mọi người không nên đi quá nhanh, tụ tập ở cùng một chỗ, ta sẽ dùng Lam Ngân Hoàng để khống chế khoảng cách giữa chúng ta."*

Bảy gốc Lam Ngân Hoàng phóng ra.Tiểu Vũ bị Đường Tam trực tiếp cố định ở trên lưng mình, hai tay ôm chặt đôi chân thon dài của nàng, còn sáu căn Lam Ngân Hoàng còn lại phân biệt quấn tại bên hông sáu người khác.Thu hồi Long Uyên Đĩnh, lúc này mới điều khiển Hãn Hải Hộ Thân Tráo, cứ như thế đi trong đáy biển tiến về phía trước.

Đi trong đáy biển so sánh với đi trên đất bằng phải khó khăn hơn nhiều. Đáy biển gồ ghề không bằng phẳng, thậm chí làm cho người ta có một cảm giác như đi trên dãy núi gập ghềnh.May là mọi người thực lực cũng không yếu.Xem như gặp phải địa phương rất khó đi đích thì bọn họ cũng có thể tiến tới rất nhanh như giẫm trên đất bằng.

Lúc lặn xuống, Đường Tam đã chú ý đến phương hướng.Hải Thần đảo này là một hòn đảo tương đối lớn.Diện tích lớn gấp bốn lần có dư so với Tử Trân Châu Đảo, chỉ cần phương hướng không sai, bọn họ khẳng định có thể đi tới trên đảo.

Dần dần, mọi người cảm giác được địa thế đáy biển dần dần lên cao, bọn họ biết rằng, trải qua mấy lần đau khổ, bọn họ rốt cục đã bước đến mục đích của chuyến đi này.Ngay khi ánh sáng chung quanh bởi vì từ từ đến gần ngoài khơi sáng lên thì Đường Tam vốn đang đi phía trước đột nhiên dừng cước bộ, thấp giọng nói: *"Nín thở."*

Mọi người cũng là đồng thời ngừng lại, ngay lúc bọn họ ngừng thở theo lời Đường Tam thì, một bóng trắng cực lớn đã từ phía trước bọn họ ước chừng hai mươi mễ lặng yên xẹt qua.Giống như u linh trong biển rộng vậy, trong chớp mắt biến mất không thấy đâu.

Đó là một con cá mập trắng hình thể vượt qua mười thước, toàn thân là hình giọt nước hoàn mỹ, trên lớp da trắng mang theo một tầng tia sáng nhàn nhạt, tốc độ kỳ nhanh chóng không gì so sánh, nơi nó đi qua, nước biển tựa hồ nhộn nhạo lên một chút một cách kỳ dị.

Năm chữ *"Ma Hồn Đại Bạch Sa"* đồng thời vang lên trong lòng mọi người.Vận khí của bọn họ hiển nhiên không được tốt lắm, Ma Hồn Đại Bạch Sa cũng không có ra ngoài đi săn.Bất quá cũng là may mắn có hiệu quả ẩn

thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo bảo vệ, bọn họ mới không có chân chính sinh ra xung đột cùng loại hồn thú cường đại trong biển này.

Tiếp tục đi tới, Đường Tam tận lực tăng tốc cước bộ.Nơi này là biển cả. Hơn nữa hắn hiện tại cũng là không rõ hiệu quả ẩn thân thần kỳ của Hãn Hải Càn Khôn Tráo kia đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào, sớm một khắc rời khỏi biển, đối với bọn họ mà nói cũng là an toàn một hơn ít.

Rốt cục.Dưới chân dần dần biến thành cát mịn.Tầm nhìn chung quanh sáng rõ lên, mọi người một bước một dấu chân dần dần đi ra khỏi biển.

Một khắc khi gặp lại ánh mặt trời.Kể cả Đường Tam, mọi người đều không nhịn được hoan hô một tiếng.Sử Lai Khắc Thất Quái và cả Bạch Trầm Hương.Tám người trẻ tuổi này vốn không thông thạo thủy tính chút nào rốt cục cũng thành công đi xuyên qua biển cả, đi tới đích đến của bọn họ trong chuyến này.Hải Thần đảo.

Nguyên nhân chính là vì trên đường đi cũng không có bình tĩnh, giờ khắc này bọn họ mới cảm giác thành công.Mọi người nhìn nhau, đều thấy được nụ cười hưng phấn tràn đầy trên mặt nhau.

Đường Tam xem như tỉnh táo nhất, bước lên Hải Thần đảo này, hắn lập tức liền cảm giác được rằng nơi này có chút bất thường.Trước tiên không nói cảnh vật, đầu tiên hắn cảm giác được chính là độ ấm.

Theo lý mà nói, hiện tại đã là mùa đông, cho dù có được khí hậu hải dương ảnh hưởng, nhiệt độ những hòn đảo trên biển so với trong đất liền là cao một ít, nhưng là khẳng định vẫn phải là cảm giác rét lạnh. Nhưng là, sau khi bọn họ bước lên Hải Thần đảo, cảm giác đầu tiên lại là ấm áp, ấm áp giống như mùa xuân vậy.

Đưa mắt nhìn lại, trên Hải Thần đảo dĩ nhiên cũng lộ ra một mảnh màu xanh biếc, hòn đảo cực lớn này gây cho bọn họ cảm giác giống như là một lần nữa về tới Đấu La Đại Lục, nhìn lại một cái, căn bản không nhìn thấy được giới hạn.Trên đảo sinh trưởng đủ loại đích thực vật, rất nhiều loại bọn họ không biết đến tên gọi.

Trong không khí có chứa hơi thở của biển táp vào mặt, tươi mát, ôn nhuận, thấm vào ruột gan, trong gió mơ hồ có tiếng biển hò hét cùng nỉ non.

Cát dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trắng nõn, hạt nhẵn nhụi giống như một viên tiểu tinh thể nước lại phiếm ra ngân quang, lần đầu đến đây, đầu tiên cảm nhận được chính là trong xanh phẳng lặng, biển trời một màu, chim hải âu bay liệng.Bầu trời trong xanh, xanh đến cao xa, xanh đến tinh khiết, xanh đến trong suốt.Xanh tựa như đôi mắt Đường Tam vậy. Vẻ đẹp động lòng người đến mức nói không nên lời.

Nhìn cảnh sắc rung động đích cảnh sắc, sự hưng phấn trong mắt mọi người trong mắt đích hưng phấn dần dần bị say mê thế chỗ, Đường Tam nhẹ nhàng ôm chặt Tiểu Vũ trong lòng, *"Tiểu Vũ, nơi này thật sự rất đẹp.Chờ chúng ta làm xong chuyện phải làm, sẽ đưa cha mẹ tới nơi này sống quãng đời còn lại, được chứ?"*

Tiểu Vũ mất đi linh hồn đương nhiên sẽ không trả lời hắn, nhưng trước mắt Đường Tam, lại phảng phất đã xuất hiện cảnh tượng người một nhà bọn họ đang sống hoà thuận vui vẻ trên biển xanh bãi bạc này.

Hiện giờ là lúc chân chính gặp phải khiêu chiến của Hải Thần đảo, sau một khắc hưng phấn ngắn ngủi, mọi người trước tiên nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực, khôi phục một chút hồn lực bị tiêu hao lúc trước.

Rất nhanh, Đường Tam ôm chặt Tiểu Vũ đã tỉnh dậy, ánh mắt quét về phía đồng bạn của mình.Hắn nhìn thấy, là từng đạo ánh mắt kiên định. Đối với bọn họ mà nói, hết thảy những gì đã trải qua trước đó cũng đều chỉ là khúc nhạc dạo, giờ khắc này, mới xem như chân chính bắt đầu cuộc lịch lãm trên Hải Thần đảo.

Mắt Đường Tam tỏa sáng.Hãn Hải Càn Khôn Tráo vẫn bảo vệ bọ họ đã lặng yên trở lại trong mi tâm hắn, từ bên ngoài nhìn vào xem, tám người bọn họ giống như là từ hư không xuất hiện trên bãi biển vậy, thân thể theo Hãn Hải Càn Khôn Tráo thu hồi mà đột ngột hiển lộ ra.

Không cần dùng ngôn từ, sự ăn ý tự nhiên hình thành, Đái Mộc Bạch đi ở phía trước, Mã Hồng Tuấn sau cùng.Hai bên phân biệt là Áo Tư Tạp cùng

Chu Trúc Thanh.Đường Tam mang theo Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng Bạch Trầm Hương ở giữa.Một nhóm tám người trừ Tiểu Vũ lúc này trong lòng tràn ngập dũng khí.Giẫm lên dải cát mềm mại như lụa kia, hướng tới nơi sâu trong Hải Thần đảo chạy đi.

Đã trải qua nhiều khúc chiết như vậy mới đến được đây, bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng để nghênh đón bất kỳ khảo nghiệm gì.Đó không chỉ là dũng khí, lại càng là một loại niềm tin.

Không khí ẩm ướt thấm vào ruột gan lòng người mê say, nhưng lúc này tinh thần mọi người đã trở nên tập trung cao độ.Ngay khi Đường Tam chuẩn bị phóng xuất ra Lam Ngân Lĩnh Vực mở đường, một giọng nói kinh ngạc trong rừng rậm phía trước truyền ra.

"Người nào?" Nương theo tiếng quát khẽ, bảy, tám đạo thân ảnh chợt từ trong rừng cây vọt ra, ngăn mọi người lại.Những người này tướng mạo khác nhau, nhưng có chung một đặc điểm.Đó chính là trang phục trên người bọn họ.Đó là một loại đồng phục, màu vàng nhạt, người có niên kỷ lớn nhất ước chừng bốn mươi, một ít tuổi còn nhỏ cũng là cùng mấy người Đường Tam không sai biệt lắm.Tổng cộng là tám người, một chữ nói ra, đem Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Bạch Trầm Hương chắn ở rừng cây trước.

Đối với màu sắc đám hải hồn sư trên Hải Thần đảo, Đường Tam đã nghe Cát Tường nói qua.Hồn sư trên Hải Thần đảo là dựa theo màu sắc quần áo mà phân chia cấp bậc.Nhưng đây lại cũng không phải là hồn lực cấp bậc.Mà là độ khó của Hải Thần khảo nghiệm mà bọn họ phải tiếp nhận.Thông qua khảo nghiệm có độ khó càng cao, địa vị trên Hải Thần đảo cũng càng cao.Màu sắc trang phục cũng theo đó mà bất đồng.Từ thấp đến cao, chính là dựa theo màu sắc Hồn Hoàn sắp xếp.

Đám hải hồn sư trước mặt mặc hoàng y, hiển nhiên là cấp bậc thứ hai, cao hơn bạch y hồn sư.Trên bọn họ vẫn còn tử y, hắc y, hồng y.Theo Cát Tường nói.Trên Hải Thần đảo, có tư cách mặc hồng y, cũng chỉ có một người Đại Cung Phụng.Cũng chính là người mà tông chủ Hạo Thiên Tông Đường Khiếu đã nói với Đường Tam.Hải Thần đảo đệ nhất cường giả, người có vũ hồn là Hải Thần Vũ Hồn.Cát Tường từng sống trên Hải Thần đảo hơn mười năm.Cũng là chưa bao giờ gặp qua vị Đại Cung Phụng trong truyền thuyết

kia.Tám đối tám, nhưng ánh mắt tám người này nhìn về phía Đường Tam bọn họ nhưng lại tràn ngập liễu kinh ngạc.Bọn họ nghĩ không ra tại sao đột nhiên lại có người xuất hiện ở chỗ này.Dừng cước bộ, Đái Mộc Bạch cất cao giọng nói: *"Chúng ta ngưỡng mộ uy danh Hải Thần đảo.Hy vọng có thể thông qua khảo nghiệm, gia nhập Hải Thần đảo."*

Cầm đầu tám người đối diện chính là trung niên nhân lớn tuổi nhất, hắn trên dưới đánh giá Đái Mộc Bạch vài lần, nhíu mày, nói: *"Các ngươi là lục địa hồn sư?"*

Đái Mộc Bạch sửng sốt một chút, *"Điều này cũng có thể nhìn ra được?"*

Trung niên nhân lãnh đạm đích nói: *"Các người đương nhiên không cảm giác ra, nhưng hải hồn sư chúng ta lại có thể nhìn ra.Nhanh rời đi nơi này đi, Hải Thần đảo không chào đón các người.Mặc dù ta không biết các ngươi làm thế nào lên được Hải Thần đảo chúng ta, đến như thế nào thì rời đi như thế ấy.Nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí liễu."*

Đường Tam đi tới bên cạnh Đái Mộc Bạch, nhíu mày, nói: *"Hải Thần đảo không phải là có thể thông qua khảo nghiệm mà gia nhập sao? Tại sao ngươi lại muốn cự tuyệt người ngoài đến từ xa nghìn dặm?"*

Trung niên nhân hừ lạnh một tiếng, *"Xem ra, các người đối với Hải Thần đảo còn có chút hiểu rõ.Ta cho các ngươi rời đi là tốt cho các ngươi.Lục địa hồn sư cũng muốn thông qua khảo nghiệm gia nhập chúng ta Hải Thần đảo.Điều này căn bản là không thể.Khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân đối với lục địa hồn sư các ngươi không thể thông qua được đâu.Không muốn chết thì đi đi thôi.Người trẻ tuổi có dũng khí là tốt, nhưng nếu chỉ là lỗ mãng, lại sẽ mất đi tính mạng của mình."*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, hai người đối với này trung niên nhân không khỏi nảy sinh một tia hảo cảm, Đường Tam mỉm cười nói: *"Tiền bối, hiển nhiên chúng ta đến đây cũng không có thể dễ dàng rời đi.Bất luận là khảo nghiệm như thế nào, chúng ta đều cũng hy vọng có thể nếm thử một chút.Ngài nói đúng, lỗ mãng lại làm kẻ khác bị mất tánh mạng, nhưng nếu mất đi dũng khí, chúng ta đây cũng không xứng thân là hồn sư nữa rồi."*

Câu nói cuối cùng, Đường Tam nói như chém đinh chặt sắt, trong giọng nói mang theo vài phần chấn động tràn ngập tinh thần lực, trừ trung niên nhân đang cùng bọn họ nói chuyện với nhau ra, bảy tên Hải hồn sư còn lại đều theo bản năng mà lui về phía sau hai bước.Mắt thấy trầm tĩnh thần quang trong mắt Đường Tam, kinh ngạc càng thêm sâu.

Trung niên nhân nhíu nhíu mày, *"Ta cho các người thêm một cơ hội nữa.Rời đi, hoặc là tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân? Ta phải nhắc nhở các người, một khi đã tiếp nhận khảo nghiệm, sẽ không có trên đường rời khỏi.Cho dù là bởi vậy mà chết.Xem ra, các người tu vi hắn là không tồi, thế nhưng, khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân cùng tu vi thì không có quan hệ tuyệt đối.Có thể đơn giản là cho các ngươi nâng một nắm cát.Cũng có thể khó khăn là cho các ngươi đi khiêu chiến hồn thú mười vạn năm.Các người thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"*

Trừ Tiểu Vũ ra, Sử Lai Khắc Thất Quái cùng Bạch Trầm Hương cơ hồ là tất cả đồng thanh nói: *"Đúng vậy, chúng ta muốn tiếp nhận khảo nghiệm."*

Trung niên nhân nhìn thật sâu bọn họ một cái, hướng tới một gã hoàng y Hải hồn sư tuổi còn trẻ nói nhỏ vài câu, phương thức hắn nói chuyện rất kỳ lạ, đó tựa hồ là một loại âm ba kỳ dị, làm Đường Tam bọn họ căn bản nghe không được bất kỳ tiếng nói gì.Tên hoàng y Hải hồn sư tuổi còn trẻ kia cung kính đáp ứng một tiếng.Rất nhanh xoay người đi.Trung niên nhân lúc này mới hướng tới Sử Lai Khắc Thất Quái nói: *"Hy vọng các người không phải hối hận.Đi theo ta."*

Vừa nói, hắn liền dẫn theo mấy tên hoàng y Hải hồn sư kia xoay người hướng vào trong rừng cây chạy đi.

Sử Lai Khắc Thất Quái nhất thời sửa trận hình lại như trước, đi theo phía sau đám hoàng y Hải hồn sư này, dưới tinh thần cảnh giác cao độ đi vào rừng cây.

Ai biết khảo nghiệm bắt đầu từ lúc nào đây? Đã bước lên Hải Thần đảo, bất luận dưới tình huống gì, bọn họ đều phải liên tục bảo trì cảnh giác.

Nếu nói không khí trên bờ cát là ướt át mà tinh khiết, vậy thì, không khí trong

rừng cây thì lại tràn ngập sự tươi mát của thiên nhiên.Hít thở không khí nơi này thậm chí so với trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm còn tuyệt vời hơn.

Sự cảnh giác của Sử Lai Khắc Thất Quái tựa hồ là dư thừa, đi trong rừng cây rậm rạp này.Bọn họ cũng không gặp phải bất kỳ tình huống gì.Làm Đường Tam có chút vui mừng lẫn sợ hãi chính là, cho dù là đang ở trên Hải Thần đảo này, khắp mặt đất trong rừng cây này cũng đều tràn ngập lam ngân thảo.Thế nhưng, khi hắn cố gắng thông qua Lam Ngân Lĩnh Vực cùng lam ngân thảo tương liên, tinh thần lực của hắn lại phát hiện ra ở trong rừng cây này tựa hồ có một loại năng lượng kỳ dị.Hắn mặc dù có thể hoàn thành quá trình tương liên với lam ngân thảo, nhưng căn bản không thể nào thông qua lam ngân thảo cùng Lam Ngân Lĩnh Vực dò xét được gì.Phảng phất có một cỗ lực lượng vô hình bảo vệ phiến rừng cây này.

Trung niên nhân đi ở phía trước dừng cước bộ, xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Đường Tam, *"Không nên cố gắng dùng tinh thần lực thăm dò cái gì, nơi này là Hải Thần đảo.Tất cả những gì thuộc về nơi này, đều đã được Hải Thần đại nhân bảo hộ."*

Trong lòng Đường Tam hoảng sợ, đây cũng chỉ là một gã hoàng y cấp bậc Hải hồn sư trên Hải Thần đảo.Hắn dĩ nhiên cũng có thể cảm giác được tinh thần lực của mình dò xét? Hoặc là nói nơi này có năng lượng đặc thù gì đó làm hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực mình phóng thích?

Trung niên nhân mang theo bọn họ tiếp tục tiến về phía trước.Không lâu sau, xuyên qua rừng cây.Cảnh tượng trước mắt nhất thời làm Sử Lai Khắc Thất Quái giật mình không thôi.

Cát Tường cũng không có thuật cho Đường Tam quá nhiều tình huống của Hải Thần đảo, chỉ là đơn giản nói về Hải hồn sư.Bởi vì hắn sợ xúc phạm Hải Thần.Lúc này, cảnh tượng hiện ra trước mặt tám người.Dĩ nhiên là một đầm nước, một đầm nước có nước giống như là nước trong biển vậy.Kỳ dị nhất chính là, nơi này là đầm nước trong đất liền vốn phải là cực kỳ yên tĩnh, dĩ nhiên lại có sóng to mãnh liệt giống như biển cả, không gió tự động.

Chung quanh đầm nước đều là rừng cây rậm rạp, nhìn qua, đường kính ước chừng trên dưới năm trăm, tại vị trí trung tâm đầm nước, có một bình đài

hình tam giác, trên đó đứng sừng sững một cây cột đá kỳ dị.Cột đá gần như hình mũi nhọn, phía trên cùng điêu khắc một bức điêu khắc đặc thù, trên thân cột điêu khắc vô số hoa văn phức tạp.Đó tựa hồ là một loại văn tự, năng lượng vô hình mà kỳ dị, đang từ trên cây cột kỳ lạ này phát ra.

Thông qua Tử Cực Ma Đồng, Đường Tam có thể rõ ràng trông thấy, phía dưới cột đá có một người đang ngồi ngay ngắn, mấp máy hai mắt, lưng quay về phía cột đá, tựa hồ đang *"minh tưởng"* tu luyện.Mà trang phục trên thân thể người này, chính là màu đen.

Đến đây, hoàng y trung niên hồn sư có vẻ câu nệ lên rất nhiều, mấy gã hoàng y hồn sư tuổi còn trẻ kia cũng đều kính cẩn đứng thẳng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở ra.

"Hoan nghênh đi tới Hải Trung Hải, Hải Mã thánh trụ." Hoàng y trung niên nhân dùng một loại ngữ khí đặc biệt để nói: *"Hải Mã thánh trụ, chính là một trong Hải Thần đảo thất thánh trụ.Hải Thần ban cho thất thánh trụ thần lực, thông qua thất thánh trụ đến truyền bá ý chỉ của thần, bất kỳ một tòa thánh trụ nào cũng đều có thể tiến hành khảo nghiệm đối với hồn sư ngoại lai.Các người đến đây tiếp nhận đề mục khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân đi."*

Nói xong câu đó, hắn chuyển hướng đến bình đài tam giác trong Hải Trung Hải, gập vuông lưng cung kính hành lễ, dưới sự thúc dục hồn lực, đem lời nói của mình truyền qua, giờ khắc này, tên trung niên nhân này cơ hồ là theo bản năng phóng xuất ra vũ hồn của mình.

Hai vàng, ba tím, một đen, hồn hoàn phối hợp cũng không tồi xuất hiện trên người hắn, tên trung niên nhân này, dĩ nhiên là một gã hồn đế đã ngoài sáu mươi cấp.Chỉ là hoàng y thôi mà đã là hồn đế? Trong lòng Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời trở nên cẩn trọng.

"Khởi bẩm Hải Mã đại nhân, hiện có tám lục địa hồn sư từ ngoài đến tiếp nhận khảo nghiệm, xin ngài chấp thuận." dưới sự thúc dục hồn lực, giọng nói của hoàng y trung niên nhân này giống như truyền đến thẳng tắp, lấn át cả tiếng sóng vỗ mãnh liệt trong Hải Trung Hải.

Hắc y nhân đang ngồi ngay ngắn trên bình đài tam giác phía dưới Hải Mã

thánh trụ đó đột nhiên mở hai mắt, khoảng cách từ chỗ ngồi của hắn đến bên bờ ước chừng hơn hai trăm mễ, nhưng chính là trong nháy mắt hắn vừa mở mắt ra, Sử Lai Khắc Thất Quái bên này cũng không khỏi rùng mình một cái.Đó là hai đạo ánh mắt u oán giống như là hai chiếc hồ sâu.Cứ là cách xa như vậy, nhưng mỗi người bọn họ lại cũng cảm giác được sự cường đại của Hắc y nhân đó.

"Phong Hào Đấu La", bốn chữ đại biểu cho danh hiệu tối cường của hồn sư giới vang lên trong đầu Đường Tam, trong nháy mắt lúc hắn nhìn thấy hai tròng mắt của Hắc y nhân đó, thì đã đưa ra phán đoán.Đúng vậy đó là hơi thở đặc thù chỉ có Phong Hào Đấu La mới có thể có được. Hắc y nhân này, cũng là vị hải hồn sư cấp bậc Phong Hào Đấu La đầu tiên mà bọn họ gặp phải sau khi ra biển.

Tiếng *"khanh thương"* (leng keng) hữu lực vang lên, cùng hoàng y nhân bất đồng chính là, tiếng động này cũng không phải là trực tiếp truyền đến, mà là phảng phất có trong tiếng sóng biển của Hải Trung Hải vậy.

"Lục địa hồn sư muốn tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần bệ hạ? Chỉ khi các người có thể xuyên qua Hải Trung Hải, đi tới phía trước Hải Mã thánh trụ, mới có tư cách tiếp nhận khảo nghiệm."

Vừa nói, một tầng quang vựng lất phất sáng lên sau lưng Hải Mã Đấu La, ngay sau đó, Hải Mã thánh trụ sau lưng hắn đã chợt sáng lên, một đạo lam quang mang từ phía dưới vẫn thông đến đỉnh Hải Mã thánh trụ. Lấy đỉnh Hải Mã thánh trụ làm trung tâm, một vòng sóng gợn màu lam chợt kích động ra, tựa như một tầng quầng sáng quét ngang phía trên Hải Trunh Hải.Bởi vì Hải Mã thánh trụ cao ước chừng mười thước, cho nên, tầng quang mạc trôi nổi trên Hải Trung Hải cũng là cao mười thước cao.Không cần hỏi, mười thước này chính khoảng cách hạn chế năng lực phi hành cùng không gian tiến tới.

Đường Tam nhíu mày, nhìn về phía hoàng y trung niên nhân đã dẫn bọn họ tới đây, *"Tiền bối, chẳng lẽ trước khi tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân, chúng ta còn phải tiếp nhận khảo nghiệm của một Phong Hào Đấu La sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta không thể chống lại cùng Phong Hào Đấu La?"*

Hoàng y trung niên nhân cúi đầu mà đứng, *"Khảo nghiệm đối với lục địa hồn sư cùng với Hải hồn sư vốn là không giống nhau.Ta cũng không biết Hải Mã đại nhân có khảo nghiệm như thế nào đối với các người. Nhưng ta có thể khẳng định là, hết thảy việc làm của Hải Mã đại nhân tất nhiên là dựa theo ý chỉ của Hải Thần đại nhân mà thực hiện, các người bây giờ còn có cơ hội rời đi đó."*

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của hoàng y trung niên nhân, Đường Tam rõ ràng, đệ nhất khảo nghiệm sau khi tới Hải Thần đảo đã đến rồi.Lúc hắn chuẩn bị mang theo Tiểu Vũ thử xông lên bình đài thì Đái Mộc Bạch lại đoạt trước một bước, chắn ở trước người Đường tam, *"Ta đến thử xem."*

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch liếc nhau, Đái Mộc Bạch sau khi khẽ gật đầu với hắn, đi tới bên bờ Hải Trung Hải, cẩn thận đi lên bờ cát cũng lóe ra ngân quang lập lòe.

Là lão đại của Sử Lai Khắc Thất Quái, thực lực của Đái Mộc Bạch gần với Đường Tam, tuổi lại lớn nhất, từ việc hắn đến thử nghiệm trước, nếu xem như thất bại, sau đó vẫn còn Đường Tam tùy thời có thể cứu viện và ứng biến.Mà nếu thất bại chính là Đường Tam, tình huống sẽ phải bị động hơn nhiều.Bởi vậy, Đái Mộc Bạch mới người thứ nhất tiến đến.

Đái Mộc Bạch nắm chặt song quyền, chậm rãi giơ lên từ trước người đến đỉnh đầu, đầu hắn cũng là đồng thời ngẩng lên.Ánh mắt mấy gã hoàng y Hải hồn sư bên kia bất giác rơi lên người hắn, bọn họ đều rõ ràng cảm giác được, từ trên người Đái Mộc Bạch đang tản mát ra một loại khí tức tràn ngập sự chấn nhiếp, khí tức vương giả.

------oOo------

Chương 395: Hải Mã thánh trụ, hắc cấp Lục Khảo: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: A Nèo + A Lót

Một tiếng hống ngập trời từ miệng Mộc Bạch phát ra, nắm chặt hai đấm đột nhiên đánh xuống, bạch quang mãnh liệt

giống ngọn lửa vụt lên bao quanh thân thể hắn, cũng trong chốc lát, sáu hồn hoàn của hắn được phóng thích.

Vốn thân thể hắn đã cực kỳ khôi ngô lại tiếp tục bànhtrướng, bộ lông màu trắng trong nháy mắt chuyển thành màu vàng, chữ *"Vương"* trên trán trở nên rõ mồn một, toàn thân mỗi một khối cơ thể tựa hồ đều có lực bạo phát kinh người.

Dưới tăng phúc của Bạch Hổ Kim Cương Biến, Mộc bạch lại hống một tiếng, trước người kim quang lại tràn ngập, bạch hổ mạnh mẽ hóa thành một đạo ánh sáng phóng đi, hóa thành một đạo bạch quanh cường hoành phóng thẳng tới sóng biển.

Trong tiếng nổ Ầm Ầm, chính diện chiến đấu cũng khiến sóng biển nổ tung thành một cái động, cùng lúc đó thân thể cường tráng của Mộc Bạch bỗng dựng lên, đem khí thế không gì sánh được lao thẳng qua đợt sóng.

Ầm một tiếng, Thân thể Bạch Hổ đánh sâu tới chừng ba chục thước mới phát ra tiếng nổ, sóng biển kia như thiên nữ tán hoa, nước bắn tung tóe khắp nơi. Thế nhưng một đợt sóng còn kinh khủng hơn nhiều đang đánh tới. Mắt thấy làn sóng sắp tới, Kim

Quang chợt lóe xung quanh thân thế Mộc Bạch, thế nhưng cả kim quang và thân thể vẫn bị đợt sóng nuốt chọn.

Chu Trúc Thanh trong lòng quýnh lên, không nhịn được xông về phía trước một bước, nhưng lại bị Đường Tam ngăn cản, Đường Tam trầm giọng nói: *"Không có việc gì đâu, Đái lão đại lao vào trong biển hắn có biện pháp.*

Chúng ta cùng đợi xem. "Mắt thấy Đái Mộc Bạch bị sóng biển nuốt chửng. Đám người Hoàng y Hải Hồn Sư không chỉ ngạc nhiên một hồi, Trong lòng đều nghĩ *" Hóa ra hồn sư lục địa cũng chỉ có thế mà thôi"*. Mặc dù đây cũng không phải biển chính thức, nhưng dưới sự không chế của Hải Mã Đấu La,

nơi này thậm chí còn nguy hiểm hơn biển rộng ngoài kia nhiều.

Đang lúc này. Đột nhiên, nương theo một tiếng nổ vang, một đầu Hải Mã thật lớn dài chừng năm thước đột nhiên từ trong nước biển bị quẳng ra, thân thể cuốn lại giữa không trung, lam quang tản ra bốn phía.

"Ta hiểu rồi. " Trong mắt Đường Tam hiện ra một tia bội phục. *"Đái lão đại đã nói cho chúng ta phương pháp đổ bộ xuống Hải*

Thần Đảo. Hắn sẽ không lội, nhưng lấy thực lực của hắn, trong khoảng thời gian ngắn ngâm mình trong biển rồi tiến lên thì tuyệt đối không phải vấn đề lớn. Biển ở đây có độ sâu không như đại hải,, bằng vào hộ thể của bạch hổ kim cương biến, thì hắn thừa khả năng đi qua từ đày biển này. "

Đường Tam lời còn chưa dứt, nương theo một tiếng thanh nổ vang, một cái tiếp một cái thân thể khổng lồ của Hải Mã từ trong biển bị bắn ra. Hiển nhiên, đây đều là hải hồn thú bên trong biển này. Nhìn qua ước chừng có thực lực hồn thú ngàn năm. Bất luận mỗi Hải Mã từ trong làn sóng biển bị ném ra, tựa hồ đều là bị chấn đến hôn mê bất tỉnh, thế nhưng thân thể cũng không có bất cứ thương tổn nào.

Không lâu sau, ngay khi khoảng cách tới Hải Mã thánh trụ chỉ có năm thước, sóng biển chợt bùng lên. Một cột nước thật lớn phóng lên cao, hung hăng vụt lên không trung, thân thể mầu xám kim đầy tráng kiện kia chỉ trong chốc lát hai tay chém vào làn nước,mượng phản lực vững vàng rơi vào trước mặt Hải Mã Đấu La.

Trong mắt Hải Đấu La hiện ra vài phần tán thành, hướng Đái Mộc Bạch gật đầu: Vốn có hồn vương giả bá đạo, vua của các loại thú vũ hồn. Bằng vào đệ tam hồn kỹ mà có thế qua được khảo nghiệm của ta. Trong các hồn sư lục địa thì ngươi chính là hồn đế hàng đầu rồi, càng khó hơn vì ngươi tuổi vẫn còn rất trẻ, chẳng trách ngươi lại tự tin đến vậy. Tốt, ngươi có đủ tư cách để tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần Đại Nhân."

" Đa tạ*". Đái Mộc Bạch chỉ trả lời hai chữ đơn giản sau đó hắn trực tiếp đứng sang một bên nhìn về phía những người khác. Dùng ánh mắt mắt để truyền tin tức, dù những người khác không thấy được nhưng chắc chắn*

Đường Tam có thể hiểu ý.

Trong mắt Hải Mã Đấu La hiện ra sự tán thành cũng không phải vì thực lực của Mộc Bạch, mà bởi vì hắn từ dưới biển phóng lên cũng không giết bất cứ con Hải Mã hồn thú nào cả. Đường Tam có thể đoán được phương thức đổ bộ của Đái Mộc Bạch thông qua Hải Mã hồn thú, thực tế nơi này sao hắn không hiểu được chứ?

*Đường Tam quả thật nhận ra ánh mắt của Đái Mộc Bạch, cũng từ việc tin tức Đái Mộc Bạch truyền đến đã nói cho bọn họ: "*đến được Hải Mã thánh trụ cũng không phải là khảo nghiệm chính thức của Hải Mã Đấu La đối với chúng ta. Đái lão đại nói cho chúng ta biết, cũng không phải thập phần khó khăn. Trong khu hải vực này cũng chỉ có hồn thú mạnh nhất là Hải Mã hồn thú, còn hồn thú mạnh hơn cũng không có, vì vậy Trúc Thanh, ngươi sẽ là người thứ hai khảo nghiệm. *" "*Được. *"Chu Trúc Thanh đáp ứng một*

tiếng, nàng không có động tác chuẩn bị như Đái Mộc Bạch, cơ thể bay lên trời rồi mới phóng xuất ra Vũ Hồn của mình, đệ nhất hồn kỹ U Minh Đột Thứ phát động giữa không trung, thân thể tại không trung chợt gia tốc, thẳng đến sóng biển phía trước mà nghênh đón.

Sóng biển hung mãnh tự nhiên sẽ không vì thế mà buông tha nàng, sóng lớn mãnh liệt nhằm về phía Chu Trúc Thanh. Phương pháp đối mặt với sóng biển của Chu Trúc Thanh lại khác hẳn Đái Mộc Bạch, chỉ thấy trên người nàng tử quang lóe sáng, cũng là đệ tam hồn hoàn tỏa sáng, một đạo hư ảnh màu đen đột nhiên lan tràn khắp cơ thể nàng, rồi lặng yên không một tiếng động chem. lên sóng biển phía đích. Đây chính là đệ tam hồn kỹ U Minh trảm của Chu Trúc Thanh.

Làn sóng biển hung mãnh ngay khi đánh tới thân thể nàng thì bỗng xẹt qua hai bên cơ thể nàng, U Minh Trảm trực tiếp triển khai lên đợt sóng biển. Lúc này, Chu Trúc Thanh đã chạy ra khỏi chỗ đó gần ba chục mét.

Nàng đương nhiên sẽ không lựa chọn cách lặn xuống nước rồi đi qua giống Đái Mộc Bạch, bởi vì nàng cũng không có khí lực mạnh mẽ như Đái Mộc Bạch. Thế nhưng là mẫn công hệ hồn sư, nàng chắc chắn sẽ có biện pháp của nàng.

Mắt thấy lúc thân thể rơi vào đợt sóng biển, U Minh Trảm lần tiếp theo xuất hiện, chỉ là lần này cũng không phải trực tiếp chém đôi đợt sóng biển. Mà là kỳ dị chém ra một hình tam giác, ngay khi thân thể nàng có xu thế hết lực thì mũi chân chợt điểm lên U Minh Trảm, đệ nhất hồn kỹ U Minh Đột Thứ lần nữa được phát động. Lại một lần vọt tới trước.

Lực đẩy của nước biển mặc dù so với nước ngọt lớn hơn, nhưng có thể có bao nhiêu đây? Chỉ có sức đẩy nho nhỏ này nhưng lại thừa đủ cho thân thể Chu Trúc Thanh phóng về phía trước. U Minh Trảm mở đường. U Minh Đột Thứ gia tốc. Sử dụng cùng lúc hai kỹ năng, khiến khả năng lướt qua sóng của nàng đạt hiệu quả rất tốt.

Trong chốc lát, ước chừng trải qua mười lần gia tốc. Chu Trúc Thanh rốt cục phá tan trói buộc của sóng biển, thân hình nhoáng cái đã thấy rơi xuống cạnh Đái Mộc Bạch, thậm chí trên người nàng không dính lấy một hạt nước.

Mặt không đỏ, hô hấp bình thường, nàng thu hồi Vũ Hồn của mình rồi hướng tới Hải Mã Đấu La ra hiệu.

Hải Mã Đấu La hiện ra một nụ cười ", rất tốt. Ta có thể dùng từ kinh diễm để hình dung cảnh biểu hiện vừa rồi của ngươi. Mẫn công hệ chiến hồn sư, vũ hồn họ Mèo, tốc độcùng công kích đều xem trọng. Thực lực của ngươi có lẽ không bằng hắn, nhưng ngươi làm so với hắn còn tốt hơn.

Nhìn qua, tuổi ngươi thậm chí còn trẻ hơn hắn. Hồn đế sáu hồn hoàn, xem ra hiểu biết của ta đối với hồn sư địa lục quả thật ít ỏi rồi. Ngươi cũng có tư cách tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân. *"Chu Trúc Thanh hướng Hải Mã Đấu La thi lễ lần nữa rồi hướng tới bên người Đái Mộc Bạch, cầm bàn tay to còn ướt nhoẹt vì dính nước biển của hắn, lẳng lặng đứng ở nơi đó. Trong mắt bọn họ thật sự không có chút lo lắng nào, Bởi vì bọn họ tin tưởng vào thực lực của đồng bọn.*

Bên bờ.

"Tiểu Áo. Vinh Vinh, tới các ngươi kìa."

*Áo Tư Tạp ha hả cười, nói: "*Không thành vấn đề. Vinh Vinh, chúng ta đi. *"Chỉ thấy Áo Tư Tạp bay nhanh lấy ra một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng của mình rồi ăn vào, nương theo ngân quang lập lòe, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên. Thân thể nhoáng lên, thoáng một cái đã có thêm một Áo Tư Tạp khác xuất hiện bên người mình.*

Hắn không chỉ dùng đệ lục hồn kỹ để chế tạo Kính Tượng Tràng mà còn dùng cả kỹ năng phục chế của hồn cốt. (Chỗ này là tạo ra thân thể phục chế rồi cả 2 đều ăn KínhTượng Tràng nhá) Phân thân để giành thời gian làm việc khác, Áo Tư Tạp ngồi trồm hỗm ra hiệu, Trữ Vinh Vinh cũng nhanh chóng nhẩy lên lưng hắn, rồicả hai hướng nước biển mà phóng đi.

Hắc quang đồng thời xuất hiện tại bản thể cùng thân thể phục chế của Áo Tư Tạp. Hai thân thể của hắn đồng thời sử dụng U Minh Đột Thứ. Đúng vậy, Phục chế Kính Tượng Tràng mà Áo Tư Tạp ăn chính là dùng máu của Chu Trúc Thanh mà tạo ra.

Chỉ là phục chế này so với kỹ năng Chu Trúc Thanh dùng quả thật vẫn còn sai sót không nhỏ, đối với khống chế thân thể cũng còn xa mới bằng Chu Trúc Thanh.

Thế nhưng, không nên quên, lúc này bước vào trong nước biển cũng không phải một mình Áo Tư Tạp.

Quang hoa chói mắt từ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp chiếu thẳng vào cả hai thân thể của Áo Tư Tạp, ba tầng bảo tháp đầu tiên đồng thời sáng rực, đệ nhất hồn kỹ của Trữ Vinh Vinh chính là tăng phúc lực lượng, đệ nhị hồn kỹ là tăng phúc nhanh nhẹn, đệ tam hồn kỹ lại tăng hồn lực, cả ba loại tăng phúc đồng thời rơi trên người hai Áo Tư Tạp.

Đang phải dùng hết sức, Áo Tư Tạp tại đối với cách sử dụng kỹ năng U Minh Linh Miêu trên tự nhiên là kém xa Chu Trúc Thanh, nhưng lúc này hắn lại thừa nhận năng lực tăng phúc tới 70% của Trữ Vinh Vinh, vì thế lúc này nàng có thể sử dụng đến tám phần năng lực của Chu Trúc Thanh, nhanh nhẹn cùng lực lượng cũng thực sự vượt hơn hắn Chu Trúc Thanh.

Đồng dạng cũng là một cái U Minh Trảm chém ra, Mức độ xảo diệu của Áo

Tư Tạp tuy không đủ nhưng uy lực U Minh Trảm lại tăng hơn hẳn, vì thế nước biển bị phá một lỗ hổng lớn hơn nữa, đủ để cho hắn có càng nhiều thời gian phản ứng.

Mà thân thể phục chế của Áo Tư Tạp lại phụ thuộc năng lực bản thể mà biến hóa theo, cũng là được Trữ Vinh Vinh tăng phúc. Chỉ lấy việc cơ thể phục chế chỉ có 70% thực lực của Áo Tư Tạp, nhưng không cần phát động U Minh Trảm, chỉ là lưng cõng Trữ Vinh Vinh theo sát phía sau Áo Tư Tạp là đủ rồi.

Trong nước biển hiện ra một màn kỳ dị, người phía trước hắc quang trong tay chợt hiện, không ngừng lao về phía trước, phía sau hai người, một người lại đang cõng người khác trên lưng, mà trong tay người trên đó bảo tháp bắn ra ba đạo ánh sáng về người đi đầu, giống như cầu nối, liên tiếp nối họ với nhau vậy.

Khi bọn họ đi tới Hải Mã thánh trụ, thời gian dùng còn ít hơn tự bản thân Chu Trúc Thanh một chút.

Mắt thấy trên cả Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều là sáu hồn hoàn với sự phối hợp tốt nhất, Hải Mã Đấu La chậm rãi đứng lên, hắn đầu tiên nhìn về phía Trữ Vinh Vinh

" Vũ Hồn của ngươi là thất bảo lưu ly tháp? *" Dù hắn ở trong đại hải, nhưng đối với thất đại tông phái trong lục địa hắn cũng biết một chút.*

*Trữ Vinh Vinh mỉm cười, không gật không lắc nói: "*Phải là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp mới đúng. Bất quá vãn bối quả thật xác nhận xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly Tông.*"*

*"*Cửu Bảo Lưu Ly Tháp?*" Trong mắt Hải Mã Đấu La lộ ra một chút quang mang suy tư, "*Tốt, tốt cho Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.*" Chuyển hướng sang Áo Tư Tạp, ánh mắt vị Hải Mã Đấu La này lại có chút do dự "*, rất khó tưởng tượng, đến cùng ta cũng không nhận ra Vũ hồn của ngươi là gì. Nhìn qua, tựa hồ ngươi có năng lực giống tiểu cô nương này. Nhưng ta lại biết là không phải. Từ lúc ngươi

vận dụng kỹ năng là có thể nhìn ra, cái kia cũng không phải kỹ năng vốn có

của ngươi. Có thể nói cho ta biết về vũ hồn của ngươi là gì hay không? *"Áo Tư Tạp mỉm cười nói: "*nói cho ngài về Vũ Hồn của ta là cái gì, không biết có thể khiến Hải Thần đại nhân kia có làm đưa ra khảo nghiệm cho chúng ta đơn giản một chút được không? *" Hải Mã Đấu La lạnh nhạt cười, nói: "*Cái đó cũng không phải ta có thể làm chủ được. *"Áo Tư Tạp nhìn vị Hải Hồn Sư cấp bậc Phong Hào Đấu La này một chút, rồi nói: "*Vũ hồn của ta chính là Hương tràng, Chuẩn xác mà nói, ta là một gã thực vật hệ hồn đế. Về phần tại sao có thể thi triển ra năng lực của người khác chắc hẳn ngài cũng có thể đoán được. *"Thực vật hệ hồn sư? Hải Mã Đấu La sửng sốt một chút. Cảm giác của hắn lúc này có chút giống với các đối thủ nhìn vào Sử Lai Khắc Thất Quái tại giải đấu cao cấp hồn sư lúc trước.*

Người đầu tiên đi đến Hải Mã thánh trụ chính là Đái Mộc

Bạch thật ra đã khiến vị Hải Mã Đấu La này rung động thật lớn, nhưng ba người kế tiếp lại cũng là tuyệt thế thiên tài. Đặc biệt làm hắn giật mình chính là hai người mới tới, một là thực vật hệ hồn sư, một là phụ trợ hệ hồn sư, vậy mà họ có thể thông qua khảo nghiệm, thậm chí dễ dàng tới được Hải Mã thánh trụ nữa.

Đặc biệt, mấu chốt chính là tuổi của các hồn sư Đại Lục này, nhìn qua bất quá đều có bộ dáng chừng hai mươi tuổi, thế nhưng cả bốn người đều là hồn đế có hồn hoàn tốt nhất. Thông qua bốn người này, Hải Mã Đấu La cũng đã rõ ràng được tổ hợp hồn sư tới từ Lục Địa này có thực lực đáng sợ thế nào. Chắc chắn mấy năm sau bọn họ có tương lai không thể hạn lượng được.

Hải Mã Đấu La bên này suy tư, nhưng bên bờ lại sinh ra một ít tranh chấp.

*"*Hương Hương. Tốt nhất là để ta mang nàng qua bên đấy đi. *"Mã Hồng Tuấn khuyên.*

*Bạch Trầm Hương cố chấp lắc đầu, "*không cần, ta tự mình có thể qua được, Ta không thể gây phiền toái cho các ngươi thêm nữa.*" Mã Hồng Tuấn còn đang suy nghĩ cái gì đó thì Bạch Trầm Hương đã không chút do dự nhoáng một cái, thân hình giống như một đạo bóng trắng linh xảo mở ra hai cánh. Bay thẳng về phía nước biển.*

Đường Tam hướng Mã Hồng Tuấn nháy mắt, mập mạp vội vàng đuổi theo, Vũ Hồn phượng hoàng thích, đệ tam hồn kỹ phượng dực thiên tường giống như ngọn lửa rừng rực song song, đuổi theo Bạch Trầm Hương. Một khi Bạch Trầm Hương gặp phải nguy hiểm, hắn cũng có thể ở phía sau trợ giúp.

Bên này bọn họ vừa động, tự nhiên sẽ hấp dẫn chú ý của đích. Khi hắn chứng kiến bốn hồn hoàn trên người Bạch Trầm Hương cùng năm hồn hoàn trên người Mã Hồng Tuấn thì trong lòng nhất thời thở dài một chút.

Cuối cùng cũng không phải cả bọn đều là hồn đế. Cái loại tâm tình hiện giờ của hắn không hiểu tại sao khó kìm chế.

Tại sao ngày thường tam tình đều không dao động nhiều, vậy mà lúc này thấy mấy người trẻ tuổi này lại sinh ra tâm tình dao động.

Bất quá, tâm tình của Hải Mã Đấu La cũng không buông lỏng bao lâu, trong mắt lại một lần nữa toát ra kinh ngạc, thân ảnh Bạch Trầm Hương màu trắng kia giống như một làn khói nhẹ lướt qua trên sóng biển, sóng biển này xem như có dày đặc hơn nữa, cũng có ngọn cao ngọn thấp, mà Bạch Trầm Hương thì như là một cây kim vậy, theo sóng biển nhấp nhô mà di chuyển. Cho dù là nơi

nào nhìn qua không có khe hở, nàng cũng có thể dễ dàng tìm được một chút khe hở để lướt qua, khoảng cách hơn hai trăm mễ, cơ

hồ chỉ là thời gian mấy cái chớp mắt, chỉ thấy thân ảnh như bụi trắng kia đã nhẹ nhàng rơi xuống, vững vàng đứng trên Hải Mã thánh trụ. Nói về tốc độ, cho đến giờ, Bạch Trầm Hương là đứng đầu.

Theo sát sau Bạch Trầm Hương, mập mạp đi tới thì càng thêm trực tiếp, không có tránh lui cái gì, hắn trực tiếp lao thẳng vào trong sóng biển. Dục Hỏa Phượng Hoàng cùng Phượng Dực Thiên Tường hai đại hồn kỹ đồng thời phát động, lúc này hắn đã tiếp thu được kinh nghiệm tại lần đại đấu hồn tràng trước đó, tại thời điểm va chạm với sóng biển, tận khả năng thu liễm hai cánh, dựa theo đà bay mà tiến vào, mà một khi đâm qua một cơn sóng, hai cánh liền lập tức giang rộng, tiếp tục tăng tốc, bay vào đạo sóng biển tiếp theo.

Rất nhiều khói sóng màu trắng bốc lên trong không trung phía trên Hải Trung Hải, Mã Hồng Tuấn dùng phương thức trực tiếp mà gần như cường ngành liên tiếp phá tan sự ngăn cách của sóng biển, là người thứ sáu rơi vào trên bình đài dưới chân Hải Mã thánh trụ.

*"*Nếu ta không nhìn lầm, ngươi hẳn là là một tinh khiết mẫn hệ hồn sư phải không?*" Hải Mã Đấu La nhìn về phía Bạch Trầm Hương.*

Bạch Trầm Hương khẽ gật đầu.

*Hải Mã Đấu La cười, "*Thú vị, thật là thú vị.*" Ánh mắt lại chuyển hướng lên Mã Hồng Tuấn rơi vào bình đài, đồng dạng trên người không có dính nửa giọt nước "*Ngọn lửa cực nóng, vũ hồn phượng hoàng. Chỉ nhìn từ vũ hồn, ở trên đất bằng, ngươi hẳn là là cực phẩm hồn sư. Đáng tiếc, hồn lực ngươi vẫn là có hơi thấp một chút.*" Cái mặt dày của Mã Hồng Tuấn đỏ lên. Mặc dù hắn cũng là đạt tới liễu sáu mươi cấp, nhưng cùng so sánh với những người khác, quả thật là thua kém.*

Đúng lúc này, Đường Tam ở bên bờ kia, sau khi ôm theo

Tiểu Vũ cũng đã động thân.

Hải Mã Đấu La vốn vẫn chưa đi chú ý, thế nhưng. Hải Trung Hải trước mắt này vốn là do hắn điều khiển, rất nhanh hắn liền phát hiện ra có điều không đúng. Theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Đường Tam tay phải ôm vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ bay lên trời. Đối với hết thảy bên ngoài, Tiểu Vũ phảng phất không có cảm giác gì, bím tóc thật dài buông xuống trước ngực, mang theo ánh mắt mờ mịt, dung nhan tuyệt mỹ của nàng dựa lên vai Đường Tam. Mái tóc màu lam, đôi mắt lam nhạt.Khí chất ưu nhã, tướng mạo anh tuấn. Đường Tam cùng Tiểu Vũ vọt lên không trung dường như không mang theo một tia khói lửa khí, hình dáng tựa như một đôi thần tiên xuân lữ.

Mắt thấy đã nhảy vào trong sóng biển, tay trái Đường Tam đã xuất hiện một thanh chuy tử ngăm đen, cán chùy dài chừng một thước năm, đầu chùy cường

đại, chỉ thấy cổ tay hắn khẽ vung.Cũng không thấy động tác ra sao, ngọn sóng lớn trước mặt cũng đã ầm ầm tản ra, hắn cứ như vậy mang theo Tiểu Vũ trong không trung bay về phía trước. Tốc độ cũng không phải rất nhanh, nhưng lại có vẻ ưu nhã tự nhiên, phảng phất đối mặt với hàng nghịn ngọn sóng lớn kia chỉ bất quá là một sự tình rất đơn giản mà thôi.

Hạo Thiên Chuy của Đường Tam, chính là rèn luyện dưới thác nước mà thành. Những ngọn sóng lớn phía trước tuy lớn, nhưng cùng so sánh với ngọn thác đổ từ trên cao hàng trăm thước xuống thì vẫn không thể nào so bì, mà hồn lực của hắn lúc này lại càng là hơn xa lúc trước, lấy kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng Hữu Thối Cốt, dùng Hạo Thiên Chuy mở đường. Sóng biển tuy lớn, nhưng làm sao có thể ngăn cản hắn tiến tới?

*Dưới sự huy kích của Hạo Thiên Chuy. Tiếng nổ "*long long*" đều đều vang lên.Ngọn sóng lớn kia giống như là cung kính mở ra một thông đạo nghênh đón họ vượt qua, trong chốc lát.Đường Tam đã mang theo Tiểu Vũ, là người cuối cùng bước lên Hải Mã thánh trụ bàn.*

Nếu nói năng lực của Áo Tư Tạp làm Hải Mã Đấu La không giải thích được, vậy thì Đường Tam lại càng khiến hắn càng nhìn càng không hiểu. Từ trên người Đường Tam, hắn rõ ràng không có thấy một hồn hoàn. Thậm chí không có cảm giác được hồn lực trên người hắn phóng thích đạt tới trình độ nào, mà hắn cứ nhẹ nhàng thong dong đi tới trước mặt mình.

Phải biết rằng, ngọn sóng mà Hải Mã Đấu La tạo nên đối với lục địa hồn sư mà nói, không có tu vi ngoài năm mươi cấp muốn thông qua là rất khó. Loại tình huống đặc thù như đối với Bạch Trầm Hương cũng không phải là tùy ý có thể thấy được.

*Nhìn kỹ Đường Tam từ trên xuống dưới, ánh mắt Hải Mã Đấu La đột nhiên trở nên lãnh đạm, "*Án chiếu trình tự đứng lên bình đài.*" Vừa nói, chỉ thấy hắn hai tay lăng không ấn xuống, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng lặng yên tản ra, nước biển trong Hải Trung Hải nhất thời tĩnh lặng trở lại. Theo đó quầng sáng cuối cùng mà Hải Mã thánh trụ phát ra cũng lặng lẽ nhạt dần rồi từ từ biến mất.*

Thấy hàn ý trong ánh mắt Hải Mã Đấu La, Đường Tam có chút khó hiểu,

nhìn về phía Sử Lai Khắc Thất Quái, lúc này mọi người cũng đều lộ ra mấy phần mờ mịt.

*Tà mâu Đái Mộc Bạch đột nhiên quang mang lóe lên, tựa hồ nghĩ ra điều gì, hướng Hải Mã Đấu La nói:"*Tiền bối, có chuyện ta nghĩ là ta phải nói rõ ràng trước.Chúng ta cũng không phải là đến từ Vũ Hồn Điện.Ngài hẳn là cũng là thấy được, vũ hồn của Vinh Vinh Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, nàng chính là xuất thân từ Thất Bảo Lưu Ly Tông. Tiểu Tam thì xuất thân từ Hạo Thiên Tông.Ta cùng Trúc Thanh xuất thân từ Tinh La Đế Quốc hoàng thất. Bạch Trầm Hương là đệ tử một trong những hạ chúc tông tộc của Hạo Thiên Tông là mẫn chi nhất tộc.Về phần Tiểu Áo cùng Mập Mạp, bọn họ xem như là hồn sư tự do đi." *Khi hắn nói đến người nào, đều lấy ngón tay chỉ lên người đó.*

Nghe Đái Mộc Bạch nói, Đường Tam là người đầu tiên tỉnh ngộ lại.Là lục địa hồn sư, hơn nữa mọi người lại đều là tuổi còn trẻ như thế lại biểu hiện ra thực lực như vậy, vị Hải Mã Đấu La này rất dễ dàng lại nghĩ rằng họ đến từ Vũ Hồn Điện. Mà lúc trước Vũ Hồn Điện đã từng tập kích Hải Thần đảo, vị Hải Mã Đấu La này tự nhiên không có ấn tượng tốt gì cả. Đái Mộc Bạch tại thời khắc mấu chốt giải thích về lai lịch bọn họ, vừa lúc chối bỏ sai lầm trong nhận định của Hải Mã Đấu La.

Cũng không phải năng lực suy nghĩ của Đường Tam không bằng Đái Mộc Bạch, mà là bởi vì Mộc Bạch là người thứ nhất lên Hải Mã thánh trụ bàn, lúc trước hắn rõ ràng thấy thái độ của Hải Mã Đấu La đối với mọi người coi như ôn hòa. Mà Đường Tam là người cuối cùng lên đài đích, trước mắt hắn đại bộ phận cảnh tượng đều bị sóng biển ngăn cách, tự nhiên thấy không rõ tình hình bên này. Chỉ có thể mơ hồ thấy được tình cảnh lúc mọi người lên đài mà thôi.

*Quả nhiên, theo lời giải thích của Đái Mộc Bạch, sắc mặt Hải Mã Đấu La đã dịu lại, tùy ý hỏi một câu, "*Các ngươi xuất thân bất đồng, thậm chí là trời nam biển bắc. Vậy tại sao lại có thể tụ tập cùng một chỗ vậy?" *Đường Tam mỉm cười nói: "*Bởi vì chúng ta cùng học trong một học viện.Có lẽ ngài không có nghe nói qua, chúng ta tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện." *Áo Tư Tạp tiếp lời nói:*

"Chúng ta còn từng đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện tham gia đại hội tinh

anh học viện hồn sư cao cấp toàn đại lục, hơn nữa đạt được thắng lợi cuối cùng."

*Ánh mắt Hải Mã Đấu La thâm thúy như đại dương mênh mông từ trên thân mọi người đảo qua, "*Nói như vậy, mục đích các ngươi đến Hải Thần đảo, cũng không chỉ đơn giản là hy vọng gia nhập Hải Thần đảo phải không?"

Mọi người thầm giật mình, theo bản năng đem ánh mắt tập trung lên người Đường Tam. Đơn giản nói chuyện vài câu với nhau. Bọn họ mặc dù đem quan hệ giữa mình và Vũ Hồn Điện giải thích rõ ràng.Nhưng mục đích chuyến này vẫn là khiến cho vị Hải Mã Đấu La này sinh ra hoài nghi.

*Đường Tam thản nhiên nói: "*Vì lịch lãm, cho nên chúng ta đến đây. Tiền bối, bắt đầu khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân đối với chúng ta đi. Nếu chúng ta có thể thông qua khảo nghiệm, ngài tiếp tục tìm hiểu mục đích chúng ta đến đây cũng không muộn."

Ẩn ý trong lời hắn nói chính là, nếu chúng ta thông qua khảo nghiệm, ngươi lại tiếp tục hoài nghi mục đích của chúng ta cũng là đủ thời gian. Không thông qua khảo nghiệm, trực tiếp bị khu trục khỏi đảo, có mục đích gì cũng là không thể tránh nặng tìm nhẹ. Xem như hóa giải nghi vấn của Hải Mã Đấu La.

*Hải Mã Đấu La chậm rãi đi tới trước Hải Mã thánh trụ, đứng đối mặt với thánh trụ, trong mắt lộ ra quang mang sùng kính. "*Một người bước lên."

Trong lòng Sử Lai Khắc Thất Quái đều trở nên khẩn trương, bọn họ biết rằng, khảo nghiệm chân chính đã đến rồi. Mà điều này cũng là điều mà họ chờ mong. Chuyến đi tới Hải Thần đảo này.Không phải chính là muốn có cơ hội tăng cường thực lực trong áp lực hay sao?

Không cần phải nói, người thứ nhất đi lên trước vẫn là Đái Mộc Bạch. Bình tĩnh đứng ở phía sau Hải Mã Đấu La một bước.

Hải Mã Đấu La chậm rãi giơ hai tay lên, trên mặt lộ vẻ thành kính, hai tay giơ lên trước ngực, tại vị trí giữa hai bàn tay hắn, cách mỗi bàn tay nửa thước khoảng cách đột nhiên xuất hiện lam quang nhàn nhạt, lam quang dần

dần tăng cường. Đường Tam đột nhiên có cảm giác, lam quang này dường như rất quen thuộc.

Lúc lam quang tràn ngập giữa hai bàn tay Hải Mã Đấu La, ánh sáng chợt nở rộ, làm cả tòa Hải Mã trên thánh trụ đều cũng dày lên một phiến quang mang màu lam trong suốt. Tiếp theo, chân Hải Mã thánh trụ chợt lóe sáng, một đạo lam quang lan tràn từ trên hoa văn của thánh trụ. Cơ hồ là trong nháy mắt thời gian đã lên đến đỉnh cây thánh trụ.

Hải Mã Đấu La xoay người.Đối mặt với Đái Mộc Bạch, tay phải hướng đến thân thể Đái Mộc Bạch chỉ một cái.

Một đạo cột sáng màu lam từ trên trời giáng xuống, bao phủ thân thể Đái Mộc Bạch, Đái Mộc Bạch đắm chìm trong cột sáng kia có chút mờ mịt, hiển nhiên là cũng không có cảm giác gì.

Màu sắc cột sáng bắt đầu phát sinh chuyển biến, từ màu lam biến thành màu trắng.Ngay sau đó, lại nhanh chóng từ màu trắng biến thành màu vàng, cơ hồ không hề dừng lại mà tiếp tục chuyển thành màu tím. Màu tím dần dần đậm thêm.

Lúc này tốc độ chuyển biến chậm lại một ít, nhưng vẫn như trước liên tục biến hóa.

Nhìn biến hóa của cột ánh sáng trên người Đái Mộc Bạch, Hải Mã Đấu La tựa hồ có chút kinh ngạc, không lâu sau, tử quang quang trụ kia đã hoàn toàn biến thành màu đen, cơ hồ đem toàn bộ thân thể Đái Mộc Bạch che dưới cột sáng. Mà ở trên Hải Mã thánh trụ sau lưng Hải Mã Đấu La, hoa văn dưới cùng cũng là bắt đầu biến thành màu đen, hơn nữa là các hoa văn bên trên cũng từ từ chuyển thành màu đen theo.

*Đường Tam bọn họ cũng không có chú ý tới, đám hoàng y hải hồn sư lúc trước dẫn bọn họ tới đây thấy biến hóa của Hải Mã thánh trụ, lúc này trên mặt đều tràn ngập vẻ hoảng sợ vẻ. Nhất là tên trung niên hồn sư kia, thậm chí toát ra mấy phần thương xót.Thở nhẹ một tiếng, tự nhủ: "*Không để cho bọn họ tới đón nhận khảo nghiệm, nhưng lại hết lần này tới lần khác muốn tới.Khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân đối với lục địa hồn sư, quả nhiên..."

Quang vân màu đen vẫn kéo lên đến vị trí gần một phần ba Hải Mã thánh trụ mới dừng lại một chút, nhưng rất nhanh, nó lại tiếp tục lan tràn lên, tốc độ lúc này đã nhanh hơn, một lát sau, quang vân màu đen đã trải rộng toàn bộ Hải Mã thánh trụ.

Ngay sau đó, tổng cộng sáu đạo hắc quang phóng ra, đồng thời xuất hiện trước mặt Đái Mộc Bạch, hóa thành khối quầng sáng hình lập phương, trên mỗi một tầng quầng sáng, đều lóe ra một ít văn tự màu vàng kim đặc thù. Trong đó, dòng chữ trên quầng sáng thứ nhất lóe sáng, chữ trên năm phiến quầng sáng còn lại thì ảm đạm đi rất nhiều.

*Khóe miệng Hải Mã Đấu La thoáng động đậy, cười khổ nói: "*Hắc Cấp Lục Khảo.So với ta lúc đầu còn nhiều hơn hai khảo. Hải Thần đại nhân, chẳng lẻ người này là tội nhân sao?*" Sáu đạo quầng sáng thu liễm, hóa thành sáu điểm hắc quang đồng thời nhập vào trong trán Đái Mộc Bạch, trên trán hắn, đã có thêm một cái hắc sắc lục giác tinh, màu của nó đen như mực.*

Đái Mộc Bạch phảng phất cảm giác được gì đó, vẻ mờ mịt trong mắt bị thâm thúy thế chỗ, một câu cũng không có nói, rất nhanh lui về phía sau vài bước, khoanh chân ngồi xuống đất, khép kín hai mắt, nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ về điều gì.

Hắc quang của Hải Mã thánh trụ dần dần rút đi, hết thảy đều cũng đã khôi phục bình thường. Nhưng ánh mắt Hải Mã Đấu La nhìn Đái Mộc Bạch đã có một chút phức tạp, nếu đứng từ góc độ Đường Tam đang nhìn mà để ý, vị Hải Mã Đấu La như là đang nhìn một người chết.

*Mã Hồng Tuấn không nhịn được hỏi: "*Tiền bối, Hắc Cấp Lục Khảo là cái gì? Ngài có thể giải thích cho chúng ta một chút hay không?"

*Hải Mã Đấu La chậm rãi gật đầu, "*Khảo hạch của Hải Thần đại nhân có phân ra nhiều cấp bậc. Cấp bậc khác nhau, độ khó của khảo nghiệm cũng khác nhau. Giống với màu sắc Hồn hoàn, từ thấp đến cao, phân biệt là bạch cấp khảo hạch, hoàng cấp khảo hạch, tử cấp khảo hạch, hắc cấp khảo hạch cùng hồng sắc đỉnh cấp khảo hạch. Hải Thần đại nhân lại căn cứ vào những người khác, tiến hành những khảo hạch khác nhau. Mà nội dung của khảo hạch, trong khi vừa mới xuất hiện quầng sáng, người được nhận khảo hạch

cùng giám khảo mới có thể biết được. Ta chính là giám khảo của các ngươi. Thông qua những khảo hạch có cấp bậc bất đồng, ở trên Hải Thần đảo cũng là sẽ nhận được quyền lực tương ứng. Khảo hạch chẳng những lại căn cứ vào thực lực người nhận khảo hạch, đồng thời cũng là kể cả tiềm lực. Đây là ý chỉ của Hải Thần đại nhân. Trong đó, bạch cấp khảo hạch cùng hoàng cấp khảo hạch chỉ có thể là có một khảo nghiệm. Sau khi thông qua, xem như thành công. Đến tử cấp khảo hạch, thì bắt đầu xuất hiện phân chia, tử cấp khảo hạch sẽ có đến ba loại khảo nghiệm.

Nói cách khác, nếu quang mang trong thánh trụ bắn ra xuất hiện tại ngươi trước mặt là một đạo, như vậy, ngươi sẽ phải vượt qua khảo nghiệm tử cấp hạng một, nếu là ba đạo, như vậy, ngươi sẽ phải trải qua ba đạo khảo nghiệm mới tính là thông qua.Khảo nghiệm càng nhiều, độ khó tự nhiên lại càng lớn. Sau khi thông qua thì quyền uy có được cũng càng cao. Mà đến hắc cấp khảo hạch, ít nhất cũng là sẽ xuất hiện bốn hạng khảo hạch, tối đa là sáu hạng. Cũng chính là Hắc Cấp Lục Khảo mà ta vừa mới nói.

Hắc Cấp Lục Khảo, có thể nói là khảo hạch khó nhất trong hắc cấp khảo hạch. Ta có thể nói cho các người là, trong vòng gần trăm năm trở lại đây, hắc cấp khảo hạch tổng cộng đã xuất hiện ba mươi mốt, trong đó, bảy lần thông qua, hai mươi bốn lần thất bại. Ta chính là một trong bảy người thông qua giả, bảy người thông qua, chính là thủ hộ giả hiện tại của thất thánh trụ trên Hải Thần đảo. Mà ở trong bảy người chúng ta, chỉ có thủ hộ giả của Hải Long thánh trụ Hải Long Đấu La mới trải qua Hắc Cấp Lục Khảo.Hắn cũng là người mạnh nhất trong chúng ta, hồn lực hiện tại đã đột phá chín mươi lăm cấp."

Lời giải thích của Hải Mã Đấu La rất tường tận, mục đích lại chỉ có một, chính là nói cho mấy người trể tuổi trước mắt này, Hắc Cấp Lục Khảo là một việc gian nan đến cỡ nào. Sau khi đã thông qua, thì có quyền uy tương đương với Thánh Trụ thủ hộ giả.Nếu thất bại, thì chỉ có một kết quả, tử vong. Nghe xong, Sử Lai Khắc Thất Quái mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, ai cũng nói không nê lời.

*Hải Mã Đấu La nói thêm: "*Tiếp nhận khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân rồi, vậy thì, lập tức sẽ phải bắt đầu tiến hành. Thời hạn của hắc cấp khảo nghiệm đối với lục địa hồn sư các ngươi là, mỗi một năm phải hoàn thành

một loại khảo nghiệm.

Sau khi hoàn thành một loại, hạng khảo nghiệm mới tiếp theo sẽ xuất hiện.Nếu không vượt qua, hoặc là cố gắng trốn tránh. Như vậy, Hải Thần phong ấn lúc trước đã ấn nhập lên trán hắn sẽ bạo liệt, đem kẻ tham gia khảo hạch gạt bỏ. Hắc cấp khảo hạch, chưa từng có sự thất bại, chỉ có người thông qua cùng kẻ bị chết. Cho nên, có tên *"thiên đường và địa ngục"*. Ta cũng là không nghĩ tới, khảo hạch của Hải Thần đại nhân đối với lục địa hồn sư các người lại gian nan như thế. Mấy người các ngươi lúc này hối hận vẫn còn kịp. Nếu không, một khi xuất hiện hắc cấp khảo hạch lần nữa, cũng sẽ cùng kết quả với hắn. Thấy các người cũng không phải là đến từ Vũ Hồn Điện, ta có thể thẳng thắn nói cho các người.Lấy thực lực hơn sáu mươi cấp của hắn, căn bản không thể thông qua Hắc Cấp Lục Khảo, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

------oOo------

Chương 396: Đỉnh cấp thất khảo và Hoàng cấp nhất khảo: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: newteen

Biên dịch: voly

Nghe Hải mã Đấu la giải thích xong, Đường Tam đột nhiên nói: *"Chờ một chút. Tiền bối. Ngài nói Mộc Bạch không có cơ hội thông qua khảo hạch, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng lúc trước ngài như thế nào lại thông qua khảo hạch chứ? Theo ta được biết, người tren Hải thần đảo khi đến mười tám tuổi nhất định phải tiếp nhận khảo hạch. Chăng lẽ khi ngài mười tám tuổi so với Mộc Bạch bây giờ mạnh hơn sao?"*

Hải mã đấu la lắc lắc đầu, nói: *"Tại tại lúc mười tám tuổi còn chưa đạt tới bốn mươi cấp, so với hắn bây giờ phải kém hơn rất nhiều. Nhưng có chuyện các ngươi nên minh bạch. Khảo hạch của Hải thần đại nhân đối với Hải thần*

đảo hồn sư chúng ta chính là mười năm một lần. Mặc dù như vậy nhưng hắc cấp tứ khảo cũng khiến cho ta mấy lần cửu tử nhất sinh. Ta đối mặt với khảo hạch cuối cùng chính là ở trong Hộ đảo thần thú – Ma hồn Đại bạch sa (cá mập trắng lớn) chi trì một canh giờ."

Mọi người đều an tĩnh lại, nhưng Hải mã đấu la lại cũng không thấy từ trên mặt bọn họ có chút sợ hãi hay chán nản nào. Chu Trúc Thanh là người thứ hai đi ra, đứng ở vị trí của Đái Mộc Bạch lúc trước, khuôn mặt băng lãnh khẽ phát một tia tiếu ý nhàn nhạt, *"Tiền bối, thỉnh hải thần đại nhân ban cho ta khảo nghiệm."*

Hải mã đấu la khẽ nhíu mày, *"Ngươi không lo lắng một chút nào sao?"*

Chu Trúc Thanh nhẹ nhàng nói: *"Tiền bối, chúng ta tới nơi này, chính là vì nhận khảo nghiệm, nếu nói khảo nghiệm quá đơn giản, chúng ta chẳng phải là đi một chuyến uổng công sao? Không có áp lực có thể nào có động lực? Chúng ta đã từng làm qua những chuyện bất khả thi, tái lập thêm một kỳ tích thì có là gì?"*

Chu trúc thanh dùng thực tế hành động nói rõ quyết tâm của bọn họ cho Hải mã đấu la. Theo như lời nàng nói, bon họ đến đây chính là để rèn luyện kinh nghiệm, dù cho Hải thần khảo nghiệm có bao nhiêu khó khăn bọn họ cũng tuyệt không lùi bước.

"Hảo. Các ngươi mấy năm nay mạnh hơn người quả nhiên rất hăng hái. Thực có ít người có được dũng khí như các người.Vị Phong hào đấu la cũng không nói gì thêm, lam quang lại một lần nữa ngưng tụ, Hải mã thánh trụ hào quang lập lòe, một đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống đem Chu Trúc Thanh bao lại ở bên trong.

Từ lam quang biến thành bạch sắc, sau đó không hề ngừng lại chuyển thành hoàng sắc, tử sắc, không ngoài dự liệu của Hải mã đấu la. Tử sắc dần dần ngưng tụ, cuối cùng không ngờ biến thành hắc sắc. Mắt thấy ma văn hắc sắc nọ trên hải mã thánh trụ chầm chậm hiện lên, Hải mã đấu la không khỏi thở dài. Đã từng khắc sâu cái cảm giác tự mình trải qua mức độ khó khăn của khảo nghiệm hắc cấp, hắn đương nhiên không tin người trẻ tuổi trước mặt chỉ dựa vào dũng khí mà thông qua khảo nghiệm, nội tâm bên trong ít nhiều

có chút tiếc hận. Nhưng thân là Chủ khảo giả, nếu Sử Lai Khắc Thất Quái cứ khăng khăng như vậy, hắn cũng không tiện nói thêm điều gì.

Hắc sắc văn lộ ngày càng đậm lên (lên cao), bất quá, ánh sáng của hắc quang của Chu Trúc Thanh cũng không cao như của Đái Mộc Bạch. Ước chừng đến vị trí giữa quang trụ thì dừng lại không tăng lên nữa. Năm đạo ánh sáng lặng lẽ hiện lên, ngoại trừ quầng sáng ở bên ngoài ra thì so với Đái Mộc Bạch giống nhau như đúc.

Chu trúc thanh đồng dạng khép kín hai mắt, sau khi tia hắc quang dung nhập vào mi tâm thì khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng nhập định. Trên trán nàng xuất hiện một khỏa hắc sắc ngũ giác tinh.

Hắc cấp ngũ khảo. gần bằng hắc cấp lục khảo của Đái Mộc Bạch. Trình độ khó khăn không cần nói cũng biết.

*Trước khi Hải mã đấu la bắt đầu tiến hành cầu nguyện Hải thần chi quang, Áo Tư Tạp vượt qua Trữ Vinh Vinh bước lên vị trí phía trước nói: "*Tiền bối, ta có một vấn đề cần hỏi. Những khảo nghiệm khó khăn như thế này, nếu như chúng ta có khả năng thông qua, thì có được ích lợi gì? Ta chỉ trừ tại Hải thần đảo thu được quyền lợi tương ứng ở bên ngoài thật là chỗ tốt."

*Hải mã đấu la nói: "*Đạt được quyền lợi của Hải thần đảo chính là khả năng đạt được tốt nhất ưu đãi. Nếu nói chỗ tốt đó là gì thì coi như là ở cái lọai áp lực này thì thực lực đề thăng nhanh hơn đi."

*Áo Tư Tạp mỉm cười vuốt cằm."*Tiền bối, vậy mời bắt đầu đi."

Căn cứ vào nhận thức của hải mã đấu la, người trẻ tuổi trước mặt vũ hồn mặc dù có chút kì dị, lại khẳng định có hồn cốt tồn tại, nhưng với tư cách một gã thực vật hệ hồn sư, hắn phải tiếp nhận khảo hạch khẳng định thấp hơn hai người trước một chút. Mà khi ma văn vừa nổi lên, Hải mã đấu la lại phát hiện mình đã sai lầm rồi. Hiện tại, trước mắt Áo Tư Tạp cùng Đái Mộc Bạch cũng giống nhau, dĩ nhiên cùng là lục phiến hắc sắc quang mạc. Hắc cấp tối cao khảo hạch, hắc cấp lục khảo.

Hào quang tan đi, hắc sắc lục mang tinh hiện ra trên trán Áo Tư Tạp, hắn

*không giống như Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh như vậy tiến vào trạng thái nhập định, ngược lại có chút hưng phấn mà mở hai mắt: "*Tốt lắm, ta cũng là lục khảo. Cáp..Cáp*"*

*Hải mã đấu la có chút sửng sốt, "*Hắc cấp lục khảo làm ngươi cao hứng à?*" Ngay cả hắn cũng có chút cảm giác được mấy năm nay khảo hạch mà Hải thần đại nhân cấp cho thật sự quá khó khăn. Một gã thực vật hệ hồn sư mà cũng thừa nhận hắc cấp lục khảo, vậy làm sao có khả năng có cơ hội thông qua.*

*Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói: "*Nhìn ra được, hải thần đại nhân ban cho khảo nghiệm là căn cứ vào tổng hợp thực lực, ta cũng đạt hắc cấp lục khảo, vậy chứng tỏ tiềm lực của ta cùng Đái lão đại giống nhau, so với Trúc Thanh thì mạnh hơn một chút. Vậy không tốt sao?

Hải mã đấu la nhìn Áo Tư Tạp lui xuống một bên không khỏi bất đắc dĩ mà lắc đầu, hắn nhận ra rằng, chính mình thực sự không suy nghĩ của mấy người trẻ tuổi này. Chẳng lẽ chính mình không nói rõ ràng? Kết quả thất bại chính là tử vong a!

Hắn trong lòng còn đang nghĩ ngợi, Trữ Vinh Vinh cũng đã bước lên, trong miệng nói lẩm bẩm, nghe qua Hải mã đấu la dở khóc dở cười.

"Vượt qua lục khảo, vượt qua lục khảo....." lẩm bẩm cho tới khi đến trước Hải mã thánh trụ, hơi khom người hướng Hải mã thánh trụ, *"Tôn kính hải thần đại nhân, ngài nhất định phải làm cho ta vượt qua lục khảo a!"*

Nếu như dùng từ để hình dung tâm trạng của Hải mã đấu la hiện tại, đó là *"tắc nghẹn"*. Cho dù vũ hồn của ngươi là Cửu Bảo lưu ly tháp, ngươi cũng bất quá là một gã phụ trợ hệ hồn sư, còn muốn vượt qua hắc cấp lục khảo? Hắn bỏ qua không nói với Trữ Vinh Vinh, trực tiếp bắt đầu khảo hạch đối với Trữ Vinh Vinh.

Nhưng trên thực tế, lại lần nữa Hải mã đấu la được mở rộng tầm mắt.

Hải thần chi quang không chút do dự vượt qua quá trình từ bạch đến hoàng, từ hoàng đến tử. Cấp tốc tiến vào kỳ dị hắc sắc. Hắc sắc ma văn trực tiếp kéo

lên, khiến cho Hải mã đấu la như muốn trừng mắt ra nhìn, hắc sắc ma văn chậm rãi vượt qua trung tâm thánh trụ, đây là đại biểu cho Trữ Vinh Vinh thừa nhận mức độ khó khăn hắc cấp lục khảo. Nhưng là, hắc sắc ma văn lại như trước cũng không dừng lại. Tiếp tục tăng lên, rất nhanh đạt đến vị trí hai phần ba, cũng là đại biểu cho vị trí hắc cấp lục khảo.

Trời ạ! Ta điên mất. Nhiều năm qua cũng chưa từng xuất hiện qua hắc cấp khảo hạch mà trong chốc lát lại hiện ra đến lục khảo. Hải mã đấu la trong lòng một trận ai thán. Nhưng đúng lúc này, sự tình lại phát sinh, ma văn đột nhiên hướng lên phía trên dũng động. Ngay sau đó, ma văn đang bao phủ trên thánh trụ nguyên là hắc sắc trong nháy mắt hoàn toàn biến thành màu hồng, một đạo hồng quang cũng theo đó phóng thẳng lên trời.

Đạo hồng quang đỏ tươi như máu trực tiếp đâm thẳng lên trời, làm cho bầu trời trong xanh hiện lên một mảnh huyết quang.

Trên Hải thần đảo, mấy nghìn cặp mắt cơ hồ đồng thời hướng về phía không trung, sáu gã hắc y lão giả đứng bên sáu thạch trụ khác sau khi nhìn thấy hồng quang trong mắt không ngăn được toát ra quang mang mãnh liệt. Cơ hồ là đồng thời kinh hô.

"Đỉnh ---- cấp ---- thất ---- khảo"

Ngay cả ở trung ương của Hải thần đảo, trong một tòa thần điện đặc thù. Một đôi mắt đã khép kín mười năm cũng vì sự xuất hiện của hồng quang mà mở ra. Trên mặt tràn ngập sự kinh ngạc lẫn vui mừng. Thân thể mười năm bất động chậm rãi đứng lên.

Hồng quang dần dần thu lại, thất diện hồng sắc quang mạc không dung nhập vào trong mi tâm của Vinh Vinh mà hóa thành một cái hồng sắc thất mang tinh (ngôi sao bảy cánh) kì dị, làm cho làn da trắng nõn của nàng nổi lên một tầng hồng sắc nhàn nhạt.

Hãi mã đấu la đã hoàn toàn ngây ngốc, hồng sắc, đó chính là đại diện cho đỉnh cấp hồng sắc….Sự xuất hiện của nó so với hắc sắc tỉ lệ không giống nhau, thật sự rất ít.

Khi Trữ Vinh Vinh cất tiếng cười vang như chuông bạc. Hải mã đấu la mới thanh tỉnh lại. Đang chứng kiến bộ dáng Trữ Vinh Vinh hướng về phía Áo Tư Tạp mà dương dương đắc ý. Mà bộ dáng Áo Tư Tạp lại như thất vọng. Tựa hồ chính vì mình thấp hơn Trữ Vinh Vinh một cấp khảo hạch mà đau khổ.

"Tiểu thư. Có thể cho ta thỉnh giáo tên của cô một chút." Hải mã đấu la hơi khom người, hướng Trữ Vinh Vinh có chút hành lễ.

Hải mã đấu la thái độ thay đổi làm sử lai khắc thất quái không khỏi có chút sửng sốt. Lúc này, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng đều mở mắt.

Làm một gã phong hào đấu la. Lại trấn giữ một trong Hải thần Thất thánh trụ, trước đây vị Hải mã đấu la này tuy không tính là kiệt ngạo, nhưng rất lãnh đạm, lạnh lùng và cao ngạo. Chẳng qua là bởi thiên phú của Sử Lai Khắc Thất Quái nên xem như có cử chỉ khách khí. Nhưng hiện tại hiện tại từ trên vẻ mặt của vị phong hào đấu là này, có thể dùng hai từ *"cung kính"* để hình dung. Cho dù sự cung kính chỉ là nhằm vào Trữ Vinh Vinh cũng đủ để kẻ khác phải kinh hãi. Phải biết rằng, hắn chính là một vị phong hào đấu la a!

"Tiền bối, ta gọi là Trữ Vinh Vinh. Ngài đây là?" Trữ Vinh Vinh kinh ngạc nói.

Hải mã đấu la nuốt một ngụm nước bọt, *"Thực vinh hạnh được trở thành giám khảo của ngài. Tuy rằng ta không rõ vì cái gì mà đỉnh cấp khảo hạch lại xuất hiện trên người ngài. Nhưng từ nay về sau, ngài ở trên đảo có gì cần đều có thể tìm ta. Ta sẽ tận khả năng giúp ngài giải quyết."*

Áo Tư Tạp trợn tròn mắt, nhịn không được nói: *"Tiền bối, ngài quá thiên vị a. Ta chỉ kém nàng một cái khảo hạch như thế nào chênh lệch lớn như vậy? Không phải là lục khảo và thất khảo có chênh lệch sao?*

*Hải mã đấu la liếc nhìn Áo Tư Tạp một cái, trên mặt lại thêm vài phần cung kính, "*Cùng hắc cấp khảo hạch bất đồng, đỉnh cấp khảo hạch từ lần đầu tiên xuất hiện đến nay cũng chưa từng có ghi chép lại. Lần thứ nhất đỉnh cấp khảo hạch xuất hiện, là khảo hạch đối với Đại Cung phụng của bổn đảo. Chỉ cần Trữ Vinh Vinh tiểu thư thông qua đỉnh cấp khảo hạch, chính là người kế vị Đại Cung phụng. Cũng chính là chủ nhân của Hải thần đảo sau này."

Nghe Hải đấu la nói rõ như vậy, mọi người mới xem như hiểu được. Đưa mắt nhìn mọi người, mục quang Trữ Vinh Vinh trở nên kỳ lạ.

*Đường Tam trầm ngâm nói: "*Tiền bối. Lẽ nào đỉnh cấp thất khảo so với hắc cấp lục khảo sẽ đơn giản hơn sao?*"*

*Hải mã đấu la lắc đầu nói: "*Đương nhiên không phải, đỉnh cấp thất khảo so với hắc cấp lục khảo mức độ khó khăn tăng lên không chỉ một cấp, nhưng là, đỉnh cấp khảo hạch mỗi lần xuất hiện đều tượng trưng có thể hoàn thành nó, đồng thời xuất hiện một cường đại hồn sư kế thừa vị trí Cung phụng. Cho dù có gặp khó khăn, nhất định cũng sẽ thành công.*"*

*Trữ Vinh Vinh cười vang, vỗ vỗ bả vai Áo Tư Tạp, "*Không sao, sau này ngươi cứ đi theo ta.*"*

*Áo Tư Tạp phẫn nộ nói: "*Không công bình, rất không công bình. Ta cũng muồn đỉnh cấp khảo hạch*"*

*Xuất phát từ thái độ thay đổi đối với Trữ Vinh Vinh, Hải mã đấu la đối những người khác thái độ cũng đều ôn hòa rất nhiều, hướng Áo Tư Tạp thản nhiên nói: "*Hải thần chi quang chỉ ban cho một lần cơ hội*"*

*Đường Tam nói: "*Tiền bối. Chúng ta đây tiếp tục đi. Hương hương, ngươi lên*"*

*"*Hảo.*" Bạch trầm hương không chút do dự đi ra phía trước,trầm ổnbước đến bên Hải mã đấu la.*

Lúc này, tâm tình của vị Hải mã đấu la rất không ổn định, nhưng cũng cố gắng thể hiện ra hắn là một gã phong hào đấu la trầm ổn, trong lòng thầm nghĩ, cho dù tái xuất hiện hắc cấp lục khảo, ta thuyệt không kinh ngạc.

Dưới sự chủ trì của Hải mã đấu la, Hải thần chi quang một lần nữa phủ xuống. Đắm chìm trong cột sáng lam sắc, trên người Bạch Trầm Hương quang mang biến hóa rõ ràng là chậm hơn so với bốn người Đái Mộc Bạch lúc trước. Lam sắc dần dần hóa thành bạch sắc, từ bạch sắc chầm chậm

chuyển sang hoàng sắc. Quang mang khi chuyển sang hoàng sắc thì dừng lại. Lóe ra một mảng quang mang hoàng sắc trước mặt Trầm Hương.

Hoàng cấp nhất khảo. Chỉ là hoàng cấp nhất khảo mà thôi. Hải thần chi quang không có gạt người, Bạch Trầm Hương ngơ ngác cảm thụ hoàng quang kia nhập thể, trong lòng thật sự cảm thấy mất mát, nàng mới chính thức minh bạch chính mình cùng Sử Lai Khắc Thất Quái thiên phú chênh lệch quá lớn. Tại Hải thần chi quang chiếu rọi, chính mình vậy mà ngay cả tử cấp khảo hạch cũng không đạt được.

Nhưng mà, hoàng quang không nhập vào mi tâm nàng, sau đó hóa thành một vòng tròn hoàng sắc, Bạch trầm Hương sắc mặt lập tức xảy ra biến hóa, từ thất vọng chuyển sang kinh ngạc. Kinh ngạc nhìn Hải mã thánh trụ trước mặt, giống như là phát hiện một chuyện không thể tin được.

*Quan tâm nhất đến Bạch Trầm Hương tự nhiên là Mập mạp. Mắt thấy vẻ mặt Bạch Trầm Hương giống như là gặp quỷ, Mập mạp vội vàng tiến lên hỏi: "*Làm sao vậy? Hương hương. Có phải hay không khảo nghiệm quá khó khăn?*"*

*Bạch Trầm Hương giơ tay đẩy mạnh Mập mạp một cái, trên khuôn mặt không dấu nổi một nét ửng hồng. Mã Hồng Tuấn không biết tại sao bị đẩy lui về phía sau hai bước. Đã thấy Bạch trầm hương lập tức nhìn về phía hải mã đấu la, mang theo vẻ mặt có chút quái dị, hỏi: "*Tiền bối. Nếu ta hoàn thành không được khảo nghiệm này thì sẽ có hậu quả gì?*"*

*Hải mã đấu la nói: "*Hoàng cấp khảo hạch này so ra tương đối đơn giản. Hoàn thành cũng không khó khăn. Nếu ngươi trong vòng một tháng không thể hoàn thành, cũng sẽ không bị thương tổn gì. Nhưng phải rời khỏi hải thần đảo, sau này cũng không thể tái bước lên hải thần đảo.*" Làm chủ khảo quan, hắn đương nhiên hiểu rõ đề mục khảo hạch của Trầm Hương, lúc này sắc mặt cũng trở nên thập phần quái dị, bộ dáng có chút gắng gượng nhịn cười.*

*Nhìn nét mặt Bạch Trầm Hương, Đường Tam cũng thấy không bình thường, "*Hương Hương, là khảo nghiệm gì mà làm khó ngươi?*" Trong ấn tượng của hắn, Bạch Trầm Hương cũng không phải là người gặp khó khăn liền lùi bước. Huống chi, nếu hoàng cấp khảo hạch đã khó như thế, thì nhóm bọn họ*

sắp tiếp nhận hắc cấp khảo hạch và đỉnh cấp khảo hạch chẳng phải là khó như lên trời sao?

Bạch Trầm Hương mạnh mẽ hít mấy hơi khẩu khí không chú ý đến bộ ngực phong mãn đang phập phồng lên xuống, làm cho Mập mạp đứng nhìn một bên không khỏi âm thầm nuốt nước miếng. Đôi tròng mắt chớp lia chớp lịa.

*Phảng phất như hạ quyết tâm, càng như là muốn lên pháp trường, Đôi mắt xinh đẹp của bạch Trầm Hương toát ra thần tình dứt khoát.. Hướng mã hồng tuấn nói: "*Mập mạp, ngươi lại đây.*"*

Thấy biểu tình của Bạch trầm Hương, Mập mạp cũng không biết chính xác nàng muốn gì, dò hỏi: ""Hương hương, ngươi không sao chứ. "

Bạch trầm hương cả giận nói: *"Kêu ngươi lại sao ngươi không lại?"* lúc ngày tâm tình của nàng rất không ổn định.

Mã hồng tuấn bước lên trước hai bước, đến trước mặt Bạch Trầm Hương. Đang khi muốn mở miệng nói, Bạch Trầm Hương đã như cơn lốc nhào vào lồng ngực, hai tay quấn quanh cái cổ thô chắc của hắn, có chút gượng ép hôn lên môi Mập mạp (sướng thật, tự nhiên được hôn – A Vớ)

"Này....." Đường Tam, Đái mộc bạch, Chu trúc thanh, Áo Tư Tạp, Trữ vinh vinh cơ hồ đồng thời trừng lớn hai mắt. Bọn họ thật sự không thể tin, mọi thứ phát sinh trước mắt là sự thật.

"Ta kháo, quá đáng quá đi." Áo Tư Tạp nhịn không được nói.

Mã Hồng Tuấn cũng bị Bạch Trầm Hương hôn đến ngây cả người, hắn chỉ cảm thấy đôi môi mát lạnh như cánh hoa của Bạch Trầm Hương kề sát trên môi, không thành thục mà thoáng có chút run rẩy. Cảm giác chỉ có vậy nhưng làm cho Mập mạp như si như dại. Hắn từng có không ít nữ nhân, thế nhưng, tuyệt chưa có cảm giác linh hồn kích động như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, da mặt dày của Mập mạp trước giờ không thay đổi vậy mà cũng nổi lên hai mảng hồng sắc, mờ mịt thất thố, hai tay dang ra, nữa muốn ôm lấy Bạch Trầm Hương, nữa lại không dám, thậm chí ngay cả

đôi môi cũng không dám đáp ứng, tựa như người bị dọa đến hoảng sợ.

Đái Mộc Bạch nói bên tai Đường Tam: *"Mập mạp từ khi nào trở nên ngượng ngùng như vậy? Ngươi xem hắn kìa, ngay cả ôm cũng không dám ôm một chút, thật giống xử nam (trai tơ) quá. Quan hệ bọn họ phát triển đến lọai tình trạng này khi nào?"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Ta như thế nào biết hắn sẽ như vậy. Đái lão đại, ta còn là xử nam a."*

Đái Mộc Bạch kinh ngạc nhìn Đường Tam, rồi nhìn lại Tiểu Vũ trong lòng hắn: *"Không thể nào. Huynh đệ. Muốn hay không ca ca dạy ngươi hai chiêu."*

Đường Tam tức giận liếc hắn, *"Quên đi, loại sự tình này ta có thể tự lực cánh sinh. Nhưng Tiểu vũ một ngày không khôi phục lại, ta có thể nào khinh nhờn thân thể nàng."*

Bọn họ bên này nói chuyện, Mập mạp bên kia lại tiếp tục hưởng thụ, hắn phát hiện. Theo thời gian dần trôi, cánh môi Trầm Hương dần dần hết run, lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, lại càng thêm mềm mại. Hắn chính mình thật sự muốn đem nàng ôm chặt lại trong lòng tùy ý trìu mến. Nhưng tại thời khắc đó, đại não Mập mạp chưa bao giờ lại thanh tĩnh như vậy. Hắn mơ hồ hiểu được là chuyện gì. Cho nên, hắn như trước không hề động, để tùy ý để Bạch Trầm Hương hôn hắn, nhìn qua giống như môi chạm môi hơn.

Thời gian trôi nhanh, ngay khi những người khác định buông tha cho họ, tiếp tục tiếp nhận Hải thần chi quang. Mập mạp nâng hai tay lên, nắm lấy bả vai Bạch Trầm Hương, đem nàng chậm rãi đẩy ra.

Khi Mã Hồng Tuấn nắm lấy bả vai nàng, Bạch Trầm Hương khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng., thâm tâm run rẩy kịch liệt, nhưng nàng lại không nghĩ tới, Mập mạp không những không tiến thêm bước nào, ngược lại đem chính mình đẩy ra. Chẳng lẽ nụ hôn của mình không hấp dẫn sao? Đây chính là nụ hôn đầu tiên của ta a.

Mập mạp đưa tay vuốt mấy lọc tóc tán lọan trên trán Bạch Trầm Hương, *"Tốt lắm, Khảo hạch của ngươi đã kết thúc, hoàng điểm trên trán đã tiêu thất"*

Mập mạp nhỏ giọng nói, một tầng quan mang hoàng sắc chợt từ trong cơ thể Bạch Trầm Hương phóng xuất. Bên trong quang mang đang phóng thích, một phù hào tam giác kì dị ở phía sau phiêu đãng bay lên, lại dung nhập vào sau lưng Trầm Hương. Bạch Trầm Hương cảm giác được đại dương xung quanh tựa hồ trở nên thân thiết. Hết thảy mọi thứ đều trở nên thư thái.

Hoàng quang ước chừng tồn tại khoảng nửa nén nhang mới dần dần tiêu biến, Bạch Trầm Hương dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang nhìn chăm chú, lẩm bẩm: *"Hồn lực của ta tăng lên một cấp"*.

Nghe xong những lời này, mọi người ánh mắt không khỏi sáng ngời, hoàng cấp khảo hạch hoàn thành liền có thể tăng lên một cấp hồn lực. Vậy cao cấp hắc cấp cùng đỉnh cấp khảo hạch sẽ có chỗ tốt thật lớn như thế nào?

Có điều, không chờ bọn hắn suy nghĩ nhiều, rất nhanh đã thấy Mã Hồng Tuấn bước lên vài bước, phác thông một tiếng quỳ rạp xuống trước hải mã thánh trụ, trong khi mọi người đang há hốc nhìn chăm chú, hướng thánh trụ dập đầu ba cái đông đông đông.

"Hải thần đại nhân, về sau ngài chính là tín ngưỡng của ta a! Rất cảm tạ ngài."

Đám người Đường Tam lúc này cũng đã hiểu được, Trữ Vinh Vinh kéo Bạch Trầm Hương lại. *"Hương Hương, chẳng lẽ khảo hạch của ngươi chính là phải hôn Mập mạp?"*

Bạch trầm hương mặt cười đỏ bừng gật gật đầu, *"Phải hôn thời gian một nén nhang."* (nếu ta mà như thế này sẽ bị chết ngạt mất – A Vớ)

Áo Tư Tạp bật cười, huých Trữ Vinh Vinh, *"Người yêu à, không biết khảo nghiệm của muội có đồng dạng vậy không? Người ta hoàng cấp khảo hạch chính là hôn hết một nén nhang, của muội là đỉnh cấp khảo hạch, chẳng phải là….."*

Nhìn thấy quang mang dâm đãng trong mắt Áo Tư tạp, Trữ Vinh Vinh khuôn mặt nhất thời ửng đỏ, dùng sức nhéo bên hông hắn một phát, *"Ngươi nằm*

mơ. Vị Hải thần đại nhân này cũng chơi ác quá đi nha!"

Lúc này, Mập mạp đã bước lên, hai ba bước đã đến trước mặt Trầm Hương, trên mặt lộ vẻ bi thống. Bạch Trầm Hương thực rất ngượng ngùng nhìn hắn, những nghĩ lại biểu hiện của Mập mạp lúc trước cũng coi như thành thật, đối với hắn cũng không có mâu thuẫn, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhịn không được hỏi: *"Ngươi làm sao vậy?"*

Mập mạp vẻ mặt bi thương nói: "Hương Hương, nàng đã đoạt nụ hôn của ta, về sau ta chính là người của ngươi. Nàng cần phải chiếu cố ta a!"

"Ngươi....." Bạch trầm hương thế mới biết, mập mạp đáng chết dĩ nhiên là đang chiếm tiện nghi. Đừng nói là nàng, sử lai khắc thất quái những người khác cũng đều nhìn không vừa mắt.

Đái mộc bạch, Đường Tam, Áo Tư Tạp, cơ hồ là cùng nhấc chân đạp vào mông Mập mạp "Biến…"

"A…" Mập mạp phát ra một tiếng kêu thảm thiết rất khoa trương, bùm một tiếng, rơi ngày vào trong nước biển. Cũng may là hắn rơi xuống chỗ gần bờ, bì bõm vài cái, ướt nhẹp bước lên, tức giận nói: *"Ganh tị, các ngươi đây là trắng trợn ganh tị a."*

Bất quá, khi hắn thấy ánh mắt bất thiện của Bạch trầm Hương và mọi người, vội vàng khép miệng lại, bước vài bước đến cạnh Hải mã đấu la, nịnh nọt cười nói: *"Tiền bối, xin Hải thần đại nhân ban cho ta khảo nghiệm đi. Ngày sau ta chính là tín đồ trung thành của Hải thần đại nhân đó."*

Hải mã đấu la nhìn vẻ mặt bỉ ổi của Mập mạp, thầm nghĩ trong lòng, Hải thần đại nhân không cần thứ tiện nhân như ngươi. Nhưng án chiếu thủ tục. Hắn vẫn ngưng tụ hồn lực, cùng hải mã thánh trụ bắt đầu câu thông.

Khi lam quang chiếu rọi trên người Mã Hồng Tuân, Mập mạp khẩn trương nhien biến hóa của thánh trụ trước mặt. Ma văn xuất hiện, quang mang trên người Mập mạp thay đổi rất nhanh, chỉ trong nháy mắt công phu đã tiến nhập hắc sắc phạm trù. Mắt thấy hắc sắc kia đang kéo lên, Mập mạp không ngừng cầu khấn, cao lên, cao nữa lên.

Bất quá, cuối cùng hắn đành không khỏi thất vọng tiếp nhận hắc sắc lục giác tinh trên trán. Cùng Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp giống nhau, cũng là Hắc cấp lục khảo. Cuối cùng không đạt được đỉnh cấp khảo hạch như Trữ Vinh Vinh

Lúc này, trong tám người, chỉ còn Đường Tam và Tiểu vũ còn chưa có tiếp nhận Hải thần chi quang ban cho khảo nghiệm. Đường Tam giao Tiểu Vũ cho Vinh Vinh chiếu cố, chính mình chậm rãi đi tới trước hải mã thánh trụ. hướng về phía Hải mã đấu la hơi có chút khom người, *"Tiền bối, mời"*

Trong tám người, làm cho Hải mã đấu la thấy hứng thú nhất chính là Đường Tam, hắn cho đến hiện tại còn không biết thực lực Đường Tam là cấp bậc gì. Lập tức cũng không nói nhiều, trực tiếp thúc dục hồn lực. Phát động Hải thần chi quang lần thứ bảy trong ngày.

Lam quang chiếu khắp, lặng yên đắm chìm trên người Đường Tam, nhưng quỷ dị chính là, sau khi lam quang bao phủ trên thân thể Đường Tam. Lại không có cấp tốc biến hóa màu sắc như những người trước, vẫn duy trì lam quang như cũ, nhưng hào quang ngày càng trở nên mãnh liệt.

Tình huống như vậy Hải mã đấu la cũng là lần đầu tiên gặp được. Hắn cũng không rõ vì cái gì lam quang cũng không có tiến hành biến hóa. Cho dù thực lực hồn sư có kếm đi nữa, cũng ít nhất sẽ có bạch cấp khảo hạch xuất hiện. Mà người thanh niên trước mặt này thực lực hiển nhiên là không kém.

Mọi người ở đây trong lòng đều kinh ngạc, hải thần chi quang vì sao lúc này không đổi. Lam quang trên người Đường Tam lúc này xảy ra biến hóa. Cũng không phải chuyển biến màu sắc, mà chuyển biến số lượng. Nguyên là một đạo lam quang lại đôt nhiên tách thành lưỡng đạo, đạo lam quang phân biệt xuất ra, vừa vặn bắn vào cánh tay Tiểu Vũ trong lòng Trữ Vinh Vinh.

Lam quang chớp động, chấn khai Trữ Vinh Vinh, mang theo Tiểu Vũ kéo về trấn định bên cạnh Đường Tam.

Cảnh tượng kỳ quái như vậy nhất thời làm cho Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp bọn họ tâm tình trở nên khẩn trương. Tiểu vũ đã muốn mất đi linh hồn, nàng

lại có thể nào tiếp nhận khảo hạch? Cho dù là Bạch cấp khảo hạch đơn giản nhất nàng cũng khó hoàn thành. Huống chi, vì cái gì Hải thần chi quang đột nhiên phân liệt, đem Tiểu Vũ kéo qua cùng Đường Tam tiêp nhận khảo hạch chứ?

Đúng lúc này, lam quang trên người Đường Tam không thay đổi, nhưng quang mang trên người Tiểu Vũ đã xảy ra biến hóa.

Lam quang biến thành bạch sắc, phút chốc chuyển sang hoàng sắc, không hệ ngừng lại mà chuyển sang tử sắc.

Sắc mặt Đường Tam lúc này cũng đã kinh biến, hắn muốn vùng thoát ra khỏi lam quang, lại phát hiện chính mình ngay cả một cái ngón tay đều không thể động, tuy rằng cũng không có cảm thụ một chút áp lực nào, nhưng tại phạm vi lam quang bao phủ, hắn cũng vô pháp hành động. Chỉ có thể nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tiểu Vũ bên cạnh hào quang đang không ngừng biến hóa trong quang trụ.

Sau khi hắc sắc xuất hiện, Sử Lai Khắc Thất Quái sắc mặt đã trở nên khó coi, bọn họ mỗi người đều không sợ khảo hạch gian nan, nhưng duy nhất Tiểu Vũ là ngoại lệ. Nàng đã muốn mất đi linh hồn của chính mình a! Làm sao có thể tiếp nhận khảo nghiệm của Hải thần? Hơn nữa, hắc cấp khảo nghiệm nếu không hoàn thành, kết cục cũng chỉ có tử vong.

Hắc sắc ma văn trên Hải mã thánh trụ liên tục kéo lên, bọn Đái Mộc Bạch rốt cuộc nhịn không được, đã muốn xông lên, hải mã đáu la vung tay lên, một tầng lam sắc quang mạc cản đường bọn họ. Đó cũng không phải chỉ là Hải mã đấu la lực lượng, mà còn dựa vào hải thần lực của hải mã thánh trụ. Đừng nói thực lực bọn Đái Mộc Bạch còn kém quá xa, cho dù là phong hào đấu la ở đây, cũng đừng nghĩ là dễ dàng đột phá tầng quang mạc này.

Hắc sắc ma văn còn đang tăng lên, trong lòng Đường Tam lo lắng như lửa đốt, nhưng không thể ngăn cản hắc quang kia lan ra.

Rất nhanh, ma văn nọ đã kéo nhanh đến vị trí hắc cấp lục khảo cũng giống như với bọn Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp bọn họ. Sử Lai Khắc Thất Quái ngoại trừ Đường Tam cùng Tiểu Vũ không thể cử động ra,

những người khác theo bản năng đều nắm chặt song quyền lại.

Nhưng mà, sự kinh hãi của bọn họ còn chưa chấm dứt. Hắc quang chợt nhảy lên, lại là màu hồng tịnh lệ. Một đạo hồng quang cũng theo đó phóng lên, đam thẳng vào không trung.

Quang mang như máu nọ trong nháy mắt nhoáng lên, làm cho bầu trời vốn trong xanh hiện lên một mảng huyết quang.

Đỉnh cấp thất khảo, lại là một cái đỉnh cấp thất khảo. Không chỉ là sử lai khắc thất quái ngây ngẩn cả người, hải mã đấu la lúc này cũng há to miệng. Đỉnh cấp khảo hạch bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện qua? Nhưng hôm nay lại một lần xuất hiện hai cái. Làm hắn khó có thể lý giải nhất là, thiếu nữ áo trắng thần sắc mờ mịt này cho đế tận bây giờ một câu cũng chưa nói qua, khí tức của nàng không tệ, nhưng linh hồn bạc nhược gần như không tồn tại, qua biểu tình của những người khác có thể nhìn ra, hài tử này nhất định là có vấn đề. Một người như vậy cũng có thể tiếp nhận đỉnh cấp thất khảo?

Nhưng mà, làm cho Hải mã đấu la càng thêm kinh ngạc còn ở phía sau, hồng quang chợt lóe, một mảng quang mạc hồng sắc hiện ra trước mặt Tiểu Vũ, cũng không giống như Trữ Vinh Vinh trước mặt hiện ra thất khối quang mạc, hiện tại quang mạc trước người nàng cũng chỉ có một. Một khối hồng sắc. Quang mang chớp động, từ trên trán Tiểu Vũ dung nhập vào trong cơ thể. Biến thành một quang điểm hồng sắc. Làm cho dung nhan kiều diễm của nàng tăng thêm vài phần rực rỡ.

Đỉnh cấp nhất khảo? Hải mã đấu la kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ, trong trí nhớ của hắn, đỉnh cấp khảo hạch số lần xuất hiện vốn cực ít, càng cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua chỉ có một tình huống khảo nghiệm. Hơn nữa, cho dù là với tư cách chủ khảo quan của hắn, hiện tại cũng không thấy rõ khảo nghiệm của Tiểu Vũ đến tột cùng là cái gì. Ngay cả tám hồn sư từ bên ngoài đại lục tới, tự hồ phát ra hai chữ phát điên.

Hồng quang dung nhập vào trán Tiểu Vũ, nhưng quang trụ cũng không theo đó mà biến mất, chỉ là hồng quang bắn ra từ thánh trụ dần dần biến mất. Liền ngay sau đó, trên người Đường Tam quang mang cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Nếu nói, những người khác sau khi tiếp nhận khảo nghiệm của Hải thần chi quang, màu sắc của quang trụ chỉ thay đổi từ từ, thì quang trụ bao phủ trên thân Đường Tam chính là biến đổi rất nhanh.

Lam, bạch, hoàng, tử, bốn loại màu sắc đều là lóe ra một chút liền biến thành loại tiếp theo, tốc độ cực nhanh, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác hoa mắt. Cho dù là tả sắc chuyển biến thành hắc sắc, cũng bất quá là trong một cái chớp mắt. Ngay sau đó, hắc sắc ma văn liền kéo lên với một tốc độ kinh nhân. Tốc độ cực nhanh, đã muốn siêu việt hơn so với mọi người tiếp nhận khảo nghiệm trước đó.

"Trời ạ, chẳng lẽ lại là một cái đỉnh cấp khảo hạch?" Hải mã đấu la phát hiện chính mình trái tim đã có chút không thể thừa nhận nổi loại kích thích như vậy. Làm người thủ hộ Hải mã thánh trụ, đừng nói là hắn, cho dù thất đại thánh trụ thêm vào, cũng chưa bao giờ trải qua trường hợp đặc thù như vậy.

Nhưng là, chấn động không có bởi vị tâm tình biến hóa của Hải mã đấu la mà giảm bớt, ngược lại đạt tới độ cao trước nay chưa từng có.

Hắc sắc ma văn kia thuận lợi vượt quá vị trí hai phần ba thánh trụ, hắc sắc chuyển thành hồng sắc, huyết sắc ma văn chợt xuất hiện, hơn nữa, huyết sắc ma văn cũng không dừng lại trên vị trí hai phần ba một chút, mà là nháy mắt quán đỉnh, thẳng tiến đến chỗ cao nhất của thánh trụ.

Một tiến ông minh như tiếng biển khơi gào thét nhanh chóng từ Hải mã thánh trụ vang lên, ngay sau đó, so với Tiểu Vũ cùng với Trữ Vinh Vinh dẫn phát thì mạnh hơn thập bội một huyết sắc quang trụ khổng lồ phóng lên cao.

Biển khắp nơi sôi trào, giờ khắc này, khắp nơi dâng lên những cột sóng lớn cao hàng trăm thước, dựng đứng về phía trước. Bên trong cự lãng (sóng lớn) bùng lên những tia lam quang mãnh liệt.

Biến hóa còn chưa chấm dứt, cả tòa Hải thần đảo phảng phất cũng theo hồng quang từ thánh trụ phóng lên mà run rẩy, ngay sau đó, Sử Lai Khắc Thất Quái rõ ràng chứng kiến lục đạo (sáu luồng) huyết sắc quang trụ vĩ đại (cự đại) cùng phóng lên cao. Bảy đạo quang trụ trên không trung hội tụ lại tại

một điểm, ngay sau đó, huyết sắc rút đi, từ trong điểm hội tụ đó, một đạo kim sắc quang mang rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Tất cả mọi thứ đến giờ phút này đều tiến vào trạng thái tuyệt đối yên tĩnh, từ giữa hải thiên chỉ có duy nhất ánh sáng rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

------oOo------

Chương 397: Hải Thần cửu khảo, tam xoa kích lạc ấn: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: newteen (A Né)

Biên dịch: 1234bbbb(A Bờ)

Trước đó, Đường Tam cũng đã từng nhìn thấy kim sắc hồn lực, không còn nghi ngờ gì nữa tính chất của nó đại biểu cho đỉnh cao võ hồn giống như võ hồn của Thiên Nhận Tuyết phóng thích ra vậy. Nhưng mà, màu sắc đạo kim quang trước mắt cùng với màu sắc mà trước đây hắn chứng kiến thì hoàn toàn bất đồng. Đây là ánh sáng vương đạo vô tận cùng tràn ngập uy nghiêm. Trong nháy mắt khi nó phóng xuất, cả tòa Hải Thần Đảo, cho dù là thất thánh trụ, rừng rậm, đồi núi, hay biển cả, tại giờ khắc này hoàn toàn bị nhuộm thành kim sắc. Thậm chí trên người tất cả hải hồn sư, Sử Lai Khắc Thất Quái và Bạch Trầm Hương cũng được phủ lên một tầng kim quang đặc thù.

Mà trung tâm phát ra đạo kim quang này chỉ có một, đó chính là dừng tại Hải Mã thánh trụ, Đường Tam thoáng hơi hơi có chút mơ màng.

Một cảnh hoành tráng như thế phát sinh, không hề thua kém gì sự oai phong to lớn của tự nhiên, chẳng lẽ, thế giới này thật sự có thần thật sao? Đây là vấn đề lúc này trong lòng Đường Tam tự hỏi.

Quang trụ kim sắc kia gây cho hắn một loại cảm giác kì dị, giống như trong cơ thể có cái gì đó bị khuấy động, ngay sau đó, liên tiếp chín phiến ánh sáng

kim sắc hình vuông hư không xuất hiện, hiện ra ở trước mặt hắn. Trên phiến quầng sáng thứ nhất quang mang rực rỡ nhất, tám mặt còn lại đều có chút ảm đạm. Không đợi Đường Tam kịp suy nghĩ, quầng sáng đã như một viên kim sắc lưu tinh đã trực tiếp tiến nhập vào mi tâm của hắn.

Nhất thời, một lượng khổng lồ tin tức trực tiếp dẫn nhập vào trong não, mà tin tức đó lại cực hỗn loạn mơ hồ, trong đó chỉ có một cỗ tin tức có thể nhận ra rõ ràng. Đường Tam cũng đã minh bạch thông suốt nguyên nhân vì sao Chu Thanh Trúc cùng Đái Mộc Bạch lại ngồi xuống suy nghĩ tìm tòi.

Trong đầu nơi đây chứa đầy kim sắc, nhanh chóng cảm thụ được, Đường Tam cảm nhận được một loại năng lượng ba động đặc thù dội lên đầu mình vậy, trên dưới toàn thân như được ngâm trong một chất lỏng thanh lương vậy, khoan khoái thoải mái không thể nói nên lời. Trong vô thức, Đường Tam mơ hồ cảm giác được, đạo kim quang trong cơ thể mình có cái gì đó biến đổi. Hắn cũng không rõ đến tột cùng là cái gì, nhưng cái loại cảm giác này thực thần kỳ. Giống như là làm cho mọi cơ năng trong thân thể hắn, thoải mái không nói nên lời.

Không tự giác há miệng phun ra một hơi trọc khí, kim quang gần như đem tất cả trọc khí bức ra.

Kim quang dần dần mờ đi, đầu tiên là từ không trung cùng với nơi mọi người trên hải đảo sinh sống, sau đó là bốn phương tám hướng. Thân thể Đường Tam, chính là điểm cuối cùng mà toàn bộ kim quang nổi lên. Mà toàn bộ kim quang kia cuối cùng thu liễm tại một chỗ, chính là ở giữa trán của hắn. Mà ở nơi này cũng không phải lưu lại một cái có hình dáng là một chấm nhỏ, mà là một cái dấu hiệu hình tròn bên trong có kim sắc tam xoa. Một màu kim sắc tự nhiên của tam xoa tàn phá (kim sắc của tam xoa bị tàn phá). Làm cho Đường Tam, tràn ngập một loại uy nghiêm cao quý. Cùng với hắn đứng ở đó, tam xoa kiền đó lại mang theo một lại cảm giác nhìn xuống chúng sinh.

Chậm rãi mở mắt, nghuyên bản vốn con mắt sáng lên màu lam nay nhìn lại càng thêm trong suốt, nâng tay lên, theo bản năng sờ sờ lên trán của mình, Đường Tam đi về phía Hải Mã đấu la đang hoàn toàn đứng ngốc trệ, ngây ra như tượng hỏi: *"Tiền bối, hồng sắc là đỉnh cấp khảo hạch, vậy kim sắc là khảo hạch cấp bậc gì?*

*"*Ta nghĩ rằng cần phải hoàn thành chín loại khảo hạch mới tính là thông qua.*" Hải Mã đấu la dùng sức lắc lắc đầu. Lại nhìn kỹ về phía Đường Tam, hắn nhìn thấy, vẫn như cũ vẫn là một cái kim quang sáng lạn lạc ấn kim xoa kích. Không thể sai được, đây không phải là nằm mơ.*

*"*Ta cũng không biết.*" Năm chữ trong miệng Hải Mã đấu la thốt ra tựa hồ rất khó khăn.*

*Đường Tam nghi hoặc nhìn Hải Mã đấu la nói: "*Vậy nàng thì thế nào? Tình huống này là sao, vì sao nàng ấy nhận được đỉnh cấp khảo hạch?*" Đường Tam ôm lấy Tiểu Vũ. Cùng với kim quang trên người hắn biến mất, hồng quang đang vờn quanh thân thể Tiểu Vũ cũng đã lặng lẽ biến mất. Chỉ còn lại một điểm đỏ tròn tròn.*

*Hải Mã đấu la nhìn thật sâu chăm chú vào Đường Tam, "*Đỉnh cấp nhất khảo tại sao mà xuất hiện. Ta cũng không rõ. Nhưng mà, ta có thể cho ngươi biết nàng gặp phải nhất khảo là cái gì. Tuy rằng chỉ có nhất khảo. Nhưng cũng tuyệt đối tương đương với khó khăn của đỉnh cấp khảo hạch. Bởi vì, khảo nghiệm của nàng chính là đi theo bên cạnh ngươi hoàn thành cửu khảo.*" nghe xong Hải Mã đấu la nói,, Đường Tam không khỏi sửng sốt. Hắn không thể tưởng được Hải Thần khảo nghiệm tự nhiên còn có thể có tình huống như vậy, nhưng lời nói của Hải Mã đấu la vô ý làm cho tâm tình của hắn buông lỏng rất nhiều. Dù sao so với Tiểu Vũ tự mình hoàn thành khảo nghiệm cũng vẫn tốt hơn nhiều.*

*"*Tam xoa thật đẹp cự kỳ*"*

*"*Tam ca, người càng thêm đẹp trai a*" Trữ Vinh Vinh nhịn không được tán thưởng nói.*

*Đường Tam không thấy dung mạo của mình, "*Tam xoa? Ngươi nói trán ta xuất hiện lạc ấn không giống của ngươi sao?*" Trữ Vinh Vinh gật gật đầu, nói: "*không giống nhau, trên trán ngươi là một cái kim sắc tam xoa cũ kĩ, rất được. Nhìn qua có chút đặc biệt bị tàn phá.*" Đường Tam không khỏi có chút không còn gì để nói nữa rồi, ôm nửa phần hi vọng, hắn lại hướng tới Hải Mã đấu la hỏi: "*Tiền bối, ngài thử nghĩ lại xem, kim quang trước đó đến tột cùng

đại biểu cho cái gì? Bà xã ta phải đối diện với đỉnh cấp khảo hạch sao? Hải Mã đấu la vừa định nói, một thanh âm thong thả từ phương xa truyền lại, thanh âm phảng phất đến từ thiên giới, một loại thanh âm ưu mỹ êm tai giống như dường như từ thiên giới, nhưng lại tràn ngập hương vị hiền hòa.

Mở miệng nói: *"Không cần làm khó hắn. Từ khi Hải Thần Đảo xuất hiện đến nay, loại tình huống này chính là lần đầu tiên xuất hiện. Ngươi phải thừa nhận không phải là đỉnh cấp cửu khảo. Mà là Hải Thần cửu khảo."*

Thanh âm từ xa đến gần, khi chữ cuối cùng vừa rót vào trong tai Sử Lai Khắc Thất Quái, xa xa một quang điểm hồng sắc chậm rãi lớn lên, mọi người cảm thấy được không gian dường như thoáng vặn vẹo một chút, ngay sau đó, trước Hải Mã thánh trụ đã có thêm một người.

Người này thân thể của nàng cao so với Tiểu Vũ không sai biệt lắm, toàn thân bao phủ bởi trong một tầng trường bào đỏ thắm, mái tóc dài màu xanh nước biển tung bay sau lưng, tuy rằng không dài bằng Tiểu Vũ, nhưng cũng dài gần chấm đất. Vẻ mặt ôn nhu, nhìn qua nhiều nhất chỉ trên dưới ba mươi tuổi, mà vẻ đẹp nhất của nàng lại đến từ lời nói, cao quý, tao nhã còn có phần hiền hậu ấm ám. Trên tay phải nàng, cầm một cây quyền trượng dài một thước, quyền trượng có màu vàng, giống như kim châu vừa mới xuất hiện phía chân trời. Toàn thân điêu khắc hoa văn, chỗ đầu trượng giống như một loại trường mâu. Dưới mũi nhọn của trường mâu năm tấc, khảm vào một viên bảo thạch hình thoi kim sắc.

Nhưng mà cũng vô pháp so sánh với nàng, cho dù Đường Tam đã từng gặp qua giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, khí chất cũng phải kém hơn nàng.

Làm cho mọi người tột cùng kinh ngạc vẫn là ánh mắt của nàng, cặp mắt trong suốt so với Đại Hải càng thêm thâm thúy, trong đó sự tang thương giống như đã trải qua vô số năm tháng xa xưa. Đôi mắt này, sao có khả năng trên người một phụ nữ ba mươi tuổi chứ?

*"Tham kiến đại cung phụng."*Hải Mã đấu la hơi hơi khom người, hướng hồng bào nữ tử hành lễ.

Thuộc hạ không thể hoàn thành tốt chỉ dẫn của Hải Thần đại nhân, thỉnh đại

cung phụng trách phạt.*"Hồng bào nữ tử mỉm cười, cả Đại Hải cũng tựa như nụ cười của nàng mà dao động.*

*"*Không trách ngươi được. Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như vậy.*" Chỉ thấy ánh mắt nàng lưu chuyển, ở đây mỗi một người dường như đều cảm giác được nàng đang nhìn mình. Mà ánh mắt hồng bào nữ tử cuối cùng dừng lại trên người của Đường Tam. Hoặc có thể nói là nhìn vào kim sắc tam xoa lạc ấn may mắn có được trên trán hắn.*

*"*Đoạt được rồi thật nhẹ cả người, ta chờ đợi hơn trăm năm, rốt cục sắp thành gỗ mục thì năm nay lại gặp được ngươi. Hãy nói cho ta biết lai lịch của ngươi như thế nào?*" Nghe được thanh âm của nàng gần như vậy, Đường Tam lập tức cảm thấy trái tim của mình bỗng nhiên đập mạnh, đương nhiên không phải vì vẻ mĩ lệ của nàng, mà bởi vì trong thanh âm của nàng tràn ngập xúc động phát ra từ sâu thẳm trong linh hồn. Nàng chính là nữ tữ mà Đường Tam biết rất rõ, chính là lúc trước cùng với tằng tổ mình tề danh, hơn nữa đã từng chiến thắng tằng tổ và Đại Cung phụng Thiên Đạo Lưu của Võ Hồn Điện đó là Hải Thần đấu la Ba Tái Tây.*

Thật không nghĩ tới rằng Ba Tái Tây lại cùng với năm vị lĩnh chủ cùng ngồi xuống, giưof đã có bảy vị lĩnh chủ. Đường Tam cũng không nghĩ tới vị cường đại tuyệt thế cường giả chín mươi chín cấp này, lại là một nữ tử, hơn nữa còn giữ được vẻ thanh xuân, tựa như một người mới ba mươi tuổi. Tuổi thật của nàng ít nhất cũng muốn vượt qua một trăm hai mươi tuổi.

*"*Vãn bối Đường Tam tham kiến tiền bối, tằng tổ tục gia tên là Đan Vũ Thần -.*" Đường Tam gần như khom người gần chín mươi độ, cung kính hướng tới trước mặt vị đại biểu Hải Thần đấu la có quyền uy cao nhất của Hải Thần Đảo hành lễ.*

Nhưng mà, làm hắn cũng không nghĩ tới. Hải Thần đấu la Ba Tái Tây thân hình chợt lóe, xuất hiện tại ngay bên cạnh hắn, cũng không thừa nhận lễ số của hắn.

*"*Không cần đa lễ. Ngươi là tằng tôn của Đường Thần?*" Ba Tái Tây trong thanh âm có vài phần kinh ngạc.*

*Đường Tam cung kính nói: "*Đúng vậy.*"*

*Ba Tái Tây lam mâu toát ra một tia quang huy ngơ ngẩn, "*Thời gian trôi thật nhanh a!

Ngay cả tằng tôn của hắn cũng đã lớn như vậy. Thật không nghĩ tới, người ta phải đợi lại là tằng tôn của hắn.*" Đường Tam không nói gì, chỉ là lẳng lặng nghe Ba Tái Tây nói. Thực lực hắn tuy rằng còn lâu mới có thể so sánh được với chín mươi chín cấp Hải Thần đấu la, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được, Hải Thần đấu la Ba Tái Tây đối với hắn cũng không có gì ác ý.*

*Ba Tái Tây rất nhanh khôi phục lại tinh thần, hai mắt nhìn chăm chú vào Đường Tam."*Đường Tam, ngươi hãy nhìn ta.*" Đường Tam nhìn chăm chú đôi mắt Ba Tái Tây. Ánh mắt trong suốt, không có chút nhún nhường. Ba Tái Tây trịnh trọng nói: "*Bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải nhớ kỹ, trên Hải Thần Đảo này, không có bất luận kẻ nào có tư cách tiếp nhận lễ số của ngươi. Trong đó có cả ta.*" "*A?*" Đường Tam kinh ngạc nhìn Hải Thần đấu la, hắn không rõ vì cái gì vị đỉnh cấp cường giả lại đối mình nói ra một câu như vậy.*

*Ba Tái tây chuyển hướng Hải Mã đấu la, "*Âu Á, truyền mệnh lệnh của ta.

Tám người này trước khi hoàn thành khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân đều là khách quý của bổn đảo, bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ hoặc mạo phạm. Ngoại trừ không thể trợ giúp họ hoàn thành khảo nghiệm ra, tận khả năng thỏa mãn điều kiện của bọn họ.

Sẽ ở tại Hải Mã thành của ngươi đi, còn nữa, triệu tập sáu người kia, ngày mai nghị sự trên Hải Thần điện.*" "*Vâng*" Hải Mã đấu la Âu Á cực kỳ cung kính đáp ứng. Mặc dù mười năm không thấy vị Đại cung phụng này, nhưng tại đây trên Hải Thần Đảo này, Ba Tái Tây chính là tồn tại cao nhất. Trừ phi là Hải Thần tự mình hàng lâm mới có thể áp đảo nàng.*

*Ba Tái Tây ánh mắt dừng lại trên người Đường Tam, hướng hắn mỉm cười gật đầu, "*Tốt lắm, tốt lắm, ta tin tưởng, ngươi nhất định có thể thông qua khảo nghiểm của Hải Thần đại nhân. Cần cái gì các ngươi có thể hướng Âu Á đưa ra. Nhớ kỹ, là Hải Thần cửu khảo của ngươi, mỗi năm ít nhất phải hoàn thành một cái khảo hạch. Nếu không, sẽ là kiếm củi ba năm thiêu mộ giờ.*"

Đường Tam hỏi: "Nếu ta thất bại, không có thể thông qua khảo nghiệm, kết quả cùng hắc cấp khảo hạch giống nhau, cũng là chết sao?"

Ba Tái Tây biến sắc, Đường Tam chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Ba Tái Tây đã hiện ra cách hắn có vài phân, cặp mắt vốn hiền hòa đột nhiên trở nên băng lãnh, uy áp không gì sánh được bức Đường Tam ngay cả hô hấp cũng không thể làm được.

"Đường Tam, ngươi phải nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng để trong đầu ngươi xuất hiện ý niệm thất bại như vậy. Ta có thể nói cho ngươi, khảo hạch của ngươi quan hệ đến tồn vong của Hải Thần Đảo. Nếu ngươi thất bại. Như vậy, hậu quả không đơn giản chỉ là tử vong. So với tử vong còn đáng sợ hơn nhiều." *Tiếng nói vừa dứt, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hồng quang đại phóng, ngay sau đó, vốn Hải Thần đấu la Ba Tái Tây đang đứng trước mặt Đường Tam đã hồng nhận bay vào u tối, biến mất không thấy.*

Đám người Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp gần như đồng thời thở dài một hơi, sắc mặt một mảng tái nhợt, trên trán mồ hôi đã túa ra dày đặc.

"Quá cường đại. Bà ta vừa rồi chỉ lộ ra một ít khí tức, ta liền thấy thân thể mình như bị chèn ép giống như muốn nổ tung." *Áo Tư Tạp trong lòng còn sợ hãi nói.*

Đường Tam không nói gì, lời nói của Ba Tái Tây trước khi đi đã khắc sâu trong đầu hắn, hắn cẩn thận phân tích giọng nói đầy hàn ý của Ba Tái Tây. Cảm thấy, sự xuất hiện của vị Hải Thần đấu la này hắn là bởi vì Hải Thần cửu khảo của mình. Có thể kinh động ngay cả nàng. Hơn nữa nói ra khảo hạch của mình quan hệ đến cả tòa Hải Thần Đảo, vậy đến tột cùng đây là cái gì đây? Luận thực lực, tự mình tuy rằng so với bạn bè cùng nhóm mạnh hơn một chút, nhưng Hải Thần khảo nghiệm lại rõ ràng so với bọn họ khó khăn hơn nhiều. Đây là vì cái gì? Đối với cái này mà phán đoán, Đường Tam trong lòng đã tràn ngập nghi hoặc.

Đúng lúc này, thanh âm của Hải Mã đấu la đã vang lên, "Các vị khách quý, mời đi theo ta." *Nồng đậm lam quang từ tay Hải Mã đấu la Âu Á sáng lên,*

tay hơi hơi vung lên. Một màn kì dị xuất hiện, nước biển nhất thời dâng lên, ở không trung ngưng kết, một lát sau đã hóa thành một cây cầu. Cũng không phải đưa bọn họ đi đến nơi nào khác, mà là xuyên vào sâu trong sâm lâm ở Hải Thần Đảo.

Hải Mã đấu la thần thái thập phần kính cẩn, hiển nhiên là bởi vì lời nói của Hải Thần đấu la Ba Tái tây trước đó.

Được một vị phong hào đấu la cấp bậc cường giả cung kính đối với bọn họ nói như vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi đều có chút khó thích ứng nổi. Ánh mắt đều dừng lại ở trên người Đường Tam.

*Đường Tam thu liễm suy nghĩ, hắn biết, lúc này cũng không phải là lúc để suy nghĩ nhiều, hướng Hải Mã đấu la hoàn lễ nói: "*Phiền toái tiền bối rồi.*"*

Khi bọn hắn bước lên cây cầu được băng ngưng kết bằng nước biển. Kinh ngạc phát hiện, cây cầu này được làm rất hoàn hảo. Dưới chân là nước biển trong suốt, loại cảm giác kì dị này làm trong lòng mỗi người đều có cảm giác mới mẻ và tò mò.

Bước lên bờ biển, lập tức có mười tên hải hồn sư y phục màu vàng cung kính đứng hai bên.

Đi theo mọi người tiến về phía trước.

Hải Mã đấu la cũng không đi ở vị trí đầu. Dưới sự cực lực yêu cầu của hắn, cuối cùng Đường Tam dẫn đầu.

*Hải Mã đấu la vừa đi. Một mặt mỉm cười nói: "*Các vị khách quý, hoan nghênh các ngươi vào ở Hải Thần Đảo. Khoảng thời gian sau này sẽ rất dài mọi người có thể sẽ phải ở nơi này. Hải Thần Đảo không có quá nhiều quy củ. Sau khi tới Hải Mã thành, các vị có thể tự mình quyết định khi nào thì bắt đầu tiến hành khảo nghiệm.

Ngoại trừ vị tiểu thư đã hoàn thành khảo nghiệm này ra (Hương Hương – A Né). Những người khác hàng năm đều cần phải hoàn thành một lần khảo hạch. Mọi người có thể tự mình cảm nhận tiếng nói thể hiện nhiệm vụ khảo

nghiệm của Hải Thần đại nhân. Nhiệm vụ là dựa theo trình tự mà tiến hành. Mỗi khi hoàn thành một khảo hạch (một nhiệm vụ - A Né). Điều kiện của nhiệm vụ tiếp theo mới có thể xuất hiện, cho đến khi tất cả các nhiệm vụ hoàn thành mới thôi. Có gì cần. Các vị khách quý đều có thể đưa ra, ta sẽ tận lực thỏa mãn các vị. Còn có một điểm quan trọng cần phải chú ý đó chính là, trên Hải Thần Đảo, ngoại trừ khu vực cấm địa trung ương ra, những nơi khác các vị đều có thể tới, nhưng xin không cần che dấu lạc ấn trên trán, cái đó tượng trưng cho nhóm các vị nha."

*Đường Tam gật gật đầu, nói: "*Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Về sau còn phải phiền tiền bối chiếu cố nhiều hơn.*".*"Hải Mã đấu la Âu Á mỉm cười nói: *"Đường tiên sinh khách khí a. Ngài là khách quý mà Đại cung phụng xem trọng, nếu có yêu cầu gì chỉ cần phân phó một tiếng là được."*

Đi chừng một khoảng thời gian uống cạn chung trà là ra khỏi rừng cây, đập vào tầm mắt chính là một tòa thành thị.

Đây là một tòa thành nhỏ, tường thành chỉ có năm thước độ cao, khi bọn họ ra khỏi rừng cây, liếc mắt là có thể thấy ở nơi vị trí cao nhất, ở trung ương thành thị có một tòa kiến trúc cao lớn, kiến trúc kia nhìn qua cùng Hải Mã thánh trụ có vài phần giống nhau, nhưng lại lớn hơn rất nhiều, hơn nữa trên đỉnh của kiến trúc, có một pho tượng Hải Mã thật lớn.

Hải mã đấu la Âu Á nói: *"Hải Thần Đảo tổng cộng có bảy thánh trụ bảy thành thị. Nơi này là Hải Mã thành do ta thủ hộ. Các ngươi nhìn thấy, đều là tín đồ tối trung thành của Hải Thần đại nhân."* Đái Mộc Bạch nói: *"Chúng tôi nghe nói, ở Hải Thần Đảo tổng cộng chỉ có hơn ba nghìn vị hải hồn sư. Hải Mã thành này của ngài có hơn một ngàn hải hồn sư, các hải hồn sư ở các thành thị khác, chẳng phải là rất ít sao?"*Hải Mã đấu la mỉm cười nói: *"Đều không phải là như thế. Cái gọi là ba ngàn hải hồn sư, là chỉ ba ngàn năm trăm chiến sĩ bảo hộ hải thần đại nhân. Mỗi một tòa thành đều có năm trăm gã hồn sư bảo hộ. Nhưng Hải Thần chiến sĩ sau khi vượt quá bảy mươi tuổi, là có thể về nghỉ an dưỡng tuổi già. Còn như dưới mười tám tuổi, bọn họ chưa thông qua khảo nghiệm cũng không tính là Hải Thần chiến sĩ. Cho nên mỗi tòa thành thực tế nhân số đều trên dưới một ngàn. Dân số nơi này của ta coi như ít a. Lớn nhất là Hải Long thành, nhân số đã muốn vượt qua hai ngàn người. Các vị khách quý, mời theo ta vào thành đi."* Đây quả thật là

một tòa thành nhỏ, bốn cái cửa thành chỉ cơ bản che đậy. Nói là cửa thành, nói thật giống như là cửa phủ (nơi làm việc của quan lại thời xưa – A Né). Mọi người đi đến trước cửa thành, chỉ có hai trắng hai vàng, bốn gã hải hồn sư thủ vệ.

Nhìn thấy một thân hắc y Hải Mã đấu la xuất hiện, tất cả ngay lập tức khom người hành lễ. Kính cẩn nghênh đón mọi người vào thành.

Bất quá Hải Mã thành tuy nhỏ, nhưng coi như bên trong cái gì cũng có. Một ngã tư đường không lớn nhưng cũng rất sạch sẽ, kiến trúc hai bên cũng không cao, chủ yếu làm từ gỗ và đá. Cửa hàng không nhiều lắm, nhưng không phải không có.

Nhìn những cửa hàng trong thành, rất khó tưởng tượng đây là ở trên một hòn đảo nhỏ, phảng phất lại dường như nhớ đến đất liền.

Hải Mã đấu la nói: *"Các vị tạm thời ở thành chủ phủ nghỉ ngơi, ta không thể rời khỏi Hải Mã trụ quá lâu, cho nên bình thường ở tại thánh trụ tu luyện. Chúng ta ở đây cơ bản chỉ có thể tự cung tự cấp, gieo trồng một ít cây lương thực đơn giản, hơn nữa có Đại Hải dưỡng dục. Là có thể sinh tồn. Cho nên Hải Thần Đảo cùng không cần tiền, bình thường đều là trao đổi lấy vật đổi vật. Đương nhiên, Hải Thần Đảo chúng ta cũng có thương đội thương xuyên ra ngoài mua bán. Trong một khoảng thời gian nhất định thì xuất hải một lần, cùng với các thành thị ven biển tiến hành giao dịch, mua một ít nhu yếu phẩm."* Đường Tam nói: *"Ta nghe nói, hồn sư trên Hải Thần Đảo không thể rời đảo đúng không?"* Hải Mã đấu la mỉm cười, nói: *"Đội tàu của Hải Thần Đảo không phải từ hồn sư Hải Thần Đảo tạo thành, mà là một ít hải hồn sư không thuộc Hải Thần Đảo, hoặc là những hải hồn sư từng nhận khảo nghiệm thất bại tự phát tạo thành, chuẩn xác mà nói.. Là cách mỗi một đoạn thời gian, bọn họ sẽ đưa tới một đám vật tư đến trên đảo. Đổi lấy một ít đặc sản trên đảo."* Mã Hồng Tuấn nói: *"Thật bất hảo a. Không xong rồi, nếu một ngày nào đó những người nay không đem đồ đến Hải Thần Đảo. Mà hồn sư trên Hải Thần Đảo không thể ra ngoài, chẳng phải là phiền toái sao?"* Hải Mã đấu la thản nhiên như một hài tử: *"Không ai lại phản bội. Hải Thần Đảo là thánh địa của hải đấu la a."* Đường Tam khẽ gật đầu. Tình huống của hải hồn sư và lục địa hồn sư không giống nhau, từ Tử Trân Châu hải tặc đoàn có thể nhìn ra được. Hải Thần Đảo này tuyệt đối là nơi tín ngưỡng của hải hồn

sư. Cũng không giống như Võ Hồn Điện dựa vào cường quyền để thống trị. Hải hồn sư lực ngưng tụ cường đại hơn rất nhiều. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Võ Hồn Điện không có vươn tay đến hải hồn sư bên này. Đương nhiên, việc này cùng là bởi hải hồn sư không va chạm tới lợi ích của Võ Hồn Điện có quan hệ rất lớn. Tương tự như hồn sư cường đại đại lục đến Đại Hải sẽ bị chế ước cực lớn, ngược lại cường đại hải hồn sư khi đến đất liền, thực lực cũng sẽ giảm đi.

Bởi vậy, song phương mới vẫn an tường vô sự (sống yên ổn với nhau – A Né).

Đi vào Hải Mã thành, đoàn người Đường Tam nhất thời khiến cho không ít ánh mắt chú ý, nhưng có Hải Mã đấu la ở đây, hải hồn sư trong thành cũng không có gan lại gần. Không trung dị tượng trước đó đã sớm truyền khắp Hải Thần Đảo. Dị tượng lại diễn ra tại Hải Mã Thành. Bọn Đường Tam muốn không làm cho họ chú ý cũng không có khả năng.

Nhất là trên trán bọn họ có tiêu ký (dấu hiệu – A Né) thật rõ ràng. Chỉ cần hơi lưu ý một chút, là có thể nghe được thanh âm thán phục đến từ đám cư dân Hải Mã thành.

Thành chủ phủ so với tưởng tượng thì nhỏ hơn nhiều, ở nơi nay ngoại trừ Hải Mã đấu la Âu Á ra, còn có mười tên hải hồn sư thông qua tử cấp khảo nghiệm. Có thể nói là lực lượng trung kiên của Hải Mã thành. Thành chủ phủ chia làm ba tầng. Do Hải Mã đấu la mãnh liệt yêu cầu, cấp cho Đường Tam gian phòng mà hắn đang ở. Diện tích tầng ba tuy rằng không nhỏ, nhưng không có cái gì ngăn cách phòng, một cái phòng khách thật lớn vượt quá hai trăm thước vuông, phòng ngủ lại chỉ có một gian. Bởi vậy, những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái đều được an bài ở tại tầng hai.

Hải mã đấu la sau khi dàn xếp ổn thỏa cho mọi người, liền lập tức li khai, không cần hỏi, hắn là đi truyền đạt lại mệnh lệnh của Hải Thần đấu la Ba Tái Tây.

Mã Hồng Tuấn đặt mông xuống ghế sô pha trên bậc tam cấp trong đại sảnh, thở dài một hơi, *"Thật không tồi, không nghĩ đến sau khi đi tới nơi này mọi thứ đều thuận lợi như vậy. Tam ca, đây là nhờ vào phúc của ngươi a!"*, mọi

người đều ngồi xuống, Đường Tam trầm ngâm nói: *"Chúng ta quả thật thành công tiến nhập Hải Thần Đảo. Nhưng như thế chỉ là mới bắt đầu. Đối với chúng ta mà nói mấu chốt chính là có hoàn thành khảo nghiệm hay không. Hiện tại chỉ có Hương Hương xem như thông qua, mà chúng ta bảy người thấp nhất đều có hắc cấp ngũ khảo. Theo biểu tình của Hải Mã đấu la, chúng ta trải qua khảo nghiệm tuyệt không dễ dàng. Nhất thiết phải được bàn bạc kỹ hơn. Trước hết là phải đối mặt với đệ nhất khảo nghiệm. Khảo nghiệm thứ nhất của mọi người là cái gì?"* Đái Mộc Bạch trầm giọng nói: *"Khảo nghiệm thứ nhất của ta rất quái lạ, tên là xuyên qua Hải Thần ánha sáng. Của các người thế nào?"* Chu Trúc Thanh sửng sốt một chút, nói: *"Của ta cũng giống như vậy. Chúng ta khảo nghiệm thứ nhất giống nhau a!"* Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, cùng Trữ Vinh Vinh đều còn chưa kịp xem xét khảo nghiệm thứ nhất của mình là cái gì, lập tức ngưng thần tĩnh khí, tinh thần lực cùng lạc ấn trên trán của mình tương liên, lần lượt đệ nhất khảo nghiệm cũng đều dần dần hiện ra.

"Giống nhau, ta cũng là xuyên qua Hải Thần ánh sáng." Ngoài ý muốn mọi người chính là, khảo nghiệm thứ nhất của bọn họ lại giống nhau như đúc, kể cả đỉnh cấp thất khảo Trữ Vinh Vinh, cũng đồng dạng là khảo nghiệm xuyên qua Hải Thần ánh sáng này.

"Tiểu Tam. Khảo nghiệm thứ nhất của ngươi là cái gì?" Đường Tam ánh mắt có vẻ có chút quái dị, nhìn qua Tiểu Vũ bên người, hắn hiện tại càng ngày càng hiểu được vì cái gì mà Tiểu Vũ chỉ có nhất khảo, nhưng lại đạt tới đỉnh cấp khảo hạch, *"Khảo hạch thứ nhất của ta là, xuyên qua gấp hai lần Hải Thần ánh sáng."* Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhìn lại Đường Tam. Đều có chút hết chỗ nói.

Chu Trúc Thanh nói: *"Đệ nhất khảo hạch đưa ra là xuyên qua Hải Thần ánh sáng. Đi đến trước trung tâm cấm địa của Hải Thần Đảo, vượt qua một trăm lẻ tám bậc thang. Vậy là thông qua khảo nghiệm. Theo kế hoạch từ trong đó nhanh chóng đi ra thời hạn một năm"*, Đường Tam gãi gãi đầu, với tâm tính trầm ổn của hắn, mục quang toát ra vài phần thèm muốn, *"đệ nhất khảo hạch, xuyên qua gấp hai lần Hải Thần ánh sáng. Gợi ý. Đi đến trước trung tâm cấm địa của Hải Thần Đảo. Trèo lên ba trăm ba mươi ba bậc thang. Coi như là thông qua khảo nghiệm. Theo kế hoạch từ trong đó lui ra thời hạn một năm."* Mã Hồng Tuấn ngạc nhiên nói: *"Không phải chỉ gấp đôi sao? Như thế*

nào số bậc thang của ngươi lại gần gấp ba lần bọn ta?" Đường Tam cười khổ nói: *"Ta thế nào biết được. Bất quá hiện tại cũng không phải là thời điểm tính toán cân nhắc.*

Khảo nghiệm thứ nhất của mọi người đều không sai biệt lắm. Chúng ta đơn giản phân tích một chút. Theo như nội dung cùng tên của khảo hạch, chúng ta muốn thông qua đệ nhất khảo hạch, hẳn là phải xuyên qua một loại phòng ngự đặc thù của hải thần đảo.

Giống như cái loại hào quang phong tỏa trên không trung của Hải Mã đấu la

. Mà đây là Hải Thần ánh sáng ở cấm địa Hải Thần Đảo. Cường độ khẳng định là mạnh hơn. Nói vậy, chúng ta mỗi khi thông qua một bậc thang, đều phải thừa nhận áp lực rất lớn.." Mọi người đều gật đầu, Trữ Vinh Vinh vẻ mặt đau khổ mở miệng.*"Ta còn tưởng rằng ta và các ngươi giống nhau, nguyên lai cũng là bất đồng a. Của ta xuyên qua Hải Thần ánh sáng. Phải đi lên một trăm ba mươi sáu bậc thang mới được. Đây là đỉnh cấp khảo hạch và hắc cấp khảo hạch khác nhau a."* Áo Tư Tạp huých nhẹ cánh tay Trũ Vinh Vinh, nói: *"Không có việc gì. Không phải chỉ là một trăm ba mươi sáu bậc thang sao, ta đi cùng ngươi là được."* Đang khi bọn họ nói chuyện, Đường Tam đột nhiên ánh mắt cứng đờ, *"Ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Nếu Hải Thần ánh sáng chỉ dùng để làm lá chắn ngăn cản địch nhân xâm nhập, sẽ gây ra áp lực khi chúng ta bước vào trong đó. Như vậy, áp lực sẽ không phải kích phát tiềm lực của chúng ta sao? Nếu đáp án là đúng như vậy.*

Như thế, đệ nhất khảo hạch của mọi người giống nhau, đối với chúng ta mà nói sẽ chỉ là chuyện tốt." Sử Lai Khắc Thất Quái đều là người thông minh, mọi người nhìn nhau, nhất thời hiểu được ý tứ của Đường Tam, Áo Tư Tạp nói: *"Chờ chúng ta nghỉ ngơi đầy đủ, đi xem qua là được. Nghe qua thì một năm cũng không phải quá ngắn.*

Nhưng qua vẻ mặt của vị Hải Mã đấu la kia, muốn thông qua khảo hạch này cũng không dễ dàng như vậy. Chúng ta phải khẩn trương mới được." Đường Tam gật gật đầu, mục quang chuyển hướng đến Bạch Trầm Hương đang ngồi ở một góc, khuôn mặt còn chưa hết ửng đỏ, nói: *"Hương Hương, lát nữa ngươi cũng phải đi cùng cùng chúng ta."* Bạch Trầm Hương đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên nghe được Đường Tam kêu tên mình, đầu tiên là sửng

sốt một chút, sau đó mới vội vàng đáp ứng, *"Tốt thôi."* Khi mọi người đang nói chuyện, một gã tử y hải hồn sư đi đến tầng ba, nói với mọi người, bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời bọn họ đi dùng cơm.

Nơi ăn cơm ở tại tầng một, Hải Mã đấu la đã đi rồi, nhờ người nói lại với bọn Đường Tam, có yêu cầu gì cứ hướng vị tử y hải hồn sư này mà đưa ra.

Cơm trưa thập phần phong phú, so với khi ở tại Tử Trân Châu hải tặc đoàn còn tốt hơn. Một con tôm hùm lớn chiều dài vượt qua hai thước, một con đế vương giải (con cua) đường kính một thước, cùng các loại hải sản hai mảnh vỏ (nghêu, sò…), cá cùng một ít rau dưa, là món chính.

Mấy ngày nay ở Tử Trân Châu hải tặc đoàn thức ăn thực là bình thường, hôm nay cũng chỉ ăn chút điểm tâm, vất vả mới đến được Hải Thần Đảo, mọi người cũng không khách khí, lập tức gặm lấy gặm để. Chỉ có Đường Tam coi như nhã nhặn một chút, bởi vì hắn phải chiếu cố Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ chỉ ăn một chút thực vật là rau xanh, Đường Tam thử tách ra một chút thịt tôm hùm và thịt cua đưa đến miệng nàng, nàng cũng ăn hết. Những hải sản này đều là tươi sống khi tiến hành chế biến, hương vị cực kỳ ngon, lại thập phần dinh dưỡng.

Đường Tam cuối cùng cũng ăn xong, nhìn bộ dáng thỏa mãn của mọi người, liền cười nói: *"Xem ra đãi ngộ với chúng ta thật sự không thấp a! Ngày mai chúng ta mới đi xem Hải Thần ánh sáng, hay là trong chiều nay?"* Đái Mộc Bạch nói: *"Chiều nay đi đi.Vừa rồi Tiểu Áo nói đúng. Chúng ta đến đây là vì rèn luyện, không thể để chậm trễ một chút thời gian nào. Mới vừa ăn xong đủ thứ rồi, mọi người trở về nghỉ ngơi một canh giờ, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sau đó chúng ta xuất phát."* Mọi người đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Đều tự về phòng nghỉ ngơi. Bởi vì chỉ có một canh giờ sẽ xuất phát, Đường Tam cũng không giao Tiểu Vũ cho Trữ Vinh Vinh, mà tự mình mang nàng trở về phòng.

Dìu Tiểu Vũ ngồi xuống tràng kỷ, Đường Tam hơi nhíu mày, lúc nãy hắn cũng không đưa ra trước mặt bọn họ, nhưng trên thực tế, hắn đối với tình huống của Tiểu Vũ vẫn là thập phần lo lắng. Đỉnh cấp nhất khảo của Tiểu Vũ là đi theo. Đi theo tự mình hoàn thành tất cả khảo hạch. Nói cách khác, khảo

hạch của nàng là cùng chính mình luôn luôn cùng một chỗ. Nếu là đối mặt địch nhân, tự mình còn có thể hoàn toàn đi chiến đấu. Tận khả năng bảo hộ Tiểu Vũ. Nhưng mà, xuyên qua Hải Thần ánh sáng cái loại này khảo hạch, bản thân làm sao chọc ngoáy trợ giúp cho nàng được đây? Vạn nhất thân thể Tiểu Vũ không chịu nổi áp lực, xuất hiện nguy hiểm gì, cũng đều không phải điều chính mình hy vọng nhìn thấy.

Ôm lấy Tiểu Vũ, cho nàng tựa thoải mái trong lồng ngực mình, hôn lên cái trán trơn nhẵn của nàng, ánh mắt Đường Tam dần dần trở nên kiên định. Tuyệt đối không thể làm cho Tiểu Vũ bị bất cứ nguy hiểm gì, mà tất cả, đều phải do ta gánh lấy là được.

Một lúc lâu sau.

Sử Lai Khắc Thất Quái một lần nữa tề tựu ở tầng ba, cũng mời tới một vị tử y hải hồn sư.

"Các vị khách quý muốn đi cấm địa?" Nghe được mọi người tỏ vẻ muốn đi cấm địa Hải Thần Đảo, vị hải hồn sư tuổi chừng năm mươi thập phần kinh ngạc

Đường Tam nói: *"Là như vậy, chúng ta nhận khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân ban cho, khảo nghiệm thứ nhất là xuyên qua hải thần ánh sáng. Bởi vậy, phải tới cấm địa Hải Thần Đảo mới được. Cho nên còn phải phiền toái ngài rồi."*Tử y hải hồn sư lúc này mới giật mình, chặn lại nói: *"Tốt, ta đây đưa các vị đi trước. Không biết là còn có yêu cầu gì khác không?"* Đường Tam lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có.

Theo sự hướng dẫn của tử y hải hồn sư, mọi người ra khỏi Hải Mã thành, thẳng đến ngoài thành mà đi.

Vừa đi, Đái Mộc Bạch có chút nghi hoặc truyền âm thành tuyến hướng Đường Tam hỏi: *"Tiểu Tam, vậy có phải dễ dàng quá không? Nơi chúng ta muốn đi chính là cấm địa, vì cái gì mà vị tử y hải hồn sư này cũng không có hỏi một câu liền mang chúng ta đi?"* Đường Tam truyền âm nói: "Dễ dàng? Hiện tại dễ dàng như vậy mới nói lên rằng chúng ta gặp được khảo nghiệm có bao nhiêu gian nan. Nếu ta đoán không sai, vị tử y hải hồn sư này sở dĩ không

chút do dự đáp ứng đưa nhóm chúng ta đi đến cấm địa, có mấy nguyên nhân sau. Đầu tiên, bởi vì lạc ấn trên trán chúng ta. Nếu ta đoán không lầm, thời điểm Hải Thần đại nhân ban cho khảo nghiệm, không chỉ là cân nhắc khảo nghiệm thực lực cùng tiềm lực của người tham gia khảo nghiệm (khảo nghiệm giả), đối với ngoại lai giả (người ngoài – A Né) như chúng ta, hẳn là bản chất có nguyên tố ẩn dấu bên trong. Mà chúng ta đều đạt được cao cấp khảo nghiệm, nhất là kinh động đại cung phụng Hải Thần đấu la. Cho nên, bọn họ mới không cần đối chúng ta có gì hoài nghi. Mà trên thực tế, chúng ta cũng quả thật sẽ không làm chuyện gì bất lợi đối với Hải Thần Đảo. Tiếp theo, nếu chúng ta phải ở Hải Thần Đảo tiếp nhận đệ nhất khảo nghiệm, như vậy, Hải Thần Đảo cấm địa phòng ngự nhất định là cực kỳ kinh người. Trong đó chính là chúng ta bắt đầu thê thảm mà chịu đựng Hải Thần ánh sáng

------oOo------

Chương 398: Ánh sáng hải thần (1): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hoahongdachet

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Đường Tam chiếu con mắt xanh sáng rực lên, *"Mộc Bạch, không biết ngươi có chú ý không, vừa rồi vị tử y hải hồn sư này nói khảo nghiệm đầu tiên của chúng ta là ánh sáng hải thần, trong mắt hắn thậm chí lộ ra vài phần thương hại, tội nghiệp. Có thể nghĩ là ánh sáng hải thần đáng sợ cỡ nào.*

*Mộc Bạch bật cười nói: "*Tiểu Tam cũng là ngươi lợi hại. Không bằng như vậy đi, về sau ngươi mang theo người của Đường môn đến Tinh La đế quốc đi. Ngươi tự mình chọn lấy chức quan nào cũng được, thế nào?"

*Đường Tam cười nói: "*Ngươi thật sự muốn dụ ta sao? Ngươi không sợ Thiên Đấu đế quốc sẽ liều mạng với ngươi sao? Muốn Đường môn chuyển đến Tinh La đế quốc các ngươi cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu".

Trước khi rời đi, Tuyết Dạ đại đế đã tặng hắn Hãn Hải Càn Khôn tráo, cùng với thái độ ẩn ý của Tuyết Băng. Bất luận theo góc độ nào mà nói, Đường Tam đều không có khả năng rời Thiên Đấu đế quốc để đến Tinh La đế quốc. Hắn không những phải lo lắng đến chính mình, còn lo lắng đến cả Đường môn cùng với phản ứng của Thiên Đấu đế quốc.

*Đái Mộc Bạch than nhẹ một tiếng, nói: "*Nói thật ra, ta chỉ có thể cảm thán vì Sử Lai Khắc học viện không phải ở Tinh La đế quốc chúng ta."

*****

*Bên ngoài Hải Mã thành, tử y hải hồn sư đang dẫn đường cho mọi người nói: "*Từ Hải Mã thành đến cấm địa, còn có một đoạn lộ trình không ngắn. Các vị khách quý, chúng ta có nên nhanh chóng chạy tới không?"

*Đường Tam hỏi: "*Từ nơi này đến đó xa bao nhiêu?"

*Tử y hải hồn sư nói: "*Cấm địa ở giữa vòng tròn trung tâm Hải Thần đảo. Từ nơi này đến đó lộ trình ước chừng gần hai trăm hải lý."

Nghe hắn vừa nói như vậy, mọi người đều nhận thấy đảo hải thần thật lớn.Đường kính tới bốn trăm hải lý thì thật sự lớn như thế nào.

"Chúng ta cũng nên nhanh chóng một chút, phiền ngài đi trước dẫn đường".*Hai trăm lý tuy rằng không tính quá xa, nhưng nếu thong thả mà đi, chỉ sợ một ngày cũng không đến được. Chỉ có thể tăng tốc độ mới có thể trong khoảng thời gian ngắn tới nơi.*

Tử y hải hồn sư hỏi đều là hướng về phía Đường Tam, hắn dễ dàng nhận thấy trên trán Đường Tam có dấu Tam Xoa Kích Lạc ấn màu vàng.Thấy Đường Tam gật đầu đồng ý, vị hồn sư lập tức phóng xuất ra võ hồn của mình. Trắng, vàng, tím, tím, tím, đen, đen bảy hồn hoàn xuất hiện rõ ràng.Hiển nhiên là một vị cường giả cấp bậc hồn thánh

Sau khi hắn phóng xuất ra võ hồn của mình, toàn thân đều bao trùm một tầng vảy sáng mịn đến cả bụi cũng không bám lên được. Bởi vì không biết nhiều về hải hồn sư nên mọi người cũng không biết võ hồn này của hắn là cái

gì.Sau khi ra dấu cho mọi người, vị tử y hải hồn sư chợt gia tốc,thân thể hắn đi trước theo phương thức thập phần đặc biệt. Hai chân cơ hồ là không rời khỏi mặt đất, nhưng tốc độ cước bộ lại cực kì mau lẹ, giống như mũi tên vọt về phía trước.

Mọi người không dám chậm trễ, cũng đều phóng xuất ra võ hồn của mình, Bạch Trầm Hương triển khai song dực, nhanh chóng thi triển công phu của mình đuổi theo vị tử y hồn thánh, những người khác cũng không chậm phóng thích võ hồn của mình rồi tăng tốc đuổi theo.

Tử y hải hồn sư đi trước một lát sau, e sợ mọi người không thể đuổi kịp. Dù sao, những người này tuy được Hải Mã đấu la phân phó là quý khách bọn họ phải tôn trọng,có điều cả bọn đều là những thanh niên tuổi trẻ. Nhưng đến khi hắn quay đầu lại nhìn phía sau, không khỏi hít một mạnh một hơi. Không còn có ý kìm chế lực lượng, liền tiếp tục tăng thêm tốc độ. Ở trong đầu hắn lưu lại ấn tượng sâu nhất là người có ba gạch dấu ấn hoàng kim, mặc bộ áo đỏ-- Đường Tam.

Rất nhanh Sử Lai Khắc thất quái liền cảm nhận được hải hồn sư cùng lục địa hồn sư đích thực có một ít khác biệt. Cho dù hồn sư sau khi đạt tới cấp bậc hồn thánh sẽ dẫn đến thay đổi về chất. Điểm này bất luận là hải hồn sư hay là lục địa hồn sư đều giống nhau. Bởi vậy, vị tử y hải hồn sư này thân là hồn thánh, dĩ nhiên so về hồn lực nhất định phải mạnh hơn bọn hắn không ít. Thế nhưng dưới tình huống hắn toàn lực gia tốc, đừng nói là mẫn công hệ Chu Trúc Thanh cùng tinh khiết mẫn hệ Bạch Trầm Hương,ngay cả những người khác cũng đều cảm thấy rất nhẹ nhàng

Hải hồn sư ở trên đất bằng khả năng phát huy ra thực lực chiến đấu quả thật là không thể cùng so sánh với lục địa hồn sư. Chỉ có biển rộng mới là nơi bọn hắn có thể chân chính phát ra thực lực của mình.

Với tình huống như vậy nên kết quả,vị hải hồn sư dùng toàn lực phóng đi nhưng mọi người vẫn nhàn nhã theo sát.

Hai trăm dặm đối với người thường mà nói, đi bộ chỉ sợ mất đến hai ngày, cho dù là cưỡi ngựa cũng phải mất cả ngày.Nhưng cho dù không cần dùng hết toàn lực thì với hồn sư cấp cao mà nói, cũng không đến một canh giờ.Cả

bọn nghỉ ngơi dùng cơm trưa mất một canh giờ,lúc này lại đã là mùa đông, bầu trời tối đen nhanh hơn bình thường,khi mặt trời chiều đang dần ngã về hướng tây, ở chân trời nhuộm đẫm ánh chiều tà,nhóm Sử Lai Khắc thất quái đã đi đến nơi.

Tiếp tục xuyên qua một mảnh rừng cây rậm rạp, bỗng vị tử y hải hồn sư dừng cước bộ, Sử Lai Khắc thất quái bị cảnh vật trước mắt doạ cho đến sợ ngây cả người

Sóng ánh sáng lấp lánh của ánh nắng chiều do nước biển thấp thoáng phản chiếu tạo ra vô số màu sắc, mà giữa mặt biển bao quanh có một tòa tiểu đảo. Địa thế hòn đảo rất cao, ước chừng năm trăm thước, tuy nhiên kỳ lạ nhất chính là trên đảo nhỏ bao phủ một tầng kim quang. Mặc dù ánh hào quang cũng không mãnh liệt rực rỡ, nhưng Sử Lai Khắc thất quái cũng nhìn ra được bên kia tuyệt đối không phải là ánh nắng chiều, mà là ánh sáng trên đảo nhỏ phát ra.

Ở đỉnh của tiểu đảo, có một tòa kiến trúc tựa như được tạo thành từ bạch ngọc,khung hình chóp tứ giác, từ nơi họ đứng có thể nhìn thấy kiến trúc từ bên ngoài do một cột đá trắng thật lớn tạo thành.Toàn thể chất liệu đều trong suốt, tràn ngập ánh sáng thần thánh.

*"*Đây là cấm địa..?*" Đái Mộc Bạch thì thào nói*

*Trong mắt lộ vẻ thành kính,tử y hải hồn sư đáp lời: "*Đúng vậy, đây là cấm địa Hải Thần đảo chúng ta,hải thần điện của cung phụng hải thần đại nhân, chính là kiến trúc duy nhất trên đỉnh hải thần sơn. Cũng chính thức là trung tâm của hải thần đảo, được xưng là đảo trung chi đảo.Mời các vị nhìn xem, ở ngay trước mặt chúng ta, chính là cầu thang lên đảo".

*"*Nơi đó nối liền với địa phương các ngươi cần thông qua khảo nghiệm, tổng cộng là một ngàn linh một bậc thang. Chỉ có thông qua khảo hạch mà hải thần đại nhân đã đưa ra, các ngươi mới có đủ tư cách bước lên hết bậc thang để tiến vào nơi thờ phụng của hải thần điện. Nếu không đáp ứng được sẽ bị ánh sáng hải thần ngăn cản. Các vị muốn trải qua khảo nghiệm, hiện tại là có thể bắt đầu. Ta ở chỗ này chờ đợi các ngươi. Nhưng mong các vị khi bước lên hải thần sơn, ngàn vạn lần đừng ồn ào, để tránh quấy nhiễu hải thần đại

nhân."

Mọi người theo phương hướng hắn chỉ,quả nhiên phía trước chính là hải thần điện, có bậc thang bằng đá kéo dài xuống,dưới ánh nắng chiếu rọi, màu trắng của thềm đá phản xạ ánh sáng chói lọi, tựa như một cái đai lưng bằng ngọc uốn lượn lên tận đỉnh núi.

*Liếc nhìn nhau, Sử Lai Khắc thất quái đang muốn cất bước, vị tử y hải hồn sư kia dường như chợt nhớ tới cái gì đó, chặn lại nói: "*Các vị khách quý, đang khi tiến hành khảo nghiệm, nếu không thể thì không cần phải miễn cưỡng. Chỉ cần nhanh chóng lui ra khỏi thần sơn, tự nhiên sẽ không có tổn thương.Hải thần ánh sáng lúc ấy sẽ không gây nguy hiểm cho các vị, cho nên các vị không cần thiết phải cố mạo hiểm."

*Đường Tam mỉm cười gật đầu, nói: "*Đa tạ ngài đã chỉ điểm. Bất quá, ngài ở nơi này đợi chúng ta cũng buồn chán, chúng ta có mang theo nhiều lương khô, nước uống, ngài lấy một chút đi.*".Tử y hải hồn sư do dự một chút, nhưng vẫn nói: "*Không cần đâu, các vị không cần lo cho ta".

*"*Kỳ thật, có thể được hải thần đại nhân chấp thuận cho khảo nghiệm hải thần ánh sáng là vô cùng hiếm hoi. Chỉ có điều,bởi là cấp khảo hạch đặc biệt.Nên nếu không có sự chấp thuận của hải thần đại nhân thì ngay cả những người đã thông qua khảo nghiệm như chúng ta,cũng không thể tiến vào phạm vi cấm địa."

Nghe hắn nói xong, trong lòng Đường Tam khẽ động, không nói thêm điều gì, lớn tiếng gọi đồng bọn tập trung thành nhóm, ôm vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, dẫn đầu bay thẳng tới bậc thềm.

Chiều rộng vòng nước biển xung quanh đảo ước chừng chỉ vào khoảng hai trăm thước, bên trong cũng không có sóng lớn, nói là biển,nhưng kỳ thật chỉ là một cái hồ tròn bao quanh đảo, đương nhiên,nước bên trong vẫn là nước biển.Chỉ có điều không biết như thế nào có thể tiến vào tận trong đây.

Lần này không phải là Hải Mã đấu la cho ra khảo nghiệm, mọi người đối diện với hải thần sơn cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Có thể có khả năng bay hay không cũng chỉ cần Áo Tư Tạp tạo ra một cái cây phi hành nấm tràng là đủ đem cả bọn đến được bờ bên kia.

Đang khi mọi người bay trong vòng tròn biển, bọn họ đột nhiên phát hiện, bản thân vừa tiến vào phạm vi vòng tròn. Ngoại trừ Bạch Trầm Hương,quanh thân mỗi người đều xuất hiện ra một tầng quang mang nhàn nhạt.

Trong đó, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn trên người xuất hiện chính là hắc sắc quang mang, Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ trên người xuất hiện chính là Tử sắc quang mang. Hiển nhiên còn lại,trên người Đường Tam xuất hiện chính là một tầng kim quang. Giống hệt với quang mang lúc cuối cùng khi bọn tiếp nhận khảo hạch.

*Trong khi trên người bọn họ xuất hiện những tầng hào quang màu sắc khác nhau, đột nhiên sắc mặt tử y hải hồn sư đại biến đồng thời quát to một tiến: "*Không tốt.*"*

Nhưng hắn nhớ ra vẫn quá chậm. Ngay lúc Sử Lai Khắc thất quái cùng Bạch Trầm Hương đang chú tâm tiến vào phạm vi vòng tròn,đột nhiên mọi người đồng thời cảm giác được một cỗ áp lực không cách nào hình dung từ vòng tròn trào ra. Một bóng đen khổng lồ phá thủy xông lên, mục tiêu thẳng đến Bạch Trầm Hương.

Đó là một con cá dài năm mét, từ trước tới sau hình dáng như một cây trường thương,từ trong nước lộ ra một phần ba cơ thể. Đột nhiên phá thủy vọt lên, thân hình con cá như một tầng hắc vụ tăng tốc, tựa như một đạo hắc sắc điện lôi nhằm thẳng Bạch Trầm Hương.

Bọn Đường Tam như thế nào cũng không nghĩ tới tập kích bất ngời như vậy,Bạch Trầm Hương lại đang bay ở trước mặt, muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa rồi.

May mắn Bạch Trầm Hương trong khoảng thời gian này đi theo Sử Lai Khắc thất quái, bất luận là kiến thức hay là kinh nghiệm thực tế đều tăng trưởng rất nhiều, đột nhiên cảm giác được không đúng, thân thể nàng ở không trung chợt đảo, tạo thành một góc né tránh sự tấn công của tia chớp màu đen.

Trên bờ,âm thanh vị tử y hải hồn sư la to, Sử Lai Khắc thất quái tự nhiên cũng nghe được. Ở phía sau, cả bọn cũng liền biểu hiện ra năng lực ứng biến của mình.

*Đường Tam tạm thời đem Tiểu Vũ trong tay giao cho Trữ Vinh Vinh, ngay sau đó, hắn trong nháy mắt đã di dời tới bên người Bạch Trầm Hương, một cây lam ngân hoàng liền quấn quanh hông Bạch Trầm Hương kéo ra sau lưng mình. Cùng lúc đó, một cái "*trói buộc chu võng*" phóng ra huớng về phia hải hồn thú trong không trung. Những người khác nhanh chóng bay tới.*

Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh hình thành trận thế hình tam giác bảo vệ Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ.

Quái ngư kia thập phần trơn trượt, mặc dù Đường Tam đã tính toán thập phần chính xác nhưng không ngờ nó vẫn trượt thoát,ở không trung đảo hướng, hóa thành một đạo hắc tuyến một lần nữa chui vào trong nước. Mặt nước cũng một lần nữa trở lại an tĩnh.

*"*Sao lại thế này?*"Mã Hồng Tuấn kinh sợ hỏi, tử y hải hồn sư kia đã không nói cho bọn họ là trong vòng tròn biển này,vẫn tồn tại hồn thú tập kích bọn họ.*

*Đường Tam tinh thần lực tản ra, cẩn thận cảm thụ được hơi thở trong vòng tròn biển, nhìn tầng kim quang chung quanh thân thể mình,ánh mắt lóe sáng,"*Ta hiểu rồi, hào quang trên người chúng ta hắn là tác dụng bảo hộ.Khiến hải hồn thú trong hải hoàn sẽ không tập kích chúng ta. Mà Trầm Hương không có, cho nên mới bị hải hồn thú trong hải hoàn cho rằng xâm lấn,hướng nàng phát động công kích, hiện tại nàng ở bên trong tầng hào quang bảo hộ của ta, phía dưới hải hồn thú hắn là không cảm giác được hơi thở của nàng cho nên mới không có liên tục phát động công kích. Chúng ta đi mau,lên bờ trước rồi nói sau."

Mọi người sau khi nghe xong Đường Tam phân tích,lập tức gia tốc, vài lần thời gian hô hấp đã thành công vượt qua hơn hai trăm thước hải hoàn, đến bờ bên kia.

Bên bờ biển bên này tử y hải hồn sư cũng sửng sốt, hắn lúc trước quả thật

quên rằng trong bọn Đường Tam vẫn còn có người không có nhận được khảo nghiệm tư cách ánh sáng hải thần. Nhưng tình huống xuất hiện vừa rồi, hắn vẫn khổng thể lý giải.Trong trí nhớ của hắn,cho dù là tiếp nhận nhiệm vụ hải thần ánh sáng,thì ngay cả hồn sư đó cũng không có khả năng tự mình phát ra ánh sáng hộ thể để bảo hộ những người khác bình an thông qua vòng tròn biển kia! Vì cái gì Đường Tam có thể làm được cơ chứ..?

Kỳ thật, hắn quên một vấn đề, trên trán Đường Tam có Tam Xoa Kích Lạc ấn cũng là lần đầu tiên xuất hiện. Hải thần khảo nghiệm như thế nào cùng cấp với Hắc cấp khảo nghiệm?

*"*Cám ơn Tam ca.*"Trong quá khứ,Bạch Trầm Hương đã được nghe từ những người khác thuật lại chuyện của Đường Tam cùng Tiểu Vũ, tự nhiên hiểu được trong thâm tâm Đường Tam chỉ có một người. Có lẽ là đối lập quá lớn, nàng càng không muốn chấp nhận mập mạp*

*"*Đều là người mình cả, đừng khách khí. Mộc Bạch, chúng ta đi trước thử xem?"Đường Tam hướng đến Mộc Bạch nói.

Tiến tới cách cầu thang hải thần sơn ngay trước mặt bọn họ mấy chục thước. Đường Tam sở dĩ kêu Mộc Bạch cùng lên mà không phải tự một mình hắn,là bởi vì địa vị khảo hạch hắn cùng mọi người dù sao còn có chút bất đồng. Cho nên, hai người cùng nhau thử, mới có được đáp án xác thực.

------oOo------

Chương 399: Ánh sáng hải thần (2): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hoahongdachet

Biên dịch: Tiền Như Mạng

Tiến sát gần chân hải thần sơn, bọn họ lập tức cảm giác được chung quanh

tràn ngập một loại không khí uy nghiêm,Giống như có một năng lượng đặc thù nào đó tác động lên bọn họ. Dũng khí trong lòng tràn ngập dâng lên.

*"Đi."*Đái Mộc Bạch trả lời chỉ một từ. Ngay sau đó, hai người trực tiếp phi thân phóng tới bậc thang.

"Bang! Bang!" Hai tiếng trầm đục cơ hồ đồng thời vang lên. Ngay tại vị trí bậc thang Đái Mộc Bạch cùng Đường Tam vọt tới, hai người giống như đụng phải cái gì đó trong không trung, ngay sau đó lập tức bị bắn ngược về.

Bay ngược lại hơn mười thước. May mắn lúc hai người vọt tới cũng không dùng sức quá mãnh liệt.Chật vật lắm mới không ngã xuống, thật vất vả mới đứng vững được thân hình.

Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

"Sao lại như vậy?" Những người khác xông tới, Áo Tư Tạp hỏi.

Đái Mộc Bạch nói: *"Giống như đánh lên vách tường co dãn, lực lượng của ta có bao nhiêu đều trực tiếp bị bắn ngược trở về,căn bản không có cách nào khác chống cự. Tiểu Tam, ngươi sao rồi?"*

Đường Tam gật đầu,nói: *"Ta cũng giống vậy, xem ra, từ vị trí bắt đầu của cầu thang. Chính là được ánh sáng hải thần bao phủ gây cản trở. Mộc Bạch, ngươi hướng chỗ phía trên phóng ra một đạo Bạch Hổ liệt quang thử xem Dùng vừa tới hồn lực thôi"*.

Mộc Bạch gật gật đầu.Lúc này hồn hoàn thứ hai trên thân thể hắn lóe sáng phóng thích. Há mồm phun ra một đạo bạch quang nhắm thẳng tới đoạn dốc phía trên.

Một màn kì dị xuất hiện,trong mắt mọi người chợt lóe sáng lên một màn kim quang che chắn,đạo Bạch Hổ liệt quang ba đột ngột bị cản lại,như tia chớp bắn ngược trở về tốc độ so với vừa rồi thậm chí còn mau hơn.Mục tiêu là hướng tới thân thể Đái Mộc Bạch.

Đường Tam tựa hồ sớm đã dự liệu đến loại tình huống này, một quyền đánh

ra, nội kình Huyền Thiên công phát ra một tiếng nổ vang, chặn lại tia phản xạ Bạch Hổ liệt quang ba.

*"Xem ra đúng như ta đoán."*Làm đệ tử của đại sư,Đường Tam đối với võ hồn, không thể nghi ngờ là người hiểu biết nhiều nhất,thông qua việc va chạm vừa rồi,cùng với việc Bạch Hổ liệt quang ba bị bắn ngược lại, hắn đã nghĩ ra thông suốt vấn đề.

" Ánh sáng hải thần này thật sự là một cái cái lồng phòng hộ vô cùng bá đạo.Hắn là có thể bắn ngược lại bất kỳ năng lượng hay vật lý công kích.Hơn nữa, không phải là tùy tiện bắn ngược lại, mà là còn bắn ngược trở về nơi người phát động công kích. Nếu không,Bạch hổ liệt quang ba phóng hướng chếch lên trên, thì phải bắn ngược tiếp lên phía trên không trung mới đúng."

Áo Tư Tạp cũng giống như bắt được cái gì: *"Nói như vậy, chẳng phải là....."*

Đường Tam gật gật đầu, khẳng định ý nghĩ của hắn: *"Đúng vậy, nói cách khác, ở trên cầu thang,chúng ta không thể sử dụng được bất cứ kỹ năng gì.Nếu không,lập tức sẽ bị phản phệ trở lại."*

Mã Hồng Tuấn nhịn không được nói: *"Nếu vậy khảo nghiệm này thực biến thái. Vật lý, năng lượng hai loại đều bắn ngược, chúng ta đây phải như thế nào mới có thể đi lên được đây?"*

Đường Tam trầm giọng nói: *"Hắn là chỉ có thể từng bước một bước lên thôi. Nếu lực lượng của bản thân kiên trì không được, như vậy, lập tức sẽ bị bắn ngược ra. Công kích kỹ năng mặc dù không thể dùng, nhưng ta nghĩ,để hộ thể cùng tăng phúc vẫn là có thể sử dụng được. Đi thôi, chúng ta thử đi lại lần nữa xem."*

Một lần nữa tiến lên cầu thang phía trước,lần này Đường Tam là người thứ nhất đi lên, chậm rãi nhấc đùi phải,bước lên bậc thang thứ nhất.

Khi hắn đặt chân phải vừa tiến vào phạm vi cầu thang, nhất thời cảm giác được một cổ lực lượng cường đại ngăn cản chân mình,liền cố gắng dùng lực dấn xuống thân hình tiến lên phía trước.

Huyền thiên công vận chuyển, Đường Tam chậm rãi bước lên bậc cầu thang, đồng thời kéo theo thân thể bước lên bậc thứ nhất.

Phán đoán của Đường Tam hoàn toàn chính xác, khi cả người hắn đứng bước hoàn toàn, nhất thời cảm giác được áp lực kinh khủng cực lớn ập đến đè ép thân thể, tựa như là đưa ngón tay ấn vào quả bóng,lực nén từ trong quả bóng dường như cố đẩy bật ngón tay ra,cái loại cảm giác này tựa như một tầng khí mênh mông đè ép lên thân thể, Đường Tam rõ ràng cảm giác được, hồn lực mình bắt đầu tiêu hao rất nhanh.

Đứng vững trước áp lực, hắn lại cố gắng bước thêm bước thứ hai, giống như hắn đoán, khi hắn đi lên bậc thang thứ hai. Áp lực lại tăng cường ước chừng so với khi hắn bước lên bậc thang thứ nhất, tăng thêm mười phần trăm.

Hít một hơi dài, Đường Tam lúc này đẩy nhanh tốc độ, liên tiếp tiến lên trước ba bước, đi tới bậc thang thứ năm.

Đột nhiên, cảm giác trở nên càng thêm rõ ràng, áp lực ngay mặt giống như thủy triều dâng tới, Đường Tam tiến hành tính toán hồn lực, thì giật mình phát hiện, muốn ổn định đứng tại đây, thì ba mươi cấp hồn sư cần phải đem hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng làm được.

Lúc này. Đái mộc bạch cũng đi tới bên người hắn, đồng dạng thừa nhận áp lực, hai người liếc nhau, tiếp tục rảo bước tiến lên phía trước. Lúc này đây. Bọn họ đi một hơi tới vị trí bậc thang thứ hai mươi.

Mồ hôi bắt đầu xuất hiện ở hai bên thái dương, trong cơ thể, hồn lực tiêu hao với tốc độ kinh người.

Đái Mộc Bạch phản ứng đầu tiên. Đệ nhất hồn kĩ Bạch Hổ hộ thân tráo. Đệ tam hồn kĩ Bạch Hổ kim cương biến đồng thời thúc đẩy, cố gắng tiếp tục bước lên. Đường Tam cũng thúc dục mạnh mẽ hồn lực ở phía sau bước theo.

Nhưng bắt đầu từ bậc thang thứ hai mươi. Bọn họ mỗi từng bước một bước lên đều khó khăn. Khi đi lên bậc thang thứ ba mươi, trên mặt đất đã bắt đầu xuất hiện một vũng nước. Đó là mồ hôi hình thành, khí màu vàng chung quanh thân thể hai người cũng rõ ràng trở lên nồng đậm.

Sắc mặt đỏ bừng. Hiển nhiên cả hai đã dùng toàn bộ hồn lực.

Dưới áp lực cực đại Đái Mộc Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, hai chân mở ra, song chưởng hai bên thân thể triển khai, toàn thân nhanh chóng đầy lông bao phủ, trên người hồn hoàn thứ năm cũng hiện lên.Một vòng kim quang mãnh liệt không ngừng dâng lên từ dưới chân hắn,trên thân Đái Mộc Bạch,theo từng vòng hào quang dâng lên, khí tức trên người cũng bành trướng vài phần,một kim sắc cự đại hổ hình thật lớn ở sau lưng hiện lên. Đúng là hồn kĩ thứ năm, Bạch hổ ma thần biến.

Ở phía sau,thực lực của Đường Tam cũng đã được thể hiện rõ rệt.Đến giờ này, Đường Tam chưa hề xuất ra một cái hồn kĩ, nhưng hắn vẫn như trước cùng Đái Mộc Bạch đồng hành bước lên.

Điều này không chỉ là vì hồn lực của Đường Tam so với Đái Mộc Bạch cao hơn bốn cấp,Mà trọng yếu là Đường Tam so với Đái mộc bạch có hơn ba khối hồn cốt. Bằng vào tăng phúc đối với thân thể từ ba khối hồn cốt này, hắn còn có thể thừa nhận áp lực lớn hơn nữa.

Ba mươi mốt, ba mươi hai, mồ hôi chảy ra thành dòng. Hai người cắn chặt hàm, tiếp tục hướng phía trước bước lên.

Ba mươi ba, ba mươi bốn, ba mươi lăm, ba mươi sáu, ba mươi bảy. Đái Mộc Bạch tạm dừng bước, hồn lực của hắn đã tiêu hao tới mức độ khủng bố, ngay tại bước thứ ba mươi tám, hồn lực trong cơ thể cũng vô pháp chống đỡ, tam đại hồn kĩ đồng thời sử dụng. Thân thể dừng lại một lát, ngay sau đó, cả người hắn quay cuồng, dưới áp lực cực lớn, tựa như viên đạn pháo bắn bay ra ngoài.

Đái Mộc Bạch trực tiếp ngã vào vòng tròn biển,nơi hắn ngã vào cách bờ biển khoảng bảy mươi thước. Có thể thấy được áp lực hắn chịu dựng ở phía trước lớn biết bao nhiêu.

Một cây Phi hành ma cô tràng màu phấn hồng hiện ra đúng lúc bên người Đái Mộc Bạch,ăn xong nấm tràng, hắn lúc này mới miễn cưỡng bay trở về bờ biển. Nhưng sắc mặt hoàn toàn tái nhợt.Bọn Áo Tư Tạp rõ ràng thấy được,

hai chân Đái Mộc Bạch đang run rẩy không thể khống chế. Hắn trực tiếp ngồi bệt dưới mặt đất, hổn hển thở ta một hơi, *"Thật là lợi hại."*

Trên mặt mọi người đều toát ra vẻ mặt ngưng trọng, bọn họ hiểu được, đổi lại chính mình, quyết không có khả năng làm tốt hơn so với Đái Mộc Bạch.

Ăn thêm một cây Khôi phục đại hương tràng do Áo Tư Tạp đưa qua, Đái Mộc Bạch cũng không có điều dưỡng khôi phục hồn lực đã tiêu hao phần lớn, mà là hướng tới cầu thang thượng nhìn lên, hắn muốn nhìn xem liệu Đường Tam có thể kiên trì hành trình đến đâu,

Lúc này, Đường Tam đã tới bậc thứ bốn mươi,cùng lúc này, ở sau lưng Đường Tam,bát chu mâu đỏ như máu xuyên thủng lưng áo xông ra, bốn chu mâu chống trên mặt đất ổn định thân thể.Kích phát ngoại phụ hồn cốt,thân thể Đường Tam được đưa lên cao. Mang theo sương mù màu vàng dày đặc, hắn vẫn như trước không có dừng bước, tiếp tục thong thả bước lên.

Bởi vì Đường Tam biết, dừng lại chẳng những không làm cho mình có thời gian hồi phục khí lực, ngược lại còn tiêu hao một phần lớn hồn lực.Nghĩ như vậy làm tinh thần thêm hăng hái,một là tiến lên,hai là rớt xuống.

Bốn mươi lăm bậc thang. Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân trầm trọng như núi, muốn bước lên đều phải cực kỳ cố sức. Nhưng hắn lại như trước không có buông thả,nội lực Huyền Thiên công trong cơ thể cấp tốc vận chuyể, tựa như nham thạch nóng chảy bùng nổ bắt đầu khởi động. Áp lực thân thể đã bắt đầu muốn làm cho xương cốt hắn phát ra tiếng vang.

Nhưng cùng là loại cảm giác này, ánh mắt lại Đường Tam vui mừng rõ ràng. Đương nhiên,những người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái nhìn không thấu.

Một vòng lam quang từ dưới chân Đường Tam tản ra, Đái Mộc Bạch ngạc nhiên nhìn vòng lam quang xuất hiện. Đường Tam dường như cất bước nhanh hơn, liên tiếp tiến lên ba bậc thang.

Đúng vậy. Đó chính là tăng phúc từ lam ngân lĩnh vực. Hồn lực cao tới sáu mươi tám cấp của Đường Tam, rốt cục cũng bộc phát ra thực lực cường hãn

của hắn.

Bốn mươi chín, năm mươi. Đường Tam kiên cường bước thêm hai bước. Nhưng lúc này hắn cũng phát hiện ra rằng mình khó có thể đi thêm nửa bước.

Mặc dù kỳ kinh bát mạch đã thông, hồn lực hắn khôi phục với tốc độ nhanh hơn nhiều so những người khác, nhưng hắn dù sao không có giống như Đái Mộc Bạch có hồn kĩ tự động tăng phúc. Lúc này, hồn lực trong cơ thể tiêu hao với tốc độ lớn hơn nhiều so với tốc độ khôi phục.

Thêm một đạo bạch quang xuất ra, lúc này đây, hai chân Đường Tam di động liên tục, đi lên liền năm bậc thang. Sát thần lĩnh vực đã phóng thích mãnh liệt.

Lúc phóng ra lam ngân lĩnh vực Đường Tam rõ ràng cảm giác được thân thể của mình nhẹ nhàng hơn. Lúc sát thần lĩnh vực xuất hiện, hắn cũng sinh ra cảm giác đồng dạng.Chính là mượn năng lực của lĩnh vực, hắn mới có thể bước lên đến đây. Tuy nhiên tới bậc thang thứ năm mươi lăm Đường Tam lại ngừng lại,trong quá trình từng bước tiến lên phía trước vừa rồi. Tuy rằng cất bước thong thả, nhưng thủy chung hắn vẫn tiến được lên phía trước. Nhưng lúc này, rốt cục đứng yên.

Chân phải ba lượt nâng lên, rồi ba lượt hạ xuống. thân thể cả người chao đảo. thân thể sau lưng do Bát chu mâu chống đỡ, bắt đầu hơi hơi run rẩy, hiển nhiên. Hắn muốn kiên trì cũng không được.

Không phải Đường Tam không nghĩ tới việc sử dụng hai kỹ năng đại biến thái là Vô địch kim thân cùng thuấn di. Mà là hắn phát hiện rằng tại đây,trong ánh sáng hải thần bao phủ. Thuấn di đã trực tiếp mất đi hiệu lực,còn Vô địch kim thân cũng chỉ có thể chống đỡ công kích, nhưng không cách nào làm cho bản thân vượt qua cản trở khủng bố trước mặt để tiến thêm một bước.

Rốt cục, Đường Tam không có thể tiếp tục đi tới, nhưng hắn cũng không có giống Đái Mộc Bạch trực tiếp bị bắn ra,mà là chậm rãi, chậm rãi, từng bước một lui về phía sau.

Mỗi bước lui về phía sau, áp lực từng chút giảm bớt. Đến khi Đường Tam lui

về phía sau hơn mười bước, hắn phát hiện ra thân thể mình giống như nhẹ đi rất nhiều. Không dám dừng lại, bởi vì hồn lực trong cơ thể đang dần dần khô kiệt.

Cuối cùng lui ra mười bước nữa, tốc độ Đường Tam đã là cực nhanh. Khi cả người hắn rời khỏi bậc thang, chung quanh thân thể, một làn sương mù màu vàng toả ra,trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên toàn thân như đều mở ra, ngay sau đó, cảm giác suy yếu lập tức ập đến, phù phù thở ra một tiếng, hắn trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

*"Mọi người cũng đều thử qua xem."*Nói ra câu này một câu, Đường Tam mệt nhọc khoanh chân ngồi, trực tiếp tiến vào trạng thái nhập định.

Đại sư có một câu mà Đường Tam nhớ rất rõ ràng, áp lực, là chất xúc tác tu luyện tốt nhất.Dưới áp lực cường đại của ánh sáng hải thần,trong khi trèo lên cầu thang, trong lòng Đường Tam xuất hiện chính là loại cảm giác này. Đối mặt với áp lực khổng lồ từ ánh sáng hải thần mang đến,hắn không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Bọn họ đi vào hải thần đảo, tìm kiếm không phải là loại áp lực như thế này sao?Trong cơ thể hồn lực tựa hư không, nhưng Đường Tam lúc này trong lòng tràn ngập cảm giác hưng phấn.Hắn biết, dưới tình huống như vậy tiến hành tu luyện, đối với bản thân thật là có chỗ tốt lớn. Cho nên hắn lập tức tiến nhập trạng thái tu luyện.

Rời khỏi áp lực khổng lồ kia,cả người Đường Tam như có cảm giác phiêu phiêu thoát tục, mất đi áp lực ánh sáng hải thần, thân thể hắn giống như hoàn toàn giãn mở, mỗi một tế bào đều hoan hô nhảy nhót.Đường Tam phát hiện ra, ánh sáng hải thần mang đến áp lực hoàn toàn là từ phía trước mặt mà đến.

Tự mình muốn mang theo Tiểu Vũ hoàn thành khảo nghiệm này, như vậy cũng sẽ làm cho Tiểu Vũ có thể cải tạo thân thể tốt hơn,hơn nữa dùng hồn lực đi bảo hộ nàng. Đương nhiên, Đường Tam cũng biết, làm như vậy hồn lực mình sẽ tiêu hao nhanh hơn,mà Tiểu Vũ thể nào cũng ít nhiều thừa nhận một ít áp lực. Đến tột cùng như thế nào mới hoàn thành khảo nghiệm này,còn phải không ngừng trải luyện, thực lực tăng lên mới hoàn thành được.

Khi Đường Tam từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong cơ thể nội lực tràn đầy sung mãn, vui sướng nói không nên lời. Chỉ là bởi vì lúc này mồ

hôi bám dính lên quần áo ở trên người có chút khó chịu.

Tiểu Vũ tựa vào trên người Bạch Trầm Hương mà ngủ,ngoại trừ Bạch Trầm Hương, những người khác lúc này cũng đều đang trong trạng thái tu luyện,từ bộ dáng chật vật của bọn họ có thể nhìn ra,tất cả đều đã muốn bước lên cầu thang này thông qua khảo nghiêm để đi tới hải thần điện.

Đứng lên, đơn giản hoạt động gân cốt, cơ thể nhanh chóng mạnh mẽ trở lại, Không những không cảm thấy suy yếu, ngược lại còn cảm giác tràn ngập lực lượng.

Cũng như lúc trước Đường Tam ở thác nước tu luyện, từ lúc suy yếu đến khi trạng thái khôi phục.Loại cảm giác này tuy cũng từng xuất hiện qua,nhưng cũng không có kéo dài liên tục bao lâu, dòng nước của thác nước đánh vào cơ thể đi kèm với thực lực thích ứng được tăng cường,nhưng sau khi tu luyện qua một tháng,loại cảm giác này liền dần dần tiêu thất.Hắn biết rõ, thân thể xuất hiện loại cảm giác này cho biết, thực lực của cơ thể không phải trực tiếp được tăng lên.Mà tùy theo sự tăng cường chịu lực đối với cơ thể, tốc độ tu luyện hồn lực so với bình thường cũng sẽ mau hơn.

Mục tiêu của mình là ba trăm ba mươi ba bậc thang xem ra, nơi này là nơi có thể khiến cho bản thân phải tu luyện trong một đoạn thời gian rất dài. Nghĩ đến đây, đôi mắt Đường Tam không chút nào che dấu được hưng phấn quang mang phát ra.

Chuyến đi hải thần đảo này, quả thật là đã đạt được mục đích.

*"Tam ca, ngươi không sao chứ?"*Bạch Trầm Hương thấp giọng hỏi.

Đường Tam mỉm cười, đi đến bên cạnh, nhìn vẻ mặt ôn nhu của Tiểu Vũ đang say ngủ,mỉm cười nói: *"Như thế nào? Ngươi không có muốn thử một chút sao?"*.

"Ta" Bạch Trầm Hương sửng sốt một chút nói: *" Ta không nhận được khảo nghiệm giống các ngươi a!"* Nói tới đây, thần sắc của nàng không khỏi có chút ảm đạm, thông qua khảo nghiệm của hải thần ban cho, nàng thật sự hiểu được,bản thân cùng Sử Lai Khắc thất quái chênh lệch bao xa,tính cao ngạo

nguyên bản khi còn ở trong tộc sớm không còn sót lại chút gì.So sánh với bảy người ở trước mắt, nàng xác thực còn kém rất xa,rất xa.

Đường Tam nghiêm mặt nói: *"Không có nhận khảo nghiệm cũng không có nghĩa là ngươi không được đi xem thử. Hải thần ánh sáng tuy rằng mang đến áp lực thật lớn,nhưng loại áp lực này, thời gian chịu đựng kiên trì càng lâu đối với hồn sư chúng ta có chỗ tốt càng lớn.Áp lực tuy lớn nhưng cũng không có uy hiếp đến sinh mệnh, lợi ích lớn như vậy, Hương Hương ngươi cũng không nên bỏ qua cơ duyên như thế này."*

*"Được, ta cũng thử xem."*Nhìn ánh mắt cổ vũ của Đường Tam, Bạch Trầm Hương thật cẩn thận đem Tiểu Vũ chuyển qua cho Đường Tam, học theo Sử Lai Khắc thất quái, từng bước hướng bậc thang đi lên.

Bạch Trầm Hương vừa di động, Tiểu Vũ cũng liền tỉnh. Nhìn đến Đường Tam ôm mình trong lòng, vẻ mặt toát ra vài phần thỏa mãn, giống như tiểu hài tử bám vào vạt áo Đường Tam, tựa hồ sợ hắn chạy mất.

Ôm Tiểu Vũ đứng lên, Đường Tam hướng ánh mắt nhìn Bạch Trầm Hương. Lúc này, Bạch Trầm Hương đã bắt đầu bước lên bậc thang đầu tiên.

Là một mẫn công hệ hồn sư, tốc độ chính là cái nàng am hiểu nhất, nhưng sau bước tiến đầu tiên của nàng khi vừa bước vào phạm vi của hải thần ánh sáng,Bạch Trầm Hương sắc mặt nhất thời thay đổi.

------oOo------

Chương 400: Huyền bí của Hải Thần ánh sáng: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Asa85

Biên dịch: A Lót

Xuất thân từ mẫn chi nhất tộc, Bạch Trầm hương am hiểu nhất chính là tốc độ, nhưng sau khi nàng đặt bước đầu tiên tiến vào Hải Thần chi quang, Bạch Trầm Hương lập tức biến sắc.Chỉ mới một bước đầu tiên này, nàng đã sinh ra cảm giác nửa bước cũng khó đi.Áp lực như thủy triều bài xích thân thể nàng, sương mù màu vàng kim nhàn nhạt bắt đầu bốc lên ở dưới chân nàng.

Khó trách, khó trách bọn họ chỉ lên được mấy mươi bước đã không chịu được.Xem ra, ta tựa hồ ngay cả mười bậc thang cũng đã rất khó khăn.Không, không được, ta không thể tiếp tục rớt lại nữa.Tuổi tác mọi người không chênh lệch lắm, tại sao bọn họ có thể làm được, ta lại không được?

Cắn răng, trong mắt Bạch Trầm Hương lộ ra quang mang kiên nghị, bắt đầu bước tiếp.

Đường Tam nhìn Bạch Trầm Hương gặp khó khăn mà vẫn kiên định tiến bước, trên mặt nở ra một nụ cười cười hài lòng, hy vọng nàng có thể có chút thu hoạch ở nơi này.

Giơ tay phải lên, chậm rãi rót tinh thần lực vào trong đó, Đường Tam gọi linh hồn Tiểu Vũ đang ngủ say trong hồn cốt tay phải của hắn phát.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động gọi linh hồn Tiểu Vũ dậy, trước kia hắn đều sợ vì linh hồn Tiểu Vũ xuất hiện mà gây tổn thương tới nàng, nhưng lần này không giống, nếu không để Tiểu Vũ linh hồn phụ thể, mang theo thân thể nàng leo lên, rất dễ tạo thành tổn thương không thể cứu chữa.

Lam Ngân Hoàng phóng thích, linh hồn Tiểu Vũ ngủ say trong hồn hoàn cùng hồn cốt dưới sự dẫn đường của tinh thần lực Đường Tam lặng yên phóng thích, thân thể mềm mại của Tiểu Vũ trong lòng Đường Tam run nhè nhẹ một chút, ánh mắt vốn mờ mịt dần dần phát ra thần thái chói mắt.

"Ca - -" một tiếng hô nhẹ, nơi mềm nhất trong lòng Đường Tam hết sức kích động, cố nén cảm giác xung động muốn hôn nàng, Đường Tam nói: *"Tiểu Vũ, chúng ta đã tới Hải Thần đảo.Ngươi có thể cảm nhận được tất cả những gì chúng ta đã trải qua lúc trước được không?"*

Làm Đường Tam ngoài ý muốn chính là, sau khi Tiểu Vũ gọi hắn một tiếng,

thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.Bao phủ bởi một tầng sương lạnh, từ trong lòng Đường Tam thoát ra. Quay đầu đi không thèm nhìn hắn.

Từ khi Đường Tam và Tiểu Vũ quen biết tới nay, loại tình huống này lần đầu tiên xuất hiện.Đường Tam không khỏi có chút bối rối.

"Tiểu Vũ, ngươi làm sao thế?"

Tiểu Vũ hừ một tiếng, vẫn không để ý đến Đường Tam, mà là trực tiếp hướng thềm đá đi đến.Hiển nhiên, linh hồn nàng mặc dù ẩn nấp trong hồn hoàn cùng hồn cốt của Đường Tam.Nhưng đối với tất cả sự việc bên ngoài thì vẫn rõ ràng, cũng biết được mục đích Đường Tam gọi nàng ra.

Nhìn Tiểu Vũ bắt đầu leo lên thềm đá, Đường Tam gãi gãi đầu, mặc dù thông minh như hắn, cũng không rõ Tiểu Vũ tại sao lại đột nhiên không để ý tới mình.Hơn nữa bộ dáng tựa hồ rất tức giận.Hai người quen biết nhiều năm như vậy, Tiểu Vũ chưa bao giờ nóng giận với hắn.Cơn tức giận của nàng từ đâu mà đến?

Không dám chậm trễ, Đường Tam vội đuổi theo, đi theo bên cạnh Tiểu Vũ đang bước lên thềm đá.

Lần thứ hai đắm chìm trong Hải Thần ánh sáng, cảm giác của Đường Tam lại có chỗ bất đồng.Có kinh nghiệm lần trước, hắn phát hiện, năng lực thừa thụ của thân thể mình tựa hồ tăng thêm một ít.Nhất là mấy bậc thềm phía trước này, mặc dù áp lực vẫn có nhưng phảng phất không quá kinh khủng.

"Tiểu Vũ, ngươi đừng phớt lờ ta mà! Rốt cuộc là tại sao?" Đường Tam một bên leo lên, không để ý đến nói chuyện sẽ ảnh hưởng hồn lực vận hành.Một bên lo lắng thấp giọng hỏi.

Tiểu Vũ lúc này đã đi đến bậc thứ ba.Liếc ngang nhìn Đường Tam một cái, đôi môi nhỏ nhắn rõ ràng có chút mấp máy.Rồi lại tiếp tục bước lên.

Sương mù màu vàng kim tràn ngập, leo lên cầu thang, áp lực dần dần tăng cường, Huyền Thiên Công trong cơ thể Đường Tam cũng bắt đầu tăng tốc độ lưu chuyển.Làm hắn có chút kinh ngạc chính là tốc độ leo thang của Tiểu Vũ

thế nhưng lại rất nhanh, không chút do dự tiếp tục hướng lên, một lát sau thì hai người đã vượt qua Bạch Trầm Hương phía trước.

Động tác Bạch Trầm Hương đã trở nên rất chậm, đứng ở bậc thang thứ mười bốn, gian nan nhấc chân bước về phía trước.Khuôn mặt đỏ bừng, bốn hồn hoàn trên người không ngừng lóe ra quang mang, thân thể nhẹ nhàng lắc lư, tựa hồ đang tìm chỗ sơ hở của áp lực.Một tầng hỗn hợp hơi nước cùng sương mù kim sắc kia xoay quanh thân thể nàng, hiển nhiên, nàng đã đạt tới cực hạn rồi.

Đây là chêch lệch về thực lực, thân thể, vũ hồn, hồn lực, hồn cốt, thêm vào đó là các phương diện thực lực, nàng cùng Sử Lai Khắc thất quái có một khoảng cách không thể vượt qua.Nhưng nàng không bỏ cuộc, vẫn như trước cắn răng chống chọi.

Đường Tam đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sau đi qua bên người Bạch Trầm Hương, nói với nàng: *"Không nên quá miễn cưỡng, ngàn vạn lần đừng để ánh sáng Hải Thần đem thân thể bắn ngược ra khỏi phạm vi Hoàn Hình Hải.Ngươi không có quang mang khảo nghiệm hộ thể, sẽ bị hải hồn thú trong Hoàn Hình Hải công kích."*

Làm Đường Tam kinh ngạc chính là, sau khi hành động của Bạch Trầm Hương kéo dài hồi lâu, rốt cục cũng bước lên bậc thứ mười lăm, chỉ là thân thể nàng run rẩy lắc lư không ngừng.Khuôn mặt đỏ bừng nhưng lại toát ra một chút vui mừng, chỉ có nàng mới tự mình biết được, một bước vừa rồi đã dẫn nàng đột phá cực hạn.Nàng rõ ràng cảm giác được, hồn lực đã lâu không đề thăng của mình đã đột phá, tăng lên tới trình độ bốn mươi sáu cấp.

Không tiếp tục miễn cưỡng nữa, lời nhắc nhở của Đường Tam khiến nàng không dám thử tiếp, học bộ dáng của Đường Tam lúc trước, chậm rãi lui về phía sau.

Đường Tam trong lúc cùng Bạch Trầm Hương nói chuyện, Tiểu Vũ đã lại tiếp tục leo lên, tới bậc thứ hai mươi.Đường Tam giật mình phát hiện, tốc độ Tiểu Vũ leo thang lúc này so với hắn lần đầu tiên tiến vào Hải Thần ánh sáng còn nhanh hơn một ít.

Thế này là thế nào? Chẳng lẽ nói, thực lực của Tiểu Vũ đã vượt qua mình rồi sao? Không, không thể nào.Đường Tam còn nhớ rõ, Tiểu Vũ lúc hiến tế cho mình, cấp bậc hồn lực ước chừng sáu mươi mốt cấp đến sáu mươi hai cấp.Từ ngày đó tới nay, nàng lại không thể tu luyện, làm sao có thể càng mạnh hơn so với mình được?

Bước nhanh hơn, cân bằng nội lực, Đường Tam đuổi theo Tiểu Vũ.D][is áp lực cường đại của Hải Thần ánh sáng, hồn lực hắn vừa khôi phục đến trạng tái tốt nhất lại bắt đầu tiêu hao với tốc độ cao.Nhưng lúc này Đường Tam đã thông minh hơn.Để tiết kiệm hồn lực, khi hắn leo lên bậc thềm thứ hai mươi thì thi triển Sát Thần Lĩnh Vực cùng Lam Ngân Lĩnh Vực của mình.Quả nhiên đúng như hắn suy đoán, dưới tác dụng của hai đại lĩnh vực, áp lực đã giảm đi, từ bậc hai mươi đến bậc ba mươi quá trình leo lên rõ ràng thoải mái hơn đầu tiên rất nhiều, hồn lực tiêu hao tự nhiên cũng giảm nhiều.Lĩnh vực tiêu hao là hồn lực cùng tinh thần lực, nhưng bởi vì đều là thiên phú lĩnh vực, kỳ thật tiêu hao cũng không phải là quá nhiều, ít nhất so với sự tiêu hao dưới áp lực ánh sáng Hải Thần mang đến ít hơn.

Nhưng mặc dù như thế, Đường Tam khi leo lên bậc thềm thứ ba mươi, mới đuổi kịp Tiểu Vũ.

Cước bộ Tiểu Vũ đi tới cũng trở nên khó khăn hơn.Mỗi bước đều cực kỳ chậm chạp, Đường Tam vẫn nhớ rõ ràng.Đái Mộc Bạch lần đầu tiên bước lên đã dừng ở vị trí bậc thềm thứ ba mươi lăm, mà lúc này, Tiểu Vũ cũng đã leo lên đến bậc thềm ba mười sáu.

Sao lại thế này? Thực lực Tiểu Vũ đã vượt qua Mộc Bạch? Đường Tam trong lòng cả kinh, sự khống chế đối với hồn lực nhất thời buông lỏng.Lập tức bản thân cảm giác được áp lực đang thừa thụ tăng nhiều, bước đi cũng trì trệ xuống.May mắn đây chỉ là bậc thềm ba mười lăm.Hắn vội vàng thu liễm tinh thần, đi theo Tiểu Vũ cùng tiến về phía trước.

Hiện tại hắn vốn có thể đi nhanh hơn một chút so với Tiểu Vũ nhưng hắn nhưng không vượt qua Tiểu Vũ, chỉ thủ hộ tại bên người Tiểu Vũ, hắn không hy vọng Tiểu Vũ gặp chuyện gì không may.Đi theo nàng, một khi xuất hiện tình hình gì thì mình cũng kịp thời ứng biến.

Làm cho Đường Tam được mở rộng tầm mắt chính là, Tiểu Vũ bước đi mặc dù gian nan. Nhưng dần dần cũng đã vượt qua bậc thềm thứ bốn mươi.

Đây là lần đầu tiên nàng leo, hơn nữa nàng cũng không sử dụng bất cứ kỹ năng gì, vì sao xuất hiện tình huống này chứ? Phải biết rằng, sau khi cơ thể người thừa nhận áp lực đạt tới cực hạn, dù là tiến thêm một bước cũng thập phần khó khăn.Lẽ nào thân thể Tiểu Vũ lại có khả năng tốt hơn Đái Mộc Bạch sao?

Mang theo nghi hoặc đầy đầu, Đường Tam rất muốn nhắc nhở Tiểu Vũ, ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng.Nhưng vượt qua bậc thềm bốn mươi, áp lực mà hắn phải tiếp nhận cũng cực kỳ lớn, căn bản không thể lên tiếng nhắc nhở Tiểu Vũ.Nếu không chính bản thân mình cũng không thể tiếp tục đi tới nữa.

Nhưng là sự kinh ngạc mà Tiểu Vũ gây cho hắn còn không chấm dứt, thân thể của nàng bắt đầu có chút lắc lư.Nhìn qua, tựa hồ là không chịu nổi áp lực mà sinh ra biến hóa, nhưng Đường Tam rất nhanh phát hiện cũng không phải đơn giản như vậy.Tiểu Vũ thoáng vặn vẹo thân thể trước sau vẫn duy trì một tiết tấu cố định, tựa hồ mỗi lần vặn vẹo, ánh sáng Hải Thần gây cho nàng áp lực đều từ bên người lướt qua, mà nàng vẫn như trước giữ được thế tiến.

Đồng thời, trên làn da trắng nõn của Tiểu Vũ, bắt đầu xuất hiện một tầng hào quang kim hồng sắc.Chứng kiến tầng kim hồng sắc này, Đường Tam nhất thời tỉnh ngộ, cũng đã hiểu vì nguyên nhân gì mà Tiểu Vũ cùng mình đồng thời leo đến chỗ này còn có thể tiếp tục đi tới.

Đúng vậy, Tiểu Vũ đem linh hồn hiến tế cho chính mình, nhưng cơ thể của nàng đã ăn hai loại tiên phẩm dược thảo.

Nếu nói Thủy Tinh Huyết Long Tham chỉ là thuốc dẫn, vậy Tương Tư Đoạn Trường Hồng chính là cực phẩm trong cực phẩm.Dược vật lúc trước Đường Tam mang về từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, trân quý nhất chính là cây đế vương trong tiên phẩm Tương Tư Đoạn Trường Hồng này.Lúc Tiểu Vũ có được cây dược thảo này, bởi vì thương tiếc nó mà không nỡ ăn, dẫn đến hồn lực của nàng kém xa mọi người.

Về sau nàng đem bản thân hiến tế cho Đường Tam, lúc sắp bỏ mình, Đường

Tam giúp nàng ăn cây tiên phẩm dược thảo này vào, do đó làm thân thể Tiểu Vũ khởi tử hồi sinh. Rồi sau đó tới Thủy Tinh Huyết Long Tham, ngoại trừ bản thân dược hiệu bị Tiểu Vũ hấp thu ra, tác dụng lớn hơn là đem dược hiệu của Tương Tư Đoạn Trường Hồng ẩn giấu trong cơ thể Tiểu Vũ phát huy ra đầy đủ.Từ ngày đó tới giờ, Tiểu Vũ sở dĩ thích ngủ như vậy cũng bởi vì muốn trong trạng thái nghỉ ngơi hấp thu hiệu quả dược thảo.Hồn lực của nàng chẳng những tăng lên, hơn nữa còn tăng lên đến trình độ tương đối khủng bố, thậm chí không thấp hơn mình.Đó chính là hai đại tiên phẩm mà! Còn cả Tương Tư Đoạn Trường Hồng trong truyền thuyết có thể giúp người ta tu luyện thân thể kim cương bất hoại.Khó trách năng lực thừa thụ của thân thể Tiểu Vũ lại mạnh như vậy, hồn lực cũng rõ ràng tăng nhiều.Chính xác là vì nguyên nhân này.

Lúc này, trên người nàng hiện ra quang mang màu kim hồng, chính là đến từ Tương Tư Đoạn Trường Hồng.Chỉ là không biết thân thể của nàng phải đã đạt tới trình độ kim cương bất hoại hay chưa.

Nghĩ thông suốt được vấn đề mấu chốt rồi, trong lòng Đường Tam nhất thời trở nên rất bình tĩnh, đi theo bên cạnh Tiểu Vũ, hai người tiếp tục hướng về phía trước.

Tiết tấu kỳ dị vặn vẹo của Tiểu Vũ tựa hồ rất có tác dụng, mặc dù kém lĩnh vực của Đường Tam, nhưng khiến năng lực tiếp nhận áp lực của nàng tăng cường lên, sau khi được Tương Tư Đoạn Trường Hồng tẩy cân dịch tủy, thân thể của nàng cũng đã đạt tới tình trạng rất kiên cường dẻo dai, từng bước từng bước tiến về phía trước, dần dần tiếp cận bậc thềm thứ năm mươi.

Bước lên bậc thứ năm mươi, bước chân Tiểu Vũ rốt cục ngừng lại, trên mặt lộ ra vài phần thần sắc thống khổ, không tiếp tục đi tới nữa, mà chậm rãi bắt đầu lui về phía sau.Đường Tam cũng không tiếp tục đi về phía trước, mà đem hồn lực còn thừa toàn bộ rót vào trong hai đại lĩnh vực của mình, phạm vi lĩnh vực khuếch trương, đem thân thể Tiểu Vũ bao phủ trong đó, cùng nàng đồng thời đi xuống dưới.

Được Đường Tam dùng hai đại lĩnh vực giúp đỡ, lông mày Tiểu Vũ lúc này mới giãn ra, liếc mắt nhìn Đường Tam, cước bộ dần dần nhanh hơn.Rất nhanh, hai người đã tới chân núi.

Bạch Trầm hương toàn thân mồ hôi ướt sũng đã ngồi ở một bên bắt đầu tu luyện.Đường Tam vừa xuống lập tức đỡ lấy thân thể mềm mại Tiểu Vũ.Bởi vì lần này hắn không trùng kích đến cực hạn, cho nên hồn lực còn thừa không ít, tình hình thân thể coi như không tồi.

"Tiểu Vũ, ngươi sao rồi? Không sao chứ?"

Tiểu Vũ nhẹ nhàng lắc lắc đầu: *"Thân thể còn chưa đạt tới cực hạn.Nhưng linh hồn ta đã có chút ít chịu đựng không được.Nếu dưới lĩnh vực của ngươi trợ giúp, ta nghĩ là đi đến bậc thềm sáu mươi cũng không vấn đề gì.Cho nên, nếu ngươi chỉ mang theo thân thể ta, trước bậc thềm sáu mươi không cần lo lắng năng lực thừa nhận của ta.Kỳ thật, ta còn có khả năng thừa nhận lớn hơn nữa.Tương Tư Đoạn Trường Hồng đối với việc cải tạo thân thể thật sự khiến người ta phải giật mình.Sau khi ta xem lại thân thể mình có thể thấy kinh mạch, máu, xương cốt mình, tựa hồ đều biến thành màu vàng kim.Chẳng những cứng rắn, hơn nữa mềm dẻo dị thường. Điều này có thể có liên quan với việc ta tu luyện nhu kỹ."*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Nhanh trở lại trong cơ thể ta đi.Linh hồn ngàn vạn lần không thể bị hao tổn."*

Tiểu Vũ mặc dù tựa ở đầu vai Đường Tam, nhưng trong mắt đã mất đi sự ôn nhu lúc trước: *"Cho dù bị hao tổn thì thế nào? Ngươi thì sẽ lo lắng cho ta, vậy chính ngươi thì sao?"*

"Ta?" Đường Tam sửng sốt một chút, thấy Tiểu Vũ tức giận, không khỏi có cảm giác câm như hến (nguyên văn là cấm nhược hàn thiền – câm lặng như ve sầu mùa lạnh).

Tiểu Vũ oán hận nói: *"Đường Tam, ngươi nhớ kỹ cho ta, lần sau nếu lại gặp nguy hiểm ngươi còn mạnh mẽ ngăn cản linh hồn ta đi ra, ta sẽ không thèm để ý đến ngươi nữa."*

Nhìn thấy ánh mắt Tiểu Vũ tràn ngập oán trách. Đường Tam lúc này mới hiểu được sự phẫn nộ của nàng là từ đâu mà đến.Ngày đó đối mặt với một kích cuối cùng của Thâm Hải Ma Kình.Đường Tam vì bảo vệ đồng bọn,

chuẩn bị hy sinh chính mình phát động công kích.Hơn nữa vì không để linh hồn Tiểu Vũ bị thương.Hắn đã mạnh mẽ dùng tinh thần lực hạn chế linh hồn Tiểu Vũ trong hồn hoàn hồn cốt, không cho ngoài đi ra.Nói như vậy, cho dù chính bản thân Đường Tam đã chết, linh hồn Tiểu Vũ còn có thể ẩn trong hồn cốt, còn có hy vọng sinh tồn.

"Thì ra ngươi tức giận vì điều này…" Đường Tam muốn giải thích, nhưng kẻ luôn thông minh như hắn, lúc này lại không biết nên nói như thế nào.

Tiểu Vũ há miệng, dùng sức cắn mạnh một cái vào vai hắn, đau đến nỗi làm Đường Tam nhăn cả mặt, *"Ca, sau này mỗi ngày để ta đi ra cùng ngươi đồng thời leo lên.Vừa rồi cảm giác áp lực, tựa hồ đối với thân thể cùng linh hồn của ta đều có tác dụng rèn luyện.Nếu ta đoán không sai, sau khi linh hồn được rèn luyện, thời gian linh hồn sẽ dài hơn.Ta về trước đây.Chớ quên lời ta nói, hừ, ngươi có tì vết nào, thì ta…"*

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt của nàng rốt cục hóa thành mềm mại đáng yêu, động lòng người suýt nữa khiến linh hồn Đường Tam bị câu dẫn, trong ánh hồng quang dũng động, thân thể mềm mại của Tiểu Vũ mềm oặt xuống, linh hồn cũng một lần nữa trở về hồn hoàn, hồn cốt trong cơ thể Đường Tam.

Linh hồn Tiểu Vũ trở về, Đường Tam cũng không khỏi thở dài một hơi, hắn phát hiện, Tiểu Vũ phát nộ đối hắn ảnh hưởng còn lớn hơn leo lên đến bậc thềm thứ năm mươi lăm Hải Thần ánh sáng.

Đúng lúc này, Đường Tam nghe được sau lưng truyền đến tiếng cười trộm đang bị cố gắng áp chế.Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoại trừ Bạch Trầm Hương, đồng bọn đều đã tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, đang cười toe nhìn mình, trong đó không phải là không có ý hạnh tai nhạc hoạ (cười trên nỗi đau của người khác).

Trong đó cười to nhất tự nhiên chính là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ba gã bạn đểu này.

Đường Tam có chút thẹn quá hóa giận nói: *"Cười cái gì mà cười?"*

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng, nói: *"Tiểu Tam, là như vậy.Kỳ thật sợ lão*

bà cũng là một loại hạnh phúc.Tất cả mọi người đều là nam nhân, ta hiểu ngươi mà."

Đường Tam tức giận nói: *"Nói như vậy, ngươi cũng là rất sợ Trúc Thanh?"*

Đái Mộc Bạch ưỡn ngực, nói: *"Sao hả? Ta mà sợ lão bà sao?"* Vừa nói, hắn lặng lẽ nhìn lướt qua U Minh Linh Miêu bên cạnh sắc mặt đã bắt đầu có khuynh hướng biến đổi, vội vàng nói thêm một câu: *"Chúng ta là tương kính như tân (kính nhau như khách) mà."*

Áo Tư Tạp cười ha ha, nói: *"Được rồi, Đái lão đại, ngươi không cần giải thích.Sự tình của ngươi cùng Trúc Thanh huynh đệ chúng ta ai chẳng biết.Chỉ có điều, ta không nghĩ tới luôn cứng rắn như Tiểu Tam mà cũng có một mặt mềm yếu như thế, hắc hắc, hắc hắc hắc hắc."*

"Tiểu Áo." Sắc mặt Đường Tam đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại.

Áo Tư Tạp sửng sốt một chút: *"Làm sao?"*

Đường Tam bẻ tay phát ra tiếng răng rắc: *"Ngươi hiện tại mặc dù có Phục Chế Kính Tượng Tràng, có thể sử dụng hồn kỹ của bất kỳ ai trong chúng ta.Nhưng mà ngươi trước kia dù sao cũng là một thực vật hệ hồn sư, năng lực thực chiến vẫn còn phải đề thăng. Đến đây đi, để ta giúp ngươi đề thăng năng lực thực chiến cho thật tốt một chút nào.Ta nghĩ, dưới áp lực ta gây cho ngươi, nhất định đối với thực lực của ngươi có lợi lớn."*

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Đường Tam, nụ cười trên mặt Áo Tư Tạp nhất thời cứng lại.*"Tiểu Tam, không được như vậy mà.Ngươi đây là công báo tư thù.Vinh Vinh, cứu ta."* Vừa nói, hắn rất không có khí phách rất nhanh trốn sau lưng Trữ Vinh Vinh.

Nhưng ai biết được, Trữ Vinh Vinh lại tự nhiên gật đầu, nói: *"Ta cảm thấy Tam ca nói cũng đúng! Năng lực thực chiến của ngươi quả thật cần đề thăng."*

Áo Tư Tạp ánh mắt khẽ chuyển.Cười đùa cợt nhả nói: *"Vậy ngươi phải tăng phúc cho ta, có được không?"*

Không đợi Trữ Vinh Vinh mở miệng.Đường Tam đã nói: *"Được.Đến đây đi."*

Áo Tư Tạp lập tức từ sau lưng Trữ Vinh Vinh nhảy ra: *"Tiểu Tam, chúng ta hiện tại bắt đầu, thời gian thực chiến là ba phút."*

Đường Tam liếc mắt nhìn hắn: *"Còn chưa chiến.Khí thế đã tiết.Ba phút là đủ rồi."*

Ý nghĩ của Áo Tư Tạp hắn làm sao lại không nhìn ra, tên gia hỏa này rõ ràng là tự mình vừa mới leo năm mươi bậc thềm.Hồn lực tiêu hao rất lớn, mà chính hắn lại được tăng phúc từ Thất Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh, tự nhận nắm chắc thắng lợi.Nhưng mà giống như lời Đường Tam, trước kia hắn thân là thực vật hệ hồn sư, năng lực thực chiến sao có thể so sánh với Đường Tam?

Ba phút sau…

"A~, Tiểu Tam, ta hận ngươi.Đây là ngươi trả thù trắng trợn, lấy công làm tư~"

Hình dáng Áo Tư Tạp lúc này muốn bao nhiêu thảm hại có bấy nhiêu.Trong ba phút chiến đấu vừa rồi, hắn trực tiếp ăn một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng lấy Đường Tam máu tươi làm vật dẫn.Cũng lập tức cho phân thân sử dụng.Bản thể sử dụng vũ hồn Lam Ngân Hoàng, phục chế thể sử dụng Hạo Thiên Chuy.Tăng phúc của Trữ Vinh Vinh cũng đồng thời rơi trên người hắn.

Nhưng cho dù như vậy, kết quả vẫn là thảm bại như trước.

Phục Chế Kính Tượng Tràng duy nhất không thể phục chế chính là kỹ năng có được từ hồn cốt.Đường Tam chỉ dùng phương thức rất đơn giản là triệt để công kích bản thể Áo Tư Tạp cùng phục chế thể.

Thuấn Di thêm vào Quỷ Ảnh Mê Tung cùng Cầm Nã Thủ Khống Hạc Cầm Long.Võ học Đường môn không thuộc về phạm vi hồn kỹ, tự nhiên cũng không thể phục chế.Dưới sự công kích không ngừng như cuồng phong bạo vũ của Đường Tam.Áo Tư Tạp chỉ vừa mới bắt đầu đã phải dựa vào đệ tứ hồn

kỹ của Đường Tam kéo dài tàn hơi, thậm chí là vậy nhưng trong nháy mắt cũng đã bị đánh tan.

Đương nhiên, Đường Tam cũng sẽ không tiến hành công kích quá mạnh đối với hắn, chỉ quăng ngã hắn vài cái mà thôi.Bị ngã đau đến mức Áo Tư Tạp thấy thân thể của mình đều muốn rời ra thành từng mảnh.

Nhìn thấy bộ dạng của Áo Tư Tạp có vẻ không phục, Đường Tam cười hắc hắc, nói: *"Không còn cách nào khác, thực lực của kẻ sợ lão bà đều mạnh."* (Khà khà, ta cũng sợ lão bà – A Lót)

Áo Tư Tạp vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Đường Tam, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vẻ mặt đau khổ nói: *"Thực sự không phải chỉ chênh lệch một chút, xem ra kinh nghiệm thực chiến của ta quả thật không được.Bất quá, mấu chốt là kỹ năng hồn cốt kia của ngươi quá biến thái.Thuấn Di là kỹ năng rất xấu a! Còn có cái chiêu tuyệt đối phòng ngự kia.Quá biến thái."*

Đường Tam nói: *"Kỹ năng chỉ là một phương diện thôi.Nếu không, ta không cần Thuấn Di cùng Vô Địch Kim Thân, chúng ta lại thử thêm một lần nữa?"*

Nhìn thấy quang mang giảo hoạt trong mắt Đường Tam, Áo Tư Tạp rùng mình một cái: *"Quên đi, đừng mong ta sẽ cắn câu.Ta không cho ngươi cơ hội ngược đãi ta đâu.Chờ ta tu luyện thật tốt đã rồi nói sau.Kinh nghiệm thực chiến phải tăng mạnh, nếu không thì làm sao bảo vệ được Vinh Vinh?"*

Đường Tam đương nhiên có ý lấy công báo tư thù, dù sao, là nam nhân bị người ta nói là sợ lão bà, cho dù là sự thật, ít nhiều cũng sẽ có chút thẹn quá hóa giận.Nhưng đồng thời hắn cũng là nhắc nhở Áo Tư Tạp, hắn xuất thân là thực vật hệ, muốn trong chiến đấu phát huy ra cường đại thực lực, nhất định phải càng phải nỗ lực cố gắng tu luyện thực chiến thật nhiều.

"Mập Mạp, ngươi trốn cái gì?" Đái Mộc Bạch vươn tay, đem Mã Hồng Tuấn trốn sau lưng mình ra.

Mã Hồng Tuấn cười ngượng ngùng, nhìn Đường Tam nói: *"Tam ca, vừa rồi ta chưa nhìn thấy cái gì cả.Ta không cần thực chiến chứ?"* Vừa nói, hắn còn nhìn Bạch Trầm Hương bên cạnh đang tu luyện, tựa hồ sợ nàng thấy hình

dáng mình đang chịu thua thiệt.

Nhìn thấy vẻ mặt tức cười của Mập Mạp, mọi người không nhịn được đều nở nụ cười.

Đường Tam đặt mông ngồi xuống đất, nói: *"Ai muốn cùng ngươi thực chiến? Không thấy ta mới từ trên núi xuống sao? Lại cùng Tiểu Áo đánh một hồi, hồn lực sớm tiêu hao sạch sẽ."*

Vừa nghe lời này, Áo Tư Tạp nhất thời ở một bên xúi giục: *"Mập Mạp, đây là cơ hội tốt hiếm có để ngược đãi Tiểu Tam a! Lên, cùng hắn thực chiến."*

Mã Hồng Tuấn nhất thời thể hiện dáng vẻ lòng đầy căm phẫn nói: *"Tam ca, ta không phải người gây chuyện.Ngươi xem tên Tiểu Áo này muốn khiêu khích quan hệ huynh đệ ta, ta nếu là ngươi thì không nhẫn nại được rồi.Không sao cả, huynh đệ thủ hộ giúp ngươi, nhanh chóng hồi phục hồn lực, sau đó dạy dỗ hắn thật kỹ như thế nào là thực chiến."*

Áo Tư Tạp trợn mắt há mồm nhìn Mập Mạp: *"Ta kháo, Mập Mạp, ngươi biết xúi bẩy từ bao giờ thế hả? Còn khiêu khích lại ta nữa."*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc, nói: *"Người thông minh nên biết đứng ở bên cường giả.Ta đương nhiên là bên Tam ca.Nếu ngươi thật sự cho rằng Tam ca hồn lực không đủ, tại sao ngươi lại không lên? Ta mà nghe ngươi lên.Thì ta chính là đồ ngốc."*

"Ngươi…" Áo Tư Tạp tịt họng nhìn Mã Hồng Tuấn, nhấc chân muốn đá hắn.Lại bị Mập Mạp linh hoạt né thoát.

Bất đắc dĩ, gây sự thất bại, Áo Tư Tạp ném ra hai cây khôi phục đại hương tràng cấp cho Đường Tam, ho khan một tiếng.Lại nói, bản thân hắn tướng mạo anh tuấn.Chỉ cần không cười, thực sự có vài phần bộ dáng chính nhân quân tử: *"Không náo loạn nữa.Đến đây đi, mọi người thảo luận một chút kinh nghiệm lên thang."*

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt buồn cười nhìn Áo Tư Tạp nói lảng sang chuyện khác, nhưng lúc này cũng không có người nào vạch trần hắn.Đường

Tam hỏi: *"Lúc trước ta tu luyện.Các ngươi leo được bao nhiêu bậc thang?"*

Áo Tư Tạp sắc mặt đỏ bừng, nói: *"Ta dùng Phục Chế Kính Tượng Tràng, miễn cưỡng đến bậc hai mươi bẩy.Mập Mạp ba mươi, Vinh Vinh bi thảm nhất mới hai mươi bậc đã không được.Trúc Thanh tới bậc thềm ba mươi hai.Lại nói tiếp.Ta cùng Vinh Vinh xuyên qua ánh sáng Hải Thần thua thiệt cực kỳ.Bản thân chúng ta không thuộc chiến đấu hệ hồn sư.Mặc dù hồn lực không tồi, thuộc tính bản thân đã được hồn hoàn tăng phúc.Nhưng so sánh với các ngươi chiến đấu hệ hồn sư vẫn còn kém rất nhiều.Chủ yếu thể hiện tại trình độ kiên cường dẻo dai của thân thể cùng hồn kỹ phụ trợ.Không có hồn kỹ trợ giúp quả thực là nửa bước khó đi.Ta còn tốt một chút, còn có Phục Chế Kính Tượng Tràng trợ giúp.Có thể sử dụng kỹ năng của các ngươi.Nhưng Vinh Vinh thì thập phần khó khăn. Nàng thân thể yếu nhất, cho dù dùng Thất Bảo Lưu Ly tháp tự tăng phúc cho bản thân, cũng không thể nào làm cho thân thể của mình mạnh mẽ hơn.Hơn nữa bậc thềm nàng phải leo nhiều hơn chúng ta.Một trăm ba mươi sáu bậc thềm, chỉ có thời gian một năm, sợ rằng…"*

Nói tới đây, Áo Tư Tạp không hề nói sang chuyện khác, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng khó có thể che dấu.Đường Tam cũng không nghĩ đến Trữ Vinh Vinh vậy mà chỉ có thể lên hai mươi bậc thềm, Áo Tư Tạp nói đúng, hắn cùng Trữ Vinh Vinh bởi vì tính chất đặc thù của phụ trợ hệ hồn sư, vũ hồn đối với thân thể tăng phúc không mạnh như chiến hồn sư. Leo những bậc thềm này tự nhiên so với những người khác phải lao lực hơn nhiều.

"Ta trước sau hai lần tiếp nhận áp lực của ánh sáng Hải Thần, ít nhiều cũng cảm nhận được một ít biến hóa trong đó.Nhìn qua, khảo nghiệm này đối với mỗi người chúng ta mà nói đều cực kỳ khó khăn.Nhưng mà trong đó cũng có sơ hở tồn tại.Khảo nghiệm mà Hải Thần ban cho tuyệt không phải là không thể hoàn thành.Nếu như ta tính toán không sai, thậm chí hiện tại có thể trợ giúp một người hoàn thành nhiệm vụ này."

Đường Tam nói nhất thời làm mọi người kinh ngạc, bọn họ không hiểu sự tự tin của Đường Tam từ đâu mà đến.

Đường Tam tiếp tục nói: *"Vừa rồi ta cùng Tiểu Vũ cùng leo lên bậc thềm, từng dùng sức mạnh lĩnh vực phụ trợ nàng quay về.Lĩnh vực của ta đồng*

dạng có thể tác dụng lên người khác.Mà trải qua dò xét lúc trước, chúng ta phát hiện, ánh sáng Hải Thần này mặc dù cường đại, nhưng không thể ngăn cản phụ trợ hình hồn kỹ cùng hồn kỹ tăng phúc bản thân.Chúng ta cũng không phải đơn độc một mình ở chỗ này nhận khảo nghiệm, đừng quên, chúng ta là một chỉnh thể."

Trữ Vinh Vinh nói: *"Tam ca, ý của ngươi là, nếu chúng ta đem sức mạnh của mọi người tập trung lên một người, vậy có thể trợ giúp người ấy hoàn thành lần khảo nghiệm này sao?"*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Chính là ý này.Mặc dù chúng ta cũng không phải tất cả mọi người đều có thể sử dụng kỹ năng phụ trợ người khác.Nhưng mà hương tràng của Tiểu Áo, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của ngươi đều là có năng lực phụ trợ, hai lĩnh vực Sát Thần, Lam Ngân của ta, đều có thể tiến hành tăng phúc đối với đồng bọn.Nhất là như Mộc Bạch bản thân có ba kỹ năng cường hóa thân thể.Chỉ cần trước khi hắn tiến vào ánh sáng Hải Thần, đem tất cả kỹ năng tăng phúc của bản thân toàn bộ dùng ra, lại thêm vào hiệu quả khát máu trong hồn cốt của hắn, cùng với chúng ta ba người toàn lực phụ trợ, tin tưởng có thể trợ giúp hắn hoàn thành khảo nghiệm."*

Đái Mộc Bạch tà mâu quang mang sáng ngời, mãnh mẽ nhảy dựng từ mặt đất: *"Thì ra là thế, chúng ta còn chờ gì nữa, bây giờ thử một chút luôn đi."*

Đường Tam nói: *"Không, đừng có gấp.Mặc dù ta có bảy mươi phần trăm nắm chắc có thể giúp ngươi hoàn thành khảo nghiệm, nhưng hiện tại cũng không thể đi hoàn thành nó. Hơn nữa, ngươi chẳng những không thể trở thành người thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí còn là cuối cùng, cùng ta đồng thời hoàn thành cuối cùng mới được.Trình tự cụ thể, ta còn phải cẩn thận ngẫm lại."*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Tam ca, vì sao không giúp Đái lão đại hoàn thành nhiệm vụ trước chứ? Thêm một người hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta chẳng phải có thể thoải mái một phần sao?"*

Đường Tam liếc mắt nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: *"Ta chính là không hy vọng bất kỳ ai trong chúng ta sớm cảm nhận được cảm giác thoải mái.Ta đã suy nghĩ cẩn thận, từ vẻ mặt Hải Mã Đấu La khi nhìn thấy các ngươi xuất*

hiện hắc cấp khảo hạch là có thể nhìn ra, hắc cấp khảo hạch này cực kỳ khủng bố.Hơn nữa rõ ràng là từ đẳng cấp chúng ta mà nói là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.Bọn họ hải hồn sư hoàn thành mỗi khảo nghiệm cần mười năm, với chúng ta chỉ có một năm.Nhưng Hải Thần thật sự sẽ cho chúng ta nhiệm vụ không thể hoàn thành sao? Đáp án tất nhiên là không phải.Bởi vậy, trong khảo nghiệm của Hải Thần ban cho chúng ta nhất định có tồn tại huyền bí gì đó có thể trợ giúp chúng ta thông qua khảo nghiệm.Mà huyền bí đó là ở đệ nhất khảo nghiệm của chúng ta, xuyên qua ánh sáng Hải Thần."

"Bất luận Hải Thần có phải thần hay không, từ tình huống Hải Thần đảo có thể nhìn ra, hắn ít nhất cũng là tồn tại cường đại đến mức chúng ta không thể tưởng tượng ra nổi.Đã như vầy, ánh sáng Hải Thần này vì cái gì mà cho chúng ta cơ hội dối trá chứ? Trên Hải Mã thánh trụ xuất hiện ánh sáng Hải Thần đã có thể căn cứ từng người chúng ta có tình huống bất đồng mà cho chúng ta khảo hạch với trình độ bất đồng, vậy thì không thể nào không biết chúng ta có thể phụ trợ lẫn nhau.Chúng ta có thể nghĩ đến, ông ta thân là thần, tự nhiên sẽ không tính sót.Cho nên, sơ hở này đối với chúng ta mà nói, kỳ thật là một dụ hoặc.Nếu chúng ta không chịu đựng được mà bị hấp dẫn, có lẽ khảo nghiệm thứ hai sẽ là lúc chết của chúng ta."

Lúc này, ngay cả Đái Mộc Bạch cũng có chút không thể hiểu nổi: *"Tiểu Tam, ngươi nói có khoa trương quá không?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Không.Lão Đại, ngươi hãy nghe ta nói hết.Ta nói tuyệt không khoa trương, hơn nữa ta nắm chắc chín mươi phần trăm trở lên có thể chứng minh chính mình đoán đúng.Ta hỏi các ngươi, trải qua lần leo trước rồi lại tu luyện, phải chăng cảm giác được tốc độ tu luyện rõ ràng gia tăng, hơn nữa thân thể cũng có phản ứng không tồi?"*

Mọi người liên tục gật đầu, trên người bọn họ cũng xuất hiện tình huống tương tự Đường Tam.

Đường Tam nói: *"Vậy thì đúng rồi.Ánh sáng Hải Thần ở nơi này đối với chúng ta mà nói là áp lực cực lớn, có thể ép hồn lực chúng ta tiêu hao rất nhiều, dưới tác dụng của loại áp lực này, tốc độ tu luyện của chúng ta sẽ ít nhiều sinh ra hiệu quả.Đồng thời, cũng không ngừng tăng cường năng lực*

kháng áp của thân thể bản thân.Vậy nếu sau khi hoàn thành khảo nghiệm, ánh sáng Hải Thần còn có thể ngăn cản chúng ta leo lên Hải Thần điện sao? Đáp án cũng là không phải.Nói cách khác, chỉ cần chúng ta hoàn thành đệ nhất khảo nghiệm, sẽ mất đi do áp lực ánh sáng Hải Thần mang đến.Cho nên, ta có thể khẳng định ý nghĩa cho mọi người xuyên qua ánh sáng Hải Thần làm đệ nhất khảo nghiệm cũng không phải làm khó chúng ta, mà là cơ hội cho mỗi người chúng ta tăng cường thực lực bản thân.Chỉ có trong một năm này, thông qua ánh sáng Hải Thần trợ giúp tận khả năng tăng thực lực của mình lên, chúng ta mới có khả năng thông qua những khảo nghiệm sau.Bởi vậy, chúng ta chẳng những không thể hoàn thành sớm khảo nghiệm này, còn phải đem thời gian hoàn thành kéo dài đến ngày cuối cùng.Khiến ánh sáng Hải Thần đem lại cho chúng ta lợi ích lớn nhất."

Ba ba ba (pặc pặc pặc/bộp bộp bộp), khi mọi người ở đây nghe Đường Tam nói xong thì lâm vào trầm tư, một tiếng vỗ tay vang lên, không biết từ khi nào, thân ảnh hồng sắc kia lại một lần nữa xuất hiện, chỉ có điều lần này chỗ nàng xuất hiện, là cầu thang đi thông lên Hải Thần điện.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây chậm rãi đi xuống, trên gương mặt cao quý tràn ngập thần sắc tán thưởng, tiếng vỗ tay đến từ đôi tay trắng nõn của nàng.

------oOo------

Chương 401: Thần tứ hồn hoàn - hồn hoàn thần ban: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Asa85

Biên: A Lót

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây tràn đầy vẻ tán thưởng: *"Có thể tìm ra huyền bí thật sự của ánh sáng Hải Thần nhanh như vậy, cũng không uổng phí Hải Thần đại nhân ban tặng cho các ngươi khảo nghiệm cao cấp."*

Nghe thấy lời khen ngợi của vị tối cường giả trên Hải Thần đảo, mọi người nhất thời hiểu được suy đoán của Đường Tam là hoàn toàn chính xác.

"Không dám nhận lời khen ngợi của tiền bối.Nhưng ta tin, chúng ta nhất định có thể hoàn thành được khảo nghiệm của Hải Thần đại nhân." Giọng nói của Đường Tam không kiêu ngạo không siểm nịnh mà tràn ngập kiên định.

Ba Tái Tây hướng bọn họ gật gật đầu, nói: *"Chỉ có bản thân các ngươi mới có thể tự giúp cho chính mình, đây là lần duy nhất ta gợi ý cho các ngươi.Đương nhiên, nếu như ngươi đoán sai, ta cũng sẽ không khẳng định suy đoán của ngươi.Khảo nghiệm sau mỗi lần đều thêm khó khăn hơn.Các ngươi cần nỗ lực nhiều hơn nữa."*

"Đa tạ tiền bối.Chỉ là, có thể phiền toái tiền bối một việc không?" Đường Tam hướng Ba Tái Tây nói.

"Ngươi nói đi. Chỉ cần không quan hệ đến khảo nghiệm mà các ngươi phải nhận, ta sẽ tận khả năng thỏa mãn ngươi." Ba Tái Tây sóng mắt lưu chuyển, Sử Lai Khắc thất quái lần đầu tiên phát hiện, thì hơi thở tôn quý cũng làm cho người ta thấy áp lực.Đối bọn họ mà nói, Hải Thần Đấu La trước mắt cũng giống như biển khơi, đều nhìn không thấu.

Đường Tam nói: *"Ta hi vọng ngài có thể cho người cung cấp cho chúng ta một ít thực phẩm cùng nước uống.Nước cần nóng một chút, ngài thấy đấy."* Vừa nói hắn vừa chỉ vào mình, lại chỉ chỉ đồng bọn.Y phục trên người họ chỉ có thể dùng từ vô cùng thê thảm để hình dung, Hải Thần đảo bốn mùa như xuân, không giống bên ngoài.Bọn họ leo bậc thềm xuyên qua Hải Thần ánh sáng, y phục mỗi người đều bị mồ hôi thấm ướt.Mặc dù đều có quần áo để thay đổi, nhưng nếu không đủ nước tắm rửa cùng giặt quần áo, có lẽ không bao lâu trên người sẽ bốc mùi.

"Nếu có đủ thực phẩm cùng nước trong, chúng ta sẽ ở tại chỗ này tiếp tục tu luyện.Để tránh chậm trễ thời gian một năm quý báu."

Ba Tái Tây có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam, nói: *"Các ngươi chuẩn bị ở chỗ này?"*

Đường Tam trực tiếp thay mọi người tác chủ: *"Một năm này mỗi một phân, một miểu ("*phân*" là phút và "*miểu*" là giây đồng hồ) đối với chúng ta mà nói đều cực kỳ trọng yếu.Tiền bối, xin ngài thành toàn."*

Ba Tái Tây mỉm cười. Nói: *"Được rồi.Ta sẽ phân phó người chuẩn bị cho các ngươi.Nga, đúng rồi, nước biển trong Hoàn Hình Hải trước mặt các ngươi có độ muối thấp.Hơn nữa cực kỳ sạch sẽ, dùng để vệ sinh thân thể là hoàn toàn có thể."* Đường Tam mừng rỡ, không cần hắn nói, mọi người đã đồng loạt hướng Ba Tái Tây hành lễ cám ơn.

Ánh mắt Ba Tái Tây từ trên người Đường Tam xẹt qua, dừng ở trên người Mã Hồng Tuấn: *"Ta đến gặp các ngươi.Kỳ thật chủ yếu là vì hắn."*

Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút. Chỉ vào mũi mình nói: *"Vì ta? Điều này…"* Cũng không biết Mập Mạp nghĩ thế nào.Trực tiếp nói: *"Tiền bối, ngài quả thật rất đẹp, bất quá lòng ta đã có người khác rồi."*

Cho dù là cường giả như Hải Thần Đấu La, cũng bị hắn nói làm cho sửng sốt.Ngay sau đó, trên khuôn mặt cao quý của Ba Tái Tây xuất hiện một chút ửng đỏ: *"Tiểu tử béo.Ngươi nói bậy bạ gì đó.Ta làm tằng tổ mẫu ngươi còn thừa đấy, đáng đánh."* Vừa nói.Chỉ thấy ống tay áo nàng nhẹ động, thân thể Mã Hồng Tuấn đã giống như quả bóng da bay ra ngoài.Trực tiếp rơi xuống Hoàn Hình Hải.

Không đợi Sử Lai Khắc thất quái phản ứng, tay phải Ba Tái Tây lại huy động, thân thể Mập Mạp từ Hoàn Hình Hải bay ra, một lần nữa dừng ở vị trí hắn lúc trước, không có mảy may sai lệch.

"Đầy đầu những suy nghĩ vớ vẩn, cho ngươi ngấm trong nước sạch cho tỉnh."

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Ba Tái Tây thi triển thực lực, làm bọn họ kinh hãi là từ khi Mập Mạp bị bay ra ngoài đến kéo trở về, bọn họ không cảm nhận được một tia lý lực (lực chú ý - lực tập trung) ba động nào.Đây là thực lực của siêu cấp cường giả chín mươi chín cấp sao?

Mã Hồng Tuấn nhổ ra một ngụm nước lớn, khuông mặt khổ sở nói: *"Tiền bối nãi nãi, ta sai rồi. Ngài coi như ta vừa rồi đang nói mê sảng đi."* Mập Mạp bề

ngoài nhìn qua trung hậu thành thật, kỳ thật là cực kỳ thông minh.Đối mặt với đối thủ quyết không khả năng chiến thắng, hắn sẽ không dám ương ngạnh.

Ba Tái Tây tự nhiên sẽ không cùng hắn so đo, mỉm cười, nói: *"Trên Hải Thần Đảo chưa bao giờ có người có dũng khí nói với ta như vậy, cũng mới mẻ.Tiểu Mập Mạp, ta đem đến cơ duyên cho ngươi.Ngươi ngồi xuống đi."* Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút, rồi nhìn về phía Đường Tam, Đường Tam vội vàng hướng hắn gật đầu, ra hiệu cho hắn làm theo.Nếu Ba Tái Tây muốn đối phó với bọn họ, tùy tiện giơ tay cũng có thể làm bọn hắn hôi phi yên diệt.Có gì phải lừa gạt?

Mã Hồng Tuấn lúc này mới ngồi xuống, nhưng ánh mắt cực kỳ bí mật kia của hắn vẫn bị Ba Tái Tây bắt được.

Ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Đường Tam, nàng nâng tay phải lên, cổ tay vừa lật, lòng bàn tay hướng về phía trước, xuất ra một hạt châu màu vàng.

Hạt châu màu vàng tựa như do kim sắc thủy tinh trân quý nhất tạo thành, trong suốt không hề có tỳ vết, kỳ lạ nhất chính là, trong hạt châu, có một tầng khí màu vàng nhàn nhạt không ngừng ba động, tựa như sương mù vàng xuất hiện chung quanh thân thể bọn Đường Tam khi họ tiếp nhận áp lực ánh sáng Hải Thần.

Kim quang chợt lóe, hạt châu màu vàng kim đã bay ra ngoài, chậm rãi đi đến trên đỉnh đầu Mã Hồng Tuấn, Ba Tái Tây búng tay, một tiếng *"ba"* (bộp) khẽ vang lên, hạt châu bị nghiền nát trên đỉnh đầu Mập Mạp, nhất thời một cỗ sương mù màu vàng nồng đậm bay xuống, bao phủ thân thể Mã Hồng Tuấn.

Giọng nói Ba Tái Tây vang lên trong tai mỗi người: *"Hễ người tiếp nhận Hải Thần đại nhân ban cho khảo hạch hắc cấp trở lên, tại lần đầu tiên đạt tới bình cảnh, đều có thể có được cơ hội một lần có được hồn hoàn thần ban.Không cần săn hồn thú, hồn hoàn thần ban sẽ cho các ngươi hồn kỹ cần thiết nhất cùng với hồn hoàn có cấp bậc ứng với khả năng thừa thụ lớn nhất.Mỗi người đều chỉ có một lần cơ hội.Tiểu Mập Mạp, cẩn thận cảm thụ đi, dùng nghị lực lớn nhất của ngươi tiếp nhận tẩy lễ của hồn hoàn thần ban, như vậy mới có thể có lợi nhất."*

"Hồn hoàn thần ban?" Đơn giản bốn chữ nhưng làm Sử Lai Khắc thất quái ánh mắt hoàn toàn trở nên ngây dại, đến cả Đường Tam cũng không ngoại lệ.

Trong đầu Đường Tam, hắn vẫn cho rằng thần kỳ thật chính là người cường đại, hoặc là một hồn sư cường đại.Trên thế giới này, làm sao lại có thần tồn tại chứ? Nhưng khi Ba Tái Tây xuất ra hồn hoàn thần ban giao cho Mã Hồng Tuấn, hắn có chút mờ mịt.Đây là thứ nhân lực có khả năng đạt tới sao? Hồn hoàn thích hợp nhất, chẳng phải nói, đạt được hồn hoàn thần ban cho này, thực lực bản thân càng mạnh lại càng có lợi sao? Ba Tái Tây như thế nào biết Mập Mạp đã đạt tới sáu mươi cấp? Là khi Mập Mạp xung kích ánh sáng Hải Thần cảm nhận được sao? Nhưng bất luận như thế nào, hồn hoàn thần ban này đối với bọn họ mà nói là một việc tốt đẹp.Bọn họ dù sao đều là lục địa hồn sư, hải hồn thú trong biển khơi cũng không phải thích hợp với bọn họ.Chỉ là đáng tiếc, mỗi người đều chỉ có một lần cơ hội.

Kim sắc quang vụ (1) đem theo sắc thái mê ly dần dần bao phủ thân thể Mã Hồng Tuấn, một vầng sáng bắt đầu xuất hiện chung quanh thân thể hắn.Đường Tam thông qua Tử Cực Ma Đồng mới có thể miễn cưỡng xuyên qua tầng ánh sáng vàng kim mông lung kia, nhìn thấy trên mặt của Mã Hồng Tuấn toát ra vẻ thống khổ.

Nếu như kim quang này có thể tạo thành hồn hoàn cho hắn.Vậy thì, biểu tình của hắn lúc này cũng là bình thường.Lúc Đường Tam lần đầu tiên vượt cấp hấp thu hồn hoàn thì bộ dạng so với hắn hiện tại còn thống khổ hơn.Khi nghĩ tới đây Đường Tam lại nhớ đến lần Tiểu Vũ thất tung, chính bởi vì Tiểu Vũ, mới có thể làm cho hắn trở nên kiên định như vậy, thừa thụ thống khổ vượt cấp hấp thu hồn hoàn của Nhân Diện Ma Chu.Cũng bắt đầu từ lúc đó, hắn mới chính thức trở nên cường đại.

Thân thể Mập Mạp dần dần run lên, run rẩy càng lúc càng mạnh.Da mặt đỏ hồng lên.Có thể tưởng tượng được sự thống khổ mà hắn phải thừa thụ lúc này kịch liệt bao nhiêu.

"Phốc" một tiếng, một ngọn lửa kim hồng sắc từ phía sau hắn cháy mạnh lên, trong nháy mắt hóa thành hình phượng hoàng thật lớn, lay động phía sau Mã Hồng Tuấn.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây một mực chú ý đến biểu tình của Mã Hồng Tuấn, Đường Tam thỉnh thoảng ghé mắt nhìn về phía nàng, có thể từ ánh mắt của nàng nhìn được vài phần tán thưởng. Hiển nhiên, Mập Mạp hiện tại thừa thụ thống khổ hắn đã là cực hạn rồi.Đường Tam trong lòng mong Mập Mạp nỗ lực lên.Đã từng không chỉ một lần thử vượt cấp hấp thu hồn hoàn nên hắn biết rất rõ.Mập Mạp kiên trì thêm một giây đồng hồ, hiệu quả sau khi hấp thu hồn hoàn xong sẽ tăng thêm một phần.

Mã Hồng Tuấn thừa thụ thống khổ rất lớn, ý chí lực của hắn vốn kém hơn mọi người một chút. Nhưng từ lúc Sử Lai Khắc thất quái đoàn tụ.Hắn là người duy nhất không đạt được sáu mươi cấp hồn đế.Tuy rằng không nói ra, nhưng trên thực tế trong lòng Mập Mạp đã tự phân cao thấp.Đến vũ hồn có hoàn cảnh bất lợi nhất là Áo Tư Tạp đều có thể đột phá sáu mươi cấp, đạt được hồn đế, đỉnh cấp vũ hồn Hỏa phượng hoàng của mình vì sao lại tụt lại phía sau?

Nếu như hắn chỉ tự tu luyện mà nói, với tuổi tác hiện tại của hắn đạt được đẳng cấp như vậy đã có thể từ dùng thiên tài để hình dung.Nhưng vấn đề là mỗi người bên cạnh hắn mỗi người đều là thiên tài trong thiên tài.Hoặc là nói là quái vật trong quái vật.Cùng bọn Đường Tam ở cùng một chỗ, nói không có áp lực là không có khả năng.Mập Mạp cũng tuyệt không muốn thua kém.

Huống chi, lúc này còn có Bạch Trầm Hương, Bạch Trầm Hương tuy rằng vì hoàn thành khảo nghiệm mới hôn hắn, nhưng trong lòng Mập Mạp càng thêm quyết tâm theo đuổi nàng.Nụ hôn làm hắn càng khắc sâu, đàng hoàng mới là vương đạo.Khiến cho Bạch Trầm Hương để ý, hắn làm sao có thể đơn giản thỏa hiệp? Ai biết nàng lúc nào từ tu luyện tỉnh lại.

Lúc này, Mã Hồng Tuấn chân chính cảm nhận được vì sao Đường Tam nói ánh sáng Hải Thần đối bọn họ mà nói là kỳ ngộ, là bước quan trọng nhất trong Hải Thần khảo nghiệm.Mặc dù chỉ tại ánh sáng Hải Thần thừa thụ một lần áp lực.Nhưng đối mặt với thống khổ trước mắt, đến Mã Hồng Tuấn cũng kinh ngạc vì nhẫn nại lực của mình.Tựa hồ bởi vì áp bách trải qua Hải Thần ánh sáng ngày hôm qua, cho nên nhẫn nại lực của mình mới tăng lên.

Nhiều nguyên nhân cùng tác động, lúc này Mập Mạp đang bên bờ cực

hạn.Dưới sự kích thích của kịch liệt thống khổ, bên ngoài da mặt hắn thậm chí xuất hiện một tầng mỡ có mang theo chút tơ máu.

Đúng lúc này, Đường Tam hướng những người khác phất phất tay, đem sự chú ý của mọi người hấp dẫn lên mình, lại chỉ chỉ cầu thang đi thông lên Hải Thần điện.Mập Mạp hấp thu hồn hoàn không biết cần thời gian bao lâu, mà có Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây ở đây, có thể nói nơi này là địa phương tối an toàn.Tiếp tục cùng ở đây, không bằng tranh thủ tất cả thời gian tiến hành tu luyện.

Đề nghị của Đường Tam lập tức được mọi người hưởng ứng, lúc đi tới cầu thang, Ba Tái Tây cũng không nhìn về phía bọn họ, nhưng khóe miệng của nàng lại mỉm cười nhàn nhạt.

Đường Tam nói: *"Chúng ta tự mình thử xem cực hạn của mỗi người đi.Trước khi leo, đem các năng lực phụ trợ phụ gia trên người mình, sau đó thừa thụ áp lực ánh sáng Hải Thần mang đến, như vậy có thể leo lên càng nhiều bậc thang.Tất cả mọi người không nên giúp đỡ nhau, chỉ bằng năng lực của mình leo.Xem hiện tại cực hạn của chúng ta ở đâu.Khi cảm thấy thân thể không thể thừa thụ nữa, thì lập tức lui về, lúc lui tốc độ không nên quá nhanh.Cảm thụ áp lực ít hơn mà dần thả lỏng thân thể.Cái này giống như phương pháp rèn luyện hình tam giác (trên thực tế hắn là phương pháp rèn luyện hình kim tự tháp, chỉ bất quá Đường Tam trong sách không có khả năng biết kim tự tháp – chú thích của tác giả đấy), từ thấp nhất đến cao nhất, lại từ cao nhất về thấp nhất.Như vậy hiệu quả hắn là tốt nhất.Xuống tới nơi mọi người đừng vội tiến nhập trạng thái tu luyện, ta còn có một ý nghĩ, chúng ta có thể thử một chút."*

Trí tuệ của Đường Tam biểu hiện ra từ lâu đã được đồng bọn công nhận, vũ hồn trong nháy mắt phóng thích, do lúc trước Tiểu Vũ đã leo lên một lần, cho nên Đường Tam để nàng vào tu luyện trong Như Ý Bách Bảo Nang.Lúc trước hồn lực của hắn tuy rằng tiêu hao không nhỏ nhưng trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, cũng đã khôi phục một ít, hơn nữa vốn còn thừa.Thực lực cũng còn lại trên dưới bảy thành.

Đái Mộc Bạch liền trực tiếp phóng xuất Bạch Hổ Hộ Thân Tráo, Bạch Hổ Kim Châu Biến, Bạch Hổ Ma Thần Biến tam đại phụ trợ kỹ năng, sau đó mới

ngang nhiên bước vào ánh sáng Hải Thần trước mặt.

Áo Tư Tạp ăn một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng dùng máu Đái Mộc Bạch chế tác, cũng đồng dạng phóng ra ba kỹ năng tương đồng, tuy rằng do hắn sử dụng, uy lực chỉ bằng tám mươiphần trăm của Đái Mộc Bạch, nhưng so với hắn tự leo thì hiệu quả tốt hơn nhiều.Áo Tư Tạp cũng có ưu thế của mình.Hắn có thể trong quá trình leo không ngừng ăn Khôi Phục Đại Hương Tràng khôi phục hồn lực và thể năng của mình.Lại thông qua Kháng Phấn Phấn Hồng Tràng làm mình tỉnh táo.Bất quá, dù là tình huống này, hắn vẫn như trước không đạt tới cực hạn, hắn còn có một kỹ năng tăng phúc khá hữu dụng, cũng chính là đệ ngũ hồn kỹ, cũng là kỹ năng hồn hoàn vạn năm đầu tiên của hắn, hồn kỹ này, cho dù là những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái cũng chưa từng thấy qua.

Áo Tư Tạp cũng rất thông minh.Giống như Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, bọn họ đều có hồn cốt đầu.Tốc độ tư duy sẽ mạnh hơn so với người bình thường nhiều.Hắn sở dĩ hiện tại không nói ra, chính vì mong đồng bọn có động lực tu luyện lớn hơn giống như lời Đường Tam nói.Đến thời khắc cuối cùng trùng kích khảo nghiệm, hắn sẽ đem năng lực đệ ngũ hồn kỹ của mình triển lộ ra, không thể nghi ngờ giúp đồng bọn càng thêm chắc chắn thông qua được khảo nghiệm.

Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng nhau đứng ở bậc thang đầu tiên, vừa lên, hắn không chút do dự lần thứ hai mở ra hai đại lĩnh vực của mình, đồng thời phóng xuất ra bát chu mâu.Đạt đến trạng thái tăng phúc cực mạnh của mình.

Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh ở phía sau bọn họ.Trên người Chu Trúc Thanh nổi lên một tầng hắc quang, đệ lục hồn hoàn lẳng lặng hiện lên, mặc dù ánh dương quang chiếu rọi nhưng lúc này bọn họ tựa hồ ẩn dấu trong một loại bóng tối đặc thù.Chính là đệ lục hồn kỹ của Chu Trúc Thanh, U Minh Phụ Thể.

U Minh Phụ Thể, tác dụng của kỹ năng là: khả năng tránh né tăng năm mươiphần trăm, tự thân kháng tính tăng hai mươi phần trăm, hiệu quả của công kích xuyên thấu tăng ba mươiphần trăm.

Đây là kỹ năng phụ trợ duy nhất của Chu Trúc Thanh trong toàn bộ sáu hồn kỹ.Nàng là mẫn công hệ hồn sư, lấy mẫn tiệp cùng công kích là chủ yếu, không giống Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn là cường công hệ hồn sư, bản thể mạnh mẽ càng trọng yếu, có thể có một kỹ năng phụ trợ như thế đã không tồi rồi.U Minh Phụ Thể này đối với người khác mà nói có thể không hữu dụng, nhưng đối với Chu Trúc Thanh mà nói, năm mươi phần trăm tránh né và hai mươi phần trăm kháng tính làm nàng trong chiến đấu có thêm nhiều năng lực giữ mình.Mà ba mươi phần trăm hiệu quả xuyên thấu làm công kích của nàng càng thêm kinh khủng.

Lúc này, nàng dùng kỹ năng phụ trợ chính là hai mươi phần trăm kháng tính đề tỉnh (hiểu nôm na là chống choáng loạn, hôn mê,vv).Về phần hiệu quả khác có thể chống áp lực của ánh sáng Hải Thần hay không, nàng cũng không lo lắng nhiều.

Mà Trữ Vinh Vinh lại cực kỳ xa xỉ, lực lượng tăng phúc, mẫn tiệp tăng phúc (tăng phúc tốc độ), hồn lực tăng phúc, phòng ngự tăng phúc, bốn loại tăng phúc tối hữu dụng đối với ánh sáng Hải Thần trực tiếp rót vào trên người mình.Lúc này mới cùng Chu Trúc Thanh cất bước.

Giống như Đường Tam dự liệu, thêm các loại hiệu quả tăng phúc trước, kháng tính của mọi người đối với ánh sáng Hải Thần đã tăng cường.

Hơn nữa đã có kinh nghiệm, Đường Tam đi phía trước, tiếp theo đến Mộc Bạch và Áo Tư Tạp, quá trình leo hai mươi bậc thang trước giống như bình thường, bảo trì tốc độ không tồi.

Vượt qua hai mươi bậc thang, chênh lệch thực lực bắt đầu thể hiện ra, Đường Tam và Mộc Bạch tốc độ leo không đổi, mà Áo Tư Tạp chậm lại.Tuy rằng hắn sử dụng tam đại kỹ năng tăng phúc của Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ làm trạng thái thân thể cao đến mức trước nay chưa từng có.Chỉ là, hắn chỉ có thể sử dụng tám mươi phần trăm hiệu quả, hơn nữa thân thể hắn cũng không thể so sánh với Mộc Bạch.

Bất quá, cho dù như vậy, Chu Trúc Thanh cũng không thể vượt lên trước Áo Tư Tạp.Có thể thấy được hiệu quả tam đại tăng phúc kỹ năng của vũ hồn bạch hổ có bao nhiêu kinh khủng.Đồng thời, lúc này Áo Tư Tạp thể hiện ra

tác dụng trọng yếu của hắn trong Sử Lai Khắc thất quái.Chỉ cần có Phục Chế Kính Tượng Tràng của hắn, bất luận ai trong bảy quái đều có thể tùy thời dùng năng lực tam đại tăng phúc của Đái Mộc Bạch, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao Đường Tam nắm chắc mọi người có thể thuận lợi qua khảo nghiệm Hải Thần ánh sáng.

Khi Trữ Vinh Vinh leo đến lần cực hạn trước, bậc thang thứ hai mươi thì tốc độ đã trở nên cực kỳ chậm chạp, mặc dù ngay từ đầu tự tăng phúc cho mình, nhưng cường độ thân thể của nàng vẫn còn chênh lệch không nhỏ so với đồng bọn.Nếu không phải lúc trước đã từng ăn một gốc tiên phẩm dược thảo, với trạng thái thân thể của phụ trợ hệ hồn sư muốn leo đến nơi đây thì không thể được.

Cuối cùng Trữ Vinh Vinh đứng ở bậc thang hai mươi sáu, bắt đầu đi xuống phía dưới.Tuy rằng chỉ lên thêm được sáu bậc thang, nhưng đủ để chứng minh đề nghị của Đường Tam là thập phần hữu hiệu.

Mà lúc này, Đường Tam và Đái Mộc Bạch đều đã vượt qua bốn mươi bậc thang, Áo Tư Tạp cũng leo tới bậc thứ ba mươi ba.Lúc này Chu Trúc Thanh mới đuổi kịp hắn cùng đi song song.

Rất nhanh, cực hạn của hai người cũng đã đến, Áo Tư Tạp bằng vào tam đại phụ trợ kỹ năng từ vũ hồn tà mâu bạch hổ của Đái Mộc Bạch, cuối cùng so với Chu Trúc Thanh chỉ thua kém một bậc thang, đứng ở chỗ bậc thang ba mươi tám, mà sử dụng U Minh Phụ Thể Chu Trúc Thanh leo tới bậc thang ba mươi chín.Do hồn lực tiêu hao một lượng lớn, bọn họ đồng dạng không dám có chút dừng lại mà chậm rãi lui về phía sau.

Đái Mộc Bạch và Đường Tam như trước không ngừng tiến về phía trước.Kim quang trong hổ mâu của Đái Mộc Bạch lúc phun ra lúc nuốt vào.Trong Sử Lai Khắc thất quái, thân thể hắn có thể nói là gần bằng Đường Tam, tam đại phụ trợ kỹ năng tác dụng, hắn giống như là ma thần trong loài hổ vậy, thân thể cường tráng hữu lực phá vỡ từng cách trở trước mặt, liên tục hướng lên trên.

"Phanh - -", một chân bước lên bậc thang bốn mươi lăm.Đái Mộc Bạch rõ ràng hơi dừng lại.Cực hạn của hắn cũng sắp tới rồi.Hô hấp rõ ràng trở nên

nặng nề.Mà bên người hắn Đường Tam cũng ngừng lại theo, không tiếp tục đi về phía trước.Vẫn duy trì hô hấp đều đều, điều chỉnh Huyền Thiên Công trong cơ thể.

Bên ngoài áp lực cực lớn, Đường Tam phát hiện, tốc độ vận hành Huyền Thiên Công của mình rõ ràng nhanh hơn so với lúc tu luyện bình thường, nguyên nhân không phải hắn tăng tốc thôi động, mà là bản năng thân thể dưới áp lực thật lớn đã lôi kéo Huyền Thiên Công bổ sung lại tiêu hao.Xương cốt, cơ thể cùng kinh mạch muốn phản kháng áp lực cần có đủ năng lượng, mà mấu chốt là nội công của hắn hiển nhiên có thể khu động năng lượng để bổ khuyết.

Nếu như lúc này cởi hết y phục, thì có thể thấy cơ thể Đái Mộc Bạch cứng như tinh cương, ngạnh kháng áp lực, mà cơ nhục, gân mạch trên người Đường Tam lại đang không ngừng co duỗi, dưới tác dụng của áp lực co rút lại, lại rất nhanh nảy lên, giống như động tác tá lực.Tựa như lúc trước Đường Tam bằng vào Lam Ngân Hoàng chống đỡ áp lực hồn đấu la cấp bậc cường giả gây cho hắn.

Lại một tiếng *"phanh - -"* vang lên, Đái Mộc Bạch miễn cưỡng bước lên bậc thang bốn mươi sáu, lúc này, lần đầu tiên hắn rốt cục cảm thụ được cảm giác khó có thể tiến thêm một bước, miễn cưỡng liếc Đường Tam, bước chân bắt đầu lui về phía sau.Chậm rãi lui về.

Làm Đái Mộc Bạch có chút kinh ngạc chính là, Đường Tam cũng không có hướng về phía trước trùng kích nữa, mà cùng hắn lui về phía sau.Đái Mộc Bạch lúc trùng kích hầu như dùng hết toàn lực, mặc dù lui xuống áp lực không ngừng giảm bớt, nhưng hắn cảm giác được thân thể mình bị kiệt sức.Ngay lúc hắn sợ rằng mình sắp bị hất bay.Một cỗ khí tức thanh lương từ dưới chân truyền khắp toàn thân, tràn ngập năng lượng sinh mệnh lực ba động truyền khắp toàn thân, đồng thời, một bàn tay hữu lực đặt trên bờ vai của hắn, lực lượng nhu hòa tác dụng, ổn định thân thể.

Đái Mộc Bạch quay đầu hướng Đường Tam cười, lúc này mới thành công thối lui đến dưới chân núi, thân thể năm người lần thứ hai bị mồ hôi ướt sũng, cần bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu, từ cực độ thống khổ đến cực độ dễ dàng làm bọn họ có cảm giác sảng khoái tràn trề.

Đường Tam vừa định nói gì với đồng bọn, Mã Hồng Tuấn bên kia lại truyền đến một trận năng lượng ba động kịch liệt.Hấp dẫn sự chú ý của mọi người vốn đã rất uể oải không chịu nổi.

Quang hoa lất phất như mưa trên người Mã Hồng Tuấn lúc này đã xảy ra chuyển biến, biến thành một vòng quang vựng màu đen quay chung quanh thân thể hắn, tuy rằng cự ly bọn Đường Tam cách Mã Hồng Tuấn khoảng mấy chục mễ, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng hồn lực xung quanh thân thể hắn có bao nhiêu to lớn.Mỗi một đạo hồn lực rót vào, đều làm thân thể Mã Hồng Tuấn phát sinh biến hóa, trên mặt hắn thống khổ đã tiêu thất, thần sắc bình tĩnh cùng mồ hôi chảy xuôi trên gương mặt hình thành vẻ đối lập rõ ràng.

Cuối cùng, một vòng hắc sắc quang mang ngưng kết cùng một chỗ, biến thành một hắc sắc quang hoàn thật lớn chậm rãi hướng thân thể hắn co rút lại, mà nguyên bản năm hồn hoàn của hắn lúc này cũng đều phóng ra ánh sáng chói mắt.Thời khắc cuối cùng đã tới.

Một tiếng phượng đề (tiếng gáy) lảnh lót vang lên, hư ảnh hỏa phượng hoàng cự đại phía sau lưng Mã Hồng Tuấn phảng phất ngưng tụ thành hình vậy, hóa thành phượng hoàng thật sự, âm thanh phượng hoàng réo rắt phóng lên chín tầng trời, hỏa diễm kim hồng sắc hầu như bao trùm toàn bộ thân thể Mã Hồng Tuấn, hỏa ảnh phượng hoàng bay lên không trung không ngừng co lại, cuối cùng thu nhỏ trở thành hỏa phượng ba thước bay lượn một vòng trong không trung.

Nơi hỏa phượng đi qua, không khí không ngừng uốn khúc, từ trên trời giáng xuống, rơi cách phía sau Mã Hồng Tuấn ba mươi mét.Lại vọt tới trước, trong nháy mắt từ phía sau chui vào cơ thể Mã Hồng Tuấn.

Trong sát na, y phục toàn thân của Mã Hồng Tuấn đồng thời biến thành tro tàn.Toàn bộ phía sau lưng hắn bị hỏa phượng hoàng bao trùm.Hỏa quang co rút lại, chầm chậm nhập vào như hình xăm trên lưng hắn.

Ngay khi hoa văn Hỏa phượng hoàng ở sau lưng tiêu thất thì Mập Mạp mở hai mắt, trong nháy mắt, đôi mắt hắn hoàn toàn biến thành kim hồng sắc,

phượng hoàng hỏa diễm kịch liệt từ xung quanh thân thể hắn bay lên trời, đạt đến độ cao mười thước mới chậm rãi trở về.

Mã Hồng Tuấn hét dài một tiếng.Mỡ toàn thân hắn kỳ dị co rút lại vài phần.Cả người như gầy đi một vòng.Mặc dù vẫn Mập Mạp như trước, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được giờ này trong cơ thể Mập Mạp có ẩn chứa bao nhiêu uy năng bạo tạc lực cường đại.

Hoàn thành rồi, hai vàng, hai tím, hai đen, sáu hồn hoàn chỉnh tề sắp xếp xung quanh thân thể Mã Hồng Tuấn, theo ngọn lửa dần dần tắt lụi, hắn rốt cục thu được hồn hoàn thứ sáu của mình.

Quang mang kim hồng sắc trong mắt từ từ thu lại, hưng phấn khó có thể ức chế từ trong mắt tuôn ra.Mập Mạp vội vàng khom mình hành lễ với Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây: *"Đa tạ tiền bối thành toàn."* Ba Tái Tây cũng không đáp lại hắn.Khi lửa trên người Mập Mạp tiêu thất thì đã xoay người sang chỗ khác, sải bước hướng lên Hải Thần điện.Cước bộ của nàng phảng phất đạp lên thang mây, thân thể theo đó bay lên, giọng nói của nàng phảng phất từ bốn phương tám hướng vang lên: *"Khi người kế tiếp đạt đến bình cảnh thì ta thì sẽ lại xuất hiện."* Quang ảnh chợt lóe, thân ảnh Ba Tái Tây đã tiêu thất vô tung.

Mập Mạp ngẩng đầu, có chút sững sờ nhìn về phương hướng Ba Tái Tây tiêu thất, lẩm bẩm: *"Vị tiền bối này thế nào không để ý tới ta?"*

Đái Mộc Bạch cố nén cảm giác suy yếu của thân thể, cười hắc hắc, nói: *"Mập Mạp, vốn liếng không tồi a!"*

Mã Hồng Tuấn ngây người một chút, hắn phát hiện, Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh không biết từ lúc nào đã quay đầu đi.Bị Đường Tam, Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch dùng ánh mắt như cười mà không phải cười để nhìn, hắn mới hạ ý thức nhìn lại thân thể mình, nhất thời hú lên quái dị, lúc này mới phát hiện thân thể mình hoàn toàn trần truồng, vội vàng lấy hai tay che chỗ yếu hại, chạy nhanh đến bên cạnh một cây đại thụ.Trong lòng thầm nghĩ rằng, may là Bạch Trầm Hương còn đang tu luyện, không thấy được mình tình thái quẫn bách của mình.

Áo Tư Tạp cười ha hả, nói: *"Chạy cái gì mà chạy, yên tâm, chúng ta không có hứng thú với cái mông trắng bóng của ngươi đâu."*

Đái Mộc Bạch dựa vào vai Đường Tam, nói: *"Tiểu Tam, ta không được rồi, quá suy yếu.Ta phải bắt đầu tu luyện thôi."*

Đường Tam nói: *"Đừng nóng vội, ta có một ý.Nếu như chúng ta tu luyện ở dưới ánh sáng Hải Thần, sẽ có hiệu quả gì? Các ngươi nghĩ tới chưa?"*

Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh quay người lại, các nàng tuy rằng cũng suy yếu, nhưng không có tự thân tam đại kỹ năng mang đến tác dụng phụ rõ ràng như Đái Mộc Bạch, nhìn Đường Tam trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Áo Tư Tạp cười khổ nói: *"Tiểu Tam, suy nghĩ của ngươi thật đúng là tầng tầng không dứt mà! Thế này là lại muốn bị hành hạ nữa rồi."*

Đường Tam nói: *"Tu luyện trong ánh sáng Hải Thần, chúng ta tùy thời đều phải thừa thụ áp lực của ngoại giới.Hơn nữa ta phát hiện, dưới áp lực của ánh sáng Hải Thần, tốc độ vận chuyển hồn lực của chúng ta so với bình thường tự mình thôi động rõ ràng nhanh hơn.Giống như khi sử dụng hồn kỹ vậy.Nói như vậy, nếu như tất cả thuận lợi, tốc độ tu luyện hồn lực của chúng ta sẽ trở nên nhanh hơn."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Được, vậy thử xem đi.Tu luyện tại bậc thang thứ mấy thì thích hợp?"*

Đường Tam trầm ngâm nói: *"Bắt đầu từ bậc thang đầu tiên đi.Nếu xác thực có hiệu quả, sau này chúng ta từ từ tăng lên.Chung quy không thể ăn luôn một miếng to để biến thành một tên béo được."*

"Tam ca, không thể như vậy mà! Ta tuy rằng béo một chút, nhưng ngươi cũng không thể đem ta ra làm ví dụ phản diện." Mã Hồng Tuấn thay xong y phục đi ra, đúng lúc nghe Đường Tam nói câu cuối.

Đường Tam cười ha hả, nói: *"Mập Mạp, hồn kỹ thứ sáu của ngươi là gì?"*

Nghe Đường Tam hỏi, Mập Mạp nhất thời đắc ý: *"Là một kỹ năng đơn thể viễn trình công kích, tên là Phượng Hoàng Xuyên Vân kích, uy lực mạnh thế nào thì ta không biết, nhưng ta có thể cảm giác được, hồn hoàn thần ban cho chí ít cũng tương đương với hồn hoàn do hồn thú ngoài bốn vạn năm hình thành.Uy lực này, hắc hắc."*

Đường Tam nói: *"Ngươi vừa mới tiêu hao không nhỏ, cùng chúng ta tu luyện trong ánh sáng Hải Thần đi.Chúng ta thử một chút xem có hiệu quả hay không.Nếu có phản ứng không tốt gì thì lập tức đình chỉ."* Trước khi bắt đầu, Đường Tam đem một ít hồn lực còn dư của mình truyền vào cơ thể Áo Tư Tạp, để hắn chế tạo ra mấy cây Khôi Phục Đại Hương Tràng, làm hồn lực của mọi người khôi phục một ít, lúc này mới một lần nữa tiến nhập vào trong phạm vi của ánh sáng Hải Thần.

Cầu thang đi thông lên Hải Thần điện rộng chừng mười thước, cũng đủ cho sáu người ngồi hàng ngang.Đường Tam đồng thời cũng đưa Tiểu Vũ từ như ý bách nang ra, ôm bên người mình.

Giống như lời Tiểu Vũ, thân thể nàng hiện tại dưới áp lực này căn bản không bị tổn thương gì.

Mặc dù chỉ là bậc thang đầu tiên, nhưng ánh sáng Hải Thần vẫn toàn diện đè ép lên thân thể mọi người, chậm rãi ngồi xuống, mọi người dựa theo phương thức tu luyện của mình bắt đầu đề tụ tự thân hồn lực.

Vừa bắt đầu tu luyện, bọn họ phát hiện tình huống đúng theo lời Đường Tam nói, dưới áp lực ánh sáng Hải Thần bên ngoài, tốc độ vận hành tự thân hồn lực rõ ràng tăng, thậm chí không cần tận lực khống chế, tốc độ vận chuyển cũng nhanh hơn so với bọn họ thường ngày tự mình tu luyện.Giống như bên ngoài kích thích hồn lực tự hành vận chuyển tu luyện.

Rất nhanh, mọi người kinh hỉ phát hiện, tiến hành tu luyện tại bậc thang đầu tiên, tốc độ khôi phục hồn lực nhanh hơn so với bọn họ tu luyện bên ngoài cầu thang.Dần dần, bọn họ tiến nhập trạng thái thị luyện, đồng thời cũng đều ý thức được, đệ nhất khảo hạch xuyên qua ánh sáng Hải Thần sợ rằng là kỳ ngộ hiếm có trong cuộc đời bọn họ.

Vũ Hồn Điện, Đấu La Điện.

Đấu La Điện ở đỉnh cao nhất trong Vũ Hồn Điện thần sơn.Rất có khí thế tuyệt đỉnh.So sánh với Giáo Hoàng Điện, Đấu La Điện nhỏ hơn một ít.Thế nhưng, ở chỗ này lại thờ phụng phong hào của tất cả các Phong Hào Đấu La.

Trong Đấu La Điện, cũng không có bất cứ trang sức hoa lệ gì, chỉnh thể do nham thạch có phong cách cổ xưa tạo thành, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên tảng đá mang chút phong cách cổ xưa này nổi lên một tầng kim quang rất nhạt.Lấy tay chạm vào, sẽ cảm giác được một loại năng lượng kỳ dị di động khắp bàn tay.

Đấu La Điện ngoại trừ phương hướng cửa vào, ba mặt còn lại là tường cao, đều treo một khối bài tử hình vuông xán kim, mỗi một khối bài tử cao chừng một mễ, rộng một thước, mặt trên đều chỉ có bốn đại tự.Phóng mắt nhìn, trên ba mặt vách tường số lượng bảng hiệu kim sắc dĩ nhiên không dưới cả trăm.Mỗi khối bảng hiệu này, đều tượng trưng một vị Phong Hào Đấu La thu được phong hào từ khi Đấu La Điện kiến thành.

_____+++_____*****_____+++_____

(1) Chương trước ta biên cũng không để ý lắm, giờ để ý lại mới thấy là *"kim sắc quang vụ" – "sương bằng ánh sáng màu vàng kim"*, chứ không phải *"sương mù màu vàng kim"*.Xin lỗi mọi người nhé.

------oOo------

Chương 402: Thiên Sứ cùng La Sát: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: trungnhau (A Nhậu)

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Ở giữa Đấu la điện, có một pho tượng cao tới mười thước lặng lẽ đứng ở đó, toàn thân pho tượng màu xán kim, ba đôi cánh phía sau lưng đang dương lên, trong tay cầm một thanh kiếm màu vàng thật lớn chỉ thẳng lên trời. Kỳ lạ nhất chính là, xung quanh thanh kiếm màu vàng dường như có một tầng kim diễm nhàn nhạt xoay quanh.

Trong Trưởng lão điện của Võ Hồn điện cũng có một pho tượng giống như vậy, nhưng nó không thể so sánh được với pho tượng này, sự khác nhau của hai pho tượng chính là linh hồn.

Đúng vậy, pho tượng tại Trưởng lão điện tuy rằng cũng rất lớn, nhưng lại không có linh hồn, mà pho tượng trước mắt này không những thật lớn mà còn gây cho mọi người cảm giác như đứng trước một cường giả cực mạnh, mấy trăm tấm biển màu vàng có khắc tên của Phong Hào Đấu la xung quanh đều bị khí tức của nó trấn áp chìm vào trong yên lặng, ngủ say.

Nơi này, chính là điện phủ cao nhất của hồn sư. Mỗi hồn sư có thể đi vào Đấu la điện quang vinh này, điều đó chứng tỏ rằng họ đã đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu la. Cũng chỉ đến lúc đạt được phong hào, bọn họ mới có khả năng tiến vào nơi đây.

Đấu la điện thực ra cũng không phải do Võ Hồn điện xây dựng nên. Theo truyền thuyết, Đấu la điện xuất hiện trước khi Võ Hồn điện được thành lập. Mà Võ Hồn điện được thành lập là vì cung phụng Đấu la điện, do một nhóm hồn sư cường đại sùng kính Đấu la điện thành lập.

Đấu la điện có một vị Điện chủ, vị Điện chủ này là người được tôn kính nhất tại Đấu la điện, có nhiệm vụ cung phụng tất cả các tấm biển màu vàng có khắc tên của các Phong Hào Đấu la (Đấu la kim biển) ở đây, cũng đồng thời chủ trì nghi thức tấn phong Phong Hào Đấu la.

Lúc này, phía trước pho tượng thật lớn ở trung tâm Đấu la điện, có một người lẳng lặng quỳ ở đó. Nàng không phải là người tới đây thụ phong Phong Hào Đấu la, cũng không phải là Điện chủ Đấu la điện. Nàng có một thân phận khác, chính bởi vì thân phận này, nàng mới có thể quỳ ở đây. Pho tượng Thiên Sứ sáu cánh trước mặt có ý nghĩa to lớn đối với nàng.

Mái tóc dài gợn sóng rối tung sau lưng, vẫn quỳ trên mặt đất, hai tay để trước ngực bày ra một tư thế kỳ dị, đầu ngón cái và đầu ngón trỏ nối vào nhau tạo thành hình tròn, sáu ngón còn lại chĩa ra hai phía, nhìn qua giống như hình dạng của Thiên Sứ đang dương cánh.

Gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ sùng kính, hai mắt khép kín. Trên người nàng có một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao phủ.

Người này, chính là người bị bại dưới tay Đường Tam ở Hoàng cung của Thiên Đấu Đế quốc, dẫn đến kế hoạch ẩn núp hơn mười năm thất bại. Đúng là Thiên Nhận Tuyết, con gái của Giáo Hoàng đời trước của Võ Hồn điện.

Nàng đã quỳ ở chỗ này suốt một trăm lẻ tám ngày liên tiếp, không ăn không uống.

"Trong lòng con đã yên tĩnh lại chưa?" Thanh âm bình tĩnh đầy uy nghiêm vang vọng khắp Đấu la điện.

Thiên Nhận Tuyết giống như một pho tượng không hề động đậy, cũng không có mở miệng. Nàng vẫn duy trì tư thế như trước, lẳng lặng quỳ ở chỗ đó.

Quang mang màu vàng bắt đầu hiện ra, một thân ảnh không biết đã xuất hiện tại chỗ nàng và pho tượng từ lúc nào. Thân ảnh dần dần rõ ràng, mà quang mang màu vàng xung quanh rõ ràng càng trở nên cường thịnh hơn.

Càng làm nổi bật thêm vẻ mỹ lệ của pho tượng Thiên Sứ sáu cánh. Trên trường kiếm màu vàng thật lớn phóng ra một luồng quang diễm dài hơn trượng, làm cho nơi này tràn ngập khí tức thần thánh.

Thân ảnh xuất hiện trước mặt Thiên Nhận Tuyết, chính là Đại Cung phụng của Võ Hồn điện, Điện chủ Đấu la điện, một trong ba vị Phong Hào Đấu la đã đạt đến chín mươi chín cấp, Thiên Đạo Lưu.

"Con hãy mở mắt ra". Thiên Đạo Lưu đưa một ngón tay chỉ lên, trường kiếm trong tay pho tượng phía sau hắn liền phát ra kim quang từ trên giáng xuống, bao phủ toàn bộ thân thể Thiên Nhận Tuyết.

Kim quang lưu chuyển, thân thể Thiên Nhận Tuyết bị quang mang bao phủ chậm rãi đứng dậy.

Kim quang không có biến hóa gì, thế nhưng ở trước mặt Thiên Nhận Tuyết lại dần dần hiện ra chín đạo quang mang màu vàng.

Nhìn thấy chín đạo quang mang này, trong mắt Thiên Đạo Lưu toát ra vài tia quang mang kỳ dị: *"Thiên Sứ chín khảo, chín khảo..., vô số đời Điện chủ Đấu la điện chờ đợi chín khảo cuối cùng cũng xuất hiện"*. Khó khăn lắm mới mở mắt ra được, Thiên Nhận Tuyết mơ màng nhìn tổ phụ trước mặt.

Trong mắt Thiên Đạo Lưu lấp lánh quang mang nhu hòa: *"Khi ta khoảng bảy mươi tuổi mới có phụ thân con, phụ thân con cũng khoảng năm mươi tuổi mới có con. Người mà đã bao đời Điện chủ Đấu la điện chờ đợi chính là con. Tiểu Tuyết, gia gia tự hào về con"*. Thiên Nhận Tuyết ngơ ngác nhìn Thiên Đạo Lưu: *"Gia gia, con không hiểu rõ ý của người"*. Có thể do quá lâu không có nói chuyện, thanh âm của nàng có chút khó khăn.

Thiên Đạo Lưu thản nhiên cười: *"Nếu như trước mặt con xuất hiện tám đạo quang mang, như vậy con chính là Điện chủ tiếp theo của Đấu la điện. Thế nhưng, trước mặt con lại xuất hiện chín đạo quang mang"*.

"Không nên hỏi vì sao, đến lúc đó ta sẽ tự động nói cho con biết. Từ giờ trở đi, trong khoảng thời gian dài sắp tới, con phải hoàn thành chín khảo nghiệm của Thiên Sứ. Gia gia sẽ luôn luôn ở bên con".

"Vâng..."

Giáo Hoàng điện, trong mật thất của Giáo Hoàng.

Bỉ Bỉ Đông đang khoanh chân ngồi ngay ngắn tu luyện chậm rãi mở hai mắt. Nếu như lúc này có người ở trước mặt nàng, nhất định sẽ giật mình khi phát hiện hai mắt của nàng đỏ như máu, máu tươi trong mắt dường như có thể chảy ra bất kỳ lúc nào. Ở mỗi ngón tay trên hai bàn tay của nàng đều có một cái móng tay đen kịt dài khoảng năm tấc, đối lập với màu da trắng như tuyết của nàng.

Gương mặt vốn rất đẹp đẽ, cao quý của nàng lúc này nhìn qua lại tràn ngập vẻ kinh khủng, thậm chí còn có những vết máu. Sau lưng nàng có một hư ảnh màu đen không thể nhìn rõ.

Mở hai mắt, Bỉ Bỉ Đông hít sâu một hơi, một tầng quang mang màu tím đen bắt đầu chuyển động, biến hóa trên người nàng dần dần tiêu thất, khôi phục diện mạo vốn có. Chỉ là nhìn qua sắc mặt có chút tái nhợt.

"Thiên Đạo Lưu, ngươi rất thông minh. Vì không để cho ta thôn phệ hậu duệ của bộ tộc Thiên Sứ của các ngươi, ngươi lại lựa chọn nữ nhi của ta". Âm thanh của khí bạo liên tiếp vang lên xung quanh thân thể Bỉ Bỉ Đông.

Người nhẹ nhàng đứng lên, kim quang lóe ra, Trường bào của Giáo Hoàng đã bao phủ thân thể Bỉ Bỉ Đông, nhìn qua, nàng đã trở lại hình dáng cao quý của Giáo Hoàng đại nhân đầy quả quyết.

"Cho dù ngươi nhường vị trí của ngươi lại cho Tiểu Tuyết thừa kế thì đã sao chứ? Một ngày nào đó, ta sẽ hủy đi căn cơ Thiên Sứ của các ngươi. Thiên Đạo Lưu, ngươi vẫn còn xem thường ta. Từ lúc ta thôn phệ thân thể cùng linh hồn của nhi tử ngươi, sau đó cải biến phương pháp tu luyện tiến nhập La Sát Bí Cảnh, ngươi cũng đã không thể nhìn thấu ta nữa. Chỉ còn một bước nữa, ta sẽ hoàn thành mục tiêu mà kiếp này ngươi không có cách nào hoàn thành. Tối đa là khoảng mười năm nữa ta sẽ đột phá, tới lúc đó thì không ai có thể ngăn trở ta làm chuyện gì mà ta muốn nữa. Con của ngươi hủy hoại ta, ta sẽ hủy hoại tất cả mọi thứ của bộ tộc Thiên Sứ các ngươi".

"Ha ha, ha ha ha ha...". Tiếng cười kinh khủng đầy kích động vang lên trong mật thất giống như tiếng quạ kêu. Hư ảnh màu đen đã biến mất lúc nãy lại một lần nữa lúc ẩn lúc hiện sau lưng Bỉ Bỉ Đông.

Một tháng sau.

Tê lạp một tiếng vang lên, cơ thể bành trướng làm hỏng cả vạt áo, Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, bay lên trời. Thân thể cường tráng vô cùng, không gì có thể so sánh được. Dưới sự tác dụng của lực đàn hồi thật lớn của Hải Thần ánh sáng, thân thể phóng lên cao. Thế nhưng, hiện tại hắn cũng không giống như trước kia bị Hải Thần ánh sáng làm cho thân thể bắn ngược lên không

trung không thể khống chế nữa. Thân thể Đái Mộc Bạch ở giữa không trung xoay tròn hai vòng, kim quang thoáng hiện, thong dong rơi xuống đất.

Một tháng thời gian trôi qua, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đã ở chỗ này tu luyện suốt một tháng.

Nhưng chỉ trong một tháng này, lại làm cho đám người bọn họ có cảm giác như đã trải qua được mấy đời. Lúc này, địa điểm tu luyện của bọn họ chính là bậc thứ mười của cầu thang đi lên Hải Thần điện. Ở vị trí có áp lực từ bốn phương tám hướng đó tiến hành tu luyện.

Sau một tháng này, Hải Thần ánh sáng đối bọn họ mà nói tuy rằng vẫn còn có áp lực, nhưng cũng đã biến thành một loại hưởng thụ lớn nhất. Thử hỏi, sau khi kết thúc một ngày tu luyện, đều cảm giác được hồn lực của bản thân rõ ràng tăng lên thật lớn, coi như khả năng thừa nhận áp lực cũng tăng lên.

Cảm giác bản thân tiến bộ cùng tràn ngập lực lượng đó không phải là một loại hưởng thụ ư?

Ngoại trừ Đường Tam, Mã Hồng Tuấn và Tiểu Vũ không thể tu luyện ra, những người còn lại hồn lực hầu như đều tăng lên một cấp. Trong đó, kể cả Bạch Trầm Hương cũng tăng thêm một cấp.

Hiện tại nàng đã đạt đến bốn mươi tám cấp.

Tu luyện trong Hải Thần ánh sáng đạt được thành quả thật là lớn. Áp lực cực lớn trở thành chất xúc tác tu luyện tốt nhất. Ở trong Hải Thần ánh sáng, cho dù là lúc ngủ hồn lực trong cơ thể cũng sẽ tự động vận chuyển. Huống chi Sử Lai Khắc Thất Quái làm sao có thể lãng phí thời gian tốt như thế được? Nỗ lực khắc khổ một tháng, không ngừng tiến bộ mang đến cảm giác sung sướng đầy kích thích, không ai kêu khổ. Bằng vào nghị lực cứng cỏi, thực lực của bọn họ vững chắc đề thăng.

Hơn nữa, hiện tại bọn họ đã dần dần thích ứng với áp lực do Hải Thần ánh sáng mang đến. Có thể leo lên các bậc thang một cách liên tục. Hiện tại, Đái Mộc Bạch bằng vào lực lượng của chính mình đã có thể leo lên đến bậc thang thứ sáu mươi. Đường Tam dưới tình huống toàn lực ứng phó cũng đã leo lên

tiếp cận bậc thang thứ tám mươi. Đối với bọn họ, vui sướng nhất chính là leo qua bậc thang, thân thể đạt cực hạn, sau đó lui lại tiến hành tu luyện. Tuy mỗi ngày tối đa chỉ có thể leo ba lần, nhưng ba lần cũng mang đến kết quả hồn lực tiến triển rất lớn. Bằng không, chỉ trong vòng một tháng cũng sẽ không đạt được hiệu quả lớn đến như vậy.

Tu luyện trong Hải Thần ánh sáng, phảng phất làm cho Sử Lai Khắc Thất Quái nhớ lại thời kỳ tốc độ tu luyện tăng cực nhanh tại Sử Lai Khắc học viện. Dựa theo tốc độ tu luyện hiện tại, khảo nghiệm trong vòng một năm ở đây, trình độ mỗi người chí ít có thể đề thăng sáu hoặc bảy cấp, thậm chí nhiều hơn. Nếu đổi lại tu luyện bình thường, đối với cấp bậc hiện tại của bọn họ, ít nhất phải tốn thời gian gấp ba lần mới đạt được thành tích như thế này.

Đường Tam là người tu luyện khắc khổ nhất, bởi vì hắn có động lực mà những người khác đều không có. Cũng không phải vì chín khảo hạch của Hải Thần, mà là vì Tiểu Vũ. Để Tiểu Vũ nhanh được sống lại, hắn không hề cho bản thân chút thời gian nghỉ ngơi nào.

Mỗi ngày ngoài thời gian ăn uống cùng vệ sinh thân thể, thời gian còn lại phần lớn dùng để tu luyện, không hề ngủ nghỉ, để gia tăng hồn lực. Tuy rằng trong tháng thứ nhất này hồn lực của hắn chưa thể đột phá đến sáu mươi chín cấp, nhưng với nỗ lực cùng với việc kỳ kinh bát mạch của hắn đã được đả thông thì hồn lực của hắn cũng đã đạt đến bình cảnh, tối đa là trong vòng năm ngày nữa nhất định sẽ đột phá.

Một năm, Hải Thần ánh sáng cho bọn hắn một năm thời gian, bọn hắn có thể đề thăng được bao nhiêu, còn tuỳ theo nỗ lực của bọn hắn đến mức nào. Nếu không đem cơ hội trong một năm này đạt đến trình độ tốt nhất, không phải là đã phụ lòng Hải Thần đại nhân an bài hay sao?

Sáng sớm mỗi ngày, đều có hải hồn sư đem thức ăn tới, sau đó lặng lẽ rời đi. Cũng không có ai xuất hiện quấy rối bọn họ. Có thể nói, trong một tháng vừa qua, Sử Lai Khắc Thất Quái và Bạch Trầm Hương đều đã dùng mồ hôi của bọn họ nhuộm đẫm năm mươi bậc thang. Ngoại trừ Bạch Trầm Hương chỉ có thể miễn cưỡng leo đến bậc thang thứ mười chín ra, Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này đều có thể leo qua bậc thang năm mươi.

Trong đó, người tiến bộ rõ ràng nhất ngược lại chính là người có thân thể kém cỏi nhất Trữ Vinh Vinh.

Dưới áp lực của Hải Thần ánh sáng, khả năng chống đỡ với áp lực của thân thể nàng tăng lên thật lớn theo từng ngày. Hiện tại, sau khi nàng phóng xuất võ hồn, có thể thấy xung quanh nàng bao phủ một tầng quang mang rất dày.

Bọn họ điên cuồng tu luyện thời gian cứ thế trôi qua. Qua hai tháng, Bạch Trầm Hương rốt cục thành công đột phá năm mươi cấp. Tuy rằng nàng không có đạt được Thần ban cho hồn hoàn, nhưng Đường Tam nói với nàng, tiếp tục duy trì tu luyện liên tục thì sau khi đạt được hồn hoàn, hiệu quả tu luyện hồn lực cũng sẽ được thể hiện ra. Không cần nóng lòng thu hồn hoàn, chỉ cần nỗ lực tu luyện hồn lực là được.

Mà đến ngày cuối cùng của tháng thứ ba bọn họ tu luyện ở đây, Đường Tam đang ngồi ngay ngắn tu luyện trên bậc tháng thứ hai mươi bỗng nhiên mở hai mắt, quang mang màu vàng lam bao quanh thân thể hắn cùng với Hải Thần ánh sáng giao hòa với nhau tạo nên quang mang cực thịnh, khí tức cường đại không gì sánh kịp làm những người khác đang tu luyện giật mình tỉnh dậy.

Khi ánh mắt mọi người nhìn đến trên người Đường Tam, bọn họ giật mình phát hiện, toàn thân Đường Tam phảng phất phát ra quang thải đặc thù, hơn mười căn Lam Ngân Hoàng giống như được tạo thành từ thủy tinh từ dưới người hắn tràn ra, sắp thành hình xoắn ốc chỉnh tề. Tại xung quanh thân thể Đường Tam, quang mang lam kim lưỡng sắc hình thành nên một cỗ quang vụ, chậm rãi bay lên không trung, mà da dẻ Đường Tam cũng hoàn toàn biến thành lam kim sắc.

"Tiểu tam. Ngươi …". Đái Mộc Bạch trợn to mắt nhìn Đường Tam.

Đường Tam không trả lời, nhưng quang mang trên người phát ra càng thêm chói mắt. *"Phịch"* một tiếng nhẹ vang lên, dưới lực đàn hồi của Hải Thần ánh sáng, cả người bay lên không trung. Trong sát na, ngàn vạn Lam Ngân Hoàng chợt từ trên người hắn phóng xuất ra giống như là từng đạo tia sáng lam kim sắc lấy Đường Tam là nơi khởi điểm, phóng xuất ra quang thải lóa mắt như mặt trời.

Ba tháng tại Hải Thần ánh sáng tu luyện liên miên không dứt rốt cuộc đạt được điều mà Đường Tam mong muốn nhất, đúng vậy. Hắn đột phá, hắn cuối cùng cũng đã đột phá bình cảnh quan trọng nhất trong cuộc đời một hồn sư.

Lượng tăng đến cực hạn làm thay đổi về chất, sáu hồn hoàn không thể đáp ứng được sự phóng thích hồn lực của Đường Tam, hắn rốt cuộc đột phá bình cảnh bảy mươi cấp, đạt được đỉnh kế tiếp.

Ngẩng đầu lên, dấu vết Tam Xoa Kích màu xán kim trên trán chợt lóe sáng, mỗi một căn Lam Ngân Hoàng phóng xuất ra dài chừng trăm mét đang vũ động trên không trung. Ánh dương quang chiếu xạ, lệnh chúng bảo vệ xung quanh Lam Ngân Đế Hoàng. Trong nháy mắt này, trên người Đường Tam phóng xuất ra sáu hồn hoàn đều biến thành lam kim sắc, dao động kịch liệt.

Phảng phất như được hô hào, trên núi Hải Thần, tất cả thực vật dưới sự bảo vệ của Hải Thần ánh sáng bắt đầu lắc lư đứng lên, nhất là cây cỏ Lam Ngân trên mặt đất, mỗi một cây đều lộ ra quang thải lam kim sắc, tựa hồ chúng hướng về Đế Hoàng của chúng để cúi chào.

Dường như được dấu vết Hoàng Kim Tam Xoa Kích triệu hoán, một thân ảnh giống như đám mây màu hồng không hề báo trước lặng yên xuất hiện trước mặt mọi người.

Hải Thần Đấu la Ba Tái Tây, nàng lẳng lặng xuất hiện giữa không trung, cước đạp hư không, trên người không hề thả ra một tia hồn lực nào. Nhìn thấy Đường Tam đang phóng xuất ra vô số Lam Ngân Hoàng, dung nhan cao quý của nàng toát ra dáng vẻ vui mừng mang theo một nụ cười. Tay vung lên, một viên hạt châu kim sắc, trực tiếp bay về phía Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam.

Giống như một trận xúc động, trong nháy mắt khi hạt châu kim sắc rơi vào dấu vết Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam, toàn thân hắn đang phóng xuất Lam Ngân Hoàng liền quay ngược lại, hóa thành từng đạo kim quang quay về cơ thể Đường Tam. Mà Đường Tam cứ như thế ở trong không trung khoanh chân ngồi xuống, thân thể chậm rãi hạ xuống, rơi trên mặt đất.

"Ca" một tiếng vang lên, kim châu nghiền nát, kim sắc dày đặc lan tràn trên

toàn thân Đường Tam đến khắp mọi ngõ ngách, bao phủ thân thể hắn. Chỉ có dấu vết Tam Xoa Kích trên trán hắn quang mang phóng ra, vẫn rõ ràng như trước.

Ngay khi kim châu bị nghiền nát đồng thời, một xanh một trắng hai vòng quang vựng đồng thời từ trên thân Đường Tam phóng xuất ra. Hai vòng ánh sáng ở dưới thân hắn khuếch tán ra đường kính khoảng một mét rồi đình chỉ, sau đó tiếp tục mở rộng ra, hơi thở tràn ngập sức sống cùng với sát khí cực mạnh trong nháy mắt tràn ra, giống như trong lúc hắn tắm trong Hải Thần ánh sáng leo lên các bậc thang. Đường Tam trực tiếp phóng xuất ra hai đại lĩnh vực Lam Ngân cùng Sát Thần. Hắn muốn mình đạt trạng thái tốt nhất trước khi tiếp nhận khảo nghiệm của khỏa hồn hoàn chi châu Thần ban cho.

Trên thế giới này, hồn thú số lượng đông đảo, hơn nữa đại bộ phận đều hung ác hay đả thương người. Tuy rằng hồn sư liệp sát hồn thú làm cho số lượng hồn thú đẳng cấp cao giảm bớt. Nhưng nếu như không săn giết chúng, khi hồn thú có số lượng đạt đến trình độ nhất định, sẽ xuất hiện tình huống hồn thú rời khỏi lãnh địa của bọn chúng, công kích loài người. Bởi vậy, hồn sư cùng hồn thú chính là hai lực lượng duy trì sự cân bằng của Đại lục.

Mặc dù hồn thú số lượng rất nhiều, nhưng có thể trở thành cường giả cao nhất mười vạn năm hồn thú trong vô số vạn năm hồn thú cũng là cực hiếm.

Vận khí Đường Tam cũng coi như là tốt, nhưng hắn cũng chỉ nhìn thấy bốn hồn thú mười vạn năm bao gồm cả Tiểu Vũ. Tiểu Vũ, Đại Minh, Nhị Minh và Thâm Hải Ma Kình từng khiến cho hắn hiểm tử hoàn sinh. Mà mẫu thân hắn cùng với mẫu thân Tiểu Vũ, đã bị võ hồn điện hãm hại chết từ lâu.

Lần trước khi Mã Hồng Tuấn được Thần ban cho hồn hoàn, Đường Tam cũng đã đặt ra mục tiêu cho mình. Tiểu Vũ để lại cho hắn mười vạn năm hồn hoàn có thể nói có chút ngoài ý muốn.

Nhưng Thần ban cho hồn hoàn thực sự hắn có thể nắm giữ. Hắn từ lâu quyết định, khi mình đột phá bảy mươi cấp, được Thần ban cho hồn hoàn, mục tiêu tựu chỉ có một. Dùng lực lượng của bản thân để thu được một hồn hoàn mười vạn năm.

Hồn thú mười vạn năm số lượng thực sự rất thưa thớt, hơn nữa chúng cũng rất cường đại. Muốn qua việc liệp sát hồn thú để thu được mười vạn năm hồn hoàn khó như lên trời. Mà Thần ban cho hồn hoàn trước mắt đối với Đường Tam mà nói chính là cơ duyên tuyệt hảo. Một gã hồn sư nếu như có thể có nhiều hồn hoàn mười vạn năm, như vậy, không thể nghi ngờ làm cho thực lực của hắn so với hồn sư đồng cấp bậc tăng lên rất nhiều. Nhất là, Đường Tam trước mắt sẽ thu được hồn hoàn thứ bảy.

Đối với hồn sư, bình thường mà nói, hồn hoàn thứ bảy đều là nhảy vọt về chất. Thu được hồn hoàn thứ bảy, là có thể phóng xuất ra võ hồn chân thân, phát huy ra lực lượng cường hãn nhất của võ hồn bản thân. Mà đối với Đường Tam hồn hoàn thứ bảy này có ý nghĩa rất to lớn. Bởi vì, hắn còn có hai đại lĩnh vực tồn tại.

Cùng đánh với Thiên Nhận Tuyết một trận, Đường Tam hiểu được rằng hồn hoàn thứ bảy đối với lĩnh vực có tầm quan trọng rất lớn. Chỉ có sau khi đạt được võ hồn chân thân, năng lực của thiên phú lĩnh vực mới có thể chân chính phát huy.

Mà phẩm chất của hồn hoàn thứ bảy hiển nhiên cũng ảnh hưởng rất lớn đến uy năng của thiên phú lĩnh vực.

Chính bởi vì có dự định sớm như vậy, cho nên khi hắn đột phá bình cảnh bảy mươi cấp, đồng thời Hải Thần Đấu la Ba Tái Tây đúng lúc xuất hiện, đem kim châu Thần ban cho hồn hoàn đến trên người hắn. Đường Tam trước tiên dùng ra toàn lực bản thân. Đối với hắn, khảo nghiệm Thần ban cho hồn hoàn trước mắt so với khảo nghiệm thứ nhất của Hải Thần là phải xuyên qua hai lần Hải Thần ánh sáng còn gian nan hơn nhiều.

Hai đại lĩnh vực xuất hiện, quang mang kim sắc quay chung quanh trên người Đường Tam nhất thời trở nên càng dày đặc hơn. Trong nháy mắt kim sắc quang mang bành trướng, đem cả phạm vi của cả hai đại lĩnh vực toàn bộ bao quát trong đó. Trong vụ khí màu vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy một sợi tơ màu vàng bắt đầu quay quanh thân thể Đường Tam không ngừng dồn nén.

Thấy một màn như vậy, Sử Lai Khắc Thất Quái phần lớn mọi người không cảm giác được, nhưng Mã Hồng Tuấn đã tiếp thụ khảo nghiệm Thần ban cho

hồn hoàn thì hít một ngụm lương khí, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện lúc này Đường Tam khởi điểm tiếp thụ khảo nghiệm Thần ban cho hồn hoàn chính là tương đương với lúc kết thúc của hắn trong lần thu được hồn hoàn thứ sáu. Hắn vận dụng toàn lực kiên trì đến cùng thì mới xuất hiện một sợi tơ màu vàng. Đến cuối cùng hồn hoàn hắn thu được tương đương với hồn thú bốn vạn năm. Khởi điểm của Đường Tam lại là tại khi hắn kết thúc thì hồn hoàn đạt đến trình độ nào đây?

Sử Lai Khắc Thất Quái ở tại nơi này, lần đầu tiên chủ động nghỉ ngơi. Đường Tam là một người cực mạnh trong Thất Quái bọn họ, cũng là hạch tâm của bọn hắn, trước mắt Đường Tam thu đệ thất hồn hoàn, làm sao bọ họ không quan tâm được. Ngoài việc quan tâm đến an nguy của Đường Tam ra, trừ Mã Hồng Tuấn đã được Thần ban cho hồn hoàn và Tiểu Vũ vô pháp tu luyện, bốn người còn lại xem Đường Tam đối mặt với khảo nghiệm như thế nào bởi vì Thần cũng sẽ ban cho bọn họ hồn hoàn quan trọng nhất là đệ thất hồn hoàn võ hồn chân thân. Lúc này, quá trình hấp thu của Đường Tam sẽ trở thành kinh nghiệm hấp thu sau này của bọn họ.

Sử Lai Khắc Thất Quái tại Hải Thần ánh sáng tu luyện trong một năm, mục tiêu là trùng kích bảy mươi cấp.

Chỉ khi có được võ hồn chân thân của chính mình, trong lúc đối mặt với khó khăn của các khảo nghiệm phía sau thì bọn họ mới nắm chắc thành công hơn.

Đường Tam sắc mặt rất bình tĩnh, sau khi sợi tơ màu vàng xuất hiện, phía sau lưng hắn hở ra, chủ động phóng xuất ra Bát Chu Mâu của mình. Đồng thời, cánh tay phải, đùi phải cùng với đầu hồn cốt đều phóng xuất ra quang mang nhàn nhạt, qua hồn lực kích thích, tứ đại hồn cốt đồng thời phát huy ra tác dụng.

Đường Tam làm như vậy đương nhiên là có mục đích, phóng xuất ra toàn bộ lực lượng không giữ lại một chút nào, không cần phải dưới sự áp bách của việc Thần ban cho hồn hoàn từng bước phóng xuất ra, như vậy sẽ làm cho hắn tiêu hao càng nhiều hồn lực hơn trong giai đoạn đó, thân thể cũng chịu càng nhiều thống khổ hơn.

Vừa mới bắt đầu đã phóng xuất ra toàn bộ lực lượng thì khởi điểm của việc

thần ban cho hồn hoàn cũng sẽ càng cao. Trực tiếp chịu khảo nghiệm ở mức độ cao như vậy, thời gian Đường Tam hoàn thành khảo nghiệm lại càng ngắn hơn.

Thời gian chịu thống khổ cũng sẽ giảm bớt đi.

Quả nhiên, sau khi hắn phóng xuất ra năng lực của tứ đại hồn cốt thì vụ khí màu vàng quay xung quanh thân thể hắn cũng biến đổi. Lúc trước, chỉ có một phần mười kim quang biến thành sợi tơ, mà lúc này đây, vụ khí biến mất, toàn bộ kim quang biến thành một vòng tơ màu vàng, giống như là trong biên chế chức giống nhau, quay xung quanh thân thể Đường Tam không ngừng qua lại như thoi đưa. Song song với tơ vàng không ngừng qua lại như thoi đưa này, trên mặt Đường Tam bắt đầu xuất hiện ba động rất nhỏ. Hồn lực trong cơ thể không hề giữ lại phóng xuất hết ra.

Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ hồn cốt làm toàn bộ tinh thần lực của Đường Tam ngưng tụ tại trong óc, tinh thần lực trước nay chưa từng ngưng tụ lại một chỗ, như vậy làm hắn càng thêm kiên nhẫn.

Năng lực chữa trị của Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt cũng mở ra, tại Thần ban cho hồn hoàn mang đến áp lực thật lớn, cho dù thân thể Đường Tam bắt đầu xuất hiện tổn hại nó cũng có thể kịp thời chữa trị.

Tuy hồn cốt của Tiểu Vũ Vô Địch Kim Thân còn không có xuất hiện, thế nhưng nó là hồn cốt mười vạn năm, cùng với Bát Chu Mâu đối với tăng phúc thuộc tính cho thân thể Đường Tam lại cực kỳ kinh khủng. Ngay dưới sự tác dụng của tứ đại hồn cốt, không ngừng chống cự lại áp lực đến từ Thần ban cho hồn hoàn.

Thời gian cứ thế trôi qua. Trong chớp mắt, đã qua nửa canh giờ. Trên trán Đường Tam xuất hiện một tầng mồ hôi hột, mọi người đều kinh ngạc vì mồ hôi hột này lại là màu vàng.

Lúc này, năng lượng màu vàng xung quanh thân thể Đường Tam lại xuất hiện biến hóa. Từng đạo sợi tơ màu vàng bắt đầu ngưng tụ lại một chỗ, biến thành một vòng tròn màu vàng, vòng tròn từ một hóa thành chín. Đầu tiên chúng tại xung quanh thân thể Đường Tam mở rộng ra, sau đó lại co rút lại, đánh mạnh

lên trên người Đường Tam, tuần hoàn qua lại.

Mỗi một lần vòng tròn màu vàng đánh lên thân thể Đường Tam, đều làm cho thân thể Đường Tam run lên một trận, mồ hôi trên trán càng nhiều hơn. Từ phía sau lưng hắn có thể nhìn thấy Bát Chu Mâu đỏ như máu không ngừng run rẩy, lúc này Đường Tam chịu thống khổ thật là lớn.

Mười vạn năm hồn hoàn, phải là cường giả cấp bậc Hồn Đấu la lúc tấn chức Phong Hào Đấu la thì mới có thể thừa nhận. Mà Đường Tam hiện tại lại chỉ là Hồn Đế đề thăng lên Hồn Thánh mà thôi.

Thế nhưng, là đệ nhất thiên tài của Sử Lai Khắc học viện, đã từng dẫn dắt Sử Lai Khắc Thất Quái khuất nhục một đời hoàng kim của Võ Hồn điện. Đạt được quán quân trong Đại hội toàn bộ đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh, là linh hồn của đội, hắn sao có thể là người bình thường được?

Hắn có hồn cốt mà hồn sư phổ thông không có, lại từng được một hồn thú mười vạn năm hiến tế, rồi dùng qua ba đại tiên phẩm dược thảo, lại còn ở trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn rèn luyện thân thể.

Xét ở cấp độ thân thể, hắn thậm chí đã vượt qua cấp độ Phong Hào Đấu la. Mặc dù hồn lực còn kém xa, thế nhưng, dưới nhiều nhân tố tác động, hắn thực sự có tư cách tiếp nhận mười vạn năm hồn hoàn. Điều quan trọng là quyết tâm cùng nghị lực của hắn đạt đến mức độ nào.

Quyết tâm cùng nghi lực Đường Tam đến mức độ nào? Ngay chính bản thân hắn cũng không biết được, trong đầu một mảnh thanh tĩnh, chỉ tồn tại hai từ. Hai từ làm cho hắn đạt được quyết tâm và nghị lực lớn nhất.

Tiểu Vũ.

Chính là hai từ này Tiểu Vũ, đại biểu cho tên của người yêu của hắn, cũng đại biểu cho tất cả những gì mà hiện tại Đường Tam có khả năng nghĩ đến. Chỉ bằng hai chữ Tiểu Vũ này, hắn bài trừ tất cả tạp niệm trong nội tâm. Giống như là thống khổ kịch liệt không ngừng gia tăng kia dường như không phải là rơi vào trên người hắn.

Dưới loại tâm tình đặc thù này, một lần rồi lại một lần trùng kích khiến cho thân thể Đường Tam dần dần đến gần biên giới tan vỡ, nhưng lại không hề dao động được một chút tín niệm nào của hắn. Để cứu được Tiểu Vũ, nhất định phải kiên trì đến cùng.

Máu tươi bắt đầu từ da Đường Tam tràn ra, so với máu Mã Hồng Tuấn tràn ra không giống nhau. Máu trong cơ thể Đường Tam chảy ra không ngừng nhiễm đỏ cả y phục hắn, cũng nhiễm đỏ cả đất dưới chân hắn. Thậm chí ngay cả thất khiếu cũng có máu chảy ra. Thân thể Đường Tam rung động kịch liệt tùy thời đều có thể ngã xuống. Nhưng tín niệm hắn không có nửa phần thả lỏng.

Chỉ cần còn tín niệm, khảo nghiệm Thần ban cho hồn hoàn sẽ không đình chỉ.

"Tam ca!". Trữ Vinh Vinh nhịn không được kêu lên, nước mắt không khống chế được tự nhiên chảy ra. Dưới sự xúc động kịch liệt của nội tâm, nàng đã muốn xông lên để ngăn cản không cho Đường Tam tiếp tục nữa.

Không chỉ có nàng khóc, Chu Trúc Thanh và Bạch Trầm Hương cũng đã khóc không thành tiếng. Bạch Trầm Hương tâm chí tương đối yếu đuối đã nằm trong lồng ngực Mã Hồng Tuấn không dám nhìn nữa.

Áo Tư Tạp kiên định nắm được hai vai Trữ Vinh Vinh, không cho nàng lao ra. Hắn còn nói một câu: *"Tin tưởng tiểu tam!"*. Lúc này, trong giọng nói Áo Tư Tạp đã không có nửa phần cười đùa thường ngày. Hắn cũng nhìn ra được, Đường Tam lúc này có bao nhiêu nguy hiểm.

Trong hổ mâu của Đái Mộc Bạch lúc này tràn ngập sự kính nể. Làm lão đại của Sử Lai Khắc Thất Quái, ở trong lòng hắn kỳ thực vẫn có một sự ghanh đua, bởi vì tính cách của hắn, hắn không muốn vĩnh viễn thua kém Đường Tam. Cho nên, hắn một mực nỗ lực tu luyện, tranh thủ sẽ có một ngày có thể vượt qua Đường Tam, một lần nữa trở thành người mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái.

Trong giờ này khắc này, nhìn Đường Tam bị tiên huyết nhiễm hồng hoàn toàn thân thể, Đái Mộc Bạch biết, cho dù cuối cùng chính mình nỗ lực suốt đời, cũng không có khả năng vượt qua Đường Tam. Thực lực Đường Tam có

được cũng không phải do may mắn, mà là do hắn nỗ lực hết sức mình. Ở đằng sau thực lực cường đại đó, hắn đã phải bỏ ra rất nhiều mồ hôi và máu, trải qua vô số thống khổ để tu luyện nên.

Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có ai là không có thiên phú chiếm một phần trăm trong một trăm phần trăm thành công. Nhưng có thể nói trong bọn họ, người nào mỗi ngày đều nỗ lực cố gắng tu luyện để lấp đầy chín mươi chín phần trăm còn lại, chỉ có duy nhất Đường Tam.

Chính vì có được đầy đủ một trăm phần trăm đó, mới có thể khiến cho Đường Tam cường đại như ngày hôm nay, cường đại hơn những người cùng lứa tuổi. Nếu như để cho Lục Quái còn lại đánh giá hắn, như vậy, lúc này bọn họ cũng chỉ có khả năng nghĩ đến hai từ: hoàn mỹ. Đường Tam xứng đáng được nhận hai từ hoàn mỹ.

Hải Thần Đấu la Ba Tái Tây lúc này đã cau mày, tay nàng chí ít đã giơ lên ba lần, nhưng lại ba lần hạ xuống. Làm Đại Cung phụng trên Hải Thần đảo, làm người hầu trung thành của Hải Thần, cũng là người hầu cường đại nhất. Nàng đã hơn năm mươi năm không có xuất hiện tâm tình do dự như vậy.

Nàng chính là người điều khiển việc Thần ban cho hồn hoàn, nàng cũng rất rõ ràng tình trạng thân thể Đường Tam lúc này. Cũng có thể cảm thụ được thân thể Đường Tam đang không ngừng tan vỡ. Mỗi một lần, khi nàng cảm giác được thân thể Đường Tam kiên trì không được, lúc muốn ngăn cản hắn thì nàng lại phát hiện, chấp nhất tín niệm không gì sánh kịp của Đường Tam dường như tản mát ra một loại lực lượng đặc thù, mạnh mẽ hỗ trợ thân thể hắn kiên trì tới cùng.

Lúc sau, lại một lần đối mặt tan vỡ cùng lại một lần kiên trì xuống tới. Cho dù Ba Tái Tây là người tồn tại trong giới hồn sư lâu như vậy, hiện tại cũng không có cách nào giải thích được là đến tột cùng Đường Tam dùng lực lượng gì để chống đỡ.

Đúng vậy, hắn là người Hải Thần lựa chọn giao cho chín khảo nghiệm. Đúng vậy! Cũng chỉ có nhân tài mà Hải Thần đại nhân tự mình lựa chọn mới có được nghị lực như vậy. Không nói lúc mình bằng tuổi của hắn, Ba Tái Tây tự hỏi, cho dù là hiện tại, chính mình cũng tuyệt đối không có được nghị lực bất

khuất như Đường Tam.

Chấp nhất kiên trì, cuối cùng sẽ là thành công lớn nhất. Cuối cùng, lúc Ba Tái Tây lần thứ tư nhịn không được giơ tay lên, chuẩn bị ngừng lại khảo nghiệm Thần ban cho hồn hoàn, trong chớp mắt, máu trên người Đường Tam phun ra tung tóe.

Tan vỡ rồi sao? Ba Tái Tây cực kỳ hoảng sợ. Thế nhưng, tay nàng đưa lên vẫn còn dừng lại giữa không trung.

Bởi vì, máu tươi phun ra tung toé trong chớp mắt đã nhiễm đỏ chín vòng tròn màu vàng đang không ngừng đánh vào thân thể Đường Tam. Sau một khắc, chúng nó đã hoàn toàn biến thành màu hồng. Cuối cùng, hóa thành một vòng tròn màu hồng thật lớn hiện quanh người Đường Tam.

Mà giờ này khắc này, cuối cùng tinh thần của Đường Tam chỉ có một loại cảm thụ, thân thể bản thân bị nghiền nát, biến thành bụi phấn phiêu đãng trong không khí. Nhưng cảm giác nghiền nát này lại gây cho hắn cảm giác sung sướng từ trước nay chưa từng có. Sau một khắc, hắn chỉ có thể cảm giác được chính là một mảnh màu hồng, dường như cả người mình đã chìm đắm trong thế giới màu hồng.

------oOo------

Chương 403: Mười vạn năm-hồn hoàn thứ bảy của Đường Tam: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: trungnhau (A Nhậu)

Biên: Tiền Như Mạng

Ba Tái Tây gian nan thu hồi tay phải, trong tâm của nàng,một sự kích động không thể khống chế nổi. Hồi lâu sau, nhìn về phía hải thần điện cao vút trên đỉnh hải thần sơn, nàng dụng một loại thanh âm kỳ lạ lẩm bẩm: *"Hắn, thành*

công."

Tử sắc nhân ảnh bay lên thiên không, ai cũng không nhìn thấy lúc này Ba Tái Tây trong khóe mắt rơi ra một giọt nước mắt trong suốt như trân châu.

Sử Lai Khắc thất quái không có làm kinh động Đường Tam, Đường Tam vẫn khoanh chân ngồi tại chỗ cũ không nhúc nhích. Phảng phất biến thành một bức tượng đá. Nhìn hắn lúc này, toàn thân đã bị huyết sắc bao quanh. Cả người giống như một pho tượng màu đỏ.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh, ánh mắt năm người bọ họ giờ này tỏa sáng. Quá trình Đường Tam thừa nhận hồn hoàn thần ban làm ảnh hưởng đến mỗi người bọn họ. Thậm chí không có người nào lên tiếng. Trữ Vinh Vinh kéo Tiểu Vũ, sáu người đồng thời leo lên bậc thang hải thần điện. Trực tiếp leo đến bậc hai mươi lăm rồi ngồi xuống. Đường Tam đã đột phá cực hạn, còn cực hạn của bọn họ ở nơi nào đây? Cho dù là Bạch Trầm Hương, cũng trực tiếp leo lên bậc thang thứ mười rồi mới ngồi xuống.

Dưới chân thần sơn, hết thảy lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Sáu người cố gắng tu luyện, Tiểu Vũ bị động thừa nhận áp lực,Đường Tam vẫn không nhúc nhích như đã hóa thành pho tượng huyết sắc.

Trong suốt một trăm ngày Đường Tam vẫn ngồi tại chỗ, hắn thủy chung không hề nhúc nhích. Trên người,màu máu đỏ lúc trước bây giờ biến thành màu đen, kết thành một tầng vảy cứng khô két bên ngoài da tay. Nếu không phải còn cảm giác được nhịp tim đập yếu ớt của hắn cùng với câu nói trước kia của hải thần đấu la Ba Tái Tây, sợ rằng tất cả mọi người sẽ tưởng là Đường Tam đã biến thành pho tượng.

Một trăm ngày. Trong một trăm ngày không hề nhúc nhích.Ngày cuối cùng cũng đã tới,một thanh âm xé rách làm mọi người đang tu luyện bừng tỉnh.

Từng đường vết nứt, bắt đầu xuất hiện ở lớp vảy cứng két khô trên người Đường Tam, âm thanh theo đường nứt từ đó phát ra.

Bảy đạo thân ảnh đứng bật dậy, giờ phút này, bọn họ cũng…không thèm tu

luyện nữa, trong thời gian trăm ngày qua, chờ đợi của bọn họ cuối cùng cũng có động tĩnh.

Âm thanh tiếng nứt càng lúc càng dày đặc. Dần dần,một khối vảy cứng khô két bắt đầu tróc ra, lộ ra bên trong da thịt màu lam kim sắc. Mọi người thoáng giật mình, trong quá trình bong tróc ra, cũng làm cho tóc Đường Tam tróc ra theo, tóc cùng vảy khô kết thành một khối cùng bong tróc ra.

"Ân - -" một tiếng hô nhẹ vang lên, da thịt Đường Tam lộ ra nổi lên một tầng kim sắc lam quang, ngay sau đó, kim sắc lam quang càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Quang mang khuếch tán ra bên ngoài. Mỗi một đạo kim sắc lam quang tựa hồ như đang thanh trừ những thứ dơ bẩn trên người.

"Ba" một tiếng. Trong một sát na, thời gian phảng phất như dừng lại. Uế vật trên người Đường Tam trong nháy mắt toàn bộ bắn ra. Lộ ra vóc người hoàn mỹ của hắn.Quang mang màu lam kim mãnh liệt phảng phất làm hắn biến thành một mặt trời. Đủ sánh cùng với mặt trời chói chang đang chiếu ở trên cao. Quang mang chói mắt phát ra năng lượng ba động. Mọi người đều lui về phía sau.

Trong kim sắc lam quang, thân ảnh đang ngồi chậm rãi đứng lên. Hai tay giang ra hai bên.Chỉ nghe một loạt âm thanh vang từ bên trong xương cốt hắn phát ra. Đúng vậy,chính là âm vang. Tựa hồ cả người hắn đang dần dần phồng lên.

Khi hắn thân thể bành trướng đến cực hạn thì ngay tức thời, một thanh âm kéo dài như tiếng rồng ngâm vang vọng thiên không. Sử Lai Khắc lục quái chỉ cảm thấy không khí chung thân thể trong nháy mắt theo tiếng ngâm biến thành hải dương lam kim sắc. Sau một khắc cả bọn giật mình phát hiện. Trước mắt hoàn hình hải cùng ngọn thần sơn biến mất. Bọn họ lúc này đứng trong một mảnh rừng rậm rạp. Nhìn mảnh rừng rậm rạp này. Tất cả thực vật cũng đều là màu lam kim.

Trên mặt đất,một tầng lam ngân hoàng nhẹ nhàng lay động. Thực vật chung quanh đắm chìm trong quang mang kim sắc. Tràn ngập sắc thái mộng ảo.

Không chờ bọn họ kịp phản ứng. Đột nhiên, cảnh vật xung quanh vốn đang

chìm trong quang mang tràn ngập sinh mệnh khí tức đột nhiên biến mất. Tại nơi này xuất hiện sát khí lạnh như băng. Vô số luồng sát khí giống như lưỡi dao sắc bén đang vờn xung quang thân thể.Khiến toàn thân cả bọn tức thời cảm giác tê dại.

…một nỗi kinh khủng mơ hồ phát ra từ nội tâm. Cảm giác sợ hãi cơ hồ trong nháy mắt khiến tất cả phảng phất như chịu áp lực của một loại năng lượng đặc thù. Cho dù giơ tay nhấc chân cũng cực kỳ khó khăn. Nếu không phải trong khoảng thời gian dài vừa rồi thừa nhận áp lực của hải thần ánh sáng. Sát khí tràn ngập sinh ra sợ hãi cực độ này có lẽ làm bọ họ biến thành điên cuồng.

May mắn, loại này khủng bố cảm giác cũng không có duy trì thời gian quá dài, mọi người lúc này đều cảm thấy trái tim chính mình như muốn vỡ ra, chung quanh nhẹ nhàng, hơi thở tựa như đến từ Tu La địa ngục kia trong nháy mắt biến mất. Chung quanh lại trở về tràng cảnh bọn họ quen thuộc. Vẫn còn kia ngọn Hải Thần sơn, trước mặt cũng vẫn còn kia trong suốt hoàn hình hải.

Như trút được gánh nặng,mỗi người hít thở dường như đều trở nên có phần nặng nề hơn, từng ngụm từng ngụm hơi thở hổn hển, mắt lộ thần sắc hoảng sợ,vô thức lui về phía sau. Ngược lại,chỉ có Tiểu Vũ vẫn như trước mờ mịt đứng tại chỗ, như chuyện gì cũng không có biết. Nàng không có linh hồn, vì vậy cũng không có cảm nhận được áp lực khổng lồ khiến kẻ khác hoảng sợ vừa rồi.

Mà trên thực tế, nàng sở dĩ không có bị rơi vào cảm giác sợ hãi vừa rồi,cũng không phải là bởi vì nàng không có linh hồn, vừa rồi kia khủng bố cảnh tượng kia cũng không chỉ đơn thuần công kích tinh thần. Tiểu Vũ không chịu bất luận một chút tổn thương nào, chủ yếu là bởi vì linh hồn của nàng trước khi cảnh tượng khủng bố kia phát động đã ẩn sâu vào bên trong bản thể. Cỗ năng lượng kinh khủng kia tạo ra ngay sát bên cạnh, tự nhiên đối với nàng cũng không sinh ra bất luận tổn thương nào.

Kim sắc lam quang dần dần thu liễm, mọi người miễn cưỡng định thần, có thể nhìn thấy được, quang mang bao phủ bóng người bên trong chớp động lên.Rồi rất nhanh, tất cả quang mang hoàn toàn được thu vào thân thể, lộ ra

nguyên hình.

Mọi người thật sâu nhẹ nhàng thở phào,khi nhìn thấy thân ảnh kia hiện ra thì vẻ mặt đều trở nên cổ quái, tươi cười dần dần hiện lên.

Đứng ở nơi đó, trên người Đường Tam đã xuất hiện một kiện trường bào sạch sẽ,không có giống như sau khi Mã Hồng Tuấn thu được hồn hoàn,toàn thân trần truồng,mà vừa rồi quang mang bao phủ bên ngoài thân chớp động, kỳ thật khi đó hắn đang mặc quần áo.

Bất quá, lúc này trông hắn thậm chí so với Mã Hồng Tuấn lúc trước còn buồn cười hơn. Trên đầu bóng loáng không có một sợi tóc, thậm chí có thể phản xạ được cả ánh mặt trời, đến cả lông mày cũng không còn còn lại một sợi, mặc dù nét anh tuấn không thay đổi, hai con ngươi trong suốt mầu lam so với trước kia càng thêm trong suốt, nhưng bộ dáng với cái đầu trọc lốc vẫn làm Sử Lai Khắc ngũ quái cùng Bạch Trầm Hương nhanh chóng từ trong sợ hãi lúc trước khôi phục lại.

Lúc này Đường Tam, trên làn da lộ ở bên ngoài đều mờ mịt một tầng nhàn nhạt kim quang.Ngoài ra, biến hóa rõ ràng nhất là tóc và lông mày,đặc biệt là bát chu mâu ở sau lưng.

Thể tích của bát chu mâu cũng không có thay đổi,vẫn cùng một thể tích như trước, nhưng toàn bộ mầu sắc lại đã xảy ra biến hóa long trời lỡ đất.Huyết sắc tràn ngập sợ hãi nguyên bổn giờ hoàn toàn biến hóa thành kim sắc thần thánh khí tức, tại sau lưng Đường Tam triển khai, giống như là tám cánh tay kim sắc rực rỡ. Kim quang lóe ra, trong mơ hồ. Một vòng kim sắc luân chuyển làm Bát chu mâu rực rỡ nổi bật.

Từ thực chất mà nói, đây đã là lần biến hóa thứ ba của Bát chu mâu. Từ lúc đầu tiên có được nó, đến khi Đường Tam săn bắt đệ nhị Nhân diện ma chu cùng với đạt được mười vạn năm hồn hoàn của Tiểu Vũ.Cho đến bây giờ,ngoại phụ hồn cốt này ngừng trong quá trình tiến hóa, chẳng những không biến đổi theo xu hướng ngày càng dữ tợn, ngược lại càng ngày càng huyễn lệ.

"Tiểu Tam, ngươi. Ha ha ha ha....." Đái Mộc Bạch là người thứ nhất nhịn

không được, nhất thời cười ha hả. Lúc hắn cười, những người khác cũng không khỏi đều nở nụ cười.

Đường Tam lúc này tinh thần ý niệm vừa mới mới vừa tỉnh táo lại, thần chí còn thoáng có chút mông lung, *"Các ngươi cười cái gì?"*

Trữ Vinh Vinh khẽ cười nói: *"Tam ca,tóc cùng lông mày của ngươi....."*

Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, hai người cũng không nhịn được nở nụ cười gian xảo, tóc cùng lông mày đều…, vậy lông tóc chỗ khác cũng..... Hắc hắc.

Đường Tam sững sốt. Vội vàng giơ tay đưa tay xoa xoa đỉnh đầu, lúc này mới phát hiện nguyên nhân mọi người cười. Cúi đầu nhìn vảy cứng rơi lả tả bốn phía, không nhịn được mặt lộ nụ cười khổ.

Bất quá. Lúc này nội tâm của hăn thoải mái không gì sánh được, cảm giác sảng khoái thanh lương từ mỗi lỗ chân lông trên người truyền đến. Căn bản không cần dùng ánh mắt nhìn. Chung quanh tất cả cảnh vật đã hiện ra như một cái bản đồ trong óc hắn. Cho dù là trong không khí hay cường độ biến hóa của ánh mặt trời, hắn đều có thể cảm giác được rõ ràng.

Đó là một loại tuyệt vời cảm giác nắm ở trong tay. Trong cơ thể nội lực Huyền thiên công từ màu trắng hoàn toàn biến thành màu vàng, giống như thủy ngân tại trong kinh mạch lưu chuyển, đi kèm với tinh thần càng ngày càng thanh tỉnh, càng nhiều kinh ngạc vui mừng không ngừng xuất hiện. Tựa hồ tinh thần lực của hắn cũng đạt tới cảnh giới cuối cùng của Tử Cực Ma Đồng, cái này.,.nếu dùng Nhập Vi để quan sát thì chỉ có thể phát hiện trong cơ thể một ít vận chuyển như thế nào mà thôi.

Nhưng cho dù hiện tại bản thân hắn có thể nắm trong tay tất cả, hắn nhưng lại hoàn toàn không biết chính mình đạt tới cảnh giới nào.

Tập trung ý thức, Đường Tam thúc dục lam ngân hoàng, trong phút chốc, hơn mười căn trong suốt lam sắc lam ngân hoàng từ trong cơ thể bay ra, lúc này đây,trên thân lam ngân hoàng đã không còn những đường chỉ kim sắc, mà mỗi một cây lam ngân hoàng đều được bao phủ một tầng kim quang nhàn

nhạt.

Nương theo võ hồn phóng thích, bảy cái hồn hoàn liên tiếp từ dưới chân Đường Tam dâng lên, luân chuyển chung quanh thân thể hắn.

Hoàng, hoàng, tử, hắc, hắc, đỏ, đỏ. Chỉnh tề bảy cái hồn hoàn mang đến cảm giác vô cùng động lòng người. Trong phút chốc, Đường Tam chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ có thể lắng nghe được cả tiếng mạch đập của tất cả thực vật trên hải thần sơn, mà mỗi một căn lam ngân hoàng kia càng giống như cánh tay của chính mình, hắn tự tin, cho dù là loại động tác phức tạp đến đâu,những cây lam ngân hoàng này cũng tuyệt đối có thể làm được.

Cái suýt nữa xé nát thân thể hắn mang đến cực đại thống khổ cũng không hề uổng phí, đứng ở hàng thứ bảy,hồn hoàn đỏ như máu kia chính là sự hồi báo tốt nhất.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn, Bạch Trầm Hương, lúc này đều đã thu hồi nụ cười trên mặt. Nhìn cái hồn hoàn thứ bảy màu đỏ như máu của Đường Tam, đại biểu cho hồn hoàn cấp bậc mười vạn năm, một chữ cũng nói không nên lời.

Nếu nói,đệ lục hồn hoàn của Đường Tam là mười vạn năm, đó là bởi vì có nguyên nhân đặc thù dẫn đến Tiểu Vũ hiến tế, vậy, lúc này hồn hoàn thứ bảy ở trên người hắn kia, là bằng vào sự kiên trì bền bỉ không biết mệt mỏi của hắn mà có được, không gì sánh được với ý chí bất khuất. Vì hồn hoàn thứ bảy này,sự thống khổ mà Đường Tam phải chịu đựng,cái giá của nó, tuyệt đối so với việc chính thức hấp thu một cái mười vạn năm hồn hoàn còn lớn hơn nhiều. Cho dù là có được bốn khối hồn cốt, lấy thực lực hiện tại của hắn, cũng không có thể hấp thu được mười vạn năm hồn hoàn. Đó tuyệt đối là vượt cấp. Nhưng, hắn lại là làm được.

Đối với hồn sư mà nói, hồn hoàn thứ bảy là điểm nhấn vô cùng trọng yếu, Đường Tam hoàn mỹ thu dụng hồn hoàn cấp bậc mười vạn năm đã tiếp tục tuyên bố sự cường đại của hắn. Nếu nói song sinh võ hồn là do trời ban cho, vậy,hồn hoàn thứ bảy này cũng giống như đóa hoa nở rộ trong muôn ho,phải liều mạng mà có được.

Đường Tam chậm rãi nâng cánh tay phải,đệ thất hồn hoàn theo cánh tay hắn từ từ bay lên,càng lên cao phạm vi hào quang của nó càng lan rộng, trong phút chốc, hóa thành một màn hào quang huyết sắc bao phủ khắc thân thể Đường Tam.

Hồng quang bao phủ, thân thể Đường Tam nhất thời thay đổi,thân thể dung hợp trong hồng quang,cả người hắn đều trở nên như được lột xác, làn da bên ngoài dập dờn cùng lam ngân hoàng trong suốt sáng bóng lộng lẫy giống nhau, lại có thêm kim quang khí tức ẩn hiện phát ra.

Nhìn qua. Hiện tại hắn giống như là một lam ngân hoàng hình người.

Đây chính là đệ thất hồn kĩ của Đường Tam-- Lam Ngân Chân Thân.

Công năng của Lam ngân chân thân,tất cả lam ngân hoàng trong khi thi triển kỹ năng đều được tăng phúc trăm phần trăm, bất luận một cây lam ngân hoàng nào đều có thể trở thành ký thể Đường Tam. Nói cách khác. Trừ phi tất cả lam ngân hoàng toàn bộ bị diệt, nếu không, Đường Tam tùy thời có thể cho thân thể của chính mình xuất hiện tại bất kỳ cây lam ngân hoàng nào trong phạm vi có thể, tránh né công kích.

Mở ra song chưởng, Đường Tam tiến vào lam ngân chân thân bản thể hai mắt chợt biến thành màu vàng, sau một khắc, lấy thân thể của hắn làm trung tâm. Một tầng kim sắc lam quang chợt từ hắn dưới chân lan ra, cơ hồ là trong phút chốc bao phủ đường kính trăm mét phạm vi.

Trên cảm giác thì cái đường kính trăm mét phạm vi tựa hồ không lớn, nhưng tại trong phạm vi này, mặt đất hoàn toàn biến thành màu lam kim sắc.Kể cả là thân thể của sáu người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái.

Mọi người rõ ràng cảm giác được, sinh mệnh khí tức khổng lồ không gì sánh được tràn ngập chung quanh thân thể, sự thoải mái nói không nên lời. Nhưng bọn họ cũng đồng thời phát hiện, hành động của bản thân bắt đầu trở nên chậm hẳn lại. Chung quanh tất cả không biết vì sao đều bị như vậy. Mà ở giờ khắc này,sau lưng Đường Tam,kim quang từ Bát chu mâu phóng xuất. Từng tia kim sắc quang mang bắt đầu tràn ngập tại trong thế giói kim sắc lam quang.

Kim quang như tơ như sợi không thể né tránh, mọi người chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên căng thẳng. Ngay sau đó, bản thân hồn lực như tìm được chỗ phát tiết. Theo từng tia quang mang kia chậm chạp thoát ra.

Muốn giãy, nhưng tia quang mang lại giống như hủ cốt giòi bọ, trước sau bám dính trên người bọn họ.Hồn lực cả bọn đang bị thoát ra lại nương theo tia kim quang làm ánh quang mang càng thêm rực rỡ,cuối cùng hội tụ đến Bát chu mâu truyền vào trong cơ thể Đường Tam.

Vô số bóng cây xuất hiện, che lấp cả thân ảnh Đường Tam,trên Hải Thần sơn, tất cả thực vật trong pham vi bị bao phủ giờ khắc này cũng đều biến thành màu kim sắc, dày đặc bóng cây nương theo vô số nhành dây leo xuất hiện tại không gian chung quanh. Ngay lúc này, thậm chí cả ánh thái dương cũng không có cách nào tiến vào trong lam kim thế giới. Khổng lồ sinh mệnh khí tức bao phủ mỗi người, mỗi nhánh cây cối điên cuồng sinh trưởng, thực vật dây lá đều nhanh chóng vươn dài, mà mục tiêu đều là những người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái. Chỉ vài lần nháy mắt công phu, mọi người liền cảm thấy đã bị vây kín.

Một loại áp lực kinh khủng tại ở sâu trong nội tâm sinh ra, dưới áp lực bức bách, mọi người không phân biệt trước sau phóng xuất ra võ hồn.

Nhưng cho dù là phượng hoàng hỏa diễm nóng cháy của mập mạp, cũng chỉ làm cho ánh hào quang của kim lam thế giới tăng thêm phần rực rỡ. Mỗi người đều phát hiện,võ hồn của bản thân bị ngập trong sinh mệnh khí tức đầy trời áp chế.

"Đây chính là tác dụng thực thụ của đệ thất hồn kĩ-- Lam Ngân Chân Thân được phóng xuất trong lam ngân lĩnh vực. Kỹ năng của lam ngân lĩnh vực ở lần thứ ba tiến hóa này là: Sâm La Vạn Tượng,tác dụng bổ sung thêm hiệu quả, đồng hóa, áp chế. Thông qua lĩnh vực, ta có thể cho nơi này, mỗi nơi mỗi chỗ tùy theo tâm ý mà biến hóa. Đồng hóa kỹ năng chính là đồng hóa chung quanh tất cả thực vật, lấy lam ngân lĩnh vực đốt cháy sinh mệnh của chúng,chuyển hóa thành của mình để sử dụng,địa phương nào có thực vật càng nhiều, Sâm La Vạn Tượng uy lực lại càng lớn.Tất cả thực vật này đều tùy theo tâm ý của ta mà phát động công kích.Còn kỹ năng áp chế sẽ làm võ

hồn thuộc tính của đối phương toàn bộ áp chế xuống 10%, kể cả hồn lực phóng thích ra cũng sẽ bị giảm 10%. Ở trong lĩnh vực thời gian càng dài, hiệu quả áp chế cũng sẽ càng thêm tăng cường."

"Tơ vàng vừa rồi lấy đi hồn lực của chúng ta, là chuyện gì xảy ra?" Nghe được thanh âm Đường Tam từ bốn phương tám hướng truyền đến, cảm giác sợ hãi trong lòng mọi người nhất thời biến mất. Đái Mộc Bạch lập tức phát ra nghi vấn.

Thanh âm Đường Tam lại vang lên, *"Đó là lam ngân lĩnh vực cùng Bát chu mâu tiến hóa,sau tự dung hợp sinh ra tiết kiệm năng lượng. Vốn đệ tam kỹ năng của Sâm La Vạn Tượng là lợi dụng đồng hóa kỹ năng thu lấy sinh mệnh lực của các ngươi rồi từ tù chuyển giao cho thực vật.Nhưng vì có Bát chu mâu gia nhập, làm hiệu quả thôn phệ của nó vượt xa hơn thế nữa.Kim sắc ti này không hề sợ công kích,nó chính là kỹ năng thôn phệ của Bát chu mâu tạo ra, nó sẽ không ngừng hấp thu hồn lực cùng sinh mệnh lực của các ngươi. Sinh mệnh lực thì giao cho thực vật ở bên trong lĩnh vực,còn hồn lực thì thông qua Bát chu mâu sàng lọc cung cấp cho ta sử dụng."*

Đái Mộc Bạch mở to hai mắt nhìn, *"Ta dựa vào, còn có thể sàng lọc? Cái lĩnh vực này của ngươi,kỹ năng cũng quá biến thái."*

Lam quang chợt thu liễm, ánh mặt trời tái hiện, Đường Tam vẫn như trước đứng ở tại chỗ.Bất luận Bát chu mâu hay bảy cái hồn hoàn lúc này đều đã được thu lại.

Hắn hướng đồng bọn triển lộ kỹ năng mới đạt được của mình là vì sau này có thể cùng đồng bọn có sự phối hợp tốt, cũng để cho đồng bọn không đến mức khi hắn triển khai kỹ năng mà cảm thấy giật mình. Một gã hồn sư đem hồn kĩ của mình triển lộ cho hồn sư khác xem, việc này biểu hiện một loại tình cảm...rất thân.

Đừng nói là những người còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái thấy hồn kỹ mà Đường Tam mới đạt được có kinh khủng biến thái thế nào. Đến cả bản thân Đường Tam cũng cảm giác được sự khủng bố của kỹ năng này.

Nhất là cái kỹ năng sau khi Bát chu mâu cùng lam ngân lĩnh vực dung

hợp.Thôn phệ từ xa, lại không sợ công kích, thôn phệ cả sự phòng ngự,thật quá đáng sợ. Đồng thời Đường Tam phát hiện, Bát chu mâu sau khi tiến hóa. Kỹ năng thôn phệ nguyên bổn của nó còn được tự động tăng thêm năng lực sàng lọc, năng lượng từ ngoại giới được hấp thu vào sẽ tự động loại bỏ tạp chất, hóa thành năng lượng dung nhập vào cơ thể Đường Tam.

Cứ như vậy, tiến hóa mới nhất của lam ngân lĩnh vực - Sâm La Vạn Tượng,trong khi chiến đấu sẽ làm thực lực của địch nhân không ngừng bị suy yếu, mà Đường Tam vẫn có thông qua kỹ năng thôn phệ không cần phòng ngự có được thời gian năng lực chiến đấu dài hơn.

Đường Tam mơ hồ cảm giác được, nương theo thực lực phát triển của bản thân,năng lực tiến hóa của ngoại phụ hồn cốt Bát chu mâu hiện tại mới xem như chính thức hiển hiện ra. Các hồn cốt khác, cho dù là mười vạn năm hồn cốt cũng không thể hơn được.

Duy nhất xem xét từ khía cạnh lĩnh vực cấp độ,lam ngân lĩnh vực của Đường Tam đã vượt xa thiên sứ lĩnh vực của Thiên Nhận Tuyết từng thi triển. Thiên sứ lĩnh vực, kỹ năng chủ yếu là tăng cường bản thân. Áp chế cùng mê hoặc đối thủ,thiên sứ chi lực cũng chỉ có thể hủy đi hồn lực của đối thủ.

Có thể nói công năng của thiên sứ lĩnh vực hủy đi hồn lực đối thủ thì một, vậy,năng lực thôn phệ từ lam ngân lĩnh vực của Đường Tam chính là hai.Công năng của thiên sứ lĩnh vực là gây tổn thất cho người khác nhưng bản thân cũng không có lợi lộc gì,mà lam ngân lĩnh vực chính là gây thổn thất cho người mang về lợi ích cho ta.Chênh lệch trong đó khá lớn.

Luận về bậc võ hồn, mặc dù lam ngân hoàng có thể nói là đỉnh cao tồn tại trong thực vật hệ võ hồn, nhưng so với siêu cấp võ hồn của thiên sứ sáu cánh vẫn còn có chút chênh lệch.Công năng lam ngân lĩnh vực của Đường Tam sở dĩ có thể vượt xa thiên sứ lĩnh vực của Thiên Nhận tuyết là do có hai nguyên nhân, một chính là do hiệu quả tử sau khi Bát chu mâu tiến hóa dung hợp với lam ngân lĩnh vực.Cái còn lại chính là bởi vì, đệ thất hồn hoàn của Đường Tam chính là hồn hoàn mười vạn năm cấp bậc.Hiệu quả tăng phúc đương nhiên không phải hồn hoàn vạn năm cấp bậc có thể so sánh.

Vì này đệ thất hồn hoàn này. Đường Tam đã phải hao phí một trăm ngày thời

gian. Nhưng suy cho cùng cũng là hoàn toàn đáng giá.Hồn hoàn thứ bảy cấp bậc mười vạn năm, đã làm thực lực của hắn một lần nữa toàn diện bay vọt. Lấy kỹ năng và hồn cốt hiện tại của hắn. Không bao giờ còn phải lâm vào tình huống là đối mặt với Phong hào đấu la mà không có lực đánh một trận.Đó là vẫn còn chưa kể đến công năng của sát thần lĩnh vực sau khi được hồn hoàn thứ bảy tăng phúc,đệ nhị hồn kĩ của sát thần lĩnh vực do đệ thất hồn hoàn mười vạn năm bổ sung thêm.

Có chút xấu hổ sờ sờ cái đầu trọc lốc. Đường Tam hỏi: *"Ta nhập định bao lâu thời gian?"*

Lúc này,mọi người đã đến gần. Ngoại trừ Tiểu Vũ ánh mắt vẫn trống rỗng, vẻ mặt những người còn lại đều là ngạc nhiên cùng hâm mộ.

Áo Tư Tạp nói: *"Ngươi thật ra có thể ngủ a! Một chút này chính là một trăm ngày đó. Đây là ngươi, nếu đổi là chúng ta, cho dù có thể kiên trì, thân thể cũng tuyệt đối không thể hấp thu được năng lượng khổng lồ từ mười vạn năm hồn hoàn kia. Ta cũng muốn có đệ thất hồn hoàn như thế, a! A! A!"* Tên gia này hỏa không…chút nào che dấu sự khao khát của hắn.

Đường Tam ngây người một chút, *"Ngươi nói cái gì? Một trăm ngày? Ta đã nhập định một trăm ngày?"*

Nhìn thấy đồng bọn liên tục gật đầu, Đường Tam vẫn có chút khó tin. Với hắn mà nói, tựa hồ chỉ là khi kịch liệt thống khổ qua đi, một cổ nhiệt lưu truyền khắp toàn thân, dần dần tản ra,quá trình chỉ đơn giản như vậy,sau đó hắn tỉnh lại. Thế nhưng quá trình đơn giản đó,lại là khoảng thời gian đăng đẳng một trăm ngày chìm trong nhập định.

Trên mặt hiện ra tia cười khổ, *"Không nghĩ tới chậm trễ lâu như vậy. Hải Thần ánh sáng của ta a!"*

Ánh mắt Đái Mộc Bạch toát ra vẻ mãnh liệt khinh bỉ, *"Tên gia hỏa ngươi rõ ràng là đứng lâu không đau lưng, được một cái mười vạn năm hồn hoàn vẫn còn chưa đủ sao? Kỹ năng ngươi mới đạt được đã quá đủ biến thái a. Nếu đổi là ta, cho dù là hao phí một năm thời gian ta cũng săn sằng đánh đổi. Nói đi, nói đi,đại khái cái loại vượt cấp hấp thu hồn hoàn như kiểu này đều làm*

cho hồn lực tăng lên. Mập mạp lần trước tăng lên một bậc,cấp bậc hồn lực hiện tại đã cùng tiểu Áo không sai biệt lắm, ngươi hiện tại hồn lực bao nhiêu cấp?"

Đường Tam liền xem xét kỹ bản thân, trên mặt cười khổ nhất thời biến thành vẻ kinh ngạc vui mừng, *"Như vậy cũng đúng? Hình như là tăng lên không ít....."*

Trữ Vinh Vinh tò mò hỏi: *"Không ít là nhiều ít?"*

Đường Tam nói: *"Hình như là bảy mươi tư cấp rưỡi."*

An tĩnh, an tĩnh đến đáng sợ, những lời Đường Tam vừa nói ra, hắn liền cảm giác được, mọi người phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Đái Mộc Bạch vẻ mặt bi thương nói: *"Không có thiên lý, thật sự là không có thiên lý. Ta khổ luyện ba tháng, so ra còn hơn là tiểu Tam hấp thu một cái hồn hoàn....."*

Đường Tam ha hả cười. Nhìn thấy ý cười trong ánh mắt Đái Mộc Bạch cùng với vẻ buồn buồn thất vọng của hắn,liền ôm bả vai hắn nói: *"Đái lão đại, đừng có gấp a! Đừng quên, các ngươi đều là còn chưa có hấp thu hồn hoàn thần ban. Chỉ là vận khí của ta tương đối tốt mà thôi."*

Đái Mộc Bạch than nhẹ một tiếng.*"Tiểu Tam,ngươi thực sự không phải vận khí a! Bất quá, ba tháng vừa qua chúng ta cũng không có nhàn rỗi, Hải Thần ánh sáng quả thật là bảo vật để tu luyện. Hồn lực của ta đã tiếp cận sáu mươi tám cấp. Phỏng chừng không đến mười ngày là có thể tấn cấp. Tiểu Áo sáu mươi bốn cấp. Mập mạp cũng sáu mươi bốn cấp, bất quá mập mạp sắp đột phá sáu mươi lăm cấp. Vinh Vinh đã là sáu mươi năm cấp, Trúc Thanh cũng vậy. Ngươi nói rất đúng, chúng ta đều có cơ hộ đạt được hồn hoàn thần ban, khi đó, chúng ta cũng nhất định sẽ cố gắng. Đối với chúng ta mà nói. Đây là cơ hội duy nhất trong cuộc đời,một năm tại Hải Thần ánh sáng này, chúng ta nhất định phải tranh thủ đều đạt tới bảy mươi cấp. Có võ hồn chân thân chất biến đổi, ứng đối với các khảo nghiệm khác có thể sẽ dễ dàng hơn."*

"Xèo xèo." Đang lúc Đái Mộc Bạch nói ra những ngôn từ chính nghĩa cùng

với vạch ra kế hoạch,bụng của Đường Tam cũng lặng lẽ sôi réo.

Đái Mộc Bạch chịu trận không nói được gì, *"Thức ăn buổi sáng đưa tới để bên kia, tiểu Tam ngươi mới vừa tỉnh táo lại, hôm nay trước hết nghỉ ngơi một chút. Tốt quá hóa dở. Đi, chúng ta tiếp tục tu luyện đi. Nhất định phải thu ngắn chênh lệch với tiểu Tam."*

Một trăm ngày không ăn thứ gì. Hoàn toàn dựa vào năng lượng duy trì sinh tồn. Đường Tam đã rất đói bụng, đồng bọn một lần nữa chìm vào vào tu luyện. Hắn cũng không chút khách khí ăn lấy ăn để. Lấy hắn nội tạng cơ quan mạnh mẻ, căn bản là không sợ rượu chè ăn uống quá độ sẽ mang đến hậu quả không tốt gì đó.

Cua cự lớn, mỹ vị tôm hùm, thịt, trứng cá muối cùng bánh mì đen. Hơn nữa trên Hải Thần Đảo đặc sản rau qủa, hoa quả. Một hồi đại tiệc khiến hôm nay hắn thưởng thức qua tất cả các thực vật trên đảo. Ăn xong rồi Đường Tam mới phát hiện ra mình ăn hết cả phần thực vật của đồng bọn. May mắn, trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ vẫn còn lưu trữ, chỉ có cho mọi người hôm nay ăn một chút lương khô.

Lúc này,bọn Đái Mộc Bạch đã bắt đầu tu luyện trong hải thần ánh sáng, Đường Tam phát hiện, trải qua ba tháng thời gian, hiện tại địa điểm tu luyện của cả bọn cũng đã ở vị trí bậc thứ đệ ba mươi lăm. Đến cả Bạch Trầm Hương cũng đã lên tới bậc thứ hai mươi bẩy.

Thực lực tăng vọt, làm trong lòng Đường Tam tràn ngập thỏa mãn cùng tin tưởng, hắn âm thầm nói với chính mình, khoảng cách trợ giúp Tiểu Vũ sống lại, vừa lại gần thêm một bước.

Không hề nghỉ ngơi, Đường Tam trực tiếp đắm chìm trong tu luyện. Bởi vì đã tiến vào cảnh giới võ hồn chân thân. Hắn trực tiếp gia tăng địa điểm tu luyện của mình lên tới vị trí bậc thứ năm mươi. Hắn tự tin, tại vị trí này cũng hoàn toàn có thể tu luyện.

Đương nhiên, trước khi bắt đầu tu luyện, hắn còn muốn...trước tiên kiểm nghiệm một chút thành quả thực lực bản thân tăng lên, xem rốt cuộc có thể leo lên tới bậc thang thứ bao nhiêu. Cũng là một bước chuẩn bị cuối

cùng,trước khi thông quan.

Ngay khi Đường Tam một chân bước vào Hải Thần ánh sáng, hắn chợt dừng bước, thần sắc kinh ngạc xuất hiện trên gương mặt. Bởi vì hắn phát hiện, nguyển bản Hải Thần ánh sáng tràn ngập áp lực đã tựa hồ biến mất. Bước trên bậc thềm thứ nhất, tựa hồ cùng ở bên ngoài cũng không có gì khác nhau.

"Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ áp lực của Hải Thần ánh sáng biến mất sao? Không, không có khả năng.Chẳng phải bọn họ vẫn còn đang tu luyện sao, điều này chứng minh Hải Thần ánh sáng cũng không có xuất hiện vấn đề gì."

Mang theo thần sắc hoài nghi, Đường Tam tiếp tục hướng phía trước leo lên.

Leo tới bậc thang thứ hai, Đường Tam cảm giác được một tia áp lực nho nhỏ, trong lòng nhất thời rõ ràng. Cũng không phải áp lực Hải Thần ánh sáng biến mất, mà là năng lực phản kháng áp lực của hắn có tiến bộ nhảy vọt.

Trên thực tế, sau khi được hồn hoàn thần ban, thân thể Đường Tam đột phá tới cực hạn, đối với phản kháng áp lực thẳng tắp nhảy vọt.Áp lực Hải Thần ánh sáng ở gần ngoài tự nhiên đối hắn rất khó sinh ra hiệu quả. Bởi vì áp lực quá nhỏ, cho nên Đường Tam mới không cảm giác gì.

Tiếp tục hướng về phía trước leo lên, rất nhanh, Đường Tam leo một hơi lên bậc thứ năm mươi. Tới chỗ này, hắn phát hiện, vị trí này vẫn không hề thích hợp để mình tu luyện, bởi vì áp lực còn chưa đủ.Áp lực nơi này còn không bằng vị trí hắn tu luyện trước khi đột phá bảy mươi cấp.

Không có mở ra hai đại lĩnh vực, thân thể vừa mới khôi phục lại, lần này leo thử Đường Tam vẫn có chút giữ sức. Dù sao thân thể mới vừa chữa trị, không thể lại xung kích đến cực hạn. Có hai đại lĩnh vực làm hậu thuẫn, chính mình lúc lui về sẽ thoải mái rất nhiều.

Tiếp tục hướng về phía trước leo lên, rất nhanh, Đường Tam vượt qua vị trí lúc trước cực hạn của hắn, leo lên bậc thứ tám mươi. Tới nơi này,tại đây … toàn diện uy áp lên thân thể mới lại một lần nữa cảm nhận được. Thở sâu, Đường Tam tiếp tục hướng về phía trước,lúc leo đến bậc thứ một trăm, bước đi của hắn lúc này mới trở nên chậm chạp.

Đường Tam phát hiện, leo lên tới bậc thứ một trăm, áp lực rõ ràng tăng lên một cái cấp bậc, giống như là thực lực của chính mình tăng vọt lên, đi vào nơi này,áp lực Hải Thần ánh sáng cũng vọt tăng. Phát hiện này làm hắn hiểu được, đối với hắc cấp khảo nghiệm của bọn Đái Mộc Bạch, gian nan nhất chỉ sợ cũng chỉ là bậc thứ tám mươi.

Ngàn vạn lần đừng xem thường những bậc thang cuối, bởi vì áp lực vọt tăng, mỗi bước đi đều phải nỗ lực so với trước lớn hơn rất nhiều, huống chi,trước khi leo lên tới những bậc này, hồn lực nhất định đã bị tiêu hao không ít, áp lực đột nhiên lại gia tăng, muốn leo lên để hoàn thành những bậc cuối này, quả thật không phải một chuyện dễ dàng.

Ổn định và tiếp tục duy trì hướng về phía trước leo lên,năng lực kháng áp siêu cường của thân thể dần dần hiển hiện ra, Tam Xoa Kích Lạc Ấn trên trán Đường Tam phóng xuất kim quang lóa mắt, mỗi một bước, trong lòng hắn đều dâng lên một loại khát khao chinh phục.

Một trăm lẻ tám bậc,số bậc mà hắc cấp khảo nghiệm cần thông qua, bậc thềm rất nhanh bị dẫm nát dưới chân Đường Tam, phải biết rằng, hiện tại Đường Tam không phải một gã hồn thánh bình thường,có được tứ đại hồn cốt, hai cái mười vạn năm hồn hoàn,cường độ thân thể hắn đã vượt xa những phong hào đấu la bình thường. Cho dù là như vậy,nhưng khi hắn thông qua được bậc thứ 108, cũng rõ ràng cảm giác được thân thể trầm trọng hắn lên, hướng về phía trước leo lên,bất luận thêm một bậc nào cũng đều trở nên thập phần khó khăn.

Hít một hụm lương khí, Đường Tam hướng ánh mắt về phía trước, chung quanh thân thể bốc lên hình thành cái bóng kim sắc kí vụ, phía trên cảnh vật có chút mơ hồ, "Khảo nghiệm mà mình phải thông qua không phải...chỉ có một trăm lẻ tám bậc a, mà là ba trăm ba mươi ba bậc. Lấy tình huống trước mắt xem ra, cho dù là ngay từ đầu triển khai hai đại lĩnh vực, chỉ sợ khả năng lớn nhất cũng sẽ không vượt qua bậc thứ một trăm năm mươi, vẫn còn không đến một nửa của khảo nghiệm.Cho dù được bọn bọn tăng phúc kỹ năng, mình thật sự có thể thông qua được ba trăm ba mươi ba bậc sao? Một cái nghi vấn thực lớn xuất hiện trong đầu Đường Tam.

Thời gian còn lại đã không đủ nửa năm,mặc dù là ở trong Hải Thần ánh sáng, tốc độ tu luyện so với bên ngoài nhanh rất nhiều, nhưng Đường Tam cũng sẽ không chủ quan cho rằng chính mình có thể tại trong ngắn ngủn nửa năm thời gian có thể lại một lần nữa tăng vọt. Xem ra, muốn hoàn thành đệ nhất khảo nghiệm: Hai lần xuyên qua Hải Thần ánh sáng, cũng không phải chuyện dễ. Chính mình còn có con đường dài hơn nữa phải đi.

Không có lại tiếp tục leo, chung quanh áp lực cực lớn đã khiến hồn lực trong cơ thể Đường Tam vận hành với tốc độ đạt tới mức độ trước nay chưa từng có, thân thể vừa mới khôi phục còn cần thời gian khôi phục lại, Đường Tam tuyệt không sẽ làm chuyện vội vã đốt cháy giai đoạn. Hắn cũng không có mở ra lĩnh vực, từ vị trí bậc thứ một trăm lẻ tám chậm rãi lui xuống.

Khi hắn thối lui đến bậc thứ tám mươi, bước chân dừng lại, thoáng do dự một chút. Dựa theo cảm giác trước đây tu luyện trong áp lực,vị trí bậc thứ bảy mươi tương đối thích hợp cho hắn tu luyện vào lúc này. Nhưng Đường Tam cũng rất rõ,nếu ở vị trí này tu luyện, nửa năm sau,cho dù khả năng kháng áp của hắn tăng lên kinh khủng, cũng không thể hoàn thành được Hải Thần đệ nhất khảo kia.

Thừa dịp chính mình lúc này hồn lực còn dư không ít, mãnh liệt cắn răng một cái, Đường Tam liền ngồi xuống vị trí bậc thứ tám mươi.

------oOo------

Chương 404: Xuyên qua,hải thần ánh sáng (1): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: trungnhau (A Nhậu)

Biên: Tiền Như Mạng

Nửa năm sau, dưới chân Hải Thần sơn.

Sử Lai Khắc thất quái đứng một loạt chỉnh tề, lẳng lặng nhìn thân ảnh màu trắng đang gian nan leo trên bậc thang thông đến hải thần điện.

Hôm nay, bọn họ phải qua được khảo nghiệm thứ nhất của Hải Thần vì đã là ngày cuối cùng. Bọn họ không để lại đường lui cho bản thân. Cơ hội thông quan chỉ có một lần. Bất luận Đường Tam hay đồng bọn của hắn, không ai dám khẳng định mình có thể hoàn thành khảo nghiệm lần này một trăm phần trăm. Bởi vậy, bọn họ nhất quyết xung kích khảo nghiệm lần cuối cùng này. Chỉ dưới tình huống không có đường lui mới có thể bộc phát được tiềm lực lớn nhất của bọn họ.

Thời gian một năm trôi qua, tinh thần diện mạo của Sử Lai Khắc thất quái đều có sự biến chuyển rất lớn, trong ánh mắt mỗi người đều chứa đựng một tia kiên định mà trước kia chưa từng có.

Thừa nhận áp lực to lớn,vẫn tu luyện đến giờ, làm bọn họ từ thân thể, hồn lực đến cả nghị lực đều tiến bộ nhảy một bước lớn.

Một tháng trước. Đái Mộc Bạch rốt cuộc hoàn thành quá trình biến chất, dưới sự trợ giúp của hồn hoàn thần ban,đột phá bình cảnh bảy mươi cấp.Cũng giống như Đường Tam đạt cảnh giới hồn thánh, trình độ của những người khác tăng lên cũng không đồng đều.

Sử Lai Khắc thất quái trước mắt hồn lực cấp bậc như sau:

Tà mâu bạch hổ Đái Mộc Bạch, bảy mươi mốt cấp cường công hệ Chiến Hồn thánh.

Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp, sáu mươi tám cấp thực vật hệ Khí Hồn đế.

Thiên thủ Tu La Đường Tam. Bảy mươi sáu cấp khống chế hệ Chiến Hồn thánh.

Tà hỏa phượng hoàng Mã Hồng Tuấn, sáu mươi tám cấp cường công hệ Chiến Hồn đế.

Nhu cốt mị thỏ Tiểu Vũ, hồn lực không rõ. Thân thể khả năng chống lại áp lực tăng trên diện rộng.

Thất bảo lưu ly Trữ Vinh Vinh, sáu mươi chín cấp phụ trợ hệ Khí Hồn đế.

U minh linh miêu Chu Trúc Thanh, sáu mươi chín cấp mẫn công hệ Chiến Hồn đế.

Một năm tại Hải Thần ánh sáng khổ tu, làm mỗi người bọn họ phát triển trên diện rộng, hồn lực ít nhất tăng thêm bảy cấp trở lên, tại những cấp bậc tu luyện như thế này,cơ hồ là bọn họ khó có khả năng hoàn thành hết những nhiệm vụ lần này.

Đồng thời, trong một năm bọn họ nỗ lực cố gắng cơ hồ là tu luyện không ngừng,nhưng dù như thế, bọn họ vẫn không thể hoàn thành được mục tiêu chính mình đặt ra. Ngoại trừ Đường Tam và Đái Mộc Bạch, những người khác còn chưa đột phá bảy mươi cấp,đạt tới trình độ chất tăng vọt. Bất quá, cho dù như thế, bọn họ cũng tin rằng bản thân tuyệt đối có đủ năng lực để hoàn thành khảo nghiệm thứ nhất này.

Ngay lúc này. Leo trên bậc thang chính là Bạch Trầm Hương. Trước khi Sử Lai Khắc thất quái chính thức bắt đầu xung kích khảo nghiệm thứ nhất. Bạch Trầm Hương đang kiểm nghiệm trình độ tiến bộ của nàng.

Cho dù nàng đã sớm đạt tới trình độ năm mươi cấp hồn lực, nhưng bởi vì chưa thu được hồn hoàn do vậy hồn lực không thể tiếp tục tăng lên, khổ tu trong những ngày này, cũng làm cho khả năng đề kháng áp lực của thân thể Bạch Trầm Hương tiến bộ vượt bậc. Đường Tam tin rằng một khi nàng thu được hồn hoàn thứ năm,hồn lực của nàng cũng sẽ phát triển vượt bậc.Còn có thể tăng tới cấp bậc nào thì hắn cũng không đoán được, nhưng Đường Tam có thể khẳng định, trong một năm qua, Bạch Trầm Hương âm thầm cố gắng. Tuyệt không ít hơn so với bảy người bọn hắn, hoặc có thể nói, dưới sự ảnh hưởng của Sử Lai Khắc thất quái, Bạch Trầm Hương đối với tu luyện đã hoàn toàn am hiểu, nàng đã không còn tính cách thiên kim đại tiểu thư của Mẫn chi nhất tộc lúc trước nữa.

"Mập mạp, ngươi nói Hương Hương có thể leo đến bậc thang thứ bao

nhiêu?" Áo Tư Tạp huých tay chạm vào Mã Hồng Tuần đang nhìn chăm chú Bạch Trầm Hương.

Mã Hồng Tuấn lắc đầu nói: *"Không đoán được, từ trước đến giờ ta cũng chưa bao giờ thấy nàng toàn lực leo lên. Bất quá, ta tin, trong một năm qua nàng thu hoạch tuyệt đối không ít. Không chỉ thân thể và hồn lực có sự biến chuyển. Trọng yếu hơn là rèn luyện tâm trí. Có được kinh nghiệm một năm trong Hải Thần ánh sáng, bất luận nàng gặp phải khó khăn gì thì thái độ cũng không còn giống như lúc trước nữa. Sẽ không có sợ hãi, sẽ không có lùi bước, chỉ biết chinh phục."*

Nghe mập mạp nói xong, Áo Tư Tạp tựa như lần đầu tiên nhận thức được hắn. Giật mình nhìn hắn, *"Không nghĩ tới a! Mập mạp. Ngươi từ khi nào nói chuyện trở nên có triết lý như vậy?"*

Mã Hồng Tuấn ánh mắt vẫn như trước không rời khỏi thân hỉnh đang cố gắng leo lên của Bạch Trầm Hương. Hừ một tiếng, nói: *"Đừng sùng bái ca. Ca chỉ là truyền thuyết."*

"Truyền thuyết cái mặt ngươi. Hương Hương không sai biệt lắm đã đạt đến bình cảnh."

Quả nhiên. Lúc này Bạch Trầm Hương đã leo tới vị trí bậc thứ năm mươi bảy. Đây là độ cao trước kia nàng chưa bao giờ đạt tới. Nàng leo không có bất phụ trợ nào, hoàn toàn là bằng vào năng lực của chính mình. Thân thể đang run rẩy đi tới. Mỗi bước đều đã trở nên cực kỳ khó khăn.

Nhưng lúc này Bạch Trầm Hương không có ý buông bỏ, cắn chặt hàm răng. Thân hình hơi nghiêng, hồn lực trong cơ thể vận chuyển cực hạn, hai cánh võ hồn phóng thích lúc trước thu hồi lại, tận dụng giảm bớt lực cản, tiếp tục hướng về phía trước.

Năm mươi tám, năm mươi chín, sáu mươi. Leo ba bậc thềm vậy mà phải dùng hết một nén nhang thời gian.Mịt mù xung quanh thân thể Bạch Trầm Hương không chỉ là những tia quang mang như mưa bụi, mà còn có hơi nước nồng đậm, đó là nàng do mồ hôi đã toát ra quá nhiều từ thân thể nàng.

Đây là cơ hội xung kích cuối cùng. Bạch Trầm Hương tuyệt không nguyện ý dễ dàng buông tha, nhưng là, thân thể nàng đã đạt tới cực hạn, ở vị trí bậc thứ sáu mươi. Nàng cố gắng nâng chân lên nhưng lại chậm rãi buông xuống.

Không. Ta nhất định còn có thể đi tới. Cho dù thêm một bước nữa cũng tốt. Bạch Trầm Hương ở trong lòng ý chí sôi sục.

Nàng không có thiên phú biến thái như Sử Lai Khắc thất quái, nhưng là, trong những ngày này ở cùng một chỗ với mấy người bọn họ,tâm trí Bạch Trầm Hương cũng ảnh hưởng đầy đủ những tính cách của thất quái. Nhất là Đường Tam lúc thừa nhận hồn hoàn thần ban,cái loại...tinh thần vĩnh viễn không bao giờ buông xuôi đó,đã làm nàng xúc động rất lớn, nàng đã hoàn toàn hiểu được. Muốn trở chính thức thành một cường đại hồn sư. Mỗi ngày cố gắng tu luyện, trọng yếu đến cỡ nào.

Sáu mươi đến sáu mươi mốt. Chỉ là cách nhau một bậc thềm, nhưng đối với Bạch Trầm Hương mà nói cũng là tâm địa đột phá. Nàng thực lực không đủ, nhưng nàng cũng sẽ không buông bỏ.

Phía dưới nhìn nàng, Mã Hồng Tuấn song quyền không tự giác được nắm chặt, Hương Hương, cố gắng lên. Ngươi nhất định leo lên được mà.

Lần thứ chín. Bạch Trầm Hương nâng chân phải của chính mình, lúc này đây. Nàng không có buông xuôi, mà rảo bước về phía trước một cách gian nan, tựa hồ có vô số lực lượng ở phía sau lôi kéo nàng lại. Dù là chỉ đi tới một chút cũng đã cực kỳ khó khăn.

Huyết sắc nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện trên y phục tráng noãn của Bạch Trầm Hương. Đó là do áp lực to lớn tác động lên. Máu từ lỗ chân lông thấm ra. Có thể thấy được nàng tiêu hao sức lực đến mức nào. Nhưng chỉ có như vậy, Bạch Trầm Hương mới có thể nâng chân còn lại tiến về phía trước...

"Hương Hương. Buông đi thôi." Mã Hồng Tuấn rốt cuộc chịu đựng dày vò không nổi, tiến nhanh lên một bước hô lớn.

"Không..." Bạch Trầm Hương hét lên một tiếng mãnh liệt. Một chùm huyết vụ từ trên người nàng bộc phát ra, sau một khắc, thân thể nàng rút cục đã

đứng trên bậc thềm thứ sau mươi mốt.

Phanh..., thân ảnh màu trắng mang theo màu huyết sắc tựa như đạn pháo phóng lên không trung. Leo đến bậc thềm thứ sáu mươi mốt,Bạch Trầm Hương rốt cuộc không thể chịu được áp lực khổng lồ của Hải Thần ánh sáng nữa. Thân hình như đạn pháo bắn ra.

Tiếng phượng ngâm tràn ngập bi thương cơ hồ đồng thời vang lên. Thân ảnh màu hồng bay lên trên thiên không. Ở giữa không trung ôm lấy thân thể mềm mại đầy huyết sắc, tâm tình khó có thể ức chế được. Hai hàng lệ theo gương mặt mập mạp chảy xuống, lần đầu tiên hắn hướng tới nữ nhân mà hắn yêu thương,phát ra rống giận:

"Đồ đần. Vì cái gì mà lại miễn cưỡng bản thân như vậy."

Rơi vào lồng ngực ấm áp của Mã Hồng Tuấn, Bạch Trầm Hương cả người thân thể đều mềm nhũn, nàng không còn một chút khí lực để thôi động thân thể, nhưng trên mặt lại xuất hiện một nụ cười.*"Ta. Ta không muốn thua kém các ngươi... ngươi cũng phải cố gắng lên nha."*

Chỉ nói ra được một câu. Sau một khắc, nàng đã ở trong lồng ngực Mã Hồng Tuấn hôn mê bất tỉnh.

******

Đúng lúc này. Hải Thần điện đột nhiên sáng lên. Một đạo tử quang sắc bén từ trên trời giáng xuống, chiếu rọi thẳng tắp trên trán Bạch Trầm Hương.

Nguyên bản bởi vì hoàn thành được khảo nghiệm,kim sắc quang điểm một lần nữa xuất hiện, tại nơi tử quang chiếu xuống mầu vàng dần dần biến thành màu tím.

"Vì kiên trì cố gắng của ngươi,đã không phải hoàng cấp có khả năng hạn chế, Hải Thần đại nhân đặc cách ban cho ngươi tử cấp quyền uy. Khảo nghiệm thông qua thăng lên tử cấp."

Hải Thần đấu la Ba Tái Tây thanh âm sâu kín truyền đến. Mặc dù khoảng

cách từ chân núi đến Hải Thần điện cách đó đến mấy trăm thước,nhưng thanh âm của nàng lại vang lên như đang kề bên tai.

Sự kiên trì bền bỉ của Bạch Trầm Hương được Hải Thần chấp nhận, từ hoàng cấp khảo nghiệm thăng lên tử cấp. Hồn lực bản thân liền sau đó cũng xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, bất quá chỗ tốt cụ thể như thế nào thì còn phải chờ sau khi nàng thu được hồn hoàn mới có biểu hiện ra, đồng thời thông qua được tử cấp khảo nghiệm, khi đi qua hoàn hình hải cũng không còn bị công kích như trước nữa, đồng dạng có đủ tư cách leo lên đỉnh Hải Thần sơn.

Nhìn mập mạp đau lòng đang ôm Bạch Trầm Hương, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh ánh mắt năm người ngưng tụ lại một chỗ trên không trung. Đường Tam chậm rãi nâng hữu quyền đã nắm chặt lên, nhìn chăm chú vào đồng bọn bọn của mình, trầm giọng quát: *"Đến lượt chúng ta. Tiểu Áo, ngươi người thứ nhất. Mộc Bạch thứ hai. Trúc Thanh thứ ba, Mập Mạp thứ tư. Vinh Vinh thứ năm. Ta là người cuối cùng, bắt đầu đi."*

Đường Tam sắp xếp như thế thực sự đã suy nghĩ cặn kẽ. Áo Tư Tạp là người thứ nhất. Là bởi vì hắn sẽ cung cấp Khôi phục hương tràng cho mọi người, còn về Phục chế kính tượng tràng đều đã sớm chuẩn bị từ trước, mà Đái Mộc Bạch không thể nghi ngờ là...người thứ nhất không cần trợ giúp, thời điểm hắn thông qua khảo nghiệm. Áo Tư Tạp cũng có thể nghỉ ngơi.Lúc đó sẽ lại tiếp tục chế tạo hương tràng cấp cho mọi người. Mà mỗi người thông quan, đều nhất định phải được Trữ Vinh Vinh trợ giúp. Bởi vậy. Trữ Vinh Vinh vị trí thứ hai tính từ dưới lên. Đợi cho mọi người ở phía trước hoàn thành khảo nghiệm, nàng khôi phục hồn lực tiếp tực tiến hành khảo hạch. Mà Đường Tam là người cuối cùng, bởi vì khảo nghiệm của hắn gian nan nhất. Đồng thời đồng bọ cần sự phụ trợ của hắn, do quang mang từ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh khoảng cách có hạn, nếu không...thông qua khảo nghiệm trước. Là không đủ để hai lần leo lên ba trăm ba mươi ba bậc. Đường Tam duy trì phụ trợ đương nhiên, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác nữa chính là mọi người cần hắn phụ trợ từ hai đại lĩnh vực.

Áo Tư Tạp dùng sức mở rộng thân mình một chút. Nhìn mọi người ánh mắt tràn ngập sự tự tin đi đến trước bậc thềm.

"Tiểu Áo, nhớ lấy, nửa đường hãy sử dụng Phục chế kính hương tràng trong thời điểm sớm nhất có thể, phải liên tục đi tới không được dừng lại lĩnh vực của ta cùng quang mang Cửu Bảo Lưu Ly Tháp sẽ hỗ trợ ngươi. Cố gắng lên."

Áo Tư Tạp dùng sức gật đầu mạnh một cái. Lấy ra một cây Phục chế kính tượng tràng ăn vào. Theo một trận tiếng răng rắc phát ra từ xương cốt. Áo Tư Tạp cơ nhục toàn thân trong nháy mắt bành trướng. Cả người, ánh mắt đều trở nên sắc bén.

Hắn ăn dĩ nhiên là Phục chế kính tượng tràng dùng từ máu tươi của Đái Mộc Bạch, toàn lực phát sinh,trên người lập tức không chút do dự phóng xuất ra ba đại phụ trợ kỹ năng của Đái Mộc Bạch. Bạch hổ hộ thân tráo, Bạch hổ kim cương biến, Bạch hổ ma thần biến.

Bao phủ trong kim quang mãnh liệt, Áo Tư Tạp bắt đầu leo lên.Đồng thời với bước chân đầu tiên của hắn, Trữ Vinh Vinh đã sớm chuẩn bị Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trong tay, quang mang trực tiếp xạ ra. Lực lượng, nhanh nhẹn, hồn lực, phòng ngự. Tứ đại tăng phúc kỹ năng đồng thời dừng ở trên người Áo Tư Tạp. Nhất thời làm kim quang toàn thân hắn sáng rực lên, cùng lúc đó. Một lam, một bạch, Hai đao quang mang chợt từ dưới chân Đường Tam lan tràn ra bao phủ cả hắn và Áo Tư Tạp vào trong. Hoàn thành hiệu quả tăng phúc mạnh nhất.

Áo Tư Tạp chỉ cảm thấy chính mình tiến vào trong quang mang thế giới với một bạch một lam luân phiên lóe sáng,lập tức bắt đầu leo lên.

Tà mâu bạch hổ ba đại tăng phúc hồn kĩ. Trữ Vinh Vinh Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bốn hạng phụ trợ, hơn nữa Đường Tam hai lĩnh vực đã hoàn thành hồn hoàn thứ bảy, dưới rất nhiều phụ trợ như thế Áo Tư Tạp cơ hồ bước đi như bay trên bậc thềm.

Năm mươi bậc đầu, hắn cơ hồ không có hao phí khí lực. Đường Tam trước sau đi theo sau lưng hắn, khoảng cách càng gần, lĩnh vực của hắn hiệu quả lại càng mạnh. Vì cấp cho Áo Tư Tạp tăng phúc tốt nhất. Hắn không tiếc hao phí rất nhiều hồn lực cùng Áo Tư Tạp đồng thời leo lên. Bất quá, hiện tại đối với Đường Tam mà nói. Cho dù là một trăm lẻ tám bậc cũng không tính là gì.

Qua năm mươi bậc, tốc độ leo của Áo Tư Lạp có chút dấu hiệu giảm xuống, bước chân hắn cũng trở nên nặng hơn, kiên cố mạnh mẽ nhưng không có nửa phần dừng lại, tiếp tục hướng về phía trước leo lên. Hắn biết, đối với chính mình mà nói. Chính thức khảo nghiệm hiện tại mới bắt đầu.

Sáu mươi, bảy mươi, tám mươi. Kế tiếp ba mươi bậc cũng không có sinh ra tác dụng cản trở đối với thân thể hắn. Lúc leo lên bậc thứ tám mươi. Phục chế kính tượng tràng qua ba phút đã mất tác dụng hơn phân nửa. Áo Tư Tạp lấy tiếp ra Phục chế kính tượng tràng lần thứ hai ăn vào.

Tới chỗ này, hắn leo rõ ràng trở nên gian nan hơn. Mỗi một bước tiến lên trước. Thân thể đều thoáng lay động, nhưng bước chân nện xuống vẫn coi như ổn định, cho đến bậc thứ chín mươi, Áo Tư Tạp mới lần đầu tiên dừng lại.

Áp lực ùn ùn kéo đến,quang mang xung quanh thân thể làm mồ hôi của hắn đổ như mưa, may mắn có lam ngân lĩnh vực không ngừng kích phát tiềm lực trong cơ thể. Sát thần lĩnh vực làm cho hắn có được niềm tin cường đại, mới có thể tiếp tục leo lên.

Dưới chân núi mọi người quan sát đã nắm chặt tay, bọn họ biết cuối cùng đã đến thời khắc mấu chốt. Mặc dù chỉ là có mười tám bậc cuối cùng, nhưng đối với Áo Tư Tạp mà nói, mười tám bậc thềm này so với chín mươi bậc vừa rồi thì khó khăn gia tăng rất nhiều. Tất cả mọi người trong lòng yên lặng đếm theo từng bậc Áo Tư Lạp leo lên.

Chín mươi mốt. Chín mươi hai, chín mươi ba, chín mươi bốn. Chín mươi lăm. Chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám. Chín mươi chín.

Tới bậc thềm chín mươi chín. Áo Tư Lạp cũng lần thứ hai ngừng lại. Lúc này thời gian hắn dừng lại so với lúc trước còn dài hơn,đồng thời lần thứ ba tiếp tục ăn một cây Phục chế kính tượng tràng do chính hắn phục chế, bởi vì đã ba phút thời gian nữa đã trôi qua.

Dừng lại ở bậc thứ chín mươi chín đó là chiến thuật rất tốt mà Đường Tam cấp cho đồng bọn, bởi vì sau khi tới bậc thứ một trăm,áp lực sẽ tăng vọt, tại

bậc thứ chín mươi chín chính là vị trí tốt nhất để ổn định trước khi tiếp tục leo lên phía trước, mới có thể nắm chắc.

Đường Tam đứng bên cạch Áo Tư Lạp. Đối với hắn mà nói dưới sự tăng phúc của hai đại lĩnh vực vị trí này không có mang lại áp lực quá lớn. Nhìn mồ hôi Áo Tư Tạp rơi như mưa. Đường Tam hướng hắn hỏi một câu.

Áo Tư Tạp không dám ra dấu đáp lại quá lớn, cho dù chỉ là tiêu hao một chút hồn lực,nhưng có thể sẽ dẫn đến hậu quả thất bại. Hắn chỉ hướng tới Đường Tam chớp ánh mắt một cái, một ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin.

"Lên." Đường Tam trầm quát một tiếng. Áo Tư Tạp rốt cục bước lên bậc thềm thứ một trăm.

Bước lên bậc thềm thứ một trăm. Áo Tư Tạp nhất thời cảm giác được áp lực như trời long đất nở ầm ầm đè tới. Làm cho cước lực hắn còn chưa đứng vững suýt nữa trượt xuống dưới. Bất quá, hắn vẫn còn có thể miễn cưỡng ổn định thân thể đang lay động của mình, Áo Tư Tạp phát hiện ra rằng, đừng nói là tiếp tục đi tới, mà cho dù mình muốn nhấc chân làm một động tác đơn giản, cũng khó khăn,không làm được.

Tình huống lúc trước xuất hiện trên người Bạch Trầm Hương bây giờ đồng dạng xuất hiện trên người hắn, làn da bên ngoài đã dần dần nổi lên một màn huyết châu tinh mịn.

Đúng vào lúc này, Đường Tam ánh mắt đột nhiên sáng lên. Áo Tư Tạp chỉ cảm thấy xung quanh thân thể chính mình đột nhiên biến thành màu lam. Ngay sau đó. Một cỗ sinh mệnh lực khổng lồ rót vào cơ thể, cùng lúc đó, hắn thấy sau lưng Đường Tam bát chu mâu xuất hiện, từng đạo *"kim sắc tuyến ti"** từ Bát chu mâu phiêu nhiên đi ra, bao trùm cả thân thể hắn và Đường Tam. Trong khoảng khắc kim sắc tuyến ti trùm lên thân thể hắn. Áo Tư Tạp chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ hẳn đi. Áp lực khổng lồ tựa hồ suy yếu đi vài phần. Mà hồn lực chính mình đang tiêu hao kịch liệt bắt đầu được tuyến ti bổ sung.

Đây là...

Áo Tư Lạp giật mình nhìn về phía Đường Tam, loại cảm giác này hắn chưa từng thấy qua. Lúc trước, khi Đường Tam vừa mới đạt tới cảnh giới hồn thánh cũng đã triển lộ ra năng lực lĩnh vực trước mọi người, chỉ có điều lúc đó hắn bị tuyến ti thôn phệ hồn lực. Mà lúc này,hồn lực lại được rót vào.

……

.Kim sắc tuyến ti: Sợi tơ vàng

------oOo------

Chương 405: Xuyên qua,hải thần ánh sáng (2): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: trungnhau

Biên: Tiền Như Mạng

Đường Tam lợi dụng lam ngân lĩnh vực cùng Bát chu mâu,liên hợp kỹ năng thôn phệ của kim sắc tuyến ti đưa hồn lực của hắn cấp vào trong cơ thể Áo Tư Tạp. Mặc dù lượng đưa vào không tính là lớn. Nhưng tại tình huống trước mắt này, đối với Áo Tư Tạp mà nói, tuyệt đối là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hơn nữa, hồn lực Đường Tam so với hồn lực Áo Tư Lạp mạnh hơn rât nhiều, hồn lực hắn truyền cho Áo Tư Tạp tự nhiên cũng tương đối khả quan.

Rốt cục, Áo Tư Tạp tiếp tục bước lên. Toàn thân run rẩy theo từng bước từng bước. Bước thêm một bước thì sợi kim sắc tuyến bám trên người hắn lại lóe sáng thêm một chút, một cỗ hồn lực không ngừng truyền vào trong cơ thể hắn. Đó là thông qua lam ngân lĩnh vực cùng với Bát chu mâu...hồn lực mang theo sinh mệnh chi lực tinh khiết nhất, bất luận hồn sư nào cũng đều có thể dễ dàng thoải mái hấp thu.

Một trăm lẻ sáu, một trăm lẻ bảy, rốt cục tới bậc thềm cuối cùng. Áo Tư Tạp hít thở sâu, giờ khắc này, một loại cảm động khó tả cùng tín niệm không gì sánh được trong nháy mắt tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trên thân thể hắn. Tựa hồ không có gì có thể ngăn cản một bước cuối cùng này, Áo Tư Tạp ánh mắt lóe sáng lên. Dùng hết khí lực toàn thân, bước lên bậc thềm cuối cùng của mình.

Một trăm lẻ tám, Áo Tư Tạp rốt cục leo lên bậc thềm thứ một trăm lẻ tám. Trong phút chốc. Áp lực giống như thủy triều thối lui. Cảm giác thoải mái làm thân thể hắn phảng phất muốn bay lên, lam quang, bạch quang, quang vụ màu vàng trong phút chốc tựa như băng tuyết tan ra thối lui, một cảm giác thoải mái trước giờ chưa bao giờ có truyền khắp toàn thân. Ở dưới chân núi đồng bọn vang lên tiếng hô liên tiếp, Áo Tư Tạp trong tai nghe được một tiếng vang nhỏ.

Trên trán,từ trong đồ hình ngôi sao màu đen sáu cánh, một đạo hắc khí phiêu nhiên đi ra.Trước mặt hắn ngưng kết thành một màn hắc quang hình vuông màu đen, sau một khắc. Lại *"đinh"* vang lên một tiếng nhỏ, quang mạc màu đen trong nháy mắt bị nghiền nát. Hóa thành nhiều điểm hắc quang một lần nữa rót vào mi tâm Áo Tư Tạp.

Một loại cảm giác mơ hồ chợt truyền đến. Áo Tư Tạp chỉ cảm thấy hồn lực bản thân tiêu hao nhanh đến giật mình.Rồi lại cảm giác được một cổ lực lượng từ bên trong thân thể phát sinh. Một thanh âm đặc thù vang lên sâu trong óc hắn:

"Đệ nhất khảo nghiệm Hắc cấp, xuyên qua Hải Thần ánh sáng, đạt. Hồn lực tăng lên một bậc."

Sáu mươi tám tăng lên sáu mươi chín, hồn lực Áo Tư Lạp trực tiếp nhảy vọt một bậc, tăng lên trình độ sáu mươi chín cấp.

Hắn nghĩ đang muốn hướng Đường Tam nói lời cảm tạ. Nhưng lại phát hiện Đường Tam đã thu liếm lĩnh vực quay xuống chân núi, hắn cũng không có thấy được. Trên trán Đường Tam xuất hiện một tầng mồ hôi hột, ở trên những bậc thềm từ bậc thứ một trăm, phải dùng kỹ năng thôn phệ của kim sắc tuyến ti tăng phúc cho Áo Tư Lạp.Làm hồn lực Đường Tam tiêu hao tuyệt

đối không nhỏ.

Dựa theo kế hoạch định ra từ trước. Áo Tư Lạp lập tức ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi. Hắn biết, đồng bọn hắn còn cần hắn trợ giúp, hắn nhất định phải mau chóng hồi phục hồn lực chính mình.

Trở lại dưới chân núi. Đường Tam thoáng điều chỉnh một chút. Lập tức hướng Đái Mộc Bạch gật gật đầu.

Tiếng hổ rống to vang lên dưới chân Hải Thần sơn. Tà mâu bạch hổ chính thức tăng phúc, Đái Mộc Bạch bắt đầu leo lên, đồng dạng có được Đường Tam hai đại lĩnh vực và Trữ Vinh Vinh bốn loại tăng phúc. Nhưng hình dáng Đái Mộc Bạch leo lên so Áo Tư Lạp hoàn toàn bất đồng. Bởi vì. Vừa mới bắt đầu, hắn đã dùng hồn kĩ thứ bảy của mình --Bạch hổ chân thân.

Da lông màu trắng bổ sung thêm nhiều đường vân màu đen, lúc này Đái Mộc Bạch đã biến thành một hình bạch hổ to lớn thân dài quá năm thước. Cùng bản thể hắn giống nhau, khi biến thân thành Bạch hổ chân thân cũng có một đôi tà mâu. Bảy cái hồn hoàn lập lòe xoay quanh trên người hắn, mặc dù Đái Mộc Bạch không có thể giống Đường Tam,ở thời điểm hồn hoàn thần ban có được mười vạn năm hồn hoàn, nhưng Đái Mộc Bạch ở thời điểm đó cũng dùng hết toàn lực, đạt được hồn hoàn thứ bảy đồng dạng phẩm chất tuyệt hảo.

Võ hồn chân thân phóng thích đồng thời liên tiếp ba đạo quang mang từ trên người Đái Mộc Bạch phát sáng. Bạch hổ hộ thân chướng, Bạch hổ kim cương biến, Bạch hổ ma thần biến ba đại kỹ năng tăng phúc đồng thời xuất hiện. Hơn nữa võ hồn chân thân tăng phúc đã làm cho thân thể hắn lúc này tăng tới cường độ cực kỳ khủng bố. Bảy mươi cấp cường công hệ Chiến Hồn sư. Lúc này Đái Mộc Bạch tuyệt đối được coi là nhân tài kiệt xuất. Hổ là vua của bách thú. Mặc dù hồn kĩ công kích của hắn không nhiều.Ngược lại là kỹ năng tăng phúc chiếm đại đa số. Nhưng Đái Mộc Bạch bản thể công kích thực lực mới cực kỳ đáng sợ. Cho dù là Đường Tam. Cũng tuyệt sẽ không nguyện ý cùng hắn đánh giáp lá cà.

Màu lông trắng dưới ba đại kỹ năng tăng phúc đã biến thành màu vàng rực rỡ, chân thân bạch hổ to lớn, tràn ngập hồn lực dưới sự tăng phúc của Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh. Đái Mộc Bạch bắt đầu tiến vào trong Hải Thần

ánh sáng, bắt đầu nhanh chóng leo lên.

Tốc độ leo lên của hắn so với Áo Tư Tạp còn nhanh hơn rất nhiều. Chân thân bạch hổ cự đại trong quá trình leo lên chẳng những không có chút nào dừng lại.Mà cứ như vậy duy trì tốc độ, cơ hồ chỉ là vài lần hít thở công phu. Đái Mộc Bạch đã vượt qua năm mươi bậc.

Cho đến vị trí bậc thứ chín mươi, hắn đều không có một chút dừng lại. Tiếp tục hướng về phía trước leo lên,ưu thế của võ hồn chân thân giờ phút này thể hiện ra, Bạch hổ chân thân của Áo Tư Tạp vừa rồi là do kỹ năng tăng phúc, làm sao có thể so sánh cùng nguyên bản của Đái Mộc Bạch cơ chứ?

Một trăm bậc. Đái Mộc Bạch mới lần đầu tiên xuất hiện chút trì trệ và dừng lại, cũng là lần duy nhất trong suốt quá trình leo lên của hắn. Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc vang lên, hổ chưởng kiên định trầm ổn nâng lên hạ xuống.Tám bậc thềm cuối cùng bước liên tục liền một mạch. Không hề giống tình huống trì trệ lúc trước của Áo Tư Tạp.

Màu đen quang mạc từ trên trán Đái Mộc Bạch phiêu nhiên bay ra, hắc quang mãnh liệt chiếu rộng, cũng giống như Áo Tư Tạp.Đạo hắc sắc quang mạc từ ngôi sao sáu cánh màu đen trên trán bay ra, trong nháy mắt nghiền nát, lại hóa thành nhiều điểm hắc quang một lần nữa dung nhập vào trong mi tâm Đái Mộc Bạch

Kim quang mãnh liệt trên toàn thân Đái Mộc Bạch bộc phát, Bạch hổ chân thân vươn thẳng lên,trong kim quang vây quanh,một lần nữa hóa thành hình người. Đồng dạng một bậc hồn lực được thăng lên, đưa hồn lực của hắn đẩy lên tới bảy mươi hai cấp.

Kế tiếp địa khảo nghiệm cực kỳ thuận lợi, bất luận là Chu Trúc Thanh hay Mã Hồng Tuấn.Hai người bản thân thân thể,tố chất đều mạnh hơn Áo Tư Tạp.Dưới sự tăng phúc của Phục chế kính tượng tràng và Khôi phục đại hương tràng,trong suốt hành trình,còn được Đường Tam theo sát và Trữ Vinh Vinh đồng thời tăng phúc hỗ trợ, hai người đều thuận lợi thông qua khảo nghiệm, Chu Trúc Thanh trực tiếp đột phá bình cảnh, hồn lực tiến lên đến bảy mươi cấp.

Bất quá. Không biết vì cái gì. Lúc này đây Hải Thần đấu la Ba Tái Tây không có vì sự đột phá của Chu Trúc Thanh mà xuất hiện.

Bảy người đã qua được bốn. Cuối cùng chỉ còn lại Trữ Vinh Vinh, Đường Tam cùng Tiểu Vũ, mà đệ nhất khảo nghiệm đối với Sử Lai Khắc thất quái, khó nhất thông qua cũng đang là ba người còn lại.

Thân thể của Trữ Vinh Vinh còn không bằng Áo Tư Tạp. Nàng cũng không có Phục chế đầu cốt.Phục chế kính tượng tràng của Áo Tư Tạp tăng phúc trên người nàng cũng chỉ có thể làm phát huy hiệu quả hồn kỹ đạt bảy mươi phần trăm.Không giống Áo Tư Tạp có thể phát huy đến tám mươi phần trăm. Hơn trọng yếu hơn là. Trữ Vinh Vinh nhất định phải leo lên một trăm ba mươi sáu bậc mới tính thông quan. Không phải là một trăm lẻ tám bậc.

Đường Tam đã thử qua cường độ của một trăm ba mươi sáu bậc, tới bậc thứ một trăm ba mươi ba. áp lực sẽ lại tăng vọt. Lấy thực lực trước mắt của Trữ Vinh Vinh, căn bản không thể nào thông qua.

Tình huống của Trữ Vinh Vinh khá xấu, không chỉ ở chỗ hiệu quả của Phục chế kính tượng tràng suy yếu và tình trạng thân thể tương đối chênh lệch. Quan trọng hơn là,võ hồn Thất Bảo Lưu Ly tháp của nàng lại không thể tăng phúc đối với bản thân, nói cách khác. Bản thân nàng không thể tăng phúc cho chính mình, mặc dù mọi người cũng nghĩ được ra phương pháp,để Áo Tư Tạp lấy máu tươi của Trữ Vinh Vinh chế tạo ra Phục chế kính tượng tràng cấp cho nàng, nhưng hiệu quả cũng chỉ có bảy mươi phần trăm mà thôi,với số bậc nhiều như vậy phải vượt qua, đừng nói là một trăm ba mươi sáu bậc. Cho dù là một trăm lẻ tám bậc,căn bản cũng là không thể hoàn thành.

Điều tức suốt một canh giờ. Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh đồng thời mở hai mắt. Trữ Vinh Vinh có chút lo lắng nhìn về phía Đường Tam, *"Tam ca, làm như vậy sẽ tiêu hao quá lớn đối với ngươi, ngươi....."*

Đường Tam phất tay, không có cho nàng tiếp tục,nói *"Chúng ta đã sớm thương nghị tốt lắm rồi, không phải sao? Chỉ có các ngươi toàn bộ thông qua khảo nghiệm, ta mới có thể tập trung thể xác và tinh thần để xung kích, huống chi.Lúc ta thông quan, cũng cần trợ giúp của ngươi."*

Đã khôi phục một phần thực lực, Áo Tư Tạp liền nói: *"Vinh Vinh. Tiểu tam nói rất đúng, cứ theo lời hắn đi. Bằng không, ngươi sẽ không còn cơ hội, ngươi xem, ta cũng không đố kị a."*

Đường Tam tức giận trừng mắt liếc hắn,nói: *"Đố kị cái mặt ngươi. Ta luôn coi Vinh Vinh giống như thân muội muội."*

Trữ Vinh Vinh cũng đồng dạng trừng mắt nhìn Áo Tư Tạp.*"Sau này ngươi nếu dám khi dễ ta.Tam ca sẽ đánh chết ngươi."*

Áo Tư Tạp nhìn hai người không dám nói gì. Bất quá đương nhiên hắn thực sự không phải đố kị, bọn họ đều hiểu rõ Đường Tam,trong lòng Đường Tam.Có khả năng dung nạp một người,chỉ có thể là Tiểu Vũ mà thôi.

"Bắt đầu đi." Đường Tam hướng Áo Tư Tạp gật gật đầu, Áo Tư Tạp nhất thời thu hồi vẻ cười cười trên mặt, lấy ra một cây Phục chế kính tượng tràng. Trữ Vinh Vinh cũng đồng thời lấy ra một cây. Đồng loạt ăn vào.

Trữ Vinh Vinh ăn,đương nhiên là huyết dẫn của Đái Mộc Bạch, mà Áo Tư Tạp ăn,chính là huyết dẫn lấy từ Trữ Vinh Vinh.

Thất Bảo Lưu Ly tháp xuất hiện trong lòng bàn tay Áo Tư Tạp, Phục chế kính tượng tràng của hắn không thể phục chế ra Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, Trữ Vinh Vinh trực tiếp phóng xuất ra tam đại hộ thể hồn kĩ của Đái Mộc Bạch, đi đến sau lưng Đường Tam.

Thân thể nửa ngồi xổm xuống,Đường Tam lưng cõng Trữ Vinh Vinh,quang mang trong hai con ngươi phun ra nuốt vào, hai lĩnh vực mở ra. Tiến bước vào phạm vi Hải Thần ánh sáng.

Bọn họ sớm đã thương nghị. Muốn Trữ Vinh Vinh hoàn thành đệ nhất khảo nghiệm này. Nhất định phải có ngoại lực trợ giúp. Mà Đường Tam không thể nghi ngờ người phù hợp nhất. Có trợ giúp của hắn. Một trăm ba mươi sáu cấp bậc đối với Trữ Vinh Vinh mà nói, sẽ không quá mức khó khăn có thể vượt qua.

Trữ Vinh Vinh bởi vì sử dụng Phục chế kính tượng tràng của Áo Tư Tạp. Do

đó mất đi năng lực sử dụng Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc cho Đường Tam. Chỉ có thể nằm ở trên lưng Đường Tam,đồng thời sử dụng công năng hồn kĩ của Đái Mộc Bạch bảo vệ thân thể.Cường độ thân thể của nàng trong mọi người vốn kém cõi nhất. Vì tận dụng tiết kiệm hồn lực cho Đường Tam, nàng phóng thích toàn bộ lực lượng ngay từ lúc bắt đầu.

Đường Tam leo lên tốc độ phi thường nhanh, đôi chân thoăn thoắt không hề dừng lại. Cơ hồ chỉ sau một lát đã tới vị trí bậc thứ một trăm,tới vị trí này, cước bộ hắn chợt dừng lại. Cũng không nguyên nhân là vì hắn,mà là bởi vì Trữ Vinh Vinh.

Mặc dù Trữ Vinh Vinh không giống Tiểu Vũ là mất đi linh hồn. Nhưng là, mang theo Trữ Vinh Vinh thông qua Hải Thần ánh sáng so với mang theo Tiểu Vũ khó khăn hơn rất nhiều. Bởi thân thể cùng tố chất của Trữ Vinh Vinh hiện tại so với bản thể của Tiểu Vũ mà nói,thật sự là có chênh lệch lớn, Đường Tam đã rõ ràng cảm giác được. Trữ Vinh Vinh ở trên lưng mình lúc này đang thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mồ hôi của nàng đã ướt sũng mảng áo sau lưng hắn. Nhưng chỉ có như thế mà thôi. Trữ Vinh Vinh cũng không có bất luận biểu hiện gì.

Trữ Vinh Vinh mặc dù không nói, nhưng Đường Tam lại không thể không chú ý. Hắn biết, mặc dù tại trong hai lĩnh vực của mình cùng với được mô phỏng Thất Bảo Lưu Ly tháp của Áo Tư Tạp tăng phúc,thân thể Trữ Vinh Vinh vẫn không chịu nổi áp lực.Đó cũng là trong một năm qua,tu luyện trong Hải Thần ánh sáng,năng lực kháng áp của nàng đã được tăng lên rất nhiều, nếu không,tại thời điểm Đường Tam bước bậc thứ một trăm,thân thể của Trữ Vinh Vinh đã hoàn toàn vỡ tan.

Thở sâu.Lam quang trên người Đường Tam bùng lên mãnh liệt. Kim sắc tuyến ti phụ trợ giống lúc trước phụ trợ Áo Tư Tạp lại xuất hiện.Bao phủ toàn thân hắn cùng Trữ Vinh Vinh.

Nhưng là. Cùng là phụ trợ nhưng so với Áo Tư Tạp, Đường Tam lúc này nỗ lực hơn rất nhiều, bởi Trữ Vinh Vinh nằm ở sau lưng, hắn là không thể phóng thích Bát chu mâu. Bởi vậy. Thôn phệ kim tuyến ti của hắn phải trực tiếp thông qua lam ngân hoàng cùng lam ngân lĩnh vực phóng xuất ra. Đối với bản thân hắn,hồn lực tiêu hao gấp bội số lần.

Nếu Trữ Vinh Vinh là ôm ở phía trước người, đương nhiên không có loại tình huống này xuất hiện, nhưng..điều này thật sự không có khả năng, không phải sợ Áo Tư Lạp đố kị. Mà là bởi vì,áp lực của Hải Thần ánh sáng tập trung chủ yếu nhất chính là mặt trước. Bởi vậy, Đường Tam chỉ có thể lựa chọn bản thân hy sinh một ít hồn lực bảo vệ nàng.

Thôn phệ kim tuyến ti vừa xuất hiện.Tiếng thở dốc của Trữ Vinh Vinh nhất thời nhẹ nhàng rất nhiều. Mà Đường Tam chẳng những muốn dùng hồn lực giúp nàng ngăn cản áp lực phía trước, còn muốn bản thân hồn lực gánh lấy áp lực toàn bộ mọi phía. Phải biết rằng, hiện tại hắn không có Thất Bảo Lưu Ly tháp tăng phúc. Cũng không có cường thể hồn kĩ như của Đái Mộc Bạch, mà tất cả gánh nặng đều rơi hết trên một mình thân thể hắn.

------oOo------

Chương 406: Hai người cùng lúc vượt qua Hải Thần ánh sáng (1): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ladykiller2503

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Cảm nhận Trữ Vinh Vinh đã có thể chịu đựng được, Đường Tam tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đi qua một trăm lẻ tám bậc thang.

Đồng thời, tình huống thân thể của Trữ Vinh Vinh quả thật cũng khiến cho mọi người lo lắng. Nàng mặc dù cắn răng chịu khổ không hề hé miệng, nhưng thân thể nàng nằm trên lưng Đường Tam dưới áp lực lại run rẩy không ngừng. Đường Tam như thể nào lại không cảm giác được chứ?

Không hề do dự, Đường Tam không ngừng gia tăng tốc độ thôn phệ tơ vàng truyền lại năng lượng đồng thời cũng dùng năng lượng lĩnh vực tận khả năng phóng xuất ra bảo vệ nàng.

Nhưng tại thời điểm Đường Tam lên đến bậc thang thứ một trăm hai mươi, thân thể Trữ Vinh Vinh vẫn còn có chút không chịu nổi. Đường Tam rõ ràng cảm giác được một dòng chất lỏng ấm áp từ miệng Trữ Vinh Vinh chảy ra rơi vào lưng mình.

Như vậy không ổn. Ba bậc thang cuối cùng trong một trăm ba mươi ba bậc thang áp lực sẽ lại càng tăng lên, nàng tuyệt đối không kiên trì được. Mặc dù Đường Tam đã tính toán được mức độ khó khăn, nhưng sức chịu đựng của thân thể Trữ Vinh Vinh vẫn còn kém hơn so với sự tính toán của hắn.

Thầm than một tiếng, Đường Tam làm ra lựa chọn duy nhất của hắn. Quang mang màu vàng lam chợt trở nên cường thịnh, Trữ Vinh Vinh chỉ cảm thấy một cỗ hơi thở sinh mệnh cường đại giống như một dòng suối phun ra chảy vào trong cơ thể mình. Cùng lúc đó, chung quanh tất cả đều biến thành một vòng tròn màu vàng lam, kể cả thân thể Đường Tam cũng vậy. Đúng là Đường Tam thi triển ra Lam Ngân chân thân.

Trong phút chốc, Lam Ngân lĩnh vực gần như thực chất đem Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh bao phủ trong một hình cầu màu vàng. Mặc dù làm như vậy khiến áp lực mà Đường Tam phải thừa nhận càng nhiều hơn, nhưng cũng tăng khả năng bảo vệ Trữ Vinh Vinh.

Áp lực đột ngột nhẹ đi nhưng tâm Trữ Vinh Vinh lại trầm xuống. Nàng đương nhiên biết thi triển võ hồn chân thân đối với một gã Hồn Thánh tiêu hao hồn lực nhiều cỡ nào. Huống chi, trước đó Đường Tam còn giúp những người khác thông quan, hồn lực tiêu hao cũng không ít. Cũng không phải trong một canh giờ nghỉ ngơi lúc nãy là có thể khôi phục lại được. Vì chính mình, Tam ca phải thừa nhận áp lực lớn như vậy. Sau đó huynh ấy còn phải mang theo Tiểu Vũ đồng dạng vượt qua ba trăm ba mươi ba bậc thang a! Một trăm bậc áp lực đã khủng bố như thế, ba trăm cấp bậc thang kia áp lực có thể tưởng tượng được. Cho dù hồn lực của huynh ấy đã cao tới bẩy mươi sáu cấp cũng khó có thể vượt qua được rãnh trời.

Lúc này đây, Đường Tam không hề dừng lại, tiếp tục đi lên, thẳng tiến đến vị trí bậc thang thứ một trăm ba mươi sáu.

Vừa vượt qua một trăm ba mươi sáu bậc thang, trong chớp mắt, thân thể Trữ Vinh Vinh đột nhiên run rẩy một chút. Một đạo hồng quang từ trên trán nàng phóng ra, phá tan luôn cả Lam Ngân lĩnh vực đang bảo vệ chung quanh.

Đường Tam đau đớn kêu lên một tiếng. Nhanh chóng thu hồi võ hồn chân thân, đem Trữ Vinh Vinh thả xuống.

Nhưng mà như vậy lại khiến cho áp lực mà hắn thừa nhận càng trở nên lớn hơn nữa. Không có Lam Ngân chân thân bảo vệ, tại bậc thang thứ một trăm ba mươi sáu, áp lực với hắn mà nói cũng tương đương kinh khủng, nhất là trước đó hắn bằng vào thôn phệ tơ vàng đem hồn lực của mình chuyển cho Trữ Vinh Vinh.

Sắc mặt thoáng có chút trắng bệch, nhìn thấy trên người Trữ Vinh Vinh hiện lên một tầng hồng quang mãnh liệt, Đường Tam không hề dừng lại, nhanh chóng xuống núi.

Hồng quang bao quanh, thất mang tinh trên trán Trữ Vinh Vinh tỏa ra hào quang kì dị lóa mắt.

Một tầng quang mang màu đỏ quay quanh thân thể của nàng hoan hô kích động. Quang mạc màu đỏ từ thất mang tinh phun ra, lặng yên nghiền nát. Nhưng cũng không giống với quang mạc màu đen trực tiếp hóa thành quang điểm chảy lại vào trán của những người khác, mà là ngưng tụ thành một cái quầng sáng màu đỏ thẳng tắp từ phía trên giáng xuống, bao phủ thân thể Trữ Vinh Vinh, sau đó dần dần dung nhập vào trong cơ thể.

Trong đầu Trữ Vinh Vinh vang lên âm thanh nhắc nhở: *"Khảo hạch thứ nhất trong Đỉnh Cấp Thất Khảo, vượt qua Hải Thần ánh sáng hoàn thành. Hồn lực tăng lên một bậc, toàn bộ hồn hoàn kỹ năng vốn có uy lực tăng lên năm trăm năm"*.

Trước đó Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch thông quan được thưởng nàng cũng biết, nhưng trong đó lại không có được tất cả hồn hoàn kỹ năng uy lực tăng lên năm trăm năm bậc nhất này. Hiển nhiên đây là khảo nghiệm cao nhất mới có thể có được.

Nhìn qua hồn kĩ hiệu quả tăng cường năm trăm năm tựa hồ không hề quan trọng, nhưng là Trữ Vinh Vinh hiện tại đã có sáu hồn hoàn, chỉnh thể gia tăng cũng lên tới ba ngàn năm.

Đối với nàng, các hồn kĩ phía sau hồn kĩ thứ tư tiết kiệm năng lượng thì năm trăm năm tăng phúc không tính là gì, nhưng đối với mấy hồn kĩ phía trước có hiệu quả tương đối lớn. Nhất là hồn kĩ thứ nhất và hồn kĩ thứ hai.

Hồn kĩ thứ nhất chỉ là hồn hoàn hơn một trăm năm, một chút tăng lên tới hơn sáu trăm năm. Mà hồn kĩ thứ hai lại trực tiếp từ hồn hoàn năm trăm năm tăng lên tới một ngàn năm, làm hồn hoàn thứ hai của Trữ Vinh Vinh chuyển từ màu vàng sang màu tím. Mặc dù hồn kĩ của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp sẽ không vì nhận được phẩm chất của hồn hoàn mà gia tăng hiệu quả. Nhưng hồn hoàn càng mạnh, khi sử dụng hồn kĩ tiêu hao hồn lực sẽ càng ít. Sau khi sáu hồn hoàn từng cái gia tăng năm trăm năm hiệu quả, khi Trữ Vinh Vinh thi triển hồn kĩ, tiêu hao hồn lực của bản thân sẽ giảm bớt. Thời gian duy trì cũng tự nhiên sẽ tăng cường. Mà nhan sắc hồn hoàn của Trữ Vinh Vinh cũng chuyển màu: vàng, tím, tím, tím, đen, đen.

Đi xuống bậc thang, Đường Tam không có dừng lại, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện, thời gian còn lại đã không nhiều lắm, chính hắn sẽ chỉ có một lần cơ hội xung kích khảo nghiệm thứ nhất này.

Hai người cùng lúc vượt qua Hải Thần ánh sáng cũng không phải trò đùa. Cũng không ai có khả năng giống như hắn trợ giúp đồng bọn để đến trợ giúp hắn. Hắn chỉ có thể dựa vào chính mình. Huống chi, trong quá trình leo lên hắn còn phải mang theo Tiểu Vũ.

Không ai đi quấy rầy Đường Tam, Trữ Vinh Vinh cũng chưa kịp hưng phấn vì hồn lực của mình đột phá bình cảnh bảy mươi cấp, tại bậc thang đã không còn áp lực của Hải Thần ánh sáng nhanh chóng đi xuống, cùng Áo Tư Tạp ngồi xuống đồng loạt bắt đầu tu luyện để khôi phục hồn lực đã tiêu hao. Lát nữa Đường Tam cuối cùng xung kích cần bọn họ hỗ trợ.

Vì để hai người bọn họ thành công thông qua khảo nghiệm, Đường Tam đã hao phí không ít tâm lực. Mọi người là đồng đội, bọn họ sẽ không nói cái gì cảm tạ nhưng trong quá trình Đường Tam thông quan bọn họ cũng sẽ toàn

lực tương trợ.

Đường Tam lần này tu luyện kéo dài đến ba canh giờ. Khi hắn từ trong tu luyện tỉnh lại, sắc trời đã tối đen. Khoảng cách tới thời gian chấm dứt một ngày còn lại có hơn hai canh giờ.

Ba canh giờ tu luyện, Đường Tam chẳng những tận khả năng khôi phục hồn lực, đồng thời cũng đem bản thân điều chính tới trạng thái tốt nhất.

Mở hai mắt nhìn chăm chú vào bậc thang thật dài trước mặt, Đường Tam trong lòng không hề có chút tạp niệm, hắn không có đường lui, chỉ có toàn lực ứng phó xung kích.

Từ trước đến nay, lần Đường Tam leo cao nhất là hai trăm bậc thang, mà ngày hôm qua hắn còn đang tu luyện ở vị trí bậc thang thứ một trăm năm mươi. Mặc dù sau thời gian nửa năm hồn lực của hắn chỉ tăng lên hai cấp, nhưng hai cấp này đối với hắn là tương đối khó khăn. Dù sao hồn lực của hắn cũng đã đạt tới hơn bảy mươi cấp, mỗi lần tăng lên một cấp cần nỗ lực càng nhiều. Nhưng là nửa năm thời gian hắn tiến vào Hồn Thánh cảnh giới cũng làm thân thể hắn cô đọng lên.

Tại sau bậc thang một trăm ba mươi sáu, cường độ áp lực của Hải Thần ánh sáng cũng không có gì nhảy vọt, chỉ là tuần tự gia tăng áp lực. Nhưng mặc dù như vậy, tới vị trí bậc thang thứ hai trăm, áp lực cũng gấp hai ở bậc thang thứ một trăm ba mươi sáu. Áp lực tại bậc thang thứ ba trăm ba mươi ba có thể tưởng tượng được. Mà Đường Tam cũng đã biết, cường độ áp lực tại một trăm lẻ tám cùng một trăm ba mươi sáu bậc đều có nhảy vọt, như vậy chính mình cần thông qua ba trăm ba mươi ba bậc thềm nhất định cường độ áp lực sẽ tăng vọt. Có thể tưởng tượng, đạt tới sau ba trăm bậc thang, bản thân hắn phải thừa nhận áp lực to lớn tới cỡ nào.

Nhìn thấy Đường Tam từ tu luyện tỉnh lại, đồng đội đều đi đến, lúc này Bạch Trầm Hương cũng đã thanh tỉnh, những người khác đều khôi phục hồn lực bản thân. Mỗi người đều ngưng tụ ánh mắt trên người Đường Tam.

Đái Mộc Bạch mạnh mẽ chộp hổ chưởng vào đầu vai Đường Tam: *"Tiểu Tam, cố gắng lên"*. Áo Tư Tạp trầm giọng nói: *"Ta sẽ cho ngươi hậu viện*

sung túc. Tiểu Tam, ngươi nhất định sẽ thành công". Mập mạp tiến lên cho Đường Tam một cái ôm thật to: *"Tam ca, ta tin tưởng huynh"*.

Trữ Vinh Vinh mặt mỉm cười đi đến trước người Đường Tam, nhẹ nhàng ôm hắn: *"Tam ca, khi huynh chưa bước qua ba trăm ba mươi ba bậc thang, quang mang của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tuyệt đối sẽ không tắt"*. Mặc dù nàng mỉm cười nói ra những lời này, nhưng ở đây mọi người đều nghe được sự kiên định trong giọng nói của nàng. Nàng cũng không nói nếu Đường Tam không thông qua khảo nghiệm nàng sẽ như thế nào.

Chu Trúc Thanh đồng dạng tiến lên, ôm lấy Đường Tam: *"Tam ca, vì Tiểu Vũ"*. Người tiếp theo đi đến là Bạch Trầm Hương, nàng đồng dạng cũng muốn cấp cho Đường Tam một cái ôm, nhưng cuối cùng bởi vì ngượng ngùng mà không dám làm. Dù sao nàng cũng không giống với Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh cùng Đường Tam quan hệ thân cận.

"Tam ca, ta biết huynh rất muốn tác hợp ta cùng mập mạp. Ta đáp ứng huynh, nếu huynh vượt qua cửa ải khó khăn này, ta sẽ cho hắn một cơ hội". Đồng đội mỗi người một câu đều làm cho Đường Tam trong lòng sinh ra một cỗ nhiệt lưu nồng đậm, an ủi mỗi kinh mạch trên người hắn. Không gì có thể so sánh đước với ý chí chiến đấu được thiêu đốt từ trong niềm cảm động này.

Hai con ngươi toát ra sự kiên định trước nay chưa từng có. Lời dặn dò của đồng đội hoàn toàn kích phát trạng thái của Đường Tam, Tinh Khí Thần trong nháy mặt tăng lên tới đỉnh cao.

Kéo tay Tiểu Vũ, nhìn lướt qua đồng đội chung quanh một vòng, Đường Tam dùng thanh âm trầm ổn mà kiên định hướng đồng đội nói: *"Ta sẽ không thất bại"*. Đi tới dưới chân bậc thang, Đường Tam kéo Tiểu Vũ lại, đặt lên trán nàng một nụ hôn. Sau đó xoay lưng nàng lại, lẳng lặng đứng sau lưng nàng, bung tóc của nàng ra.

Cây lược gỗ chẳng biết lúc nào đã nằm trong tay Đường Tam, hắn nhẹ nhàng vì Tiểu Vũ chải mái tóc thật dài kia. Những sợi tóc đen sẫm tại trong tay Đường Tam trở nên linh hoạt lên, hắn không có bỏ qua bất cứ sợi tóc nào, tập trung tinh thần vì Tiểu Vũ chải tóc.

Lúc này, bất luận là Đường Tam đang chải tóc, Tiểu Vũ vẫn đang đứng trước người hắn đều có vẻ rất tĩnh. Đồng đội đều đứng ở phía sau bọn họ, nhưng không có bất luận kẻ nào quấy rầy bọn họ. Bảy người lẳng lặng nhìn Đường Tam vì Tiểu Vũ chải tóc, Áo Tư Lạp tiềm thức cầm trụ Trữ Vinh Vinh đã hai mắt đẫm lệ mông lung, Chu Trúc Thanh cũng dựa đầu vào ngực Đái Mộc Bạch. Chỉ có mập mạp muốn ôm Bạch Trầm Hương lại rảnh tay, nhưng lập tức Bạch Trầm Hương tự chủ động nắm bàn tay tràn ngập cảm giác đầy đặn của hắn.

Tài nghệ chải tóc của Đường Tam đã được đề cao rất lớn, những sợi tóc của Tiểu Vũ được thu thập chỉnh tề, hạt tử đặc biệt tại hai tay linh hoạt của Đường Tam dần dần thành hình, từ sau đầu kéo dài xuống phía dưới, mãi cho đến cuối cùng kết thúc.

Không để ý đồng đội đang nhìn mình, sau khi kết xong Đường Tam từ phía sau lưng chăm chú đem Tiểu Vũ ôm vào lồng ngực mình, qua lại đủ thứ hình ảnh không ngừng lóe lên trong đầu. Đúng vậy, vì Tiểu Vũ, chính mình tuyệt không thể thất bại.

------oOo------

Chương 407: Hai người cùng lúc vượt qua Hải Thần ánh sáng (2): Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: ladykiller2503

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Thân ảnh biến hóa, Tiểu Vũ đã được Đường Tam cõng ở trên lưng. Sau một khắc, quang mang màu vàng lam chợt từ trên người Đường Tam xuất ra.

Sau khi trải qua tự hỏi cẩn thận, Đường Tam cũng không có lựa chọn sử dụng hồn kĩ của Đái Mộc Bạch. Dù sao phục chế Bạch Hổ chân thân cũng không thể so sánh với hiệu quả của Lam Ngân chân thân của bản thân hắn, mà chỉnh

thể tăng phúc mặc dù Bạch Hổ võ hồn mạnh hơn một ít, nhưng Lam Ngân võ hồn Đường Tam lại sử dụng nhuần nhuyễn hơn. Hơn nữa, Bạch Hổ võ hồn dù sao cũng chỉ có thể có bảy mươi phần trăm hiệu quả, ngược lại không bằng võ hồn bản thân hắn hiệu quả tốt hơn.

Lam ngân chân thân phóng thích làm Đường Tam cả người đều biến thành màu vàng lam, vài căn Lam Ngân Hoàng bồng bềnh mà lên, quấn chặt Tiểu Vũ tại lưng Đường Tam, hơn nữa quấn quanh phủ kín khắp thân thể nàng, như vậy có thể làm áp lực ngoại giới ít ảnh hưởng tới nàng nhất.

Lam quang từ dưới chân bốc lên, trong trạng thái võ hồn chân thân, Đường Tam mở ra Lam Ngân lĩnh vực. Cũng không phải hắn không nghĩ đồng thời mở ra Sát Thần lĩnh vực, mà là bởi vì trong trạng thái võ hồn chân thân, hắn chỉ có thể hoàn toàn sử dụng một lĩnh vực, nếu sử dụng hai lĩnh vực ngược lại sẽ phản hiệu quả. Bởi vậy, hắn sớm đã quyết định, hai đại lĩnh vực tiến hành thay đổi sử dụng vào thời điểm thích hợp đối với bản thân tiến hành tăng phúc.

Ba căn Khôi Phục Đại Hương Tràng bay đến trước mặt Đường Tam, Đường Tam không chút do dự ăn vào. Sau lưng bốn đạo quang mang đồng thời phát sáng, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bắt đầu tăng phúc. Đường Tam ở cùng thời gian quang mang tới người đã bắt đầu leo rồi.

Khi Đường Tam bắt đầu leo, mọi người chỉ thấy bóng lưng Tiểu Vũ giống như một đạo lưu quang màu lam bay nhanh về phía trước, cơ hồ trong vài lần nháy mắt công phu cũng đã vượt qua một trăm bậc thang.

Mọi người không dám chậm trễ vội vàng đuổi theo, kể cả Bạch Trầm Hương ở bên trong. Bọn họ hiện tại cũng không cần thừa nhận đến áp lực từ Hải Thần ánh sáng, tự nhiên có thể không lo lắng leo lên.

Đường Tam vẫn duy trì tốc độ khiến kẻ khác kinh hãi trong Hải Thần ánh sáng nhanh chóng leo lên, hơn nữa phương pháp leo có chút đặc thù, cũng không phải thẳng từ dưới đi lên mà là hướng chếch đi tới trong quá trình leo. Đột nhiên từ mép bên trái trải qua hơn mười bậc thang đến mép bên phải, lại đột nhiên từ bậc thang bên phải thông qua hơn mười bậc thang đi tới mép bên trái, chỉnh thể nhìn lại là một loại xà hình phương thức đi tới.

Đây là Đường Tam từ lần nọ leo cùng Tiểu Vũ lĩnh ngộ ra. Xà hình đi tới có thể tận dụng khả năng tránh né áp lực mạnh nhất trước mặt, làm bản thân tiết kiệm một ít thể lực cùng hồn lực.

Đến hai trăm bậc thang, tốc độ của Đường Tam cũng lập tức giảm xuống, đạt được tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh, ngay lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân hồn lực tràn đầy muốn ra, thân thể mỗi chỗ đều tràn ngập lực lượng. Mặc dù trước mặt áp lực to lớn không ngừng xung kích nhưng không thể giày xéo hắn chút nào. Tựa hồ chỉ có thể bị hắn từng bước từng bước chinh phục.

Lam Ngân lĩnh vực đệ tam biến hóa Sâm La Vạn Tượng Đường Tam đã triển khai, chỉ có điều cũng chỉ là quay quanh ngoài thân thể hắn cùng Tiểu Vũ mà thôi. Phối hợp Lam Ngân Hoàng đồng loạt bảo vệ Tiểu Vũ. Tại Đường Tam cẩn thận che chở, mặc dù đã đạt tới hai trăm bậc thang nhưng Tiểu Vũ không có thừa nhận bất luận áp lực gì.

Những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái lúc này đều đã đuổi theo sát phía sau Đường Tam. Hai trăm cấp bậc thang, tâm bọn họ cũng đều nhắc tới cổ họng. Phải biết rằng, giống như lúc trước cõng Trữ Vinh Vinh, hiện tại cõng Tiểu Vũ Đường Tam đồng dạng không thể sử dụng Bát Chu Mâu.

Thông qua hai trăm cấp bậc thang, Đường Tam trong lòng âm thầm tán thưởng, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp quả là đương kim đệ nhất phụ trợ võ hồn. Dưới sự phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, hồn lực chính mình rất nhanh vận chuyển còn có thể cùng tiêu hao ngang hàng. Nói cách khác, hiện tại hắn vẫn đang ở trong trạng thái đỉnh cao.

Hai trăm hai mươi cấp bậc thang thuận lợi thông qua. Áp lực mặc dù to lớn nhưng lại như trước không thể ngăn cản cước bộ Đường Tam đi tới.

Nhưng là tình huống khi hắn tiếp tục bước qua hai cấp bậc thang chợt xuất hiện biến hóa.

Đường Tam một chân bước trên bậc thang thứ hai trăm hai mươi hai, hắn đột nhiên cảm giác được rõ ràng chính mình quanh thân áp lực xuất hiện biến hóa

trước nay chưa từng có. Nếu nói lúc trước áp lực giống như là một người đánh vào bóng da chịu lực đàn hồi của bóng da, thì lúc này hắn phải đối mặt tựa như một cái thiết cầu, nhất định phải đem áp lực sinh sôi như thể rắn trước mặt chen vỡ mới có thể tiếp tục đi tới.

Sao lại thế này? Tiêu hao chợt tăng lớn làm Đường Tam không nhịn được toàn thân căng thẳng. Chẳng những tốc độ rõ ràng giảm xuông, hơn nữa hồn lực tiêu hao cũng tăng lên bội số, tại chung quanh thân thể hắn sương mù màu vàng bốc lên đã chuyển hóa thành quang mạc đưa thân thể hắn cùng Tiểu Vũ bao phủ ở bên trong.

Từ Hải Thần chân núi mãi cho đến Hải Thần điện, tổng cộng vừa đủ một ngàn lẻ một bậc thang, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây lẳng lặng đứng ở trước Hải Thần điện nhìn về phía chân trời phương xa.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng quanh quẩn bên người nàng: *"Nhất định rất thống khổ sao. Đây là khảo nghiệm năm đó ta đối mặt. Cao nhất tám khảo nghiệm điều kiện thông qua là hai trăm mười tám bậc thang, mà từ sau hai trăm mười hai bậc thang trở đi, sáu bậc thang cuối cùng đối với ta giống như địa ngục khảo nghiệm, cho đến hôm nay cũng không có cách nào lãng quên. Đường Tam, đường ngươi muốn leo lên sau này còn thập phần gian nan. Nhưng mà, Hải Thần đại nhân lựa chọn ngươi, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thành công"*. Đường Tam tự nhiên không nghe được thanh âm của Hải Thần Đấu La, chợt gian nan leo lên làm hồn lực hắn bắt đầu tiêu hao nhanh chóng, nhưng hắn không có dừng lại, cũng không dám dừng lại. Hắn biết, đối với chính mình mà nói, này Hải Thần chín khảo đệ nhất khảo hiện tại đã chính thức bắt đầu.

Gian nan tiến lên phía trước. Hai trăm ba mươi cấp, hai trăm bốn mươi cấp, hai trăm năm mươi cấp, liên tiếp ba mươi cấp bậc thang trước sau bị Đường Tam chinh phục dưới chân. Mà lúc này, trên người hắn cũng đã bống lên sương mù nồng đậm. Quỷ dị chính là, hơi nước kia mới từ trong cơ thể bốc hơi đi ra sẽ lập tức hóa thành nhiều giọt nước sáng trong suốt sau đó lại hóa thành bột phấn tản đi.

Tới hai trăm sáu mươi cấp bậc thang, Đường Tam lần đầu tiên dừng lại. Hồn lực đại lượng tiêu hao làm toàn thân hắn kinh mach, xương cốt đều phát ra

tiếng chỉ có chính hắn mới có thể nghe thấy.

Áo Tư Tạp đúng lúc làm ra vài căn Khôi Phục Đại Hương Tràng, tăng phúc của Trữ Vinh Vinh cũng trở nên mạnh mẽ thêm làm Đường Tam tinh thân tốt lên vài phần. Cùng lúc đó, trong tay hắn còn có lưỡng căn Hương Tràng. Trong đó một cây toàn thân màu phấn hồng phóng thích sắc thái kiều diễm, mà một căn khác thì hoàn toàn là xanh sẫm. Hương tràng xanh sẫm này là loại hương tràng duy nhất Áo Tư Tạp không thể tự mình sử dụng, cũng là hồn kỹ thứ năm hắn chưa bao giờ thể hiện trước mặt đồng đội.

Lại khởi bước, leo lên càng gian nan, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam cho dù là được võ hồn chân thân duy trì cũng bắt đầu kich liệt run rẩy. Nguyên bản có thể hoàn toàn ngăn cản áp lực bên ngoài cũng bắt đầu như sợi tơ xâm lấn đến bên trong lĩnh vực. Chẳng những áp bách thân thể Đường Tam mà cũng bắt đầu sinh ra áp lực đối với cơ thể Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ lẳng lặng nằm trên lưng Đường Tam, mặc dù áp lực ngoại giới xâm lấn nhưng trên người nàng còn có tầng Lam Ngân Hoàng bao phủ giúp nàng ngăn cản tuyệt đại bộ phận áp lực. Còn thừa chút bộ phận áp lực cũng có Bát Bảo Như Ý nhuyễn giáp hộ thể chống đỡ. Trong sự bảo vệ nghiêm mật của Đường Tam, Tiểu Vũ bản thân hiện tại thừa nhận áp lực không tính là gì.

Hai trăm bẩy mươi cấp bậc thang, Đường Tam lần thứ hai dừng chân, không ngừng có một tầng mồ hôi trong suốt quanh thân thể hắn bị nghiền nát. Hồn lực tiêu hao của hắn đã đạt tới trình độ khủng bố, võ hồn chân thân chống đỡ chính mình cũng bắt đầu trở nên càng ngày cành khó khăn.

Còn kém sáu mơi ba bậc thang a! Vì Tiểu Vũ, ở trong lòng chợt hò hét một tiếng, Đường Tam lại cất bước, trong lòng chấp niệm bắt đầu phát huy tác dụng. Trong nháy mắt, tốc độ của hắn thậm chí so với lúc trước gia tăng vài phần. Từ hai trăm bây mươi cấp đến hai trăm tám mươi cấp, mười bậc thang này rảo bước tiến lên một mạch liên tục.

Dùng Sát Thần lĩnh vực sao? Không, còn chưa đến lúc đó, Đường Tam không có làm như vậy. Sát Thần lĩnh vực sẽ làm cho Đường Tam phá vỡ áp lực trước mặt dễ dàng hơn một ít nhưng đồng thời Sát Thần lĩnh vực cũng không có năng lực trợ giúp Đường Tam khôi phục hồn lực. Nói cách khác,

một khi dùng tới Sát Thần lĩnh vực, hắn nhất định phải liên tục liền một mạch hoàn thành việc leo lên, nếu không chỉ cần dừng lại một bước lập tức sẽ tan vỡ.

Bước lên hai trăm tám mươi mốt cấp bậc thang, Đường Tam hướng tới Áo Tư Tạp bên cạnh dùng sức ra hiệu. Mặc dù làm ra động tác này cực kỳ khó khăn nhưng hắn nhất định phải cấp cho Áo Tư Tạp một cái chỉ thị chính xác.

Áo Tư Tạp không chút do dự đưa đến lưỡng căn hương tràng cầm trong tay chuẩn bị đã lâu, một phấn hồng một xanh sẫm đồng thời rơi vào miệng Đường Tam, cơ hồ nhai vài cái Đường Tam liền đem chúng nuốt xuống.

Đường Tam ăn lưỡng căn hương tràng này, đúng là Áo Tư Tạp hồn kỹ thứ tư Hưng Phấn Phấn Hồng Tràng cùng với hồn kỹ thứ năm Siêu Việt Cực Hạn Xanh Sẫm Hương Tràng.

Hiệu quả của Siêu Việt Cực Hạn Xanh Sẫm Hương Tràng, trong nháy mắt tăng cường ba mươi phần trăm hồn lực, duy trì ba phần chung. Hậu quả là sau khi sử dụng, tổn thương nguyên khí, ba ngày sau không thể sử dụng hồn lực. Đồng thời, một tháng nhiều nhất chỉ có thể sử dụng một lần.

Áo Tư Tạp người chế tạo hương tràng không thể sử dụng.

Tăng cường ba mươi phần trăm hồn lực, cái hiệu quả này cực kỳ bá đạo nhưng Siêu Việt Cực Hạn Xanh Sẫm Hương Tràng này chỉ có thể dùng để liều mạng, tuyệt không thể dễ dàng dùng. Nếu ăn nhiều lần, nguy hiểm mà thân thể đối mặt là tan vỡ. Bởi vậy lúc trước trong quá trình leo lên, tình huống tất cả mọi người tương đối nắm chắc, ai cũng không ăn hương tràng do hồn kĩ thứ năm của Áo Tư Tạp chế tạo.

Nhưng Đường Tam lúc này đã không thể không bộc phát sớm, nếu không với hồn lực lại tiêu hao hắn có thể khẳng định tự mình không thể đối mặt với khảo nghiệm cuối cùng.

Nếu chỉ là một mình hắn, Đường Tam còn có thể liều mạng, nhưng hắn còn mang theo Tiểu Vũ. Vì bảo vệ Tiểu Vũ, hắn đành phải làm vậy. Chỉ cần tự mình có thể thừa nhận, hắn tuyệt không làm Tiểu Vũ phải nhận áp lực.

Ăn hai đại phụ trợ hương tràng, trong đan điền nhất thời mọc lên một cỗ nhiệt lưu mênh mông. Nguyên bản tại hồn lực tiêu hao nhanh tựa như núi lửa bộc phát bành trướng ra, chẳng những làm Đường Tam cảm giác được toàn thân nhẹ đi mà cả người cũng theo đó phấn khởi lên.

Không có trực tiếp bắt đầu leo, lưỡng đạo quang mang màu tím từ trong mắt Đường Tam phụt ra, sau một khắc, Lam Ngân lĩnh vực dưới chân hắn nguyên bản chỉ có chừng một thước chợt bộc phát ra. Cơ hồ trong nháy mắt bao phủ cả tòa Hải Thần sơn.

Hải Thần sơn mặc dù đắm chìm trong Hải Thần ánh sáng, nhưng ngoại trừ bậc thang thông đỉnh núi ở ngoài, cả toà núi cơ hồ đều bao trùm bởi thực vật. Đủ loại thực vật làm Hải Thần sơn nhìn qua cực kỳ xịnh đẹp. Mà lúc này Đường Tam nháy mắt bộc phát nhưng lại lợi dụng Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng đem cả toà Hải Thần sơn đều bao phủ lên. Hải Thần ánh sáng mặc dù cường đại nhưng không cách nào ngăn cản lĩnh vực cùng loại kỹ năng phụ trợ. Trong phút chốc, Hải Thần sơn nguyên bản trong quang mang màu vàng kim nhạt, hoàn toàn biến thành màu vàng lam.

Những người khác đều chưa có tới áp lực khủng bố từ Hải Thần ánh sáng. Chung quanh đột nhiên biến thành một vùng màu vàng lam, nhưng bọn hắn lại có thể cảm giác được nỗi khiếp sợ trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Bọn họ phát hiện, Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng của Đường Tam không phải nhằm vào bản thân hắn hay Hải Thần ánh sáng, mà chính là nhằm vào tất cả thực vật trên cả toàn Hải Thần sơn. Mặc dù không bao phủ tới đỉnh núi nhưng số lượng thực vật bao phủ tại sơn thể số lượng cũng tương đối nhiều. Tài năng ở trong nháy mắt bằng lực lượng lĩnh vực của chính mình bao quát trong đó, có thể thấy được lúc này Đường Tam bộc phát ra hồn lực khủng bố cỡ nào.

Lấy thực lực bản thân Đường Tam là không thể làm Sâm La Vạn Tượng đạt tới diện tích bao trùm như thế, nhưng với tác dụng của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh cùng Áo Tư Tạp hai đại hương tràng tăng phúc, lĩnh vực năng lực hắn trong nháy mắt bộc phát ra rốt cục hoàn thành mục đích bao phủ Hải Thần sơn.

Không có cất bước về phía trước, giờ khắc này Đường Tam toàn thân quang mang màu vàng lam trở nên cường thịnh từ trước nay chưa từng có, từng đạo sợi tơ màu vàng lam không ngừng từ bốn phương tám hướng vọt tới. Hướng tới thân thể Đường Tam, giao hội trên người hắn.

Đó là do thực vật trên Hải Thần sơn truyền đến, mỗi một thực vật tựa hồ đều thông qua phương thức này cùng Đường Tam lấy được luyện tập, trong hơi thở khổng lồ của Lam Ngân lĩnh vực, chúng chẳng những hướng Đường Tam tỏ vẻ thần phục cũng đồng thời trong kích thích của Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng kích phát tiềm năng bản thân. Đường Tam cứ như vậy thông qua lĩnh vực hấp thu năng lượng từ thực vật.

Thực vật trên Hải Thần sơn quanh năm bao trùm trong Hải Thần ánh sáng, bản thân chứa năng lượng hơn nhiều so với thực vật bình thường. Đương nhiên, trong đó bất cứ thứ gì một gốc thực vật lấy ra đặt trước mặt Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không tính là cái gì. Lại càng không muốn nói lúc này Đường Tam lấy ra chỉ là một phần trăm năng lượng của chúng mà thôi. Một phần mười năng lượng lấy ra này tuyệt không ảnh hưởng đến mấy cái thực vật này sinh trưởng, sinh sôi nảy nở. Mà bởi vì Lam Ngân lĩnh vực kích phát, bọn chúng ngược lại sẽ phát triển càng thêm khỏe mạnh, nói không chừng có thể là cơ hội trở thành thực vật hệ hồn thú.

Nhưng là, Đường Tam hấp thu không phải là một gốc thực vật mà là toàn bộ thực vật trên một ngọn núi. Khi ngàn vạn gốc thực vật đồng thời phân ra một phần trăm, thông qua Lam Ngân lĩnh vực hội tụ đến trên người Đường Tam, cỗ năng lượng này tựu tương đương khủng bố.

Chỉ thấy thân thể màu vàng lam của Đường Tam tựa như khí thổi bành trướng lên, toàn thân cao thấp đều tràn ngập năng lượng khủng bố. Nếu là năng lượng khác, có lẽ bởi vì rối loạn đã trực tiếp làm Đường Tam bạo thể mà chết. Nhưng năng lượng thực vật thuần túy này đối với Lam Ngân Hoàng chỉ có tâm cúng bái, căn bản sẽ không xuất hiện bất luận hiệu quả cắn trả nào. Tại Lam Ngân Hoàng là trung tâm hơi thở dẫn dắt, chẳng những nhanh chóng bổ sung Đường Tam bản thân hồn lực đã tiêu hao, đồng thời cũng thay thế tiêu hao nội lực huyền thiên công do thừa nhận áp lực Hải Thần ánh sáng mang đến.

Đây là võ hồn lĩnh vực bất đồng tại địa phương bất đồng phát huy hiệu quả đặc thù.

Thiên Sứ lĩnh vực của Thiên Nhận Tuyết tại không trung càng cao hiệu quả càng rõ ràng, Hải Thần lĩnh vực của Hải Thần Đấu La tại biển khơi tung hoành vô địch. Mà ở địa phương có đại lượng thực vật, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam không thể nghi ngờ là bá đạo nhất.

Đương nhiên, tình huống trước mắt Đường Tam vẫn còn rất nguy hiểm, bởi vì thân thể bành trướng, lực phòng ngự bản thân hắn đã hạ thấp đến trình độ cực kỳ đáng sợ. Mà năng lượng thực vật hội tụ đến đã vượt qua hồn lực bản thân hắn, một cái khống chế bất hảo, lập tức chính là nguy cơ lật úp.

Đường Tam cực kỳ cẩn thận bắt đầu bước tới đích. Hắn biết tình huống của chính mình quyết không có khả năng kéo dài. Trước không nói Áo Tư Tạp lưỡng căn hương tràng chi lực chỉ có thể duy trì trong thời gian không dài, thân thể hắn ở trong áp lực bên ngoài tác dụng nếu duy trì trong thời gian dài cũng sẽ nhận được tổn thương không thể chữa trị hết.

Hai trăm chín, ba trăm, trong Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng duy trì, Đường Tam rốt cục cũng leo lên ba trăm cấp bậc thang. Cũng tại một khắc khi hắn bước lên trên ba trăm cấp bậc thang, Đường Tam hé miệng phun ra một cỗ quang vụ màu vàng lam.

Cũng không phải chính hắn muồn làm như vậy, mà là khi hắn bước lên ba trăm cấp bậc thang, áp lực Hải Thần ánh sáng mang đến đã không chỉ là trạng thái cố định đơn giản như vậy, hơn nữa gia tăng áp lực vô cùng khủng bố.

Trọng lực xung quanh thân thể cũng tăng lên ít nhất gấp ba lần trở lên. Tại trọng lực to lớn, Đường Tam không thể không há mồm phun ra năng lượng thực vật một mực tích súc trong cơ thể. Nếu không thân thể của hắn muốn bị áp bạo.

Tại trong sương mù màu vàng lam còn mang theo nồng đậm huyết tinh hơi thở. Đường Tam thất khiếu đồng thời đụng chạm một cỗ huyết vụ. Trạng thái thân thể thẳng tắp giảm xuống. Nhưng cước bộ của Đường Tam không có đình chỉ, ngược lại nhanh chóng đi lên trước. Nhanh chóng liên tiếp tiến lên

trước năm bước.

Thời khắc cuối cùng đã đến, Đường Tam biết, nếu chính mình không thể một lần là xong, vậy sẽ vĩnh viễn không có cơ hội lại leo lên đến nơi đây. Mà Lam Ngân lĩnh vực hắn phóng xuất ra lúc này cũng đang thu hẹp cực nhanh. Năng lượng đã không đủ để tiếp tục duy trì phóng ra diện tích lớn. Mà tiêu hao năng lượng thực vật mang đến đã giảm xuống rất nhanh. Cả Đường Tam cũng không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu.

"Cố gắng lên Tiểu Tam (Tam ca)". Vẫn cùng Đường Tam leo đến nới đây, mọi người cơ hồ cùng kêu lên. Bọn họ đương nhiên cũng nhìn ra được lúc này Đường Tam phải thừa nhận áp lực kinh khủng tới cỡ nào. Đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Trữ Vinh Vinh mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi bắn lên trên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của mình, trong phút chốc bốn đạo tăng phúc ánh sáng chợt tăng cường. Nàng phun ra chính là tâm huyết của chính mình, dưới tác dụng của huyết dịch, có thể làm cho tăng phúc tăng lên mười phần trăm, nhưng sau đó cũng chính là bản thân nguyên khí đại thương. Nhưng ở phía sau, Trữ Vinh Vinh đã không còn cách nào khác.

Cước bộ trầm trọng đi tới mỗi một bậc thang, cả toà Hải Thần sơn phảng phất đều run rẩy một chút, ba trăm lẻ sáu, ba trăm lẻ bảy… ba trăm hai mươi mốt, ba trăm hai mươi hai, ba trăm hai mươi ba.

Khoảng cách tới mục tiêu cũng chỉ còn lại mười bậc thang cuối cùng. Cảnh vật trước mắt Đường Tam đã trở nên mơ hồ, Lam Ngân lĩnh vực cũng đã một lần nữa về tới phạm vi một thước chung quanh thân thể hắn. Mười bậc thang, lúc này ở trước mặt hắn nhưng lại biến thành rãnh trời không thể vượt qua. Thân thể là trầm trọng như vậy, tại trong áp lực đông lại, Đường Tam hít thở trở nên cực kỳ khó khăn. Từng đạo tơ máu không ngừng từ trong làn da hắn chảy ra bên ngoài, tại không trung hóa thành nhiều điểm màu đỏ thể rắn, lại nghiền nát thành phấn tỏa ra.

Leo đến nơi đây, trạng thái thân thể Đường Tam đã kém tới cực điểm, đối mặt mười bậc thang cuối cùng, chân trái hắn nâng lên đừng lại giữa không trung, nói cái gì cũng không có cánh nào bước lên thềm đá phía trên.

Vẫn ở phía sau, năng lượng ấm áp từ sau lưng Đường Tam truyền đến, linh hồn chi lực lặng yên tỉnh giấc, Tiểu Vũ vẫn lẳng lặng nằm ở sau lưng Đường Tam, hai con ngươi trong suốt một lần nữa hội tụ thần thái, tựa như tinh thần lóe sáng.

------oOo------

Chương 408: Đường Tam át chủ bài, kĩ năng tiến hóa sát thần lĩnh vực: Thiên Linh Nhất Dạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Luctiem

Biên dịch: Voly

Tại lúc Đường Tam hắn muốn tại Hải Thần ánh sáng leo đến thập cấp bậc thềm cuối cùng, bản thân đã gần như đèn cạn khô dầu. Tiểu Vũ sau lưng hắn đột nhiên lại khôi phục thần thái bản thể.

Lúc này, dù là Đường Tam muốn áp chế linh hồn củaTiểu Vũ, căn bản cũng đã không thể làm được. Hắn dụng nội lực huyền thiên công duy trì bản thân đều đã trở thành vấn đề, vừa nào lại có dư lực bận tâm đến linh hồn Tiểu Vũ. Hà huống, linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể lại với tốc độ như là sét đánh không kịp bưng tai.

Hai con ngươi hữu thần thái tái hiện, vẻ mặt Tiểu Vũ lại có vẻ rất tỉnh táo, lặng yên thân thể khẽ lay động, mềm dẻo tựa như người cá đã thoát ly khỏi lam ngân hoàng đang quấn quanh trên người của nàng. Phải biết rằng, cho dù hiện tại Đường Tam hồn lực đã thập phần không đủ, nhưng muốn làm được điểm này cũng là cực kỳ gian khổ. Vậy mà động tác Tiểu Vũ lại như là không có nhận được bất luận cái gì trở ngại, cuối cùng đã ly khai, đứng kề sát Đường Tam.

Lúc này, vị trí của nàng vẫn ở trong phạm vi của lam ngân lĩnh vực. Tuy

nhiên, lam ngân lĩnh vực dưới tác dụng của áp lực khổng lồ bên ngoài, đã không đủ để thay Tiểu Vũ chống đỡ toàn bộ áp lực của Hải thần ánh sáng.

Trên làn da chợt nổi lên một tầng nồng đậm màu huyết hồng, song chưởng Tiểu Vũ đã từ phía sau quấn quanh cổ Đường Tam. Vô Địch Kim Thân kỹ năng xuất hiện, đây là đệ tứ hồn kĩ của Tiểu Vũ, lúc linh hồn của nàng trở về bản thể, nguyên bản hồn kĩ đã có thể sử dụng tạm thời. Thậm chí còn có thể sử dụng cả khả năng hồn kĩ của hồn hoàn mười vạn năm của Đường Tam. Kim quang không chỉ là xuất hiện tại trên người nàng, cũng đồng thời phủ lên trên người Đường Tam. Khiến kẻ khác không thể hiểu được cái hồn kĩ này mặc dù là do Tiểu Vũ phóng thích, vẫn xuất hiện tương tự trên cơ thể Đường tam, có tác dụng đồng thời trên cả hai. Thân thể Tiểu Vũ chợt trở nên hư ảo, kỹ năng phát ra, hơn nữa, lúc này đây nàng lại trực tiếp dùng trên thân thể cả hai người. Kĩ năng Hư vô, bạo sát bát đoạn suất.

Hai tay quấn quanh cổ Đường Tam, đầu gối phải cong lên, kẹp tại bên hông Đường Tam, đem thân thể của hắn trực tiếp nhấc lên. tại trạng thái của Vô Địch Kim Thân hồn kỹ, mặc dù không thể chống đỡ áp lực. Nhưng ít ra có thể tại áp lực duy trì ba giây thời khắc bất tử.

Oanh… trong lúc đó, những người khác trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú biến hóa tại thân thể Đường Tam bị Tiểu Vũ cứng rắn ném ngã bậc thềm cấp ba trăm hai mươi bốn và ba trăm hai lăm. Mà chính bản thân Tiểu Vũ, trong nháy mắt này cũng lợi dụng lưng cung chi lực chợt vọt tới trước. Thân thể như trước duy trì trong phạm vi lam ngân lĩnh vực của Đường Tam.

Mủi chân lại đá lên, mãnh liệt địa hồng quang lan tràn trên thân thể hai người, vẫn tiếp tục triển duy trì công kích bạo sát bát đoạn suất.

Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh, oanh

Ngắn ngủn không đến ba giây đích công phu, Đường Tam bị Tiểu Vũ liên tiếp nặng nề đích suất kích trên mặt đất, mà mỗi một lần suất kích, hai người đích thân thể đều sẽ nhờ vào chấn động lực khủng bố đẩy mạnh về phía trước ít nhất một cấp bậc thềm. Tại lần suất kích thứ bảy hoàn thành, Tiểu Vũ cùng Đường Tam đã đi tới vị trí cấp bậc thềm thứ ba trăm ba mươi mốt.

Nếu nói, tại thời điểm vừa mới bắt đầu, thất quái những người khác còn không hiểu được Tiểu Vũ muốn làm cái gì. Lúc này bọn họ cũng đã hoàn toàn thấy rõ. Tại tác dụng của Vô Địch Kim Thân kỹ năng, Đường Tam tự nhiên sẽ không bị thương nặng, mà Tiểu Vũ một mực vẫn ở trong phạm vi lam ngân lĩnh vực tiến hành Yêu cung kĩ năng. Bản thân lại ở trong trạng thái hư vô, áp lực bên ngoài ảnh hưởng đối với nàng so với Đường Tam nhỏ hơn nhiều lắm. Chính là như vậy, lúc này nàng mới có thể hoàn thành hồn kĩ này.

Theo quy tắc của Hải Thần ánh sáng, gặp được bất luận hồn kĩ công kích gì đều sẽ bắn ngược. Nhưng hồn kĩ công kích này của Tiểu Vũ lại không phải nhằm vào Hải Thần ánh sáng, đó là yêu cung kỹ năng. Tác dụng tại trên người Đường Tam, tự nhiên sẽ không bị Hải Thần ánh sáng khủng bố làm cho phản ngược. Chính là bằng vào loại đặc thù đích phương thức này, Tiểu Vũ đem Đường Tam cùng thân thể chính mình đẩy đưa đến vị trí cấp bậc thềm ba trăm ba mươi mốt. Khoảng cách mục tiêu cuối cùng, chỉ còn lại có hai cấp bậc thềm.

Thế nhưng chính là thời gian này. Hiệu quả lam ngân lĩnh vực của Đường Tam chợt biến mất…

Khủng bố áp lực vô cùng, đồng thời hướng hai người ùn ùn chen đến. Đừng nói Tiểu Vũ, đối mặt áp lực như vậy. Cho dù là Đường Tam, dưới tình huống không có lĩnh vực bảo vệ. Cũng sẽ bị đẩy lùi ra khỏi phạm vi của Hải Thần ánh sáng

Trong nháy mắt lúc lam ngân lĩnh vực biến mất, nhất suất cuối cùng của bạo sát bát đoạn suất Tiểu Vũ cũng đã động. Nàng tựa như căn bản không có thấy lam ngân lĩnh vực của Đường Tam biến mất. Hồng quang toàn thân bắn mạnh, khí thế tăng lên tới đỉnh điểm, hai tay phân biệt chộp vào Đường Tam bên hông cùng trước ngực, dùng sức đưahắn ném đến hướng vị trí của cấp bậc thềm ba trăm ba mươi ba.

Tại thời điểm này, Tiểu Vũ cả một tia do dự đều không có, nàng đương nhiên biết, tại chớp mắt đích công phu này nàng chỉ có cơ hội một lần. Hoặc là, lợi dụng nhất suất trầm trọng cuối cùng quăng Đường Tam, đem chính mình đẩy, đưa lên cấp bậc thềm ba trăm ba mươi ba, hoặc là đem Đường Tam ném đi tới, Không như bản năng lựa chọn cầu sinh. Nàng rất rõ ràng, tại thời điểm

lúc Đường Tam bị chính mình ném đến cấp bậc thềm ba trăm ba mươi ba, đồng thời cũng là lúc chính mình bị Hải Thần ánh sáng bạo phát đẩy ra rời đi sẽ không có cùng Đường Tam hoàn thành khảo nghiệm, hai lần xuyên qua Hải Thần ánh sáng. Tại cấp bậc khảo hạch khó khăn nhất của nàng, nếu là thất bại.. kết quả sau đó rõ ràng là tử vong.

Đối mặt sinh tử tồn vong đích trước mắt, Tiểu Vũ vừa lại một lần nữa bảo vệ Đường Tam, quyết định hy sinh chính mình.

Mắt thấy, thân thể Đường Tam sắp bị Tiểu Vũ ném trên ba trăm ba mươi ba cấp bậc thềm, hoàn thành đệ nhất khảo Hải Thần của hắn. Lúc này phía sau, Đường Tam trong tay Tiểu Vũ đang ném, đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Một đạo bạch quang sáng trong suốt chợt từ trên người Đường Tam giản ra, tràn ngập không gian, trong phút chốc, bao phủ ở chính hắn, cũng đồng thời bao phủ cả thân thể Tiểu Vũ

Tiểu Vũ chỉ cảm thấy chung quanh thân thể đột nhiên trở nên lạnh lẽo, toàn thân bị một loại cảm giác khủng bố khó có thể hình dung trong nháy mắt trói buộc, nháy mắt, tất cả cảnh vật chung quanh tức thì biến đổi, đã không hề là thanh sơn nước biếc, mà là Tu La thế giới âm trầm. Lạnh ngắt âm phong, khủng bố bá đạo mang theo giết chóc hơi thở, còn có vô số tiếng kêu bi ai thảm thiết, khoảnh khắc chợt hiện ra trong tâm trí. Linh hồn của nàng vốn là tạm thời trở lại bản thể, không hề ổn định, vừa lại thừa nhận áp lực Hải Thần ánh sáng cực lớn. Tại năng lượng trước mặt đột nhiên xuất hiện, thậm chí ngay cả phản kháng đều không thể làm được, bắt lấy hai tay Đường Tam đã tê cứng. Mắt thấy Tiểu Vũ bị té xa khỏi vị trí bậc thềm cấp ba trăm ba mươi ba đã hai cấp bậc thềm.

Sau một khắc, Hải Thần ánh sáng năng lượng khủng bố đã chợt bạo, Tiểu Vũ rốt cuộc không thể khống chế thân thể của chính mình, cơ thể giống đạn pháo sắp bị bắn ra bên ngoài.

Phía sau, khủng bố bạch quang chợt khuếch tán ra, lưỡng đạo hoàng kim quang ảnh trong suốt đã cuộn lấy ngang eo của nàng.

Hoàng kim quang ảnh chợt căng thẳng, liên tiếp tiếng răng rắc vang lên,

trong Tiểu Vũ đã thấy được một màu tử vong chết chóc.

Lam ngân lĩnh vực với lam hoàng thi triển ra vô cùng khác biệt nhau, trên thân thể Đường Tam, toàn thân đã bịt kín một tầng bạch quang, tầng bạch quang không hề có sinh cơ, có chăng chỉ là vô tận sát ý cùng sát khí, tựa như cả thế giới trước mắt chỉ có tầng bạch quang này, mang lại cảm giác băng lãnh đến khủng bố

Bạch quang xung quanh đột nhiên lay động, tốc độ vô cùng nhanh chóng xoáy tròn lên. Tất cả bạch quang trong phút chốc đều dung nhập vào vòng xoáy. Âm thanh chói tai kêu to tựa như đến từ địa ngục, vô hạn sát khí khủng bố xoay tròn cùng bạch quang hòa hợp, dung nhập nhất thể, tựa như kim thiết cắn xé tất cả mọi thứ.

Nguyên bản áp lực khủng bố của Hải Thần ánh sáng đột nhiên biến mất, lam hoàng quang mang vừa thu lại, Tiểu Vũ đã nằm trong một vòng ngực lạnh lẽo, băng lãnh thanh âm vang lên bên tai nàng, *"Nếu muội chết, vậy dù cho Hải Thần cửu khảo toàn bộ thông qua. Lại có ý nghĩa gì chứ?"*

Hải Thần ánh sáng áp lực, tại một khắc phảng phất bị hoàn toàn tách rời, tiêu thất. Mà hết lần này tới lần khác, phần không chịu áp lực chỉ là bộ phận bạch quang xâm nhập. Kỳ lạ là đạo bạch quang lưu chuyển vậy mà cũng không làm cho Hải Thần ánh sáng phản ứng công kích, hay nói đúng hơn là Hải Thần ánh sáng không thể công kích.

Sau lưng Đường Tam không ngừng vang lên thanh âm như có thứ gì bị nghiền nát, Tiểu Vũ đang được Đường Tam chăm chú ôm trong lòng ngực, Tiểu Vũ dùng dư quang khóe mắt miễn cưỡng chứng kiến, sau lưng Đường Tam, phát sáng lên vô số mảnh vỡ của hoàng kim bát chu mâu. Mà trên thân thể hai người, các mảnh vỡ ở giữa xoay tròn mà lên. Cuối cùng lại bước thêm một bậc thềm cấp.

Bạch đạo quang mang, không hề nghi ngờ. Chính là Đường Tam sát thần lĩnh vực. Vẫn ẩn nhẫn đến thời khắc cuối cùng, Đường Tam mới dùng chính thức sử ra uy năng của nó.

Cũng không phải trước đó hắn không nghĩ dùng đến lĩnh vực này mà là từ khi

sát thần lĩnh vực tiến hóa,mỗi lần sử dụng cần tiêu hao cực kỳ khủng bố hồn lực. Bản thân đã trải qua tiêu hao khủng bố sau khi sử dụng nó. Đường Tam cũng chỉ có thể kiên trì trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi. Nếu sớm dùng, cũng chỉ như là uống rượu độc giải khát mà thôi.

Tiểu Vũ nhận thấy được cái... bạch quang thế giới kia, đúng là sát thần lĩnh vực tiến hóa kỹ năng, Tu La địa ngục. Tựa như lam ngân lĩnh vực Sâm la vạn tượng tiến hóa kỹ năng giống nhau, tại tác dụng của võ hồn chân thân, Đường Tam kỹ năng Tu La địa ngục đã không phải nguyên bản đích sát thần lĩnh vực đơn giản như vậy.

Tu La địa ngục cùng Sâm la vạn tượng mặc dù đều là lĩnh vực, nhưng chúng nó khác biệt thật lớn. Sâm la vạn tượng có khả năng thôn phệ, tăng phúc, mê hoặc đối thủ, suy yếu đối thủ là chính. Mà sát thần lĩnh vực tiến hóa Tu La địa ngục lại có một loại năng lực chính là hủy diệt. Hủy diệt bên tất cả trong phạm vi lĩnh vực. Sát khí tại Tu La trong địa ngục sẽ biến thành thực chất, biến thành khủng bố công kích. Cho dù là Hải Thần ánh sáng cường đại uy năng, tại trong phạm vi Tu La địa ngục triển khai cũng bị tiêu hủy.

Cấp tốc xoay tròn, tràn ngập khủng bố bạch quang, âm thanh chói tai, chính là Tu La địa ngục tiến hóa sinh ra kỹ năng, Tu La toàn viên sát trận.

Vì thi triển ra át chủ bài cuối cùng, vì bảo vệ Tiểu Vũ cùng chính mình đồng thời hoàn thành khảo nghiệm, nháy mắt khi Đường Tam lúc sắp bị ném tới bậc thềm ba trăm ba mươi ba cấp, phóng ra sát thần lĩnh vực Tu La địa ngục, đồng thời cũng phóng xuất ra bát chu mâu. Huy động lực lượng cuối cùng, không chỉ là Tu La toàn viên sát trận, đồng thời cũng là lấy bát chu mâu hoàn toàn tự bạo. Cũng chỉ dùng lực lượng bát chu mâu bạo phát mới làm Đường Tam thi triển ra Tu La toàn viên sát trận.

Dù sao, sát thần lĩnh vực là hạo thiên chùy thiên phú lĩnh vực, lấy võ hồn chân thân lam ngân hoàng dùng ra hạo thiên chùy thiên phú lĩnh vực, uy lực sẽ trên diện rộng mà giảm bớt. Mà tựa như cùng lam ngân lĩnh vực dung hợp sinh ra hiệu quả giống nhau, bát chu mâu cũng theo tiến hóa cùng sát thần lĩnh vực hoàn thành dung hợp, tại Tu La địa ngục trạng thái, bát chu mâu sẽ hóa thành Tu La chi mâu, trở thành lợi khí mạnh nhất của Đường Tam. Đường Tam hy sinh tám căn Tu La chi mâu, bạo phát chúng, dẫn dắt năng

lượng cuối cùng của bản thân cuối cùng hồn lực kích phát Tu La toàn viên sát trận, đồng thời di động chính mình cùng Tiểu Vũ leo lên đệ tam trăm ba mươi ba cấp bậc thềm. Khuất sau lưng hắn, Tiểu Vũ không nhìn thấy được, hoàn toàn huyết nhục mơ hồ. Tu La chi mâu sắc bén bị phá vỡ lộ ra dày đặc bạch cốt. Bọn họ bước trên ba trăm ba mươi ba cấp bậc thềm, trong khoảnh khắc … đã tựa như băng tuyết tan rã. Thân thể Đường Tam, chợt mềm đi, gục ngã trong lòng ngực Tiểu Vũ. Huyết tươi ấm nóng, cơ hồ trong nháy mắt đã nhiễm đỏ mặt đất dưới chân hắn.

"Ca, ca, ngươi đừng làm ta sợ...." thanh âm Tiểu Vũ run rẩy, đồng thời khi áp lực biến mất, cánh tay Đường Tam đang ôm chặt nàng đã buông thõng.. rơi xuống. Nguyên bản hai con ngươi tràn ngập tĩnh mịch cùng sát khí trong nháy mắt đã biến thành màu xám, cả người phảng phất mất đi tất cả đích khí lực cùng linh hồn, hoàn toàn lả đi trên người Tiểu Vũ.

Cho dù như thế, trên mặt Đường Tam vẫn còn lộ vẻ một tia mỉm cười ôn hòa, thanh âm dịu dàng tràn ngập yêu thương yếu ớt vang lên: *"Một lần... hiến tế..., đã làm ta... thương tiếc một đời.., ta nói rồi… muốn… bảo vệ ngươi.... Chỉ cần… ta…còn.... không chết.... lần.... này..., ta đã làm được..... Ta như thế nào.... lại.... khiến.... ngươi.... lại vì ta.... mà hy sinh.... chứ?.... Ngốc nghếch à. đừng....!*

Ở chớp mắt Đường Tam đã mất đi hoàn toàn toàn bộ lực lượng chống đỡ bản thân, ngã vào trong lòng ngực Tiểu Vũ. Quang mang chợt lóe, một đạo hồng quang tuôn ra từ chính giữa mi tâm. Cùng lúc đó, rõ ràng có thể thấy được có bảy đạo kim quang tại không trung hội tụ, đem bầu trời đêm hoàn toàn chiếu sáng tựa ban ngày. Chúng nó hòa nhập thành một cổ trên cao hội tụ, chợt rơi xuống. Bao phủ lấy thân thể Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

Trong vầng kim quang bao phủ, thân thể Đường tam chậm rãi dựng thẳng lên. Hai mắt nhắm nghiền, ấn ký hoàng kim tam xoa kích trên trán hắn chợt phát ra rực rỡ quang mang, từng đạo kim quang mỏng nhẹ như tơ từ trên trán Đường Tam lan tràn xuống, lưu chuyển toàn thân, làn da Đường Tam tựa hồ đang run rẩy. Lấy mắt thường cũng có thể thấy được vết thương khủng bố sau lưng với tốc độ rất nhanh đang khép lại. Một vùng vàng nhạt quang mạc tại Đường Tam trước người nghiền nát. Hóa thành nhiều điểm kim quang cùng quang mang từ ấn ký hoàng kim tam xoa kích chảy xuống

đồng thời hòa nhập dũng mãnh vào trong cơ thể Đường Tam.

*Trầm thấp mà uy nghiêm thanh âm trong đầu hắn vang lên: "*Hai lần xuyên qua Hải Thần ánh sáng, thông qua khảo nghiệm. Đối mặt nguy cảnh mà không bỏ rơi đồng bọn. Đối mặt tuyệt cảnh lại dũng cảm hy sinh, quả quyết, kiên nghị mà không mất tầm nhìn xa trông rộng. Đệ nhất khảo chấm dứt. tương tác Hải Thần lực gia tăng năm phần trăm, chỉnh thể trước mắt là năm phần trăm*." Ai cũng không có chú ý tới. Ở phía sau, Đường Tam ở mi tâm đã hiện lên một tia lam quang quỷ dị.*

Truyền khắp toàn thân cảm giác ngứa tê dại, Đường Tam suýt nữa rên rỉ ra tiếng. Đối với hắn mà nói, loại cảm giác này không có dễ chịu gì. nhưng... kim quang dung nhập trong cơ thể lại đem cho hắn lực lượng, phảng phất thức tỉnh tất cả kỹ năng bình thường trong cơ thể, tất cả tổn hại nhanh chóng khôi phục, lục giác đã mất đi một lần nữa lại hồi phục, cảnh quan xung quanh cũng sau đó rõ ràng lên.

*Tiểu Vũ thân thể bị kim quang bao phủ, điểm huyết quang trên trán nàng liên tục chớp động, uy nghiêm thanh âm cũng đồng dạng vang lên trong sâu thẳm linh hồn nàng: "*Không rời bỏ, dù là hồn thú vẫn phối hợp đến cùng. Khảo hạch cao nhất cửu khảo, nhất khảo đã hoàn thành, phần thưởng cho bắt đầu tích lũy.*"*

Kim quang bao phủ trên người Đường Tam giằng co đến nửa canh giờ, vết thương trên người hắn đã toàn bộ biến mất, đến cả hồn lực cũng khôi phục tới đỉnh cao trạng thái. Ấn ký hoàng kim tam xoa kích trên trán quang mang sau đó lại biến mất, một lần nữa biến thành hình thái dấu ấn tồn tại.

*"*Tiểu Vũ.*" Đường Tam sau khi ánh mắt khôi phục thần thái, động tác tiếp theo chính là đem Tiểu Vũ kéo vào trong lòng ngực của chính mình. Chăm chú ôm nàng, nói cái gì cũng không chịu buông lỏng. Tại lúc Tiểu Vũ thi triển kĩ năng hư vô cùng bạo sát bát đoạn suất, Đường Tam lại một lần nữa cảm nhận rất chân thật chính mình không thể mất đi nàng. Mặc dù lúc này đây hắn đã vượt qua nguy khốn đó, nhưng cái loại cảm giác này vẫn hiện hữu đậm sâu, dù cho đối mặt cơ hội cực kì hấp dẫn, thần ban cho hồn hoàn cực hạn khảo nghiệm, cũng không vì thế mà dao động.*

Tiểu Vũ không nói gì, chỉ là chăm chú ôm lấy cổ Đường Tam, nàng cùng Đường Tam tình cảm bây giờ, đã không cần dùng lời nói để biểu đạt. Bọn họ đều có thể vì đối phương nỗ lực tất cả, nguyện ý hy sinh tất cả.

Cho đến khi linh hồn Tiểu Vũ một lần nữa trở lại trong cơ thể Đường Tam, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng thiếp trong lồng ngực, tinh thần Đường Tam mới dần dần phục hồi. Quay đầu, cái hắn chứng kiến chính là sự mỉm cười tươi tắn của đồng bọn.

*Hải Thần đấu la Ba Tái Tây không biết khi nào đã đi tới bên người bọn họ, lúc Đường Tam tỉnh táo lại, mỉm cười thâm tình nói: "*Chúc mừng các ngươi thông qua đệ nhất khảo nghiệm. Nhưng là, các khảo hạch càng thêm gian nan vẫn còn ở phía sau. Bất luận là hắc cấp hay là cao cấp nhất khảo hạch, các ngươi vĩnh viễn phải nhớ tầm quan trọng đoàn đội. Hiện nay lại có hai người trong các ngươi nhận được ban thưởng thần ban cho hồn hoàn, khi các ngươi hấp thu hồn hoàn xong, đệ nhị khảo chính thức sẽ bắt đầu. Thời gian như trước là một năm hạn chế."

Hai điểm kim quang từ trong tay Ba Tái Tây bắn ra, thần ban cho hồn hoàng thưởng cho sau khi đạt tới bảy mươi cấp là Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh đều đồng thời ngồi xuống, hoàng huyền quang vụ tràn ngập cùng trên người các nàng, hồn hoàn khảo nghiệm đã bắt đầu.

*Ôm chặt Tiểu Vũ đang ngủ say, Đường Tam nói: "*Tiền bối, ta có thể thỉnh giáo ngài một vấn đề không?"

*Ba Tái Tây gật đầu, "*Ngươi hỏi đi?"

*Đường Tam nói: "*Thần ban cho hồn hoàn, rốt cuộc là lực lượng của ngài hay là của hải thần?"

*Ba Tái Tây lạnh nhạt nói: "*Đương nhiên là lực lượng của Hải Thần đại nhân. Đây là thần tích chỉ xuất hiện mỗi khi có một hắc cấp khảo hạch hoặc cao hơn, lúc đó mới có thể có được một cơ hội được Hải Thần đại nhân ban thần ban cho hồn hoàn. Ngoại trừ thần tích, ai có thể ban cho hồn hoàn chứ? Ta là vẫn là nhân, không phải thần."

*Liếc mắt Thật sâu nhìn Ba Tái Tây, Đường Tam gật gật đầu, nói: "*Đa tạ tiền bối, ta đã hiểu."

*Hỏi xong nghi hoặc trong lòng chính mình, Đường Tam rất không hình tượng ngồi bệt dưới đất, dùng đùi của mình làm gối đầu cho Tiểu Vũ, mặc dù thân thể của hắn đã khôi phục. Tinh thần căng thẳng không theo đệ nhất khảo hạch thông qua mà buông lõng. Một năm khắc khổ, không ngớt tu luyện mất ăn mất ngủ, mặc dù làm thực lực của hắn nhanh chóng tăng trưởng, nhưng đồng thời cũng làm cho tinh thần hắn lại ở trạng thái căng thẳng. Lúc này nếu không buông lỏng một chút, tâm trí hắn chỉ sợ cũng thật sự muốn tan vỡ. "*Tiền bối, chúng ta có thể tiến vào Hải Thần điện nhìn xem không?"

*Ba Tái Tây liếc mắt nhìn hắn, "*Bây giờ còn chưa phải thời điểm. Sẽ có cơ hội cho các ngươi cúng bái Hải Thần đại nhân. Hiện tại các ngươi không nên tiến vào Hải Thần điện, nhưng nếu muốn thì cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội. Chỉ cần các ngươi có thể đánh bại ta. À, ta còn có thể nói cho các ngươi. Nếu các ngươi có thể đánh bại ta. Ngoại trừ Đường Tam ở Hải Thần cửu khảo chỉ có thể xem như hoàn thành trước được lục khảo nghiệm. Khảo hạch những người khác đều có thể xem như một lần hoàn thành. Ta không ngại các ngươi lựa chọn thử, bất quá ta sẽ toàn lực ứng phó, sẽ không hạ thủ lưu tình. Không biết vì cái gì. Nghe ý tứ hấp dẫn trong giọng nói nàng, Sử Lai Khắc thất quái tâm trí lại đều giật mình, bất giác rùng mình một cái.

Đánh bại Hải Thần đấu la Ba Tái Tây? Mặc dù ở đây, một năm qua, thực lực mọi người cực nhanh gia tăng, nhưng bọn hắn cũng tuyệt đối sẽ ngu dại đến mức tự đại cho rằng chính mình có thể đánh bại vị phong hào đấu la đỉnh cao tồn tại này. Phải biết đó là chín mươi chín cấp, tuyệt thế cường giả a!

Đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Đái Mộc Bạch trên mặt cười khổ, Áo Tư Lạp, Mã Hồng Tuấn, Bạch Trầm Hương cũng trước sau ngã ngồi trên mặt đất, một năm kinh nghiệm qua thật sự quá vất vã, không có một chút gì thời gian hòa hoãn tu luyện, đối mặt với bọn hắn mà nói, mỗi người đối mặt, đều là cực hạn của thể xác và tinh thần.

Ba canh giờ sau. cảnh vật sáng dần, xa xa phương đông dần dần nổi lên một tầng bạch quang bàn bạc. Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh rốt cục hoàn thành cực hạn hấp thu khả năng các nàng có thể đạt tới, thần ban cho hồn

hoàn khảo nghiệm xong đồng thời tiến vào trạng thái tu luyện để khôi phục. Đột nhiên sắc trời vừa mới có vài phần ánh sáng bất chợt lại tối sầm xuống. Ngoại trừ Bạch Trầm Hương ở ngoài, Sử Lai Khắc thất quái ấn ký trên trán mỗi người đồng loạt sáng lên.

Trên bầu trời Hải thần sơn, mây đen xám xịt. sóng to gió lớn cuồng bạo nổi lên. Hải thần sơn chợt trở nên u ám, tầng bao trùm bên ngoài Hải Thần ánh sáng trở nên phá lệ rõ ràng lên. Vùng biển bên ngoài Hải thần sơn lại bắt đầu kịch liệt sôi trào.

Sóng biển dâng tràn, tầng tầng năng lượng kỳ dị tại vòng cung hãn hải kịch liệt ba động, xa xa phía chân trời, bảy đạo kim quang như phá không hội tụ lại. Lúc này đây, vị trí chúng nó hội tụ cũng là phía trên Hải Thần điện. Kim quang hội tụ trong thời gian rất nhanh, có thể nói là chỉ trong chớp mắt chợt lóe lên rồi tiêu thất. Tại lúc kim quang tản đi, đồng thời, trong mắt Sử Lai Khắc thất quái đã thấy vòng cung hãn hải đã bịt kín một tầng quang mạc vàng nhạt.

Tựa như lúc bọn họ vừa vượt qua hải mã thánh trụ. Tầng quang mạc này cách mặt biển chỉ có độ cao chừng mười thước, tựa hồ ngăn cản xung động sóng biển. Quang mạc kim quang vẫn lan tràn đến hết bên ngoài vòng cung hãn hải, đến tận bờ biển mới thôi.

Cùng lúc đó, Sử Lai Khắc thất quái đích trong đầu đều xuất hiện một tầng quang mạc hoàn toàn mới. Đệ nhị khảo của bọn họ đã chính thức bắt đầu.

Tại thời điểm vòng cung hãn hải sôi trào, thân ảnh Hải Thần đấu la Ba Tái Tây cũng đã biến mất, không ai trong Sử Lai Khắc thất quái phát hiện được lúc đó nàng đã rời đi như thế nào.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói: *"Đệ nhị khảo, đột phá vòng cung phong tỏa. Khảo nghiệm một người dưới hoàn cảnh hãn hải chịu sự công kích của hải hồn thú, đột phá vòng cung phong tỏa trên biển, đến bờ bên kia."*

Áo Tư Lạp cùng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, đều gật gật đầu, hiển nhiên bọn họ tiếp thu khảo nghiệm là giống nhau. Không cần hỏi, Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh khảo hạch cũng không sai biệt nhiều, chỉ là Trữ Vinh Vinh

bởi vì nguyên nhân là khảo hạch cao nhất, khó khăn tự nhiên sẽ có sự gia tăng.

Đường Tam trên mặt hơi mang theo cười khổ, nhìn thấy được ánh mắt chăm chú mọi người đến mình, nói: *"Khảo nghiệm của ta cùng các ngươi giống nhau. Chỉ là hơn một cái hạn chế, không được sử dụng bất luận hồn hoàn kỹ năng gì."*

" Cái này..." Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Lạp cơ hồ đồng thời nhíu mày. Đường Tam không thể sử dụng hồn kĩ, có nghĩa là thật lớn hạn chế đến thực lực của hắn. Mấu chốt nhất chính là, hai đại lĩnh vực của hắn đều không có được sự tăng phúc của võ hồn chân thân. Võ hồn chân thân chính là hồn kĩ thứ bảy Đường Tam, tự nhiên cũng sẽ bị hạn chế. Mặc dù lĩnh vực còn có thể sử dụng, không có võ hồn chân thân tăng phúc, lĩnh vực cuối cùng không thể phát huy hiệu quả chính thức.

Bọn họ đương nhiên sẽ không nghĩ đến xuyên qua hãn hải vòng cung trước mắt này sẽ đơn giản giống lúc lên bờ tại hải mã thánh trụ như vậy. Không cần hỏi, trong hãn hải vòng cung chờ đợi bọn họ, ngoại trừ phong ba sóng dữ ở ngoài, còn không biết có bao nhiêu hồn thú cường đại bên trong. Bên cạnh đó, hoàng kim quang mạc bao phủ lại hạn chế phi hành. Mà tất cả mọi người lại không biết bơi lội, rốt cuộc cái khảo nghiệm này có bao nhiêu khó khăn cường đại, chỉ có chính thức xâm nhập vòng cung hãn hải mới có thể chính thức cảm nhận được.

"Khảo nghiệm thực đơn giản a!" Mã Hồng Tuấn đỉnh đạc đích ở trên thềm đá, thần sắc không chút gì khẩn trương nói. Áo Tư Lạp vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm về phía hắn.

Mập mạp cười hắc hắc, nói: *"Đương nhiên đơn giản. Các ngươi đã quên chúng ta đến Hải Thần đảo như thế nào sao? Tam ca, không phải chúng ta còn có Hãn Hải càn khôn tráo sao? Nó không phải là hồn kĩ. Chúng ta lại ẩn thân trong nó, nhập cư trái phép là được rồi, có cái gì khó khăn đâu."*

Nghe xong lời mập mạp nói. Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Lạp không nhịn được hai mắt sáng lên, đúng vậy! Như thế lại quên bảo bối Hãn Hải càn khôn tráo chứ.

Bất quá, bọn họ rất nhanh tựu thất vọng rồi, bởi vì Đường Tam đích vẻ mặt cũng không có bởi vì Mã Hồng Tuấn nói mà buông lỏng xuống.

Quả nhiên, lời đáp lập tức giống cho giáng một gậy vào đầu mọi người, Đường Tam bất đắc dĩ đích nói: *"Ta mới vừa thử qua, Hãn Hải càn khôn tráo tựa hồ bị một cổ đặc thù năng lượng hạn chế, không thể triệu hồi ra. Xem ra khảo nghiệm này chỉ có thể trông vào thực lực chính bản thân của chúng ta. Hy vọng rằng trong vòng cung hãn hải này hồn thú đừng quá khủng bố mới tốt."*

Áo Tư Lạp nói: "Đâu chỉ có như vậy. Nhiệm vụ chúng ta, mục tiêu là đột phá phong tỏa vòng cung hãn hải, đến bờ bên kia tức tính là thông qua khảo hạch. Nhìn qua, khảo hạch này cũng không khó. Mặt nước tổng cộng bất quá vài trăm thước khoảng cách mà thôi, bằng vào thực lực chúng ta, cũng không cần chiến đấu với hồn thú. Khả năng thông qua tính là rất cao. Mà tại vòng cung hãn hải có thể ngăn trở chúng ta, cuối cùng chỉ có hai loại lực lượng, một loại là đến từ biển khơi, mà một loại khác,tự nhiên chính là hồn thú. Không cần chiến đấu, chỉ cần có thể né tránh. Nói như vậy nghĩ lại, hồn thú ngăn chặn chúng ta trong này chắc chắn cực kì cường đại!"

*Đường Tam nói: "*Hơn nữa vấn đề hiện tại của chúng ta, vòng cung hãn hải hiện tại đã phong tỏa đường ra chúng ta, tự nhiên cũng sẽ đồng thời phong tỏa đường đi tới. Bản thân chúng ta bắt đầu từ hôm nay, sẽ không có thực vật tiếp viện nữa. Hơn nữa, còn không thể săn bắt sinh vật đến bổ sung trong vòng cung hãn hải."

Đái Mộc Bạch nóng lòng muốn thử sức nói: *"Không bằng để ta đi trước thử xem. Trong vòng cung hãn hải này, hồn thú ruốt cuộc có bao nhiêu là cường đại."*

Đường Tam vội vàng ngăn cản nói: *"Không được. Hiện tại tình huống không rõ, không thể tùy tiện làm việc. Hơn nữa Vinh Vinh cùng Trúc Thanh lại đều đang tu luyện, dù sao vẫn còn có một năm thời gian, vấn đề thực vật chúng ta cũng không cần quá lo lắng, chỉ là không có mỹ vị mà thôi. Hiện tại Tiểu Áo, Mập Mạp hồn lực cũng đều tới sáu mươi chín cấp, sau một năm thời gian bọn họ như thế nào cũng có thể đột phá đến bảy mươi cấp. Mặc dù mập mạp*

đã dùng qua cơ hội thần ban cho hồn hoàn, nhưng tiểu áo thì vẫn chưa. Thực vật hệ hồn sư có thể đạt tới hồn thánh cấp bậc, thì phải là tương đương với sự tồn tại khủng bố. Ta tin tưởng võ hồn chân thân của tiểu áo nhất định sẽ mang đến cho chúng ta kinh ngạc vui mừng, có này tầng bảo đảm này, chúng ta lại thử thông qua đệ nhị khảo nghiệm này không muộn. Không biết hồn kĩ thứ bảy, võ hồn chân thân của Vinh Vinh có thể mang đến cho chúng ta bao nhiêu điều kinh ngạc vui mừng đây nhỉ?."

Một canh giờ sau, Trữ Vinh Vinh cùng Chu Trúc Thanh mới từ tu luyện trạng thái khôi phục lại, không hề nghi ngờ, hai người trên người lại đều có thêm một cái hồn hoàn màu đen sau khi thông qua khảo nghiệm, mặc dù trải qua một canh giờ tu luyện hồi phục, nhưng sau khi tỉnh lại, vẫn còn có chút suy yếu, nhưng tinh thần các nàng lại đều hiển cực kì thư thái. Bảy hồn hoàn, đối với bất luận một gã hồn sư nào mà nói, đều là cực kỳ trọng yếu. Cũng có thể nói ranh giới của một hồn sư, đạt tới bảy mươi cấp trở lên, mới có thể xem như đi vào đội ngũ hồn sư cường đại.

Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Lạp tiến lên đỡ các nàng, không cần mọi người hỏi, Trữ Vinh Vinh đã dẫn đầu mở miệng, nói: *"Ta tại thần ban cho hồn hoàn tương đương với bốn vạn năm đến năm vạn năm hồn thú, hồn kĩ thứ bảy là võ hồn chân thân Cửu bảo lưu ly tháp. Ngoại trừ tác dụng khiến trình độ tăng phúc của tất cả hồn kĩ đạt tới tám mươi phần trăm, tại trạng thái võ hồn chân thân Cửu bảo lưu ly tháp, khi thi triển tất cả kỹ năng tăng phúc, tiêu hao hồn lực đều giảm đi phân nửa. Hơn nữa, ta tin tưởng tại trạng thái võ hồn chân thân Cửu bảo lưu ly tháp tác dụng sẽ làm ta phân tâm khống chế trở nên càng thêm tự nhiên hơn."*

Áo Tư Lạp sửng sốt: *"Không hổ là phụ trợ cao cấp nhất võ hồn, hiệu quả võ hồn chân thân quả nhiên biến thái! Hồn lực tiêu hao giảm bớt một nửa, chẳng phải là nói, ngươi đối chúng ta lúc tiến hành tăng phúc, thời gian tăng phúc sẽ gia tăng gấp đôi sao?"*

Trữ Vinh Vinh gật gật đầu, nói: *"Chính là đạo lý này. Bất quá, cửu bảo lưu ly tháp chân thân của ta tạm thời lại không dùng được."*

Áo Tư Lạp lại một chút sửng sốt, *"Vì cái gì?"*

Trữ Vinh Vinh cười khổ nói: *"Cao nhất khảo nghiệm ở đệ nhị khảo, đột phá, vòng cung phong tỏa. Hồn kĩ thứ bảy bị phong ấn. Các ngươi xem."* Vừa nói, nàng phóng xuất ra chính mình đích Cửu bảo lưu ly tháp. Nương theo kia rực rỡ bảo tháp trong suốt xuất hiện nơi trên tay, nhất thời mọi người nhìn thấy quả có sự bất đồng. Xoay quanh tại bảo tháp là bảy cái hồn hoàn, vạn năm hồn hoàn cuối cùng là màu đen, lúc này lại là màu xám. Đường Tam thở dài một tiếng, nói: *"tình huống của ta cùng Vinh Vinh giống nhau, chỉ có điều là toàn bộ hồn hoàn đều bị phong ấn."* Hắn cũng phóng xuất ra lam ngân hoàng của chính mình, nực cười lại chỉ có hơn mười căn lam ngân hoàng từ hắn trong cơ thể phóng xuất ra đến, nguyên bản bảy cái hồn hoàn huyễn lệ lúc này lại đều đã biến thành màu xám.

"Úy! Vinh Vinh, đệ nhị hồn hoàn của ngươi như thế nào biến thành màu tím vậy?" Chu Trúc Thanh vốn đang muốn nói một chút tình huống hồn kĩ thứ bảy của mình, nhưng màu sắc hồn hoàn Trữ Vinh Vinh đã ngay lập tức làm nàng chú. Kỳ thật, lúc trước tại thời điểm Trữ Vinh Vinh khi phụ trợ Đường Tam thông qua khảo hạch, cũng đã là như thế này. Chỉ có điều khi đó sự chú ý của mọi người đích chú ý đều đặt ở biến hóa trên người Đường Tam, căn bản không có tâm tư đi chú ý mấy cái này. Càng không ai sẽ nghĩ đến đệ nhị hồn hoàn của Trữ Vinh Vinh đích lại phát sinh biến hóa. Vì thế cho đến lúc này mọi người mới chú ý đến.

Trữ Vinh Vinh hì hì cười, nói: *"Thông qua đệ nhất khảo hạch, ngoại trừ tăng lên một bậc hồn lực, sáu hồn hoàn của ta đều đồng gia tăng thêm năm trăm năm đích tu vi. Đệ nhị hồn hoàn vốn chính là của năm trăm năm hồn thú, gia tăng năm trăm năm, tựu biến thành ngàn năm hồn hoàn, đồng dạng như vậy cho các hồn hoàn khác."*

Mập mạp nhịn không được nói: *"Quả nhiên độ khó khăn khảo hạch càng lớn, chỗ tốt lại càng nhiều a! Tam ca, ngươi thì sao? Ngươi là Hải Thần khảo nghiệm cửu cấp, đệ nhất khảo lại khó như vậy, ít nhất phải thưởng ngươi hai cấp hồn lực a. không thể nào không có."*

Đường Tam lúc này mới nhớ tới thanh âm uy nghiêm xuất hiện trong đầu chính mình tại lúc thông qua khảo hạch, lắc đầu nói: *"Không có thưởng hồn lực, chỉ là cái gì Hải Thần lực tương tác, năm phần trăm. Vỏn vẹn tổng cộng năm phần trăm, không biết là công dụng gì nữa."*

"Hải Thần lực tương tác?" Nghe năm chữ, mọi người cũng có chút ngạc nhiên không thấu hiểu.

Đường Tam tiêu sái nói: *"Bất luận là cái gì thưởng cho đều không sao cả, chỉ cần sau khi vào nơi này,thực lực chúng ta đều gia tăng mạnh mẽ về chất, cái này đã là phần thưởng tốt nhất rồi"*

Đái Mộc Bạch nói: *"Đúng vậy, chúng ta cũng thừa nhận tùy thời có khả năng nguy hiểm chết chóc. Nhưng chúng ta nhất định sẽ xông qua tất cả cửa ải khó khăn, hoàn thành tất cả khảo hạch ở nơi này. Trúc thanh, hồn hoàn thứ bảy của muội là cái thứ gì vậy?"*

Chu Trúc Thanh nói: *" hồn hoàn thứ bảy của ta đã có thể dùng, đệ nhị khảo hạch chỉ là đột phá, vòng cung phong tỏa. hồn kĩ thứ bảy, linh miêu chân thân, hóa thân thành u minh linh miêu, tốc độ gia tăng 50%, ở trạng thái linh miêu chân thân, tất cả hồn kĩ đều tăng phúc 50%, chủ yếu thể hiện tại lực công kích."*

Hiển nhiên là do hiệu quả của võ hồn chân thân, mặc dù cũng không có gì cực kỳ nổi bật, nhưng cũng không nghi ngờ cũng là thực lực đại tăng.

------oOo------

Chương 409: Hồn kĩ thứ bảy đáng khinh của Áo Tư Lạp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam nhìn mọi người, nói: *"Rốt cuộc cũng thông qua đệ nhất khảo nghiệm, bất luận đệ nhị khảo nghiệm có gian nan bao nhiêu, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi cho tốt một chút đã, cả một năm nay mọi người cũng đã rất vất vả. Chúng ta nghỉ ngơi trong vòng ba ngày tới, điểu chỉnh lại thân thể mình trở về trạng thái tốt một chút, sau đó hãy trở lại tu luyện đi. Trong khoảng thời gian sau này, chúng ta tập trung chủ yếu tu luyện theo hướng sử dụng hồn lực chuyển hóa thành kỹ năng ứng dụng và khả năng phối hợp. Dù sao*

hồn lực của mọi người tăng trưởng với mức độ lớn như vậy, các hồn kỹ cũng càng cường đại hơn so với trước đây. Sự khó khăn của khảo nghiệm đầu tiên mọi người cũng đã thấy được, đệ nhị khảo tuyệt đối sẽ không thoải mái hơn so với đệ nhất khảo đâu. Chúng ta chẳng những nắm vững được năng lực của bản thân, còn phải nắm rõ được năng lực của đồng đội, chỉ có tận khả năng phối hợp ăn ý đến hoàn mỹ, mới càng nắm chắc cơ hội thông qua đệ nhị khảo."

Đái Mộc Bạch gật đầu nói: *"Ta không có ý kiến, cứ như vậy mà làm đi. Rốt cuộc cũng có thể thả lỏng một chút. Ha ha, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi. Đi, Trúc Thanh, chúng ta tìm chỗ nào đó ngủ một chút…"*

Chu Trúc Thanh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, trên mặt nhất thời đỏ ửng lên một chút.

Áo Tư Tạp còn chưa kịp mở miệng, đã bị ánh mắt không mấy tốt của Trữ Vinh Vinh trừng lên liếc một cái, bao nhiêu lời muốn nói vừa lên đến miệng đã vội nuốt trở vào.

Đang lúc mọi người chuẩn bị giải tản đi nghỉ ngơi, Mập mạp đột nhiên nhảy ra, la lên: *"Chờ một chút, chờ một chút, khoan nghỉ ngơi vội. Các vị ca ca, tỷ tỷ, muội muội, các người làm chứng cho huynh đệ ta một cái nào!"* Vừa nói, hắn vừa nhìn chằm chằm Bạch Trầm Hương, trên gương mặt đầy vẻ tươi cười, đôi mắt nhỏ híp lại, bị đám mỡ trên mí mắt chèn lại, nhìn thấy chỉ còn là một khe hở.

Bạch Trần Hương: *"Mập mạp chết tiệt, ngươi làm gì vậy?"*

Mã Hồng Tuấn gương mặt đang tươi cười nhất thời cứng lại, đôi mắt híp nhất thời lại trừng lớn: *"Cái gì, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao? Lúc Tam ca tiến hành đệ nhất khảo, khi đó ngươi đã nói cái gì?"*

Mọi người lúc này mới hiểu được ý tứ của Mập mạp. Bạch Trầm Hương khi đó đã nói qua, nếu Đường Tam bình an thông qua đệ nhất khảo nghiệm, nàng sẽ cấp cho Mập mạp một cơ hội. Việc này người khác có thể quên được, bản thân hắn làm sao có thể quên.

Bạch Trầm Hương lúc này mới phản ứng lại, nguyên lai là Mập mạp vẫn nhớ tới chuyện này, cảm giác được ánh mắt mọi người đang tập trung vào mình, nàng thong thả nói: *"Ta đúng là đã nói qua, Tam ca bình an vượt qua cửa thứ nhất, ta liền cấp cho ngươi một cơ hội. Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội đó! Còn có thể đả động được ta hay không, sẽ phải nhìn bản lĩnh của ngươi thế nào đã."*

Mập mạp sửng sốt một chút, lúc mày mới phát hiện, Bạch Trầm Hương đồng ý với hắn, tựa hồ đối với bản thân mình cũng không có lợi thêm được chút nào, thì thào nói: *"Không phải là tiếp nhận tình cảm của ta a! Chỉ cấp cho một cơ hội thôi sao?"*

Bạch Trầm Hương hì hì cười, hướng hắn lè lưỡi: *"Cho ngươi một cơ hội đã là tốt lắm rồi, đừng có mà không biết thoả mãn."*

Trữ Vinh Vinh nói như hát: *"Chính là, Mập mạp, ngươi muốn theo đuổi Hương Hương, nhiệm vụ đầu tiên chính là phải giảm béo. Ngươi xem lại một thân thịt béo núc của ngươi kìa. Vừa lúc hiện tại chúng ta không có hậu cần tiếp viện, ngươi cố gắng giảm bớt thân thịt béo của ngươi một chút đi."*

Mập mạp bi phẫn nói: *"Người ta chỉ có dư một chút thịt thôi mà. Được, ta giảm béo. Hương Hương, ngươi cần phải cấp cho ta thêm một cơ hội đó."*

o0o

Trong suốt ba ngày kế tiếp, Sử Lai Khắc thất quái cũng không có ai tiến hành tu luyện. Tinh thần chi hải bị hao tổn gần như toàn bộ, ba ngày thời gian hoàn toàn thả lỏng đối với bọn họ là vô cùng tất yếu.

Theo lời phân tích của Đường Tam, khi mà Áo Tư Tạp và Mã Hồng Tuấn còn chưa đạt tới bảy mươi cấp hồn lực, bọn họ sẽ không dễ dàng vượt qua được đệ nhị khảo nghiệm. Vì vậy, sau khi kết thúc ba ngày nghỉ ngơi, mọi người bắt đầu trở lại tu luyện.

Đã mất đi áp lực của Hải Thần Thánh Quang, tốc độ tu luyện của bọn họ đã giảm xuống rất nhiều, huống chi hiện tại bọn họ đều đã đạt được thực lực tương đương cường đại, cho dù là tăng lên một bậc thôi, cũng là điều vô cùng

khó khăn rồi. Nhất là Đường Tam đã đạt được bảy mươi sáu cấp hồn lực, rõ ràng cảm nhận được bản thân mình trong quá trình tu luyện, hồn lực gia tăng lên với tốc độ mặc dù không chậm, nhưng muốn đạt được đến cửa ải kế tiếp, vẫn còn một khoảng cách rất xa, không biết khi nào mới có thể đạt được tới bảy mươi bảy cấp.

Áo Tư Tạp tuy mỗi ngày đều cười đùa vui vẻ, nhưng thực tế không thể nghi ngờ hắn lại là người cố gắng nhiều nhất trong đám bọn họ. Bất luận đã trải qua nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa bao giờ quên được điều kiện năm xưa Trữ Vinh Vinh đã nói với hắn, hắn phải dựa vào chính thực lực của mình để bảo hộ vợ mình. Phục chế kính tượng tràng không thể nghi ngờ là có thể giúp hắn có được khả năng đó, nhưng vẫn còn xa mới đủ được. Mà lời của Đường Tam nói với hắn lại tác động rất lớn đến hắn. Là một gã Thực vật hệ hồn sư (thực vật ở đây là đồ ăn, chứ không phải cây cối), có thể tu luyện đến bảy mươi cấp, trong giới hồn sư tuyệt đối là Phượng Mao Lân Giác (lông phượng, sừng lân: ý nói hiếm như cục vàng giữa sa mạc cát). Mà nguyên nhân chính vì tu luyện vô cùng khó khăn, nên khi đạt được đến bảy mươi cấp hồn lực, năng lực của Thực vật hệ hồn sư cũng phát triển tuyệt đối nhảy vọt. Năng lực Cửu Bảo Chân Thân của Trữ Vinh Vinh hắn đã thấy qua, chính là giảm bớt sự tiêu hao hồn lực của tất cả các hồn kỹ đến 50% a! Nếu hồn kỹ thứ bảy của chính mình cũng đạt được kết quả đó, như vậy chẳng những có thể giúp cho đồng bọn tăng phúc trong thời gian lâu hơn, hơn nữa, khi chính mình sử dụng Phục chế kính tượng tràng, thời gian có hiệu lực cũng sẽ kéo dài ra. Tự nhiên có thể bảo hộ tốt hơn cho vợ mình, đồng thời cũng có thể trợ giúp đồng bọn mình vượt qua được khảo nghiệm trước mắt.

Bởi vậy, sau khi chấm dứt ba ngày nghỉ ngơi, Áo Tư Tạp là người đầu tiên chủ động tiến hành tu luyện. Thời gian tu luyện tuyệt không ngắn hơn so với khi còn ở trong Hải Thần Thánh Quang.

Mập mạp nhìn thấy Áo Tư Tạp cố gắng như vậy, tự nhiên cũng không dám lơ là. Thật vất vả hồn lực hắn mới có thể đuổi kịp được mọi người, hắn hiện tại cũng không dám để chính mình lơ là tập luyện.

Bất quá, bọn họ mỗi ngày cố gắng tu luyện, cũng có chút làm cho kế hoạch của Đường Tam bị phá huỷ. Mất đi Mập mạp cùng với Áo Tư Lạp, mọi người khi phối hợp tập luyện tác chiến, uy lực tự nhiên phải kém đi vài phần.

Nhưng mà bọn họ cũng hiểu được lý do vì sao Mập mạp cùng Áo Tư Tạp nóng lòng muốn đánh sâu vào bảy mươi cấp. Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đành tự mình rèn luyện. Dù sao, chỉ có bốn người bọn họ phối hợp, nhưng uy lực cũng đã tương đương khủng bố rồi.

Trữ Vinh Vinh luyện tập chủ yếu vẫn là kỹ năng phân tâm khống chế của nàng, trải qua mấy năm cố gắng tu luyện, kỹ năng phân tâm khống chế của nàng đã không ngừng nâng cao so với cảnh giới Tam khiếu Ngự chi tâm trước đây rất nhiều, vượt qua cảnh giới Tứ khiếu Hằng chi tâm, đạt được cảnh giới Ngũ khiếu Tán chi tâm. Kỹ năng phân tâm khống chế này càng về sau càng khó tu luyện hơn trước, tuyệt không giống với các hồn kỹ tự nghĩ ra khác, trước mắt, mục tiêu hiện tại của Trữ Vinh Vinh chính là đạt được đến cảnh giới Lục khiếu Như ý tâm. Tuy rằng hiện tại hồn lực của nàng đã không kém phụ thân nàng bao nhiêu, nhưng ở phương diện kỹ năng khống chế so với Trữ Phong Trí vốn là còn chênh lệch rất xa. Cảnh giới Thất khiếu Lung linh tâm của hắn vốn là có thể dễ dàng tuỳ ý khống chế khả năng tăng phúc cho người khác. Ở khả năng khống chế tăng phúc, hoả hầu của Trữ Vinh Vinh còn phải tu luyện thêm rất nhiều mới có thể đuổi kịp phụ thân hắn.

Hiện tại Đường Tam tất cả các hồn kỹ đều không thể sử dụng được, hắn chỉ có thể sử dụng chính năng lực cơ bản của hắn và các hồn cốt kỹ năng để cùng tập luyện với mọi người. Tuy rằng không thể sử dụng hồn kỹ nhưng những hồn kỹ tự nghĩ ra của hắn có thể nói là nhiều vô kể, bất luận là kỹ năng Khống Hạc Cầm Long của Đường Môn, hay Đường Môn ám khí, hay là Hạo Thiên chuy pháp, đều là có năng lực vô cùng cường đại, ngoài ra còn có các kỹ năng của hồn cốt. Cho dù là không thể sử dụng được hồn kỹ của Lam Ngân Hoàng, hiện tại năng lực của hắn cũng đã mạnh hơn so với các Hồn thánh bình thường rất nhiều.

Đường Tam hoàn toàn có lòng tin là, chỉ cần hắn khôi phục được hồn kỹ, cho dù là đối mặt với một Phong Hào đấu la bình thường, cũng tuyệt đối có khả năng liều mạng đánh một trận. Hai cái mười vạn năm hồn hoàn, hai khối mười vạn năm hồn cốt cũng không phải là để nói chơi, huống chi hắn còn có một khối ngoại phụ hồn cốt không ngừng tiến hoá Bát chu mâu.

Mà thực lực của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh tăng trưởng vượt bậc so với Đường Tam cũng không kém hơn bao nhiêu. Điều này cũng không phải

thể hiện ở mặt hồn lực của bọn họ, mà là ở chỗ kỹ năng võ hồn dung hợp kỹ khủng bố của họ. Hai người sau khi đạt được võ hồn chân thân cấp bậc, võ hồn dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ cũng tự nhiên tăng lên một cấp bậc mới. Đường Tam tự hỏi, cho dù chính mình khi còn ở trạng thái đỉnh cao, ở tình huống còn có thể sử dụng được tất cả các hồn kỹ, muốn cùng U Minh Bạch Hổ đối mặt trực tiếp cũng tuyệt không có khả năng, có thể thấy được Võ hồn dung hợp kỹ này đã đạt được đến trình độ kinh khủng đến thế nào.

Như vậy khi chiến đấu theo đoàn đội, thực lực của U Minh Bạch Hổ một khi được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc, Đường Tam có thể khẳng định, cho dù là cường giả cấp bậc chín mươi lăm phong hào đấu la, cũng rất khó có thể cùng U Minh Bạch Hổ đối kháng. Chẳng qua khi dùng Cửu Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc cho U Minh Bạch Hổ, tuy có thể làm cho uy lực của nó phát triển tăng vọt, nhưng cũng làm cho hồn lực của Trữ Vinh Vinh tổn hao vô cùng khủng bố. Cho dù là dưới tình huống nàng sử dụng ra Cửu Bảo chân thân, cũng chỉ có thể duy trì tăng phúc được trong thời gian ba mươi giây ngắn ngủi. U Minh Bạch Hổ một khi tiến vào cấp bậc Võ hồn chân thân, uy lực thật sự là quá mức khủng bố.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, cứ việc mặc dù Hoàn Hình Hải phía bên ngoài nguy cơ dày đặc, nhưng đối với mọi người cũng không có chút nào ảnh hưởng, mỗi ngày đều thử qua các phương pháp tu luyện khác nhau. Lần này đi đến Hải Thần đảo, đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mà nói, vốn là một cơ hội tập luyện chung chỗ với nhau, bình thường khó mà có được. Mọi người ở cùng với nhau luận bàn, cùng hỗ trợ lẫn nhau, so với chính mình tự thân tu luyện tốc độ tiến bộ nhanh hơn rất nhiều. Về phần vấn đề ăn uống, tuy rằng đối với mọi người là có chút thống khổ, nhưng mà cũng không tính là vấn đề. Có thực vật hệ hồn sư Áo Tư Tạp này ở đây, hương tràng của hắn đừng nói là tám người, với thực lực hiện tại của hắn, cho dù là tám trăm người hắn cũng có thể dễ dàng cung cấp đủ. Khôi phục Đại Hương tràng của hắn cơ hồ có thể trong nháy mắt tạo ra hơn cả ngàn cái. Hơn nữa, Đường Tam thông qua Lam Ngân lĩnh vực tìm kiếm trên Hải Thần Sơn, cũng có thể kiếm ra một số thực vật cùng hoa quả, có thể giải quyết được vấn đề ăn uống no nê thoải mái.

Áo Tư Tạp dù sao hồn lực cũng đã vượt hơn Mã Hồng Tuấn một chút, sau khi thông qua được khảo ngạch thứ nhất, được thưởng tăng thêm một bậc hồn

lực, khoảng cách đã tăng lên thêm nhiều, đã gần đạt đến bình cảnh. Vì vậy, chỉ ba tháng sau, hắn đã đột phá được bảy mươi cấp cảnh giới. Lúc đó, Hải Thần đấu la Ba Tái Tây cũng tự nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy Hải thần đấu la tôn quý xuất hiện, trong đáy mắt Áo Tư Tạp không khỏi toát ra một trận kích động mãnh liệt. Trong lòng hắn điên cuồng thét lên, *"Bảy mươi cấp, ta cũng đã đạt được bảy mươi cấp. Ai nói thực vật hệ hồn sư không thể cường đại cơ chứ? Ta năm nay bất quá chỉ mới hai mươi bốn tuổi, cũng đã đạt đến Hồn thánh cảnh giới. Vinh Vinh, ngươi yên tâm đi, ta sau này nhất định có năng lực bảo vệ cho ngươi."*

Ba Tái Tây mỉm cười, đưa ra một cái Thần ban hồn hoàn, cái hồn hoàn cuối cùng mà Sử Lai Khắc thất quái, ngoại trừ Tiểu Vũ, có khả năng tiếp nhận được. Quang mang màu vàng bao phủ khắp thân thể của Áo Tư Lạp, mặc dù hiện tại hắn đang ngồi, thế nhưng lại làm cho người khác cảm nhận được một cảm giác cực kỳ kiên định. Mà Áo Tư Tạp cũng đã dùng chính hành động của mình để chứng minh cho mọi người, tuy rằng hắn không phải là chiến đấu hệ hồn sư, nhưng mà, ý chí kiên định của hắn lại không hề thua kém bất cứ kẻ nào. Tại bên trong khảo nghiệm của Thần ban hồn hoàn, thời gian chịu đựng của hắn so với Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh cùng với Mã Hồng Tuấn càng lâu hơn nhiều.

Khi Trữ Vinh Vinh nhìn thấy Áo Tư Tạp dưới áp lực cường đại của tầng kim quang, cả cơ thể bị tàn phá gần như toàn bộ, nước mắt nàng không thể khống chế, giàn giụa tràn xuống. Nàng hiểu được, Áo Tư Tạp kiên trì như vậy, cố chấp như vậy, hoàn toàn đều là vì chính mình. Bản thân hắn chỉ là một thực vật hệ hồn sư, vốn chỉ cần thừa nhận sự bảo hộ của đồng bọn là được rồi, nhưng chính vì mình là người thừa kế của Thất Bảo Lưu Ly tông, hắn phải so với Thực vật hệ hồn sư bình thường thừa nhận nhiều hơn rất nhiều.

Áo Tư Tạp sau khi thừa nhận xong khảo nghiệm của Thần ban hồn hoàn, cả quá trình hấp thu chấm dứt, ước chừng là khoảng một ngày thời gian. Tuy rằng hắn đã có được bước tiến bộ vượt bậc, nhưng bản thân cũng phải thừa nhận áp lực tương đương khủng bố, sau khi toàn bộ hấp thu xong, cần phải điều tức mất ba ngày thời gian, mới hoàn toàn khôi phục lại được. Mà trong ba ngày này, Trữ Vinh Vinh lúc nào cũng từng khắc từng khắc canh giữ bên cạnh hắn, một tấc cũng không rời.

o0o

Cảm giác không có ánh mặt trời quả thật khiến người khác không thoải mái chút nào, mất đi sự chiếu rọi ấm áp của ánh mặt trời, tâm tình thực sự dễ dàng gây ra áp lực.

Từ khi đệ nhị khảo nghiệm bắt đầu, Sử Lai Khắc thất quái chưa từng thấy qua được ánh mặt trời, trên bầu trời lúc nào cũng là một bầu trời u ám, mà nước biển trong Hoàn Hình Hải cũng chưa bao giờ ngừng việc sôi trào.

Cố gắng nuốt một cái hương tràng do Áo Tư Tạp chế tạo, cho dù là Đường Tam tâm chí kiên nghị như vậy, cũng không khỏi phải nhíu mày. Thử hỏi ngày nào cũng phải lấy cùng một loại hương tràng làm món ăn chính, cảm giác sao có thể dễ chịu cho được? Chỉ có mình Áo Tư Tạp ăn đồ do mình làm ra, là có cảm giác ngon lành, không hề có chút ý nhàm chán.

"Ta nói này Tiểu Áo, ngươi đạt được hồn kỹ thứ bảy đã hơn nửa tháng nay, cũng nên thể hiện ra cho chúng ta triển lãm xem một chút uy lực của hồn kỹ thứ bảy của ngươi đi chứ!" Đái Mộc Bạch vừa thống khổ ăn một cái Khôi phục đại hương tràng, vừa hướng Áo Tư Tạp nói.

Vừa nghe tới những lời này, Áo Tư Tạp sắc mặt nhất thời biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên trời: *"Thời tiết hôm nay không tồi a!"*

Mập mạp liền tiếp lời: *"Không tồi như cái mặt ngươi á, đừng có đánh trống lảng. Từ khi ngươi đạt được hồn hoàn thứ bảy, mỗi ngày đều thể hiện ra cái bộ dáng này, chúng ta hỏi thế nào cũng không chịu nói. Huynh đệ cùng nhà mà còn giữ bí mật hay sao! Chẳng lẽ nói, cái hồn kỹ thứ bảy này của ngươi uy lực không cao lắm sao? Yên tâm, mọi người sẽ không giễu cợt ngươi đâu."*

Áo Tư Tạp tức giận trừng mắt liếc Mập mạp một cái: *"Không cao cái gì mà không cao, hồn kỹ thứ bảy của lão tử mà uy lực không cao à? Hiệu quả của hồn kỹ này á, có thể hù chết ngươi đó, nói lảm nhảm."*

Mã Hồng Tuấn gương mặt vui sướng khi nhìn thấy người khác mắc hoạ: *"Nếu vậy ngươi mau lấy ra cho mọi người xem thử đi chứ! Đã nhiều ngày*

như vậy, ngươi ngay cả Vinh Vinh cũng không chịu nói cho biết, hồn kỹ thứ bảy này của ngươi khẳng định là có vấn đề. Ha ha, ta đoán ra rồi. Võ hồn chân thân của Tam ca là hoá thành Lam Ngân Hoàng, cả cơ thể biến thành màu vàng kim, cơ hồ biến thành Lam Ngân Hoàng bản thể. Đái lão đại võ hồn chân thân là biến thành Bạch Hổ, mà Chu Trúc Thanh lại là biến thành U Minh Linh Miêu. Võ hồn của ngươi lại là một cái Hương tràng, chẳng lẽ là, khi ngươi sử dụng hồn kỹ thứ bảy võ hồn chân thân, chính mình lại biến thành một cây Hương tràng hay sao?"

Áo Tư Tạp sắc mặt cứng đờ, hét to: *"Mập mạp chết tiệt, cút đi. Lão tử sẽ không nói cho ngươi biết đâu. Ngươi cho rằng ta có thể đáng khinh giống ngươi như vậy sao?"*

"Lão tử có cái Đại hương tràng, cái này không biết là hồn chú của ai vậy a? Ta đáng khinh? Nói về đáng khinh, ai có thể so sánh được với ngươi a!"

Nghe xong lời phân tích của Mập mạp, bàn tay nhỏ nhắn của Trữ Vinh Vinh đang nắm bàn tay to lớn của Áo Tư Tạp không khỏi có chút nắm chặt lại. Nhìn Áo Tư Lạp, thấp giọng nói: *"Tiểu Áo kia, đừng nói là Mập mạp đã đoán trúng đi, hồn hoàn thứ bảy của ngươi không phải thật sự là biến cơ thể mình thành một cái hương tràng lớn hay sao, ta, ta, ta…"*

"Không phải, ngươi đừng nghe hắn nói lung tung." Áo Tư Tạp vội vàng giải thích.

Trữ Vinh Vinh tò mò nói: *"Vậy là cái gì đây? Ngươi ngay cả ta cũng không chịu nói ra hay sao? Người vợ xấu cuối cùng cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng. Đối với mọi người, chẳng lẽ ngươi còn có thể không cần đến cái hồn kỹ thứ bảy trọng yếu này hay sao? Sớm muộn gì ngươi cũng phải cho mọi người biết thôi mà."*

Áo Tư Tạp nhìn vào gương mặt vui sướng khi thấy kẻ khác gặp hoạ của Mập mạp, nhìn đến ánh mắt tò mò của mọi người đang nhìn mình, đau khổ nói: *"Được rồi, ta nói. Trời cao a! Đất rộng a! Hải thần đại nhân tôn kính a! Vì sao các ngươi lại đùa cợt với ta như thế này! Làm cho ta khổ chết mất!"*

"Ầm, ầm…" giống như là đáp lại lời nói của Áo Tư Lạp, trên bầu trời bỗng

nhiên vang lên một tiếng sấm lớn, doạ cho Áo Tư Tạp vội vàng im tiếng, không dám càu nhàu nữa.

Ngay cả Đường Tam cũng nhịn không được nói: *"Tiểu Áo, chẳng lẽ hồn kỹ thứ bảy của ngươi thật sự là cùng với việc biến cơ thể thành Hương tràng có quan hệ hay sao?"*

Áo Tư Tạp đứng lên, vẻ mặt bi phẫn nói: *"Tuy rằng không phải biến thành Hương tràng, nhưng so với việc đó cũng không khác nhau bao nhiêu. Trước tiên là cần phải nói rõ một chút, ta dùng đến hồn kỹ thứ bảy, các ngươi ai cũng không được cười, nếu không lão tử sẽ trở mặt đó."*

Mập mạp đang đứng trước mặt hắn, lập tức thu liễm ngay vẻ cười cợt trên mặt: *"Không thành vấn đề, chúng ta tuyệt đối sẽ không cười đâu. Ngươi mau thể hiện ra đi."*

Áo Tư Tạp có chút lo lắng nhìn mọi người một cái, mọi người đều gật đầu. Bất quá trong ánh mắt mọi người đã nhộn nhạo toát ra vẻ cười đùa.

Đang khi Áo Tư Tạp chuẩn bị bắt đầu, lại bị Trữ Vinh Vinh ngăn lại: *"Chờ một chút."* Nàng lập tức đứng bật dậy, chạy đến bên cạnh Tiểu Vũ, ôm lấy cánh tay nàng, sau đó mới nhìn về phía Áo Tư Lạp, hiển nhiên là tìm chút tâm lý an ủi.

Áo Tư Tạp cắn răng mạnh một cái, đúng như Trữ Vinh Vinh đã nói, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ biết, vậy thì cũng nên nói trước cho rõ luôn ra. Nếu vạn nhất sau này cái hồn kỹ thứ bảy này doạ cho bọn họ thất thố, như vậy chẳng phải sẽ càng làm lớn chuyện hơn hay sao? Nghĩ đến đây, hắn rốt cuộc cũng không do dự nữa, phóng xuất ra hồn kỹ thứ bảy của mình.

Áo Tư Tạp hai chân mở rộng, thân thể hạ thấp xuống như ngồi chồm hổm, thở sâu, hai bàn tay nắm lại, duỗi thẳng ra trước ngực, lòng bàn tay hướng xuống dưới.

Vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen bảy cái hồn hoàn phối xứng tốt nhất lặng lẽ hiện ra trên người hắn, võ hồn đã phóng thích. Nhìn qua, hiện tại cả thân thể của Áo Tư Tạp cũng không có thay đổi gì đặc thù, thậm chí thần sắc trên

mặt hắn còn mang theo vài phần cảm giác thần thánh.

Nhưng quá trình phóng thích hồn kỹ kế tiếp của hắn lại khiến cho đám đồng bọn xung quanh phải trừng mắt há hốc mồm.

Hai cánh tay hắn đang vươn thẳng phía trước đột nhiên thu lại, hai nắm tay kéo về, lòng bàn tay hướng về phía trước, thu lại hai bên hông, trong lúc đang thu hồi cánh tay, đồng thời làm ra bộ dáng đáng khinh co ngực, ểnh bụng, thẳng lưng lên.

"Kiên quyết. Kiên quyết, Kim Thương Dăng. "

Cứ mỗi chữ *"kiên quyết"* hắn lại làm ra một lần động tác thu quyền, ưỡn người, thẳng lưng, sau khi thét ra ba chữ *"Kim Thương Dăng"*, cánh tay trái thu về bên hông, cánh tay phải nâng thẳng lên cao, bàn tay nắm chặt lại, chừa một ngón giữa chỉ xéo lên không trung. (Bộ dáng này vừa giống động tác một người táo bón đang rặn ị, vừa giống động tác hắn đang làm chuyện *"ấy ấy"*, đúng là đáng khinh hết chỗ nói, he he he.)

Nhìn thấy bộ dáng Áo Tư Tạp như vậy, một người rốt cuộc cũng hiểu được lý do vì sao hắn vẫn úp úp mở mở không chịu cho người khác xem cái hồn kỹ thứ bảy của mình. Nếu là dùng một lời để hình dung đến điều này, thì phải là, không phải rất đáng khinh, mà chính là vô cùng, vô cùng đáng khinh.

Trữ Vinh Vinh trực tiếp gục mặt vào lồng ngực của Tiểu Vũ đang mờ mịt đứng đó. Mặt khác, các người khác sắc mặt đều trở nên vô cùng cổ quái đứng đó, toàn bộ cơ thể run rẩy, cố nén cười, nhưng thật sự là có chút nhịn không được. Một cỗ kim quang nhỏ loé sáng lên trên đầu ngón giữa của tay phải hắn, cái hồn hoàn thứ bảy trên người hắn cũng đồng thời loé sáng lên. Trong phút chốc, ánh kim quang kia trong nháy mắt lan tràn ra khắp toàn thân của Áo Tư Lạp, sau đó lại quay vọt tập trung về đầu ngón giữa trên nắm tay phải của hắn, dần dần ngưng tụ lại thành hình.

Một cái Kim Thương Dăng nhỏ bằng hạt đậu tương (đầu ngón tay út) nhẹ nhàng xuất hiện phía trên ngón tay giữa của hắn, mà tầng kim quang trên người của Áo Tư Tạp cũng tuỳ thời tiêu thất mất.

"Vèo…" Người đầu tiên không nhịn nổi chính là Mã Hồng Tuấn, ngay sau đó, giống như là bệnh dịch lan tràn, trừ bỏ Trữ Vinh Vinh đang xấu hổ nhào vào lồng ngực của Tiểu Vũ, và bản thân Tiểu Vũ ra, tất cả mọi người đều không nhịn được, bật cười gập cả người.

"Ta chết mất, rất đáng khinh, thật sự là rất đáng khinh…, Kim Thương Dăng…" (Nghĩa của câu khẩu quyết này tương tự thuốc Viagra – Làm súng cứng cáp hơn ấy mà hắc hắc – A Nèo)

"Ngay cả Kim Thương Dăng cũng nói ra được, lại còn kiên quyết nữa… chịu không nổi…"

Cười mạnh nhất chính là Mã Hồng Tuấn cùng với Đái Mộc Bạch, bởi vì, trong đám người này, trừ chính bản thân Áo Tư Tạp ra, chỉ có hai người bọn họ mới biết được thứ kiên quyết Kim Thương Dăng này trên thực tế là loại vật phẩm gì.

"Đã bảo không được cười rồi mà, ta đánh chết các ngươi." Áo Tư Tạp cầm cái Kim Thương Dăng trong tay, bay thẳng đến đánh mạnh vào sau gáy Mã Hồng Tuấn. Mã Hồng Tuấn quay đầu bỏ chạy, giọng cười cũng không có chút ý ngừng lại.

Đường Tam lúc này cũng đang cười, bất quá, hắn chỉ cười chính vì động tác đáng khinh kia của Áo Tư Lạp, lúc này nhịn không được hướng Đái Mộc Bạch đang cười điên cuồng hỏi: *"Lão đại, Kim Thương Dăng là cái gì vậy? Ta như thế nào trước giờ cũng chưa từng nghe nói qua?"*

Đái Mộc Bạch hắc hắc cười, nói: *"Ngươi là một thân xử nam đương nhiên là không nghe nói qua. Thứ kia chính là một thứ đồ tốt a! Ngươi không có nghe Tiểu Áo hét ra sao? Kiên quyết, chính là kiên quyết a. Thứ kia đối với nam nhân chính là cực kỳ hữu dụng a!"*

"Tựa hồ một tên không phải xử nam như ngươi rất là đắc ý a! Phải không?" Sự hưng phấn của Đái Mộc Bạch cũng không có giảm xuống. Ở dưới tình huống có chút đắc ý, vênh váo, hắn đã quên mất là Chu Trúc Thanh lúc này đang đứng bên cạnh mình. Cái lỗ tai tê rần, đã bị Chu Trúc Thanh vươn tay ra nhéo, vẻ mặt không tốt chút nào đang nhìn hắn chằm chằm.

"Nói, cái kiên quyết Kim Thương Dăng kia đến tột cùng là cái gì đó?"

Đái Mộc Bạch nuốt một ngụm nước bọt: *"Ta, ta… không biết, không biết,… tên Mập mạp kia rành lắm đó, ngươi hỏi hắn đi!"*

Mã Hồng Tuấn lúc này đang hướng về phía này chạy đến, nghe được lời nói kia của Đái Mộc Bạch, nhịn không được mắng cho một tiếng: *"Đái lão đại, ngươi có phải là huynh đệ hay không a! Cái gì mà bảo ta rành, ta cũng không có rành,… nghe nói, chỉ là nghe nói qua mà thôi, nhưng mà nó là cái gì vậy?"* (giả nai gớm)

Đái Mộc Bạch cười nhẹ nói: *"Xuân dược, ngươi có nghe nói qua chưa vậy? Chính là thứ rất tốt có thể giúp cho nam nhân liên tục kiên quyết đó (một loại viagra của TQ ấy mà ^^) Cười chết mất, Áo Tư Tạp này, hồn kỹ thứ bảy dĩ nhiên lại làm ra cái động tác như vậy, khó trách hắn không chịu để cho chúng ta biết. Lại còn hô lớn hồn chú như vậy, không biết nếu để cho nhạc phụ đại nhân tương lai của hắn nghe được, còn có chịu đem Vinh Vinh gả cho hắn hay không?"*

Đường Tam gương mặt thần sắc thoáng cứng ngắc một chút: *"Xuân, xuân dược…"* Hắn tuy vẫn còn là xử nam, nhưng là một kẻ nghiên cứu dược vật, đương nhiên không thể không biết xuân dược là cái gì.

Áo Tư Tạp lúc này đã ngừng lại, vẻ mặt tức giận nhìn mọi người: *"Các ngươi nói chuyện không giữ lời gì cả. Nè, lấy ăn đi."*

Đái Mộc Bạch ha ha cười: *"Thôi khỏi, cho dù ngươi có cấp cho bọn ta, bọn ta chịu ăn nó mới là lạ á. Tiểu Áo à, danh xưng Đại hương tràng thúc thúc này của ngươi đúng là không hỗ danh a! Có các loại hương tràng đã không nói gì, bây giờ lại còn làm ra thứ Kiên quyết Kim Thương Dăng này nữa. Không tồi a, có cái hồn kỹ này làm võ hồn chân thân rất là chính xác a!"*

Nhìn thấy sắc mặt Áo Tư Tạp đã muốn từ đỏ gấc chuyển sang màu tím ngắt, bộ dáng giống như là tùy thời lúc nào cũng có thể phát nổ, Đường Tam vội vàng giảng hòa: *"Tiểu Áo, nói cho bọn ta biết tác dụng của cái hồn hoàn thứ bảy này đi. Tuy rằng bộ dáng tuy có chút cỗ quái, nhưng là võ hồn chân thân*

của thực vật hệ, khẳng định tác dụng cũng không giống như bình thường a!"

Nghe Đường Tam nói mấy câu này, sắc mặt Áo Tư Tạp mới dịu lại được một chút, vênh mặt nói: *"Vẫn là Tiểu Tam biết xem hàng, thứ này của ta đương nhiên là thứ tốt. Hồn kỹ thứ bảy, kiên quyết Kim Thương Dăng, có hai hiệu quả. Nếu là do chính ta ăn, như vậy tốc độ chế tạo Hương tràng sẽ tăng lên thêm ba mươi phần trăm, hiệu quả của tất các các loại hương tràng sẽ tăng lên thêm ba mươi phần trăm. Nếu là hồn sư khác ăn, như vậy, khi thi triển hồn kỹ kế tiếp, uy lực của hồn kỹ sẽ tăng lên thêm năm mươi phần trăm."*

Vẻ mặt tươi cười của mọi người khi nghe xong Áo Tư Tạp giảng giải xong nhất thời đã biến thành vẻ kinh ngạc, quay sang nhìn nhau, bởi vì bọn họ phát hiện ra, hồn kỹ thứ bảy này của thực vật hệ hồn sư Áo Tư Lạp, hiệu quả là không thể nói hết. Tổng thể mà nói, không hề kém chút nào so với hồn kỹ thứ bảy Cửu Bảo chân thân của Trữ Vinh Vinh.

Sau khi đạt đến bảy mươi cấp hồn lực, tốc độ chế tác hương tràng của Áo Tư Tạp đã tăng lên rất nhiều, nhất là bốn cái hồn kỹ đầu tiên, cơ hồ là hồn chú niệm ra, đã xuất hiện trên tay, thậm chí là còn chế tạo nhiều cái cùng lúc. Cho dù là hồn kỹ thứ năm đi nữa, cũng bất quá là niệm xong một câu hồn chú là chế tạo ra được một cây. Mà sau khi được Kiên quyết Kim Thương Dăng tăng phúc, tốc độ chế tạo hương tràng của hắn lại được gia tăng thêm ba mươi phần trăm nữa, không thể nghi ngờ là có thể gia tăng thêm tốc độ tiếp tế, tiếp viện cho mọi người. Đừng nói là một đoàn đội bảy người bọn họ, cho dù là một đoàn đội trăm người đi nữa, chỉ cần là năm hồn kỹ đầu tiên tăng phúc, Áo Tư Tạp cũng hoàn toàn có thể cung cấp được. Huống chi, Kiên quyết Kim Thương Dăng kia của hắn, còn có thể làm gia tăng hiệu quả của tất cả các hương tràng lên ba mươi phần trăm, tổng thể năng lực tăng phúc so với trước kia có thể nói là gia tăng nhảy vọt.

Đương nhiên, cái càng khiến cho mọi người hấp dẫn nhất chính là, nếu chính bọn họ ăn cái Kim Thương Dăng kia, như vậy, lần sử dụng hồn kỹ kế tiếp uy lực sẽ gia tăng thêm 50%, đây là một hiệu quả tăng phúc khủng bố a! Đơn giản mà nói, nếu Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đồng thời ăn một cái Kiên quyết Kim Thương Dăng kia của Áo Tư Lạp, sau đó dùng đến Võ hồn dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ của bọn họ, lại được Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh tăng phúc, như vậy, trong thời gian ba mươi giây, cho dù

là đối mặt với chín mươi bảy cấp hồn lực Kiếm đấu la Trần Tâm, chỉ sợ cũng không lâm vào chỗ hạ phong. Mà đối mặt với đối thủ thấp hơn một chút, thậm chí còn có thể một kích tất sát.

Đến lúc này, mọi người mới thật sự hiểu được, vì sao Đường Tam nói Thực vật hệ hồn sư đột phá được bảy mươi cấp là cực kỳ quan trọng, vì sao phải đợi Áo Tư Tạp đạt tới cảnh giới hồn thánh, lúc đó mới bắt đầu nếm thử khảo nghiệm thứ hai.

Nhìn thấy vẻ mặt giật mình của mọi người, Áo Tư Tạp vô cùng đắc ý nói: *"Tiêu hóa hết chưa, đã biết được hồn kỹ thứ bảy của ca ca các người mạnh như thế nào rồi chứ? Hơn nữa, Phục chế Kính tượng tràng của ta, nếu trong tình huống chế tạo sau khi đã được tăng phúc của Kiên quyết Kim Thương Dăng, như vậy, thời gian hiệu lực của nó sẽ kéo dài lên đến 10 phút. Nếu là các ngươi ăn, có thể đạt được hiệu quả phục chế lên đến 90%, còn nếu là ta ăn, hắc hắc, hiệu quả sẽ là 100% đó. Nói cách khác, nếu ta dùng máu của Đường Tam làm vật dẫn chế tạo ra Phục chế Kính tượng tràng, như vậy, trong khoảng thời gian 10 phút, ngoại trừ hồn cốt và lĩnh vực ra, ta sẽ có được toàn bộ kỹ năng của hắn. Chỉ cần ta theo Đường Tam học hỏi cách chiến đấu của hắn nhiều một chút, nói không chừng về sau ta sẽ có thể trở thành Chiến hồn sư, ha ha ha …"*

Tuy là vẻ mặt của Áo Tư Tạp lúc này đầy vẻ đắc ý, nhìn qua khiến người khác phải ghen ghét, nhưng mà những lời nói kinh nhân kia của hắn, thật sự làm cho mọi người không khỏi phải rung động. Phục chế 100% năng lực trong thời gian 10 phút, đối với Áo Tư Tạp mà nói, tuyệt đối là năng lực gia tăng nhảy vọt.

Trữ Vinh Vinh lúc này cũng đã ngẩng đầu ra khỏi lồng ngực của Tiểu Vũ, nhìn thấy bộ dáng vô cùng đắc ý kia của Áo Tư Lạp, trên mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh, vẻ mặt nàng đã trở lại bình thường, đứng lên, đi về phía Áo Tư Lạp.

Nhìn thấy Trữ Vinh Vinh đi tới, Áo Tư Tạp đem cái Kim Thương Dăng đang khoe ra trên lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Trữ Vinh Vinh: *"Vinh Vinh, người xem cái Kim Thương Dăng đẹp không này! Đây là vật phẩm hồn kỹ thứ bảy đầu tiên mà ta chế tạo ra đó, ta tặng cho ngươi nè. Yên tâm, cái hồn*

kỹ thứ bảy này của ta, chỗ tốt nhất chính là, vĩnh viễn không biến mất, một khi đã chế tạo ra, sẽ tồn tại mãi mãi, chỉ khi nào sử dụng mới hết."

Trữ Vinh Vinh bất động thanh sắc tiếp nhận cái Kim Thương Dăng mà Áo Tư Tạp đưa cho, trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhè nhẹ, thấp giọng nói: *"Tiểu Áo a, trước đây ngươi không dám trước mặt chúng ta thi triển ra cái hồn kỹ thứ bảy này, ngoại trừ bởi vì hồn chú đáng khinh cùng với bộ dáng ấy, có phải hay không là bởi vì ngươi cũng biết cái Kiên quyết Kim Thương Dăng kia ngoài đời là loại vật phẩm dùng để làm gì, đúng không?"*

Áo Tư Tạp hiện tại mặc dù có chút đắc ý, nhưng bộ dáng đến cuối cùng còn không có hoàn toàn dơ dáng, nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười không mấy tốt của Trữ Vinh Vinh, vội vàng thu liễm ngay vẻ tươi cười vênh váo, bày ra vẻ mặt nghiêm tráng chính khí lẫm liệt, thề thốt phủ nhận: *"Không biết, ta đương nhiên không biết. Kiên quyết Kim Thương Dăng ngoài đời cũng có hay sao? Ta như thế nào cũng chưa từng nghe nói qua? Vật kia là dùng để làm gì thế?"*

Trữ Vinh Vinh cười lạnh nhìn hắn: *"Nói đi, tiếp tục nói. Ngươi mau mau giải thích rõ ràng cho ta, trước kia đến tột cùng là đã cùng ai dùng qua Kiên quyết Kim Thương Dăng?"*

"Ách…, Vinh Vinh yêu dấu của ta, ngươi ngàn vạn lần không được tin lời dèm pha a! Ta đứng đắn như vậy, là người băng thanh ngọc khiết như vậy, như thế nào lại có thể làm ra những chuyện như vậy chứ. Lúc mà ngươi quen ta, ta lúc đó mới có mười bốn tuổi thôi, lại không giống như Đái lão đại trưởng thành sớm như vậy. Làm thế nào có thể biết được Kiên quyết Kim Thương Dăng là cái gì chứ?"

"Ta ngất, Tiểu Áo a, ngươi giải thích gì với Vinh Vinh thì giải thích đi, sao lại lôi kéo ta vào đó, lão tử chịu không nổi a. Nói ta trưởng thành sớm? Lúc mà ta biết ngươi, ngươi chỉ mới mười hai tuổi thôi, nhưng bộ râu quai nón đã bao kín cả mặt rồi. Ngươi không phải từ trước đến nay vẫn hay khoe khoang với ta, nói cái Hương tràng kia của ngươi đã trưởng thành sao? Đã sớm là Xuyên vạn hoa rồi a!"

Áo Tư Tạp nghe xong những lời này, nhất thời giơ chân: *"Ta xuyên vạn hoa*

á? Cũng không thể so sánh với ngươi Thiên nhân trảm a! Ngươi chính là nổi tiếng cái thế đào hoa Đái Mộc Bạch a! Ai mà dám cùng ngươi so sánh chứ?"

Nhìn thấy hai người đang tố cáo lẫn nhau, Đường Tam nín lặng không nói nên lời, mà lúc này, Mập mạp thể hiện ra sự thông minh cực kỳ của hắn, tuyệt không xen mồm vào, lặng lẽ lui lại đến bên cạnh Bạch Trầm Hương, trên mặt toát ra vẻ căm thù đến tận xương tủy, thể hiện rằng ta đây không hề có quan hệ gì với hai người này, cũng không cùng loại người với bọn họ.

Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh đều không có mở miệng, trên miệng cười lạnh nhìn về hai nam nhân của mình, nghe bọn họ tố giác lẫn nhau.

"Khụ, khụ, chúng ta nên tu luyện thôi." Vẫn là Đường Tam thông minh một chút, hắn cũng không muốn Thất quái có nội loạn, ngay khi mà Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp còn chưa kịp bộc lộ hết toàn bộ bản chất thực của đối phương, liền nhắc khéo bọn họ.

Áo Tư Tạp và Đái Mộc Bạch đều không phải là kẻ ngốc, cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh như băng như dao ở bên cạnh mình, lập tức đề tỉnh trở lại. Nhìn nhau, ánh mắt trao đổi một chút, huynh đệ nhiều năm, lập tức thể hiện ra sự phối hợp hoàn mỹ.

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, nói: *"Tiểu Tam nói rất đúng, chúng ta nên tập trung tu luyện đi. Tiểu Áo, vừa rồi là ta không tốt, không nên nói bừa bãi loạn xạ như vậy. Chúng ta là huynh đệ, cũng không nên làm ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ của chúng ta, ta hướng ngươi xin lỗi."*

Áo Tư Tạp vội vàng làm ra vẻ mặt ái náy nói: *"Đái lão đại, ta cũng không tốt, kỳ thật, năm đó đúng là ngươi quen biết nhiều nữ nhân, nhưng là, xuyên vạn hoa, nhất diệp không dính thân. Bởi vì trong trái tim thuần khiết của ngươi cũng chỉ có một người mà thôi. Ngươi không phải đã từng nói sao, vì nàng, cho dù hi sinh tính mạng của ngươi cũng không tiếc. Nếu sau này các ngươi không thông qua được khảo hạch của gia tộc, ngươi cho dù thân mình chết, cũng sẽ cứu sống nàng. Chỉ cần nàng hạnh phúc, ngươi cái gì cũng có thể làm được."*

Đái Mộc Bạch vẻ mặt thâm tình nhìn sang Chu Trúc Thanh đứng bên cạnh:

"Đúng vậy! Từ nhỏ đến lớn, trong lòng ta chỉ có một người mà thôi. Ngươi lúc đó cũng không phải giống ta sao? Vì vợ của mình, ngươi một mình nếm trải nhiều gian nan, mới đạt được năng lực bảo hộ cho nàng. Vì thế, nếu so sánh với ngươi, thâm tình của ta còn kém rất nhiều a!"

Đường Tam, Mã Hồng Tuấn, Bạch Trầm Hương ba người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hai tên huynh đệ thay đổi sắc mặt nhanh như chong chóng kia. Mã Hồng Tuấn nhịn không được quay đầu sang chỗ khác, thì thào: *"Chịu không nổi, ta thật sự chịu không nổi, hai tên này thật sự rất đáng khinh…"*

------oOo------

Chương 410: Hồn Thú Mười Vạn Năm, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: DuyNguyen84 (A Du) và 1234bbbb (A Bờ)

Biên dịch: Đấu La Đại Lục (A Đại)

"Chịu không nổi, ta thật sự chịu không nổi. Hai tên khốn này thật sự rất đáng khinh a…" Mã Hồng Tuấn ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng cũng không dám đứng lên vạch mặt hai tên đại ca kia của hắn, bản tiểu sử ghi chép các thành tích bất lương của hắn thật sự là nhiều hơn hắn khi so với hai tên kia.

Bất quá hai kẻ đương sự trực tiếp là Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh sắc mặt lúc này đã hòa hoãn xuống rất nhiều. Trữ Vinh Vinh vẻ mặt ôn nhu dịu dàng nhìn về phía Áo Tư Tạp của nàng, nhịn không được lấy tay chạm nhẹ vào vết sẹo dài trên mặt của hắn. Tuy rằng nàng cũng biết hai tên Áo Tư Tạp và Đái Mộc Bạch đang nói đây cũng chỉ là đang bào chữa, lấp liếm, giải vây cho nhau, nhưng Áo Tư Tạp rời đi năm năm kia cũng đã làm nàng đau khổ rất nhiều, nhất là khi nàng nhìn thấy vết sẹo kia trên mặt Áo Tư Tạp, tâm tình liền trở nên vô cùng ôn nhu, mềm mại.

Chu Trúc Thanh bên kia tâm tình cũng không khác nàng bao nhiêu, thấp

giọng hỏi: *"Ngươi, ngươi… thật sự giống như Tiểu Áo nói sao, nếu chúng ta không thể thông qua khảo nghiệm của gia tộc, ngươi liền…"*

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, nói: *"Lúc trước khi nàng đến Sử Lai Khắc học viện, ta lập tức hiểu được mục đích của nàng, nàng đến chính là muốn đốc thúc ta. Kỳ thật, ta làm sao lại có thể làm liên lụy đến nàng chứ? Khi đó ta đã nghĩ thông suốt rồi, nếu tương lai không thể thông qua được khảo hạch của gia tộc, ta liền một mình gánh lấy hậu quả, làm thế nào cũng phải tìm ra cách bảo hộ cho nàng an toàn. Làm một nam nhân, làm thế nào có thể liên lụy nữ nhân cơ chứ? Về sau, ở chung với nàng càng lâu, ta lại càng thêm yêu nàng đến không còn thuốc chữa nữa. Lòng ta bắt đầu trở nên ít kỷ hơn, ta không muốn chết, bởi vì ta chỉ cần được ở bên nàng một ngày, đều là ngày vui vẻ nhất đời ta, ở cùng với nàng lúc nào, lúc đó cũng chính là mùa xuân của ta. Cho nên ta bắt đầu liều mạng điên cuồng tu luyện, không phải vì sinh tồn, mà là vì muốn kéo dài thời gian được ở bên nàng thêm một chút."*

Chu Trúc Thanh đôi mắt đã có chút ửng đỏ. Nàng cũng biết rằng những lời Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp đang nói kia chính là có phần đang diễn trò, nhưng nàng có thể cảm nhận sâu sắc được, những lời này Đái Mộc Bạch nói ra chính là hoàn toàn phát ra từ nội tâm.

Trước kia như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng chính là, hiện tại gã nam nhân này chỉ có yêu có mình nàng, như vậy là đủ rồi. Cần gì phải tính toán lại tất cả các chuyện xưa cũ kia chứ. Huống chi, bất luận là Chu Trúc Thanh hay là Trữ Vinh Vinh, đều không có quá tính toán đến các chuyện trước kia, chẳng qua là hy vọng giáo huấn một chút hai tên nam nhân của mình mà thôi. Lúc này hai tên nam nhân lại biểu lộ chân tình như vậy, các nàng tự nhiên cũng không đủ nhẫn tâm mà tiến hành giáo huấn nữa.

Bạch Trầm Hương liếc nhìn sang Mập mạp một chút: *"Nhà ngươi xem, người ta yêu nhau chấp nhận trả giá nhiều như vậy, ngươi còn nói người ta đáng khinh. Hừ, ta xem là chính ngươi mới là đáng khinh mới đúng đó."*

"Ta…" Mập mạp im lặng không nói gì: *"Hương hương, ngươi phải tin tưởng ta chứ! Vì ngươi, ta cũng có thể trả giá bằng mọi thứ mà."*

Nghe xong những lời này, Bạch Trầm Hương ánh mắt không khỏi trở nên

nhu hòa vài phần. Mỗi lần đối mặt với nguy hiểm, Mập mạp đều không hề do dự đứng ra chắn trước mặt nàng, nếu nói là nàng không hề có chút động tâm, căn bản là không có khả năng. Tuy rằng Mập mạp bề ngoài không thể cùng với Đái Mộc Bạch, Đường Tam so sánh, nhưng là, ở bên cạnh người này, nàng không thể nghi ngờ cảm nhận được cảm giác an toàn.

Mập mạp nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Trầm Hương giống như là chấp nhận, vô cùng mừng rỡ, vội vàng nghiêm mặt lại: *"Ta đi tu luyện, ta cũng muốn tranh thủ sớm ngày đạt đến bảy mươi cấp, đột phá đến cảnh giới hồn thánh. Về sau cũng có thể bảo hộ ngươi tốt hơn."* Nói xong, hắn lập tức đi về một bên, để lại cho Trầm Hương một bóng dáng to lớn.

Sau khi hai tên kia hướng về phía tình nhân mình giải thích, không khí đã trở nên hoàn hoãn hơn. Hồn kỹ thứ bảy của Áo Tư Tạp tuy là khiến cho kẻ khác phải ôm bụng cười, nhưng không thể nghi ngờ, hiệu quả của cái hồn kỹ thứ bảy này lại khiến cho thực lực tổng thể của Sử Lai Khắc thất quái gia tăng rất nhiều.

"Tiểu Tam, chúng ta hiện tại chắc đã có thể thử qua một chút cái khảo nghiệm thứ hai này rồi phải không?" Giải quyết êm xuôi với Chu Trúc Thanh xong, Đái Mộc Bạch quay sang hỏi Đường Tam.

"Có thể bắt đầu thử rồi. Trước khi toàn lực đột phá khảo nghiệm, trước tiên chúng ta cần phải biết rõ ràng Hoàn Hình Hải này rốt cuộc có thể mang lại cho chúng ta những uy hiếp nào, ẩn chứa những loại hồn thú nào, đại khái có những cấp bậc gì. Nói tới đây, trong lòng hắn không khỏi thoáng có chút lo lắng, âm thầm cầu nguyện, hi vọng những gì mình phán đoán không phải là sự thật. Nếu không, e rằng cho dù không tính đến độ thập phần rộng lớn này của Hoàn Hình Hải, cái khảo nghiệm này cũng thật là không thể vượt qua a."

Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy ngươi sắp xếp đi, chúng ta đều nghe theo lời ngươi."*

Đường Tam hình thành quyền uy trong nội bộ Thất quái cũng không hoàn toàn là do thực lực của hắn. Trí tuệ của hắn, ý chí bền gan vững vàng, cùng với các phương diện khác tổng hợp lại mới tạo thành năng lực sâu sắc làm cho cả nhóm bội phục. Cho dù là Đái Mộc Bạch cao ngạo như vậy, cũng

tuyệt không cùng với hắn tranh đoạt quyền lãnh đạo.

Đường Tam nói: *"Ta cũng đã có kế hoạch sẵn, ta chuẩn bị tiến vào trong Hoàn Hình Hải, các ngươi cần cẩn thận quan sát, nhìn xem trong đó có các loại ma thú gì. Mộc Bạch, ngươi cùng với Trúc Thanh tùy thời sử dụng U Minh Bạch Hổ hỗ trợ ta. Vinh Vinh, ngươi tiến hành tăng phúc cho ta. Tiểu Áo, Kim dương thăng của ngươi có tác dụng đối với Hồn cốt kỹ năng hay không?"*

Áo Tư Tạp lắc đầu nói: *"Không được, chỉ có thể tăng phúc cho hồn hoàn kỹ năng thôi, đối với các loại hồn kỹ tự nghĩ ra, lĩnh vực và hồn cốt kỹ năng, cái này không có tác dụng."*

Đường Tam nói: *"Vậy ngươi cho ta một cây Phấn khích Phấn hồng tràng đi."*

Áo Tư Tạp nói: *"Ngươi có muốn thử qua Phục chế Kính tượng tràng của ta hay không? Nói không chừng hồn kỹ của ngươi dùng không được, biết đâu có thể dùng được hồn kỹ của chúng ta thì sao?"*

Đường Tam cười khổ nói: *"Không cần thử, tất cả hồn hoàn của ta đều bị khóa lại hết, ngoại trừ hồn lực là có thể sử dụng, cho dù có sử dụng Phục chế Kính tượng tràng của ngươi, cũng chưa chắc có thể phục chế được hồn kỹ. Yên tâm đi, ta có kỹ năng Thuấn di cùng với Vô Địch Kim Thân, cho dù không thể vượt ải, tự bảo vệ mình chắc cũng không thành vấn đề. Nếu không có kỹ năng Vô địch kim thân bảo mệnh, nhiệm vụ tra xét lần này ta đã giao cho Đái lão đại rồi."*

Đã mất đi các loại kỹ năng, hồn kỹ của Lam Ngân Hoàng cùng với hai đại lĩnh vực và trạng thái Võ hồn chân thân, Đường Tam tự hỏi lúc này thực lực của mình đã kém hơn Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh hai người đã đạt đến bảy mươi cấp hồn lực. Tuy nhiên, bằng vào các loại hồn kỹ tự nghĩ ra cùng với vô số các loại hồn cốt kỹ năng và tiềm lực bản thân của hắn, nếu toàn bộ bộc phát ra hết, thắng bại trong đó vẫn là khó nói trước a!

Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy thì bắt đầu đi, để cho chúng ta xem thử, cửa thứ hai này đến tột cùng là có thứ gì có thể ngăn cản chúng ta rời khỏi Hải Thần sơn đây."*

Mũi chân chĩa mạnh xuống đất, thân thể bay nhanh ra ngoài, hồn lực tăng cao, Đường Môn võ học đồng dạng thi triển ra, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, cả người nhìn qua giống như một chuỗi bóng ảnh kéo dài. Kỳ lạ chính là, lộ tuyến tiến lên của Đường Tam gây ra cho người khác cảm giác không thể dự đoán trước được.

Lắc mình mấy cái, Đường Tam đã đi đến vòng ngoài của Hoàn Hình Hải, Lam ngân lĩnh vực phóng thích ra, tăng cường khả năng cảm nhận của mình, đồng thời phóng người lên, lao thẳng vào trong Hoàn Hình Hải. Ngay khi thân thể phóng lên hết đà, Phi hành kỹ năng của hồn cốt Lam ngân đùi phải phát động, dưới sự thôi thúc của nội lực Huyền thiên công hung hậu, thân thể hắn giống như một khối đạn pháo bay thẳng ra ngoài, bắn vào biển rộng.

"Ầm…"

Ngay khi thân thể Đường Tam vừa nhảy lên khỏi mặt đất được năm thước, cả Hoàn Hình Hải chợt sôi trào lên, các luồng sóng biển cơ hồ trong nháy mắt chợt bùng nổ lên, nặng nề đánh mạnh vào luồng ánh sáng màu vàng kim cao hơn mười thước bảo vệ phía trên mặt biển. Kỳ dị chính là nước biển bốc lên cũng không có ra khỏi phạm vi của Hoàn Hình Hải, càng không có đánh sâu lên đất liền bên ngoài vòng tròn kia, cũng đồng dạng không có đánh vào phía Hải thần sơn. Thân thể Đường Tam cũng ngay trong nháy mắt này, hoàn toàn bị bao phủ bởi nước biển. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái đứng trên bờ nhìn được, cũng chỉ là một thế giới nước màu lam kỳ dị mà thôi.

Một luồng ánh sánh ngọc từ trong tay Trữ Vinh Vinh bay ra, tuy rằng nàng không thể sử dụng được hồn kỹ thứ bảy Cửu Bảo Chân thân của mình, nhưng hồn lực sau khi càng được tăng cao, tốc độ tăng phúc cũng tăng nhanh so với trước kia. Tổng cộng sáu đạo hào quang, phân biệt là: sức mạnh, nhanh nhẹn, hồn lực, phòng ngự, công kích, thuộc tính, sáu cái tăng phúc đầy đủ, không hề giữ lại, xuyên qua lớp nước biển dừng lại trên người Đường Tam.

Ngay khi sáu đạo ánh sáng tiến vào khối nước biển, sắc mặt Trữ Vinh Vinh nhất thời biến đổi. Trầm giọng nói: *"Năng lượng tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly tháp của ta bị một nguồn năng lượng không xác định được ảnh hưởng, làm suy yếu khả năng tăng phúc ba mươi phần trăm, thực tế cấp cho Tam ca*

khả năng tăng phúc không đến sáu mươi phần trăm." Phải biết rằng, khả năng tăng phúc hiện tại của nàng có thể đạt đến trình độ tám mươi phần trăm. Nếu bị suy yếu đi ba mươi phần trăm, như vậy thực tế chỉ có thể tăng phúc không đến năm mươi phần trăm mà thôi.

Đường Tam cả người phát ra hào quang của Lam Ngân lĩnh vực, chiếu sáng khắp xung quanh thân thể của hắn, ngoại trừ là để tiến hành tinh thần dò xét ra, ngoài ra cũng để cho đám Đái Mộc Bạch đứng trên Hải Thần sơn có thể thấy rõ các tình huống ở dưới nước.

Khi cả thân người chìm hẳn vào trong nước, Đường Tam lập tức phát hiện ra vấn đề. Xâm nhập vào trong làn nước, bên trong khối nước biển giống như có một loại năng lượng đặc thù, làm cho thân thể hắn trì trệ hẳn lại, làm tăng cường tốc độ tiêu hao hồn lực của hắn. Ngay cả phạm vi tra xét của Lam Ngân lĩnh vực cũng bị lực cản của nước biển làm cho bị thu hẹp lại nhiều. Hơn nữa trong nước biển lại còn tồn tại sức nổi cường đại, nhất thời làm cho thân thể hắn không thể chi trì được.

May mắn là trước đây Đường Tam đã từng tu luyện qua dưới thác nước, đối với kỹ năng bơi lội ít nhiều cũng có hiểu biết vài phần, nếu không với tình huống chỉ có sức đẩy của hồn cốt Lam Ngân hoàng đùi phải, chỉ sợ hắn đã lâm vào tình trạng mất đi khả năng khống chế thân thể.

Tuy là Đường Tam có khả năng khống chế rất mạnh, nhưng bất chợt từ trên đất liền tiến vào trong nước, nhất thời có chút khó khăn. Đây tự nhiên không phải là lần đầu tiên Đường Tam tiến vào trong nước biển, nhưng hắn lại cảm giác được rõ ràng là nước biển của Hoàn Hình Hải này hoàn toàn không giống nước thông thường. Trừ bỏ nó có một loại năng lượng kì dị kia ra, lực cản trong nước của nó cũng lớn đến mức kỳ lạ. Trọng yếu hơn nữa chính là, Đường Tam cũng không biết là mình cần phải đi lại như thế nào trong khối nước biển này, tuy là hắn có kỹ năng phi hành của hồn cốt Lam ngân hoàng đùi phải giúp thôi động cơ thể, nhưng có lực cản trong nước ngăn lại, hắn cần phải thích ứng hơn mới có thể thuận lợi tiến lên phía trước.

Bất quá, không đợi Đường Tam bắt đầu thích ứng, thân hắn đã lâm vào hiểm cảnh. Loại hải ngư lúc trước khi bọn họ đi lên Hải Thần sơn đã từng gặp qua, khi đó chúng đã tập kích Bạch Trầm Hương, không hề báo trước, đã xuất

hiện bốn phương tám hướng xung quanh thân thể Đường Tam. Chúng nó trong nước tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí so với khi trước nhảy lên trên mặt nước tập kích mọi người còn nhanh hơn vài phần. Cơ hồ là trong nháy mắt, xung quanh thân thể Đường Tam đã bị bao vây bởi hơn trăm con hải ngư. Khắp thân mình chúng có một tầng quang mang màu lam tím đặc thù, hồn lực nồng đậm ba động bên trong nước biển tạo thành một cái lưới lớn, phong kín hoàn toàn đường tiến lẫn lui của Đường Tam.

Đường Tam trước đây đã từng đối mặt với không biết bao nhiêu nguy cơ, gặp phải tình huống bị bao vây bất thình lình này cũng không hề kích động, so với tình huống như thế này, trước đây hắn đã gặp qua những tình huống nguy hiểm hơn rất nhiều. Tuy là hoàn cảnh trong nước làm cho hắn khó có thể thích ứng, nhưng mà trong thời gian ngắn hắn cũng đưa ra phản ứng chính xác nhất có thể.

Nín thở trong nước, đối với tu vi hồn lực đột phá bảy mươi cấp của hắn mà nói, cũng không tính làm gì. Nội lực huyền thiên công, sau khi đã đả thông được kỳ kinh bát mạch, vận chuyển nhanh khắp cơ thể, hình thành trạng thái nội hô hấp, ở tình trạng này, kiên trì thời gian nửa canh giờ không cần hít thở cũng không có vấn đề.

Nhưng mà, tại thời khắc này, Đường Tam mới nhận thức được tầm quan trọng của Hãn hải càn khôn tráo đối với mình là đến như thế nào. Nếu lúc này có được kỹ năng Hãn Hải Hộ thân tráo của nó, hắn sẽ không lâm vào tình trạng bị động như thế này, chẳng những có thể nhanh chóng chìm vào trong nước, không bị ảnh hưởng bởi những luồng sóng đánh mãnh liệt, đồng thời cũng không cần phải sử dụng đến nội hô hấp để tránh bị ngạt nước.

Thu liễm lại nguồn năng lượng đang phun trào của hồn cốt Lam ngân hoàng đùi phải, trên tay hắc quang chợt lóe. Thanh Hạo Thiên chuy lóng lánh ma văn chầm chậm xuất hiện trên lòng bàn tay trái của Đường Tam. Hạo Thiên chuy cùng với thực lực không ngừng tăng cường của Đường Tam, đã tiến hóa lên rất nhiều, lúc này sức nặng đã lên đến gần ngàn cân. Nhất thời xuất hiện trên tay Đường Tam, lập tức kéo hắn nhanh chóng chìm xuống đáy biển.

Lúc trước khi Đường Tam chưa có tiến hành bất kỳ động tác gì, đám hồn thú hải ngư chỉ là bao vây xung quanh thân thể hắn mà thôi. Lúc này thân thể hắn

vừa động, đám hải ngư này cũng nhất thời động thân, cả đám hướng về thân thể hắn phóng tới. Nhìn qua lúc này, hơn trăm con hồn thú hải ngư giống như là vô số mũi tên nhọn gắn đầy hồn lực, hướng về phía hồng tâm là thân thể Đường Tam phóng đến. Xem tư thế bọn chúng, giống như là không đem thân thể Đường Tam đâm thủng quyết không bỏ qua.

Trên bờ biển đám Sử Lai Khắc thất quái có thể nhìn thấy rõ ràng, tại thời điểm đám hải ngư hồn thú phát động tấn công, xung quanh thân thể chúng toàn bộ đều biến thành một màu lam tím chói lọi, nhìn giống như từng đạo lưu quang, cực kỳ chói mắt. Mà Đường Tam lúc này đang ở trong Hoàn Hình Hải, căn bản không có cách nào có thể tránh né được sự công kích của đám hải ngư hồn thú kia, thân thể bị lực cản của nước biển hoàn toàn chặn lại.

Đám người Đái Mộc Bạch không tự giác mà tim chợt co thắt lại, bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng đám hải ngư hồn thú này có thể làm gì được Đường Tam. Sau khi đột phá đến Hồn thánh cảnh giới, hiện tại thực lực của Đường Tam chỉ có thể dùng đến hai chữ khủng bố để hình dung. Trong khi đó đám hải ngư này bất quá cũng chỉ là loại hồn thú cấp bậc ngàn năm mà thôi, cho dù số lượng đông đảo đi chăng nữa, nhưng cũng chưa đủ để uy hiếp đến tính mạng của Đường Tam. Nhưng quan trọng chính là…, đệ nhị khảo này của bọn họ có một điều kiện chế ước, đó là trong quá trình khảo hạch, nhất định không được phép làm thương tổn bất kỳ một con hải ngư hồn thú nào trong Hoàn Hình Hải. Vì vậy lúc này Đường Tam cầm Hạo Thiên chùy trong tay cũng tuyệt không thể đánh chết chúng nó. Mà theo như tốc độ tấn công hiện tại của đám hải ngư này, cho dù là Đường Tam không tiến hành công kích, chỉ cần bọn chúng chạm vào thân thể của Đường Tam thôi, kết quả cũng là bi kịch với bọn chúng. Đám hải ngư hồn thú này tấn công giống như là đang tự sát vậy. Đường Tam sẽ làm như thế nào? Hắn có thể làm gì bây giờ?

Đường Tam nhanh chóng cấp ra đáp án, chỉ thấy thanh Hạo thiên chuy trong tay hắn nhẹ nhàng như không nâng lên, từ trái sang phải quay nhẹ, đồng thời thân thể bên trong nước biển xoay tròn một vòng, cho dù là nước biển kia tràn ngập lực cản, nhưng cũng vô pháp ảnh hưởng đến tốc độ xoay của hắn.

Một tầng hắc quang thâm thúy từ trên Hạo Thiên chùy bạo phát ra. Mặc dù Hạo Thiên chùy cũng không có hồn hoàn phụ gia, nhưng lúc này nó đã thể

hiện ra uy lực khủng bố của khí võ hồn đỉnh cao. Hắc quang quay đến chỗ nào, nước biển chỗ đó bắt đầu xoay chuyển kịch liệt. Đứng trên bờ mọi người đều thấy được rõ ràng được tình huống, toàn bộ khối nước biển xung quanh thân thể Đường Tam bị vặn vẹo kịch liệt, tất cả đám hải ngư tấn công đến xung quanh thân thể hắn nhất thời bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đẩy bật ra, bay tán loạn ra bốn phía. Bọn chúng tấn công vào càng mau, bị đẩy ra lại càng mau hơn. Nhìn qua giống như là từ trên thân thể Đường Tam phát ra vô số đạo hào quang màu lam tím nhanh chóng bay ra ngoài. Mà thân thể Đường Tam lúc này cũng không chìm xuống nữa, mà là phiêu phù trong nước biển, hiển nhiên là hắn đã sử dụng hồn lực để khống chế sức nặng của Hạo Thiên chùy.

Bất quá sự công kích của đám hải ngư hồn thú này chỉ là mới bắt đầu. Sau khi bị đánh cho tan tác văng ra, chúng nó rất nhanh quay lại bên trong Hoàn Hình Hải, nhanh chóng điều chỉnh lại thân hình của mình, lại hướng về phía Đường Tam phát động công kích. Chẳng qua lúc này bọn chúng không phải là đồng loạt phát động tấn công, mà là như có linh tính, hơn trăm con hải ngư chia ra làm mười tổ, hướng về phía Đường Tam phát động từng làn từng làn sóng công kích không có khe hở. Mỗi tổ hơn mười con hải ngư hồn thú đâm mạnh vào, tổ thứ nhất bị Hạo thiên chùy đánh văng ra, tổ thứ hai liền đánh tới. Chúng nó tựa hồ như biết Đường Tam không dám tổn thương đến bọn chúng, mỗi lần đánh vào lại càng hung mãnh hơn, lại càng nhanh chóng hơn lần trước. Nước biển bị bọn chúng quấy động không ngừng làm cho phát ra từng vầng sáng không ngừng xuất hiện.

Đối mặt với phương thức công kích thay đổi của đám hải ngư hồn thú, thần sắc của Đường Tam tựa hồ như không hề dao động, Hạo Thiên chuy trên tay trái không ngừng bay lên, hạ xuống, mỗi lần chấn khai làn sóng tấn công của đám hải ngư đều sử dụng lực đạo vừa phải, vừa không để chúng chạm vào thân thể mình, chỉ vừa đủ lực dùng Hạo Thiên chùy tạo ra từng đợt sóng mạnh đánh bay chúng nó nhưng không làm tổn hại đến thân thể bọn chúng.

Thời gian càng kéo dài, thân thể đang xoay chuyển của Đường Tam ngày càng thích ứng hơn với áp lực của nước biển, với lực cản của nước, cũng như với luồng năng lượng khống chế cơ thể kì dị kia. Đối với đám Hải ngư hồn thú đang không ngừng công kích kia, hắn đã có chút không kiên nhẫn nữa. Sau khi nếm thử, tuy rằng hắn vẫn còn chưa nắm rõ ràng lắm đám hải ngư

hồn thú kia đến tột cùng là có thể thừa nhận được bao nhiêu lực công kích, nhưng hắn cũng đã có biện pháp để đối phó.

Hạo Thiên chùy liên tục huy động, nhưng đồng thời hồn lực phụ gia cũng bắt đầu tăng lên. Đám hải ngư hồn thú mỗi lần phát động công kích bị đẩy văng ra càng ngày khoảng cách càng xa hơn, đồng thời tốc độ công kích ban đầu của bọn chúng cũng theo Đường Tam phát lực mà ngày càng chậm lại.

Phải biết rằng, hiện tại trên người Đường Tam có được sự hỗ trợ của sáu đại phụ trợ tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, hồn lực mạnh tuyệt không thua gì một gã cường giả cấp bậc Hồn đấu la. Kỳ kinh bát mạch được khai thông, một vòng vận chuyển hồn lực đều là có tốc độ cực kỳ mau lẹ. Sự công kích của đám hải ngư hồn thú kia còn xa xa mới đủ để gây ra uy hiếp cho hắn. Chính thức làm cho hồn lực của hắn sinh ra tiêu hao chính là sự hô hấp khó khăn trong nước biển. Nội hô hấp tuy là có thể giúp hắn kiên trì trong khoảng thời gian lâu, nhưng đồng thời cũng làm cho hồn lực của hắn tiêu hao theo thời gian càng ngày càng tăng.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ *"không chơi với các ngươi nữa"*, trong mắt lãnh quang chợt lóe, hồn lực tăng mạnh, đồng thời, mỗi lần huy động Hạo Thiên chùy, thân thể hắn lại phát sinh một giai điệu cộng hưởng kì dị. Cho dù là đám người đang đứng trên đất liền cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng, Đường Tam mỗi chùy chém ra, Hạo Thiên chùy cùng với thân thể của hắn rung lắc, cùng phát ra một vòng hắc quang thuần túy. Khi mà đám hải ngư hồn thú đánh đến gần cơ thể của hắn, vừa tiếp xúc với màn hắc quang kia, liền bị giống như là điện giật, bị bắn mạnh ra xa, vừa run rẩy vừa co rút cơ thể lại, sau đó là mất đi năng lực hành động. Đúng là bị chấn cho hôn mê.

Đường Tam lúc này đang thi triển, chính là một tuyệt học bí truyền của Hạo Thiên Tông mà năm xưa Đường Khiếu đã truyền thụ cho hắn, một trong Hạo Thiên cửu tuyệt quyết: Chấn tự quyết. Hạo Thiên cửu tuyệt chiêu thức, là chín loại phương pháp để sử dụng Hạo Thiên chuy. Mỗi loại đều có sự đặc sắc riêng. Đây mới chính là tuyệt học chân chính của Hạo Thiên Tông. So sánh với Hạo Thiên Chuy Loạn Phi Phong chuy pháp, Hạo Thiên cửu tuyệt mới chân chính là năng lực cường đại vận dụng Hạo Thiên chuy vào trong thực chiến. Lúc trước khi Đường Tam tỷ thí với Thất trưởng lão của Hạo Thiên Tông, Thất trưởng lão là vẫn chưa thi triển ra Hạo Thiên Cửu tuyệt,

nếu không, Đường Tam tuyệt đối không thể thắng một cách dễ dàng như vậy.

Cho dù là trong hàng đệ tử trực hệ của Hạo Thiên tông, cũng không phải ai cũng được truyền dạy Hạo Thiên Cửu tuyệt, chỉ khi được sự đồng ý của Tông chủ cùng với các vị trưởng lão mới có thể được truyền thụ. Cái này cũng tương tự như các tuyệt bí ám khí thủ pháp của Đường Môn trước kia vậy.

Sau khi tra xét rõ ràng giới hạn thừa nhận lực công kích của đám hải ngư hồn thú, Đường Tam bằng vào Chấn Tự quyết đã dễ dàng hóa giải được sự công kích luân phiên của đám hải ngư hồn thú. Hơn trăm mũi tên hải ngư bị hắn lần lượt chấn cho hôn mê hơn phân nửa, đám còn lại đều không dám phát động tấn công lần nữa, chỉ dám ở xung quang phía ngoài phô trương thanh thế, không ngừng bơi lội, quấy nhiễu ở xung quanh thân thể Đường Tam.

Nếu nói về khả năng bơi lội của Đường Tam, quả thật là không được tốt lắm. Nhưng hắn đã có biện pháp riêng để giải quyết. Biện pháp chính là, dựa vào hồn lực để khống chế khả năng cân bằng của cơ thể trong nước. Sau khi đảm bảo được thăng bằng, lại sử dụng hồn lực đẩy thân thể mình đi tới. Cứ làm như vậy làm cho hồn lực của hắn phát sinh tiêu hao không nhỏ, hơn nữa tốc độ di chuyển cũng không nhanh được. Nhưng trước mắt, hắn cũng chỉ có thể nghĩ ra duy nhất một biện pháp này mà thôi.

Đẩy lui được đám hải ngư, Đường Tam ổn định lại cơ thể, sau đó bắt đầu tiếp tục tiến sâu vào. Lúc hắn tiến vào Hoàn Hình Hải khoảng hai mươi thước, đối với bờ bên kia quả thật còn rất xa, nhưng mà hắn đã quen với phương thức di chuyển trong nước biển, vừa từ từ thích nghi, vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

Khoảng cách giữa hai bờ của Hoàn Hình Hải bất quá chỉ cách nhau có hai trăm thước mà thôi, Đường Tam lúc này đã xâm nhập được khoảng một phần mười, còn cách bờ bên kia chỉ còn có một trăm tám mươi thước. Một trăm tám mươi thước, nếu là ở trên đất liền, đối với hắn mà nói bất quá là trong nháy mắt đã vượt qua. Tuy rằng trước mắt hắn đã đánh tan được sự công kích của đám hải ngư hồn thú, nhưng khoảng cách một trăm tám mươi thước còn lại này, hiển nhiên không thể dễ dàng thông qua như vậy.

Thân hình chợt lóe lên, thân thể Đường Tam đang đứng đó chợt biến mất, khi

hắn xuất hiện lại, là đã tiến về phía trước hơn năm thước. Đúng vậy, vừa rồi là hắn đã dùng đến kỹ năng Thuấn di của hồn cốt của Tiểu Vũ.

Ngay khi Đường Tam một lần nữa xuất hiện lại trong làn nước biển, sắc mặt hắn đã trở nên khó coi hơn một chút. Hắn rốt cuộc cũng hiểu được luồng năng lượng kì dị trong nước biển là đối với hắn có những chế ước gì. Nếu ở trên đất liền, Đường Tam sử dụng thuấn di là hoàn toàn có thể di chuyển được trong khoảng cách hơn trăm thước. Đây là giới hạn tối đa mà hồn cốt Tiểu Vũ có thể đạt được. Mà Hoàn Hình Hải bất quá chỉ rộng có hai trăm thước mà thôi, dưới tình huống thông thường, hắn chỉ cần hai lần thuấn di là đủ để đi đến được bờ bên kia. Từ khi đến Hải Thần đảo, hắn chưa từng sử dụng qua loại kỹ năng gần như biến thái này. Lần sử dụng Thuấn di vừa rồi, làm cho hắn vô cùng tức giận, cũng không phải hắn không có sử dụng hết toàn lực, mà là dưới tình huống dùng hết toàn lực rồi, hắn cũng chỉ có thể thuấn di được có năm thước trong nước biển mà thôi. Một trăm thước thuấn di bị áp chế xuống còn có năm thước thuấn di. Trong làn nước biển, luồng năng lượng khống chế kì dị này chỉ sợ là nhằm vào các loại kỹ năng đặc thù như Thuấn di hoặc là tăng tốc kỹ năng mà thôi. Không để cho những người nhận khảo nghiệm có cơ hội có thể mưu lợi được gì.

Ngay khi Đường Tam đang cảm nhận những hậu quả mang lại sau khi mình sử dụng Thuấn di, đột nhiên hắn cảm giác được xung quanh tựa hồ có một cỗ dao động kì dị truyền đến. Đó là một loại năng lượng dao động, nhưng lại giống như là âm thanh dao động. Ở trong nước biển sao lại có âm thanh?

Ngay sau đó, Đường Tam ngay lập tức ý thức được là mình đã gặp phải phiền toái lớn. Bởi vì, đám hải ngư xung quanh hắn, tuy nãy giờ không dám tấn công nữa, nhưng vẫn duy trì bơi lội xung quanh không ngừng quấy rầy hắn, lúc này đã hướng về bốn phía nhanh chóng bôn đào. Đám thiên niên hồn thú này coi như cũng có chút nghĩa khí, khi chạy trốn còn cố mang theo đám đồng bạn đang bị hôn mê. Chỉ trong khoảnh khắc, xung quanh thân thể Đường Tam cả một vùng nước biển trở nên thanh tịnh, yên tĩnh trở lại. Một lực áp bách khủng bố, khiến Đường Tam không hít thở nổi, trong nháy mắt bao trùm khắp toàn thân hắn.

Một bóng đen thật lớn xa xa bơi nhanh về phía hắn, không đợi Đường Tam nhìn rõ được bộ dáng của nó, trong nước biển đã truyền đến một cỗ cự lực

không thể chống đỡ được. Đường Tam chỉ kịp đưa Hạo Thiên chùy ra bảo vệ trước ngực hắn, chưa kịp làm tiếp động tác gì khác, cả người đã bị luồng nước ngầm mãnh liệt kia đập vào người, thổi hắn bay ra ngoài.

Phụt to một tiếng, Đường Tam đã phá nước mà ra, thẳng lên phía Hải Thần sơn mà bay tới. Hải thần ánh sáng tuy rằng không còn gây ra áp lực cường đại đối với mọi người như khi còn ở khảo nghiệm đầu tiên, nhưng sứ mệnh bảo vệ vùng Hải Thần sơn vẫn chưa biến mất. Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũng, giống như đâm vào một khối bông khổng lồ, ngay sau đó, cả người hắn đã bị khảm vào trong Hải Thần ánh sáng. Ngay khi đập vào đó, cả người Đường Tam cảm giác được rõ ràng khí huyết đã bốc lên ngùn ngụt, toàn thân khó chịu không nói nên lời, tựa như mỗi vùng kinh mạch đều đã bị chấn thương.

Thương thế cũng không nặng lắm, Đường Tam cảm giác mình lúc này cũng giống như đám Hải ngư hồn thú khi nãy. Lúc nãy là mình đánh bay chúng nó, mà hiện tại là mình bị cỗ cự lực xuất hiện bất thình lình kia đánh bay, khiến cho toàn thân chấn động. Hồn lực nhanh chóng vận chuyển vài vòng, cảm giác toàn thân vô lực dần dần biến mất.

Thất bại cũng không đáng sợ, Đường Tam cũng không nghĩ rằng mình lần này có thể trực tiếp thông qua khảo hạch, hắn lần này bất quá chỉ là thử mà thôi. Nhưng làm hắn buồn bực nhất chính là, hắn ngay cả bị cái gì đánh văng ra khỏi Hoàn Hình Hải cũng không biết. Ngay tại một khắc bị luồng sóng kia đánh vào người, Lam Ngân lĩnh vực mà hắn tản ra đều lâm vào tình trạng hỗn loạn tạm thời.

"Tiểu Tam, ngươi không sao chứ?" Chạy đến trước tiên là Đái Mộc Bạch, một tay nắm lấy Đường Tam đang nằm trên mặt đất kéo lên.

"Ta không sao, vừa rồi là cái gì vậy? Các ngươi có nhìn thấy rõ không?" Đường Tam vội vàng hỏi.

Vừa nghe hắn hỏi như vậy, đám người theo sát Đái Mộc Bạch chạy đến, sắc mặt đã trở nên khó coi, thần sắc Đái Mộc Bạch lại vô cùng ngưng trọng.

Mã Hồng Tuấn căm giận nói: *"Tuy rằng đoán được khảo hạch kỳ này là biến*

thái, nhưng lại không nghĩ đến cư nhiên lại biến thái đến loại trình độ này. Chúng ta cẩn thận quan sát, ngoại trừ đám hải ngư hồn thú lúc đầu công kích ngươi ra, cũng chỉ xuất hiện thêm một loại hồn thú khác, cũng chính là loại hồn thú cuối cùng công kích ngươi khi nãy. Loại hồn thú này số lượng cũng chỉ có một con…"

Đái Mộc Bạch tiếp lời: *"Là một con cá mập, chiều dài lên tới hơn hai mươi lăm thước, nhưng thể tích khổng lồ cũng không làm ảnh hưởng đến sự linh hoạt của nó. Tốc độ nhanh vô cùng. Từ khi xuất hiện đến khi biến mất, chỉ là trong vài cái chớp mắt mà thôi. Cơ hồ là ngay khi bọn ta nhận ra nó là cái gì, ngươi cũng đã bị nó phóng ra từ cơ thể nó một luồng lam quang kéo theo nước biển oanh kích ra khỏi mặt biển. Sau đó nó liền quay người rời đi."*

Đường Tam hớp một hơi dài: *"Ma hồn Đại Bạch Sa (Cá mập trắng khổng lồ)? Trong Hoàn Hình Hải này mà cũng có Ma Hồn Đại Bạch Sa tồn tại hay sao?"*

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Không chỉ là Ma hồn Đại Bạch Sa đơn giản như vậy. Người còn nhớ lúc trước Tử Trân Châu có nói gì hay không? Nàng đã nói, ở ngoài thủy vực của Hải Thần Đảo, có một con mười vạn năm hồn thú Ma hồn Đại Bạch Sa trấn thủ trong biển, chiều dài lên đến hơn hai mươi thước. Con Ma hồn Đại Bạch Sa vừa rồi thân thể tuyệt đối vượt qua hai mươi thước. Tuy rằng ngươi hiện tại không thể sử dụng hồn kỹ, ở trong nước lại bị hạn chế rất lớn. Nhưng vừa rồi ngươi dù sao cũng là đang được Trữ Vinh Vinh toàn lực tăng phúc, có thể đem ngươi không hề có năng lực phản kháng từ trong nước đánh bay ra ngoài, cũng đã rõ ràng nói lên thân phận của nó rồi."*

Nghe xong Đái Mộc Bạch giải thích, Đường Tam sau khi bị đánh bay vẫn còn cảm giác choáng váng, đã nhất thời tỉnh táo lại, trong mắt hào quang nhanh chóng đọng lại, trầm giọng nói: *"Chẳng lẽ, vừa rồi tập kích ta chính là con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, con Ma Hồn Đại Bạch Sa mười vạn năm tu vi, trước nay vẫn trấn thủ bên ngoài Hải Thần đảo hay sao? Chính là, nó như thế nào có thể đi đến Hoàn Hình Hải này chứ?"*

Áo Tư Tạp nói: *"Bên trong Hải Thần đảo còn có đến mấy cái biển nhỏ, nước trong biển nhỏ này đều là nước biển. Có thể tưởng tượng được đám nước*

biển này đều là đến từ biển rộng bên ngoài kia. Bởi vậy, có lẽ bên dưới Hải thần đảo này, có thông đạo nối liền giữa mấy biển bên trong và biển bên ngoài. Nếu là như vậy, không khó để lý giải vì sao Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương lại xuất hiện ở trong này. Khẳng định là bởi vì khảo hạch của chúng ta, mới khiến nó từ ngoài kia đi vào cái Hoàn Hình Hải này, ngăn cản chúng ta hoàn thành nhiệm vụ. Bất quá, xem lại lực lượng mà vừa rồi nó công kích ngươi mà nói, tựa hồ cũng không có ý đả thương chúng ta, chỉ có ngăn cản chúng ta vượt biển mà thôi."

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Thật đúng là để mắt đến chúng ta a! Chỉ mới ở đệ nhị khảo hạch, đã để chúng ta đối mặt với khảo nghiệm của một con mười vạn năm hồn thú."*

Mọi người nhìn nhau cười khổ, sắc mặt cũng đều trở nên mười phần khó coi.

Chu Trúc Thanh: *"Hy vọng con Ma hồn Đại Bạch Sa kia sẽ không thật sự hướng chúng ta phát động công kích trí mạng, nếu không phải nói là, chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội ra khỏi Hoàn Hình Hải mà còn được toàn thân."*

Đường Tam trong đầu chợt lóe ý nghĩ: *"Đúng vậy! Mặc dù khảo nghiệm của chúng ta tuy rằng rất khó khăn, nhưng cũng không có khả năng ở đệ nhị khảo nghiệm lại đối đầu với một con Mười vạn năm hồn thú. Khảo hạch này tuy là vô cùng khó khăn, nhưng vẫn là có điều hạn chế. Điều kiện mà chúng ta cần để vượt qua khảo hạch chính là đột phá sự phong tỏa của Hoàn Hình Hải, đến được bờ bên kia, chứ không phải là chiến thắng con mười vạn năm hồn thú Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia. Vừa rồi nó không có hạ sát chiêu đối với ta, như vậy có thể tạm thời dự đoán, con mười vạn năm hồn thú này chỉ là ngăn cản chứ không phải là tiêu diệt. Nếu như vậy, cơ hội để chúng ta thông qua được khảo nghiệm lần này cũng là tương đối lớn. Có lẽ, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta tăng cường năng lực thực chiến của mình."*

Mã Hồng Tuấn giật mình nói: *"Tăng cường năng lực thực chiến? Tam ca, ngươi đừng nói là sẽ để chúng ta cùng với con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia chiến đấu chứ?"*

"Có gì mà không thể chứ? Ở trong điều kiện bị ước thúc, lại ở trong nước

biển không thể hô hấp, đối đầu với một con mười vạn năm hồn thú, có thể tưởng tượng được là đối với chúng ta gây ra áp lực lớn đến mức nào. Mà con mười vạn năm hồn thú này cũng không thật sự xúc phạm mạnh đến chúng ta, còn có thứ huấn luyện gì có thể so sánh được với thứ này đây? Chẳng những có thể luyện tập được kỹ năng bơi lội, đối với năng lực thực chiến của chúng ta tất nhiên có sự đề thăng rất lớn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, chúng ta phải xác định Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương thật sự sẽ không phát sinh ra bất kỳ cái gì thương tổn đối với chúng ta mới được."

Áo Tư Tạp giật mình: *"Như vậy xem ra, khảo hạch của Hải Thần đảo không chỉ đơn giản là một khảo nghiệm, mà đồng thời cũng là một cơ hội tu luyện dành cho người tham gia khảo hạch. Chúng ta đối mặt với khảo hạch khó khăn như vậy, nhưng đồng thời cũng cung cấp cho chúng ta phương thức tu luyện tốt nhất. Ta đồng ý với ý kiến của Tiểu Tam, đệ nhất khảo nghiệm Hải thần ánh sáng chính là rèn luyện hồn lực cho chúng ta, đệ nhị khảo nghiệm đột phá vòng tròn phong tỏa, quả thực là có thể rèn luyện cho chúng ta năng lực thực chiến. Hơn nữa còn là năng lực thực chiến trong nước biển với lực cản tràn ngập. Xem ra, lần này chúng ta có cơ hội học được kỹ năng bơi lội a!"*

Mã Hồng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt đau khổ nói: *"Ta ghét nước, ta thấy hình như Ma hồn Đại Bạch Sa Vương xuống tay hình như còn hơi nhẹ a!"*

Đái Mộc Bạch cười hắc hắc, nói: *"Sợ cái gì, không trải qua mưa gió, sao có thể gặp được cầu vồng? Không ai có thể thành công ngay từ đầu. Đi, Tiểu Tam, lần này ta và ngươi cùng nhau xuống biển. Xem thử xem vị Ma hồn Đại Bạch Sa Vương này có hay không đả thương chúng ta."*

Năm phút đồng hồ sau…

Oanh, oanh….

Hai đạo thân ảnh từ bên trong Hoàn Hình Hải đang sôi trào, phá nước bay ra, va chạm thật mạnh vào vách Hải Thần ánh sáng, chậm rãi rơi xuống.

Đái Mộc Bạch xiêu vẹo đứng lên, nhe răng nhếch miệng nói: *"Vị Đại Bạch*

Sa Vương này quả thật là không nể tình chút nào a! Xương cốt của ta cơ hồ như muốn rời ra từng mảnh luôn a!"

Đường Tam vẻ mặt đau khổ nói: *"Ngươi còn tốt a. Ngươi mới là lần đầu tiên, ta đã là lần thứ hai rồi. Bất quá bây giờ chúng ta cơ bản có thể khẳng định, vị Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương này đối với chúng ta cũng không có ác ý. Phương thức mà nó dùng cũng tương tự như phương thức mà ta dùng để chấn bay thân thể đám Hải ngư hồn thú, cũng chỉ giống như là một trò đùa dai mà thôi."*

------oOo------

Chương 411: Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Lỗ Mãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: DuyNguyen84 (A Du)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Nhìn thấy bộ dáng chật vật kia của Đường Tam và Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp và Mã Hồng Tuấn cơ hồ không nín được cười. Sử Lai Khắc Thất Quái trong giới hồn sư trẻ tuổi tuyệt đối là tinh anh trong đám tinh anh, mà Đường Tam cùng với Đái Mộc Bạch càng là hai kẻ cường đại nhất, muốn nhìn thấy bộ dạng họ bị người khác làm cho chật vật thế này, cũng không phải là chuyện dễ dàng a. Mà hơn nữa, tình huống hiện tại lại là bọn họ không có biện pháp nào chống cự lại, đây là thực lực chênh lệch tuyệt đối a.

Phải biết rằng, một con mười vạn năm hồn thú còn mạnh hơn nhiều so với một gã Phong Hào Đấu la bình thường. Một con mười vạn năm hồn thú bình thường thực lực cũng là không sai biệt lắm so với một gã Phong Hào Đấu la chín mươi lăm cấp. Mà con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương này tính thế nào cũng không phải là một con mười vạn năm hồn thú thông thường. Trong biển lớn cùng với trong rừng rậm là hai thế giới khác nhau, trong rừng rậm còn có các loại cây cối che giấu, các hồn thú thực lực thấp một chút có thể tránh né các kẻ thù cường đại hơn. Mà trong biển cả thì không có chỗ nào để ẩn núp,

trừ khi là một số hồn thú đặc thù, chuyên sinh hoạt tại các vùng sát đáy biển mới có thể dễ dàng tránh né công kích. Bởi vậy, trong giới hải hồn thú tình trạng cá lớn nuốt cá bé còn muốn nghiêm trọng hơn so với hồn thú trên đất liền. Ở trong biển rộng tu luyện lên đến cấp bậc mười vạn năm, tự nhiên so với đám hồn thú trên đất liền cùng cấp bậc là khó khăn hơn rất nhiều. Điều này cũng lý giải được tại sao con Thâm Hải Ma Kình lúc trước bọn Đường Tam từng gặp qua lại khủng bố đến như vậy.

Lần thứ hai tiến vào, Đường Tam cảm nhận được so với lần trước càng thêm rõ ràng, hắn phát hiện, khi chính mình tiến vào trong biển cả, vừa nhìn thấy được thân ảnh khổng lồ màu trắng kia, thì toàn bộ vùng nước biển chung quanh thân mình tựa hồ đều như trở thành một bộ phận thân thể của con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia. Mà hắn và Đái Mộc Bạch lúc này đang ngâm mình trong nước biển, vì thế đã nằm trong lĩnh vực của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, căn bản là không có năng lực để phản kháng, đã bị luồng nước ngầm đẩy văng ra khỏi Hoàn Hình Hải. Mà con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương trên thực tế chỉ là đơn giản vẫy nhẹ cái đuôi mà thôi. Hơn nữa, khi đánh bọn họ văng ra khỏi Hoàn Hình Hải, tựa hồ còn hướng về phía bọn họ nhếch miệng một cái, dường như là đang cười nhạo.

Đang lúc Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch cười khổ, trong lòng thầm nghĩ khi nào mới có thể đột phá được qua con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia. Đột nhiên, trên mặt biển chợt xuất hiện một thân ảnh màu trắng vô cùng to lớn, hướng về phía bọn họ mà bơi nhanh đến. Tốc độ của nó vô cùng mau lẹ, cơ hồ là chỉ trong vài lần nháy mắt, đã tiếp cận đến gần bờ biển.

Cảm giác nguy hiểm chợt dâng lên trong lòng Đường Tam, hắn vội quát to: *"Cẩn thận!"*,

Sử Lai Khắc Thất Quái phối hợp với nhau đã nhiều năm, hành động tự nhiên là cực kỳ ăn ý, cơ hồ là ngay lập tức, mỗi người đều phóng ra võ hồn của mình. Đường Tam vội thi triển một cái Thuấn Di đến bên cạnh Tiểu Vũ, kéo nàng dựa vào lòng mình, tùy thời lúc nào cũng có thể thu nàng vào trong Như Ý Bách Bảo Nang. Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Tạp, Chu Trúc Thanh bốn người tiến về phía trước, bảo vệ Trữ Vinh Vinh ở phía sau. Bạch Trầm Hương lập tức phóng lên trời, bay vào không trung. Nàng tuy không có lực công kích, nhưng tuyệt không chấp nhận núp phía sau lưng Sử Lai Khắc

Thất Quái.

Thân ảnh màu trắng nhanh chóng phóng đại, trong khi mọi người đang chăm chú nhìn, con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cự đại kia thản nhiên từ trong nước biển nhảy ra, vọt cả thân mình lên khỏi mặt nước. Dấu ấn màu lam nhạt trước trán nó chợt lóe sáng lên, phóng xuất ra luồng lam quang bao phủ toàn thân. Kỳ dị chính là, thân thể nó trong đám hào quang đó không ngừng thu nhỏ lại, rất nhanh hóa thân thành một cô gái dáng người cao gầy, hiện ra rõ ràng trước mắt đám Sử Lai Khắc Thất Quái.

Nhìn qua, chiều cao của nàng so với Đường Tam cũng không sai biệt lắm. Nếu là một nữ nhân thông thường, đạt được chiều cao như vậy nhìn qua cũng không thấy cân bằng cho lắm. Nhưng mà, nếu phối hợp với dáng người của nàng, thì cũng được tính là tương đối hoàn mỹ. Một chiếc áo da màu trắng buộc vòng quanh thân người hoàn mỹ, một đám đường cong tuyệt mỹ trên toàn thân làm cho nàng nhìn qua tràn ngập hấp dẫn. Mái tóc màu lam nhạt rối tung thả ra phía sau, thế nhưng bộ tóc cũng giống như của Tiểu Vũ, dài đến chạm mặt đất. Hai tròng mắt nàng cũng có màu lam nhạt, làn da trắng nõn phát ra một tầng lam quang nhàn nhạt, sóng mũi cao thẳng. Khuôn mặt có chút góc cạnh, nhưng nhìn qua không có chút nào khó coi, ngược lại còn có điểm đặc sắc. Gây cho người ta có cảm giác như một thiếu nữ ngoại quốc cực kỳ phong tình.

Nhìn thấy nàng, cả bốn nam nhân ở đây, ngoại trừ Đương Tam ra, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn cơ hồ đều là hai mắt sáng hẳn lên, có thể thấy được ngoại hình của một mỹ nữ ngoại quốc đối với nam nhân là có thể sinh ra lực sát thương khủng bố đến mức nào.

Bất quá lúc này, vị Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia hóa thân thành mỹ nữ cũng không phải là để bọn họ trầm trồ khen ngợi. Nàng sau khi hóa thân thành người, rơi xuống mặt đất, hai mắt nhìn chằm chằm vào thân thể Tiểu Vũ, hai tròng mắt màu lam kì dị của nàng bất chợt phát ra một tầng hào quang sáng chói. Đường Tam có thể cảm nhận được, trên người Tiểu Vũ cũng nổi lên một tầng năng lượng ba động kì dị, luồng năng lượng ba động này xuất hiện hiển nhiên là có quan hệ với Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia.

"Cơ thể không có linh hồn?". Ánh mắt của Ma Hồn Đại Bạch Sa vương chợt

di chuyển từ Tiểu Vũ sang trên người Đường Tam, trong cặp mắt màu lam kia chợt phát ra một luồng sát khí mãnh liệt, ánh mắt lạnh như băng giá, sắc tựa như dao hướng về hai mắt của Đường Tam phóng tới.

Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam hoàn toàn dựa theo bản năng mà phản ứng lại, phát ra một luồng sáng tím đậm chống cự lại. Tuy là như thế, nhưng hắn vẫn không khỏi phải kêu lên một tiếng đau đớn, ôm Tiểu Vũ lui về phía sau ba bước mới đứng vững được thân hình, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Phải biết rằng, tinh thần lực hiện tại của hắn đã là tương đương cường đại. Nhưng tinh thần lực của vị Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương này lại gây cho hắn một cảm giác thâm thúy như là biển rộng vậy. Hơn nữa tinh thần lực của nàng cũng tương tự như bản thể của nàng, tràn ngập tính công kích mạnh mẽ.

"Tên nhân loại đê tiện, ta sẽ giết ngươi!". Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương âm thanh cường đại mà có chút cứng ngắc. Vừa nói dứt lời, thân thể nàng đã nhanh như chớp phóng đến, để lại sau lưng một chuỗi thân ảnh màu lam nhạt, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt đã phóng đến trước mặt Đường Tam.

Đường Tam tuy rằng đã đoán được Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương đột nhiên khởi phát sát ý là do nhìn thấy Tiểu Vũ đang dựa vào ngực mình. Nhưng hắn cơ bản là không có cơ hội để giải thích. Lập tức hắn làm ra hai cái động tác đơn giản nhưng hiệu quả. Đầu tiên đem Tiểu Vũ thu hồi vào trong túi Như Ý Bách Bảo Nang, sau đó lập tức thực hiện một cái Thuấn Di ly khai khỏi vị trí đang đứng, khi xuất hiện lại, đã là đứng chung chỗ với đám đồng bọn rồi.

Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, không chút do dự, lập tức phóng thích ra hồn kỹ thứ bảy Bạch Hổ Chân Thân. Đối mặt với đối thủ cỡ này, hắn không dám giữ lại chút vốn liếng nào. Là một tên Cường công hệ Chiến hồn sư, hắn nhất định phải tấn công đầu tiên.

Trên người con Bạch Hổ cự đại lập tức xuất hiện đồng thời ba kỹ năng tăng phúc cường đại, Đái Mộc Bạch lập tức hướng về phía Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mà phóng đến.

Cùng lúc đó trên người Mã Hồng Tuấn đã đằng khởi một tầng Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng rực, hai tay khép lại một chỗ, một con cự đại Phượng Hoàng hư ảo đã xuất hiện sau lưng hắn, đồng thời, cái hồn hoàn thứ sáu trên người

hắn cũng lóe sáng lên.

Trong lúc Đái Mộc Bạch hóa thân thành Bạch Hổ, Chu Trúc Thanh cũng đồng thời hóa thân thành Hắc Miêu, đồng dạng sử dụng ra Võ Hồn Chân Thân của mình, lặng lẽ nhảy ra bên cạnh, cả thân thể nhìn qua tựa như sương khói hư ảo, quỷ bí mà lại tràn ngập cảm giác u ám.

Áo Tư Tạp trực tiếp ăn một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng, sử dụng máu của Đái Mộc Bạch chế tạo ra. Chẳng qua hồn kỹ thứ bảy của hắn chỉ mới đạt được, cái Phục Chế Kính Tượng Tràng này cũng không phải được chế tạo sau khi dùng qua hồn kỹ thứ bảy Kiên Đĩnh Kim Dương Dăng, bởi vậy chỉ có thể phục chế được tám mươi phần trăm năng lực mà thôi. Hơn nữa thời điểm hắn chế tạo là khi hắn chưa đột phá được bảy mươi cấp hồn lực, cho nên không thể phục chế được kỹ năng Võ Hồn Chân Thân của Đái Mộc Bạch. Chỉ có thể phóng thích tam đại phụ trợ kỹ năng, theo sát Đái Mộc Bạch phóng lên.

Toàn thân Trữ Vinh Vinh nở rộ hào quang ngọc bích, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bảy cái hồn hoàn trừ bỏ cái cuối cùng xám xịt, còn lại sáu cái hồn hoàn đồng thời phát hào quang chói lọi. Sau khi đột phá bảy mươi cấp, tuy rằng hiện tại nàng không thể sử dụng hồn kỹ thứ bảy của mình, nhưng hồn lực cùng với hồn kỹ tăng phúc và khả năng khống chế năng lực cũng đồng thời tăng lên trên diện rộng. Từng luồng ánh sáng tăng phúc phân biệt bay về các hướng khác nhau, các loại hiệu quả tăng phúc bất đồng nhanh chóng phóng thích, thể hiện rõ ràng khả năng phân tâm khống chế kỹ năng. Sử dụng mức độ tăng phúc cao nhất mà tiết kiệm hồn lực nhất tiến hành cho từng thành viên trong nhóm.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ khi Đường Tam phát ra lời cảnh báo đầu tiên khi Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương phát động công kích đến khi hắn hoàn thành lần Thuấn Di tiến về phía đám đồng bọn đang đứng. Khi Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương truy kích đến chỗ Đường Tam, thì đã là Bạch Hổ Chân Thân Đái Mộc Bạch đón tiếp.

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương toàn thân quang mang màu lam nhạt đại thịnh, thân thể co lại, đùi phải giống như một thanh roi dài đá ra, trong phút chốc, bảy đạo quang nhận màu lam nhạt mang hình sóng gợn từ chân nàng bạo phát ra, ở không trung lần lượt thay đổi

phương vị, đồng thời hướng về bảy vị trí khác nhau trên người Đái Mộc Bạch cắt đến. Đối với phương diện khống chế năng lượng tinh diệu, chỉ cần nhìn vào một kích này cũng có thể thấy được.

Bất quá, Đái Mộc Bạch cũng không phải là ngồi không chịu trận, cặp hổ mâu song tròng đồng loạt lóe sáng, đối mặt với công kích của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mảy may không lùi. Toàn thân chợt ưỡn ra, cặp hổ trảo luân phiên chém tới, trên cặp hổ trảo sắc bén bay ra bảy đạo kim sắc quang nhận, vị trí vô cùng xảo hợp đón nhận bảy đạo quang nhận công kích của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương.

Một chuỗi âm thanh va chạm dày đặc bạo vang giữa không trung, Đái Mộc Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đang vọt đến trước chợt chậm lại một chút, kim quang đang phóng thích ra trên người cũng trong nháy mắt ảm đạm lại. Nhưng cũng chỉ ảm đạm trong nháy mắt, sau đó lại bộc phát trở lại, càng chói lọi hơn trước đó, thân thể đứng vững ngạnh kháng với công kích của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương.

Xét hồn lực tự thân của Đái Mộc Bạch, cho dù dưới tình trạng sử dụng Võ hồn chân thân, cũng không cách nào đối mặt với Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương. Tuy nhiên, trên người hắn còn có sự phụ trợ của Trữ Vinh Vinh. Nơi này là trên đất liền, khả năng phụ trợ của Trữ Vinh Vinh có thể đạt đến mức tám mươi phần trăm tăng phúc, không hề giữ lại, toàn bộ đều tăng cường lên người hắn, tương đương là hắn có được một trăm tám mươi phần trăm lực công kích, lực phòng ngự cùng với hồn lực. Tuy như vậy vẫn còn kém so với Phong Hào Đấu la cấp bậc, nhưng lúc này hắn đã thi triển qua tứ đại tăng phúc kỹ năng của bản thân đối với cơ thể. Trong khả năng phòng ngự lấy cứng chọi với cứng, cho dù là lực công kích của Phong Hào Đấu la bình thường cũng có thể miễn cưỡng chống lại.

Công kích bị Đái Mộc Bạch ngăn trở, thế tiến công của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương không khỏi bị làm chậm lại, trong đôi mắt màu lam nhạt hiện ra một tia kinh ngạc. Bất quá công kích của nàng cũng không có ngừng lại, thân thể giống như gió xoáy xoay lại. Lại co một chân đá ra, nhưng lúc này nàng cũng không có phát ra năng lượng công kích như khi nãy, mà là một chân thật sự đá mạnh vào thân thể Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cự đại bay thẳng lên đón cú đá của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, đôi hổ trảo giao nhau trước người, vẫn như trước là ngạnh kháng, Cường công hệ Chiến hồn sư chỉ có một phương thức ngăn địch duy nhất.

Một tiếng va chạm ầm vang, thân thể Đái Mộc Bạch đã bị đá văng thẳng ra, giữa không trung bị cuốn bay về một bên.

Mà ngay sau đó, thân thể Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương trong không trung tạm đình chỉ lại một chút, hai tay hóa chưởng, vừa giơ lên một chút đã đánh thẳng ra, một luồng lốc xoáy phát hào quang màu lam nhạt chợt bạo phát ra.

Nàng đình chỉ lại một chút không phải bởi vì buông tha Đường Tam, mà là không thể không dừng lại. Bởi vì ngay trước mặt nàng lúc này là một con chim đang sãi cánh, lớn khoảng một thước, vốn là từ năng lượng thực tế hóa mà thành: một con Kim Hồng Sắc Hỏa Phượng Hoàng (Phượng hoàng lửa màu đỏ pha vàng kim). Đây chính là hồn kỹ thứ sáu của Mã Hồng Tuấn: Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích, ngay khi Đái Mộc Bạch bị đánh văng ra đã thi triển phóng đến. Một kích này có thể nói đã ngưng tụ toàn bộ lực lượng của Mập Mạp, thêm nữa, là đã được trải qua thêm tự thân thuộc tính tăng phúc, ngoài ra còn có năm loại tăng phúc từ Trữ Vinh Vinh, trừ bỏ ra phòng ngự tăng phúc.

Đối mặt với áp lực cực lớn do Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mang lại, một kích đánh ra này của Mã Hồng Tuấn có thể nói là toàn lực phát ra. Con kim hồng sắc Phượng Hoàng kia thấu thân mà ra, vốn là đại lượng năng lượng ngưng kết lại mà thành, nên bản thân ẩn chứa không biết bao nhiêu uy lực khủng bố, ngay cả cường giả như Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cũng không thể không cẩn thận đối phó.

Màu lam nhạt cùng màu đỏ, hai loại màu sắc chợt va chạm nhau giữa không trung, lốc xoáy màu lam nhạt giống như con dao xắt thịt không ngừng cắt vào con kim hồng sắc Phượng Hoàng. Hai luồng quang mang khác màu va chạm nhau giữa không trung làm bộc phát ra năng lượng ba động khủng bố, âm thanh bùng nổ chói tai cùng với một tầng sương mù nồng đậm không ngừng bốc lên.

Thủy hỏa tương khắc, Phượng Hoàng Dỏa Diễm kia của Mập Mạp không thể nghi ngờ đối với chủng loại Hải hồn thú như Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương kia là có lực sát thương lớn nhất.

Mắt thấy con kim hồng sắc Hỏa Phượng Hoàng kia tuy đang rất nhanh thu nhỏ thể tích, nhưng hắn sẽ ngăn cản được luồng lốc xoáy màu lam nhạt, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương khẽ kêu, hai bàn tay hư ảo chợt chớp động. Luồng lốc xoáy màu lam nhạt kia nhất thời một lần nữa được tăng cường. Lại một âm thanh ầm vang, năng lượng ba động khủng bố bay tán loạn ra khắp bốn phía, Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích rốt cuộc cũng bị hóa giải mất.

Mà đúng lúc này, sau lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương lại xuất hiện thêm một cái thân ảnh hư ảo màu đen, thân ảnh màu đen kia có tổng cộng bảy cái, mỗi một cái đều phát ra một đạo quang trảm màu đen hình Nguyệt nha, không một tiếng động phát ra, đồng thời hướng về phía hông của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương đánh tới, chính là Chu Trúc Thanh ra tay.

Với năng lực thực chiến phong phú, nàng lựa chọn thời cơ công kích lần này có thể nói là xảo diệu vô cùng, vừa ngay lúc Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mới vừa ngăn cản xong công kích của Mã Hồng Tuấn, hồn lực hộ thể vừa giảm xuống một chút. Năng lực mạnh nhất của Mẫn công hệ hồn sư chính là đánh lén, lần này ở trạng thái Võ Hồn Chân Thân xuất ra toàn lực công kích, ở phương diện lực lượng xuyên thấu, lực phá hoại mà Chu Trúc Thanh bày ra tuyệt đối là mạnh hơn so với công kích vừa rồi của Mã Hồng Tuấn.

Hồn kỹ thứ năm U Minh Tương Liên Ảnh kết hợp với hồn kỹ thứ ba U Minh Trảm, bảy trảm hợp nhất, uy lực cực kỳ khủng bố.

Cùng lúc đó, Đái Mộc Bạch cũng đã quay trở lại, khắp toàn thân mỗi một sợi lông hổ màu vàng đều bộc phát ra kim quang chói mắt, thân thể khổng lồ ở không trung liên tiếp biến hóa ra vài lần thân ảnh, kim quang dày đặc giao nhau, tại không trung hình thành một chữ *"Sát"* thật lớn, hướng về phía thân thể Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương phóng tới.

Đây là hồn kỹ thứ sáu của Đái Mộc Bạch, Bạch Hổ Phá Diệt Sát, cũng là cái hồn kỹ mới đạt được. Trước mắt, đây là cái hồn kỹ có lực công kích mạnh mẽ nhất của hắn.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh vốn là có được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nên phối hợp nhau cực kỳ ăn ý, hơn nữa phía trước còn có Mã Hồng Tuấn bồi tiếp, căn bản là không cho Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương một cơ hội để thở dốc. Mà bên cạnh đó, Áo Tư Tạp dĩ nhiên cũng không có đứng không, đồng dạng cũng một cái Bạch Hổ Phá Diệt Sát. Tuy rằng không giống như Đái Mộc Bạch có được Võ Hồn Chân Thân tăng phúc, lại chỉ có thể phục chế được tám mươi phần trăm hồn lực, nhưng lần tấn công này của Áo Tư Tạp cũng không phải chỉ một mình, mà là hai cái. Một phân thân khác của hắn cũng đồng dạng bộc phát ra lực công kích, phong kín hai bên sườn của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, không cho nàng có khả năng tránh né. Trong lúc nhất thời, làm cho nàng phải đối mặt với công kích đồng thời từ bốn phương đánh đến.

Một cây Hạo Thiên Chùy ngâm đen từ trên trời đánh xuống, Đường Tam không biết từ khi nào đã phóng lên không trung, Hạo Thiên Chùy được toàn lực hồn lực thúc dục mang theo trọng lực trầm trọng từ trên trời giáng xuống. Cùng lúc đó, quang mang bạch sắc đã từ trên người Đường Tam bộc phát ra, bao phủ thân thể của mình cùng với đồng bọn và kể cả thân thể của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương. Đúng là Sát Thần lĩnh vực.

Cho dù là không có kỹ năng của đệ tam tiến hóa, Tu La Địa Ngục, nhưng Sát Thần lĩnh vực dù sao cũng có năng lực của một lĩnh vực, làm suy yếu địch nhân, tăng phúc bên ta. Trong nháy mắt đã làm cho uy lực công kích của bốn người đánh ra tăng thêm một bậc nữa.

Bốn người, năm hướng tấn công, Trữ Vinh Vinh sau lưng toàn lực phụ trợ, lúc này đây bốn người cùng đánh hoàn toàn tương đương với Sử Lai Khắc Thất Quái một kích tất sát. Nếu không phải Lam Ngân Hoàng hồn kỹ của Đường Tam đang bị hạn chế, một kích này uy lực càng thêm khủng bố. Bất quá, với tình huống trước mắt như vậy, cho dù là một gã Phong Hào Đấu la bình thường, cũng rất khó có thể ngăn cản.

"Hừ…". Một tiếng hừ tức giận từ miệng Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương phát ra, nghe thấy tiếng hừ này, bốn người bọn Đường Tam đồng thời cảm giác được trái tim mình giống như theo tiếng hừ tức giận kia mà đập mạnh một cái. Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương làm ra một cái dậm chân đặc thù, mũi chân trái chỉa

xuống đất, chân phải nâng lên, co chặt vào bắp đùi phải, đồng thời hai cánh tay co lại trước ngực, mái tóc dài gần như chạm đất, thả dọc thân người tựa như thác nước kia chợt bỗng dựng thẳng lên, giống như sợi roi bình thường hướng về phía mọi người công kích. Luồng lốc xoáy khi nãy từng ngăn trở công kích của Mã Hồng Tuấn một lần nữa từ thân thể nàng phóng xuất ra. Hơn nữa trên người Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương còn phóng xuất ra một tầng quang mang màu lam nhạt sáng rọi, hết thảy mọi thứ xung quang chợt lâm vào một tầng thế giới màu lam nhạt.

Cảm giác hít thở không thông suốt chợt ụp về phía mọi người, mỗi người đều cảm giác được thân thể mình không ổn định một chút, trong khoảng thời gian một cái chớp mắt, nguyên bản toàn lực ứng phó công kích nhất thời có chút biến dạng, không thể di động được. Ngay sau đó mới bắt đầu va chạm vào thân thể đang xoay tròn của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương.

Một âm thanh tựa như mưa đánh vào mái tôn chợt bùng vang, một tiếng thanh khiếu từ trung tâm cuộc chiến chợt vang lên, thân thể Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương nhất thời bành trướng lên, trong nháy mắt chợt chuyển hóa thành bản thể, đem nguyên bản khu vực công kích của bốn người Đường Tam đang xúm lại mạnh mẽ mở rộng ra. Luồng năng lượng cường đại cùng với Đường Tam va chạm nhau, làm cho thân thể Đường Tam nhất thời bay thẳng lên trời.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương hóa thân thành bản thể thực lực tăng lên, cái đuôi khổng lồ vung lên, đập mạnh về phía Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Tạp, khí thế khủng bố như Băng Sơn Địa Liệt. Mà Chu Trúc Thanh khi nãy công kích phía sau, lúc này lại đụng phải hàm răng nanh sắc nhọn như lợi kiếm của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, bị lực công kích khủng bố chấn mạnh, nhất thời bị áp bức phải lui nhanh về phía sau.

Tại thời khắc mấu chốt, Áo Tư Tạp làm ra một phản ứng chính xác, đưa phân thân của hắn trực tiếp đón nhận cái đuôi của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, mà hắn cùng với Đái Mộc Bạch lập tức bay nhanh về phía sau. Phân thân của Áo Tư Tạp lập tức hóa thành một làn khói nhẹ biến mất không thấy đâu, mà thân thể của hắn cùng với Đái Mộc Bạch dưới dư kình của cái đuôi cá mập khổng lồ kia bị đánh quay cuồng văng ra, thẳng đến hơn chục thước ngoài mới đứng vững lại được, hai người khóe miệng đều chảy ra một tia máu tươi.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cũng không có tiếp tục truy kích hai người bọn họ. Đuôi cá mập lại đánh ra, nhưng lúc này lại là đánh xuống mặt đất. *"Bộp"* lớn một tiếng bạo vang, bờ cát bị đánh mạnh làm sụp xuống một cái hố to, mà thân thể nàng dựa theo lực đánh bay thẳng lên trên, hướng đến Đường Tam trong không trung truy kích. Đồng thời, một vòng năng lượng dao động kỳ dị từ đầu nàng phát ra, hóa thành một vòng quang hoàn màu lam nhạt bao phủ toàn bộ khu vực trong không trung.

Trong phút chốc, Đường Tam chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình bị một tầng cực mạnh hạn chế ở trong đầu, không thể phóng ra ngoài. Ở trong tình huống không có tinh thần lực xác định vị trí, hắn tự nhiên không thể sử dụng được kỹ năng Thuấn Di. Trí tuệ của con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương này tuyệt không kém nhân loại, nàng muốn chính là bức bách Đường Tam phải cùng mình chính diện đối kháng.

Đối mặt với thân thể khổng lồ của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, Đường Tam vẫn không chút hoảng sợ, một tầng kim quang nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài thân thể Đường Tam. Khi thân thân thể Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương và hắn va chạm, hắn nhìn thấy rõ ràng trong mắt Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương toát ra một tia ngạc nhiên. Ngay sau đó, sự phẫn nộ trong mắt nàng lại càng thêm dày đặc hơn.

Quang ảnh màu lam nhạt chợt co rút lại, ở giữa không trung, khi thân thể Đường Tam dưới tình huống được Vô Địch Kim Thân bảo vệ, bị đánh văng ra ngoài, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương lại một lần nữa hóa thân thành người. Nếu như mà nói, thể trọng khổng lồ của bản thể nàng làm nàng bị kéo thẳng xuống mặt đất, nhưng đối với nàng cũng không trở thành vấn đề. Tuy là nàng không thể bay, nhưng nàng cũng có biện pháp riêng. Hai bàn tay trong hư không ấn xuống, trong không khí liên tục vang lên mấy tiếng ầm vang, làm cho thân thể nàng thôi động, hướng về phía không trung phóng đến. Cùng lúc đó, xung quanh thân thể nàng từng đám quang mang màu lam nhạt xung quanh nàng ngưng tụ lại thành hình dạng cụ thể, hơn mười cái răng nanh màu lam nhạt tỏa hào quang sáng chói. Đám răng nanh này cũng tương tự như công kích của Mã Hồng Tuấn lúc trước, đều là năng lượng hình thái, nhưng cũng như thực thể bình thường, hướng về phía thân thể Đường Tam theo trình tự phóng đến.

Ma Sa Chi Nha, một trong những kỹ năng công kích mạnh mẽ của Ma Hồn Đại Bạch Sa. Sau khi Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương phát ra một kích này, thân thể nàng cũng không thể khống chế nổi hướng mặt đất hạ xuống. Dựa theo bộ ngực không ngừng phập phồng của nàng có thể thấy được, khi nãy liên tục va chạm đối với bản thân nàng cũng tiêu hao không ít hồn lực. Dù sao đồng thời thừa nhận sự công kích của Lục Quái, cũng không phải là chuyện thoải mái gì. Nơi này là trên đất liền, không phải là trong biển rộng, đối với Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mà nói, thực lực bản thân nàng cũng chịu không ít chế ước. Nàng đánh tan sự vây công của đám người Đường Tam, đã là sử dụng ra gần như toàn lực rồi.

Đường Tam phát hiện, không gian xung quanh thân thể mình giống như cô đọng lại, không khí giống như sôi trào lên, làm cho thân thể của hắn trì trệ, dù cho Sát Thần Lĩnh Vực cùng Lam Ngân Lĩnh Vực cũng không thể phá vỡ tầng phong tỏa này, mà Ma Sa Chi Nha kia cũng không chỉ có một cái công kích, mà là công kích theo tuần tự, hoàn toàn do Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương khống chế. Hiển nhiên, nàng đã đoán được Vô Địch Kim Thân của Đường Tam là có số lần thi triển hạn chế, dùng phương pháp này để khiến Đường Tam sử dụng hết số lần giới hạn cho phép, cuối cùng vẫn phải chết dưới công kích của Ma Sa Chi Nha của nàng.

Một kích khủng bố này tương đương với Phong Hào Đấu la toàn lực công kích, đã đem Đường Tam bức đến tuyệt cảnh.

Nếu Đường Tam còn có bảy đại hồn kỹ của Lam Ngân Hoàng tồn tại, cho dù là đối mặt với công kích như vậy, hắn tuyệt đối tự tin có khả năng tự bảo vệ mình. Chỉ có sử dụng đến đệ tam tiến hóa của hai đại lĩnh vực tự thân mới có thể phá vỡ được hạn chế của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương đối với thân thể, nhiều nhất cũng chỉ bị một ít thương tổn mà thôi. Nhưng hiện tại hắn đã bị hạn chế, làm sao có được lực lượng như vậy. Chẳng lẽ, chính mình sẽ chết trong tay con mười vạn năm hồn thú này như vậy hay sao?

Từ chỗ sâu nhất trong đại não, linh hồn Tiểu Vũ rung động bất an, muốn lao ra cùng hắn sóng vai chiến đấu. Cứ việc hắn đã từng bị Tiểu Vũ cảnh cáo, nhưng hiện tại, làm sao Đường Tam có thể phóng xuất linh hồn Tiểu Vũ ra đây? Hắn tuyệt không muốn nhìn thấy Tiểu Vũ bị cái gì tổn thương.

Đang trong thời khắc nguy kịch này, một tình huống làm mọi người không tưởng tượng được đột nhiên xảy ra. Trên trán Đường Tam chỗ dấu ấn Tam Xoa Kích đột nhiên nở rộ ra ánh sáng màu ngọc chói mắt. Một cái phù điêu phức tạp chợt hiện, một cái hư ảnh Tam Xoa Kích thật lớn vô cùng huyễn lệ chợt xuất hiện sau lưng Đường Tam, kim quang nhộn nhạo, hóa thành một vòng quang hoàn chói mắt chợt nở rộ mở ra. Đám Ma Sa Chi Nha có lực công kích khủng bố kia ngay khi bị luồng kim quang chói mắt kia bao phủ, chợt giống như băng tuyết gặp lửa, lập tức tan chảy mất dạng.

Trong phút chốc, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được một cỗ hơi thở uy nghiêm khó nói nên lời, mà Đường Tam chính là trung tâm của loại hơi thở uy nghiêm này. Khi nãy mắt thấy Đường Tam thân lâm vào tuyệt cảnh, sắp bị kỹ năng khủng bố kia đánh bại, Mã Hồng Tuấn phi thân lên chuẩn bị cứu viện, lúc này cũng bị tầng hơi thở uy nghiêm kia mạnh mẽ ấn trở về mặt đất.

Mà phía trước, vẻ mặt giận dữ của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương đột nhiên ngây dại hẳn ra. Đang ở khí thế muốn tận diệt đột nhiên trong nháy mắt, phù phù một tiếng nàng đã quỳ rạp xuống đất, lửa giận trong mắt đã hoàn toàn bị thay thể bởi quang mang lo lắng, tiều tụy.

Một màn trước mắt làm cho mọi người phải rung động, rung động đến mức làm cho mọi người đều phải đình chỉ hô hấp lại, mà kẻ đương sự là Đường Tam lại lâm vào vẻ mặt mờ mịt, hắn không có cảm nhận được cỗ hơi thở uy nghiêm kia, cái hắn cảm giác được chỉ là áp lực xung quanh thân thể chợt biến mất, không khí đang sôi trào vặn vẹo cũng một lần nữa khôi phục lại bình thường.

Kim quang chợt thu liễm lại, hư ảnh Tam Xoa Kích sau lưng Đường Tam lặng lẽ biến mất, giống như là nãy giờ chưa từng xuất hiện qua vậy. Dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán cũng lần nữa khôi phục lại bộ dáng như lúc đầu. Mà thời khắc này, toàn bộ Hoàn Hình Hải cũng trở nên yên tĩnh trở lại. Quỳ rạp xuống đất cũng không chỉ có Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, ở trên đỉnh Hải Thần sơn, trong Hải Thần điện, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây cũng đồng dạng quỳ rạp xuống đất, hai hàng nước mắt chảy dọc xuống trên khuôn mặt, trong miệng lầm bầm cầu khấn gì đó.

Đường Tam lúc này cũng rơi xuống đất, Lục Quái tụ hợp lại một chỗ, mặt khác năm người còn lại đều nhìn Đường Tam bằng ánh mắt như là đang nhìn quái vật vậy. Mà Đường Tam vẫn như trước trong lòng mờ mịt, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương lại mở miệng, thần sắc nàng trông có vẻ cực kỳ kích động, hướng về phía Đường Tam làm lễ bái lạy: *"Ta sai rồi, tôn kính Hải Thần đại nhân, ta không nên vi phạm ý chỉ của ngài. Xin thưa, ta sau này cũng không dám vậy nữa…"*

Đại não Đường Tam lúc này đã thanh minh hơn một chút, hắn rõ ràng cảm giác được, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cũng không phải là lễ bái hắn, mà là lễ bái dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán hắn. Trong lòng giống như là bắt được cái gì đó, nhưng hiện tại hắn cũng chưa dám khẳng định gì. Dù sao thì, nói thế nào thì nguy cơ cũng đã vượt qua, xem ra, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cũng không dám phát động công kích bọn họ lần nữa.

Nói xong những lời kia, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương ngẩng đầu nhìn ngó xung quang, lại nhìn lên không trung, phát hiện không có gì khác thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Bộ dáng nàng quan sát xung quanh, nhưng lại giống như một kẻ trộm đang dò xét, nhìn thấy bộ dáng như vậy, Sử Lai Khắc Lục Quái đều có cảm giác buồn cười. Đây chính là con mười vạn năm hồn thú vừa rồi suýt nữa giết chết Đường Tam hay sao? Nhìn thế nào cũng giống như một tiểu cô nương vừa làm chuyện vụng trộm.

Vỗ vỗ ngực một cái, thở dài một hơi, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương lúc này mới đứng dậy, nhìn Đường Tam hừ lạnh một tiếng. Sát khí vừa rồi mới biến mất một lần nữa dâng lên: *"Đừng tưởng rằng ngươi có Hải Thần đại nhân che chở, ta đối với người sẽ không có biện pháp gì. Dám lấy hồn hoàn cùng hồn cốt của mười vạn năm hồn thú chúng ta, lại còn nô dịch thân thể nàng nữa. Đợi đến khi ngươi hoàn tất tất cả khảo nghiệm xong ta sẽ tìm ngươi mà tính sổ a"*.

Đường Tam nhíu mày: *"Ta nghĩ, ngươi nhất định là hiểu lầm rồi"*. Vừa nói, hắn vừa đem Tiểu Vũ một lần nữa xuất ra khỏi túi Như Ý Bách Bảo Nang. Một tầng hồng quang nhàn nhạt chợt lóe lên, tuy rằng hiện tại hắn không thể

sử dụng hồn kỹ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc làm cho linh hồn Tiểu Vũ xuất hiện. Hồng quang hiện lên, ánh mắt mờ mịt của bản thể Tiểu Vũ chợt biến mất. Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của Tiểu Vũ, thần thái không khỏi sửng sốt một chút, ngơ ngác nói: *"Ngươi, ngươi vẫn còn sống được sao?"*.

Tiểu Vũ ánh mắt bất thiện nhìn nàng: *"Ngươi còn chưa hiểu được tình huống rõ ràng đã liền công kích lung tung. Không sai, là hắn cầm lấy hồn hoàn và hồn cốt của ta, nhưng là do ta chủ động hiến tế. Ngươi cũng là mười vạn năm hồn thú, chắc hẳn cũng hiểu hiến tế là có ý nghĩa gì chứ?"*.

"Ngươi, ngươi nói cái gì? Hiến tế?". Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương mở trừng hai mắt, theo như nàng lý giải, nhất định không tin rằng một đầu mười vạn năm hồn thú lại có thể hướng về một tên nhân loại để tiến hành hiến tế như vậy.

Tiểu Vũ trầm giọng nói: *"Đúng vậy, chính là hiến tế. Bản thể của ta sau khi hiến tế nhờ ăn được loại dược vật đặc thù, nên mới có thể bảo trì được mạng sống. Uổng cho ngươi là một đầu mười vạn năm hồn thú, thế nhưng lại lỗ mãng như vậy. Nếu không phải ta đã lựa chọn phương thức hóa thân thành người, nhất định sẽ cùng ngươi sống chết một trận"*.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương trừng mắt nhìn mọi người, cánh tay thon dài đưa lên vò mái tóc rối của mình, thì thào nói: *"Này, … chẳng lẽ ta hiểu nhầm rồi sao? Chuyện này thật hả. Ui da, sao ngươi không nói ra sớm hơn?"*. Câu cuối cùng rõ ràng là hướng Đường Tam mà nói.

Nhìn thấy bộ dáng chất vấn kia của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, Đường Tam không khỏi chán nản: *"Ngươi cho ta cơ hội mở miệng giải thích sao?"*.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương sửng sốt: *"Đúng rồi, hình như là không có cho ngươi cơ hội giải thích. Là ta nóng nảy rồi. Dù sao, ngươi cũng là người mà Hải Thần đại nhân lựa chọn, như thế nào lại…"*. Mới vừa nói đến đây, nàng rõ ràng nhìn thấy dấu ấn Tam Xoa Kích màu vàng trên trán Đường Tam chợt lóe sáng, vội vàng im bặt. Vỗ vỗ vào bộ ngực cao ngất của mình: *"Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Hải Thần đại nhân, ta không phải là cố ý tiết lộ đâu, là ta sai rồi"*.

Nàng giải thích cũng không rõ ràng lắm, nhưng lời giải thích giữa chừng này, không thể nghi ngờ cũng mang lại cho Đường Tam một chút tin tức cực kỳ hữu dụng. Hai tròng mắt của Đường Tam không khỏi sáng lên. Tâm niệm biến chuyển thật nhanh, một số việc không thể lý giải được bắt đầu sắp xếp lại rõ ràng trong đầu hắn.

Nhìn thấy hào quang phát ra từ dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam rõ ràng có xu hướng ngày càng sáng lên, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương vội vàng chặn lại: *"Là ta sai rồi, ta hướng các ngươi giải thích, vừa rồi lời nói của ta các người coi như là chưa có nghe qua đi, nhất định phải xem như là chưa từng nghe qua. Đáng chết, đáng chết, ta như thế nào lại mắc phải cái sai lầm nhỏ nhặt này cơ chứ. Bất quá, đệ nhị khảo của các ngươi, ta nhất định không có nương tay. Vì bồi thường cho các ngươi, ta có thể nói cho các ngươi rõ, ta chỉ có nhiệm vụ ngăn cản các ngươi vượt qua Hoàn Hình Hải, nhưng sẽ không có thật sự công kích các ngươi. Ta ở trong nước biển thực lực mạnh hơn rất nhiều khi ở trên đất liền a. Các ngươi tự mình nỗ lực đi, ta đi đây"*.

Nói xong liền quay đầu hướng về phía Hoàn Hình Hải muốn rời đi.

"Chờ một chút". Đường Tam vội la lên.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương sửng sốt một chút: *"Chuyện gì?"*.

Đường Tam nói: *"Ta có điều muốn hỏi. Ngươi rõ ràng vẫn còn hình dạng của một con mười vạn hồn thú, vậy tại sao lại có thể biến hình thành loài người được?"*.

"Là chuyện này à?". Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương chỉ chỉ vào thân thể của mình: *"Rất đơn giản thôi. Các ngươi từng nghe qua Mỹ Nhân Ngư chưa? Loại hải hồn thú cá biển bọn ta một khi tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm, khi lên đất liền, thực lực sẽ giảm xuống ba mươi phần trăm, nhưng là có thể tùy ý biến thành hình người. Đương nhiên là có hạn chế về thời gian. Nếu quá một canh giờ không quay trở lại trong nước, thân thể sẽ suy yếu từ từ, thậm chí có thể chết nữa. Trong số các loại mười vạn năm hồn thú, chúng ta coi như là trường hợp đặc biệt. Ta không có can đảm lựa chọn phương thức*

tu luyện thành hình người, huống chi, ta còn muốn bảo hộ cho Hải Thần đảo nữa. Ta đi đây. À, đúng rồi, tên của ta có thể nói cho các ngươi biết, ta tên là Tiểu Bạch, trước đây Hải Thần đại nhân vẫn gọi ta là Tiểu Bạch Bạch".

Nói xong câu đó, mặc cho mọi người đang trợn mắt há mồm nhìn mình, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch đã xoay người nhảy lên, vút nhẹ một tiếng, chưa có vào đến Hoàn Hình Hải đã hóa thành bản thể, trong nháy mắt chìm sâu vào trong lòng biển.

------oOo------

Chương 412: Vũ Hồn chân thân của Tà Hỏa phượng hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: DuyNguyen84 (A Du) & HạoThiên (A Thiên)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

"Tiểu Bạch? Còn Tiểu Bạch Bạch nữa? Gọi là Tiểu Bạch ngốc đi, tên này mới thật sự là vừa vặn mà!" Áo Tư Tạp không nhịn được thấp giọng nói.

Đái Mộc Bạch nhìn sắc mặt bất thiện, đôi mắt trong như nước tràn ngập ánh sắc lạnh như băng của Tiểu Vũ, ho khan một tiếng, lôi Chu Trúc Thanh chạy sang một bên. Mập Mạp cùng với Áo Tư Tạp cũng lập tức phản ứng. Áo Tư Tạp quay sang Trữ Vinh Vinh, Mập Mạp hướng về phía Bạch Trầm Hương lúc này đã từ trên trời đáp xuống bắt chuyện một cái. Trước mặt Đường Tam, một đám không nghĩa khí đã nhanh chóng phóng nhanh sang một bên, chỉ để lại Đường Tam cùng với Tiểu Vũ hai người đứng lại đó.

Tiểu Vũ lúc này, nhìn qua đã không còn là một mỹ nữ nữa, mà là một ngọn núi lửa bất kỳ lúc nào cũng có thể bộc phát. Tinh thần lực của Đường Tam cường đại đến mức nào, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, Tiểu Vũ lúc này đã ở bên bờ bộc phát rồi. Trong lòng vừa động, lập tức học theo ngữ khí của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch lúc nãy: *"Là ta sai rồi, ta hướng*

ngươi xin lỗi, xin lỗi Tiểu Vũ, ngươi biết đó, ta…"

Tiểu Vũ đột nhiên định thần lại, nhìn bộ dáng Đường Tam, vẻ mặt cười làm lành như vậy, trên mặt thần sắc có chút nhịn không được nữa, bật cười ra tiếng.

Chứng kiến nụ cười này của nàng, trong lòng Đường Tam nhất thời thả lỏng, hễ cười rồi là dễ xử lý hơn, vội vã tiến lên nắm lấy bàn tay nàng.

Tiểu Vũ lùi về sau một bước, tránh cái nắm tay của Đường Tam, nụ cười chợt thu liễm, đã biến thành vẻ mặt lạnh như băng ban đầu: *"Đừng chạm vào ta, ngươi còn nhớ rõ lần trước ta đã nói gì với ngươi chứ?"*

Đường Tam cười bồi: *"Tiểu Vũ, đừng như vậy chứ, ta không phải đã biết sai rồi hay sao? Không phải ta không muốn cho nàng chiến đấu cùng ta, chỉ là trong tình huống lúc đó ta quá khẩn trương! Quá căng thẳng đi, ta đã…"* Nói tới đây, ngay cả chính hắn cũng có chút không giải thích nổi nữa, sự thật cũng đã xảy ra như vậy, thêm nữa Đường Tam cũng không phải là người biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ có thể giương gương mặt xấu hổ ra nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay nắm lấy cánh tay phải của Đường Tam, đưa lên miệng mình, dùng sức thật mạnh cắn vào cánh tay hắn.

Đường Tam đau đến mức khóe miệng giật giật, nhưng lại không dám lên tiếng, để yên cho Tiểu Vũ cắn, còn muốn cố gắng khống chế hồn lực của mình không tự bắn ngược ra phản kích Tiểu Vũ.

Cũng tương tự như Đường Tam không biết phải giải thích thế nào với Tiểu Vũ, nàng tuy là rất tức giận, nhưng cũng không biết nên trừng phạt hắn như thế nào đây. Đường Tam là vì trân trọng nàng nên mới làm thế nào cũng không chịu để cho nàng trong thời khắc nguy hiểm xuất hiện. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể mượn phương pháp kiểu này để bộc lộ cho Đường Tam thấy sự bất mãn của mình.

Ngay khi Tiểu Vũ nhả tay hắn ra, Đường Tam vội vã thu hồi vẻ mặt nhe răng nhếch miệng của hắn (vì đau chứ ko phải đang nhe răng cười đâu nghe ^_^), ra vẻ không có việc gì, vẻ mặt ân cần mà hỏi: *"Tiểu Vũ, răng nàng không bị*

sao chứ?"

Tiểu Vũ sửng sốt một chút, nhìn thấy vẻ mặt lấy lòng của Đường Tam, rốt cuộc lại không nhịn được nữa, bật cười một tiếng, đột nhiên nhào vào lòng Đường Tam, dùng sức đấm liên tục vào ngực hắn: *"Đồ đại ngốc, chàng xấu lắm, không thèm để ý tới chàng nữa."*

Đường Tam mặt mày ngu ngơ để Tiểu Vũ tùy ý đấm liên tục vào ngực mình, trong lòng dần dần trầm tĩnh lại, mỗi khi đối mặt với Tiểu Vũ, một đầu óc cực kỳ thông minh trong chiến đấu chợt giống như là đặc lại như khối đá. (Yêu quá hóa ngu là vậy ^_^)

"Ta trở về đây." Tiểu Vũ tựa như đấm đá mệt rồi, lại há miệng cắn một cái mạnh vào ngực Đường Tam (vị trí chính xác chỗ nào ta =.=), hồng quang chợt lóe lên, một lần nữa lại trở về cơ thể của hắn, bản thể Tiểu Vũ tự nhiên cũng khôi phục lại bộ dáng mờ mịt như trước.

Đường Tam ôm lấy thân thể Tiểu Vũ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt ngực mình một cái, nhìn bản thể Tiểu Vũ đang mờ mịt dựa vào ngực mình mà đau lòng. Hắn thà chịu để Tiểu Vũ mỗi ngày cắn hắn, nhìn thấy bộ dáng tức giận của nàng, chứ không nguyện ý nhìn thấy bộ dáng trống rỗng, ánh mắt mờ mịt này của Tiểu Vũ.

Khẽ hôn một cái trên trán nàng, tay ôm chặt lại, âm thầm thề.

Chờ sau khi hòa tất các khảo nghiệm của Hải Thần đảo, vô luận như thế nào cũng phải hồi sinh Tiểu Vũ. Bảy mươi sáu cấp, khoảng cách đến lúc hồi sinh Tiểu Vũ là còn thiếu mười bốn cấp nữa.

"Dỗ ngọt nàng xong chưa?" Mã Hồng Tuấn từ phía sau thò đầu ra hỏi.

Đường Tam xoay người nhìn lại, Ngũ quái cùng với Bạch Trầm Hương đã lục tục kéo lại, cả đám đều đang cố nén cười, nhìn bộ dáng như rất muốn ăn đòn, tức giận nói: *"Các ngươi đều là một đám không có nghĩa khí gì cả."*

Đái Mộc Bạch ho khan một tiếng, nói: *"Tiểu Tam, cái này ngươi cũng không thể trách chúng ta, là như vầy, Tiểu Vũ thật vất vả mới có thể trở về bản thể*

mà thân thiết với ngươi, chúng ta là không muốn quấy rầy các ngươi mà!"

Áo Tư Tạp lập tức phát huy khả năng đánh trống lảng cao thủ của hắn: *"Tiểu Tam, vừa rồi ả Tiểu Bạch ngốc kia buột miệng nói ngươi là người được Hải Thần đại nhân tuyển chọn gì gì đó, là có ý tứ gì? Ngươi có nghĩ tới chưa?"*

Hắn chuyển đề tài tự nhiên hết sức thành công, ánh mắt Đường Tam nhất thời trở nên thanh minh trở lại, trầm giọng nói: *"Đáp án chính xác tạm thời không có cách nào khẳng định cả, nhưng từ cái tên của khảo hạch này, lại thêm còn có lời nói của ả Tiểu Bạch kia ta có thể khẳng định là khảo hạch này so với chúng ta tưởng tượng còn muốn khó khăn hơn. Còn về phần vị Hải Thần kia, không biết có thật sự tồn tại hay không, và ông ta tại sao lại muốn như vậy ta thật sự đoán không được, nhưng dù sao, hắn là ông ta cũng không có ác ý. Từ việc vừa rồi vòng kim quang kia đã bảo vệ ta có thể chứng minh được điều này. Nếu đã là không có ác ý, mà chúng ta tiếp nhận khảo nghiệm đối với thực lực của chúng ta lại có sự trợ giúp rất lớn, như vậy, hiện tại chúng ta cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần tận hết khả năng đề cao thực lực bản thân như vậy là đủ rồi. Mục tiêu của chúng ta khi rời khỏi nơi này là phải đạt được trên tám mươi cấp hồn lực, khi đó dẫu cho chúng ta trở lại đại lục, ít nhất cũng có thực lực để tự bảo vệ mình, có đối đầu trực tiếp với cường giả của Vũ Hồn Điện cũng không sợ."*

Đái Mộc Bạch hỏi: *"Như vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"*

Đường Tam không chút do dự nói: *"Trừ bỏ Mập mạp cần tiếp tục cố gắng tu luyện để đột phá vào bảy mươi cấp ra, những người khác cần phải không ngừng xuống nước, nếm thử khả năng chiến đấu trong nước. Lực cản của nước biển đối với thân thể cũng rất lớn, thêm nữa lại bao hàm một loại năng lượng kỳ dị ở trong đó, đối với chúng ta cũng là một loại áp lực. Hơn nữa, không ngừng cố gắng đột phá sự ngăn cản của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương dẫn đầu đám Hải hồn thú. Cùng với bọn nó tiến hành thực chiến, sẽ làm cho năng lực chiến đấu của chúng ta trong biển rộng không ngừng tăng lên. Ngay cả Tiểu Bạch cũng đã nói qua, sẽ không chính thức công kích chúng ta, dưới tình huống như vậy, các ngươi sao không nghĩ rằng đây chính là sự bồi luyện tốt nhất đối với chúng ta? Chúng ta khoan hãy vội nghĩ cách nào để vượt qua khảo nghiệm, trước tiên hãy luyện tập khả năng chiến đấu dưới sự ngăn cản của nàng ta cái đã. Như vậy cũng tương đương như chúng ta thừa*

nhận khả năng rèn luyện thực chiến phối hợp đồng đội trong một lĩnh vực đặc thù vậy."

Chu Trúc Thanh nói: *"Không sai, nếu như trong nước biển cũng có thể phối hợp ăn ý với nhau, như vậy thì khi chiến đấu trên đất liền hẳn là sẽ có thể phối hợp với tốc độ nhanh hơn, càng thêm không chê vào đâu được sao?"*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Tam ca, hay là để ta cùng các ngươi phối hợp huấn luyện thực chiến luôn đi. Dù sao thì nơi này cũng không có hồn thú thích hợp để trở thành hồn hoàn thứ bảy của ta, cho dù ta tu luyện đến bảy mươi cấp cũng không có cách nào đột phá được."*

Đường Tam nói: *"Ai nói là không có hồn thú thích hợp thì ngươi sẽ không có được hồn hoàn thứ bảy? Ngươi hiện tại cái gì cũng không nên nghĩ đến, chỉ cần tập trung cố gắng tu luyện là được, nhanh chóng đột phá được chướng ngại rồi hãy nói, đến lúc đó ta tự có biện pháp giúp ngươi có được hồn hoàn thứ bảy."*

"A?" Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút, bất quá hắn cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp lựa chọn việc tin tưởng Đường Tam. Kỳ thật không chỉ là hắn, mà cả năm người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái, đối với Đường Tam đều có một loại tín nhiệm gần như mù quáng. Đường Tam cho đến bây giờ đều chưa từng nói lời gì mà chưa làm được, nhân phẩm tuyệt đối là có thể hoàn toàn tin cậy.

Chu Trúc Thanh nói: *"Tam ca, khi nào thì chúng ta bắt đầu?"*

Đái Mộc Bạch ha ha cười: *"Chuyện này còn cần phải nói sao? Thời gian ít ỏi, nhiệm vụ cấp bách, có cơ hội bồi luyện với một đầu Hồn Thú Mười Vạn Năm cũng đâu có dễ mà tìm được, hơn nữa còn không có bị nó chính thức công kích. Tốt nhất là nhanh hồi phục chút hồn lực rồi lập tức bắt đầu thôi."*

Mọi người nhìn nhau cười, không hẹn mà cũng nhau lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, trước tiên là khôi phục lại hồn lực vừa bị tiêu hao. Áo Tư Tạp lại bắt đầu một lần nữa ra sức chế tạo Phục Chế Kính Tượng tràng của hắn.

Đường Tam cũng không có đem phương pháp Nội hô hấp của mình dạy cho mọi người, bởi vì phương pháp Nội hô hấp này liên hệ chặt chẽ với phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công của hắn. Hắn theo Đại sư học nhiều năm, tự nhiên có thể minh bạch được điều này. Hồn lực của mọi người vốn là khác hắn, như vậy rất khó có thể tiến hành Nội hô hấp như hắn. Bất quá mỗi người đều có Võ hồn bất đồng, thì cũng có phương pháp riêng bất đồng.

Từ ngày bắt đầu, Hoàn Hình Hải vốn đã yên lặng không biết bao lâu, vẫn bảo vệ xung quanh Hải Thần sơn đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Mỗi ngày đều là Kinh đào Hải lãng kịch liệt ba động, thỉnh thoảng loại bộc phát ra từng đoàn cường quang mạnh mẽ, trong nước biển không ngừng xuất hiện hàng loạt các vũng xoáy.

Khả năng bơi lội vốn là có nhiều cách bơi khác nhau, nhưng cũng tương tự như tu luyện hồn lực vậy, đều không có quá nhiều kỹ xảo nhỏ nhặt, cái này có thể gọi là *"làm nhiều thì quen tay"*. Mặc dù Sử Lai Khắc Thất quái người nào cũng đều là vịt lên cạn cả (không biết bơi), nhưng mỗi ngày đều lăn qua lộn lại trong nước, hơn nữa tự thân bọn họ đều có thực lực cường hãn, nên rất nhanh đã thích ứng được. Khả năng bơi lội cơ hồ mỗi ngày đều thành thục hơn, mặc dù không thể như cá bơi lội tự do trong nước, nhưng ít ra khi hành động trong nước đều đã không bị trở ngại quá lớn.

Mà ngay cả Tiểu Vũ mỗi ngày đều trở về bản thể một khoảng thời gian, cùng với mọi người tiến vào trong nước, cùng nhau tác chiến. Điều khiến mọi người hâm mộ chính là, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch, chỉ có mình Tiểu Vũ là không có tiến hành công kích, thậm chí khi phát động tấn công mọi người, đều có ý tránh né Tiểu Vũ.

Lời nói của Tiểu Bạch sau khi hồ đồ đánh một trận cũng không phải khoa trương, thực lực của nó trong đại hải mới chính thức bày ra toàn bộ. Thập Vạn Niên hải hồn thú ở bên trong biển rộng, đó là sự tồn tại kinh khủng đến bậc nào. Đường Tam có thể khẳng định, cho dù là bốn, năm Phong Hào đấu la bình thường ở trong đại hải cũng chưa chắc đủ thực lực đánh lại nàng. Nàng quả thật cũng hạ thủ lưu tình, mặc dù mọi người đều thường xuyên bị đánh đến khắp người đầy thương tích, nhưng lần nào Tiểu Bạch cũng chỉ là đánh bọn họ văng ra khỏi Hoàn Hình Hải là lập tức đình chỉ công kích. Hơn nữa cho đến bây giờ, cũng chưa từng chính thức trực tiếp đánh bị thương bọn

họ.

Thông qua không ngừng chiến đấu trong biển rộng, mọi người càng rõ ràng cảm giác được, đối thủ của bọn họ không chỉ có Hải hồn thú mà thôi, mà chính là cả Hoàn Hình Hải. Dưới sự khống chế của Tiểu Bạch, mỗi một giọt nước đều trở thành địch nhân của bọn họ, bài xích bọn họ. Ngoại trừ Tiểu Vũ ra, Tiểu Bạch công kích Đường Tam coi như là ôn hòa hơn một tí. Có lẽ bởi vì ngày đó việc nàng lỗ mãng hiểu lầm hắn làm nàng áy náy, nhưng nàng cũng tuyệt không có nương tay. Đối với nàng mà nói, nàng chính là Khảo quan tại khảo nghiệm thứ hai của mọi người, mà quyền lực và chức trách này của nàng, là do chính Hải thần đại nhân giao cho, cho dù là nàng rất cường đại, nhưng cũng tuyệt không dám vì tình cảm riêng mà làm khác.

Bất quá, theo thời gian từng ngày trôi qua, mọi người mỗi ngày trong Hoàn Hình Hải đều bị Tiểu Bạch không ngừng chà đạp, nhưng cũng từ chà đạp mà dần dần sinh ra cảm tình. Đối với thực lực của Tiểu Bạch, bọn họ đều là bội phục tự đáy lòng, mà Tiểu Bạch đối với mọi người cũng là rất tò mò. Tiểu Bạch chứng kiến được, từ khi đám đại lục hồn sư này dần dần thích ứng được với phương thức chiến đấu trong biển rộng, cũng đã từ từ hiển lộ ra thực lực cao chót vót. Tuy rằng còn xa lắm mới trở thành đối thủ của nàng, nhưng nếu như là ở trên đất liền muốn đánh tan được đám người này, chính mình hiển nhiên cũng cần phải nỗ lực thật lớn, thậm chí có khả năng bị mất mạng nữa. Đương nhiên, đó chỉ là dưới tình huống Đường Tam bị hạn chế không thể sử dụng được kỹ năng của Lam Ngân Hoàng. Làm khảo quan, nàng đương nhiên biết rõ trên người Đường Tam bị hạn chế những gì. Kỹ năng không thể sử dụng, hai đại lĩnh vực không cách nào chính thức phát huy ra hết uy lực vốn có, như vậy hạn chế đã là cực kỳ nghiêm khắc rồi.

o0o

Thấm thoát ba tháng đã trôi qua, từ khi khảo hạch thứ hai bắt đầu đến nay đã là nửa năm.

"Aaaaa…. Tiểu Bạch, sao ngươi không hiền dịu chút nào hết vậy, nữ tử cần phải hiền dịu một chút chứ…" Áo Tư Tạp bị một cột sóng to tống bay ra khỏi Hoàn Hình Hải, mạnh mẽ té thẳng xuống bờ cát, toàn thân trong nháy mắt truyền đến một trận đau đớn làm hắt suýt ngất xỉu, không khỏi lớn tiếng oán

trách.

Bất quá, theo sát sau lưng hắn, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ, cũng trước sau bị thổi bay ra khỏi Hoàn Hình Hải, không ai tốt đẹp hơn hắn cả, đều là một thân chật vật.

Tiểu Bạch thò cái đầu cá mập của nàng ra khỏi Hoàn Hình Hải, hướng về phía Áo Tư Tạp phát ra giọng nói của loài người: *"Tiểu Áo, tỷ tỷ ta đã rất là hiền dịu rồi đó, bằng không đã sớm đánh cho cái mông của ngươi tét ra làm tám múi rồi. Vinh Vinh a! Ta thật không sao hiểu nổi, ngươi nhìn được điểm tốt nào trên người tên nam nhân này cơ chứ. Hắn sao lại bỉ ổi như vậy. Cái gì là Kiên đĩnh Kim thương dăng. Đám nam nhân nhân loại các ngươi có phải hay không đều dâm đãng như nhau hết cả sao? Hay là vầy đi, ta giới thiệu cho ngươi một nam Hải hồn sư dễ nhìn nhe, đảm bảo so với hắn là đơn thuần hơn nhiều."*

Trữ Vinh Vinh nhìn về phía Áo Tư Lạp, trong mắt tràn ngập ý cười, bởi vì nàng là một Phụ trợ hệ hồn sư, nên Tiểu Bạch đối với nàng cũng rất là chiếu cố. Tuy Tiểu Bạch khi hóa thân thành nhân loại cũng là một mỹ nhân, nhưng nàng không có đặc tính ghen ghét đối với mỹ nhân khác của đám mỹ nhân loài người. Ngược lại đối với ba nữ nhân của đám Sử Lai Khắc Thất quái đều rất là thân cận. Trong ba nữ nhân này, chỉ có Tiểu Vũ, do lần trước Tiểu Bạch suýt nữa giết chết Đường Tam của nàng, nên Tiểu Vũ không thèm để ý đến Tiểu Bạch. Chu Trúc Thanh mặc dù nhìn có vẻ hơi lạnh lùng, nhưng trong khi chiến đấu, vẫn thỉnh thoảng cùng với Tiểu Bạch trò chuyện mấy câu. Nhưng thật ra, Trữ Vinh Vinh cùng với Tiểu Bạch là quan hệ tốt nhất, mỗi khi ngừng chiến đấu, hai nàng liền trở thành bạn tốt của nhau.

Áo Tư Tạp thẹn quá hóa giận, đứng thẳng trên bờ cát: *"Tiểu Bạch, ngươi cũng không thể vu oan cho ta thế chứ. Ta là một nam nhân thuần khiết như vậy mà. Ngươi sao lại nói ta dâm đãng? Nói ta bỉ ổi? Thứ hồn kỹ này ta có khả năng quyết định hay sao chứ? Là do trời sinh mà thôi."*

"Ngươi thuần khiết?" Cặp mắt to của Tiểu Bạch tràn ngập vẻ xem thường: *"Ngươi cũng dám nói thế sao? Hồn kỹ do tâm sinh, trong lòng ngươi không dâm đãng, ngươi sao lại có được thứ hồn kỹ dâm đãng như vậy? Chỉ nhìn cặp mắt kia của ngươi đã thấy không phải hạng người tốt gì, cho là ngươi có*

chút lợi hại đi. Cùng có hồn kỹ đồng dạng, ngươi như thế nào lại cùng Đái Mộc Bạch chênh lệch lớn như vậy chứ?"

"Đánh người không đánh mặt. Tiểu Bạch, ngươi đây là nhè ngay mặt ta mà đánh, ta và ngươi thề bất lưỡng lập!" Áo Tư Tạp giận quá dậm mạnh chân lên bờ cát. Bất quá, hiện tại hồn lực hắn cũng đã tiêu hao đến hơn bảy tám phần, muốn xông lên liều mạng cũng không có khả năng. Đám người còn lại đều nhìn bọn họ mà cười. Cũng không biết là lý do gì, Áo Tư Tạp tự hồ như cùng với Tiểu Bạch là trời sinh đối lập, mỗi lần mọi người bị thổi bay ra, Tiểu Bạch đều nhịn không được mà trêu chọc hắn vài câu.

Tiểu Bạch hướng về Áo Tư Tạp làm ra ánh mắt khiêu khích: *"Đến đây! Ngươi đến đây! Lão nương tắm rửa sạch sẽ đợi ngươi đó! Sợ ngươi sao! Chỉ sợ ngươi không đủ sức thôi! Bất quá, Tiểu Áo, ra nhắc nhở ngươi đừng đến mức ngay cả làm nam nhân ngươi cũng không thể làm được đấy!"*

"Ngươi…" Tiểu Áo bị chọc đến mức tức không nhịn được, nhưng hắn đánh lại không đánh lại, bình thường hắn vốn cơ biến, nhưng nay gặp phải Tiểu Bạch hắn lại không có biện pháp gì cả.

"Không nói với ngươi nữa. Lão nương như trước trong biển chờ các ngươi, nhanh nhanh khôi phục một chút đi, đừng để cho ta phải đợi lâu quá." Nói xong, Tiểu Bạch quay mình trở lại, trở về chỗ sâu trong Hoàn Hình Hải. Trước khi bỏ đi, vẫn không quên dùng cái đuôi lớn hất một cột nước biển xô Áo Tư Tạp một cái ngã nhào.

"Tiểu Bạch, lão tử liều mạng với ngươi." Áo Tư Tạp nhịn không nổi nữa, định xông trở lại trong biển, Trữ Vinh Vinh vội vã ôm ngang thắt lưng hắn níu lại, lúc này mới cản được hắn lại.

"Tiểu Áo, ngươi và Tiểu Bạch rốt lại đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng ta cứ luôn nhằm vào ngươi vậy? Đừng nói là ngươi đã nhìn lén lúc nàng ta tắm nha!" Đái Mộc Bạch bộ dáng có chút hả hê nói.

Áo Tư Tạp hầm hừ nói: *"Ta làm sao biết được? Nàng ta mỗi lần công kích hình như đều cố ý nhằm vào ta cả. Lần nào ta cũng là người đầu tiên bị đánh văng ra, té xuống cũng là nặng nhất, chẳng lẽ do gương mặt ta như vậy nên*

không được ưa thích hay sao?"

"Tiểu Áo, đừng tự kỷ như vậy có được hay không." Đái Mộc Bạch ha ha cười: *"Vinh Vinh, ngươi cũng nên cẩn thận đi, người ta nói, càng hận sâu bao nhiêu, càng yêu đậm đà bấy nhiêu. Nói không chừng là Tiểu Bạch đã chấm được Tiểu Áo của ngươi, nên mới cố ý nhằm vào hắn. Cặp mắt đào hoa của Tiểu Áo vốn là rất được nữ nhân ưa thích đó."*

Trữ Vinh Vinh hừ một tiếng, nói: *"Cặp mắt song đồng của ngươi bộ không hấp dẫn nữ nhân hay sao? Ta tin tưởng Tiểu Áo của ta."*

Nghe được lời này của Trữ Vinh Vinh, sự tức giận của Áo Tư Tạp đối với câu nói của Đái Mộc Bạch nhất thời một trận quét sạch, bất quá, câu nói kế tiếp của Trữ Vinh Vinh nhất thời làm hắn bật ngửa.

"Cỡ như hắn làm sao có thể lọt được vào mắt xanh của Tiểu Bạch nhân gia được cơ chứ?" Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói.

"Ta…" Áo Tư Tạp buồn bực đến chết đi được, bày ra bộ dáng hung ác như muốn tìm Trữ Vinh Vinh tính sổ, mà Trữ Vinh Vinh cũng đã nhanh chân chạy trước một bước.

Quả thật giống như lời của Áo Tư Tạp nói vậy, Tiểu Bạch quả thật dường như có điểm chú ý đặc biệt đối với hắn, mỗi lần công kích đều đặc biệt chiếu cố dành phần công kích nặng hơn cho hắn. Bất quá, cũng chính nhờ như thế, thân hắn vốn là một thực vật hệ hồn sư, khả năng thực chiến đột ngột tăng mạnh. Mặc dù không thể so sánh được với Đái Mộc Bạch, vốn là một cường công hệ hồn sư, nhưng Tiểu Áo sử dụng hồn kỹ của Đái Mộc Bạch cũng ngày càng thành thục hơn, uy lực tương đương không tầm thường. Nếu như không phải do thân thể hắn nói về độ cường đại còn kém Đái Mộc Bạch không ít, nếu tiếp tục tu luyện như vậy, nói không chừng thật sự có khả năng đuổi kịp Đái Mộc Bạch.

Bất quá, không có áp lực của Hải Thần thánh quang phụ trợ, mọi người mặc dù mỗi ngày đều gian khổ quyết chiến, nhưng tốc độ gia tăng hồn lực lại rõ ràng chậm lại. Suốt thời gian nửa năm trôi qua, vẫn là duy trì cấp bậc hồn lực vốn có, chỉ là tiến đến gần hơn bình cảnh để đột phá cấp bậc mà thôi. Có thể

thấy được hồn lực sau khi vượt qua bảy mươi cấp thì tu luyện khó khăn đến mức nào. Hồn sư cấp bậc Hồn thánh bình thường, tu luyện mấy năm mới tăng lên một cấp đều là chuyện bình thường. Do bọn họ mỗi ngày đều đối diện với loại áp lực chiến đấu như thế này, mới có thể tăng được tốc độ như vậy.

Đang lúc mọi người đang chuẩn bị tiến hành tu luyện để khôi phục lại hồn lực, đột nhiên một tiếng Phượng kêu thánh thót không hề báo trước từ phía sau vang lên. Nhiệt độ không khí ven biển trong nháy mắt tăng lên nhanh chóng, tràn ngập trong không khí, thậm chí còn mang theo vài phần mùi vị khói lửa.

Thần sắc ngạc nhiên lẫn vui mừng đồng thời xuất hiện trên mặt mọi người, cả đám quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo hỏa diễm màu cam đậm phóng thẳng lên cao, ngưng tụ lại thành một con Hỏa Phượng Hoàng to lớn bay thẳng về phía chân trời. Người phía dưới thân ảnh con Hỏa Phượng Hoàng khổng lồ, một thân ảnh mủm mĩm chậm rãi đi ra.

Bước chân hắn trầm ổn có lực, khí phách vương giả hoàn toàn bộc lộ không thể nghi ngờ, cái này cũng không phải là hơi thở khí phách của bậc đế vương bình thường, mà là khí phách của kẻ cường giả đứng trên vạn vật, hơi thở kinh khủng của Bách Điểu Chi Vương.

Bạch Trầm Hương, đồng dạng cũng là một Phi hành hồn sư, nhìn thấy thân ảnh chậm rãi của hắn, hai chân không khỏi có chút nhũn ra, toàn thân không thể ức chế, sinh ra một loại cảm giác run sợ. Tuy là Tiêm Vĩ Vũ Yến cũng là một loại võ hồn tương đương không tồi, nhưng mà khi so sánh với Bách Điểu Chi Vương Phượng Hoàng, vẫn là cách biệt rất xa.

Dần dần, gương mặt Mã Hồng Tuấn từ từ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, hai mắt của hắn đã hoàn toàn thay thế bởi quang mang màu đỏ rực, toàn thân trên dưới đều bốc lên một màn hỏa diễm màu cam sậm, tựa như Hỏa thần giáng lâm. Bộ dáng không hề có nửa điểm xấu xí bình thường. Được tầng hỏa diễm kia làm nổi bật, hắn nhìn qua thật là cao lớn, thậm chí ngay cả đám người của Sử Lai Khắc Thất Quái, cũng có thể cảm nhận được áp lực từ trên người hắn phát tác ra.

Mọi người đều biết, trải qua không ngừng cố gắng tu luyện, Mập Mạp rốt

cuộc cũng đã hoàn thành được đột phá trọng yếu kia, thành công đột phá được chướng ngại của bảy mươi cấp hồn lực, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới… Có thể cảm giác được, sau khi đột phá, khí chất của Mập Mạp có biến hóa rất lớn, mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn đều bày ra khí chất bá vương cao quí của Phượng Hoàng.

Vẫn tiến tới đến trước mặt mọi người, Mập Mạp mới ngừng bước, nhìn mọi người: *"Ta thành công rồi."* Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt. Hơi thở vương giả cao quí đó làm cho Bạch Trầm Hương không khỏi có cảm giác trống ngực đập nhanh hơn một chút. Nàng đột nhiên cảm giác được, Gia gia thay mình lựa chọn tựa hồ như cũng có chút đạo lý.

Tâm trạng buồn bực vừa rồi của Áo Tư Tạp còn chưa có hoàn toàn biến mất, nhìn thấy bộ dạng như vậy của Mập Mạp, có chút tức giận nói: *"Mập Mạp chết tiệt, bộ ngươi không diễn trò thì ngươi sẽ chết à?"*

Nụ cười mỉm cao quý trên mặt Mã Hồng Tuấn đột nhiên cứng đờ, sau một khắc, vẻ ngoài phảng phất cao quý kia đột nhiên như bị biến mất, biến mất không còn chút vết tích: *"Ta ngất (Ta Kháo – Câu nói quen thuộc của Bạch Kim Thiết Tam Giác – A Lá), Tiểu Áo, ngươi cũng có thể nhìn ra hay sao?"*

Áo Tư Tạp sửng sốt một chút, nhưng lập tức phản ứng lại: *"Ta biết mà, ngươi thật sự là đang diễn trò. Đái lão đại, ta bình thường không phải là kẻ tính chuyện nhỏ nhặt! Bất quá tên Mập Mạp này lại dám diễn trò như vậy trước mặt chúng ta, chúng ta có thể nhịn được không?"*

Đái Mộc Bạch cười hắc hắc nham hiểm: *"Đương nhiên là không thể. Đánh hắn."* Vừa nói, hai tên thanh niên bất lương đồng dạng phóng đến.

"Xin đừng mà!..." Mập Mạp gào lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm đầu ngồi thụp xuống đất, cũng không có phản kháng, tùy ý để mặc cho Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp đánh đấm túi bụi lên người mình. Đường Tam chỉ đứng cười, nhưng cũng không có tham dự, cuối cùng vẫn cần một người trầm ổn, Đường Tam đóng vai này là thực sự chính xác.

Mà thực tế, Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Tạp cũng chỉ có đánh đấm Mã Hồng Tuấn có vài cái, đã nhanh chóng kéo hắn đứng lên: *"A! Mập Mạp,*

ngươi đuổi theo nhanh như vậy!" Áo Tư Tạp ha ha cười nói.

Vẻ đắc ý lại hiện ra trên mặt Mập Mạp: *"Điều đó đương nhiên, ta chính là truyền nhân của Phượng Hoàng mà."*

Trữ Vinh Vinh buộc miệng cười, nói: *"Phượng Hoàng mà nhìn thấy ngươi béo như vậy, chỉ sợ cũng phải tức đến mức bốc hỏa luôn!"*

Mập Mạp hừ một tiếng, nói: *"Đối với ngươi thì chỉ có mình Tiểu Áo là đẹp trai nhất thôi. Được rồi. Tam ca, ta đột phá rồi, làm thế nào mới có được hồn hoàn thứ bảy đây?"* Thân là hồn sư, ai không hi vọng sớm có được cái hồn hoàn thứ bảy, có thể làm cho mình biến đổi về chất cơ chứ? Mập Mạp cũng không ngoại lệ, trong cặp mắt nhỏ tràn ngập quang mang mong muốn.

Đường Tam mỉm cười, nói: *"Không thể thiếu ngươi được, tiếp lấy."* Cổ tay run lên, một đám quang mang màu lửa đỏ phiêu nhiên xuất ra, bay thẳng về phía Mập Mạp.

Mập Mạp vươn tay ra, tiếp lấy đám quang mang màu đỏ kia, nhất thời, một loại cảm giác kỳ dị chợt dâng lên tràn ngập toàn thân. Không khỏi có chút ngây ngẩn cả người: *"Tam ca, đây không phải là khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà của ngươi sao?"*

Đường Tam gật đầu: *"Không sai, chính là nó. Thập Thủ Liệt Dương Xà, chính là Xà Trung Chi Vương, mặc dù không phải là loài chim, cũng không phải là hồn thú, mà là một loại Viễn Cổ Dị Thú, nhưng nó cũng là hỏa thuộc tính, hơn nữa lại còn là thuộc tính chí dương chí hỏa, cùng với Phượng Hoàng Hỏa Diễm của ngươi vừa vặn giống nhau. Ta đã từng thảo luận qua với sư phụ, có thể xác định, khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà này chính là chứa đựng tuyệt đại bộ phận năng lực của Thập Thủ Liệt Dương Xà, nên cũng có cùng hiệu quả so với hồn hoàn bình thường. Trước tiên ngươi ăn nó, sau đó dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm tiến hành tiêu hóa, tự nhiên nó sẽ biến thành cái hồn hoàn thứ bảy của ngươi. Thập Thủ Liệt Dương Xà chính là Bá Chủ của Rắn, nhưng Phượng Hoàng lại vừa hay chính là khắc tinh của nó, mặc dù hỏa diễm của nó bá đạo, nhưng ngươi sử dụng Phượng Hoàng Hỏa Diễm tiêu hóa nó lại tuyệt không thành vấn đề. Con Thập Thủ Liệt Dương Xà kia lúc bị ta giết, tuyệt đối không kém bất cứ con Vạn Niên hồn thú*

nào. Nó làm hồn hoàn thứ bảy của ngươi vừa vặn hết sức thích hợp. Hơn nữa, lấy thân phận của nó là một con Thượng Cổ Dị Thú, nếu làm hồn hoàn thứ bảy của ngươi sẽ có chỗ tốt đặc thù khác nữa, cụ thể là cái gì ta cũng không thể nói trước được. Nhất định phải đợi ngươi hấp thu xong mới có thể biết. Bây giờ ngươi bắt đầu luôn đi, mọi người chúng ta sẽ hộ pháp cho ngươi."

Mã Hồng Tuấn nhìn nhìn khối Thập Thủ Liệt Dương Xà nội đan trong tay một chút, lại nhìn nhìn Đường Tam một chút, con mắt không khỏi có chút ửng đỏ: *"Không, Tam ca, ta không thể lấy cái này, nó quá trân quý."* Mặc dù hắn không biết Thập Thủ Liệt Dương Xà là cái gì cả, nhưng hắn có được Phượng Hoàng Hỏa Diễm, khối nội đan vừa vào tay, hắn đã cảm nhận được trong đó ẩn chứa năng lượng hỏa thuộc tính khổng lồ, cùng với một loại hơi thở đặc thù làm cho hắn phải hồi hợp. Hắn hiểu được, chính mình rất khó có thể tìm được thứ gì tốt hơn thứ này để làm hồn hoàn thứ bảy cho mình. Lấy phẩm chất của khối Thập Thủ Liệt Dương Xà này mà xét, cho dù là làm cái hồn hoàn thứ tám của hắn cũng không có ủy khuất.

Đường Tam nhướng mày: *"Mập Mạp, người gọi ta là gì?"*

Mã Hồng Tuấn sửng sốt một chút, nói: *"Gọi ngươi là tam ca!"*

Đường Tam cả giận nói: *"Vậy ngươi còn nói thêm gì nữa? Thứ này ta vốn là giữ lại cho ngươi thôi."*

Mã Hồng Tuấn ngơ ngác nhìn Đường Tam, một hồi lâu không có lên tiếng, đột nhiên, hắn mạnh mẽ đưa tay lên miệng: *"Đúng vậy, từ nay về sau, một thân thịt béo này của ta chính là thuộc về ngươi."* Vừa nói, hắn vừa nuốt chửng khối nội đan đang cầm trong tay.

Sắc mặt Đường Tam lúc này mới hòa hoãn trở lại: *"Ta cũng không cần một đống thịt béo kia của ngươi, ta chỉ cần Lão Tứ của ta thôi. Mau ngồi xuống hấp thu đi. Mặc dù Phượng Hoàng Hỏa Diễm có thể khắc chế được hỏa diễm của Thập Thủ Liệt Dương Xà, nhưng hỏa diễm của Thập Thủ Liệt Dương Xà này quả thật cực kỳ bá đạo, ngươi nhất định phải cẩn thận, không thể có bất cứ cái gì khinh thường."*

Mã Hồng Tuấn đưa tay sờ soạng trên mặt mình một chút, đem một ít thứ ướt át trên mắt mạnh mẽ vảy ra (nước mắt ấy mà =.=") *Quả nhiên không có nói thêm nữa chữ. Lập tức ngồi xuống đất bắt đầu tu luyện. Nhưng từ bộ dáng nắm chặt hai nắm tay khi ngồi xuống của hắn, có thể nhìn ra lúc này hắn đang kích động đến thế nào.*

Đái Mộc Bạch bước tới bên người Đường Tam, ôm lấy bả vai Đường Tam, Áo Tư Tạp từ bên kia đi tới, cũng ôm lấy bả vai còn lại của Đường Tam, hai người mặc dù không nó thêm cái gì, nhưng một đám nữ nhân đứng một bên, cũng có thể cảm giác được tình huynh đệ tràn ngập đang phát ra từ bốn tên nam nhân trước mặt

Hỏa diễm màu cam sậm khắp người Mập Mạp vừa mới tắt đi đã một lần nữa nhanh chóng bốc lên, mà ngay cả da dẻ Mập Mạp lúc này cũng biến thành màu cam sậm. Khuôn mặt đầy mỡ béo núc kia cũng toát ra vẻ thống khổ mãnh liệt, ngay cả thân hình đang ngồi ngay ngắn cũng trở nên nghiêng ngã.

*Đường Tam trong lòng cả kinh, nhất thời hiểu được, chính mình cũng đã đánh giá thấp sự bá đạo của khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà này, cơ hồ cảm nhận được lúc trước mình đánh chết con Thập Thủ Liệt Dương Xà kia chính là có vài phần may mắn. Vội vã đẩy hai cánh tay của Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp ra, thân hình chợt lóe lên, đã phóng tới sau lưng Mã Hồng Tuấn, trầm giọng nói: "*Các ngươi đều không nên ra tay, đừng hợp lực giúp Mập Mạp, một mình ta là đủ rồi. Tiểu Áo, cho ta một cây Siêu Việt Cực Hạn Mặc Lục Tràng, một cây Phấn Khích Phấn Hồng Tràng, một cây Khôi Phục Đại Hương Tràng của ngươi. Vinh Vinh, cho ta tăng phúc hồn lực, cho Mập Mạp tăng phúc thuộc tính. Nhanh!"

Lời nói Đường Tam phát ra nhanh như súng liên thanh, nhưng lúc này cũng là lúc thể hiện sự ăn ý của mọi người, ngay khi lời Đường Tam vừa dứt, ba cây Hương tràng cũng đã từ trong tay Áo Tư Tạp vung ra, bay đến trước mặt hắn, mà quang mang của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp từ trên tay của Trữ Vinh Vinh cũng đã bao trùm lên thân thể hai người.

Khoanh chân lại ngồi xuống sau lưng Mập Mạp, Đường Tam hít sâu một hơi, không chút do dự đem ba cái Hương Tràng ăn ngay lập tức, một điểm cũng không chú ý đến tác dụng phụ của Siêu Việt Cực Hạn Mặc Lục Tràng, hai

bàn tay trong nháy mắt biến thành màu trắng như ngọc, đồng thời ấn vào sau lưng của Mập Mạp.

Khi nãy bọn họ vừa mới trải qua cật lực chiến đấu cùng với Tiểu Bạch, hồn lực tiêu hao cực lớn, nếu không Đường Tam cũng không cần đến sự phụ trợ của ba cái Hương tràng của Tiểu Áo. Ở thời khắc này tuyệt đối không thể có bất cứ cái gì do dự nữa, Đường Tam rất rõ ràng, hấp thu nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà, thời khắc ban đầu cũng là lúc nguy hiểm nhất, một khi xuất hiện vấn đề, như vậy Mập Mạp sẽ gặp phải phiền toái lớn. Hồn lực dũng mãnh rót nhanh vào cơ thể Mập Mạp, Đường Tam cũng không đem hồn lực của mình dung hợp làm một thể với Phượng Hoàng hồn lực của Mập Mạp, giúp hắn vận chuyển hồn lực, mà là đem hồn lực của mình bao phủ toàn bộ kinh mạch của Mập Mạp, tạo ra một tầng phòng ngự vững chắc.

Hắn đối với phương pháp vận hành hồn lực của Mập Mạp cũng không hiểu rõ lắm, nếu như tùy tiện trợ giúp Mập Mạp vận chuyển, ngược lại có thể sinh ra phản tác dụng. Mà dưới cách làm hiện tại của hắn, lại thêm khả năng tăng phúc của Trữ Vinh Vinh nhanh chóng truyền đến, cấp cho Đường Tam là hồn lực tăng phúc, Mập Mạp là thuộc tính tăng phúc, nhất thời làm cho Phượng Hoàng Hỏa Diễm bùng cháy mạnh mẽ, lập tức đứng vững được dưới sức bộc phát kinh khủng của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà.

Đường Tam có thể rõ ràng cảm nhận được, năng lượng hỏa thuộc tính do nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà bộc phát ra cùng với năng lượng Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mạp tuy là có cùng thuộc tính, nhưng lại càng bạo liệt hơn rất nhiều. Chỉ là về mặt thuộc tính lại bị tiên thiên của Phượng Hoàng Hỏa Diễm áp chế, lúc này mới có thể không hoàn toàn bộc phát ra hết. Nhưng cho dù như vậy, cũng là cực kỳ nguy hiểm. Bất quá, khả năng thừa nhận của Mập Mạp cũng vượt qua sự dự đoán của Đường Tam, tuy là năng lượng nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà trong cơ thể hắn đấu đá lung tung, nhưng mà Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mạp không ngừng bộc phát, hóa thành một tấm chắn không chút lùi bước, ngăn cản luồng năng lượng kia.

Đường Tam thầm khen một tiếng, trầm giọng nói: "Không cần lo lắng cho kinh mạch của ngươi, tập trung hấp thu năng lượng đi."

Có Đường Tam làm hậu thuẫn, Mập Mạp không cần phải phân ra một bộ phận hồn lực để lập tầng phòng ngự bảo vệ xung quanh, toàn bộ Phượng Hoàng Hỏa Diễm trong cơ thể nháy mắt tập trung lại một chỗ, hướng về phía năng lượng của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà phát động phản kích. Trong nhất thời, hai luồng năng lượng cùng loại, tràn ngập hơi thở dương cương bá đạo trong cơ thể Mập mạp không ngừng liều chết va chạm lẫn nhau. Sự va chạm mãnh liệt không ngừng làm cho trên người Mập Mạp liên tục phát ra từng đoàn hỏa diễm nóng rực.

Mọi người đứng bên cạnh quan sát lúc này cổ họng cơ hồ đã nghẹn lại. Quần áo trên người Đường Tam đã bị nướng thành cháy đen. Bộ tóc dài của hắn lần trước bị thiêu cháy tại lần hấp thu hồn hoàn thứ bảy, bây giờ đã mọc dài lại, nhưng lại một lần nữa bị từng đoàn hỏa diễm trong người Mập Mạp bốc ra đốt cháy thành tro rơi lả tả. Tuy vậy thân thể Đường Tam nhưng lại tựa hồ như không có bất kỳ thương tổn gì. Hai tay vẫn như trước trắng như bạch ngọc, không ngừng đem hồn lực của mình, đã được gia tăng nhờ ba cây Hương tràng cùng với sự tăng phúc mạnh mẽ của Trữ Vinh Vinh, không hề giữ lại, toàn bộ đem rót vào trong cơ thể của Mập Mạp.

Phải biết rằng, Đường Tam trước đây đã từng trải qua rèn luyện trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, thân thể của hắn đã trở thành Thủy hỏa bất xâm, chỉ bất quá, khả năng miễn dịch của hắn chỉ là miễn dịch nóng lạnh mà thôi, cho nên, chính xác mà nói, chỉ là Hàn nhiệt bất xâm. Lúc này, mặc dù quần áo cùng với lông tóc trên người hắn bị cháy cả, nhưng thân mình hắn cũng không có bất kỳ thương tổn nào cả. Dù sao đi nữa, Phượng Hoàng Hỏa Diễm dù cho có cường thịnh cách mấy, cũng chỉ là nhân lực, mà hàn nhiệt trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn lại là Thiên địa chi lực, hai cái cơ bản là có chênh lệch rất xa. Bất quá, lúc này thân thể Đường Tam nhìn bề ngoài đã có chút dọa người, giống như cả người đều đã biến thành tro bụi vậy.

Lúc này mọi người mới hiểu hết ý tứ của Đường Tam, không chỉ là bởi vì bọn họ không thích hợp trợ giúp Mập Mạp, mà một điều quan trọng hơn nữa mà Đường Tam chưa nói, chính là bọn họ không ai có khả năng thừa nhận được sự thiêu đốt liên tục từ Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mập Mạp!

Sự cảm động không ngừng lan tràn trong trái tim của mỗi cá nhân. Từ không chút tiếc rẻ tặng tiên thảo cho từng người, đến không tiếc công sức phụ trợ

Mã Hồng Tuấn hấp thu hồn hoàn thứ bảy. Tất cả những gì Đường Tam làm mọi người đều chứng kiến hết thảy. Cho dù thân là lão đại của Thất quái Đái Mộc Bạch, đối với Đường Tam cũng không có bất kỳ sự đố kỵ nào. Ở trong lòng hắn, đối với Đường Tam cũng chỉ có hai chữ: huynh đệ, là huynh đệ chính thức, là huynh đệ vĩnh viễn, là huynh đệ của cả cuộc đời.

------oOo------

Chương 413: Hỏa phượng hoàng bảy đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngồi ngay ngắn sau lưng Mã Hồng Tuấn, Đường Tam dưới sự kích thích của ba cây Hương tràng, nội lực Huyền Thiên Công cũng giống như là dưới sự áp bức của Hải Thần Thánh Quang ban đầu, đang cấp tốc vận chuyển, quay vòng thông qua kỳ kinh bát mạch không ngừng khôi phục, vừa khôi phục đã lại tiếp tục phát ra, vận chuyển sang cơ thể Mã Hồng Tuấn.

Mập Mạp lúc này cũng đã xuất ra toàn bộ lực lượng của mình để chống đỡ với nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà, rất nhanh xuất ra từng luồng Phượng Hoàng Hỏa Diễm để khắc chế năng lực của hỏa diễm Thập Thủ Liệt Dương Xà. Dần dần đã có thể ngăn chặn lại sự cuồng bạo ban đầu của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà. Thần sắc hắn cũng theo đó mà từ từ ổn định lại.

Nội lực Huyền Thiên Công vốn là vô cùng tinh khiết, trở thành vòng bảo hộ tốt nhất, cũng không có chút nào phát sinh ra xung đột với hồn lực tự thân của Mã Hồng Tuấn. Dưới sự khống chế xảo diệu bởi tinh thần lực cường đại của Đường Tam, không để lộ bất kỳ sơ hở nào cả, làm cho năng lượng của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà không cách nào xúc phạm được kinh mạch Mập Mạp.

Hồn lực phát ra, vận chuyển, rồi lại phát ra, liên tục như vậy, cuối cùng cũng không cản nổi sự hao tổn, sự tăng phúc của ba cây Hương tràng từ từ biến mất, cảm giác suy yếu mãnh liệt bắt đầu tràn ngập toàn thân Đường Tam. Nhưng Đường Tam vẫn kiên trì ngồi đó, ngay cả thần sắc cũng không có xuất

hiện bất kỳ biến hóa gì cả. Từ một thân hình bề ngoài cháy đen kia của hắn, đám người Đái Mộc Bạch cơ bản là không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu gì cả. Bọn họ ai cũng không biết Đường Tam có thể chống đỡ được thời gian bao lâu, cũng không biết hiện tại Mập Mạp đã hấp thu nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà kia đạt tới trình độ nào rồi, việc bọn họ có thể làm chỉ là chờ đợi, gần như thống khổ mà chờ đợi.

Phượng Hoàng Hỏa Diễm màu cam sậm kia bốc cháy ngày càng mãnh liệt, màu sắc da dẻ Mập Mạp cũng không ngừng biến đổi giữa trắng và cam sậm, dần dần, đến lúc toàn thân hắn đã hoàn toàn chuyển hết thành màu đỏ kim thì ngừng lại, không đổi màu nữa. Điều làm mọi người kinh ngạc nhất là, thân thể Mập Mạp lúc đầu vốn là tròn vo, theo thời gian trôi qua, đột nhiên không ngừng co rút lại, da dẻ cũng cũng theo đó mà rút lại, tựa hồ như ngọn lửa cuồng nhiệt kia đang đốt mỡ trong cơ thể hắn cháy vậy, kì dị đến không nói nên lời.

Rốt cuộc hai bàn tay Đường Tam, thứ duy nhất vẫn còn màu trắng trên người hắn, đã rút ra khỏi lưng của Mập Mạp. Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Lạp vội vàng từ hai bên nhảy tới, mỗi người nâng một cánh tay hắn lên. Áo Tư Lạp không chút chậm trễ, ăn ngay một cái Kiên Đĩnh Kim Dương Thăng hắn chuẩn bị sẵn, sau đó lập tức chế tạo ra vài cái Khôi Phục Đại Dương Tràng, nhét vào miệng Đường Tam.

Sau khi sử dụng Vũ Hồn Chân Thân Kiên Đĩnh Kim Dương Thăng, Khôi Phục Đại Hương Tràng do hắn chế tạo ra, hiệu quả khôi phục cùng với bổ sung nguyên khí so với bình thường là tăng lên rất nhiều.

Đường Tam sau khi ăn Hương Tràng xong, được hai người dìu ngồi xuống một bên, hớp từng ngụm từng ngụm khí thở hổn hển, từng luồng hơi hắn thở ra đều nóng rực cả. Cũng may là thân thể hắn có khả năng Hàn Nhiệt Bất Xâm, nếu đổi lại là một người khác, chắc đã sớm bị nướng cho cháy xém toàn thân rồi.

Khoảng một nén nhang thời gian sau, Đương Tam mới miễn cưỡng khôi phục lại được vài phần, bởi vì thân thể hắn cường đại, nên tác dụng phụ của Siêu Việt Cực Hạn Mặc Lục Tràng đối với hắn cũng có hạn mà thôi. Chỉ bất quá, cảm giác của cơ thể lúc này cũng là cực kỳ khó chịu.

"Mọi người yên tâm đi. Hồn lực của Mập Mạp đã toàn diện áp chế được năng lượng của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà rồi, việc đem chúng hoàn toàn hấp thu hết cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "

Chu Trúc Thanh lại bờ biển múc lên một ít nước sạch, giúp Đường Tam tẩy những vết cháy xem trên mặt hắn. Bộ dạng hắn lúc này nhìn có nét đáng thương, bộ tóc mới mọc dài hơn nửa năm đã một lần nữa biến mất, khuôn mặt vàng như giấy, cảm giác suy yếu tựa hồ như lúc nào cũng có thể ngã xuống: *"Có thể ngừng tăng phúc cho Mập Mạp được rồi. Mọi người không nên tới gần hắn, để cho hắn một mình hấp thu đi. Ta chống đỡ không nổi nữa rồi. Lão đại, ngươi cùng Vinh Vinh chú ý hắn một chút. Một khi thần sắc có vấn đề gì, Vinh Vinh ngươi lập tức tăng phúc cho hắn ngay. Nhỡ kỹ, chỉ thuộc tính tăng phúc thôi, không được tăng phúc bất kỳ cái gì khác nữa."*

"Được rồi. Tam ca, ngươi mau đi nghỉ ngơi một chút đi..."

Đường Tam gian nan gật đầu một cái, sắp xếp hết thảy, rồi mới nhắm hai mắt lại bắt đầu tu luyện.

Đường Tam tiến hành tu luyện suốt hơn mười hai canh giờ mới hoàn toàn khôi phục lại, mà như vậy đối với khí lực cực kỳ dẻo dai, kiên cường của hắn đã là cực kỳ khả quan rồi. Mà cho đến thời điểm hắn tỉnh lại, Mập Mạp vẫn còn chưa hoàn thành hấp thụ xong hết năng lượng của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà. Chỉ bất quá lúc này ánh sáng màu cam sậm trên người hắn đã trở nên mờ nhạt hơn nhiều rồi.

Lúc này trên bãi biển đã xuất hiện thêm một người, hóa thân thành nhân loại Tiểu Bạch, lúc này đang đứng nhìn Mập Mạp. Từ trong đôi mắt màu lam nhạt của nàng, có thể chứng kiến được mấy phần cảm giác sợ hãi, tựa hồ bởi vì hơi thở trên người Mập Mạp phát ra mà sợ hãi.

Nhìn Mập Mạp đang tu luyện, lại nhìn sang Tiểu Bạch, Đường Tam trong lòng dâng lên một trận cảm khái cùng với cảm kích. Thật ra lúc ban đầu, hắn cũng không muốn đem khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà kia cấp cho Mập Mạp. Bởi vì lúc đầu Thái Thản Cự Viên Nhị Minh đã từng nói qua với hắn. Muốn hồi sinh Tiểu Vũ cần phải có ba lọai vật phẩm: Thánh Hồn Thảo

dùng để thức tỉnh linh hồn, Chí bảo Vạn Niên Cửu Phẩm Sâm Vương dùng để thoát thai hoán cốt, khôi phục hình người, và một cái nội đan của Thượng Cổ Linh Thú để Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất. Trên thực tế, trong số ba loại bảo vật này, Thánh Hồn Thảo cùng với Vạn Năm Cửu Phẩm Tham Vương cũng đều không còn cần thiết nữa. Vì gốc tiên phẩm trong truyền thuyết Tương Tư Đoạn Trường Hồng cũng là tiên phẩm không kém Cửu Phẩm Tham Vương chút nào: Thủy Tinh Huyết Long Tham cũng đã được Tiểu Vũ hấp thu hết, linh hồn nàng cũng đã hoàn toàn được thức tỉnh, thân thể nàng cũng đã hoàn thành xong quá trình thoát thai hoán cốt, khôi phục hình người. Duy nhất cần thiết chỉ còn một khối nội đan của Thượng Cổ Linh Thú để giúp nàng hồn thể hợp nhất mà thôi.

Trước khi lên Hải Thần Đảo, vì muốn Tiểu Vũ sống lại, Đường Tam trong lòng coi khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà này còn quan trọng hơn chính tính mạng của mình. Chính là, sau khi trải qua đệ nhất khảo của Hải Thần xong, hắn lại phát hiện ra được một bí mật. Có một loại phương pháp khác có thể trợ giúp Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất, mà lại đáng tin cậy hơn so với việc sử dụng nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà rất nhiều.

Phương pháp này là khi Đường Tam mang theo Tiểu Vũ đồng thời đột phá Hải Thần đệ nhất khảo mà phát hiện ra. Lúc ấy linh hồn Tiểu Vũ đã trở về bản thể, Đường Tam vì thân thể mình đã đến cực hạn, chính mình không thể đem toàn bộ áp lực ngăn cản hết, nên đã có một bộ phận áp lực đã rơi vào người của Tiểu Vũ. Khi đó thông qua hồn hoàn cùng hồn cốt để liên hệ với linh hồn của Tiểu Vũ, Đường Tam phát hiện, bản thể Tiểu Vũ tựa hồ xuất hiện một ít biến hóa đặc thù, áp lực khổng lồ kia đem toàn bộ linh hồn của nàng vững vàng áp chế về lại bản thể, thậm chí còn có lúc cắt đứt hoàn toàn sự liên hệ với Đường Tam.

Tại thời điểm lúc ấy, tình huống như vậy không thể nghi ngờ là mười phần nguy hiểm, một khi đã cắt đứt linh hồn liên lạc, Tiểu Vũ sẽ bị hồn phi phách tán, bởi vì linh hồn nàng là cùng với hồn hoàn, hồn cốt của Đường Tam hòa thành một thể. Chỉ khi nào hồn hoàn, hồn cốt kia trở về lại bản thể nàng, thì mới có thể thông qua loại áp lực này để tiến hành dung hợp.

Đây cũng là lúc trong lòng Đường Tam xuất hiện một chút nghi vấn. Về sau Đường Tam cẩn thận nghiên cứu kỹ càng nghi vấn này, nhưng cũng không

dám khẳng định sự suy đoán của mình. Chỉ đến sau khi đệ nhị khảo bắt đầu, trong một lần vô ý cùng Tiểu Bạch trao đổi qua, Đường Tam mới có thể hiểu rõ hơn.

Bởi vì nàng ta cũng là một đầu Thập Vạn Niên hồn thú, Đường Tam sau một lần chiến đấu đã cẩn thận trao đổi với Tiểu Bạch về phương pháp để tiến hành hồi sinh cho Tiểu Vũ. Điều làm cho hắn giật mình chính là, cách mà Tiểu Bạch đưa ra để hồi sinh Tiểu Vũ là khác hoàn toàn cách của Đại Minh và Nhị Minh. Nàng chỉ nói có một câu: chỉ cần ngươi nguyện ý bỏ, đem toàn bộ chín hồn hoàn của ngươi tách ra, thông qua áp lực của Hải Thần Thánh Quang chuyển hết sang cho nàng, tỷ lệ hồi sinh là trăm phần trăm.

Đường Tam vội vàng đem phương thức lúc đầu mà Đại Minh, Nhị Minh nói ra, Tiểu Bạch nghe xong, nghếch mũi một cái, lại xem qua khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà mà Đường Tam đưa ra. Trực tiếp nói thẳng với Đường Tam, nếu hắn sử dụng khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà này trợ giúp Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất, Tiểu Vũ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Đúng vậy, nội đan của Thượng Cổ Linh Thú quả thật có tác dụng giúp Tiểu Vũ hồn thể hợp nhất. Nhưng cũng phải nhìn xem nó là thuộc tính gì cái đã. Nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà thuộc tính quá mức thô bạo, mà Tiểu Vũ khi trong quá trình hợp thể, linh hồn lúc đó là cực kỳ suy yếu, khi đó không ai có thể trợ giúp nàng, trừ phi linh hồn của nàng có thể đứng vững dưới sự tẫy lễ của năng lượng nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà, nếu không, nhất định sẽ bị hồn phi phách tán.

Nghe xong những lời này, Đường Tam lúc ấy không khỏi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đem tình huống mà mình phát hiện được tại đệ nhất khảo, nói cho Tiểu Bạch biết.

Tiểu Bạch nói cho Đường Tam biết, năng lực của Hải Thần đại nhân là vô cùng to lớn, Hải Thần Thánh Quang vẫn bảo vệ Hải Thần Đảo chỉ là một loại hình thái bắt chước vòng hào quang phòng ngự bảo hộ của Hải Thần đại nhân mà thôi. Nó cũng không phải chân chính là Hải Thần Thánh Quang, áp lực của loại này quả thật có thể thúc đẩy linh hồn của Tiểu Vũ cùng bản thể dung hợp, nhưng lại cực kỳ không ổn định. Mà hiện tại Đường Tam và Tiểu Vũ đã thông qua khảo hạch, cũng không có thể tiếp nhận được áp lực từ nó nữa. Mà Hải Thần Thánh Quang theo như lời nàng nói, phải là chân chính Hải Thần

Thánh Quang kia, chỉ có bản thân Hải Thần mới có được loại Thánh Quang chói lọi đó. Đó chính là loại ánh sáng mà khi trước lúc nàng muốn truy sát Đường Tam, dấu ấn Hoàng Kin Tam Xoa Kích trên trán hắn đã phóng xuất ra. Chỉ có dưới tác dụng của loại ánh sáng ôn hòa, ấm áp này, nhận áp lực của Hải Thần mới có thể trợ giúp Tiểu Vũ dễ dàng hoàn thành quá trình dung hợp hồn thể.

Lúc Đường Tam hỏi Tiểu Bạch như thế nào, đến khi nào thì mới có thể phát ra được Hải Thần Ánh Sáng chân chính. Tiểu Bạch nói nếu có kẻ nào có thể phát ra Hải Thần Ánh Sáng chân chính, kẻ đó cũng không phải Đại cung phụng Hải Thần Đấu La – Ba Tái Tây, mà chính là bản thân Đường Tam, còn lúc nào có thể phát ra, vậy còn cần phải xem khi nào Đường Tam nhận được Hải Thần thân hòa độ có thể tăng lên đến hơn ba mươi phần trăm cái đã (Hiện tại Đ3 mới có 5% thân hòa độ của Hải Thần).

Ngay khi Tiểu Bạch vừa nói xong mấy lời này, dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam một lần nữa lại sáng lên. Lần này không đợi Tiểu Bạch kịp phản ứng, đã lập tức bị một luồng kim quang đẩy mạnh về phía mặt biển. Hiển nhiên, lực lượng đang ẩn chứa bên trong cái dấn ấn kia là đang trách nàng lắm chuyện.

Cũng chính bởi vì vậy, Đường Tam lần đầu tiên mới biết được cái phần thưởng sau khi khảo hạch, năm phần trăm Hải Thần thân hòa độ, là có ý nghĩa cường đại đến thế nào. Cũng vì việc đó, hắn đối với Tiểu Bạch lại càng thêm cảm kích. Mà khối nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà kia, cũng tự nhiên không cần lưu lại cho Tiểu Vũ nữa, vì thực chất nàng cũng không thể dùng được. Đã không còn có tác dụng cho Tiểu Vũ nữa, tự nhiên Đường Tam cũng không keo kiệt, trực tiếp đem cho Mã Hồng Tuấn sử dụng làm hồn hoàn thứ bảy của hắn.

Dùng sức cử động thân thể hắn một chút, gân cốt toàn thân Đường Tam rung động một trận, hắn mở mắt trước mặt đám bạn đang vì hắn và Mập Mạp tiến hành hộ pháp.

Trữ Vinh Vinh nhảy đến trước mặt Đường Tam: *"Tam ca, ngươi tỉnh rồi à? Cảm giác thế nào? Có tốt không?"*

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Yên tâm đi, ta không sao rồi. Tình huống của Mập mạp nhìn qua coi như ổn định. Các người tiếp tục hộ pháp cho hắn đi. Tiểu Bạch, ta vào Hoàn Hình Hải tắm rửa một chút, ngươi cũng đừng có công kích ta nhé."*

Tiểu Bạch nhìn bộ dáng chật vật của hắn gật gật đầu. từ đáy mắt toát ra môt tia quang mang kỳ dị. Thân là một đầu Thập Vạn Niên hồn thú, trên bờ phát sinh ra những chuyện kia nàng như thế nào lại không biết đây? Nhất là khi Mập Mạp dùng qua cái nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà, hiện ra một loại hơi thở đặc thù làm cho ngay cả nàng cũng phải có cảm giác sợ hãi, càng làm từ trong tim nàng phát ra một loại tư tưởng cảnh giác, cho nên mới bỏ công mấy lần chạy lên xem.

Đường Tam vì tiến hành hộ pháp cho Mập Mạp, không tiếc thân mình thừa nhận sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Hỏa Diễm, tình nghĩa trong đó biết nói thế nào cho hết? Nguyên lai, loài người cũng không phải toàn là những kẻ ích kỷ.

Đường Tam sau khi hoàn toàn tắm rửa sạch sẽ thân thể của mình, thay một bộ quần áo mới, khô ráo (Lúc nãy là Khỏa thân mà bọn con gái cứ trơ trơ nhìn). Trừ bỏ tóc và lông mi cần phải tốn một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại như cũ, thân thể hắn coi như là đã hoàn toàn bình phục lại. Bất quá, lúc này cả bọn không ai còn có tâm tư để tiến hành tu luyện, mọi người đều chờ đợi Mã Hồng Tuấn đột phá. Ngoài Tiểu Vũ ra, hắn là người cuối cùng trong đám Sử Lai Khắc Thất Quái đạt đến được bảy mươi cấp hồn lực. Mọi người cũng không phải chờ đợi hắn có khả năng đạt được thực lực cường đại, mà là chờ mong hắn có thể hoàn thành được quá trình hấp thu hồn hoàn này.

Một lần hấp thu này, chính là suốt ba ngày thời gian. Mọi người thay phiên nhau tu luyện hồn lực, thay phiên nhau chờ đợi, cùng đợi Mập Mạp từ trạng thái tu luyện tỉnh táo trở lại.

Nhìn Mã Hồng Tuấn đang trong trạng thái tu luyện kia, người rung động lớn nhất chính là Bạch Trầm Hương. Ba ngày thời gian trôi qua, bề ngoài Mập Mạp đã như là hoàn toàn thay đổi. Một thân thịt mỡ béo trên khắp toàn thân cũng đã gần như biến mất, bên dưới lớp quần áo rộng rãi, mơ hồ có thể cảm

nhận được một thân cơ thể hùng tráng vững chắc.

Đám mỡ béo trên mặt hắn biến mất, cặp mắt đang nhắm chặt của hắn nhìn qua tựa hồ cũng không nhỏ híp như trước nữa, hết thảy nhìn qua đều có chút hài hòa. Mặc dù nói về tướng mạo, hắn không thể cùng Đường Tam, Áo Tư Lạp, Đái Mộc Bạch so sánh được, nhưng lúc này nhìn lại, tướng mạo cũng đã có chỗ hơn người. Hơn nữa, vũ hồn Phượng Hoàng cũng mang đến cho hắn một loại khí chất đặc thù, dĩ nhiên, cũng rất có lực hấp dẫn.

o0o

Ba ngày sau…

Màn đêm buông xuống, đang trong lúc mọi người chuẩn bị dùng Hương tràng của Áo Tư Lạp cho đỡ đói, đột nhiên, một tia cảm giác kỳ dị chợt đồng thời xuất hiện trong lòng của tất cả mọi người. Ánh mắt mọi người cơ hồ ngay lập tức tụ tập lại trên người Mập Mạp.

Ngọn lửa màu cam sậm vốn đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện khắp thân thể Mập Mạp, một đoàn hỏa diễm trong suốt mang theo một ít tơ máu đỏ sậm bốc lên. Toàn thân Mập Mạp chợt thoáng run rẩy một chút. Một khắc sau, cả người hắn đã hoàn toàn bị bao phủ bởi ngọn lửa. Phượng Hoàng Hỏa Diễm bốc lên cao, thoáng chút đã phủ rợp cả bầu trời. Một cột lửa khổng lồ phóng lên cao, một tiếng Phượng ngâm thánh thót to rõ cũng bộc phát ra.

Phượng Hoàng Hỏa Diễm vô cùng huyễn lệ vẽ ngang bầu trời đêm, cơ hồ chiếu sáng cả tòa Hải Thần Sơn, ngày càng bốc lên cao, ngọn lửa dần dần rút đi, để lộ ra một thân ảnh khổng lồ.

Một con chim rực lửa màu đỏ chói lọi to lớn đang bay lượn giữa không trung. Từng cái lông vũ rực lửa đỏ chói huyễn lệ, thân thể hoàn mỹ, hoàn toàn hiển lộ ra hết, thể hiện sự uy nghi của Bách Điểu Chi Vương. Điều kỳ lại nhất chính là, con Hỏa Phượng Hoàng này lại có đến bảy cái đầu. Đáng lẽ một sinh vật có bảy cái đầu, phần đầu nhìn qua nhất định phải vô cùng kinh khủng. Mà con Hỏa Phượng Hoàng trước mắt này phần đầu nhìn qua lại cực kỳ hài hòa.

Đường Tam mạnh mẽ nắm chặt hai nắm tay của hắn: *"Thành công rồi."*

Tiếng Phượng kêu to thánh thót không ngừng bay quanh không trung, thời khắc này, Đái Mộc Bạch lần đầu tiên cảm giác được, thực lực Mập Mạp đã đuổi theo kịp mình, thậm chí trên một số phương diện đã vượt qua bản thân mình. Hắn đang được thăng hoa, chính là nhờ có được một Vũ hồn Siêu cấp.

"Phốc…" lớn một tiếng vang lên, Tiểu Bạch không biết lúc nào đã phóng lên bờ, có chút sợ hãi nhìn con Thất Thủ Phượng Hoàng đang bay lượn trong không trung, trong mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Cũng không phải là nàng e ngại hóa thân Hỏa Phượng Hoàng kia của Mã Hồng Tuấn, mà là bởi vì hơi thở của Hỏa Phượng Hoàng là khắc tinh của cơ hồ tất cả các loại rắn rết cùng với các loài cá. Mập Mạp sau khi hoàn thành việc dung hợp, trong nháy mắt bộc phát ra hơi thở Phượng Hoàng nguyên thủy, đủ sức làm cho bất cứ loài sinh vật nào vốn là trời sinh tương khắc cũng phải sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tiểu Bạch biết rằng, sau này khi đám người nhân loại này tiếp tục tấn công vào chỗ mình phòng ngự sẽ càng cường đại hơn, việc ngăn cản bọn họ sẽ phải gian nan hơn rất nhiều.

Thời gian nửa năm trôi qua, Tiểu Bạch cũng là Vạn vật chi linh, tốc độ tu luyện cũng đã là nhanh hơn các sinh vật khác, nhưng nàng cũng hiểu rõ, không phải sinh vật nào cũng có tốc độ tu luyện nhanh như vậy. Vậy mà chỉ ngắn ngủi trong có nửa năm thời gian, bọn họ cũng đã đạt được sự đột phá lớn đến như vậy. Hiện tại khi ngăn cản bọn họ đã ngày càng trở nên khó khăn hơn trước. Dưới tình huống không được sử dụng những đòn công kích có lực sát thương cường đại của chính mình, muốn ngăn cản đám người kia, chẳng những phải dựa vào kỹ năng lĩnh vực của mình, hơn nữa là còn phải phối hợp với các Hải hồn thú khác tiến hành công kích, chỉ có như vậy mới có thể đem bọn họ đánh văng ra khỏi biển khơi.

Mà trước đây mỗi ngày khi bọn họ đánh tới, tên Mập Mạp này cũng chưa từng tham dự qua. Bây giờ lại có thêm một tên tiếp viện có thực lực cường hãn không kém Đái Mộc Bạch chút nào, muốn tiếp tục ngăn cản bọn họ, chỉ sợ chính mình cũng phải dốc toàn lực ứng phó mới được. Bọn họ quả thật

không hổ là những người được Hải Thần đại nhân lựa chọn!

Tiếng Phượng kêu chín tầng trời dần dần nhỏ lại, Mập Mạp một lần nữa bay quanh Hải Thần sơn một vòng, lúc này mới chậm rãi hạ xuống, bay trở lại bờ biển. Thân thể Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng chưa chạm đất, luồng nhiệt khí do nó phát ra đã làm cho mặt đất nóng hẳn lên. May mà trước khi Mập Mạp hạ xuống đất, đã tự thu liễm lại hồn lực của mình, không phát ra hiệu quả công kích.

Hai cánh Phượng Hoàng to lớn thu lại, khi Mập Mạp vừa chạm đất cũng đã một lần nữa biến trở lại hình dạng con người. Lúc này đây, hắn cũng không có xấu mặt giống như lúc thu được hồn hoàn thứ sáu, toàn thân trần truồng lõa thể. Mặc dù đã giải trừ trạng thái Vũ hồn chân thân, nhưng toàn thân trên dưới vẫn còn bao phủ một tầng lông vũ màu đỏ rực lửa, che chắn da dẻ hắn cùng với những vị trí yếu hại.

Mã Hồng Tuấn lúc này nhìn qua là một gã thanh niên vóc người cân đối, một đầu tóc ngắn đỏ rực, dựng thẳng đứng lên, hơn nữa một đám lông vũ màu đỏ rực lửa trên người lóe sáng, làm nổi bật cả thân người. Gây cho người khác có cảm giác là, hắn chỉ cần đứng đó cũng gây cho người ta một áp lực vô hình.

Từ đôi mắt phát ra ánh sáng màu đỏ rực cháy của Mã Hồng Tuấn phát ra quang mang tràn ngập vẻ không thể tin được. Chăm chú nhìn xuống hai tay của mình, nhìn nhìn vào vóc người rõ ràng gầy xuống trở thành đúng chuẩn, thậm chí còn rờ rẫm một chút ở trước ngực mình, ngơ ngác đứng ở đó, nhất thời không nói nên lời. Ngọn lửa trên người hắn lúc này cũng bắt đầu từ từ tắt dần.

"Mập Mạp, ngươi nhìn ngắm cái gì đó? Mặc dù so ra vẫn còn kém ta, nhưng không thể không thừa nhận người đã đẹp trai hơn không ít so với lúc trước đó!" Áo Tư Lạp hắc hắc cười.

"Ta thật sự gầy, ta thật sự gầy? Trời cao ơi, đất rộng ơi. Ta lần này không phải là nằm mơ hay sao. Ah… ha ha". Mập Mạp cực kỳ khoa trương hô to một trận, vẻ hưng phấn không gì nói được, đắc ý cười như điên.

Bạch Trầm Hương nhìn hắn như vậy không khỏi một trận không nói nên lời, người này quả thật là đã gầy xuống không ít, nhưng mà tính cách vẫn là của gã Mã Hồng Tuấn trước kia. Đường Tam trong mắt cũng đồng dạng lộ ra quang mang hưng phấn, Mập Mạp thành công rồi, rốt cuộc cũng đã tiến vào cảnh giới Hồn Thánh. Những cố gắng của Mập Mạp trong suốt một năm nay rốt cuộc cũng đã được hồi báo, đồng thời nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà cũng đã tìm được chỗ thích hợp nhất để phát huy tác dụng. Trong lòng Đường Tam không khỏi âm thầm vui mừng.

"Tam ca." Mập Mạp quát to một tiếng, mạnh mẽ nhảy tới trước người Đường Tam, dùng hết sức ôm mạnh hắn một cái.

Đường Tam có chút bất đắc dĩ để yên cho hắn ôm: *"Chú ý tâm trạng một chút, đừng có phóng xuất ngọn lửa của ngươi ra đó. Mập Mạp, ngươi còn nợ ta một bộ quần áo nữa đấy."*

Mã Hồng Tuấn ngẩng đầu, nhìn vào cái đầu trọc bóng lóang kia của Đường Tam, ngây người một chút: *"Tam ca, tóc và lông mày của ngươi…"*

Đái Mộc Bạch đứng bên cạnh cười hắc hắc, thấp giọng nói: *"Không chỉ có nhiêu đó, ta đoán chừng ngay cả lông tơ cũng không còn nữa."*

Vành mắt Mã Hồng Tuấn rõ ràng đỏ ửng lên, Đường Tam từ phía sau dùng hồn lực bảo hộ cho hắn đương nhiên hắn biết rất rõ, lúc này chứng kiến thấy cái đầu bóng lóang kia của Đường Tam cũng có thể đoán được khi đó đã xảy ra chuyện gì. Cắn cắn môi dưới một cái, cố nén không có nói ra những lời thâm ý cảm tạ gì, chỉ là một lần nữa dùng sức bế Đường Tam lên một cái.

Trữ Vinh Vinh vỗ vỗ vào trán mình, cười nhẹ nói: *"Cái này ta thay mặt Tiểu Vũ nói cho ngươi rõ, Tam ca không có kiểu yêu thích loại này đâu!"*

Mã Hồng Tuấn ngẩng đầu nhìn về phía nàng: *"Vinh Vinh, sau này cũng không nên tiếp tục gọi ta là Mập Mạp nữa. Tứ ca ngươi hiện tại đã là một thanh niên dễ nhìn rồi đó. A, Hương Hương của ta đâu rồi?"*

Mập Mạp buông hai tay Đường Tam ra, ánh mắt rất nhanh tìm được Bạch Trầm Hương đang đứng một bên, lập tức mở rộng hai tay chạy tới: *"Hương*

Hương, ngươi nhìn thấy không? Ta gầy rồi này, bây giờ ta với ngươi xứng đôi rồi đó, cuối cùng chúng ta cũng có thể hẹn hò được rồi!"

Bạch Trầm Hương tức giận nói: *"Ngươi đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà, ai nói muốn cùng ngươi hẹn hò cơ chứ."* Vừa nói nàng vừa bay nhanh về phía sau hai bước, vội vàng tránh khỏi cái ôm của Mập Mạp.

Mã Hồng Tuấn cũng không miễn cưỡng, vóc người hắn gầy lại, làm niềm tin của hắn cũng tăng lên nhiều, nói: *"Không sao cả, ca ca có thể đợi. Ca ca mỗi ngày sẽ nói với ngươi một câu, Trầm Hương muội, hẹn hò với ta đi."*

Bạch Trầm Hương nhìn bộ dáng của hắn không khỏi một trận không nói nên lời, nhưng hết lần này đến lần khác, trong lòng tuy tức giận, nhưng lại có một cảm giác ấm áp khác lạ. Ánh mắt chợt lóe lên một cái: *"Ngươi trước hết cứ cố gắng tu luyện đi, chờ sau khi ngươi thông qua hết toàn bộ các khảo hạch, ta sẽ nghĩ đến việc cho ngươi một cơ hội."*

Mã Hồng Tuấn dùng sức trừng lớn: *"Thật chứ?"* Đây chính là lần đầu tiên hắn chính thức nghe được Bạch Trầm Hương nói rằng nguyện ý cùng mình gặp gỡ. Trong lúc nhất thời, hắn là vui mừng gấp bội phần, liền quay đầu nói với mọi người phía sau: *"Đi, đi, chúng ta đi đột phá khảo nghiệm thôi. Phải đi liền đi."*

"Đến đây đi, tiểu Mập Mạp, tỷ tỷ sẽ nói chuyện tử tế với ngươi, đùa với ngươi một chút." Tiểu Bạch không có hảo ý hướng Mập Mạp nói. Phượng Hoàng Hỏa Diễm kia trên người Mập Mạp mang lại cho nàng cảm giác bất an, nhưng cũng vì vậy mà đồng thời khiêu dậy tính hiếu thắng của nàng.

Đường Tam nói: *"Tiểu Bạch, vậy nàng phải chiếu cố Mập Mạp tốt một chút đi."* Mã Hồng Tuấn còn chưa từng có kinh nghiệm lịch lãm qua trong Hoàn Hình Hải, quả thật cần phải thông qua sự *"chiếu cố"* cẩn thận của Tiểu Bạch mới có thể giúp hắn nhanh chóng tăng lên năng lực thực chiến trong nước biển được.

"Đi, chúng ta xuống nước nào." Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, lôi theo Chu Trúc Thanh, phóng qua mọi người, thẳng đến Hoàn Hình Hải phóng xuống. Có thêm Mập Mạp đã tăng lên cấp bậc Hồn Thánh, nhất thời làm cho

hắn tin tưởng thêm rất nhiều.

Hồng quang lóe lên, linh hồn Tiểu Vũ đã trở lại bản thể, được Đường Tam nắm lấy, bảy người hóa thành bảy đạo thân ảnh, cơ hồ nhào vào bên trong Hoàn Hình Hải. Mà Tiểu Bạch cũng trong lúc mọi người chuẩn bị phóng xuống, gương mặt yêu kiều cười nhẹ một cái, xoay người nhào trở về Hoàn Hình Hải, nháy mắt hóa lại bản thể Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, ngang nhiên đón đầu mọi người công kích.

Năm phút sau…

"Phanh…" một đạo thân sắc màu hồng nhạt văng lên, nện mạnh một cái xứng đáng xuống bờ cát ven biển, Áo Tư Lạp rốt cuộc cũng không phải là người đầu tiên bị đánh văng ra. Bị đập, té văng thất điên bát đảo kia chính là Mập Mạp, vừa thở hổn hển vừa nôn ra từng ngụm từng ngụm nước biển, muốn chật vật bao nhiêu có bấy nhiêu chật vật.

Đúng vậy, hiện tại Mập Mạp thực lực quả thật là có sự tăng vọt về chất, nhưng hắn quên là hắn chưa từng ở trong Hoàn Hình Hải chân chính cùng Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch chiến đấu. Chợt tiến vào trong nước tác chiến, hắn có thể thích ứng được mới là lạ. Nơi này là Hoàn Hình Hải, cũng không phải giống như cái Hải đấu hồn trì trước kia, hắn có thể đốt cho bốc hơi hết nước được. Không có cách nào thích ứng với cách chiến đấu trong nước, cơ hồ là ngay khi Tiểu Bạch bắt đầu *"tận lực chiếu cố"* nên đã là người đầu tiên bị đánh cho bay ra.

Sự hưng phấn tràn ngập lúc đầu của Mập Mạp lúc này mới nguội lạnh trở lại, hắn hiểu được, muốn thông qua cái đệ nhị khảo nghiệm này, chính mình còn cần phải thêm một thời gian lịch lãm. Bất quá, bất luận nói như thế nào, hắn hiện tại coi như là đã thuộc vè hàng ngũ đại cao thủ, hắn tin rằng, bằng vào sức công phá của vũ hồn Phượng Hoàng của hắn, chỉ cần làm quen được với cách chiến đấu trong nước, nhất định có thể cùng mọi người đột phá được khảo nghiệm này.

o0o

Năm tháng sau.

Sử Lai Khắc Thất quái yên lặng đứng dưới Hải Thần Sơn nhìn về Hoàn Hình Hải phía trước. Nước biển Hoàn Hình Hải không ngừng sục sôi như kêu gọi đám người bọn hắn. Nhìn xuyên qua tầng nước biển màu lam kia, có thể chứng kiến rõ ràng, tại bên trong tầng nước biển rộng hơn hai trăm thước kia, con Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch, thân thể khổng lồ, đang dẫn đầu hơn ngàn con Hải ngư Hồn thú đang bơi lội phiêu phù trong nước, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đám người trên bờ.

Đã gần một năm thời gian trôi qua, cho dù là ít tuổi nhất Chu Trúc Thanh, cũng đã qua cái sinh nhật hai mươi hai tuổi của mình. Quả thật, trong năm thứ hai này, tốc độ gia tăng hồn lực của Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không nhanh bằng năm thứ nhất. Nhưng trong một năm này, năng lực thực chiến của bọn họ lại được thừa nhận khảo nghiệm thật lớn trong Hoàn Hình Hải, không ngừng phối hợp tác chiến, năm năm chia lìa trước đây trở thành không còn vấn đề nữa. Thời khắc này, Thất quái cho dù là không cần nhìn nhau, cũng có thể dễ dàng nắm chắc việc phối hợp lẫn nhau.

Ba ngày trước bọn họ đã tiến hành lần tôi luyện cuối cùng trong nước, sau đó bảy người tiến hành tu chỉnh suốt ba ngày, rồi thông báo cho Tiểu Bạch, hôm nay chính là ngày bọn họ sẽ cố gắng vượt qua đệ nhị khảo nghiệm.

Cấp bậc hồn lực trước mắt của Sử Lai Khắc Thất quái phân biệt là:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch: Bảy mươi ba cấp Cường công hệ Chiến Hồn Thánh.

Đại Hương Tràng thúc thúc Áo Tư Tạp: Bảy mươi hai cấp Thực vật hệ Khí Hồn Thánh.

Thiên Thủ Tu La Đường Tam: Bảy mươi tám cấp Khống chế hệ Chiến Hồn Thánh.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn: bảy mươi hai cấp Cường công hệ Chiến Hồn Thánh.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ: Hồn lực không rõ, thân thể kháng tính chất tăng

lên, năng lực thuỷ chiến tăng lên với diện rộng.

Thất Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh: bảy mươi hai cấp Phụ trợ hệ Khí Hồn Thánh.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh: bảy mươi ba cấp Mẫn công hệ Chiến Hồn Thánh.

Từ cấp bậc hồn lực mà nói, Đường Tam, Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn, Áo Tư Lạp đều đã tăng lên hai cấp. Trữ Vinh Vinh cũng đã tăng lên một bậc. Cửu Bảo Lưu Ly Tháp sau khi đột phá bảy mươi cấp, độ khó khăn trong tu luyện tăng lên rất nhiều, cho nên mới chỉ có thể tăng lên có một bậc. Tuy cũng chỉ có như vậy, Trữ Vinh Vinh cũng đã rất hài lòng rồi. Nàng chính là nhớ rất rõ cha nàng thân là Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông, sau khi đột phá bảy mươi cấp, muốn tăng thêm một cấp gặp biết bao nhiêu là khó khăn. Hơn nữa, dựa theo tình huống đệ nhất khảo mà nói, thông qua đệ nhị khảo rất có khả năng có được khen thưởng tăng thêm một bậc hồn lực. Đối với hồn sư đẳng cấp cao mà nói, sự khen thưởng này là vô cùng hậu hĩnh rồi.

Đường Tam trầm giọng nói: *"Mọi người chuẩn bị!"*

Hồng quang lóe lên, linh hồn Tiễu Vũ trong cơ thể hắn đã phiêu nhiên bay ra, trở về bản thể. Bất quá từ sau khi Tiểu Vũ hiến tế, khi nàng phóng xuất vũ hồn cũng không có xuất hiện hồn hoàn, nhưng những kỹ năng trước kia của nàng đều vẫn còn, vẫn có thể thi triển được. Ở trong nước biển di chuyển với khoảng cách hai trăm thước, đối với khả năng bơi lội của Thất quái hiện tại, chỉ là chuyện đơn giản mà thôi, nhưng mà đám đối thủ mà bọn họ đối diện cũng không đơn giản. Mặc dù Hoàn Hình Hải này bề rộng cũng không rộng rãi, nhưng chính vì nó không rộng rãi, nên khoảng không gian để bọn họ di chuyển là rất ít. Chỉ một khoảng không gian nhỏ mà có đến hơn ngàn con Hải ngư hồn thú, đối mặt với loại Hải ngư hồn thú cấp bậc này, đường tiến của bọn họ cơ hồ như hoàn toàn bị phong kín. Mà trở ngại lớn nhất của bọn họ khi muốn hoàn thành đệ nhị khảo này chính là đến từ Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch. Không thể thông qua cửa ải của Tiểu Bạch, bọn họ không cách nào có thể tiến qua đến bờ bên kia. Tiểu Bạch mặc dù không hoàn toàn công kích bọn họ, nhưng tuyệt đối sẽ dùng toàn lực để ngăn cản bọn họ hoàn

thành khảo nghạch. Có nàng lãnh đạo, đám Hải ngư hồn thú trong Hoàn Hình Hải bền chắc giống như thép vậy. Trong suốt mười một tháng trước đây, bọn họ cho dù công kích thế nào cũng không bao giờ tại trong Hoàn Hình Hải có thể vượt qua được một trăm mét.

"Đi" Đường Tam khẽ quát một tiếng, bảy người đồng thời triển khai thân mình, giống như bảy con cá, phóng nhanh về phía biển rộng.

Trong Hoàn Hình Hải, Tiểu Bạch đã sớm chuẩn bị sẵn, cảm nhận từ đám người Sử Lai Khắc Thất quái tản mát ra khí thế trước nay chưa từng có, nàng liền hiểu được rằng, hôm nay đánh một trận sẽ không giống như trước nay đơn giản như vậy. Rõ ràng đám người đến từ đại lục này nhất định hôm nay sẽ quyết định vượt qua đệ nhị khảo nghiệm do chính mình làm khảo quan.

Ngay khi Thất quái phóng ra, trong nháy mắt toàn thân Mã Hồng Tuấn đã bạo phát ánh sáng vàng kim chói lọi, vóc người tiêu chuẩn trong nháy mắt bành trướng, hóa thành một con Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng to lớn, mang theo bộ lông sáng rực huyễn lệ, trực tiếp nhảy vào trong Hoàn Hình Hải.

Cùng lúc đó, Đường Tam hai tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tiểu Vũ, bốn người còn lại mỗi người ăn một cây Phi Hành Ma Cô Tràng, cả bọn tập hợp lại sau lưng Mã Hồng Tuấn, cùng với Mập Mạp đang phóng về phía trước làm thành một hàng dài thẳng tắp.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp phát ánh sáng lóng lánh, hồn lực tăng phúc, thuộc tính tăng phúc, phòng ngự tăng phúc, ba khả năng tăng phúc cường đại đồng thời rơi hết lên mình Mã Hồng Tuấn đang phóng ở phía trước, làm cho Phượng Hoàng Hỏa Diễm trên người hắn càng bùng cháy mạnh hơn.

Tuy là nước biển trong Hoàn Hình Hải kia tồn tại tràn ngập một loại ma lực đặc thù, nhưng Mã Hồng Tuấn hóa thân thành Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng nhảy vào trong đó, trong nháy mắt, toàn bộ nước biển xung quanh nhất thời hóa thành bọt khí, hơn nữa bị năng lượng khổng lồ trên người hắn phát ra đẩy dạt hết sang hai bên.

Vị trí Mã Hồng Tuấn lựa chọn để đột phá chính là lớp nước biển nơi tiếp giáp giữa mặt nước và tầng ánh sáng bảo vệ trên không trung. Bởi vậy, gạt lớp

nước biển ra, bên trên cũng không có nước đè xuống, dĩ nhiên, như vậy cũng làm lộ ra một khoảng không gian. Thân thể bay nhanh về phía trước, nương theo tầng nước biển bị bốc hơi, làm cho phía sau hắn tạm thời hình thành một con đường trống ngắn.

Mà sáu người Đường Tam, trong nháy mắt đã nhảy vào trong đó, Đường Tam ôm Tiểu Vũ phi hành, còn lại bốn người kia sau lưng đều xuất hiện một đôi cánh chim trong suốt, theo sát phía sau, toàn bộ trong khoảng không nhỏ đó bay nhanh về phía trước.

Ở sâu bên trong Hoàn Hình Hải, Tiểu Bạch chứng kiến thấy một mà như vậy không khỏi sửng sốt một chút. Nguyên là theo quán tính mà nói, nàng cứ tưởng là Sử Lai Khắc Thất quái vẫn giống như những lần công kích trước đây, trực tiếp nhào vào trong lòng biển, chính diện cùng mình và những Hải ngư hồn thú khác chiến đấu, tiếp tục tìm cơ hội để đột phá. Nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, Thất quái dĩ nhiên lại có sự an bài xảo diệu như vậy.

Đúng vậy, hiện tại Thất quái không sai đều có kỹ năng bơi lội khá tốt, nhưng mà dù cho kỹ năng bơi của bọn họ có tốt đến thế nào đi nữa, cũng là không thể chân chính cùng với các Hải ngư hồn thú so sánh được. Tốc độ di chuyển nhanh đến thế nào cũng không thể nhanh bằng phi hành. Mà lúc này, bằng vào tốc độ của Phi Hành Ma Cô Tràng, lại được Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy của Mập Mạp mở đường, đến khi Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương có thể phản ứng lại, bọn họ cũng đã thâm nhập Hoàn Hình Hải được hơn sáu mươi mét rồi. Hơn nữa, toàn bộ đám Hải ngư hồn thú phía trước đều đang ở trong nước thiết lập trận hình, bọn họ lại bay phía trên, dĩ nhiên cũng không có gặp bất cứ cái gì ngăn trở.

Bạch quang từ trên người Đường Tam bộc phát ra, hóa thành một vầng sáng hình trứng, vừa vặn đem toàn bộ bảy người bao phủ bên trong. Ở phía trước, đám bạch quang ngưng tụ lại thành mũi nhọn, làm cho khí thế đang vọt lên của Mã Hồng Tuấn lại một lần nữa được gia tăng, chính là đang phát động Sát Thần Lĩnh Vực tiến hóa thành kỹ năng Sát Thần Đột Kích.

Cùng lúc đó, thông qua Sát Thần Lĩnh Vực, sát khí mãnh liệt chợt bốc phát ra, làm cho trong khoảng không gian mấy thước xung quanh bọn họ, đám Hải Hồn Sư có thể cảm nhận được hoảng sợ đến mức trì trệ, không dám tiến đến

gần hơn.

Nháy mắt, đội hình Sử Lai Khắc Thất quái đã đột phá đến khoảng cách hơn bảy mươi mét. Phải biết rằng, hiện tại Trữ Vinh Vinh tiến hành tăng phúc cho Mã Hồng Tuấn là đang ở trong không khí, cũng không bị nước biển ảnh hưởng làm cho suy yếu. Mập Mạp vốn đã có sức bật vô cùng mạnh mẽ, không gì so sánh được, tự nhiên lại càng tăng cao hơn trước.

Tiểu Bạch có chút tức giận, trong lòng thầm nghĩ, những tên nhân loại này thật sự là giảo hoạt, lại muốn dùng phương thức như thế này để vượt ải hay sao?

------oOo------

Chương 414: Phượng Hoàng Lĩnh Vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: mshadow (A M)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Quang mang màu xám mãnh liệt phát ra từ trong cơ thể. Nước biển xung quanh nháy mắt sôi trào. Quang mang khổng lồ trong khoảnh khắc dung nhập khắp trong Hoàn Hình hải. Mã Hồng Tuấn dẫn đầu đội ngũ khí thế lao tới trước, nước biển bị quang mang phủ lên trong sát na lập tức cũng chậm lại.

Ma sa lĩnh vực. Ma hồn lĩnh vực, lĩnh vực của đại bạch sa chi vương Tiểu Bạch. Một khi phát động có thể đạt được hiệu quả tùy ý nàng điều khiên nước biển trong phạm vi lĩnh vực, cũng gần giống với lĩnh vực của Mã Hồng Tuấn. Mà trong đó ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Hơn nữa thủy hỏa tương khắc. Khiến cho mập mạp lao tới động tác tự nhiên trở nên thong thả dễ dàng hơn vài phần.

Mà Phượng Hoàng Hỏa Diễm nếu so với năng lượng của Tiểu Bạch thì càng thêm thuần khiết hơn, Thế nhưng thực lực của hai được tăng phúc thêm bởi

Trữ Vinh Vinh thì cũng không có cách thay đổi tình trạng này.

Trong lúc bộc phát ra lĩnh vực của mình thân thể thật lớn của Tiểu Bạch ở trong nước biển đong đưa một chút. Chỉ huy tất cả hải hồn thú từ phía dưới hướng về Sử Lai Khắc Thất Quái phóng đi. Đồng thời sử dụng lĩnh vực khống chế nước biển toàn diện đè ép tới. Nàng tuyệt không tin tưởng chỉ bằng vào lực lượng nhỏ bé của một mình Mã Hồng Tuấn là có thể cùng Lĩnh vực nắm trong tay đích biển rộng của chính mình chống lại.

Không sai. một mình Mã Hồng Tuấn đương nhiên khó có khả năng cùng cường giả mười vạn năm là ma hồn đại bạch sa chống lại. Thế nhưng hắn không phải chỉ có một mình!

Quang mang màu đỏ kim rực sáng. Phía trong thất quái một người đột nhiên gia tốc băng qua mọi người tới bên cạnh Mã Hồng Tuấn, quang mang màu đỏ kim đồng dạng bạo khởi, đồng dạng hóa thân thành hỏa phượng hoàng thật lớn. Ánh sáng huyễn lệ lộng lẫy trên người hắn tỏa ra, trong nháy mắt hòa nhập với Phượng Hoàng Hỏa Diễm trợ giúp mập mạp đứng vững trước áp lực nước biển truyền đến. Làm cho tốc độ rơi xuống được tăng lên. khoảng cách tơi Hoàn Hình hải vực chỉ còn lại 80 thước

Đây là..... Con mắt của Tiểu Bạch trợn to. Nàng phát hiện chính mình lại một lần nữa tính toán sai lầm

Phượng Hoàng Hỏa Diễm một lần nữa gia tăng uy lực. Đúng là do Áo Tư Tạp, Bình thường hắn vẫn sử dụng phục chế kính tượng tràng do máu tươi của Đái Mộc Bạch làm vật dẫn chế tạo ra. Nhưng lúc này, Hắn lựa chọn ăn phục chế kính tượng tràng do máu tươi của Mã Hồng Tuấn để chế tạo mà thành, mặt khác hắn lại dùng thêm tăng phúc của các loại hương tràng làm gia tăng lực lượng. Bằng vào tác dụng của phục chế kính tượng tràng. Phượng Hoàng Hỏa Diễm Trên người hắn phóng xuất ra không kém chút nào so với Mã Hồng Tuấn, chỉ là nguyên nhân thuộc tính không bằng nên còn kém hơn chút.

Khi Áo Tư Tạp lao tới trước, đồng thời Trữ Vinh Vinh thông qua phân tâm khống chế kĩ năng đồng dạng hướng tời 2 người mà tăng phúc. Dưới sự kết hợp của ba người cùng một chỗ nên mới làm cho uy lực của Phượng Hoàng

Hỏa Diễm có thể đối phó với lĩnh vực của Tiểu Bạch. Mặc dù tốc độ di chuyển đã nhanh hơn nhưng cũng không vì thế mà buông lỏng

Cùng lúc đó. Mã Hồng Tuấn đã làm một hành động khiến cho Tiểu Bạch cực kì phẫn nộ, cùng với kinh ngạc. Võ hồn chân thân Phượng Hoàng Bảy Đầu của hắn đồng thời ngẩng lên. Bảy đạo quang mang màu đỏ kim tại không trung phóng thích hòa với nhau lại rồi khuếch tán ra.

Lúc quang mang màu đỏ kim dung hợp lại nước biển cứ như vậy mà tan ra,chìm xuống dưới chân hắn. Nước biển trong phạm vi quầng sáng của hắn toàn bộ đều biến thành màu đỏ kim. Tựa như hắn đang đứng trên một vùng nham thạch nóng chảy. Tình huống này mới vừa xuất hiện. tốc độ đi tới của Thất quái lại một lần lại tăng lên.

Lĩnh vực, Đây chính là lực lượng của lĩnh vực. Đông tử của Tiểu Bạch chợt co rút lại. Người này cũng dám tại địa bàn của ta dùng lĩnh vực chống lại ta, Hơn nữa trước kia hắn chưa bao giờ sử dụng qua cái lĩnh vực này!

Không sai. Mã Hồng Tuấn Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng phóng xuất ra quầng sáng này đúng là lĩnh vực của hắn. Bình thường hồn sư chỉ có sau khi đạt tới cấp bậc phong hào đấu la mới có khả năng giác tỉnh lĩnh vực của mình. Nhưng mà nhờ vào nội đan của Thập Thủ Liệt Dương Xà đã mang đến cho hắn lợi ích to lớn đó chính là Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng cùng lĩnh vực. Lĩnh vực này thi triển ra, thì trong phạm vi lĩnh vực. bất cứ cái gì không có tính mạng đều bị Phượng Hoàng Hỏa Diễm đồng hóa. Chỉ khi nào Mã Hồng Tuấn trong trạng thái võ hồn chân thân mới có thể thi triển lĩnh vực này. Trong phạm vi lĩnh vực thì hỏa thuộc tính của Phượng Hoàng Hỏa Diễm sẽ tăng lên năm mươi phần trăm. Trừ phi lĩnh vực bị phá. Nếu không hắn tại trong phạm vi lĩnh vực chính là tấm thân bất tử. Tùy thời có thể thông qua Phượng Hoàng Hỏa Diễm lột xác sống lại.

Khi Mã Hồng Tuấn đạt được đệ thất hồn hoàn cũng lĩnh vực hắn chỉ lặng lẽ nói cho Đường Tam. Thậm chí ngay cả đồng bọn khác đều không có nói. Biểu hiện này nhìn ra tâm tư của hắn hết sức sắc bén. Bởi vì trong quá trình khảo nghiệm khó khăn trùng trùng. Thời khắc mấu chốt hiển lộ ra năng lực mới của mình mới có thể chuyển bại thành thắng. Đúng là bởi vì như thế nên Đường Tam mới đặt ra trước mắt loại chiến thuật này.

Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng lĩnh vực vừa xuất ra,Tác dụng đầu tiên chính là đem toàn bộ hải hồn thú ngăn cản bên ngoài. Hơi thở hỏa diễm kinh khủng bức bách, áp chế đã ngăn cản tất cả hải hồn thú ở bên ngoài không dám đánh tới đây.

Bởi vì đệ nhị khảo lấy ma hồn đại bạch sa chi vương Tiểu Bạch là chủ đạo. Bởi vậy ở trong Hoàn Hình hải ngoại trừ Tiểu Bạch kì thật không có hải hồn thú nào quá mức cường đại, đây cũng có thể là cho công bằng. Mà trên thực tế một mình Tiểu Bạch cũng quá đủ kinh khủng rồi. Trong Hoàn Hình hải Nàng mặc dù sẽ không phát động công kích trí mạng, Nhưng chỉ cần một mình nàng là đã có đủ thực lực ngăn cản mấy tên phong hào đấu la rồi, cho nên muốn thông qua cửa này nói dễ vậy sao. Nhất là tất cả hồn kĩ của Đường Tam cùng với đệ thất hồn kĩ của Trữ Vinh Vinh bị phong ấn.

Đối mặt Tiểu Bạch phóng thích lĩnh vực ngăn cản. Mã Hồng Tuấn lần đầu tiên phóng xuất ra lĩnh vực của mình. Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng

Mà thất quái lúc này sở dĩ có thể nhanh chóng đi tiếp, Tự nhiên cũng là bởi vì tác dụng lĩnh vực của Mã Hồng Tuấn. Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng lĩnh vực đem toàn bộ nước biển đồng hóa thành hỏa thuộc tính. Mặc dù cũng không phải là nham thạch chính thức. Nhưng đã tuyệt đối thoát ly sự khống chế của Tiểu Bạch. Mà bởi vì mập mạp phóng xuất ra hỏa thuộc tính lĩnh vực trong Hoàn Hình hải làm cho Tiểu Bạch cực kì phẫn nộ. Phải biết rằng. Ở trong hoàn cảnh này phóng thích ra lĩnh vực tương khắc nhau. Đối với hồn lực tiêu hao là cực kì kinh khủng. Mã Hồng Tuấn tuyệt đối không kiên trì được bao lâu. Nhưng mà còn có thất quái cho tới bây giờ đều kiên trì chiến đấu. Áo Tư Tạp sớm đã chế tạo ra hương tràng. Trữ Vinh Vinh với Cửu Bảo Lưu Ly tháp phụ trợ lên mập mạp để hăn phát huy ra được năng lực lớn nhất. Khi hăn phóng thích ra lĩnh vưc đồng thời hắn cũng đã ăn một cây hưng phấn phấn hồng tràng. Quan trọng hơn là còn có sự bầy mưu tính kế của Đường Tam nữa.

Gần một năm thời gian. Sử Lai Khắc Thất Quái cơ hồ vẫn đều cùng Tiểu Bạch tranh đấu. Đối với thực lực của Tiểu Bạch bọn họ rất rõ ràng. Ở dưới loại tình huống này. Đường Tam cũng không thể đưa ra tính toán chính xác nhất được. Hắn sớm đã đem mọi tình huống tính toán, nhưng lúc này bọn họ

có thể vọt tới trăm thước. Đã vượt qua dự tính của chính bản thân hắn.

Vù vù --. Hoàn Hình hải run rẩy kịch liệt. Tiểu Bạch phẫn nộ trên trán một vòng sáng lam theo sóng gợn khuyếch tán ra. Phóng thẳng tới Sử Lai Khắc Thất Quái. Cùng lúc đó. Trên người nàng bộc phát ra quang mang màu xám lam tăng cường nước biển trong cả Hoàn Hình hải ngưng tụ giống như thể rắn. Không thể nói là nàng tận lực nhằm vào Sử Lai Khắc Thất Quái, bởi vì các hải hồn thú ở trong đó đều không thể nhúc nhích được.

Không sai. cũng giông như lĩnh vực của Đường Tam tiến hóa. Lĩnh vực của Hải Hồn Thú Mười Vạn Năm Tiểu Bạch cũng đồng dạng có năng lực tiến hóa. Trên người nàng quang mang màu xám lam tăng cường chính là kỹ năng sau khi ma sa lĩnh vực tiến hóa. Cô đọng hóa, Đây cũng là thủ đoạn cực mạnh của Tiểu Bạch dùng để ngăn cản Sử Lai Khắc Thất Quái.

Đầu nàng phóng xuất ra sóng gợn màu lam nhưng không phải năng lực của lĩnh vực. Mà đó chính là công kích tinh thần đặc thù, có tên là Ánh Sáng Tuyệt Vọng. Một khi thành công bao phủ, sẽ khiến cho địch nhân không thể nào cử động. Hơn nữa toàn bộ hồn kĩ bị phong ấn. Cứ như vậy hải hồn thú lại biến thành tôm cá bình thường Tùy ý để Tiểu Bạch chém giết.

Phóng xuất đồng thời ra hai đại kĩ năng cường hãn. Tiểu Bạch với thân thể khổng lồ cũng cử động. Cơ hồ trong nháy mắt thân thể đã vọt tới trước mắt Sử Lai Khắc Thất Quái. vị trí nàng lựa chọn hết sức xảo diệu. Cũng không phải trực tiếp tới bên cạnh Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp. Mà là vị trí trung tâm của ba người chính là Trữ Vinh Vinh đang dùng Cửu Bảo Lưu Ly tăng phúc..

Trữ Vinh Vinh không thể nghi ngờ chình là người yếu nhất trong thất quái. Nhưng năng lực của nàng trong thất quái thì không thể nào thay thế. với sự tăng phúc của nàng, tổng thể thực lực của mọi người ít nhất có thể tăng lên năm mươi phần trăm. Một khi hồn lực của nàng tăng lên thì hiệu quả của sự tăng phúc đạt được càng lớn.

Hiện tại không phải thời khắc chơi đùa, lấy kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú của Tiểu Bạch, nàng đã lựa chon Trữ Vinh Vinh để công kích là hoàn toàn chính xác

Từ lĩnh vực tăng cường, Ánh Sáng Tuyệt Vọng phóng thích, Cùng bản thể nàng phát động công kích, ba hành động dường như đều là trong nháy mắt bộc phát ra thực lực cường đại của hồn thú mười vạn năm. Không có thực lực như vậy thì sao nàng có thể ngăn cản Sử Lai Khắc Thất Quái vượt qua khoảng cách trăm thước chứ.

Bất quá. Lúc này đây Tiểu Bạch đối mặt thất quái cùng trước kia hiển nhiên không giống nhau.

Nước biển chợt cô hóa. Nhưng chỉ có thể làm tốc độ của thất quái giảm đi chứ không như phán đoán của nàng là đình trệ hoàn toàn.

Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng lĩnh vực làm cho Mập mạp tiêu hao hồn lực rất kinh khủng, thế nhưng bù lại hiệu quả đạt đươc lại cực kì cường hãn. Cho dù là đối mặt với lĩnh vực tiến hóa của Tiểu Bạch thì cũng vẫn như nham thạch tiếp tục sôi trào đi tiếp.

Mà khi Tiểu Bạch dùng Ánh Sáng Tuyệt Vọng xông lên trong nháy mắt công kích thất quái thì nàng cũng chịu thống khổ không ít. Hướng nàng phát động công kích không phải ai khác chính là linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái, Đường Tam. Mặc dù hắn vẫn đang chịu phong ấn nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Hai đạo tử kim sắc quang mang tấn công Tiểu Bạch. quang mang xuyên qua Ánh Sáng Tuyệt Vọng kích thẳng lên trán của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy hai đạo quang mang công tới nhưng cũng không coi trọng bởi vì thân thể của nàng là Hải Hồn Thú Mười Vạn Năm. Đối với một ít công kích căn bản không cần để ý. Nhưng nàng rất nhanh phát hiện không đúng, Bởi vì tử kim sắc quang mang tựa hồ cũng không bị nước biển tạo ra bất kì ảnh hưởng nào. Hơn nữa khi khoảng cách quang mang ngày càng lại gần. Nàng cảm giác rõ ràng chính mình vốn có thể bao quát khắp Hoàn Hình hải cảm giác lúc này trở nên nhỏ lại.

Tinh thần công kích? Hay chính là tinh thần công kích với cường độ áp súc cao. Tiểu Bạch trong nháy mắt rốt cuộc đưa phán đoán chính xác. Nàng mặc

dù kiêu ngạo nhưng tuyệt không phải kẻ ngu, lực lượng tinh thần của nàng rất mạnh. Và cũng rất rõ ràng sự kinh khủng của tinh thân công kích. Nhất là Đường Tam lại phát ra đạo áp súc tinh thần đánh thẳng vào nàng. Tiểu Bạch cũng không phải sợ đạo tử cực thần quang của Đường Tam này có thể gây nguy hiểm cho chính mình, vì nếu nàng thi triển Ánh Sáng Tuyệt Vọng tấn công đối kháng với tinh thần lực Đường Tam thì muốn làm tổn thương đến nàng căn bản là khó khăn, Mặt khác còn có thể gây cho Đường Tam thương thế nặng nề.

Nhưng công kích của Đương Tam sẽ gây cho nàng mốt chút choáng váng, trong khoảng thời gian này lĩnh vực của nàng sẽ bị mất đi. Choáng váng. Cũng ý nghĩa là thời gian trì hoãn. Bằng vào Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp lúc này ở phía trước mở đường. Bọn họ phi hành tiến lên. Một khi không còn lĩnh vực cách trở. Dù chỉ là choáng váng một hai giây. Cũng rất có thể đủ để bọn họ vọt tới bờ bên kia.

Tiểu Bạch đương nhiên sẽ không để cho Sử Lai Khắc Thất Quái thuận lợi thông qua khảo hạch. Nên nàng sẽ không để cho mình bị trì hoãn chút nào. Dưới sự bất đắc dĩ, Nàng đành phải buông tha chế trụ tất cả thất quái thông qua Ánh Sáng Tuyệt Vọng. Nàng một lần nữa không chế Ánh Sáng Tuyệt Vọng tai môt điểm. Áp hướng tử cực thần quang của Đường Tam. Đồng thời công kích làm thành một điểm mục tiêu tập trung tại trên người Đường Tam.

Lúc này. Tiểu Bạch rất nhanh xuyên vào trong lĩnh vực của Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng của Mã Hồng Tuấn. Nàng rõ ràng nhìn thấy được nơi khóe miệng Đường Tam tựa hồ hiện ra một tia mỉm cười.

Hắn cười cái gì? Cái ý niệm trong đầu vừa mới lóe lên, Nàng lập tức phát hiện điểm không đúng. cảm giác khủng hoảng phát ra từ nội tâm truyền khắp toàn thân. Lúc này tựa hồ như nàng đã mất đi liên lạc vói Hoàn Hình hải vực. Chung quanh cỗ hơi thở nóng rực truyền đến khiến tinh thần của nàng cũng không khỏi bị run rẩy. Chẳng những thân thể khí thế lao tới trước chợt dừng lại một chút. Ánh Sáng Tuyệt Vọng công kích đơn thể đối với Đường Tam cũng bị ảnh hưởng. Uy lực giảm đi.

Ba một tiếng, Đường Tam ở trong nước biển kêu lên một tiếng đau đớn, Thất khiếu đồng thời thổ huyết. Tựa như con rắn nhỏ chảy xuôi ra, Khuôn mặt

trắng bệch, Tạm thời mất đi thị lực. Dù sao tinh thần lực Tiểu Bạch so với hắn mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù bởi vì xông vào phạm vi lĩnh vực của Mã Hồng Tuấn làm suy yếu rất nhiều. Nhưng vẫn gây ra cho Đường Tam thua thiệt không nhỏ.

Thân thể khổng lồ của Tiểu Bạch bởi vì tinh thần lực va chạm mà đình trệ một chút. Bất quá nàng cũng bừng tỉnh lại ngay lập tức, Vừa mới buông lỏng một lần nữa ma sa lĩnh vực lại tăng mạnh. Bên trong lĩnh vực Thất thủ hỏa phượng hoàng khiến nàng cực khó chịu, Nhưng dù là như thế thì nàng cũng không trực tiếp rút lui. Thân hình vừa chuyển. Đuôi cá đánh thẳng đến Trữ Vinh Vinh. Mang theo mười phần uy thế tộc độ mau chóng vô cùng. Nếu thật sự bị quất trung. Trữ Vinh Vinh lập tức sẽ mất đi năng lực chiến đấu, Mà thất quái lúc này lại không thể thiếu nàng được. Nếu không có Trữ Vinh Vinh tăng phúc. thì khó có khả năng vượt biển thành công. Tiểu Bạch tấn công chính là phá đi điểm mấu chốt của trận hình lúc này

Bất quá. Đuôi của nàng không thể tuân theo ý nguyện. Bởi vì một bóng dáng đỏ rực đã chợt vọt tới ngay khi đuôi vung lên, đó chính là Áo Tư Tạp sau khi ăn phục chế kình tượng tràng. Mắt thây Vinh Vinh gặp nguy hăn không màng nguy hiểm lao tơi ôm lấy đuôi chịu đựng một kích này thay Vinh Vinh. Nhưng Đuôi của Tiểu Bạch quả thật khí lực rất lớn. Chỉ bằng vào năng lực phục chế hăn có thể ngăn được không

Áo Tư Tạp bằng vào khả năng phục chế ôm chặt lấy đuôi của Tiểu Bạch ngang nhiên phát động tự bạo. trong đầu Áo Tư Tạp không khỏi quanh quẩn sự an bài của Đường Tam. Mắt thấy Tiểu Bạch huy động đuôi, hắn không khỏi bội phục với tài phán đoán của Đường Tam.

Áo Tư Tạp bằng vào phục chế kính tượng tràng phục chế đạt tới hiệu quả 80 % nhưng lúc này trạng thái trước mắt của hắn tương đương với Mã Hồng Tuấn trăm phần trăm năng lực lúc bình thường bởi vì hắn có sự tăng phúc của đệ thất hồn kĩ.

Mặc dù phục chế sẽ không hể hưởng thụ tháp tăng phúc Cửu Bảo Lưu Ly của Trữ Vinh Vinh, Nhưng thân thể tràn ngập Phượng Hoàng Hỏa Diễm chợt nổ mạnh thì uy lực cũng cực kì kinh khủng. Nhất là khi Phượng Hoàng Hỏa Diễm lại là khắc chế trời sinh với Tiểu Bạch.

Trong tiếng nổ vang dội, một lượng lớn nước biển chung quanh bốc hơi trong nháy mắt. Đuôi của Tiểu Bạch bị lực bùng nổ cuốn ngược trở về. Mặc dù không chính thức bị thương tổn nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng rực dũng mãnh xâm nhập vào trong cơ thể. Toàn thân nóng ran cảm giác tuyêt không dễ chịu

Cảm giác phẫn nộ lan rộng ra cả thể xác và tinh thần Tiểu Bạch, Toàn thân bị khắc chế bởi hỏa thuộc tính xâm nhập không thể dùng năng lực kinh khủng của mình ngăn trở Thất Quái. Loại cảm giác này như thế nào có thể làm nàng không giận? Sử Lai Khắc Thất Quái lại tiếp tục vượt qua một nửa khoảng cách, khoảng cách lúc này chỉ còn 30 thước. Để cho bọn họ càng tới gần bờ thì chuyện sẽ càng khó khăn, Điểm này Tiểu Bạch đương nhiên cực kì rõ. Bất quá, Dưới tình huống này thân thể của nàng cũng vẫn phải dừng lại một chút.

Quang mang màu xám lam từ miệng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Nàng có rất nhiều cách để kích ngăn cản Sử Lai Khắc Thất Quái. Nhưng những phương pháp công kích uy lực đều quá mạnh mẽ, rất có thể làm cho bọn họ mất mạng. Cho nên nàng không thể không tìm ra biện pháp khác.

Quang mang màu xám lam bao phủ thân thể Tiểu Bạch đột nhiên trở nên trong suốt. Mặt ngoài da màu trắng chuyển thành màu xám lam trong suốt. Nước biển chung quanh bị một loại hơi thở đặc thù. Ma sa lĩnh vực đệ tam tiến hóa hoàn thành. Lúc này, Không còn là cô hóa nữa mà là chính thức thực thể hóa. Chuẩn xác mà nói là tiến hoá lần thứ ba của ma sa lĩnh vực chính là kỹ năng Hóa tinh.

Toàn bộ Hoàn Hình hải chuyển biến thành thủy tinh màu lam. Ngoài bản thể Tiểu Bạch ra thì bất cứ cài gì cũng đều bị lam thủy tinh này cố định ngăn cản không thể di chuyển. Nếu như đang ở trong nước biển. Tiểu Bạch bằng vào đệ tam tiến hóa lĩnh vực này hoàn toàn có thể thoải mái mà khống chế đè ép toàn bộ thất quái. Dù là hiện tại Sử Lai Khắc Thất Quái sáng lập ra một cái thông đạo không khí. Nếu muốn tiến về phía trước cũng là cực kì khó khăn. Nhất định cần phải phá bỏ lam thủy tinh đi tiếp (Chỉ có tàu phá băng chứ không thấy có tầu phá thủy tinh nhỉ). Mà ở bên trong lĩnh vực nàng có thể tùy ý hành động đem thất quái thành bia ngắm tiến hành công kích thậm chí thông qua lĩnh vực biến hóa có thể đem cái thông đạo của thất quái tạo ra bắn

về bên kia của Hải Thần sơn.

Trong ánh sáng mơ hồ, đầu mặc dù giống như kim đâm cực kì đau đớn, Nhưng Đường Tam chứng kiến hết thảy mọi việc nhưng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Đó chính là đệ tam hình thái của lĩnh vực tiến hóa. Loại hình thái này trước kia chưa từng được Tiểu Bạch dùng mà nay họ ép nàng phải dùng đến.

"Mập mạp, Tiểu Áo Nghỉ ngơi đi. Mộc Bạch. Trúc Thanh. Phát động. Vinh Vinh, tăng phúc cho ta." Liên tiếp những thanh âm tỉnh táo từ trong miệng Đường Tam phát ra.

Không sai. Hoàn Hình hải tinh thể hóa chắc chắn sẽ làm Sử Lai Khắc Thất Quái rất khó đi tiếp. Nhưng đồng dạng bọn họ cũng không bị uy hiếp bởi việc chìm vào trong nước.

Một năm thất quái chiến đấu vơi Tiểu Bạch tất cả đều chìm dưới nước biển nên hạn chế đi rất nhiều năng lực của bọn họ.. Thân là lục địa hồn sư, chỉ cần lúc chân đạp lên đất thì họ mới có thể phát huy ra ưu thế lớn nhất của mình.

Quang mang trên người Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp đồng thời ảm đạm xuống. Hai người không còn lao về phía trước đột phá mà đã khôi phục bản thể sau đó lập tức ăn khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp mà không cần tính toán gì nữa. Phải biết rằng hiện tại Áo Tư Tạp vẫn được đệ thất hồn kĩ của mình tăng phúc nên việc chế tạo ra khôi phục đại hương tràng so với bình thường hiệu quả mạnh hơn nhiều. Đối bọn họ thì cũng không ngừng được tăng phúc.

Trong tay kim quang chợt lóe. Mặc dù có chút không cam lòng nhưng sau khi ăn ba khỏa Kiên Điễn Kim Thương Dăng thì đây tương đương với Áo Tư Tạp có đến 3 võ hồn chân thân! Sợ rằng chỉ có thực vật hệ hồn sư đạt tới võ hồn chân thân mới có thể lấy phương thức này để sử dụng. Mà mỗi khi Trữ Vinh Vinh ăn một viên Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng xong thì Cửu Bảo Lưu Ly tháp đều phóng xuất ra một đạo sáng chói lòa. Tại nơi sáng chói lòa chiếu qua còn có thêm vô số điểm sáng lập lòe phát ra, giống như một ngôi sao băng xẹt qua vậy. Toàn bộ ba đạo quang mang. Đồng thời rơi vào trên người Đường Tam.

Bạch quang ngưng tụ. Không có khuếch tán ra đồng bọn mà chỉ tập trung ở trên chính thân mình. Tiểu Vũ một bên,có chút khẩn trương nhìn Đường Tam.

Hạo Thiên Chuy xuất ra. Đường Tam dường như đắm chìm trong ánh sáng tăng phúc của Trữ Vinh Vinh bắt đầu vũ động. Mũi chân chân trái chỉ xuống đất, Thân thể trong nháy mắt xoay tròn nửa vòng. Hạo Thiên Chuy lặng yên huy động, Ô quang hiện lên. Không có nửa phần hồn lực nào ba động. Càng thêm kinh khủng chính là nước biển đã hóa tinh khi thân thể hắn vừa chuyển, Lấy mũi chân hắn là trung tâm. Vô số lam thủy tinh bắt đầu rạn nứt rồi khuyếch tán ra xung quanh.

Lúc này Tiểu Bạch nhìn về phía Thất Quái với sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Màu trắng cùng màu đen trong không gian hòa hợp một thể. Sau một quang mang vô cùng chói mắt chợt bộc phát ra, Mặc dù không thể phá tan được cấm chế do hải thần chi lực tạo ra phía đỉnh đầu nhưng Hoàn Hình hải đã hóa thành lam thủy tinh lại một lần nữa hóa thành bụi phấn lấy vị trí trung tâm quang mang mà lan rộng ra

Quang mang không ngừng khuếch tán. Thậm chí còn làm cho Tiểu Bạch cảm thấy áp lực. Rõ ràng chứng kiến Đường Tam động tác bên kia. Nhưng lại căn bản không cách nào phân tâm để ngăn cản. Hồi lâu quang mang hăc bạch trong không gian bạo phát dần dung hợp, kì lạ là tạo ra cho ma sa vương Tiểu Bạch này một trận uy áp khiến đáy lòng phải run sợ. Không thể không lui về phía sau súc lực.

Đồng tử co rút lại. Tiểu Bạch rõ ràng thấy được tại nơi hắc bạch lưỡng sắc quang mang dần dần dung hợp với nhau xuất hiện một thân thể dài vượt qua mười lăm thước. Cao tám thước. Toàn thân lóng lánh màu đen ma vân hư ảo, trên lưng hai cánh dang ra tạo thành một con cự hổ thật lớn xuất hiện.

Trên người nó mỗi một đạo ma vân đều tản ra hơi thở kinh khủng khó có thể hình dung. Tại chung quanh thân thể của nó, bất luận là không khí hay là nước biển trong lĩnh vực của Tiểu Bạch đều bị vặn vẹo. Trên trán của cự hổ

một chữ *"Vương"* thật lớn màu đen cảm giác như tản ra vô tận hắc ám.

Này, Đây là cái gì? Tiểu Bạch ngơ ngác nhìn Bạch Hổ khổng lồ với những ma văn màu đen trên người. Trong lòng nhất thời sinh ra mấy phần cảm giác không cách nào chống lại.

Bất quá. Nàng dù sao cũng là Hồn Thú Mười Vạn Năm. Biển rộng chính là nơi nàng làm bá chủ. Sau phút giây ngắn ngủi giật mình nàng rất nhanh tỉnh táo lại. Bất luận đây là cái gì nhưng trong lĩnh vực của mình thì sẽ không có cái gì đáng sợ hết.

Nương theo quang mang màu xám lam bạo khởi, lĩnh vực bị nghiền nát bắt đầu một lần nữa ngưng tụ. Hướng về phía Bạch Hổ khổng lồ đè ép. Bởi vì Bạch Hổ khổng lồ này tạo ra uy áp quá lớn nên nàng không thể phân tâm để đối phó với Đường Tam được.

Bạch Hổ khổng lồ này chính là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh tại trạng thái võ hồn chân thân thi triển dung hợp kĩ, tạo thành U Minh Bạch Hổ. Cũng là chính thức năng lực thật sự của U Minh Bạch Hổ. Đây mới là thực lực chân chính của bọn họ. Đòn sát thủ của Sử Lai Khắc Thất Quái Một chiêu này vẫn lưu đến bây giờ mới dùng tới. Chính là bước cuối cùng để vượt qua khảo hạch. Đừng nói Tiểu Bạch chưa từng thấy. Mà ngay cả Sử Lai Khắc Thất Quái. Thậm chí là Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng không biết dưới trạng thái võ hồn chân thân dung hợp thành U Minh Bạch Hổ có thể cường đại tới trình độ nào.

"Gừ" --. Một tiếng trầm thấp đến từ U Minh Bạch Hổ phát ra. Sau một khắc chân trước giơ lên rồi vỗ xuống. Trong phút chốc hắc quang u ám hình tròn khuếch tán ra. Nơi hắc quang đi qua nước biển hóa tinh lại trở lại bình thường. Thân thể khổng lồ của U Minh Bạch Hổ lao thẳng tới Tiểu Bạch. Một áp lực chưa từng có, thế công kinh thiên động địa hướng tới nàng, Tiểu Bạch chỉ cảm thấy chính nàng buộc phải tập trung toàn bộ tinh thần trên người U Minh Bạch Hổ. Mọi thứ xung quanh đều như tối xầm xuống, trở nên không còn chân thật. Cho dù là mượn sự trợ giúp lực lượng lĩnh vực, tinh thần của nàng cũng không có cách nào hoàn toàn tản ra.

Một cỗ áp lực vô cùng lạ thường đè ép tới làm Tiểu Bạch hít thở không

thông. Trong nguy cơ, Nàng bất chấp hạn chế không được chính thức gây thương tổn thất quái. Thân hình trong biển từng đạo quang mang màu xám lam từ thân thể nàng ngưng tụ thành hình tựa như hình hàm răng, hơn mười đạo quang mang màu xám lam bắn mạnh ra.

Đồng dạng kĩ năng nhưng hiệu quả lại không giống nhau đối với Đường Tam có thể tạo ra tổn thương chí mạng nhưng đối với U Minh Bạch Hổ trước mặt, lại không thể nào đạt được hiệu quả

U Minh Bạch Hổ đối mặt Ma Sa Chi Nha công kích (Răng Cá Mập – Phim Hàm cá mập ghê lắm đó). Cả thân thể đột nhiên trở nên hư ảo một chút. Ngay sau đó hổ chưởng từ hai chân trước đánh ra. Căn bản là không có một chút ý tứ tránh né nào mà là trực tiếp ngạnh kháng.

Năng lượng khổng lồ cuồng bạo va chạm tạo ra tiếng nổ vang dội. Tại trung tâm va chạm các loại tinh thể mảnh nhỏ tứ tán bắn ra, kết quả cuối cùng khiến người ta mở rộng tầm mắt

Thân thể khổng lồ của Tiểu Bạch bị U Minh Bạch Hổ vỗ một cái trực tiếp bị bắn ra mấy chục thước. Thân thể ở trong nước biển quay cuồng. Thân thể nàng không bị tinh thể hóa ảnh hưởng. Nàng bỏ ra không it khí lực mới dựng lại được thân hình. Tiểu Bạch bị phách một cái làm thất điên bát đảo. Nhưng nàng cũng biết U Minh Bạch Hổ phách ở trên thân mình một chưởng kia xem như hạ thủ lưu tình. Bởi vì trong lúc va chạm thì cái hổ chưởng kia cũng không xuất móng vuốt, nếu không thì trên thân thể nàng đã lưu lại vài vết thương rồi

Điều này…Điều này sao có thể? Đối với Tiểu Bạch mà nói. Hiện thực khiến nàng không thể tin được. Nàng chính là Hồn Thú Mười Vạn Năm. Trong Hoàn Hình hải này nàng chính là bá chủ vậy mà lại bị đánh cho thất điên bát đảo suýt nữa thì bị thương

U Minh Bạch Hổ nhìn chăm chú vào Tiểu Bạch. Gầm nhẹ một tiếng. Cũng không truy kích. Chỉ dùng thân thể khổng lồ chặn trước năm người còn lại của Sử Lai Khắc Thất Quái. Ánh mắt ngưng đọng mang theo uy áp cường hãn đến cực điểm tập trung trên thân Tiểu Bạch. Quỷ đấu la cùng Cúc đấu la từng bằng vào võ hồn dung hợp kĩ bọn họ vây khốn hai hồn thú Mười Vạn

Năm cường đại nhất trên đại lục là Thái Thản Cự Viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng. Lấy cấp bậc phong hào đấu la của họ cũng chỉ có thể làm được như thế mà thôi. Nhưng trong biển rộng, Tiểu Bạch - Ma hồn đại bạch sa chi vương với thực lực tuyệt sẽ không kém hơn so với Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thái Thản Cự Viên. Mặc dù Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh sử dụng võ hồn dung hợp kĩ, Nhưng bọn họ mới đạt tới thực lực võ hồn chân thân, Làm sao có được thực lực đánh lui được Ma hồn đại bạch sa chi vương Tiểu Bạch.

Trên thực tế cũng quả thật như thế. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh quả thật khó có khả năng cùng Tiểu Bạch chống lại. Cho dù là U Minh Bạch Hổ cũng không được. Nơi này là biển rộng, Là thế giới của Tiểu Bạch. Bọn họ sở dĩ có thể một kích đánh lui Tiểu Bạch, Đạt được tính quyết định như thế kì thật đều là do trong kế hoạch Đường Tam đã tổng hợp các nhân tốt, tình huống lại một cách chuẩn xác.

Có thể đạt được hiệu quả này. Nửa tháng trước kia. Sử Lai Khắc Thất Quái kì thật cũng đã bắt đầu chuẩn bị. Trong ba ngày tu chỉnh cuối cùng. Vấn đề lớn nhất đặt ra đó chính là làm sao để khôi phục lại trạng thái của mọi người. Áo Tư Tạp đã chuẩn bị Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng tự nhiên không phải chỉ là để cấp cho Đường Tam cùng Trữ Vinh Vinh.

Sau khi tiến vào phạm vi Hoàn Hình hải, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đều không có ra tay, Chính là vì một kích này. Bọn họ không chỉ là sử dụng võ hồn dung hợp kĩ. Mà còn ăn tới ba cây hương tràng. Chỉ bất quá động tác hết sức bí mật. Tiểu Bạch cũng không có phát hiện.

Ba câyhương tràng bọn họ ăn chính là hưng phấn phấn hồng tràng, Siêu việt hương tràng, kim thương dăng.

Bất luận là hưng phấn phấn hồng tràng hay là siêu việt cực hạn mặc lục tràng. Cũng đều là Áo Tư Tạp sau khi sử dụng Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng đạt trạng thái tốt nhất mới có thể tạo ra hương tràng tốt nhất. Cứ như vậy một kích vừa rồi U Minh Bạch Hổ đã vượt qua thực lực phong hào đấu la bình thường. Bộc phát ra thực lực cơ hồ là hai trăm phần trăm. Đem toàn bộ lực lượng ngưng tụ đến một kích trên. Lúc này đạt được hiểu quả chính là đánh bay Tiểu bạch một cách rất dễ dàng, cho nên nhìn từ ngoài chính là chiếm thế

thượng phong

Mà bọn họ làm như vậy. Mục đích thực sự chỉ có một chính là che chở cho Đường Tam đang ở phía sau. Đây cũng là lý do mà Trữ Vinh Vinh tăng phúc không phải tác dụng trên người bọn họ. Mà là rơi vào trên người Đường Tam.

Ở trong biển rộng này, Ngoài Thâm hải Ma Kình Vương ra, Vẫn chưa bao giờ có sinh vật nào làm Tiểu Bạch sinh ra cảm giác vô lực như vậy. Đối mặt với hình thể khổng lồ của U Minh Bạch Hổ. Tâm tư của nàng từ từ sụp đổ. Mà nàng còn chưa nghĩ tới chính là phía sau thân thể khổng lồ U Minh Bạch Hổ, Đường Tam cùng Hạo Thiên Chuy đang giống như bánh xe điên cuồng chuyển động huy vũ. Mà hết lần này tới lần khác hắn mỗi một lần huy vũ năng lượng lại chất chồng, hoàn toàn đọng lại tại chung quanh thân thể chính mình. Không có chút nào phát ra ngoài. Trữ Vinh Vinh ăn Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, năng lực tăng phúc của nàng lên trên người Đường Tam đạt tới 120 %

Từ Mã Hồng Tuấn phá vỡ nước biển bắt đầu. Mục đích Sử Lai Khắc Thất Quái sẽ không chỉ là gia tốc đi tiếp. Càng thêm trọng yếu chính là đem năng lực bộc phát ra hoàn toàn. Không còn nước biển cản trở, lúc này Trữ Vinh Vinh phụ gia ba loại tăng phúc tại trên người Đường Tam, nên có khả năng dẫn đến hiệu quả tăng phúc hai lần là tám mươi và bốn mươi phần trăm, vì thê tổng tăng phúc đã lên tới trăm hai mươi phần trăm. Hơn nữa Đường Tam với Loạn Phi Phong chuy pháp không ngừng chất chồng. Quang mang màu đen phát ra chung quanh Hạo Thiên chuy phát ra từng đạo xà điện màu đen cực kì không ổn định. Cho dù là hai đại lĩnh vực của Đường Tam đồng thời phóng thích thì cũng đã có chút không cách nào thừa nhận năng lượng kinh khủng này.

"Gầm" -. U Minh Bạch Hổ lại hướng về Tiểu Bạch phát ra một gầm uy hiếp. khí huyết trong cơ thể Tiểu Bạch như sôi trào. Vị trí bị phách trúng lúc trược đau nhói. Muốn xông lên, Nhưng nhìn Hổ chưởng rất lớn của U Minh Bạch Hổ thì lại có chút do dự.

------oOo------

Chương 415: Triều tịch luyện thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Đúng là bởi vì Tiểu Bạch có phần nào do dự. Trước khi nàng công kích lần nữa, trước tiên giải khai lĩnh vực phía sau mình, làm cho những hải hồn thú khác nhanh chóng thối lui ra xa. Quá trình vừa thu vừa phát lại chậm trễ mất mấy giây.

Đột nhiên Tiểu Bạch phát hiện, bạch hổ cự đại trước mặt nhìn qua tựa hồ có chút gì không giống lắm, hình như thân thể hắn cũng không rõ ràng như trước. Năng lượng chung quanh thân thể dù nhìn qua vẫn kinh khủng như trước, nhưng là bản thể lại chuyển thành trong suốt.

Tiểu Bạch dù sao cũng đã tu luyện hơn mười vạn năm trong đại hải, trong khoảnh khắc đó giật mình tỉnh ngộ.

Rút lui…Bọn họ hắn là chỉ có lực xuất ra một kích. Nghĩ tới đây, nàng nhanh như tia chớp đánh về phía U Minh Bạch Hổ, nhưng là nàng tỉnh ngộ hơi chậm. Ngay khi nàng vừa động, Loạn Phi Phong chuy pháp của Đường Tam đã hoàn thành.

Một loại yên lặng đặc thù truyền khắp Hoàn Hình hải. Thân hình Tiểu Bạch đập ra trong nháy mắt dừng lại một chút, cùng lúc đó U Minh Bạch Hổ cự đại cũng một lần nữa tách ra, biến thành Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Nơi khoé miệng Tiểu Vũ ngân quang chợt loé, một cây hương tràng màu bạc đã cho vào bụng, lam kim sắc quang mang chợt phóng xuất ra thành sáu đạo, phân biệt quấn trên thân sáu người kia. Mà Mã Hồng Tuấn đã thu liễm Phượng Hoàng Hoả Diễm cùng Áo Tư Tạp cũng đồng thời ăn một cây hương tràng màu bạc. Bọn họ trên người toát ra bạch sắc quang mang.

Ầm…

Hạo Thiên chuy rốt cục đã xuất ra, mang theo vô số hắc quang như rắn điện, tựa như một con cự long từ trong con sóng dữ bay ra. Nước biển hoá thành tinh thể cứng rắn, nhưng trước mặt Hắc Long thét gào kia trong khoảnh khắc hoá thành hư vô.

Hắc quang mãnh liệt phá tan trói buộc của lĩnh vực, trực tiếp từ một chỗ khác trong nước biển của Hoàn Hình hải phá xuyên ra, âm thanh nghiền nát chợt lan tràn. Hoàn Hình hải tựa hồ vỡ tan, vô số rạn nứt với tốc độ kinh người tung bay tứ tán.

Đường Tam bị phong ấn, chính là bằng vào tự thân bảy mươi tám cấp hồn lực. Hơn nữa kỹ năng phụ trợ cường đại của Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, dùng Loạn Phi Phong chuy pháp cường đại của Hạo Thiên tông mở ra một cái thông đạo.

Tiểu Bạch chỉ cảm thấy một cỗ cự lực không cách nào chống lại từ trong nước biển bộc phát ra, đó cũng không phải nhằm vào nàng, mà nhằm vào lĩnh vực mà nàng phóng ra.

Cứ việc nàng thi triển đã là giai đoạn thứ ba của lĩnh vực. nhưng trong chớp mắt, nàng lại phát hiện mình đã chính thức mất đi liên lạc cùng với hết thảy nước biển xung quanh, trước mắt chỉ còn toàn là hắc ám.

Lĩnh vực cùng người sử dụng bản thể tương liên, lĩnh vực bị ép, Tiểu Bạch không tránh được bị cự đại trùng kích, máu tươi từ trong miệng rộng phun ra, nhiễm đỏ nước biển, đồng thời nó cũng lâm vào trong mê muội. Tuy thời gian đó không dài, nhưng với Sử Lai Khắc Thất Quái đã chuẩn bị tốt từ đầu tới giờ, vậy là quá đủ.

Đương kim thiên hạ loại võ hồn nào tốc độ là nhanh nhất? Không thể nghi ngờ, Tiêm Vĩ Vũ Yến thuộc về tộc nhân Mẫn chi nhất tộc của Đường môn là nhanh nhất. Dù là Bạch Trầm Hương hồn lực chỉ là năm mươi cấp, hồn kỹ lại càng chỉ có bốn cái, nhưng tốc độ của nàng cũng có thể áp đảo bất luận kẻ nào trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Mà Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp lúc này đang ăn, chính là lấy máu tươi Bạch Trầm Hương làm thuốc dẫn. Dưới tình huống Áo Tư Tạp dùng Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng chế tạo ra Phục

Chế Kính Tượng Tràng.

Cánh trắng triển khai sau lưng bọn họ, nhìn qua có chút không hợp. Nhưng vào lúc này, lại là phương pháp duy nhất giúp họ có thể bộc phát ra tốc độ tối đa.

Tiểu Vũ ăn Phục Chế Kính Tượng Tràng có tiên huyết của Đường Tam, trở thành cây cầu nối liền mọi người bằng Lam Ngân Hoàng, với tiêu hao nhỏ nhất Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp sử dụng Tiêm Vĩ Vũ Yến Phục Chế Kính Tượng Tràng, trở thành trợ giúp thôi khí tốt nhất, Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch sau khi đại lượng tiêu hao toàn bộ được nối liền một chỗ. Thất quái thành một thể, trong khoảnh khắc đã đi xa hơn trăm thước.

Bảy đạo thân ảnh có chút tán loạn chạy ra khỏi Hoàn Hình hải, trong sát na họ vừa ra khỏi, Hoàn Hình hải sau lưng sụp đổ ầm ầm. Kinh đào hải lãng, phát ra tiếng ong ong đinh tai nhức óc.

Gục tại bờ cát, ai nấy thở hổn hển, vì đột phá phong toả của Tiểu Bạch, bọn họ có thể nói đã dốc cạn toàn lực. Kế hoạch hoàn mỹ. Từ dụ dỗ, lừa gạt, các loại kỹ năng Tiểu Bạch chưa từng gặp qua, đều trở thành pháp bảo để bọn họ đột phá vòng vây. Lúc này mới nhất chiến công thành.

Phốc một tiếng, cái đầu to tướng của Tiểu Bạch xuất hiện ngoài khơi, lúc này quầng sáng trên biển đã chậm rãi biến mất.

Phẫn nộ nhìn chăm chú vào bảy người ngã trên bờ cát, đang hưng phấn thở hổn hển, Tiểu Bạch không nhịn được cả giận nói:*"Bọn gia hoả giảo hoạt các ngươi, tốt nhất nên cầu khẩn những khảo hạch về sau không có dính dáng tới ta, nếu không ta sẽ cho các ngươi thấy. "*

Áo Tư Tạp từ bờ cát đứng lên cười ha hả. Cánh tay run lên, phóng đại hương tràng liên tục về phía Tiểu Bạch:*"Ăn trước đi đã, có gì để sau hãy nói. "*

Tiểu Bạch há mồm tiếp nhận hương tràng nuốt vào trong bụng, nhìn Áo Tư Tạp tươi cười, không biết tại sao lửa giận trong lòng giảm đi vài phần.

Đường Tam cũng đã đứng lên bên cạnh Áo Tư Tạp:*"Tiểu Bạch, xin lỗi nha, bất đắc dĩ làm ngươi bị thương rồi. "*

Tiểu Bạch hừ hai tiếng liên tiếp, cảm thụ được khôi phục đại hương tràng đối với thương thế của mình thật là hiệu quả. Khoé miệng mấp máy, muốn mắng nhưng không mắng nên lời.

Những người khác cũng lần lượt đứng lên, đi tới cạnh Đường Tam và Áo Tư Tạp. Bảy người nhìn nhau, đột nhiên đồng thời hướng về Tiểu Bạch trong Hoàn Hình hải cúi gập người xuống chín mươi độ.

"Cám ơn ngươi, Tiểu Bạch. "

Khi bọn họ đứng thẳng lại, Tiểu Bạch ngạc nhiên thấy mỗi người bọn họ đều nở nụ cười trên mặt.

Bọn họ…, bọn họ cảm tạ ta chân thành sao? Tiểu Bạch ngây ra nhìn những người trước mặt. Một loại tâm tình trước đây chưa từng có dào dạt trong lòng.

*"Không thèm để ý bọn nhàm chán các ngươi, ta đi đây. Khảo nghiệm sau này của các ngươi cũng không thoải mái đâu, nên cẩn thận. "*Thanh âm Tiểu Bạch vọng lên trên mặt biển, mà chính nàng cũng quay người, quay về Hoàn Hình hải. Vặn mình vài cái, tựa như mũi tên phóng ra biến mất không thấy nữa.

Nhìn theo bóng Tiểu Bạch rời đi, Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi người trong lòng đều có một cảm giác mất mát buồn vô cớ. Gần một năm nay, nói là khảo nghiệm nhưng trên thực tế, Tiểu Bạch giống như là bạn tu luyện của họ vậy. Không có Tiểu Bạch, kỹ xảo phối hợp chiến đấu trên biển của bọn hắn không thể phát triển nhanh như vậy. Với bọn hắn mà nói, Tiểu Bạch quan hệ cũng như nửa thầy nửa bạn, cho nên, bọn hắn mới chân thành cảm tạ Tiểu Bạch đã trợ giúp bọn hắn suốt một năm qua.

Ngay lúc này, bảy đạo quang mang đồng thời sáng lên trên trán của thất quái, trên trán Đường Tam sáng lên tại lạc ấn của hoàng kim Tam Xoa Kích. Quang mang của đệ nhị khảo trong Hải Thần cửu khảo phóng ra xa, trong

nháy mắt phá nát, hoá thành từng điểm sáng dung nhập. Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ phóng ra huyết sắc quang mang, bốn người khác đều phóng ra hắc sắc.

"Chỉnh hợp xảo diệu năng lực của đồng bọn, phát huy ra lực lượng càng cường đại hơn, đột phá được phòng tuyến của Ma Hồn Đại Bạch Sa mười vạn năm. Hải Thần đệ nhị khảo thông qua. Độ thân hoà Hải Thần tăng lên năm phần trăm, tổng độ thân hoà là mười phần trăm. "

Kim quang ôn hoà truyền khắp toàn thân, cảm giác này không giống cảm giác khi thông qua cửa thứ nhất. Đường Tam chỉ cảm thấy hồn lực tiêu hao của mình mặc dù không có khôi phục, nhưng tinh thần thế giới bị Tiểu Bạch chấn thương đã hoàn toàn thanh tĩnh trở lại, thậm chí càng thông suốt so với trước đây. Tinh thần lực có sự đề thăng rất rõ ràng, toàn thân trên dưới khởi lên một tầng quang mang lam sắc nhấp nhô, sau đó chậm rãi nhập vào bên trong da thịt.

Đó cũng không phải là quang mang của lam ngân thảo mà chỉ là tràn ngập khí tức thuỷ hệ.

Khen thưởng của những người khác cũng giống như cửa thứ nhất, trừ Tiểu Vũ và Đường Tam ra, mỗi người hồn lực đều tăng lên một bậc. Trữ Vinh Vinh còn được gia tăng toàn bộ hồn hoàn năm trăm năm tu vi.

Như vậy, đệ nhất hồn hoàn của nàng cũng nhờ đó mà chuyển sang màu tím. Mà khen thưởng của Tiểu Vũ vẫn đơn giản như trước một câu-khen thưởng chất chồng.

Cùng lúc xuất hiện khen thưởng đệ nhị khảo, đề mục của đệ tam khảo cũng tự xuất hiện trong đầu mỗi người.

"Triều tịch luyện thể? Ý gì đây?" Áo Tư Tạp nghi hoặc hỏi.

Đường Tam nói:*"Xem ra nội dung đệ tam khảo chúng ta đều giống nhau. Ta cũng vậy, là triều tịch luyện thể. Bất quá giống như thông qua đệ nhất khảo, Hải Thần chi quang, ta là hai lần triều tịch luyện thể. "*

"Rất nhanh các ngươi sẽ biết được ý nghĩa của triều tịch luyện thể, đi theo ta" Thanh âm thản nhiên vang lên bên tai mỗi người. Không biết từ lúc nào, một thân hồng y cao quý Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây đã xuất hiện bên cạnh họ, nhìn bảy người trước mắt, ánh mắt Ba Tái Tây toát ra vẻ tán thành rõ rệt. Hiển nhiên vì chuyện tập thể Sử Lai Khắc Thất Quái thông qua đệ nhị khảo mà cảm thấy vui mừng.

Nói xong câu đó, Ba Tái Tây xoay người hướng về Hải Thần sơn, ngược với phương hướng đi đến. Tốc độ của nàng nhìn qua cũng không nhanh lắm, mỗi một bước đều nhẹ nhàng chậm chạp tự nhiên. Nhưng là, Sử Lai Khắc Thất Quái sau khi bừng tỉnh, toàn lực đuổi theo mới có thể đuổi tới sau lưng nàng. Trong đó Trữ Vinh Vinh còn nhờ đồng bọn trợ giúp mới có thể bay theo kịp. Bạch Trầm Hương thậm chí đến thời gian hỏi cũng không có, vội vã đuổi theo mọi người. Linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể, thân thể được Đường Tam mang theo.

Ba Tái Tây lần này đi suốt hai canh giờ. Coi tu vi của nàng, mặc dù đã khống chế tốc độ, nhưng khoảng cách vượt qua trong hai canh giờ cũng hết sức nhiều rồi.

Xuyên qua rừng cây, vượt qua đồi núi, cũng gặp hải nội khác trong Hải Thần đảo, bảy người theo sát phía sau Ba Tái Tây, cơ hồ đi ngang qua tất cả địa hình bên trong Hải Thần đảo.

Đến khi mọi người ở đây cảm giác được bởi vì đi cấp tốc nên hồn lực bắt đầu không thể bảo trì tốc độ, đột nhiên lúc này, âm thanh ù ù vang lên bên tai. Tuy còn chưa thấy, nhưng tiếng ầm ầm thật lớn như tiếng sấm giòn giã từ phía chân trời, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, đinh tai nhức óc.

Ba Tái Tây nhẹ khởi thân, cả người như bay lượn tự tại giữa không trung. Bay lên một ngọn núi cao tới vài trăm thước phía trước, ngọn núi đó hoàn toàn là do nham thạch hình thành. Phía trên không có một ngọn cỏ, toàn thân đen kịt.

Độ cao vài trăm thước đối với Sử Lai Khắc Thất Quái tự nhiên không thấm vào đâu, rất nhanh bọn hắn cũng lên tới đỉnh núi.

Khi bọn hắn chứng kiến hết thảy trước mặt, trong lòng không khỏi chấn động thật sâu.

Hiện ra trước mắt bọn hắn là một sơn cốc lõm vào Hải Thần đảo, bên ngoài là đại hải mênh mông, từ bờ sơn cốc lõm vào bên trong đảo ước chừng vài trăm thước. Dưới chân bọn hắn chung quanh tất cả đều là nham thạch màu đen. Chỉ cần bước lên là có thể cảm thấy cứng rắn như sắt thép.

Bao nhiêu đó cũng không phải chỗ làm cho Sử Lai Khắc Thất Quái giật mình. Biển rộng mặc dù rầm rầm rộ rộ, nhưng không phải bọn hắn chưa từng thấy. Chân chính làm cho bọn hắn giật mình, chính là cảnh tượng đồ sộ trong sơn cốc lõm vào Hải Thần đảo nọ thật là khiến người khác phải giật mình.

Không biết tại sao, nước biển bình lặng ngoài Hải Thần đảo một khi tiến vào trong phiến sơn cốc này, lập tức biến thành như điên cuồng, đầu sóng cao nhất tới vài trăm thước, mạnh mẽ đánh vào tảng đá dưới chân bọn họ. Tên của chỗ này chính là vì vậy mà có. Mênh mông biển rộng toát ra uy lực của thiên nhiên rộng lớn làm cho mỗi người có cảm giác câm như hến. So sánh cùng biển rộng, bọn hắn mới thấy mình nhỏ bé đến chừng nào.

"Nơi này là chỗ tiến hành đệ tam khảo của các ngươi. Tên gọi là Nộ Lãng tuyệt cảnh. Chính là một trong những kỳ cảnh của Hải Thần đảo. Cho dù là hải hồn thú như Ma Hồn Đại Bạch Sa, cũng tuyệt không đến chỗ này. Đây cũng là chỗ ít có trong đại hải hải mà không có hồn thú. Các ngươi biết tại sao sơn cốc này bị lõm vào không?"

Đái Mộc Bạch ngập ngừng nói:*"Không phải là bị sóng biển đánh sâu vào hay sao?"*

Ba Tái Tây lạnh nhạt nói:*"Ngươi đoán đúng rồi. Sơn cốc này chính là hình thành như vậy đó. Dưới sự trùng kích không ngừng, nham thạch bị đè ép. Có cơ hội các ngươi có thể thử xem. Nham thạch nơi này vì bị trùng kích trong thời gian dài, chẳng những cứng như tinh cương hơn nữa mật độ cực đại. Với thể tích bằng nhau, trọng lượng có thể so sánh với bạc đó. (Đây là tỷ trọng).*

*Đường Tam hỏi:"*Nhiệm vụ của chúng ta đến cùng là…*"*

Cùng lúc hắn lên tiếng, Ba Tái Tây chậm rãi đưa hai tay lên, trong phút chốc, một vòng quang mang màu xanh nước biển từ trên người nàng phóng xuất ra. Chín cái hồn hoàn hiện ra rõ ràng, thật sự làm cho Sử Lai Khắc Thất Quái kinh hãi. Trong chín cái hồn hoàn trên người Ba Tái Tây, tám cái đầu dĩ nhiên màu đen, chỉ có cái cuối cùng màu đỏ.

Tám cái vạn năm hồn hoàn, một cái mười vạn năm hồn hoàn?Tình huống này đừng nói là chứng kiến, coi như nghe cũng chưa từng nghe qua. Tuy Sử Lai Khắc Thất Quái đối với thực lực của Ba Tái Tây đã có sự phỏng chừng, nhưng khi thật sự chứng kiến Ba Tái Tây trên người hiện lên hồn hoàn phối hợp kinh khủng như thế, mỗi người trong lòng đều xuất hiện chấn động cùng sợ hãi thật lớn trước nay chưa từng có.

Nàng làm sao được như vậy?Chẳng lẽ nàng cũng là song sinh võ hồn, trước mắt thi triển chính là sau khi tu luyện đệ nhị võ hồn sao?

Không, không phải. Đường Tam rất nhanh gạt bỏ phỏng đoán của mình, bởi vì sau lưng Ba Tái Tây đã xuất hiện một cái hư ảnh thật lớn, hư ảnh nọ bọn hắn đều không thấy rõ, nhưng khí tức uy nghiêm. So sánh với truyền thuyết về Ba Tái Tây làm bọn hắn hiểu được, võ hồn của vị Hải Thần Đấu La này, chính là Hải Thần, nhìn nàng trung thành với Hải Thần cùng với thân phận là người phát ngôn của Hải Thần ở chốn nhân gian, còn có người thứ hai có võ hồn như vậy sao?

Lam quang chiếu khắp nơi, không mang đến bất cứ tia áp lực nào cho mọi người. Nhìn lam quang nhu hoà không có chút hồn lực ba động nào, cũng không phải bất cứ hồn kỹ nào của Ba Tái Tây, tựa hồ nàng đã đạt đến cấp bậc sau cùng. Có sử dụng hồn kỹ hay không đã không còn là mấu chốt trong chiến đấu nữa.

Lam quang phiêu lãng trong sơn cốc. Rất nhanh, lam quang tràn đến từng góc nhỏ trong sơn cốc rồi. Chính lúc này, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện.

Những làn sóng dữ đánh vào trong sơn cốc đột nhiên bình tĩnh lại. Bình tĩnh cực kỳ đột ngột phảng phất sóng dữ cao trăm thước chính là bị Ba Tái Tây xuất ra lam quang nọ nhìn như không hề có hồn lực ba động cứng rắn ép

chúng trở ra khơi.

Đây là lực lượng bậc nào?Bằng vào tự lực bản thân đối kháng với thiên nhiên rộng lớn vẫn chiếm thượng phong tuyệt đối. Mặc dù đây là lần đầu tiên Sử Lai Khắc Thất Quái nhìn thấy thực lực của Ba Tái Tây, nhưng bọn hắn đối với đỉnh cấp đấu la chín mươi chín cấp đã có nhận thức hoàn toàn mới. Nếu như nói phong hào đấu la thông thường cường đại, như vậy, sự cường đại của bọn họ cũng chỉ là nhân lực mà thôi. Mà đỉnh cấp đấu la chín mươi chín cấp đã không còn là nhân lực. Bọn họ hắn là có một phần thiên địa chi lực mới đúng.

Lam quang chợt tăng cường. Đứng cạnh Ba Tái Tây, Đường Tam chứng kiến rõ ràng, Trong đáy mắt Ba Tái Tây hiện lên một tầng lam quang mãnh liệt, ngay sau đó, đã áp chế bình tĩnh. Ngoài khơi, bảy cây cột màu xám chậm rãi nổi lên, khi lên cao tốc độ chúng nó rất nhanh, cho nên cũng đã lập tức bị Sử Lai Khắc Thất Quái chú ý tới.

Trên đỉnh mỗi cây cột đều có một cây cột nhỏ nằm ngang, cùng thân cột thô to hoà hợp thành một thể. Nhìn qua đỉnh giống như một cây thập tự, mà trên thập tự có tổng cộng có năm cái vòng màu xám.

Nếu như người khác chứng kiến, nhất định tưởng rằng đó là cột đá, bởi vì nó rất giống mà xám của nham thạch. Nhưng Đường Tam bằng vào Tử Cực Ma Đồng, đã nhìn thấu được bản thể của cây cột màu xám nọ.

"Chính là Thâm Hải Trầm Ngân chìm dưới biển sâu. *". Tâm lý kiên định như Đường Tam mà cũng không nhịn được phải thốt lên, sự trân quý của loại trầm ngân đó so với hắn không ai rõ ràng hơn. Phải biết rằng, khi chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm cần có vật liệu chính là ngân mẫu của Thâm Hải Trầm Ngân. Mà ngân mẫu hoàn toàn có thể thông qua Thâm Hải Trầm Ngân mà chế luyện ra. Mắt thấy cây cột nọ có mặt cắt ngang đường kính ước chừng một thước. Bảy cây cột đã lên cao đến năm mươi thước, Đường Tam rung động nghĩ, không biết tốn bao nhiêu Thâm Hải Trầm Ngân mới có thể chế tạo cột này đây! Phải biết rằng, cùng thể tích, Thâm Hải Trầm Ngân so với hoàng kim còn nặng hơn vài lần. Bảy cây trụ lớn này sợ rằng có hơn mười vạn cân trở lên. Khó mà tính được. Vậy mà chúng dưới tác dụng của năng lượng vô danh của Ba Tái Tây phóng xuất lại từ trong nước biển trồi lên.*

*"*Nơi này là địa phương đệ tam khảo của các ngươi. Ta sẽ một mực ở nơi này cùng các ngươi tiến hành khảo hạch. Có ai không kiên trì được có thể mở miệng cầu cứu. Người nào nhận hắc cấp ngũ khảo, mỗi ngày phải kiên trì trên cột Trầm Ngân ba canh giờ, lục khảo thì bốn canh giờ, thất khảo năm canh giờ, về phần ngươi…*". Ánh mắt Ba Tái Tây chuyển qua Đường Tam. Chậm rãi nói:"*Ngươi nhận Hải Thần cửu khảo. Mười hai canh giờ. Khảo hạch sơ kỳ các ngươi có thể rút ngắn một ít thời gian. Nhưng bắt đầu từ bây giờ. Ba trăm sáu mươi lăm ngày sau, thời gian bình quân trên Trầm Ngân trụ phải đạt như lời ta nói khi nãy, nếu không, chính là khảo hạch thất bại.

Mọi người cuối cùng đã hiểu được đệ tam khảo ý nghĩ là cái gì rồi, chính là muốn để cho bọn họ trên Trầm Ngân trụ thừa nhận sóng dữ trong Nộ Lãng tuyệt cảnh trùng kích, cũng gọi là triều tịch luyện thể.

*"Vậy hiện tại bắt đầu đi. Mọi người không nên miễn cưỡng. Làm phiền ngài, tiền bối. "*Người nói là Đường Tam. Sau khi đến đây bọn họ không có lựa chọn nào khác. Khảo nghiệm Hải Thần ban cho nhất định phải hoàn thành, đây cũng là áp lực mà bọn hắn chờ mong.

Lam quang hoá thành bảy luồng, phân biệt xoay quanh thân thể mỗi người. Trong khoảnh khắc, trong quang mang chớp động, Sử Lai Khắc Thất Quái chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, mỗi người đều phiêu nhiên đáp xuống một cây Trầm Ngân trụ.

Vị trí bảy cây Trầm Ngân trụ là sắp hàng theo hình tam giác, một cây đứng trước, sau đó là hai cây, bốn cây. Cộng lại bảy cây.

Đường Tam không hề nghi ngờ rơi vào một cây Trầm Ngân trụ đứng trước, trên Trầm Ngân trụ màu xám sáng lên một đạo ngân quang. Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, cả người đã bị dán vào hình chữ thập trên Trầm Ngân trụ, năm cái vòng trên đó đồng thời chế trụ thân thể hắn, phân biệt tại cổ, eo, hai cổ chân và hai cổ tay, làm cả người hắn cố định vững vàng trên Trầm Ngân trụ.

Tình huống sáu người khác cũng giống Đường Tam như đúc, trên hai cây Trầm Ngân trụ phía sau Đường Tam là Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh, phía

sau nữa bốn người theo thứ tự là Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn.

Nương theo hai tay Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây thu hồi, lam quang dần dần rút đi, một cỗ áp lực không tên cũng theo đó tràn ngập vào trái tim thất quái. Lúc này, hồn lực của bọn hắn khi đột phá đệ nhị quan, cùng với quá trình chạy đến nơi này đã tiêu hao hơn phân nửa, hồi tưởng lại hoàn cảnh sóng ầm ầm đánh tới khi trước, cũng có chút khẩn trương.

Không còn năng lượng hạn chế của Ba Tái Tây, nước biển dưới chân mọi người bắt đầu dâng lên, năm mươi thước. Nhìn qua có độ cao rất lớn, nhưng theo sóng biển tràn, khoảng cách nước biển phía dưới bắt đầu ngày càng gần bọn họ. Âm thanh sóng biển đánh sâu vào bờ nham thạch cũng theo đó mà vang lên.

Không lâu sau, một cơn sóng biển thật lớn hướng về mặt bọn hắn mà đến. Khi độ cao nó lên đến đỉnh, tiếng ầm ầm nổ vang, cơn sóng thứ nhất vỗ vào trên người Đường Tam, ngay sau đó là Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh cùng bốn người phía sau.

Mang theo khí thế ngập trời, sóng biển đánh mạnh vào thân bảy người, nhưng lại làm cho bọn hắn sinh ra cảm giác kinh ngạc trong lòng. Không giống như tưởng tượng, sóng biển tuy mạnh, vọt tới trên người cũng làm bọn hắn một trận hít thở không thông, nhưng trên cảm giác vẫn hoàn toàn có thể thừa nhận. Có cột Trầm Ngân cố định, bọn họ căn bản không sợ thân thể bị nước biển cuốn đi, Trầm Ngân trụ dưới sự trùng kích của nước biển vẫn không chút sứt mẻ.

Chẳng lẽ nói, đệ tam khảo này đơn giản hơn hai khảo trước hay sao? Nghi hoặc đồng dạng xuất hiện trong lòng Sử Lai Khắc Thất Quái. Bất quá, nghi hoặc này chỉ duy trì trong lòng bọn hắn thời gian chưa tới một nén nhang, trên sắc mặt cũng đã xuất hiện biến hoá.

Không sai, một đợt sóng biển đánh vào cũng không phải rất mạnh. Nhưng là, bọn họ phải đối mặt lại là sóng biển đánh vào vĩnh viễn không ngừng.

Đợt sóng thứ nhất chưa qua hoàn toàn, đợt thứ hai đã tới. Vị trí của chúng là

đang đến gần chỗ bờ đá ngầm. Sóng biển mãnh liệt lên tới độ cao gần trăm thước nặng nề oanh kích xuống, lấy thân thể mọi người là hồn thánh, lúc bắt đầu tự nhiên không có cảm giác quá lớn. Nhưng sau khi bị trùng kích hơn mười lần, bọn hắn không thể nào không thôi động tự thân hồn lực mà ngăn cản. Bởi vì duy trì liên tục dưới sự trùng kích không ngừng, làm cho thân thể bọn họ xuất hiện cảm giác như chết lặng. không phải đau, mà là chết lặng, gân mạch huyết nhục, xương cốt, tất cả mọi chỗ đều cảm thấy chết lặng.

Kinh đào hải lãng nọ giống như một cao thủ hồn lực cường đại không ngừng thúc giục hình thái năng lượng công kích xông tới thân người bọn họ, mỗi lần xông tới đều bao trùm toàn bộ thân thể họ. Kế tiếp, trong một thời gian ngắn ngủi, mỗi người đều đã thừa nhận mấy trăm lần trùng kích, cảm giác chết lặng dần dần chuyển thành đau đớn. Hồn lực bắt đầu không đủ để hộ thể, chỉ có thể cứng rắn thừa nhận trùng kích kịch liệt mà thôi.

Trong số bảy người, tình trạng tốt hơn là Đường Tam, Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch ba người. Ba người bọn họ cường độ thân thể là mạnh nhất trong bảy người, nhất là Đường Tam và Tiểu Vũ, dưới tình huống không dùng đến hồn kỹ, thân thể hai người là cường hãn nhất. Đường Tam trải qua ma luyện không ngừng, thân thể đã đạt tới trình độ cứng cỏi cực kỳ kinh khủng. Thân mình Tiểu Vũ là từ mười vạn năm hồn thú tu luyện mà ra, lại trải qua Tương Tư Đoạn Trường Hồng thoát thai hoán cốt. Một trong những tác dụng của Tương Tư Đoạn Trường Hồng là bất hoại kim thân, cho nên, mặc dù hiện tại Tiểu Vũ cũng không có linh hồn khống chế thân thể, tự thân năng lực kháng áp của nàng nhưng lại chỉ kém hơn Đường Tam. Dù là Đái Mộc Bạch, dưới tình huống không thi triển hồn kỹ cũng phải kém hơn nàng. Huống chi Tiểu Vũ trên người còn một kiện Bách Bảo Như Ý nhuyễn giáp hộ thân.

Tình huống bất ổn nhất chính là Trữ Vinh Vinh. Trong bảy cây Trầm Ngân trụ, càng gần phía trước lực trùng kích càng lớn. Đường Tam đứng mũi chịu sào, sau đó là tới Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ. Nói về tình trạng thân thể, Trữ Vinh Vinh so với Tiểu Vũ kém xa. Nếu như không phải đã trải qua áp lực tẩy lễ của Hải Thần chi quang tại đệ nhất khảo, sợ rằng lúc này nàng đã bị mấy trăm lần trùng kích của sóng biển đánh ngất đi rồi.

Dù là cường độ thân thể nàng cao hơn phụ trợ hệ hồn sư bình thường, lúc này cũng là toàn thân ê ẩm, thống khổ không nói nên lời.

Đường Tam thừa nhận trùng kích ở phía trước, đối với hắn mà nói, cho dù bức xuống xông tới cũng không là gì, mặc dù so với trùng kích của thác nước khi trước mạnh hơn nhiều, nhưng thân thể hắn quả thật cũng kiên cường và dẻo dai khiến cho người khác phẫn nộ. Trong lúc thừa nhận sóng biển, hắn cũng một mực chú ý tình huống các đồng bọn của mình, tình trạng Trữ Vinh Vinh bên này hắn tự nhiên phát hiện ra, lập tức phát ra Lam Ngân lĩnh vực của mình, phân ra một đạo lam quang bao phủ trên người Trữ Vinh Vinh.

Được Lam Ngân lĩnh vực kích thích, sức sống tự thân của Trữ Vinh Vinh tăng lên rất nhiều, đồng thời lực phòng ngự cũng được tăng lên, lúc này mới có thể miễn cưỡng duy trì.

Rất nhanh, mọi người đã phát hiện ra vấn đề thứ hai, chính là trong đệ tam khảo này, tất cả hồn kỹ phụ trợ đều mất đi hiệu lực.

Sau khi kết thúc đệ nhị khảo, kỹ năng của Đường Tam và Trữ Vinh Vinh bị phong ấn cũng được giải khai. Nhưng lúc này, Vinh Vinh căn bản lại không cách nào xuất ra Cửu Bảo Lưu Ly của mình. Lần này không phải bị phong ấn, mà dưới sự trùng kích không ngừng của sóng biển căn bản không thể dùng quang mang của Lưu Ly Tháp để phụ trợ người khác. Áo Tư Tạp càng khỏi nói, hai tay bị hạn chế cho dù có tính năng chế tạo hương tràng cũng không có cách nào ăn được.

Cùng lúc đó Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn đều phát hiện, kỹ năng tự thân tăng phúc của mình toàn bộ mất đi hiệu lực. Cái gì Bạch Hổ Kim Cương Biến, Dục Hoả Phượng Hoàng các loại kỹ năng đều không thể thi triển, chỉ có thể ngạnh kháng sóng biển trùng kích.

Đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mà nói, bảy cây Trầm Ngân trụ giống như cái đe khi chú tạo(rèn), thân thể bọn họ giống như kim loại bị chú tạo, còn sóng biển vô cùng vô tận nọ chính là búa liên tục nện.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, lẳng lặng nhìn bọn họ. Bắt đầu hôm nay, Sử Lai Khắc Thất Quái sắp sửa thừa nhận, chính là kinh nghiệm thống khổ trong ba trăm sáu mươi lăm ngày dài dằng dặc đó.

Lần đầu tiên nếm thử, cho dù là Đường Tam thân thể cứng cỏi nhất, cũng chỉ kiên trì được hơn ba canh giờ, thân thể cũng đã chết lặng không còn tri giác. Khi bảy người theo thứ tự được Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây cứu lên bờ, cơ hồ là xụi ra tại chỗ không hề nhúc nhích.

Sau khi cảm giác chết lặng biến mất, giống như một phen vạn châm xuyên tim hành hạ thống khổ khiến bọn hắn chết dở sống dở, thống khổ này giằng co mười mấy canh giờ mới theo trạng thái khôi phục bắt đầu tu luyện của bọn hắn mà biến mất.

Trải qua lần tẩy lễ này, bọn hắn mới hiểu sâu hơn, đệ tam khảo này nhìn như đơn giản, kỳ thật nếu so với đệ nhất khảo, đệ nhị khảo còn thống khổ hơn.

Nếu như nói đệ nhất khảo là khảo nghiệm hồn lực, đệ nhị khảo là rèn luyện năng lực thực chiến dưới biển, như vậy, đệ tam khảo này chính là rèn luyện thân thể bọn hắn. Mà không hề ngoại lệ, phần trọng yếu trong ba khảo hạch này là kiểm tra nghị lực. Chỉ bất quá trình độ kinh khủng của đệ tam khảo hạch này mới làm cho bọn hắn hoàn toàn nhận thức mà thôi.

Kế tiếp, Sử Lai Khắc Thất Quái bắt đầu ba trăm sáu mươi lăm ngày sống không bằng chết của bọn họ. Trong đó thừa nhận thống khổ lớn nhất chính là Trữ Vinh Vinh. Tuy rằng mỗi lần bắt đầu Áo Tư Tạp đều cho nàng ăn trước một lượng lớn hương tràng, thậm chí bao gồm Kim Đĩnh Kim Thương Dăng đề thăng sức đề kháng thân thể cho nàng, nhưng là mỗi lần khảo hạch xong, Trữ Vinh Vinh vẫn là thống khổ.

Đã phải chấp nhận như vậy, nàng vẫn kiên trì như trước. Lúc ban đầu kiên trì nửa canh giờ cực kỳ khó khăn. Đến một canh giờ. Hai canh giờ. Ba canh giờ. Bốn canh giờ. Đến khi tháng thứ ba chấm dứt, Trữ Vinh Vinh rốt cục có thể miễn cưỡng chịu đựng sóng biển trùng kích được năm canh giờ. Nhưng là, sau thời gian đó, thời gian chịu đựng sóng biển trùng kích còn phải gia tăng, để bù lại ba tháng lúc trước còn thiếu.

------oOo------

Chương 416: Cảnh giới cuối cùng của Tử Cực Ma

Đồng, Hạo Hãn (mênh mông)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: dphilong (A Phì)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Thân thể nương theo dao động của sóng biển sinh ra khiến Đường Tam cảm giác được rõ ràng chính mình giống như đã dung nhập hoàn toàn vào trong sóng biển, không cần sử dụng hồn kỹ. Thậm chí không cần hồn lực bảo vệ, hắn cũng có thể rõ ràng cảm giác được tự thân đang hoàn thành một quá trình tá lực, giống như là một cỗ lực đánh tới, cả thân thể hắn đều duy trì cùng tần suất với lực lượng của lực đánh tới này, dung nhập vào trong đó, cứ như vậy. Bản thân chịu đựng lực chấn động sẽ giảm rất nhiều.

Loại phản ứng tự nhiên này giống như là sóng biển giao cho hắn kỹ năng hạng nhất, đối mặt với sóng biển trùng kích vào là như thế. Đối mặt với công kích của các hình thái năng lượng khác tự nhiên cũng sẽ là như thế.

Mỗi ngày ở trong thống khổ vượt qua, không thể nghi ngờ thêm một bước áp bức tiềm lực tự thân của Sử Lai Khắc Thất Quái, bức bách bọn họ thời điểm dù không thừa nhận trùng kích của sóng biển cũng phải toàn lực tu luyện hồn lực mới có thể khiến thân thể bị thương nhanh chóng hồi phục, hồn lực không còn là năng lượng tồn tại đơn độc, dưới sự dẫn phát của sóng biển đã dung nhập vào trong kinh mạch, huyết nhục, xương tủy của bọn họ, loại phương pháp luyện thể này không thể nghi ngờ là mười phần bá đạo, không có nghị lực cùng thực lực tương đương, quyết không thể kiên trì được, chỉ khi nào kiên trì được đối với thân thể sau này chỗ tốt cũng đồng dạng là rất lớn.

Hồn lực của Đường Tam hiện tại đã là bảy mươi chín cấp, sau năm tháng Triều Tịch Luyện Thể hắn cũng đã tăng lên đến bảy mươi chín cấp, hiện tại hắn đang hướng tới bình cảnh thứ tám của mình. Hồn Đấu La cảnh giới đang hướng hắn vẫy tay.

Rầm rầm, sóng lớn gần như không ngừng oanh kích lên thân thể Đường Tam. Cảm thụ được thời điểm mỗi lần sóng lớn kia tẩy rửa kéo theo nội lực huyền

thiên công dao động, trong lòng Đường Tam đột nhiên dần dần có một loại giác ngộ, dường như tự thân hắn đã không còn là một nhân loại mà là một bộ phận của sóng dữ này, một bộ phận của thiên địa, cả người đều cũng đã hoàn toàn dung nhập trong cảm giác tuyệt vời này.

Cảm giác sóng biển trùng kích biến mất, mà chính hắn lại phảng phất biến thành sóng biển, giác quan được tăng cường mấy lần. Thậm chí ngay cả động tác của mỗi một hạt nước trong sóng biển đánh tới đều được nắm giữ trong thế giới tinh thần kia của hắn.

Lúc này chính là thời khắc ánh dương ló dạng, xa xa, phía chân trời mặt trời lặng yên xuất hiện. Ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn tử quang quen thuộc chợt lóe nơi chân trời, hai mắt Đường Tam đột nhiên sáng lên, một cảm giác trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân, oanh, trong đầu hắn vang lên một tiếng nổ. Trong phút chốc, hắn cũng không cảm thụ được thân thể của chính mình. Cả tòa Hải Thần đảo tựa hồ đều ở trong tầm mắt hắn, chung quanh hết thảy đều trở nên hết sức rõ ràng.

Bất luận là trạng thái của các bạn, sự trùng kích của sóng biển. Hay là trên Hải Thần Đảo từng chút sự tình lớn nhỏ đều ở trong mắt, khắc ở trong đầu, cặp mắt màu lam của hắn tại giờ khắc này hoàn toàn biến thành màu tử kim (tím vàng), quang mang so với biển rộng dường như còn muốn thâm thúy hơn kia nhìn về phía chân trời nơi trời và nước tiếp xúc.

Đột nhiên, Đường Tam phát hiện, đám mây tím kia ban đầu đã biến mất nay dường như từ chân trời lại cường thịnh trở lại, cùng hai mắt mình tương liên, mà hắn và đám mây tím kia giống như hai điểm tựa nối với nhau bởi một cây cầu, khai thông với nhau.

Cảnh vật trước mắt thay đổi liên tục, không chỉ cực hạn tại Hải Thần đảo, mà là giống như bao trùm cả biển rộng, trong mắt hắn nước biển dĩ nhiên là Ngũ thải ban lan (Năm màu sặc sỡ), có màu xanh nhạt, màu đen thâm thúy, cũng có màu xanh trong suốt như thủy tinh. Mà cho dù một chút biến hóa nhỏ trong màu sắc đều không thể thoát khỏi giác quan của Đường Tam.

Trên dấu ấn hoàng kim Tam Xoa Kích ở vị trí mi tâm, một chút lam quang lặng lẽ khuyếch đại, Hãn Hải Càn Khôn Tráo hình tam giác liền từ đó xuất

hiện, phiêu phù ở trước mặt Đường Tam, tất cả ánh sáng trong suốt dường như tại giờ khắc này đang cùng Hãn Hải Càn Khôn Tráo kia hòa thành một thể, giác quan của Đường Tam lần nữa được tăng cường, hai mắt không tự giác mà khép lại, nhưng hình ảnh động lòng người kia lại như trước hiện lên trong óc hắn. Không cần dùng con mắt nhìn, hắn đã có thể nắm giữ mỗi một phân biến hóa trên đại hải.

Màu tím vàng trong mắt thối lui, một lần nữa biến thành màu lam, nhưng lúc này đây, lại là màu lam thâm thúy như bầu trời đêm, màu sắc thâm thúy ngay cả mái tóc của Đường Tam cũng biến thành màu lam thẫm, một cỗ năng lượng ba động khó có thể hình dung từ đầu hắn bộc phát ra, hóa thành vòng sáng chói mắt hướng phía ngoài khuếch tán.

Cho dù là Hải Thần Đấu La- Ba Tái Tây khoanh chân ngồi ngay ngắn trên đá ngầm cũng không khỏi động dung, phiêu nhiên đứng dậy, hai mắt lấp lánh hữu thần chăm chú nhìn vòng sáng trên người Đường Tam phóng ra, cho đến khi nó biến mất ở phương xa.

Trên đầu Đường Tam đột nhiên trở nên trong suốt, mơ hồ có thể chứng kiến cả xương đầu hắn có quang mang trong suốt lóng lánh, Hãn Hải Càn Khôn Tráo ở trước mặt hắn lặng yên nhỏ đi, một lát sau thì thể tích chỉ còn tương đương với trứng chim bình thường, một lần nữa nhằm trán Đường Tam theo dấu ấn Tam Xoa Kích xuyên qua mà vào.

Theo Hãn Hải Càn Khôn Tráo mạnh mẽ tiến vào một tiếng rống giận từ miệng Đường Tam bộc phát ra. Trong phút chốc, sóng dữ điên cuồng vốn không có gì so sánh đột nhiên an tĩnh lại không có dấu hiệu báo trước. Mà sau một khắc, tiếng oanh minh khổng lồ không gì so sánh chợt vang lên, sóng biển không phải đến từ chính diện, mà là từ phía dưới quét lên, ngay khi Đường Tam gầm lên giận dữ phóng lên cao, phóng lên không trung giống như muốn che cả mặt trời, bộc phát ra vô số bọt nước trong suốt.

Tiếng hống uy nghiêm nọ không ngừng vang vọng bốn phương tám hướng, sáu người phía sau Đường Tam nhìn đến ngây người, bọn họ hoàn toàn không biết trên người Đường Tam đã xảy ra chuyện gì.

Vào lúc này dấu ấn của hoàng kim Tam Xoa Kích sáng lên, một khối quầng

sáng hình vuông từ trên trán Đường Tam hiện lên, trong tiếng leng keng đã nổ ra, hóa thành điểm điểm tinh quang một lần nữa dung nhập vào thân thể hắn.

Ở nơi sâu thẳm trong đầu, thanh âm quen thuộc mà uy nghiêm lần thứ ba vang lên: *"Vượt qua khảo hạch khen thưởng, tinh thần thức tỉnh. Chịu ảnh hưởng của tinh thần mênh mông kia, đầu hồn cốt mạnh mẽ tiến hóa. Trải qua năng lượng đặc thù rót vào mà không phá vỡ, đệ tam khảo Triều Tịch Luyện Thể hoàn thành vượt mức, Hải Thần thân hòa độ tăng 15%. Tổng thân hòa độ 25%"*.

Đệ tam khảo Triều Tịch Luyện Thể, ngay ngày đầu tiên tháng mười hai, Đường Tam sớm hoàn thành xong khảo hạch của mình.

Cùng chỗ trán phóng ra quầng sáng với hắn còn có một người, đó chính là Tiểu Vũ, quầng sáng huyết sắc phá ra hóa thành quang điểm dung nhập vào thân thể Tiểu Vũ, đạt được khen thưởng như trước, đó cũng chỉ là khen thưởng chồng chất. Khảo hạch của Tiểu Vũ rất đơn giản, đó chính là làm bạn với Đường Tam trải qua tất cả khảo hạch. Chỉ cần thời điểm Đường Tam thông qua khảo hạch nàng ở bên cạnh, như vậy, khảo hạch của nàng tự nhiên cũng tùy theo thông qua.

Sóng biển ầm ầm đánh sâu vào, nhưng lần này đối với Đường Tam mà nói đã hoàn toàn bất đồng, thời điểm sóng biển kia đánh đến trước người hắn dĩ nhiên sẽ bị một cỗ năng lượng vô hình tự động gạt ra, căn bản sẽ không rơi vào trên người hắn, tình huống đồng dạng cũng xuất hiện trên người Tiểu Vũ. Hiển nhiên, sau khi thông qua khảo hạch Triều Tịch Luyện Thể này, nộ lãng tuyệt cảnh (tuyệt cảnh sóng dữ) đã không cách nào sinh ra thương tổn gì đối với đám người bọn hắn.

Chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt của Đường Tam đã hoàn toàn biến thành màu xanh đậm. Thế giới trước mắt cùng trước kia không giống nhau. Tất cả mọi thứ đều biến thành cực kỳ dễ nhìn, chính là đến từ cảm nhận của thị giác. Hơn nữa là đến từ tinh thần lực của mình, dường như tinh thần lực của mình đã cùng với biển rộng gắn bó thành một thể, cảm giác giống như là trong rừng rậm tại thời điểm thi triển Lam Ngân Lĩnh Vực. Chỉ là phương pháp lúc này tối ưu hơn so với thời điểm thi triển Lam Ngân Lĩnh Vực càng thêm rõ

ràng.

Cho dù là nhân vật như Hải Thần Đấu La- Ba Tái Tây cũng không biết trên người Đường Tam xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Tam chính mình lại biết. Sở dĩ có thể sớm hoàn thành khảo hạch, cũng không phải là bởi vì thời gian hắn thừa nhận sóng biển đánh vào đã hết, mà là bởi vì, tuyệt học Tử Cực Ma Đồng của Đường Môn kia hắn sau khi trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, rốt cục đột phá đến cảnh giới cuối cùng.

Tứ đại cảnh giới của Tử Cực Ma Đồng phân biệt là: Túng Quan, Nhập Vi, Giới Tử, Hạo Hãn. Đường Tam sau khi có được Trí Tuệ Hồn Cốt, Tử Cực Ma Đồng tự động tăng lên tới cảnh giới Giới Tử, mà bắt đầu từ khi đó mặc dù hắn mỗi ngày kiên trì tu luyện như trước nhưng Tử Cực Ma Đồng lại không có dấu hiệu nửa phần tăng lên.

Nhưng cố gắng nhiều năm của Đường Tam cũng không uổng phí, đến giờ phút này hắn mới hiểu được tại sao Tử Cực Ma Đồng của mình lại không có cách nào tăng lên, nguyên nhân rất đơn giản. Chính là đến từ Trí Tuệ Hồn Cốt cái đã trợ giúp tu vi của hắn tăng lên cảnh giới Giới Tử, Trí Tuệ Hồn Cốt mặc dù giúp Tử Cực Ma Đồng của hắn tăng lên một giai, nhưng trên thực tế đầu hồn cốt này tự mình cũng hạn chế Tử Cực Ma Đồng tiếp tục tăng lên, Đường Tam mỗi ngày hấp thu tử khí kia đều bị áp bách trong đầu hồn cốt không cách nào phóng thích, việc này hình thành một quá trình không ngừng áp súc.

Mà ngày hôm nay, trong vô tình, Đường Tam ở trong sóng biển đánh sâu vào đột nhiên sinh ra một loại minh ngộ (hiểu ra) đặc thù. Minh ngộ này không chỉ khiến nội lực huyền thiên công của hắn tăng lên, mà đồng thời cũng khiến cho tử khí bị áp súc trong đầu hồn cốt bộc phát.

Bất luận là tu luyện cái gì, sau khi đến một cảnh giới nhất định, cũng không phải thông qua cố gắng là có thể tăng lên, minh ngộ giác tỉnh trong nháy mắt càng thêm trọng yếu. Trong quá trình đột nhiên thức tỉnh, Tử Cực Ma Đồng rốt cục vượt qua quá trình đột phá từ Giới Tử đến Hạo Hãn, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Minh ngộ là một loại gì đó rất huyền diệu, cho dù là Đường Tam cũng tuyệt

đối không cách nào lặp lại quá trình này. Nhưng kết quả đối với hắn mà nói lại là vui mừng lẫn sợ hãi không cách nào so sánh. Tử Cực Ma Đồng tăng lên tới cảnh giới Hạo Hãn, tinh thần lực của Đường Tam tăng lên gấp bội. Nếu nói tinh thần lực trước kia của hắn là mạng nhện, như vậy, tinh thần lực của hắn hiện tại giống như là các mạng nhện khổng lồ, vô cùng chắc chắn. Hắn cuối cùng cũng rõ ràng, sau khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng đến cảnh giới cao nhất đã không phải nhìn thông qua mắt thường mà là tâm nhãn, bất kỳ ảo giác gì đều không thể đánh lừa được tâm nhãn, Đường Tam tin tưởng, cho dù chính mình gặp lại thiên sứ lĩnh vực của Thiên Nhận Tuyết, cũng tuyệt đối có thể thấy hết thảy trong kim quang kia, sau khi Tử Cực Ma Đồng đạt tới cảnh giới Hạo Hãn không có năng lượng hoặc vật thể gì có thể ngăn cản tâm nhãn của hắn.

Lúc này đây ý nghĩa của minh ngộ đối với Đường Tam mà nói thập phần quan trọng, một năm chịu đựng sự trùng kích của sóng biển cũng không có uổng phí, Tử Cực Ma Đồng tiến hóa tới cảnh giới cuối cùng hơn nữa Huyền Thiên Công vận chuyển đặc biệt thức tỉnh, làm hắn tại cơ duyên xảo hợp nhất cử phá tan bình cảnh tám mươi cấp.

Đương nhiên, Đường Tam cũng là may mắn, sau khi Tử Cực Ma Đồng tăng lên tới cảnh giới Hạo Hãn, tinh thần lực trong đầu hắn cho đến uy thế của Tử Cực Ma Đồng cũng không có tiếp tục bị Trí Tuệ Hồn Cốt áp chế. Do đó dẫn đến tinh thần ngưng tụ trí tuệ đầu hồn cốt vỡ tan theo, đây cũng là lúc Đường Tam nghe được thanh âm mạnh mẽ tiến hóa kia.

Nói như vậy, năng lực của hồn cốt đều là tại thời điểm hồn thú sau khi chết một khắc cố định, duy chỉ có Ngoại Phụ Hồn Cốt mới có khả năng tiến hóa, đây cũng là nguyên nhân tại sao giá trị của Ngoại Phụ Hồn Cốt lại chỉ đứng sau mười vạn năm hồn cốt.

Trí Tuệ Hồn Cốt của Đường Tam mặc dù không tồi, nhưng quyết không thể tiến hóa. Bởi vậy, theo sự bạo tăng tinh thần lực của Đường Tam nó cũng chỉ có vận mệnh bị phá ra, tinh thần lực tăng lên quá độ và đầu hồn cốt nổ tung có lẽ không đến mức lấy mạng của Đường Tam. Nhưng chắc chắn sinh ra thương tổn cực kỳ khủng bố đối với hắn, thậm chí đại não cũng hao tổn theo, nhưng liền sau đó Hãn Hải Càn Khôn Tráo thần kỳ kia lại xuất hiện, tự động hóa thành một loại năng lượng đặc thù dung nhập vào trong đầu hồn cốt bị vỡ

nát, hoàn thành quá trình mạnh mẽ tiến hóa này, phẩm chất hồn cốt cũng tăng lên theo. Nhưng Đường Tam lại mơ hồ cảm giác được, bộ đầu hồn cốt của mình không phải là mười vạn năm hồn cốt, nhưng cấp bậc cũng không thấp hơn so với mười vạn năm hồn cốt. Sau khi dung nhập trong nháy mắt, đầu hồn cốt một lần nữa thành hình. Trên Hãn Hải Càn Khôn Tráo các loại kỹ năng vốn có cũng tùy theo dung nhập vào bên trong đầu hồn cốt của Đường Tam, liền ngay cả Tử Cực Thần Quang dường như cũng xảy ra một ít biến hóa. Hãn hải đầu hồn cốt mới thành hình này cuối cùng có thể đem đến cho hắn bao nhiêu vui mừng lẫn sợ hãi, Đường Tam cũng phải ở trong thực chiến và tu luyện sau này mới có thể dần dần tìm hiểu.

Trong tiếng leng keng, năm cái Trụ Trầm Ngân đồng thời mở ra, cơ nhục trên lưng theo bản năng co rút lại, đem thân thể của mình hút vào trên trầm ngân. Đồng thời hắn không do dự phóng ra một cây Lam Ngân Hoàng quấn quanh Tiểu Vũ đang hướng dưới nước chìm xuống, gót chân điểm một chút trên cột trầm ngân, thân thẳng lên mang theo Tiểu Vũ hướng bờ biển bay đi.

Hải Thần Đấu La- Ba Tái Tây nhìn Đường Tam trước mặt mình, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười: *"Chúc mừng ngươi, mặc dù ta không biết trên người ngươi rốt cục xảy ra chuyện gì, lấy tuổi như vậy ngươi làm sao có thể đạt tới. Nhưng ta có thể khẳng định chính là, tinh thần lực của ngươi đã tăng lên đến tầng thứ giống như ta, không phải sao?"*

Đường Tam có chút đình trệ nhìn Ba Tái Tây, bởi vì thanh âm hắn nghe được cũng không phải là từ trong miệng Ba Tái Tây nói ra, mà là nơi phát ra chính là trong đại não của mình. Đây là …, tinh thần trao đổi?

"Đúng vậy. Đây là tinh thần trao đổi. Ngươi chỉ cần đem tinh thần tập trung, là có thể cảm nhận được ý niệm của ta trong đầu. Đương nhiên, loại tinh thần trao đổi đặc thù trong hồn sư này chỉ có thể tồn tại giữa chúng ta vốn có tinh thần lực giống nhau. Nếu ngươi không muốn ý nghĩ trong đầu mình bị do thám, có thể dùng tinh thần lực phong tỏa đại não của mình, như vậy dù ai cũng không cách nào tiếp tục dò xét được suy nghĩ của ngươi rồi".

Tinh thần cùng cảnh giới với Hải Thần Đấu La- Ba Tái Tây? Mặc dù Tử Cực Ma Đồng đột phá đến cảnh giới cuối cùng Hạo Hãn, nhưng Đường Tam vẫn giật mình bởi lời nói của Ba Tái Tây, trong mơ hồ, hắn cảm giác được chính

mình dường như mở ra một cánh cửa đặc biệt, phía sau phiến đại môn này rốt cục có cái gì, còn cần phải không ngừng tìm tòi mới biết được.

"Cám ơn ngài, tiền bối". Đường Tam tự đáy lòng hướng về phía Ba Tái Tây khom mình hành lễ.

Ba Tái Tây mỉm cười nói: *"Không có gì, đây là chức trách của ta. Dựa theo tình huống trước mắt xem ra, các bạn của ngươi thông qua đệ tam khảo này hẳn là không có vấn đề. Ngươi đã hoàn thành xong khảo hạch, như vậy, kế tiếp tùy theo ngươi tới chiếu cố bọn họ đi, ta cũng nên quay về Hải Thần Điện rồi"*.

"Phải" Đường Tam cung kính đáp, *"Tiền bối, ta vẫn có điều nghi vấn, có thể hay không hướng ngài thỉnh giáo?"*

Ba Tái Tây thần sắc khẽ động, nói: *"Ngươi nói đi"*.

Đường Tam nghiêm mặt nói: *"Việc ta muốn hỏi là, Hải Thần thân hòa độ rốt cục là cái gì?"*

Ba Tái Tây yên lặng mà trong hai mắt bộc phát ra hai luồng quang mang chói mắt, nếu là Đường Tam trước kia sợ rằng ngay cả ánh mắt chăm chú như vậy cũng không chịu được, nhưng hắn trước mắt lại thản nhiên thừa nhận, đôi mắt màu xanh đậm như hai vòng xoáy tiếp nhận ánh mắt của Ba Tái Tây.

"Về Hải Thần thân hòa độ, ta cũng không cách nào giải đáp cho ngươi, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, cũng không phải ngươi hoàn thành xong toàn bộ Hải Thần cửu khảo là có Hải Thần thân hòa độ trăm phần trăm. Thân hòa độ trăm phần trăm cũng là chờ mong của mọi người trên Hải Thần đảo, hiện tại thân hòa độ của ngươi là bao nhiêu?"

Đường Tam nói: *"Hai mươi lăm phần trăm"*.

Ba Tái Tây trong lòng cả kinh. *"Hai mươi lăm? Nói như vậy, vừa rồi sau khi ngươi sớm hoàn thành khảo hạch đạt được thân hòa độ rất cao?"*

Đường Tam nói: *"Đệ nhất khảo và đệ nhị khảo đều được 5%, mà vừa rồi đạt*

được chính là 15%".

Ba Tái Tây thở sâu, dường như để cho tâm tình kích động của mình bình phục lại. *"Rất tốt, 25%, tiếp tục cố gắng lên, ta tin tưởng ngươi sẽ thành công, Hải Thần đại nhân ban cho ngươi Hải Thần cửu khảo vậy có nghĩa là ngươi có cơ hội đạt tới thân hòa độ trăm phần trăm".*

Nói xong câu đó, Ba Tái Tây không cùng Đường Tam nói tiếp, người nhẹ nhàng bay lên hóa thành một đám mây đỏ, trong chớp mắt biến mất không thấy.

"Hải Thần thân hòa độ". Đường Tam thì thào tự nói, ánh mắt một lần nữa nhìn về đại hải mênh mông vô ngần. Trong thế giới tinh thần, ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, từ lời nói của Ma Hồn Đại Bạch chi vương Tiểu Bạch cho đến Ba Tái Tây, hắn hiểu được rất nhiều việc, mặc dù bây giờ còn chưa hoàn toàn xác định, nhưng nếu đây là sự thật. Như vậy đối với mình mà nói đây không thể nghi ngờ là kỳ ngộ tuyệt hảo.

Cuối cùng một tháng thời gian trôi qua, thời điểm mọi người hoàn thành xong trên đỉnh núi đá ngầm, tất cả mọi người đều có loại cảm giác khổ sở. Trong đó cảm thụ sâu nhất không thể nghi ngờ là Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp vừa thừa nhận tối đa thống khổ.

Trữ Vinh Vinh rõ ràng gầy một vòng, da vốn trắng nõn biến thành màu tiểu mạch khỏe mạnh, khí chất ưu nhã cao quý được thế chỗ bởi bừng bừng anh khí không còn loại cảm giác phụ trợ hệ hồn sư trước đây, nhìn qua nàng như là một chiến hồn sư.

Tình huống của Áo Tư Tạp so với nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu, da tay bị phơi nắng chuyển hành màu đen, tóc và ria mép đều rối bời. Nhưng ánh mắt của hắn so với trước kia lợi hại hơn rất nhiều, Đường Tam cảm nhận được loại cảm giác tự thân hóa lực này bọn họ mỗi người đều có trình độ cảm thụ khác nhau. Thời gian một năm mặc dù mọi người thống khổ nhưng bọn họ đạt được chỗ tốt cũng không nghi ngờ là rất lớn. Cho dù là như vậy, nếu lại tiếp tục cho bọn họ trải qua lần nữa, sợ rằng dù ai cũng không nguyện ý, cho dù là mấy chục năm sau, mỗi khi bọn họ nhớ lại việc trải qua Triều Tịch Luyện Thể vẫn không khỏi rùng mình, đủ để cùng địa ngục tập huấn của Đại

Sư năm đó so sánh.

Cùng với quầng sáng phun ra từ trán của Trữ Vinh Vinh, đệ tam khảo Triều Tịch Luyện Thể chấm dứt.

"Không được, chúng ta phải nghỉ ngơi một chút mới được". Áo Tư Tạp phù phù một chút ngồi xuống đất, thân thể hắn lúc này không phải mười phần mệt mỏi, nhưng tâm thần đã đến mức cực hạn, không chỉ là hắn, trừ Đường Tam và Tiểu Vũ, mỗi người đều có cảm giác như vậy. Một đám té ngổn ngang trên mặt đất, thậm chí ngay cả đệ tứ khảo hạch là cái gì cũng không có tâm tư nhìn qua.

Quả thực, từ ngày bắt đầu đi tới Hải Thần đảo cho tới bây giờ, đã qua suốt ba năm, mặc dù trong ba năm này, bọn họ thực lực mỗi người đều tăng vọt, nhưng ba năm này bọn họ cũng thừa nhận thống khổ không phải dành cho con người. Ngắn ngủi trong ba năm, bọn họ thừa nhận hết thảy so với thừa nhận của hai mươi năm thậm chí còn muốn nhiều hơn, đạt được nhất định phải có trả giá. Ba năm qua đi, tinh thần và thể xác của bọn họ thừa nhận hành hạ rốt cục cũng muốn bạo phát, nếu không điều chỉnh một chút, như Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh là phụ trợ hệ hồn sư tình huống thân thể yếu hơn người khác, thậm chí có thể điên cuồng.

Nhìn thần sắc mệt mỏi của các bạn, Đường Tam nói: *"Chúng ta lần này nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi, mọi người quả thật đã quá mệt mỏi. Ta mới nhìn qua đề mục của đệ tứ khảo. Nếu của mọi người giống như ta, như vậy, chúng ta sẽ không tiếp tục thống khổ như ba khảo trước nữa.*

*Lời vừa nói ra liền gợi lên sự hứng thú của mọi người, Đái mộc Bạch gối đầu lên đùi Chu Trúc Thanh nhìn về phía Đường Tam, "*Tiểu tam, đệ tứ khảo của ngươi là gì, chờ ta nhìn thử xem của ta".

*Đường Tam nói: "*Đệ tứ khảo của ta phải tham gia cuộc chiến sa kình, trợ giúp đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa chém giết Tà Ma Hổ Sa Vương của đàn Tà Ma Hổ Kình".

*"*Ách …*" Đái Mộc Bạch trở mình từ mặt đất bò lên, "*Của ta là tham gia cuộc chiến sa kình. Trợ giúp đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa, ít nhất chém giết mười đầu

Tà Ma Hổ Kình".

*Áo Tư Tạp giơ tay nói: "*Ta cũng như vậy, mười đầu".

*Chu Trúc Thanh nói: "*Ta là chém giết tám đầu Tà Ma Hổ Kình".

*Mã Hồng Tuấn nói: "*Ta và Đái lão đại, Tiểu Áo giống nhau".

*Thần sắc của Trữ Vinh Vinh có chút quái dị, "*Khảo hạch của ta cùng các ngươi có khác nhau, không phải giết Tà Ma Hổ Kình mà là cam đoan Ma Hồn Đại Bạch Sa chi vương không chết".

*Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Áo tư Tạp cười, "*Như vậy xem ra, chiếu theo mỗi năm hoàn thành một nhiệm vụ, chúng ta nghỉ ngơi hơn nửa năm thời gian cũng không thành vấn đề rồi?"

*Đường Tam gật đầu, "*Xem ra là như vậy, chúng ta trở về Hải Mã thành nghỉ ngơi cho tốt một chút, đợi mọi người điều chỉnh trạng thái bình thường rồi chúng ta lại tiếp tục đi tìm Tiểu Bạch, ta đoán chừng, cái gọi là đàn Tà Ma Hổ Kình này hẳn là tử địch của Tiểu Bạch, đệ tứ khảo hạch này là một cơ hội cho chúng ta đền ơn Tiểu Bạch!"

*Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc nói: "*Rất tốt, đã lâu không có sát sinh rồi, tay ta cũng ngứa ngáy, cái này rốt cục có thể chân chính chiến đấu, cảm giác nhất định không tồi. Không biết ta giết nhiều một chút Tà Ma Hổ Kình có khen thưởng vượt mức hay không!

Nhãn tình Đái Mộc Bạch sáng lên, nói: *"Thật có khả năng này, chờ chúng ta trước hoàn thành nhiệm vụ của mỗi người, sau đó liền nhìn xem bản lãnh của mỗi người rồi. Mập mạp, Chúng ta xem ai sẽ giết được nhiều hơn nhé.*

*Mã Hồng Tuấn có chút bất mãn nói: "*Đái lão đại, đã nói với ngươi không ít lần, không nên tiếp tục gọi ta là mập mạp, ta hiện tại đã thon thả rồi, ngươi nếu nguyện ý gọi ta là suất ca (đẹp trai) ta cũng không phản đối, mập mạp hai chữ này cùng ta không còn quan hệ nữa rồi".

Với việc hắn hiện tại đã gầy đi, nhưng các bạn vẫn có thói quen gọi hắn là

mập mạp, điều này làm Mã Hồng Tuấn thường xuyên phải nói để sửa chữa.

*"*Các ngươi không lo lắng chút nào về độ khó của khảo hạch này sao?*" Bạch Trầm Hương ở một bên không nhịn được hỏi.*

*Mã Hồng Tuấn lười biếng nằm ở đó, nói: "*Nếu ngươi chịu đựng qua thống khổ của Triều Tịch Luyện Thể, thì sẽ minh bạch không có gì kinh khủng hơn, đối mặt Tà Ma Hổ Kình cùng lắm là chết chứ gì, so với Triều Tịch Luyện Thể cái cảm giác sống không bằng chết thì tốt hơn nhiều, huống chi chúng ta cũng không phải chiến đấu cô độc, vẫn còn có Tiểu Bạch bọn họ, Tam ca toàn bộ thực lực khôi phục, chúng ta còn cái gì đáng phải sợ. Ta hiện tại khát vọng nhất chính là chiến đấu".

Mặc dù chưa thấy qua bộ dáng của Tà Ma Hổ Kình là gì, nhưng nghĩ đến cũng sẽ không quá mạnh mẽ so với Ma Hồn Đại Bạch Sa, chắc đều là Hải Hồn thú tồn tại cao nhất. Ít nhất từ bề ngoài của khảo hạch xem ra, đệ tứ khảo này quả thật không khó khăn giống như ba khảo đầu tiên, đối với Sử Lai Khắc Thất Qái mà nói, quan trọng nhất hiện tại là điều chỉnh.

Nghỉ ngơi đủ hai ngày bên bờ, Thất Quái thêm vào Bạch Trầm Hương mới lên đường quay về Hải Mã thành. Thời điểm bọn hắn trở về, Hải Mã Đấu La cũng không có ở đó, nhưng tử y Hải Hồn Sư lại nhiệt tình tiếp đón bọn họ, chỗ ở lúc đầu cũng giữ lại.

Phương thức thư giãn của mỗi người không giống nhau, thí dụ như, mập mạp thì thích quấn quít lấy Bạch Trầm Hương trêu đùa nàng, mặc dù mập mạp còn chưa có thông qua toàn bộ khảo hạch, nhưng hiện tại Bạch Trầm Hương đối với hắn cũng không còn bài xích, trong lúc cười đùa tình cảm của hai người vô tình được hâm nóng.

Mà Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh thì có vẻ nhàn nhã hơn một chút. Trữ Vinh Vinh lôi kéo Tiểu Áo đi dạo trong Hải Mã thành, ăn một ít đặc sản, dùng đồ vật mình mang theo trong Hồn Khí Đạo trao đổi lấy một ít vật phẩm của người nơi này.

Hải Hồn Sư trên Hải Thần Đảo đều là mười phần chất phác, trao đổi không tốn công chút nào, nhất là thời điểm mấy Hải Hồn Sư kia chứng kiến dấu

hiệu trên trán bọn họ, đều tỏ vẻ mười phần tôn kính.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh lại trái ngược với bọn họ, hai người kia vẫn ở trong lữ điếm. Về phần bọn họ có phải hay không đang làm ít chuyện không thích hợp, những người khác đều không biết. Dù sao, ai dám đi nhìn trộm Đái lão đại đây? Mà lý do Chu Trúc Thanh giải thích chính là không cho Đái Mộc Bạch đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, gây tai vạ cho đông đảo nữ Hải Hồn Sư, tốt hơn vẫn ở lại chỗ ở.

Đường Tam và Tiểu Vũ thì lại là một bộ cảnh tượng, sau khi trở lại Hải Mã thành Đường Tam liền trực tiếp tiến nhập trạng thái bế quan.

Tiểu Vũ cũng giống vậy, bởi vì hắn biết rõ, tình huống của mình và các bạn không giống nhau, mỗi một khảo hạch đều phải đối mặt với khó khăn nhất, huống chi, vì sớm mong đến ngày giúp Tiểu Vũ sống lại, hắn tuyệt không thể buông lỏng, với việc hồn lực hiện tại đã đến tám mươi cấp phải có hồn hoàn mới có thể tiếp tục tăng lên, nhưng không ngừng tu luyện tích súc vẫn có hiệu quả. Huống chi, bởi vì minh ngộ mà Tử Cực Ma Đồng tăng lên, rồi việc Hãn Hải Càn Khôn Tráo dung nhập vào trong đầu hồn cốt đủ loại đặc biệt, Đường Tam đều phải quen thuộc, muốn trở thành hạch tâm ưu tú của đoàn đội, đầu tiên hắn phải hiểu rõ năng lực của mình. Mặc dù nhìn qua đệ tứ khảo cũng không quá khó khăn. Nhưng Đường Tam biết, khảo hạch này không có một cái nào đơn giản, muốn thông qua tuyệt không phải chuyện dễ. Nhất là hắn phải chặn đánh chính là Tà Ma Hổ Kình Vương, từ thực lực của Tiểu Bạch có thể nhìn ra được, tên Tà Ma Hổ Kình Vương này nhất định là một đầu hồn thú cấp bậc mười vạn năm.

Đường Tam cũng mơ hồ cảm giác được, đầu mười vạn năm hồn thú này dường như là Hải Thần vì mình mà an bài, bởi vì chính mình hiện tại còn thiếu không phải là Hồn Hoàn sao chứ? Đồng thời hắn cũng có thể khẳng định. Thực lực của đầu Tà Ma Hổ Kình Vương này càng mạnh hơn Tiểu Bạch, nếu không cũng sẽ không xuất hiện khảo đề của Vinh Vinh phụ trợ Tiểu Bạch rồi, thậm chí là bảo vệ Tiểu Bạch không chết.

Tiểu Vũ mỗi ngày đều đem linh hồn phóng ra trở lại bản thể của mình làm bạn với Đường Tam tu luyện một đoạn thời gian, đến khi linh hồn lực của mình có điều không ổn mới trở vể trên tay Đường Tam.

Trải qua ba khảo đầu tiên không ngừng rèn luyện, linh hồn của Tiểu Vũ so với lúc đầu cô đọng hơn rất nhiều, cũng có thể ở trên thân thể mình thời gian dài hơn. Nhất là sau khi Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam đột phá tới cảnh giới Hạo Hãn, Đường Tam rõ ràng phát hiện, linh hồn lực của Tiểu Vũ bị tinh thần lực biến chất của mình ảnh hưởng cũng đột phá cực hạn tăng lên. Hiện tại trong một ngày, Tiểu Vũ đại khái có thể ở trong bản thể hai canh giờ mà không đến mức bị thương tổn.

Linh hồn Tiểu Vũ trở nên mạnh mẽ không thể nghi ngờ đối với tương lai hồi sinh của nàng có chỗ tốt thật lớn, Đường Tam hiện tại rất khát vọng hoàn thành đệ tứ khảo hạch, bởi vì chỉ cần có thể hoàn thành, Hải Thần thân hòa độ của hắn ít nhất có thể tăng lên 5%. Mà lúc đầu Tiểu Bạch nói qua, chỉ cần Hải Thần thân hòa độ của hắn đạt tới 30%, là có thể phóng ra Hải Thần ánh sáng trợ giúp linh hồn và bản thể của Tiểu Vũ dung hợp. Có được Hải Thần ánh sáng này, chỉ còn thiếu điều kiện là mình tu luyện đến cảnh giới Phong Hào Đấu La. Đối với Đường Tam mà nói còn có chuyện gì trọng yếu hơn là làm sống lại Tiểu Vũ đây?

Lúc này đây, Sử Lai Khắc Thất Quái có thể nói hoàn toàn tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục. Làm mọi người có chút ngạc nhiên chính là, lần này trong ba thánh nghỉ ngơi và hồi phục, tự thân tu vi của bọn họ tốc độ tăng lên cũng không có chậm, dường như bởi vì thân thể và tinh thần căng thẳng từ trước tới giờ có thể buông lỏng đem đến chỗ tốt, thật sự là tốt đủ đường.

Trước mắt, hồn lực của Sử Lai Khắc Thất Quái phân biệt là:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, bảy mươi tám cấp cường công hệ chiến hồn thánh, kể cả hai cấp tăng lên khi hoàn thành đệ nhị khảo và đệ tam khảo, với thời gian tu luyện hơn một năm, Đái Mộc Bạch tổng cộng tăng lên bốn cấp hồn lực.

Đại Hương Tràng thúc thúc Áo Tư Tạp, bảy mươi năm cấp thực vật hệ khí hồn thánh. Thực vật hệ Võ Hồn dù sao tu luyện cũng khó khăn, hơn một năm có thể tăng lên ba cấp. Mặc dù có hai cấp là đến từ khen thưởng, nhưng Áo Tư Tạp vẫn rất thỏa mãn rồi.

Thiên Thủ Tu La Đường Tam, tám mươi cấp khống chế hệ chiến hồn thánh, bởi vì Đường Tam mỗi lần thông qua một cái khảo hạch không có khen thưởng thăng cấp, nên hồn lực của các bạn đang dần dần đuổi gần hắn.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, bảy mươi sáu cấp cường công hệ chiến hồn thánh, bằng vào chỗ tốt của nội đan Thập Thủ Liệt Dương Xà, cho đến ưu thế Phượng Hoàng Võ Hồn, hắn rốt cục vượt qua Áo Tư Tạp không còn là người hồn lực thấp nhất trong thất quái.

Nhu Cốt Mị Thỏ Tiểu Vũ, hồn lực không rõ, cường độ thân thể tăng lên, khảo hạch khen thưởng chất chồng.

Cửu Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, bảy mươi sáu cấp phụ trợ hệ khí hồn thánh.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, bảy mươi bảy cấp mẫn công hệ chiến hồn thánh, trước mắt hồn lực của nàng gần với Đường Tam và Đái Mộc Bạch.

Ba tháng nghỉ ngơi và điều chỉnh, khiến cho Sử Lai Khắc Thất Quái bất luận là thân thể hay tinh thần đều khôi phục đến trạng thái tốt nhất, không còn áp lực từ bên ngoài, bọn họ hiểu được cho dù tiếp tục khổ tu nửa năm chỉ sợ hồn lực cũng rất khó tăng lên như trước, đã như vậy, không bằng sớm đi hoàn thành nhiệm vụ. Bọn họ rời đi thời gian cũng không ngắn, khảo hạch phía sau còn không biết độ khó như thế nào, sau khi thương lượng qua quyết định đi tìm đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa, hoàn thành đệ tứ khảo, cuộc chiến Sa Kình.

Chuẩn bị tốt nhu yếu phẩm, Thất Quái chuẩn bị xuất phát, lúc đầu Mã Hồng Tuấn như thế nào cũng không đồng ý cho Bạch Trầm Hương đi theo, dù sao, đối mặt với Hải Hồn Thú cường đại là mười phần nguy hiểm, nhưng Bạch Trầm Hương nói cái gì cũng muốn theo, lý do là muốn làm một lính trinh sát hợp cách, tỏ vẻ trong bầu trời mình không có nguy hiểm.

Rơi vào đường cùng, Mã Hồng Tuấn cũng phải đồng ý cho nàng đồng hành.

Hải Thần Đảo tuy lớn, nhưng với thực lực của mọi người, rất nhanh liền đi tới bên sườn đảo.

Bước trên bãi cát mềm mại kia, mọi người không khỏi đều mỉm cười trong lòng, hơn ba năm trước, khi tâm tình của bọn hắn còn thấp thỏm bước trên nơi này, ai có thể nghĩ đến, gần ba năm thời gian thực lực của bọn họ đều từ hơn sáu mươi cấp tăng lên tới trước mắt vượt quá bảy mươi năm cấp, chân chính trở thành hồn sư cao thủ đây? Đường Tam càng kinh khủng đạt tới tám mươi cấp, phải biết rằng, hắn năm nay còn chưa đến hai mươi bốn tuổi, trên lịch sử giới hồn sư hắn hắn là kỷ lục cường hãn nhất.

------oOo------

Chương 417: Đệ tứ khảo, Sa Kình cuộc chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: CTHD278

Biên: dphilong (A Phì)

Nhìn ra biển rộng, Áo Tư Tạp nói: *"Chúng ta làm sao tìm được Tiểu Bạch? Chẳng lẽ đi ra giữa biển khơi sao! Vạn nhất nàng không có ở đây, nếu gặp phải đồ tử đồ tôn* của nàng, chúng công kích chúng ta thì sao? Làm sao bây giờ?"*

Đường Tam mỉm cười: *"Đừng nóng vội, ta tự có biện pháp. Mập mạp, ngươi cùng ta đi một chuyến."* Vừa nói, Đường Tam cũng không phóng thích võ hồn, trực tiếp triển khai Lam Ngân Hoàng xương đùi phải phi hành kĩ năng bay lên không.

Mã Hồng Tuấn cũng không dám chậm trễ. Phượng Dực Thiên Tường triển khai, hai cánh vỗ nhẹ, theo sau Đường Tam cùng nhau tiến vào không trung. Theo thực lực tăng lên, hắn sẽ không cần phải lo lắng chuyện tiêu hao hồn lực. Chỉ cần không xử ra võ hồn chân thân, đệ tam hồn kỹ này cũng đủ để hắn phi hành một cách thoải mái.

"Phóng thích võ hồn chân thân cùng lĩnh vực của ngươi. Thủy hỏa tương khắc, khí tức của ngươi Tiểu Bạch rất quen thuộc. Chỉ cần nàng ở phụ cận

hải vực, nhất định có thể cảm nhận được. Để ta giúp ngươi đem phạm vi lĩnh vực mở rộng ra."

Từ sau khi phục dụng nội đan Thập Liệt Dương Xà, Mã Hồng Tuấn mặc dù ngoài mặt không nói, nhưng Đường Tam nói gì hắn đều làm theo, thậm chí có bảo hắn tự tử hắn cũng làm. Vì ở trong mắt hắn, Đường Tam không chỉ là huynh trưởng, đồng thời cũng là ân nhân. Kê Quan Phượng Hoàng Quỳ hóa giải tà hỏa của hắn, làm hắn chính thức có được võ hồn Hỏa Phượng Hoàng, Thập Liệt Dương Xà nội đan lại càng đưa thực lực của hắn tăng lên tới cấp độ kia. Nhất là có được lĩnh vực năng lực mà chỉ Phong Hào Đấu La mới có khả năng sinh ra.. Những ân tình này, hắn chưa bao giờ dám quên. Hắn biết, Đường Tam không thích hắn nhớ kĩ điều này, cho nên hắn chỉ mang nó giấu trong lòng. Mập mạp trong nội tâm sớm đã quyết định, tương lai Đường Tam ở nơi nào, hắn sẽ ở nơi đó. Đường Tam muốn hắn làm gì, hắn sẽ làm cái đó.

Khi Thất Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện tại không trung, ngay cả thái dương cũng không khỏi lâm vào thất sắc. Ngọn lửa màu đỏ huyễn lệ nhất thời hiện ra, ánh sáng liền bao phủ khắp mọi nơi. Khi Mã Hồng Tuấn đã khống chế được võ hồn chân thân trôi nổi ở giữa không trung, Thất Hỏa Phượng Hoàng lĩnh vực của hắn cũng bắt đầu phóng thích.

Từng vòng quang mang màu vàng đỏ dần dần khuếch tán ra, hơi thở nóng rực mà bạo liệt từ trên trời giáng xuống, chẳng những làm nhiệt độ trong không khí tăng dần lên, đồng thời cũng bao phủ lên tất cả xung quanh sự uy nghiêm của Phượng Hoàng.

Ngay tại lúc này, hai mắt Đường Tam phát sáng, hai đạo ánh sáng màu lam sẫm lặng yên lóe ra, khi tới không trung thì hợp lại làm một, trực tiếp rơi vào mi tâm* mập mạp. Trong phút chốc, mập mạp vốn chỉ có thể phóng xuất ra lĩnh vực khoảng hơn ba trăm thước đột ngột tăng lên lớn một ngàn thước. Mà quang mang màu đỏ cũng trở nên càng thêm dày đặc, giống như một màn hào quang lớn bao phủ một phần hải vực của Hải Thần đảo, uy áp kinh khủng làm nước biển vốn lặng yên đã nổi lên một tầng gợn sóng. Ngoài khơi xa đã bắt đầu có hải hồn thú thò đầu ra, có thể nhìn thấy uy áp kinh khủng ở không trung, nhưng lại không dám có chút ý niệm công kích nào trong đầu.

Đường Tam trợ giúp Mã Hồng Tuấn tăng phúc là tinh thần lực của hắn, tinh

thần lực của hắn hiện nay tiến tới cảnh giới cuối của Tử Cực Ma Đồng. Mang theo mênh mông chi lực vừa nhu hòa vừa dũng mãnh tiến vào thế giới tinh thần của Mã Hồng Tuấn, kích thích tinh thần lực của hắn trong khoảng thời gian ngắn trên phạm vi lớn tăng lên, điên cuồng hấp thu hỏa thuộc tính trong không khí làm Phượng Hoàng chi lực khuếch tán trên phạm vi lớn. Quá trình này nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế lại rất khó. Nếu như không phải tinh thần lực của Đường Tam so với Mã Hồng Tuấn cao hơn quá nhiều, căn bản sẽ không cách nào làm được. Dù sao, Mã Hồng Tuấn cho dù tín nhiệm hắn, khi tinh thần thế giới bị xâm lấn, thân thể vẫn phản kháng theo bản năng. Nhưng hiện tại tinh thần lực của hắn khi bị tử cực thần quang của Đường Tam rót vào, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không cách nào làm được. Mà Đường Tam cũng rất nhẹ nhàng, đúng là bởi vì Tử Cực Ma Đồng đột phá tới Hạo Hãn cảnh giới. Chính mình rốt cuộc cũng có thể chính thức trực tiếp khiêu chiến bất cứ Phong Hào Đấu La nào dưới chín mươi năm cấp, cho dù không có đệ bát hồn hoàn cũng là giống nhau, đây là tin tưởng.

Nương theo lĩnh vực của mập mạp khuếch tán ra, chỉ một thời gian ngắn đã dần xuất hiện những hình tam giác màu trắng trên mặt biển ở ngoài khơi xa, biển rộng một lần nữa trở nên bình lặng. Có khoảng hơn mười đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa lộ ra sống lưng đang hướng Mã Hồng Tuấn phóng tới. Làm thủ hộ Hải Thần đảo, khi phát hiện có khiêu khích ở không trung, chúng sao có thể không phản ứng chứ?

Không đợi Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn mở miệng, gần ba mươi đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa đồng thời ngẩng đầu. Từng vòng ánh sáng hình tròn phóng thích ra, đồng thời hướng về Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn hai người tràn tới, đúng là Tuyệt Vọng Quang Ba Tiểu Bạch từng thi triển.

Mặc dù những Ma Hồn Đại Bạch Sa này không thể so sánh với Tiểu Bạch. Nhưng lúc này lại thắng ở số lượng đông đảo, dưới sự đồng tâm hiệp lực cùng công kích, phạm vi lớn Ma Hồn ánh sáng tập trung trên người Đường Tam và Mã Hồng Tuấn. Mập mạp mặc dù đang ở trạng thái võ hồn chân thân, nhưng lại như trước run rẩy cả người. Dù sao, tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa này sợ rằng đều là cấp bậc vạn năm a!

Đường Tam nhưng lại không để ý, lẳng lặng nhìn quang vân ở phía dưới đang dâng lên, hắn giơ cánh tay phải lên, ấn vào mi tâm mình. Nhất thời, lấy

đầu của hắn làm trung tâm, quang mang màu lam sẫm trong nháy mắt mãnh liệt tràn ra, tựa như sóng biển đang dồn dập đánh xuống.

Khi tất cả Tuyệt Vọng Quang Ba gặp phải luồng ánh sáng này, lập tức lặng yên không một tiếng động tan rã. Đây đều là tinh thần công kích, nên cơ bản sẽ không sinh ra bất cứ xung động nhỏ nào. Cảm giác như Tuyệt Vọng Quang Ba của đám Ma Hồn Đại Bạch Sa bị luồng lam quang của Đường Tam thôn phệ không còn tung tích.

"Chúng ta là bằng hữu của Tiểu Bạch, cũng không có ác ý, chỉ là có chuyện cần tìm Tiểu Bạch, phiền toái các vị thông tri một tiếng."

Những lời này Đường Tam cũng không phải mở miệng nói ra, mà là thông qua việc hắn phóng thích quang mang màu lam xẫm của Thiên Ba Lãng truyền ra ngoài, đây là tình huống trước kia hắn căn bản không cách nào tưởng tượng nhưng hiện tại lại có thể dễ dàng làm được.

Trải qua mấy ngày nghiên cứu, Đường Tam phát hiện tinh thần lực của mình quả thật đã tăng lên tới một cấp độ cao hơn rất nhiều. Cấp độ này đến tột cùng là cái gì hắn cũng không rõ, nhưng hắn phát hiện nó có rất nhiều diệu dụng. Tỉ như trao đổi trong cùng cấp độ, giống như hắn và Hải Thần đấu la-Ba Tái Tây. Còn có tình huống trước mắt này đem tư tưởng của mình thông qua tinh thần lực truyền lại cho người có tinh thần lực kém xa mình.. Đây cũng không phải là trao đổi, mà hắn dùng tinh thần lực của chính mình áp đặt vào đầu óc đối phương. Đương nhiên, loai áp đặt này cũng có thể chuyển thành công kích. Nếu như nói trước kia Tử Cực Thần Quang là đơn thể công kích, vậy hiện tại khi hắn đạt tới cảnh giới Hạo Hãn, Tử Cực Thần Quang có thể tiến hành công kích trong một phạm vi, công kích của nó thậm chí còn cao hơn cả công kích đơn thể của Tử Cực Thần Quang trước kia.

Tinh thần lực càng cao, diệu dụng của nó cũng càng nhiều. Đường Tam mới chỉ đang mò mẫm tìm tòi, nhưng hắn có thể khẳng định Tử Cực Ma Đồng tăng lên tới cảnh giới Hạo Hãn mang đến cho mình chỗ tốt không kém khi thu được võ hồn chân thân.

Hắn phóng thích lam quang, đã không chỉ là Tử Cực Ma Đồng trước kia. Đồng thời vẫn dung nhập Hãn Hải Càn Khôn tráo năng lực Hải Hãn Cuồng

Đào, sau khi tinh thần ngưng tụ ở trí tuệ đầu cốt cùng Hãn Hải Càn Khôn tráo dung hợp đã có thể tương đương với Tử Cực Thần Quang cùng Hãn Hải Càn Khôn tráo bốn cái năng lực dung hợp cùng một chỗ. Đây cũng là tại sao Đường Tam không dám khẳng định cấp bậc của đầu hồn cốt. Dù sao, kể cả là mười vạn năm hồn cốt, chẳng qua cũng chỉ có hai kỹ năng mà thôi. Nhưng hắn hiện tại thật sự có bốn cái kĩ năng, đây còn chưa tính diệu dụng của tinh thần lực sau khi được tăng phúc.

Cảm nhận được ý tứ nhắn nhủ của Đường Tam, những Ma Hồn Đại Bạch Sa ở xung quanh đều có chút bất an. Đường Tam áp đặt tinh thần lực lên chúng mặc dù không có áp lực, nhưng lại công phá phòng tuyến nội tâm của chúng. Tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa đều không còn dám công kích, chỉ quay đầu bơi về biển khơi.

"Thành." Đường Tam hướng Mã Hồng Tuấn, ra hiệu hắn thu hồi võ hồn chân thân.

Mập mạp một lần nữa biến trở về bản thể, mượn hai cánh Phượng Hoàng trôi nổi ở bên người Đường Tam, ánh mắt có chút quái dị nhìn vị tam ca của mình.

"Như thế nào? Không nhận ra? Tại sao lại nhìn ta như vậy?" Đường Tam có chút buồn cười nhìn mập mạp.

Mã Hồng Tuấn chán nản thở dài: *"Ca. Ngươi cho ta cảm giác ngươi càng ngày càng thâm sâu khôn lường (sâu không thấy đáy). Ngươi đến tột cùng mạnh cỡ nào a?"*

Đường Tam a a cười: *"Nghĩ đến điều đó làm gì? Bất luận thực lực của ta như thế nào, ngươi cũng đều là hảo huynh đệ của ta a! Mới vừa rồi đó chỉ là mượn Hãi Hải Càn Khôn Tráo thi triển một chút năng lực tinh thần mà thôi."*

Mã Hồng Tuấn cười nói: *"Dù sao sau này ta cũng sẽ theo ngươi, ngươi càng cường đại càng tốt, tiểu đệ ta cũng có thể vì ngươi mà hãnh diện a. Ha ha."*

Đang lúc hai người nói chuyện, nước biết dưới chân một lần nữa ba động, hiện ra bóng dáng quen thuộc của Tiểu Bạch.

Cái đầu thật lớn dần lộ ra, Tiểu Bạch có chút kinh ngạc nhìn Đường Tam. Tin tức từ tộc nhân khó có thể làm nàng tin tưởng được. Lúc này nhìn lại, Đường Tam tựa hồ cũng không có gì khác so với lúc trước a! Chẳng lẽ nói, chỉ mới hơn một năm không thấy, người này lại có kỳ ngộ gì sao?

"Tiểu Bạch Bạch." Mã Hồng Tuấn mang theo một chút trêu tức kêu lên.

Tiểu Bạch tức giận nói:*"Tiểu Bạch Bạch là cái tên mà ngươi có thể gọi sao? Đó là Hải Thần đại nhân xưng hô với ta. Các ngươi chỉ là nhân loại, cũng không thể gọi như vậy. Tìm ta làm gì?"*

Bên bờ, Áo Tư Tạp nói: *"Tiểu Bạch, ngươi không phải là biết rõ rồi còn hỏi, chẳng lẽ ngươi không biết chúng ta đệ tứ khảo cùng ngươi có liên quan?"*

Nghe được ba chữ đệ tứ khảo, ánh mắt Tiểu Bạch rõ ràng trở nên ngưng trọng vài phần, hỏi ngược lại:*"Các ngươi đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"*

Đường Tam cùng Mã Hồng Tuấn nhẹ nhàng bay xuống, đứng trên bờ cát. Tiểu Bạch cũng từ trong nước biển hiện thân, hóa thành hình người tiến vào trước mặt mọi người.

Đường Tam nói: *"Thời gian để chúng ta thông qua khảo hạch chỉ có một năm. Cho dù tiếp tục tu luyện, cũng rất khó để có đột phá gì lớn. Cho nên, chúng ta muốn sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ này."*

Tiểu Bạch đôi mi thanh tú hơi nhíu lại. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trên người phản xạ ra một tầng quang mang màu xám lam: *"Tà Ma Hổ Kình không phải dễ dàng đối phó, chúng nó cũng không giống ta dễ nói chuyện như vậy, đều là những tên cực kỳ hung tàn. Ngoại trừ Thâm Hải Ma Kình Vương có thể khiến chúng nó sinh ra chấn nhiếp nhất định, ở trong biển sâu này chúng nó hầu như không ngán kẻ nào."*

Đái Mộc Bạch nói: *"Vậy Tà Ma Hổ Kình đến tột cùng cường đại tới trình độ nào? Nhiệm vụ của chúng ta buộc phải hoàn thành. Từ lời nói của ngươi, có vẻ đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa của ngươi phải chăng cũng rất căm thù chúng?"*

"Đương nhiên." Tiểu Bạch nghiến răng nghiến lợi nói: *"Đệ đệ của ta chính là chết ở dưới tay Tà Ma Hổ Kình Vương. Nếu có năng lực, ta đã sớm đem hắn hoàn toàn hủy diệt. Ở hải hồn thú chúng ta, cũng phân ra cấp bậc. Tổng thể mà nói, chúng ta Ma Hồn Đại Bạch Sa cùng Thâm Hải Ma Kình, Tà Ma Hổ Kình đều thuộc về những sinh vật cao cấp nhất của hải dương. Nhưng trên thực tế, ba tộc chúng ta cũng có chênh lệch nhất định. Thâm Hải Ma Kình không thể nghi ngờ là cường đại nhất, nhưng tộc này số lượng cực ít, hơn nữa đều sinh hoạt một mình, lại hết sức lười biếng. Bình thường bọn họ sẽ chỉ ở dưới biến sâu, như đứa ngốc chờ thức ăn đưa tới cửa. Mà ngoại trừ Thâm Hải Ma Kình, cường hãn nhất sẽ phải thuộc về Tà Ma Hổ Kình. Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng tên này quả thật cường hãn hơn ta một chút."*

Nói tới đây, Tiểu Bạch trong mắt toát ra căm ghét mãnh liệt: *"Tà Ma Hổ Kình là một loại hải hồn thú cực kỳ khát máu, cho dù là Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không nguyện ý dễ dàng trêu chọc bọn họ. Bởi vì Tà Ma Hổ Kình là một đàn hồn thú, lại hầu như không có thiên địch, cho nên bọn chúng số lượng cũng không ít, ở trong hải dương gần như không kiêng nể bất cứ loài nào. Cho dù không đói, chúng cũng không ngừng giết chóc, gặp phải bất cứ sinh vật nào đều sẽ không chút khách khí xé xác sinh vật đó. Bất cứ hải hồn thú nào đối với chúng nó cũng đều tràn ngập căm hận, chỉ là bởi vì thực lực của chúng rất cường hãn, không sinh vật nào dám đến khiêu chiến mà thôi. Cách chỗ này ước chừng hơn năm trăm dặm có một đàn Tà Ma Hổ Kình, chúng nó là kẻ thù cũ của chúng ta. Cơ hồ qua vài chục năm hoặc mấy trăm năm, hai tộc đàn sẽ diễn ra một cuộc thánh chiến."*

Nhìn Tiểu Bạch rõ ràng đối với Tà Ma Hổ Kình có chút kiêng kị, Chu Trúc Thanh không nhịn được hỏi:*"Các ngươi thua?"*

Tiểu Bạch không tự nguyện gật đầu: *"Mỗi một lần chúng ta đều ở tình thế xấu. Nếu như không phải bởi vì chúng nó không dám lại gần Hải Thần đảo, sợ dẫn đến sự nổi giận của Hải Thần đại nhân, tộc đàn chúng ta đã có thể sớm bị tiêu diệt."*

Đường Tam nói:*"Nếu chúng ta phải đối mặt chúng nó. Tiểu Bạch, ngươi nói một chút tình huống của Tà Ma Hổ Kình đi."*

Tiểu Bạch nói: *"Tà Ma Hổ Kình khi trưởng thành dài khoảng hai mươi đến hai mươi lăm thước. Chúng có khí lực khá mạnh, gồm hàm răng bén nhọn cùng với các loại kỹ năng cường đại khác. Một con Tà Ma Hổ Kình đủ để đấu ngang tay với hai con Ma Hồn Đại Bạch Sa trưởng thành của ta.*

Chúng rất hung tàn, nếu chiếm được thượng phong sẽ không ngại ngần xé nát đối thủ. Đàn Tà Ma Hổ Kình tổng cộng có khoảng ba trăm tên, trưởng thành ước chừng có hai trăm tên, cùng chúng ta cũng không sai biệt lắm. Đối với chúng ta mà nói, năng lực duy nhất mà chúng ta hơn được chúng chính là khả năng sinh dục. Nếu không, số lượng của chúng càng thêm kinh khủng, có thể nói, nếu như dưới sự chỉ huy của Tà Ma Hổ Kình Vương tộc đàn bọn chúng có tư cách khiêu chiến Thâm Hải Ma Kình Vương. Đương nhiên, nếu vậy cũng có thể khiến cho bọn chúng bị diệt tộc, mất còn hơn được rất nhiều, nên chúng mới không dám tiến vào phạm vi thế lực của Thâm Hải Ma Kình Vương."

Sử Lai Khắc Thất Quái đối mặt nhìn nhau. Áo Tư Tạp nuốt một ngụm nước bọt, nói: *"Nói như vậy, chúng ta đệ tứ khảo yêu cầu hiệp trợ các ngươi tiêu diệt đàn Tà Ma Hổ Kình, tương đương với việc chúng ta phải thừa nhận một nửa công kích của đàn Tà Ma Hổ Kình mới có thể rồi?"*

Tiểu Bạch xem thường hừ một tiếng, nói: *"Sao? Ngươi sợ? Ngươi nếu sợ có thể không đi."*

Tiểu Áo học bộ dáng của nàng đồng dạng hừ một tiếng: *"Ta thật ra rất không muốn đi. Nhưng nếu không đi, hắc cấp lục khảo sẽ lấy mạng của ta. Hơn nữa, cho dù là trăm con Tà ma hổ kình thì sao? Ngươi làm sao biết chúng ta không thắng được chúng?"*

Tiểu Bạch thần sắc có vẻ ngưng trọng: *"Ta mới mặc kệ các ngươi có phải có dũng khí có thực lực, ta lo lắng hơn là tộc nhân của ta.. Trải qua vài chục năm nghỉ ngơi dưỡng sức, tộc đàn của ta thật vất vả mới có được cục diện như bây giờ. Vạn nhất các ngươi năng lực không đủ, không thể tiêu diệt đàn Tà Ma Hổ Kình, vậy tộc nhân của ta sẽ chết rất nhiều."*

Nghe xong những lời của Tiểu Bạch, Sử Lai Khắc Thất Quái tất cả mọi người nhất thời lâm vào cảnh trầm mặc. Dính dáng đến tính mạng tộc nhân của Tiểu

Bạch, bọn họ không thể không cẩn thận. Nhưng là, khảo hạch là như vậy, bọn họ thật sự có thể không đi sao?

Một hồi lâu, vẫn là Đường Tam mở miệng: *"Tiểu Bạch, ta không thể cam đoan tộc nhân của ngươi sẽ không bị tổn thương, nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, nếu như lần này thất bại, chúng ta nhất định sẽ chết phía trước ngươi. Xin ngươi tin tưởng ta, chúng ta sẽ không lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa. Mặc dù ngươi là khảo quan đệ nhị khảo của chúng ta. Nhưng ngươi hẳn là minh bạch, chúng ta coi ngươi như bằng hữu, tộc nhân của ngươi tự nhiên cũng đều là bằng hữu của chúng ta. Ta chỉ có thể nói, sẽ cố gắng giảm bớt thương vong cho tộc nhân của ngươi. Nếu như ngươi thật sự không muốn tham dự trận chiến này, phiền toái ngươi đem chúng ta đưa đến nơi đó đi, chúng ta sẽ chính mình đối mặt."*

Tiểu Bạch trầm mặc, ánh mắt sáng rực nhìn Đường Tam: *"Chúng ta có thể không đi sao? Đây không chỉ là khảo nghiệm của các ngươi, đây cũng là sứ mạng Hải Thần đại nhân muốn dành cho chúng ta. Đó chính là tiêu diệt đàn Tà Ma Hổ Kình, khiến chúng ta có một cuộc sống hòa bình vĩnh viễn. Làm người hầu của Hải Thần đại nhân, chúng ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác, nếu các ngươi tự nhận đã chuẩn bị tốt, vậy chúng ta đi."*

Vừa nói, Tiểu Bạch liền chuyển hướng ra biển rộng, há mồm kêu lên một tiếng u u kì dị (tiếng gọi đàn). Tiếng u u lúc đầu rất nhỏ, nhưng theo thời gian trôi qua, thanh âm dần dần lớn hơn, thậm chí khiến biển rộng gợn lên một tầng sóng lớn.

Nước biển phía trước Hải Thần đảo, lộ ra những vây lưng màu trắng, những vây lưng đó không lộn xộn mà rất chỉnh tề, sắp thành những hàng dài. Chừng hai trăm con Ma Hồn Đại Bạch Sa xếp hàng trông cực kỳ hoành tráng, mỗi con Đại Bạch Sa cơ thể đều dài hơn mười lăm thước, mỗi một con trên người đều ba động một tầng năng lượng cường hãn. Ở trong nước biển, khiến chúng nổi bật thành một chi đội rất chỉnh tề.

Tiểu Bạch thanh âm trong miệng thu lại, xoay người, một lần nữa nhìn về phía Đường Tam: *"Đường Tam. Ta biết, ngươi phải trải qua chính là Hải Thần cửu khảo. Nếu không, cũng tuyệt sẽ không xuất hiện khảo nghiệm trước mắt này. Trước khi đi, ta có một thỉnh cầu muốn nhờ ngươi đáp ứng."*

Đường Tam không chút do dự nói: *"Ngươi cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, ta quyết không chối từ."*

Tiểu Bạch ánh mắt trở nên nhu hòa vài phần, nhưng trong ánh mắt nàng lại tràn ngập sự bi tráng: *"Nếu như lần này ta không thể còn sống trở về. Ở trong phiến hải vực này, còn có hơn một trăm đầu bạch sa trường thành, hy vọng ngươi có thể hỗ trợ chiếu cố. Có thể chứ?"*

Đường Tam trong lòng chấn động. Cũng không phải bởi vì điều kiện của Tiểu Bạch, mà là bởi vì Tiểu Bạch như đang muốn ủy thác một điều trước khi chết. Hiển nhiên, nàng đối với trận chiến sắp phát sinh này cũng không có quá nhiều hy vọng.

"Tiểu Bạch. Ngươi không nên bi quan, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi, nhất định sẽ còn sống trở về. Không chỉ là chúng ta, còn có ngươi cùng tộc nhân của ngươi, những Ma Hồn Đại Bạch Sa này còn chờ ngươi về bảo vệ chúng nó. Có lẽ ngươi còn không biết, Vinh Vinh đệ tứ khảo nhiệm vụ chính là cam đoan ngươi không chết. Nếu như ngươi chết, khảo hạch của chúng ta cũng sẽ thất bại."

Tiểu Bạch sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn hướng Trữ Vinh Vinh, thì thào tự nhủ: *"Nguyên lai, Hải Thần đại nhân cũng không quên người hầu của ngài. Chẳng lẽ, chúng ta thật sự không cần phải chết sao?"*

Áo Tư Tạp tiến đến bên người Tiểu Bạch, nói: *"Nhìn bộ dáng của ngươi thì ngươi có vẻ rất sợ Tà Ma Hổ Kình Vương a. Ngươi không phải luôn rất cao ngạo sao? Đồng dạng là mười vạn năm hồn thú, như thế nào lại chênh lệch lớn như vậy chứ?"*

"Ngươi thúi lắm. Ai sợ tên khốn kia." Tiểu Bạch nổi giận gầm lên một tiếng. Một cái vỗ tay liền đem Áo Tư Tạp đập bay sang một bên, tức giận nói: *"Ra."* Vừa nói, Tiểu Bạch nhảy lên, nhào vào trong biển rộng hóa thành bản thể.

Áo Tư Tạp bị đánh bay vào mặt đất liền đứng lên. Hắn vui mừng phát hiện, một chưởng của Tiểu Bạch không biết dùng lực gì, nhưng lại không gây cho hắn một chút đau đớn nào. Mặc dù nhìn có vẻ chật vật, nhưng hắn thực sự

không bị bất cứ thương tổn gì.

Sử Lai Khắc Thất Quái đồng thời nhảy lên, phân biệt rơi trên lưng bảy con Ma Hồn Đại Bạch Sa trưởng thành. Tiểu Bạch bơi ra trước, nhanh chóng đi vào hải dương. Hai trăm đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa mang theo Sử Lai Khắc Thất Quái bơi theo ở phía sau.

Đường Tam ôm Tiểu Vũ đứng ở trên lưng một đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa. Lấy thực lực hiện tại của bọn họ, mặc dù phía sau lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa hết sức bóng loáng, nhưng cũng không đến mức làm bọn họ rơi xuống phía dưới. Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh mặc dù hơi có vẻ chật vật, nhưng bằng vào thân thể cấp bậc hồn thánh, năng lực khống chế cùng với khí lực sau khi tăng cường cho dù không thể như Đường Tam, nhưng chỉ cần nắm lấy vây lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa là có thể ổn định được thân thể.

Khi chính thức ở trong biển rộng, Sử Lai Khắc Thất Quái mới thực sự cảm nhận được một mặt bá chủ hải dương của Ma Hồn Đại Bạch Sa. Đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa theo gió vượt sóng, đi với tốc độ cực nhanh cũng không phải bất cứ đội thuyền nào có khả năng so sánh. Gió biển gào thét táp vào mặt tựa như lưỡi đao cắt thân thể bọn họ. Xung quanh, nước biển hóa thành quầng sáng màu lam không ngừng từ hai bên xẹt qua, cái loại cảm giác này có thể nói là cực kỳ kích thích lại cực kỳ kinh hiểm.

Cho dù là phi hành ở không trung, lấy tốc độ nhanh như Bạch Trầm Hương cũng không thể không dùng hai cái hồn kỹ đầu tiên mới có thể đi theo chúng.

Đây mới là thực lực chính thức của Ma Hồn Đại Bạch Sa. Ở trong Hoàn Hình hải, bởi vì nước biển diện tích quá nhỏ Tiểu Bạch cũng chưa thể hiện ra thực lực chân chính. Chẳng qua, điều đó cũng càng khiến cho Sử Lai Khắc Thất Quái thêm cảnh giác. Ma Hồn Đại Bạch Sa cường đại như thế mà còn e ngại đàn Tà Ma Hổ Kình, có thể thấy được đệ tứ khảo của bọn họ khó khăn đến mức nào.

Ma Hồn Đại Bạch Sa đi về phía đàn Tà Ma Hổ Kình, Đường Tam cũng không có nhàn rỗi. Có Ma Hồn Đại Bạch Sa làm công cụ giao thông, hắn cũng có thể toàn tâm toàn ý suy nghĩ chiến thuật.

Không thể nghi ngờ, đàn Tà Ma Hổ Kình cực kì cường đại. Thậm chí còn có thể đối phó với đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đông gấp đôi, bọn họ bảy người thật sự có thể đối phó trên trăm con Tà Ma Hổ Kình ở trong hải dương sao? Tiểu Bạch rõ ràng là đánh không lại Tà Ma Hổ Kình Vương. Ngay cả những Tà Ma Hổ Kình bình thường đã khiến bọn họ vất vả, lại càng không cần phải nói đi trợ giúp Tiểu Bạch rồi.

Từ thực lực của song phương, Đường Tam mặc dù đối với chính mình có điểm tự tin, nhưng tuyệt sẽ không mù quáng đi lấy cứng chọi cứng.

Trí tuệ, cũng đồng dạng là một bộ phận của thực lực. Có thể tưởng tượng, thực lực của đàn Tà Ma Hổ Kình đã cường đại như vậy. Vậy bọn họ tất nhiên sẽ sinh ra kiêu ngạo và thói quen đánh nhau sống chết. Cho dù cuối cùng thắng lợi, cũng sẽ khiến cho đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa tổn thất thảm trọng, đây là điều mà Đường Tam không hề muốn chứng kiến. Ánh mắt bi thương của Tiểu Bạch đã khắc sâu trong lòng hắn, vậy chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác.

Khoảng cách năm trăm dặm không gần, nhưng lấy tốc độ của đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa chẳng qua cũng chỉ mất thời gian hai canh giờ mà thôi. Dưới sự yêu cầu của Đường Tam, khi còn cách năm mươi dặm, Tiểu Bạch liền dừng tộc nhân của mình lại để tu chỉnh.

Đường Tam thả ra Long Uyên Đỉnh, để Sử Lai Khắc Thất Quái đặt chân lên, Tiểu Bạch cũng được hắn gọi lên. Vốn luôn tò mò về những vật mới lạ, nhưng lúc này Tiểu Bach lại không chút nào để ý đến Long Uyên Đỉnh, chỉ lẳng lặng ngồi ở một chỗ mà trầm tư.

Đường Tam nói:*"Tiểu Bạch, ngươi còn đang lo lắng sao?"*

Tiểu Bạch lườm hắn một cái, tựa hồ muốn nói: Nếu tộc nhân của ngươi thân sắp hãm tuyệt cảnh, chẳng lẽ ngươi không lo lắng?

Đường Tam mỉm cười: *"Hiện tại ta có một biện pháp, có lẽ có thể đem tổn thất của chúng ta hạ xuống mức thấp nhất, không biết ngươi có nguyện ý nghe không?"*

Tiểu Bạch nhãn tình sáng lên: *"Biện pháp? Biện pháp gì? Nhưng ta nói cho ngươi, Tà Ma Hổ Kình có một loại phương pháp dò xét sóng gợn. Chỉ cần sinh vật có năng lượng xuất hiện bên trong mười dặm đều không thể thoát khỏi dò xét của bọn chúng, lập tức sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Ngươi nếu muốn dùng một ít kỹ năng nhỏ để đả kích bọn chúng, thì nên sớm bỏ đi ý định đó đi. Nếu chúng dễ dàng đối phó như vậy, chúng ta đã sớm giết chết bọn chúng rồi."* Đường Tam lãnh quang trong mắt chợt lóe: *"Cái đấy không quan trọng, ta chỉ hỏi ngươi một câu, Tà Ma Hổ Kình có sợ độc hay không?"*

Tiểu Bạch sửng sốt một chút. Độc? Không sai, hải hồn thú chúng ta cũng không có năng lực kháng độc. Nhưng ngươi không nên quên thân thể chúng ta khổng lồ đến cỡ nào. Hơn nữa chúng ta cũng có hồn lực cường đại, cho dù ăn phải độc dược cũng không gây ra bất cứ uy hiếp nào lớn. Hải Xà ở hải dương này có thể coi là cực độc, nhưng bất luận là chúng ta hay Tà Ma Hổ Kình đều lấy nó làm thức ăn, độc của ngươi có mạnh hơn nó không? Càng huống chi, nếu như ngươi đem độc phát tán vào hải dương, lấy sự cảnh giác của Tà Ma Hổ Kình, rất nhanh sẽ có thể phát hiện, càng làm chúng nó trở nên hung tàn hơn."

*Đường Tam cười nhạt: "*Ngươi cũng không cần để ý việc này. Ta chỉ hỏi ngươi, có dám hay không cùng ta hai người tiến vào lãnh địa của đàn Tà Ma Hổ Kình?"

*Tiểu Bạch nhíu mày lại: "*Ngươi cùng ta? Chẳng lẽ ngươi muốn hai người chúng ta đi công kích chúng?"

*Đường Tam nói: "*Đương nhiên không phải công kích, là đánh lén. Chẳng lẽ ngươi không biết có một môn nghệ thuật tên là ám sát sao?"

*Tiểu Bạch nhìn Đường Tam: "*Ta không rõ, ngươi có thể có biện pháp gì đến gần đàn Tà Ma Hổ Kình mà không bị phát hiện sao?"

*Đường Tam mỉm cười: "*Ngươi thử nhìn một chút." *Ngón tay liền chỉ vào trán. Chỉ trong nháy mắt, hắn như vô hình biến mất ngay trước mặt Tiểu Bạch.*

Tiểu Bạch mở to hai mắt nhìn. Tinh thần lực cường đại chợt phóng thích ra,

muốn dò xét vị trí của Đường Tam. Nhưng nàng giật mình phát hiện, Đường Tam không ngờ đã biến mất. Tinh thần lực của nàng đã bao phủ ra phạm vi mấy trăm thước, nhưng ngay cả bóng dáng của Đường Tam cũng không hề thấy. Thậm chí là nàng đã khua khua cái tay ở vị trí của Đường Tam, cũng không động chạm thấy cái gì.

*"*Đường Tam người đâu?*" Tiểu Bạch nhìn về phía Áo Tư Tạp.*

*Áo Tư Tạp mở ra hai tay: "*Ta làm sao biết? Ngươi không phải nói hắn không có biện pháp vô thanh vô tức đến gần đàn Tà Ma Hổ Kình sao?*"*

*Tiểu Bạch hưng phấn nói: "*Ta tin, ta tin còn không được sao? Đường Tam ngươi mau ra đây, cùng ta nói một chút kế hoạch của ngươi. Chỉ cần có thể diệt đàn Tà Ma Hổ Kình, mạo hiểm có tính là cái gì.*"*

Nhàn nhạt lam quang chợt hiện, thân hình của Đường Tam một lần nữa hiện ra. Hắn vẫn ngồi ở vị trí lúc đầu, thậm chí ngay cả tư thế đều không có bất cứ thay đổi gì, giống như là chưa bao giờ rời đi.

*"*Đường Tam, ngươi làm thế nào vậy?*" Tiểu Bạch ngạc nhiên vui mừng hỏi.*

*Đường Tam mỉm cười nói: "*Đây là một trong những kĩ năng của ta, có thể đem người ta ẩn thân. Ta muốn ngươi làm vật cưỡi của ta, như vậy chúng ta mới có thể đến vô ảnh, khứ vô tung*. Ngươi nói đích không sai, ta cũng không nắm chắc có thể hạ độc được Tà Ma Hổ Kình. Chẳng qua, không thử một chút làm sao có thể biết rõ ràng thân thể bọn chúng kháng độc tới trình độ nào chứ? Hơn nữa, độc chỉ là lễ vật thứ nhất ta chuẩn bị cho chúng mà thôi.*"*

*Tiểu Bạch cười hì hì: "*Đã như vầy, chúng ta còn chờ gì nữa?*"*

Đường Tam hướng Áo Tư Tạp phất phất tay, đồng thời đem bản thể Tiểu Vũ thu vào trong Như Ý Bách Bảo nang.

Áo Tư Tạp hiểu ý, đưa cho hắn một chuỗi hương tràng, đều là màu hồng phấn và màu xanh sẫm. Về phần Tiểu Vũ, đó là Đường Tam bất đắc dĩ buộc phải làm. Hắn muốn đi mạo hiểm, Tiểu Vũ đã sớm thông qua linh hồn uy hiếp

hắn phải mang theo chính mình. Do Đường Tam cực lực phản đối, cuối cùng hai người đành phải thỏa hiệp. Tiểu Vũ bị để vào trong Như Ý Bách Bảo nang, như vậy coi như là đi theo bên người Đường Tam.

*Đái Mộc Bạch nói: "*Năng lực dò xét của Tà Ma Hổ Kình không phải chỉ có thể kéo dài đến mười dặm sao? Chúng ta đây có phải hay không đi đến cách chúng khoảng hai mươi dặm, tùy thời có thể tiếp ứng cho các ngươi?*"*

*Đường Tam cùng Tiểu Bạch cơ hồ đồng thời lắc đầu. Đường Tam nói: "*Mặc dù khoảng cách cảm thụ củaTà Ma Hổ Kình có hạn, nhưng chúng ta cũng tuyệt không thể khinh thường. Vạn nhất làm cho chúng phát hiện ra, điên cuồng công kích, buộc chúng ta phải chính diện giao phong, chắc chắn sẽ gây cho chúng ta tổn thất rất lớn. Các ngươi ở chỗ này chờ tín hiệu của ta, nếu ta không phát ra tín hiệu, hãy ở chỗ này án binh bất động. Tiểu Bạch, chúng ta đi.*"*

Tiểu Bạch đã sớm chờ không được, liền nhảy vào trong hải dương hóa thành bản thể. Đường Tam người nhẹ nhàng nhảy lên, đã nhảy lên ngồi ở gần đầu nàng.

Bóng lớn màu trắng trong nháy mắt gia tốc, thẳng tiến đến đàn Tà Ma Hổ Kình.

*Đường Tam dùng hồn lực ngăn trở lực gió cản, hướng Tiểu Bạch nói: "*Ngươi có thể cảm nhận được vị trí của đàn Tà Ma Hổ Kình chứ? Bọn chúng hẳn là sẽ không ngừng thay đổi chỗ ở chứ?*"*

*Tiểu Bạch nói:"*Ngươi yên tâm. Nếu ngay cả việc này cũng không làm được, ta cũng không xứng điều khiển tộc đàn. Chỉ cần đến gần phạm vi của chúng nó khoảng năm mươi dặm, ta có thể ngửi thấy mùi vị của chúng. Nói về năng lực khứu giác, ở trong hải dương này không có hồn thú nào có thể so sánh với Ma Hồn Đại Bạch Sa chúng ta.*"*

Không có tộc nhân ràng buộc, tốc độ của Tiểu Bạch liền tăng lên tới cực hạn. Dù là Đường Tam lấy Hạo Hãn chi nhãn cảm thụ biến hóa xung quanh, cũng không có cách nào hoàn toàn nắm chắc những sự ba động của nước biển xung quanh. Loại tốc độ này ở trong hải dương tuyệt đối không kém so với

Tiêm Vĩ Vũ Yến phi hành trong không trung.

*Tựa hồ chỉ là qua mấy lần hô hấp, tốc độ của Tiểu Bạch dần dần chậm lại, thanh âm của nàng rõ ràng đè thấp: "*Đã đến cách bọn chúng khoảng gần hai mươi dặm, ta đề nghị không thể đi tiếp nữa. Tên Tà Ma Hổ Kình Vương mặc dù ghê tởm, nhưng thực lực của hắn quả thật cường hãn. Nếu đi tiếp, ta sợ nó sẽ phát hiện tinh thần ba động của ta."

*Đường Tam gật đầu: "*Vậy chúng ta lặn xuống bắt đầu từ chỗ này." Vừa nói, tay hắn điểm vào trán, quang mang màu lam nhạt lặng yên hiện ra, đưa thân thể hắn cùng Tiểu Bạch bao phủ ở bên trong, lặng yên không một tiếng động chìm vào trong hải dương.

Khi Tiểu Bạch chính thức bị quang mang của Hãn Hải Hộ Thân tráo bao vây bên trong, tâm nàng đột nhiên một trận run rẩy. Nàng cảm nhận được luồng năng lượng bao phủ bên ngoài nàng dường như rất quen thuộc. Vốn trong lòng đang do dự, khi nàng cảm nhận được luồng hơi thở quen thuộc, thân thể vốn lắc lư dần trở nên bình tĩnh, tâm tình cũng trở nên kiên định, mang theo Đường Tam nhanh chóng lẻn vào trong biển sâu.

Sau khi Hải Hãn Càn Khôn tráo cùng Tinh Thần Ngưng Tụ Chi Trí Tuệ đầu cốt của Đường Tam dung hợp, Đường Tam phát hiện lúc mình tái thi triển kĩ năng này, cũng đã không bị hạn chế trong việc di chuyển. Cho dù trong lúc di chuyển, thân thể cũng sẽ không hiện hình. Nhưng hạn chế vẫn còn tồn tại, đó chính là không thể sử dụng bất cứ kĩ năng gì. Một khi kĩ năng nào đó được thi triển, hiệu quả ẩn thân sẽ dần dần biến mất.

*mi tâm: chỗ khe rãnh giữa lông mày và lông mi

*đến vô ảnh, khứ vô tung: đến không thấy bóng, về không thấy tung tích. Ý nói đi làm một việc nào đó mà không bị người khác phát hiện.

------oOo------

Chương 418: Xảo sát tà ma hổ kình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: CTHD278

Biên: dphilong (A Phì)

Chẳng qua, có Hãn Hải Hộ Thân tráo tồn tại, trong biển rộng hắn căn bản không cần lo lắng vấn đề hô hấp. Hãn Hải Hộ Thân tráo chỉ là bao phủ bên ngoài cơ thể hắn và Tiểu Bạch, dưới tinh thần lực mênh mông của hắn không chế, sẽ không ảnh hưởng chút nào đến sự di chuyển của Tiểu Bạch. Vì giảm bớt lực cản, Đường Tam nằm ở trên lưng Tiểu Bạch, một tay cầm lấy vây lưng Tiểu Bạch, cố định thân thể mình.

Một người một cá dưới loại tình huống này lén lút lẻn về phía cường địch. Bất luận là Đường Tam hay là Tiểu Bạch, ngay lúc này trong lòng đều tràn ngập tâm tình khẩn trương, trừ bỏ khẩn trương, còn có vài phần hưng phấn.

Tiểu Bạch càng lặn càng sâu. Bằng vào sự nhạy cảm của mười vạn năm hồn thú, nàng phát hiện trên người Đường Tam phóng thích Hãn Hải Hộ Thân tráo chẳng những có thể làm bọn họ ẩn thân, cũng đưa hơi thở của bọn họ toàn bộ bao phủ ở trong đó. Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn hết sức cẩn thận đi tới.

Phiến hải vực này nước biển rất sâu. Dần dần, Đường Tam bắt đầu cảm nhận được áp lực đến từ hải dương. Chẳng qua, năm đó khi tu luyện ở Hải Thần ánh sáng, sớm đã làm cho hắn có được năng lực đề kháng cường đại. Hồn lực dưới áp lực tự điều chỉnh, tinh thần lực mênh mông cũng tùy theo ba động, điều chỉnh Hãn Hải Hộ Thân tráo tiêu hao không quá lớn.

"Tới rồi." Tiểu Bạch thấp giọng nói, hơi hướng phía trên ngẩng đầu, ra hiệu đối phương ở ngay phía trên.

Lúc này, Tiểu Bạch mang theo Đường Tam đã tiềm nhập nơi so với mặt nước sâu hơn năm trăm thước. Thủy áp thật lớn làm Hãn Hải Hộ Thân tráo không ngừng ba động.

Nhắm lại hai mắt, tập trung tinh thần, trên người Đường Tam một luồng năng

lượng tinh thần lặng yên tản ra. Tiểu Bạch giật mình phát hiện, khi Đường Tam phóng xuất ra năng lượng tinh thần thoát ly thân thể của hắn, lập tức cùng nước biển xung quanh hòa hợp thành một thể. Cho dù là nàng cũng không thể ở trong nước biển phát hiện ra cái gì. Tinh thần ba động thật sự trở thành một bộ phận của hải dương, điều này đã hoàn toàn làm Tiểu Bạch khó có thể thừa nhận.

Trong nhận thức của nàng, bất kỳ hình thái năng lượng tinh thần nào khi công kích đều cũng phát ra một sự ba động nhất định. Cho dù là tinh thần lực dò xét, cũng có thể có tinh thần ba động xuất hiện. Nhưng Tiểu Bạch phát hiện lúc Đường Tam phóng xuất ra tinh thần lực, nàng đã tập trung tinh thần cảm thụ hắn phát ra tinh thần ba động, nhưng lại không thu hoạch được gì. Nước biển phía trên vẫn như bình thường, căn bản là không có bất cứ biến hóa gì.

Tiểu Bạch quên một điểm. Sự thừa nhận của nàng kì thật là không sai, bất cứ tinh thần lực nào khi phóng thích sẽ đều mang theo dấu hiệu nhất định. Nhưng muốn dò xét tinh thần lực của người khác, đầu tiên tinh thần lực của mình sẽ không thể cùng đối phương khác biệt quá nhiều. Đương nhiên, điều này cũng không thể trách nàng. Nàng như thế nào có thể nghĩ đến tinh thần lực của mình đã không còn có thể so với Đường Tam chứ?

Đường Tam phủ phục ở trên lưng Tiểu Bạch, một tay cầm lấy vây lưng của nàng, tay kia đặt trên lưng nàng, một cỗ tinh thần lực nhu hòa lặng yên truyền vào. Tiểu Bạch đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng cảm giác được tinh thần ba động cũng không có bất cứ ác ý gì, liền thử thăm dò dùng tinh thần lực của mình cùng nó tiếp xúc.

Khi hai cỗ tinh thần năng lượng va chạm vào nhau, Tiểu Bạch chỉ cảm thấy thế giới tinh thần của mình đột nhiên có vô số cảnh vật xuất hiện ở trong đầu nàng.

Đây, đây là? Tinh thần dò xét cộng hưởng? Tiểu Bạch thất kinh. Nàng lúc này mới nhận thức tinh thần lực của Đường Tam đã đạt tới cấp độ nào. Lấy năng lực của nàng, cũng có thể dò xét xung quanh, nhưng lúc này nàng căn bản không dám làm như vậy. Bởi vì tinh thần lực của nàng một khi phát ra, nhất định sẽ bị đàn Tà Ma Hổ Kình phát hiện, lập tức lâm vào cục diện bị vây

công.

Nhưng lúc này Đường Tam truyền lại tin tức cho nàng chẳng những so với chính nàng dò xét rõ ràng hơn rất nhiều, hơn nữa đàn Tà Ma hổ Kình ở phía trên căn bản là không có bất cứ phản ứng gì.

Tiểu Bạch rốt cuộc hiểu được. Có thể đạt tới loại dò xét trình độ này nghĩa là, tinh thần lực của Đường Tam đã vượt qua tất cả Tà Ma Hổ Kình, bao gồm cả Tà Ma Hổ Kình Vương ở bên trong.

Đường Tam cũng không biết Tiểu Bạch đang suy nghĩ cái gì. Hắn chỉ là thông qua tinh thần lực của chính mình toàn tâm toàn ý đi dò xét, giống như Tiểu Bạch cảm nhận được như vậy. Lúc này tinh thần lực của hắn đã đạt đến cấp độ cùng với nước biển hòa hợp thành một thể, biến nước biển thành thứ tốt nhất để che dấu tinh thần lực của hắn. Trừ phi là Hải Thần đấu la Ba Tái Tây có tinh thần lực cường đại, nếu không tuyệt đối không cách nào từ trong nước biển tìm được dấu vết của hắn. Đàn Tà Ma Hổ Kình ở phía trên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thông qua tinh thần lực dò xét, Đường Tam lần đầu tiên thấy được bộ dáng của Tà Ma Hổ Kình. Hình thể phổ biến của chúng phải lớn gấp đôi so với Ma Hồn Đại Bạch Sa, thân thể cực kì tráng kiện, không mỹ cảm như Ma Hồn Đại Bạch Sa, nhưng tổng thể nhìn qua lại tràn đầy lực lượng. Toàn thân chúng màu xám đen, đầu đặc biệt lớn, thỉnh thoảng khi há mồm, lộ ra hàm răng vừa lớn vừa sắc nhọn, hai mắt màu đỏ sậm tràn ngập hơi thở hung hãn. Ở trong khu vực biển này, ngoại trừ Tà Ma Hổ Kình, không ngờ không có bất cứ sinh vật nào nữa, có thể thấy sự bá đạo ra sao của chúng.

Nhìn qua, đàn Tà Ma Hổ Kình này đại khái có khoảng hai đến ba trăm con, trong đó phần lớn đã trưởng thành. Một con Tà Ma Hổ Kình lớn, thân dài khoảng hơn ba mươi thước, trên màu da loáng thoáng phát sáng một tầng kim quang đang lơ lửng giữa đàn Tà Ma Hổ Kình này. Không cần hỏi cũng biết, đó chính là Tà Ma Hổ Kình Vương, là mục tiêu mà đệ tứ khảo đề ra cho Đường Tam.

Tà Ma Hổ Kình tới lui tuần tra trong phạm vi vài vạn thước vuông. Hiển nhiên, không có sinh vật ở hải dương nào dám vào phạm vi thế lực của

chúng, vậy chúng chỉ còn cách phải đi xa hơn để kiếm con mồi. Những con Tà Ma Hổ Kình này phần lớn có vẻ như đã ăn no, một số con lơ lửng tựa hồ như đang nghỉ ngơi.

"Chúng ta đi tới, ngươi nên bơi chậm một chút, không nên sinh ra thủy lưu ba động quá lớn."* Đường Tam hướng Tiểu Bạch ra hiệu.

Tiểu Bạch cảm giác lúc này rất kì lạ. Có tinh thần lực của Đường Tam dò xét, nàng căn bản là không cần dùng mắt, chỉ cần đi theo hướng mà tinh thần lực của Đường Tam đã chỉ dẫn. Hãn Hải Hộ Thân tráo mặc dù có thể trợ giúp ẩn thân, thậm chí như vô hình. Nhưng bọn họ vẫn là sinh vật sống, nếu di chuyển quá nhanh sẽ làm nước biển ba động, vì vậy Đường Tam mới nhắc nhở trước.

Tiểu Bạch dù sao cũng là mười vạn năm hồn thú, đương nhiên ngầm hiểu được ý đồ của Đường Tam, thân thể nhẹ nhàng chậm rãi bơi dần lên phía trên.

Rất nhanh, bọn họ đã lên tới độ sâu cách mặt biển hai trăm thước. Đường Tam lúc này mới lần nữa ra hiệu Tiểu Bạch dừng lại.

Từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, Đường Tam lấy ra Gia Cát thần nỗ cùng tên. Sau đó lại từ trong Như Ý Bách Bảo nang lấy ra một cái chai nhỏ. Chất liệu của cái chai hết sức đặc thù, nhìn qua như là ngọc tinh chất nhưng lại có luồng bạch quang nhàn nhạt lưu chuyển.

Vì chế tạo cái chai này, Đường Tam có thể nói là hao tổn rất nhiều tâm huyết. Chiếc chai ngọc này có hai tầng. Bên ngoài là một tầng ngọc có cực âm hàn tuyền cực lạnh cho nên mới xuất hiện luồng bạch sắc quang mang. Mà tầng ở bên trong chính là chứa dương tuyền nóng cháy.

Băng hỏa lưỡng nghi nhãn được trời ưu ái. Một nhãn song sinh, lưỡng nghi hỗ khắc, chính là thiên địa chí nhiệt chí hàn, đoạt thiên địa tạo hóa, hấp tinh hoa của mặt trời và mặt trăng mà thành, cực kỳ bá đạo, không gì có thể hơn được. Đường Tam đúng là ở trong đó luyện thành thân thể chịu được cả nóng và lạnh.

Vì đem nước suối mang ra băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Hắn thật vất vả tìm kiếm mới mua được một khối, sau đó tìm công xảo tượng tạo thành bình ngọc hai tầng này. Và đem hai loại nước suối âm dương cực đoan cùng một thời điểm rót vào trong đó, khiến nóng lạnh giao hòa, mới không làm bình ngọc bị phá hư mà đem ra Băng Hỏa lưỡng nghi nhãn.

Ôn ngọc tính bình hòa, dưới tình huống hai loại nước suối cùng tồn tại, là dụng cụ tốt nhất để chứa chúng.

Cẩn thận mở ra bình ngọc, Đường Tam nhanh chóng đổ một giọt dương tuyền ra tay, sau đó nhanh chóng đóng chặt nắp bình. Cầm trong tay Gia Cát thần nỏ, đem một nỏ tiễn cắm một nửa phía sau vào trong nỏ, tách phần nửa đầu ra. Hít sâu một hơi, Đường Tam tay chợt trở nên hư ảo, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành mấy động tác.

Giọt dương tuyền nọ nhanh chóng rơi vào bên trong nỏ tiễn. Mặc dù vậy, nó vẫn tỏa ra một luồng nhiệt lượng đáng sợ.

Không phải hắn động tác không nhanh, mà thật sự nhiệt độ của dương tuyền quá khủng bố. Dù nỏ tiễn được chế tạo từ sắt tinh luyện, nhưng dưới sự ăn mòn của dương tuyền cũng chỉ duy trì được một khoảng thời gian ngắn.

Dưới lực đẩy của Ga Cát Thần Nỏ, nỏ tiễn nhanh chóng được bắn ra. Có tinh thần lực mênh mông của Đường Tam, đương nhiên khó có khả năng bắn hụt. Phốc đích một chút, đã bắn vào phần dưới bụng một con Tà Ma Hổ Kình.

Gia Cát Thần Nỏ uy lực mặc dù mạnh, nhưng da của Tà Ma Hổ Kình cũng rất cứng rắn. Dưới tình huống bình thường, đừng nói là khoảng cách trăm thước, kể cả ở khoảng cách mười thước, Gia Cát Thần Nỏ mười sáu nỏ tiễn đều bắn, cũng quyết không có khả năng làm thương tổn thân thể của Tà Ma Hổ Kình.

Nhưng, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nỏ tiễn cứ như vậy, lặng yên không một tiếng động bắn vào phần dưới bụng của con Tà Ma Hổ Kình.

Sau khi tinh thần lực của Đường Tam tăng lên một cấp độ mới, năng lực tính

toán cũng được tăng lên rất nhiều. Vốn, nỏ tiễn khó có khả năng làm thương tổn được đến da con Tà Ma Hổ Kình, nhưng khi nỏ tiễn tiếp xúc với bụng của Tà Ma Hổ Kình, cũng là lúc giọt dương tuyền hòa tan hết nỏ tiễn. Giọt dương tuyền dưới tác dụng đẩy mạnh của nỏ tiễn, đã dễ dàng hòa tan phần da dẻ, trực tiếp cắm vào thân thể nó.

Không hề có máu tươi chảy ra. Dưới tác dụng của dương tuyền, nỏ tiễn vừa lặn vào thân thể Tà Ma Hổ Kình, vết thương cũng đã liền lại.

Bị nỏ tiễn bắn vào, thân thể khổng lồ của con Tà Ma Hổ Kình kia đầu tiên là dừng lại một chút, ngay sau đó nó chợt trở nên điên cuồng. Mà ngay cả Tiểu Bạch cũng bị dọa cho sợ hãi, tinh thần lực của Đường Tam truyền đến, chỉ dẫn nàng nhanh chóng lặn xuống, hơn nữa thông qua tinh thần lực dò xét đem tình huống phía trên không ngừng truyền vào trong não hải của nàng.

Dưới tinh thần lực dò xét của Đường Tam, con Tà Ma Hổ Kình bị nỏ tiễn bắn trúng kia điên cuồng ở trong nước biển giãy dụa, thân thể ẩn chứa năng lượng không thể khống chế không ngừng bộc phát. Có hai con Tà Ma Hổ Kình thấy dị trạng của nó liền đi tới xem, lại bị nó đang trong trạng thái điên cuồng liều mạng công kích. Có một con tức thì bị nó táp một cái mất nửa đầu, trực tiếp chết oan uổng. Một khoảng lớn nước biển bị máu tươi nhiễm hồng, nhất thời khiến cho cả đàn Hổ Kình chú ý. Trong biển, bầu không khí nhất thời trở nên khẩn trương.

Con Tà Ma Hổ Kình bị nỏ tiễn bắn trúng giãy dụa cũng không lâu, sau khi cắn chết đồng loại, cũng dần dần ngừng giãy dụa, thân thể cũng dần nổi lên mặt nước. Quỷ dị hơn là, từ lúc bị nỏ tiễn bắn trúng đến khi chết, nó không hề chảy ra một giọt máu nào. Nhiễn hồng nước biển, chính là từ máu của con Tà Ma Hổ Kình bị nó cắn chết.

Tà Ma Hổ Kình vốn cực kỳ khát máu, mùi máu tanh dường như đã kích thích bản tính tàn bạo của chúng. Trong lúc nhất thời, trong nước biển năng lượng nhất thời xao động. Đến khi có một tiếng gầm rú trầm thấp thông qua chấn động truyền vào trong biển rộng, mới làm đàn Tà Ma Hổ Kình bình tĩnh lại.

Thân thể khổng lồ của Tà Ma Hổ Kình Vương chợt động, tựa hồ chỉ đong đưa một chút, đã tới bên người con Tà Ma Hổ Kình chết dưới nỏ tiễn. Lúc

này, thân thể con Tà Ma Hổ Kình đã chết cũng nổi lên trên mặt nước.

Chứng kiến chuyện này, nội tâm Tiểu Bạch cực kỳ rung động. Nàng đương nhiên chứng kiến việc Đường Tam bắn ra nỏ tiễn, nỏ tiễn có thể bắn vào thân thể Tà Ma Hổ Kình đã khiến nàng rất kinh ngạc. Vốn một cái nỏ tiễn cực kỳ nhỏ bé so với thân thể của Tà Ma Hổ Kình, nhưng chính một cây nỏ tiễn nho nhỏ như vậy đã lấy đi tính mạng một con Tà Ma Hổ Kinh, thậm chí khiến con Tà Ma Hổ Kình khác cũng bị liên lụy, bị nó cắn chết.

Độc. Nàng nghĩ tới chữ này, cảm thụ được Đường Tam phủ phục trên lưng mình, tâm không khỏi một trận tê dại. Đây, đến tột cùng là loại kịch độc nào, sao lại đáng sợ như vậy? Nàng cũng không khỏi âm thầm may mắn, may là khi chính mình làm đệ nhị khảo khảo quan, điều kiện tiên quyết của khảo hạch là không thể thương tổn bất kỳ một loại hồn thú nào. Nếu không, nếu loại kịch độc này rơi vào trên người mình, chỉ sợ cũng.....

Dương tuyền, chính là vật thiên địa chí dương. Hải hồn thú phần lớn đều là thủy thuộc tính, kẻ thuần âm nhiều. Mặc dù bắn vào con Tà Ma Hổ Kình chỉ có một giọt nước suối dương tuyền, nhưng nhiệt độ kinh khủng phát ra, cũng đủ để làm ngũ tạng của con Tà Ma Hổ Kình kia bị đốt cháy, máu thịt cũng bị đốt cháy biến thành than. Đây cũng là nguyên do tại sao khi nó chết không có chảy máu.

Không đợi Tiểu Bạch bình tĩnh lại, Đường Tam ra hiệu nàng hướng mặt bên bơi đi. Chứng kiến một màn vừa rồi, Tiểu Bạch không thể nghi ngờ đối với năng lực của Đường Tam có nhận thức hoàn toàn mới, vội vã dựa theo sự phân phó của hắn bơi về phía mặt bên. Bởi vì Đường Tam trước sử dụng là Gia Cát thần nỗ, cũng không phải bất cứ kĩ năng gì, khiến hắn và Tiểu Bach cũng không cần phải hiện hình.

Tất cả Tà Ma Hổ Kình đều tụ tập trên mặt biển. Tà Ma Hổ Kình Vương trong đôi mắt đỏ thẫm tràn ngập hơi thở khủng bố, đột ngột há mồm gầm nhẹ một tiếng. Nhất thời, mấy đạo thủy nhận mang theo hơi thở màu đỏ sẫm rơi trên người con Tà Ma Hổ Kình bị chết kia.

Thân thể con Tà Ma Hổ Kình dài hơi hai mươi thước liền bị cắt thành mấy đoạn, lộ ra bên trong một mảng cháy đen.

Chứng kiến một màn này, Tà Ma Hổ Kình Vương đồng tử nhất thời co rút lại, nước biển xung quanh thân thể ba động, dường như muốn tìm ra chút đầu mối. Nhưng, dương tuyền không chỉ thiêu đốt bên trong của con Tà Ma Hồ Kình này, đồng thời cũng hòa tan luôn đại bộ phận nỏ tiễn. Phần còn lại, đối với thân thể khổng lồ của Tà Ma Hổ Kình thật sự quá nhỏ bé. Cho dù thực lực của Tà Ma Hổ Kình có mạnh hơn một chút, cũng không có khả năng tìm ra.

Mà ngay lúc Tà Ma Hổ Kình Vương đang trong cơn giận dữ. Đột nhiên đúng lúc này, giữa đàn Tà Ma Hổ Kình lại xao động, tình huống giống như đúc lại xuất hiện. Một con Tà Ma Hổ Kình lớn từ trong nước biển giãy giụa, năng lượng thân thể điên cuồng bộc phát. Bởi vì ở đây tụ tập khá nhiều Tà Ma Hổ Kình, khi nó bộc phát nhất thời làm bị thương vài tên tộc nhân ở bên cạnh.

Tà Ma Hổ Kình Vương phản ứng cực nhanh, hơn nữa hắn cũng tuyệt sẽ không nhân từ. Hắn chợt quay người, cái đuôi lớn quất ra, tạo lên một lưỡi đao nước màu đỏ sậm hung hăng đánh trên người con Tà Ma Hổ Kình đang điên cuồng, cắt nó thành hai nửa.

Thân thể bên trong cũng là một mảng cháy đen, lại một con Tà Ma Hổ Kình nữa đi tong.

Rống – Tiếng rống lớn đầy phẫn nộ từ trong miệng Tà Ma Hổ Kình Vương bộc phát ra, khiến nước biển xung quanh mấy vạn thước vuông cũng đồng thời dậy sóng, tiếng gầm rú cũng xuất hiện trong các con Tà Ma Hổ Kình khác. Trong lúc nhất thời, năng lượng ba động mãnh liệt khiến nước biển xung quanh chúng bị phong tỏa. Nước biển cũng đồng dạng biến thành một chất sền sệt, tinh thần ba động mãnh liệt rót vào trong hải dương đến tận chỗ sâu nhất.

"Tà Ma Hổ Kình Vương nói cho tộc nhân của hắn, toàn lực tìm kiếm địch nhân. Nó cực kì phẫn nộ, đã hướng những con Tà Ma Hổ Kình khác, nói phải tìm kiếm hung thủ bằng mọi giá. Chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch hướng Đường Tam giải thích hàm nghĩa tiếng rống của Tà Ma Hổ Kình Vương, trong giọng nói tràn ngập vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Đường Tam lạnh nhạt nói: *"Chúng ta án binh bất động, bọn chúng sẽ không tìm được. Bọn chúng không thể mãi mãi phóng thích tinh thần lực. Tiêu hao của chúng ta sẽ không lớn hơn bọn chúng, hơn nữa ám sát cần phải kiên nhẫn."*

Dưới sự bảo vệ của Hãn Hải Hộ Thân tráo, chỉ dùng Gia Cát thần nỏ tiến hành công kích. Kế hoach của Đường Tam lần này được chuẩn bị cực kỳ chu đáo, căn bản là sẽ không cho đối phương cơ hội phát hiện ra mình, nếu không hắn sao có thể dễ dàng mạo hiểm đến đây chứ?

Giống như lời nói của Đường Tam, tất cả Tà Ma Hổ Kình mặc dù đều đã tìm kiếm khắp nơi. Nhưng đối với địch nhân ẩn nấp trong biển sâu, cho dù bọn chúng có tìm cả đời cũng không thấy. Khi dò xét, một con Tà Ma Hổ Kình ở gần bọn họ nhất cơ hồ là bơi sát bên cạnh chỗ Tiểu Bạch, nhưng cũng không hề phát hiện sự tồn tại của bọn họ. Đường Tam không một chút nào sốt ruột, tỉnh táo tựa như ngọn núi băng, lạnh lùng nhìn đàn Tà Ma Hổ Kình. Vào lúc này, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng ra tay. Thần thần bí bí, mới gây cho đối thủ sự khủng hoảng.

Tà Ma Hổ Kình tinh thần dò xét giằng co hơn nửa canh giờ. Trong lúc này, Tà Ma Hổ Kình Vương năng lượng thỉnh thoảng từ trong nước biển đảo qua. Cho dù chúng là bá chủ của hải dương, cũng có lúc mệt mỏi. Hơn nữa, sử dụng tinh thần lực để dò xét, năng lượng tiêu hao sẽ không hề ít. Nửa canh giờ dò xét không thu hoạch được gì, cho dù là Tà Ma Hổ Kình Vương đang phẫn nộ, cũng không thể không ra lệnh tộc nhân của mình ngừng lại.

Mà ngay khi bọn chúng vừa mới dừng lại để nghỉ ngơi, có ba con Tà Ma Hổ Kình đột nhiên trở nên điên cuồng. Kể cả những tộc nhân khác ở bên cạnh phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn có một con Tà Ma Hổ Kình bị cắn đứt đuôi.

Nhất thời, đàn Tà Ma Hổ Kình lại một lần nữa lâm vào khủng hoảng. Làm bá chủ của hải dương, chúng tuyệt không e ngại bất cứ địch nhân trực tiếp chiến đấu nào. Cho dù là Thâm Hải Ma Kình Vương, bọn họ cũng dám liều mạng một phen. Nhưng tình huống xuất hiện trước mắt, khiến tộc đàn vốn được coi là bá chủ hải dương cũng dần xuất hiện tâm tình khủng hoảng, bởi địch nhân giấu mặt mới là đáng sợ nhất. Mắt thấy tộc nhân không hề báo hiệu đột nhiên điên cuồng, chết thảm mà không thể hiểu vì sao, đàn Tà Ma Hổ Kình sao có

thể không e ngại chứ?

Lúc này, không cần Tà Ma Hổ Kình Vương phân phó, tất cả Tà Ma Hổ Kình đều bắt đầu điên cuồng tìm kiếm địch nhân giấu mặt, không biết mệt mỏi phóng thích ra tinh thần lực, mong có thể tìm kiếm chút dấu vết. Nhưng địch nhân chính thức của bọn chúng lúc này lại chìm vào trong hải dương, mặt mang theo vẻ cười lạnh thu hồi tinh thần lực của mình mà nghỉ ngơi, chờ đợi một cơ hội khác.

Đường Tam mang theo Tiểu Bạch đến đây không chỉ là muốn tận dụng khả năng để đánh chết đối thủ làm suy yếu thực lực của đàn Tà Ma Hổ Kình, đồng thời làm giảm ý chí, tiêu hao tinh lực của chúng, chính là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, hai thì suy, ba thì kiệt. Kẻ địch suy kiệt đương nhiên sẽ có lợi cho ta. Tà Ma Hổ Kình cho dù thực lực cường thịnh trở lại, nhưng tinh lực cũng là có hạn. Ở trạng thái khủng hoảng, bất luận là tinh thần lực hay là thể lực, đều sẽ tiêu hao rất nhanh. Mà lúc bọn hắn muốn nghỉ ngơi một chút, Đường Tam lập tức sẽ lại phát động công kích, chấm dứt tính mạng của một con Tà Ma Hổ Kình, làm bầu không kí khủng hoảng một lần nữa lan tràn ra.

Chỉ sau mấy lần công kích, trước sau đã có bảy con Tà Ma Hổ Kình chết dưới Gia Cát thần nỏ của Đường Tam, mà những con Tà Ma Hổ Kình liên lụy, bị cắn chết và bị thương cũng có hai con.

Đối với cả tộc đàn, trước sau chỉ hơn một canh giờ đã có một phần mười hoặc chết hoặc bị thương. Cho dù cũng không ảnh hưởng nhiều đến thực lực của cả đàn, nhưng hiệu quả đả kích tâm lý lại vô cùng lớn.

Đường Tam sau mỗi lần công kích sẽ thu hồi tinh thần lực ở trên lưng Tiểu Bạch mà nghỉ ngơi, Tiểu Bạch căn bản cũng không có tiêu hao gì, Nhưng đàn Tà Ma Hổ Kình ngược lại, đã hoàn toàn đang ở một loại trạng thái mệt mỏi cùng khủng hoảng. Tà Ma Hổ Kình Vương mấy lần nổi giận, từng điên cuồng công kích nước biển, cố gắng bức bách địch nhân xuất hiện. Thực lực của nó cũng quả thật làm Đường Tam giật mình, nhưng kết quả chỉ là làm lãng phí thể lực một cách vô ích mà thôi.

Khi con Tà Ma Hổ Kình thứ tám chết dưới Gia Cát Thần Nỏ của Đường

Tam, Tà Ma Hổ Kình Vương rốt cục chịu không nổi, ra lệnh rời đi. Nương theo mệnh lệnh của nó phát ra, cả tộc đàn nhanh chóng hướng về một phương bơi đi, phát động tốc độ cao nhất rời đi lãnh địa bao năm của chúng.

Đối với Tà Ma Hổ Kình mà nói, sinh tồn ở một phiến hải vực khác là không thành vấn đề, tiếp tục ở chỗ này chỉ biết nhìn tộc nhân từ từ chết thảm. Cho dù cao ngạo như Tà Ma Hổ Kình Vương, cũng không còn cách nào khác.

"Bọn chúng muốn chạy." Tiểu Bạch có chút hưng phấn nói với Đường Tam.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng: *"Chạy? Thể tích của Tà Ma Hổ Kình tuy lớn, nhưng tốc độ của chúng có thể so với Ma Hồn Đại Bạch Sa các ngươi sao?"*

Tiểu Bạch ngạo nghễ nói: *"Đương nhiên không thể. Ở trong hải dương, nói về tốc độ, không có bất cứ hải hồn thú nào có thể so với chúng ta. Trên phương diện năng lực công kích, có lẽ Tà Ma Hổ Kình mạnh hơn một ít, nhưng tốc độ chúng nó lại không nhanh bằng chúng ta. Nếu không, chúng nó chẳng phải là đã sớm diệt tộc của ta sao?"*

Đường Tam lãnh đạm nói: *"Đã như vầy, chúng ta khiến bọn chúng càng thêm khủng hoảng đi. Chúng ta đuổi theo."*

Trước tiên là đánh lén, sau đó bắt đầu vừa đuổi theo vừa gây cho địch nhân càng thêm khủng hoảng, đó mới là binh pháp. Trước khi chính thức bắt đầu truy kích, Đường Tam trước hết bảo Tiểu Bạch trồi lên mặt nước, phóng ra một quả pháo hiệu màu xanh, đây là pháo hiệu ra hiệu truy kích. Hắn cùng với bọn Đái Mộc Bạch từng nói qua, pháo hiệu màu xanh biếc báo hiệu truy tung, màu đỏ báo hiệu cường công. Tiểu Bạch sau khi ở trong nước biển lưu lại hơi thở của mình, một lần nữa cùng Đường Tam ẩn vào bên trong Hãn Hải Hộ Thân tráo, đuổi theo đàn Tà Ma Hổ Kình ở phía trước.

Pháo hiệu phát ra quang mang chói mắt đàn Tà Ma Hổ Kình tự nhiên cũng thấy được. Bất quá, bọn chúng vốn sinh hoạt ở trong hải dương, sao có thể biết cái này tượng trưng cho cái gì chứ? Tà Ma Hổ Kình Vương vốn có thể xoay người dừng lại để tìm kiếm, nhưng hắn cùng tộc nhân của hắn đều bị Đường Tam lúc trước đánh lén khiến cho uể oải, không còn tâm lý mà để ý dị trạng này, nhanh chóng hướng về một phía gia tốc chạy đi.

Tiểu Bạch cũng không có thổi phồng. Ma Hồn Đại Bạch Sa tốc độ quả thật nhanh hơn đàn Tà Ma Hổ Kình, hơn nữa vật cưỡi của Đường Tam chính là Ma Hồn Đại Bạch Sa chi vương. Rất nhanh, bọn họ đã đuổi theo sát phía sau đàn Tà Ma Hổ Kình. Lúc này, Đường Tam công kích càng không cần phải kiêng nể gì. Có kinh nghiệm lúc trước, chỉ trong chốc lát đã có ba con Tà Ma Hổ Kình chết dưới tay hắn. Mặc dù chết là những con Tà Ma Hổ Kình ở phía sau, chúng nó không thể công kích được đồng bọn, nhưng mỗi một con Tà Ma Hổ Kình chết sẽ làm thực lực của cả đàn giảm dần, khiến những con Tà Ma Hổ Kình còn lại không thể không phóng thích tinh thần lực dò xét hoặc ở trong biển rộng phát động công kích.

Cứ như vậy, bọn chúng mặc dù chạy trốn, nhưng tổn thất lại càng lớn hơn nữa.

Tiểu Bạch chưa từng có cảm giác hưng phấn như hôm nay. Đuổi theo tộc đàn mà tộc đàn của nàng chưa bao giờ thắng, lại nhìn từng con từng con Tà Ma Hổ Kình cứ dần dần chết, nàng trong lòng thầm nghĩ, đây là cơ hội của Hải Thần đại nhân ban cho a. Thời cơ tốt như vậy tuyệt đối không dễ dàng mà có được, lần này phải tiêu diệt toàn bộ đàn Tà Ma Hổ Kình này.

Dần dần, nỏ tiễn trong tay Đường Tam càng ngày càng ít. Số lượng Tà Ma Hổ Kình chết dưới tay hắn cũng không ngừng gia tăng, gây ra tâm trạng khủng hoảng trước nay chưa từng có đối với tộc đàn hải hồn thú cường đại này.

"Lúc này, nên phát động tổng công kích rồi." Sau khi Đường Tam bắn ra cái nỏ tiễn thứ bốn mươi tám, cũng là cái cuối cùng, hắn rốt cuộc thu hồi bình ngọc chứa băng hỏa lưỡng nghi nhãn. Mặc dù, hắn chỉ có bốn mươi tám cái nỏ tiễn, nhưng cũng khiến cho hơn bảy mươi con Tà Ma Hổ Kình đi tong, chiếm gần một phần tư tộc đàn. Hơn nữa, Đường Tam lựa chọn mục tiêu toàn bộ là Tà Ma Hổ Kình trưởng thành.

Pháo hiệu màu đỏ được phóng lên cao.

Tín hiệu tổng công kích rốt cuộc phát ra. Tiểu Bạch mang theo Đường Tam đột nhiên xoay người lại, như tia chớp hướng phía sau lui lại.

Đàn Ma Hồn Đại Bạch sa vẫn theo sát ở phía xa, Đừng tưởng chúng nó không khống chế được khoảng cách, chúng có một ưu thế mà Tà Ma Hổ Kình không có, đó chính là trinh sát.

Bạch Trầm Hương hóa thân thành Tiêm Vĩ Vũ Yến thủy chung vẫn trên không trung. Bằng vào mục lực kinh người của nàng, lại luôn chú ý đến phương vị của Tà Ma Hổ Kình, không ngừng truyền tin tức trinh sát được cho đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Mặc dù Đường Tam và Tiểu Bạch không có ở đây, nhưng Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp không người nào không phải người thông minh. Nghe Bạch Trầm Hương nói Tà Ma Hổ Kình số lượng không ngừng giảm bớt, bọn họ hiểu được Đường Tam đánh lén tuyệt đối là thành công. Pháo hiệu màu xanh biếc cũng không phải bảo bọn họ công kích, bởi vậy bọn họ chỉ huy đàn Ma Hồn Đại Bạch sa thủy chung theo sau một khoảng cách hơn mười dặm. Có Bạch Trầm Hương chỉ dẫn phương hướng, căn bản không sợ mất dấu.

Dọc theo đường đi, đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa không ngừng chứng kiến thi thể của từng con Tà Ma Hổ Kình trôi nổi trong nước biển, tinh thần vốn lúc đầu không cao đang từng bước tăng lên. Lúc này, pháo hiệu màu đỏ từ phương xa bắn lên, Đái Mộc Bạch lập tức ra lệnh, toàn diện công kích.

Rất nhanh, Tiểu Bạch mang theo Đường Tam cùng đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa tụ họp ở cùng một chỗ. Đường Tam một lần nữa đứng lên, lúc này vị trí hắn đứng là sống lưng Tiểu Bạch. Tốc độ của Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn bộ thi triển, tựa như hai trăm đạo thủy tiễn đuổi theo đàn Tà Ma Hổ Kình ở phía trước.

Khi chúng nó đến gần trong phạm vi của đàn Tà Ma hổ Kình mười dặm, Tà Ma Hổ Kình Vương cũng rốt cuộc phát hiện tình trạng phía sau. Tinh thần dò xét của nó phát ra, vừa lúc gặp phải Tiểu Bạch bộc phát ra tinh thần ba động, hai loại gặp nhau nhất thời làm Tà Ma Hổ Kình Vương đang đè nén cơn giận dữ hơn nửa ngày rốt cục bộc phát. Nó ngang nhiên quay đầu, mang theo tộc nhân của mình quay đầu lại đối chiến.

"Rống --"

Một cỗ thủy tiễn từ sau lưng Tà Ma Hổ Kình phun ra. Giữa tiếng rống giận, là một thanh âm khàn khàn mang theo lửa giận ngút trời vang lên: *"Là ngươi giết chết tộc nhân của ta?"*

Tiểu Bạch ngạo nghễ nói: *"Không sai, chính là chúng ta. Tà Hổ, còn nhớ rõ năm đó khi ngươi giết chết đệ đệ của ta, ta từng nói gì chứ? Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi nợ máu phải trả bằng máu. Các ngươi là những tên khốn kiếp bôi nhọ hải dương, chúng ta đại biểu Hải Thần đại nhân hủy diệt các ngươi."*

"Hải thần? Mấy vạn năm trước hắn cũng đã không còn thấy, muốn cùng ta chống đỡ, các ngươi thật sự không tự lượng sức mình. Năm đó đệ đệ của ngươi chết như thế nào, hôm nay ta sẽ đồng dạng dùng trên người ngươi."

Nhắc tới đệ đệ của mình, hai mắt Tiểu Bạch nhất thời trở nên đỏ bừng, liền rít gào một tiếng, mang theo tộc nhân của mình vọt tới.

Khi Tiểu Bạch lao tới trước, Đường Tam cũng đồng thời điểm nhẹ chân nhảy vào giữa không trung, ánh mắt tỉnh táo nhìn toàn cảnh, hướng đồng bọn, nói: *"Trước tiên là hoàn thành nhiệm vụ của các ngươi. Vinh Vinh, ngươi tăng phúc cho Tiểu Bạch."*

Oanh – Hai đại bá chủ của hải dương va chạm vào nhau, đây gọi là cừu nhân gặp nhau sẽ trở nên điên cuồng. Ma Hồn Đại Bạch Sa bị Tà Ma Hổ Kình ức hiếp không biết bao nhiêu năm, lúc này hoàn toàn bộc phát ra một trăm hai mươi phần trăm lực chiến đấu. Trái lại, đàn Tà Ma Hổ Kình mặc dù bộc phát ra lực chiến đấu cực mạnh, nhưng tiêu hao cả về thực lực lẫn tinh thần đã làm chúng uể oải, căn bản khó có khả năng phát ra thực lực chân chính. Cứ như vậy, khi song phương va chạm nhất thời đã làm nhiễm hồng cả một phiến hải vực.

Cuộc chiến giữa các chủng tộc là không bao giờ ngừng. Giống như Ma Hồn Đại Bạch Sa, đàn Tà Ma Hổ kình cũng vẫn luôn hy vọng tìm được cơ hội tiêu diệt đàn hải hồn thú uy hiếp đến địa vị của chúng.

"Tu… la…. địa…. ngục." Hơi thở lạnh như băng bộc phát ở không trung, một

vòng quang mang màu trắng lấy thân thể Đường Tam làm trung tâm chợt phát ra. Trong phút chốc, cả người hắn đã hoàn toàn biến thành màu vàng lam. Lưỡng hoàng, nhất tử, lưỡng hắc, lưỡng hồng bảy cái hồn hoàn đồng thời lóe sáng, đệ thất hồn kĩ Lam Ngân Chân Thân đã phóng thích. Đồng thời phóng thích còn có Sát Thần lĩnh vực Tu La Địa Ngục.

Thế giới vốn đang tràn ngập huyết sắc nhất thời bị một cỗ khí thế vô hình lạnh như băng cùng sợ hãi bao phủ, cảnh tượng máu chảy thành sông cùng thi thể chất đống hiện lên trong đầu mỗi sinh vật. Nhưng bất đồng chính là, đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa cảm giác được chính là sát khí toàn thân tăng lên vô hạn, toàn thân đều tràn ngập chiến ý cùng sự điên cuồng. Mà bên kia, Tà Ma Hổ Kình vốn vẫn đang trong trạng thái khủng hoảng, chợt bị Tu La Địa Ngục bao phủ, chiến ý nhất thời hạ thấp trên phạm vi lớn, vốn thân thể đang mệt mỏi càng không cách nào phát huy ra thực lực, bị đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa liên tiếp công kích khiến phải lui về phía sau. Tinh thần của chúng ở trong lĩnh vực Tu La Địa Ngục duy trì liên tục khiến càng thêm suy yếu, mỗi lần cùng đối thủ va chạm lòng can đảm tựa hồ sẽ giảm đi vài phần.

Nếu như nói, Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng có thể làm cho Đường Tam duy trì năng lực chiến đấu gần như vô hạn. Vậy, Sát Thần lĩnh vực Tu La Địa Ngục chính là lĩnh vực tốt nhất làm suy yếu địch nhân. Sát thần lĩnh vực làm suy yếu cũng không phải hồn lực, mà là tinh thần lực của đối thủ. Một người có ý chí không kiên định hoặc thực lực yếu kém một khi bị lĩnh vực này bao phủ, lập tức sẽ bị hù dọa vỡ mật mà trở nên điên cuồng. Hơn nữa lĩnh vực duy trì liên tục, hiệu quả sẽ không ngừng sinh ra tác dụng suy yếu, dù cho tâm của đối thủ cực kỳ kiên định cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Trái lại, Ma Hồn Đại Bạch Sa dưới sự tăng phúc của Tu La Địa Ngục, liền cảm giác chính mình như Tu La Sát Thần, tốc độ công kích, lực công kích cùng với ý chí chiến đấu đều không ngừng đề thăng. Bên tăng bên giảm. Đàn Tà Ma Hổ Kình vốn thân thể đang cực kỳ mệt mỏi, cũng dần dần ngăn cản không được, càng ngày càng có nhiều con Tà Ma Hổ Kình bị xé nát.

---

*thủy lưu: dòng chảy của nước.

------oOo------

Chương 419: Hồn hoàn thứ tám của Đường Tam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ThyPhu (A Pú)

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi. Vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh trực tiếp dùng ra võ hồn chân thân U Minh Bạch Hổ. U Minh Bạch Hổ lưng có hai cánh, sau khi thi triển ra võ hồn chân thân, U Minh Bạch Hổ chẳng những có thể từ không trung công kích, hơn nữa thể tích của bọn họ cũng không hề thua kém Tà Ma Hổ Kình phía dưới.

Ngay cả Tiểu Bạch còn bị U Minh Bạch Hổ cho nếm qua đau khổ, huống chi đám Tà Ma Hổ Kình đã mệt mỏi này. Nhất thời, Nơi U Minh Bạch Hổ đi qua, máu thịt văng tung toé. Rất nhiều Tà Ma Hổ Kình thậm chí còn chưa kịp phát ra kỹ năng, đã bị hổ trảo to lớn kia vỗ trúng đầu, óc vỡ toang mà chết.

Mã Hồng Tuấn một mình triển khai thế công, thực lực của hắn đương nhiên không thể so sánh với U Minh Bạch Hổ. Nhưng nước lửa tương khắc, Phượng Hoàng Hỏa Diễm của hắn trời sinh lại là khắc tinh của loài cá. Sau khi hóa thân thành Hỏa Phượng Hoàng bảy đầu, hắn đem Phượng Hoàng lĩnh vực của mình dung nhập vào bản thân, đem uy lực của ngọn lửa bùng nổ đến mức tận cùng. Không ngừng từ trên không trung đáp xuống, tuy rằng một lần lao xuống không hắn là có thể giết chết một đầu Tà Ma Hổ Kình, nhưng mỗi lần đều có thu hoạch. Phối hợp với Ma Hồn Đại Bạch Sa, số lượng trong nhiệm vụ của hắn đã không ngừng tăng lên.

Trong Thất Quái, đáng khinh nhất không thể nghi ngờ là Áo Tư Tạp. Hắn cũng biết đạo lý hỏa khắc thủy, hơn nữa võ hồn chân thân của mập mạp còn có thể tự do bay lượn. Bởi vậy, Phục Chế Kính Tượng Tràng mà hắn ăn đúng là lấy máu tươi của Mã Hồng Tuấn tạo ra. Hóa thân thành Hỏa Phượng

Hoàng một đầu, bay vòng vòng trên không trung. Hắn không trực diện đối mặt với địch nhân như Đái Mộc Bạch, Chu Chúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn, mà là chuyên môn sửa mái nhà dột. Vừa thấy một con Tà Ma Hổ Kình trọng thương sắp chết, hắn lập tức liền lao xuống chấm dứt sinh mệnh của nó. Như vậy tuy rằng có điểm đáng khinh, nhưng số lượng trong nhiệm vụ của hắn cũng không có chậm hơn kế hoạch.

Nếu nói Ma Hồn Đại Bạch Sa cùng Tà Ma Hổ Kình là hai binh đội taxi cùng một chỗ va chạm. Như vậy, những người trong Sử Lai Khắc Thất Quái không thể nghi ngờ chính là những Tướng quân dẫn dắt binh đội Ma Hồn Đại Bạch Sa. Dưới sự dẫn đầu của bọn họ, trong sự trợ giúp của Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam, trong lúc nhất thời đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Số lượng thương vong của Tà Ma Hổ Kình không ngừng tăng lên. Máu tươi bắn tung tóe, dao động năng lượng khổng lồ liên tục từ trên mặt biển bộc phát ra.

Đường Tam đang ở giữa không trung cũng không có nhàn rỗi, là linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái, lúc này hắn đang làm chính là nắm trong tay toàn cục. Dưới trạng thái Lam Ngân chân thân, phía trên tay phải luôn luôn ngưng tụ ra một cây Lam Ngân Bá Vương Thương. Nếu như có Ma Hồn Đại Bạch Sa gặp nguy hiểm, hắn sẽ lập tức xuất ra công kích. Bằng vào tinh thần lực khủng bố để khống chế quỹ tích công kích của Lam Ngân Bá Vương Thương. Với thủ pháp phóng ám khí của Đường Tam, có thể nói là không có thương nào rơi vào khoảng không, hơn nữa chuyên tìm chỗ yếu hại của Tà Ma Hổ Kình.

Thời điểm vừa mới bắt đầu chiến đấu, Tà Ma Hổ Kình Vương vẫn tràn đầy tự tin. Dù sao, cho tới nay bọn họ đều áp chế Ma Hồn Đại Bạch Sa không hề có sức phản kháng. Mà khi hắn va chạm cùng một chỗ với Tiểu Bạch đang hung hãn, sau khi triển khai đối công, Tà Ma Hổ Kình Vương bắt đầu phát hiện không bình thường.

Vốn Tiểu Bạch luôn bị hắn áp chế toàn diện, thế nhưng lúc này lại cùng hắn chiến đấu ngang ngửa. Sau lưng Tiểu Bạch, không ngừng có một đạo ánh sáng màu sắc rực rỡ rót vào trong cơ thể nàng, làm cho các phương diện công kích, phòng ngự, tốc độ, lực lượng của nàng đồng thời tăng lên rất nhiều. Tà Ma Hổ Kình Vương phát hiện, thể lực của mình thế nhưng còn không đến bảy thành so với bình thường. Cục diện kéo dài, Tiểu Bạch rõ ràng thực lực

yếu hơn hắn, nhưng lại không ngừng lưu lại vết thương trên người hắn.

Làm cho Tà Ma Hổ Kình cảm thấy phẫn nộ nhất, chính là hiệu quả của Sát Thần lĩnh vực chi Tu La Địa Ngục, dù có dùng cách gì, hắn cũng không thể phát huy ra toàn bộ lực lượng của bản thân. Dưới sự dây dưa công kích của Tiểu Bạch, cho dù hắn muốn đi viện trợ tộc nhân của mình cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy tộc nhân của mình không ngừng chết đi.

Tà Ma Hổ Kình Vương hiểu được, nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hôm nay thật sự toàn quân sẽ bị diệt. Tiểu Bạch trước mặt tuy rằng cường hãn, nhưng hắn còn có thể ngăn cản. Nhưng tộc nhân của hắn cũng đã càng ngày càng không thể kiên trì. Số lượng thương vong lớn hơn Ma Hồn Đại Bạch Sa rất nhiều.

Có thể tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm, Tà Ma Hổ Kình Vương đương nhiên không phải ngốc tử. Hắn hiểu được, mấu chốt chính là Đường Tam đang phiêu phù trong không trung phóng thích lĩnh vực.

Phạm vi lĩnh vực thật lớn kia của hắn ít nhất làm suy yếu sức chiến đấu của tộc nhân bên mình mười phần trăm, lại tăng phúc cho Ma Hồn Đại Bạch Sa hơn mười phần trăm lực chiến đấu, lúc này mới làm cho tộc nhân của mình đánh không lại Ma Hồn Đại Bạch Sa, trong khi số lượng hai bên ngang nhau.

Nghĩ đến đây, thân thể khổng lồ của Tà Ma Hổ Kình Vương quẫy mạnh trong nước biển một cái, ngay sau đó, thân thể cong lại giống như dây cung. Trực tiếp bị Tiểu Bạch cắn một phát, ở trên người có thêm hơn mười miệng vết thương, nhưng hắn cũng đã hoàn thành việc súc lực. Một cột nước màu xám thô to từ sau lưng phụt ra, hướng thẳng đến Đường Tam đang ở trên không trung.

"Cẩn thận". Tiểu Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể vọt lên, nặng nề đánh lên trên người Tà Ma Hổ Kình Vương. Lại tiếp tục bay lên, hóa thân thành người đàn bà đanh đá, hung hăng công kích.

Giữa không trung, Đường Tam luôn tập trung chú ý cao độ. Dường như hắn đã sớm đoán được Tà Ma Hổ Kình Vương sẽ phát động công kích hắn. Đối mặt với cột nước màu xám tập trung công kích mình, Đường Tam cũng

không có né tránh. Hai ngón trỏ và ngón giữa của tay phải khép lại, đặt nhẹ lên chỗ dấu ấn của Hải thần Tam Xoa Kích trên trán, sau đó lại hướng tới phía dưới vẫy ra.

Tam giác lập thể màu lam trong suốt hướng theo kiếm chỉ của hắn xuất hiện, tam giác lập thể này ở không trung đang từ từ biến lớn. Trong chớp mắt, tam giác lập thể này đã khuếch trương đến cực hạn, dài một thước, cả vật thể phóng thích lam quang thâm thúy, trực tiếp đón nhận cột nước màu xám kia.

Một kích này của Tà Ma Hổ Kình Vương có thể nói là đã sử dụng toàn lực, chính là muốn một lần hủy diệt Đường Tam, giải thoát cho tộc nhân của mình khỏi Tu La Địa Ngục, nếu không hắn cũng sẽ không bởi vì súc lực mà thừa nhận đến mấy lần công kích của Tiểu Bạch.

Một kích toàn lực của mười vạn năm hồn thú, Đường Tam cũng dám ngạnh chắn? Đáp án chính là như thế. Tam giác lập thể màu lam liền theo chính diện oanh kích thẳng vào cột nước màu xám.

Dao động năng lượng khổng lồ bùng nổ trên không trung. Tam giác lập thể màu lam xoay tròn trong không trung, giống như là bản thể của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, mà cột nước màu xám bùng nổ tuy rằng cường hãn, nhưng có thể rõ ràng nhìn thấy, năng lượng trong cột nước tựa hồ bị Hãn Hải Càn Khôn Tráo tách ra. Khí tức màu xám bay tán loạn bốn phía. Mà vô số lam sắc quang điểm lại bị Hãn Hải Càn Khôn Tráo mạnh mẽ hấp thu.

Đường Tam xuất ra, đương nhiên không phải là bản thể của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, mà là kỹ năng của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, Càn Khôn Phá Ma. Sau khi đầu hồn cốt tiến hóa, kỹ năng này liền biến thành tinh khiết tinh thần năng lực khu động, đúng vậy. Hồn lực của Đường Tam quả thật còn xa mới có thể so sánh với mười vạn năm Tà Ma Hổ Kình. Nhưng là tinh thần lực của hắn cũng đã cường hãn đến cùng cấp bậc với Hải Thần Đấu la Ba Tái Tây. Càn Khôn Phá Ma còn hữu hiệu đối với công kích hình thái năng lượng. Buồn cười chính là, Tà Ma Hổ Kình Vương vì tập trung vào lực công kích, cột nước màu xám phun ra cũng không phải là nước, mà là năng lượng xuất ra từ bản thân hắn. Tự nhiên đã bị Càn Khôn Phá Ma mạnh mẽ ngăn cản lại.

Đường Tam đã sớm chuẩn bị, cho dù Càn Khôn Phá Ma ngăn cản không

được, hắn còn có Vô Địch Kim Thân làm hậu thuẫn, tự nhiên không có vấn đề gì.

Hồng quang lóe ra. Sau khi ngăn cản một kích này, Tiểu Vũ cũng từ Như Ý Bách Bảo Nang của Đường Tam đi ra. Linh hồn trở về bên trong bản thể, được Đường Tam dùng một bàn tay vây quanh ở bên hông, thân thể không đến mức rơi xuống. Đúng là muốn đi theo Đường Tam hoàn thành nhiệm vụ, ở trong Như Ý Bách Bảo Nang đương nhiên là không được tính, Đường Tam tự nhiên là đem nàng phóng ra.

Thật vất vả mới lại ngăn cản được công kích của Tiểu Bạch, tâm trạng của Tà Ma Hổ Kình Vương lại rơi xuống mức thấp nhất. Mắt nhìn thấy tam giác lập thể màu lam kia trở về bên trong mi tâm của Đường Tam, rống to một tiếng *"Thật là Hải..."*.

Không đợi hắn nói xong, Tiểu Bạch đã lại đánh tới, hung hăng kéo xuống một khối máu thịt từ trên bụng hắn.

Đường Tam lạnh lùng liếc mắt nhìn Tà Ma Hổ Kình Vương một cái, một đạo Lam Ngân Bá Vương Thương từ tay phải bay ra, xuyên thủng đầu một con Tà Ma Hổ Kình đang sắp sửa cắn chết một con Ma Hồn Đại Bạch Sa. Lại tăng cường tinh thần lực, hiệu quả áp chế mạnh mẽ của Tu La Địa Ngục lại tăng lên.

Đàn Tà Ma Hổ Kình chiến đấu cùng với đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa cho đến lúc này đã không còn phải lo lắng cái gì. Dựa vào lực lượng khủng bố của U Minh Bạch Hổ, chẳng qua chỉ là trong chốc lát, số lượng Tà Ma Hổ Kình chết trong tay Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh đã vượt qua ba mươi. Mập mạp cũng đã giết được mười ba, cho dù là Áo Tư Tạp, cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của chính mình.

Trữ Vinh Vinh thong dong đứng ở trên lưng một đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa chưa tham chiến, không ngừng đem từng đạo tăng phúc năng lượng rót vào trong cơ thể Tiểu Bạch. Quang mang của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp bao trùm thân thể nàng, hiển nhiên là đã dùng ra hồn kĩ thứ bảy Cửu Bảo chân thân. Coi trạng thái hiện tại của nàng, chỉ tiến hành tăng phúc cho một mình Tiểu Bạch, cho dù có duy trì một canh giờ cũng không thành vấn đề. Tác dụng lớn

nhất của Cửu Bảo chân thân chính là kéo dài thời gian tăng phúc. Trong lúc rảnh rỗi, nàng còn có thể ngẫu nhiên ra tay tiến hành tăng phúc trong chốc lát cho một ít Ma Hồn Đại Bạch Sa đang gặp nguy hiểm để bọn chúng xoay chuyển cục diện.

Số lượng Tà Ma Hổ Kình đã trở nên càng ngày càng ít. Vừa mới bắt đầu trận chiến thì chỉ có Tà Ma Hổ Kình trưởng thành là tham gia chiến đấu, lúc sau thì tu vi thấp hơn cũng gia nhập vào. Ma Hồn Đại Bạch Sa đã chiếm ưu thế áp đảo.

Tà Ma Hổ Kình đều rất rõ ràng, nói về tốc độ, bọn họ không có khả năng là đối thủ của Ma Hồn Đại Bạch Sa, chỉ có liều mạng mới có thể có nửa phần sinh cơ. Cho nên căn bản không có khả năng rút lui. Nhưng hết lần này tới lần khác lại bị Sát Thần lĩnh vực kinh khủng của Đường Tam bao vây ở bên trong, chiến ý giảm đi, thực lực căn bản phát huy không được. Hơn nữa, lại thêm lực công kích của Sử Lai Khắc Thất Quái, làm sao còn có thể ngăn cản được.

Một đạo hỏa ảnh thật lớn chợt từ Hỏa Phượng Hoàng bảy đầu bùng nổ bay ra, mang theo Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy từ trên trời giáng xuống, oanh kích thật mạnh sau lưng một đầu Tà Ma Hổ Kình khổng lồ. Trong tiếng nổ ầm ầm, đầu Tà Ma Hổ Kình này toàn thân chấn động, một cái lỗ thủng màu đen thật lớn xuất hiện trên lưng. Đúng là Mã Hồng Tuấn trong trạng thái võ hồn chân thân bằng vào sự tăng phúc của Phượng Hoàng lĩnh vực phát ra một chiêu Phượng Hoàng Mặc Vân Kích.

Một kích này, đã trực tiếp hủy diệt một đầu Tà Ma Hổ Kình có tu vi hơn hai vạn năm, Mã Hồng Tuấn cũng theo sau đó hóa thành hình người. Võ hồn chân thân tiêu hao thật nhiều hồn lực, liên tục chiến đấu làm hắn cũng có chút không chịu nổi. Hắn phiêu phù ở giữa không trung, thở hào hển ăn mấy căn Khôi Phục Đại Hương Tràng để khôi phục thể lực.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, đang nghỉ ngơi ở phía sau. Tâm tình mọi người đã trầm tĩnh lại.

Số lượng của hai bên càng lúc càng chênh lệch, chiến đấu cũng bắt đầu đơn giản hơn. Mỗi đầu Tà Ma Hổ Kình còn lại cơ hồ đều bị ba đến bốn đầu Ma

Hồn Đại Bạch Sa vây công, căn bản là không hề có cơ hội, không hề cần Sử Lai Khắc Thất Quái tương trợ. Mà mọi người đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng tự nhiên thả lỏng nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, đột nhiên một cỗ năng lượng đặc thù dao động bùng phát từ trung tâm chỗ chiến đấu, Tiểu Bạch đang dần dần áp chế Tà Ma Hổ Kình Vương đột nhiên bị một cỗ kình lực cực mạnh hất văng ra.

Thân thể khổng lồ của Tà Ma Hổ Kình Vương đang phiêu phù trên mặt biển đột nhiên dừng lại, không hề truy kích Tiểu Bạch. Màu kim chúc nguyên bản trên thân thể hắn nhanh chóng được thay thế bởi màu tro tàn. Khổng lồ năng lượng dao động giống như phong tỏa cả hải vực, trạng thái cùng loại với giai đoạn thứ ba lĩnh vực của Tiểu Bạch Cố Hóa Hải Vực xuất hiện, khiến cho tốc độ di động của tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa hay là Tà Ma Hổ Kình đều trở nên hết sức chậm chạp.

"Không tốt". Tiểu Bạch kinh hô một tiếng, lại xông lên phía trước. Nhưng mà, xung quanh thân thể Tà Ma Hổ Kình Vương lại có một tầng năng lượng đặc thù vô hình chấn văng thân thể nàng bay ra. Lúc này, ngay cả cặp mắt của hắn cũng từ màu đỏ như máu chuyển thành màu xám trắng, không khí xung quanh thân thể hắn bắt đầu kịch liệt vặn vẹo.

"Hắn muốn tự bạo. Mau ngăn cản hắn". Tiểu Bạch sợ hãi hét lớn một tiếng.

Mười vạn năm hồn thú tự bạo thì tình hình sẽ như thế nào, ở đây bất luận kẻ nào cũng không biết, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Một hồn thú tu luyện mười vạn năm đem năng lượng tích tụ cùng linh hồn của mình đồng thời bộc phát ra đó là một việc kinh khủng. Một khi thật sự phát sinh, chỉ sợ có thể sống sót ở đây cũng không có mấy người.

Ai cũng không nghĩ tới, đến cuối cùng, Tà Ma Hổ Kình Vương lại tàn nhẫn tự bạo, muốn Ma Hồn Đại Bạch Sa cùng Sử Lai Khắc Thất Quái đồng quy vu tận cùng với mình rời bỏ thế giới này.

Tất cả Tà Ma Hổ Kình lúc này đều biểu hiện ra sự mạnh mẽ của bọn họ. Không những không có ý rút lui, ngược lại lại xuất ra công kích tối hậu, mỗi một đầu Tà Ma Hổ Kình đều lấy hết toàn bộ năng lượng còn sót lại của chính

mình điên cuồng công kích Ma Hồn Đại Bạch Sa chung quanh. Không phải để đánh chết đối thủ, mà là muốn cuốn lấy tử địch, không cho bọn họ thoát ly chiến trường.

Thân ảnh màu vàng lam phiêu nhiên đi tới phía trên thân thể to lớn của Tà Ma Hổ Kình Vương. Ánh mắt lạnh như băng không có nửa phần cảm xúc dao động, trong bàn tay, bình ngọc đựng nước suối của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đã giết chết hơn mười đầu Tà Ma Hổ Kình lại xuất hiện.

Lúc này, điều mà Đường Tam nghĩ đến cũng không phải trước mắt một trận chiến này. Mà là nghĩ đến tình cảnh lần trước hắn suýt nữa chết thảm ở công kích cường đại của Biển Sâu Ma Kình. Lúc ấy chính mình nếu có thể nhớ tới lấy ra bình ngọc này, có lẽ tình huống đã hoàn toàn khác đi.

"Cùng chết đi". Tà Ma Hổ Kình Vương điên cuồng rống giận, thân thể hắn bắt đầu cấp tốc bành trướng, hiển nhiên là đang thiêu đốt toàn bộ năng lượng trong cơ thể.

"Muốn tự bạo. Không dễ dàng như vậy". Tiểu Bạch cũng không có cách công phá tấm chắn năng lượng vô hình. Đường Tam tự nhiên sẽ không cho rằng chính mình có thể công phá. Việc hắn làm rất đơn giản, mở bình ngọc ra, đem hai mầu nước suối trong bình trút xuống.

Tiếng nổ chói tai phía trên Tà Ma Hổ Kình Vương mười thước phát ra. Sương mù màu trắng khổng lồ bay ra, vòng bảo hộ vốn vô hình liền hiện ra. Nhưng mà chỉ còn lại có một nửa ngưng kết thành hàn băng.

Mà một nửa khác lại hòa tan không một tiếng động.

Năng lực của Hàn Cực Âm Tuyền cùng Nóng Cháy Dương Tuyền cũng không phải là chỉ có tác dụng trên vật thể, mà cũng đồng dạng có tác dụng đối với năng lượng. Nếu không lại như thế nào có thể được gọi là cực hàn cực nhiệt trong thiên địa?

Nuớc suối màu đỏ dưới sự khống chế của Đường Tam, chuẩn xác chảy theo dòng nước đi vào giữa lỗ hổng trên lưng mà Tà Ma Hổ Kình Vương dùng để thở.

Nếu là trong tình huống bình thường, Tà Ma Hổ Kình Vương ít nhất có một trăm loại phương pháp có thể né tránh hoặc là dùng năng lượng bùng nổ trong nháy mắt để đẩy dòng nước suối này ra. Nhưng giờ này khắc này, hắn đang trong trạng thái tự bạo. Thân thể căn bản không thể di động chút nào. Thân thể khổng lồ cũng chỉ là dựa vào năng lượng vô hình phóng xuất ra trong quá trình tự bạo bảo hộ, chính là tấm chắn mà ngay cả mười vạn năm hải hồn thú Tiểu Bạch cũng không thể đột phá. Hắn làm sao có thể nghĩ đến lại bị địch nhân dùng phương pháp như vậy đột phá?

Thân thể đang kịch liệt bành trướng tạm dừng lại. Đường Tam cũng ngừng việc đổ nước suối trong bình ra, cẩn thận đậy lại nắp bình.

Lúc trước phụ gia trên bốn mươi cái nỗ tiến chẳng qua chỉ là bốn mươi giọt Nóng Cháy Dương Tuyền mà thôi, không được một phần mười của cái bình. Mà lúc này Đường Tam lại sợ không giết được Tà Ma Hổ Kình Vương, nên đã đem gần một nửa nước suối của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đổ ra.

Đúng vậy, nước suối của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn là khắc chế lẫn nhau. Nhưng mà, Tà Ma Hổ Kình Vương cũng không có dùng qua hai đại tiên thảo Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ và Bát Giác Huyền Băng Thảo giống như Đường Tam, hơn nữa nước suối lại là trực tiếp chảy vào trong cơ thể hắn.

Thân thể khổng lồ của hắn sau thời gian ngắn ngủi dừng lại, đột nhiên *"xích"* một tiếng vang lên, giống như là khí cầu bị trát phá, một cỗ năng lượng hỗn loạn từ trong cái động phía sau lưng phun ra. Đem Đường Tam phía trên thổi bay ngược ra, vất vả lắm mới ổn định được thân thể. Mà thân thể bành trướng của Tà Ma Hổ Kình Vương cũng bắt đầu kịch liệt co rút lại, rất nhanh liền khô quắt lại. Quỷ dị nhất chính là, chỉ có một nữa thân thể hắn là khô quắt lại, một nửa khác dưới tác dụng của Hàn Cực Âm Tuyền bị đông lại cứng như sắt thép. Hơi thở vốn mạnh mẽ không gì so sánh được của hắn giống trong nháy mắt giống như hơi nước biến mất. Một đời bá chủ trong biển, mười vạn năm hồn thú Tà Ma Hổ Kình Vương liền như vậy chết đi dưới hai loại nước suối thần kì của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn.

Lại nói tiếp, cũng là do hắn không may. Nếu hắn không dùng cách tự bạo, Đường Tam cũng không có cơ hội đổ nước suối vào hắn. Nếu không phải bản

thể của hắn là Cá Voi, sau lưng có lỗ lớn dùng để hô hấp, Đường Tam cũng không có cách nào làm cho nước suối ở trong cơ thể hắn phát huy tác dụng. Thay đổi là Đại Minh, Nhị Minh, một khi bị nước suối dính trên người, chỉ cần lập tức cắt đi lớp da ở vị trí đó, lấy kháng tính cường đại của thân thể mười vạn năm hồn thú, cũng chỉ là bị thương mà thôi. Tà Ma Hổ Kình Vương này có thể nói là chết dưới mưu kế của Đường Tam, cũng có thể nói là chết do đặc tính của thân thể mình. Ngay cả nguyện vọng cuối cùng là tự bạo hủy diệt địch nhân cũng không thể thực hiện được.

Đã không có sự lãnh đạo của Tà Ma Hổ Kình Vương, Tà Ma Hổ Kình còn lại căn bản không thể chống lại. Ở trước mặt Tiểu Bạch, chúng nó lại càng không có cơ hội để tự bạo. Sử Lai Khắc Thất Quái sau khi nghỉ ngơi cũng quay lại trợ giúp Ma Hồn Đại Bạch Sa, rất nhanh liền tiêu diệt hết Tà Ma Hổ Kình còn sót lại. Tạo thành một dấu chấm tròn hoàn mĩ trên bức tranh chủng tộc chi chiến này.

Quầng sáng quen thuộc khiến mọi người sung sướng lại xuất hiện, trong đầu năm người Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh đều xuất hiện lời nói giống nhau.

"Khảo hạch thứ tư, Sa Kình Chi Chiến hoàn thành. Bởi vì đặc thù nguyên nhân, khó khăn của khảo hạch giảm xuống, phần thưởng giảm đi một nửa. Mà Ma Hồn Đại Bạch Sa thương vong không đến mười phần trăm, thưởng thêm hai phần. Phần thưởng, hồn lực tăng lên một bậc". Lúc này đây, phần thưởng tăng thêm năm trăm năm tu vi cho hồn hồn của trữ Vinh Vinh cũng không có tái xuất hiện.

Tiểu Vũ như trước là phần thưởng chất chồng. Mà khi màu vàng quầng sáng trên trán Đường Tam bay ra, hắn lại nghe được giọng nói không giống những người khác.

Giọng nói già nua mà uy nghiêm vang lên trong đầu Đường Tam: *"Dùng trí thắng địch, đem tổn thất giảm đến thấp nhất, một mình đánh chết hơn năm mươi đầu Tà Ma Hổ Kình. Tự mình giết chết Tà Ma Hổ Kình Vương, trí tuệ cùng lực lượng đều xem trọng. Khảo hạch thứ tư hoàn thành vượt mức, Hải Thần thân hoà độ gia tăng mười phần trăm. Tổng thân hoà độ là ba mươi lăm phần trăm".*

Dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích sáng lên, thay thế dáng vẻ ảm đạm trước đây, quang mang lóe ra chói mắt, giống như là trên trán Đường Tam có thêm một vì sao. Đường Tam cảm giác được, tinh thần thế giới của mình dường như có thêm một cánh cửa. Dùng tinh thần lực mở cánh cửa này ra, lập tức sẽ tiến vào bên trong một thế giới màu vàng.

Theo bản năng, hắn khu động tinh thần lực bản thân dũng mãnh chảy vào thế giới mới mẻ này. Nhất thời, Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam kim quang đại phóng, khổng lồ quang mang chiếu sáng nước biển màu đỏ, cũng chiếu rọi trên người tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không có cảm giác đặt biệt nào. Chỉ cảm thấy kim quang tràn đầy ấm áp, thoải mái. Mang theo hơi thở uy nghiêm vài phần.

Nhưng mà, mỗi một Ma Hồn Đại Bạch Sa trong đàn đều bắt đầu run rẩy khe khẽ, cho dù là Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ. Sợ hãi cùng tôn kính phát ra từ nội tâm, khiến cho chúng nó đều cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình xuống, lặng lẽ xoay chung quanh Đường Tam cúi bái.

Hải Thần ánh sáng, đây là Hải Thần ánh sáng. Đường Tam trong lòng mừng rỡ. Cảm thụ được màu vàng hào quang không hề có năng lực công kích cùng phòng ngự kia bao trùm toàn thân, hắn thậm chí còn hưng phấn hơn so với lúc Tử Cực Ma Đồng đề thăng đến Hạo Hãn cảnh giới.

Bởi vì, có kim quang này, có nghĩa là khoảng cách Tiểu Vũ sống lại càng gần hơn. Hiện tại, hắn thật sự cũng chỉ còn thiếu thực lực tăng lên tới Phong Hào Đấu la cấp bậc.

Thu hồi tinh thần lực rót vào dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích. Hải Thần ánh sáng đang được phóng thích nhất thời thu liễm lại. Nhưng Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam vẫn còn lóe sáng. Đây là sự khác biệt quan trọng so với trước kia.

Đã không có Hải Thần ánh sáng chiếu rọi, nhóm Ma Hồn Đại Bạch Sa rõ ràng bình tĩnh trở lại, làm cho Đường Tam phát hiện tác dụng của Hải Thần ánh sáng: Uy hiếp. Chuẩn xác mà nói, là uy hiếp hải hồn thú.

Áo Tư Tạp có chút bất mãn nói: *"Chúng ta đều vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, như thế nào còn nói khó khăn của nhiệm vụ giảm đi?".*

Đái Mộc Bạch tức giận nói: *"Còn không tính giảm đi? Chính ngươi tự suy nghĩ đi, khảo hạch thứ tư này của chúng ta so sánh với ba khảo hạch trước thì như thế nào? Nếu không có Tiểu Tam trước tiên làm cho đám Tà Ma Hổ Kình này mệt mỏi không chịu nổi, còn giết chết một bộ phận. Chúng ta có thể hoàn thành khảo hạch này nhẹ nhàng như vậy sao? Có thể được ban thưởng đầy đủ đã là quá tốt rồi, chính là một bậc hồn lực a! Lấy cấp bậc hiện tại của chúng ta, khổ tu một năm cũng không nhất định là có thể tăng lên một bậc".*

"Đường Tam đại nhân. Cám ơn ngài". Tiểu Bạch từ trong nước thò đầu ra, trong đôi mắt lộ ra vẻ cảm kích chân thành. Ánh mắt chuyển sang những người khác: *"Cũng cám ơn các ngươi".*

Ngay cả chính nàng cũng nhớ không rõ nàng và các tộc nhân của nàng đã sinh sống dưới sự ám ảnh của Tà Ma Hổ Kình bao nhiêu năm, không biết có bao nhiêu tộc nhân chết đi trong lúc chiến đấu cùng với Tà Ma Hổ Kình. Hôm nay một lần giải quyết, tộc nhân thương vong không đến mười phần trăm. Việc này đối với nàng mà nói, giống như là nằm mơ. Cũng càng khiến nàng tin chắc rằng là do Hải Thần chiếu cố.

Đường Tam ngạc nhiên nói: *"Tiểu Bạch, ngươi vì sao lại gọi ta như vậy?"*

Tiểu Bạch cười khổ nói: *"Đại nhân. Ngài cho rằng là ai cũng có thể có được Hải Thần ánh sáng sao? Ta không tiện nhiều lời, nhưng mà, hiện tại ngài tốt nhất là nên nhanh chóng tiếp thu hồn hoàn của tên hỗn đản kia đi. Lấy tu vi của nó, cho dù thuộc tính không thể phối hợp mười phần với võ hồn của ngài, cũng đủ để sinh ra hồn kĩ cường đại. Dù sao, hắn cũng là hải hồn thú tồn tại gần bằng với Biển Sâu Ma Kình Vương".*

Nghe được nhắc nhở của Tiểu Bạch, Đường Tam lúc này mới nhớ tới hồn lực của mình đã đạt tới tám mươi cấp. Mà trước mắt Tà Ma Hổ Kình Vương mới vừa bị đánh chết không phải là một sự lựa chọn vô cùng tốt sao? Hắn cũng không cần khách khí với đồng bọn. Nơi này trừ bỏ hắn bên ngoài, những người khác đều không có năng lực hấp thu mười vạn năm hồn hoàn, bọn họ

cũng đều không có tu luyện hồn lực đạt đến bình cảnh.

"Không chỉ là ta. Hương hương, muội cũng xuống dưới đi. Nơi này có rất nhiều Tà Ma Hổ Kình chết đi, muội cũng có thể lựa chọn một cái hồn hoàn cho chính mình. Tuy rằng Tà Ma Hổ Kình không phải phi hành loại hồn thú, nhưng tra xét năng lực của nó cùng với phẩm chất của hồn hoàn vẫn là rất tốt. Muội tự mình lựa chọn một cái có thể hấp thu đi".

"Cám ơn Tam ca". Bạch Trầm Hương từ trên không trung hạ xuống. Hồn lực của nàng đạt tới năm mươi cấp cũng đã rất lâu rồi, tuy rằng một mực cố gắng tu luyện, nhưng mà vẫn không có được hồn hoàn thứ năm để làm cho thực lực tăng lên. Trước mắt có nhiều thi thể Ta Ma Hổ Kình cấp bậc vạn năm như vậy, tự nhiên có thể tìm được một cái năm tốt nhất để đến hấp thu. Giống như Tiểu Bạch đã nói, phẩm chất hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình đủ để đền bù lại sự thiếu hụt về thuộc tính. Điểm này, bất luận là đối với Đường Tam hay là đối với Bạch trầm Hương mà nói, đều là rất tốt.

Tiểu Bạch gọi một đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa thể hình to lớn tạm thời làm tọa kị của Bạch Trầm Hương, để nàng ở trên lưng nó hấp thu hồn hoàn. Mà chính cô ta lại tự mình làm toạ kị cho Đường Tam.

Đường Tam vốn là dự định ngồi trên Long Uyên Đĩnh để hấp thu hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương. Nhưng Tiểu Bạch lại nói cho hắn, năng lượng hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương cực kỳ bá đạo, rất dễ dàng tràn ra ngoài, phá hư thân tàu, ảnh hưởng đến việc hấp thu hồn hoàn của Đường Tam. Đường Tam lúc này mới không hề chối từ, ngồi ngay ngắn trên lưng Tiểu Bạch bắt đầu quá trình hấp thu hồn hoàn.

Hào quang màu đỏ sậm bắt đầu khởi động, cơ hồ trong nháy mắt liền tiến vào trong cơ thể Đường Tam. Khi Đường Tam chân chính bắt đầu hấp thu hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình, hắn mới hiểu được vì sao Tiểu Bạch lại nói là năng lượng hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương bá đạo.

Hồn hoàn thứ bảy của Đường Tam tuy rằng cũng là mười vạn năm, nhưng là từ khảo nghiệm của Thần ban cho hồn hoàn mà đạt được. Nói cách khác, nếu lúc ấy hắn không chịu nổi thống khổ, cũng tùy thời có thể đổi ý mà giảm xuống thành một cái vạn năm hồn hoàn.

Nhưng tình huống trước mắt lại không giống như vậy. Khi bắt đầu hấp thu, hắn sẽ không có cơ hội đổi ý. Năng lượng khủng bố mang theo hơi thở cực kì bá đạo của mười vạn năm hồn hoàn ngay lập tức trực tiếp nhảy vào thân thể Đường Tam, trong nháy mắt bùng nổ. Nếu không phải thân thể Đường Tam đã trải qua thiên chuy bách luyện, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị phá hủy.

Cho dù hắn mạnh mẽ đứng vững, cũng bị trùng kích khiến thất khiếu đổ máu, toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Phải biết rằng, Tà Ma Hổ Kình Vương là bị Đường Tam dùng Băng Hỏa thần tuyền giết chết. Hơn nữa không thể tự bạo thành công, linh hồn ẩn trong hồn hoàn oán hận đối với Đường Tam có thể hiểu được. Khoảnh khắc trước khi chết, hắn cũng hiểu được nguyên nhân tử vong lúc trước của tộc nhân của mình, có thể nói có vạn phần oán niệm. Dưới tình huống như vậy, Đường Tam bắt đầu hấp thu hồn hoàn của nó làm sao mà lại không bị trùng kích kịch liệt được.

Ngay từ lúc bắt đầu hấp thu, Đường Tam liền phát hiện không ổn. Năng lượng hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương thật sự rất bá đạo. Lần trước, Thần ban cho hồn hoàn tuy rằng cũng gây cho hắn áp lực cực lớn, suýt nữa hỏng mất, nhưng dù sao cũng là theo năng lực thừa nhận của hắn mà từ từ tăng lên. Mặc dù hồn lực tăng lên mười cấp, nhưng mà Đường Tam phải đối mặt là oán niệm của mười vạn năm hồn hoàn hoàn toàn bộc phát cùng một lúc, cơ hồ sau một lúc, hắn đã bắt đầu chịu không nổi.

Tiểu Bạch là người chịu tải thân thể của Đường Tam, lập tức liền phát hiện trên người Đường Tam xuất hiện vấn đề, năng lượng không thể tiêu hoá được đã muốn tràn ra ngoài từ thân thể Đường Tam, tràn vào thân thể của nàng.

Tiểu Bạch vội vàng ngưng tụ tinh thần lực của mình, quát to: *"Dùng Hải Thần ánh sáng"*.

Thanh âm của Tiểu Bạch giống như là nước lạnh xối lên đầu khiến cho Đường Tam tỉnh táo lại. Đúng vậy! Tà Ma Hổ Kình Vương cho dù cường thịnh như thế nào, cũng là hải hồn thú. Hải Thần ánh sáng có thể sinh ra uy hiếp đối với tất cả hải hồn thú. Tự nhiên cũng có hiệu quả đối với năng lượng

hồn hoàn của hắn, dù sao Hải Thần ánh sáng chính là một loại hình thái năng lượng đặc thù.

Tinh thần lực không chút do dự dũng mãnh tràn vào bên trong dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích. Nhất thời, kim quang dày đặc tràn ra, bao phủ toàn bộ thân thể Đường Tam bên trong, giống như là có một tầng chất lỏng màu vàng bao phủ thân thể hắn.

Uy năng của Hải Thần ánh sáng xuất hiện, năng lượng hồn hoàn lúc trước đang cực kì bá đạo của tà Ma Hổ Kình Vương giống như hỏa gặp thủy. Nhất thời bị áp bách thu liễm rất nhiều, hơi thở cuồng bạo trước uy nghiêm của Hải Thần ánh sáng liền giống như băng tuyết tan rã.

Hơi thở cuồng bạo của hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương bị Hải Thần ánh sáng áp chế, Đường Tam rốt cục có thể hòa hoãn lại, nhanh chóng điều chỉnh Huyền Thiên Công nội lực của mình, cũng không trực diện chống đối với năng lượng hồn hoàn khổng lồ của Tà Ma Hổ Kình Vương, mà là lấy phương pháp tá lực đã lĩnh ngộ được từ khảo hạch thứ ba để đối phó.

Khi năng lượng hồn hoàn khổng lồ bắt đầu trùng kích vào, nội lực của Đường Tam một mặt vừa giảm bớt lực trùng kích, một mặt trong quá trình giảm bớt lực trùng kích tiến hành hấp thu từng giọt năng lượng ẩn chứa trong hồn lực khổng lồ đó. Dù sao bây giờ hồn lực của hắn cũng đã không phải là ở cấp bậc lúc trước mạo hiểm hấp thu Thần ban cho hồn hoàn bảy mươi cấp. Tám mươi cấp hồn lực khiến cho chỉnh thể thực lực của Đường Tam mạnh hơn trước kia rất nhiều. Sau khi ổn định được cục diện, việc hấp thu hồn hoàn liền trở nên thuận lợi rất nhiều. Tuy rằng năng lượng hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương vẫn còn gây cho Đường Tam uy hiếp rất lớn, nhưng cùng với việc không ngừng giảm bớt lực trùng kích cùng hấp thu năng lượng, thực lực đối lập của song phương bắt đầu từ từ nghiêng về phía Đường Tam.

Nhìn thấy tình huống của Đường Tam ổn định lại, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Bạch vì làm cho Đường Tam có thể ở trong tình trạng tuyệt đối ổn định hấp thu hồn hoàn năng lượng, thậm chí không tiếc dùng ra lĩnh vực của chính mình. Đem nước biển chung quanh thân thể mình hoàn toàn đọng lại, khiến cho Đường Tam đang ngồi trên lưng nàng giống như là ngồi ở trên mặt đất.

Đường Tam toàn thân bao phủ trong Hải Thần ánh sáng giống như là một mặt trời trên biển rộng. Kim quang lưu chuyển, hơi thở dần dần đều đều, mà màu đỏ sậm năng lượng không ngừng ba động kia cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Một lúc lâu sau, Bạch Trầm Hương đã hoàn thành việc hấp thu của mình. Hồn hoàn thứ năm màu đen đã gia nhập vào bên trong đội ngũ hồn hoàn của nàng. Khiến nàng vui mừng hơn là, sau khi đạt được hồn hoàn, hồn lực bản thân từ năm mươi cấp trực tiếp tăng lên đến năm mươi lăm cấp. Phải biết rằng, nàng năm nay cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi mà thôi. Với độ tuổi như thế, thực lực đạt tới năm mươi lăm cấp, đừng nói là chỉ tính trong Mẫn tộc, cho dù là ở cả hồn sư giới cũng là rất khả quan. Suy nghĩ tới năng lực võ hồn của bản thân mình, hiện tại cấp bậc hồn lực của nàng đã có thể so sánh với Hoàng Kim Thế Hệ của Võ Hồn Điện lúc trước.

Nhưng mà, mọi người có chút tiếc nuối là, bọn họ đã tìm tòi tất cả thi thể của Tà Ma Hổ Kình, nhưng không tìm được bất kì khối hồn cốt nào. Bởi vậy có thể thấy được, tỉ lệ xuất hiện hồn cốt là thấp cỡ nào. Đương nhiên, phạm vi tìm tòi của bọn họ cũng không có tính thi thể ở phía xa xa của Tà Ma Hổ Kình Vương trước người Đường Tam. Mười vạn năm hồn thú chắc chắn xuất hiện hồn cốt, mà khối hồn cốt này cũng không hề nghi ngờ là thuộc về Đường Tam.

Chờ đợi rất buồn chán, nhưng đối với Sử Lai Khắc Thất Quái cũng chính là hưng phấn. Lúc này đây, hồn lực cao tới tám mươi cấp của Đường Tam làm hắn trong cả quá trình hấp thu hồn hoàn trở nên thoải mái rất nhiều. Dùng năng lực áp chế của Hải Thần ánh sáng, trải qua ba ngày ba đêm cố gắng, hắn rốt cục hoàn thành quá trình hấp thu.

Khi hào quang màu đỏ sậm hoàn toàn thu liễm, một khối hồn cốt màu đỏ sậm từ trên thi thể của Tà Ma Hổ Kình Vương rớt ra, chậm rãi bay tới trước mặt Đường Tam.

Đó là hình dáng xương đùi hồn cốt, cẩn thận quan sát có thể nhìn ra, đó là một khối chân trái hồn cốt. Mà cũng chính là chỗ hồn cốt mà Đường Tam đang còn thiếu.

------oOo------

Chương 420: Hồn cốt chân trái mười vạn năm của Tà Ma

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: dphilong (A Phì)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Hồn cốt chân trái của tà ma Mười vạn năm có màu đỏ sậm nhưng toàn thân lại trong suốt. Tràn ngập sự sung mãn, bên trong tựa hồ có chất lỏng màu đỏ sậm đang không ngừng lưu chuyển. Nó cũng không phải phát ra ánh sáng, mà giống như cắn nuốt tất cả ánh sáng xung quanh. Tại vị trí xương đùi đến mắt cá chân cũng không giống hình dạng chân của con người, nhìn qua bộ dáng giống như đuôi của hổ kình.

Lúc này đột nhiên, dấu ấn hoàng kim Tam Xoa kích tại vị trí mi tâm của Đường Tam phóng thích kim quang trong nháy mắt chiếu xạ trên mười vạn năm hồn cốt màu đỏ sậm.

Siêu cấp hồn cốt dường như có thể cắn nuốt hết thảy ánh sáng khác nhưng lại không cách nào cắn nuốt được Hải Thần ánh sáng tượng trưng cho uy nghiêm của biển này.

Nó đang run rẩy trong liều mạng giãy dụa, giống như muốn thoát khỏi trói buộc. Chỉ là, dưới sự bao phủ của Hải Thần ánh sáng, nó làm sao có thể có cơ hội thoát ra đây? Chỉ có thể dưới sự dẫn dắt của kim quang hướng tới chỗ Đường Tam.

Đinh một tiếng vang nhỏ, trên người Đường Tam năng lượng chợt bộc phát. Vàng, Vàng, Tím, Đen, Đen, Đỏ, Đỏ, Đỏ, tám cái hồn hoàn đồng thời hiện ra, trong tám cái hồn hoàn dĩ nhiên có ba cái là có cấp bậc mười vạn năm.

Hồn hoàn Mười vạn năm, trong giới hồn sư là chí bảo, tối trân quý, Nhưng

nay tại trên người Đường Tam lại có thể xuất hiện ba cái. Thế nên đây là phối hợp của bộ Hồn hoàn kinh khủng ra sao! Tổ hợp Hồn hoàn này ngay cả Phong Hào Đấu La nhìn thấy cũng phải run rẩy.

Tại giờ khắc này, Đường Tam phóng thích ra Hải Thần ánh sáng giống như trở thành trung tâm của hải dương, uy áp khổng lồ không cách nào hình dung kia làm tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa cúi đầu, kể cả Tiểu Bạch vua của Ma Hồn Đại Bạch Sa dưới chân Đường Tam cũng không ngoại lệ.

Hồn cốt chân trái mười vạn năm của Tà Ma vùng vẫy trong vô vọng, Hải Thần ánh sáng căn bản sẽ không cấp cho nó bất kì cơ hội nào. Hai mắt Đường Tam chậm rãi mở ra, giờ khắc này, từ trong mắt hắn mọi người nhìn thấy hoàn toàn là kim sắc quang mang.

Từ trên lưng Tiểu Bạch đứng dậy. Đùi phải Đường Tam đột nhiên bước ra một bước liền như vậy đi trong hư không ở ngoài khơi. Hải Thần ánh sáng màu vàng lần nữa trải rộng toàn thân. Lúc này hắn cũng không sử dụng năng lực phi hành của Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt, nhưng lại trôi nổi như vậy giữa không trung, đây là biểu hiện đặc thù của hồn lực đạt tới một cảnh giới nhất định.

Nương theo đùi phải tiến lên trước, chân trái như thiểm điện đá ra thẳng đến tà ma chân trái cốt kia, cho dù nhãn lực của Sử Lai Khắc Thất Quái như vậy đối với một cước này của Đường Tam cũng chỉ thấy được một tầng quang ảnh hư ảo. Cùng lúc đó, trên người Đường Tam hồn hoàn thứ tám vừa mới nhận được huyết quang nở rộ, ánh sáng đọng lại trên chân trái. Chỉ là chợt lóe, khi Đường Tam thu hồi chân trái, tà ma chân trái cốt phiêu phù trên không trung đã biến mất.

Vù, Hải Thần ánh sáng thu liễm. Huyết sắc quang diễm khổng lồ bay lên trời, một tiếng huýt sáo dài từ trong miệng Đường Tam bộc phát ra, trùng thẳng trời cao. Nước biển phía dưới sóng gió nổi lên kịch liệt, hình thành từng vòng sóng hướng xung quanh tản đi, kỳ dị chính là, vòng sóng này lan đến chỗ nào, chỗ đó vốn sóng lớn nhấp nhô nay tất cả đều tạm thời ổn định lại. Giống như là mặt hồ tĩnh lặng vậy.

Chiêu thức ấy, hồn lực uy áp mặc dù so sánh cùng uy áp sóng dữ tuyệt cảnh

của Hải Thần Đấu La- Ba Tái Tây vẫn còn chênh lệch rất lớn, nhưng không hề nghi ngờ, có thể làm được điểm này thực lực của Đường Tam lần nữa biến đổi về chất đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Một tiếng huýt sáo này kéo dài một khắc thời gian mới dần dần biến mất, nương theo tiếng huýt dài trực khí trong cơ thể Đường Tam hoàn toàn được lộ ra. Đồng thời trong cơ thể khí huyết, hồn lực, tinh thần lực cũng trong tiếng huýt gió này hòa hợp một thể.

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam đang phiêu phù kia trong lòng không khỏi một trận cảm khái. Nguyên vốn tưởng rằng bằng vào khen thưởng đạt được của hắc cấp lục khảo hồn lực của mình lại từ từ đuổi theo Đường Tam. Mà xem tình huống trước mắt sợ rằng cả đời cũng không thể có cơ hội đuổi theo Đường Tam rồi, bất luận là hồn lực, hồn hoàn hoặc là hồn cốt trên tất cả các phương diện Đường Tam đều xa xa vượt qua bọn họ. Đặc biệt là, Đái Mộc Bạch đối với Đường Tam cũng không có bất kỳ cái gì ghen ghét, chỉ có hâm mộ, bởi vì hắn biết rằng phía sau một thân thực lực này của Đường Tam cũng là trả giá hơn bọn hắn mấy lần.

Quang mang phát ra trên người Đường Tam nương theo tiếng huýt dài chấm dứt mà thu liễm. Một lần nữa bay xuống lưng của Tiểu Bạch, hắn lúc này nhìn qua thần thái đã sáng lạn, hai mắt một lần nữa khôi phục thành màu xanh thẫm, khí tức lúc trước còn uy thế bắn ra bốn phía toàn bộ nội liễm, chỉ có dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán lóe sáng khiến người ta cảm giác không giống người thường.

"Để cho mọi người đợi lâu rồi" thở sâu một cái, ánh mắt Đường Tam đầu tiên liền rơi trên người Tiểu Vũ đang dựa vào bả vai của Trữ Vinh Vinh. Tâm tình kích động, khoảng cách làm sống lại Tiểu Vũ đã càng ngày càng gần. Tiểu Vũ, muội sẽ chân chính trở lại bên ta.

Trữ Vinh Vinh nói: *"Tam ca, huynh bây giờ còn chưa đến hai mươi bốn tuổi. Hoàng kim một đời của Vũ Hồn Điện kia cùng huynh so sánh quả thực chỉ là hạt bụi"*.

Đường Tam mỉm cười: *"Đối thủ của chúng ta cũng không phải là bọn họ, mà là cả Vũ Hồn Điện"*.

Đái Mộc Bạch nói: *"Tiểu Tam. Hồn lực của ngươi hiện tại bao nhiêu cấp rồi? Mười vạn năm hồn hoàn hẳn là sẽ làm ngươi tăng lên nhiều chứ"*.

Đường Tam gật gật đầu: *"Đã tám mươi ba cấp, gần đến tám mươi tư cấp rồi"*.

Đái Mộc Bạch và Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn liếc nhìn nhau không nói gì. Tám mươi ba cấp, đây từng là con số đối với mọi người không thể tưởng. Nhưng lúc này lại xuất hiện trên người Đường Tam, vì thế sao bọn họ lại có thể không kích động đây?.

Đường Tam tiếp tục nói: *"Lão đại, ngươi qua khen thưởng của đệ tứ khảo hạch cũng có bảy mươi chín cấp, cố gắng lên, không bao lâu nữa ngươi cũng đến tám mươi cấp rồi"*.

Đái Mộc Bạch nói: *"Việc này phải chờ đệ ngũ khảo của chúng ta kết thúc, ngươi còn không nhìn xem đệ ngũ khảo của mình là cái gì đi, mau nhìn xem đi, khảo hạch lần này của chúng ta sợ rằng không giống nhau rồi"*.

Được nhắc nhở Đường Tam vội vàng đem tinh thần lực ngưng tụ trên dấu ấn hoàng kim Tam Xoa Kích. Nội dung của đệ ngũ khảo hạch xuất hiện trong óc hắn, cho dù là thực lực của hắn có bước nhảy vọt nhưng khi nhìn đến đề mục của đệ ngũ khảo hạch này cũng không khỏi hoảng sợ biến sắc, ngơ ngác nhìn mọi người nói không nên lời.

Nhìn bộ dáng đình trệ của Đường Tam, Áo Tư Tạp hỏi: *"Tiểu Tam, nội dung đệ ngũ khảo hạch của ngươi là cái gì?"*

Đường Tam cười khổ nhìn mọi người đem nội dung khảo hạch của mình nói ra rõ ràng: *"Hải Thần Cửu Khảo đệ ngũ khảo, khiêu chiến Thánh Trụ Thủ Hộ giả trước ba mươi sáu canh giờ hoàn thành toàn bộ khiêu chiến. Đánh bại bảy Thánh Trụ Thủ Hộ giả mới là thông qua"*.

Ba mươi sáu canh giờ chính là ba ngày. Mọi người cơ hồ đồng thanh nói: *"Trong vòng ba ngày đánh bại bảy tên Phong Hào Đấu La?"*

Đường Tam biết được khảo hạch này của mình cũng không nói gì, *"Chỉ sợ là như vậy, nếu nói đệ tứ khảo là lực lượng của tập thể, như vậy đệ ngũ khảo này nên là lực lượng của cá nhân rồi. Nội dung khảo hạch của các ngươi là gì?"*

Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng, nói: *"Vốn ta đã cho rằng đệ ngũ khảo của đám người chúng ta đã rất biến thái, nhưng so sánh cùng ngươi không đáng kể chút nào, ngươi nói không sai. Đệ ngũ khảo là khảo hạch năng lực cá nhân, ta, Trúc Thanh, Tiểu Áo và mập mạp đều phải riêng rẽ đánh bại một vị Phong hào đấu la, Vinh Vinh là phải phân biệt tham gia bốn trận chiến đấu của chúng ta tiến hành tăng phúc. Bốn người chúng ta toàn bộ phải thông qua khảo hạch, nàng mới tính vượt qua kiểm tra".*

Đường Tam trầm ngâm nói: *"Có hạn chế số lần khiêu chiến không?"*

Đái Mộc Bạch lắc đầu nói: *"Không, hẳn là cùng các khảo hạch lúc trước của chúng ta giống nhau, chỉ cần trong vòng một năm khiêu chiến thành công xem như vượt qua khảo hạch, mặc dù cấp bậc của chúng ta cùng Phong Hào Đấu La có chênh lệch thật lớn. Nhưng bằng vào Hồn Hoàn phối hợp tốt nhất hơn nữa có Vinh Vinh tăng phúc, ta cho rằng vẫn có cơ hội rất lớn, cho dù là Tiểu Áo, dưới tình huống chuẩn bị sung túc Phục Chế Kính Tượng Tràng, nhiều lần sử dụng, vượt qua khảo hạch vẫn còn có thể.*

*Đường Tam lắc đầu nói: "*Sợ rằng không đơn giản như ngươi nghĩ, các ngươi có thể quên một chút, chúng ta kế tiếp khiêu chiến không chỉ là Phong Hào Đấu La mà còn là Hải Đấu La".

Nghe Đường Tam nói như vậy, sắc mặt mọi người nhất thời thay đổi, quả thực, bọn họ lúc trước chỉ có nghĩ đến thực lực Phong Hào Đấu La của các giám khảo tại đệ ngũ khảo, nhưng lại quên đi điều cực kỳ quan trọng này. Nghĩ đến vị trí của bảy thánh trụ nơi đó là trong biển, không thể nghi ngờ là địa điểm chiến đấu tốt nhất của bảy vị thánh trụ Đấu La, dưới loại tình huống chiến đấu ở nơi thích hợp nhất cho Hải Đấu La muốn chiến thắng bọn họ độ khó không thể nghi ngờ là cực lớn.

*Đường Tam nói: "*Chẳng qua mọi người cũng đừng quá lo lắng. chúng ta vẫn còn thời gian, trở về trước tính toán cho tốt rồi nói tiếp. Tiểu Bạch, vất vả cho

ngươi rồi. Chúng ta trở về đi thôi*".*

Sóng năng lượng tinh thần từ trên người Tiểu Bạch khuếch tán ra, đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đang phân tán ở bốn phía rất nhanh tụ lại. Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Bạch nhanh như chớp hướng về nơi đến quay lại.

Sử Lai Khắc Thất Quái không chỉ thông qua đệ tứ khảo, đồng thời bọn họ cũng chân chính đạt được sự hữu nghị của Ma Hồn Đại Bạch Sa, dưới sự trợ giúp của bọn họ đàn Tà Ma Hổ Kình hoàn toàn bị tiêu diệt. Bất luận là Tiểu Bạch hay là các tộc nhân của nàng đều cực kỳ hưng phấn, đối với Sử Lai Khắc Thất Quái càng là đặc biệt thân cận.

Nước biển tách ra hai bên xẹt qua dưới người, Đường Tam mấp máy hai mắt, tinh thần lực uẩn vào trong người cảm nhận thực lực của mình lần nữa biến chất. Hồn lực đột phá tám mươi cấp, tiến vào cảnh giới Hồn Đấu La, hai đại lĩnh vực, ba cái hồn hoàn mười vạn năm, năm khối hồn cốt. Đường Tam đối với đệ ngũ khảo của mình tràn đầy tin tưởng, dù đối thủ là Hải Đấu La, hắn cũng vững tin mình có đủ thực lực thông qua một cửa này, đệ ngũ khảo không thể nghi ngờ đúng là một khảo hạch để hắn tôi luyện các loại kỹ năng mới.

*"*Đường Tam, các ngươi cần ta hỗ trợ chứ?*" Thanh âm của Tiểu Bạch ở phía dưới rõ ràng truyền đến. Dưới sự kiên trì của Tiểu Bạch, trên đường về nàng trở thành tọa kỵ của Đường Tam và Tiểu Vũ, thanh âm của nàng không bởi vì tốc độ tiến lên rất nhanh mà ảnh hưởng.*

*"*Hỗ trợ*" Đường Tam nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Bạch ở dưới, "*Ngươi là nói, muốn như đệ nhị khảo hiệp trợ chúng ta tiến hành thực chiến huấn luyện sao?*"*

*Tiểu Bạch nói: "*Cùng khi đó không giống nhau, thời điểm đệ nhị khảo của các ngươi, ta bị điều kiện của khảo hạch hạn chế, không thể phóng tay phát động công kích với các ngươi. Nhưng hiện tại ta có thể khống chế năng lực của mình phóng thích bao nhiêu. Đừng quên, ta chính là Hải Hồn Thú, hơn nữa thực lực của bảy thánh trụ Hải Đấu La ta đều biết rõ. Trên lý luận mà nói, ta có thể mô phỏng các loại thực lực vốn có của bọn họ cho các ngươi tập luyện. Như vậy mà nói, thời điểm các ngươi cùng bọn họ chiến đấu tự

nhiên sẽ dễ dàng một chút".

*Đường Tam đại hỉ: "*Việc này thật tốt quá. Cám ơn ngươi, Tiểu Bạch".

*Tiểu Bạch nói: "*Ngươi đừng vội cám ơn ta, có chuyện quan trọng ta trước tiên muốn nói cho rõ. Ngươi cũng không thể dùng cái lọ thần kỳ kia đối phó ta".

*"*Cái lọ thần kỳ?*" Đường Tam sửng sốt một chút, không rõ ràng lắm Tiểu Bạch là nói cái gì.*

*Tiểu Bạch ngắt lời nói: "*Chính là cái lọ ngươi dùng để giết rất nhiều Tà Ma Hổ Kình. Nó quá kinh khủng, ta không muốn trở thành vật hi sinh của nó".

*Nghe nàng nói như vậy, Đường Tam mới hiểu được vật nàng lo lắng là cái gì, cười ha hả, nói: "*Yên tâm đi, ta như thế nào lại đi đối phó ngươi đây? Ngươi là bằng hữu của chúng ta, hơn nữa cái đồ vật kia nhìn qua thần kỳ, thật ra chỉ là ta sử dụng phương pháp thích hợp mà thôi, nếu có sự chuẩn bị, đừng nói là mạnh mẽ như ngươi Hải Hồn Thú đạt tới mười vạn năm, cho dù là vạn năm Hải Hồn Thú bình thường cũng không nhất định trúng chiêu".

Rất nhanh, dưới sự hộ tống của Ma Hồn Đại Bạch Sa, mọi người về tới Hải Thần Đảo. Đệ tứ khảo này có thể nói là mọi người dùng thời gian ngắn nhất, hoàn thành khảo hạch nhẹ nhàng nhất, mỗi người đều có thu hoạch không giống nhau, đáng mừng nhất là hồn lực của mọi người đều tăng lên. Đường Tam càng là đạt được đệ bát Hồn Hoàn của mình.

Ở trên biển giằng co một đoạn thời gian không ngắn, cảm giác lần thứ hai trở lại đây là mười phần tốt đẹp, Tiểu Bạch cùng mọi người ước định, ba ngày sau nàng ở trong biển bồi tiếp mọi người tu luyện, sau đó liền mang theo tộc nhân của mình lặn xuống biển sâu, đi giải quyết hậu quả của cuộc chiến. Dù sao trận chiến này cũng gây thương vong cho bọn họ.

Biển xanh cát trắng, Thất Quái ngồi trên bãi cát mềm mại nhìn cảnh đẹp phương xa trời nước tiếp xúc, tu chỉnh ba tháng thời gian chỉ dùng vài ngày liền hoàn thành xong đệ tứ khảo, mọi người tâm tình đều rất tốt. Dù cho kế tiếp đệ ngũ khảo càng thêm khó khăn, trải qua nhiều việc như vậy, bọn họ từ

lâu đã thiết lập lòng tin vững chắc.

Đường Tam hưng phấn nhất một việc, chính là khi hắn nhìn Tiểu Vũ tựa ở vai mình. Làm sao lại không hưng phấn chứ, thời khắc làm sống lại Tiểu Vũ càng ngày càng gần rồi. Nhưng càng là như thế, trong lòng hắn càng tràn ngập cảm giác cấp thiết, một ngày Tiểu Vũ còn chưa có sống lại thì một ngày hắn không thể an tâm.

Ầm. Kim quang bạo liệt hóa thành vô số tia sáng phủ lên trong không trung, sáu cặp cánh lớn màu vàng mở rộng ra sau lưng, một vòng quang hoàn màu vàng từ trong cơ thể bộc phát. Nhất thời, làm cho các tia sáng vừa mới bạo liệt ra giống như hải nạp bách xuyên từ sau lưng dũng mãnh tiến vào, ngưng tụ thành thực thể năng lượng.

Huyền phù giữa không trung, Thiên Nhận Tuyết khép kín hai mắt, hai tay tại trước ngực tạo thành chữ thập. Hơi thở thần thánh bao phủ nàng vốn là khí chất cao quý càng khiến có một cảm giác cao cao tại thượng.

Thiên Đạo Lưu lẳng lặng đứng ở xa xa, nhìn cháu gái thay thế ánh mặt trời huyền phù trong không trung, trong mắt toát ra vẻ hài lòng.

Thiên Nhận Tuyết mở ra hai mắt, đồng tử của nàng đã hoàn toàn biến thành màu vàng, tại vị trí mi tâm một cái kim sắc hỏa diễm ma vân kỳ dị im lặng chuyển động.

*"*Gia gia, ta thông qua đệ ngũ khảo, thiên sứ thân hòa độ tăng lên đến 40%.

Thiên Đạo Lưu mỉm cười nói: *"Căn cơ của ngươi thâm hậu, mới có thể trong mấy năm ngắn ngủi thông qua ngũ khảo, trên đệ lục khảo kế tiếp tính đơn giản còn cuối cùng ba khảo, nhưng là khó càng thêm khó, phải chuẩn bị tâm lý mới được".*

Thiên Nhận Tuyết trong mắt lấp lánh quang mang kiên nghị. *"Bất luận có bao nhiêu khó khăn, ta cũng nhất định hoàn thành, hiện tại ta chỉ muốn biết đệ lục khảo của ta là cái gì. Đợi thông qua được đệ lục khảo này, mới là thời điểm cần ta lo lắng ba khảo cuối cùng".*

Thiên Đạo Lưu trong mắt tinh quang chợt lóe. *"Rất tốt, không kiêu không nóng nảy. Cửu khảo xuất hiện không phải là may mắn, chẳng những đại biểu cho thiên phú cùng tâm tính của ngươi, đồng thời cũng là đại biểu cho thiên sứ sáu cánh cảm nhận được uy hiếp trí mạng. Chỉ khi ngươi cùng thiên sứ sáu cánh thân hòa độ đạt tới trăm phần trăm mới có thể hủy diệt địch nhân, mới có năng lực bảo vệ thiên sứ vinh quang. Đệ lục khảo của ngươi chính là dưới sự công kích của ta kiên trì thời gian một nén nhang. Thời hạn, một năm"*.

Bất luận Thiên Nhận Tuyết thần sắc lúc trước có bao nhiêu kiên định, khi nàng nghe được những lời này của Thiên Đạo Lưu, vẻ mặt đã trở nên khó coi cực kỳ.

Thiên Đạo Lưu cũng không giải thích nhiều cho nàng, quang diễm màu vàng trong nháy mắt từ dưới chân vọt lên. Cửu hoàn huyễn lệ nương theo sáu cặp cánh lớn màu vàng ở sau lưng triển khai. Tay phải giơ lên, trong lòng bàn tay hắn dường như có một con mắt màu vàng, ánh sáng thâm thúy bộc phát. Một khắc sau, thân thể Thiên Nhận Tuyết đã bị một đạo cường quang oanh kích ra ngoài trăm mét, máu tươi bắn tung tóe.

"Nhớ kỹ, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, kiên trì không nổi thì điều chỉnh sau đó một lần nữa tiếp nhận khảo nghiệm".

Giáo hoàng điện, Bỉ Bỉ Đông đứng trên ban công, ở chỗ này, nàng có thể quan sát cảnh vật dưới chân núi vượt qua hai trăm bảy mươi độ, duy chỉ không thể nhìn đến chỗ càng cao sau lưng nàng: *"Đấu La Điện"*.

Dường như cảm nhận được cái gì, hai mắt nàng đột nhiên biến thành màu tím đen. Nguyên là hơi thở cao quý thần thánh dường như bị quang mang tím đen này phá hủy, ánh mắt dữ tợn quét về một hướng, chậm rãi ngẩng đầu, từng đạo ma vân từ trên trán phóng ra, dung nhan vốn tuyệt sắc trong nháy mắt trở nên nanh ác.

Đột nhiên xoay người, đại môn sau lưng nàng không gió mà mở ra, trước khi nàng tiến vào đại môn, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến thân thể nàng đã bành trướng kinh khủng cao đến năm thước, hạ thân càng là cực kỳ khổng lồ, phóng thích ra khí tức màu tím đen cực kỳ khủng bố. Lúc này trên người

nàng toát ra cũng không phải cửu hoàn như người ngoài thấy trước đây mà là sáu đen một đỏ, bảy cái hồn hoàn thâm thúy.

Trên bầu trời chỗ cách mặt nước biển xanh lam mười lăm mét, một đạo thân ảnh quay cuồng trong không trung. Phía dưới người hắn, thân ảnh màu trắng thật lớn lặng yên thay đổi thân hình. Con cá mập khổng lồ chiều ngang vượt qua hai thước dường như dưới sự mạnh mẽ lôi kéo đột nhiên văng ra. Nhất thời, một đạo ánh sáng màu lam xám hình dạng giống như con cá mập giống như chui từ trong cơ thể mà ra, tại không trung khuyếch đại, thẳng đến thân ảnh quay cuồng kia đuổi theo.

Mắt thấy, thân ảnh không ngừng quay cuồng trên không trung kia sẽ phải bị quang mang do con cá mập phóng ra đuổi theo, đột nhiên một đạo hồng quang mãnh liệt từ chân trái thân ảnh kia bộc phát ra, chỉ thấy cả người hắn trong không gập lại, ngay sau đó, chân trái chợt bạo hiện hồng quang kia giống như cái roi quất tới.

Ô, tiếng gầm gừ trầm mà sắc bén hóa ra lại từ trên đùi hắn bạo phát ra, ngay sau đó, một đạo quang ảnh màu đỏ sậm giống như dao cạo trong nháy mắt vung ra, giống như chiếc búa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, như muốn khai thiên tích địa mà vừa lúc đánh lên quang ảnh màu lam xám của con cá mập.

Ầm!

Tiếng nổ mãnh liệt không gì so sánh vang lên trên không trung, hai cỗ năng lượng khổng lồ trong nháy mắt bộc phát ra uy năng khiến biển rộng phía dưới sóng lớn cao hơn mười trượng bắn tung tóe. Khi sóng biển hạ xuống, trong biển đã có thêm một vòng xoáy khổng lồ đường kính đạt tới hai mươi mét.

Đạo thân ảnh màu trắng kia dưới tác dụng của lực trùng kích thật lớn dĩ nhiên cũng bị từ trong biển bắn ra, trong không trung cuộn người lần nữa mới quay về biển rộng, nhìn hình thể kia không phải chính là Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch sao?

Mà trên không trung thân ảnh nhỏ bé hơn nàng rất nhiều kia lại xoay tròn bay lên, trên chân trái chỗ mang theo gơn sóng màu đỏ giống như một lưỡi dao

sắc bén đem sóng xung kích khổng lồ kia xé rách. Thân thể hắn liền theo khe hở sóng xung kích bị phá vỡ kia chui qua như người cá.

Tấn công ngược mà ra.

Lúc này mới có thể thấy rõ, đạo thân ảnh trong không trung kia dĩ nhiên cũng là hoàn toàn hiện ra màu vàng lam, trong đó, vô số dây leo màu vàng lam chợt bộc phát, trên người hắn hai hoàng, một tử, hai hắc, ba hồng, tám cái hồn hoàn đủ để tượng trưng thân phận của mình, chính là Đường Tam.

Vừa vặn phản công, trên người Đường Tam đệ bát hồn hoàn lóng lánh màu đỏ chợt sáng lên, đem mấy trăm gốc Lam Ngân Hoàng hắn vừa bộc phát ra hoàn toàn nhuộm thành màu đỏ. Nương theo thân thể xoay tròn, mỗi một căn Lam Ngân Hoàng đều mang theo một đạo quang mang màu đỏ, quầng sáng khuếch tán ra, nháy mắt bao phủ phạm vi đường kính một trăm mét sâu trong nước biển.

Một màn quỷ dị xuất hiện, nước biển bị quầng sáng màu đỏ bao phủ trong nháy mắt đọng lại, cùng nước biển bên ngoài hoàn toàn ngăn cách, hướng sâu vào trong biển cũng đạt tới trăm mét, vừa vặn đem thân thể Tiểu Bạch bao phủ bên trong, mà trong nháy mắt nước biển bị quang mang nhiễm hồng đọng lại này, dĩ nhiên trở nên giống như gương trong suốt phản xạ ánh sáng. Mà trăm căn Lam Ngân Hoàng xung quanh thân thể Đường Tam không ngừng xoay tròn quanh hắn, giữa không trung hình thành một cái vòng ánh sáng màu đỏ, làm nổi bật thân thể Đường Tam.

Trên mặt thoáng mỉm cười nhạt, Đường Tam nhìn phía dưới ngưng kết thành tinh thể màu đỏ thật lớn, cũng không có tiếp tục hành động, chỉ ở nơi đó lẳng lặng chờ đợi. Mơ hồ có thể chứng kiến Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch trong tinh thể kia vẫn duy trì bộ dáng ngã vào trong nước, nhìn qua thật là quái dị.

Trải qua nửa nén hương thời gian, liên tiếp những tiếng nổ mới từ trong tinh thể màu đỏ kia bộc phát ra, từng đạo vết rạn nhanh chóng lan tràn. Lại qua ba lần hô hấp, bồng một tiếng tinh thể màu đỏ thật lớn phá ra hóa thành bột mịn. Mà thân thể Tiểu Bạch cũng đã thoát ra, ở trong nước biển lăn mình trong nháy mắt tăng tốc, nhảy ra ngoài trăm thước, lúc này mới xoay người lại nhìn

về phía Đường Tam trên không trung.

"Không đánh, không đánh với tên biến thái nhà ngươi nữa". Thanh âm bất mãn của Tiểu Bạch xa xa truyền đến.

Đường Tam thân hình thay đổi phương hướng nàng nhảy lên, đồng thời thu hồi huyết sắc quang luân (vòng ánh sáng) xung quanh thân thể cho đến Lam Ngân Chân Thân. Mỉm cười nói: *"Như thế nào không đánh"*.

Tiểu Bạch tức giận nói: *"Thật không biết cho ngươi hồn hoàn, hồn cốt của tên hỗn độn Tà Ma Hổ Kình Vương kia có đúng hay không, kỹ năng của nó vừa vặn khắc chế ta, mặc dù hồn lực của ngươi vẫn chưa thể so sánh với ta, nhưng một đám kỹ năng này hiện tại quá đáng ghét rồi, ngươi không thể dùng cái khác sao?"*

Đường Tam bật cười nói: *"Tiểu Bạch, trong quá trình chiến đấu, đương nhiên phải chọn lựa kỹ năng hữu hiệu nhất chứ!"*

Tiểu Bạch có chút chán nản nói: *"Ta thừa nhận, ngươi quả thực biến thái, có được ba cái hồn hoàn mười vạn năm, năm khối hồn cốt cũng có ba khối là mười vạn năm, thêm vào uy hiếp của Hải Thần ánh sáng, xem như trong biển rộng, ta nghĩ muốn chiến thắng ngươi cũng là rất khó. Ở trên đất liền mà nói, chỉ sợ ta đã không phải đối thủ của ngươi, ta cho rằng ngươi có thể đi hoàn thành nhiệm vụ của ngươi rồi. Ba ngày thời gian mặc dù ngắn một chút, nhưng với trình độ biến thái của ngươi muốn chiến thắng bảy tên gia hỏa kia cũng không phải là không thể, ta cũng không phải cùng ngươi luyện, vừa rồi nếu không phải ngươi hạ thủ lưu tình, ta căn bản không có cách nào toàn vẹn trở ra"*.

Đường Tam nhìn bộ dáng thất bại kia của Tiểu Bạch, an ủi nói: *"Được rồi, vậy sau này không tìm ngươi bồi luyện, thật ra ngươi cũng không phải khổ sở. Ngươi cũng không phải bại bởi ta, là thua do thiên địch thôi!"*

"Phi phi phi, đi nhanh đi, không cùng các ngươi chơi cùng". Nói xong, Tiểu Bạch buồn bực quay đầu đi, một đám lắc mình đã lặn vào trong biển sâu.

Nhìn thấy tốc độ kinh khủng kia của nàng, Đường Tam trong lòng không

khỏi thầm than một tiếng, Tiểu Bạch không hổ là bá chủ trong biển rộng, nhìn qua năng lực hiện tại của mình đã có thể khắc chế nàng. Nhưng trên thực tế, nếu là sinh tử mà nói, nàng chỉ cần bằng vào tốc độ cùng mình du đấu, đợi khi hồn lực của mình hao hết làm sao có thể thắng được nàng đây? Biển rộng chính là chiến trường tốt nhất của nàng quả thật không sai chút nào!

Phi thân trở lại bờ biển, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của các bạn nhìn chăm chú vào mình, Đường Tam có chút xấu hổ gãi gãi đầu. *"Ta không phải cố ý đuổi Tiểu Bạch, bất quá nàng nói, chúng ta hắn là có thể đi hoàn thành nhiệm vụ rồi"*.

Năm người Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh nhìn bộ dáng xấu hổ kia của Đường Tam, tất cả đồng thanh nói: "Biến thái".

"Ách …" Đường Tam ngốc trệ một chút nhưng rất nhanh thần sắc trên mặt hắn đã mang theo một chút tươi cười tà ác thay thế.

"Là như vậy, ta cho rằng, thực lực của ta hắn là đã không kém hơn Phong Hào Đấu La bình thường rồi, đệ ngũ khảo của các ngươi là muốn đối mặt đối thủ Phong Hào Đấu La như vậy, Tiểu Bạch không chịu bồi các ngươi luyện thì để ta tới đền bù tổn thất của các ngươi chứ".

Vừa nói, hai vai Đường Tam rung rung, xương cốt toàn thân nhất thời liên tiếp phát ra kêu răng rắc, cũng không phải loại thanh âm không có tiết tấu, mà giống như ngọc thạch va chạm, va chạm giống như đàn sáo dương cầm êm tai.

Theo thân thể không ngừng rèn luyện, Đường Tam đã dần dần đem công phu Huyền Ngọc Thủ luyện đến toàn thân. Lúc này hắn thể hiện ra chính là cảnh giới Luyện cốt như ngọc, đây là tăng phúc sau khi hắn đạt được đệ bát hồn hoàn, trình độ của thân thể mới vừa đạt tới. Mặc dù, cốt cách trên người còn chưa được cứng cỏi giống như Huyền Ngọc Thủ nhưng đã hơn kém không xa rồi, khả năng chịu đựng cực kỳ khủng bố.

Nhìn khóe miệng cười tà dị của Đường Tam, Đái Mộc Bạch cũng cười, gật

gật đầu nói: *"Chủ ý này không tồi, chẳng qua, Tiểu Tam ta có một vấn đề".*

Cái gì?*" Đường Tam hỏi.*

*Đái Mộc Bạch chỉ chỉ chính mình cùng mấy người Áo Tư Tạp, "*Ngươi định một mình đấu với năm người chúng ta ở đây? Hay là định cho chúng ta năm người quần ẩu một mình ngươi đây*" (Oạch sao giống tên NV9 của Cực Phẩm Gia Đinh thế: Ngươi thích đơn đấu hay quần đấu… hắc hắc)*

*Đường Tam ngẩn người, "*Đái lão đại, đây có gì khác nhau chứ?"

*Đái Mộc Bạch nghiêng đầu, tử quang trong tà mâu phun ra, "*Hình như là không có gì khác nhau, hiện tại có phải chúng ta nên bắt đầu hay không?"

*Đường Tam hơi cười, nói: "*Cũng tốt, vậy đến đây đi*".*

*Lần này đến lượt Đái Mộc Bạch sững sờ rồi, "*Tiểu Tam, ngươi thật sự chuẩn bị một người đánh đám người chúng ta?"

*Đường Tam nói: "*Có cái gì không thể chứ? Bắt đầu*". Tiếng nói vừa dứt, hắn căn bản không cho mọi người cơ hội nói lại, quang mang màu vàng lam đã bộc phát ra.*

Lam Ngân Lĩnh Vực Sâm La Vạn Tượng phát động, tất cả mọi thứ xung quanh trong nháy mắt đều biến thành màu vàng lam, phải biết rằng, nơi này mặc dù là bờ biển, nhưng thực vật trên Hải Thần đảo số lượng cũng không phải là ít, ngũ quái gần như trong nháy mắt bị tầng tầng lớp lớp bóng cây bao vây, hết thảy xung quanh đều trở nên mờ đi. Đồng thời, cảm giác chán nản xuất hiện trong nội tâm của bọn họ, dường như tất cả thực vật xung quanh đang hút lấy sinh mệnh lực của bọn họ, đột phá tám mươi cấp, năng lực lĩnh vực của Đường Tam càng thêm biến thái.

*Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, "*Tập trung"

Chẳng qua, hắn còn chưa dứt lời, từ bên cạnh đã truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Đái Mộc Bạch chấn động, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Phát ra tiếng kêu chính là Áo Tư Tạp, một đạo than ảnh màu vàng lam không biết từ khi nào đã đến phía sau lưng hắn. Một bàn tay to màu vàng lam hữu lực vừa lúc đặt trên hai má của hắn, một cánh tay màu vàng lam khác thì bắt được tay của Áo Tư Tạp, Phục Chế Kính Tượng Tràng đưa đến bên miệng mà không thể ăn.

"Ngủ một lát đi". *Thanh âm của Đường Tam vang lên bên tai Áo Tư Tạp, hắn muốn phản kháng, nhưng là mặc dù vốn có hơn bảy mươi cấp hồn lực với việc không ăn Phục Chế Kính Tượng Tràng hắn chỉ là một gã thực vật hệ hồn sư thân thể tráng kiện một chút mà thôi. Nhưng nói về thân thể mạnh mẽ ai có thể cùng Đường Tam so sánh đây?*

Một tia tinh thần nhu hòa đánh sâu vào trong đại não của Áo Tư Tạp, thân thể hắn trực tiếp ngã vào lòng Đường Tam.

Quyền đầu cự đại của Đái Mộc Bạch đúng lúc này đã đến, hắn cũng không đi cứu Áo Tư Tạp, mà một quyền này nhắm vào đầu Đường Tam, tấn công địch tất tự cứu. Đây mới là phương pháp cứu viện Áo Tư Tạp tốt nhất.

Chu Trúc Thanh hóa thân U Minh, cũng từ bên cạnh lén lút nhào tới, hắc ám quang mang trực tiếp hướng bên hông Đường Tam. Phải biết rằng, năm khối hồn cốt của Đường Tam phân biệt là đầu hồn cốt, ngoại phụ hồn cốt, cánh tay phải cốt và hai cái đùi cốt. Lực phòng ngự của năm chỗ này tự nhiên là cực mạnh, mà phần eo là trung tâm của thân thể, có tác dụng chuyển tiếp, một khi phần eo bị thương, như vậy thực lực Đường Tam tất nhiên sẽ yếu đi rất nhiều, năng lực suy yếu của Lam Ngân Lĩnh Vực theo thời gian trôi qua mà gia tăng, lúc này không dốc toàn lực thì phía sau chỉ có thể càng thêm khó khăn.

Tất cả công kích của Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch đều rơi vào trên người Đường Tam. Với thực lực của Đường Tam vốn là đủ để nhanh tránh đi, nhưng như vậy mà nói, hắn ban đầu khống chế được Áo Tư Tạp tất nhiên sẽ bị Đái Mộc Bạch bọn họ cứu trở về. Bởi vậy, Đường Tam liền mạnh mẽ ngạnh kháng công kích của hai người, bất quá tại thời điểm công kích, trên người hắn cũng xuất hiện một tầng kim quang. Chính là hồn cốt kỹ năng của Tiểu Vũ Vô Địch Kim Thân phát huy tác dụng.

Tiếng ma sát chói tai và tiếng va chạm trầm thấp đồng thời vang lên. Đường Tam trên thân chỉ thoáng lay động một chút, nhưng cũng ở trong lúc nhất thời này, Áo Tư Tạp đang bị hôn mê đã bị hắn thu vào trong Như Ý Bách Bảo Nang. Đáng tiếc, Áo Tư Tạp thậm chí ngay cả phục chế của mình còn chưa từng phóng xuất đã hoàn toàn thoát ly chiến trường.

Một khắc sau, thân thể Đường Tam một lần nữa lại biến mất, lại là Thuấn Di.

"Mập mạp, bảo vệ Vinh Vinh". Đái Mộc Bạch hét lớn một tiếng, đồng thời thân thể khẽ rung, đệ thất hồn hoàn sáng lên, phóng xuất ra chính mình Vũ Hồn Chân Thân, hóa thân thành một đầu bạch hổ thật lớn, cùng Chu Trúc Thanh đang hướng phía Mã Hồng Tuấn và Trữ Vinh Vinh đánh tới.

Lúc này, Trữ Vinh Vinh đã hoàn thành xong Vũ Hồn Chân Thân của mình, Mã Hồng Tuấn không cần Đái Mộc Bạch nhắc nhở cũng biết tầm quan trọng của nàng. Năng lực tăng phúc của Trữ Vinh Vinh không thể nghi ngờ là pháp bảo lớn nhất để mọi người chiến thắng Đường Tam, dưới sự đánh lén của Đường Tam đã mất đi Tiểu Áo trợ lực, tuyệt không thể mất Trữ Vinh Vinh, mà Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh bên kia, Đường Tam muốn trong thời gian ngắn thu thập bất kỳ một người nào trong bọn họ cũng không phải dễ dàng như vậy.

Mã Hồng Tuấn đang đợi Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh chạy tới thay hắn bảo vệ Trữ Vinh Vinh. Như vậy, hắn cũng có thể thi triển ra Vũ Hồn Chân Thân của mình, do đó sử dụng Phượng Hoàng lĩnh vực. Lĩnh vực của hắn cùng Đường Tam không giống nhau, hai đại lĩnh vực của Đường Tam chính là Tiên Thiên lĩnh vực, mà Phượng Hoàng lĩnh vực của Mã Hồng Tuấn lại đến từ Thập Thủ Liệt Dương Xà nội đan, cho nên, chỉ có dưới trạng thái Vũ Hồn Chân Thân mới có thể sử dụng.

Hỏa khắc mộc, mặc dù Lam Ngân Hoàng của Đường Tam có năng lực miễn dịch lửa. Nhưng Mã Hồng Tuấn lại rất rõ ràng, chỉ cần mình có thể thi triển ra Phượng Hoàng lĩnh vực, ít nhất có thể cam đoan bốn người ở trong phạm vi lĩnh vực của mình đem lực ảnh hưởng Lam Ngân lĩnh vực của đối phương trước mắt giảm đến mức thấp nhất, cùng Đường Tam kháng cự tự nhiên lại dễ dàng rất nhiều.

Chẳng qua, nguyện vọng luôn là tốt đẹp nhưng lại thường không thể thực hiện. Đúng vậy, thực lực của Sử Lai Khắc ngũ quái đồng dạng rất mạnh, Đái Mộc Bạch thậm chí đã gần đến tám mươi cấp, nhưng Đường Tam hồn lực chẳng những đã tăng vọt trong mấy tháng gần đây cùng Tiểu Bạch tôi luyện. Từ khi đạt được hồn hoàn thứ tám đã tiếp cận tám mươi tư cấp đến bây giờ đã đột phá tám mươi tư cấp, quan trọng hơn là, làm linh hồn của đoàn đội, hắn đối với những người khác hiện tại đã biết rõ quá sâu rồi.

Thân ảnh hư ảo màu vàng lam một lần nữa xuất hiện. Cũng không giống như Đái Mộc Bạch dự đoán là công kích Trữ Vinh Vinh, mà lặng yên xuất hiện bên cạnh Chu Trúc Thanh.

------oOo------

Chương 421: Khảo nghiệm thứ năm, khiêu chiến phong hào đấu la

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: codon_lycafe (A Fê)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Trúc Thanh phản ứng cũng tương đối nhanh, sau khi hóa thân vũ hồn phụ thể U Minh Linh Miêu, nàng gần giống như là có được năng lực phản ứng trước. Lộn người hướng bên hông Đái Mộc Bạch bắn tới.

Đái Mộc Bạch phản ứng cũng không chậm, phát hiện Chu Trúc Thanh bị tập kích, Bạch Hổ chân thân khổng lồ của hắn trực tiếp phóng qua, hắn chắc chắn, chỉ cần để cho Đường Tam có thời gian tầm vài lần hô hấp thôi, thì hắn sẽ có cơ hội bắt được Chu Trúc Thanh. Bởi vậy, hắn không chút do dự lựa chọn cùng Chu Trúc Thanh hợp thể, phát động võ hồn dung hợp kĩ U Minh Bạch Hổ. Đây chính là pháp bảo trọng yếu để bọn họ muốn chiến thắng Đường Tam. Đồng thời sau khi hợp thể, thuộc tính bản thân đề thăng lên rất nhiều, tự nhiên cũng không sợ Đường Tam đánh lén. Ngay cả Tiểu Bạch đều không thể làm bọn họ ở trong trạng thái U Minh Bạch Hổ bị thương, huống

chi hồn lực Đường Tam còn kém xa Tiểu Bạch.

Bất quá, bọn họ phản ứng dù có nhanh hơn nữa, so với trạng thái tấn công của Đường Tam cũng phải chậm hơn một nhịp. Một đạo lam quang từ chỗ mi tâm Đường Tam bắn ra, nhẹ nhàng bao phủ lên trên người Chu Trúc Thanh. Chẳng những ngăn chặn nàng biến thân, mà còn đem nàng vững vàng giam cầm ở bên trong, đồng thời lam quang hình tam giác cũng chặn mấy đạo phụ trợ quang mang gấp rút tiếp viện của Trữ Vinh Vinh lại. Thân thể khổng lồ của Đái Mộc Bạch đụng tới, thế nhưng,có tầng lam quang ngăn trở, Chu Trúc Thanh chẳng những không thể cùng hắn hoàn thành võ hồn dung hợp kĩ, tức thời còn bị chính va chạm này của hắn này đánh bay ra ngoài.

Đạo lam quang này đúng là Hãn Hải Định Thần Tráo,một trong bốn đại kĩ năng của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, hiện tại đã trở thành đầu cốt kĩ năng của Đường Tam.

Mắt thấy Chu Trúc Thanh do Hãn Hải Định Thần tráo bao phủ và bị Đái Mộc Bạch va chạm bay xéo ra, Đường Tam cười dài một tiếng, *"Cám ơn, Đái lão đại."*

Quang ảnh chợt lóe, chu vi lam kim sắc chung quanh biến ảo, trước mắt bốn người Đái Mộc Bạch nhất thời một mảnh mơ hồ, không nhìn thấy được lẫn nhau.

Kim hồng sắc quang mang trong nháy mắt bành trướng ra, cảnh tượng Đái Mộc Bạch vừa mới bị mê hoặc lại lần nữa rõ ràng. Đúng là phượng hoàng lĩnh vực của Mã Hồng Tuấn phóng xuất. Mắt thấy Chu Trúc Thanh bị Đường Tam công kích, Mã Hồng Tuấn rốt cuộc không nhịn được, hóa thân Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng phóng ra lĩnh vực. Lĩnh vực này của hắn phóng thích rất đúng lúc, đem đường kính hai mươi thước bên trong huyễn cảnh xua tan. Nhanh chóng bảo hộ Trữ Vinh Vinh cùng Đái Mộc Bạch tụ tập cùng một chỗ. Nhưng mà Chu Trúc Thanh bị Hãn Hải Định Thần tráo định trụ thân hình cũng đã biến mất không một dấu vết. Hiển nhiên ngay khi mập mạp thi triển công phu lĩnh vực, nàng đã bị Đường Tam mang theo rời khỏi phạm vi hai mươi thước này.

Đường Tam cùng Chu Trúc Thanh một chọi một, không cần hỏi bọn họ cũng

biết kết quả.

Bất luận là Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn hay là Trữ Vinh Vinh, ba người tâm tình đều trầm xuống. Vốn bọn họ tưởng rằng, Đường Tam dù có cường thịnh trở lại, tập hợp lực lượng năm người bọn họ, cũng nhất định có thể dễ dàng chiến thắng Đường Tam. Lực chiến đấu năm người bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, mạnh hơn bản thân Đường Tam đó là không thể nghi ngờ. Nhưng là, sau khi chiến đấu chính thức bắt đầu, lại khác xa so với tưởng tượng của bọn họ như vậy.

Vốn là đoàn đội bọn hắn do lam ngân lĩnh vực tác dụng tại trên người bọn họ, đúng là khiến người ta thống khổ, hơn nữa Đường Tam tầng tầng lớp lớp các loại kĩ năng lại càng làm cho bọn họ cực kì đau đầu. Năm người chỉ là vài lần nháy mắt cũng chỉ còn lại ba người.

Các loại phụ trợ kĩ năng của Trữ Vinh Vinh cực nhanh bắn vào trên người Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch. Hai người đều là có được cường đại sức bộc phát, hơn nữa Trữ Vinh Vinh với tăng phúc kinh khủng tới tám mươi phần trăm, trực tiếp chống lại Đường Tam chưa chắc sẽ không có khả năng chiến thắng, nhưng bọn hắn lại phải cẩn thận đề phòng.

Chín màu quang mang mỹ lệ từ trên người Trữ Vinh Vinh phóng thích ra, phạm vi phóng thích cũng là đường kính hai mươi thước, vừa lúc đem thân thể ba người bao phủ ở bên trong, bọn họ có thể chứng kiến hết thảy ngoại giới, nhưng từ ngoại giới lại không cách nào nhìn thấu cửu sắc quang vụ như mê huyễn này. Đúng là lĩnh vực phụ gia từ đầu cốt của Trữ Vinh Vinh, Huyễn Chi Không Gian.

Huyễn Chi Không Gian cộng thêm Phượng Hoàng Lĩnh Vực, rốt cuộc xem như tạm thời triệt tiêu được uy hiếp của Lam Ngân Lĩnh Vực đối với bọn họ. Đương nhiên, cũng chỉ là tại trong phạm vi đường kính hai mươi thước trước mắt này.

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Mã Hồng Tuấn thấp giọng hướng Đái Mộc Bạch hỏi.

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói:*"Các loại kĩ năng của Tiểu Tam rất khó lòng*

phòng bị, muốn chiến thắng hắn, chúng ta đầu tiên phải thoát khỏi Lam Ngân Lĩnh Vực này mới được. Có nhiều thực vật như vậy phụ trợ, thời gian lĩnh vực của hắn nhất định so với các ngươi duy trì dài hơn. Mập mạp, chúng ta tập trung lực lượng công kích một điểm, thử xem có thể phá vỡ lĩnh vực của Tiểu Tam hay không. Chúng ta có Vinh Vinh toàn lực tăng phúc, tổng hồn lực hai người hắn là vượt xa Tiểu Tam. Tạm thời đột phá lĩnh vực hắn là có thể. Chờ chúng ta lao ra, liền toàn lực hướng hắn phát động công kích, không cho hắn cơ hội phóng thích lĩnh vực. Vinh Vinh, chúng ta đột phá lĩnh vực, ngươi hãy dùng Huyễn Chi Không Gian bao phủ chắc chắn Tiểu Tam. Làm cho hắn không cách nào cùng thực vật chung quanh liên lạc."

Trữ Vinh Vinh cười khổ nói:*"Thử xem sao. Tinh thần lực của ta cùng tam ca khác biệt quá lớn, sợ rằng cũng không rõ rệt hạn chế được hắn."*

Đái Mộc Bạch cũng là trải qua nhiều trận chiến, biết rõ lúc này chính mình tuyệt không thể nhụt chí, nếu không trận chiến đấu này sẽ không cần tiếp tục nữa. Hít sâu một hơi, cùng Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn liếc nhau, ở Trữ Vinh Vinh dưới toàn lực tăng phúc bắt đầu phóng thích hồn kĩ.

"Bạch Hổ, Phá -- Diệt -- Sát --."

"Phượng Hoàng, Xuyên -- Vân -- Kích --."

Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn phối hợp nhiều năm, hai người đồng thời phát động công kích thẳng vào một điểm hướng ra phía ngoài của Lam Ngân Lĩnh Vực Chi Sâm La Vạn tượng. Với năng lực tám mươi phần trăm tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, lực công kích của riêng mỗi người trong hai bọn họ đều đã vượt qua Đường Tam. Càng huống chi là riêng lẻ công kích vào một điểm, hơn nữa hai người đều có năng lực tự tăng phúc, cho dù là phong hào đấu la chín mươi lăm cấp trở xuống, cũng tuyệt không dám trực tiếp đón đỡ.

Một màn quỷ dị xuất hiện, ngay khi công kích của hai người vừa mới bắn ra khỏi phạm vi đường kính hai mươi thước Huyễn Chi Không Gian cùng Phượng Hoàng Lĩnh vực bao phủ, đột nhiên, tất cả lam kim sắc chung quanh toàn bộ biến mất. Không có bất cứ cái gì báo hiệu mà biến mất. Công kích vô cùng mạnh mẽ của hai người, thẳng hướng biển rộng bắn tới. Chớp mắt cũng đã rơi vào trong biển rộng, làm bắn lên cơn sóng lớn gần năm mươi thước

cùng mênh mông hơi nước.

"Tiểu Tam đâu?" Đái Mộc Bạch ngây người. Chẳng những là lam ngân lĩnh vực không có cùng công kích của bọn hắn phát sinh va chạm, thậm chí sau khi công kích của hắn cùng với Mã Hồng Tuấn rơi vào biển rộng, trên bờ cát chung quanh hoàn toàn trống không, nơi nào còn có bóng dáng Đường Tam?

"Chẳng lẽ Tam ca lâm trận bỏ chạy?" Mã Hồng Tuấn có chút không dám tin nói ra.

"Bỏ chạy cái mặt ngươi." Lời nói của Mã Hồng Tuấn chưa dứt, sau lưng hắn đã truyền đến thanh âm của Đường Tam, Mã Hồng Tuấn chỉ cảm thấy sau lưng mình một trận tê dại, Địa Tích Uy của Đường Tam phát ra tác dụng, hắn cơ hồ là không chút do dự thúc giục Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng chân thân của mình bay lên tránh né.

"Vinh Vinh, đi bồi tiếp Tiểu Áo đi." Bóng dáng Đường Tam lại xuất hiện bên người Trữ Vinh Vinh, không đợi nàng phản ứng, tay phải Đường Tam cũng đã ấn lên trán của nàng. Đồng dạng là một đạo tinh thần trùng kích, cho dù năng lượng Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh có thể sản sinh ra tác dụng bảo vệ nhất định, nhưng cùng so sánh với tinh thần lực mênh mông của Đường Tam, nàng quả thật khác biệt quá nhiều. Hự nhẹ một tiếng, đã gục ở trong lòng Đường Tam.

Từ lúc Lam Ngân Lĩnh Vực triệt hồi, Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch công kích thất bại, đến Đường Tam đánh ngất Trữ Vinh Vinh, chẳng qua là thời gian một hai lần hô hấp mà thôi. Lam Ngân Lĩnh Vực của Đường Tam không có cùng công kích của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn va chạm ở cùng một chỗ, hắn tự nhiên sẽ không chịu thiệt. Mà hai người bọn họ toàn lực ứng phó phóng thích công kích xong lại đang ở trạng thái lực cũ vừa mới hết, lực mới chưa kịp sinh ra. Muốn quay về giúp Trữ Vinh Vinh cũng là lòng có dư mà lực không đủ. Mã Hồng Tuấn tức thì bị Đường Tam trực tiếp dọa bay ra mấy chục thước bên ngoài.

Trữ Vinh Vinh tăng phúc hiệu quả biến mất, đến khi Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch vội vàng trở về thì, Đường Tam đã mang theo nàng bay lên cao, ở giữa không trung đem Trữ Vinh Vinh thu vào trong túi Như Ý Bách

Bảo Nang của mình.

Hơn trăm Lam Ngân Hoàng từ trên người Đường Tam nở rộ ra, đối mặt Mã Hồng Tuấn truy kích, Đường Tam lạnh nhạt cười, chân trái vung lên, hồng sắc quang nhận hình đao chợt hiện ra, không nhân nhượng đem mập mạp ở trạng thái võ hồn chân thân đánh cho liên tiếp quay cuồng ở không trung.

Không đợi Đái Mộc Bạch lao lên, đệ bát hồn hoàn trên người Đường Tam đã sáng lên, Huyết Sắc Quang Luân lại hiện ra, nhưng lúc này đây nhưng lại không phải ngưng kết biển rộng hoặc là không gian. Mà là phóng xuất ra từng vòng huyết sắc quang hoàn. Trong nháy mắt đã bao phủ ở trên người Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn.

Hai người cơ hồ đồng thời cùng lúc lâm vào trạng thái mê muội, đây chính là kỹ năng của đệ bát hồn hoàn của Đường Tam.

Thân hình vừa chuyển, Đường Tam lăng không đánh về phía Mã Hồng Tuấn đang còn mê muội, giữa không trung, một cái chu võng thật lớn đã tự nhiên phóng ra, quấn quanh ở thân thể Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng, Lam Ngân Thảo hỏa miễn căn bản sẽ không e ngại Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy hộ thể của hắn.

Mà đồng thời một đạo thân ảnh khác đã cùng Đường Tam tách ra, hình ảnh lóe ra lúc đó mang theo hư ảo tung bay tới sau lưng Đái Mộc Bạch, bím tóc thật dài vung ra, quấn quanh trên cổ Đái Mộc Bạch. Hư ảo quang ảnh phóng ra, sau một khắc, thân thể Đái Mộc Bạch đã ở giữa không trung. Đúng là đệ lục hồn kĩ của Đường Tam, hư vô, Bạo Sát Bát Đoạn Suất.

Khi Mã Hồng Tuấn từ trong trạng thái mê muội tỉnh táo lại, hắn chứng kiến chính là tám căn trường mâu ánh vàng rực rỡ chỉ vào tám chỗ yếu hại trên thân mình, cảm giác thấy rõ ràng hơn cả là thân thể chính mình bị chu võng gắt gao trói buộc.

Đái Mộc Bạch so với hắn thảm hại hơn, lúc hắn tỉnh táo lại chỉ là cảm giác được chung quanh một mảnh hư ảo, thân thể của mình không ngừng bị ném loạn lên cao. Đương nhiên, Tiểu Vũ linh hồn hóa thân hư ảnh cũng sẽ không thật sự đánh ngã hắn, nhưng ngay lúc này, hắn cùng Mã Hồng Tuấn đều hiểu

được, trận chiến đấu này bọn họ đã thua. Thua một cách thảm hại.

Đường Tam thậm chí không để linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể tham chiến, cũng chiến thắng bọn họ dễ như trở bàn tay.

Từ khi chiến đấu bắt đầu đến chấm dứt, tổng cộng chỉ dùng không tới năm phút đồng hồ thời gian. Khi Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn bình an rơi lại trên mặt đất, giải trừ toàn bộ hiệu quả công kích, hai người đều thừ ra. Cảm giác thất bại mãnh liệt tràn ngập tại trong lòng. Nhất là cái loại rõ ràng có thực lực này, nhưng lại căn bản không có cảm giác phát huy được, làm bọn hắn càng thêm khó chịu.

Đường Tam không nói gì, mà là từ trong túi Như Ý Bách Bảo của mình phân biệt thả ra Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh cùng Áo Tư Tạp, cuối cùng thả ra bản thể Tiểu Vũ, nhẹ nhàng ôm nàng.

Trữ Vinh Vinh cũng giống như Chu Trúc Thanh, thức tỉnh sau khi được thả ra, đều thừ ra mà đứng, nói không ra lời.

Mà Áo Tư Tạp mới vừa thanh tỉnh, đã không nhịn được nói:*"Ta ngất! Tiểu Tam, không ngờ ngươi cũng hèn hạ như vậy. Không ngờ lại đánh lén ta."*

Đái Mộc Bạch tức giận nói:*"Tiểu Áo, ngươi lần đầu tiên ra ngoài sao? Địch nhân sẽ thông báo trước với ngươi sao? Ngươi đừng quên, chúng ta là năm người đánh với Tiểu Tam một người."*

Áo Tư Tạp sửng sốt, giật mình nhìn vẻ mặt thất bại của bốn đồng bọn trước mắt này, thất thanh nói:*"Các ngươi sẽ không thua chứ? Có Vinh Vinh siêu cường phụ trợ, thân thể mạnh mẽ của Đái lão đại ngươi, sức bộc phát kinh khủng của mập mạp, tốc độ của Trúc Thanh. Các ngươi gia tăng lẫn nhau dĩ nhiên còn không có chiến thắng Tiểu Tam? Đái lão đại, ngươi cùng Trúc Thanh không dùng U Minh Bạch Hổ sao?"*

Chu Trúc Thanh than nhẹ một tiếng,*"Tam ca căn bản chưa cho chúng ta cơ hội dùng U Minh Bạch Hổ."*

Ánh mắt Đái Mộc Bạch phát sinh vài phần biến hóa, nhìn về phía Đường

Tam, trầm giọng nói:*"Tiểu Tam, nói cho chúng ta biết, đây là tại sao?"*

Đường Tam tự nhiên hiểu được hắn cũng muốn hỏi cái gì, không có trực tiếp mở miệng, mà là ánh mắt nhất nhất từ trên người năm tên đồng bọn trước mắt đảo qua, chờ lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên thân mình, lúc này mới bình tĩnh nói ra:*"Nguyên nhân đơn giản, bởi vì các ngươi công kích ta cũng không có phát huy ra được thực lực chân chính của bản thân. Ta lợi dụng sự quen thuộc đối với mọi người, mỗi một lần công kích đều vừa vặn nhằm trúng yếu hại. Nếu như các ngươi có thể cẩn thận, cẩn thận một điểm mà nói, ta nghĩ muốn chiến thắng các ngươi cũng không dễ dàng. Không sai, thực lực năm người các ngươi hỗ trợ lẫn nhau tuyệt đối so với ta mạnh hơn, nhưng là, các ngươi quên một điểm, đó chính là một người nếu so với năm người linh hoạt hơn. Đơn thể thực lực của ta cao hơn mỗi một cá nhân các ngươi, nếu như các ngươi không cách nào dùng phương pháp liên hợp hữu hiệu cùng ta đối kháng, như vậy, cho dù có chuẩn bị, cơ hội của các ngươi vẫn như trước không lớn lắm."*

Vừa nói, Đường Tam nâng tay chỉ hướng Áo Tư Tạp,*"Người thứ nhất ta công kích chính là Tiểu Áo. Bởi vì ta hiểu được, tại tư duy theo quán tính, các ngươi nhất định sẽ tưởng rằng ta mục tiêu đầu tiên của ta là Vinh Vinh, người không có năng lực thực chiến, cho nên sẽ đem nhiều lực chú ý đặt ở trên người Vinh Vinh, nhưng các ngươi lại quên, nếu không ăn Phục Chế Kính Tượng Tràng, Tiểu Áo so với Vinh Vinh cũng không mạnh hơn là mấy. Tiểu Áo, ngươi biết ngươi sai lầm ở chỗ nào chứ? Mặc dù ngươi trước tiên ăn phục chế kính tượng tràng, nhưng thứ nhất ngươi lại không có tìm kiếm bảo vệ từ các đồng bọn, hơn nữa tại lúc ta đã dùng thuấn di phát động công kích, ngươi nên có ứng biến. Nếu như ngươi trước tiên sử dụng năng lực của hồn cốt phục chế ra phân thân, sau đó mới ăn phục chế kính tượng tràng, ít nhất chính mình sẽ có năm mươi phần trăm cơ hội thoát khỏi công kích của ta."*

Áo Tư Tạp gật đầu:*"Quả thực là ta sai lầm. Ta cũng không nghĩ đến đối tượng thứ nhất công kích của ngươi sẽ là ta. Lúc ấy ta còn nghĩ đến chính mình ăn phục chế kính tượng tràng để bảo vệ Vinh Vinh."*

Đường Tam nghiêm mặt nói:*" Võ hồn hương tràng của ngươi sau khi đột phá bảy mươi cấp, đã có được năng lực thực chiến rất mạnh. Ngươi thậm chí có*

thể phục chế trăm phần trăm các loại kĩ năng của người khác và duy trì thời gian chiến đấu liên tục mười phút. Nhưng là, có một chút ta phải nhắc nhở ngươi, nhược điểm lớn nhất của ngươi, chính là thời gian ngắn ngủi ngươi không ăn phục chế kính tượng tràng. Thời khắc này ngươi là yếu ớt nhất. Ở phương diện này, ngươi nếu như có thể nghĩ đến một ít biện pháp để đền bù một chút mà nói, sẽ làm ngươi sơ hở càng ít. Nếu không, chỉ cần đối thủ đối với võ hồn của ngươi có chút quen thuộc, sẽ dùng tất cả các biện pháp không cho ngươi cơ hội ăn phục chế kính tượng tràng."

Áo Tư Tạp mạnh mẽ gật đầu, cúi đầu trầm tư, cân nhắc phương pháp cải thiện cho chính mình.

Ánh mắt Đường Tam chuyển tới trên người Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch,*"Các ngươi cũng có sai lầm tương tự. Sau khi Tiểu Áo bị ta chế trụ, nghĩ đến phải về giúp Vinh Vinh. Nhưng là các ngươi lại quên mất một việc. Năng lực tăng phúc của Vinh Vinh tuy mạnh, nhưng cũng không thể dựng sào thấy bóng mà đánh bại ta. Mà trong năm người các ngươi, duy nhất có được năng lực trong nháy mắt đem ta đánh bại, chính là U Minh Bạch Hổ. Cho nên, ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, các ngươi nên tay trong tay, giữ nguyên tư thế thân thể tiếp xúc. Nói như vậy, cho dù ta sử dụng năng lực lĩnh vực, cũng không có tác dụng chính thức vây khốn các ngươi. Có U Minh Bạch Hổ, các ngươi sẽ có khả năng chiến thắng. Nếu như các ngươi lúc ấy tay nắm tay, như vậy, Hãn Hải Định Thần tráo của ta cũng chỉ có thể bao phủ hai người các ngươi, lấy sức lực của U Minh Bạch Hổ cũng hoàn toàn là có thể lao tới. Hơn nữa, Trúc Thanh, ngươi phản ứng không nhanh nhẹn lắm.*

Tại tình huống có được võ hồn chân thân, thân là một mẫn công hệ hồn sư, ngươi căn bản là không nên xuất hiện bất cứ khi nào dừng lại, phải ở trên chiến trường không ngừng nhanh chóng di động, lợi dụng hết thảy chung quanh, bao gồm thân thể đồng đội đến che chở thân hình chính mình, đặc điểm lớn nhất của mẫn công hệ hồn sư chính là lực công kích cường đại cùng tốc độ, nhưng lực phòng ngự lại là nhược điểm của mẫn công hệ hồn sư.

Nếu như ngươi để cho đối thủ tập trung lên thân thể của ngươi, như vậy, nếu như ta lúc ấy sử dụng không phải Hãn Hải Định Thần tráo, mà là Lam Ngân Bá Vương thương, như vậy, ngươi có thể đã bị thượng nặng."

"Mộc Bạch, sau khi Trúc Thanh bị ta bắt đi, tâm thần của ngươi đã có chút rối loạn. Thế cho nên trong chiến đấu sau đó, nhiều lần xuất hiện sai lầm. Mặc dù các ngươi hãm sâu trong Lam Ngân Lĩnh Vực Sâm La Vạn Tượng của ta. Nhưng bằng vào lĩnh vực của Vinh Vinh, các ngươi cũng đủ để tự bảo vệ mình. Huống chi còn có mập mạp. Mặc dù các ngươi tiêu hao sẽ so với ta nhanh hơn, nhưng dưới tác dụng của hai lĩnh vực, các ngươi có thể thay phiên điều chỉnh, lại có Vinh Vinh bảo vệ. Như vậy các ngươi còn có cơ hội giữ cân bằng. Mà ngươi lại cùng mập mạp toàn lực phát động công kích, cố gắng phá vỡ lĩnh vực của ta, mặc dù đó quả thật có khả năng thành công. Nhưng các ngươi không nên quên, ta là một khống chế hệ hồn sư, năng lực khống chế đối với hồn kĩ của mình rất mạnh, cho nên mới ở lúc các ngươi phát động công kích song song triệt hồi lĩnh vực, nếu như ta nguyện ý mà nói, hoàn toàn có thể tại lúc công kích của các ngươi chấm dứt đem lĩnh vực khôi phục. Lúc đó, các ngươi đã không còn cơ hội."

Nghe xong Đường Tam phân tích, Đái Mộc Bạch thở dài một tiếng,*"Tiểu Tam, ngươi nói không sai, chúng ta năm người lúc trước phạm phải sai lầm như vậy. Nhưng là, ngươi cũng quên một điểm. Cũng không phải chúng ta phối hợp không ăn ý, mà là bởi vì không có sự chỉ huy của ngươi. Ta hiện tại mới phát hiện, nguyên lai chúng ta lại ỷ lại đối với sự chỉ huy của ngươi như vậy. Mới vừa rồi không có ngươi làm trung tâm chỉ huy, chúng ta tổng thể thực lực thậm chí ngay cả năm thành đều không có phát huy được. Mà nếu dưới tình huống có ngươi, chúng ta lại có thể phát huy ra một trăm hai mươi phần trăm năng lực."*

Đường Tam nhìn Đái Mộc Bạch, trong mắt toát ra quang mang suy tư, quả thật, mọi người một mực cùng nhau, các đồng bọn ỷ lại đối với mình quả thật nhiều. Hơn nữa, làm khống chế hệ hồn sư duy nhất của đoàn đội, tại trong cả đoàn đội tác dụng của hắn cũng là xe chỉ luồn kim, vị trí là cực kì trọng yếu.

Đường Tam mỉm cười, nói:*"Kì thật các ngươi cũng không cần nản lòng. Mới vừa rồi cũng là bởi vì không có chuẩn bị gì. Nếu như trước đó chuẩn bị cho tốt. Các ngươi chỉ cần áp dụng phương thức thủ chắc rồi phản kích, vẫn là có khả năng rất lớn thắng ta. Các ngươi sở dĩ không có biện pháp gì bắt ta, một là bởi vì kỹ năng tránh né của ta quá nhiều, bất luận là Thuấn Di, Vô Địch Kim Thân hay là ẩn thân năng lực của Hãn Hải hộ thân tráo, đều có thể giúp ta nhanh chóng thoát ly chiến trường. Mà các ngươi vừa lại không có kỹ*

năng khống chế nào tồn tại. Cho nên, muốn giữ ta lại sẽ khó khăn."

Đái Mộc Bạch cười hắc hắc:*"Nếu Tiểu Vũ ở bên phía chúng ta, ngươi sẽ không có bất cứ cơ hội gì."*

Đường Tam có chút không nói gì nhìn Đái Mộc Bạch,*"Lão đại, ngươi còn muốn sáu đánh một sao?"*

Đái Mộc Bạch đường hoàng nói:*"Ngươi Quái vật như vậy, sáu đánh một cũng không có cái gì không thể. Vô địch kim thân của ngươi chỉ có ba lần, giống như theo lời ngươi vậy, chỉ cần chúng ta áp dụng trạng thái thủ chắc rồi phản kích, thay phiên nghỉ ngơi, lĩnh vực của ngươi lại không thể cứ duy trì liên tục. Mà Hãn Hải Định Thần tráo của ngươi đối với ta cùng mập mạp chưa từng tác dụng gì, công kích của chúng ta có sức bộc phát rất mạnh, một khi ngươi muốn bắt chúng ta, tự thân tinh thần lực cũng nhất định sẽ phải chịu thật lớn trùng kích. Mà ở lúc ngươi phát động kĩ năng, thân thể tất nhiên sẽ trì trệ. Chỉ cần cho chúng ta một lần cơ hội, để cho Tiểu Vũ bằng vào thuấn di cận thân đến trước mặt ngươi. Ngươi tựu xong đời rồi.".*

Đường Tam vò đầu, nói:*"Quả thật, kĩ năng của Tiểu Vũ đối với ta vốn là khắc chế. Từ ý nào đó mà nói, Tiểu Vũ hắn là xem như cận thân cường công hệ chiến hồn sư. Hoặc là nói là cận thân khống chế hệ chiến hồn sư. Mặc dù năng lực của nàng đều cần phải cận thân mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nhưng đồng dạng, kĩ năng của nàng uy lực cũng phải so với kĩ năng bình thường của chúng ta mạnh hơn rất nhiều. Ít nhất Bạo Sát Bát Đoạn Suất của nàng, ta cũng thừa nhận không được. Bất quá, Đái lão đại, ngươi cho rằng Tiểu Vũ sẽ giúp các ngươi đối phó ta sao? Hắc hắc."*

Một bên Trữ Vinh Vinh nói:*"Không bằng như vậy đi. Tam ca, bắt đầu từ bây giờ, cấm ngươi sử dụng kĩ năng Thuấn Di, Vô Địch Kim Thân, ẩn thân với né tránh. Chỉ có thể liều mạng. Ta phân biệt phụ trợ bọn họ bốn người cùng ngươi chiến đấu. Chúng ta đệ ngũ khảo không phải là như vậy sao?"*

Áo Tư Tạp phất phất tay:*"Quên đi, Vinh Vinh. Chúng ta không có cơ hội. Tiểu Tam là khống chế hệ hồn sư. Ở trước Lam Ngân Hoàng quỷ thần khó lường của hắn, chúng ta bất cứ người nào đều không thể nào có thể bảo vệ được ngươi. Cho dù hắn không dùng mấy cái kĩ năng né tránh kia, chỉ cần*

vừa mới bắt đầu trước tiên khống chế được ngươi, chúng ta căn bản không có cơ hội. Trình độ khống chế của Tiểu Tam đã không phải mẫn công hệ hồn sư có khả năng khắc chế. Chúng ta càng không được. Ta thà rằng trực tiếp đi đối mặt với Hải Đấu La. Cũng không nguyện ý lại cùng Tiểu Tam luyện tập, ta sợ tự tin cũng mất. Tiểu Tam người này, vẫn là làm đồng bọn chúng ta là tốt nhất. Làm đối thủ đúng là quá mức thống khổ.".

Áo Tư Tạp lời vừa nói ra, lập tức chiếm được sự đồng ý của Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn cùng Chu Trúc Thanh. Không sai, tại bọn họ xem ra, Đường Tam bất luận lúc nào đều vẫn là làm đồng bọn mới thích hợp nhất.

Đường Tam mỉm cười:*"Đã như vầy, chúng ta cũng thử thông quan đi. Lấy thực lực bây giờ của chúng ta, hẳn là rất có cơ hội. Được rồi, khảo hạch của các ngươi có cố định đối mặt với một vị Đấu La nào đó không?"*

Chu Trúc Thanh nói:*"Hải Mã Đấu La từng nói qua với chúng ta, trên thất thánh trụ phân biệt là Hải Mã, Hải Ma Quỷ, Hải Chi Mâu, Hải Chi Huyễn, Hải Ma Nữ, Hải Tinh, Hải Long. Tương ứng cũng có riêng một phong hào đấu la thủ hộ. Chúng ta trước mắt gặp qua chỉ có Hải Mã Đấu La. Nhưng từ lúc trước hẳn đối với chúng ta giảng thuật mà nói, mạnh nhất trong bảy người này hẳn là Hải Long Đấu La, có thể đã đạt tới chín mươi lăm cấp. Khảo quan đệ ngũ khảo của ta là Hải Ma Nữ đấu la, tên chính xác có thể gọi là Hải Nữ đấu la."*

Áo Tư Tạp nói: *"Khảo quan của ta, người quen cũ, Hải Mã đấu la."*

Đái Mộc Bạch nói:*"Khảo quan của ta là Hải Chi Mâu. Hẳn gọi là Hải Mâu đấu la đi."*

Mã Hồng Tuấn nói:*"Khảo quan của ta là Hải Ma Quỷ đấu la, phỏng chừng xưng hô chính xác là Hải Quỷ đấu la."*

Đường Tam thở phào nhẹ nhõm, nói:*"Hoàn hảo, đối thủ của các ngươi cũng không có Hải Long Đấu La. Bất quá, vượt qua kiểm tra chỉ sợ cũng khó khăn. Dựa theo thực lực chúng ta mà so với Hải đấu la mà nói, như vậy, Hải Long đấu la không thể nghi ngờ là cực mạnh. Mà Hải Tinh cùng Hải Huyễn hai gã đấu la sở dĩ không có xuất hiện tại trong các khảo hạch của các ngươi, có thể*

là bởi vì bọn họ phụ trách khảo hạch trọng yếu nhất. Hải Mã đấu la hơi mạnh hơn bọn hắn. Hải Nữ đấu la, Hải Quỷ đấu la cùng Hải Mâu đấu la thực lực lần lượt tăng cao dần. Ta hiện tại có một phương pháp, có thể cam đoan các ngươi vượt qua kiểm tra, nhưng là sau khi thông qua khảo hạch có khả năng khen thưởng sẽ bị giảm đi. Các ngươi có nguyện ý thử qua hay không?"

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nói:*"Ngươi có thể cam đoan chúng ta vượt qua kiểm tra?"*

Đường Tam nói:*"Đúng vậy. Khảo hạch của ta là ở trong vòng ba ngày khiêu chiến bảy vị phong hào đấu la, toàn bộ chiến thắng mới có thể. Cũng không có nói rõ ràng trình tự. Nếu như ta khiêu chiến phong hào đấu la tương ứng của các ngươi, đồng thời sau khi chiến thắng bọn họ, các ngươi trở ra khiêu chiến. Cơ hồ có thể khẳng định có thể quá quan. Hải đấu la đã bị ta đánh bại thực lực nhất định giảm đi."*

Mã Hồng Tuấn trừng mắt,*"Như vậy cũng được?"*

Đường Tam nói:*"Không có gì không được. Nội dung khảo hạch của chúng ta cũng không phải không cho phép chúng ta làm như vậy, chúng ta như vậy chính là hợp lý. Các ngươi thấy thế nào?"*

Áo Tư Tạp vò đầu:*"Bằng vào phục chế kính tượng tràng, ta quả thật không nắm chắc có thể vượt qua kiểm tra. Ta cân nhắc một chút, Tiểu Tam nói đúng, khoảng cách thời gian ta dùng lại Phục Chế Kính Tượng Tràng sơ hở rất lớn. Mà đối mặt một cường giả cấp bậc phong hào đấu la, cho dù có Vinh Vinh tăng phúc, ta cũng không có thể chỉ là trong thời gian dùng một căn phục chế kính tượng tràng mà chiến thắng đối thủ. Lúc ta lại dùng phục chế kính tượng tràng lần thứ hai, rất nguy hiểm. Mà nếu như lần đầu tiên không cách nào thông quan, như vậy, phía sau còn muốn thông qua chính là khó khăn càng thêm khó khăn. Tiểu Tam, xin ngươi giúp ta đi."*

Chu Trúc Thanh đột nhiên nói:*"Tam ca, nếu như dựa theo ngươi lời nói như vậy. Trái lại có phải cũng hay sao, đó là chúng ta trước tiên khiêu chiến phong hào đấu la của mình, sau đó ngươi lại đi khiêu chiến. Cứ như vậy, ngươi là có thể chiếm được chút tiện nghi. Dù sao, khảo hạch của ngươi là*

phải tại trong vòng ba ngày chiến thắng bảy tên phong hào đấu la đấy!"

Đường Tam mỉm cười lắc đầu:*"Không cần. Chờ sau khi các ngươi trước tiên đều thông quan, ta sẽ toàn tâm toàn ý đi vượt qua khảo hạch. Các ngươi phải tin tưởng thực lực của ta."*

"Không." Đái Mộc Bạch trầm giọng nói:*"Tiểu Tam, Trúc Thanh nói đúng. Chúng ta không thể luôn luôn dựa vào ngươi. Tiểu Áo thông quan quả thật khó khăn, sẽ do ngươi tới trợ giúp. Nhưng ta, Trúc Thanh cùng mập mạp vẫn là tự đi thông quan cho thỏa đáng. Ta cho rằng, trong toàn bộ Thất Thánh Trụ của ngươi, đối thủ lớn nhất chính là Hải Long đấu la. Trước lúc đối mặt hắn, nhất định phải ưu tiên bảo tồn thể lực cùng hồn lực. Ngươi đem phong hào đấu la mà ba người chúng ta khiêu chiến xen kẽ toàn bộ khiêu chiến của ngươi. Như vậy, ngươi cũng có thể đạt được nghỉ ngơi tốt nhất. Tin tưởng chúng ta, chúng ta có thực lực bằng vào lực lượng của chính mình khiêu chiến thành công."*

Đường Tam do dự nói:*"Nhưng là, nếu như ta thông quan thành công, về sau sẽ không cách nào trợ giúp các ngươi. Vạn nhất....."*.

Đái Mộc Bạch quả quyết:*"Không có vạn nhất. Nếu như làm chuyện gì luôn luôn nghĩ tới đường lui, chúng ta cũng càng khó có khả năng có đột phá. Đừng quên, đạt được một cấp khen thưởng đối với ta mà nói cũng trọng yếu, ta là có thể đột phá tám mươi cấp. Ta cũng không hy vọng bởi vì không được khen thưởng lại dùng thời gian dài đi đột phá bình cảnh. Đồng thời, đây cũng là một khảo cuối cùng của Trúc Thanh, ta nghĩ, nàng nếu như không thể bằng vào tự thân thực lực thông qua một khảo cuối cùng nhất khảo này mà nói, tổng khen thưởng của nàng nhất định sẽ bị giảm đi. Tiểu Tam, đừng nói nữa, chúng ta đối với chính mình có tự tin. Đệ tứ khảo, chủ yếu là dựa vào lực lượng của ngươi, một khảo này, để cho chúng ta đến trợ giúp ngươi đi. Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta vĩnh viễn đều là một tổng thể."*

"Hảo, cứ quyết định như thế. Chúng ta nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tiến hành khảo hạch." Đường Tam không tiếp tục chối từ, hắn tuyệt sẽ không bỏ đi tín niệm tất thắng của đồng bọn.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Mới từ tờ mờ sáng, đoàn người Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đã đi tới Hải Mã Thánh Trụ quen thuộc bên ngoài bờ biển.

Bởi vì là sáng sớm, bầu trời xanh còn có chút lờ mờ, tại phương Đông bóng dáng thái dương đang dần dần mở rộng.

Hải Mã Đấu La lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở Hải Mã Thánh Trụ, so với lần đầu tiên Đường Tam bọn họ trông thấy thì giống nhau như đúc. Có lẽ là bởi vì cảm nhận được bọn họ đến, Hải Mã Đấu La chậm rãi mở hai mắt ra.

"Hơn ba năm không thấy, nhìn bộ dáng thực lực các vị đều có tăng trưởng lớn. Hôm nay đến đây, chính là vì đệ ngũ khảo?" Hải Mã đấu la vẻ mặt mỉm cười nhìn mọi người bên bờ, khi ánh mắt hắn rơi vào trên người Đường Tam, rõ ràng toát ra vẻ tôn kính.

Đường Tam hơi gật đầu: *"Không sai, hôm nay chính vì đệ ngũ khảo mà đến. Xin tiền bối chỉ giáo."*

Tiếng nói vừa dứt, Đường Tam đã bay lên trời, hướng bình đài hình tam giác ở dưới Hải Mã thánh trụ bay đến.

Ngoài dự liệu của Đường Tam chính là, Hải Mã đấu la cũng không có mượn lực lượng Hải Mã Thánh Trụ để phát động công kích, chỉ là một lần gia tốc, hắn cũng đã vững vàng rơi xuống Hải Mã Thánh Trụ.

Hải Mã đấu la nhìn Đường Tam rơi ngay trước mặt mình,*"Ngài đã chuẩn bị đầy đủ để bắt đầu đệ ngũ khảo chứ?"*

Đường Tam gật đầu nói:*"Đúng vậy, ta đã chuẩn bị rất tốt."*

Hải Mã đấu la hiển nhiên là biết nội dung khảo hạch của Đường Tam,*"Sau khi chính thức bắt đầu hảo hạch, tại trong ba mươi sáu canh giờ tiếp theo, ngài phải từng lượt đánh bại đấu la Thất Thánh Trụ chúng ta. Nếu như vượt quá thời gian hoặc là không thể toàn bộ đánh bại chúng ta, tính là khảo hạch thất bại. Trong một năm, ngài còn có thêm một cơ hội khiêu chiến. Ở trong quá trình khảo hạch, chúng ta sẽ không mượn Hải Thần Chi Lực của Thánh*

Trụ. Chỉ biết bằng vào tự thân lực lượng đối với ngài tiến hành khảo hạch."

"Đa tạ tiền bối." Đường Tam khom người hướng Hải Mã đấu la hành lễ thăm hỏi.

Hải Mã đấu la thân thể hơi nghiêng, cũng không có thừa nhận một lễ này của Đường Tam, tay phải vừa giương, quang mang Hải Mã thánh trụ lóe sáng, một đạo kim quang phóng lên cao, đem ánh bình minh còn yếu phóng đại chiếu sáng.

Ngay sau đó, phảng phất dường như là hưởng ứng kim quang Hải Mã Thánh Trụ phát ra, xa xa sáu phương hướng khác, phân biệt phóng lên một đạo kim quang, cùng quang mang Hải Mã Thánh Trụ phát ra hội tụ ở cùng một chỗ. Bảy đạo kim quang tại không trung hình thành một quầng sáng thật lớn, tản mát ra hơn mười đạo kim sắc quang diễm ngưng tụ lại.

Hải Mã đấu la nói:*"Quang diễm này tượng trưng cho thời gian khảo hạch của ngươi. Đến khi chúng nó toàn bộ tắt, thì đại biểu cho ba mươi sáu canh giờ đã hết, lúc đó khảo hạch lần này thất bại. Xin mời."*

Quang mang lam kim sắc chợt đại phóng, đồng thời Đường Tam cũng phóng xuất ra võ hồn Lam Ngân Hoàng, cũng khởi động đệ thất hồn kĩ Lam Ngân chân thân của mình. Cho dù hắn đối chính mình có tuyệt đối tin tưởng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn một chọi một khiêu chiến phong hào đấu la. Hắn tuyệt sẽ không khinh thường. Nơi này là trong hải vực, chính là địa phương thích hợp nhất để hải hồn sư phát huy thực lực. Không toàn lực ứng phó, thì sao có thể cam đoan chiến thắng chứ?

Hải Mã đấu la cũng đồng thời cùng Đường Tam khởi động, cũng phóng xuất ra võ hồn của mình, trong phút chốc, chỉ thấy trên dưới toàn thân hắn được một tầng áo giáp kì dị màu xám trắng bao phủ ở bên trong, sau lưng hiện ra thật lớn Hải Mã hư ảnh tương tự như pho tượng trên đỉnh của hải mã thánh trụ. Hai vàng, hai tím, năm đen, chín cái hồn hoàn đồng thời lóe sáng. Dưới tình huống không có mười vạn năm hồn hoàn, đây đã là hồn hoàn phối xứng tốt nhất. Có thể trở thành người thủ hộ một trong Hải Thần Thất Thánh Trụ, tự thân thực lực Hải Mã đấu la quả nhiên không phải bình thường.

Bất quá, khi Hải Mã đấu la chứng kiến trên người Đường Tam phóng xuất ra hồn hoàn, vẫn là không thể tránh khỏi ngây người một chút. Hai vàng, một tím, hai đen, ba đỏ. Tám cái hồn hoàn lóe ra quang mang chói mắt, chẳng những so với hơn ba năm trước thêm ra hai cái hồn hoàn, hơn nữa đây chính là hai cái mười vạn năm hồn hoàn màu đỏ chói lọi!

------oOo------

Chương 422: Hải Mã Thánh Trụ cuộc chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: dphilong (A Phì)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân, phía sau còn có lục quan phải qua, Đường Tam sẽ không buông tha cơ hội trước mắt. Bạch quang dưới chân khuếch tán trong nháy mắt bao phủ cả khu vực Hải Mã Thánh Trụ, Sát Thần lĩnh vực Tu La Địa Ngục phát động.

Hải Mã đấu la chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, Đường Tam trước mắt đã mất đi bóng dáng, chung quanh đã biến thành một thế giới đỏ như máu, có tiếng thê lương quanh quẩn bên tai, sát khí thực thể lạnh như băng điên cuồng từ bốn phương tám hướng hắn trùng kích tới, khiếp đảm phát ra từ nội tâm không tự chủ được xuất hiện.

Lĩnh vực. Hải Mã đấu la cũng không có cùng Đường Tam giao thủ qua, lần đầu tiên gặp phải sát thần lĩnh vực của Đường Tam, hơn nữa hắn lúc trước trong nháy mắt thất thần, lập tức lâm vào bị động.

Chẳng qua, thân là Phong Hào Đấu La hắn đương nhiên sẽ không như vậy mà không phấn chấn, cũng không bởi vì ngoại giới biến hóa mà kích động, thân thể khẽ động hiện ra Vũ Hồn Chân Thân của mình.

Chỉ thấy thân thể của Hải Mã đấu la trong nháy mắt hòa hợp nhất thể với

Bạch sắc cốt khải trên người mình, hóa thân thành một đầu Hải Mã thật lớn thân dài hơn ba thước. Người khẽ động, một vòng sóng gợn kỳ dị từ trên người hắn phóng thích ra, đồng thời đệ lục hồn hoàn trên người hắn sáng lên.

Sóng gợn hiện lên màu lam nhạt dày đặc bao quanh thân thể hắn trong phạm vi đường kính năm thước, đúng là cứng rắn đem sát khí của Tu La Địa Ngục bức ra bên ngoài, mặc dù không cách nào phá vỡ Tu La Địa Ngục, cũng không thể ảnh hưởng đến Đường Tam, nhưng đem ảnh hưởng của Sát Thần lĩnh vực đối với hắn giảm xuống thấp nhất.

Mỗi một tầng sóng gợn kia khuếch tán ra, đều như là một tấm lá chắn bao phủ toàn thân Hải Mã đấu la, cùng với Hãn Hải Hộ Thân Tráo của Đường Tam có chút giống nhau, chỉ có điều Hải Mã đấu la phóng thích ra ba văn hộ tráo này chính là toàn bộ dùng để phòng ngự.

Ngay tại lúc này, cảnh vật trước mắt Hải Mã đấu la đột nhiên biến đổi, sát khí sắc bắn lúc trước biến mất, thay thế là một mảnh thế giới màu vàng lam. Trong nháy mắt màu đỏ và màu vàng lam giao nhau, hắn chộp tới thân ảnh của Đường Tam. Chân trái tiến lên trước một bước quyền đầu tự nhiên oanh kích thẳng đến Đường Tam.

Hắn chứng kiến Đường Tam, không chỉ là thân thể biến thành màu vàng lam, hơn nữa sau lưng còn hiện ra tám chiếc chân nhện màu vàng rực rỡ giống như trường mâu.

Sau khi hóa thành Hải Mã, trên người hắn có hai cánh tay ngắn nhỏ, cái này không giống với bản thể của Hải Mã. Nhưng một quyền tự nhiên này sáng lên lại là đệ ngũ hồn hoàn của hắn.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên trên không trung, không khí dường như thừa nhận áp lực vô cùng lớn khiến cho vùng biển phía sau Đường Tam, một cơn sóng lớn bay lên trời, ở trên không trung ngưng kết thành quyền đầu (nắm đấm) thật lớn đánh thẳng đến sau lưng Đường Tam, cùng một quyền kia của Hải Mã đấu la hình thành thế giáp công.

Mọi người ở trên bờ xem cuộc chiến trong lòng đều có chút khẩn trương, bọn họ quen thuộc Đường Tam nên đương nhiên biết Đường Tam đang thay đổi

lĩnh vực, mà Hải Mã đấu la thì nắm lấy khe hở khi hai đại lĩnh vực hoán đổi phát động công kích. Dưới sự áp chế của Sát Thần lĩnh vực còn có thể thanh tĩnh nắm bắt thời cơ, có thể thấy năng lực thực chiến của hắn cường hãn cỡ nào.

Nhưng một kích này của Hải Mã đấu la lại sớm ở trong dự tính của Đường Tam. Trước sau đồng thời truyền đến áp lực thật lớn, cùng với trạng thái toàn thân bị phong tỏa thậm chí ngay cả thuấn di cũng không thể phát động. Đây là thực lực của Phong Hào Đấu La, chẳng qua Đường Tam lại không có chút nào kích động, hắn cũng không có ý tứ né tránh, cứ như vậy ngạnh kháng một kích kinh khủng này của Hải Mã đấu la.

Ầm ầm, giữa tiếng nổ vang, thân thể Đường Tam trên không trung vẫn bất động. Hôm nay, Vô Địch Kim Thân lần đầu tiên mở ra. Ba mươi sáu canh giờ, chính là ba ngày, tổng cộng hắn có chín lần cơ hội sử dụng Vô Địch Kim Thân. Vì để trận chiến trước mắt này có thể nhanh chóng chấm dứt, Đường Tam không chút do dự sử dụng lần đầu tiên.

Tiền hậu giáp công (trước sau cùng đánh) không thể nghi ngờ khiến công kích đạt tới trình độ cực mạnh, nhưng đối mặt với Vô Địch Kim Thân của Đường Tam lại không có tác dụng, thậm chí tiền hậu giáp công mà không chấn bay được hắn.

Đường Tam lựa chọn ngạnh kháng một quyền này, đương nhiên là có đạo lý của hắn. Chỉ có như vậy, hắn mới tuyệt đối nắm chắc khiến Hải Mã đấu la lại lâm vào Lam Ngân lĩnh vực của mình. Hắn đã nhìn ra, Hải Mã đấu la cũng không có lĩnh vực của mình, mà chiến đấu trong lĩnh vực không thể nghi ngờ đối với mình là có lợi nhất. Hơn nữa, dùng thân thể thừa nhận lần công kích này của Hải Mã đấu la, cũng khiến hắn có thời gian làm một chút việc khác.

Công kích không có hiệu quả, Hải Mã đấu la thất kinh, hắn chỉ thấy hồng quang sáng lên chỗ cánh tay phải Đường Tam trong nháy mắt chuyển hóa thành kim quang trải rộng toàn thân. Đây là lực lượng phòng ngự như thế nào? Trên lực lượng mình rõ ràng cao hơn hắn nhưng sao công kích vẫn không có hiệu quả chứ?

Ngay trong quá trình giật mình, thân ảnh Đường Tam đã biến mất trước mắt

hắn, Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng hoàn thành. Mặc dù trên bình đài này không có bất cứ thực vật gì, nhưng với tinh thần lực cường đại của Đường Tam hiện tại, trên bình đài không có cũng không đại biểu cho trên bờ không có. Lĩnh vực của hắn trong nháy mắt vượt qua biển nhanh chóng mượn thực vật bên bờ đem uy năng của Lam Ngân lĩnh vực thi triển ra.

Cùng lúc đó, ở trong Lam Ngân lĩnh vực đã xuất hiện vô số tơ vàng, nhanh chóng boa phủ tới Hải Mã đấu la. Đây là việc Đường Tam làm khi hắn ngạnh kháng công kích, bát chu maautwj nhiên sẽ không bỗng dưng xuất hiện vô cớ, ngoại phụ hồn cốt và lĩnh vực dung hợp kĩ năng, thôn phệ tơ vàng, phát động.

Khi vừa mới bắt đầu Hải Mã đấu la vẫn còn không coi trọng, nhưng khi thôn phệ kim ti rơi trên ba văn phòng hộ tráo của hắn mở ra lúc trước, hắn lại thất kinh, năng lượng của ba văn phòng hộ tráo dưới tác dụng của thôn phệ kim ti giảm đi nhanh chóng. Nương theo Đường Tam tiến vào tám mươi cấp, ở trong Lam Ngân lĩnh vực thôn phệ kim ti của hắn đã không cần tiếp xúc cơ thể người để tiến hành thôn phệ, năng lượng trong lĩnh vực hễ không phải là năng lượng tự thân của Lam Ngân lĩnh vực cùng Thôn Phệ Kim Ti tiếp xúc đều bị thôn phệ, trải qua sự chuyển hóa của Bát Chu Mâu trở thành một bộ phận hồn lực của Đường Tam.

Suy yếu đối phương, tăng phúc chính mình đây mới là địa phương bá đạo nhất của Lam Ngân lĩnh vực, đồng thời cũng là pháp bảo giành thắng lợi của Đường Tam.

Sát thần lĩnh vực không phải không tốt, nhưng sát thần lĩnh vực đối với hồn lực tiêu hao cũng là rất lớn, dưới tình huống đối thủ không có lĩnh vực, Lam Ngân lĩnh vực không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Phạm vi của Ba Văn Phòng Hộ Tráo đạt tới đường kính năm thước, tự nhiên phải thừa nhận Thôn Phệ Kim Ti càng nhiều, cảm nhận được hiệu quả của Thôn Phệ Kim Ti, Hải Mã đấu la không khỏi thất kinh, lĩnh vực thật đáng sợ, khó trách đệ ngũ khảo của hắn phải trong ba ngày khiêu chiến bảy thánh trụ đấu la.

Dưới sự bất đắc dĩ, Hải Mã đấu la đành phải đem đệ lục hồn kĩ Ba Văn Hộ

Tráo của mình thu liễm đến xung quanh thân thể, tận khả năng giảm bớt diện tích cùng Thôn Phệ Kim Ti tiếp xúc

Đúng là Thôn Phệ Kim Ti bị một quyền này của hắn oanh kích bay lên nhưng cũng không bị phá hỏng, giống như bản thân không bị lực tác động. Mà năng lượng một quyền này của hắn đã có một bộ phận nhỏ bị Thôn Phệ Kim Ti hấp thu.

Cái này cũng có thể hấp thu? Hải Mã đấu la rốt cục cảm thấy nguy cơ. Hắn hiểu được, nếu cứ như vậy, Đường Tam thậm chí không cần công kích mình chỉ cần bảo trì lĩnh vực, hấp thu hồn lực của mình, chính mình liền thất bại.

Thân là một trong bảy người thủ hộ thánh trụ, Phong Hào Đấu La cường đại, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng nhận thua.

Trong mắt bạch quang đại phóng, Hải Mã đấu la không còn quản việc bị thôn phệ, hít sâu một hơi, hai tay mười ngón đan xen đặt phía trước ngực, lòng bàn tay hướng xuống dưới. Đồng thời, đệ cửu hồn hoàn trên người hắn phát sáng.

Hồn sư không có lĩnh vực đối mặt với hồn sư có lĩnh vực là cực kỳ bất lợi, hiện tại Hải Mã đấu la muốn làm, chính là bằng vào hồn lực cao hơn Đường Tam của mình phát động công kích mạnh nhất. Cho dù không thể đánh bại Đường Tam, cũng muốn tận khả năng tiêu hao thực lực của Đường Tam. Đây là chức trách khảo hạch giả của hắn, hắn tuyệt sẽ không bởi vì biết Đường Tam, biết thân phận của Đường Tam mà thả nổi.

Cứ việc đệ cửu hồn hoàn của Hải Mã đấu la vẫn là màu đen vạn năm cấp bậc, nhưng trên thực tế, hồn hoàn màu đen này của hắn cũng có tới tám vạn năm tu vi cấp bậc. Chính là lúc đầu hắn lao lực thiên tân vạn khổ tìm kiếm trong biển rộng mới có được thích hợp hồn thú.

Lúc này đệ cửu hồn hoàn lóe sáng, quầng sáng màu đen nhanh chóng khuếch trương ra, hình thành một tấm màn đen hình tròn đưa thân thể của hắn xoay quanh ở trung tâm, năng lượng khổng lồ điên cuồng chuyển động, không khí chung quanh kịch liệt vặn vẹo.

Đám người Đái Mộc Bạch đang xem cuộc chiến rõ ràng nhìn thấy, khắp

trong biển tất cả sôi trào lên, lúc này đây không có Hải Mã thánh trụ quang mang ngăn cản, nước biển dĩ nhiên dâng thẳng lên cao tới trăm thước, hơn nữa nước biển trong suốt trong nháy mắt bị nhiễm đen, lưu động kịch liệt tản ra vô cùng năng lượng.

Sử Lai Khắc ngũ quái đồng thời biến sắc, đây là đệ cửu hồn kĩ của Phong Hào Đấu La sao? Uy thế thật cường đại. Nếu như với toàn lực bộc phát của mười vạn năm hồn thú, một kích này cũng không thua kém chút nào. Hải Mã đấu la dưới tình huống bị lĩnh vực của Đường Tam hoàn toàn áp chế, phát ra một kích cực mạnh của hắn. Ý nghĩ của hắn rất đơn giản cũng rất trực tiếp lại phi thường hữu hiệu.

Ta không phải nhìn không thấu lĩnh vực của ngươi sao? Ngươi không phải muốn thôn phệ năng lượng của ta sao? Tốt lắm, ta đem tất cả năng lượng một lần phóng xuất đến cho ngươi thôn phệ. Ta không cần tìm vị trí của ngươi, lấy đệ cửu hồn kỹ toàn diện công kích, đem thực lực bản thân cùng của hải vực hòa hợp nhất thể toàn lực bộc phát, toàn diện công kích lĩnh vực và bản thể của ngươi, cho dù như vậy sẽ làm cho ta tiêu hao rất nhiều, ngươi cũng đồng dạng không được dễ chịu.

Không thể nghi ngờ, lựa chọn của Hải Mã đấu la là hoàn toàn chính xác, bản thân là một phong hào đấu la, hồn lực của hắn ở trên Đường Tam, lựa chọn loại toàn diện va chạm này đúng là đem ưu thế của mình phát huy ra. Cho dù đã bị lĩnh vực làm suy yếu, với hồn lực cượt qua chín mươi cấp của hắn lại xảy ra chuyện gì chứ.

Đệ cửu hoàn màu đen của Hải Mã đấu la, đại biểu cho kĩ năng tên là Toàn Phong Cự Lãng Tịch Diệt Quyền. Hồn lực triển khai, mượn tất cả thủy nguyên tố xung quanh hình thành sóng lớn vòng xoáy, sinh ra tính sát thương trên phạm vi. Thân ở trong biển, không thể nghi ngờ là chỗ Toàn Phong Cự Lãng Tịch Diệt Quyền phát huy tốt nhất.

Sóng biển ngập trời đã bắt đầu điên cuồng xoay tròn, hồn kĩ của Hải Mã đấu la đang súc lực nhanh chóng tăng lên, khi hắn súc lực xong, chính là một khắc phát huy của đệ cửu hồn kĩ kinh khủng này.

Ngay lúc này, thân ảnh của Đường Tam xuất hiện, màu vàng la bên trong lĩnh

vực, bóng dáng màu vàng lam kia của hắn mới nhìn qua có chút không hiểu, thân thể ưu nhã xoay tròn trên không, chân trái đã đá ra.

Khi hắn đầu dưới chân trên, một khắc chân trái bổ ra, chân trái của hắn đã không còn như là chân, mà giống như một thanh chiến phủ thật lớn thông thiên hạ xuống. Một khắc này, sau lưng hắn phảng phất xuất hiện cảnh tượng Tà Ma Hổ Kình Vương vung lên kình vĩ khổng lồ đánh ra ngoài khơi.

Nhắc tới giống như quang mang màu đỏ làm thành một chuỗi tàn ảnh hình quạt màu đỏ trên không trung lóng lánh trong suốt. Kỳ dị chính là, mục tiêu công kích của Đường Tam cũng không phải bản thể Hải Mã đấu la, mà là một tầng hắc sắc quang mang hắn phóng thích ra. Cũng là vòng hắc sắc quang mạc của đệ cửu hồn hoàn tạo nên.

Tầng hắc sắc quang mạc này chính là phòng hộ của đệ cửu hồn kĩ Hải Mã đấu la thi triển ra, năng lực phòng hộ thậm chí còn hơn đệ lục hồn kĩ Ba Văn Hộ Tráo.

Khi một kích này của Đường Tam từ trên trời giáng xuống, tất cả Thôn Phệ Kim Ti trong nháy mắt tập trung, ngưng kết thành hai cỗ, vừa lúc ở hai bên của công kích này, thôn phệ năng lực toàn bộ khai hỏa.

Cứ như vậy, quầng sáng màu đen dưới sự thôn phệ năng lượng điên cuồng của hai cỗ Kim Ti Thôn Phệ ngưng tụ lại một chỗ, trung tâm quang mang xuất hiện một chút ảm đạm, mà ngay lúc này, chân trái Đường Tam đã từ trên trời giáng xuống.

Mười vạn năm Tà Ma chân trái cốt chi kĩ, Hổ Kình Tà Ma Phủ, Đường Tam tổng cộng có năm khối hồn cốt, khối Tà Ma chân trái cốt mới có được này có thể nói là hồn cốt duy nhất hoàn toàn tác dụng đến công kích. Thân là mười vạn năm hồn cốt, lực công kích của nó có thể nghĩ được, kĩ năng công kích của nó tổng cộng có hai cái, một cái là Phạm Vi Tính Công Kích, cái kia chính là Hổ Kình Tà Ma Phủ Đường Tam trước mắt thi triển, ngưng tụ toàn bộ công lực toàn thân đến chân trái, trải qua hồn cốt tăng phúc, hóa thành lưỡi chiến phủ sắc bén mỏng như cánh ve, trực tiếp công kích về phía trước.

Cho dù là thực lực của Tiểu Bạch như vậy, gặp Hổ Kình Tà Ma Phủ của

Đường Tam đều chịu thua thiệt, có thể thấy được sự kinh khủng của hồn cốt kĩ năng này. Mười vạn năm hồn cốt hoặc là mười vạn năm hồn hoàn khi toàn bộ hiệu quả dùng để công kích tuyệt đối là cực kỳ kinh khủng.

Xích, một tiếng nhỏ vang lên, hồng quang xoẹt qua, quầng sáng màu đen bảo vệ xung quanh thân thể Hải Mã đấu la chợt ngưng tụ, sau một khắc, ở trung tâm của hai cỗ Thôn Phệ Kim Ti đã xuất hiện một lỗ hổng thật lớn.

Hồng quang lại hiện ra, lúc này đây cũng không phải là quang mang của hồn cốt, mà là đến từ đệ bát hồn hoàn của Đường Tam. Ba văn trạng hồng quang từng chế trụ Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn ở trong đệ bát hồn hoàn này dập dờn ra, dọc theo lỗ hổng của quầng sáng màu đen nhẹ nhàng chảy vào, bao phủ trên thân thể của Hải Mã đấu la.

Hồn kỹ của Đệ bát hồn hoàn của Đường Tam, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp, phóng thích.

Làm mười vạn năm hồn hoàn, đệ bát hồn hoàn này của Đường Tam tổng cộng có hai kĩ năng, trong đó kĩ năng thứ hai chính là Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp, đặc điểm kĩ năng, vật lý phòng ngự không hiệu quả, một khi bị hồng sắc tam văn này tiếp xúc bất luận thực lực bản thân cường đại đến cỡ nào đều bị cưỡng chế ngất ba giây. Năng lượng có thể chống đỡ, nhưng khi tiếp xúc năng lượng công kích của bất kỳ hồn kĩ gì, hồn lực của người phóng thích sẽ tiêu hao gấp ba lần trong thời gian tác dụng.

Đây là một kĩ năng toàn thể khống chế, kĩ năng quần thể khống chế cực kỳ bá đạo. Năng lượng của cưỡng chế ngất ba giây kia cho dù là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng phải lâm vào run rẩy. Bởi vì năng lực làm ngất này là tuyệt đối thành lập, chỉ cần tiếp xúc sẽ sinh ra, sẽ không bị bất cứ kĩ năng gì hoặc là hồn lực bên trong triệt tiêu.

Cho dù có năng lượng hộ tráo phòng ngự, sau khi bị Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp tiếp xúc hồn lực bản thân cũng nhanh chóng tiêu hao. Đối mặt với hồn kĩ như vậy, phòng ngự cũng không phải, không phòng ngự lại muốn trực tiếp bị ngất. Đúng là địa phương đẳng cấp cao khống chế hệ hồn sư khiến các loại hồn sư khác đau đầu.

Lúc này, năng lượng phòng ngự bên ngoài của Hải Mã đấu la đã bị Hổ Kình Tà Ma Phủ phá, huyết hồng ba văn của Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp tự nhiên là không khách khí đặt lên thân thể hắn, cưỡng chế hiệu quả ngất có hiệu lực.

Cưỡng chế đơn giản hai chữ, mang đến cho Hải Mã đấu la chính là bị diệt. Nếu như là ngất kĩ năng bình thường, lúc này đối với Hải Mã đấu la vẫn là không có hiệu quả. Trong trạng thái thi triển đệ cửu hồn kĩ loại siêu cường kĩ năng này, Hải Mã đấu la thân mình đã ở trong trạng thái phách thể, không nói bên ngoài có phòng hộ tráo, cho dù không có cũng khó cắt đứt.

Nếu không làm sao xứng đáng là kĩ năng cuối cùng của Phong Hào Đấu La đây?

Nhưng là, đẹ cửu hồn kĩ có cường thịnh trở lại cũng không ngăn nổi mười vạn năm hồn kĩ biến thái của Đường Tam. Mê muội nhất thoài khiến Hải Mã đấu la không cách nào tiếp tục khống chế hồn lực khổng lồ mình tu tập lại.

Làm cả tòa Hải Thần đảo đều run rẩy trong tiếng nổ, bên trong biển vừa mới ngưng tụ lên vũng xoáy thật lớn đã ầm ầm đập bể quay về. Sóng lớn đánh sâu vào khiến mọi người bên bờ hoàn toàn ướt sũng.

Đệ cửu hồn kĩ của Hải Mã đấu la dĩ nhiên bị Đường Tam mạnh mẽ cắt đứt như vậy. Đáng sợ nhất chính là, năng lượng thi triển đệ cửu hồn kĩ mặc dù đại bộ phận phóng thích bên ngoài, nhưng còn có một bộ phận ẩn bên trong cơ thể, dùng để liên lạc cùng khống chế kĩ năng. Mất đi sự khống chế của Hải Mã đấu la, một bộ phận hồn lực này chợt cắn trả.

Kêu rên một tiếng, trong miệng của Hải Mã đấu la máu tươi cuồng phun, mà ngay cả trong lỗ mũi, lỗ tai cũng tràn ra tơ máu, cả người lui về sau mấy bước ngã xuống, thẳng đến Hải Mã thánh trụ mới ổn định thân hình.

Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng lẳng lặng thu lại, Đường Tam lần nữa xuất hiện trước mặt Hải Mã đấu la, hắn cũng không có tiếp tục công kích, tinh thần lực cấp bậc hạo hãn có thể nói thời khắc đều quan sát tình trạng thân thể của Hải Mã đấu la, vị phong hào đấu la này đối với bọn họ vẫn luôn có ý tốt, Đường Tam đương nhiên sẽ không bỏ đá xuống giếng. Nếu

không phải bởi vì phía sau còn có Áo Tư Tạp phải khiêu chiến hắn, Đường Tam thậm chí sẽ không làm cho vị phong hào đấu la này bị thương nghiêm trọng như vậy.

Thắng, ta chiến thắng một vị hải đấu la. Dù là, tâm chí kiên nghị, tâm tình của Đường Tam lúc này cũng không khỏi kích động. Đây là lần đầu tiên dưới tình huống một chọi một hắn chiến thắng một vị cường giả phong hào đấu la cấp bậc a! Mặc dù nói trận thắng lợi này phải quy càng nhiều cho các loại kĩ năng quái dị và cường hãn của hắn. Nhưng không hề nghi ngờ, hắn là bằng vào tự thân thực lực chiến thắng đối thủ. Đệ ngũ khảo, một trong bảy phần đã hoàn thành.

"Tiền bối, đa tạ". Đường Tam hướng Hải Mã đấu la hơi khom người hành lễ.

Ba giây ngất đã qua, Hải Mã đấu la thân hình bất ổn đứng lên, trong lòng thầm than một tiếng, hoàn lễ nói: *"Không cần khách khí, đa tạ đã hạ thủ lưu tình"*. Trong ba giây bị ngất, một bộ phận của đệ cửu hồn kĩ lại xuất hiện cắn trả, khi đó Đường Tam nếu như muốn giết hắn hoàn toàn có thể làm được. Nhưng hắn cũng không có tiếp tục công kích, hiển nhiên là Đường Ta đã hạ thủ lưu tình. Dù là bây giờ hắn còn có lực tái chiến cũng không có lý do làm phiền.

Lúc này, một đạo lam quang hiện lên, một đạo bóng dáng khác xuất hiện bên người Đường Tam, đúng là Tiểu Vũ. Khảo hạch của Tiểu Vũ là cùng với Đường Tamtieens hành Hải Thần cửu khảo. Trong quá trình thông qua khảo hạch Đường Tam đương nhiên sẽ không quên nàng.

Ngay từ đầu khi hắn cùng Hải Mã đấu la chiến đấu, hắn đã đem Tiểu Vũ từ trong Như ý bách bảo nang phóng ra, đồng thời làm cho linh hồn nàng trở về bản thể, lại lấy Hãn Hải Hộ Thân Tráo bao phủ Tiểu Vũ Vào bên trong. Đạt tới hiệu quả ẩn thân, cứ như vậy, chẳng những có thể để Tiểu Vũ tương đối an toàn làm bạn hắn thông qua khảo hạch. Đồng thời, Tiểu Vũ ẩn dấu ở bên cạnh cũng tùy thời có thể phát động công kích, trợ giúp Đường Tam thông qua khảo hạch.

Trong quá trình đối mặt với Hải Mã đấu la, hiển nhiên cũng không cần Tiểu Vũ nhúng tay. Hơn nữa, Đường Tam có thể khẳng định, nếu như Tiểu Vũ

nhúng tay vào, như vậy, trình độ khảo hạch của mình sẽ bị hạ thấp. Vốn trong kế hoạch lần này, khảo hạch phía sau sẽ có các đồng bọn trợ giúp, trong chiến đấu có thể khẳng định chiến thắng, Đường Tam đương nhiên muốn một mình hoàn thành.

Giơ tay lên, Hải Mã đấu la xoay người đối mặt Hải Mã thánh trụ, dùng ngón trỏ tay phải gian nan khắc họa một cái hoa văn kì dị trên thánh trụ. Khi nét cuối cùng hoàn thành, hoa văn kia nở rộ ra kim sắc chói mắt, chợt chiếu xạ lên dấu ấn Hoàng Kim Tam Xa Kích trên trán Đường Tam. Hai đạo quang mang giao nhau, trong đầu Đường Tam được nhắc nhở, Hải Mã thánh trụ khảo hạch đã qua.

Trên trán Tiểu Vũ một đạo hồng quang đồng thời sáng lên, chợt lóe rồi ẩn.

Giữa không trung, bảy đạo cột sáng kim sắc vốn thuộc về Hải Mã thánh trụ một đạo lặng yên tắt đi, nhưng đoàn kim quang trên không trung lại không có suy yếu, chỉ là chung quanh vòng kim sắc quang diễm đã thiếu một khối nhỏ, đây là dấu hiệu của thời gian vượt qua.

Quá trình nhận thua hoàn thành, Hải Mã đấu la xoay người lại nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt xoẹt qua Hoàng Kim Tam Xa Kích trên trán hắn, *"Khảo hạch phía sau lại càng thêm khó khăn, mong rằng Ngài cẩn thận nhiều hơn. Người hắn là đã có năng lực của Hải Thần ánh sáng. Hải Thần ánh sáng bản thân mặc dù không có lực công kích, nhưng có thể uy hiếp hải hồn thú. Hơn nữa lực uy hiếp cũng không chỉ là hải hồn thú"*.

Nhìn Hải Mã đấu la trong mắt bao hàm thâm ý, Đường Tam nhất thời hiểu được, cảm kích nói: *"Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Sau đây nếu có gì đắc tội, vẫn xin tiền bối thứ lỗi"*.

Hải Mã đấu la sửng sốt một chút, ngay lúc này, hai đạo thân ảnh đã vượt biển tới, *"Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, xin tiền bối chỉ giáo …"*.

Hải Mã đấu la lúc này mới hiểu được Đường Tam nói là có ý gì, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, bật cười nói: *"Không sao cả, đây là chiến thuật trong khảo hạch cho phép. Chẳng qua, các ngươi cũng đừng tưởng rằng ta lại dễ dàng nhận thua như vậy. Muốn chiến thắng ta, các ngươi còn phải xuất ra thực lực*

mới được. Như vậy, bắt đầu đi".

Đường Tam lui về bên bờ, cũng không xem cuộc chiến trên đài Hải Mã thánh trụ, ăn một cât khôi phục đại hương tràng, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi, khôi phục hồn lực và tinh thần lực.

Nhìn qua hắn chiến thắng Hải Mã đấu la chỉ dùng thời gian không dài, nhưng trên thực tế tinh lực hắn tiêu hao lại là cực lớn. Chiến thắng một người Phong Hào Đấu La nói dễ vậy sao. Đường Tam cũng hiểu được, Hải Mã đấu la chỉ là dùng toàn lực chiến đấu, nhưng lại không phải liều mạng chiến đấu. Nếu không, hắn cũng không thể thắng nhẹ nhàng như vậy. Di động chiến thuật đặt ra cùng với vài cường đại hồn kĩ hữu ích liên hợp, Đường Tam tự thân tiêu hao cũng không nhỏ. May là có Thôn Phệ Kim Ti trợ giúp, làm cho hắn hấp thu không ít hồn lực của Hải Mã đấu la. Tiêu hao lúc này mới khống chế trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh liên thủ khiêu chiến Hải Mã đấu la là một hồi chiến đấu không có gì lo lắng. Hải Mã đấu la cùng Đường Tam đánh một trận đã bị thương, hồn lực lại càng tiêu hao rất lớn, thậm chí ngay cả kiên trì võ hồn chân thân đều cực kỳ khó khăn, lại như thế nào có thể thắng được Áo Tư Tạp sử dụng phục chế kính tượng tràng phục chế trăm phần trăm hồn kĩ của Mã Hồng Tuấn, hơn nữa còn có Cửu Bảo Lưu Ly tháp Trữ Vinh Vinh phụ trợ đây? Chiến đấu trực tiếp tiến hành, Áo Tư Tạp lựa chọn chiến thuật hồn kĩ công kích trên phạm vi lớn cùng Hải Mã đấu la va chạm. Mặc dù từ ý nghĩa nào đó có chút hèn hạ, nhưng không thể nghi ngờ là hữu hiệu nhất. Chỉ ba lần va chạm, Hải Mã đấu la đã kiên trì không được nữa.

Toàn diện tăng phúc tám mươi phần trăm của Trữ Vinh Vinh khiến hồn lực của Áo Tư Tạp thậm chí so với Đường Tam còn cường thịnh hơn vài phần. Mặc dù không có như Đường Tam kinh khủng kĩ năng tầng tầng lớp lớp, nhưng uy thế trực tiếp hồn kĩ va chạm vẫn khiến Hải Mã đấu la không thể không thừa nhận trận thất bại này.

Chẳng qua, đúng như Sử Lai Khắc Thất Quái phán đoán trước, Áo Tư Tạp mưu lợi chiến thắng, khen thưởng sau đó không còn là một bậc hồn lực mà là nửa cấp.

Làm hắn thoáng có điều buồn bực, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất. Nếu như đối mặt với Hải Mã đấu la thời kì toàn thịnh, Áo Tư Tạp biết, chính mình khó có cơ hội.

Trước khi đi, Áo Tư Tạp để lại cho Hải Mã đấu la mười căn khôi phục đại tràng.

Sau khi xin lỗi một lần nữa, mọi người tiếp tục lên đường, đi đến người thứ hai của chuyến đi này.

Trận kế tiếp này mới là chân chính bắt đầu chiến đấu. Bởi vì, dựa theo kế hoạch của mọi người, Đường Tam mỗi lần trực tiếp khiêu chiến là kẹp trong đám người Đái Mộc Bạch, như vậy hắn mới có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn, do đó bảo trì trạng thái tốt nhất. Bởi vậy, trận thứ hai bọn họ lựa chọn, là Hải Chi Mâu thánh trụ. Cũng là địa phương Đái Mộc Bạch phải tiếp nhận khảo hạch, hắn cần đối diện Hải Mâu đấu la.

Trước khi xuất phát, mọi người đã cẩn thận nghiên cứu qua bản đồ của Hải Thần đảo, đệ nhị chiến lựa chọn Hải Chi Mâu thánh trụ, chẳng những là bởi vì Đái Mộc Bạch trừ bỏ một người cực mạnh cho Đường Tam, đồng thời cũng là bởi vì khoảng cách của Hải Chi Mâu thánh trụ vừa vặn thích hợp.

Một lúc lâu sau, Sử Lai Khắc Thất Quái thêm vào Bạch Trầm Hương đi tới mục đích của bọn họ, Hải Chi Mâu thánh trụ trong biển.

Khi hoàng y, tử y hồn sư thủ hộ bên ngoài bờ biển chứng kiến ấn ký trên trán của mọi người không hề có chút ngăn trở, nhanh chóng dẫn bọn họ đi tới bờ biển.

Mục lực có thể nhìn thấy được, phiến này trong biển lớn nhỏ cùng Hải Mã thánh trụ lúc trước không sai biệt nhiều, chỉ là hình dáng sơ lược không cùng mà thôi. Tại vị trí ở giữa biển, là một bình đài hình tròn, trung tâm bình đài, một cây cột so với Hải Mã thánh trụ ít nhất phải cao hơn một phần ba dựng đứng ở đó, kim quang tận trời. Chỉ nhìn hình dáng của cây thánh trụ này là có thể cảm nhận được nhuệ khí bức người. Cả cây thánh trụ giống như một thanh trường mâu thật lớn dựng đứng ở đó, kim quang đúng là từ phần nhọn của mâu bắn ra, hoa văn tỉ mỉ dưới kim quang nổi bật dị thường.

Dưới thánh trụ, một người khoanh chân ngồi ngay ngắn gần sát nó, tóc dài màu vàng nhạt xõa trên vai, hai mắt khép kín. Mặc dù, phong sương của năm tháng để lại trên mắt hắn một chút dấu vết, nhưng có thể nhìn ra được, vị Phong Hào Đấu La thủ hộ Hải Chi Mâu thánh trụ này lúc tuổi còn trẻ là một vị mỹ nam tử xuất chúng.

Đái Mộc Bạch và Đường Tam liếc nhau, *"Chúng ta đi"*. Đường Tam hoàn thành khảo hạch là có hạn chế thời gian, hắn phải tận khả năng vì Đường Tam tiết kiệm thời gian.

"Cố gắng lên". Mọi người đồng thời quát khẽ một tiếng. Áo Tư Tạp cầm một căn hương tràng kín đáo đưa cho Đái Mộc Bạch, hắn là người thứ nhất thông qua khảo hạch, cũng có thể phu trợ người khác rất tốt.

Đường Tam không có nhiều lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục khôi phục hồn lực tiêu hao trong trận chiến đấu đầu tiên. Người khác cũng đều học theo bộ dáng của hắn ngồi xuống tiến hành tu luyện, bảo trì trạng thái tốt nhất của mình, chỉ có Áo Tư Tạp đã thông qua đệ ngũ khảo nhìn tình huống chiến đấu của Hải Chi Mâu thánh trụ phía trước.

Đái Mộc Bạch mang theo Trữ Vinh Vinh lên xuống mấy cái, mũi chân điểm trên mặt nước mượn lực thì bước lên Hải Mâu thánh trụ đài. Ngay khi hai người một chân dặt lên thánh trụ đài đồng thời hơi thở khí thế mạnh mẽ liền đập vào mặt mà đến, giống như bọn họ không phải đối mặt một người mà là một thanh trường mâu sắc bén vô cùng.

Trữ Vinh Vinh nhẹ nhàng bước tiếp, nhanh chóng lắc mình đến sau lưng Đái Mộc Bạch, chẳng những phóng xuất ra võ hồn, hơn nữa trước tiên phóng xuất ra Cửu Bảo chân thân của mình. Quang ảnh hư ảo phiêu đãng ra, đầu cốt kĩ năng Huyễn Chi Không Gian lĩnh vực phóng thích, bao phủ hoàn toàn Hải Chi Mâu thánh trụ đài.

Đây là kế hoạch của mọi người, Đái Mộc Bạch đối mặt với Hải Mâu đấu la có thể nói thực lực trong bảy thánh trụ đấu la chỉ thấp hơn một người Hải Long đấu la. Từ thân phận khí hồn sư của hắn có thể nhìn thấy vài phần đầu mối. Khí hồn sư tu luyện đến cảnh giới Phong Hào Đấu La so với thú hồn sư

còn khó khăn hơn, nhưng đồng dạng, Phong Hào Đấu La khí hồn sư cũng cường đại hơn so với Phong Hào Đấu La thú hồn sư.

"Hống" Đái Mộc Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, trong tà mâu tinh quang bạo xạ, thân thể chợt bành trướng ra, đệ nhất, đệ tam, đệ ngũ, đệ thất đúng là vừa phóng ra bốn cái hồn kĩ. Trong lúc nhoáng người lên ở bên trong Huyễn Chi Không Gian của Trữ Vinh Vinh phóng xuất hóa thân thành một đầu mãnh hổ dài hơn bảy thước, toàn thân kim sắc chói lọi. Dưới sự toàn lực tăng phúc bốn đại kĩ năng, trạng thái thân thể của Đái Mộc Bạch đã đạt tới đỉnh cao.

Chân sau phát lực, ngang nhiên đánh ra.

Đài thánh trụ này cũng không rộng bao nhiêu, đường kính chẳng qua hai mươi thước mà thôi. Thân thể Đái Mộc Bạch dài quá bảy thước, gần như chỉ là thân hình mở ra, phong nhận lợi trảo của hắn bắn ra đã đến đỉnh đầu của Hải Mâu đấu la. Cùng lúc đó, lực lượng tăng phúc, phòng ngự tăng phúc, công kích tăng phúc, tam đại kĩ năng tăng phúc từ sau lưng vừa lúc đuổi tới thân thể hắn, hoàn thành tăng phúc.

Hồn lực của Đái Mộc Bạch dù sao cũng đến gần tám mươi cấp, lại trải qua tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, hồn lực cường độ tuyệt sẽ không thấp hơn Phong Hào Đấu La, một trảo này lại càng đem khí phách bản thân hoàn toàn bộc phát ra.

Khi Đái Mộc Bạch phóng xuất võ hồn chân thân Hải Mã đấu la phiêu nhiên nhi khởi (nhẹ nhàng đứng dậy), khi hắn cảm nhận được hơi thở của Đái Mộc Bạch đánh tới, trong đôi mắt mở ra cũng không khỏi toát ra một tia kinh ngạc.

Đôi mắt của hắn màu lam, nhìn qua không có nửa phần sắc thái cảm tình, nếu như cho Đái Mộc Bạch tìm một người để so sánh, như vậy, ánh mắt của vị Hải Mâu đấu la trước mặt này và tộc trưởng của Phá Chi nhất tộc Dương Vô Địch hết sức giống nhau.

Đón nhận hổ trảo của Đái Mộc Bạch là một thanh kim sắc trường mâu, cây trường mâu này cũng không có nhiều hoa văn như Hải Chi Mâu thánh trụ,

toàn thân bóng loáng trong như gương, không có bất cứ trang sức gì, nhìn qua đúng là đơn giản, trực tiếp. Nhưng phía trên hai hoàng, hai tử, năm hắc chín cái hồn hoàn bao bọc lại đại biểu thực lực chân chính của nó.

Đệ tam hồn hoàn trên mâu sáng lên, mâu ảnh ba phần, trong đó hai đạo phân biệt đâm tới hai hổ trảo của Đái Mộc Bạch, mâu thứ ba đâm thẳng tới yết hầu của bạch hổ Đái Mộc Bạch hóa thân.

Ba mâu này tốc độ vô cùng nhanh chóng, Đái Mộc Bạch thậm chí không nhìn thấy động tác hai tay của Hải Mâu đấu la là như thế nào. Ba đạo không phân tán chút nào đồng thời công kích tới. Công kích cực kỳ ngưng tụ, giống như là ba cây châm khí thế mạnh mẽ. Công kích chưa đến, hàn ý thấu xương đã khiến lông ở sau lưng của kim sắc cự hổ chợt dựng lên.

Đái Mộc Bạch cũng tuyệt không phải hạng người ôn hòa, thân thể lao tới trước thế đi không thay đổi, hai hổ trảo ở không trung đen xen, tạo nên từng đạo kim quang khí thế mạnh mẽ.

Tiếng nổ chói tai liên tục vang lên, liên tiếp những đốm lửa từ va chạm giữa trường mâu và bạch hổ bộc phát. Thân thể Đái Mộc Bạch bị kiềm hãm rơi trên mặt đất, mà Hải Mã đấu la thì bị đánh bay ngược ra, va vào Hải Chi Mâu thánh trụ ở phía sau mới ổn định được thân thể của mình. Trong tay kim sắc trường mâu quang mang một trận lóe lên. Trên mặt dâng lên một tầng huyết sắc, sau ba lần hô hấp mới khôi phục vững vàng.

Hiển nhiên, trong lần va chạm này là Đái Mộc Bạch chiếm tiện nghi.

Hồn lực của song phương có chênh lệch không nhỏ, bảy mươi chín cấp đối mặt với đối thủ ít nhất trên chín mươi cấp. Cũng không nên quên, tại lúc Đái Mộc Bạch tấn công vừa rồi, tứ đại tăng phúc kĩ năng toàn bộ mở ra, sau lưng còn có tam hạng phụ trợ kĩ năng của Trữ Vinh Vinh bao phủ trên người, lực công kích, lực phòng ngự và lực lượng toàn bộ tăng phúc tám mươi phần trăm. Dưới đông đảo phụ trợ kĩ năng, tổng thể lực công kích của hắn mới vượt qua chỉ là đệ tam hồn kĩ của Hải Mã đấu la.

------oOo------

Chương 423: Tà mâu bạch hổ đấu Hải chi mâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan (A Du)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Ngay từ đầu trận chiến này đã là cương mãnh đấu cương mãnh.

Hải Mâu Đấu La nhìn vào tuổi tác của Đái Mộc Bạch và Trữ Vinh Vinh mà sinh ra vài phần coi thường. Kể cả khi Đái Mộc Bạch phóng xuất đệ thất hồn hoàn, bạch hổ phụ thể, ý nghĩ coi thường của hắn cũng không thay đổi. Dù sao cũng là phong hào đấu la, chênh lệch cùng cấp bậc hồn thánh thật là lớn.

Nhưng khi chính thức giao đấu hắn mới biết được rằng đối phó hai người trẻ tuổi trước mắt này thật không dễ dàng như suy nghĩ ban đầu.

Đái Mộc Bạch đắc thủ một kích này đồng dạng cảm thấy Hải Mâu Đấu La có ý khinh thường mình. Hắn lại không lấy đó làm tức giận mà lại thấy mừng thầm. Hai chân vừa mới chạm đất hai tay mang theo đôi hổ chưởng đã lại hướng Hải Mâu Đấu La mà lao đến.

Lúc này hổ trảo của hắn thu về trước ngực, kim quang đại phát. Cùng với thân thể đang lao tới, vô số những tia sáng bắn vào Hải Mâu Đấu La. Đúng là đệ tứ hồn kĩ bạch hổ lưu tinh vũ.

Mục đích của hắn rất đơn giản, không cho Hải Mâu Đấu La có thời gian trì hoãn để ổn định khí tức, lợi dụng tiên cơ này, mạnh mẽ áp chế hắn. Đây đúng là lựa chọn tốt nhất của Đái Mộc Bạch.

Võ hồn bạch hổ của Đái Mộc Bạch có kĩ năng cường hãn nhất chính là cơ bắp, tuy kĩ năng công kích không nhiều lắm nhưng cái nào cũng là kĩ năng công kích vô cùng cường hãn. Nhất là lại được cửu bảo lưu ly tháp của Trữ Vinh Vinh tăng phúc, uy lực công kích càng tăng lên.

Bạch hổ lưu tinh vũ vừa phóng thích, trên người Đái Mộc Bạch lại được một đạo ánh sáng tăng phúc bao phủ, chính là tăng phúc hồn lực. Mặc dù chỉ là đệ tam hồn kĩ của Trữ Vinh Vinh nhưng hiệu quả tăng phúc lại là 80 phần trăm. Là võ hồn phụ trợ đệ nhất thiên hạ, cửu bảo lưu ly tháp chính là dạng tồn tại cực kì dị thường.

"Được" Hải Mâu Đấu La gào to. Sau lưng hắn lúc này là hải chi mâu thánh trụ, muốn lui, nhưng lại không thể lui được nữa. Mắt thấy Đái Mộc Bạch hóa thân thành bạch hổ cùng vô số Lưu tinh vũ công kích đến. hai tay cầm trường mâu, cắm xuống mặt đất. Ngay sau đó quang mang đệ thất hồn hoàn tỏa sáng. nháy mắt cả người biến thành một chất lỏng kim sắc dung nhập vào trường mâu.

Đái Mộc Bạch chưa từng nhìn thấy tình huống này bao giờ, kể cả Đường Tam cũng chưa từng thấy. Thân thể hồn sư dung nhập vào khí võ hồn, đây mới chính là nhân mâu hợp nhất.

Bởi vì ưu thế của kích đầu tiên, ngay khi Hải Mâu Đấu La dung nhập vào trường mâu, Đái Mộc Bạch đã đến, hổ trảo phía trước bạo phát, những tiếng nổ ầm vang, vô số đốm lửa tuôn ra từ thân trường mâu. Chính là từ va chạm của bạch hổ lưu tinh vũ với trường mâu.

Nhưng lại là quỷ dị vô cùng, mặc cho công kích của Đái Mộc Bạch hung mãnh như thế nào cũng không có cảm giác kích trúng bản thể của Hải Mâu Đấu La. Bạch hổ lưu tinh vũ nện vào thân trường mâu cũng chỉ bắn lên nhưng tia lửa điện, ngoài ra không thấy có hiệu quả gì khác.

Đã xảy ra chuyện gì?

"Cẩn thận, Mộc Bạch" một tiếng hét trên bờ vang lên. Đúng là thanh âm của Đường Tam. Khi những biến hóa kì dị của Hải Mâu Đấu La võ hồn chân thân xảy ra, Đường Tam đều chứng kiến. Hắn mặc dù đang tu luyện nhưng tinh thần lực vẫn trải ra khắp cả vùng biển. Tình huống đặc biệt trong trường chiến đấu của Đái Mộc Bạch cùng Hải Mâu Đấu La tự nhiên hắn cũng cảm thụ được. Tuy không thể phụ giúp chiến đấu nhưng là nhắc nhở cũng không có phạm quy. Cảm giác tình huống không ổn Đường Tam lập tức hô to.

Đái Mộc Bạch đối với Đường Tam là vô cùng tín nhiệm. Thân thể bạch hổ khổng lồ không do dự bay nhanh về phía sau. Ngay khi hắn lui về phía sau, trường mâu đang cắm trên mặt đất chợt bắn lên, vô số kim quang bắn ra, tựa như thái dương bạo liệt(mặt trời bị nổ), lan ra vô số ánh sáng kim sắc.

Cả hải chi mâu thánh trụ trong kim quang đó lâp tức phình to ra. Mơ hồ thấy được một quầng sáng đen đang khuếch tán ra.

Thân thể khổng lồ của Đái Mộc Bạch bay nhanh về phía sau, dừng lại chắn trước mặt Trữ Vinh Vinh. Không thể lui tiếp được nữa. Một khi rơi xuống nước, lại càng nguy hiểm. Chỉ có trên bình đài này họ mới có vài phần khả năng chiến thắng.

Đái Mộc Bạch gầm lên một tiếng, một cỗ ánh sáng bạc mênh mông được phun ra, không bay đi, mà lại ngưng tụ trước mặt Đái Mộc Bạch thành một quang thuẫn màu bạc ngăn cản uy thế của kim sắc trường mâu.

Hồn kĩ bao năm qua như thế nào lại không có biến hóa chứ? Quang thuẫn này chính là dưới bach hổ chân thân thi triển bạch hổ liệt quang ba.

Kim quang đâm tới quang thuẫn tạo nên vô số rung động. Nhưng bạch hổ liệt quang ba liên tục được phun ra, lại có Trữ Vinh Vinh đằng sau toàn lực tăng phúc mới có thể giúp hắn ngăn cản được vô số quang mang kim sắc đó.

Trên bờ ánh mắt Đường Tam đã trở lên ngưng trọng, thông qua dò xét của tinh thần lực cùng với phán đoán của mình, có thể thấy đó là đệ bát hồn kĩ của Hải Mâu Đấu La. Đệ bát hồn kĩ này có thể cản trở công kích của địch nhân hoặc thậm chí là hấp thu năng lượng của công kích đó, trong nháy mắt mà bắn ngược trở lại(cái này gọi là phản damage toàn bộ ah?). nếu như lúc đó Đái Mộc Bạch không bay lui trở lại mà lĩnh trọn công kích đó của Hải Mâu Đấu La, chỉ sợ lúc này đã rõ thắng bại. Lần thứ hai giao kích, Hải Mâu Đấu La thể hiện uy lực cường hãn mà chiếm được thế thượng phong.

Khí hồn chân thân thật là cường đại. Thân là đệ tử của đại sư nhưng Đường Tam cũng chưa bao giờ nghe đến tình huống khí hồn chân thân như vừa rồi, đem chính thân thể mình hòa nhập vào khí võ hồn. Tình huống trước mắt này có thể là khả năng đặc biệt của hải hồn sư.

Đường Tam cũng không dám khẳng định như vậy, nhưng hắn chắc chắn 1 điều rằng sau khi khí hồn phụ thể như vậy, thực lực của hồn sư cường hãn hơn nhiều so với bình thường. Mất đi thế chủ động Đái Mộc Bạch chỉ còn biết chống đỡ kim sắc trường mâu. Qua tình huống vừa rồi có thể thấy hoàng kim trường mâu không những phòng ngự kinh người mà dưới trạng thái võ hồn phụ thể uy lực cũng là vô cùng lớn.

Những rung động rất nhanh biến mất. Đái Mộc Bạch khi lui về đã tránh không phải đón nhận công kích trực tiếp của hoàng kim trường mâu, lại được Trữ Vinh Vinh phụ trợ, dùng bạch hổ liệt quang ba ngăn lại kim sắc quang mang của Hải Mâu Đấu La.

Hoàng kim trường mâu đã phi vào giữa không trung, xẹt qua hải mâu thánh trụ, tựa hồ mất đi khả năng tự khống chế, hướng đại dương mà lao xuống.

Do tình huống xảy ra chưa rõ ràng nên Đái Mộc Bạch cũng không truy kích ngay, nhận lấy một cây khôi phục đại hương tràng từ Trữ Vinh Vinh. Trữ Vinh Vinh cũng ăn một cây, hai người đồng thời điều hòa lại trạng thái hồn lực.

Ngay lúc này hoàng kim trường mâu đã rơi xuống mặt biển, lại quất ngang một nhát xuống. Lại một tiếng nổ đùng phát ra, trăm ngàn thủy châu hóa thành những đạo quang mang xé gió lao thẳng đến Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh. Hoàng kim trường mâu lại cuốn một vòng, hướng xuống dưới, lao thẳng về phía biển sâu

" cản nó lại, đừng cho nó xuống nước" âm thanh của Đường Tam lại một lần nữa vang lên, thập phần khẩn trương. Trong khi quan sát hắn cũng thi triển một chút mánh khóe, bức âm thành tuyến, đem tuyến âm thanh truyền vào trong tai Đái Mộc Bạch.

Nghe Đường Tam nhắc nhở, Đái Mộc Bạch lập tức hiểu rằng lúc trước Hải Mâu Đấu La hợp nhất cùng trường mâu, thi triển 1 kích cực mạnh, do vậy tiêu hao rất nhiều hồn lực. Mà hắn lại là một hải hồn sư, không nghi ngờ năng lực cũng như tốc độ hồi phục trong nước là tốt nhất. Lúc này hắn thi triển rất nhiều thủy châu cũng chỉ nhằm ngăn cản mình. Đái Mộc Bạch quyết không

cho hắn đạt được mục tiêu.

Một thân thể cực lớn bay nhào ra.

Ngay tại lúc này sự cường hãn của Đái Mộc Bạch được thể hiện ra. Hắn không có né tránh thủy châu, đôi hổ chưởng chắn trước mặt mình, thân thể mạnh mẽ bắn lên, đánh thẳng tới thanh hoàng kim trường mâu

Sự thật một lần nữa chứng minh sự sáng suốt trong tính toán của Đường Tam. Ngay khi chạm tới mặt biển, trường mâu dừng lại, thân mâu rung lên, hóa thành vô số mâu ảnh khuấy động cả một vùng biển. Trong nháy mắt như cá voi hút nước, hấp dẫn nước biển bay lên, dung nhập vào trường mâu. Kim sắc trường mâu vì vậy bành trướng lên rất nhanh.

"Đây chính là thôn phệ thủy lĩnh vực Hắn thôn phệ nước biển, hấp thu thủy năng lượng, tăng cường cho bản thân. Nhanh nhanh công kích, đừng cho hắn có thêm thời gian"

Đường Tam lại một lần nữa nhắc nhở, Đái Mộc Bạch cũng lao vào dòng nước. Vốn là hắn chỉ cần khôi phục nhân hình là có thể tránh được rất nhiều công kích của thủy châu. Nhưng nếu như vậy thì Trữ Vinh Vinh đứng sau lưng sẽ hứng chịu công kích của thủy châu. Do vậy Đái Mộc Bạch đành hứng chịu tất cả công kích đó.

Ngay lúc này những đặc điểm của cườn công thú hồn sư được thể hiện ra toàn bộ, bạch hổ hộ thân chướng, bạch hổ kim cương biến, bạch hổ ma thần biến, bạch hổ chân thân. Lại được thêm 80 phần trăm tăng phúc phòng ngự của Trữ Vinh Vinh khiến lực phòng ngự của hắn đã đạt đến mức kinh khủng, thân thể như một pháo đài kiên cố.

Cửu bảo lưu ly tháp tăng phúc dựa theo tỉ lệ phần trăm. Người được tăng phúc càng mạnh, thì tổng thể năng lượng nhận được càng lớn. Phòng ngự lực của Đái Mộc Bạch đương nhiên càng kinh khủng.

Thủy châu đánh mạnh trên người, cảm giác đau nhức truyền đến, nhưng Đái Mộc Bạch cảm nhận rõ ràng cảm giác này chỉ là đau nhức bề ngoài mà thôi. Hắn đương nhiên không có nhận lấy nhiều thua thiệt như vậy mà không trả

đòn. Một cỗ bạch hổ liệt quang ba được phun ra, hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc đánh vào hoàng kim trường mâu.

Hải Mâu Đấu La không ngờ được rằng Đái Mộc Bạch lại hung tợn như vậy, đối mặt với công kích của mình mà lại không có sử dụng kĩ năng công kích khác để phòng ngự, mà lại dùng chình thân thể mình để ngạnh kháng. Hơn nữa còn xuất ra công kích thẳng đến mình. Trường mâu bị bạch hổ liệt quang ba oanh kích, hấp lực thủy thuộc tính nhất thời bị cắt đứt. Trường mâu bị đánh bạt ra xa.

Đái Mộc Bạch hừ lạnh một tiếng, toàn thân kim quang đại phóng, một tầng lông mao rơi xuống. Đó là thương tổn khi ngạnh kháng thủy châu khi trước, bất quá cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

"Lui về phía sau, phòng thủ phản kích trên thánh trụ đài. Chỉ cần hắn không hấp thụ năng lượng, ngươi không cần vội vã công kích" Đường Tam tiếp tịc chỉ điểm.

Trường mâu quay ngang, song song với mặt biển, mũi mâu hướng về phía Đái Mộc Bạch. Hắn tưởng Đái Mộc Bạch sẽ đuôit theo truy kích ngay nên đã chuẩn bị toàn lực công kích. Nhưng sự thật lại không như vậy, tuy thân hình khổng lồ của Đái Mộc Bạch đã đến mặt nước rồi nhưng hai chi trước vỗ lên mặt nước 1 phát đã lại lộn nhào về phía sau, đứng vững vàng trên hải chi mâu thánh đài. Cùng lúc đó vân vụ hư ảo tràn ngập thánh trụ đài, Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh biến mất khỏi tầm mắt của Hải Mâu Đấu La.

Thực lực Hải Mâu Đấu La cường hãn như vậy, lại gặp tình huống trước mắt không khỏi bực tức, dường như đối thủ nhìn thấy hết ý nghĩ của hắn vậy. Chẳng những ngăn trở năng lực cường hãn của mình, hơn nữa lại phòng phủ vững chắc, không hề lộ ra sơ hở. Điều làm hắn tức hơn nữa là hắn không thể mượn năng lực hải chi mâu thánh trụ, ngược lại còn bị đối phương chiếm lấy thánh trụ đài. Thật là tức chết đi.

Hắn đâu biết rằng mặc dù Đái Mộc Bạch khó có khả năng nhìn thấu năng lực của hắn nhưng Đường Tam có vẻ thờ ơ lạnh nhạt kia chính là bộ não của Đái Mộc Bạch. Khả năng phân tích cùng khống chế của hắn vốn đã tốt, nay lại không phải chiến đấu cộng với tinh thần lực áp đảo so với Hải Mâu Đấu La

thì phán đoán đến thế nào đây, Đái Mộc Bạch như thế nào có thể mắc sai lầm đây. Có thể nói lúc này Hải Mâu Đấu La đối mặt với đầu óc của Đường Tam, hợp lực của Đái Mộc Bạch cung Trữ Vinh Vinh.

Kim sắc trường mâu một lần nữa bay xa, lại hấp thụ năng lượng thủy thuộc tính, trên thánh trụ đài một luồng bạch quang không chút do dự phóng đến.

Lấy hồn lực của Đái Mộc Bạch, lại võ hồn chân thân, có cả phụ trợ của Trữ Vinh Vinh có thể nói trăm thước khoảng cách không là gì. Chỉ cần đem bạch hổ liệt quang ba áp súc diện tích nhỏ lại một chút, tốc độ cùng uy lực sẽ gia tăng. Mặc dù không gây thương tổn cho hợp thể Hải Mâu Đấu La cùng trường mâu nhưng hoàn toàn cắt đứt trạng thái hấp thu thủy năng lượng.

Sương mù dày đặc phiêu đãng trên thánh trụ, nhìn qua thì cán cân thắng lợi đã bắt đầu nghiêng về phía Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh, dù sao Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh cũng vững vàng trên đài. Mặc dù Đường Tam không biết võ hồn chân thân như thế này của Hải Mâu Đấu La sẽ tổn hao hồn lực như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không ít, chắn chắn sẽ nhiều hơn của Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh. Cấp bậc hồn sư càng cao, uy lực võ hồn chân thân càng lớn, lượng hồn lực tiêu hao lại càng lớn. Hải Mâu Đấu La lại đang lại đang phiêu phất trên biển, tình huống thật là không tốt. Tốc độ khôi phục của Đái Mộc Bạch cung Trữ Vinh Vinh đang đứng trên đài là tốt hơn nhiều.

Hơn nữa lúc này huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh đang bao phủ, bọn họ lúc này đã giải trừ trạng thái võ hồn chân thân, Hải Mâu Đấu La cũng không hề biết. Huyễn chi không gian vừa có thể bao phủ địch nhân, huyễn hoặc địch nhân, đồng thời ngăn cản tinh thần lực bên ngoài, đây chính là năng lực của đại đa số lĩnh vực. Mà trong huyễn chi không gian lúc này mê huyễn là chủ yếu, mê huyễn lại càng cường hãn

Hải Mâu Đấu La hiển nhiên cũng hiểu tình huống lúc này, hoàng kim trường mâu không giằng co nữa, quang mang lóe lên, trực tiếp phi xuống biển.

Đường Tam rùng mình, tinh thần lực lại gia tăng cực độ, tập trung vào phía Hải Mâu Đấu La. Hải Mâu Đấu La tuyệt sẽ không làm chuyện vô vị. Trốn xuống biển là vì hắn có khả năng thông qua biển cả che chở, khôi phục lại

hồn lực

Mặc dù không cách nào hấp thu nước biển như trên mặt biển nhưng hải đấu la cùng biển rộng kết hợp không thể nghi ngờ sẽ có năng lực rất lớn

"Cẩn thận, giải trừ chân thân, lẻn vào nước biển từ mép bên phải của thánh trụ" Âm thanh dồn dập của Đường Tam vang lên trong tai Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh. Huyễn chi không gian mặc dù ngăn cách tinh thần lực nhưng lại không có hiệu quả với Đường Tam. Thứ nhất Đường Tam rất hiểu rõ năng lực của Trữ Vinh Vinh, thứ hai là tinh thần lực của hắn đã cực kì khủng bố, bản thân là song trọng lĩnh vực, cảnh giới tinh thần đã không thua kém Hải Thần đấu la Ba Tái Tây. Huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh cũng không phải thiên phú lĩnh vực mà là hồn cốt kích thích lĩnh vực, tự nhiên là không thể nào ngăn cản được tinh thần của ĐT

Ngay khi âm thanh của Đường Tam truyền tới, đột nhiên từ phía bên trái một vùng nước lớn đã biến thành màu kim sắc, một cỗ trường thương đường kính năm thước mang theo một cột nước rất lớn phóng lên cao, cột nước hoàn toàn bị phủ màu kim sắc. Cùng với đó là một cái hồn hoàn màu đen lộng lẫy được phóng thích ra, đó chính là đệ cửu hồn hoàn của Hải Mâu Đấu La

Chứng kiến cảnh này Đường Tam càng thêm khẳng định phán đoán của mình, rất nhanh hướng hai người truyền đi một chữ *"nhanh"*

Oanh, cột nước kim sắc bạo liệt trong không trung hóa thành từng tảng lớn quang vũ kim sắc từ trên trời giáng xuống. Nhìn qua quang vũ kim sắc nhẹ nhàng đung đưa, tốc độ cũng không nhanh lắm, tựa hồ không có mấy lực công kích

Nhưng là, nó lại bao trùm mỗi một góc hải chi mâu thánh trụ đài

Huyễn chi không gian là loại lĩnh vực mê huyễn, tự nhiên không cách nào ngăn cản quang vũ rơi xuống. Khi quang vũ kim sắc sắp rơi xuống thánh trụ đài, hoàng kim trường mâu cấp tốc bành trướng, trên trường mâu hiện ra vô số ma vân, cùng với hình dáng của thánh trụ hải chi mâu giống nhau như đúc. Năng lượng ba động khổng lồ toát ra, nước biển dọc theo trường mâu chỉ trực vỡ ra. năng lượng ba động kinh khủng đó còn làm xuất hiện hơnn mười đạo

điện quang màu đen hiện ra, vặn vẹo theo thân trường mâu

Không thể nghi ngờ một kích này của hoàng kim trường mâu nhất định là long trời lở đất. Đây là đệ cửu hồn kĩ kinh khủng nhất, chính là đơn thể công kích, đem năng lượng khổng lồ ngưng tụ đến một điểm. Cho là U Minh Bạch Hổ thực lực cường đại nhất của Sử Lai Khắc Thất Quái trực tiếp ngăn cản cũng phải bị thương nặng, đừng nói trước mặt chỉ có Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh

Nhưng là trong nháy mắt hoàng kim trường mâu ngưng tụ toàn bộ năng lượng xong cũng không có đâm ra, cứ như vậy xoay tròn trong không trung như chờ đợi cái gì vậy, nhưng dường như không có tín hiệu gì cả

Nguyên do lúc Hải Mâu Đấu La vừa mới bắt đầu hành động Đường Tam đã phát hiện mục đích của hắn. Luồng cột nước do Hải Mâu Đấu La tạo lên không có lực công kích gì. Cột nước sở dĩ hóa thành màu kim sắc bởi vì trong lòng biển Hải Mâu Đấu La đã rót vào đó khá nhiều tinh thần lực. Sau khi hóa thành những quang vũ kim sắc mỗi một giọt nước đều có chứa tinh thần lực của hắn. Đối với huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh hắn không thể dò xét được mới nghĩ ra phương pháp này. CHỉ cần những hạt nước kim sắc này (quang vũ kim sắc= mưa màu vàng) rơi vào người Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh thì thông qua tinh thần lực Hỉa mâu đấu la sẽ phát hiện ra phương vị của họ. Tốc độ của đệ cửu hồn kĩ này đủ để sánh với thuấn di, muốn tránh là không có khả năng. Nếu không thì cũng không phải đơn thể công kích đệ cửu hồn kĩ a

Nhưng là vô số hạt nước kim sắc chứa tinh thần lực của Hải Mâu Đấu La rơi tràn ngập trên thánh trụ đài cũng không cho hắn đáp án đang mong đợi. Trên đài hoàn toàn trống không, không thấy bong dáng Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh đâu

Đường Tam thông qua tinh thần lực cực mạnh dò xét, cộng với tử cực ma đồng nhạy cảm quan sát, lại có khả năng phán đoán siêu cường, hoàn toàn nắm giữ ý nghĩ của Hải Mâu Đấu La. Lúc này Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh đều ở trong vùng nước biển phía bên phải thánh trụ đài. Những hạt nước dò xét kia rơi vào biển cả tức khắc bị đồng hóa. Tinh thần lực như phong hào đấu la cũng không thể đủ mà dò xét đại dương a. Trên thánh trụ

đài quả thật không có ai, Hải Mâu Đấu La thì giữ một kích mạnh như vậy chưa có đánh ra? kết quả thế nào đây?

Hải Mâu Đấu La thật là tức muốn hộc máu a. Phải biết rằng ngưng tụ đệ cửu hồn kĩ phải tốn hoa bao nhiêu hồn lực, phải là con số vô cùng khổng lồ. Nếu không xuất ra, mà cứ giữ thế này còn hao tổn nhiều hồn lực nữa. Hồn lực của hắn đã tiêu hao không ít, hơn nữa lại thi triển võ hồn chân thân dung hợp vào hoàng kim trường mâu, đón nhận rất nhiều công kích như bão táp cuồng phong của Đái Mộc Bạch, nhìn qua không có thương tổn gì nhưng trên thực tế thì làm gì có chuyện không có ảnh hưởng gì chứ.

Tự thân bị thương tiêu hao hồn lực lại nhiều hơn đối thủ cứ duy trì như vậy chỉ là càng thêm bất lợi. Đây cũng là lí do tái sao Hải Mâu Đấu La lại nóng lòng đưa ra cực mạnh hồn kĩ để giải quyết Đái Mộc Bạch. Không nhanh chóng giải quyết đối thủ tự thân hắn sẽ không duy trì nổi

Đường Tam phán đoán không tồi, Hải Mâu Đấu La bài danh đệ tam trong hải thần thất thánh trụ thủ hộ. Nhưng có một điểm mà Đường Tam không nghĩ đến. Trong thất thánh trụ đấu la, Hải Mâu Đấu La là khí võ hồn giống với khí võ hồn lục địa nhất, cũng không phải hết sức dựa vào lực lượng của đại dương. Từ trên điểm này hắn còn không bằng Hải Mã đấu la thực lực kém

Hải Mâu Đấu La lấy năng lực công kích làm nổi tiếng, lực công kích chưa từng có từ trước đến nay, đột phá lực cường hãn vô song. Nếu như cho hắn đem tất cả uy thế chém đến, đừng nói hai người Đái Mộc Bạch, Trữ Vinh Vinh cho là cả Áo Tư Tạp nữa cũng không phải đối thủ của hắn Công kích cường đại như vậy chém ra, ở trên Hải Thần đảo này, chỉ sợ chỉ có Hải Thần đấu la Ba Tái Tây mới có thể trực tiếp ngăn cản

Nhưng là hắn đã có chút khinh địch, đối với Đái Mộc Bạch mới chỉ có 7 hồn hoàn, lúc đầu hắn cũng không có để ý, để cho hắn bang vào võ hồn chân thân, lại công kích như bão táp áp chế. Khi chính mình võ hồn chân thân muốn áp chế lại thì không thể được. Những khuyết điểm trong công kích của mình cứ từ từ bại lộ. Đó là sự yếu kém trong việc đối phó huyễn cảnh lĩnh vực, cùng với tiêu hao từ nhưng công kích cực mạnh

Dưới sự chỉ huy của Đường Tam, lúc này tiêu hao của Hải Mâu Đấu La là vô

cùng lớn, tuy đã nhưng tụ xong đệ cửu hồn kĩ nhưng không có cách nào chém ra. Đơn thể công kích cần phải tập trung vào mục tiêu, không nhìn thấy mục tiêu thì vô pháp xuất ra đệ cửu hồn kĩ tịch diệt vô song đó

Huyễn chi không gian vẫn như trước không có tiêu tan, vẫn là những màn vân vụ màu trắng bạc bao phủ thánh trụ đài. Thánh trụ đài tuy diện tích không quá lớn, nhưg cũng không nhỏ. Hải Mâu Đấu La biết rằng không sử ra một kích kia, tiêu hao ngày càng lớn mà thôi. Hắn cũng nghĩ đến hai người kia có thể đã tiến vào nước biển. Hắn khống chế trường mâu xoay tròn đứng lên bay ra ngoài phạm vi thánh trụ đài

Nhưng Trữ Vinh Vinh lại đem huyễn chi không gian mở rộng trên mặt biển, hoàng kim trường mâu vào biển dò xét, hai người lại bay nhanh lên thất trụ đài, hoàng kim trường mâu dùng quang vũ kim sắc dò xét, bọn họ lại lẻn vào trong nước biển. Bằng vào chỉ điểm của Đường Tam hai người rất tài tình trốn tránh uy hiếp của Hải Mâu Đấu La. Mà trong tình huống này hồn lực của Hải Mâu Đấu La không ngừng tăng

Rốt cuộc Hải Mâu Đấu La phải bất đắc dĩ thu hồi đệ cửu hồn kĩ, mới có thể ngăn cản tốc độ tiêu hao hồn lực quá nhanh

"Ra đây, có dám đường đường chính chính đánh một trận " Âm thanh giận dữ của Hải Mâu Đấu La vang lên trong không gian

Đái Mộc Bạch luôn cực kì cường hãn đang muốn đáp lại thì âm thanh nhắc nhở của Đường Tam lại vang đến *" phép khích tướng, kệ"*

Kim quang chợt lóe hoàng kim trường mâu đâm tới chỗ hải chi mâu thánh trụ. Vì trực tiếp chiến đấu dưới sự bất đắc dĩ Hải Mâu Đấu La chỉ có thể xông vào huyễn chi không gian. Tuy làm như vậy vô cùng tổn hại nhưng không làm như vậy, hắn một phong hào đấu la trong thất thánh trụ thủ hộ sẽ vì tiêu hao hết hồn lực mà bại trận. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú làm hắn đưa ra một lựa chọn nguy hiểm nhưng vô cùng chính xác, phải nhanh chóng tiếp tục giao chiến trực diện

Ngay khi trường mâu chui vào huyễn chi không gian, cho dù từ bên ngoài xem cũng lập tức thấy vô số kim quang từ bên trong huyễn chi không gian

bắn ra. Hải Mâu bất đắc dĩ phải tiến vào huyễn chi không gian, nên buộc phải phát động những kim quang công kích, thứ nhất là để bảo vệ mình, thứ hai là để xác định phương vị của Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh

Hải Mâu Đấu La có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhìn qua tình huống trước mắt này đã cảm thấy bất ổn. Chính mình không thể tìm ra phương hướng ra ngoài, hơn nữa tất cả công kích của hắn về mọi phía đều không thu được kết quả gì

Tình huống này không phải chỉ bằng kinh nghiệm thực chiến là có thể giải thích. Chỉ là hắn không thể tưởng tượng được mình lâm vào hoàn cảnh này dĩ nhiên bởi hai đối thủ kia còn có một đồng đội có tinh thần lực cường đại áp đảo cả tinh thần lực dò xét của mình

Tất cả kim quang từ trong sương mù đảo qua, không có mang cho Hải Mâu Đấu La bất kì đáp án nào. Từ đầu cuộc chiến đến giờ hắn gặp phải đủ loại tâm tình, từ bất ngờ, thống khổ, tức giận, phẫn nộ, hoang mang. Các loại tâm tình dồn nén trong người. Trường mâu bay nhanh đến bên cạnh hải chi mâu thánh trụ, quang mang chợt lóe, một bong người hư ảo tách ra từ trường mâu. Trong lòng Hải Mâu Đấu La lúc này sinh ra một cảm giác sợ hãi nhất từ trước đến nay. Áp lực khổng lồ, coi như cấp bậc phong hào đấu la cũng không khỏi xuất hiện cảm giác này

Thân ảnh khổng lồ từ trong sương mù xuất hiện tràn ngập vương phách chi khí trước nay chưa từng có. Kim quang trước mặt hắn bạo phát, lục đạo kim quang trong không trung giao hội thành một chữ sát thật lớn. Nhưng kì quái hơn là khi công kích này xuất hiện không hề có khóa định Hải Mâu Đấu La, nói cách khác Hải Mâu Đấu La hoàn toàn có thể né tránh. Nhưng hắn lại có thể né tránh sao? Đáp án đương nhiên là không thể

Phía sau Hải Mâu Đấu La, chính là hải chi mâu thanh trụ. Làm thánh trụ thủ hộ hắn tuyệt không thể để thần uy bị xúc phạm, hơn nữa bản năng của hắn cugnx không hề muốn chọn phương án né tránh. Chỉ có một đường là ngạnh kháng mà thôi. Đối thủ cũng không có vì khóa định hắn mà tổn hao năng lượng, tất cả tập trung chuyển hóa vào lực công kích. Được ăn cả ngã về không, năng lượng trong nháy mắt bạo phát

Đây vốn là một kế dụ địch của Hải Mâu Đấu La. Các ngươi không phải có thể dự đoán được ta sẽ làm cái gì sao? tốt lắm, ta cho các ngươi dự đoán. Hoàng kim trường mâu trở lại bên cạnh hải chi mâu thánh trụ, thân thể cùng trường mâu chia lìa lúc trước tựa hồ như hồn lực không đủ duy trì trạng thái võ hồn chân thân. Hơn nó vừa rồi hoàn toàn là chia lìa trạng thía võ hồn chân thân thật. Hắn biết không chính thức chia lìa thì không thể lừa gạt đối thủ. Điều mà đối thủ không thể ngờ đến là chính mình có một kĩ năng đặc thù, kĩ năng đến từ khối hồn cốt duy nhất của Hải Mâu Đấu La. Cũng bởi khối hồn cốt này hắn mới có thể dung nhập vào trường mâu, hòa hợp nhất thể võ hồn chân thân. Khi hắn đạt được đệ thất hồn hoàn cũng là lúc thu được khối hồn cốt này, nên mới thu được kĩ năng này. Nói cách khác, dưới bất cứ tình huống nào, hắn cũng có thể thông qua tiêu hao năng lượng của hồn cốt mà khôi phục trạng thái võ hồn chân thân

Đánh nhử đối phương vài kích, chia lìa võ hồn chân thân, khi đối phương công kích nhanh chóng trở lại trạng thái võ hồn chân thân. Nếu như đối phương không có phát công kích, hắn sẽ trực tiếp nghỉ ngơi khôi phục trạng thái trên thánh trụ đài. Dù sao thì hồn lực của hắn cũng hơn xa xa so với đối thủ, chỉ cần có thể hồi khí, hắn cũng như không thua thiệt nhiều lắm. Nhất cử lưỡng tiện

Nhưng điều mà Hải Mâu Đấu La không nghĩ được là công kích của đối thủ lại khác xa so với tưởng tượng của hắn. Chính xác mà nói uy lực của nó so với phán đoán của hắn mạnh hơn nhiều, rất nhiều

Một tia nghi hoặc lan tràn trong óc Hải Mâu Đấu La, bạch hổ hồn sư trước mặt, có 7 cái hồn hoàn, công kích thi triển mạnh nhất cũng chỉ là đệ lục hồn kĩ, bởi vì đệ thất hồn kĩ là võ hồn chân thân rồi. Nhưng tại sao một kích này thậm chí không hề yếu hơn so với đệ bát hồn kĩ của mình?

Bất quá bất luận lúc này trong đầu hắn có nghĩ như thế nào, đối mặt với công kích khủng bố này lại chỉ có thể ngạnh kháng. Trở lại trạng thái võ hồn chân thân trong nháy mắt, thân thể lúc trước tách ra được kĩ năng hồn cốt mạnh mẽ kéo trở lại dung nhập vào trong trường mâu. Hoàng kim trường mâu huyễn hóa ra vô số trường mâu hướng về phía công kích của Đái Mộc Bạch

Hải Mâu Đấu La tin tưởng công kích của đối thủ tuy mạnh nhưng nhiều nhất

cũng chỉ làm bị thương mình mà thôi, tuyệt không có khả năng đánh tan trạng thái võ hồn phụ thể. Hắn cùng trường mâu có võ hồn chân thân đặc thù, sở hữu năng lượng phòng thủ cường hãn. Mà đối thủ lại xuất ra một kích được ăn cả ngã về không, nhất định sau đó sẽ lộ ra sơ hở, khi đó chính là thời điểm chuyển bại thành thắng của hắn. Về phần phụ trợ hồn sư căn bản không có năng lực công kích. Chỉ cần đả bại gã cường công, cô gái kia chỉ là tiện tay mà thu thập. Không có lực công kích thì cã lĩnh vực cũng không thể ngăn cản mình

------oOo------

Chương 424: Thời khắc Tiểu Vũ hiến tế lại hiện ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan (A Du)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Khi hoàng kim trường mâu của Hải Mâu đấu la đâm ra, tất cả đều như dự liệu của hắn. Đột nhiên, một cảm giác sợ hãi trong nháy mắt xuất hiện, chờ hắn phản ứng kịp thì đã chậm. Một kích khủng bố của đối thủ tự nhiên tiêu thất không hề báo trước. Mà ngay lúc này một chữ sát màu hoàng kim khí thế khổng lồ lại xuất hiện ngay ở một phía khác của hoàng kim trường mâu.

Trên bờ trong mắt Đường Tam rốt cuộc cũng toát ra vẻ tươi cười, thản nhiên nói: *"không biết năng lực lĩnh vực của đối phương mà lại xông vào tác chiến, đó chính là sai lầm của ngươi. "*

Rất hiển nhiên những lời này là nhắm vào Hải Mâu đấu la. Khi Hải Mâu đấu la xông vào huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh, Đường Tam cũng phóng thích tinh thần lực theo vào, hơn nữa trình độ cảm thụ được năng lượng của hắn lại có biến hóa. Phán đoán của Hải Mâu đấu la quả không sai, Đường Tam mặc dù thông qua tinh thần lực mà nắm bắt hướng đi của hắn nhưng khó có khả năng phán đoán ra kĩ năng hồn cốt của hắn. Nhưng sau khi Hải Mâu đấu la đưa ra lụa chọn chia lìa bản thể của mình ngay bên cạnh

thánh trụ đài, Đường Tam lại phán đoán được phần nào mưu đồ của hắn.

Nhìn qua hắn tựa hồ chuẩn bị dùng thánh trụ kia làm chỗ che trở để chia lìa bản thể, nhưng là lấy thực lực của phong hào đấu la như hắn còn lâu mới đến mức không kiên trì được trạng thái võ hồn chân thân. Hơn nữa làm như vậy là một nguy hiểm cực lớn. Nhưng Hải Mâu đấu la cũng quên một điểm, đó là hắn đang đứng trong huyễn chi không gian của Trữ Vinh Vinh.

Huyễn chi không gian tuy không phải tiên thiên lĩnh vực, không thể đem so sánh với hai đại lĩnh vực của Đường Tam, nhưng là hồn cốt lĩnh vực tác dụng của nó không chỉ đơn thuần là ngăn cản dò xét tinh thần lực của đối thủ, huyễn chi không gian kĩ năng chỉ có một, đó chính là huyễn hoặc. Hải Mâu đấu la đã thất bại trong việc phán đoán năng lực lĩnh vực của đối thủ.

Uy áp của Đái Mộc Bạch cũng không sai. Đúng là áp lực của công kích cường đại. Nhưng uy áp cường đại đó lại được huyễn chi không gian biến đổi một chút phương vị. Tương đương đem áp lực công kích cùng thực tế lực tách ra. Áp lực cùng khí tức từ một phương truyền đến, mà công kích thực tế lại được truyền đến từ hướng khác. Mà áp lực lại truyền đến từ phía trước Hải Mâu đấu la cùng thánh trụ, làm cho hắn không có bất cứ điều gì hoài nghi. Tất cả đều nằm trong khống chế của Đường Tam. Bất luận ngươi dùng thủ đoạn gì, công kích gì, miễn là không tác dụng trên người Đái Mộc Bạch thì còn tác dung gì chứ. Mà đón nhận công kích của Đái Mộc Bạch thì một khi không chú tâm phòng bị, sợ rằng cả hải thần đấu la Ba Tái Tây cũng phải bị thương.

Bởi vì ngay trước khi phát động công kích Đường Tam truyền đến nhắc nhở: *" hưng phấn hồng tràng, siêu việt cực hạn hồng tràng, kiên đĩnh kim thương dăng, dùng hết. Võ hồn chân thân bạch hổ phá diệt sát. Trữ Vinh Vinh toàn lực phụ trợ. "* Lực công kích của Đái Mộc Bạch mạnh như thế nào có thể nghĩ.

Thảo nào Hải Mâu đấu la lại có cảm giác công kích lực của Đái Mộc Bạch không hề kém đệ bát hồn kĩ của mình. Phải biết rằng hắn cũng là một chiến hồn sư công thuần công kích.

Oanh.

Kim quang bộc phát ra từ bên trong huyễn chi không gian. Cũng tại thời điểm này huyễn chi không gian cũng từ từ tiêu thất đi. Lĩnh vực này của Trữ Vinh Vinh dù sao cũng không phải thiên phú lĩnh vực, lại xuất toàn lực phụ trợ Đái Mộc Bạch, cũng không còn khả năng duy trì huyễn ảo không gian. Nhưng như vậy cũng có lam sao đâu chứ? Mục đích đã hoàn thành.

Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh bây giờ đã đứng trên thánh trụ đài. Đối diện với bọn họ là Hải Mâu đấu la lúc này đã không còn trong trang thái võ hồn chân thân, phải dựa vào cây trường mâu rạn nứt mới có thể đứng vững, thở hổn hển. Vạt áo của hắn đã nhuộm một màu đỏ hồng của máu tươi.

Hắn cũng nghe được câu nói kia của Đường Tam, quay đầu về phía Đường Tam một cách khó nhọc, *" là ngươi? "*

Đường Tam gật đầu cung kính: *" Thực lực của tiền bối quả là cường đại, nếu như trực tiếp đối chiến, Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh tuyệt không phải đối thủ của tiền bối. Lực công kích của tiền bối vừa lạ thường vừa cường đại vô cùng. Tuy tiền bối trận này thất bại, nhưng thực tế là thua bởi bốn người chúng ta liên thủ"*.

Áo Tư Tạp mặc dù không rat ay nhưng ba căn hương tràng cuối mà Đái Mộc Bạch sử dụng đã tăng phúc không ít, làm cho uy lực của một kích bạch hổ phá diệt sát gần như tăng gấp đôi, nếu không làm sao dễ dàng đánh tan trạng thái nhân mâu hợp nhất của Hải Mâu đấu la.

Hải Mâu đấu la không cách nào ức chế được từng hơi thở hổn hển của mình, mỗi lần thở dốc, máu tươi từ khóe miệng lại rỉ ra, hiển nhiên là đã bị thương nặng. Nhìn Đường Tam, hắn không cam lòng hỏi: *" tại sao? Tái sao ngươi biết trước tất cả thủ đoạn công kích của ta? "* Trận vừa rồi cảm giác bị xỏ dây vào mũi dắt đi làm cho cả đời hắn cũng khó mà quên được.

Đường Tam lạnh nhạt cười, *" Ta là một khống chế hệ hồn sư, còn tại sao ngìa chắc sẽ nhanh hiểu được thôi. "*

Ngay tại lúc này Trữ Vinh Vinh cùng Đái Mộc Bạch đều xuất hiện biến hóa, tại mi tâm của Đái Mộc Bạch một luồng hắc quang dung nhập, còn tại giữa

trán Trữ Vinh Vinh một đạo hồng quang phun ra chiếu xạ trên người Đái Mộc Bạch rồi lại quay về bản thể. Hoàn thành đệ ngũ khảo cả hai người đều thu được kết quả lớn

Một tiếng hổ gầm phát ra từ miệng Đái Mộc Bạch, mặc dù trận đấu này hắn cùng Trữ Vinh Vinh có sử dụng năng lực của Đường Tam cùng Áo Tư Tạp nhưng dù sao chính thức đối mặt cùng Hải Mâu đấu la cũng là 2 bọn họ mà thôi. Là vị thủ hộ thánh trụ có công kích cường đại nhất, chiên thắng được hắn cũng là vô cùng đáng khích lệ rồi. Đái Mộc Bạch không giống với Áo Tư Tạp hồn lực tăng có nửa cấp mà là hắn 1 cấp hồn lực. Lúc này chính thức hồn lực của hắn đã là tám mươi cấp. Khó trách hắn lại hưng phấn như vậy mà hú dài

Hải mâu đấu la lúc này mới cảm thấy mình thua không hề oan uổng, từ góc độ võ hồn chân thân, hải chi mâu của hắn cũng không kém hơn bạch hổ của Đái Mộc Bạch. Nhưng ai ngờ cái tên hồn sư bạch hổ này lúc đó đã sắp đột phá trình độ tám mươi cấp. Trận thua này cố nhiên là thua bởi sự khống chế của đối phương, nhưng đồng dạng cũng là thua bởi chính mình lúc đầu đã khinh địch. Nếu như phát động cường công ngay từ đầu có lẽ cục diện đã khác

Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh đồng thời hướng Hải Mâu đấu la hơi cúi mình hành lễ, bạch hổ mang theo Cửu bảo Lưu Ly phi thân lên, rất nhanh đã về đến chỗ đồng bọn

Ngay khi bọn họ đáp xuống, bả vai Đường Tam đã nhoáng lên, tung người bay lên, năng lượng ba động xoay xung quanh người. Nháy mắt đã lên tới thánh trụ đài. Lúc này hắn trực tiếp đem Tiểu Vũ từ trong như ý bách bảo nang phóng thích ra, thậm chí không cần Hãn Hải Hộ thân tráo giúp nàng ẩn thân. Lấy trạng thái của Hải Mâu trước mặt nếu không bảo vệ được Tiểu Vũ, như vậy không phải Đường Tam

"Mặc dù ta không nguyện ý khiêu chiến tiền bối trong tình huống này nhưng vì hoàn thành đệ ngũ khảo, không thể đừng được. Thỉnh tiền bối thứ lỗi:"

Hải mâu đấu la lúc này mới hiểu được ý tứ của Đường Tam. Tuy bị trọng thương nhưng hắn không có một chút nào nguyện ý nhận thua trước Đường

Tam. Hít một hơi thật sâu, đem ngụm tiên huyết nuốt ngược xuống, đánh mạnh vào tinh thần, hoàng kim trường mâu đã ở trong tay hắn

"Đến đây đi. Để xem ngươi có đủ tư cách tiếp nhận hải thần cửu khảo tôn vinh không? " Hải Mâu đấu la nói chuyện không hề dễ nghe như Hải Mã đấu la, trong ánh mắt nhìn Đường Tam vẫn mang theo vài phần ghen ghét cùng xem thường. Ghen ghét vì Hải Thần cửu khảo của Đường Tam, xem thường vì Đường Tam lại lựa chọn lúc này khiêu chiến

Màu vàng lam quang lưu chuyển, một tầng khí lãng màu lam tràn ra từ người Đường Tam, chỉnh tề tám cái hồn hoàn xuất hiện, khi Hải Mâu đấu la chứng kiến 3 hồn hoàn màu đỏ của Đường Tam không khỏi ngây cả người. Hắn lúc này mới thất sự hiểu Đường Tam có thể tiếp nhận Hải thần cửu khảo không phải chỉ dựa vào vận khí. Mặc dù đối thủ ít hơn mình 1 cái hồn hoàn, chênh lệch hồn lực là không nhỏ, nhưng kể cả cho mình ở trạng thái hoàn hảo muốn chiến thắng được cái mười vạn năm hồn kĩ cũng là không thể. Có lẽ chỉ có cái gã Hải Long dị thường kia mới có thể chiến thắng được

Đường Tam nâng tay phải ấn lên tam xoa kích của mình, nhất thời tinh thần lực cuồn cuộn hiện ra hình chất, quầng sáng xanh thẳm phát ra, chẳng những mang theo hải thần ánh sáng uy nghiêm mà còn mang theo tinh thần lực ba động cuồn cuộn

Trong phút chốc cả vùng biển bao quang hải chi mâu thánh trụ đều bình tĩnh trở lại, lặng yên như một chiếc gương màu lam, mà kim quang của hải chi mâu thánh trụ phun lên tận trời cũng ảm đạm xuống, dần biến mất

Hải Mâu đấu la lùi về phía sau hai bước, một lần nữa bằng vào trường mâu mới có thể ổn định lại cơ thể

Đường Tam cũng không có dùng tinh thần lực công kích vào hắn, chỉ là tinh thần lực trong nháy mắt nở rộ ra, đã áp đảo cho vị phong hào đấu la đang bị thương này không thể đứng vững

Hoàng kim tam xoa kích tỏa sáng rất rõ, lúc này đây thậm chí không cần sự cho phép của Hải Mâu đấu la, một đạo ánh sáng ma vân từ hải chi mâu thánh trụ sáng lên cùng quang mang của hải thần tam xoa kích giao hòa lại một chỗ,

tiếng nói quanh quẩn trong đầu Đường Tam, *" Khảo hạch Hải chi mâu thánh trụ đã thông qua. "*

Trên trán Tiểu Vũ cũng hiện lên một đạo hồng quang

" tiền bối, đối với đáp án này của ta, ngài đã hài lòng chưa?, ánh mắt Đường Tam rất bình tĩnh nhìn Hải Mâu đấu la

Nơi khóe miệng toát ra một tia cười khổ, nếu như lúc trước hắn vẫn một tia ý nghĩ cho rằng bọn Đường Tam là do may mắn. Nhưng hiện tại hắn biết chính mình cũng không cách nào chiến thắng được thanh niên trước mắt này

Nhìn bộ dáng thừ ra như vậy của Hải Mâu đấu la, Đường Tam cũng không có quấy rầy hắn, lưu lại một cây khôi phục đại hương tràng, mang theo Tiểu Vũ phi thân lên cùng đồng bọn tụ tập lại một chỗ. Hướng về thánh trụ tiếp theo đi tới

Đến khi bọn họ rời đi thật lâu, Hải Mâu đấu la mới ngã ngồi trên mặt đất, những tia oán ghét trong mắt đã hoàn toàn biến mất. Trong mắt lại là cung kính, sùng kính nhìn về phía thánh trụ tiếp theo

*Sử Lai Khắc Thất Quái mới đi được không xa, chợt nghe Đái Mộc Bạch nói:"*Vinh Vinh, lên đây. *"*

Đái Mộc Bạch cũng không thu hồi võ hồn chân thân, ngược lại là hướng Trữ Vinh Vinh lên tiếng. Thân thể phủ phục xuống tới, ra hiệu nàng hãy lên trên lưng mình

*Trữ Vinh Vinh sửng sốt một chút, "*Lão đại, ngươi làm gì vậy? *"*

Đái Mộc Bạch a a cười, nói:" khảo hạch của ta đã hoàn thành, tiếp theo sẽ không có chuyện gì. Mới vừa rồi tiêu hao cũng không quá lớn. Ngược lại là ngươi, kế tiếp còn có hai trận nữa phải tham gia. Không nhanh chóng khôi phục hồn lực sao được? Ngươi cùng Tiểu Áo đều lên đi. Ta mang theo các ngươi đi. Như vậy vừa có thể tiết kiệm một ít thời gian cho Tiểu Tam, cũng tốt cho các ngươi khôi phục nhiều hồn lực, tiếp tục trợ giúp mọi người thông qua khảo hạch thật tốt. đệ ngũ khảo này mặc dù là khảo hạch thân thể, nhưng

chúng ta nhưng lại đồng dạng có thể phát huy ra lực lượng cả nhóm. Chỉ có như vậy, thông qua khảo nghiệm sẽ không khó khăn. "

*Mã Hồng Tuấn xen vào, "*Đái lão đại, ngươi vì sao không cho ta lên với? tốc độ của ta cũng không có nhanh a! Hơn nữa ta cũng muốn tiết kiệm thể lực, tham gia khảo hạch phía sau. "

*"*Xí. Đừng có nằm mộng. Mập mạp chết tiệt. *" Đái Mộc Bạch tức giận nói:"*Nói như thế nào ngươi cũng là hồn thánh, ta đi như vậy cũng xem như tiêu hao, ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta, không có cửa đâu. Trúc Thanh của ta còn không có đi lên, ngươi như thế nào đòi hỏi"

Áo Tư Tạp có chút đắc ý liếc Mã Hồng Tuấn một cái, nhưng là hắn không chút khách khí bò lên trên lưng bạch hổ, nhìn vẻ mặt rất là thích thú. Đem Trữ Vinh Vinh kéo lên, cho nàng ngồi ở phía trước chính mình.

*"*Tiểu Tam, ngươi muốn hay không muốn cũng đi lên nghỉ ngơi một chút? *" Đái Mộc Bạch hướng Đường Tam hỏi.*

*Đường Tam lắc đầu, cười nói:"*Ta sẽ không cần. Coi như là bước đi, hồn lực của ta cũng có thể chậm rãi khôi phục. mục tiêu tiếp theo. Hải chi huyễn thánh trụ. "

Hải chi huyễn thánh trụ, là khảo hạch cua mình Đường Tam. Tại đệ tam khảo lựa chọn nó, Đường Tam đương nhiên là có ý nghĩ của chính mình. Bởi vì các trợ giúp của đồng bọn, khó khăn của đệ ngũ khảo đích có thể nói là giảm xuống rất nhiều. Nhưng lúc trước trận chiến hải chi mâu thánh trụ ấy, mang cho Đường Tam linh cảm. Hắn phát hiện, tinh thần lực của mình tăng lên tới cảnh giới so với trong tưởng tượng còn muốn hữu dụng hơn. Nhất định phải đem sử dụng đầy đủ để xem mới được. Tại khảo hạch kế tiếp, chính mình phải đối mặt với phong hào đấu la kì thật chỉ có ba người, đó chính là hải huyễn đấu la, hải tinh đấu la cùng hải long đấu la. Chỉ cần có thể liên tiếp chiến thắng ba người này, có thể thông qua đệ ngũ khảo. Mà có thể bằng vào tinh thần lực phụ trợ đồng bọn về phương thức chiến đấu, khảo hạch kế tiếp của Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng sẽ không quá khó khăn.

Từ khiêu chiến đệ ngũ khảo đến bây giờ, tổng cộng mới đi qua không tới hai

canh giờ, trong đó đại bộ phận vẫn là chạy về phía trước. thời gian chiến đấu Chính thức thượng cũng không nhiều. Nhất là cửa thứ nhất, tiêu hao lại càng ít

Trước mắt, cấp bậc hồn lực của Sử Lai Khắc Thất Quái phân biệt là:

Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch, tám mươi cấp cường công hệ, chiến hồn thánh.

Đại hương tràng thúc thúc Áo Tư Tạp, bảy mươi bảy cấp thực vật hệ, khí hồn thánh.

Thiên Thủ Tu La Đường Tam, tám mươi bốn cấp khống chế hệ, chiến hồn thánh.

Tà Hỏa Phượng Hoàng Mã Hồng Tuấn, bảy mươi bảy cấp cường công hệ, chiến hồn thánh.

Nhu Cốt Mị Thố Tiểu Vũ, hồn lực không rõ, thân thể kháng tính tăng lên, thủy chiến năng lực trên phạm vi lớn tăng lên.

Cửu Bảo Lưu Ly Trữ Vinh Vinh, bảy mươi bảy cấp phụ trợ hệ khí hồn thánh.

U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh, bảy mươi tám cấp mẫn công hệ, chiến hồn thánh.

trong bảy người, Áo Tư Tạp mặc dù thông qua đệ ngũ khảo đạt được nửa cấp hồn lực, nhưng hắn tu luyện bảy mươi sáu cấp đã lâu, vẫn là thông qua nửa cấp hồn lực này, tăng lên tới bảy mươi bảy cấp. Mà Sử Lai Khắc Thất Quái thấp nhất cũng là bảy mươi bảy cấp. Không tính Đường Tam cùng Đái Mộc Bạch đã đạt tới cảnh giới hồn đấu la, năm người khác cũng đều đang đánh sâu vào cấp độ hồn đấu la

mấy năm thời gian Ngắn ngủi, mặc dù bọn họ thừa nhận thống khổ nhiều như vậy, tình huống tu luyện vô cùng gian nan, nhưng thành quả đạt được cũng thật là lớn. Từ thực lực phổ biến sáu mươi đến bảy mươi cấp, đã tăng lên tới đến gần tám mươi cấp. Đối với hồn sư bình thường mà nói, chuyện này có

thể là vài thập niên mới có thể hoàn thành.

Bởi vì Đái Mộc Bạch dùng võ hồn chân thân hình thái phụ giúp đi tới, tốc độ mọi người đi tới gia tăng rất nhiều. Chỉ dùng hơn nửa canh giờ, đi tới mục đích tiếp theo: Hải chi huyễn thánh trụ.

Tựa hồ đã sớm biết bọn họ sẽ tới. Khi mọi người đến đây, đã có hải hồn sư cấp bậc hoàng y cùng tử y chờ ở chỗ rừng rậm biển bên ngoài biển, dẫn dắt bọn họ đi tới bờ biển.

Hải chi huyễn thánh trụ cùng hải chi mâu thánh trụ cùng với hải mã thánh trụ đều không giống nhau. hai cây thánh trụ kia mặc dù bất đồng, nhưng đều là hình thái cụ thể, nhưng hải chi huyễn thánh trụ trước mắt lại cực kì kì lạ.

Quang ảnh màu lam tại vị trí trung tâm hư ảo phiêu đãng, quang mang nhàn nhạt tràn ngập trên biển, hết thảy nhìn qua đều có vẻ gì đó hư ảo. Những đám mây màu lam hạ xuống, căn bản không có cách nào nhìn rõ ràng tình huống tại trung tâm hải chi huyễn thánh trụ

ngay cả thánh trụ cùng thánh trụ bàn đều không nhìn thấy được, tự nhiên cũng không nhìn thấy được vị thủ hộ đấu la. Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không biết được đối thủ này như thế nào

Không biết gì đó thường thường là đáng sợ nhất. Chính thức đến nơi đây, Đường Tam mới hiểu được, Đái Mộc Bạch bốn người đích khảo hạch sở dĩ đều không là vị này hải huyễn đấu la, cũng không phải là bởi vì hắn đích thực lực không đủ. Rất có thể là bởi vì hắn đích thực lực quá mạnh mẽ.

*"*Tiểu Tam, làm sao bây giờ? *" Đái Mộc Bạch hóa thân hình người, hồn lực mặc dù tiêu hao cực lớn, nhưng ăn khôi phục đại hương tràng Áo Tư Tạp cung cấp cũng không có cảm giác suy yếu. Dù sao hắn đã hoàn thành đệ ngũ khảo.*

*Không đợi Đường Tam trả lời, một bên Áo Tư Tạp đã tiếp lời nói:"*Đối với chúng ta mà nói, có lẽ hải huyễn đấu la là cường đại nhất, nhưng đối với Tiểu Tam mà nói, chỉ sợ là một cửa đơn giản nhất đi? quang vụ trước mắt này hắn là cùng loại với huyễn chi không gian của Vinh Vinh, nhưng thuộc về thiên

phú lĩnh vực Bất quá, Đái lão đại ngươi quên rằng tử cực ma đồng của Đường Tam là khắc tinh của hết thảy mê huyễn lĩnh vực. Có thể tưởng tượng, chỗ cường đại nhất của hải huyễn đấu la là sử dụng tác dụng của linh vực huyễn ảo này. Lĩnh vực không có hiệu quả, hắn cũng sẽ không mạnh so với vị Hải Mã đấu la ấy chứ. Tiểu Tam chiến thắng là rõ ràng. *"*

*Mã Hồng Tuấn hắc hắc cười nói:"*Hảo a, Tiểu Áo, không ngờ ngươi cũng học được phân tích tình huống*"*

*Áo Tư Tạp đắc ý đích nói:"*Đó là đương nhiên. Mỗi lần đều nghe Tiểu Tam phân tích, cũng học được một số. Ngươi nghĩ rằng ta là ngươi à? Đầu người óc lợn*"*

*"*Ngươi nói ai là đầu người óc lợn? *" Mã Hồng Tuấn cả giận nói*

*Áo Tư Tạp cười hắc hắc, nói:"*Ai hỏi ta tựu nói ai. *"*

*"*Ngươi..... *" Mã Hồng Tuấn còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Đái Mộc Bạch cắt đứt. "*được rồi, hiện tại không phải lúc đùa. Đừng làm ảnh hưởng Đường Tam. *"*

Áo Tư Tạp lần nữa đưa cho Đường Tam mấy cây hương tràng, " đừng lo, ta còn có hàng tích trữ. Không thành vấn đề. *"*

Đường Tam gật đầu, hít sâu một hơi, đem trạng thái chính mình điều chỉnh đến tốt nhất, phóng người lên, hướng về phía yên vân màu lam bay đi. Giữa không trung, hắn đã phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng võ hồn của mình. Toàn thân mang theo tám cái hồn hoàn, trực tiếp xông vào trong lĩnh vực của đối thủ

Mặc dù Áo Tư Tạp phân tích có đạo lý, nhưng Đường Tam cũng hiểu được, trên thực tế, trận này cũng không dễ dàng như Áo Tư Tạp nói. Áo Tư Tạp phân tích thiếu một điểm, đó chính là hải huyễn đấu la cấp bậc. Lĩnh vực của phong hào đấu la, không phải kĩ năng võ hồn chân thân có thể so sánh. Thiên phú lĩnh vực sẽ được phong hào đấu la phát huy đến trình độ đáng sợ nhất. Cho nên, Đường Tam không thể khẳng định có thể bằng vào tử cực ma đồng là có thể hóa giải kĩ năng này của hải huyễn đấu la. Nhưng tựa như trận

đánh của Đái Mộc Bạch cùng Trữ Vinh Vinh, bằng vào huyễn chi không gian chiến thắng đối thủ như vậy. Muốn khiêu chiến hải huyễn đấu la, hắn nhất định cần phải tiến vào bên trong lĩnh vực của đối phương, nếu không sẽ chỉ là tốn thời gian cùng sức lực một cách vô ích

Thân thể tiến vào trong yên vân, cảm giác Đường Tam lập tức xảy ra biến hóa, trong này tựa hồ không phải không khí mây mù nhấp nhô, cũng không phải là hải dương. Tiến vào trong đó, Đường Tam phát hiện tốc độ của mình trở nên trì trệ, cảm giác lại như bị giam câmg trong đại hải. Hô hấp cũng trở nên cực kì khó khăn. Hiệu quả của lĩnh vực này thật là lớn

Lúc đi đường, để tốc độ nhanh hơn Đường Tam thu Tiểu Vũ vào trong như ý bách bảo nang, lúc này khi khảo hạch bắt đầu, hắn lại đem Tiểu Vũ phóng ra, cũng không có dùng Hãn Hải Hộ Thân Tráo giúp Tiểu Vũ ẩn thân, chỉ là ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng. Lắng lặng trôi nổi nơi đó

Đường Tam cũng không có nóng lòng sử dụng tử cực ma đồng đi phá cái lĩnh vực trước mặt, chỉ là đem tinh thần lực phóng thích ra. Giống như một cái lưới lớn xâm nhập bên trong yên vân

Tinh thần lực tiến vào yên vân, Đường Tam lập tức cảm giác được áp lực cực lớn, cùng với khi dò xét trong không khí lúc trước, lực cản của yên vân lúc này phải gấp hơn mười lần. Tinh thần lực tản ra với tốc độ chậm, hơn nữa dò xét đến cái gì cũng đều có vẻ cực kì mơ hồ, không rõ ràng.

Đồng thời, tinh thần lực của Đường Tam giống như là dẫn động yên vân vậy, nương theo dò xét của tinh thần lực, quang vụ màu lam lưu động hẳn lên. Đường Tam cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, yên vân tất cả đều biến đi, lại cảm giác được mình đang đứng vững vàng trên mặt đất vậy. Trước mắt mình đúng là một mảnh sâm lâm cực rộng lớn

Hồng quang chợt lóe, linh hồn Tiểu Vũ đã trở về bên trong bản thể, nhìn cảnh vật chung quanh, nhất thời kinh ngạc nói ra:" đây không phải Tinh Đấu đại rừng rậm sao? *"*

*Đường Tam trong lòng vừa động, "*Nàng khẳng định? *"*

*Tiểu Vũ gật đầu, nói:"*Đương nhiên có thể. Ta sinh sống trong Tinh Đấu đại rừng rậm nhiều năm như vậy, từng cọng cây ngọn cỏ trong đó ta đều biết.

Nơi này chẳng những là Tinh Đấu đại rừng rậm, hơn nữa còn là..... *"*

Khi nàng nói tới đây, chung quanh chợt có bong người lưu động, đó là chin người, tốc độ vô cùng mau chóng, trong chớp mắt đã vây quanh Đường Tam cùng Tiểu Vũ

Cầm đầu là một người, toàn thân bao trùm bởi hỏa diễm, tướng mạo của hắn đối với Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều là quen thuộc

Hắn là một người trong võ hồn điện hoàng kim nhất đại. Cùng hắn là tám gã hồn thánh

*"*Chạy a! Các ngươi như thế nào không chạy? *" Hỏa Diễm nhìn chằm chằm vào Đường Tam, rống giận mà nói*

Đường Tam cùng Tiểu Vũ đều ngây dại, trước mắt là một tràng cảnh vô cùng quen thuộc. Không phải chính là lúc Đường Tam cứu Tiểu Vũ trong Tinh Đấu đại rừng rậm, chạy trốn, rồi bị đuổi kịp sao? Chính là bởi vì những người ở trước mắt,

Đường Tam muốn dùng tính mạng đổi lấy cơ hội chạy trốn cho Tiểu Vũ. Nhưng Tiểu Vũ lại lựa chọn phương thức hiến tế cứu hắn, trở thành hồn hoàn cùng hồn cốt của Đường Tam

Coi như là hóa thành bụi, Đường Tam cũng quên không được một khắc này, khắc cốt minh tâm, ánh mắt thừ ra dần dần trở nên lạnh như băng đứng lên, không cách nào ức chế sát khí giống như sóng biển bình thường tràn ra. Đường Tam dù tỉnh táo thế nào khi nhìn cảnh này thi nội tâm hắn vẫn điên cuồng

Tiểu Vũ rùng mình một cái, nàng cảm giác được rõ ràng, từ trên người Đường Tam, đang tản phát ra hơi thở kinh khủng không cách nào hình dung được

"Ca, đừng xúc động, đây là huyễn cảnh. *" Dưới tình huống này Tiểu Vũ lại là người tỉnh táo hơn*

Nhưng, đối với Đường Tam mà nói, huyễn cảnh trước mắt là như thế nào? Tiểu Vũ là người quan trọng nhất với hắn, càng huống chi tình huống này là chuyện làm hắn hối hận nhất trong cuộc đời. Nếu như không phải bị tám gã hồn thánh vây công, Tiểu Vũ lại như thế nào phải hiến tế cho mình? Nếu không có tương tư đoạn trường hồng ở bên người Tiểu Vũ, đem lại cho nàng sức sống mãnh liệt, hắn thật sự vĩnh viễn cách xa Tiểu Vũ

Sát ý thấu xương, tựa như từ trong lòng Đường Tam tràn ra, nhiệt độ không gian chung quanh chợt hạ xuống, hai mắt Đường Tam đã dần dần biến thành đỏ như máu, hắn thậm chí có chút dã man đem Tiểu Vũ kéo vào trong ngực của mình, gắt gao ôm thân thể mềm mại của nàng. Không ai có thể tái thương tổn Tiểu Vũ của ta. Cho dù là huyễn cảnh cũng không được.

Sau một khắc, Đường Tam động, cả người tựa như gió lốc bình thường xông ra ngoài, tốc độ của hắn kinh khủng như vậy vì bát chu mâu sau lưng giống như đạn pháo bình thường phá lưng mà ra, bởi vì tốc độ phóng thích quá nhanh, thậm chí xé rách cả một bộ phận da dẻ sau lưng của, máu tươi xối xả. Nhưng tất cả đối với Đường Tam mà nói đều đã không trọng yếu. Hắn muốn phá nát mọi cảnh vật trước mắt

Tám gã hồn thánh cơ hồ đồng thời hướng Đường Tam phát động công kích. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, trước mắt bọn họ chính bóng dáng của Đường Tam, hồng quang lấp lóe, thân thể Đường Tam từ trước mặt xẹt qua, công kích của tám gã hồn thánh đích có sáu cái bị né tránh, mặt khác hai cái trực tiếp oanh kích trên lưng Đường Tam.

uy lực công kích dĩ nhiên cùng tình huống lúc đầu bọn họ đối mặt giống nhau như đúc, nhưng thân thể không như vậy, không có ngừng lại trên mặt đất, thậm chí vẫn duy trì tư thế ra chiêu.

Sau một khắc, thanh âm nghiền nát vang lên, thân thể cả một người đã bị hắn hóa thành hơn mười chỗ tứ tán tung bay. Tại thi thể sau lưng hắn, chân trái Đường Tam mang theo một chuỗi huyết sắc tàn ảnh. Chỉ là một lần đối mặt, hắn bằng vào kĩ năng hổ kình phá nha trảm của mười vạn năm tà ma chân

trái hồn cốt đem phân thi cơ thể đối thủ

Không có dừng lại, Đường Tam lại động, giờ khắc này, tốc độ của hắn thậm chí đã siêu việt ngang cấp với mẫn công hệ hồn sư, lúc trước công kíchcủa hai gã hồn thánh rơi trên người hắn giống như là không có cảm giác, bát chu mâu chống đỡ trên mặt đất, cả người đã liền xông ra ngoài.

Vô số lam ngân hoàng từ mặt đất điên cuồng mọc ra, vạn năm hồn kĩ, lam ngân tù lung phát động

Lúc này lam ngân tù lung không phải đích lam ngân tù lung lúc đầu, dưới tác dụng của hồn lực tám mươi bốn cấp của Đường Tam, mỗi một đầu Lam Ngân Hoàng đều là cứng cỏi vô cùng, cho dù là hóa thân võ hồn chân thân của hồn thánh cường giả trong lúc nhất thời cũng không có cách lao ra.

Sau một khắc, một vòng hồng quang chói mắt từ trên người Đường Tam bộc phát ra, không khí chung quanh đã hoàn toàn tĩnh lặng, cả tám gã hồn thánh đang dãy dụa cũng tựa hồ như bị dừng lại, tất cả không gian, thời gian xung quanh như đóng băng

"Đi tìm chết đi. *" Đường Tam gần như điên cuồng, nổi giận gầm lên một tiếng, những âm thanh nổ tung vang lên*

Thân thể đối thủ bị nghiền nát,, hóa thành vô số thịt nát bắn tung tóe trong không trung(ọe ọe, ghê vật), đem nhuộm đỏ cả mảnh sâm lâm xanh ngút ngàn này

Đường Tam đệ bát hồn kĩ, đệ nhất kĩ năng, quần thể hạn chế, lam ngân, Tà Ma, Kính chi diệt.

Cho dù là lúc đối mặt với Tiểu Bạch, hắn cũng không có sử dụng đầy đủ cái kĩ năng này, nhiều nhất chỉ là dùng hóa kính đến hạn chế hành động của Tiểu Bạch ở trong nước biển. đệ bát hồn kĩ đích đệ nhất kĩ năng này có thể làm không khí, nước, hoặc là hết thảy vật chất tạm thời biến thành giống như tinh thể thủy tinh bình thường, đánh vỡ tinh thể, thì trong phạm vi đó hết thảy vật thể thực cũng bị nghiền nát mà diệt vong diệt vong. Trừ phi đối thủ đã mạnh mẽ đến mức thân thể có thể ngạnh kháng lại lực nghiền nát mạnh mẽ của cái

kĩ năng đáng sợ này, nếu không hắn phải chết không thể nghi ngờ. Là một cái kĩ năng cực kì tàn nhẫn. Kế thừa đầy đủ phong cách của tà ma hổ sa vương

Cứ việc hết thảysự việc trước mắt đều là ảo giác, nhưng nếu là thật sự tám gã hồn thánh đến, kết quả cũng sẽ không phát sinh bất cứ cái gì thay đổi. Bọn họ chắc chắn cũng bị xé nát thân thể mà vong mạng.

Gần như điên cuồng công kích, Đường Tam thể hiện ra thực lực chân chính của mình, Tiểu Vũ tựa như lúc đầu vậy, tựa đầu vào trong lòng Đường Tam, cảm thụ được trên người Đường Tam tản mát khí tức lạnh như băng, tàn nhẫn cùng sát lục chi khí kinh khủng, nhưng trong lòng nàng lại chỉ có ấm áp. Nàng không có nhắc lại với nam nhân của chính mình đây chỉ là huyễn cảnh. Bởi vì nàng hiểu được tâm trạng của Đường Tam lúc này, nếu như không cho hắn phát tiết ra, như vậy, ngược lại đối với hắn càng thêm bất hảo. Đồng thời nàng cũng tin tưởng nam nhân của chính mình, hoàn toàn có thể xử lý được cục diện trước mắt

Cảm thụ được không gian chung quanh nghiền nát hết thảy, ngực Đường Tam kịch liệt đích nhấp nhô, liên tục sử dụng hồn cốt kĩ năng cùng đệ bát hồn kĩ, tiêu hao đối với hắn cũng là không nhỏ. Mười vạn năm hồn hoàn kĩ năng sinh ra tiêu hao không thể nghi ngờ là rất lớn.

Nương theo không gian bị nghiền nát, cảnh vật lúc này lại thay đổi. Lúc này đây, Đường Tam cùng Tiểu Vũ tựa hồ trở thành những người đứng xem, biến hóa xuất hiện trước mặt bọn họ lại làm Đường Tam vừa mới bình phục vài phần, sát khí lại lần nữa bốc lên.

Trong mắt bọn họ, lại xuất hiện một Đường Tam cùng một Tiểu Vũ. Nhìn qua ngây ngô hơn so với hiện tại. Chín người vừa mới bị xé nát cũng đồng thời xuất hiện trong hình ảnh đó.

Hình ảnh Tiểu Vũ đang ở không trung, tiếng hét thê lương bi thiết tiếng vang lên, "A", tiếng thét chói tai phát ra từ trong miệng Tiểu Vũ, đôi mắt nàng chảy ra đã không còn là lệ, mà là huyết.

Hình ảnh đùi phải Đường Tam biến mất, hoàn toàn biến mất ở trong không khí. Nhưng bản thân hắn lại tỉnh táo một cách đáng sợ, trong miệng lần nữa

phun huyết, tay phải chụp tới, trong cơ thể hồn lực cuồng tả ra, đùi phải hóa thành huyết vụ, cầm lấy một cây xương đùi màu lam

Không them để ý tới ba đạo công kích phía sau, hắn dùng sức ném xương đùi phải về phía Tiểu Vũ

*"*Tiểu Vũ, hồn cốt kĩ năng phi hành, mau chạy đi*" Hình ảnh, thanh âm Đường Tam đã hoàn toàn khàn khàn, tựa như xé rách thân thể, hắn đem toàn bộ lực lượng của chính mình ném xương đùi phải đi. Đồng thời, tay trái của hắn nắm một mảnh nhỏ của bát chu mâu, đâm thật sâu vào cơ thể mình*

Tràng cảnh trước mắt này không phải là tràng cảnh Đường Tam vì cứu Tiểu Vũ mà hy sinh sao?

Làm một người đứng ngoài chứng kiến một màn này, thân thể Tiểu Vũ không thể đè nén run rẩy đứng lên, cảm giác mất đi Đường Tam lần nữa phảng phất truyền khắp toàn thân, nước mắt không thể khống chế giàn giụa chảy xuống, hai tay gắt gao đích ôm vào bên người Đường Tam, khóc rống lên

*Cảnh tượng cũng không có chấm dứt, hết thảy như trước lại tiếp tục, hình ảnh Tiểu Vũ phát ra một tiếng rên rỉ vô cùng bén nhọn, "*A", thanh âm bén nhọn đó tựa hồ làm cả Tinh Đấu đại sâm lâm đều bị run rẩy.

------oOo------

Chương 425: Khiêu chiến Hải Tinh Thánh Trụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan (A Du)

Biên dịch: Dangneo (A Nèo)

Một đạo hồng quang từ mi tâm của Tiểu Vũ tràn ra, trong nháy mắt khuếch tán ra xung quanh. Nhưng nơi hồng quang đi qua, tất cả đều bị nhuộm một màu huyết sắc, vào thời khắc tất cả này đều trở nên yên tĩnh

Xem đến tràng cảnh này thân thể Đường Tam cũng đồng dạng run rẩy đứng nên, cảm thụ được Tiểu Vũ đang run rẩy trong lòng mình, dấu vết kim quang của hoàng kim tam xoa kích trên trán bắn ra. Hắn hầu như dùng hết khí lực bản thân hét lên *" không …. "*

Thần quang trầm tĩnh cũng từ dấu vết đó phát ra, cùng lúc đó hai mắt Đường Tam phụt ra hai đạo hồng quang kinh khủng, cùng với lam sắc quang mang hòa hợp nhất thể. Trong chớp mắt cảnh vật xung quanh như băng tuyết bị tan rã ra. Lam cùng hồng, lưỡng sắc quang mang hỗn hợp lại một chỗ, hóa thành một vòng ánh sáng lưỡng màu bay khuếch tán ra, rất nhanh quét sạch tất cả cảnh vật xung quanh. Quang mang đi qua nơi nào, cảnh vật liền bị biến thành quang vụ lam sắc, lam vụ quang sắc đó lại bị tinh lọc thành không khí trong suốt ngay. Tất cả đều rất nhanh chóng tiêu thất

Khi cảnh vật một lần nữa trở nên rõ ràng thì Đường Tam cùng Tiểu Vũ đã đứng ở biên của một trụ hình ngôi sao sáu cánh, cao khoảng 15. Mặt trên của trụ hình vẽ những ma văn hư huyễn bất định, hiển nhiên đây chính là hải chi huyễn thánh trụ

Phía trước của thánh trụ là một nam tử sắc mặt ngạc nhiên vô cùng. Nhìn qua nam nhân này khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo coi như anh tuấn, chỉ là lúc này gương mặt thập phần tái nhợt. Trên người hắn chín hồn hoàn gồm: 2 vàng, 2 tím, 5 đen, sắp hàng chỉnh tề. Hắn mặc hắc sắc trường bào, thân thể phù phiếm như một con rắn. Võ hồn của hắn quả nhiên rất kì lạ

Đường Tam đương nhiên không nhận ra, võ hồn của vị hải huyễn đấu la trước mắt này, chính là một loại hải hồn thú cực kỳ thần kỳ và hi hữu, tên là hư huyễn chi xà, xen vào thú võ hồn cùng khí võ hồn, cho nên xuất hiện trên người hải huyễn đấu la không phải hồn thú phụ thể, mà là phù phiếm tại mặt ngoài thân thể hắn.

Bất quá, đối với Đường Tam mà nói đều đã không trọng yếu lắm. Có thể thấy trong mắt hắn chỉ là một mảng huyết sắc.

Hải huyễn đấu la kỳ giật mình đích, hắn rõ ràng thấy lĩnh vực của mình đã hoàn toàn khống chế được Đường Tam và Tiểu Vũ, cứ như vậy mà nói thu

thập hai kẻ tiếp thu khảo hạch không phải là dễ dàng sao chứ? Nhưng đúng vào lúc này Đường Tam phóng xuất ra song ánh sáng thần kì, không chỉ phá vỡ ảo cảnh mà còn phá vỡ toàn bộ lĩnh vực của hắn. Đã vậy còn sản sinh tinh thần lực trùng kích mạnh mẽ vào tinh thần não hải của hắn. Thế cho nên vẻ mặt của vị cường giả phong hào đấu la lúc này mới như vậy

Hải huyễn đấu la chính là một trong bảy vị đấu la thủ hộ thất thánh trụ, là một trong hai vị có thực lực dẫn đầu với lĩnh vực huyễn hoặc vô cùng lợi hại, so với hải mâu đấu la mạnh hơn nhiều. Thế mạnh nhất của hắn là ở lĩnh vục huyễn hoặc. Đường Tam đã từng gặp qua Thì Niên (Thương huy học viện) thi triển ảo cảnh, nhưng so với vị hải huyễn này thì chỉ như đồ chơi của trẻ nhỏ. Tại ảo cảnh công kích là chân thực, giống như xây dựng một thế giới mới going nhau. Một khi bị mê thất, hoặc bị thương thế vô pháp chữa trị trong ảo cảnh thì trong hiện thực cùng vì vậy mà chết đi. Mê ảo bá đạo vô cùng, kể cả vị Hải Long thủ hộ cường đại nhất cũng không muốn giao thủ cùng với hắn

Ôm chặt Tiểu Vũ, hai mắt Đường Tam đỏ như máu lạnh lùng nhìn hải huyễn đấu la, *"Ngươi không nên dùng tràng cảnh đó kích thích ta. Không ai có thể làm thương tổn Tiểu Vũ của ta, cho dù la thương tổn trong ảo cảnh cũng không được*

*Thanh âm Đường Tam tràn ngập sát khí lành lạnh truyền tới cực kỳ chói tai, hải huyễn đấu la hừ lạnh một tiếng, "*Đào móc nội tâm thống khổ nhất của địch nhân đã từng trải qua là đặc tình lĩnh vực của ta. Đừng tưởng rằng ngươi chính mình tiếp nhận hải thần cửu khảo là có thể nói với ta như vậy. Hiện tại ngươi còn chưa có đi qua toàn bộ khảo hạch. *"*

Đường Tam không có đáp lại. Hắn dùng hành động đáp lại hải huyễn đấu la. Trong mắt bạch quang lóng lánh. Hầu như trong nháy mắt đã đem hải chi huyễn thánh trụ thai(chính là hải huyễn thánh trụ) bao phủ lại.

Hải huyễn đấu la chỉ cảm thấy trước mắt cảnh vật thay đổi. Tất cả xung quanh đã hoàn toàn biến thành màu huyết sắc. Sát khí kinh khủng giống lưỡi dao sắc bén hướng tới hắn điên cuồng mà trùng kích. Tiếng thét chói tai thê lương từ bốn phương tám hướng dâng tới.

Lĩnh vực? Hải huyễn đấu la trong lòng cả kinh. Lúc này. lĩnh vực của Chính hắn bị Đường Tam bằng vào hải thần ánh sáng cùng tử cực ma đồng phá bỏ. Trong lúc nhất thời đã không dùng được. Mà sở trường của hắn là về mê ảo lĩnh vực nên hắn đương nhiên biết diệu dụng của năng lực địa. Thân hình nhoáng lên. Thân thể cấp tốc cùng xoay quanh địa hư huyễn chi xà hòa hợp nhất thể. Phóng xuất ra võ hồn chân thân của chính mình.

Hư huyễn đại xà dài chừng mười thước. Quang mang chín hồn hoàn xoay chuyển lóng lánh. Tới hồn hoàn thứ sáu thì sáng lên mãnh liệt. Hắc quang đại phóng. Đưa hư huyễn thân thể hoàn toàn nhuộm đẫm thành hắc sắc. Trong chớp mắt đánh văng những trùng kích của sát khí. Không gian xung quanh thân thể bay nhanh hơn nữa. Từng đạo thật nhỏ những khe nứt không gian cấp tốc dung hợp. Tựa hồ như là mở ra một cái không gian hư huyễn, chống lại lĩnh vực của Đường Tam

Hắn vốn là chuyên dùng lĩnh vực để đối phó đối thủ nên đương nhiên nắm rõ cách đối phó với lĩnh vực. Trước mắt hắn thi triển hồn kỹ thứ sáu tên là phá huyễn thân

Chuyên môn phá giải các loại ảo cảnh cùng với năng lực các loại lĩnh vực. Bằng vào thực lực phong hào đấu la của hắn, trừ phi đối thủ cũng là phong hào đấu la, hơn nữa thực lực còn trên hắn thì cũng rất khó vây khốn hắn

Khi hắn đã làm suy yếu sát thần lĩnh vực rồi, đột nhiên một cỗ lam quang cường thế xuất hiện ở trước mặt hắn. Sát thần lĩnh vực làm cho nội tâm của hắn không khỏi phát lạnh. Sát khí vừa suy yếu đã trong nháy mắt đại thịnh. Đối mặt với lam quang đó, hắn khẽ quát một tiếng, trong mắt xà nhân(chính là trạng thái võ hồn chân thân) bắn ra hai đạo quang mang xán lạn

Hải huyễn đấu la tưởng chỉ cần đột phá lĩnh vực của Đường Tam là lập tức như nhảy vào trong đại dương, khôi phục lĩnh vực của mình. Phải biết rằng lĩnh vực của hắn có thể dùng nước để chế tạo ảo cảnh. Lúc trước sở dĩ hắn không làm như vậy vì cho rằng Đường Tam chưa đủ tư cách tiếp nhận năng lực lĩnh vực cực mạnh của hắn. Nhưng hiện tại lại không giống vậy, đối mặt với lĩnh vực của đối thủ hắn đương nhiên chỉ có thể cường đối(ngạnh kháng)

Đáng tiếc chính là, hắn đã không có cơ.

Oanh ——, va chạm kịch liệt trong nháy mắt bạo phát. Hải huyễn đấu la chỉ cảm thấy đại não phảng phất giống như bị búa tạ tập kích, võ hồn chân thân hư huyễn chi xà của hắn trong sát thần lĩnh vực kịch liệt đích run rẩy, mỗi một lần run, thân thể đều thu nhỏ lại vài phần. Tinh thần não hải truyền đến thống khổ kịch liệt làm hắn khó có thể chịu đựng, khẽ rên rỉ.

theo thân hình co rút lại, võ hồn chân thân dĩ nhiên bị phá, một lần nữa hiện ra bản thể.

Làm Đường Tam cũng không nghĩ tới là, tiến nhập cảnh giới hạo hãn tử cực thần quang lại cường đại như thế, một đạo tinh thần lực phối hợp lĩnh vực công kích, tuy rằng sát thần lĩnh vực đã suy yếu, trong, nhưng có thể trực tiếp phá vỡ võ hồn chân thân của đối thủ. Có thể thấy được tử cực thần quang hiện tại cường hãn như thế nào?

Mà trên thực tế, tinh thần lực của Đường Tam lúc này là vô cùng mạnh mẽ, lại có lửa giận trong lòng, tinh thần lực càng bức phát ra công kích đáng sợ. Mà hải huyễn đấu la lại không biết được tinh thần lực của Đường Tam lại cường hãn như vậy, lựa chọn giao phong chính diện, tự nhiên ở vào thế hạ phong không ngi ngờ

Đường Tam cũng không sẽ cho đối thủ cơ hội, đây là tôn chỉ một đời Đường môn, khi hắn tới thế giới này vẫn ghi nhớ, nhất là khi hắn xác nhận đối thủ là địch

Quang mang lại sáng lên, quang mang của đệ bát hồn hoàn một lần nữa tràn tới như một màn huyết sắc, tựa hồ hòa hợp với năng lượng của lĩnh vực bao phủ lên khắp người hải huyễn đấu la

Kĩ năng thứ hai của đệ bát hồn hoàn, lam ngân hổ kình ma chi nhiếp, kĩ năng chủ động khống chế trên nước

Đầu đau như búa bổ, thất khiếu chảy máu, hải huyễn đấu la căn bản không có khả năng chống cự, cả người như lâm vào trạng thái huyễn ảo. Trạng thái huyễn ảo tồn tại ba giây. Đồng thời với thi triển đệ bát hồn hoàn, Đường Tam thi triển thuấn di đến giũa khoảng không. Chân trái hóa thành một

luồng hồng quang giống như tử thần liêm đao, điên cuồng chem. Xuống như khai thiên lập địa. Đó chính là kĩ năng của hồn côt chân trái, tà ma chi hổ kình, tà ma phủ

Ảo cảnh mang đến đau khổ, làm cho Tiểu Vũ bi thương, đều trở thành chất xúc tác mãnh liệt, từ lúc phá vỡ lĩnh vực của hải huyễn đấu la, trong lòng Đường Tam cũng tràn ngập sát khí. Mặc dù đối mặt với một trong bảy vị thủ hộ thánh trụ, hải huyễn đấu la nhưng hắn cũng không them quan tâm. Cảnh Tiểu Vũ hiến tế làm cho lòng hắn vĩnh viễn đau nhức, dưới tình huống như thế làm sao mà hắn có thể bảo trì thanh tỉnh được

Trong lòng sát khí càng tăng, uy lực của sát thần lĩnh vực lại càng kinh khủng, một kích chân trái này có thể nói chứa toàn bộ thực lực của hắn. Vốn trứ danh về phòng ngự, lại bị vây vào trạng thái huyễn ảo, hải huyễn đấu la như thế nào chống lại một kích đó của Đường Tam đây? Mà công kích của Đường Tam hoàn toàn có thể so sánh với công kích của phong hào đấu la, càng huống chi đây lại là lúc Đường Tam vô cùng tức giận

Măt thấy Hải huyễn đấu la chuẩn bị tiếp nhận công kích, đột nhiên Đường Tam cảm thấy thân thể căng thảng, toàn bộ cơ thể bị hạn chế, lực công kích của tà ma chân trái hồn cốt nhất thời giảm đi. Trên người hắn nổi lên một mảnh quang mang kim sắc, pjangr phất như trói buộc thân thể hắn

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể hải huyễn đấu la bị văng ra ngoài, đánh mạnh vào thánh trụ, bắn ngược về rơi xuống đất. Trực tiếp bị đánh ngất nằm trên đất. Tiên huyết vẫn nhuộm đỏ một mảng ma văn hải huyễn thánh trụ

Người nhẹ nhàng rơi xuống đất, Đường Tam ngơ ngác nhìn thân thể mình, cả người Tiểu Vũ đang bám trên thân thể minh, nhu cốt tỏa, cố sức giữ tứ chi của hắn

*"*Vì sao? Tiểu Vũ. *" Đường Tam không giải thích được hành động của người yêu mình*

*"*Ca, người không thể giết hắn. Tâm tình của ca ta có thể hiểu. Thế nhưng, nơi này là hải thần đảo, chúng ta không thể giết người. nếu như ca giết hắn, chúng ta như làm sao sinh tồn trên hải thần đảo? Ca, ngươi bình tĩnh một

chút. Không nên làm chuyện điên rồ!"

Để ngăn trở Đường Tam, Tiểu Vũ hợp lại đem hết toàn lực, mặc dù thân thể của nàng tương đương đối kiên cường dẻo dai, nhưng một kích này của Đường Tam sử dụng năng lượng quá mức kinh khủng, thế cho nên đã gây chấn thương cho Tiểu Vũ, một tia máu theo khóe miệng Tiểu Vũ rỉ ra

Nhìn Tiểu Vũ bị chấn thương, rỉ máu, Đường Tam sợ hãi, vội đưa một cây khôi phục đại hương tràng vào miệng Tiểu Vũ, gấp gáp hỏi " Tiểu Vũ, thế nào rồi? Đều là do ta không tốt, làm nàng bị thương, nãng xuống để ta xem thương thế của nàng, ta nghe nàng không giết hắn là được*" so với Tiểu Vũ, tính mệnh của hải huyễn đấu la có là cái gì?*

Tiểu Vũ chứng kiến tâm tình Đường Tam ổn định mới hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm: " ca ta không sao, ta không có yếu đuối giống trước kia a. *" cùng với ăn khôi phục hương tràng Tiểu Vũ nhoẻn miệng cười, Đường Tam dùng hồn lực và tinh thần lực kiểm tra thương thế của Tiểu Vũ, biết Tiểu Vũ bị thương chỉ là do dùng quá lực một chút, không có gì cả, tâm tình mới hoàn toàn yên tâm*

Ma văn hải chi huyễn thánh trụ bao quanh thân thể hai người bọn họ, rốt cục bọn họ cũng đã đạnh bại vị phong hào đấu la thứ ba. Bất quá trận này lại tiêu hao nhiều hơn cả trong tưởng tượng của họ. So với khi đối mặt với Hải Mã đấu la thì cả hồn lực lẫn tinh thần lực đều tiêu hao lớn hơn nhiều. Khi tâm tình ổn định trở lại Đường Tam mới thấy được cảm giác suy yếu

Hai lần sử dụng kĩ năng hồn cốt, hai lần sử dụng đệ bát hồn kĩ, hai lần phát ra tử cực thần quang, cùng với tinh thần lực bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh, làm cho Đường Tam không khỏi lộ vẻ nhợt nhạt

Trong lòng cũng không có tái sản sinh sát khí, Đường Tam thậm chí không them nhìn lại Hải huyễn đấu la, đem theo Tiểu Vũ phi thân lên bờ, cùng đồng bọn hội họp một chỗ. Hắn biết chính mình phải nghỉ ngơi một chút mới được. May là bọn họ mới dùng khá ít thời gian, cùng mọi người nghỉ ngơi, ăn một cây khôi phục hương tràng rồi trực tiếp ngồi xuống tu luyện để điều hòa lại hồn lực

Lúc này, Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp, Chu Trúc Thanh cùng Mã Hồng Tuấn cũng đang trong trạng thái tu luyện, Đái Mộc Bạch vì mọi người mà hộ pháp

Thủ hộ hải huyễn thánh trụ, hoàng y cùng tử y hải hồn sư hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Đường Tam, trong mắt không khỏi toát lên vẻ sợ hãi. Tuy không có trong đó để chứng kiến sát thần lĩnh vực của Đường Tam giao tranh với hải huyễn đấu la, nhưng có thể thấy Đường Tam một chân chấn bay hải huyễn đấu la, hình dạng cuồng bạo, thực lực khủng bố. Trong lòng ớn lạnh. Lúc này nhìn bọn Đường Tam tiến nhập trạng thía tu luyện mới vội vàng đi tới, mang hải huyễn đấu la đi dưỡng thương

Tu luyện ròng rã hai canh giờ, bọn Đường Tam mới mở mắt, dưới sự chỉ dẫn phương vị của Bạch Trầm Hương, hướng mục tiêu kế tiếp đi tới

Lúc này từ lúc khiêu chiến đệ ngũ khảo, đã hết năm canh giờ. Dựa theo tình huống hiện giờ, đệ ngũ khảo tất cả đều đang thuận lợi

Tiếp nhận khảo hạch tiếp theo chính là Mã Hồng Tuấn, mập mạp đối với chính mình rất tự tin. Hắn hoàn toàn có lí do để tin tưởng đối thủ của mình tuyệt không mạnh hơn so với đối thủ của Đái Mộc Bạch, hải huyễn đấu la. Tuy thực lực tổng thể không bằng Đái Mộc Bạch nhưng luận lực công kích đối với hắn cũng không có vấn đề gì

Mà thực sự cũng chứng minh điểm này, khi Mã Hồng Tuấn cùng Trữ Vinh Vinh gặp Hải Quỷ đấu la, võ hồn ma quỷ ngư, lại có tinh thần lực dò xét của Đường Tam chỉ huy, hương tràng của Áo Tư Tạp, bọn họ chỉ dùng một chút công phu đã giành được thắng lợi

Hải Quỷ đấu la lưu cho mọi người ấn tượng sâu sắc chính là diện mạo xấu không gì bằng, không hổ danh xưng hải ma quỷ

Kế tiếp đến phiên Đường Tam một mình nghênh chiến Hải Tinh đấu la. Khi bọn họ đến hải tinh thánh trụ, tổng thời gian khiêu chiến vừa đạt bảy canh giờ

Đường Tam biết trận chiến trước mắt chắc chắn là một hồi ác chiến. Thậm chí so với hai trận trước còn gian nan hơn nhiều. Cỉnh thể thực lực của Hải

Tinh đấu la không bằng Hải Mâu đấu la, Hải Huyễn đấu la, nhưng đó chỉ là tương đối. Thử hỏi phong hào đấu la lại có người yếu sao? Mà Đường Tam phán đoán trận này rất khó, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn phán đoán hải tinh đấu la cùng với hắn đều là khống chế hệ chiến hồn sư

Hải tinh thánh trụ đài như một khối hải tinh lơn s nằm ở ngoài khơi, có năm sừng mọc lên rất là khác biệt. Ma văn mặt trên trông càng kì quái, phảng phất giống như ánh sáng tinh nguyệt ngưng tụ

Đứng trên thánh trụ đài là một quái nhân, mặc hắc sắc trường bào, nhìn qua có chút rách nát. Nhưng làm kẻ khác giật mình chính là mái tóc rối tứ tung của hắn dài tới quệt đất. So với tóc của Tiểu Vũ thì còn dài hơn nhiều, như gấp đôi vậy. Chắc phải dài đến ba thước

Sauk hi nghỉ ngơi tinh thần của Đường Tam đã khôi phục lại không ít, tâm tinh phẫn nộ khi ở hải huyễn thánh trụ cũng đã bình ổn lại như thường

*Hướng tới vị thủ hộ xa xa, hơi khom người, '*Ra mắt tiền bối, tại hạ Đường Tam tiếp nhận Hải Thần cửu khảo, đệ ngũ khảo, xin được khiêu chiến"

Quái nhân trên đái liếc mắt qua Đường Tam hướng hắn vẫy vẫy

Đường Tam lúc này mới bay lên, hướng tới thánh trụ đài mà phi đến. Thân thể đang trên không thì một đạo lam quang lặng yên phóng ra, phát động kỹ năng ẩn thân của hãn hải hộ thân tráo. Tiểu Vũ được quấn bởi một cây lam ngân thảo, biến mất ở sau lưng Đường Tam. Bởi thực lực của Tiểu Vũ đề thăng, linh hồn càng thêm cứng cỏi. Linh hồn có thể cùng bản thể kết hợp khoảng 2 canh giờ, không hạn chế số lần. Chỉ cần tổng thời gian không vượt quá 2 canh giờ thì không có vấn đề gì. Lúc này tổng thời gian hợp thể của Tiểu Vũ mới qua phân nửa, lúc này ẩn sau lưng Đường Tam, lẳng lặng cùng hắn đối địch

Ngay khi Đường Tam chuẩn bị rơi xuống thánh trụ đài thì quang mang trên người Hải Tinh đấu la chợt lóe lên, chín hồn hoàn phối hợp chuẩn mực đồng thời xuất hiện. Thân thể hắn cũng xảy ra biến hóa cực kì kì dị, nếu như trước đây hải quỷ đấu la là xấu xí vô cùng, thì Hải Tinh đấu la trước mặt lại thập phần hung ác

Tay chân hắn trong nháy mắt kéo dài ra, biến thành 4 cài như xúc tu rất dài, trên mỗi xúc tu đều có vô số những giác hút hình tròn trắng bệch. Đã thế bộ tóc quái dị của hắn đã vừa dài vừa bẩn lúc này cũng kéo dài ra thành một xúc tu nữa. Nhìn qua lại càng quái dị hơn nhiều

Năm xúc tu hầu như đồng thời duỗi ra, thẳng đến vị trí của Đường Tam, vị Hải Tinh đấu la này không có lấy thân phận phong hào đấu la của mình mà khinh thường, trực tiếp tiên hạ thủ vi cường. Cái này cũng gần như là đánh lén, nhưng đương nhiên đây là chiến thuật, lại là bất đắc dĩ mà phải làm vậy

Tuy rằng Hải Tinh đấu la không biết những trận khiêu chiến trước Đường Tam làm như thế nào nhưng đã vượt qua bốn cửa, hiển nhiên đã có 4 đồng bọn của hắn đã bị đánh ngã. Hơn nữa trong 4 người đó, Hải mâu đấu la là siêu cường công kích, hải huyễn đấu la là lĩnh vực chưởng khống giả. Hải Tinh đấu la tự nhận thực lực của hắn không bằng hai người này. Hắn đối mặt với Đường Tam làm sao mất tập trung hay khinh địch được? đơn giản chỉ là phát động tấn công ngay lập tức

Mà thực sự cũng chứng minh phán đoán của hắn, khi thấy Đường Tam phóng thích võ hồn trong không trung, hắn đã nhìn thấy ba cái mười vạn năm hồn hoàn, hơi thở thập phần ngưng trọng. Hắn hiểu rõ ràng rằng với hồn hoàn kinh khủng như vậy thực lực của hắn tuyệt đối cực kì đáng sợ. Ba cái mười vạn năm hồn hoàn biểu thị cho cái gì? Rất có khả năng là ba cái mười vạn năm hồn cốt a. Thuộc tính phụ gia của ba hồn cốt này hoàn toàn bù đắp về sự chênh lệch đẳng cấp

Đối mặt với năm xúc tu thật lớn của Hải Tinh đấu la, Đường Tam phóng xuất võ hồn, năm căn lam ngân hoàng cũng đồng thời phóng ra, phân biệt phóng về phía 5 xúc tu của Hải Tinh đấu la. Hắn phải thử qua một chút xem uy lực của năm xúc tu này đến tột cùng là như thế nào? Mà Hải Tinh đấu la cùng với mình giống nhau đều là khống chế hệ, mà đối phó với hồn sư khống chế hệ cách tốt nhất là dùng khống chế đấu khống chế, nên Đường Tam có thể cảm nhận được đây là một trận chiến gian nan

Năm căn lam ngân hoàng cùng năm xúc tu quấn lấy nhau trong không trung. Khi chúng va chạm, cả hai bên đều cảm thấy chấn động trong lòng

Đường Tam rõ ràng cảm giác được, lam ngân hoàng tuy rằng quấn vào xúc tu, nhưng lập tức đã bị xúc tu thô to bao vây ở bên trong, những giác hút cắm vào trên lam ngân hoàng, một cỗ hấp lực cường đại truyền đến lam ngân hoàng. Dĩ nhiên Đường Tam rất hiểu rõ cảm giác này, đó chính là thôn phệ, thông qua võ hồn thôn phệ võ hồn

Mà Hải Tinh đấu la cũng kinh ngạc không kém, bởi vì đặc tính của lam ngân hoàng. Những giác hút đã cắm bên mặt ngoài của Lam ngân hoàng, hắn cảm nhận được cỗ sinh mệnh khổng lồ của lam ngân hoàn, đệ tam hồn kĩ thôn phệ phát động, nhưng hiệu quả thôn phệ lại vô pháp sản sinh

Võ hồn của Đường Tam là Lam ngân hoàng, không phải võ hồn cây cỏ bình thường, hắn lại có sở trường về thôn phệ, như thế nào dễ dang để đối phương thôn phệ chứ. Bằng vào tinh thần lực cùng với lam ngân lĩnh vực phong tỏa hiệu quả thôn phệ của đối thủ

Tứ chi Hải Tinh đấu la rung lên. một lực lượng cường đại kéo Đường Tam ném vào phía thánh trụ đài. Năm xúc tu này của Hải Tinh đấu la lực lượng kinh người, Đường Tam ở trên không cũng khó chống lại

Bị đối thủ kéo như vậy hắn là không có kết cục tốt, Đường Tam trực tiếp sử dụng đệ thất hồn kĩ, lam ngân chân thân

Trên thực tế tới quyết đấu cấp bậc này, võ hồn phụ thể là không thể thiếu. Quyết định thắng thua là dựa vào sự sống còn của trạng thái võ hồn phụ thể(ý là thằng nào bị đánh cho tan trạng thái võ hồn chân thân là thua)

Hải Tinh đấu la cũng hành động nhanh không kém Đường Tam, qua chiêu đầu tiên nắm được thế chủ động hắn sẽ không bỏ lỡ thời cơ. Khi Đường Tam phóng xuất võ hồn phụ thể, hắn cũng phát động võ hồn phụ thể của bản thân. Toàn bộ thân thể trở nên cực kì mềm mại, thoáng qua biến thành một hải tinh màu rám nắng thật lớn phủ phục trên thánh đài. Lực lượng năm xúc tu của hắn lúc này lại tăng

Đường Tam trên không trung chỉ có thể không chế bản thân đến mức không bị Hải Tinh đấu la ném đi mà thôi. Cánh tay phải giơ lên, một thanh trường

mâu rất lớn xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam

Cùng với thực lực đề thăng, Đường Tam cũng phát hiện đệ ngũ hồn kĩ này có điều khác lạ. Tuy rằng uy lực cũng không có gì khác lắm nhưng mỗi khi hắn dưới trạng thái lam ngân chân thân thi triển kx năng này thì lại sinh ra một ảo giác, tựa hồ như đây chính là cuy lực lớn nhất của hồn kĩ này. Chỉ là Đường Tam cũng không hoàn toàn điều khiển được phát sinh này.

Lúc này đối mặt với thân thể khổng lồ của Hải Tinh đấu la, Đường Tam lựa chọn phương pháp đột phá, lam ngân bá vương thương điên cuồng đề thăng năng lượng, quang mang đệ ngũ hồn hoàn cấp tốc xoay chuyển, hắc sắc hồn hoàn mang theo một chút hồng ảnh nhàn nhạt

Cong kích chưa phát sinh, phong duệ đã đánh thẳng tới vị trí võ hồn chân thân của Hải Tinh đấu la, làm cho bề ngoài của hắn không khỏi chấn động. Lúc này bản thể của Hải Tinh đấu la cũng bành trướng rất nhanh, trong nháy mắt đã mở rộng hơn trước rất nhiều, đường kính bản thể vượt qua mười lăm mét. Thậm chí thân thể còn bành trướng vượt phạm vi của thánh trj, tiến nhập vào trong nước biển. Lực lượng khổng lồ khiến Đường Tam không cách nào khống chế lại được, bị kéo đi. Mà kĩ năng thôn phệ cũng cường hãn hơn nhiều, Đường Tam cảm thấy hồn lực trong cơ thể bắt đầu thông qua võ hồn chuyền ra ngoài

Tinh thần lực mở ra bao trùm toàn bộ thân thể Hải Tinh đấu la, nhưng Đường Tam lại giật minh phát hiên toàn bộ thân thể khổng lồ này lại không hề có sơ hở. Tựa hồ cả thân thể khổng lồ này chỗ nào cũng như chỗ nào, chỉ là hơi yếu hơn so với những vị trí trọng yếu mà thôi

Lam ngân bá vương thương đã ngưng tụ, quang mang lam kim sắc bắn ra. Nhưng Đường Tam lại lần nữa kinh ngạc, khi lam ngân thương cực tốc phóng ra, trong nháy mắt, một xúc tu đang giữ lam ngân hoàng chợt duỗi ra, chặn lam ngân thương lại

Đương nhiên điều này cũng không đủ để ngăn cản uy lực của lam ngân bá vương thương. Chỉ là xúc tu này không những cực kì cứng cỏi mà còn liên tục mọc lại như cũ

Phù một tiếng, lam ngân bá vương thương xuyên qua xúc tu, nhưng không cách nào bay thẳng đến mục tiêu, điều làm Đường Tam vô pháp lý giải chính là, khi xuyên qua một xúc tu lớn như vậy, lam ngân thương bị bám bởi một mảnh dịch màu rám nắng niêm, đồng thời, mình cũng mất đi liên hệ cùng lam ngân bá vương thương.

Lúc này, chín hồn hoàn trên người hải tinh đấu la tlại lần nữa tỏa sáng bao quanh thân thể của hắn, một hoàn tiếp một hoàn, hồn hoàn đẳng cấp càng thấp thì càng ở ngoài. Theo lam ngân bá vương thương xuyên thứ, đệ ngũ hồn hoàn trên người đích hắn lặng yên lóe sáng, hóa thành quang vựng bao trùm lại vị trí xúc tu bị lam ngân bá vương thương phá hư. vết thương của xúc tu nhất thời có thể thấy được tốc độ rất nhanh khép lại, trong chớp mắt đã hoàn thành việc chữa trị đích

Mà ngay trong quá trình này, thân thể Đường Tam bị kéo đến phía trước, năm xúc tu đồng thời hướng hắn quấn lại, mỗi một cái giác hút đều phóng đại, giống như là đám bạch sắc viên thuẫn giống nhau bao phủ Đường Tam.

Một cổ sương trắng dày đặc từ những giác hút của hải tinh đấu la phụt lên, Đường Tam chỉ là mơ hồ thấy, khi khói độc phụt lên, đệ nhị hồn hoàn trên người hải tinh đấu lavụt sáng

Hắn còn có thể dụng độc? Hơi hút vào một chút, Đường Tam liền làm ra phán đoán chuẩn xác, đó là một loại có chứa tính ăn mòn gây tê rất mạnh. Một khi bị nhiễm, không chỉ thân thể bị mất cảm giác, hơn nữa sẽ bị ăn mòn rất nhanh.

Đồng thời, Đường Tam cũng phát hiện, mỗi một cái giác hút trên người hải tinh đấu la đều có tinh thần ba động truyền ra, nói cách khác, mỗi một cái giác hút trên người hắn đều như là một con mắt. Thảo nào lúc trước có thể đưa ra hành động chuẩn xác như vậy

Đường Tam sở dĩ không có kịch liệt phản ứng lại lúc bị kéo đi chính là do muốn lam quen với các thủ đoạn công kích của đối thủ, như vậy mới có khả năng chiến thắng. Nhưng trước mắt xem ra, Hải Tinh đấu la này còn khó đối phó hơn cả tưởng tượng. Khả năng khôi phục siêu cường, phương thức chiến đấu mềm dẻo. Hắn cũng không có điên cuồng công kích đối thủ mà thực hiện

phương pháp tiêu hao, lại thông qua thôn phệ mà tăng cường cho mình. Một phong hào đấu la mà lại áp dụng phương pháp này không nghi ngờ đúng là cực kì lợi hại

Lúc này Đường Tam cũng không hề trì hoãn thêm nữa, trực tiếp tái phát động công kích. Tại dấu vết của hoàng kim tam xoa kích, hải thần ánh sáng tỏa ra, Hải Tinh đấu la dưới trạng thí võ hồn chân thân, vô số con mắt cảm nhận được đối thủ trước mắt này cũng vô cùng cường đại

Thân thể võ hồn chân thân khổng lồ giãy dụa trong không trung, kĩ năng thôn phệ của đối thủ bị cắt đứt, khói độc cũng tản ra. Trong nháy mắt xuất hiện một đạo ánh sáng lạnh, Đường Tam nghĩ, ngươi muốn so về khống chế ư, được, ta cùng ngươi cùng khống chế xem nào?

Đệ tứ hồn hoàn chợt lóe sáng, lam ngân hoàng đệ tứ hồn kỹ, lam ngân tù lung tiến hóa, kỹ năng lam ngân đột thứ trận phát động

Vô số đạo quang mang lam kim sắc chợt từ thánh trụ thai, thậm chí trong nước biển dâng ra, đâm vào thân thể khổng lồ đích thượng của Hải Tinh đấu la. Bất quá người này cũng thực là da dày thịt béo. Lam ngân hoàng đột thứ đâm tới cũng chỉ có đâm vào một chút bên ngoài của hắn. Trái lại lại bị vô số giác hút phản kích, đâm vào lam ngân hoàng

Bất quá, công kích của Đường Tam cũng không có kết thúc, đệ nhị hồn hoàn trên người hắn cũng sáng lên. Ngươi không phải thôn phệ sao? Ta cho ngươi thôn phệ

Vô số quang mang lam kim sắc từ thân thể khổng lồ của hải tinh đấu la cấp tốc lan tràn, hiệu quả đệ nhị hồn kỹ ký sinh phát động. Hầu như chỉ là trong nháy mắt, trên người hải tinh đấu la đầy lam ngân hoàng. Vô số giác hút cũng hướng tới vô số lam ngân hoàng mà thôn phệ, mà lúc này lam ngân hoàng đã phát động kí sinh trên khắp thân thể hắn

Hải tinh đấu la lúc này trong lòng cảm thấy hưng phấn nhưng lại có cảm giác không thể nào giải thích được. Hưng phấn chính la toàn bộ phượng vị đều tiếp xúc với lam ngân hoàng, năng lực thôn phệ của hắn có thể phát huy hiệu quả lớn nhất. Chỉ cần thôn phệ đại lượng hồn lực của Đường Tam, trận chiến

sẽ kết thúc.

Không giải thích được chính là, hắn không rõ vì sao Đường Tam biết rõ năng lực thôn phệ của những giác hút trên người mình mà lại lựa chọn phương thức hoàn toàn tiếp xúc với những giác hút cảu mình, hắn muốn chết sao? Kẻ đã qua liên tiếp bốn thánh trụ trước lại ngốc vậy ư?

------oOo------

Chương 426: Hải Ma Nữ, Nhân Ngư Công chúa?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ThyPhu (A Pú)

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Trực tiếp tiếp xúc, Đường Tam thấy hồn lực của mình thất thoát nhanh hơn so với lúc trước nhiều. Trong chớp mắt, hắn cảm thấy hồn lực bản thân mình đã giảm xuống. Nhưng trên khuôn mặt Đường Tam lại hiện lên vẻ tươi cười, đại lễ chính thức, bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Quang mang màu vàng lam bắt đầu lan rộng ra, khổng lồ hơi thở tính mạng trong nháy mắt mở rộng. Không chỉ bao phủ toàn bộ vùng biển trước mặt, Hải Tinh Thánh trụ, mà còn bao phủ luôn cả rừng rậm trên bờ biển bên kia. Khí tức sinh mệnh khổng lồ, ngay lập tức theo trăm đường thông qua biển rộng tiến vào. Tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ ảo.

Tám căn trường mâu màu vàng từ sau lưng Đường Tam hiện ra, vô số tia tuyến màu vàng rất nhỏ cùng đông đảo Lam Ngân Hoàng hòa quyện vào nhau. Đó chính là do hai lĩnh vực Lam Ngân lĩnh vực tiến hóa kỹ năng Sâm La Vạn Tượng cùng với Bát Chu Mâu cùng Lam Ngân lĩnh vực dung hợp kĩ năng Tia Vàng Thôn Phệ cùng lúc xuất hiện.

Lam Ngân lĩnh vực, chính là Lam Ngân Hoàng tiên thiên lĩnh vực, sau khi được tiên thiên lĩnh vực tăng phúc, bản thân Lam Ngân Hoàng ngay lúc đó

liền biến thành to lớn. Hồn lực đang nhanh chóng thất thoát chợt giảm xuống rất nhiều, mỗi một căn Lam Ngân Hoàng đều giống như một Quý tộc keo kiệt, ngăn cản hồn lực thất thoát. Ngay sau đó, khi từng đạo tia tuyến màu vàng bám vào bản thân Lam Ngân Hoàng, hồn lực không còn thất thoát nữa.

Hai bên trở thành tình trạng giằng co.

Tia Vàng Thôn Phệ không cách nào thôn phệ được năng lượng của đối thủ, mà Hài Tinh Đấu la cũng không thể thông qua nó để thôn phệ hồn lực của Đường Tam.

Đừng bao giờ xem thường năng lực thôn phệ của Hải Tinh Đấu la. Năng lực thôn phệ đó mặc dù chỉ là hồn kĩ thứ ba của hắn, nhưng trên thực tế, đó chính là thiên phú kỹ năng của Hải Tinh võ hồn của hắn. Hơn nữa, bản thân hắn lại có được một khối hồn cốt có cùng hiệu quả thôn phệ. Khi thi triển năng lực thôn phệ này, tuyệt đối sẽ không thua kém hiệu quả của hồn kĩ thứ tám.

Mà Thôn Phệ Tia Vàng của Đường Tam, mặc dù hiệu quả cũng không tệ, nhưng trên thực tế, nếu như lấy kĩ năng thôn phệ là chính để so sánh với kĩ năng thôn phệ của Hải Tinh Đấu la, thì vẫn có chút thua kém. Nhưng có điều, hiệu quả tăng phúc và suy yếu của Lam Ngân lĩnh vực lại đền bù cho sự chênh lệch này. Trong áp lực của lĩnh vực kết hợp với uy áp của Hải Thần ánh sáng, Thôn Phệ Tia Vàng bám vào Lam Ngân Hoàng, lúc này mới miễn cưỡng có thể cân bằng với đối thủ. Nhưng mà, sau một lúc Hải Tinh Đấu la tập trung toàn lực để thôn phệ, tình trạng cân bằng bắt đầu xuất hiện chuyển biến, phần thắng lại nghiêng về phía Hải Tinh Đấu la.

Mặc dù như vậy, lúc này Hải Tinh Đấu la cũng thất kinh, hắn không thể nào tưởng tượng được, thanh niên chiếm được Hải Thần cửu khảo vinh quang này lại có được năng lực thôn phệ kinh khủng như vậy. Hơn nữa, còn dám dùng phương thức thôn phệ để đấu với mình.

Thân thể khổng lồ rung động kịch liệt, hồn hoàn thứ chín trên người Hải Tinh Đấu la rốt cục lóe sáng. Lam Ngân Hoàng mặc dù quấn quanh thân thể của hắn, nhưng khó có khả năng bao trùm tất cả các bộ phận trên cơ thể hắn. Trong lúc tham gia thôn phệ, những bộ phận thân thể không bị bao trùm này bây giờ hoàn toàn biến thành màu lam. Từ trong vùng biển trước mặt, từng

dòng nước biển bị hút vào các giác hút của Hải Tinh Đấu la giống như tên bắn. Đường Tam phát hiện, Hải Tinh Đấu la có thể thông qua giác hút để lọc nước biển, đem năng lượng từ trong nước biển dung nhập vào bản thân. Hơn nữa, thân thể hắn bắt đầu trở nên trơn láng, các giác hút trên người bắt đầu di chuyển không theo quy tắc nào nhưng lại rất có quy luật, vẫn tiếp tục thôn phệ. Những Tia Vàng Thôn Phệ của Đường Tam bắt đầu rất khó giữ được thân thể của Hải Tinh Đấu la. Ngược lại, khả năng thôn phệ của Hải Tinh Đấu la lại không ngừng tăng cường.

Từng vòng ánh sáng màu lam trên người Hải Tinh Đấu la tản ra không ngừng, càng lúc có càng nhiều giác hút biến thành màu lam, thân thể của hắn cũng càng lúc càng trở nên cứng cỏi. Phía trong vùng biển trước mặt, từng cây xúc tua chui ra, bắt đầu bao phủ toàn bộ vùng biển này. Trên mỗi căn xúc tua, các giác hút đều tỏa ra ánh sáng màu lam chói mắt. Không những thôn phệ những cây Lam Ngân Hoàng của Đường Tam mà nó đang tiếp xúc, thậm chí còn thôn phệ cả năng lượng của Lam Ngân lĩnh vực.

Đây là hồn kĩ thứ chín của Hải Tinh Đấu la, Thiên Xúc Vạn Hấp. Trong phạm vi mà xúc tua có thể đạt được, nó có thể thôn phệ bất kỳ hình thái năng lượng nào, lĩnh vực năng lượng cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, đem những năng lượng mà nó thôn phệ được đưa vào bản thân, bổ sung cho năng lượng bị tiêu hao. Rõ ràng, nước biển chính là tăng phúc tốt nhất của hắn. Tại khu vực có nước biển, uy lực của kĩ năng tăng lên ba mươi phần trăm. Hồn kĩ thứ chín này, cực kì kinh khủng.

Đối phó với hồn kĩ thứ chín này của hắn, phương pháp tốt nhất chính là chạy ra xa, không cùng hắn tiếp xúc trực tiếp. Thông qua cự ly xa công kích quấy nhiễu hắn. Đồng thời, bản thể không được tiến vào phạm vi thôn phệ của hắn. Đợi đến khi hồn lực của hồn kĩ thứ chín hao hết, quay lại giết hắn. Hải Tinh Đấu la đương nhiên biết khuyết điểm của hồn kĩ này của mình. Bởi vậy, khi hắn thi triển hồn kĩ này, điều kiện đầu tiên là đối thủ đã ở trong phạm vi của kĩ năng thôn phệ, hơn nữa đang trong tình trạng bị hắn thôn phệ. Trong tình huống này, hồn kĩ thứ chín của hắn có thể phát huy ra uy lực cường đại nhất. Cũng có thể gọi là cận thân phải chết kĩ năng. Đối mặt với hai lĩnh vực Lam Ngân lĩnh vực Sâm La Vạn Tượng cùng Tia Vàng Thôn Phệ của Đường Tam, Hải Tinh Đấu La vốn là người luôn luôn cẩn thận liền không chút do dự xuất ra chính mình cực mạnh kĩ năng để tránh đêm dài lắm mộng.

Đường Tam mặc dù luôn luôn trấn định nhưng cũng không có nghĩ tới hồn kĩ thứ chín của Hải Tinh Đấu la lại dị thường như thế. Hoàn toàn từ bỏ lực công kích, dồn vào hết trong thôn phệ. Có thể nói, nếu hồn sư không thể phi hành mà tiến vào khu vực công kích của hắn, muốn may mắn thoát khỏi là rất khó. Bởi vì, sử dụng bất cứ công kích gì cũng đều bị vô số súc tua của hắn thôn phệ năng lượng, dù cho có công kích trúng thân thể hắn, trước tiên lực công kích phần lớn đã bị thôn phệ, hơn nữa thân thể hắn rất cường hãn và khả năng khôi phục cũng cực kỳ cường đại. Coi như là thực lực hơn hắn, bị hắn cầm chân cũng không có gì ngạc nhiên.

Không có cách nào khác, trong chớp mắt, Đường Tam đã đưa ra quyết định. Cho dù lúc này có thi triển ra công kích cực mạnh của chính mình, cũng tuyệt đối không thể làm gì được. Dùng nháy mắt rời đi thoát ly chiến trường không phải là không được, nhưng làm cách này sẽ phải bỏ qua tất cả Lam Ngân Hoàng đã phóng xuất ra, hồn lực bị hao tổn, bản thể cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, sau đó chiến đấu lại nhất định sẽ thua. Bởi vậy, hiện tại hắn chỉ có một lựa chọn duy nhất, tiếp tục lấy thôn phệ đối thôn phệ.

Ăn vào Hưng Phấn Phấn Hồng Tràng, mãnh liệt kích thích làm cho Lam Ngân Hoàng trở nên sáng chói. Đồng thời, Đường Tam cũng ăn một viên Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng. Đối mặt với đối thủ dị thường như thế, hắn không thể không gia tăng một phần bảo hiểm cho bản thân mình vì hành động kế tiếp.

Hồn hoàn thứ tám lóe sáng, sóng gợn màu đỏ sậm tràn ra giống như sóng biển. Trong chớp mắt đã lan truyền đến mỗi một bộ phận trên bản thể võ hồn chân thân của Hải Tinh Đấu la. Bản thể khổng lồ đang kịch liệt chấn động nhất thời yên tĩnh lại. Nhưng hồn kĩ thứ chín của hắn cũng không có dấu hiệu biến mất.

Kĩ năng thứ nhất của hồn kĩ thứ tám của Lam Ngân Hoàng, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp thi triển ra, kĩ năng này làm cho đối thủ không thể tấn công, cũng tuyệt đối không thể di động (hổng biết đúng hay sai vì mình thấy hơi khó hiểu: tấn công hạn chế, tuyệt đối thành lập kĩ năng). Ba giây choáng váng đã rơi vào người Hải Tinh Đấu la, làm hắn bản thể tạm ngưng di động. Nhưng lúc này Lam Ngân Hoàng của Đường Tam cùng xúc tua của Hải Tinh

Đấu la đang đan xen vào nhau, rắc rối khó gỡ, đồng thời lại còn bị các giác hút giữ lại, trong ba giây thời gian khó có thể rút ra.

Mà Đường Tam cũng không có ý định rút ra, hắn chuyển thân, giống như lưu tinh cản nguyệt bay về phía Hải Tinh Đấu la. Thân ảnh Tiểu Vũ lập tức hiện ra sau lưng hắn. Vì một chiêu này, Đường Tam đã không thể tiếp tục sử dụng Hãn Hải Hộ Thân Tráo cho Tiểu Vũ ẩn thân. Đồng thời, Lam Ngân Hoàng quấn quanh hông Tiểu Vũ cũng buông ra. Trên không trung, hắn luồn lách giữa những khe hở của xúc tua mà tiến về phía Hải Tinh Đấu la. Lúc này, Hải Tinh Đấu la đang ở trong trạng thái choáng váng nên không có cách nào ngăn cản.

"Phốc" một tiếng vang lên, thân thể của Đường Tam dừng lại ở vị trí trung tâm bản thể của Hải Tinh Đấu la. Mặc dù thân thể của hắn cũng không có tiếp xúc trực tiếp với bản thể của Hải Tinh Đấu la, nhưng hắn vẫn cảm thấy áp lực cực lớn do các giác hút phía dưới mang đến. Bát Chu Mâu mạnh mẽ đâm vào bản thể của Hải Tinh Đấu la, kim quang bắn ra mãnh liệt.

Hải Tinh Đấu la có hồn kỹ thứ chín dùng để thôn phệ, đồng dạng, Đường Tam cũng có Bát Chu Mâu bản thể. Bát Chu Mâu mới là cường đại hồn cốt hắn dùng để chính thức thôn phệ. Là ngoại phụ hồn cốt, cho đến bây giờ, ngoại trừ thôn phệ kim ti cùng trực tiếp xem như trường mâu để sử dụng, có thể nói Bát Chu Mâu cũng chỉ có một kĩ năng là thôn phệ. Bản thân nó đã có độc tố, lại thêm vào nhiều loại độc tố từ hai đại cực đoan tiên thảo mà Đường Tam đã ăn.

Đây là Đường Tam quyết định một ăn cả ngã về không. Dưới tác dụng của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, năng lực thôn phệ của Bát Chu Mâu lập tức tăng lên tới một trăm năm mươi phần trăm.

Khả năng thôn phệ năng lượng kinh khủng chỉ trong nháy mắt bùng nổ. Ba giây thời gian rất ngắn ngủi, nhưng đối với Đường Tam mà nói thì như vậy là đủ rồi. Giây thứ nhất, hắn lao tới người Hải Tinh Đấu la. Hai giây còn lại, dưới tác dụng thôn phệ kinh khủng của Bát Chu Mâu, có thể rõ ràng nhìn thấy bản thể của Hải Tinh Đấu la cấp tốc nhăn nheo lại. Đường Tam đem tất cả năng lượng của bản thân tập trung dùng vào việc thôn phệ. Hơn nữa, kịch độc trong Bát Chu Mâu cũng không chút khách khí rót vào trong bản thể võ

hồn chân thân của Hải Tinh Đấu la.

Lần trước, trong lúc đối mặt với Biển Sâu Ma Kình, Đường Tam cũng dùng Bát Chu Mâu gây cho Biển Sâu Ma Kình thương tổn không nhỏ. Bây giờ, thực lực của hắn so với lúc trước đã nhiều hơn hai cái hồn hoàn, đồng thời còn ăn Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, năng lực thôn phệ của Bát Chu Mâu có thể tưởng tượng được là kinh khủng đến cỡ nào.

Ở trên phạm vi lớn thôn phệ, Bát Chu Mâu khó có khả năng so sánh với Hải Tinh Đấu la. Nhưng trong phạm vi nhỏ đơn thể thôn phệ, trừ phi giác hút của Hải Tinh Đấu la có thể chất chồng lên nhau, nếu không không có cách nào có thể so sánh với nó.

Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, từ trên người Hải Tinh Đấu la đang choáng váng, Đường Tam đã thôn phệ được năng lượng tương đương với hồn lực tiêu hao do lúc trước sử dụng hồn kỹ thứ tám Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp. Hơn nữa, kịch độc cũng thuận lợi truyền vào bên trong bản thể của Hải Tinh Đấu la. Đường Tam biết, bản thân Hải Tinh Đấu la cũng có khả năng sử dụng độc, kháng tính của thân thể đối với độc tố rất mạnh, đồng thời bản thân lại là Phong Hào đấu la. Cho dù là kịch độc của Bát Chu Mâu, cũng không thể chỉ với số lượng như vậy là có thể giết được hắn. Cho nên Đường Tam mới không hề cố kị mà xuất ra công kích.

Tử điểm trung tâm của vị trí mà Bát Chu Mâu đâm vào, mảng lớn hải tinh kịch liệt co rút rồi nhanh chóng nhăn nheo lại. Khi Hải Tinh Đấu la từ trong trạng thái choáng váng tỉnh lại, hắn cực kì hoảng sợ. Hồn lực, sức sống trong cơ thể hắn theo tám vết thương nhanh chóng chảy ra ngoài. Đồng thời, hai loại cảm giác làm cho người ta cực kỳ thống khổ là cực nóng và cực lạnh nhanh chóng lan tràn trong cơ thể hắn. Khiến cho thân thể của hắn mất hết cảm giác, vận chuyển hồn lực không những rất chậm, thậm chí muốn duy trì hồn kĩ thứ chín cũng rất khó khăn.

Hải Tinh Đấu la tưởng rằng Bát Chu Mâu chỉ có thể phóng xuất ra Tia Vàng Thôn Phệ, hắn không thể ngờ Bát Chu Mâu khi đâm vào trong cơ thể lại có thể mang đến cảm giác kinh khủng như vậy. Hải Tinh Đấu la khủng hoảng, hắn kịch liệt giãy dụa, muốn thông qua sự chuyển động của cơ thể để hất văng Đường Tam ra. Nhưng mà, Đường Tam lại vững vàng bám trên cơ thể

của hắn giống như giòi bám trên xương mục. Tứ chi của hắn bị Lam Ngân Hoàng trói chặt, hắn càng giãy dụa, hồn lực cùng sức sống trong cơ thể lại thất thoát càng nhanh.

Trái ngược với tình trạng của Hải Tinh Đấu la, theo thời gian thôn phệ kéo dài, quang mang màu vàng lam trên người Đường Tam càng ngày càng sáng, sau khi năng lượng khổng lồ mạnh mẽ chảy vào trong cơ thể hắn, năng lượng bị tiêu hao lúc trước đang khôi phục rất nhanh. Ngay cả Tia Vàng Thôn Phệ cũng bắt đầu áp chế Hải Tinh xúc tua đang yếu dần. Chiến đấu với đối thủ có khả năng khắc chế mình, Đường Tam đã lựa chọn phương thức chiến đấu chính xác nhất. Cuối cùng, bằng vào ngoại phụ hồn cốt đã qua mấy lần tiến hóa Bát Chu Mâu chiếm được tiên cơ, đem cục diện nắm chắc ở trong tay.

Thân thể Hải Tinh Đấu la từ từ biến đổi, một bên trở nên nóng cháy, một bên trở thành lạnh như băng. Lực phòng ngự cùng khả năng tự hồi phục của hắn tuy mạnh, nhưng lại không thể chống lại kịch độc kinh khủng bên trong cơ thể. Hắn chỉ có thể tận lực ngăn cản tốc độ lan rộng của độc tố, nhưng lại không thể ngăn cản năng lượng của mình đang bị thôn phệ với tốc độ rất nhanh. Trận đấu đến lúc này coi như đã kết thúc. Thân thể Tiểu Vũ từ không trung đang chậm rãi rơi xuống, Đường Tam nhẹ nhàng xuất ra một cây Lam Ngân Hoàng quấn quanh hông nàng giữ lại giữa không trung. Lần này, hắn thậm chí không cho linh hồn Tiểu Vũ nhập vào thân thể. Phía sau còn có hai trận khiêu chiến, giữ lại nhiều hơn đường lui vẫn rất tốt.

Dưới tác dụng phụ trợ của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, Bát Chu Mâu thật quá sức kinh khủng. Hồn kĩ thứ chín của Hải Tinh Đấu la biến mất, số lượng xúc tua trên vùng biển trước mặt nhanh chóng giảm xuống, quang mang màu lam trên các giác hút bắt đầu nhạt dần, đồng thời thân thể hắn trong chớp mắt co rút lại. Hắn cố gắng tập trung toàn bộ năng lượng để ngăn cản không cho độc tố lan rộng và chống lại việc thôn phệ của Đường Tam.

Ngay lúc đó, Đường Tam đột nhiên đình chỉ thôn phệ và nói: *"Tiền bối, ngài nhận thua đi"*. Hắn không tiếp tục thôn phệ nữa, bởi vì lúc này hắn nghe được rất rõ tiếng tim đập của Hải Tinh Đấu la. Việc đó chứng tỏ Hải Tinh Đấu la đã không còn khả năng để tự bảo vệ bản thân. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thương thế mà hắn gây ra cho Hải Tinh Đấu la sẽ không có cách nào chữa khỏi hoàn toàn.

"Ta thua". Thanh âm yếu ớt truyền đến. Mặc dù Hải Tinh Đấu la không cam lòng, nhưng cũng không cảm thấy quá xấu hổ. Dù sao trước đó cũng đã có bốn người cùng thất bại như hắn.

Bát Chu Mâu cũng không phải lập tức được rút ra khỏi thân thể của Hải Tinh Đấu la, mà là nhanh chóng hút ra băng hỏa kịch độc trong thân thể hắn, đồng thời trả lại sức sống mà nó đã hấp thu lúc trước từ thân thể Hải Tinh Đấu la. Đương nhiên, Đường Tam sẽ không trả lại hồn lực mà Bát Chu Mâu hút được, dù sao Hải Tinh Đấu la cũng có thể khôi phục lại hồn lực thông qua tu luyện. Mà Đường Tam thì nhất định phải có lượng hồn lực đó để bổ sung nếu muốn tiếp tục tiến hành khảo nghiệm.

Theo âm thanh *"Xích xích …"* vang lên rất nhỏ, Bát Chu Mâu được rút ra khỏi thân thể của Hải Tinh Đấu la, Hải Tinh khổng lồ trong chớp mắt co rút lại biến thành hình người. Trở lại hình dạng quái nhân mà lúc đầu Đường Tam nhìn thấy.

"Thứ cuối cùng ngươi vừa sử dụng để công kích ta chính là ngoại phụ hồn cốt?". Giọng nói của Hải Tinh Đấu la khàn khàn, rất khó nghe.

Vừa ôm Tiểu Vũ vào lòng, Đường Tam gật đầu nói: *"Chính là ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu của ta"*.

Thở dài một tiếng, Hải Tinh Đấu la thì thào nói: *"Không hổ là ngoại phụ hồn cốt! Kỹ năng đắc ý nhất của ta là thôn phệ cũng thua ngươi tâm phục khẩu khục. Ngươi thắng!"*. Đường Tam đã hạ thủ lưu tình với hắn, cũng không làm hắn bị thương nặng, hắn đương nhiên cũng sẽ không làm khó Đường Tam. Vừa nói, hắn vừa nhấc tay trái lên, trong chớp mắt cánh tay dài ra, đánh lên trên Hải Tinh Thánh trụ, ngay lập tức, một vầng sáng tinh thể bay ra, chiếu lên người Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Khảo hạch của Thánh trụ thứ năm, cuối cùng cũng vượt qua.

Cám ơn Hải Tinh Đấu la xong, Đường Tam cõng Tiểu Vũ quay lại bờ biển bên kia. Sau khi tập trung đồng đội xong, không hề nghỉ ngơi mà lập tức đi tới điểm khảo hạch sau. Kế tiếp, bọn họ phải đối mặt với hai trận khiêu chiến cuối cùng, không thể nghi ngờ là hai trận khiêu chiến khó khăn nhất trong

bảy trận khiêu chiến. Cuối cùng Đường Tam phải chiến đấu với người mạnh nhất trong bảy vị đấu la bảo vệ bảy Thánh trụ: Hải Long Đấu la. Mà là người đạt được khảo hạch năm cấp màu đen, Chu Trúc Thanh cũng có thể đoán được thực lực của đối thủ của mình. Là khảo hạch cuối cùng trong năm khảo hạch, khó khăn mà nàng phải vượt qua đương nhiên là cao hơn rất nhiều so với các lần khảo hạch trước. Vượt qua khảo hạch cuối cùng này, đồng nghĩa với việc nàng có được sự chấp thuận của Hải Thần, có thể trở thành cư dân của Hải Thần đảo. Hơn nữa, nàng còn có được uy quyền giống như bảy vị Đấu la bảo vệ bảy Thánh trụ.

Trong lúc đi qua rừng rậm, Đường Tam quay về phía Chu Trúc Thanh nói: *"Trúc Thanh, trong lần chiến đấu sắp tới, ngươi đừng bao giờ miễn cưỡng. Nếu như không thể chiến thắng, tập trung bảo vệ thực lực nhận thua. Chờ sau khi ta đánh bại Hải Ma nữ, ngươi lại khiêu chiến một lần nữa thì nhất định sẽ thắng"*.

Chu Trúc Thanh dĩ nhiên hiểu được ý tốt của Đường Tam, nhìn Đái Mộc Bạch đang liên tục gật đầu bên cạnh, trên gương mặt lạnh lẽo nở ra một nụ cười: *"Cám ơn Tam ca, nhưng ta tin tưởng mình có thể chiến thắng. Trong mấy lần khảo hạch trước, ngươi đã làm quá nhiều chuyện vì chúng ta, lần này nên để cho ta báo đáp một chút. Đừng quên, không tính ngươi và Mộc Bạch, ta là người có hồn lực cao nhất trong nhóm"*.

Hiện tại hồn lực của Chu Trúc Thanh là bảy mươi tám cấp, sau khi Đái Mộc Bạch vượt qua tám mươi cấp, người tiếp theo chuẩn bị đột phá cảnh giới Hồn Đấu la chính là nàng. Danh nghĩa là mẫn công hệ hồn sư duy nhất trong đoàn đội, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua. Mặc dù nàng không có thân thể mạnh mẽ như Đái Mộc Bạch, không có lực công kích kinh khủng như Mã Hồng Tuấn, nhưng nàng lại có tốc độ cực nhanh mà bọn họ không có.

Đương nhiên Đường Tam sẽ không làm ảnh hưởng đến sự tự tin của Chu Trúc Thanh, hắn chuyển sang nhìn Trữ Vinh Vinh: *"Vinh Vinh, ngươi sao rồi? Có thể tiếp tục hỗ trợ được không?"*

Trữ Vinh Vinh cũng đã tham gia ba trận chiến đấu, nhìn bên ngoài thì nàng chỉ đơn giản là hỗ trợ, nhưng thực ra, nàng là người thất thoát hồn lực nhiều nhất trong cả nhóm nếu không tính Đường Tam. Vì thắng lợi của các đồng

đội, dĩ nhiên nàng cần phải tập trung toàn lực để tăng phúc. Mặc dù có hương tràng của Áo Tư Tạp bổ sung, hoặc được nghỉ ngơi một chút trong lúc Đường Tam chiến đấu một mình, nhưng nàng lại không giống như Đường Tam đã đả thông kỳ kinh bát mạch, có thể khôi phục hồn lực trong bất cứ tình huống nào, trạng thái lúc này của nàng cũng không tốt lắm. Nhưng nàng vẫn gật đầu. Dù sao thì cũng chỉ còn một trận đánh cuối cùng, sau khi hỗ trợ Chu Trúc Thanh chiến thắng trong trận đấu tới, nàng cũng hoàn thành khảo hạch thứ năm của mình.

Đường Tam cũng không nói thêm gì, mọi người nhanh chóng đi tiếp. Đái Mộc Bạch đã được nghỉ ngơi trong hai trận chiến trước, hơn nữa cũng đã ăn Khôi Phục Đại Hương Tràng của Áo Tư Tạp, hồn lực cũng đã khôi phục được một ít. Hắn tiếp tục thi triển ra Bạch Hổ chân thân, mang theo Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp cùng Chu Trúc Thanh chạy đi. Lúc bọn hắn đi tới Thánh trụ thứ sáu trong Hải Thần bảy Thánh trụ - Hải Ma Nữ Thánh trụ, thì ánh sáng màu vàng biểu hiện thời gian cũng đã vượt qua tám canh giờ. Tính ra thì thời gian còn rất nhiều, Đường Tam còn đến hai mươi tám canh giờ để hoàn thành khiêu chiến tiếp theo.

Đường Tam không thể nghỉ ngơi, trận đánh này rất quan trọng, nó quyết định Chu Trúc Thanh có thể hoàn toàn thông qua khảo hạch của nàng hay không. Đường Tam nhất định cần phải tiến hành chỉ dẫn cho nàng.

Mặc dù sau khi thôn phệ trong trận chiến vừa rồi, hồn lực của hắn đã khôi phục được hơn tám phần, nhưng tinh lực hắn mất đi trong năm trận chiến trước lại chưa khôi phục lại. Mỗi một trận đánh đều là chiến đấu với đối thủ cưởng đại cấp bậc Phong Hào Đấu la, đặc biệt là trận đánh với Hải Huyễn Đấu la làm hắn mất đi rất nhiều tinh lực. Mặc dù tinh thần lực của hắn rất cường đại, lúc này cũng đã cảm thấy mệt mỏi. May mắn là thời gian còn rất nhiều, sau khi trận chiến thứ sáu này chấm dứt, hắn còn có rất nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Khu vực xung quanh Hải Ma Nữ Thánh trụ rất đơn giản, chỉ là một khoảng đất trống hình vuông mà thôi. Nhưng mà, Thánh trụ tại trung tâm khoảng đất trống lại không giống bình thường. Thay vì gọi nó là một cây cột, thì nên gọi là một bức tượng. Toàn thân Thánh trụ có màu sắc giống như Bạch Ngọc, pho tượng có hình dáng của một cô gái đang quỳ gối, hai tay để trước ngực

tạo thành hình chữ thập, hướng về phía Hải Thần Điện xa xa mà cúng bái. Mặc dù chỉ là một pho tượng được điêu khắc, nhưng vẻ thành kính trên gương mặt lại như thật, nhìn rất sống động.

Kế bên Hải Ma Nữ Thánh trụ có một cô gái đang ngồi, làm cho người ta ngạc nhiên là nàng lại có một cái đuôi cá rất lớn, đường cong tuyệt vời kéo dài đến phần eo. Lúc này, đuôi cá của nàng đang nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt nước của vùng biển trước mặt. Trên người nàng mặc một chiếc áo màu đen rất ngắn, thậm chí còn không che được rốn. Nàng có một đôi mắt to màu xanh da trời, gương mặt tuyệt mỹ, một nụ cười mỉm quyến rũ luôn hiện nơi khóe miệng, đang rất cao hứng phe phẩy đuôi cá nghịch nước.

Dường như cảm nhận được Sử Lai Khắc Thất Quái đến, nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bờ biển: *"Các ngươi đến để khiêu chiến ta sao?"*. Giọng nói như chuông ngân mang theo tiếng cười truyền đến, âm thanh êm tai đó khiến cho mọi người không có cách nào sinh ra ý nghĩ đối địch.

Cô gái trước mắt này mặc dù gương mặt nhìn qua thì còn rất trẻ, nhưng mọi người đều biết, là một Đấu la thủ hộ Hải Ma Nữ Thánh trụ, tuổi của nàng tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn các Đấu la thủ hộ các Thánh trụ khác bao nhiêu.

Đường Tam cúi người nói: *"Đúng là tới để thỉnh giáo tiền bối. Rất mong tiền bối hạ thủ lưu tình"*.

"Tốt lắm. Ta sẽ hạ thủ lưu tình". Mọi người không thể ngờ là Hải Ma Nữ Đấu la lại thật sự gật đầu đồng ý, má lúm đồng tiền xinh xắn, gương mặt ngây thơ nhìn không ra chút nào là nói dối. Sử Lai Khắc Thất Quái đều thầm nghĩ trong lòng là không lẽ nàng thật sự là một cô gái còn rất trẻ?

"Các ngươi đang bị bất ngờ sao? Đừng có ngạc nhiên, ta thật ra không phải loài người, mà là Mỹ Nhân Ngư bộ tộc, có thể nói là nửa người nửa Hải Hồn thú. Nữ nhân trong bộ tộc Mỹ Nhân Ngư của ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ già đi. Ta không phải là yêu quái đâu. Hìhì!". Hải Ma Nữ mỉm cười giải thích với mọi người.

Nghe nàng nói xong, trong khi những người khác cũng chưa cảm nhận được chuyện gì, sắc mặt Đường Tam cũng đã trở nên rất khó coi: *"Thuật Đọc*

Tâm?".

Đồng thời, Hải Ma Nữ cũng hết sức kinh ngạc nhìn về phía Đường Tam: *"A! Ngươi lại có thể biết được kỹ năng thiên phú của ta. Nhìn ngươi có vẻ rất mạnh a! Không tốt, không tốt, hôm nay sợ rằng ta phải thua rồi. Tại sao ta lại không thể đọc được suy nghĩ của ngươi chứ?"*. Đôi mắt đẹp của nàng toát lên vẻ tò mò nhìn Đường Tam, trong chốc lát nàng liền phát hiện ký hiệu của Hoàng Kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam, lúc này nàng mới hiểu ra và nói: *"Thì ra là như vậy, ngươi chính là người đạt được Hải Thần chín khảo vinh quang a! Có Hải Thần ánh sáng bảo vệ, khó trách ta nhìn không thấu ngươi. Các ngươi xấu quá, lại dùng phương pháp xa luân chiến để đối phó với ta, sao các ngươi lại có thể nhẫn tâm như vậy?"*.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên tươi cười của Hải Ma Nữ, Sử Lai Khắc Thất Quái không khỏi cứng họng lại. Bị gây ấn tượng mạnh mẽ nhất chính là Đái Mộc Bạch, Hải Ma Nữ thực sự có sức hấp dẫn rất lớn, chẳng thà để cho hắn liều mạng đánh nhau với Hải Mâu Đấu la còn tốt hơn là phải chiến đấu với đối thủ như vậy. May mắn là lần này chiến đấu với nàng cũng là một người con gái, chính là Chu Trúc Thanh.

"Đây là khảo hạch của chúng ta. Không liên quan đến việc có nhẫn tâm hay không nhẫn tâm". Chu Trúc Thanh lạnh lùng lên tiếng cắt ngang thanh âm của Hải ma nữ, nắm tay Trữ Vinh Vinh nhẹ nhàng nhảy lên, sau vài lần dùng chân đạp lên mặt biển để mượn lực, hai nàng đã đến trước Hải Ma Nữ Thánh trụ.

Hải Ma Nữ không hề có chút ý định công kích, tò mò mở to đôi mắt nhìn hai người: *"Hai vị tỷ tỷ, các ngươi thật là xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người con gái xinh đẹp như mình"*. Nàng không hề khoe khoang, nói về vẻ đẹp, đúng là nàng cùng cấp bậc với Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh. Hơn nữa nàng còn có vẻ phong tình của thiếu nữ vùng biển mà người con gái khác không có.

Được Chu Trúc Thanh trực tiếp phóng xuất ra võ hồn che ở phía trước, Trữ Vinh Vinh lại cất tiếng hỏi: *"Tỷ tỷ? Xin hỏi tiền bối, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"*.

Hải Ma Nữ Đấu la ngây thơ đếm đầu ngón tay, nâng đuôi cá thật dài từ trong biển để lên trên khoảng đất trống kế bên Thánh trụ, lập tức đuôi cá biến thành hai chân và được một cái váy màu đen trực tiếp bao phủ.

"Ta cũng không nhớ rõ, hình như là chín mươi sáu hay chín mươi bảy tuổi thì phải? Ồ, tỷ tỷ, sao sắc mặt ngươi lại biến thành khó coi thế? Ta không có nói các ngươi già, tuổi thọ của Nhân Ngư bộ tộc chúng ta gấp năm lần loài người. Dựa theo tỉ lệ này tính toán, ta còn chưa được hai mươi tuổi đâu. Gọi các ngươi là tỷ tỷ cũng không có gì sai. Các ngươi cũng thấy đó, pho tượng này chính là tổ tiên của ta. Sau khi ra khỏi nước biển, chúng ta sẽ biến thành hình người, nhưng lại chỉ có thể rời khỏi nước biển trong thời gian ngắn, nếu không chúng ta sẽ chết. Ông của ta hiện tại chính là Tộc trưởng của Nhân Ngư bộ tộc, ông của ta nói ta là người có thiên phú dị bẩm, là thiên tài duy nhất của Nhân Ngư bộ tộc trong vạn năm qua, nên ông đã đưa ta tới bảo vệ Thánh trụ. Nhưng mà nơi này buồn quá. Ta không thích cuộc sống đơn điệu như thế này, nhưng ta lại không thể rời khỏi nơi này. Hai vị tỷ tỷ, các ngươi xinh đẹp như vậy, chúng ta đừng đánh nhau có được hay không? Ta sẽ thổi cho các ngươi nghe một khúc nhạc, sau khi nghe xong thì coi như là các ngươi vượt qua khảo hạch, có được không?".

Vừa nói, nàng vừa cử động, một cây địch ngắn màu đen đã xuất hiện ở trên tay trái trước người, quay một vòng, nàng dùng hai tay đưa cây địch lên miệng.

"Đừng cho nàng thổi, lập tức công kích. Vinh Vinh không nên thi triển lĩnh vực, toàn lực công kích". Đường Tam không có truyền âm mà là trực tiếp hô to lên.

Chu Trúc Thanh cùng trữ Vinh Vinh trong lúc nghe Hải Ma Nữ nói chuyện thì địch ý đã càng ngày càng thấp, nhưng thanh âm của Đường Tam đối với các nàng mà nói thì lại giống như là mệnh lệnh. Theo phản xạ, Chu Trúc Thanh lập tức nhảy lên, thân thể liên tục biến hóa thành ảo ảnh, tấn công Hải Ma Nữ. Đồng thời, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh cũng đã xuất hiện, trước tiên là tiến hành một cái tăng phúc tốc độ cho Chu Trúc Thanh. Thân thể Chu Trúc Thanh ngay lúc đó liền biến thành mờ ảo, đôi Miêu trảo sắc bén đồng thời chia ra chụp vào cổ tay và cây địch màu đen.

Hải Ma Nữ nhíu mày, ánh sáng chung quanh thân thể liền biến thành mờ ảo, chín cái hồn hoàn yên lặng xuất hiện sắp xếp ngay ngắn trên cây địch màu đen. Hồn hoàn thứ hai sáng lên, thân thể của nàng lắc lư qua lại trong màn ánh sáng mờ ảo. Mặc dù nàng không có cách nào hoàn toàn né tránh công kích rất nhanh của Chu Trúc Thanh, nhưng cây địch màu đen trong tay liên tục điểm ra ba lần, đều đánh trúng vào Miêu trảo của Chu Trúc Thanh, buộc nàng phải lùi lại.

Gương mặt trắng toát không còn chút máu, nàng liếc mắt nhìn Đường Tam: *"Người này thật là xấu, không hề biết thương hương tiếc ngọc. Thật đáng ghét, tiếng địch của ta thổi lên nghe rất là hay mà"*.

Mặc dù nghe nàng nói như vậy, nhưng sắc mặt của Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh đều trở nên rất ngưng trọng, từ chín cái hồn hoàn xuất hiện trên cây địch màu đen, các nàng biết rằng nếu vừa rồi chỉ cần công kích trễ một chút xíu nữa là đã không có đường lui. Nếu như để nàng thật sự thổi ra một khúc nhạc, không biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Hải Ma nữ cũng không có chút biểu hiện lo lắng nào về việc mình đã bị đối phương nhìn thấu, vừa di chuyển thân hình vừa nói: *"Hai vị tỷ tỷ, các ngươi đừng nghe người xấu kia. Hay là nghe ta thổi một khúc đi, thật sự rất êm tai mà"*.

Chu Trúc Thanh không để ý đến lời nói của Hải Ma Nữ, nhưng trong lòng lại đang âm thầm lo lắng. Hải Ma Nữ mặc dù không hề sử dụng hồn kĩ nhưng cũng đã có thể ngăn chặn được công kích cực nhanh của nàng, hơn nữa, rõ ràng nàng là một Khí Hồn sư, trận khiêu chiến này thật sự là rất khó khăn.

Chu Trúc Thanh điên cuồng công kích như cuồng phong bão táp khiến cho Hải Ma nữ có chút mất hứng, nàng bĩu môi nói: *"Vị tỷ tỷ này, ngươi là con gái, sao lại thô lỗ giống như nam nhân vậy? Nhưng mà ta cũng sẽ không trách ngươi, để ta thổi cho ngươi nghe một khúc vậy"*.

Vừa nói xong, thân thể Hải Ma Nữ liền trở nên trơn trượt, chợt lóe lên thoát khỏi Miêu trảo của Chu Trúc Thanh, thân thể nhảy lui lại muốn nhảy vào trong vùng biển.

Chu Trúc Thanh đương nhiên sẽ không để cho nàng dễ dàng thực hiện ý đồ, liền đuổi theo, hồn kĩ thứ ba U Minh Trảm chợt bạo. Do có sự tăng phúc tốc độ và công kích của Trữ Vinh Vinh, mặc dù chỉ là hồn kỹ thứ ba của nàng, nhưng đối với mẫn công hệ hồn sư mà nói, với tốc độ như thế, lực công kích đương nhiên cũng sẽ trở nên rất mạnh.

Quang ảnh màu đen đuổi theo Hải Ma Nữ, trên không trung, thân hình nàng lộn một vòng, mọi người trên bờ đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng cười như chuông ngân: *"Tỷ tỷ, ngươi lui lại đi"*.

Một vòng sóng gợn kì dị từ trên người Hải Ma Nữ lan rộng ra, bao phủ nàng và Chu Trúc Thanh, mạnh mẽ cắt đứt sự hỗ trợ từ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh. Thân hình Hải Ma Nữ đột ngột từ không trung lướt ngang ba thước, vừa vặn tránh được công kích của Chu Trúc Thanh. Mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, hai chân lập tức hợp lại biến thành đuôi cá, thân hình chuyển động, đuôi cá khổng lồ quất về phía Chu Trúc Thanh lúc này vừa hết đà sau khi công kích.

Nhìn thấy cảnh này, Đái Mộc Bạch trên bờ rất khẩn trương, hắn nhìn ra, Hải Ma Nữ mặc dù sức mạnh cùng lực công kích không cường đại, nhưng lại liên tục thay đổi rất nhiều kĩ năng, phối hợp với Thuật Đọc Tâm cùng vẻ bề ngoài rất thu hút, đã hoàn toàn áp chế được Chu Trúc Thanh cùng Trữ Vinh Vinh.

Đúng lúc này, thân thể Chu Trúc Thanh đột nhiên biến mất, cái đuôi khổng lồ của Hải Ma Nữ quất vào trong không khí tạo nên một chuỗi sóng gợn vặn vẹo. Từ đôi mắt trong suốt của nàng toát ra vài tia hoảng hốt, rõ ràng là nàng không hiểu tại sao lại như vậy. Nàng thông qua Thuật Đọc Tâm rõ ràng là đã nhìn thấu suy nghĩ của Chu Trúc Thanh, nhưng sự tình vừa xảy ra lại không đúng như vậy.

Chu Trúc Thanh đương nhiên không phải là thực sự biến mất, ngay lúc đuôi cá vừa đánh tới, thân thể của nàng đột nhiên tách ra. Đúng vậy, chính là tách ra thành hơn mười đạo phân thân phân tán khắp không trung. Mỗi một đạo phân thân dường như đều là thật, đều mượn lực trên mặt biển rồi quay lại tiếp tục tấn công về phía Hải Ma Nữ. Nàng sử dụng chính là hồn kỹ thứ tư của mình, U Minh Ảnh Phân Thân. Mà lúc này, Trữ Vinh Vinh ở trên bờ cũng không có vội vàng trở lại hỗ trợ, thân hình chợt lóe, núp vào phía sau Hải Ma

Nữ Thánh trụ.

Tình huống xuất hiện biến hóa, nhưng Hải Ma Nữ phản ứng nhanh phi thường, đối diện với công kích từ bốn phương tám hướng, thân thể của nàng đột nhiên tăng tốc, không phải né tránh, mà là trầm xuống, *"Phốc"* một tiếng, thân thể đã biến mất trong nước biển.

Suy nghĩ của Chu Trúc Thanh đương nhiên là bị Hải Ma Nữ dùng Thuật Đọc Tâm nhìn thấu, nhưng dựa vào sự chỉ điểm kịp thời của Đường Tam thông qua truyền âm, nàng đã ứng biến thành công. Từ lúc Đường Tam bắt đầu truyền âm chỉ điểm đến lúc Chu Trúc Thanh sử dụng U Minh Ảnh Phân Thân chỉ là trong chớp mắt, với thời gian ngắn như vậy, đương nhiên là Hải Ma Nữ không thể cảm nhận được gì.

"Vinh Vinh, cẩn thận!". Chu Trúc Thanh vừa hét lên, vừa từ không trung lao về phía Hải Ma Nữ Thánh trụ.

------oOo------

Chương 427: Đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam tiến hóa mười vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Truong pro (A Rồ)

Biên: dphilong (A Phì)

"Hì hì, chậm đấy." Hải Ma Nữ từ thánh trụ bàn di chuyển sang chỗ khác, trên hắc địch (cây sáo đen) trong tay hắc sắc quang mang lóe lên bắn ra bảy đạo hắc quang, quấn lấy thân thể Trữ Vinh Vinh, theo đó sáng lên chính là đệ tam hồn hoàn hắc địch.

Chẳng qua, Hải Ma Nữ mới vừa công kích liền có cảm giác không đúng, bởi vì thuật đọc tâm của nàng dùng ở đâu cũng được, sớm đã thành thói quen ở trong chiến đấu không ngừng thông qua thuật đọc tâm phán định phương

hướng đối phương. Trừ phi đối thủ có tinh thần lực ngang hoặc cao hơn nàng, nếu không thuật đọc tâm xác xuất thành công là cực cao. Mới vừa rồi còn có thể thông qua thuật đọc tâm cảm nhận được ý nghĩ của Trữ Vinh Vinh, lúc này như thế nào không cảm thụ được suy nghĩ của nàng. Giống như Trữ Vinh Vinh bị một loại năng lượng đặc thù bao vây ở bên trong, bảo vệ tinh thần thế giới của nàng.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Không thể nghi ngờ, đây tự nhiên là kiệt tác của Đường Tam. Sau một khắc, trong miệng Trữ Vinh Vinh đã vang lên một tiếng phượng hót lảnh lót, hỏa diễm nóng cháy chợt từ trong cơ thể bắn ra, hóa thân thành một con Hỏa Phượng Hoàng huyễn lệ trực tiếp hướng đến công kích của Hải Ma Nữ.

Không sai, Hải Ma Nữ là phong hào đấu la, Trữ Vinh Vinh còn không đến tám mươi cấp, sử dụng kĩ năng lại chỉ có tám mươi phần trăm. Nhưng Hải Ma Nữ liền tổn hại do quá tin tưởng thuật đọc tâm của mình, đối với Trữ Vinh Vinh cũng quá khinh thị. Hơn nữa nàng cũng không muốn tổn thương đến Trữ Vinh Vinh, bởi vậy sử ra mặc dù là đệ tam hồn kĩ nhưng cực kì hòa hoãn, chỉ là muốn bắt được Trữ Vinh Vinh, khiến nàng mất đi phụ trợ năng lực mà thôi. Tại nàng xem một người phụ trợ hệ hồn sư ở trước mặt mình căn bản là không có khả năng ngăn cản. Nhưng là, xuất hiện trước mặt nàng lại là Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy kia.

Ai quy định Trữ Vinh Vinh khi trợ giúp các đồng bọn tác chiến lúc nào cũng chỉ có khả năng phụ trợ? Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, Áo Tư Tạp tác dụng tuyệt không nhỏ hơn so với Trữ Vinh Vinh, phục chế kính tượng tràng của hắn khiến hết thảy đều có thể. Nếu không, mọi người khiêu chiến phong hào đấu la, ngoại trừ Đường Tam, ai dám chắc một mình có thể bảo vệ thật tốt cho Trữ Vinh Vinh?

Đường Tam sở dĩ dùng tinh thần lực bao phủ Trữ Vinh Vinh, chính là bởi vì nàng ở sau Hải Ma Nữ thánh trụ ăn phục chế kính tượng tràng do máu của Mã Hồng Tuấn chế tạo thành. Võ hồn tạm thời chuyển hóa thành phượng hoàng. Lúc này, nàng trực tiếp thi triển ra Phượng Hoàng Chân Thân, giống như không hề lo lắng bảy đạo năng lượng màu đen của Hải Ma Nữ, đồng thời đánh tới Hải Ma Nữ đang trợn mắt há mồm.

Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích, Trữ Vinh Vinh mặc dù dùng không mạnh như Mã Hồng Tuấn, nhưng vẫn là có thể sử dụng kĩ năng, thân thể song phương vừa tiếp xúc, nàng trực tiếp dùng cực mạnh đơn thể công kích kĩ năng này. Cứ việc kĩ năng bị suy yếu tám mươi phần trăm, nhưng dưới tình huống Phượng Hoàng Chân Thân sử dụng ra, uy lực vẫn là tương đối kinh người. Nhất là song phương tiếp xúc ở cự ly gần như thế, Hải Ma Nữ căn bản không có cơ hội né tránh.

Cùng lúc đó, Chu Trúc Thanh lúc trước còn đang thét chói tai đã hóa thành một đạo bóng đen lặng yên phóng tới, giữa không trung, nàng đã hoàn toàn chuyển hóa thành một hắc miêu linh hoạt, thân thể u minh càng như là một đạo yên vân (mây khói), gần như dán trên mặt biển xoẹt qua.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Hải Ma Nữ chỉ có thể dùng hắc địch che ở trước người, nhưng trong lúc vội vàng, nàng căn bản không có cách nào xuất ra bất cứ kĩ năng gì để bảo vệ chính mình. Bị Phượng Hoàng Chân Thân này va chạm, hơn nữa Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích trực tiếp oanh kích, nhất thời khiến khuôn mặt của nàng trước vẫn thản nhiên tươi cười trở thành một mảnh đỏ rực, thân thể trong không trung rất nhanh xoay tròn ba vòng mới tránh thoát công kích kế tiếp của Trữ Vinh Vinh. Đồng thời hắc địch huyễn hóa ra vô số hư ảnh, mang theo âm thanh ô ô, ngăn cản công kích của Trữ Vinh Vinh.

Mà ngay tại lúc này, Chu Trúc Thanh đã chạy tới, thân thể của nàng lần nữa biến thành ảo ảnh, nhưng lúc này đây cũng không phải là ảo ảnh phân tán, mà là nối liền thành một dãy tàn ảnh, đây chính là đệ ngũ hồn kĩ của nàng, U Minh Ảnh Tương Liên. Lực công kích của mỗi một cái tàn ảnh so với cái trước đều sẽ giảm bớt mười phần trăm. Tổng cộng chín cái tàn ảnh, lấy ra một cái đều không tính là gì, nhưng nối liền ở cùng một chỗ, lại là một kĩ năng cực kì kinh khủng. Đầy đủ hiện ra công kích cực kì kinh khủng của một mẫn công hệ chiến hồn sư. Chỉ cần bị bản thể của nàng đánh trúng, như vậy, công kích của những tàn ảnh sau liền không cách nào tránh né. Lúc ra một kích này đồng thời Chu Trúc Thanh đã ăn một cây Hưng Phấn Phấn Hồng Tràng.

Tinh thần của Hải Ma Nữ lúc này đã rối loạn. Cả ngày tính kế người khác,

lúc này lại bị đối thủ tính kế. Nàng thật sự không cam lòng. Nhưng là không cam lòng thì có thể như thế nào đây? Hỏa kình nóng cháy ở trong cơ thể lan tràn, kịch liệt thống khổ lan tràn toàn thân. Vốn nàng bản tính bị Hỏa Phượng Hoàng khắc chế, lại bị Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích công kích. Trong ba giây, căn bản không cách nào sử dụng bất cứ kĩ năng gì. Mà ba giây thời gian, cũng đủ Chu Trúc Thanh phát động hơn ba lần công kích.

Coi như là phong hào đấu la, dưới tình huống không thi triển Võ Hồn Chân Thân. Thừa nhận ba lần công kích của Chu Trúc Thanh. Kết cục có thể nghĩ, không chết cũng phải trọng thương. Hải Ma Nữ căn bản là không dùng ra chính mình toàn bộ thực lực. Muốn đùa bỡn đối thủ lại bị đối thủ đùa bỡn trên lòng bàn tay. Hoàn toàn mất đi khả năng chiến thắng.

Ưu điểm lớn nhất thường thường cũng là sơ hở lớn nhất. Năng lực mê hoặc của Hải Ma Nữ rất mạnh còn có thuật đọc tâm phụ trợ. Không thể nghi ngờ là cơn ác mộng của đối thủ. Nhưng đồng dạng nàng đối với năng lực của mình cũng tự tin quá mức. Thế cho nên dưới tình huống có thể mê hoặc đối thủ tuyệt sẽ không lãng phí nhiều hồn lực để công kích. Nắm được điểm này, Đường Tam mới có thể kiến tạo ra cục diện trước mắt. Một lần là xong, ngươi không phải am hiểu mê hoặc sao? Tốt lắm. Ta liền mê hoặc lại ngươi. Thậm chí không cho ngươi cơ hội sử dụng kĩ năng.

Trữ Vinh Vinh đánh đối thủ một đòn trở tay không kịp. Kế tiếp Chu Trúc Thanh công kích gây cho Hải Ma Nữ chính là tính hủy diệt công kích. Không cách nào sử dụng kĩ năng dù chịu đựng được công kích cũng nhất định bị thương nặng.

"Ta nhận thua." Hải Ma Nữ hét lên một tiếng. Trên Hải Ma Nữ thánh trụ một đạo trầm tĩnh kim quang bao phủ thân thể nàng. Sau một khắc, công kích của Chu Trúc Thanh rơi vào khoảng không. Bản thân Hải Ma Nữ đã xuất hiện ở phía dưới thánh trụ. Trên mặt cười tái nhợt thậm chí vẫn mang theo vài phần sợ hãi.

Ngay lúc này, hai đạo ma vân ba động bắn ra đồng thời rơi trên người Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh. Hải Ma Nữ hiển nhiên rất thông minh nếu biết rõ không địch lại tội gì phải làm cho chính mình bị thương nặng chứ? Đơn giản nhận thua lợi dụng thánh trụ lực lượng tránh né công kích của Chu

Trúc Thanh.

Đây mặc dù không phải lần đầu tiên Sử Lai Khắc Thất Quái chứng kiến uy lực của Hải Thần thất thánh trụ, nhưng là lần đầu tiên trong chiến đấu cùng hải đấu la, được chứng kiến năng lực của thánh trụ. Không cần hỏi, nếu như hải đấu la có thể mượn thánh trụ lực lượng, như vậy, bọn họ không có bất cứ cơ hội gì.

Thất mang tinh màu đỏ trên trán của Trữ Vinh Vinh quang mang đại phóng, Phượng Hoàng Hỏa Diễm trên người nhanh chóng rút đi, vững vàng rơi trên đài thánh trụ. Nàng tham dự bốn trận khảo hạch rốt cuộc toàn bộ thông qua, hoàn thành Hải Thần đệ ngũ khảo. Cứ việc trận đầu nàng phụ trợ Tiểu Áo chiến thắng Hải Mã đấu la đã bị Đường Tam đánh bại. Nhưng phía sau ba trận chiến đấu nàng đều toàn lực ứng phó, nhất là tại chiến thắng Hải Mâu đấu la, cùng với trận này, nàng đã thể hiện ra tác dụng thật lớn.

"Bằng vào thực lực cùng trí tuệ, lĩnh vực cùng hồn kĩ, phụ trợ đồng bọn thông qua khảo hạch. Cao nhất thất khảo, đệ ngũ khảo thông qua. Khen thưởng, tất cả hồn hoàn cấp bậc tăng lên một ngàn năm, hồn lực tăng lên một bậc."

Bảy cái hồn hoàn của Trữ Vinh Vinh đồng thời xuất hiện, quang mang một trận ba động, hồn hoàn của nàng pha trộn cực kỳ cân đối, bốn tử ba hắc, hồn lực cũng theo nhất khảo này tăng lên bảy mươi tám cấp. Hơn nữa hồn kĩ tu vi tăng mạnh, khiến thời gian tăng phúc của nàng lần nữa gia tăng, tự thân thuộc tính cũng theo đó tăng cao.

Cùng Trữ Vinh Vinh bất đồng, thân thể Chu Trúc Thanh sau khi tiếp nhận đạo ma vân, cả người trôi nổi giữa không trung. Quầng sáng hư ảo màu đen ở trước người tản mát ra nhưng không trực tiếp dung nhập vào cơ thể nàng, vô số quang điểm màu đen từ thân thể nàng toát ra xung quanh, cùng quang điểm bên ngoài hòa hợp thành nhất thể. Chỗ mi tâm, ngũ mang tinh màu đen phóng xuất ra từng quầng sáng như thực chất, đem quang điểm màu đen thôn phệ trong đó.

Từng màn ảo ảnh bắt đầu hiện ra sau lưng Chu Trúc Thanh, quá trình từ đệ nhất khảo xuyên qua Hải Thần ánh sáng, đến đệ nhị khảo đột phá Hoàn Hình

Hải phong tỏa, cùng với đệ tam khảo, đệ tứ khảo cùng đệ ngũ khảo không ngừng xoẹt qua.

Thanh âm uy nghiêm vang lên, lúc này đây, không còn là một mình nàng nghe được, chung quanh tất cả mọi người rõ ràng nghe được thanh âm hùng hậu kia.

"Đệ ngũ khảo, khiêu chiến, phong hào đấu la, hoàn thành. Hắc cấp ngũ khảo hoàn thành. Bằng vào nghị lực hơn người cùng không ngừng cố gắng, xông qua dày đặc cửa ải khó khăn, hoàn thành toàn bộ khảo hạch. Đặc biệt khen thưởng Hải Thần đảo hắc cấp quyền hạn, hồn lực tăng lên hai cấp, thần ban cho hồn hoàn một cái."

Hắc mang lưu động, hóa thành một đạo hắc quang trầm tĩnh ngưng tụ trước mặt Chu Trúc Thanh, dấu ấn trên trán nàng dần dần biến mất, khi hắc quang hoàn toàn đọng lại, thứ từng xuất hiện trong tay Hải Thần đấu la Ba Tái Tây, một cái hồn hoàn thần ban cho xuất hiện ở trước mặt Chu Trúc Thanh.

Chu Trúc Thanh kinh ngạc nhìn hồn hoàn thần ban cho trước mắt, trong lòng mừng rỡ, có chút không dám tin nói:*"Ba Tái Tây tiền bối không phải đã nói, hắc cấp khảo hạch chỉ được khen thưởng một cái hồn hoàn thần ban cho sao? Đây là..."*

Thanh âm của Hải Ma Nữ có chút oán trách vang lên, *"Tính ngươi vận khí tốt. Hắc cấp khảo hạch khen thưởng cuối cùng ngoại trừ đệ ngũ khảo của ngươi là một bậc hồn lực, thêm vào tăng lên một bậc làm tổng thể khen thưởng. Đồng thời, còn có thể khen thưởng cho ngươi một cái phụ trợ kĩ năng. Mà khi hồn lực ngươi vừa lúc đạt tới điểm giới hạn cần hồn hoàn, như vậy, khen thưởng kĩ năng có cơ hội chuyển hóa thành thần ban cho hồn hoàn. Cho nên ngươi mới có thể có được cái hồn hoàn thần ban cho thứ hai. Có nó, không mất công chút nào có được kĩ năng thích hợp nhất với mình, thật sự là quá hạnh phúc rồi. Lúc đầu ta như thế nào không có được vận khí tốt như vậy chứ?"*

Chu Trúc Thanh trước khi tiến hành đệ ngũ khảo, hồn lực vừa lúc là bảy mươi tám cấp, tăng lên hai cấp, vừa vặn tới tám mươi cấp hồn lực, cũng bởi vì như thế, mới đạt được hồn hoàn thần ban cho thứ hai.

Bên cạnh đồng dạng đạt được khen thưởng, hết sức phấn khởi chính là Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Quả thật là vận khí tốt, Trúc Thanh, nhanh lên lên bờ hấp thu đi chứ. Như vậy, ngươi so với Mộc Bạch còn sớm hơn một bước đạt tới hồn đấu la cấp bậc. Ha ha, Đái lão đại lần này phải buồn bực rồi. Hải Ma Nữ, mới vừa rồi thật sự là xấu hổ, không làm ngươi bị thương chứ."*

Hải Ma Nữ hừ một tiếng, *"Nhân gia đều không có ý công kích các ngươi, các ngươi lại nhẫn tâm như vậy. Chẳng qua, cũng không thể hoàn toàn trách các ngươi, đều do cái tên xú nam nhân. Xú nam nhân, ngươi không phải muốn khiêu chiến ta sao? Đến đây đi. Ta cho ngươi biết sự lợi hại của ta. Về phần nàng, cũng không cần lên bờ, ở chỗ này hấp thu đi. Có lực lượng thủ hộ của thánh trụ, mới an toàn nhất."*

Vừa nói, Hải Ma Nữ ở trên thánh trụ hơi nhấn một cái, một đạo kim quang chụp xuống, bao phủ lấy thân thể Chu Trúc Thanh, dưới sự bao phủ của quang mang tràn ngập hơi thở thần thánh, Chu Trúc Thanh do dự nhìn lên bờ, thấy Đường Tam hướng mình gật đầu, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu đệ bát hồn hoàn của mình.

Mã Hồng Tuấn chạm chạm bên người Đái Mộc Bạch, cười hắc hắc nói: *"Đái lão đại, Trúc Thanh trở thành hồn đấu la trước ngươi, có cảm tưởng gì a?"*

Đái Mộc Bạch hừ một tiếng, nói: *"Đó là lão bà của ta, thực lực của nàng tăng lên ta đương nhiên cao hứng. Hắc cấp ngũ khảo cuối cùng xuất hiện khen thưởng, chúng ta lục khảo cũng đồng dạng có. Chờ ta thông qua khảo hạch tiếp theo, đồng dạng có được thần ban cho hồn hoàn thăng cấp đến hồn đấu la cảnh giới."*

Mã Hồng Tuấn nói: *"Ta hiện tại cũng bảy mươi tám cấp, như vậy xem ra, chỉ cần sau khi hoàn thành hắc cấp lục khảo, tổng khen thưởng không thua kém hắc cấp ngũ khảo, ta đây cũng phải cùng ngươi giống nhau trở thành hồn đấu la. Ha ha, Đái lão đại, ta cuối cùng cũng đuổi kịp ngươi."*

Trong lúc bọn họ bên này nói chuyện, Đường Tam đã ôm Tiểu Vũ nhẹ nhàng tiến tới Hải Ma Nữ thánh trụ. Lúc trước Hải Ma Nữ mắng xú nam nhân kia hiển nhiên chính là hắn.

Hải Ma Nữ hung hăng nhìn chằm chằm Đường Tam, *"Ngươi cũng phải nhận lấy khiêu chiến chứ. Như vậy đến đây đi, đối với ngươi, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu."*

"Nga? Ngươi biết?" Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Hải Ma Nữ hừ một tiếng, nói: *"Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la đồng khí tương liên, chúng ta tự nhiên có phương pháp trao đổi. Nhân tuyển của Hải Thần đại nhân vậy mà lại thủ xảo (dùng thủ đoạn). Ngươi chờ xem, phía sau ngươi còn thống khổ."*

Đường Tam nói: *"Không bằng như vậy đi, ngươi công kích chỉ nhằm vào một mình ta, ta nghe ngươi một khúc. Nếu một khúc của ngươi không thể đánh bại ta. Như vậy, để cho ta vượt qua kiểm tra."*

Hải Ma Nữ sửng sốt một chút, *"Ngươi muốn nghe Hải Thần Trấn Khúc của ta? Không thừa dịp thân thể ta còn yếu mà công kích?"*

Đường Tam lạnh nhạt cười, nói: *"Nghe một khúc của ngươi thì như thế nào? Ta còn chưa bao giờ gặp qua phong hào đấu la lấy âm ba làm thủ đoạn công kích. Coi như là được thêm kiến thức đi. Hơn nữa ngươi dù sao cũng đã bị thương, ta vẫn là có ưu thế."*

Hải Ma Nữ nhìn thoáng qua Tiểu Vũ bên người Đường Tam, cũng không giả bộ đáng yêu, cười lạnh một tiếng: *"Hảo a! Nếu ngươi muốn nghe, ta sẽ thành toàn cho ngươi."*

Còn đang trên bình đài Trữ Vinh Vinh không nhịn được thấp giọng nói: *"Tam ca, ngươi phía sau còn có khiêu chiến, có phải hay không..."*

Đường Tam hướng nàng mỉm cười lắc đầu, nói: *"Không có việc gì. Ta thật sự muốn kiến thức một chút tiếng địch của Hải Ma Nữ tiền bối. Vinh Vinh, ngươi lên bờ trước đi."*

Nghe hắn nói như thế, Trữ Vinh Vinh tự nhiên đối với vị tam ca này của mình có nguyên vẹn tin tưởng, gật đầu, ăn một cây Phi Hành Cái Nấm Tràng,

quay về bên bờ. Đường Tam dìu Tiểu Vũ tới không xa Chu Trúc Thanh ngồi xuống. Sau đó chính mình đi tới bên thánh trụ bàn, hướng Hải Ma Nữ làm ra một cái thủ thế.

Hải Ma Nữ hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, phiêu nhiên vào nước, đôi chân dài lần nữa hóa thành đuôi cá, đúng là rẽ sóng đi, ở trong biển đi ra xa mấy chục thước mới dừng lại.

Trên mặt thần sắc hóa thành ngưng trọng, Hải Ma Nữ tự nhiên biết thanh niên trước mắt nếu so với những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái càng cường đại hơn, mặc dù trong khảo hạch ngũ thánh trụ phía trước hắn có thể nói là có chút thủ đoạn. Nhưng là, hắn cũng bằng vào thực lực chính mình trước sau đánh bại Hải Mã, Hải Huyễn, Hải Tinh ba vị phong hào đấu la. Hải Ma Nữ tự hỏi không mạnh hơn Hải Huyễn đấu la. Lúc này lại bị thương, sao có thể không toàn lực ứng phó chứ?

Hắc sắc ma địch hoành khởi ở trước ngực, đệ thất hồn hoàn màu đen chợt lóe sáng. Đệ thất hồn kĩ Võ Hồn Chân Thân của nàng cũng cực kỳ kỳ lạ, trên hắc địch phóng xuất ra quang mang đồng thời bao phủ cây địch cùng bản thể Hải Ma Nữ, ngay sau đó, hắc quang lưu động chợt phóng lên cao, thân thể Hải Ma Nữ tăng lớn gấp bao nhiêu lần, ngay tiếp theo hắc địch trong tay cũng là giống nhau. Chỉ bất quá, theo thân thể lớn lên, cả người nhìn qua có vài phần hư ảo trong suốt.

Thân thể Hải Ma Nữ ở trên mặt biển vẫn bành trướng đến hơn mười thước mới ngừng lại.

Đuôi cá cực lớn khẽ cuộn lên sóng lớn, để ngang trên mặt biển, phóng đại bảy cái hư ảnh sau nàng, mỗi một cái vẻ mặt đều là ôn nhu xinh đẹp như vậy.

Nhìn đến đây, Đường Tam không khỏi âm thầm gật đầu, tình huống của hải hồn sư quả nhiên cùng lục địa hồn sư vô cùng giống nhau, trước mắt đặc thù Võ Hồn Chân Thân hắn đồng dạng là lần đầu tiên nhìn thấy, mặc dù còn không hiểu được nguyên lý này, nhưng không chút nào kém hơn nhân mâu hợp nhất Võ Hồn Chân Thân kia của Hải Mâu đấu.

Không nhìn tiếp, hai lòng bàn tay Đường Tam hướng phía dưới, đặt ở trên

đầu gối, chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn, hai mắt khép kín, cả người dường như ở một khắc này đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, yên tĩnh như một pho tượng.

Ô, tiếng vang nhẹ quanh quẩn ở bên tai Đường Tam, Hải Ma Nữ quả nhiên theo như lời, đem tiếng địch này chỉ truyền vào một mình Đường Tam, vừa không ảnh hưởng đến Tiểu Vũ và Chu Trúc Thanh trên đài thánh trụ, cũng không truyền ra xa, ảnh hưởng đến Sử Lai Khắc Thất Quái trên bờ.

Nghe được tiếng địch đầu tiên, thân thể Đường Tam rõ ràng lắc lư một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, một tầng lam quang nhàn nhạt từ chỗ mi tâm của hắn bắn ra, bao phủ toàn thân.

Hải Ma Nữ lúc này đã không còn nhìn Đường Tam, mà dành toàn bộ tâm tình đầu nhập trong hắc địch của nàng, tiếng địch réo rắt, thanh âm như khóc như than phiêu nhiên vang lên.

Bên trong biển yên tĩnh lại, tất cả âm ba địch âm của nàng đều đọng lại ở trên hình thái một giây, từng vòng hắc sắc âm ba từ trên người Hải Ma Nữ khuếch tán ra, cùng đồng dạng khuếch tán, còn có đệ cửu hồn hoàn trên người nàng.

Hải Ma Nữ đệ cửu hồn kĩ, Trấn Hải Thần Khúc. Siêu phạm vi công kích kĩ năng. Bằng vào địch âm công kích, khiến đối thủ không cách nào sinh ra bất cứ ý niệm phản kháng gì. Bởi vì kĩ năng là thông qua thanh âm truyền bá, bởi vậy, cho dù công kích phạm vi siêu rộng, cũng không bị ảnh hưởng đến hiệu quả.

Trấn Hải Thần Khúc là tinh thần công kích, cũng là kĩ năng công kích phạm vi lớn cường đại nhất trong Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la. Chỉ là khi sử dụng diễn tấu, thân mình tương đối yếu ớt, hơn nữa trước khi sử dụng kĩ năng này, Hải Ma Nữ nhất định cần phải trải qua một khoảng thời gian chuẩn bị. Nói cách khác, muốn chính thức sử ra kĩ năng này, có lẽ là phải có người thủ hộ nàng.

Lúc đầu, đàn Tà Ma Hổ Kình truy kích đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đi tới Hải Thần đảo, Hải Ma Nữ từng bằng vào một khúc Trấn Hải Thần Khúc khiến chúng kinh sợ thối lui, có thể thấy được địch khúc này kinh khủng thế nào.

Thân thể Đường Tam lắc lư không ngừng khi địch khúc chỉ thổi cho một mình hắn nghe, nhưng bất luận lắc lư như thế nào hắn cũng không có ngã xuống. Hắn cũng không có phóng thích lĩnh vực của mình, chỉ lẳng lặng lắng nghe, chỉ có chỗ dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích không ngừng chảy xuôi ra quang mang màu lam bao phủ toàn thân.

Trên bờ, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn đều khẩn trương chú ý trên đài thánh trụ. Đường Tam không thể thua, nếu không, một khi qua ba mươi sáu canh giờ, hắn nhất định phải đi lại từ đầu đến cuối. Không chỉ một mình đối mặt toàn bộ thất thánh trụ hải đấu la, hơn nữa, kĩ năng của hắn các hải đấu la đều đã gặp qua. Nếu như nói một lần nữa khiêu chiến, độ khó khăn chỉ biết lần nữa tăng cường.

Các đồng bọn đều không hiểu được Đường Tam tại sao muốn cho Hải Ma Nữ đem uy lực Trấn Hải Thần Khúc của nàng xuất ra, Đường Tam kỳ thật lựa chọn như vậy, bởi vì, ngay trước một khắc khi Chu Trúc Thanh và Trữ Vinh Vinh theo chỉ dẫn của hắn phát động công kích cuối cùng, hơn nữa chiếm cứ tuyệt đối thượng phong bức bách hải ma nữ nhận thua. Hồn lực trong cơ thể Đường Tam đột nhiên xuất hiện dị biến.

Hồn lực chưa bao giờ thoát ly quản thúc đột nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, vừa mới bắt đầu Đường Tam còn tưởng rằng là hồn lực hấp thu từ Hải Tinh đấu la không hoàn toàn loại bỏ.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện chính mình sai lầm. Bởi vì xuất hiện vấn đề chính là võ hồn Lam Ngân Hoàng và nội lực Huyền Thiên Công của hắn trong lúc đó phát sinh mâu thuẫn.

Lam Ngân Hoàng dường như bị cái gì đặc thù kích thích, nó ở trong cơ thể Đường Tam đấu đá lung tung, mà nội lực Huyền Thiên Công tự nhiên phải bảo vệ thân thể Đường Tam, nhất thời cùng hồn lực Lam Ngân Hoàng triển khai vật lộn. Vốn hòa hợp làm một, hai loại năng lượng xuất hiện khác nhau đem thân thể Đường Tam biến thành chiến trường. Hắn trong lúc phi thân lên Hải Ma Nữ thánh trụ bàn, tình trạng trong cơ thể mới bắt đầu ổn định. Trong lúc đó dường như có một đạo suy nghĩ đặc thù kéo hắn hướng Hải Ma Nữ nói ra nghe nàng diễn tấu. Ngay cả Đường Tam cũng không hiểu được tại sao

chính mình không lựa chọn trước nghỉ ngơi rồi lại khiêu chiến, mà làm ra lựa chọn như vậy, trong mơ hồ dường như là bên trong dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán xuất hiện một ít tinh thần ba động đặc thù ảnh hưởng tới quyết sách của mình.

Đợi Trấn Hải Thần Khúc bắt đầu, Đường Tam cũng đã không còn lựa chọn khác, khi hắn chuẩn bị bằng vào tinh thần lực cường đại của mình lấy cứng chọi cứng với địch âm của Hải Ma Nữ. Hắn đột nhiên phát hiện, chính mình sau khi nghe tiếng địch đầu tiên, nội lực Huyền Thiên Công và Lam Ngân Hoàng khí tức đang sôi trào trong cơ thể đồng thời bình tĩnh vài phần. Việc này xuất hiện khiến tinh thần lực của Đường Tam dùng để giữ gìn ổn định không còn gì, lúc này mới khiến cho thân thể kịch liệt lắc lư một chút.

Nương theo Trấn Hải Thần Khúc tiếp tục, Đường Tam nhất thời phát hiện, Trấn Hải Thần Khúc này chẳng những không ảnh hưởng tới mình, ngược lại giống như một cái dong lô (lò luyện) thật lớn, phụ trợ hai cỗ năng lượng đang sôi trào trong cơ thể mình một lần nữa bắt đầu quá trình dung hợp. Hắn ước gì Trấn Hải Thần Khúc thời gian kéo dài một chút, trợ giúp mình hoàn thành hoàn toàn quá trình dung hợp này.

Cùng lúc đó, trên người hắn năm địa phương có được hồn cốt cũng lần nữa bắt đầu nóng lên, vốn sau khi có được Võ Hồn Chân Thân đã chuyển biến tốt đẹp một lần nữa xuất hiện, hơn nữa, lúc này đây nhiệt độ lại càng vượt xa trước kia. Chỉ là, Đường Tam cảm giác được không phải thống khổ, mà là dễ chịu.

Trong toàn bộ ngũ khối hồn cốt, nhiệt độ cao nhất chính là Hãn Hải Càn Khôn tráo dung hợp đầu hồn cốt, dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích lại càng nung nóng như que hàn. Nếu như nhìn kĩ là có thể phát hiện, không khí chung quanh thân thể Đường Tam đúng là hơi vặn vẹo. Đó chính là bởi vì trên người hắn phóng xuất ra nhiệt lượng làm ảnh hưởng.

Đường Tam cảm giác rõ ràng ở trên người mình phát sinh một chuyện hết sức kì dị. Đến tột cùng là cái gì hắn cũng không biết. Nhưng có thể khẳng định, cũng không phải là chuyện xấu. Bởi vì, cảm giác dễ chịu kia bắt đầu trở nên càng ngày càng rõ ràng. Mà giác quan của hắn cũng bắt đầu trở nên rõ ràng. Mặc dù hai mắt nhắm lại, nhưng hết thảy chung quanh đều được hắn

nắm rõ trong tay. Thậm chí thấy được trên trán Hải Ma Nữ nhỏ ra từng giọt mồ hôi.

Đường Tam bên này hưởng thụ, Hải Ma Nữ bên kia lại là càng ngày càng kinh hãi. Một kích kia của Trữ Vinh Vinh mặc dù khiến thân thể nàng bị thương, nhưng đối với tinh thần lực của nàng lại không có ảnh hưởng gì. Lúc này thi triển ra đệ cửu hồn kĩ, hiệu quả cũng không kém hơn so với trạng thái tốt nhất của nàng. Tại nàng xem, Đường Tam lựa chọn nghe Trấn Hải Thần Khúc của mình, căn bản chính là tự tìm tử lộ.

Thế nhưng, theo địch âm triển khai, Đường Tam nhìn qua mặc dù giống như chiếc thuyền nhỏ trong biển rộng tùy thời đều có thể lật úp, nhưng Trấn Hải Thần Khúc dũng xuất, lại thủy chung không cách nào đem chiếc thuyền nhỏ này ném đi. Làm Hải Ma Nữ khó hiểu nhất chính là, Đường Tam ngồi ở đó, thân thể dường như trở nên càng lúc càng ổn định. Giống như là một tòa núi sừng sững, bất luận chính mình làm thế nào, đều không thể đạt tới mục đích thực sự. Cường đại quần thể công kích đệ cửu hồn kĩ đối người này dường như mất đi tác dụng. Cho dù hắn có được Hải Thần ánh sáng, cũng không có thể.

Thần khúc của ta a!

Thời gian dài sử dụng đệ cửu hồn kĩ, đối với tự thân tiêu hao không thể nghi ngờ là thật lớn. Mặc dù hiệu quả công kích đệ cửu hồn kĩ của Hải Ma Nữ là thông qua tinh thần lực, nhưng khởi động Võ Hồn Chân Thân cùng với đệ cửu hồn kĩ đều cần phải một lượng hồn lực khổng lồ duy trì. Uy lực kĩ năng không có bởi vì bị thương mà yếu bớt, nhưng hồn lực vẫn bị ảnh hưởng, cạn kiệt hồn lực, theo thời gian trôi qua, địch âm của nàng đã bắt đầu dần dần tán loạn.

Hải Ma Nữ rất không cam tâm, giống như tâm tình của Hải Mâu đấu la thua trong tay Đường Tam, nhưng là, sự thật xảy ra trước mắt, cho dù không cam tâm thì có thể thế nào chứ? Kết quả vẫn sẽ không thay đổi.

Địch âm ở dưới loại tình huống này lặng yên đình chỉ, gợn sóng màu đen biến mất, Hải Ma Nữ cũng một lần nữa khôi phục thân thể nhỏ bé. Sắc mặt tái nhợt một lần nữa trượt vào trong biển đuôi cá đong đưa, chậm rãi hướng

bên bờ mà đến.

Ngay tại lúc này, trên người Đường Tam đột nhiên tuôn ra một vòng kim quang chói mắt, ở trong kim quang, mang theo vô số điểm quang màu lam, sau một khắc, màu vàng lam giống như hỏa diễm trong nháy mắt phóng lên cao, độ cao thậm chí vượt qua Hải Ma Nữ thánh trụ.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang lên, nước biển xung quanh Hải Ma Nữ thánh trụ trong nháy mắt sôi trào, tất cả nước biển đều bay lên không trung mấy chục thước, nặng nề bể tung rơi xuống, mà ngay cả thân thể Hải Ma Nữ đều bị lực lượng bí ẩn kích động, quang mang màu vàng lam của năng lượng hỏa diễm hóa thành một vòng ánh sáng khuếch tán ra, tạo ra một màn quỷ dị. Nương theo nơi ánh sáng đi qua. Bên bờ tất cả thực vật trong phút chốc đều biến thành màu vàng lam, sau một khắc, thực vật liền bắt đầu điên cuồng sinh trưởng. Bất luận là thực vật gì, đều trong thời gian mấy lần nháy mắt sinh trưởng lớn hơn trước ba lần.

Mà mọi người bị ánh sáng bao phủ, ngoại trừ Chu Trúc Thanh được quang mang của Hải Ma Nữ thánh trụ bảo vệ không bị ảnh hưởng, những người khác đều cảm giác rõ ràng một cỗ sinh mệnh lực cực lớn đến không cách nào hình dung dũng mạnh tiến vào cơ thể, trạng thái thân thể trong nháy mắt khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Cho dù là Hải Ma Nữ hồn lực đã tiêu hao hoàn toàn, ở trong vòng ánh sáng màu vàng lam xẹt qua trên người, cũng không còn cảm giác suy yếu.

Đây, đây là chuyện gì? Đồng dạng nghi vấn xuất hiện ở trong lòng mỗi người. Mà trên người Đường Tam, lại bắt đầu bốc lên một đám hồn hoàn.

"Mau nhìn, đệ ngũ hồn hoàn của tam ca." Trữ Vinh Vinh kinh hô một tiếng.

Trên người Đường Tam tám cái hồn hoàn vốn màu sắc phân biệt là, hoàng, hoàng, tử, hắc, hắc, hồng, hồng, hồng.

Nhưng đúng lúc này, hồn hoàn thứ năm vốn màu đen lại xuất hiện dị biến, ở trong nơi quang diễm màu vàng lam bốc lên, đệ ngũ hồn hoàn có được hồn kĩ Lam Ngân Bá Vương Thương vốn màu đen bắt đầu nhô ra một tầng hồng

mang, màu đỏ thong thả mà kiên định lan tràn, thẳng đến khi lấp đầy cả hồn hoàn.

.....

"Đại vương vĩ đại, là chúng ta nên cảm tạ ngài mới đúng. Đúng là ngài xuất hiện, mới thức tỉnh sinh cơ cường đại của chúng ta. Ngài hiện tại thu hoạch được hồn hoàn, là ta căn cứ thân thể ngài có khả năng thừa nhận cực hạn ngưng tụ mà thành. Dựa theo loài người mà nói, cái hồn hoàn này ước chừng hai vạn năm nghìn năm hồn thú. Hắn cũng không phải là đến từ ngoại giới, mà nguồn gốc đến từ tự thân ngài. Nó theo năng lực thừa nhận tự thân của ngài tăng cường mà tiến hóa. Mỗi khi ngài ở trong thế giới con dân của ngài, nó đều sẽ tự căn cứ thân thể ngài mà biến hóa."

.....

Thanh âm hiền hòa quanh quẩn ở trong đầu Đường Tam, đây là lúc hắn có được đệ ngũ hồn hoàn, Lam Ngân Vương đã nói qua với hắn.

Không sai, theo năng lực thừa nhận của thân thể Đường Tam biến hóa, đệ ngũ hồn hoàn của hắn đã sớm có thể bắt đầu tiến hóa, nhưng là bởi vì đệ lục hồn hoàn của hắn lại xuất hiện mười vạn năm cấp bậc, thế cho nên vẫn áp chế quá trình tiến hóa. Trừ phi là đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam có thể trực tiếp tiến hóa đến cùng cấp bậc với đệ lục hồn hoàn, nếu không, cái tiến hóa này sẽ không thể hoàn thành.

Mặc dù khi Đường Tam hấp thu đệ thất hồn hoàn, thân thể dường như đã có thể thừa nhận mười vạn năm hồn hoàn, nhưng trên thực tế, đó là hắn đột phá cực hạn hấp thu, cũng không phải là năng lực thừa nhận của thân thể chính thức đạt tới cấp độ như vậy, mà lúc Đường Tam hấp thu hồn hoàn của Tà Ma Hổ Kình Vương, thân thể hắn mới thật sự đủ sức thừa nhận, đạt tới điều kiện tiến hóa. Nhưng đệ ngũ hồn hoàn đã yên lặng nhiều năm nên cần phải có một cái kích thích mãnh liệt.

Lúc này đây, hắn trước sau khiêu chiến mấy vị Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la, kích thích mãnh liệt hơn nữa tâm tình kịch liệt ba động rốt cuộc trở thành ngòi nổ cho tiến hóa. Nhất là khi hắn hấp thu năng lượng và sức sống

khổng lồ của Hải Tinh đấu la, đệ ngũ hồn hoàn Lam Ngân Hoàng tiến hóa bị thức tỉnh hoàn toàn, lúc này mới xuất hiện tình huống Lam Ngân Hoàng khí tức cùng nội lực Huyền Thiên Công tranh đấu.

Dưới uy áp của Trấn Hải Thần Khúc, đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình tiến hóa gian nan này, phá tan cực hạn, tiến vào cảnh giới mười vạn năm.

Đây là cái mười vạn năm hồn hoàn thứ tư xuất hiện trên người Đường Tam, cũng là cái mười vạn năm hồn hoàn kì lạ nhất trong mắt mọi người. Hồn hoàn tự thân tiến hóa, đã vượt qua phạm vi thừa nhận của họ. Ngay khi Đường Tam hoàn thành đệ ngũ khảo khiêu chiến đệ lục phong hào đấu la, cái hồn kĩ mười vạn năm thứ tư của hắn xuất hiện.

Kim sắc ma vân từ phía sau đóng dấu lên người Đường Tam, Hải Ma Nữ thánh trụ khảo hạch thông qua. Bò lên thánh trụ bàn, trong mắt Hải Ma Nữ lúc này toát ra đã không còn chán ghét, mà chỉ có tôn kính, nàng hướng về phương hướng Hải Thần điện xá một cái, nhắm lại hai mắt, trong miệng thì thào cầu khẩn gì đó.

Quang diễm màu vàng lam dần dần thu liễm, Đường Tam đồng dạng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn trên người đệ ngũ hồn hoàn, nương theo hồn hoàn tiến hóa, thuộc tính thân thể của hắn cũng lần nữa biến hóa thật lớn. Ánh sáng màu vàng lam lan ra kích thích thực vật bên bờ nhanh chóng sinh trưởng, mà chút thực vật cũng đồng dạng từng li từng tí sức sống rót vào trong cơ thể hắn. Tiêu hao tinh thần lực cùng hồn lực ở một khắc trước, giờ đây đã hoàn toàn khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Đường Tam hướng Hải Ma Nữ hơi gật đầu, *"Phiền toái ngươi giúp chúng ta bảo vệ Trúc Thanh hấp thu thần ban cho hồn hoàn. Chúng ta phải tiếp tục đệ ngũ khảo hạch."*

Hải Ma Nữ chậm rãi gật đầu, *"Đại nhân, chờ mong người sớm ngày hoàn thành cửu khảo."*

Nghe được hai chữ đại nhân, trong lòng Đường Tam dâng lên một tia cảm giác kì dị, đó là một loại cảm giác giống như có thể nắm trong tay hết thảy,

ôm lấy Tiểu Vũ, sau khi lần nữa hướng Hải Ma Nữ ra hiệu, liền phi thân trở lại trên bờ.

Chu Trúc Thanh có Hải Ma Nữ bảo vệ, hấp thu thần ban cho hồn hoàn tự nhiên không có vấn đề gì. Kế tiếp, Đường Tam phải đi tiếp chính là đệ ngũ khảo của hắn, khiêu chiến phong hào đấu la cuối cùng, Hải Long thánh trụ. Đối thủ hắn đối mặt là người duy nhất trong Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la đạt tới chín mươi lăm cấp phong hào đấu la.

------oOo------

Chương 428: Hải Long Đấu La

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Truong pro (A rồ)

Biên dịch: dphilong (A Phì)

Hải Thần thất thánh trụ đều phân bố ở trên Hải Thần đảo, mà Hải Long thánh trụ gần vị trí trung tâm nhất, cũng không xa Hải Thần sơn bao nhiêu, bởi vậy có thể thấy được, Hải Long thánh trụ có địa vị như thế nào trong thất thánh trụ.

Bạch Trầm Hương từ trên trời hạ xuống, bay đến phía trên mọi người, *"Về phía trước năm trăm thước chính là Hải Long thánh trụ. Tam ca, các ngươi đi trước, ta trở về xem Trúc Thanh tỷ tỷ, nếu nàng hấp thu xong hồn hoàn thần ban cho, ta liền mang nàng tới tìm các ngươi."*

Đường Tam nói: *"Như vậy khổ cực ngươi. Mập mạp, ngươi muốn hay không đi cùng nàng?"*

Không đợi Mã Hồng Tuấn mở miệng, Bạch Trầm Hương đã lắc đầu nói: *"Bỏ đi, hắn bay quá chậm, một mình ta đi được rồi."* Nói xong, thân hình nhoáng lên, đã ở xa vài trăm thước, tốc độ cực nhanh, quả thật không gì sánh nổi.

Mập mạp có chút bất đắc dĩ nhìn theo phương hướng Bạch Trầm Hương bay đi, thở dài nói: *"Mệnh khổ a! Nha đầu kia như thế nào đối với ta vẫn nửa nóng nửa lạnh."*

Trữ Vinh Vinh cười nói: *"Nóng lòng không ăn được đậu hũ nóng, để từ từ tự sẽ đến đi. Hương Hương hiện tại đối với ngươi so với trước kia tốt hơn nhiều. Ít nhất ta cũng không phải một lần thấy nàng ở một bên len lén nhìn ngươi. Mặc dù không thể nói là ngầm đưa tình, nhưng ít ra cũng xem như được chú ý. So với trước kia ngay cả nhìn cũng không nguyện ý nhìn ngươi thì đã tốt hơn. Nhân gia cho ngươi cơ hội, ngươi phải tự nắm lấy."*

Mã Hồng Tuấn mừng rỡ, nói: *"Thật vậy sao? Nàng hiện tại thường xuyên nhìn lén ta?"*

Trữ Vinh Vinh buột miệng cười, nói: *"Đương nhiên là thật. Nhất là sau khi ngươi đạt được đệ thất hồn hoàn gầy đi, nàng nhìn ngươi số lần đã gia tăng ba mươi phần trăm. Không thể không nói, ngươi gầy đi mặc dù không tính là có bao nhiêu anh tuấn, nhưng ít ra cũng so được với người bình thường. Nhân gia phỏng chừng là cố tạo cảm giác tốt để có thể tiếp nhận."*

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Như thế nào? Ta trước kia không phải bình thường sao? Béo một điểm có cái gì bất hảo. Ít nhất ta không giống cái người dùng một cái hồn kĩ còn muốn hô lớn "*Kiên đĩnh, kiên đĩnh, kim thương dăng*" Nói xong lời cuối cùng, hắn lại học bộ dạng người nào đó làm ra mấy cái động tác bỉ ổi.*

*"*Hô cái mặt ngươi. Mập mạp chết tiệt, ta chọc giận ngươi sao.*" Áo Tư Tạp tức giận nói, "*Được rồi, coi như ngươi đứng đắn. Quay đầu lại chờ Hương Hương trở về, ta hảo hảo cùng nàng điều tra một chút về chuyện tà hỏa.*"*

*"*Ách. Nhị ca. Ta sai rồi.*" Trên mặt Mã Hồng Tuấn vẻ cười đùa trong nháy mắt thu liễm. Sắc mặt tốc độ thay đổi cực nhanh làm người khác phải khen ngợi. Vẻ mặt cầu khẩn nhìn Áo Tư Tạp. Ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi.*

*"*Đi. Đi. Đừng dùng cái loại ánh mắt ác tâm này nhìn ta. Ca đối với ngươi không có hứng thú.*" Áo Tư Tạp đá Mã Hồng Tuấn một cước. Mã Hồng Tuấn đang muốn nói cái gì nữa. Nhưng thanh âm dừng lại. Trên mặt thần sắc cũng*

khôi phục bình thường. Bởi vì bọn họ lúc này đã đi ra khỏi rừng cây, lại thấy được cảnh tượng quen thuộc biển trong biển.

Cùng với sáu phiến biển trong biển gặp qua lúc trước so sánh, phiến hải vực trước mắt này rõ ràng muốn lớn hơn một ít. Nước biển trong suốt thấy đáy, có thể chứng kiến một ít sinh vật hải dương thể tích rất nhỏ ở trong đó tới lui tuần tra. Dường như cũng không có hải hồn thú tồn tại. Trong biển hết thảy hiện ra trọn vẹn. Bên bờ là các loại thực vật, trời xanh, cây xanh, biển xanh, xen lẫn vào thành một cảnh tượng động lòng người.

Biển trong biển, trung ương là thánh trụ bàn dường như cùng biển trong biển hô ứng, đồng dạng là hình tròn, đường kính ước chừng ba mươi thước. Trung ương thánh trụ độ cao vượt quá hai mươi thước, toàn thân hiện ra màu lam của nước biển, trên thánh trụ là một cự long màu xanh.

Ngay bên bờ thánh trụ bàn một nam nhân đã đứng đó. Hắn thân cao quá hai thước. Lúc này đứng quay lưng về phía Sử Lai Khắc Thất Quái. Cả người tựa như một hình tam giác. Bả vai rộng rãi, cơ lưng tựa như thạch cương, tóc màu lam sẫm dài quá vai uốn khúc. Ở trên cơ lưng cường tráng, một cái đồ án cự long màu xanh. Đồ hình kia cùng đồ hình trên Hải Long thánh trụ hầu như giống nhau như đúc. Từ phía sau, căn bản nhìn không ra hắn bao nhiêu tuổi. Không thể nghi ngờ, hắn chính là hải đấu la mạnh nhất trong hải thần thất thánh trụ thủ hộ đấu, Hải Long đấu la.

Lúc này, trên bầu trời quầng sáng màu vàng kia phóng thích ra mặc dù như trước tồn tại. Nhưng chống đỡ nó chỉ còn lại Hải Long thánh trụ trước mắt. Quang mang từ đỉnh thánh trụ hướng thẳng tận trời, kim quang chiếu trên mặt biển tam quang ngời ngời.

Ngay tại lúc này, Hải Long đấu la đứng ở bên bờ thánh trụ bàn chậm rãi xoay người, xuất hiện ở trước mặt mọi người là một khuôn mặt cổ xưa, nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, dày chắc cơ ngực, cơ bụng, tựa như áo giáp lóe ra quang mang màu đồng thiếc khỏe mạnh, đồng dạng đôi mắt màu lam sẫm cũng không có nhìn về phía đám người Đường Tam, mà là nhìn lên không trung.

"Các ngươi so với ta tưởng tượng còn tới nhanh hơn. Thời gian mới chỉ qua

không tới một phần ba mà thôi."

Từ bắt đầu khiêu chiến đến bây giờ, đã qua hơn chín canh giờ, từ lúc sáng sớm, đến bây giờ màn đêm đã phủ xuống, chỉ bất quá có quầng sáng màu vàng trên không chiếu rọi, cũng không chút nào cảm giác tối tăm. Do thất thánh trụ ngưng kết mà thành, quầng sáng giống như là vầng mặt trời thứ hai trên Hải Thần đảo.

Đường Tam không có trực tiếp phi thân lên đảo, mà ôm Tiểu Vũ đến bên bờ ngồi xuống, nhắm mắt, lẳng lặng ngồi đó điều tức. Cứ việc chỉ cần nhìn xem, nhưng hắn biết một trận chiến này đối với hắn mà nói, cực kì gian nan. Mặc dù tiêu hao hồn lực cùng tinh lực ở trên một trận trước cơ hồ khôi phục, nhưng hắn vẫn muốn chính mình bảo trì trạng thái đỉnh cao để đối mặt với phong hào đấu la chín mươi lăm cấp này. Hắn vẫn nhớ kĩ lúc đầu Kiếm đấu la đã nói với mình, hồn lực sau khi đạt tới chín mươi lăm cấp, liền tiến nhập một giai đoạn khác. Chín mươi lăm cấp phong hào đấu la so sánh cùng chín mươi bốn cấp phong hào đấu la là sự biến đổi thật lớn về chất.

Hải Long đấu la chứng kiến Đường Tam khoanh chân ngồi xuống, thần sắc trên khuôn mặt đậm chất cổ xưa không có biến hóa gì, liền cũng ở trên đài thánh trụ ngồi xuống, hai mắt nhắm lại. Khi hắn ngồi xuống, đám người Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp lập tức phát hiện, vị Hải Long đấu la này dường như biến mất, biến mất chính là hơi thở của hắn, phảng phất cả người hắn cùng với hết thảy hoàn cảnh xung quanh hòa hợp nhất thể.

Ngoại trừ Đường Tam, những người khác đều đã hoàn thành đệ ngũ khảo, mọi người cũng ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi trận chiến sắp tới. Bọn họ đương nhiên cũng nhìn ra được vị Hải Long đấu la này cực kì cường đại, nhưng bọn họ cũng càng thêm tin tưởng vào thực lực của Đường Tam. Nhất là đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam vừa mới tiến hóa tới trình độ mười vạn năm. Cứ việc hồn lực cấp độ có chênh lệch, nhưng bốn cái mười vạn năm hồn hoàn cũng đủ đền bù phần chênh lệch này. Thắng bại chỉ có chính thức chiến đấu mới có thể minh bạch.

Đường Tam ngồi xuống chính là suốt một canh giờ, đối mặt với trận đánh cuối cùng, hắn cũng không nôn nóng, khi hắn một lần nữa mở mắt, cặp mắt lam kia so với Hải Long đấu la dường như còn muốn thâm thúy hơn, tràn

ngập sự tĩnh táo đến đáng sợ.

Kéo Tiểu Vũ ngồi ở bên người, Đường Tam đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trên trán nàng. Liền nắm tay nàng vọt người bay lên, Lam Ngân Hoàng xương đùi phải phi hành kĩ năng, hướng về Hải Long thánh trụ bàn bay tới.

Phảng phất điều hòa hơi thở trở lại bình thường, khi Đường Tam mở mắt, hai mắt Hải Long đấu la cũng mở ra, nhẹ nhàng đứng nhìn hai người Đường Tam bay tới. Hắn cũng không có ý khinh thị Đường Tam, cũng không có tấn công, tùy ý để Đường Tam mang theo Tiểu Vũ thuận lợi rơi trên đài thánh trụ.

*"*Hoan nghênh tới Hải Long thánh trụ.*" Thanh âm của Hải Long đấu la bình tĩnh vang lên, thanh âm của hắn hùng hậu trầm thấp, nghe vào trong tai có cảm giác vù vù, thanh âm dường như cũng không phải từ trong thanh quản hắn phát ra, càng giống như là cùng biển cộng hưởng.*

*"*Ngài hảo, Hải Long tiền bối.*" Đường Tam kéo Tiểu Vũ hướng Hải Long đấu la hành lễ.*

*Hải Long đấu la thân hình hơi nghiêng, cũng không nhận một lễ của hắn, "*Ta không có tư cách nhận lễ của ngươi. Đường Tam, ngươi biết tại sao đệ ngũ khảo của ngươi là khiêu chiến toàn bộ bảy vị phong hào đấu la chứ?"

*Đường Tam nhíu mày, "*Ta không biết. Đây là ý của Hải Thần đại nhân."

*Hải Long đấu la gật đầu, nói: "*Không sai, quả thật là ý của Hải Thần đại nhân. Nhưng đồng thời, cũng là quá trình ngươi hướng đến sự đồng ý của thất thánh trụ thủ hộ đấu la. Việc các ngươi thông qua khảo hạch trước ta đã biết rồi. Ngươi mặc dù làm vô cùng tốt, nhưng vẫn sai lầm rồi."

*Trong mắt Đường Tam quang mang vừa động, than nhẹ một tiếng, "*Đúng vậy, ta sai lầm rồi. Ta không nên mượn lực lượng các đồng bọn. Có lẽ là sự tin tưởng của các vị tiền bối phong hào đấu la đã bị ảnh hưởng đi."

*Hải Long đấu la lạnh nhạt nói:"*Ở sáu người trước, ngươi được Hải Mã, Hải

Chi Huyễn, Hải Tinh, Hải Ma Nữ đồng ý.

Hải Mâu và Hải Ma Quỷ hai cuộc chiến ngươi không có đạt được sự đồng ý của bọn họ. Đây cũng không phải nguyên ý (ý ban đầu) của đệ ngũ khảo. Chẳng qua, cũng không làm ảnh hưởng đến đệ ngũ khảo trước mắt của ngươi. Ta là đệ ngũ khảo khảo quan cuối cùng của ngươi. Chúng ta hiện tại bắt đầu thôi."

"Tiền bối, mời." *Trong mắt Đường Tam quang mang trong nháy mắt trở nên lợi hại, Hải Long đấu la nói cũng không có ảnh hưởng tâm tình của hắn. Trải qua một canh giờ điều chỉnh, lúc này hắn đã thần hoàn khí đủ, hoàn toàn ở vào trạng thái tốt nhất. Bất luận có hay không được toàn bộ hải đấu la đồng ý, ít nhất phải hoàn thành Hải Thần đệ ngũ khảo này rồi hãy nói, cùng lắm thì khen thưởng giảm đi thôi.*

Quang mang màu lam trên người hắn trong nháy mắt lan tràn, ngay sau đó, lưỡng hoàng, nhất tử, nhất hắc, tứ hồng, tám cái hồn hoàn từ trong cơ thể thoát ra, từng cây Lam Ngân Hoàng phiêu đãng xung quanh thân thể, trong đó một cây quấn quanh bên hông Tiểu Vũ, đồng thời hồng quang chợt lóe, linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể, đây đã là trận đánh cuối cùng không cần tiết kiệm thời gian của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ và Đường Tam cực kỳ ăn ý, thân hình chợt lóe, đã biến mất tại Đường Tam sau lưng.

Mắt thấy Đường Tam phóng thích võ hồn, Hải Long đấu la cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, hình xăm lam long sau lưng quang mang đại phóng, lam quang mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ thân thể của hắn, năng lượng cuồng bạo ba động trong nháy mắt tràn ra, phút chốc, nước chung quanh thánh trụ bàn đồng thời hướng ra ngoài hình thành từng đạo sóng lớn.

Trên người Hải Long đấu la, rất nhanh da dẻ bên ngoài lưng trần của Hải Long đấu la tất cả liền bị lân phiến màu lam bao trùm. Thân thể vốn hùng tráng của hắn bành trướng lên vài lần, chỗ ngực một tinh thể màu lam thẫm trồi lên, mơ hồ một ảo ảnh lam long thật lớn hiện ra sau lưng.

Không hề nghi ngờ, trước mắt Hải Long đấu la là một cường công hệ chiến

hồn sư. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, năng lực của Đái Mộc Bạch cùng hắn giống nhau nhất.

Từng vòng sóng gợn màu lam sẫm từ trên người Hải Long đấu la nhô ra, chín cái hồn hoàn từ dưới chân dâng lên, bao trùm trên người hắn, lưỡng hoàng, lưỡng tử, ngũ hắc. Nhìn qua cùng hải đấu la khác cũng không có cái gì khác nhau. Đúng là dưới tình không nói đến mười vạn năm hồn hoàn, đó là cách pha trộn cân đối nhất của phong hào đấu la.

Hai tay của Hải Long đấu la đặc biệt tráng kiện, long trảo bén nhọn giống như là năm cây đoản mâu ngưng kết ở cùng một chỗ. Từ năng lượng ba động của võ hồn mà nói, Hải Long đấu la có được Hải Long võ hồn tại phẩm chất tuyệt không kém hơn Lam điện Bá Vương Long võ hồn của Lam điện Bá Vương Long gia tộc. Chỉ bất quá, năng lực của hắn là thủy, mà không phải lôi điện.

Lam quang, từ dưới chân Đường Tam nở rộ, mặc dù hắn không có thi triển ra chính mình đệ thất hồn kĩ Lam Ngân Chân Thân, nhưng vẫn trực tiếp mở ra Lam Ngân lĩnh vực. Đối mặt với chín mươi lăm cấp cường công hệ phong hào đấu la có được võ hồn cực mạnh, trực tiếp chống đỡ hiển nhiên là không khôn ngoan. Mà Sâm La Vạn Tượng và bát chu mâu dung hợp mà thành kĩ năng thôn phệ kim ti, hiển nhiên là biện pháp tốt nhất đối phó với Hải Long đấu la.

Phạm vi của Lam Ngân lĩnh vực vốn là cực lớn, nhất là sau khi đệ ngũ hồn hoàn của Đường Tam tiến hóa, hắn cảm giác được, chính mình Lam Ngân Hoàng cũng theo đó tiến hóa, ý niệm vừa động, Lam Ngân lĩnh vực đã bao phủ khắp hải vực.

Hải Long đấu la cũng không có bởi vì Đường Tam phóng thích lĩnh vực mà kinh hoảng, cũng không có công kích, vẫn như trước lẳng lặng đứng ở nơi đó, đối với cây cỏ xuất hiện xung quanh làm như không thấy.

"Đường Tam, trong Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la, duy chỉ có ta cùng với Hải Huyễn có được lĩnh vực. Ta biết, ngươi có hai cái lĩnh vực, đây cũng là ta nghe, thấy cũng chưa từng thấy. Chẳng qua, ở trước mặt ta, bất luận lĩnh vực của ngươi có bao nhiêu, cũng đều là vô dụng. Bởi vì, lĩnh vực của ta tên

là phá ma, hiệu quả chỉ có một, đó chính là, bài trừ hết thảy lĩnh vực năng lực."

Vừa nói, một trận sóng gợn màu lam kì dị từ bên trong tinh thể màu lam trước ngực hắn khuếch tán ra, một màn quỷ dị xuất hiện, Đường Tam cũng không có cảm giác được bất cứ công kích gì, nhưng là Lam Ngân lĩnh vực ở trong nơi nhấp nhô sóng gợn màu lam liền lặng yên biến mất, Sâm La Vạn Tượng mang đến huyễn cảnh trong chớp mắt không còn sót lại chút gì, lộ ra tràng cảnh chân thật trên Hải Long đài thánh trụ.

Phá ma lĩnh vực? Đường Tam hít sâu một hơi, thiên hạ to lớn, quả nhiên là không có gì là không thể, lại còn loại lĩnh vực kỳ lạ này có thể bài trừ hết thảy lĩnh vực. Mặc dù bản thân mình nó cũng không có hiệu quả tăng phúc, đối mặt đối thủ không có lĩnh vực thậm chí không có nửa phần tác dụng. Nhưng là, tất cả cường giả có được lĩnh vực đều phải bị chế ước. Mà như chính mình, có được hai cái lĩnh vực, hoàn toàn chính là bi kịch. Mất đi lĩnh vực, thực lực Đường Tam có thể nói giảm xuống một bước thật lớn, chẳng những năng lực tăng phúc và suy yếu không cách nào sử dụng, hơn nữa cũng mất đi rất nhiều chiến thuật hữu ích, đối mặt Hải Long đấu la cường đại như vậy chỉ có thể lựa chọn cứng đối cứng, cũng không phải một chuyện thoải mái.

Mắt thấy Lam Ngân lĩnh vực tan chảy như nước đá, trong mắt Hải Long đấu la quang mang đột nhiên đại phóng, "Cẩn thận."

"Phanh" *một tiếng, Hải Long đấu la chân phải nặng nề ở trên mặt đất đảo qua, thúc đẩy thân thể của hắn tựa như pháo đạn hướng về phía Đường Tam vọt tới, lực đồng thời, có thể thấy rõ ràng, lân phiến trên người hắn toàn bộ dựng thẳng lên, giống như là răng cưa sắc bén, lam quang mãnh liệt nổ mạnh nở rộ ra, cùng đệ nhất hồn hoàn của hắn phóng thích hiệu quả hòa hợp nhất thể, ở thân thể hắn mỗi một chỗ đều nhuộm lên một tầng lam quang, cả người thân thể nghiêng tới trước, trong quá trình bắn lên dường như cùng mặt đất song song, tay phải lợi trảo thẳng đến trước ngực Đường Tam chộp tới.*

Hải Long đấu la xuất kích, hai mắt Đường Tam cũng đồng dạng sáng lên.

Đối thủ cường đại kích ra chiến ý mãnh liệt của hắn, không tránh không né, cước tung, tay phải tại không trung sau khi hơi giãy dụa một chút từ mặt bên vỗ lên lợi trảo của Hải Long đấu la.

Trong phút chốc, tay phải của Đường Tam hoàn toàn biến thành màu bạch ngọc, không có sử dụng hồn kĩ, nhưng một chưởng nhìn như nhẹ nhàng lại ngưng tụ nhiều loại Đường môn tuyệt học.

Phốc một tiếng vang nhỏ, thân thể Đường Tam từ bên người Hải Long đấu la thoáng hiện qua, Hải Long đấu la trên người hơi lắc lư một chút, tay trái vỗ lên trên đài thánh trụ, thân hình cuốn, lại ra một trảo, chụp vào mặt Đường Tam.

Như trước là hư ảo lóe lên, Đường Tam trên người hơi nghiêng về phía sau, đồng dạng hai tay lóe lên ngọc sắc nhẹ nhàng đáp lên hai tay Hải Long đấu la, mượn lực đem lực lượng cường hoành của Hải Long đấu la bỏ đi, đồng thời cũng phá hủy trọng tâm của hắn.

*"*Hảo.*" Hải Long đấu la hưng phấn hét lớn một tiếng, thân thể quay tròn vừa chuyển, đã cùng Đường Tam thay đổi vị trí.*

Hai cái tiếp xúc đơn giản, song phương rõ ràng cũng không dùng toàn lực, nhưng là riêng mỗi người đều cảm nhận được thực lực cường hãn của đối phương. Đường Tam phát hiện, lợi trảo kia của Hải Long đấu la lại mang lực lượng kinh khủng như vậy, chẳng những khí thế mạnh mẽ dị thường, hơn nữa cực kì trầm trọng. Cùng với tiếp xúc, lập tức sẽ cảm giác được một cỗ áp lực như núi cao từ trên truyền đến, phía trên thêm vào tràn ngập hồn lực ba động. Nếu thật sự trực tiếp bị đánh trúng, coi như là một tòa núi nhỏ sợ rằng cũng bị nghiền nát.

Mà Hải Long đấu la lại là một loại cảm giác khác, ở trong mắt hắn, Đường Tam ưu nhã cao quý đã biến hóa, trước sau hai lần va chạm, đều cùng hồn lực hắn va chạm, hai tay hắn ổn định mà trầm trọng, hơn nữa mang theo một loại năng lượng đặc thù, chính mình xuất ra lực lượng dĩ nhiên giống như trâu đất nhập hải biến mất không thấy, hơn nữa thân thể của mình còn bị tự thân lực lượng kéo lệch khỏi quỹ đạo. Hết sức kì diệu.

Hắn nào biết rằng, Đường Tam lúc trước đã dùng ra Đường môn tuyệt học Quỷ Ảnh Mê Tung khiến cho hắn không cách nào tập trung, lại dùng Huyền Ngọc thủ cùng hắn va chạm sẽ không bị thương tổn, năng lượng kì dị thì đúng là Khống Hạc Cầm Long. Nhưng bởi vì Hải Long đấu la một thân lân phiến, còn có năng lượng cuồng phách trên người, Đường Tam mới không dám dùng lực quá mức phản kích, chỉ là thử dò xét mà thôi. Nói về lực lượng và hồn lực, Đường Tam rõ ràng không phải đối thủ. Nhưng nếu bàn về công phu tá lực, đừng nói là Hải Long đấu la, coi như là Hải Thần đấu la Ba Tái Tây cũng chưa chắc so được với hắn. Theo thực lực tăng cường, Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam đã càng ngày càng trôi chảy. Chỉ bất quá có thể bằng vào hồn kĩ giải quyết vấn đề, hắn sẽ không dễ dàng sử dụng Đường môn tuyệt học, đây vốn không thuộc về năng lực của thế giới này mới là át chủ bài của Đường Tam.

*"*Trở lại.*" Mắt thấy Đường Tam không sử dụng kĩ năng, Hải Long đấu la cũng không dùng hồn kĩ, long trảo chia ra đánh tới.*

*"*Chờ một chút.*" Đường Tam đột nhiên hét lớn một tiếng, làm ra một cái thủ thế.*

*Hải Long đấu la thực lực ra sao cường đại, thân hình chợt lóe đã rơi trên mặt đất, kinh ngạc nói: "*Cái gì?*"*

*Đường Tam bình tĩnh nói: "*Tiền bối, ta có một cái đề nghị, làm cho chúng ta dùng một loại phương thức đặc thù để tiến hành trận chiến đấu này, như thế nào?*"*

*"*Phương thức đặc thù? Nói nghe một chút?*" Trong mắt của Hải Long đấu la quang mang hưng phấn phun ra nuốt vào không chừng, hiển nhiên là bởi vì cùng Đường Tam giao thủ đã hoàn toàn đốt lên chiến ý của hắn.*

*Đường Tam nói: "*Mặc dù hai cái lĩnh vực của ta bị lĩnh vực của tiền bối khắc chế mà không cách nào sử dụng. Nhưng là, ta tổng cộng có ngũ khối hồn cốt. Trong đó tứ khối là mười vạn năm cấp bậc. Ở trên hồn kĩ, ta tuyệt không bị tổn hại. Lúc trước tiền bối từng nói, ở những lần khiêu chiến trước ta mưu lợi. Như vậy, một trận chiến này ta hy vọng có thể công bình cùng tiền bối chiến đấu một hồi. Chúng ta đều không sử dụng bất cứ hồn hoàn, hồn cốt kĩ

năng nào. Chỉ bằng mượn võ hồn đọ sức, đến thắng bại, tiền bối nghĩ như thế nào?"

*Hải Long đấu la sửng sốt một chút, nhìn một chút Đường Tam đang nhìn Tiểu Vũ vọt đến một bên, "*Cũng bao gồm nàng?*" Tính cách của hắn nhìn qua thô hào, nhưng tuyệt không lỗ mãng. Đường Tam có thể thông qua lục căn thánh trụ phía trước đến nơi đây, tuyệt không chỉ là mưu lợi, tự thân thực lực cũng là cực kỳ kinh người. Hơn nữa, mới vừa rồi sau khi linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể, Hải Long đấu la lập tức phát hiện, vị tuyệt sắc thiếu nữ này đối với mình đồng dạng sinh ra uy hiếp nhất định. Dưới tình huống không dùng hồn kĩ một đối hai, chính mình khẳng định bị tổn hại.*

*Đường Tam kiên định lắc đầu nói: "*Đương nhiên không bao gồm, mặc dù tiền bối tuổi hơn xa ta, nhưng đây là nam nhân công bình quyết đấu. Chính là ngươi cùng ta."

*"*Hảo, như vậy chúng ta chỉ dùng võ hồn đánh một trận.*" Hải Long đấu la không còn do dự, trực tiếp đáp ứng đề nghị của Đường Tam. Bốn cái mười vạn năm hồn hoàn của Đường Tam đã rõ ràng xảy ra trước mắt, thanh niên này vẫn có được tứ khối mười vạn năm hồn cốt bên trong ngũ khối hồn cốt, tại kĩ năng chẳng những không thua thiệt, hơn nữa biến hóa đa đoan. Tại chiến đấu với các thánh trụ khác lúc trước cũng đã hiện ra đầy đủ. Hắn lúc này lựa chọn không dùng hồn kĩ cùng mình chiến đấu mặc dù không biết là xuất phát từ mục đích gì, nhưng bất luận nói như thế nào, chính mình đều tuyệt không bị tổn hại. Nói như thế nào hắn cũng là tiền bối, tự nhiên không tiện không đáp ứng rồi.*

Nghe được Hải Long đấu la đáp ứng, trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, trong lòng thầm nghĩ, đáp ứng là tốt rồi, chỉ sợ ngươi không đáp ứng đấy chứ.

Hải Long đấu la ý nghĩ không sai, dưới tình huống không sử dụng hồn hoàn, không dùng hồn cốt kĩ năng hắn tuyệt không bị tổn hại. Đường Tam cũng hiểu được điểm này, nhưng là, không có hai đại lĩnh vực phụ trợ, hắn lại không nắm chắc chiến thắng Hải Long đấu la. Nơi này là biển trong biển, không phải lục địa. Có thể hình dung Hải Long đấu la sau khi sử dụng Võ Hồn Chân Thân thực lực kinh khủng ra sao. Không có lĩnh vực phụ trợ, đệ

cửu hồn kĩ của đối phương ngăn cản như thế nào đây? Chiến đấu sẽ phải phức tạp hơn, khả năng thua cũng lớn hơn. Cùng với như thế, không bằng đem cục diện đơn giản hóa. Tinh khiết đánh tay không, Đường Tam cũng có ưu thế.

Quang mang màu vàng lam thu liễm, ngay sau đó tám cái hồn hoàn hoa mỹ đồng thời biến mất, nhìn Đường Tam thu hồi võ hồn, Hải Long đấu la không khỏi sửng sốt một chút, hắn cùng Đường Tam ước định chính là không dụng hồn kĩ, nhưng không phải không dùng võ hồn! Tiểu tử này đem võ hồn thu hồi làm gì?

Đường Tam rất nhanh tựu cấp ra đáp án, một bên ra hiệu Tiểu Vũ lui ra phía sau, đồng thời tay trái ra chiêu, hắc quang lưu động, một thanh hác sắc tiểu chuy lặng yên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Chính là Hạo Thiên Chùy.

Dưới tình huống không dùng hồn kĩ, còn có cái gì so với võ hồn Hạo Thiên chùy thích hợp đánh tay không hơn chứ? Làm thiên hạ có lực lượng mạnh nhất, là võ hồn có tính phá hoại mạnh nhất, Hạo Thiên Chùy rốt cuộc lần nữa từ trong tay Đường Tam xuất ra.

Theo thực lực của Đường Tam không ngừng tiến bộ, nhất là sau khi hồn lực đột phá Võ Hồn Chân Thân cấp bậc, cứ việc không có hồn hoàn phụ gia, nhưng Hạo Thiên Chùy cũng có chút biến hóa, cán chùy chiều dài đạt tới một thước năm, phía trên có ẩn hàm hoa văn, nắm lấy càng thêm ổn định, đầu chùy đặc biệt lớn đường kính mặt cắt ngang đạt tới một thước, đầu chùy chiều dài lại đạt tới hai thước. Phía trên khắc ghi phức tạp ma vân, đồng thời còn có ấn ký của sát thần lĩnh vực.

Bởi vì Hạo Thiên Chùy là võ hồn của hắn, Đường Tam không thể cảm giác được sức nặng thực sự của Hạo Thiên Chùy, nhưng hắn phỏng chừng, lúc này Hạo Thiên Chùy ít nhất cũng có hai ngàn cân trở lên. Sức nặng, vốn là đặc điểm khinh khủng nhất của Hạo Thiên Chùy. nếu như Đường Tam phụ gia thêm hồn hoàn, sức nặng tất tăng lên tới trình độ càng thêm kinh khủng. Theo Đường Tam biết, Hạo Thiên Tông tông chủ Đường Khiếu, sức nặng của Hạo Thiên Chuy tuyệt đối vượt quá vạn cân. Tựu tính không dùng hồn kĩ, mỗi một chùy phối hợp hồn lực, lực phá hoại cũng là không thể nghi ngờ. Đây cũng là tại sao Hạo Thiên Tông vì Hạo Thiên Chùy khổ tâm nghiên cứu ra tự

nghĩ ra hồn kĩ, cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến Hạo Thiên tông có thể trở thành đệ nhất thiên hạ hồn sư tông môn.

*Làm hải hồn sư Hải Long đấu la cũng không nhận thức được Hạo Thiên Chùy, nhưng hắn thấy Đường Tam trong tay đột nhiên nhiều hơn một kiện vũ khí, lại thu hồi Lam Ngân Hoàng, không khỏi giật mình, nghi hoặc nhìn Đường Tam, "*Đây là...*"*

*Đường Tam nghiêm mặt nói: "*Đây là vãn bối song sinh võ hồn. Thỉnh tiền bối chỉ giáo.*"*

*"*Song sinh võ hồn?*" Hải Long đấu la hơi biến sắc. Hắn mặc dù không nhận ra Hạo Thiên Chùy, nhưng song sinh võ hồn vẫn nghe nói qua, chỉ bất quá vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Mặc dù Hạo Thiên Chùy không có hồn hoàn nào, nhưng Hải Long đấu la lại mơ hồ có loại cảm giác muốn rút lui. Nhưng hắn dù sao cũng là thất thánh trụ thủ hộ đấu la, lời nói ra tựa như bát nước đổ đi, làm sao có thể hối hận chứ?*

*"*Đến đây đi." Khẽ quát một tiếng, Hải Long đấu la hướng Đường Tam giơ lên long trảo.

Đường Tam tay trái nắm Hạo Thiên chùy, chủ động công kích, bay nhanh lên trước ba bước, Hạo Thiên chùy từ dưới hướng phía trước vung lên, thẳng đến trước ngực Hải Long đấu la.

Hải Long đấu la không lùi cũng không tránh, quát một tiếng, long trảo giơ lên, hắn phải thử một chút song sinh võ hồn này của Đường Tam đến tột cùng có cái gì kì lạ.

Oanh, đây là va chạm không có bất cứ kĩ xảo gì.

Hạo Thiên Chùy của Đường Tam nện xuống, kéo theo thân thể của hắn ngã về phía trước hai bước, mà Hải Long đấu la hai cái long trảo đồng thời bị bắn lên, trên người nhoáng lên, lui về phía sau một bước. Bởi vì trên mặt bao trùm lân phiến, không nhìn thấy được sắc mặt của hắn, nhưng từ ánh mắt của hắn là có thể nhìn ra, lúc này hắn kinh ngạc ra sao.

Hải Long đấu la rõ ràng cảm giác được hai tay của mình hóa thành long trảo một trận tê dại, từ hắc sắc tiểu chuy kia truyền đến một cỗ lực chấn động không thể hình dung được, mặc dù hắn cũng không phải toàn lực công kích, một lần giao phong này hắn lập tức tựu phát hiện, trong tình huống không dụng hồn kĩ, chính mình võ hồn dường như bị cây hắc sắc tiểu chuy trước mắt khắc chế.

Nói về cường công, còn có cái gì mạnh hơn so với Hạo Thiên Chùy? Nói về bạo lực, lại có cái gì có thể cùng võ hồn của thiên hạ đệ nhất tông môn so sánh?

Nương theo thân thể ngã tới trước, Đường Tam cũng không có dừng lại, mũi chân trái điểm xuống đất, cả người xoay tròn một cái cực nhanh, Hạo Thiên Chùy lần nữa đập xuống, nhưng làm Hải Long đấu la kì quái chính là, một chùy của hắn không có hướng chính mình đánh tới, mà là nện ở trong không khí, hơn nữa cả người hắn nhìn qua đều nương theo Hạo Thiên Chùy huy động tạo nên lực mạnh xoay tròn một vòng, một chùy vừa chém ra, tựa như gió lốc đi tới, bức hướng chính mình.

Tự nghĩ ra hồn kĩ? Hải Long đấu la kinh nghiệm chiến đấu thật sự rất phong phú, mặc dù chỉ là nhìn hai chùy, nhưng hắn liền lập tức tỉnh ngộ. Trong mắt toát ra một tia hàn ý, thân thể hơi lùi lại.

Ngươi có hồn kĩ tự nghĩ ra, chẳng lẽ ta sẽ không có sao?

Lam quang mãnh liệt từ trong mỗi một khối lân phiến của Hải Long đấu la tuôn ra, cũng không phải hồn kĩ, mà là hồn lực mạnh mẽ vô cùng của hắn. Long hình hư ảnh sau lưng kia của hắn đột nhiên trở nên rõ ràng, nương theo động tác của hắn, tiếng rồng ngâm trầm thấp chậm rãi từ trên mặt biển vang lên.

Hải Long đấu la đột nhiên ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, tiếng rồng ngâm to rõ cùng nước biển than nhẹ giao tương hô ứng, trong phút chốc, phảng phất như tất cả thủy nguyên tố trong thiên địa đều ngưng tụ ở trong cơ thể hắn, nặng nề tiến lên trước một bước, đối mặt Hạo Thiên Chùy của Đường Tam, Hải Long đấu la ngang nhiên đón nhận, chân trái tiến lên trước một bước, cả thân thể đều bay lên, long trảo nắm quyền, cả thân thể tại không trung kịch

liệt xoay tròn, không có chút ý tứ nào phòng ngự, hồn lực mãnh liệt màu lam sẫm bao vây lấy toàn thân, giống như lưu tinh hướng Đường Tam đánh tới.

Đường Tam sử dụng, đương nhiên là Loạn Phi Phong chùy pháp, nhưng lại không phải Loạn Phi Phong vốn có, mà là trải qua chính hắn cải tiến, cùng Quỷ Ảnh Mê Tung kết hợp ở cùng một chỗ tạo thành Loạn Phi Phong chi Vũ. Theo thực lực tăng lên, Loạn Phi Phong chi Vũ này hắn sử dụng đã rất tự nhiên. Ngay lúc Hải Long đấu la giữ sức, hắn đã chém ra mười sáu chùy, mắt thấy đối thủ tấn công tới, năng lượng khổng lồ của không gian tập trung quá lớn, đệ thập thất chùy chém ra, trực tiếp nghênh đón.

Oanh

Khi chùy cùng quyền va chạm một chỗ, đồng thời tất cả phảng phất đều an tĩnh. Sau một khắc, đám người Đái Mộc Bạch bên bờ đều che hai tai của mình lại. Một cỗ chấn ba mãnh liệt từ trên Hải Long đài thánh trụ chợt nổ mạnh ra, bên trong mấy chục thước phụ cận thánh trụ bàn tất cả nước biển toàn bộ hạ xuống mười thước, sóng lớn ngập trời, nặng nề đánh về phía bờ. Tiểu Vũ cũng là trốn sau Hải Long thánh trụ, mới có thể thoát được một vòng sóng xung kích kinh khủng.

Lân phiến bị nghiền nát bay múa trong không trung, hóa thành lam quang trong suốt, đồng thời phiêu đãng, còn có máu tươi màu đỏ.

Hai người va chạm đều giống như pháo đạn bay ra ngoài, té ra xa năm mươi thước ngã vào bên trong biển.

Vì chiến thắng đối thủ, cứ việc Đường Tam và Hải Long đấu la đều không có thể sử dụng hồn kĩ, nhưng chính là một lần va chạm lúc trước kia, song phương đều xuất ra toàn bộ hồn lực của mình.

Hai ngàn cân của Hạo Thiên Chùy hơn nữa mười bảy chùy chất chồng toàn bộ hồn lực của Đường Tam, này lực phá hoại có thể nghĩ.

Hải Long đấu la sử dụng hồn kĩ tự nghĩ ra tên là Xá Thân Kĩ, dưới trạng thái không tiến hành bất cứ phòng ngự gì, đem lực công kích tăng lên tới hai trăm phần trăm. Phải biết rằng, hắn là một phong hào đấu la chín mươi lăm cấp a!

Trong nháy mắt đem lực công kích tăng lên tới hai trăm phần trăm, vậy sẽ kinh khủng thế nào.

Chính vì như vậy khi hai loại công kích ngang nhiên chạm vào nhau.

Quần áo trên người của Đường Tam dưới va chạm điên cuồng toàn bộ nổ tung, lộ ra cơ nhục rắn chắc, xương cốt toàn thân nổ vang giống như bạo đậu. Bị oanh phi trong không trung máu tươi đã cuồng phun.

Bên kia, Hải Long đấu la sử dụng Xá Thân Kĩ cũng tuyệt không dễ chịu, lân phiến trên hai tay tứ tán tung bay, đồng dạng cũng là máu tươi tung tóe, khi bay ngược ra, đồng dạng là miệng phun máu.

Cứng đối cứng, lưỡng bại câu thương.

Nghìn vạn lần đừng tưởng rằng Hải Long đấu la bằng vào võ hồn Hải Long tiến hành phụ thể chiếm được tiện nghi ở loại cục diện lưỡng bại câu thương này. Đường Tam mặc dù không thể võ hồn phụ thể, nhưng hắn cùng Hạo Thiên Chùy hòa hợp nhất thể, Hạo Thiên Chùy thừa nhận tuyệt đại bộ phân lực công kích của đối phương. Hơn nữa, sau khi Đường Tam có được ngũ khối hồn cốt, tứ đại mười vạn năm hồn hoàn, trình độ cường hãn của thân thể hắn tuyệt không dưới Hải Long đấu la, thậm chí còn muốn càng thêm kiên cường dẻo dai.

Nước biển lạnh lẽo thấm vào thân thể, sức nặng của Hạo Thiên Chùy mặc dù đối Đường Tam không có hiệu quả, nhưng đối nước biển là hết sức hữu hiệu, hai ngàn cân Hạo Thiên Chùy mang theo Đường Tam liền trực tiếp hướng đáy biển lặn xuống.

------oOo------

Chương 429: Khống Hạc Cầm Long, Hạo Thiên phi chuy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Truong pro (A rồ)

Biên dịch: hạothiên (A Thiên)

Đột nhiên kịch liệt chấn động làm Đường Tam ngũ tạng như thiêu đốt, nhưng lúc này thần chí hắn vẫn như trước. Hắn hiểu được, va chạm vừa rồi vẫn là chính mình chiếm tiện nghi. Phụ thân từng nói qua, Hạo Thiên chuy, chính là khắc tinh hết thảy cường công hệ võ hồn, bất luận cường công hệ võ hồn cường hãn thế nào, Hạo Thiên chuy tự thân lực phá hoại đều sẽ gây cho đối thủ đả kích trầm trọng. Càng huống chi, lúc hắn huy động Hạo Thiên chuy khởi Loạn Phi Phong Chi Vũ, vẫn sử dụng Hạo Thiên cửu tuyệt Chấn Tự Quyết, dưới tình huống cứng đối cứng, không thể nghi ngờ sinh ra hiệu quả lớn nhất. Không có Hạo Thiên chuy, Đường Tam như thế nào buông tha cho các loại hồn kĩ thần diệu của hắn chứ?

Hải Long đấu la tự nghĩ kĩ năng mặc dù uy lực vô cùng lớn, nhưng là hắn cùng Hạo Thiên chuy va chạm, dưới tình huống song phương lực công kích không khác biệt mấy, tuyệt đối là mình chiếm tiện nghi. Hải Long đấu la bị thương khẳng định so với chính mình phải nặng hơn.

Càng thêm quan trọng là, năng lực khôi phục của Đường Tam cường hãn dường nào, dù cho không dùng khôi phục đại hương tràng của Áo Tư Tạp, cũng tuyệt đối so với Hải Long đấu la nhanh hơn.

Bất quá, Đường Tam hiện tại không có bất cứ hưng phấn gì, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn hiện tại thân ở trong đại hải, mà không phải ở trên đài thánh trụ. Không sai, mới vừa rồi một kích kia hắn quả thật chiếm cứ thượng phong. Nhưng là, khoảng cách từ chỗ trước mắt đến thánh trụ đài còn có mấy chục thước, chính mình nghĩ đến, Hải Long đấu la tự nhiên cũng nghĩ đến được, đang ở trong biển, chính là thời cơ công kích đối phương tốt nhất. Chỉ có một lần nữa trở lại trên đài thánh trụ, chính mình mới có thể đem ưu thế từ từ chuyển hóa thành thế thắng.

Trận khiêu chiến này cùng các trận khiêu chiến trước đều không giống nhau, đơn giản hóa cục diện đối chiến, nhưng là nếu so với bất cứ một trận khiêu chiến nào lúc trước đều hung hiểm hơn, dù là chỉ là một cái sai lầm nhỏ bé, đều có thể dẫn đến thất bại. Dù sao dưới tình huống không thể sử dụng hồn

hoàn, hồn cốt kĩ năng, bất luận là Đường Tam hay là Hải Long đấu la, so với tình huống chiến đấu bình thường đều yếu ớt hơn. Nếu không, lúc trước va chạm bọn họ cũng không đồng thời phun huyết.

Bởi vậy, Đường Tam khi thân thể vừa mới bắt đầu cấp tốc trầm xuống lập tức sẽ thu hồi Hạo Thiên chùy, đồng thời phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng. Dùng hai võ hồn, hắn cũng không có vi phạm quy tắc song phương đặt ra.

Cùng Hạo Thiên chuy trái ngược, hơn mười gốc Lam Ngân Hoàng phóng xuất ra, nhất thời làm Đường Tam sức nổi đại tăng, mặc dù không thể sử dụng Lam Ngân Hoàng xương đùi phải phi hành kĩ năng, nhưng Đường Tam vẫn nhanh chóng nổi lên mặt biển..

Ngay tại lúc này, Đường Tam tinh thần lực khuếch tán ra nhưng lại rõ ràng một cái bóng màu lam thẫm hướng hắn phóng đến, lấy tốc độ kinh khủng vượt hơn mình, hướng về phía mình mà đến, lúc này đã xẹt qua hải long thánh trụ đài, lấy tốc độ kinh người đó đến gần hắn.

Tới nhanh quá. Thần sắc Đường Tam nhất thời trở nên ngưng trọng hẳn lên, đơn giản tính toán hắn đã biết, lúc Hải Long đấu la tới trước người hắn, hắn vẫn còn ở trong biển chưa thể nổi lên. Ở trong đại hải này, tốc độ của hắn bị hạn chế rất lớn, mà thân là hải hồn sư, Hải Long đấu la lại được tăng phúc, thậm chí ngay cả công kích lực đều có thể được ảnh hưởng của đại hải mà gia tăng.

Hải Long đấu la hiện tại cũng rất buồn bực, một kích lúc trước, hắn cảm giác được chính mình song chưởng suýt nữa đứt gãy, trên cánh tay lân phiến toàn bộ bị nghiền nát, mặc dù lúc này đã thông qua võ hồn khôi phục lại, nhưng song chưởng như trước kịch liệt run rẩy. Hạo Thiên chuy truyền đến bá đạo chi lực toàn bộ xâm nhập trong cơ thể hắn, phải phun ra hai khẩu tiên huyết mới xem như đem Hạo Thiên chuy lực lượng đánh vào trong cơ thể đẩy đi ra ngoài. Ngay lúc này, hắn đã thật sự hiểu được Hạo Thiên chuy võ hồn kinh khủng đến trình độ nào, cũng rất là hối hận tại sao chính mình lại đáp ứng Đường Tam không dùng hồn kĩ để đánh tay không. Lúc này đang ở trong biển, chỉ sợ là cơ hội cuối cùng, tuyệt không thể để cho tiểu tử đó lên bờ, nếu không, va chạm mấy lần nữa, chính mình chịu không được nữa.

Bởi vậy, khi Đường Tam cảm giác được nguy cơ, đồng thời Hải Long đấu la không để ý thương thế, lập tức ở trong nước gia tốc, nước biển biến trở thành sức đẩy cho hắn, cũng không trở thành lực cản. Rất nhanh, hắn cũng thấy được Đường Tam đang sử dụng Lam Ngân Hoàng hướng trên mặt biển nổi lên.

Cơ hội tốt. Hải Long đấu la đối với Hạo Thiên chuy đã có chút sợ hãi. Nhưng lại không sợ Lam Ngân Hoàng. Huống chi là đang ở trong nước. Vừa lại không thể sử dụng hồn kĩ. Đường Tam có thể xuất ra mấy phần thực lực chứ?

Ngay lúc này, Đường Tam đệ nhị khảo ma luyện cùng Tiểu Bạch một năm thủy chiến đã mang đến tác dụng. Cảm nhận được Hải Long đấu la đến gần. Hắn lập tức dùng hành động của chính mình đáp lại. Lam Ngân Hoàng nhanh chóng thu hồi. Lúc này hắn cách mặt biển cũng chỉ chừng hai thước. Đồng thời. Hạo Thiên chuy một lần nữa xuất hiện. Không có chút nào ngắt quãng Đường Tam cánh tay trái huy động. Hạo Thiên chuy rời khỏi tay, thẳng đến phía Hải Long đấu la bay tới.

Chỉ là Hạo Thiên chuy xuất hiện trong nháy mắt. Nhưng sức nặng kinh khủng đã làm Đường Tam chìm xuống sâu hơn ba thước. Ném Hạo Thiên chuy, Đường Tam không chút do dự quay đầu về phía trước. Hướng phía mặt nước bơi nhanh.

Hải Long đấu la nhìn Đường Tam hành động không khỏi cảm thấy buồn cười. Như vậy cũng nghĩ ngăn cản được ta công kích sao? Ta không cùng ngươi chống lại là được. Không thể sử dụng hồn kĩ. Tóm lại là cây búa của ngươi không thể truy tung thân thể ta.

Nghĩ tới đây. Hải Long đấu la thân thể hơi hơi nhoáng lên. Trên người lân phiến mở ra thu hồi lại. Thân thể cấp tốc lặn xuống, đã chuẩn bị tránh phía dưới Hạo Thiên chùy đang bay tới. Kế tiếp chỉ cần dốc hết sức. Hắn có thể đuổi theo Đường Tam đang hướng mặt biển bơi lên. Đến lúc đó chính là cảnh cá nằm trên thớt..

Nhưng là Hải Long đấu la không thể tưởng tượng được một chuyện. Chỉ thấy Đường Tam cũng không quay đầu lại. Tay trái ở sau lưng trảo nắm thành một trảo vừa thu lại. Tựa hồ là kéo một chút, Hải Long đấu la vừa định xông lên

nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực thật lớn từ đỉnh đầu mà đến. Ngẩng đầu nhìn chỉ thấy đại chuy màu vàng lóng lánh hoa văn trên màu đen đã tới trước người rồi.

Sao lại như vậy được? Khoảng cách quá gần, Hạo Thiên chuy rơi xuống lại thật sự quá nhanh, làm Hải Long đấu la không thể không bỏ việc truy kích Đường Tam, song trảo giơ lên, nghênh đón Hạo Thiên chuy.

Phanh một tiếng trầm đục. Hạo Thiên chuy mặc dù nặng, lại thêm vào hồn lực của Đường Tam, nhưng dù sao không thể cùng chín mươi lăm cấp Hải Long đấu la so sánh. Hạo Thiên chuy nặng hai ngàn cân trở lên dĩ nhiên bị oanh kích hướng phía trước bay đi. Mắt thấy dường như muốn bay ra khỏi mặt nước.

Nhưng là, Hạo Thiên chuy sức nặng cũng không phải không có một điểm tác dụng, mặc dù dưới loại tình huống này nó khó có khả năng gây thương tích tới Hải Long đấu la, nhưng sức nặng của nó cùng với việc song phương va chạm lực lượng cũng làm Hải Long đấu la thân thể hướng phía dưới chìm xuống, chậm trễ ít nhất một giây công phu.

Vào lúc này, Đường Tam đã nổi lên mặt nước. Tay trái một chiêu, bị Hải Long đấu la oanh kích bay ra Hạo Thiên chuy hư không tiêu thất, một lần nữa xuất hiện trong tay trái hắn, Đường Tam như trước không có chút nào dừng lại, lần nữa đem Hạo Thiên chuy tung ra, đồng thời hai tay nhấn mạnh một cái lên mặt nước, người từ trong đại hải bay lên.

Lúc này đây Hải Long đấu la không có tránh né, lúc trước một màn Hạo Thiên chuy truy kích hắn thật sự quá mức thần kỳ, trực tiếp chính diện đón nhận. Ngay lúc hắn tưởng rằng Hạo Thiên chuy bị hắn lần nữa đánh bay, Hạo Thiên chuy lại hư không tiêu thất. Trong biển nhất thời bị hồn lực mạnh mẽ của hắn đánh sâu vào bạo khởi một luồng gợn sóng. Mà lúc này Hải Long đấu la đang đứng ở phía dưới Đường Tam. Gợn sóng hóa thành sóng biển lao ra mặt nước, vừa lúc nâng thân thể Đường Tam vừa mới bắt đầu chìm xuống trở lại không trung.

Hải Long đấu la rất buồn bực, hắn vô luận như thế nào cũng không tưởng tượng được, Đường Tam cư nhiên lợi dụng võ hồn trốn thoát truy kích của

mình. Bất quá hiện tại hắn còn đang trên mặt biển, song thủ vẫn còn tích lực, Hải Long đấu la đuổi theo Đường Tam hướng trên mặt nước phóng đi.

Đồng thời lúc Hạo Thiên chuy ở trong nước biến mất, Đường Tam đã dùng Lam Ngân Hoàng võ hồn, một cây Lam Ngân Hoàng phá không vung ra, hóa thành màu vàng lam quang ảnh bay nhanh đi. Kéo dài mấy chục thước, quấn quanh ở tại trên hải long thánh trụ.

Mà khi hắn làm xong điều này, Hải Long đấu la đuổi theo hắn phá nước mà ra, tại dưới hắn hồn lực điều khiển, một cỗ sóng biển trực tiếp thúc giục thân thể của hắn hướng Đường Tam đuổi theo, hai cái long trảo quang mang phun ra nuốt vào, Đường Tam cảm giác được, coi như là chính mình Huyền Ngọc thủ va chạm với long trảo lóng lánh lam quang, cũng tuyệt đối chiếm không được ưu thế.

Lam Ngân Hoàng quấn quanh trên hải long thánh trụ, Đường Tam dùng sức kéo, thân thể vốn muốn trầm xuống nhất thời cấp tốc bay tung ra, hướng về hải long thánh trụ bay đi. Nhưng là, Hải Long đấu la tốc độ so với hắn nhanh hơn, đại hải dưới hồn lực của hắn thao túng, một cỗ sóng biển tràn lên, đánh vào dưới thân hắn trùng kích đuổi theo hướng đến Đường Tam, dĩ nhiên so với Đường Tam dùng Lam Ngân Hoàng lôi kéo chính mình tốc độ nhanh hơn vài phần. Khoảng cách của long trảo vô cùng lợi hại đến Đường Tam đã càng ngày càng gần. Nhìn qua, vô luận như thế nào Đường Tam cũng không có cách chạy thoát Hải Long đấu la truy kích.

Nếu như là Hải Long đấu la chỉ dùng thân thể truy kích, Đường Tam thật ra còn có cơ hội, dù sao, hắn có thể tại không trung cùng đối thủ chống lại, mượn lực trở lại thánh trụ đài. Nhưng là, cùng Hải Long đấu la đồng thời xông lên còn có ba đào thật lớn, một khi sóng biển một lần nữa cuốn vào trong biển rộng, Hải Long đấu la tuyệt sẽ không cấp Đường Tam bất cứ cơ hội gì. Điểm này, Hải Long đấu la hiểu được, Đường Tam tự nhiên cũng minh bạch.

Ngay tại lúc này, Đường Tam đã biểu hiện ra sức phán đoánkinh người cùng trí tuệ chiến đấu, đối mặt truy kích, hắn không chút nào kinh hoảng. Trong tay trái hắc quang chợt lóe, nối liền hắn cùng với hải long thánh trụ Lam Ngân Hoàng đã biến mất, đổi thành Hạo Thiên chuy.

Hạo Thiên chuy sức nặng chỉ là Đường Tam không cảm giác được, nhưng thực tế vẫn tồn tại, Hạo Thiên chuy vừa ra, Đường Tam nhất thời hướng về ngoài khơi rơi xuống, nhìn qua như là uống rượu độc giải khát vậy.

Nhưng là, Đường Tam nhưng lại không có cầm trong tay Hạo Thiên chuy đi nghênh kích đối thủ, mà là lần nữa đem Hạo Thiên chuy hướng Hải Long đấu la ném ra. Mà chính thân thể của hắn bởi vì sức nặng của Hạo Thiên chuy cho nên trầm xuống phía dưới, tà tà hướng về mặt nước rơi xuống, vốn lực kéo để đưa hăn trở lại thánh trụ đài là không đủ. Nhưng Đường Tam lại như là không thèm để ý chút nào, tùy ý để thân thể của chính mình rơi nghiêng, đồng thời quay người, ngược lại là đối mặt với phương hướng của Hải Long đấu la.

Hải Long đấu la cười lạnh một tiếng, tới nữa sao? Long trảo như bức tường, ngăn cản hướng Hạo Thiên chuy.

Thần kỳ một màn lần nữa trình diễn, mắt thấy sẽ phải cùng song trảo của Hải Long đấu la va chạm, Hạo Thiên chuy đột nhiên hướng phía dưới trầm xuống, dĩ nhiên né tránh song trảo của Hải Long đấu la, sau đó tại đột nhiên hướng phía trước bay lên, đánh vào ngực Hải Long đấu la. Biến hóa cực nhanh, so với trong nước biển còn nhanh hơn ba phần.

Hải Long đấu la thất kinh, hắn mặc dù tự phụ võ hồn cường hãn, nhưng Hạo Thiên chuy lúc trước cho hắn để lại quá sâu ấn tượng, hắn cũng không dám để cho cây búa kinh khủng này đập lên trên thân mình. Long trảo vội vã hạ phong nhưng Hạo Thiên chuy lại một lần trầm xuống, lúc này đây, vẽ ra một đường vòng cung thật lớn, quay đầu mà lên, từ phía trên kích xuống, mục tiêu biến thành đầu Hải Long đấu la.

Lúc này, mắt thấy sẽ phải rơi vào trong biển, hai tay đang không ngừng huy động, vừa chụp vừa phóng, giống như là có một sợi tơ kéo Hạo Thiên chuy, làm nó gây ra đủ loại thần kỳ biến hóa.

Không sai, đây là Đường môn tuyệt học Khống Hạc Cầm Long.

Lúc ở trong nước biển, Đường Tam chính là bằng vào Khống Hạc Cầm Long

làm Hạo Thiên chuy chuyển biến phương hướng cho mình tranh thủ thời cơ phá nước mà ra, mà đệ nhị kích của hắn trước khi ra mặt nước lại là mượn tư duy của Hải Long đấu la theo quán tính. Khống Hạc Cầm Long của hắn tuy mạnh, nhưng người đã ở trong không khí, Hạo Thiên chuy còn đang bên trong nước biển, môi trường bất đồng làm hắn cũng không có cách khống chế. Chỉ là Hải Long đấu la xuất phát từ cảnh giác lúc đối kích thứ nhất mới dừng lại không dám ngạnh kháng.

Mà lúc này, đang ở trong không khí, Khống Hạc Cầm Long của Đường Tam tự nhiên như cá gặp nước, Hạo Thiên chuy bằng lực khống chế vi diệu, bằng vào Huyền Thiên công nội lực duy trì, hóa thân thành Hạo Thiên Phi Chuy, không ngừng biến hóa hỗn loạn, cũng không cùng đối thủ chống lại, mục đích, chỉ vì tranh thủ thời gian cho mình.

Đường Tam minh bạch một khi Hạo Thiên chùy cùng long trảo súc lực của đối thủ đụng chạm, lập tức sẽ bị đánh bay, Hải Long đấu la nhất định có thể bay nhanh đuổi theo mình. Nhưng lực công kích của Hạo Thiên chuy dù sao cũng rất kinh khủng, nếu đập đến vị trí khác trên thân thể Hải Long đấu la, hắn cũng thừa nhận không được. Bởi vậy, hắn chính là né tránh Hải Long đấu la long trảo, không ngừng biến hóa phương vị công kích. Cứ như vậy, tốc độ truy kích của Hải Long đấu la nhìn qua như trước rất nhanh, nhưng bị Hạo Thiên chuy kiềm chế, vẫn là chậm một nhịp.

Mượn khoảng thời gian ngắn ngủi này, Đường Tam lấy tay trái khống chế chuy, tay phải hướng phía sau vung ra, một đạo thất luyện cũng dường như kim loại quang hoa phá không mà đi, kéo dài hơn hai mươi thước, chuẩn xác chộp vào trên hải long thánh trụ. Đường Tam lần nữa dùng lực, lôi thân thể sắp nhanh chóng chìm trong nước một lần nữa gia tốc, hướng về hải long thánh trụ đài bay đi thật nhanh.

Phi thiên thần trảo, không sai, đó chính là phi thiên thần trảo của Đường Tam, sớm ở lúc trước, trước khi rơi vào nước biển, thu hồi Hạo Thiên chuy phóng thích Lam Ngân Hoàng, hắn từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra, khấu ở tay phải của mình. Lúc trước Lam Ngân Hoàng kéo, chỉ là vì làm cho khoảng cách của mình với hải long thánh trụ gần hơn một ít, tiến vào phạm vi của phi thiên thần trảo. Trước mắt hắn muốn Hạo Thiên chuy kiềm chế Hải Long đấu la, đương nhiên không cắt đứt Lam Ngân Hoàng, phi

thiên thần trảo này là Đường môn ám khí Đường Tam cơ hồ không có sử dụng qua nhiều, ngay tại lúc này thể hiện ra tác dụng thật lớn.

Phi thiên thần trảo, trải qua Đường Tam mấy lần cải tiến, phạm vi hữu hiệu gia tăng đến ba mươi thước, thông qua cài cơ quan trên tay tiến hành khống chế. Dùng phương thức cơ giới bắn ra, tại Đường môn thuộc về ám khí cơ giới tầm trung. Vừa có thể dùng để công kích, cũng có thể dùng tại địa hình phức tạp, càng giỏi về leo lên. Tại kiếp trước của Đường Tam, Đường môn phi thiên thần trảo là lợi khí leo thành tốt nhất.

Lúc này, Đường Tam đúng là bằng vào phi thiên thần trảo ngăn cơn sóng dữ, mặc dù hợp lực của tay với phi thiên thần trảo khó có khả năng đâm vào trong hải long thánh trụ, nhưng nắm chặt lân phiến của long hình điêu khắc để cố định trụ lại không thành vấn đề. Bằng vào nhãn quang của Đường Tam sao lại phạm sai lầm chứ?

Mắt thấy Đường Tam khoảng cách đến hải long thánh trụ càng ngày càng gần, Hải Long đấu la không khỏi trong lòng khẩn trương, hắn biết, một khi làm cho Đường Tam trở xuống trên thánh trụ đài, hắn tuyệt sẽ không cho mình lần nữa cơ hội vào trong nước, trận chiến đấu này cũng kết thúc. Thương thế do va chạm khi trước mang đến đã mơ hồ bắt đầu đau đớn. Cơ hội đã là càng ngày càng xa vời. Mà hết lần này tới lần khác Đường Tam đem kỹ năng khống chế thần kì Hạo Thiên chuy, làm hắn không thể không phân tâm đối phó. Muốn đuổi theo Đường Tam, đã là khó lại càng thêm khó.

Vào lúc này, Hải Long đấu la cũng thể hiện ra một phương diện cường hãn của hắn. Hạo Thiên chuy lần nữa biến hóa phương vị, từ phía dưới hướng bụng hắn đánh tới, hắn dĩ nhiên lại không có trốn, tùy ý Hạo Thiên chùy oanh kích trên bụng của mình, đồng thời long trảo phách phía sau, dựa trên con sóng lớn do đòn nghiêm trọng của mình tạo nên, cả người tựa như một khối pháo đạn hướng về Đường Tam đuổi theo.

Thành bại ở một lần này.

Phanh, thân thể Hải Long đấu la đón Hạo Thiên chuy một đòn nghiêm trọng, nhưng hắn cũng đã đạt tới, hai tay sau đẩy nước biển, làm hắn tại trong khoảng thời gian ngắn tốc độ đạt tới trình độ kinh khủng, Hạo Thiên chuy rơi

lại phía sau đã khó có khả năng đuổi theo hắn. Lúc này, hắn bởi vì một mực truy kích, khoảng cách với Đường Tam cũng bất quá chỉ còn mười thước mà thôi. Mà Đường Tam khoảng cách đến bờ cũng hơn mười thước. Đây là quyết định thắng bại khoảng cách, Hải Long đấu la chuẩn xác tính toán, cho dù Đường Tam đem Hạo Thiên chuy thu hồi, lần nữa tung ra, cũng tuyệt đối sẽ không nhanh hơn so với tốc độ truy kích của mình. Chính mình cũng tuyệt đối có thể tại trước lúc hắn tới bên bờ, lôi hắn trở lại trong biển.

Tinh thần lực của Đường Tam so với Hải Long đấu la mạnh hơn, đối thủ phán đoán được tình huống, hắn như thế nào có thể phán đoán không được chứ? Hạo Thiên chuy không kịp, như vậy không dùng Hạo Thiên chuy là được.

Không còn khống chế Hạo Thiên chuy, tay trái từ bên hông vuốt qua, vô số trong suốt kim loại quang mang phóng ra, hắn thậm chí còn kịp hướng Hải Long đấu la mở mồm kêu,*"Thấu cốt châm, phá giáp, có độc."*

Dưới tám mươi bốn cấp hồn lực thôi động, hơn mười mũi ám khí phong kín tất cả con đường Hải Long đấu la có thể đi tới, mỗi một mũi ám khí đều mang theo tiếng rít chói tai, Đường Tam cũng không có lừa gạt Hải Long đấu la, hắn phóng ra ám khí này, không có chỗ nào mà không phải là chuyên phá nội gia cương khí, thậm chí còn có hai khối tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm. Lúc đầu, Độc đấu la chính là bằng vào thứ này đối phó với đối thủ mạnh hơn mà an toàn rút lui.

Đường Tam hiện tại hồn lực lực lượng còn muốn trên Độc đấu la, ám khí tựa như khổng tước xòe đuôi tại trước người hắn nở rộ ra một lúc, trận chiến đấu này kết cục cũng đã nhất định.

Cảm thụ được gần như không kiềm chế được lực trùng kích, quang mang cố chấp bên trong hai mắt Hải Long đấu la rốt cuộc ảm đạm xuống. Trên người đệ ngũ hồn hoàn lóe sáng, tại ầm ba tiếng vang, trên người hắn lân phiến kì dị biến hóa, bay nhanh ở trước người ngưng tụ thành một mặt tấm chắn, che cả thân thể của mình.

Đốm lửa tán loạn, dày đặc tiếng va chạm ám khí Đường Tam cùng Hải Long đấu la nổ tung ngay lúc ấy. Bằng vào đệ ngũ hồn kĩ thần long đẩu giáp, Hải

Long đấu la hoàn toàn chặn lại ám khí của Đường Tam. Nhưng lúc này, Đường Tam cũng đã thành công trở xuống hải long thánh trụ đài.

Vững vàng trên mặt đất, Đường Tam không nhịn được lần nữa phun ra một khẩu máu tươi, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, lui về phía sau vài bước, đi đến bên cạnh Tiểu Vũ. Tay phải liên tiếp run rẩy, thu hồi phi thiên thần trảo, rất nhanh bắn trở lại trong cơ quan nơi cổ tay.

Long lân một lần nữa trở về tự thân, Hải Long đấu la dưới sự thúc đẩy của sóng biển cũng một lần nữa leo lên hải long thánh trụ đài, hai mắt có chút thất thần, toàn thân long lân chậm rãi thối lui, lộ ra gương mặt hắn như trước cương nghị lúc này cũng đã tái nhợt.

Thẳng thắn sống lưng, Đường Tam lồng ngực mặc dù như trước nhấp nhô, nhưng ánh mắt hắn lại như trước kiên định, cùng Hải Long đấu la đối mặt, không chút nào tránh lui. Quá trình từ hải trung hải trở lại thánh trụ kì thật cũng chỉ bất quá là mấy lần hô hấp thời gian mà thôi. Đã có thể ở trong thời gian ngắn ngủi này, Đường Tam có thể nói cạn kiệt kỹ năng. Dưới tình huống không thể sử dụng hồn kĩ, hắn đã tuôn ra toàn bộ tiềm lực của mình, nhìn qua dễ như trở bàn tay, nhưng trên thực tế đối với hắn tự thân tiêu hao so với bất cứ một trận chiến nào khi trước đều lớn hơn, nhất là tâm lực. Nếu không, cuối cùng hắn cũng sẽ không dùng ra tử mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đảm phẩm chất tốt như vậy mà tiêu hao.

"Ngươi thắng." Thần sắc Hải Long đấu la dần dần bình tĩnh trở lại, hướng Đường Tam nói. Hắn vì ngăn trở ám khí của Đường Tam, đã sử dụng hồn kĩ, trận này so đấu thắng bại đã phân. Nếu như trong nháy mắt trước đây hắn còn có chút không phục, nhìn Đường Tam thu hồi phi thiên thần trảo, lại nhìn một chút một lần nữa xuất hiện tại hắn tay trái Hạo Thiên chuy. Hải Long đấu la hiểu được, chính mình thua cũng không oan uổng.

Đường Tam nói:*"Đa tạ tiền bối thành toàn. Nếu như sử dụng hồn kĩ nói, tỷ lệ thắng bại còn chưa biết được."*

Hải Long đấu la lắc đầu, nói:*"Coi như là sử dụng hồn kĩ, ngươi với ta cuộc chiến cũng là lục tứ(khả năng thắng bại giữa hai bên là sáu:bốn). Mặc dù ngươi còn chưa đạt tới phong hào đấu la cấp độ, nhưng ngươi bốn cái mười*

vạn năm hồn hoàn cùng với ngũ khối hồn cốt đều sẽ gây cho ta uy hiếp thật lớn. Mười vạn năm hồn hoàn cùng hồn cốt có được kĩ năng là hai cái. Dưới kĩ năng nhiều như vậy, ta nghĩ chiến thắng ngươi cũng không dễ dàng. Quan trọng hơn chính là năng lực tính toán tinh vi của ngươi đối với chiến đấu đều nắm trong tay, không thể nghi ngờ ngươi sẽ đem các loại kĩ năng phát huy đến trạng thái tốt nhất. Hoàn toàn có thể tránh né được sự chênh lệch hồn lực giữa chúng ta. Thua chính là thua, không có gì không chịu phục. Ngươi tự nghĩ ra hồn kĩ nhiều như vậy đã làm ta mở rộng nhãn giới. Chỉ là, ngươi có thể nói cho ta biết hay không, mới vừa rồi ngươi là dùng phương pháp gì để khống chế võ hồn vậy?. Đó là tự nghĩ ra hồn kĩ gì?"

Đường Tam nói:*"Nó kêu là Khống Hạc Cầm Long. Là một loại vận dụng hồn lực thủ đoạn, luyện đến cực điểm là có thể giống như ta khi nãy trong phạm vi nhất định khống chế vật thể. Có thể mang phổ biến hữu ích trong thực chiến. Cuối cùng ta hướng ngài động công kích, là ám khí, xem như một loại vũ khí đi. Một trận chiến này ta như trước là mưu lợi. Bởi vì ta không nắm chắc có thể ngăn cản được nổi đệ cửu hồn kĩ của ngài. Ta cùng với ngài hồn lực chênh lệch rất lớn, muốn dùng kĩ năng cùng thủ đoạn khác để đền bù tuyệt không phải chuyện dễ."*

Hải Long đấu la gật đầu, không có nói cái gì nữa, ngước đầu nhìn thoáng qua không trung nọ quang mang lóe ra kim sắc quầng sáng, nâng tay phách về phía hải long thánh trụ, trong phút chốc, cự long điêu khắc trên hải long thánh trụ thượng phảng phất sống lại bình thường, kim sắc long hình năng lượng ở trong tiếng rồng ngâm xoay quanh xuất ra, trực tiếp đụng hướng Đường Tam, từ chỗ lồng ngực thấm vào. Đồng thời, long hình năng lượng phân ra một đạo kim quang rơi vào trên trán Tiểu Vũ.

"Khiêu chiến phong hào đấu la. Hải long thánh trụ, thông qua."

Tiểu Vũ trên trán màu đỏ quang điểm bắt đầu phát sáng lên, phun ra một màn màu đỏ quầng sáng, nghiền nát dung nhập vào trong cơ thể nàng, thanh âm quen thuộc mà không có gì mới mẻ lần nữa vang lên*" Khiêu chiến phong hào đấu la, đi theo thông qua, khen thưởng chất chồng."*

Ngay sau đó, lạc ấn Tam Xoa Kích đóng dấu trên trán Đường Tam sau khi kim sắc long hình năng lượng rót vào lóng lánh khởi lên quang mang chói

mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn ngập lực lượng cảm giác, thương thế lúc trước cùng Hải Long đấu la chiến đấu mang đến trong nháy mắt khỏi hẳn, hồn lực cũng khôi phục tới trạng thái tốt nhất. Thanh âm uy nghiêm hùng hậu vang lên.

"Đệ ngũ khảo, khiêu chiến, phong hào đấu la, toàn bộ khảo hạch thông qua. Bởi vì ở trong quá trình khiêu chiến tồn tại tình huống mưu lợi, thế cho nên không thể được toàn bộ Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đồng ý. Bởi vậy, khen thưởng hạ thấp, chỉ có thể đạt được khen thưởng chính, hải thần thân hòa độ thêm vào năm phần trăm. Khảo hạch hoàn thành thời gian mười một canh giờ, không tới một phần ba tổng thời gian, khen thưởng nhân ba. Hải thần thân hòa độ gia tăng mười lăm phần trăm, tổng thân hòa độ, năm mươi phần trăm. Bởi vì mưu lợi lại đạt được khổng lồ khen thưởng, đệ lục khảo xuất hiện biến hóa, khó khăn gia tăng."

Giữa không trung, hoàn toàn mất đi thất thánh trụ bắn ra kim quang duy trì kim sắc quầng sáng hóa thành một đạo kim sắc cột sáng từ trên trời giáng xuống, bao phủ lên thân thể của Đường Tam. Cảm giác ấm áp từ bốn phương tám hướng truyền đến, như tơ như lũ từ tứ chi bách hài dũng mãnh vào trong cơ thể. Tựa hồ Hải Thần thân hoà độ tiềm ẩn đi không nhận thức được thay đổi gì.

Đường Tam chính mình cũng không có nghĩ đến, tại lấy mưu lợi phương thức thông qua đệ ngũ khảo, chính mình dĩ nhiên còn có thể đạt được mười lăm phần trăm hải thần thân hòa độ khen thưởng. Trong lòng không khỏi rất là ngạc nhiên vui mừng. Hắn minh bạch cảm giác được, chỗ cái trán Hải Thần Tam Xoa Kích đóng dấu lúc này đã trở nên nóng bỏng hẳn lên, một loại năng lượng thần bí ba động tại trong cơ thể lan tràn, trước bởi vì đệ ngũ hồn hoàn tiến hóa mà ngũ khối hồn cốt lần nữa nóng lên, Đường Tam tưởng rằng thông qua tinh thần lực cảm thụ hồn cốt biến hóa, rồi lại không có cảm giác đặc thù gì. Tựa hồ nọ vậy Hải Thần thân hòa độ đang tiềm ẩn không nhận thức được thay đổi cái gì.

Mà ở trong mắt Hải Long đấu la cùng Tiểu Vũ, lạc ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam lại xuất hiện một ít rất nhỏ biến hóa, từ nguyên biến thành màu vàng lợt, lạc ấn Tam Xoa Kích bản thân còn thêm một ít hoa văn hết sức. Bởi vì lạc ấn vốn cũng rất nhỏ, nếu như không cẩn thận phân

biệt, thật là khó thấy được hoa văn xuất hiện. So sánh với trước kia trơn nhẵn, lúc này lạc ấn Hải Thần Tam Xoa Kích tựa hồ từ trên trán Đường Tam hơi nhô ra một ít.

Kim quang thu liễm, hết thảy đều khôi phục bình thường, thần hoàn khí đủ làm Đường Tam cảm giác được phảng phất chính mình cũng muốn tái khiêu chiến một lần với Thất Thánh Trụ Đấu La cũng không có vấn đề như trước. Không khỏi tiềm thức nắm chặt hai đấm, trong cơ thể hồn lực một trận ba động, mơ hồ lại có tăng lên.

Ngắn ngủi mười một canh giờ công phu, trước sau kinh nghiệm thực chiến, mặc dù không phải là toàn lực ứng phó chiến đấu, nhưng trước sau áp lực do khiêu chiến thất vị phong hào đấu la mang đến vẫn là làm hắn lần nữa phát triển. Khoảng cách tám mươi lăm cấp hồn lực đã bước vào một bước.

Hải Long đấu la hơi hơi hướng Đường Tam hành lễ,*"Chúc mừng đại nhân thông qua đệ ngũ khảo. Hải thần thân hòa độ vượt qua năm mươi phần trăm."*

Đường Tam kinh ngạc nói:*"Tiền bối, ngươi biết Hải Thần thân hòa độ phần trăm của ta?"*

Hải Long đấu la nói:*"Bởi vì lạc ấn biến hóa, chỉ có vượt qua năm mươi phần trăm, mới có tình huống này xuất hiện. Đối với Hải Thần thân hòa độ, ta không thể nói thêm cái gì, nhưng ta có thể nói cho đại nhân. Nếu như ngài muốn chính thức cảm nhận được nó ảo diệu, như vậy, tứ khảo sau cần cố gắng, đem nó tăng lên tới trăm phần trăm đi. Chỉ có như vậy, ngài mới có thể chính thức hiểu được ý nghĩa của nó."*

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở."

Đúng lúc này, vốn thân ở bên bờ mọi người đồng thời ở trên biển mượn lực, leo lên hải long thánh trụ đài. Mỗi một người đều là mặt không còn chút máu. Phảng phất như gặp chuyện gì kinh khủng.

"Các ngươi làm sao vậy?" Đường Tam nghi hoặc hỏi.

Đái Mộc Bạch vẻ mặt đau khổ nói:*"Tiểu Tam, ngươi nhanh lên nhìn một chút nội dung của đệ lục khảo đi. Trước kia ngươi chưa có hoàn thành khảo hạch, chúng ta đệ lục đề thi cũng không có xuất hiện. Nhưng ngay mới vừa rồi, chúng ta đồng thời được đến nhắc nhở, đệ lục khảo khó khăn gia tăng."*

"Không cần nhìn để ta đến nói cho ngươi nghe." Thanh âm nhu hòa mà cao quý từ phía sau vang lên, Đường Tam phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy một thân hồng y Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây không biết lúc nào đã đi tới sau lưng mình. Hải Long đấu la cung kính lùi ở một bên.

"Tiền bối ngài hảo." Đường Tam vội vã tiến lên hành lễ.

Ba Tái Tây trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt mỉm cười,*"Ta cũng không có nghĩ đến, các ngươi dĩ nhiên có thể nhanh như vậy đã đi đến một bước này. Bất quá, phải tới thì trước sau cũng sẽ tới. Nói vậy ngươi cũng được nhắc nhở, đệ lục khảo nội dung bởi vì các ngươi tại đệ ngũ khảo mưu lợi mà gia tăng khó khăn."*

Đường Tam trong lòng căng thẳng,*"Tiền bối, đệ ngũ khảo chỉ là một mình ta, cùng các đồng bọn không quan hệ. Gia tăng khó khăn cũng chỉ có thể là một mình ta mới đúng."*

Ba Tái Tây mỉm cười lắc đầu,*"Hải thần đại nhân là tuyệt đối công bình. Áo Tư Tạp nhất khảo, ngươi có thể nói hắn là công bình tiến hành khảo hạch sao? Cho dù Đái Mộc Bạch ba người bọn họ sau đó, nếu như không có ngươi thông qua tinh thần lực dò xét âm thầm nhắc nhở, bố cục. Bọn họ muốn thông qua khảo hạch vừa rồi dễ vậy sao? Hơn nữa, trừ bỏ Áo Tư Tạp ra, ba người khác vẫn đều chiếm được tương ứng khen thưởng."*

Đường Tam nghẹn lời, từ cái này góc độ mà xem, quả thật, đệ ngũ khảo tất cả mọi người mưu lợi. Trong lòng hắn đã hiểu được, sở dĩ ở phía trước vài khảo cũng không có xuất hiện tại trong khảo hạch mưu lợi hạ thấp khó khăn mà nhắc nhở bọn họ, là bởi vì thân mình chính là cùng loại đoàn thể khảo hạch. Mọi người trợ giúp lẫn nhau, sử dụng kĩ xảo đều là trí tuệ thể hiện. Coi như là khảo hạch một bộ phận. Mà đệ ngũ khảo khảo hạch lại là cá nhân thực lực. Ở đây mưu lợi, trộn lẫn cùng thực lực của người khác để thông qua khảo hạch, mới có thể bị phán định là đầu cơ mưu lợi.

"Tiền bối, chúng ta đây đệ lục khảo hạch là cái gì chứ?" Đường Tam không có đi thẩm tra, Ba Tái Tây ngay trước mắt, hơn nữa đã nói muốn nói cho nàng, xuất phát từ việc tôn kính vị tuyệt đỉnh đấu la này, hắn trực tiếp hỏi.

Ba Tái Tây than nhẹ một tiếng,*"Vốn là, các ngươi đệ lục khảo hạch hắn là tại Hải Thần Thất Thánh Trụ Đấu La liên thủ công kích, kiên trì một nén nhang. Nhưng hiện tại, bởi vì khó khăn gia tăng nên đã thay đổi."*

Nghe xong Ba Tái Tây những lời này, Đường Tam nhất thời sắc mặt đại biến, dưới Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La công kích kiên trì một nén nhang thời gian, này đã là cực kì dị thường khảo hạch. Phải biết rằng, thất thánh trụ phong hào đấu la một mình xuất ra một người, Đường Tam còn có nắm chắc đối phó, nhưng là, đối phương nếu như bảy người cùng tiến lên, năng lực bổ sung lẫn nhau, như vậy giống như là Sử Lai Khắc Thất Quái ở cùng một chỗ, thực lực nhất định tăng lên gấp bao nhiêu lần. Đừng nói là một nén nhang, có thể không kiên trì quá một vòng công kích đều rất khó nói. Càng thêm quan trọng là, Sử Lai Khắc Thất Quái, Chu Trúc Thanh chỉ là hắc cấp ngũ khảo, đã hoàn thành toàn bô khảo hạch của nàng, đệ lục khảo nàng không thể tham gia.

Ít đi một người, Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực giảm lớn, càng không thể dùng ra thất quái trước mắt uy lực lớn nhất võ hồn dung hợp kĩ U Minh Bạch Hổ. Ở dưới loại tình huống này, sáu người muốn đứng vững một nén nhang, thật sự là khó khăn càng thêm khó khăn. Hải Long đấu la phá ma lĩnh vực không có Đường Tam hai cái lĩnh vực làm cam đoan, một nén nhang đối bọn họ mà nói chính là ác mộng.

Nhưng là, nghe Ba Tái Tây tứ, đệ lục khảo khó khăn gia tăng sau còn không chỉ ở đây, so với đồng sự đối mặt Hải Thần Thất Thánh Trụ Đấu La khảo nghiệm còn muốn càng khó hơn, vậy là cái gì? Này đệ lục khảo, thật sự có cơ hội thông qua sao?

"Tiền bối, chúng ta đây đệ lục khảo, đến tột cùng là gì?" Đường Tam hỏi ra những lời này có vẻ rất gian nan, hắn rốt cuộc hiểu được tại sao sắc mặt các đồng bọn lại khó coi như vậy.

Ba Tái Tây mỉm cười, nói:*"Các ngươi đệ lục khảo vẫn là kiên trì một nén nhang đích thời gian. Bất quá, đối tượng công kích các ngươi không phải Hải Long bọn họ bảy người, mà là, ta."*

------oOo------

Chương 430: Đệ lục khảo, công kích của Hải Thần Đấu La

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Muasaobangpy

Biên: hạothiên (A Thiên)

Lúc Đường Tam nghe được Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây nói ra câu nói kia, chỉ cảm thấy thiên phiên địa phúc, tựa hồ có vô số năng lượng nổ vang trong đầu mình, bùng nổ trước mắt hắn cảm giác trống rỗng, ngơ ngác đứng ở nơi đó, hoàn toàn nói không ra lời.

Đệ lục khảo giám khảo, dĩ nhiên,cũng từ Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đổi thành Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây? Tin tức này đối với hắn mà nói, rung động hiện tại quá lớn. Các đồng bọn mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng mà, bọn họ tuy nhiên cũng không giống Đường Tam hiểu rõ vị tuyệt đỉnh Đấu La này.

Ba Tái Tây là ai? Từng là một trong thiên hạ tam đại cường giả, mà ở trên Hải Thần đảo, cho dù là ông cố mình hoặc là Vũ Hồn Điện đại cung phụng Thiên Đạo Lưu đến, cũng không thể thắng được nàng. Có thể nói trên Hải Thần đảo, Ba Tái Tây chính là đương kim đệ nhất nhân của hồn sư giới. Là chân chính cường giả.

Nếu Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này toàn bộ đạt tới Phong Hào Đấu La cấp bậc, nói không chừng Đường Tam vẫn còn có vài phần tin tưởng với khiêu chiến của nàng. Cũng ngay lúc đó vốn có đệ bát Hồn Hoàn đều cũng chỉ có một mình hắn có, một trận chiến này đánh như thế nào đây?

Rất rõ ràng, Ba Tái Tây mặc dù chỉ có một người, nhưng nàng so với Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La hợp lại vẫn còn kinh khủng hơn nhiều. Không khó tưởng tượng, khi Ba Tái Tây thực lực hoàn toàn bày ra thì sẽ là cục diện như thế nào. Đừng nói là chính mình sáu người, cho dù là Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La cùng tiến lên cũng như nhau chống chọi không được a! Chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La, đối với bọn họ mà nói, cùng thần cũng không có gì quá lớn chênh lệch. Đừng nói là một nén nhang thời gian, bọn họ có thể hay không chống chọi được một lần công kích của Ba Tái Tây đều là vấn đề rất lớn. Sợ rằng nàng chỉ cần tiện tay một kích, là có thể đem đối phương mọi người toàn bộ hủy diệt đi rồi.

Một bên Hải Long Đấu La lúc này sắc mặt đã trở nên cực kỳ cổ quái, hắn đồng dạng cũng là biết rằng Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây thực lực. Dưới sự công kích của Hải Thần Đấu La kiên trì một nén nhang, loại khảo hạch này làm sao có khả năng thông qua? Thay đổi bằng đám người Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La có thể vẫn còn chút cơ hội. Điều kiện tiên quyết là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây cũng không mượn lấy lực lượng của Hải Thần điện. Trên Hải Thần đảo, Ba Tái Tây danh xưng thiên hạ đệ nhất cường giả tuyệt không phải là hư danh.

"Tiền bối, đây là thật sự? Tại sao lại cho chúng ta một người cái nhiệm vụ căn bản là không thể hoàn thành?" Đường Tam trong mắt nộ quang lóe ra, hắn cũng sẽ không lùi bước, nhưng khảo hạch như vậy thật sự là có thể hoàn thành sao?

Ba Tái Tây mỉm cười, nói: *"An tâm một chút chớ nóng nảy, lời của ta đã có nói xong đâu. Trong quá trình khảo hạch, ta không thể lợi dụng đại hải cùng với lực lượng thần điện hướng các người công kích, không sử dụng lực lượng lĩnh vực.*

Chỉ có thể sử dụng sáu cái hồn kỹ đầu tiên. Đồng thời, chỉ cần các người sáu người trong thời gian tàn một nén nhang, chỉ cần còn có thể có một người đứng vững, như vậy, xem như các người thông qua khảo hạch. Nhưng mà, các người chỉ có một lần cơ hội, xét thấy tình huống đệ ngũ khảo hạch độ khó giảm xuống, thời gian cho các người tu chỉnh chỉ có ba ngày. Ba ngày sau, là lúc tiếp nhận khảo hạch của ta."

Nghe xong Ba Tái Tây giải thích như vậy, Đường Tam sắc mặt mới khôi phục mấy phần, quả thật xác nhận, nếu đối mặt toàn lực ứng phó Hải Thần Đấu La, bọn họ đương nhiên là không có bất kỳ cái gì cơ hội, nhưng có trước mắt hạn chế như vậy, bọn họ chưa hẳn sẽ không có lực đánh một trận. Không thể sử dụng bảy, tám, chín, ba cái hồn kỹ, cũng có nghĩa là Ba Tái Tây không thể sử dụng kể cả Vũ Hồn chân thân tam đại hồn kỹ cực mạnh. Thực lực tự nhiên muốn giảm xuống nhiều, không lợi dụng đại hải cùng lực lượng của Hải Thần Điện, không thể nghi ngờ đã trở thành ước chế rất tốt. Tối trọng yếu là, Hải Thần Đấu La vẫn không được sử dụng lĩnh vực của nàng.

Đường Tam tâm niệm thay đổi như chớp, suy nghĩ rất nhanh. Lúc này, hắn phía sau Đái Mộc Bạch hướng Ba Tái Tây nói: *"Tiền bối, khảo hạch kia ba ngày sau, Trúc Thanh có thể cùng chúng ta đồng thời chiến đấu hay không?"*

Ba Tái Tây lạnh nhạt cười.*"Có thể. Nhưng mà, hạn chế lúc trước tất cả đối với ta toàn bộ hủy bỏ. Các người tự quyết định đi."*

"Ách.... Chuyện đó hay là quên đi." Không cần tính cũng biết. Thêm một Chu Trúc Thanh, cho dù là tính trên U Minh Bạch Hổ, cũng tuyệt đối không cách nào so sánh cùng Hải Thần Đấu La bị suy yếu năng lực.

Đường Tam trầm ngâm nói: *"Tiền bối. Ta còn có một cái thỉnh cầu cuối cùng. Có thể cho chúng ta lựa chọn địa điểm khiêu chiến hay không?"*

Ba Tái Tây mỉm cười, nói: *"Nội trong Hải Thần đảo. cho các người tùy ý lựa chọn."*

Đường Tam không chút do dự nói: *"Chúng ta đây sẽ tập trung tại chân Hải Thần sơn. Ba ngày sau, xin mời tiền bối chỉ giáo."*

Ba Tái Tây mỉm cười vuốt cằm.*"Ba ngày sau, ta tại Hải Thần sơn chờ các người."* Thân ảnh màu đỏ phiêu nhiên động đậy. Không thấy động tác của nàng như thế nào, người đã giống như mây đỏ phiêu đãng mà lên, trong khoảnh khắc biến mất không thấy.

Ba Tái Tây đi rồi, Sử Lai Khắc lục quái nhưng lại một chút cũng không có

cảm giác tinh thần buông lỏng, ban đầu thông qua đệ ngũ khảo, nhưng lại ba ngày sau sẽ gặp phải đệ lục khảo gian nan như thế, bọn họ đương nhiên sẽ không nghĩ rằng, Ba Tái Tây chỉ sử dụng sáu cái hồn kỹ đầu tiên sẽ dễ đối phó. Phải biết rằng, hồn lực của nàng vẫn là chín mươi chín cấp. Bất luận là kinh nghiệm chiến đấu hay là kỹ năng sử dụng, nắm trong tay, dựa vào hồn lực vượt quá xa bọn họ, cũng không phải bọn hắn có thể dễ dàng đối phó.

Đứng ở một bên Hải Long Đấu La có chút bất đắc dĩ cười cười, *"Thật không biết nên chúc mừng các người, hay là nên vì các ngươi lo lắng. Có thể được đích thân Ba Tái Tây đại nhân chỉ điểm, đối với các người tương lai tu luyện, chỗ tốt là không thể nghi ngờ. Các người hắn cũng phát hiện, trong chúng ta Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La, trừ Vũ Hồn của ta coi như không kém, những người khác nhiều nhất chỉ có thể xem như trung - thượng. Chúng ta sở dĩ có thể tu luyện đến Phong Hào Đấu La, thật ra đều là bởi vì nguyên nhân được Ba Tái Tây đại nhân chỉ điểm. Có thể nói, không có Ba Tái Tây đại nhân, sẽ không có chúng ta hôm nay. Nhưng là, ở trong mắt chúng ta, Ba Tái Tây đại nhân lại là sâu không lường được, nàng mới là chân chính đại hải mênh mông. Có nàng tại Hải Thần Đảo, bất luận là cường đại hải dương mười vạn năm hồn thú, hay là mấy tên địa lục hồn sư, cũng không dám xúc phạm Hải Thần đại nhân tôn nghiêm, mới có thể bảo vệ một chỗ thiên đường của chúng ta. Các người còn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt hơn nữa. Ba Tái Tây đại nhân chỉ cần sử dụng năm thành hồn lực, bất kỳ cái gì hồn kỹ, ta cũng vậy một kích đều không thể tiếp được."*

Vốn Sử Lai Khắc Thất Quái trong lòng cũng đã có chút chán nản, lúc này, nghe Hải Long Đấu La vừa nói như thế, bọn họ nhìn nhau, trừ Đường Tam ra, đều có một vài hoang mang lo sợ.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Vẫn còn ba ngày thời gian, chúng ta sẽ bàn kế hoạch cho thật tốt. Cáo từ."

Rời đi Hải Long Thánh Trụ đài, mọi người trở về đến Hải Ma Nữ Thánh Trụ đài một địa điểm ở ngoài rừng rậm vừa nghỉ ngơi, vừa chờ đợi Chu Trúc Thanh hấp thu hồn hoàn thần ban cho. Đường Tam sau khi lựa chọn địa điểm nghỉ ngơi, lập tức đã khoanh chân ngồi xuống, một câu cũng không nói. Mọi người rõ ràng đã quen thuộc với tính của hắn, đây là Đường Tam lâm vào thói quen suy tư. Ai cũng không có quấy rầy hắn, chỉ là lẳng lặng ngồi xuống

tu luyện. Ba ngày sau đánh một trận, đối với Áo Tư Tạp, Đái Mộc Bạch cùng Mã Hồng Tuấn mà nói, đều là lần khảo hạch cuối cùng. Có thể hay không thông qua khảo hạch, chỉ trông vào một lần này. Một khi thất bại, dựa theo lời của Hải Mã Đấu La, kết quả sẽ là...

Bởi vậy, có thể nói, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây một cửa này, đối với bọn họ sáu người mà nói đều là mấu chốt sinh tử. Ba Tái Tây nói, bọn họ chỉ có một lần cơ hội, không chấp nhận được nửa phần qua loa. Nếu cho khảo hạch như vậy, ít nhất chứng minh lời nói bọn họ hoàn mỹ phát huy, là có cơ hội vượt qua khảo hạch

Đường Tam lúc này tại tự hỏi, trước tiên theo như lời Ba Tái Tây mỗi một chữ, lặp lại cân nhắc, lại tiếp tục kết hợp Sử Lai Khắc lục quái tự thân thực lực tiến hành tính toán tinh vi. Ba Tái Tây thực lực đối với bọn họ mà nói có thể xem như không biết. Bởi vậy, Đường Tam tính toán chỉ có thể là tính ra như thế nào đem thực lực của phe mình hoàn toàn phát huy ra, phát huy đến trạng thái tốt nhất. Đạt tới hiệu quả tốt nhất. Vẫn còn chính là lợi dụng quy tắc, sáu đối với một, cái này không phải mưu lợi, mà là trí tuệ.

Chu Trúc Thanh tại hai ngày sau hoàn thành xong hấp thụ hồn hoàn của thần ban cho, trở thành người thứ hai sau Đường Tam, trong Sử Lai Khắc Thất Quái đạt tới hồn Đấu La cảnh giới. Nàng cũng đạt được một cái tương đối cường hãn đơn thể kỹ năng công kích, làm nàng tự thân thực lực tăng nhiều. Đáng tiếc, kỹ năng của nàng là không cách nào tác dụng tại một ngày sau trong đệ lục khảo.

Lúc Chu Trúc Thanh hoàn thành hấp thụ hồn hoàn thần ban cho, Đường Tam cũng đình chỉ suy nghĩ, một ngày cuối cùng, là thời gian hắn an bài chiến thuật, diễn luyện chiến thuật.

Một nén nhang thời gian cũng không ngắn, nếu như nói đốt bình thường, nhiều nhất đủ để thiêu đốt nửa canh giờ công phu. Đối với Ba Tái Tây đỉnh cao cường giả như vậy mà nói, nửa canh giờ đã cũng đủ nàng làm rất nhiều sự tình.

Như vậy làm sao trong thời gian một nén nhang, lợi dụng lục quái tự thân năng lực tìm kiếm các loại phương thức ngăn cản Ba Tái Tây, đây là lo lắng

của Đường Tam hai ngày trước. Còn một ngày cuối cùng, hắn muốn cùng các đồng bọn thương lượng, tiếp thu ý kiến quần chúng. Chỉ một phương án khẳng định là không được, chỉ có chuẩn bị nhiều hơn nữa, cơ hội mới có thể lớn hơn một chút.

Mặc dù đệ lục khảo chưa bắt đầu, nhưng áp lực đã phủ xuống, đối mặt thời khắc sinh tử, mỗi người đại não đều cũng trở nên vô cùng linh hoạt, tự thân tiềm lực đã từ trong vô hình mà kích phát ra.

"Nói nếu như không được, kêu Tiểu Bạch mang ta ra biển một lần, tùy tiện tìm cái vạn năm hồn thú trước tiên đem thực lực tăng lên tới hồn Đấu La cấp bậc.

Thêm một hoàn, chúng ta chỉnh thể tổng thực lực sẽ gia tăng một chút." Đái Mộc Bạch quả quyết nói:.

"Không được." Đường Tam lập tức bác bỏ đề nghị của hắn, *"Đệ lục khảo mặc dù hung hiểm, nhưng chúng ta cũng không thể đem tiền đồ của ngươi làm tiền đặt cược. Ngươi hắn rõ ràng, đối với hồn sư mà nói, đệ bát, đệ cửu hai cái hồn kỹ có bao nhiêu trọng yếu. Đó là thực lực đồng cấp khi chiến đấu trực tiếp đối lập nhất."* Nếu có thể thông qua đệ lục khảo, Đái Mộc Bạch tình huống trước mắt vừa lúc có thể xong thêm vào thần ban cho hồn hoàn khen thưởng, như vậy, hắn đã có được đệ bát hồn hoàn tốt nhất. Cùng tùy tiện tìm một cái vạn năm hải hồn thú sao giống nhau được??

Đái Mộc Bạch nhíu mày nói: *"Nhưng mà, nếu chúng ta không cách nào thông qua đệ lục khảo, chết ở chỗ này, thuyết này còn có tác dụng gì? Trong thất quái chúng ta, ta là người lớn tuổi nhất, nếu sau khi thực lực tăng lên, có thể làm cho mọi người thuận lợi vượt qua cửa ải khó, là tuyệt đối đáng giá. Hơn nữa, đệ bát hồn hoàn của ngươi cũng không phải hải hồn thú sao chứ? Hiệu quả tốt như nhau a! Cũng không phải nói hải hồn thú sẽ không thích hợp chúng ta, chỉ có điều phải xem là hải hồn thú như thế nào. Hai ngày nay ta đã suy nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần không phải thần ban cho hồn hoàn phải trùng kích vào thân thể cực hạn hấp thu, có được một ngày thời gian cuối cùng này đối với ta cũng đủ. Tiểu Tam, đừng ngăn trở ta, vì mọi người có thể sinh tồn, hãy để cho ta đi đi. Hết thảy vì sinh tồn."*

Vừa nói, Đái Mộc Bạch đã đứng lên, xoay người muốn đi. Đường Tam mãnh nhảy lên lên, một tay nắm được bờ vai của hắn, *"Không được, lão đại. Ngươi..."*

Những người khác cũng đều đứng lên, trừ Chu Trúc Thanh ra, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh cùng Mã Hồng Tuấn hoành thân chắn trước người Đái Mộc Bạch.

Đái Mộc Bạch vỗ vỗ, chộp lấy cánh tay Đường Tam trên vai hắn, *"Tiểu Tam, Tiểu Áo, Vinh Vinh, mập mạp, các người cũng đừng cản ta. Làm lão đại của đội ngũ, lại là một người duy nhất trước mắt đánh vào bình cảnh, như vậy lựa chọn đều cũng là vì chúng ta có thể sống sót. Hồn kỹ có tốt hơn nữa, người đã chết, làm sao sử dụng đây? Đồng thời, ta làm như vậy cũng là vì Trúc Thanh. Ta cũng không hy vọng nàng còn chưa gả cho ta liền làm quả phụ. So sánh với tử vong, hồn kỹ có thể yếu một chút thì đã sao? Huống chi, Tiểu Bạch chính là mười vạn năm hồn thú, bá chủ trong đại hải, chẳng lẽ các người còn sợ nàng không tìm được cho ta một hồn hoàn thích hợp hay sao? Dưới tình huống có khảo hạch trên người, chúng ta có thể tùy ý rời đi Hải Thần đảo, dù sao có khảo hạch hạn chế, đến thời gian không tham gia khảo hạch trực tiếp sẽ chết. Ta hỏi các ngươi, nếu bây giờ thay đổi là các ngươi hồn lực đạt tới bình cảnh, các người có lựa chọn giống như ta hay không? Nếu đáp án là khẳng định, như vậy, cũng đừng tiếp tục ngăn cản ta*

Chúng ta là một chỉnh thể, ta là đại ca của các ngươi, dù là ai cũng không thể chết, chúng ta tại Hải Thần Đảo như thế gian nan tu luyện đến hôm nay, làm như vậy là vì cái gì? Làm như vậy là để có thể sau khi trở về đại lục, diệt trừ Vũ Hồn Điện."

Đến đây, Đái Mộc Bạch trong mắt uy thế bắn ra bốn phía, không gì sánh kịp. Khí phách cùng với đương gia đại ca khí thế làm Đường Tam bốn người đều cũng thôi không ngăn trở hắn.

Chu Trúc Thanh mỉm cười, trong đôi mắt đẹp không có nửa phần lo lắng, ngược lại tràn ngập tự hào. Vì nam nhân của chính mình mà kiêu ngạo.*"Ta và ngươi cùng đi."* Vừa nói, nàng tiến lên kéo tay Đái Mộc Bạch, hai người nhẹ nhàng khởi thân, biến mất sâu trong rừng cây.

"Không có việc gì, Đái lão đại đi thì đi thôi. Dù sao sau khi thông qua khảo hạch, chúng ta cấp bậc cũng đủ rồi, cấp cái hồn hoàn thần ban cho ta lưu lại cho hắn, cho hắn dùng làm đệ cửu hồn hoàn là được." Mã Hồng Tuấn dùng sức nắm chặt tay.

Áo Tư Tạp mở to hai mắt nhìn, *"Mẹ kiếp, mập mạp chết tiệt, ngươi như thế nào lại đem lời ta muốn nói đem nói ra. Ngươi là lão tứ, ta là nhị ca của ngươi. Loại sự tình này, cho dù tới lượt cũng không đến phiên ngươi. Nói cho ngươi biết, đừng tìm ta tranh, đợi sau này đến phiên ngươi lại nói."*

Đường Tam than nhẹ một tiếng, *"Không có việc gì, chuyện này là chuyện của người khác, không thể do bất kỳ một người nào gánh chịu. Chờ chúng ta lần sau lại tiếp tục gặp phải hồn cốt thích hợp, ưu tiên cho Đái lão đại lựa chọn. Nếu không thích hợp hắn, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đổi lại một khối thích hợp cho hắn. Về phần các đền bù biện pháp, đều cũng phải chờ bọn ta thông qua toàn bộ khảo hạch rồi hãy nói. Được rồi, chúng ta tiếp tục an bài ngày mai đánh một trận, Mộc Bạch hy sinh cho chúng ta lớn như vậy, chúng ta nhất định phải toàn lực ứng phó."*

Một lát sau, Chu Trúc Thanh trở về. Nàng có chút bất đắc dĩ nói cho mọi người, bởi vì đã thông qua toàn bộ khảo hạch, nàng đã không cách nào rời đi Hải Thần đảo, Tiểu Bạch nói với nàng, mặc dù mọi người quan hệ tốt, nhưng nàng cũng không thể vi phạm Hải Thần đại nhân ý chỉ. Nếu như nói Chu Trúc Thanh cố ý rời đi Hải Thần Đảo, lập tức sẽ bị tất cả Ma Hồn Đại Bạch Sa công kích, đồng thời còn có thể đưa tới Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La truy kích. Rơi vào đường cùng, nàng cũng chỉ có thể trở về.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu rọi trên Hải Thần đảo thời, đã rơi vào Hải Thần điện nguy nga đứng vững trên đỉnh Hải Thần sơn, kim sắc thần thánh bao phủ cả tòa Hải Thần sơn, làm nơi này tất cả thực vật phảng phất đều cũng phóng xuất ra bừng bừng sinh cơ.

Hoàn Hình hải vẫn trong suốt như vậy, nhưng lúc này lại cũng không bình tĩnh, yên lặng, bảy đạo thuỷ tuyến từ bên bờ hướng thẳng đến Hải Thần sơn mà đến. Đó là bảy người đứng thẳng, cũng không thấy động tác của bọn họ như thế nào, thân thể bọn họ lấy tốc độ kinh người xuyên qua Hoàn Hình hải.

Nhìn kỹ mới có thể phát hiện, nguyên lai ở dưới chân bảy người này, cũng đều tự giẫm lên một cự đại Bạch Sắc Sa Ngư. Chính là một trong bá chủ hải dương, Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Khi Tiểu Bạch biết được Sử Lai

Khắc Thất Quái muốn khiêu chiến Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, tự mình mang theo sáu gã tộc nhân trước, dùng lời của nàng mà nói, đây rất có thể là lần cuối cùng. Tuy rằng cuối cùng nàng cũng không có khuyến khích mọi người, nhưng từ trong ánh mắt của nàng, Sử Lai Khắc Thất Quái vẫn thấy được rất nhiều cổ võ.

"Ta trở về đây. Nếu như nói các ngươi lần này còn có thể không chết, nhớ kỹ đến bờ biển cùng ta nói một tiếng." Tiểu Bạch nhìn mọi người một cái thật sâu, cũng không có lưu lại, mang theo sáu vị tộc nhân của mình xoay người đi.

Nhìn thân ảnh Tiểu Bạch dần dần đi xa, Sử Lai Khắc Thất Quái ánh mắt lại trở nên vô cùng kiên định hẳn lên, Bạch Trầm Hương từ trên trời giáng xuống, cũng rơi vào bên cạnh bọn họ.

Đái Mộc Bạch mỉm cười, hướng Chu Trúc Thanh nói: *"Lão bà, cấp chút kích thích được hay không?"*

Chu Trúc Thanh vẻ mặt đỏ lên, nhưng thần kỳ không có phản bác hắn, đi lên trước, chủ động ôm lên cái cổ tráng kiện của hắn, bốn môi tiếp xúc, nàng luôn luôn lạnh như băng dĩ nhiên,cũng thần kỳ nhiệt tình, phảng phất do băng biến thành nước, dường như muốn đem Đái Mộc Bạch hoàn toàn hòa tan.

Áo Tư Tạp lập tức xoay người, thâm tình đưa mắt nhìn Trữ Vinh Vinh, *"Lão bà, ta cũng muốn."*

Trữ Vinh Vinh tức giận cho hắn một cái tát, *"Muốn cái đầu ngươi. Đợi thông qua khảo hạch lần này hãy nói. Nếu cuối cùng người trụ lâu nhất là ngươi, ta lo lo lắng lắng cho ngươi chút khen thưởng."*

Áo Tư Tạp bất đắc dĩ nói: *"Này không công bình, ngươi nhìn xem người ta*

Trúc Thanh cùng Mộc Bạch."

Trữ Vinh Vinh hừ một tiếng, *"Trúc Thanh không cần tham gia khảo hạch, ta còn muốn tham gia. Nếu ngươi nhiễu loạn tâm thần của ta hại chết mọi người, ngươi thừa nhận nổi trách nhiệm hay sao?"*

"Ách..., vậy quên đi. Ta nhịn."

Từ lúc Chu Trúc Thanh hôn lên Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn đôi mắt nhỏ đã rơi vào trên người Bạch Trầm Hương, *"Hương Hương, ngươi xem..., cái này..."*

Bạch Trầm Hương trên vẻ mặt cười toát ra một nét thẹn thùng, chậm rãi đi tới bên cạnh thân mập mạp, mập mạp đang lúc kích động tưởng rằng muốn phát sinh cái gì cảnh tượng hương diễm, Bạch Trầm Hương nhưng lại ngừng cước bộ, thấp giọng nói: *"Thông qua khảo hạch, ta cho ngươi thân một chút. Được chứ?"*

"Hảo, đương nhiên hảo..." Nghe xong Bạch Trầm Hương những lời này, mập mạp thanh âm đều có một chút run rẩy, đó cũng không phải là bởi vì kích động, mà là bởi vì hưng phấn. Trong phút chốc, mập mạp chỉ cảm thấy Phượng Hoàng Hỏa Diễm đã tại thiêu đốt, toàn thân cao thấp, trên dưới, chính là một trận thú huyết sôi trào.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Đường Tam, không nói thêm gì, chỉ là dắt díu tay hắn. Vì đệ lục khảo, lúc trước tại bờ bên kia, linh hồn của Tiểu Vũ cũng đã trở về bản thể. Thời gian linh hồn nàng phụ thể đủ để cầm cự khảo hạch.

Đường Tam sờ sờ đầu Tiểu Vũ, lại tiếp tục sờ sờ tóc đuôi sam chỉnh tề của nàng, khẽ hôn một chút lên trán nàng, thấp giọng dặn dò nói: *"Không cho xúc động, hết thảy dựa theo kế hoạch làm việc. Ngươi phải nhớ kỹ, nếu ngươi lại có vấn đề gì, ngươi thừa nhận cái gì, ta sẽ chịu gấp bội thừa nhận."*

Tiểu Vũ có vẻ thần kỳ nhu thuận, gật gật đầu, *"Ta biết rồi."* Vừa nói, nàng đột nhiên kiễng mũi chân, khẽ hôn một chút lên môi Đường Tam, trong lúc cười khẽ ôm eo Đường Tam, đem đầu tựa ở trên lồng ngực ấm áp của hắn.

Hưởng thụ này trước khi chiến đấu chính là sự yên lặng cuối cùng.

"Các người chuẩn bị tốt rồi chứ?" Nhẹ nhàng phong thanh thanh âm mờ ảo truyền đến, làm Sử Lai Khắc Thất Quái sắc mặt tất cả đều trở nên ngưng trọng hẳn lên. Bảy người một chữ bày ra, Bạch Trầm Hương cũng đứng ở cạnh Mã Hồng Tuấn, nhìn về hướng Hải Thần sơn.

Thân ảnh màu đỏ từ trên trời giáng xuống, cùng khi trước giống nhau, không người nào biết rằng nàng xuất hiện như thế nào, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây đã rơi vào trước mặt bọn họ. So sánh với hôm trước, nàng lúc này, trên mặt ít đi mấy phần tươi cười, nhưng lại thêm mấy phần nghiêm túc, trịnh trọng nhìn Sử Lai Khắc Thất Quái, ánh mắt quét từ trên mặt Đường Tam đến cuối cùng Bạch Trầm Hương khuôn mặt.

"Các người cơ hội chỉ có một lần, ta sẽ không thả lỏng, nếu không thông qua khảo hạch của ta, như vậy, Hải Thần đại nhân sẽ trừng phạt các ngươi là cái gì, nói vậy các người đều cũng rất rõ ràng."

Đồng dạng lời nói từ Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây trong miệng nói ra, mọi người nhất thời cảm giác được không khí tựa hồ đều cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, trong lòng nặng trịch, áp lực cực lớn, làm bọn hắn có cảm giác không thở nổi.

Đang lúc này, Đường Tam đột nhiên tiến lên một bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, cao giọng nói: *"Chúng ta đã chuẩn bị tốt. Cũng nhất định có thể thông qua khảo hạch của tiền bối."* Trong âm thanh của hắn tràn ngập phát ra từ chấn động linh hồn, phảng phất mũi nhọn, thật sự phá tan áp lực mà Ba Tái Tây đem cho bọn hắn, làm ánh mắt đồng đội một lần nữa trở nên kiên định hẳn lên.

Ba Tái Tây lạnh nhạt nói: *"Tốt lắm, người không liên quan đến một bên xem cuộc chiến. Khảo hạch lập tức bắt đầu."* Vừa nói, nàng tay áo vung lên, Chu Trúc Thanh cùng Bạch Trầm Hương chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng khổng lồ không cách nào chống đỡ từ bốn phía truyền đến, thân thể khẩn trương, một khắc sau, đã đằng vân giá vụ bay lên, trực tiếp rơi vào trên cầu thang đi lên Hải Thần điện. Độ cao đủ vượt qua vị trí năm mươi cấp.

Ba Tái Tây cổ tay vừa lật, cũng giống như trước kia lấy ra các vật phẩm như vậy, một cách thần kỳ lại có thêm một cây nhang, ngay cả Đường Tam nhãn lực Tử Cực Ma Đồng như vậy cũng không thể nhìn ra nàng là như thế nào làm được. Tựa hồ chính là từ trong tay nàng biến ra.

"Tiền bối, ta giúp ngài châm nha." Mã Hồng Tuấn đột nhiên nói, đồng thời, há mồm thở nhẹ, một đoàn hoả tuyến nhìn qua không thu hút chút nào hướng tới đầu cây nhang trong tay Ba Tái Tây bay đến.

Ba Tái Tây lạnh nhạt cười, tùy ý Phượng Hoàng Hỏa Diễm rơi vào trên đầu nhang, *"Ta đây cũng không khách khí."*

Đầu nhang thuận lợi châm, lững lờ khói xanh lượn lờ mà lên, nhưng Mã Hồng Tuấn sắc mặt nhưng lại đổi, đãi giọng nói: *"Tiền bối, cây nhang này không đúng a! Thời gian thiêu đốt so với hương nhang bình thường sẽ dài hơn sao. Nói vậy, đối với chúng ta đã không công bình."*

Ba Tái Tây liếc mắt nhìn hắn, Mã Hồng Tuấn chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình phảng phất cũng bị nhìn cho xuyên thấu, cơ trí rùng mình một cái, theo bản năng lui về phía sau một bước.

"Chẳng lẻ nói, cho ngươi dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm một chút đem nó hóa thành tro bụi mới phải đủ tư cách hương nhang sao chứ?" Ba Tái Tây lạnh nhạt cười, cũng không đem hương nhang cắm ở một bên, chỉ như vậy dùng tay trái nắm lấy, tại đầu nhang trên thổi thổi, *"Các người phải cẩn thận."*

Nhất kế không thành, Sử Lai Khắc lục quái tinh thần nhất thời khẩn trương hẳn lên, mặc dù bọn họ cũng không trông cậy vào kế thứ nhất có thể thành công, nhưng chỉ muốn chậm trễ một chút thời gian, làm cho cây hương nhang kia cháy nhiều một chút, đối với bọn họ mà nói cũng có lợi.

"Chạy." Đường Tam hét lớn một tiếng, trong phút chốc, lục quái thân thể đồng thời di chuyển.

Tại Ba Tái Tây có chút kinh ngạc nhìn kỹ dưới, sáu người dĩ nhiên,cũng đồng thời thay đổi thân hình, trên lưng đều cũng xuất hiện một đôi cánh màu trắng

nhạt, mang theo thân thể bọn họ giống như sương khói bay nhanh viễn độn. Mỗi người phi hành phương hướng đều cũng không giống nhau, trong chốc lát đã vượt qua Hoàn Hình hải, đang ở ngoài vài trăm thước. Hơn nữa tốc độ vẫn còn tiếp tục gia tăng khí thế.

Đệ lục khảo nói chính là, dưới công kích của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây kiên trì nửa canh giờ, cũng không nói nhất định phải liều mạng, đánh bừa, đây là Đường Tam đọc trong khảo đề hiểu nội dung. Bởi vậy, bọn họ vào lúc Mã Hồng Tuấn quấy nhiễu Ba Tái Tây, cũng đã đồng thời ăn một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng. Ba Tái Tây đương nhiên không thể biết rằng bọn họ ăn Phục Chế Kính Tượng Tràng hiệu quả là cái gì. Nhưng nàng nhưng lại như thế nào cũng nghĩ không ra, này hiệu quả cư nhiên là Bạch Trầm Hương máu tươi chính là

Tiêm Vĩ Vũ Yến võ hồn.

Bạch Trầm Hương chỉ có năm cái hồn hoàn, Sử Lai Khắc Thất Quái bất kỳ một người nào đều đã hơn bảy hoàn, sử dụng Bạch Trầm Hương máu tươi chế tạo Phục Chế Kính Tượng Tràng, cũng tương đương với bọn họ bằng vào tự thân bảy, tám mươi cấp hồn lực nhưng lại chỉ có thể sử dụng năm hoàn năng lực. Ngay cả Vũ Hồn chân thân cũng không có.

Nhưng là, chuyện này đối với Sử Lai Khắc Thất Quái mà nói đã không trọng yếu, quan trọng là, như thế nào có thể dưới công kích của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây kiên trì một nén nhang, bất kể phương thức nào.

Đường Tam chuẩn xác tính toán quá, sau khi Bạch Trầm Hương đột phá năm hoàn, tốc độ của nàng sẽ tiếp tục gia tăng, cho dù là đã đạt tới đệ bát hoàn Chu Trúc Thanh, tại tốc độ trên cũng so với thuần mẫn nàng không mau được bao nhiêu, quan trọng là, Chu Trúc Thanh cũng không thể bay, chỉ là tốc độ trên mặt đất, mà tốc độ của Bạch Trầm Hương, nhưng lại có thể tùy ý bay như chim trên trời cao.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây ngày đó nói qua, nàng sẽ không lợi dụng lực lượng đại hải, lực lượng lĩnh vực. Cứ như vậy, nàng cũng không có thể lợi dụng nước biển trong Hoàn Hình hải đến hạn chế mọi người. Lấy Bạch Trầm Hương Vũ Hồn bay lên, đồng thời hướng tới bất đồng phương hướng bay đi,

Ba Tái Tây xem như muốn công kích, cũng chỉ có thể lần lượt tiến hành. Mà công kích có lẽ chậm trễ thời gian, cho dù nàng là cường giả như vậy cũng không ngoại lệ. Nàng muốn nhất nhất đem mọi người thu thập trọn vẹn, nhờ Tiêm Vĩ Vũ Yến Vũ Hồn cấp tốc chạy trốn, thời gian trôi qua tự nhiên lại rất nhanh.

Bạch Trầm Hương năm cái hồn kỹ, kỹ năng rất đơn giản.

Kỹ năng thứ nhất là gia tốc, kỹ năng thứ hai là gia tốc, kỹ năng thứ ba, vẫn là gia tốc, thẳng đến kỹ năng thứ tư mới là tránh né, mà từ trên người Tà Ma Hổ Kình thu được đệ ngũ hồn hoàn mới đem cho nàng một cái quấy nhiễu dò xét sóng gợn kỹ năng.

Đệ ngũ hồn kỹ có thể tiến hành phạm vi dò xét, đem dò xét kết quả báo lại tự thân, đồng thời có thể làm nhiễu hết thảy tinh thần lực dò xét của người khác. Quấy nhiễu năng lực căn cứ người sử dụng tinh thần lực lớn nhỏ mà định. Nếu là Bạch Trầm Hương dùng ra này đệ ngũ hồn kỹ, một người trong Sử Lai Khắc Thất Quái nàng đều cũng quấy nhiễu không được. Càng không cần phải nói Hải Thần Đấu La - Ba Tái Tây. Nhưng là, lúc cái kỹ năng này do Đường Tam cùng với năm quái khác tự thân đồng thời dùng ra, năng lực quấy nhiễu của nó cũng đạt tới một trình độ cực kỳ khủng bố.

Đối mặt Ba Tái Tây, ai dám có bất kỳ cái gì giữ lại, lúc phi thân lên, phấn khởi phấn hồng tràng cũng đã ăn xong, lục quái cơ hồ đồng thời triển khai Bạch Trầm Hương đệ ngũ hồn kỹ, toàn diện gia tốc, lấy bất quy tắc phương thức bay nhanh mà ra, đồng thời phóng xuất ra mãnh liệt dò xét quấy nhiễu sóng gợn.

Chỉ thấy giữa không trung từng vòng màu xám sóng gợn trong lúc va chạm lẫn nhau bao phủ cả không gian, nhất là Đường Tam phóng xuất ra quấy nhiễu sóng gợn, càng như mang theo một tầng màu lam vầng sáng, giống như nhãn thần dài ra, bay thẳng đến bao phủ trên người Ba Tái Tây..

Đối mặt như vậy cục diện, Ba Tái Tây không khỏi có chút sửng sốt, nàng quả thật không nghĩ tới, Sử Lai Khắc Thất Quái cư nhiên lại nghĩ ra biện pháp như vậy nhằm vào chính mình. Dựa theo nàng phỏng đoán, vốn tưởng rằng Đường Tam đem khảo hạch địa điểm tuyển tại chân Hải Thần sơn, là vì

mượn lấy trên núi đông đảo thực vật, thi triển lam ngân lĩnh vực của hắn, để có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Đường Tam tám người tới Hải Thần Đảo đã có xấp xỉ bốn năm thời gian, Ba Tái Tây một mực quan sát bọn họ, nhất là kinh nghiệm Hải Thần cửu khảo Đường Tam, đối với Đường Tam vốn có các loại năng lực, nàng cũng cơ bản đều cũng thăm dò rồi. Nhưng mà, ba ngày trước Đường Tam cùng Hải Long Đấu La đánh một trận, vẫn là làm cho nàng lại ngạc nhiên. Nhất là Đường Tam cuối cùng sử dụng ám khí, thần diệu không gì so sánh. Dưới thực lực đồng cấp đối chiến, tuyệt đối có năng lực xoay chuyển tình thế. Nhưng tổng thể mà xem, Đường Tam cực mạnh vẫn là lợi dụng hai đại lĩnh vực dựa vào tự thân các loại kỹ năng đến chiến đấu, dựa vào các đồng bọn phối hợp, khả năng tính toán chuẩn xác. Chỉ là không nghĩ tới, hắn hôm nay vừa lên đến nhưng lại an bài chiến thuật phân tán chạy trốn như vậy. Mặc dù nhìn qua có chút chật vật, nhưng hiệu quả quả thật xác nhận rất tốt, ngay cả Ba Tái Tây cũng không khỏi âm thầm than thở.

Nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên miệng Ba Tái Tây, được rồi, ta sẽ cùng các ngươi chơi đùa. Lam quang nhàn nhạt từ trên người Ba Tái Tây sáng lên, mấy cái quấy nhiễu ánh sáng vừa đến gần thân thể nàng, lập tức bị ngăn cản bên ngoài, thân hình chợt lóe, nàng đã bay lên. Cũng không có hướng bất kỳ một người nào tiến hành truy kích, mà là thẳng lên trời cao, giống như là cất cao lên không trung. Tốc độ cực nhanh, vẫn nhanh hơn Sử Lai Khắc Lục Quái đang chạy trốn. Nháy mắt công phu, cũng đã lên tới vài trăm thước trời cao.

Ngay sau đó, Ba Tái Tây làm ra động tác một người ôm. Thân thể tại không trung bay nhanh xoay tròn một vòng, trong phút chốc, một tầng màu lam khí lưu đã từ trên người nàng thổi quét mà ra, quay chung quanh theo thân thể của nàng bay nhanh khuếch trương ra. Ba Tái Tây đầu vai nhoáng lên, thoáng một cái, song chưởng đồng thời chấn động, nhất thời, lam quang khuếch tán kia tăng cường lên không biết bao nhiêu lần. Nhìn qua, giống như là xuất hiện tại không trung vũng xoáy thật lớn.

Nhìn bề ngoài, hình thái có chút giống gió lốc, nhưng lại cũng không phải phong lực lượng, bởi vì trong đó ẩn chứa, hoàn toàn là thuỷ thuộc tính năng lượng ba động.

Lấy Đường Tam cầm đầu, mọi người phát động quấy nhiễu sóng gợn quả thật xác nhận ngay cả Ba Tái Tây tinh thần lực cũng quấy nhiễu, khiến nàng không cách nào bằng vào tinh thần lực tập trung mọi người. Nhưng là, chiêu này thật sự hữu dụng sao chứ?

Đúng vậy, Ba Tái Tây nói, nàng sẽ không mượn lực lượng đại hải, nhưng Hải Thần đảo dù sao cũng là hải đảo, ở chỗ này, phần tử thuỷ thuộc tính năng lượng so với trên đất bằng đầy đủ hơn nhiều.

Đang cấp tốc phi hành Đường Tam đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một cỗ lực lôi kéo mãnh liệt, vốn cấp tốc đi trước thân thể nhất thời bị kiềm hãm, tốc độ phi hành giảm nhanh. Phảng phất chính mình trên người bị buộc thêm một cái dây trói, đang ở phía sau tác động thân thể của mình.

Bị giật mình, Đường Tam theo bản năng quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy được Ba Tái Tây hai tay ôm hết không trung, cùng với tình huống các đồng bọn, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Đường Tam không thể nghi ngờ là môt người thực lực cực mạnh trong số đồng bọn, ngay cả hắn cũng cảm nhận được lực lôi kéo kia làm cho chính mình bị mãnh liệt hạn chế, huống chi là những người khác.

Phản ứng cực mạnh chính là Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh, hai người sử dụng Bạch Trầm Hương máu tươi chế tạo Phục Chế Kính Tượng Tràng, thân thể bọn họnhưng vẫn là phụ trợ hệ hồn sư. Hồn lực tuy mạnh, nhưng dưới lực lôi kéo kinh khủng trước mặt, giãy dụa lại càng thêm vô lực. Mắt thấy bọn họ đã không cách nào tiếp tục bay, cũng bị tốc độ lôi kéo cực nhanh bay về phía sau.

Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch hai người ít nhất còn có thể ổn định thân thể của chính mình, mặc dù phi hành về phía trước đã thập phần hết sức gian nan, nhưng ít ra còn có thể cam đoan không bị lôi kéo trở về. Tiểu Vũ tình huống không bằng bọn họ, mặc dù không giống Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp như vậy bị bay nhanh kéo quay về, nhưng cũng chậm rãi lui về phía sau.

Ba Tái Tây ứng đối với phương thức chạy trốn của Sử Lai Khắc Thất Quái

rất đơn giản, các người không phải phong tỏa, ém nhẹm tinh thần lực dò xét của ta sao? Tốt lắm, ta hãy dùng toàn bộ phương vị thủ đoạn công kích đến đối phó các người. Tuy rằng lục quái đã cực kỳ phân tán, nhưng đối với hồn lực giống như đại dương mênh mông biển rộng của Hải Thần Đấu La mà nói, điểm khoảng cách ấy vẫn còn không đủ để chạy thoát khỏi tay nàng.

------oOo------

Chương 431: Hải Thần Đấu La, vô hạn tiếp cận với thần thực lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Muasaobangpy

Biên: hạothiên (A Thiên)

Làm sao đây? Đại não Đường Tam xoay chuyển nhanh chóng. Chân chính đối diện trước mặt Hải Thần, dù ai cũng không cách nào phán đoán thực lực của nàng đến tột cùng mạnh mẽ bao nhiêu. Nhưng vừa lên, nàng liền cho mọi người một gậy đón đầu. Phải biết rằng, cho dù là bây giờ, Ba Tái Tây cũng còn chưa có sử dụng võ hồn của mình. Nói cách khác, nàng phóng xuất ra vòng xoáy khổng lồ này không phải là hồn hoàn cũng không phải là hồn cốt mang đến hồn kỹ, mà là bằng vào tự thân hồn lực trực tiếp phóng xuất ra. Liền dễ dàng kéo lại một người Hồn Đấu La, bốn người Hồn Thánh cho đến một người hồn lực không biết là Tiểu Vũ.

Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp đã bị lôi kéo khoảng cách càng ngày càng gần Ba Tái Tây. Lúc này, liền biểu hiện sự quyết đoán của Đường Tam. Hắn quyết không cho phép chùn bước xoay người bay nhanh, liền mượn lực kéo phát ra từ người Ba Tái Tây xoay người lại bay đi.

Đường Tam nghĩ rất rõ ràng, mặc dù ở trong thất quái, sức chiến đấu kém cỏi nhất chính là Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh, nhưng tuyệt đối không thể thiếu hai người bọn họ. Không có phụ trợ của bọn họ, thực lực tổng thể của Thất Quái sẽ giảm đi rất nhiều, vào lúc này, hắn cũng không quản nhiều. Bất luận

như thế nào, cũng không thể để cho cả hai người bọn họ rơi vào tay Ba Tái Tây. Như vậy thứ nhất, lấy thực lực của Ba Tái Tây, đánh bại bốn người còn lại dễ như trở bàn tay.

Không có đổi lại Vũ Hồn của mình, Đường Tam như trước bằng vào Tiêm Vĩ Vũ Yến Vũ Hồn phi hành, đang ở giữa không trung, hai mắt hắn sáng lên. Trong quang mang màu lam sẫm, con ngươi lại biến thành màu vàng. Đồng thời, trên trán chỗ Hải Thần Tam Xoa Kích chợt bắn ra một đạo lam quang mãnh liệt, lam quang tụ mà không tiêu tan, thẳng đến bao phủ trên người Ba Tái Tây, chính là Hải Thần ánh sáng.

Đường Tam đương nhiên sẽ không bắn tên không đích, uy áp của Hải Thần ánh sáng sinh ra, có uy hiếp đến năng lực của hết thảy sinh vật biển và Hải hồn sư.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây cho dù cường đại hơn nữa, nàng cũng không phải là Hải Thần. Chỉ là Đại Tế Ti của Hải Thần đảo, cũng chi là Hải hồn sư mà thôi.

Quả nhiên, khi Hải Thần ánh sáng chiếu rọi ở trên người Ba Tái Tây, sắc mặt nàng hơi thay đổi, Đường Tam rõ ràng cảm giác được lực hút rơi trên thân mọi người buông lỏng nửa phần, ngay lúc này, hai đạo trầm tĩnh kim quang từ trong mắt Đường Tam điện xạ ra, đúng vậy, là màu vàng, mà không phải màu tím vàng trước kia. Kim quang rất nhỏ, nhìn qua giống như là vài sợi tơ quấn quanh ở cùng một chỗ vậy. Nhưng chính là đối diện kim quang mảnh khảnh như vậy, thần sắc trên mặt Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây lại trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đối diện Ba Tái Tây, Đường Tam không lưu lại bất kỳ cái gì, hoặc là nói, trước mặt uy áp của Ba Tái Tây mang đến, hắn tự thân tiềm lực đã bị kích phát đến cực hạn, một kích trước mắt này, có thể nói là một kích mạnh nhất của hắn sau khi Tử Cực Ma Đồng đạt tới Hạo Hãn cảnh giới. Tất cả tinh thần lực đều áp súc ở trong hai đạo kim quang nho nhỏ. Thậm chí không có nửa phần năng lượng tiết ra ngoài. Thế nên từ bên ngoài nhìn vào, căn bản là cảm thụ không được nó cường đại đến dường nào.

Nhưng là, người khác cảm thụ không được, tinh thần lực của Ba Tái Tây đạt

tới cấp độ này lại cảm thụ mười phần rõ ràng. Đối với nàng mà nói, thực lực của Đường Tam không tính là gì. Nhưng tinh thần lực Hạo Hãn cảnh giới kia của Đường Tam lại đủ để tạo thành uy hiếp đối với nàng. Cứ việc tinh thần lực của Đường Tam đạt tới cấp bậc này thời gian còn ngắn. Sử dụng vẫn còn rất non nớt, không thể so sánh với khống chế của nàng. Nhưng là, cái này dù sao cũng là cùng cảnh giới năng lượng. Nàng cũng không thể không cẩn thận đối phó.

Ba Tái Tây vốn hai tay còn giữ trước người hội tụ đến trước mặt tạo thành chữ thập, một dấu ấn màu đỏ từ trên trán nàng hiện ra. Dấu ấn kia hình dáng dĩ nhiên cùng hoàng kim Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam giống nhau như đúc, chỉ có điều Đường Tam chính là màu vàng, mà Ba Tái Tây lại là màu đỏ sậm.

Một đạo quang mang màu đỏ sậm hiển hiện chiếu rọi trên hai tay của nàng, sau đó lại tiếp tục bạo phát ra, giống như một đạo quang nhận chém ra, nghênh đón hai đạo kim quang trong mắt Đường Tam phun ra.

Vào lúc này, liền biểu hiện ra điểm mạnh của Tử Cực Ma Đồng. Tử Cực Ma Đồng. Tương đương với là cho Đường Tam một người phóng thích tinh thần lực. Chính là phương thức tinh thần lực chuyển thành công kích. Nếu không có Tử Cực Ma Đồng, Đường Tam phóng thích tinh thần lực chỉ có thể là phạm vi lớn mà không cách nào giống như bây giờ đem chúng ngưng tụ ở cùng một chỗ. Ba Tái Tây hiển nhiên sẽ không có năng lực như Tử Cực Ma Đồng vậy. Nhưng nàng có thể thông qua bàn tay ngưng tụ tinh thần lực lại tiếp tục phát động công kích. Đã là thần kỳ kĩ năng, nhưng xem như vậy,trình độ ngưng tụ tinh thần lực của nàng cũng không bằng Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam.

Đỏ sậm cùng xán kim. Lưỡng sắc quang mang chợt tại giữa không trung va chạm ở cùng một chỗ. Nói chính xác, là không tiếng động va chạm ở cùng một chỗ.

Sử Lai Khắc ngũ quái chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, lực hút vốn rơi vào trên người trong phút chốc không còn sót lại chút gì. Mọi người sớm lên kế hoạch rất tốt. Bọn họ ngay cả nhìn cũng không nhìn chiến trường một cái. Một lần nữa gia tốc. Lần nữa mỗi người hướng tới một phương hướng riêng biệt mà

bay thật nhanh.

Bởi vì hai tay tạo thành chữ thập. Ba Tái Tây trên tay cây nhang kia cũng bị nàng kẹp ở trên tay. Nhìn qua bộ dáng có chút quái dị. Giống như là muốn cúng bái cái gì vậy. Trong hai cỗ tinh thần lực không tiếng động va chạm, Đường Tam thân thể kịch liệt run rẩy một chút. Mà Ba Tái Tây thân thể lại phiêu nhiên lui về phía sau, trong chớp mắt đã tại ngoài ngàn mét. Có thể thấy được chiêu trùng kích không có tiếng động này là kinh khủng cỡ nào.

Đường Tam sắc mặt liền trở nên trắng bệch đi một chút. Máu tươi đồng thời từ lỗ mũi cùng trong lỗ tai chảy xuôi mà ra, như là con rắn nhỏ uốn lượn khúc chiết. Đúng vậy. Tại phương diện ngưng tụ tinh thần lực, hắn quả thật xác nhận so với Ba Tái Tây ngưng tụ mạnh hơn. Nhưng là. Tinh thần lực trên chỉnh thể thực lực. Hắn vẫn là kém hơn Ba Tái Tây. Song phương dưới sự va chạm phương diện tinh thần lực, chiến thành ngang tay. Mà ở phía sau. Ba Tái Tây liền biểu hiện ra mặt mạnh của nàng. Mặc dù song phương tinh thần lực thay phiên nhau công kích chiến thành ngang tay. Đã bị trùng kích đều cũng hắn là giống nhau. Nhưng sau đó, nàng cùng Đường Tam phản ứng lại cũng không giống nhau. Nàng chỉ là lui về phía sau. Cũng không có giống Đường Tam như vậy miệng mũi xuất huyết. Tinh thần lực đã bị chấn động mãnh liệt.

Đường Tam trước mắt một trận mơ hồ. Thật vất vả mới khôi phục bình thường, sau đó, đại não của hắn trở nên vô cùng thanh minh. Thoáng cái liền hiểu được sự chênh lệch giữa mình cùng Ba Tái Tây.

Đúng vậy, từ tinh thần phương diện mà xem, chính mình quả thật xác nhận đã đạt tới cùng Ba Tái Tây đồng dạng cảnh giới. Nhưng là, trên tinh thần lực sử dụng, hai người nhưng lại căn bản không phải là cùng cấp bậc. Ba Tái Tây đối với tinh thần lực nắm trong tay năng lực hiện tại quá mạnh mẻ. Sau khi hai người công kích va chạm, nàng trực tiếp liền lấy một loại đặc thù phương thức mượn lực hóa đi va chạm sau khi trùng kích.

Phải biết rằng, tinh thần lực cũng không thể so với hồn lực, nếu nói là hồn lực, Đường Tam cũng có vô số loại phương pháp có thể hóa giải sóng xung kích. Nhưng nếu muốn đem tinh thần lực trở thành hồn lực ỉê hóa giải lực trùng kích, đừng nói là làm, hắn ngay cả nghĩ cũng chưa hề nghĩ qua. Ba Tái

Tây không thể nghi ngờ chỉ dùng hành động của mình cho hắn một bài học thật sâu. Nhưng mà, bài học này cũng là tương đương đau đớn.

Lúc này Đường Tam, chỉ cảm thấy chính mình đầu đau như muốn vỡ tung, trong đầu tinh thần lực tán loạn, tuy rằng Hải Thần Tam Xoa Kích trong Hải Thần ánh sáng năng lượng giúp hắn kiềm chế năng lượng này. Nhưng năng lượng này vẫn là đem cho hắn thống khổ thật lớn. Muốn lại tiếp tục phát ra một lần Tử Cực Ma Đồng, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không cách nào làm được. Mà thời gian này, ngoài ngàn mét Ba Tái Tây cũng đã xoay người lại, bay thẳng đến chỗ Đường Tam. Nhìn qua, nàng tựa hồ đã nghĩ thông suốt, vẫn là trước chặn đánh Đường Tam đã, sau đó lại đi bắt những người khác.. Dù sao, trong Sử Lai Khắc Thất Quái tinh thần lực của Đường Tam là duy nhất có khả năng trùng kích.

Đối diện Ba Tái Tây, không nói tới chuyện nàng có tản mát ra năng lượng đến tiến hành uy hiếp hay không, nhưng chỉ là nhìn vị Hải Thần Đấu La, cũng sẽ làm Đường Tam trong nội tâm sinh ra khổng lồ áp lực. Tuyệt đỉnh Đấu La thực lực dĩ nhiên cũng đã mạnh mẽ đến trình độ như thế. Căn bản là không phóng thích Vũ Hồn, ta dĩ nhiên cũng còn xa mới là đối thủ. Chẳng lẽ chịu thất bại như vậy sao?

Nếu là người bình thường, ngay lúc này có thể đã nổi giận, thậm chí mất đi tin tưởng phản kháng. Nhưng Đường Tam cũng không, đối diện càng cường đại áp lực, hắn kháng cự lại cũng càng lớn. Mạnh mẽ cắn đầu lưỡi một cái, lợi dụng đầu lưỡi đau đớn miễn cưỡng làm cho tinh thần của mìnhngưng tụ mấy phần, mạnh mẽ đem sự đau đớn trong đầu áp chế xuống, không lùi mà tiến tới, đón Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây vọt đi tới.

Nhìn Đường Tam trong mắt tín niệm bất chấp, Ba Tái Tây không khỏi âm thầm gật đầu, thực lực không đủ có thể thông qua tu luyện đề cao, nhưng nếu một người đã không có tin tưởng, quyết tâm cùng bền lòng, như vậy, xem như là tiếp tục cố gắng cũng là không thể trở thành đỉnh cấp cường giả. Đường Tam không thể nghi ngờ là có đủ những ưu điểm này.

Nhưng mà, thưởng thức Đường Tam không có nghĩa là nàng lại hạ thủ lưu tình, nhẹ nhàng một chưởng, trực tiếp hướng Đường Tam ấn tới.

Nhìn qua, nàng một chưởng kia thậm chí không có tạo nên nửa phần năng lượng ba động.

Đường Tam trong mắt chợt lóe sáng, lúc hắn nghênh đón Ba Tái Tây, đã giải trừ hiệu quả của Phục Chế Kính Tượng Tràng, phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng của mình, đồng thời cũng là phóng ra đệ thất hồn kỹ lam ngân chân thân, đệ lục hồn kỹ hư vô của mình. Hai cái kỹ năng đồng thời sử dụng, nhất thời làm Đường Tam thân thể nhìn qua trở nên mờ đi. Màu vàng lam quang mang dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống đặc biệt huyễn lệ.

Ánh sáng chợt lóe, Đường Tam thân thể đã biến mất tại chỗ, Tiểu Vũ Hồn Cốt Kỹ Năng, Thuấn Di (dời đi trong nháy mắt) phát động. Lúc xuất hiện trở lại, hắn đã ở sau lưng Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, không chút do dự một quyền oanh kích ra. Lần này công kích hắn không có sử dụng kỹ năng, cũng không phải bởi vì hắn trên nắm tay lực lượng mạnh mẽ bao nhiêu, mà là bởi vì dụng quyền đầu công kích hắn mới có thể có phản ứng nhanh nhất, sẽ không bị trì trệ trong chấoc lát sau khi sử dụng kỹ năng.

Lúc này, trước Hải Thần Điện lẳng lặng đứng bảy người, bọn họ đều cũng đang nhìn không trung một trận chiến này, có thể đứng ở chỗ này, đã đại biểu cho thân phận của họ. Bảy người này chính là Hải Thần Thất Thánh trụ Thủ Hộ Phong Hào Đấu La.

Hải Tinh Đấu La thở dài nói: *"Đã bao nhiêu năm, không người nào có dũng khí hướng Ba Tái Tây đại nhân chủ động phát động công kích. Hải Long, ngươi dám sao chứ?"*

Hải Long Đấu La sửng sốt một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, *"Không được. Đối diện đại nhân, ta căn bản sinh ra không được bất kỳ công kích ý niệm gì trong đầu. Ta nghĩ, các người hắn cũng là giống ta. Đại nhân tại trong lòng chúng ta, sớm đã trở thành đệ nhị thần ngoại trừ Hải Thần đại nhân."*

Xấu xí vô cùng Hải Ma Quỷ nói: *"Đúng vậy! Tiểu tử này thật có dũng khí, đối diện đại nhân còn dám chủ động công kích. Hơn nữa, hắn vừa rồi dĩ nhiên cũng bằng vào một chiêu tinh thần trùng kích làm đại nhân lui về phía sau. Chỉ cần điểm này, hắn cũng là đủ để tự hào. Thêm một lần làm đại nhân lui về phía sau, còn giống như là Hạo Thiên Tông tông chủ kia, kêu là Đường*

gì gì đó đi sao."

Hải Mã Đấu La tiếp lời nói: *"Người kia chính là tằng tổ của Đường Tam. Hải Long, ngươi không phát hiện sao chứ, lúc Đường Tam ngày đó đánh bại ngươi sử dụng cây búa cùng người kia rất giống. Chỉ có điều búa của hắn còn không có Hồn Hoàn mà thôi."*

Hải Long thở dài một tiếng, nói: *"Tiểu tử này thật sự là tiền đồ vô lượng a! Nếu hắn thật sự có thể đem hai cái Vũ Hồn của mình đều cũng gia tăng đến chín hoàn. Có lẽ, thật có lực lượng để khiêu chiến đại nhân không chừng."*

Hải Ma Nữ nói: *"Cái đó cũng không biết được. Nhưng mà, ta đoán, Hải Thần Cửu Khảo của hắn một khảo cuối cùng, có điều kiện tiên quyết là phải đánh bại Ba Tái Tây đại nhân hay không đây?"*

Hải Long nhíu mày nói: *"Không nên nói lung tung. Hải Thần Cửu Khảo chúng ta ai cũng chưa thấy qua, trước lục khảo vẫn còn có dấu vết mà lần theo, nhưng tam khảo sau lại là cái gì, sợ rằng Ba Tái Tây đại nhân cũng chỉ có đến chánh thức xuất hiện khảo hạch thời điểm mới có thể biết được. Nhưng mà, ta thật sự hy vọng có thể sớm ngày chứng kiến thấy ngày đó. Ta rất muốn nhìn một chút, so với Ba Tái Tây đại nhân lực lượng cường đại hơn sẽ là như thế nào."*

Bọn họ bên này nói chuyện trong lúc đó, bên kia nắm tay Đường Tam đã tới sau lưng Ba Tái Tây. Mặc dù lần này công kích sử dụng chính là quyền, nhưng từ Thuấn Di (dời đi trong nháy mắt) phát động, đến này một quyền đánh ra, tại áp lực thật lớn trước mặt, Đường Tam có thể nói là siêu thuỷ bình huy(vượt khó mà phát huy). Nối tiếp giống như nước chảy mây trôi, hồn lực đã ở nắm tay lúc sắp đến gần Ba Tái Tây mới ngang nhiên bộc phát, ngưng mà không tán, thẳng đến phía sau lưng Ba Tái Tây phóng ra.

Ba Tái Tây không có xoay người lại, ống quần màu đỏ thoáng động, phảng phất bên trong có khí thể nhô lên, một quyền này của Đường Tam chỉ là oanh kích trên ống quần màu đỏ kia.

Ngay sau đó, Đường Tam cảm giác được rõ ràng, dưới quyền phong của mình, tựa hồ có một cỗ năng lượng khổng lồ không cách nào kháng cự chợt

xoay quanh khởi lên, cỗ lực lượng kia mang theo thân thể hắn cấp tốc xoay tròn một vòng, thậm chí ngay cả sử dụng cơ hội Thuấn Di (dời đi trong nháy mắt) cũng không kịp, cả người hắncũng đã bị ném bay lên. Trong phút chốc, Đường Tam toàn thân trên dưới đều bị một cỗ hồn lực vô cùng mênh mông tập trung. trong khoảnh khắc, Ba Tái Tây đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đường Tam vẫn là lần đầu tiên thấy hai mắt Ba Tái Tây như thế. Hai mắt của nàng nhìn qua trong suốt như vậy, làm kẻ khác rất khó tưởng tượng, nàng dĩ nhiên cũng đã là lão nhân hơn trăm tuổi. Nhẹ nhàng một tay đánh vào trước ngực Đường Tam, khí thế làm cho ngừng quay cuồng thân thể hắn.

Mà cũng tại giờ khắc này, Đường Tam trên người chợt nổi lên mãnh liệt kim quang. Bởi vì ngay Ba Tái Tây tay phải đánh lên ngực hắn, hắn dù có lam ngân chân thân cùng với hư vô trạng thái, vẫn là cảm giác được trái tim của mình phảng phất muốn nổ mạnh một cách thống khổ. Nhân cơ hội thân thể tạm thời dừng lại, Đường Tam lập tức không chút do dự dùng ra lần đầu tiên Vô Địch Kim Thân của mình trong hôm nay.

Không thể nghi ngờ, hắn lựa chọn là chính xác, khoảnh khắc sau, thân thể Đường Tam đã giống như một khối thiên thạch từ trên trời giáng xuống, thậm chí bởi vì tốc độ quá nhanh, vẫn tạo nên một tiếng rít.

Phốc ——, thân thể hắn trực tiếp rớt vào trong hải trung hải, thậm chí không có bắn lên sóng lớn, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, hắn đã xuyên qua trăm mét sâu nước biển, trực tiếp lâm vào trong bùn dưới đáy biển, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng chìm xuống. Trước mắt đã một mảnh hắc ám. Nương theo độ sâu không ngừng gia tăng, chung quanh áp lực cũng là trở nên càng lúc càng lớn.

Lực lượng bản thân, quả là như vậy, Đường Tam không dám tưởng tượng, nếu như nói không có Vũ Hồn chân thân, có lẽ thân thể của mình sẽ dưới công kích của Ba Tái Tây phá thành mảnh nhỏ. Nàng từ đầu đến cuối cũng không có phóng thích ra Vũ Hồn của mình, chỉ mới có như vậy nàng đã đáng sợ như thế. Lấy chính mình đã tương đương với Phong Hào Đấu La thực lực trước mặt nàng căn bản là không có nửa phần hoàn thủ.

Giờ khắc này Đường Tam mới chánh thức rõ ràng, tại sao Vũ Hồn Điện đại

cung phụng Thiên Đạo Lưu xuống nghiêm lệnh, không cho phép Vũ Hồn Điện xâm chiếm Hải Thần đảo. Quả thật xác nhận, đối diện với thực lực của Ba Tái Tây như vậy, mang đến nhiều Phong Hào Đấu La hơn có ích lợi gì không? Phải biết rằng, Ba Tái Tây còn có thể mượn lấy lực lượng đại hải, mượn lấy lực lượng của Hải Thần điện. Ở chỗ này, nàng cùng thần cũng là không có gì khác nhau quá lớn.

Không cách nào hô hấp, nhưng thân thể Đường Tam còn không có dừng lại như trước liền xuất ra phản ứng, lam quang nhàn nhạt từ thân thể hắn lan tràn mà ra, thân thể hắn như trước đang không ngừng hãm sâu lặng yên biến mất. khí tức cũng đã đồng thời biến mất.

Có Vô Địch Kim Thân ba giây bảo vệ, dưới một kích của Ba Tái Tây, hắn cũng không có bị thương. Đồng thời, hắn cũng phản ứng tối chính xác, hai tay đồng thời hướng thân thể hai lần đánh ra, phía trên thân thể nước biển, bùn đất, trong một mảnh ánh sáng màu đỏ, toàn bộ biến thành tinh thể, mà ngay ở bên trong đám tinh thể này, thân thể Đường Tam ẩn tàng bên trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo giống như cá đang bơi bình thường lặng yên hoạt động, cấp tốc hướng về một hướng quay cuồng mà ra.

Ầm ——

Lại là một tiếng kịch liệt nổ vang, vừa mới ngưng kết thành tinh thể nước biển cùng bùn đất toàn bộ biến thành bột mịn, Đường Tam phản ứng không thể nghi ngờ là rất nhanh, nhưng vẫn là bị liên luỵ một chút. May là Hãn Hải Hộ Thân Tráo có tác dụng phòng ngự hơn nữa hắn tự thân cường hãn, lúc này mới chỉ là bị cỗ lực lượng này kích động bay ngang ra, mà không phải giống như đám tinh thể kia bị đánh ra nát bấy.

Phiêu phù ở giữa không trung, Ba Tái Tây nhíu nhíu đầu mày, trước khi bắt đầu khảo hạch này, nàng cũng không có nói cho Đường Tam, Đường Tam cùng những người khác là không giống nhau. Đối với những người khác, nàng có thể không hạ sát thủ, thậm chí có thể lấy đại cung phụng danh nghĩa đặc xá bọn họ nếu như không cách nào thông qua hắc cấp khảo hạch kết quả. Nhưng là, Đường Tam không được, nếu hắn không thể thông qua khảo hạch lần này, như vậy, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Bởi vì hắn đã biết quá nhiều bí mật của Hải Thần.

Cho nên, Ba Tái Tây cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với hắn. Đường Tam các đồng bọn chạy trốn. Chỉ để lại hắn một mình ở chỗ này, thật ra đối với Đường Tam mà nói là cực kỳ bất lợi. Của Đường Tam là Hải Thần cấp khảo hạch, không hề nghi ngờ, độ khó khảo hạch của hắn so với người khác khó hơn rất nhiều, dựa theo khảo hạch tiêu chuẩn, Ba Tái Tây tự nhiên cũng muốn chiếu cố hắn trước. Vừa vỗ một cái lại bồi thêm một quyền, cơ hồ làm Hoàn Hình Hải hạ xuống trăm mét. Mà Ba Tái Tây nhìn qua giống như là làm một chuyện rất là đơn giản mà thôi.

Nhưng nàng vẫn nhíu mày, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng mất đi cảm ứng đối với khí tức của Đường Tam. Đường Tam tinh thần lực cùng cảnh giới với nàng, Hãn Hải Hộ Thân Tráo có thể đủ ẩn tàng thân hình và khí tức, nàng tìm không được Đường Tam cũng là bình thường. Nhưng là, Đường Tam còn một điều không biết, thân hắn ở trong khảo hạch, Ba Tái Tây là có thể thông qua khảo hạch sinh ra khí tức liên hệ phán đoán ra đại thể vị trí cùng trạng thái thân thể của hắn. Rất rõ ràng, Đường Tam không chết, nhưng lại ngay trong Hải Hình Hoàn.

Trước Hải Thần Điện, Thất Thủ Hộ Đấu La lúc này đã câm như hến, bọn họ cũng là có rất nhiều năm không có thấy qua Ba Tái Tây thực lực. Mắt thấy vị đại nhân cao quý ưu nhã kia lấy ưu nhã động tác sinh ra lực phá hoại kinh khủng như thế, sắc mặt bảy người đều một trận trắng bệch.

Hải Long Đấu La lập tức trong lòng thu hồi lời nói lúc đầu hắn tự nhận là bọn họ bảy người liên thủ có thể ngăn cản Ba Tái Tây một nén nhang thời gian. Cho tới bây giờ, bọn họ cũng là vẫn còn chưa thấy được Ba Tái Tây phóng thích Vũ Hồn a! Chỉ là sử dụng hồn lực mà thôi, đã bộc phát ra thực lực khủng bố như thế, nàng nếu mà dùng Vũ Hồn, vậy sẽ là một cảnh tượng như thế nào đây? Dùng bốn chữ là hình dung thỏa đáng nhất, không thể tưởng tượng.

Nhưng mà, Đường Tam bây giờ cũng không có cảm giác này, bởi vì hắn căn bản không rảnh đi cân nhắc chuyện này, hắn bây giờ đang suy nghĩ, làm thế nào tự bảo vệ mình, làm thế nào sống sót dưới công kích của Ba Tái Tây. Dựa theo thời gian tính toán, từ bắt đầu đến bây giờ, chỉ qua mới mấy phút mà thôi. Cây nhang kia đã đốt tuyệt không hơn một phần sáu.

Đường Tam không có dũng khí phóng xuất ra tinh thần lực của mình, Ba Tái Tây cũng không phải giống Hải Thần Thánh Trụ Thủ Hộ Thất Đấu La như vậy không cách nào dò xét đến tinh thần ba động của mình. Đồng dạng cảnh giới tinh thần lực, Ba Tái Tây tự nhiên không chút khách khí toàn diện dò xét vị trí của Đường Tam, chỉ khi nào tinh thần lực của Đường Tam tiến hành phản dò xét, mặc dù tận lực tập trung lẫn nhau, nhưng hắn làm sao có thể đối diện Ba Tái Tây công kích đây?

Thúc đẩy kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt, Đường Tam cấp tốc tại trong nước biển xuyên qua, bằng vào Hãn Hải Hộ Thân Tráo ẩn thân năng lực, cho dù là xẹt qua nước biển, nước biển cũng sẽ không xuất hiện ba động.

Ba Tái Tây đang ở không trung, bằng vào khảo hạch liên lạc tìm kiếm vị trí của Đường Tam, nhưng vị trí của Đường Tam lại thủy chung đều biến hóa, phương hướng hành động của hắn không theo quy tắc nào cả.

Lúc Ba Tái Tây chuẩn bị trực tiếp hướng hải trung hải phát động công kích, nàng nhưng lại kinh ngạc phát hiện, Đường Tam đã thoát ly hải trung hải, khí tức không tái xuất hiện trong hải trung hải nữa, mà là rơi vào trên Hải Thần Sơn. Lần này, Ba Tái Tây không khỏi nhíu mày thêm một lần nữa.

Ở địa phương khác nàng có thể không hề cố kỵ tiến hành công kích trên phạm vi lớn, nhưng Hải Thần sơn lại không được, đó là Hải Thần thánh địa, phía trên vẫn còn Hải Thần Điện, vạn nhất công kích đến Hải Thần Điện, Hải Thần phẫn nộ nàng cũng không có can đảm thừa nhận.

Đường Tam hiển nhiên cũng là bởi vì điểm này, mới phi thân trên Hải Thần sơn, thừa dịp thời gian Ba Tái Tây do dự trên không, hắn cũng là chỉ được chốc lát thở dốc, dưới tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn hiểu được, các đồng bọn lúc này hắn đã phân tán tại các nơi trên Hải Thần Đảo. Ba Tái Tây muốn bắt được bọn họ tuyệt không dễ dàng. Bây giờ chính mình cần phải làm là sống sót.

Vừa nghĩ, Đường Tam bắt đầu bay nhanh hướng tới trên Hải Thần sơn trèo lên, hắn không có dũng khí phi hành, bởi vì sợ sau khi mình thoát ly Hải

Thần sơn, lập tức sẽ phải chịu Ba Tái Tây toàn diện công kích. Tinh thần lực của hắn mặc dù không thể phóng xuất ra, nhưng là có thể cảm giác được Ba Tái Tây tinh thần lực thủy chung vẫn đuổi theo mình.

Hiển nhiên nàng là có phương pháp gì đó có thể xác nhận đại khái vị trí của mình.

Bát Chu Mâu từ sau lưng phóng thích, Đường Tam bay nhanh qua rừng cây trong Hải Thần sơn, rất nhanh hướng về phía đỉnh núi. Hải Thần sơn cũng chỉ cao mấy trăm mét độ, bây giờ lại đã không có Hải Thần ánh sáng cản trở như lúc trước, chỉ là mấy lần nháy mắt công phu, Đường Tam cũng đã đến gần đỉnh núi.

Ba Tái Tây trong lòng đột nhiên cả kinh, minh bạch được ý đồ của Đường Tam, trong mắt lần nữa toát ra một tia tán thành, nhìn thoáng qua hương nhang không ngừng cháy trong tay mình, thân hình chợt lóe, đã bay xuống tại trước Hải Thần Điện.

Ba Tái Tây đột nhiên phủ xuống, dọa Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La giật mình, bảy người vội vàng tránh ra, lộ ra mảnh đất trống trước Hải Thần Điện.

Đang lúc này, một cỗ khí tức uy nghiêm không gì sánh kịp từ trên người Ba Tái Tây phóng thích ra, dưới khổng lồ lam quang thấp thoáng, sau lưng nàng, một hư ảnh thật lớn màu vàng chậm rãi hiện ra, hư ảnh nọ là hình người, khí tức uy nghiêm chính là do nó phóng xuất ra. Mặc dù thấy không rõ tướng mạo, nhưng có thể mơ hồ thấy được, ở trong tay hư ảnh này nắm một thanh Tam Xoa Kích thật lớn.

Đúng vậy, đây đúng là Ba Tái Tây võ hồn, Hải Thần. Bởi vì Đường Tam nhạy bén, nàng rốt cục không thể không phóng xuất ra võ hồn của mình.

Bát hắc nhất hồng, chín Hồn Hoàn chỉnh tề sắp hàng, sắp xếp tại trên người Ba Tái Tây, thân thể của nàng cũng không có bởi vì phóng thích Vũ Hồn mà xuất hiện bất kỳ biến hóa gì, tựa hồ Ba Tái Tây như trước, chỉ là thân thể chung quanh nhiều hơn chín cái Hồn Hoàn mà thôi.

Ba Tái Tây hai tay tạo thành chữ thập trước ngực mình, đệ tam Hồn Hoàn trên người đột nhiên sáng lên, ngay sau đó, lam quang quay chung quanh thân thể nàng giống như dòng chảy bình thường khuếch tán ra, lại cũng như là thủy ngân chảy bình thường hướng tới bốn phía lan tràn mà ra. Gặp phải thực vật cùng núi đá, lam quang lại tự động tách ra, nhưng không có buông bỏ bất kỳ một khe hở nào trên Hải Thần sơn.

Lúc này, Đường Tam thân thể đã đến gần đỉnh núi, mắt thấy Ba Tái Tây trên người phóng xuất ra lam quang, hắn trong lòng lấy làm kinh ngạc. Cũng không phải bởi vì vậy mà là bởi vì, trên người Ba Tái Tây phát ra lam quang dĩ nhiên cũng cùng bản thân tinh thần lực của nàng hoàn toàn hòa hợp nhất thể. Dung hợp cực kỳ hài hòa. Nói cách khác, của nàng mỗi một chút hồn lực đều cũng nương theo một chút tinh thần lực. Năng lượng lam quang này hoàn toàn là có song trọng thuộc tính. Lấy tinh thần lực khổng lồ của Ba Tái Tây, phối hợp hồn lực đang dò xét, cho dù Đường Tam có Hãn Hải Hộ Thân Tráo hộ thể, một khi bị đụng chạm trên cũng sẽ lập tức bị phát hiện. Mà hắn nếu bay khỏi Hải Thần sơn, như vậy, Ba Tái Tây lập tức sẽ không chút khách khí cho hắn một cái phạm vi công kích. Muốn chạy đều cũng chạy không được.

Mặc dù rốt cục bức ra Ba Tái Tây Vũ Hồn, nhưng không hề nghi ngờ, kế hoạch của Đường Tam bị phá hủy, giờ khắc này, tình huống của hắn đã trở nên càng thêm bị động.

Đang lúc này, Đường Tam trước mắt đột nhiên hiện ra một hình ảnh, lúc đầu, hắn dẫn theo Sử Lai Khắc Thất Quái đạt được quán quân của đại hội toàn bộ đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh, bởi vì Tiểu Vũ thân phận bại lộ, mắt thấy có lẽ phải chịu Võ Hồn Điện đả kích, lúc này, phụ thân của Đường Tam là Đường Hạo xuất hiện, hơn nữa bằng vào một chiêu công kích, hấp dẫn chú ý của đám cường giả Võ Hồn điện, mang theo Đường Tam cùng Tiểu Vũ trốn đi xa.

Đúng vậy! Hải Thần Điện.

Đường Tam tại lên thời điểm, kế hoạch chính là trốn vào trong Hải Thần Điện, ở nơi đó, Ba Tái Tây nhất định sẽ bị bó tay bó chân, bằng vào các hạng năng lực cùng với chu toàn của mình, cơ hội có lẽ lớn hơn. Hiển nhiên, Ba Tái Tây cũng rõ ràng điểm này, lúc này mới rơi vào trước Hải Thần Điện,

phóng xuất ra tự thân Vũ Hồn, chính là vì không để cho Đường Tam cơ hội này.

Ngươi đã không cho ta tiến vào, ta đây sẽ công kích. Nghĩ tới đây, Đường Tam vừa trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo bay nhanh lui về phía sau, vừa ngưng tụ hồn lực của mình, cánh tay phải giơ lên, nồng nặc Lam Ngân Hoàng năng lượng cấp tốc ngưng tụ lại.

Đệ ngũ Hồn Hoàn lóe sáng, quang thải màu vàng lam hỗn hợp với màu đỏ quang hoàn khuếch trương sinh ra năng lượng ba động, Đường Tam cánh tay phải bịt kín một tầng huyết sắc.

Đệ ngũ hồn kỹ Lam Ngân Phách Vương Thương đã tiến hóa, sau khi tiến hóa đến mười vạn năm cấp bậc, tên của Lam Ngân Phách Vương Thương cũng thay đổi, biến thành Lam Ngân Phách Hoàng Thương, đơn thể công kích, mười vạn năm hồn kỹ. Hơn nữa là ngưng tụ vào một điểm công kích, coi trước mắt, đây mặc dù chỉ là Đường Tam đệ ngũ hồn kỹ, nhưng bởi vì mười vạn năm cấp bậc cùng công kích phương thức của nó, lại là một cái hồn kỹ có lực công kích mạnh nhất trong tất cả các hồn kỹ.

Chỉ có trong lúc phóng thích trà trộn, Hãn Hải Hộ Thân Tráo hiệu quả mới có thể biến mất, ngưng tụ năng lượng cũng không được, mắt thấy chính mình sắp thối lui đến chân núi. Đường Tam không hề tránh né, không lùi mà tiến tới, Lam Ngân Lĩnh Vực trong nháy mắt phóng thích. Cùng lúc đó, lập tức ăn một viên Kiên Đĩnh Kim Thương Đăng.

Dưới trạng thái võ hồn chân thân phóng thích Lam Ngân Lĩnh Vực, trực tiếp tiến vào đến Sâm La Vạn Tượng cảnh giới. Dưới sự áp bức của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, Đường Tam tiềm lực không thể nghi ngờ đã bộc phát đến cực hạn. Lĩnh vực phóng thích, ăn Kiên Đĩnh Kim Thương Đăng, giơ lên cánh tay phải, Lam Ngân Phách Hoàng Thương bộc phát. Cả quá trình nối tiếp kì diệu vô cùng, không có nửa phần dừng lại. Phải biết rằng, hắn bây giờ là đồng thời thi triển lĩnh vực cùng mười vạn năm hồn kỹ. Đối với hồn lực tiêu hao, cùng với sử dụng tinh thần lực, đều là gánh nặng thật lớn, nhất là hắn dưới tình huống tinh thần bị thương còn có thể hoàn thành, tuyệt đối là vượt quakhó khăn mà phát huy.

Lam Ngân Phách Hoàng Thương cùng Lam Ngân Phách Vương Thương khi trước có điều khác nhau, không hề là toàn thân vàng chói, mà là toàn thân màu đỏ, trong màu đỏ hỗn loạn từng đạo màu vàng ma vân, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ. Chung quanh thân thương, tất cả năng lượng đều đọng lại, căn bản sẽ không phát tán ra ngoài. Lúc xích hồng sắc quang mang từ Đường Tam trong tay bạo phát ra, bay thẳng đến chếch lên trên bầu trời, tốc độ cực nhanh, cho dù là Đường Tam cùng Ba Tái Tây tinh thần lực như vậy cũng là tuyệt đối không kịp bắt.

Cùng lúc đó, Đường Tam Lam Ngân Lĩnh Vực trong nháy mắt bộc phát đến cực hạn, trong đại não hắn, tinh thần va chạm đã bình tĩnh trở lại, lúc này càng như hoàn toàn phụ gia cho Lam Ngân Lĩnh Vực. Đồng thời, Đường Tam hai đấm đánh mạnh vào ngực chính mình, oa một tiếng, phun ra một khẩu nhiệt huyết, trực tiếp phun trên lĩnh vực của mình.

Đường Tam vốn có, là Lam Ngân Hoàng huyết mạch, tuy rằng trong máu hắn vẫn còn bao hàm băng hỏa lưỡng chủng cực đoan năng lượng, nhưng dưới tác dụng của Lam Ngân Lĩnh Vực, lúc này nhưng lại đưa năng lượng của máu hắn hoàn toàn phóng thích ra, thật sự mạnh mẽ đem băng hỏa lưỡng chủng năng lượng loại bỏ đi, đem Lam Ngân Hoàng huyết mạch thông qua lĩnh vực truyền khắp Hải Thần sơn.

Chỉ thấy thực vật trên Hải Thần sơn dưới tác dụng của Lam Ngân Lĩnh Vực kỹ năng Sâm La Vạn Tượng, lấy điên cuồng khí thế nhanh chóng tăng vọt. Nếu từ xa xa nhìn xem, bây giờ Hải Thần sơn giống như là trong nháy mắt bành trướng hắn lên.

Ba Tái Tây không hề có thể cố kỵ công kích Hải Thần sơn, Đường Tam cũng không có. Vì bảo vệ tánh mạng, bây giờ hắn cái gì thủ đoạn đều cũng dùng ra hết.

Mà lúc này hết lần này tới lần khác, Ba Tái Tây căn bản không đủ lực đi ngăn cản Đường Tam, dù là đã phát hiện vị trí của hắn, cũng không có thể hướng hắn phát động công kích. Nguyên nhân rất đơn giản, Lam Ngân Phách Hoàng Thương đã nhanh như điện chớp từ không trung vẽ ra một đạo hoàn mỹ đường pa-ra-bôn, thẳng đến Hải Thần Điện phía trên. Tốc độ cực nhanh, cho dù là Ba Tái Tây muốn trên đường ngăn trở cũng là cực kỳ khó khăn, cái kia

dù sao cũng là mười vạn năm hồn kỹ a! Xem như Hải Thần Điện tự thân có phòng ngự năng lực, thân là Hải Thần Đảo Đại Tế Ti, nàng cũng là tuyệt không có dũng khí mạo hiểm.

Cho dù là Ba Tái Tây tính tình thật là tốt như vậy, lúc này cũng không khỏi trong lòng trong thầm mắng Đường Tam, cũng dám lấy phương thứccông kích Hải Thần Điện để trì hoãn công kích của mình đối với hắn, tiểu tử này thật là xem như to gan lớn mật.

Mà ngay lúc Ba Tái Tây phi thân lên, đi ngăn cản Lam Ngân Phách Hoàng Thương, thực vật trên Hải Thần sơn dưới thúc giục của Đường Tam bất kể đại giới, đã giống như sóng biển bình thường ùa lên, hướng tới Hải Thần Điện phương hướng cấp tốc lan tràn, không chút nào để ý đến Hải Thần bảy Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đang đứng trước cửa, thẳng đến Hải Thần Điện dũng mãnh lao tới. Nhìn thái độ ác hình ác trạng, có ý muốn đem Hải Thần Điện đập vỡ.

Phải biết rằng, nơi này mặc dù là Hải Thần sơn, nhưng là, thực vật cũng không phải là Hải Hồn Sư hoặc là Hải Hồn Thú, bọn họ cũng sẽ không nghe theo Hải Thần điều khiển. Mà địa vị của Lam Ngân Hoàng tại giới thực vật mặc dù không thể cùng địa vị của Hải Thần tại hải dương so sánh, nhưng tại thực vật giới có thể siêu việt nó cũng là lông phượng sừng lân. Tại Đường Tam Lam Ngân Hoàng huyết mạch phối hợp dưới tác dụng của Lam Ngân Lĩnh Vực, thực vật này không nổi điên mới là lạ. Nhất là Đường Tam cơ hồ đang dùng máu tươi của mình đến tẩm bổ thực vật này. Hắn không có lấy ra của thực vật một tia sinh mệnh lực, ngược lại là đem chính mình khổng lồ sinh mệnh lực rót vào trong đó, thực vật này lại như thế nào không điên cuồng. Bọn họ đơn thuần tánh mạng không hề sai lầm chấp hành Đường Tam mệnh lệnh.

Đối diện đám thực vật điên cuồng hướng đến bậc thềm, Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La cơ hồ là không chút do dự nghênh đón, bọn họ đương nhiên không thấy, Đường Tam khóe miệng đã toát ra một tia tươi cười nhàn nhạt. Từ khảo hạch bắt đầu đến bây giờ, hắn rốt cục bắt đầu nắm giữ chủ động mà tiến lên.

------oOo------

Chương 432: Mượn thế vượt qua kiểm tra, phá tan đệ lục khảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Muasaobangpy

Biên: hạothiên (A Thiên)

Mắt thấy thực vật trên Hải Thần sơn điên cuồng sinh trưởng, trùng kích vào Hải Thần Điện, với nhiệm vụ thủ hộ của mình, Hải Thần thất thánh trụ Đấu La sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?

Giữa không trung, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây mắt thấy Lam Ngân Bá Hoàng Thương sẽ rơi xuống Hải Thần Điện trước, rốt cục đem chặn đứng, một quyền xuất ra, phát ra va chạm kịch liệt. Tiếng gầm khổng lồ đinh tai nhức óc, một vòng màu đỏ sóng gợn từ vị trí Lam Ngân Bá Hoàng Thương nổ mạnh khuếch tán ra.

Cho dù là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây là cường giả như vậy, thân thể tại không trung cũng đình trệ một chút, toàn thân khuếch tán ra một quyền màu lam sóng gợn nhàn nhạt, đem dư âm Lam Ngân Bá Hoàng Thương nổ mạnh ngăn trở. Mà từ lúc Lam Ngân Bá Hoàng Thương sắp va chạm công kích của nàng, Đường Tam cũng đã chặt đứt liên lạc của mình cùng Lam Ngân Bá Hoàng Thương, hơn nữa, Ba Tái Tây phát hiện, Lam Ngân Bá Hoàng Thương nhìn qua mặc dù uy mãnh vô song, nhưng trên thực tế, trên cán thương lại mang theo một cỗ lực phản hồi, trong lúc nàng chính diện đón đầu, Lam Ngân Bá Hoàng Thương đã có phần chậm lại, hơn nữa Đường Tam chặt đứt liên lạc, khiến cho mũi nhọn công kích khủng bố cũng không có hoàn toàn phát huy ra. Tuy vậy, lực công kích của nó vẫn làm Ba Tái Tây trong lòng thầm giật mình.

"Không nên ngăn cản đám thực vật này." Ba Tái Tây đột nhiên ý thức được cái gì, nàng lúc này thân hình tại không trung đình trệ một chút, năng lượng trào ra ngăn cản dư âm Lam Ngân Bá Hoàng Thương đang cực kỳ khuếch tán

ra, ít nhiều cũng phải cần một nháy mắt thời gian để hồi phục sức lực. Mà trong nháy mắt đó, lại là thời điểm tốt cho thực vật vọt tới trước Hải Thần điện.

Ba Tái Tây nhắc nhở vẫn là chậm một nhịp, thủ hộ Hải Thần đảo, thủ hộ Hải Thần, sớm đã trở thành quan niệm thâm căn cố đế trong đầu bọn Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La, đối diện thực vật lai thế dào dạt, bọn họ như thế nào lại ngồi yên không quan tâm? Bảy người cơ hồ đồng thời ra tay, cường hãn hồn lực chợt bộc phát ra, vì ngăn cản bốn phương tám hướng thực vật tiến tới, bọn họ thậm chí đều cũng dùng ra của mình Vũ Hồn chân thân, ngăn cản thực vật lan tràn.

Đường Tam vị trí mi tâm ánh sáng chợt lóe, trên lạc ấn màu vàng của Hải Thần Tam Xoa Kích hoa văn lập lòe, hắn biết được có chuyện gì đó đã xuất hiện.

"Bởi vì Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La tham dự đệ lục khảo khảo hạch, khảo hạch độ khó gia tăng, đột phá quy tắc đã đề ra, đặc chuẩn tiếp nhận người bị khảo hạch rút lui khỏi điểm kiểm tra. Rời khỏi Hải Thần Đảo phạm vi, tức tính thông qua khảo hạch."

Được nhắc nhở không chỉ là Đường Tam, Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây cho đến Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đều cũng được đồng dạng nhắc nhở. Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La ngây dại, nhưng Ba Tái Tây lại chau mày di chuyển, hồng sắc thân ảnh lấy tốc độ trước nay chưa từng có hướng về phương hướng dưới chân núi đánh tới.

Đúng vậy, hết thảy đều cũng nằm trong tính toán của Đường Tam, khi hắn chứng kiến thấy Hải Thần Thất Thánh Trụ Đấu La đứng ở trước Hải Thần điện, hắn cũng đã tiến hành kế hoạch này. Lam Ngân Bá Hoàng Thương quả thật là hắn toàn lực xuất ra một kích, không làm như vậy, sẽ không đủ để kiềm chế Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây. Đánh chính diện, hồn kỹ cực mạnh của Đường Tam như cũ không có hiệu quả. Nhưng là, mục tiêu công kích biến thành Hải Thần điện, sẽ phải là Ba Tái Tây đi cứu. Dù là nàng thực lực có mạnh hơn nữa, Đường Tam tin tưởng, nàng cũng là không thể bằng vào phạm vi lớn hồn kỹ ngăn cản Lam Ngân Bá Hoàng Thương của mình, mà nàng tuyệt sẽ không làm Hải Thần Điện bị tổn thương chút nào, bởi vậy, tất

nhiên nàng sẽ đích thân đi cứu viện.

Mà đúng lúc này, Hải Thần thực vật trên núi dưới sự thúc dục của Đường Tam hướng Hải Thần điện phát động công kích. Đây là từ lúc ba ngày trước, lúc Đường Tam hướng Ba Tái Tây đưa ra thời điểm quyết chiến tại chân Hải Thần sơn cũng đã nghĩ đến phương pháp này. Hắn yêu cầu ở chỗ này quyết chiến, cũng không phải muốn bằng vào Lam Ngân Lĩnh Vực cùng Ba Tái Tây chu toàn. Đến Ba Tái Tây cấp độ, lấy lĩnh vực năng lực của Đường Tam trước mắt đối với nàng mà nói căn bản không có bất kỳ cái gì tác dụng. Hắn sở dĩ lựa chọn ở chỗ này, không phải bởi vì nơi này có rừng rậm, mà là bởi vì nơi này có Hải Thần điện.

Công kích Hải Thần điện, Ba Tái Tây nhất định cứu, mà hôm nay đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La xuất hiện, đem cho Đường Tam chính là vui mừng lẫn sợ hãi. Hắn sớm đã tính toán ra, trong lúc chính mình công kích Hải Thần điện, Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La tuyệt đối sẽ không bàng quan tọa thị. Ba Tái Tây bị kiềm chế, bọn họ tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó ngăn cản thực vật công kích.

Mà trên thực tế, bất luận là Lam Ngân Bá Hoàng Thương vẫn là thực vật, cũng không lại chánh thức đi công kích Hải Thần điện. Đường Tam thông minh ra sao, hắn biết rõ, nếu chính mình thực sự công kích Hải Thần điện, như vậy, Thất Thánh Trụ Đấu La, thậm chí là Ba Tái Tây đều cũng sẽ nhận được mệnh lệnh công kích chính mình. Xâm phạm Hải Thần tôn nghiêm còn ra gì nữa? Bởi vậy, tất cả công kích của hắn đều là lưu lại một phần. Bất luận là Lam Ngân Bá Hoàng Thương vẫn là lấy Lam Ngân Lĩnh Vực thúc dục thực vật đại trận, nhiều nhất cũng chỉ sẽ tới trước Hải Thần điện, cũng sẽ không thực sự tiến hành phá hư.

Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La quả nhiên rút lui. Đồng thời, kết quả cũng là cùng Đường Tam phán đoán giống nhau như đúc. Bây giờ Đường Tam đang đau khổ chống đỡ công kích của Ba Tái Tây,Thất Thánh Trụ Đấu La cản trở hắn công kích, cũng tương đương với gia nhập vào trong khảo hạch. Mà lấy Sử Lai Khắc lục quái thực lực, nếu tại Ba Tái Tây cùng bảy thánh trụ Đấu La vây công mà tiến hành khảo hạch, đó là một phần vạn cơ hội cũng sẽ không có. Hải Thần hắn nhiên là công bình. Như vậy, khảo hạch tự nhiên lại lần nữa xuất hiện biến hóa. Đệ ngũ khảo hạch có thể bởi vì

bị chính mình mưu lợi mà đổi thành đệ lục khảo hạch gia tăng độ khó. Như vậy, đệ lục khảo hạch độ khó trên diện rộng tăng lên. Hải Thần tự nhiên phải có biểu hiện chứ sao.

Chính là bởi vì nguyên nhân này, mới xuất hiện trước mắt một màn. Lúc trước, Đường Tam vì tránh né hồn lực của Ba Tái Tây cùng tinh thần lực dung hợp dò xét, vốn đã thối lui đến chân Hải Thần sơn. Cái gọi là rời khỏi Hải Thần sơn phạm vi nói cách khác, chỉ cần hắn tiến nhập Hoàn Hình hải, đệ lục khảo cực kỳ gian nan có lẽ thông qua.

Không cố kỵ cây nhang kia vẫn đang cháy.

Nhưng mà, đối diện gần trong gang tấc Hoàn Hình hải, Đường Tam cũng không có lui về phía sau, thân thể ngược lại về phía trước phóng đi. Mà cùng lúc hắn vọt tới trước, một mảnh hồng mang đã từ hắn vị trí lúc trước xẹt qua, nặng nề mà oanh kích trên bờ cát chân Hải Thần sơn.

Một tiếng ầm kinh khủng, trên bờ cát xuất hiện một cái hố to đường kính trăm mét, sâu mười thước. Thế cho nên Hoàn Hình hải nước biển một đường mà vào, thân thể Ba Tái Tây đã xuất hiện ở chỗ đó. Nếu lúc trước Đường Tam lui về phía sau, hắn đã bị một quyền của Ba Tái Tây chính diện đánh trúng.

Đang lúc này, Đường Tam đột nhiên từ Hải Thần sơn vọt lên, dĩ nhiên cũng không tránh né, ngược lại chính diện hướng tới Ba Tái Tây đánh móc sau gáy, nương theo đệ bát hồn hoàn chói mắt lóng lánh, từng vòng màu đỏ sóng gợn khuếch tán ra, hướng Ba Tái Tây trùm tới, chính là đệ bát hồn kỹ của hắn, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp. Cưỡng chế ba giây choáng váng.

Cùng lúc đó, Đường Tam thân hình tại không trung cuốn một vòng, chân trái chợt bổ xuống, Hổ Kình Tà Ma Phủ mang theo một vòng quang luân hình trăng rằm từ trên trời giáng xuống, thẳng xuống đỉnh đầu Ba Tái Tây.

Lúc này đây, ngay cả Ba Tái Tây đều cũng cảm giác được có chút kinh ngạc, Đường Tam bằng vào trí tuệ của hắn thật vất vả nghĩ ra chuyện này đối với hắn là cơ hội tuyệt đối có lợi, theo lý thuyết, hắn bất luận là ẩn thân vẫn là Thuấn Di (dời đi trong nháy mắt), hắn là mau chóng từ trong phạm vi công

kích của mình chạy thoát mới đúng, mà hắn tại sao ngược lại lựa chọn chính diện tiến công đây? Chẳng lẽ hắn cho rằng công kích của hắn có thể đánh lui chính mình, làm hắn tiến vào Hoàn Hình hải sao chứ?

Chuyên đó lại như thế nào có thể? Ba Tái Tây không có

biết.

Đối diện Đường Tam song trọng công kích, chân trái của nàng trên mặt đất giậm một cái nhẹ nhàng, sóng lớn từ dưới chân dâng lên, đó cũng không phải thật sự sóng biển, mà là thuần túy do năng lượng hình thành. Đệ bát hồn kỹ Quần Thể Hạn Chế Kỹ Năng của Đường Tam dĩ nhiên cũng như vậy bị luồng năng lượng này đánh sâu vào phá thành mảnh nhỏ, căn bản là không có rơi vào trên người Ba Tái Tây.

Ba Tái Tây phóng thích luồng sóng lớn này cùng tinh thần lực của nàng hoàn toàn dung hợp, lúc này đây phát ra hồn lực liền đã hoàn thành xong quá trình khế hợp, đây mới là thực lực chân chính của Hải Thần Đấu La.

Mà đang lúc này, Đường Tam chân trái tạo nên Hổ Kình Tà Ma Phủ đã từ trên trời giáng xuống, đi tới trên đỉnh đầu Ba Tái Tây, kỹ năng của mười vạn năm hồn cốt dù sao không phải chuyện đùa, cơn sóng lớn bị Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp từ chính giữa bổ ra, lập lòe lành lạnh quang phủ màu hồng, như chớp trảm xuống.

Đối diện Đường Tam công kích, Ba Tái Tây ngay cả nhúc nhích cũng không, chỉ xuất ra động tác đơn giản, tay phải lật lại, lấy tay làm đao, thẳng đến Đường Tam chân trái bổ tới. Nhìn qua nàng một chưởng này nhẹ nhàng, nhưng từng bị nàng một cái tát đánh vào trong cát dưới đáy biển, Đường Tam đương nhiên biết rằng Ba Tái Tây một chưởng này uy lực cường đại đến dường nào. Thế nhưng, hắn một cước vẫn là không có đường lui bổ xuống.

Ầm…..

Mười vạn năm hồn cốt kỹ năng cho dù mạnh, thế nhưng song phương hồn lực hơn kém hiện tại thực sự quá xa, Ba Tái Tây thậm chí ngay cả lung lay cũng chưa từng lung lay một chút, thân thể Đường Tam cũng đã giống như

đạn pháo bình thường quay cuồng bay xéo đi ra ngoài, tốc độ cực nhanh, thậm chí so với lúc hắn sử dụng máu tươi của Bạch Trầm Hương chế tạo Phục Chế Kính Tượng Tràng càng mau lẹ hơn.

Một chưởng đánh bay Đường Tam, Ba Tái Tây đột nhiên tỉnh ngộ, thầm kêu một tiếng bất hảo. Lúc nàng một chưởng bổ trúng Đường Tam Hổ Kình Tà Ma Phủ, rõ ràng cảm giác được Đường Tam lại thi triển ra Vô Địch Chân Thân. Mà lúc này, thân thể hắn đã bay ra xa.

"Đa tạ tiền bối đưa tiễn." Thanh âm Đường Tam từ không trung truyền đến, ngay lúc Ba Tái Tây muốn đuổi theo, lưỡng đạo kim tuyến từ trên trời giáng xuống, bức bách nàng không thể không chính diện ứng đối. Va chạm về phương diện tinh thần xuất hiện một lần nữa. Kết quả thậm chí cũng là cùng lần trước không có gì khác nhau, đang ở không trung, Đường Tam lần này càng như thất khiếu xuất huyết, nhưng hắn cũng không thể ức chế cười lên ha hả.

Ba Tái Tây không có tiếp tục truy đuổi, hóa giải trùng kích do tinh thần lực mang đến, than nhẹ một tiếng, thì thào lẩm bẩm: *"Xem ra, thiên ý như thế. Người này quả là kỳ tài ngút trời. Tuyệt cảnh như thế vẫn có thể lấy lực lượng bản thân vượt qua. Hải Thần đại nhân ý chỉ ta còn có thể cự tuyệt sao?"*

Giữa không trung, Đường Tam trên trán Tam Xoa Kích dấu ấn lần thứ sáu phụt lên ra một mảnh quầng sáng màu vàng kim, quầng sáng lặng yên nghiền nát, hóa thành điểm điểm kim quang dung nhập thân thể hắn. Tiếng nhắc nhở vang lên, *"Lấy trí tuệ cùng thực lực, tại Hải Thần Đấu La cùng bảy Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La vây công sống sót. Vượt mức hoàn thành đệ lục khảo khảo hạch. Hải Thần thân hòa độ gia tăng hai mươi phần trăm, chung quy thân hòa độ bảy mươi phần trăm."*

Chạy ra ngoài phạm vi Hải Thần đảo, cũng không phải nói nhất định phải tiến vào Hoàn Hình hải, cái gọi là Hải Thần đảo phạm vi, chính là phạm vi hình chiếu của Hải Thần đảo. Đường Tam công kích Ba Tái Tây, đương nhiên không phải muốn công kích thắng lợi, làm như vậy chỉ là muốn Ba Tái Tây phản kích một chiêu kinh khủng. Bằng vào Vô Địch Kim Thân hắn đủ để tự bảo vệ mình, mà trong góc độ tính toán của hắn, lực mãnh liệt đánh vào

vừa lúc đem thân thể hắn tà tà tống ra ngoài, đợi lúc Ba Tái Tây muốn phản ứng, Đường Tam đã đi ra ngoài phạm vi hình chiếu của Hải Thần đảo. Tấn công một chiêu Tử Cực Ma Đồng thậm chí là cho chắc ăn, phá nát của Ba Tái Tây một tia cuối cùng chặn lại cơ hội của mình.

Trên Hải Thần đảo thực vật không còn Lam Ngân Lĩnh Vực duy trì một lần nữa khôi phục bình thường, từ từ thối lui, tự biết gặp rắc rối đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La phi thân đi tới Ba Tái Tây trước mặt quỳ một gối xuống.

"Đại nhân, chúng ta sơ thất, mời ngài trách phạt."

Ba Tái Tây lắc đầu, lạnh nhạt nói: *"Thiên ý như thế, không trách các ngươi. Là hắn quá thông minh, tất cả cùng đứng lên đi."*

Đường Tam cơ hồ là thẳng đứng từ trên trời hạ xuống, phù phù một tiếng nhập vào trong Hoàn Hình hải. Từ cực độ khẩn trương chiến đấu đến lúc này buông lỏng, hắn chỉ cảm thấy của mình tứ chi hài cốt đều cũng đã tan rã, nhất là hai lần tinh thần va chạm trùng kích vào đại não, làm hắn đầu đau như muốn vỡ tung, toàn thân hơi thở dao động cực kỳ không ổn định.

Sức nổi của nước biển đưa hắn một lần nữa lên đến mặt nước, nằm thẳng tại trong nước biển, Đường Tam gần như tham lam hô hấp khí tức tươi mát mặn mà của không khí.

Rốt cục vượt qua kiểm tra, cứ việc Hải Thần Đấu La cường đại so với hắn trong tưởng tượng còn muốn kinh khủng hơn, nhưng đệ lục khảo vẫn là thành công vượt qua, hơn nữa được khen thưởng hơn hai mươi phần trăm Hải Thần thân hòa độ. Mặc dù cuối cùng hắn là bằng vào trí tuệ của mình mới có thể qua cửa thành công, thế nhưng, tại trong cả quá trình khảo hạch, bất luận đúng là hồn lực, tinh thần lực vẫn là tâm lực tiêu hao đều đạt tới đỉnh điểm. Lấy hắn hồn Đấu La thực lực, lúc này cũng cảm giác được toàn thân bủn rủn, một chút cũng không động dậy nổi, mệt mỏi cùng đau xót lan tràn toàn thân, nhưng trong nội tâm lại là thoải mái.

Đường Tam có thể thông qua khảo hạch cũng không phải hai chữ may mắn là có thể đại biểu, ngay từ đầu để cho các đồng bọn phân tán thoát đi, đến sau

lại cùng Ba Tái Tây đấu trí đủ loại, thẳng đến cuối cùng một khắc hắn mới lực ngăn cơn sóng dữ tìm được phương pháp qua cửa, trong đó hắn có thể nói là đem thực lực cùng trí tuệ kết hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Một cỗ hùng hậu lực lượng từ dưới thân dâng lên trong nước biển, Đường Tam không có phản kháng, tùy ý nước biển đưa đẩy thân thể hắn một lần nữa trở lại chân Hải Thần sơn. Thẳng đến thân thể đụng chạm đến cát, hắn mới chống đỡ chính mình đứng lên, có chút gian nan tiêu sái lên bờ.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, cho đến đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đều cũng đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Không thể nghi ngờ, lúc này Đường Tam là mười phần chật vật, nhưng trong mắt tám vị mạnh nhất trên Hải Thần đảo, hắn hiện tại tựa hồ đã thay đổi bộ dáng. Đệ lục khảo, trong toàn bộ chín khảo là một trong những tối trọng yếu khảo hạch, cũng là chín khảo trong sanh tử chi khảo, thông qua một khảo này, địa vị Đường Tam trên Hải Thần đảo có thể nói trực tiếp tăng lên một cấp bậc, ít nhất đạt tới cùng đẳng cấp của đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La.

"Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình." Đường Tam có chút khom người, hướng Ba Tái Tây hành lễ.

Ba Tái Tây tay phải khẽ phất, một cỗ nhu hòa lực lượng chế trụ thân thể Đường Tam, không để cho hắn bái xuống, *"Ta cũng không có hạ thủ lưu tình, ngươi không nên như thế. Ngươi có phải sớm đã đoán được, ta muốn giết ngươi."*

Đường Tam cười khổ nói: *"Chuẩn xác mà nói, hắn là danh chánh ngôn thuận giết ta đó."*

Ba Tái Tây trong mắt chợt lóe sáng, khí tức lăng lệ làm Đường Tam kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau hai bước mới đứng vững thân hình. Nhưng hắn cũng không có để ý, ngược lại mỉm cười nói: *"Tiền bối bây giờ đã không có sát tâm, đây có tính không là ngoài mạnh trong yếu?"*

Ba Tái Tây nhìn Đường Tam, sâu kín nói: *"Nhiều năm trước, ta từng tưởng*

rằng, tằng tổ (ông cố) của ngươi cùng Thiên Đạo Lưu chính là đối thủ lớn nhất trong cuộc đời ta. Bất luận là bọn hắn hay là ta, đều là thiên phú trời ban, nếu không, chúng ta cũng là không thể tu luyện đến cấp bậc đỉnh phong Đấu La này. Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, mặc dù có một vài kinh ngạc, nhưng ta nhìn ra được, ngươi thiên tư mặc dù tốt, tối đa cũng chỉ bất quá là cùng chúng ta cùng một đẳng cấp thiên phú mà thôi. Tuy rằng ngươi là song sinh Vũ Hồn, thế nhưng, đến cảnh giới của chúng ta, song sinh Vũ Hồn chưa hẳn là có thể mang đến chỗ tốt. Một khi xử lý không xong sẽ có nguy cơ thật lớn. Ta không rõ, tại sao Hải Thần đại nhân lại lựa chọn ngươi. Theo cách nhìn của ta, ngươi có thể được đến đỉnh cấp tám khảo tôn vinh đã cực hạn. Nhưng là, xuất hiện tại trên người ngươi lại là Hải Thần Cửu Khảo. Không biết đã bao nhiêu năm, tâm tình ghen ghét lần đầu tiên xuất hiện tại tâm trạng của ta. Thế nhưng, hiện tại xem ra, Hải Thần đại nhân lựa chọn cũng không sai, thiên phú tu luyện của ngươi có lẽ là cùng chúng ta cùng cấp độ, thế nhưng, tại trên người ngươi đã có rất nhiều tính chất đặc biệt chúng ta cũng không sẵn có. Có lẽ, đây mới là chỗ mà Hải Thần đại nhân nhìn trúng ngươi."

Đường Tam nhìn Ba Tái Tây trong mắt toát ra nhàn nhạt đau thương, nói: *"Tiền bối, ngài có biết rằng, khi biết được thừa nhận chính là Hải Thần Cửu Khảo, ta cảm giác được cũng không phải hưng phấn, mà là nguy cơ. Cảm giác nguy cơ cũng không phải là là đến từ khảo hạch của mình. Bởi vì ta rõ ràng, hẳn nhiên là khảo hạch, như vậy, nhất định là do thực lực của chúng ta thừa nhận trong phạm vi liền có thể thông qua. Chỉ bất quá tại trong khảo hạch muốn xem chúng ta có thể phát huy ra năng lực bản thân hay không mà thôi. Mà từ thực tế khảo hạch tình huống mà xem, nhất là ba hạng khảo hạch đầu tiên, có thể nói đúng là chúng ta tôi luyện cùng tăng lên. Nắm bắt được mỗi một cơ hội không buông tha, là tuyệt đại cơ duyên của chúng ta. Mà sự thật chứng minh, phán đoán của ta là mười phần chính xác. Cảm giác nguy cơ của ta đến từ chính Hải Thần đảo. Hải Thần Cửu Khảo, ngay cả ngài cũng không có kinh nghiệm qua Hải Thần Cửu Khảo, có thể suy nghĩ là biết, sẽ mang lại cho ta thật lớn chỗ tốt. Nhưng cùng lúc đó, càng có thật lớn ích lợi sau lưng, lại càng ẩn tàng thật lớn nguy hiểm. Nếu ta đoán đúng, nếu ta thật sự hoàn thành xong Hải Thần Cửu Khảo, tất nhiên sẽ tại tạo thành tổn thất ở một trình độ nhất định đối với ngài, hơn nữa tổn thất này cũng làm ngài rất khó tiếp nhận."*

"Loài người đều là ích kỷ, dù là giống ngài như vậy, đã là người vô hạn tiếp cận với thần, cũng là đồng dạng là ích kỷ. Thế nhưng, ngài là Hải Thần Đảo đại cung phụng, ta lại tiếp nhận rồi Hải Thần Cửu Khảo, ngài không thể động thủ giết ta, thậm chí có thể nói trên Hải Thần đảo bất luận kẻ nào cũng không có thể làm như vậy. Muốn đem ta gạt bỏ, làm cho uy hiếp của ta biến mất, như vậy, ngài cũng chỉ có thể từ trong khảo hạch bắt tay vào làm, danh chánh ngôn thuận hướng ta hạ sát thủ."

"Còn một điều ta cũng là đoán được. Mặc dù trước Hải Mã Đấu La từng là nói qua, hắc cấp khảo hạch nếu không thể thông qua, kết quả sẽ chỉ là chết."

"Nhưng ta nhìn ra được, ngài là một người thiện lương, nếu hôm nay ta chết ở chỗ này, các đồng bọn cũng tại dưới công kích của ngài không thể hoàn thành lục khảo, như vậy, ngài cũng sẽ không để cho bọn họ chết đi, mặc dù ta không biết ngài lại làm như thế nào, nhưng lấy ngài quyền uy của Đại Tế Ti, hẳn có thể làm bọn hắn miễn tử. Lúc lục khảo bắt đầu, ta để cho bọn họ rời đi trước, hơn nữa là sợ bọn họ gặp vạ lây. Bọn họ đều là huynh đệ tỷ muội của ta, nếu ta gặp tánh mạng nguy hiểm, bọn họ tất nhiên sẽ không chút do dự cứu giúp. Mà ngài thực lực hiện tại quả là quá cường đại, cho nên, ta lựa chọn một chọi một đối diện ngài tiến hành khảo hạch. Hơn nữa ta nghĩ, đây cũng có thể là nguy cơ duy nhất của ta trên Hải Thần đảo. Vượt qua toàn lực khảo hạch của ngài lần này, kế tiếp, ngài hẳn cũng sẽ không có cơ hội lại tiếp tục danh chánh ngôn thuận giết ta, ngài cũng là tự nhiên buông bỏ ý niệm giết ta trong đầu."

Đứng ở sau lưng Ba Tái Tây, đámHải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đám nghe trợn mắt há mồm, Đường Tam phân tích có thể nói rất nhiều chuyện là không có căn cứ, nhưng bọn hắn nhưng lại rõ ràng cảm giác được đã đem hồn lực tu luyện đến thiên nhân hợp nhất cảnh giới Hải Thần Đấu La Đại Tế Ti trên người dĩ nhiên cũng xuất hiện hồn lực ba động cực kỳ không ổn định. Hiển nhiên, lời nói của Đường Tam đối với nàng xúc động thật lớn.

Tiếng thở dài thật sâu từ trong miệng Ba Tái Tây vang lên, *"Không nghĩ tới, ngươi dĩ nhiên cũng thông minh đến trình độ như vậy, lại còn có lực phán đoán nhạy cảm. Mặc dù suy đoán của ngươi cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng mặc dù không trúng cũng không sai bao nhiêu. Bất luận nói như thế nào, ta đều phải chúc mừng ngươi, thành công thông qua đệ lục khảo.*

Ngươi nói đúng, sau khi chấm dứt đệ lục khảo, ta đã không còn cơ hội giết ngươi. Thế nhưng, ta phải nhắc nhở ngươi, đối với ngươi mà nói, nguy cơ cũng chưa có giải trừ, bởi vì, người đã tiếp nhận Hải Thần Cửu Khảo, trừ phi chín khảo toàn bộ hoàn thành, nếu không tùy thời có bị cắn trả nguy hiểm, chỉ cần ngươi bất kỳ một khảo không qua được, đều cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Đường Tam gật gật đầu, *"Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Ta nghĩ, đồng bọn của ta hẳn cũng đã được khảo hạch thông qua nhắc nhở. Còn muốn phiền toái tiền bối, thỉnh ngài không nên đem lời nói mới rồi nói cho bọn họ, cũng là không chỉ nói ra cụ thể tình huống của ngài đối với ta."*

Ba Tái Tây thật sâu nhìn Đường Tam một cái, mà đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La nhìn Đường Tam ánh mắt cũng thêm mấy phần khâm phục.

"Ngươi là một người lãnh đạo đoàn đội gần như hoàn mỹ. Chẳng những có thể chỉ dẫn đồng bọn đi lên con đường chính xác nhất, trong lúc nguy cơ tới có thể một mình lãnh trách nhiệm. Hảo, ta đáp ứng ngươi. Ngươi có thời gian nhiều nhất bảy ngày nghỉ ngơi và hồi phục, sau khi ngươi cảm giác được thân thể của chính mình đã toàn bộ khôi phục, mang theo Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ, leo lên thần sơn, đến Hải Thần điện tìm ta. Tiến hành đệ thất khảo của các ngươi."

Nói xong câu đó, Ba Tái Tây chậm rãi xoay người, mặt hướng về phía Hải Thần điện, giờ khắc này, nàng nhìn qua tựa hồ già nua mấy phần, dừng lại một chút, lúc này mới cất bước leo lên bậc thang trên Hải Thần sơn, không có bay vọt, chính là như vậy từng bước hướng về phía trước mà đi. Đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La theo sát sau đó.

Mắt thấy thân ảnh của bọn họ càng ngày càng xa, Đường Tam thở phào một hơi, phù phù một chút ngồi ngay đó, lúc này đây, hắn mới là chân chính trầm tĩnh lại, thì thào tự nhủ: *"Thật sự để cho ta thành công. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật..."*

Thật ra, hắn cũng là không nắm chắc Ba Tái Tây sẽ không giết hắn. Trước khi đệ lục khảo bắt đầu, tất cả hết thảy hắn cũng chỉ là đoán mà thôi, mà sau

khi chiến đấu bắt đầu, Ba Tái Tây trong tinh thần lực phóng xuất ra kiên định sát ý làm Đường Tam suýt nữa sợ đến vỡ mật, nhưng chính là như thế, tiềm năng của hắn cũng bị siêu việt cực hạn kích phát ra, mới có đủ loại biểu hiện sau đó. Mà cho dù là thông qua đệ lục khảo, hắn cũng không cảm giác được chính mình có thể sống sót hay không. Trời biết Ba Tái Tây có vi phạm Hải Thần ý chỉ đem chính mình đánh chết hay không. Nàng đối với năng lực nhìn xem của mình rất rõ ràng, cũng minh bạch tương lai chính mình nhất định có cơ hội đuổi kịp và vượt qua nàng. Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết mình. Hải Thần dù sao cũng là hư vô mờ mịt tồn tại, thân là Đại Tế Ti Ba Tái Tây nếu vi phạm Hải Thần ý chỉ, chưa hẳn sẽ như thế nào. Nhưng Đường Tam tiểu mệnh lại không còn. Sự thật chứng minh, Ba Tái Tây giống như phỏng đoán của hắn, bản tính thiện lương, hơn nữa đối với Hải Thần sùng kính còn nhiều hơn so với hắn tưởng tượng. Sau khi bọn họ rời đi, nguy cơ mang đến của đệ lục khảo của Đường Tam mới xem như chính thức ý nghĩa đã vượt qua.

Thân thể không khỏe, Đường Tam đơn giản nằm ngã vào trên bờ cát, bãi cát mềm mại tựa như cái đệm mềm mại bình thường dễ chịu, sau khi tới Hải Thần Đảo, đây là hắn lần đầu tiên như thế buông lỏng. Hắn là Sử Lai Khắc Thất Quái chánh thức thủ lãnh, ngày thường, ở khoảng cách giữa những lúc tu luyện, các đồng bọn có thể buông lỏng đi nghỉ ngơi, nhưng hắn lại không được, hắn phải vì tương lai mọi người cho đến sắp sửa đối diện đủ loại khảo hạch tại Hải Thần đảo mà lo lắng.

Bây giờ hết thảy tình huống đều cũng tốt rồi, trừ hắn, Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh ra, bốn người đồng bọn kia đều cũng đã thông qua khảo hạch, đồng thời, thực lực của bọn họ cũng có thể đủ tương ứng tăng lên tới hơn tám mươi cấp. Vốn có đệ bát hồn hoàn, làm Sử Lai Khắc Thất Quái chỉnh thể thực lực tiến vào hồn Đấu La cảnh giới, chỉ cần không phải gặp phải giống Ba Tái Tây cường đại như vậy đỉnh cấp Đấu La, ngoài ra, bọn họ đủ để đối diện tuyệt đại đa số nguy cơ có thể gặp phải, cũng là chính thức có được cơ hội cùng Vũ Hồn Điện đấu một phen thực lực.

"Tam ca, ngươi không sao chớ." Chu Trúc Thanh cùng Bạch Trầm Hương chạy tới. Tình cảnh lúc trước các nàng đều thấy rõ, chỉ bất quá cuối cùng Đường Tam cùng Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây nói chuyện với nhau, lúc đó có ý kiềm chế thanh âm của mình không để cho các nàng nghe được. Mắt

thấy Đường Tam nằm ngã vào trên bờ cát, hai nữ vội vàng đã chạy tới.

Đường Tam cũng không đứng dậy, hắn hiện tại rất mệt mỏi, *"Yên tâm đi, ta không sao, đệ lục khảo mọi người xem như thông qua. Ta nghỉ một lát thôi. Trúc Thanh, Mộc Bạch bọn họ sau khi trở về, ngươi để cho bọn họ trực tiếp bắt đầu hấp thu hồn hoàn thông qua toàn bộ khảo hạch được thần ban cho, để cho Vinh Vinh cũng nhanh chóng nghỉ ngơi, Ba Tái Tây tiền bối nói, chúng ta đệ thất khảo sắp sửa tiến hành trong vòng bảy ngày."*

Nói xong, Đường Tam cũng đã không trụ được cảm giác mệt mỏi, mơ mơ màng màng đã ngủ.

Giấc ngủ này, hắn ngủ vô cùng say, thủy chung cũng không có người quấy rầy hắn, giấc ngủ mặc dù không phải phương pháp khôi phục hồn lực tốt nhất, nhưng cũng tuyệt đối là biện pháp khôi phục tinh thần lực thật tốt.

Giấc ngủ này của Đường Tam, ngủ đủ hai ngày hai đêm, thẳng đến ngày thứ ba giữa trưa, mới tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, có lẽ bởi vì đã ngủ được lâu lắm, Đường Tam cảm giác được có chút hỗn loạn, nhưng cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung sau khi ngủ lúc trước đã biến mất. Trong cơ thể hồn lực cũng là đã toàn bộ khôi phục bình thường.

Dưới đầu tựa hồ gối lên cái gì, mềm mại mà tràn ngập co dãn, theo bản năng muốn ngẩng đầu, nhưng lại đụng vào hai quả núi càng thêm mềm mại.

"Ca, ngươi tỉnh rồi." Dùng một chữ *"ca"* xưng hô với Đường Tam trong Sử Lai Khắc Thất Quái chỉ có một người, không cần nhìn hắn cũng là biết là ai, cảm giác khi nãy cùng thanh âm liên tưởng, không khó biết rằng vừa rồi chính mình đụng phải chỗ nào. Đường Tam mặc dù là chân chính xử nam, nhưng cùng Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn ba người này, tên gia hỏa ở cùng một chỗ lăn lộn lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, ít nhiều cũng là rõ ràng một ít chuyện nam nữ.

"Tiểu Vũ, ngươi ở bên ngoài ra sao?" Hắn chỉ tự nhiên là linh hồn của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ lúc trước vẫn khom lưng, cúi đầu nhìn Đường Tam, mới bị Đường Tam ngẩng đầu lên đụng phải chỗ nhạy cảm, lúc này nàng đã ngồi thẳng thân thể, đỡ Đường Tam ngồi lên.

"Ngươi ngủ lâu như vậy, ta đi ra hít thở không khí. Nơi này cũng không có giường cùng gối đầu, ta giúp ngươi, cũng có thể cho ngươi ngủ cần phải thoải mái một chút." Không hề nghi ngờ, Đường Tam lúc trước cảm nhận được cái kia dễ chịu gối đầu chính là cái đùi vô cùng thon dài của Tiểu Vũ.

"Tiểu Tam tỉnh rồi." Không biết là ai kêu một tiếng, xôn xao một chút, tất cả mọi người xông tới. Không thiếu một người. Nhưng mà, bọn họ nhìn Đường Tam với ánh mắt nhưng lại làm hắn cảm thấy có chút xa lạ, trong ánh mắt, dĩ nhiên cũng tràn ngập phẫn nộ cùng mãnh liệt bất mãn.

"Các người đây là như thế nào?" Đường Tam không hiểu cho nên hỏi.

Luôn luôn thích vui cười Áo Tư Tạp lúc này vẻ mặt cũng là nghiêm túc, *"Tiểu Tam, ngươi xem như tỉnh rồi. Chúng ta cũng nên tính sổ đi nha."*

"Tính sổ? Tính nợ gì vậy?" Đường Tam nhíu mày hỏi.

Áo Tư Tạp nói: *"Là tính sổ chuyện ngươi không tín nhiệm đồng bọn."*

Đường Tam cười khổ nói: *"Tiểu Áo, ngươi sốt rồi sao? Như thế nào lại nói mê sảng. Lời này của ngươi căn cứ vào đâu mà nói vậy?"*

Áo Tư Tạp tức giận nói: *"Tỉnh dậy đi, Tiểu Tam. Ngươi cũng đừng theo chúng ta giả bộ hồ đồ. Mặc dù chúng ta cũng không thông minh như ngươi vậy, nhưng chúng ta mọi người cũng không phải là kẻ ngu. Nghe Trúc Thanh cùng Hương Hương miêu tả trận chiến của ngươi cùng Ba Tái Tây, chúng ta nếu còn không hiểu,sao làm huynh đệ của ngươi được chứ? Thẳng thắn mà nói, ngươi có phải hay không ngay từ đầu đã lập kế hoạch, liền quyết định một mình đối diện Ba Tái Tây."*

Đường Tam nghẹn lời, Ba Tái Tây đáp ứng hắn giữ bí mật, nhưng bị các đồng bọn đã nhìn ra, này thật là làm hắn bất đắc dĩ. Đến lúc này, cũng chỉ có

thể giả ngu.

"Tiểu Áo, ngươi nói cái gì đây? Ngươi cho ta là ai a? Mặc dù ta tự nhận thiên phú không tồi, nhưng vẫn còn không tự đại đến cho rằng chính mình có thể có trình độ cùng một vị đỉnh cấp Đấu La chống lại. Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý một mình đối diện Ba Tái Tây sao? Các người đừng quên, khảo hạch của ta là Hải Thần Cửu Khảo. Lúc ấy, chúng ta mọi người đồng thời chạy, nhưng khí tức Ba Tái Tây lại thủy chung tập trung trên người của ta, hiển nhiên là coi ta như là mục tiêu hàng đầu. Ta ngược lại muốn chạy đi ra ngoài đây, ta cũng muốn chạy trốn mới được a! Bị cấp bậc thực lực như nàng tập trung, nếu ta không có Vô Địch Kim Thân hộ thể, các người đã không còn thấy được ta."

Chu Trúc Thanh lòng vẫn còn sợ hãi nói: *"Hải Thần Đấu La thực lực hiện tại thật là đáng sợ."* Nàng tận mắt thấy tình cảnh Ba Tái Tây một cái tát đem Đường Tam đánh vào trong Hoàn Hình hải, lại một chưởng làm Hoàn Hình hải trầm xuống. Đó quả thực chính là thiên địa chi lực.

"Thật sao? Tiểu Tam, ngươi không phải là che dấu đi sao." Bên cạnh Đái Mộc Bạch cũng mở miệng.

Đường Tam nghiêm mặt nói: *"Đái lão đại, ngươi còn không hiểu ta sao chứ? Ta lúc nào nói qua lời nói dối? Xem như chúng ta đồng lòng hợp lực cũng không nhất định có thể thông qua đệ lục khảo, huống chi là ta một người gánh chịu, ta nếu lựa chọn một chọi một, đó chính là uống rượu độc giải khát. Lại nói tiếp, lần này thành phần vận khí chiếm tỉ trọng rất lớn. Nếu không phải đám Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La tại trước Hải Thần Điện bị ta lợi dụng, chúng ta đây chỉ sợ cũng thật sự thất bại. Ta cơ hồ có thể khẳng định, Ba Tái Tây thu thập xong ta lúc sau có thể dễ dàng đem bọn ngươi bắt trở về."*

Đái Mộc Bạch gật gật đầu, nói: *"Vậy được rồi, chúng ta tạm thời tin tưởng ngươi. Nhưng mà, Tiểu Tam ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta huynh đệ là nhất thể, gặp phải cái gì nguy hiểm cũng không phải chuyện riêng của ngươi. Ngươi nếu thật sự lấy hy sinh chính mình làm đại giới đánh đổi lấy an toàn của chúng ta, những huynh đệ chúng ta đây đệ sẽ không chịu được. Ngươi hiểu chứ?"*

Đường Tam khẩn thiết nói: *"Chúng ta là hoàn toàn có thể đem sau lưng của mình phó thác cho đối phương tay chân huynh đệ. Ý tứ của ngươi ta hiểu. Hứ, được rồi, Vinh Vinh, Tiểu Vũ, chúng ta đệ thất khảo nội dung là cái gì? Ba Tái Tây tiền bối nói cho chúng ta trong vòng bảy ngày phải đi tiến hành khảo hạch đây."* Rốt cục xem như lừa dối vượt qua kiểm tra, hắn vội vàng nói sang chuyện khác, hắn không dám lại tiếp tục thảo luận nữa, vạn nhất lộ điểm sơ hở, xem ra các đồng bọn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tiểu Vũ sắc mặt bình tĩnh, yên lặng nói: *"Đừng hỏi ta, khảo hạch của ta chỉ là đi theo ngươi. Cũng không có nội dung nhắc nhở."*

Trữ Vinh Vinh tò mò nói: *"Tam ca, ta cũng là muốn hỏi ngươi đây, của ta đệ thất khảo hạch nội dung biểu hiện là phụ trợ Đường Tam hoàn thành đệ thất khảo hạch. Ngươi mau nhìn xem."*

Nghe các nàng như thế vừa nói, Đường Tam chính mình nổi hứng tò mò, vội vàng đem tinh thần ngưng tụ tập trung đến lạc ấn Tam Xoa Kích, cả nửa ngày, một hồi lâu, dưới ánh mắt của mọi người ân cần chăm chú, Đường Tam ngẩng đầu, trầm giọng nói: *"Hải Thần đệ thất khảo, rút ra thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích."*

------oOo------

Chương 433: Hải Thần thần vị, con đường thành thần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Muasaobangpy

Biên dịch: hạothiên (A Thiên)

Nghe Đường Tam nói ra nội dung đệ thất khảo của hắn, mọi người đều cũng an tĩnh lại, xem ánh mắt của hắn cũng mang theo mãnh liệt bất khả tư nghị, khó tin. Thần khí, rút ra, Tam Xoa Kích của Hải Thần, mặc dù chỉ có ngắn ngủn mười chữ, nhưng đây đại biểu cho ý nghĩa gì?

Mã Hồng Tuấn nói ra nghi hoặc trong lòng mọi người, *"Tam ca,Hải Thần Cửu Khảo của ngươi, sẽ không thật sự muốn ngươi trở thành Hải Thần chứ? Thần khí này, là vũ khí thần sử dụng sao?"* Tuy rằng Đường Tam sớm đã đoán được một vài thứ, nhưng chuyện tới trước mắt, hắn vẫn là không nhịn được trong lòng một trận kinh hoàng. Khó trách, khó trách mấy vị Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La cho đến Ba Tái Tây đều nói qua, trước và sau lục khảo, khảo hạch lại trở nên không giống nhau. Xem ra, chính mình suy đoán là chính xác.

Những lúc như thế này, làm đại ca Đái Mộc Bạch liền biểu hiện ra vẻ trầm ổn:*"Chúng ta trước không nên suy nghĩ quá nhiều, cùng Tiểu Tam chân chính nếm thử đệ thất khảo rồi hãy nói. Bất luận như thế nào, đệ thất khảo này đều là sự việc quan trọng."*.

Áo Tư Tạp nói:*" Bây giờ là tối trọng yếu chính là, sau khi Tam Xoa Kích rút ra, là thuộc về sở hữu của Tiểu Tam, hay vẫn chỉ là một cái khảo hạch. Dựa theo chúng ta trên Hải Thần đảo biết được, Hải Thần Tam Xoa Kích hẳn là thần khí chân chính, nếu có thể lấy được món đồ chơi này, Vũ Hồn Điện còn có cái gì đáng sợ đây?"*.

Đường Tam nói:*" Mộc Bạch nói rất đúng, bất luận khảo hạch này có ý nghĩa như thế nào, đều phải thông qua mới có thể rõ ràng. Trước hết không nên có hy vọng xa vời, nếu không, một khi chúng ta đã đoán sai, thất vọng sẽ lớn hơn nữa."*.

Áo Tư Tạp hạ giọng, nói:*"Chúng ta bảy người đã có bốn người hoàn thành xong khảo hạch, sau khi cùng Tiểu Tam thông qua đệ thất khảo, Vinh Vinh cũng là hoàn thành xong. Chúng ta có phải nên cân nhắc một chút, chuyện làm thế nào rời khỏi nơi này. Tiểu Tam, ngươi cho chúng ta hỏi một chút, ngày đó cùng Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây đánh một trận cảm thụ ra sao. Trúc Thanh dù sao cũng là bàng quan, mặc dù nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nhưng nàng không có chân chính cảm nhận được, khẳng định không cách nào cảm nhận được thực lực chân chính của Ba Tái Tây. Ngươi có cảm giác được, chờ sau khi ngươi hoàn thành xong chín khảo này, bằng vào thực lực chúng ta bảy người, có thể rời đi nơi này hay không?"*.

Nhìn bộ dáng lén lút của Áo Tư Tạp, mọi người không khỏi toát ra vẻ tươi cười. Chỉ có sắc mặt Đường Tam có vẻ có chút nghiêm trọng, nghiêm mặt nói:*"Trước khi tới nơi này, chúng ta phỏng chừng vẫn là không đủ. Tuy rằng trong lòng đoán Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây thực lực phỏng chừng rất cao. Nhưng thật sự sau khi đối mặt với nàng, ta mới hiểu được chúng ta cùng nàng trong đó chênh lệch lớn đến dường nào, chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La thực lực có bao nhiêu kinh khủng. Theo cách nhìn của ta, nàng đã cùng thần không có gì khác nhau. Nếu là bằng vào thực lực mà nói, sợ rằng chúng ta dù có tu luyện đến Phong Hào Đấu La trở lên, cũng là tuyệt không có thể."*Một câu nói cuối cùng, hắn nói như chém đinh chặt sắt.

Mọi người nhìn nhau, Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:*"Không thể nào, Tam ca. Nàng cho dù lợi hại cũng chỉ là một người mà thôi. Nếu ngươi đạt tới Phong Hào Đấu La tu vi, bằng vào mười vạn năm Hồn Hoàn nhiều như vậy, chẳng lẽ còn sợ nàng sao?".*

Đường Tam thở dài một tiếng, nói:*"Ngươi không biết rõ. Ta cũng là nói không biết sau khi tự mình đạt tới Phong Hào Đấu La cấp bậc thực lực lại tăng lên tới trình độ nào, thế nhưng ta có thể khẳng định nói cho ngươi, lấy thực lực của ta bây giờ, nếu nói cùng nàng lấy cứng đối cứng, chỉ cần một lần va chạm, nàng là có thể dễ dàng đánh cho ta tan xương nát thịt. Ta có thể thông qua đệ lục khảo, bằng vào hoàn toàn là tính toán cùng vận khí, mà không phải thực lực.*

Ba Tái Tây trong lúc cùng ta đối chiến đã bị đông đảo hạn chế. Nếu như nói nàng toàn lực phát uy, tuyệt đối có thể chỉ cần nhất chiêu là hủy diệt một tòa thành thị. Nếu nói nàng mở ra lĩnh vực của mình, như vậy, chúng ta không ai có thể từ trong đó giãy giụa. Bởi vậy, chúng ta muốn rời khỏi Hải Thần Đảo, quyết không thể là liều lĩnh xông vào, bây giờ chỉ là hy vọng ta suy đoán là chính xác, sau khi rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, hết thảy nên thấy rõ ràng. Nếu không như mong muốn, như vậy, tập thể chúng ta cũng chỉ có thể ở chỗ này tu luyện, thẳng đến có một ngày mọi người thực lực đều cũng tăng lên tới ngoài chín mươi lăm cấp, có lẽ vẫn còn cơ hội rời đi.Hoặc là hai cái Vũ Hồn của ta đều cũng đạt tới chín hoàn, hơn nữa dưới tình huống hồn cốt đầy đủ hết, vẫn còn có thể có lực để liều mạng."

Lúc đang nói những lời này, Đường Tam trong đầu không khỏi hiện ra lúc Ba

Tái Tây công kích mình ngửa tay làm mây,lật tay làm mưa dễ dàng thoải mái. Chỉ nhẹ nhàng công kích, dưới tình huống không sử dụng Vũ Hồn, chỉ cần một kích là có thể đem chính mình đả kích không còn chút lực hoàn thủ. Nếu không có kỹ năng biến thái Vô Địch Kim Thân loại này tồn tại, sợ rằng chỉ cần một chưởng liền có thể lấy đi tính mạng của mình. Tại trước mặt thực lực cấp bậc như nàng, cho dù là thân thể của chính mình là do vàng đúc mà thành, cũng sẽ bị một cái tát chém thành từng mảnh nhỏ.

Đường Tam rõ ràng, sau khi Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ba người đạt tới hồn Đấu La cảnh giới, có chút tin tưởng có thể bạo phát, chính mình phải nhắc nhở bọn họ mới được.

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Đường Tam, mọi người trên mặt thần sắc đều cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, dưới sự liên tục khen thưởng, Đái Mộc Bạch hồn lực đã đạt tới tám mươi ba cấp nói:*"Thực lực mạnh chính là đạo lý, không nên lãng phí thời gian,mọi người bắt đầu tu luyện đi. Tiểu Tam, ngươi nhất định phải rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích a!"*.

Đường Tam lại nghỉ ngơi suốt ba ngày, không chỉ là vì để cho thân thể cùng tinh thần của mình khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hắn cũng muốn sau khi mình tới Hải Thần Đảo suy nghĩ một lần. Đến sáng sớm ngày thứ sáu sau khi thông qua đệ lục khảo, hắn mới mang theo Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ bước lên bậc thềm Hải Thần Điện.

Khi bọn hắn leo lên tới một ngàn lẻ một bậc thang, lúc đi tới trước Hải Thần Điện to lớn, Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La đã đứng ở nơi đó cùng đợi bọn hắn, tựa hồ sớm đã liệu đến bọn họ hôm nay sẽ đến.

Hải Long Đấu La đứng ở giữa, sáu vị Hải Đấu La kia phân biệt đứng ở hai bên. Đường Tam mang theo hai nữ đi tới trước mặt Hải Long Đấu La dừng bước, có chút khom người, nói:*"Ra mắt các vị tiền bối."*.

Hải Long Đấu La thân hình hơi nghiêng, không nhận lễ số của hắn, nhìn hắn trong ánh mắt mang theo mấy phần tâm tình phức tạp:*"Ba vị, mời đi theo ta."*.Nói xong, hắn dẫn đầu xoay người chạy vào trong Hải Thần Điện.

Đi tới Hải Thần Đảo đã có bốn năm thời gian, nhưng đây lại là lần đầu tiên

bọn Đường Tam đến gần Hải Thần Điện như vậy. Thật sự trước Hải Thần Điện từng cái cột đá thật lớn trên điêu khắc đủ loại đồ án, có một ít hải hồn thú bọn Đường Tam đã từng gặp qua, nhưng sinh vật bọn hắn chưa bao giờ gặp qua lại càng nhiều hơn, nghĩ đến chắc là tồn tại trong đại hải.

Đi vào Hải Thần Điện, bên trong tối om, trong cả tòa đại điện dĩ nhiên cũng không có một phiến cửa sổ, tự nhiên cũng là không có được ánh sáng bên ngoài, trong đại điện có vẻ rất trống trải, cũng không có thấy kiến trúc gì. Toà đại điện này có thể dùng phong cách cổ xưa để hình dung, cũng là có thể dùng hai chữ đơn giản. Đường Tam cũng là không ngờ tới được, đường đường bên trong Hải Thần Điện, dĩ nhiên cũng không có bất kỳ trang sức gì tồn tại, hơn nữa thật là đen kịt.

Bước lên phía trước vài bước, Hải Long Đấu La liền dừng cước bộ, cung kính hướng vào phía bên trong nói:*"Đại nhân, Đường Tam, Trữ Vinh Vinh, Tiểu Vũ ba người đã tới."*.

*"Ừ, ngươi ra ngoài đi."*Ba Tái Tây thanh âm từ bên trong truyền ra.

" Dạ.". Sau khi Hải Long Đấu La cung kính hướng vào bên trong cúi đầu, lúc này mới tránh ra thông lộ, từ mặt bên đi ra ngoài, lúc đi qua bên cạnh Đường Tam, hắn có chút hướng Đường Tam gật gật đầu, lúc này mới đi ra ngoài.

Không còn thân hình khôi vĩ của Hải Long Đấu La ngăn cản, Đường Tam lúc này mới có thể thấy tình cảnh bên trong đại điện. Bên trong đại điện, không có bất kỳ kiến trúc gì dư thừa, chỉ có tám cái bình đài. Bảy cái bình đài làm thành một vòng tròn bên ngoài, mỗi một cái bình đài hình thức cũng không giống nhau, cùng bảy toà bình đài của Hải Thần thất thánh trụ ngoại hình tương đương. Giống như mô hình thu nhỏ của thất thánh trụ bình đài vậy. Chỉ bất quá ở chỗ này cũng không có thánh trụ, chỉ có bảy cái bình đài mà thôi.

Mà ở giữa bảy cái bình đài này, vẫn còn một cái bình đài thật lớn tồn tại, từ phía trước hai cái bình đài bên ngoài có thể thấy được nó, cái bình đài này tổng cộng có ba tầng, so với bảy cái bình đài bên ngoài đều phải cao hơn mấy thước. Cả bình đài làm thành hình tròn, càng đến gần mặt trên bình đài diện tích có lẽ càng nhỏ một ít. Bởi vì trong đại điện hắc ám, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một cái bình đài thẳng đứng ở trung ương, có một cây trường côn

dựng thẳng lên. Nhưng lại không chút quy tắc, trên đỉnh thật to, giống như cái trụ, toàn thân đen nhánh.

Ba Tái Tây an vị ở tầng bình đài thứ nhất chính diện với vị trí trung ương, khoanh chân, hai lòng bàn tay hướng xuống đất, bày ra một cái thủ thế kỳ dị, hai mắt khép kín. Nếu không phải Đường Tam nhãn lực hơn người, ngay cả điều này hắn cũng không thể thấy.

" Đường Tam, ngươi tiến lên đây".Thanh âm Ba Tái Tây nhàn nhạt vang lên, vang vọng trong đại điện trống trải.

"Dạ". Đường Tam đáp ứng một tiếng, bước nhanh đến phía trước, hai mắt thản nhiên nhìn chăm chú vào Ba Tái Tây, nội tâm bình tĩnh, yên lặng không hề bận tâm. Ba Tái Tây nếu muốn đối phó hắn, cũng chỉ bất quá nhấc tay lên mà thôi, hắn đã đến nơi đây, tự nhiên cũng là không có gì lo lắng. Nhưng mà, trong nội tâm, Đường Tam cũng không thích cảm giác vận mệnh bị nắm giữ trong tay người khác.

Từ bên ngoài bình đài xuyên qua, Đường Tam mang theo Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ đi tới trước mặt Ba Tái Tây năm thước mới dừng bước.

*"Ra mắt tiền bối."*Ba người khom mình hành lễ. Ba Tái Tây tiếp nhận lễ số của ba người, Đường Tam phát hiện, lần này hắn nhìn kỹ lại Ba Tái Tây, tựa hồ cùng mấy ngày hôm trước tại đệ lục khảo nhìn thấy có chút không giống nhau. Nếu nói khi đó Ba Tái Tây cho hắn cảm giác là giống như đại dương mênh mông sâu rộng, như vậy, lúc này Ba Tái Tây nhưng lại chỉ là giống một lão nhân hiền lành. Tuy rằng bề ngoài của nàng vẫn như trước trẻ trung, cao quý, xinh đẹp. Nhưng là, trong đôi mắt tràn ngập tang thương nhưng lại tràn ngập vẻ hiền lành. Nếu nói lúc gặp mặt lần trước, nàng như là núi cao không thể vượt qua, như vậy, lúc này nàng đem lại cho Đường Tam cảm giác nhưng lại giống như là tự mình nhìn mình giống như đại sư thường xuyên tự nhìn mình.

Ba Tái Tây hòa ái mỉm cười nói:*"Trước khi ngươi tiến hành đệ thất khảo, ta nói cho ngươi nghe một chút chuyện cũ về đại hải. Ngươi biết hải dương rộng bao nhiêu hay không?"*.Đường Tam mờ mịt lắc đầu, vấn đề này đã không nằm trong phạm vi tri thức của hắn.

Ba Tái Tây nói:*"Diện tích của đại hải rộng gấp bốn lần lục địa, nói cách khác, đại hải tương đương với bốn phiến Đấu La đại lục lớn như vậy đó. Ở trong đại hải mênh mông bát ngát, sinh vật sinh sống nhiều hơn xa so với trên đại lục. Nếu như sinh vật trong biển mất đi ước thúc, nếu nói không ngừng khởi xướng chiến tranh, như vậy, thậm chí so với lục địa càng thêm hỗn loạn."*.

"Rất nhiều, rất nhiều năm trước kia, biển rộng chính là dạng hỗn loạn như vậy, chính cái gọi là loạn thế xuất anh hùng, trong số đông đảo Hải Hồn Sư, xuất hiện một vị kinh tài tuyệt thế thiên tài, hắn bằng vào lực lượng bản thân, cùng lực lượng cả đời, đi khắp biển rộng vào từng ngõ ngách, cầm trong tay Tam Xoa Kích, bằng vào cường đại thực lực cùng với nhân cách mị lực không gì sánh kịp chinh phục lần lượt các chủng tộc trong đại hải. Cuối cùng sau một ngàn lẻ một năm, cuối cùng đã thống nhất hải dương, được tất cả hải tộc cùng tôn là Hải Thần. Sáng tạo ra bất hủ thần thoại".

"Hải Hồn Sư cũng là nhân loại, tiền bối, loài người có thể sống đến một ngàn năm lâu như vậy sao?".Đường Tam hỏi.

Ba Tái Tây hiền lành cười cười:*"Gọi ta là Đại Tế Ti đi. Nhân loại bình thường đương nhiên không thể sống lâu như vậy, nhưng khi người có thực lực đột phá đến cấp bậc Phong Hào Đấu La, là có thể có trên dưới ba trăm tuổi thọ. Lúc sau, mỗi lần tăng lên một bậc, là có thể sống lâu thêm một trăm năm. Nói cách khác, cấp bậc giống như ta vậy, là có thể đủ sống hơn một ngàn năm. Mà lúc đầu Hải Thần đại nhân, chính là bằng vào chín mươi chín cấp thực lực chinh phục đại hải. Nói tới đây, ta không thể không nhắc tới ông cố của ngươi, ngoài Hải Thần đại nhân ra, hắn là người mà ta bội phục nhất.". "Ông cố? Nhưng là, thực lực của ngài..."*.

Ba Tái Tây tự giễu cười cười:*"Như thế nào? Ngươi tưởng ta có thể đạt tới chín mươi chín cấp hoàn toàn là bằng vào lực lượng của chính mình hay sao? Không, ngươi sai rồi. Ta không có năng lực đó, ta năm nay mới hơn một trăm tuổi mà thôi, như thế nào có thể tu luyện đến chín mươi chín cấp. Đừng tưởng rằng các người bây giờ đều cũng đã đột phá tám mươi cấp, tương lai đường đi cũng rất dễ dàng.*

Sau khi hồn lực vượt qua chín mươi lăm cấp, theo như bình thường tu luyện mà nói, mỗi lần tiếp theo tăng lên một cấp tính ra phải mất thời gian là một trăm năm. Chín mươi lăm cấp đến chín mươi sáu, phải mất một trăm năm, chín mươi sáu đến chín mươi bảy cấp lại tiếp tục phải mất một trăm năm. Trừ phi là có đặc thù kỳ ngộ, nếu không, muốn tăng lên tới chín mươi bảy cấp, ít nhất cũng phải hơn hai trăm năm thời gian. Nhưng mà, đây cũng không phải là khó khăn nhất. Trong số đại lục hồn sư các người hắn cũng có không ít cường giả, nhưng ta có thể khẳng định là, trừ Thiên Đạo Lưu cùng ông cố của ngươi ra không có một người nào có thể đột phá chín mươi bảy cấp".

"Đó là chướng ngại tuyệt đối. Dựa theo tình huống bình thường mà tính toán, loài người căn bản là không thể tu luyện đến chín mươi chín cấp. Bởi vì chín mươi bảy đến chín mươi tám một bậc này phải tốn ba trăm năm thời gian, mà chín mươi tám đến chín mươi chín một bậc này, càng cần phải suốt sáu trăm năm không ăn không ngủ nghỉ khổ tu mới được. Mà ta cùng với Thiên Đạo Lưu, đều là được che chở dưới dư ấm(thừa hưởng) của các vị tiền bối, mới có thực lực như hôm nay. Chỉ có ông cố ngươi, hắn cùng với Hải Thần đại nhân năm đó giống nhau, hoàn toàn là bằng vào lực lượng của chính mình tu luyện đến chín mươi chín cấp. Mặc dù ta không biết hắn cùng với Hải Thần đại nhân là như thế nào làm được, nhưng lúc ông cố ngươi đạt tới chín mươi chín cấp thì tuổi tác so với Hải Thần đại nhân khi trước còn muốn trẻ hơn ba năm, hắn cũng là một người duy nhất, có hi vọng bằng vào lực lượng của chính mình mà tu luyện thành thần".

Đối với Đường Tam mà nói, trước mắt Ba Tái Tây theo như lời này đều cũng có thể nói là bí tân trong bí tân, hắn không có nói chen vào, chỉ là lẳng lặng lắng nghe.

Ba Tái Tây tiếp tục nói: *"Năm đó, sau khi ta thông qua đỉnh cấp bát khảo, liền được Hải Thần đại nhân ban cho vinh quang, vinh dự trở thành Đại Tế Ti, mà một thân thực lực của ta, tuyệt đại đa số đều là Hải Thần đại nhân ban tặng cho, mới có thể trong năm mươi năm ngắn ngủi tu luyện đến chín mươi chín cấp. Thiên Đạo Lưu cùng tình huống của ta không khác nhau nhiều, chỉ là hắn có được chính là thiên sứ chi thần dư ấm mà thôi. Có thể nói, chúng ta ba người thực lực là hơn kém không có mấy.*

Nhưng nếu nói cho công bằng, cường đại nhất lại là ông cố của ngươi, bởi vì một thân thực lực của hắn hoàn toàn là bằng vào tự thân tu luyện mà được. Chỉ bất quá, chúng ta trong lúc đó tỷ thí vĩnh viễn cũng là không thể công bình. Tại đại hải, bọn họ không phải đối thủ của ta, ở trên lục địa, ông cố ngươi cực mạnh, mà đến trên bầu trời, Thiên Đạo Lưu nhưng lại muốn chiếm một chút ưu thế.".

"Vậy ngài có biết rằng ông cố của ta ở địa phương nào hay không?" Đường Tam không nhịn được hỏi.

Ba Tái Tây thở dài một tiếng, lắc đầu, nói:*"Năm đó từ biệt, ta cũng là rất nhiều năm không có gặp qua hắn. Hắn lúc ấy rời đi từng nói với ta, nếu có một ngày, hắn có thể phá tan trăm cấp, trở thành chân chính chi thần, hắn sẽ trở lại tìm ta."* Nói tới đây, Đường Tam rõ ràng chứng kiến thấy Ba Tái Tây trên mặt thoáng hiện một nét ửng hồng.

"Tiền bối, ngài...". Ba Tái Tây ánh mắt rất nhanh đã trở nên thản nhiên, mỉm cười, nói: *"Ngươi là hậu nhân của hắn, nói cho ngươi cũng không có gì. Năm đó, bà cố của ngươi đã qua đời, ông cố của ngươi cùng Thiên Đạo Lưu từng đồng thời theo đuổi ta. Chỉ bất quá lại bị ta cự tuyệt. Ta nói cho bọn họ, trong bọn họ ai có thể đột phá thăng cấp, ta sẽ tiếp nhận cảm tình của người đó.".*

Đường Tam trầm ngâm nói: *"Tiền bối, người mà ngài thích chính là ông cố của ta, có đúng hay không?".*

Ba Tái Tây sửng sốt, *"Ngươi làm như thế nào mà đoán được?".*

Đường Tam nói:*"Vừa rồi ngài nói qua, trong ba người, chỉ có ông cố ta là có hi vọng nhất đột phá trăm cấp thành thần. Hơn nữa ngài cùng Thiên Đạo Lưu đồng dạng là được dư ấm của tiền bối, như vậy, rất có thể là bởi vì được dư ấm của tiền bối khiến ngài cùng Thiên Đạo Lưu vĩnh viễn đều cũng không thể có cơ hội trùng kích trăm cấp? Ngài đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng phải là chính là cự tuyệt Thiên Đạo Lưu sao chứ? Hai người trong đó cự tuyệt một người, cái đó có thể khẳng định rằng, người mà ngài thích chính là ông cố của ta".*

Nghe xong lời nói của Đường Tam, Ba Tái Tây cả người đều cũng có vẻ có chút dại ra, Đường Tam cũng là giật mình mở to hai mắt nhìn, bởi vì hắn chứng kiến, song thủ của Ba Tái Tây vốn có vô hạn ma lực lúc này dĩ nhiên cũng có chút run rẩy. Lấy thực lực của nàng mà cũng xuất hiện tâm tình không khống chế được, có thể thấy được nàng bây giờ tâm tình kích động đến dường nào.

Một lúc lâu, Ba Tái Tây mới lại mở miệng:*"Đường Thần a Đường Thần, ngươi nếu có thể có một nửa thông minh của tằng tôn ngươi, ta cũng không đến mức khuê phòng cô độc nhiều năm như vậy. Ngay cả Thiên Đạo Lưu lúc ấy nghe xong lời của ta đều biết rằng ta cự tuyệt hắn, buồn bã rời đi. Mà ông cố của ngươi, nhưng lại tin là thật, để lại lời nói "*không thành thần, không về*", rồi ly khai nơi này. Đi tìm con đường thành thần".*

Ba Tái Tây không có rơi nước mắt, nhưng giờ khắc này, Đường Tam nghe trong thanh âm của nàng cảm nhận được bi thương thật là sâu nặng, một đời người có được mấy cái mười năm đây! Trước mắt vị Hải Thần Đấu La này cường đại không gì so sánh, nhưng về mặt tình cảm, thậm chí so với phụ mẫu của mình càng đáng thương hơn. Mẫu thân mặc dù một lần nữa hóa thân thành Lam Ngân Hoàng, mà người dù sao cũng còn có thể cùng phụ thân ở cùng một chỗ, hai người thiệt tình yêu nhau. Mà ông cố nhưng lại thậm chí không hiểu rõ tâm ý của Ba Tái Tây. Hai người rõ ràng là ái mộ lẫn nhau, đã có thể bởi vì Ba Tái Tây rụt rè, ông cố chấp nhất, cho nên thủy chung không có thể ở cùng một chỗ.

Đứng ở sau lưng Đường Tam là Trữ Vinh Vinh cùng linh hồn của Tiểu Vũ xuất ra liếc nhau, hai nữ đều cũng cảm giác được, so sánh với Ba Tái Tây, chính mình thật sự còn hạnh phúc hơn nhiều.

*"Tiền bối, ta nghĩ, ông cố lão nhân gia người cũng không phải là không thông minh, nếu trí tuệ không đủ, lão nhân gia người làm sao có thể bằng vào lực lượng của chính mình tu luyện đến chín mươi chín cấp đây? Có lẽ, chính là bởi vì lão nhân gia người quá câu nệ cố chấp vào tu luyện, mới quên hàm nghĩa trong giọng nói của ngài. Mà ngài cùng lão nhân gia người đều là người kiêu ngạo, sau khi rời đi nơi này, có lẽ ông cố đã minh bạch được ý tứ của ngài, chỉ là, người hắn nhiên đã nói ra lời "*không thành thần không về*", xuất phát từ tự thân kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của nam nhân, lúc này*

mới.....".

Ba Tái Tây vẫy vẫy tay:*"Ngươi không cần thay hắn giải thích gì cả. Hiện tại nói gì đều cũng đã chậm. Cho dù hắn trở về, thì có thể như thế nào đây? Có ngươi xuất hiện, hết thảy đối với ta đều cũng đã không còn ý nghĩa."*. Đường Tam sửng sốt một chút, lần này ngay cả hắn cũng có một chút nghe không hiểu hàm nghĩa trong giọng nói Ba Tái Tây.

Ba Tái Tây nói:*" Trở lại chuyện chính. Cho dù là Hải Thần đại nhân thực lực như vậy, cũng cần phải dùng thời gian ngàn năm mới có thể đột phá trăm cấp thành thần. Ngươi biết là tại sao không?"*. Đường Tam lắc đầu.

Ba Tái Tây nói: *"Bởi vì quy tắc. Hải Thần đại nhân đã nói qua, chúng ta ở thế giới này, có quy tắc lệ thuộc chính mình, mà chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La thực lực, chính là hạn mức quy tắc cao nhất. Đến cấp bậc này, cũng đừng tưởng nghĩ lại tiếp tục tiến thêm. Mà đột phá cấp bậc này, cũng tương đương với đột phá quy tắc, áp đảo gốc của quy tắc, mà cũng là cái gọi là thần. Đó không phải bằng vào lực lượng cá nhân mà có thể hoàn thành. Hải Thần đại nhân bằng vào tín ngưỡng lực của nghìn vạn Hải Hồn Thú, Hải Hồn Sư mới có thể đột phá. Cho nên mới cần phải có thời gian nhiều năm như vậy.*

Mà ta là tín ngưỡng giả của Hải Thần, Thiên Đạo Lưu là tín ngưỡng giả của thiên sứ sáu cánh, chúng ta đã không có tư cách tiếp nhận tín ngưỡng lực, tự nhiên cũng không thể trở thành thần. Chỉ có trong lúc tín ngưỡng lực đạt tới trình độ nhất định, mới có khả năng đột phá quy tắc. Đây cũng là tại sao nói ông cố ngươi có cơ hội thành thần. Nhưng trên thực tế, cơ hội này xa vời, mong manh đến dường nào? Đương nhiên, thành thần vẫn còn một con đường tắt khác có thể đi. Đó chính là được vị thần tiền bối thừa nhận, kế thừa được thần vị. Thần sẽ không chết, nhưng sau khi thành thần, chỉ có thể tồn tại trên thế giới này một trăm năm, sau một trăm năm, nhất định phải rời khỏi nơi này, rốt cục đi tới nơi nào, không phải ta có khả năng biết được, mà trước khi bọn họ rời đi, đều đã đem một phần thần niệm của mình lưu lại. Bởi vì thần vị của bọn họ còn có thể ở lại thế giới này của chúng ta.

(thần vị: địa vị của thần)

Đến khi có người có thể hoàn toàn được bọn họ thừa nhận, lại có thể thông qua phương thức đặc thù(như là khảo hạch), thì có thể kế thừa thần vị, có khả năng thành thần. Trăm cấp thành thần chỉ có hai con đường này là có thể đi, nói một cách tương đối, con đường thứ hai có lẽ dễ dàng hơn nhiều. Mà ngươi, tiếp nhận Hải Thần Cửu Khảo rồi, chính là người được lựa chọn, người được Hải Thần đại nhân tuyển trúng. Đến khi ngươi thông qua Hải Thần Cửu Khảo, chính là ngươi kế thừa Hải Thần thần vị, trở thành một Hải Thần mới, chưởng quản ngàn vạn con dân trong đại hải." Nói xong lời cuối cùng, Ba Tái Tây tâm tình rõ ràng kích động hẳn lên, thanh âm cũng là trở nên cao vút, vang vọng không ngừng trong thần điện.

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ nghe đều cũng đã sợ ngây người, theo như hết thảy lời Ba Tái Tây, các nàng cũng chưa từng nghe bao giờ. Tiểu Vũ càng như kinh hãi bưng kín miệng mình, nàng dù thế nào cũng nghĩ không ra, người yêu của mình, lại cũng trở thành người được thần lựa chọn.

Thanh âm sôi sục của Ba Tái Tây tại đại điện vang vọng một lúc lâu mới chậm rãi tán đi, thân thể của nàng vốn ngồi lúc này cũng đứng lên.

"Đường Tam, hiện tại ta nói cho ngươi chuyện này, là bởi vì ngươi đã thông qua lục khảo trong Hải Thần Cửu Khảo. Cũng là trụ cột khảo hạch trong Hải Thần Cửu Khảo. Kế tiếp ngươi gặp phải, chính là khảo hạch chân chính của thần. Tam khảo cuối cùng này so sánh với lục khảo trước đây, có thể là đơn giản hơn nhiều, nhưng cũng có thể là khó như lên trời. Có lẽ phải xem tạo hóa của ngươi ra sao.

Trên Hải Thần đài đang cắm ngược, chính là vũ khí làm bạn cả đời của Hải Thần đại nhân, cũng là nơi phần lớn Hải Thần chi lực ngưng tụ, rút nó lên, chính là đệ thất khảo hạch của ngươi. Được nó thừa nhận, ngươi mới xem như chân chính bước vào con đường trở thành Hải Thần một bước quan trọng. Ta đối với ngươi nhắc nhở chỉ có hai chữ, Tín Niệm. Hải Thần đại nhân để lại ý chỉ có nói qua, chỉ có người được ngài lựa chọn bằng vào tín niệm bất chấp hết thảy mới có cơ hội rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích. Rút được nó ra, toàn bộ ba người các ngươi được thông qua đệ thất khảo. Nếu không, kết cục của các ngươi ngay cả ta cũng không cách nào khống chế.".

Không cần Ba Tái Tây giải thích, Đường Tam cũng đã rõ ràng kết cục kia có

nghĩa là gì, Ba Tái Tây đã đem bí mật của Hải Thần Đảo nói thẳng ra, thông qua một khảo này, như vậy biết được bí mật chính là tân nhậm kế thừa của Hải Thần cùng đồng bọn của hắn, không thông qua, như vậy, người chết tự nhiên là sẽ không đem bí mật nói ra được.

Ngẩng đầu, ánh mắt Đường Tam ngưng tụ tại vị trí của trường côn màu đen cắm thẳng ở trung tâm Hải Thần đài, khó trách nó nhìn qua giống như gậy gộc, nguyên lai là Hải Thần Tam Xoa Kích cắm ngược xuống. Đây là cán của Tam Xoa Kích.

Ba Tái Tây lúc này đã lui qua một bên, nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập cổ võ.

Ánh mắt ngưng tụ vào Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam đi từng bước một lên đài, Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Vũ một trái một phải, theo sát bên người hắn.

Nơi này, cũng không có bất kỳ áp lực gì tồn tại, nhưng Đường Tam bước từng bước di chuyển cũng rất trầm trọng, ánh mắt của hắn thủy chung không có rời đi Hải Thần Tam Xoa Kích. Hắn động tác sở dĩ chậm, là bởi vì hắn đang đem tinh thần lực của mình toàn bộ tập trung vào Tam Xoa Kích.

Thông qua cảm thụ của tinh thần hắn, Đường Tam phát hiện, Hải Thần Tam Xoa Kích giống như là một khối kim loại tĩnh mịch, không có bất kỳ khí tức gì, thế nhưng, cảm giác rất nặng của nó nhưng lại mười phần rõ ràng. Đường Tam phát hiện, chỗ Tam Xoa Kích cắm vào, không chỉ là vị trí của trung tâm Hải Thần đài, trung tâm của Hải Thần Điện, đồng thời cũng là trung tâm điểm của cả tòa Hải Thần sơn. Tựa hồ toàn bộ tòa Hải Thần sơn đều cũng là vì nó mà tồn tại.

Sải bước đến tầng thứ ba, rốt cục đã đối mặt với vũ khí của Hải Thần để lại, Tam Xoa Kích lõa xích, phơi bày ra bên ngoài cái cán dài khoảng trên dưới một trượng, to thô như cánh tay trẻ em, đen nhánh không ánh sáng, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến thấy trên bề mặt có một tầng hoa văn tinh tế.

*"Các ngươi dừng lại."*Đường Tam trầm giọng nói.

Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh đồng thời dừng lại cước bộ, đồng thời, Trữ Vinh Vinh cũng phóng xuất ra Vũ Hồn của mình Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, không chút do dự tiến vào trong trạng thái Cửu Bảo chân thân, sáu cái tăng phúc hồn kỹ tám mươi phần trăm cũng đồng thời chiếu xạ lên người Đường Tam.

Được Trữ Vinh Vinh tăng phúc, Đường Tam nhất thời cảm giác được các loại thuộc tính năng lực của mình toàn diện đề thăng, tinh khí thần lại càng trong khoảnh khắc này tăng lên tới đỉnh điểm. Hét lớn một tiếng, mạnh mẽ bước nhanh ra một bước, hắn đã đi tới trước mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, hai tay giơ lên, dùng sức nắm vào trên cán của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Cảm giác như bị điện giật truyền khắp toàn thân, cảm giác dầy nặng chân thật khi nãy xuất hiện trong lòng bàn tay, hoa văn trên cán Hải Thần Tam Xoa Kích tựa hồ cùng bàn tay hoàn toàn tiếp xúc vừa vặn. Làm Đường Tam ngoài ý muốn chính là, cái cán này bên ngoài thì ấm áp, bên trong tựa hồ có một khối huyết mạch đang lưu chuyển.

Vù một cái, Vũ Hồn Lam Ngân Hoàng phóng thích, trong phút chốc, Đường Tam đã hoàn thành xong việc phóng thích Vũ Hồn chân thân, hắn cũng không có phóng thích lĩnh vực, đây là vũ khí của Hải Thần, dùng bất kỳ lĩnh vực gì bao phủ nó, sợ rằng ngược lại sẽ mang đến phản hiệu quả. Thế nhưng, lạc ấn màu vàng của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán hắn lại sáng lên.

Một đạo Hải Thần ánh sáng gọn gàng liền chiếu rọi vào trên cán Tam Xoa Kích trước mặt hắn.

Ầm một cái, ngay khi Hải Thần ánh sáng chiếu rọi trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy hai cỗ nhiệt lưu chợt truyền vào trong cơ thể mình, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay tựa hồ run rẩy một chút, một cỗ tâm tình cực kỳ hưng phấn từ trên cán truyền đến, ngay sau đó, từ chỗ hai tay Đường Tam cầm bắt đầu lan tràn kim sắc nhàn nhạt, trên cán vốn ngăm đen, một tia kim sắc hoa văn nương theo khí tức của kim sắc phóng thích bắt đầu khuếch tán.

Luồng nhiệt lưu truyền vào trong cơ thể Đường Tam đã thu lại, trong phút chốc, Đường Tam chỉ cảm thấy hai tay của mình đang cầm không phải là một

cái cán kim loại, mà là dung nham. Nhiệt độ cao làm hắn quát to một tiếng, thế nhưng, tay hắn nhưng lại như trước hữu lực vẫn cầm cái cán. Tại lúc này, Đường Tam có một cảm giác, nếu hắn bây giờ buông lỏng ra, như vậy, liền sẽ vĩnh viễn cũng không thể có tư cách nắm lấy cái cán này nữa.

Huyền Ngọc thủ không cách nào sử dụng. Một loại khí tức đặc thù từ trong Hải Thần Tam Xoa Kích truyền vào trong tay Đường Tam, áp bức hắn làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, Huyền Ngọc thủ căn bản không cách nào phát huy. Hoa văn cực nóng không ngừng truyền đến làm Đường Tam thống khổ run rẩy. Một tia máu tươi đã từ trên bàn tay tràn ra, thấm vào hoa văn vàng nhạt trên cán. Thật sự sau khi Đường Tam trải qua rèn luyện trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, đã thật lâu không cảm nhận qua cảm giác cái gì nóng cả. Nhưng lúc này đây, hắn lại lần nữa xuất hiện loại cảm giác này. Thân thể băng hỏa bất xâm của hắn khi tiếp xúc với độ nóng trên Hải Thần Tam Xoa Kích cũng hoàn toàn không có hiệu quả.

Cắn chặt răng, song chưởng Đường Tam đồng thời dùng sức, hồn lực cao tám mươi bốn cấp toàn diện bộc phát, toàn bộ xương cốt của hắn đều kêu lên răng rắc một trận.

Hải Thần Tam Xoa Kích di chuyển, Đường Tam rõ ràng cảm giác được nó di chuyển, mặc dù di chuyển chính là rất nhỏ, nhưng nó vẫn là dưới động tác toàn lực ứng phó của mình bắt đầu chậm rãi di chuyển lên trên.

Tinh thần lực của Đường Tam toàn bộ dung nhập đến lạc ấn Tam Xoa Kích trên trán, chuyển thành Hải Thần ánh sáng rót vào trước mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, bởi vì hắn cảm giác được, nếu mình rót Hải Thần ánh sáng vào càng nhiều, tựa hồ sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích liền trở nên càng nhẹ.

Lúc này, hắn hiểu được tác dụng khác của Hải Thần ánh sáng, đó chính là tác dụng ở đệ thất khảo này. Rất hiển nhiên, nhờ vào lục khảo trước kia đạt tới Hải Thần thân hòa độ cao hơn, Hải Thần ánh sáng vốn có lại càng mạnh mẽ, do đó trong quá trình rút lên Tam Xoa Kích liền trở nên càng dễ dàng.

Đường Tam có thể rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, thuận lợi thông qua đệ thất khảo này, trở thành người sở hữu Tam Xoa Kích hay không? Mời xem

tập tiếp theo, Hải Thần Tam Xoa Kích.

------oOo------

Chương 434: Rút ra thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên

Biên dịch: hạothiên (A Thiên)

Đạt tới bảy mươi phần trăm của Hải Thần chi quang có tác dụng thật lớn, mắt thấy, dưới sự cố gắng của Đường Tam, chiếc cán dài từ từ lên khỏi mặt đất. Mà máu tươi trong bàn tay hắn chảy ra ngày càng nhiều bao phủ hoa văn trên cán, biến thành hỗn hợp quang mang màu vàng đỏ.

Dần dần, Đường Tam thấy được vị trí nối liền của đầu kích và cán kích, đó là một đám hình vòng tròn liên tiếp, móc vào nhau dày đặc cùng một chỗ, càng gần tới đầu kích càng to.

Nơi kích tiếp nối với mặt đất đang lên, hiện ra hai bên đầu kích hình tam giác, hai bên đều có hoa văn hình lưỡi liềm. Lúc này,tiên huyết của Đường Tam đã lan tới chỗ đó, nhuộm đỏ hai mép lưỡi liềm. Từ vị trí này có thể thấy được, đầu kích rất lớn, mà càng rút lên, Đường Tam càng cảm thấy chiếc cán dài trong tay mình càng nặng nề, dĩ nhiên hắn bắt đầu có cảm giác suy yếu. Đồng thời hắn cũng cảm giác được, khi trước bàn tay mình vẫn đang chảy máu, nhưng bây giờ dường như là bị hút máu, bị hoa văn trên cán dài tham lam thôn phệ.

Cắn chặt răng, hai chân Đường Tam phát lực, hai khối xương đùi mười vạn năm cấp cho hắn trợ lực lớn lao, tiếng cọ xát chói tai vang lên, Tam Xoa Kích dần dần lên cao. Từ biên hình tam giác, kéo ra chừng ba tấc bề rộng mỗi bên, góc cạnh rõ ràng, đáy là đầu kích mang theo phần dưới nặng nề, phần đầu kích bắt đầu ra khỏi đất.

Tam Xoa Kích, tự nhiên là ba phần, tả hữu hai bên tương đối nhỏ, mà ở giữa đặc biệt rộng, cảm giác giống như một thanh kiếm. Trung tâm vị trí tiếp nối của phần lưỡi kích rộng lớn ở giữa với phần dưới có một lỗ hổng hình thoi rất lớn, làm cho Tam Xoa Kích tổng thể nhìn qua như thiếu chút gì đó. Đến vị trí này, đầu kích đã được rút ra một phần ba.

Dưới ảnh hưởng của tiên huyết chảy ra từ bàn tay Đường Tam, hoa văn trên cán Hải Thần Tam Xoa Kích bắt đầu thức tỉnh, mặc dù quang mang không mãnh liệt, nhưng kim sắc hoa văn nếu so với bộ dáng toàn thân ngăm đen khi trước thì nhu thuận hơn. Theo tiên huyết chảy xuống dưới, kim sắc vẫn ngập tràn, rót vào phần đầu Tam Xoa Kích, hoa văn trên hai lưỡi liềm bắt đầu đại phóng quang mang, cảm giác rằng, kim quang như núi lửa bạo phát từ trung tâm Hải Thần đài phóng xuất ra ngoài mặt đất, chiếu rọi bao trùm cả người Đường Tam bằng một tầng kim sắc lộng lẫy.

Nhưng Đường Tam lại phát hiện, Tam Xoa Kích trong tay ngày càng trở nên trầm trọng, dù hắn làm mọi cách dụng hết toàn lực, cũng không cách nào rút lên dù chỉ nửa phân. Mà tốc độ tiên huyết chảy ra vẫn không ngừng gia tăng, hiển nhiên không phải là một dấu hiệu tốt.

Bỗng nhiên trong đầu dường như có một cái gì đó bất chợt hiện lên, một ý niệm kỳ quái trong đầu khống chế Đường Tam cúi đầu xuống, ánh vàng nhạt từ dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán phát ra Hải Thần chi quang từ từ di chuyển về phía dưới cán kích, trải qua cán kích dài hơn một trượng, rơi vào trong lỗ trống hình thoi trên Tam Xoa Kích lộ ra trên mặt đất. Vù vù trong chớp mắt, không khí phảng phất ngưng đọng lại, trong nháy mắt vòng kim quang mãnh liệt từ trên đầu Kim Xoa Kích bộc phát ra, Đường Tam cùng Hải Thần Tam Xoa Kích phảng phất câu thông thành một khối, kim sắc hoa văn giống Tam Xoa Kích như đúc từ trên người hắn chợt bộc phát ra, thân thể của Tiểu Vũ và Vinh Vinh bị tác dụng của một luồng cường lực đẩy lùi ra, rơi xuống khỏi Hải Thần đài.

Dưới đài Ba Tái Tây lập tức xuất thủ, đón các nàng hạ xuống. Hai nàng cơ hồ đồng thời phún ra một khẩu tiên huyết, nhưng Trữ Vinh Vinh vẫn không ngừng tăng phúc cho Đường Tam, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp ngược lại quang mang càng mạnh hơn, toàn lực vì Đường Tam tăng phúc.

Tiểu Vũ vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chú Đường Tam, nàng rất hận sao chính mình không thể giúp hắn như Trữ Vinh Vinh, nhưng hiện tại nàng không thể làm được gì cả, chỉ có thể lấy mắt nhìn Đường Tam giãy giụa trong thống khổ.

Ngay lúc này, kim sắc phún xuất trên trán Đường Tam là Hải Thần chi quang chuyển hoá thành lam sắc, là một khối lam sắc sâu rộng như đại hải, từng điểm kim quang dần tiêu thất trong lam sắc, chỉ còn lại một màu lam tinh thuần.

Một khối lam sắc hình tam giác từ mi tâm Đường Tam chậm rãi bay ra, quay tròn quay tròn,thông qua lam quang hình thành một cây cầu nối với lỗ trống hình thoi ở trên đầu Hải Thần Tam Xoa Kích. Chính là Hãn Hải Càn Khôn Tráo.

Dù là chính Đường Tam cũng không hiểu được tại sao xuất hiện tình huống như vậy, bởi vì hắn không có thôi động năng lực của Hãn Hải Càn Khôn Tráo, nó hoàn toàn tự động từ trong cơ thể bay ra. Nhưng từ trên Hãn Hải Càn Khôn Tráo, Đường Tam lại cảm giác được tâm tình hưng phấn mãnh liệt, tựa như chí bảo của Thiên Đấu đế quốc này cũng có sinh mệnh vậy.

Một màn thần kỳ xuất hiện, khi Hãn Hải Càn Khôn Tráo bay đến chỗ lỗ hổng hình thoi trên Hải Thần Tam Xoa Kích còn cách chừng ba tấc, nó dừng lại, ngay sau đó chỉ thấy quang mang của Hãn Hải Càn Khôn Tráo chuyển một chút, hình tam giác trong nháy mắt phóng đại gấp đôi, giống như hai cái Hãn Hải Càn Khôn Tráo liên tiếp ở cùng một chỗ vậy. Hình thái cũng đồng thời phát sinh biến hoá, đương nhiên tạo thành một khối lam sắc bảo thạch hình thoi, vừa bằng lỗ hổng trên Hải Thần Tam Xoa Kích.

Lam quang mãnh liệt trong khoảnh khắc thậm chí còn to hơn ánh kim sắc, Đường Tam cũng cảm nhận rõ ràng được hồn lực, tinh thần lực, Hải Thần chi quang, còn có tiên huyết trong cơ thể mình, tất cả đồng thời trôi qua với tốc độ kinh người. Cảm giác hư nhược không ngừng trùng kích vào đại não của hắn mãnh liệt, dù có Trữ Vinh Vinh từ sau phụ trợ, hắn cũng mơ hồ có cảm giác không thể chi trì được.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ, Hãn Hải Càn Khôn Tráo này…, cho dù trí

tuệ Đường Tam cao tới đâu, cũng không thể lường được trước mắt lại xuất hiện một màn này. Nhưng trong đầu hắn lúc này, mơ hồ có một cảm giác hiểu ra.

Sau khi chiếm được Hãn Hải Càn Khôn Tráo, tự mình không nhận thức được thay đổi trong thân thể, nhất là vì trên người hắn thường khởi lên cảm giác nóng rực từ các khối hồn cốt. Sau khi đến nơi đây, theo lời Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, chính nàng cũng chỉ được bát khảo là cao nhất, nhưng cuối cùng mình lại nhận được Hải Thần cửu khảo, không lẽ tất cả chuyện này đều do Hãn Hải Càn Khôn Tráo tạo ra sao?

Hoàng thất Thiên Đấu đế quốc khó có khả năng biết được bí mật như vậy, bằng không, dù cho bọn họ xem trọng chính mình cũng đâu có lý nào đem Hãn Hải Càn Khôn Tráo mà tặng cho mình chứ. Nếu như chính mình trên Hải Thần đảo được hưởng đãi ngộ là do Hãn Hải Càn Khôn Tráo nho nhỏ này mang đến thì hết thảy giải thích đều trở nên hợp lý.

Những nghi hoặc vẫn tồn tại trong lòng Đường Tam từ trước tới nay trong khoảnh khắc đã vì Hãn Hải Càn Khôn Tráo biến hoá mà giải trừ. Nếu như nói lúc trước thông qua Hải Thần lục khảo phần lớn là bằng vào tự thân thực lực cùng trí tuệ, thì Hải Thần thất khảo trước mắt, cùng với sự xuất hiện của Hải Thần cửu khảo, chỉ có thể giải thích là nhờ vào vận khí.

Có lẽ một người đạt đựơc thành tựu đều phải dựa vào nỗ lực hết chín mươi chín phần trăm, nhưng là, một phần trăm vận khí cùng kỳ ngộ nhiều lúc lại còn quan trọng hơn chín mươi chín phần trăm nỗ lực. Kỳ ngộ tới, bắt được sẽ thành công, nếu không chính là cả cuộc đời này tinh thần sa sút.

Không hề nghi ngờ, Đường Tam là một người có thể bắt lấy kỳ ngộ hơn nữa biết nắm chắc kỳ ngộ. Tuy rằng thân thể hắn lúc này đã hư thoát, tiên huyết trong cơ thể lại càng trôi đi quá độ, nhưng hắn vẫn như trước không có chút ý tứ nào buông thả. Hắn biết, nếu như không có sự xuất hiện cùa Hãn Hải Càn Khôn Tráo, dù là thực lực của Ba Tái Tây như vậy cũng không thể nào rút ra được Hải Thần Tam Xoa Kích. Đây là cơ hội của mình, chẳng những là cơ hội để sinh tồn, còn là cơ hội đánh thông tới thực lực của thần cấp, hắn làm sao có thể buông bỏ??

Một tiếng *"đinh"* nhỏ vang lên, Hãn Hải Càn Khôn Tráo chuyển hoá thành hình thoi sau cùng ăn khớp vào lỗ hỗng hình thoi trên Hải Thần Tam Xoa Kích. Tiếng cọ xát chói tai nương theo năng lượng vô cùng mênh mông mà bộc phát, cơ hồ trong nháy mắt cuốn sạch cả toà đại điện.

Đại điện vốn đen kịt, tựa hồ bị kim quang rọi khắp. Bất luận mặt đất hay là nóc điện, vách tường hay là bảy toà bình đài thủ hộ xung quanh Hải Thần đài, trong khoảnh khắc đều được một tầng hoa văn kim sắc tẩy lễ. Vốn nhìn qua đại điện thấy đơn giản cổ xưa, trong khoảnh khắc được ánh kim sắc phủ lên, kim quang cường đại làm cho nơi này trở nên thật xa hoa. Một cỗ khí tức thần thánh xưa nay chưa từng có từ chỗ Hải Thần Tam Xoa Kích phát ra, hoá thành cột sáng cự đại phóng lên cao, thẳng lên nóc điện.

"A". Đường Tam ngửa mặt lên trời nộ hống, bởi vì dùng sức quá độ, vùng cơ nhục sau lưng hắn cùng cánh tay cơ hồ đồng thời bạo liệt, nhưng Tam Xoa Kích này tượng trưng cho Hải Thần thần quyền, rốt cục cũng động, từ từ, từ từ, lên khỏi mặt đất.

Đường Tam vung đầu kích lên, dấu ấn Kim Xoa Kích vàng nhạt một lần nữa biến thành kim sắc chói lọi, thần quang mãnh liệt hợp cùng quang mang trên Hải Thần Tam Xoa Kích phóng ra thành một thể.

Dường như Tam Xoa Kích lấy trường kiếm là lưỡi ở giữa làm chủ, hai nhánh hai bên là phụ chậm rãi nâng lên, sau khi nhiễm phải tiên huyết Đường Tam tựa hồ tẩy sạch hắc sắc và bụi bặm ngoài mặt, kim quang như mặt nước nhấp nhô làm chói mắt người, tiếng long ngâm không dứt phát ra từ cán Tam Xoa Kích.

Hải Thần đài run rẩy lên kịch liệt, Hải Thần điện cũng đồng thời run rẩy, thậm chí động đến cả Hải Thần sơn.

Đứng dưới Hải Thần sơn, năm người Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, Bạch Trầm Hương đều trợn to hai mắt nhìn về hướng đỉnh Hải Thần sơn.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, làm cho cả toà Hải Thần đảo trở nên tối sầm, nhưng đúng lúc này, Hải Thần điện lại sáng lên, kim quang mãnh liệt phát ra

từ thánh điện mênh mông. Quang minh xua tan hắc ám, chiếu sáng Hải Thần sơn, cũng tựa hồ chiếu sáng cả Hải Thần đảo. Kim sắc quang trụ cự đại phóng lên trời, xuyên thẳng qua mây đen.

Cùng lúc đó,Hải Thần thất thánh trụ trên Hải Thần đảo cũng đồng thời phát sáng lên, bảy luồng kim quang dày mỏng bất đồng từ các hướng khác nhau khởi lên, cùng kim sắc quang trụ từ Hải Thần điện phun ra ngưng tụ thành một cỗ.

Quang mang sung mãn kéo dài mười giây mới thu lại, đám mây đen giữa không trung bị kim sắc quang mang chiếu rọi đã hoàn toàn biến thành đám mây kim sắc. Vầng kim sắc trên không trung chậm rãi biến hình, dần dần hoá thành hình một người, ẩn ước có thể thấy được, hình người đó là hư ảo, thân mặc khải giáp hoàng kim, mái tóc dài loà xoà màu lam sẫm xoã trên vai, áo giáp cơ hồ che từng bộ phận một trên cơ thể hắn. Trọng yếu nhất là, trong tay quang ảnh đó, chính là một thanh phảng phất có thể nói thông thiên địa liệt chính là hoàng kim Tam Xoa Kích.

Đứng trước Hải Thần điện, bảy vị đấu la thủ hộ Hải Thần thất thánh trụ nhìn lên không trung, bọn họ cơ hồ đồng thời quỳ rạp xuống đất, quang mang nóng bỏng tràn ngập trong ánh mắt thành kính, lễ bái quang ảnh trên không trung nọ.

Cũng cùng tình huống xuất hiện trên Hải Thần đảo, ở mỗi địa phương có người, cư dân sống trên đảo chứng kiến dị tượng trên không tất cả đều không do dự bước ra khỏi nhà hướng về ảo ảnh cự đại nọ quỳ xuống lễ bái.

Hải Thần chi uy, ngàn dặm có thể thấy được. Trong đại hải tựa hồ tất cả sinh vật đều cảm nhận được khí tức của kim sắc hư ảnh, trong khoảnh khắc này, hải dương đột nhiên lâm vào tình trạng đình trệ, sóng dữ lặng yên, vạn vật trong biển ngừng di động, thân thể bọn chúng đều không tự giác mà hướng về Hải Thần đảo, run rẩy cung kính mà lễ bái. Ngay cả Thâm Hải Ma Kình Vương sắp sửa hoá long cũng kinh hãi mở độc nhãn thật lớn ra, trong ánh mắt lưu lộ sự kinh hãi và không cam lòng.

Nghìn vạn đạo kim quang thật nhỏ xuất hiện từ bốn phương tám hướng, quang mang này có phần cũng đến từ Hải Thần đảo, nhưng phần nhiều là đến

từ hải dương. Nếu như Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây chứng kiến một màn này, nhất định sẽ minh bạch, đây đúng như lời nàng đã nói chính là tín ngưỡng chi lực, tín ngưỡng đối với Hải Thần đến từ vạn vật trong hải dương.

Được thừa nhận quang mang tín ngưỡng, ảo ảnh cự đại của Hải Thần giữa không trung dần dần khởi lên thật rõ ràng, rõ ràng như một khối thực chất, Đái Mộc Bạch năm người đột nhiên giật mình phát hiện, khuôn mặt của Hải Thần ẩn tàng trong kim sắc khải giáp rất đỗi quen thuộc. *"Tiểu Tam,đó,đó là Tiểu Tam"*. Không sai, khuôn mặt nọ rõ ràng là giống Đường Tam y như đúc, chỉ bất quá thần sắc lại là uy nghiêm thần thánh bất khả xâm phạm.

Bên trong Hải Thần điện, nơi Hải Thần đài, Đường Tam tay phải đã giương cao,toàn thân dài một trượng hai có thừa, chính là Hải Thần Tam Xoa Kích lóng lánh kim quang vô hạn, nằm trong lòng bàn tay phải của hắn.

Lúc này, hắc sắc trên thân Hải Thần Tam Xoa Kích đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại kim quang xán lạn, từng đám kim sắc hoa văn rõ ràng như nhau, cùng chạy thẳng lên tới đỉnh. Lưỡi kích của Tam Xoa Kích, lưỡi ở giữa dài đến hai thước, rộng nửa thước, Hãn Hải Càn Khôn Tráo hoá thân thành bảo thạch hình thoi cự đại đã bao quanh phần dưới của nó, lúc này, lam sắc đã hoàn toàn biến thành kim sắc, hoá thân thành một khối thuỷ tinh màu vàng cùng Hải Thần Tam Xoa Kích hợp thành một thể.

Hai bên lưỡi chính là lưỡi phụ, cũng gợn sóng kim quang lóng lánh như lưỡi chính, bên ngoài lưỡi phụ đều có thêm một cái móc câu. Cả ba lưỡi đều không thể nhìn thấy phong nhận, bởi vì bị kim quang hoàn toàn thay thế.

Đúng vậy, Đường Tam thành công rồi, hắn đã rút ra thành công Hải Thần Tam Xoa Kích, hoàn thành đệ thất khảo thành công rồi. Quang mang kim sắc từ mi tâm hắn phát ra một quầng sáng nghiền nát. Cùng lúc đó, trên trán Tiểu Vũ và Trữ Vinh Vinh ở dưới đài cũng tự xuất hiện một quầng hồng quang nghiền nát.

Tiểu Vũ được nghe nhắc nhở:*" Giúp Hải Thần đệ thất khảo của đồng bạn hoàn thành,khen thưởng điệp gia(chất chồng)."*

So với Trữ Vinh Vinh hoàn toàn bất đồng, vì đây là khảo cuối cùng của nàng,

nên lời nhắc cũng đặc biệt dài hơn:*" Đỉnh cấp thất khảo, đệ thất khảo hoàn thành. Bằng vào năng lực phụ trợ ưu tú, trợ giúp đồng bạn mỗi người một cửa ải khó, thể hiện thiên phú kinh nhân cùng năng lực tăng phúc cực kỳ xuất sắc. Thất khảo toàn bộ thông qua, thu được quyền hạn là Hải Thần đảo hồng cấp, hưởng đệ nhị tế tự quyền uy, khen thưởng hồn lực ba cấp, toàn bộ tu vi hồn hoàn tăng lên năm ngàn năm. Bởi vì hoàn thành khảo hạch sau khi cấp bậc đạt tới bình cảnh, nên đặc biệt khen thưởng thêm, thần ban cho một cái hồn hoàn, thông qua đỉnh cấp thất khảo, khen thưởng, thần ban cho một cái hồn hoàn nữa."*

Nghe nhắc nhở, ngay cả Trữ Vinh Vinh tự mình cũng có cảm giác bất khả tư nghị, nàng so với Đái Mộc Bạch bọn họ chỉ là nhiều hơn một khảo, chính là một khảo này, nhưng lại làm cho thu hoạch của nàng so với người khác cũng cao hơn mấy bậc. Thần ban cho liên tiếp hai cái hồn hoàn. Đây là khái niệm gì chứ. Nàng hiện tại đã bảy mươi cấp, hồn hoàn cần thiết lại có tới hai cái, mà theo sự gia tăng của niên hạn tu vi hồn hoàn, bản thân nàng tự nhiên được tăng cường trên phạm vi lớn năng lực thừa nhận, hai cái hồn hoàn thần ban cho sau này cũng có cơ hội đánh sâu vào mười vạn năm hồn hoàn a!.

Trữ Vinh Vinh lúc này còn chưa thu hồi Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, bảy cái hồn hoàn còn hiện ra bên ngoài thân thể. Vốn màu của hồn hoàn là tử,tử,tử,tử,hắc,hắc,hắc. Nhưng trải qua lần khen thưởng sau cùng, màu của hồn hoàn lần nữa phát sinh thay đổi, thành tử,tử,hắc,hắc,hắc,hắc,hắc. Đúng là hai cái ngàn năm hồn hoàn, năm cái vạn năm hồn hoàn. Lúc này rốt cục nàng hiểu được tại sao hồn hoàn của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây là bát hắc nhất hồng rồi, đúng là nhờ vào khen thưởng của đỉnh cấp khảo hạch a!. Ba Tái Tây là đỉnh cấp bát khảo, khen thưởng của niên hạn tu vi hồn hoàn tăng lên so với mình khẳng định phải cao hơn, cho nên mới có cảnh tượng đồ sộ hồn hoàn toàn là vạn năm trở lên.

Đường Tam lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong kim sắc quang mang nọ, Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay cảm giác tựa hồ chỉ có hơn trăm cân mà thôi, so với chú tạo chuy(búa rèn) lúc trước hắn sử dụng nhẹ hơn không bao nhiêu. Nhưng ngay lúc này, Đường Tam giương cao Tam Xoa Kích cũng đã không có cách nào nhúc nhích, đứng tại nơi đó như một bức tượng huyết nhân, cơ hồ tất cả cơ nhục trên người đều vì dùng sức quá độ mà bạo liệt, hắn cũng chỉ có thể duy trì tư thế đứng thẳng này.

Trước khi hắn hoàn toàn lâm vào hôn mê, mơ hồ nghe được nhắc nhở trong đầu:*" Hải Thần đệ thất khảo, rút ra thần khí, Hải Thần Tam Xoa Kích, thông qua. Khen thưởng,độ thân hoà Hải Thần tăng lên mười lăm phần trăm, tổng độ thân hoà tám mươi lăm phần trăm, được Hải Thần Tam Xoa Kích thừa nhận, có quyền sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích".*

Bên ngoài Hải Thần điện, cự đại kim sắc quang ảnh đột nhiên co rút lại, sau khi hấp thu vô số lực trên đảo, hoá thành một đạo lưu quang từ đỉnh Hải Thần điện rót vào, xuyên qua đỉnh điện, trực tiếp rót vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích Đường Tam cầm trên tay. Cùng lúc này, Đường Tam rốt cục không kiên trì được nữa, kêu lên một tiếng té trên đất rồi hôn mê.

Nương theo hắn ngã xuống,quang mang trong đại điện vốn loé sáng nhất thời ảm đạm đi rất nhiều, nhất là Hải Thần Tam Xoa Kích biến hoá lớn nhất, cơ hồ trong khoảnh khắc đó, khôi phục lại bộ dạng ngăm đen như trước khi Đường Tam rút ra, hơn phân nửa đè lên người Đường Tam, cán dài rơi trên Hải Thần đài, tiếng vang làm cho cả toà Hải Thần đảo run rẩy một chút.

"Tam ca", "Ca", cơ hồ Trữ Vinh Vinh và Tiểu Vũ phản ứng cùng một lúc, khi nhào tới, Tiểu Vũ đỡ lấy Đường Tam, Trữ Vinh Vinh nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích lạnh lẽo muốn cầm nó lên, nhưng là,Hải Thần Tam Xoa Kích nằm trên người Đường Tam hoàn toàn bất động.

Phải biết rằng, Trữ Vinh Vinh hồn lực hiện tại sau khi được khen thưởng, nếu như hấp thu hồn hoàn hắn là tám mươi hai cấp, còn không hấp thu thì hồn lực cũng là tám mươi cấp. Tuy nàng là phụ trợ hệ hồn sư, nhưng thân thể của hồn sư tám mươi cấp lợi hại đến bậc nào, dùng hết toàn lực, lực lượng cũng tuyệt đối không dưới ngàn cân, nhưng Hải Thần Tam Xoa Kích không lay động một chút nào, làm cho Trữ Vinh Vinh có cảm giác, đó không phải là một kiện vũ khí, mà là một toà sơn nhạc không thể rung chuyển.Tình huống này chứng minh rằng, thứ trước mắt này ít nhất phải nặng vạn cân trở lên mới đúng.

Nhưng làm cho nàng kỳ quái chính là, Hải Thần Kim Xoa Kích này đè trên người Đường Tam, nhưng chỉ hơi đè xuống da thịt bị tổn hại của Đường Tam mà thôi, nếu thật sự nặng hơn vạn cân, làm sao có thể chỉ như thế? Đường Tam đã mất đi năng lực chống đỡ, cũng bị đè chết.

"Ta tới đây". Thanh âm bình thản của Ba Tái Tây vang lên, khi Trữ Vinh Vinh quay đầu đã thấy nàng, phát hiện Ba Tái Tây đã ngồi xổm bên cạnh mình. Theo như nàng thấy, thực lực Ba Tái Tây là cao không thể với tới, chỉ là việc lấy Hải Thần Tam Xoa Kích trên người Đường Tam, hắn là cách không thu lấy là có thể dễ dàng làm được mới đúng. Nhưng Ba Tái Tây hiện tại chẳng những ngồi cạnh người Đường Tam, hơn nữa vẻ mặt còn lộ sắc ngưng trọng, hai tay đồng thời nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích, hồn lực ba động cuồn cuộn xuất ra, nàng lại phóng xuất võ hồn của mình. Bát hắc nhất hồng, chín cái hồn hoàn xuất hiện, để cầm Hải Thần Tam Xoa Kích nhấc lên, nhìn bộ dạng của nàng, dĩ nhiên là một phen dùng toàn lực ứng phó.

"Lên". Ba Tái Tây khẽ quát một tiếng, có thể chứng kiến rõ ràng, từ trong tay nàng phát ra hồn lực vô cùng cường đại bao lấy Hải Thần Tam Xoa Kích, chính là vậy, Tam Xoa Kích cũng không phải là bị nhấc lên nhẹ nhàng, mà là cực kỳ chậm rãi rời khỏi thân Đường Tam, Ba Tái Tây trên mặt thần sắc khẩn trọng, thậm chí có thể thấy gân xanh trên trán nổi lên, đúng là thật sự dùng toàn lực.

Thấy tình cảnh này, Trữ Vinh Vinh lập tức phóng xuất ra Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của mình, không chút do dự một cái tăng phúc lực lượng một cái tăng phúc hồn lực, hai luồng ánh sáng chiếu lên người Ba Tái Tây.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp làm tác dụng của võ hồn phụ trợ đệ nhất thiên hạ lập tức hiển hiện ra, được hưởng hai đạo ánh sáng tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, nhất thời thần sắc của Ba Tái Tây bình tĩnh rất nhiều, cầm Hải Thần Tam Xoa Kích lên rất nhanh, nhẹ nhàng đặt cạnh người Đường Tam. Lúc quay đầu lại nhìn Trữ Vinh Vinh, trong mắt có vài phần tán thưởng.

" Tiền bối, sao Tam Xoa Kích này nặng như thế?". Trữ Vinh Vinh không nhịn được hỏi. Ba Tái Tây nói:*" Cứu Đường Tam trước rồi hãy nói"*.

Không còn bị Tam Xoa Kích đè, Đường Tam đã được Tiểu Vũ ôm vào lòng, mắt thấy da dẻ trên người Đường Tam cơ hồ không còn một chỗ nào lành lặn, nước mắt Tiểu Vũ trào ra, liều mạng đem hồn lực của mình rót sang cho Đường Tam.

Trên đùi phải Đường Tam, quang mang vàng lam chậm rãi lan ra toàn thân, phụ trợ kỹ năng Lam Ngân Hoàng xương đùi phải-dã hoả thiêu bất tẫn,xuân phong xuy hựu sinh-tự nhiên phát động. Nhưng tốc độ trị liệu cũng rất chậm, có thể thấy mức độ tổn hại của thân thể Đường Tam rất là nghiêm trọng.

Ba Tái Tây một tay ấn trên ngực Đường Tam, tinh thần lực cơ hồ trong nháy mắt bao phủ thân thể hắn, sắc mặt nhất thời càng trở nên nghiêm trọng:*" Tình huống của hắn rất là không tốt, lực lượng của hồn cốt có lẽ có thể giúp hắn chữa trị thân thể, nhưng hắn vừa mới mất máu quá nhiều, nhất định cần phải kịp thời bổ sung mới được, nếu không, tính mạng sẽ nguy hiểm. Người bình thường máu tươi chỉ cần mất đi một phần ba là khó có thể giữ mạng, hắn vừa rồi cơ nhục cùng máu tươi vỡ tan trôi đi, sợ rằng đã mất quá sáu thành".*

Tiểu Vũ không chút do dự nói:*" Tiền bối,ta đem máu cho hắn".*

Ba Tái Tây liếc mắt nhìn Tiểu Vũ một cái, sờ sờ đầu nàng ánh mắt từ hoà:*" Ngươi thật sự là hài tử ngốc, Đường Tam có được hồng nhan tri kỷ như ngươi, thật sự là may mắn lớn nhất trong đời hắn".*

Tiểu Vũ lắc đầu, nức nở nói:*" Không, có thể gặp được hắn, là may mắn lớn nhất trong đời ta mới đúng. Tiền bối,ta phải làm như thế nào?".*

Ba Tái Tây liếc Tiểu Vũ một cái thật sâu:*" Đưa tay phải của ngươi cho ta".*

Tiểu Vũ nghe vậy đưa tay phải của mình ra, Ba Tái Tây ngón tay khẽ bắn ra, uyển mạch Tiểu Vũ nhất thời vỡ ra một phá khẩu, máu tươi chảy ra.

Ba Tái Tây thì thào nói:*" Hy vọng máu của ngươi không nên cùng máu của hắn phát sinh xung đột mới là tốt".*

Tiểu Vũ khẳng định nói:*"Ca hấp thụ hồn hoàn cùng hồn cốt của ta, cũng tương đương cùng với máu của ta hoà hợp nhất thể, khẳng định sẽ không có bài xích, tiền bối, mau cứu hắn".*

Ba Tái Tây gật đầu, tay phải vừa dẫn, máu tươi của Tiểu Vũ nhất thời ngưng lại thành một luồng, tụ tập trên không trung thành một luồng máu đỏ. Ba Tái Tây trong mắt thần quang đại phóng, xuất ra một tầng lam quang tinh khiết,

bao phủ trên thân thể Đường Tam, cũng không biết nàng như thế nào làm được, lúc lam quang rót vào, tốc độ chữa trị của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải Đường Tam rõ ràng gia tăng. Ba Tái Tây tay phải liên tục điểm, từng đạo tơ huyết từ trong huyết cầu tách ra, rót vào những chỗ da dẻ bị huỷ trên cơ thể Đường Tam.

Huyết cầu tựa hồ trở thành cây cầu nối giữa Đường Tam và Tiểu Vũ, không ngừng đem máu của Tiểu Vũ truyền cho Đường Tam.

Gương mặt tựa như giấy vàng của Đường Tam dần dần khôi phục một phần huyết sắc, mà sắc mặt Tiểu Vũ ngày càng trở nên tái nhợt. Nhưng ánh mắt nàng rất vui mừng, Ba Tái Tây đem tinh thần lực dò xét tình trạng thân thể của Đường Tam cộng hưởng cho Tiểu Vũ, nàng có thể cảm giác được tốc độ khôi phục kinh nhân của thân thể Đường Tam, hiển nhiên là máu của mình đã phát huy tác dụng.

Nửa canh giờ trôi qua, Ba Tái Tây thở dài một hơi, tay phải vung lên, phong bế vết thương trên uyển mạch Tiểu Vũ cho máu ngưng không chảy nữa. Đồng thời điểm lên người Đường Tam vài cái, trong ánh quang mang vàng lam lan toả, những vết thương ngoài da của Đường Tam toàn bộ đều khép lại.

" Tiền bối, ngài đừng dừng lại a! Hắn còn chưa hồi phục lại đâu!.Ta còn rất nhiều máu, tiếp tục cấp cho hắn đi!". TiểuVũ cố nén cảm giác suy yếu mãnh liệt, lo lắng hướng Ba Tái Tây nói.

Ba Tái Tây cau mày nói:*" Nha đầu ngốc này, ngươi đã cấp một phần ba máu cho hắn rồi, còn tiếp tục như vậy nữa, ngươi sẽ không duy trì được nữa đâu. Đừng quên, linh hồn của ngươi hiện tại chỉ là phụ thể, mà không phải chính thức tồn tại trong cơ thể mình, cho dù ngươi là mười vạn năm hồn thú, cũng không chịu được tiêu hao máu như vậy đâu"*

Tiểu Vũ không thèm để ý nói:*" Chỉ cần có thể cứu hắn, xin ngài đừng quản ta!"*

Ba Tái Tây hơi giận nói:*" Ngươi sao lại không chịu quý trọng thân thể mình, chờ hắn tỉnh lại, có thể cao hứng sao? Huống chi ngươi không cần phải lo cho hắn, thương thế trên người hắn nếu đổi là người khác khẳng định là trí*

mạng. Nhưng năng lực sinh tồn của hắn thực sự quá mạnh mẽ, thậm chí vượt hơn ta nữa. Có máu của ngươi rót vào nãy giờ, thêm vào khả năng hồi phục của chính thân thể hắn, đã không thành vấn đề. Nhiều nhất là nghỉ ngơi ba ngày, bằng vào năng lực mạnh mẽ của thân thể hắn, là có thể khôi phục lại. Nhưng là ngươi, ta thấy, thời gian linh hồn ngươi ở ngoài cơ thể đã quá dài, nên trở về rồi."

Nghe Ba Tái Tây nói Đường Tam đã thoát ly nguy hiểm, Tiểu Vũ lúc này mới buông lỏng, thân thể chao đảo, suýt nữa thì té xỉu. Trữ Vinh Vinh vội lấy một cây khôi phục đại hương tràng nhét vào miệng nàng.

Tiểu Vũ miễn cưỡng nuốt xuống nói:*" Tiền bối, VinhVinh, khi hắn tỉnh lại, các ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho hắn biết ta đem huyết truyền cho hắn, nếu không hắn sẽ khó chịu."*

Trữ Vinh Vinh vành mắt đỏ lên:*" Tiểu Vũ,ngươi…".*

Tiểu Vũ cầu khẩn nói:*" Vinh Vinh, ta van ngươi, ta không muốn hắn khó chịu, dù sao ta cũng không có chuyện gì mà, đáp ứng ta đừng nói cho hắn nha!".*

Trữ Vinh Vinh còn có thể nói gì nữa,đành phải gật đầu,trong lòng chẳng những kính nể Tiểu Vũ, đồng thời cũng bị cảm động bởi cảm tình sâu nặng của nàng và Đường Tam. Khó trách Tam ca vì Tiểu Vũ nguyện ý nỗ lực hết thảy, chuyện giữa bọn họ, thật sự là…

Mục quang Tiểu Vũ chuyển về phía Ba Tái Tây, Ba Tái Tây thở dài nói:*" Được vợ như vậy, chồng còn muốn gì hơn nữa. Ngươi nhanh trở lại trên người hắn đi, ta sẽ vì ngươi bảo mật, ngươi đem máu cho hắn có lẽ cũng là một chuyện tốt."*

Tiểu Vũ cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, hồng quang chợt hiện, linh hồn lần nữa trở về cơ thể Đường Tam, ẩn vào trong hồn hoàn cùng hồn cốt của hắn, lập tức ngủ say. Thân thể hắn yếu đuối nằm trong lòng Trữ Vinh Vinh, đi vào hôn mê.

Đường Tam lần này hôn mê giằng co suốt một ngày thời gian mới tỉnh táo

lại.

Ba Tái Tây phán đoán tình trạng thân thể hắn là không sai, tổn hại của Đường Tam khi trước không chỉ là cơ nhục cùng da dẻ bên ngoài, mà vì dùng sức quá độ, gân mạch, xương cốt và nội tạng cũng bị thương, quả thật phải chữa trị trong thời gian dài mới được.

Nhưng Ba Tái Tây không biết chính là, Tiểu Vũ từng ăn qua Thuỷ Tinh Huyết Long Tham cùng với tiên phẩm trong tiên phẩm-Tương Tư Đoạn Trường Hồng, tiên huyết bình thường sao có khả năng so sánh với máu của nàng được. Rót một phần ba vào cơ thể Đường Tam, dù đại bộ phận dược lực đều đã bị thân thể Tiểu Vũ hấp thụ, nhưng chỉ là trong máu dù chỉ chứa chút ít dược lực cũng gia tăng tốc độ hồi phục của Đường Tam. Tương Tư Đoạn Trường Hồng có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc ra thịt a!

Từ trong mê man tỉnh lại, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân một trận bủn rủn vô lực, tinh thần dần dần thanh tĩnh, cảm thụ được mặt đá lạnh lẽo dưới thân mình, suy nghĩ dần dần trở về.

Bên trong Hải Thần điện không còn hắc ám như khi hắn đến, khắp trên nóc điện đều lan tràn hoa văn màu vàng nhạt thật hoa lệ, dù quang mang không mạnh, vẫn có thể chiếu sáng toàn đại điện. Hoa văn đó lan tràn từ trên tường xuống dưới, mà Đường Tam cũng cảm giác được chung quanh thân thể mình cũng có quang mang đồng dạng như vậy.

Cảm giác vô lực khẳng định là tác dụng phụ của kỹ năng chữa trị *"dã hoả thiêu bất tẫn,xuân phong xuy hựu sanh"* của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải trước thân thể tổn hại nghiêm trọng. Bất quá, có thể thông qua đệ thất khảo, hắn vẫn cảm thấy mười phần hưng phấn. Nhất là hắn vẫn nhớ kỹ như in, những lời mình nghe được trước lúc hôn mê. Trọng yếu nhất chính là câu kia,*" đạt được sự thừa nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích, có được quyền sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích"*, đối với Đường Tam mà nói, đây không thể nghi ngờ là một liều thuốc trợ tim.

"Tỉnh rồi thì đứng lên đi". Thanh âm Ba Tái Tây vang vọng bốn bề.

Đường Tam xoay người ngồi dậy, chỉ thấy Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây an

vị trước mặt mình không xa, lúc đó nằm ngang gần họ chính là Hải Thần Tam Xoa Kích suýt nữa làm chết hắn. Thân cự đại dài một trượng hai mang đến cảm giác nặng nề mà mạnh mẽ.

Sau khi ngồi dậy Đường Tam mới phát hiện, bên trong toà Hải Thần điện, hoa văn màu vàng nhạt lan tràn khắp nơi nơi, bao gồm cả Hải Thần đài dưới thân hắn cùng bảy toà bình đài chung quanh, làm cho đại điện vốn đơn giản nhìn qua cực kỳ hoa lệ.

" Chúc mừng ngươi, Đường Tam.Thông qua Hải Thần đệ thất khảo, ngươi đã bắt đầu chính thức được Hải Thần thừa nhận rồi". Ba Tái Tây hướng về phía hắn mỉm cười nói.

Đường Tam thở dài một tiếng nói:*" Tiền bối, ta hiểu được. Ta có thể nhận được Hải Thần cửu khảo cùng sự thừa nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích, sợ rằng đều là nhờ Hãn Hải Càn Khôn Tráo nọ, ngài hẳn cũng biết điểm này rồi. Nhưng là, tại sao khi trước ngài không lấy nó đi từ chỗ này của ta chứ? Ta tin tưởng, ngài nhất định là có biện pháp."*

Ba Tái Tây nhẹ nhàng lắc đầu nói:*" Không, ngươi chính là người mà Hải Thần đại nhân đích thân lựa chọn, dù là người khác sao có khả năng thay thế chứ? Ta cũng không có năng lực từ trên người ngươi lấy đi Hải Thần chi tâm, là nó tự động lựa chọn ngươi. Đây không chỉ là may mắn, mà là ngươi phù hợp với yêu cầu của Hải Thần đại nhân. Đây cũng là sự thật không ai có thể thay đổi được."*

" Hải Thần chi tâm?". Ánh mắt Đường Tam rơi vào khối bảo thạch hình thoi nằm trên Hải Thần Tam Xoa Kích, lúc này Tam Xoa Kích một lần nữa biến thành màu đen, bảo thạch hình thoi nọ cũng biến thành trong suốt, nhìn không ra chút nào tôn uy của Tam Xoa Kích khi vừa rút lên.

" Hải Thần chi tâm? Đây mới chân chính là tên thật của Hãn Hải Càn Khôn Tráo sao?"

Ba Tái Tây vòng tay nói:*" Không sai. Hải Thần chi tâm, không chỉ là hạch tâm của Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng là hạch tâm của Hải Thần truyền thừa. Khi ngươi được nó cũng đã được sự thừa nhận của nó, từ ngày đó trở*

đi, khảo hạch của Hải Thần đại nhân với ngươi cũng bắt đầu rồi. Từ Hải Thần chi tâm, ta biết được rất nhiều chuyện. Ví dụ như nó không chỉ cứu ngươi một lần, ngươi còn nhớ trên đường tới đây đã gặp Thâm Hải Ma Kình Vương không?".

------oOo------

Chương 435: Hải Thần Tam Xoa Kích, nặng mười vạn tám ngàn cân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: hạothiên(A Thiên)

Đường Tam trong lòng thoáng động:*" Đương nhiên nhớ kỹ, nó suýt nữa lấy mạng của ta."*

Ba Tái Tây trầm giọng nói:*" Không phải suýt nữa, vốn là nó nên lấy mạng của ngươi mới đúng. Nếu như không phải Hải Thần chi lực ẩn chứa trong Hải Thần chi tâm doạ lùi nó, ngươi lúc ấy đã chết rồi. So sánh cùng Tiểu Bạch và Tà Ma Hổ Kình Vương, Thâm Hải Ma Kình Vương còn cường đại hơn, có thể nói, bất luận hải dương hay lục địa, nó là hồn thú cường đại nhất đương kim thế gian. Cho dù là ta, cũng không nắm chắc có thể thắng nó. Nếu như cân nhắc bằng thực lực của nhân loại, hắn là nó tương đương một người chín mươi chín cấp phong hào đấu la. Nó thậm chí đột phá cực hạn tính mạng của mười vạn năm hồn thú, khoảng cách hoá rồng cũng chỉ là một bước nữa mà thôi. Nếu như có thể thành công, nó sẽ trở thành loại tồn tại chỉ thấp hơn thần mà thôi".*

" Hoá rồng? Kình ngư cũng có thể biến thành rồng sao?". Đường Tam tò mò hỏi.

Ba Tái Tây lạnh nhạt nói:*" Ngàn vạn lần đừng tưởng rồng mà ta nói với ngươi trước kia đồng dạng với loại rồng này. Nếu như có thể hoá rồng thành công, đó chân chính là Hải Thần Long. Ngươi có biết cần phải tu luyện bao nhiêu năm không? Đối với hồn thú mà nói, cần phải tu luyện suốt một trăm*

vạn năm, lại còn phải vượt qua chín lần kiếp nạn. Thậm chí so với hồn sư tu luyện thành thần còn khó khăn hơn".

" Cái gì?". Đường Tam cực kỳ hoảng sợ:*" Ngài nói rằng, Thâm Hải Ma Kình Vương đó đã tu luyện gần một trăm vạn năm rồi sao?"*

Ba Tái Tây lắc đầu nói:*" Vậy thì không phải, tên gia hoả đó không sai biệt lắm chỉ có thời gian tu luyện hơn ba mươi vạn năm, nhưng nó nhờ thôn phệ hải hồn thú khác, cùng với chính mình có sẵn kỹ năng đặc thù, đã trước sau đột phá chín lần kiếp nạn, cũng gần tương đương với tu luyện của cấp bậc trăm vạn năm. Trừ ra đối với Hải Thần đại nhân có điều e ngại, hắn chính là bá chủ chính thức của hải dương."*

Đường Tam nghe Ba Tái Tây nói đến tình huống của Thâm Hải Ma Kình Vương, không nhịn được giật mình hỏi:*" Nói ra còn có loại trăm vạn năm hồn thú như vậy sao?"*

Ba Tái Tây nói:*" Cái gọi là trăm vạn năm hồn thú, kỳ thật chính là hồn thú thành thần, so với hồn sư tu luyện thành thần còn khó khăn hơn. Dù là mười vạn năm hồn thú lựa chọn tu luyện thành nhân hình còn dễ dàng hơn. Chẳng những buồn tẻ, hơn nữa chín lần kiếp nạn đó cơ hồ là ải trời không thể vượt qua. Cũng không biết Thâm Hải Ma Kình này như thế nào làm được, tự nhiên có thể vượt qua tám lần kiếp nạn. Nếu như nó có thể qua một lần kiếp nạn nữa, như vậy, rất có thể sẽ trở thành đệ nhất trăm vạn năm hồn thú chưa từng có trong lịch sử, xưng bá trong giới hồn thú. Nếu như trước lúc đó, trên đại lục không có vị thần nào tồn tại, sợ rằng cả đại lục đều gặp nạn. Hiện tại ta không ngại báo trước cho ngươi, một khảo cuối cùng trong Hải Thần cửu khảo của ngươi chia làm hai hạng mục, một trong số đó chính là giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, chỉ có đánh chết hắn, ngươi mới có thể đi tới Hải Thần điện, hoàn thành tư cách Hải Thần truyền thừa."*

Đường Tam treo một nụ cười khổ trên mặt không hề che giấu:*" Đánh chết Thâm Hải Ma Kình Vương, đó không phải là tương đương với phải đánh bại một đối thủ cùng cấp bậc với ngài sao? Hơn nữa, hắn vốn đang náu thân ngoài đại hải…"*

Ba Tái Tây lạnh nhạt cười, nói:*" Hồn thú dù sao cũng không phải là người,*

huống chi ngươi quên còn có nó sao?". Vừa nói, ngón tay Ba Tái Tây vừa chỉ vào Hải Thần Tam Xoa Kích trước mặt Đường Tam.

Đường Tam nhãn tình sáng lên:*" Tiền bối, ta đang muốn hỏi ngài, sau khi ta thông qua đệ thất khảo, nghe được lời nhắc nhở, đạt được sự thừa nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích, được quyền sử dụng của Hải Thần Tam Xoa Kích. Nó có năng lực như thế nào vậy?"*

Ba Tái Tây mỉm cười nói:*" Chuyện này không phải ta có thể nói cho ngươi nghe được. Hải Thần Tam Xoa Kích chính là vũ khí của Hải Thần đại nhân. Cho dù là ta cũng có thể biết được sao? Nó có uy lực như thế nào ngươi cần phải tự động mò mẫm. Nhưng ngươi chớ quên nó là một kiện thần khí chân chính. Đồng thời lúc ngươi tiến hành đệ cửu khảo khẳng định thực lực cũng không phải như bây giờ. Trước hết ngươi nhìn qua đề mục của đệ bát khảo đi, sau đó ta sẽ giới thiệu sơ qua cho ngươi về tình huống của Hải Thần Tam Xoa Kích."*

Đường Tam nghe vậy gật đầu. Tinh thần ngưng tụ, sau đó rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, dấu ấn trên trán một lần nữa trở nên trơn láng. Thông qua tinh thần lực cảm ứng, dấu ấn nọ tựa hồ có một loại cảm giác hư huyễn. Nhưng theo độ thân hoà Hải Thần tăng lên, tự tinh thần lực của hắn cơ hồ không nhận thức được cũng gia tăng một ít, cùng Hải Thần chi quang cơ bản hoà thành một thể.

" Đệ bát khảo của Hải Thần cửu khảo,hoàn thành điều kiện: Đem vũ hồn tu luyện đến cửu hoàn cấp bậc- Gom lại toàn bộ hồn cốt- Hồi sinh bạn khảo hạch. Thời hạn: Năm năm. Sau khi hoàn thành đệ bát khảo, có thể trở về Hải Thần điện tiếp nhận khảo hạch cuối cùng."

Cảm nhận được điều kiện của đệ bát khảo của mình, Đường Tam không khỏi có chút lệ nóng đoanh tròng. Cửu hoàn. Khoảng cách của mình với cửu hoàn đã càng ngày càng gần, rốt cuộc cũng có thể hồi sinh Tiểu Vũ. Chuyện này cùng Hải Thần cửu khảo không quan hệ. Đây mới chính là chuyện mà mình hy vọng muốn làm nhất a!

" Ngươi có cảm giác được đệ bát khảo quá đơn giản hay không?". Ba Tái Tây thản nhiên nói.

Đường Tam nhìn về phía nàng:*" So sánh với thất khảo khi trước, khó khăn của đệ bát khảo là hồi sinh Tiểu Vũ đó. Với tình huống trước mắt của ta, năm năm tu luyện đến phong hào đấu la dù có chút khó khăn nhưng tuyệt không quá lớn. Chuyện này ta có lòng tin. Mấu chốt sau đó là hồi sinh Tiểu Vũ. Hồn lực của ta sẽ vì hồn cốt và hồn hoàn mất đi mà giảm xuống mười cấp. Cứ như vậy,vĩnh viễn ta không thể khôi phục được thực lực phong hào đấu la."*

Ba Tái Tây đột nhiên nhãn tình sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Đường Tam chăm chú:*" Hiện tại ngươi hối hận còn kịp. Chỉ cần ngươi không hồi sinh Tiểu Vũ, để cho nàng bảo trì trạng thái hiện tại, đệ bát khảo này ta cũng có cách giúp ngươi thông qua. Sau đó trực tiếp tiến hành đệ cửu khảo, có thể độ thân hoà Hải Thần sẽ phải chịu ảnh hưởng nhưng tuyệt đối không lớn. Đừng quên, nếu ngươi hồi sinh Tiểu Vũ, chẳng những cấp bậc của hồn lực phải giảm xuống, hơn nữa còn một điểm, ngươi sẽ mất đi một khối hồn cốt.*

Hiện tại mặc dù ngươi có được năm khối hồn cốt, nhưng trên thực tế chỉ là bốn khối mà thôi, ngoại phụ hồn cốt là không tính. Trong vòng năm năm tìm hai khối hồn cốt vốn không phải chuyện dễ dàng, nếu như phải tìm ba khối, lại còn khó hơn. Ta có thể khẳng định, nếu ngươi nói muốn hồi sinh Tiểu Vũ, ngươi tuyệt không có cơ hội thông qua Hải Thần đệ bát khảo, lại càng không phải nói đến khảo hạch cuối cùng trong cửu khảo đạt được Hải Thần truyền thừa.".

Đường Tam nhìn Ba Tái Tây, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ba Tái Tây nói:*" Hôm nay ngươi có thể đi tới một bước này, đã bỏ ra nhiều nỗ lực thật lớn lao, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến trở thành thần chân chính hay sao? Cách này là cơ hội duy nhất của cuộc đời này của ngươi. Nếu như hồi sinh Tiểu Vũ rồi thì sau đó cả đời ngươi bất quá chỉ là hồn đấu la mà thôi. Dù là ngươi có mười vạn năm hồn hoàn, không đạt tới trên chín mươi cấp, ngươi cũng không thể thật sự cường đại.Vĩnh viễn cũng không đến được cảnh giới như ta vậy, lại còn không phải nói tới chuyện vượt qua ta."*

" Ngài không cần nói nữa". Đường Tam đột nhiên cắt lời Ba Tái Tây:*" Tiền bối, ta tôn kính ngài, không muốn nói lời nhục mạ. Nhưng ta có thể nói cho ngài, với ta mà nói, hiện tại không có chuyện nào quan trọng hơn là hồi sinh*

Tiểu Vũ. Dù không thể thành thần, không thể đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, dù là do vậy mà mất mạng, ta cũng sẽ không tiếc. Bất quá, ta còn nên cảm tạ sự khoan hồng độ lượng của Hải Thần, đệ bát khảo này, dù sao cũng cho ta năm năm thời gian, có thể sống chung cùng Tiểu Vũ năm năm, ta cũng mãn nguyện rồi. Ta yêu là một Tiểu Vũ hoàn chỉnh, mà không phải thể xác của nàng. Nếu như ta không thể hồi sinh nàng, cho dù chết cũng không nhắm mắt."

Vừa nói xong, Đường Tam đứng dậy. Thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Ba Tái Tây nói:*" Tiền bối, cuối cùng ta có một chuyện thỉnh cầu, xin ngài không nên nói cho các đồng bọn của ta biết, nhất là Tiểu Vũ. Vừa rồi ta phong bế tinh thần cảm giác với bên ngoài của nàng, đây là chuyện giữa chúng ta, ta không hy vọng có bất cứ người ngoài nào nhúng vào."*

Nói xong những lời này, Đường Tam thậm chí không cầm Hải Thần Tam Xoa Kích trên mặt đất, lưng thẳng tắp, xoay người sải bước ra ngoài.

" Đứng lại". Ba Tái Tây quát to một tiếng. Đường Tam theo ý thức dừng bước, cũng không quay đầu lại nói:*" Tiền bối còn chuyện gì phân phó sao?"*

Trong thanh âm Ba Tái Tây mang vài phần tiếu ý:*" Nếu như ta nói, ta có biện pháp có thể làm cho ngươi hồi sinh Tiểu Vũ, đồng thời làm cho hồn lực của ngươi cũng sẽ không giảm xuống thì sao? Cũng không ảnh hưởng đến tu luyện sau này của ngươi, ngươi có muốn biết hay không?"*

Đường Tam sửng sốt một chút, trong lòng đột nhiên minh bạch, xoay mạnh người nhìn về phía Ba Tái Tây.

Ba Tái Tây lúc này trong mắt tràn ngập vẻ hài lòng cười nói:*" Máu của Tiểu Vũ cũng không chảy vô ích. Ngươi tốt lắm, quả thật đáng giá nàng làm như vậy vì ngươi."*

Đường Tam cũng không hiểu lời Ba Tái Tây, tưởng rằng nàng nói rất đúng về chuyện Tiểu Vũ hiến tế cho mình. Cười khổ nói:*" Tiền bối, tại sao ngài lại khảo nghiệm ta chứ?"*

Ba Tái Tây đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị nói:*" Bất quá, ngươi có một điểm*

không tốt."

" Sao?". Đường Tam nhíu mày.

Ba Tái Tây nghiêm mặt nói:*" Không phải ta đã nói qua với ngươi sao, kêu ngươi gọi ta là đại tế ti, mà không phải là tiền bối."*. Nói xong những lời này, chính nàng không nhịn được bật cười, cho thấy tâm tình hiện tại phi thường tốt.

Ba Tái Tây lúc nãy xác thực chỉ là khảo nghiệm Đường Tam, cứ như việc Hải Thần cửu khảo đã đối với Đường Tam đều tiến hành khảo nghiệm qua các phương diện, nhưng chuyện Tiểu Vũ vì Đường Tam mà hiến máu đối với nàng xúc động rất sâu, chuyện tình cảm của nàng đã kết thúc trong bi kịch, nàng không hy vọng chứng kiến nữ hài tử tốt như Tiểu Vũ cuối cùng cũng có kết cục giống như mình. Cho nên nàng mới mở lời dò xét.

Mà Đường Tam vì Tiểu Vũ, không chút do dự buông bỏ con đường thành thần của mình cũng phải hồi sinh cho nàng, thậm chí buông bỏ chính tiền đồ của mình, làm nhất đại kỳ tài hồn sư giới, chuyện này hắn có thể làm được, đã đủ để chứng minh rất nhiều chuyện, tâm tình Ba Tái Tây sao lại không tốt chứ?

Nhìn Ba Tái Tây vẻ mặt tươi cười, Đường Tam cũng hiểu chính mình bị lừa, vốn lấy trí tuệ của hắn không thể nào nhìn không ra ý đồ của Ba Tái Tây, bất quá quan tâm nên loạn, nhất là dính đến chuyện hồi sinh của Tiểu Vũ.

Ba Tái Tây mỉm cười nói:*" Thương cho Hải Thần Tam Xoa Kích a! Vừa mới tìm được tân chủ nhân đã bị bỏ quên không chút thương tiếc. Đường đường là thần khí, người ta cũng không thèm."*

Đường Tam xấu hổ nói:*" Tiền bối, ta sai rồi, ta không phải cố ý bỏ qua nó, ta…"*.

Ba Tái Tây dĩ nhiên không có ý tiếp tục giễu cợt Đường Tam:*" Ta hiểu được tâm tình của ngươi, ngươi không cần giải thích. Tình huống của ngươi cùng Tiểu Vũ ta cơ bản hiểu được. Muốn hồi sinh Tiểu Vũ, chuyện ngươi hiện tại còn thiếu chỉ là hồn lực đạt tới chín mươi cấp. Sau khi ngươi đạt tới chín*

mươi cấp, đem toàn bộ hồn hoàn rót vào trong cơ thể Tiểu Vũ, lại đem khối hồn cốt nọ trả lại cho nàng, dưới sự chiếu rọi của Hải Thần chi quang, là có thể hoàn thành quá trình hồi sinh. Thành công rồi, tổn thất của ngươi là cánh tay phải và hồn cốt của cánh tay phải, cùng với toàn bộ hồn hoàn, ta nói đúng không?. Đây là giải pháp lúc trước của ngươi có đúng không?"

Đường Tam gật gật đầu.

Ba Tái Tây nói:*" Sự thật kế hoạch và tình huống hiện tại của ngươi đã xuất hiện sự khác biệt. Ngươi biết tại sao sau chín mươi cấp có thể nói lấy hồn cốt ra mà không chết, nhưng hồn lực lại giảm xuống mười cấp? Nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản. Đột phá chín mươi cấp, chuẩn xác mà nói, hồn sư cũng không còn là phạm trù loài người nữa rồi. Có được thực lực phong hào đấu la vượt xa nhân loại bình thường, tự nhiên không phải dễ dàng tử vong như vậy được. Mà khi lấy ra hồn cốt, nhất định phải đại thương nguyên khí, nhất là khi tự mình phế chi, hồn lực tiết ra ngoài, nguyên khí tiết ra ngoài, sẽ chịu tổn thương không thể bù đắp lại. Cho nên mới xuất hiện tình huống hồn lực giảm xuống mười cấp. Trên thực tế, đây cũng không thể đại biểu cho toàn bộ, hồn cốt có thể gỡ xuống chỉ có tứ chi mà thôi, hồn cốt trên đầu cùng hồn cốt bộ vị thân thể, trừ khi chết, nếu không quyết không có khả năng lấy ra. Đạo lý này không cần ta nhiều lời chứ."*

" Tình huống hiện tại của ngươi rất đặc thù, không thể theo lẽ thường mà nói. Hồi sinh Tiểu Vũ, kỳ thật không cần đến toàn bộ hồn hoàn của ngươi, Tiểu Vũ vì hiến tế cho ngươi, đem tinh hoa tự thân tập trung vào trong hồn hoàn và hồn cốt, càng lại đem linh hồn phụ thuộc vào đây, cùng ngươi hoà hợp nhất thể. Hồi sinh nàng, cần đem tất cả trả lại cho nàng. Nếu mà nói ngươi thật sự đem toàn bộ hồn hoàn của mình trả lại cho Tiểu Vũ, như vậy đối với nàng ngược lại sẽ có hại. Bởi vì hồn hoàn mà ngươi có được trước mắt, căn bản là Tiểu Vũ không có khả năng tiếp nhận."

Đường Tam vội nói:*" Vậy như thế nào mới có thể thích hợp hồi sinh cho Tiểu Vũ đây?"*

Ba Tái Tây nói:*" Hai ngày nay ta cẩn thận kiểm tra qua thân thể Tiểu Vũ, căn cứ vào tình huống trước mắt, lúc ngươi hồi sinh nàng, ta đề nghị ngươi đem bốn cái hồn hoàn trước toàn bộ đưa vào trong cơ thể nàng, sau đó bỏ*

qua đệ ngũ hồn hoàn, rồi đem đệ lục hồn hoàn mà Tiểu Vũ cho ngươi đưa vào cơ thể nàng."

" Đệ lục hồn hoàn đó, kỳ thực chính là trước kia nàng ngưng tụ toàn bộ năng lực vào trong đó, mà bốn cái hồn hoàn trước của ngươi có thể đưa đến tác dụng dẫn đạo rất tốt. Đệ ngũ hồn hoàn của ngươi mặc dù ở giữa, nhưng không nên cấp cho nàng, bởi vì hồn hoàn đó cùng bản thân võ hồn của ngươi là hoà hợp cùng một thể, một khi lấy đi, chẳng những đối với ngươi tạo thành thương tổn thật lớn, thậm chí là tử vong, hơn nữa nàng cũng khó có khả năng tiếp nhận. Hồn hoàn đó là trụ cột chính để chống đỡ."

Đường Tam có chút lo lắng nói:*" Như vậy là đủ rồi sao? Ta sợ…"*

Ba Tái Tây phẩy phẩy tay nói:*" Ngươi không cần phải sợ gì cả, chẳng lẽ ngươi cho rằng Hải Thần chi quang là vô dụng sao? Bằng vào tác dụng của Hải Thần chi quang, kỳ thực dù ngươi chỉ đem đệ lục hồn hoàn đó trả lại cho nàng, cũng có thể hồi sinh nàng vậy, chỉ bất quá không thể cam đoan nàng đạt được tình trạng tốt nhất như trước khi hiến tế mà thôi. Độ thân hoà Hải Thần của ngươi hẳn là đã vượt qua tám mươi phần trăm chứ? Ta có thể khẳng định nói cho ngươi, trong Hải Thần chi quang của ngươi, có thể xuất ra thêm một loại năng lực, đó là trị liệu. Có thể trị liệu hết thảy nội ngoại thương, căn cứ thương thế bất đồng mà tiêu hao tinh thần lực của ngươi. Đối với việc trị liệu tinh thần bị thương cũng có hữu hiệu."*

" Vấn đề hồn hoàn cần cho việc hồi sinh Tiểu Vũ đã được giải quyết, kế tiếp chính là hồn cốt, khối hồn cốt đó của nàng ngươi nhất định phải trả lại cho nàng. Mà ta thấy, xương đùi phải của ngươi có một kỹ năng rất là cường đại-phục sinh thân thể-, cho dù là đoạn chi hẳn là cũng có thể tự động sinh ra chứ?"

Đường Tam gật đầu nói:*" Có thể được. Nếu như không có nó ta sớm đã chết. Đây là hồn cốt của mẫu thân để lại cho ta."*

Ba Tái Tây có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng không có hỏi, vẫn chú ý vào việc hồi sinh Tiểu Vũ:*" Đã như vậy, ngươi có thể tránh khỏi chuyện hồn lực bị hạ thấp. Điều kiện tiên quyết là, trước khi ngươi hồi sinh Tiểu Vũ, phải tìm một cánh tay phải hồn cốt. Vào lúc ngươi cắt ra cánh tay*

phải của mình, sau khi đem hồn cốt trả lại cho Tiểu Vũ, lập tức đem khối hồn cốt mới ráp vào vị trí cánh tay phải, sau đó bằng vào năng lực phục hồi của xương đùi phải khiến cho cánh tay phải sống lại, hồn cốt một lần nữa tìm được uy lực càng mạnh, như vậy, hồn lực mất đi của ngươi lại càng ít, cũng sẽ không thương tổn đến nguyên khí, ảnh hưởng đến tu luyện trong tương lai của ngươi."

Đường Tam chăm chú tự hỏi theo từng câu nói của Ba Tái Tây, liên quan đến chuyện hồi sinh Tiểu Vũ, tuyệt đối không thể chấp nhận có một chút xem thường nào, sau khi suy nghĩ cẩn thận, theo như lời Ba Tái Tây đều là hợp lý. Dù có xuất hiện vấn đề gì, cũng chỉ là vấn đề trên chính bản thân mình, sẽ không ảnh hưởng đến việc hồi sinh Tiểu Vũ. Nàng nói rất đúng, nếu như chính mình đem hồn hoàn mười vạn năm đưa vào trong thân thể Tiểu Vũ, Tiểu Vũ rất có thể xuất hiện nguy hiểm vì không có thể nào thừa nhận.

Sau khi nghĩ thông suốt, Đường Tam cảm kích nói:*" Đa tạ đại tế ti thành toàn"*.

Ba Tái Tây lạnh nhạt cười, nói:*" Ngươi không cần cám ơn ta, ta cũng chỉ suy nghĩ sao cho ngươi có thể chính thức hoàn thành Hải Thần truyền thừa của Hải Thần đại nhân trong tương lai mà thôi. Ngươi nhớ kỹ, ngươi truyền năm cái hồn hoàn cho Tiểu Vũ, phải tìm kiếm hồn hoàn thay thế nhanh một chút. Hơn nữa trong khi ngươi một lần nữa tìm kiếm hồn hoàn, ngoài đệ lục hồn hoàn ra, bốn cái hồn hoàn trước phải giống với loại hồn thú mà trước kia ngươi đã liệp sát để đoạt được hồn hoàn. Như vậy mới có thể hấp thụ. Dù sao, võ hồn của ngươi đã có ký ức, nếu thay đổi loại hồn hoàn khác, nhất định sinh ra xung đột. Đương nhiên, niên hạn tu vi hồn hoàn phải xem bản lĩnh của chính ngươi rồi. Khó có khả năng đều là mười vạn năm, tất cả đều là vạn năm ngươi có thể làm được chứ?"*

Đều là vạn năm? Trong lòng Đường Tam nhất thời nóng rực lên, Ba Tái Tây làm sao lại nói như thế? Hồi sinh Tiểu Vũ đối với mình chẳng những không phải là chuyện xấu, ngược lại biến thành chuyện tốt sao?

Không đợi Đường Tam mở miệng, Ba Tái Tây tiếp tục nói:*" Còn một điểm ngươi nhất định cần phải chú ý, đệ bát khảo của ngươi nói rất đúng, đem võ hồn đề thăng tới cửu hoàn cảnh giới, đây không phải chỉ một loại võ hồn.*

Ngươi cùng hồn sư bình thường không giống nhau, có được hai loại võ hồn. Bởi vậy, sau khi hồi sinh Tiểu Vũ, cây búa đó của ngươi cũng phải nhanh kiếm hồn hoàn thích hợp tiến hành tăng phúc. Lúc ngươi trở về, phải là song võ hồn đạt cửu hoàn, lúc này mới phù hợp yêu cầu của đệ bát khảo, xem như thông qua đệ bát khảo. Minh bạch chứ? Năm năm thời gian nhìn qua rất dài, nhưng ngươi muốn đạt được ba khối hồn cốt, hơn mười cái hồn hoàn, đây cũng là một nhiệm vụ không đơn giản a!".

" Đa tạ đại tế ti nhắc nhở, năm năm thời gian hẳn là đủ rồi.". Đường Tam tràn ngập tự tin trả lời, bất quá hắn nhíu mày thật nhanh, nghĩ tới một vấn đề cực kỳ quan trọng:*" Tiền bối, ta là song sinh võ hồn, mà thân thể con người là có cực hạn. Mỗi cái hồn hoàn đều sẽ có chỗ tăng phúc đối với cơ thể của ta, mặc dù ta từng dùng qua một ít tiên thảo, thân thể nếu so với hồn sư bình thường thì cứng cỏi hơn một ít, nhưng ta sợ sau khi cấp cho Hạo Thiên chuy hồn hoàn có đẳng cấp cao, thân thể lại…".*

Ba Tái Tây bật cười lớn:*" Vấn đề này nếu xuất hiện trên thân người khác, quả thật cần phải chú ý, nhưng ngươi hiện tại đã không giống như vậy, chớ quên, ngươi là truyền thừa của Hải Thần, trong khoảnh khắc ngươi rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, trên một ý nghĩa nào đó, ngươi cũng đã không còn là loài người, mà là người một chân đã bước vào thần giới. Hải Thần chi quang không chỉ có thể giúp ngươi hồi sinh Tiểu Vũ, nó cũng đồng dạng vô tình mà thay đổi thân thể của ngươi. Điểm này, ta nghĩ là ngươi nên từ Hải Thần chi tâm mà cảm thụ qua.*

Cho nên, ngươi cứ yên tâm đi, cứ việc đi hấp thụ hồn hoàn, càng cường đại càng tốt, tuy song sinh võ hồn nhưng là ngươi được ưu thế của trời cho, cứ xem Hải Thần đại nhân lúc đầu, cũng không có năng lực như vậy. Mỗi khi hấp thụ một cái hồn hoàn, hồn lực của ngươi còn có thể tuỳ hoàn cảnh mà có chỗ đề thăng, lấy hồn lực hiện tại của ngươi, Hạo Thiên chuy có thể tái hấp thụ tám cái hồn hoàn, ít nhất cũng sẽ là vạn năm cấp bậc, chờ sau khi hấp thụ hết tám cái hồn hoàn này, ta nghĩ, cho dù ngươi không tu luyện, hồn lực cũng đạt tới độ cao chín mươi cấp không kém bao nhiêu.".

Trở thành người thừa kế của Hải Thần, tự nhiên một loạt vấn đề được giải quyết, Đường Tam không khỏi mừng rỡ như điên. Lực khống chế của Lam Ngân Hoàng tuy mạnh, nhưng trong lòng Đường Tam vẫn cảm thấy khiếm

khuyết năng lực công kích, phóng xuất Hạo Thiên chuy thì vô ích, cũng không dám tăng thêm hồn hoàn. Hiện tại không giống nữa, vì tăng thêm hồn hoàn cho Hạo Thiên chuy chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến thân thể của mình, hơn nữa trước mắt cấp bậc hồn lực của mình cùng năng lực thừa nhận của thân thể, dù là cực hạn cao nhất là mười vạn năm hồn hoàn cũng có thể hấp thụ, việc đạt đến cấp bậc phong hào đấu la đã không thành vấn đề nữa rồi.Mà nếu như có thể làm cho Hạo Thiên chuy cũng đạt tới bát hoàn, như vậy, không chỉ là vấn đề hồn lực gia tăng, chính mình cũng tuỳ thời có thể do hoán đổi giữa khống chế hệ hồn đấu la với cường công hồn đấu la, nên thực lực sẽ tuyệt đối gia tăng trên phạm vi lớn, việc an bài chiến thuật cũng sẽ xuất hiện biến hoá đa dạng.

Ba Tái Tây mỉm cười nói:*" Ta có thể nhắc cho ngươi, đệ cửu khảo của ngươi điều kiện tiên quyết là phải giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, như vậy thật không nên lãng phí việc này. Lấy nó cấp cho cây búa của ngươi cái hồn hoàn cuối cùng đi, nó cũng sẽ cung cấp cho ngươi một khối hồn cốt, mười vạn năm hồn cốt có một đặc tính mà có lẽ ngươi còn chưa biết. Ai giết chết nó, hồn cốt của nó xuất hiện nhất định sẽ là vị trí mà người giết nó còn thiếu. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao hồn thú mười vạn năm đối với hồn sư mà nói đáng quý như vậy. Nói cách khác, bất luận cuối cùng ngươi khuyết thiếu khối hồn cốt nào, thì cũng có thể gom đủ bộ hồn cốt. Lấy năng lực của nó cấp hồn hoàn cho ngươi, phẩm chất hồn cốt, đối với ngươi khi hoàn thành tiếp thu truyền thừa cuối cùng có chỗ tốt rất lớn."*

Đường Tam trong lòng thoáng động:*" Đại tế ti, theo ý của ngài, sau này trong lúc ta hoàn thành đệ bát khảo, có thể rời khỏi Hải Thần đảo?"*

Ba Tái Tây nói:*" Quy củ Hải Thần đảo là nhằm thông qua khảo hạch của hồn sư mà định. Mà ngươi không chỉ là hồn sư, mà còn là kế thừa của Hải Thần, sau khi ngươi rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích có thể nói, xem như ngươi đã là một nửa Hải Thần, tự nhiên không bị chế ước của quy tắc này".*

Đường Tam mừng rỡ:*" Ta có thể mang theo các đồng bọn rời đi hay không?"*

Ba Tái Tây lạnh nhạt nói:*" Ngươi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ Hải Thần chi quang của ngươi a! Trong phạm vi Hải Thần chi quang, chính là Hải Thần tôn uy được bày ra, vì nó bao trùm thiên hạ nên quy tắc của Hải Thần tự*

nhiên sẽ không phủ xuống. Đương nhiên, Hải Thần cửu khảo của ngươi là ngoại lệ".

" Ta hiểu được". Đường Tam hít sâu một hơi, trên mặt lưu lộ hưng phấn không che giấu được, đến nơi đây hơn bốn năm rốt cuộc có thể rời đi. Quả thật hải hồn thú cũng không phải mười phần thích hợp với Lam Ngân Hoàng cùng Hạo Thiên chuy của hắn, chỉ có trở về lục địa, hắn mới có thể tìm được võ hồn thích hợp nhất cho mình. Nhất là trả lại hồn hoàn cho Tiểu Vũ lúc hồi sinh nàng, càng nên như thế.

Ba Tái Tây trong mắt toát ra vài phần hiền lành:*" Ngươi nghỉ ngơi trên đảo vài ngày rồi có thể rời đi. Được rồi, ta đem một ít hiểu biết về tình huống của Hải Thần Tam Xoa Kích nói cho ngươi, ngươi phải nhớ rõ.*

Trước hết, Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ có thể do chính ngươi cầm trong tay, không cách nào thu vào trong bất kỳ loại hồn đạo khí nào, nếu như ngươi cố gắng làm như vậy, hồn đạo khí đó nhất định sẽ bị huỷ. Tiếp theo cần phải chú ý chính là sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích, tại lúc này Hải Thần Tam Xoa Kích nặng một trăm lẻ tám cân, nhưng lúc nó rời khỏi ngươi, sức nặng sẽ không phải là một trăm lẻ tám cân nữa. Mà là…"

Nói tới đây, Ba Tái Tây đừng lại một chút, mới từ từ nói tiếp:*" Mà là mười vạn tám ngàn cân."*

"Cái gì?". Đường Tam thất kinh:*" Mười vạn tám ngàn cân?"*

Ba Tái Tây gật đầu khẳng định nói:*" Không sai, chính là mười vạn tám ngàn cân, ta cũng không biết nó dùng cái gì rèn mà thành. Nhưng ta có thể khẳng định, trừ phi được nó thừa nhận, nếu không cho dù có lực lượng thần cấp cũng khó sử dụng nó. Bởi vậy, lúc ngươi mang theo nó nhất định phải cẩn thận, không phải ở địa phương có thể chịu được sức nặng như vậy thì không thể buông ra, tốt nhất là không ly khai thân thể của ngươi, như vậy nó cũng chỉ là một trăm lẻ tám cân, sẽ không xuất hiện sức nặng kinh khủng mười vạn tám ngàn cân."*

" Nếu nói như vậy, khi ta dùng nó tấn công địch, cũng là hiệu quả mười vạn tám ngàn cân sao?". Đường Tam truy vấn.

Ba Tái Tây mỉm cười:*" Đây là uy lực của thần khí, cho dù lúc trước tằng tổ ngươi tu luyện đến hồn lực chín mươi chín cấp, Hạo Thiên chuy của hắn bất quá cũng một vạn tám ngàn cân mà thôi. Tam Xoa Kích trong tay Hải Thần là vô kiên bất tồi. Coi như là thánh kiếm của thiên sứ chi thần, cũng bất quá ba vạn sáu ngàn cân mà thôi."*

Đường Tam một lần nữa đi tới trước mặt Ba Tái Tây, khom lưng cầm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích, hắn thực sự rất khó tưởng tượng, vũ khí này trong tay mình bất quá hơn trăm cân nhưng lại có uy năng mười vạn cân trở lên. Cho dù là không mang thêm bất cứ kỹ năng gì, nó cũng tuyệt đối là kinh khủng, coi như là tường thành dày rộng của thành lớn cũng không chịu đựng được một kích của nó."

" Lúc ngươi muốn sử dụng nó, cần phải dùng Hải Thần chi quang thức tỉnh nó, thẳng đến khi ngươi chân chính trở thành Hải Thần, mới có thể làm cho uy năng của nó thuỷ chung nở rộ, về phần các năng lực khác của nó, vậy cần phải tự bản thân ngươi tìm hiểu rồi."

" Cám ơn ngài, đại tế ti*". Nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích, dù nó toàn thân ngăm đen, nhưng vẫn như cũ truyền cho Đường Tam một cảm giác hết sức hoà hợp.*

Ba Tái tây mỉm cười nói:" Những gì ta có thể dặn dò ngươi đều đã nói qua, ngươi có thể đi, tuỳ thời có thể rời Hải Thần đảo, ta sẽ ở chỗ này chờ ngươi trở về. Hy vọng sớm ngày chứng kiến ngươi kế thừa Hải Thần thần vị. Thôi, được rồi, còn có, lúc ngươi trở về, cũng phải mang bảy đồng bọn của ngươi quay lại, khi kế thừa Hải Thần vị, ngươi cần phải có bọn họ phụ trợ mới được."

Đường Tam tay cầm Tam Xoa Kích, cung kính hướng về Ba Tái Tây một vái thật sâu, lúc này mới lui xuống Hải Thần đài, thẳng qua phạm vi bảy toà bình đài, lúc này mới xoay người đi.

Khi hắn đi đến trước cửa Hải Thần điện, thanh âm sâu kín của Ba Tái Tây từ sau lưng truyền đến:" Nếu như trong vòng năm năm này ngươi có thể gặp được tằng tổ của ngươi, bảo hắn tới gặp ta đi*". Trong thanh âm của nàng tràn*

ngập vẻ phiền muộn. Đường Tam xoay người, dụng lực hướng về phía Ba Tái Tây gật đầu, bấy giờ mới ra khỏi Hải Thần điện.

Dương quang ấm áp bao phủ toàn thân, làm cho Đường Tan từ trong suy yếu tỉnh táo trở lại, thân thể bị một cỗ tình cảm ấm áp bao vây. Mặc dù ánh sáng bên ngoài so với bên trong Hải Thần điện mãnh liệt hơn, nhưng mà Đường Tam vẫn thích ứng rất nhanh, vốn Tử Cực Thần Quang của hắn không hề sợ ánh sáng mạnh mẽ.

" Tham kiến đại nhân*". Bảy thanh âm dị khẩu đồng thanh vang lên.*

Đường Tam hơi quay đầu nhìn lại, lúc đó Thủ Hộ Đấu La của Hải Thần thất thánh trụ đồng thời quỳ một chân xuống đất, hướng về phía mình hành lễ.

Đường Tam biết, bọn họ chủ yếu là lễ bái Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay mình, ánh mắt họ càng ngưng tụ trên thân kích ngăm đen, mắt lộ vẻ sùng kính.

" Các vị tiền bối không cần như thế, Đường Tam thừa nhận không nổi đâu*". Đường Tam tránh ra vài bước, xem như bị nửa lễ của bọn họ.*

" Chính là thất vị tiền bối, các ngươi không nên như vậy, Tiểu Tam còn chưa có trở thành Hải Thần mà*". Đái Mộc Bạch lục quái cả Bạch Trầm Hương cũng đều chờ bên ngoài điện, Tiểu Vũ nhìn qua cũng đã khôi phục bình thường, nàng đã dùng qua Tương Tư Đoạn Trường Hồng, năng lực khôi phục thân thể lại càng thêm cường hãn.*

Hải Long đấu la nghiêm mặt nói:" Đường Tam đại nhân đã bắt đầu chính thức tiếp nhận truyền thừa thần vị của Hải Thần đại nhân, đồng thời cũng đã được sự thừa nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích, Hải Thần là vị thần thống ngự hải dương, chúng ta làm thủ hạ của Hải Thần đại nhân đương nhiên phải bái*".*

Đường Tam mỉm cười nghênh đón, tay phải nắm Tam Xoa Kích, chân thành nói:" Chúng ta lập tức muốn ly khai Hải Thần đảo rồi, mấy năm nay ở trên Hải Thần đảo tiếp nhận khảo hạch, nhờ các vị tiền bối chiếu cố, nhất là Hải Mã tiền bối, lại càng trợ giúp chúng ta không ít. Bất luận sau này ta có thể kế

thừa Hải Thần thần vị hay không, trong mắt Đường Tam, các vị đều là tiền bối của ta."

Không đợi Thủ Hộ Đấu La của Hải Thần thất thánh trụ có biểu hiện gì, Sử Lai Khắc thất quái bên này, Mã Hồng Tuấn đã kinh hô:" Tam ca, ngươi nói chúng ta lập tức sẽ rời khỏi Hải Thần đảo sao?"

Đường Tam gật đầu nói:" Ta đã đến chỗ đại tế ti thương nghị qua, đệ bát khảo của ta rất muốn hoàn thành trên đại lục, chúng ta đương nhiên phải rời khỏi nơi này mới được. Bất quá, chờ sau khi đệ bát khảo kết thúc, đệ cửu khảo vẫn phải trở về. Mọi người nếu như không cần chuẩn bị gì nhiều, chúng ta chuẩn bị đi thôi."

Nghe Đường Tam nói thế, mọi người không khỏi lộ vẻ mừng vui, trên Hải Thần đảo phong cảnh tuyệt đẹp, sinh sống ở đây mấy năm nay, vẫn ở trong tu luyện gian nan mà vượt lên, mọi người từ lâu đã cảm thấy mệt nhọc, hơn nữa ở đây dù sao cũng không có cảm giác tự do tự tại. Ngoài Tiểu Vũ và Bạch Trầm Hương ra, thực lực của mọi người đều đột phá tám mươi cấp, cũng đang hy vọng có thể trở về đại lục cùng Võ Hồn điện tranh một phen cao thấp, rốt cục có thể rời đi, hơn nữa còn được Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây đồng ý, bọn họ sao lại không cao hứng?

Áo Tư Tạp ha hả cười nói:" Còn chuẩn bị gì nữa? Chúng ta hiện tại đi đi. Chúng ta rời đi hơn bốn năm thời gian, không biết trên đại lục biến thành bộ dáng gì đây."

Đường Tam hướng về Thủ Hộ Đấu La của Hải Thần thất thánh trụ nói:" Bọn ta tại đây hướng các vị tiền bối cáo từ. Trong vòng năm năm, chúng ta chắc chắn trở lại."

Thủ Hộ Đấu La của Hải Thần thất thánh trụ một mực đưa mọi người đến dưới chân Hải Thần sơn mới chịu dừng bước, dõi mắt nhìn theo mọi người đạp sóng mà đi.

Đường Tam tay phải nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, tay trái ôm Tiểu Vũ, phi thân ngay phía trước, rất nhanh vượt qua Hoàn Hình hải, mọi người theo phương hướng lúc trước đã đến mà rời đi.

Vừa đi, Trữ Vinh Vinh hướng Đường Tam hỏi:" Tam Ca, thương thế của ngươi đã tốt chưa? Không cần nghỉ ngơi một chút sao?"

Đường Tam nói:" Đã không sao rồi, hồi phục hồn lực cùng tinh thần lực trên đường đi cũng được thôi. Không biết tại sao, vốn không có cảm giác gì, sau khi đại tế ti cho phép chúng ta rời đi, ta lại có một cảm giác nóng lòng trở về. Thiên Đấu đế quốc không biết hiện tại là bộ dáng gì, Võ Hồn điện mấy năm nay có hướng đi như thế nào, còn có sư phụ bọn họ cùng học viện Sử Lai Khắc của chúng ta không biết ra sao?".

------oOo------

Chương 436: Thu hoạch cùng chia tay sau bốn năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: 1234bbbb (A Bê)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Đái Mộc Bạch nói:*" Chúng ta lo lắng cũng vô dụng, chờ sau khi về đến sẽ rõ thôi."*

Đường Tam hỏi:*" Lão đại, ngươi muốn trước tiên về Tinh La đế quốc nhìn qua một chút hay không?"*

Đái Mộc Bạch lắc đầu cười hắc hắc nói:*" Nói thật với ngươi nha. Lúc ta mang Chu Trúc Thanh ra đi, đã không có chuẩn bị trở về. Mặc dù đại ca của ta chỉ nghĩ đến đối xử bất lợi với ta, nhưng bất luận thế nào hắn cũng là huynh trưởng của ta, thê tử của hắn lại còn là tỷ tỷ của Chu Trúc Thanh, ta cũng không muốn phải có một lần cảm giác cốt nhục tương tàn. Đơn giản là mất tích để cho đại ca kế thừa ngôi vị hoàng đế là được. Tiểu Tam, ngươi cũng đã chứng kiến tình huống của Thiên Đấu đế quốc, làm đế vương không phải là chuyện thoải mái như vậy, không nói trăm công nghìn việc, lại còn phải gánh chịu vô số áp lực, nào có giống như ta tiêu diêu tự tại như bây giờ.*

Mặc dù Trúc Thanh trước kia vẫn nói ta không tiến bộ, nhưng trên thực tế, ta vẫn thích cảm giác ở cùng một chỗ với các huynh đệ như hiện tại. Ta và Trúc Thanh đã thương lượng kỹ với nhau, sau này đơn giản sẽ không trở về, hết thảy đều chờ sau khi đại ca kế thừa hoàng vị rồi hãy nói. Chúng ta không quay về, bọn họ sẽ nghĩ là chúng ta đã chết, dù cho sau này có phát hiện thì đã sao? Lấy thực lực chúng ta bây giờ, cho dù hoàng thất muốn đối phó với chúng ta như thế nào cũng không có biện pháp."

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Đái Mộc Bạch, có chút bất đắc dĩ nói:*" Không biết bao nhiêu người muốn trở thành vua một nước, ngươi lại xem như cỏ rác, lão đại, chỉ sợ cũng chỉ có một mình ngươi có thể đem quyền lực xem nhẹ như thế thôi."*

Áo Tư Tạp cười nói:*" Lão đại, ta bội phục ngươi. Ngươi nói hay lắm, có hoàng đế nào được thoải mái tự do tự tại như chúng ta hay không? Ngươi không cần trở về, quả thật chuyện này so với chuyện biết rằng có thể bình an rời khỏi Hải Thần đảo ta thấy còn vui vẻ hơn. Sau này huynh đệ chúng ta cũng sẽ không cần tách ra, Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta sẽ một mực cùng nhau, chờ Tiểu Tam hồi sinh Tiểu Vũ, mọi người chúng ta tiêu diệt Võ Hồn điện, rồi cùng nhau du sơn ngoạn thuỷ chung quanh đại lục, không phải rất là thú vị hay sao?"*

Chu Trúc Thanh mỉm cười nói:*" Chúng ta chính là nghĩ như vậy đó. So với theo đuổi quyền lực,chi bằng theo đuổi đỉnh cao của hồn sư còn hơn. Tam ca thì chúng ta không so sánh được, nhưng lấy tình huống hiện tại của chúng ta, muốn đạt tới cấp bậc phong hào đấu la là không thành vấn đề. Giấc mộng lớn nhất khi ta còn nhỏ chính là trở thành một vị nữ đấu la."*

Ánh mắt Mã Hồng Tuấn vẫn tò mò rơi trên Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam, lúc này không nhịn được nói:*"Tam ca, Tam Xoa Kích đen nhánh này của ngươi nhìn qua cũng không có gì lạ a! Ta còn tưởng rằng thứ này hẳn là lộng lẫy chói mắt lắm chứ, có thể cho ta xem một chút được không?"*

Đường Tam mỉm cười, Tam Xoa Kích trong tay nhấc ngang đưa tới trước mặt Mã Hồng Tuấn.

Mã Hồng Tuấn đưa tay muốn tiếp nhận Tam Xoa Kích,nhưng lại phát hiện Đường Tam cũng không có ý buông tay, không nhịn được nhìn hắn một cái,trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ bởi vì là thần khí nên tam ca không nỡ cho ta nhìn? Sẽ không đâu! Tam ca đối với vật ngoài thân luôn luôn không bao giờ xem trọng.

Đường Tam nhìn ra nghi hoặc trong lòng mập mạp:*" Không phải không cho ngươi cầm, mà sợ ngươi cầm không nổi, Tam Xoa Kích này rất nặng."*

Mã Hồng Tuấn có chút không tin, nói:*" Ngươi đây cũng quá xem thường ta rồi, ta cũng đã tám mươi mốt cấp, nói như thế nào cũng là cấp bậc hồn đấu la. Mặc dù thứ này là thần khí, ta cũng không đến nỗi cầm không nổi đâu."*

Đường Tam dừng bước cười nói:*" Hảo. Vậy ngươi hãy thử xem sao."*

Vừa nói, hắn cúi người cầm Tam Xoa Kích trong tay để ngang trên mặt đất, hướng về Mã Hồng Tuấn làm một cử chỉ mời. Không còn được Đường Tam nắm giữ, sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích lập tức thể hiện ra. Mặc dù Đường Tam đem nó đặt ở một chỗ trên khối nham thạch, nhưng khối nham thạch này lập tức chìm xuống đất, có đến một nửa khối nham thạch chìm rất nhanh vào mặt đất.

" Nhìn qua thì thấy có vẻ rất nặng a! Ta thử xem". Mập mạp không tin chuyện tà dị bước lên trước, hai tay nắm lấy Tam Xoa Kích, vận lực muốn nhấc nó lên.

Hải Thần Tam Xoa Kích nặng đến mười vạn tám nghìn cân tự nhiên là không chút suy suyển, cho dù mập mạp vận lực đến cỡ nào cũng không có cách làm nó di động mảy may.

" Thật sự nặng quá!" Mập mạp đứng thẳng lưng lên, hét lớn một tiếng rồi phóng xuất võ hồn của mình, sau đó lại nắm Tam Xoa Kích. Kết quả đương nhiên không có gì khác nhau. Tuy rằng hắn đã đạt tói tám mươi mốt cấp hồn lực, nhưng lực lượng cũng không thể đạt tới trình độ mười vạn tám nghìn cân.

Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp có chút nóng lòng muốn thử, nhưng Áo Tư Tạp lại bị Trữ Vinh Vinh đưa mắt cản lại. Nàng đã tận mắt thấy qua Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây dùng hết toàn lực mới có thể di chuyển Tam Xoa Kích, thực lực của bọn hắn so với Ba Tái Tây vẫn còn kém quá xa, làm sao có thể chuyển động Tam Xoa Kích được chứ?*"*

Đái Mộc Bạch cũng vừa định thử xem, Đường Tam liền ngăn cản hắn, hắn cũng không muốn nhìn huynh đệ mình bị xấu mặt. Mập mạp tuổi còn nhỏ, vừa là người đầu tiên thử, cũng không đến nỗi nào, Đái Mộc Bạch dù sao cũng là lão đại của mọi người, nếu Đường Tam còn không nói ra tình huống của Tam Xoa Kích, sẽ rất là có lỗi với huynh đệ.

" Không cần thử nữa, sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay ta là một trăm lẻ tám cân, nhưng là, đối với người khác mà nói, sức nặng của nó sẽ gia tăng một ngàn lần, đạt tới mười vạn tám ngàn cân. Các ngươi muốn cầm nó lên, ít ra phải đạt chín mươi lăm cấp hồn lực trở lên mới có khả năng, hơn nữa chỉ có bằng vào lực lượng của Đái lão đại mới có cơ hội.*"*

Lập tức, Đường Tam không chút nào giấu giếm đem lời Ba Tái Tây đã giới thiệu về Hải Thần Tam Xoa Kích nói qua một lần. Nghe xong lời của hắn, mọi người nhìn nhau, tất cả đồng thanh thốt lên hai chữ:" Biến thái*".*

Kỳ thật, chính Đường Tam khi vừa nghe giới thiệu về sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích không phải cũng có cảm giác như vậy sao? Hiện tại hắn đang nghĩ, tương lai làm thế nào có thể làm cho Hải Thần Tam Xoa Kích trở thành vũ khí của mình, làm sao để sử dụng nó. Trong tuyệt học của Đường môn cũng không có môn kỹ năng nào sử dụng kích.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới bờ biển, Đường Tam từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ tìm ra một mảnh vải màu xám, đem Hải Thần Tam Xoa Kích bao lại. Dù sao, Tam Xoa Kích mặc dù toàn thân ngăm đen, nhưng hình dáng của nó thật sự rất là chướng mắt, trong thế giới hải dương, ai chẳng biết vũ khí Hải Thần từng dùng qua là Tam Xoa Kích? Cho dù không nghi ngờ rằng Đường Tam cầm trong tay chính là kiện thần khí nọ, lại tưởng rằng hắn là giả mạo thì cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Không cần Đường Tam nói, Mã Hồng Tuấn đã lập lại chiêu cũ, phóng xuất

ra Phượng Hoàng Hoả Diễm của mình trên mặt biển để triệu hoán Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch so với tưởng tượng của bọn hắn tới còn nhanh hơn, chỉ trong chốc lát công phu, nàng đã mang theo hơn mười con Ma Hồn Đại Bạch Sa xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Quang mang màu lam xám chợt loé, Tiểu Bạch hoá thân thành hình người đi lên bờ cát.

Cho dù đã gặp qua nàng trong bộ dạng hình người rất nhiều lần, nhưng khi gặp lại thân hình thon dài uyển chuyển của nàng, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ba người cũng không nhịn được âm thầm nuốt một hơi nước miếng, bất quá bọn hắn lúc này trong lòng đã có nơi có chỗ, cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, để tránh sư tử Hà Đông nổi giận.

" Đường Tam đại nhân, dị tượng trên không trung mấy ngày hôm trước có phải liên quan với ngươi hay không?*". Tiểu Bạch vừa lên bờ, tựa như không chờ đợi được liền hỏi.*

Đường Tam gật đầu, nói:" Tiểu Bạch, chúng ta lần này đến là muốn cáo biệt ngươi. Ta đã hoàn thành đệ thất khảo, muốn rời khỏi nơi đây. Đại Tế Ti nói, chỉ cần bằng vào Hải Thần chi quang bao phủ, chúng ta có thể không bị ước chế của Hải Thần đảo."

Đường Tam còn chưa nói hết, ánh mắt Tiểu Bạch đã trở nên nóng rực lên,quỳ một gối xuống:" Tham kiến đại nhân, chúc mừng đại nhân đã rút được Hải Thần Tam Xoa Kích".

Đường Tam đem Tiểu Vũ giao cho Trữ Vinh Vinh bên cạnh, vội vã tiến lên nâng Tiểu Bạch dậy:" Tiểu Bạch, đừng như vậy, chúng ta đã sớm coi ngươi là bằng hữu".

*Tiểu Bạch kiên định nói: "*Không, Đường Tam, không đồng dạng như vậy, Hải Thần đại nhân đối với sinh vật hải dương chúng ta mà nói, là chí cao vô thượng, ngươi là người kế thừa Hải Thần đại nhân, tương lai chính là chúa tể hải dương. Tuy rằng ngươi bây giờ còn chưa có thông qua toàn bộ Hải Thần cửu khảo, nhưng ta tin tưởng, ngươi nhất định sẽ thành công. Khi đó, ngươi chính là chủ nhân của hải dương, tự nhiên cũng là chủ nhân của ta.

Đường Tam cười nói: *"Nếu ta là chủ nhân của ngươi, ta lệnh cho ngươi về sau nhìn thấy ta không cần hành lễ, lấy bằng tư cách bằng hữu để nói chuyện, việc này có thể làm được chứ?"*

Tiểu Bạch đôi mắt nhất thời mở to, *"Đại nhân, ngài nói chính là lời vàng ngọc. Chúng ta đây quyết định xưng hô như vậy đi. Hắc hắc."*

Áo Tư Tạp ở một bên đi lại gần nói: *"Tiểu Bạch, ngươi không phải sớm có dự mưu?"*

Tiểu Bạch hừ một tiếng, *"Dự mưu cái đầu nhà ngươi. Các ngươi phải xuất phát rồi, ta đây sẽ tiễn các ngươi một đoạn đường, như vậy cũng có thể nhanh hơn một chút đó. Chúng ta quen thuộc thủy lộ, các ngươi muốn đi tới chỗ nào, đi trên biển, có thể tiết kiệm không ít thời gian."*

Đường Tam nói: *"Chúng ta phải về Thiên Đấu thành của Thiên Đấu đế quốc, từ trên biển cũng có thể đi tới đó được sao?"*

Tiểu Bạch nói: *"Chúng ta có thể đưa các ngươi đến địa phương gần nơi đó nhất, ít nhất có thể tiết kiệm một nửa lộ trình. Hiện tại xuất phát đi. Dù sao các ngươi cũng có tên gia hoả Tiểu Áo có thể làm ra hương tràng để làm thực vật. Đại khái cần phải đi ba ngày trên biển."*

Mọi người cũng không khách khí, đều nhảy lên trên lưng tộc nhân của Tiểu Bạch, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ cưỡi trên lưng cá mập, với tốc độ Ma Hồn Đại Bạch Sa, thời gian trở về cũng tự nhiên ngắn lại rất nhiều. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Bạch, Đường Tam chỉ mang theo Tiểu Vũ lên ngồi trên lưng nàng, chiếu theo như lời Tiểu Bạch, Đường Tam có thể trở thành người kế thừa Hải Thần và có được Hải Thần Tam Xoa Kích, nàng chính là kẻ may mắn nhất trong hải hồn thú có thể được chở Đường Tam đi. Đương nhiên, Tam Xoa Kích phải ở trong tay Đường Tam mới được, nếu không, nàng cũng không thừa nhận nổi sức nặng khủng bố kia.

Dưới Hải Thần chi quang bao phủ, nhóm Ma Hồn Đại Bạch Sa nhanh chóng khởi hành, rốt cục nhóm Đường Tam cũng ly khai Hải Thần đảo, nơi đã từng ở lại tu luyện hơn bốn năm nay.

Do thời gian đi cũng khá dài, tất cả mọi người ngồi ở trên lưng nhóm Ma Hồn Đại Bạch Sa, với tố chất thân thể của mọi người, dù đi trong thời gian dài thì căn bản cũng không có gì đáng kể, Đường Tam một tay ôm Tiểu Vũ, một tay nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, cảm thụ được gió biển thổi đến, khoái cảm nói không nên lời.

Rời xa đại lục đã hơn bốn năm, bước trên đường trở về, Sử Lai Khắc Thất Quái gần như toàn bộ đều có cảm giác nhớ nhà.

Ngửi hương khí nhàn nhạt tỏa ra trên người Tiểu Vũ, Đường Tam không khỏi nhớ tới tên đệ tử của mình Cát Tường, Cát Tường y thuật cao minh, Đường Tam cũng muốn dẫn hắn cùng nhau phản hồi đại lục, nhưng trải qua cẩn thận suy tính trước sau, Đường Tam cũng đã bỏ qua ý niệm này trong đầu. Lúc trước thời điểm tám người rời khỏi Thiên Đấu thành, Đấu La đại lục đã xuất hiện nháo sự gì rồi, bốn năm qua đi, Võ Hồn Điện tuyệt sẽ không án binh bất động, tình huống trên đại lục không biết đã biến thành bộ dạng nào đây.

Cát Tường tâm địa thiện lương, thuần khiết như giấy trắng, làm cho hắn lây nhiễm sự gian trá cùng hỗn loạn nơi trần thế, đều không phải là chuyện tốt. Võ Hồn Điện với thế lực khổng lồ, cho dù tám người bọn họ với thực lực đều có sự tăng vọt về chất, thì Đường Tam cũng không hề nắm chắc có thể cùng Võ Hồn Điện đối kháng. Để Cát Tường ở lại Tử Trân Châu đảo, để hắn làm thầy thuốc đối với hắn mà nói, có lẽ cả đời đạm bạc một chút, nhưng ít ra cũng được bình an cùng khoái hoạt.

Lúc vừa đến Hải Thần đảo, Đường Tam mới hơn sáu mươi cấp hồn lực, nhưng lúc này rời đi, trong Sử Lai Khắc Thất Quái, ngoại trừ Tiểu Vũ hồn lực không rõ ràng biểu hiện ra, tất cả mọi người đều đạt tới cánhh cửa tám mươi cấp. Đường Tam trải qua một trận chiến cùng Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, hơn nữa sau khi rút được Hải Thần Tam Xoa Kích siêu nặng, hồn lực của hắn đã cực kì kinh khủng gần đột phá tám mươi lăm cấp, chuyện đột phá cũng chỉ là trong vài ngày mà thôi.

Ngoại trừ Đường Tam ra thì Đái Mộc Bạch hồn lực là cao nhất, đã đạt tới tám mươi ba cấp, so với Đường Tam cũng chỉ là kém một cấp mà thôi. Ngoại trừ hắn ra, hồn lực cao nhất phải kể tới là Trữ Vinh Vinh. Thông qua đệ ngũ

khảo khiêu chiến phong hào đấu la, thì hồn lực của nàng từ bảy mươi bảy cấp tăng lên tới bảy mươi tám cấp, thông qua đệ lục khảo lại thăng một bậc, đạt tới bảy mươi chín cấp, mà cuối cùng đệ thất khảo khảo nghiệm cao nhất hoàn thành, lại ban thưởng cho nàng ba cấp hồn lực, chẳng những bằng vào hồn hoàn thần ban cho đột phá tám mươi cấp, đạt tới tám mươi mốt cấp, lại còn đạt tới trình độ tám mươi ba cấp, cùng Đái Mộc Bạch ngang nhau.

Từ điểm này có thể nhìn ra, càng là khảo hạch cao cấp ban thưởng lại càng lớn, Trữ Vinh Vinh bất quá chỉ là phụ trợ hệ hồn sư, lại có thể đuổi kịp hồn lực Đái Mộc Bạch, có thể thấy được được chỗ tốt đến từ điểm này, nhất là hồn hoàn của nàng tu vi biến hóa kinh người, ngoại trừ hai cái hồn hoàn đầu tiên ra, còn lại đã toàn bộ biến thành vạn năm cấp bậc.

Chuyện đáng giá nhất phải nhắc tới chính là, trong thời gian Đường Tam hôn mê, Trữ Vinh Vinh bằng vào lực lượng bản thân sau khi hồn hoàn tu vi tăng lên cải thiện lại thân thể, lấy được hồn hoàn thần ban cho, rốt cục cũng đột phá giới hạn tới mười vạn năm, trở thành người đầu tiên ngoại trừ Đường Tam có được mười vạn năm hồn hoàn. Nếu từ hồn hoàn cùng với hồn lực đánh giá, thì ngoại trừ Đường Tam thì nàng hiện tại là một người cực mạnh trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Không nói tới hồn lực cao tới tám mươi ba cấp, hơn nữa có thêm hai tử, năm hắc, một đỏ đúng là một sự phối hợp hồn hoàn khủng bố.

Mà có được hồn hoàn thứ tám thì Trữ Vinh Vinh cũng không làm cho đồng bọn trong nhóm thất vọng, hồn hoàn thứ tám của nàng chẳng những thêm hai cái phụ trợ nănng lực cường đại, hơn nữa tất cả hồn kĩ tăng phúc hiệu quả cũng toàn bộ tăng lên tới chín mươi phần trăm, làm Sử Lai Khắc Thất Quái thực lực bạo tăng.

Tiếp sau Trữ Vinh Vinh, thì Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn bằng vào ưu thế nhiều hơn Chu Trúc Thanh một khảo, hồn lực cấp bậc đã đuổi bằng với U Minh Linh Miêu, hiện tại bọn họ cả ba đều là tám mươi mốt cấp tiêu chuẩn.

Đương nhiên, có được thu hoạch lớn nhất vẫn là Đường Tam, cứ cho rằng Hải Thần cửu khảo cũng không có ban thưởng hồn lực cho hắn, nhưng hồn lực của hắn cấp bậc vẫn là cao nhất trong mọi người, mà Hải Thần Tam Xoa Kích cùng Hải Thần chi quang không thể nghi ngờ chính là thu hoạch lớn

nhất, hơn nữa Tử Cực Ma Đồng đạt tới Hạo Hãn cảnh giới, cùng với việc đạt được thêm hai cái mười vạn năm hồn hoàn, một khối mười vạn năm hồn hồn cốt cùng với hồn hoàn thứ năm tiến hóa thành mười vạn năm hồn hoàn, tuy rằng hắn mới chỉ đạt tới tám mươi lăm cấp, nhưng cho dù là gặp gỡ chín mươi lăm cấp phong hào đấu la, trong khi giao chiến, khả năng thắng cũng cao hơn nhiều.

Nếu nói, Sử Lai Khắc Thất Quái tại lúc trước đi tới Hải Thần đảo, còn thuộc một thế hệ hồn sư trẻ tuổi, như vậy, hiện tại nhóm của hắn, chính là một tổ hợp đủ sức liều mạng với bất kỳ đoàn đội cường đại nào có nhân số ngang nhau. Theo thực lực toàn bộ tăng lên tới hồn đấu la cảnh giới. Đường Tam với hai đại lĩnh vực kỹ năng, Trữ Vinh Vinh tăng phúc kỹ năng cao tới chín mươi phần trăm, Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh với Võ Hồn Dung Hợp Kĩ, Áo Tư Tạp với hương tràng cường đại tăng phúc và Mã Hồng Tuấn với Thất Hỏa Phượng Hoàng, không thể nghi ngờ đây đã trở thành một cái đoàn đội gần như hoàn mỹ. Cho dù là gặp phải số lượng phong hào đấu la ngang nhau, bọn họ tuyệt đối cũng có thể đánh một trận.

Hiện tại, cũng chỉ còn thiếu Tiểu Vũ sống lại, Đường Tam có thể rõ ràng cảm giác được, Tiểu Vũ cùng Trữ Vinh Vinh đồng dạng là thất khảo khảo nghiệm cao nhất, nàng cuối cùng đạt được ban thưởng tuyệt sẽ không so với Trữ Vinh Vinh kém hơn được, thậm chí khi ban thưởng có khi còn lớn hơn Trữ Vinh Vinh. Lần này phản hồi đại lục, Đường Tam đã suy nghĩ kín đáo, trước mau chóng tìm kiếm hồn hoàn thích hợp phụ gia trên Hạo Thiên chuy, bằng vào hấp thu hồn hoàn hồn lực sẽ tăng thêm một bước.

Sau khi Hạo Thiên chuy đã hoàn thành hấp thu hồn hoàn, cũng không sai biệt lắm có thể bắt tay vào việc hồi sinh, còn chuyện liên quan đến đại lục thì phải chờ Tiểu Vũ hồi sinh lại mới tính sau. Mà cam đoan rằng Hạo Thiên chuy khi có tám cái hồn hoàn, cho dù võ hồn Lam Ngân Hoàng của mình mất đi năm cái hồn hoàn cũng không tính là cái gì cả, lại một lần nữa đi tìm hồn hoàn thích hợp là được. Hạo Thiên chuy với tám cái hồn hoàn uy lực bất luận nói như thế nào cũng sẽ không yếu hơn so với Lam Ngân Hoàng, dù sao, Đường Tam có kế hoạch chính là cấp cho Hạo Thiên chuy những hồn hoàn có tu vi ít nhất là vạn năm trở lên.

Sau khi đã có chủ ý, Đường Tam nắm thật chặt tay ôm Tiểu Vũ, Tiểu Vũ

vòng eo vẫn là tinh tế như vậy, hơn nữa so với trước kia cũng co dãn hơn, hôn nhẹ lọn tóc mai của nàng, Đường Tam trong lòng dâng lên một trận thỏa mãn, Tiểu Vũ đối với hắn là bảo bối trân quý nhất.

Ma Hồn Đại Bạch Sa ở trong biển tốc độ quả thật khủng bố, nhất là dưới sự dẫn dắt của Tiểu Bạch, thân là Ma Hồn Đại Bạch Sa vương, Tiểu Bạch vốn là là một trong những bá chủ biển cả, tuy rằng đi ra khỏi lãnh địa của mình, không ngừng lướt qua phạm vi lãnh địa của những hải hồn thú khác, nhưng tất cả các hải hồn thú bốn phương tám hướng đều tránh hết ra, tạo thành một cái thông lộ, tất cả đều sợ chọc giận cái vị bá chủ biển cả này.

Dưới gió biển thổi nhẹ sau ba ngày di chuyển cấp tốc, rất xa, một đường chân trời màu đen cũng hiện ra trong tầm mắt Sử Lai Khắc Thất Quái, giờ khắc này, mọi người đều lên tiếng hoan hô, ly khai đại lục đã hơn bốn năm, bọn họ rốt cục đã trở lại.

Tám người nhóm Đường Tam một lần nữa đặt chân trên đại lục, trước khi Tiểu Bạch rời đi, thông qua hải đồ xác nhận một chút vị trí mọi người sau này gặp lại, lúc này mọi người mới cùng nàng cáo biệt. Tiểu Bạch nói cho Đường Tam, sau này bọn hắn trở lại, chỉ cần phóng xuất ra quang mang của Hải Thần Tam Xoa Kích, nàng có thể cảm giác được ngay, trong vòng 3 ngày, nhất định sẽ đến đón họ.

Tiểu Bạch ở trong biển ngoái lại ba lần, sau đó mới chịu mang theo các tộc nhân gia tốc mà đi, dần dần biến mất tại chân trời.

Một lần nữa đặt chân trên đại lục, không thể nghi ngờ làm mọi người hưng phấn, nhưng Tiểu Bạch rời đi, cũng mang cho bọn hắn vài phần cảm giác buồn bã mất mát. Dù sao, bọn họ đã ở trên Hải Thần đảo sinh sống hơn bốn năm, đối với người thường mà nói, trong cuộc đời lại có bao nhiêu cái bốn năm đâu?

Đái Mộc Bạch đi tới bên người Đường Tam, *"Tiểu Tam, chúng ta an bài như thế nào bây giờ?"*

Đường Tam nói: *"Trước về Thiên Đấu thành xem qua một chút đi. Dù sao rời đi lâu như vậy. Bất quá ta sẽ không lưu lại Thiên Đấu thành trong thời gian*

quá dài, ta muốn dẫn Tiểu Vũ đi tìm hồn thú thích hợp để liệp sát, thu hoạch hồn hoàn, đem Hạo Thiên chuy phụ gia thêm hồn hoàn cũng làm cho hồn lực tăng lên nhanh chóng, tranh thủ sớm có ngày phá tan chướng ngại cấp bậc phong hào đấu la, sau đó hảo hảo hồi sinh lại Tiểu Vũ."

Đái Mộc Bạch nói:*" Nói như vậy, đơn giản là ngươi cũng không nên trì hoãn, trực tiếp mang theo Tiểu Vũ đi liệp sát hồn thú luôn đi. Lấy thực lực ngươi hiện tại, gặp phải mười vạn năm hồn thú cũng không sợ. Chúng ta về Thiên Đấu thành trước chờ ngươi, không biết bên kia tình huống thế nào."*

Đường Tam nói:*" Như vậy cũng tốt."*. Vừa nói, hắn đem bản đồ mở ra, mọi người liền xúm lại.

Ngón tay chỉ trên bản đồ, Đường Tam nói: *"Đây là chỗ của chúng hiện tại, Tiểu Bạch nói đúng, có bọn họ hộ tống, chúng ta ít nhất tiết kiệm gần một nửa lộ trình, từ nơi này hướng hướng về phía chính đông, ước chừng chỉ cần mười ngày hành trình có thể đến Tinh Đấu đại sâm lâm, nơi đó hồn thú sinh hoạt đông đúc, ta ngay lập tức chuẩn bị mang theo Tiểu Vũ đi vào trong đó, nếu thuận lợi, ta tin tưởng chậm thì một năm, lâu thì hai năm, ta có thể cứu sống lại Tiểu Vũ. Sau đó trở về Thiên Đấu thành cùng các ngươi hội hợp. Các ngươi từ nơi này ra, hướng phía đông bắc mà đi, trên quan đạo có thể tìm được đường đi, ta phỏng chừng ước chừng phải mất thời gian hai mươi ngày, mới có thể trở lại Thiên Đấu thành được."*

Mã Hồng Tuấn cười hắc hắc, nói: *"Tam ca, huynh đệ chúng ta, cũng sẽ không khác khí với. Hương Hương tuổi còn nhỏ, rời nhà lâu như vậy cũng muốn trở về nhà rồi."*

"Ta sẽ không đi cùng ngươi đâu."

Bạch Trầm Hương nện nhẹ hắn một cái, mặt cười ửng đỏ, quả thật, là một nữ hài tử, nàng lại không giống Sử Lai Khắc Thất Quái đã từng trải qua mưa gió, ra ngoài lâu như vậy, như thế nào có thể không nghĩ tới gia đình đây?

Đường Tam mỉm cười nói: *" Thực lực của ta các ngươi còn chưa tin sao? Ai cũng không cần đi theo ta, các ngươi đều trở về đi. Lão sư nơi đó nói vậy chứ cũng cần trợ lực, mập mạp, sau khi trở về, ngươi liền lưu lại trấn thủ Đường*

Môn, ở nơi này tọa trấn, đồng thời đem Võ đường của ngươi cũng cải tổ lại cho nhanh. Lấy thực lực ngươi hiện tại, các đường chủ tuyệt không có người nào không phục. Vinh Vinh, Tiểu Áo, các ngươi sau khi trở về nói cho Trữ thúc thúc, nếu có thể, đem phủ đệ mới của Thất Bảo Lưu Ly tông an trí bên cạnh Đường Môn chúng ta đi, cũng dễ dàng hỗ trợ lẫn nhau."

Trữ Vinh Vinh cùng Tiểu Áo gật gật đầu. Bọn họ cũng đều biết bởi vì chuyện lúc trước, Tuyết Dạ đại đế đối Trữ Phong Trí trong lòng cảnh giác. Vài năm qua đi, Tuyết Dạ đại đế hẳn là đã băng hà, không biết tình huống tông môn thế nào. Cho nên, bọn họ cũng nóng lòng phản hồi tông môn, mới không có đề xuất muốn cùng Đường Tam đi Tinh Đấu đại sâm lâm.

Đái Mộc Bạch nói: *"Học viện bên kia để ta cùng Trúc Thanh lo đi, có chúng ta tại đó, ngươi cứ yên tâm đi. Tuy rằng bốn năm qua đi, nhưng Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc dù sao cũng là cây cổ thụ thâm căn cố đế, Võ Hồn Điện muốn động binh với hai đế quốc cũng không phải chuyện một sớm một chiều, Thiên Đấu thành lại là thủ đô đế quốc, không có nhiều biến hóa quá lớn. Tuyết Băng kia cũng là tiểu tử tâm cơ rất sâu, là một người thông minh, gặp phải nguy cơ đến từ Võ Hồn Điện thế cường lực mạnh, hắn nhất định sẽ chăm lo việc nước. Ngươi không cần sốt ruột, đệ bát khảo của ngươi không phải có thời hạn là năm năm sao, ngươi trước hết mau chóng hoàn thành rồi hẵng nói. Khi quay lại, chúng ta cùng đi liệp sát Thâm Hải Ma Kình Vương kia, báo thù rửa hận. Sau đó chờ ngươi kế thừa Hải Thần thần vị, chúng ta sẽ cùng Võ Hồn Điện ngửa bài."*

Đường Tam gật gật đầu, *"Vậy các ngươi đi chung một đường nên chú ý, dùng hết khả năng che dấu hành tung, tuy rằng chúng ta ly khai đã vài năm, nhưng Võ Hồn Điện nhất định vẫn truy nã chúng ta, trên đường phải thật cẩn thận."*

Đái Mộc Bạch khí phách mười phần vung nắm đấm lên:*" Võ Hồn Điện hỗn đản này, tới một người giết một người, đến một đôi liền giết một đôi. Chỉ cần chúng ta không phải quá xui xẻo đến nỗi có thể gặp phải trưởng lão đoàn Võ Hồn Điện, bọn họ có năng lực làm khó dễ được chúng ta sao?"*

Tuy còn chưa đạt tới thực lực hồn đấu la thì bọn họ đều đã khiêu chiến qua phong hào đấu la, huống chi hiện tại toàn bộ bọn họ thực lực đã đạt cấp bậc hồn đấu la, thì đã không ước thúc gì nữa. Cho dù thiếu Đường Tam, lấy thực

lực của ngũ quái, đối phó ba phong hào đấu la cũng không đáng kể gì.

Đường Tam đưa Tiểu Vũ tạm thời giao cho Trữ Vinh Vinh, tiến lên hai bước, cánh tay trái mở rộng dùng sức ôm Đái Mộc Bạch một cái, tay phải hắn phải cầm Hải Thần Tam Xoa Kích.

Đái Mộc Bạch nói vào bên tai Đường Tam: *"Tiểu Tam, lúc chúng ta gặp lại, ta muốn nhìn thấy một Tiểu Vũ hoàn hảo a!"*

Đường Tam vỗ vỗ lưng Đái Mộc Bạch:*" Yên tâm đi, lão đại, nhất định sẽ là như vậy."*

Buông cánh tay ra, hắn lại phân biệt cùng Áo Tư Tạp cùng Mã Hồng Tuấn ôm một chút, đồng bọn ở cùng nhau nhiều năm như vậy, tuy rằng nói lần này thời gian hắn là sẽ không quá dài, nhưng cảm giác ly biệt chung quy chưa bao giờ là tuyệt vời cả.

"Tam ca, ngươi cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia a!". Trữ Vinh Vinh đem Tiểu Vũ giao cho Chu Trúc Thanh, chủ động tiến lên phía trước, hai tay mở ra, cho Đường Tam một cái ôm thật to.

Đường Tam mỉm cười, nói: *" Thế này không sợ làm người khác đố kị sao?"*

Áo Tư Tạp ở một bên nghiêng đầu, nói: *"Không có việc gì, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ, ta coi như tạm thời không nhìn thấy. Ân, Vinh Vinh, không sai biệt lắm đúng là, ta cũng thật sự ghen tị."*

Trữ Vinh Vinh không để ý tới Áo Tư Tạp, đôi mắt ửng đỏ nhìn Đường Tam, nói: *"Tam ca, trên đường bảo trọng nha, chiếu cố thật tốt Tiểu Vũ. Vinh Vinh cầu nguyện cho hai người."*

"Nhất định là như vậy, trừ khi ta chết, nếu không không ai có thể lại xúc phạm tới nàng. Ta sẽ chiếu cố tốt cho nàng ấy."

Trữ Vinh Vinh buông ra Tiểu Vũ từ Chu Trúc Thanh quay trở lại bên nàng, quay đầu qua chỗ khác, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống dưới, nàng mới vừa ly khai, Chu Trúc Thanh cũng đã bước đến, đồng dạng dùng sức ôm Đường

Tam một chút:*" Tam ca, chúng ta tại đế đô sẽ rất nhớ ngươi, sớm một trở về một chút nhé."*

Đường Tam mỉm cười gật gật đầu, nói với tiểu muội nhỏ nhất trong thất quái này:*" Sau khi trở về Đái lão đại nếu khi dễ ngươi, ngươi tìm Vinh Vinh đi, có nàng giúp ngươi, khẳng định có thể làm cho Đái lão đại răng rơi đầy đất."*

Chu Trúc Thanh vốn đôi mắt cũng đã đỏ, nghe Đường Tam vừa nói vậy, nhịn không được bật cười, nước mắt trên mặt cũng biến mất, vẫn là nhu thuận gật gật đầu.

Đái Mộc Bạch cười khổ nói: *"Nàng không khi dễ ta là tốt lắm rồi, ta khi dễ nàng sao? Ta cũng không có bản lãnh đó."*

Quả thật, Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch có thể nói là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Đái Mộc Bạch là một người bá đạo như vậy, gặp phải Chu Trúc Thanh thì cái tính cách đó lại biến mất không tăm tích.

"Tam ca, ta cũng có thể ôm ngươi một cái chứ?" Bạch Trầm Hương âm thanh run rẩy vang lên.

Đường Tam chủ động giang hai cánh tay, cười nói: *"Đương nhiên có thể, ngươi vốn là thân biểu muội của ta a! Mập mạp tuy rằng đôi khi chớt nhả một chút, cũng có điểm lười biếng, nhưng hắn thật tâm thích ngươi. Ta cũng tin tưởng, hắn sau này sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với ngươi. Bất quá người nầy thuộc loại ba ngày không đánh liền giống như nhà không nóc, ngươi cũng không thể quá hòa nhã với hắn được, tùy lúc gõ hắn một chút. Còn có, quản hắn nghiêm một chút."* Vừa nói, hắn cũng ôm chầm lấy Bạch Trầm Hương.

Mã Hồng Tuấn nghe Đường Tam nói xong nửa trước vốn đang thập phần đắc ý, nhưng đợi cho Đường Tam nói xong đoạn sau, không khỏi vẻ mặt đau khổ, nghĩ muốn cãi lại, lại thấy được ánh mắt Đường Tam truyền đạt cảnh cáo, hiển nhiên là cảnh cáo hắn, không được khi dễ Bạch Trầm Hương, về sau cũng hứa quyết không lại đi tìm hoa ngắt liễu nữa.

Đái Mộc Bạch nhéo nhéo nắm tay, cười hắc hắc, nói: *"Mập mạp chết tiệt liền*

giao cho ta, hắn nếu có cái hành vi gây rối gì hoặc là khi dễ Hương Hương, ta là đại ca chắc chắn hảo hảo giáo huấn hắn."

Nhóm nữ hài tử đôi mắt đều đỏ, Đường Tam không có để cho linh hồn Tiểu Vũ đi ra, bởi vì hắn sợ Tiểu Vũ bởi vì cảm xúc kích động mà làm cho linh hồn không ổn.

Đái Mộc Bạch dùng sức đích vỗ vỗ bả vai Đường Tam, hướng mọi người nói: *"Đi nhanh thôi, còn như vậy nữa, tất cả mọi người thôi luyến tiếc đi. Tạm thời chia lìa là để bắt đầu lần sau gặp lại. Đi thôi, đi thôi."* Nói xong, hắn kéo Chu Trúc Thanh lại, hướng về phía đông bắc mà đi. Chu Trúc Thanh rõ ràng nhìn thấy, Đái Mộc Bạch trong đôi mắt cũng có chút đỏ.

"Mọi người bảo trọng." Đường Tam dừng một chút Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, Hải Thần Tam Xoa Kích có sức nặng mười vạn tám ngàn cân tác động lên mặt đất làm đại địa run rẩy kịch liệt một chút, Đường Tam đón Tiểu Vũ từ trong lòng Trữ Vinh Vinh trực tiếp quay đầu, cũng không hề dừng lại, phóng người lên, hướng về phương đông phóng đi.

Đái Mộc Bạch dừng cước bộ lại, cùng Chu Trúc Thanh quay đầu lại nhìn lại, mọi người vẫn nhìn theo bóng Đường Tam cùng Tiểu Vũ đang dần dần biến mất, lúc này mới dần dần phục hồi tinh thần lại, trong cảm giác chia lìa thương cảm giữa lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ, đi suốt một cái canh giờ, cảm xúc mới dần dần khôi phục lại, nhìn lại Tiểu Vũ trong lòng, ánh mắt vẫn dại đi, tín niệm kiên định thay thế cho thương cảm, bất luận như thế nào, lần này nhất định phải đem Tiểu Vũ hoàn toàn hồi sinh. Nơi này là chỗ hẻo lánh, hắn đơn giản không cần phải đi bộ, phát động Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt phi hành kĩ năng, mang theo Tiểu Vũ phóng người bay lên, thẳng vào không trung, bay nhanh mà đi về phía ánh sáng mặt trời.

Sử Lai Khắc Thất Quái một lần nữa bước lên mảnh đất Đấu La đại lục, dường như, giông bão một lần nữa lại nổi lên.

Sau hai giờ công phu bay trong nơi hoang dã này, xa xa, Đường Tam đã thấy được quan đạo rộng thênh thang, mở ra bản đồ nhìn một chút, nơi này là biên

cảnh Thiên Đấu đế quốc, thuộc cảnh nội vương quốc Cáp Căn Đạt Tư phụ cận Thiên Đấu đế quốc. Vương quốc này ở tay bắc bộ Thiên Đấu đế quốc, có cả một bộ phận biên cảnh cùng Tinh La đế quốc giáp ranh. Theo con đường này mà đi xuyên qua Cáp Căn Đạt Tư vương quốc, lại đi qua tiếp Ba Lạp Khắc vương quốc, là có thể đến Tinh Đấu đại sâm lâm. Mà nơi này hướng về phía đông hai trăm dặm, chính là một trấn quan trọng của Cáp Căn Đạt Tư _Tây Lỗ thành.

Vài ngày lênh đênh trên biển lại mới thông qua Hải Thần đệ lục khảo,đệ thất khảo, cả thể xác và tinh thần Đường Tam đều có chút mệt mỏi, tuy rằng hồn lực đã khôi phục, nhưng hắn vẫn quyết định mang theo Tiểu Vũ tại Tây Lỗ thành nghỉ ngơi một chút. Sau đó lấy tốc độ cao nhất phi hành, đi tới Tinh Đấu đại sâm lâm. Dùng phương thức phi hành để di chuyển, so với tốc độ cao nhất đi trên mặt đất ít nhất phải nhanh gấp đôi, nhiều nhất chỉ cần năm ngày là có thể đến nơi rồi.

Hai trăm dặm đối với Đường Tam mà nói chỉ là khoảng cách ngắn, hắn mang theo Tiểu Vũ đi tới địa phương cách Tây Lỗ thành ước chừng mười dặm mới hạ xuống mặt đất, bởi vì chính mình cùng Tiểu Vũ dung mạo thật sự rất bắt mắt, từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra hai mũ rộng vành có khăn che mặt, hai người phân biệt đội vào.

Đi tới bên ngoài Tây Lỗ thành, toà thành thị này xem như là cấp bậc chủ thành, so với chủ thành thông thường thì nhỏ bé hơn, trước cửa thành, có ước chừng hai mươi binh sĩ đang kiểm tra người qua lại trên đường, xem ra, kiểm tra phi thường cẩn thận. Bọn lính một đám đằng đằng sát khí, quân dung nghiêm chỉnh, một chút cũng không có bởi vì là thủ vệ mà sinh ra ý lười biếng.

Làm cho Đường Tam cảm thấy kỳ quái chính là, hình thức quân phục trên người bọn binh lính này, ở vị trí ngực trái của quân phục của mỗi binh lính này đều có hai chữ cái màu vàng, Võ Hồn. Hơn nữa nhìn qua, quân phục bọn họ quả thật không tồi, mỗi một binh sĩ đều mặc bì giáp. Cái này đối với binh lính tuần tra của cửa thành của thành thị bình thường mà nói là trường hợp rất ít gặp.

Đây là ý gì? Vì sao trước ngực binh lính đều có tiêu chí hai chữ Võ Hồn?

Đường Tam trong lòng nghi hoặc, bất quá, nhìn thấy tình huống trước mắt, hắn hiển nhiên không thể cùng Tiểu Vũ từ cửa chính tiến nhập, trước không nói hắn không hy vọng tướng mạo của mình cùng Tiểu Vũ bọn binh lính này nhìn thấy, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng tuyệt không có thể cho bọn hắn kiểm tra. Nếu kiểm tra chặt chẽ, mang theo vũ khí muốn vào thành cũng không dễ dàng gì, huống chi Tam Xoa Kích lại còn lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, lạc ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam hào quang chợt lóe, dưới vầng sáng màu vàng nhạt bao phủ, hắn cùng thân thể Tiểu Vũ đã lặng lẽ biến mất.

Mặc cho Hãn Hải Càn Khôn Tráo biến trở về thành Hải Thần chi tâm cùng Hải Thần Tam Xoa Kích dung hợp hoàn toàn, nhưng Đường Tam sau khi trải qua thí nghiệm đã phát hiện, chỉ cần bản thân cầm trong tay Hải Thần Tam Xoa Kích, kĩ năng lúc trước của Hãn Hải Càn Khôn Tráo liền có thể dùng được, dường như bốn kỹ năng kia đều tồn tại tại lạc ấn ở trên khối đầu hồn cốt của mình.

Bằng vào Hải Hãn Hộ Thân Tráo ẩn thân năng lực, Đường Tam mang theo Tiểu Vũ bay lên trời, xẹt qua đầu tường, đáp xuống bên trong Tây Lỗ thành, tìm một góc hẻo lánh không người, mới một lần nữa hiện thân

------oOo------

Chương 437: Võ Hồn đế quốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: 1234bbbb (A Bê)

Biên dịch: hạothiên (A Thiên)

Ánh sáng chợt hiện, linh hồn của Tiểu Vũ sau khi nhập lại vào thân thể, đôi mắt khôi phục lại nét trong sáng.

"Ca, đây là đâu vậy?". Tiểu Vũ nhịn không được nhìn nhìn bốn phía.

Đường Tam thấp giọng nói:*" Chúng ta đã trở về đại lục rồi, ta quyết định mang muội tới Tinh Đấu đại sâm lâm dạo chơi một vòng, gia tăng hồn hoàn trên Hạo Thiên chuy. Nơi này là Tây Lỗ thành của Cáp Căn Đạt Tư cương quốc. Mới vừa rồi ở ngoài thành ta cảm thấy có cái gì đó không dúng, trước ngực binh lính ở cửa thành đều có hai chữ Võ Hồn, không biết là có ý nghĩa gì nữa,chúng ta đi xem một chút đi."*

Tiến vào bên trong thành, chung quy hắn vẫn không thể ôm Tiểu Vũ, vì làm thế rất dễ dàng dẫn đến sự hoài nghi của mọi người, sau khi linh hồn Tiểu Vụ nhập lại vào thân xác, hắn chỉ cần nắm tay nàng là được.

Tiểu Vũ nhấc cái khăn che mặt của cái mũ rộng vành lên liếc mắt nhìn thật sâu Đường Tam một cái, tuy rằng Đường Tam chưa nói, nhưng nàng cũng không rõ ý đồ của Đường Tam tại sao lại lựa chọn một mình đưa nàng đi đến Tinh Đấu đại sâm lâm? Nàng hiểu rằng chính mình cũng không có khả năng thay đổi chủ ý của Đường Tam, nắm lấy tay trái Đường Tam, nói:*"Chúng ta điều tra một chút đi, có chữ Võ Hồn, hắn là cùng với Võ Hồn Điện có quan hệ rồi."*

Đường Tam gật đầu nói:*" Chúng ta ý tưởng không bàn mà hợp. Vương quốc thuộc hai đại đế quốc, công quốc vẫn cùng Võ Hồn Điện có quan hệ rất tốt, đều duy trì lòng trung thành đối với Võ Hồn Điện. Cũng bởi nguyên nhân là vì Võ Hồn Điện, hai đại đế quốc này đối với những vương quốc, công quốc đó cũng không làm ra những hành động thiếu suy nghĩ. Xem ra, chúng ta rời khỏi đây bốn năm, trên đại lục phát sinh không ít chuyện a."*

Hai người vừa nói chuyện,đã từ trong góc hẻo lánh đi ra ngoài, đi ra đường lớn. Ngã tư thành thị đều không khác nhau lắm, hai bên đường cửa hàng mọc san sát, từ tổng thể mà xét, Tây Lỗ thành thập phần phồn hoa, người đi đường tốc độ đều rất vội vàng, hiển nhiên là cuộc sống tại nơi đây rất nhộn nhịp.

Tiểu Vũ thấp giọng nói:*" Ca, chúng ta hỏi thăm nơi nào đây?"*

Trong mắt Đường Tam hàn quang chợt loé:*" Dĩ nhiên là đi đến Võ Hồn chủ điện rồi. Tây Lỗ thành là chủ thành của Cáp Căn Đạt vương quốc, hắn là*

phải có Võ Hồn chủ điện. Còn có ai có thể rõ ràng hơn đã có sự việc gì phát sinh hơn hồn sư Võ Hồn Điện cơ chứ?"

Đường Tam quyết đinh tới Võ Hồn chủ điện để tìm hiểu biến hóa của đại lục, Tiểu Vũ tự nhiên cũng hề có dị nghị.

Đường Tam ánh mắt xoay chuyển, đúng lúc nhìn thấy một tên hồn sư trung niên tầm bốn mươi tuổi, tên hồn sư trung niên kia cách ăn mặc cũng thuộc tầng lớp trung bình, nhìn không ra địa vị như thế nào. Đường Tam chủ động đi lên đón đường, chặn đối phương lại hỏi:*" Vị đại ca này, cảm phiền cho hỏi thăm ngài chút chuyện"*. Đường Tam vén chiếc khăn che mặt của chiếc mũ rộng vành lên, khách khí hỏi.

Trung niên bị hắn ngăn lại hoảng sợ, có chút cảnh giác nhìn hắn một cái, hơn nữa còn chú ý đến cái vật được bọc lại dài đến một trượng trong tay Đường Tam:*" Ngươi muốn hỏi cái gì vậy?"*

Đường Tam nói:*" Chúng ta ở nông thôn đến, tại hạ cùng vợ đều là hồn sư. Nghe nói ở Võ Hồn Điện thông qua khảo hạch có thể lấy được tiền, ngài có thể nói cho ta biết, Võ Hồn chủ điện của Tây Lỗ thành ở chỗ nào không?"*

Nghe Đường Tam nói như vậy, sắc mặt của tên trung niên nhất thời trở nên quái dị. Bất quá do ngại thân phận hồn sư của Đường Tam, nên hắn vẫn cung kính nói:*" Nguyên lai là hồn sư đại nhân. Bất quá, ngài không hiểu rõ tình huống ở đây. Chắc hẳn, các ngươi đã một thời gian rất lâu rồi không đi ra ngoài phải không? Hiện tại đã không còn Võ Hồn Điện."*

"Cái gì?". Đường Tam chấn động.*" Không còn Võ Hồn Điện? Chẳng lẽ Võ Hồn Điện bị diệt rồi sao?"*

Gã trung niên mặt biến sắc, làm ra một cử chỉ chớ có lên tiếng nữa, vội vàng la lên:*"Hồn sư đại nhân, ngài cũng không nên nói lung tung a! Cũng là ta không nói rõ ràng. Hiện tại ở trên đại lục đã không còn Võ Hồn Điện. Chỉ có Võ Hồn đế quốc."*

Nghe hắn nói thế, Đường Tam nhất thời hiểu được, bản thân mình rời đi hơn bốn năm này, trên đại lục nhất định đã xảy ra nhiều thay đổi bất ngờ rồi.

Chặn tên kia lại Đường Tam tiếp tục nói:*" Vị đại ca này, ngài có thể cho chúng ta hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra hay không? Có chút điểm lòng thành coi như là thù lao trả cho ngài"*. Vừa nói hắn lấy ra hai ngân hồn tệ ra. Không phải hắn keo kiệt, nếu hào phóng quá, ngược lại có khi lại xảy ra vấn đề.

Vừa thấy Đường Tam đưa tiền ra, gã trung niên mặt mày hớn hở, cùng Đường Tam và Tiểu Vũ cùng đi đến ven đường, cười nói:*"Tuy rằng quốc gia có thay đổi nhưng hệ thống tiền tệ may là không có thay đổi. Ta đây cũng không khách khí nữa. Các người đúng là tìm đúng người rồi đó, nhắc tới biến hóa của Võ Hồn Điện, sẽ phải kể đến sự việc trọng đại trong hồn sư giới ba năm về trước, bảy đại tông môn trọng tuyển đại hội."*

Nguyên lai năm đó sau khi bọn Đường Tam rời đi không lâu, Võ Hồn Điện liền chủ trì cuộc họp bảy đại tông môn trọng tuyển đại hội, bảy đại tông môn mới được sinh ra, không hề có ngoại lệ, tất cả bảy đại tông môn này đều là thành phần trung thành với Võ Hồn Điện, bên trong hai đại đế quốc căn bản không thể tìm ra tông môn có thể chống lại họ, cho dù là Thất Bảo Lưu Ly tông có thể còn có lực cạnh tranh nhưng xuất phát từ thận trọng tự bảo vệ, cũng không có tham gia đại hội lần này.

Cứ như vậy, sau khi bảy đại tông môn trọng tuyển kết thúc, Võ Hồn Điện danh vọng nhất thời đạt tới đỉnh cao, bảy đại tông môn đồng thời tỏ vẻ thay mặt thiên hạ tôn vinh Võ Hồn Điện, thỉnh cầu Võ Hồn Điện thống ngự đoàn thể hồn sư.

Ba tháng sau, Võ Hồn Điện tuyên bố lập quốc, thay tên thành Võ Hồn đế quốc, Võ Hồn đế quốc bắt đầu đóng cửa tất cả đối với cảnh nội hai đại đế quốc, hồn sư toàn bộ rút về bên trong phạm vi đế quốc, mà phạm vi đế quốc chính là lấy nguyên bản ranh giới của các vương quốc cùng với công quốc của hai đại đế quốc trong lúc đó chắn ngang giữa hai đại đế quốc, đem hai đại đế quốc chặt đứt hoàn toàn liên hệ, đế quốc do hơn mười vương quốc cùng công quốc tổ hợp thành. Võ hồn đế quốc tổng diện tích so với hai đại đế quốc không sai biệt lắm.

Từ vị trí địa lý mà nói, Võ Hồn đế quốc cực kì bất lợi, bắc có Thiên Đấu đế quốc, nam có Tinh La đế quốc, nhưng mà, từ sau khi Võ Hồn Điện sửa thành

Võ Hồn đế quốc, ngược lại lại là đối với hai đại đế quốc khuếch trương, vài năm thời gian qua, đã chiếm cứ diện tích bằng hai thành tỉnh của đại đế quốc rồi.

Hơn nữa ở phương diện quân sự ba đế quốc chưa có xảy ra giao chiến trên quy mô lớn.

Từ chỉnh thể lực lượng mà xét, Võ Hồn đế quốc là từ hơn mười vương quốc cùng với công quốc nhập thành, tổng binh lực không thể so sánh cùng với hai đại đế quốc được, hơn nữa chỉ huy cũng vô pháp hoàn toàn thống nhất. Nhưng mà Võ Hồn Điện nắm trong tay lực lượng hồn sư quá cường đại. Hồn sư trong chiến tranh có sinh ra lực phá hoại hơn xa quân đội. Một chi đội ngũ có khoảng một ngàn người, đủ có thể chống lại đại quân vạn người.

Đồng thời, Võ Hồn đế quốc ra mệnh lệnh triệu tập toàn bộ hồn sư trên đại lục gia nhập, nếu không gia nhập đều như nhau coi là theo phe khác. Hơn nữa bảy đại tông môn mới lên sức ảnh hưởng cũng rất lớn. Võ Hồn Điện gần như nắm giữ hơn bảy mươi phần trăm số lượng hồn sư trên đại lục. Hơn nữa cường giả như mây, phong hào đấu la đã vượt qua mười vị. Bức bách hai đại đế quốc chỉ có tích tụ lực lượng, không dám dễ dàng manh động.Nếu không một khi binh bại như núi lở, liền không thể còn cơ hội nào nữa.

Giáo hoàng của Võ Hồn Điện là Bỉ Bỉ Đông, là hoàng đế Võ Hồn đế quốc đời thứ nhất, lấy một thân nữ tử thống trị đế quốc, sau khi trong một thời gian ngắn ngủi khuếch trương ra bên ngoài, thì bắt đầu chỉnh hợp lại đế quốc, bài trừ dị kỷ, huấn luyện quân đội.

Võ Hồn Điện nhiều năm tích lũy tài phú trở thành hậu thuẫn kiên cố cho đế quốc, ngắn ngủi có ba năm thời gian, Võ Hồn đế quốc nghiễm nhiên trở thành một đại đế quốc hùng mạnh cùng với Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc trở thành thế chân vạc, hơn nữa thực lực so ra đã vượt qua bất kỳ một trong hai đại đế quốc kia. Quân đội đế quốc đóng hai bên biên cảnh, có số lượng hồn sư vượt qua hai vạn người. Hơn nữa lại có trưởng lão điện cấp bậc phong hào đấu la tự mình suất lĩnh.

Tạm thời không khuếch trương không có nghĩa là Võ Hồn đế quốc chỉ thỏa mãn như vậy, một khi trong tay nắm giữ hoàn toàn lực lượng của các vương

quốc và công quốc, sau khi chỉnh hợp lại, đại chiến là không thể né tránh được.

Từ cơ bản mà nói, Võ Hồn đế quốc sau khi lập quốc có ưu thế, vấn đề cốt lõi chính là nhân mã của Võ Hồn Điện nhiều, đạt tới mấy vạn hồn sư. Cơ bản có thể miễn cưỡng chống lại tam đại tông môn, Hạo Thiên tông đã thoái ẩn, Lam Điện Bá Vương Long gia tộc bị hoàn toàn diệt tộc, Thất Bảo Lưu Ly tông thì bị tổn thất nghiêm trọng, căn bản không đủ lực lượng để chống lại.

Càng mạnh hơn là hồn sư, ở trong chiến tranh lại càng đáng sợ hơn, một gã cường giả phong hào đấu la có thể đủ để tương đương với thiên quân vạn mã. Đương nhiên hai đại đế quốc cũng không phải không thể đánh được một trận, bọn họ lập quốc nhiều năm, trong tay nắm giữ đại lượng quân đội tinh nhuệ, nếu muốn liều mạng với nhau, Võ Hồn đế quốc cũng phải tổn hại thảm trọng. Đây cũng là nguyên nhân Bỉ Bỉ Đông không nóng vội khuếch trương, nàng muốn trước đó ổn định bên trong đã, sau đó dưới tình huống nắm chắc tuyệt đối mới có thể phát động chiến tranh".

Sau khi tên trung niên đi rồi, Đường Tam bỗng lâm vào trầm tư, hắn đã phán đoán vài năm qua đi trên đại lục chắc chắn phải có biến đổi thật lớn, nhưng dĩ nhiên không thể nghĩ đến tình huống phát sinh lại kịch liệt như vậy. Bỉ Bỉ Đông cường hãn chọn lựa lập quốc, dĩ nhiên là có chút nóng vội, nhưng mà lại thật sự làm cho Võ Hồn Điện có được một đội quân cùng với lãnh thổ khổng lồ. Trong nhiều năm trước đây Võ Hồn điện trong mắt của mọi hồn sư là thánh địa, hồn sư của hai đại đế quốc chân chính cự tuyệt lời mời của Võ Hồn Điện thật sự sẽ không nhiều. Hơn nữa Võ Hồn đế quốc cường giả đông đảo, chỉ cần tính riêng việc âm thầm ám sát cao tầng của hai đại đế quốc, chỉ sợ hai đại đế quốc cũng rất khó mà thừa nhận nổi.

Nếu không phải vì hồi sinh Tiểu Vũ, Đường Tam thật sự muốn ngay lập tức chạy về Thiên Đấu thành, tới xem tình hình bên đó như thế nào, trọng yếu nhất là tình trạng của Đường Môn. Hồn sư số lượng cùng phẩm chất kém nhau quá xa, ám khí Đường Môn tác dụng trong chiến tranh là không thể nghi ngờ. Duy nhất chỉ có xử dụng ám khí lực sát thương thật lớn trên diện rộng, mới có thể cùng hồn sư quân đoàn của Võ Hồn Điện chống lại.

Còn một việc Đường Tam phải làm nữa, đó là những điều kiện đã đáp ứng

với các trưởng lão trước lúc rời khỏi Hạo Thiên tông cũng đã sắp sửa hoàn thành rồi, đó là thực lực vượt qua tám mươi cấp, có được ít nhất một cái mười vạn năm hồn hoàn, hiện tại chỉ còn một chuyện nữa đó là giết chết một gã phong hào đấu la của Võ Hồn Điện, sẽ có tư cách trở về Hạo Thiên Tông, bái lạy tổ phụ. Số lượng hồn sư Hạo Thiên tông tuy rằng không đủ để thay đổi sự chênh lệch giữa hai đại đế quốc và Võ Hồn Điện. Nhưng dù sao năm đó nó cũng là thiên hạ đệ nhất tông môn trong giới hồn sư, trên danh nghĩa cũng có giá trị không thể nghi ngờ. Hơn nữa Hạo Thiên Tông có sáu vị phong hào đấu la, một khi bọn họ rời núi, nhất định sẽ có mang đến tác dụng thật lớn.

" Ca, nếu không chúng ta quay về Thiên Đấu thành trước đi*". Tiểu Vũ là người thông minh, nàng ở bên Đường Tam lâu như vậy, Đường Tam nghĩ gì muốn gì nàng cũng tự nhiên là hiểu được. Trước mắt tình thế vô cùng ác liệt, Đường Môn cần có Đường Tam trở về chủ trì đại cục.*

*"*Không.*" Đường Tam dùng sức lắc đầu:"*Chỉ khi nào nàng sống lại chúng ta mới có thể quay về. Tuy rằng tình thế có ác liệt, nhưng bọn Mộc Bạch đã quay về trước Thiên Đấu thành rồi, có bọn họ Đường Môn sẽ không có vấn đề gì. Trước khi nàng chân chính sống lại, ta làm sao có thể đem toàn bộ tinh lực đối kháng với Võ Hồn Điện đây? Yên tâm đi, trong khoảng thời gian ngắn, Võ Hồn Điện sẽ không có làm ra đại sự gì đâu, hai đại đế quốc là quan hệ môi hở răng lạnh, một khi Võ Hồn Điện công kích một trong hai bên, bên còn lại sẽ không bàng quan đứng nhìn, quân đội Võ Hồn Điện không thể không cẩn thận mà làm việc đâu, có bọn Mộc Bạch trở về báo tin chúng ta bình an tạm thời như vậy là đủ rồi. Ta nghĩ, trong bốn năm thời gian, Đường Môn chúng ta phát triển chắc cũng đã tới quy mô tương đối rồi. Cho dù chiến tranh có thực sự bắt đầu, Võ Hồn Điện sẽ không không thể dễ dàng xâm chiếm như vậy được đâu.*"

*Tiểu Vũ dựa vào trong lòng Đường Tam, thấp giọng nói:"*Ca, ta biết ngươi làm tất cả là vì ta, nhưng mà, nếu mà bởi vì ta mà ảnh hưởng đến đại sự, ta...*"*

Đường Tam dùng ngón trỏ chặn lại trên môi của nàng, không để cho nàng nói thêm gì nữa:" Tiểu Vũ, ta đến bây giờ cũng chưa từng trong lòng có cái gì gọi là chí lớn cả, Cũng chưa bao giờ muốn thay đổi cả đại lục. Ta đối phó với Võ Hồn Điện, bởi vì cừu hận. Cừu hận của cha mẹ, còn có cừu hận của

nàng nữa. Với ta mà nói, hiện tại đại sự duy nhất mà ta phải làm đó là hồi sinh nàng, mà không phải là đối phó với Võ Hồn Điện. Nàng đã lo lắng như vậy, vậy chúng ta liền cấp cho Võ Hồn Điện một chút hỗn loạn đi. Vừa rồi trung niên đại thúc không phải nói qua rồi sao, Tây Lỗ thành ngoại trừ binh linh thủ thành, còn có quân lính thủ hộ thành từ Võ Hồn Điện phái tới là thủ thành hồn sư đoàn, đội trưởng hồn sư đoàn này cũng nắm giữ quyền chỉ huy. Võ Hồn Điện đã phái tới chắc chắn hồn sư phải trên năm mươi cấp, nhưng ít nhất cũng phải có thêm một gã cường giả hồn thánh.

Nàng nói đi, nếu ta làm cho tất cả các hồn sư này biến mất, Võ Hồn Điện sẽ đối với Tây Lỗ thành này có suy nghĩ gì, thậm chí ngay cả đối với Cáp Căn Đạt vương quốc sẽ có cái suy nghĩ gì đây? Có lẽ một cái thành thị sẽ không tính là gì, bất quá, chúng ta chắc chắn kế tiếp sẽ còn đi qua Cáp Căn Đạt Tư vương quốc, nếu hơn mười tòa thành thị đều xuất hiện tình huống giống như vậy, Võ Hồn Điện sẽ đối với Cáp Căn Đạt Tư cương quốc sẽ làm như thế nào đây?"

*Tiểu Vũ có chút sửng sốt,"*Ca, người định làm là...?"

*Trong mắt Đường Tam hiện lên một tia sát khí,"*Phàm là đồng lõa cùng Võ Hồn Điện, giết không tha!"

Màn đêm buông xuống, một thân ảnh màu đen chậm rãi hiện ra bên ngoài phủ đệ hồn thành hộ hồn sư đoàn của Tây Lỗ thành. Bên ngoài hắn đươc che bởi một chiếc áo choàng màu xanh thẫm, chỉ có thể nhìn thấy người này tay cầm một vũ khí thật lớn dài đến một trượng hai, đen nhánh, không hề sáng bóng phản xạ ánh sáng.

Người tới đúng là Đường Tam, hắn cùng Tiểu Vũ ở trong thành nghỉ ngơi, sau đó chờ bầu trời tối đen mới lặng lẽ rời khỏi lữ điếm, Đường Tam biết Tiểu Vũ không thích giết chóc, cho nên hắn thu thân thể của nàng vào bên trong Như Ý Bách Bảo Nang. Mảnh vải che bên ngoài Tam Xoa Kích cũng bỏ đi. Hắn cố ý mua chiếc áo choàng để che đậy thân thể mình, lúc này mới tới nơi này.

Đường Tam bản thân cũng không phải loại háo sát, nhưng mà, đối với Võ Hồn Điện, hắn tuyệt không có lòng nhân từ. Cha mẹ chi cừu bất cộng đái

thiên(không đội trời chung), huống chi còn có cừu hận của Tiểu Vũ. Hắn vĩnh viễn không thể nào quên được ánh mắt thống khổ của phụ thân, lại càng không thể quên được trong ánh mắt Tiểu Vũ là sự tuyệt vọng khi hiến tế. Bất luận Võ Hồn Điện có cường đại đến trình độ gì đi nữa, đối với hắn tất cả đều là cừu nhân cả đời hắn.

Tay trái đặt trên hoàng kim lạc ấn của Tam Xoa Kích, không để cho nó vào thời điểm phóng thích ra tinh thần lực hào quang lọt ra bên ngoài, tinh thần lực mênh mông vô tận tựa như đại hải tuôn ra, đi ra thế giới bên ngoài, lại giống như những dòng nước nhỏ khuếch tán mở rộng ra, gần như chỉ trong thời gian một cái hô hấp, thật lớn tinh thần lực đã mở tung ra. Không chỉ có bao phủ nơi dừng chân của hộ thành hồn sư đoàn, mà còn đem phạm vi phụ cận mấy ngàn thước vuông bao phủ.

Vô số tin tức thông qua tinh thần lực thăm dò quay trở về truyền vào não Đường Tam. Lúc trước ở Hải Thần đảo, Đường Tam muốn làm như vậy đều phải thông qua Lam Ngân lĩnh vực cùng đại lượng lam ngân thảo, nhưng lại phải rất cẩn thận để tránh bị người khác phát hiện.

Nhưng hiện tại hắn căn bản không cần lo lắng như vậy, trừ khi nơi này có thể có một kẻ tinh thần lực mạnh ngang với Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây bậc cường giả như vậy, nếu không dĩ nhiên tinh thần lực của hắn cao hơn hết, căn bản sẽ không làm cho bất luận kẻ nào chú ý. Tựa như hùng ưng từ trên không nhìn xuống đại địa, nắm giữ rõ ràng mỗi một biến hóa toàn cục.

Lúc này đêm khuya tĩnh lặng, tại nơi hộ thành hồn sư đoàn đóng quân, ước chừng có ba mươi gã hồn sư tuần tra, phủ đệ cũng có khoảng năm mươi gã hồn sư, nô bộc cũng có khoảng ba bốn mươi người, số lượng hồn sư Đường Tam dự đoán cũng không sai lệch lắm, khoảng hơn tám mươi người.

Sự khác nhau giữa các loại người cũng không khó khăn để mà phân biệt, binh lính hơi thở bình thường đều so với nô bộc trầm ổn hơn, nô bộc đi đường thường trầm trọng hơn một chút, mà thời gian hồn sư giơ tay nhấc chân khí mạch kéo dài đều có thể xuất ra một chút hồn lực dao động.

Đường Tam tự tính toán sẽ không giết hết toàn bộ người nơi này, mục tiêu của hắn chính là hồn sư, binh lính cùng nô bộc hắn tự nhiên sẽ không lạm

sát.

Không có nóng lòng tiến vào bên trong phủ, Đường Tam lặng lẽ quanh quẩn bên ngoài, rất nhanh dưới tinh thần lực tra xét Đường Tam đã tìm ra một đám binh lính canh giữ bên ngoài phủ cùng với thực lực của họ, không đợi đám binh lính kịp có phản ứng, Lam Ngân Hoàng lẳng lặng từ dưới đất chui lên quấn chặt lấy đám binh lính, hồn lực chấn động vào bên trong, dưới tác dụng của hồn lực dao động làm cho ba mươi tên binh lính lặng lẽ yếu đuối dần. Đối phó với binh lính bình thường đối với Đường Tam là quá đơn giản. Bọn họ căn bản còn chưa kịp biết gì, đã bị ngất đi rồi.Dưới Lam Ngân Hoàng lôi kéo, Đường Tam rất nhanh kéo bọn họ vào một ngõ tắt nhỏ yên tĩnh, không trải qua mấy giờ công phu thì bọn họ cũng không thể tỉnh lại được.

Giải quyết vấn đề bên ngoài, Đường Tam lúc này mới lặng lẽ tiến vào bên trong phủ đệ, trong phủ đệ có năm mươi hồn sư chia làm năm nhóm, phân biệt tại những nơi khác nhau trong phủ đệ để tuần tra, mỗi một tổ binh lính tuần tra đều có một gã hồn sư bốn mươi cấp suất lĩnh. Xem ra canh phòng quả thật tương đối nghiêm ngặt.

Nếu muốn diệt toàn bộ những hồn sư trong phủ đệ, hắn chỉ cần tìm một nơi thích hợp, phóng xuất ra đệ bát hồn kĩ Lam Ngân Tà Ma Kính Chi Diệt, là trong nháy mắt có thể giải quyết hết. Thông qua tin tức lúc trước đã tra xét, hắn hiện tại đang ở giữa nơi đóng quân của toàn bộ hồn sư nơi đây, chỉ có một gã đạt tới cấp bậc hồn thánh, còn lại phần lớn là hồn sư dưới sáu mươi cấp, căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với Đường Tam.

Nhưng mà Đường Tam cũng sẽ không làm như vậy, nếu hắn bằng vào hồn lực cường đại đem toàn bộ hồn sư nơi này tiêu diệt, như vậy nô bộc cùng binh lính bình thường cũng sẽ không còn cơ hội sinh tồn, hắn không muốn lạm sát, đây là điều thứ nhất. Một điểm khác, nếu hắn xử dụng một cái hồn kĩ như vậy, sau này khi Võ Hồn đế quốc sẽ dễ dàng phát hiện ở nơi này đã có một hồn sư cường đại xuất hiện, mà hắn lại muốn tạo hỗn loạn, tự nhiên không muốn bọn họ tra xét ra kết quả gì.

Đúng lúc này một đội tuần tra hướng về phía Đường Tam đi tới, Đường Tam thân hình cúi thấp, lập tức nằm sát xuống bên trên một bãi cỏ, Lam Ngân

Hoàng của hắn là thực vật võ hồn, lúc này ẩn dấu trong thực vật có thể nói là thiên y vô phùng(kín như áo trời không chê vào đâu được), cho dù là phong hào đấu la muốn dùng tinh thần lực dò xét khí tức cũng tuyệt không thể tìm ra sơ hở nào.

Dẫn đầu chính là một gã hồn sư, hai tay để ở sau lưng, vẻ mặt kiêu căng, cũng không xem binh lính đằng sau ra gì, còn binh lính ở phía sau hắn cẩn thận đi theo sau, không dám có chút xem thường. Hồn sư trước mắt người thường, quả thật là cường đại.

Một nhánh cây lặng lẽ phóng vào bên trong đội binh lính, nhất thời, một gã bị vấp một cái, ngã thẳng về pía trước.

"Ai ui, ngươi làm gì vậy?". *Gã binh linh nhịn không được kinh hô kêu lên một tiếng.*

"Hỗn đản kia ầm ĩ cái gì vậy?". *Gã hồn sư đi đằng trước quay đầu lại nổi giận quát.*

"Đại, đại nhân, hắn đụng vào ta... ". *Tên binh lính kinh hô vội vàng giải thích. Bất quá, ngay sau đó người binh lính này đồng tử chợt phóng to lên, cùng những binh lính khác giật mình nhìn nhau nhìn vào sau lưng tên hồn sư.*

Bốn mươi cấp, đã có danh hiệu là hồn tông, có được thực lực không hề tầm thường, nhìn tới ánh mắt có chỗ không đúng, tên hồn tông của Võ Hồn đế quốc ngay lập tức phản ứng lại, cũng không hề quay đầu lại, thân thể nhanh chóng vọt về phía trước, đồng thời phóng xuất ra võ hồn của mình, chuẩn bị né tránh công kích đến từ phía sau lưng lại còn có thể phản kích lại.

Hắn phản ứng không thể nói là không nhanh nhạy, đáng tiếc chính là, hắn gặp phải đối thủ không thể chống lại được.

Một cây Lam Ngân Hoàng gắt gao quấn quanh trên cổ hắn, tinh thần lực lạnh như băng trực tiếp đâm vào bên trong đầu hắn, chặt đứt liên hệ của hắn với võ hồn, võ hồn phóng ra một nửa bị cắt đứt mạnh mẽ. Cổ họng bị khóa, hắn đến cả hô hấp còn không thể làm được, tự nhiên cũng không thể hét lên cảnh báo. Cùng lúc đó, một cỗ lực chấn động mãnh liệt từ dưới chân đám

binh lính truyền lên, bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân mền nhũn, lập tức đều ngã xuống tất cả không biết gì nữa.

Đối với Võ Hồn đế quốc hồn sư, Đường Tam tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, những kẻ này đều là địch nhân của hắn, ít đi một người, Võ Hồn đế quốc thực lực liền giảm đi một chút. Tại nơi gai nhọn của Lam Ngân Hoàng quấn quanh cắm vào thật sâu trên cổ họng của gã hồn sư kia, gai nhọn trên Lam Ngân Hoàng mang theo kịch độc trực tiếp đánh thẳng lên đại não, một sinh mệnh lặng lẽ ra đi mà không một tiếng động nào phát ra.

Mười tên binh lính cũng không phải ngã xuống vì hồn kĩ của Đường Tam, mà là bởi Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam chỉ dùng Hải Thần Tam Xoa Kích cắm xuống đất một chút, dùng hồn lực tạo ra lực chấn động thẳng đến khống chế đối phương, trong phạm vi mười thước, cũng đã đủ làm họ bị chấn động đến hôn mê.

Lam Ngân Hoàng xuất ra, tổng cộng có mười một người lặng lẽ bị kéo lê vào bên trong bãi cỏ.Năm đội tuần tra lập tức bị giải quyết mất một đội.

Rất nhanh, Đường Tam tìm và giải quyết nốt bốn đội tuần tra còn lại, bằng những phương pháp bất đồng khác nhau giải quyết bọn họ, có sử dụng tác dụng gây mê của Lam Ngân Hoàng, có sử dụng hồn lực trực tiếp đánh ngất, cũng có dùng cả Hạo Thiên chuy trực tiếp đập chết hồn sư. Chính là hắn gặp đối thủ bất đồng, cũng căn bản không cho binh lính bình thường có cơ hội trông thấy hắn, hắn đều làm cho các binh lính này bất tỉnh.

Dưới tình huống không kinh động đến các hồn sư trong phủ đệ mà giải quyết hết mấy vấn đề này, Đường Tam chỉ dùng đến thời gian nửa nén hương.

Sát khí lạnh như băng bắt đầu long lanh trong đôi mắt hắn, chân chính thảm sát bây giờ mới bắt đầu. Tay cầm Tam Xoa Kích, Đường Tam lặng lẽ đi vào bên trong phủ đệ.

Không hề phóng xuất ra võ hồn chân thân Lam Ngân Hoàng, tay phải cầm Tam Xoa Kích, tay trái phóng xuất ra Hạo Thiên chuy, kéo tấm khăn che kín mặt, hắn vốn vẫn phóng thích tinh thần lực để tra xét, tính thần lực nhất thời mãnh liệt chấn động tất cả hộ thành hồn sư đoàn đang ở bên trong.

Tiếng kêu rên, tiếng hô hấp tiếp tục truyền tới, Đường Tam dùng tinh thần chấn động tới cũng không tính là thập phần mãnh liệt, nhưng đối phó với người thường như vậy cũng đã là quá đủ rồi, tất cả các nhóm nô bộc cũng không phải là ngoại lệ đều hôn mê ngã trên mặt đất, còn lại tất cả các hồn sư cũng đột nhiên phải bừng tỉnh, một ít hồn sư Võ Hồn Điện đang tu luyện thậm chí còn bị hồn lực cắn trả thống khổ ở bên trong phòng của mình.

"Người nào?". *Tiếng rống giận dữ vang tới.*

Đường Tam không hề che dấu tung tích, trước mặt đã có hai gã hồn sư xuất hiện, bay nhanh tới phóng thích võ hồn chân thân. Võ hồn hướng tới Đường Tam vọt tới. Bởi vì trên người Đường Tam cũng không xuất hiện võ hồn, cho nên trên tay Đường Tam cầm hai thanh vũ khí, cũng không khiến cho hai gã hồn sư này chú ý.

Hừ lạnh một tiếng, Đường Tam toàn thân sát khí bắn ra bốn phía, Hạo Thiên chuy ở tay trái quăng ra, thẳng đến hai người đánh tới. Hắn căn bản chưa từng lo lắng tới thực lực của hai gã hồn sư này, bởi vì bọn họ còn chưa có vượt qua năm mươi cấp. Tại lực lượng tuyệt đối trước mặt, bất luận hồn kĩ của bọn họ có ra sao cũng không hề có tác dụng gì cả. Chỉ đơn thuần lực lượng của Đường Tam cũng không phải là thứ bọn họ có thể thừa nhận được, huống chi còn là phách tuyệt thiên hạ Hạo Thiên chuy. Ngay cả Hải Thần Thủ Hộ Thất Thánh Trụ Hải Long Đấu La cũng phải chịu thiệt thòi dưới Hạo Thiên chuy, huống chi là bọn hắn.

Kết quả không ngoài dự đoán, Khống Hạc Cầm Long nhẹ nhàng vung lên, sức nặng mấy ngàn cân, làm cho bọn họ ngay cả đã phóng thích võ hồn cũng không thể ngăn cản Hạo Thiên chuy bay tới.

Lúc này ngày càng nhiều hồn sư theo hướng này chạy đến, năng lực của hồn sư dù sao cũng khá là cường đại, bên này thời gian giao chiến tuy ngắn ngủi, nhưng thanh âm của hai gã hồn sư quát lên đã làm bại lộ hành tung của hắn.

Thuấn di lặng lẽ dời đi, Đường Tam đã xuất hiện tại một vị trí khác, sau lưng hắn ít nhất bảy tám cái công kích đơn thể phóng tới, nổ mạnh, một dãy phòng ốc biến thành đống phế tích. Đường Tam chỉ dùng phương pháp công kích

đối thủ đơn giản nhất, Hạo Thiên chuy rời tay bay đi, chuy lực khủng bố lại thêm lực khống chế của Khống Hạc Cầm Long, đối mặt với những hồn sư cấp bậc bốn mươi năm mươi cấp như thế này đúng là giống như hổ lạc vào bầy dê, bọn họ thậm chí còn không thể nhìn thấy thân ảnh Đường Tam, chỉ thấy một màu đen của cây đại chuy xoay tròn oanh kích, mỗi một lần va chạm, nhất định sẽ có một gã hồn sư Võ Hồn đế quốc vong mạng. Mọi hồn sư đều trầm trọng các loại kỹ năng lóe ra đối mặt với Hạo Thiên chuy, nhưng những loại kỹ năng này chỉ giống như pháo hoa sáng lạn, trong nháy mắt rạng rỡ rồi suy kiệt.

Quỷ dị chính là, mỗi lần Hạo Thiên chuy giết chết một người, hoa văn khắc trên thân chuy của sát thần lĩnh lực lại hiện lên một tầng huyết quang, sát khí của Hạo Thiên chuy cũng theo đó mà tùy theo đó mà tăng lên một phần, thành quang mang hồng hắc hai màu lóe ra, đối mặt với ý đồ của đối phương muốn dùng năng lượng hồn kĩ để ngăn cản, hai loại quang mang hắc hồng này dường như vẫn dễ dàng phá vỡ phòng ngự đối thủ.

Ngay cả Đường Tam cũng không thể ngờ trước mắt mọi việc lại diễn ra dễ dàng như thế, hắn phần nhiều đoán trước, nơi này dù sao cũng có gần trăm tên hồn sư, muốn đem bọn chúng giết sạch, không để chạy thoát dù chỉ là một tên, nhiều ít thì cũng phải tốn một ít thời gian, chính là, trong đám hồn sư không có nổi một tên ngăn cản được Hạo Thiên chuy dù chỉ là một kích. Không đợi Đường Tam chuyển hóa phương pháp công kích, liền đã có ít nhất một nửa chết bởi Hạo Thiên chuy.

Cái này không phải đối phương quá yếu, mà chỉ có thể trách thực lực Đường Tam quá mạnh.

Trước kia giao thủ cùng đám hồn sư Võ Hồn Điện, khi đó hắn mới có hơn sáu mươi cấp hồn lực. Nếu đối mặt với số đông hồn sư như vậy, đương nhiên sẽ không thể dễ dàng như thế này mà chiến thắng đối thủ. Nhưng hiện tại, hồn lực của hắn đã đạt tới tám mươi lăm cấp đạt đến trình độ khủng bố, lại có được một khối hồn cốt mười vạn năm, ba hồn hoàn mười vạn năm, riêng hồn cốt, hồn hoàn tăng phúc đã khủng bố lắm rồi.

Đường Tam thân thể thậm chí đã vượt qua vị phong hào đấu la Hải Long kia rồi. Chỉnh thể thực lực đạt tới trình độ tương đương với phong hào đấu la

chín mươi lăm cấp, nhưng mà phải là bất kể tình huống nào thì trong tay hắn vẫn phải cần chuôi Tam Xoa Kích này trong tay.

Như thực lực của những gã hồn sư trước mắt này, hồn sư cấp độ thấp trước mắt hắn vốn so với con kiến không khác nhau là mấy, muốn giết bọn họ còn dễ hơn lấy đồ trong túi của mình. Đây gọi là sự áp chế tuyệt đối giữa hồn sư cấp thấp và hồn sư cao cấp.

Khi Đường Tam đang lo lắng, tại thời điểm chuẩn bị thay đổi phương thức công kích, đột nhiên, bên trong một tiếng leng keng nổ ra, Hạo Thiên chuy đang không ngừng đoạt lấy tính mạng kia bị một cỗ lực mạnh mẽ đụng vào, xoay một vòng trong không trung.

Đường Tam khóe miệng toát ra một tia lãnh ý cười cười, rốt cục cũng có điểm thú vị.

*Một gã hồn sư dáng người cực kỳ to lớn đứng ở bên trong sân, hét lớn một tiếng,"*Tất cả mọi người tụ tập đến nơi này.*"*

Lúc này đương trường chỉ còn lại có ba mươi mấy gã hồn sư, ngay cả một cái vết thương cũng không có lưu lại cho đối thủ, dưới công kích của Hạo Thiên chuy chỉ có người chết. Nhóm hồn sư này cuống quít tụ tập lại một chỗ, đứng ở sau gã hồn sư thân hình to lớn kia, là gã hồn sư khoảng chừng sáu mươi tuổi, tâm thần lúc này mới ổn định lại được vài phần, vừa rồi Hạo Thiên chuy một trận bay ra càn quét đánh giết khiến cho bọn chúng tim mật cứ như phát lạnh.

Gã hồn sư cao lớn kia trầm giọng nói:" Là vị bằng hữu Hạo Thiên Tông nào, xin mời hiện thân đi.*"*

Đường Tam thu hồi Hạo Thiên chuy, chậm rãi từ trong đống phế tích đi ra, bởi vì áo choàng rất lớn, chẳng những phủ kín thân thể hắn, mà đầu hắn còn hơi cúi cúi, khiến cho đối phương không thể nhìn thấu tướng mạo của hắn.

*"*Hạo Thiên tông từ khi nào lại trở nên giấu đầu hở đuôi như thế?*". Hồn sư có chút kinh nghi bất định nhìn Đường Tam, trong tay phải hắn là một thanh chiến phủ, võ hồn của hắn đúng là huyết ma phủ, hắn chính là gã hồn sư duy*

nhất đạt tới thánh cấp. Chính Đường Tam cũng không nghĩ tới, đối thủ lại là một gã khí hồn thánh. Thực lực thật sự không tầm thường.

Bất quá, huyết ma hồn thánh này lại càng thêm giật mình hơn, tuy rằng vừa rồi chặn lại được công kích của Hạo Thiên chuy, nhưng cho tới bây giờ cánh tay phải vẫn còn co rút, hổ khẩu đã rách tả tơi rồi. Hiển nhiên gã hồn sư trước mặt mình hồn lực không thể dưới mình được. Tuy hắn tự nhận huyết ma phủ của mình là một võ hồn khí thuộc loại không tồi, xếp hạng trong hồn thánh, thực lực của mình tuyệt đối thuộc hàng thượng đẳng, nhưng mà, đối mặt với gã hồn sư hồn lực không thua kém mình, mà đối phương trong tay lại là Hạo Thiên chuy là võ hồn trấn tông của tông môn đã tùng vô địch thiên hạ, hắn đến nửa phần cũng không hề nắm chắc.

*"*Không phải dấu đầu hở đuôi, mà là bởi vì các ngươi căn bản không cần biết ta là ai, bởi vì các ngươi sẽ đều trở thành người chết.*". Đường Tam thanh âm bình tĩnh, kèm theo đó là một tia ba động, làm cho đối phương không thể từ trong tiếng nói để nhận biết ra niên kỉ của hắn.*

*Gã huyết ma phủ hồn thánh hừ lạnh một tiếng,"*Không nghĩ tới Hạo Thiên tông các ngươi lại tái xuất hiện. Bất quá, ngươi cho rằng Hạo Thiên tông các ngươi có thể chống lại Võ Hồn Điện sao? Có lẽ tiếp tục làm con rùa đen rụt đầu, có lẽ còn có thể kéo dài hơi tàn, dám xuất hiện lại trong giới hồn sư, kết cục các ngươi bất quá chỉ giống như Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, đó là diệt tộc."

Võ Hồn đế quốc đã chính thức thành lập, cùng với hai đại đế quốc trở mặt, Võ Hồn Điện cũng không cần làm cái hành dộng che che dấu dấu nữa. Đương nhiên, khi bọn họ giải thích, cũng giải thích rằng Lam Điện Bá Vương Long gia tộc là một tồn tại cực kì tà ác, bị Võ Hồn đế quốc đại diện cho chính nghĩa tiêu diệt. Lịch sử vẫn là như vậy đều là do người chiến thắng viết nên, nhưng đối với đoạn lịch sử này thật sự đã bị bọn họ tận lực bẻ

cong.

------oOo------

Chương 438: Uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: Truong pro (A Rồ)

Biên dịch: dphilong (A Phì)

Đường Tam thản nhiên nói: *"Ta không biết kết cục của Hạo Thiên Tông sau này như thế nào, nhưng khẳng định, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của các ngươi."*

Huyết Hồn Phủ hồn thánh phẫn nộ quát: *"Chờ ngươi thắng ta rồi hãy mạnh miệng. Nghe lệnh ta, mọi người lập tức rời đi, hướng thành chủ bẩm báo Hạo Thiên Tông tái xuất."*

Đồng thời rống giận hắn đã lao về hướng Đường Tam đánh tới, Huyết Hồn Phủ trong tay quang mang lóng lánh, đệ thất hồn hoàn màu đen trong nháy mắt hóa thành hắc quang khổng lồ ẩn vào trong thân phủ, trong phút chốc, Huyết Hồn Phủ trong tay của hắn to lên, gần như trong nháy mắt đã lớn bằng cái xe nhỏ, mang theo mùi huyết tinh mãnh liệt nhắm hướng Đường Tam chém tới, giống như một đạo tia chớp màu đỏ.

Được người chỉ huy ra lệnh, hồn sư cấp bậc thấp xoay người bỏ chạy. Những người này coi như là cơ trí, không có cùng chạy trốn, mà phân ra các hướng khác nhau, mẫn công hệ hồn sư chạy ở ngay phía trước. Phủ đệ mặc dù không nhỏ, nhưng bằng vào tốc độ của mình bọn hắn cũng chỉ cần mấy lần hô hấp đã có thể chạy thoát. Mười mấy tên hồn sư nếu đồng thời chạy ra ngoài phủ đệ, bên ngoài đường chính là quanh co ngang dọc, với thực lực của Đường Tam như vậy muốn đưa bọn họ toàn bộ đánh chết cũng phải tốn nhiều công sức.

Huyết Hồn Phủ võ hồn chân thân không thể nghi ngờ là cực kì cường đại, tên hồn thánh này vừa lên liền toàn lực ứng phó, vừa cho thủ hạ cơ hội chạy thoát, đồng thời cũng muốn bản thân nếm thử cường giả Hạo Thiên Tông một chút, hắn rất tự tin, chỉ cần đối thủ không phải quá cường đại so với mình, dù đánh không lại, vẫn có cơ hội chạy trốn, dù sao, tới cấp bậc hồn thánh này,

nếu như chạy trốn, quả thật quá khó để chặn lại.

Đối mặt với Huyết Hồn Phủ như tia chớp đỏ từ trên trời giáng xuống, Đường Tam chỉ dùng một động tác đơn giản liền hóa giải một kích toàn lực của đối thủ, tay phải giơ lên, lấy uy thế ngập trời của Hải Thần Tam Xoa Kích ngăn cản, khi hắn xuất ra chiêu thức này thậm chí không có sử dụng một chút hồn lực.

Đang.

Một tiếng vang thật lớn, trong phút chốc hồng quang tan nát, Hải Thần Tam Xoa Kích ngay cả nửa phần chấn động cũng không có, chỉ là phía trên ma vân nhấp nhô một tầng kim sắc nhàn nhạt. Mà Huyết Hồn Phủ võ hồn chân thân lại trực tiếp bị chấn thành mảnh nhỏ.

Võ hồn nghiền nát, đối với hồn sư sở hữu tự nhiên cũng không dễ chịu, Huyết Hồn Phủ hồn thánh máu tươi cuồng phun, cả người bị chấn bay lên cao mấy chục thước, đến khi sống lưng của hắn bị Hạo Thiên Chuy đập bể, khiến xương cốt toàn thân hắn bể vụn, hắn cũng không thể hiểu được tại sao mình bị thua đến thảm như thế. Thậm chí ngay cả một cái hồn hoàn của đối thủ cũng không thấy, võ hồn chân thân đối mặt với một kích hời hợt, lại có thể có kết cục nghiền nát.

Đừng nói hắn không nghĩ tới, Đường Tam lần đầu tiên sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích cũng sửng sốt một chút, cho nên tạo cơ hội cho Võ Hồn đế quốc hồn sư bằng tốc độ nhanh nhất đã chạy đến bên tường phủ đệ.

Vốn Đường Tam chỉ muốn bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích đẩy lui công kích của đối thủ, rồi lấy Hạo Thiên Chuy thủ thắng, bằng vào sức nặng kinh khủng mười vạn tám nghìn cân của Tam Xoa Kích, coi như là võ hồn chân thân của đối thủ cũng không cách nào thương tổn đến mình. Ai có thể nghĩ đến, đối mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, Huyết Hồn Phủ kia lại trực tiếp biến thành mảnh nhỏ, một khắc này, Đường Tam thậm chí ngay cả chấn động từ Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không cảm nhận được.

Đây là uy lực chính thức của thần khí sao? Không hổ là vũ khí Hải Thần từng sử dụng qua a! Riêng bản thể lực phá hoại cũng đã đạt tới trình độ kinh

khủng như thế, có nó, khiếm khuyết lực công kích trước kia của Đường Tam, hoàn toàn có thể bù lại, hơn nữa hồn lực tiết kiệm được khó có thể ước lượng.

Song phương giao thủ chỉ vừa đối mặt đã phân thắng bại. Lấy cường lực của Huyết Hồn Phủ hồn thánh cũng không thể ngăn cản Đường Tam trong chốc lát. Võ Hồn điện hồn sư còn lại Đường Tam làm sao cho bọn họ cơ hội chạy trốn đây chứ?

Phốc một tiếng, lam quang từ trên trán Đường Tam chợt lóe lên rồi biến mất. Tương ứng miếng bảo thạch hình thoi trong suốt trên Hải Thần Tam Xoa Kích cũng xoẹt qua một đạo lam quang.

Trong phút chốc, tất cả đám hồn sư đều có cảm giác trì trệ. Giống như thân mình lâm vào sóng to gió lớn. Năng lượng khổng lồ đè ép tinh thần thế giới của bọn họ. Từ thực lực yếu nhất một người nối tiếp một người ngã xuống trên mặt đất. Bọn họ cũng không phải tử vong mà là linh hồn bị phá, biến thành ngu ngốc.

Đường Tam đối với việc khống chế tinh thần lực có thể nói là vô cùng tốt. Hắn không muốn giết chóc, đem những người này biến thành ngu ngốc cùng giết bọn họ có cái gì phân biệt chứ? Võ Hồn điện hồn sư nhiều năm trợ Trụ vi ngược. Nhất là trong các thành phố càng càn rỡ ngang ngược, không biết giết hại bao nhiêu bình dân. Kết quả như thế cũng là đáng tội bọn họ.

Trong bóng tối, hết thảy một lần nữa an tĩnh lại. Đường Tam thi triển Hãn Hải Càn Khôn Tráo thêm vào một trong bốn năng lực cũng là của đầu hồn cốt, Hãn Hải Cuồng Đào quần thể tinh thần công kích kĩ năng. Mặc dù uy lực công kích không thể so sánh cùng Tử Cực Ma Đồng. Nhưng lại hơn ở phạm vi công kích rộng, trước mắt những hồn sư đều là sáu mươi cấp trở xuống làm sao có thể ngăn cản.

Một lần nữa dùng vải quấn lấy Hải Thần Tam Xoa Kích. Đường Tam lững thững đi ra nơi nghỉ của hộ thành hồn sư đoàn. Chuyện nơi này muốn bị phát hiện cũng phải làm cho bọn chúng tỉnh lại, nhưng bọn chúng làm sao có thể tỉnh lại đây?

Đường Tam trước tìm một nhà trọ, vào nhà tắm tắm rửa một cái, mặc dù trên

người hắn cũng không nhiễm phải máu tươi, nhưng mùi máu tanh vô hình quả thật là Tiểu Vũ không thích nhất, hắn tắm rửa sạch thân thể, thay đổi quần áo, lúc này mới ở dưới trạng thái ẩn thân bay lên, rời khỏi thành. Cùng ngày khi sắc trời sáng rõ, hắn đã mang theo Tiểu Vũ đi tới thành phố kế tiếp của Võ Hồn đế quốc Cáp Căn Đạt Tư tỉnh.

Tây Lỗ thành, trời còn chưa sáng, trong cả tòa thành cao tầng, quý tộc đã đại loạn. Hộ thành hồn sư đoàn toàn bộ hơn tám mươi hồn sư, bốn mươi sáu người chết, ba mươi bảy người biến thành ngu ngốc. Người chết cũng bao gồm Võ Hồn đế quốc hồn sư thống lĩnh của Tây Lỗ thành, Huyết Hồn Phủ hồn thánh. Trong lúc nhất thời, bên trong Tây Lỗ thành một trận hoang mang, thành chủ trước tiên hạ lệnh phong tỏa toàn bộ thành, hơn nữa lập tức phái người hướng thủ đô của Võ Hồn đế quốc, Võ Hồn thành bẩm báo.

Đương nhiên, Tây Lỗ thành thành chủ cũng hiểu được, phong tỏa thành căn bản là phí công, người ta nếu có thể chém giết hơn tám mươi hồn sư, thực lực cỡ này thủ hạ của hắn, binh lính cùng võ tướng lại có khả năng ngăn cản? Hắn cầu khẩn, kẻ giết Võ Hồn đế quốc hồn sư không nên dính dáng tới hắn mới tốt.

Võ Hồn đế quốc có phương pháp đặc thù đưa tin, chỉ một ngày thời gian, thủ đô Võ Hồn thành của Võ Hồn đế quốc cũng đã biết được tin tức.

Hồ Liệt Na ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh nghị sự ở Giáo Hoàng điện, hai bên trái phải phân biệt là Diễm cùng Tà Nguyệt, nhìn văn thư khẩn cấp trước mắt, lông mày không khỏi cau chặt.

Tà Nguyệt trầm giọng nói: *"Dựa theo báo cáo, người của chúng ta phái đến Tây Lỗ thành hắn là bị tập kích bất ngờ, lúc này toàn quân mới bị diệt. Hơn nữa tập kích đều là cao thủ, trong đó đại bộ phận bị giết đều là bị độn khí đánh chết, Huyết Hồn Phủ hồn thánh Tư Thản Phúc người này ta biết, bảy mươi bốn cấp, khí hồn thánh, thực lực không tầm thường, dưới tình huống một chọi một ta cũng không thắng được hắn. Vậy mà toàn thân xương cốt vỡ hết mà chết, phải là gặp cường đại hồn kĩ công kích. Còn người biến thành ngu ngốc, dường như là bị tinh thần hồn kĩ công kích."*

Diễm mạnh mẽ vỗ cái bàn, cả giận nói: *"Khẳng định là người của Thiên Đấu*

đế quốc. Bọn họ lá gan không nhỏ, dám đánh lén chúng ta. Tổn thất hơn tám mươi hồn sư đã là con số không nhỏ."

Tà Nguyệt lắc đầu, nói: *"Bây giờ còn rất khó nói. Mặc dù ở phía dưới kia thần phục đế quốc, nhưng bọn họ trước kia dù sao cũng là vương quốc, công quốc, bọn họ cũng không phải không thể, mỗi quốc gia đều có một nhóm cao thủ. Đương nhiên, khả năng này rất thấp. Có thể vô thanh vô tức đánh chết nhiều người của chúng ta như vậy, cho dù là phong hào đấu la cũng rất khó làm được, địch nhân số lượng không phải ít. Chỉ có từ các phương hướng đồng thời phát động công kích, mới có khả năng tạo thành loại hiệu quả này."*

Hồ Liệt Na chau mày: *"Chỉ bằng một phần văn thư này rất khó hiểu được tình huống cụ thể. Xem ra, nhất định cần phải đi một chuyến mới được. Bệ hạ không có ở đây, chuyện lớn như vậy, nếu như không thể xử lý thích đáng, khi người trở về chúng ta không cách nào nói rõ."*

Diễm lập tức nói: *"Na na, để cho ta đi. Ta mang một nhóm tinh nhuệ qua, nhất định thông qua dấu vết đem những người đó bắt cho được. Nếu Thiên Đấu đế quốc làm, chờ bệ hạ trở về, chúng ta liền có lý do hướng bọn họ phát động chiến tranh rồi."*

Hồ Liệt Na lắc đầu, nói: *"Không được, ngươi một người đi ta lo lắng. Đối phương nếu dám làm như vậy, nhất định có mưu đồ. Ta tự mình đi một chuyến, đại ca, ngươi cùng Diễm ở đây trấn thủ."*

Tà Nguyệt nói: *"Muội muội, bệ hạ trước khi đi đem sự vụ của đế quốc tạm thời giao cho ngươi xử lý, ngươi sao có thể dễ dàng rời đi?"*

Diễm chặn lại nói: *"Na na, ngươi không thể đi để ta đi đi."*

Hồ Liệt Na lắc đầu, trong đôi mắt đẹp lộ một tia kiên quyết, nói: *"Các ngươi hãy nghe ta nói, đế quốc trước mắt đã đi vào quỹ đạo, chúng ta Võ Hồn thành cũng không phải địch nhân dám dễ dàng xâm chiếm, cũng không có chuyện gì lớn. Mà chuyện lần này phát sinh ở Tây Lỗ thành rất giống với phân điện Canh Tân thành bị diệt hơn bốn năm trước. Rất khó nói là ai động tay. Ta chịu trọng thác của bệ hạ, chuyện này nhất định phải tự mình đi nhìn*

một chút mới có thể yên tâm."

Sau khi Võ Hồn điện lập quốc, thân phận của Hồ Liệt Na cũng tùy theo nước lên thì thuyền lên, danh hào thánh nữ không sửa, nhưng lại biến thành Võ Hồn đế quốc thánh nữ, quyền lực chỉ thấp hơn giáo hoàng Bỉ Bỉ Đông, có quyền điều động quân đội đế quốc, trừ trưởng lão điện và đế quốc hồn sư. Theo thời gian trôi qua, thực lực của nàng cũng đã dần vượt qua Tà Nguyệt cùng Diễm, là người duy nhất trong hoàng kim nhất đại có hy vọng ở trước ba mươi tuổi đột phá bảy mươi cấp. Diễm mặc dù một mực theo đuổi nàng, nhưng Hồ Liệt Na lại thủy chung không để ý, toàn tâm trợ giúp Bỉ Bỉ Đông thành lập đế quốc, cùng với phát triển đế quốc, được Bỉ Bỉ Đông tín nhiệm. Lúc này nàng đã quyết định, cho dù là Tà Nguyệt cũng không dễ phản đối nữa.

"Na Na, vậy ngươi có hay không mời hai vị trưởng lão cùng đi? Đối phương thực lực không kém, ngươi cũng không thể có nguy hiểm gì." Tà Nguyệt có chút lo lắng nói ra.

Hồ Liệt Na lắc đầu, nói: *"Không cần, bệ hạ đã mang đi sáu vị trưởng lão, bên trong thành cần phải còn mấy vị trưởng lão trấn thủ. Mặc dù nói địch nhân không có khả năng công kích nơi này, nhưng đế đô chính là căn bản của đế quốc, không thể có chút dao động. Sự vụ hằng ngày các ngươi xử lý, nếu gặp cường địch xâm phạm, liền mời các trưởng lão ra tay. Về phần ta, các ngươi không cần lo lắng, ta mang một tiểu đội tịch diệt đi, gặp phải tình huống gì cũng có thể ứng phó."*

Tà Nguyệt mỉm cười nói: *"Tốt rồi. Chẳng qua trên đường ngươi vẫn phải cẩn thận, tới Tây Lỗ thành, đừng cho những quan viên biết thân phận của ngươi. Vạn nhất là bọn hắn mưu đồ làm loạn, ngươi vẫn sẽ có nguy hiểm."*

Hồ Liệt Na gật đầu, nói: *"Đế đô liền giao cho các ngươi. Ta lập tức xuất phát. Nhanh thì chừng bốn, năm ngày là có thể đến Tây Lỗ thành. Nói xong, nàng đứng lên, sải bước đi ra ngoài."*

Nhìn Hồ Liệt Na rời đi, Diễm không nhịn được thở dài nói: *"Na Na càng ngày càng có khí độ cấp trên, chỉ là..."*

Tà Nguyệt liếc mắt nhìn hắn: *"Chỉ là cái gì? Chỉ là đối với ngươi hờ hững như trước?"*

Diễm cười khổ nói: *"Tà Nguyệt, ngươi nói chúng ta cùng nhau lớn lên, tại sao Na Na không thích ta chứ? Nhớ kĩ khi còn bé, nàng đối ta còn là tốt lắm a! Có phải hay không bởi vì Đường Tam?"*

Tà Nguyệt bất đắc dĩ nói: *"Đừng hỏi ta, ta cũng không biết. Chẳng qua, ta thường xuyên chứng kiến bộ dạng tâm sự nặng nề của Na Na. Ngươi cũng không phải suy nghĩ nhiều, không được thì buông tha đi. Còn nữa, ngươi cũng sắp ba mươi tuổi, nên tìm người bạn, không nên bởi vì Na Na mà chậm trễ."*

Diễm oán hận nói: *"Khẳng định là bởi vì Đường Tam. Thằng khốn kia làm bộ gọi là Đường Ngân, lừa gạt cảm tình của Na Na. Đừng làm cho ta phải nhìn hắn lần nữa, nếu không nhất định bằm thây hắn làm vạn đoạn."*

Tà Nguyệt trong mắt hàn quang chợt lóe: *"Đường Tam quả thật lợi hại. Ngươi mặc dù tự phụ, nhưng nếu như thật là một chọi một với hắn, ngươi có nắm chắc? Đừng quên, lúc đầu các ngươi nhiều người như vậy chặn đường bao vây truy đuổi hắn, vẫn bị giết nhiều người như vậy. Thực lực mỗi một người so với hắn đều mạnh hơn rất nhiều. Người này thật là đáng sợ. Nhất là, hắn được hồn thú là người yêu vì cứu hắn mà hiến tế, hắn đối chúng ta sớm đã hận thấu xương. Chỉ là rất kì quái, mấy năm nay, chúng ta vận dụng đại lượng nhân lực tìm kiếm hắn, nhưng lại thủy chung không tìm được dấu vết, người này giống như là hư không tiêu thất."*

Vừa nghĩ đến thực lực của Đường Tam lúc đầu trong Tinh Đấu sâm lâm, Diễm không khỏi có chút chán nản: *"Thật không biết người này tu luyện như thế nào, tuổi so với chúng ta còn nhỏ hơn, nhưng hồn lực lại không hề thấp so với chúng ta, đáng sợ nhất vẫn là hắn có tầng tầng lớp lớp các loại thủ đoạn. Quên đi, không nói hắn, Tà Nguyệt, Na Na lần này đi, không có nguy hiểm chứ?"*

Tà Nguyệt cười nói: *"Nàng mang theo một tiểu đội tịch diệt, còn có thể có nguy hiểm gì? Đây chính là bệ hạ tự mình huấn luyện ra. Chính là thực lực của Võ Hồn điện chúng ta tích súc hơn mười năm qua. Tiểu đội tịch diệt tổng*

cộng mới có năm, mỗi một tiểu đội đều là do năm tên cường giả hồn đấu la cấp bậc dẫn đầu, phối hợp với hai mươi hồn thánh cao thủ. Chỉ cần không gặp phải trên ba gã phong hào đấu la, sẽ không có vấn đề. Hơn nữa bọn họ phối hợp nhiều năm, cực kì ăn ý, có những cao thủ này đi theo, ai còn có thể động tới Na Na?"

Diễm nói: *"Cũng do ta khéo lo trời sập, chẳng qua, quan tâm tất loạn a! Thẳng thắn mà nói, ngoại trừ Na Na, trong lòng ta thật sự không dung được nữ nhân khác. Ta tin tưởng, một ngày nào đó ta sẽ cảm động nàng."*

Tà Nguyệt và Diễm đối với tịch diệt tiểu đội vô cùng tin tưởng. Ngắn ngủi hai ngày thời gian, bọn họ trước sau nhận được năm bản báo cáo khẩn cấp, trước sau có năm thành hồn sư đoàn của năm thành phố bị hủy diệt. Dĩ nhiên không có một người thanh tỉnh sống sót.

Hơn nữa thêm Tây Lỗ thành lúc trước, hơn năm trăm hồn sư của sáu tòa trọng trấn hoặc chết hoặc biến thành ngu ngốc. Hơn nữa tử trạng đều không giống nhau, thảm liệt nhất là một hộ thành hồn sư đoàn, đại bộ phận thân thể bị phá thành mảnh nhỏ mà chết. Tổn thất hơn năm trăm hồn sư, cho dù là Võ Hồn đế quốc thế lực cường đại như vậy có được tuyệt đại đa số hồn sư cũng không tiếp nhận nổi a!

Nhưng Tà Nguyệt cùng Diễm lại hết lần này tới lần khác không có bất cứ biện pháp gì, tịch diệt tiểu đội không phải bọn họ có khả năng điều động, dưới sự bất đắc dĩ, đành phải phát lệnh, lệnh tất cả thành phố cùng với quân đội Võ Hồn đế quốc hồn sư đề cao cảnh giác, tùy thời chuẩn bị ứng chiến địch nhân tập kích. Bọn họ chỉ có thể chờ đợi tin tức Hồ Liệt Na hoặc là Bỉ Bỉ Đông trở về.

...

Khoanh chân ngồi ở trên một sườn núi, Đường Tam đối với tử khí nơi chân trời liên tục phun ra nuốt vào, Tử Cực Ma Đồng đã tu luyện tới Hạo Hãn cảnh giới, nhưng nhiều năm dưỡng thành thói quen không bỏ được.

Không khí tươi mát dường như mang đi mùi máu tanh trên người hắn, nhất là thực vật trên sườn núi này mang đến mùi thơm ngát dần dần làm hắn bình

tĩnh trở lại.

Liên tục giết chóc đối với thực lực của Đường Tam mà nói không tính là gì, Sát Thần lĩnh vực thậm chí còn có tiến bộ.

Hồn lực đến tám mươi lăm cấp cũng chỉ còn cách một chút. Nhưng không ngừng giết chóc, hắn trở lại trạng thái lúc trước ở Sát Lục chi Đô, cái loại cảm giác máu tanh rất khó bình tĩnh. Đường Tam biết, chính mình không thể cứ tiếp tục như vậy, nếu không sát khí rất dễ dàng lấy đi bản tâm.

Trước sau sáu thành phố, giết mấy trăm Võ Hồn điện hồn sư, mục đích của hắn coi như là đạt được. Bởi vì mấy ngày nay giết chóc, hắn vẫn không dám để cho Tiểu Vũ đi ra, đều để nàng ở trong túi Như Ý Bách Bảo nghỉ ngơi.

Tu luyện xong, Đường Tam dùng sức kéo một chút thân thể của mình, hồn lực như thủy ngân lan tràn đến tứ chi bách hài, thoải mái nói không nên lời, từ trên mặt đất nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích. Đối với chuôi thần khí này, hắn càng ngày càng thích. Căn bản không cần phóng xuất ra quang mang, chỉ cần sức nặng kinh khủng liền đủ để giải quyết rất nhiều vấn đề. Mấy ngày nay giết chóc, Đường Tam thậm chí không có một lần phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng võ hồn của mình, chỉ bằng hồn cốt kĩ năng cùng Hạo Thiên Chuy, Hải Thần Tam Xoa Kích, liền ung dung hủy diệt những hộ thành hồn sư đoàn này.

Trong lòng hắn kì thật có chút chờ mong có thể gặp được một đối thủ cường đại, tốt nhất là Võ Hồn đế quốc phong hào đấu la, có như vậy, hắn chẳng những có thể kiểm nghiệm một chút uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng có thể đồng thời hoàn thành yêu cầu cuối cùng lúc đầu của Hạo Thiên Tông ngũ đại trưởng lão đưa ra cho hắn.

Chẳng qua, phong hào đấu la dù sao không phải tùy ý có thể thấy được, sáu thành phố, hồn thánh hắn đều chỉ gặp hai người mà thôi. Lúc này hắn cách thành phố tối hôm qua triển khai đồ sát ngoài trăm dặm, cách đường cái không xa. Đường Tam đã quyết định không giết chóc nữa, mang theo Tiểu Vũ gia tốc chạy tới Tinh Đấu sâm lâm, hoàn thành chuyện trọng yếu nhất của mình.

Nhìn một chút Hải Thần Tam Xoa Kích bị bọc trong một lớp vải, Lam Ngân Hoàng xương đùi phải phát lực, thúc đẩy thân thể của Đường Tam bay cao lên, hướng về Tinh Đấu sâm lâm bay đi, dựa theo tính toán, nhiều nhất ba ngày thời gian là có thể đến.

Đường Tam phi hành ước chừng một canh giờ, sắc trời đột nhiên có chút thay đổi, lúc sáng sớm bầu trời vẫn hết sức trong xanh dần dần bị mây đen bao phủ. Tảng lớn tảng lớn đám mây xuất hiện trong tầm mắt, ngăn cản ánh mặt trời, không khí cũng theo đó trở nên mát mẻ.

Lúc này là đầu mùa thu, nhiệt độ vẫn tương đối cao, ở trong trời âm u kiểu này chạy đi, nếu so với bị phơi nắng thoải mái rất nhiều. Đường Tam hồn lực toàn bộ gia tốc đi tới.

Đúng lúc này, bỗng đột nhiên, trống ngực của Đường Tam đột nhiên không có lý do nhanh hơn vài phách, chỗ tay trái truyền đến một tia cảm giác rung động.

Xảy ra chuyện gì? Đường Tam trong lòng cả kinh, vội vã ngước lên tay trái của mình nhìn lại. Nhất thời, hắn chứng kiến từng đợt khí lưu màu đen xoay quanh ở trên tay trái, như tơ như lũ, ở trong run rẩy rất nhẹ phóng thích ra.

Rất nhanh kéo ống tay áo, Đường Tam phát hiện, tình huống đồng dạng cũng xuất hiện tại trên cánh tay trái, vẫn lan tràn đến đầu vai mới đình chỉ. Trong khí lưu Màu đen bao hàm hơi thở hắn rất quen thuộc, chính là từ đệ nhị võ hồn Hạo Thiên Chuy của mình. Nhưng chính mình không có thúc giục nó lại không có tu luyện tại sao lại đột nhiên xuất hiện biến hóa chứ?

Đường Tam cho tới bây giờ đều không phải một người chủ quan, ý thức được Hạo Thiên Chuy có thể xảy ra vấn đề, hắn lập tức từ không trung hạ xuống mặt đất.

Hạo Thiên Chuy bây giờ còn không có một cái hồn hoàn nào, mặc dù tự thân tiềm lực thật lớn, nhưng dù sao không thể cùng tám hồn hoàn Lam Ngân Hoàng so sánh, Đường Tam tự tin nó có vấn đề gì, chính mình cũng có thể hóa giải. Lập tức phóng xuất ra Hạo Thiên Chuy.

Hắc quang chợt lóe lên, Hạo Thiên Chuy vừa xuất hiện trong tay Đường Tam đã nhảy lên một chút, một loại cảm giác hưng phấn từ thân chuy truyền vào trong cơ thể Đường Tam, đó là cảm giác khát máu, hoa văn Sát Thần lĩnh vực ở trên Hạo Thiên Chuy lúc này hoàn toàn biến thành huyết sắc, dù đang là ban ngày, huyết quang như trước rõ ràng, hơn nữa dần dần trồi lên trên Hạo Thiên Chuy.

Khát máu, giết chóc, kinh khủng, các loại hơi thở không ngừng từ huyết sắc hoa văn lan tràn ra. Từ khi có được Sát Thần lĩnh vực, đây là lần đầu tiên cảm nhận được tự thân Sát Thần lĩnh vực xuất hiện biến hóa kiểu này. Nói đại khái, loại cảm giác này phải là cảm giác của địch nhân ở trong Sát Thần lĩnh vực mới đúng.

Tinh thần lực của Đường Tam khổng lồ ra sao, tự nhiên sẽ không bị hơi thở của Hạo Thiên Chuy ảnh hưởng, nhưng hắn cảm thấy rất kì quái, mặc dù lúc trước mình giết không ít người, nhưng theo đạo lý mà nói, cho dù có biến hóa cũng có thể là bản thể của Hạo Thiên Chuy, nhưng hiện tại xem ra, vấn đề lại là Sát Thần lĩnh vực ở trên Hạo Thiên Chuy. Đây là chuyện gì chứ?

Chẳng qua, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nếu như bị nó ảnh hưởng ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Lập tức, Đường Tam quyết định phương pháp giải quyết ổn thỏa nhất, trên mi tâm kim quang nở rộ, Hải Thần ánh sáng màu vàng rực rỡ đem Hạo Thiên Chuy hoàn toàn bao phủ ở bên trong.

Quả nhiên giống như Đường Tam lường trước, mặc dù Hải Thần ánh sáng không có lực công kích trực tiếp, nhưng nó dù sao cũng xuất phát từ hơi thở của Hải Thần, dưới tác dụng hơi thở của Hải Thần, Sát Thần lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy nhất thời an tĩnh trở lại, dị biến xuất hiện trên thân Chuy cũng rất nhanh trở lại bình thường, mà ngay cả tâm tính của Đường Tam bị nó làm ảnh hưởng cũng theo đó dần bình thản lại. Đường Tam lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc, Hải Thần ánh sáng nhìn như tầm thường, kì thật có được năng lực vạn năng, mặc dù đều không tính cường đại, nhưng diệu dụng vô cùng.

Đang lúc hắn chuẩn bị rút Hải Thần ánh sáng về, nhìn xem Hạo Thiên Chuy còn có thể hay không xuất hiện biến hóa, bỗng đột nhiên, thông qua Hải Thần

ánh sáng quét qua, Đường Tam phát hiện. Sát Thần lĩnh vực khắc trên Hạo Thiên Chuy dường như cùng ngoại giới có một tia tinh thần lực vi diệu vẫn duy trì liên lạc.

Nếu như không có Hải Thần ánh sáng, cho dù là tinh thần lực cấp bậc Hạo Hãn của Đường Tam cũng không cách nào cảm giác được sự tồn tại của đối phương, nhưng lúc này hắn lại rõ ràng phát hiện, tia tinh thần lực này như có như không, bản chất cùng mặt trái hơi thở hàm chứa trong Sát Thần lĩnh vực giống nhau như đúc, đây cũng là nguyên nhân tại sao nó có thể mê hoặc Đường Tam.

Đây là...

Đường Tam không có thông qua Hải Thần ánh sáng chặt đứt đi tinh thần liên lạc này, mà là dụng tâm cảm thụ, rất nhanh, hắn liền phát hiện tác dụng của tia tinh thần lực này. Đó chính là, tập trung.

Không sai, có người dĩ nhiên thông qua tinh thần lực tập trung Hạo Thiên Chuy của mình. Không, chuẩn xác mà nói, phải là thông qua tinh thần lực tập trung Sát Thần lĩnh vực khắc trên Hạo Thiên Chuy. Dù là lúc trước Hạo Thiên Chuy còn đang trong cơ thể, cũng vẫn duy trì loại liên lạc này. Mà trước mắt Hạo Thiên Chuy xuất hiện biến hóa, dường như là bởi vì luồng tinh thần lực này cách Đường Tam rất gần.

Đường Tam đương nhiên không rõ đây là chuyện gì, hắn không nghĩ ra tại sao gặp phải tình huống như vậy.

Nhưng đối với hắn mà nói, bị người dùng tinh thần lực tập trung cũng không phải một chuyện tuyệt vời gì. Trước kia không có cảm giác được coi như xong, hiện tại nếu đã phát hiện, hắn đương nhiên phải nhanh một chút giải quyết vấn đề.

Không đi quấy nhiễu tia tinh thần lực kia, Đường Tam rất nhanh thông qua Hải Thần ánh sáng tìm hiểu nguồn gốc, cảm thụ được phương hướng của tia tinh thần lực liên lạc kia, lần nữa bay vào không trung, cầm trong tay Hạo Thiên Chuy cùng Hải Thần Tam Xoa Kích, hướng về ngọn nguồn của luồng tinh thần liên lạc cấp tốc bay đi.

Trong lòng sát khí tràn đầy, Đường Tam đã hạ quyết tâm, bất luận kẻ tập trung mình là ai, nhất định phải đem đối phương giết chết. Có một địch nhân có thể tập trung lĩnh vực của mình âm thầm tồn tại, đây chính là uy hiếp chí mạng.

Dưới sự gia tốc toàn lực, tinh thần lực của Đường Tam cũng vững vàng giám thị tia tinh thần ba động bám trên Sát Thần lĩnh vực, rất nhanh, hắn thấy chính mình lựa chọn là chính xác, tia tinh thần ba động kia theo mình phi hành càng nhanh, cho dù là dưới sự ép xuống của Hải Thần ánh sáng, Sát Thần lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy cũng đã trở nên càng ngày càng hưng phấn. Cũng không phải loại cảm giác cắn trả, ngược lại hưng phấn giống như tìm được đồng loại.

Chẳng lẽ là Hồ Liệt Na? Đường Tam nghĩ tới một khả năng. Lúc đầu, hắn cùng với Hồ Liệt Na đồng thời đạt được Sát Thần lĩnh vực, cũng chỉ có nàng mới xem như có được lĩnh vực đồng dạng với mình. Không, khó có khả năng, tinh thần lực của Hồ Liệt Na không có khả năng mạnh như vậy. Tinh thần lực bám trên Sát Thần lĩnh vực của mình mặc dù hết sức mờ nhạt, nhưng giống như giòi trên xương mục, tinh thần cảnh giới không đạt tới trình độ nhất định khó có khả năng làm được. Đoán chừng cũng có thể là một vị cường giả cấp bậc phong hào đấu la mới đúng. Hồ Liệt Na mặc dù thiên phú không tồi, nhưng khó có khả năng trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đạt tới loại trình độ này.

Hơn nữa, Đường Tam ở trong đoạn thời gian phi hành này còn có một loại cảm giác, tia tinh thần lực nối liền trên Sát Thần lĩnh vực kia dường như cũng không phải liên tục tồn tại, ngược lại như là ẩn tàng trong Sát Thần lĩnh vực, sau khi ngọn nguồn đến gần mình trong phạm vi nhất định, mới tự động cùng đối phương liên lạc. Nếu như giải thích như vậy mới hợp lý. Bằng không, khi mình cách xa Hải Thần đảo tinh thần lực của đối phương cũng có thể nối liền trên Sát Thần lĩnh vực của mình, chẳng phải là thật sự thành thần sao?

Đang trong lúc suy tư, hoa văn Sát Thần lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy đột nhiên quang mang đại phóng, trong nháy mắt lại có thể phá tan sự trói buộc của Hải Thần ánh sáng, bạch quang lóng lánh, Sát Thần lĩnh vực chưa được Đường Tam khu động lại có thể tự động phóng xuất ra, sát ý thật lớn muốn

cắn trả Đường Tam. Chẳng qua, tinh thần lực của Đường Tam thật sự quá cường đại, quầng sáng màu lam nhạt lan tràn ra, tinh thần lực cấp bậc Hạo Hãn tại trong nháy mắt phản công, liền lập tức đoạt lại quyền khống chế Sát Thần lĩnh vực.

Đường Tam phát hiện, lúc này Sát Thần lĩnh vực của mình lại có thể trở nên cường đại trước nay chưa từng có, sát ý cường đại không ngừng bốc lên, dường như có thể làm thế gian hết thảy mọi thứ lâm vào nghiền nát. Đồng thời, tinh thần liên lạc kia lúc trước như tơ như lũ cũng chợt trở nên mãnh liệt liều mạng đánh sâu vào tinh thần lực của Đường Tam, muốn cướp lấy quyền khống chế Sát Thần lĩnh vực.

Đường Tam cười lạnh một tiếng, tay phải rung lên, vải bọc trên Hải Thần Tam Xoa Kích rớt xuống, điểm nhẹ hoa văn Sát Thần lĩnh vực ở trên Hạo Thiên Chuy, đồng thời một đạo Hải Thần ánh sáng trực tiếp chiếu rọi lên khối bảo thạch hình thoi trên Hải Thần Tam Xoa Kích.

Kim quang chỉ hơi lóng lánh một chút, Hải Thần Tam Xoa Kích quang mang xẹt qua, một điểm kim mang từ giữa lưỡi kích rót vào hoa văn của Sát Thần lĩnh vực, tinh thần ba động trong nháy mắt đã bị mạnh mẽ chặt đứt.

Trong Hải Thần Tam Xoa Kích ẩn chứa bộ phận thần lực của Hải Thần, thông qua kiểu phương pháp này, Đường Tam chẳng những chặt đứt tinh thần liên lạc của đối phương cùng Sát Thần lĩnh vực, hơn nữa cũng đem liên lạc trong Sát Thần lĩnh vực cùng đối phương hoàn toàn xóa đi, tình huống đồng dạng vĩnh viễn cũng sẽ không tái hiện.

Đường Tam sở dĩ làm như vậy, cũng không phải chuẩn bị bỏ qua đối phương, mà là bởi vì tinh thần lực đã tìm được vị trí của đối phương, không cần dựa vào Sát Thần lĩnh vực. Quay đầu hướng phía dưới, Lam Ngân Hoàng xương đùi phải kỹ năng toàn bộ khai hỏa, thúc đẩy Đường Tam giống như lưu tinh cản nguyệt hướng nghiêng phía dưới bay đi.

Rất rõ ràng, người này có thể tập trung Sát Thần lĩnh vực của hắn là tràn ngập ác ý, mặc dù Đường Tam đã hoàn toàn giải quyết vấn đề trong Sát Thần lĩnh vực, nhưng một địch nhân âm thầm ẩn giấu như vậy cũng không phải là việc hắn muốn thấy.

Rất nhanh, Đường Tam liền đến gần mục tiêu, nhưng làm hắn kinh ngạc chính là, tinh thần lực của hắn rõ ràng không thể thăm dò bên trong mục tiêu. Hơi thở giết chóc mãnh liệt hình thành một loại lá chắn đặc thù, làm tinh thần lực sau khi tiến vào lại sinh ra cảm giác rối loạn, mơ hồ chỉ có thể cảm giác được sát khí khổng lồ đỏ như máu.

Nhẹ nhàng đáp xuống trong một khoảng rừng cây, chưa vững vàng trên mặt đất, Đường Tam đã ngửi thấy được một mùi máu tươi dày đặc. Hắn giật mình nhìn đến, ngay nơi không xa trên chạc cây treo hai cỗ thi thể, thân thể của bọn họ tàn phá gần như đã nhìn không ra hình dạng, càng giống như hai miếng thịt nát treo ở nơi đó, làm người khác cảm thấy kì quái nhất chính là, trong không khí mặc dù tràn ngập mùi máu tanh khiến người khác buồn nôn, nhưng một giọt máu tươi hắn cũng không có thấy qua, trên hai cỗ thi thể hoàn toàn là màu tro tàn của bộ xương cùng thịt nát, nhưng không có một giọt máu tươi lưu lại.

Chính cái gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn (nghệ cao đảm đại), Đường Tam cũng không bị một màn trước mắt hù dọa, ngược lại càng thêm kiên định dò xét đến cùng, từ quần áo tổn hại trên người của hai người chết mơ hồ có thể nhìn ra, bọn họ hẳn là cùng nhau, quần áo giống nhau, hơn nữa cơ nhục hoa văn rõ ràng, mặc dù đã nghiền nát, nhưng thông qua dò xét của tinh thần lực vẫn có thể phát hiện thân thể của bọn họ cùng người bình thường bất đồng, phải là hồn sư tu vi không tầm thường.

Trong rừng rậm có dấu vết vật lộn kịch liệt, thực vật chung quanh tổn hại cực kì nghiêm trọng, hơn nữa có rất nhiều dấu vết bị ăn mòn, nhấc Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay lên, Đường Tam dựa theo vị trí lúc trước tinh thần lực của mình tìm được tiếp tục đi tới.

Rất nhanh, hắn lại thấy được mấy cỗ thi thể cùng lúc trước giống nhau như đúc, không có cái nào mà không phải là tử trạng bi thảm, thậm chí có mấy cỗ thi thể thậm chí ngay cả nội tạng đều không còn. Rất khó tin tưởng, đây là hành vi do con người làm, ngược lại càng như là hồn thú hung tàn gây nên. Chẳng lẽ nói, nơi này có hồn thú cường đại hay sao?

Cước bộ nhanh hơn, trong rừng cây không ngừng xuất hiện từng cỗ thi thể,

rốt cuộc khi Đường Tam nhìn đến cỗ thi thể thứ hai mươi ba, phía trước xuất hiện biến hóa, tảng lớn huyết vụ bao phủ phía trước rừng rậm, trong huyết vụ tiếng hồn lực va chạm kịch liệt không ngừng vang lên.

------oOo------

Chương 439: Sát Lục chi vương tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: hạothiên (A Thiên)

Sai, chính là huyết vụ, mùi máu tanh nồng nặc làm người khác buồn nôn, cùng mùi vị ngửi thấy khi trước giống như đúc.

Một tiếng hét thảm vang lên, hiển nhiên lại có người bị độc thủ, ngay sau đó, một tiếng kinh hô làm Đường Tam nghe có chút quen thuộc từ trong huyết vụ truyền ra.

Tuy đã nhiều năm chưa từng nghe lại thanh âm này, nhưng Đường Tam vẫn nhận ra một chút chủ nhân của thanh âm, Hồ Liệt Na? Thật là nàng? Nàng làm sao lại ở đây?

Trước mắt huyết vụ màu đỏ là một loại lĩnh vực tồn tại, Đường Tam tự nhiên sẽ không tuỳ tiện xông vào, hơi thở giết chóc dày đặc cùng sát thần lĩnh vực của hắn có chút tương tự, lại còn tà ác hơn, hơn nữa bản thân mùi vị máu tươi dày đặc nọ có chứa tính hủ thực mạnh mẽ cực độc, thực vật ven bờ huyết vụ đều bị ăn mòn mạnh mẽ.

Hừ lạnh một tiếng, một vòng lam quang từ trên người Đường Tam phóng thích ra, Lam Ngân Hoàng động, hắn cũng xuất ra Lam Ngân lĩnh vực của chính mình. Là thực vật chi vương, mắt thấy thực vật bị giết hại nhiều như vậy, Đường Tam sao có thể ngồi nhìn?

Lam sắc quang mang nhanh chóng lan tràn, chẳng những bao phủ phạm vi huyết vụ chiếm được phía trước, mà còn đem rừng rậm mà hắn đã đi qua

hoàn toàn bao phủ bên trong, mênh mông sinh mệnh lực cơ hồ trong nháy mắt bị kích phát, dưới sự kích thích của hơi thở Lam Ngân Hoàng, đại sâm lâm xuất ra phản kích của chúng. Tất cả thực vật bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, huyết vụ mang theo hủ thực độc tố cùng thực vật tràn trề sinh mệnh lực giao nhau cùng một chỗ, mỗi gốc thực vật sinh trưởng đồng thời phóng xuất một tầng lam kim sắc quang mang, đem huyết quang tự thân xâm nhập chống đỡ bên ngoài.

Cùng lúc đó, sinh mệnh lực mênh mông nọ cùng khí tức huyết tinh tà ác bắt đầu va chạm kịch liệt, không ngừng loại bỏ kịch độc có hại, quang mang lam sắc ngập tràn sinh mệnh khí tức bắt đầu trong rừng rậm tràn ra, có Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam duy trì, những thực vật này phóng xuất sinh mệnh khí tức khổng lồ.

Sống và chết vốn là hai loại cực đoan, sinh mệnh khí tức chợt cường thịnh khởi lên, tự nhiên mang ảnh hưởng đến tử khí huyết sắc nọ, rất nhanh, cảnh vật trước mắt Đường Tam trở nên rõ ràng trở lại, huyết quang mặc dù vẫn tồn tại như trước, nhưng sương mù che phủ tầm mắt khi trước lại dần dần biến mất.

Trong rừng rậm ngay phía trước hắn hơn vài trăm thước, lúc này có ba đạo thân ảnh không ngừng va chạm, công kích lẫn nhau, một khối thi thể nghiền nát rơi vào một góc. Quỷ dị chính là, trên cỗ thi thể ấy sương mù đỏ như máu không ngừng lan ra, giống như tiên huyết tự thân bốc hơi vậy.

Một trong ba người giao thủ giữa sân đúng là Hồ Liệt Na, lúc này trên người nàng sáu cái hồn hoàn không ngừng lóng lánh, hồ vĩ cự đại sau lưng không ngừng huy động, tạo nên một cỗ năng lượng mênh mông. Trên người nàng tản ra một vòng sáng màu trắng, đem chính mình cùng một lão nhân khác bao phủ bên trong, ngăn cản huyết quang xâm nhập. Mà không ngừng công kích bọn họ là một đạo thân ảnh hồng sắc.

Định thần nhìn lại, Đường Tam không khỏi thất kinh, trong lòng không nhịn được kinh hô, nguyên lai là hắn.

Huyết sắc trường bào. Áo choàng cổ đứng. Khuôn mặt tái nhợt. Người này Đường Tam đã gặp qua. Bất ngờ là khi trước hắn cùng Hồ Liệt Na kinh lịch

giết chóc tại Sát Lục chi đô đã gặp qua, thống trị Sát Lục chi đô-Sát Lục chi vương.

So sánh với Sát Lục chi vương năm đó có biến hoá rất lớn. Trên da dẻ tái nhợt của hắn xuất hiện rất nhiều huyết văn thần bí, trên trán còn có hoa văn như hình thanh kiếm, sau lưng, một đôi cánh đỏ như máu thật lớn mở ra. Công phòng nhất thể. Vừa có thể sử dụng để công kích, cũng có thể sử dụng như thuẫn bài hai mặt. Tốc độ của hắn cực kỳ khủng bố loé lên bức bách Hồ Liệt Na cùng lão nhân kia vào chỗ tràn đầy nguy cơ.

Trên thân lão nhân cùng Hồ Liệt Na sóng vai tác chiến với tên kia, có đủ tám cái hồn hoàn, hơn nữa hồn hoàn phối rất tương xứng. Nhưng trên người Sát Lục chi vương không có một cái hồn hoàn xuất hiện. Chính là như vậy. Hắn mỗi lần công kích đều làm cho Hồ Liệt Na và lão nhân hai bên lúng túng, mắt thấy dường như không thể trụ được nữa.

"Ngươi rốt cục tới rồi sao? Ta đã chờ ngươi thật lâu. Vì chờ ngươi, ta mới để bọn họ sống lâu như vậy". Sát Lục chi vương phát âm không có một tia nhân tính cảm giác nào. Chỉ có vô tận tà dị và băng lãnh.

Huyết hồng sắc thân ảnh vừa vút qua, lão nhân có bát hồn hoàn kêu thảm một tiếng, toàn thân phảng phất bị một tầng huyết sắc phủ lên. Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể đã nổ tan tác, biến thành thảm trạng y như cỗ thi thể Đường Tam chứng kiến khi nãy. Máu tươi trong cơ thể sôi trào ra, không ngừng dung nhập vào trong huyết quang Sát Lục chi vương xuất ra, khi hắn lướt đến tạo thành hồng quang nhưng chỉ có thể đem sát thần lĩnh vực áp bức đến bên người Hồ Liệt Na, lộ ra lão nhân bát hoàn nọ nhưng lại không thể thương hại tới Hồ Liệt Na.

" Đường Tam?". Hồ Liệt Na thấy Đường Tam xuất hiện không biết tại sao trong lòng buông lỏng. Huyết quang kỳ dị nọ mặc dù không thể giết chết nàng, nhưng một cánh Sát Lục chi vương đánh tới, đánh bay thân thể nàng đụng hai cây đại thụ rồi mới ngã xuống.

Khi huyết sắc phủ xuống lần nữa, thân thể Hồ Liệt Na cũng đã biến mất, một cây Lam Ngân Hoàng quấn quanh hông nàng, đem nàng tới bên người Đường Tam.

Nếu như nói trong Võ Hồn điện còn có ai có thể làm cho Đường Tam sinh lòng hảo cảm, cũng chỉ có thể là Hồ Liệt Na, lúc đầu hai người trong Địa Ngục Lộ đồng thuyền cộng tế một màn, Đường Tam thuỷ chung đều nhớ kỹ, cho dù sau này khi Tiểu Vũ bị tập kích tại Tinh Đấu đại sâm lâm,Hồ Liệt Na cũng không đứng về phía đối địch với hắn.

Tay trái bắt lấy bả vai Hồ Liệt Na, đem một cỗ Huyền Thiên công nội lực thuần hậu đưa vào trong cơ thể nàng.

Hồ Liệt Na oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng miễn cưỡng xem như là thở ra được một hơi.

" Xảy ra chuyện gì vậy?". Đường Tam trầm giọng hỏi.

Hồ Liệt Na dựa vào vai Đường Tam, thở hổn hển nói:*" Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, con quái vật này đột nhiên xuất hiện, công kích ta và đồng bọn. Huyết quang của hắn hết sức quỷ dị, trong phạm vi huyết quang, ngoại trừ ta có sát thần lĩnh vực, những người khác đều không sử dụng được bất kỳ hồn kỹ gì. Trong hơn hai mươi người ta mang đến đây, mạnh nhất là năm vị cấp bậc hồn đấu la, còn lại cũng đều là hồn thánh. Nhưng là, vì nằm trong phạm vi huyết quang quái dị của hắn nên thực lực giảm mạnh, không ngừng bị hắn kích sát. Con quái vật này thật là đáng sợ, hắn nói là tìm chúng ta báo thù."*

Nghe nàng nói như thế, Đường Tam rốt cục hiểu được một tia tinh thần tập trung trên sát thần lĩnh vực nọ là từ đâu mà tới, cũng không phải là Hồ Liệt Na, mà là Sát Lục chi vương trước mắt.

" Báo thù? Hai kẻ ti tiện các ngươi phá huỷ tính mạng Sát Lục chi đô, dù đem các ngươi bằm thành từng mảnh cũng không thể đền bù tổn thất cho Sát Lục chi đô. Nói cho ta biết, đến tột cùng là ai trong các ngươi hạ độc dược vào trong huyết sắc trường hà vĩ đại. Độc đó tột cùng là cái gì, xuất ra giải dược, ta cho các ngươi một cái chết thống khoái."

Sát Lục chi vương đi từng bước một về phía Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đã tới, hắn đi vô cùng chậm, nhưng mỗi bước đi tới, đều mang đến lực áp bức

cường đại, làm người khác hô hấp khó khăn.

Đối mặt Sát Lục chi vương, Đường Tam thần sắc vẫn như thường, lúc vượt qua Hải Thần đệ nhất khảo, trong Hải Thần chi quang, áp lực mà hắn thừa nhận so với hiện tại lớn hơn gấp mười lần, gấp trăm lần hắn cũng như trước thông qua thành công, lại càng không phải nói đến tình huống trước mắt.

Đường Tam lạnh nhạt hỏi ngược lại:*" Sát Lục chi đô huỷ diệt thì sao?"*

Sát Lục chi vương huyết hồng sắc băng lãnh, trong ánh mắt tràn ngập cừu hận:*" Là các ngươi, chính là ngươi huỷ diệt Sát Lục chi đô của ta, làm cho các con dân của ta chết thảm trong huyết tương vĩ đại chính là ngươi, đúng hay không, chính là ngươi…"*

Đường Tam cười:*" Huỷ diệt là tốt rồi, xem như không lãng phí vô ích một gốc tiên thảo của ta. Không sai, hạ độc chính là ta, là ta hạ độc xuống Huyết Hà. Kỳ thật, đó cũng không phải là độc dược gì, đó là một gốc Tuyết Sắc Thiên Nga Vẫn, hiệu quả chỉ có một, đó là kích phát. Huyết Tương Mã Lệ ở Sát Lục chi đô ẩn chứa bên trong một loại độc tố mãn tính, có thể làm cho người ta từ trong giết chóc mà cường đại hơn, cũng có thể không nhận thức được mà thay đổi nhân tính và thân thể của người đó. Cho nên, ta cấp cho con sông kia thêm một vị tiên thảo, làm chậm lại trăm ngàn lần hiệu quả kịch độc mà nó xuất ra, xem ra ta về mặt dược vật phán đoán phi thường chính xác, ta rất vinh hạnh, có thể trở thành người huỷ diệt Sát Lục chi đô."*

" Hỗn đản, vậy giải dược đâu?". Sát Lục chi vương đã có chút không kiềm chế được nữa, nhưng vì đòi hỏi giải dược, hắn vẫn miễn cưỡng nhẫn nại xúc động trong lòng mình, không có xông lên công kích Đường Tam.

" Trước hết nói cho ta biết ngươi có phản ứng gì". Đường Tam nhàn nhạt hỏi.

Sát Lục chi vương không thể chờ đợi được nữa quát lên:*" Ta rất nóng, huyết tương vĩ đại trong cơ thể ta không ngừng bốc hơi, bất luận ta uống bao nhiêu máu tươi đều không thể ngăn cản. Nhưng ta cũng trở nên càng cường đại hơn, cơ thể ta tựa hồ biến dị. Nhưng là, ta không có cách nào khống chế nó. Giải dược, mau cho ta giải dược."*

" Giải dược ư? Không có giải dược. Một gốc tiên thảo có ích thì giải dược ở đâu ra? Thật sự là đáng tiếc, sao ngươi không huỷ diệt cùng những người trong thế giới đoạ lạc đó? Một vương quốc đoạ lạc như Sát Lục chi đô không nên tồn tại trên thế giới này, phá huỷ nó, là thay trời hành đạo. Đúng lúc, hôm nay ngươi đang ở nơi này, như vậychúng ta kết thúc, chờ ta đem ngươi từ thế giới này hoàn toàn tiêu trừ, vậy thế giới đoạ lạc cũng hoàn toàn tiêu thất."

" Hỗn đản, ta giết ngươi". Sát Lục chi vương dù có ngốc cũng hiểu được là Đường Tam đang trêu chọc hắn, huyết quang chợt đại phóng, thân hình chớp lên đã tới trước mặt Đường Tam, song trảo như bao phủ huyết hồng trường giáp đầy móng vuốt đánh tới trước ngực Đường Tam. Đồng thời trên người hắn cũng huyết quang bạo khởi về hướng Đường Tam.

" Mau dùng sát thần lĩnh vực, nếu không không thể sử dụng kỹ năng, còn có thể chết bất đắc kỳ tử". Hồ Liệt Na lo lắng nói, liều mạng mở ra sát thần lĩnh vực của mình che chở thân thể chính mình và Đường Tam. Nhưng đúng lúc này, Đường Tam lại đem thân thể của nàng quăng ra ngoài, bay xa đến mấy chục thước.

Lam quang mãnh liệt chợt từ trên người Đường Tam bạo khai, trong phút chốc, cả người hắn giống như một lam sắc quang cầu, lam sắc quang mang mãnh liệt trong chớp mắt nở rộ, Đường Tam cả người đã biến thành màu vàng lam.

Lam Ngân chân thân động, đồng thời động, còn có Lam Ngân lĩnh vực tiến hoá kỹ năng-sâm la vạn tượng.

Sát Lục chi vương phóng xuất ra huyết quang bá đạo nọ cũng không phải chỉ có Sát Thần lĩnh vực mới có thể ngăn cản, mà nhất định phải có năng lực lĩnh vực mới có thể chống lại, bởi vì huyết quang vốn là một loại năng lực lĩnh vực tồn tại.

Mà Đường Tam thông qua lúc trước hắn và Hồ Liệt Na chiến đấu thì phát hiện, mặc dù Sát Thần lĩnh vực có thể làm cho Hồ Liệt Na sử dụng hồn kỹ, nhưng rất rõ ràng, Sát Thần lĩnh vực phóng thích ra bạch quang bị Sát Lục

chi vương phóng thích ra hồng quang hoàn toàn áp chế. Đó là áp chế trên lĩnh vực. Nói cách khác, lĩnh vực mà Sát Lục chi vương phóng thích ra cùng với Sát Thần lĩnh vực là cùng một gốc, nhưng lại áp đảo Sát Thần lĩnh vực, vừa vặn khắc chế nó.

Chính vì như thế, Đường Tam mới không có sử dụng Sát Thần lĩnh vực, mà lựa chọn Lam Ngân lĩnh vực của mình. Nơi này là rừng rậm, là chiến trường tốt nhất của Lam Ngân lĩnh vực.

Thế giới chung quanh đột nhiên biến thành màu vàng lam, hai mắt Hồ Liệt Na theo dõi sát sao trên người Đường Tam, khi nàng thấy trên thân Đường Tam xuất hiện tám cái hồn hoàn, cả người liền ngốc trệ.

Gần năm năm thời gian không thấy, hắn, hắn dĩ nhiên trở nên cường đại rồi sao? Tám cái hồn hoàn, thực lực cấp bậc hồn đấu la. Bốn cái mười vạn năm hồn hoàn. Đây là cảnh giới mà sức người có thể đạt tới sao chứ? Tình huống xuất hiện trên người Đường Tam đã vượt qua thừa nhận của Hồ Liệt Na.

Đương khi hồng lam lưỡng sắc quang mang tại không trung bắt đầu kịch liệt va chạm, tranh đoạt quyền khống chế không gian, động tác của Sát Lục chi vương công kích Đường Tam rõ ràng trở nên chậm một nhịp, mà Đường Tam trên người lắc lư một chút, toàn thân phóng xuất một tầng lam sắc vụ khí.

Đối mặt với công kích của đối phương, Đường Tam cũng không có né tránh, hoặc nói, hắn căn bản không nghĩ tới chuyện né tránh, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay quét ngang, trực tiếp ngăn cản công kích của Sát Lục chi vương.

Trong tiếng nổ ầm vang, Hải Thần Tam Xoa Kích cư nhiên xuất ra một tiếng vù nhẹ, mà Sát Lục chi vương giống như bị điện giật bay ngược trở về, trong đôi mắt đỏ như máu tràn ngập thần sắc không dám tin, chấn động mãnh liệt làm hai tay hắn đều run rẩy.

Đường Tam cũng đồng dạng giật mình, hắn có thể cảm nhận được chấn động từ Tam Xoa Kích truyền đến, từ khi có được thần khí này, lần đầu tiên có người ở chính diện công kích làm cho Hải Thần Tam Xoa Kích xuất hiện ba động như vậy. Lực lượng thật mạnh. Xem ra, thực lực Sát Lục chi vương này

ít nhất cũng không kém Hải Long Đấu La. Chỉ là, tại sao trên người hắn không có hồn hoàn xuất hiện?

Sát Lục chi vương không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay từ hai bên thân thể giơ lên, từng vòng huyết sắc quang mang từ trong cơ thể nhấp nhô ra, trong huyết quang mạnh mẽ chẳng những tràn ngập tính hủ thực, mà vẫn còn một loại năng lượng đặc thù ba động.

Trong phút chốc, dày đặc tiếng nổ không ngừng từ vị trí va chạm của Lam Ngân lĩnh vực cùng huyết sắc lĩnh vực nọ nổ tung đến. Đường Tam biến sắc liên tiếp, tuy rằng nơi này là rừng rậm, Lam Ngân lĩnh vực đối với hắn có tác dụng duy trì rất lớn, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, lĩnh vực của mình lại không thể trụ được.

Sát Lục chi vương cạp cạp cười một tiếng quái dị:*" Thế nào, Sát Lục lĩnh vực của ta mùi vị thế nào? So với Sát Thần lĩnh vực của các ngươi đạt được, Sát Lục lĩnh vực của ta đây mới là lĩnh vực tối cường trong Sát Lục chi đô, cũng là Cấm Ma hiệu quả nọ tại Sát Lục chi đô thu nhỏ lại bản cũ. Ngươi cho rằng thực vật thuộc tính lĩnh vực của ngươi có thể ngăn cản được sao? Sát Lục lĩnh vực, chính là lĩnh vực bá đạo nhất trong thiên hạ. Cấm Ma đặc tính là tuyệt đối thành lập. Xuất ra Sát Thần lĩnh vực của ngươi đi, nếu không, toàn bộ hồn hoàn kỹ năng của ngươi không cách nào sử dụng."*

Đường Tam trong lòng cả kinh, quả nhiên như lời Sát Lục chi vương, mặc dù hắn không còn tiếp xúc với huyết quang nọ, nhưng thân thể đã bắt đầu từ giải trừ trạng thái võ hồn chân thân xuất ra, vốn Lam Ngân lĩnh vực còn có thể chống lại cùng đối thủ, nhưng mất đi sự duy trì của võ hồn chân thân thì không có cách nào huy xuất ra kỹ năng sâm la vạn tượng, nhất thời liên tiếp bại lui, lực áp bức cường đại tràn thẳng tới.

Nhưng vào lúc này, không đợi Sát Lục chi vương thu lại tiếng cười đắc ý, thân thể Đường Tam đột nhiên biến mất tại chỗ.

Sát Lục chi vương phản ứng rất nhanh, cơ hồ hạ ý thức khiến thân thể quay về, đôi cánh cự đại giống như lưỡi dao sắc bén hướng ra sau. Nhưng là Đường Tam xuất hiện tại vị trí không phải sau lưng hắn, mà là sau lưng hắn trên không.

Thân thể rơi nghiêng, chân trái tạo nên động tác như nước chảy mây trôi, đồng dạng tràn ngập tà ác khí tức quang mang hồng sắc, tựa như một thanh cự phủ từ trên trời giáng xuống. Chính là phụ trợ hồn kỹ của tà ma chân trái cốt-Hổ Kình Tà Ma Phủ.

Đường Tam biết rõ, trong chiến đấu tuyệt không thể để cho đối thủ dắt mũi đi. Mặc dù Sát Thần lĩnh vực có thể làm cho mình xuất ra hồn kỹ, nhưng Sát Thần lĩnh vực cũng bị Sát Lục lĩnh vực của đối phương khắc chế, với chính mình mà nói không phải chuyện tốt. Rất có khả năng bởi vậy mà vẫn bị áp chế. Hải Thần Tam Xoa Kích mặc dù cường đại, nhưng Sát Lục chi vương tốc độ vô cùng mau chóng, trên cảm giác như là một mẫn công hệ hồn sư, chỉ cần hắn bằng vào tốc độ du đấu, Hải Thần Tam Xoa Kích của mình muốn xuất ra uy lực cũng không dễ dàng. Vì thế, hắn mới lựa chọn phương thức chiến đấu như vậy, dù sao hắn cũng có được năm khối hồn cốt, sức mạnh tràn đầy.

Huyết quang tràn ra, Lam Ngân lĩnh vực đã hoàn toàn nghiền nát, đối mặt với công kích của Đường Tam, Sát Lục chi vương xem thường hừ một tiếng, cánh trái giương lên, dĩ nhiên chỉ cần như vậy đã chặn được đơn thể công kích uy lực rất mạnh của Đường Tam, Hổ Kình Tà Ma Phủ.

Ngoài Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây ra, vẫn chưa bao giờ có người có thể tiếp được công kích của Đường Tam nhẹ nhàng như thế, nhất là Hổ Kình Tà Ma Phủ thuộc loại công kích uy lực siêu cường.

" Cạp cạp, dùng tà ác năng lượng mà công kích Sát Lục chi vương, ta không thể không vì lựa chọn của ngươi mà cảm thấy bi ai. Tiểu tử ngươi đã bị Sát Lục lĩnh vực của ta bao phủ, nếu như hiện tại ngươi có thể xuất ra giải dược, ta còn có thể cân nhắc cho ngươi toàn thây, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi."

Sát Lục chi vương không truy kích, ngược lại gắt gao nhìn chăm chú Đường Tam, ánh mắt của hắn càng tập trung vào Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay phải Đường Tam. Hiển nhiên, hắn đối với vũ khí này của Đường Tam có lòng giới bị rất mạnh.

Đường Tam liên tục hai lần bị nhục, nhưng thần sắc hắn vẫn như trước không có bất cứ cái gì ba động, nghe Sát Lục chi vương nói, hắn đột nhiên cười:*" Nói như vậy, ngươi không nên gọi là Sát Lục chi vương, hắn nên gọi là tà ác chi vương mới đúng. Ngươi nói rằng, đối với lực lượng tà ác đương nhiên cần lực lượng chính nghĩa đối kháng. Ngươi thật sự nghĩ Sát Lục lĩnh vực của ngươi là vô địch hay sao? Đáng tiếc, cảnh giới của ngươi còn kém quá xa. Vậy thì ta sẽ dùng lực lượng chính nghĩa giúp ngươi tịnh hoá, ngươi vốn là không nên tồn tại trong thế giới này."*

Vừa nói, Đường Tam vừa giơ Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay lên, Hải Thần Tam Xoa Kích lạc ấn trên trán chợt phát sáng lên, bất luận Sát Lục lĩnh vực này cường đại đến mức nào, cũng không thể ngăn cản hắn sử dụng năng lực của thần, Hải Thần chi quang.

Kim quang sáng lạn hoá thành một đạo quang trụ, thẳng tắp chiếu xạ lên khối bảo thạch hình thoi trên Tam Xoa Kích. Nhất thời, vạn đạo kim quang trong nháy mắt tràn ra, quang mang mãnh liệt còn chói mắt hơn thái dương, phủ lên thân thể Đường Tam cũng hoàn toàn biến thành kim sắc.

Giờ khắc này, khí tức thần thánh uy nghiêm tràn ngập khắp sâm lâm, mắt thấy huyết quang hung dữ khi trước bị phá nát ra từng mảng lớn.

Theo như lời Đường Tam cảnh giới không đủ, đương nhiên không phải thực lực của Sát Lục chi vương không bằng hắn, mà là nói cho dù Sát Lục lĩnh vực mạnh như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ bất quá là lĩnh vực của nhân gian mà thôi. Mà Hải Thần Tam Xoa Kích có được, lại là quang mang chi thần.

Khi trước vừa nhìn thấy Sát Lục chi vương, Đường Tam cũng đã bắt đầu cân nhắc biện pháp đối phó của hắn, không hề nghi ngờ, năng lực của Sát Lục chi vương chính là chí tà chi khí, mà thần lực Hải Thần không thể nghi ngờ chính là năng lượng đại quang minh. Hơn nữa chính vì cảnh giới chênh lệch, đây mới là nguyên nhân tại sao Đường Tam lúc trước cũng không toàn lực ứng phó thi triển các loại kỹ năng công kích của mình.

Thêm vào thần lực tràn ra của Hải Thần Tam Xoa Kích, nhất thời sinh ra hiệu quả phá tà, thật sự phá tan Sát Lục lĩnh vực của Sát Lục chi vương. Đem khí tức tà ác trong không khí một phát quét sạch.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Đường Tam chính thức ý nghĩa việc sử dụng năng lực của Hải Thần Tam Xoa Kích, bằng vào liên hệ của Hải Thần chi quang, tin tức khổng lồ từ bên trong Hải Thần Tam Xoa Kích dũng mãnh nhập vào trong cơ thể hắn, cả người Đường Tam hoàn toàn bị kim quang thêm vào trên Tam Xoa Kích bao phủ, trong đại não điên cuồng hấp thụ tin tức đến từ Hải Thần Tam Xoa Kích. Đến giờ phút này, hắn mới thật sự hiểu được, cái thần khí mà hắn thông qua Hải Thần đệ thất khảo đạt được cường đại đến mức nào.

Đường Tam nhận thấy được điên cuồng năng lượng bất đồng, khi Hải Thần Tam Xoa Kích toàn thân ngăm đen bị kim sắc thay thế, kim sắc hoa văn huyễn lệ hiện khắp toàn thân, lấy trung tâm Hải Thần chi tâm là khối bảo thạch hình thoi khuếch tán ra kim quang hết sức bình hoà.

Kim quang bình hoà tràn ngập hơi thở quang minh, tựa hồ xoa dịu hết thảy đau xót, hoặc là thức tỉnh sinh mệnh ngủ say. Nhưng là, trong phần bình hoà này, đã có ý kiên định cố chấp của nó, đó là xua tan hắc ám đi.

Bất luận khi trước Sát Lục lĩnh vực cường hãn đến cỡ nào, thậm chí áp chế Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam cũng phải thối lui, nhưng ngay lúc này trước mặt chân chính thần thánh khí tức, Sát Thần lĩnh vực tà ác nọ nhanh chóng tan chảy như nước đá.

Thân thể Sát Lục chi vương hoàn toàn đắm chìm trong kim quang nở rộ của Hải Thần Tam Xoa Kích, thậm chí vẫn duy trì tư thế song chưởng mở ra khi trước, sau lưng hai cánh cự đại triển khai, nhìn qua bộ dạng thật là nanh ác. Lúc này, thân thể hắn tựa như điêu khắc ngưng đọng lại ở chỗ này, ngay cả vẻ tà ác trên mặt cũng đọng lại theo, tựa hồ bị một cái gì đó cảm nhiễm vậy.

Hồ Liệt Na đã từ mặt đất ngóc lên, chứng kiến một màn trước mắt này, nàng vội vã che miệng. Nếu như nói Sát Lục chi vương tà ác mà cường hãn gây cho nàng quá nhiều sợ hãi, như vậy, ngay lúc này thực lực Đường Tam thể hiện ra làm cho nàng trong lòng sinh ra một cảm giác kỳ diệu mà phức tạp.

Là vì thực lực của Đường Tam mà cao hứng, nhưng mà đồng dạng bởi vì hắn quá cường đại mà bi ai thật sâu. Nàng vô cùng minh bạch, Đường Tam cùng

Võ Hồn đế quốc mâu thuẫn trong đó là không thể điều hoà, hắn sẽ chỉ là địch nhân của đế quốc mà thôi. Có một địch nhân như vậy, hiển nhiên không phải là chuyện may mắn của đế quốc. Hắn năm nay bất quá mới hơn hai mươi tuổi a, cũng đã có thể chống lại cấp bậc phong hào đấu la cường đại, như vậy, mười năm, hai mươi năm sau thì sao đây? Hắn sẽ biến thành bộ dạng gì chứ?

Đại não Hồ Liệt Na đã là một mảnh hỗn loạn, mờ mịt chăm chú nhìn vào Đường Tam, cảm thụ được kim quang bình hoà làm cho mình toàn thân ấm áp, xua tan nỗi sợ hãi nội tâm, nàng cũng không biết mình đến cùng làm thế nào đối mặt với Đường Tam.

Tràng diện có vẻ chút quỷ dị, song phương đối chiến đều đứng nguyên không nhúc nhích, Đường Tam đã bị lượng tin tức khổng lồ bên trong Hải Thần Tam Xoa Kích đánh sâu vào, trong lúc nhất thời không cách nào di động, nhưng dường như Hải Thần Tam Xoa Kích cũng cùng hắn hoà hợp nhất thể, ở bên ngoài cơ thể hắn hiện ra một tầng năng lượng phòng ngự kỳ dị.

Mà Sát Lục chi vương thì ngưng đọng lại trong thần quang nở rộ của Hải Thần Tam Xoa Kích, hiển nhiên là đã bị ảnh hưởng của năng lượng phá tà, nhưng thân thể của hắn cũng chỉ là bị ngưng đọng lại tại nơi này mà thôi, không có bất cứ cái gì biến hoá rõ ràng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, kim quang trênngười Đường Tam bắt đầu trở nên càng ngày càng mãnh liệt, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay lại càng quang mang vạn đạo, mỗi cái hoa văn trên người đều trở nên rõ ràng dị thường.

Mà lúc này, Sát Lục chi vương rốt cục cũng xuất hiện biến hoá, huyết sắc hoa văn hình kiếm trên trán hắn giống như đang sống động hồng quang lưu chuyển, quang mang từ ảm đạm dần trở nên mãnh liệt, bên ngoài thân thể hắn hiện ra một tầng quang mang đỏ mờ, dĩ nhiên đem thần quang của Hải Thần Tam Xoa Kích ngăn cản bên ngoài, mà Sát Lục chi vương vốn sắc mặt tái nhợt cũng bắt đầu chuyển biến.

Sắc hồng dần dần thay thế vẻ yếu đuối, sau lưng hai cánh nghiền nát từng tấc, bởi tác dụng của Hải Thần Tam Xoa Kích hoá thành tro bụi biến mất. Đầu hắn cũng từ màu đỏ dần chuyển qua màu đen, trong đôi mắt cũng xuất hiện

đồng dạng biến hoá. Toàn thân trên dưới duy nhất còn giữ lại màu đỏ, cũng chỉ có hoa văn trên trán kia.

Hai mắt Đường Tam dần dần khôi phục sáng tỏ, nhưng hắn sau khi tỉnh lại, ánh mắt lại toát ra quang mang kinh hãi. Bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, Sát Lục chi vương đối diện mặc dù huyết sắc rút đi, cánh cũng nghiền nát, nhưng là, trên người hắn phóng xuất ra hơi thở gấp không biết bao nhiêu lần, phảng phất không ngừng đề tụ.

Hồng quang bảo vệ chung quanh thân thể hắn cũng bắt đầu tràn ra ngoài, cư nhiên áp bức đến kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích phải chậm rãi lui về phía sau.

Như thế nào có thể, đây chính là Hải Thần Tam Xoa Kích thêm vào phá tà chi quang, mặc dù chính mình không phải Hải Thần chân chính, không có cách nào xuất ra uy lực lớn nhất của nó, nhưng là, thần quang này là thần chi lực lượng hàng thật giá thật, vẫn không cách nào phá được tầng hồng quang kỳ dị trên người Sát Lục chi vương, đây tột cùng là…

Tinh thần lực toàn bộ khai mở, từ bốn phương tám hướng tập trung vào thân thể Sát Lục chi vương, rốt cục Đường Tam phát hiện trên người Sát Lục chi vương một điểm biến hoá căn bản. Sát khí trên người hắn chẳng những không bị Hải Thần chi quang làm suy yếu, ngược lại giống như thực lực của hắn thăng lên không biết bao nhiêu lần, nhưng là, khí tức tà ác trên cơ thể hắn lại biến mất không thấy. Hồng quang nọ dường như là sát khí tối thuần chính, so với Sát Thần lĩnh vực của mình còn muốn thuần tuý hơn.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Đường Tam trong lòng cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, cục diện này lần đầu tiên vượt qua dự tính của hắn, vốn thực lực Sát Lục chi vương cũng không thua kém Hải Long đấu la lại sau khi tăng lên gấp bao nhiêu lần, đây không phải chính mình có khả năng ngăn cản.

Chậm rãi giơ cao Hải Thần Tam Xoa Kích lên quá đầu chỉ về phía trước, đến khi song song với mặt đất mới ngừng hạ xuống, Đường Tam hét lớn một tiếng, Lam Ngân chân thân lần nữa thi triển ra, bát hoàn xung quanh, chân trái đạp mạnh lên mặt đất phía trước, cả người như một mũi tên hướng về phía Sát Lục chi vương phóng ra, Tam Xoa Kích trong tay kích thẳng vào

ngực đối phương.

Hồn lực của Đường Tam thúc đẩy Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay sức nặng chỉ có một trăm lẻ tám cân trong nháy mắt đạt tới tốc độ cao, mà trên thực tế Hải Thần Tam Xoa Kích này là sức nặng kinh khủng mười vạn tám ngàn cân. Ngay khi Đường Tam chuyển Hải Thần Tam Xoa Kích, hoa văn trên thân kích giống như một đợt sóng nhấp nhô xuất ra, cuối cán kéo dài cho đến chỗ to nhất của lưỡi kích ở trung ương, một mũi phong nhận giống như một vầng tiểu thái dương kim quang bạo xạ, tinh khí thần hợp lại làm một, thân cùng kích hợp lại, dù nói không có bất cứ chiêu thức nào, nhưng tinh thần lực của hắn cùng với khí tức của Hải Thần Tam Xoa Kích đã hoàn toàn tập trung trên người đối thủ.

Muốn xuất ra lực lượng khổng lồ của Hải Thần Tam Xoa Kích cần phải có Hải Thần chi quang cùng với hồn lực của Đường Tam làm hậu thuẫn, cho dù là lấy thực lực Đường Tam bây giờ, cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn. Hắn dù sao cũng không phải Hải Thần, sử dụng lực lượng chân chính của Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không thoải mái. Phương thức phóng ra toàn lực này, lấy thực lực của hắn bây giờ nhiều nhất chỉ có thể sử dụng ba tới năm lần mà thôi. Lúc này lấy toàn lực trùng kích, mục đích chính là muốn một lần giải quyết xong, đem đối thủ hoàn toàn huỷ diệt. Bất luận thực lực của Sát Lục chi vương cường hãn đến cỡ nào, khi hắn bị chân chính thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích xuyên qua thân thể, dù cho hắn là thần, cũng không may mắn thoát khỏi.

Mà trong nháy mắt khi Đường Tam bắt đầu trùng kích, hai mắt Sát Lục chi vương bỗng nhiên phát sáng lên, đôi mắt hắn vốn màu đen, màu đen vô cùng thâm thuý, khuôn mặt hắn tựa hồ cũng xuất hiện thay đổi nhất định, dù là bộ dáng trung niên nhân như trước, nhưng lại biến ra anh tuấn hơn nhiều, tất cả tà ác đều bị chính khí tràn đầy thay thế. Tóc sau đầu hắn không gió mà động, đứng ở nơi đó, thái độ không phù phiếm như Sát Lục chi vương khi trước, trầm ổn như núi.

Từ trảo hình khôi phục thành bàn tay rộng lớn, hồng quang tràn ra, không có chút nào thu được ảnh hưởng tập trung của Hải Thần Tam Xoa Kích, trong khoảnh khắc này, toàn thân trên dưới của hắn phóng xuất ra một khí thế cường đại với một tình trạng vô pháp hình dung, một hư ảnh hồng sắc tràn

ngập vô hạn sát khí thoáng hiện sau lưng hắn, hồng quang trong bàn tay ngang nhiên ngưng tụ thành chuy hình, một cái búa hồng sắc cự đại lóng lánh vô số hoa văn mỹ lệ, quỷ dị chính là, cự chuy nọ sau khi xuất hiện, lại nhanh chóng sinh ra biến hoá, chỉ trong công phu nháy mắt, chuyển hoá thành một thanh huyết sắc cự kiếm chiều dài vượt hơn hai thước.

Sát Lục chi vương hai tay cầm kiếm, không lùi mà tiến tới, hồng quang toàn thân hoà thành một thể, trọng kiếm lấy cử hoả liêu thiên chi thế từ dưới đi lên, nghênh hướng về Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam.

Từ góc độ của Hồ Liệt Na, chỉ có thể nhìn thấy một mảng kim quang chói mắt va chạm với một mảnh huyết quang chói mắt.

Oanh!

Kim sắc cùng huyết sắc trong phút chút hoà hợp thành một thể rồi nổ lớn, Hồ Liệt Na chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng khổng lồ như long trời lở đất đập vào mặt mà đến, chuyện nàng có thể làm chỉ là đem thân thể dốc hết sức cuộn mình ở một chỗ, dùng hồ vĩ thật lớn vây quanh. Trong khoảnh khắc, nàng đã như một viên đạn bị ném bay đi, ra ngoài xa tít. Thân thể còn trên không trung, Hồ Liệt Na cũng đã mất đi toàn bộ ý thức. May là khi nàng vừa bị trùng kích, vẫn nhớ phóng xuất ra Sát Thần lĩnh vực của mình, lúc này mới tránh khỏi kết quả bị huỷ diệt.

Cự ly năng lượng ba động khuếch tán không lớn, chỉ có đường kính chừng ba trăm thước, nhưng là, trong phạm vi đường kính ba trăm thước, tất cả thực vật, đất đá hoàn toàn biến mất, không phải biến thành tro bụi, mà là hư không tiêu thất.

Trên mặt đất, xuất hiện nhiều hố đường kính ba trăm thước sâu một trăm thước!

Một bóng kim quang tựa như du long từ trong hố sâu phóng lên cao, quang mang kim sắc trên không chuyển thành ảm đạm, khi nó bay lên đến đỉnh, đã hoàn toàn biến thành màu đen, nhưng cho dù vậy, khi nó rơi xuống mặt đất cạnh hố sâu, một lần nữa tạo ra một tiếng ầm vang kịch liệt, lún sâu xuống đất hơn mười thước mới dừng lại không lún thêm nữa.

Không có bụi đất bay lên, cảnh tượng bên trong hố sâu trăm thước hết sức rõ ràng, bóng kim sắc đã lờ mờ, mà hồng sắc quang mang vẫn mãnh liệt như trước.

Trong khoảnh khắc Hải Thần Tam Xoa Kích từ thân thể Đường Tam bay ra, người hắn đã cắm vào vách hố sau lưng, cho dù là nham thạch cứng rắn cũng không ngăn được thân thể hắn lún sâu vào, sâu tới năm thước, thân thể hắn mới ổn định trở lại, nhưng đã là tiên huyết cuồng phún. Ngũ tạng lục phủ phảng phất cuốn lại thành một khối, hồn lực, tinh thần lực đều bị áp chế chưa từng có từ trước tới nay.

Nếu như muốn hình dung cảm giác va chạm gây ra cho hắn, chính là giống như trận chiến khi xưa với Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây lúc hắn chưa có được Hải Thần Tam Xoa Kích.

Hải Thần Tam Xoa Kích đụng phải đối thủ trọng kiếm này, trong nháy mắt cảm giác rõ ràng đóng dấu trong não hải Đường Tam, hắn không cảm giác được chút nào sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích của mình sinh ra tác dụng, ngược lại lực lượng đối thủ tuôn ra vượt quá xa mình. Hồng quang huyết sắc của sát lục chi khí tối thuần chính không kém chút nào Hải Thần chi quang của mình, thậm chí khi va chạm còn toàn diện áp chế Hải Thần chi quang của mình a!.

------oOo------

Chương 440: Sát Lục chi vương chính là ông cố!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

Mình nhất kích cạn kiệt toàn lực, dù vậy vẫn bị đối thủ dùng thế cử hoả liêu thiên chống đỡ, nhưng chỉ là lún sâu đến đầu gối mà thôi. Hố sâu thật lớn nọ là do năng lượng nổ mạnh khi Tam Xoa Kích va chạm cùng trường kiếm, đồng thời cũng là Đường Tam cùng Sát Lục chi vương tá lực sinh ra khi cùng

đối thủ trùng kích.

Chỉ một lần va chạm, Đường Tam cũng đã hoàn toàn tan tác. Thậm chí ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích cũng bị đánh vuột khỏi tay. Từ khi còn nhỏ đến khi tu luyện đến bây giờ Đường Tam vẫn chưa bao giờ trải qua thảm bại như thế, cho dù là lúc Tiểu Vũ vì hắn hiến tế năm đó cũng là bị kế quần công.Nhưng trước mắt Sát Lục chi vương lại chỉ có một người, hơn nữa đánh trả lại thần khí của hắn.

Đường Tam vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao trước khi đối kháng Sát Lục chi vương mình đã hoàn toàn tính toán xong xuôi, sau khi hắn bị Hải Thần chi quang bao phủ vẫn trở nên cường đại như thế, cường đại tới trình độ mình căn bản không cách nào chống lại.

Không chỉ là hồn lực của hắn cường đại, còn có thanh kiếm trong tay hắn. Bởi vì Đường Tam tin tưởng, dù là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây đối mặt chính mình lúc trước dùng toàn lực công kích ứng phó cũng quyết khó có khả năng ngăn cản nhẹ nhàng như vậy.

Mà Sát Lục chi vương trước mắt thực lực chẳng những không kém hơn Ba Tái Tây chút nào, hơn nữa, thanh kiếm trong tay hắn tựa hồ không kém Hải Thần Tam Xoa Kích của mình, cho nên mình mới có thể bại thê thảm như thế.

Bất quá, mặc dù người bị trọng thương nhưng Đường Tam đã có một loại cảm giác. Lúc trước rõ ràng đối thủ đã có thể trùng kích mình thật mạnh, nhưng khi đến, Sát Lục chi vương tựa hồ thu bớt lực, không làm cho năng lượng của kiếm phong sắc bén kia cắt vào thân thể của mình, bằng không, hiện tại chính mình sợ rằng đã bị chém chết.

Luôn luôn đem toàn diện chiến đấu tính toán không bỏ sót nhưng trong đầu Đường Tam lúc này cũng xuất hiện một mảng hỗn loạn. Đau đớn thân thể hắn có thể chịu được, nhưng cảm giác thất bại phát ra từ nội tâm cùng với cảm giác không cách nào chống lại làm hắn cực kỳ thống khổ. Hắn chưa bao giờ từng có cảm giác tệ hơn như vậy dù có gặp phải đối thủ cường đại cũng là tin tưởng mười phần nghĩ biện pháp đấu với đối phương, nhưng là Sát Lục chi vương đột nhiên bạo tăng thực lực, cùng với cục diện trước mắt gây ra

một cơn tuyệt vọng trong lòng hắn.

Hối hận đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Ý nghĩ duy nhất trong lòng Đường Tam hiện tại chính là làm sao bảo vệ Tiểu Vũ sau khi mình bị giết. Có lẽ có thể có biện pháp gì khi mình bị giết đồng thời trợ giúp Tiểu Vũ trong túi Như Ý Bách Bảo hoàn thành quá trình hồi sinh, dù sao chính mình đã chân chính tới cảnh giới phong hào đấu la rồi.

Đang khi Đường Tam suy nghĩ rối loạn, thanh âm Sát Lục chi vương vang lên:*" Đây là lực lượng của Hải Thần? Tại sao Hải Thần Tam Xoa Kích lại ở trong tay ngươi? Ngươi biết Ba Tái Tây sao?"*

Thanh âm của hắn so với lúc trước có biến hoá rất lớn không còn bén nhọn cùng tà dị, biến thành già nua mà nồng hậu, căn bản không giống thanh âm một trung niên, mà như là một vị trưởng giả uy nghiêm.

Ân? Đường Tam dù sao cũng là một người thông minh, mặc dù bị đả kích thật lớn, nhưng nghe đến thanh âm biến hoá của Sát Lục chi vương vốn tuyệt vọng trong lòng đột nhiên hy vọng. Hồn lực phóng thích, thúc thân thể mình từ trong đất đá giãy ra, cước đạp hố sâu, bởi vì dùng sức dẫn phát một lần nữa phun ra một khẩu máu tươi. Nhưng hắn lập tức ngẩng cao đầu, phụ thân từng dạy bất cứ lúc nào hắn cũng sẽ không quên.

Sát Lục chi vương quả thật không giống trước kia, mặc dù huyết sắc quang mang phủ toàn thân như trước, nhưng hai mắt hắn lại đặc biệt ánh mắt thật sâu ngắm nhìn Đường Tam. Thần sắc lưu lộ suy tư cùng một ít tâm tình phức tạp, trên cảm giác, dường như mới tỉnh lại từ trong mộng.

" Ngươi cũng biết Ba Tái Tây tiền bối?". Đường Tam mặt lộ vẻ nghi hoặc hỏi. Hắn cũng không có chút nào chuẩn bị chạy trốn. Trước mắt thực lực người này không kém Ba Tái Tây chút nào, hơn nữa trọng kiếm trong tay hắn lại càng hơn Ba Tái Tây không có cường đại vũ khí. Cho dù có hiệu quả ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo cũng khó có khả năng trước mặt hắn bỏ chạy.

Sát Lục chi vương trong mắt hiện lên một đạo bi ai nồng đậm:*" Đã bao nhiêu năm rồi ngay cả ta cũng không biết, nàng khoẻ không?"*

Đường Tam thản nhiên nói:*" Ta cũng không biết phải nói nàng khoẻ hay không khoẻ. Ngươi tột cùng là ai?"*

" Ta là ai? Ta là ai? Ha ha ha ha…". Sát Lục chi vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nhưng trong tiếng cười vẻ mặt của hắn cực kỳ thống khổ, hai hàng huyết lệ theo khoé mắt chảy xuôi ra.

" Ta thắng sao? Hay vẫn là thua? Tất cả hết thảy với ta mà nói đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Ta sai rồi? Ta được rồi? Vài thập niên như giấc mộng, ta lại rơi vào tội nghiệt như vậy, Tu La, hay cho một Tu La! Ta đúng là vẫn không thể thông qua khảo nghiệm của ngươi, đây không phải là cái gì đúng hay sai mà là vận mệnh".

Không kiềm chế được năng lượng ba động làm hết thảy chung quanh đều run rẩy, trọng kiếm trong tay Sát Lục chi vương cũng không ngừng tràn ra từng phiến huyết quang.

Đường Tam chỉ là đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn hắn, trong mơ hồ hiểu được, Sát Lục chi vương trước mắt cùng huyết sắc Sát Lục chi vương trước kia có bất đồng rất lớn. Tựa hồ, hiện tại hắn mới là chính hắn, nhưng tột cùng thì trên người hắn xảy ra chuyện gì thì hắn đoán không ra.

Thật lâu tâm tình Sát Lục chi vương mới dần dần bình tĩnh trở lại, huyết lệ ngừng chảy xuôi, ánh mắt một lần nữa cô đọng hắn lên.

" Nhìn ngươi cầm trong tay Hải Thần Tam Xoa Kích lại có được năng lực Hải Thần chi quang, hẳn ngươi là người mà Hải Thần lựa chọn phải không?"

Đường Tam cũng không giấu diếm chút gì, gật đầu.

Sát Lục chi vương thản nhiên nói:*" Đáng tiếc, ngươi cũng không phải chân chính Hải Thần, nếu không vừa rồi kẻ bại chính là ta. Người thành thần, một bước gian nan này ta bước hơn mười năm, nhưng vẫn như trước không thể hoàn toàn bước qua, cũng vĩnh viễn khó có khả năng đi qua, người tuổi trẻ, cảm ơn ngươi."*

" Cám ơn ta?". Đường Tam có chút khó hiểu nhìn Sát Lục chi vương.

Sát Lục chi vương thản nhiên nói:*" Nếu như không nhờ Hải Thần chi quang của ngươi, bản tính của ta cũng không thể thanh tĩnh lại, bản thân sẽ mãi đắm chìm trong huyết sắc tà ác kia, bị ác niệm thao khống trong tay. Là Hải Thần chi quang của ngươi làm ta từ trong lồng giam đó giãy thoát ra ngoài, hơn nữa thành tựu được thân thể bán thần, có thể cảm nhận được lực lượng của thần cấp, tâm nguyện cả đời của ta coi như liễu kết được một nửa"*.

Vừa nói, quang mang trong tay hắn thu lại, thanh trọng kiếm hoá thành huyết sắc li ti dung nhập vào trong tay hắn rồi dần dần biến mất.

" Ngươi có thấy rất kỳ quái hay không? Trước sau lại có biến hoá cực lớn như vậy, là ngươi đem ta từ trong nhà tù kia cứu ra. Nói cho ngươi biết cũng không sao, theo một ý nào đó, kỳ thật chúng ta là một loại người". Sát Lục chi vương nhàn nhã nói,l úc này tựa hồ tâm tình hắn đã hoàn toàn vững vàng.

"Tiền bối, mời người nói". Đường Tam cũng bình tĩnh hỏi.

Sát Lục chi vương nói:*" Ta sở dĩ nói chúng ta là cùng một loại người, chính là vì chúng ta đều là được thần tuyển trúng, chỉ bất quá tuyển chúng ta là những vị thần không giống nhau mà thôi. Lựa chọn trúng ngươi là Hải Thần chi thần, mà lựa trúng ta có thể xưng là Sát Lục chi thần, chân chính tên gọi là Tu La thần. Năm đó, bởi vì một ước hẹn, ta dùng toàn bộ tâm lực để đột phá thành thần. Nhưng là, muốn thành thần là chuyện quá khó khăn, chỉ có tích tụ được trăm ngàn tín ngưỡng chi lực mới có thể trợ giúp nhục thân tiến hoá lên đỉnh cấp cường giả thành thần. Trăm ngàn người đối với ta thật sự mà nói quá lâu, ai dám khẳng định chính mình sẽ sống được bao lâu đây? Chỉ trong phút chốc mà thôi"*.

"Ta lựa chọn một con đường khác, tìm đến kế thừa thần vị."

"Ở trên thế giới này vốn có không ít thần, nhưng chỉ có chân chính chủ thần mới có thể khi siêu thoát khỏi thế giới này lưu lại một niệm khí tức của mình, để tìm kiếm người thừa kế của mình. Giống như Hải Thần lựa chọn trúng ngươi, Quang Minh thần của Võ Hồn điện cũng thuộc loại này. Muốn tìm được thần niệm của thần lưu lại là khó khăn đến bậc nào, dù cho lúc đầu ta

tự nhận có khả năng thông thiên cũng rất khó tìm được chu ti mã tích. Thẳng đến khi ta tiến nhập Sát Lục chi đô rốt cục cũng tìm được khí tức của thần, đó chính là Tu La thần."

" Ác niệm chi thần tại thế gian kỳ thật có hai người. Một người là Tu La thần chủ quản giết chóc, một người là La Sát thần chủ quản tà niệm. Đoạ Lạc chi đô là di tích khi bọn họ siêu thoát thế giới này lưu lại. Tu La thần cùng La Sát thần cũng không phải song song tồn tại, bọn họ lại là địch nhân xa. Tu La thần chưởng khống chính là sát lục năng lượng, mà La Sát thần chưởng khống chính là chí tà chi lực, bọn họ mới không làm cho thế gian này đại loạn. Ta tưởng rằng mình tìm được chính là Tu La thần thần vị, nhất thời rất là hưng phấn, Tu La thần cũng đã thừa nhận thực lực cùng năng lực của ta, ban cho ta khảo nghiệm của Tu La thần. Vài hạng mục khảo nghiệm ban đầu rất dễ thông qua, dù sao khi đó ta cũng đạt tới thực lực hồn sư cao cấp nhất trong loài người. Ta nhớ, khi đó mình rất hưng phấn.

Thành thần là ta hứa hẹn với một người, chỉ có hoàn thành ước hẹn này ta mới đi tìm quyền lực của nàng, cũng rốt cục có thể cùng nàng ở cùng một chỗ. Nhưng là tại khảo nghiệm kế tiếp, ta dần dần bị lạc, khi đối mặt với Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương, trái tim ta đã bị ác niệm ăn mòn, tà ác chấp niệm từ trong cơ thể ly khai,bản tâm chân chính bị phong toả hoàn toàn. Cơ thể của ta cũng vì thế trở thành ký sinh thể của Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương, biến thành Sát Lục chi vương mà ngươi chứng kiến."

" Thẳng đến vừa rồi khi ta tỉnh lại mới hiểu được, ban đầu ta tiếp nhận cũng không phải là khảo nghiệm thuần tuý của Tu La thần. Tại trong khảo nghiệm trộn lẫn khí tức hỗn tạp của La Sát thần, hiển nhiên là khi La Sát thần siêu thoát khỏi thế giới này vì không để cho người thừa kế của mình gặp phải sự ngăn cản của Tu La thần, nên cố ý chuyển hướng về phía thần niệm của La Sát thần, cũng thay đổi hình thái mà Sát Lục chi đô vốn có. Đây nguyên chỉ là một phương của sát lục thế giới, nhưng Tu La thần thần niệm không ngừng ăn mòn đã biến thành nơi đoạ lạc tà ác, tiêm nhiễm vô số tạp chất. Cũng chính là bởi vì như thế, ta mới bị La Sát thần thần niệm quấy nhiễu, không thể hoàn thành khảo hạch của Tu La thần. Vẫn hoàn toàn lâm vào trong ác niệm, bị Hồng Huyết Cửu Đầu Biên Bức Vương ký sinh."

"Trải qua nhiều năm như vậy tới nay, Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương

một mực không ngừng ăn mòn cơ thể của ta, muốn chính thức xâm chiếm thân thể của ta, hấp thụ toàn bộ năng lượng của ta. Nhưng dù sao linh hồn của ta vẫn còn tồn tại, không ngừng cùng nó tiến hành chống cự, tranh đoạt quyền khống chế thân thể trong tay. Thắng mới vừa rồi, mượn lực lượng Hải Thần chi quang của ngươi, ta rốt cục phá tan chấp niệm. Hải Thần chi quang là khí tức thần thánh quang minh, giải đi toàn bộ ác niệm mà La Sát thần lưu tại Tu La thần niệm. Vì thế thông qua Tu La thần đệ bát khảo, được sự thừa nhận của Tu La Thánh Kiếm. Đáng tiếc hết thảy đều đã muộn, đều đã quá muộn…"

"Tiền bối, ngài ước hẹn với người kia có phải là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây tiền bối hay không?"

Sát Lục chi vương vốn đã đắm chìm tại kinh lịch mấy năm nay của mình trong thống khổ, lúc này nghe được nghi vấn của Đường Tam không nhịn được sửng sốt một chút:*" Ngươi làm sao biết được? Chẳng lẽ nàng có nói qua với ngươi chuyện này sao?"*

Bí ẩn trong lòng sáng tỏ thông suốt, Đường Tam không trực tiếp trả lời Sát Lục chi vương mà nhìn lên tay trái của mình:*" Ngài xem đây!"*.

Hắc quang lưu động. Vì không muốn làm Sát Lục chi vương cảnh giác, Đường Tam cố ý đem tốc độ ngưng tụ hồn lực phóng ra chậm rãi. Hắc sắc quang mang như tơ lũ trong tay hắn dần dần thành hình, Hạo Thiên chuy khắc ghi hoa văn Sát Thần lĩnh vực đang bị hắn nắm chặt trong tay.

Ánh mắt Sát Lục chi vương đọng lại, nhìn Hạo Thiên chuy trong tay trái Đường Tam, huyết quang chung quanh thân thể hắn kịch liệt ba động một chút làm Đường Tam không khỏi liên tiếp lui về phía sau vài bước mới trụ vững thân hình.

" Ngươi…Ngươi là…Hạo Thiên…tông…đệ tử…Ngươi là…hài tử của ai…?"

Thanh âm Sát Lục chi vương run rẩy, hắc sắc trong đôi mắt không ngừng có huyết lệ tràn ra làm cho gương mặt hắn nhìn qua có chút dữ tợn.

Đường Tam cung kính nói:*" Gia phụ Đường Hạo, tiền bối, ngài…"*

" Đường Hạo! Nguyên lai ngươi là nhi tử của nó, thật sự đã nhiều năm trôi qua, ngay cả con trai Hạo nhi cũng đã lớn như vậy. Hảo. Ngươi tốt lắm. Hảo…hài tử, ta gọi là Đường Thần."

Vừa nói, trong tay hắn hắc quang lưu động, một thanh chuy cự đại vô bỉ toàn thân hiện đầy hoa văn màu vàng lợt xuất hiện trong tay Đường Thần. Tuy rằng hình thái chuy tử cùng với Hạo Thiên chuy của Đường Tam chênh lệch thật lớn, nhưng lại có khí tức chân chính của Hạo Thiên chuy không thể nào giả được. Đúng là tuyệt thế võ hồn Hạo Thiên tông nhất mạch, hơn nữa là hình thái cao nhất tuyệt thế võ hồn.

Chứng kiến thiên chuy có căn cứ, Đường Tam không còn do dự phốc một tiếng quỳ xuống hành lễ, nghẹn ngào kêu lên:*" Ông cố!"*. Lúc này tâm tình của hắn cũng trở nên cực kỳ kích động, hắn như thế nào cũng không tưởng tượng được, Sát Lục chi vương trong Sát Lục chi đô lại là tằng tổ của mình. (ông cố).

Vốn tuyệt vọng thống khổ trong lòng tại lúc này đã không còn sót lại chút gì, nghi hoặc trong lòng trở nên thông suốt.Đúng vậy, ông cố cũng đồng dạng có được chân chính thần khí, tu vi lại càng cách xa mình. Bại cho ông cố của mình thì có gì là sỉ nhục chứ? Trong lúc vô ý trợ giúp ông cố thanh tĩnh lại làm cho Đường Tam mừng rỡ như điên. Lúc này đang tối thiếu hụt lực lượng, nếu như có ông cố đứng ra lãnh đạo, chẳng những Hạo Thiên tông trùng hiện đại lục không thành vấn đề, mà hồn sư của đại đế quốc cũng có người thống lĩnh. Thử hỏi, trong thiên hạ còn ai có thể sánh hơn uy vọng của ông cố chứ? Làm tông chủ của thiên hạ đệ nhất tông môn, chín mươi chín cấp bán thần đỉnh cấp đấu la, đó là bậc thực lực cường đại đến cỡ nào?

" Đứng lên. Hài tử mau đứng lên cho ông cố hảo hảo nhìn ngươi một chút". Đường Thần muốn tiến lên đỡ Đường Tam, nhưng khi huyết quang trên người đi tới trước mặt Đường Tam, trong mắt lại hiện lên một đạo nồng đậm bi ai, chỉ là hai tay hư đỡ mà không có chạm vào hắn.

Đường Tam vì đang cúi đầu nên không nhận ra thần sắc biến hoá trong mắt Đường Thần:

" Ông cố, xin ngài vì cha ta tác chủ a!". Đường Tam lại bái một lần nữa.

Đường Thần kinh ngạc nói:*" Ngươi đứng lên trước đã. Phụ thân ngươi? Hạo nhi làm sao vậy? Hắn là người có hy vọng nhất kế thừa y bát của ta, chẳng lẽ hiện tại không phải là Hạo Thiên tông tông chủ? Ta thân hãm Sát Lục chi đô hơn mười năm, bên ngoài xảy ra cái gì cũng không biết. Trong mơ hồ, ta cảm thụ khí tức phụ thân ngươi xuất hiện bên người, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ngươi nói chi tiết cho ta."*

Đường Tam hiểu được, Đường Thần từng cảm nhận qua khí tức của phụ thân. Hắn là khi phụ thân thông qua Địa Ngục lộ ở Sát Lục chi đô thu hoạch Sát Thần lĩnh vực, chỉ tiếc tổ tôn trong lúc đó không nhận ra nhau.

Lập tức hắn đem chi tiết tình huống của Hạo Thiên tông những năm gần đây thuật lại một lần. Phụ thân cùng mẫu thân yêu nhau. Võ Hồn điện hãm hại. Tông môn trục xuất. Tông môn phong bế. Cùng với chuyện hiện tại Hạo Thiên tông thoái ẩn không hề bỏ sót nói ra.

Đường Thần chính là ông cố Đường Tam, thượng đại Đường môn tông chủ, một thân thực lực thậm chí còn trên Hải Thần đấu La Ba Tái Tây. Hiện tại càng kế thừa một phần thần lực của Tu La thần. Ông cố cùng chính mình cũng không cùng cấp bậc, duy trì chín mươi chín cấp hồn lực, sợ rằng hiện nay ông cố là thiên hạ hồn sư đệ nhất nhân. Đường Tam rất tin, bất luận là Hạo Thiên tông hay đương kim thiên hạ đại thế, ông cố cũng sẽ không đối mặt một cách khó khăn như mình.

Nghe Đường Tam nói, sắc mặt Đường Thần biến hoá ngày càng khó coi, thần sắc trên mặt mỗi lần biến hoá làm cho không khí dường như đọng lại, phát ra thanh âm nghiền nát.

" Giỏi! Giỏi cho một cái Võ Hồn điện! Giỏi cho một Thiên Đạo Lưu! Tổ phụ ngươi cũng thành hồ đồ rồi, ẩn nhẫn chính là biện pháp sao?". Huyết quang ngập tràn, ba động rối loạn. Đường Tam mơ hồ có thể thấy da dẻ ông cố có tơ máu không ngừng hiện lên.

" Hạo nhi! Hạo nhi lại lâm vào cảnh như thế! Đứa nhỏ này, sao lại ngu như vậy a!". Nước mắt tuổi già của Đường Thần chảy dài, nhưng nước mắt vẫn

như trước là huyết sắc.

" Ông cố, ngài đừng khổ sở, hiện tại đối với chúng ta trọng yếu nhất là như thế nào có thể làm cho Hạo Thiên tông trùng xuất hồn sư giới, phá vỡ dã tâm của Võ Hồn điện, diệt trừ bọn họ hoàn toàn. Thù cha mẹ bất cộng đái thiên, không huỷ diệt hoàn toàn bọn họ, ta sẽ không từ bỏ."

Đường Thần ngơ ngẩn nhìn Đường Tam, một hồi lâu không nói nên lời. Đường Tam thành khẩn nhìn lão, hắn nghĩ đến, ông cố biết tình huống của tông môn nhất định sẽ theo mình trở về thu thập đại cục.

Nhưng quang mang trong mắt Đường Thần lại dần dần hạ xuống ảm đạm,thở dài một tiếng lắc đầu thống khổ nhắm hai mắt lại:*" Tông môn như thế đúng là phải có trách nhiệm, nhưng ta không thể theo ngươi cùng trở về. Hài tử, năm nay ngươi mới hai mươi tuổi sao? Ngươi đã thông qua vài khảo của Hải Thần khảo hạch?"*

Đường Tam có chút khó hiểu nhìn Đường Thần:*" Đã từng, ta đã thông qua Hải Thần đệ thất khảo".*

Đường Thần nói:*" Nếu như vậy đợi đến lúc Hải Thần cửu khảo, ngươi còn muốn trở về Hải Thần đảo?"*

Đường Tam gật đầu:*" Đúng vậy".*

Đường Thần cho tay vào lòng lấy ra một thanh kim sắc tiểu chuy hai đầu có khảm một miếng hắc sắc bảo thạch, nhìn qua cực kỳ tinh xảo:*" Hài tử, cái này cho ngươi, chính là tín vật, cũng là tín vật của thủ tịch trưởng lão Hạo Thiên tông chúng ta. Có nó, trưởng lão đường toàn bộ do ngươi điều khiển, có quyền phế trừ tông chủ, quyết định tông môn đại sự. Ngươi năm nay bất quá tuổi tác mới hơn hai mươi mà đã đạt được bát hoàn hơn nữa thông qua thất hạng khảo hạch của thần. Ta năm đó dù tự phụ nhưng lúc bằng tuổi ngươi cũng cách biệt quá xa. Hảo hài tử, ta kiêu ngạo vì ngươi, ngươi cũng là nỗi kiêu ngạo của Hạo Thiên tông chúng ta, tương lai của Hạo Thiên tông đều giao cho ngươi. Chờ ngươi muốn trở về Hải Thần điện tiến hành Hải Thần cửu khảo, ta sẽ chờ ngươi tại nơi đây. Ta nợ Ba Tái Tây quá nhiều, ví dụ như việc không thể hoàn thành ước hẹn với nàng, nhưng ta vẫn muốn đi*

thăm nàng một chút."

Vừa nói hắn đem kim sắc tiểu chuy nọ ném qua Đường Tam, rồi phóng người lên như huyết sắc đại điểu thẳng vào không trung, trong nháy mắt hoá thành hắc sắc lưu tinh biến mất trong tầm mắt Đường Tam.

Đường Tam ngơ ngác nhìn theo phương hướng cố biến mất. Ông cố lão nhân gia ông ta sao lại cứ như vậy mà đi? Chẳng lẽ nói, tầm quan trọng của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây trong lòng ông ta thậm chí vượt qua tông môn sao chứ? Không! Khẳng định sẽ không! Trong thời điểm ông cố ra đi trên mặt rõ ràng lưu lộ thần sắc thống khổ, rõ ràng đối với tông môn không nỡ, nhưng ông cố vẫn ra đi. Đây tột cùng là…

Đường Tam nghĩ trước tính sau nhưng như thế nào cũng không nghĩ thông suốt mấu chốt chuyện này. Nhưng bất luận nói như thế nào, sự xuất hiện của ông cố cuối cùng là chuyện tốt. Cho dù lão nhân gia ông ta đi tìm Ba Tái Tây, một ngày nào đó cũng trở về thôi. Ông cố không phải đã nói sẽ chờ mình trên hải đảo sao?

Nghĩ tới đây, tâm tình Đường Tam dần dần bình phục, trân trọng đem thanh kim sắc tiểu chuy thu vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, phóng người lên thi triển Khống Hạc Cầm Long đem Tam Xoa Kích hút ra từ trong đất, cẩn thận lau chùi bụi đất trên Tam Xoa Kích Đường Tam trong lòng thầm nghĩ:*" Tam Xoa Kích a Tam Xoa Kích, đều là ta không tốt, cũng không đủ làm cho thực lực của ngươi phát huy. Ta nhất định mau chóng trở thành chân chính Hải Thần, cho ngươi phóng xuất ra quang mang mà ngươi đáng có."*

A, Hồ Liệt Na đâu rồi? Đường Tam giờ mới nhớ đến vị thánh nữ của Võ Hồn điện. Tinh thần lực như chu võng tản ra, dẫn dắt hắn tìm được chỗ Hồ Liệt Na rơi xuống.

Hồ Liệt Na đã ngất đi, quần áo trên người bị tổn hại lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, giống như trước kia đã từng chứng kiến qua, nhưng Đường Tam vẫn không nhịn được trong lòng rộn lên, Hồ Liệt Na là người quyến rũ nhất trong tất cả những nữ nhân mà hắn đã từng gặp. Hắn không có dùng tay tiếp xúc Hồ Liệt Na, trên trán bắn ra một đạo Hải Thần chi quang. Hải Thần chi

quang rơi trên người Hồ Liệt Na mặc dù không có công hiệu trị liệu trực tiếp nhưng dưới sự khống chế của hắn cũng kích hoạt tiềm năng cơ thể con người nhanh hơn tốc độ khôi phục. Theo số lần sử dụng ngày càng nhiều, đối với Hải Thần chi quang ảo diệu, Đường Tam cũng ngày càng quen thuộc.

Dưới ánh kim quang bao phủ, Hồ Liệt Na dần dần có động tĩnh. Thân mình nàng bị thương cũng không quá nặng, lúc trước chẳng qua là bị chấn hôn mê bất tỉnh, dưới tác dụng phụ trợ của Hải Thần chi quang, trong giây lát từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại.

Mở mắt ra thấy người đầu tiên trước mặt mình là Đường Tam, Hồ Liệt Na thở dài một hơi:*" Ngươi giết hắn rồi?"*. Trên mặt nàng tràn ngập vui sướng hưng phấn. Ngay lúc trước nàng giãy dụa thống khổ trong Sát Lục lĩnh vực, mắt thấy từng người bên cạnh mình ngã xuống, trong lòng nàng đã ngập tràn tuyệt vọng. Trong lúc tuyệt vọng, trong đầu hiện ra chỉ một hình bóng, nàng nghĩ tới hy vọng xa vời dù là trước khi chết có thể gặp hắn một lần cũng là mãn nguyện. Ngay tại lúc này thì hắn xuất hiện, kim sắc thần quang bao phủ tựa như một thiên thần hạ phàm. So sánh với trước kia hắn càng thêm anh tuấn, cũng thêm vài phần mị lực thành thục. Lúc đó giơ tay nhấc chân ngăn cản địch nhân cứu nàng tại thời khắc nguy cơ nhất., còn có chuyện gì hoàn mỹ hơn nữa chứ? Mặc dù Hồ Liệt Na chưa bao giờ nghĩ đến gặp lại hắn trong một tình huống như thế này, nhưng lại một lần nữa được hắn cứu giúp. Cái mà Hồ Liệt Na trong lòng có được là hạnh phúc và cảm giác thỏa mãn, dù nàng biết trong lòng hắn không có nàng, lúc này cũng không hề quan trọng.

Đường Tam nhàn nhạt gật đầu:*" Xem như vậy đi"*. Nói hắn giết chết Sát Lục chi vương trước kia cũng không có cái gì không đúng.

Hồ Liệt Na loạng choạng bò lên, nhất thời phát hiện thân mình nhiều nơi có bộ dáng xuân quang phát tiết, khuôn mặt đỏ lên, vội quay người lấy một bộ trường bào từ trong hồn đạo khí mặc lên người.

" Cảm ơn ngươi vừa rồi lại cứu ta một lần nữa". Hồ Liệt Na khẽ nói.

Đường Tam lạnh nhạt cười:*" Không có gì, ngẫu nhiên mà gặp thôi. Huống chi dù ta không đối mặt với hắn, hắn cũng tới tìm ta."*

Một lần nữa xoay người, Hồ Liệt Na trên mặt có vài phần đỏ ửng, thấp giọng nói:*" Lần trước…lần trước tại Tinh Đấu đại sâm lâm…"*

Đường Tam nhướng mày một cái:*" Không cần phải nói, ta sẽ cùng Võ Hồn đế quốc của ngươi tính sổ."*

Hồ Liệt Na thở dài một tiếng:*" Ta biết cừu hận này rất khó hoá giải. Chỉ là, Đường Tam, nếu có một ngày ngươi chiến thắng Võ Hồn đế quốc có thể không giết sư phụ ta không? Nàng kỳ thật cũng là một người khổ mệnh."*

Đường Tam cười lạnh một tiếng:*" Mệnh? Thân là Võ Hồn điện giáo hoàng, đương nhiệm Võ Hồn đế quốc đế vương, ngươi nói nàng khổ mệnh cái gì chứ? Cho rằng nàng thật sự khổ mệnh là có thể đem thống khổ của mình chuyển qua thân người khác hay sao? Nếu lúc trước không phải nàng phái các ngươi đi Tinh Đấu đại sâm lâm, chúng ta đâu có xung đột? Tiểu Vũ đâu phải vì các ngươi mà hiến tế? Ngươi không cần phải nói với ta bất cứ chuyện gì, nếu như ngày đó tới trong lòng ngươi còn có thiện tâm, ta sẽ không giết ngươi. Nhưng Bỉ Bỉ Đông nhất định phải chết, nếu như ngươi không muốn thấy một màn như vậy hãy sớm thoát ly khỏi Võ Hồn đế quốc đi".*

Hồ Liệt Na ngơ ngác nhìn Đường Tam, vành mắt hơi có chút đỏ lên:*" Đường Tam, ngươi cho rằng bằng vào lực lượng của hai đại đế quốc là có thể cùng Võ Hồn đế quốc chúng ta chống lại sao? Nên đi là ngươi, mấy năm nay không phải ngươi vẫn không xuất hiện hay sao? Tại sao lại phải xuất hiện trên đại lục? Ta hiểu được nội tâm ngươi cố chấp, nhưng Võ Hồn đế quốc chúng ta thật sự không phải một người có khả năng chống lại. Dù ta không biết ngươi làm thế nào đạt được thực lực trước mắt nhưng dù là ngươi đạt tới phong hào đấu la thì sao chứ? Ngươi bất quá là một cá nhân đối mặt với Võ Hồn đế quốc tính là đơn vị hàng ngàn hồn sư. Hồn sư của hai đại đế quốc tập hợp lại còn không đến một phần ba Võ Hồn đế quốc chúng ta. Chỉ cần chúng ta đem các hành tỉnh đế quốc chỉnh hợp xong, ngày thống nhất đại quân chính là lúc hủy diệt hai đại đế quốc. Ngươi không cho rằng, bằng vào lực của một mình ngươi là có thể chống lại cả đại lục hay sao?"*

Đường Tam thản nhiên nói:*" Chúng ta hiện tại thảo luận việc này không có ý nghĩa gì, nếu ngươi không có việc gì, ta đây cáo từ, lần sau gặp mặt, chúng ta là hai kẻ thù gặp nhau bằng đao kiếm. Gặp lại sau nha!"*

Vừa nói Đường Tam vừa cầm Hải Thần Tam Xoa Kích lên, xoay người bỏ đi.

"Chờ một chút!". Hồ Liệt Na vội kêu lên một tiếng, trong đôi mắt đẹp đã ngập tràn đau khổ. Mấy năm đã trôi qua, thuỷ chung vô pháp cảm thụ cảm tình của Diễm là tại sao? Mặc dù nàng không nguyện ý thừa nhận nhưng lại minh bạch, chính là bởi vì nam nhân trước mắt này. Nàng vĩnh viễn không quên kinh lịch năm xưa cùng nhau đi qua Địa Ngục Lộ, càng không quên hơi thở nam nhân này.

Yêu đôi khi chính là mục đích. Nàng cùng Đường Tam chính thức ở cùng một chỗ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng có cảm giác khắc cốt minh tâm vô luận với Diễm là cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ cũng không thể so sánh được. Nàng cũng cố gắng quên hắn, nhưng trong lòng căn bản không thể xoá nhoà vẻ mặt vui cười của hắn, lúc này chính mắt thấy nam tử mà mình ngưỡng mộ trong lòng đối xử với mình lạnh lùng như thế, nàng sao lại không thấy khó chịu đây?

Hồ Liệt Na có chút mềm yếu nói:*" Có thể nói cho ta biết hay không, ngươi muốn đi đâu vậy?"*

Đường Tam thản nhiên nói:*" Sao? Ngươi chuẩn bị phái đại quân của Võ Hồn đế quốc áp chế ta à?"*

" Ngươi biết ta sẽ không làm như vậy mà!". Hồ Liệt Na có chút kích động hô, nước mắt không thể kiềm nén chảy dài trên mặt, nàng không thể nhịn oan uổng nữa.

Đường Tam mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt phóng ra quang mang sắc bén:*" Hồ Liệt Na, ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta không phải bằng hữu, mà là kẻ thù. Chỉ cần ngươi còn ở Võ Hồn đế quốc một ngày, quan hệ này cũng sẽ không thay đổi. Ta hôm nay cũng không phải cứu ngươi, chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi, chuyện phát sinh giữa ngươi và ta khi xưa hết thảy đã trôi qua, dừng lại ở đây, sau này, chúng ta chỉ là địch nhân"*. Vừa nói Đường Tam vừa quay Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay lại, lưỡi kích rộng lớn tuôn ra khí thế mạnh mẽ vạch trên mặt đất một đường sâu thẳm, làm hai người chia cách hai

bên.

Đây là biên giới! Tam Xoa Kích phảng phất cắt sâu vào lòng Hồ Liệt Na, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, vô thức lùi lại hai bước, suýt nữa ngã sấp xuống,môi mấp máy:*"Ngươi…ngươi…"*

Đường Tam không nhìn nàng, xoay người bay thẳng lên không, hướng về phương xa mà bay đi.

Ngay lúc này Hồ Liệt Na đột nhiên kêu gào:*" Đường Tam, ngươi đi bất cứ nơi đâu cũng được nhưng nghìn vạn lần không nên đi Tinh Đấu đại sâm lâm, sư phụ ta mang theo sáu vị trưởng lão liệp sát hồn thú ở đó"*. Bất luận hắn đối với mình như thế nào, Hồ Liệt Na trong lòng vẫn vấn vương không cách nào dứt bỏ tình cảm.

Đã bay đến giữa không trung thân thể Đường Tam dừng lại một chút, nhưng rồi hắn một lần nữa gia tốc rất nhanh, trong chớp mắt mất hút trong tầm mắt Hồ Liệt Na.

Hồ Liệt Na rốt cục không chống nổi nữa, phù phù một tiếng ngã xuống tại chỗ, oẹ ra một ngụm máu tươi, trên mặt nở nụ cười thê thảm.

Phi hành trên không, Đường Tam đồng dạng cũng không thể bình tĩnh. Lời cuối cùng của Hồ Liệt Na làm hắn thất kinh, Bỉ Bỉ Đông tự mình dẫn sáu vị trưởng lão Võ Hồn đế quốc đã vào Tinh Đấu đại sâm lâm. Nàng muốn làm gì là không thể nghi ngờ, ngoài Sâm Lâm chi vương Thái Thản Cự Viên Nhị Minh cùng Thiên Thanh Mãng Ngưu Đại Minh, còn có cái gì có thể làm cho Võ Hồn đế quốc đế vương suất lĩnh sáu vị phong hào đấu la vây công đây? Với đội hình cường đại như vậy, dù cho Đại Minh và Nhị Minh muốn chạy trốn cũng không thể làm được. Tinh Đấu đại sâm lâm mặc dù là địa bàn của bọn họ, nhưng Võ Hồn đế quốc phái ra đội hình thật sự quá cường đại.

Về thái độ của Đường Tam với Hồ Liệt Na, hắn là dùng ý chí mà làm. Theo như lời hắn, hắn cùng Hồ Liệt Na trong lúc đó chỉ có thể là địch nhân. Với thông minh của hắn, làm sao lại không rõ tình cảm của Hồ Liệt Na đối với mình chứ? Nhưng làm sao có thể tiếp nhận đây? Ở trong lòng hắn, sớm đã không thể chứa thêm một nữ nhân thứ hai. Dù hắn đối xử Hồ Liệt Na không

tệ, nhưng tuyệt không nguyện ý cho nàng bất cứ cơ hội viễn vông nào. Lúc nãy mới nói ra lời tuyệt tình, nếu có thể cắt mà không cắt sẽ gặp loạn, Đường Tam rất rõ điểm này, lúc đó quả quyết vạch ra giới hạn cùng Hồ Liệt Na, cũng cắt đi phần hảo cảm của mình với nàng, nếu không, sau này khi hắn có mặt ở Võ Hồn đế quốc, nếu có Hồ Liệt Na ở đó, chẳng lẽ không thể động thủ sao? Nếu khó có khả năng ở cùng một chỗ thì phải đơn giản giải quyết vấn đề một cách quyết đoán, để tránh khỏi bị quấy nhiễu.

Vừa bay, Đường Tam vừa từ trong túi Như Ý Bách Bảo của mình ôm ra bản thể của Tiểu Vũ, đồng thời dùng tinh thần lực của mình thức tỉnh Tiểu Vũ ngủ say trong hồn hoàn hồn cốt của mình, đem lời Hồ Liệt Na vừa rồi nói lại cho nàng.

Sau khi nghe Đường Tam thuật lại, Tiểu Vũ nhất thời trong lòng khẩn trương:*" Ca, chúng ta qua đó nhanh lên, Đại Minh Nhị Minh gặp nguy hiểm rồi. Bỉ Bỉ Đông nhất định là tìm bọn họ liệp sát để cướp hồn hoàn và hồn cốt, chúng ta nhanh đi cứu bọn họ đi."*.

------oOo------

Chương 441: Nguy cơ của hai đại thần thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

Đường Tam nói:*" Tiểu Vũ ngươi đừng vội, ta toàn lực đuổi theo, chỉ chậm một chút thôi không chậm hơn nhiều đâu, Đại Minh cùng Nhị Minh dù sao cũng là bá chủ trong Tinh Đấu đại sâm lâm, ưu thế tuyệt đối thuộc về bọn họ. Hơn nữa bọn họ đều có trí tuệ cao,khi phát hiện không thể chống lại sẽ nghĩ biện pháp vẹn toàn đối phó. Bỉ Bỉ Đông bọn họ mặc dù thế mạnh, nhưng trong phút chốc muốn liệp sát Đại Minh Nhị Minh cũng không phải dễ dàng. Sau khi chúng ta tiến vào sâm lâm hãy hội hợp nhanh cùng bọn họ, tập trung lực lượng trốn thoát trước rồi hãy nói. Tinh Đấu đại sâm lâm là rừng rậm khổng lồ nguyên thuỷ thích hợp nhất cho Lam Ngân lĩnh vực của ta phát huy tác dụng. Hơn nữa Hãn Hải Hộ Thân Tráo có năng lực ẩn thân, cứu đi bọn*

họ hắn là không khó."

Tiểu Vũ vành mắt ửng đỏ gật đầu nói:*" Ca,ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên với Đại Minh Nhị Minh, bọn họ giống như là anh của ta vậy, ta nhất định phải đi cứu bọn họ. Nhưng là Võ Hồn đế quốc thế mạnh, ta lại không muốn ngươi gặp nguy hiểm. Ta…"*

Đường Tam hôn lên trán của nàng:*" Nói lời ngu ngốc gì thế, huynh đệ của ngươi không phải là huynh đệ của ta sao? Lúc đầu không phải nhờ Đại Minh Nhị Minh bọn họ kịp thời chạy tới, ta sớm đã chết. Ta còn trông cậy bọn họ giúp ngươi hoàn toàn hồi sinh, ngươi không nên suy nghĩ nhiều, ta nhất định có thể cứu được bọn họ."*

Tiểu Vũ nhu thuận gật đầu, nép vào lòng Đường Tam, nhưng trong lòng cũng ngập tràn lo lắng. Không biết tại sao, nàng luôn có dự cảm không lành, dường như có chuyện gì sắp sửa phát sinh.

Một ngày sau, vì đi vội vã, Đường Tam thậm chí không chút nghỉ ngơi. Trải qua suốt mười hai canh giờ cấp tốc phi hành, bọn họ rốt cục đã tới Tinh Đấu đại sâm lâm. Thân thể Đường Tam quả thật cường hãn, mặc dù không cố ý nghỉ ngơi, nhưng năng lực tự lành vết thương của bản thân đã khiến cho vết thương trong lần đánh nhau giữa hắn và Đường Thần cơ bản khỏi hẳn. Hồn lực cũng đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất, tinh thần lực lại càng không cảm thấy mệt mỏi.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ đáp xuống bên ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm, cũng không phải không thể tiếp tục phi hành, chỉ bất quá Tinh Đấu đại sâm lâm bên trong hồn thú đông đảo, tại không trung phi hành rất dễ bị nhằm vào công kích.Mà nếu nói dùng Hãn Hải Hộ Thân Tráo, tinh thần lực của Đường Tam sẽ tiêu hao không nhỏ. Đối thủ lần này cực kỳ cường đại, Đường Tam nhất định phải bảo trì trạng thái tốt nhất mới có khả năng đem Đại Minh Nhị Minh cứu thoát.

Đi vào Tinh Đấu đại sâm lâm Đường Tam dừng bước, đem linh hồn Tiểu Vũ trở về bản thể.

"Ngươi giúp ta hộ pháp,trước tiên ta tìm tung tích của bọn họ". Sau khi ngồi

xuống Đường Tam hướng Tiểu Vũ ra hiệu. Tinh Đấu đại sâm lâm diện tích rộng lớn như vậy, nếu như chỉ tìm kiếm vô mục đích chẳng khác nào mò kim đáy biển. Ngay lúc này, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam không thể nghi ngờ có thể phát huy ra tác dụng thật lớn.

Hồn thú bên ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm không tính là cường đại, có Tiểu Vũ thủ hộ, hơn nữa năng lực tự thân Lam Ngân lĩnh vực thừa sức bảo vệ Đường Tam.

Khoanh chân ngồi xuống Đường Tam đem Hải Thần Tam Xoa Kích gác ngang trên đầu gối, hai mắt cùng phát sáng lên,tựa như hai khối lam bảo thạch phóng xuất quang mang. Tám cái hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng đồng thời xuất hiện một vòng tròn lam sắc gợn sóng cũng từ trên người hắn phóng thích ra. Lấy mắt khó phân biệt tốc độ hình quạt hướng ra ngoài lan tràn khắp sâm lâm.

Mỗi một gốc thực vật đều có thể làm trạm trung chuyển cho Lam Ngân lĩnh vực, trước kia Đường Tam còn chưa đạt tới bảy mươi cấp, Lam Ngân lĩnh vực còn chưa tiến hoá là đã có thể dò xét trên diện tích rộng. Lúc này sau khi Lam Ngân lĩnh vực tiến hoá, năng lực mở rộng phạm vi cùng với tinh thần lực mênh mông khôn cùng, đến tột cùng có thể dò xét rất xa ra ngoài dự tính của hắn. Nhưng hắn có thể khẳng định, Tinh Đấu đại sâm lâm chính là không gian tốt nhất cho Lam Ngân lĩnh vực thi triển.

Sinh mệnh khí tức bắt đầu hò reo nhảy múa mỗi mỗi cùng với Đường Tam tương liên, sinh mệnh khổng lồ không ngừng hướng về phía hắn tràn đến, làm hắn sau một hồi phi hành mệt mỏi giờ có được khoảnh khắc tươi cười. Mặc dù hai mắt khép hờ, nhưng tầm nhìn Đường Tam lại tuỳ theo cảm giác gần như vô hạn tràn ra, mỗi gốc thực vật trong sâm lâm đều biến thành ánh mắt của hắn.

Hắn thấy được nhiều hình thái tu vi khác nhau, các loại hồn thú, thấy được tràng diện lấy mạnh nuốt yếu. Đương nhiên càng nhiều gốc thực vật sinh sống đã lâu tại sâm lâm bừng bừng sinh cơ cảm nhiễm Đường Tam, làm hắn đối với Lam Ngân lĩnh vực tiến hoá kỹ năng sâm la vạn tượng lại có giải thích mới.

Bất quá hiện tại hắn cũng có thời gian khắc sâu hiện tượng này, toàn bộ tinh thần lực đều đặt hết vào tìm kiếm. Theo cảm giác không ngừng lan tràn, ngày càng nhiều thực vật đến gia nhập vào trong Lam Ngân lĩnh vực, mỗi gốc thực vật đều phát ra sức sống rót vào Lam Ngân lĩnh vực. Mặc dù phạm vi Lam Ngân lĩnh vực khuếch trương càng lúc càng lớn, nhưng thực vật bên trong lĩnh vực cũng càng ngày càng nhiều, tinh thần lực của Đường Tam chẳng những không tiêu hao nhiều lắm ngược lại mơ hồ có sự đề thăng. Mà tinh thần lực của Hạo Hãn cảnh giới cũng phân tích cực nhanh các loại thực vật để lấy tin tức. Không giống như lúc trước tin tức quá nhiều không cách nào nhớ nổi, chỉ có thể đem lĩnh vực tập trung trong phạm vi nhất định.

Bất quá cho dù lực lượng cường đại cũng có cực hạn, khi cảm giác của Đường Tam lan tràn bao phủ quá nửa Tinh Đấu đại sâm lâm, số lượng tin tức quá khổng lồ làm cho hắn có chút không tiếp nhận nổi. Nhưng lúc này việc tìm kiếm của hắn cũng có hiệu quả, trong tin tức mà thực vật mang đến, rất nhanh hắn từ trong một chút dấu vết đã tìm được một chút gì đó mình cần. Tinh thần lực tập trung, thu nhỏ diện tích dò xét lại. Cứ như vậy, Lam Ngân lĩnh vực của hắn lại càng linh hoạt.

Tiểu Vũ mặc dù chỉ đứng bên người Đường Tam, nhưng cũng có thể cảm nhận được sinh cơ mạnh mẽ từ trong Lam Ngân lĩnh vực mà hắn phóng xuất. Dưới sự kích thích của phần sinh cơ này, Tiểu Vũ có chút kinh ngạc phát hiện, tiêu hao của linh hồn mình trong bản thể giảm bớt rất nhiều, hơn nữa càng thêm vững chắc. Cứ như vậy, nàng có thể hiện ra bản thể với thời gian lâu hơn.

Qua hết nửa canh giờ công phu, Đường Tam mới mở hai mắt ra, nhưng hắn lại không thu hồi Lam Ngân lĩnh vực. Sắc mặt nghiêm trọng nhìn Tiểu Vũ trầm giọng nói:*" Chúng ta đi nhanh lên, Đại Minh Nhị Minh tình huống không ổn"*. Nói xong, một tay cầm Tam Xoa Kích lên, tay kia trực tiếp ôm lấy thân thể mềm mại của Tiểu Vũ. Kim sắc bát chu mâu từ sau lưng phóng xuất ra, thân trước phục xuống, dùng bát chu mâu di chuyển nhanh vào sâu trong Tinh Đấu đại sâm lâm.

Tiểu Vũ vội hỏi:*" Ca, ngươi tìm được bọn họ rồi sao? Hiện tại họ thế nào?"*

Đường Tam nói:*" Tinh thần lực của ta đã tra ra vị trí đại khái của bọn họ*

rồi, khoảng cách đến đó còn rất xa, chúng ta toàn lực chạy đi ít nhất phải sáu canh giờ mới có thể tới. Trước mắt Đại Minh Nhị Minh còn chưa nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng bọn họ lại đang bỏ chạy. Phía sau truy tung bọn họ hẳn là bọn Bỉ Bỉ Đông. Hơi thở Đại Minh Nhị Minh bất định lúc mạnh lúc yếu, có lẽ đã thụ thương, hơn nữa thương thế không nhẹ, chúng ta phải nắm chặt thời gian cứu họ. Ta vừa rồi đã dùng tinh thần lực tiếp xúc bọn họ, mặc dù khoảng cách quá xa không thể liên lạc chính thức, nhưng có thể dẫn dắt bọn họ chạy về phía chúng ta, như vậy thời gian chúng ta gặp nhau sẽ ngắn đi một chút. Tiểu Vũ, ngươi đừng quá lo lắng, cát nhân thiên tướng bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu."

Dù ngoài miệng nói vậy nhưng lòng Đường Tam lại hết sức trầm trọng. Lấy thực lực của Đại Minh và Nhị Minh là sâm lâm chi vương, chính mình dò xét lại thấy không ổn định, có thể thấy bọn họ đã thụ thương. Hai vị sâm lâm chi vương này bằng vào khống chế trọng lực lĩnh vực cùng trì hoãn lĩnh vực của họ mới có thể trốn ra được. Muốn thi triển lĩnh vực cần phải có năng lượng duy trì, hai vị sâm lâm chi vương cùng những người kia quần đấu hiển nhiên không phải một, hai ngày, bọn họ còn có thể kiên trì bao lâu đây?

Cây cối bên trong Tinh Đấu đại sâm lâm cực kỳ rậm rạp còn có rất nhiều thực vật thấp bé nên phi hành là không thực tế. Bằng vào đặc tính của bát chu mâu có thể đi trên mọi loại địa hình, Đường Tam có thể nói đã đem tốc độ triển khai tới cực hạn rồi, tựa như một đạo kim sắc lưu quang không ngừng xuyên qua khe hở của cây cối.

Tiểu Vũ vì tiết kiệm linh hồn chi lực của mình để khi chiến đấu có thể trợ giúp Đường Tam nên đã đem linh hồn vào trong cơ thể hắn, thu vào trong túi Như Ý Bách Bảo, như vậy không thể nghi ngờ sẽ không ràng buộc để cho tốc độ Đường Tam phát huy nhanh nhất.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thông qua liên lạc của Lam Ngân lĩnh vực, Đường Tam có thể cảm giác rõ ràng chính mình không ngừng đến gần hai vị sâm lâm chi vương, khí tức bọn họ vẫn không ổn định lại chuyển sang ngày càng suy yếu, mấy lần sau này tiếp xúc mỗi một lần lại cảm thấy càng suy yếu hơn.

Ở một hướng khác của Tinh Đấu đại sâm lâm, hình thể khổng lồ của Thái

Thản Cự Viên đang điên cuồng chạy trốn, thân thể cự đại của Thiên Thanh Ngưu Mãng quấn quanh thân hắn, ngưu thủ hướng về phía sau không ngừng phóng xuất ra từng vòng thanh sắc quang mang.

Mỗi người bọn họ máu tươi nhiễm đỏ trên thân, Thiên Thanh Ngưu Mãng bị thương càng nặng hơn nữa. Vốn thân thể dài hơn ba mươi thước, lúc này bảy, tám thước phía sau đuôi đã mất đi, hơn nữa miệng vết thương vẫn không ngừng chảy ra từng giọt máu đen hôi thối, đôi mắt thật lớn quang mang không còn sáng rực như xưa, mỗi lần phóng xuất từng vòng thanh quang, nhãn thần của hắn lại thêm vài phần ảm đạm. Trên người hắn vết thương vô số, miệng vết thương biến dạng phần lớn nhiễm hắc sắc hư thối rữa nát, trên người thỉnh thoảng bốc lên vài làn khói. Khói bay đến đâu là thực vật nhanh chóng héo rũ đến đó, có thể thấy được kịch độc trên người hắn đáng sợ vô cùng.

Tình huống của Thái Thản Cự Viên so với Thiên Thanh Ngưu Mãng tốt hơn một chút, nhưng trên người hắn đồng dạng cũng có rất nhiều vết thương. Nhất là trước ngực có một vết thương thật lớn, sâu đến tận xương, mơ hồ có thể thấy cả trái tim đang đập trong lồng ngực. Vết thương này mà sâu thêm một chút, sợ rằng trái tim của hắn sẽ nát tan.

Hiện tại bọn họ đã hết sức suy yếu nhưng trong mắt lại tràn ngập oán độc và không cam lòng. Trận chiến này đã duy trì liên tục hơn nửa tháng, bọn họ vẫn bên đánh bên thì bỏ chạy.

Nhóm người truy kích bọn họ thật sự quá cường đại, nhất là hai tên lúc trước dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ vây khốn họ. Nếu không phải lần này chúng lại dùng kỹ năng đó tạm thời chế trụ thân thể hai đại thần thú làm họ bị thương nặng, chúng muốn đuổi giết cũng không dễ dàng như vậy.

Đại Minh đứt mất phần đuôi cùng với vết thương trước ngực Nhị Minh chính là bị trong lúc đó.

Ngoại trừ hai người kia, còn có một nữ nhân đặc biệt cường đại, công kích chính diện của nàng ngay cả thân thể cường hãn như Đại Minh Nhị Minh cũng không chịu nổi.

Một bên đuổi giết một bên bỏ chạy, nếu không phải bọn họ có lĩnh vực có thể trì hoãn được tốc độ truy kích của đối phương, nếu không phải bọn họ với Tinh Đấu đại sâm lâm rất rành đường đi nước bước, sợ rằng đã sớm bị đối phương giết chết.

Đại Minh cùng Nhị Minh đều có trí tuệ không thua kém loài người, bọn họ đương nhiên biết nhóm người này đuổi giết họ là vì cái gì, bọn họ không cam lòng để bọn người này cướp đi hồn hoàn hồn cốt của mình. Cho dù chết, cũng không để bọn chúng toại nguyện. Cho nên dù hai đại thần thú ngày càng suy yếu, vẫn tiếp tục chạy trốn không có mảy may buông lỏng.

" Lão nhị, ta sắp không chống đỡ được nữa, ngươi đừng lo cho ta. Rừng xanh còn đó lo gì thiếu củi, chúng ta không phải đã nhận được tín hiệu cứu viện sao, ngươi nhanh cùng bọn họ hội hợp, ta ở lại đây ngăn chặn bọn người đê tiện bỉ ổi này. Bọn chúng nghĩ đến hồn hoàn hồn cốt quả là nằm mộng, lão tử thà là tự huỷ cũng không để cho chúng tiện nghi!". Đại Minh trong mắt oán độc đã lên tới cực độ.

Trên thực lực, Đại Minh mạnh hơn so với Nhị Minh, nhưng chiến đấu hơn mười ngày nay hắn cũng đã chịu rất nhiều công kích, bị thương rất nặng. Nhất là kịch độc trên người vẫn không ngừng ăn mòn thân thể hắn, sinh mệnh khí tức càng ngày càng mỏng.

" Không, đại ca, chỉ cần ta còn một hơi thở, quyết không bỏ rơi ngươi đâu!". Nhị Minh nổi giận gầm lên một tiếng, hai chân đạp mạnh toả ra một vòng tròn màu vàng cường liệt về phía sau khiến cho địch nhân sắp đến gần một lần nữa bị trì hoãn, trọng lực cường đại làm tất cả thực vật trong phạm vi hoá thành bụi phấn.

" Nhị Minh, buông ta xuống. Như vậy hai ta không ai còn sống được, ngươi mau đi đi!". Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh giãy giụa kịch liệt trên lưng Nhị Minh, nhưng thân thể hắn lại bị Nhị Minh nắm chặt, nói sao cũng không chịu buông ra.

" Đại ca, ngươi nghĩ rằng ta còn có thể sống sao? Kịch độc đó đã xâm nhập trái tim ta rồi!"

" Cái gì?". Đại Minh thất kinh lúc này ngưu thủ quay lại nhìn qua vai mình, vết thương trên ngực Nhị Minh cũng đã biến thành màu đen.

Nhị Minh cay đắng nói:*" Đại ca, ngươi nói vô luận thế nào chúng ta cũng không thể rơi vào tay đám hỗn đản này, nhưng nếu bọn hắn dám đến, dù chúng ta có biện pháp phòng ngừa tự huỷ hồn hoàn và hồn cốt cũng nhất định phải kéo dài khoảng cách, có đủ thời gian chúng ta mới có thể làm được."*

" Đám hỗn đản này!". Đại Minh nổi giận gầm lên một tiếng mạnh mẽ quay đầu lại, thanh quang cường liệt phun ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, năng lực mãnh liệt va chạm làm sau lưng hết thảy biến thành sương mù, nhưng ánh mắt Đại Minh cũng vì vậy càng thêm ảm đạm.

Bỉ Bỉ Đông không nhanh không chậm hướng về phía trước đuổi theo, nếu Đường Tam gặp lại nàng nhất định giật mình phát hiện, hai chân Bỉ Bỉ Đông đã biến mất. Từ bụng xuống dưới,là phần thân thể hình cầu thật lớn, từ hình cầu này sinh ra tám cái chân dài tráng kiện mang theo thân thể nàng hành tẩu như bay. Tám cái chân nọ cùng bát chu mâu của Đường Tam có chút giống nhau, bất quá phần lông trên thân tròn có chứa chất nhầy, chảy nhỏ giọt làm người khác buồn nôn, bề mặt không ngừng phát ra âm thanh sôi lốp bốp, ăn mòn mãnh liệt. Bỉ Bỉ Đông thuỷ chung không muốn hiển lộ võ hồn của mình trước mặt người khác bởi vì nguyên nhân sau khi nàng thi triển võ hồn bộ dáng rất xấu xí. Mà ngay cả trên mặt cũng được một khối giáp xác che đi, dưới hai mắt lại còn sinh ra bốn con mắt nhỏ. Thấy như thế nào,ta là một con nhện cực độc đây! Chính là đệ nhất võ hồn của Bỉ Bỉ Đông-Tử Vong Chu Hoàng.

Nhất hoàng nhị tử ngũ hắc nhất hồng. Chín cái hồn hoàn chỉnh tề sắp hàng trên người nàng, siêu cấp hồn hoàn phối thật cân đối, phong hào đấu la cấp bậc cường đại.

Bỉ Bỉ Đông không sốt ruột chút nào. Sau lưng nàng có năm lão già đi theo, bao gồm Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La. Lần này hành động nàng mang đến sáu cường giả cấp bậc phong hào đấu la. Kỳ thật nàng rất rõ ràng, chỉ cần lực lượng của chính mình cũng đủ để đánh chết hai đại thần thú. Nhưng để bảo đảm cho chắc, mới xuất ra hết lực lượng tinh nhuệ.

Hết thảy đều dựa theo kế của nàng tiến hành, trải qua hơn nửa tháng trời đuổi giết, hai vị sâm lâm chi vương đang chạy trốn đằng trước đều đã như đèn dầu sắp cạn.Bỉ Bỉ Đông hoàn toàn có thể bộc phát ra thực lực chân chính của mình đem họ ra giải quyết, nhưng nàng hiện tại không sốt ruột chút nào. Dưới năng lượng tập trung đặc thù của nàng, hai vị sâm lâm chi vương căn bản là không có khả năng phản kích. Nàng hết sức hiểu rõ kịch độc của mình phóng ra, Đại Minh Nhị Minh chạy càng nhanh kịch độc ăn mòn cũng càng nhanh, không mất bao lâu họ sẽ tự động ngã xuống.

Hai tên này dù sao cũng là sâm lâm chi vương, Bỉ Bỉ Đông lựa chọn hạ sách này cũng là sợ bọn họ sắp chết cắn trả. Dù sao, lần này mang đến sáu vị phong hào đấu la thì một đã chết dưới thực lực cường hãn của hai vị sâm lâm chi vương, Võ Hồn đế quốc đang lúc cần dùng người, Bỉ Bỉ Đông cũng không muốn tổn thất thêm nữa.

Chỉ là,hai đại thần thú còn ương ngạnh hơn so với tưởng tượng của nàng. So với tưởng tượng của bọn họ, sức sống còn cường đại hơn, dưới tình huống bị thương nặng như thế còn có thể một phần ngăn cản bọn họ truy kích, một phần bỏ chạy, hiển lộ hết uy năng của mười vạn năm thần thú.

Bỉ Bỉ Đông lúc này trong lòng hưng phấn một cách tàn nhẫn. Chỉ cần lấy được hai cái hồn hoàn cùng hồn cốt của mười vạn năm hồn thú này, như vậy chính mình sẽ có tin tưởng tuyệt đối đánh sâu vào một bước cuối cùng. Hai vị sâm lâm chi vương trước mắt càng cường dại, đại biểu cho phẩm chất hồn hoàn và hồn cốt của họ càng cao, đối với mình khi đánh sâu vào một cửa cuối cùng càng có lợi. Suy nghĩ đến đây, Bỉ Bỉ Đông cảm thấy tâm tình tốt đẹp. Cho đến bây giờ, xem ra chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa, không cần quá nhiều thời gian nữa.

Nàng căn bản không sợ đêm dài lắm mộng, trừ phi chính đại cung phụng đế quốc Thiên Đạo Lưu đến đây mới có khả năng ngăn trở nàng. Nhưng Thiên Đạo Lưu làm sao có thể đến nơi đây? Trừ hắn ra, coi như là hai đại đế quốc dốc hết cường giả cũng không thể nào ngăn cản việc liệp sát trước mắt của mình, năm tên phong hào đấu la đi theo sau lưng đủ ngăn cản được bất cứ công kích nào của hồn sư.

Bởi vì không để cho hai vị sâm lâm chi vương sắp chết cắn trả, Bỉ Bỉ Đông thậm chí hạ lệnh giảm bớt tốc độ truy kích, thuỷ chung vẫn cùng hai vị sâm lâm chi vương giữ khoảng cách chừng ngàn thước, mà tinh thần lực của nàng thì gắt gao tập trung trên người bọn họ, thong dong đi theo, lẳng lặng chờ đợi kịch độc nàng đã rót vào cơ thể hai đại thần thú phát tác.

Mắt thấy, tốc độ của Đại Minh Nhị Minh càng ngày càng chậm, bước đi của Nhị Minh đã bắt đầu trở nên chậm lại, cho đến quay về phía sau phóng thích năng lượng lĩnh vực, thời gian của bọn họ duy trì cũng đã ngắn hơn.

Bỉ Bỉ Đông cười lạnh một tiếng, tự nói với mình:*" Có thể kiên trì trong thời gian dài như vậy thật không dễ dàng. Ngã xuống đi thôi! Trở thành hồn hoàn hồn cốt của ta là vinh hạnh của các ngươi đó!"*

" Bệ hạ, chúng ta có cần tái phát động một vòng công kích hay không?". Quỷ Đấu La thấp giọng hỏi.

Bỉ Bỉ Đông khoát tay áo:*" Không cần, năm người các ngươi tản ra. Cuối cùng gần đến lúc rồi, phải cảnh giác hai tên này bất ngờ liều mạng, tuyệt đối không thể có chút nào sai sót."*

" Dạ!". Năm tên phong hào đấu la lặng yên tản ra sau người Bỉ Bỉ Đông, triển khai hình cánh quạt bao vây hai đại thần thú từ xa. Bọn hắn chỉ cần kiềm chế là đủ rồi,chờ hai đại thần thú độc phát thân vong, lấy tình trạng thân thể hai vị sâm lâm chi vương dù có liên thủ cũng khó đánh bại bất kỳ một phong hào đấu la nào. Đồng thời, năm tên phong hào đấu la cũng đem tinh thần lực của mình toàn bộ tản ra, gieo rắc khí thế uy áp, đe doạ các loại hồn thú có thể xuất hiện chung quanh, làm chúng nó không dám đến gần. Chỉ cần đợi được hai vị sâm lâm chi vương hấp hối, lập tức Bỉ Bỉ Đông sẽ xuất ra lần công kích tối hậu, nhiệm vụ lần này coi như đại công cáo thành. Thậm chí Bỉ Bỉ Đông không cần công kích, chỉ cần hai đại thần thú chết dưới kịch độc của nàng thì kết quả cũng như nhau.

Đại Minh Nhị Minh trong mắt bắt đầu toát ra tuyệt vọng, bọn họ biết mình sắp không chống đỡ được nữa, nghĩ đến chuyện đột ngột kích sát một địch nhân. Nhưng cả bọn cường giả Võ Hồn đế quốc đều quỷ quái tinh ma, họ vừa phát động, đối phương lập tức lui lại làm tăng khoảng cách, mà lúc bọn

chúng lui về, vẫn mơ hồ duy trì vòng vây.

Tốc độ của hai vị sâm lâm chi vương đã không đủ để so sánh với bọn cường giả phong hào đấu la, họ chỉ có thể cảm thấy thân thể mình đang dần dần suy yếu. Hiện tại họ cũng hiểu được mục đích của đối phương, bọn người vô sỉ đó chính là muốn tiêu hao sinh mạng của họ đến mức hầu như không còn, đến khoảnh khắc sau cùng mới ra tay kích sát.

Bỉ Bỉ Đông nhìn rất thoải mái theo phía sau, thật ra tinh thần lực của nàng vẫn giám sát nghiêm mật hai đại thần thú. Muốn lấy được hồn hoàn của họ, nhất định người giết họ sau cùng phải là mình, nàng nhất định phải phòng bị hai đại thần thú tự sát hay bị người khác giết. Hồn kỹ của nàng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt sẽ không cấp cho hai đại thần thú bất kỳ cơ hội nào.

Đại Minh Nhị Minh tự nhiên cũng cảm thấy được tinh thần lực kinh khủng của Bỉ Bỉ Đông. Nhị Minh chậm rãi dừng bước, đem Đại Minh phía sau thả xuống sau đó đặt mông ngồi tại chỗ. Bọn họ không định chạy trốn nữa, có chạy đi nữa bất quá là tiếp tục tiêu hao sinh mệnh mà thôi, nếu dừng lại, có thể tìm được một kẻ nào đó giơ đầu chịu báng.

Nhị Minh ngực nhấp nhô kịch liệt, độc tố đã xâm nhập vào tim, nếu như hắn không phải có được thân thể cực kỳ cường kiện thì tính mạng đã sớm ô hô ai tai.

Đại Minh Nhị Minh nhìn nhau, Nhị Minh trầm giọng nói:*" Đại ca, ta yểm hộ cho ngươi. Có lẽ nàng có thể giết được một người, nhưng người còn lại nhất định có cơ hội tự sát."*

Đại Minh nhìn Nhị Minh trong mắt tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ, bỗng nhiên, ánh mắt hắn sáng lên vài phần:*" Không, chờ một chút! Có lẽ chúng ta còn có cơ hội không chết trong tay bọn họ."*

Ngay lúc đó, tiếng nói Đại Minh chưa dứt, bỗng nhiên một đạo kim quang chói mắt trong Tinh Đấu đại sâm lâm sáng lên, bất luận Bỉ Bỉ Đông hay bốn vị phong hào đấu la kia đều bị kim quang đột nhiên xuất hiện này hấp dẫn.

Kim quang xuất hiện tại thân hình phiêu hốt bất định sau lưng Quỷ Đấu La,

đạo kim quang này xuất hiện không có gì báo hiệu, tựa hồ trong hư không đột nhiên sinh ra một kim sắc quang trụ trực tiếp bao phủ trên người Quỷ Đấu La.

Quỷ Đấu La kêu một tiếng thảm thiết, hắc sắc khí lưu chung quanh thân thể trong nháy mắt tan rã, lộ ra diện mạo kịch liệt thống khổ làm hắn toàn thân cứng lại, trước mặt hắn năm thước,một đạo thân ảnh yên lặng hiện ra.

Một cái áo choàng thật lớn che phủ thân thể người kia, chỉ là trên tay phải hắn cầm một thanh hắc sắc Tam Xoa Kích dài đến một trượng hai, đạo kim quang nọ phát ra từ trên trán hắn.

" Cẩn thận!". Người kia xuất hiện, đột nhiên Bỉ Bỉ Đông cảm nhận một nguy cơ lớn lao, vội vã hạ lệnh giết hắn.

Bỉ Bỉ Đông chính mình không có khinh suất vọng động, bởi vì nàng nhất định phải tập trung trên cơ thể hai đại thần thú để tránh bọn họ tự sát. So sánh với tính mạng của Quỷ Đấu La, giá trị của hai đại thần thú dĩ nhiên là cao hơn nhiều.

Quỷ Đấu La là mẫn công hệ hồn sư nên phản ứng rất nhanh, nhưng ngay lúc này, hắn căn bản là không sử dụng được bất kỳ hồn kỹ nào, đạo kim quang nọ lạc vào người có cảm giác rất bình thường, chỉ thấy ấm áp thậm chí vô cùng thoải mái, ngay cả bệnh tật bình thường đều được chữa khỏi. Nhưng nó phủ trên người Quỷ Đấu La, không thua gì nham thạch địa ngục, toàn thân trên dưới phảng phất đốt cháy kịch liệt mọi thống khổ nằm sâu trong linh hồn.

Võ hồn của Quỷ Đấu La là cực kỳ kỳ lạ, lúc hắn còn nhỏ từng chết qua một lần, nhưng nhờ cơ duyên xảo hợp, hồn phách lại phụ thể một lần nữa vì thế võ hồn tỉnh giấc. Đó chính là quỷ. Theo một ý nghĩa nào đó, hồn phách của hắn chính là võ hồn của hắn, mà chính bản thân hắn lại là hoạt tử nhân.

Quỷ Đấu La sợ nhất là loại võ hồn sáu cánh thiên sứ phóng thích ra thánh thần chi quang, loại quang mang này là khắc tinh võ hồn của hắn, mà kim quang trước mắt thậm chí so với thánh thần chi quang do võ hồn thiên sứ sáu cánh phóng xuất lại càng đáng sợ hơn.

Trong đó ẩn chứa thánh thần chi lực làm hắn ngay cả cơ hội giãy ra đều không có, càng không có cách nào phóng xuất ra bất kỳ hồn kỹ nào cả. Hắn liều mạng thúc giục hồn lực của mình chống đỡ,hy vọng nhờ hồn lực của cấp bậc phong hào đấu la có thể giãy ra. Chỉ cần có thể giãy ra, nhiều nhất tổn thất một ít hồn lực nhưng còn có cơ hội sống sót. Nhưng đối mặt đối thủ không có cách nào di động, cường giả kia phóng thích kim quang chỉ để chiếu sáng cho vui thôi sao?

Người đột nhiên xuất hiện tự nhiên là Đường Tam. Kỳ thật, thời gian tàn nửa nén nhang trước hắn đã chạy tới đây rồi. Nhưng là, hắn cũng cảm nhận được có một người tinh thần lực không kém hơn hắn bao nhiêu, cho nên hắn không dám ẩn nấp trực tiếp tại đây mà sử dụng năng lực ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo đem khí tức của mình hoàn toàn ẩn giấu, hơn nữa đem thần lực nội uẩn tránh đối phương phát hiện.

Lúc Đường Tam thấy Bỉ Bỉ Đông cũng cảm thấy giật mình, nhưng hắn tỉnh táo lại rất nhanh, phân tích cục diện trước mắt. Khi hắn chứng kiến Bỉ Bỉ Đông cùng bọn phong hào đấu la thủ hạ của nàng thuỷ chung vẫn duy trì quan hệ nửa nóng nửa lạnh cùng hai đại thần thú, hơn nữa sinh mệnh lực hai đại thần thú ngày càng suy yếu, Đường Tam đã hiểu được ý nghĩ của Bỉ Bỉ Đông. Mà lúc đó, Bỉ Bỉ Đông ra lệnh cho bọn thủ hạ phong hào đấu la phân tán ra để giữ cho hai đại thần thú khỏi chạy trốn, nhờ vậy đã tạo cơ hội cho Đường Tam.

Đường Tam phát hiện rõ ràng, tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông toàn bộ tập trung vào Đại Minh Nhị Minh, tuỳ thời có thể trùng kích tinh thần bọn họ, hơn nữa lại có thể phát động công kích huỷ diệt. Cứ như vậy, tinh thần lực của hắn chỉ cần cẩn thận một chút cũng khó có khả năng bị Bỉ Bỉ Đông phát hiện.

Lúc lựa chọn mục tiêu công kích Đường Tam cân nhắc tất cả năng lực của mình, cuối cùng đem mục tiêu quyết định là Quỷ Đấu La.

Lựa chọn Quỷ Đấu La Đường Tam đương nhiên có suy nghĩ của hắn. Trong năm tên phong hào đấu la mà Bỉ Bỉ Đông mang theo, Đường Tam chỉ quen thuộc Cúc Đấu La cùng Quỷ Đấu La, cũng đã từng biết qua năng lực của chúng. Hai vị phong hào đấu la này nếu như đơn độc, thực lực không phải là

quá mạnh, đều không có đỉnh cấp võ hồn của phong hào đấu la. Nhưng bọn chúng tại Võ Hồn điện địa vị cực cao, nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì hai vị phong hào đấu la này có một chiêu Võ Hồn Dung Hợp Kỹ rất cường đại, một khi thi triển, coi như chín mươi lăm, chín mươi sáu cấp phong hào đấu la cũng rất khó ngăn cản. Lần trước chính vì bọn chúng vây khốn Đại Minh Nhị Minh, mới làm cho Tiểu Vũ cuối cùng không thể không hiến tế để cứu mạng Đường Tam.

Nếu có thể giết chết một trong hai người này, như vậy sẽ làm giảm trước đi cường giả của Võ Hồn điện có kỹ năng hạn chế cực kỳ cường hãn, có khả năng là một kỹ năng hạn chế cực mạnh bên phía chúng.

Kế tiếp, do Đường Tam đã nhiều lần sử dụng-nhất là sau trận chiến với Sát Lục chi vương-nên đối với Hải Thần chi quang càng thêm hiểu rõ. Nhìn qua quang mang nhu hoà lại có năng lực phá tà cường đại, dù là không dùng Hải Thần Tam Xoa Kích thi triển, hiệu quả phá tà cũng cực kỳ cường hãn, có thể thấy lấy tên Hải Thần chính là danh phù kỳ thực. Quỷ Đấu La là một thân quỷ bàng môn tả đạo, khi hành động làm người khác không cách nào thấy rõ diện mạo của hắn. Âm khí dày đặc, tự nhiên không phải chính đạo, Hải Thần chi quang tuyệt đối có thể sinh ra hạn chế nhất định với hắn. Dưới tình huống đánh lén, rất có thể sẽ cấp cho Đường Tam một cơ hội miểu sát. Cho dù không thể miểu sát, Đường Tam cũng có cơ hội làm hắn bị thương.

Đương nhiên Đường Tam chọn Quỷ Đấu La chứ không phải là Cúc Đấu La, còn có một nguyên nhân. Cúc Đấu La có võ hồn Kỳ Môn Thông Thiên Cúc, từng cố gắng thu Đái Mộc Bạch làm đồ đệ. Đường Tam đối với hắn mặc dù không có gì hảo cảm hơn nhưng cảm giác chán ghét lại không mạnh mẽ như Quỷ Đấu La. Dưới nhiều tác dụng của nhiều nguyên nhân, Quỷ Đấu La trở thành mục tiêu công kích trước tiên của Đường Tam.

Nhờ Hãn Hải Hộ Thân Tráo lặng yên núp sau lưng Quỷ Đấu La, Hải Thần chi quang chợt phát động, hiệu quả so với tiên đoán của Đường Tam còn tốt hơn. Ở bốn hướng khác, bốn gã phong hào đấu la khi thấy hắn vừa xuất hiện lập tức tập trung tinh thần lực trên người hắn, hơn nữa bay nhanh về phía này. Uy áp cường lực uy hiếp Đường Tam, muốn bằng vào khí tức cường đại tự thân áp bức Đường Tam không cách nào công kích, thậm chí từ trong chấn nhiếp bị bọn chúng ngăn cản công kích.

Đáng tiếc là, mặc dù bốn gã phong hào đấu la này ở cùng một chỗ có thể gây ra cho Đường Tam áp lực không nhỏ, nhưng so sánh với áp lực của Hải Thần đệ nhất khảo năm xưa, còn xa mới có thể áp chế Đường Tam.

Bằng vào cấp bậc của tinh thần lực mênh mông, Đường Tam căn bản không coi bọn chúng ra gì. Khoảng cách của tên phong hào đấu la gần nhất với Quỷ Đấu La là hơn ba trăm thước. Ba trăm thước,đối với phong hào đấu la mà nói thì không là gì cả, chỉ cần một hai lần hô hấp là có thể chạy tới. Nhưng đối với Đường Tam mà nói, thời gian một hai lần hô hấp đủ cho hắn hoàn thành rất nhiều chuyện.

Mắt thấy Quỷ Đấu La giãy giụa thống khổ dưới Hải Thần chi quang, Đường Tam trong lòng mừng rỡ. Hắn biết, chỉ là mình nhắm mắt đánh đại mà may mắn trúng được mệnh môn của Quỷ Đấu La, không do dự chút nào, Hải Thần chi quang trong nháy mắt chuyển hướng,Tam Xoa Kích ngăm đen đâm thẳng ra.

Quỷ Đấu La chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bỗng, kim quang nọ làm cho hắn thống khổ đột nhiên rời khỏi thân thể mình. Nhưng không đợi hắn buông lỏng chạy quá xa, quang mang mạnh hơn trước gấp mười lần trong nháy mắt bao phủ khắp nơi, Tam Xoa Kích cự đại đã tới trước ngực..

Lúc này chuyện hắn có thể làm chỉ là đưa hai tay lên, bắt đầu ngưng tụ toàn bộ hồn lực tự thân cố gắng ngăn cản một kích này. Hắn biết chỉ cần mình có thể ngăn trở lần này, đồng bọn sẽ chạy tới đem kẻ đánh lén trước mắt này bằm thành muôn mảnh. Nhưng lần này hắn cũng không ngăn cản được.

Hải Thần Tam Xoa Kích là một trong tam đại thần khí, kim quang tựa như gợn sóng lưu chuyển. Đây là chân chính thần khí chỉ phóng ra Hải Thần chi quang là Quỷ Đấu La đã bị thương nặng, thân thể hắn làm sao ngăn cản đươc chứ? Trên lưỡi kích khí thế mạnh mẽ, năng lực phá ma phóng xuất, Quỷ Đấu La chỉ cảm thấy trên song chưởng hồn lực ngưng tụ phát triển mạnh mẽ, dĩ nhiên lướt qua hai bên Hải Thần Tam Xoa Kích,trong khoảnh khắc, cảm giác lạnh như băng lan khắp toàn thân, kim quang nọ đã từ phía sau lưng hắn – trổ ra.

------oOo------

Chương 442: Đường Tam lần đầu tiên giao thủ cùng Bỉ Bỉ Đông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

" Không.".

Cúc Đấu La mắt thấy lưỡi kích hoàng kim to lớn ló ra sau lưng Quỷ Đấu La, kim quang mãnh liệt trong nháy mắt lan tràn ra từng phân từng tấc trên thân thể Quỷ Đấu La, không khỏi điên cuồng rống giận. Tốc độ tự thân đạt tới cực hạn, võ hồn Kỳ Môn Thông Thiên Cúc trong tay đã bay ra ngoài, ném thẳng tới Đường Tam.

Nhưng hắn minh bạch, lúc này tất cả đều đã chậm. Một thân đấu la quỷ mị đã không thể còn sống nữa, trên thân hắn phát tán ra tử khí phá nát lưng trong nháy mắt tan thành mây khói. Thân thể Quỷ Đấu La đã hoàn toàn sững lại không thể nhúc nhích.

Hải Thần Tam Xoa Kích, nặng một vạn tám ngàn cân. Không kể Quỷ Đấu La nghênh đỡ kích khi thân thể đã bị Hải Thần chi quang ăn mòn, tự thân gần như tán loạn, dù hắn đang trong trạng thái tốt nhất muốn dùng nhục chưởng ngăn cản Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng hoàn toàn không có khả năng. Hồn lực Đường Tam so với hắn không yếu hơn bao nhiêu, lực lượng lại càng hơn xa hắn, hơn nữa Hải Thần Tam Xoa Kích toàn bộ uy năng phóng thích, cho dù là Đường Thần từng là đại lục đệ nhất cường giả cũng phải dùng thần khí phẩm chất cùng loại mới có thể ngăn cản.

Thân thể Quỷ Đấu La tịnh hoá trong Hải Thần chi quang cuồng phóng, hoá thành một làn khói đen bay thẳng lên không. Một khối hồn cốt màu đen trên người hắn rơi xuống, Hải Thần Tam Xoa Kích thu về. Móc câu trên lưỡi kích nhỏ bên trái đúng lúc móc vào khối hồn cốt, cùng lúc phát động thuấn di, sau khoảnh khắc, Đường Tam đã ở ngoài trăm thước. Hắn không đến gần hai vị

sâm lâm chi vương mà bay nhanh về phía sau, bởi vì nếu hắn công kích về phía trước thì mục đích cứu viện sẽ bại lộ, nhưng khi bại lộ lại gặp phải sự vây công của Bỉ Bỉ Đông cùng bốn tên phong hào đấu la. Nhưng lui về sau sẽ không gặp, chẳng những lấy tiến một bước mở rộng khoảng cách mà còn làm cho đối thủ sinh ra nghi hoặc mục đích của hắn. Từ việc Bỉ Bỉ Đông không kịp thời ra tay là có thể nhìn ra, nàng sợ bọn Đại Minh Nhị Minh bên kia xuất hiện biến hoá.

Mấy tiếng nổ bộc phát từ vị trí lúc nãy của Đường Tam, nhất là Kỳ Môn Thông Thiên Cúc toàn lực ứng phó làm cho phạm vi xung quanh hoá thành một cái hố sâu thật lớn.

"Lão quỷ.".

Cúc Đấu La thê thảm kêu lên to nhất, nhào tới vị trí lúc trước Quỷ Đấu La bị giết,nước mắt trào ra.

Hắn cùng Quỷ Đấu La sống với nhau hơn sáu mươi năm. Thời gian một giáp. Cảm tình của họ thâm sâu thậm chí còn hơn thân sinh huynh đệ, lúc này mắt thấy Quỷ Đấu La bạo hoá, hơn nữa hài cốt không còn, Cúc Đấu La vô cùng thống khổ.

Bất luận là đối với Cúc Đấu La hay đối với người khác mà nói, tất cả phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức hiện tại bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại. Từ khi người trong lớp áo choàng xuất hiện cho đến khi Quỷ Đấu La bị giết chỉ thoáng qua như tia chớp. Miểu sát một vị phong hào đấu la! Đây là chuyện bất khả tư nghị biết bao! Cho dù là đánh lén bọn họ cũng hoàn toàn chưa từng nghe thấy. Bỉ Bỉ Đông dù thực lực mạnh mẽ nhưng nếu như nàng muốn miểu sát một cường giả cấp bậc phong hào đấu la, cũng cần phải vận dụng đến hồn kỹ cực mạnh của mình mới có cơ hội.

Đường Tam có thể làm được tự nhiên không phải vì thực lực hắn cao hơn Bỉ Bỉ Đông có trình độ rất lớn mà là nhờ vào vận khí. Hải Thần Tam Xoa Kích đối với Quỷ Đấu La khắc chế rất là nghiêm trọng, thêm vào đánh lén sau lưng, nhờ vậy mới hành động chỉ một lần là thành công. Đương nhiên Quỷ Đấu La không biết về Hải Thần Tam Xoa Kích, đó mới là nguyên nhân trọng yếu dẫn tới thành công.

Thuấn di trong khoảnh khắc, thân thể Đường Tam một lần nữa biến mất trong rừng rậm. Lam Ngân lĩnh vực mở ra phạm vi nhỏ che giấu khí tức hắn dễ như trở bàn tay, đồng thời dưới sự khởi động Hãn Hải Hộ Thân Tráo một lần nữa hắn lại ẩn thân.

Không nhìn tới khối hồn cốt của Quỷ Đấu La rơi xuống, chỉ thu rất nhanh vào trong túi Như Ý Bách Bảo, cầm Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, Đường Tam lặng lẽ từ một bên đi ra.Vì sợ Bỉ Bỉ Đông phát hiện, hắn đem tinh thần lực nội uẩn. Dưới sự bảo vệ của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, cho dù có Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây ở đây, chỉ cần hắn không công kích cũng khó bị phát hiện.

Quỷ Đấu La bị giết, Bỉ Bỉ Đông cũng thất kinh. Lúc trước nàng vẫn phỏng đoán khó có người nào có thể ngăn cản mình vây bắt hai vị sâm lâm chi vương, nhưng một tên trưởng lão bị giết trong nháy mắt, lại là Quỷ Đấu La có năng lực Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nhất thời làm cho nàng tuy đang giận dữ nhưng trong lòng đề cao cảnh giác hơn. Tinh thần lực tập trung trên người hai vị sâm lâm chi vương trong nháy mắt khuếch tán ra, cảnh giác tìm kiếm, đồng thời lệnh cho bốn vị phong hào đấu la trỏ lại bên cạnh mình.

Lần hành động này đã tổn hại hai vị phong hào đấu la, mặc dù Bỉ Bỉ Đông không quan tâm đến tính mạng bọn họ nhưng đây là lực lượng quan trọng nhất của Võ Hồn đế quốc, cho nên không khỏi động tâm.

" Bệ hạ, lão quỷ hắn…Ngài nhất định phải báo thù cho hắn a!".

Luôn luôn tuân lệnh Bỉ Bỉ Đông lúc này Cúc Đấu La có chút không khống chế được cảm xúc của mình, mặt khác ba gã phong hào đấu la kia cũng yên lặng nhìn Bỉ Bỉ Đông, trong lòng có chút cảm giác thố tử hồ bi.

" Nguyệt Quan trưởng lão bình tĩnh một chút. Bản lãnh Quỷ trưởng lão ta cũng khó qua được, người này thực lực rất mạnh có khả năng không dưới ta. Các ngươi không nên rời khỏi ta quá mười thước, hết thảy cẩn thận. Chúng ta trước hết giết chết hai tên sâm lâm chi vương để tránh đêm dài lắm mộng."

Trong thanh âm Bỉ Bỉ Đông bao hàm tinh thần lực, dưới âm ba trùng kích,

bốn vị Võ Hồn đế quốc tinh thần bình tĩnh lại. Thần sắc trên mặt Cúc Đấu La cũng bình phục vài phần, nhưng vẻ oán độc trong ánh mắt càng thêm dày đặc. Mục quang sắc bén nhìn tứ phía, chỉ hận không sao đánh chết được con người quỷ mị kia bằm thành muôn mảnh.

Đường Tam lui xa xa về phía sau, vẫn không liên lạc cùng Đại Minh Nhị Minh, cũng không tiếp tục phát động công kích. Mắt thấy Bỉ Bỉ Đông dẫn theo bốn gã phong hào đấu la cẩn trọng bức tới hai đại thần thú, hắn vẫn bất động, lẳng lặng đợi chờ.

Đại Minh Nhị Minh tận mắt thấy Quỷ Đấu La bị đánh chết. Bọn họ là hồn thú nên đối với mùi vị đặc biệt mẫn cảm. Dù Đường Tam tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, thân thể bị áo choàng che phủ, nhưng bọn họ lập tức nhận ra mùi vị của Đường Tam. Ánh mắt hai đại thần thú nhất thời sáng lên.

Đây gọi là thêu hoa trên gấm, tặng than ngày tuyết. Trong lúc bị cao thủ Võ Hồn điện bao vây, Đường Tam có thể kịp thời chạy tới, khiến cho hai đại thần thú đã gần như tuyệt vọng lại cảm thấy ấm áp trong lòng. Bọn họ càng hiểu được Tiểu Vũ cũng không có chọn lầm người, mà thực lực Đường Tam thể hiện ra cũng làm bọn hắn thất kinh. Quang mang phát ra trên Hải Thần Tam Xoa Kích ngay cả bọn họ cũng không khỏi kinh sợ trong lòng.

Hy vọng tăng lên. Đại Minh và Nhị Minh liếc nhìn nhau, từ ngã ngồi chuyển thành phủ phục, nhàn nhạt năng lượng ba động bắt đầu ngưng tụ trên người họ. Đây gọi là con rết trăm chân chết cũng còn ngọ nguậy, càng huống chi là mười vạn năm hồn thú cường đại.

Mặc dù bọn họ thụ thương rất nặng, nhưng dưới tình huống tiềm lực tiêu hao, hơi thở mỗi người đang tán loạn một lần nữa ngưng tụ trở lại. Đường Tam xuất hiện làm cho bọn họ hy vọng trở lại, cũng lại có lòng tin. Không phải là tin tưởng sẽ được sinh tồn, chỉ là tin tưởng không phải trở thành hồn hoàn của Bỉ Bỉ Đông.

Sắc mặt của Bỉ Bỉ Đông sau lớp giáp xác màu tím hết sức khó coi. Vốn kế hoạch hoàn mỹ vì sự xuất hiện bất thình lình của địch nhân đã bị phá hư, hiện tại nghĩ đến chuyện hai đại thần thú bị độc phát mà chết là không thực tế. Hơn nữa địch nhân có thể âm thầm chạy thoát khỏi tinh thần lực dò xét của

mình, thực lực có thể nghĩ, vạn nhất sau cùng, hắn đột nhiên ra t ay đánh chết hai đại thần thú, hay chỉ một tên, chính là tổn thất cho mình. Người kia tốc độ rất nhanh, lại còn có thể ẩn thân, lực công kích mạnh như vậy, rất có thể là một mẫn công hệ phong hào đấu la. Nhưng trong ấn tượng của Bỉ Bỉ Đông, mẫn công hệ cũng không có cường giả như vậy.

Hải Thần Tam Xoa Kích đồng dạng cũng làm cho nàng rung động. Nàng đã tiếp cận cảnh giới này rồi, đối với khí tức thần thánh cũng là tràn ngập bài xích, có thể thấy kim sắc Tam Xoa Kích nọ là thần khí, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Một mặt hướng phía trước, mặt khác Bỉ Bỉ Đông dùng thần lực truyền vào tai bốn gã phong hào đấu la:

" Chờ ta công kích hai tên sâm lâm chi vương, các ngươi thủ hộ bốn phía. Bất luận người kia từ phương hướng nào xuất hiện, các ngươi nhất định phải ngăn trở hắn cho đến khi ta giết chết hai tên sâm lâm chi vương.Đã hiểu chưa? Quỷ Đấu La chết là do bị đánh lén cùng thuộc tính tương khắc, các ngươi không cần sợ. Dưới tình huống có sự chuẩn bị, người kia có muốn đánh chết các ngươi cũng tuyệt không dễ dàng, đừng làm nhục thân phận phong hào đấu la của các ngươi."

Thực lực càng mạnh phán đoán đối thủ càng chính xác, Bỉ Bỉ Đông nhìn rất đúng. Đường Tam tuy mạnh, nhưng muốn đánh lén dưới tình huống bốn gã phong hào đấu la có sự chuẩn bị là không có khả năng. Miểu sát phong hào đấu la không phải là chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể làm được.

Năm người Võ Hồn đế quốc dần dần đến gần chỗ Đại Minh Nhị Minh, không ngừng phát ra tiếng gào trầm thấp, chung quanh thân thể Nhị Minh khởi lên hoàng sắc quang mang. Thanh quang trên người Đại Minh loé ra, nhất là hai cái sừng trên ngưu thủ (đầu trâu) phát ra từng vòng thanh sắc.

Bỉ Bỉ Đông thần sức hết sức ngưng trọng, đối mặt với sự phản công của hai đầu mười vạn năm hồn thú nàng cũng không thể không cẩn thận, càng huống chi bên cạnh vẫn còn một địch nhân giấu mặt.

Thân thể nhoáng lên, thân người Bỉ Bỉ Đông hạ thấp xuống bò xổm tới, tử

hắc sắc trên người lan tràn trong chớp mắt, cả người đã hoá thành hình một con nhện khổng lồ. Lông xanh trên tám cái chân nhện hoá thành tử sắc, trên dưới toàn thân phát ra một tầng tử sắc quang mang mờ nhạt, đi qua nơi nào thì nơi ấy bị cháy vàng.

Bốn vị phong hào đấu la đi xung quanh nàng đồng thời lui ra hai bước, tránh xa tử quang trên người nàng. Đây chính là võ hồn chân thân của Bỉ Bỉ Đông-Tử Vong Chu Hoàng.

Tử quang trong nháy mắt biến thành mãnh liệt mà đến, đệ bát hồn hoàn màu đen trên người Bỉ Bỉ Đông chợt loé sáng, tử quang chói mắt ngưng đọng bên trái thân thể nàng. Trong quang ảnh loé lên, xuất hiện một Tử Vong Chu Hoàng giống bản thể của nàng như đúc.

Đây chính là đệ bát hồn kỹ của đệ nhất võ hồn của Bỉ Bỉ Đông. Hiệu quả của Chu Hoàng phân thân: Lấy hồn kỹ chế tạo một cái phân thân. Có uy lực một trăm phần trăm như bản thể. Không có trí tuệ, phải điều khiển.

Trăm phần trăm uy lực này không chỉ là thân thể, mà cũng bao gồm hồn kỹ. Đương nhiên chỉ là bảy cái hồn hoàn trước mà thôi, không bao gồm cả hai cái đệ bát và đệ cửu hồn kỹ.

Dưới sự khống chế của Bỉ Bỉ Đông, Chu Hoàng phân thân từ thân thể bắn ra phía trước, gia tốc cùng với bản thể Bỉ Bỉ Đông, tựa như hai đạo tử sắc huyễn ảnh lao về phía Đại Minh Nhị Minh.

Đệ tam hồn hoàn loé sáng, hai cái chu võng màu tím đồng thời phun ra, mang theo tử khí dày đặc về hướng Đại Minh Nhị Minh. Chu võng nọ trong không trung nhanh chóng khuếch trương, Đại Minh Nhị Minh mặc dù thân thể khổng lồ, nhưng khi chu võng tới bên người họ, diên tích đã đủ để quấn trọn bọn họ.

Cùng lúc đó, đệ tứ hồn hoàn cũng phát sáng lên trên người bản thể Bỉ Bỉ Đông cùng Chu Hoàng phân thân. Những cây gai nhọn màu tím chiều dài hơn một thước mọc ra rậm rạp khắp trên hai cái thân thể, giáp xác màu tím trên người cũng đặc biệt biến hoá rất nhiều. Đây là đệ tứ hồn kỹ của nàng-Kinh *** Chu Khải. Đây là một kỹ năng phòng ngự đơn thể, đồng thời có

thêm gai nhọn kịch độc.

Dưới tình huống này, Bỉ Bỉ Đông đã xuất ra toàn lực, tuy công kích nhưng cũng không quên để lại nửa phần phòng ngự.

Ngay lúc này, thân thể Bỉ Bỉ Đông đang tiến tới bỗng nhiên dừng lại, bởi vì tinh thần lực nàng vẫn phóng thích ra đột nhiên cảm nhận được hai cỗ tinh thần ba động xuất hiện trong phạm vi dò xét của mình. Hơn nữa hai cỗ tinh thần ba động chính là nối liền với Đại Minh Nhị Minh, tinh thần lực đột nhiên xuất hiện này có cấp độ cực cao, dù là bốn gã phong hào đấu la kia cũng không thể phát hiện, càng không thể chặt đứt.

Hắn muốn làm gì? Đây là ý nghĩ không thể đè nén xuất hiện trong lòng Bỉ Bỉ Đông. Vốn lúc trước thân thể đang lao tới bất chợt dừng lại, trong khoảnh khắc, nàng chứng kiến rõ ràng, nhãn quang hai đại thần thú đều phát sáng lên.

Ngay sau đó hai luồng quang mang màu xanh biếc đột nhiên xuất hiện từ phía sau bọn họ.trong không trung nháy mắt khuếch tán ra, vừa lúc chặn lại hai phiến chu võng do nàng phóng thích. Lấy chu võng đối chu võng, chính là Chu Võng thúc phược của Đường Tam.

Công kích đã phát động thân hình Đường Tam cũng đồng thời xuất hiện ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, Đường Tam Đại Minh Nhị Minh đồng thời phát động.

Lúc này đây, thân thể Đường Tam xuất hiện trực tiếp là màu vàng lam. Quang mang vàng lam phóng xuất ra như che kín cả đất trời, trong khoảnh khắc làm cho xung quanh biến thành một biển vàng lam, chính là Lam Ngân lĩnh vực kỹ năng-sâm la vạn tượng.

Đại Minh Nhị Minh cùng gào thét lên, trì hoãn lĩnh vực, trọng lực khống chế lĩnh vực cũng đồng thời phóng xuất ra. Quang mang hai màu xanh vàng nương theo Lam Ngân lĩnh vực đồng thời phóng xuất, bất luận là Bỉ Bỉ Đông hay bốn gã phong hào đấu la, lập tức cảm giác được toàn thân như ngưng đọng lại. Dưới sự phóng xuất toàn lực của Đại Minh Nhị Minh, tốc độ di chuyển của bọn chúng toàn bộ phương vị đều giảm xuống.

"Công kích.".

Bỉ Bỉ Đông nổi giận gầm lên một tiếng. Mặc dù nàng mang đến sáu gã phong hào đấu la nhưng sáu tên này đều không có lĩnh vực, chỉ mình nàng có năng lực lĩnh vực. Từ trên người nàng tử quang mãnh liệt tràn ra, muốn lấy lĩnh vực chọi với lĩnh vực. Nhưng là, Bỉ Bỉ Đông đã không thể sính cường được nữa, tử quang nàng phóng thích ra bị một cỗ khí tức sinh mạng mênh mông ngăn cản, thật sự không thể lan tràn đến dưới chân Đại Minh Nhị Minh.

Đúng là năng lực lĩnh vực Bỉ Bỉ Đông rất mạnh, tuyệt đối vượt qua Đường Tam cùng hai đại thần thú. Nhưng là, lấy một chọi ba, hơn nữa là đối mặt ba loại lĩnh vực bất đồng, trong lúc nhất thời nàng cũng không khỏi bị áp chế. Huống chi nơi này là Tinh Đấu đại sâm lâm, chính là hoàn cảnh phát huy tốt nhất của Lam Ngân lĩnh vực. Năng lực lĩnh vực của nàng hoàn toàn bị ngăn trở, đồng thời trong thế giới màu vàng lam cũng mất đi bóng dáng Đường Tam cùng Đại Minh Nhị Minh.

Lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông tên là tử vong lĩnh vực, Tử Vong Chu Hoàng thiên phú hiệu quả lĩnh vực cực kỳ cường hãn. Đạt tới tu vi của nàng, lĩnh vực tổng cộng có ba đại hiệu quả. Toàn bộ thuộc tính tăng phúc tự thân tăng phúc mười phần trăm. Toàn bộ thuộc tính địch nhân hạ thấp hai mươi phần trăm, trong phạm vi đó không cách nào thi triển bất cứ kỹ năng ẩn thân, thuấn di….. Đồng thời tự thân tinh thần lực uy hiếp tinh thần cường độ gia tăng hai mươi phần trăm, tinh thần lực đối thủ yếu đi hai mươi phần trăm. Mà hiệu quả đáng sợ nhất là tạo ra môi trường kịch độc.

Trong phạm vi lĩnh vực có thể đạt được, toàn bộ tràn ngập kịch độc Tử Vong Chu Hoàng siêu cường ăn mòn cùng khuếch tán, còn có thể hạ thấp tốc độ đối thủ mười phần trăm. Một khi trúng độc, thân thể sẽ không ngừng suy yếu cho đến tử vong. Nếu như tác dụng trong chiến tranh, đối với binh lính bình thường mà nói, đó chính là gặp phải tai nạn vậy.

Đại Minh Nhị Minh lúc trước cũng bởi vì nếm qua lĩnh vực này mà thảm bại, hơn nữa Bỉ Bỉ Đông bản thân kỹ năng công kích mạnh mẽ, mới làm cho bọn họ hiện tại lâm vào cảnh này.

Bất luận nói như thế nào, lĩnh vực rộng lớn cũng phải đem đối thủ bao phủ

bên trong mới có thể sinh ra hiệu quả. Lam Ngân lĩnh vực- sâm la vạn tượng- mượn tính mệnh vô số loài thực vật bên trong Tinh Đấu đại sâm lâm tạo nên một tầng lá chắn sinh mệnh, cũng vừa lợi dụng sinh mệnh lực cường hãn đem khí tức tử vong của tử vong lĩnh vực ngăn cản bên ngoài.

Dưới ảnh hưởng của trì hoãn lĩnh vực cùng khống chế trọng lực lĩnh vực, lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông vốn đã bị chế ước rất lớn. Lĩnh vực của Đại Minh Nhị Minh đồng dạng uy lực cường hãn, chẳng những có thể ảnh hưởng đến sinh mệnh thể, đồng thời cũng có thể ảnh hưởng đến năng lượng thể. Tam đại lĩnh vực đồng thời phóng thích, chẳng những làm cho bốn vị phong hào đấu la tạm thời không phát huy được thực lực vốn có, đồng thời cũng chế trụ lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông không có liều lĩnh, một màn Đường Tam đánh chết Quỷ Đấu La để lại cho nàng ấn tượng quá sâu. Mặc dù lĩnh vực của nàng không thể khắc chế đối phương, nhưng Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam cũng bị nàng ngăn cản, không cách nào đem nàng bao phủ bên trong. Nhưng là lòng của nàng cũng có chút rối loạn, tinh thần khí tức của nàng tập trung trên người Đại Minh Nhị Minh bị Lam Ngân lĩnh vực bao phủ đồng thời mạnh mẽ cắt đứt. Nói cách khác, nàng đã mất đi phán đoán về vị trí của hai đại thần thú.

Tình hình trước mắt đương nhiên là do Đường Tam kiến tạo ra. Kỳ thật, Đường Tam trong lòng khiếp sợ so với Bỉ Bỉ Đông cũng không kém chút nào. Lúc trước nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông, chỉ nghĩ vị này là Võ Hồn điện giáo hoàng thực lực rất cường đại, nhưng tột cùng là đến trình độ nào thì hắn cũng không biết. Nhưng cũng nghĩ là thực lực phong hào đấu la, dù sao tuổi nàng so với Đại Sư cũng không sai biệt lắm.

Nhưng là, lần này gặp lại, tinh thần lực Đường Tam đã tăng lên đến Hạo Hãn cảnh giới. kỹ lại, nhất thời đã phát hiện ra được đầu mối. Bỉ Bỉ Đông dù đang tận lực che giấu khí tức của mình, nhưng lại có được cấp độ tinh thần lực ngang nhau, trước mặt Đường Tam nhưng lại không có cách nào ẩn thân. Đường Tam rõ ràng cảm giác được, hồn lực của Bỉ Bỉ Đông ít nhất cũng cao tới chín mươi tám cấp, dù là vẫn kém Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, nhưng cũng không cách biệt quá xa. Coi tuổi tác của nàng mà có thể đạt được trình độ như vậy, Đường Tam rung động ra sao có thể nghĩ được.

Nếu như không phải Bỉ Bỉ Đông có được thực lực cường hãn như vậy, nói Đại Minh Nhị Minh chỉ là đối mặt với sáu gã phong hào đấu la, ở trong Tinh Đấu đại sâm lâm tuy không dễ chiến thắng, nhưng chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Bất quá thực lực Bỉ Bỉ Đông tuy mạnh, nhưng nàng gây cho Đường Tam cảm giác lấy năng lực khống chế là chính, lực công kích so với Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây còn xa mới bằng được. Trọng yếu nhất là Đường Tam ở trong tối còn nàng ở ngoài sáng, Bỉ Bỉ Đông vừa hận vừa kiêng kỵ Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam. Mượn thiên thời địa lợi, Đường Tam tại thời khắc tốt nhất xuất ra Lam Ngân lĩnh vực sâm la vạn tượng của mình, lúc này mới một lần hành động mà cắt đứt được sự định vị của Bỉ Bỉ Đông với hai đại thần thú.

" Muốn chạy, không có dễ dàng như vậy.".

Bỉ Bỉ Đông giận quá hoá cười, thân thể hơi chớp lên, thu hồi võ hồn chân thân của mình nhưng phân thân Tử Vong Chu Hoàng vẫn thủ hộ bên người như cũ.

Giáp xác màu tím đen nhanh chóng thối lui, trong nháy mắt công phu, nàng khôi phục lại bộ dáng cao quý trước kia, trên trán chu võng, hoa văn màu tím đen phát sáng lên. Ngay sau đó, lĩnh vực chung quanh thân thể nàng lại một lần nữa khuếch trương, đem bốn gã phong hào đấu la bao phủ bên trong, vì bọn chúng mà khu trừ ảnh hưởng của Lam Ngân lĩnh vực. Đồng thời, thân thể Bỉ Bỉ Đông lại biến, hoa văn trên trán chu võng trong nháy mắt biến thành màu xanh sẫm, một tầng quang mang màu xanh sẫm trong suốt từ trên người lan tràn ra. Lúc này đây, hai chân nàng không có biến hoá nhưng sau lưng lại xuất hiện ba đôi chu thối(chân nhện)màu xanh sẫm, song chưởng cũng biến thành cùng loại trường mâu màu xanh sẫm, nửa người dưới hoàn toàn bị một tầng quang mang màu xanh sẫm bao phủ.

Ngũ hắc,nhị hồng. Bảy cái hồn hoàn chỉnh tề xuất hiện trên người nàng, đệ tam hồn hoàn trên người đồng thời phát sáng lên.

Không sai, đây là đệ nhị võ hồn của Bỉ Bỉ Đông, song sinh võ hồn của nàng cùng song sinh võ hồn của Đường Tam có phân biệt rất lớn. Lam Ngân

Hoàng cùng Hạo Thiên chuy của Đường Tam không có bất cứ cái gì liên hệ với nhau, một cái là thực vật hệ võ hồn, một cái là khí võ hồn cường đại. Nhưng Bỉ Bỉ Đông lại không giống như vậy, hai cái võ hồn của nàng đều là ma chu, so với Nhân Diện Ma Chu mà Đường Tam từng trông thấy, lại càng tốt hơn. Chân chính Chu Hoàng từ ý nghĩa nào đó mà nói, chính là đế vương tôn sư hồn thú của các loại côn trùng.

Đệ nhất võ hồn chính là Tử Vong Chu Hoàng, mà đệ nhị võ hồn của nàng chính là Phệ Hồn Chu Hoàng. Từ hồn hoàn trên người nàng lúc này mà nhìn thì có thể thấy, đệ nhị võ hồn là sau khi đệ nhất võ hồn đạt tới cửu hoàn mới bắt đầu hấp thụ.

Nương theo đệ tam hồn hoàn chợt hiện, đệ tam hồn kỹ của đệ nhị võ hồn Phệ Hồn Chu Hoàng của Bỉ Bỉ Đông phát động, từng tầng quang mang màu xanh sẫm từ dưới chân nàng lan tràn ra. Ngàn vạn lần đừng tưởng đây chẳng qua chỉ là một cái đệ tam hồn kỹ, trên thực tế, lúc trước đã có cửu hoàn võ hồn sau lại hấp thu võ hồn cho đệ nhị hồn hoàn, một cái hồn hoàn đều là từ năm vạn năm tu vi trở lên, uy lực không kém chút nào so với đệ bát hồn kỹ của đệ nhất võ hồn. Bởi vậy, Bỉ Bỉ Đông lúc này tuy trên người chỉ có bảy cái hồn hoàn, nhưng thực lực của đệ nhị võ hồn này so với đệ nhất võ hồn có chín cái hồn hoàn còn mạnh hơn, nhưng hồn lực là không thay đổi.

Một màn quỷ dị xuất hiện, dù là Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam cũng không có cách ngăn cản quang mang màu xanh sẫm tràn ra. Theo quang mang màu xanh sẫm lan tràn, kịch liệt run rẩy mà đến, từng con nhện độc màu xanh sẫm thân thể chừng nửa thước bắt đầu từ phía dưới bò ra. Thân thể nhện độc xanh sẫm đó coi có chút hư ảo, nhưng chúng không phải do số lượng hình thành, mà là do tụ tập tử khí dưới ảnh hưởng của hồn kỹ Bỉ Bỉ Đông mà thành.

Tinh Đấu đại sâm lâm là một nơi mạnh sống yếu chết, mỗi ngày sẽ có vô số hồn thú vì tàn sát lẫn nhau mà chết đi, hồn kỹ của Bỉ Bỉ Đông chính là hấp thụ tử khí đó mà hoá thành ma chu có tử vong kịch độc.

Ma chu này số lượng thật sự rất nhiều, ở đâu cũng có, bắt đầu ba động bay nhanh ra, điên cuồng tiến lên trong rừng rậm, dưới sự khống chế tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông tìm kiếm tung tích của Đường Tam cùng hai đại thần thú.

Đây là đệ tam hồn kỹ của đệ nhị võ hồn của Bỉ Bỉ Đông-Ma Chu Triệu Hoán.

Có lẽ bọn ma chu này không tìm thấy trạng thái ẩn thân của Đường Tam, nhưng kịch độc của Bỉ Bỉ Đông trên người Thái Thản Cự Viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng rất dễ dàng bị chúng nó ngửi được mùi.

Bỉ Bỉ Đông không thấy rõ Lam Ngân lĩnh vực nhưng bằng vào bọn ma chu này nàng có thể một lần nữa xác định được vị trí của hai đại thần thú, đến lúc đó, nàng tuyệt sẽ không cấp cho Đường Tam cơ hội mê hoặc của mình lần thứ hai.

Bỉ Bỉ Đông không thấy được Đường Tam, Đường Tam tuy ở trong Lam Ngân lĩnh vực nhưng lại nhìn thấy rất rõ ràng. Mặc dù Bỉ Bỉ Đông dùng lĩnh vực của mình để bảo vệ cho đồng bọn không bị ảnh hưởng của Lam Ngân lĩnh vực, nhưng thông qua Lam Ngân lĩnh vực, tinh thần lực của Đường Tam lại phát huy tới trình độ lớn nhất, toàn diện quan sát bọn chúng.

Trực tiếp chống lại là không thực tế, mục đích của Đường Tam vốn chỉ là cứu đi Đại Minh Nhị Minh, mắt thấy bốn phía bắt đầu xuất hiện ma chu, Đường Tam hừ lạnh một tiếng:

" Muốn công kích ta sao? Hải Thần chi quang đúng là khắc tinh của ma chu do triệu hoán khí tức tử vong. Mà nếu như ta phát động công kích, chẳng phải là ngươi có cơ hội phát hiện ta sao? Ngươi có ma chu chẳng lẽ ta không có trợ giúp sao? Đừng quên, nơi này chính là Tinh Đấu đại sâm lâm."

Trên mặt đất, từng cây Lam Ngân thảo bắt đầu sinh sôi nảy nở hoá thành dây leo dài, tựa như sóng biển tràn lên cuốn tới ma chu, một số gốc Lam Ngân thảo nhanh chóng biến hoá đương nhiên không đủ vây khốn sinh vật cường hãn hung tàn này, nhưng nếu là mười gốc thì sao? Dưới sự kích thích của khí tức của Lam Ngân Hoàng đế hoàng, Lam Ngân thảo trong Tinh Đấu đại sâm lâm có được sinh mệnh lực bắt đầu phát động tấn công.

Bỉ Bỉ Đông triệu hoán ma chu số lượng tuy nhiều, nhưng làm sao có thể so sánh với Lam Ngân thảo trong Tinh Đấu đại sâm lâm? Lam Ngân thảo khí tức sinh mệnh mênh mông chính là khắc tinh của ma chu, từng cây thôn phệ kim ti cũng bay nhanh rơi vào thân ma chu, rút ra năng lượng của chúng bổ

sung lại cho hai đại thần thú. Dưới sự trợ giúp của hai gốc Lam Ngân Hoàng quấn quanh, Đại Minh Nhị Minh rất nhanh đến bên cạnh Đường Tam. Bọn họ sau khi phát động lần công kích sau cùng, lúc này đã không còn bao nhiêu khí lực, chỉ có thể tuỳ ý Đường Tam sắp xếp.

Đường Tam hiểu được trọng lực khống chế lĩnh vực cùng trì hoãn lĩnh vực của Đại Minh Nhị Minh không duy trì được trong thời gian quá dài, một khi hai lĩnh vực này mất đi tác dụng, chỉ còn dựa vào Lam Ngân lĩnh vực của mình, khó có khả năng ngăn cản được Bỉ Bỉ Đông. Muốn chạy phải chạy cho sớm, nhưng là Lam Ngân lĩnh vực cần phải toàn tâm khống chế mới có thể ngăn trở tầm mắt của Bỉ Bỉ Đông. Nếu như lúc này hắn mang theo Đại Minh Nhị Minh thoát đi, như vậy, Bỉ Bỉ Đông nhất định cảm giác được lĩnh vực trước mặt suy yếu, tự nhiên sẽ không chút do dự mà công kích tới.

Quyết định thật nhanh Đường Tam lập tức thả ra Tiểu Vũ từ trong Như Ý Bách Bảo Nang, quang mang loé lên trong chớp mắt, linh hồn Tiểu Vũ nhập vào thân thể.

" Đại Minh Nhị Minh các ngươi làm sao bị thương ra nông nổi này?".

Tiểu Vũ vừa nhìn đến thảm cảnh của hai người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên như vậy, vành mắt liền ửng đỏ.

Mà Đại Minh Nhị Minh chứng kiến Tiểu Vũ sống lại cũng không khỏi thất kinh, ngơ ngác nói không nên lời.

Đường Tam trầm giọng nói:

" Đây không phải là chỗ nói chuyện. Tiểu Vũ, ngươi cũng quen thuộc địa hình trong rừng rậm, mang theo bọn họ mau đi, ta cản phía sau cho các ngươi, ngăn cản bọn Bỉ Bỉ Đông trong chốc lát. Chỉ cần các ngươi chạy ra xa ngoài năm dặm ta sẽ nắm chắc bằng vào Lam Ngân lĩnh vực quấy nhiễu tinh thần lực của nàng không cách nào phát hiện chỗ các ngươi. Chạy mau đi!"

Tiểu Vũ vội la lên:

" Vậy còn ngươi thì sao?"

Đường Tam lạnh nhạt cười, chỉ chỉ vào tám cái hồn hoàn trên thân mình:

" Ngươi còn chưa tin thực lực của ta sao? Ta cũng không phải Đường Tam trước kia, có lẽ ta không cách nào đánh lại Bỉ Bỉ Đông, nhưng chạy trốn thì vẫn có thể. Tinh Đấu đại sâm lâm là chỗ thích hợp nhất, đừng quên, ta có biện pháp làm cho nàng không tìm được ta."

Tiểu Vũ nhìn Đường Tam trong mắt tự tin, biết lúc này chính mình tuyệt đối không thể do dự được. Đường Tam có Vô Địch Kim Thân thuấn gian chuyển di thêm vào Hãn Hải Hộ Thân Tráo tam đại tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng, Bỉ Bỉ Đông muốn lưu hắn lại quả thật khó có khả năng, càng huống chi hắn có Hải Thần Tam Xoa Kích hộ thân.

" Ca, ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta là một thể.".

Nói xong những lời này, Tiểu Vũ phấn khởi tinh thần mang theo Đại Minh Nhị Minh rất nhanh nhắm phương xa mà đi. Đại Minh Nhị Minh thân thể khổng lồ, nhưng trình độ dẻo dai của thân thể Tiểu Vũ cũng đã hơn xưa. Hai tay phân biệt giữ vững thân thể bọn họ, tá lực cho bọn họ làm cho gánh nặng của hai đại thần thú giảm đi, rất nhanh rời đi.

Lời nói trước khi đi của Tiểu Vũ Đường Tam đương nhiên hiểu được, nàng đang nói cho mình hiểu, nếu như mình chết, nàng cũng sẽ tuyệt không thể sống một mình.

Bọn họ cũng đương nhiên không lo lắng không cách nào liên lạc được. Mặc dù linh hồn biến đổi của Tiểu Vũ so với trước kia mạnh hơn nhiều, nhưng sau khi linh hồn nàng nhập vào thân thể, khoảng cách cực hạn rời khỏi Đường Tam cũng bất quá chỉ có mười dặm mà thôi. Hơn nữa Đường Tam tuỳ thời có thể bằng vào liên lạc trong linh hồn tìm được đến chỗ của nàng.

Đại Minh Nhị Minh vừa đi, Đường Tam nhất thời trong lòng đại định, thầm nghĩ:

" Bỉ Bỉ Đông, ta hảo hảo cùng ngươi chơi đùa một chút, cũng nhìn xem ngươi

đến tột cùng là thực lực mạnh cỡ nào."

Dưới tinh thần lực của Đường Tam yểm hộ cho Lam Ngân lĩnh vực, Bỉ Bỉ Đông đương nhiên không biết bên kia xảy ra chuyện gì. Đường Tam lợi dụng Lam Ngân Hoàng trong rừng rậm ngăn cản Ma Chu Triệu Hoán của nàng không khỏi làm cho nàng phát hoả, gầm lên một tiếng:

" Chuẩn bị cường công! Sau khi ta phá vỡ lĩnh vực của hắn, các ngươi dùng toàn lực công kích."

"Dạ!".

Tứ đại phong hào đấu la lúc này phẫn nộ không kém hơn Bỉ Bỉ Đông, bọn họ tại Võ Hồn đế quốc đều là nhất đại cường giả, phong hào đấu la trên chín mươi cấp, hồn sư đều phải ngưỡng vọng bọn họ. Lúc này lại bị một đối thủ trêu chọc đến tận đây, thậm chí Quỷ Đấu La còn bị giết trong nháy mắt, một khẩu oán khí này cho dù đem đối phương bằm thành muôn mảnh cũng chưa chắc có thể phát tiết ra. Bốn người xăn tay áo lên, đồng thời thi triển ra võ hồn chân thân của mình, cùng chuẩn bị tuỳ thời phát động công kích.

Ẩn thân trong Lam Ngân lĩnh vực Đường Tam đều nhìn thấy tất cả:

" Muốn cường công giết ta sao? Hảo a! Ta cho các ngươi thấy một chút, thế nào là thực lực chân chính của ta."

Hít sâu một hơi, Đường Tam cảm thụ được trọng lực khống chế trì hoãn lĩnh vực hai đại lĩnh vực đồng thời biến mất, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay giơ lên.Hôm nay hắn đã dùng qua một lần uy năng của Hải Thần Tam Xoa Kích, chỉ bất quá lúc ấy cũng không có gì ngăn cản, tiêu hao đối với hắn cũng không lớn.

Lạc ấn Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam cùng Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay đồng thời phát sáng lên, đôi mắt của hắn trong khoảnh khắc đã hoàn toàn biến thành kim sắc. Bát chu mâu sau lưng chống đỡ thân thể chính mình, Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ về phía trước. Lưỡi kích lớn nhất ở giữa, một đạo kim quang bộc phát ra, làm thành cầu vồng kinh thiên, chém giết thẳng đến Bỉ Bỉ Đông ở ngoài Lam Ngân lĩnh vực.

Đường Tam nhìn ra, võ hồn của Bỉ Bỉ Đông cũng thuộc về loại tà ác nhất, Hải Thần chi quang đối với nàng cũng có tác dụng khắc chế, mượn Hải Thần Tam Xoa Kích phóng xuất Hải Thần chi quang mới chân chính là quang mang của thần.

Trong lúc nổi giận Bỉ Bỉ Đông biến sắc, sáu cái chu mâu sau lưng biến thành hai tay chu mâu tụ tập phía trước người nàng, tám cái mũi trường mâu điểm trên mặt. Quang mang màu xanh sẫm mãnh liệt nương theo đệ nhất hồn hoàn lóng lánh khởi lên, tám cái trường mâu chợt giơ, nhất thời, một đạo quang mang màu xanh sẫm hình bán nguyệt ngay mặt chém ra, vừa lúc cùng kim sắc quang nhận phát ra từ Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam va chạm cùng một chỗ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, va chạm kịch liệt làm cho lĩnh vực của hai người đồng thời xuất hiện rối loạn, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam trình độ rối loạn rõ ràng hơn. Hắn đang ở trong lĩnh vực phải loạng choạng thối thui ba bước, vừa ổn định thân hình,sắc mặt trắng bệch,không nhìn được la lên nho nhỏ:

" Lực lượng thật là tà ác."

Nếu như nói Quỷ Đấu La có được là võ hồn do quỷ khí hình thành, như vậy Bỉ Bỉ Đông có được, chính là chí tà chi khí. Loại tà ác này cực kỳ thuần tuý, Đường Tam chỉ là khi đối mặt Sát Lục chi vương mới cảm nhận được qua, mà khi đó Sát Lục chi vương cũng không phải Đường Thần cụ cố của Đường Tam, chỉ là chưa tỉnh táo lại.

Khí tức tà ác từ trên người Bỉ Bỉ Đông phóng thích so với Sát Lục chi vương còn thuần tuý hơn, lại rộng lớn hơn. Giống như sự phán đoán của Đường Tam, hồn lực của nàng thật sự quá cường đại, cho dù Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay Đường Tam đã giúp hắn hoá giải tuyệt đại bộ phận năng lực, hắn vẫn bị trùng kích phải lui về phía sau ba bước, thân thể đã bị thương.

------oOo------

Chương 443: Kĩ năng của Hải Thần, Hoàng Kim Thập

Tam Kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: mshadow (A Mờ)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Bỉ Bỉ Đông cũng không chịu nổi, gầm nhẹ một tiếng, toàn thân hiện lên một tầng quang mang, quang mang màu xanh sẫm vốn đang ảm đạm một lần nữa lại khôi phục, trong tiếng kêu rên đồng thời lui về phía sau một bước.

Bỉ Bỉ Đông đương nhiên không phải bị hồn lực của Đường Tam công kích lui về phía sau, mà chính là Hải Thần chi quang làm cho nàng cảm giác nóng cháy. Đây chính thức là oai lực của thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích.

Đường Tam va chạm với Bỉ Bỉ Đông thi triển ra đệ nhị võ hồn đệ nhất hồn kĩ, mặc dù bởi vì hồn lực không đủ để thương tổn nàng, nhưng có khả năng đánh lui Bỉ Bỉ Đông, cũng đủ để hắn tự hào.

Hắn phán đoán không sai, hiện tại Bỉ Bỉ Đông quả thật đã đạt tới thực lực đỉnh cao đấu la. Hồn lực của nàng không phải chín mươi tám cấp, mà là chín mươi chín cấp. Nếu như không phải có một phần hồn lực trước mắt nàng không dám sử dụng thì đã khác, nếu nàng sử dụng toàn bộ thực lực chỉ sợ so với Hải Thần chi quang càng thêm kinh khủng, dù sao nơi này cũng là lục địa.

Chẳng qua, Bỉ Bỉ Đông mặc dù bị Đường Tam đánh lui, nhưng nàng cũng đồng thời tập trung tinh thần vào vị trí của Đường Tam. Với kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn nữa thực lực cường đại, nàng bộc phát ra Tử Vong lĩnh vực ăn mòn từng chút Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam.

Hai người hai lĩnh vực lại khác biệt ít nhất một cấp bậc, nguyên nhân chính là do hồn lực gây nên. Mất đi Trì Hoãn lĩnh vực và Trọng Lực Khống Chế lĩnh vực phụ trợ, Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam Sâm La Vạn Tượng tan rã rất nhanh.

Lúc này căn bản không cần Bỉ Bỉ Đông phân phó, tứ đại phong hào đấu la đã được Bỉ Bỉ Đông sử dụng tinh thần lực chỉ dẫn, thẳng hướng Đường Tam vọt tới.

Đối mặt với ngũ đại cường giả, lúc này Đường Tam lại không có chút nào kinh hoảng, giống như chính lời hắn nói, hắn đã không giống như Đường Tam lúc trước.

Từ Hải Thần đảo trở về, là lúc hắn chính thức phát triển, trở thành một trong những cường giả đương thời. Muốn giết hắn cũng không dễ dàng như vậy, là người được thần lựa chọn làm người thừa kế, năng lực của hắn vượt xa hồn lực trước mắt.

Kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không biến mất sau khi phát động công kích, ngược lại kim quang càng trở nên mãnh liệt. Vô số kim quang phát từ hoa văn trên bề mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, một lưỡi kích thật lớn trong suốt như thủy tinh màu vàng tỏa ra ánh sáng kim sắc dần dần được hình thành.

Đường Tam lấy chân trái làm trục, thân thể nhanh chóng tại chỗ xoay tròn một vòng, dùng bắp chân đỡ lấy bắp đùi, lại kéo theo phần eo, lưng của mình, cuối cùng lực tập trung vào cánh tay. Ở trong tay của hắn sức nặng mười vạn tám nghìn cân của Hải Thần Tam Xoa Kích giống như lưu tinh cản nguyệt rất nhanh bay thẳng đến bốn gã phong hào đấu la đang lao tới.

Khi Hải Thần Tam Xoa Kích rời khỏi tay, trong nháy mắt Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam biến thành kim sắc, lúc này Tử Vong lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông đã bị uy năng của Lam Ngân lĩnh vực gia nhập Hải Thần Tam Xoa Kích mạnh mẽ chèn ép đẩy lui.

- Cẩn thận. Bỉ Bỉ Đông khẽ kêu một tiếng.

Bất chấp công kích của Đường Tam, thân hình chợt lóe, đã phóng tới trước bốn gã thủ hạ bên người, nàng không chấp nhận được chuyện có bất cứ tổn thất nào.

Song chưởng biến thành chu mâu trong nháy mắt xảy ra biến hóa, biến thành

một đôi lưỡi hái màu đen thật lớn, trực tiếp nghênh đón Hải Thần tam xoa kích.

Bốn vị phong hào đấu la cũng không phải kẻ ngốc, mắt thấy giáo hoàng đại nhân thập phần coi trọng đòn tấn công màu kim quang này, hơn nữa lại sử ra vũ khí từng giết Quỷ đấu la trong nháy mắt, bọn họ không chút do dự lập tức phóng xuất kĩ năng đơn thể công kích tập trung hướng về phía kim sắc chói lọi từ Tam Xoa Kích đang lao tới.

Bỉ Bỉ Đông hai cánh tay đã biến thành hai lưỡi hái lớn, chính là do hai hồn cốt ở hai cánh tay biến thành. Hai khối hồn cốt này có được chính là từ một đầu mười vạn năm tu vi Tử Vong Chu Hoàng mà lấy được. Từ một hồn thú rơi ra hai khối hồn cốt tuyệt đối là chuyện hi hữu, hai khối hồn cốt này là do nàng sử dụng thủ đoạn công kích sát tử trong một chiêu, lúc này đối mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, nàng mới không chút do dự mà sử dụng.

So về hồn lực, Đường Tam đương nhiên không phải là đối thủ của Bỉ Bỉ Đông, thậm chí luận võ hồn, hồn hoàn, hắn cũng đều cách biệt khá xa. Nhưng là, hắn đã có một cái mà Bỉ Bỉ Đông không có, ưu thế của hắn đó chính là thân phận người thừa kế của Hải Thần.

Lúc trước chỉ bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích phát ra thần thánh quang nhận, Bỉ Bỉ Đông mới có thể bằng vào tu vi cường hãn của mình mà ngăn trở, nhưng trước mắt chính là Hải Thần Tam Xoa Kích bản thể công kích, làm sao có thể dễ dàng ngăn trở như vậy.

Hải Thần Tam Xoa Kích sức nặng bản thân nó đạt tới trình độ kinh khủng mười vạn tám nghìn cân, hơn nữa Đường Tam sử dụng hồn lực cùng Hải Thần chi quang, thể hiện ra bản thể năng lực Hải Thần Tam Xoa Kích. Phá ma, phá tà, phá diệt, tam đại hiệu quả đồng thời xuất hiện. Đường Tam bây giờ còn không thể phát huy ra uy lực hoàn chỉnh của nó, nhưng bằng vào một kích đánh cuộc này, công kích được ăn cả ngã về không này vẫn là cực kì kinh khủng.

Tiếng nổ lớn nương theo đó là kim quang lấp loé, oai lực thần khí rung động toàn trường!

Bốn gã phong hào đấu la gần như bị đồng thời đẩy lui, bọn họ phát động ra công kích toàn bộ rơi vào trên Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng chỉ làm tốc độ của Tam Xoa Kích hơi chậm lại mà thôi, nhưng lại dẫn phát kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích càng thêm mãnh liệt.

Chính thức ngăn cản được Hải Thần Tam Xoa Kích vẫn là Bỉ Bỉ Đông, lưỡi hái to lớn đen kịt ngạnh kháng ngăn cản Hải Thần Tam Xoa Kích. Bỉ Bỉ Đông với chín mươi chín cấp hồn lực toàn bộ bộc phát ra, nhưng cho dù như vậy thì thân thể của nàng cũng bị chấn bay về phía sau.

Trên Hải Thần Tam Xoa Kích thêm vào chính là khả năng phá ma, phá tà, phá diệt, tam đại hiệu quả không ngừng chấn nhiếp thân thể nàng, song chưởng của nàng lúc này biến thành hai thanh lưỡi hái lớn, xuất hiện từng vết rách lan tràn rất nhanh.

Chính vào lúc này mới có thể biểu hiện ra thực lực chân chính của Bỉ Bỉ Đông, nàng đột ngột nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng lục căn chu mâu mạnh mẽ cắm sâu vào mặt đất, song chưởng đột nhiên rung lên, hai thanh cự liêm đồng thời nổ mạnh, tiếng nổ mãnh liệt phát ra rốt cuộc đã chặn được Hải Thần Tam Xoa Kích đánh tới.

Cùng lúc đó, mạng nhện trên trán nàng lại sáng lên, một tia sáng màu tím cùng màu xanh biếc khí lưu hỗn hợp rất nhanh lưu chuyển trên thân thể nàng.

Gương mặt của Bỉ Bỉ Đông toát ra một tia thống khổ, nhưng điều ngược lại chính là lực lượng của nàng chợt tăng mạnh, trong giây lát, thân thể một lần nữa biến đổi, hai cánh tay hóa thành song chưởng nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích.

Tam Xoa Kích nhất thời bay lên, một tầng khí lưu hỗn hợp tử sắc cùng lam sắc không ngừng lan tràn trên Tam Xoa Kích, làm cho quang mang kim sắc trên Tam Xoa Kích ảm đạm đi rất nhiều.

Công kích duy trì đến lúc này, Đường Tam cũng đã gần kiệt lực, hít sâu một hơi, hai tay vung ra. Khống Hạc Cầm Long phát động, Hải Thần Tam Xoa Kích đối với hắn mà nói bất quá chỉ có hơn trăm cân mà thôi dưới hồn lực kéo lại, hướng về phía Đường Tam quay lại rất nhanh.

Mới vừa rồi một kích này, Đường Tam có thể nói là đã dốc hết toàn lực, dù sao, hiện tại hồn lực của hắn mới chỉ tám mươi lăm cấp, có thể một kích đẩy lui ngũ đại cường giả, công lao chính là của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Nhưng là, lúc này cùng theo Hải Thần Tam Xoa Kích trở về còn có cả vẻ mặt đầy nanh ác của Bỉ Bỉ Đông.

Ngay lúc này, hai đại lĩnh vực của Đường Tam cùng Bỉ Bỉ Đông đều đã biến mất, khi xảy ra va chạm Đường Tam không cách nào duy trì lĩnh vực của mình. Mà Bỉ Bỉ Đông với Tử Vong lĩnh vực lại bị Hải Thần Tam Xoa Kích thêm vào tam đại đặc tính trực tiếp đánh nát.

Nàng không cần điều chỉnh sao? Đường Tam trong lòng thất kinh, mắt thấy Bỉ Bỉ Đông lao theo Hải Thần Tam Xoa Kích đánh tới, tay trái hắn thu về, tay phải đẩy ra, giữa không trung, Hải Thần Tam Xoa Kích đột nhiên xoay ngang đánh thẳng về phía Bỉ Bỉ Đông.

Đường Tam nếu có thể sử dụng Hạo Thiên chuy thi triển ra Hạo Thiên Phi Chuy, tự nhiên cũng có thể dùng chiêu này với Hải Thần Tam Xoa Kích, bất thình lình xảy ra biến hóa làm Bỉ Bỉ Đông là một cường giả cũng phản ứng không kịp, nàng vốn đã muốn bắt được thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích này, cho nên đuổi theo quá gần.

Lúc này Hải Thần Tam Xoa Kích đột nhiên nhắm tới thân thể nàng, trong lúc nhất thời nàng cũng chỉ kịp dùng hai tay che ở trước người.

Phanh! một tiếng, thân thể của Bỉ Bỉ Đông giống như viên đạn bắn thẳng ra ngoài, Hải Thần Tam Xoa Kích một lần nữa gia tốc, trở lại trong tay Đường Tam.

Đường Tam biết, lần này cũng không thể làm cho Bỉ Bỉ Đông bị thương, hồn lực của Bỉ Bỉ Đông quá cường đại.

Khi Tam Xoa Kích quất trúng thân thể nàng, nàng chỉ là thuận thế tá lực, nhìn qua bị oanh kích vô cùng xa, nhưng lúc này Hải Thần Tam Xoa Kích đã không còn tam đại đặc tính trở nên đen kịt, chỉ dựa vào sức nặng còn không

đủ để làm cho vị giáo hoàng đại nhân này chính thức thương tổn.

Tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam không có chút do dự nào, đột nhiên thu liễm hơi thở của mình, sử dụng thuấn di di chuyển về phía sau trăm thước. Đồng thời Hãn Hải Hộ Thân Tráo thi triển ra, bao phủ thân thể, tiến vào trong trạng thái ẩn thân, rồi nhanh chóng hướng về một phía bay đi.

Lấy thực lực của Bỉ Bỉ Đông cùng lĩnh vực cường hãn, tuyệt đối sẽ không cho mình cơ hội dùng Sâm La Vạn Tượng ẩn thân, nếu như có thể tái thi triển ra Lam Ngân lĩnh vực cũng không thể nào chống lại lực ăn mòn của Tử Vong lĩnh vực. Lúc này không đi, chỉ sợ cũng không còn cơ hội.

Đường Tam thông minh đến mức nào? Hắn khi bỏ chạy cũng không có hướng về xa xa mà chạy, mà là rẽ sang một bên, vừa lúc tránh thoát được bốn gã phong hào đấu la truy kích phát ra công kích từ xa, sau đó mới rất nhanh chạy xa.

Bỉ Bỉ Đông thật sự muốn nổi điên, mười vạn năm hồn hoàn cứ như vậy bị đối thủ cứu đi, nàng sao có thể cam tâm?

Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam làm cho nàng cảm thấy quen thuộc mà xa lạ, cảm giác dường như là tên tiểu tử kia, nhưng sau mấy năm làm sao hắn có thể trở nên cường đại như thế?

Mặc dù còn không đủ để chống đỡ với mình, nhưng hắn về phương diện lĩnh vực cùng tinh thần lực đều không yếu hơn so với mình, nếu như có kém cũng chỉ là hồn lực mà thôi.

Lấy lực một người trêu chọc sáu gã phong hào đấu la, vẫn trong nháy mắt giết một người, trong toàn bộ lục địa cũng không tìm được mấy cường giả như vậy. Hơn nữa còn bị hắn cướp đi hai cái mười vạn năm hồn hoàn a! Quan hệ đến chuyện Bỉ Bỉ Đông đệ nhị võ hồn cuối cùng đạt được hai cái mười vạn năm hồn hoàn.

Trong phẫn nộ, Bỉ Bỉ Đông ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu to, hoa văn hình mạng nhện trên trán kia trong nháy mắt bùng nổ, lục quang chói mắt bắn mạnh ra, mạng nhện biến ảo thành con mắt màu xanh biếc, một đạo

quang mang màu lục sẫm từ đó phun ra, bay nhanh hướng về phía trước đảo qua, Bỉ Bỉ Đông quyết tâm dùng toàn bộ tinh thần lực tập trung tìm kiếm. Trong phút chốc, hễ địa phương nào bị lục quang đảo qua, đều bịt kín một tầng ánh sáng màu xanh biếc, mà Đường Tam lúc này ẩn thân tại trong Hãn Hải Hộ Thân tráo thân hình cứ như vậy hiện ra một bóng dáng lục sắc nhàn nhạt.

Tinh thần miễn dịch đầu cốt hồn kĩ của Bỉ Bỉ Đông, Thế Giới Chân Thật đã phát động.

Cái đầu hồn cốt kĩ năng này Bỉ Bỉ Đông tuyệt sẽ không khinh suất mà dùng, bởi vì dùng nó phải tiêu hao tinh thần lực cực kì khổng lồ, cần phải trực tiếp tiêu hao đi một phần ba tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông mới có thể thi triển. Lúc trước tinh thần lực của nàng vẫn tập trung vào hai đại thần thú, sao có thể tùy tiện sử dụng? Lúc này nàng đã chẳng quan tâm tới điều này, nếu để cho Đường Tam chạy thoát, vậy hai đại thần thú chỉ sợ cũng không có cơ hội bắt trở lại, cho nên nàng bất kể tiêu hao thi triển ra hồn cốt kĩ năng cường đại này.

Tinh thần miễn dịch đầu hồn cốt kĩ năng, Thế Giới Chân Thật. Hiệu quả: Miễn dịch ảo giác, mị hoặc nhìn thẳng chân thật, bất cứ kỹ năng mê huyễn gì dưới sự chiếu rọi đều bị mất đi hiệu lực, có chút cùng loại với Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam, nhưng không có hiệu quả công kích như Tử Cực Ma Đồng.

Thân thể bị quang mang màu lục sẫm quét trúng, trong nháy mắt,Đường Tam đã ý thức được rằng không ổn. Hắn phát hiện, Bỉ Bỉ Đông phát động tinh thần lực, chính mình lại không cách nào chặt đứt, quang mang màu xanh biếc mặc dù không có bất cứ lực công kích gì, nhưng giống như giòi trên xương mục gắt gao quấn quanh ở trên thân thể mình.

Thân hình Đường Tam rõ ràng hiện ra, Bỉ Bỉ Đông dẫn đầu xông lên, mang theo bốn gã phong hào đấu la rất nhanh lao tới. Phía sau lưng nàng, lục phiến bàng bạc như cánh ve màu tím phá lưng mà ra, nhất thời làm tốc độ của nàng đạt tới trình độ cực kì kinh khủng.

Đây chính là tác dụng khác từ hồn cốt sau lưng của Bỉ Bỉ Đông, hơn nữa

cũng giống như bát chu mâu của Đường Tam đều là ngoại phụ hồn cốt. Tên là Lục Sí Tử Quang Dực, lấy từ một con hồn thú tên là Tử Dực Chu Hoàng, thêm vào kĩ năng phi hành, có thể tiến hóa.

Vì bắt lấy Đường Tam, luôn luôn giỏi về thực lực tự ẩn thân cho nên Bỉ Bỉ Đông xuất ra liên tiếp hai đại hồn cốt kĩ năng. Có thể thấy được nàng lúc này đối Đường Tam thống hận đã đạt tới trình độ như thế nào. Cùng lúc đó, thân thể của Bỉ Bỉ Đông tại không trung đã biến thành một mảnh màu lục sẫm, toàn thân bộc phát màu xanh biếc quang vụ, đệ thất hồn kĩ Phệ Hồn Chu Hoàng chân thân đã thi triển ra.

Đây chính là mười vạn năm hồn hoàn tạo ra võ hồn chân thân, hai cái lưỡi hái hình cự nhận vốn đã nghiền nát lần nữa xuất hiện, quang mang màu lục sẫm đại phóng, mang theo hư ảnh trong phút chốc phóng tới sau lưng Đường Tam.

Bỉ Bỉ Đông đã hận Đường Tam cực kì, mặc dù nàng hiện tại không thể giết hắn, muốn từ trên người hắn biết được hai đại thần thú đang ở nơi nào, nhưng nàng cũng phải gây thương nặng đối thủ trước, phát ra ác khí rồi hãy nói.

Bỉ Bỉ Đông tốc độ quả thật rất nhanh, hơn nữa, trong khi nàng đuổi theo, đồng thời nàng một lần nữa xuất ra Tử Vong lĩnh vực, trong nháy mắt đã đem Đường Tam bao phủ ở bên trong. Độc vật kinh khủng, hiệu quả suy yếu cường lực, toàn bộ gia tăng trên người Đường Tam.

Đây chính là sự chênh lệch về thực lực, Đường Tam liên tiếp sử dụng năng lực ẩn thân cường đại, nhưng cuối cùng Bỉ Bỉ Đông bằng vào thực lực cường đại của mình một lần nữa phá tan. Hai lưỡi hái tạo nên hai đạo quang mang màu xanh biếc, nhắm thẳng hai vai Đường Tam bổ tới, rất rõ ràng, nàng muốn trước tiên phế đi song chưởng của Đường Tam rồi mới nói.

Ngay tại lúc này, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam lại một lần lóe sáng, hiệu quả kĩ năng Thế Giới Chân Thật của Bỉ Bỉ Đông phát động thật sự quá đột ngột, làm Đường Tam vốn đang tuyệt đối tin tưởng chạy thoát cũng phải cực kì hoảng sợ.

Đường Tam đúng là bởi vì không quen thuộc các loại kĩ năng Bỉ Bỉ Đông có

được, lúc này ưu thế mới trong nháy mắt quay về tình thế xấu, hơn nữa còn là tình thế nguy hiểm trí mạng.

Ngay tại lúc này, hiệu quả tố chất chiến đấu của Đường Tam ở trên Hải Thần đảo nhiều năm khổ tu đã bày ra.

Bỉ Bỉ Đông không thể nghi ngờ chính là người nhanh nhất xông tới, giống như lưu tinh cản nguyệt mà vọt tới, mà mấy tên phong hào đấu la khác còn ở phía sau, nhưng bọn hắn tốc độ cũng phi thường nhanh, chỉ cần Đường Tam cùng Bỉ Bỉ Đông va chạm một lần, bọn họ có thể xông tới nơi rồi.

Đường Tam rất rõ ràng, cơ hội chạy trốn của mình chỉ có trong sát na mà thôi, một khi bốn gã phong hào đấu la đuổi tới, một khi bị năm người vây công, sợ rằng chỉ khi có lại thực lực cầm trong tay thần khí mới có khả năng thoát ly.

Bởi vậy, Đường Tam không chút do dự lần thứ ba đem Hải Thần ánh sáng rót vào bên trong Hải Thần Tam Xoa Kích, màu hoàng kim một lần nữa phủ lên. Thần khí này chính là ưu thế duy nhất của hắn khi đối mặt với Bỉ Bỉ Đông, hắn không huy động Tam Xoa Kích nghênh đón công kích của Bỉ Bỉ Đông, ngược lại đem Tam Xoa Kích trực tiếp cắm trên mặt đất, đồng thời cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể vừa chuyển liền đem Tam Xoa Kích dựa vào sau lưng.

Nếu như Bỉ Bỉ Đông cố ý muốn phế đi song chưởng của Đường Tam, như vậy thân thể của hắn tất nhiên sẽ bị ép vào Hải Thần tam xoa kích, về phần sẽ có hậu quả gì, Bỉ Bỉ Đông cũng không biết, nàng cũng tuyệt đối không muốn biết.

Hình thoi kim sắc bảo thạch từ trên Hải Thần Tam Xoa Kích lóe sáng, kim quang mãnh liệt trong chốc lát đã đem Bỉ Bỉ Đông cùng tử vong lĩnh vực ngăn cách với thân thể Đường Tam.

Ngay khi Đường Tam cầm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích, chuẩn bị thi triển thuấn gian chuyển di kĩ năng lần nữa bỏ chạy, đột nhiên hắn phát hiện thân thể của chính mình không thể di động, không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, không có bất cứ điều gì bất thường, nhất thời làm Đường Tam kinh hãi

chính là làm cho hắn không cách nào di động không phải là do Bỉ Bỉ Đông, mà chính là Hải Thần Tam Xoa Kích kim quang đang sáng ngời.

Biến hóa này hoàn toàn vượt qua tính toán của Đường Tam, một lần nữa cảm giác giống như trước đây ở Tinh Đấu đại sâm lâm hắn mang theo Tiểu Vũ chạy trốn thì đột nhiên bị một con nhân diện ma chu tấn công, kết quả làm cho chính mình cùng Tiểu Vũ thân hãm tuyệt địa, chẳng lẽ Tinh Đấu đại sâm lâm này chính là một nơi đại hung đối với mình hay sao!!

Không đợi cho Đường Tam suy nghĩ nhiều, ngay lúc này biến hóa kì dị đột nhiên xuất hiện.

Đường Tam vốn là muốn mượn Hải Thần Tam Xoa Kích toàn lực phóng thích phá tà ánh sáng tạm thời ngăn cản Bỉ Bỉ Đông, sau đó chính mình sử dụng Thuấn Gian Chuyển Di trước, rồi sử dụng Tử Cực Ma Đồng tấn công vào tinh thần của nàng để nàng không thể sử dụng kĩ năng của đầu hồn cốt nữa, bằng vào Thuấn Gian Chuyển Di mở ra khoảng cách sau đó lần nữa sử dụng Hãn Hải Hộ Thân tráo ẩn thân, như vậy là có thể thuận lợi chạy trốn.

Nhưng lúc này Hải Thần Tam Xoa Kích tỏa ra quang mang kim sắc từ Hải Thần chi tâm-chính là viên bảo thạch hình thoi- bao phủ lấy Đường Tam, quang mang càng thêm mãnh liệt ngoài dự liệu của Đường Tam.

Quang mang không những bảo vệ thân thể Đường Tam bên trong mà còn mãnh liệt ngạnh kháng công kích của Bỉ Bỉ Đông, một tiếng nổ mạnh vang lên, chấn lui hai người ra xa.

Sau khi va chạm, con mắt thứ ba trên trán Bỉ Bỉ Đông một lần nữa hóa thành hoa văn mạng nhện, huyễn hóa ra một tầng quang thuẫn màu xanh biếc, mới miễn cưỡng ngăn cản được Hải Thần chi quang cực kì mãnh liệt, nhưng quang thuẫn màu xanh biếc cũng tan rã rất nhanh.

Mặt khác bốn gã phong hào đấu la đuổi theo cũng đều bị kim quang chói mắt trên Hải Thần Tam Xoa Kích dọa ngây người một chút, cước bộ cũng không tự chủ mà dừng lại.

Thân thể của Đường Tam lúc này hoàn toàn biến thành kim sắc, kim sắc

quang mang giống như hoả diễm từ trên người hắn phóng thẳng lên cao. Phía sau lưng hắn một cái quang ảnh hư ảo thật lớn màu vàng chậm rãi hiện ra, lớn độ gấp ba lần thân thể Đường Tam mờ mờ ảo ảo.

Hư ảnh dường như là môt người mặc kim sắc áo giáp tràn ngập kim sắc chi khí, toàn bộ khải giáp bao phủ trên thân người này có thể thấy tương đối rõ ràng, chỉ riêng phần mặt là hư hư ảo ảo.

- Đây là... Bỉ Bỉ Đông đột nhiên trong lòng trầm xuống, một cỗ áp lực cường đại không có lý do xuất hiện trong trái tim nàng.

Lúc này, nàng chẳng còn quan tâm đến chuyện hai đại thần thú nữa, trên thân thể Đường Tam đột nhiên xuất hiện một người khác mang đến cho nàng nguy cơ, lần đầu tiên làm nàng cảm giác được có thể uy hiếp đến tính mạng của mình.

Đường Tam mặc dù toàn thân đều không thể động, nhưng tinh thần lực của hắn lại không có bị hạn chế, thông qua tinh thần lực cảm ứng, hắn cũng thấy được kỳ cảnh của chính mình lúc này. Tình huống này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, lần trước xuất hiện trong khoảnh khắc khi hắn rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, chẳng qua lần này kim sắc hư ảnh xuất hiện càng thêm rõ ràng.

Ngay tại lúc này, kim sắc hư ảnh sau lưng Đường Tam đột nhiên tiến về phía trước một bước, xuyên thấu qua thân thể Đường Tam, chắn tại trước mặt hắn.

Tay phải di chuyển nhẹ, hoàng kim Tam Xoa Kích xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bàn tay nhoáng lên, trên Tam Xoa Kích nhất thời bị kim sắc quang diễm phủ lên, làm cho nó lập tức tăng lớn gấp ba, cùng với kim sắc hư ảnh hoàn toàn khế hợp.

Một thanh âm hùng hậu cứng rắn vang lên trong đầu Đường Tam:

- Ta tung hoành đấu la thế giới hơn ngàn năm, cuối cùng đạt được Hải Thần vị, tự nghĩ ra Hoàng Kim Thập Tam Kích. Quét ngang bốn biển vô địch, hiện tại truyền cho ngươi ba kích đầu tiên. Ta chỉ dùng một lần, thức thứ nhất: Vô Định Phong Ba.

Thanh âm vẫn quanh quẩn trong đầu Đường Tam, kim sắc hư ảnh đã lần nữa tiến lên trước một bước. Một bước này bước ra làm cho chung quanh hết thảy nhất thời đều biến thành kim sắc sáng lạn, cho dù là thực vật, cũng đều như là hoàng kim tạo ra, đó là kim sắc quang vụ.

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay kim sắc hư ảnh giương lên, nhẹ nhàng phóng ra, tạo nên một đám quầng sáng kim sắc huyễn lệ. Mỗi một cái quầng sáng nhìn qua như là lộn xộn, nhưng lại dài quá con mắt bình thường có thể nhìn hướng về Bỉ Bỉ Đông năm người bao phủ.

Ở trong lớp sương mù màu vàng này, Bỉ Bỉ Đông kinh hãi phát hiện, Tử Vong lĩnh vực lúc này hoàn toàn mất đi hiệu quả, căn bản không cách nào phóng xuất ra bên ngoài cơ thể. Đồng thời, tinh thần lực cũng toàn diện bị uy áp, áp bức khiến cho thân thể không cách nào di chuyển, chỉ có thể lấy mắt mà nhìn.

Mắt thấy từng quầng sáng kim sắc mạnh mẽ lao đến, Bỉ Bỉ Đông trong mắt hàn quang lấp lóe, màu đỏ của đệ lục hồn hoàn quang mang đại phóng, quang mang màu lục sẫm lúc này thoáng cái biến thành màu xanh biếc.

Võ hồn chân thân lúc này biến đổi toàn thân ma chu bao phủ bởi quang mang màu xanh biếc như ngọc phỉ thúy, hai thanh cự liêm như ngọc phỉ thúy đồng thời vung lên, một điểm lục quang trong nháy mắt lan tràn xuống, hai cự liêm đan chéo nhau đồng thời xuất ra quang trảm màu phỉ thúy lao về phía kim sắc quang ảnh.

Quang trảm màu phỉ thúy cùng quang mang kim sắc di chuyển nhưng lại không có va chạm với nhau chỉ là xuyên qua, quầng sáng kim sắc như trước hướng về phía năm người Bỉ Bỉ Đông, quang trảm màu phỉ thúy cũng thẳng đến thân thể kim sắc hư ảnh.

Nghìn vạn lần không nên xem thường quang trảm màu phỉ thúy này, là mười vạn năm hồn kĩ, Bỉ Bỉ Đông cường đại đạt chín mươi chín cấp hồn lực sử dụng, uy lực có thể bình thường được sao?

Mười vạn năm đệ lục hồn kĩ tên là Sáng Lập Vĩnh Hằng, vật lý phòng ngự

không có hiệu quả, năng lượng phòng ngự hạ thấp năm mươi phần trăm. Một khi trúng mục tiêu mang theo hiệu quả lan tràn vô tận, chỉ có dựa vào hồn lực chống đỡ, khiến cho hồn lực tiêu hao như đèn dầu sắp cạn từ từ mà chết. Bất luận là vị trí nào bị đánh trúng đều là trí mạng, chính là một trong những năng lực đơn thể công kích bá đạo nhất của Bỉ Bỉ Đông.

Lúc này bốn gã phong hào đấu la cũng không có nhàn rỗi, đối mặt với quang mang kim sắc, bọn họ đều ở trong trạng thái võ hồn chân thân, đều xuất ra kém nhất là đệ bát hồn kĩ phát động công kích, nhưng công kích bọn họ cùng công kích Sáng Lập Vĩnh Hằng của Bỉ Bỉ Đông đều giống nhau, đều không có khả năng xuyên qua quầng sáng kim sắc mà tấn công tới thân thể của hư ảnh kim sắc.

Ngay tại lúc này, âm thanh uy nghiêm nọ một lần nữa vang lên trong Đường Tam:

- Vô Định Phong Ba. Công phòng nhất thể, là kỹ năng hạn chế duy nhất trong Hoàng Kim Thập Tam Kích. Cũng là kỹ năng hạn chế cực mạnh, một khi đối thủ trúng phải, bất luận đối thủ mạnh cỡ nào, trong tám giây tuyệt đối không cách nào di động nửa phần.

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay kim sắc hư ảnh giống như sống lại thời kỳ hoàng kim. Chỉ thấy Sáng Lập Vĩnh Hằng lao tới trước mặt, nó nhẹ nhàng tạo nên một quang mang kim sắc, quang mang chủ yếu là phóng thích trên lưỡi chính của Tam Xoa Kích, bên trong quang mang kim sắc xuất hiện một tầng quầng sáng màu vàng kim nhạt, giống như là dùng nước biển rửa đi vết bẩn. Bỉ Bỉ Đông xử ra kĩ năng cường hãn, không ngờ lại trực tiếp biến mất, đơn giản chỉ là biến mất không có bất cứ phản ứng gì.

Ngay sau đó, Hải Thần Tam Xoa Kích lại vẽ ra bốn cái vòng sáng, nhẹ nhàng làm tiêu tan công kích của bốn gã phong hào đấu la.

Đường Tam mở to hai mắt nhìn, tinh thần lực toàn bộ khai mở, toàn tâm toàn ý cảm thụ từng động tác của kim sắc hư ảnh trước mắt, hơn nữa còn cảm thụ tất cả năng lượng ba động được tạo ra.

Ngay khi nhìn kim sắc hư ảnh bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích thoải mái

ngăn trở công kích của năm tên phong hào đấu la, hắn rốt cuộc hiểu được Vô Định Phong Ba tại sao kêu là công phòng nhất thể.

Mắt thấy công kích của mình không có hiệu quả, mà quầng sáng kim sắc đã đến trước mặt, Bỉ Bỉ Đông sắc mặt đại biến, trong nháy mắt nàng phản ứng lại, không lùi mà tiến tới, ngược lại lao thẳng vào quầng sáng kim sắc, cùng lúc đó, thân thể của nàng xuất hiện biến hóa khiến Đường Tam trợn mắt há mồm.

Vốn toàn thân thể nàng màu xanh sẫm, tản ra quang mang màu xanh biếc, trong nháy mắt tất cả biến thành màu tím, ngay cả hình thái cũng xảy ra chuyển biến, từ Phệ Hồn Chu Hoàng chân thân biến thành Tử Vong Chu Hoàng chân thân, bảy cái hồn hoàn cũng tự nhiên biến thành chín cái.

Một màn này gây ra chấn động cho Đường Tam không thể tưởng tượng. Ở trên cái thế giới này, hồn sư có song sinh võ hồn tổng cộng chỉ có hai người, một là mình, mà người còn lại chính là Bỉ Bỉ Đông. Giờ đây Đường Tam lần đầu tiên chứng kiến sử dụng song sinh võ hồn trong chiến đấu thực tế, lúc này Bỉ Bỉ Đông sử dụng hoàn toàn vượt qua cách sử dụng võ hồn bình thường.

Dựa theo tình huống bình thường, nàng hẳn là thu hồi Phệ Hồn Chu Hoàng chân thân trước, sau đó chuyển biến võ hồn, lại thi triển Tử Vong Chu Hoàng chân thân. Nhưng nàng lại bỏ qua bước trung gian, cứ như vậy nàng chuyển qua sử dụng võ hồn khác một cách rất tự nhiên.

Đường Tam không biết Bỉ Bỉ Đông như thế nào làm được điều đó, đều là song sinh võ hồn, Bỉ Bỉ Đông nếu có thể làm được, như vậy, về mặt lý thuyết mà nói, chính mình cũng sẽ có thể làm được mới đúng.

Nương theo võ hồn chân thân bị cắt đứt, đệ cửu hồn hoàn trên người Bỉ Bỉ Đông phát sáng lên, thân thể màu tím hiện lên hoa văn kì dị.

Trong khoảnh khắc, quầng sáng kim sắc đã bao phủ nàng cùng bốn gã phong hào đấu la.

Bốn gã phong hào đấu la thân thể toàn bộ đọng lại, Bỉ Bỉ Đông cũng trực tiếp

từ không trung rơi xuống đất, tất cả đều bị áp chế, mặc dù võ hồn cùng hồn hoàn phóng xuất, nhưng bọn họ vẫn không thể nào nhúc nhích. Thậm chí ngay cả giãy dụa đều không thể làm được, trên người mỗi một cá nhân đều bao phủ lên một tầng quầng sáng kim sắc.

Đường Tam hít một hơi kinh hãi, kỹ năng khống chế thật cường đại, có thể đồng thời phong ấn bốn gã phong hào đấu la cùng một cường giả đỉnh cao đấu la. Uy lực chính thức kĩ năng Hoàng Kim Thập Tam Kích của Hải Thần Tam Xoa Kích lại có thể cường đại như thế.

Dựa theo thanh âm vang lên trong đầu, năm người này dĩ nhiên cũng bị định trụ tám giây thời gian, vật lộn giữa cái sống và cái chết trong chiến đấu, tám giây thời gian đã cũng đủ làm quá nhiều chuyện.

Dù cho kĩ năng không thể làm suy yếu phòng ngự, nhưng với tám giây thời gian, chính mình cũng có thể tiến hành nhiều lựa chọn, bất luận là rời khỏi chiến trường, hay toàn lực công kích, không thể nghi ngờ đều sẽ chiếm chủ động tuyệt đối.

Mặt khác khi phối hợp cùng đồng bọn, tác dụng của kĩ năng này cũng là không thể nghi ngờ, càng huống chi, Vô Định Phong Ba với bản thân mình vẫn là kỹ năng công phòng nhất thể.

Trong thời gian tám giây đối thủ không thể tránh né chỉ có thể phòng thủ, mà chính mình lại có thể bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích hóa giải công kích của đối thủ. Quả thực chỉ có thể dùng thần kĩ để hình dung, cho dù là đệ cửu hồn kĩ cấp bậc mười vạn năm chỉ sợ cũng không bằng được.

Trong lúc Đường Tam bị rung động đến cực độ thì âm thanh bỗng nhiên vang lên:

- Hoàng Kim Thập Tam Kích. Thức thứ hai, Thiên Tải Không Du.

Kim sắc hư ảnh chuyển thân, hóa thành vô số kim quang, kích ảnh rợp trời, tựa như từng đoàn kim sắc quang vân làm người khác hoa cả mắt, quang vân trực tiếp bao phủ trước mặt năm người, đại bộ phận quang vân đều tập trung trên người Bỉ Bỉ Đông. Sự việc trước mắt có thể nói là trước giờ chưa có, mà

sau này cũng không có.

- Kĩ năng quần công. Đường Tam trong lòng nhất thời vang lên bốn chữ này. Đại lượng tin tức không ngừng thông qua tinh thần lực đóng dấu trong não hải của hắn, hắn liền liều mạng ghi nhớ, chỉ sợ bỏ sót phần nào chăng.

Tiếng nổ ầm ầm, từng tảng lớn kim sắc quang vân gần như đồng thời nổ tung, giống như thủy ngân chảy bao phủ trên thân năm người, trong tiếng nổ vang kịch liệt, thân thể của bọn họ mỗi một chỗ đều bị cường hãn công kích. Bốn gã phong hào đấu la trong miệng đồng thời máu tươi cuồng phun, bị kim sắc quang vân bùng nổ tác động chấn văng ra ngoài, không chết cũng phải bị thương nặng.

Bỉ Bỉ Đông lúc này hoa văn màu tím lưu chuyển toàn thân, bên ngoài thân thể bày ra một tầng phòng ngự màu tím, nhưng đại lượng quang vân tập trung trên người nàng đồng thời nổ mạnh va chạm với hoa văn chấn bay nàng ra ngoài. Trong trạng thái võ hồn chân thân không thể thấy được sắc mặt của nàng, nhưng từ trong miệng Tử Vong Chu Hoàng lại phun ra rất nhiều chất nhầy màu tím, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

- Đáng tiếc, năng lượng không đủ. Thanh âm uy nghiêm vang lên một tiếng cảm khái, hiển nhiên, mặc dù một kích này làm năm tên cường đại phong hào đấu la đồng thời bị thương nặng, nhưng hắn vẫn rất không hài lòng.

Thanh âm hùng mạnh lại tiếp tục vang lên trong đầu Đường Tam:

- Hoàng Kim Thập Tam Kích, thức thứ ba: Nhất Khứ Bất Phản (một đi không trở lại).

Kim sắc hư ảnh tại không trung trong nháy mắt xoay tròn một vòng, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay đã bắn nhanh ra tạo nên một đạo hư ảo kim quang, phảng phất cắt đứt hư không, hư ảo vặn vẹo nhoáng cái đã tới bên người Bỉ Bỉ Đông.

Một kích này, cùng với một kích lúc trước của Đường Tam phát động *"được ăn cả ngã về không"* có chút giống nhau, nhưng không thể nghi ngờ, uy lực cường đại hơn quá nhiều, ít nhất là uy lực mạnh gấp năm lần một kích kia của

Đường Tam, mà lúc này Bỉ Bỉ Đông vẫn bị Vô Định Phong Ba hạn chế trong tám giây, căn bản không cách nào di động.

Phốc, một tiếng nổ mạnh vang lên, dưới ánh sáng vàng chói mắt của Hải Thần Tam Xoa Kích, thân thể Bỉ Bỉ Đông bạo liệt thành vô số các khối vỡ, tung bay tứ tán trong không trung.

Quang mang trên Tam Xoa Kích vẫn tiếp tục xạ chiếu nghìn thước, tất cả hết thảy đều hóa thành kim sắc quang điểm rồi biến mất. Một kích này quá mức kinh khủng, Đường Tam như say như ngốc đờ người tại chỗ.

Kim quang thu liễm, Hoàng Kim Tam Xoa Kích lại hiện ra một lần nữa về trong lòng bàn tay Đường Tam, biến trở về màu đen.

Thanh âm uy nghiêm trở nên mơ hồ không rõ:

- Nắm giữ cho tốt tam thức đầu tiên, có thể tự bảo vệ mình không lo, nếu như gặp phải đối thủ thần cấp, thời gian hạn chế của Vô Định Phong Ba sẽ tùy theo mà rút ngắn, nhưng ngắn nhất sẽ không thấp hơn ba giây, ghi nhớ, ghi nhớ.

- Ta đây lúc nào có thể học được mười thức sau? Đường Tam trong lòng tự hỏi.

- Không nên quá tham lam, ngày trở thành Hải Thần, chính là lúc học toàn bộ Hoàng Kim Thập Tam Kích, người kia cũng chưa chết, nàng có được kỹ năng Thân Thể Bất Tử, trừ phi kế thừa thần vị, nếu không ngươi vĩnh viễn khó có khả năng giết nàng. Chẳng qua nàng cũng bị hoàng kim thần lực của ta xâm nhập, thân thể chữa trị sau đó cũng cần phải ít nhất nửa canh giờ mới có thể hoàn hảo như lúc ban đầu, ngươi hiện tại có thể đi. Nhớ kĩ, không nên làm nhục Hoàng Kim Tam Xoa Kích của ta...

------oOo------

Chương 444: Sâm lâm chi vương hiến tế- Hồn hoàn thứ chín của Đường Tam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch+ Biên: hạothiên (A Thiên)

Âm thanh uy nghiêm vang lên trong đầu Đường Tam, nói xong lời cuối cùng, âm thanh đã biến thành lúc to lúc nhỏ, nhưng Đường Tam lại nghiêm nghị cung kính. Không cần hỏi hắn cũng hiểu được, bất luận âm thanh uy nghiêm này của kim sắc hư ảnh là đến từ Hải Thần chân chính, hoặc là đến từ lạc ấn của Hải Thần lưu lại thế giới này, rốt cuộc chính mình cũng lần đầu tiên được nhìn thấy con đường của thần kỹ.

Cùng lúc Đường Tam khôi phục lại khống chế của thân thể, bốn gã phong hào đấu la bị thương nặng ngoài xa đã đứng dậy, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc. Mà giữa không trung, thân thể Bỉ Bỉ Đông biến thành các khối vỡ màu tím đang bay nhanh ngưng tụ lại, dưới tác dụng của một đạo tử sắc quang mang, tựa như hợp lại một chỗ thành một khối bình thường. Đồng thời, bên ngoài các khối vỡ vẫn mang theo một vòng tử sắc quang mang kỳ dị.

Đường Tam đối với Hải Thần rất là tin tưởng, nếu Hải Thần đã nói trước khi mình thành thần không thể giết chết được Bỉ Bỉ Đông, như vậy khẳng định là không có bất cứ cơ hội gì rồi. Không chút do dự, dưới tình huống tinh thần lực tiêu hao gần như không còn một chút nào, hắn miễn cưỡng khởi lên một tia tinh thần lực, thúc giục Hãn Hải Hộ Thân Tráo ẩn thân, lặng lẽ biến mất sâu vào trong sâm lâm. Mặc dù vậy, bốn gã phong hào đấu la đã đứng dậy nhưng không dám đuổi theo, bọn hắn đã bị thần kỹ của Hải Thần Tam Xoa Kích hù doạ làm cho kinh sợ.

Cũng khó trách bọn hắn, lực lượng một kích làm cho bị thương nặng năm vị phong hào đấu la, bao gồm đỉnh phong cấp bậc là Bỉ Bỉ Đông, thực lực như vậy bọn hắn làm sao không sợ chứ? Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam đã làm cho bọn hắn rung động thật sâu.

Tử sắc hoa văn ngày càng trở nên mãnh liệt, thân thể nghiền nát của Tử Vong Chu Hoàng chậm rãi tụ hợp, một lần nữa biến thành hình dạng như trước khi bị nghiền nát. Chẳng qua tử sắc hoa văn trên người nàng lại thêm một tia kim sắc nhàn nhạt. Cho dù mới vừa khôi phục trạng thái chân thân, Bỉ Bỉ Đông

cũng lập tức giải trừ võ hồn chân thân của mình, biến trở về bản thể, thậm chí tất cả võ hồn đều thu trở về.

Oa một tiếng, nàng phun ra một khẩu máu tươi pha lẫn kim sắc, thân thể lắc lư kịch liệt một trận, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ không cam lòng:

- Người này chính là chướng ngại lớn nhất trong công cuộc nhất thống đại lục của ta.

Nói xong những lời này, nàng trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, hai tay tạo ra một tư thế kỳ dị tiến vào trạng thái tu luyện.

Lúc trước Bỉ Bỉ Đông thi triển đệ cửu hồn kỹ của Tử Vong Chu Hoàng, tên là Bất Tử Chi Thân. Nếu như là hồn sư bình thường, đệ cửu hồn kỹ cực mạnh khẳng định sẽ không hấp thụ một kỹ năng phụ trợ, nhưng Bỉ Bỉ Đông chính là song sinh võ hồn, tự nhiên nàng không sợ. Đệ cửu hồn kỹ của nàng lại là của một đầu mười vạn năm hồn thú- Tử Vong Chu Hoàng- giống như võ hồn của nàng. Vì liệp sát hồn thú này, khi trước nàng đã hao tốn thời gian một năm rốt cục mới có thể hoàn thành mục đích. Mười vạn năm hồn kỹ này cấp cho nàng hai cái kỹ năng, một cái chính là kỹ năng phụ trợ bảo vệ tính mạng mà nàng vừa thi triển, Bất Tử Chi Thân. Dù cho thân thể bị địch nhân công kích phá tan thành từng mảnh, cũng có thể tụ hợp một lần nữa, so với năng lực chữa trị của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải của Đường Tam càng mạnh hơn một bậc.

Ngay lúc Bỉ Bỉ Đông cảm giác được rõ ràng uy hiếp trí mạng của Hải Thần Tam Xoa Kích, nàng nhanh như cắt thu lại võ hồn Tử Vong Chu Hoàng của mình, sau đó xuất ra đệ cửu hồn kỹ đủ để bảo vệ tính mạng mình, bất luận công kích của đối phương cường đại đến mức nào, cũng không thể giết mình được. Nhưng là, hoàng kim thần lực của Hải Thần cũng không phải dễ dàng đón tiếp như vậy, mặc dù nàng bằng vào Bất Tử Chi Thân ngăn cản được một phần lớn, nhưng vẫn có chút ít xâm nhập vào trong cơ thể, bắt buộc nàng phải vận công hoá giải.

Dưới tình huống này, đừng nói Bỉ Bỉ Đông dùng tinh thần dò xét nơi trú ẩn của bọn Đường Tam, thậm chí đến tự bảo vệ mình cũng đã là một vấn đề. Bốn vị trưởng lão của Võ Hồn đế quốc vội vã thủ hộ chung quanh thân thể

nàng, đương nhiên, từ bản tâm bọn hắn mà nói, ngay cả Cúc Đấu La hận không thể băm Đường Tam thành muôn mảnh cũng không dám tiếp tục đuổi theo. Mỗi người chỉ có một tính mạng, vất vả lắm mới tu luyện đến cấp bậc phong hào đấu la, ai lại muốn mạo hiểm kia chứ? Đồng thời thực lực Đường Tam vừa thể hiện cũng mang đến cho bọn họ một cảm giác bất lực. Đây tột cùng là một đối thủ như thế nào, lại cường hãn đến trình độ như thế, ngay cả giáo hoàng đại nhân cũng bị trọng thương.

Mà trên thực tế, năng lực của Đường Tam đương nhiên không đủ làm được chuyện này, mặc dù hắn không biết về kỹ năng đồng dạng của Bỉ Bỉ Đông, nhưng Bỉ Bỉ Đông và bọn phong hào đấu la cũng không biết về kỹ năng của hắn, nhất là Hải Thần Tam Xoa Kích. Dưới tình huống bị đánh cho trở tay không kịp, lại thêm uy lực chân chính của Hải Thần lạc ấn, mới có thể một kích mà đánh lui bọn họ. Nếu như chân chính Hải Thần ở đây, chỉ cần đệ nhị thức Thiên Tải Không Du cũng đủ lấy mạng bọn hắn, dù là Bỉ Bỉ Đông cũng phải bị thương nặng. Dù là chín mươi chín cấp phong hào đấu la chỉ cách thần cấp có một bước, nhưng thật là thiên soa địa viễn (gần trong gang tấc, xa tận chân trời). Hơn nữa Bỉ Bỉ Đông hiện tại cũng không phải là một Bỉ Bỉ Đông hoàn hảo, phần lớn thực lực của nàng đều dùng làm việc khác, không cách nào điều động. Công dụng của mặt khác đó, thậm chí so với việc lấy được hồn hoàn của hai vị sâm lâm chi vương còn trọng yếu hơn.

Lúc Đường Tam đào tẩu, thân thể hắn cũng đã suy yếu lắm rồi. Tiêu hao của Hải Thần Tam Xoa Kích đối với tinh thần lực và hồn lực thật sự là quá lớn. Cho dù công kích cuối cùng là sử dụng năng lượng của Hải Thần lạc ấn của mình, nhưng trước đó Đường Tam đã dùng ba lần rồi, thân thể dù chưa đến nỗi dầu hết đèn khô, cũng đã rất suy yếu, đến như duy trì năng lực ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo cũng thấy khó khăn.

Dưới sự dẫn dắt của linh hồn, rất nhanh Đường Tam đã cảm nhận được ba động linh hồn của Tiểu Vũ đang lo lắng, hướng tới gần hắn rất nhanh. Đối với tình huống của Bỉ Bỉ Đông cùng mấy vị phong hào đấu la bên kia, cùng phán đoán của hắn thật sự gần như giống nhau. Ít nhất trong nửa canh giờ, những người này không dám bỏ lại Bỉ Bỉ Đông mà đuổi theo, cứ như vậy, đã đủ thời gian cho mình rồi.

Tiểu Vũ cùng bọn họ cũng chưa chạy xa lắm, khoảng cách với chỗ giao chiến

khi nãy vừa hơn năm dặm. Lúc Đường Tam đến đây, Tiểu Vũ đang khóc rống lên:

- Đại Minh Nhị Minh, các ngươi phải kiên trì, các ngươi không thể chết được a! Ca sẽ lập tức đến đây, hắn là cao thủ giải độc, nhất định có thể cứu sống các ngươi …

Vừa khóc, Tiểu Vũ vừa không ngừng đem hồn lực của mình rót vào cơ thể hai đại thần thú.

Nhưng là, bất luận Đại Minh hay Nhị Minh, quang mang trong mắt bọn họ vẫn như trước lại trở nên ảm đạm hơn, thân thể bọn họ đã không cách nào nhúc nhích dù chỉ nửa phân.

- Tiểu Vũ, không nên uổng phí khí lực nữa. Chúng ta không xong rồi, trong võ hồn của nhân loại kia (Bỉ Bỉ Đông) có kịch độc cực mạnh đương thời. Độc tố của Tử Vong Chu Hoàng vốn rất khó giải, huống chi, kịch độc chẳng những ăn mòn thân thể chúng ta mà còn ăn mòn linh hồn chúng ta nữa. Đừng khóc nữa! Ngươi cùng Đường Tam có thể cứu chúng ta, không để chúng ta chết dưới tay đối thủ, chúng ta đã rất vui rồi. Chúng ta đều đã sống mười vạn năm, dù chết cũng không phải là chết yểu. Không chết trong tay của địch nhân, không trở thành hồn hoàn của nàng, chúng ta đã rất thoả mãn.

Hai mắt Đại Minh đã sắp sửa khép kín, ngay cả lực lượng chống đỡ mi mắt cũng sắp sửa không còn.

Khi bọn họ còn đang nói chuyện, Đường Tam đã chạy đến đây, giải trừ trạng thái ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo.

Thấy Đường Tam tới, Tiểu Vũ như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vã lôi kéo hắn nói:

- Ca, ngươi nhanh cứu bọn họ, Đại Minh Nhị Minh muốn không xong rồi.

Đường Tam thất kinh, bất chấp thân thể suy yếu, vội vã tiến đến lấy trong Như Ý Bách Bảo Nang ra hai viên thuốc giải độc mình luyện ra khi trước phân biệt nhét vào miệng hai đại thần thú. Đồng thời dùng hồn lực còn lại

không nhiều của mình mà thôi động.

- Đường Tam, đừng uổng phí khí lực nữa. Dù cho là thần đến đây cũng khó có khả năng cứu được chúng ta. Kết cấu thân thể chúng ta với loài người các ngươi không thể so sánh được. Ngươi chạy được tới đây trước khi chúng ta chết, còn kịp nói với ngươi một tiếng cám ơn. Cám ơn ngươi đã không để chúng ta chết trong tay bọn hắn.

Đường Tam vội an ủi:

- Đại Minh, ngươi không sao đâu. Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu sống các ngươi.

Bỗng nhiên, Đại Minh mạnh mẽ mở to hai mắt, trong đôi mắt hắn lại xuất ra quang mang mãnh liệt, phảng phất như khôi phục sức sống trong nháy mắt:

- Đường Tam, ngươi hãy nghe ta nói.

Theo tinh thần hồi phục, giọng của Đại Minh trở nên hữu lực hẳn lên. Chứng kiến một màn này, sắc mặt Đường Tam trở nên thảm biến, rất rõ về độc làm sao hắn không nhìn ra được, Đại Minh lúc này giống như đèn dầu sắp cạn, tinh thần đột nhiên khôi phục chính là hồi quang phản chiếu a!

- Thời gian của ta không còn nhiều lắm.

Đại Minh nhìn Đường Tam một chút, lại nhìn Tiểu Vũ một chút, bên cạnh Nhị Minh đang hấp hối cũng mở mắt ra, nhưng cặp mắt của hắn vốn màu vàng lúc này đã trở nên ảm đạm.

- Đường Tam, chúng ta tự biết tình huống thân thể của mình, thân thể đã bị ăn mòn hoàn toàn, trừ phi hiện tại ngươi có thể xuất ra loại dược thảo mà lần trước đã cứu thân thể của Tiểu Vũ, nếu không, chúng ta cũng không có bất cứ cơ hội nào. Thời gian của ta không còn nhiều lắm, hãy để cho ta nói hết lời đi.

Dược thảo mà Đại Minh nói tự nhiên là Tương Tư Đoạn Trường Hồng, Đường Tam có thể đi đâu tìm đây? Cho dù hiện tại có thể đi tìm được, cũng

đã quá muộn, yêu cầu phục dụng của Tương Tư Đoạn Trường Hồng cũng rất là hà khắc.

Đường Tam ảm đạm nhìn chăm chú vào Đại Minh gật đầu, Tiểu Vũ lại trở nên mạnh mẽ hơn, ôm cái cổ to lớn của Đại Minh mà khóc rống lên.

Trong mắt Đại Minh loé lên thần quang bình thản:

- Đường Tam, nói thẳng ra lúc ban đầu, ta cũng không thích ngươi. Cho tới khi đó, Tiểu Vũ cùng chúng ta đều ở cùng một chỗ, ba người chúng ta đã chung sống cùng nhau thời gian gần mười vạn năm. Bất luận nàng làm gì, ta cùng Nhị Minh đều ủng hộ nàng, cho dù là lựa chọn cuối cùng của nàng trở thành nhân loại cũng như thế. Đến khi ngươi xuất hiện, chúng ta mới phát hiện ra, tâm tình của Tiểu Vũ đã đặt hết toàn bộ trên người của ngươi, loại cảm giác này ngươi hiểu được hay sao? Giống như là tỷ muội của mình đi theo người khác vậy. Nhưng là, sau sự tình lần trước, chúng ta đều hiểu được rằng, ngươi chân thành yêu Tiểu Vũ.

Vì cứu Tiểu Vũ, ngươi cũng bất chấp tính mạng của mình, lựa chọn của Tiểu Vũ cũng không sai, ngươi mới là bến bờ tốt nhất của nàng. Lần này các ngươi cùng nhau trở về, ta thật sự rất cao hứng. Chứng kiến linh hồn Tiểu Vũ đã có thể phụ thể, ta cũng hiểu được, trong mấy năm qua, ngươi vẫn không ngừng nỗ lực để hồi sinh cho nàng. Nhãn quang của Tiểu Vũ không tệ, có được ngươi rồi, ta cũng vì nàng mà cảm thấy cao hứng. Ta muốn ra đi, nhưng ta vẫn còn một tâm nguyện chưa dứt, hy vọng ngươi có thể giúp ta thực hiện, được hay không vậy?

Đường Tam kiên định gật đầu, nói như đinh đóng cột:

- Ngươi nói đi, bất luận chuyện gì ta đều đáp ứng ngươi.

Không cần vì cái gì khác, chỉ vì phần cảm tình với Đại Minh Nhị Minh thôi, hắn cũng phải hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Đại Minh.

Đại Minh nhìn Đường Tam gật đầu, vui mừng nói:

- Cám ơn ngươi, Đường Tam. Hôm nay là ngày ta nói cám ơn nhiều nhất

trong cuộc đời ta. Tiểu Vũ, ngươi đừng đau buồn quá, ngươi giống như chúng ta, đều đã sống mười vạn năm, ngươi có Đường Tam, lại tiến hoá làm nhân loại, có hy vọng mới. Chúng ta đã sinh sống ở Tinh Đấu đại sâm lâm này qua mười vạn năm, kỳ thật đã sớm đối với thế giới này không còn gì lưu luyến. Từ khía cạnh nào đó mà nói,tử vong vừa có thể xem như chấm dứt, cũng có thể xem như một khởi đầu mới vậy.

Đường Tam, ta cùng Nhị Minh đều đã nhìn thấu sinh tử, tử vong đối với chúng ta cũng không đáng sợ, không bị chết một cách khuất nhục trong tay địch thủ, chúng ta cũng đã thoả mãn. Chuyện ta không yên lòng duy nhất, chính là Tiểu Vũ. Tâm nguyện cuối cùng của ta, chính là hy vọng ta có thể trong thời khắc cuối cùng của đời ta, tận mắt thấy Tiểu Vũ hoàn thành quá trình hồi sinh.

Đường Tam sửng sốt một chút, dĩ nhiên hắn không nghĩ tới Đại Minh lại đưa ra yêu cầu như vậy, ảm đạm nói:

- Xin lỗi, Đại Minh. Bây giờ ta làm không được, thực lực ta chưa đạt tới phong hào đấu la, chỉ sợ làm ngươi thất vọng rồi.

Ánh mắt Đại Minh đột nhiên trở nên sắc bén hẳn lên, sáng quắc nhìn Đường Tam chăm chú:

- Ta đương nhiên cảm thụ được, hồn lực của ngươi hiện tại là tám mươi lăm cấp, có đúng không?Không phải là chỉ còn kém năm cấp hồn lực sao? Năm cấp hồn lực này ta và Nhị Minh có thể cho ngươi, nhưng sau khi ngươi có được năm cấp hồn lực, nhất định phải hồi sinh cho Tiểu Vũ. Ngươi có thể làm được hay không?

Đường Tam thất kinh:

- Đại Minh,ngươi muốn …

Tiểu Vũ mạnh mẽ ngẩng đầu, gắt gao chụp lấy lân phiến trên người Đại Minh:

- Không được,Đại Minh Nhị Minh, các ngươi không thể làm như vậy.

Nhị Minh vẫn trầm mặc nãy giờ đột nhiên mở miệng, lúc này, ánh mắt hắn cũng đã phát sáng lên như Đại Minh, tiến nhập vào trạng thái hồi quang phản chiếu, ánh mắt cũng sáng quắc nhìn Đường Tam chăm chú:

- Tiểu Vũ, nếu như ngươi không muốn cái chết của chúng ta không có bất cứ giá trị gì, không nên ngăn cản chúng ta. Ta cùng đại ca vừa rồi đã suy nghĩ kỹ, nếu phải chết, sao không chết một cách có ý nghĩa? Có thể giúp cho ngươi hồi sinh, cái chết của chúng ta cũng là đáng giá. Hơn nữa, sau đó chúng ta sẽ trở thành hồn hoàn của Đường Tam, có thể nói là vẫn thủ hộ bên cạnh ngươi như trước, Đường Tam ngươi có chịu không? Chúng ta ba người đều là giống đực, vì Tiểu Vũ, ngươi có nguyện ý nỗ lực cùng bọn ta hay không?

Đại Minh Nhị Minh cũng biết, muốn hồi sinh Tiểu Vũ đối với Đường Tam tổn thương lớn lao đến mức nào, bọn họ hai người tự biết chắc chắn phải chết, hy vọng ở giây phút cuối cùng này có thể bức bách Đường Tam cùng nhau hồi sinh cho Tiểu Vũ.

Thực lực Đường Tam bọn họ cũng thấy được, hồi sinh Tiểu Vũ có nghĩa là hắn phải buông bỏ mười cấp hồn lực, vĩnh viễn không được trở thành cường giả chân chính. Mà điểm này đối với một hồn sư có thiên phú dị bẩm mà nói còn đáng sợ hơn là chết. Cho nên bọn họ lo lắng Đường Tam sau này sẽ giữ nguyên trạng thái hiện tại của Tiểu Vũ, mà không chịu giúp nàng hồi sinh chính thức.

Cảm nhận được ánh mắt của hai đại thần thú, hai mắt Đường Tam cũng đồng dạng phát sáng lên, quang mang băng lãnh loé lên:

- Đại Minh Nhị Minh các ngươi lo lắng chuyện gì vậy? Mặc dù các ngươi cùng Tiểu Vũ sống cùng một chỗ mười vạn năm, còn ta cùng nàng chỉ mới ở cùng một chỗ chẳng qua hơn mười năm, nhưng cảm tình của ta đối với nàng tuyệt không ít hơn so với các ngươi. Ta lần này mang Tiểu Vũ đến Tinh Đấu đại sâm lâm này, vốn là muốn giúp cho nàng hồi sinh. Nhiều lời vô ích, các ngươi nhìn đây.

Vừa nói, Đường Tam đột nhiên phách một chưởng về phía Tiểu Vũ, Tiểu Vũ

lúc này đã hoàn toàn thừ người ra, làm sao nghĩ đến chuyện Đường Tam đột ngột ra tay với mình. Không đợi cho nàng phản ứng, bàn tay của Đường Tam đã phất lên trán nàng. Tiểu Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể yếu đuối từ từ ngã xuống, hồng quang trên người nàng khởi lên lấp lánh, nhưng giãy dụa không muốn trở lại bên trong cơ thể Đường Tam.

- Ngươi làm gì vậy?

Đại Minh Nhị Minh đồng thanh thét lên, nhưng bọn họ hiện tại không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn động tác của Đường Tam.

Bởi vì tinh thần lực không đủ, Hải Thần chi quang của Đường Tam ảm đạm đi rất nhiều, nhưng vẫn lập tức trói buộc linh hồn Tiểu Vũ, đưa nàng vào trong cơ thể của mình.

Ánh mắt quét về phía Đại Minh Nhị Minh, Đường Tam bĩu môi, trong giây lát, đổi qua tay trái cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, lưỡi kích ở giữa trực tiếp chém vào vai phải của mình. Hải Thần Tam Xoa Kích là chân chính thần khí, dù cho cứng cáp cỡ nào cũng không thể chống lại thần khí, huyết quang băng hiện, cánh tay phải hắn đã bị chém đứt.

Sắc mặt Đường Tam trong nháy mắt trở nên nhợt nhạt hẳn, không rên lấy nửa tiếng, ánh mắt vẫn băng lãnh như trước, mũi chân hất lên không, đồng thời tay trái điểm liên tiếp, phong bế huyết mạch vết thương trên vai phải.

Chứng kiến một màn này, ánh mắt sắc bén của Đại Minh Nhị Minh liền thay đổi. Đường Tam không cần giải thích nhiều với bọn họ, đã dùng hành động thực tế chứng minh quyết tâm của mình với bọn họ. Trước tiên đưa linh hồn Tiểu Vũ trở về bên trong cơ thể mình, sau đó lập tức chặt đứt cánh tay phải của mình.

Cánh tay phải của Đường Tam, chính là vị trí hồn cốt của Tiểu Vũ. Mà một hồn sư chưa đạt tới chín mươi cấp hồn lực, chỉ có khi chết mới có thể lấy hồn cốt ra, nói cách khác, lúc hồn cốt rời khỏi thân thể, chính mình cũng là trí mạng. Đường Tam vì sợ chính mình không thể chém cánh tay phải nên mới sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích, có thể thấy được quyết tâm của hắn kiên định tới mức nào.

Đường Tam đem Hải Thần Tam Xoa Kích cắm bên cạnh, tay trái tiếp lấy cánh tay phải của mình, đột nhiên run lên, chấn vỡ huyết nhục bên ngoài lấy ra hồn cốt của Tiểu Vũ, bày ra trước mắt hai đại thần thú, lạnh lùng nói:

- Thời gian của ta cũng không hơn ngươi bao nhiêu, đây là ước định giữa nam nhân.

Đại Minh Nhị Minh liếc nhìn nhau, lúc này không chỉ là bọn họ sắp chết, mà Đường Tam cũng sắp chết, chỉ cần hồn lực của hắn không thể đột phá chín mươi cấp, sau khi lấy ra hồn cốt, chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì nữa.

- Xin lỗi.

Đại Minh Nhị Minh đồng thời lên tiếng, sắc mặt đã trở nên nhu hoà hơn, tuy rằng thân thể bọn họ đều cao lớn hơn Đường Tam, nhưng trong lúc này, Đường Tam đã trở nên áp đảo trong lòng bọn họ. Nhất là hắn đã vì Tiểu Vũ mà điên cuồng không tiếc trả giá hết thảy, càng làm cho hai đại thần thú tự ti mặc cảm. Bọn họ tự hỏi, nếu như không phải vì tính mạng của mình không thể giữ được, bọn họ tuyệt đối không thể nào thực hiện được hành động như Đường Tam. Đúng vậy, hắn là một nam nhân chân chính.

Hai tiếng thét khí thế ngập trời đồng thời vang lên, hai luồng hồng quang nóng cháy thiêu đốt trong Tinh Đấu đại sâm lâm. Hồng quang chói mắt, đồng thời phóng xuất từ mi tâm của hai đại thần thú, ở giữa hồng sắc quang mang tất cả đều biến thành yên lặng.

Hiến tế … Đúng vậy, chính là hiến tế. Theo như lời Đại Minh, hắn cùng Nhị Minh có biện pháp làm cho Đường Tam trực tiếp tiến vào chín mươi cấp. Hai vị bá chủ Tinh Đấu đại sâm lâm, hai đại hồn thú mười vạn năm hiến tế sinh ra tăng phúc, đủ làm cho hồn lực của Đường Tam trực tiếp tăng lên năm cấp, đề thăng tới trình độ chín mươi cấp.

- Đường Tam, Tiểu Vũ sau này phải giao cho ngươi rồi.

Thanh âm của Đại Minh Nhị Minh vang lên trong lòng Đường Tam, ánh mắt băng lãnh của Đường Tam trở nên nóng bỏng hẳn lên, trong đôi mắt hồng

quang tăng mạnh, hai hàng nhiệt lệ chảy trên gương mặt hắn. Hắn đương nhiên biết lựa chọn của hai đại thần thú là gì, hắn và Tiểu Vũ cũng biết. Nhưng giống như lời hai đại thần thú đã nói, bọn họ không hy vọng cái chết của mình không có chút giá trị nào. Trợ giúp Tiểu Vũ hồi sinh là tâm nguyện cuối cùng của bọn họ.

Ánh hồng sắc bắt đầu thiêu đốt trên người Đại Minh Nhị Minh, đó không phải là hoả diễm, mà là một loại huyết diễm cực kỳ đặc thù. Mà trong đó thiêu đốt còn có tiên huyết, tính mạng của bọn họ, còn có tu vi mười vạn năm.

Đây là lần thứ hai Đường Tam tiếp nhận hiến tế của mười vạn năm hồn thú, tuy thời gian đã lâu, nhưng lúc này khi hắn tiếp nhận hiến tế của Đại Minh Nhị Minh, trong đầu không thể cưỡng lại hồi tưởng hết thảy sự việc Tiểu Vũ hiến tế năm xưa.

Thân thể của Đường Tam trong huyết quang đã không thể nào nhúc nhích, nhưng hắn dùng linh hồn nói với Đại Minh Nhị Minh:

- Đại Minh Nhị Minh, các ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp Tiểu Vũ hồi sinh, hơn nữa dùng tính mạng của ta để bảo vệ cho nàng. Đồng thời, ta cũng sẽ báo thù cho các ngươi, giết chết Bỉ Bỉ Đông, huỷ diệt Võ Hồn đế quốc.

Thân thể Đại Minh Nhị Minh đã dần dần đạm hoá, sau khi nghe Đường Tam nói, trong mắt hai vị sâm lâm chi vương đều toát ra vẻ thoả mãn. Bọn họ đương nhiên hiểu được, đây là lời hứa của nam nhân, Đường Tam nhất định sẽ dốc toàn lực hoàn thành.

Huyết diễm càng thiêu đốt càng mạnh, dần dần từ màu đỏ biến thành màu đỏ sậm, mà thân thể Đại Minh Nhị Minh đã chuyển biến dần dần trong quá trình đạm hoá, cũng giống như một khối hồng thuỷ tinh càng ngày càng trong suốt.

Thân thể Đại Minh bắt đầu nhạt đi, tất cả hồng sắc khuếch trương thành một vòng tròn thật lớn chậm rãi co rút lại, xoay quanh thân thể hắn cùng Đường Tam, chậm rãi dung nhập.

Đắm chìm trong huyết diễm toát ra từ trên người hai đại thần thú, toàn thân

Đường Tam không ngừng truyền đến cảm giác tê ngứa, cảm giác sắp chết không còn sót lại chút nào, hồn lực trong cơ thể bởi vì tay cụt mà rối loạn, bởi vì khi trước đánh nhau chết sống với Bỉ Bỉ Đông mà tiêu hao, lúc này tăng vọt không biết bao nhiêu lần, gần như điên cuồng vượt qua từng cái từng cái quan khẩu (cửa ải).

Nhưng lúc này Đường Tam không có chút nào vì hồn lực của mình tăng lên mà hưng phấn, trong lòng ngược lại tràn ngập bi ai. Thực lực hắn tăng lên, là nhờ vào Đại Minh Nhị Minh mà có được, nếu như có lựa chọn, hắn vĩnh viễn cũng không hy vọng tăng lên theo cách này:

- Đại Minh Nhị Minh các ngươi yên lòng mà ra đi, ta nhất định sẽ vì các ngươi mà báo thù. Võ Hồn điện, cừu hận giữa chúng ta lại càng nhiều hơn nữa.

Rốt cục, quang mang trên người Đại Minh hoàn toàn nhạt đi, một cái hồn cốt cánh tay phải đỏ như máu chưa kịp khống chế, tự bay đến chỗ tay cụt của Đường Tam, cắm mạnh vào trong vết thương.

Thanh âm cuối cùng của Đại Minh vang lên trong lòng Đường Tam:

- Ngươi là nhân loại tốt nhất mà ta từng gặp, thật ra, ta cùng Nhị Minh đều thích Tiểu Vũ, chỉ là vì chúng ta là huynh đệ, cũng không nguyện ý xúc phạm tới đối phương, nên mới tiện nghi cho ngươi. Đường Tam, ta lấy hồn hoàn và hồn cốt bồi thường cho ngươi, có lẽ, ngươi không nhất định phải bị giáng cấp. Cho nên, chúng ta cũng không có thiếu nợ ngươi, không nên quên lời hứa của ngươi, thay chúng ta mà bảo vệ cho Tiểu Vũ. Lúc ngươi tự đoạn cánh tay phải, ta đã coi ngươi như là huynh đệ rồi …

- Đại Minh …

Nước mắt Đường Tam rốt cục cũng trào ra, thanh âm của Đại Minh yếu dần rồi biến mất. Thân thể khổng lồ của hắn cũng đã hoá thành một con rắn nhỏ màu xanh, thanh quang nhạt dần, biến thành một mảng màu xám.

Mà ngay lúc này, Lam Ngân Hoàng của Đường Tam đã từ trong thân thể mà ra, đồng thời xuất hiện, còn có nhị hoàng, nhất tử, nhất hắc, tứ hồng tám cái

hồn hoàn. Do năng lượng của Đại Minh hình thành một vầng huyết sắc quang mang thật lớn tại không trung dần dần thu liễm chung quanh thân thể Đường Tam, rốt cục đọng lại ở vị trí cuối cùng.

Đúng vậy, dưới sự liên hợp hiến tế của Đại Minh Nhị Minh, hồn lực của Đường Tam rốt cục đột phá chướng ngại chín mươi cấp, tấn thăng cấp bậc phong hào đấu la. Hồn hoàn mà Đại Minh hiến tế cũng trở thành đệ cửu hồn hoàn của hắn, là đế hoàng của sâm lâm, Thiên Thanh Ngưu Mãng đệ cửu hồn hoàn.

Cùng lúc đó, nương theo cánh tay phải đỏ như máu cắm vào chỗ tay cụt của Đường Tam, năng lượng của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải của Đường Tam bị dẫn động kịch liệt khởi lên, từng tầng quang mang màu vàng lam phóng xuất ra, không ngừng xoay quang vết thương của hắn. Cơ nhục cùng kinh mạch bắt đầu nhúc nhích mọc ra trên xương cánh tay phải đỏ như máu, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được sự sinh trưởng.

Hồn lực của cấp bậc phong hào đấu la, làm cho kỹ năng *"Dã hoả thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sanh"* toàn diện xuất ra, kỹ năng của mười vạn năm hồn cốt đúng là cần phải có hồn lực của cấp bậc phong hào đấu la mới có thể kích phát toàn bộ.

Đại Minh có thể nói là đệ nhất cường giả của Tinh Đấu đại sâm lâm, mặc dù lúc đầu hắn cùng Tiểu Vũ đều là mười vạn năm hồn thú, nhưng có thể tưởng tượng, phẩm chất của hồn hoàn hồn cốt của hắn còn cao hơn Tiểu Vũ. Đây cũng là lý do hắn nói sẽ không nợ Đường Tam. Dù cho Đường Tam tổn thất hồn cốt hồn hoàn, lấy hai khối mười vạn năm hồn cốt cùng hai cái mười vạn năm hồn hoàn của hắn và Nhị Minh, cũng đủ đền bù gần như toàn bộ. Dù sao, hồn hoàn mất đi vẫn có thể liệp sát một lần nữa, có thể tưởng tượng muốn tìm kiếm hai khối mười vạn năm hồn cốt cùng hai cái mười vạn năm hồn hoàn đâu phải chuyện dễ dàng như vậy. Khi nhìn thấy bốn cái mười vạn năm hồn hoàn trên người Đường Tam, Đại Minh cũng đã hiểu được, Đường Tam muốn hồi sinh Tiểu Vũ, tuyệt không cần phải đem toàn bộ hồn hoàn cấp cho Tiểu Vũ.

Hồng diễm vẫn đang thiêu đốt như trước trên thân Nhị Minh, chẳng qua so với khi trước đã ảm đạm hơn nhiều, hồn lực mà khả năng của hiến tế cấp cho

đã rót toàn bộ vào trong cơ thể Đường Tam, nếu không phải hắn và Đại Minh hàm chứa cường đại như vậy, cũng không thể giúp Đường Tam tăng lên năm cấp hồn lực, hơn nữa đột phá chướng ngại gian nan nhất chín mươi cấp.

Mắt thấy cánh tay phải Đường Tam một lần nữa sinh ra, đệ cửu hồn hoàn cũng dung hợp hoàn thành cùng Lam Ngân Hoàng, thanh âm Nhị Minh trầm thấp vang lên:

- Ta có chuyện này, Đường Tam, xin ngươi đừng nói cho Tiểu Vũ biết ta cùng đại ca từng thích nàng, chúng ta không muốn nàng phải thống khổ. Ngươi phải vĩnh viễn làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng hạnh phúc, ta tin tưởng ngươi có thể làm được chuyện này. Nếu có một ngày, ngươi thật sự đột phá trăm cấp thành thần, như vậy, ngươi sẽ có năng lực ngưng tụ linh hồn chúng ta, từ trong hồn hoàn hồn cốt phóng xuất ra trong thời gian ngắn, lúc đó chúng ta sẽ gặp lại Tiểu Vũ được rồi.

Còn chuyện này, hồn hoàn của ngươi hiện tại phẩm chất rất cao, nhất định không nên cấp toàn bộ cho Tiểu Vũ, như vậy sẽ sinh ra phản tác dụng. Thật ra, đại ca đã nói không đúng, chúng ta vẫn nợ ngươi, nếu như không phải hôm nay ngươi cứu giúp, ngay cả cơ hội hiến tế này chúng ta cũng không có. Sử dụng cho tốt kỹ năng chúng ta tặng cho ngươi, thương yêu Tiểu Vũ cho thật tốt, chúc các ngươi hạnh phúc.

Huyết diễm quang hoàn khuếch trương một lần nữa, nhìn cặp mắt vừa nhu hoà vừa vĩ đại của Nhị Minh, Đường Tam cắn chặt hàm răng.

Huyết sắc quang hoàn rơi vào người Đường Tam, nhất thời, Lam Ngân Hoàng lặng yên biến mất, chín cái vòng sáng trên người hắn cũng theo đó mà thu liễm, thay vào đó, là Hạo Thiên Chuy màu đen bỗng dưng xuất hiện trước mặt Đường Tam, lẳng lặng trôi nổi ở đó.

Hoa văn màu vàng lợt trên Hạo Thiên Chuy như thuỷ ngân lưu động, dường như đã biết mình sắp có cái hồn hoàn thứ nhất, chờ đợi trong niềm hưng phấn.

Huyết sắc quang diễm thu liễm, hoá thành hồn hoàn thật lớn bao phủ thân thể Đường Tam và Nhị Minh, khi quầng sáng co lại xoay quanh cơ thể Đường

Tam, thân thể Nhị Minh đã hoàn toàn đạm hoá. Cuối cùng hồng quang đọng lại trên Hạo Thiên Chuy, khí tức nồng hậu của huyết sắc quang mang càng làm cho khí phách Hạo Thiên Chuy tăng lên. Sát Thần lĩnh vực khắc trên thân chuy lúc này bắn ra một đạo bạch sắc quang mang, huyết sắc quang mang tuỳ ý thấm vào trong đó, làm cho bạch quang trong Sát Thần lĩnh vực tăng thêm vài phần huyết sắc quang mang.

Đại Minh trở thành hồn hoàn cuối cùng của Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, mà Nhị Minh trở thành hồn hoàn thứ nhất của Hạo Thiên Chuy của Đường Tam. Nếu như nói mười vạn năm hồn hoàn xuất hiện trên vị trí thứ chín rất là đẹp, thì cái mười vạn năm hồn hoàn do Nhị Minh biến thành thêm cho Hạo Thiên chuy trở thành đệ nhất hồn hoàn chưa từng có trong lịch sử.

Đường Tam năm nay chẳng qua mới vừa hai mươi lăm tuổi, chẳng những tạo ra kỷ lục là phong hào đấu la trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, đồng thời cũng tạo ra kỷ lục đệ nhất hồn hoàn của võ hồn là mười vạn năm kinh khủng nhất. Mặc dù không dám nói sau này không có ai, nhưng tuyệt đối từ trước tới giờ là chưa từng có ai.

Đồng thời, Đại Minh Nhị Minh khi hiến tế đã cân nhắc chu đáo năng lực tự thân của Đường Tam, Đại Minh thân thật là dài, hình thái cũng tương tự như một gốc Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, tự nhiên rất thích hợp trở thành hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng, mà Nhị Minh lấy bạo lực cùng lực lượng tăng trưởng, cũng vừa hợp với nhu cầu của Hạo Thiên Chuy. Trước giờ Đường Tam vẫn chưa cấp thêm hồn hoàn cho Hạo Thiên Chuy, ngay hắn cũng chưa từng nghĩ đến, đệ nhất hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy lại cường hãn đến như vậy.

Nhưng vẫn chưa hết, nương theo sự xuất hiện của đệ nhất hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy, một khối hồn cốt đỏ tươi khi thân thể Nhị Minh trở nên trong suốt mà biến mất xuất hiện trước mặt Đường Tam. Đó là một khối hồn cốt của cánh tay trái. Mặc dù mười vạn năm hồn thú khi hiến tế làm cho linh hồn của mình cũng rót vào trong hồn hoàn cùng hồn cốt, nhưng bọn họ cũng có thể quyết định được vị trí của hồn cốt được năng lượng hình thành khi hiến tế. Hai cánh tay hô ứng lẫn nhau, đồng thời Hạo Thiên Chuy của Đường Tam cũng là xuất hiện bên tay trái, cho nên, Nhị Minh mới lựa chọn đem hồn cốt của mình hình thành tác dụng trên cánh tay trái của Đường Tam.

Hồn cốt đỏ tươi trong nháy mắt dung hợp, không giống như hồn lực của Đại Minh nhu hoà nhưng liên miên bất tuyệt.

Trong nháy mắt khi hồn cốt do Nhị Minh biến thành dung hợp cùng cánh tay trái của Đường Tam, toàn thân Đường Tam đều xuất ra một cảm giác tràn ngập lực lượng bạo phát. Bên ngoài cánh tay trái mặc dù không có bất cứ biến hoá gì, nhưng Đường Tam lại có cảm giác cánh tay trái của mình bành trướng trong vô hình, cảm giác hữu lực cường hãn tràn ngập cánh tay, lớp da bên trong từng kinh mạch không ngừng chuyển động, đồng thời, hai cái mười vạn năm hồn hoàn cùng hồn cốt gia nhập cũng làm cho xương cốt Đường Tam kêu răng rắc một hồi.

Bất luận là hồn hoàn hay hồn cốt, đều sẽ làm gia tăng thuộc tính hấp thụ của thân thể, mà mười vạn năm hồn hoàn cùng hồn cốt không thể nghi ngờ lại càng nổi bật. Đường Tam vốn đã có được tám cái hồn hoàn cường đại, hơn nữa thân thể đã trải qua rèn luyện tại Lưỡng Nghi Băng Hoả Nhãn, trên thuộc tính thiên tiên vốn đã rất cường hãn, vượt qua những phong hào đấu la bình thường. Lúc này, thêm vào thế cường mạnh của hai đại hồn hoàn hồn cốt, nhất thời làm cho thân thể hắn có cảm giác muốn nổ tung.

Lấy lực lượng làm chủ, các thuộc tính điên cuồng đề thăng, da dẻ Đường Tam cũng theo đó trở nên đỏ như máu, kinh mạch trong cơ thể bạo phát, tốc độ máu lưu chuyển tăng lên gấp ba so với trước đây, mà ngay cả tinh thần lực cũng nhanh chóng ba động theo quy luật rất rõ ràng.

Năng lượng mà cơ thể người hấp thụ có thể dung nhập vào trong cơ thể đương nhiên là một chuyện tuyệt vời, sẽ làm tăng cường các phương diện tố chất của mình. Nhưng nếu cơ thể người hấp thụ năng lượng quá mức khổng lồ, nhất là dưới tình huống hấp thụ duy nhất, như vậy khi vượt qua phạm vi thừa nhận của cơ thể, kết quả tuyệt đối là vô cùng thê thảm. Nhẹ thì bạo liệt kinh mạch trở thành phế nhân, nặng thì nổ tan xác mà chết.

Đây chính là nguyên nhân trọng yếu vì sao trước kia bất luận là phụ thân Đường Tam hay Đại Sư phát hiện được Đường Tam có song sinh võ hồn đều nghiêm khắc cảnh cáo hắn không được gia tăng hồn hoàn cho đệ nhị võ hồn.

Đường Tam chính mình cũng không nghĩ đến, đệ nhị võ hồn của mình chỉ là hấp thụ đệ nhất hồn hoàn lại xuất hiện tình huống tạo gánh nặng quá lớn cho thân thể. Mà trong thực tế, tình huống này xuất hiện không phải vì năng lực thừa nhận của thân thể hắn yếu kém. Trái ngược là, nguyên nhân chính vì năng lực thừa nhận của thân thể Đường Tam quá mạnh mẽ mới xuất hiện tình huống này.

------oOo------

Chương 445: Nơi sống lại, Lạc Nhật sâm lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Lộc_Bẩn (A Bẩn)

Biên: A Lót

Đừng nhìn Đường Tam vừa mới có được Hạo Thiên Chuy phụ gia thêm đệ nhất hồn hoàn, nhưng là, nếu như cùng hồn sư bình thường so sánh một chút, sẽ phát hiện nguyên nhân tại sao thân thể hắn không thể nào thừa nhận thuộc tính tăng phúc.

Phong Hào Đấu La bình thường, dưới tình huống hồn hoàn pha trộn cho cân đối nhất, chín cái hồn hoàn chẳng qua cũng chỉ là: Hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc, hắc, hắc, hắc. Mười vạn năm hồn hoàn dường như là khó có khả năng xuất hiện. Hồn cốt có thể có được một hai khối, cũng đã được coi là khá kinh người.

Nhưng là Đường Tam thì sao? Hiện tại đệ nhất vũ hồn Lam Ngân Hoàng của hắn đã đạt viên mãn, chín cái hồn hoàn: Hoàng, hoàng, tử, hắc, hồng, hồng, hồng, hồng, hồng. Ba cái hồn hoàn đầu coi như bình thường, nhưng từ cái hồn hoàn thứ tư bắt đã là một tồn tại hoàn toàn vượt bậc. Hơn nữa, mười vạn năm hồn hoàn còn có tới năm cái.

Dựa theo tổng tu vi niên hạn của các hồn hoàn đạt được mà tính ra, sự pha trộn cân đối hoàn hảo của một vị Phong Hào Đấu La, tổng tu vi niên hạn

tuyệt đối sẽ không vượt qua hai mươi vạn năm, cho dù là vượt qua mười lăm vạn năm cũng là số ít.

Nhưng Đường Tam thì sao? Chín hồn hoàn của hắn, tổng tu vi niên hạn tuyệt đối là năm mươi vạn năm trở lên, đủ để gấp hai lần rưỡi hồn sư bình thường. Càng huống chi, đệ nhất hồn hoàn mà đệ nhị vũ hồn của hắn đạt được cũng là cấp bậc mười vạn năm, chính là mười vạn năm tu vi. Tổng tu vi niên hạn thậm chí còn muốn gấp ba lần Phong Hào Đấu La bình thường, tận sáu mươi vạn năm a!

Đừng quên, hiện tại Đường Tam đã có được sáu khối hồn cốt. Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu theo Đường Tam tự thân đột phá cấp bậc Phong Hào Đấu La, đang ở trong quá trình tiến hóa, có thể tưởng tượng, sau khi tiến hóa thành công, cũng tuyệt đối có thể tương đương với một hồn cốt mười vạn năm. Ngoại trừ khối ngoại phụ hồn cốt này, Đường Tam còn có Thiên Thanh Ngưu Mãng hữu thủ cốt, Thái Thản Cự Viên tả thủ cốt, Tà Ma Hổ Kình tả thối cốt, Lam Ngân Đế Hoàng hữu thối cốt. Bốn khối hồn cốt mười vạn năm. Duy nhất có một chỗ không phải hồn cốt mười vạn năm cấp bậc, đó là khối tinh thần ngưng tụ chi trí tuệ đầu cốt bản thân là của hồn thú hơn năm vạn năm xuất ra, hơn nữa cùng Hãn Hải Càn Khôn tráo dung hợp một chỗ, ai dám nói hiệu quả của nó so với bốn khối mười vạn năm hồn cốt là kém hơn? Trong thực chiến, tác dụng của nó thậm chí còn có thể là xếp vị trí thứ nhất.

Ở loại tình huống này, thuộc tính tăng phúc của Đường Tam đủ vượt qua Phong Hào Đấu La bình thường đến hai lần trở lên, khả năng thừa nhận của cơ thể hắn đến bây giờ mới xuất hiện dị trạng, đã đủ để chứng minh sự cường hãn của hắn.

Đối với người khác mà nói, có lẽ đây là tình huống trí mạng, nhưng từ trước khi rời khỏi Hải Thần đảo, Đường Tam cũng đã tìm được phương pháp phá giải.

Tiếp nhận sự hiến tế của hai vị sâm lâm chi vương, tinh thần lực cùng hồn lực đều khôi phục tới đỉnh cao trạng thái đỉnh cao, tuôn ra Hải Thần chi quang, trực tiếp bắn lên trung tâm Hải Thần là Hải Thần tam xoa, nhất thời, kim quang chói lòa trong nháy mắt tỏa ra, đem thân thể Đường Tam bao phủ hoàn toàn ở bên trong.

Ba Tái Tây nói đúng, thuộc tính tăng phúc đối với loài người đương nhiên là có cực hạn, năng lực thừa nhận của cơ thể hắn đã vượt mức tối đa. Nhưng sau khi rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích, cùng với việc trải qua bảy khảo nghiệm đầu của Hải Thần cửu khảo, Đường Tam có thể nói là đã bước một chân vào lĩnh vực cấp thần, mặc dù tu vi hiện tại của hắn còn không đủ, nhưng là hắn có được hơi thở của thần, chính là Hải Thần năng lượng chính tông. Điểm này tuyệt đối là không thể nghi ngờ.

Lúc Hải Thần chi quang rọi xuống. Đường Tam nhất thời cảm giác được thân thể mình phảng phất giống như tiến vào trong một cái lò rèn cực lớn. Hồng quang sinh ra khi hai đại thần thú hiến tế đã biến mất. Nhưng trên người hắn lại bốc ra kim sắc quang diễm còn mãnh liệt hơn.

Nơi nóng nhất trên cơ thể. Chính là vị trí sáu khối hồn cốt. Ẩn ước có thể thấy kinh mạch, cơ nhục, thậm chí là xương cốt ở dưới sáu vị trí kia đều co giật rất nhanh.

Những tia thống khổ kịch liệt không ngừng lan tới đại não của Đường Tam. Hải Thần ánh sáng mang đến mặc dù là nóng rực, nhưng nếu so với lúc trước thì thư thái hơn rất nhiều. Làm hắn cảm giác được toàn thân mình giống như đang ngâm trong suối nước nóng nhiệt độ cao vậy. Nhiệt độ mặc dù tính là cao, nhưng cũng không phải là không thể chịu đựng được.

Xương cốt trên người phát ra những thanh âm ghê rợn. Gân mạch cùng cơ nhục dường như muốn phát nổ. Mắt thấy cơ bắp toàn thân hắn rất nhanh bành trướng, biến hình dạng hắn thành một nam nhân có cơ bắp kinh khủng. Nhưng kim quang từ Hải Thần Tam Xoa Kích chiếu rọi khắp nơi bao phủ cơ thể hắn. Cơ nhục vừa rồi cực độ nở ra đã từ từ bình phục trở lại, khôi phục lại vóc người vốn có của hắn. Thân thể có chút cường tráng nhưng không còn khoa trương.

Làn da màu cổ đồng được bao phủ lên bởi một tầng kim sắc nhàn nhạt.Đó không phải là màu vàng ánh kim. Mà là màu vàng kim mang chút thần thánh.

Đường Tam đột nhiên hiểu ra. Hắn phát hiện ra sau khi năng lực thừa nhận của cơ thể mình sau khi đạt đến cực hạn dưới sự chiếu rọi của Hải thần chi

quang. Dường như hoàn thành một quá trình thoát thai hoán cốt. Không cần phải thử. Hắn cũng có thể cảm giác được thân thể mình trở nên kiên cường dẻo dai đến lạ thường.

Thu hồi toàn bộ hai đại vũ hồn vào trong cơ thể, hắn lại khôi phục bộ dáng vốn có, chẳng qua quần áo trên người sớm đã bị năng lượng cuồng bạo tác dụng đến không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một tầng kim quang nhàn nhạt bao trùm trên làn da.

Hải Thần Tam Xoa Kích tự động rơi vào lòng bàn tay phải Đường Tam, cảm giác nước sữa hòa vào nhau trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, hắn cảm giác được, sự khế hợp giữa mình cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích lại càng gần thêm một bước.

Tất cả những điều này vốn hắn là vô cùng hoàn mỹ. Nhưng là trong đôi mắt thâm thúy kia chỉ có những nét bi thương. Một lần nữa đem Hải Thần Tam Xoa Kích đã khôi phục vẻ ngăm đen cắm xuống mặt đất, thu hồi khối hồn cốt của Tiểu Vũ ở dưới cánh tay phải mới thay đổi của mình, ôm lấy Tiểu Vũ đang nằm thẳng trên mặt đất, hai đầu gối quỳ xuống, hướng đến Thiên Thanh Ngưu Mãng cùng Thái Thản Cự Viên đã biến về hình thể ban đầu mà khấu bái.

Đại lễ tam bái cửu khấu tiêu chuẩn.

Trong đôi mắt Đương tam hiện lên quang mang long lanh sáng chói mà lạnh như băng:

- Hai vị huynh trưởng, các người sẽ không chết vô ích. Trước tiên ta sẽ làm cho Tiểu Vũ sống lại, sau đó báo thù cho hai người. Anh linh không xa, chờ sau khi ta chính thức kế thừa thần vị Hải Thần, nhất định sẽ phóng xuất linh hồn hai người ra để các ngươi cùng Tiểu Vũ gặp lại nhau.

Đại lễ hoàn thành, trước tiên Đường Tam đem Tiểu Vũ đặt trên mặt đất, sau đó trân trọng đem thi thể Đại Minh cùng Nhị Minh thu vào trong Như Ý Bách Bảo Nang của mình, cố nén không cho nước mắt mình lại chảy xuống. Hắn còn chưa hoàn thành kỳ vọng cuối cùng của Đại Minh cùng Nhị Minh, Đường Tam cho rằng, hiện tại mình vẫn còn không có tư cách để khóc.

Tốc độ hấp thu hồn hoàn hiến tế mặc dù rất nhanh, nhưng từ lúc bắt đầu đến khi hoàn thành, cũng mất thời gian non nửa canh giờ, Bỉ Bỉ Đông phía ấy có khả năng sẽ truy tìm đến đây bất cứ lúc nào, nơi này cũng không phải là nơi lý tưởng phù hợp cho Tiểu Vũ. Cho nên hắn phải đi, tìm một địa phương không bị quấy rầy để Tiểu Vũ sống lại.

Đem Tiểu Vũ đang say ngủ thu vào trong Như Ý Bách Bảo Nang, nhấc Hải Thần Tam Xoa Kích lên, Đường Tam quay về phương hướng Bỉ Bỉ Đông nhìn thật sâu:

- Bỉ Bỉ Đông, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Trong nháy mắt bay lên trên không, đột phá cửu hoàn, đạt tới cấp bậc hồn lực cường đại chín mươi mốt cấp, Đường Tam nhún người vọt lên, tinh thần lực phóng thích, ngăn cách tất cả mọi thứ bên ngoài. Dùng tinh thần lực thăm dò, hướng về phương xa bay đi.

Hắn nhất định cần phải rời khỏi nơi này, rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm. Trong lòng Đường Tam thì sinh mạng Tiểu Vũ so với mình dường như còn trân quí hơn nhiều, rốt cuộc đã có cơ hội làm cho nàng sống lại. Đường Tam tuyệt sẽ không để cho bất cứ thứ gì xảy ra.

Lúc này, ở trong bộ phận diện tích Tinh Đấu đại sâm lâm thuộc Vũ Hồn đế quốc. Bỉ Bỉ Đông tùy thời có khả năng điều khiển đại quân hồn sư đến đây truy tìm mình. Tiểu Vũ sống lại ở nơi này, không thể nghi ngờ chính là không an toàn. Cho nên hắn nghĩ mình phải tìm một nơi khác, nơi này phải tuyệt nắm chắc có thể giúp Tiểu Vũ hồi sinh mà sẽ không bị quấy rầy.

Gần như ngay khi Đường Tam rời đi đồng thời, bên kia, Bỉ Bỉ Đông cũng đã kết thúc tu luyện, mở hai mắt.

Cùng so sánh với khi nổi giận lúc cùng Đường Tam chiến đấu, nàng bây giờ ngược lại bình tĩnh rất nhiều, ánh mắt ngóng đến một phương hướng, trầm giọng nói:

- Các ngươi cảm cũng giác được?

Bốn gã Phong Hào Đấu La hai mặt nhìn nhau, đều yên lặng gật đầu.

Bỉ Bỉ Đông đứng lên, sắc mặt trầm trọng phảng phất muốn chảy ra nước (ý bảo mặt mụ ta sưng lên vì ức chế đến mức như chảy ra nước):

- Được, được lắm, đoạt đi hồn thú mà ta nhất định phải có, lại hấp thu hồn hoàn của bọn chúng trước mặt ta. Đường Tam, ngươi cũng không làm ta thất vọng. Tốc độ phát triển của ngươi cũng lớn hơn cả dự tính của ta.

Cúc Đấu La Nguyệt Quan ở một bên không nhịn được kinh hô một tiếng:

- Bệ hạ, ngài nói, người kia là Đường Tam?

Bỉ Bỉ Đông cười lạnh một tiếng:

- Không phải hắn thì có thể là ai đây. Có thể chính hắn cũng không nghĩ tới, bởi vì hắn hấp thu hai hồn hoàn của hai đầu hồn thú kia tại nơi này, mới bại lộ thân phận của mình. Chỉ là ta rất kì quái, tại sao hai sâm lâm chi vương kia lại không hề có ý thức phản kháng, mà tại sao hắn lại có thể hấp thu hai cái mười vạn năm hồn hoàn nhanh đến như vậy. Khí tức của hắn đã biến mất, hắn là đã chạy thật rồi.

Nguyệt Quan không nhịn được nói:

- Bệ hạ, ta rất không hiểu ý của ngài.

Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng quét mắt liếc hắn một cái, Qủy Đấu La đã chết, không thể nghi ngờ là giá trị của Cúc Đấu La đã hạ thấp rất nhiều, lúc này nàng lại đang cực độ phẫn nộ, nếu không phải Vũ Hồn đế quốc đang cần người, nàng thật sự muốn đem tên đần trước mắt này xé nát.

- Cái này còn cần ta giải thích sao? Có thể bằng vào thực lực chống lại nhiều người chúng ta như vậy, tất nhiên có liên quan đến hiệu quả đặc thù của Tam Xoa Kích kia, mà nếu quả hắn không có thực lực Phong Hào Đấu La, lại có khả năng trêu chọc các ngươi và ngăn cản ta? Có được thực lực Phong Hào Đấu La còn có thể hấp thu hai hồn hoàn mười vạn năm. Không phải có song

sinh vũ hồn, các ngươi còn tìm được lí do giải thích khác sao? Trên Đấu La đại lục, trừ ta ra, có được song sinh vũ hồn cũng chỉ có một người là Đường Tam.

Nguyệt Quan không nhịn được nói:

- Vậy chẳng lẽ không phải là có người tiếp ứng hắn, là người khác hấp thu hồn hoàn của hai hồn thú kia sao? Đường Tam năm nay mới bao nhiêu tuổi, còn không đến ba mươi tuổi. Làm sao hắn có thể trở thành Phong Hào Đấu La?

Kẻ từng gặp qua Đường Tam không chỉ một lần như hắn thật sự không thể tin tưởng Đường Tam có được thực lực của Phong Hào Đấu La.

Bỉ Bỉ Đông thật sự không nhịn được, mạnh mẽ vung tay, thân thể Nguyệt Quan nhất thời bị chấn bay ra ngoài:

- Đồ đần, năm đó các ai có thể tin tưởng hắn có khả năng dẫn theo người của Sử Lai Khắc học viện chiến thắng hoàng kim nhất đại của Vũ Hồn Điện? Các ngươi ai có thể nghĩ đến bạn gái mười vạn năm hồn thú của hắn có thể vì hắn mà hiến tế? Năng nhân (người tài) không thể khác nhân kiệt. Người này, chắc chắn trở thành địch nhân khó đối phó nhất của chúng ta sau này, thậm chí là địch nhân duy nhất. Không nghĩ tới, hắn so với hắn phụ thân Đường Hạo càng khó đối phó hơn.

Ba vị Phong Hào Đấu La khác nhìn Bỉ Bỉ Đông tùy thời có khả năng bạo kích mà câm như hến.

Bỉ Bỉ Đông trong đầu không ngừng quanh quẩn các loại suy nghĩ, cứ như thế mà trở về sao? Không được, không thể đi như vậy được. Mục đích của chuyến đi này còn chưa đạt được. Nếu như không xuất hiện thứ uy hiếp đáng sợ là Đường Tam, nàng có lẽ còn có thể lại kiếm cơ hội tìm mười vạn năm hồn thú, nhưng hiện tại hiển nhiên đã không có thời gian cho nàng làm như vậy. Nàng cần phải đạt đến đỉnh cao, lại càng cần bước ra khỏi một bước sau cùng kia. Xoay người, Bỉ Bỉ Đông nhìn phía sâu trong Tinh Đấu đại rừng rậm, trong mắt đầy hàn quang lấp lánh.

Đường Tam đương nhiên sẽ không cho Bỉ Bỉ Đông tìm được cơ hội lần nữa, ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn lập tức bay vào trong không trung, hướng đến một phương hướng nhanh chóng bay đi.

Rốt cuộc đạt tới cảnh giới Phong Hào Đấu La, giấc mộng của tất cả hồn sư, nhưng trên mặt Đường Tam trên mặt lại thủy chung lộ ra một tầng sương lạnh. Trong cơ thể hồn lực sinh sôi không dứt, so với lúc đạt được bát hoàn thì cường đại hơn không chỉ là gấp đôi, hắn thôi động thân thể phi hành trong không trung giống như là một đạo ảo ảnh, hơn nữa bởi vì phi hành hồn lực tiêu hao còn không bằng tốc độ khôi phục của bản thân. Nhưng là, điều đó lại không có chút nào làm tâm tình hắn sinh ra hưng phấn. Trong đầu hắn, thủy chung vẫn quanh quẩn lời nói của Đại Minh cùng Nhị Minh lúc hiến tế, còn có tình cảnh bọn họ hóa thành huyết sắc hư ảnh dần dần nhạt đi.

Tiểu Vũ bây giờ còn đang hôn mê, linh hồn của nàng cũng bị Đường Tam mạnh mẽ ngăn chặn không cho tỉnh táo, thật sự nếu phải đối mặt với cái chết của Đại Minh cùng Nhị Minh thì không thể nghi ngờ rằng đối với nàng đó là một đả kích rất lớn.

Nhưng bất luận như thế nào, trước tiên cũng phải đem Tiểu Vũ sống lại rồi lại hãy tính, oán cừu nhất định phải báo, nhưng không phải bây giờ. Đường Tam tin tưởng, dựa vào chính mình đã đạt tới thực lực Phong Hào Đấu La, hơn nữa còn có Hải Thần Tam Xoa Kích, đã có được sức liều mạng cùng Bỉ Bỉ Đông, nhưng chênh lệch vẫn là rõ ràng, hơn nữa chính mình lập tức muốn đem hồn hoàn trả lại cho Tiểu Vũ, hồn hoàn không được đầy đủ, hơn nữa dưới tình huống bên cạnh Bỉ Bỉ Đông còn có đại lượng cường giả, con đường báo thù vẫn còn rất xa.

Dường như là phi hành không ngừng nghỉ, có hồn lực cường đại chống đỡ, Đường Tam bay không trung suốt thời gian hai ngày, rốt cuộc đạt tới mục đích, nơi này, là nơi Bỉ Bỉ Đông có tìm như thế nào cũng sẽ không thể tìm tới, bởi vì nơi này chẳng những là địa phận thuộc về Thiên Đấu đế quốc. Hơn nữa cũng là nơi cực kì bí mật.

Phía trước là một khu rừng rậm lớn, từ bên ngoài nhìn lại, cùng Tinh Đấu đại sâm lâm dường như cũng không lớn bằng, nhưng cẩn thận quan sát là có thể phát hiện, Tinh Đấu đại sâm lâm thuộc loại rừng mưa nhiệt đới (nhiệt đới vũ

lâm), mà ở đây lại là càng thích hợp hơn cho cây cối cùng thực vật phương bắc sinh trưởng, điều duy nhất hoàn toàn giống nhau, là lam ngân thảo mọc đầy mặt đất trong rừng rậm.

Không dừng lại nửa phần, Đường Tam đi xuyên qua rừng mà vào, theo đường nhỏ quen thuộc mà đi tới, địa phương này thậm chí nếu so với Tinh Đấu đại sâm lâm thì hắn còn quen thuộc hơn. Nếu như nói Tinh Đấu đại sâm lâm là bi kịch của hắn, thì nơi này chính là phúc khí của hắn.

Ở nơi này, hắn lấy được đại lượng tiên phẩm dược thảo, giúp cho Sử Lai Khắc Thất Quái có được sức liều mạng cùng cùng hoàng kim nhất đại của Vũ Hồn Điện. Tại nơi này, sau khi hắn có thể băng hỏa luyện kim thân tạo nên trụ cột vững chắc cho bản thần. Đồng dạng cũng chính là ở nơi này, mẫu thân có được sự trợ giúp từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn mà rất nhanh hồi phục. Có lẽ lúc phụ thân vẫn còn sống, phu thê hai người có thể đoàn tụ. Không sai, nơi này chính là Lạc Nhật sâm lâm, từng là chỗ tu luyện của Độc Cô Bác. Cũng là chỗ ẩn cư hiện tại của cha mẹ Đường Tam.

Lạc Nhật sâm lâm, chính là nơi mà Đường Tam lựa chọn để hồi sinh Tiểu Vũ, chung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, không cần lo lắng bị hồn thú quấy rầy, gần như là một địa phương ngăn cách với bên ngoài. Ở đây lại có cha mẹ Đường Tam, rời đi đã được năm năm thời gian, rốt cuộc mới trở về đại lục, hắn có thể nào lại không đến gặp cha mẹ trước chứ? Lựa chọn nơi này là nơi để Tiểu Vũ sống lại, không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Rất nhanh, Đường Tam đã đi tới ngọn núi quen thuộc kia, nhìn qua, hết thảy đều không có phát sinh biến hóa gì, thẳng đường đi tới, Đường Tam mở ra kỹ năng ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân tráo, không muốn gặp bất cứ hồn thú nào gây bất lợi, thuận lợi đi tới chân núi. Căn bản không cần sử dụng Bát Chu Mâu, Đường Tam trực tiếp dựa vào kỹ năng phi hành của hồn cốt mà mẫu thân để lại, trong chớp mắt đã bay lên tới đỉnh núi.

Từ đỉnh núi hướng phía dưới nhìn xuống, có thể rõ ràng nhìn thấy, xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, các loại thực vật đã rậm rạp. Trong thung lũng, mặc dù vẫn không thể so sánh cùng với trước lúc Đường Tam *"Tẩy kiếp"*, nhưng lúc này những tiên phẩm mới xuất hiện cũng là đã có một lượng lớn thượng đẳng dược liệu, để trở thành thiên địa chí bảo thì thứ cần có

cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Ánh mắt Đường Tam cũng không dừng lại tại nơi có chút dược thảo đó, trực tiếp nhìn về phía bên bờ giao hội của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. Chỉ là đảo mắt nhìn qua một cái, hắn đã thấy chỗ mà mình muốn nhìn đến.

Lam Ngân Hoàng cự đại, chiếm cứ diện tích hơn mười thước vuông, mỗi một chiếc lá đều rộng chừng hai thước, kim sắc hoa văn dưới ánh mặt trời chiếu rọi tỏa ánh sáng ngời ngời, mặc dù Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn mới là chủ nhân chân chính của nơi này, nhưng điều không thể nghi ngờ chính là, từ trên nhìn lại, cây Lam Ngân Hoàng to lớn vô cùng kia mới chính là trung tâm phiến sơn cốc này.

Ngay lúc Đường Tam nhìn về phía của nàng thì đồng thời, lá cây Lam Ngân Hoàng cũng đồng thời rung lên, dường như cảm nhận được thứ gì mà đón gió bay lên vậy. Bên cạnh Lam Ngân Hoàng, bóng dáng cao lớn mà già nua phóng người lên, mặc dù chỉ có một tay một chân, nhưng khi hắn đứng dậy thì lại tạo nên khí thế oai hùng làm người khác hít thở không thông giống như trước.

- Kẻ nào? Tiếng quát to chấn động cả sơn cốc, hai đạo mục quang băng lãnh bay thẳng đến vị trí Đường Tam nhìn lại.

Hai ngày nay phi hành, Đường Tam trong lòng vẫn tích súc một cỗ u sầu, rốt cuộc gặp lại cha mẹ, hắn cũng không nhịn được kích động trong nội tâm, ngửa mặt lên trời hú dài, từ không trung lao thẳng xuống. Dường như muốn mượn tiếng kêu này đem uất ức khi Đại Minh, Nhị Minh chết mang đến giải trừ toàn bộ.

Nghe được tiếng hét dài này, sắc mặt Đường Hạo nhất thời thay đổi, tiếng hét từ xa xôi đến mà tựa như rồng gầm chín tầng trời cần phải có nội lực thật sự rất đáng sợ. Cho dù là tại thời kỳ hắn kì cường thịnh, chẳng qua cũng như thế mà thôi. Nhưng sắc mặt khó coi của hắn rất nhanh liền lần nữa sinh biến hóa, chuyển hóa thành kinh ngạc, rồi lại chuyển hóa thành mừng như điên. Mà cây Lam Ngân Hoàng thật lớn ở bên cạnh hắn lại sớm đã đón gió vũ động lên, hưng phấn phất phơ.

- Tiểu Tam, là Tiểu Tam. thanh âm từ mẫu thân Đường Tam, A Ngân, trôi giạt ra từ vị trí trung ương Lam Ngân Hoàng, quang mang kim lam sắc từ mỗi một phiến trên lá cây nở rộ ra, tại không trung ngưng tụ thành một hư ảnh nhàn nhạt, nhìn qua tầm ba mươi, tuyệt lệ vô song, đang si ngốc nhìn bóng dáng kia từ trên trời giáng xuống, thanh âm của nàng là nghẹn ngào, chỉ là cơ thể năng lượng này không thể nào rơi lệ mà thôi.

- Tiểu Tam, đúng là Tiểu Tam. Đường Hạo đã thấy rõ hình dáng Đường Tam, mà Đường Tam tự nhiên cũng thấy rõ được phụ thân hắn.

Gần năm năm thời gian không gặp, hiện tại Đường Tam lại kinh ngạc, phụ thân chẳng những không già đi, ngược lại trẻ hơn rất nhiều, mái tóc hoa râm có chút rối tung trên đầu đã chải vuốt hết sức chỉnh tề, hơn nữa tuyệt đại đa số đều một lần nữa biến thành màu đen, nếp nhăn trên mặt cũng ít đi rất nhiều, hai mắt vàng đục cũng trở nên lấp lánh hữu thần, mặc dù ở trong lúc kích động, nhưng giữa lúc giơ tay nhấc chân như trước hiện rõ ra khí độ mạnh mẽ.

- Cha, mẹ. Đường Tam tại địa phương cách Đường Hạo cùng A Ngân còn có năm thước rơi xuống, từ không trung bay xuống, hắn trực tiếp để hai đầu gối chạm đất, mặt đẫm nước mắt quỳ gối tại trước mặt cha mẹ.

Lúc cùng các đồng bọn ở cùng một chỗ, Đường Tam vĩnh viễn đều là một người có trí tuệ nhất, một người nắm trong tay toàn cục, một người cường đại nhất. Nhưng ở trong nội tâm của hắn cũng đồng dạng có một mặt yếu ớt, hắn dù sao cũng là con người a! Nỗi nhớ đối với cha mẹ, chỉ có thể ẩn giấu đến đáy lòng, lúc này rốt cuộc gặp lại cha mẹ, hắn làm sao có thể không kích động chứ? Hơn nữa ảnh hưởng từ cái chết của Đại Minh cùng Nhị Minh đến tâm tình hắn, lúc này hắn thống khốc (khóc ròng – khóc rống) thất thanh giống như là phát tiết vậy. Giống như hài tử đang bị ủy khuất mà nhìn thấy cha mẹ.

- Đừng khóc, hài tử, không được khóc. A Ngân dưới trạng thái hư ảnh làm ra động tác ôm lấy, nhưng thân thể hư ảo của nàng không thể rời đi khỏi vị trí trung ương của Lam Ngân Hoàng, chỉ có thể thúc giục từng đám lá cây cây rộng lớn xoay quanh thân thể Đường Tam, gắt gao bao phủ hắn, mang cho hắn sự ấm áp về linh hồn.

Hai mắt đẫm lệ mông lung ngẩng đầu, lần này là lần đầu tiên Đường Tam được thấy hình dáng mẫu thân, tuy chỉ là hư ảnh, nhưng hắn nhưng lại nhìn cẩn thận như vậy. Ở thế giới trước, không biết bao nhiêu lần hắn từng ảo tưởng đến hình dạng mẫu thân, rồi tới thế giới này, mẫu thân vẫn như trước chưa bao giờ gặp qua, lúc này, rốt cuộc gặp được mẫu thân, Đường Tam kích động đến vô cùng, nước mắt không thể khống chế dính ướt từng lá cây Lam Ngân Hoàng.

Đường Hạo cũng kích động như vậy rất nhanh nhảy lên vài bước, đi tới trước người Đường Tam, môi mấp máy:

- Tốt, hảo hài tử, trở về là tốt rồi. Ngươi vừa đi năm năm, ngươi biết chúng ta nhớ ngươi đến cỡ nào không?

- Hài nhi bất hiếu.

Giọng nói Đường Tam đã có chút khàn khàn vì khóc, nỗi niềm tích tụ ở trong lòng dường như đã hoàn toàn phát tiết ra sau lần thống khốc vừa rồi.

Lá cây của A Ngân vây quanh Đường Tam đỡ cho hắn đứng lên, chỉ là cũng không dám đụng vào Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay của hắn, một mảnh lá cây thật nhỏ nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Đường Tam:

- Hài tử, ngươi khóc đi, khóc ra thì tốt rồi.Trở lại bên cạnh ba ba mụ mụ, người một nhà chúng ta lại đoàn tụ, bất cứ điều gì đã qua cũng cho qua đi.

Vừa nói, A Ngân buông lỏng lá cây ra, Đường Tam lập tức giang hai tay ra, ôm phụ thân một cái thật chặt. Đường Hạo cụt một tay vỗ nhẹ phía sau lưng Đường Tam, đồng dạng nước mắt cũng tuôn rơi.

Có thể cùng thê tử ở cùng một chỗ sống một cuộc sống yên bình, vẫn đều là việc Đường Hạo hy vọng nhất, nhưng sau khi Đường Tam rời khỏi, Đường Hạo mới phát hiện, thì ra ở trong lòng mình, còn có một người có địa vị ngang với thê tử mình, đó chính là nhi tử của mình, Đường Tam.

Từ nhỏ đến lớn, hắn có thể nói là chưa từng chiếu cố qua Đường Tam, ngược

lại là từ nhỏ cũng là Đường Tam rất hiểu chuyện chiếu cố hắn, bình tĩnh trở lại, sau khi cùng thê tử ở cùng một chỗ. Đường Hạo lại thường xuyên nhớ tới hình dáng Đường Tam khi còn bé, trong lòng ngoài trừ có áy náy ra, còn có tình thương nồng đậm của cha. Phu thê mặc dù đoàn tụ, nhưng phụ tử nhưng lại chia lìa. Tự đoạn hai chi, Đường Hạo mặc dù tự biết không nợ Hạo Thiên Tông cái gì, nhưng là, hắn cũng mất đi vốn thực lực phách tuyệt thiên hạ, không cách nào đi bảo vệ con của mình được nữa. Nỗi nhớ của A Ngân đối với Đường Tam thậm chí còn nhiều hơn so với hắn. Thương cảm thay tấm lòng của những người làm cha mẹ trong thiên hạ, tình cảm cha mẹ đối hài tử là vô tư nhất, cũng là vĩ đại nhất. Rốt cuộc gặp được con trai so với trước kia càng thêm anh tuấn, bất luận là Đường Hạo hay là A Ngân, đều lâm vào trong hưng phấn kích động.

Một nhà ba người ở trong bầu không khí kiểu này suốt nửa canh giờ chưa nói một câu, nhưng trong tâm gắt gao gắn chặt lại cùng một chỗ.

Tâm tình Đường Tam dần dần bình tĩnh trở lại, hắn dù sao cũng không phải người thường, cầm Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay cắm ở một bên, hướng cha mẹ nói:

- Cha, mẹ, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, chờ ta làm xong chuyện này, rồi sẽ kể lại cho hai người nghe những sự tình xảy ra lúc ta đi.

Đường Hạo lau đi nước mắt trên mặt, có chút nghi hoặc nhìn Đường Tam:

- Ngươi còn muốn đi làm cái gì?

Đường Tam chặn lại nói:

- Cha, ta sẽ không rời đi, ở chỗ này là được rồi. Ta muốn hồi sinh Tiểu Vũ. Nói đến bốn chữ cuối cùng, trong giọng nói Đường Tam tràn ngập âm vang như chém đinh chặt sắt. Đường Hạo cùng A Ngân nghe được đều thất kinh.

- Tiểu Tam, ngươi...

Đường Hạo không dám tin nhìn con trai, trước lúc Đường Tam đi Hải Thần đảo, hắn cũng đã nghe Đường Tam nói qua điều kiện để hồi sinh Tiểu Vũ.

Tiếng thét dài kia Đường Tam đã nói cho hắn một ít, nhưng hắn vẫn là rất khó tin tưởng. Phải biết rằng, năm đó hắn cũng đã là Phong Hào Đấu La trẻ nhất.Mà lúc này con trai so với lúc đó còn muốn nhỏ hơn mười mấy tuổi.

Đường Tam vươn tay phải của mình, lam quang chợt lóe, trong khoảnh khắc, hết thảy chung quanh hết thảy đều bịt kín một tầng lam quang chói lòa, mẫu thân A Ngân Lam Ngân Hoàng nhất thời sinh ra cộng hưởng, huyết mạch cùng loại trong nháy mắt sinh ra cộng hưởng mãnh liệt, lam kim sắc quang mang đồng dạng đều từ trên người mẫu tử hai người này khuếch tán ra, nhưng quang mang mà Đường Tam phóng xuất ra lại mãnh liệt hơn, kích thích lam ngân thảo chung quanh sơn cốc đều kịch liệt sinh trưởng lên, mà ngay cả bản thể A Ngân dưới sự kích thích của khí tức Lam Ngân Hoàng khổng lồ thì thân thể cũng kịch liệt di động theo quy luật, quang mang từ mỗi một căn hoa văn màu vàng kim trên lá cây mỗi một căn đều trở nên đặc biệt mãnh liệt. Bản thân lá cây cũng trở nên giống như lam thủy tinh bình thường.

Dưới sự nhìn kỹ đến trợn mắt há mồm của Đường Hạo cùng A Ngân, chỉ thấy trên người Đường Tam liên tiếp kéo lên chín cái hồn hoàn, khi Đường Hạo trông thấy chín hồn hoàn trên người hắn mà năm cái cuối cùng toàn bộ là màu đỏ, cả người không khỏi hoàn toàn thừ ra.

- Tiểu Tam, hồn hoàn của ngươi, đây là...

Người mở miệng chính là A Ngân, từng làm mười vạn năm hồn thú như nàng, đối với việc liệp sát hồn thú trên vạn năm đã có trí tuệ thì nàng vốn ghét cay ghét đắng, nàng không thể tin được, con của mình tại sao có thể có được nhiều mười vạn năm hồn hoàn như vậy, hơn nữa lúc đầu Tiểu Vũ cũng là chịu tổn hại nặng, tại sao con trai còn có thể đi liệp sát.

Đường Tam vốn thông minh, vừa nhìn sắc mặt mẫu thân thay đổi liền hiểu được ý tứ của nàng, vội vã giải thích nói:

- Mẹ, người đừng hiểu lầm, trong mấy cái mười vạn năm hồn hoàn của ta, ngoại trừ một cái là liệp sát một đầu hồn thú tà ác cấp bậc mười vạn năm là Tà Ma Hổ Kình Vương, những cái khác đều không là thông qua liệp sát hồn thú mà có được.

Hồi sinh Tiểu Vũ là trọng yếu, nhưng Đường Tam cũng tuyệt không hy vọng mẫu thân hiểu lầm, đơn giản đem lai lịch của mấy cái hồn hoàn của mình nói qua một lần, đối với khảo nghiệm tại Hải Thần đảo, hắn chỉ là hời hợt nói ra câu lịch lãm mà thôi, hắn không hy vọng cha mẹ vì mình mà lo lắng.

Nghe xong lời giải thích của Đường Tam, ngay cả Đường Hạo cũng không khỏi toát ra một tia hâm mộ:

- Tiểu Tam, ngươi đúng là được được trời ưu ái. Ngươi đã nghĩ kỹ, muốn hồi sinh Tiểu Vũ sao? Cũng đã chuẩn bị kỹ rồi chứ?

Đường Tam kiên định gật đầu:

- Ba, ta đã nghĩ rất kỹ càng. Đừng nói hồi sinh Tiểu Vũ sẽ không mang cho ta tổn thất quá lớn, cho dù là tổn thất toàn bộ năng lực của ta, ta cũng sẽ không chút do dự. Giống như tình yêu của người cùng mụ mụ vậy, ta cũng như vậy với Tiểu Vũ. Đến chết không thay đổi.

Đường Hạo thở dài một tiếng, cười khổ nói:

- Thật không hổ là con ta, ngay cả si tình cũng giống với lão tử ngươi.

A Ngân buột miệng cười, nói:

- Ngươi đây là đang khoe khoang sao?

Chẳng qua, sắc mặt của nàng lại rất nhanh trở nên ngưng trọng lên, nhìn chăm chú vào con trai, nói:

- Tiểu Tam, ngươi nắm chắc chứ?

Đường Tam gật đầu:

- Mọi việc đã sẵn sàng. Ta mang Tiểu Vũ đến nơi đây, chính là vì nơi này có tính chắc chắn lớn nhất. Cha, mẹ, các ngươi yên tâm. Ta tuyệt sẽ không để cho Tiểu Vũ tiếp tục chịu khổ.

A Ngân cùng Đường Hạo liếc nhau, từ nội tâm bọn họ, đương nhiên không hy vọng con trai mạo hiểm, nhưng bọn họ cũng biết, hồi sinh Tiểu Vũ, Đường Tam là tình thế bắt buộc, bọn họ cũng đồng dạng đã trải qua vô số thống khổ đương nhiên có thể giải thích tâm tình Đường Tam lúc này. Dưới loại tình huống này, bọn họ không thể kéo con trai lui về phía sau, chỉ có cổ vũ hắn, cầu khẩn quá trình hồi sinh có thể thuận lợi hoàn thành.

Đường Hạo vỗ vai Đường Tam, nói:

- Sự việc trọng đại, không nên nóng vội, ngươi trước hết nên ổn định lại cảm xúc của mình một chút, sau đó thông qua tu luyện đem bản thân điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Nơi này có ta và mẹ ngươi vì ngươi hộ pháp, tất cả chuyện bên ngoài người không cần lo lắng.

Nhìn thấy sự cổ vũ cùng ủng hộ trong mắt phụ thân, Đường Tam dùng sức gật đầu, lần nữa dùng sức ôm phụ thân một chút, lúc này mới khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu vận hành Huyền Thiên Công.

Nội lực Huyền Thiên công, tại lúc Đường Tam đột phá đến cửu hoàn, cũng rốt cuộc đã đại thành, đạt tới cảnh giới đệ cửu trọng, ngày trước một đời Đường Môn, cho dù là trưởng lão cực mạnh cũng chưa từng tu luyện đến trình độ như thế. Lúc này nội lực trong cơ thể Đường Tam đã hình thành cái mà đạo gia gọi là chân cương thần lực, trong lúc vận hành đó, vũ hồn thu hồi, một tầng sương mù màu trắng nhàn nhạt chậm rãi từ trong mỗi một cái lỗ chân lông Đường Tam toát ra, đưa thân thể hắn bao vây ở bên trong, trong chốc lát công phu, cũng chỉ có thể chứng kiến một tầng sương trắng, nhưng lại không nhìn thấy được thân hình Đường Tam.

Đường Hạo cùng A Ngân đều ở một bên tập trung tinh thần nhìn, Đường Hạo năm đó cũng là đi từng bước một tu luyện đến Phong Hào Đấu La cấp bậc, nhưng tình huống giống như Đường Tam hắn lại là lần đầu tiên chứng kiến, chính hắn trên người vẫn chưa từng xuất hiện loại tình huống này. Tầng sương mù màu trắng kia nhìn qua có vẻ nhu nhược, nhưng Đường Hạo nhưng lại cảm giác được trong đó bao hàm một cỗ sức mạnh bền bỉ mãnh liệt, bảo vệ thân thể Đường Tam.

Sau khi đạt tới đệ cửu hồn hoàn, lần này là lần đầu tiên Đường Tam tu luyện,

Huyền Thiên công giống như nước chảy thành sông vậy, nương theo nội lực thúc giục vận chuyển hắn đã chính thức tiến vào cảnh giới đệ cửu trọng. Dần dần, sương mù màu trắng hộ tại xung quanh thân thể Đường Tam chậm rãi bốc lên giữa không trung, ngưng tụ thành hình thái ba đóa hoa sen thật lớn. Chính là cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Lúc đó, giống như mây trên trời cũng bị dẫn lại đây, thiên địa linh khí, cho dù là linh khí trong Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn vô hình trung đều cùng tầng sương mù màu trắng kia hòa hợp thành một thể, thông qua hô hấp phún thổ của Đường Tam mà tiến vào trong cơ thể của hắn.

Tự thân Đường Tam cảm thụ thì lại là một loại cảnh tượng khác, hắn rõ ràng cảm giác được, bất luận là Huyền Ngọc Thủ hay là Khống Hạc Cầm Long, đều đã theo Huyền Thiên công hoàn toàn đại thành tiến vào đệ cửu trọng giai. Hắn hiểu được, rốt cuộc chính mình cũng có năng lực có thể tự do thi triển hai loại tuyệt thế ám khí bài danh đầu tiên trong ám khí Đường Môn.

Võ học Đường Môn, đến tận đây đã được hắn tu luyện tới đỉnh phong rồi, đã đạt tới cảnh giới cực hạn. Ở là cái thế giới kia, đủ để tại trên giang hồ chấn cổ thước kim (vang dội thời xưa, chói lọi thời nay).

Chẳng qua, ở trong cái thế giới này, tu vi của Đường Tam hiển nhiên còn không có đạt tới đỉnh phong, hắn hiện tại là chín mươi mốt cấp hồn lực, con đường phía sau còn nhiều gian nan đang chờ đợi hắn. Chẳng qua cứ tính như thế, Huyền Thiên công đã đại thành, phụ trợ thân thể của hắn cùng với đã có năng lực tự động hấp thu thiên địa linh khí. Chẳng những năng lực khôi phục trong chiến đấu tiến thêm một bước, đồng thời cũng làm tốc độ tu luyện của làm hắn trên gia tăng mạnh, so với Phong Hào Đấu La bình thường thì có ưu thế cực lớn.

Dần dần, phạm vi sương trắng bao trùm càng lúc càng lớn, đó là bởi vì thiên địa linh khí nó hấp thu càng ngày càng nhiều, rốt cuộc, sương mù màu trắng kia bị Đường Tam tựa như cá voi hút nước bình thường hút vào trong bụng, hắn kết thúc tu luyện, vốn là hồn lực không tiêu hao gì một lần nữa khôi phục đến đỉnh điểm, thậm chí còn có tiến bộ không nhỏ, tinh thần lực cũng đã hoàn toàn ngưng tụ, tâm thần kích động cũng đã hoàn toàn ổn định.

Thời khắc Tiểu Vũ sống lại, rốt cuộc cũng đã tới.

------oOo------

Chương 446: Sống lại đi, người yêu của ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: A Bẩn.

Biên: hạothiên (A Thiên)

Khi Đường Tam mở hai mắt, Đường Hạo và A Ngân rõ ràng thấy trong đôi mắt của nhi tử mình có một tia sáng nhàn nhạt, bề ngoài thân thể lại được phủ một tầng kim sắc quang mang, cả người tinh thần khí đã đạt mức độ kinh khủng.

Đường Tam đứng lên, trước tiên hướng phụ mẫu khom mình hành lễ, rồi lui về phía sau vài bước, tránh ra một khoảng chu vi năm mươi thước xung quanh, tạo ra một địa phương tương đối trông trải, từ Như Ý Bách Bảo Nang lấy ra thân thể Tiểu Vũ, để nàng nằm ngang trên đất trước mặt mình.

Sự việc lần này hắn đã xác định phải phi thường cẩn thận, đối với hắn mà nói, giờ khắc này thực sự quá trọng yếu, việc làm Tiểu Vũ sống lại so với sinh mệnh chính mình còn muốn trọng yếu hơn.

Ngẩng đầu nhìn phía bầu trời. Đường Tam trong lòng yên lặng thầm nói:

- Đại Minh, Nhị Minh, các ngươi biết chứ, hồi sinh Tiểu Vũ là kì vọng cuối cùng của các ngươi, nhưng lại là mong muốn duy nhất của ta. Tiểu Vũ sống lại cũng như việc ta tồn tại là như nhau, ta không cần cam đoan với các ngươi bất cứ điều gì cả, nếu như Tiểu Vũ không thể sống lại, thì sinh mệnh của ta cũng không còn quan trọng nữa, không ai có thể yêu nàng hơn ta, từ giờ khắc nhìn thấy nàng thì định mệnh đã khiến xui nàng trở thành người yêu của ta.

...

- Các ngươi khoẻ chứ? Ta là Tiểu Vũ, Vũ trong khiêu vũ.

...

- Võ hồn của ta là thỏ, là loại tiểu bạch thỏ đáng yêu, còn ngươi thì sao?

...

- Ca, ngươi có thể giúp ta chải tóc hay không? Tóc của ta có chút rối loạn!

- Cái lược này chất gỗ tốt lắm a!

- Đây là mẫu thân đưa cho ta, là chính tay mẫu thân làm, là điêu khắc từ gỗ cây đàn hương mà thành, tuy rằng không phải là loại trang sức gì, nhưng nó lại là kỉ vật lúc cuối mẫu thân lưu lại cho ta.

- Tiểu Vũ, ngươi đẹp quá!

- Ca, giúp ta chải tóc!

...

- Ca, ngươi thực ngốc quá đi, lẽ nào ngươi chết thì ta có thể sống một mình được sao? Ta không cho ngươi chết, ta muốn ngươi sống, ta hy vọng được cùng ngươi hảo hảo sống giống như trước kia vậy, thế nhưng, không được rồi, ta mất đi, ngươi phải tự bảo trọng chính mình, nếu không ta sẽ rất thương tâm.

...

Một chuỗi kí ức không ngừng hiện lên trong đầu Đường Tam, nhìn khuôn mặt bình thản của Tiểu Vũ nằm trên mặt đất, lòng hắn đau như cắt:

- Tiểu Vũ, rốt cục chúng ta sẽ có thể ở cùng một chỗ, ta nhất định giúp ngươi sống lại. Ta không cho ngươi cứ như vậy nằm xuống, ngươi vĩnh viễn phải ở bên cạnh ta, cho đến khi chúng ta đều già đi.

Mạnh mẽ thở sâu, gạt đi nước mắt, Đường Tam tay phải cầm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích bên cạnh, tay trái lấy từ trong Như Ý Bách Bảo Nang ra khối hồn cốt mà hắn đã thay thế của Tiểu Vũ.

Hồng sắc trong suốt từ hồn cốt lan tràn, khí tức từ mười vạn năm hồn cốt tản ra khiến hô hấp có chút loạn nhịp, nương theo Lam Ngân Hoàng phóng ra, chín cái hồn hoàn nối tiếp nhau xuất hiện trên người Đường Tam.

Huyền Thiên công trên người Đường Tam tốc độ vận chuyển điên cuồng chưa từng có, rõ ràng có thể thấy được kim sắc khí lưu xoay quanh thân thể Đường Tam. Trên người hắn chín cái hồn hoàn đồng thời lóe sáng, làm cho thân thể hắn sáng chói như một ngôi sao.

Đường Hạo đứng bên cạnh lúc này đã nắm chặt song quyền, A Ngân mỗi một căn Lam Ngân Hoàng đều run rẩy.

Đường Tam đem Hải Thần Tam Xoa Kích giơ cao lên, kim quang từ lạc ấn Tam Xoa Kích trên trán phun ra, cùng Hải Thần chi tâm hình thành một cây cầu.

Kim quang chói mắt trong nháy mắt chiếu sáng cả tòa sơn cốc, khí tức từ Hải Thần Tam Xoa Kích bộc phát bao phủ cả Đường Tam và Tiểu Vũ, bao phủ cả Đường Hạo cùng A Ngân, cũng bao phủ hết thảy mọi thứ ở Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn.

A Ngân đột nhiên giật mình phát hiện, chính thân thể mình được quang mang điên cuồng chiếu rọi mà sinh trưởng mạnh mẽ hẳn lên. Nhờ có linh hồn giao tiếp mà nàng có thể cảm thấy được nhi tử của mình khí tức rất cường đại, khí tức của Lam Ngân Hoàng trở thành thông đạo tốt nhất để giao tiếp với khí tức của Hải Thần chi quang. Khí tức khổng lồ không hề lưu lại bên ngoài mà lập tức tiến vào trong cơ thể nàng, làm cho tu vi của nàng điên cuồng tăng lên.

Thân thể Đường Tam mạnh mẽ giãy lên một cái, nhất thời, trên người hắn chín cái hồn hoàn đồng loạt bay lên, phiêu giật trên không trung, trong nháy mắt thống khổ mất đi hồn hoàn làm cho Đường Tam không khỏi phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng ánh mắt của hắn lại có thêm vài phần bất chấp.

Những lời của Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây nói Đường Tam đương nhiên không có quên. Cứu sống lại Tiểu Vũ đến tột cùng cần đến lực lượng của bao nhiêu cái hồn hoàn thì không ai có thể nắm rõ, Đường Tam tuyệt không cho phép bất cứ tỳ vết hoặc chuyện xấu nào có thể tồn tại. Cho nên, hắn không hề giữ lại mà trực tiếp phóng xuất toàn bộ chín hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng ra ngoài, trong nháy mắt sản sinh ra cảm giác thống khổ tột độ, bên ngoài thân thể vô cùng cứng cỏi của hắn cũng bị bao trùm một tầng huyết vụ.

Hồn lực khổng lồ, cầm trong tay hồn cốt của Tiểu Vũ đưa vào không trung, cùng với đệ lục hồn hoàn trên cơ thể Đường Tam hợp nhất, hồng sắc quang ảnh nở rộ. Tinh thần lực khống chế đệ lục hồn hoàn thoát li khỏi đội ngũ, hồng quang rực rỡ gieo rắc trên bầu trời, thần quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích chiếu rọi xuống chậm rãi ngưng tụ.

Hồng sắc nhân ảnh dần dần thành hình, một thân hình Tiểu Vũ trong suốt xuất hiện trên không trung, tuy không thể mở mồm nói chuyện, nhưng đây là linh hồn của nàng. Trong khí tức linh hồn tràn ngập bi thương và lo lắng, cặp mắt trong suốt như thủy tinh kia chăm chú nhìn vào Đường Tam, dường như muốn nói điều gì.

Đường Tam không có tránh lui, chấp nhất mà kiên định nhìn chăm chú vào đôi mắt trên hư ảnh kia, từng chữ rời rạc, âm thanh dường như gào rống:

- Sống…..lại…..đi… người …..yêu….. của….. ta!

Hải Thần chi quang bao phủ khắp đất trời chợt ngưng tụ lại, hóa thành một đạo kim sắc quang trụ thật lớn, đem linh hồn cùng bản thể của Tiểu Vũ bao trùm bên trong. Ngay sau đó, Đường Tam điều động thân thể, bốn cái hồn hoàn trước từ thân thể hắn bay lên, xoay quanh tại linh hồn Tiểu Vũ, bảo vệ nàng, dưới kim quang chiếu rọi hướng về bản thể nhẹ nhàng rơi xuống.

Thần lực cuồn cuộn như nước lũ bạo phát rót vào trên Hải Thần Tam Xoa Kích, thuần túy Hải Thần chi lực gieo rắc xuống. Tại nơi kim quang chiếu khắp, hư ảnh của Tiểu Vũ tràn ngập ý nghĩ yêu thương liếc nhìn về phía Đường Tam. Sau thời khắc đó, hư ảnh hồng sắc quang mang nọ đã hoàn toàn hợp nhất với bản thể.

Hoàng, hoàng, tử, hắc, bốn cái hồn hoàn dựa theo thứ tự thong thả dung nhập vào trong thân thể Tiểu Vũ, mỗi một cái hồn hoàn dung nhập là một lần thân thể sáng lên một đạo hồng quang.

Hải Thần chi quang trở nên càng thêm mãnh liệt, linh hồn phụ thể cùng linh hồn dung nhập là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Vũ nhờ vào Tương Tư Đoạn Trường Hồng và Thủy Tinh Huyết Long Tham cải tạo lại thân thể để có thể cùng nguyên bản linh hồn của nàng triệt để dung hợp, chưa kể đến dưới năng lượng của hồn hoàn bên ngoài mà duy trì sự khôi phục một cách triệt để. Đây là phần tối quan trọng trong quá trình hồi sinh, Đường Tam căn bản là bất kể hậu quả phóng ra tinh thần lực của mình. Đệ thất hồn hoàn của hắn cũng bị điều động trôi nổi phía trên thân thể của Tiểu Vũ, một khi phát hiện thân thể của Tiểu Vũ còn có thể tiếp tục thừa nhận hấp thu năng lượng của hồn hoàn, Đường Tam tuyệt không có bất cứ cái gì do dự.

Đệ ngũ hồn hoàn của hắn là do Lam Ngân Hoàng tiến hóa mà thành, không thích hợp cùng Tiểu Vũ, nhưng đệ thất hồn hoàn là do Hải Thần ban cho, thuộc tính tuyệt đối không vì Tiểu Vũ mà sản sinh ra bất cứ xung đột nào.

Từng đợt hồng quanh mãnh liệt bao bọc lấy thân thể Tiểu Vũ, tinh thần lực của Đường Tam nồng đậm bao phủ khắp mọi ngóc ngách, kín đáo cảm thụ được sự biến hoá trong linh hồn cùng thân thể Tiểu Vũ.

Quá trình dung hợp rất thuận lợi nhưng lại đang không ngừng tiến hành, không có kinh nghiệm chính thức thì không thể nào tưởng tượng ra được khó khăn của quá trình. Ngay lúc này, Đường Tam ý thức sâu sắc rằng, nếu như cuối cùng dùng khối Thập Thủ Liệt Dương Xà nội đan kia để trợ giúp Tiểu Vũ linh hồn cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, tỉ lệ thất bại ít nhất vượt qua năm thành..

Mà Hải Thần chi quang không thể nghi ngờ là thứ ánh sáng thần lực thanh khiết nhất, dưới sự chiếu rọi của nó, tất cả bài xích có thể xuất hiện đều bị hóa giải. Quá trình dung hợp mặc dù thong thả, nhưng không hề trở ngại.

Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây nói không sai, sau khi Tiểu Vũ hấp thu năng lượng hồn hoàn cùng hồn cốt thuộc về mình, thu lại của Đường Tam bốn cái hồn hoàn, thân thể của nàng đã bị hoàn toàn phình lên. Vốn trong thân thể của nàng bởi vì dùng hai đại tiên thảo cùng với ở trên Hải Thần đảo lịch lãm tích súc năng lượng cực kì khổng lồ, lúc này vừa lại từ bên ngoài đưa vào năng lượng cùng linh hồn chi lực thật nhiều như vậy, nếu như truyền thêm nữa thì tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi phát hiện điểm này, Đường Tam rốt cuộc yên tâm thu lại ngũ, thất, bát, cửu bốn cái hồn hoàn trên không trung thuộc về mình, mặc dù chỉ có bốn cái, nhưng bốn cái này đều là hồn hoàn cấp bậc mười vạn năm a! Nếu như chỉ nhìn mặt ngoài, hiện tại hắn như một hồn tông có tất cả hồn hoàn là muời vạn năm cấp bậc. Chẳng qua, đây cũng khẳng định là hồn tông cường đại nhất ở Đấu La đại lục từ trước tới nay.

Thực lực tăng lên tới phong hào đấu la cấp bậc, hơn nữa vì lý do năm khối hồn cốt biến thành sáu khối, Đường Tam phát hiện, chính mình mượn thần lực của Hải Thần Tam Xoa Kích nếu so với cùng Bỉ Bỉ Đông đánh một trận thì dễ dàng hơn nhiều. Đổi lại khi đó, như chính mình như bây giờ bất kể hậu quả toàn lực phóng thích tinh thần lực, sợ rằng đã sớm không chịu nổi, nhưng hiện tại khả năng lại hoàn toàn có thừa.

Cũng không phải nói tinh thần lực của hắn tăng cường nhiều lắm, mặc dù có tăng cường, nhưng tiến bộ của tinh thần lực khẳng định rằng so với hồn lực hắn không nhiều lắm. Dù sao, tinh thần lực của hắn sau khi Tử Cực Ma Đồng đạt tới Hạo Hãn cảnh giới đã tăng lên tới thực lực đỉnh cao đấu la, còn muốn tiến bộ trên diện rộng trừ phi là kế thừa thần lực, mà lúc này thần lực mượn dùng của Hải Thần Tam Xoa Kích biến hóa dưới sự phóng xuất tinh thần lực của hắn đưa vào cũng đều chuyển hóa mà thành một phần thần lực.

Nếu như nói trước kia đưa vào mười đơn vị tinh thần lực chỉ có thể chuyển hóa ra một đơn vị Hải Thần thần lực, như vậy, hiện tại đưa vào mười đơn vị tinh thần lực lại đủ để có thể chuyển hóa ra ba đơn vị Hải Thần thần lực, đúng là ở dưới tình huống này, Đường Tam mới có thể toàn diện chống đỡ quá trình dung hợp linh hồn cùng bản thể của Tiểu Vũ mà không có nửa phần cảm giác như trứng chọi đá. Ít nhất, lúc này tinh thần của hắn cực độ phấn khởi, là cái gì cũng không cảm giác được, cho dù là có, cũng bị hắn coi như

không nhìn thấy.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nương theo một tiếng vù vù nhỏ, hồng quang trên người Tiểu Vũ nở rộ giống như biển rộng thu nạp trăm dòng nước hút vào trong bản thể của nàng. Chỉ có quang điểm màu đỏ trên trán đại biểu Hải Thần đảo một khảo cao nhất vẫn lóng lánh ánh sáng, quá trình khế hợp linh hồn cùng bản thể rốt cuộc hoàn thành toàn bộ.

Nếu như nói lần này vẫn không thể làm cho Đường Tam yên tâm, thế nhưng sau đó trong đầu hắn vang lên tiếng truyền âm làm hắn nội tâm hưng phấn lên tới đỉnh điểm.

- Hải Thần đệ bát khảo, hồi sinh đồng bọn, nhiệm vụ hoàn thành. Đệ bát khảo đã hoàn thành được một nửa, cần tiếp tục gia tăng thực lực, hấp thu hồn hoàn, hồn cốt, hoàn thành toàn bộ khảo hạch.

Đường Tam rất tin thần sẽ không gạt người, tất nhiên, Tiểu Vũ đã hồi sinh. Tiểu Vũ rốt cuộc dưới sự nỗ lực không ngừng của mình cũng đã hồi sinh.

Phù phù một tiếng, Đường Tam vịn Hải Thần Tam Xoa Kích quỳ rạp xuống đất, ngay lúc này, hắn mới cảm nhận được cảm giác kịch liệt thống khổ đến từ mỗi phần nhỏ trong cơ thể, mới cảm nhận được đại não giống như bị trống rỗng mà cực kỳ suy yếu. Nhưng là, điều đó quan trọng sao? Không, không quan trọng, so với việc hồi sinh Tiểu Vũ, chuyện này sao có thể tính là thống khổ chứ.

Kim sắc thần quang lặng lẽ biến mất, Đường Tam cũng đồng thời ngã xuống bên người Tiểu Vũ. Cho dù là như vậy, ngay sát na hắn hôn mê, vẫn không quên gắt gao cầm bàn tay nhỏ ấm áp của Tiểu Vũ một cái.

Vì làm cho Tiểu Vũ có thể hồi sinh hoàn mỹ, Đường Tam có thể nói là không tiếc tinh thần lực của mình tiêu hao mà phóng thích ra hết. Hơn nữa thể xác và tinh thần khẩn trương, quan trọng hơn là tách hồn hoàn tự gây nên thương tổn cho thân thể, lúc này mới làm cho khí lực hắn kiệt quệ như vậy liền lâm vào hôn mê.

Vốn hắn là không cần thừa nhận thống khổ lớn như vậy, muốn từ tự thân tách

hồn hoàn, phải là người có uy năng thật lớn. Nếu như không phải có Hải Thần chi quang làm hậu thuẫn, khi hồn hoàn của Đường Tam tách đi ra ngoài, thậm chí sẽ không thể thông qua liệp sát thu hoạch trở lại được.

Võ hồn Lam Ngân Hoàng này coi như là phế đi, cho dù hắn có Hải Thần chi quang phụ trợ, nhưng hắn vì làm cho sự hồi sinh Tiểu Vũ có thể hoàn mỹ, một lúc đem chín cái hồn hoàn toàn bộ tách xuống, loại thống khổ này so với lột da rút gân còn muốn ghê gớm hơn.

Nhưng Đường Tam lúc ấy lại không có nửa phần phản ứng, thật sự là bởi vì tinh thần quá mức tập trung. Chín cái hồn hoàn kia tự nhiên là uy thế cường đại, bao gồm năm cái mười vạn năm hồn hoàn. Nhưng là, hồn hoàn càng mạnh, lúc tự thân tách ra ảnh hưởng lại càng lớn, có thể nói, hắn mạnh mẽ ép tách như thế, đã bị thương nguyên khí, cho dù là lúc sau đã thu hồi lại bốn cái mười vạn năm hồn hoàn, cũng không thể hồi phục.

Thân thể lại vừa trải qua một lần Hải Thần chi quang thẩm thấu vào, hơn nữa tự thân có sáu đại hồn cốt làm trụ cột, thủ hộ bản thể. Nếu không, tình huống hắn tự thân tách rời hồn hoàn trực tiếp sẽ tổn thương đến căn bản, vĩnh viễn cũng không có cách khôi phục.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc Đường Tam từ trong hôn mê tỉnh táo lại, lúc đó chung quanh đã là một mảnh đen kịt. Đau đớn kịch liệt từ tứ chi bách hài truyền đến, nỗi đau nhức co rút này làm người khác căn bản không cách nào nhẫn nại, Đường Tam không nhịn được rên nhẹ một tiếng.

- A, Tiểu Tam tỉnh rồi!

Thanh âm của mẫu thân vang lên bên tai hắn.

Đường Tam muốn mở hai mắt, nhưng lại phát hiện chính mí mắt của mình nặng trĩu, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng kêu lên:

- Tiểu Vũ, Tiểu Vũ thế nào rồi?

Lời còn chưa dứt, Đường Tam cảm giác đã khôi phục vài phần, hắn phát hiện chung quanh thân thể của mình rất ấm áp, dường như tựa vào trong một bộ

ngực mềm mại.

- Ca, ta ở đây, ngươi đừng động!

Tựa như âm thanh tự nhiên bình thường vang lên trong tai, tuy rằng hiện tại tình huống thân thể của hắn hết sức kém y như trước, nhưng thanh âm kia giống như là một cỗ lực hưng phấn cực mạnh, kích thích Đường Tam dĩ nhiên trực tiếp mở hai mắt ra.

Trăng sáng sao thưa, chung quanh ánh sáng hết sức lờ mờ, nhưng Đường Tam vẫn liếc mắt một cái thấy được đôi mắt rất gần, kiều nhan vô cùng mịn màng.

Nàng dường như so với trước kia đẹp hơn, dưới ánh trăng chiếu rọi, trên da lóng lánh một tầng oánh nhuận như dương chi bạch ngọc. Đuôi tóc thật dài buông xuống một bên, một đôi mắt to, đen bóng đang lo lắng nhìn mình, trong đôi mắt đẹp kia, không còn có nửa phần trống rỗng cùng mờ mịt, chỉ có vô tận thâm tình chăm chú nhìn mình.

- Tiểu Vũ, Tiểu Vũ...

Nước mắt, mạnh mẽ từ trong mắt Đường Tam tràn mi mà ra, ngay cả chính hắn đều đã quên đi thời gian. Từ khi Tiểu Vũ vì hắn mà hiến tế, hắn chưa từng được trải qua sung sướng, hiện tại mắt thấy Tiểu Vũ chân thực truớc mắt, Đường Tam trong cổ nhất thời như nghẹn lại, vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lúc này, một câu cũng không thể nói nên lời.

- Ca, ngươi thật ngốc, Đại Minh cùng Nhị Minh bọn họ...

Nước mắt từng giọt từ trong đôi mắt Tiểu Vũ rơi xuống, lúc Đường Tam vẫn hôn mê, sau khi nàng hồi sinh tỉnh lại, vẫn chiếu cố Đường Tam, chẳng quan tâm gì khác. Lúc này Đường Tam tỉnh dậy, nàng cũng không nhịn được nước mắt bi thương nữa, vì hồi sinh nàng, hai người đồng bạn đã hiến tế, người yêu vì mình cũng đã bị thuơng.

- Tiểu Vũ, đừng khóc, Đại Minh, Nhị Minh bọn họ cũng tuyệt không nguyện ý chứng kiến ngươi vì bọn họ mà thương tâm như thế, chờ sau khi ta trở

thành Hải Thần, nhất định triệu hồi ra linh hồn bọn họ gặp lại ngươi.

Chống đỡ nói ra một câu nói dài như vậy, hưng phấn của Đường Tam bởi vì chuyện Tiểu Vũ rốt cuộc hồi sinh mà mang đến đã không đủ để duy trì thân thể hắn, thân thể liền mềm nhũn, lại hôn mê bất tỉnh. Chẳng qua, lần này hắn hôn mê trong thỏa mãn, Tiểu Vũ rốt cuộc hồi sinh, tâm nguyện lớn nhất đã thực hiện.

Tiếng nói đặc biệt trầm thấp của Đường Hạo vang lên:

- Tiểu Tam nói đúng, người chết thì đã chết, người sống thì phải tiếp tục sống. Hắn so với ta mạnh mẽ hơn nhiều, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã giúp ngươi hồi sinh. Hài tử, nên quý trọng người trước mắt, không nên khổ sở cùng bi thương, quá khứ đều đã qua đi, các ngươi nên chào đón cuộc sống mới.

Tiểu Vũ hai mắt đẫm lệ mông lung ngẩng đầu nhìn về phía Đường Hạo, nhẹ nhàng mà gật đầu:

- Cám ơn ngài, thúc thúc.

Đường Hạo mỉm cười, nói:

- Lần trước lúc ngươi cùng hắn tới nơi này, nhưng xưng hô với ta hình như không phải như vậy.

Tiểu Vũ khuôn mặt đỏ lên, nàng không nghĩ tới như Đường Hạo người uy nghiêm như vậy cũng sẽ trêu ghẹo chính mình, nội tâm đau xót nhất thời giảm bớt vài phần, ngập ngừng thấp giọng nói:

- Phụ thân!

Đường Hạo xoa xoa đầu Tiểu Vũ, nhìn con trai trong lòng nàng nói:

- Tiểu Tam nguyên khí đại thương, chẳng qua thân thể của hắn kiên cường dẻo dai, nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ chuyển biến tốt đẹp lại ngay.

Tiểu Vũ yên lặng cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Đường Tam:

- Phụ thân, ta sẽ hảo hảo chiếu cố hắn.

Sau khi Đường Tam lần nữa tỉnh táo lại, đã vừa lại đi qua một ngày thời gian, một ngày hòa hoãn, năng lực của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải – dã hoả thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sinh- đã làm thân thể hắn khôi phục hơn phân nửa, mặc dù như trước toàn thân đau nhức, đại não như trước mê man, nhưng tinh thần của Đường Tam đã tốt hơn rất nhiều.

Cảm giác khôi phục lại rồi, Đường Tam nhất thời cảm giác được toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn phát hiện chính mình như trước tựa vào trong lòng Tiểu Vũ, nhưng trên người quần áo trên người cũng đã thay đổi, hơn nữa không có lưu lại một tia máu bẩn lúc hồi sinh Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đang cúi đầu, ngủ thiếp đi.

Đường Tam vẫn không nhúc nhích, hắn sợ làm thức tỉnh Tiểu Vũ. Hiển nhiên, Tiểu Vũ vẫn đều ở bên cạnh chiếu cố hắn, cho nên đã hết sức mệt mỏi.

Chậm rãi hít sâu một hơi, Đường Tam xốc lại tinh thần, cảm thụ được thân thể của mình có biến hóa, chỉ có khôi phục thân thể trước đã, mới có thể làm cho Tiểu Vũ an tâm.

Tinh thần dần dần thanh tĩnh trở lại, Đường Tam phát hiện, kinh mạch, xương cốt của mình cũng không có biến hóa gì, nhưng hồn lực đang nhận được có sự ba động nhất định, trong cơ thể có chút rối loạn, bị thương nặng nhất ngược lại chính là tinh thần lực. Tinh thần lực trong đầu rối rắm, sử dụng kĩ năng hồn hoàn phải do tinh thần lực khống chế, có thể nói cùng đại não nối liền ở cùng một chỗ. Mạnh mẽ ép tách năm cái hồn hoàn ra ngoài, đối với tinh thần lực của Đường Tam tự nhiên bị thương không nhỏ.

Chẳng qua, may là hắn còn có ấn kí Hải Thần Tam Xoa Kích, tinh thần lực mặc dù tán loạn, nhưng như trước xoay quanh tinh thần ngưng tụ tại trí tuệ đầu cốt, dường như bị Hải Thần chi quang hấp dẫn, mặc dù như là từng mảnh nhỏ tinh thần mảnh, nhưng lại cũng không có thoát ly khống chế.

Nhắm lại hai mắt, vận công phương pháp tu luyện Tử Cực Ma Đồng, Đường

Tam bắt đầu tu bổ tinh thần thế giới của mình. Hồi sinh Tiểu Vũ, thân thể của mình chỉ bị tổn thương ít như vậy, đã làm Đường Tam ngạc nhiên vui mừng, đồng thời, hắn cũng không khỏi đối với Hải Thần chi quang tràn ngập cảm kích. Nếu như không phải Hải Thần chi quang, hắn hồi sinh Tiểu Vũ tuyệt đối khó có khả năng thuận lợi như vậy, cũng không có thể chỉ là tạm thời xuất hiện lại hồn hoàn.

Có lẽ, trở thành người được thần lựa chọn không phải chỉ có một mình hắn, nhưng là dám như hắn đem hồn hoàn của mình tách ra như vậy, sợ rằng không có ai. Trước khi hấp thu hồn hoàn trở lại, Đường Tam cũng không dám khẳng định chính mình có thể khôi phục các kỹ năng của Lam Ngân Hoàng hay không, nhưng không hề nghi ngờ, hồn lực của hắn cũng không có giảm bớt, vẫn như trước là đúng chín mươi mốt cấp. Chẳng qua chỉ tương đối suy yếu, cần phải có thời gian để dần dần khôi phục, hơn nữa, cho dù Lam Ngân Hoàng không thể khôi phục cũng không sao cả, còn thừa lại tứ đại mười vạn năm hồn hoàn mỗi một cái đều có hai cái kĩ năng tồn tại, chỉ cần bốn cái hồn hoàn này cũng mạnh hơn phong hào đấu la bình thường rồi.

Càng huống chi, Lam Ngân Hoàng bị hao tổn cũng không ảnh hưởng đến chính mình, chỉ cần hấp thu thêm hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy, ưu thế của song sinh võ hồn hoàn toàn bày ra không thể nghi ngờ.

Dò xét rõ ràng tình trạng trước mắt của mình, Tiểu Vũ cũng đã hồi sinh, Đường Tam ổn định lại tâm tình, bắt đầu khôi phục tinh thần lực của mình. Thông qua chính mình có thể khống chế một phần nhỏ tinh thần lực, cẩn thận kích thích Hải Thần chi quang, lại lấy phương pháp tu luyện Tử Cực Ma Đồng thông qua Hải Thần chi quang đem tinh thần lực bị nghiền nát thành mảnh nhỏ tụ hợp hấp thụ ở cùng một chỗ chậm rãi mà dung hợp.

Lúc mới vừa có được Hải Thần chi quang, có cảm giác cái kĩ năng này rất là yếu ớt, dường như chỉ có thể uy hiếp hải hồn thú cùng hải hồn sư mà thôi. Nhưng theo thời gian trôi qua, Đường Tam lại càng ngày càng phát hiện nó tác dụng vô cùng, từ ý nào đó mà nói, thậm chí so với Hải Thần Tam Xoa Kích còn muốn quan trọng hơn. Dù sao, lấy năng lực của hắn hiện tại, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng cần phải có Hải Thần chi quang mới có thể chính thức có đuợc hiệu quả.

Đường Tam dùng suốt ba ngày thời gian mới hoàn thành việc chữa trị tinh thần lực của mình, mà thân thể hắn cũng đã ở trong mấy ngày nay tự động chữa trị, khôi phục tới trạng thái vốn có. Bớt đi mấy cái hồn hoàn cùng hồn kĩ, cũng không có quá nhiều biến hóa, trên tổng thể mà nói, kĩ năng của hắn kì thật cũng chưa giảm bớt. Mất đi khối hồn cốt của Tiểu Vũ, lại được bổ sung hai khối mạnh hơn. Mất đi năm cái hồn hoàn, rồi lại chiếm được hai cái mười vạn năm hồn hoàn, nhìn trên tổng thể, kĩ năng của hắn thậm chí so với trước kia còn nhiều hơn một cái.

Kim quang nhàn nhạt tràn ngập toàn thân, lúc này Đường Tam đã khoanh chân ngồi ở bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, cả người nhìn qua giống như là đúc từ hoàng kim, bảo quang lưu chuyển.

Đường Hạo đứng ở một bên nhìn chăm chú vào con trai, Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh Đường Hạo, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ân cần. Mẫu thân của Đường Tam A Ngân Lam Ngân Hoàng bản thể sau khi được Hải Thần chi quang chiếu rọi từ hôm ấy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, thân thể khổng lồ lại được sinh trưởng thêm một phần ba.

Đường Tam cùng Lam Ngân Hoàng của mẫu thân huyết mạch tương thông, Hải Thần chi quang kia đối với hồn sư bình thường mà nói, chỉ cho bọn chúng cảm thấy quang minh cùng ấm áp. Nếu như là tà ác võ hồn, còn có thể bị cường lực đả kích, nhưng đối với A Ngân đang không ngừng sinh trưởng mà nói, giống như là ánh mặt trời đối với sự quang hợp của thực vật. Hơn nữa Đường Tam cùng nàng hơi thở nhất mạch tương thông, dưới sự chiếu rọi của Hải Thần chi quang đã chiếm được khá nhiều chỗ tốt, vốn Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nơi thiên tài địa bảo này làm cho tu vi của nàng gia tăng cực nhanh. Trải qua thần quang chiếu rọi, tu vi của A Ngân đã chính thức tiến nhập vạn năm cảnh giới. Ngắn ngủi mấy năm thời gian, lại có thể khôi phục đến trình độ như thế, đạt tới Lam Ngân Vương cấp bậc, chuyện này gần như là bất khả tư nghị.

Chẳng qua, điều này cũng cùng A Ngân có liên quan, nàng vốn là đã từng tu luyện thành mười vạn năm hồn thú, mà không phải từ bậc thấp nhất Lam Ngân thảo bắt đầu tu luyện. Có được Lam Ngân Hoàng huyết mạch đối với phương pháp tu luyện Lam Ngân Hoàng tự nhiên rất quen thuộc, có thể sử dụng phương thức đơn giản hữu hiệu nhất mà tiến hành tu luyện. Vừa lại

được hưởng máu huyết đại bổ của nhi tử, cùng với Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, Hải Thần chi quang phụ trợ, hồi phục lúc này cực nhanh, lúc này bóng dáng hư ảo ngưng tụ so với trước khi Đường Tam trở về rõ ràng hơn rất nhiều.

Kim quang ba lần nở rộ, lại ba lần thu liễm, rốt cuộc hoàn toàn từ ấn ký Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam hồi phục trở về bên trong bản thể. Toàn thân trên dưới quang mang màu vàng kim nhạt lặng yên biến mất, lúc Đường Tam mở hai mắt, trong đôi mắt bảo quang tái hiện, đã khôi phục lại bộ dáng ngày đó hắn tới Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn.

- Phụ thân, mẫu thân!

Đường Tam vừa mở mắt đã thấy được cha mẹ cùng người yêu, loại cảm giác này thỏa mãn so với tinh thần lực của hắn khôi phục còn làm cho hắn hưng phấn hơn.

- Ca …

Tiểu Vũ vành mắt lần nữa phớt hồng, bất chấp bên cạnh còn có Đường Hạo cùng A Ngân tồn tại, mạnh mẽ nhào tới, nhào vào trong lồng ngực của Đường Tam.

Đường Hạo mặt mang nét cười xoay người sang chỗ khác, biến ảo hư ảnh của A Ngân đã trong vẻ mỉm cười tan ra quay về trong bản thể, bọn họ biết, đôi tình nhân này rốt cuộc có thể một lần nữa ở cùng một chỗ, bọn họ trong lúc đó nhất định có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói.

Gắt gao ôm nhau, lắng nghe lẫn nhau, bất luận là Đường Tam hay là Tiểu Vũ trong nội tâm đều kích động vô cùng. Cứ như sợ mất đi đối phương, ai cũng không có mở miệng, chính là ôm chặt lại như vậy, giống như muốn đem lấy nhau dung nhập lại làm một.

Cảm giác được Tiểu Vũ lúc trước so với hiện tại không khác nhau quá lớn, nhưng khi đó nàng lại không phải chính thức sống trên đời a! Ngay lúc này, đem Tiểu Vũ chân chính ôm vào trong lòng, cái loại cảm giác này làm Đường Tam trong cơ thể mỗi một cái tế bào tựa hồ đều hoan hô nhảy nhót.

- Tiểu Vũ, ta yêu ngươi!

Đường Tam dùng thanh âm gần như run rẩy nhẹ giọng nói bên tai Tiểu Vũ.

Thân thể của Tiểu Vũ cứng lại, đột ngột ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Tam, bốn mắt nhìn nhau, thâm tình vô hạn vào lúc này đọng lại. Bất luận là Đường Tam hay là Tiểu Vũ, chờ đợi ngày này đến đều đã lâu lắm lâu lắm.

- Ca... Ta cũng yêu ngươi!

Lần nữa gắt gao ôm nhau, tình cảm lại lần nữa thăng hoa. Phân biệt trên ngón tay hai người tay trái cùng trong tay phải, giới chỉ do Lam Ngân Hoàng kim ti đông lại mà thành kia lấp lánh tỏa ánh sáng. Đó là tín vật bọn họ đính hôn, mà ở ngay lúc này, bọn họ mới thật sự cảm giác có được lẫn nhau.

Trải qua nhiều đau khổ như vậy, bọn họ rốt cuộc có thể một lần nữa ở cùng một chỗ, cũng chính là bởi vì đã trải qua nhiều như vậy, nhận thức được thâm tình bọn họ đối xử với nhau mới khắc sâu như vậy.

Nhẹ nhàng mà hôn lên trán Tiểu Vũ, Đường Tam nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ, ngươi nguyện ý gả cho ta chứ? Ta rốt cuộc có tư cách đối với ngươi nói ra những lời này rồi!

- Ta nguyện ý, ta nguyện ý...

Tiểu Vũ không chút do dự đáp ứng, thanh âm của nàng đã nghẹn ngào. Trong đôi mắt của nàng đã tràn ngập nước mắt, nhưng một lần này không còn là thương tâm mà là nước mắt đầy hạnh phúc.

Đường Tam ôn nhu nói:

- Chờ chúng ta trở về Thiên Đấu thành, báo cáo sư phụ, ta sẽ chính thức cưới ngươi. Ta nhất định phải cho ngươi một cái hôn lễ long trọng, làm cho khắp thiên hạ cũng biết, ngươi là thê tử của ta, là hạnh phúc lớn nhất của đời ta, ta muốn yêu ngươi suốt đời suốt kiếp, đời đời kiếp kiếp. Dù là biển cạn đá mòn,

lâu như trời đất, cũng vĩnh viễn không chia lìa.

Tiểu Vũ nghẹn ngào dùng sức gật đầu, nàng một câu cũng nói không nên lời, nàng chưa bao giờ cảm giác qua hạnh phúc như bây giờ.

Đường Tam ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân đang cách đó không xa nhìn mình cùng Tiểu Vũ mỉm cười, kéo tay Tiểu Vũ, nói:

- Hiện tại chúng ta trở về Thiên Đấu thành trước, còn có mấy chuyện quan trọng phải làm.

Tiểu Vũ vùi đầu trong lòng Đường Tam, nhẹ giọng nói:

- Bất luận ngươi muốn làm gì, ta đều sẽ đi theo bên cạnh ngươi.

Đường Tam mang theo Tiểu Vũ đi tới mẫu thân Lam Ngân Hoàng thật lớn trước mặt:

- Việc ta đầu tiên muốn làm, chính là làm cho phụ thân cùng mẫu thân hạnh phúc giống như chúng ta.

Hai phiến lá cây Lam Ngân Hoàng thật lớn cuồn cuộn nổi lên, đem Đường Tam cùng Tiểu Vũ quây tụ ở bên trong, tình mẹ nồng đậm ở trong lá cây nhấp nhô:

- Hài tử, khổ cho các ngươi, bất luận trước kia phát sinh cái gì, hiện tại các ngươi rốt cuộc có thể ở cùng một chỗ. Hãy thương yêu quý trọng lẫn nhau, chỉ cần các ngươi vui sướng, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của ta cùng phụ thân các ngươi.

Đường Tam đột nhiên lắc đầu, nói:

- Không, mẫu thân, ta muốn cho ngươi cùng phụ thân giống ta cùng Tiểu Vũ như vậy có thể chính thức ở cùng một chỗ, các ngươi so với chúng ta bị càng nhiều cực khổ hơn. Trước kia ta không có năng lực giúp các ngươi, hiếu kính các ngươi, nhưng hiện tại ta trở về, ta cũng tin tưởng chính mình có năng lực như vậy.

Kế tiếp, Đường Tam nói ra một câu làm Đường Hạo cùng A Ngân hoàn toàn rung động nói:

- Phụ thân, ta phải giúp ngài khôi phục cánh tay phải cùng chân trái. Mẫu thân, ta muốn cho ngài giống như Tiểu Vũ vậy hồi sinh thành người, mặc dù ta không có tuyệt đối nắm chắc, nhưng phương pháp của ta đối với các ngài khẳng định có ích,vô hại.

Đường Hạo dù là trải qua tang thương tâm tính sớm đã ôn hòa như nước nghe những lời hắn vừa nói ra sắc mặt không khỏi đại biến, đột ngột nhảy ra đến trước người Đường Tam, nắm tay bắt lấy bả vai Đường Tam, kích động nói:

- Tiểu Tam. Ngươi nói cái gì? Ngươi có thể làm cho mẫu thân ngươi sống lại?

Đường Hạo cũng không có quan tâm thân thể của mình có thể khôi phục hay không, nhưng vừa nghe con trai nói phải giúp A Ngân khôi phục hình người, tin tức này đối với hắn thật sự kích thích thật sự. Cảm tình của Đường Hạo và A Ngân cùng cảm tình của Đường Tam và Tiểu Vũ lại không giống nhau, bề ngoài yêu nhau say đắm chưa bao giờ giảm bớt, còn có các loại tình cảm phức tạp ở bên trong.

A Ngân năm đó vì cứu hắn mà hiến tế, làm con trai mất đi mẫu thân, Đường Hạo nội tâm đối với mẫu tử bọn họ luôn áy náy, nếu như hiện tại có người nói cho hắn có thể dùng tính mạng đi trao đổi A Ngân hóa thành hình người, Đường Hạo cũng tuyệt sẽ không do dự.

Vốn hắn tưởng rằng trong cả đời này cũng không cách nào nhìn thấy A Ngân, Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn cho hắn cơ hội, làm hắn có thể cùng A Ngân lần nữa trao đổi, chuyện này đã làm Đường Hạo mừng rỡ như điên.

Đổi lại một người nói cho hắn khả năng giúp đỡ A Ngân hồi sinh có lẽ Đường Hạo còn có thể bảo trì thái độ hoài nghi. Chuyện này đối với hắn mà nói quá trọng yếu, không có trăm phần trăm chắc chắn hắn sẽ không dám thử, hắn tuyệt không nguyện ý để A Ngân lại bị bất cứ thương tổn gì, nhưng lời này là từ trong miệng con trai nói ra, hắn lại có thể nào không tin chứ? Không

nói về quan hệ thân tình, chỉ riêng việc Đường Tam sử dụng Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn làm A Ngân rất nhanh khôi phục đã làm Đường Hạo tin tưởng con trai có thể mang lại kỳ tích

Đồng dạng, nghe xong lời của Đường Tam, A Ngân cũng không kém kích động, mắt thấy bộ dạng tàn tật của trượng phu, nàng một mực đem nỗi đau chôn ở sâu trong lòng. Nàng rất rõ ràng, Đường Hạo là vì có thể vứt bỏ hết thảy chuyện ngoài thân, lúc này mới tự phế hồn cốt, an tâm làm bạn bên người mình, nhưng A Ngân cũng hiểu được, trong nội tâm Đường Hạo còn có quá nhiều chuyện không gỡ bỏ được. Nếu như chính mình có thể hồi sinh, nếu như cánh tay cùng chân của Đường Hạo có thể khôi phục, chuyện này hết thảy không thể nghi ngờ sẽ biến thành hoàn mỹ.

Nhưng là, điều này thật sự có thể sao? Một người là đoạn đi tay chân, một người là tu vi vừa qua khỏi vạn năm Lam Ngân Hoàng, Đường Tam thật sự có thể làm bọn họ khôi phục trở lại đỉnh cao?

------oOo------

Chương 447: Tiến hóa cuối cùng của Lam Ngân Lĩnh Vực- Hải Nạp Bách Xuyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: BachDaYen (A Yến)

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Nhìn ánh mắt vui mừng lại có chút không dám tin của cha mẫu thân, Đường Tam nghiêm mặt đáp:

- Cha, mẫu thân, hai người nghe con nói. Vốn dĩ con cũng không dám khẳng định, nhưng thông qua quá trình hồi sinh Tiểu Vũ lần này đã khiến con tìm ra nhiều điều huyền bí về việc tu luyện vũ hồn, thậm chí là hồn thú tu luyện. Nếu con không nhìn sai, phụ thân, người mấy năm nay ở đây cùng mẫu thân nhất định đã uống không ít thuốc.

Đường Hạo gật đầu, đáp:

- Đó đều là mẫu thân con tìm về cho ta uống, có công hiệu bồi dưỡng nguyên khí. Thêm vào căn nguyên của cơ thể ta tương đối tốt, tuy đứt mất tay, chân, nhưng thương thế cũ đã hoàn toàn hồi phục, hồn lực cũng đã khôi phục đến cấp chín mươi bảy.

Đường Tam nói:

- Năm đó, người vì hồi báo tông môn đã tự chặt chân tay, phóng ra máu tích trong nội thể, đồng thời cũng đã trả lại hai khối hồn cốt kia, hồn lực của người cũng vì hồn cốt mất đi mà bị cưỡng chế nên mất đi hai mươi cấp. Nhưng trên thực tế, chín hồn hoàn của người vẫn còn, chỉ là vì không có sự duy trì của hồn lực nên mới khiến hai hồn hoàn sau cùng vô phương sử dụng, đúng chứ ạ.

Đường Hạo đáp:

- Không sai. Nhưng mà, tứ chi bị đứt vẫn có thể hồi phục lại sao?

Đường Tam tự tin đáp:

- Vì sao lại không thể? Kĩ năng hồn cốt chân phải Lam Ngân Hoàng mà mẫu thân giao phó cho con, *"Dã hỏa đốt không tận, gió xuân thổi lại sinh"* tuy không thể cải tử hoàn sinh, nhưng cũng đủ để khiến tứ chi đã đứt rời hồi phục lại như cũ. Hồn lực của con sau khi đạt đến cấp chín mươi thì kĩ năng của hồn cốt này mới phát huy ra hoàn toàn. Với tinh thần lực của con, hoàn toàn có thể khống chế kĩ năng này không chỉ tác dụng lên bản thân mình, mà còn có thể tác dụng lên thân người khác. Chỉ cần lấy lại hai khối hồn cốt đã từng hợp lại với người đó thì con có trên tám phần chắc chắn giúp người hồi phục lại như trước được. Đến lúc đó, cơ thể người đã hồi phục hoàn chỉnh, chỉ cần thông qua tu luyện hồi phục thì không cần bao lâu người sẽ có thể trở lại đỉnh cao trước đây. Dẫu sao, hồn lực của người tuy tiêu tán đi một phần, nhưng khổ luyện trước đây tuyệt sẽ không uổng phí. Sau khi thân thể hồi phục, kinh mạch kiện toàn, con nghĩ, không quá thời gian một năm người sẽ lại là vị Hạo Thiên đấu la đã khiến Vũ Hồn Điện thấy là sợ vỡ mật kia.

Lời của Đường Tam không nghi ngờ gì là đã nhen nhóm lên hy vọng trong lòng Đường Hạo. Nhưng mục quang lấp lánh đó của hắn lại nhanh chóng ảm đạm xuống, lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Tiểu Tam, con quên rồi sao? Ta trả lại hai khối hồn cốt đó là để chuộc tội. Đừng nói là tông môn không thể nào tha thứ đưa lại ta hai khối hồn cốt đó, ngay đến con, hiện tại cũng còn chưa đạt được sự đồng ý thật sự của tông môn.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng:

- Phụ thân à, người lúc đầu vì cứu mẫu thân mà giết người của Vũ Hồn Điện, sai lầm ở chỗ nào? Là bọn họ nhòm ngó hồn hoàn của mẫu thân nên mới xảy ra thảm kịch như vậy. Vũ Hồn Điện vì thế giận cá chém thớt, Tông môn không những không xuất diện giúp người mà ngược lại nhát gan lựa chọn trốn tránh. Vậy ai sai ai đúng? Con là vãn bối, không tiện bình luận quyết sách của gia gia. Nhưng một mực lui tránh thật có thể giúp Hạo Thiên Tông chúng ta thoát khỏi được kiếp nạn sao? Cho đến bây giờ con cũng chưa từng cho rằng lúc đó người làm sai điều gì. Mấy trưởng lão tông môn đó nếu không chịu chấp nhận chúng ta, thế thì, con sẽ đánh đến khi họ chấp nhận mới thôi.

Từ trước đến giờ, vì việc của phụ thân cùng với cảnh ngộ của mình tại Hạo Thiên Tông, Đường Tam đối với Hạo Thiên Tông vốn đã không có ấn tượng tốt đẹp gì, nếu không hắn cũng đã không đơn độc thành lập Đường môn. Lúc đối mặt với nguy nan, Hạo Thiên Tông không những không bảo vệ môn nhân của mình mà ngược lại còn lựa chọn trốn tránh thoái lui, thoát li khỏi hồn sư giới, từ đó gây ra cảnh ngộ bi thảm của tứ tông đơn thuộc tính, dẫn đến Hạo Thiên Tông bị trừ tên trong thất đại tông môn, chỉ có thể ẩn mình trên núi.

Trước đây Đường Tam không có đủ năng lực nên chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn. Nhưng hắn hiện tại đã thành công tiến vào cấp bậc Phong Hàu Đấu La, còn nắm giữ thần khí chân chính Hải Thần Tam Xoa Kích này, hắn sớm đã không thể nhẫn nhịn tiếp được nữa rồi. Hai khối hồn cốt đó vốn đã nên thuộc về phụ thân, phụ thân trong tông môn ít nhất cũng ở địa vị trưởng lão, thứ mà phụ thân mất đi, hắn nhất định phải giúp người lấy trở về.

Nhìn bá khí tản phát ra từ trên thân Đường Tam, Đường Hạo tuy mặt vẫn bình lặng như nước, nhưng vẻ chiêm ngưỡng trong mắt lại hiện ra rõ ràng:

- Con càng ngày càng giống ta lúc đầu. Chỉ là, ta lúc đầu chỉ có sự kích động, mà thiếu mất tài trí như con. Nhưng, bất luận là ta hay là con, thì vẫn đều xuất thân từ Hạo Thiên Tông, Hạo Thiên Chuy của chúng ta vẫn là kế thừa từ tông môn mà có. Bất luận thế nào thì chúng ta đều tuyệt không thể phản bội lại tông môn. Đây là giới hạn, con rõ chứ?

- Đường Tam mục quang sáng rực nhìn chăm chú phụ thân, trong mắt lưu lộ quang mang tôn kính:

- Cha. Con hiểu ý của người. Con cũng chưa từng nói sẽ phản bội tông môn. Con biết, đó không phải điều người muốn thấy. Vì vậy, con sẽ đưa Phụ Thân danh chính ngôn thuận trở về, khiến tất cả người trong tông môn đều phải thừa nhận địa vị của người trong tông môn. Phụ Thân xem, đây là cái gì?

Vừa nói, nắm tay Đường Tam vừa quét qua Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, trong lòng bàn tay đã có thêm một tiểu chuy kim sắc, hai đỉnh đầu chuy khảm nạm một viên ngọc thạch hắc sắc.

Trông thấy cán Chuy này xuất hiện, trong mắt Đường Hạo không ngăn được phóng ra quang mang, tinh thần hắn đột nhiên trở nên kích động, bỗng chốc nắm lấy Chuy từ trên tay Đường Tam:

- Tiểu Tam, mau cho ta biết, con lấy được nó ở đâu?

Đường Tam đáp:

- Đây là của tằng tổ Phụ tặng con. Tằng tổ lão nhân gia không những tặng con tín vật này, đồng thời còn cho con mọi uy quyền của nó. Việc năm đó con đã bẩm báo chi tiết lại với tằng tổ, tằng tổ không trách Phụ Thân. Đến lão nhân gia cũng nói Phụ Thân không sai, Phụ Thân còn sai ở chỗ nào nữa?

- Tổ phụ lão nhân gia thật không trách ta?

Đường Hạo run rẩy hỏi. Con người thép như hắn mà tinh thần lại xuất hiện biến hóa dao động như vậy, có thể thấy hắn xem trọng tông môn đến mức nào.

Đường Tam kiên định gật đầu:

- Phụ Thân. Đây là đích thân tằng tổ nói ra.

Đường Hạo nắm chặt tiểu Chuy kim sắc đó, mắt bỗng sáng lên thần quang trước đây chưa từng có, đột ngột ngửa mặt lên trời hét lên giận dữ, dù là Đường Tam cũng bị sóng âm gan góc của phụ thân chấn động thoái lui khỏi vị trí Phụ Thân vài bước.

Một tiếng thét này, dường như đã thét ra mọi oán hận trong lòng Đường Hạo. Đường Tam nhìn rất chuẩn xác, trong lòng Đường Hạo, Mẫu thân không nghi ngờ gì là đứng vị trí đầu tiên, nhưng hắn từ nhỏ được tông môn bồi dưỡng, được phong hai chữ Hạo Thiên, nên lòng trung thành đối với tông môn thủy chung bất biến. Tông chủ tiền nhiệm vẫn là phụ thân hắn, bất luận việc mà tông chủ đã làm có không đúng đến thế nào thì Đường Hạo vẫn đều không quay về phản bác. Mà thời khắc này, người mạnh nhất của Hạo Thiên Tông, tổ phụ của hắn, lại đã xác nhận những gì hắn làm lúc đầu không hề sai, đối với Đường Hạo mà nói, sự chấp nhận này thậm chí còn quan trọng hơn cả việc phục hồi thực lực bản thân hắn.

Năm đó hắn đã từng lạnh lòng nản chí, nhưng lúc này nghe xong lời của Đường Tam, lửa hy vọng trong nội tâm hắn lại bùng cháy trở lại. Hắn phảng phất lại trông thấy thời khắc huy hoàng lúc Phụ Thân là đại biểu cho Hạo Thiên Tông đó.

Đường Tam nói:

- Phụ Thân, đợi con giúp mẫu thân khôi phục lại nhân hình, chúng ta sẽ trở về Hạo Thiên Tông, lấy về tất cả những gì người đáng có.

Đường Hạo hồi lại thần trí, trân trọng đem tiểu Chuy màu hoàng kim đó giao lại vào tay Đường Tam:

- Đây là quyền uy tằng tổ con giao cho con, nhất định phải giữ gìn. Tiểu Tam, con thật sự nắm chắc có thể hồi phục lại nhân hình cho mẫu thân chứ? Tuyệt không được có bất cứ rủi ro nào.

Đường Tam đáp:

- Phụ Thân yên tâm đi, con tuy không có cắn cứ chắc chắn tuyệt đối, nhưng cách làm của con đối với mẫu thân chỉ có lợi. Cho dù hiện tại không thể hồi phục thì cũng sẽ khiến thời gian hồi phục của mẫu thân rút ngắn đi nhiều.

- Tiểu Tam.

A Ngân từ đầu vẫn lắng nghe hai phụ tử nói chuyện giờ mới nói.

Quang ảnh hư ảo sáng lấp lánh, trên dung mạo tuyệt lệ đó của nàng tràn ngập sự nhu hòa của từ mẫu:

- Con có thể giúp mẫu thân hồi phục, nhưng mẫu thân có một yêu cầu. Việc con giúp mẫu thân hồi phục không được gây ra bất kỳ thương tổn gì cho con, nếu không, mẫu thân thà vĩnh viễn thế này. Phụ Thân con ở đây cùng mẫu thân đã đem mọi sự tình từ nhỏ đến lớn của con kể cho mẫu thân rồi. Con là một đứa con ngoan hiểu chuyện. Con biết không, bất luận là cha con hay mẫu thân, đều cảm thấy đã mắc nợ con sâu sắc. Chúng ta đem con đến thế giới này, nhưng lại chưa từng tận trách nhiệm của Phụ Mẫu. Con thậm chí không có được một tuổi thơ vui vẻ. Điều này mẫu thân đã là rất có lỗi với con rồi. Nếu con chỉ vì hồi phục nhân hình cho mẫu thân mà thân thể tổn thương thêm nữa, thì mẫu thân vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho bản thân được.

- Không, mẫu thân, người đừng nói nữa.

Đường Tam quỳ phịch một tiếng trước mặt mẫu thân:

- Đúng vậy, lúc nhỏ, con thấy hài tử trong thôn đều có mẫu thân, trong lòng thập phần ngưỡng mộ, khát khao tình yêu của người. Nhưng, người không ở bên Phụ Thân và con cũng không phải lỗi của người mà！Phụ Thân và cả mẫu thân vĩnh viễn đều không mắc nợ con, bất luận lúc nào, tình cảnh nào đi nữa cũng đều là như vậy. Hai người đưa con đến thế giới này đã là ân huệ lớn

nhất, lớn nhất rồi, là ân huệ mà cả cuộc đời con không cách nào hoàn trả hết. Không có Phụ Thân mẫu thân thì không có con. Sinh mệnh của con đều là Phụ Thân mẫu thân cho, còn có gì có thể nói là mắc nợ. Mẫu thân, người yên tâm đi. Con giúp người hồi phục tuyệt đối sẽ không thương hại gì đến bản thân cả. Sau này con còn phải hiếu kính với Phụ Thân mẫu thân, hơn nữa con còn Tiểu Vũ phải chăm lo, sao có thể không trân trọng cơ thể của bản thân chứ? Một nhà chúng ta cuối cùng đã có thể hạnh phúc ở bên nhau, con hy vọng điều này là mãi mãi.

Nghe Đường Tam nói, A Ngân rất muốn khóc, nhưng nàng hiện tại lại căn bản không khóc ra được. Đường Hạo đỡ Đường Tam từ đất dậy:

- Đừng nói như vậy, con thế này ta với mẫu thân con trong lòng càng thêm buồn.

Đường Tam gật gật đầu, ngẩng lên nhìn mẫu thân:

- Vậy chúng ta bây giờ bắt đầu đi. Mẫu thân, người chỉ cần mở lòng cảm nhận năng lượng mà con truyền đến cùng tất cả năng lượng xung quanh dung nhập vào là được.

Vừa nói, quang mang lam kim sắc vừa sáng lên, Đường Tam giải phóng ra Lam Ngân Hoàng, đồng thời cũng giải phóng ra Lam Ngân Lĩnh Vực của mình.

Đệ thất hồn hoàn huyết hồng sắc lấp lánh sáng. Nói một cách chuẩn xác, đây là viên xếp vị trí thứ hai trong tất cả bốn hồn hoàn trên thân Đường Tam hiện tại. Lam kim sắc tràn ra toàn thân, Đường Tam tiến nhập vào trạng thái lam ngân chân thân của bản thân. Trong phút chốc, dưới tác dụng của lam ngân chân thân, Lam Ngân Lĩnh Vực giãn nở ra nhờ Phụ Thể lên tới nhiều lần, nhanh chóng vươn ra bên ngoài, phủ khắp thân thể của phụ thân và Tiểu Vũ, phủ lại cả bồn địa Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, lại vượt qua vách núi, lan ra khỏi ngoại vi của Lạc Nhật sâm lâm.

Trên trán, chiếc ấn Hải Thần Tam Xoa Kích quang mang lấp lánh, tinh thần lực mênh mông hoàn toàn dung nhập vào trong Lam Ngân Lĩnh Vực của hắn. Từng cành Lam Ngân Hoàng lam kim sắc từ trong nội thể Đường Tam giải

phóng ra, lặng lẽ quấn lên thảo diệp của cơ thể A Ngân. Trên mỗi một phiến lá to rộng đều có một cành Lam Ngân Hoàng của Đường Tam quấn chặt.

Thân thể Đường Tam đã ở vào trạng thái Phụ Thể, phi hành đến chính phía trên mẫu thân, từng cành từng cành Lam Ngân Hoàng giống như chiếc cầu nối, khiến thân thể hai mẫu tử bọn họ liên hệ lại với nhau.

A Ngân khẽ kinh ngạc hô:

- Tiểu Tam, Lam Ngân Lĩnh Vực của con đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao rồi sao?

Đường Tam trong không trung nhẹ gật đầu:

- Mẫu thân, chú ý hấp thụ năng lượng mà con truyền cho người.

Lam Ngân Lĩnh Vực đột nhiên biến đổi, từ màu lam kim sắc trước đó đã hoàn toàn biến thành lam sắc mênh mông. Chính trong nháy mắt đó, cả Lạc Nhật sâm lâm đã bị Lam Ngân Lĩnh Vực phủ hoàn toàn biến thành một vùng hải dương lam sắc.

Trong sâm lâm, mỗi một cành Lam Ngân Thảo đều lay động theo một quy luật đặc thù, từng tia kim quang nhu hòa từ trong nó phát tán ra ngoài, dung nhập vào thế giới lam sắc đó, rồi hội tụ về Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn ở trung tâm sâm lâm, hay chuẩn xác hơn, là ngưng tụ về Đường Tam, vị đế hoàng của thế giới lam ngân này.

Lam Ngân Lĩnh Vực kĩ năng tiến hóa cuối cùng, Hải Nạp Bách Xuyên, phát động.

Phối theo thực lực nâng cao đến cảnh giới Phong Hàu Đấu La, Lam Ngân Lĩnh Vực của Đường Tam cũng lần nữa tiến hóa. Nếu nói vũ hồn chân thân là cơ sở để lĩnh vực phát huy thực lực chân chính, vậy thì, thực lực Phong Hàu Đấu La chính là yếu tố cốt yếu để lĩnh vực triển hiện cảnh giới cao nhất.

Quang mang lam sắc nồng đậm thông qua Lam Ngân Hoàng liên kết Đường Tam và A Ngân nhu hòa chú nhập vào nội thể nàng. Trải qua sự hội tụ và

chiết lọc của Đường Tam, năng lượng này đã biến thành năng lượng Lam Ngân Hoàng thuần túy nhất. Huyết mạch cùng một nguồn cội khiến năng lượng truyền đi giữa mẫu tử hai người không có bất cứ chướng ngại nào.

Hải Nạp Bách Xuyên của Lam Ngân Lĩnh Vực, hiệu quả kĩ năng tại nơi có Lam Ngân Thảo khiến lĩnh vực có thể chuyển hóa lực sinh mệnh của mọi Lam Ngân Thảo thành bất cứ hình thái năng lượng nào mà Lam Ngân Đế Hoàng muốn. Tự thân bổ sung, chỉ cần còn có Lam Ngân Thảo thì năng lượng của Lam Ngân Đế Hoàng sẽ không khô kiệt. Năng lượng chuyển hóa này có thể là lực sinh mệnh, cũng có thể là hồn lực hoặc lực tinh thần. Hiệu quả của lĩnh vực cấp cuối cùng này không nghi ngờ gì đã khiến Lam Ngân Đế Hoàng trong sâm lâm ở vào trạng thái vô địch khi chiến đấu với đối thủ cùng đẳng cấp.

Mà thời khắc này, Đường Tam chính đang nhờ cậy vào năng lực này, đem toàn bộ năng lượng của Lam Ngân Thảo trong Lạc Nhật sâm lâm chuyển hóa thành năng lượng Lam Ngân Hoàng thuần túy nhất, lấy cơ thể bản thân làm trung gian truyền vào nội thể mẫu thân, tăng tu vi của mẫu thân lên.

Loại phương pháp này cũng chỉ có ở trên thân mẫu tử bọn họ mới có thể sử dụng, hơn nữa còn nhất thiết phải lấy Đường Tam làm chủ đạo mới được, trừ phi có một ngày thực lực của A Ngân có thể vượt qua hắn, thì chủ đạo mới có thể thay đổi.

Trong Lạc Nhật sâm lâm, tất cả hồn thú đều run sợ bất an ẩn nấp vào trong sào huyệt. Năng lượng vô tận đó dập dờn khiến chúng căn bản không dám manh động, năng lượng đồ sộ lan tràn ra cả Lạc Nhật sâm lâm, lần đầu tiên đưa Lam Ngân Thảo loại hạ đẳng nhất trong sâm lâm lên trở thành chủ nhân của sâm lâm. Dưới sự triệu hoán của lam ngân đế hoàng, chúng không chút bảo lưu giải phóng ra khí sinh mệnh của mình.

Dưới sự ẩm ướt của lam quang đó, thân thể của A Ngân giãn nở ra gấp nhiều lần một cách nhanh chóng. Mỗi một phiến thảo diệp đều bắt đầu trở nên rõ ràng như lam bảo thạch, đường vân kim sắc bên trên cũng trở nên càng lúc càng thô to hơn. Nàng có thể cảm giác được rõ ràng tu vi bản thân đang tăng lên với một tốc độ nhanh chưa từng có.

A Ngân vốn đã có kinh nghiệm tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm, tự nhiên biết những năng lượng hoàn toàn phù hợp với bản thân này nên xử lý thế nào, cũng hoàn toàn có thể xử lý chúng được. Chỉ là, trong lòng nàng có chút bất an.

Đối với năng lực của Hải Nạp Bách Xuyên trong Lam Ngân Lĩnh Vực nàng đương nhiên hiểu rõ. Lúc đầu khi nàng ở vào trạng thái Phụ Thể nhân hình cũng từng có được thực lực của lĩnh vực như vậy. Nàng tuyệt không hy vọng trông thấy chỉ vì phục hồi cho bản thân mà khiến cho tử dân sinh mệnh tiêu hao quá mức dẫn đến mất mạng. Nhưng lúc này quyền chủ đạo ở Đường Tam, nàng cũng chỉ có thể bị động tiếp nhận, bởi vì nàng càng không mong muốn làm con trai đau lòng.

Đường Tam dường như hiểu được tâm sự của mẫu thân, tất cả những gì hắn làm tiếp sau đó đã khiến A Ngân hoàn toàn an tâm lại.

Hữu thủ vẫy ra, cắm vào đất, Hải Thần Tam Xoa Kích màu đen đó đã rơi vào trong tay Đường Tam, ánh sáng của Hải thần lần nữa trở thành chiếc cầu nối thông giữa Đường Tam và hoàng kim tam xoa kích này. Kim quang chói mắt xông thẳng lên trời, hơi thở thần thánh đại biểu cho thực lực Hải Thần phát tản ra cùng với Lam Ngân Lĩnh Vực. Nguồn sinh mệnh to lớn khiến vạn vật phục tỉnh đó như hải dương mênh mông tràn ngập đến mỗi một góc cạnh của Lam Ngân Lĩnh Vực, Phụ Thể phủ cả một mảng Lạc Nhật đại sâm lâm. Lam Ngân Thảo vốn dĩ vì giải phóng sinh mệnh mà dần dần mất đi sinh khí, giờ trong lực Hải Thần mà hoàng kim tam xoa kích này giao cho sinh khí lại bùng lên, còn Lam Ngân Lĩnh Vực của Đường Tam trong một khắc này cũng đã hoàn toàn biến thành kim sắc. Chuẩn xác thì những gì hắn thi triển ra trong thời khắc này, có lẽ nên gọi là Hải thần Lam Ngân Lĩnh Vực. Có thể lĩnh vực thế này không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào đối với chiến đấu, nhưng nó đối với việc thông qua Lam Ngân Thảo để hấp thu năng lượng thì lại có ích rất lớn.

Chỉ đơn độc ánh sáng hải thần đã có thể giúp cho tu vi của A Ngân tăng lên nhanh chóng rồi, càng chưa nói đến phương thức thông qua loại năng lượng truyền đạo này chú nhập vào năng lượng lam ngân hoàng. Đây cũng là lá bài cuối cùng để Đường Tam trợ giúp mẫu thân hồi phục lại. Chính là bởi vì có sự tồn tại của Hải Thần hoàng kim tam xoa kích, hắn mới không cần lo lắng

việc sử dụng Hải Nạp Bách Xuyên của Lam Ngân Lĩnh Vực có thể sẽ gây thương hại đến Lam Ngân Thảo nơi đây. Cũng chính nhờ thần lực của Hải Thần, hắn mới càng nắm chắc hơn việc giúp mẫu thân trở lại nhân hình.

Cảm thụ được tác dụng mà ánh sáng hải thần sinh ra đối với tất cả Lam Ngân Thảo, A Ngân lúc này mới an tâm toàn tâm toàn ý hấp thu năng lượng tinh khiết mà con trai truyền cho.

Nơi có Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn vốn đã là chỗ linh khí thiên địa hội tụ, A Ngân ở đây ôn dưỡng năm năm, căn bản vốn là Lam Ngân Hoàng đã giác tỉnh trở lại. Sự khác biệt lớn nhất giữa hồn thú hệ thực vật và hồn thú động vật chính là sức sống. Kể cả vua của sâm lâm cường mạnh như Đại Minh và Nhị Minh, về sức sống sót cũng không thể so bì được với lam ngân hoàng. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao mà A Ngân sau khi hiến tế vẫn có thể lưu lại hạt giống, mà Tiểu Vũ, Đại Minh, Nhị Minh sau khi hiến tế lại tức khắc phải đối diện với cái chết.

Đường Tam dùng máu tươi của mình để dẫn dắt mẫu thân ở đây sinh rễ, có tác dụng quan trọng đối với việc sống lại của A Ngân. Chính vì hắn phục dụng qua huyết dịch của Bát Giác Huyền Băng Thảo và Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ nên mới khiến A Ngân ở bên Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn trở thành kẻ thu lợi lớn nhất, có thể không chút cố kỵ mà hấp thụ linh khí thiên địa do Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn giải phóng ra. Cho dù không có sự giúp đỡ lúc này của Đường Tam, trong vòng trăm năm, nàng cũng chắc chắn có thể trở lại trình độ trước đây. Lúc này có Đường Tam lấy tự thân mình dẫn dắt, đem năng lượng của tất cả Lam Ngân Thảo trong Lạc Nhật sâm lâm truyền vào nội thể mẫu thân, gia tăng nhanh chóng tốc độ hồi phục của nàng.

Trên thực tế, mọi thứ Đường Tam làm lúc này tương đương với việc đem tu vi của vô số Lam Ngân Thảo trong Lạc Nhật sâm lâm rót vào nội thể mẫu thân. Mà hắn cũng không phải đang giết gà cướp trứng, chỉ biết đến cái lợi trước mắt mà phá hủy tương lai, Lam Ngân Lĩnh Vực của hắn phối hợp với hải thần ánh sáng, khiến cho mỗi một cành Lam Ngân Thảo trong Lạc Nhật sâm lâm tu vi đều đại tăng, Đường Tam hút đi trên thân chúng chẳng qua chỉ là một bộ phận trong tu vi tự thân chúng đã tăng lên mà thôi.

Tu vi của một cành Lam Ngân Thảo hiển nhiên không đáng gì, nhưng tu vi

của ngàn vạn cành Lam Ngân Thảo cùng ngưng tụ vào một chỗ, thì lại là to lớn vô bì.

Thân thể A Ngân biến hóa trong tốc độ nháy mắt, mắt nhìn thảo diệp to lớn tốc độ nhanh vươn đến mọi góc của bồn địa xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn, Đường Tam cũng không ngừng từ nội thể giải phóng ra từng cây từng cây Lam Ngân Hoàng tương liên với nó.

Đường Hạo và Tiểu Vũ ở bên cạnh căng thẳng theo dõi, bọn họ có thể cảm giác được năng lượng của A Ngân đang tăng lên cực nhanh. Đường Hạo lúc này cũng đã hiểu rõ vì sao con trai lại có thể nói, bất luận có thể giúp A Ngân phục hoạt hay không thì tất cả những gì hắn làm đều hữu ích vô hại đối với mẫu thân. Hắn đem năng lượng của Lam Ngân Thảo đưa vào nội thể mẫu thân thế này, làm gia tăng tu vi của mẫu thân, thì cho dù A Ngân hiện tại không thể hồi phục hình người, tổng thời gian hồi phục cũng sẽ rút ngắn rất nhiều.

Hải Thần Ánh Sáng của Đường Tam đủ để duy trì cho hắn truyền một canh giờ mới bị thiếu lực.

Thu lại lam quang, Đường Tam từ không trung hạ xuống ngồi xếp bằng bên cạnh mẫu thân, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện. Tinh thần lực của hắn gần như đã tiêu hao cạn hết, nhưng vẫn chưa quá giới hạn.

Trải qua thời gian một canh giờ này, A Ngân biến hóa rất lớn, Lam Ngân Hoàng bản thế đã gia tăng đến con số gấp mười lần, mỗi một phiến thảo diệp đều linh động vươn ra trong sơn cốc. Theo việc Đường Tam tiến vào trạng thái tu luyện, khí của nàng cũng trầm lặng dần xuống. Cho dù những năng lượng được truyền vào này căn bản không cần dung hợp cũng đã có thể trở thành năng lượng bản thân, nhưng nàng vẫn phải thích ứng với biến hóa bản thân.

Chỉ vẻn vẹn công phu một canh giờ mà tu vi của A Ngân đã gia tăng lên hơn hai vạn năm. Lam Ngân Thảo dùng số lượng bổ khuyết chất lượng, dưới sự truyền dẫn qua người trung chuyển trước chưa từng có của Đường Tam, dựa vào kim quang mà kĩ năng cấp cuối cùng của Lam Ngân Lĩnh Vực Hải Nạp Bách Xuyên và Hải thần thần lực ngưng tụ thành, đã hoàn toàn đạt đến hiệu

quả mà Đường Tam dự đoán.

Đường Tam hồi phục lực tinh thần đã dùng trọn vẹn thời gian hai ngày, mười ngày tiếp đó, hắn trước sau bốn lần lại dùng phương thức đồng dạng giúp mẫu thân ngưng tụ năng lượng của lam ngân hoàng. Có Hải Thần Ánh Sáng bổ trợ, Lam Ngân Thảo trong Lạc Nhật sâm lâm cung cấp năng lượng dùng vô tận, mãi đến khi năng lượng Lam Ngân Hoàng trong nội thể A Ngân đạt đến mức độ hoàn toàn bằng với Đường Tam thì mới vô phương truyền dẫn tiếp.

Hoàn thành xong lần truyền dẫn năng lượng cuối cùng, Đường Tam lại tiến vào trạng thái tu luyện. A Ngân lúc này đã có biến hóa cực lớn. Thảo diệp to lớn không phân tản nữa mà đã hoàn toàn tụ tập lại với nhau. Trong mỗi một phiến thảo diệp không chỉ ẩn chứa năng lượng Lam Ngân Hoàng cực lớn mà thậm chí còn có được bộ phận khí của hải thần quang. Thảo diệp lúc này đã hoàn toàn biến thành màu kim sắc, dựng lên ngưng kết thành một cái kén to đường kính mười mét, kim quang thông suốt sáng lấp lánh, năng lượng cực lớn dập dờn hoàn toàn ẩn vào trong lá.

Từng trải nghiệm qua tình huống loại này, Tiểu Vũ nói với Đường Hạo, đây là dấu hiệu của hồn thú tiến hóa mười vạn năm, lúc mà A Ngân phá kén ra ngoài thì nàng sẽ trở lại cấp bậc mười vạn năm như trước đây, đồng thời trong cái kén lớn do chính năng lượng bản thể nàng hình thành nên này, nàng lại có cơ hội đưa ra sự lựa chọn, hoặc là trở thành loài người, hoặc là tiếp tục làm hồn thú mười vạn năm cường đại. A Ngân sẽ chọn lựa ra sao điều này không cần phải nghĩ ngợi, nàng đã có kinh nghiệm một lần tu luyện thành người rồi. Lần giác tỉnh này sẽ dẫn đến tình trạng thế nào đến Tiểu Vũ cũng không nói chắc được, dẫu sao thì, tình huống tu luyện hai lần đều đạt đến cấp bậc mười vạn năm như A Ngân thế này nàng cũng là lần đầu nhìn thấy.

Hai ngày sau, Đường Tam tỉnh lại sau khi tu luyện, trong thời gian mười mấy ngày này, hắn không ngừng đem tinh thần lực dùng hết lại hồi phục, trên cảm giác, tinh thần lực của bản thân dường như trở nên càng nồng hậu thêm vài phần.

Chiếc kén to kim sắc vẫn như cũ lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, quá trình tiến hóa này cần thời gian bao lâu thì không ai biết rõ. Đường Hạo ngồi trước kén

đợi, trong mắt liên tục lóe qua quang mang lo lắng. Tuy hắn đã đợi lâu như vậy rồi, theo lý mà nói thê tử sắp có cơ hội hồi phục, nhưng càng là như vậy, cảm giác sốt ruột trong lòng hắn lại càng mãnh liệt. Mắt nhìn chiếc kén to kim sắc đó mà lòng không thể chờ được nữa chỉ muốn lập tức gặp được thê tử.

Đường Tam vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tiểu Vũ ở gần trong gang tấc, đôi mắt to đen tuyền của nàng đang chớp chớp nhìn mình, lông mi dài cong vút, mái tóc dài hơi rối xõa trên đất đen nhánh.

- Tiểu Vũ.

Nếu không phải vì Phụ Thân mẫu thân đều ở đây, Đường Tam thật muốn ôm Tiểu Vũ vào lòng mặc sức âu yếm.

Tiểu Vũ vui mừng đáp:

- Ca ca tỉnh rồi.

Đến nơi này trước sau cũng được tầm nửa tháng rồi, Đường Tam trong thời gian giúp mẫu thân hồi phục tu vi đã cùng Tiểu Vũ đem cơ thể Đại Minh và Tiểu Minh chôn tại bên kia của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. Tuy biết rõ không thể, nhưng Tiểu Vũ trong lòng vẫn kì vọng linh khí nơi đây có thể đem đến cho hai vị vua sâm lâm này cơ hội hồi sinh.

Dưới sự khuyên giải của Phụ Thân mẫu thân Đường Tam, tinh thần Tiểu Vũ đã tốt lên rất nhiều. Tuy nội tâm nàng vẫn còn đau thương, nhưng nàng không mong muốn Đường Tam nhìn thấy dáng vẻ không vui của mình.

Tiểu Vũ khéo léo ngả vào lòng Đường Tam, mái tóc đen dài của nàng giống như chăn lụa che lấp cơ thể hai người. Tiểu Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Ca ca, mẫu thân lúc nào có thể tỉnh lại?

Đường Tam lắc đầu đáp:

- Đến muội còn không biết thì huynh lại càng không rõ hơn. Nhưng nếu năng

lượng đã đủ, mẫu thân lại đã từng có kinh nghiệm đột phá mười vạn năm, chắc sẽ không quá lâu đâu.

Tiểu Vũ đáp:

- Ca ca, chúng ta ra ngoài đi lại được không? Hồn thú trong Lạc Nhật sâm lâm này cũng không ít, không biết chừng có thể tìm ra thứ thích hợp với huynh. Lam Ngân Hoàng của huynh chỉ còn lại bốn hồn hoàn, nhìn trơ trụi khó coi lắm.

Đường Tam trong lòng thoáng động đáp:

- Tiểu Vũ, huynh còn chưa kịp hỏi muội, hồn lực của muội bây giờ là cấp bao nhiêu? Tuy thân thể muội mấy năm nay phân li khỏi linh hồn, nhưng vẫn là đã phục dụng qua hai đại tiên phẩm dược thảo, đặc biệt là nhánh tương tư đoạn hồng trường đó hiệu lực càng là cực lớn. Tuy muội tu luyện không nhiều bằng huynh, nhưng chỉ cần dựa vào nhánh tiên thảo này thì độ dẻo dai của cơ thể muội đã không ở dưới huynh rồi.

Tiểu Vũ nhẹ mỉm cười, đáp:

- Muội cũng không biết hồn lực hiện tại của bản thân là cấp bao nhiêu, muội giờ là giai đoạn khó khăn, như ranh giới của bảy mươi cấp. Muội từ hồn thú mười vạn năm tu luyện thành người, sáu hồn hoàn đầu tiên không cần thiết phải đi săn giết hồn thú, nhưng đến cấp bảy mươi thì muội thật sự thành người rồi, hơn nữa dưới tác dụng của hai loại tiên phẩm dược thảo đó, muội trở thành người còn sớm hơn chút, bây giờ cũng cần phải săn giết hồn thú lấy hồn hoàn mới được. Cảm giác hình như hồn lực không chỉ ở cấp bảy mươi, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì muội cũng không nói rõ được.

Đường Tam kéo Tiểu Vũ đứng lên, thuần thục tìm từ trong nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ ra một chiếc lược gỗ bạch đàn, vừa chải mái tóc dài đen sẫm của Tiểu Vũ vừa nói với nàng:

- Vậy thì chúng ta đi quanh trong Lạc Nhật sâm lâm xem, với tình trạng cơ thể hiện nay của muội, hấp thu hồn hoàn mười vạn năm có thể có chút nguy hiểm, hơn nữa cũng không có nhiều khả năng tìm thấy hồn thú mười vạn

năm, nhưng hồn hoàn hồn thú năm, sáu vạn năm chắc không vấn đề gì. Đợi muội có được vũ hồn chân thân rồi thì năng lực tự bảo vệ sẽ càng mạnh hơn. Tiếc là trong tay chúng ta không có hồn hoàn của thần.

Tiểu Vũ đáp:

- Đẳng cấp nhất khảo của muội có thể là vì linh hồn với bản thể phân lìa nên phần thưởng vẫn đều là lặp lại. Phải đợi sau khi huynh hoàn thành xong hải thần cửu khảo mới có thể đạt được. Khảo thí lần thứ tám huynh hiện tại còn thiếu mười mấy viên hồn hoàn và một khối hồn cốt. Mẫu thân đang ở vào trạng thái tiến hóa, chúng ta ở ngay đây tìm thử xem có hồn hoàn thích hợp gia tăng cho huynh, sớm chút hoàn thành khảo thí thứ tám.

Đường Tam xoa xoa đầu Tiểu Vũ, hắn đương nhiên biết, Tiểu Vũ nói như vậy là bởi bản thân hắn vì phục hoạt Tiểu Vũ mới mất đi năm hồn hoàn. Trên thực tế, đã từng là hồn thú, nàng không thích nhất là nhìn thấy hồn sư liệt sát hồn thú.

Vừa chải tóc cho Tiểu Vũ, Đường Tam vừa nói với nàng:

- Tiểu Vũ, ta bảo đảm với muội, mọi hồn thú mà ta săn giết nhất định đều là những loại vô cùng tà ác và có tính chủ động công kích, hơn nữa tuyệt không lạm sát, được không?

Tiểu Vũ gật đầu nhè nhẹ, nàng ngồi quay lưng với Đường Tam, nhưng vành mắt lại đã đỏ lên rồi, Đại Minh và Nhị Minh chết rồi, trên thế giới này, có thể nói là nàng chỉ còn một người thân là Đường Tam thôi. Lòng tốt, tình yêu của Đường Tam đối với nàng đang âm thầm lặng lẽ dung hòa hóa giải những bi thương trong nội tâm nàng.

Mất công phu một lúc, đuôi sam chỉnh tề đã tết hoàn thành, cho dù đã tết thành đuôi sam nhưng tóc của Tiểu Vũ vẫn như sắp chạm xuống mặt đất.

Sắc đỏ trong mắt Tiểu Vũ đã mất đi, nàng chuyển người tươi đẹp cười với Đường Tam:

- Chúng ta nói với phụ thân một tiếng rồi đi đi.

Đường Tam gật đầu, kéo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tiểu Vũ đến bên Đường Hạo, mục quang của Đường Hạo thủy chung đều ở trên cái kén lớn kim sắc:

- Lời các con nói ta đều nghe thấy rồi. Đi đi, chú ý an toàn.

Đường Tam đáp một tiếng, rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích bên cạnh, cáo biệt phụ thân, phi thân lên vượt qua đỉnh núi vào trong Lạc Nhật sâm lâm.

Chân đạp xuống đất, hai người tay nắm tay hướng về nội bộ Lạc Nhật sâm lâm. Đường Tam không vội đi liệp sát hồn thú, đây là lần đầu tiên sau khi Tiểu Vũ sống lại hắn dẫn nàng chầm chậm dạo trong sâm lâm. Cái cảm giác này cực kỳ đáng hưởng thụ, hắn cũng không muốn việc giết chóc phá vỡ sự yên tĩnh trước mắt này.

Tiểu Vũ với Đường Tam tâm ý tương thông, nàng nhu thuận đi theo hắn, thân ảnh của họ dần dần chìm vào trong rừng rậm um tùm.

Đi ra không xa, Tiểu Vũ đột nhiên dừng bước lại nhìn Đường Tam, nhẹ giọng gọi:

- Ca ca.

- Ờ?

Đường Tam cũng dừng chân nhìn về phía nàng.

- Hôn muội được không?

Tiểu Vũ gương mặt xinh đẹp hơi đỏ hồng, nhưng vẫn thẹn thùng nói ra câu này.

Đường Tam chỉ cảm thấy máu nóng bốc thẳng lên đầu, mục quang nóng bỏng trong mắt phát ra, nơi này không có phụ mẫu ở cạnh, tình cảm trong lòng hắn cũng không thể khống chế được nữa, gần như có chút điên cuồng ôm Tiểu Vũ vào lòng, không ngừng mong mong muốn trao một nụ hôn nồng cháy lên trán

nàng, mái tóc nàng, lên gương mặt mịn màng mềm mại, cuối cùng dừng lại trên bờ môi màu phấn hồng xinh đẹp của nàng.

Sự tiếp xúc mềm mại như bông, mùi thơm thanh tịnh như lan phảng phất như trong chốc lát đã nuốt chửng linh hồn Đường Tam vậy. Vai Tiểu Vũ kề sát cổ Đường Tam, đáp ứng lại hắn. Vào thời khắc này, nước mắt hai người gần như đồng thời lăn xuống. Trải qua phong ba, sinh li tử biệt, bọn họ cuối cùng cũng có thể ở bên nhau.

Một nụ hôn này, phảng phất phải đến khi trời đất khô cằn, biển cạn đá mòn, ai cũng không muốn phân li.

Đây lại là một nụ hôn thuần túy, không có bất cứ sự hỗn tạp bên trong cả, chỉ có tình yêu nồng nàn chân thành.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, sự va chạm trên linh hồn khiến Đường Tam giật mình tỉnh lại, ôm ngang cơ thể xinh đẹp của Tiểu Vũ mà di chuyển, một hắc quang từ vị trí hắn ngay trước đó đã đứng lóe qua, đồng thời quang mang hắc sắc đó nhanh chóng lan tràn ra, truy đuổi theo thân thể Đường Tam và Tiểu Vũ.

Đó là các đạo gai nhọn màu đen sắc bén, bên trên đem theo khí hắc sắc nồng nặc. Đường Tam đem theo Tiểu Vũ liên tiếp chuyển đổi phương vị mấy lần trong không trung, nhưng nó vẫn như cũ đuổi theo sát không rời. Năng lượng ngang ngược dao động kích thích không khí phát ra hàng loạt những tiếng bụp bụp, những chỗ nó đi qua, trên mặt đất nổi lên một thứ mùi khó chịu.

Đây là… kĩ năng đâm xuyên của địa huyệt ma chu?

Đối diện với công kích này, Đường Tam không khỏi có thứ cảm giác dở khóc dở cười, cũng đồng thời vì việc tốt của mình với Tiểu Vũ bị công kích này làm đứt đoạn nên cảm thấy tức giận.

Sau khi hắn và Tiểu Vũ tiến vào sâm lâm, vì tâm đều đặt trên mình người yêu nên không giải phóng ra khí chất của mình, khí thu vào trong ngược lại lại gây nên sự công kích của hồn thú, không chừng lại còn là một con địa huyệt ma chu tu vi tương đối bất phàm. Đại lễ dâng đến cửa không lí gì không

nhận, ngay đến Tiểu Vũ trên gương mặt tươi đẹp lúc này cũng lóe hiện thần sắc phẫn nộ. Mà kết quả của việc chọc giận Tiểu Vũ chỉ có một, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam vừa nhập giới không lâu sẽ lại trực tiếp trở lại thành Thiên Thủ Tu La.

------oOo------

Chương 448: Đại lễ dâng đến cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: BachDaYen (A Yến)

Biên Dịch: Dangneo (A Nèo)

Lúc mà Đường Tam và Tiểu Vũ đang tình ý mặn nồng thì đột nhiên bị công kích làm đứt đoạn. Hơn nữa công kích đâm xuyên đó còn như loài dòi bọ khoét đục xương cứ đuổi theo bọn họ, xem chừng không đạt được sẽ không ngừng lại.

Hừ lạnh một tiếng, Đường Tam xoay chuyển người lại giữa không trung, Hải Thần Tam Xoa Kích bắn thẳng đập vỡ truy kích đó.

Bụp một tiếng, không chút chần chừ, đất phía dưới trong chốc lát bị phá vỡ bay tứ tán, Đường Tam cũng theo đó đưa Tiểu Vũ xuống mặt đất, hoàng kim Tam Xoa Kích nặng trình trịch đặt trên đất, chính là trọng lượng mười vạn tám ngàn cân. Trong tiếng vang dội ầm ầm, đất trời kịch liệt rung chuyển, căn bản không cần thiết dùng mắt nhìn, vào thời khắc mà đối phương phát động công kích thì tinh thần lực của Đường Tam đã tìm thấy vị trí của con Địa Huyệt Ma Chu đó rồi, năng lượng ngang ngược dao động nhất thời bạo phát. Rầm một tiếng, một đoàn hắc ảnh cực lớn bị năng lượng tuyệt đối của hoàng kim Tam Xoa Kích cứng chắc từ dưới đất chấn động bay đi.

Vừa đúng với phán đoán của Đường Tam, đó chính là một con địa huyệt ma chu, hơn nữa còn là một con Địa Huyệt Ma Chu với thể hình to lớn dị thường, thân dài đến hơn năm mét, so với thong thường phải to hơn gấp mấy

lần, trên lớp giáp xác đen kịt lấp lánh hoa văn màu tro, dưới bụng cực kì lớn, nơi đó tồn trữ lưới nhện và năng lượng của nó, nhấp nháy con mắt nhỏ lam quang mờ mờ kinh hãi nhìn Đường Tam và Tiểu Vũ.

Hiển nhiên, nó hiện tại đã biết rằng, bản thân lần này động phải bảng thép rồi. Song, phản ứng của con Địa Huyệt Ma Chu này cũng nhanh chóng vô cùng, thân thể bị cưỡng ép bắn ra, trong lúc cơ thể còn đang ở vào trạng thái tê liệt, nó đã cưỡng chế điều chuyển thân thể, chân vừa duỗi thì một mảng lớn hoàng quang sáng chói đã bao phủ lấy Đường Tam và Tiểu Vũ, chính là tuyệt học của địa huyệt ma chu- Chu Võng Tù Lung (lồng giam bằng lưới nhện).

Không giống với con Địa Huyệt Ma Chu mà năm đó Đường Tam đã hấp thu hồn hoàn, lưới nhện mà con Địa Huyệt Ma Chu trước mắt này phát ra hiện lên sắc vàng óng. Trong suốt mà rõ ràng, phút chốc vào lúc triển khai ra lại cho người ta một loại cảm giác che trời lấp đất, có thể thấy phạm vi bao phủ của nó lớn đến thế nào.

Chỉ vẻn vẹn từ một điểm này Đường Tam đã phán đoán ra được, con Địa Huyệt Ma Chu trước mắt này tuyệt không chỉ đơn giản là có cấp bậc vạn năm. Tuy nó không thể là một con hồn thú cấp bậc mười vạn năm, nhưng cũng không phải loại cấp bậc như con Địa Huyệt Ma Chu kia. Có thể đây là Địa Huyệt Chu Hoàng tu vi vượt qua năm vạn năm, uy lực Chu Võng Tù Lung của nó ít nhất trên năm lần so với con Địa Huyệt Ma Chu trước kia.

Cảm thụ được thực lực của địa huyệt ma chu, Đường Tam không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng khôn xiết. Trong hồn thú đương thế, hồn thú cấp bậc mười vạn năm tuyệt vẫn là thiểu số, ngoài số đã chết hoặc đã biến thành nhân hình như Tiểu Vũ và mẫu thân ra, hai hồn thú cấp bậc mười vạn năm khác mà Đường Tam biết chính là Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch và Thâm Hải Ma Kình Vương. Hắn trước giờ chưa từng tham vọng bản thân phải có lượng lớn hồn hoàn cấp bậc mười vạn năm. Lúc này thân có năm viên là đã vượt qua tính toán của hắn rồi, cho nên, dù cho hắn có thể hấp thu hồn hoàn mười vạn năm, nhưng lần này trước khi quay về hắn đã định sẵn mục tiêu bản thân chỉ là hồn thú vạn năm, dựa vào hồn hoàn mà hồn thú vạn năm hình thành để bổ sung nhu cầu của cơ thể. Dưới tình hình này, hồn thú vạn năm tu vi càng cao thì tự nhiên là hiệu quả càng tốt. Mà năm hồn hoàn hắn mất đi vì cứu Tiểu Vũ, trừ cái mà Tiểu Vũ nguyên bản hình thành ra, bốn hồn

hoàn còn lại đều nhất thiết phải của hồn thú cùng chủng loại với con đã liệp sát ban đầu mới được. Trước mắt con Địa Huyệt Ma Chu tu vi không thường trên năm vạn năm thế này tự nhiên là vật bảo đảm tốt nhất để hắn bổ sung lại đệ tứ hồn hoàn của mình. Đối với cơ hội tốt thế này, Đường Tam sao lại có thể bỏ qua được?

Không để Tiểu Vũ ở một bên, ở bên cạnh hắn, Tiểu Vũ mới được an toàn nhất. Đối diện với lưới nhện cực đại sắc vàng óng ánh đang bổ đến trực diện, Đường Tam hữu thủ nắm vào phần thừa ra của Hải Thần Tam Xoa Kích đang cắm vào lòng đất, dựa vào sự chống đỡ của cơ thể hắn bỗng nhiên lật chuyển lên, chân trái hướng lưới nhện màu vàng óng đó đá đi.

Hồng quang mạnh mẽ từ chỗ chân trái Đường Tam phóng ra, hồng quang nhấp nháy, lưỡi rìu cuộn lên kinh động. Chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, lưới nhện màu vàng óng vô cùng kiên cứng đó trong không trung đã từ một thành hai, hóa thành hai mảnh bay ra nơi xa.

Kĩ năng bản mệnh của Địa Huyệt Ma Chu tuy cường đại, nhưng kẻ nó phải đối diện lại là Đường Tam đã được kĩ năng hồn cốt chân phải tà ma mười vạn năm từ Tà Ma Hổ Kình Vương- Hổ Kình Tà Ma Phủ, kĩ năng sát thương hùng mạnh vậy sao có thể chạy thoát nổi? Đường Tam hiện tại có năng lực hồn thú mười vạn năm đơn độc kích sát, con Địa Huyệt Chu Hoàng tu vi năm vạn năm này trước mặt hắn căn bản chẳng đáng gì.

Địa Huyệt Chu Hoàng kêu rít lên một tiếng, tại lúc mà Đường Tam dùng Hải Thần Tam Xoa Kích khiến nó từ dưới đất chấn động bay ra, nó đã sớm biết được bản thân gặp phải đối thú không thể địch lại được. Đạt đến tu vi vạn năm trở lên thì hồn thú đã có được trí tuệ khá cao, chưa kể đến con Địa Huyệt Chu Hoàng tu vi trên năm vạn năm này. Lúc phát ra Chu Võng Tù Lung đó, nó không chút do dự lập tức đã chuyển thân thoái lui, chính là muốn trốn vào rừng cây. Có điều, trước mặt Đường Tam nó thật có khả năng chạy thoát thành công hay sao?

Mắt thấy thân thể to béo của Địa Huyệt Chu Hoàng chuyển thân muốn chạy, Đường Tam không khỏi có chút cảm giác dở khóc dở cười. Muốn chạy? Sợ là không dễ dàng vậy đâu.

Quang huy màu xanh nhạt từ chỗ giữa mày của hắn chớp lên rồi chìm đi. Tinh thần lực to lớn tinh khiết như che trời lấp đất lan tản ra. Địa Huyệt Chu Hoàng đang liều mạng tháo chạy thì đột nhiên nó phát hiện, hai kẻ loài người kia không biết từ lúc nào đã chặn trên đường đi của nó. Một luồng tinh thần lực mạnh mẽ vô bì phủ lấp trên thân nó, sự chấn động tinh thần to lớn nhất thời khiến tốc độ con Địa Huyệt Chu Hoàng này giảm xuống rõ rệt.

Nó vốn không phải hồn thú thạo về tốc độ. Mắt thấy Đường Tam và Tiểu Vũ chặn trước mặt, nó vội vàng chuyển thân chạy về hướng bên cạnh, đồng thời một màn hắc quang tràn lên, trên mặt đất nhất thời sáng lên vô số Chông đất màu đen kịt. Đây là trận thế chông có tính phạm vi, cũng giống như đệ tứ hồn kĩ của Đường Tam lúc đầu lam ngân Tù Lung tiến hóa thành kĩ năng lam ngân xuyên thủng vậy, chẳng qua công kích mà con Địa Huyệt Chu Hoàng năm vạn năm trước mắt này phát ra có lực hơn mà thôi.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng, nới lỏng hữu thủ đang giữ Tiểu Vũ, tay nắm thành quyền, hồng quang mãnh liệt đột nhiên tung ra, lấy thân thể hắn làm trung tâm, mặt đất bỗng nhiên nứt nẻ. Những Chông đất hắc sắc đó còn chưa đến được trước mặt hắn và Tiểu Vũ đã bị vỡ tan thành từng mảnh, hóa thành bột phấn trở về với đất. Còn thân thể của Địa Huyệt Chu Hoàng cũng giống như bị vật gì rất nặng đập xuống vậy, bỗng bổ xuống đất, cả một nửa cơ thể đều bị nén xuống dưới đất.

Cái mà Đường Tam sử dụng chính là một trong hai kĩ năng lớn từ hồn cốt cánh tay phải của Thái Thản Cự Viên, bùn trọng lực, hiệu quả kĩ năng trong phạm vi nhất định khiến trọng lực chốc lát tăng cường hoặc giảm yếu. Mức độ tăng cường, giảm yếu biến hóa dựa theo hồn lực mà người sử dụng bỏ ra.

Kĩ năng này vẫn là do trọng lực của Thái Thản Cự Viên Nhị Minh khống chế lĩnh vực chuyển hóa thành. Tuy không thể khống chế phạm vi to lớn giống như Nhị Minh, nhưng hiệu quả trọng lực sinh ra trong phạm vi kĩ năng sử dụng so với lĩnh vực của Nhị Minh ban đầu lại còn ngang ngược hơn. Những Chông đất trận đó chính là bị trọng lực đột nhiên tăng mạnh ép vỡ, Địa Huyệt Chu Hoàng cũng là dưới tác dụng của trọng lực đột nhiên tăng cường lên trên hai mươi lần mới bị cưỡng ép đè xuống dưới đất mấy phần.

Đột nhiên từ trong bùn đất giãy giụa ra, Địa Huyệt Chu Hoàng không tháo

chạy tiếp nữa mà ngược lại đột ngột quay thân, hung hăng trừng Đường Tam và Tiểu Vũ. Nó biết, nếu không thể hủy diệt hai kẻ địch này thì bản thân sẽ không có cơ hội chạy thoát, duy chỉ có liều mạng mới có được cơ hội sống sót.

Đường Tam dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm nó, cũng lại không phát động công kích tiếp. Hắn không vội giết hại con Địa Huyệt Chu Hoàng trước mắt này, kinh nghiệm liệt sát hồn thú từ trước đến nay bảo hắn rằng, hồn thú lúc tử vong càng là không cam tâm và phẫn nộ thì hồn hoàn sản sinh ra hiệu quả càng cao. Cũng giống như con nhân diện ma chu đầu tiên bị hắn giết chết lúc trước, chính sau khi nó tức giận rồi chết đi mới cho Đường Tam ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu.

Tỷ lệ hồn thú năm vạn năm sản sinh ra hồn cốt cao hơn nhiều so với hồn thú phổ thông, nhưng hắn còn có bạn đi cùng, còn Tiểu Vũ cần có hồn cốt. Con Địa Huyệt Chu Hoàng trước mắt này đã như cá nằm trên thớt, hắn đương nhiên không cần vội, phải kích nộ đối thủ đến trạng thái điên cuồng rồi mới đem hạ sát để đạt được lợi ích lớn nhất.

Bất luận là Địa Huyệt Chu Hoàng hay nhân diện ma chu, đều thuộc loại hồn thú cực kỳ tà ác, chuyên môn dựa vào việc liệt sát hồn sư và hồn thú yếu nhỏ rồi nuốt năng lượng họ mà tăng cường bản thân. Đối với loại hồn thú này, Tiểu Vũ cũng tuyệt không thương tiếc.

Chít chit, Địa Huyệt Chu Hoàng phẫn nộ kêu lên hai tiếng, đột nhiên, cả thân thể nó chui sâu thêm vào trong đất, cảnh tượng xuất hiện trước mắt Đường Tam và Tiểu Vũ cực kì kinh người. Tưởng tượng thân thể khổng lồ đường kính đến năm mét của Địa Huyệt Chu Hoàng trong chốc lát lại chui cả vào trong lòng đất, cảnh tượng như vậy quái dị đến mức nào. Cái khiến người ta kinh ngạc nhất là, trong qua trình cả người nó chui vào, mặt đất lại không có biến hóa gì lớn lắm, chỉ có một ít vết tích của đất sét bới lên mà thôi.

Bụp nhẹ một tiếng, mặt đất xung quanh một lượng lớn đất sét đột ngột bay lên không, đến thực vật sinh trưởng vô số trên mặt đất cũng đều sôi sục lên. Mà ngay tiếp sau đó, Đường Tam đã mất đi khả năng khóa chặt tinh thần đối với con Địa Huyệt Chu Hoàng này.

- Ý? Chuyện gì thế này?

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn bốn phía, trong phút chốc bùn đất bay lên vừa rồi, con Địa Huyệt Chu Hoàng đó dường như đã tiêu thất khỏi cái lưới tinh thần lớn của hắn, thậm chí đến một chút vết tích lưới nhện cũng đều không còn lưu lại nữa.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ca ca, sao rồi?

Đường Tam mỉm cười đáp:

- Con Địa Huyệt Chu Hoàng này tu vi trên năm vạn năm, quả nhiên không giống với Địa Huyệt Ma Chu vạn năm. Nó có lẽ tồn tại một vài kĩ năng tiến hóa mà huynh không biết. Tinh thần lực của huynh hiện tại đã cảm nhận không ra khí tức của nó nữa rồi. Thật có hứng thú!

Tiểu Vũ hơi ngẩn ra:

- Đến tinh thần lực của huynh cũng không cảm nhận ra được khí tức của nó? Vậy kĩ năng của nó há chẳng phải ngang với Hãn Hải Hộ Thân Tráo của huynh sao?

Nghe Tiểu Vũ nói, trong đầu Đường Tam linh quang chợt lóe. Đúng rồi! Cũng chỉ có năng lực giống loại như Hãn Hải Hộ Thân Tráo mới có khả năng khiến mình vô phương phát hiện. Cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt xinh đẹp của Tiểu Vũ:

- Bà xã, vẫn là muội thông minh.

Tiểu Vũ mặt ửng đỏ:

- Ai là bà xã của huynh, muội còn chưa gả cho huynh mà.

Đường Tam bá đạo ôm chặt lấy Tiểu Vũ:

- Có gì khác biệt nào? Trong lòng huynh, muội sớm đã là bà xã rồi.

Đối diện với một con ma thú cấp bậc năm vạn năm mà vẫn còn cười nói vui vẻ như vậy, sợ rằng cả giới hồn sư cũng không có được mấy người có thể làm được. Có sự đề tỉnh của Tiểu Vũ, Đường Tam đưa ra một phán đoán tinh chuẩn. Con Địa Huyệt Chu Hoàng đó có lẽ đã sử dụng một loại kĩ năng ẩn thân, hơn nữa kĩ năng ẩn thân này còn có thể ngăn trở sự thăm dò tinh thần. Song, kĩ năng của nó hiển nhiên không có khả năng so sánh được với Hạm Hải Hộ Thân Tráo mà bản thân đạt từ tâm của Hải thần. Hơn nữa tinh thần lực của bản thân cường đại đến mức nào mà lúc này lại cảm giác không ra sự tồn tại của nó, vậy thì, rất có khả năng con Địa Huyệt Chu Hoàng này đang bảo trì sự yên lặng bất động.

Trước đó một mảng đất sét đột nhiên bay lên cũng đã đủ để giải thích rồi. Có lẽ là con Địa Huyệt Chu Hoàng đó đã chui xuống dưới đất, vì để mê hoặc mình nên mới dùng năng lượng đẩy chỗ đất đó. Hồn thú đẳng cấp cao quả nhiên thông minh, đáng tiếc, người mà nó gặp phải là mình.

Cười nhạt một tiếng, trong lòng Đường Tam ngầm nói, Địa Huyệt Chu Hoàng ơi là Địa Huyệt Chu Hoàng, cơ thể cực đại như vậy của ngươi, kể cả có ẩn thân bất động thì lẽ nào ta tìm không ra ngươi hay sao? Nếu đến một hồn thú như ngươi ta cũng không giải quyết được, thì ta còn dựa vào cái gì mà đòi tìm Vũ Hồn đế quốc báo thù đây?

Đúng vào lúc Đường Tam đang chuẩn bị dùng thủ đoạn ép Địa Huyệt Chu Hoàng ra thì đột nhiên, hắn động thần sắc thấp giọng nói:

- Có người đến, tám người, đều là hồn sư, bốn người trong đó ít nhất có thực lực cấp bậc Hồn Thánh, có một người có lẽ cấp bậc Hồn Đấu La, chắc là tiểu đội hồn sư chuyên môn săn giết hồn thú.

Có nam nhân của mình làm chỗ dựa, Tiểu Vũ thậm chí không muốn động não:

- Vậy chúng ta làm thế nào?

Đường Tam nhàn nhạt cười, đáp:

- Xem trước một chút rồi nói, yên tĩnh quan sát biến đổi.

Trong khi hai người đang trao đổi thì từ một bên khác, ba đạo thân ảnh đã nhanh chóng đến trước mặt bọn họ. Trong tám người, có bốn người thân mặc đồ bó sát bạch sắc, ba người mặc trường bào hoàng sắc, chỉ có một người trên thân mặc trường bào Hồn Đấu La tiêu chuẩn màu đen. Cách ăn mặc này trước đây Đường Tam đã thấy qua trên thân ba vị giáo ủy của Thiên Đấu Hoàng Gia học viện, trường bào màu đen cao quý trên thêu sợi vàng. Song, mục quang của Đường Tam rất nhanh đã lạnh xuống. Tiểu đội liệt sát hồn thú có thể Đường Tam sẽ không có cách nghĩ gì, nhưng, trên vai phải của tám kẻ đột nhiên xuất hiện này đều thêu hai chữ nhỏ kim sắc cổ đơn giản. Vũ hồn. Trung ương hai chữ vũ hồn còn có một thanh trường kiếm kim sắc.

Dấu hiệu này Đường Tam quá quen thuộc rồi, chính là ký hiệu của Vũ Hồn đế quốc. Thanh trường kiếm kim sắc có lẽ chính là đại biểu cho vũ khí thánh kiếm mà vũ hồn thiên sứ sáu cánh đã hóa thành. Ban đầu sau khi vừa cùng Thiên Nhận Tuyết đấu thì Đường Tam đã minh bạch được tại sao trên lệnh bài của vũ hồn điện vị trí quan trọng nhất lại chính là kí hiệu thanh trường kiếm đó.

Hiển nhiên, tám người trước mắt là tám hồn sư đến từ Vũ Hồn đế quốc. Chỉ là, nơi này vẫn trong nội cảnh của Thiên Đấu đế quốc, bọn họ lại dám vào Lạc Nhật sâm lâm để săn giết hồn thú, lá gan thật không nhỏ à! Rõ ràng là tự ỷ mình có thực lực.

Mầy người này tuổi toàn bộ đều khoảng ngoài năm mươi. Bốn hồn sư mặc đồ bạch sắc có vẻ là hồn đế cấp bậc sáu mươi trở lên, ba hồn sư mặc hoàng y là Hồn Thánh, còn kẻ hắc y đó không nghi ngờ gì chính là Hồn Đấu La của Vũ Hồn điện. Vị Hồn Đấu La này niên kỉ ước chừng ngoài bảy mươi, da màu đen đồng, song nhãn âm hiểm đem theo quang mang u ám, vừa xuất hiện thì mục quang đã ngưng thị trên thân Đường Tam và Tiểu Vũ.

Lão già hắc y thấy Đường Tam và Tiểu Vũ còn trẻ như vậy, thần tình kiêu ngạo ngẩng cao đầu lên, vẫy vẫy tay với đồng bọn bên cạnh.

Trong giới hồn sư, thực lực là căn bản của mọi thứ. Là một cường giả cấp bậc

Hồn Đấu La, lão coi thường những người trẻ tuổi như Đường Tam và Tiểu Vũ là một việc hết sức thông thường.

Một hồn đế bạch y đi đến phía Đường Tam và Tiểu Vũ, trông thấy dung nhan tuyệt sắc như vậy của Tiểu Vũ, trong mắt hắn không khỏi lóe lên vài phần tham lam, âm thầm nuốt nước bọt.

Trong mấy hồn sư này, hắn là kẻ trẻ nhất, năm nay mới năm mươi năm tuổi, mà cơ thể hồn sư khỏe hơn nhiều so với người bình thường, kể cả là bảy, tám mươi tuổi muốn gần nữ sắc cũng tuyệt không thành vấn đề. Nữ nhi thuần khiết tuyệt sắc như Tiểu Vũ hắn mới lần đầu gặp, mà ở Vũ Hồn đế quốc hắn lại ngang ngược quen rồi, sao có thể không động tâm được?

- Này, hai người các ngươi, qua đây trả lời.

Hắn lười nhác dừng chân ở ngoài ba mươi mét trước mặt Đường Tam và Tiểu Vũ, khua khua tay về phía họ giống như triệu gọi đày tớ, rồi lại chỉ chỉ mặt đất trước mặt mình. Như thể muốn thế nào được thế ấy.

Tiểu Vũ hơi bĩu môi, đến nhìn cũng không thèm nhìn lão hồn đế bạch y đó một cái, ngả dựa vào lòng Đường Tam, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Kì thật, cũng coi như mấy tên hồn sư trước mắt này xui xẻo. Đối với hồn sư của Vũ Hồn đế quốc mà nói, địa điểm chủ yếu để săn giết hồn thú cũng là ở Tinh Đấu đại sâm lâm. Đó cũng là nơi xuất ra hồn thú nhiều nhất trên khắp cả đại lục. Nhưng Bỉ Bỉ Đông vì để lúc săn giết Thái Thản Cự Viên và Thiên Thanh Mãng Ngưu không bị ảnh hưởng, nên trước khi vào Tinh Đấu La đại sâm lâm đã hạ nghiêm lệnh, không cho phép bất cứ hồn sư Vũ Hồn Điện nào tiến vào Tinh Đấu đại sâm lâm, tạm thời nghiêm cấm tại đó săn giết hồn thú.

Trong Vũ Hồn đế quốc, ai dám kháng lại mệnh lệnh của vị nữ hoàng này? Nhưng, khi đẳng cấp của hồn sư đạt đến đỉnh điểm cần hồn hoàn vượt cấp, lại có được mấy người nhẫn nại nổi? Đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà lí luận về việc dù có trì hoãn đạt được hồn hoàn cũng sẽ không ảnh hưởng đến hồn lực gia tăng vẫn chưa được phát hiện.

Bảy người trước mắt đều là vì đạt đến đỉnh điểm nên mới ra ngoài săn giết

hồn thú. Diện tích Lạc Nhật sâm lâm tuy nhỏ, nhưng lại chuyên xuất ra hồn thú đẳng cấp cao. Bảy người này đi cùng nhau cũng coi như là một lực lượng tương đối cường đại rồi. Bọn họ kìm chế không nổi sự kích động muốn nâng cao thực lực, nên dưới sự dẫn dắt chủ vị Hồn Đấu La kia lặng lẽ mò vào nội cảnh Thiên Đấu đế quốc, chuyên lựa những nẻo hoang vu mà đi, trước đó không lâu đã tiến vào Lạc Nhật sâm lâm.

Lúc này, trong bảy người, chỉ có vị Hồn Đấu La kia còn chưa đạt được hồn hoàn mà bản thân cần. Hắn tuy thân vẫn mặc đồ của Hồn Đấu La, nhưng trên thực tế hồn lực của hắn đã đột phá thành công cấp chín mươi, chỉ thiếu một cái hồn hoàn là có thể năng lên tầng lớp Phong Hào Đấu La rồi. Đối với hồn hoàn cuối cùng của bản thân hắn tự nhiên cực kì coi trọng. Tìm lâu không được thì đột nhiên trước đó, dao động lực lượng cường đại mà Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam sản sinh ra khi cắm xuống đất đã thu hút sự chú ý của mấy hồn sư Vũ Hồn Điện này. Lão già Hồn Đấu La đó tự nhiên cho rằng có hồn thú cường đại xuất hiện nên mới vội vàng đuổi đến.

Nếu bọn họ ra ngoài muộn hơn một chút thời gian nữa thì nhìn thấy Đường Tam sẽ lập tức đề cao cảnh giác, bởi vì Bỉ Bỉ Đông tuy chưa về Vũ Hồn Điện, nhưng lại đã phái một Phong Hào Đấu La trở về truyền lệnh, mệnh lệnh truy nã toàn Vũ Hồn đế quốc một hồn sư tay cầm tam xoa kích. Nhưng lúc này mấy vị cao thủ Vũ Hồn Điện này đối với tất cả lại mù tịt không hay biết gì, thấy Đường Tam và Tiểu Vũ trẻ như vậy, căn bản không hề khiến bọn họ cảnh giác.

Những gì họ nghĩ là, kể cả thực lực của hai người trẻ tuổi này có thể so sánh với một thời hoàng kim của Vũ Hồn Điện ban đầu, thì ở độ tuổi như thế này, nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ hơn năm mươi cấp hồn lực mà thôi. Có thể đến được chỗ sâu thẳm của Lạc Nhật sâm lâm đã là khá lắm rồi, làm sao có thể uy hiếp đến một đội với một vị cường giả thực lực tiếp cận Phong Hào Đấu La dẫn dắt như bọn họ được?

Nghe được câu hỏi của đối phương, trong lòng Đường Tam đột nhiên dâng lên ý muốn trêu trọc. Ôm chặt Tiểu Vũ, giả bộ một dáng vẻ căng thẳng:

- Các vị đại thúc, các vị muốn làm gì? Ta khuyên các vị nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, vừa nãy chúng ta còn nhìn thấy gần đây có một con Địa Huyệt

Chu Hoàng tu vi tối thiểu là năm vạn năm. Nếu không phải vận khí tốt thì chúng ta đã thành thức ăn trưa của nó rồi. Ở đây nguy hiểm quá, mau đi đi.

Nghe thấy bốn chữ Địa Huyệt Chu Hoàng, mắt lão già hắc y đó nhất thời sáng lên. Đệ cửu hồn hoàn mà Phong Hào Đấu La cần tốt nhất chính là hồn thú năm vạn năm trở lên. Hồn thú tu vi năm vạn năm trở lên tuy nhiều hơn nhiều so với hồn thú mười vạn năm, nhưng phù hợp với thuộc tính tự thân thì lại ít gặp. Mà loại hồn thú Địa Huyệt Chu Hoàng này lại vừa hay hữu dụng với lão.

Lão hồn đế bạch y đang hướng đến Đường Tam, Tiểu Vũ hò hét hừ một tiếng, lần nữa chỉ chỉ chỗ đất trước mặt mình:

- Ta bảo các ngươi qua đây, nghe thấy chưa vậy? Mau qua đây đáp lời, đừng để ta phải động thủ. Nếu không ta không khách khí vậy nữa đâu.

Đường Tam nhăn mày đáp:

- Các ngươi là người gì vậy? Ta tốt bụng đề tỉnh, các ngươi sao lại ngang ngược như vậy chứ?

Lão hồn đế bạch y đó vừa định phát nộ thì bị thanh âm của lão già hắc y chặn lại:

- Được rồi, lão lục, ngươi quay lại đây.

Vừa nói, thân ảnh lão vừa chớp lên đã xuất hiện cách hai người Đường Tam mười mét, song thủ bắt sau lưng, trên gương mặt cao ngạo treo lên một tia cười nhẹ:

- Tiểu huynh đệ, đừng để tâm, hắn cũng là muốn tốt cho ngươi. Trong Lạc Nhật sâm lâm này không thiếu hồn thú thực lực cường đại, các ngươi ở đây rất nguy hiểm. Vừa nãy ngươi nói Địa Huyệt Chu Hoàng đó ở đâu? Đi đâu rồi? Ngươi nói cho ta, nếu ta bắt được nó sẽ có phần của ngươi.

Đường Tam kinh ngạc đáp:

- Gia gia, các vị có thực lực đối phó được với Địa Huyệt Chu Hoàng sao? Vậy thì tốt quá rồi. Vậy sau khi các vị bắt nó xong, có thể dẫn chúng ta rời khỏi Lạc Nhật sâm lâm này không? Chúng ta vốn dĩ chỉ muốn đi lại bên ngoài tìm ra hồn thú cấp thấp thích hợp với bản thân. Nhưng gặp phải một con Sa Lạc Man Xà cấp bậc vạn năm, lúc hoảng loạn tháo chạy không lựa đường, ai nghĩ được lại chạy đến nơi này. Bây giờ đến phương hướng cũng tìm không ra nữa, vừa thấy ngài chính là hồn sư cường đại, vậy phiền ngài rồi.

Nghe Đường Tam nói, Tiểu Vũ trong lòng hắn càng chúi vào sâu hơn. Đương nhiên không phải vì nàng sợ hãi, mà là sợ mình cười bị đối phương phát hiện ra. Nàng vẫn là mới lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tam trêu trọc người như thế này. Đương nhiên, nàng cũng hiểu rõ, đây là vì sau khi bản thân hồi sinh lại, tâm tình Đường Tam nhẹ nhàng hơn trước nhiều nên mới có tâm trạng mà đùa bỡn, tự nhiên nàng sẽ không gây ảnh hưởng đến chuyện vui của người yêu, chỉ ở trong vòng tay của hắn đợi xem kịch hay.

Lão già hắc y có chút mất kiên nhẫn đáp:

- Có thể, chỉ cần các ngươi giúp ta tìm ra Địa Huyệt Chu Hoàng, dẫn các người rời đi chẳng qua là chuyện nhỏ.

Đường Tam gật gật đầu, đáp:

- Chính lúc vừa nãy, ta vẫn nhìn thấy Địa Huyệt Chu Hoàng ở gần đây, chúng ta sợ đến mức trốn qua một bên. Ngài xem, đất sét chỗ này vẫn còn vết tích đảo lộn.

Lão già hắc y trong lòng bỗng run, hồn thú cấp bậc trên năm vạn năm, đối với hắn mà nói cũng là uy hiếp. Quay người đề tỉnh:

- Mọi người cẩn thận. Địa Huyệt Ma Chu sở trường nhất là ẩn tàng trong bóng tối tập kích. Các ngươi tụ tập lại với nhau, giải phóng ra vũ hồn. Chuẩn bị chiến đấu.

- Dạ.

Bảy hồn sư cùng lúc đáp ứng, cùng một lúc giải phóng ra vũ hồn của mình.

Đường Tam trong lòng thầm than, không thể không nói rằng, Vũ Hồn đế quốc huấn luyện hồn sư đích thực có chỗ hay của nó, mấy hồn sư này thực lực đều tương đối không thường, người nào cũng khí độ trầm ổn, tuy nhãn thần hơi âm hiểm một chút, lại thập phần ngạo mạn, nhưng vẫn là có thực lực tiềm tàng.

Mắt nhìn từng viên hồn hoàn diễm lệ từ trên thân bảy hồn sư đó hiện ra, Đường Tam kinh ngạc hô một tiếng, *"Trời! Nhiều hồn hoàn quá, đời ta chưa từng nhìn thấy nhiều hồn hoàn như vậy bao giờ."*

Đích thực, bốn hồn đế cộng thêm ba Hồn Thánh, hồn hoàn nhiều đến bốn mươi mấy viên, cùng lúc giải phóng ra đích thực cũng tương đối kinh người.

Lão già hắc y trong mắt lóe lên một tia coi thường, nhàn nhạt nói:

- Các ngươi đã cùng là hồn sư, cũng đều giải phóng hồn hoàn ra đi. Đừng trách ta chưa đề tỉnh qua, công kích của Địa Huyệt Chu Hoàng như sấm sét ngàn cân, đến lúc đó, ta thực không chắc bảo hộ nổi các ngươi.

Đường Tam vò vò đầu đáp:

- Thôi. Chúng ta vẫn là không giải phóng hồn hoàn thì hơn. Chúng ta đẳng cấp thấp, giải phóng ra cũng chẳng tác dụng gì.

Lão già hắc y trong mắt lãnh quang chợt lóe, trách:

- Phí lời cái gì, bảo các ngươi giải phóng thì phải phóng.

Uy lực áp chế của cấp bậc Hồn Đấu La tự nhiên sinh ra, *"dọa"* đến mức Đường Tam đem theo Tiểu Vũ phải lùi liên tiếp mấy bước mới đứng vững được, sắc mặt một mảng trắng bệch.

Nếu những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái trông thấy màn này, nhất định sẽ cười như điên không ngừng. Đường Tam giả vờ thật quá giống, nếu không phải người biết rõ hắn thì tuyệt đối nhìn không ra một chút sơ hở. Dựa

vào tinh thần lực cường đại, hắn đem khí của mình và Tiểu Vũ che giấu thập phần hoàn hảo.

- Được, được. Thì ta giải phóng vũ hồn, lão gia gia, ngài có thể giúp ta lấy một ít vũ khí, ta giải phóng vũ hồn cần vận hồn lực.

Lão già hắc y hơi nhăn mặt lại trong lòng thầm nhủ, ở đâu ra hai con chim non này? Giải phóng vũ hồn còn cần vận chuyển hồn lực? Kể cả đại hồn sư ngộ tính cao một chút đều không cần như vậy. Sự khinh thị đối với hai người vì thế không khỏi tăng thêm mấy phần.

Song, lúc mục quang của lão rơi trên Hải Thần Tam Xoa Kích lại không khỏi hơi ngẩn ra. Tuy Hải Thần Tam Toa Kích không có sự chú nhập của ánh sáng Hải Thần, cả thể màu đen đồng xem ra không chút gì bắt mắt, nhưng nhìn kĩ ở cự li gần thì vẫn có thể nhìn thấy được mấy hoa văn cổ mộc đó. Đặc biệt là sự tạo hình kì dị của tam đại kích đao và cảm giác dày nặng tản phát ra trên nó, đối với hồn sư mà nói vẫn là rất có sức hấp dẫn.

Tuy lão già hắc y đối với việc cầm vũ khí có chút ý không đáng để xem, nhưng lão vì mục quang bị Hải Thần Tam Xoa Kích cuốn hút. Trình độ diễn kịch của Đường Tam tương đối bất phàm. Lúc này, lão căn bản không có chút cảnh giác nào. Đương nhiên, ngoài thành phần diễn kịch ra, tuổi tác của Đường Tam và Tiểu Vũ thực tại cũng rất có sức mê hoặc.

Đường Tam đơn thủ đem Hải Thần Tam Xoa Kích đưa đến trước mặt lão già hắc y, kích thích để thân thể không được vững, cho đến lúc lão già hắc y đó dơ tay nắm vào tam xoa kích thì mới nới lỏng tay.

Trong tay Đường Tam, Hải Thần Xam Xoa Kích trông có vẻ nhẹ nhàng lớt phớt, vừa rời khỏi nắm tay hắn thì trọng lượng bản thể nhất thời triển hiện ra. Lão già hắc y dưới tình trạng không có một chút chuẩn bị nào, đột ngột cảm giác được lực to lớn giống như Thái sơn áp đỉnh từ trên thân kích truyền đến.

Đó căn bản đã không phải lực lượng mà lão có thể đề kháng nổi, tam xoa kích đè nghiêng xuống, thân thể của lão cũng theo đó đổ xuống đất. Mười vạn tám ngàn cân một khi đã đổ xuống, đó là tốc độ nhanh đến mức nào. Dưới sự kinh ngạc thất sắc của lão già hắc y, thậm chí đến hô kinh ngạc cũng

đều không kịp phát ra. Song, lão cũng không thẹn là cường giả sắp lên Phong Hào Đấu La. Lúc then chốt nguy cấp, tuy không kịp giải phóng ra vũ hồn của mình, nhưng lão vẫn đưa ra được phản ứng rất nhanh. Đột ngột đạp chân lên trên thân Thần Hải Tam Xoa Kích, song thủ đồng thời dùng toàn lực đẩy tam xoa kích ra. Tuy không thể đẩy nổi tam xoa kích, nhưng bản thân lão lại mượn lực phản chấn để ngã ra.

Mãi đến lúc này, trên mặt Đường Tam vẫn còn mang nét mỉm cười nhàn nhạt. Lúc mà lão già hắc y một chân đá lên trên Hải Thần Tam Xoa Kích, thì Đường Tam cũng đá ra một chân. Có điều, một chân này của hắn là đá lên phần đuôi của Hải Thần Tam Xoa kích, bởi vậy, đồng thời với lúc lão già hắc y nhảy bật về sau, Hải Thần Tam Toa Kích cũng đã bay lên, chỉ trong chốc lát đã đuổi theo người lão.

Trong một tiếng bụp nhẹ vang lên, huyết quang bắn ra, kích đao to lớn dưới tác dụng của lực lượng mười vạn tám nghìn cân đã hoàn toàn đâm xuyên qua thân thể lão già hắc y, ánh sáng đen vừa chớp, trường kích hai trượng đã xuyên qua người lão bay ra rất xa, dưới sự triệu gọi do khống hạc cầm long của Đường Tam mới chuyển lật quay về, rơi lại như cũ vào lòng bàn tay hắn.

Thần khí đúng là thần khí, xuyên thủng thân thể một người lại vẫn không bị nhiễm lên nửa vết máu nào.

Lão già hắc y liên tiếp thối lui mấy bước. Do cơ thể bị xuyên qua thực tế quá nhanh, nên lão vẫn chưa ngã xuống. Chỉ là, ở giữa phần ngực đã có thêm một lỗ thủng cực lớn.

- Ngươi, ngươi …

Mãi đến thời khắc này, lão vẫn không dám tin tất cả là sự thật. tay chỉ Đường Tam, trong mắt ngập tràn quang mang không thể tưởng tượng được.

Đường Tam lắc đầu nhẹ than:

- Hồn sư cấp bậc Hồn Đấu La lại cũng có thể ngu xuẩn như vậy. Thật không ngờ, kích sát cường giả cấp bậc như ngài lại có thể dễ dàng như vậy, không phí chút sức lực nào, ngay hồn kĩ còn chưa dùng đến.

Bụp một tiếng thổ ngược ra một miệng máu, tròng mắt lão già hắc y trợn lên như muốn lồi ra khỏi khóe mắt, chết không nhắm mắt, lão cứng đơ người ngã xuống. Một cường giả cấp bậc chuẩn Phong Hào Đấu La, lại chết như vậy trong tay Đường Tam, đến vũ hồn còn chưa giải phóng ra. Thật oan uổng biết bao.

Đương nhiên việc này cũng có liên quan mật thiết đến sự mê hoặc của bản thân Tiểu Vũ và Đường Tam. Suy cho cùng thì, ai có thể ngờ được người trẻ tuổi bọn họ xem ra mới trên dưới hai mươi lại có thực lực cường đại như vậy, trọng lượng của Hải Thần Tam Xoa kích đó lại khủng khiếp đến cảnh giới nào?

Mọi thứ phát sinh thực tại quá nhanh dẫn đến bảy hồn sư đi theo lão già hắc y đều chưa kịp phản ứng lại. Bọn họ tuy đã giải phóng ra vũ hồn rồi, nhưng lực chú ý đều đặt ở xung quanh phòng bị con Địa Huyệt Chu Hoàng tập kích. Khi tiếng kêu thảm truyền đến, mắt thấy thân thể lão già hắc y bị Hải Thần Tam Xoa Kích xuyên thủng, bảy người không hẹn mà cùng lúc đều ngẩn ra.

Một khi đã phát động, Đường Tam tự nhiên sẽ không cho đối thủ thêm bất cứ cơ hội nào. Trước đó lão già hắc y bảo hắn giải phóng vũ hồn, lúc này, hắn thực sự đem vũ hồn của mình giải phóng ra. Sự xuất hiện đồng thời của bốn viên hồn hoàn mầu đỏ diễm lệ đến mức nào, gây chấn động đến mức nào, trong mắt của mấy hồn sư Vũ Hồn đế quốc đó, đây sớm đã vượt quá phạm vi nhận biết của họ.

Một tầng gợn sóng màu đỏ đột nhiên từ trên thân Đường Tam tràn ra, đệ tam hồn hoàn xếp trên thân Đường Tam quang mang đại phát, dưới sự chú nhập của tầng gợn sóng màu đỏ đó, không khí như sóng nước trở nên dập dềnh, chính ở trong gợn sóng dập dềnh đó ngưng kết lại.

Bảy hồn sư lúc này mới có phản ứng, Đường Tam trong mắt bọn họ dẫu sao cũng còn quá trẻ. Trong tiếng quát lớn phẫn nộ, từng người một cùng lúc bổ về phía Đường Tam, mỗi người đều muốn thi triển hồn kĩ của mình. Đáng tiếc, không khí dưới sự ảnh hưởng của tầng gợn sóng màu đỏ đó lại sẽ không cho họ thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Mà chính tại lúc này, tinh thần của Đường Tam thăm dò ra một luồng khí yếu nhược. Khóe miệng Đường Tam lưu lộ ra nét cười lạnh, Địa Huyệt Chu Hoàng, ngươi cuối cùng cũng nhịn không nổi rồi.

Sự mẫn cảm của hồn thú đối với nguy hiểm mãnh liệt hơn nhiều so với loài người. Cảm nhận được sự dao động năng lượng mà Đường Tam giải phóng, Địa Huyệt Chu Hoàng vô phương nhẫn nại tiếp, nhanh chóng hướng về một phương định tháo chạy.

Nhưng, đối diện với kĩ năng trông thì xếp thứ ba, trên thực tế lại là đệ bát hồn hoàn mà Đường Tam giải phóng, công kích phạm vi của lam ngân hổ kình cảnh chi diệt, nó sao có khả năng chạy thoát nổi đây?

Lúc hồn kĩ vừa bắt đầu thì cho người ta cảm giác chỉ là chậm chạp lờ đờ, nhưng một khắc sau đó, mọi thứ xung quanh lại đều đã đông lại. Đối diện với hồn kĩ mười vạn năm cường đại này, trừ phi có hồn lực trên Đường Tam một đẳng cấp, hoặc là cơ thể có đủ khả năng chịu đựng nổi công kích, ngoài ra kết quả chỉ có thể là bị hủy diệt.

------oOo------

Chương 449: Thiết hán nhu tình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan

Biên Dịch: A Lá

Tất cả đều tĩnh lặng, lấy Đường Tam làm trung tâm, màu đỏ trong không khí lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đỏ nhạt trong suốt như thủy tinh. Dưới bóng cây, ánh mặt trời chiếu xuống làm lóe ra vạn đạo quang mang.

Cách đó không xa một thân ảnh khổng lồ chậm rãi tạo thành, trong nét âm lãnh trong mắt vẫn mang theo một tia sợ hãi. Đây không phải là Địa Huyệt Chu Hoàng sao?

Đường Tam đem tam xoa kích cắm ở trên mặt đất, lấy tay che khuất tầm nhìn của Tiểu Vũ, trong mắt hắn hồng quang chợt lóe.

- Phá.

Trong nháy mắt một tiếng nổ thanh thúy vang lên, âm thanh vang vọng xuyên suốt Lạc Nhật Sâm Lâm

Gương vỡ, hình ảnh trong gương tự nhiên cũng bị nghiền nát. Bảy tên cao thủ Võ Hồn Điện, trong đó có ba gã hồn thánh, phút chốc hóa thành huyết vụ tản mát trong không trung. Thực lực của bọn chúng quả thật không kém, nhưng mà, bọn chúng phải đối mặt lại là Thiên Thủ Tu La Đường Tam. Cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La thi triển hồn kĩ mười vạn năm, cho dù bọn chúng có thể đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng không chắc có thể trụ lại, càng huống chi hồn lực chênh lệch lại lớn như vậy

Tiêu diệt một tiểu đội hồn sư Võ Hồn Điện thực lực không kém, đối với Đường Tam mà nói dễ như trở bàn tay. Sau Chuyến hành trình đi Hải Thần Đảo, lúc này Đường Tam đã chính thức lột xác, trở thành cường giả tầng lớp cao nhất trên Đấu La Đại Lục.

Thân thể Địa Huyệt Chu Hoàng cũng không hóa thành bột mịn, đương nhiên đó không phải là vì nó có khả năng đối phó đệ bát hồn kĩ mười vạn năm của Đường Tam, mà là bởi vì nó không thể bị nghiền nát như vậy, nếu không thì Đường Tam hấp thu hồn hoàn như thế nào đây? Tuy nói vậy nhưng con Địa Huyệt Chu Hoàng năm vạn năm này cũng đã bị nghiền nát thành từng khối trên mặt đất, không còn chút hơi thở nào? Đường Tam có chút thất vọng, con nhện này mặc dù chết vào lúc cực độ sợ hãi, nhưng không lưu lại khối hồn cốt nào. Có thể thấy được khả năng xuất hiện hồn cốt là nhỏ như thế nào?

- Chờ ta, Tiểu Vũ.

Đường Tam khoanh chân ngồi xuống. Với cấp bậc tinh thần lực mênh mông của hắn như vậy, không cần lao lực, mang theo khí tức võ hồn nhẹ nhàng xuất ra. Một vòng sáng màu đen từ thân thể đã bị nghiền nát của con Địa Huyệt Chu Hoàng bay ra, bao phủ lấy Đường Tam.

Ấn ký Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán lóe sáng. Đường Tam không dám có bất cứ chút chủ quan buông lỏng, bởi vì đây là đệ tứ hồn hoàn. Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây mặc dù khẳng định với hắn không có Chuyện gì, nhưng đây là lần đầu tiên, tự nhiên phải cẩn thận phóng thích ra Hải Thần ánh sáng. Để tránh việc phát sinh ngoài ý muốn, Lam Ngân lĩnh vực cũng mở ra, nương theo tinh thần lực khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ khu vực xung quanh. Lúc này bất luận là hồn thú hay loài người, nếu như đến gần Đường Tam trong phạm vi một ngàn thước lập tức bị nhập vào mê cung (vãi), không có cách gì đi tới vị trí của Đường Tam.

Tốc độ hấp thu hồn hoàn so với tưởng tượng của Đường Tam nhanh hơn nhiều, mà cách làm của hắn cũng không sai. Dưới sự trợ giúp của Hải Thần ánh sáng, thân thể hắn giống như cá voi hút nước, đem hồn hoàn hút vào cơ thể. Hải Thần ánh sáng sinh ra uy hiếp làm cho sự giãy dụa của hồn hoàn Địa Huyệt Chu Hoàng đáng lẽ phải vô cùng mãnh liệt, lại trở nên vô cùng an tĩnh. Đường Tam hiện tại dù có hấp thu hồn hoàn mười vạn năm cũng không thành vấn đề. Có hồn lực chín mươi mốt cấp làm hậu thuẫn, quá trình hấp thu hồn hoàn không cần đến thời gian nửa nén hương, lại một hồn hoàn màu đen thanh thúy xuất hiện trên người hắn. Hồn hoàn của Lam Ngân hoàng đã khôi phục được năm cái.

Đứng dậy sau khi hấp thu hồn hoàn xong, Đường Tam trong long có chút khó hiểu. Hắn cảm giác được thuộc tính thân thể lại tăng lên. Nhưng là, lúc trước khi tách hồn hoàn ra để Tiểu Vũ hồi sinh trên chính thân thể mình, hắn vẫn chưa cảm giác được thân thể suy yếu a! Chẳng lẽ còn có thể có đến hai lần tăng phúc. Mặc dù hiệu quả tăng phúc của năm cái hồn hoàn đã mất đi này rất nhỏ, nhưng lại một lần nữa được tăng phúc, dù chỉ một chút, cũng quá dọa người rồi.

Chẳng qua, Đường Tam thông minh ra sao chứ? Hắn cũng không có suy tư quá lâu để tìm ra nguyên nhân. Theo đạo lý mà nói, khi hắn đem hồn hoàn rót vào cấp cho Tiểu Vũ, là đã bị tổn thương nguyên khí. Chẳng những thuộc tính hồn hoàn vốn gia tăng đối với thân thể biến mất, hơn nữa còn làm tổn thương thân thể, đáng lẽ phải giảm sút nghiêm trọng mới đúng. Nhưng là, Đường Tam lại được ông trời ưu ái, có được hồn cốt chân phải Lam Ngân hoàng, thân thể hắn mặc dù bị thương nghiêm trọng. Nhưng trải qua ngọn lửa

hồi sinh vô tận của hồn cốt chân phải Lam Ngân Hoàng, khả năng chữa trị cực kỳ mạnh mẽ tu bổ bên trong một thời gian mà hắn không nhận thức được, dĩ nhiên đưa thân thể hắn hồi phục tới trạng thái tốt nhất. Ảnh hưởng xấu của việc mất đi hồn hoàn cứ như thế mà bị triệt tiêu.

Kĩ năng Bất Tử Thân của Bỉ Bỉ Đông thật quá cường hãn. Nhưng nó chỉ từ góc độ bất tử mà tiến hành, còn hồn cốt chân phải Lam Ngân hoàng của Đường Tam thì tác dụng lại là chữa trị. Mặc dù không thể bất tử, nhưng khi bị thương, chỉ cần vẫn còn hơi thở, hồn cốt chân phải Lam Ngân Hoàng ko bị mất, là có thể giúp hắn trị liệu lại. Mặc dù có lẽ hơi thấp hơn so với kĩ năng Bất Tử Thân của Bỉ Bỉ Đông, nhưng sau khi Đường Tam đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La có thể sử dụng hoàn toàn các kĩ năng hồn cốt, đem kĩ năng hiệu quả tác dụng lên trên người khác, khi đó công hiệu thậm chí còn vượt qua Tử Vong Chu Hoàng đệ cửu hồn kĩ Bất Tử Thân của Bỉ Bỉ Đông.

- Ca, thế nào rồi? Không sao chứ?

Tiểu Vũ vội vàng hỏi thăm, hồn hoàn của Đường Tam có thể khôi phục được hay không, nàng thậm chí còn có phần quan tâm hơn so với Đường Tam.

Đường Tam từ khi bắt đầu bộc lộ tài năng tại hồn sư giới, chính là một đời thiên kiêu. Tiểu Vũ tuyệt không nguyện ý chứng kiến nam nhân mình yêu vì mình mà mất đi hồn hoàn kĩ năng, nhất là sau khi nhìn thấy bộ dáng trì trệ của Đường Hạo anh hùng, khiến cho cảm giác này của Tiểu Vũ càng thêm mãnh liệt.

Đường Tam mỉm cười đem Tiểu Vũ nhẹ nhàng ôm vào trong lòng:

- Yên tâm đi, tất cả đều bình thường. Có cảm giác lần này hồi sinh muội chẳng những không tổn thất, ngược lại còn có thu hoạch lớn. Đợi sau khi thu hoạch tất cả hồn hoàn một lần nữa, sẽ khiến cho thực lực lại gia tăng. Chờ khi ta đem khôi phục toàn bộ hồn hoàn, cho dù gặp lại Bỉ Bỉ Đông cũng có khả năng mà liều mạng a!

Tiểu Vũ nói:

- Vậy thì chúng ta hãy mau đi kiếm những hồn hoàn thích hợp với ngươi đi.

Đường Tam gật đầu nói:

- Cái này dễ dàng thôi. Ta thấy, chỉ cần tối đa ba ngày là có thể hoàn thành việc khôi phục toàn bộ hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng, đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La. Ta bây giờ mới hiểu song sinh võ hồn có được ưu thế lớn đến thế nào. Phong Hào Đấu La muốn liệp sát mười vạn năm hồn thú không dễ dàng. Dù sao mười vạn năm hồn thú là quá ít. Nhưng liệp sát con hồn thú cấp bậc thấp hơn lại rất đơn giản, năng lực này đối với Phong Hào Đấu La bình thường đã không còn tác dụng gì, bởi vì số lượng hồn hoàn của bọn họ đã đủ. Còn với ta bây giờ lại thiếu mười mấy hồn hoàn, nếu cũng có thể liệp sát hồn thú trình độ tương đương với con Địa Huyệt Chu Hoàng này, với cấp hồn lực ngang nhau thì ta so với những Phong Hào Đấu La bình thường mạnh hơn nhiều. Quan trọng hơn là, trong rừng rậm việc tìm kiếm hồn thú thích hợp với mình là dễ dàng hơn rất nhiều so với các hồn sư khác. Lam Ngân lĩnh vực có thể thoải mái giúp ta tìm kiếm, vừa tiết kiệm thời gian, có thể tìm được loại tốt nhất.

Quả thật nếu như chỉ là bình thường tìm kiếm muốn tìm được mấy cái hồn hoàn đẳng cấp cao như vậy thì quả thật mất khá nhiều thời gian. Có được Lam Ngân lĩnh vực trong rừng rậm thì chỗ nào cũng như mắt mình vậy. Việc này trở nên dễ dàng hơn nhiều a!

Ba ngày tiếp theo, Đường Tam dựa vào Lam Ngân lĩnh vực cùng với tinh thần lực cuồn cuộn dẫn đường, quả nhiên ở một nơi có nhiều hồn thú đẳng cấp cao như Lạc Nhật Sâm Lâm này, hắn nhanh chóng hấp thu được bốn cái hồn hoàn, bổ sung đầy đủ chín cái hồn hoàn cho Lam Ngân Hoàng. Cả quá trình thuận lợi, đồng thời cũng giúp Tiểu Vũ tìm được một cái hồn hoàn thích hợp.

Hồn thú trên năm vạn năm tu vi mặc dù không nhiều nhưng cũng không thưa thớt như mười vạn năm hồn thú. Bất quá trải qua lần tẩy kiếp này của Đường Tam, số lượng hồn thú năm vạn năm trở lên cũng bị tiêu diệt quá nửa. Ngoại trừ Lam Ngân Hoàng khôi phục đủ chín cái hồn hoàn, Hạo Thiên Chuy cũng hấp thu hai hồn hoàn. Tất cả đều có tu vi năm vạn năm trở lên

Sở dĩ không gia tăng thêm hồn hoàn cho Hạo Thiên Chuy, không phải bởi

trong Lạc Nhật Sâm Lâm không còn hồn thú tu vi năm vạn năm trở lên nữa, mà là không có cái nào thích hợp với Hạo Thiên Chuy. Hạo Thiên Chuy chính là cường công hệ khí võ hồn có lực lượng cực mạnh. Là đệ nhị võ hồn, đối với việc khôi phục Lam Ngân Hoàng hoàn toàn không giống nhau. Đối với mỗi cái hồn hoàn thêm vào võ hồn Hạo Thiên Chuy, Đường Tam đều cực kì coi trọng. Không có hồn hoàn cực kỳ thích hợp, hắn tuyệt đối không ra tay.

Tuy vậy, với việc Đường Tam có hai đại võ hồn với tổng cộng mười hai (cái này không hiểu tại sao là 1hai, chín + hai = 11 thôi chứ nhể 0.0) cái hồn hoàn thân thể hắn một lần nữa xuất hiện biến hóa. Dưới sự hỗ trợ của của Hải Thần ánh sáng, thuộc tính tăng phúc tự nhiên sẽ không gây ra uy hiếp gì đối với cơ thể hắn. Tầng kim sắc bên ngoài càng thêm mãnh liệt. Trong đêm thậm chí còn thấy người Đường Tam còn phát quang. (khíp!dùng thằng này có khi đỡ tốn tiền điện. Hắn cảm nhận được trên xương của mình bắt đầu xuất hiện một tầng địa kim sắc. Bất luận là trên da hay trên xương cốt đều xuất hiện ánh kim sắc, so với ánh kim sắc của hồn cốt do Tiểu Vũ nhiều năm trước giao cho hắn là hết sức giống nhau.

Đại sư đã nói với hắn, Vô Địch Kim Thân cũng có cực hạn, chỉ là, trước đây Đường Tam mới đối mặt với những đối thủ trung trung, chưa gặp phải đối thủ đột phá cái cực hạn này mà thôi. Căn cứ vào nghiên cứu của bản thân rất có thể cái cực hạn này chính là chênh lệch giữa hồn lực chin mươi chin cấp và một trăm cấp. Một khi vượt qua một trăm cấp chỉ sợ vô đich kim thân này cũng vô dụng.

Mà biến hóa xuất hiện trước mắt này làm Đường Tam hết sức ngạc nhiên lẫn vui mừng. Hắn cảm giác nếu da dẻ, xương cốt, gân mạch, máu huyết của mình cũng có thể biến thành kim sắc giống như kim sắc của Vô Địch Kim Thân thì những công kích dưới thần cấp đối với hắn đều không có hiệu quả.

Đòng thời cùng với việc gia tăng hồn hoàn, tốc độ hấp thu hồn hoàn cũng trở lên nhanh hơn. Khi hắn hấp thụ cái hồn hoàn thứ mười hai cơ hồ chỉ là mấy lần hô hấp là hoàn thành. Tuy không có hồn thú cấp bậc mười vạn năm tại Lạc Nhật Sâm Lâm nhưng Đường Tam cũng thỏa mãn. Hiện tại chỉ cần hắn thể hiện ra cấp bậc cùng số lượng hồn hoàn cũng đủ dọa không biết bao nhiêu người rồi.

Lam Ngân Hoàng với các màu sắc hồn hoàn: Đen, đen, đen, đen, đỏ, đen, đỏ, đỏ. đỏ (năm đen+ 4 đỏ). Đệ nhất võ hồn (Lam Ngân Hoàng) của hắn thậm chí vượt qua cả đệ nhị võ hồn của Bỉ Bỉ Đông. Đối với việc thắng được Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam vẫn tự nhận không được, nhưng để ngăn cản một trận thì không thành vấn đề. Ít nhất thực lực hiện tại của hắn hắn là không thua kém Kiếm Đấu La chin mươi bảy cấp Trần Tâm. Đương nhiên đây là tính cả Hải Thần Tam Xoa Kích. Ngày đó đối mặt Bỉ Bỉ Đông, có thể nguyên vẹn toàn thân trở ra được, ngoài kỹ năng mang tính đặc thù và vận khí không nhỏ của Đường Tam, còn nhờ lĩnh vực có tác dụng cường đại của hai đại thần thú.

Chẳng qua, Đường Tam cũng khắc sâu cảm giác, từ cấp chín mươi trở đi, sau này tăng lên cơ hồ khó khăn hơn nhiều. Cho dù hắn hấp thu bảy cái hồn hoàn trên năm vạn năm nhưng hồn lực chỉ tăng lên hai cấp (chínx rồi mà tăng hai cấp trong 3 ngày 0.0). Hồn lực hiện tại là chín mươi hai cấp, gần đến chín mươi ba cấp. Có cảm giác nếu như không hấp thu được hồn hoàn mười vạn năm, nếu Hạo Thiên Chuy đạt đủ chín hồn hoàn thì hồn lực của hắn chắc là đạt chín mươi tư cấp không sai biệt nhiều lắm. Khó trách Phong Hào Đấu La thường thường mười năm mới tăng một cấp bậc.

Trong ba ngày này, việc làm cho Đường Tam vui mừng nhất là hồn cốt cũng có thu hoạch.

Tỉ lệ xuất hiện hồn cốt của hồn thú năm vạn năm trở lên coi như là không quá thấp. Tính cả con hồn thú do Tiểu Vũ hấp thu, bọn họ liệp sát tám con hồn thú tu vi trên năm vạn năm, xuất hiện hai khối hồn cốt, trong đó có một hồn cốt rất thích hợp cho Tiểu Vũ: một khối đầu hồn cốt. Đường Tam lập tức cho Tiểu Vũ hấp thu.

Sau khi hấp thu hồn hoàn cùng hồn cốt, Tiểu Vũ cũng đạt được bảy mươi sáu cấp hồn lực. Hồn lực đạt như thế coi như là không kém những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Tiểu Vũ lúc này là một vị mẫn công hệ hồn sư cấp bậc hồn thánh. Khối hồn cốt nàng hấp thu là Ngưng Tụ Mị Hoặc đầu cốt, thu được từ một con Tam Nhãn Ma Hồ tu vi sáu vạn năm. Có được khối hồn cốt này, đệ nhị hồn kĩ Mị Hoặc của nàng có thể nói tăng lên không biết bao nhiêu lần. Đường Tam đã từng nếm thử một chút kĩ năng Mị Hoặc của nàng, lập tức phát hiện kĩ năng Mị Hoặc của Tiểu Vũ có đủ khả năng ảnh hưởng đến hồn sư cấp Phong Hào Đấu La. Chỉ là hiệu quả đối với thực lực khác

nhau của từng người mà biến hóa.

Hơn thế nữa hồn cốt này chẳng những tăng cường đệ nhị hồn kĩ của nàng mà còn có một kĩ năng rất hữu dụng, cùng với Thuấn Di, Vô Địch Kim Thân, khả năng sinh tồn của Tiểu Vũ trên chiến trường còn cao hơn những thành viên khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái, chỉ đứng sau Đường Tam mà thôi.

Về khối hồn cốt còn lại, không thích hợp cho cả Đường Tam cùng Tiểu Vũ. Hơn nữa Đường Tam từ cơ thể Quỷ Đấu La thu được một khối hồn cốt, hiện tại hắn đã dự trữ hai khối hồn cốt. Điều này là vì đồng bọn mà chuẩn bị (bố Đường Tam này đối với tài phú sao mà hên dữ, cho đi đánh bạc thì thôi rồi). Hai khối hồn cốt này một khối thích hợp với Đái Mộc Bạch, một khối lại rất thích hợp với Chu Trúc Thanh. Hồn cốt mặc dù tốt, nhưng trên cơ thể mỗi hồn sư lại có hiệu quả khác nhau. Làm đệ tử đại sư, Đường Tam luôn ghi nhớ điều đó.

- Tiểu Vũ, nàng xem.

Đứng ở trong rừng cây, Đường Tam hướng về Tiểu Vũ mỉm cười, chỉ chỉ trên chính thân mình. Lúc này, hắn đang phóng thích ra võ hồn Lam Ngân Hoàng, chỉ có hai màu đen và đỏ giao hòa làm cho ánh mắt người ta không thể rời đi.

Ngay lúc đó, một tầng lam sắc sáng lóa từ Đường Tam tràn ra. Một màn kì dị xuất hiện. Trên người hắn vốn có chín cái hồn hoàn có thể làm bất cứ đối thủ nào cũng sợ hãi, lúc này lại đang biến hóa. Biến hóa về màu sắc. Lam quang tràn qua đâu chỗ nào, tất cả hồn hoàn đều biến thành màu trắng. Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn kĩ, thì lại đã biến thành màu vàng. Sau đó lại là màu tím, cuối cùng lại là màu đen.

Quang mang lại hiện ra. Chín cái hồn hoàn tự nhiên ít đi một cái, sau đó cái thứ hai, cái thứ ba cũng tương tự. Cuối cùng chín cái hồn hoàn đều biến mất. Lúc này Đường Tam rõ ràng vẫn đang phóng thích võ hồn Lam Ngân Hoàng.

- Ca. Chàng làm như thế nào vậy?

- Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn Đường Tam. Nàng phát hiện ngay cả hơi thở của

Đường Tam cũng theo sự thay đổi của hồn hoàn mà nhanh chóng biến hóa.

Thu hồi võ hồn, Đường Tam cười nói:

- Đây là Lam Ngân Lĩnh Vực của ta có lĩnh ngộ từ lúc ở trong Tinh Đấu Sâm Lâm. Trải qua nhiều nghiên cứu, hiện tại đã coi như không phải thuộc về kĩ năng lĩnh vực. Nhưng cái kĩ năng này phi thường hữu dụng, dưới sự khống chế của tinh thần lực ta gọi nó là ngụy trang, thông qua Lam Ngân Lĩnh Vực biến hóa có thể ngụy trang cho toàn bộ hồn hoàn của ta, hồn hoàn có thể tùy tiện đổi màu. Thậm chí có thể làm cho thị giác đối thủ không nhìn thấy được hồn hoàn của ta. Hơn nữa có thể thu liễm hơi thở hết sức hoàn mĩ. Hiện tại sự pha trộn hồn hoàn của ta là rất chướng mắt, có được kĩ năng ngoại trừ cường giả cấp bậc Bỉ Bỉ Đông, kể cả Phong Hào Đấu La cũng không nhìn ra được kĩ năng ngụy trang của ta.

Tiểu Vũ hoạt bát lanh lợi nhào vào lòng Đường Tam, hai bắp đùi thon dài quặp vào hông, ôm cổ hắn (Ta … kháo o.0), nói:

- Kĩ năng này rất tốt a! Có nó khẳng định sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Đường Tam cúi đầu hôn nhẹ vào môi Tiểu Vũ. Tiểu Vũ khuôn mặt đỏ lên, nhưng cũng không kháng cự. Hai người mấy ngày nay ở cùng một chỗ như keo sơn. Trải qua sóng gió, bọn họ càng trở nên hòa hợp. Trừ bỏ bước cuối cùng chưa có đột phá (…), họ đã thân mật như vợ chồng. Đương nhiên bước cuối cùng này, không phải Tiểu Vũ ki bo không cho mà là (kon gà) Đường Tam chủ động muốn lưu lại đến đêm tân hôn chính thức. Hắn quá yêu Tiểu Vũ, không muốn người yêu mình có nửa phần nuối tiếc

Đúng lúc này, đột nhiên Đường Tam ngẩng đầu hướng Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn nhìn lại, Tiểu Vũ đồng thời xoay người lại. Chỉ thấy Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn một đạo kim quang phóng lên cao, trên mặt đất tất cả Lam Ngân Thảo trong thời khắc này đều nhẹ nhàng mà trở nên ba động. Tựa hồ là bởi vì hưng phấn mà run sợ.

- Mẹ thành công.

Đường Tam ngạc nhiên vui mừng hoan hô một tiếng. Cũng không thả Tiểu

Vũ xuống, tay trái giữ lấy eo nàng, khẽ nhấc lên (nguyên tác là để tay dưới mông nàng nha), tay phải nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích. Thân nhảy lên, cũng không để ý đây là hồn thú sâm lâm, bay thẳng đến chỗ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. Trên không trung tinh thần lực mạnh mẽ áp chế xuống, không cho bất cứ hồn thú nào trong Lạc Nhật Sâm Lâm có ý kiến gì!

Trong nháy mắt đã đến nơi. Nhưng kim quang chói mắt đó vẫn không thu lại.

Cảm giác thân thiết mãnh liệt làm cho Đường Tam muốn nhảy vào bên trong kim quang kia. Kim quang kia không phải là tràn ngập quang minh chi lực mà là tính mạng hơi thở vô cùng khổng lồ.

Đường Tam vừa mới đi tới trên ngọn núi, còn không kịp tiến vào sơn cốc, cột sáng kim sắc đột nhiên bị nghiền nát, hóa thành những tia kim quang gieo rắc trong không trung, hướng về tứ phía Lạc Nhật Sâm Lâm bay đi

Khi ánh sáng kim sắc đó gặp thân thể Đường Tam, hắn cảm nhận được một tính mạng hơi thở khổng lồ thấm vào trong thân thể. Tại trong não hải âm thanh nhu hòa của mẫu thân vang lên:

- Các con dân của ta, cảm tạ các ngươi đã vô tư hiến dâng, để cho ta được hồi sinh. Ánh sáng tính mạng này là phần khen thưởng cho các ngươi, mong cho các ngươi sớm ngày tiến hóa!

Tiểu Vũ cũng không có nghe được âm thanh đó vì trong thân thể không có tồn tại huyết mạch Lam Ngân Hoàng. Nhưng nàng cũng bị hấp dẫn bởi ánh sáng kim sắc đó, một trận hoa mắt thần mê. (kiểu mắt chữ A mồm chữ O)

Tiểu Vũ vững vàng trên mặt đất, Đường Tam một tay ôm vào nàng bên hông, hai người tựa như chim đại bàng từ trên trời giáng xuống. Ở trên không trung, bọn họ đã thấy được bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn xuất hiện một nữ tử linh hoạt.

Thân thể của nàng hoàn toàn bị ánh sáng tính mạng nhu hòa đó bao phủ, khí chất cao quý dị thường khác xa nhan sắc phàm nhân, đôi mắt xanh thăm thẳm tựa như thủy tinh, không chút tì vết. Làn váy tạo bởi những dải lụa mảnh màu kim sắc nhẹ bay, một mùi thơm nhàn nhạt lan tỏa trong không khí.

Nàng nhìn qua khoảng hơn 30 tuổi, đôi mắt đẹp đang thừ ra bởi hình bóng trước mặt. Trước mặt người phụ nữ tuyệt mĩ đó là một nam nhân cụt một tay, một chân. Thật đối lập. Nhưng trong ánh mắt hai người lúc này lại tràn ngập nhu tình.

- A..... Ngân.

Đường Hạo cơ hồ khó khăn kêu lên hai chữ này. Cảm giác tự ti mặc cảm làm hắn cúi đầu, có chút không dám nhìn lại dung nhan tuyệt thế đó.

Nhưng đúng lúc này, một đôi bàn tay mềm mại thon dài lại nhẹ nhàng dừng trên khuôn mặt râu ria xồm xoàm của hắn, nhẹ nhàng nâng lên.

Mùi hương quen thuộc. Mùi hương quen thuộc trong trí nhớ vài thập niên trước phút chốc tràn ngập thể xác và tinh thần Đường Hạo:

- Hạo, chàng mãi là Hạo ca của thiếp. Mấy năm nay thiếp vì hiến tế mà tạm thời mất đi tính mạng, so với thiếp, chàng lại càng đau khổ hơn. Chúng ta rốt cuộc có thể ở cùng một chỗ. Lần này thiếp sẽ không rời xa chàng. Bất luận chàng biến thành bộ dạng gì, chàng vẫn mãi là nam nhân của thiếp. Thiếp yêu chàng, vĩnh viễn vĩnh viễn yêu chàng.

Âm thanh A Ngân run rẩy, nước mắt nghẹn ngào, cuối cùng ngã nhào vào lòng Đường Hạo.

Đường Hạo rốt cuộc nhìn kĩ A Ngân, nhìn chăm chú vào cặp mắt xinh đẹp màu lam, cảm giác gần gũi nhiều hơn so với lúc trước. Áp lực tình cảm ở trong lòng hai mươi lăm năm tựa như thác lũ bộc phát ra. Hắn mãnh mẽ dùng cánh tay còn lại ôm lấy thê tử, gắt gắt gao gao đem hai cơ thể ép sát lại, gào khóc thật lớn.

Tại hồn sư giới. Hạo Thiên Đấu La luôn luôn nổi tiếng là một thiết hán cương mãnh, vô địch cường công. Nhưng lúc này, giờ phút này, bộ dáng hắn khóc rống thất thanh như một hài tử. Hai mươi lăm năm, cả thể xác và tinh thần đã chịu không biết bao nhiêu là áp lực tình cảm đây!

Khi A Ngân hiến tế cho Đường Hạo, chỉ lưu lại một gốc Lam Ngân Hoàng, còn có hài tử vừa mới sinh. Thời khắc lúc đó đả kích Đường Hạo thật là trầm trọng.

Hắn yêu thê tử đến nhường nào! Rốt cuộc nàng lại sống lại, đứng trước mặt mình. Nội tâm kiên cường đã sớm hóa thành nhu tình, kịch liệt phát tiết ra.

Chứng kiến cảnh này, Tiểu Vũ cũng không nhịn được nhào vào lòng Đường Tam, lệ rơi lã chã. Đường Tam cũng khóc. Nhưng là hắn cười khóc. Người nhà rốt cuộc đoàn viên. Vì giờ khắc này hắn đã đợi lâu lắm, rất rất lâu. Có được cha mẹ, còn có thê tử ôn nhu xinh đẹp, hắn cảm giác chính mình hiện tại đã không còn cần gì hết, cho dù là ngôi vị Hải Thần cũng không đủ sức hấp dẫn hắn.

Đường Tam ôm Tiểu Vũ lén lút đi ra, cha mẹ khẳng định có rất nhiều lời muốn nói. Bọn họ còn phải hảo hảo thân thiết một phen. Phận làm con, đương nhiên phải đem không gian này nhường lại cho bọn họ. Chưa bao giờ cảm giác ôn nhu, hạnh phúc lại làm Đường Tam hưng phấn đến vậy.

Đêm đó, Đường Tam ôm chặt Tiểu Vũ mà ngủ, không có tu luyện, thậm chí không có suy nghĩ bất cứ cái gì liên quan đến việc tu luyện. Trong lòng hắn chỉ có cảm giác ngập tràn hạnh phúc

Sáng sớm, sương mù dần tan, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, Đường Tam từ từ tỉnh giấc, Tiểu Vũ vẫn như trước ấm áp trong lòng hắn, vẫn đang ngủ say. Hai tay vẫn quấn quanh cổ hắn, trên mặt ngập tràn nét hạnh phúc.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng Đường Tam không nhịn được cắn yêu một cái vào chóp mũi nàng, Tiểu Vũ hơi động đậy một chút, đôi mắt mông lung mở ra.

Mắt nàng chớp chớp, lông mi nhếch lên nhìn thấy Đường Tam đang nhìn mình rất âu yếm. Nàng có chút thẹn thùng chui vào lòng Đường Tam:

- Ca, chàng làm gì mà nhìn thiếp như vậy?

Đường Tam nhe giọng nói:

- Tiểu Vũ, ta sợ rằng cả đời nhìn nàng cũng không đủ a, làm sao bây giờ?

Tiểu Vũ lầm bầm nói:

- Ta cho chàng nhìn cả kiếp này, kiếp sau nữa, sau nữa. Vĩnh viễn, vĩnh viễn. Chỉ cần chàng không chê ta, ta nguyện vĩnh viễn làm nữ nhân của chàng.

Đường Tam không có nói gì nữa, đáp lại lời Tiểu Vũ là một nụ hôn nồng thắm, rất sâu, rất sâu.

Khi Đường Tam cùng Tiểu Vũ một lần nữa trở lại sơn cốc, chỉ thấy Đường Hạo cùng A Ngân đều ngồi bên cạnh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn. A Ngân đang tựa vào trong lòng ngực Đường Hạo. Ánh mắt ôn nhu nhìn màn khí vụ bốc lên từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn.

Mà Đường Hạo trong mắt bọn họ dường như thay đổi rất lớn. Trước vốn đã có chút tóc hoa râm, lúc này lại hoàn toàn biến thành màu đen. Những vết nhăn trên mặt cũng đã biến mất hơn nửa. Đôi mắt trong trẻo đầy sức sống, thỉnh thoảng còn toát lên quang mang lấp lánh, tựa hồ như trẻ lại cả chục tuổi.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu Đường Tam chứng kiến nét mặt rạng rỡ tỏa sáng của phụ thân, không nhịn được kêu lên:

- Ba. Mẹ.

Đường Hạo cùng A Ngân đồng thời quay đầu hướng bọn họ nhìn lại. Đường Hạo khẽ mỉm cười với A Ngân, mạnh mẽ đứng dậy, nhìn cao lớn vô cùng. Song chưởng mở ra, giọng nói lại run run:

- Tiểu Tam, Tiểu Tam mau tới đây. Gặp mẫu thân ngươi đi.

- Mẹ …

Đường Tam kích động kêu to một tiếng buông cánh tay đang ôm Tiểu Vũ, Hải Thần Tam Xoa Kích cắm trên mặt đất, đột nhiên xông lên vài bước quỳ

nhào vào lòng mẫu thân.

A Ngân gắt gao ôm lấy bả vai rộng rãi của Đường Tam, đưa Đường Tam đang quỳ ôm vào lòng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh hạ hai mẹ con được ở gần nhau.

Đường Tam cảm thấy trong lòng mẫu thân thật là ấm áp, mềm mại, tràn ngập tình mẫu tử, hết thảy mọi thứ trên thế gian đều không thể so sánh. Mẫu tử hai người cứ như vậy ôm nhau mà khóc, khóc rống lên thành tiếng.

Đường Hạo trong mắt tràn ngập cảm khái. Ngẩng đầu nhìn trời. Hắn đột nhiên cảm giác được, ông trời đối với mình cuối cùng cũng không tệ. Trải qua bao nhiêu thống khổ, nhưng cuối cùng cả nhà lại có thể đoàn tụ. Hắn tựa như có cảm giác giống với cảm giác của Đường Tam hôm qua, tất cả những việc khác đều không quan trọng. Song chưởng mở ra (cha này còn một tay ma lúc nào cũng song chưởng mở ra, quái) đem thê tử ôm vào lòng.

Tiểu Vũ đứng không xa nhìn ba người nhà Đường Tam ở cùng một chỗ không khỏi có chút buồn vô cớ. Lúc này nàng không khỏi nhớ đến cái chết của mẫu thân, cũng như tình cảnh của Đại Minh cùng Nhị Minh.

Đúng lúc này một dải kim sắc quấn bên hông nàng, sau một khắc nàng đã được kéo vào trong cảm giác ấm áp của tình mẫu thân.

- Hài tử, đừng bi thương. Sau này ta cũng chính là mẹ ngươi, ngươi sẽ vĩnh viễn không còn cô đơn nữa. Ngươi có Tiểu Tam, còn có ta cùng ba ba của ngươi. Chúng ta đều là người thân của ngươi.

A Ngân nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Vũ, ôn nhu nói.

Trong tai nàng là những âm thanh nghẹn ngào, những âm thanh động lòng nhất thiên hạ.

Mặc dù nhận Tiểu Vũ làm con gái nuôi nhưng tính cách cương liệt, bạo hỏa của Liễu Nhị Long lại khác với mẫu thân của nàng. Nhưng đứng trước A Ngân lại làm cho nàng sinh ra một cảm giác, phảng phất như mẫu thân của mình vậy, như mẫu thân của mình sống lại vậy. Cảm giác ôn nhu, ấm áp tràn

ngập xua đi hết thảy tâm tình cô đơn của nàng.

- Mẹ...

Những giọt nước mắt hạnh phúc, mỗi người trong lòng đều có những cảm giác nhất định, có lẽ cảm xúc sâu đậm nhất chính là Đường Hạo. Qua thời gian nửa nén hương hắn mới từ từ đứng dậy, kéo Đường Tam lên:

- Tốt lắm hôm nay là ngày cả gia đình đoàn tụ, các ngươi đừng khóc nữa.

A Ngân gật đầu, lau nước mắt trên mặt Đường Tam và Tiểu Vũ:

- Ba ba các ngươi nói đúng, hôm nay đúng là ngày vui, chúng ta nên cao hứng mới phải.

Đường Tam lúc này cũng đã khôi phục lại tinh thần hướng mẫu thân hỏi:

- Mẹ, người khôi phục lại như thế nào vậy?

Đây là chuyện hắn quan tâm nhất, dù sao mẫu thân cũng là lần thứ hai trọng tu mười vạn năm, mượn rất nhiều ngoại lực. Hắn chỉ e việc mẫu thân sống lại có vấn đề.

A Ngân nói:

- So với trong dự liệu còn nhanh hơn nhiều, chẳng những khôi phục nhân hình hơn nữa còn khôi phục cấp bậc tu luyện năm đó. Hồn lực vừa vặn vượt qua 70 cấp. Quan trọng nhất là cùng con giống nhau, bởi vì, nhờ ảnh hưởng Lam Ngân Lĩnh Vực của ngươi thức tỉnh huyết mạch Lam Ngân Hoàng. Hiện tại hồn lực mặc dù vừa đạt cấp bậc hồn thánh nhưng tinh thần lực, nhất là tương tác với Lam Ngân Thảo so với trước đây còn là hồn thú mười vạn năm cũng không kém nhiều lắm. Bất luận thế nào đây vẫn là chuyện tốt. Có cha con ngươi ở đây 70 cấp hồn lực của ta cũng đủ dung rồi.

Đường Tam trong lòng thầm nghĩ may là mẫu thân trở lại nhân hình không cần phải tu luyện lại từ đầu. Nếu không nếu như mẫu thân mang hình hài sơ sinh đừng nói phụ thân không tiếp thụ được, sợ rằng chính mình cũng thấy rất

kì quái.

A Ngân nói:

- Ta hiện tại đã hoàn toàn sống lại. Tiểu Tam, chúng ta đi Hạo Thiên Tông chứ?

Đường Tam đương nhiên hiểu được mẫu thân vội vàng là bởi điều gì, lập tức gật đầu đồng ý. Nhưng Đường Hạo lại lắc đầu, nói:

- Việc này không phải vội. Cả nhà chúng ta ở một chỗ quan trọng hơn. A Ngân nàng vừa mới sống lại nên tu luyện củng cố lại một chút. Nếu không ta thật không thể yên tâm.

A Ngân bất đắc dĩ nói:

- Thiếp hiện nay không phải rất tốt sao? Yên tâm đi. Thiếp nhất định quan tâm tới bản thân, vừa là vì thiếp, mà còn vì chàng, Tiểu Tam, Tiểu Vũ.

Nhưng Đường Hạo vẫn kiên trì ý kiến, bốn người tại Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn trong sơn cốc vui vẻ sống cuộc sống gia đình vui vẻ đầm ấm. Mỗi ngày A Ngân cùng Tiểu Vũ phụ trách nấu cơm, Đường Tam cùng Đường Hạo trao đổi một ít kinh nghiệm tu luyện tâm đắc. Đường Hạo nghe nói Đường Khiếu đem Hạo Thiên Cửu Tuyệt giao cho Đường Tam, bèn để cho Đường Tam sử dụng, chính mình từ bên cạnh chỉ điểm. Thê tử hồi sinh, tâm tư Đường Hạo một lần nữa sống lại. Nhìn qua hắn như ngày một trẻ lại. So sánh với khoảng thời gian trước quả thực là hai người a!

Đương nhiên, hiện tại Đường Hạo không có lạnh lùng nghiêm khắc như khi Tiểu Tam còn bé. Nhìn thấy con trai trưởng thành đến thế này trong mắt nhất thời không khỏi tia cười vui sướng.

Ba ngày đã qua thân thể A Ngân không có xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Dưới sự thúc giục của thê tử, Đường Hạo quyết định đưa cả gia đình rời khỏi Lạc Nhật Sâm Lâm đi Hạo Thiên Tông.

Lạc Nhật Sâm Lâm gần Thiên Đấu thành, khoảng cách Hạo Thiên Tông cũng

không xa, vì để giúp phụ thân sớm khôi phục tay chân, Đường Tam cũng không có ghé vào Thiên Đấu Thành. Một nhà bốn người đi thẳng đến Hạo Thiên Tông. Đường Tam vốn cũng muốn đi Hạo Thiên Tông. Ngày đó năm vị trưởng lão Hạo Thiên Tông đưa ra ba yêu cầu, hắn đều đã hoàn thành. Nơi đó còn có tượng thần Lâu Cao đang chú tạo loại ám khí cực mạnh của Đường Môn.

------oOo------

Chương 450: Trở về Hạo Thiên Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan

Biên Dịch: A Lá

Lúc đầu, khi Đường Tam đưa Thần Tượng Lâu Cao cùng một số lượng lớn kim loại quý hiếm đến Hạo Thiên Tông, cách điều chế độc dược cũng được hắn để lại đó. Hắn đã sớm làm thí nghiệm, thuốc nổ ở thế giới này hoàn toàn có khả năng bào chế được. Bởi vậy, Lâu Cao không chỉ là muốn chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm, mà còn muốn chế tạo ám khí bài danh đệ nhất của Đường Môn: Phật Nộ Đường Liên, loại ám khí kinh khủng mà kiếp trước Đường Tam đã dành rất nhiều thời gian, công sức nghiên cứu.

Xét tương đối mà nói chế tạo Phật Nộ Đường Liên còn khó hơn chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Bởi vì điều phối thuốc nổ cùng chú tạo đều vô cùng khó khăn. Nhưng dù sao Đường Tam cũng đã từng chế tạo thành công Phật Nộ Đường Liên, bởi vậy hắn để lại cho Lâu Cao bản vẽ cực kì tinh chuẩn, tinh chuẩn tới từng chi tiết. Từ góc độ đó mà nói, chế tạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm ngược lại còn khó khăn hơn một chút.

Trải qua năm năm thời gian, Đường Tam cũng không dám khẳng định Lâu Cao có thể chế tạo thành công hai món tuyệt thế ám khí đó hay không, nhưng nghĩ đến có bá phụ hắn phụ trợ, việc rèn hắn là không có vấn đề gì.

Hạo Thiên Tông ở phía đông Thiên Đấu Thành, cách khoảng ba trăm dặm. Xa xa một nhà bốn người Đường Tam đã thấy được khói bếp bốc lên từ tiểu sơn thôn kia.

Đường Hạo lúc đầu mặc dù cho Đường Tam bản đồ nơi này nhưng bản đồ đó lại do Đường Nguyệt Hoa - cô cô của Đường Tam đưa cho hắn. Chính bản thân hắn cũng chưa từng tới nơi đây. Trong mắt Đường Hạo rõ ràng hiện lên một tia lãnh quang.

Không lâu trước đây Hạo Thiên Tông vẫn là thiên hạ đệ nhất tông môn, lúc này tại thành ra bộ dáng như thế này, thậm chí phải lấy một sơn thôn lụi bại như vậy làm nơi đặt tông môn. Có thể hiểu được tâm tình lúc này của phong hào Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo.

Bất chợt, bàn tay trái đang nắm chặt của hắn lại bị một bàn tay mềm mại bắt lấy. Đường Hạo quay đầu nhìn lại chỉ thấy thê tử đang ôn nhu nhìn mình. A Ngân nhẹ giọng nói:

- Đừng suy nghĩ quá, hai cha con chàng đã trở về, Hạo Thiên Tông nhất định tái hiện huy hoàng năm xưa.

Nhìn thê tử, nét mặt Đường Hạo trở lên nhu hòa rất nhiều. Cầm lấy bàn tay A Ngân, gật đầu:

- Yên tâm, ta không có việc gì. Rốt cuộc trở về trong lòng không khỏi cảm thán mà thôi.

Đường Tam nhìn hình dáng tàn tạ không trọn vẹn của phụ thân không nhịn được nói:

- Ba, Hạo Thiên Tông nếu không chịu dung nạp chúng ta, chờ người cầm lại hồn cốt, chúng ta đi là được.

Đường Hạo sắc mặt nghiêm lại, trầm giọng quát:

- Câm miệng, Tiểu Tam, ngươi phải nhớ kĩ. Chúng ta đều là phần tử trong tông môn. Võ hồn chúng ta sử dụng là võ hồn truyền thừa Hạo Thiên Chuy.

Bất luận lúc nào, ngươi cũng là một đệ tử Hạo Thiên Tông.

Tuy chỉ còn một tay, một chân nhưng khi nổi giận, uy nghiêm của Đường Hạo vẫn như trước.

- Dạ.

Đường Tam vội vã đáp ứng một tiếng. Chẳng qua trong lòng hắn lúc này lại không có hảo cảm gì đối với Hạo Thiên Tông.

Nhìn sơn thôn phía sau ngọn núi, Đường Tam trong lòng thầm nghĩ nếu như hết thảy thuận lợi thì không sao. Nhưng nếu mấy vị trưởng lão dám gây bất lợi cho phụ thân, đừng trách hắn hạ thủ bất lưu tình.

Đúng lúc này Đường Tam bắt gặp ánh mắt của mẫu thân, trong ánh mắt đó Đường Tam thấy được sự ủng hộ của mẫu thân.

Đường Hạo vì hồi báo tông môn, tự đoạn hai chi, nhưng Hạo Thiên Tông nhiều năm qua chưa từng ủng hộ Đường Hạo. Điều này cũng làm cho A Ngân không có hảo cảm đối với Hạo Thiên Tông. Thậm chí còn có một tia ác cảm, tự nhiên nàng sẽ ủng hộ con trai.

Có mẫu thân ủng hộ, Đường Tam nhất thời cảm thấy khoan khoái. Bất luận tình cảm phụ thân dành cho tông môn là cố chấp như thế nào, nhưng trong lòng phụ thân hắn ảnh hưởng của mẫu thân hắn tuyệt không kém. Tới thời khắc mấu chốt, lời nói của mẫu thân sẽ có tác dụng không nhỏ.

Trong khi nói chuyện bọn họ đã đi tới cửa thôn. Một vài thôn phu đã nhìn thấy bọn họ. Mặc dù Đường Tam đã từng tới đây nhưng số người gặp hắn cũng không nhiều, hơn nữa ở đây toàn là ngoại nhân đệ tử. Thấy bốn người đi đến, vài người thôn phu tiến lên ngăn lại.

- Xin hãy rời khỏi nơi này. Nơi đây không chào đón người ngoài.

Một thôn phu lãnh đạm nói.

Đường Tam nhíu mày:

- Lời nói y như lần trước, một tia thiện ý đều không có. Vừa nói hắn vừa phóng xuất võ hồn Hạo Thiên Chuy.

Hắc quang chưa xuất hiện, áp lực từ chỗ cánh tay trái của Đường Tam đã như mây đen che kín đầu bọn họ. Hạo Thiên Chuy hiện ra, nhưng không phải như lúc trước không có hồn hoàn nào. Thân chuy thật lớn, đen thui, trông còn uy mãnh hơn cả Hải Thần tam xoa kích, đầu chuy to gấp đôi trước đây, cán chuy cũng dài đến hai thước. Bộ dáng hiện tại không phải là một thanh chú tạo chuy mà là một thanh chiến chuy uy mãnh.

Những hoa văn đen trên thân chuy lưu chuyển, nhất là những hoa văn Sát Thần lĩnh vực, trông như có một tầng ánh sáng huyết sắc, trong khí phách đó ẩn hàm sát khí mãnh liệt giống như thực chất nhanh chóng khuyếch tán ra.

Một đỏ, hai đen, ba cái hồn hoàn chỉnh tề xếp hàng trên thân Hạo Thiên Chuy, quang mang như chìm vào thân chuy, nhưng lại tỏa ra áp lực tràn ngập. (chả biết sao cái võ hồn này lại có một cái màu đỏ nữa 0.0).

Mấy tên thôn phu đang ngăn phía trước đồng thời đại biến, hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, một mực lui tới tận cửa thôn mới miễn cưỡng đứng lại được. Họ chăm chú nhìn vào Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam kinh hãi không nói lên lời.

Đường Tam thản nhiên nói:

- Nhanh đi hồi báo cho tông môn, thông báo cha con Đường Hạo, Đường Tam mang theo gia quyến trở về.

Vài tên thôn dân nhìn nhau, vội vã hướng trong thôn chạy đi.

Lúc này, Đường Hạo có vẻ đăm chiêu nghĩ đến cái gì. Chau mày, A Ngân thì vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở bên cạnh hắn, kéo lấy cánh tay cụt của chồng (cụt thì lấy gì mà kéo đây), thỉnh thoảng lại nhìn con trai. Mỗi khi nhìn đến hình ảnh người con trai con lớn anh tuấn, trong mắt lại hiện lên nét cười. Sinh được đứa con như thế, bậc cha mẹ nào không mãn nguyện chứ.

Trạm canh của Hạo Thiên Tông tại thôn nhỏ này cũng có lưu lại trực hệ đệ tử. Các thôn dân vì quá mức giật mình bởi Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam mà quên cả dẫn họ vào trong thôn. Sau đó không lâu một người bước từ trong số dân đi ra.

Người này lại là người quen của Đường Tam. Hắn vẫn mặc trang phục màu xám quen thuộc. Chính là người cùng với Đường Long đón tiếp hắn khi hắn lần đầu đến Hạo Thiên Tông, Đường Tam còn nhớ rõ tên của hắn là Đường Ngọc - đệ tử trực hệ đời thứ ba.

Đường Ngọc nhìn thấy Đường Tam, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm:

- Đúng là ngươi a! Ta còn tưởng tên ngoại môn đệ tử này hù ta chứ. Đường Tam, hoan nghênh trở về. Bọn hắn vừa nói nhị thúc cũng trở về cùng ngươi, đúng không?

Ánh mắt Đường Tam ảm đạm, Đường Ngọc rõ ràng là nhìn thấy phụ thân. Chỉ là không nhận ra được thân thể không trọn vẹn của người. Tự nhiên oán khí về Hạo Thiên Tông trong lòng Đường Tam lại tăng vài phần. Hắn trầm giọng:

- Cha ta ở đây.

Đường Ngọc là đệ tử Hạo Thiên Tông, không phải người bình thường, lập tức nhận ra được biến hóa trong ánh mắt Đường Tam. Lập tức ánh mắt Đường Ngọc lại dừng lại trên người Đường Hạo, nhưng khi nhìn thấy thân thể tàn tạ, cụt một tay, một chân của Đường Hạo, hắn không khỏi giật mình. Bất quá hắn cũng xem như là thông minh, phản ứng rất nhanh, vội vã tiến lên hai bước khom người hành lễ:

- Vãn bối Đường Ngọc, ra mắt nhị thúc.

Thật ra Đường Hạo tại Hạo Thiên Tông đời thứ hai không phải bài danh lão nhị, nhưng là hắn cùng với Đường Khiếu là hai người con trai của tông chủ đời trước. Vì vậy mới được lớp đệ tử đời thứ ba gọi một tiếng nhị thúc.

Đường Hạo phất phất tay, nói:

- Không cần đa lễ. Ta là tội nhân của tông môn, từ 20 năm trước đã không được tính là người trong Hạo Thiên Tông.

Đường Tam trầm giọng nói:

- Đường Ngọc đại ca. Phiền toái ngươi dẫn đường. Chúng ta muốn lên tông môn.

Nghe Đường Tam nói như thế. Đường Ngọc nhất thời lộ vẻ khó xử, cười khổ nói:

- Huynh đệ, ngươi lên tông môn tự nhiên là không có vấn đề. Chỉ là, ngươi cũng biết, chúng ta tông môn hiện tại phong bế, không tiếp đãi ngoại nhân, hơn nữa, thân phận của nhị thúc lại mẫn cảm, ngươi thật không nên làm ta khó xử.

Đường Tam cả giận nói:

- Cái gì gọi là ngoại nhân? Cha ta chính là con trai của cố tông chủ, Phong Hào Hạo Thiên. Đây là mẫu thân cùng thê tử của ta. Ai là ngoại nhân?

- Cái này...

Đường Ngọc xấu hổ nói:

- Đường Tam. Cái này ta thật sự không làm chủ được, ngươi xem như thế này được không. Ngươi theo ta lên tông môn, nói rõ với tông chủ cùng các vị trưởng lão. Sau đó tái thỉnh nhị thúc cùng gia quyến lên núi.

Đường Tam trong lòng vừa động, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân. Thần sắc đột nhiên trở nên bình tĩnh trở lại, hướng Đường Ngọc gật đầu, nói:

- Như vậy cũng được, chúng ta như vậy đi thôi.

Vừa nói, hắn đi tới trước người phụ thân:

- Ba, chúng ta cũng không nên làm hắn khó xử. hắn quả thật không làm chủ được. Con lên núi trước, sau đó đón người cùng mẫu thân sau. Tiểu Vũ nàng cũng ở đây chờ ta.

Tiểu Vũ nhu thuận gật đầu. Đường Tam xoay người muốn đi, khi hắn đang quay người lại, bất ngờ bị một bàn tay to lớn vỗ vào bả vai.

Đường Tam một lần nữa quay đầu, chỉ thấy ánh mắt sáng quắc của phụ thân đang nhìn mình. ánh mắt phụ tử gặp nhau. Trong nháy mắt Đường Tam biết phụ thân đã biết ý định của mình, trong lòng thầm than. Quả là không ai hiểu con bằng cha mẹ. Chính mình đã cố gắng che dấu nhưng vẫn bị phụ thân nhìn thấy.

Đường Hạo nhìn chăm chú vào mắt Đường Tam:

- Tiểu Tam, chú ý đúng mực. Đi đi, chúng ta ở đây đợi ngươi.

Trong ánh mắt Đường Tam toát lên một vẻ kinh ngạc, mặc dù phụ thân nhắc nhở mình, nhưng trong giọng nói lại bao hàm một chút ý nghĩa đặc thù. Cũng không phải là phản đối hoàn toàn. Từ đó có thể nhìn ra phụ thân cũng có một chút bất mãn với tông môn. Đương nhiên, đây là bởi vì phụ thân luôn đặt tông môn ở trong tim, lại có chút nóng lòng quay về tông môn bái tế tổ phụ.

Đường Tam hướng phụ thân gật đầu, xoay người đi theo Đường Ngọc.

Xuyên qua thôn, đi tới vách núi dựng đứng trước mặt, Đường Ngọc cũng không bắt chuyện với Đường Tam, nhảy lên, cứ cách mười thước lại điểm chân vào một chỗ lõm để mượn lực, hướng đỉnh núi phóng lên.

Đường Tam cười lạnh nhạt. Lần này, hắn không có như khuôn phép lần trước, thân hình hắn chỉ hơi nhoáng lên, quang ảnh lóe ra, đã đến đỉnh núi. Tu vi của hắn đã vượt qua chín muơi cấp, chính là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La. Những kĩ năng của hồn cốt mười vạn năm đều được phát huy hoàn toàn. Kĩ năng phi hành của hồn cốt chân phải Lam Ngân Hoàng của hắn bây giờ còn nhanh hơn cả chim bay.

Khi Đường Ngọc lên tới đỉnh núi thì đã thấy Đường Tam đang đứng đợi ở

đó. Hắn dụi dụi mắt, không hiểu Đường Tam đi lên đỉnh núi như thế nào?

- Chúng ta tăng tốc một chút đi, đừng để phụ thân ta sốt ruột.

Nói rồi Đường Tam đưa tay tóm lấy vai Đường Ngọc.

Thân là đệ tử Hạo Thiên Tông, thực lực của Đường Ngọc đương nhiên bất phàm. Theo phản xạ lui nhanh về phía sau, tránh khỏi tầm tay của Đường Tam. Nhưng bàn tay Đường Tam dường như có một hấp lực vô hình vậy, không thể tránh ra được. Đường Ngọc chỉ cảm thấy bả vai tê rần, hồn lực trong cơ thể bị hạn chế. Một khắc sau hắn đã cảm thấy thân thể hai người như cưỡi mây lướt gió, bay vút lên.

Đường Tam đúng là đang mang theo hắn mà bay vút lên. Đường Ngọc chỉ cảm thấy những trận gió núi lạnh thấu xương không ngừng xẹt qua cùng với tiếng gió rít bén nhọn bên tai. Nhưng hắn lại thấy trong nội thể không hề lạnh chút nào, ngược lại cả cơ thể như đắm chìm trong làn nước ấm, thoải mái ấm áp vô cùng.

Nhưng không đợi Đường Ngọc hưởng thụ cảm giác này, cả thân thể chợt rung động, nhìn lại đã thấy mình đang đứng vững vàng trên mặt đất. Thân thể cũng không bị Đường Tam khống chế nữa.

Đường Tam buông bả vai Đường Ngọc ra, mỉm cười:

- Đừng trách ta a, ta chỉ muốn nhanh nhanh một chút thôi.

Đường Ngọc lúc này mới khôi phục lại bình tĩnh. Không ngờ chỉ sau mấy lần hô hấp đã lên tới ngọn núi chính của Hạo Thiên Tông.

Đường Ngọc nhìn ánh mắt Đường Tam, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Đường Tam, lần nầy ngươi trở về, lại càng trở lên lợi hại. Nhưng ta cảm thấy tâm tình của ngươi thật không tốt a. Đối với các trưởng lão nên giữ ý một chút, tâm tính bọn họ hắn là ngươi cũng biết, không tốt lắm đâu.

Đường Tam cười lạnh nhạt:

- Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý.

Trong lòng thầm nghĩ:

- Ta biểu hiện rõ ràng thế ư? Ngay cả Đường Ngọc cũng nhìn thấy mình bất thiện. Hừ, thiện hay là bất thiện, vẫn là dựa vào lựa chọn của tông môn.

Đương Ngọc nhìn qua cây Hải Thần Tam Xoa Kích cổ quái trong tay Đường Tam, nói:

- Đi thôi, chúng ta qua bên kia.

Pháo đài đá kiên cố của Hạo Thiên Tông lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Đường Tam. Đường Tam hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén tâm tình oán giận của mình, cố để cho tâm tình ôn hòa hơn một chút. Hắn lần này trở về là muốn làm rất nhiều chuyện, đương nhiên có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất. Như vậy phụ thân càng dễ dàng được tông môn chấp nhận, bất luận tình cảm của phụ thân dành cho Hạo Thiên Tông vẫn là rất lớn như cũ.

Hai gã thanh niên canh giữ đại môn nhìn thấy Đường Tam không khỏi ngạc nhiên. Năm đó tại Hạo Thiên Tông, Đường Tam đại triển thần uy, đả bại Thất trưởng lão Phong Hào Đấu La dùng bốn thành công lực, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ.

Tuy Đường Long, Đường Hổ vẫn đứng đầu lớp đệ tử đời thứ ba, thứ tư của Hạo Thiên Tông, nhưng trong lòng rất nhiều đệ tử Đường Tam mới là tuổi trẻ đệ nhất nhân.

Cho nên bọn họ không hề có chút nào ngăn trở Đường Tam. Ánh mắt vẫn mang theo vài phần ngưỡng mộ, lui qua một bên.

Sau khi vào bên trong, Đường Ngọc nói:

- Trước tiên ta mang huynh vào sảnh đường, rồi sẽ đi thông báo cho tông chủ.

Đường Tam gật đầu:

- Như vậy làm phiền huynh rồi.

Đường Ngọc cười, nói:

- Huynh đệ một nhà, đừng khách khí a. Ta cũng là rất bội phục thực lực của huynh a, lúc nào có cơ hội cũng làm phiền huynh chỉ điểm qua một chút a.

Đường Tam mỉm cười gật đầu. Đường Ngọc sau khi dẫn hắn vào sảnh đường liền xoay người đi bẩm báo.

Sảnh đường rất lớn, hoàn toàn có thể chứa được hơn năm chục người cùng nghị sự. Đường Tam lúc này không khỏi đắm chìm trong ân ân oán oán của phụ thân cùng tông môn.

Chuyện năm đó, đúng là phụ thân đã gây nguy hiểm cho tông môn. Nhưng từ góc độ khác nhìn vào, phụ thân thật sự sai sao? Bảo vệ thê tử là sai ư? Chẳng phải chỉ là Võ Hồn Điện muốn trút giận lên Hạo Thiên Tông sao? Trước đây Đường Tam cũng cho rằng phụ thân mang tai nạn đến cho tông môn, cũng cho rằng không thể đổ trách nhiệm của phụ thân lên người khác. Nhưng mấy năm nay, trải qua nhiều lần tranh đấu cùng Võ Hồn Điện, hắn đã hiểu được rằng dù không có chuyện đó, Võ Hồn Điện cũng sẽ không bỏ qua cho Hạo Thiên Tông.

Mà khi đó tông môn đã không lựa chọn nghênh địch mà lại lựa chọn thối lui. Võ Hồn Điện cố nhiên thực lực cường đại nhưng theo lời bốn vị tộc trưởng tứ tông, năm đó cũng là thời kì cường thịnh của Hạo Thiên Tông. Nếu như họ liên hợp Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cùng Thất Bảo Lưu Ly Tông lại, chưa chắc đã thua Võ Hồn Điện. Nếu như vậy cũng không dẫn đến tình cảnh như bây giờ.

Từng là thượng tam tông của thất đại tông môn nhưng hiện nay, một bị diệt vong, một bị suy tàn, một thì thoái ẩn. Trách nhiệm này thật không thể đổ lên ai khác ngoài Hạo Thiên Tông. Làm thiên hạ đệ nhất tông môn nhưng lại vì lợi ích của tông môn mà nhượng bộ thối lui, làm cho Võ Hồn Điện không còn vật cản, càng lớn mạnh, để ngày hôm nay mới sinh ra Võ Hồn đế quốc, khinh

thị hai đại đế quốc Thiên Đấu, Tinh La.

Từ góc độ này mà xem, lúc trước phụ thân làm sai cái gì chứ? Tông môn tuyên bố chấm dứt quan hệ với phụ thân, vẫn chọn con đường tránh lui. Các trưởng lão kia làm sai lại đổ hết tội lỗi lên phụ thân sao? Hai mươi năm lăm qua đi, phụ thân vẫn sống trong uất ức, cuối cùng chọn con đường tự hủy thân thể để báo đáp ơn nuôi dưỡng của tông môn.

Nghĩ tới đây, Đường Tam không khỏi nắm chặt tay. Phụ thân không sai, tông môn mới sai. Ý nghĩ này cứ thế tràn ngập trong đầu hắn.

Đang lúc suy tư, đột nhiên có tiếng kêu kinh ngạc vang lên,

- Là ngươi, ngươi đã trở về?

Đường Tam ngẩng đầu nhìn lại, đúng là một người quen, kẻ nổi trội trong thế hệ đệ tử đời thứ ba, cạnh tranh vị trí số một của đời thứ ba cùng Đường Long, chính là Đường Hổ. Đường Hổ đang chăm chú nhìn Đường Tam.

Nhiều năm không thấy, hơi thở Đường Hổ càng thêm trầm ổn, chân tướng là một con mãnh hổ đã hoàn toàn nội liễm khí thế. Mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều tỏ vẻ cực kì trầm ổn. Ánh mắt lộ tinh quang, vẻ ngạc nhiên chỉ chợt lóe qua mà thôi. Nhưng ở sâu bên trong lại có vẻ gì đó địch ý.

Đường Tam còn nhớ kĩ nhi nữ của hắn, tiểu nữ nhi Điềm Điềm kia. Mấy năm qua đi, tiểu nha đầu kia chắc là trở thành đại cô nương rồi.

- Ngươi ổn chứ Đường Hổ đại ca.

Đường Tam đứng lên, lễ phép không thể bỏ qua, Đường Tam vốn vẫn rất coi trọng đạo hiếu.

Đường Hổ đi vào phòng khách, nói:

- Ngươi trở về lúc nào vậy?

Đường Tam nói:

- Vừa mới đến.

Đường Hổ gật đầu, nói:

- Có cơ hội, chúng ta lại luận bàn một chút.

Đường Tam cũng không khiêm nhượng:

- Hảo. Tùy thời cung kính chờ đợi.

Đường Hổ không cần phải nhiều lời nữa. Khi hắn chuẩn bị đi ra khỏi phòng khách, tiếng bước chân lại truyền đến, ở giữa Đường Ngọc, Đường Long, tông chủ Hạo Thiên Tông Đường Khiếu đã đi đến. Khi nhìn thấy Đường Hổ cũng ở đó, không khỏi có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không để ý đến Đường Hổ:

- Tiểu Tam. Ngươi rốt cuộc đã trở về.

Đường Tam vội vã tiến lên vài bước, quỳ một gối xuống:

- Đại bá, làm cho bá phải lo lắng.

Đường Khiếu kéo hắn dậy:

- Người một nhà, không cần đa lễ như vậy, ngươi vừa từ Hải Thần Đảo trở về ư?

Nghe được ba chữ Hải Thần đảo, bất luận là Đường Long, hay Đường Hổ đều bộc phát ra hai đạo tinh quang, rồi lại liếc qua nhau, tinh quang va chạm, không có ý nhường nhịn. Hiển nhiên nhiều năm qua bọn họ cũng không có đình chỉ cạnh tranh ngôi vị số một trong thế hệ trẻ.

Đường Tam đối với Đường Khiếu không có ý phải dấu diếm, lúc trước Đường Khiếu cũng chỉ điểm về Hải Thần đảo cho hắn:

- Vâng, cháu mới từ Hải Thần Đảo trở về. Đại bá sao người phải tự mình qua

đây, cứ cho gọi cháu là được mà.

Đường Khiếu cười ha hả:

- Không phải là ta cao hứng vì ngươi đã trở về sao? Trở về là tốt rồi, tốt rồi.

Đường Tam hỏi:

- Đại bá, cháu lần này trở về là hy vọng có thể tế bái tổ phụ. Cha cháu, người cũng tới.

Đường Khiếu đang tươi cười, nghe xong những lời này của Đường Tam, thần sắc nhất thời ngưng trọng, bắt lấy bả vai Đường Tam:

- Ngươi nói cái gì? Hạo đệ, hắn cũng trở về cùng ngươi?

Nét mặt Đường Khiếu rõ ràng trở nên kích động, đứng nhìn Đường Tam, vành mắt đỏ lên, tâm tình kích động.

Đường Tam nói:

- Đúng vậy. Đại bá, cha cháu lần này trở về hi vọng có thể nhận lại tổ tông, tế bái tổ phụ.

Đường Khiếu hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế tâm tình của mình:

- Tiểu Tam, ngươi còn nhớ rõ những yêu cầu của mấy vị trưởng lão năm đó chứ?

Đường Tam gật đầu nói:

- Cháu đương nhiên nhớ kĩ. Ba sự kiện, thứ nhất tu luyện đến cảnh giới Hồn Đấu La, thứ hai đạt được một cái hồn hoàn mười vạn năm, thứ ba đánh chết một gã Phong Hào Đấu La của Võ Hồn Điện.

Đường Khiếu nói:

- Nói như vậy, ngươi đã...

Đường Tam lần nữa gật đầu:

- Tất nhiên, đại bá, cha cháu còn đang chờ ngoài núi. Đại bá có thể triệu kiến các vị trưởng lão được không? Đại bá cũng biết cha cháu đã tự đoạn hai chi, cháu không muốn người phải chờ lâu.

Đường Khiếu bị Đường Tam làm cho chấn động, có chút ngớ ngẩn. Bên cạnh Đường Long, Đường Hổ, Đường Ngọc lại càng giật mình nhìn Đường Tam, mắt chữ A mồm chữ O. Theo lời nói của Đường Tam hiển nhiên hắn đã vượt qua cảnh giới Hồn Đấu La. Hắn mới bao nhiêu tuổi? Hai mươi lăm, hai mươi sáu? Hồn Đấu La? Có thể như vậy ư?

Đường Khiếu nhìn Đường Tam từ trên xuống dưới, hắn lại càng kinh ngạc phát hiện, chính mình cũng nhìn không thấu được đứa cháu này, trầm giọng nói:

- Tiểu Tam, việc này không phải trò đùa. Ngươi cũng biết năm đó cha ngươi đã mang tai họa như thế nào đến cho tông môn, chuyện này không thể đùa đâu. Mới chưa đến mười năm mà ngươi nói đã hoàn thành ba sự kiện đó ư? Chi bằng cứ để ta đi gặp mặt cha ngươi trước đã.

Đường Tam nhíu mày:

- Đại bá, năm đó thực sự cha cháu đã sai sao? Coi như không có chuyện kia, liệu Võ Hồn Điện có bỏ qua cho Hạo Thiên Tông chúng ta không?

Đường Khiếu sửng sốt, nhất thời tức giận mắng:

- Tiểu Tam, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không? Tuy cha ngươi là thân đệ của ta nhưng ta cũng không thể bao che. Nếu như hắn không có đánh chết Giáo Hoàng đời trước, liệu Võ Hồn Điện có dễ dàng hướng chúng ta mà động võ không? Mọi chuyện đã được quyết định, ra lệnh trục xuất cha ngươi chính là lệnh của tổ phụ ngươi. Chuyện này hết sức trọng đại, ngươi bất quá cũng chỉ là đệ tử đời thứ ba, nếu như nói như vậy với mấy vị trưởng lão e rằng ngươi cũng có thể bị...

Đường Tam hít sâu một hơi, nhìn chăm chú vào Đường Khiếu, nói:

- Xin lỗi, đại bá, là cháu quá xúc động, bất quá, lúc đầu các trưởng lão ước định ba sự kiện, cháu quả thật đều đã làm được, vẫn phải phiền toái đại bá triệu tập các vị trưởng lão đi. Bọn họ đã đáp ứng, nếu như cháu có thể trong vòng mười năm làm được ba sự kiện này, chẳng những để cho cháu tế bái tổ phụ, hơn nữa có thể cho cha cháu trở về tế bái.

Dựa vào tinh thần lực mênh mông, trên phương diện năng lực tinh thần hắn còn áp đảo cả đại bá hắn, cường giả Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp. Hắn đã ghi nhận rất rõ cảm giác kích động chân thành kia của đại bá hắn.

Đường Tam cũng đã từng có ý hoài nghi đại bá, dù sao phụ thân bị trục xuất khỏi tông môn thì cũng là có lợi cho đại bá. Hơn nữa trước đây đại bá cũng từng thích mẫu thân hắn, không loại trừ khả năng từ yêu biến thành hận.

Tuy Đường Khiếu truyền thụ cho hắn Hạo Thiên Cửu Tuyệt, nhưng hắn vẫn có một chút ít cảnh giác. Nhưng lần này trở về, ý nghĩ của hắn đã thay đổi. Một người có thể giả bộ thực lực, giả bộ thái độ nhưng tinh thần ba động lại không thể giả bộ. Đường Tam dù khó có khả năng nhìn thấu nội tâm của đại bá hắn nhưng khi cảm nhận được tinh thần ba động của đại bá khi nghe mình nhắc đến phụ thân hắn lại cảm nhận được cảm tình này, thái độ này là vô cùng chân thật

Tuy mang tình cảm vô cùng sâu sắc với phụ thân nhưng lại vì mấy vị trưởng lão cũng như chúng đệ tử mà không thể đi gặp thân đệ. Đường Tam hoàn toàn có thể nhìn thấy tâm tình lúc này của Đường Khiếu, cảm giác nghi kị lúc này đã không còn sót lại chút gì?

Đường Khiếu trầm ngâm một lát sau, mới chậm rãi gật đầu:

- Đã như vậy, tốt lắm. Đường Long.

- Có.

Đường Long vội vã cung kính đáp.

Đường Khiếu nói:

- Truyền lệnh tông chủ. Triệu tập năm vị trưởng lão tới phòng khách nghị sự.

- Dạ.

Đường Long đáp, rồi vội vã xoay người bước đi. Ánh mắt còn liếc qua Đường Tam, trong đó mang theo vài phần kính nể. Mặc dù chưa được nói chuyện với Đường Tam về chuyện Đường Tam đạt tới trên tám mươi cấp, tuy giật mình nhưng hắn tin tưởng Đường Tam tuyệt không đem chuyện này ra làm trò đùa.

Không lâu sau, năm người nối đuôi nhau tiến vào. Nhị trưởng lão đi đầu, Thất trưởng lão đi cuối. Bọn họ nhìn thấy Đường Tam không khỏi toát lên vẻ ngạc nhiên.

Hiển nhiên việc Đường Khiếu triệu tập bọn họ nhất định có liên quan tới Đường Tam.

Bốn vị trưởng lão đi tới bên trong thì đều ngồi xuống hàng ghế phía trước, duy chỉ có Thất trưởng lão, người trước đây đã giao thủ với Đường Tam là trực tiếp đi tới trước:

- Tiểu tử ngươi đã trở. Thế nào? Ba chuyện kia làm đến đâu rồi? Người cũng đi mấy năm rồi, đừng có làm mất mặt Hạo Thiên Tông chúng ta đó, phải cố gắng.

Ngay lúc này Đường Tam lại nói ra một câu rung trời chuyển đất, làm cho cả Đường Khiếu lẫn những người còn lại trong nghị sự phòng đều sửng sốt.

- Hạo Thiên Tông, còn có mặt mũi sao?

- Ngươi nói cái gì? Thất trưởng lão ngay trước mặt Đường Tam giận dữ, hướng mặt Đường Tam mà đánh vào một phát.

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam nhẹ nhàng chuyển động, chặn

lại bàn tay đang đến của Thất trưởng lão. Bình một tiếng, Đường Tam không mảy may suy chuyển còn Thất trưởng lão bị chấn ngược về phía sau. May mà hắn cũng không có dùng nhiều lực, lui về sau vài bước là ổn định lại cơ thể.

- Tiểu Tam, ngươi nói bậy bạ gì đó?

Đường Khiếu tiến lại trước mặt Đường Tam, mặc dù nhìn qua có vẻ là đang chất vấn Đường Tam nhưng sự thật thì lại chắn giữa mấy vị trưởng lão và Đường Tam.

Lúc này bốn vị trưởng lão đều đã nhìn lại, nhị trưởng lão đứng đầu trợn tròn mắt nhìn Đường Tam.

Đường Tam sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Cháu không có nói quàng. Cháu nói là nói thật. Ở thế giới hồn sư bên ngoài, bây giờ còn có bao nhiêu người biết đến Hạo Thiên Tông chúng ta? Nhắc tới Hạo Thiên Tông. Bọn họ đánh giá như thế nào? Chỉ có bốn chữ: con rùa rụt cổ, Hạo Thiên Tông thật đúng là có thể diện sao?

- Đủ rồi.

Đường Khiếu gầm lên một tiếng, một cái tát lên mặt Đường Tam. Lần này, Đường Tam lại không có né tránh, cũng không có vận lực chống lại, cứng rắn chịu một cái tát của Đường Khiếu.

Chẳng qua một tát này của Đường Khiếu chỉ là dùng sức một chút, lại dưới sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam cũng không có bị đánh bay ra. Hơn nữa tuy nhìn có vẻ thịnh nộ nhưng một tát này của Đường Khiếu nhiều nhất cũng chỉ mang một thành uy lực.

Một tia máu rỉ ra khóe miệng của Đường Tam, hắn cũng không có lau đi, đưa ba ngón tay hướng về mấy vị trưởng lão:

- Hôm nay cháu tới đây là có ba việc quan trọng. Thứ nhất chính là chứng minh cháu đã hoàn thành ba sự kiện mà mấy vị đã đưa ra. Thứ hai, cháu cùng phụ thân đi bái tế tổ phụ. Chuyện thứ ba, cũng là vì cha cháu, lúc trước kia

cha ta không có làm gì sai cả, đồng thời cháu muốn lấy lại hai khối hồn cốt kia của cha cháu.

- Làm càn.

Nhị trưởng lão xưa nay vốn ôn nhu cũng bạo nộ. Hơi thở uy áp sắc bén từ người hắn rộ ra, hướng Đường Tam toàn diện áp chế. Nhưng hắn lại vô cùng kinh ngạc, trước áp lực của mình mà Đường Tam đứng đó như không hề có gì vậy?

- Đường Tam, ngươi coi đây là đâu, ngươi có tư cách gì cùng chúng ta nói chuyện như vậy? Lão Thất bắt lấy hắn. Tông chủ người cũng thấy thái độ của hắn rồi đó? Ta muốn trước tiên hỏi tội bất kính của hắn.

Thất trưởng lão quát lên một tiếng, hắc quang lưu động, Hạo Thiên Chuy chợt phóng thích. Đường Khiếu vội vã ngăn cản trước hai phía, quát:

- Đừng vội động thủ.

Đường Tam dường như cũng không cảm kích, cười lạnh một tiếng:

- Muốn động thủ sao? Tốt lắm. chúng ta ra bên ngoài.

Vừa nói, mũi chân ấn xuống đất, trong tay vẫn cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, lộn một cái đã ra khỏi nghị sự đường.

Đường Khiếu trong lòng khẩn trương:

- Tiểu Tam, ngươi …

Hắn còn chưa dứt câu, Thất trưởng lão đã tung người đuổi theo. Bất đắc dĩ Đường Khiếu cũng chỉ có thể lao theo ra ngoài. Bốn vị trưởng lão, mắt lộ hàn quang, cũng theo sát phía sau.

Đường Tam ra khỏi phòng khách, vài bước chân đã ra tới đỉnh núi bằng phẳng phía trước tông môn. Thất trưởng lão cũng rất nhanh, trong chớp mắt đã đuổi theo đến nơi.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi uống lộn thuốc rồi à?

Thất trưởng lão tức giận quát.

Đối với vị Thất trưởng lão này, Đường Tam vốn có mấy phần hảo cảm. Nhưng hôm nay vì thanh danh của phụ thân hắn tự nhiên sẽ không lui bước, trầm giọng nói:

- Thất trưởng lão, cháu kính trọng ngài là trưởng lão. Nếu như ngài vẫn cố ý động thủ đừng trách vãn bối không khách khí.

Thất trưởng lão giận quá thành cười lớn:

- Hảo, hảo tiểu tử. Để ta xem ngươi như đối với ta không khách khí là như thế nào?

Mấy năm trước hắn bại bởi Đường Tam, mặc dù chỉ dùng bốn thành công lực nhưng hắn cũng vẫn không phục. Khi đó Đường Tam bất quá mới chỉ là một gã Hồn Vương. Nhưng lúc nãy, vỗ lên cây Tam Xoa Kích của hắn bàn tay bây giờ vẫn cảm thấy đau. Lại dưới cơn giận dữ, Hạo Thiên Chuy không hề lưu thủ, khí thế mạnh mẽ hướng đến đầu Đường Tam đánh tới.

Đường Tam cũng không phóng thích võ hồn, đối mặt thất trường lão đích Hạo Thiên Chuy. Hắn hơi lui về phía sau nửa bước. Hai tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích. Lấy cán kích hướng phía trước nghênh đón, hét lớn một tiếng:

- Mở.

Đường Tam cũng không có phóng thích võ hồn, đối mặt với Hạo Thiên Chuy của Thất trưởng lão, hắn lui về sau nửa bước, hai tay nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích. Lấy cán hướng lên phía trên nghênh đón, hét lên một tiếng:

- Chấn.

Ngay lúc chuy, kích chạm nhau cũng là lúc Khiếu Thiên Đấu La Đường

Khiếu cùng bốn vị trưởng lão kia đuổi đến nơi. Thời khắc này, mắt thấy Thất trưởng lão, cửu hoàn lóng lánh trên người, Hạo Thiên Chuy như Thái Sơn áp đỉnh nhằm đầu Đường Tam, lúc này còn chưa có phóng thích võ hồn mà đập tới. Đường Khiếu không khỏi hoảng sợ, nhưng lúc này có muốn cứu cũng đã muộn rồi, hắn thống khổ nhắm hai mắt lại. Đối mặt với công kích như vậy của cường giả Phong Hào Đấu La, lại còn chưa có phóng thích võ hồn, Đường Khiếu quả thật không dám nghĩ đến kết quả nào khác nữa.

Oanh –

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp dãy núi, tiếng kinh hô của Đường Khiếu cũng vang lên. Theo tiềm thức Đường Khiếu mở hai mắt ra, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây cả người.

------oOo------

Chương 451: Thái Thản Khung Thương Phá cùng Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ngduchuan

Biên Dịch: A Lá

Đường Tam vẫn như trước đứng ở nơi đó, cũng không có bị đập bể thành thịt vụn như trong tưởng tượng của hắn. Thân thể của Thất trưởng lão lại bị bắn ngược lên, kịch liệt cuốn mấy vòng trên không trung mới rơi xuống nơi xa xa, khi đã đứng trên mặt đất, vẫn liên tiếp lui về phía sau vài bước mới miễn cưỡng đứng vững được thân hình. Song chưởng của hắn rõ ràng vẫn còn run rẩy.

Cả đỉnh núi lạnh ngắt như tờ, chỉ có thanh âm nổ vang quanh quẩn tại quần sơn.

Ai có thể nghĩ đến sẽ là như thế này? Đường Tam đứng ngạo nghễ ở trên

ngọn núi, cầm trong tay Hải Thần Tam Xoa Kích, đầy vẻ coi thường thiên hạ.

Nhị trưởng lão và bốn vị trưởng lão khác đều mở to hai mắt nhìn, bọn họ căn bản không thể tin đây là sự thật. Cứ việc một kích lúc trước của Thất trưởng lão tuy cũng không có sử dụng bất cứ hồn kĩ gì, nhưng hắn làm Phong Hào Đấu La, sức nặng của Hạo Thiên Chuy ít nhất cũng vượt qua năm nghìn cân, cứ như thế vận lực oanh kích, uy thế của nó có thể tưởng tượng ra được, vừa là từ trên hướng phía dưới, bản thân đã chiếm được ưu thế rất lớn. Nhưng Đường Tam lại cứ như vậy chặn lại công kích của hắn, vẫn không nhân nhượng đem Thất trưởng lão đẩy lui. Đương nhiên, điều làm bọn hắn không thể giải thích được là, Đường Tam như vậy cũng không có phóng xuất ra võ hồn của bản thân.

Đường Tam dựng thẳng Hải Thần Tam Xoa Kích lên, nặng nề đập lên mặt đất một cái, nhất thời, tiếng ầm ầm lai lần nữa vang lên, cả tòa pháo đài Hạo Thiên Tông đều kịch liệt run rẩy, từng đạo vết nứt thật lớn từ dưới chân Đường Tam hướng phía ngoài lan ra, cho dù là Đường Khiếu mạnh như vậy, cũng cảm giác được dưới chân hơi rung rung.

Đường Tam sở dĩ có thể không phóng thích võ hồn cũng có thể ngăn trở một kích này của Thất trưởng lão, cố nhiên là bởi vì Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng đồng dạng cũng là bởi vì thân thể hắn lúc này đã đạt tới một giới hạn cực kì kinh khủng. Sau khi đạt được hồn hoàn, hồn cốt của hai đại hồn thú Thái Thản Cự Viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng, bất luận là lực lượng hay là thuộc tính thân thể, Đường Tam cũng có thể nói là tăng lên tới trình độ cực kì kinh khủng. Từ lúc da dẻ mặt ngoài biến thành kim sắc, thân thể của hắn cũng đã không hoàn toàn thuộc về cấp độ thân thể của loài người. Bởi vậy, tuy Thất trưởng lão thực lực cường đại, nhưng khi thật sự không dùng hồn kĩ, đừng nghĩ đến chuyện làm thương tổn đến Đường Tam.

- Hiện tại ta có tư cách cùng các vị trưởng lão nói chuyện chứ?

Đường Tam thản nhiên nói ra.

Nhị trưởng lão lạnh lùng nói:

- Đường Tam, ngươi trở về tông môn, chính là để hướng tông môn khiêu

khích sao? Tuy ngươi có chút thực lực, nhưng lại chẳng tôn trọng trưởng bối, hướng tông môn thị uy, đây là tội gì?

Đường Tam lãnh đạm nói:

- Ta không có không có không kính trọng trưởng bối,cũng không có thị uy với các vị. Ta chỉ muốn đòi lại một chút công đạo cho phụ thân. Việc vừa rồi là do mấy vị động thủ trước, ta chỉ tự vệ mà thôi.

- Hảo, Đường Tam, ta cũng muốn biết xem ngươi tu luyện tới trình độ nào rồi.

Thất trưởng lão lần nữa bị đẩy lui, không khỏi khí nộ công tâm, bất quá, trải qua lần va chạm này, hắn cũng nhận thức đầy đủ được sự lợi hại của Đường Tam, nhất là cây Tam Xoa Kích trong tay của hắn, hắc quang lưu động, trong tay Hạo Thiên Chuy chợt tăng lớn, hai tay đều có chuy, đã phân biệt dùng ra hai cái hồn kĩ, hai thanh Hạo Thiên Chuy võ hồn chân thân phân biệt cầm ở trên hai tay, mắt lộ tinh quang, muốn lần thứ hai động thủ.

Đến lúc này, Đường Khiếu cũng không có cách nào tiếp tục ngăn cản mấy vị trưởng lão. Đường Tam biểu hiện là quá kiêu ngạo. Lúc này, âm thanh va chạm lúc vừa rồi, cùng với sự rung động của cả tông môn do Đường Tam gây ra đã kinh động đến cả tông môn. Đại lượng đệ tử Hạo Thiên Tông rất nhanh từ trong tông môn tuôn ra, đứng phía sau ở các trưởng lão, kinh ngạc nhìn hoành kích trên ngọn núi của Đường Tam.

- Chờ một chút.

Đường Tam hét lớn một tiếng, ngăn cản hành động của Thất trưởng lão.

Nhị trưởng lão trầm giọng nói:

- Ngươi còn gì muốn nói?

Đường Tam lạnh nhạt nói:

- Các vị trưởng lão nói vậy đã đem ta trở thành phần tử nổi loạn của tông

môn rồi. Nếu như trận chiến này, ta thắng, ta hy vọng các vị trưởng lão cùng với các vị tộc nhân bổn môn có thể nghe ta giải thích một chút về chuyện phụ thân ra ngày trước.

Nhị trưởng lão cả giận nói:

- Kể cả ngươi có đánh bại lão Thất. Ngươi cũng không có tư cách này. Lão Thất, bắt lấy hắn. Còn muốn ta lặp lại lần thứ ba sao?

Thất trưởng lão lúc này trong lòng cũng rất là nổi giận. Bị một người mới hơn hai mươi tuổi, đệ tử đời thứ ba trước sau bức lui hai lần. Tổn thương mặt mũi cũng là hắn không tiếp nhận nổi. Gầm lên một tiếng, tay trái cầm Hạo Thiên Chuy, chân thân đã hướng về Đường Tam bay tới.

Đường Tam như trước không có ý tứ phóng thích võ hồn, tay phải nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, đột nhiên tiến lên trước một bước, tay trái nắm quyền, hướng thẳng đến Hạo Thiên chân thân đang bay đến mà đấm. Một đoàn quang mang kim sắc tại quyền trái của hắn ngưng tụ, xung quanh vùng ánh sang màu vàng, không khí tựa hồ hình thành một vũng xoáy vặn vẹo thật lớn, tựa hồ không khí đã bị quang mang kinh khủng này đè nén, mỗi người đều cảm giác được không khí chung quanh mình trở nên ngưng trọng đè nén, sau một khắc, quyền trái của Đường Tam đã không nhân nhượng đón nhận Hạo Thiên chân thân của Thất trưởng lão.

Một cột sáng màu vàng thật lớn từ của Đường Tam ầm ầm phóng ra, cùng Hạo Thiên chân thân va chạm ở cùng một chỗ. So với lúc trước chuy kích tương giao thì càng thêm mãnh liệt, tiếng oanh minh lần nữa bạo vang, chỉ thấy Thất trưởng lão trên mặt thần sắc biến đổi, một thanh Hạo Thiên Chuy chân thân khác trong tay cũng bay ra.

Song chuy hợp nhất, phun ra hai cỗ quang mang màu đen kinh khủng, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ được trụ ánh sánh nặng tựa Thái Sơn nọ của Đường Tam. Bất quá, quang mang màu vàng kia vẫn không ngừng ép sát lại, từng bước đẩy Thất trưởng lão lui về phía sau, cũng không biết là bởi vì nổi giận, hay là bởi vì trực tiếp thừa nhận áp lực quá, mặt của Thất trưởng lão đã dần dần biến thành màu tím hồng.

Mặt khác thần sắc bốn vị trưởng lão nhất thời trở nên càng thêm khó coi, môn nhân Hạo Thiên Tông cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Rất hiển nhiên, Đường Tam không có sử dụng năng lực của võ hồn cũng như hồn hoàn. Đây là chỉ là kĩ năng thuộc về hồn cốt.

Nhưng là, vẻn vẹn chỉ bằng vào một cái hồn cốt kĩ năng mà có thể ngăn cản được hai võ hồn chân thân Thất trưởng lão, đây là thực lực khủng bố cỡ nào?

Vẫn áp bức Thất trưởng lão lui tiếp ba mươi thước, tay trái Đường Tam mạnh mẽ nhấc lên, hai đạo Hạo Thiên chân thân nương theo ánh sang màu vàng trong tay Đường Tam phát ra mà bay thẳng lên trời, một tiếng nổ đùng vang lên trong không trung, hai đạo võ hồn chân thân dĩ nhiên đều mất đi quang mang rơi xuống. Thất trưởng lão cuống quít triệu hồi, lúc này mới không để Hạo Thiên Chuy chân thân bị phá vỡ.

Cũng không phải nói Hạo Thiên Chuy yếu ớt, mà là Đường Tam phát ra công kích quá mạnh mẽ, hồn cốt cánh tay trái của Đường Tam chính là của Thái Thản Cự Viên giao cho, tên là Thái Thản Cự Viên hồn cốt cánh tay trái. Khối hồn cốt này mang đến cho hắn hai đại kĩ năng, trong đó một cái là trọng lực khống chế, một cái chính là Thái Thản Khung Thương Phá mà Đường Tam vừa thi triển.

Thái Thản Khung Thương Phá lợi dụng trọng lực khống chế, trong nháy mắt đem không khí đè nén thành năng lượng kinh khủng, giúp cho Thái Thản Cự Viên toàn lực phát động công kích. Uy lực mạnh, đủ để so sánh cùng đệ cửu hồn kĩ bình thường của Phong Hào Đấu La. Đường Tam ra tay đã là hạ thủ lưu tình, tay trái phát ra một kích, cuối cùng lại là cho bạo ở trên không, nếu không, Thất trưởng lão tuyệt không chỉ là lui ra phía sau ba mươi thước đơn giản như vậy.

Ba lần đánh lui Thất trưởng lão, còn không có vận dụng võ hồn, lần này, Thất trưởng lão trừ bỏ phẫn nộ ở ngoài, trong lòng không khỏi dâng lên một trận sợ hãi. Thực lực này của Đường Tam hắn đã không thể giải thích, tại sao mạnh như vậy?

Đường Tam nhìn phía Đường Khiếu cùng Nhị trưởng lão, thản nhiên nói:

- Đánh bại Thất trưởng lão quả thật không thể đại biểu cái gì, cho nên, ta hy vọng khiêu chiến toàn bộ năm vị trưởng lão. Nếu như ta có thể đánh bại các ngươi, như vậy, ta hẳn là đã có tư cách nói chuyện chứ.

- Tiểu Tam.

Cho dù là Đường Khiếu, nghe xong Đường Tam nói câu này, không khỏi kinh hô lên tiếng. Lấy sức một người, khiêu chiến Hạo Thiên Tông ngũ đại trưởng lão,dù là hắn cường giả mạnh nhất của Hạo Thiên Tông hiện tại, cũng tuyệt đối không có nắm chắc cái này. Tuy năm vị trưởng lão đạt tới Phong Hào Đấu La khi đã lớn tuổi, đạt được hồn hoàn cũng đều không phải hết sức cường đại. Nhưng bọn hắn dù sao cũng là Phong Hào Đấu La a! Càng huống chi bọn họ có võ hồn đều là Hạo Thiên Chuy. Đường Tam nói câu này, thật sự quá kiêu ngạo, quả thực chính là coi rẻ ngũ đại trưởng lão một cách trắng trợn. Mắt thấy mấy vị trưởng lão tức đến mặt trắng bệch ra không còn chút máu.

Đường Tam làm như vậy, đương nhiên là có mục đích, hắn cho tới bây giờ đều không lỗ mãng bao giờ. Sở dĩ không có xuất ra ngay tín vật của cụ cố giao cho, là bởi vì hắn biết, bản thân cho dù có tín vật này, nhưng không nếu đủ thực lực, đám trưởng lão này liệu có nghe mình? Liệu có trả lại phụ thân hai khối hồn cốt? Điều đó đương nhiên khó có khả năng, đại bá mặc dù bảo hộ cho mình, nhưng từ trước đến giờ hắn cũng cho rằng lúc đầu phụ thân làm sai. Ở dưới loại tình huống này, Đường Tam không thể không dùng phương thức này để tiến hành.

Hồn sư giới, luôn luôn lấy thực lực làm đầu, Đường Tam chính là muốn bằng vào thực lực của chính mình khuất phục tất cả tông môn đệ tử, thậm chí bao gồm cả đại bá Đường Khiếu, chỉ có như vậy, lời nói của hắn mới có thể làm người khác tin phục. Mới thật sự có cơ hội lấy lại chính danh cho phụ thân. Mặc dù chuyện như vậy là có một chút cường quyền, bạo lực, nhưng cũng đồng dạng là tiết kiệm thời gian nhất. Đường Tam cho tới bây giờ cũng không chuẩn bị để cho phụ thân ở lại Hạo Thiên Tông, cũng không có quá trông cậy vào quá Hạo Thiên Tông có thể giúp mình chống lại Võ Hồn đế quốc trong tương lai. Bởi vậy, hắn chính là muốn lấy thủ đoạn lôi đình vạn quân này để đạt tới mục đích của mình.

Nhị trưởng lão chậm rãi đi ra, mặt khác ba gã trưởng lão đi theo phía sau hắn, bọn họ mỗi một bước đi tới, đều có vẻ đặc biệt ngưng trọng, đồng thời, những cái hồn hoàn trên người bọn họ nối tiếp được phóng xuất ra. Đường Tam khiêu chiến quyền uy, mặt mũi của bọn họ, cứ việc lấy năm chiến một, tuyệt không quang vinh gì. Nhưng từ cách mà Đường Tam ứng đối Thất trưởng lão, đơn đả độc đấu với Đường Tam bọn họ sợ rằng thật sự không phải đối thủ của cái người tuổi trẻ này. Ngay lúc này tâm tình của mấy vị trưởng lão cũng là hết sức phức tạp, không chỉ là Đường Tam kích thích bọn họ phẫn nộ mà còn là giật mình, vô cùng giật mình. Năm năm qua, bọn họ mặc dù không biết Đường Tam xảy ra những chuyện gì, nhưng rõ ràng cảm giác được, nhi tử của Đường Hạo lúc này đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt so với năm năm về trước.

Thất trưởng lão cũng trở về trong đội ngũ các trưởng lão, đi ở phía cuối cùng, sắc mặt mặc dù khó coi, nhưng ánh mắt hắn lại hết sức ngưng trọng.

Một trận chiến này, đối với năm vị trưởng lão mà nói là cửa ải quan trọng nhất. Mặc dù bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có thể thất bại, kể cả có thắng đi chăng nữa, cũng tuyệt không quang vinh chút nào. Đường Tam có can đảm khiêu chiến bọn họ, xử lý Đường Tam cũng là một việc đương nhiên phải làm dù hơi khó khăn. Dù sao hắn có được thực lực như thế này đối với tông môn mà nói là chuyện hết sức quan trọng, phi phàm.

Đối mặt với áp lực của mấy vị trưởng lão đồng thời tiến lên, sắc mặt Đường Tam cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên. Mặc dù lần này hắn đối mặt chỉ là năm gã Phong Hào Đấu La (chỉ có năm 0.0), nhưng là, hắn hiểu được, trận chiến này tuyệt sẽ không dễ dàng hơn so với chuyện lần trước đối mặt Bỉ Bỉ Đông cùng sáu tên Phong Hào Đấu La. Dựa vào võ hồn Hạo Thiên Chuy của tông môn, thực lực của mấy vị trưởng lão trước mắt này tuyệt đối mạnh hơn sáu gã Phong Hào Đấu La ngày đó Bỉ Bỉ Đông mang theo, hơn nữa để cứu viện hai vị Sâm Lâm Chi vương bọn họ chỉ cần bỏ chạy là được rồi, mà hôm nay là phải đánh bại cả năm vị trưởng lão.

Thần quang trong mắt đại phóng, Đường Tam rốt cuộc đã phóng xuất võ hồn, Lam Ngân Hoàng phóng thích.

Trong khoảnh khắc, quầng sáng màu vàng lam từ trong cơ thể hắn tràn ra, vô

số quang mang màu vàng lam, làm không khí trở nên vặn vẹo ba động, Đường Tam tay phải nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, toàn thân đắm chìm trong quang mang màu vàng lam đó, mặc dù đối mặt với áp lực ngập trời, nhưng hắn không có chút nào sợ hãi, mỗi một cái hồn hoàn từ dưới chân hiện ra, mỗi cái hồn hoàn hiện ra khí tức của hắn càng trở nên ngưng tụ, trong nháy mắt áp lực đã không thua kém chút nào so với áp lực của năm vị trưởng lão.

Năm vị trưởng lão cơ hồ là đồng thời dừng cước bộ, mắt thấy từng cái hồn hoàn xuất hiện trên người Đường Tam mà không thể che giấu sự kinh hãi.

Màu đen, màu đen, màu đen, màu đen, màu đỏ, màu đen, màu đỏ, màu đỏ, màu đỏ. Chín cái hồn hoàn lẳng lặng xoay quanh thân thể Đường Tam.

Giờ khắc này, trước Hạo Thiên Tông tông môn, trên ngọn núi đỉnh cao này tuy có mấy trăm người, nhưng là lạnh ngắt như tờ.

Lúc đầu, năm vị trưởng lão đưa ra đích ba cái điều kiện, Đường Tam lúc này đã bằng vào sắc thái hồn hoàn trả lời bọn họ ít nhất hai cái.

Dưới ánh sáng màu đỏ long lánh của bốn cái hồn hoàn mười vạn năm, chín cái hồn hoàn đại biểu cho cấp bậc của Đường Tam với bọn họ là giống nhau, đều là Phong Hào Đấu La. Toàn bộ hồn hoàn đều là vạn năm hồn hoàn trở lên cho thấy hắn cường đại như thế nào? Tuy Đường Tam cũng chưa đưa ra chứng cớ đã đánh chết một gã Phong Hào Đấu La của Võ Hồn Điện nhưng lúc này bất luận là Đường Khiếu hay năm vị trưởng lão đều không có chút hoài nghi hắn đã hoàn thành ba sự kiện lúc trước, hơn nữa là hoàn thành một cách tuyệt vời, siêu ngạch. (perfect)

Nhị trưởng lão giật mình nhìn Đường Tam, sự tức giận trong mắt giảm đi rất nhiều:

- Ngươi là làm như thế nào vậy?

Đường Tam trả lời chỉ có đơn giản bốn chữ:

- Trải qua khó khăn.

Mặc dù chỉ có bốn chữ, nhưng làm trong lòng chúng môn nhân đệ tử trên đỉnh núi Hạo Thiên Tông đồng thời run rẩy một chút. Hắn năm nay bao tuổi? Bất quá mới hai mươi lăm tuổi mà thôi. Chín hồn hoàn vạn năm trở nên không chỉ đại biểu cho thực lực cường đại mà còn thể hiện rằng hắn đã trải qua bao nhiêu nỗ lực, bao nhiêu khổ cực.

Lo lắng trong mắt Đường Khiếu đã không còn sót lại chút gì, mà thay vào đó là sự hưng phấn, từ trên người Đường Tam hắn phảng phất thấy được vị tông chủ lúc trước đã dẫn đầu Hạo Thiên Tông tung hoành vô địch thiên hạ, cũng chính là gia gia Đường Thần. Cũng từ trên người Đường Tam hắn còn chứng kiến hi vọng của Hạo Thiên Tông trong tương lai.

Đường Tam chậm rãi nhấc Hải Thần Tam Xoa Kích lên, dấu hiệu trên trán hắn phát sáng lên, màu đỏ của đệ thất hồn hoàn lóng lánh, trong khoảnh khắc đó, thân thể của hắn đã hoàn toàn biến thành một mảnh màu vàng lam.

Tâm tình Nhị trưởng lão đột nhiên trở nên bình tĩnh rất nhiều, trầm giọng nói:

- Không tồi, lấy thực lực ngươi bây giờ, quả thật có tư cách phát ngôn tại tông môn. Ta thu hồi lời nói lúc trước. Nhưng là ngươi đối với ngũ đại trưởng lão lại tỏ vẻ bất kính, nhất định phải chịu hình phạt. Chỉ cần ngươi thừa nhận sai lầm vừa rồi,chúng ta cũng se không quá mức, chỉ trách phạt ngươi mà thôi.

Đường Tam chậm rãi giơ Tam Xoa Kích trong tay lên, thản nhiên nói:

- Cha ta năm đó vẫn không có làm sai cái gì, ta cũng đồng dạng không có sai. Ta cũng không phải là khiêu khích thể diện của năm vị trưởng lão. Hơn nữa còn muốn nói với mỗi vị tộc nhân rằng, Hạo Thiên Tông chúng ta hai mươi năm nay hết thảy đều là sai lầm.

Vừa nói, một đạo sánh sánh vàng rực rỡ trên trán Đường Tam chiếu rọi vào Hải Thần chi tâm trên Hải Thần Tam Xoa Kích. Nhất thời vạn đạo kim quang sáng lên trên đỉnh núi. Quang mang Hải Thần Tam Xoa Kích nở rộ, từng đạo hoa văn kim sắc phảng phất, kim quang trên lưỡi Tam Xoa Kích ba động như gợn sóng. Hơi thở áp bức trong người Đường Tam bạo phóng, bức cho khí

thế của mấy vị trưởng lão phải quay trở về bản thân. Thời khắc này Đường Tam đã trở thành trung tâm trên đỉnh núi.

- Hải Thần Tam Xoa Kích, nặng mười vạn tám nghìn cân. Các vị trưởng lão cẩn thận.

Vừa nói, bỗng nhiên, hết thảy toàn bộ mọi thứ chung quanh biến thành màu vàng lam. Bóng dáng Đường Tam cũng biến mất khỏi tầm mắt của mấy vị trưởng lão.

- Lĩnh vực. Cẩn thận.

Nhị trưởng lão trầm giọng hét lớn, năm người vẫn chưa kích động, lưng dựa vào lưng kết thành một cái trận hình ngũ giác, đồng thời phóng xuất ra Hạo Thiên chân thân, hình thành một ngũ giác màu đen trong Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam. Hơi thở của năm vị trưởng lão cơ hồ hòa hợp lại thành nhất thể.

Bọn họ đều là cấp bậc Phong Hào Đấu La, lại đều có được võ hồn đồng dạng, nhiều năm cùng nhau tu luyện, sớm đã luyện ra một bộ thuật hợp kích. Cho dù là đối mặt đương kim thiên hạ cường đại nhất, bọn họ tuyệt sẽ không lùi bước.

- Chuy hám thiên địa.

Nhị trưởng lão hét lớn một tiếng. Năm người đồng thời cầm giơ Hạo Thiên Chuy trong tay lên cao. Nhất thời, năm đạo hắc quang ngưng làm một luồng, phóng lên cao, đúng là trong nháy mắt phá tan Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam, phi thẳng vào giữa không trung.

Từng đạo tia tuyến kim sắc xuất hiện tại bên trong Lam Ngân lĩnh vực, nhưng là, chúng không cách nào xâm nhập trận hình ngũ giác mà các trưởng lão kết thành. Kim sắc thôn phệ vừa mới tiếp cận đã bị hắc quang chấn động bay ra, hiệu quả suy yếu của Lam Ngân lĩnh vực cũng chưa gây ra được tác dụng gì.

Đúng lúc này, năm vị trưởng lão đồng thời cảm giác trống ngực đập liên hồi,

không gian bên ngoài vốn màu vàng lam giờ đã biến thành màu đỏ, thân hình Đường Tam cũng xuất hiện trước bọn họ ba mươi thước. Không khí như đặc quánh lại, không gian như vặn vẹo, tất cả như biến thành khối thủy tinh màu đỏ nhạt. Dưới chân Đường Tam, từng đạo ma vân màu đỏ nhấp nhô phát ra.

Đây chính là đệ bát hồn kĩ của Đường Tam, Lam Ngân Hổ Kình Kính Chi Diệt.

Mắt thấy thân thể sắp đông cứng năm vị trưởng lão đồng thời quát lên một tiếng, trong nháy mắt hắc quang như chiếc lồng phóng lên cao, bao phủ lấy thân thể bọn họ. Một tiếng nổ âm vang phát ra, không gian màu đỏ đang bao trùm như bị nghiền nát, không khí tựa hồ biến thành từng tảng lớn chi chit vết rách.

Bị ảnh hưởng, Đường Tam kêu lên một tiếng lui ra phía sau một bước. Mặc dù bị hồn kĩ cắn trả nhưng hắn cũng không có bị thương. Trải qua sự cải tạo của nhiều hồn hoàn hồn cốt cực phẩm như vậy, cùng với Hải Thần ánh sáng nữa, cơ thể hắn bây giờ đã rất kiên cường dẻo dai. Cho nên khi bị đệ bát hồn kĩ cắn trả hắn cũng chỉ bị đình trệ một chút mà thôi.

Công kích của Đường Tam cũng không có chấm dứt, một vòng sáng lại lóe lên, đó là đệ bát hồn hoàn.

Quang mang trong mắt Nhị trưởng lão ngưng tụ, trầm giọng nói:

- Cẩn thận kĩ năng thứ hai của hồn hoàn mười vạn năm.

Vừa nói đệ bát hồn hoàn trên tay hắn cũng chói sáng, mang Hạo Thiên Chuy chém về phía Đường Tam. Tất cả hắc quang khi nãy tập trung lại về phía Hạo Thiên Chuy của Nhị trưởng lão,tạo lên một năng lượng cực lớn, như một ngọn núi nhỏ Hạo Thiên Chuy đập thẳng tới đầu Đường Tam.

Kĩ năng này là Lăng Thiên Nhất Kích, lực công kích thậm chí vượt qua đệ cửu hồn kĩ của Nhị trưởng lão. Trong trận hình năm vị trưởng lão đây cũng là một kích cực mạnh.

Lăng Thiên Nhất Kích bá đạo ở chỗ công kích này là không thể né tránh, chỉ

có thể đón đỡ, cho dù có được kĩ năng thuấn di nhưng vẫn bị đập trúng.

Nhưng ngay trước khi Lăng Thiên Nhất Kích sắp thành hình trong không trung, Nhị trưởng lão đột nhiên thấy được hai điểm lam quang từ trong mắt Đường Tam bắn ra.

Cự chuy trong không trung tuy lớn nhưng trong nháy mắt Nhị trưởng lão lại cảm giác rõ ràng rằng đại não của chính mình lại bị một cây chuy cực lớn đập vào, bi thảm kêu lên một tiếng, thân thể không thể khống chế lui lại, thất khiếu đồng thời chảy máu. Chẳng những trận hình ngũ giác của năm vị trưởng lão bị phá vỡ mà ngay cả Lăng Thiên Nhất Kích vừa thành hình trong không gian cũng bị phá vỡ. Lúc này dưới chân Đường Tam tỏa ra những gợn sóng đỏ lóng lánh, rất nhanh đã đến trước năm vị trưởng lão.

Tam trưởng lão địa vị chỉ dưới Nhị trưởng lão trực tiếp tiếp lấy vị trí chỉ huy đội ngũ, hét lớn một tiếng:

- Hạo Thiên hộ thể.

Bốn chuôi Hạo Thiên Chuy đồng thời phi ra, hắc quang mãnh liệt chợt biến thành màu vàng lợt, ở trên bốn chuôi Hạo Thiên Chuy này sáng lên màu sắc của các hồn hoàn có sự bất đồng, có đệ bát hồn kĩ cực mạnh, lại có có đệ nhị hồn kĩ yếu nhược, nhưng chúng lại sinh ra tác dụng giống nhau. Quang mang vàng lợt bao trùm thân hình bọn họ, làm cho mọi người có cảm giác thân hình của bọn họ cùng với Hạo Thiên Chuy đã hòa hợp lại làm một thể.

Hồng quang lan tràn, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp (chiêu khác chăng >.

------oOo------

Chương 452: Tông môn thủ tịch, Hạo Thiên lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: CTHD278 (A Tiết)

Biên: dphilong (A Phì)

Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo muốn trúng mục tiêu, điều kiện rất hà khắc, cần phải có bốn giây giữ sức. Vì để trúng mục tiêu, thời gian duy trì liên tục trạng thái này sẽ phải đạt tới mười giây. Nói cách khác, trong mười giây, năm vị trưởng lão đều phải thừa nhận thống khổ trì trệ. Trì trệ gấp mười lần, bọn họ căn bản là khó có khả năng ngăn cản công kích, hoặc là phát động công kích.

Chẳng qua, thời gian mười giây này lại căn cứ vào cường độ tinh thần lực của người bị nhắm và người phát động mà phát sinh biến hóa. Năm vị trưởng lão này thực lực tuy mạnh, nhưng trên phương diện tinh thần, bọn họ cùng Đường Tam vẫn kém quá xa. Mười giây trì trệ này, tự nhiên là phải toàn diện thừa nhận.

Không hề nghi ngờ, lực khống chế của Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo cực kỳ bá đạo. Nếu như cùng Vô Định Phong Ba của Hoàng Kim Thập Tam Kích cùng sử dụng một lúc, như vậy, năng lực hạn chế liên tục đã đạt tới hoàn cảnh cực kỳ kinh khủng. Hạo Thiên Tông ngũ đại trưởng lão, đúng là những người đầu tiên được nhấm nháp năng lực kinh khủng này của Đường Tam.

Sử dụng liên tục hồn kỹ này, vốn Đường Tam chuẩn bị cho Bỉ Bỉ Đông. Trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, cho dù Bỉ Bỉ Đông có kĩ năng bất tử, Đường Tam cũng nắm chắc có thể khiến cho nàng phải chịu thiệt.

Năm đạo kim quang đồng thời từ dưới mặt đất phóng lên, trong nháy mắt hình thành năm cái lồng giam kiên cố, đem năm vị trưởng lão phân biệt vây tại chỗ. Dưới tình huống trúng Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo, bọn họ căn bản không có năng lực phản kháng phá lồng giam.

Đồng dạng vẫn là đệ tứ hồn kĩ Lam Ngân Tù Lung, nhưng màu sắc của lồng giam đã hoàn toàn biến thành kim sắc. Đây cũng không phải do tác dụng của Hải Thần ánh sáng, mà do khi hồn hoàn tăng lên cấp bậc trên năm vạn năm sẽ trực tiếp bỏ qua quá trình từ Lam Ngân Hoàng biến thành lồng giam, lồng giam biến thành thuấn phát. Hơn nữa, trình độ kiên cố cũng tăng lên gấp nhiều lần. Cho dù là chân thân của Hạo Thiên Chuy, muốn kích phá lồng

giam này, ít nhất cũng cần tam kích mới có thể hoàn thành. Hơn nữa, hiện tại năm vị trưởng lão ngay cả một kích cũng không cách nào làm được.

Dưới chân phát lực, thân thể của Đường Tam giống như đạn pháo kiên định xen vào giữa năm vị trưởng lão, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay mang theo hào quang hư ảo màu vàng phân biệt xuyên qua lồng giam, điểm nhẹ một chút ở trước ngực bọn họ, trên ngực mỗi người bọn họ để lại một chút dấu vết nhỏ.

Hoàn thành động tác đơn giản này, lồng giam trong nháy mắt được thu hồi. Cùng lúc đó, Hoàng Kim Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam cũng nặng nề cắm trên mặt đất. Trong ầm ầm nổ vang, năm đạo kim quang đồng thời từ vị trí cán kích bộc phát ra, phân biệt bùng nổ ở dưới chân năm vị trưởng lão. Đây cũng không phải kĩ năng, mà là chấn động do Đường Tam mượn sức nặng kinh khủng của Hải Thần Tam Xoa Kích phối hợp với khống chế hồn lực của mình. Chỉ thấy năm đạo thân ảnh đồng thời bay ra, rơi về năm phía khác nhau, lăn ra ngoài mấy chục thước mới ổn định được thân hình.

Mười giây trì trệ trong yên lặng của toàn trường biến mất, năm vị trưởng lão trước sau từ trên mặt đất đứng dậy, nhị trưởng lão trúng Tử Cực Thần Quang của Đường Tam là người đứng dậy cuối cùng, sắc mặt tái nhợt. Đả kích trên tinh thần, khiến hắn còn chưa hồi phục. Đương nhiên, trong thời gian ngắn ngủi này, đả kích đối với nội tâm của hắn càng mãnh liệt hơn.

Không sai, thực lực của một mình Đường Tam làm sao cũng không thể so sánh với năm vị trưởng lão của Hạo Thiên Tông. Một khi cho các trưởng lão cơ hội liên hợp hướng hắn phát động công kích, cho dù trong tay có Hải Thần Tam Xoa Kích, hắn cũng khẳng định không chống đỡ được. Nhưng Đường Tam căn bản không cho các trưởng lão có cơ hội công kích, phát huy năng lực khống chế hệ hồn sư hoàn mỹ của mình. Từ đầu tới cuối, tất cả đều nằm trong sự tính toán của hắn.

Ánh mắt của Đường Tam khôi phục bình tĩnh. Nhưng chính ánh mắt bình tĩnh của hắn, lại khiến năm vị trưởng lão tràn ngập vẻ bi ai. Trong mắt bọn họ, ánh mắt đó giống như nói cho bọn họ, nếu như không phải ta nương tay, các ngươi hiện tại đã chết.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy. Lực lượng của bọn họ, sao có thể ngăn cản khí thế mạnh mẽ của Hải Thần Tam Xoa Kích. Nếu như Đường Tam muốn bọn họ chết, vậy đoạn thời gian vừa rồi khiến cho bọn họ phải chết hơn mười lần cũng là có thừa.

Nhị trưởng lão mặt xám như tro tàn. Trong tiếng kinh hô của mọi người, hắn đột nhiên huy động Hạo Thiên Chuy trong tay đánh xuống đầu mình. Thân là Thủ Tịch trưởng lão của Hạo Thiên Tông, bại bởi một đệ tử đời thứ ba thực sự là quá nhục nhã. Đối mặt toàn bộ đệ tử của tông môn, hắn đã không còn dũng khí tiếp tục sống.

- Dừng tay.

Lam quang mang màu vàng đột nhiên phát sáng. Nhị trưởng lão chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, cả người địa thân thể đã bị một tầng Lam Ngân Hoàng ánh vàng rực rỡ quấn quanh. Đúng là đệ nhị hồn kỹ Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, Ký Sinh.

- Thằng khốn. Chẳng lẽ ta ngay cả muốn tự tử cũng không được sao?

Nhị trưởng lão tức giận mắng một tiếng, Hạo Thiên Chuy ô quang đại phóng, toàn thân hắn đều sáng lên một tầng màu vàng đen. Đúng là cứng rắn đem hồn hoàn năm vạn năm cấp bậc, Lam Ngân Hoàng Ký Sinh phá ra. Nhưng bởi vì do sử dụng năng lượng tự thân quá độ, hắn cũng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

- Thân là trưởng lão của tông môn, ngươi muốn chết một cách vô trách nhiệm như vậy sao? Ta nói ngươi không thể chết, ngươi cũng sẽ không được chết.

Đường Tam lãnh đạm nói:

- Ngươi xem một chút đây là cái gì.

Kim quang chợt lóe, nhị trưởng lão trong tiềm thức giơ tay đón vật Đường Tam ném tới. Khi hắn thấy rõ hình dáng vật kia, chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, chẳng những tử chí (ý định tự tử) toàn bộ tiêu tan, thân thể cũng không nhịn được một trận run rẩy.

- Đây, đây là Hạo Thiên lệnh của đại bá?

Thanh âm của nhị trưởng lão không nhịn được chấn động kich liệt. Lời hắn vừa nói ra, bốn vị trưởng lão khác cũng bất chấp đang xấu hổ giận dữ do bại trong tay của Đường Tam, bay nhanh đến nhìn.

Thanh âm của Đường Tam từ từ vang lên:

- Năm vị trưởng lão, các ngươi đều là cùng bối phận với ông nội của ta. Nếu như không có lệnh của cụ cố, ta sao dám mạo phạm. Hạo Thiên Lệnh này, chính là được cụ cố ban cho. Cụ cố nhắn nhủ ta, nói cho các ngươi một câu: Hạo Thiên Tông, là Hạo Thiên Tông của thiên hạ.

Những lời này đương nhiên không phải Đường Thần nói, chính là do Đường Tam tự mình bịa đặt. Nhưng cục diện trước mắt, cho dù Đường Thần ở đây, cũng tuyệt đối đồng ý những lời này của hắn.

Năm vị trưởng lão liếc nhìn nhau. Nhị trưởng lão tiến lên vài bước, đem Hạo Thiên lệnh trả lại cho Đường Tam, thần sắc nghiêm túc nói:

- Mời thượng vị.

Đường Tam cũng không khách khí, sải bước tiêu sái đến phía trước, đưa lưng về vách núi, nhìn về phía năm vị trưởng lão.

Nhị trưởng lão trầm giọng nói:

- Tất cả tông môn đệ tử nghe lệnh, theo ta bái kiến Hạo Thiên lệnh.

Vừa nói, hắn đi tới ngay phía trước, đối mặt một tấm hắc thủy tinh, ở giữa là hình một tiểu chuy màu vàng được Đường Tam giơ lên cao, cung kính cúi lạy.

Theo hắn quỳ xuống, bốn vị trưởng lão còn lại cũng đồng thời quỳ một gối xuống hành lễ. Đường Khiếu ở một bên trong khiếp sợ cũng đã quì xuống. Hắn thân là tông chủ đều phải bái lạy, có thể thấy được Hạo Thiên Lệnh

trong tay Đường Tam có được quyền uy kinh khủng như thế nào.

Mấy trăm đệ tử Hạo Thiên Tông cũng nhanh chóng quỳ xuống. Bọn họ nhưng lại không phải quỳ một gối, mà là hai đầu gối quỳ xuống, hướng về Hạo Thiên Lệnh trong tay Đường Tam cúi lạy.

Vẻ mặt lãnh đạm của Đường Tam cũng biến mất, thần sắc trở nên khiêm tốn, tiến lên phân biệt dìu đỡ năm vị trưởng lão cùng đại bá đứng lên.

Đường Khiếu không nhịn được, hỏi:

- Tiểu Tam, một thân thực lực này của ngươi, là được tổ phụ truyền lại?

Đường Tam gật đầu, nói:

- Nếu như không phải được cụ cố lão nhân gia chỉ điểm, ta sao có thể trong năm năm ngắn ngủi đạt tới thực lực như vậy. Lời lúc trước, cùng với chuyện khiêu chiến năm vị trưởng lão đều là được cụ cố dặn dò, năm vị trưởng lão chớ trách.

Đối nhân xử thế cũng phải hợp tình hợp lý, những lời này là Đường Nguyệt Hoa ở trong Nguyệt Hiên chỉ cho Đường Tam. Đây cũng là kế hoạch hắn bày ra trước khi trở lại Hạo Thiên tông. Thực lực chấn nhiếp, hơn nữa lại có Hạo Thiên Lệnh chi uy của cụ cỗ, kiêu trước kính sau, chính là phù hợp sự dạy bảo lúc đầu của Đường Nguyệt Hoa, cũng làm hắn có thể phát ra quyền uy chính thức của Hạo Thiên Lệnh.

Nếu như không làm như vậy, cho dù hắn vừa lên đến nơi, lấy ra Hạo Thiên lệnh, địa vị của hắn trong mắt năm vị trưởng lão cũng tuyệt sẽ không thật sự trở thành người giữ Hạo Thiên Lệnh. Hết thảy sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều, kể cả cuối cùng có thể đạt được mục đích, cũng phải tốn rất nhiều công sức. Lấy thế lôi đình vạn quân, trước đánh tan thực lực mà bọn họ tự hào nhất, sau lại lấy ra Hạo Thiên Lệnh này, tuyệt sẽ không có ai hoài nghi lời nói của Đường Tam. Bởi vì bọn họ căn bản không tìm được nguyên nhân khác có thể khiến Đường Tam trở nên cường đại như thế, hắn năm nay mới hai mươi lăm tuổi a!

Năm vị trưởng lão bại bởi một mình Đường Tam, Đường Tam lại lấy ra Hạo Thiên lệnh này, tương đương là vì bọn họ tìm một lý do để thua. Thử hỏi, bại bởi truyền nhân của Hạo Thiên Tông Hạo Thiên Đấu La Đường Thần cường đại nhất từ trước tới nay, người đã đưa tông phái đạt địa vị đệ nhất tông phái, có cái gì mất mặt chứ?

Quả nhiên, khi nghe Đường Tam nói xong, năm vị trưởng lão vẫn kinh nghi bất định nhìn hắn, nhưng trong ánh mắt cũng đều có vài phần thư thái.

Nhị trưởng lão ánh mắt cung kính nhìn chăm chú vào Hạo Thiên lệnh trong tay Đường Tam, nói:

- Không biết đại bá lão nhân gia người dạy gì?

Đường Tam sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Cụ cố lão nhân gia người đã biết tất cả sự tình phát sinh trong tông môn. Người nói, quyết định của tổ phụ (ông nội) là điều sai lầm nhất từ khi khai tông đến nay. Mặc dù tạm thời bảo toàn căn Hạo Thiên Tông, nhưng lại làm tông môn mất đi vật quý giá nhất, đó chính là tín niệm tất thắng. Võ Hồn Điện quả thật cường đại, nhưng không phải là không thể chiến thắng. Nếu như năm đó, khi tông môn đối mặt với sự hăm dọa của Võ Hồn Điện, có thể lấy cường ngạnh đáp lại, liên hợp tam tông nhị tông khác, lại hô hào khắp giới hồn sư, Võ Hồn Điện chắc chắn không dám coi thường vọng động. Nhưng tông môn lựa chọn tránh lui, chẳng những từ bỏ môn nhân của các ngoại tông tộc vẫn đi theo tông môn, cũng từ bỏ minh hữu của chúng ta, làm cho bảy đại tông phái cùng Võ Hồn Điện đang không phân cao thấp, trở nên chênh lệch, khiến Võ Hồn Điện lên mặt, thẳng đến hôm nay lại thành lập đế quốc, làm tình thế của đại lục không yên.

Đường Tam nói ra, năm vị trưởng lão đối mặt nhìn nhau, Đường Khiếu sắc mặt lại có chút khó coi. Dù sao, lúc đầu quyết định chính là tổ phụ Đường Tam, cũng là tông chủ đời trước của Hạo Thiên tông quyết định. Mà Đường Tam nói lúc này, chẳng khác nào phủ định hoàn toàn những quyết định của tổ phụ.

- Chuyện năm đó, chẳng lẽ cha ta thật sự sai lầm sao? Cụ cố ban Hạo Thiên

Lệnh cho ta, chính là để cho ta danh chính ngôn thuận thay phụ thân phân minh. Không sai, Võ Hồn Điện áp bức quả thật bởi vì cha ta gây lên. Nhưng là, cho dù không có chuyện của cha ta, chẳng lẽ Võ Hồn Điện lại không động thủ với tam tông? Thử hỏi, nếu có người muốn đánh chết thê tử của các vị, các vị sẽ làm như thế nào? Cha ta chẳng qua chỉ vì bảo vệ mẫu thân của ta, mới gây thương nặng cho giáo hoàng đời trước của Võ Hồn Điện, lấy thực lực của bản thân đánh lui đông đảo cường địch Võ Hồn Điện. Ta vì cha ta mà kiêu ngạo. Hắn không có làm nhục uy danh Hạo Thiên Tông chúng ta. Hơn nữa, mẫu thân của ta cũng vì cứu cha ta mà lựa chọn hiến tế. Nhưng sau khi trải qua chuyện kia, tông môn đáp lại như thế nào? Chẳng những không giúp đỡ chút nào, ngược lại trục xuất cha ta khỏi môn hộ, làm cha ta thống khổ đến nay. Vì hồi báo ơn bồi dưỡng dạy dỗ của tông môn, càng tự đoạn hai chi trả lại hồn cốt tông môn ban cho. Xin hỏi chư vị, nếu như năm đó Hạo Thiên tông tông chủ cũng không phải là tổ phụ, mà là cụ cố, tình huống sẽ như thế nào? Ta năm nay hai mươi lăm tuổi, cha ta cũng bởi vì chuyện năm đó mà thống khổ hai mươi lăm năm, rơi vào kết cục tàn tật. Cho dù là tổ phụ sống lại, hôm nay ta cũng nhất định phải vì cha ta lấy lại công đạo.

Những lời này như chém đinh chặt sắt, tâm tình của Đường Tam hoàn toàn bộc phát ra, cả người cũng lâm vào trạng thái kích động mãnh liệt.

Nghe Đường Tam nói, tam, tứ đại đệ tử hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều bất đồng, nhưng đa số lại toát ra vẻ trầm tư. Hạo Thiên Tông lựa chọn rời khỏi giới hồn sư, quả thật có thể an phận ở một chỗ. Nhưng đám hồn sư có được võ hồn Hạo Thiên Chuy, lại thật sự cam chịu cuộc sống tịch mịch sao?

Đường Khiếu không nhịn được, nói:

- Năm đó phụ thân cũng là bởi vì Võ Hồn Điện thế lớn, mới lựa chọn ẩn nhẫn. Thật ra trong lòng phụ thân cũng rất thống khổ, cũng rất tưởng niệm Hạo đệ, trước khi chết, còn nhắc tới tên của hắn. Quyết định của Phụ thân mặc dù bảo thủ, nhưng lấy lùi làm tiến, chưa chắc là sai lầm. Chỉ cần có cơ hội, tông môn nhất định sẽ lại trùng xuất giới hồn sư.

Đường Tam lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Đại bá, ta hiểu được ý của ngài. Nhưng là, năm đó Hạo Thiên tông tránh lui,

lại thương tổn quá nhiều người. Hơn nữa, ngài hiện tại cho rằng, nếu như tông môn tuyên bố tái xuất, tình huống so với lúc trước tốt hơn sao?

Hiện tại, Võ Hồn Điện đã thành lập Võ Hồn đế quốc, lấy các vương quốc bên cạnh Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc và một số công quốc làm thành viên nòng cốt. Hơn nữa, mấy vạn hồn sư hợp thành thế lực mạnh mẽ bên cạnh hai đại đế quốc, lại chiếm lấy một phần diện tích đất không nhỏ của hai đại đế quốc. Hạo Thiên tông thoái ẩn, Lam Điện Bá Vương Long gia tộc bị hủy diệt, Thất Bảo Lưu Ly tông bị thương nặng. Thiên hạ hồn sư, ngoại trừ phụ thuộc vào Võ Hồn điện, bọn họ còn có lựa chọn nào khác? Nếu như nói, năm đó Võ Hồn Điện hoàn toàn nắm giữ hồn sư nhiều nhất chỉ có năm mươi phần trăm hồn sư của thiên hạ. Như hiện tại, con số này đã ít nhất lên tới tám mươi phần trăm. Dưới loại tình huống này, Hạo Thiên tông lựa chọn tái xuất có thể ngăn cơn sóng dữ sao? Chúng ta đã không còn minh hữu, chỉ còn Thất Bảo Lưu Ly tông lại có thể tín nhiệm Hạo Thiên Tông chỉ biết ẩn nhẫn, tránh lui sao?

Nhìn các tộc nhân có vẻ đăm chiêu, sắc mặt Đường Tam nghiêm lại, nói:

- Không biết mọi người có nhớ hay không, vì Hạo Thiên tông quy ẩn, đơn chúc tứ tông tộc cũng vì thế mà xảy ra bạo loạn. Các ngươi có biết, bọn họ căm hận tông môn thậm chí vượt qua đối với Võ Hồn Điện. Bởi vì bị tông môn vứt bỏ, đơn chúc tứ tông tộc bị đả kích gần như hủy diệt, cuộc sống khốn khổ cỡ nào. Mà đây chỉ là một bộ phận hồn sư dựa vào Hạo Thiên Tông chúng ta mà thôi. Hạo Thiên tông trầm mặc hơn hai mươi năm, một lần nữa tái xuất, thanh âm của chúng ta còn có người nghe sao? Ai còn tín nhiệm chúng ta? Thanh danh chúng ta, thậm chí đã đóng dấu ấn bội bạc, nhát gan sợ phiền phức.

Nhị trưởng lão có chút thất thần nói:

- Nên phát sinh, đều đã xảy ra. Có lẽ ngươi nói đúng. Đường Tam, đại bá ở địa phương nào? Nếu như lão nhân gia có thể trở về chủ trì đại cục, Hạo Thiên Tông cho dù suy sụp, lấy uy danh của lão nhân gia, như trước đủ để chấn nhiếp giới hồn sư.

Đường Tam chậm rãi giơ lên Hạo Thiên Lệnh trong tay, cất cao giọng nói:

- Khi cụ cố đem Hạo Thiên Lệnh này giao cho ta, cũng đã quyết định không trở về tông môn. Tông môn co đầu rụt cổ không ra, chỉ biết dần dần tiêu vong. Tông môn nỗ lực, ít nhất vẫn có cơ hội quật khởi. Chúng ta muốn một lần nữa lập lên uy danh năm đó của Hạo Thiên Tông, nhất định cần phải dùng hành động của chính mình chứng minh với giới hồn sư, mà không phải ở chỗ này chờ đợi. Chờ đợi là không có kết quả.

Nhị trưởng lão nhìn Đường Tam một chút, lại nhìn Đường Khiếu ở bên cạnh một chút, ngưng trọng nói:

- Đường Tam, đại bá đem Hạo Thiên Lệnh này giao cho ngươi, chính là muốn cho ngươi tiếp nhận chức tông chủ?

Vừa nghe nhị trưởng lão nói như thế, Đường Tam nhất thời cả kinh. Mặc dù hắn đã đoán được quyền uy của Hạo Thiên Lệnh này trong tông môn, nhưng nghe xong những lời này của nhị trưởng lão, hắn mới hiểu được hàm nghĩa sâu xa của Hạo Thiên Lệnh. Lấy công lao của Đường Thần trước đây khiến tông môn trở nên huy hoàng, một câu nói của hắn, thậm chí có thể thay đổi bất cứ chuyện gì của Hạo Thiên tông. Hạo Thiên Lệnh này tương đương với bản thân hắn, cho dù là phế bỏ tông chủ cũng không thành vấn đề.

Mà thực lực của Đường Tam thể hiện ra lúc trước đánh bại năm vị trưởng lão, cũng đủ để gánh vị trí tông chủ này. Dù sao, hắn tuổi còn trẻ như vậy, năm vị trưởng lão có thể đem khuất nhục của thất bại nhẫn nại, có thể dần dần nhận thức lời nói của hắn, tất nhiên cùng Hạo Thiên Lệnh của Đường Thần có quan hệ, nhưng đồng thời cũng quan hệ mật thiết với thực lực của Đường Tam a! Trong mắt bọn họ, Đường Tam giống như Đường Thần năm đã đó dẫn dắt Hạo Thiên tông lên huy hoàng, thậm chí so với Đường Thần càng xuất sắc hơn. Đường Thần tuy là kỳ tài trăm năm khó gặp của Hạo Thiên Tông, nhưng cho dù là hắn, lúc hai mươi lăm tuổi cũng không thể so sánh với Đường Tam hiện tại.

Đường Tam nhìn về phía đại bá. Từ trong mắt Đường Khiếu, hắn thấy được vẻ thản nhiên. Đường Khiếu dường như đã nghĩ thông suốt rất nhiều, trong mắt có mất mát, có tiếc nuối, nhưng nhiều nhất lại là thống khổ. Bởi vì hiện trạng trước mắt của Hạo Thiên tông mà thống khổ.

Thong thả mà kiên định lắc đầu, Đường Tam nhìn các vị trưởng lão, nói:

- Cụ cố vẫn chưa dặn bảo ta kế thừa chức tông chủ, chỉ là nói cho ta biết, có Hạo Thiên Lệnh, ta có thể trở thành tông môn thủ tịch trưởng lão, được sự ủng hộ của trưởng lão đường, có quyền can thiệp bất cứ đại sự gì của tông môn.

Đường Khiếu đột nhiên mở miệng:

- Tiểu Tam, ta cũng không lưu luyến chức tông chủ này, ngươi cũng không cần phải lưu mặt mũi cho ta. Ngươi tuổi trẻ, có chí tiến thủ, có thực lực, lại là truyền nhân của cụ cố, chức tông chủ này, vốn nên truyền cho ngươi. Chỉ có ở dưới sự lãnh đạo của ngươi, Hạo Thiên Tông mới có khả năng như năm đó cụ cố thống lĩnh, trở lại đỉnh cao trong giới hồn sư.

- Không, đại bá. Ngài hãy nghe ta nói.

Đường Tam vội vã cắt đứt Đường Khiếu:

- Đại bá, ta quả thật không thể kế nhiệm chức tông chủ. Đầu tiên, ta đã tự sáng lập Đường môn, hơn nữa tiếp nhận sự phong thưởng của Thiên Đấu đế quốc. Từ thân phận cá nhân ta mà nói, nếu như trở thành Hạo Thiên tông tông chủ, vậy sau này tính độc lập của tông môn sẽ trở nên kém hơn. Hơn nữa, ta tuổi còn rất trẻ, uy vọng cũng không đủ. Nhưng xin đại bá cùng các vị trưởng lão yên tâm, Đường Tam vĩnh viễn là người của Hạo Thiên Tông. Chỉ cần Đường Tam còn sống, nhất định sẽ cố gắng trợ giúp tông môn trở lại đỉnh cao.

Khi Đường Khiếu còn muốn nói cái gì, Đường Tam cũng đã chuyển hướng năm vị trưởng lão:

- Không biết các vị trưởng lão có nguyện ý tiếp nhận những lời ta nói không?

Năm vị trưởng lão nhìn nhau, đồng thời hướng về Hạo Thiên lệnh trong tay Đường Tam, quỳ xuống:

- Khẩn tuân Hạo Thiên lệnh, ra mắt Thủ Tịch trưởng lão.

- Ra mắt Thủ Tịch trưởng lão.

Thanh âm vang dội, môn hạ đệ tử của Hạo Thiên Tông đều quỳ xuống. Trong các môn nhân đệ tử này, người đã gặp qua Đường Thần có thể nói đã ít lại càng ít, phần lớn chỉ là nghe nói qua mà thôi. Nếu nói, bọn họ là bị Hạo Thiên Lệnh chinh phục, không bằng nói bon họ bị thực lực mạnh mẽ cùng với lời nói lúc trước của Đường Tam chinh phục. Người tuổi trẻ, ai không tràn đầy nhiệt huyết? Ai không khát vọng Hạo Thiên Tông có thể trở lại vị trí đệ nhất tông môn? Nơi này mặc dù yên tĩnh, nhưng cũng rất cô độc. Hơn hai mươi năm, Hạo Thiên Tông mặc dù bồi dưỡng ra một nhóm thanh niên hồn sư có thực lực cường hãn, nhưng cũng áp chế nhiệt huyết của bọn họ. Đường Tam xuất hiện, đúng là sự lựa chọn tốt nhất để thay đổi cục diện này.

- Các trưởng lão xin đứng lên. Hy vọng chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, làm cho Hạo Thiên Tông trở lại thời kỳ huy hoàng.

Đường Tam rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Sau khi trở lại tông môn, tiến hành được đến bước này, mục đích của hắn cơ bản đã hoàn thành.

- Hiện tại ta có hai sự kiện nhất định cần phải làm trước. Đầu tiên, chính là cùng phụ thân bái tế tổ phụ, làm tròn trách nhiệm của người con người cháu. Một việc khác, chính là mời Đường Hạo cha ta, quay trở về tông môn, lấy tông môn chi danh, một lần nữa ban cho hắn hai khối hồn cốt kia.

Năm vị trưởng lão trong lòng thầm than. Bọn họ đương nhiên cũng mơ hồ hiểu được Đường Tam có một phần là tư tâm, nhưng bọn hắn lại càng thêm coi trọng thực lực Đường Tam. Lúc này nghe Đường Tam nói ra mục đích chính của mình, cũng đồng thời gật đầu, cũng không ai tỏ vẻ phản đối.

Đường Tam nói:

- Như vậy xin đại bá cùng các vị trưởng lão quay về tông môn. Ta đi đón phụ thân, mẫu thân.

Vừa nói, hắn liền muốn đi xuống núi.

- Chờ một chút.

Thanh âm của Đường Khiếu có chút run rẩy, chỉ chớp mắt liền bắt được bả vai của Đường Tam, nói:

- Thủ Tịch trưởng lão, ngươi mới vừa rồi nói cái gì? Ngươi..., mẫu thân?

Đường Tam mỉm cười:

- Đây xem như ta dành một chút ngạc nhiên cùng vui mừng cho đại bá đi. Sau đó, ngài sẽ có thể gặp lại mẫu thân ta.

Ánh mắt của Đường Khiếu liên tục biến đổi, quang mang phức tạp giống như trăng sao lấp lánh (dịch đoạn này dịch giả hơi buồn cười, vì nó giống ánh mắt của con gái khi chớp chớp vì thấy được thứ gì khiến mình mê mẩn):

- Ta và ngươi cùng nhau xuống núi, nghênh đón Hạo đệ.

Vừa nói, không chờ Đường Tam mở miệng, vị Hạo Thiên Tông tông chủ đã phóng người lên, giống như mũi tên xông lên cầu treo, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đường Tam sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía các vị trưởng lão. Năm đại trưởng lão hít sâu một hơi, đồng thời nói:

- Chúng ta quay về tông môn chờ.

Khi Đường Tam từ trên trời hạ xuống, trở lại thôn xóm dưới núi lúc trước, vừa lúc chứng kiến Đường Hạo cùng Đường Khiếu huynh đệ hai người đứng đối mặt nhau. Đường Khiếu môi đều đang run rẩy, nhìn một chút Đường Hạo, lại nhìn một chút A Ngân ở bên cạnh hắn, vành mắt đang dần đỏ lên.

- Đại ca...

Đường Hạo có chút run run, kêu lên.

Đường Khiếu mạnh mẽ đi lên, một tay mạnh mẽ ôm đệ đệ tàn phế vào trong

lồng ngực. Dù là lúc trước ở trên đỉnh núi, hắn vẫn bởi vì Đường Tam nghi ngờ quyết định của phụ thân hắn (tức là ông nội của Đường Tam) mà bất mãn. Nhưng vào giờ phút này, khi hắn mắt thấy đệ đệ tay cụt chân cụt, trong lòng hắn rốt cuộc cũng không có nửa phần khúc mắc.

Không lâu trước, Đường Hạo là Thiên Chi Kiêu Tử* mà ngay cả hắn cũng phải hâm mộ, Hạo Thiên tông nhất đại kỳ tài. Trước lúc cụ cố ra đi, đều từng thừa nhận Đường Hạo là người xứng đáng nhất để thừa kế hắn. Nhưng từng là Thiên Chi Kiêu Tử, lúc này cũng đã thành phế nhân, trong lòng Đường Khiếu vừa bi thương vừa thống khổ, khiến trong lòng hắn giống như đang rỉ máu.

Tại sao, tại sao chính mình vẫn không có dũng khí nghi ngờ quyết định của phụ thân? Làm cho đệ đệ chịu khổ đến tận bây giờ. Phụ thân a phụ thân, lúc đầu ngài thật sự sai lầm rồi a! Ngài thấy được chứ? Người con trai ngài thương yêu nhất lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Từ hơn hai mươi năm trước cho tới nay, bởi vì quyết định của ngài, Hạo Thiên tông xuống dốc, đệ đệ cũng...

- Hạo đệ, ngươi chịu khổ rồi.

Đường Khiếu nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Đại ca...

Đường Hạo chưa từng nghĩ đến, huynh trưởng thân là môn chủ sẽ đến nghênh đón mình. Lúc này, trong nội tâm hắn thật sự rung động, tình cảm vốn bị áp chế từ hai mươi lăm năm trước nhất thời bộc phát. Huynh đệ hai người xa cách nhiều năm như vậy, lại một lần nữa ôm nhau. Loại cảm giác này làm tâm hắn cũng không cách nào bình tĩnh, giống như vừa thấy được cảnh tượng năm đó cùng huynh trưởng tung hoành giới hồn sư.

- Đại ca.

A Ngân lúc này lệ đã rơi đầy mặt, tiến lên vài bước, đi tới bên người Đường Hạo nhìn về phía Đường Khiếu.

Huynh đệ hai người buông cánh tay ra, Đường Khiếu có chút si ngốc nhìn A Ngân:

- A Ngân, ngươi, ngươi...

A Ngân buồn bã cười:

- A Hạo thủ hộ ta hai mươi lăm năm, rốt cuộc mượn lực lượng của Tiểu Tam giúp ta sống lại. Ta thật không dám tin, còn có ngày có thể gặp lại huynh trưởng.

Đường Khiếu ngơ ngác nhìn A Ngân, thì thào lẩm bẩm:

Ngươi đã lựa chọn đúng. Ta chỉ là kẻ nhát gan, ta căn bản không có dũng khí đi yêu ngươi. Hạo đệ nếu so với ta mạnh hơn nhiều, quá nhiều.

Đường Tam đi tới bên ba người, nhẹ giọng nói:

- Ba, mẹ, đại bá, chúng ta lên núi bái tế tổ phụ.

Hắn nóng lòng muốn giúp phụ thân khôi phục đoạn chi, lúc này mới không nhịn được đi lên nhắc nhở.

Đường Khiếu từ trong tâm tình phức tạp dần tỉnh táo lại, thật sâu nhìn chăm chú vào Đường Hạo:

- Hạo đệ, không nên trách phụ thân, được chứ? Lão nhân gia người cũng có nỗi khổ tâm. Ngày đó, tổ phụ lão nhân gia (Đường Thần- cụ cố của Đường Tam) không có ở đây, phụ thân sợ Hạo Thiên Tông chúng ta bị diệt trong tay của người, lúc này mới...

Đường Hạo lắc đầu:

- Đại ca, còn nói chuyện đó làm gì. Ta chỉ muốn ở trước linh vị phụ thân dập đầu mấy cái. Là ta bất hiếu, đã phụ kỳ vọng của phụ thân.

Vành mắt Đường Khiếu đỏ lên, nắm chặt hai vai Đường Hạo:

Tiểu Tam nói đúng, là tông môn xin lỗi ngươi, cũng không phải ngươi xin lỗi tông môn. Chúng ta quay trở về tông.

Mọi người liền phóng người lên. Đường Khiếu vốn định trợ giúp Đường Hạo, lại bị Đường Hạo cự tuyệt. hơn hai mươi năm qua đi, phần kiêu ngạo trong lòng Đường Hạo thủy chung không đổi.

Hạo Thiên Tông, phía sau núi.

Đường Khiếu, Đường Hạo, Đường Tam, ba người đứng ở ngay phía trước, năm vị trưởng lão, A Ngân, Tiểu Vũ đứng ở phía sau.

Trước mặt bọn họ, là một tòa phần mộ bằng đá, nhìn qua rất cô độc. Dù là Đường Tam lúc trước đối với tổ phụ tâm tồn oán khí, nhưng lúc này khi chứng kiến phần mộ trông rất cô độc này, trong lòng lại chỉ có bi thương. Hắn dường như cảm nhận được sự bắc dĩ cùng bi thương của tổ phụ trước khi qua đời.

Đường Hạo một chân quỳ một gối xuống trên mặt đất, bờ môi của hắn mím chặt, nắm tay đỡ, bang bang dập đầu cúi lạy. Khi hắn một lần nữa nâng người lên, trên trán đã là một mảnh đỏ sẫm.

Đường Tam giống như phụ thân cũng quỳ xuống, A Ngân cùng Tiểu Vũ quỳ gối ở phía sau bọn họ, ai nấy đều không nói gì. Nhưng tâm tình bi thương nồng đậm, lại lây lan vào mỗi một cá nhân ở đây.

Đường Hạo quỳ, chính là suốt ba ngày. Ba ngày quỳ không ngủ không nghỉ, Đường Tam cũng đều làm bạn bên người phụ thân. Phụ tử hai người, trong vòng ba ngày một câu cũng không nói gì.

A Ngân cùng Tiểu Vũ lẳng lặng ở bên cạnh làm bạn với hai cha con.

Kết thúc ba ngày thời gian, Đường Hạo rốt cuộc ngẩng đầu lên. Ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, hai mắt hắn đã bịt kín một tầng màu đỏ.

- Phụ thân, xin người an tâm. Đứa con bất hiếu Đường Hạo cùng nh tử

Đường Tam, nhất định phụ trợ đại ca, trọng chấn Hạo Thiên tông.

Sau khi lạy chín lạy, Đường Hạo mới đứng lên, được Đường Tam dìu đỡ, xoay người rời đi.

Hạo Thiên Tông nghị sự đại sảnh, tông chủ Đường Khiếu cùng năm vị trưởng lão lẳng lặng chờ đợi hai cha con, bọn họ đã ở chỗ này chờ suốt ba ngày. Khi phụ tử hai người Đường Hạo, Đường Tam cùng hai vị thê tử đi tới đại sảnh, bọn họ tất cả đều đứng lên.

Nhìn Đường Hạo trong mắt lộ ra thâm quầng màu đỏ, Đường Khiếu không nhịn được, nói:

- Hạo đệ, Tiểu Tam nói đúng, mấy năm nay, là tông môn xin lỗi ngươi.

Đường Hạo lắc đầu, thản nhiên nói:

- Quá khứ đều đã qua đi.

Chỉ là một câu nói một câu nói bình thản như vậy, nhưng lại làm năm vị trưởng lão rung động kinh hãi. Nhìn Đường Hạo thân thể không trọn vẹn, bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra mấy năm nay hắn thừa nhận thống khổ lớn đến mức nào. Nhưng hắn lại chỉ đơn giản một câu nói như vậy liền xóa đi. Riêng tấm lòng này, đã làm bọn hắn âm thầm xấu hổ.

Đường Khiếu tự mình tiến lên dìu Đường Hạo ngồi xuống vị trí của mình, mà Đường Tam thì ngồi ở vị trí trên năm vị trưởng lão, ở gần bên cạnh Đường Khiếu. Có Hạo Thiên Lệnh tồn tại, địa vị của hắn ở trong Hạo Thiên Tông chính là chức vị đại trưởng lão cao nhất, là địa vị thậm chí còn có thể thay thế lời nói của tông chủ.

A Ngân khẽ kéo Tiểu Vũ, mang theo nàng lui ra ngoài. Nơi này là địa phương nam nhân nghị sự, nàng biết rất rõ chừng mực. Chỉ là trước lúc Tiểu Vũ lui ra ngoài, vẫn là không nhịn được liếc mắt thâm tình nhìn Đường Tam một cái, A Ngân thấy vậy trong lòng một hồi dễ chịu.

Trên bàn bên người Đường Khiếu, đặt hai cái cái hộp gỗ. Một cái trong đó,

Đường Tam đã gặp qua, đúng là cái hộp để hai khối hồn cốt của phụ thân mà lúc đầu hắn mang đến trả Hạo Thiên Tông.

Đường Khiếu đầu tiên cầm cái hộp này, đứng lên đi tới trước mặt Đường Hạo. Đường Khiếu thở dài một tiếng, đem cái hộp chuyển lên:

- Hạo đệ, tông môn xin lỗi ngươi. Đây là hồn cốt của ngươi.

Đường Hạo lạnh nhạt cười:

- Tông môn ban cho ta tính mạng, ban cho ta vũ lực, hết thảy của ta đều thuộc về tông môn, nhưng lại toàn làm ra thất vọng, xin lỗi. Ta chỉ hy vọng lúc cuối đời có thể vì tông môn làm chút chuyện.

Nghe đệ đệ nói, Đường Khiếu trong lòng kích động, không nhịn được nói:

- Hạo đệ, chức tông chủ này, vốn cũng phải...

Đường Hạo cắt lời huynh trưởng:

- Đừng nói nữa, đại ca, ta chỉ muốn phụ trợ ngươi.

Đường Khiếu hít sâu một hơi, cố nén không cho nước mắt chảy xuống, một lần nữa trở lại trước bàn, nâng lên một cái hộp gỗ khác lớn hơn rất nhiều. Lần này, hắn đi tới trước mặt Đường Tam, đưa hộp gỗ tới.

Đường Tam sửng sốt một chút:

- Đại bá, đây là?

Đường Khiếu trầm giọng nói:

Đây là di vật của Lâu Cao thần tượng lưu lại.

"Di vật?" Đường Tam mạnh mẽ đứng lên, một cỗ lực áp bách cường đại từ trên người hắn chợt phóng xuất ra, cho dù ngồi ở đây đều là những cường giả rất mạnh, trống ngực cũng không khỏi gia tốc vài phần.

Tiếp nhận hộp gỗ, Đường Tam không dám tin nhìn kĩ Đường Khiếu:

- Đại bá, Lâu Cao tiền bối, hắn, hắn...

Đường Khiếu thương cảm nói:

- Hắn là người cố chấp nhất mà ta từng thấy, dùng bốn chữ *"Chú tạo cuồng nhân"* để xưng hô cũng không quá đáng chút nào. Từ sau khi ngươi đưa hắn đến nơi này, hắn mỗi ngày đều không ngủ không nghỉ chú tạo. Cho dù là ta, mỗi ngày phụ trợ hắn, cũng đã uể oải không chịu nổi. Ba tháng trước, khi hắn tiến hành chú tạo cuối cùng, đã nói với ta, để ta đưa tác phẩm của hắn coi như là di vật lưu lại cho ngươi. Sau đó khi bắt đầu lần chú tạo kia, hắn thậm chí không để cho ta tham gia. Thời khắc cuối cùng, hắn lấy tự thân đầu nhập trong lô hỏa, hoàn thành chú tạo cuối cùng. Mấy thứ này, là thành phẩm trong năm năm của hắn, cũng là tác phẩm chú tạo cuối cùng.

- Nói như vậy, Lâu Cao tiền bối ngay cả hài cốt cũng...

Đường Tam nhìn hộp gỗ trong tay, trong mắt đã mịt mờ một tầng hơi nước.

Đường Khiếu gật đầu:

- Tác phẩm này, có thể nói chính thành phẩm cuối cùng của hắn. Sau khi chuyện này phát sinh, hai vị đệ tử của Lâu Cao thần tượng mang đi lô hỏa hắn từng dùng, nói là quay về Đường môn của ngươi. Kì quái chính là, bọn họ cũng không có bi thương, mà là vui vẻ mà rời đi. Tại thời khắc cuối cùng khi Lâu Cao chú tạo, hắn từng cười lớn ba tiếng, hai vị đệ tử của hắn cũng từng cao giọng hô qua: Chúc mừng sư phụ hoàn thành khoáng thế thần tác.

Nghe Đường Khiếu nói, hai tay Đường Tam có chút run rẩy mở ra hộp gỗ lớn trước mắt.

Hộp gỗ mới vừa mở ra, nhất thời một cỗ khí thế vô cùng sắc bén không gì sánh được, nhanh chóng lan tràn toàn bộ trong cả nghị sự đại sảnh.

Tầng dưới cùng của hộp gỗ dơ bẩn không chịu nổi chính là đại lượng bản vẽ

đã hoàn thành. Trên bản vẽ, bày đặt mấy đồ vật.

Một ống hình trụ có khổng tước ám vân, dài ước chừng một thước. Tam đóa liên hoa (hoa sen) ánh vàng rực rỡ, trung tâm giống như được khảm một viên hồng ngọc. Còn có bốn mươi chín miếng màu bạc tối, ngân đỉnh hình thù kì lạ dài ước chừng nửa thước, cùng với hơn mười kiện các loại linh kiện màu bạc tối.

------oOo------

Chương 453: Thần Tượng Di Vật - Tuyệt Thế Ám Khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: CTHD278 (A Tiết)

Biên: dphilong (A Phì)

Một vài kiện đồ vật nằm đó, trên mỗi một kiện đều ẩn hiện một tầng huyết khí nhàn nhạt, nhìn tưởng như là bất kỳ lúc nào cũng có thể bộc phát vậy. Đám người đang ngồi trong sảnh, cho dù là các cường giả Phong Hào Đấu La, nhìn thấy những kiện đồ vật bằng kim loại này, cũng không khỏi từ nội tâm phát ra một loại cảm giác sợ hãi.

Đường Khiếu chỉ vào những kiện linh kiện màu xám bạc kia, nói với Đường Tam:

- Những cái này đều là các tác phẩm cuối cùng của Lâu Cao tiền bối.

- Hắn thành công rồi, hắn thật sự là có thể hoàn thành được những thần tác thông thiên này. Lâu Cao tiền bối, ngài, ngài sao lại cố chấp chịu khổ cực như vậy …

Khối hình trục dài màu xám bạc và những linh kiện kia, chính là những linh kiện của ám khí Bạo Vũ Lê Hoa Châm a! Đường Tam vẫn có cảm giác rằng chính mình nghiên cứu đối với Bạo Vũ Lê Hoa Châm vốn vẫn còn thiếu sót

cái gì đó. Bây giờ cuối cùng hắn cũng đã hiểu được. Làm hắn kinh hãi chính là, chỉ ngắn ngủi trong thời gian có vài năm, Lâu Cao chẳng những đã hiểu rõ ràng, mà còn thật sự làm được. Chính là, khi Bạo Vũ Lê Hoa Châm thành hình, nhất định phải dùng máu người để khơi gợi ra nhuệ khí của Thâm Hải Trầm Ngân, mới có thể luyện thành được loại cơ quan ám khí thiên hạ đệ nhất này.

Đường Tam trân trọng đem hộp gỗ đặt lên bàn, hai tay giơ cao, cực kỳ dịu dàng vuốt ve những linh kiện màu xám bạc kia. Bỗng nhiên, tay hắn chợt động, hai bàn tay hư ảo, vuốt nhẹ lên trên hộp gỗ, mỗi một khối linh kiện màu xám bạc giống như là được truyền cho một tính mạng, từ trong hộp gỗ nhảy lên, xoay quanh đôi bàn tay hư ảo của Đường Tam.

Âm thanh leng keng liên tiếp vang lên, giống như một loại giai điệu êm ái quanh quẩn bên tai mọi người. Khi hai tay Đường Tam dừng lại, trong tay đã hình thành một đồ vật hình trụ dài chừng một thước. Khác với cái ống lúc trước, trên thân ống khi nãy phủ một tầng huyết khí hình khổng tước, lúc này trên thân vật hình trụ màu xám bạc này chỉ có hai chữ to *"Lâu Cao"*.

Hai chữ này là do huyết sắc ám văn hình thành, đó chính là máu tươi của Thần tượng Lâu Cao.

Cẩn thận đem khối hình trụ kia để lại vào trong hộp gỗ, Đường Tam lui về phía sau ba bước, phù phù một tiếng, quỳ gối xuống, hướng về phía hộp gỗ cung kính ba lạy chín quỳ.

Cả đời Lâu Cao đều dốc sức dành hết cho kỹ nghệ chú tạo, tuyệt đối đáng cho hắn lạy một lạy này. Đây cũng là cách duy nhất để Đường Tam bày tỏ sự tôn kính của hắn đối với Lâu Cao.

Ngắn ngủi trong thời gian năm năm, Lâu Cao đã chú tại thành công ba đại tuyệt thế ám khí của Đường Môn: Khổng Tước Linh, Phật Nộ Đường Liên, cùng với thứ lấy đi tính mạng của hắn, Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Đậy hộp gỗ lại, Đường Tam cũng không đem nó cất vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, mà cầm nó trở lại chỗ ngồi của mình. Trong lòng ngập tràn bi thương, thật lâu cũng chưa có định thần lại được. Nếu như sớm

biết là sẽ phải hi sinh tính mạng của Lâu Cao để hoàn thành, như vậy, hắn thà rằng không có những tuyệt thế ám khí này.

Đường Khiếu không tới an ủi Đường Tam, Đường Hạo cũng đồng dạng không có, bởi vì bọn họ tin tưởng rằng, Đường Tam nhất định có thể xử lý tốt cảm xúc của mình.

Ánh mắt Đường Khiếu đảo một lượt qua tất cả mọi người, trên mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị:

- Hạo đệ, Thủ tịch trưởng lão, các vị thứ tịch trưởng lão. Ngày đó, những lời mà Thủ tịch trưởng lão nói ra, thật khiến người ta tỉnh ngộ. Hạo Thiên Tông chúng ta, không thể lặng yên cam chịu như vậy nữa. Tông môn do các đời tổ tông lưu lại, không thể bị hủy diệt trong tay của chúng ta. Ta đề nghị, giải khai phong bế của Tông môn. Các vị có gì dị nghị hay không?

Cũng không có ai lên tiếng, chỉ là ánh mắt của năm vị trưởng lão đều rơi cả lên mình Đường Tam. Bọn họ cũng biết rõ, Hạo Thiên Tông có thể lần nữa trùng chấn hùng phong hay không, điểm mấu chốt là cần phải nhìn Đường Tam.

- Tiểu Tam!

Đường Hạo gọi to một tiếng, kéo Đường Tam đang đắm chìm trong nổi bi thương thanh tỉnh trở lại. Ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân đang ngồi đối diện, thời khắc này, hắn phảng phất như thấy lại sự nghiêm khắc lúc xưa trên mặt phụ thân.

Thu liễm tâm tình, Đường Tam hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng đem hộp gỗ kia thu vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, lúc này mới nhìn thẳng mọi người.

- Ta rời khỏi Tông môn năm năm, cũng là rời đi đại lục năm năm. Lần này trở về, ta cũng nghe được một số tin tức, hơn nữa cũng từng giao thủ qua một lần với giáo hoàng Võ hồn điện trước đây, bây giờ là nữ hoàng của Võ hồn đế quốc Bỉ Bỉ Đông. Nàng cùng ta giống nhau, cũng là song sinh võ hồn. Mà đệ nhị võ hồn của nàng đã có được đến bảy cái hồn hoàn. Nếu ta đoán không

lầm, thì hiện tại hồn lực của nàng phải đạt đến chín mươi chín cấp.

Lời nói vừa xong, mọi người đều kinh hãi.

Nhưng Đường Tam đã lập tức nói ngay:

- Nhưng dù cho nàng có đạt được chín mươi chín cấp đi nữa, ta cũng nắm chắc ít nhất có thể ngăn cản được nàng. Nếu chỉ có một mình nàng mà thôi, thì cũng không đáng sợ. Chính thức đáng sợ là tổng thể thực lực của Võ Hồn đế quốc, hay nói đúng hơn, là tổng thể thực lực của những hồn sư trong tay Võ Hồn đế quốc.

Lúc trước ta đã từng nói qua, Võ hồn đế quốc nắm giữ trong tay hơn 80% tổng số lượng hồn sư toàn đại lục, những lời này tuyệt không phải là hư ngôn. Cũng chính bởi vì như thế, hiện tại cho dù nó đối mặt với Thiên Đấu đế quốc, hay là Tinh La đế quốc đều có ưu thế tuyệt đối. Chẳng qua, hai đại đế quốc cũng không phải không có lực lượng để ngăn cản, mấu chốt chính là phải xem họ chống lại như thế nào. Một khi tông môn ta xuất hiện trở lại, nhất định là sẽ gia nhập vào một phương của Thiên Đấu đế quốc, mặc dù chúng ta đã không còn được oai phong như lúc trước, nhưng trên cả đại lục hiện nay, có thực lực của năm vị trưởng lão đạt đến Phong hào đấu la cấp bậc, tổng thể thực lực của Hạo Thiên Tông không những không có hạ thấp, ngược lại càng gia tăng thêm. Nhất định sẽ trở thành cứu cánh quan trọng đối với Thiên Đấu đế quốc khi đối kháng với Võ hồn đế quốc. Ta cho rằng Tông môn nếu đã quyết định nên sớm thực hiện không trì hoãn nữa. Nên nhanh chóng tiến hành liên lạc với Thiên Đấu đế quốc. Võ hồn đế quốc hiện tại đang tích cực thống nhất lực lượng của các Vương quốc và Công quốc, một khi hoàn thành việc thống nhất, chiến tranh sẽ một lần nữa bộc phát. Dựa theo tình huống hiện tại của Võ hồn đế quốc, bọn họ đã đem Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc hoàn toàn ngăn thành hai phương, một khi phát động chiến tranh, nhất định sẽ là một mặt phòng ngự, một mặt tấn công. Thiên Đấu đế quốc tổng thể thực lực mặc dù không bằng Tinh La đế quốc, nhưng lại có sự ủng hộ của Thất Bảo Lưu Ly Tông, ở trên phương diện lực lượng hồn sư, ngược lại còn cao hơn Tinh La đế quốc. Chính vì vậy, ta tin chắc Võ hồn đế quốc có khả năng rất lớn tiến hành công kích về phía Thiên Đấu đế quốc. Hạo Thiên Tông chúng ta đã không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện, nhất định trong chiến tranh phải đem đến cho Võ Hồn đế quốc những đả kích trầm trọng

nhất. Có như vậy mới có thể giúp Tông môn ta giương oai, đồng thời cũng chấn nhiếp đám hồn sư của Võ hồn điện. Nhưng mà, muốn tiêu diệt hoàn toàn Võ hồn đế quốc vẫn là một quá trình lâu dài. Đã tích lũy bao nhiêu năm, bọn họ đã có căn cơ vô cùng thâm hậu. Mà phương án tác chiến cụ thể, phải chờ khi ta trở lại Thiên Đấu thành bàn thảo với Thiên Đấu hoàng thất rồi mới có thể quyết định được.

Nghe Đường Tam nói xong, mọi người lần lượt gật đầu, Đường Khiếu nói:

- Được, cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta cũng không cần phải chuẩn bị gì nhiều. Ngày mốt, ta sẽ trực tiếp đi đến Thiên Đấu thành, về phần liên lạc với Thiên Đấu đế quốc …

Đường Tam gật đầu nói:

- Cứ giao cho ta đi, đợi sau khi ta giúp Phụ thân khôi phục lại chân tay, ta sẽ đi ngay.

"Khôi phục lại chân tay?" Đường Khiếu cùng năm vị trưởng lão nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập thần sắc không thể tin nổi.

Đường Tam đứng lên, cầm Hải Thần Tam Xoa Kích đi đến trước mặt cha hắn, một tay cầm theo hộp gỗ chứa hai khối hồn cốt, nói với Đường Hạo:

- Cha, bây giờ chúng ta bắt đầu đi. Chẳng qua ta nhất định phải phá lại vết thương của người, hơn nữa còn cần phải cắt một lớp thịt bên ngoài, mới có thể …

- Nói nhiều làm gì, bắt đầu đi.

Đường Hạo tự mình xé bỏ ống tay áo của cánh tay cụt, lộ ra vết thương đã lành lặn. Ánh mắt tràn ngập vẻ cứng rắn, dường như biểu thị rằng vị Hạo Thiên đấu la trước đây, ngay cả giáo hoàng của Võ Hồn điện cũng dám đánh chết, một lần nữa đã trở lại.

Khi đối mặt với địch nhân, từ trước đến nay Đường Tam cũng chưa từng một lần do dự, nhưng mà, lúc này lại đang đối mặt với cha mình. Nhìn vào bả vai

thiếu mất một cánh tay của Đường Hạo, hai cỗ nhiệt lưu không khỏi dâng lên trong mắt, tay phải đang nắm Hải Thần tam xoa kích cũng không khỏi hơi run rẩy.

Đường Hạo trừng mắt liếc nhìn con trai một cái:

- Do dự cái gì? Ta có thể tự chặt cánh tay của mình, chẳng lẽ còn sợ chút xíu đau đớn ấy sao?

Hít sâu một hơi, Đường Tam đột nhiên nhắm hai mắt lại, nhưng chỉ một khắc sau đã mở ra. Trong đôi mắt, nhất thời tràn ngập thần quang băng lãnh, vung tay phải lên, Hải Thần tam xoa kích giống như một đạo tia chớp màu đen xẹt qua, một làn huyết quang phun lên. Vết thương trên vai phải Đường Hạo, nơi tiếp giáp với xương vai, vốn đã lành từ lâu, thịt da hòa với huyết mạch, bề dày khoảng một tấc không nhân nhượng rớt xuống. Một tấc này hoàn toàn là bộ phận dư thừa do lúc trước bị cụt tay, về sau lành lại thừa ra một chút. Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cực lớn như vậy, nhưng trong tay Đường Tam lại hoàn toàn chuẩn xác giống như một thanh dao mổ vậy.

Sắc mặt Đường Hạo không chút thay đổi, ánh mắt nhìn con trai chỉ có cổ vũ, dường như cái mà Hải Thần Tam Xoa Kích kia cắt đi, không phải là thân thể của hắn vậy.

Ánh mắt Đường Tam tỉnh táo dị thường, tay trái vung lên, thi triển Khống Hạc Cầm Long, hộp gỗ mở ra, khối hồn cốt cánh tay phải bay lên, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Không chút chậm trễ, Đường Tam đem khối hồn cốt cánh tay phải trực tiếp gắn vào vết cắt trên cánh tay cụt của Đường Hạo. Từ mi tâm, dấu ấn Hải Thần màu vàng quang mang đại phóng, một đạo Hải Thần ánh sáng đã trực tiếp chiếu rọi vào nơi xương cánh tay gắn vào.

Máu tươi bắn ra từ miệng vết thương của Đường Hạo đã nhiễm đỏ cánh tay Đường Tam cùng với khối hồn cốt cánh tay phải. May mà lúc này A Ngân không có ở đây, nếu không, chứng kiến cảnh này, không biết tâm tình nàng sẽ xuất hiện bao nhiêu biến hóa đây!

Đồng thời ánh sáng màu vàng lam từ chân phải của Đường Tam cũng sáng lên, quang mang theo thân thể Đường Tam lan tràn lên, lan dần sang cánh tay trái đang cầm hồn cốt của hắn, rất nhanh rót vào miệng vết thương của Đường Hạo.

Nói ra cũng kỳ quái, lúc Hải Thần ánh sáng bao phủ lên xương cánh tay phải, nơi vị trí vết thương của Đường Hạo và khối hồn cốt cánh tay phải cũng đồng thời phát ra một tầng sương khói màu vàng lam, Đường Hạo lúc trước còn bảo trì được bình tĩnh, lúc này cũng không khỏi phải mạnh mẽ nhíu mày, có thể thấy được lúc này hắn đang thừa nhận đau khổ mãnh liệt đến thế nào. Khi luồng quang mang màu vàng kim từ hồn cốt đùi phải Lam Ngân Hoàng của Đường Tam dâng đến vị trí vết thương của Đường Hạo, một khắc trước vết thương vẫn còn đang không ngừng chảy máu, lúc này đã ngừng hẳn. Quang mang màu vàng kim kia đã hoàn toàn bao vây chỗ vết thương bị cắt của Đường Hạo cùng với khối hồn cốt cánh tay phải.

Từ khi Đường Tam chém ra Hải Thần Tam Xoa Kích, đến khi năng lượng của hồn cốt Lam Ngân Hàng đùi phải cầm máu, cả quá trình thật ra chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Động tác Đường Tam giống như là đã luyện tập hàng trăm ngàn lần, không để cho Đường Hạo chảy dư thêm một giọt máu nào.

Ngay khi luồng quang mang màu vàng lam kia lan tràn ra, sắc mặt Đường Hạo cũng dần dần dãn ra. Đường Khiếu cùng với năm vị trưởng lão kia của Hạo Thiên Tông đều không thể không toát ra thần sắc khen ngợi. Kĩ năng thần kì như vậy, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy. Trước giờ bọn họ chưa từng nghe nói qua, một người sau khi đã cắt rời hồn cốt ra còn có thể gắn trở lại.

Đường Hạo đã là vô cùng cường hãn, nhưng con trai hắn thể hiện ra sự cường hãn còn mạnh mẽ hơn Đường Hạo năm xưa. Thần sắc năm vị trưởng lão đã trở nên thư thái hơn nhiều, sự khó chịu lúc nãy do bị Đường Tam đánh bại cũng dần dần được thay thế bằng sự vui mừng. Bọn họ dường như thấy được cảnh Hạo Thiên Tông dưới sự phụ trợ của hai cha con này, một lần nữa trở lại ngôi vị đỉnh cao của đại lục.

Đường Tam lấy từ trong túi Như Ý Bách Bảo Nang ra một khỏa đan dược do chính mình đã luyện chế lúc trước, Cố Bổn Bồi Nguyên Đan, nhét vào miệng

cha hắn. Đồng thời đem Hải Thần Tam Xoa Kích cắm xuống đất, bỏ tay phải ra khỏi uyển mạch Đường Hạo, cảm thụ sự biến hóa của thân thể cha mình.

Rất nhanh, thần sắc của Đường Tam cũng thả lỏng hơn, toàn bộ quá trình so với hắn dự đoán còn thuận lợi hơn nhiều. Mấy năm nay khi hắn đi Hải Thần đảo, A Ngân dựa vào khả năng cảm nhận năng lực thực vật của mình, đem các loại linh dược mọc xung quanh Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn đưa cho Đường Hạo ăn. Hơn nữa Đường Hạo biết vợ mình có khả năng hồi sinh, tâm tình cũng tốt hơn nhiều so với lúc trước. Thân thể hắn hiện giờ vô cùng tốt, tuy bị đứt 1 chân 1 tay, nhưng huyết khí mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều. Khi nãy mặc dù tổn thất một ít máu tươi, nhưng thân thể hắn cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Dĩ nhiên, chuyện này cùng với khả năng cắt vết thương hoàn mỹ của Đường Tam cũng có quan hệ mật thiết.

Bên trong luồng quang mang màu vàng lam đang bao phủ, người khác không nhìn thấy, nhưng hai cha con Đường Hạo, Đường Tam lại có thể cảm giác rõ ràng, cánh tay phải của Đường Hạo đang dần dần mọc lại. Năng lực *"Lửa rừng thiêu bất tận, gió xuân thổi sống lại"* của khối hồn cốt chân phải được Đường Tam sử dụng tinh thần lực không chế hết sức xảo diệu không ngừng rót vào cánh tay Đường Hạo, đồng thời, trong quá trình cánh tay dần dần phục hồi, Đường Tam cũng thông qua bàn tay đang nắm cánh tay trái của Đường Hạo truyền vào một cỗ năng lượng thuần khiết của nội lực Huyền Thiên công, dẫn đạo hồn lực của cha hắn, vận chuyển tuần hoàn vào cánh tay đang mọc lại, giúp cho cánh tay mới hoàn toàn khôi phục, giống như trước kia.

Suốt nửa canh giờ trôi qua, Đường Khiếu và năm vị trưởng lão cũng không có chút nào cảm giác mất kiên nhẫn, có thể chứng kiến một màn thần kì như vậy, bọn họ thậm chí trong lòng còn có vài phần cảm giác kiêu ngạo.

Rốt cuộc, luồng quang mang màu vàng lam kia cũng rút đi, trên vai phải Đường Hạo đã mọc lại một cánh tay mới. Nếu như nói cánh tay này có điểm gì khác một cánh tay bình thường, thì chỉ là cánh tay mới này thật sự có điểm trắng trẻo một chút, cùng với màu da ngăm đen trên thân thể Đường Hạo có chút khác biệt.

Đường Hạo nhìn ngắm cánh tay phải của mình, có chút ngạc nhiên, rất nhanh

thúc dục hồn lực truyền vào cánh tay, một luồng quang mang màu đen nhàn nhạt từ trong cánh tay phóng xuất ra. Lúc trước bởi vì cánh tay bị cụt, nên hồn lực vận chuyển đến bả vai bị tắc nghẽn một chút, nhưng hiện tại đã có thể tuần hoàn bình thường. Có thêm năng lượng tràn ngập của khối hồn cốt gia nhập, cảm giác như là trong nháy mắt hồn lực của hắn từ bảy mươi cấp đã đạt đến hơn tám mươi cấp. Càng làm hắn khó tin hơn chính là, cánh tay mới sinh trưởng lại này, không có nửa phần gượng gạo, linh động, có lực hoàn toàn giống như cánh tay hắn trước khi chặt bỏ vậy. Thậm chí ngay cả năng lượng hồn cốt cũng đã khế hợp hoàn toàn với hồn lực của hắn.

Cái này cũng không phải là năng lực *"Lửa rừng thiêu bất tận, gió xuân thổi sống lại"* có khả năng làm được, dù sao thì cánh tay Đường Hạo cụt thời gian cũng đã hơn sáu bảy năm rồi. Sở dĩ có thể mới vừa khôi phục lại đã đạt trình độ này, hoàn toàn là nhờ hiệu quả của Hải Thần ánh sáng. Chính nhờ Hải Thần ánh sáng, mới có thể làm cho quá trình chữa trị này đạt được kết quả hoàn mỹ.

Đường Tam sau khi kiểm tra kỹ càng cánh tay trái của Đường Hạo, lại bắt đầu vung Hải Thần Tam xoa kích lên, một lần nữa tiến hành quá trình khôi phục lại chân trái của Đường Hạo. Khôi phục lại cả chân trái, cũng tốn thêm thời gian một canh giờ, một canh giờ này, càng khiến Đường Hạo chịu thêm càng nhiều thống khổ.

Có sự khôi phục hoàn mỹ của cánh tay tay trái ủng hộ, cả quá trình khôi phục chân trái, thần sắc của Đường Hạo nhìn qua còn thoải mái hơn lúc đầu. Chỉ sau khi chân trái hắn hoàn toàn hồi phục, sắc mặt mới có chút tái nhợt. Hồn cốt Lam Ngân Hoàng đùi phải mặc dù truyền cho hắn không ít năng lượng, nhưng cả quá trình chữa trị cũng là lấy huyết khí của Đường Hạo mà duy trì. Mọc lại tay chân đối với huyết khí của Đường Hạo cũng là tiêu hao một lượng không nhỏ.

Cho Đường Hạo ăn thêm một viên dược hoàn nữa, nhờ Đường Khiếu sắp xếp cho một gian phòng yên tĩnh, Đường Tam dẫn Đường Hạo lại đó, bắt đầu trợ giúp cha mình tiến hành tu luyện. Một mặt giúp cho Đường Hạo tuần hoàn tu luyện lại hồn lực cùng huyết khí vừa tiêu hao, mặt khác cũng để sử dụng thuận lợi lại hai khối hồn cốt.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa đại sảnh, A Ngân cùng với Tiểu Vũ nhìn thấy được Đường Hạo đã khôi phục đủ tứ chi, A Ngân vừa muốn xông lại đã bị Đường Tam dùng ánh mắt ngăn lại, hướng mẫu thân ra dấu. Mặc dù đây là lần đầu tiên Đường Tam giúp người khác khôi phục tứ chi, nhưng hắn thông qua quá trình khôi phục có thể cảm giác được, đoạn thời gian sau khi khôi phục này đối với Đường Hạo mà nói chính là quan trọng nhất. Không chỉ trọng yếu là khôi phục lại tứ chi hoàn chỉnh, mà còn là khôi phục lại hai mươi cấp hồn lực bị tổn thất khi chặt đứt một tay một chân. Có thể khôi phục được bao nhiêu, còn phải xem trong khoảng thời gian vài ngày sau khi hồi phục lại hai chi kia.

Đường Tam dìu Đường Hạo vào gian tĩnh thất kia, để hắn ngồi xuống, chính mình ngồi sau lưng, dặn dò Đường Khiếu không cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy, sau đó dùng hai tay đặt lên lưng phụ thân, khởi phát toàn bộ Hải Thần ánh sáng, bao phủ toàn bộ thân thể Đường Hạo, phụ trợ hắn tiến hành tu luyện.

Hồn lực cùng với khí huyết của Đường Tam cường đại đến mức nào, hơn nữa, Hải Thần ánh sáng vốn thuộc về lực lượng của thần, đối với sự khôi phục của Đường Hạo không thể nghi ngờ là có lợi ích rất lớn.

- Cha, người buông lỏng hồn lực của mình đi, không nên kháng cự lại hồn lực mà ta đưa vào cơ thể. Thân thể cùng tinh thần toàn bộ buông lỏng, cho dù có bất cứ cảm giác gì, cũng đừng điều động hồn lực bản thân đến chống cự lại sự vận chuyển hồn lực của ta.

Đường Hạo gật đầu, đối với con trai mình, hắn có gì không thể tín nhiệm chứ? Nhất là Đường Tam vừa giúp hắn khôi phục lại tứ chi không toàn vẹn, lúc này trong lòng hắn vốn là vô cùng hưng phấn. Nhưng đồng thời, hắn cũng cảm nhân được sau khi mình khôi phục được hai chi, hồn lực trong cơ thể có cảm giác như đang sôi trào. Dưới tình huống này, cho dù là mở miệng nói chuyện cũng có thể khiến cho hồn lực đang sôi trào kia phát tiết ra ngoài. Đường Hạo cũng là thiên tài một đời, từng là Phong hào đấu la trẻ nhất đại lục, mặc dù tình huống trước mắt của hắn là lần đầu tiên xảy ra trên cả Đấu la đại lục, nhưng hắn vẫn cẩn thận không có mở miệng nói. Nghe được con trai mình an bài, tự nhiên là không chút do dự đồng ý ngay, hắn cũng không biết làm thế nào mới có thể làm cho hồn lực mình đang sôi sục có thể trở về lại tình trạng đỉnh cao như trước đây.

Hồn lực của Đường Tam hùng hậu mà nhu hòa, giống như trường giang đại hải dũng mãnh tiến vào cơ thể của Đường Hạo. Đường Hạo có thể cảm giác rõ ràng, tuy là Đường Tam cũng có võ hồn Hạo Thiên Chuy giống mình, nhưng hồn lực của hắn lại không giống mình chút nào. Hồn lực của mình vốn là đầy khí thế bá đạo, ngược lại hồn lực của Đường Tam lại vô cùng ôn hòa, nhưng trong đó lại ẩn chứa khí thế mạnh mẽ sừng sững.

Luồng hồn lực kia sau khi dũng mãnh tiến vào cơ thể Đường Hạo, ngay lập tức vận chuyển nhanh chóng theo một lộ tuyến kỳ lạ mà ngay cả Đường Hạo cũng không biết. Rất nhanh đi tới từng kinh mạch mà trước giờ hắn chưa từng chú ý đến. Luồng hồn lực lúc trước vốn nhu hòa đột ngột biến thành một mũi nhọn vững chắc chui vào những kinh mạch kia, cảm giác thống khổ ập đến lập tức khiến toàn thân Đường Hạo co rút lại một trận.

Tính cách Đường Hạo kiên nghị vô cùng, đối với con trai lại là tuyệt đối tin tưởng, tuy rằng thống khổ kịch liệt như vậy khiến cho hồn lực toàn thân hắn sôi trào lên, như muốn phun trào ra, nhưng hắn đã lập tức khống chế hồn lực ba động, tùy ý để hồn lực của con trai mình phát động đánh sâu vào.

Đây chính là Đường Tam, nếu đổi lại là một người khác, Đường Hạo nhất định sẽ không đem thân thể của mình đặt dưới sự khống chế của người đó. Phải biết rằng, để cho hồn lực bên ngoài tùy ý đưa vào trong kinh mạch bản thân, chỉ cần đối phương có ý đồ xấu, như vậy hắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Một tiếng xích nhẹ vang lên trong cơ thể Đường Hạo, Đường Hạo chỉ cảm thấy thân thể mình rung lên. Ngay sau đó, một cỗ lực lượng đặc thù từ chỗ kinh mạch hắn không biết tên kia truyền đến, hồn lực trong cơ thể nháy mắt dừng lại, sau một khắc đã lập tức điên cuồng di động trở lại, hoàn toàn theo một quy luật nhất định. Cảm giác thoải mái tràn ngập lực lượng kia suýt nữa làm Đường Hạo hô to thành tiếng.

Hồn lực của Đường Tam vẫn chưa dừng lại, lập tức nhắm đến kinh mạch tiếp theo mà di chuyển, không ngừng chui vào, đả thông. Trong cả quá trình đả thông này, hồn lực trong cơ thể Đường Hạo cũng dần dần được điều động vận chuyển, mặc dù chưa hoàn toàn vận chuyển thông suốt, nhưng sự sôi trào

của hồn lực lúc đầu theo thời gian từng cái kinh mạch được đả thông, đã ngày càng ngưng tụ lại. Hồn lực khổng lồ trong cơ thể cũng dần dần vận chuyển theo hướng hồn lực của Đường Tam. Sự vận chuyển cũng ngày càng trở nên thông suốt hơn. Mặc dù mỗi lần Đường Tam đánh sâu vào đều gây cho hắn sự thống khổ kịch liệt, nhưng sau khi sự thống khổ đi qua, cảm giác thoải mái mang lại Đường Hạo từ trước tới giờ chưa từng thấy qua.

Con trai mình đang làm gì đây? Đường Hạo cũng không biết. Hắn lúc này cũng không thấy được, Đường Tam ngồi ở phía sau cả người như đang ngâm trong một cái lồng hấp, quần áo trên người đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Đường Tam lúc này đúng là dùng nội lực Huyền Thiên Công của mình, trợ giúp phụ thân tiến hành đả thông kỳ kinh bát mạch. Cách làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là phương pháp tốt nhất giúp Đường Hạo khôi phục lại hoàn toàn hồn lực.

Cơ thể con người ở thế giới này, cùng với thế giới trước đây của Đường Tam là hoàn toàn giống nhau, chẳng qua chỉ là phương thức tu luyện khác nhau mà thôi. Đường Hạo từng có được thực lực mạnh nhất ở thế giới này, nhưng kỳ kinh bát mạch của hắn cũng chỉ là rộng rãi, cứng cáp hơn người bình thường, chứ hoàn toàn chưa được đả thông.

Đường Tam trong quá trình đả thông kinh mạch cũng không gặp phải trở ngại lớn nào, dù sao kinh mạch của Đường Hạo cũng vô cùng cứng cỏi, hoàn toàn có thể thừa nhận được sự đột phá của nội lực Huyền Thiên Công.

Rốt cuộc, dưới sự đánh sâu vào của Đường Tam cuối cùng hai mạch Nhâm Đốc của Đường Hạo cũng trở nên thông suốt. Đường Hạo chỉ cảm thấy một cảm giác cực kỳ thông suốt truyền khắp toàn thân, hồn lực khổng lồ tích góp trong cơ thể không còn chịu khống chế, điên cuồng tràn ra, gần như trong nháy mắt đem hồn lực của Đường Tam đẩy ra khỏi cơ thể, dựa theo phương thức tu luyện bình thường của hắn mà điên cuồng vận chuyển. Mỗi lần vận chuyển một vòng, hồn lực hắn lại gia tăng thêm một lượng lớn. Hồn lực tràn đầy một lần nữa đưa Đường Hạo trở về trạng thái đỉnh cao.

Đường Tam chậm rãi mở mắt, thần sắc lúc này của hắn đã cực kì khó coi, nơi khóe miệng vẫn còn chảy ra một dòng máu tươi, đó là sau khi Đường Hạo

hoàn thành đả thông kì kinh bát mạch, đẩy hồn lực của hắn trở lại phản kích chính mình tạo thành.

Chẳng qua lúc này tâm tình Đường Tam lại tràn ngập vui sướng, hồn lực phụ thân có thể đem hồn lực của chính mình đẩy ngược trở lại, chứng tỏ hồn lực của phụ thân đã vượt qua trình độ chín mươi hai cấp hồn lực của mình. Ít nhất đã khôi phục trở lại cấp độ Phong Hào Đấu la. Việc này đã chứng minh, việc mình trợ giúp phụ thân đả thông kinh mạch là việc làm hoàn toàn chính xác.

Lúc này, thân thể Đường Hạo bị một tầng hắc quang mãnh liệt bao phủ, hồn lực bá đạo cường đại tràn ngập mang lại cảm giác chấn nhiếp lòng người. Từ phía sau nhìn lại, thân hình cha mình là vô cùng to lớn, đây mới chính thức là bộ dáng mà Hạo Thiên đấu la nên có a!

Đường Tam vui mừng nhắm hai mắt lại, bắt đầu khôi phục lại hồn lực của mình. Mặc dù vì phụ thân đả thông kinh mạch làm hắn tiêu hao hồn lực thật lớn, lại còn bị thương do hồn lực cắn trả. Nhưng với thân thể cường hãn của hắn, mấy cái này không đáng kể chút nào, chỉ cần trong thời gian ngắn tu luyện, có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Khi Đường Hạo từ trạng thái tu luyện thanh tỉnh trở lại, quay đầu nhìn lại, con trai đã không còn ở phía sau nữa. Tâm niệm vừa động, thân hình đang ngồi trên mặt đất đã bay vọt lên, giơ lên cánh tay phải màu trắng nõn cùng cánh tay trái màu đồng đỏ, tràn ngập cảm giác của lực lượng, làm cho hai mắt của thiết hán như Đường Hạo cũng trở nên ướt át một chút.

Lúc đầu khi hắn tự chặt tay chân, thì hắn cũng đã tâm nguội ý lạnh, quyết định quy ẩn sơn lâm, cũng không khi nào nghĩ đến, chính mình lại có cơ hội phục hồi lại trạng thái đỉnh cao như vậy.

Hùng tâm tráng chí trong dĩ vãng tựa hồ tại thời khắc này, nương theo thực lực trở về cũng đã khôi phục trở lại.

- Ta trở về rồi, Võ Hồn điện, Đường Hạo ta đã quay lại rồi.

Đẩy cửa bước ra, ánh mặt trời chiếu rọi khắp toàn thân, quang mang chói mắt

nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến thị giác của Đường Hạo, hắn liếc một cái tựu đã thấy được A Ngân đang đứng chờ ngoài cửa.

Tuy là Đường Hạo mở cửa hết sức đột ngột, nhưng một khắc khi A Ngân nhìn thấy tứ chi hoàn chỉnh của trượng phu, nước mắt nàng vẫn không cầm được tràn ra, mạnh mẽ nhào vào lòng chồng mình.

Khẽ vuốt nhẹ mái tóc của vợ mình, trên mặt Đường Hạo toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, cả người hắn dường như trẻ lại rất nhiều. Mặc dù trên người hắn vẫn còn một chút dơ bẩn do lâu ngày không tắm, nhưng nhìn qua cũng chỉ là một nam nhân tầm khoảng ba mươi tuổi mà thôi, không còn chút nào bộ dáng già nua trước kia:

- A Ngân, đừng khóc, Tiểu Tam đâu?

A Ngân ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn Đường Hạo:

- Ngươi đã tu luyện suốt ba ngày, hai ngày trước, Tiểu Tam đã mang theo Tiểu Vũ quay về Thiên Đấu Thành. Đứa nhỏ này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng gánh nặng trên vai của hắn quả thật rất nhiều a!

Đường Hạo yên lặng gật gật đầu:

- Không nghĩ tới, là chính con trai ta lại cấp cho ta cơ hội tái sinh. Trước đây bởi vì ta không thể làm được, mới đem thật nhiều áp lực đặt lên vai của hắn. Nhưng bây giờ ta đã phục hồi rồi, Hạo Thiên Đấu la đã trở lại, ai còn dám bất lợi đối với con ta, ta khiến hắn hóa thành tro bụi.

A Ngân run giọng nói:

- Hạo ca thật sự khôi phục lại?

Đường Hạo tự tin nhìn thẳng lên mặt trời:

- Mặc dù ta không biết Tiểu Tam đã làm gì cho ta, nhưng là, thực lực của ta chẳng những đã khôi phục lại, hơn nữa lại còn mạnh hơn lúc trước nhiều. Lúc đầu sau khi ngươi hiến tế cho ta, hồn lực của ta đã đạt đến chín mươi hai cấp.

Lúc sau, mặc dù bản thân ta bị trọng thương, nhưng hồn lực vẫn tiếp tục gia tăng, thẳng lên đến chín mươi lăm cấp mới thôi. Nhưng hiện tại hồn lực của ta cũng đã đột phá bình cảnh chín mươi sáu cấp, hơn nữa tiềm lực của thân thể dường như hoàn toàn được kích phát ra. Ta cảm giác được, toàn bộ lực lượng súc tích trong mấy năm nay đã hoàn toàn phóng xuất ra, trong khoảng thời gian ngắn có thể còn có tiến bộ. Đi, chúng ta tìm đại ca thôi. Hạo Thiên Tông cũng đã đến lúc xuất sơn rồi.

Thiên Đấu thành. Đường môn.

So với năm năm trước đây, nơi này nhìn qua cũng không có biến hóa gì đáng kể, trước cửa cũng chỉ có hai gã Đường Môn đệ tử thân hình cao lớn, ánh mắt lợi hại thủ hộ. Nhưng tinh, khí, thần của bọn họ lại phi thường tràn đầy, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua lại trên người đi đường, ngẫu nhiên lại còn phát ra một chút tinh quang. Lực lượng súc tích, giống như hai khối thuốc nổ tùy thời đều có khả năng bộc phát.

Lúc này, ánh mắt của hai Đường Môn thủ vệ đệ tử đột nhiên chăm chú hẳn lại, bởi vì trong tầm mắt của bọn họ xuất hiện hai người. Hai người này toàn thân đều bao phủ trong một tấm áo choàng dài màu đen. Một trong hai người, trên tay có cầm một thanh vật thể dài và hẹp, được bao phủ bởi một tấm vải màu đen, rõ ràng là một loại vũ khí.

- Đứng lại, Đường Môn cấm địa, không được tới gần.

Một Đường Môn đệ tử bước lên hai bước, ngăn cản hai hắc bào nhân đang hướng đại môn bước tới, trong ánh mắt rõ ràng toát ra vẻ cảnh giác.

Hắc bào nhân cầm trong tay gói đồ dài và hẹp kia, vén cái nón đội trên đầu ra, làm lộ ra một mái tóc dài màu lam, cùng với một gương mặt vô cùng anh tuấn. Đôi mắt của hắn là màu xanh biển, thâm thúy tựa như là đại dương mênh mông. Tên Đường Môn đệ tử kia vừa nhìn đến ánh mắt của hắn, không khỏi sửng sốt một chút, sự cảnh giác ban đầu sau khi bị đối phương nhìn một chút đã hoàn toàn biến mất, vậy mà không thể toát ra một chút ý niệm phản kháng nào.

Hai gã hắc bào nhân này đúng là Đường Tam và Tiểu Vũ. Sau khi trợ giúp

phụ thân khôi phục lại thân thể, Đường Tam vội mang theo Tiểu Vũ rời khỏi Hạo Thiên Tông, trở về Thiên Đấu thành. Tướng mạo hắn và Tiểu Vũ đều rất xuất chúng, vì không muốn làm người khác chú ý, mới mặc vào cái áo choàng lớn này. Nơi hắn lựa chọn trở về đầu tiên, tự nhiên chính là nơi mà mình một tay sáng lập ra, Đường Môn. Nơi này chính là căn cơ của Đường Tam.

- Lực đường Đường chủ Thái Thản trưởng lão có ở đây không? Thỉnh hồi bẩm một tiếng, nói là Đường Tam đã trở về.

Tuy rằng trước mặt chỉ là một tên thủ vệ đệ tử, nhưng Đường Tam vẫn là vô cùng khách khí. Theo thực lực ngày càng tăng lên, trừ khi những lúc cần thiết hắn mới làm cho cảm xúc của mình biến hóa, dưới tình huống bình thường, hắn càng thêm nội liễm hơn so với trước kia. Còn nhìn từ bên ngoài, không ai có thể nhìn ra hắn có thực lực cường đại.

Hai gã thủ vệ đệ tử này hiển nhiên là trong năm năm nay sau khi Đường Tam rời đi bọn họ mới gia nhập Đường Môn, bởi vậy cũng không nhận ra Đường Tam. Nhưng cũng không phải là bọn họ chưa từng nghe qua cái tên *"Đường Tam"* này. Đây chính là tên riêng của Đường Môn tông chủ a!

- Ngài … ngài là Đường Tam?

Tên đệ tử đang ngăn cản hắn chợt hỏi.

Đường Tam bật cười, nói:

- Như thế nào? Bộ từng có người giả mạo ta rồi sao?

Hai gã thủ vệ liếc nhìn nhau, tên khi nãy vừa lên tiếng cẩn thận nói:

- Xin ngài vui lòng chờ một chút, ta lập tức vào trong bẩm báo.

Vừa nói, rất nhanh quay đầu hướng vào trong chạy đi.

Đường Tam hài lòng gật đầu, thấy mầm biết cây, các vị Đường chủ đối với đệ tử tông môn tiến hành huấn luyện tương đối không tồi a!

Hắn chờ cũng không lâu, trong chốc lát, tiếng bước chân đã từ trong cửa truyền ra, nhưng làm Đường Tam có chút ngoài ý muốn chính là, từ bên trong đi ra nghênh đón chỉ có một người. Con trai của Lực đường Đường chủ Thái Thản, phụ thân của Thái Long, Thái Nặc.

Thái Nặc vừa nhìn thấy Đường Tam, vội bước lên trước vài bước, cung kính nói:

- Thái Nặc cung nghênh tông chủ hồi tông.

Tên thủ vệ đệ tử chạy đi thông báo lúc nãy cũng theo hắn quay lại, vừa nghe Đường Tam quả nhiên chính là tông chủ bổn môn, lập tức cùng tên thủ vệ còn lại xá dài một cái, quì xuống một gối.

Đường Tam a a cười, nói:

- Thái Nặc thúc thúc, không cần đa lễ, sao chỉ có một mình ngài? Các vị Đường chủ khác đều có công việc bộn bề cả à?

Nói thế nào hắn cũng là thân phận Đường Môn tông chủ, tông chủ hồi môn, cũng không thấy bất kỳ vị Đường chủ nào ra nghênh đón, làm hắn ít nhiều cũng có chút bất ngờ.

Thái Nặc nói:

- Tông chủ chớ trách, hiện tại trong môn, người chủ sự cũng chỉ còn có một mình ta, những người khác đều đã theo đại quân ra tiền tuyến hết rồi.

- Ra tiền tuyến?

Đường Tam trong lòng cả kinh, cũng không tiến vào tông môn, vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Khai chiến với Võ Hồn đế quốc rồi sao?

Thái Nặc nói:

- Mười ngày trước, Thiên Đấu Đế quốc Tuyết Băng bệ hạ ngự giá thân chinh, dẫn theo trăm vạn đại quân, hơn sáu nghìn hồn sư đi ra tiền tuyến. Đường Môn ta, Thất Bảo Lưu Ly Tông, Sử Lai Khắc học viện, cao thủ các nơi đều xuất phát theo. Phụ thân nhờ ta nhắn lại với ngài, khi nào ngài trở về, cũng xin nhanh ra tiền tuyến chi viện.

Nghe Thái Nặc nói, trong lòng Đường Tam nhất thời xuất hiện không ít ý nghĩ, tâm niệm thay đổi thật nhanh, đã đại khái hiểu rõ được sự tình. Rất hiển nhiên, Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc cũng đã ý thức được tình huống hiện tại của Võ Hồn đế quốc, tự nhiên sẽ không đợi Võ Hồn đế quốc tiến hành tu chỉnh hoàn tất, xâm phạm đến mình. Tiên hạ thủ vi cường, chủ động tuyên chiến. Một chiêu này không thể nghi ngờ là hết sức cao minh, vừa có thể làm loạn sự bố trí của Võ hồn đế quốc, đồng thời cũng có thể chiếm được tiên cơ. Không cần hỏi qua, nhất định là Tinh La đế quốc bên kia hiện tại cũng đã hành động rồi.

- Tông chủ, vào trong rồi hãy nói.

Thái Nặc đứng tránh ra nhường lối cho Đường Tam.

Đường Tam lắc đầu:

- Không cần, Thái Nặc thúc thúc, tông môn giờ giao cho ngươi quản lý. Thời gian gấp gáp, ta cần nhanh một chút chạy ra tiền tuyến. Hiện giờ ta cần biết rõ tình huống một chút. Tuyết Băng khi kế vị thì như thế nào? Hiện tại trong Thiên Đấu thành, có còn để lại hồn sư phòng ngự hay không?

------oOo------

Chương 454: Đường gia quân-chín mươi ba cấp-đế sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tuyết Băng bệ hạ là ba năm trước đây sau khi Tuyết Dạ đại đế bị bệnh qua đời mới lên ngôi kế vị, mấy năm nay vẫn dốc sức vì nước, đối với Đường Môn chúng ta cũng hết sức chiếu cố. Trước mắt tông môn đệ tử có được hơn

hai ngàn ba trăm người, trong đó, ngoại trừ các đệ tử của tứ đại tông tộc ra, đều là các đệ tử tinh nhuệ do Sử Lai Khắc học viện đào tạo ra đưa đến, đều đã được Đại Sư đích thân sàng lọc. Được Thiên Đấu đế quốc ủng hộ, chúng ta sản xuất ra hàng loạt vũ khí, lấy vũ khí chủ đạo là Chư Cát Thần Nỗ, giúp cho đại quân Thiên Đấu đế quốc trang bị khoảng một vạn quân tinh nhuệ. Tuyết Băng bệ hạ đã đích thân đặt cho chi quân đội này tên là Đường Gia quân. Lần này xuất chinh, gia gia tạm thay tông chủ thống soái chi quân đội này, đợi khi ngài đến sẽ chính thức tiếp nhận."

Thái Nặc đem những tình huống mà Đường Tam muốn biết nhất dùng vài lời ngắn gọn nói qua một lần, nghe xong những lời này, Đường Tam gật đầu: *"Xem ra, Tuyết Băng nhiều năm ẩn nhẫn như vậy, quả nhiên không chút uổng phí a. Quả thật nghi ngờ thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ. Tốt lắm, như vầy đi, Thái Nặc thúc thúc, ta viết một phong thư, ngươi lập tức phái một Mẫn Đường đệ tử lập tức đưa đến tiểu thôn của Hạo Thiên tông. Mặc dù tại đế đô có để lại một ngàn danh hồn sư thủ hộ, nhưng vẫn là rất yếu, một khi tình hình chiến sự tại tiền tuyến chúng ta chiếm ưu thế, Võ Hồn đế quốc rất có thể sẽ phái các đội quân hồn sư tinh nhuệ kéo đến đế đô gây rối, có Hạo Thiên tông đóng tại đế đô phòng thủ, mới đảm bảo không có gì đáng lo."*

"Tông chủ, Hạo Thiên tông…"

Thái Nặc nghe được ba chữ *"Hạo Thiên tông"*, đồng tử rõ ràng co rút lại vài phần.

Đường Tam trầm giọng nói:

"Đường Môn là Đường Môn, Hạo Thiên tông là Hạo Thiên tông, vĩnh viễn không sáp nhập làm một. Hiện tại chúng ta có cùng một địch nhân đều là Võ Hồn đế quốc, không phải lúc truy cứu lại các ân oán năm xưa. Hạo Thiên tông hiện tại đã quyết định xuất quang, vậy để bọn họ trấn thủ tại đế đô, vừa giúp chúng ta tránh được nỗi lo phía sau, đồng thời cũng tránh cho Hạo Thiên Tông cùng các vị đường chủ gặp nhau lại xấu hổ."

"Vâng".

Thái Nặc cung kính nhận lệnh, gặp lại Đường Tam, mặc dù nhìn qua tướng mạo Đường Tam biến hóa cũng không lớn, chỉ là so với trước đây càng thêm trầm ổn. Nhưng trong cặp mắt của hắn lại xuất hiện thêm một vẻ uy nghiêm không thể nào hình dung ra được, mỗi một câu hắn nói ra đều tràn đầy khí độ làm người khác phải tin tưởng. Mỗi một cái giơ tay, nhấc chân chẳng những là ung dung cao quí, hơn nữa lại còn bao hàm một phong thái lãnh đạo. Cho dù là người mà hắn từng gặp qua, Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí, tựa hồ cũng không có được đặc tính đặc biệt như vậy của Đường Tam.

Thái Nặc đương nhiên không biết, tính chất đặc biệt này của Đường Tam nguyên nhân rất lớn chính là bắt nguồn từ Hải Thần chi quang, làm cho hắn gần như là lột xác tái sinh. Là người được Hải Thần lựa chọn, như thế nào có thể giống như người bình thường được chứ?

Rất nhanh, Đường Tam đứng ngay trước cửa của Đường Môn viết xong một phong thư, giao cho Thái Nặc, bằng vào tốc độ của Mẫn Đường đệ tử, không cần đến nửa ngày, Hạo Thiên Tông nhất định sẽ nhận được, tuyệt không có bất cứ chậm trễ gì.

Đồng thời, hắn cũng viết thêm một phong thư khác, cũng giao cho Thái Nặc, dặn dò hắn trực tiếp đem đến Nguyệt Hiên, có cô cô hắn tiến dẫn, cùng với phong thư này của mình, Hạo Thiên Tông tiến vào trong hoàng thất là không thành vấn đề. Mặc kệ nói thế nào đi nữa, trước đây mình cũng đã được thụ phong cho chức Thái Tử Thái sư cao quí như vậy, hắn là tiếng nói cũng sẽ có trọng lượng. Hiện tại Thiên Đấu đế quốc cũng đang cần gấp nhiều hồn sư tinh anh, chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

"Tiểu Vũ, phải khiến ngươi khổ cực rồi, chúng ta cần phải tiếp tục chạy đi. Hôn sự của chúng ta, cũng…"

Đường Tam ôn nhu nhìn về phía Tiểu Vũ, trong mắt tràn ngập vẻ áy náy.

Tiểu Vũ thản nhiên cười, cầm lấy bàn tay của Đường Tam:

"Nói những lời đó làm gì, bao nhiêu gian khổ như vậy, chúng ta đều vượt qua hết, còn tính gì chút thời gian chờ đợi như thế? Đại sự quan trọng, Võ Hồn

điện cũng là cừu nhân đã giết mẹ của ta, hủy diệt bọn họ cũng là nguyện vọng của ta, chúng ta đi thôi."

Đường Tam cùng Tiểu Vũ từ biệt Thái Nặc, hai người rất nhanh rời khỏi Thiên Đấu thành. Đường Tam lúc này mới ôm Tiểu Vũ phi thân lên, thẳng hướng phương Nam bay đến. Dựa theo Đường Tam tính toán, mặc dù đại quân đã xuất phát mười ngày, nhưng với tốc độ hiện tại của bọn họ, nhất định là có thể gặp được đại quân trước khi đại quân ra đến tiền tuyến. Không cần phải hỏi, Sử Lai Khắc ngũ quái nhất định đều ở trong hàng ngũ đại quân. Chỉ là không nghĩ đến, nhanh như vậy sẽ phải khai chiến cùng với Võ Hồn đế quốc, mặc dù trong lòng hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đối với trận chiến này, trong lòng Đường Tam lại tràn đầy khát vọng.

Trải qua năm năm, Đường Tam rất muốn biết, Đường Môn do chính mình một tay thành lập, hiện nay đã phát triển lên đến trình độ nào rồi. Hai ngàn ba trăm danh hồn sư, nghe qua mặc dù là không ít, nhưng nếu so sánh với Võ Hồn đế quốc, số lượng hồn sư đã vượt qua năm vạn, vẫn là rất ít. Mà đánh một trận này, có thể chiến thắng Võ Hồn đế quốc hay không, mấu chốt vẫn là đội quân do chính Tuyết Băng sắc phong, Đường Gia quân.

Đường Môn ám khí cũng là lần đầu tiên xuất hiện trên vũ đài lịch sử. Không thể nghi ngờ, một trận chiến này, Thiên Đấu cùng Tinh La hai đại đế quốc cũng đã xuất ra toàn lực ứng phó. Đây cũng chính là trận chiến cuối cùng với Võ Hồn đế quốc, nếu như trận chiến này thua, Võ Hồn đế quốc chỉ cần tiêu diệt hết quân tinh nhuệ của hai đại đế quốc, như vậy, hai đại đế quốc nhất định sẽ không có ngày khôi phục, bị hủy diệt chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu như có thể thừa dịp Võ Hồn đế quốc chưa ổn định xong, ít nhất trên phạm vi lớn làm suy yếu thực lực của nó, như vậy, tương lai sẽ có nhiều hi vọng hơn.

o0o

Võ Hồn đế quốc thủ đô. Võ Hồn thành. Giáo Hoàng điện.

"Cái gì? Tịch diệt tiểu đội toàn bộ bị diệt? Năm thành phố tổn thất hơn năm tranh danh hồn sư?"

Bỉ Bỉ Đông vừa mới trở về, chợt nghe được những tin tức khiến nàng phẫn nộ, trợn mắt nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt áy náy, chính là Hồ Liệt Na. Quần áo trên người nàng không có gió nhưng tự động. Nếu đổi lại là người khác đang đứng trước mặt nàng, với tình tình của Bỉ Bỉ Đông, sợ rằng đã sớm bị hạ sát thủ. Nhưng mà, Hồ Liệt Na lại không giống người bình thường, trong lòng Bỉ Bỉ Đông, Hồ Liệt Na không chỉ là một đệ tử thân truyền, mà càng giống như là con gái ruột vậy. Tuy rằng nàng vẫn còn một đứa con gái là Thiên Nhận Tuyết, nhưng trên thực tế, địa vị của Thiên Nhận Tuyết trong lòng nàng còn không bằng Hồ Liệt Na. Trên người Hồ Liệt Na, nàng dồn vào đó rất nhiều tâm huyết của bản thân a!

Tin tức xấu cứ từng cái từng cái truyền đến, ngay trước khi về đến Giáo Hoàng điện, Bỉ Bỉ Đông đã biết được tin tức hai đại đế quốc đã tiến hành chiến dịch quân sự quy mô lớn, mục tiêu đánh đến Võ Hồn đế quốc, từ hai phía giáp công, đại quân áp sát.

"Được, tốt lắm. Nhìn bộ dáng, Thiên Đấu, Tinh La bọn họ vốn là có chuẩn bị mà đến, muốn tiến đánh ta khi ta chưa ổn định được. Giỏi a! Ta muốn nhìn xem, các ngươi dựa vào cái gì để chống lại quân đoàn hồn sư của ta. Na Na, truyền lệnh của ta, triệu tập tông chủ thất đại tông môn, tất cả các hồn sư sắc phong chức vụ từ giáo chủ trở lên đều đến đây nghị sự. Nếu bọn họ muốn đánh một lần là xong, ta đây sẽ thành toàn cho bọn họ."

"Dạ, sư phụ"

Trong cả Võ Hồn đế quốc, cũng chỉ có mình Hồ Liệt Na có thể không gọi Bỉ Bỉ Đông là *"Bệ hạ"*.

Mắt thấy sư phụ không có trách cứ thêm gì mình, Hồ Liệt Na trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng đương nhiên biết sư phụ đối với chính mình rất tốt, nhưng càng làm như vậy, trong lòng nàng càng thêm thống khổ. Ở sâu trong lòng nàng, đã có thêm một hình bóng nam nhân khác địa vị không hề thua kém so với sư phụ nàng, phảng phất như khắc sâu trong linh hồn của nàng, như thế nào cũng thể dứt bỏ ra được.

Hiện tại thấy song phương sắp phải khai chiến, nàng thầm nghĩ:

"Đường Tam, sẽ phải gặp lại ngươi trên chiến trường hay sao? Nếu như chúng ta gặp lại nhau trên chiến trường, ta sẽ phải giải quyết như thế nào đây? Tại sao hai kẻ quan trọng nhất trong đời của ta, lại nhất định phải gặp nhau trên chiến trường cơ chứ?"

Vừa mới nghĩ tới đó, Hồ Liệt Na vừa định quay đi truyền lệnh, đã bị Bỉ Bỉ Đông gọi lại:

"Tà Nguyệt, ngươi cùng Diễm đi truyền lệnh đi, Na Na, ngươi ở lại đây, ta có điều muốn nói với ngươi."

"Dạ, bệ hạ!".

Tà Nguyệt cùng Diễm liếc nhìn nhau, hai người ít nhiều đều có chút bất đắc dĩ, bọn họ hiểu được, trong lòng của Bỉ Bỉ Đông, địa vị của mình vĩnh viễn cũng không thể so sánh được với vị thánh nữ Hồ Liệt Na kia.

Trong phòng chỉ còn lại Bỉ Bỉ Đông cùng với Hồ Liệt Na hai người. Sắc mặt lạnh như băng của Bỉ Bỉ Đông dần dần nhu hòa trở lại, chỉ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, kêu Hồ Liệt Na ngồi xuống.

"Sư phụ, ta làm cho ngài thất vọng rồi." Hồ Liệt Na cúi đầu nói.

Bỉ Bỉ Đông thở dài một tiếng: *"Không có gì, chết mấy trăm tên hồn sư còn không đến mức làm cho chúng ta thương cân động cốt, cái này tất nhiên là Thiên Đấu đế quốc cố ý làm, muốn đả kích đến tinh thần của chúng ta. Bất quá cũng không có dễ dàng như vậy, trận chiến này sớm muộn gì cũng phải bắt đầu, mặc dù hiện tại chúng ta còn chưa thật sự ổn định, nhưng ở trên chiến trường, lực lượng hồn sư mà chúng ta nắm giữ vững vàng trong tay, hoàn toàn có thể áp đảo được hai đại đế quốc. Chỉ cần chúng ta chỉ huy thích đáng, ở trên chiến trường nhất định có thể phát huy ra tác dụng chính thức, Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc căn bản là không thể gây ra sóng gió. Ai cũng có lúc thất bại, không nên bởi vì một lần thất bại mà ảnh hưởng đến niềm tin của chính mình. Lại nói tiếp, lần này ta cũng thất bại."*

"A? Sư phụ, ngài....."

Hồ Liệt Na giật mình nhìn Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông hung hăng nói: *"Vốn ta đã sắp đắc thủ, Thái Thản Cự Viên, Thiên Thanh Ngưu Mãng đều đã hấp hối. Đúng vào lúc này, lại đột nhiên xuất hiện ra một tên tay cầm vũ khí Tam Xoa Kích kì dị, người mặc áo choàng đen, phá hủy đi chuyện tốt của ta. Nếu như ta đoán không sai, người này, hắn chính là cái tên đã mất tích hơn năm năm qua, Đường Tam."*

"Cái gì?" Hồ Liệt Na thân thể rung lên, suýt nữa từ trên ghế té xuống, đôi môi đỏ mọng cũng không thể khống chế được run rẩy một hồi.

o0o

Ba ngày sau.

Xa xa, Đường Tam cùng với Tiểu Vũ đã nhìn thấy được đại quân hành quân như long trời lở đất. Tuy là đang ở không trung quan sát, nhưng khí thế do trăm vạn đại quân mang lại, vẫn là làm cho bọn họ có chút thừ người ra.

Đoàn người di chuyển, vô cùng vô tận, cờ xí phất phới, trật tự ngay ngắn. Một đơn vị hàng vạn người, trên bình nguyên rộng lớn di chuyển, giống như là dòng nước lũ đang điên cuồng gào thét.

Ở phía trước là trọng kỵ binh quân đoàn, cả người lẫn ngựa đều bao trùm trong bộ giáp nặng nề, hai bên là trọng trang quân đoàn, toàn bộ đều do binh lính cường tráng tạo thành, ở trung ương là đại quân bộ đội, chiếm số lượng nhiều nhất. Ít nhất có sáu khinh kỵ binh quân đoàn đang chạy băng băng bên cạnh đại quân, phụ trách điều tra, thám báo, bảo vệ xung quanh khu trung ương. Toàn bộ đại quân hàng hàng lớp lớp tiến về phía trước.

Ngay phía sau đại quân, là đoàn quân lương thảo khổng lồ, cái này gọi là binh mã chưa động, lương thảo đã đi trước. Chỉ riêng đoàn quân hậu cần tiếp viện này thôi, tuyệt đối cũng đã vượt qua hơn năm mươi vạn, cuồn cuộn không ngừng đem vật tư tiếp viện từ hậu cần chuyển tới tiền tuyến. Đơn giản ước lượng một chút, Đường Tam hiểu được, lần này Thiên Đấu đế quốc điều động quân chính quy, hậu cần tiếp viện cũng với quân đội dự bị, tổng số sợ rằng cũng đã vượt qua hơn hai trăm vạn quân, tuyệt đối là dốc hết năng lực

của cả nước.

Đồng thời, đây cũng là số lượng quân đội lớn nhất mà đế quốc có thể chống đỡ. Nhiều năm tích súc, quốc lực đế quốc đến thời khắc này cũng đã hoàn toàn bày ra hết.

Phải biết rằng, hơn hai trăm vạn đại quân, mỗi ngày số lượng lương thảo tiêu hao phải nói là con số khổng lồ, để duy trì trang bị cho một đám quân đội này, quốc lực của Thiên Đấu đế quốc có thể tưởng tượng được, không hổ là đại đế quốc tồn tại sừng sững suốt nhiều năm trên đại lục a!

Từ tình huống trước mắt của Thiên Đấu đế quốc, cũng có thể tưởng tượng ra được tình hình của Tinh La đế quốc bên kia. Trên mặt số lượng hồn sư, Tinh La đế quốc có thể không bằng Thiên Đấu đế quốc, nhưng quân đội của Tinh La, về số lượng tuyệt đối nhiều hơn Thiên Đấu đế quốc. Tinh La đế quốc sử dụng phương châm thiết huyết để trị quốc, từ kinh nghiệm của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh có thể nhìn thấy được điều này. Quốc gia như vậy, quân đội như thế nào có thể yếu kém đây?

Hồn sư mặc dù cường đại, nhưng những hồn sư còn chưa đạt đến cảnh giới hồn thánh, dù sao thì thể lực và hồn lực vẫn còn không ít hạn chế. Một khi trong tình huống đối mặt với đại quân như thế, một khi sự chênh lệch về số lượng đạt đến tỷ lệ nhất định, như vậy các hồn sư cũng chưa chắc có thể ngạnh kháng với đoàn quân như thác lũ gầm thét. Không thể nghi ngờ, Thiên Đấu, Tinh La hai nước, đúng là muốn dùng quốc lực để cố sức kéo ngắn lại sự chênh lệch về số lượng hồn sư với Võ Hồn đế quốc.

Đấu La đại lục đã rất nhiều năm chưa từng xảy ra cuộc chiến tranh với quy mô lớn rồi, càng không có kinh nghiệm đối mặt với hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc loại này. Một trận chiến như thế này, kết quả như thế nào cũng không ai biết được, nhưng Thiên Đấu cùng Tinh La hai đại đế quốc lựa chọn thời cơ như thế này, không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

Đang lúc Đường Tam chìm trong suy tư, đột nhiên tinh thần lực của hắn hơi động một chút, ánh mắt nhìn về một phía, chỉ trong chớp mắt, một đạo bóng dáng như hư ảnh đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn, sau lưng có một cặp cánh nhỏ run rẩy, trực tiếp tập trung về phía vị trí của Đường Tam cùng Tiểu

Vũ, một tiếng kêu bén nhọn trong nháy mắt vang lên, thẳng hướng tận trời.

Chứng kiến bóng người này, cùng với phản ứng của hắn, Đường Tam không khỏi cười khổ nói:

"Có thể tính hay không là ta đang vác đá đập lên chân mình (gậy ông đập lưng ông)? Thám báo của Đường Môn Mẫn đường đệ tử, trên chiến trường còn chưa phát huy ra tác dụng, đầu tiên đã đem tông chủ của mình bắt được."

Tiểu Vũ buột miệng cười:

"Lúc này mới chứng minh được Đường Môn đệ tử mới chính là tinh nhuệ a!"

Ngoại trừ Mẫn đường đệ tử có võ hồn là Tiêm Vĩ Vũ Yến ra, làm gì còn ai có thể có được một chi hồn sư trinh sát không trung với tốc độ nhanh, phản ứng mau lẹ như vậy? Tên Mẫn đường đệ tử kia cũng không có tới gần, chỉ dừng lại ở khoảng cách cách Đường Tam và Tiểu Vũ hơn ba trăm thước mà thôi. Ở khoảng cách này, cơ bản là các hồn sư kỹ năng đều không thể công kích tới. Hắn đối với tốc độ của mình là tuyệt đối tin tưởng, căn bản không sợ Đường Tam cùng Tiểu Vũ có thể đánh chết hắn.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, từ trong đại quân của Thiên Đấu đế quốc, chợt bay lên hơn mười đạo bóng sáng hướng về phía này bay đến. Tất cả đều là phi hành hồn sư, sau khi bay lên, lập tức bọn họ hình thành một dạng trận hình bao vây hình nửa vòng tròn, hướng về phía vị trí của Đường Tam cùng Tiểu Vũ vây lại. Chẳng những phối hợp xảo diệu, hơn nữa còn không có phát ra bất kỳ âm thanh dư thừa nào, đội hình cực kỳ nghiêm chỉnh.

Tên Mẫn đường đệ tử kia thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, chợt tăng tốc, bay về phía xa xa, từ đầu tới cuối, cũng không nói một câu nào.

Rất nhanh, Đường Tam cùng Tiểu Vũ đã bị mấy chục phi hành hồn sư kia bao vây lại, một đám hồn hoàn lóe sáng trên người toàn bộ đám hồn sư này. Một đám tinh thần phấn chấn lên, thấp nhất cũng là hồn tông bốn hồn hoàn, trong đó có một người mạnh nhất, đã là thực lực hồn đế, có sáu cái hồn hoàn.

"Bó tay chịu trói.".

Mấy chục tên phi hành hồn sư đồng thời kêu gào lên một tiếng, thanh âm hòa nhịp, nương theo tiếng kêu đó, khí thế của bọn họ cũng trong nháy mắt dâng lên, hướng về phía Đường Tam cùng Tiểu Vũ phóng tới.

Tiểu Vũ buộc miệng cười, nói:

"Các ngươi cũng không có hỏi qua chúng ta là ai, đã kêu chúng ta bó tay chịu trói rồi sao?"

Tên hồn đế trên sáu mươi cấp kia trầm giọng nói:

"Bất luận là người phương nào, lấy thân phận hồn sư nhìn trộm đại quân của bọn ta, hết thảy bắt lại trước rồi mới nói sau. Theo chúng ta đi xuống."

Sự thong dong của Tiểu Vũ cũng làm cho hắn trong lòng có chút bất an. Mặc dù bọn họ nhân số đông đảo, nhưng nếu như gặp phải cường giả chân chính vẫn là không đủ sức. Vị hồn đế này đã cẩn thận chuẩn bị, tùy thời lúc nào cũng có thể chạy đi cầu viện. Đương nhiên hắn cũng tuyệt đối không có lùi bước, phía dưới có hơn trăm vạn đại quân cùng với hơn sáu ngàn danh hồn sư làm hậu thuẫn, hắn không tin hai người trước mắt kia có thể dám làm gì.

Đường Tam vén cái nón trên đầu ra, mỉm cười nói: *"Ta là Đường Môn tông chủ Đường Tam, đặc biệt đến cùng đại quân tề tựu, thỉnh đưa chúng ta đi gặp Đại Sư, hoặc là người của Đường Môn cũng được."*

"Ngươi là Đường Môn tông chủ?"

Gã hồn đế kia tuổi cũng đã hơn năm mươi, nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập vẻ không tin nổi:

"Đường Môn đệ tử cũng đã vượt hơn hai ngàn, Đường Môn tông chủ sao lại còn trẻ như ngươi được? Coi như là ngươi nói dối, thì cũng nên kiếm ra một cái lý do nào đáng tin một chút. Đừng nói nhảm nữa, bó tay chịu trói trước rồi hãy nói, nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí a."

Đường Tam lắc đầu than nhẹ, hắn cũng không muốn ở chỗ này làm mất thời gian. Quang mang trong đôi mắt đột nhiên trở nên thuần túy hơn, quầng sáng xanh thẳm cơ hồ trong nháy mắt đã bao phủ xung quang tất cả thân thể của đám phi hành hồn sư. Đám phi hành hồn sư kia chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, lập tức mất đi sự khống chế đối với bản thân, đừng nói là sử dụng ra hồn lực, hồn kỹ, cho dù là mở miệng nói chuyện cũng đã không được.

Sau khi dễ như trở bàn tay chế trụ đám hồn sư này, Đường Tam trong miệng phát ra một tiếng thét dài, âm thanh cuồn cuộn, vang tận trời xanh, tiếng kêu hùng hậu mà trong sáng truyền đi xa xa, giống như là đại quân vô cùng vô tận đang làn tràn đi trên đất bằng. Một tiếng thét này dĩ nhiên truyền khắp xuống trăm vạn đại quân bên dưới, lan đến mọi ngóc ngách. Hơn nữa âm thanh không hề có chút nào suy yếu đi, ngược lại càng trở nên ngày càng dâng cao lên.

Tiếng hét cuồn cuộn đó, giống như là sóng vỗ tràn bờ, làm rung động toàn bộ trăm vạn hùng binh bên dưới.

Xích nhẹ một tiếng, Đường Tam chỉ cảm thấy hồn lực bản thân của mình chọt sôi trào lên một chút, tiếng kêu nhất thời trở nên ngày càng hùng hậu thêm vài phần, không khỏi ngạc nhiên vui mừng phát hiện ra, chính mình đã đạt được đột phá cực hạn đã đạt đến suốt một khoảng thời gian qua, đã lên đến chín mươi ba cấp hồn lực.

Sau khi hấp thụ xong năm cái vạn năm hồn hoàn, hồn lực Đường Tam cũng đã đạt tới đỉnh cao của chín mươi hai cấp hồn lực, gần đến chín mươi ba cấp, chỉ bất quá là chưa có đột phá mà thôi. Nhưng trước đây, hắn đại chiến với năm vị trưởng lão của Hạo Thiên tông, dưới áp lực cực lớn bộc phát ra toàn bộ thực lực, sau đó gần như tiêu hao toàn bộ hồn lực trợ giúp phụ thân đả thông kỳ kinh bát mạch, hai phen kinh nghiệm này không thể nghi ngờ đối với việc đánh sâu vào bình cảnh chướng ngại của chín mươi ba cấp là có chỗ tốt thật lớn.

Bởi vì mấy năm nay hồn lực của hắn tăng lên quá nhanh, Đường Tam sau khi rời khỏi Hải Thần đảo, phương thức tu luyện đều là lấy bảo thủ là chính, tận lực củng cố năng lượng mà mình nhận được, bởi vậy cũng không có tiến sâu vào đột phá lên chín mươi ba cấp, lúc này, ngược lại là mượn một tiếng thét

này, dẫn động hồn lực trong cơ thể, nước chảy thành sông, hoàn thành quá trình đột phá.

Ngay tại lúc này, có một vài tiếng thét dài đồng thời từ trong đại quân vang lên, trong đó có một tiếng thét dài, to và rõ nhất, tràn ngập khí thế mạnh mẽ vô tận, tựa hồ như muốn đem tiếng thét kia của Đường Tam phân ra làm hai vậy. Một đạo kiếm khí màu lam khổng lồ, phảng phất như muốn chia trời, rạch đất trong nháy mắt dâng lên đến tận trời cao. Kiếm khí kia phảng phất như muốn nối liền thiên địa, nương theo tiếng thét réo rắt, to dài kia, thẳng hướng Đường Tam phóng đến.

Đường Tam ha ha cười, cổ tay run lên, lớp vải bao bọc Hải Thần Tam Xoa Kích nhất thời rách vụn, như từng cánh bướm chập chờn rơi xuống. Bàn tay vung lên, đem đám hồn sư đã bị hắn dùng tinh thần lực chấn nhiếp vứt về phía sau, trường kích chém ra, quang mang màu đen chợt ngạnh kháng với luồng kiếm khí màu lam kia.

"Oang…". Một tiếng nổ ầm vang, Hải Thần Tam Xoa Kích chợt bộc phát ra một tiếng như long ngâm, thanh chủ nhận hơi run rẩy, một luồng kim quang gợn sóng từ nó phóng xuất ra, không cần Hải Thần chi quang của Đường Tam rót vào, Hải Thần Tam Xoa Kích chợt tự động hóa thành kim sắc. Đường Tam thậm chí còn cảm giác được, thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích trong tay còn muốn rời khỏi tay.

Với trọng lượng hơn mười vạn tám ngàn cân của nó còn bị rung chuyển như vậy, đủ thấy được luồng kiếm khí kia kinh khủng đến mức nào, ngay cả bản thế của Hải Thần Tam Xoa Kích cũng bị khơi dậy lòng hiếu thắng.

Lam quang lại khởi phát lên, nhưng lần này lại không phải là kiếm ảnh lớn nữa, mà là một đạo thân ảnh nương theo lam quang phóng thẳng vào không trung, giống như lưu tinh cản nguyệt, hướng về phía Đường Tam phóng tới.

Đường Tam nắm ngang Hải Thần tam xoa kích trong tay, đối mặt với quang mang xanh thẳm kia, trường kích xoay nhanh một vòng, một quầng sáng kim sắc nhất thời phóng ra, đồng thời Hải Thần chi quang thông qua dấu ấn trên trán rót nhanh vào Hải Thần chi tâm. Nhất thời, kim quang trên Hoàng Kim Tam Xoa Kích chợt đại phóng, đạo lam quang kia công kích tới tuy mạnh,

nhưng cũng hoàn toàn bị luồng kim quang kia hóa giải đi hết. Mà thân ảnh nhân kiếm hợp nhất kia đang bay đến cũng bị ngăn cản lại trước người Đường Tam khoảng mười thước.

Đường Tam để Hải Thần Tam xoa kích thủ ở trước ngực, a a cười nói:

"Tiền bối hạ thủ lưu tình, ta đã không chống đỡ nổi nữa đâu."

Đạo thân ảnh kia đã hiển hiện ra, vóc người cao lớn, cụt một tay, tay kia cầm trường kiếm. Đó là một thanh trường kiếm màu lam, trong vắt, tựa như một thanh kiếm thủy tinh. Kì lạ nhất chính là, trong thanh trường kiếm này có chín khối cầu, màu sắc phân biệt lần lượt là vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đen.

Người đột nhiên tập kích, ngay cả Đường Tam cũng không thể không dùng ra Hoàng Kim Thập tam kích Vô Định Phong Ba mới có thể ngăn cản được, không phải là vị trưởng lão của Thất Bảo Lưu Ly Tông, hồn lực đạt đến trình độ kinh khủng chín mươi bảy cấp, được xưng tụng là đệ nhất công kích võ hồn, Kiếm Đấu La Trần Tâm hay sao? Thanh trường kiếm kì dị cầm trong tay hắn, chính là võ hồn của hắn, Thất Sát Kiếm. Đạt tới trình độ chín mươi bảy cấp, hắn đã có được năng lực ngự kiếm phi hành, nên có thể bay vào không trung để tấn công địch.

Kiếm Đấu La chứng kiến Đường Tam, cũng là thất kinh, mới vừa rồi Đường Tam thét lên một tiếng thét dài, làm cả đại quân phải khiếp sợ, nhất là đám hồn sư, lại càng sâu sắc cảm nhận được uy áp kinh hoàng. Cho dù là Kiếm Đấu la Trần Tâm, thân là một tuyệt thế cường giả như vậy cũng rõ ràng cảm nhận được tinh thần lực của mình cũng là hoàn toàn bị áp chế. Đây là khái niệm gì? Chẳng lẽ vị đại cung phụng kia của Võ Hồn đế quốc đã tới hay sao?

Bởi vậy Kiếm Đấu La lúc này mới không chút do dự, toàn lực ra tay, ngay khi còn ở trên mặt đất, đã tập trung công kích vào Đường Tam trên không trung, chính vì sợ Đường Tam phát động công kích trên phạm vi lớn đả kích đại quân. Phải biết rằng nếu như thật sự là một vị chín mươi chín cấp phong hào đấu la mà đến đây, phát dộng công kích dưới phạm vi lớn, tuyệt đối là có hiệu quả hủy thiên diệt địa. Hiện tại chiến tranh còn chưa bắt đầu, đại quân Thiên Đấu đế quốc không thể chịu đựng nổi tổn thất lớn như vậy.

Mà ngay khi Trần Tâm chứng kiếm được Đường Tam, sự cảnh giác cùng với áp lực nhất thời biến mất, thay thế bởi sự khiếp sợ cực độ. Hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, kẻ có thể dễ như trở bàn tay hóa giải hai lần toàn lực công kích của mình, dĩ nhiên lại là Đường Tam.

Đương nhiên, Đường Tam hóa giải công kích của Trần Tâm cũng là không dễ dàng gì, chủ yếu vẫn là dựa vào Hải Thần Tam Xoa Kích. Hải Thần Tam Xoa Kích là một thanh thần khí chính thức, đối với các loại khí võ hồn vốn là có tác dụng khắc chế, đối với Hạo Thiên chuy còn có thể hoàn hảo duy trì một chút, nhưng loại nhuệ khí của Thất Sát Kiếm này lại càng bị khắc chế gắt gao.

Trải qua nhiều ngày nghiên cứu, Đường Tam đối với cách sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích đã ngày càng trở nên thành thục hơn. Lúc trước hắn đã đem khí tức của mình cùng với Tiểu Vũ hoàn toàn ẩn giấu trong Hải Thần Tam Xoa Kích, dựa vào thần khí nặng mười vạn tám ngàn cân ngăn cản sự công kích của Kiếm Đấu La. Tuy là như vậy, Đường Tam vẫn phải khó chịu một trận, không ngừng thúc dục Huyền Thiên công điên cuồng vận chuyển, mới có thể hóa giải được kiếm khí của Thất Sát Kiếm.

Về phần kích thứ hai của Kiếm Đấu La, tuy là nhân kiếm hợp nhất, nhưng lại gặp phải thần kỹ của Hải Thần, bị hóa giải cũng là chuyện bình thường.

"Đường Tam, là ngươi.".

Kiếm Đấu La mở to hai mắt nhìn, chỉ sợ là chính mình đang nhìn nhầm.

Không lâu trước, Sử Lai Khắc ngũ quái trở về Thiên Đấu thành, đã gây cho giới hồn sư của Thiên Đấu đế quốc sự khiếp sợ thật lớn, năm năm thời gian, năm người bất quá chỉ mới tầm khoảng sáu mươi cấp, nhưng lại đều đã đột phá đến cấp bậc Hồn đấu la, đây là khái niệm như thế nào? Phải biết rằng, hiện tại Thiên Đấu đế quốc hồn sư, chủ yếu vẫn là lấy Sử Lai Khắc học viện, tứ nguyên tố học viện, Đường Môn, Thất Bảo Lưu Ly tông cùng với hoàng thất hồn sư tạo thành, tổng số lượng miễn cưỡng đạt được hơn vạn người.

Nhưng cân nhắc đến việc bảo hộ cho các thành phố, cùng với an bài các nơi,

có thể điều đến tiền tuyến cũng chỉ có khoảng sáu ngàn người. Mà trong số những hồn sư này, trừ bỏ những hồn sư của Thiên Đấu đế quốc hoàng thất, đối với Sử Lai Khắc thất quái cũng là hết sức quen thuộc. Ngũ quái trở về gây cho họ những chấn động cực lớn. Bọn họ đã được vinh dự xem là những kỳ tài ngàn năm khó gặp trong hồn sư giới.

Nhưng mà, năm người làm cho giới hồn sư của Thiên Đấu đế quốc phải khiếp sợ, nếu như so sánh với Đường Tam này, cũng là kém hẳn một bậc. Bất luận là Đường Tam như thế nào mà làm được, nhưng đối mặt với thực lực của chính mình, nếu như hắn không có thực lực của cấp bậc phong hào đấu la, như thế nào lại có thể ngăn cản được công kích của mình cơ chứ? Hắn, hắn thật sự đã là một Phong hào đấu la hay sao? Khó trách, khó trách khi hỏi Sử Lai Khắc ngũ quái về Đường Tam, bọn họ chỉ cười cười mà không đáp, nguyên lai, nhân vật linh hồn này của Sử Lai Khắc thất quái, dĩ nhiên đã đạt đến cấp bậc như thế này.

Lúc này, hơn mười hồn sư đã theo sát phía sau Kiếm Đấu La Trần Tâm bay đến, Đường Tam đưa mắt nhìn lại, nhất thời mỉm cười. Đám hồn sư đang bay lên kia, toàn bộ hắn đều nhận ra: Tứ Nhãn Miêu Ưng Phất Lan Đức, lúc này đã hóa thành võ hồn chân thân, Liễu Nhị Long, mấy kẻ sử dụng Phi Hành Ma Cô Tràng: Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn triển khai Phượng Hoàng Song Dực. Ngoài mấy người này ra, còn lại đều là các hồn sư cường giả cấp bậc hồn đấu la.

"Tiểu Tam, các ngươi đã đến nhanh vậy sao!"

Mọi người thấy Đường Tam đến, không khỏi vui mừng khôn xiết, Đái Mộc Bạch cười nói:

"Nghe thanh âm, ngươi cũng đã tiến bộ rồi?"

Phất Lan Đức ha hả cười:

"Còn tưởng là địch nhân tập kích, nguyên lai là Đường Tam tiểu tử này trở về. Được, bảy tên tiểu quái vật này, rốt cuộc cũng đã tề tựu rồi."

Đường Tam cùng Tiểu Vũ cùng hướng Phất Lan Đức cuối đầu hành lễ.

Đường Tam nghiêm mặt nói:

"Lần này, chúng ta là chính thức tề tựu."

Ngũ quái nhất thời nhìn nhau, ánh mắt trong nhất thời đọng lại trên người Tiểu Vũ. Trữ Vinh Vinh lấy tay che miệng, vầng mắt nhất thời đỏ lên. Chu Trúc Thanh thất thanh:

"Tam ca, ngươi thành công rồi? Tiểu Vũ nàng….?"

Liễu Nhị Long, giống như một ngọn lửa bình thường, đột ngột bay vọt lại, hóa thành hình người, sau lưng triển khai Hỏa Long song dực, trực tiếp bay đến trước mặt Đường Tam cùng Tiểu Vũ.

"Tiểu Vũ, con gái của ta, khổ thân cho ngươi…"

Nháy mắt đã giật Tiểu Vũ ra khỏi cánh tay của Đường Tam, gắt gao ôm chặt trong lòng. Nàng cùng Đại Sư vốn không có con, từ sau khi nhận Tiểu Vũ làm con nuôi, cũng xem nàng như con ruột của mình vậy. Sau lại nghe nói Tiểu Vũ vì Đường Tam mà hiến tế, trong lòng Nhị Long thống khổ vạn phần, lúc này gặp lại Tiểu Vũ, thế nào có thể không kích động được cơ chứ?

Lúc này đám phi hành hồn sư lúc đầu bị Đường Tam dùng tinh thần lực chấn nhiếp đều đã khôi phục lại tự do, mắt thấy đông đảo cường giả bên phe mình đang vây quanh thân cận hai người Đường Tam, lúc này mới hiểu được, người chỉ cần dùng một ánh mắt đã làm cho bọn họ mất đi năng lực hành động, nguyên lai lại là người một nhà.

Sử Lai Khắc ngũ quái đều xông tới, Đái Mộc Bạch ôm lấy bả vai của Đường Tam, nói:

"Đi, đi, chúng ta trước hết đi xuống rồi hãy nói, cái Phi Hành Ma Cô Tràng này không thể bay trong thời gian dài được. Tiểu Tam, thật không nghĩ tới, ngươi nhanh như vậy đã có thể thành công."

Đường Tam cười khổ nói: *"Mặc dù đã thành công, nhưng cũng đã tổn thất quá nhiều, đi thôi, chúng ta trước hết xuống rồi hãy nói tiếp."*

Mọi người từ từ hạ xuống, Đường Tam theo bọn họ tiến vào trong đại quân. Đường Tam bây giờ mới biết, đội ngũ hồn sư này vốn là ở trung tâm của trăm vạn đại quân, trực tiếp bảo vệ xung quanh trung ương, bảo vệ vị tân chủ của Thiên Đấu đế quốc, Tuyết Băng đại đế.

Đường Tam đến, nhất thời gây ra một trận dao động thật lớn. Khi mọi người vừa tiếp đất, Đường Tam hướng ánh mắt nhìn xung quanh, muốn tìm tông tích Đại Sư, nhưng một hồi vẫn chưa nhìn thấy được bóng dáng của sư phụ.

Phất Lan Đức cười nói:

"Tìm Đại Sư hả? Bây giờ khác xưa rồi, Đại Sư bây giờ cũng không giống như Đại Sư trước kia. Hắn lần này trừ một chi Đường Gia quân của ngươi ra, là tổng chỉ huy của tất cả các hồn sư. Được bệ hạ sắc phong là Lam Điện Vương, là hồn sư cao cấp nhất của hoàng thất. Đoàn trưởng của Thiên Đấu hồn sư quân đoàn. Trong các đại thần của đế quốc, bài danh thứ hai."

Đường Tam sửng sốt một chút: *"Bài danh thứ hai? Vậy đứng đầu là ai?"*

Phất Lan Đức trong mắt đầy thâm ý nhìn hắn:

"Còn nhớ rõ trước khi ngươi rời đi, Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đã sắc phong gì cho ngươi không?"

Đường Tam gãi gãi đầu, nói: *"Hình như là cái gì thái tử thái sư thì phải?"*

Phất Lan Đức tức giận nói:

"Tiểu tử người quả thật xem chuyện công danh như rác rưởi, không chỉ là Thái tử Thái sư, hơn nữa còn là Lam Hạo Vương. Mà thái tử lúc đầu, bây giờ đã trở thành đế vương hiện tại, như vậy ngươi khi đó là Thái tử Thái sư, bây giờ đã trở thành Đế sư. Như vậy, bài danh đứng trước Tiểu Cương, ngoài ngươi ra còn có ai nữa?"

"Cái gì? Là ta?"

Đường Tam trợn mắt nhìn Phất Lan Đức, trong lúc nhất thời không khỏi giật mình há hốc mồm. Hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến, chính mình rời đi năm năm, sau khi trở về, dĩ nhiên trở thành vị đế sư trong Thiên Đấu đế quốc dưới một người, trên vạn vạn người.

Phía bên kia, Tiểu Vũ, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh, Liễu Nhị Long cả đám cũng đều đã khóc sướt mướt, Tiểu Vũ đem quá trình hồi sinh của mình nói lại cho mọi người.

Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp cùng Mã Hồng Tuấn tiến lên bên cạnh Đường Tam, Áo Tư Lạp cười hắc hắc nói:

"Tiểu Tam, lần này chúng ta cũng được thừa hưởng vinh quang của ngươi a. Mới vừa trở về, tất cả đều đã được bệ hạ sắc phong là công tước của đế quốc. Đương nhiên, chỉ là tạm thời chưa có lãnh địa mà thôi."

Đường Tam hướng Đái Mộc Bạch hỏi: *"Lão đại, ngươi cũng nhận thụ phong?"*

Đái Mộc Bạch cười nói:

"Ta hiện tại là người tự do, nhận thụ phong thì có làm sao đâu? Dù sao thì ta cũng không định quay trở về Tinh La đế quốc, bên kia chỉ có quyền thế thiết huyết, vẫn là ở cùng với các ngươi tốt hơn. Có hay không chức vụ công tước này cũng không sao cả, quan trọng chính là huynh đệ chúng ta có thể ở cùng một chỗ với nhau thôi, làm gì mà không được."

Trong lần hành quân này, số hồn sư được dành cho những đãi ngộ tốt nhất, nhất là những cường giả bọn họ, tất cả đều được cấp cho những chiếc xe ngựa đặc chế. Lúc này bọn họ đã đứng trên mặt đất bình thường, vừa đi vừa nói, đã là được bao phủ trong một rừng sắt thép vũ khí.

Bất quá, ngay khi bọn họ đang nói chuyện, trong đại quân chợt vang lên một hồi mệnh lệnh ngừng lại nghỉ ngơi, đại quân đang không ngừng đi tới nhất thời ngừng lại.

Đại quân phía trước đột nhiên tách ra, bốn lão già từ bên trong nhanh chóng

đi ra, bọn họ liếc mắt một cái đã nhìn thấy được Đường Tam, nhất thời quỳ một gối xuống, cao giọng nói: *"Tham kiến tông chủ."*

"Bốn vị trưởng lão không cần đa lễ."

Đường Tam vội vã nghênh đón, hai tay vung lên, một cỗ hồn lực mênh mông nhất thời đem bốn vị trưởng lão tất cả nâng đứng lên. Bốn ngươi này không phải ai khác, chính là trước đây bốn vị tộc trưởng của Đơn Chúc tứ tông tộc, bây giờ là Tứ đại đường chủ của Đường Môn: Lực đường đường chủ Thái Thản, Mẫn đường đường chủ Bạch Hạc, Ngự đường đường chủ Ngưu Cao, cùng với Dược đường đường chủ Dương Vô Địch.

Bị Đường Tam dễ như trở bàn tay nâng đứng dậy, bốn vị trưởng lão đều không khỏi toát ra vẻ kinh ngạc, bất quá, bọn họ trong lòng phần lớn vẫn là vô cùng vui sướng. Đường Tam ở thời khắc mấu chốt này trở về, không thể nghi ngờ là đối với Đường Môn có lợi nhất. Muốn chỉ huy đại quân, bốn vị đường chủ này đã có chút không đủ sức. Nhất là lần này xuất chinh, Đường Môn đã có thể nói là dốc ra toàn bộ thực lực vốn có. Vạn nhất có điều không may, bọn họ ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Không đợi bốn vị trưởng lão tiến lên nói chuyện, đúng lúc này, một âm thanh vang dội truyền đến: *"Bệ hạ đến"*.

Mọi người đang nói chuyện nhất thời an tĩnh lại. Quân lính giống như thủy triều tách ra, một người được một đám cường giả vây quanh, cả người mặc kim khôi kim giáp, chiến bào đỏ thẫm, chính là tân nhậm đế vương của Thiên Đấu đế quốc Tuyết Băng, xuất hiện trước mặt mọi người.

Vừa tháo mũ giáp xuống, động tác đầu tiên của Tuyết Băng, dĩ nhiên chính là hướng về phía Đường Tam, cong người lại, cung kính gọi: *"Sư phụ."*

------oOo------

Chương 455: Thiên Đấu đại quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch:DuyNguyen84 (A Du)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Thiên Đấu đế quốc đế vương Tuyết Băng xuất hiện, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ngay khi toàn bộ đám hồn sư đang cúi đầu hướng về Tuyết Băng hành lễ, nhưng hắn lại tháo xuống hoàng kim mũ giáp trên đầu mình, cúi đầu hướng về phía Đường Tam xá một cái, cung kính kêu một tiếng *"Sư phụ"*.

Phải biết rằng, đây là trước mặt trăm vạn đại quân a, Tuyết Băng thân là đế vương, lại trước mặt mọi người hướng Đường Tam hành lễ, nhất thời gây ra sự rung động làm mọi người thất kinh, trong đám hồn sư đang đứng ở đây, bất luận là trước đây có biết Đường Tam hay không, đều không khỏi phải nhìn tên thanh niên này bằng con mắt khác.

Ngay khi Tuyết Băng hành lễ, Đường Tam cũng cúi đầu xá một cái, đương nhiên hắn không phải hướng Tuyết Băng hành lễ, mà là hướng về phía người đứng bên cạnh Tuyết Băng mà bái hạ, cũng đồng dạng kêu một tiếng *"sư phụ"*.

Cảnh này nhìn qua thấy có chút quái dị, chỉ những người biết rõ tình huống của Đường Tam mới hiểu được là chuyện gì.

"Bệ hạ, không cần đa lễ." Đường Tam hướng Đại Sư hành lễ xong, nghiêng người qua, xem như chịu nửa lễ của Tuyết Băng, đồng thời nghênh đón, đỡ hắn đứng dậy.

Từ trong mắt Tuyết Băng, Đường Tam rõ ràng thấy được thần sắc kích động.

"Một ngày là thầy, cả đời là cha, sư phụ, đây là chuyện ta phải làm."

Tuyết Băng cầm chặt tay của Đường Tam, cung kính nói.

Đường Tam mỉm cười, nói:

"Bệ hạ hiện tại là vua của một nước, vừa lại là thống soái của trăm vạn đại quân, không nhất thiết phải làm vậy."

Tuyết Băng ha ha cười:

"Sư phụ, thật không nghĩ tới người có thể kịp thời chạy tới, xem ra lần này là ông trời đã giúp Thiên Đấu ta."

Đường Tam nói:

"Cầm quân đánh trận ta vốn không biết, nhưng Đường Tam lần này đến đây, nhất định sẽ đem toàn lực hỗ trợ, giúp bệ hạ phân ưu."

Tuyết Băng hướng Đường Tam gật đầu. Ánh mắt chuyển hướng sang mọi người xung quanh, đột nhiên cao giọng hô:

"Thiên Đấu đế quốc mọi người nghe lệnh."

"Bệ hạ vạn tuế."

Nhất thời, tiếng đáp lại như kinh đào hải lãng vang lên. Bất luận là hồn sư hay là tướng quân, binh lính, toàn bộ đều một gối quỳ xuống. Duy nhất có người không quỳ, cũng chỉ có Đường Tam cùng Đại Sư hai người được ngự tứ là không cần phải quỳ.

Uy thế trong mắt Tuyết Băng bắn ra bốn phí, khí tức ung dung của vương giả lộ ra:

"Hôm nay, sư phụ của ta, Đường Môn tông chủ Lam Hạo Vương Đường Tam trở về. Sau này lệnh của sư phụ ta, tức là lệnh của ta. Sư phụ đến, cũng như chính trẫm đến."

"Dạ. Bệ hạ vạn tuế, Lam Hạo Vương thiên tuế."

Nghe tiếng kêu kia của trăm vạn hùng binh, cho dù là người có tâm trí trầm ổn như Đường Tam, cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào. Một âm thanh hùng dũng vang vọng cả không trung:

"Thiên-- Đấu-- Tất-- Thắng--."

Một tiếng kêu này, tràn ngập tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ, đồng thời, Đường Tam cũng giơ cao thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trong tay, nương theo Hải Thần chi quang rót vào, một đạo kim quang trầm tính phóng lên cao, cho dù là đang ở ban ngày, cũng làm cho mỗi một chiến sĩ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng cột kim sắc ánh sáng thần thánh kia.

"Thiên-- Đấu-- Tất-- Thắng--."

Tiếng gào thét vang vọng từ mỗi một góc của đại quân, lan truyền hơn mười dặm vẫn không suy yếu, khí thế đại quân nhất thời dâng lên cao, đến một mức độ mà trước nay chưa từng có.

Tuyết Băng giật mình nhìn chuôi Tam Xoa Kích kia trong tay Đường Tam, thanh vũ khí làm hắn không khỏi phải sinh ra ý niệm thần phục, không khỏi phải than thở. Hắn cung kính đối với Đường Tam, trừ bỏ vì cảm ơn, càng nhiều hơn là bởi vì tầm quan trọng của Đường Môn đối với Thiên Đấu đế quốc. Hắn cũng biết Đường Tam là thiên tài, nhưng dù sao cũng là nhất đại thiên tài trong giới trẻ, trong suy nghĩ của hắn, cũng không phải là một cường giả chính thức.

Nhưng một tiếng kêu này của Đường Tam, lại có thể kéo theo sự hưởng ứng của trăm vạn đại quân, còn có một tầng hơi thở thần thánh trong nháy mắt bộc phát ra trên người hắn, Tuyết Băng tuy đã nhìn thấy qua không ít cường giả, nhưng cũng phải cảm thấy thất kinh, trong mơ hồ, hắn có thể cảm giác được, sự cường đại của Đường Tam nếu so với các cường giả thế hệ trước, tuyệt đối không thua kém chút nào.

"Sư phụ, cám ơn ngài." Tuyết Băng từ đáy lòng nói ra.

Đường Tam mỉm cười nói:

"Chờ khi ta giúp bệ hạ quét sạch Võ Hồn đế quốc, lúc đó bệ hạ hãy cảm tạ cũng không muộn."

Hắn hiện tại, cũng không phải là Đường Tam trước kia, có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, làm cho giọng nói của Đường Tam cũng mang theo sự tin tưởng mãnh liệt.

Tuyết Băng cười nói: *"Sư phụ, ngài làm phó soái của ta có được không?"*

Đường Tam lắc đầu nói:

"Bệ hạ, hành quân tác chiến, ta thật sự không biết. Ta nghĩ, chỉ có thể giúp ngài chống đỡ đội quân hồn sư, có thực lực mạnh nhất của đối phương đi. Ta sẽ giúp ngài chỉ huy Đường Gia quân, gặp phải quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc, sẽ do ta cùng sư phụ đối phó, dốc hết sức không cho bọn họ can thiệp đến chiến trường chính."

"Tiểu Tam…"

Đại Sư nhíu mày, nhìn về phía Đường Tam, hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc cường đại đến mức nào. Mặc dù Đường Tam thân là đế sư, nhưng lời hứa như vậy của Đường Tam làm cho Đại Sư cảm thấy không ổn. Dù sao, nếu đã hứa mà không thể làm được, đối với đại quân sẽ là tổn thất vô cùng trọng đại. Đó là tổn thất mà bất luận kẻ nào cũng không đảm đương nổi.

Tuyết Băng nhìn thoáng qua Đại Sư, lại nhìn về Đường Tam, trầm giọng nói:

*"Sư phụ, lần này ta thân chinh dẫn đại quân đến đây, chính là ôm tâm lý "*Thà làm ngọc vỡ còn hơn là ngói lành*" mà đến, đối mặt với hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc, có thể địch lại thì địch, không thể địch, chúng ta còn có đại quân làm hậu thuẫn."*

Đường Tam nói:

"Bệ hạ, trên đường đến đây, ta đã từng tính toán cặn kẽ qua về thực lực của Võ hồn đế quốc. Căn cứ vào các dâu hiệu trước đây mà xem. Tổng số hồn sư của Võ Hồn đế quốc, hẳn là trong số khoảng sáu đến bảy vạn. Có thể nói là gấp mười lần chúng ta, nhưng mà, họ họ có thể tiến hành chiến đấu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm vạn. Dù sao, các hồn sư trên ba mươi cấp trở xuống, lực chiến đấu trên chiến trường cơ bản là vô dụng. Võ hồn điện có thể

xuất ra năm vạn hồn sư trên ba mươi cấp tham chiến, cũng đã là không dễ dàng gì. Bọn họ ít nhất cũng phải lưu lại khoảng năm ngàn hồn sư làm lực lượng dự bị. Năm ngàn hồn sư phải ở lại trấn thủ Võ hồn thành, là thành chủ chốt trong các thành lớn. Số lượng hồn sư chính thức có thể tiến hành chiến đấu với chúng ta cùng với Tinh La đế quốc, hắn là khoảng bốn vạn hồn sư.

Lần này bệ hạ dốc hết thực lực cả đế quốc mà đến, hắn là đã thương lượng kỹ càng với Tinh La đế quốc rồi. Tinh La đế quốc tổng thể thực lực không dưới chúng ta, nhất định cũng từ phương Nam đối với Võ Hồn đế quốc sinh ra thế hai đầu giáp công. Cứ như vậy, hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc không thể nghi ngờ sẽ lại phải giảm bớt một nửa. Chúng ta phải đối mặt, hắn là khoảng hai vạn địch nhân đi. Đương nhiên, cho dù là như vậy, trên mặt tỷ lệ hồn sư, đối thủ của chúng ta vẫn là hơn chúng ta từ ba đến bốn lần, vẫn là có ưu thế áp đảo."

Nghe Đường Tam phân tích, Tuyết Băng không ngừng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đường Tam tiếp tục nói:

"Trước mắt, trong số sáu nghìn hồn sư của chúng ta, sư phụ suất lĩnh hắn là khoảng bốn ngàn, còn có hai ngàn ba trăm hồn sư của Đường Môn ta. Hơn nữa còn có Đường Gia quân có trang bị Đường Môn ám khí. Ta nắm chắc, dưới tình huống chính diện đối mặt với hai vạn hồn sư của Võ Hồn đế quốc, ít nhất có thể ngăn cản được sự công kích của bọn họ."

Đại Sư nói:

"Tiểu Tam, ta cũng đã tính toán qua thực lực của hai bên. Ngươi nói không sai, nếu như hai vạn hồn sư của đối phương đều là các hồn sư bình thường, chúng ta quả thật có thể ngăn cản được. Nhưng ngươi không nên quên, cường giả Võ Hồn đế quốc đông đảo, Bỉ Bỉ Đông năng lực sâu không thể lường. Còn có một tên phong hào đấu la chín mươi chín cấp, là một tuyệt thế đấu la tồn tại, rất có thể sẽ gia nhập trên chiến trường. Ngươi nên hiểu được, loại cường giả nghịch thiên này nếu gia nhập trên chiến trường mà nói, trong chiến tranh có thể sinh ra lực sát thương vô cùng kinh khủng.

Huống hồ, số lượng phong hào đấu la mà Võ Hồn đế quốc có trong tay, số

lượng có thể lên đến trên hai mươi người. Mà chúng ta trước mắt chỉ có Độc Đấu La, Kiếm Đấu La, Cốt Đấu La, nếu tính thêm cả ta, Phất Lan Đức và Nhị Long sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, bất quá cũng chỉ tương đương có bốn gã phong hào đấu la mà thôi, chỉ có thể cầm cự được tối đa mươi tên phong hào đấu la mà thôi, số còn lại không thể quản nổi. Một khi có những cường giả cao nhất xông vào đám hồn sư của chúng ta, tình huống như vậy, lập tức sẽ sinh ra biến hóa. Đồng thời, Võ Hồn đế quốc chuẩn bị nhiều năm, số lượng cao thủ hồn đấu la, hồn thánh cấp bậc nhất định cao hơn chúng ta gấp mười lần. Ngươi có tính qua chưa?"

Đây là chuyện chiến tranh, liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong, tuy là Đại Sư năm năm không gặp qua Đường Tam, trong lòng đối với hắn vô cùng nhung nhớ, lúc này gặp lại là mừng rõ như điên, nhưng nghe Đường Tam tựa hồ có chút khinh suất hứa hẹn, vẫn là nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Đường Tam trầm ngâm trong chốc lát, từ cơ thể phát ra một luồng lam quang đậm đặc, đem hắn, Đại Sư cùng với Tuyết Băng bao phủ hết bên trong, ngăn cách âm thanh với ngoại giới bên ngoài. Sau đó, hắn chỉ nói có một câu, đã làm cho vẻ nghi ngờ trên mặt Đại Sư biến hết không còn sót lại chút nào, Tuyết Băng cũng toát ra vẻ đại ngộ bừng tỉnh.

Tuyết Băng dưới sự vây quanh của đám hộ vệ quay trở về vị trí chủ soái, Đại Sư nhưng vẫn ở lại, hắn cũng không phải lúc nào cũng phải đi theo Tuyết Băng, phần lớn thời gian vẫn là ở bên cạnh đại quân, chỉ huy đám hồn sư.

Không còn ai ở đây quấy rầy bọn họ, Đại Sư thấp giọng nói:

"Tiểu Tam, ngươi thật sự có thể nắm chắc chứ?"

Đường Tam nói: *"Chỉ cần không phải Bỉ Bỉ Đông cùng với vị tuyệt thế đấu la Thiên Đạo Lưu kia cùng lúc xuất hiện trên chiến trường, ta nắm chắc có thể ngăn cản được hai vạn hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc. Còn có một chuyện, ta chưa kịp nói cho ngài biết, ta từ Hạo Thiên tông quay lại đây, Hạo Thiên tông đã quyết định quay lại đại lục, tự nhiên muốn gia nhập Thiên Đấu đế quốc chúng ta. Nói thật, lần này đế quốc dốc toàn bộ lực lượng, phía sau còn có chút lỗ hổng phòng ngự. Ta đã viết một lá thư bảo Mẫn Đường đệ tử đưa đến Hạo Thiên tông, nói cho Đại bá, để năm vị phong hào đấu la ở lại*

trấn thủ Thiên Đấu Thành, sau đó phái thêm hai vị phong hào đấu la dẫn theo trăm tên tông môn tinh nhuệ đến đây trợ giúp. Cha ta có thể là một trong hai vị này. Có chi lực lượng này gia nhập, không thể nghi ngờ sẽ làm giảm bớt sự chênh lệch lực lượng của đám hồn thánh và hồn đấu la của chúng ta với Võ Hồn đế quốc. Mới vừa rồi, ta không nói chuyện này cho Tuyết Băng, coi như là lưu lại con át chủ bài đi. Nếu không, ta cũng sẽ không nói chắc chắn như vậy."

Đại Sư thư thái nói:

"Như vậy là tốt rồi. Bất quá, ngươi vừa rồi mới nói câu kia, đã là cho Tuyết Băng càng thêm tin tưởng hơn. Một trận chiến này, kì thật hắn là bất đắc dĩ lắm mới xuất binh, là do tình thế thúc bách thôi."

Đường Tam gật đầu, nói:

"Cho nên, ta mới nhất định cần phải tăng cường sự tin tưởng của hắn. Thân là vua của một nước, thống soái đại quân, nếu như ngay cả hắn cũng không có lòng tin chiến thắng, trận chiến này chúng ta sao lại có thể đắc thắng đây? Hơn nữa, ta cũng không có phóng đại. Sử Lai Khắc thất quái chúng ta, quả thật có thể tương đương với bảy tên Phong Hào Đấu La."

Đây chính là câu nói trước kia Đường Tam nói với Đại Sư cùng với Tuyết Băng. Sử Lai Khắc Thất Quái, ở trên chiến trường đủ tương đương với bảy tên Phong Hào Đấu La.

Cứ như vậy, bên phía Thiên Đấu Đế quốc, cũng tương đương là có được trên mười tên Phong Hào Đấu la cường giả.

Đại Sư than nhẹ một tiếng, nói: *"Tiểu Tam, ngươi phải nhớ kỹ, nếu so sánh với việc hủy diệt Võ Hồn đế quốc, ta càng không hi vọng ngươi có bất kì nguy hiểm gì. Không sai, hồn lực của Vinh Vinh đã đạt đến hơn tám mươi cấp, trở thành một tên Phụ trợ hệ hồn sư Thất Bảo Lưu Ly Tông cực mạnh, cũng có thể nói là thiên hạ đệ nhất phụ trợ hệ hồn sư. Có nàng ở đây, quả thật có thể làm các ngươi tiến vào cảnh giới phong hào đấu la, nhưng mà, sức của một mình nàng, tiến hành phụ trợ cho sáu người các ngươi, cũng không thể kéo dài. So sánh với bảy tên phong hào đấu la chính thức mà nói, các ngươi vẫn*

còn nhiều chênh lệch. Điều này ngươi cần phải chú ý kỹ, chiến trường không phải là một trường chiến đấu thông thường, một chút không cẩn thận, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Tính mạng của các ngươi mới là chuyện trọng yếu nhất."

"Sư phụ, ta…"

Ngay lúc Đường Tam đang chuẩn bị nói cho Đại Sư, hắn đã chính thức trở thành một gã phong hào đấu la, đã bị cắt ngang.

"Tiểu quái vật, tiểu gia hỏa này đã trở về rồi. Ha ha ha ha",

Trong tiếng cười sảng khoái, Độc Đấu La Độc Cô Bác không biết từ địa phương nào chui ra, đi tới trước mặt Đại Sư cùng với Đường Tam, vừa lúc chen ngang câu nói của Đường Tam.

Độc Cô Bác nhìn qua vẫn là tinh thần quắc thước như vậy, năm năm thời gian trôi qua, cũng không để lại trên người hắn dấu vết gì. Cũng không để ý đến Đại Sư, hắn bước lên ôm mạnh Đường Tam một cái thật chặt.

"Lão quái vật, ngươi cũng vẫn như xưa a! Nhẹ tay, nhẹ tay…"

Cảm thụ được tình cảm hào phóng của Độc Cô Bác, Đường Tam không khỏi trong lòng dâng lên một chút ấm áp, cũng dùng sức ôm lại hắn một cái.

Vừa nhìn thấy Độc Cô Bác đến, Đường Môn tứ đường đường chủ cùng với Sử Lai Khắc lục quái cũng nhanh chân bước đến, hỏi thăm tình hình của Đường Tam trong năm năm qua. Đối với quá trình trên Hải Thần đảo, năm người Đái Mộc Bạch tuy về trước nhưng cũng không có nói thêm cái gì, chỉ nói đơn giản năm năm khổ tu, làm cho thực lực bọn hắn tăng mạnh mà thôi. Đây là do Đường Tam đã từng dặn dò, dù sao Hải Thần Đảo cũng là nơi thần bí, tốt nhất cũng không nên lưu truyền ra nhiều bí mật mới tốt.

Được mọi người vây quanh, Đường Tam đơn giản kể sơ lược lại những chuyện xảy ra trên đường đi đến Hải Thần Đảo, nhưng chỉ nói nhiều về các kiến thức về Hải hồn sư, cùng với những chuyện kinh hồn gặp phải trên biển. Về phần quá trình hồi sinh cho Tiểu Vũ, càng lại không có nói nhiều. Trong

này có liên quan đến bí mật của hắn cùng với Tiểu Vũ, mặc dù những người trước mặt đều là có thể tín nhiệm, nhưng Đường Tam cũng không muốn chạm đến những chuyện thương tâm của Tiểu Vũ, vẫn là không có nói thêm cái gì. Bất quá, đối với chuyện của Hạo Thiên tông, hắn cũng không có giấu diếm. Đồng thời cũng an ủi bốn vị trưởng lão, đem những lời hắn đã nói với Thái Nặc, một lần nữa nói ra.

Thái Thản thở dài một tiếng, nói:

"Cũng đã qua hơn hai mươi năm, mặc dù lúc đầu chúng ta vì Hạo Thiên tông phong bế mà gặp phải nhiều trắc trở, nhưng trước đó từ Hạo Thiên tông cũng nhận được không ít chỗ tốt. Quá khứ thì xem như là quá khứ đi, chỉ cần Tông chủ không để cho chúng ta cùng với Hạo Thiên tông hợp nhất, còn như sóng vai tác chiến cũng không tính là cái gì."

Đường Tam nhìn về phía người hận Hạo Thiên Tông sâu sắc nhất là Dương Vô Địch, nhưng mà, ánh mắt Dương Vô Địch lại vẫn thủy chung nhìn kĩ tại cây Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay Đường Tam, tựa hồ đối với chuyện của Hạo Thiên tông cũng không quan tâm lắm.

Bạch Hạc ha hả cười, nói:

"Tông chủ, ngươi không cần phải quan tâm đến lão Sơn dương. Năm năm nay, mọi người chúng ta có thể cùng nhau sinh hoạt, hắn cao hứng không biết bao nhiêu mà nói đâu. Chuyện trước kia đều đã qua rồi, trong lòng hắn khúc mắc mặc dù vẫn còn, nhưng lão Tinh tinh nói đúng, chỉ cần không bắt chúng ta quay lại Hạo Thiên tông, chuyện quá khứ cũng quên đi. Đối phó Võ Hồn điện quan trọng hơn, cao thấp nặng nhẹ, mấy lão gia hỏa chúng ta còn biết phân biệt rõ ràng."

Đường Tam cười, nói:

"Đa tạ bốn vị trưởng lão độ lượng. Năm năm không gặp, Thái Thản trưởng lão, Đường Môn chúng ta hiện tại tình huống như thế nào? Còn có Đường Gia quân, tình huống lại như thế nào? Còn muốn làm phiền ngài giới thiệu với ta một chút."

Thái Thản còn chưa có mở miệng, Dương Vô Địch lại đột nhiên nói: *"Tông chủ, thanh Tam Xoa Kích này từ đâu mà ngài có, tại sao ta vừa nhìn thấy nó, đã có loại cảm giác vô cùng lo sợ, ngay cả hồn lực cũng trở nên bất ổn. Phá Hồn Thương thậm chí còn có cảm giác như là có điểm không muốn ta phóng xuất ra nữa."*

"Chuyện này rất bình thường, Thất Sát Kiếm của ta cũng bị chuôi Tam Xoa kích này áp chế không thở nổi."

Kiếm Đấu La Trần Tâm mới vừa rồi khi Đường Tam đi đến đại quân đã biến mất một chút, lúc này một lần nữa quay lại, cùng trở lại với hắn, còn có Cốt Đấu La Cổ Dong cùng với Thất Bảo Lưu Ly Tông tông chủ Trữ Phong Trí.

Trữ Phong Trí nhìn qua rõ ràng già nua thêm vài phần, hai bên thái dương tóc đã hoa râm, hiển nhiên năm năm nay hắn trải qua cũng không thoải mái lắm.

"Trữ thúc thúc." Đường Tam vội vã tiến lên chào, tuy rằng hắn hiện tại cũng đã là đứng đầu một tông, nhưng lúc đầu Trữ Phong Trí cũng đã trợ giúp hắn không ít, hắn cũng chưa từng quên.

Trữ Phong Trí mỉm cười, lập tức hoàn lễ, nói:

"Đường tông chủ, không thể như thế. Có thể nói, những thanh niên này, tốc độ phát triển thật sự làm cho ta phải giật mình a, bất quá, các ngươi thì thành công, những người chúng ta cũng đã già rồi. Đấu La đại lục sau này, là thế giới của những thanh niên các ngươi rồi."

Đường Tam mỉm cười nói:

"Trữ thúc thúc chính trực trung kiên, như thế nào có thể già cơ chứ?"

Trữ Phong Trí ha ha cười, nói:

"Tốt lắn, không nói nữa. Mới vừa rồi nghe Trần Tâm thúc thúc nói, ngươi có một thanh vũ khí mà ngay cả Thất Sát Kiếm của hắn cũng phải kém xa, ta cũng cảm thấy rất hứng thú a. Ngươi không giới thiệu cho mọi người biết qua một chút sao?"

Nhìn mọi người chung quanh một chút, có thể đứng ở đây, đều là những đồng bọn hoặc trưởng bối có thể tin tưởng được, Đường Tam cũng không có ý giấu diếm, đem thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trong tay cắm xuống đất, nói: *" Hải Thần Tam Xoa Kích, nặng mười vạn tám ngàn cân."*

Chỉ đơn giản một câu nói, nhưng lại làm cho mọi người có cảm giác long trời lở đất, mười vạn tám ngàn cân, đó là một khái niệm như thế nào cơ chứ?

Trong mắt Kiếm Đấu La toát ra vẻ đăm chiêu:

"Khó trách, khó trách. Chúc mừng ngươi, Đường Tông chủ. Có thần vật này, tuyệt đối là lợi khí giúp chúng ta đối kháng với Võ Hồn điện a!"

Trữ Phong Trí cũng hướng Đường Tam gật đầu nói:

"Đường tông chủ, chờ sau khi trận đại chiến này kết thúc, ta lại muốn hướng ngươi đòi người a. Tiểu Áo ngươi có thể cướp đi, nhưng Vinh Vinh của chúng ta thì người phải trả lại cho ta. Ta muốn cho nàng kế thừa vị trí của ta."

"Phụ thân." Trữ Vinh Vinh kinh hô một tiếng, nhào vào lòng phụ thân:

"Ngài vẫn đang còn khỏe mạnh, sao lại muốn truyền ngôi cho ta?"

Trữ Phong Trí sờ sờ đầu nữ nhi, trong mắt toát ra vài phần kiêu ngạo, a a cười nói:

"Bởi vì, chỉ có khi ngươi thay thế vị trí của ta, Thất Bảo Lưu Ly tông ta mới có thể chính thức đổi tên thành Cửu Bảo Lưu Ly Tông a! Thực lực của ngươi đã vượt qua phụ thân rồi, chức tông chủ có thể đảm đương nổi. Phụ thân tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của ngươi, Thất Bảo Lưu Ly tông ta nhất định sẽ trở lại thời kì huy hoàng."

Đường Tam gật đầu nói:

"Trữ thúc thúc, đây là chuyện đương nhiên. Vinh Vinh lúc nào cũng là người của Thất Bảo Lưu Ly tông mà."

Trữ Phong Trí nói:

"Đại quân cần phải tiếp tục xuất phát, ta phải trở về rồi. Tiểu Tam, phen này đại chiến, mấu chốt sẽ phải nhìn vào Đường Môn của ngươi. Thúc thúc tin tưởng, ngươi nhất định sẽ gây ra cho Võ Hồn đế quốc một sự ngạc nhiên to lớn."

Trứ Phong Trí mang theo hai vị phong hào đấu la quay đi, người khác cũng trở về vị trí của mình, đại quân một lần nữa xuất phát. Đường Tam dẫn theo đám người Sử Lai Khắc thất quái đi theo bốn vị Đường Môn đường chủ đi đến vị trí của Đường Gia quân trong đám trăm vạn hùng binh.

Đường Gia quân đội hình nằm bên trái vị trí trung ương của Tuyết Băng, hình thành một chi quân đội riêng, trang bị cùng với trang phục không giống với các quân đoàn còn lại. Khi Đường Tam chứng kiến được trang phục của quân lính Đường Gia quân bình thường, cũng không khỏi phải cảm thán sự hào phóng của Thiên Đấu đế quốc đối với việc trang bị cho chi quân đoàn này.

Binh lính của Đường Gia quân cũng không phải mặc áo giáp kim loại bình thường, mà là mặc áo giáp da. Bộ giáp da này cũng không phải là loại giáp nhẹ chỉ bảo vệ một số vị trí yếu hại trên cơ thể, mà là loại giáp da tê ngưu bảo vệ toàn thân. Loại này giá trị còn cao hơn giáp kim loại bình thường. Chẳng những tính phòng ngự càng thêm dẻo dai, kiên cố, hơn nữa trọng lượng cũng rất nhẹ, sẽ không ảnh hưởng đến hành động.

Tất cả các binh lính của Đường Gia quân, đều là những thanh niên chiến sĩ trong độ tuổi từ hai mươi đến ba mươi tuổi. Trên lưng mỗi người bọn họ, đều đeo một cỗ máy bắn nỏ Gia Cát Thần Nỗ khổng lồ, bề dài hai thước, bề rộng một thước. Đường Tam liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, chất liệu của máy bắn nỏ này chỉ là tinh cương mà thôi, không phải là tạo thành từ tinh thiết. Sự nghi hoặc trong lòng hắn nhất thời được giải thích, hắn vốn không nghĩ nổi, tạo sao trong thời gian năm năm ngắn ngủi, Đường Môn lại có thể chế tạo ra nổi một vạn bộ Gia Cát Thần Nỗ cơ chứ. Hiện tại xem ra, thắc mắc đã được giải đáp. Hi sinh đi phần thể tích cùng với sức nặng, sẽ hạ thấp được yêu cầu cần thiết về chất liệu.

Trừ bỏ bộ đại nỗ này, mỗi một tên Đường Gia quân binh sĩ đều được trang bị thêm một thanh chiến đao bằng tinh thiết dài khoảng bốn thước. Trên bộ bì giáp, trên các nơi có vị trí đặc biệt, có trang bị thêm một cái túi sa, bên trong chứa một trăm hai mươi mũi nỗ tiễn dài khoảng sáu tấc. Mũi nỗ tiễn này mặc dù không phải toàn bộ đều làm bằng tinh thiết, nhưng mũi của nó, lại đều là dùng tinh thiết mà làm. Đường Tam tính toán sơ một chút, phát hiện ra bộ Gia Cát Thần Nỗ này uy lực cũng không giảm thấp đi bao nhiêu, trang bị cho quân đội, là hết sức thích hợp.

Mỗi một tên quân sĩ Đường Gia quân, đều được trang bị cho một con ngựa cao lớn. Giá trị của một thân trang bị này, tuyệt đối là cao hơn trọng trang kỵ binh. Cái này vẫn là dưới tình huống chưa tính đến bộ Gia Cát Thần Nỗ kia, có thể thấy được Thiên Đấu đế quốc hoàng thất đối với chi quân đội đặc thù này là tràn ngập hi vọng.

Bốn vị Đường chủ đi đến bên cạnh Đường Tam, Thái Thản nói:

"Nhánh Đường Gia quân này, là ba năm trước đây khi Tuyết Băng bệ hạ kế vị đã bắt đầu thành lập, từ trong ba quân lựa chọn ra các chiến sĩ trẻ tuổi, tinh nhuệ tạo thành, trải qua ba năm thực chiến, năng lực đã rất mạnh, trên chiến trường đủ tạo ra sức uy hiếp nhất định. Bọn họ tiến hành huấn luyện tại một địa điểm vô cùng bí mật, đối với ngoại giới là tuyệt đối bí mật.

Mỗi người mang theo một bộ Gia Cát Thần Nỗ, cùng với một trăm sáu mươi mũi nỗ tiễn. Bên trong máy bắn nỗ có bốn mươi mũi, một trăm hai mươi mũi còn lại là mang theo bên người. Gia Cát Thần Nỗ hiện tại trang bị cho bọn họ, là do ta sắp đặt cải tiến, tông chủ hẳn là cũng nhìn ra, hy sinh sức nặng cùng với thể tích, nhưng lại hạ thấp được độ khó trong chú tạo cùng với yêu cầu về chất liệu, uy lực lại không giảm. Chuyên dùng để trang bị trong quân đội, không thành vấn đề."

Đường Tam gật đầu, nói:

"Trừ bỏ một vạn người này, hiện tại còn có người nào được trang bị Đường Môn ám khí của chúng ta nữa?"

Thái Thản nói:

"Chúng ta lúc đầu chế tạo, đầu tiên chính là cung ứng cho Thất Bảo Lưu Ly Tông. Đương nhiên, đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông, chúng ta đều là cung ứng ám khí loại tốt nhất, hơn nữa là trang bị nguyên bộ. Chỉ có đệ tử trực hệ của Thất Bảo Lưu Ly Tông mới được trang bị. Sau đó mới đến tự thân đệ tử của Đường Môn chúng ta. Lần này Đường Môn ta xuất chiến tổng cộng là hai ngàn ba trăm danh hồn sư, trong đó, Mẫn Đường, Dược Đường, Ngự Đường đều là hai trăm người, còn lại đều là những thanh niên hồn sư mới gia nhập sau này. Lực Đường đệ tử ở lại trong tông môn tiếp tục chế tạo ám khí tiếp viện. Còn có trẻ em, người già ước chừng khoảng năm trăm người cũng ở lại trong tông môn.

Hiện tại tông môn tổng số người là khoảng ba ngàn người. Đám tông môn đệ tử của chúng ta lần này xuất chiến, đều được trang bị nguyên bộ ám khí, giống như của Thất Bảo Lưu Ly Tông. Đồng thời còn có thêm ba trăm người được trang bị bộ Gia Cát Thần Nỗ đặc thù, trong đó lấy Phá Giáp Tiễn, Lôi Hỏa Tiễn làm chủ chốt, lực công kích so với Gia Cát Thần Nỗ bình thường cao hơn khoảng năm mươi phần trăm."

Đường Tam nói: *"Hồn sư của chúng ta cấp bậc trung bình phân chia thế nào?"*

Thái Thản nói:

"Trung bình là khoảng bốn mươi cấp, dù sao bọn họ phần lớn đều còn trẻ. Bất quá, bọn họ đều là do Đại Sư đích thân huấn luyện ra, năng lực thực chiến rất mạnh. Về phần đệ tử ba đường của Đường Môn, sẽ càng mạnh hơn một chút. Trong đó, ám khí trang bị cho đệ tử của Mẫn Đường là nhiều nhất."

Nghe xong Thái Thản đơn giản giới thiệu qua, Đường Tam đối với tình hình Đường Gia quân trước mắt đã có chút đại khái hiểu rõ. Lúc này đại quân một lần nữa xuất phát, binh sĩ Đường Gia quân ào ào lên ngựa, động tác chỉnh tề lưu loát, mặc dù không có sát khí bức người, nhưng khí thế sắc bén cũng lộ rõ ra bên ngoài.

Trong thời gian năm năm này, Đường Môn phát triển nhanh chóng, không chỉ thể hiện ở mặt nhân số, dưới tình huống được Thiên Đấu đế quốc hoàng thất

tích cực ủng hộ, triệu tập số lượng lớn thợ rèn trên toàn đế quốc, phụ trợ Đường Môn chế tạo ám khí. Đương nhiên, những bộ phận mấu chốt vẫn là do Đường Môn đệ tử đích thân chế tạo, một ít linh kiện phụ trội bên ngoài mới giao cho các thợ rèn bình thường làm, nhờ vậy, mới có thể nhanh chóng chế tạo ra một lượng lớn ám khí như vậy. Nếu không, cũng không thể đủ để trang bị cho cả một quân đoàn.

Toàn bộ tư nguyên chế tạo ám khí, hoàn toàn đều do Thiên Đấu đế quốc tiến hành điều phối, không có tổn hao đến một phân tiền của Đường Môn, mà làm ra một bộ ám khí, còn có thêm trợ cấp riêng. Trải qua năm năm này, hiện tại Đường Môn đã tích lũy được một lượng tài phú lớn, có thể cùng với Thất Bảo Lưu Ly Tông năm đó so sánh. Chỉ là lúc đầu, trước khi Sử Lai Khắc Thất quái trở về, tổng thể thực lực hồn sư của Đường Môn vẫn còn không đủ, nhất là thiếu nhiều cường giả, nếu không có thể nói, tổng thể thực lực của Đường Môn không hề thua kém chút nào so với thượng tam tông lúc trước.

Tuy là Đường Tam cũng biết, Thiên Đấu đế quốc kia dốc hết sức ủng hộ Đường Môn như vậy là vì đối phó với Võ Hồn điện, nhưng đối với Tuyết Băng cũng như vị Tuyết Dạ đại đế đã băng hà kia, Đường Tam vẫn là vô cùng khâm phục.

o0o

Đại quân di chuyển, mỗi khi đi được một canh giờ, mới có thể ngừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát. Một ngày hành quân, trăm vạn hùng binh di chuyển khoảng hơn hai trăm dặm. Dựa theo tốc độ di chuyển như vậy, chỉ khoảng năm sáu ngày nữa thôi, sẽ đến được biên giới giao nhau giữa Thiên Đấu đế quốc cùng với Võ Hồn đế quốc.

Màn đêm phủ xuống, đại quân tại chỗ hạ trại. Khi hạ trại, đội hình sắp xếp của quân lính có chút thay đổi so với khi hành quân. Doanh trại quân đội lúc này, bộ binh ở bên ngoài, kỵ binh ở bên trong, cấm vệ quân ở trung ương. Quân nhu, lương thảo cũng được đại quân đặt tại trung ương. Xe lương thảo bên ngoài không ngừng cuồn cuộn ra vào, trong khắp đại doanh, hoàn toàn là một cảnh nhiệt náo vô cùng.

Hành quân suốt một ngày, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi, đội hậu cần nhóm

lửa nấu cơm, binh lính bình thường nhanh chóng dựng lên doanh trướng để nghỉ ngơi.

Đám Đường Gia quân cũng không cần chính mình hạ trại, tự có binh lính quân nhu tiến hành hạ trại cho bọn họ. Chỗ hạ trại của bọn họ, cũng là vị trí trung ương của trăm vạn đại quân, sát bên trung quân đại trướng của cấm vệ quân thủ hộ.

Ngay khi doanh trại vừa được cắm xong, đã có lính truyền lệnh từ đại trướng trung quân đến:

"Bệ hạ mời Lam Hạo Vương điện hạ đế trung quân nghị sự."

"Được, ta sẽ đến ngay."

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tam được tham gia hội nghị quân sự, hắn cũng không có dẫn theo ai, một thân một mình đi theo quân truyền tinh đến lều trung quân.

Đại trướng của trung quân cũng không có xa hoa lắm, đều là lều vải may bằng da trâu thuộc chế, nhìn qua rất nặng và kiên cố. Chung quanh là hàng hàng lớp lớp đao thương sắt thép bao quanh, lại thêm cấm vệ quân thủ hộ. Đường Tam theo tên quân truyền lệnh đi vào trong trướng, lúc này mới phát hiện ra, trong cái lều lớn cũng đã có hơn một trăm người tụ họp.

Tuyết Băng đang ngồi ở thượng vị, vị trí bên trái để trống, bên phải là Đại sư đang ngồi. Phía dưới còn có hơn mười vị tướng lĩnh có khí độ trầm trọng đang ngồi. Các tướng lĩnh khác đều đứng ở phía dưới.

Vừa thấy Đường Tam đến, Tuyết Băng đã vội vã đứng lên, tự mình nghênh đón. Các tướng lĩnh đều mang theo ánh mắt vài phần tò mò nhìn về vị đế sư trẻ tuổi Đường Tam này. Nhất là khi thấy Đường Tam cầm theo thanh Tam Xoa Kích đi vào trong trướng, nhưng Tuyết Băng lại không hề tỏ vẻ tức giận tí nào, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ quái.

"Sư phụ, ngài đã tới rồi. Xin mời ngồi."

Tuyết Băng dẫn Đường Tam đi vào bên trong, để cho hắn ngồi tại vị trí bên trái của mình. Phải biết rằng, vị trí hiện tại này của Đường Tam, có thể nói là dưới một người, trên cả vạn vạn người.

Đường Tam thấp giọng nói:

"Bệ hạ, hành quân đánh trận ta không hiểu lắm, ngài không cần để ý đến ta, chính sự quan trọng hơn."

Tuyết Băng gật đầu, an tĩnh quay lại ngồi trên vị trí chủ soái, ánh mắt đảo qua một vòng trên mình các tướng lĩnh. Bên trong đại trướng nhất thời an tĩnh lại, hơn trăm tướng lĩnh cũng kính đứng hầu.

"Quân ta cứ một vạn người làm thành một quân đoàn, các người đều là các quân đoàn trưởng. Trước mắt quân ta đã tiến đến biên giới của Võ Hồn đế quốc còn khoảng năm này lộ trình. Đại chiến sắp bắt đầu. Hôm nay trẫm triệu tập các vị tướng quân đến đây nghị sự, chính là để bàn về việc an bài chiến thuật cụ thể. Tầm quan trọng của trận chiến này đối với đế quốc như thế nào, trẫm cũng không có nói nhiều, hi vọng các vị tướng quân có thể đồng tâm hợp lực. Khi thắng trận trở về, trẫm nhất định sẽ luận công ban thưởng, gia phong chức tước đối với công thần."

"Bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Khải tấu bệ hạ. Trước mắt quân ta tiến lên hết thảy đều bình thường, căn cứ báo cáo của thám báo, Võ Hồn đế quốc đã có phản ứng, đang tụ tập đại quân ở phía trước Gia Lăng quan."

Một vị tướng lĩnh khoảng năm mươi tuổi ngồi ở vị trí ngay phía dưới Đường Tam đứng lên nói. Khi hắn nói chuyện, ánh mắt quét qua Đường Tam liếc một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần hờ hững. Hiển nhiên đối với gã thanh niên có thể ngồi ở vị trí trên mình này, rất là không để ý.

Tuyết Băng quay sang Đường Tam nói:

"Vị này chính là trụ cột của đế quốc ta, Qua Long Nguyên soái, có danh xưng là Cửu Mệnh Thần Long. Cũng là đế quốc đệ nhất nhân, tổng chỉ huy ba

quân. Qua Long Nguyên soái, mời ngươi đơn giản phân tích một chút tình hình sắp đặt quân sự trước mắt của Võ Hồn đế quốc đi."

Nghe Tuyết Băng giới thiệu xong, Đường Tam trong lòng chợt hiểu, khó trách vị lão soái này đối với chính mình cũng không để ý tới, nguyên lai là Thiên Đấu đế quốc đệ nhất nhân. Mặc dù từ tước vị mà nói, chính mình và sư phụ đều ở trên hắn, nhưng xét về quyền lực thực tế, trong Thiên Đấu đế quốc chỉ sợ chính hắn mới là nhân vật chỉ đứng sau Tuyết Băng đại đế. Từ ánh mắt Tuyết Băng nhìn hắn, có thể phát hiện được, vị tân đế này đối với vị Qua Long Nguyên soái kia là cực kỳ nể trọng. Để cho vị nguyên soái này ngồi ở vị trí phía dưới mình, cũng khó trách trong lòng hắn có điều bất bình. Từ hơi thở mà xét, hắn hẳn là có thực lực cấp bậc hồn đấu la.

Qua Long nguyên soái mình mặc bộ Thiên Đấu ngân quang khải, đầu đội Thiên Tam Xoa Khôi. Hơn năm mươi tuổi đối với hồn sư mà nói là độ tuổi cường tráng nhất, có thể ở độ tuổi này đạt đến cấp bậc hồn đấu la, hiển nhiên cũng là trình độ bất phàm. Dù sao thì, thiên tài như đám Đường Tam bọn họ, thiên hạ có được mấy người?

"Bệ hạ, căn cứ vào phân tích của chúng ta, cùng với tình hình của phía bên kia, Võ Hồn đế quốc mặc dù thu nạp hơn mười công quốc cùng đế quốc, nhưng thực tế bọn chúng có thể phái ra chiến trường, tổng số không vượt qua sáu mươi vạn binh lính. Đây cũng là con số cực hạn mà bọn họ có thể sử dụng được trong chiến tranh. Mà trước mắt quân ta cũng với đại quân của Tinh La đế quốc nam bắc giáp công, bọn họ có thể nghênh tiếp chúng ta, độ chừng cũng chỉ có hơn ba mươi vạn quân, còn không đến một phần ba so với quân ta.

Trước Gia Lăng quan, địa thế bằng phẳng, mặc dù Võ Hồn đế quốc không lâu trước đây, đã cướp được mảnh bình nguyên này, nhưng đối mặt với đại quân của ta tiến công, bọn họ tuyệt đối sẽ không cùng với quân ta trên bình nguyên này tác chiến, chắc chắn sẽ lui về giữ Gia Lăng quan, đóng giữ tại nơi hiểm yếu đó. Chỉ cần triệu tập hồn sư quân đoàn của bọn họ tham chiến, chúng ta mặc dù nắm trong tay trăm vạn hùng binh, nhưng muốn phá tan được trận tuyến phòng ngự này của quân địch, đã khó lại càng thêm khó."

"Gia Lăng quan chính là ở vị trí của trung tâm Thiên Linh sơn mạch, chính

là chỗ mà binh gia nhất định tranh giành, có vị thế một người giữ quan, trăm quân khó phá. Nếu như chúng ta muốn trong cuộc chiến này đạt được thành tích, nhất định cần phải phá vỡ Gia Lăng quan mới được."

Tuyết Băng suy nghĩ một chút, nói:

"Nếu như chúng ta muốn vượt qua Thiên Linh sơn mạch, từ các phương hướng khác tiến công thì sao?"

Qua Long nguyên soái nhíu nhíu mày, nói:

"Ta cũng đã cân nhắc qua vấn đề này, nhưng khả năng rất thấp. Không nói là đại quân cần phải tốn thêm nhiều ngày di chuyển, mới có thể vượt qua Thiên Linh sơn mạch. Một khi muốn vượt qua dãy núi này, chúng ta nhất định cần phải tiến vào trong lòng của Võ Hồn đế quốc, địa thế toàn là đồi núi, sơn cốc, thung lũng là chính. Hết sức bất lợi cho đại quân tác chiến của chúng ta, ngược lại càng thêm hung hiểm. Hơn nữa còn có khả năng bị địch quân tấn công, ngăn chặn đường lui của chúng ta. Mà phía sau Gia Lăng quan, là khu vực bình nguyên dài và hẹp, có thể trực tiếp xâm nhập vào lãnh địa của Ba Lạp Khắc vương quốc, cũng có thể tiến thẳng đến Hoàng Long đảo. Bởi vậy, thần cho rằng, phá Gia Lăng quan là tình thế bắt buộc. Chỉ có thể từ nơi này tiến công, chúng ta mới có thể đạt được lợi ích tốt nhất. Tiến có thể công,

lui có thể thủ mới là thượng sách."

------oOo------

Chương 456: Thất quái bảo vệ tuyến tiếp viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Nghe Qua Long Nguyên soái nói, đám tướng lĩnh của Thiên Đấu đế quốc ào

ào gật đầu, đồng ý những gì hắn phân tích.

Phía bên phải, một vị lão tướng tuổi chừng bảy mươi, đứng lên nói:

"Qua Long nguyên soái nói rất đúng, trước sau Gia Lăng quan đều là bình nguyên, chúng ta nếu có thể đánh vào, nhất định sẽ làm uy phong của đại quân hoàn toàn phát huy. Nếu như tấn công không được, phía sau lưng còn có bình nguyên rộng lớn, cũng thích hợp cho quân ta lui lại. Đồng thời, ở trên bình nguyên, còn có ba tòa thành lớn của đế quốc chúng ta, tùy thời hỗ trợ, lúc lui về, cũng không có quá nhiều tổn thất."

Tuyết Băng gật đầu nói:

"Đã vậy, chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Bất quá, chúng ta có thể nghĩ đến việc công kích Gia Lăng quan, Võ Hồn đế quốc tự nhiên cũng có thể nghĩ đến. Gia Lăng quan địa thế hiểm trở, dựa vào núi mà xây, thành tường cao hơn trăm thước, dày cũng gần trăm thước, đối mặt với đại quân của Võ Hồn đế quốc, chúng ta muốn thành công phá thành hắn là rất khó khăn."

Qua Long Nguyên soái nói:

"Bệ hạ, cái chúng ta muốn chính là cùng với Võ Hồn đế quốc tiến hành chiến tranh. Trước mắt, Võ Hồn đế quốc mặc dù là một khối thống nhất, nhưng bọn hắn lập quốc không lâu, các vương quốc, công quốc đều có tư tâm. Chiến tranh tiêu hao mặc dù gây cho chúng ta nhiều tổn thất, nhưng những tổn thất mà bọn họ gánh lấy, đều là đổ hết lên trên mình quân đội của các vương quốc, công quốc. Khó tránh khỏi tình huống tổn thất không đồng đều. Một khi tổn thất đạt đến một trình độ nhất định, nội bộ Võ Hồn đế quốc nhất định sẽ có nội loạn. Điều mà chúng ta muốn làm, chính là dốc hết sức khống chế tốt tỷ lệ tổn thất của quân ta cùng với quân địch.

Thiên Đấu đế quốc của ta diện tích lãnh thổ rộng lớn, hùng binh trăm vạn, hậu cần tiếp viện cuồn cuộn không ngừng, hơn nữa còn có Tinh La đế quốc hưởng ứng, như vậy, tiêu hao trong chiến tranh về sau, tình thế đối với chúng ta vẫn là ngày càng có lợi. Bất quá, còn phải dựa trên cơ sở xem xem, đội quân hồn sư quân đoàn mới thành lập của chúng ta có thể ngăn cản được

hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc đến mức độ nào. Quốc sư, ngài có thể nói cho ta biết rõ, các ngươi đại khái có thể ngăn cản được hồn sư của Võ Hồn đế quốc đến trình độ nào?"

Quốc sư mà Qua Long Nguyên soái nói đây, tự nhiên chính là Đại Sư.

Đại sư nói:

"Lam Hạo Vương đã hứa hẹn với bệ hạ, lấy Đường Gia quân phụ trợ cho hồn sư quân đoàn của ta, chống đỡ lại hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc, dốc hết sức để giảm bớt tổn thương cho đại quân."

"Sao? Nói như vậy, Lam Hạo Vương điện hạ có lòng tin nắm chắc?"

Ánh mắt của Qua Long Nguyên soái chuyển sang người Đường Tam.

Thông qua những gì vị nguyên soái này vừa phân tích, Đường Tam không khỏi âm thầm gật đầu, chính hắn tại phương diện quân sự cũng không có nhiều nghiên cứu gì, cho nên vẫn cũng chỉ là lắng nghe mà thôi, lúc này thấy Qua Long nguyên soái quay sang hỏi mình, lạnh nhạt cười nói:

"Trên chiến trường tình huống thay đổi trong nháy mắt, có thể ngăn cản hồn sư của Võ Hồn đế quốc đến mức nào, ta bây giờ cũng không dám nói trước. Nhưng chính như sư phụ nói đó, chúng ta sẽ dốc hết sức để giảm bớt tổn thương cho quân chủ lực. Bất quá, hiện tại ta có một vấn đề, có lẽ nguyên soái đã có biện pháp xử lý, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngài một chút."

"Vấn đề gì?"

Trong ánh mắt Qua Long hơi mang theo vài phần xem thường, ở trong mắt hắn, Đường Tam quả thật tuổi còn rất trẻ, cứ việc hắn cũng biết, Đường Tam từng đạt được vị trí quán quân của toàn đại lục cao cấp hồn sư học viện tinh anh đại tái, đánh bại hoàng kim nhất đại của Võ Hồn điện. Nhưng hắn xem qua, Đường Tam bất quá cũng chỉ là một hồn sư thanh niên thiên tài mà thôi. Có thể ngồi ở vị trí hiện tại, phần lớn bởi vì lúc đầu hắn đã từng cứu được Tuyết Dạ đại đế, đối với việc Tuyết Băng đăng cơ là có công lớn, nhưng muốn nói về phương diện chỉ huy quân sự, hắn lấy tư cách gì có thể cư nhiên

trong quân trướng ngồi phía trên chính mình cơ chứ?

Đường Tam nói:

"Hành quân đánh trận ta vốn không biết, hết thảy cứ theo sự an bày của nguyên soái mà làm. Nhưng chiến tranh mà có hồn sư tham gia, so với chiến tranh bình thường mà nói, là có sự khác biệt khá lớn. Năng lực cá nhân của hồn sư khá là mạnh mẽ. Có lẽ không đủ để cũng với đám cương thiết hùng binh dưới trướng của ngài va chạm, nhưng trên chiến trường, bọn hắn rất dễ dàng gây ra những tác dụng đặc thù. Ví dụ như, nếu ta là Võ Hồn đế quốc Bỉ Bỉ Đông, ta nhất định sẽ phái ra một chi đội ngũ hồn sư, vòng ra phía sau lưng đại quân chúng ta. Đại soái nói không sai, nếu bỏ đi tính hiếu chiến, chúng ta tuyệt không sợ Võ Hồn đế quốc, quân ta trên dưới một lòng, sau lưng lại có cả đế quốc ủng hộ.

Nhưng mà, tiêu hao cho trăm vạn đại quân cũng là rất lớn. Nếu như chúng ta đóng quân trước Gia Lăng quan, cũng với Võ Hồn đế quốc tiến hành chiến sự, Bỉ Bỉ Đông phái một đội hồn sư, vòng đến sau lưng chúng ta, không ngừng tiến hành tập kích đám quân đội hậu cần tiếp viện của chúng ta, phá hủy đi lương thảo tiếp viện của đại quân. Một thời gian sau, sợ rằng…"

Những lời Đường Tam hỏi, đều là từ góc độ hồn sư mà nhìn ra. Hắn vừa nói xong, không chỉ là sắc mặt Qua Long Nguyên soái thay đổi, mà sắc mặt của Tuyết Băng cũng nhất thời có vẻ khó coi.

"Ta đã phái ra bốn quân đoàn khinh kỵ binh chuyên môn thủ hộ cho đội quân hậu cần tiếp viện. Hồn sư tuy mạnh, nhưng cũng chưa chắc dám cùng với đại quân ta xung đột. Dù sao, Võ Hồn đế quốc cũng chưa chắc sẽ phái một lượng lớn hồn sư mò ra phía sau đại quân của ta."

Qua Long Nguyên soái cau mày nói. Những gì Đường Tam nghĩ, hắn cũng đã có nghĩ đến, coi như là cũng có chuẩn bị trước. Cũng không biết tại sao, nghe xong Đường Tam nhắc nhở, trong lòng hắn lại sinh ra cảm giác bất an.

Đường Tam nói:

"Hồn sư tốc độ cùng với thực lực bản thân, đều không phải binh lính bình

thường có thể so sánh. Không sai, hồn sư của Võ Hồn đế quốc tự nhiên khó có khả năng cùng với đại quân chính diện giao phong, nhưng bọn hắn đâu cần chính diện giao phong. Ta tin tưởng, chỉ cần tùy tiện phái ra một tên hồn sư hỏa thuộc tính, thực lực đạt đến trình độ nhất định, là có thể khiến cho hậu cần tiếp viện của bọn ta gặp phải những tổn thất cực lớn. Việc này vẫn thỉnh đại soái càng nên xem trọng. Hồn sư cường đại có thể xuất quỷ nhập thần. Nếu như Bỉ Bỉ Đông chỉ lợi dụng bọn họ quấy nhiễu, chính mình cùng với đại quân canh giữ Gia Lăng quan không xuất chiến, chờ đến khi chặt đứt hoàn toàn lương thảo của chúng ta, dồn hết lực lượng một lần tấn công. Khi đó, chúng ta có muốn lui về, sợ rằng cũng rất khó khăn."

Qua Long tự thân cũng là một hồn sư, hơn nữa tu vi lại không thấp. Hắn mặc dù đối với Đường Tam có chút xem thường, nhưng nghe những lời này của Đường Tam, vẫn là phải suy nghĩ nghiêm túc. Càng suy nghĩ, sắc mặt hắn càng thêm khó coi. Quả thật, nếu như Bỉ Bỉ Đông thật sự phái ra một lượng lớn hồn sư tiến hành quấy nhiễu phía sau. Như vậy, trăm vạn hùng binh mạnh mẽ kia của Thiên Đấu đế quốc, rất có khả năng gặp phải vấn đề lớn. Vạn nhất lương thảo bị cắt đứt, không có lương thảo trong vài ngày, đại quân chỉ sợ không cần công cũng tự tan rã.

"Lam Hạo Vương điện hạ. Nếu như ta điều khiển đại quân, phân biệt đóng quân tại các vị trí trọng yếu của con đường vận chuyển lương thảo, sau đó lấy phương thức tiếp lực để hộ tống. Ngươi xem có thể hay không?"

Qua Long Nguyên soái hướng Đường Tam hỏi. Nghe xong những lời đề nghị đúng đắn của Đường Tam, hắn ít nhiều cũng thu hồi vài phần khinh thường.

Đường Tam khen:

"Đó là một biện pháp tốt, nhưng vẫn còn câu nói kia. Nếu như quân đội chúng ta gặp phải hồn sư cường đại thì sao, tình huống vẫn là rất khó khăn. Không bằng như vầy, để cho ta giúp nguyên soái giải quyết vấn đề này đi. Chỉ có phía sau ổn định, tiếp tế, tiếp viện sung túc, trận chiến này của chúng ta với Võ Hồn đế quốc, mới có thể có sức mạnh tràn trề."

"Sư phụ, ý ngài là?". Tuyết Băng nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Đường Tam nói:

"Mẫn Đường đệ tử của Đường môn ta, chính là những trinh sát thám báo tốt nhất. Ta muốn mang theo một trăm người, mỗi ngày để bọn họ ở không trung trinh sát, sau đó ta lãnh đạo một chi hồn sư đội ngũ thực lực cường đại, tốc độ phản ứng nhanh chóng. Một khi phát hiện ra hồn sư của Võ Hồn đế quốc, lập tức ám sát, bảo đảm hậu cần tiếp viện an toàn. Cứ như vậy, phối hợp với đại quân hộ lương của Qua Long nguyên soái, có thể dốc hết sức cam đoan lương thảo quân ta an toàn."

Nghe xong Đường Tam nói, Đại Sư liên tục gật đầu:

"Chủ ý rất hay, hậu cần tiếp viện đối với trăm vạn hùng binh của ta mà nói quả thật quá trọng yếu, không thể chấp nhận nổi một điểm sơ suất. Có Lam Hạo Vương phụ trợ Qua Long nguyên soái, chờ quân ta tại tiền tuyến ổn định được cục diện, thành lập lên một tuyến đường tiếp tế, sẽ không lo việc trận chiến kéo dài."

Qua Long nói:

"Như vậy phiền toái Lam Hạo Vương. Ta sẽ nhanh chóng điều khiển quân đội hậu cần, xây dựng các trạm tiếp viện, trạm đóng quân, đợi khi con đường vận lương này hình thành, Võ Hồn đế quốc sẽ không có bất cứ cơ hội đánh lén nào."

Kế tiếp, trong đại trướng trung quân, tiếp tục tiến hành một loạt các thảo luận về chiến lược, chiến thuật. Tuyết Băng đối với vấn đề hậu cần tiếp viện mà Đường Tam đưa ra là cực kỳ coi trọng, sau đó đã phân ra sáu bộ binh quân đoàn, thêm bốn khinh kỵ binh quân đoàn sẵn có, tổng cộng là mười vạn đại quân đóng dọc theo con đường vận lương, đảm bảo hậu cần tiếp viện thông suốt.

Trở lại doanh trướng của mình, Đường Tam cùng với mọi người tiến hành thương nghị, đã xác định những người tiến hành hộ lương lần này, rất đơn giản, cũng chỉ có bảy người Sử Lai Khắc thất quái bọn họ mà thôi, phối hợp thêm với một trăm Mẫn đường đệ tử.

Chỉ có Sử Lai Khắc Thất quái mới có thể có được tốc độ phối hợp nhanh nhất, thực lực của bọn họ cũng đủ để ứng phó với bất kỳ hồn sư nào của Võ Hồn đế quốc đến đột kích. Thậm chí là còn có thể chia ra làm hai đường để hành động. Một trăm Mẫn Đường đệ tử tựa như một trăm cặp mắt của bọn họ, đủ để nhanh chóng đem mọi tình huống tiến hành báo cáo cho bọn họ.

Đường Tam đề xuất ra cái nhiệm vụ do chính mình đảm nhiệm, hoàn thành việc bảo vệ hậu cần tiếp viện này, ngoài tự tin ra, cũng là không muốn đi theo bên trong đại quân. Trong đám Sử Lai Khắc Thất Quái, cũng chỉ có mình Đái Mộc Bạch là có chút nghiên cứu về quân sự. Bọn họ đi theo đại quân, chẳng những tốc độ chậm chạp, hơn nữa lại có thể nói là không có làm gì. Nếu là như vậy, chi bằng vì đại quân xuất chút lực, tiến hành tiêu diệt địch nhân bảo vệ đội ngũ vận lương. Bọn họ có như vậy cũng có thể tự tại một chút, dù sao bọn họ cũng quen tự do hơn.

Sáng sớm hôm sau, Sử Lai Khắc Thất Quái rời khỏi quân doanh, bọn họ cũng không có mang theo ngựa, trực tiếp đi về phía sau của đại quân.

Nhìn trăm vạn hùng binh kia dần dần đi xa, Mã Hồng Tuấn thở dài một hơi, nhìn về phía Đường Tam nói:

"Tam ca, cũng là người hiểu rõ chúng ta a! Cùng với đám quân đội này ở một chỗ, quả thật ta không thích ứng nổi. Nhàm chán cực độ. Mỗi ngày đều chạy đi, tu luyện cũng không thể. Không biết làm gì, phiền đến chết đi được, còn không tiêu dao tự tại bằng Hương Hương ấy chứ, nàng mỗi ngày còn có thể trên bầu trời bay lượn, trinh sát bốn phía. Tại Hải Thần đảo mỗi ngày đều phải sinh hoạt khẩn trương rồi tu luyện, hoặc là tiến hành khảo hạch nguy hiểm, trở về Thiên Đấu, mỗi ngày đều rảnh rỗi, thật đúng là làm người khác không thích ứng nổi a!"

Có cảm giác này hiển nhiên cũng không phải chỉ một mình Mã Hồng Tuấn, nghe những lời oán than của hắn, những người khác cũng ào ào gật đầu.

Tiểu Vũ buộc miệng cười, nói: *"Xem ra chúng ta thật sự đều là có số vất vả a!"*

Nhìn Tiểu Vũ cười má lúm đồng tiền, Đường Tam không khỏi tâm tình vui vẻ, cười hắc hắc, không có hảo ý nhìn mập mạp, nói:

"Ta không ngại cấp cho người một cái Đường Môn cửu khảo, ngươi nếu như có thể thông qua, ta sẽ đem chức tông chủ, còn cái gì Lam Hạo Vương, toàn bộ tặng hết cho ngươi, thế nào? Mập mạp?"

Mã Hồng Tuấn tức giận nói: *"Tam ca, ngươi đừng có dụ dỗ ta, quyền lực đối với ta như mây khói. Ta tuyệt sẽ không nhận đâu, ngươi rõ ràng là muốn trốn tránh trách nhiệm, mới đem tặng hết cho ta."*

Áo Tư Lạp nói:

"Tiểu Tam này, khảo hạch thứ tám của Hải Thần ngươi hoàn thành thế nào rồi? Hiện tại trong đám huynh đệ chúng ta, cũng chỉ còn có ngươi cùng với Tiểu Vũ là chưa có hoàn thành khảo hạch. Dù sao thì, chúng ta cũng muốn cùng nhau quay về Hải Thần đảo một chuyến, ngươi định khi nào thì đi?"

Đường Tam nói:

"Hải Thần đệ bát khảo ta đã hoàn thành hơn phân nửa, hiện tại còn thiếu mấy cái hồn hoàn cùng với một cái hồn cốt cuối cùng nữa. Nếu như muốn hoàn thành, cần phải đi vào Tinh Đấu đại sâm lâm một chuyến. Bất quá, đại chiến sắp bắt đầu, chiến cuộc chưa ổn định, chúng ta cũng không dễ dàng rời đi. Bên này còn cần chúng ta giúp sức, chờ thêm một khoảng thời gian nữa rồi hãy nói."

Đái Mộc Bạch nói: *"Tiểu Tam, người có thể hồi sinh Tiểu Vũ, nói như vậy, hiện tại hồn lực của ngươi hẳn đã đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi mới đúng. Ngày hôm qua nhiều người, ngươi cứ nói mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"*

Đường Tam thở dài một tiếng, ôm chầm lấy Tiểu Vũ, lúc này sắc mặt nàng trong nháy mắt đã trở nên tái nhợt:

"Là Đại Minh cùng với Nhị Minh, các ngươi còn nhớ rõ hai đại thần thú kia chứ? Bọn họ đều là bạn của Tiểu Vũ. Khi ta cùng với Tiểu Vũ đến Tinh Đấu

Đại sâm lâm, vừa lúc gặp phải Bỉ Bỉ Đông đang dẫn người đuổi giết bọn họ. Bọn họ bị thương nặng, đã không thể chữa khỏi. Thời khắc cuối cùng, bọn họ lựa chọn là hiến tế, giúp cho hồn lực của ta nhanh chóng đạt tới trên chín mươi cấp. Tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của bọn họ, chính là muốn cho Tiểu Vũ có thể hồi sinh."

Trước mặt đám Sử Lai Khắc Thất quái, hắn cũng không có giấu diếm gì thêm nữa, đem những chuyện xảy ra với mình cùng với Tiểu Vũ trong Tinh Đấu đại sâm lâm toàn bộ chi tiết kể lại hết. Nhất là chi tiết về hai đại võ hồn của Bỉ Bỉ Đông cùng với thực lực cường đại của nàng ta.

"Nếu như ta đoán không sai, lúc đó trên người Bỉ Bỉ Đông tựa hồ có điều gì cấm kỵ, vấn đề hẳn là ở trên người nàng ta, nên nàng ta mới không thể hướng về ta toàn lực công kích, nếu không mà nói, ta dẫu cho có thể chạy trốn, chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái như vậy."

Trữ Vinh Vinh nói:

"Tam ca, nói như vậy, hiện tại Võ Hồn đế quốc thực lực cực mạnh, cũng không phải là vị tuyệt thế cao thủ Thiên Đạo Lưu kia, mà chính là vị tuyệt thế đấu la có được song sinh võ hồn Bỉ Bỉ Đông sao? Nếu như nàng gia nhập vào chiến trường, chúng ta phải làm sao đây? Lĩnh vực kịch độc kia của nàng ta, không thể nghi ngờ đối với Thiên Đấu đại quân ta sẽ sinh ra lực sát thương trí mạng a."

Đường Tam nói:

"Mặc dù ta bây giờ còn chưa đánh lại Bỉ Bỉ Đông, nhưng nếu như nàng xuất hiện trên chiến trường, ta tự tin là có thể chế ngự được năng lực của nàng, sẽ không cho nàng gia nhập vào chiến trường đâu. Nhưng thật ra các ngươi, một khi chiến tranh bắt đầu, rất có thể các ngươi sẽ phải đối mặt với các đối thủ là phong hào đấu la cấp bậc. Chiến trường cũng sẽ không giống như các khảo hạch mà chúng ta phải thông qua trên Hải Thần đảo, mà là chính thức chém giết a. Đến lúc đó, mọi người cần thống nhất hành động. Sư phụ nói rất đúng, hết thảy phải lấy an toàn bản thân làm trọng. A, được rồi. Ta đánh chết Quỷ Đấu La cùng với liệp sát hồn thú, tổng cộng lấy được ba khối hồn cốt, trong đó có một khối thích hợp cho Tiểu Vũ, nàng đã hấp thu rồi, còn lại hai

khối khác, cũng nên để các ngươi hấp thu đi, giúp đề tăng thực lực."

Vừa nói, Đường Tam vừa lấy ra từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra hai khối hồn cốt.

Hồn cốt vừa lấy ra, hồn lực ba động trong không khí nhất thời tăng mạnh lên, trong phạm vi vài trăm thước xung quanh, đều có gợn sóng do hồn lực cực mạnh sinh ra. Lấy thực lực hiện tại của Sử Lai Khắc Thất quái, tự nhiên không sợ có người đánh cướp, bởi vậy Đường Tam cũng không có quá nhiều che giấu.

Hai khối hồn cốt xuất hiện trong tay của hắn, phân biệt là một khối xương chân trái màu đen cùng với một khối xương chân phải màu trắng.

Đường Tam đem khối xương chân phải màu đen đưa cho Chu Trúc Thanh, nói:

"Đây là khối hồn cốt sau khi ta giết chết Quỷ Đấu La đạt được, khối hồn cốt này không thể nghi ngờ là thích hợp cho mẫn công hệ hồn sư, cụ thể công hiệu thế nào, chính ngươi cảm thụ đi. Năng lực của Quỷ Đấu La quỷ mị cũng tương đương với năng lực U Minh Linh Miêu của ngươi, bởi vậy nó thích hợp với ngươi nhất."

Đồng thời, Đường Tam đem khối hồn cốt màu trắng kia giao cho Đái Mộc Bạch:

"Lão Đại, đây là hồn cốt ta đạt được khi liệp sát một con Bạch Mục Ma Hổ Vương ước chừng sáu, bảy vạn năm cấp bậc. Con hồn thú này trong Lạc Nhật Sâm Lâm cũng xem là bá chủ một cõi, cùng với võ hồn của ngươi là một loại, khẳng định thích hợp nhất với ngươi. Các ngươi hấp thu ngay bây giờ đi."

Sử Lai Khắc Thất Quái hiện tại cũng không có cái gì khách khí, Chu Trúc Thanh cùng Đái Mộc Bạch cùng không có nói thêm cái gì, lập tức tại chỗ bắt đầu hấp thu hồn cốt.

Dựa theo tính toán của Đường Tam, loại cấp bậc hồn cốt này, đối với hai

người là có lợi ích rất lớn, trừ bỏ việc đạt được những kỹ năng mới, hơn nữa còn có tăng phúc cho cơ thể, cũng có thể trợ giúp cho hồn lực của bọn họ có thể tăng tiến thêm một bước nữa, không sai biệt lắm là có thể tăng lên một bậc nữa.

Quả nhiên, hai canh giờ sau, khi Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hoàn thành việc hấp thu hồn cốt, hồn lực phân biệt tăng lên lần lượt là tám mươi bốn cấp cùng với tám mươi hai cấp.

Mọi người cũng không có tiến lên, ngồi ngay tại chỗ chờ bọn Mẫn đường đệ tử truyền lại tin tức thám báo. Vị trí hiện tại của bọn họ, chính là con đường mà bộ đội hậu cần tiếp viện phải qua, hơn nữa cũng là ở ngay phía sau chỗ giao điểm của tiền tuyến với Thiên Đấu đế quốc. Võ Hồn đế quốc nếu như phái người tập kích lương thảo, cũng sẽ không xâm nhập quá sâu vào bên trong Thiên Đấu đế quốc. Dù sao, như vậy cũng sẽ phải đi qua vài tòa thành thị. Bởi vậy, bọn họ chờ ở chỗ này chính là biện pháp tốt nhất.

Rất nhanh ba ngày thời gian trôi qua, một trăm Mẫn Đường đệ tử trong không trung tạo thành một cái lưới thật lớn, nhưng đáng tiếc chính là, mặc dù năng lực dò xét của bọn họ không thể nghi ngờ là rất tốt, nhưng suốt ba ngày, hết thảy vẫn bình an vô sự, cũng không có bất cứ tình trạng gì phát sinh.

"Tam Ca, có khi nào phán đoán của ngươi là sai lầm rồi không? Võ Hồn đế quốc quá sức tự tin, cũng không có tiến hành tập kích lương thảo?"

Trữ Vinh Vinh cả người dựa vào thân cây, hướng về Đường Tam mới vừa tu luyện xong mà hỏi.

Đường Tam mỉm cười, hướng về phía Tiểu Vũ bên cạnh còn đang tu luyện, nói:

"Nếu như ngươi là Bỉ Bỉ Đông, có một cái cơ hội tốt như vậy, có thể làm đối thủ không công tự nhiên tan rã, thậm chí là cơ hội tải dài ngàn dặm như vậy, ngươi có thể bỏ qua hay sao? Gia Lăng quan không phải dễ công kích như vậy, cho dù là trăm vạn đại quân đi chăng nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể công phá. Chỉ cần hơi có chút quan điểm thống soái quân sự, đều nhất định trong đầu sẽ có ý niệm phá hư hậu cần tiếp tế. Bỉ Bỉ Đông

cũng không phải là kẻ ngốc, hơn nữa, lợi thế của Võ Hồn đế quốc chính là hồn sư tinh nhuệ, nàng sẽ buông tha một cơ hội tốt như vậy hay sao?

Thống soái của Thiên Đấu đế quốc có thể nghĩ ra được, Võ Hồn đế quốc không thể chịu nổi tiêu hao thời gian dài, dễ dàng sinh ra nội loạn, Bỉ Bỉ Đông bên kia nhất định cũng sẽ hiểu rõ. Đánh giá cao địch nhân dù sao vẫn tốt hơn là so với đánh giá thấp địch nhân a. Ta phỏng chừng, Bỉ Bỉ Đông chẳng những có ý niệm sẽ phá hủy hậu cần tiếp tế trong đầu, hơn nữa sẽ càng phái những cao thủ chân chính đến đây. Nàng hiện tại càng bất động, càng có ý nghĩa là quy mô hành động sẽ càng lớn. Nàng đang chờ đại quân của chúng ta đi đến tiền tuyến, đến lúc đó, nếu muốn rút khỏi chiến trường, cũng là khó khăn khi thực hiện a."

"Hai ngày thời gian tiếp theo, đại quân của chúng ta sẽ đi đến tiền tuyến, một khi đại quân đã hạ trại đóng quân, chỉ sợ là thời khắc Bỉ Bỉ Đông hạ lệnh cho người hành động. Nàng hiện tại vội vàng chỉnh quân, không giống hai đại đế quốc chuẩn bị sung túc, trong khoảng thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không chính diện giao phong. Nếu sử dụng các chiêu số sau lưng tập kích, lại là chuyện hết sức bình thường. Chẳng lẽ các ngươi đã quên, lúc đầu Võ Hồn điện làm như thế nào để tập kích Thất Bảo Lưu Ly Tông các ngươi, cùng với Lam Điện Bá Long Vương gia tộc? Đánh lén sau lưng, luôn là thủ đoạn mà bọn họ quen dùng."

Nghe những lời Đường Tam nói, Đái Mộc Bạch đang ngồi không xa, trong lòng đang ôm Chu Trúc Thanh ngước đầu nhìn trời nói:

"Tiểu Tam, ngươi không đi học binh pháp thật sự là lãng phí a!"

Đường Tam nói:

"Lão đại, cái này không tính là binh pháp, chỉ có thể nói là ta hiểu rõ Võ Hồn đế quốc mà thôi. Võ Hồn điện lập quốc, nhưng bọn hắn dù sao cũng là Võ Hồn điện nhiều năm, trên phương diện hành động quân sự, nếu ở một địa phương muốn mưu cầu lợi ích, nếu bọn họ có thể sử dụng kỳ binh, bọn họ nhất định sẽ không trực tiếp va chạm. Quân đội trực tiếp của Võ Hồn đế quốc, tuyệt không chịu nổi những tiêu hao với quy mô lớn đâu."

Áo Tư Lạp nói:

"Ta phỏng chừng, lần này Võ Hồn Điện phái ra nhân số sẽ không quá nhiều. Bởi vì các hồn sư cấp bậc thấp sẽ bất lợi cho chiến thuật du kích, không thể liên tục đả kích đối với hậu cần tiếp viện của quân ta. Bởi vậy, Võ Hồn đế quốc chỉ cần phái người đến hủy lương, nhất định sẽ toàn là cao thủ. Mà đám hồn sư bình thường của bọn họ, nhất định sẽ ở lại trong Gia Lăng quan, cùng đại quân giằng co. Bọn họ đã không đến thì thôi, chỉ cần bọn họ dám đến, chúng ta nhất định sẽ đánh cho bọn họ một đòn phủ đầu."

Đang lúc bọn họ nói chuyện, một đạo thân ảnh màu trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lặng yên không một tiếng động rơi trên mặt đất. Người đến không phải ai xa lạ, chính là đội trưởng đội trinh sát Mẫn Đường đệ tử lần này, Bạch Trầm Hương.

Bạch Trầm Hương đi theo Sử Lai Khắc Thất Quái một phen xông xáo, sau khỉ trở về thực lực, kinh nghiệm gia tăng mãnh liệt, Bạch Hạc trong mơ hồ đã đem đứa cháu gái này của mình trở thành người kế thừa trong tương lai. Lần này tham dự hành động của đại quân, quan hệ của nàng cùng với thất quái là tốt nhất, tự nhiên được phái đến đây phụ trách tiểu đội điều tra.

"Tam ca, có biến." Bạch Trầm Hương vừa vững vàng trên mặt đất, lập tức hướng Đường Tam nói.

"Sao? Mau nói." Ánh mắt Đường Tam nhất thời sáng lên.

Bạch Trầm Hương nói:

"Mẫn Đường đệ tử chúng ta phát hiện ra ít nhất có hơn mười tên phi hành mẫn công hệ hồn sư xuất hiện trong không trung, đang ở chung quanh dò xét, hẳn là những thám báo do Võ Hồn đế quốc phái ra dò xét, có nên ngăn chặn bọn họ lại không?"

Đường Tam trầm ngâm nói: *"Bọn họ có phát hiện ra các ngươi hay không?"*

Bạch Trầm Hương nói:

"Hắn là có, trong số những người đó, có hồn sư võ hồn là Ưng, thị lực rất mạnh, mặc dù tốc độ bọn họ không thể đuổi kịp bọn ta, nhưng trên không trung không có vật gì che dấu, cũng không khó phát hiện ra chúng ta. Bất quá, cho dù có bị phát hiện, nhiều nhất cũng chỉ có mấy đệ tử bổn đường mà thôi."

Ánh mắt Đường Tam khẽ động, nói:

"Nói cho Mẫn Đường đệ tử, mở rộng phạm vi dò xét ra một chút, chỉ cần không phát hiện ra những hồn sư trên mặt đất, những hồn sư trong không trung tiến hành điều tra cũng cứ để mặc cho bọn họ trinh sát đi. Các ngươi dốc hết sức giữ bí mật tung tích, không nên để bọn họ phát hiện. Cũng không nên cùng bọn họ phát sinh xung đột. Không cho Bỉ Bỉ Đông thấy rõ ràng, nàng như thế nào phái cao thủ đến đây. Mười vạn đại quân bảo vệ đường tiếp tế, cũng là không dễ dàng động đến a."

"Rõ."

Bạch Trầm Hương sảng khoái đáp ứng một tiếng lưu loát, xoay người định đi, lại bị Mã Hồng Tuấn một phát chụp lại.

"Hương Hương, ta và ngươi cùng đi đi. Ngươi xem bọn họ có đôi có cặp, ngươi nhẫn tâm để ta một mình cô đơn ở chỗ này hay sao?"

Bạch Trầm Hương tức giận nói:

"Hỏa diễm của ngươi rõ ràng như vậy, ở trong không trung dễ dàng bại lộ tung tích. Uổng cho ngươi thân là Võ Đường đường chủ, hiện tại là đang thời kì chiến tranh, không nói chuyện tư tình nhi nữ. Người còn làm phiền ta nữa, ta sẽ cáo trạng ngươi với tam ca a."

Mã Hồng Tuấn đành phải bất đắc dĩ buông Bạch Trầm Hương ra, hai người hiện giờ đã tiến tới thời kì yêu nhau tha thiết, nhìn bạn gái mình anh tư hiên ngang, vóc người yểu điệu, hắn thật sự là có chút không nỡ.

Bạch Trầm Hương buột miệng cười, đột nhiên đến gần, hôn lên mặt hắn một cái:

"Tên ngốc tử, tu luyện tốt một chút đi, có biến ta sẽ trở lại báo cáo." Nói xong, lần nữa bay lên trời, trong chớp mắt đã biến mất trong bầu trời trong vắt.

Mã Hồng Tuấn vuốt vuốt má mình nơi vừa được hôn, trong lòng một trận ấm áp. Thời gian tiếp xúc càng dài, sự yêu thương của hắn đối với Bạch Trầm Hương cũng ngày càng sâu nặng hơn.

"Này, mập mạp, ngươi cười nhìn qua có chút ngốc đó."

Mã Hồng Tuấn sửng sốt: *"Ta, ta cười sao?"*

Nhìn bộ dáng của hắn, mọi người không khỏi đều bật cười, Đái Mộc Bạch càng lại ra vẻ cảm khái nói một câu: *"Đây chính là nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt a!"*

o0o

Rất nhanh, lại là ba ngày nữa trôi qua, dựa theo tốc độ hành quân ban đầu của đại quân Thiên Đấu đế quốc, hiện tại hắn là đã tới Gia Lăng quan, hoàn thành việc đóng quân. Đường Tam ra lệnh cho mẫn đường đệ tử mở rộng phạm vi điều tra, đồng thời cũng thông báo cho đại quân thủ hộ việc chuyển lương cảnh giác địch nhân có thể tùy thời đánh lén.

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, ngay khi Đường Tam tưởng rằng mình có thể phỏng đoán sai lầm, mẫn đường đệ tử sau khi điều tra rốt cuộc cũng truyền đến một tin tức tốt.

"Sườn phía Tây phát hiện ra hồn sư không rõ lai lịch, số lượng năm mươi, tốc độ rất nhanh, chính là vòng qua phía sau đường tiếp viện của quân ta. Thỉnh tông chủ cho chỉ thị."

Một tên Mẫn đường đệ tử hồi báo, làm cho tinh thần Sử Lai Khắc Thất Quái đại chấn, Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:

"Mập mạp, ngươi cùng Tiểu Vũ theo ta đi xem. Lão Đại, các ngươi tiếp tục ở

chỗ này chờ tin tức. Võ Hồn đế quốc một khi bắt đầu hành động, sẽ không chỉ phái ra một đạo nhân mã. Nếu có phát hiện nữa, các ngươi hãy hành động. Chúng ta sau khi tiêu diệt xong đám người của Võ Hồn đế quốc, sẽ trở về đây tụ họp. Mẫn đường đệ tử, ngươi mau dẫn đường."

"Rõ." Mẫn Đường đệ tử bay lên trời, Đường Tam ôm Tiểu Vũ bay lên, Mã Hồng Tuấn triển khai Phượng Hoàng song dực của mình, ba người bay lên trời, theo sau Mẫn đường đệ tử, bay nhanh về phía Tây.

Bay vào không trung, Đường Tam lập tức thấy được đường tiếp tế của đại quân phe mình, đường tiếp tế kéo dài vô cùng, vì bổ sung cho tiêu hao mỗi ngày của trăm vạn đại quân, như vậy hậu cần tiếp viện nhất định cũng phải vận chuyển cuồn cuộn không dứt mới được. Đồng thời hắn cũng thấy được các thạch bảo (trạm tiếp tế bằng đá) đang được xây dựng. Mỗi cách mười dặm, sẽ có một cái thạch bảo. Có thể đóng quân, hơn nữa lại còn trang bị các cỗ đại nỏ phòng ngự bên trên, đó là những thứ vũ khí mà ngay cả hồn sư cũng phải cực kì kiêng kị.

Một khi các tòa thạch bảo canh gác này xây dựng hoàn thành, đường vận lương tiếp tế này coi như là chính thức an toàn. Khi đó chỉ cần phái ra một đội thám báo tinh nhuệ, một khi phát hiện ra có địch nhân tập kích, đội ngũ vận lương sẽ lập tức tiến vào trong thạch bảo tránh né. Trừ khi đối phương có được lực lượng có thể công phá thạch bảo này, còn không thì chỉ phí công mà lui lại. Hơn nữa, cho dù là công phá được một tòa thạch bảo, ngươi có thể phá được mười toà, trăm toà hay sao? Nếu có tổn thất cũng chỉ là chút ít mà thôi.

Cái mà Đường Tam cùng với Sử Lai Khắc Thất Quái cần làm, chính là trước khi các tòa thạch bảo này xây dựng xong, đảm bảo đội ngũ hậu cần tiếp viện an toàn.

Cảnh vật dưới chân không ngừng xẹt qua, chỉ trong chốc lát, ba người đã bay ra hơn năm mươi dặm. Mẫn đường đệ tử ngừng lại, mở ra hai cánh bay đến bên cạnh Đường Tam:

"Hồi bẩm tông chủ, bọn họ chính là từ hướng này chạy đến, căn cứ vào tốc độ của bọn họ mà tính toán, ước chừng là còn cách chỗ này khoảng hơn hai mươi dặm đường. Chúng ta không thể tiếp tục phi hành về phía trước, nếu

không khẳng định sẽ bị đối phương phát hiện ra. Căn cứ theo quan sát của ta, địch nhân số lượng mặc dù chỉ có năm mươi, nhưng thực lực ít nhất đều trên sáu mươi cấp, bởi vì không thể tiếp cận quá gần, nên cấp bậc cụ thể không rõ lắm, thỉnh tông chủ cẩn thận."

Mẫn chi nhất tộc không hổ danh là hồn sư am hiểu trinh sát nhất, báo cáo đơn giản mà hữu hiệu, hơn nữa dựa vào bản thân mà phán đoán, giúp Đường Tam tiết kiệm rất nhiều phiền toái.

"Được, ngươi tiếp tục dò xét đi. Mập mạp, chúng ta xuống thôi."

Ba người lặng yên hạ xuống đất, Mã Hồng Tuấn thu hồi Phượng Hoàng Song Dực của mình, đi theo bên cạnh Đường Tam.

Đường Tam đơn giản quan sát địa hình xung quanh một chút, nói:

"Bên trái chúng ta là rừng rậm, bên phải là gò núi. Địch nhân nếu đã hành động, không biết phái ra tổng cộng bao nhiêu hồn sư, chúng ta cần phải dốc hết sức tiết kiệm thời gian, nghênh đón tiêu diệt bọn họ. Mập mạp, ngươi không nên rời khỏi bên cạnh ta quá phạm vị hai mươi thước."

Vừa nói, Đường Tam đưa tay xoa xoa dấu ấn Hải Thần trên trán, một vòng quang mang màu lam nhạt lặng yên khuếch tán ra, đem thân thể ba người bao phủ bên trong. Nhất thời trên mặt đất đã mất đi bóng dáng của bọn họ, còn có cái gì thích hợp hơn Hãn Hải Hộ Thân Tráo dùng để phục kích cơ chứ?

Ngay khi phóng xuất ra Hãn Hải Hộ Thân Tráo, Đường Tam cũng đồng thời đem tinh thần lực của mình khuếch tán ra, hướng về phía Mẫn đường đệ tử cung cấp tin tức mà dò xét. Hắn không kiêng kị gì phóng ra tinh thần lực tiến hành dò xét, chính là dựa trên cấp bậc Hạo Hãn tinh thần lực mà thành lập, trong đội ngũ đánh lén này của Võ Hồn đế quốc cũng không có loại cường giả cấp bậc như Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Đạo Lưu, tự nhiên khó có khả năng phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Rất nhanh, Đường Tam đã tìm ra được mục tiêu, mang theo Tiểu Vũ cùng Mã Hồng Tuấn lặng yên nghênh đón.

Năm mươi tên hắc y hồn sư lặng yên không một tiếng động trên địa hình phức tạp, không có đường đi mà tiến tới.

Tuy rằng bọn họ có năm mươi người, nhưng cũng không phát ra một âm thanh dư thừa nào, trong quá trình tiến lên, cũng không có bất luận kẻ nào mở miệng ra nói chuyện.

Đi tuốt phía trước là một người, tướng mạo tuấn tú, nhìn qua tuổi còn khá trẻ, chỉ là trên trán mang theo ít nhiều vẻ lo lắng, đúng là một trong các trưởng lão của Võ Hồn đế quốc, Cúc Đấu La Nguyệt Quan.

Trong mấy ngày nay, tâm tình của Nguyệt Quan rất là không tốt. Từ khi Quỷ Đấu La chết đi, địa vị của hắn trong Võ Hồn đế quốc không ngừng giảm mạnh, những trưởng lão khác vốn bình thường vẫn rất khách khí với hắn, nay đã trở nên lạnh nhạt hơn nhiều. Võ hồn điện là một địa phương rất là thực tế, ngươi có đủ thực lực, tự nhiên người khác tôn kính ngươi. Nói về thực lực bản thân, Nguyệt Quan trong đám trưởng lão của Võ Hồn điện cũng không tính là quá mạnh mẽ, so với Quỷ Đấu La còn thua kém vài phần.

Sở dĩ hắn được mọi người tôn kính, bài danh đứng trên trong số các trưởng lão, nguyên nhân bởi vì hắn và Quỷ đấu la có được một cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ kia. Hiện tại Quỷ đấu la đã chết, chỉ còn lại có mình hắn, mặc dù cấp bậc phong hào đấu la cũng không có thay đổi, nhưng địa vị của hắn trong đám trưởng lão, lại là rớt xuống cả ngàn trượng. Nhất là trong Tinh Đấu Đại sâm lâm, hắn đã làm cho Bỉ Bỉ Đông tức giận, kết quả là lần này đi tập kích hậu cần tiếp tế của Thiên Đấu đế quốc đại quân, vốn chỉ là nhiệm vụ của bọn Hồn Đấu la, nhưng hắn cũng bị phái ra, dẫn đầu một chi đội ngũ hồn sư.

Đương nhiên, bởi vì thân phận của Nguyệt Quan là phong hào đấu la, nên đám hồn sư mà hắn mang theo đều là cấp bậc hồn đế. Các phân đội khác đều là hồn đấu la suất lĩnh các hồn thánh hồn sư.

Võ Hồn đế quốc tại phương diện hồn sư, có thể nói là vốn liếng thâm hậu, Bỉ Bỉ Đông đối với lần hành động này là cực kỳ coi trọng, tổng cộng phái ra năm trăm danh cường đại hồn sư, chia làm mười cái tiểu đội, lặng lẽ vượt qua đại quân của Thiên Đấu đế quốc, vòng qua phía sau. Đường Tam phán đoán hết sức chính xác, Bỉ Bỉ Đông chẳng những muốn quấy nhiễu hậu cần tiếp tế

của Thiên Đấu đế quốc, mà còn muốn dốc hết sức để ngăn chặn tuyến hậu cần.

Vừa tiến về phía trước, trong đầu Nguyệt Quan không khỏi xuất hiện bóng dáng của người kia, cho dù đã trải qua một đoạn thời gian không ngắn, nhưng hắn vẫn là không thể quên cảnh tượng Quỷ Đấu La bị chuôi Hoàng Kim Tam Xoa Kích kia đâm thủng ngực mà chết.

Bệ hạ nói người kia là Đường Tam, nhưng Nguyệt Quan cũng không thể nào tin tưởng như thế, Đường Tam mới bao nhiêu tuổi? Bất quá chỉ mới hơn hai mươi mấy tuổi, hắn như thế nào lại có thực lực có thể trong nháy mắt giết chết được Quỷ Đấu La cơ chứ? Ngươi kia tột cùng là ở nơi nào? Nếu như hắn là người của Thiên Đấu đế quốc, lần này nhất định sẽ theo đại quân mà xuất chinh. Lão Quỷ a lão Quỷ, không biết ta có cơ hội vì ngươi mà báo thù không?

"Toàn thể chú ý, tăng tốc lên. Mục tiêu của chúng ta còn cách khoảng sáu mươi dặm đường. Đến lúc đó không nên cùng với quân đội dây dưa, lấy mục tiêu thiêu hủy quân đội là chính, mười dặm nữa, kiểm tra lại dầu hỏa trên người các ngươi. Nhớ kỹ, chiến đấu bắt đầu khi nghe ta ra lệnh, không được ham chiến."

Nguyệt Quan lạnh lùng phân phó.

"Rõ." Bốn mươi chín âm thanh trả lời đều nhịp, hoàn toàn bày ra tố chất tinh nhuệ của hồn sư Võ Hồn đế quốc.

Lúc này, bọn họ đã tiến vào trong một mảnh rừng rậm, Nguyệt Quan biết, dựa theo bản đồ mà nói, qua khỏi mảnh rừng rậm này, đi tới thêm một khoảng nữa, băng qua một mảnh đồi, là có thể thấy được đường tiếp tế của Thiên Đấu đế quốc.

Bỗng nhiên, trong lòng Nguyệt Quan chợt dâng lên một cảm giác không ổn. Không đợi hắn cảm thụ, xung quanh hắn hết thảy trong nháy mắt biến thành một thế giới màu xanh lam, từ mảnh rừng dày đặc bóng cây, trong nháy mắt đưa hắn đến một thế giới đơn độc. Trừ bỏ những bóng cây màu lam đung đưa ở bên ngoài, hắn nhìn lại không thấy bóng dáng một thủ hạ nào.

"Địch -- tập –kích!." Nguyệt Quan gần như điên cuồng kêu gào lên.

------oOo------

Chương 457: Hồn kỹ thứ chín của Đường Tam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Từng luồng sóng gợn màu đỏ, làm cho không khí như ngưng đọng lại, trong thế giới màu lam kia, chợt xuất hiện thêm một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt. Hết thảy mọi thứ xung quanh tựa hồ như trở nên trong suốt, hóa thành từng khối thủy tinh rực rỡ.

Nguyệt Quan không hổ là cường giả cấp bậc phong hào đấu la, tuy rằng thiên phú của hắn cũng không phải hết sức xuất chúng, nhưng hắn cũng đã trở thành phong hào đấu la nhiều năm rồi. Võ hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc cơ hồ là trong nháy mắt phóng xuất ra, chín cái hồn hoàn hỗn hợp khổng lồ phóng xuất hồn lực mạnh mẽ. Cái hồn hoàn thứ bảy lóe sáng, đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc chợt biến lớn, xoay xung quanh thân thể của hắn, phát ra từng âm thanh bùng nổ ầm vang liên tiếp.

Nguyệt Quan tự biết lúc này chính là thời khắc sinh tử tồn vong, tinh thần lực tăng lên đến cực hạn, không có ngừng lại, lập tức nhảy lên không trung. Dưới sự bảo hộ của khí võ hồn chân thân Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, nhảy hơn mười thước lên cao.

Ngay khi thân thể hắn vừa mới vọt lên cao, một đạo quang mang màu đen thui chợt từ dưới chân hắn xẹt qua, chợt lóe lên rồi biến mất.

"Diệt." Một âm thanh lạnh lùng từ trong rừng rậm quanh quẩn phóng ra. Toàn bộ không gian màu lam tại thời khắc này cũng tiêu thất. Khi trước mắt

Nguyệt Quan đã có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn chứng kiến, bốn mươi chín danh hồn sư mà mình mang theo, lúc này mỗi người đều có một tư thế thiên kỳ bách quái ngưng đọng giữa không trung. Trên thân thể mỗi người đều bị một tầng thủy tinh trong suốt màu đỏ nhạt bao vây.

Một màn này nhìn qua sao mà quen mắt như vậy, cứ việc Nguyệt Quan đối với người kia là vô cùng thống hận, nhưng ngay lúc này, nổi thống hận đó hoàn toàn biến thành sợ hãi. Tim của hắn đang run rẩy, căn bản là không có ý niệm sẽ đi cứu viện cho thủ hạ. Chân đạp Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, thân thể hóa thành một đạo lưu quang kim sắc, trong nháy mắt hướng về phía xa xa bỏ chạy.

Một âm thanh nghiền nát nghe thanh thúy như một tiếng nhạc vang lên, ngay khi Nguyệt Quan bỏ chạy, một cỗ năng lượng đặc thù phóng thích ra, làm cho đám thủy tinh màu đỏ nhạt kia toàn bộ hóa thành bột mịn, phiêu tán giữa không trung, ngay cả một cỗ thi thể cũng không có lưu lại.

Bốn mươi chín tên hồn đế tinh nhuệ của Võ Hồn đế quốc, tổng thể thực lực quả thật rất mạnh, bọn họ thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt một chi quân đội ngàn người. Đáng tiếc, cái mà bọn họ gặp đây, lại là thứ mười vạn năm hồn kỹ chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Hồn kỹ thứ tám của Thiên Thủ Đấu La Đường Tam, đến từ hồn hoàn của Thập Vạn Niên Tà Hổ Ma Kình Vương, Lam Ngân Tà Ma Kính Chi Diệt.

Bản thân nấp trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo, thông qua tinh thần lực tiến hành dò xét trong mảnh rừng rậm này và chặn đánh, không thể nghi ngờ chính là kiệt tác của Đường Tam. Tiểu Vũ cùng với Mã Hồng Tuấn cũng không có ra tay, bởi vì chỉ cần bọn họ ra tay, hiệu quả ẩn thân lập tức sẽ biến mất. Đường Tam vốn có hai sự lựa chọn, một cái là trực tiếp công kích Nguyệt Quan, cái còn lại là phóng thích ra công kích trên phạm vi lớn.

Nếu như trực tiếp công kích Nguyệt Quan mà nói, Đường Tam có mười phần trăm cơ hội giết chết hắn trong nháy mắt, dù sao Cúc Đấu La cũng không phải Quỷ Đấu La. Mặc dù thực lực của Nguyệt Quan cũng không bằng Quỷ Đấu La, nhưng năng lượng thần thánh của Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không có tác dụng khắc chế đối với hắn. Muốn trong nháy mắt giết chết một

tên phong hào đấu la, vẫn là một chuyện hết sức khó khăn. Nhưng cho dù như vậy, Đường Tam dưới tình huống đánh lén, cũng nắm chắc sẽ làm Cúc Đấu La bị thương nặng.

Nhưng hắn cũng không có làm như vậy, hắn vẫn là lựa chọn phóng thích kỹ năng quần công. Bởi vì, lúc đầu hành động, Đường Tam cũng đã quyết định, tuyệt sẽ không bỏ qua bất cứ tên hồn sư nào do Võ Hồn đế quốc phái ra. Mấu chốt bởi vì, hắn không hi vọng tin tức chính mình trấn thủ tại tuyến tiếp viện của Thiêu Đấu đế quốc có thể truyền đến tai Bỉ Bỉ Đông.

Hồn sư cấp bậc hồn đế, trừ khi có tình huống cực kỳ đặc thù xuất hiện, nếu không, đối mặt với Lam Ngân Hổ Kình Kính Chi Diệt của Đường Tam, như thế nào lại có cơ hội sống sót cơ chứ?

"Nếu đã tới, sao lại gấp đi làm gì?"

Nguyệt Quan trong lòng tràn đầy sợ hãi, điên cuồng bỏ chạy. Trong lòng hắn không ngừng la lên, là người kia, là người kia. Nhưng ngay lúc này, trong đầu hắn cơ bản là không dâng nổi một tia ý niệm vì Quỷ Đấu La mà trả thù. Hiện tại bên cạnh hắn không có các phong hào đấu la khác, càng không có chỗ dựa là Bỉ Bỉ Đông. Người kia ngay cả hồn hoàn của Giáo Hoàng đại nhân cũng dám đoạt lấy, càng có khả năng trong nháy mắt giết chết Quỷ Đấu La, huống chi là chính mình.

Hiện tại trong lòng hắn đang điên cuồng cầu khẩn, hi vọng chính mình có thể lợi dụng cơ hội sau khi người kia thi hành một cái hồn kỹ thứ tám, hồn lực cần phải tốn thời gian điều chỉnh một chút, có thể chạy trốn. Trong ấn tượng của hắn, người kia cũng không phải là một mẫn công hệ hồn sư. Đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc của mình hiệu dụng vô cùng, có lẽ còn có cơ hội chạy trốn a.

Nhưng mà, một đoàn hỏa diễm nồng nặc chợt xuất hiện làm cho hi vọng trong lòng hắn lập tức tan biến.

Một tiếng ầm ầm bùng nổ vang lên, một đoàn hỏa diễm tràn ngập tính bùng nổ không nhân nhượng chắn ngang đường chạy của Cúc Đấu La. Mã Hồng Tuấn thân mang tám cái hồn hoàn, phân biệt vàng, vàng, tím, tím, đen, đen,

đen, đen, toàn thân tràn ngập hỏa diễm thiêu đốt hừng hực đang chắn ngang đường chạy của hắn.

Chậm rãi thu hồi cánh tay phải đang giơ lên, Mã Hồng Tuấn vừa mới sử dụng, chính là hồn cốt cánh tay phải Bạo Liệt Hỏa Diễm, cùng với kỹ năng Phượng Hoàng Bạo Liệt Kích.

Vốn với thực lực của Nguyệt Quan, cho dù đối mặt với Mã Hồng Tuấn đánh lén, cũng đủ sức đánh bay hắn, đáng tiếc, hiện tại tâm hắn đã rối loạn. Trong nội tâm hắn, tràn ngập bóng dáng của người kia, hơn nữa còn có thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích kinh khủng kia. Lúc này mới bị Mã Hồng Tuấn từ bên cạnh đánh lén, chặn mất đường chạy.

"Sử Lai Khắc Thất Quái, cút ngay."

Chứng kiến tám cái hồn hoàn trên người Mã Hồng Tuấn, Nguyệt Quan cũng không có thời gian mà giật mình, đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc trong tay chợt bay nhanh ra, đóa hoa cúc trong trạnh thái võ hồn chân thân một lần nữa hóa lớn lên, đạt đến kích thước hơn mười thước, xoay tròn kịch liệt đánh tới Mã Hồng Tuấn, đồng thời, bản thân Nguyệt Quan cũng phi thân lên, đáp lên trên đóa hoa cúc khổng lồ kia, toàn thân chìm trong luồng kim quang phát ra từ đóa hoa cúc, bản thể cùng với năng lượng võ hồn hòa hợp thành một thể.

Bằng vào thực lực phong hào đấu la của hắn, một kích vừa chạy trối chết vừa thi triển này, uy lực tương đương kinh khủng. Hiện tại Mã Hồng Tuấn hồn lực bất quá chỉ hơn tám mươi mốt cấp, lại cũng không thi triển võ hồn chân thân, căn bản là khó có khả năng ngăn cản nổi.

Đương nhiên, Nguyệt Quan cũng không có ý muốn đánh gục Mã Hồng Tuấn, hắn chỉ là muốn mở ra một thông lộ, thừa dịp người kia còn chưa đuổi tới, cướp đường mà chạy.

Đáng tiếc, hắn thực sự là đánh giá thấp tốc độ khôi phục hồn lực của Đường Tam, đối với Phong Hào Đấu La bình thường mà nói, sau khi thi triển một cái hồn kỹ thứ tám, có lẽ cần một chút thời gian để hồi sức. Nhưng với Đường Tam mà nói, có được sáu khối hồn cốt, hồn hoàn toàn bộ đều là năm vạn năm trở lên, thân thể lại càng siêu việt so với người bình thường, thi triển một cái

hồn kỹ thứ tám thì tính làm gì cơ chứ?

Bởi vậy, khi đóa hoa cúc sáng chói kia sắp đánh đến trước người Mã Hồng Tuấn, Nguyệt Quan thấy rõ, khóe miệng Mã Hồng Tuấn khinh thường nhếch lên một cái, một thanh Tam Xoa Kích đen đủi khổng lồ chợt xuất hiện trước mặt Mã Hồng Tuấn.

Oanh –

Nguyệt Quan thế đi mạnh mẽ, vì là đang cướp đường mà chạy, nên hắn đã dùng ra toàn lực, bởi vậy, mặc dù hắn đã thấy thanh Tam Xoa Kích màu đen kia đang chắn ngang đường hắn đi, nhưng hắn cũng không ngừng lại kịp, chỉ có thể không nhân nhượng đụng thẳng vào nó.

Trong nháy mắt va chạm, Nguyệt Quan cảm giác được nội tạng mình phảng phất giống như là bị nghiền nát vậy. Cả thân người hắn cùng với võ hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc giống như đánh vào một bức tường bằng thép không thể vượt qua.

Võ hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc không ngừng phát ra tiếng nghiền nát, thân thể Nguyệt Quan nháy mắt cũng bị va đập mà bay trở về. Trước mắt sao bay đầy trời, máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng, mũi. Thân thể lúc này cũng không cảm giác đau đớn, mà toàn bộ thân thể đã thành không còn cảm giác gì.

Cho dù là Kiếm Đấu La chín mươi bảy cấp hồn lực, hay là Bỉ Bỉ Đông chín mươi chín cấp, một khi trực tiếp ngạnh kháng với Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng không thể vượt qua được nó. Xét về mặt lực lượng, chỉ sợ trên cả đại lục cũng không có ai đủ khả năng đánh văng thanh Tam Xoa Kích ra khỏi tay Đường Tam.

Sức nặng mười vạn tám ngàn cân quả thật vô cùng kinh khủng, muốn đối phó với Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam, cách duy nhất chính là không cùng nó va chạm.

Nguyệt Quan cố nhiên là cấp bậc phong hào đấu la, lực xông tới cũng là vô cùng cường đại, nhưng tác dụng lại có được bao nhiêu? Lực tác dụng ngược

lại, hoàn toàn là do Đường Tam sử dụng sức nặng của thanh Hải Thần Tam Xoa Kích kia, kết hợp với lực bay tới của Cúc Đấu La, mới ngăn chặn đường đi của hắn. Cũng như vậy, bằng vào lực lượng thuần túy này, đánh cho hắn phải bay ngược trở lại. Không chỉ phá vỡ đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc của hắn, cũng đồng thời phá vỡ luôn lá gan của hắn.

"Ngươi…" Nguyệt Quan liên tiếp lùi về sau vài bước, nhìn Đường Tam, còn có Tiểu Vũ đang đứng bên cạnh hắn:

"Thật là ngươi, Đường Tam?"

Đường Tam thản nhiên nói:

"Chúng ta lại gặp nhau, Cúc Đấu La tiền bối."

Sắc mặt Nguyệt Quan đột ngột một trận biến đổi:

"Đường Tam, tha cho ta. Ngươi nên biết, tất cả mọi chuyện chúng ta làm, đều là do chỉ thị của Giáo Hoàng bệ hạ. Chỉ cần ngươi đồng ý bỏ qua cho ta, ta sẽ gia nhập vào Thiên Đấu đế quốc của ngươi cũng được a! Ta có thể giúp các ngươi đối phó với Võ Hồn đế quốc. Bất luận nói như thế nào, ta cũng là một phong hào đấu la a!"

Đường Tam cũng không có tiếp tục nhìn Nguyệt Quan, trong mắt toát ra một tia bi ai nồng đậm, không biết bởi vì điệu bộ khúm núm kia của Nguyệt Quan, hay là bởi vì hắn nhớ tới cái gì.

"Nguyệt Quan tiền bối, lúc đầu, trong mảnh rừng của Tinh Đấu đại sâm lâm, các ngươi có tha cho ta cùng Tiểu Vũ hay không? Các ngươi có biết, chuyện lần đó đã gây cho ta và Tiểu Vũ biết bao nhiêu khổ cực không? Các ngươi có bỏ qua cho Lam Điện Bá Vương Long gia tộc hay không? Có bỏ qua cho cha mẹ của ta hay không? Còn có vô số cường giả chết thảm trong tay của Võ Hồn Điện các ngươi nữa. Võ Hồn điện đã tạo nghiệt nhiều lắm. Tỉnh táo đầu óc lại một chút đi, đúng vậy, ngươi là một Phong Hào Đấu La, để cho mình chết có tôn nghiêm một chút."

Sắc mặt Nguyệt Quan lại một lần nữa thay đổi, nhưng lần này, sắc mặt hắn

lại là trở nên lạnh như băng, từ trong lời nói của Đường Tam, hắn đã hiểu được rõ ràng, tên thanh niên trước mặt này căn bản là khó có khả năng bỏ qua cho mình. Hắn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, bản thân hắn là phong hào đấu la dĩ nhiên cũng có ngày này.

Khóe miệng Nguyệt Quan toát ra một tia cười khổ:

"Đúng vậy, ngươi nói rất đúng, thân là Phong Hào Đấu La, tại sao lại khúm núm như vậy? Hậu quả của ngày hôm nay, đều là bởi vì chính bản thân ta. Nếu không phải bởi vì ta tham luyến những vinh hoa phú quý mà Võ Hồn điện có thể mang đến cho ta, làm sao lại đến mức như thế này. Nếu như có cơ hội cho ta lựa chọn lần nữa, kiếp sau, ta nhất định sẽ là một hồn sư tự do. Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, cuộc sống tự do tự tại, so với cái gì quyền thế, địa vị, kim tiền… càng thêm thoải mái hơn. Có lẽ, chết đối với ta mà nói, là một khởi đầu mới đi. Đường Tam, trước khi mi ra tay, có thể hay không nói cho ta biết, tại sao ngươi một cái hồn hoàn cũng không có, nhưng lại có thể sử dụng ra thực lực cường đại đến như thế?"

Đường Tam thản nhiên nói:

"Ta có một loại kỹ năng có thể ẩn giấu tất cả các hồn hoàn. Người trước khi chết, lời nói cũng thiện lương, ta để cho ngươi chết nhắm mắt đi."

Vừa nói, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam chậm rãi chỉ về phía trước, từ trên người hắn, từng cái từng cái hồn hoàn lặng yên xuất hiện.

Đen, đen, đen, đen, đỏ, đen, đỏ, đỏ, đỏ. Chín cái hồn hoàn, mỗi một cái xuất hiện, đều làm cho không khí trở nên ngưng trọng thêm vài phần. Khi cả chín cái hồn hoàn đều đã xuất hiện toàn bộ xung quanh thân thể Đường Tam, không chỉ là Nguyệt Quan sợ ngây người, mà ngay cả Mã Hồng Tuấn đang đứng một bên cũng đã ngây người.

"Thua dưới tay ngươi, ta chết không oán, bất quá, ta sẽ không bó tay đợi chết. Muốn lấy mạng của ta, tự lại đây mà lấy đi."

Nguyệt Quan hét lớn một tiếng, toàn thân quang mang lại phát sáng, Kỳ

Nhung Thông Thiên Cúc đã bị nghiền nát lại một lần nữa ngưng tụ lại, trong nháy mắt đã hoàn thành trạng thái võ hồn chân thân. Đến lúc này rồi, hắn đã buông xuôi hết tất cả các cố kị cùng với khát vọng sinh tồn, đem đấu chí cùng với hồn lực của mình hoàn toàn thiêu đốt.

"Mập mạp, ngươi cùng với Tiểu Vũ lui ra phía sau."

Đường Tam nhàn nhạt nói, đồng thời, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay hắn, cũng đã chỉ về phía trước ngực của Nguyệt Quan.

Quang mang xanh thẳm từ dưới chân Đường Tam dâng lên, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân thể của hắn, lam ngân chân thân phát động. Cùng lúc đó, cái hồn hoàn màu đỏ xếp ở vị trí cuối cùng mà hắn vừa mới đạt được sau này, lần đầu tiên phát sáng lên.

Cả người Nguyệt Quan lúc này nhìn qua cực kì dữ tợn, Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc chân thân được hắn bất kể hậu quả điên cuồng rót hồn lực vào, điên cuồng rung động. Trên người hắn một cái hồn hoàn cũng sáng lên, động dạng cũng là cái hồn kỹ thứ chín, xếp hàng ở vị trí cuối cùng.

Đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc đột ngột phá không bay lên, thế nhưng Nguyệt Quan cũng không dùng nó để phòng ngự cho bản thân. Nhìn chằm chằm vào Đường Tam, hắn hô lớn từng chữ rời rạc, trong thanh âm của hắn tựa hồn tràn ngập một loại ma lực kì dị, mỗi một chữ phun ra, đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc trong không trung lại lớn lên thêm vài phần, luồng kim quang phía trên cũng càng trở nên trong suốt long lanh hơn.

"Cúc -- hoa -- tàn -- mãn -- địa -- thương -- hoa -- lạc -- nhân -- đoạn -- tràng --."

Khi một chữ cuối cùng thốt ra, Đóa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc cực kỳ khổng lồ trong không trung đột nhiên ầm ầm nghiền nát, mỗi một cánh hoa cúc vàng rực rỡ vỡ ra, giống như một vầng trăng lưỡi liềm, trong nháy mắt xoay tròn bay lên, tất cả các cánh hoa, hợp thành một cái vòi rồng màu vàng kim thật lớn, từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về phía Đường Tam.

Cùng lúc đó, Đường Tam lúc này cũng đang ở trong trạng thái Lam Ngân

chân thân, lam quang trên người đột nhiên biến thành màu xanh, một tiếng rồng ngâm to rõ từ trên người hắn vang lên, hồn lực mạnh mẽ phóng thích ra. Hồn hoàn thứ chín màu đỏ tươi trong nháy mắt dung nhập bản thể, ngay sau đó, thanh quang đại phóng, một con Thanh Long khổng lồ chợt từ trong người Đường Tam phóng thích ra.

Đúng vậy, Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh, tâm nguyện cả đời hắn cũng không có hoàn thành. Sau đó đem chính mình hiến tế cho Đường Tam, trở thành hồn hoàn của Đường Tam, rốt cuộc cũng hoàn thành. Hình thái Thanh Long này, chính là hình dạng tiến hóa của Đại Minh sau khi hiến tế. Đây cũng là một trong hai hồn kỹ thứ chín mười vạn năm của võ hồn Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, Lam Ngân Thiên Thanh Long Chi Hồn.

Không có bất kỳ biến hóa gì, con Thanh Long khổng lồ chợt va chạm vào cái vòi rồng màu vàng kim do vô số cánh hoa cúc hình thành. Vô số âm thanh va chạm kịch liệt ở không trung bạo vang. Hai cái hồn kỹ thứ chín cường đại va chạm nhau, xông thẳng tận trời xanh. Hai luồng quang mang màu vàng kim cùng màu xanh liên tục va chạm, thậm chí làm cho ánh sáng mặt trời trên bầu trời cũng trong nháy mắt trở nên lu mờ đi rất nhiều.

Hồn kỹ va chạm, cũng tương đương như hai gã hồn sư trực tiếp va chạm với nhau, có hồ trong nháy mắt khi hai đại hồn kỹ này va chạm, sắc mặt của Nguyệt Quan cũng trở nên một mảnh tái nhợt. Đường Tam cũng không có sử dụng đến thanh Hải Thần Tam Xoa Kích của hắn, trực tiếp sử dụng hồn kỹ thứ chín để đáp trả. Nhưng trong nháy mắt, Nguyệt Quan đã hiểu được, cho dù là sử dụng hồn kỹ đối đầu, chính mình cũng còn rất xa mới có thể là đối thủ của tên thanh niên này.

Võ hồn Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc của hắn hóa thành vòi rồng, căn bản cũng không thể đả thương chút nào con Thanh Long kia. Mỗi một cánh hoa cúc cùng với vảy rồng trên người Thanh Long va chạm, ngay lập tức trong nháy mắt biến mất, liên tục va chạm với nhau, chẳng qua cũng chỉ làm cho thân thể con Thanh Long khổng lồ kia sáng lên một đạo quang hoa mà thôi.

Ngay tại lúc này, một tiếng nổ vang khác chợt vang lên, Nguyệt Quan chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, sau một khắc, thân thể chính mình đã mất đi năng lực không chế, cả người phóng lên cao. Ngay dưới chân hắn, một con

Thanh Long khác đang phi thiên, cơ hồ là trong nháy mắt, dùng thân thể khổng lồ của nó quấn quanh thân thể Nguyệt Quan. Sức ép mãnh liệt làm cho hắn căn bản không thể hô hấp, hồn lực tiêu hao gần hết, hơn nữa hắn lại đã bị thương, cơ bản là không còn năng lực để phản kháng.

Đường Tam vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói:

"Mặc dù đồng dạng cũng là hồn kỹ thứ chín, nhưng mà, mười vạn năm hồn kỹ cùng với vạn năm hồn kỹ có chênh lệch thật lớn, chính là hồn lực tiêu hao khi sử dụng. Ngươi có thể phóng xuất ra cũng chỉ là một cái hồn kỹ thứ chín, nhưng ta lại có thể phóng thích hai cái."

Một tiếng xích nhỏ vang lên, con Thanh Long khổng lồ khi nãy, đã phá tan sự trói buộc của các cánh hoa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, hoàn toàn phá vỡ hi vọng cuối cùng này của Nguyệt Quan, từ trên trời bay xuống, thẳng đến chỗ con Thanh Long thứ hai.

Đường Tam cũng không có nhìn lại Nguyệt Quan, xoay người bay lên trời, một cây Lam Ngân Hoàng vung ra, đã cuốn lấy bên hông Tiểu Vũ, đem người yêu kéo đến bên cạnh mình:

"Chúng ta đi thôi."

Hắn căn bản không cần phải nhìn lại, trận chiến này đã kết thúc. Con Thanh Long khổng lồ thứ hai đang cuốn lấy Nguyệt Quan, chính là cái kỹ năng thứ hai của cái hồn hoàn thứ chín của hắn, Lam Ngân Thanh Long Triền Chi Nhận. Đó cũng là cái khống chế kỹ năng cường đại nhất trong số các hồn hoàn kỹ năng của Đường Tam. Nó không giống như kỹ năng Vô Định Phong Ba, vừa công kích vừa phòng thủ, cũng không giống như Trì Độn Thần Trảo có thể làm người ta trì trện trong suốt mười giây. Nhưng nó đồng dạng cũng không có khuyết điểm xác suất thành công hạn chế của Vô Định Phong Ba, cũng như không có hạn chế yêu cầu phải sử dụng trảo thủ của Trì Độn Thần Trảo.

Bị Lam Ngân Thanh Long Triền Chi Nhận cuốn lấy, muốn giãy ra, như vậy, thực lực cơ thể nhất định phải mạnh hơn Đường Tam, đó chỉ là điều kiện cần, tiếp theo, còn phải có một kỹ năng đủ cường hãn để phá tan được trói buộc.

Cả hai điểm này, Nguyệt Quan đều không có, cho nên, hắn cũng chỉ có thể trong tình trạng bị một con Thanh Long quấn quanh, tiếp tục thừa nhận sự hủy diệt của một cái hồn kỹ thứ chín khác, Lam Ngân Thiên Thanh Long Chi Hồn.

Một tiếng nổ vang kịch liệt từ phía sau vang lên, dù là không dùng mắt nhìn, Đường Tam cũng có thể cảm giác được, Nguyệt Quan ngay cả thi thể cũng không có lưu lại, cũng đồng dạng không có lưu lại khối hồn cốt nào. Hắn không muốn chứng kiến cái chết của Nguyệt Quan, dù sao, hắn cũng từng đối với vị phong hào đấu la này phát sinh hảo cảm.

"Vĩnh biệt." Đường Tam trong lòng âm thầm nói. Chiến tranh là tàn khốc, hắn biết rõ điều này, không giết địch nhân, tất sẽ bị địch nhân giết chết. Nhân từ trên chiến trường chính là tàn nhẫn đối với bản thân.

"Tam ca, thực lực của ngươi hiện tại quả thật là quá kinh khủng."

Mã Hồng Tuấn đi theo bên cạnh Đường Tam, không nhịn được nói.

Trong trận chiến vừa rồi, Đường Tam là dốc hết sức mà hoàn thành, chuẩn xác mà nói, là hắn sử dụng một cái hồn kĩ thứ tám cùng với hai cái hồn kỹ thứ chín, đã xóa bỏ khỏi thế giới này một gã Phong Hào Đấu La cùng với gần năm mươi tên hồn sư cường giả. Cả quá trình cũng chỉ tốn không đến mười lăm phút, gọn gàng dứt khoát. Hơn nữa, Mã Hồng Tuấn cũng có cảm giác được, Đường Tam liên tục thi triển ra ba đại kĩ năng cường đại, nhưng cũng không có chút nào cảm giác hồn lực không đầy đủ. Toàn diện áp chế, không cấp cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào. Hắn biết, vị tam ca này của hắn đã phát triển thành một vị khống chế hệ phong hào đấu la vô cùng kinh khủng.

Đường Tam nhìn Mã Hồng Tuấn, liếc mắt một cái, khẽ thở dài:

"Nếu có thể lựa chọn, ta thà rằng không có giết chóc. Nhưng hiện tại không được, kẻ thù vẫn còn đó, chúng ta không thể có bất cứ sự nhân từ nào. Ta sẽ đem toàn bộ thực lực dùng hết trên chiến trường."

Khi bọn họ trở về lại chỗ thất quái tụ họp, Đái Mộc Bạch bốn người đã đi mất, chỉ còn để lại vài tên Mẫn Đường đệ tử ở đó, chính là chờ bọn họ trở về.

"Có biến?" Đường Tam vừa rơi xuống đất, lập tức hỏi.

"Tông chủ, chúng ta trước sau phát hiện ra ba đội ngũ hồn sư thân phận không rõ ràng tiến vào trong phạm vi điều tra, mỗi đội ngũ đều là do năm mươi hồn sư tạo thành, đang từ các hướng khác nhau đánh bọc sườn vào hướng đại quân hậu cần tiếp tế. Bọn họ hành động với tốc độ rất nhanh. Đái tiên sinh bọn họ đã đi nghênh đón một chi. Còn có hai chi khác đang được chúng ta giám thị, chúng ta đã báo cho bên phía đội quân hộ lương của Thiên Đấu đế quốc."

Đường Tam gật đầu:

"Võ Hồn đế quốc lần này quả thật là xuất ra cả vốn luôn rồi, chỉ là không biết mỗi một chi hồn sư đội ngũ đều có Phong Hào Đấu La dẫn đầu hay không mà thôi. Đi thôi, chúng ta đi đến chi hồn sư gần nhất."

Tiểu Vũ nói: *"Đái lão đại bọn họ không có vấn đề chứ?"*

Đường Tam mỉm cười nói:

"Ngàn vạn lần không nên xem thường Đái lão đại bọn họ, bọn họ bốn người ở cùng một chỗ, có Tiểu Áo với Vinh Vinh phụ trợ, có lẽ hiệu suất còn cao hơn chúng ta ấy chứ. Xem ra chúng ta tạm thời chưa thể tụ họp lại được. Võ Hồn đế quốc lần này phái xuất ra đội ngũ hủy lương thảo sợ rằng còn có nhiều nữa a. Mới vừa rồi quên thu lại mấy cái hồn đạo khí của đám hồn sư kia, đều bị Lam Ngân Tà Hổ Kình Chi Kính Diệt làm hỏng hết. Lần này chúng ta sẽ cướp bóc bọn họ một phen, xem xem bọn họ mang theo những thứ đồ tốt gì. Đồng thời từ trên người bọn họ thu lấy một số hồn đạo khí, cũng có thể làm cho đội ngũ vận lương của chúng ta thoải mái một chút. Một cái hồn đạo khí, tối thiểu cũng có thể vận chuyển được một tấn lương thực a!"

o0o

Gia Lăng quan.

Nữ hoàng Võ Hồn đế quốc Bỉ Bỉ Đông ngang nhiên đứng trên đầu cửa ải hiểm yếu, cao hơn trăm thước, sắc mặt bình thản nhìn không ra hiện giờ tâm tình nàng như thế nào.

Một bộ trường bào màu vàng đẹp đẽ cao quý càng làm gia tăng khí chất cao quý của nàng. Là đương kim đế vương đầu tiên của Võ Hồn đế quốc, nàng đang nghênh đón trận chiến trọng yếu nhất trong cuộc đời của nàng.

Đứng hai bên mình Bỉ Bỉ Đông, mỗi bên bốn lão già khí độ trầm trọng, trong đó bao gồm hai người mà Đường Tam đã từng gặp qua, Thứ Đồn Đấu La cùng với Xà Mâu Đấu La. Khí độ của tám người này phát ra, không phải đám tướng lĩnh phía sau có thể so sánh được. Có sự tồn tại của bọn họ, hơn nữa thêm bản thân Bỉ Bỉ Đông, cho dù bọn họ đang đối mặt, chính là trăm vạn hùng binh đang đóng quân trên bình nguyên xa xa, cách đây hơn năm mươi dặm, nhưng khí thế lại không kém chút nào.

"Khải bẩm bệ hạ, đại quân Thiên Đấu đế quốc đã dựng trại đóng quân được hai ngày, cơ bản hoàn thành việc tu chỉnh, không lâu sau nhất định sẽ có hành động."

Một lão già thân hình cao lớn, tuổi tác khoảng lục tuần cung kính hướng Bỉ Bỉ Đông bẩm báo.

Bỉ Bỉ Đông gật đầu: *"Quân ta tình huống như thế nào?"*

"Ba quân khí thế dâng cao, hồn sư quân đoàn cũng đã sắp xếp xong, tùy thời chuẩn bị phá địch."

Bỉ Bỉ Đông thản nhiên nói:

"Đám hồn sư phái ra đánh úp quân lương tiếp tế có tin tức gì truyền về chưa? Bọn họ đã đi được hai ngày rồi."

"Vẫn chưa."

"Tiếp tục chờ, ngay khi bọn họ có tin tức truyền về, lập tức bẩm báo cho ta hay."

"Rõ."

"Báo--"

Đúng lúc này, một tên lính truyền tin chạy nhanh đến, từ động tác của hắn có thể nhìn ra, tên lính truyền tin này cũng là một tên hồn sư thực lực không tầm thường.

"Hoảng cái gì? Chuyện gì?"

Bỉ Bỉ Đông nhìn lướt qua tên lính truyền tin, đây là chi thám báo đặc biệt của Võ Hồn điện, trực tiếp do nàng quản lý. Các thế lực do Võ Hồn điện mang đến có thể nói là căn bản lập quốc của Võ Hồn đế quốc, các lực lượng này đương nhiên phải do Bỉ Bỉ Đông trực tiếp nắm giữ trong tay mình.

"Khải bẩm bệ hạ, tiểu đội hồn sư đánh úp quân lương đã có tin tức truyền về."

"Sao?" Tinh quang trong mắt Bỉ Bỉ Đông chợt lóe: *"Như thế nào?"*

"Bệ, bệ hạ…" Tên lính truyền tin chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông, có chút không dám mở miệng nói tiếp.

"Nói--" Uy thế trong mắt Bỉ Bỉ Đông bắn ra bốn phía, một tiếng quát to, nhất thời làm cho tên lính truyền tin kia suýt nữa xụi lơ trên mặt đất.

"Vâng, vâng, mười tiểu đội tập kích, còn sống trở về không đủ ba mươi người, theo lời bọn họ nói, các thành viên còn lại đã, đã…"

"Đã như thế nào?" Trong lòng Bỉ Bỉ Đông dâng lên một tia cảm giác không ổn, tay phải vung lên, một cỗ hồn lực vô hình nhất thời đem tên lính truyền tin kia kéo đứng lên.

"Đã toàn bộ tuẫn quốc....."

"Cái gì?" sắc mặt Bỉ Bỉ Đông đại biến, mạnh mẽ kéo tên lính truyền tin kia

đến sát trước người mình: *"Nói chi tiết cho ta."*

"Mười chi tiểu đội tập kích chỉ có bốn chi đội ngũ là có người quay về, hơn nữa phần lớn đều đã bị trọng thương, bọn họ nói rằng đã gặp phải sự ngăn chặn của hồn sư cường đại của Thiên Đấu đế quốc, hẳn là cường giả cấp bậc phong hào đấu la. Sáu chi tiểu đội còn lại một người cũng không quay lại, sợ rằng toàn quân đã bị tiêu diệt."

"Bọn họ có thiêu hủy được đường tiếp tế hậu cần lương thảo của Thiên Đấu đế quốc hay không?"

"Cũng không có, bọn họ thậm chí còn không có nhìn thấy được lương thảo, đã gặp phải phục kích. Địch nhân cực kỳ cường hãn, chỉ có bốn người, trong đó tựa hồ có một người là nữ hồn sư của Thất Bảo Lưu Ly Tông, nhưng hồn hoàn của nàng lại là có tám cái. Dưới sự trợ giúp của nàng, ba người khác đều là hồn sư có tám hồn hoàn, thực lực đều tăng lên đến cấp bậc phong hào đấu la, tiểu đội tập kích không thể ngăn cản nổi."

Hơi thở Bỉ Bỉ Đông rõ ràng có chút không đều đặn, buông tên lính truyền tin ra, quang mang trong mắt chớp nháy. Ở sau lưng nàng, một tên phong hào đấu la lớn tuổi thấp giọng nói: *"Bệ hạ, Thiên Đấu đế quốc từ khi nào có nhiều cường giả đến như vậy? Mười tiểu đội tập kích chúng ta phái ra đều là các hồn sư cao thủ cấp bậc hồn đế trở lên. Trong đó có một chi là do Cúc Đấu La Nguyệt Quan trưởng lão dẫn đầu. Trong chuyện này có gì ẩn tình chăng?"*

Bỉ Bỉ Đông lúc này còn có thể bảo trì tỉnh táo, đã thể hiện rõ khí độ đế vương của nàng. Lúc này nếu như nàng rối loạn, như vậy ý chí chiến đấu của các tướng lĩnh đến từ các công quốc, vương quốc tất nhiên sẽ càng thêm sa sút.

"Thiên Phong trưởng lão, ngươi đi đi, hỏi các hồn sư trở về cặn kẽ các tình huống chi tiết cụ thể. Còn nữa, đi xem xem Nguyệt Quan có trở về hay không. Nhất là cần phải hỏi cho minh bạch bốn người tập kích bọn họ có các võ hồn cùng với hồn kỹ gì."

"Dạ." Thiên Phong trưởng lão bước nhanh đi.

Bỉ Bỉ Đông ngước nhìn về phía quân doanh to lớn mênh mông của Thiên Đấu

đế quốc phía xa xa, thần sắc trên gương mặt liên tục biến đổi, tuy là Võ Hồn điện có nhiều hồn sư cao thủ, nhưng mà mười chi tiểu đội tập kích kia, đám hồn sư đó cũng được coi là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Võ Hồn điện. Một người bình thường muốn tu luyện đến trên sáu mươi cấp, ít nhất cũng phải hơn năm mươi tuổi, tư chất tốt cũng phải bốn mươi tuổi. Bảy mươi cấp hồn thánh, tám mươi cấp hồn đấu la, lại càng là ngàn người mới có một. Một lần tổn thất to lớn như vậy, cho dù là Võ Hồn đế quốc lấy hồn sư lập quốc mà nói, cũng có chút không tiếp cận nổi.

Thiên Đấu đế quốc, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến a! Trong mắt Bỉ Bỉ Đông hàn quang lóe sáng, xem ra, nếu tính về mưu kế, chính mình sợ rằng không thể cùng Thiên Đấu đế quốc chống lại a. Một đế quốc cường đại, tồn tại sừng sững trên đại lục nhiều năm, cùng với Tinh La đế quốc chia đôi đại lục, vốn liếng quân sự quả thật không phải một quốc gia tạm thời chắp vá như mình có khả năng so sánh được.

"Truyền lệnh của ta, thu hồi tất cả các chi đội thám báo, đem tất cả trinh sát tập trung vào đại doang của Thiên Đấu đế quốc, theo dõi chặt chẽ hướng đi của các hồn sư của bọn họ. Đồng thời truyền lệnh xuống Thủy Vân quan, không được xuất chiến, toàn lực cố thủ, không cùng đại quân của Tinh La đế quốc chính diện giao phong. Hết thảy chờ khi ta đánh tan đại quân của Thiên Đấu đế quốc rồi hãy nói tiếp."

"Vâng."

"Thiên Đấu đế quốc, kì binh ta không phải là đối thủ của các ngươi, chúng ta trực tiếp chính diện giao phong đi. Ta muốn xem xem, các ngươi dựa vào cái gì để ngăn cản hồn sư quân đoàn hơn một vạn hồn sư đây."

o0o

Trong lúc này, Đường Tam cùng với đám Sử Lai Khắc Thất Quái đã quay trở lại đại doanh của Thiên Đấu đế quốc. Dưới mạng lưới liên tục trinh sát của Mẫn Đường đệ tử, sau khi bọn họ tiêu diệt sạch mười cái tiểu đột tập kích, không còn phát hiện thêm bất kỳ tung tích nào của địch nhân nữa. Đường Tam nhanh chóng quyết định, phái Mẫn Đường đệ tử dặn dò đại quân thủ hộ hậu cần tiếp viện, lúc này mới quay lại đại doanh.

"Ha ha, Tiểu Tam, lần này sợ rằng Bỉ Bỉ Đông cũng phải khóc. Gần năm trăm hồn sư, có thể trở về không được mấy người. Hơn nữa những hồn sư này đều là tinh nhuệ của Võ Hồn đế quốc. Ta xem, coi như bọn họ có muốn phái ra thêm một chi đội ngũ như vậy đến, cũng sợ là rất khó a. Trừ khi là bọn họ không muốn cùng với quân ta trực tiếp đối chiến."

Đái Mộc Bạch tâm tình rất tốt, mặc dù hơn ba mươi tên chạy trốn kia, đều là những hồn sư do hắn cùng với Chu Trúc Thanh, Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Lạp chặn đánh mà trốn thoát, còn Đường Tam ra tay thì toàn bộ địch nhân đều bị tiêu diệt. Nhưng tâm tình của hắn vẫn rất tốt, bao nhiêu năm không có đánh một trận thống khoái như vậy. Hủy diệt đi lực lượng mạnh mẽ nhất của Võ Hồn đế quốc, đả kích lần này, không thể nghi ngờ là làm Võ Hồn đế quốc thống khổ.

Đường Tam nói:

"Bỉ Bỉ Đông tạm thời hắn sẽ không phái người hủy lương thảo nữa. Ta phỏng chừng, nàng kì binh không được, nhất định sẽ thử một lần trực tiếp chiến đấu. Nếu như một trận chiến này có thể đánh tan quân ta, như vậy nàng nhất định mỗi ngày đều phát động công kích, bằng vào hồn sư quân đoàn không ngừng tiêu hao thực lực của chúng ta. Nếu như thất bại, nàng sẽ trú đóng trong Gia Lăng quan, tìm biện pháp khác."

Đái Mộc Bạch nói:

"Chuyện chiến tranh này là chuyện của Thiên Đấu đế quốc, cái chúng ta để ý chỉ là đối phó với hồn sư của Võ Hồn đế quốc mà thôi. Chỉ là không biết, ám khí của Đường Môn chúng ta có thể thật sự làm tổn thương nặng cho hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc hay không."

Đường Tam mỉm cười nói:

"Ta cũng là có chút lo lắng về điểm này, cho nên mới vội vã quay về. Hi vọng không có chuyện gì xảy ra, nếu không ngần ấy năm chuẩn bị như vậy, sẽ trở thành uổng phí. Hồn sư Võ Hồn điện mặc dù đông đảo, nhưng đều là hồn sư cấp thấp là chính. Trận chiến đầu tiên này, chúng ta có khả năng gây ra

những tổn thất cho bọn họ không thể nghi ngờ là lớn nhất. Nhất định phải dốc hết sức lợi dụng tốt điểm này, làm cho tính bất ngờ của Đường Gia quân của chúng ta gây ra cho Võ Hồn đế quốc tổn thất nặng nề. Ta cần phải đi tìm Tuyết Băng, cùng bọn họ thương lượng qua một chút chiến thuật, xem xem bọn họ sắp đặt như thế nào để cùng Võ Hồn đế quốc chính diện giao phong. Cũng để phối hợp cho tốt, học đi đôi với hành mới có thể hiểu sâu, nếu trước kia nghiên cứu một chút binh thư, hiện tại đã không phải cái gì cũng đều không biết."

Áo Tư Lạp tức giận nói: *"Tiểu Tam, người biết cũng đã nhiều lắm rồi, ngươi nếu cái gì cũng biết hết, không phải là toàn năng sao, khi đó chúng ta còn có thể ở chung với ngươi nữa không."*

Đường Tam trong lòng chợt động, nói:

"Tiểu Áo, ngươi hiện tại hồn lực cũng đã đạt đến cấp bậc hồn đấu la. Thực vật hệ hồn sư cấp bậc này như ngươi, sợ rằng cả đại lục cũng không có được mấy người. Như thế nào mà ngươi cấp cho chúng ta mấy cây Khôi Phục Đại Hương Tràng, cái kia chỉ là một cái đệ nhất hồn kỹ mà thôi, mà phải từng cây từng cây tạo ra? Không phải nói, thực vật hệ hồn sư cấp bậc hồn đấu la có thể duy trì tiếp tế thức ăn cho mấy ngàn quân lính hay sao? Đến cấp bậc Phong Hào đấu la, thậm chí có khả năng duy trì bổ sung thực vật cho một quân đoàn hàng vạn người hay sao? Ngươi như thế nào lại chế tạo từng cây từng cây như vậy chứ?"

Áo Tư Lạp có chút đắc ý nói:

"Cái này là do ngươi không hiểu, Khôi Phục Đại Hương Tràng mà ta cấp cho huynh đệ chúng ta, đều là loại hương tràng đặc biệt, tỷ lệ cao. Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy được, từ khi ngươi ăn Khôi Phục Đại Hương Tràng từ đầu đến giờ, tỉ lệ khôi phục hồn lực đều là như nhau hay sao? Cái đó cũng không phải là công hiệu đặc biệt của Khôi Phục Đại Hương Tràng, mà là do ta vì các ngươi mà áp súc hồn lực chế tạo. Nếu như chỉ cần cấp bậc tác dụng của cái Khôi Phục Đại Hương Tràng ban đầu thôi, chẳng qua trong nháy mắt công phu, ta có thể tạo ra vài trăm ngàn cây."

Đường Tam chợt hiểu, nói: *"Thì ra là như vậy. Vậy ngươi có thể chế tạo ra*

hàng loạt Phi Hành Ma Cô Tràng hay không?"

Áo Tư Lạp nói:

"Còn phải xem là số lượng bao nhiêu. Thời hạn tồn tại của Phi Hành Ma Cô Tràng không lâu, cái này các ngươi đều biết cả rồi. Coi như hiện tại ta đã đạt trên tám mươi cấp, Phi Hành Ma Cô Tràng nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo tồn trong vòng mười ngày mà thôi. Loại Phi Hành Ma Cô Tràng cơ bản nhất, sau khi năng lực của ta gia tăng, hơn nữa sử dụng Kim Thương Dăng chế tạo ra mà nói, hắn là có thể kiên trì trong thời gian mười phút đi. Trong vòng một ngày, ta toàn lực chế tạo, chế tạo ra một ngàn năm trăm cây, cũng không thành vấn đề."

Cảm nhận được mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, Áo Tư Lạp không khỏi càng thêm đắc ý, nói thêm:

"Cái này vẫn là dưới tình huống không có sự phụ trợ của Vinh Vinh a, nếu có thêm tăng phúc của Vinh Vinh, tốc độ chế tạo của ta có thể tăng lên gấp đôi, cũng không có vấn đề gì. Ca ca các ngươi lợi hại chứ?"

Đường Tam than thở nói:

"Quả thật lợi hại, khó trách sư phụ đã từng nói, võ hồn càng khó tu luyện, một khi đã tu luyện đến đẳng cấp cao, năng lực sẽ càng kinh khủng. Bởi vậy trên đại lục còn không có xuất hiện phong hào đấu la thực vật hệ. Tiểu Áo, Phi Hàng Ma Cô Tràng này của ngươi hoàn toàn có thể giúp chúng ta tạo thành một đội quân cường hãn a! Bất quá, bất luận thế nào, đều phải chờ sau khi chúng ta cùng Võ Hồn đế quốc chính thức giao chiến rồi hãy nói."

------oOo------

Chương 458: Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ThyPhu (A Pú)

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Bầu trời trong xanh trải dài ngàn dặm, gió nhẹ ấm áp, hít sâu một hơi, khiến cho người ta cảm thấy thân thể thư thái, tinh thần sảng khoái.

Doanh trại quân đội dài đến gần trăm dặm của Thiên Đấu Đế quốc giống như đầu của một con viễn cổ cự thú nằm trên mặt đất cách ải Gia Lăng năm mươi dặm. Sáng sớm, sau khi ăn sáng xong, theo tiếng trống trận vang lên như tiếng sấm, đại quân tiến hành tập kết.

Từng đội hình lần lượt xuất hiện phía bên ngoài doanh trại quân đội, theo quân lệnh liên tiếp từ trung ương quân truyền xuống, mỗi một đội hình thật lớn đều do vạn người tạo thành. Mười vạn đại quân Thiên Đấu Đế quốc đang chậm rãi di chuyển về phía trước, chính là mười quân đoàn kị binh hạng nặng, cũng là toàn bộ kị binh hạng nặng mà lần này Thiên Đấu Đế quốc mang đến. Đây chân chính là sắt thép hùng binh, tốc độ di chuyển của bọn họ mặc dù không nhanh, nhưng lực áp bách phô thiên cái địa khiến cho mặt đất cũng phải rung động.

Xuất phát ngay phía sau mười quân đoàn kị binh hạng nặng chính là bốn ngàn hồn sư của Thiên Đấu Đế quốc, dưới sự bảo vệ xung quanh của hơn một vạn hai nghìn Đường Gia quân cũng tiến vào chiến trường.

Từ xa nhìn lại, Đường Gia quân cũng chỉ giống như là khinh kị binh bảo vệ hồn sư mà thôi. Bình thường, trên chiến trường, khinh kị binh đều phối hợp chiến đấu cùng với hồn sư, nhằm phát huy tối đa hiệu quả chiến đấu dựa trên tốc độ.

Lúc này, mười quân đoàn khinh kị binh đang từ hai bên di chuyển. Trận chiến đầu tiên với Võ Hồn Đế quốc, Thiên Đấu Đế quốc cũng đã phái ra toàn bộ khinh kị binh của mình.

Toàn bộ hồn sư đều cưỡi ngựa. Lấy kị binh hạng nặng làm chủ, tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Trên ải Gia Lăng, Bỉ Bỉ Đông cười lạnh một tiếng:

" Thiên Đấu Đế quốc thật cẩn thận. Tất cả đều là khinh kị binh, tất nhiên là dễ dàng tiến thoái, nhưng rất tiếc đây không phải là chiến đấu bình thường. Lẽ nào bọn họ còn có thể phát huy ra ưu thế của khinh bị binh khi chiến đấu với quân đoàn hồn sư của ta chứ? Truyền lệnh của ta, tám quân đoàn kị binh hạng nặng, bộ binh hạng nặng dẫn đầu, cùng Thánh Long quân đoàn xuất chiến".

Bốn cửa thành phía trước ải Gia Lăng đồng thời mở ra, âm thanh kẽo kẹt của dây treo phát ra, bốn cái cầu treo khổng lồ đang từ từ hạ xuống bắc qua sông đào bảo vệ thành rộng chừng năm mươi mét. Trong tiếng vang leng keng của khôi giáp, một lượng lớn binh sĩ vũ trang hạng nặng từ bên trong ải Gia Lăng tràn ra.

Tuy nhiên, nếu nhìn vào đội hình, mặc dù cũng là quân đoàn trang bị vũ trang hạng nặng, nhưng những quân đoàn xuất phát từ trong ải Gia Lăng lại không chỉnh tề như kị binh hạng nặng của Thiên Đấu Đế quốc.

Đầu tiên là do bọn họ đến từ các Công quốc cùng Vương quốc khác nhau, vì vậy, cách thức chế tạo khôi giáp cũng không đồng nhất. So với khôi giáp đồng nhất màu đen của Thiên Đấu Đế quốc, thì khôi giáp của binh sĩ trang bị vũ trang hạng nặng của Võ Hồn Đế quốc lại có đến mười mấy màu sắc khác nhau. Tốc độ tập trung thành đội hình cũng rất chậm, chắc chắn là do Võ Hồn Đế quốc còn chưa chấn chỉnh xong nội bộ.

Tổng cộng có bốn quân đoàn kị binh hạng nặng, bốn quân đoàn bộ binh hạng nặng. Đây là toàn bộ các quân đoàn được trang bị vũ trang hạng nặng của Võ Hồn Đế quốc. Về mặt trận phía bên Tinh La Đế quốc, do lấy phòng thủ là chính, vì vậy mà Võ Hồn Đế quốc cũng không cần phái quân đoàn hạng nặng đến.

Hai mươi vạn đại quân Thiên Đấu Đế quốc dừng lại cách ải Gia Lăng hai mươi dặm, mười vạn kị binh hạng nặng tạo thành hình chữ nhất, chừa ra một lối đi ở giữa. Dưới sự bảo vệ của Đường gia quân, thực ra có đến hơn sáu ngàn hồn sư xuất hiện tiến lên phía trước trận hình, nhưng mà trong đó, có hơn hai ngàn hồn sư mặc trang phục giống như Đường gia quân. Khinh kị binh hai tay cử động, lấy trường cung từ trên lưng xuống. Dĩ nhiên đều là

cung kị binh.

Bên kia, tám quân đoàn của Võ Hồn Đế quốc triển khai đứng ở phía trước ải, ngay sau đó, một nhánh quân đội vạn người từ phía trong ải nhanh chóng tràn ra. Bọn họ cũng không có cưỡi ngựa, toàn bộ đều đi bộ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, không hề thua kém tuấn mã. Một vạn quân này triển khai thành hình chữ nhất phía trước ải Gia Lăng, toàn bộ trang phục đều đồng nhất, trên mỗi bộ trang phục đều có thêu ký hiệu, đó là một cây đại kỳ đón gió phấp phới, phía trên có hai chữ rất lớn màu vàng *"Thánh Long"*.

Đại sư đang đứng sóng vai cùng Đường Tam, đứng cùng một chỗ với bọn họ còn có Qua Long Nguyên soái.

Qua Long Nguyên soái vung tay lên:

" Đại quân tiến lên! Cung kị binh chuẩn bị, sau khi tiến lên mười dặm, đồng loạt bắn tên".

Cùng lúc đó, Đường Tam cũng hướng về phía Đường Gia quân ra lệnh:

"Kiểm tra cơ quan của nỏ, lên dây cót".

Trong âm thanh leng keng, Đường Gia quân yên lặng tháo Gia Cát Thần nỏ phía sau lưng mình xuống để nằm ngang trên yên ngựa. Sau đó liền tiến hành kiểm tra, nhất là tình trạng của dây cót cùng mũi tên. Sau khi kiểm tra xong, liền lập tức lên dây cót.

Một cây lọng thật lớn đón gió phấp phới, phía sau bọn họ, Tuyết Băng – hoàng đế của Thiên Đấu Đế quốc, tự mình dẫn dắt hai mươi vạn đại quân, vì bọn họ áp trận.

Đại quân hai bên càng ngày càng rút ngắn khoảng cách, khi khoảng cách hai bên còn khoảng mười dặm, toàn bộ khinh kị binh của Thiên Đấu Đế quốc liền hành động. Mười nhánh quân đoàn khinh bị binh đồng thời tiến hành tăng tốc, tiến thẳng đến ải Gia Lăng.

Bên phía Võ Hồn Đế quốc, hai quân đoàn bộ binh ở gần Thánh Long quân

đoàn nhất liền tập hợp lại, cự thuẫn đưa lên trước người, đứng chắn phía trước Thánh Long quân đoàn.

Trên ải Gia Lăng, mắt thấy mười vạn khinh kị binh đội hình chỉnh tề đang nhằm hướng ải Gia Lăng vọt tới, Bỉ Bỉ Đông không khỏi nhíu mày:

"Bọn người Thiên Đấu Đế quốc kia muốn tự sát sao?".

Mặc dù nàng nghiên cứu binh pháp không nhiều lắm, nhưng nàng cũng biết được một khi khinh kị binh đụng độ với đội hình bộ binh hạng nặng và kị binh hạng nặng sẽ có kết quả như thế nào, đặc biệt là trong trường hợp số lượng hai bên chênh lệch không nhiều, đúng là so với tự sát không có gì khác nhau. Mặc dù là hiện tại, khinh kị binh chỉ muốn dùng cung tên để tập kích, nhưng mục tiêu của bọn họ lại chính là bộ binh vũ trang hạng nặng và kị binh vũ trang hạng nặng, cung tên hầu như không có tác dụng gì, cũng không cần Thánh Long quân đoàn của mình phải ra tay.

Ngay lúc Bỉ Bỉ Đông đang nghi hoặc trong lòng, quân đoàn khinh kị binh của Thiên Đấu Đế quốc cũng đã vọt đến, khi còn cách đối phương một dặm liền hành động, giương cung lắp tên, trong âm thanh sưu sưu, vô số mũi tên phóng về phía trận hình của Võ Hồn Đế quốc.

Tuyệt đại đa số đều là bắn bừa, khoảng cách vừa đủ, hơn nữa mục tiêu của bọn họ là chín vạn quân địch, căn bản là không cần phải nhắm. Dưới hành động có chủ đích của khinh kị binh, đa số mũi tên đều bắn về phía Thánh Long quân đoàn. Bộ binh hạng nặng đi ở phía trước, nhưng những mũi tên này đều là từ phía trên bắn xuống, nên bọn họ không thể ngăn cản được.

Sau khi bắn xong một loạt, khinh kị binh không hề dừng lại. Như những đám mây đen trên bầu trời, thay đổi hướng di chuyển theo đường vòng cung tản ra hai bên, dựa vào tốc độ cưỡi ngựa, bọn họ thay đổi phương hướng vòng về hậu phương.

Chỉ là một lần bắn, nhưng lại có đến mười vạn mũi tên! Mười quân đoàn khinh kị binh của Thiên Đấu Đế quốc, đã thể hiện ra tố chất cực cao của họ trước mặt Võ Hồn Đế quốc. Mười vạn đại quân vừa phi ngựa vừa bắn, đội hình không chút rối loạn, khi bọn hắn xoay quanh một vòng về đến hậu

phương thì đại quân của Thiên Đấu Đế quốc cũng đã tiến lên phía trước năm dặm. Dưới sự che phủ của mây đen trên bầu trời, bọn họ phảng phất giống như u linh, thuấn di đến vị trí hiện tại.

Bỉ Bỉ Đông thầm than một tiếng trong lòng, cất tiếng hỏi:

" Khinh kị binh của chúng ta, có được như vậy không?".

Một đám tướng lĩnh của khinh kị binh đứng phía sau nàng lập tức câm như hến, không có ai dám lên tiếng.

" Các ngươi không phải là từng nói với ta, Thiên Đấu Đế quốc năm phe bảy phái, quân đội buông lỏng, không có thực lực, chỉ có thanh thế là chính sao? Đây là quân đội do họ huấn luyện sao? Vậy các ngươi là cái gì?".

Mắt thấy mười quân đoàn khinh kị binh đội hình tề chỉnh, diễu võ dương oai thị uy với chính mình, tuy rằng không thể gây thiệt hại cho hồn sư của Thánh Long quân đoàn cùng quân đoàn vũ trang hạng nặng của mình, nhưng đối với sĩ khí của Võ Hồn Đế quốc lại có đả kích rất lớn. Bỉ Bỉ Đông minh bạch, mấy năm nay bản thân mình ẩn nhẫn, Thiên Đấu Đế quốc cũng đồng thời ẩn nhẫn như mình. Dựa theo tính toán trước đây, Thiên Đấu Đế quốc tối đa chỉ có sáu mươi vạn quân đội, hơn nữa khả năng chiến đấu rất thấp. Nhưng trước mắt thì sao? Thể hiện ra trước mắt nàng, là trăm vạn hùng binh được huấn luyện hoàn mĩ, trang bị đầy đủ. Lực lượng quân sự của Thiên Đấu Đế quốc cho dù so sánh với Tinh La Đế quốc cũng không thua kém bao nhiêu.

" Truyền lệnh xuống, Thánh Long quân đoàn, phóng xuất võ hồn, tấn công".

Đây là lần đầu tiên hai bên giao chiến, nhất định phải lấy lại sĩ khí. Bỉ Bỉ Đông biết, không thể hy vọng vào quân đội của Công quốc cùng Vương quốc. Chỉ có thể dựa vào lực lượng hồn sư do mình trực tiếp chỉ huy, chỉ cần bọn họ có thể đánh tan quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu Đế quốc, sau đó phối hợp với quân đội để giành lại ưu thế cũng không thành vấn đề.

Quang mang chói mắt trong chớp mắt bùng lên từ phía Võ Hồn Đế quốc, một vạn hồn sư cùng lúc xuất ra võ hồn, đó chính là một cảnh tượng lóa mắt. Vô số hồn hoàn màu trắng, vàng, tím, đen lóe lên. Tuy rằng cũng giống như quân

đội của chúng đội hình so le không đồng nhất, nhưng khí tức kinh khủng chợt hiện ra, làm cho hai mươi vạn đại quân của Thiên Đấu Đế quốc hô hấp cũng trở nên nhanh hơn.

Binh lính đương nhiên biết bọn họ đối mặt với hồn sư chẳng có ý nghĩa gì. Hồn sư đẳng cấp cao xuất ra một hồn kĩ có phạm vi sát thương rộng là có thể giết chết hàng trăm hoặc hơn một ngàn binh lính. Đối phó với hồn sư, cũng chỉ có hồn sư mới được.

Qua Long Nguyên soái nhìn qua Đại Sư cùng Đường Tam kế bên, hơi chắp tay nói:

"Kế tiếp thì phải xem hai vị Vương gia rồi".

Đại sư gật đầu, giơ tay phải lên: *"Phóng xuất võ hồn"*.

Hơn bốn ngàn hồn sư trong vòng bảo vệ của Đường Gia quân nhảy xuống mặt đất phóng xuất ra võ hồn của chính mình. Tuy rằng số lượng ít hơn đối thủ rất nhiều, nhưng bọn họ hành động rất nhịp nhàng, hơn nữa màu sắc của hồn hoàn không hề rối loạn. Đứng ở phía trước, dĩ nhiên là hồn sư có bảy hoặc tám hồn hoàn, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng hồn hoàn trên người lại bù đắp cho số lượng ít ỏi. Phía sau bọn họ mới là trận doanh do hồn sư có sáu hồn hoàn, năm hồn hoàn, bốn hồn hoàn, ba hồn hoàn hợp thành. Đa số hồn sư đều có từ ba hồn hoàn đến năm hồn hoàn.

Làm người ta chú ý nhất, chính là cùng lúc phát sáng một trăm toà Thất Bảo Lưu Ly Tháp, quang mang huyễn lệ chiếu rọi tận trời cao, bọn họ đang ở vị trí trung tâm của hồn sư quân đoàn. Trong quang mang lấp lánh, Thất Bảo Lưu Ly tông Tông chủ Trữ Phong Trí nhìn về phía xa, hai vị Phong Hào Đấu la Kiếm Đấu la, Cốt Đấu la đứng bảo vệ bên cạnh.

Một trăm trực hệ đệ tử này của Thất Bảo Lưu Ly tông, đều là những người sống sót trước đây. Phía sau bọn họ, còn có một trăm trực hệ đệ tử khác của Thất Bảo Lưu Ly tông chưa phóng xuất ra võ hồn, nhìn trừng trừng vào đại quân của Võ Hồn Đế quốc, trong mắt bọn họ chỉ có sự cừu hận.

Trên ải Gia Lăng, Bỉ Bỉ Đông phất tay, vạn hồn sư của Thánh Long quân

đoàn đồng thời phóng người lên, cũng chỉ có Võ Hồn Điện mới có thể tiến hành huấn luyện hồn sư theo quân đoàn. Cho nên, quân đội của Võ Hồn Đế quốc mặc dù rất tệ, nhưng hồn sư quân đoàn thì tuyệt đối tinh nhuệ.

Mẫn công hệ hồn sư trong chớp mắt tản ra hai bên cánh, cường công hệ hồn sư cùng phòng ngự hệ hồn sư đứng tiên phong, phụ trợ hệ hồn sư đứng ở phía sau cùng để phụ trợ cho đồng đội, khống chế hệ hồn sư theo sát cường công hệ hồn sư, hồn kỹ đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Quân đoàn hồn sư này dựa theo các tông phái tu luyện mà tập trung chia thành các khu vực khác nhau. Mấy trăm hồn sư đang ở trung tâm phía trước của Thánh Long quân đoàn chính là Thánh Long tông, một trong tân bảy đại tông môn.

Mỗi một đệ tử của Thánh Long tông đều được một tầng lân giáp màu trắng bao trùm, thân thể cường tráng thô to, đây chính là võ hồn Bạch Giáp Địa Long của bọn họ.

Bạch Giáp Địa Long cũng không phải là Long tộc chân chính, chỉ có thể xem như một nhánh có huyết thống gần với Long tộc mà thôi, so với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, còn có chênh lệch rất lớn. Nhưng dù sao bọn hắn cũng là rồng, hơn nữa, Thánh Long tông dưới sự tập trung tài bồi của Võ Hồn Điện có rất nhiều cao thủ, trực tiếp tách ra khỏi Võ Hồn Điện thành lập tông môn, chính là một trong ba tông phía trên của tân bảy đại tông môn, Thánh Long quân đoàn cũng là vì có bọn họ mà được đặt tên như vậy.

Sử Lai Khắc Thất Quái đều rất quen thuộc với một ít hồn sư ở bên phía Thánh Long quân đoàn, trong lần thi đấu tại Đại hội cao cấp hồn sư học viện tinh anh, bọn họ đã từng chiến đấu qua với đám hồn sư này. Đó chính là tông phái được ca ngợi là chuyên gia về phòng ngự cùng lực lượng Tượng Giáp tông. Đám cự hán của Tượng Giáp tông xuất ra võ hồn, dưới sự thống lĩnh của Tông chủ Hô Diên Chấn, tăng tốc tiến lên thật nhanh, cùng với Thánh Long tông đồng thời xung phong.

Không hề nghi ngờ, bọn họ chính là trụ cột của Thánh Long quân đoàn, mặc dù nhân số của hai đại tông môn cộng lại cũng không đến bảy trăm người, nhưng sức chiến đấu của bọn họ không thể nghi ngờ là cực mạnh. Bất luận là

Bạch Giáp Địa Long hay là Toản Thạch Mãnh Tượng (voi ma mút) võ hồn, đều là cực kì thích hợp với chiến trường. Bất kì loại kị binh hạng nặng nào, cũng không thể ngăn cản bước tiến của bọn họ.

"Chia ra. Thái Thản trưởng lão, Ngưu Cao trưởng lão, các ngươi mỗi người thống lĩnh một nghìn Đường Gia quân trợ giúp hai cánh. Binh sĩ còn lại, xếp thành một hàng dài".

Đường Tam ra lệnh.

Thái Thản cùng Ngưu Cao mỗi người thống lĩnh một nghìn Đường Gia quân rất nhanh rời đi. Tám nghìn Đường Gia quân còn lại nhanh chóng di chuyển, đều tập trung ở trung tâm phía trước đội hình hồn sư, một nửa xuống ngựa, một nửa vẫn ngồi trên ngựa, đồng thời cùng nhau giương Gia Cát Thần Nỏ trong tay lên.

Đường Tam lạnh lùng nói:

"Không có mệnh lệnh của ta, không được ra tay. Trong lúc ta không có ở đây, tất cả nghe theo mệnh lệnh của Quốc sư".

Hơn hai nghìn đệ tử Đường Môn tập trung tại phía trước của Đường Tam, Đại sư cùng Qua Long Nguyên soái. Đứng ở hàng trên cùng chính là đệ tử của Ngự đường cùng Dược đường, cứ hai người thì hợp lại thành một tổ. Hơn hai nghìn hồn sư của Đường môn cùng với hơn bốn nghìn hồn sư dưới trướng của Đại sư đều yên lặng chờ đợi.

"Lão quái vật, có dám cùng với ta đi xung phong liều chết một trận không?".

Đường Tam lớn tiếng nói.

"Ha ha ha!", trong tiếng cười quái dị, giọng nói của Độc Cô Bác từ đội hình hồn sư truyền ra:

"Có gì không dám. Đơn đả độc đấu trong nhóm Phong Hào Đấu la ta không tính là gì, nhưng nói tới quần chiến, ai dám nói mạnh hơn ta? Đi".

Đường Tam quay đầu về phía Đại sư nói:

"Lão sư, bên này phải giao cho ngài cùng Qua Long Nguyên soái rồi. Nhóm hồn sư dẫn đầu của đối phương có lực phòng ngự quá mạnh mẽ, sẽ ảnh hưởng đến sức phát huy của Gia Cát Thần Nỏ, hãy để chúng ta đi phá vỡ phòng ngự mặt trước của bọn họ. Chúng ta đi".

"Lam Hạo vương, ngươi …". Qua Long Nguyên soái đang muốn ngăn cản, nhưng Đường Tam tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích cũng đã phi thân bay lên, phía sau hắn, sáu người còn lại trong Sử Lai Khắc Thất Quái căn bản không cần Đường Tam phải nói, cũng cùng lúc bay lên không trung. Chu Trúc Thanh mang theo Trữ Vinh Vinh, Đái Mộc bạch mang theo Áo Tư Tạp, bảy người cùng với Dược đường Đường chủ Dương Vô Địch, trực tiếp rời khỏi trận doanh bên mình.

Trên ải Gia Lăng, Bỉ Bỉ Đông thấy bên phía Thiên Đấu Đế quốc chỉ có tám người đi ra, đầu tiên nàng hơi sửng sốt một chút, ngay sau đó, nàng liếc mắt liền nhìn ra người đi đầu, tay cầm Tam Xoa Kích chính là Đường Tam, nhất thời quát to một tiếng:

"Không tốt! Các trưởng lão, đi theo ta".

Vừa nói, nàng cũng không quan tâm bản thân mình chính là Đế vương Tôn sư, chợt từ trên ải Gia Lăng bay lên không trung, cánh màu tím phía sau triển khai, bay thẳng về phía trước.

Lam Ngân Hoàng xương đùi phải tăng tốc năng lực đề thăng tới cực hạn, Đường Tam xuất phát cực nhanh, hơn nữa khoảng cách từ chỗ bọn họ đến Thánh Long quân đoàn rõ ràng gần hơn rất nhiều. Người đang ở trên không trung, thân thể Đường Tam mở rộng ra, cánh tay phải vận lực, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay giống như mũi tên nhọn hoắt bay vụt ra, mục tiêu hướng thẳng đến Tượng Giáp tông Tông chủ Hô Diên Chấn lúc này đã biến thân thành Toản Thạch Mãnh Tượng khổng lồ.

Đồng thời, một vòng ánh sáng màu đỏ tươi từ dưới chân Đường Tam tản ra, đem bản thể của tám người cùng với Độc Đấu la Độc Cô Bác đang từ bên cạnh tập trung đến hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Chính là Sát Thần lĩnh vực

đã được thi triển ra.

Hô Diên Chấn nhìn Hải Thần Tam Xoa Kích khổng lồ nhưng không hề có hồn lực ba động của Đường Tam ha ha cười, không những không có ý định né tránh, mà còn có ý định trực tiếp đón nhận, toàn thân tản ra một tầng quang mang màu vàng đất cường liệt, chuẩn bị đón nhận va chạm. Nói về lực phòng ngự, Tượng Giáp tông võ hồn là Toản Thạch Mãnh Tượng so sánh với tinh thuần về phòng ngự võ hồn là Ngự đường Bản Giáp Cự Tê cũng ngang ngửa. Tuy rằng hắn còn chưa đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu la, nhưng chỉ nói về phòng ngự, phần lớn Phong Hào Đấu la so ra còn kém hơn hắn. Trường kích nhìn qua ngay cả một tia hồn lực ba động cũng không có, căn bản là không có làm cho Hô Diên Chấn chú ý.

"Không nên đón đỡ". Tiếng nói của Bỉ Bỉ Đông từ phía sau truyền đến. Thế nhưng, đã chậm mất một ít.

Từ mi tâm của Đường Tam, một đạo quang mang màu vàng chợt đuổi theo Hải Thần Tam Xoa Kích trong không trung, trực tiếp chiếu vào Hải Thần Chi Tâm. Trong chớp mắt, Hải Thần Tam Xoa Kích toàn thân chợt biến thành một màu vàng, quang mang màu vàng chói lọi trong chớp mắt trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Oanh …

Mũi nhọn chính của Hải Thần Tam Xoa Kích trực tiếp đâm vào trong đầu của Toản Thạch Mãnh Tượng, quang mang màu vàng cường liệt trong chớp mắt bộc phát ra khiến cho các đệ tử của Tượng Giáp tông chung quanh Hô Diên Chấn đồng thời trở nên chậm chạp một chút.

Toản Thạch Mãnh Tượng lực phòng ngự quả thật rất kinh người, cho dù thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích cường đại như vậy cũng không thể xuyên suốt thân thể của Hô Diên Chấn. Mặc dù vậy, cũng có một nửa thân kích đã đâm xuyên vào trong cơ thể đang ở trạng thái võ hồn chân thân. Trọng lượng kinh khủng đạt đến mười vạn tám ngàn cân, trong chớp mắt áp bách tứ chi của Hô Diên Chấn đồng thời gãy nát, phù phù một tiếng thân thể ngã xuống, nhìn qua rõ ràng là đã chết.

Hồn lực cao tới tám mươi chín cấp, gần đột phá Phong Hào Đấu la cấp bậc, tông chủ của một trong tân bảy đại tông môn trong giới hồn sư, dựa vào lực phòng ngự mà nổi danh là Hô Diên Chấn, cứ như vậy bị Đường Tam một kích giết chết ngay lập tức.

Không chỉ có khí tức của Thánh Long quân đoàn bị kìm hãm, ngay cả bên phía Thiên Đấu Đế quốc, Qua Long Nguyên soái nhìn một màn này cũng không khỏi hít sâu một hơi. Hắn đương nhiên là biết Hô Diên Chấn, võ hồn của hắn cũng là một loại võ hồn phòng ngự. Mắt thấy Hô Diên Chấn dưới một kích không hề sử dụng võ hồn của Đường Tam bị mất mạng, bây giờ hắn mới hiểu được, vì sao trong lều lớn tại quân doanh, vị trí của Đường Tam có thể xếp trên chính mình, lại còn được bệ hạ xưng là sư phụ. Thanh niên này mặc dù nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, không ngờ lại cường hãn đến trình độ như vậy.

Đồng thời phủ xuống Thánh Long quân đoàn cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích, còn có thêm sát ý ngập trời. Sau khi hồn lực tăng lên tới chín mươi cấp, Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam không hề nghi ngờ cũng đã đạt đến cảnh giới cao nhất. Sát khí kinh khủng đó, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ hồn sư của Tượng Giáp tông cùng Thánh Long tông phía trước mặt.

"Nhảy vào trong trận, đề phòng công kích tập thể hồn kĩ quần công".

Đường Tam hét lớn một tiếng, thân hình đồng thời lóe lên, đã vọt tới phía trước thi thể của Hô Diên Chấn, đưa tay phải lên, hút Hải Thần Tam Xoa Kích ra, cùng lúc đó hắn cũng phóng xuất ra võ hồn của chính mình.

Không hề che giấu, dưới quang mang chói lọi của Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam phóng xuất ra hồn hoàn của chính mình, chín cái hồn hoàn kinh khủng, năm cái màu đen, bốn cái màu hồng liền hiện ra trước mặt đám hồn sư phía trước. Hồn hoàn hiện ra đập vào mắt, gây cho Thánh Long quân đoàn hình tượng là ngang dọc vô địch, mà gây cho bên phía Thiên Đấu Đế quốc còn lại là cực độ khiếp sợ lẫn vui mừng. Cho dù Đại sư là người rất trầm ổn, lúc này cũng không khỏi kinh hô.

Oanh … Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam quét ngang ra, trực tiếp đánh bay một gã đệ tử của Tượng Giáp tông cũng đã phóng xuất ra võ

hồn chân thân, thân thể to lớn bị đánh văng ra bay thẳng vào trong đám hồn sư, nhất thời gây nên một mảnh hỗn loạn. Đồng thời mượn lực xoay người, hồng quang từ chân trái phóng ra, hoá thành một cây búa lớn, trong nháy mắt nghiền nát thân thể của hai gã Tượng Giáp tông đệ tử khác.

Tinh thần uy áp của Bỉ Bỉ Đông đã phủ xuống, Đường Tam biết, thời gian của mình không còn nhiều lắm, phải tranh thủ trước lúc Bỉ Bỉ Đông đến, hết sức tận dụng lực công kích của mình để tiêu diệt địch nhân.

Lúc này, trong cơn cuồng nộ, đệ tử Tượng Giáp tông không ngừng tập trung bao vây Đường Tam, một ít cao thủ của Thánh Long tông cũng trực tiếp chạy đến chỗ Đường Tam, dẫn đầu là một gã hồn sư hoá thân thành một con Địa Long màu trắng to lớn, bay thẳng đến Đường Tam phun ra một làn khí màu trắng, trên người của gã hồn sư này rõ ràng là có chín cái hồn hoàn.

Đường Tam không có sử dụng kĩ năng quần công của mình, đối mặt với đông đảo cường công hệ hồn sư có lực phòng ngự nổi tiếng, cho dù thực lực của hắn là cấp bậc Phong Hào Đấu la, cho dù hắn có mười vạn năm hồn hoàn, thi triển công kích trên phạm vi lớn cũng chỉ có thể khiến cho đám hồn sư này bị thương nhẹ. Làm bị thương một mảng, không bằng phá thủng một điểm, khí tức của Bỉ Bỉ Đông đã tới gần, Đường Tam biết, chính mình chỉ còn có cơ hội thi triển một lần công kích cuối cùng.

Phù một tiếng, một cái Thanh Long ảo ảnh hiện ra tại sau lưng Đường Tam, cánh tay phải của hắn trong chớp mắt hoàn toàn biến thành màu xanh, Hải Thần Tam Xoa Kích màu vàng trong tay cũng biến thành màu xanh. Từ khi hắn có được Hải Thần Tam Xoa Kích, thần khí này cũng chỉ có hai loại màu sắc, màu đen và màu vàng, nhưng trong lúc này, nó lại thể hiện ra một loại màu sắc khác, sao lại không khiến cho người ta giật mình?

Cũng ở phía sau, ba đạo quang mang đồng thời từ phía sau chiếu lên trên người Đường Tam, phân biệt là hồn lực tăng phúc, công kích tăng phúc cùng với thuộc tính tăng phúc, chính là phụ trợ của Trữ Vinh Vinh đã thi triển ra.

Nương theo một tiếng rồng ngâm rung trời chuyển đất, sấm sét ầm ầm nổ vang, từ phía trên mũi nhọn chính của Hải Thần Tam Xoa Kích, một đạo lôi điện hình rồng màu xanh lao ra.

Oanh … Luồng khí màu trắng mà Bạch Giáp Địa Long phun ra cũng là hồn kĩ thứ tám, nhưng đứng trước hình rồng màu xanh, không hề có một chút tác dụng ngăn cản nào. Lúc Thanh Long vừa phát ra tiếng ngâm, vảy rồng trên người đệ tử Thánh Long tông hầu như đều đồng loạt co rút lại. Đây là hiệu quả uy áp của đồng loại có đẳng cấp cao hơn. Cho dù là vị cường giả Phong hào Đấu la trước mặt này cũng bị áp chế tương tự.

Phù một tiếng nhẹ nhàng vang lên, lôi điện hình rồng màu xanh yên lặng biến mất, dường như biến mất trên người của Bạch Giáp Địa Long. Trong chớp mắt, thân thể của Bạch Giáp Địa Long đã hoàn toàn biến thành màu xanh, sau một khắc, trong một làn gió thổi qua, liền lặng lẽ biến thành tro tàn bay đi, không hề lưu lại bất cứ cái gì.

Mắt nhìn thấy uy lực của chiêu này lại có thể đạt đến trình độ kinh khủng như vậy, Đường Tam cũng giật mình, quay lại thoáng nhìn qua trữ Vinh Vinh phía sau, hắn biết, một chiêu này của mình tuy mạnh, nhưng nếu như không có sự tăng phúc cao đến chín mươi phần trăm của Trữ Vinh Vinh, cũng tuyệt đối không có cách nào một chiêu liền giết chết ngay lập tức tên Phong Hào Đấu la này. Dù sao, mười vạn năm hồn kĩ cũng không có thể đem hồn sư ngang cấp giết chết ngay lập tức một cách kinh khủng như thế.

Lôi điện hình rồng màu xanh mà Đường Tam vừa sử dụng, chính là kĩ năng thứ hai của cánh tay phải hồn cốt của Thiên Thanh Ngưu Mãng, Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình. Đơn thể công kích hồn kĩ.

Một chiêu này thông qua Hải Thần Tam Xoa Kích thi triển ra, không chỉ làm cho uy lực của Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình tăng lên gấp đôi, đồng thời Đường Tam cũng tiết kiệm được ba mươi phần trăm hồn lực.

Chân chính là thần khí, thì không hề đơn giản. Thời gian vừa qua, mỗi ngày Đường Tam đều thông qua tư liệu trong đầu để tìm hiểu tính năng của Hải Thần Tam Xoa Kích, đồng thời cũng nỗ lực luyện tập cách sử dụng nó. Hải Thần Tam Xoa Kích tuy rằng cường đại, nhưng chỉ là đối với những người có thể hiểu và phát huy được uy lực của nó.

Thực tế trong chiến đấu, Đường Tam chỉ có thể phát huy ra một phần rất nhỏ

uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng khi đem nó hoà hợp nhất thể với hồn kĩ của mình, lại có thể phát huy ra toàn bộ hiệu dụng của thần khí.

Từ lúc Đường Tam ra tay đến bây giờ, tổng cộng cũng chỉ là trong thời gian mười lần hô hấp, nhưng trước sau hắn cũng đã giết chết ngay lập tức Tông chủ Tượng Giáp tông Hô Diên Chấn, cùng với người vừa mới chết dưới chiêu Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình, chính là vị Phong Hào Đấu la duy nhất của Thánh Long tông, Tông chủ của Thánh Long tông - Thánh Long Thác Bạt Hi. Đồng thời, hai người kia cũng chính là quân đoàn trưởng và phó quân đoàn trưởng của Thánh Long quân đoàn. Ngay cả Đường Tam cũng không có nghĩ đến, trong lúc toàn lực ra tay, hắn lại thực hiện thành công hành động trảm tướng của địch.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Bỉ Bỉ Đông thấy Đường Tam ra tay thì la lớn không tốt, lại càng không để ý đến thân phận mà gia nhập chiến trường. Tác dụng của một cường giả chân chính trên chiến trường là không có cách nào tưởng tượng được.

Nhưng mà, đúng lúc này, nguy cơ của Đường Tam cũng đồng thời xuất hiện. Dưới chân chợt chấn động, trong chớp mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể bị một cỗ năng lượng vô hình trói buộc, ngay sau đó, vô số gai nhọn màu tím đen từ phía dưới chân hắn chui ra, muốn xuyên thấu qua thân thể hắn. Nữ hoàng của Võ Hồn Đế quốc - Bỉ Bỉ Đông, cuối cùng đã tới.

Cùng lúc với Đường Tam bắt đầu chiến đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không hề nhàn rỗi, Đái Mộc Bạch dựa vào thân thể cường hãn, trực tiếp nhảy vào trận hình của đối phương, hai kĩ năng phụ trợ đồng thời xuất ra, hoá thân thành Bạch Hổ, lập tức giết chết hai gã đệ tử hơn sáu mươi cấp của Tượng Giáp tông. Mã Hồng tuấn đầu tiên là phát ra Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ phóng về phía Thánh Long quân đoàn, ngay sau đó, một đạo Phượng Hoàng Mặc Vân Kích đã lập tức hủy diệt một đầu Bạch Giáp Địa Long đã thi triển ra võ hồn chân thân, cũng đồng thời tiến vào trạng thái chiến đấu.

Áo Tư Tạp ăn một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng dùng máu của Đái Mộc Bạch chế tạo, cùng lúc hóa ra phân thân, Tiểu Vũ búng nhẹ liền vặn gãy cổ của một gã hồn sư Bạch Giáp Địa Long.

Thực lực của cá nhân bọn họ mặc dù khó có thể đạt được trình độ như vậy, nhưng đừng quên, phía sau bọn họ còn có mệnh danh là thiên hạ đệ nhất phụ trợ hồn sư Trữ Vinh Vinh hiện diện. Dưới tác dụng tăng phúc lên đến chín mươi phần trăm của nàng, không hề nghi ngờ, hiện tại mỗi một người trong Sử Lai Khắc Thất Quái đều có thực lực của cấp bậc Phong Hào Đấu la.

Phá Hồn Thương của Dương Vô Địch cũng cực kì mạnh mẽ, bất kể là Toản Thạch Mãnh Tượng hay là Bạch Giáp Địa Long, phòng ngự của bọn họ căn bản là không có cách nào có thể ngăn cản Phá Hồn Thương của Dương Vô Địch. Nếu nói về số lượng, hắn lại là người giết được quân địch nhiều nhất. Lực công kích mạnh mẽ, hơn nữa có được phụ trợ cực mạnh, lực phá hoại thật kinh khủng.

Độc Cô Bác âm thầm xuất hiện tại phía sau bọn họ, hiện ra bản thể của Bích Lân Xà Hoàng, kịch độc phún xuất lan tràn, ngay cả mặt đất bị che phủ lúc này cũng không có chút sức sống.

Oanh … Hải Thần Tam Xoa Kích giáng mạnh xuống mặt đất, khiến cho toàn bộ gai nhọn biến thành bột mịn, Đường Tam cũng mượn lực phản chấn bay lên không trung, trong chớp mắt Lam Ngân Hoàng biến mất, Hạo Thiên chuy với ba hồn hoàn màu hồng, màu đen, màu đen chợt xuất hiện trong tay trái của hắn. Không hề dừng lại, Hạo Thiên chuy đã vung lên, một đạo sóng xung kích hỗn hợp hai màu vàng đen thật lớn bay thẳng đến Bỉ Bỉ Đông đang ở trên không trung đã hoá thân thành Tử Vong Chu Hoàng.

Bỉ Bỉ Đông lúc này đã thật sự nổi giận, hai tay mang theo lợi trảo để trước ngực song song cắt ra, đồng thời, vô số luồng khí màu tím đen tập trung lại trước người hình thành một tấm chắn quỷ dị, trực tiếp ngăn chặn công kích của Đường Tam. Nhưng mà, đồng thời Bỉ Bỉ Đông cũng cảm nhận được thân thể của mình đang trầm xuống, thẳng hướng mặt đất xuống.

Đường Tam kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị chấn bay từ giữa không trung xuống mặt đất, lộn một vòng, Hải Thần Tam Xoa Kích đâm vào cột sống của một Toản Thạch Mãnh Tượng, liên tiếp lui về phía sau hơn mười bước mới đứng vững được.

Mặc dù hắn đã chín mươi ba cấp, mặc dù hắn đã dùng Hạo Thiên Chuy xuất

ra kĩ năng Thái Thản Thương Khung Phá của cánh tay trái hồn cốt của Thái Thản Cự Viên, nhưng hồn lực tuyệt đối chênh lệch vẫn còn làm cho hắn bị một chút thua thiệt. Giống như lúc trước hắn áp chế toàn bộ hồn sư của Thánh Long quân đoàn, hồn lực của Bỉ Bỉ Đông cũng có hiệu quả áp chế hắn toàn diện.

Hồn sư quân đoàn của Võ Hồn Điện không hổ là tinh nhuệ, tại thời gian giao chiến ngắn ngủi, mắt thấy Bỉ Bỉ Đông thống lĩnh một đám Phong Hào Đấu la xuất hiện, rất nhanh chia làm hai nhóm, từ hai bên tản ra, đồng thời cũng cấp cho Phong Hào Đấu la bên phía mình không gian chiến đấu.

Bỉ Bỉ Đông mang đến tổng cộng tám gã Phong Hào Đấu la, mà bên phía Đường Tam, không tính hắn tuy rằng cũng là tám người, nhưng Trữ Vinh Vinh chính là phụ trợ hệ hồn sư. Dưới sự phụ trợ của nàng, đồng đội mới có thể phát huy ra thực lực của Phong Hào Đấu la. Không hề nghi ngờ, từ thực lực hai bên mà nhìn, cường giả của Võ Hồn Điện hoàn toàn áp chế bên phía Thiên Đấu Đế quốc. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, ngoại trừ Đường Tam là không cần lo lắng, tu vi cấp bậc Phong Hào Đấu la của những người khác cũng không thể kéo dài.

Bảy tên Phong Hào Đấu la bên phía Võ Hồn Đế quốc chia ra tìm đến Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Tiểu Vũ, Chu Trúc Thanh, Dương Vô Địch cùng với Độc Cô Bác. Còn lại một người, hướng thẳng đến Trữ Vinh Vinh. Bọn họ tự nhiên cũng nhìn ra được, trong trận chiến này Trữ Vinh Vinh có tác dụng then chốt. Chỉ cần đánh chết nàng, quân lính bên phía Thiên Đấu đế quốc trong chớp mắt sẽ tan rã.

"Không cần lo lắng cho ta".

Trữ Vinh Vinh hét lớn một tiếng. Quang mang phụ trợ không hề giảm, hồn lực cao đến tám mươi ba cấp, nàng cùng lúc phụ trợ cho tám người bên phía mình, ngoại trừ Tiểu Vũ, bảy người khác đều đứng vững trước đối thủ của mình.

Cho dù là Tiểu Vũ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nguy hiểm đến tính mạng, mặc dù nàng không có khả năng chiến thắng đối thủ cấp bậc Phong Hào Đấu la, nhưng dưới sự phụ trợ của Trữ Vinh Vinh, hơn nữa nàng

còn có Thuấn Di và Vô Địch Kim Thân, hoá thành một con thỏ nhỏ bé, trong khoảng thời gian ngắn tự bảo vệ mình không thành vấn đề.

Dương Vô Địch và Độc Cô Bác đều là chống lại đối thủ cũ, Dương Vô Địch nghênh đón chính là Xà Mâu Đấu la, mà Độc Cô Bác gặp gỡ chính là kẻ khắc chế kịch độc của hắn Thứ Đồn(cầu gai) Đấu la.

Chính là cừu nhân gặp nhau nên đỏ mặt tía tai, lần trước Thứ Đồn Đấu la bị thương nặng, phải điều dưỡng hết một năm mới có thể khôi phục thực lực như lúc ban đầu, bây giờ gặp lại Độc Cô Bác, không nói một lời, trực tiếp phát động công kích, nhanh chóng thôn phệ kịch độc do Độc Cô Bác phóng ra.

Gặp phải một đối thủ như thế, Độc Cô Bác cũng là rất bất đắc dĩ, kịch độc của hắn chỉ vừa mới lan tràn đến trên người của mười mấy đệ tử của Tượng Giáp tông cùng Thánh Long tông, vẫn chưa kịp phát huy ra uy lực, ngay lúc này liền gặp phải đúng tên khắc chế võ hồn của mình. Thân thể Bích Lân Xà Hoàng quang mang bừng lên, bay thẳng đến đối phương.

Tên công kích về phía Trữ Vinh Vinh chính là một tên mẫn công hệ Phong Hào Đấu la, dựa trên tốc độ để tăng cường lực công kích, võ hồn là một đầu Quỷ Báo Hoa Văn. Sau khi biến thân võ hồn chân thân trong chớp mắt liền tăng tốc, chỉ để lại vài tàn ảnh màu đen trên không trung, mắt thấy sắp sửa đến trước mặt Trữ Vinh Vinh rồi.

Nhưng đúng lúc này, hồn hoàn thứ tám trên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh yên lặng lóe sáng, quang mang màu đen chợt lóe lên. Trong chớp mắt, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp huyễn lệ quang mang chói lòa, vô số màu sắc ngưng tụ, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp chợt biến lớn, chỉ là lóe lên quang mang, Quỷ Báo Hoa Văn Đấu la cứ tưởng rằng mình vừa đánh lên trên tường đồng vách sắt, thân thể lộn một vòng mà thối lui.

------oOo------

Chương 459: Tái chiến Bỉ Bỉ Đông, Đường gia quân thể hiện uy phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: ThyPhu (A Pú)

Biên dịch: ThyPhu (A Pú)

Trên chiến trường, thân ảnh Trữ Vinh Vinh đã biến mất, chỉ còn lại một tòa bảo tháp chín tầng cao bảy thước lóe ra quang mang chói mắt.

Chứng kiến cảnh này, Trữ Phong Trí đang ở trong đội hình hồn sư của Thiên Đấu Đế quốc ánh mắt sáng lên, hai tay nắm chặt, vẻ hưng phấn lộ rõ ra bên ngoài.

Không sai, đây chính là hồn hoàn thứ tám mà chưa người nào của Thất Bảo Lưu Ly Tông có được, vừa làm cho hồn kĩ phụ trợ của sáu hồn hoàn phía trước tăng lên đến chín mươi phần trăm, đồng thời hồn hoàn thứ tám này cũng trở thành tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp Hồn Đấu la Trữ Vinh Vinh.

Hồn kĩ thứ tám này tên là Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể. Mặc dù không phải là phòng ngự tuyệt đối như Vô Địch Kim Thân, nhưng Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể lại có thể miễn dịch đối với bất kỳ công kích nào có cấp bậc từ dưới hồn kĩ thứ chín trở xuống, đồng thời hấp thu hồn lực từ công kích, chuyển hóa thành lực phòng ngự của Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể. Mà khi đối mặt với công kích của hồn kĩ thứ chín, có thể trực tiếp ngăn cản chín lần mà không chết.

Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể một khi sử dụng, sẽ thoát ly bản thể của hồn sư, không hề hấp thụ thêm hồn lực của Trữ Vinh Vinh, đồng thời cũng không ảnh hưởng đến việc tăng phúc của nàng đối với những người khác. Phải biết rằng, cho dù là cường giả trong cấp bậc Phong Hào Đấu la, tập trung toàn lực có thể thi triển ra ba hay bốn lần hồn kỹ thứ chín cũng đã là rất tốt rồi.

Đó cũng là nguyên nhân chính khiến cho Trữ Vinh Vinh nói với các đồng đội không cần lo lắng cho mình.

Công kích của tên mẫn công hệ Phong Hào Đấu la kia mặc dù cũng cường hãn, nhưng do hắn muốn giải quyết Trữ Vinh Vinh thật nhanh, bởi vậy lại đem càng nhiều hồn lực của mình để tập trung tăng cường tốc độ. Hắn nghĩ rằng, lấy lực công kích của chính mình, dù cho không có sử dụng hồn kĩ cũng có thể dễ dàng giết chết Trữ Vinh Vinh. Nhưng ai ngờ, công kích của hắn lại đánh lên Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể của Trữ Vinh Vinh.

Trong tiếng nổ, vị Hoa Văn Quỷ Báo hồn sư tội nghiệp kia bay ngược ra, toàn bộ hồn lực mà hắn đưa vào trong công kích đã bị Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể hấp thu, chẳng những không thể làm gì được Trữ Vinh Vinh, ngược lại, hắn lại bị lực phản chấn gây thương tích.

Lúc này trên chiến trường đã có chút hỗn loạn, lấy chín người bên phía Đường Tam, chống lại chín vị Phong Hào Đấu la của Võ Hồn Đế quốc. Lúc trước, đám người bên phía Đường Tam còn có thể sát thương thật nhiều quân địch, bây giờ thì đã bị đối phương áp chế toàn diện.

Trong chín người bên phía Đường Tam, chính thức có được cấp bậc Phong Hào Đấu la cũng chỉ có hai người là Đường Tam cùng Độc Cô Bác mà thôi. Độc Cô Bác lại bị khắc chế hoàn toàn, đối thủ của Đường Tam lại càng kinh khủng, chính là Nữ Hoàng của Võ Hồn Đế quốc, hồn lực cao đến chín mươi chín cấp - Bỉ Bỉ Đông. Mặc dù Bỉ Bỉ Đông không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, nhưng hồn lực áp chế tuyệt đối cũng làm Đường Tam rất vất vả mới có thể ngăn cản được. Tính luôn cả sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh đối với hắn, hồn lực so với Bỉ Bỉ Đông cũng vẫn chênh lệch rất nhiều.

Bên phía Đường Tam, trước mắt tình trạng tốt nhất lại chính là Dược đường Đường chủ của Đường môn Dương Vô Địch. Hồn lực của Dương Vô Địch mặc dù còn chưa có đạt tới chín mươi cấp, nhưng vẫn cao hơn một chút so với Sử Lai Khắc Thất Quái. Hơn nữa, dưới sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, trên phương diện hồn lực lại không chút thua kém Xà Mâu Đấu la. Hai người đánh nhau ngang tài ngang sức. Phá Hồn thương của Dương Vô Địch phát huy ra uy lực từ trước tới nay chưa từng có, gây cho Xà Mâu Đấu la phiền toái rất lớn. Nhất là một số sát chiêu lưỡng bại câu thương, càng làm cho Xà Mâu Đấu la thiệt thòi một chút.

Trong lúc đó, Thánh Long quân đoàn mặc dù mất đi Đoàn trưởng cùng Phó

Đoàn trưởng, nhưng lúc này bọn họ cũng thể hiện ra thực lực tinh nhuệ của Võ Hồn Đế quốc. Hơn vạn hồn sư từ giữa chiến trường xẹt qua, tiến thẳng đến đại quân của Thiên Đấu Đế quốc. Mắt thấy sắp sửa lọt vào phạm vi công kích của hồn kĩ.

Qua Long Nguyên soái có chút lo lắng nhìn về phía Đại Sư:

"Quốc sư, hồn sư của chúng ta có phải cũng nên phóng xuất võ hồn và ra tay?".

Đại Sư lắc đầu: *"Còn chưa đến lúc. Nguyên soái hãy bình tĩnh, đừng nóng nảy"*.

Vừa nói, Đại Sư vừa đưa mắt nhìn về hướng Thất Bảo Lưu Ly tông trong đại trận nhìn lại. Trữ Phong Trí lúc này cũng đồng thời nhìn về phía Đại Sư. Ánh mắt hai người giao nhau. Đại Sư nhìn Trữ Phong Trí gật đầu. Trữ Phong Trí hiểu ý liền đưa ngón cái của tay phải giơ lên.

Nương theo một tiếng thét dài chói tai, Kiếm Đấu La Trần Tâm bay lên không trung. Thất Sát kiếm quang mang đại thịnh, từ giữa không trung đón gió bành trướng. Cùng lúc đó, sáu đạo quang mang phụ trợ đã từ Thất Bảo Lưu Ly tháp trong tay Trữ Phong Trí bắn ra, cùng lúc chiếu vào trên người Kiếm Đấu La. Trong chớp mắt, Thất Sát kiếm đã biến thành dài trăm thước, rộng ba mươi thước. Bóng kiếm thật lớn quét ngang ra.

Một kiếm này không phải là tấn công địch, mà là quét về mặt đất phía trước Thánh Long quân đoàn hồn sư.

Kiếm Đấu La hồn lực chính là chín mươi bảy cấp, dưới sự tăng phúc lên đến tám mươi phần trăm của Trữ Phong Trí, cơ hồ là trong chớp mắt hồn lực liền tăng lên đến chín mươi tám cấp. Lúc này, hồn lực của hắn đã có thể so sánh với người không thể phóng thích toàn bộ hồn lực là Bỉ Bỉ Đông. Một kiếm kinh thiên chém ngang trời, quang mang chợt lóe, lập tức chém xuống phía trước Thánh Long quân đoàn.

Kiếm khí mang theo khí thế mạnh mẽ phi thường, làm cho vạn người trong Thánh Long quân đoàn đều có cảm giác khó thở. Ngay sau đó, trong tiếng

oanh minh liên tiếp, cả mặt đất giống như bạo liệt ra.

Những hồn sư của Thánh Long tông và Tượng Giáp tông dẫn đầu Thánh Long quân đoàn xông lên phía trước bị uy lực của một kiếm này trực tiếp chấn bay lên không trung đến mấy chục thước. Kiếm khí với khí thế mạnh mẽ lập tức vạch nát thân thể của bọn họ, mặc dù không thể giết chết bọn họ do phạm vi công kích quá lớn, nhưng cũng đã làm cho lông tóc, lân phiến của bọn họ tung bay tán loạn, tạo nên một mảnh huyết vụ.

Ngay lúc đó, Đai Sư phất mạnh tay phải: *"Đường gia quân, phóng tiễn!"*.

Vù vù vù …

Nương theo hàng loạt âm thanh đinh tai nhức óc vù vù đồng thời vang lên, hơn một vạn chiến sĩ Đường gia quân trong lúc đó đã lần đầu tiên sử dụng Gia Cát Thần nỏ phóng ra những mũi tên hủy diệt trên chiến trường.

Hàng loạt mũi tên màu đen hình thành một đám mây dày đặc trên không trung, phân biệt xuất phát từ trên tay của Đường gia quân đang ngồi trên ngựa và đứng dưới đất, Gia Cát Thần nỏ lóe lên một vòng ánh sáng tử vong lộng lẫy.

Đi đầu tiên là đệ tử của Tượng Giáp tông và Thánh Long tông có thân thể kiên cố đã không thể che chắn cho hồn sư phía sau, mẫn công hệ hồn sư từ hai bên cánh di chuyển cũng đã đối mặt với Gia Cát Thần nỏ của hai ngàn Đường gia quân chia làm hai nhánh do Lực đường Đường chủ Thái Thản trưởng lão và Ngự đường Đường chủ Ngưu Cao trưởng lão dẫn dắt.

Hơn một vạn hai nghìn chiến sĩ Đường gia quân, Gia Cát Thần nỏ của mỗi người đều phóng ra mười sáu mũi tên có đầu nhọn được làm từ thiết tinh, tình trạng đó kinh khủng như thế nào? Gần hai mươi vạn mũi tên giống như một đám mây đen xuất hiện trên mặt đất, trong chớp mắt bay về phía Thánh Long quân đoàn.

Vì để cho công kích càng thêm hữu hiệu, khiến cho hồn sư có thể phát huy ra toàn bộ thực lực của mình, đội hình công kích của Thánh Long quân đoàn triển khai rất rộng. Cũng chính vì vậy, bọn họ trực tiếp bị Gia Cát thần nỏ

công kích lại càng nhiều.

Phía trong đại quân của Thiên Đấu Đế quốc, Hoàng đế Tuyết Băng hai tay nắm chặt, hắn chờ đợi giờ phút này đã lâu lắm rồi. Là người thống trị cao nhất của Thiên Đấu Đế quốc, hắn đương nhiên hiểu được tác dụng của Gia Cát Thần nỏ đối với trận chiến này có ý nghĩa quan trọng như thế nào.

Dù là đứng cách nơi giao chiến hơn mười dặm, âm thanh của hơn một vạn Gia Cát Thần nỏ phóng ra cũng vẫn chấn nhiếp nội tâm. Đồng thời, khi đám mây đen tiếp xúc với đội hình của Thánh Long quân đoàn, một màn mưa máu bay lên không trung cũng rõ ràng lọt vào trong ánh mắt Tuyết Băng. Hàng loạt tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế cũng cùng trong lúc đó truyền lại.

Những nơi đám mây đen hình thành do hàng vạn mũi tên từ Gia Cát thần nỏ bắn ra đi qua, đám hồn sư của Thánh Long quân đoàn giống như là tự sát đua nhau ngã xuống. Đó là gần hai mươi vạn mũi tên có thể xuyên thấu lực phòng ngự của bốn hồn hoàn a! Ở chính diện của Thánh Long quân đoàn thì còn đỡ một chút, dù sao bọn họ phần lớn đều là cường công hệ hồn sư, phụ trợ hệ hồn sư thì còn đang ở phía sau. Nhưng mẫn công hệ hồn sư hai bên cánh thì không may mắn như vậy.

Tốc độ của mẫn công hệ hồn sư cho dù có nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh bằng mũi tên từ Gia Cát Thần nỏ bắn ra. Cơ hồ là trong chớp mắt, một phần ba mẫn công hệ hồn sư có lực phòng ngự yếu ớt ở hai bên cánh đã ngã xuống. Chỉ có hồn sư thực lực cao hơn, hoặc là phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, mới có thể tránh được kiếp nạn này.

Đám hồn sư ở chính diện Thánh Long quân đoàn mặc dù đa số đều là cường công hệ hồn sư, nhưng phải ngăn cản công kích dày đặc như vậy của Gia Cát thần nỏ, vẫn là một việc cực kì kinh khủng. Mỗi hồn sư đi đầu đều phải đón nhận công kích kinh khủng của hơn trăm mũi tên. Mười sáu mũi tên thì chỉ có thể phá được phòng ngự của bốn hồn hoàn, nhưng hàng trăm mũi tên đồng thời công kích trên người, lực công kích như vậy cho dù là hồn sư có năm hồn hoàn cũng chưa chắc có thể ngăn cản được. Huống chi, trong lúc Gia Cát Thần nỏ bắn ra, lại không có bao nhiêu hồn sư xuất ra hồn kĩ phòng ngự.

Suốt hai hàng, một màn mưa máu chói mắt từ trên người hơn một ngàn hồn

sư tuôn ra, sau đó bọn họ lần lượt ngã xuống trong tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế. Cùng với sự tổn thất của mẫn công hệ hồn sư hai bên cánh, chỉ là một lần cùng bắn, số lượng hồn sư của cả Thánh Long quân đoàn đã giảm xuống một phần sáu.

Tuyết Băng hưng phấn vung mạnh tay, Đường gia quân lần đầu tiên ra tay, mang lại hiệu quả làm hắn cực kỳ kinh ngạc lẫn vui mừng. Mặc dù khoảng cách xa, không thấy rõ lắm số lượng tổn thất của địch nhân. Nhưng từ làn mưa máu bắn ra, hắn đại khái cũng có thể thấy được số lượng tổn thất của địch nhân nhiều như thế nào. Huống chi, đây cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

"Lên dây cót, lên ngựa". Đại Sư tỉnh táo, lạnh lùng như một khối hàn băng. Dưới mệnh lệnh của hắn, chiến sĩ Đường gia quân nhanh chóng lên dây cót, mà hồn sư của Thánh Long quân đoàn đã bị một loạt bắn này hù dọa đến ngây người.

Cùng lúc đó, Kiếm Đấu La một kiếm thành công, không hề dừng lại, thân thể trên không trung cuốn lại, hồn lực chợt từ dưới chân phun ra, giống như một ánh sao xẹt qua bay thẳng đến trung tâm chiến trường, Thất Sát kiếm chỉ về phía trước, mục tiêu đúng là tên Quỷ Báo Hoa Văn Đấu la kia.

Bỉ Bỉ Đông cùng Đường Tam đang chiến đấu kịch liệt, trong lúc hồn kỹ thứ sáu chói mắt Hấp Huyết Ma Chu của võ hồn Tử Vong Chu Hoàng của nàng sắp sửa đâm trúng người Đường Tam, cũng là lúc Gia Cát Thần Nỏ đồng thời bắn ra, không đợi Đường Tam né tránh, hành động của Bỉ Bỉ Đông cũng trở nên chậm chạp một chút, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Cơ hội như vậy Đường Tam làm sao bỏ qua, chân phải dậm trên mặt đất, Sát Thần lĩnh vực toàn diện mở ra, hai sắc quang mang hồng trắng trong chớp mắt bao phủ toàn trường, không nhân nhượng đẩy lui lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông, làm cho kịch độc của Tử Vong lĩnh vực không thể lan qua đây. Cùng lúc đó, một đạo kim quang rót vào Hải Thần Tam Xoa Kích, khiến cho thần khí này bùng lên quang mang mà nó xứng đáng phải có.

Trong khi chiến đấu lúc trước, bởi vì Đường Tam trước sau trong chớp mắt giết chết hai gã có thực lực mạnh, bị Bỉ Bỉ Đông phóng thích hồn kĩ quá nhanh đột nhiên đánh lén, Đường Tam cũng không có thời gian để sử dụng

Hải Thần Tam Xoa Kích, bị Bỉ Bỉ Đông ép cho chống đỡ rất chật vật. Lúc này rốt cuộc có thể thở được một hơi, Hoàng Kim Tam Xoa Kích đảo qua một vòng trước người, dựa vào thế phòng ngự của Vô Định Phong Ba tạo nên một vòng kim sắc trước người, hoá giải Hấp Huyết Ma Chu đâm tới của Bỉ Bỉ Đông.

Sau khi hoá giải một kích này của Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam không tiến lên mà lui lại. Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, rất nhanh lùi về phía sau, quang mang mãnh liệt màu vàng lam một lần nữa hiện trên người, Lam Ngân chân thân xuất ra.

Hắn là một khống chế hệ hồn sư chứ không phải cường công hệ hồn sư, trong hoàn cảnh đoàn chiến này, hắn nên thể hiện ra tác dụng lớn hơn của hắn là khống chế, chứ không phải là liều chết cùng với Bỉ Bỉ Đông. Tổng thể thực lực, không thể nghi ngờ là phe hắn kém hơn bên phía Bỉ Bỉ Đông. Thời gian càng dài càng bất lợi, nhưng một mặt khác, bọn họ chính là muốn trì hoãn, kéo dài thời gian cho quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu Đế quốc dưới sự thống lĩnh của Đại Sư, cũng như Đường gia quân.

Dưới sự tức giận, Bỉ Bỉ Đông cấp tốc đuổi theo Đường Tam, nàng đã cực kì hận Đường Tam. Mặc dù Thánh Long quân đoàn xảy ra chuyện lớn, nhưng lúc này nàng càng nóng lòng muốn giải quyết Đường Tam. Lưu lại thanh niên có thực lực cường đại này, còn không biết là sẽ tạo cho mình bao nhiêu sự phiền toái.

Trong tiếng nổ ầm ầm, trên mặt Đường Tam phát ra một đạo thần quang mãnh liệt, đã có thể sử dụng bản thể Hải Thần Tam Xoa Kích, hắn ngăn chặn Bỉ Bỉ Đông không còn khó khăn như lúc trước. Hải Thần Tam Xoa Kích tạo nên từng vòng quầng sáng kim sắc, bay về phía Bỉ Bỉ Đông bao trùm lên người nàng.

Chứng kiến quầng sáng kim sắc này, Bỉ Bỉ Đông không khỏi biến sắc. Lần trước trong Tinh Đấu đại sâm lâm, đúng là trúng phải quầng sáng kim sắc này, mới bức bách nàng không thể không sử dụng hồn kĩ thứ chín, Bất Tử Chi Thân. Mặc dù như vậy, chính mình cũng vẫn bị thương không nhẹ.

Bởi vậy, mắt thấy Vô Định Phong Ba của Hải Thần Tam Xoa Kích của

Đường Tam xuất ra, Bỉ Bỉ Đông chợt dừng lại trên không trung một chút, hai tay vung lên, quang mang màu tím đen chói mắt ngưng tụ trước người, đem thân thể của nàng hoàn toàn bảo vệ ở bên trong.

Trên khóe miệng Đường Tam thoáng hiện một nụ cười mỉm, lúc đầu có thể vây khốn Bỉ Bỉ Đông không phải là lực lượng của hắn, mà là Hải Thần chi lực. Mà hồn lực của hắn khác biệt khá xa so với Bỉ Bỉ Đông, Vô Định Phong Ba mặc dù có cơ hội thành công, nhưng không thể nghi ngờ là rất nhỏ. Hắn đương nhiên sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Từng vòng quầng sáng kim sắc đang bay về phía Bỉ Bỉ Đông, đột nhiên tản ra hai bên, chia ra bao phủ vị Phong Hào Đấu la đang là đối thủ của Tiểu Vũ, cùng với Thứ Đồn Đấu La Thứ Huyết đang đối mặt với Độc Cô Bác bên kia.

Cùng lúc đó, hồn hoàn thứ tư trên người Đường Tam cũng chợt sáng lên, chín đạo kim quang cùng lúc từ dưới mặt đất chui ra, dưới chân mỗi người trong chín người bên phía Bỉ Bỉ Đông đều xuất hiện một cái lồng giam kim sắc, vây bọn họ trong đó. Mặc dù lồng giam này đối với hồn sư cấp bậc Phong Hào Đấu la mà nói, chẳng qua chỉ có thể khiến cho bọn họ hơi dừng lại một chút, dưới công kích cường hãn của bọn họ liền biến thành hư ảo. Nhưng trong lúc cao thủ chân chính đối mặt, thường là chênh lệch chỉ ở trong một cái chớp mắt. Ngay lúc này, Đường Tam đã làm ra hành động thể hiện sự cường đại của khống chế hệ Phong Hào Đấu la.

Đối thủ trước mặt đột nhiên dừng lại, đám hồn sư bên phía Đường Tam đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy. Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh vẫn luôn ở gần nhau, liền mượn cơ hội trong chớp mắt này, hai người đồng thời hướng về phía đối phương phóng lại, quang mang mãnh liệt chợt ngưng tụ giữa không trung.

Trên Phá Hồn thương của Dương Vô Địch quang mang đại phóng, Lam Ngân lồng giam chung quanh thân thể của Xà Mâu Đấu La vừa mới bị hắn chấn vỡ, Phá Hồn thương đã mang theo khí thế từ trước tới nay chưa từng có đến trước người hắn. Một kích này, ngưng tụ toàn bộ hồn lực của Dương Vô Địch, căn bản hắn không có làm ra bất cứ hành động phòng ngự nào.

Xà Mâu Đấu La rõ ràng cảm giác được, mình đã không thể né tránh một thương này. Vốn vẫn bị Dương Vô Địch áp bách khiến hắn không kiềm chế

được, trong hoàn cảnh bị Dương Vô Địch bức ép này, hắn mạnh mẽ ép thân thể của mình lướt ngang ba tấc, Xà Mâu trong tay sử dụng như chiến đao, chém thẳng xuống Dương Vô Địch. Nhìn qua, giống như là muốn cùng Dương Vô Địch đồng quy vu tận.

Dương Vô Địch đương nhiên sẽ không lui lại. Nếu hắn lui lại, hắn đã không phải là Tộc trưởng của Phá Chi nhất tộc.

Một tiếng *"phốc"* nhỏ vang lên, Phá Hồn thương xuyên thấu qua người Xà Mâu Đấu La. Cùng lúc đó, Dương Vô Địch cũng lao tới trước, tránh thoát mũi nhọn của Xà Mâu, nhưng cán của Xà Mâu cũng đã nặng nề nện trúng vai của hắn.

Hai luồng huyết vụ cơ hồ đồng thời phun ra từ miệng của hai vị cường giả, trong chớp mắt võ hồn của hai người liền biến mất. Trong chớp mắt bị thương nặng, đã khiến cho bọn hắn không thể tiếp tục sử dụng võ hồn, hồn lực tuôn ra từ trung tâm va chạm đã chấn văng hai người bọn họ bay ngược lại.

Thương thế của Dương Vô Địch hết sức trầm trọng, cả vai trái bị Xà Mâu đánh nát bấy, thậm chí còn tiếp tục chặt gẫy bốn cái xương sườn, nội tạng cũng bị tổn thương không nhỏ. Nhưng Xà Mâu Đấu La so với hắn thảm hại hơn nhiều. Mặc dù hắn rất nhanh đã tránh được vị trí trái tim, nhưng một thương của Dương Vô Địch đã tạo thành một vết thủng bằng cái miệng bát trên ngực phải của hắn, xuyên qua cả nội tạng của hắn, thậm chí còn đâm tới phía sau xương sống. Thân thể bay ngược ra, Xà Mâu Đấu La bất động ngã xuống trên mặt đất, sợ rằng không thể đứng dậy được. Bị thương đến trình độ này, đã làm hắn không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

Chiến đấu từ giờ khắc này đã trở nên cực kì thảm thiết. Bên kia, Mã Hồng Tuấn biến thành Thất Thủ Hoả Phượng Hoàng đột nhiên mọc thêm một cái đầu nữa, đây là dị biến sau khi hắn đạt được tám cái hồn hoàn. Phượng Hoàng Hỏa Diễm mãnh liệt trong chớp mắt bao trùm thân thể địch nhân trước mặt, trong Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam cùng với sự tăng phúc toàn diện của Trữ Vinh Vinh, hiện tại thực lực của hắn đã hoàn toàn trở thành cấp bậc Phong Hào Đấu La. Không thể nghi ngờ, thuộc tính hỏa diễm của Phượng Hoàng võ hồn cường đại trong khoảnh khắc này hoàn toàn hiện ra,

dai như đỉa bám vào thân thể của đối thủ, nhưng hắn cũng bị hồn kĩ của đối phương từ mặt bên quất trúng, quay cuồng bay đi.

Tình huống của Áo Tư Tạp so với Tiểu Vũ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, hắn muốn cùng đối thủ liều mạng cũng không có cách nào làm được. Hắn chỉ có thể nhân lúc Lam Ngân lồng giam của Đường Tam mang đến cho hắn chút thời gian, lập tức ăn tiếp một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng, cả người lùi về phía sau rất nhanh, đồng thời, từ trong lòng lấy ra một cây tiểu hương tràng trong suốt giống như sâu róm. Trên căn hương tràng này phóng xuất ra năng lượng ba động kì dị, mạnh mẽ nuốt vào, trong chớp mắt, Áo Tư Tạp cả người giống như trẻ lại, hồn lực trong chớp mắt khôi phục hoàn toàn, lại tiếp tục huyễn hoá ra một cái phân thân, quay người đánh thốc lại.

Đây là hồn kĩ thứ tám của Áo Tư Tạp, Thủy Tinh Mao Trùng Tràng. Hiệu quả, trong chớp mắt khôi phục toàn bộ hồn lực. Cả người sảng khoái, hắn tiếp tục ăn một cây Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, một cây Hưng Phấn Phấn Hồng Tràng, một đạo Phượng Hoàng hư ảnh mãnh liệt từ sau thân thể hắn bạo xuất, đúng là Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích của Mã Hồng Tuấn. Thì ra, Phục Chế Kính Tượng Tràng hắn ăn lần này, là dùng máu tươi của Mã Hồng Tuấn mà làm ra.

Không thể phủ nhận, thực lực của bản thân Áo Tư Tạp không tính là mạnh, dù cho hắn có sử dụng Kim Thương Dăng, cũng chỉ là làm cho kĩ năng mà hắn sử dụng càng trở nên hữu hiệu. Nhưng Phục Chế Kính Tượng Tràng của hắn, lại làm cho hắn có được hồn kĩ năng lực thiên kì bách quái. Đột nhiên từ một người cường công hệ chiến hồn sư Bạch Hổ liền biến thành Phượng Hoàng chiến hồn sư, từ cận chiến biến thành chiến đấu tầm xa, nhất thời làm cho đối thủ của hắn không thích ứng được. Hơn nữa, Thủy Tinh Mao Trùng Tràng làm cho hồn lực của hắn hoàn toàn khôi phục, một cái Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích oanh đi tới, nhất thời đem tên Phong Hào Đấu La kia chấn bay ngược lại.

Tên Phong Hào Đấu La giao chiến cùng Tiểu Vũ đã bức bách nàng sử dụng ra hai lần Vô Địch Kim Thân, Thuấn Gian Di Chuyển lại phải liên tục sử dụng. Ngay tại lúc này, thân thể của hắn bị Lam Ngân lồng giam hạn chế một chút, Tiểu Vũ cũng vừa lúc trong nháy mắt lui về phía sau. Không đợi vị Phong Hào Đấu la này phá hủy Lam Ngân lồng giam, kim sắc quầng sáng

cũng đã bao phủ thân thể của hắn. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, cả người đã không thể tái di động nửa phần.

Bên kia, đồng thời trúng Vô Định Phong Ba của Đường Tam là Thứ Đồn Đấu la lại may mắn hơn, hắn chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, thân thể liền lập tức lại khôi phục bình thường. Chẳng những đánh bay Bích Lân Xà Hoàng Độc Cô Bác ra ngoài, lại còn sử dụng gai nhọn trên người để lại mấy vết thương trên người Độc Cô Bác.

Vô Định Phong Ba thành công chỉ có năm mươi phần trăm. Mặc dù như vậy, Đường Tam cũng đã rất hài lòng. Dù sao, hiện tại hắn trực tiếp thừa nhận áp lực cực lớn từ Bỉ Bỉ Đông, có thể phân tâm dễ dàng định trụ một người Phong Hào Đấu La tám giây, đã là không tệ.

Tiểu Vũ bị vị Ma Hùng Đấu La võ hồn là Huyết Ma Cuồng Hùng kia bức bách sớm đã tức giận đầy bụng, mắt thấy hắn bị Vô Định Phong Ba của Đường Tam giữ cho bất động, loại cơ hội tốt này nàng sao lại có thể bỏ qua chứ? Một cái Thuấn Gian Di Chuyển sử ra, đã đi tới phía sau lưng Ma Hùng Đấu La, đuôi tóc vung lên liền quấn quanh trên cổ Ma Hùng Đấu la, mũi chân phải đạp một cái tại vị trí thắt lưng phía sau lưng của hắn, vòng eo trong chớp mắt chuyển động, thân thể Ma Hùng Đấu la nhất thời bị nàng mạnh mẽ quăng lên giữa không trung.

Hồn hoàn thứ sáu màu đỏ trên người Tiểu Vũ trong chớp mắt lóe sáng, cả người hóa thành một đạo hư ảnh hướng về giữa không trung đuổi theo thân thể Ma Hùng Đấu La, hồn hoàn thứ sáu này của nàng chính là hồn hoàn bổn mạng của mười vạn năm hồn thú đời trước của nàng, Đường Tam trong lúc hồi sinh nàng đã trả ngược về trong cơ thể nàng, cùng khế hợp với bản thân vô cùng lạ thường. Lúc này mười vạn năm hồn kĩ do hồn hoàn cùng bản thể dung hợp xuất ra, càng lại không kém bất cứ hồn hoàn thứ chín nào của phong hào đấu la, điểm quan trọng hơn nữa là nàng từng là mười vạn năm hồn thú, tiêu hao hồn lực của bản thân cũng không nhiều lắm.

Hư Vô Bạo Sát Bát Đoạn Suất!

Giữa không trung, cả thân thể của Ma Hùng Đấu La trong nháy mắt bị một đoàn hồng quang bao vây, vừa xoay tròn vừa cấp tốc rơi xuống mặt đất như

một ánh sao xa.

Nguy cơ của Tiểu Vũ tạm thời được hóa giải, nhưng Đường Tam lại gặp nguy hiểm, mắt thấy quầng sáng Vô Định Phong Ba bay đi hướng Phong Hào Đấu La hai bên bao vây lại, quang mang trong mắt Bỉ Bỉ Đông phát ra làm cho người ta sợ hãi, hồn lực mãnh liệt ba động sôi trào tới đỉnh điểm, trong chớp mắt, quang mang màu tím đen đã biến thành màu xanh sẫm, chín cái hồn hoàn sắp theo thứ tự sáu cái màu đen, một cái màu đỏ, hai cái màu đen trong chớp mắt nở rộ. Nàng đã phóng xuất ra võ hồn thứ hai của mình, Phệ Hồn Chu Hoàng.

Hai cái càng màu xanh ngọc bích thật lớn trong chớp mắt khép lại cùng một chỗ, một đạo quang nhận kinh thiên màu xanh biếc chém thẳng về phía Đường Tam. Một kích này, Bỉ Bỉ Đông đã đem toàn bộ hồn lực của mình rót vào trong đó. Giữa không trung, chỉ thấy quang nhận màu xanh biếc đó cực kì lắt léo, quang mang vặn vẹo căn bản không thể phán đoán được vị trí công kích cụ thể. Cho dù là cấp bậc tinh thần lực này của Đường Tam, vừa tiếp xúc với phạm vi công kích, lập tức đã bị quang mang vặn vẹo kia nghiền nát, tất cả hiệu quả dò xét không còn sót lại chút nào.

Lực áp bách thật lớn khiến cho tâm phế Đường Tam dường như muốn nổ mạnh, cho dù là đem Hải Thần Tam Xoa Kích hoành đến trước ngực, cũng không có cách làm suy yếu loại cảm giác này. Tam Xoa Kích liên tiếp huyễn hóa ra mấy cái quầng sáng kim sắc đều bị cự nhận màu xanh ngọc bích chém thành hai nửa, chỉ có thể hơi ngăn cản tốc độ đi tới của nó.

Đường Tam hiểu được, Bỉ Bỉ Đông đã quyết ý giết chết mình, bất luận trên chiến trường tình huống khác như thế nào, nhất định phải giết chết chính mình mới có thể cam tâm.

Gặp phải nguy hiểm như thế, mặc dù Đường Tam có được vô số kĩ năng, lúc này cũng cảm thấy vô lực trước lực lượng tuyệt đối. Mặc dù Bỉ Bỉ Đông hiện tại phát huy ra thực lực cũng không phải là chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La, nhưng lại có được nhiều hồn hoàn đẳng cấp cao như thế, hắn mặc dù hồn lực đạt tới chín mươi ba cấp vẫn là có chút không chống đỡ được. Đường Tam hiểu được, cùng so sánh với chính thức là cường giả đỉnh cao, chính mình cuối cùng vẫn có chênh lệch.

Quang mang lóe ra, trong chớp mắt, kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích đã bốc lên đến cực hạn, Hải Thần chi quang hùng hậu từ mi tâm Đường Tam phóng thích ra tựa như đại dương mênh mông. Giờ khắc này, hắn đem tất cả năng lượng của bản thân toàn bộ rót vào thần khí trong tay.

Năng lượng ba động mạnh mẽ trong chớp mắt bốc lên tới cực hạn, kim quang sáng lạn bao phủ cả người Đường Tam khiến thân thể hắn phát ra kim sắc chói mắt. Xoay người lại, xoay tròn, phóng ra, ba động tác đơn giản một mạch hoàn thành, trong chớp mắt, thiên địa chi lực phảng phất đều ngưng tụ trong động tác đơn giản này của hắn, Hải Thần Tam Xoa Kích đã bắn nhanh ra tạo nên một đạo kim quang mờ ảo, phảng phất cắt nát hư không, quang ảnh mờ ảo vặn vẹo bay thẳng đến quang nhận màu xanh ngọc bích do Bỉ Bỉ Đông xuất ra.

Trong mắt Bỉ Bỉ Đông lúc này đã tràn ngập quang mang độc ác, đối mặt với thức thứ ba Nhất Khứ Bất Phản trong Hoàng Kim Thập Tam Kích, nàng lại làm ra một hành động làm cho Đường Tam cực kì hoảng sợ, đồng thời ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Quang nhận màu xanh ngọc bích đã thoát ly thân thể Bỉ Bỉ Đông, ở giữa không trung đột nhiên kịch liệt vặn vẹo một chút, liền vượt qua Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam tiếp tục bay thẳng đến thân thể hắn. Mà võ hồn chân thân của Bỉ Bỉ Đông đang là Phệ Hồn Chu Hoàng lại lần nữa đột ngột trở thành Tử Vong Chu Hoàng, đồng thời, hồn hoàn thứ chín trong nháy mắt lóe sáng.

Đường Tam đương nhiên hiểu được Bỉ Bỉ Đông muốn làm cái gì, nàng muốn bằng vào kĩ năng Bất Tử Chi Thân mạnh mẽ ngạnh tiếp chiêu Nhất Khứ Bất Phản trong Hoàng Kim Thập Tam Kích của mình, mà công kích của nàng cũng đồng sẽ đánh lên trên thân thể mình.

Lần trước, sau khi bị thương nặng dưới một kích này, Bỉ Bỉ Đông liền cẩn thận nghiên cứu qua kinh khủng thần kĩ đã khiến nàng rơi vào tình trạng cửu tử nhất sinh. Nàng không có nắm chắc dựa vào hồn kĩ có thể hoàn toàn ngăn cản, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này. Liều mạng bị thương lần nữa, cũng muốn đem Đường Tam hoàn toàn hủy diệt, cho tuyệt hậu hoạn. Đối với nàng,

cho dù cả Thánh Long quân đoàn toàn bộ bị tiêu diệt, cũng không trọng yếu bằng việc giết chết Đường Tam. Nếu để người tuổi trẻ này tiếp tục phát triển đi lên, sẽ tạo thành uy hiếp trí mạng đối với nàng.

Xa xa, U Minh Bạch Hổ đã thành hình, trong nháy mắt đánh bay hai gã Phong Hào Đấu La vốn đang đánh nhau chết sống cùng với Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, hướng về bên này bay lại. Nhưng U Minh Bạch Hổ cách Đường Tam bên này thật sự quá xa, tốc độ của bọn họ cho dù có nhanh hơn vài phần, cũng không thể so sánh với tốc độ công kích của Bỉ Bỉ Đông.

Mã Hồng Tuấn cùng Áo Tư Tạp muốn cứu viện, nhưng hai tên Phong Hào Đấu La cùng bọn chúng chiến đấu đã toàn bộ triển khai tấn công, không nhân nhượng áp chế bọn họ không thể nhúng tay.

Trữ Vinh Vinh mặc dù dùng hết toàn lực vì Đường Tam tiến hành sáu thuộc tính tăng phúc, nhưng nàng cũng hiểu được, tăng phúc của mình không cách nào làm cho thân thể của Đường Tam có thể ngăn cản được công kích như vậy.

Dương Vô Địch vừa mới huyễn hóa ra một thanh Phá Hồn thương khác, chống đỡ thân thể của chính mình từ trên mặt đất đứng lên. Kiếm Đấu La Trần Tâm đồng dạng dùng Thất Sát Kiếm mạnh mẽ bức lui đối thủ của mình, nhưng muốn cứu viện, tốc độ đồng thời cũng không đủ. Ai cũng không nghĩ tới, Bỉ Bỉ Đông thật không ngờ cường hãn, dùng phương thức này muốn tuyệt sát Đường Tam.

Đường Tam sau khi xuất ra chiêu Nhất Khứ Bất Phản trong Hoàng Kim Thập Tam Kích đã không còn dư lực. Dưới sự tập trung của đối thủ đẳng cấp như Bỉ Bỉ Đông, hắn cũng không thể né tránh. Đối phó với công kích cường hãn như thế, hiện tại hắn có thể làm cũng chỉ là chờ đợi.

Tình huống đó mặc dù chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đối với Đường Tam mà nói, lại giống như dài vô tận. Mà đúng vào lúc này, một đoàn quang cầu màu đỏ thật lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo một tầng ánh sáng màu vàng lộng lẫy nặng nề nện lên trên quang nhận màu xanh ngọc bích.

"Tiểu Vũ …". Đường Tam thất thanh kêu to.

Oanh … Âm thanh bạo liệt, nghiền nát phát ra từ trung tâm vị trí tiếp xúc, cả không gian bị xé rách hoàn toàn, vô số vết nứt không gian màu đen nhỏ li ti xuất hiện tại vị trí đó.

Huyết nhục bay tứ tung, vô số mảnh thi thể bị các vết nứt không gian này thôn phệ, một thân thể đã bị nhiễm hồng hoàn toàn văng ra, nện mạnh vào trước ngực Đường Tam, che chắn phía trước thân thể của hắn, đón nhận hết dư lực còn sót lại của quang nhận màu xanh ngọc bích.

Một kích này của Bỉ Bỉ Đông, chính là một trong những hồn kĩ cường đại nhất của nàng, cũng là một trong những kĩ năng cường đại nhất của võ hồn Phệ Hồn Chu Hoàng, Không Gian Tê Liệt Chi Thâm Uyên Trảm. Dựa vào hồn lực cao đến chín mươi tám cấp của nàng, uy lực của một kích này tuyệt đối chính là cấp bậc hủy thiên diệt địa.

Một tiếng *"Phanh"* vang lên, thân thể của Đường Tam bị đánh bay ra ba mươi thước, đến lúc được U Minh Bạch Hổ tiếp được mới dừng lại.

Mà bên kia, thân thể của Bỉ Bỉ Đông dưới một kích kinh khủng Nhất Khứ Bất Phản của Hải Thần Tam Xoa Kích trong chớp mắt bị nghiền nát, hóa thành vô số các khối vỡ bay tán loạn trong không trung.

Hải Thần Tam Xoa Kích không hề dừng lại mà tiếp tục bay về phía sau của nàng, giống như một đạo lưu tinh màu vàng bay thẳng vào đại quân của Võ Hồn Đế quốc đang ở phía sau mấy ngàn thước.

Nơi kim quang đi qua, tất cả đều biến thành một mảnh hư không rộng mười thước, kéo dài đến tận trước tường thành của ải Gia Lăng. Tất cả binh lính trang bị vũ trang hạng nặng của Võ Hồn Đế quốc ở trong đường đi của dải kim quang này toàn bộ biến mất.

Kim sắc quang mang đó cuối cùng ngưng tụ tại một điểm trên tường thành. Trong tiếng nổ ầm ầm, tường thành dày đến trăm thước liền bị phá thành một cái đại động rộng đến năm thước, xuyên thấu vào bên trong ải. Cho đến lúc này, kim quang mới dừng lại, Hải Thần Tam Xoa Kích rơi xuống phía trước tường thành, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Xích … Vù vù …

Lần thứ hai Gia Cát Thần Nỏ bắn hết xong, một tầng huyết vụ lại bắn lên không trung lần nữa. Lần này, số lượng hồn sư của Thánh Long quân đoàn chết dưới Gia Cát Thần Nỏ so với lần thứ nhất còn muốn nhiều hơn. Tất cả mẫn công hệ hồn sư dưới bảy mươi cấp trở xuống hoàn toàn toàn bị tiêu diệt.

Đại sư rốt cuộc hạ lệnh tiến công:

"Thiên Đấu hồn sư tiến lên, Đường gia quân tiến lên, giết…".

Qua Long Nguyên soái đồng thời giơ trường kiếm trong tay lên, miệng mở rộng hô lên chỉ có một chữ: *"Sát …"*. Hồn lực cao đến tám mươi cấp cơ hồ toàn bộ rót vào trong thanh âm. Mười quân đoàn trọng kị binh, mười quân đoàn khinh kị binh tại bên ngoài ải Gia Lăng nhất thời giống như sóng lớn khôn cùng, mênh mông cuồn cuộn giết đến.

Xông lên trước nhất, như trước là Đường gia quân, trong lúc trên lưng ngựa, bọn họ đã tiến hành lên dây cót lần thứ ba. Bên trong Gia Cát Thần Nỏ của bọn họ, còn có mười sáu mũi tên sắc bén.

Trong làn sương mù màu tím, thân thể bị nghiền nát của Bỉ Bỉ Đông một lần nữa hợp thể. Nàng quát lên chói tai:

"Thánh Long quân đoàn lui lại. Kị binh hạng nặng, bộ binh hạng nặng, nghênh địch".

Đối với nàng mà nói, sinh tử của đám trọng kị binh, trọng bộ binh này cũng không quan trọng, mấu chốt là nền tảng của Võ Hồn Điện không thể dao động. Mặc dù bây giờ nàng còn chưa biết tổn thất của Thánh Long quân đoàn là bao nhiêu, nhưng tử thương đã hết sức thảm trọng. Nếu như bị đông đảo địch nhân truy kích như vậy, còn không biết sẽ chết thêm bao nhiêu. Lực lượng truy kích cũng đều là hồn sư, còn có loại vũ khí không biết là cái gì nhưng lại có thể làm cho hồn sư bên mình tử thương số lượng lớn.

"Binh bại như núi đổ". Gia Cát Thần Nỏ đồng loạt bắn hai lượt đã làm cho

Thánh Long quân đoàn hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, hơn nữa chính phó đoàn trưởng cũng đã tử vong. Một tiếng ra lệnh lui lại này của Bỉ Bỉ Đông, thật sự làm cho Thánh Long quân đoàn chạy trốn còn nhanh hơn bất kì ai khác.

------oOo------

Chương 460: Tử Cực Ma Đồng : Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

Không nghi ngờ gì, hồn sư có hồn lực càng cao thì trong khi rút lui lại bỏ chạy càng nhanh, một đám người dày đặc này không thể ngăn cản bước tiến của hồn sư cấp cao, cho nên vọt qua hồn sư cấp thấp của phe mình, trực tiếp mạnh mẽ phá thủng một điểm. Rồi đám hồn sư cấp cao này lùi lại rất nhanh về phía sau phòng tuyến của phe mình, cứ như vậy, đám hồn sư cấp thấp cùng đám phụ trợ hệ hồn sư tự nhiên bại lộ trước mặt của Đường gia quân.

Ngựa phi như điên có lẽ trong một thời gian ngắn không đuổi kịp hồn sư cao cấp, nhưng hồn sư cấp thấp và hồn sư phụ trợ khó có thể so với ngựa phi nước đại.

Khi Bỉ Bỉ Đông thấy Gia Cát Thần Nỗ bắn ra lần thứ ba, phụ trợ hệ hồn sư và hồn sư cấp thấp của Thánh Long quân đoàn ngã xuống từng mảng lớn, nàng không khỏi nhắm mắt lại một cách thống khổ, lúc này nàng mới phản ứng lại. Chính mình đã ra mệnh lệnh sai lầm, tuy rằng địch cường hãn, nhưng Thánh Long quân đoàn dù sao cũng là quân đoàn do toàn bộ hồn sư hợp lại mà thành. Nếu như để cho hồn sư đỉnh cấp đứng ở phía trước, rồi phía sau từ từ triệt thoái, thì cho dù có tổn thất cũng tuyệt không có tổn thất lớn lao đến như vậy.

Nhưng mà hiện tại có nói gì thì cũng không còn kịp nữa, sau cùng Bỉ Bỉ Đông nhìn thoáng qua Đường Tam đang ở xa xa, hét lên một tiếng gọi phong hào đấu la của phe mình rồi bay nhanh thối lui về hướng Gia Lăng quan,

trước khi rời đi vẫn không quên mang theo Xà Mâu Đấu La đang bị trọng thương. Ngoài Xà Mâu Đấu La bị trọng thương ra, còn có tên phong hào đấu la bị giết trong đoàn hồng quang lúc nãy. Vậy là đã mất hai tên, lại còn thêm Thiên Tượng Hô Duyên Chấn cùng với Thánh Long Thác Bạt Hị. Chuyến này không thể nghi ngờ là Võ Hồn đế quốc tổn thất quá nặng nề.

Lúc này căn bản Đường Tam không quan tâm đến việc đuổi theo, những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái cũng ào tới che chắn trước người hắn. Trong nháy mắt khi vừa bị đánh bay, hai mắt Đường Tam đã trở nên một màu đỏ quạch, hắn sao lại không thấy rõ, người đã thay mình hứng lấy công kích của Bỉ Bỉ Đông là ai?

Chính là người yêu của hắn, Tiểu Vũ! Tiểu Vũ đang thi triển Hư Vô Bạo Sát Bát Đoạn Suất đối phó với Ma Hùng Đấu La, vừa thấy Đường Tam gặp nguy hiểm, nàng không chút do dự mang theo cả thân thể tên Ma Hùng Đấu La bay đến mà nghênh đón.

Ma Hùng Đấu La dưới công kích của Vô Định Phong Ba có thể phóng thích ra lực phòng ngự của mình mà ngăn cản, hoặc là hắn cũng có thể phòng ngự trước công kích từng phần của Hư Vô Bạo Sát Bát Đoạn Suất, nhưng kắn làm sao ngăn cản nổi đòn Không Gian Tê Liệt Chi Thâm Uyên Trảm kinh khủng kia chứ? Cho nên lập tức bị nát thành từng mảnh. Nhưng dư âm của công kích vẫn hung mãnh đánh vào người Tiểu Vũ, đánh bay nàng ra, lại tiếp tục đánh vào thân thể Đường Tam.

Trên người Tiểu Vũ lúc này loang máu, Đường Tam ôm chặt lấy thân thể của nàng, liều mạng đem hồn lực của mình rót vào trong thân thể nàng.

- Ca, ta không có việc gì đâu!.

Tiểu Vũ vừa ho mạnh vừa phun ra một ngụm hồn lực, phun mạnh đến nỗi vạt áo trước của Sử Lai Khắc ngũ quái bay phấp phới.

Đường Tam hơi sửng sốt, đây chính là vì quá quan tâm cho nên loạn, lúc thấy Tiểu Vũ bị thương nặng, hắn vô cùng kinh hoảng, đến khi nghe được thanh âm của nàng mới định thần lại, đưa hồn lực của mình vào trong cơ thể Tiểu Vũ một cách nhu hoà.

Đôi mắt to của Tiểu Vũ khẽ chớp, không có chút gì là suy nhược cả, cười khổ nói:

- Ngốc ca ca của ta ơi, ngươi quên rồi sao, ta có Vô Địch Kim Thân hộ thể mà! Một kích của Bỉ Bỉ Đông không làm gì được ta cả, nhưng ngươi truyền cho ta nhiều hồn lực như vậy, ta chịu không nổi a!

Đường Tam lúc này mới hoàn toàn bình tĩnh lại, thở hắt ra một tiếng ôm chặt lấy Tiểu Vũ. Hắn cúi đầu kề sát vào gương mặt của Tiểu Vũ:

- Nha đầu, ngươi doạ chết ta rồi!

Không Gian Tê Liệt Chi Thâm Uyên Trảm của Bỉ Bỉ Đông tuy rằng cường hãn nhưng dù sao cũng vẫn chưa đạt tới thần cấp, chưa đủ sức để phá vỡ Vô Địch Kim Thân của Tiểu Vũ. May mắn là Tiểu Vũ còn lại một lần duy nhất Vô Địch Kim Thân để phòng ngự, nếu không sợ rằng nàng cũng bị nát thành từng mảnh giống như số phận của Ma Hùng Đấu La.

Đột nhiên Đường Tam phát một cái vào mông Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ngẩng đầu lên nói một cách đáng thương:

- Ca, sao ngươi lại đánh ta?

Đường Tam hừ một tiếng:

- Nếu như ngươi đã dùng hết ba lần Vô Địch Kim Thân, ngươi cũng xông lên như lúc nãy đúng không?

Tiểu Vũ cười hì hì nói:

- Cho nên ngươi càng phải chú ý sự an toàn của mình, nếu không thì không thể trách ta được!

Dù sao đi nữa, rốt cục Tiểu Vũ không có việc gì làm cho Đường Tam thở phào nhẹ nhõm thật to, rồi ôm nàng đúng lên nhìn về phía chiến trường.

Lúc này trên chiến trường cực kỳ hỗn loạn, hai mươi quân đoàn của đại quân Thiên Đấu đế quốc áp thẳng vào Gia Lăng quan, Thánh Long quân đoàn sau khi bị Gia Cát Thần Nỗ bắn ba lượt đã tổn thất gần một nửa, hơn nữa lại còn sự truy kích của hơn sáu ngàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc, con số tử thương không ngừng tăng lên.

Kiếm Đấu La Trần Tâm, Cốt Đấu La Cổ Dong lại thêm Hoàng Kim Thiết Tam Giác đã hoá thân thành Hoàng Kim Thánh Long như một mũi dùi xông lên trước hết, lãnh đạo hồn sư phe mình không ngừng đuổi giết Thánh Long quân đoàn đang bỏ chạy.

Đường gia quân lúc này đã chia làm hai đạo từ hai bên mà âm thầm rút lui không một tiếng động. Trận chiến này tác dụng của bọn họ đã hiển hiện ra, để tránh tổn thất cho họ, Đại Sư ra lệnh cho đệ tử Đường môn ở lại trong trận để hiệp trợ với hồn sư công kích, còn lại một vạn Đường gia quân thì trực tiếp lùi lại, nạp tên cho Gia Cát Thần Nỗ một lần nữa.

Tám quân đoàn trang bị hạng nặng của Võ Hồn đế quốc rốt cục cũng tiến lên phía trước, vượt qua hồn sư của Thánh Long quân đoàn, nghênh đón đại quân của Thiên Đấu đế quốc đang điên cuồng gào thét như hai dòng nước lũ. Một bên tăng tốc tấn công, một bên bản thân đã có sự khiếp sợ, đối chọi với nhau mặc dù số lượng chênh lệch không nhiều, nhưng được sự lãnh đạo của sáu nghìn tên hồn sư thì thắng bại đã rõ ràng.

Lúc này Bỉ Bỉ Đông đã lui về đến đầu thành của Gia Lăng quan, cho đến bây giờ, nàng mới lặng lẽ ộc ra một ngụm máu tươi vào trong tay áo của mình, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Thứ Đồn Đấu La trầm giọng nói:

- Bệ hạ, nếu không phái quân đoàn thiên sứ ra, thì tổn thất của chúng ta…..

- Không thể phái quân đoàn thiên sứ ra được!

Bỉ Bỉ Đông nói với một vẻ âm u bất định:

- Trước khi chưa biết rõ ràng loại vũ khí gì đã giết chết một số lượng lớn hồn

sư của chúng ta, tuyệt đối không thể để cho quân đoàn hồn sư mạo hiểm. Hồn sư không phải là binh lính, dù ta có xuất ra lực lượng mà ta đã ẩn giấu đó, trong một thời gian ngắn cũng không thể làm được gì nhiều. Truyền mệnh lệnh của ta, quân đoàn thiên sứ cố thủ trên đầu thành phòng ngừa quân địch công thành.

Chỗ bị phá vỡ trên tường thành Gia Lăng quan quá lớn thực sự đã mang lại nguy cơ cho việc thủ thành, một khi đại quân của Thiên Đấu đế quốc qua sông, đây sẽ là một đột phá khẩu.

Vừa hạ lệnh, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông vừa nhìn vào Tam Xoa Kích ngăm đen đang bình thản cắm sâu vào tới bên trong tường thành.

Sau cùng, đám hồn sư của Thánh Long quân đoàn còn sót lại dưới sự yểm hộ của tám quân đoàn trang bị hạng nặng đã rút lui về Gia Lăng quan vào trong thành. Thế nhưng nương theo sự rút lui của chúng, quân đoàn hồn sư và quân đoàn khinh trọng kỵ binh của Thiên Đấu đế quốc cũng đã đánh tới sát bên.

Một bên khí thế như cầu vồng, vừa được sáu ngàn tên hồn sư dẫn đầu công kích, vừa có ưu thế tuyệt đối về binh lực. Mà bên kia khí thế đã mất, sau lưng là tường thành Gia Lăng quan với bốn cái cầu treo. Nhân mạng dưới dòng nước lũ gào thét cũng như nhân mạng dưới sự thu hoạch điên cuồng của tử thần.

Tác dụng đáng có của hồn sư trong chiến tranh trong nháy mắt xuất ra, nhất là Hoàng Kim Thiết Tam Giác hoá thành Hoàng Kim Thánh Long cùng với Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La. Ba cường giả như hổ lạc đàn dê trong nháy mắt mở ra một cái lỗ hổng trong quân đoàn trang bị nặng của Võ Hồn đế quốc. Trong nháy mắt sáu tên hồn sư tách ra, phụ trợ hệ hồn sư ở phía sau, cường công hệ ở phía trước, mẫn công hệ ở hai bên. Nhưng kết quả lúc này cùng với trước khi Thánh Long quân đoàn của Võ Hồn đế quốc công kích đã hoàn toàn khác.

Thánh Long quân đoàn đối mặt với Gia Cát Thần Nỗ của Đường gia quân, mà lúc này, quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc lại đối mặt với binh lính bình thường. Tuy rằng

bọn chúng mặc trọng giáp nhưng trước mặt hồn sư, trọng giáp này còn có ý nghĩa gì chứ?

Hồn kỹ mang thuộc tính hoả diễm hàn băng xuất hiện, đúng là uy lực của các đệ tử học viện Tứ Nguyên Tố. Thuỷ hoả vô tình, uy lực tuyệt đối của hai đại nguyên tố này áo giáp căn bản không thể ngăn cản, theo sát sau đó chính là đệ tử Ngự đường và Dược đường của Đường môn tạo thành quân công kích trung ương.

Đệ tử Ngự đường ở phía trước, Dược đường ở phía sau, hai người một tổ, công kích của binh lính trọng giáp gặp phải phòng ngự của áo giáp da tê ngưu trên người Ngự đường đệ tử giống như là gải ngứa. Thế nhưng Phá Hồn Thương từ dưới nách của các đệ tử Ngự đường đâm ra lại xuyên thủng áo giáp của bọn chúng như xuyên qua tờ giấy. Hầu như mỗi bước đệ tử Ngự đường đi tới, quân đoàn trọng giáp của Võ Hồn đế quốc ngã xuống hơn hai trăm thi thể.

Sáu ngàn tên hồn sư giống như một thanh đao nhọn hung hăng cắm vào bụng quân địch, lẽ ra phải xuất hiện ở tình huống mà Võ Hồn đế quốc công kích quân đoàn trang bị nặng của Thiên Đấu đế quốc, nhưng lại xuất hiện ở trên người của quân đoàn trọng giáp của Võ Hồn đế quốc, thương vong quá thê thảm làm cho người ta phải chau mày.

Trên tường thành Gia Lăng quan, tướng lĩnh của các vương quốc công quốc tạo thành Võ Hồn đế quốc lúc này đã quỳ rạp xuống.

- Bệ hạ, xin hãy mau phái quân đoàn hồn sư đi cứu viện, quân đoàn trang bị nặng của chúng ta đã không duy trì được nữa…

- Đúng vậy, bệ hạ, đây là quân tinh nhuệ của chúng ta. Ở Gia Lăng quan chúng ta cũng chỉ có tổng cộng tám quân đoàn trang bị hạng nặng này, nếu như để cho Thiên Đấu đế quốc xông tới, chúng ta làm sao thủ mặt sau đây?

- Bệ hạ, một quân đoàn trang bị hạng nặng đã gần bị tiêu diệt, nếu tiếp tục như vậy, quân đoàn trang bị hạng nặng coi như không còn nữa…

Quân đoàn trang bị hạng nặng ở bất cứ quốc gia nào cũng đều là cực kỳ trọng

yếu, muốn lập ra một quân đoàn trang bị hạng nặng đòi hỏi tài lực đầu tư gấp mười lần một quân đoàn bộ binh. Bất luận là trang bị hay tố chất binh lính đều là cao nhất trong hệ thống quân đội. Hợp tất cả vương quốc công quốc của Thiên Đấu Tinh La hai đại đế quốc, mỗi đế quốc có thể có hai quân đoàn trang bị hạng nặng đã không dễ dàng gì, lúc này mắt thấy binh chủng quý giá đó dưới sự trùng kích của Thiên Đấu đế quốc bị tàn sát không ngừng, bọn chúng làm sao không khỏi đau lòng?

Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông trầm trọng nhìn đám tướng lĩnh trước mặt rồi quả quyết nói:

- Quân đoàn hồn sư đã không thể tái chiến, ta đã nói rồi, chưa làm cho rõ ràng loại vũ khí nào đã sát thương một số lượng lớn hồn sư thì không thể tiếp tục mạo hiểm. Các ngươi phải hiểu rằng, mặc dù quân đoàn trang bị hạng nặng trọng yếu thật, nhưng tác dụng của quân đoàn hồn sư mới là mang tính quyết định. Chỉ cần quân đoàn thiên sứ còn tồn tại, dựa vào thế hiểm trở của Gia Lăng quan, chúng ta sẽ không sợ bị Thiên Đấu đế quốc công phá. Tiếp theo, hãy truyền mệnh lệnh của ta, triển khai toàn bộ công kích từ xa, yểm hộ cho quân đoàn trang bị hạng nặng lui lại, quân đoàn thiên sứ thủ hộ bên trong tường thành, nếu như quân địch theo vào hãy lập tức ngăn chặn.

Nghe Bỉ Bỉ Đông ra lệnh, các tướng lĩnh đang quỳ rạp không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều toát lên vẻ phẫn nộ. Đương nhiên là bọn chúng không dám phản kháng mệnh lệnh của Bỉ Bỉ Đông, nói gì đi nữa cũng không ai đến nỗi chán sống, nhưng trong lòng bọn chúng, một mồng mấm u ám đã lặng lẽ gieo xuống. Hành động của Bỉ Bỉ Đông làm bọn chúng không khỏi sinh ra một cảm giác, quân đoàn hồn sư thủ hạ của ngươi là quân tinh nhuệ, vậy binh lính của chúng ta không phải là người hay sao?

Bọn tướng lĩnh đều yên lặng, nhưng bộ dạng giận mà không dám nói ra của bọn chúng lại làm cho Bỉ Bỉ Đông trong lòng càng thêm buồn bực. Từ khi thành lập Võ Hồn đế quốc đến nay, nàng luôn luôn tràn đầy tin tưởng, nhưng đến giây phút này, nàng mới phát hiện ra, chính thức chỉ huy trên chiến trường, mình không phải là thống soái có kinh nghiệm chiến trận. Chỉ huy hồn sư chiến đấu thì còn có thể, nhưng sau khi chiến trường lâm vào hỗn loạn, lòng nàng cũng có chút rối loạn.

Đương nhiên, đó cũng không đủ để thay đổi quyết định của Bỉ Bỉ Đông, trong lòng nàng, không có gì quan trọng bằng đám hồn sư thủ hạ của mình.

Cự nỏ thủ thành trên Gia Lăng quan bắt đầu triển khai uy lực, phối hợp với một số lớn cung tiễn thủ không ngừng bắn từng mảng tên lớn xuống dưới thành.

Qua Long nguyên soái sớm đã có chuẩn bị, mắt thấy quân đội bên mình đã tiến vào tầm bắn của công kích từ xa của đối phương, lập tức hạ mệnh lệnh xuống, từ hai cánh, mười quân đoàn khinh kỵ binh nhảy vào chiến trường rồi nhanh chóng tản ra, từ hai bên tạo nên một cái vòng cung lớn lao về phía sau. Bọn họ cũng không đi xa, chỉ cách chiến trường chừng năm dặm chấn chỉnh nghiêm túc lại đội hình, tuỳ theo tình hình mà chuẩn bị trợ giúp cho phía trước.

Cung tiễn bình thường đối với trọng trang kỵ binh hầu như không có uy hiếp gì đáng kể, mỗi người trọng trang kỵ binh đều như một cái hộp sắt vậy, chiến mã của họ cũng được áo giáp phủ kín, cung tiễn chỉ có thể lưu lại một chuỗi đốm lửa trên áo giáp của bọn họ mà thôi.

Thực sự uy hiếp bọn họ chính là một trăm năm mươi cái cự nỏ thủ thành đặt trên Gia Lăng quan, mũi tên của cự nỏ mỗi cây dài một thước hai chợt bắn ra, lực công kích trong phạm vi ngàn thước còn hơn cả Gia Cát Thần Nỗ. Cho dù là hồn sư bình thường cũng tuyệt đối không dám để cho nó trực tiếp bắn trúng.

Đương nhiên cự nỏ thủ thành tốc độ bắn không thể so với Gia Cát Thần Nỗ được, chỉ cần chuẩn bị tốt, cự nỏ kia muốn bắn trúng hồn sư rất là khó. Hơn nữa mũi tên nỏ vốn rất lớn, nhờ vậy đám hồn sư cấp cao có thể kịp thời chuẩn bị ngăn cản nó bắn tới. Xem như là dưới làn tên của cự nỏ thủ thành, bên phe Thiên Đấu đế quốc bắt đầu thương vong nhiều hơn một chút.

Tám quân đoàn trang bị hạng nặng của Võ Hồn đế quốc vừa đánh vừa lui, bọn chúng đã sớm không còn đấu chí. Một số lượng lớn binh lính rút lui qua cầu treo ở mặt bên, rồi nhờ vào địa thế hiểm trở để cố thủ, phối hợp với cự nỏ thủ thành, lúc đó tình cảnh mới tạm ổn định lại.

Nếu như lúc này Đại Sư dẫn theo quân đoàn hồn sư tấn công mạnh mẽ, đám trọng trang binh lính đương nhiên không thể ngăn cản họ vì lỗ hổng thật lớn kia bày ra trên tường thành Gia Lăng quan.

Nhưng Đại Sư không làm như vậy, sau vài lần công kích bị ngăn cản, Đại Sư và Qua Long nguyên soái nhìn nhau rồi lập tức hạ lệnh lui lại, nổi trống thu binh.

Thiên Đấu đế quốc lần này xuất động toàn bộ là kỵ binh, tốc độ của trọng kỵ binh dù chậm hơn khinh kỵ binh, nhưng dù sao vẫn nhanh hơn bộ binh. Theo dõi số lượng lớn binh lính đang lùi về phía sau như nước thuỷ triều, Đại Sư dẫn theo hồn sư yểm trợ phía sau đề phòng Võ Hồn đế quốc phản kích.

Bên kia, Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đã chạy tới hội hợp cùng Đại Sư.

- Tiểu Tam, Tam Xoa Kích của ngươi…

Đại Sư có chút lo lắng nói với Đường Tam, theo kinh nghiệm nghiên cứu về hồn sư của hắn, tự nhiên nhìn ra thực lực của Bỉ Bỉ Đông và Đường Tam đối lập nhau, nếu như không có Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam tuyệt đối không thể ngăn cản công kích của Bỉ Bỉ Đông.

Đường Tam nói:

- Sư phụ, ta tự có biện pháp,ngài yên tâm đi."

Vừa nói, hắn đã nhờ vào sự che chở của hồn sư chung quanh mà lặng yên biến mất. Hắn sao lại chịu bỏ đi thần khí của mình chứ? Hiệu quả ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo làm cho hắn biến mất giữa hư không, nương theo đại quân bên mình rút lui, hắn cũng lặng yên tách ra chạy nhanh như chớp về phía Gia Lăng quan.

Con sông hộ thành của Gia Lăng quan đã hoàn toàn nhiễm đỏ máu tươi, vô số thi thể nằm tại đó, phần lớn đều là của Võ Hồn đế quốc.

Đường Tam lặng lẽ lần mò hướng về phía Gia Lăng quan, chỉ cần hắn tiếp cận được con song hộ thành, thậm chí không cần qua sông, hắn sẽ nắm chắc

nhờ vào Khống Hạc Cầm Long lấy về Hải Thần Tam Xoa Kích của mình. Bỉ Bỉ Đông tuy mạnh, trực tiếp đánh thì không được, nhưng muốn lưu lại hắn thì tuyệt không có khả năng.

Thế nhưng, khi Đường Tam sắp tiến vào phạm vi khống chế hiệu quả của Khống Hạc Cầm Long, đột nhiên hắn cảm thấy căng thẳng, trên tường thành, ánh mắt như lợi kiếm của Bỉ Bỉ Đông đã chiếu thẳng vào mình.

Sao lại có thể như thế? Đường Tam thất kinh, theo ý thức quay người một cái, phanh một tiếng thật lớn bên cạnh hắn, một mũi tên nỏ chợt nổ tung, chính là từ cự nỏ mà Bỉ Bỉ Đông đích thân cầm trên tay.

Đường Tam bị giật mình không dám tiếp tục tiến về phía trước, nhưng hắn không hiểu được, tinh thần lực của mình còn cao hơn Bỉ Bỉ Đông một ít, nếu mình không dùng hồn kỹ công kích, dưới sự bảo hộ của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, lẽ ra đến lúc mình lấy được Hải Thần Tam Xoa Kích trở về Bỉ Bỉ Đông mới có thể phát hiện mình mới đúng.

Bỉ Bỉ Đông đứng tên tường thành lạnh lùng chăm chú nhìn về hướng Đường Tam. Không sai, bằng vào tinh thần lực của nàng tự nhiên không đủ để phát hiện Đường Tam, nhưng lúc trước khi ánh mắt nàng rơi vào trên Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng đã nghĩ đến lúc Đường Tam sẽ thu hồi siêu cấp vũ khí có thể đối kháng với mình.

Vì vậy, ánh mắt Bỉ Bỉ Đông vẫn theo dõi chăm chú hướng đi của Đường Tam, mặc dù Đường Tam dưới sự che chở của quân đoàn hồn sư ẩn thân vô cùng bí mật nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Trong số bọn phong hào đấu la bên cạnh Bỉ Bỉ Đông, có một tên có một kỹ năng dị thường, có thể lấy tinh thần lực của mình tương liên với tinh thần lực của người khác. Một mình tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông không đủ để phát hiện Đường Tam, nhưng dưới sự chú ý toàn lực, liên hợp thêm tinh thần lực của tên phong hào đấu la kia, thu nhỏ phạm vi dò xét, vẫn phát hiện được vị trí của Đường Tam.

Trôi về phía sau, Đường Tam không ẩn thân nữa mà hiện ra bản thể, nhìn Bỉ Bỉ Đông trên tường thành Gia Lăng quan, trên mặt thoáng vẻ thản nhiên cười lạnh. Bằng vào như vậy muốn ngăn cản ta lấy lại Hải Thần Tam Xoa Kích hay sao? Riêng về thực lực, Bỉ Bỉ Đông đương nhiên có thể tin tưởng như

vậy, nhưng Hải Thần Tam Xoa Kích là vũ khí chỉ thuộc về Hải Thần, ai cũng có thể dễ dàng đụng tới hay sao?

Đường Tam khi còn cách Gia Lăng quan khoảng hai ngàn thước thì ngưng lại, tìm một khoảng trống sạch sẽ trên chiến trường khoanh chân ngồi xuống.

Tinh thần lực tập trung trong nháy mắt, lạc ấn trên trán của Hải Thần Tam Xoa Kích chợt loé sáng, kim quang mãnh liệt từ trên phủ xuống thân thể Đường Tam.

Lúc trước đánh nhau một trận với Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam đã tiêu hao thật lớn, Hải Thần Tam Xoa Kích cố nhiên đã làm cho Bỉ Bỉ Đông bị thương nặng. Nhưng Đường Tam thi triển một chiêu một đi không trở lại như vậy, hồn lực của mình cũng tiêu hao thật lớn. Đối chiến với cấp bậc cường giả như Bỉ Bỉ Đông, mỗi giây mỗi phút sẽ làm hắn tiêu hao thật lớn, nhưng tinh thần lực của Đường Tam lại không tiêu hao mấy. Chỉ khi sử dụng Hải Thần chi quang thi triển Hải Thần Tam Xoa Kích mới tiêu hao một phần mà thôi, so với hồn lực thì hiện tại tinh thần lực của hắn coi như là còn sung túc hơn nhiều.

Mà trên thực tế, trước một kích gần như tuyệt sát của Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam vẫn có lưu lại sự chuẩn bị. Tuy dốc hết toàn lực không ngăn cản thành công công kích của Bỉ Bỉ Đông, nhưng Đường Tam vẫn nắm chắc mình sẽ không chết dưới Không Gian Tê Liệt Chi Thâm Uyên Trảm của Bỉ Bỉ Đông. Sự tin tưởng của hắn chính là nguyên nhân duy nhất có thể đối kháng với Bỉ Bỉ Đông,thậm chí còn vượt hơn Bỉ Bỉ Đông về mặt tinh thần.Lúc đó hắn đang chờ đợi Không Gian Tê Liệt Chi Thâm Uyên Trảm tới một khoảng cách nhất định trước người mình, để cho Bỉ Bỉ Đông không có cơ hội kịp phản ứng, tuy có thể bị thương, nhưng sau đó hắn chỉ cần thi triển Tử Cực Ma Đồng, công kích của Bỉ Bỉ Đông khó có khả năng hoàn toàn đánh lên người hắn. Đường Tam sao lại khinh thường đến mức không lưu lại chuẩn bị phía sau cho mình chứ? Đây cũng là nguyên nhân hắn rất là đau xót khi chứng kiến Tiểu Vũ lấy thân ngăn cản.

Lúc này, tinh thần lực của Đường Tam một lần nữa đề thăng, hoàn toàn ngưng tụ trên lạc ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán, thân thể hắn tựa như bị hoàng kim hoá thành chất lỏng bao phủ từ trên đầu trở xuống, chỉ sau

mấy lần hô hấp thân thể cũng đã bị bao phủ kín hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc năng lượng ba động mà phóng xuất, tinh thần ba động kinh khủng cơ hồ trong nháy mắt tăng lên cực điểm. Không sai, nơi này tuy không có rừng cây, Đường Tam cũng không thể sử dụng Lam Ngân lĩnh vực của mình để tăng cường tinh thần lực trên diện rộng, nhưng hắn vẫn còn một lĩnh vực khác.

Hỗn hợp quang mang hai màu trắng hồng từ dưới thân Đường Tam trong nháy mắt bao trùm thân thể hắn. Quang mang ngưng tụ mà không tiêu tán, chỉ đọng tại thân thể hắn, sát khí kinh khủng ngưng tụ hướng thẳng về phía Bỉ Bỉ Đông đang đứng trên tường thành Gia Lăng quan.

Hắn muốn làm gì đây? Bỉ Bỉ Đông cau mày, nàng không tin Đường Tam dưới sự tập trung của mình còn dám đến đây thu hồi Hải Thần Tam Xoa Kích. Nếu như hắn dám đến, bằng vào chính mình cùng với thực lực của đám phong hào đấu la bên cạnh, chắc chắn hắn có đi không về. Nhưng hắn đang ở khoảng cách ngoài xa hai ngàn thước, hồn kỹ của mình cũng không cách nào với tới, khoảng cách quá xa, hắn có thể làm gì được chứ?

Đường Tam đã cho đáp án rất nhanh, hắn đột nhiên mở to hai mắt, đôi mắt hắn đã hoàn toàn bị kim sắc bao phủ, Sát Thần lĩnh vực cô đọng cơ hồ bao trùm toàn thân hắn. Quang mang hai màu trắng hồng mang theo sát khí kinh khủng tới cực điểm dung nhập với kim quang trong mắt hắn phóng xuất ra.

Hai đạo mục quang hoà hợp thành một thể trên không, dưới quang mang hai màu trắng hồng làm cho nổi bật đột nhiên bạo phát, từ khoảng cách hai ngàn thước hướng về phía Bỉ Bỉ Đông ở Gia Lăng quan phóng tới.

Khi Đường Tam phóng xuất ra đạo mục quang đó, trong nháy mắt Bỉ Bỉ Đông chỉ cảm thấy tinh khí thần của mình không thể nào rời khỏi thân thể, ngay cả không khí chung quanh thân thể cũng dường như bị hút đi. Đó không phải chỉ đơn giản là sát khí hoá thành thực thể, với khoảng cách xa như vậy, còn có thể làm cho nàng sinh ra phản ứng như thế có thể chứng minh rất nhiều chuyện. Sát khí kinh khủng đến cực điểm giống như một cái miệng khổng lồ đang thôn phệ, dù chung quanh còn có mấy tên phong hào đấu la bảo vệ, trong khoảnh khắc này Bỉ Bỉ Đông cũng cảm giác được chính mình

bị cô lập không ai trợ giúp.

Quang mang trắng hồng mãnh liệt được kim quang bao phủ bên ngoài, khoảng cách hai ngàn thước trong nháy mắt cảm giác như không còn nữa.

Bỉ Bỉ Đông kêu to một tiếng, hoa văn mạng nhện trên đầu chợt biến thành màu tím đen, ngưng tụ lại thành một đạo quang mang màu tím đen mà nghênh đón, cho dù là nàng ở khoảnh khắc này cũng cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt. Nàng đã từng cùng với Đường Tam va chạm tinh thần lực, nhưng khi đó tinh thần lực của Đường Tam mặc dù đã đạt tới Hạo Hãn cảnh giới, nhưng hồn lực vẫn chỉ có hơn tám mươi cấp. Lúc này, hồn lực của Đường Tam đã chính thức đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, tinh thần lực tự nhiên tăng lên một lần nữa.

Nhưng đây chưa phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là Đường Tam có được kỹ năng đặc thù hoàn toàn ngưng tụ tinh thần lực tại một điểm mà công kích của Tử Cực Ma Đồng, mà Bỉ Bỉ Đông không có.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Tam có thể phát động công kích tinh thần từ ngoài xa hai ngàn thước mà Bỉ Bỉ Đông không làm được.

Thế nhưng, mắt thấy kim quang mãnh liệt kia sắp tới trước mặt, Bỉ Bỉ Đông thậm chí đã chuẩn bị thật tốt để nghênh đón trùng kích tinh thần, vừa đem tinh thần lực của tên phong hào đấu la kia hợp với tinh thần lực của nàng để phòng ngự, đạo kim quang kia sau khi qua khỏi con sông hộ thành đột nhiên chuyển hướng về phía bề mặt của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Bị lừa rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng Bỉ Bỉ Đông, liền không chút do dự bay thẳng lên không, lao thẳng xuống Hải Thần Tam Xoa Kích ở dưới thành.

Đại Sư hiểu được, đương nhiên nàng cũng hiểu được. Chỉ cần Đường Tam không thu hồi được thần khí chân chính này, như vậy thực lực của hắn sẽ giảm xuống một bậc, lần sau trong chiến đấu gặp hắn sẽ nắm chắc đánh chết hắn. Vì vậy cho nên bất luận thế nào, Bỉ Bỉ Đông cũng không muốn chứng kiến Đường Tam thu hồi lại thần khí này.

Vào lúc này, Đường Tam ngoài xa hai ngàn thước đã bay lên, Lam Ngân Hoàng xương đùi phải và Tà Ma Hổ Kình Vương xương đùi trái hai đại hồn cốt cùng lúc phát lực đẩy thân thể hắn như một viên đạn bắn thẳng về phía Gia Lăng quan.

Phản ứng của Bỉ Bỉ Đông đã rất nhanh, nhưng vẫn không thể nhanh hơn tốc độ ánh sáng được. Đạo kim quang thêm vào hai màu hồng bạch đang xông thẳng về phía trước, dường như có mắt chiếu thẳng vào Hải Thần chi tâm trên Hải Thần Tam Xoa Kích.

Lúc này thân thể của Bỉ Bỉ Đông đang từ trên cao hạ xuống, đánh về phía Hải Thần Tam Xoa Kích, muốn ngăn cản Đường Tam thu hồi. Ngay khi nàng vừa đem hết tinh thần lực đặt trên người Đường Tam đang chạy tới, đạo kim sắc quang mang lúc nãy đột nhiên tấn công nàng!

Trong lúc vội vàng, Bỉ Bỉ Đông chỉ có thể vội vã thu năng lượng tinh thần trở về rồi lại xuất ra. Năng lượng tím đen chỉ vừa mới xuất ra khỏi thân thể nàng đã va chạm kịch liệt với đạo kim quang nọ. Cùng lúc đó kim quang từ trên Hải Thần chi tâm của Hải Thần Tam Xoa Kích phóng ra mãnh liệt.

Oanh……

Bỉ Bỉ Đông chỉ cảm thấy trong đại não của mình trong nháy mắt phảng phất nổ tung, thống khổ kịch liệt lan tỏa toàn thân, đạo kim quang nọ không chỉ tràn ngập tinh thần lực kinh khủng trùng kích vào đồng thời còn mang theo khí tức thần thánh của Hải Thần Tam Xoa Kích. Cùng với sát khí kinh khủng cô đọng tới cực điểm mang theo khí thế rộng lớn mênh mông, loại sát khí này mang cho nàng cảm giác áp bức kinh khủng nhưng lại có mấy phần quen thuộc.

Trước mắt hoàn toàn trống rỗng, thân thể Bỉ Bỉ Đông trọng thương đồng thời thất khiếu đều chảy máu làm cho nàng nhìn qua cực kỳ kinh khủng. Cả người dưới sự trùng kích mãnh liệt nọ lộn ngược về phía sau một vòng, nặng nề hạ trên thành tường. Cùng lúc đó, tên phong hào đấu la mà Bỉ Bỉ Đông mượn tạm tinh thần lực cũng bị thất khiếu chảy máu, thân thể mềm nhũn ngã xuống tại chỗ.

Va chạm tinh thần lực so với va chạm hồn kỹ còn nguy hiểm hơn, cho dù là thực lực của phong hào đấu la, một khi gặp vấn đề cũng rất có thể là chí mạng.

Mà lúc này Đường Tam đã tới bên bờ sông hộ thành, tay phải vung lên, dưới sự theo dõi chăm chú của mấy vạn tên tướng lĩnh binh lính cùng hồn sư của Võ Hồn đế quốc, Hải Thần Tam Xoa Kích giống như rồng bay ra biển về trong tay hắn.

Đường Tam không dừng lại chút nào, thậm chí không thèm liếc qua Bỉ Bỉ Đông đang bị trọng thương, phóng người lên quay về bên phe mình. Trên tường thành còn có sáu tên phong hào đấu la đầy đủ sức chiến đấu của Võ Hồn đế quốc, trong khoảnh khắc này không tên nào dám đuổi theo, chỉ có thể lấy mắt nhìn Đường Tam ung dung rời đi.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì, Đường Tam không ngừng gào thét trong lòng. Bỉ Bỉ Đông bị trọng thương đương nhiên hắn biết, nhưng lúc này hắn cũng như đèn cạn hết dầu. Hắn có thể khẳng định, nếu như lúc nãy mình ngưng tụ lực lượng cuối cùng công kích Bỉ Bỉ Đông một lần nữa, tuy Bỉ Bỉ Đông không chết được nhưng thân thể sẽ lại càng bị thương nặng hơn. Nhưng muốn làm như vậy thì có lẽ mình phải bồi thường cả tánh mạng.

Đường Tam sao lại trở nên suy yếu như vậy? Chính là vì đạo kim quang nọ. Có thể công kích làm cho Bỉ Bỉ Đông bị thương nặng như vậy, nỗ lực của hắn chẳng lẽ ít hay sao? Công kích khi nãy, Đường Tam cơ hồ đã dốc hết toàn bộ tinh thần lực cùng hồn lực của mình.

Tinh thần lực thì thông qua Tử Cực Ma Đồng mà xuất ra, hồn lực thì thông qua Sát Thần lĩnh vực trong nháy mắt mà ngưng tụ. Hồn lực của hắn đã tiến nhập cảnh giới phong hào đấu la, hai đại lĩnh vực đồng thời tiến hoá. Tiến hoá kỹ năng cuối cùng của Lam Ngân lĩnh vực là Hải Nạp Bách Xuyên, còn Sát Thần lĩnh vực thì kỹ năng tiến hoá cuối cùng chính là Tu La Hiện Thân.

Giống như lúc đầu Đường Thần ông cố của Đường Tam đã nói, Sát Lục chi đô vốn là do Tu La Thần lập ra, chỉ bất quá bị La Sát Thần tà ác bôi nhọ mà thôi. Nhưng Sát Thần lĩnh vực này cuối cùng vẫn thuộc về năng lực của Tu La Thần, dù không phải thực lực chân chính nhưng sau khi nó tiến hoá đến

trình độ cuối cùng vẫn có thể phóng xuất ra một phần uy lực của Tu La Thần.

Một kích khi nãy, Đường Tam đúng là đã đem Tu La Hiện Thân là tiến hoá cuối cùng của Sát Thần lĩnh vực phóng xuất ra, nhưng không có làm cho ảo ảnh của Tu La Hiện Thân xuất hiện, nhờ vậy mới qua mặt được Bỉ Bỉ Đông. Sau đó lại tạm thời mượn uy lực của Tu La Hiện Thân hoà hợp thành một thể với Tử Cực Ma Đồng của mình mà phóng xuất ra đạo Tu La Ma Quang tấn công Bỉ Bỉ Đông.

Nếu không phải như vậy, tuy tinh thần lực của hắn mạnh thật, nhưng muốn đả thương Bỉ Bỉ Đông ở cách xa hai ngàn thước làm sao có thể được cơ chứ?

Cho dù như thế, công kích của Đường Tam đi qua quãng đường hai ngàn thước cũng đã suy yếu nhanh chóng, Bỉ Bỉ Đông lại phòng ngự trong cự ly gần, dưới tình huống này, công kích của Đường Tam muốn đả thương được Bỉ Bỉ Đông hầu như không có khả năng.

Thế nhưng, cũng vào lúc này, Đường Tam đã thể hiện ra trọn vẹn lực khống chế cùng sự thông minh tài trí trong chiến đấu của mình, hắn mạnh mẽ khống chế đạo Tu La Ma Quang trầm xuống, chiếu vào Hải Thần chi tâm trên Hải Thần Tam Xoa Kích.

Hải Thần chi tâm bị Hải Thần chi quang kích thích nhất thời phóng ra lực lượng của Hải Thần, dung nhập vào trong Tu La Ma Quang. Đồng thời trong nháy mắt thông qua tinh thần lực của Đường Tam hoàn thành quá trình giao tiếp. Dưới sự khống chế của Đường Tam, Hải Thần chi tâm giống như mặt kính sinh ra hiệu quả phản xạ, chẳng những thông qua Hải Thần chi lực đền bù tiêu hao của Tu La Ma Quang sau khi trải qua khoảng cách hai ngàn thước, lại còn đem khí thức thần thánh của bản thân gia nhập vào trong đó, làm cho uy lực của công kích hoàn toàn xuất ra.

Mà bên kia, Bỉ Bỉ Đông vì công kích của Đường Tam chuyển hướng, cho nên tiềm thức cho rằng mục tiêu của Đường Tam chính là Hải Thần Tam Xoa Kích, muốn thu hồi Hải Thần Tam Xoa Kích. Chính vì vậy, sự chú ý của nàng lại càng tập trung vào trên người Đường Tam, chỉ là nghĩ cách làm thế nào để ngăn cản hắn đoạt lại Hải Thần Tam Xoa Kích. Có ai ngờ, đạo quang mang nó làm cho nàng có cảm giác kinh khủng mãnh liệt lại đột nhiên quay

về, một lần nữa phủ lên người nàng. Lấy vô tâm đối phó với hữu tâm, phòng ngự của Bỉ Bỉ Đông đã không bằng khi nàng còn ở trên tường thành, cho nên nhất thời bị thương nặng, đồng thời làm liên luỵ đến cả tên phong hào đấu la đã đem tinh thần lực truyền cho nàng.

Đương nhiên, tất cả những chi tiết này, cũng chỉ có duy nhất một mình Đường Tam có thể minh bạch. Cho dù Bỉ Bỉ Đông đã bị thương nặng cũng không rõ Đường Tam làm như thế nào. Thế nhưng, dưới mắt của đại quân tướng sĩ của hai bên, hoàn toàn là một khái niệm khác hẳn. Bọn họ chứng kiến chỉ có Bỉ Bỉ Đông bị đánh trọng thương, thất khiếu chảy máu, té trên tường thành của Gia Lăng quan, còn Đường Tam thì ngạo nghễ đoạt lấy Hải Thần Tam Xoa Kích ung dung trở về, nhưng lại không nhìn thấy thân thể Đường Tam đã suy yếu.

------oOo------

Chương 461: Định kế tổng tiến công: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: hạothiên (A Thiên)

Bên phe Võ Hồn đế quốc, ngoại trừ tên đoàn trưởng đã bị Đường Tam giết trong nháy mắt, vốn lúc trước đi theo bên cạnh Bỉ Bỉ Đông có tám tên phong hào đấu la, trong trận chiến lúc nãy, một tên bị Tiểu Vũ dùng Hư Vô Bạo Sát Bát Đoạn Suất đỡ lấy một kích toàn lực của Bỉ Bỉ Đông mà chết, Xà Mâu Đấu La bị Dương Vô Địch đánh bị thương sắp chết, tên phong hào đấu la cho Bỉ Bỉ Đông mượn tinh thần lực cũng bị liên luỵ mà trọng thương, chỉ còn lại có năm tên phong hào đấu la còn đủ lực chiến đấu.

Mắt thấy Bỉ Bỉ Đông bị Đường Tam một kích đánh bay đi, trên tường thành thất khiếu chảy máu, năm tên phong hào đấu la còn lại lập tức nhảy xuống, trong đó hai người đỡ lấy thân thể Bỉ Bỉ Đông, ba người che ở phía trước, đề phòng Đường Tam truy kích. Mắt thấy Đường Tam đã chạy xa, bọn hắn cơ hồ thở ra một hơi dài. Hôm nay đánh một trận này, tên kia mới nhìn qua thì tuổi còn rất trẻ, nhưng trên chiến trường lại bày mưu tính kế gây cho bọn hắn

tổn thất quá lớn, thanh niên này đã để lại bóng mờ thật sâu trong lòng những hồn sư là cường giả cao nhất này. Nhất là Đường Tam lại cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, bọn hắn thật sự không muốn giao chiến với Đường Tam.

Đại quân của Thiên Đấu đế quốc giống như thuỷ triều lui về phía sau năm dặm, Đại Sư và Qua Long nguyên soái hạ lệnh ngừng lại, một lần nữa sắp thành trận hình tề chỉnh, làm ra bộ dáng như sẽ tuỳ thời mà công kích lần thứ hai. Sau khi ra lệnh rút quân, Hoàng Kim Thánh Long đã chia làm ba người, lúc Đường Tam bắt đầu lẻn đi công kích Bỉ Bỉ Đông, Đại Sư đã hạ lệnh cho Sử Lai Khắc Thất Quái sáu người nhanh chóng chuẩn bị tiếp ứng Đường Tam, vừa lúc đón được hắn trở về.

Hội hợp cùng các đồng bọn ở cùng một chỗ, Đường Tam lập tức vươn tay trái ra kéo Tiểu Vũ, thấp giọng nói:

- Cho ta mượn chút lực, mang ta trở về!

Nói xong những lời này, hắn miễn cưỡng hít sâu một hơi, cả người hơi lắc lư một chút. Tiểu Vũ bị hắn doạ khiếp vội đem hồn lực của nàng rót vào trong cơ thể hắn, chống đỡ cho hắn. Lúc này Đường Tam làm cho Tiểu Vũ có cảm giác, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy.

- Ca, ngươi không sao chứ?

Đường Tam nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đi về trước rồi hãy nói.

Sử Lai Khắc Thất Quái sống chung nhiều năm như vậy, sớm đã mười phần ăn ý, Áo Tư Tạp lập tức mang lại một cây Khôi Phục Đại Hương Tràng đưa cho Đường Tam ăn hết, sáu người bảo bọc chung quanh hắn, rất nhanh trở về trận doanh của bên mình.

Lúc này,Đường gia quân bắt đầu động, thế nhưng lần này bọn họ không phải là công kích, mà là nhanh chóng quét dọn chiến trường.

Đường môn làm ra tên nỏ, mỗi cây đều là giá trị liên thành, hơn nữa tự bản

thân bọn họ mang theo chỉ có một trăm hai mươi cây, cộng thêm trong máy bắn nỏ sẵn có bốn mươi tám cây. Cho nên, mỗi tên Đường gia quân cũng chỉ có trang bị một trăm sáu mươi tám cây tên nỏ mà thôi, cho nên bọn họ nhất định phải thu về những tên nỏ đã bắn ra trên chiến trường, để lần sau sử dụng. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao Đại Sư cùng Qua Long nguyên soái không có dẫn đầu đại quân trực tiếp rút lui về bên phe mình. Có bọn họ ở phía trước uy hiếp, đội quân Võ Hồn đế quốc của Gia Lăng quan cũng không dám coi thường mà vọng động.

Tại Thiên Đấu đế quốc bên này, có thể nhìn ra tình huống của Đường Tam có chút không đúng ít nhất cũng phải là hồn sư có thực lực hồn đấu la trở lên cực kỳ quen thuộc với Đường Tam giống như Đại Sư mà thôi. Trong mắt binh lính bình thường thậm chí là đám hồn sư trong quân đoàn hồn sư, thì là Lam Hạo Vương đã phong toả đối phương toàn thắng trở về. Trong mắt bọn họ, lúc này Đường Tam quả thật tạo nên đại danh từ: Vô Địch.

- Lam Hạo Vương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!

Hai mươi vạn đại quân chào đón người anh hùng Đường Tam, mỗi tên chiến sĩ đều vung cao vũ khí trong tay mình, hết lòng mà hoan hô.

Dưới tình huống hồn sư chiến đấu trong lúc nãy, thường thì người bình thường chỉ có thể chứng kiến cảnh tượng như vậy trong đại đấu hồn trường, hơn nữa cũng không thể chứng kiến cấp độ cỡ phong hào đấu la quyết đấu. Đại chiến hôm nay, tuyệt đại bộ phận chiến sĩ bình thường đều là lần đầu tiên chứng kiến hồn sư cấp bậc cao như vậy chiến đấu. Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam để lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc, lúc này, bọn họ kêu la như núi thét biển gầm căn bản là không phải do bất kỳ một ai tổ chức, hoàn toàn là từ nội tâm. Trong mắt bọn họ, chính là vị Lam Hạo Vương trẻ tuổi này đã đánh bại nữ hoàng Bỉ Bỉ Đông của Võ Hồn đế quốc, cùng một loạt cường giả của Võ Hồn đế quốc, dẫn đến đại thắng của bọn họ trong trận này.

Anh hùng thường là thâm nhập sâu nhất vào trong lòng người, cả trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc tinh thần đã tăng lên tới đỉnh cao. Trước trận chiến này, ai có thể nghĩ đến quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc lại có thể bị đánh bại dễ dàng như thế? Tám quân đoàn trang bị hạng nặng của Võ Hồn đế quốc cuối cùng rút lui trở về Gia Lăng quan còn lại không đến sáu

thành, ít nhất có ba vạn quân tinh nhuệ tổn thất trong trận đánh lúc nãy.

Quan trọng hơn là, Thánh Long quân đoàn do toàn bộ hồn sư tạo thành của Võ Hồn đế quốc đã bị đánh đến không thể nào xây dựng lại.

Đây là một trận thắng hoàn mỹ, ai cũng không nghĩ sẽ có được thắng lợi hoàn mỹ. Thiên Đấu đế quốc vốn là chiếm ưu thế tuyệt đối về nhân số trong trận chiến này, cơ hồ áp bức Võ Hồn đế quốc đến mức không thở nổi. Chẳng những làm cho tinh thần sa sút mà còn in sâu vào trong lòng các tướng lĩnh một cái bóng mờ. Thậm chí đối với tổn thất của Thánh Long quân đoàn còn có vài phần cảm giác vui trên nỗi khổ của người khác. Dù sao cho tới nay, địa vị của quân đoàn hồn sư cao cao tại thượng chẳng những làm cho người khác ghen ghét, hơn nữa quan hệ của tướng lĩnh, binh lính bình thường với đám hồn sư quen thói càn rỡ ngang ngược vốn rất là khẩn trương.

Đường Tam một mực cắn răng chống đỡ, vốn đối với hắn mà nói, Hải Thần Tam Xoa Kích nặng hơn trăm cân vẫn nhẹ như không có gì, nhưng ngay lúc này cầm trong tay nặng tựa nghìn cân. Có một điểm tốt là hồn lực bị tiêu hao sau khi ăn Khôi Phục Đại Hương Tràng của Áo Tư Tạp có phần hoà hoãn lại, thân thể hắn dù sao cũng cực kỳ cường hãn. Nhưng tiêu hao tinh thần lực lại vô cùng thống khổ, phảng phất cả đại não như là bị hút trống rỗng, hơn nữa tinh thần lực của hắn chỉ có thể do chính mình khôi phục một cách chậm rãi mà thôi.

Qua Long nguyên soái hỏi Đại Sư:

- Quốc sư, chúng ta có nên công kích một lần nữa hay không? Hiện tại là lúc tinh thần bên ta đang lên cao nhất, tinh thần của địch đang sa sút nhất, có lẽ, chúng ta có thể có cơ hội tấn công vào thành, cho dù không được, nếu cần chúng ta cũng có thể liều mạng.

Đại Sư nói:

- Về mặt chiến lược đương nhiên là do nguyên soái tác chủ, bất quá, cá nhân ta cho rằng, hiện tại không phải là cơ hội tốt để công kích. Tinh thần của Gia Lăng quan mặc dù sa sút, nhưng binh lính của Võ Hồn đế quốc cũng biết quan khẩu bị phá tan đối với bọn chúng có ý nghĩa như thế nào. Quan trọng

nhất là, phía sau quan khẩu còn có một quân đoàn hồn sư tinh nhuệ của Võ Hồn đế quốc tồn tại. Nguyên soái, ngài ngàn vạn lần không nên cho rằng bởi vì hôm nay chúng ta chiến thắng đối phương cho nên quân đoàn hồn sư sẽ có ý coi thường. Chỗ mạnh của quân đoàn hồn sư lúc nãy chúng ta công kích bọn chúng ngài cũng đã thấy được, mà sáu ngàn hồn sư của chúng ta còn xa mới có thể so sánh với bất cứ quân đoàn hồn sư nào của Võ Hồn đế quốc.Bọn họ đóng quân ở nơi hiểm yếu, làm cho Gia Cát Thần Nỗ của Đường gia quân bên ta không thể phát huy, nếu như bất chấp tất cả mà công kích sợ rằng sẽ gánh lấy tổn thất thảm trọng.

Ngạo khí của Qua Long nguyên soái sau trận đánh này đã không còn lại một chút gì, bất luận là thực lực của Đại Sư hay Đường Tam thể hiện ra, hay là uy lực của Đường gia quân với quân đoàn hồn sư do Đại Sư điều phối xuất ra đều làm cho hắn chấn động rất lớn.

Nghe Đại Sư nói xong, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, chúng ta đã thắng lớn, quả thật cũng không nên quá mạo hiểm. Đến đây, truyền mệnh lệnh của ta, gióng trống thu binh!

Thiên Đấu đế quốc chậm rãi lui quân về phía sau một cách chỉnh tề trật tự đóng quân xa ngoài năm mươi dặm. Tuyết Băng đại đế đi lên, dù hắn không rõ tại sao đại quân phải lui lại, nhưng trên chiến trường lúc này, hắn cũng không tỏ vẻ gì nhiều. Chủ soái có nghi vấn ở trận tiền, cũng không phải là một cử chỉ sáng suốt.

Khi trở lại nơi đóng quân, thần trí của Đường Tam đã mơ mơ màng màng, thậm chí ngay cả mình tiến vào nơi đóng quân, trở lại doanh trướng của mình như thế nào đều không minh bạch được. Khi Tiểu Vũ đỡ hắn nằm xuống, hắn lập tức đã lâm vào trong mê man. Sau khi tinh thần lực tăng lên đến Hạo Hãn cấp bậc, nhất là tiến vào cảnh giới phong hào đấu la, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Tam tiêu hao nghiêm trọng như thế. Thậm chí so với lúc đả thông kinh mạch cho phụ thân, giúp mẫu thân hồi sinh, tiêu hao còn ít hơn.

Đạo Tu La Ma Quang đó đã làm hao hết tinh thần lực, tâm lực và hồn lực của Đường Tam.

Đường Tam ngủ một giấc suốt ba ngày, trong ba ngày này, mỗi ngày đại quân của Thiên Đấu đế quốc đều theo lệ thường ra khiêu chiến, nhưng bên Gia Lăng quan lại bế quan không ra. Sau khi nhanh chóng sửa chữa lại chỗ tường thành bị hư hại, cho dù đại quân của Thiên Đấu đế quốc đứng trước trận mắng chửi thế nào cũng không chịu xuất chiến.

Tiêu hao của Đường Tam dĩ nhiên khá nặng, nhưng thương thế của Bỉ Bỉ Đông so với hắn lại càng nghiêm trọng hơn, chẳng những bị thương dưới Hải Thần Tam Xoa Kích, quan trọng nhất là một đạo Tu La Ma Quang cuối cùng của Đường Tam, cơ hồ làm cho Bỉ Bỉ Đông suýt nữa mất đi ý chí. Sau khi được năm tên phong hào đấu la đưa trở về, vẫn còn trong hôn mê. Bên trong Gia Lăng quan đã có chút hỗn loạn, may là vẫn còn sự tồn tại của năm tên phong hào đấu la cùng quân đoàn thiên sứ, còn có thể miễn cưỡng trấn áp được. Nhưng đối với chuyện trực tiếp ra chiến trường chiến đấu, bọn chúng hiển nhiên là không chịu xuất chiến.

Thiên Đấu đế quốc cũng điều đến khí giới công thành, thử thăm dò công thành, nhưng kết quả rất nhỏ, hơn nữa tổn thất cũng không hề nhỏ. Giống như lời Đại Sư đã nói, khi ám khí của Đường gia quân không thể phát huy ra uy lực, bên trong Gia Lăng quan quân đoàn hồn sư gia nhập với đội ngũ thủ thành, cho dù Thiên Đấu đế quốc có trăm vạn hùng binh cũng khó có thể tiến vào một bước.

Từ trong mê man tỉnh lại, cái Đường Tam thấy trước tiên, chính là giống như một thác nước màu đen, Tiểu Vũ một thân bạch y lẳng lặng nằm bên cạnh hắn ngủ rất say sưa. Một mảnh tơ lụa đen giống như một cái chăn trên người nàng, ôm theo đường cong hoàn mỹ trên thân thể của nàng. Nhìn nàng, trong lòng Đường Tam nhất thời tràn ngập tâm tình hết sức ôn nhu. Tinh thần lực bị tiêu hao đã khôi phục gần như lúc bình thường, sau khi Huyền Thiên công đại thành, không cần hắn tu luyện hồn lực cũng có thể khôi phục.

Hắn lặng lẽ tiếp cận thân thể Tiểu Vũ, ôm nàng vào ngực mình, cảm thụ được ôm như vậy làm hắn có cảm giác trống ngực tăng nhanh. Đường Tam không nhịn được cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mọng đỏ của Tiểu Vũ. Hắn là vì quá yêu nàng, dù chỉ là đơn giản ôm như vậy, trong lòng Đường Tam chỗ mềm mại nhất cũng xúc động không ngừng.

Bốn bờ môi xoắn lấy nhau, thân thể mềm mại của Tiểu Vũ trước tiên khẽ run lên một cái, sau đó mới tỉnh lại. Khi nàng mở hai mắt, thấy Đường Tam, liền giương hai cánh tay mềm mại như hai con rắn quấn lấy cổ Đường Tam, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn. Hai bắp đùi thon dài trực tiếp cọ xát vào thân thể Đường Tam, giống như bạch tuộc, cả người áp sát vào thân thể Đường Tam. Cảm giác đầy hấp dẫn cơ hồ trong nháy mắt làm cho máu Đường Tam sôi trào.

Khi Đường Tam không còn kiềm chế được nữa bắt đầu xoa nắn mông Tiểu Vũ, cả hai đều gần như đã khó mà kềm lòng được nữa, bất ngờ bên ngoài có thanh âm vang lên:

- Tiểu Vũ, Tiểu Tam đã tỉnh chưa?

Nghe thanh âm này, Đường Tam cùng Tiểu Vũ nhất thời như bị điện giật vội rời nhau ra, rèm của lều vải vén lên, Liễu Nhị Long từ ngoài đi vào.Thấy nét mặt xấu hổ của Đường Tam cùng nụ cười ngượng ngùng của Tiểu Vũ, Liễu Nhị Long nhất thời toát ra thần sắc hâm mộ:

- Thật là xấu hổ, quấy rầy hai đứa nhỏ ngươi rồi!

- Mẫu thân…..

Tiểu Vũ thẹn thùng nhào tới bên người Liễu Nhị Long, ôm cánh tay nàng lắc lắc để che giấu nỗi thẹn thùng.

Liễu Nhị Long bật cười, nói:

- Đừng lắc nữa, còn lắc nữa bộ xương già của ta đây chắc phải nát tan!

Tâm tình Đường Tam lúc này đã khôi phục lại, cười nói:

- Sư mẫu, ngài còn trẻ lắm mà!

Liễu Nhị Long nói với vẻ oán trách:

- Bớt vuốt mông ngựa chút đi, ngươi đã tỉnh rồi, ta và sư phụ ngươi cũng yên

tâm. Ngươi hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi, chuyện bên ngoài không cần xen vào, Võ Hồn đế quốc hiện tại đã là con rùa đen rút cổ.

Đường Tam nói:

-Sư mẫu, ta muốn đi xem một chút, cơ thể ta đã không có việc gì rồi!

Vừa nói, hắn vừa hướng về Tiểu Vũ gật đầu một cách áy náy, Tiểu Vũ quay lại mỉm cười ôn nhu, đến ôm cánh tay Đường Tam:

- Ta và ngươi cùng đi!

Đại Sư thân là quốc sư, vừa là lãnh đạo quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc, chính mình cũng có một căn lều lớn, chuyên môn thảo luận chiến lược với đám hồn sư cao cấp nhất trong đó. Khi Liễu Nhị Long dẫn Đường Tam và Tiểu Vũ đi tới, không khí trong lều hết sức náo nhiệt, toàn bộ Sử Lai Khắc Thất Quái tổ chức tiệc, cùng tham gia tiệc còn có Độc Đấu La Độc Cô Bác, đại diện của Đường môn là Lực đường đường chủ Thái Thản, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông, phó đoàn trưởng quân đoàn hồn sư Trữ Phong Trí, trưởng lão Thất Bảo Lưu Ly tông Kiếm Đấu La Trần Tâm, Cốt Đấu La Cổ Dong, viện trưởng Sử Lai Khắc học viện Phất Lan Đức. Không ai không phải là đỉnh cấp cường giả trong giới hồn sư của Thiên Đấu đế quốc.

Sự xuất hiện của Đường Tam nhất thời làm cho mọi người trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, nhất là Độc Đấu La không che giấu tâm tình, trực tiếp đứng lên ôm Đường Tam một cái thật chặt:

- Tiểu quái vật, ta biết mạng ngươi còn dai hơn con gián, thế nào, đã hoàn toàn khôi phục chưa?

Đường Tam cười ha hả nói:

- Lão quái vật ngươi còn không có chuyên, ta đây có thể có chuyện gì sao?

Đại Sư gật đầu với Đường Tam:

- Tiểu Tam, nếu đã tới rồi thì cùng tham gia bữa tiệc đi, chúng ta tiếp tục hội

nghị!

Đường Tam bởi vì đến sau, tuy rằng địa vị của hắn trong đại quân của Thiên Đấu đế quốc rất là cao cả, nhưng cũng không cố ý ngồi lên phía trước, chỉ tìm một cái ghế ở phía sau, ngồi bên cạnh bọn Sử Lai Khắc Thất Quái.

Trong lều lớn ngồi ở thượng vị mặc dù có hai người là Đại Sư và Trữ Phong Trí, nhưng thấy thần sắc thản nhiên lạnh nhạt của tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông, Đường Tam không khỏi than thầm trong lòng. Chuyện năm xưa đúng là vẫn còn để lại di chứng, phán đoán của Trữ Phong Trí không sai một điểm, chính hắn gánh chịu trách nhiệm giảm bớt tuổi thọ của Tuyết Dạ đại đế. Nói cách khác, bất luận là từ lý lịch hay là từ thực lực mà nói, đúng ra hắn phải được ngồi ở chiếc ghế quốc sư này. Đây cũng là lý do tại sao Trữ Phong Trí đã quyết định sau khi chấm dứt cuộc chiến tranh này sẽ đem chức tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông truyền cho Trữ Vinh Vinh. Với quan hệ của Trữ Vinh Vinh cùng thất quái, tất nhiên sẽ cải thiện sự ngăn cách giữa Thất Bảo Lưu Ly tông và Thiên Đấu đế quốc. Huống chi, cho dù Tuyết Băng ghi hận Thất Bảo Lưu Ly tông cũng không dám thật sự làm gì cả, dù sao Thất Bảo Lưu Ly tông cùng Sử Lai Khắc học viện và Đường môn quan hệ với nhau cực kỳ mật thiết. Mà ba tổ chức lớn này là trụ cột của giới hồn sư Thiên Đấu đế quốc. Bởi vậy, Tuyết Băng cũng chỉ có thể dùng quyền lực mà chế ước Thất Bảo Lưu Ly tông.

- Tuy rằng quân ta trong trận đầu tiên đã giành được thắng lợi thật lớn, đánh cho trọng thương quân đội và quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc, nhưng tình thế trước mắt đối với chúng ta vẫn như trước hết sức là bất lợi.

Đại Sư tiếp tục hội nghị, có lẽ nguyên nhân vì mấy năm nay đảm nhiệm vị trí cao nhất, cho nên trên gương mặt cứng ngắc trở nên uy nghiêm hơn khi trước mấy phần.

- Nhìn qua thì quân ta có trăm vạn hùng binh, khí thế hoành tráng, áp bức quân đội của Võ Hồn đế quốc trong Gia Lăng quan không dám xuất kích. Nhưng tên thực tế, bằng vào địa thế hiểm trở của Gia Lăng quan, nên đối phương ung dung hơn nhiều so với chúng ta. Chúng ta phải từng lúc phòng bị bọn chúng có thể tuỳ thời mà bất ngờ phát động công kích, nhưng bọn chúng căn bản không phải lo lắng về phương diện này. Đồng thời, nguyên nhân

quan trọng nhất là, với quân số khổng lồ của chúng ta, đối với vấn đề tiếp tế tiếp viện tiêu hao cũng không cách nào đếm xuể. Chúng ta không khá hơn được, tuy rằng mấy năm nay chúng ta đã có chuẩn bị, nhưng cứ kéo dài như thế này, thời gian càng dài, hậu cần tiếp viện không kịp, quân ta chắc chắn không đánh cũng tan. Quân đội của Võ Hồn đế quốc nhìn qua thì số lượng ít hơn chúng ta, nhưng dựa vào địa thế hiểm yếu của Gia Lăng quan, hơn nữa bọn chúng có một số lượng hồn sư khổng lồ, chúng ta muốn phá quan rất khó.

- Cho dù chúng ta muốn liều mạng với đối phương, cũng không phải là một chuyện đơn giản. Võ Hồn đế quốc có được nấy vạn hồn sư, mà chúng ta chỉ có mấy ngàn, nếu như không xuất động hồn sư, như vậy đến lúc công thành, tiêu hao binh lính của chúng ta sẽ đạt tới trình độ cực kỳ khủng khiếp. Nếu như phái hồn sư ra, tiêu hao của chúng ta sẽ không thể bù đắp nổi, bởi vậy tình huống của chúng ta không thể lạc quan. Ta cùng bệ hạ và Qua Long nguyên soái đã thương lượng qua, đều cho rằng cần phải nhanh chóng thay đổi cục diện này, hoặc là tìm ra một phương pháp tốt để công quan, hoặc có thể dẫn dụ Võ Hồn đế quốc xuất quan mà đánh. Hội nghị của chúng ta hôm nay là tìm cách sao cho có thể thực hiện được hai khả năng này.

Nghe Đại Sư nói xong, tất cả mọi người đều nhíu mày. Gia Lăng quan giống như là một ải không có khe hở, thành trì chắc chắn vô cùng, sau lưng lại có một số lượng lớn quân đội hồn sư làm trụ cột phòng ngự vững vàng. Dưới tình huống này, Đường gia quân của Thiên Đấu đế quốc vốn khắc chế quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc đã không còn có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất để có thể sát thương hồn sư của đối phương một cách hữu hiệu. Bọn họ hiểu được sự phiền phức này, Võ Hồn đế quốc tự nhiên cũng hiểu được, hiện tại đóng quân nơi hiểm trở mục đích chính là muốn kéo dài thời gian làm cho Thiên Đấu đế quốc suy sụp.

Vốn kế hoạch của Qua Long nguyên soái đặt ra là muốn cùng Võ Hồn đế quốc đối chiến mà tiêu hao, dựa vào lực lượng cường đại của đế quốc mình để đánh tan đối thủ (lấy thịt đè người). Nhưng sau khi thử dùng quân đội công kích mấy hôm nay, kết quả lại hoàn toàn bất đồng với tình huống trong kế hoạch. Bởi vì bên trong Gia Lăng quan có một số lượng lớn hồn sư của Võ Hồn đế quốc phụ trợ phòng ngự, trong đó cường giả như mây, đại quân của Thiên Đấu đế quốc lúc công thành bị tổn thất một số lượng kinh khủng. Đây

cũng chưa phải là quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là, dưới tình huống phe mình bị tổn thất một số lượng lớn, lại chỉ làm cho Võ Hồn đế quốc tổn thất không đáng kể, cứ như vậy, coi như đã làm kế hoạch của Qua Long nguyên soái tan thành mây khói.

Khí giới công thành ở trước mặt hồn sư không đáng kể chút nào, so với tổn thất của chiến sĩ cũng không hơn không kém, hai ngày trước Qua Long nguyên soái đã từng đề xuất Đại Sư dẫn đầu quân đoàn hồn sư hỗ trợ đại quân công kích, nhưng bị Đại Sư bác bỏ.

Đại Sư giải thích với Tuyết Băng đại đế rất đơn giản, nếu như Thiên Đấu đế quốc có số lượng hồn sư tương đương với Võ Hồn đế quốc, hỗ trợ công thành đương nhiên không thành vấn đề, bất quá kết quả là hai bên cùng tiêu hao mà thôi. Nhưng trên thực tế, số lượng hồn sư của hai bên chênh lệch quá lớn, nếu như hỗ trợ công thành, chỉ cần tất cả trọng nỏ trong Gia Lăng quan đều nhắm vào hồn sư của Thiên Đấu đế quốc mà bắn, nhất định sẽ làm cho quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc tổn thất nghiêm trọng. Mà một khi nguyên khí tổn thương, cuộc chiến này có lẽ không cần phải tiếp tục nữa.

Tuyết Băng đại đế cũng đồng ý với ý kiến của Đại Sư, mấu chốt là hắn cũng hy vọng chờ sau khi Đường Tam khôi phục thân thể, thử nghe ý kiến của Đường Tam. Trận chiến đầu tiên ngày hôm đó, Đường Tam đã để lại cho mọi người một ấn tượng khá sâu, cũng mang cho vị vua mới của Thiên Đấu đế quốc thật nhiều sự ngạc nhiên vui mừng.

Tuyết Băng đến bây giờ mới hiểu được, tại sao khi xưa phụ vương hắn lại coi trọng Đường Tam như thế, phong là Lam Hạo Vương, ngoài tác dụng thật lớn của Đường môn với Thiên Đấu đế quốc ra, bản thân Đường Tam tiềm lực phát triển cũng rất là quan trọng. Bất quá, cho dù Tuyết Dạ đại đế sống lại, e rằng cũng không thể tưởng tượng được tiềm lực của Đường Tam không ngờ có thể phát huy nhanh như vậy.

Đại Sư nhìn về phía Trữ Phong Trí:

- Trữ tông chủ, ngài có đề nghị gì không?

Trữ Phong Trí mỉm cười, nói:

- Tiểu Tam thân thể đã khôi phục, hay là nghe đề nghị của hắn đi. Anh hùng xuất thiếu niên, thế giới hiện tại đã là của những thanh niên bọn hắn!

Nghe xong những lời này của Trữ Phong Trí, trên gương mặt cứng ngắc của Đại Sư không khỏi toát lên một tia mỉm cười. Đối với hắn mà nói, Đường Tam không thể nghi ngờ là nỗi kiêu ngạo lớn nhất trong đời, so với địa vị quốc sư hiện tại của hắn lại còn vinh quang hơn. Nghe Trữ Phong Trí khích lệ Đường Tam, Đại Sư cũng không che giấu niềm vui của mình chút nào, vì hắn không có người nối dõi, cho nên đối với hắn Đường Tam chính là con ruột vậy.

Ánh mắt Đại Sư chuyển sang Đường Tam, mỉm cười nói:

- Tiểu Tam, vậy ngươi nói đi! Có biện pháp hoàn hảo gì không?

Đường Tam suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo như trước mắt, ta có hai biện pháp.

- Sao?

Mọi người nhìn thấy ánh mắt Đường Tam đều không khỏi kinh ngạc hắn lên, mấy ngày nay bọn họ một mực vắt óc suy nghĩ, đều không có được một chủ ý gì. Lúc này Đường Tam vừa mới khôi phục lại, thậm chí không có hỏi đến tình huống phát sinh trên chiến trường mấy ngày nay, lại đã có thể trực tiếp nói cho bọn họ biết có hai biện pháp để giải quyết vấn đề trước mắt.

Đường Tam đứng lên nói:

- Sư phụ, Trữ tông chủ, các vị tiền bối. Mới rồi sư phụ nói rất đúng, chúng ta trực tiếp xuất động chính diện tuyệt đối không khôn ngoan chút nào, Gia Lăng quan dễ thủ khó công, sẽ làm cho chúng ta tổn thất rất lớn. Nếu nói mạnh mẽ tiến công, rất có thể làm cho nơi quan khẩu này trở thành một cỗ máy xay thịt. Ngày ấy đánh nhau một trận, Bỉ Bỉ Đông đã bị thương rất nặng, theo ta phỏng đoán, ít nhất trong vòng nửa tháng nàng sẽ không trở lại chiến trường. Nhưng nàng vẫn có thể hạ mệnh lệnh, bất luận là chúng ta dùng bất

cứ biện pháp gì hấp dẫn đối thủ, đại quân của Võ Hồn đế quốc cũng sẽ không dễ dàng xuất chiến.

- Trong hai biện pháp của ta, biện pháp thứ nhất có một sự nguy hiểm nhất định. Tất cả chúng ta đây đều là người một nhà, Sử Lai Khắc Thất Quái chúng ta các vị tiền bối cũng đều rất rõ ràng, trong thất quái chúng ta, nhị ca của ta Áo Tư Tạp nguyên lai trong Sử Lai Khắc học viện có danh hiệu là Hương Tràng Chuyên Mại. Mà hắn hiện tại đã là một thực vật hệ hồn đấu la hơn tám mươi cấp, võ hồn của hắn có khả năng chế tạo ra rất nhiều loại hương tràng, trong đó, đệ tam hồn kỹ có tên là Phi Hành Ma Cô Tràng. Với thực lực hiện tại của Áo Tư Tạp, nếu hắn chế tạo ra Phi Hành Ma Cô Tràng có thể làm cho bất cứ người nào ăn vào sẽ có được năng lực phi hành trong mười phút, tốc độ phi hành ít nhất cũng ngang với Phượng Vĩ Kê Quan Xà năm ngoái, tốc độ như vậy đã là rất kinh khủng. Sau khi chế tạo ra Phi Hành Tràng, có thời hạn sử dụng trong vòng mười ngày, trong thời gian mười ngày, vị nhị ca này của ta dưới sự giúp đỡ của mọi người, ít nhất có thể chế tạo ra hai vạn cây Phi Hành Ma Cô Tràng. Nếu như chia ra cho Đường gia quân của chúng ta, mỗi người có thể trang bị hai cây. Khi đại quân của chúng ta trực tiếp tấn công, nếu như Đường gia quân của chúng ta đột nhiên bay lên không đả kích hồn sư của quân địch trên tường thành Gia Lăng quan, tất nhiên sẽ mang đến hiệu quả kỳ diệu. Mà hai cây Phi Hành Ma Cô Tràng đủ để làm cho mỗi một tên chiến sĩ của Đường gia quân bay vào không trung bắn ba lần Gia Cát Thần Nỗ, rồi quay trở về bên trận của ta."

Nghe Đường Tam nói xong, sự chú ý của mọi người nhất thời tập trung vào người Áo Tư Tạp,đồng thời trước mắt cũng có cảm giác sáng ngời. Ý nghĩ của Đường Tam không ngờ thật là lớn mật, sử dụng thiên mã hành không, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, về mặt lý thuyết, rất có thể thực hiện được.

Đại Sư gật đầu nói:

- Đề nghị này rất tốt, nếu như sử dụng một cách hợp lý, có thể một lần nữa gây bất ngờ cho hồn sư của Võ Hồn đế quốc.

Đường Tam nói:

- Thế nhưng, biện pháp này có chỗ nguy hiểm. Trước hết, Gia Cát Thần Nỗ

của chúng ta sau khi bắn vào trong thành sẽ rất khó thu hồi, sau ba lần bắn, tổn thất chính là bốn mươi tám vạn mũi tên nỏ, nhiều hơn toàn bộ số tên nỏ của chúng ta một phần tư. Tiếp đến, sau khi Đường gia quân của chúng ta bay lên không, không nghi ngờ sẽ trở thành bia sống cho đối phương ngắm. Mặc dù khoảng cách hữu hiệu của Gia Cát Thần Nỗ rất xa, nhưng với điều kiện là hồn sư thực lực phải hơn sáu mươi cấp, am hiểu công kích từ xa, mới dễ dàng gây sát thương cho bọn chúng. Hơn nữa, dưới sự lợi hại của cự nỏ thủ thành, tổn thất của Đường gia quân e rằng rất lớn. Bởi vậy, nếu như muốn sử dụng phương pháp này, công kích của quân ta trên mặt đất phải rất là mạnh mẽ, dốc hết sức để kềm chế đối thủ, tốt nhất là đem quân đoàn hồn sư gia nhập vào trong đó phát động công kích toàn lực. Chỉ có như vậy, công kích của chúng ta mới có thể mang đến hiệu quả lớn nhất, cũng có thể làm hết sức để giảm bớt tổn thất.

Nghe Đường Tam nói xong, mọi người không khỏi gật đầu liên tục. Theo như trước mắt, đây là phương pháp tốt nhất mà bọn họ từng nghe.

Thế nhưng, Đường Tam lại mang đến cho bọn họ kinh ngạc rất nhanh:

- Phương pháp thứ hai của ta tương đối ổn định hơn, đó là dùng sức của một mình ta, tận hết sức đập tan phòng ngự của đối phương.

- Tình huống ngày ấy ta với Bỉ Bỉ Đông đánh nhau một trận hẳn mọi người đều đã thấy, dựa vào Hải Thần Tam Xoa Kích, tường thành dày chắc của Gia Lăng quan cũng không đáng kể gì, chỉ cần cho ta đủ thời gian, ta thậm chí có thể phá sập hoàn toàn tường thành của chúng. Biện pháp thứ hai của ta chính là, nhờ các vị đang ngồi đây bảo vệ ta, đến sát tường thành Gia Lăng quan mà công kích, ta tin rằng, tốc độ phá của ta nhất định nhanh hơn tốc độ sửa chữa của bọn chúng. Làm như vậy, chẳng những có khả năng hấp dẫn quân đoàn hồn sư của đối phương chủ động xuất kích, mà còn có thể dọn đường cho chúng ta tổng tiến công.

Nói đến đây, Đường Tam dừng lại một chút, quang mang trong mắt phóng ra mạnh mẽ:

- Đương nhiên đối với chúng ta, cách làm tốt nhất chính là đồng thời kết hợp cả hai biện pháp. Đối với chúng ta, Bỉ Bỉ Đông đang bị trọng thương chính là

cơ hội hiếm có cho chúng ta.

Yên tĩnh, cả căn lều lớn đều hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người đều suy nghĩ thật cặn kẽ, trong đầu nhanh chóng tính toán các phương án khả thi.

Đường Tam trở về vị trí của mình, hai biện pháp này không phải bây giờ hắn mới nghĩ ra, mà khi trước trên đường đi đến Gia Lăng quan, hắn đã suy tính thật kỹ lưỡng.Hắn không thể chỉ huy trên chiến trận, nhưng dựa vào suy nghĩ linh hoạt, hắn thân là khống chế hệ hồn sư nhưng lại có thể nghĩ ra phương pháp phát huy uy lực của hồn sư đến mức cao nhất.

Thời gian gần một nén hương trôi qua, Đại Sư mạnh mẽ đứng lên từ chỗ ngồi của mình, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Hắn nhìn về phía Đường Tam:

- Tiểu Tam, đi, đi theo ta ra mắt bệ hạ.

Không cần hỏi, mọi người cũng nhìn ra, Đại Sư sau khi tính toán cẩn thận, đã hoàn toàn bị đề nghị của Đường Tam làm cho động tâm.

Chỉ có Áo Tư Tạp vẻ mặt đau khổ, nhìn Đường Tam rất đáng thương. Đường Tam bật cười, nói:

- Tiểu Áo, xem ra hiện tại ngươi phải bắt đầu chuẩn bị rồi. Vinh Vinh, ngươi đi cùng Tiểu Áo, bí mật chế tạo càng nhanh càng tốt. Hai vạn cây, không thể thiếu dù chỉ một cây. Hành động của các ngươi càng nhanh, chúng ta càng có thể sớm phát động công kích. Càng giảm bớt cơ hội tồn tại của Bỉ Bỉ Đông, cơ hội tồn tại của chúng ta càng tăng.

Bảy ngày sau. Trước Gia Lăng quan, chiến trường đã nhiều ngày yên lặng hôm nay náo nhiệt trở lại. Lần này, trăm vạn đại quân của Thiên Đấu đế quốc cơ hồ đã điều động toàn bộ, khinh kỵ binh có tốc độ nhanh nhất, trọng kỵ binh kiên cố, trọng bộ binh, còn có số lượng lớn bộ binh, toàn bộ bày trận, chậm rãi tiến về phía trước. Mặc dù quân đội có số lượng đông đảo, nhưng lấy quân đoàn làm đơn vị, trật tự chỉnh tề chậm rãi tiến lên.

Trên tường thành Gia Lăng quan, thay thế Bỉ Bỉ Đông ở vị trí chủ soái, bất

ngờ lại là Hồ Liệt Na. Hồ Liệt Na coi như là nơi đây bị lâm nguy nên vâng lệnh mà đến. Sau khi đánh xong trận đánh ngày ấy, Bỉ Bỉ Đông hôn mê đủ bảy ngày mới hồi tỉnh lại, sau khi tỉnh lại lập tức truyền lệnh, ra lệnh cho Hồ Liệt Na đến thay vị trí của mình phụ trách tất cả đại quân của Võ Hồn đế quốc mọi chuyện tiếp tế tiếp viện, toàn lực phòng ngự. Hồ Liệt Na thân là thánh nữ đời trước Võ Hồn điện của Võ Hồn đế quốc, ở trực hệ của Võ Hồn điện có địa vị cực cao trong đám hồn sư, lại là đệ tử thân truyền của Bỉ Bỉ Đông, tuy không đủ sức tấn công địch, nhưng phòng ngự thì thừa sức.

Lúc này, Hồ Liệt Na đứng trên tường thành, dẫn theo năm tên phong hào đấu la, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào trăm vạn hùng binh đang dần dần tiến đến gần Gia Lăng quan, không khỏi cau mày.

Đây chính là trăm vạn đại quân a! Mặc dù chiến đấu còn chưa bắt đầu, nhưng trăm vạn đại quân sinh ra áp lực vô hình đã làm cho người ta có cảm giác nghẹt thở.

Bỉ Bỉ Đông cùng với hai tên phong hào đấu la bị thương nặng đều không có mặt, dù sao, không có bao nhiêu người có được năng lực khôi phục như Đường Tam, bọn chúng lại còn bị thương nặng hơn Đường Tam. Năng lục khôi phục của Bỉ Bỉ Đông mặc dù cũng rất mạnh, nhưng đáng tiếc là, lần này nàng chính là bị thương linh hồn. Một kích ấy của Đường Tam mang lại cho nàng đả kích cực kỳ trầm trọng, mà hao tổn linh hồn chỉ có thể theo thời gian mà chậm rãi khôi phục lại. Đường Tam phỏng đoán nàng cần phải nửa tháng mới có thể khôi phục, cũng chỉ là đoán chừng mà thôi. Trên thực tế, sau khi hôn mê bảy ngày, lúc vừa tỉnh lại, Bỉ Bỉ Đông ra một loạt mệnh lệnh liên tiếp, rồi lại hôn mê tiếp tục. Đến cách đây hai ngày, nàng mới có chuyển biến tốt.

- Thánh nữ, không cần lo lắng, Thiên Đấu đế quốc chẳng qua là ngoài mạnh trong yếu mà thôi, nếu như bọn chúng dám công kích thật sự, chúng ta sẽ cho bọn chúng một bài học đích đáng. Quân đoàn thiên sứ đã chuẩn bị xong, Thánh Long quân đoàn mặc dù tổn thất rất lớn, nhưng số còn lại đều là quân tinh nhuệ, tổng số hồn sư của chúng ta còn lại hơn một vạn bốn ngàn người, gấp hai lần đối phương.

Người nói chính là một tên phong hào đấu la bên cạnh Hồ Liệt Na, nghe

xong, Hồ Liệt Na chậm rãi lắc đầu:

- Không, Thiên Đấu đế quốc lần này hẳn là không chỉ đe doạ, xin các vị hãy xem, lúc trước các ngươi nói vị trí xếp hàng đặc thù của quân đội mặc dù lui về phía sau một chút, nhưng trên người bọn chúng đã tràn đầy sát khí. Nếu như chỉ là đe doạ tượng trưng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này. Hơn nữa, đội quân đứng ở hàng đầu của Thiên Đấu đế quốc làm cho ta có cảm giác này. Truyền lệnh của ta, toàn quân chuẩn bị, rất có khả năng Thiên Đấu đế quốc là thừa dịp thương thế sư phụ chưa khôi phục lại mà tổng tiến công. Đồng thời, truyền lệnh của ta, chặt đứt bốn cái cầu treo, phòng ngừa Thiên Đấu đế quốc phái cao thủ mạnh mẽ hạ cầu treo xuống. Thánh Long quân đoàn toàn bộ lên mặt thành, quân đoàn thiên sứ ở trong thành chuẩn bị chiến đấu. Chuẩn bị chiến đấu!

- Dạ!

Giống như Đường Tam, Hồ Liệt Na cũng có Sát Thần lĩnh vực, trong khoảnh khắc này sát khí toàn thân hoàn toàn lộ ra, trước mặt đông đảo tướng lĩnh cùng đám đỉnh cấp hồn sư, thể hiện ra một thế mạnh của nàng.

------oOo------

Chương 462: Chiến trường của một người: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: vbi (A Bì)

Biên dịch: dangneo (A Nèo)

Hồ Liệt Na vừa ra lệnh, đại quân của Vũ Hồn Đế Quốc trong Gia Lăng quan hành động ngay lập tức, các tướng lĩnh dẫn dắt đạo quân lúc này đã có chút khúc mắc đối với đám hồn sư Võ Hồn điện, nhưng bọn họ cũng hiểu được là nếu lúc này mà không đồng tâm hiệp lực thì một khi bị Đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc công phá Gia Lăng quan, hậu quả khó có thể tưởng tượng

được. Nhất là đám vương quốc, công quốc vốn trước đây thuần phục Thiên Đấu đế quốc, bọn họ rất rõ ràng là sẽ chuẩn bị phải đối mặt với cái gì, hành động phản bội lại Thiên Đấu đế quốc, gia nhập Vũ Hồn đế quốc đã đặt bọn họ vào thế như nước với lửa cùng Thiên Đấu đế quốc.

Hồ Liệt Na tay vịn tường thành, ánh mắt ngóng nhìn về phía đối diện, dường như đang tìm kiếm cái gì, ánh mắt lóe ra tâm tình phức tạp, nhưng rất nhanh đã kiên định trở lại. Nàng rất rõ ràng, lúc này, nàng tuyệt đối không có thể có chút do dự nào.

Đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc vẫn dồn lên đến cách Gia Lăng quan hai mươi dặm thì mới dừng lại. Lúc này, trận hình phát sinh biến hóa rất lớn, khinh kỵ binh đang dàn sang hai bên, toàn bộ giương cung lắp tên, lẳng lặng chờ đợi. Mà trung ương quân ở ngay phía trước thì lại biến thành bộ binh trang bị trọng giáp của quân đoàn bộ binh chủ lực. Các loại vũ khí công thành toàn bộ được đẩy lên, trọng kỵ binh cũng không đứng ở trung tâm, ở trung tâm là bộ binh thường, trọng bộ binh tại hai bên bọn họ. Ở phía sau là Quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc cùng với quân đoàn của Đường gia. Toàn bộ trọng kỵ binh của Thiên Đấu đế quốc Đại quân xếp hàng theo thứ tự từ giữa trở xuống phía cuối. Sát khí lạnh đến thấu xương xộc thẳng đến Gia Lăng quan.

Đường Tam đứng ở giữa Sử Lai Khắc Thất Quái. Đại Sư, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, Kiếm đấu la, Cốt đấu la, Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí, Độc đấu la, cùng với đường chủ Lực đường của Đường môn là Thái Thản, đường chủ Ngự đường Ngưu Cao toàn bộ đứng ở hàng phía trước của đại quân, thực sự lúc này họ vẫn chưa đứng chung với quân đoàn hồn sư. Mà dẫn dắt quân đoàn hồn sư lại là do hoàng đế Tuyết Băng của Thiên Đấu Đế Quốc cùng với thống soái toàn quân là nguyên soái Qua Long.

Đường Tam không hề nghi ngờ đứng ở trung tâm của những người này, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay mặc dù vẫn là màu đen thui, nhưng nó cũng đã trở thành dấu hiệu của Đường Tam, hắn đến không thể nghi ngờ làm khí thế của Đại quân Thiên Đấu Đế Quốc nhanh chóng dâng cao, mỗi một binh lính nhìn thấy Đường Tam, trong mắt đều tràn ngập sự cuồng nhiệt. Giống như chỉ cần có Đường Tam tồn tại, trận chiến này không thể bị bại.

Bày trận xong, dưới sự quan sát kỹ của đại quân song phương, Đường Tam một mình chậm rãi tiến lên phía trước trận hình, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay chậm rãi giơ cao qua đầu. Một đạo kim quang trong suốt từ trên trán hắn vọt ra, rót vào trên Hải Thần chi tâm, nhất thời, trên Hải Thần Tam Xoa Kích, mỗi một đạo hoa văn đều như là sống dậy, kim quang lưu chuyển, phóng lên cao, dường như trở thành trung tâm của toàn chiến trường. Được phủ lên hơi thở mãnh liệt của thần thánh, thân thể Đường Tam hoàn toàn biến thành kim sắc, năng lượng ba động mãnh liệt giống như hấp nạp hết thảy mọi thứ ở chung quanh.

- Thiên Đấu tất thắng.

Đường Tam hét to, khiến cho các tướng lĩnh Vũ Hồn Đế Quốc đứng trên tường thành Gia Lăng quan thất sắc nhìn nhau, thanh âm của Đường Tam vang dài tới cả hai mươi dặm, truyền tới tận trên tường thành Gia Lăng quan, đồng thời cũng truyền khắp trăm vạn hùng binh Thiên Đấu đế quốc.

- Thiên Đấu tất thắng, Lam Hạo vương tất thắng.

Rầm rầm rầm.....

Mỗi lần hô lên một chữ, Đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc đều tiến lên một bước, binh lính không ngừng gào thét lặp đi lặp lại, đại quân lại tiếp tục tiến lên, dường như mỗi lần hô lên một chữ, khí thế của bọn họ lại tăng lên vài phần, tiếng gầm kinh khủng dường như hình thành áp lực cực lớn đè thẳng tới Gia Lăng quan.

Đừng nói là quân thủ thành Gia Lăng quan. Ngay cả năm gã Phong Hào Đấu La đi theo Hồ Liệt Na. Lúc này sắc mặt đều đại biến. Lần trước đánh một trận. Đường Tam đã lưu lại ấn tượng quá sâu. Bỉ Bỉ Đông thực lực rõ ràng mạnh hơn hắn thế nhưng cũng vẫn bị thương nặng trong tay hắn. Hải Thần Tam Xoa Kích oai phong một kích phá tường. Càng lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong đầu mỗi thành viên của Võ Hồn đế quốc.

Đường Tam đột nhiên xuất động. Hải Thần Tam Xoa Kích mang theo kim quang nở rộ, giống như một đạo kim sắc lưu tinh lao thẳng tới Gia Lăng. Cùng lúc đó, đông đảo các cường giả của Thiên Đấu Đế Quốc đi cạnh hắn

cũng đều xuất động đi sát theo sau Đường Tam. Rất nhanh ép lên, chỉ trong chớp mắt. Bọn họ đã hoàn toàn bỏ xa đại quân phe mình phía sau.

Với tốc độ chạy hết sức của đám cường giả thấp nhất cũng là cấp bậc hồn Đấu La thì chỉ trong nháy mắt đã vọt qua khoảng cách hai mươi dặm. Chỉ bằng mắt thường cũng có thể nhận ra là bọn họ đã mỗi lúc một áp sát Gia Lăng quan.

- Thánh nữ. Chúng ta làm sao bây giờ?

Nhìn Hải Thần tam xoa kích mỗi lúc một tiến lại gần. Trên tường thành Gia Lăng quan, nhất thời sinh ra một bầu không khí khủng hoảng. Đối với Đường Tam. Những người này đã có một loại cảm giác sợ hãi trời sinh.

Vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Hồ Liệt Na khẽ cắn đầu lưỡi, dùng cảm giác đau nhức kích thích mạnh mẽ để thoát ra khỏi tâm tình đặc thù. Lạnh lùng nhìn thoáng qua đám lực lượng trụ cột của Vũ Hồn Đế Quốc đang đứng cạnh mình. Với loại tình huống như trước mắt này, không nghi ngờ gì, cách đối phó tốt nhất chính là lấy các vị Phong Hào Đấu La dẫn một nhóm hồn sư trong quân đoàn hồn sư cường đại nhất đột ngột đến đánh úp bọn Đường Tam. Nhưng những hồn sư này chiến ý lại quá thấp. Lúc này để bọn họ ra khỏi thành nghênh chiến, thì chắc chắn không phải một cái ý kiến hay. Hồ Liệt Na dù sao cũng không phải Bỉ Bỉ Đông, nàng không có thực lực như Bỉ Bỉ Đông. Lại càng không có quyền uy và thủ đoạn cứng rắn như Bỉ Bỉ Đông. Các Phong Hào Đấu La này đều là trưởng lão dẫn đầu Võ Hồn điện. Nàng cũng không thể hoàn toàn điều động chỉ huy.

Bởi vậy, Hồ Liệt Na chỉ có thể tạm tìm cách khác. Trầm giọng nói:

- Yên lặng theo dõi diễn biến. Tùy thời chuẩn bị ngăn chặn. Nhất thiết không được cho họ leo lên tường thành.

- Rõ.

Nghe xong Hồ Liệt Na những lời này, đám hồn sư cao cấp trên tường thành đều thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Liệt Na nhìn phía ngoài xa, Đường Tam đã sắp đến gần con sông bảo vệ thành, trong lòng thầm nghĩ, Đường Tam ơi là Đường Tam, ngươi rốt cục là muốn gì đây? Dẫn theo mấy người lao tới đây, ngươi có mục đích gì? Nàng hiểu rất rõ Đường Tam. Với trí tuệ của Đường Tam, hiển nhiên sẽ không làm việc gì mà không có chủ ý. Chỉ với mười mấy người đơn độc xâm nhập, nhất định là có mục đích quan trọng.

Hồ Liệt Na nhìn thấy Đường Tam thì với thị giác Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy nàng, Đường Tam đương nhiên không có cảm xúc phức tạp như Hồ Liệt Na, đối với hắn mà nói, mặc dù có chút cảm tình tốt với Hồ Liệt Na, nhưng Vũ Hồn đế quốc lại tuyệt đối là địch nhân của hắn. Song phương cừu hận quá sâu, chỉ có hủy diệt đối phương, không có bất kỳ khả năng hòa giải nào.

Khi còn cách Gia Lăng quan chừng một dặm, lúc này đã tiến vào phạm vi tầm bắn cự nỏ của đối phương thì Đường Tam mới đột nhiên dừng lại, kim quang xoay quanh thân thể nhất thời trở nên càng thêm mãnh liệt, cùng lúc đó, võ hồn Lam Ngân Hoàng của hắn cũng phóng xuất ra. Chín cái hồn hoàn chỉ với hai mầu đen và đỏ chỉnh tề lưu động trên người hắn, cũng tại lúc này, từ sau lưng hắn hiện ra năm đạo quang mang mạnh mẽ - phân biệt đại biểu cho tăng phúc lực lượng, tốc độ, hồn lực, công kích cùng với tăng phúc thuộc tính, từ Cửu Bảo Lưu Ly tháp trên tay Trữ Vinh Vinh phát ra, toàn bộ rót vào trên người Đường Tam.

Mũi chân trái điểm xuống đất, một cỗ khí lãng mãnh liệt từ chân trái Đường Tam bạo phát ra, lấy mũi chân làm trung tâm, trong phạm vi đường kính ba mươi thước, đất dưới chân bỗng nứt toác ra, có thể thấy được uy lực một dậm này của Đường Tam kinh khủng cỡ nào, cả người lấy chân trái làm trung tâm, trong nháy mắt xoay tròn một vòng, cánh tay phải cầm Hải Thần Tam Xoa Kích hoàn toàn kéo dài ra, kéo giãn cơ nhục gân cốt đến mức cực hạn, cả người giống như một cây đại cung được kéo căng tròn, kim quang lóe ra, Hải Thần Tam Xoa Kích đã giống như cây tiêu thương được phóng ra.

Trong nháy mắt khi cỗ thần khí bao trùm bởi ánh kim sắc chính thức rời khỏi tay thì ở trên tường thành, sắc mặt Hồ Liệt Na đại biến. Kim quang chợt lóe lên rồi biến mất, trong tiếng nổ vang ầm ầm, một kích đã đánh vào đại môn Gia Lăng.

Lần trước, Hải Thần Tam Xoa Kích với đệ tam thức trong Hoàng Kim Thập Tam Kích đã một kích bay đi không trở về. Bởi vì đã đánh trúng mục tiêu là Bỉ Bỉ Đông, cho nên oanh kích đến Gia Lăng quan sẽ phải mất đi độ chính xác. Nhưng lần này, Đường Tam mặc dù không có sử dụng thần kĩ một đi không về, nhưng với lực lượng của hắn lại cộng thêm kinh khủng hồn lực chín mươi ba cấp. Hơn nữa thì Hải Thần Tam Xoa Kích tự thân đã nặng đến mười vạn tám nghìn cân, uy lực của một kích này đã vượt xa bất cứ đệ cửu hồn kĩ trực tiếp công kích của bất kỳ gã Phong Hào Đấu La nào thấp hơn chín mươi lăm cấp. Nhất là ở trên phương diện lực lượng, ngay cả hồn kĩ cực mạnh của Bỉ Bỉ Đông cũng không thể nào so bì được.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, đại môn của Gia Lăng quan dù sao không phải tường thành, dưới lực lượng bộc phát kinh khủng đã vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ bay tán loạn. Trong bốn cửa thành thì một cái đã hoàn toàn bị phá nát, thủ hộ ở sau cửa thành, ít nhất hơn trăm binh sĩ cũng bị mảnh vụn của cửa thành nổ văng bắn phải mà chết không toàn thây.

Sự kinh khủng vẫn còn đang ở phía sau, thân thể của Đường Tam ở giữa không trung quay một vòng, hai tay phát ra một vầng quang mang mãnh liệt, trong ánh kim sắc còn phát ra bạch sắc quang mang, sinh ra một cỗ hấp lực cường đại. Sau khi oanh phá cửa thành, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không lao tiếp vào, mà bị kéo mạnh lại, vẽ ra một quỹ tích đường cong, bị năng lượng giống như vũng xoáy trong tay Đường Tam kéo quay lại.

Sau khi Đường môn tuyệt học Khống Hạc Cầm Long đại thành, đây là lần đầu tiên Đường Tam toàn lực sử dụng, Hải Thần Tam Xoa Kích bay vào không trung, nương theo thân thể Đường Tam đang xoay tít, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, sau khi xoay tròn một vòng, lần nữa lao về phía Gia Lăng quan.

- Mau, tất cả thủ thành, cự nỏ, bắn ra để ngăn cản hắn.

Trên tường thành, Hồ Liệt Na hét lớn. Tường thành Gia Lăng quan cực kì chắc chắn, cũng không hề bởi vì một cửa thành bị oanh phá mà dao động, nhưng lúc này, Hồ Liệt Na đã ý thức được Đường Tam muốn làm cái gì, lập tức ra lệnh bắn cự nỏ, đồng thời nhìn về phía năm gã Phong Hào Đấu La bên

cạnh:

- Các vị trưởng lão lĩnh suất một trăm hồn sư Đế Quốc cấp bậc từ hồn thánh trở lên xuất trận, cần phải ngăn cản hắn làm như thế.

Năm tên Phong Hào Đấu La nhìn nhau, nhưng cũng không ai nhúc nhích, một lần nữa nhìn thấy uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích, bọn họ thật sự không muốn lại phải giao thủ với Đường Tam.

- Các ngươi.

Hồ Liệt Na trợn mắt nhìn. Mặc dù đã đoán được là đám trưởng lão này sẽ không hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của mình, nhưng loại tình huống phát sinh như thế này vẫn khiến cho nàng tức giận.

Cầu Gai Đấu La cau mày nói:

- Thánh nữ, chúng ta vẫn nên lấy thủ thành làm chính đi. Chúng ta có thiên sứ quân đoàn, Thánh Long quân đoàn ở trong thành. Ngay cả khi Đường Tam phá được cửa thành thì chúng ta cũng không sợ bọn chúng tiến vào trong thành. Mà ngược lại, chính bọn chúng sẽ tổn thất rất lớn.

Từng mũi tên mang theo tiếng rít lớn từ tường thành bay ra, toàn bộ hướng về Đường Tam mà đến. tiếng rít ô ô chấn nhiếp hồn người, đáng tiếc, chúng lại không đủ để ngăn cản Đường Tam.

Các loại quang vựng với đủ loại sắc mầu không ngừng lóe sáng lên bên người Đường Tam, các đồng bọn của hắn đã dùng các loại hồn kĩ che chắn. Ở trước mặt các cường giả cấp bậc hồn Đấu La trở lên, cự nỏ thủ thành căn bản không được tính là uy hiếp, không có một mũi tên nào có thể lại gần Đường Tam trong phạm vi năm mươi thước, toàn bộ đều bị các loại hồn kĩ cản lại.

Oanh, ngay tại lúc này, tiếng nổ thứ hai cũng đã vang lên, lại là một cửa thành bị phá. Động tác của Đường Tam căn bản không hề ngừng lại, khi tiếng nổ thứ tư truyền khắp chiến trường thì bốn cửa thành lớn của Gia Lăng quan đã hoàn toàn bị biến thành mảnh vụn.

Khi Đường Tam kết thúc bốn kích liên tục, thu hồi Hải Thần Tam Xoa Kích lại trong tay thì hắn cũng không khỏi hơi có chút thở dốc. Tuy nhiên, năng lực khôi phục cường hãn của Huyền Thiên công, đã ngay trong lúc hắn còn thở dốc, nhanh chóng khôi phục hồn lực đã tiêu hao.

Cầu treo của Gia Lăng quan cũng không phải ở trước cửa thành, mà là ở bên cạnh, mệnh lệnh của Hồ Liệt Na lúc này đã được thi hành, bốn cái cầu treo lớn toàn bộ đã bị phá hỏng.

Dưới sự đồng ý của Tuyết Băng, Qua Long nguyên soái giơ cao trường kiếm, hạ lệnh tấn công. Quân bộ binh ở giữa căn bản không hề đẩy khí giới công thành, mà lao thẳng đến Gia Lăng quan, ít nhất phải có đến hai mươi vạn đại quân trong đợt công kích thứ nhất, bộ binh xông lên đợt đầu, mỗi người sau lưng đều đeo một tấm ván gỗ dài một thước rưỡi, rộng một thước, không biết là có làm tác dụng gì. Quân đoàn hồn sư, Đường gia quân cũng hành động ngay sau đó, bay nhanh về phía Gia Lăng quan.

Nhìn thấy cầu treo bị phá hư, khóe miệng Đường Tam không khỏi hiện ra một tia cười lạnh, loại tình huống này bọn họ đương nhiên không thể không tính đến, tự nhiên là đã có biện pháp đối phó.

- Kiếm Đấu La tiền bối, động thủ.

Trần Tâm khẽ quát một tiếng, Thất Sát kiếm rời khỏi tay, phía trên cao nổi lên chín cột ánh sáng màu đen, Thất Sát kiếm đón gió phình to, trong nháy mắt hóa thành cự kiếm, ngang trời bổ xuống, không phải là công thành, mà là chém về phía Hộ Thành Hà (sông bao quanh thành để cản địch nhân nhập thành khi cầu treo bị phá).

Oanh, đệ nhất kiếm của Thất Sát kiếm bổ xuống, Hộ Thành Hà tựa như bị một kiếm chặt đứt, trong nháy mắt, kiếm khí kinh khủng cơ hồ chém đứt cả Hộ Thành Hà, nước chảy đương nhiên sẽ không bị cắt đứt, nhưng hai đầu của Hộ Thành Hà đều xuất hiện một khe rãnh rộng chừng mười thước, dốc nghiêng nối liền vào trong Hộ Thành Hà.

Động tác của Trần Tâm vẫn chưa dừng lại. Ngay tiếp đó, kiếm ảnh giữa không trung lại lóe lên, tổng cộng mười ba kiếm đều chém vào Hộ Thành Hà,

để lại các khe rãnh, mỗi một khe rãnh đều như sườn núi dốc xuống phía dưới, kéo dài vào trong nước. Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp toàn lực hiển lộ uy lực, sự chấn nhiếp kinh khủng của mười ba kiếm này, không chút nào kém hơn bốn kích của Đường Tam lúc trước.

Trên tường thành, năm tên Phong Hào Đấu La của Vũ Hồn Đế Quốc hít một ngụm lương khí. Trên Gia Lăng quan, nhóm cường giả bọn họ thực lực đã tiếp cận gần Kiếm Đấu La nhất, tự nhiên cũng hiểu rõ nhất mỗi một kích này của Kiếm đấu la. Bọn họ tự hỏi, ai có năng lực đỡ nổi một kích này đây? Cảm thấy may mắn là lúc trước không có nghe theo lời Hồ Liệt Na mà xuất thành nghênh chiến.

Chém ra mười ba kiếm, Thất Sát kiếm một lần nữa biến hóa trở lại bộ dáng ban đầu, rơi xuống trong tay Kiếm đấu la, sắc mặt hắn nhìn qua có chút tái nhợt, cầm Thất Sát kiếm trong tay, hơi thở hổn hển. Trong lúc hắn thu kiếm thì đồng thời Đường Tam lần thứ năm phóng ra Hải Thần Tam Xoa Kích. Chẳng qua, lần này động tác của hắn ngay cả nhân mã song phương đều không khỏi có chút giật mình.

Tam xoa kích không phải lao về hướng thành trì đối diện, mà là phóng lên không trung, lưỡi kích hướng lên trên, cán dài hướng xuống dưới. Phốc một tiếng, trực tiếp rơi vào trong Hộ Thành Hà.

Trên mặt Đường Tam lộ ra vài phần nhạo báng. Ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út của tay phải đặt vào ấn ký Hải Thần tam xoa kích trên trán, tinh khí thần toàn thân trong nháy mắt tăng lên tới đỉnh điểm.

Ngay cả Đường Tam cũng không nghĩ tới là cuộc chiến ngày hôm nay lại thuận lợi đến như vậy, không hề gặp khó khăn như trong tưởng tượng. Đại quân Vũ Hồn Đế Quốc không ngờ lại chỉ thụ động chờ đợi, không hề phái hồn sư ra ngoài thành nghênh chiến.

Tay phải vung ra, ba ngón tay đặt trên trán chỉ về hướng Hộ Thành Hà, một đạo kim quang cường hãn cô đọng lại trong nháy mắt bạo phát, trực tiếp bắn vào trong nước Hộ Thành Hà, chỗ bắn vào chính là chỗ lúc trước Hải Thần Tam Xoa Kích rơi vào.

Ngay khi kim quang kia bắn vào nước, trong nháy mắt, một cỗ cự đại kim sắc hư ảnh hiện ra sau lưng Đường Tam, hơi thở uy nghiêm khiến cho bất luận là các hồn sư ở trên tường thành hay là ngoài thành đều bị cỗ hơi thở uy nghiêm chấn nhiếp. Mỗi người trong lòng đều sinh ra một loại cảm giác kì dị. Trong mắt bọn họ, mặc dù Đường Tam đang đứng ở bên bờ, nhưng lúc này hắn như thể đã cùng Hộ Thành Hà hòa hợp lại thành một thể. Hay nói khác đi, thì Hộ Thành Hà đã cùng hắn hòa hợp lại thành một thể.

Mười ba kiếm của Kiếm Đấu La khiến cho vô số bọt nước bắn lên, tựa như Hộ Thành Hà sôi trào. Bỗng nhiên vào lúc này, bọt nước sôi trào lại đột ngột tĩnh lặng trở lại. Giống như một chiếc gương phẳng. Từng cơn sóng gợn lặng lẽ lan ra, mà chính xác thì cũng không phải sóng gợn, mà là một tầng ánh sáng, một tầng kim sắc quang mang.

Sau một khắc, Hồ Liệt Na từ trên thành nhìn xuống, vô cùng kinh hãi, chứng kiến Hộ Thành Hà ở trước Gia Lăng quan không ngờ đã hoàn toàn biến thành mầu kim sắc.

Đường Tam mỉa mai nói nhỏ mà chỉ các đồng bọn mới nghe được:

- Mặc dù ta vẫn chưa là Hải Thần, nhưng muốn dựa vào nước để ngăn cản quân ta, đây chẳng phải là người mộng du nói nhảm sao?

Vừa nói xong, tay phải phất một cái về hướng phía trước, một đạo kim quang phá nước thoát ra, Hải Thần Tam Xoa Kích lúc trước đã ngập vào trong Hộ Thành Hà tỏa ra ánh sáng mầu vàng kim thần thánh, dựng thẳng đứng lên giữa không trung.

Trên trán Đường Tam chỗ phát ra Hải Thần ánh sáng đột nhiên xuất hiện biến hóa, chỗ lúc trước thẳng tắp đã biến thành hình tròn sóng gợn, lẳng lặng phát tán ra. Lưỡi kích phía dưới của Hải Thần Tam Xoa Kích của Hải Thần chi tâm đã phát ra mãnh liệt quang mang khiến cho người khác không thể bức nhìn rõ được. Đường Tam tay phải chỉ về phía trước, về hướng Tường thành Gia Lăng quan. Từ giữa không trung, lưỡi kích của Hải Thần tam xoa kích cũng đồng thời nghiêng về hướng Gia Lăng quan.

Xôn xao.

Dưới sự khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm mà nhìn của mọi người, nước sông trong Hộ Thành Hà vốn đã biến thành mầu kim sắc lại bị đạo hoa văn ánh sáng tác động vào, trong nháy mắt đã trở nên cuồng mãnh sôi trào, trong phút chốc bay thẳng lên trời, toàn bộ tiến nhập không trung.

Lúc trước, khi còn ở tại Hải Thần đảo, các vị Đấu La thủ hộ Hải Thần thất thánh trụ từng dựa vào lực lượng của thánh trụ mà khống chế nước biển. Đường Tam lúc này đang nắm giữ chính là Hải Thần tam xoa kích, tự thân thực lực của hắn lại vượt qua các vị thủ hộ kia, khống chế trên một phạm vị mặc dù khá rộng, nhưng thực tế thì diện tích của Hộ Thành Hà cũng không phải là quá lớn, đối với hắn, một ứng cử viên của Hải Thần mà nói thì đây không phải một chuyện khó.

Hải Thần, là vị thần nắm trong tay tất cả năng lượng của nước, nước Hộ Thành Hà cũng là nước, nếu so với biển rộng mênh mông thì quá nhỏ không đáng kể. Đây cũng là lý do tại sao khi Đường Tam nhìn thấy Vũ Hồn Đế Quốc cố gắng dùng Hộ Thành Hà để dùng nước ngăn cản thì trên mặt hắn lại lộ vẻ châm chọc. Tại trước mặt ứng cử viên của Hải Thần mà lại định dùng nước để ngăn cản, chuyện này còn không buồn cười hay sao?

Toàn bộ nước trong Hộ Thành Hà dâng lên giữa không trung, thậm chí ngay cả dưới lớp bùn lỏng dưới đáy cùng với hơi nước phần lớn đều được hút lên, Hải Thần tam xoa kích chợt chỉ thẳng về phía trước, nước trong Hộ Thành Hà đang dâng lên giữa không trung nhất thời giống như kinh đào hãi lãng lao thẳng tới tường thành Gia Lăng quan.

Đường Tam sử dụng, chính là năng lực khống chế nước của Hải Thần tam xoa kích cùng với Hải Thần chi tâm được bổ xung thêm kĩ năng Hãn Hải cuồng đào (biển rộng dâng trào), đây chính là một kĩ năng chuyên dùng để quần công. Mặc dù đang là khống chế dòng nước chảy tương đối khổng lồ, nhưng lực công kích của kĩ năng phân tán này, không nghi ngờ gì lại không hề kém cạnh so với lực lượng công kích lần trước.

Toàn bộ nước Hộ Thành Hà cơ hồ trong nháy mắt toàn bộ rót vào trong Gia Lăng quan. Mặc dù trên tường thành có không ít hồn sư cao cấp, nhưng đám người này đã bị Đường Tam chấn nhiếp đến kinh sợ, bị nước sông nhuốm

ánh kim quang đổ ập tới kinh khủng như vậy. Trong nhất thời, mỗi người đều chỉ lo phòng ngự cho bản thân mình, trong đầu căn bản không hề có ý niệm tập trung toàn bộ lực lượng đi chống đỡ nước sông đang đổ ập tới. Hết thảy mọi chuyện đã tới quá đột ngột.

Sóng lớn ngập trời, đại lượng binh lính bình thường bị nước đập thẳng xuống dưới tường thành Gia Lăng quan, cuốn vào bên trong. Phải biết rằng, tường thành Gia Lăng quan độ cao chừng gần trăm thước, từ độ cao như vậy mà ngã xuống, hơn nữa lại cộng thêm lực của nước đánh vào. Nhất thời, các binh lính bình thường kia tổn thất thảm trọng. Hơn nữa Đường Tam dốc hết sức tập trung lực lượng khống chế nước đổ ập sâu vào tường thành đã đánh tan sự uy hiếp rất lớn của cự nỏ thủ thành, sóng dữ qua đi, chỉ còn lại hơn một phần ba cự nỏ.

Sau khi Hồ Liệt Na vận dụng hồn kĩ ngăn cản được sóng nước đổ ập xuống, thì toàn thân đầu óc đã mê muội trống rỗng. Nàng cũng là lần đầu tiên đối mặt với tràng diện hoành tráng như vầy, lần đầu tiên chỉ huy một cuộc chiến tranh lớn đến vậy, nhưng đối mặt với Đường Tam hiện lộ ra thực lực kinh khủng, cùng với trăm vạn hùng binh công kích, lại còn nước của Hộ Thành Hà đột nhiên dâng lên không trung rồi hóa thành công kích, hết thảy tất cả, đã khiến cho năng lực chịu đựng của nàng gần như sụp đổ.

Với kĩ năng phi hành từ hồn cốt chân phải của Lam Ngân Hoàng, Đường Tam bay lên trời, cầm Hải Thần tam xoa kích đứng giữa không trung, trực tiếp chỉ về trong Gia Lăng quan, hét lớn một tiếng:

- Giết.

Đợt công kích từ Đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc lần nữa tăng tốc, từ không trung quan sát, khí thế của đại quân so với đợt công kích của nước Hộ Thành Hà còn mãnh liệt hơn, lao thẳng tới Gia Lăng quan. Mà trên Gia Lăng quan, lúc này thậm chí ngay cả người điều khiển thủ thành cự nỏ cũng không còn.

- Nghênh địch.

Hồ Liệt Na hét lớn một tiếng, đây cũng là câu duy nhất mà nàng có thể hô lên

lúc này. So với thanh âm tràn ngập sát khí của Đường Tam thì thanh âm của nàng hết sức yếu ớt.

Đường Tam cũng không nóng lòng xông lên Gia Lăng quan, nơi đó dù sao vẫn còn đại lượng cường giả của Võ Hồn đế quốc, hắn chỉ ở giữa không trung lạnh lùng quan sát tình huống hỗn loạn bên trong Gia Lăng quan. Nội tâm không thể kìm nổi nhiệt khí dâng lên, cuộc chiến báo thù đã bắt đầu, Vũ Hồn Đế Quốc rốt cuộc cũng phải trả giá cho những hành động của bọn chúng.

Rất nhanh, Đại quân Thiên Đấu Đế Quốc đã vọt lên, xông lên đầu tiên là các bộ binh sau lưng đeo tấm ván gỗ. Lúc này, ván gỗ đã lộ rõ tác dụng.

Từng ván gỗ không ngừng được ném vào Hộ Thành Hà vốn đã cạn gần hết nước, bọn họ theo mười ba rãnh lỗ hổng bị Kiếm Đấu La bổ thủng mà nhảy vào trong Hộ Thành Hà, từ bên kia của lỗ thủng sườn dốc bò lên trên hướng về phía đối diện, điên cuồng đánh vào trong Gia Lăng quan. Có một Lam Hạo vương đứng giữa không trung tựa như thần tồn tại, trong mắt mỗi binh sĩ đều tràn ngập sự cuồng nhiệt, hồng bạch hai màu của sát thần lĩnh vực từ trên trời giáng xuống, bao trùm trên phạm vi cực lớn. Đối với hồn sư thậm chí còn không thể sinh ra ảnh hưởng nhiều, nhưng đối với binh lính bình thường thì sức ảnh hưởng lại rất lớn.

Vốn đã khủng hoảng, binh lính của Vũ Hồn Đế Quốc ở trong Sát Thần lĩnh vực càng thêm khủng hoảng. Đại quân của Thiên Đấu đế quốc, tinh thần vốn đã rất cao lại càng thêm cường thịnh, ở trong sát thần lĩnh vực, bọn họ thậm chí đã quên sinh tử và thống khổ, chỉ có vô tận giết chóc.

năm gã Phong Hào Đấu La sau lưng Hồ Liệt Na đều đã phóng xuất ra võ hồn, nhưng bọn họ nhìn thấy Đường Tam lăng không giữa không trung, ngay đến một ý định động thủ cũng không có. Chỉ lẳng lặng đứng nhìn, cả đám thần sắc trong mắt đều lộ vẻ kinh nghi bất định.

- Các ngươi không còn ra tay, Gia Lăng quan sẽ đi đời, cho dù chết, cũng phải cản Đường Tam lại. Có hắn ở đây, phòng ngự của chúng ta sẽ sụp đổ.

Hồ Liệt Na lúc này đã có chút điên cuồng, gần như điên cuồng quát hét năm

gã Phong Hào Đấu La.

Năm gã Phong Hào Đấu La nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng có chút không biết phải hàng động ra sao. Lần trước nhân số bọn họ còn đông hơn mà cũng không thể chiến thắng, lúc ấy còn có Bỉ Bỉ Đông dẫn đầu, lúc này chỉ có năm người, thật sự nên ra liều mạng sao? Tu luyện đến cấp bậc Phong Hào Đấu La khó khăn ra sao, có ai nguyện ý liều mạng chứ?

- Nàng nói rất đúng, đây là mệnh lệnh, các ngươi xông lên cho ta.

Một đạo thanh âm có chút khàn khàn vang lên, năm gã Phong Hào Đấu La sắc mặt đại biến quay đầu lại nhìn. Chính là Bỉ Bỉ Đông sắc mặt vẫn còn tái nhợt đi tới trên tường thành.

Nhưng không đợi các vị Phong Hào Đấu La này chấp hành mệnh lệnh của Bỉ Bỉ Đông, đối thủ của bọn họ đã hạ xuống phía tường thành. Theo Đường Tam đi tới trước trận, toàn bộ các cường giả đã đánh tới tường thành Gia Lăng quan. Ai có được năng lực phi hành thì trực tiếp bay lên, ai không có năng lực phi hành thì dựa vào Áo Tư Tạp mà phi hành.

Tiến gần tới tường thành, hơn mười cường giả đồng thời xông lên.

Đến lúc này, mấy vị Phong Hào Đấu La kia cũng hiểu được là nếu không động thủ, sợ rằng kết cục sẽ còn thảm hại hơn. Năm người đồng thời hét lớn một tiếng, mỗi người đều phóng ra hồn kỹ.

Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp, một bên cường giả cao cấp nhất chỉ có năm người, nhưng lại có rất nhiều hồn sư bảy, tám mươi cấp trợ giúp, bên kia lại là hơn mười người cơ hồ đều là cường giả cao cấp nhất, còn có một Đường Tam có thể miễn cưỡng đấu với đỉnh cao đấu la. Song phương vừa mới va chạm tại một chỗ, ngay lập tức đã đụng nhau tóe lửa.

Độc Đấu La một lần nữa tìm tới đối thủ cũ là Cầu Gai Đấu La vốn luôn khắc chế hắn, hắn cũng không tin là mình không thể chiến thắng được người này.

Kiếm Đấu La Thất Sát kiếm múa một vòng, trực tiếp tìm tới hai gã Phong Hào Đấu La đối thủ, Cốt Đấu La ha ha cười, cũng tìm tới hai người. Dưới sự

tăng phúc toàn lực của Trữ Phong Trí, bọn họ mặc dù đều là một đấu hai, nhưng không hề lâm vào thế hạ phong. Năm tên Phong Hào Đấu La đối thủ trực tiếp bị cản lại.

Năng lực tăng phúc của Trữ Vinh Vinh toàn bộ phát ra, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Tạp, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh, Tiểu Vũ, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long dưới sự tăng phúc của nàng, ngăn trở những tên hồn sư bảy, tám mươi cấp khác. Hồn kĩ lóe lên khiến cho tường thành Gia Lăng quan phủ lên trên một tầng ánh sáng huyễn lệ.

Đường Tam cùng Đại Sư đối mặt Bỉ Bỉ Đông và Hồ Liệt Na đang đứng chặn trước người Bỉ Bỉ Đông. Đồng dạng là một đôi thầy trò, Đường Tam cầm trong tay Hải Thần tam xoa kích lạnh lùng đứng ở phía trước Đại Sư, hằm hằm nhìn Bỉ Bỉ Đông. Nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông, trong đầu hắn không thể không nghĩ tới cha mẹ mình, nhớ tới Đại Minh, Nhị Minh đã chết.

Hồ Liệt Na không hề lùi bước, đứng chặn ở phía trước Bỉ Bỉ Đông vốn sắc mặt vẫn còn đang tái nhợt, nhưng ánh mắt của nàng lại nhìn chăm chú vào Đường Tam, nội tâm hết sức phức tạp, tuy nhiên lại cực kỳ kiên định.

Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông tái nhợt, đôi mắt vốn luôn có uy thế bắn ra bốn phía khi nhìn Đại Sư lại có chút thất thần, linh hồn của nàng suy yếu khiến nàng toàn thân nhìn qua đều có vẻ yếu ớt.

- Tại sao vậy?

Hai mắt của Đại Sư đã biến thành một màu đỏ, hai tay nắm chặt, so với Đường Tam và Hồ Liệt Na, ánh mắt của ông ta thậm chí còn phức tạp hơn rất nhiều, nhìn chăm chú vào Bỉ Bỉ Đông mà hỏi. Ba chữ này, ông ta đã muốn hỏi Bỉ Bỉ Đông từ rất lâu rồi. Nhưng cho tới bây giờ, mới thật sự mặt đối mặt để hỏi.

Bỉ Bỉ Đông cười, tiếng cười có chút làm người khác dựng tóc gáy:

- Đương nhiên là vì ngươi. Ngươi đã quên gia tộc của ngươi đã coi thường, khinh dẻ ngươi như thế nào sao? Bọn họ xem thường ngươi, thậm chí đem loại bỏ ngươi ra khỏi tông môn. Ngươi nên cảm tạ ta, là ta giúp ngươi giết hết

toàn bộ những kẻ đã coi thường ngươi. Liễu Nhị Long cũng có thể cảm tạ ta, không còn gia tộc ngăn cản, chẳng phải các ngươi sẽ không còn bất kỳ ngăn cản để đến với nhau sao?

- Ngươi thúi lắm. Bất luận gia tộc ta đối với ta như thế nào, nhưng vẫn là gia tộc mang ta đến thế giới này, ta vĩnh viễn vẫn là một phần tử của Lam điện Bá Vương Long gia tộc.

Hai mắt Đại Sư phun ra lửa, phẫn nộ nói.

Bỉ Bỉ Đông còn đang cười, nhưng tiếng cười lại càng thê lương, vẫn mang theo vài phần quái dị châm chọc:

- Thì làm sao? Dù sao, hiện tại thì Lam điện Phách Vương Long gia tộc đã tan thành mây khói. Nói lời này còn có tác dụng gì? Thật buồn cười, thật buồn cười a! Ha ha, ha ha ha ha.

- Ngươi là người điên.

Đại Sư giận dữ hét.

Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông biến thành lạnh lẽo, nhìn Đại Sư, hai mắt của nàng đột nhiên trở nên có chút quái dị, thậm chí có chút điên cuồng:

- Đúng vậy, ta là người điên, ta chính là điên rồi. Thì làm sao? Ta muốn trả thù, trả thù mỗi kẻ trên thế giới này. Ta muốn trở thành kẻ tà ác nhất trên Đấu La đại lục này. Mỗi một tính mạng trên thế giới này đều tà ác, đều là vậy. Tùy ngươi đánh giá ta thế nào thì ta cũng đã làm, tất cả chuyện xấu xa đều là ta làm, vậy thì sao? Nghe nói ngươi hiện tại là quốc sư của Thiên Đấu Đế Quốc, Tiểu Cương, ngươi đừng vội, chờ ta đánh bại Thiên Đấu đế quốc, ta cho ngươi làm quốc vương không được sao? Đến đây đi! Ngươi chả phải là rất muốn giết ta sao? Vậy ngươi tới đây mà giết ta đi!

Hồ Liệt Na mạnh mẽ đứng cản trước người Bỉ Bỉ Đông, dùng thân thể cản Bỉ Bỉ Đông lại:

- Sư phụ, không nên, ta nhất định sẽ bảo vệ người. Đường Tam, các ngươi

muốn giết sư phụ ta, trước hết phải bước qua thi thể ta.

Bỉ Bỉ Đông ngây người một chút:

- Nha đầu ngốc, ngươi thật khờ. Chẳng lẽ ngươi nghĩ là ta không nhận ra việc ngươi thích tiểu tử này sao?

Nghe xong những lời này từ Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đồng thời chấn động. Giữa lúc đối mặt này, Đường Tam nhíu mày, Hồ Liệt Na đã có chút kinh ngạc cùng với sự hoảng sợ kinh khủng. Đại Sư thì có chút ngẩn người.

- Sư phụ, ta, ta không có...

Hồ Liệt Na hoảng sợ vội vàng giải thích.

Bỉ Bỉ Đông cười, lần này nụ cười của nàng vô cùng ôn nhu, tâm tình biến hóa rất lớn, khiến cho người ta phải giật mình:

- Nha đầu ngốc, sư phụ là người từng trải, từ ánh mắt ngươi nhìn hắn, ta có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện. Lúc đầu, ta cũng từng dùng ánh mắt như vậy mà nhìn một nam nhân, một nam nhân duy nhất của ta. Ta làm sao mà không hiểu chứ? Đúng vậy, tiểu tử Đường Tam này quả thật rất xuất sắc, ta đã tự xưng là thiên tài, nhưng hắn so với ta còn thiên tài hơn. Ánh mắt của ngươi không tồi. Đáng tiếc, ngươi là đệ tử của ta, ngươi và hắn so với ta và Tiểu Cương ngày đó có cái gì khác nhau đâu? Cho dù là ngươi đồng ý, người ta sẽ chấp nhận ngươi sao? Chúng ta đều là những nữ nhân không có ai yêu.

- Sư phụ...

Hai hàng nước mắt chảy dài từ đôi mắt tuyệt đẹp của Hồ Liệt Na, nội tâm mạnh mẽ ép muốn áp chế tâm tình nhưng cũng không khắc chế nổi. Tuy vậy, nàng vẫn kiên định không dời đi mà đứng chắn trước người Bỉ Bỉ Đông.

Đường Tam hít sâu một hơi, chậm rãi giơ Hải Thần tam xoa kích lên, đối mặt Hồ Liệt Na:

- Ngươi tránh ra, ta không muốn động thủ với ngươi. Ngươi nên biết, Bỉ Bỉ Đông đã gây ra bao nhiêu tội nghiệt. Nàng nhất định phải chết. Nàng chết đi, thế giới này sẽ bình an đi rất nhiều.

- Không, bất luận thế nào, người vẫn là sư phụ của ta.

Hồ Liệt Na buồn bã nhìn Đường Tam. Từ ánh mắt của Đường Tam, nàng cũng có thể nhận ra được là nam nhân này đối với mình nhiều nhất cũng chỉ là thương xót, không có nửa ý nghĩ yêu thương. Lúc trước, khi hắn nghe sư phụ nói xong thì thậm chí còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Vũ. Ánh mắt đó chính là thứ mà nàng vẫn khát vọng, nhưng lại không cách nào có được. Nàng hiểu, ở trong lòng Đường Tam, chỉ có một Tiểu Vũ mà thôi.

Đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ đau thương:

- Ngươi muốn giết thì cứ giết ta đi. Ta cầu xin ngươi, bỏ qua cho sư phụ ta. Là ta cầu xin ngươi, có được hay không.

Đường Tam đột nhiên nhắm hai mắt lại, rồi lại nhanh chóng mở ra, ánh mắt đau thương của Hồ Liệt Na dĩ nhiên khiến cho trong lòng hắn có chút dao động. Phải biết rằng, vũ hồn của Hồ Liệt Na vốn chính là thiên nhiên mị lực cường đại, lúc này bộc lộ hết chân tình, lại càng mê hoặc lòng người.

Hừ lạnh một tiếng, Đường Tam mạnh mẽ đè ép khiến cho trong lòng trở nên cứng rắn, chân phải trong nháy mắt tiến lên trước một bước, tay trái nhẹ nhàng hướng Hồ Liệt Na phách đi, bàn tay trong nháy mắt biến thành như ngọc sắc.

Đối mặt với công kích của Đường Tam, Hồ Liệt Na dĩ nhiên không né tránh, đôi mắt đẹp mang theo vài phần thê lương, thậm chí còn có vài phần giống như được giải thoát, cố gắng ưỡn bộ ngực cao vút, trực tiếp nghênh đón.

------oOo------

Chương 463: Đường Môn tuyệt đỉnh- Phật Nộ Đường Liên: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch giả: atula23 (A Lá)

Biên dịch: atula23 (A Lá)

Động tác Đường Tam rất nhanh, ra tay trong nháy mắt, thân mình Hồ Liệt Na lao về phía trước đón đầu. Bị thân thể Hồ Liệt Na ngăn trở, Bỉ Bỉ Đông thậm chí cũng không có thấy rõ được đối thủ, tinh thần lực của nàng bị thương nghiêm trọng, còn lâu mới có thể khôi phục, nên không thể giống như lúc trước dùng tinh thần lực dò xét để nắm trong tay toàn cục.

Cho đến khi Đường Tam đến trước mặt Hồ Liệt Na, Bỉ Bỉ Đông mới phát hiện ra công kích của hắn, muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa rồi.

Lấy thực lực của Hồ Liệt Na mà nói, mặc dù cũng là một thiên tài trong thế hệ hồn sư trẻ tuổi, nhưng còn lâu nàng mới có thể sánh cùng với Đường Tam, huống chi là dưới tính huống căn bản không thể chống cự như thế này. Mắt nhìn thấy bản thân sắp hương tiêu ngọc vẫn (tan nát một đời hoa) trong tay, đột nhiên, Đường Tam đột nhiên làm ra một động tác cực kỳ mau lẹ, hướng tay trái về phía trước, biến chém thành trảo. Hồ Liệt Na chỉ cảm thấy trên vai mình tê rần, vai phải đã bị bàn tay to lớn nóng rực của Đường Tam chụp lấy. Cảm giác chua xót, tê dại trong nháy mắt lan truyền khắp toàn thân, nàng chỉ cảm thấy thân thể của mình bị tê liệt, cả người giống như đằng vân giá vụ (lâng lâng) bay sang một bên, bằng thủ pháp Khống Hạc Cầm Long của mình, Đường Tam đã đem nàng ném ra cách xa vài chục thước.

Động tác của Đường Tam hoàn toàn liền mạch, ngay khi tay trái chạm vào Hồ Liệt Na, Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay phải đã vẽ lên một đạo kim quang hình quạt, chém thẳng tới Bỉ Bỉ Đông. Lưỡi Tam Xoa Kích khổng lồ trong tích tắc này giống như một mảng thủy tinh hình tròn, trong suốt, gần như chỉ là ánh sáng chợt lóe lên đã đến đỉnh đầu của Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông đương nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết, bất luận thế nào đi chăng nữa, nàng cũng là Phong Hào Đấu La đỉnh cấp, dấu ấn mạng nhện trên trán nàng chợt lóe sáng, ngay trong khi thân thể mạnh mẽ thối lui, Tử Vong

lĩnh vực đã mở ra, không chỉ là bao phủ lấy Đường Tam, đồng thời bao lấy toàn bộ cường giả của Thiên Đấu đế quốc đang đứng trên đầu tường thành Gia Lăng.

Đường Tam tự nhiên sẽ không để nàng dễ dàng thực hiện được ý định của mình. Nếu là dưới tình huống bình thường, hắn ứng chiến với Bỉ Bỉ Đông đương nhiên thập phần khó khăn, nhưng lúc này, tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông vẫn chưa khôi phục, các phương diện năng lực đều giảm sút, tự nhiên hắn cũng không cần lo lắng chút nào, trước tiên mở ra Lam Ngân lĩnh vực, muốn bằng vào lực lượng lĩnh vực đối chọi thắng với Bỉ Bỉ Đông.

Một khi hai lĩnh vực va chạm, chỉ có song phương mới có thể chân chính cảm thụ được, mặc dù đây không phải là va chạm của năng lượng tinh thần, mà là va chạm về mặt võ hồn, đồng dạng cũng ảnh hưởng đến một bộ phận tinh thần lực. (quá khó hiểu)

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam còn chưa chạm tới thân thể Bỉ Bỉ Đông thì lĩnh vực đã va chạm vào nhau. Thân thể Đường Tam thoáng đình trệ một chút, còn Bỉ Bỉ Đông lại kêu lên một tiếng đau đớn, mày nhíu một cách thống khổ, toàn bộ thân trên thoáng ngửa ra sau, hơi run một chút, đã phóng ra đệ bát hồn kỹ võ hồn chân thân dưới trạng thái Tử Vong Chu Hoàng. Bản thể cùng phân thân đồng thời hướng hai bên chợt lóe, vừa né tránh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam, vừa tiến tới nương theo đệ bát hồn kỹ võ hồn chân thân vừa mới phóng thích, đem chu mâu bén nhọn đâm thẳng vào người Đường Tam.

Đường Tam biết rằng, Bỉ Bỉ Đông sở dĩ không tiếc hao phí hồn lực cùng tinh thần lực, từ lúc bắt đầu chiến đấu đã xuất ra võ hồn chân thân, chính là muốn khiến cho mình không có cơ hội phát động tấn công tinh thần lực. Phân thân của nàng của nàng cùng với bản thể là giống nhau như đúc, cho dù hắn có cao hơn một cấp độ tinh thần lực cũng rất khó dò xét được. Nếu tùy tiện phát động Tử Cực Ma Đồng trúng phải phân thân, đối với cấp bậc cường giả như Bỉ Bỉ Đông mà nói, còn có cơ hội nào tốt hơn đây chứ.

Đường Tam chưa bao giờ xem thường ai, cho dù là địch nhân vẫn còn bị thương chưa khôi phục cũng vậy, một khi địch nhân chưa chính thức ngã xuống, chiến đấu sẽ không thể chấm dứt.

Vô số Lam Ngân Hoàng giống như hoa tươi nở rộ từ dưới chân Đường Tam đột ngột hiện ra, trong nháy mắt lan tràn đến trước mặt Bỉ Bỉ Đông. Hơn một trăm nhánh Lam Ngân Hoàng giống như một cái lưới lớn trùm về hướng nàng. Sau khi Đường Tam lại thu được hồn hoàn có đệ nhất hồn kỹ là Quấn Quanh, mặc dù đồng dạng là đệ nhất hồn kỹ, nhưng đã được thay thế bởi hồn hoàn hơn năm vạn năm, khiến hồn kỹ này đạt tới trình độ cực kỳ kinh khủng, không kém một chút nào so với đệ bát hồn kỹ của một hồn sư bình thường. Đám Lam Ngân Hoàng khổng lồ chẳng những bao phủ phạm vi lớn, mà độ cứng cáp bền bỉ càng mạnh hơn, cho dù là Thất Sát Kiếm của Kiếm Đấu La cũng không thể phá hủy một cách dễ dàng, đặc biệt là dưới tình huống dung hợp với lĩnh vực như thế này.

Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam cùng với Tử Vong lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông va chạm triệt tiêu nhau, không ai có thể dùng lĩnh vực của mình để ngăn cản đối thủ. Chỉ từ điểm này có thể nhìn ra Bỉ Bỉ Đông lúc này đang suy yếu đến mức độ nào. Nếu không, một khi va chạm lĩnh vực, Đường Tam tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Quang ảnh chợt lóe lên, màu tím trên người Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt biến thành màu xanh biếc. Đây chính là tuyệt kỹ võ hồn chân thân dưới trạng thái thay đổi võ hồn của nàng. Hình dạng toàn thân chẳng những biến đổi, khuôn mặc cũng biến từ màu đen thành màu xanh tím than, hai cái chu mâu ở trên cùng nhất thời biến thành lưỡi hái sắc bén, bản thể cùng phân thân đang đồng thời làm ra hai hành động khác nhau trong nháy mắt tiến sát lại một chỗ, ánh sáng lan khắp cơ thể, một tầng quang mang màu xanh biếc hiện ra trước mặt cả hai Bỉ Bỉ Đông.

Đó không phải là tấm chắn giống như hồn kỹ phòng ngự, mà là đệ nhị võ hồn, Phệ Hồn Chu Hoàng, của Bỉ Bỉ Đông, đồng thời Phỉ Thúy Liêm Đao chém với tốc độ cực nhanh nhìn không khác gì ảo ảnh.

Phệ Hồn Chu Hoàng không hổ là đệ nhị võ hồn của Bỉ Bỉ Đông, Phỉ Thúy Liêm Đao kia đã từng suýt nữa lấy đi sinh mệnh của Đường Tam. Ánh sáng phỉ thúy đi qua nơi nào, mặc dù Lam Ngân Hoàng không thể bị một kích mà gãy nát, nhưng toàn bộ đều bị đánh bật ra, đồng thời trên thân đều lưu lại những dấu vết thật sâu. Chỉ cần hai thanh Phỉ Thúy Liêm Đao thay đổi một

chút, lập tức sẽ có không ít nhánh Lam Ngân Hoàng hoàn toàn bị chém đứt.

Ở phía sau, Bỉ Bỉ Đông cũng mạnh mẽ đả kích về mặt tinh thần. Mắt thấy Gia Lăng Quan rơi vào tình huống bất hảo, đồng thời lại bị kích thích khi nhìn thấy đại sư, chiến ý của nàng hoàn toàn bùng nổ, không một chút để ý đến trạng thái tinh thần của bản thân, đem toàn bộ thực lực phát huy ra để chiến đấu.

Tốc độ của Đường Tam cũng không chậm, nhưng ngay khi hắn phát động kỹ năng Quấn Quanh, Bỉ Bỉ Đông chẳng những dùng Phỉ Thúy Liêm Đao ngăn chặn được công kích của hắn, đồng thời còn phát động phản kích. Tổng cộng tám đạo ánh sáng hình trăng lưỡi liềm bắn thẳng tới mục tiêu phía trước là Đường Tam, hơn nữa vị trí công kích lại cực kỳ xảo quyệt, ngoại trừ ba đạo quang đao hình lưỡi liềm, năm đạo quang nhận còn lại đều chém vào khoảng không, nhưng lại phong kín tất cả lộ tuyến mà Đường Tam có thể né tránh. Mặc dù trên phương diện va chạm tinh thần thì nàng không phải là đối thủ của Đường Tam, nhưng một khi đã cẩn thận đem tinh thần lực tự bảo vệ mình thì lại hoàn toàn có thể. Dù sao, Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp cũng có được tinh thần lực cực kỳ thâm hậu. Chỉ cần không để cho Đường Tam có cơ hội phát động Tử Cực Ma Đồng, những loại tinh thần công kích khác không đủ khả năng gây thương tổn tới Bỉ Bỉ Đông. Mà về mặt hồn lực, Bỉ Bỉ Đông đã sớm khôi phục, mục đích của nàng chính là trong khoảng thời gian đang bị cạn kiệt tinh thần lực này, làm cho Đường Tam cùng nàng liều mạng so đấu hồn lực, lấy ưu điểm của mình đánh vào yếu điểm của đối phương. Thậm chí, ngay khi tám đạo nguyệt nhận bay đến trước mặt Đường Tam đều đột ngột dừng lại một chút, trong nháy mắt thay đổi phương hướng, từ tám phương hướng khác nhau đồng thời tấn công Đường Tam. Việc thay đổi phương hướng này không thể nghi ngờ sẽ khiến cho Đường Tam càng khó khăn hơn khi ngăn cản.

Ngàn vạn lần không nên coi thường những đạo nguyệt nhận này. Đây đều là đệ nhất hồn kỹ Bán Nguyệt thuộc về Phệ Hồn Chu Hoàng, bản thân cũng tương đương với hồn kỹ cấp bậc năm vạn năm, cùng một lúc phát ra tám đạo, có thể thấy được hồn lực của Bỉ Bỉ Đông hùng hậu đến mức nào đây chứ.

Đối mặt với công kích của Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam không một chút hoang mang. Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay đập xuống mặt đất một nhịp, cả

người như gió phóng lên cao, chân phải như lốc xuất ra một cước, trong phút chốc, một đạo hồng quang từ chân trái Đường Tam bộc phát ra.

Ngươi không phải muốn khế hợp hồn lực chứ? Được thôi, ta sẽ cùng với ngươi khế hợp. Ngươi dùng hồn hoàn màu đen, vậy ta dùng hồn cốt màu đỏ để đối phó với ngươi. Ngay khi chân trái xuất ra một cước, hai mắt Đường Tam đột nhiên sáng rực lên, Hải Thần Chi Tâm trên Tam Xoa Kích cũng đồng thời sáng lóe theo, một tầng kim quang màu vàng nhạt cơ hồ trong nháy mắt lan tràn khắp phạm vi hơn một ngàn mét, trên toàn bộ chiến trường Gia Lăng Quang, ngoại trừ Đường Tam, bất luận là người của Thiên Đấu đế quốc hay Tinh La đế quốc, động tác đều dừng lại một chút, tinh thần chợt có chút hoảng hốt.

Đây là Đường Tam mượn Hải Thần Tam Xoa Kích phát ra hiệu quả Phá Hồn, trong nháy mắt sinh ra tinh thần lực khủng khiếp, chỉ cần kẻ nào tinh thần lực không bằng hắn, tất cả đều bị ảnh hưởng, mặc dù không kéo dài lâu, nhưng kỹ năng này lại khiến kẻ khác phải kinh sợ.

Bỉ Bỉ Đông phát ra tám đạo Bán Nguyệt đều tùy ý khống chế, nhưng ở trong phạm vi chấn nhiếp của kim quang, tám đạo Bán Nguyệt trong nháy mắt cùng nàng liên hệ có chút lỏng lẻo, ánh sáng màu xanh trên đó cũng ảm đạm hơn một chút, mà chính trong giây phút ảm đạm đó, chân trái của Đường Tam đã xuất ra.

Vô số quang nhận màu đỏ sậm từ chân trái hắn bộc phát, mang theo âm thanh chói tai khuyếch tán ra. Trong đám quang nhận màu đỏ này không một cái nào lớn, so với Bán Nguyệt, cho dù là lúc này Bán Nguyệt ảm đạm đi rồi, thì vẫn còn xa mới lớn bằng. Thế nhưng số lượng lại vô cùng nhiều, hơn nữa, mỗi một đạo quang nhận lại tràn ngập sát khí sắc bén, ngay khi vừa mới xuất ra, đã hoàn toàn nuốt sống tám đạo Bán Nguyệt, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt. (đã nuốt sống lại còn va chạm kịch liệt 0.0)

Khống chế của Bỉ Bỉ Đông tất nhiên rất tinh diệu, gần như là khống chế từng lưỡi Bán Nguyệt một, nhưng phản kích của Đường Tam lại càng sắc bén hơn, trước tiên thông qua Hải Thần Tam Xoa Kích tiến hành chấn nhiếp tinh thần trên phạm vi rộng, sau đó tiếp tục phát động kỹ năng quần công của hồn cốt chân trái Tà Ma Hổ Kình Toái Nha Trảm, không cần biết ngươi khống chế

như thế nào, ta toàn diện phản kích, ngươi có thể làm được gì đây? Thân là khống chế hệ hồn sư, hắn quá rõ ràng nên làm thế nào đối phó với kỹ năng khống chế của đối thủ.

Đương nhiên đây cũng là do Đường Tam lợi dụng Bỉ Bỉ Đông chưa đạt trạng thái đỉnh phong, từ đó mới đưa ra lựa chọn như vậy. Nếu linh hồn Bỉ Bỉ Đông chưa bị thương như vậy, loại công kích tinh thần chấn nhiếp phạm vi rộng này căn bản sẽ không ảnh hưởng đến nàng.

Âm thanh liên tiếp nổ vang trên đầu tường thành giống như tiếng sấm, Đường Tam cùng Bỉ Bỉ Đông cơ hồ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn và ngã về phía sau. Hồn lực của Bỉ Bỉ Đông quả thật cường thịnh hơn rất nhiều so với Đường Tam, mặc dù hắn chiếm được ưu thế tuyệt đối về mặt kỹ xảo cùng tinh thần áp chế, nhưng trong lần va chạm này hắn lại không chiếm được thượng phong. Đương nhiên việc này cũng nằm trong tính toán của Đường Tam. Điều hắn muốn chính là như vậy. Bất kỳ một kỹ năng nào muốn sử dụng đều phải thông qua khống chế của tinh thần. Bỉ Bỉ Đông mặc dù cố gắng hết sức tránh cho tinh thần lực của bản thân vốn đang bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng một khi kỹ năng của song phương va chạm, dưới tình huống tinh thần lực của nàng trước kia có thể tùy ý khống chế, nhưng nếu không khống chế nổi rất có thể sẽ bị cắn trả. Đường Tam lựa chọn cứng đối cứng như vậy chính là cố gắng tạo ra một khoảng thời gian nhỏ, mà khi đó tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông xuất hiện vết nứt, chỉ cần phân thân của nàng đồng thời hoạt động độc lập, thì sẽ không có khả năng duy trì. Như vậy Đường Tam có thể lập tức thông qua tinh thần lực thuần túy để công kích nàng.

Đại sư lẳng lặng đứng nhìn cách đó không xa, hai mắt hắn một mảng màu đỏ, thế nhưng, cuối cùng hắn cũng không xông lên động thủ. Tất nhiên là bởi vì thực lực của hắn chênh lệch quá lớn, nhưng quan trọng hơn chính là trái tim của hắn đang rỉ máu. Cả đời này hắn yêu nhất là hai người, mà người thứ nhất chính là Bỉ Bỉ Đông, chỉ có hắn cùng với Liễu Nhị Long mới biết được, ở sâu thẳm trong nội tâm hắn, người phụ nữ độc ác như rắn rết trước mắt này đã từng là người hắn yêu thương nhất.

Lúc đầu bọn họ đều trẻ tuổi, đại sư thậm chí vẫn còn nhớ rõ Bỉ Bỉ Đông đã từng tinh khiết đáng yêu đến chừng nào. Sự tinh khiết đáng yêu đó đã thấm

vào trái tim của hắn, tâm hồn của hắn. Dưới ánh mắt xem thường của tất cả mọi người, võ hồn biến dị của hắn không cách nào tu luyện được. Chỉ có nàng dùng trái tim, tâm hồn của mình sưởi ấm hắn, khiến cho đại sư có ý chí tu luyện lại, sau này mới chuyển sang việc thuần túy nghiên cứu.

Mà cũng chính là nàng, khi tình cảm hai người đã vô cùng sâu sắc, lại rời đi một cách vô tình, quay trở lại Võ Hồn Điện, chặt đứt quan hệ cùng với đại sư, hơn nữa lại còn lạnh lùng nói với hắn rằng, nàng là thánh nữ của Võ Hồn Điện, không thể ở cùng một chỗ với hắn.

Khi đó, đại sư thậm chí từng muốn gia nhập Võ Hồn Điện để có thể ở chung một chỗ với nàng, nhưng nàng lại nói với hắn một cách khinh bỉ, Võ Hồn Điện không cần một … phế vật, khiến cho tâm hồn của đại sư bị tổn thương, cho đến khi gặp Liễu Nhị Long và Phất Lan Đức.

Cuộc sống của đại sư có thể nói là bi kịch. Võ hồn tiên thiên, biến dị ác tính, chuyện tình cảm thì bị tổn thương, thật vất vả mới có thể gặp được Liễu Nhị Long, có được tình yêu thì lại phát hiện ra nàng là muội muội của mình. Cho đến khi gặp Đường Tam, thu hắn làm đệ tử, bi kịch của đại sư mới bị đặt dấu chấm hết. Đó cũng là lý do tại sao đại sư lại đem toàn bộ tâm lực của bản thân dồn vào Đường Tam. Trên người Đường Tam đã ký thác rất nhiều kỳ vọng cao cả của hắn.

Lúc này, mắt thấy Bỉ Bỉ Đông rơi vào trạng thái điên cuồng, sâu trong nội tâm hắn lại hiện ra một thân ảnh thuần khiết, nhưng hắn không làm cách nào tìm ra điểm chung giữa hình ảnh nàng trước mặt và trong nội tâm. Đã vài chục năm trôi qua, hắn vẫn không hiểu nổi tại sao lúc đó nàng lại trở nên quyết liệt như vậy. Lam Điện Bá Vương Long gia tộc bị diệt trong tay nàng, khi biết được tin này, cảm giác thống khổ trong lòng gần như đã phá hủy mọi thứ trong lòng hắn. Cho đến vừa rồi, hắn hỏi Bỉ Bỉ Đông lý do, đáp án của nàng khiến hắn cảm nhận được cảm giác này.

Chính lúc này, bóng người giống như mây đen từ bên ngoài Gia Lăng Quan lặng yên bay lên không trung, gần như là trong nháy mắt đã cao hơn đầu tường, nương theo đó là âm thanh leng keng xé gió chói tai như gió lốc cùng lúc cuốn vào trong thành. Đường gia quân rốt cục cũng được phát động.

Chiến đấu dưới thành đã sớm tiến vào trạng thái gay cấn, Đường Tam phá vỡ bốn cánh cửa lớn, thêm vào còn có kênh đào bảo vệ thành đã bị thất thủ, khiến cả chiến trường nghiêng về một bên, trên tường thành căn bản không đủ hỏa lực tầm xa để phòng ngự, chỉ còn cách trực tiếp đánh giáp lá cà. Nơi cầu treo ở cửa thành biến thành nơi thu hoạch tính mạng binh sĩ.

Võ Hồn đế quốc mặc dù lòng người không đều, nhưng bọn chúng cũng biết, nếu để cho đại quân của Thiên Đấu đế quốc đánh thẳng vào Gia Lăng Quan, thì bọn chúng sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Tướng lãnh của mấy công quốc, vương quốc cũng rõ ràng, Thiên Đấu đế quốc tuyệt đối không tha thứ cho những kẻ đã phản bội quốc gia của mình. Việc bọn chúng có thể làm lúc này, chính là liều chết chống cự, không cho kẻ địch chiếm lấy Gia Lăng Quan.

Bốn cửa thành mặc dù đã bị phá không nhỏ, nhưng số lượng quân lính dù sao cũng quá nhiều, nhất là khi quân đoàn trang bị hạng nặng tiến đến, càng khiến cho lối vào trở nên hẹp hơn. Tường thành dù sao cũng có tác dụng ngăn cản, Võ Hồn đế quốc thiên sứ quân đoàn Thánh Long quân đoàn đã trực tiếp gia nhập chiến đấu, hơn một vạn danh hồn sư của Võ Hồn đế quốc được đồng đội che chở, không ngừng đem các loại hồn kỹ trút xuống cửa thành.

Thời điểm này thậm chí không phân biệt nổi địch và ta. Cứ việc hồn sư thuộc về Thiên Đấu đế quốc một phương cũng dồn lại vào cửa thành Gia Lăng Quan, hai bên rơi vào tình thế giằng co.

Đường Gia quân dưới tình huống đó đã xuất hiện, lượt nỏ tiễn thứ nhất trực tiếp bắn về phía cửa thành Gia Lăng Quan, không chỉ nhằm vào hồn sư của Võ Hồn đế quốc, đồng thời cũng nhằm vào đám binh sĩ của Võ Hồn đế quốc đang tử thủ tại các cửa thành.

Mười sáu vạn nỏ tiễn đồng thời bộc phát, lực công kích chỉ có thể dùng từ kinh khủng để mà hình dung. Sau khi Chư Cát Thần Nỏ bắn ra một lượt tử vong nỏ tiễn, bên trong Gia Lăng Quan nhất thời tạo thành một đám mây máu, từ binh sĩ Võ Hồn đế quốc thủ vệ bên trong cửa thành Gia Lăng Quan cho đến một đám đứng tương đối gần một nhóm hồn sư, nhất thời giống như lúa bị gặt, đồng loạt ngã xuống, tạo thành một khoảng đất trống. Đại quân của Thiên Đấu đế quốc làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức từ bốn cửa thành như thủy triều mà tràn vào.

- Phi hành Hồn Thánh bay lên không trung, diệt cái đám hỗn đản kia cho ta.

Một âm thanh cứng rắn chợt vang lên, ước chừng bảy tám mươi đạo thân ảnh trong nháy mắt từ trong Thiên Sứ quân đoàn bay lên không trung. Phải biết rằng, lúc này ở trên tường thành, cùng chiến đấu với Đường Tam chỉ có khoảng gần một trăm Hồn Thánh, Hồn Đấu La, có thể bay lên không trung bảy tám mươi phi hành hệ Hồn Thánh, đủ để thấy được nội tình thâm hậu của Võ Hồn Điện.

Cùng lúc đó, rất nhiều hồn kỹ mạnh mẽ từ trên tay Thiên Sứ quân đoàn đồng thời bộc phát, lượt binh sĩ Thiên Đấu đế quốc đầu tiên nhảy vào trong thành ngay lập tức bị mạnh mẽ ngăn cản. Thiên Sứ quân đoàn cùng với Thánh Long quân đoàn rốt cuộc cũng tiến lên chiến đấu. Cường công hệ, mẫn công hệ ở phía trước, phòng ngự hệ ở hai bên, phụ trợ hệ ở phía sau, lấy khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt ngăn cản bốn cái lỗ hổng. Thiên Đấu đế quốc một lượt xung phong cũng chết thảm. Thiên Sứ quân đoàn so với tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều. May mắn là hồn sư bên Thiên Đấu đế quốc cũng đồng thời gia nhập cuộc chiến, dưới sự lãnh đạo của Thất Bảo Lưu Ly Tông và Đường Môn đệ tử, đám hồn sư nhanh chóng ổn định cục diện. Chỉ là số lượng so với đối phương thua kém rất nhiều, thực lực bản thân cũng có chút thua kém, tình trạng trước mắt chỉ có thể cam đoan Thiên Sứ, Thánh Long hai quân đoàn không đuổi giết chạy ra khỏi thành là tốt rồi, chứ đánh vào bên trong thì rất khó. Hiện tại bọn họ phải dựa vào Đường Gia quân trên không trung giúp đỡ, hoặc là đám Đường Tam đạt được thắng lợi áp đảo, nếu không, Gia Lăng Quan này vẫn khó xâm nhập như cũ.

Đợt nỏ tiễn thứ hai của Đường Gia quân còn đang trong quá trình nạp, nhưng bảy tám mươi phi hành hệ Hồn Thánh của Thiên Sứ quân đoàn đã thi triển võ hồn chân thân của mình bay lên. Nếu thật sự để cho bọn chúng áp sát Đường Gia quân, mặc dù số lượng còn chưa đến một phần trăm so với Đường Gia quân, nhưng tuyệt đối là hổ giữa bầy cừu. Đường Gia quân dù sao cũng không phải là đội ngũ hồn sư, Chư Cát Thần Nỏ lại không thể ngăn cản hồn sư cấp bậc Hồn Thánh, một khi bị áp sát, cục diện chiến trường rất có thể thay đổi trong nháy mắt. Dù sao, mặc dù Bỉ Bỉ Đông bị Đường Tam hoàn toàn áp chế, nhưng hắn muốn giết Bỉ Bỉ Đông, cũng không phải một chốc một lát là có thể làm được.

- Tiểu Vũ.

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam giơ ngang, ngăn cản một đạo Chu Nhận liên trảm của Bỉ Bỉ Đông, bị đánh lùi về phía sau nhưng hắn cũng dùng Hổ Kình Tà Ma Phủ cấp cho Bỉ Bỉ Đông một vết thương trên người, đồng thời hét lớn. Hắn mặc dù đang chiến đấu cùng Bỉ Bỉ Đông, nhưng vẫn đồng thời chú ý cục diện toàn trường. Đối mặt với cục diện này, hắn đã sớm có chuẩn bị. Lần này tổng tiến công, Thiên Đấu đế quốc có thể nói kế hoạch chu toàn, tranh thủ Bỉ Bỉ Đông bị trọng thương, đem toàn lực xuất ra.

Tiểu Vũ cùng Đường Tam tâm ý tương thông, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn. Nàng vốn cũng không gặp đối thủ nào mạnh, chỉ du đấu với một số địch nhân ở giữa, lúc này lập tức Thuấn Di thoát ly cuộc chiến, nhảy lên đầu tường thành, thân thể mềm mại xoay tròn trong không trung, một điểm hồng từ tay phải nàng trong nháy mắt xuất ra, giống như lưu tinh bay về phía trung tâm của bảy tám mươi phi hành hệ Hồn Thành.

Ngay khi hồng quang từ trong tay Tiểu Vũ bay ra, trống ngực Đường Tam cơ hồ đập nhanh hơn, lần đầu tiên Bỉ Bỉ Đông thấy được tia cuồng nhiệt từ trong mắt Đường Tam. Hắn vốn luôn luôn tỉnh táo, xuất hiện biến hóa như vậy, cái tia hồng quang kia tột cùng là cái gì đây? Trái tim Bỉ Bỉ Đông gần như trong nháy mắt dồn dập, thắt chặt lại, quát:

- Ngăn trở đạo hồng quang đó mau.

Đường Tam cũng ý thức được bản thân có chút sơ hở, mà tâm tình hắn vốn vô cùng trầm ổn, nhưng giờ khắc này căn bản không thể nào kiềm chế sự kích động. Đây là giờ khắc hắn đã đợi lâu lắm rồi, không chỉ hơn hai mươi năm từ khi đến thế giới này, mà còn hơn hai mươi năm ở thế giới cũ nữa a!

Đúng vậy, từ trong tay Tiểu Vũ bay ra, đạo hồng quang đó gần như hao phí toàn bộ tâm lực một đời Đường Tam ở thế giới trước mới nghiên cứu thành công: Phật Nộ Đường Liên.

Cho dù ở thế giới này, bộ Phật Nộ Đường Liên này không phải do hắn tự tay chế tạo, nhưng bản vẽ chi tiết, cách sắp xếp từng cánh hoa sen, chính là toàn

bộ tâm huyết hơn mười năm của hắn. Rốt cục cũng có thể chứng kiến được uy lực loại cơ quan ám khí cực mạnh của Đường Môn, lại là toàn bộ tâm lực đời trước của hắn, hắn làm sao có thể không kích động được đây?

Hai đại ám khí của Đường Môn, loại cơ quan ám khí và loại kỹ xảo ám khí, đến thời điểm quyết định, lại mang những đặc điểm khác nhau. Cơ quan ám khí đặc điểm chính là có thể khiến cho một người chưa bao giờ gặp qua hay sử dụng ám khí, cũng có thể nhờ nó mà đánh chết tuyệt đỉnh cường giả. Còn loại ám khí kỹ xảo thì đặc điểm quan trọng nhất chính là biến cái phức tạp thành cái đơn giản, chỉ bằng công kích bất ngờ sinh ra hiệu quả mạnh mẽ. Giống như Diêm Vương Thiếp mà Đường Tam đã dùng qua, không phải đơn giản chỉ là một cây độc châm hay sao chứ? Nhưng bằng vào thủ pháp độc môn, Diêm Vương Thiếp lại có thể phát huy hiệu quả kinh người.

Sau khi quay trở lại từ Hạo Thiên Tông, Đường Tam đã đem vài món ám khí do Tượng thần Cao Lâu chế tạo cho Tiểu Vũ để phòng thân. Đến giờ phút này, Tiểu Vũ mới xuất ra một đóa Phật Nộ Đường Liên. Đạo quang mang màu đỏ, chính là tâm của Phật Nộ Đường Liên, ánh sáng rực rỡ giống như một viên ngọc.

Quỹ tích phi hành của Phật Nộ Đường Liên rất đơn giản, khi Bỉ Bỉ Đông hô lớn, một vài người trong đám phi hành hệ Hồn Thánh thoáng dừng lại một chút trong không trung, mờ mịt không rõ Bỉ Bỉ Đông đang muốn nói điều gì.

Thể tích của Phật Nộ Đường Liên không lớn, hơn nữa lại không sinh ra bất kỳ ba động hồn lực nào, mặt trên có phát ra quang mang, cũng không mãnh liệt, nhìn qua giống như một đóa hoa sen nhỏ mả thôi, làm sao có thể gây ra sự chú ý cho đám hồn sư cường đại này được.

Mà ở phía sau, Hồ Liệt na bị Đường Tam ném ra lại mạnh mẽ bay ra khỏi tường thành, truy đuổi Phật Nộ Đường Liên. Thực lực của nàng dù sao cũng cường đại, dưới tốc độ lao ra của thân thể, trong nháy mắt đã có thể vượt qua tốc độ phi hành của Phật Nộ Đường Liên

Chính lúc này, thân thể Hồ Liệt Na đột nhiên bị một nhánh Lam Ngân Hoàng kiên cố, rắn chắc trói lấy, không đợi nàng phản ứng lại, toàn thân bị kéo rơi xuống trên tường thành. Đó chính là đệ nhị hồn kỹ của Đường Tam, Ký Sinh,

nhìn qua mặc dù không cường đại, nhưng mỗi lần sử dụng lại mang đến những hiệu quả khác biệt.

Kỳ lạ chính là, Bỉ Bỉ Đông mắt thấy Đường Tam trói Hồ Liệt Na lại, lại không nhân cơ hội này mà công kích, chỉ thở từng ngụm lớn, trên trán lúc này đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Đường Tam cũng không phát động công kích chính diện.

Tinh thần lực của nàng lúc này đã bị tổn thương không nhẹ, nếu không phải đang cố gắng chỗng đỡ, chỉ e rằng đã sớm hỏng mất rồi. Tuy nhiên đó cũng không phải là lý do mà nàng không nhân cơ hội công kích Đường Tam. Sở dĩ không thừa dịp này chiếm tiên cơ, chính là bởi vì Hồ Liệt Na. Nàng hô thuộc hạ đi ngăn trở Phật Nộ Đường Liên, nhưng nàng không hy vọng người đó chính là Hồ Liệt Na.

Đúng lúc này, đạo hồng quang đã bay đến giữa đám Hồn Thánh đang bay phía trên của Thiên Sứ quân đoàn, đột nhiên trầm xuống, rơi rụng.

Lúc này, đám Hồn Thánh Thiên Sứ quân đoàn mới phát hiện sự tồn tại của nó. Đám Hồn Thánh này chính là tinh nhuệ của Võ Hồn Điện, mặc dù không dám nói tất cả bọn chúng đều là thiên tài, nhưng ở hồn sư giới nhiều năm như vậy, kiến thức của bọn chúng không thể tệ chút nào. Chứng kiến Phật Nộ Đường Liên bay tới, nghe được cảnh bảo của Bỉ Bỉ Đông, bọn chúng tự nhiên hiểu rằng, cái vật nho nhỏ này tuyệt đối không giống với bề ngoài đơn giản dễ nhìn như vậy. Trong đó, một gã khống chế hệ hồn sư lập tức phát ra một cỗ hồn lực cực kỳ nhu hòa, bao phủ lấy Phật Nộ Đường Liên. Hắn đã thành công. Phật Nộ Đường Liên phải va chạm mới có thể phát huy ra uy lực, dùng lực lượng ôn nhu như vậy, chính là lựa chọn tốt nhất. Danh tiếng về uy lực của Phật Nộ Đường Liên không đại biểu rằng nó không có sơ hở.

Thế nhưng, nếu là Phật Nộ Đường Liên, hơn nữa lại thuộc về Đường Tam, nó gần như là không hề sơ hở.

- Bạo.

Kim quang trong mắt Đường Tam chợt lóe, khí thế trong nháy mắt phát ra, khiến cho Bỉ Bỉ Đông đứng trước mặt hắn có cảm giác khó thở, bản thể và

phân thân cũng đồng thời ngưng trệ trong giây lát.

Một khắc sau, cũng chính là trong nháy mắt khi gã khống chế hệ Hồn Thánh muốn thu lấy Phật Nộ Đường Liên, màu đỏ yêu dịch từ đó phát ra.

Đinh. Một tiếng nổ mạnh vang lên, thanh thúy mà động lòng người, giống như là vàng ngọc va vào nhau. Nhưng chính một tiếng giòn vang này đã trở thành tiêu điểm cho toàn trường. Trong một khắc khi tiếng vang này nổ ra, một đám long quyển màu đỏ lặng yên khuyếch tán. Giữa không trung, tổng cộng bảy mươi sáu phi hành hệ hồn sư đến từ Thiên Sứ quân đoàn, trong nháy mắt bị long quyển màu đỏ cuốn qua, lẳng lặng phiêu phù giữa không trung, nhưng lại bất động. Phải biết rằng, đám Hồn Thánh lúc này đều phóng ra võ hồn mạnh nhất của mình – Võ hồn chân thân a!

Phốc. Không biết có phải là âm thanh vang lên từ trên người gã Hồn Thánh đang đứng gần nhất đó hay không, một màn mây máu đỏ sậm, trong nháy mắt tỏa ra khắp không trung, thổi quét qua bảy mươi sáu khối thân thể, bọn chúng giống như một đám búp bê vải, máu tươi bắn ra từ mọi chỗ trên thân thể, đồng thời từ trên không trung rơi rụng xuống.

Đường Gia quân trên không trung sợ ngây người, Thiên Sứ quân đoàn dưới mặt đất sợ ngây người, Bỉ Bỉ Đông, Hồ Liệt Na sợ ngây người, kể cả người phát ra Phật Nộ Đường Liên là Tiểu Vũ cũng sợ ngây người.

Trên chiến trường rộng lớn này, phàm kẻ nào chứng kiến một màn trên không trung này đều sợ ngây người.

Cho dù là bản thân Đường Tam cũng không đoán trước được Phật Nộ Đường Liên lại kinh khủng đến như vậy. Trong phán đoán của hắn, tác dụng của Phật Nộ Đường Liên ít nhất là phá vỡ phòng ngự bản thân của Hồn Thánh. ám khí cao cấp Đường Môn đều có chung một đặc điểm, đó là bỏ qua phòng ngự, hoặc phá vỡ cực hạn phòng ngự. Bất luận là Bạo Vũ Lê Hoa Châm hay là Phật Nộ Đường Liên, hay là ba loại ám khí kỹ xảo đứng đầu, đều có đặc tính này.

Bởi vậy, kế hoạch của Đường Tam là bằng vào Phật Nộ Đường Liên có thể trì hoãn được bảy mươi sáu gã Hồn Thánh và phá được phòng ngự của đệ

thất hồn kỹ võ hồn chân thân của bọn chúng, khi đó Đường Gia quân trên không trung có thể kịp thời phóng ra đợt Chư Cát Thần Nỏ thứ hai. Đám Hồn Thánh này mặc dù cường đại, nhưng một khi võ hồn chân thân đã bị phá, phòng ngự của bọn chúng sẽ rất thấp, lượt bắn tiếp theo của Đường Gia quân có thể mang lại kết quả tốt.

Căn bản, việc giải quyết bảy mươi sáu gã Hồn Thánh này không nằm trong kế hoạch bắn Phật Nộ Đường Liên của Đường Tam.

Phải biết rằng, bảy mươi sáu gã này chính là Hồn Thánh a, hơn nữa lại là bảy mươi sáu gã Hồn Thánh dưới trạng thái võ hồn chân thân. Một gã hồn sư thiên phú không tồi bình thường tu luyện ít nhất phải ba mươi lăm năm mới có thể đạt tới cấp độ Hồn Thánh, vậy mà Phật Nộ Đường Liên chỉ trong nháy mắt đã đem không ít cường giả trong Thiên Sứ quân đoàn hủy diệt, không chỉ về mặt sát thương, mà uy lực cường đại của nó có thể khiến cho toàn bộ Võ Hồn đế quốc bị đả kích mạnh mẽ.

Ngay cả Bỉ Bỉ Đông cũng không nhịn được, ngơ ngác lầm bầm một câu:

- Cái đó, cái đó rốt cuộc là cái gì?

Đường Tam thở sâu, là người đầu tiên khôi phục tinh thần, hắn trả lời nghi vấn của Bỉ Bỉ Đông:

- Ám khí Đường môn, Phật Nộ Đường Liên.

Đồng thời cùng lúc đó, hắn hướng đến sau gáy Bỉ Bỉ Đông đánh móc. Mà lúc này, giữa không trung lại vang lên một loạt tiếng nổ leng keng nữa, chính là công kích của Đường Gia quân hướng tới Thiên Sứ, Thánh Long hai đại quân đoàn hồn sư.

- Lam Hạo Vương vạn tuế, sát.

Âm thanh không nhịn được phát ra từ đế vương Tuyết Băng của Thiên Đấu đế quốc ngay khi hắn chứng kiến một màn ngã xuống của bảy mươi sáu gã Hồn Thánh.

Vạn tuế vốn chỉ để dùng đối với đế vương, nhưng lại do chính miện hắn hô Đường Tam vạn tuế, không chỉ là ủng hộ sĩ khí, cũng đồng thời đem địa vị của Đường Tam tại Thiên Đấu đế quốc được nâng lên một tầm cao mới.

Đại quân của Thiên Đấu đế quốc hô lớn khẩu hiệu Lam Hạo Vương vạn tuế, điên cuồng xung phong, phát động công kích, mà khí giới công thành cũng từ phía sau vận chuyển tới, cho dù trên tường thành Gia Lăng Quan là nơi cường giả giao thủ, nhưng vẫn có những địa phương sơ hở, dưới sự chỉ huy của Long nguyên soái, đại quân Thiên Đấu đế quốc muốn đem đến cho quân lính Võ Hồn đế quốc tại Gia Lăng Quan một đả kích trầm trọng.

Dưới mặt đất, binh sĩ điên cuồng xung phong, trên không trung, Chư Cát Thần Nỏ của Đường Gia quân đả kích, khiến phòng ngự chắc chắn của Gia Lăng Quan bắt đầu xuất hiện rất nhiều khe hở, rất nhiều hồn sư cấp thấp trong Thiên Sứ quân đoàn bị Chư Cát Thần Nỏ trên trời tiêu diệt. Chư Cát Thần Nỏ chính là từ trên trời giáng xuống a! Chính diện còn có hồn sư cùng với đại quân của Thiên Đấu đế quốc đánh thẳng vào, số lượng hồn sư Thánh Long quân đoàn giảm sút một cách nhanh chóng.

Đường Gia quân không có ở lại lâu, sau khi địch nhân ổn định lại trận tuyến trước mặt, điều quân đoàn cung thủ tiến lên phía trước, sau khi phóng ra hết nỏ tiễn liền lập tức bay qua tường thành lui về phía sau một cách nhanh chóng. Nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, thời gian phi hành của ma cô tràng cũng đã hết, sau ba lượt bắn liên tiếp, lực công kích hoàn mỹ bộc phát trên đầu đại quân Võ Hồn đế quốc, ít nhất giết chết hơn hai vạn binh sĩ cùng hồn sư của Võ Hồn đế quốc và Thánh Long quân đoàn, người bị thương thì nhiều vô số kể. Cho dù là binh sĩ trang bị hạng nặng, áo giáp dày cũng không thể ngăn cản mũi nỏ tiễn được chế tạo bởi tinh thiết bắn ra từ Chư Cát Thần Nỏ.

------oOo------

Chương 464: Sáu đại cung phụng, đỉnh cao đấu la: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Một vạn quân Đường Gia Quân đương nhiên không đủ để quyết định kết quả thắng lợi cho trận chiến này, nhưng bọn họ tham gia không thể nghi ngờ là mở ra một khe công kích cho đại quân của Thiên Đấu Đế quốc. Càng ngày có càng nhiều binh lính của Thiên Đấu đại quân dũng mãnh tiến vào trong Gia Lăng Quan, ngay khi tầng phòng ngự bên trong bốn của thành Gia Lăng quan bị đánh tan, nương theo tiếng nổ ầm ầm, trọng trang kị binh quân đoàn của Thiên Đấu đế quốc ngay lập tức nhảy vào bên trong thành.

Hồn sư quả thật rất cường đại, nhưng đối mặt với sự công kích của trọng trang kị binh đại quân mà số lượng tính bằng đơn vị hàng ngàn, nếu không có sự chuẩn bị cẩn thận, thì bọn họ có thể giết được bao nhiêu đây? Nhất là đám hồn sư cấp cao toàn bộ đều đã bị cầm chân ở phía trên tường thành. Trận chiến tổng công kích cho đến thời điểm này, đã biến từ trận công thành chiến thành trận chiến xáp lá cà. Mà trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc lúc này cũng đã từ bên ngoài Gia Lăng Quan như thác lũ tràn vào.

Vị tân vương Tuyết Băng của Thiên Đấu đế quốc hiểu rõ, chỉ cần chờ đến lúc đại quân của mình có hơn một phần năm tiến được vào bên trong Gia Lăng Quan, như vậy, trận chiến tranh này có thể đến hồi kết thúc mỹ mãn. Chỉ cần tới khi đó, địch nhân căn bản sẽ không có bất kỳ lực lượng gì có thể ngăn cản được đại quân của mình.

Ở phía trên tường thành, Bỉ Bỉ Đông lúc này đang chật vật chống đỡ từng lượt công kích trầm ổn mà hung mãnh liên tục của Đường Tam, nàng càng ngày càng có cảm giác khó có thể chi trì thêm. Giờ phút này trong lòng nàng vài phần đã xuất hiện cảm giác mất đi lợi thế. Trong lòng do dự không biết có nên hạ lệnh lui quân hay không. Nhưng mà, nếu buông bỏ Gia Lăng Quan, sau này, chiến trường mà Võ Hồn Đế quốc phải đối mặt với đại quân của Thiên Đấu đế quốc lại chỉ là một vùng đất bằng phẳng mà thôi a! Một khi đại quân của Thiên Đấu đế quốc phối hợp với Tinh La đế quốc, đang không ngừng công kích phía cửa khẩu bên kia, hai đại đế quốc hợp binh lại một chỗ, chỉ sợ lúc đó Võ Hồn đế quốc cũng thật sự là tiêu vong hết rồi. Hồn sư cho dù cường thịnh thế nào, có nhiều đến mức nào đi nữa, cũng không thể cùng

với trăm vạn hùng binh đối đầu với nhau trên chiến trường a!

Đang trong lúc Võ Hồn đế quốc vạn phần nguy cấp, bên trong thành quân lính đã bắt đầu liên tiếp bại lui, hai đại hồn sư quân đoàn cũng không thể chống đỡ nổi trước dòng nước lũ gào thét, bỗng đột nhiên từ phía sau Gia Lăng Quan chợt vang lên mấy tiếng thét dài.

Tiếng kêu xa xôi mà vang vọng, tựa như dòng nước lũ cuồn cuộn chấn nhiếp linh hồn người này vừa xuất hiện trên chiến trường, dĩ nhiên như muốn áp chế hoàn toàn khí thế của Thiên Đấu đế quốc đại quân. Tiếng gầm cuồn cuộn giống như từng cái từng cái tiếng sét đánh mạnh ngang tai, vang vọng giữa không trung.

Nghe được tiếng kêu này, sắc mặt Đường Tam nhất thời trở nên ngưng trọng, một kích đánh ra, đánh cho Bỉ Bỉ Đông lúc này không còn chút sức lực nào, văng ra một khoảng xa. Tiếng kêu đó, người khác nghe thấy có thể không phân biệt được, nhưng lấy tinh thần lực của hắn, ngay lập tức có thể cảm nhận được uy hiếp thật lớn do tiếng thét kia mang lại.

Đó là tiếng kêu do cá nhân tạo thành a, không sai, chính là sáu người, hơn nữa lúc này bọn họ vẫn còn cách Gia Lăng Quan khoảng hơn mười dặm. Hơn nữa hiện tại bọn họ đang lấy tốc độ vô cùng kinh người hướng về phía Gia Lăng Quan mà đến. Mười dặm đối với mấy người này chỉ cần khoản thời gian ngắn ngủi hơn mười lần hô hấp mà thôi. Mà những cường giả cấp bậc như thế nào mới có thể phóng ra loại hiệu quả như thế này? Đường Tam mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đại khái có thể phán đoán được thực lực của những người này.

Càng đáng sợ hơn chính là, sáu người này cũng không có đến đây một mình, ngay phía sau lưng bọn họ, vẫn còn có một số lượng lớn người có hô hấp dài, tốc độ cũng vô cùng nhanh chóng phóng đến, số lượng đạt khoảng năm ngàn. Điều làm Đường Tam giật mình nhất chính là, tiếng kêu do sáu người đó đồng thời phát ra, dĩ nhiên cũng làm cho tinh thần lực của hắn cũng xuất hiện một trận hoảng hốt. Hắn chỉ có thể dùng tinh thần lực dò xét được đến đó mà thôi, tình huống cụ thể khác cũng không thể tiếp tục dò xét. Như vậy, tiếng kêu đó dĩ nhiên có mục đích là nhiễu loạn tinh thần lực của hắn. Phải biết rằng, từ khi hắn từ Hải Thần đảo trở về đại lục, tình huống như thế này cũng

chỉ có hai người là có khả năng làm được. Thứ nhất chính là người đã bị tâm ma xâm chiếm, trở thành Sát Lục Chi Vương, cụ cố Đường Thần của hắn, người còn lại chính là Bỉ Bỉ Đông, nhưng chỉ khi nàng còn ở tình trạng cực thịnh mới làm được.

Mà tiếng kêu này lại phát ra từ phía sau Gia Lăng Quan, cũng là phía của Võ Hồn đế quốc, tự nhiên không thể nghi ngờ, chính là thuộc về phe của Võ Hồn Đế quốc. Trong đầu Đường Tam nhất thời hiện ra hai chữ, *"cung phụng"*, những cung phụng đến từ trưởng lão điện của Võ Hồn đế quốc.

Hắn mặc dù cũng đã dự tính đến việc các lão cung phụng của Trưởng lão điện, nhất là vị đại cung phụng Thiên Đạo Lưu kia, nhất định sẽ có lúc gia nhập chiến trường, nhưng hắn không nghĩ tới, ngay tại thời khắc mấu chốt như thế này bọn họ lại xuất hiện. Nhất là, lúc này xuất hiện thậm chí lại đến một lúc sáu người. Từ sáu tiếng thét này, Đường Tam cũng không cảm giác được trong đó có cường giả cấp bậc tương đương với Bỉ Bỉ Đông, nói cách khác, vị điện chủ Trưởng lão điện, đại cung phụng Thiên Đạo Lưu cũng chưa có xuất hiện. Nhưng cũng chính như vậy, lại càng thể hiện ra sự cường đại của Võ Hồn đế quốc.

Bất quá, Đường Tam nhanh chóng chú ý đến một điểm, nghe sáu tiếng thét dài kia, Bỉ Bỉ Đông dĩ nhiên cũng sửng sốt một chút, rõ ràng, ngay cả bản thân nàng cũng không biết sự tồn tại của sáu vị cung phụng kia, càng lại không biết tại sao bọn họ lại ngay thời khắc này mà chạy đến.

Mạnh mẽ cắn chặt răng, trong mắt Đường Tam tinh quang đại phóng, thừa dịp sáu người kia còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể chạy đến, nhất định trước đó phải đánh chết Bỉ Bỉ Đông. Bỉ Bỉ Đông chết đi, cho dù là Võ Hồn đế quốc còn có nhiều cường giả đi chăng nữa, chiến tranh trong tương lai cũng sẽ trở thành dễ dàng hơn rất nhiều.

Lúc trước sở dĩ Đường Tam cũng không có toàn lực mà tấn công, chính là vì muốn không ngừng làm tiêu hao hồn lực cùng với tinh thần lực của Bỉ Bỉ Đông. Dù sao, thực lực bản thân của Bỉ Bỉ Đông cũng quá mức cường đại, Đường Tam cũng không nghĩ đến chuyện quá mau đem nàng giải quyết, nếu không, khi nàng sắp chết, lực công kích cắn trả lúc đó nhất định sẽ cực kì kinh khủng. Vẫn thủy chung bảo trì áp lực cường đại, nhưng cũng không đến

mức Bỉ Bỉ Đông không thể duy trì nổi, như vậy, nàng cũng sẽ không phát động liều mạng công kích a! Dù sao, có ai mà không ham sống? Càng huống chi Bỉ Bỉ Đông còn có một cái đệ cửu hồn kỹ Bất Tử Chi Thân. Bỉ Bỉ Đông đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của Đường Tam, nhưng nàng đồng dạng cũng đang chờ cơ hội, nàng đợi đám Thiên sứ quân đoàn bên dưới có thể chiếm được ưu thế, khi đó sẽ viện trợ tường thành.

Mắt thấy đại quân Thiên Đấu đế quốc đã tiến nhanh vào trong Gia Lăng Quan, hi vọng của mình sắp sửa tan biến, trong lòng Bỉ Bỉ Đông đã dâng lên ý tưởng liều chết, tìm cách để bỏ chạy. Lúc này đột nhiên nghe được sáu tiếng thét dài kia, mà cũng chính lúc này, công kích của Đường Tam nhất thời trở nên vô cùng kinh khủng.

Kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích đại phóng, so với khi nãy còn sáng chói hơn gấp đôi. Bản thể cùng với phân thân của Bỉ Bỉ Đông nhất thời căng thẳng, Lam Ngân Hoàng đệ nhất hồn kỹ quấn quanh, đệ nhị hồn kỹ kí sinh cùng lúc phát động. Hai cái hồn kỹ này hiện tại đã tiến hóa thành hồn kỹ trên năm vạn năm, cho dù là cường giả cấp bậc như Bỉ Bỉ Đông cũng phải ngừng lại một chút. Tử vong lĩnh vực của nàng toàn bộ phóng thích, điên cuồng ăn mòn, đồng thời, từ trên lớp da như giáp xác của nàng, từng đám kim nhọn chợt đâm ra, đem Lam Ngân Hoàng hoàn toàn xé nát bấy.

Bất quá, cũng trong nháy mắt ngừng lại này, cả người Đường Tam đã bay lên cao, tay trái trong nháy mắt hướng về phía Bỉ Bỉ Đông ấn xuống, quang mang màu vàng mãnh liệt tụ thành một cái lồng, bao phủ toàn bộ thân thể Bỉ Bỉ Đông vào trong. Bỉ Bỉ Đông chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, cả người phảng phất như nặng lên gấp mười lần.

Đúng là hồn kỹ do hồn cốt tay trái Thái Thản Cự viên của Đường Tam mang lại, Trọng Lực Khống chế. Hồn cốt sở dĩ trân quý, ngoài việc cấp thêm một cái kỹ năng ra, quan trọng hơn chính là, tuyệt đại đa số các hồn cốt kỹ năng đều là thuấn phát. Trọng lực nhất thời tăng lên làm cho tốc độ phá hủy hai đại kỹ năng quấn quanh cùng với kí sinh của Bỉ Bỉ Đông nhất thời làm chậm lại nửa nhịp.

Áp lực cực lớn trước giờ chưa từng có, nhất thời làm cho Bỉ Bỉ Đông có loại cảm giác hít thở không thông, nhưng nàng cũng không phải dễ dàng bị đánh

bại như vậy. Đường Tam vẫn chưa dốc toàn lực tấn công, nàng đồng dạng cũng còn át chủ bài chưa dùng đến.

Mạnh mẽ cắn chặt răng, một tầng hồng quang mãnh liệt chợt từ trước ngực nàng phát ra, trong nháy mắt mạnh mẽ lan tràn ra bao phủ khắp thân thể. Luồng hồng quang kia nhìn qua cực kì kinh dị, giống như là bộ xương của Bỉ Bỉ Đông từ bên trong cơ thể chui ra vậy. Có thể xuất hiện ra loại hiệu quả này, cũng chỉ có một loại tình huống, đó chính là từ cái hồn cốt thứ sáu.

Là khối hồn cốt trọng yếu nhất trong sáu loại, thân thể hồn cốt. Từ màu sắc có thể nhìn ra, khối hồn cốt này của Bỉ Bỉ Đông chính là có cấp bậc mười vạn năm.

Toàn bộ bộ xương mười vạn năm, được luồng hồng quang bao phủ, từ dưới lớp giáp xác của Bỉ Bỉ Đông đột nhiên vỡ ra hướng về hai bên hông, bên trong còn nội uẩn một đoàn hồng quang mãnh liệt, nhìn qua có cảm giác giống như là, từ trên lồng ngực của nàng chợt sinh ra thêm một con mắt kì dị vậy. Càng đáng sợ hơn chính là, không phải chỉ mình bản thể của Bỉ Bỉ Đông có tình huống như vậy, mà toàn bộ hai thân ảnh Bỉ Bỉ Đông, dưới Trọng lực khống chế của Đường Tam bao phủ, đều xuất hiện tình huống đồng dạng như nhau. Hồng quang nội uẩn trong đó làm cho ngay cả linh hồn Đường Tam cũng phải run rẩy kịch liệt.

Bất quá, Đường Tam đang ở trong không trung, lúc này cũng không có chút nào ý tứ tránh né cả. Hắn hiểu rõ, nếu như lúc này lui về, chỉ sợ sau này cũng không có cơ hội đánh chết Bỉ Bỉ Đông như vậy nữa. Khoảng cách của sáu người kia đến đây càng ngày càng gần, một khi bọn họ phát hiện ra nguy cơ của Bỉ Bỉ Đông, nhất định sẽ lập tức đến đây cứu viện.

Kim sắc hư ảnh từ sau lưng Đường Tam hiện ra, tuy là hư ảnh vẫn là hơi mơ hồ, nhưng mà từ bóng dáng cao lớn kia lại toát ra một tầng hơi thở uy nghiêm. Phía trên Hải Thần Tam Xoa Kích, khối Hải Thần chi tâm chợt sáng lên, làm cho khí thế mà Đường Tam phát ra nhất thời đạt đến một trình độ trước giờ chưa từng có.

Trọng lực khống chế trên tay trái hắn cũng không thay đổi, Hải Thần Tam Xoa Kích trên bàn tay phải, từ trong không trung vẽ thành một cái vòng tròn

kim sắc kì dị, vòng tròn này rất lớn, đủ đem toàn bộ thân thể Đường Tam bao phủ ở bên trong. Cũng ngay lúc này, hai đạo hồng quang to lớn, đường kính hơn một thước, chợt hướng về phía Đường Tam đánh tới.

Vòng phòng ngự Vô Định Phong Ba gặp phải hai luồng hồng quang này đánh sâu vào, trong phút chốc, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay Đường Tam chợt vang lên một chuỗi âm thanh vù vù. Đường Tam rõ ràng cảm giác được, vầng sáng kim sắc trước mặt mình dĩ nhiên nhanh chóng bị nghiền nát, mà thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay hắn chợt bị áp chế, trong lúc nhất thời không thể tiếp tục phát động công kích.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông chợt lộ ra vẻ âm độc, nàng đợi cơ hội này đã rất lâu. Tinh thần lực của nàng bị thương vốn là không phải giả, nhưng dù sao năng lực của nàng cũng cực kì thâm hậu, Đường Tam vì sao đột nhiên toàn lực phát động công kích, nàng như thế nào lại không rõ chứ. Nàng cũng là lợi dụng tâm lý nôn nóng này của Đường Tam, mới thình lình phóng xuất ra một kích này. Một kích này nàng đã tính toán rất kỹ, có thể nói là toàn lực công kích. Vì một kích này, nàng thậm chí đã đem toàn bộ tinh thần lực còn sót lại của mình rót hết vào trong đó.

Mấy lần nhìn ra được, Đường Tam chính là trụ cột tinh thần của Thiên Đấu đế quốc đại quân, cũng giống như hắn đánh chết mình vậy, nếu như chính mình có thể đem hắn đánh chết, như vậy, sự đả kích mang lại cho đại quân Thiên Đấu đế quốc là không thể ước lượng nổi a! Bản thể cùng với phân thân đồng thời phát động hồn cốt kỹ năng công kích, điều này bình thường vốn là chuyện khó có khả năng xảy ra, nhưng Bỉ Bỉ Đông lại có một khối hồn cốt khác, có cùng khả năng so với Kính tượng hồn cốt của Áo Tư Lạp, chỉ bất quá, hồn cốt của Áo Tư Lạp chỉ có khả năng phục chế bản thể, còn của nàng thì có thể phục chế được cả các hồn cốt và các hồn cốt kỹ năng.

Bởi vậy, Bỉ Bỉ Đông hao phí toàn bộ tinh lực để phục chế ra một phân thân mang theo các hồn kỹ của nàng, một phần vì để Đường Tam không thể như trước có thể phân biệt được bản thể cùng với phân thân của nàng, một lý do khác, cũng là muốn dưới hai cái công kích kinh khủng này, hoàn toàn đem Đường Tam hủy diệt.

Đây cũng chính là đòn sát thủ của Bỉ Bỉ Đông, đạt tới tu vi như trình độ của

nàng, đồng thời hai người phát động ra toàn lực công kích như vậy, uy lực của nó đủ mạnh để tổn thương đến thần a!

Phân thân tuy rằng cũng có thể thi triển ra lực lượng của nàng, nhưng nếu so sánh với bản thể, thì sẽ có sự suy yếu nhất định, Đường Tam dĩ nhiên có nhiều biện pháp để làm suy yếu đi một kích hợp lực của bản thể cùng với phân thân của nàng. Nếu như không phải trước mắt Đường Tam đang nôn nóng tiến hành công kích, nàng cũng khó có thể tìm ra cơ hội kiểu này, quan trọng hơn chính là, kỹ năng công kích này, khi nàng tiến hành phục chế, đã cố tình phục chế ra uy lực công kích giống y như là bản thể vậy.

Hai đạo hồng quang này cũng không phải là tập trung công kích tại một chỗ, đạo thứ nhất, chính là nổ vang tại thanh Hải Thần Tam Xoa Kích nằm trong lòng bàn tay phải của Đường Tam, đạo thứ hai mới công kích đến thân thể Đường Tam.

Trải qua mấy lần chiến đấu cùng Đường Tam, Bỉ Bỉ Đông đã phát hiện ra, Đường Tam đối với thanh Hải Thần Tam Xoa Kích này giống như là ỷ lại. Nàng cũng đã sớm phát hiện ra, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích này chính thức là một kiện thần khí, với cấp độ trước mắt của mình, tuyệt đối không có khả năng hủy diệt, nhưng mà, không thể hủy diệt không có nghĩa là không thể tạm thời áp chế.

Dựa vào một kích toàn lực phát động của thân thể hồn cốt, đủ để áp chế Hải Thần Tam Xoa Kích tạm thời không thể huy động, phát huy ra uy lực vốn có của nó, mà một kích còn lại, chính là tuyệt đối trí mạng. Tu vi của Đường Tam vốn là không bằng nàng, có thể cùng nàng chống lại, hoàn toàn là dựa vào Hải Thần Tam Xoa Kích. Toàn lực phát động ra công kích để áp chế Hải Thần Tam Xoa Kích, Bỉ Bỉ Đông cũng không có giữ lại nửa phần dư lực. Công kích như vậy, Đường Tam muốn có thể ngăn cản, trừ khi là có được khả năng phòng ngự của Kim Thân Vô Địch như trước kia. Mà hiện tại, Tiểu Vũ, lần trước đã thay hắn đỡ được một kích tất sát của Bỉ Bỉ Đông, lúc này lại đang ở khoảng cách rất xa, mà Đường Tam lại đứng sát một bên, căn bản là không có khả năng cứu viện.

Âm thanh vỡ tan chói tai vang lên, quần sáng kim sắc do Vô Định Phong Ba huyễn hóa thành trong nháy mắt vỡ tan, trong phút chốc, trước người Đường

Tam đã tràn ngập một tầng hồng quang.

- Không …..

- Sư phụ, đừng mà…

Tiếng kinh hô của Tiểu Vũ cùng Hồ Liệt Na đồng thời vang lên, nhưng mà, sự lo lắng của các nàng, cùng với vẻ tươi cười tàn nhẫn, vẻ âm độc trong mắt Bỉ Bỉ Đông, đều trong khoảnh khắc hoàn toàn biến mất. Đạo hồng quang đáng lẽ phải đánh thẳng vào lồng ngực Đường Tam, nhất thời lại phản xạ ra, hướng thẳng lên bầu trời bay lên, vẽ ra một đạo hồng quang dài cả ngàn thước, rồi mới giống như lưu tinh huyễn lệ biến mất hoàn toàn.

"Không thể thế được." Tuy là Bỉ Bỉ Đông bởi vì toàn lực phóng ra một kích kia, cả người lập tức trở nên run rẩy đứng không vững, nhưng nàng vẫn không nhịn được, kinh hô thành tiếng. Nàng như thế nào cũng không hiểu nổi, tại sao lại gặp phải tình huống như vậy.

Hồn lực của nàng đương nhiên vẫn còn nhiều, nhưng lúc này bởi vì phóng ra một kích kia, nên tinh thần lực của nàng đã tiêu tan hết, làm cho mọi vật trước mắt nàng đều trở nên mơ hồ. Cảnh cuối cùng mà nàng có khả năng chứng kiến, chính là trước ngực của Đường Tam, xuất hiện một mặt thủy tinh màu đỏ sẫm, đường kính khoảng nửa thước, đang từ từ hóa thành bụi phấn rơi xuống.

Cùng lúc đó, Hải Thần chi tâm kim quang đại phóng, làm cho Hải Thần Tam Xoa Kích tựa như một con du long kim sắc, giãy nhẹ thoát khỏi trói buộc của hồng quang, hóa thành một vòng kim quang quay quanh thân thể Đường Tam, đem toàn bộ dư âm công kích của Bỉ Bỉ Đông hoàn hoàn hóa giải. Sắc mặt Đường Tam nhìn qua chỉ hơi chút tái nhợt mà thôi, nhưng cũng không có bị thương.

Đường Tam như thế nào lại lộ ra sơ hở kia chứ? Như vậy hắn sẽ không phải là đệ nhất khống chế hệ cường giả rồi. Thân là một khống chế hệ phong hào đấu la, hắn từng giây từng phút đều duy trì sự tỉnh táo của mình. Bỉ Bỉ Đông đang chờ cơ hội, hắn như thế nào lại không phải cũng là đang chờ cơ hội đây chứ? Sự nôn nóng lúc trước, cơ bản chính là một cái dấu hiệu giả tạo mà hắn

mang lại cho Bỉ Bỉ Đông. Hắn tự nhiên hiểu được Bỉ Bỉ Đông là đang đợi chờ mình mắc sai lầm, vì thế đơn giản thuận nước đẩy thuyền, dụ cho Bỉ Bỉ Đông xuất ra một kích tất sát, mà Đường Tam ngay lúc đó, lại là đang toàn lực tiến hành phòng ngự, căn bản là không có chút ý tứ tiến hành công kích.

Không sai, công kích xuất phát từ thân thể hồn cốt của Bỉ Bỉ Đông quả thật cực kỳ cường hãn, ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích trong nháy mắt cũng bị nó áp chế. Nhưng Đường Tam cũng có biện pháp của chính mình, chẳng lẽ mười vạn năm hồn cốt cùng hồn kỹ của hắn còn ít hay sao?

Dưới tình huống dùng Hải Thần chi quang chống đỡ, trên người Đường Tam sáng lên chính là cái hồn hoàn thứ tám của Lam Ngân Hoàng, phát động hồn kỹ kỹ năng thứ tám, Lam Ngân Tà Ma Kính Chi Diệt. Chỉ bất quá, lần này hắn cũng không có phát ra những mũi thủy tinh hủy diệt, mà là đem toàn bộ năng lượng hồn kỹ tập trung tại vị trí công kích của Bỉ Bỉ Đông, làm thành một mặt kiếng thủy tinh.

Góc độ của mặt kính này là hơi nghiêng lên phía trên, trực tiếp đón nhận rất có thể chống đỡ không nổi, nhưng mà phản xạ nghiêng lên phía trên như vậy, rõ ràng là sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Vầng sáng kim sắc của Vô Định Phong Ba mặc dù không thể hoàn toàn chống đỡ luồng công kích đó, nhưng là cấp cho Đường Tam một khoảng thời gian để ứng phó. Một kích toàn lực công kích của Bỉ Bỉ Đông bất quá chỉ làm cho hồn lực Đường Tam bị chấn động một chút mà thôi, với khí lực thân thể cường hãn như vậy của hắn, chút xíu thương thế đó cũng không tính làm gì. Nhưng là, Bỉ Bỉ Đông sau khi phát động toàn lực công kích như vậy, sẽ là càng thê thảm hơn nhiều.

Bản thể cùng phân thân của nàng đồng thời đều trở nên hư ảo một chút, hai cỗ thân thể nhanh chóng phóng lại gần nhau, thân thể Bỉ Bỉ Đông kịch liệt lắc lư một chút, suýt tý nữa là té ngã trên mặt đất. Trong lòng Đường Tam nhất thời tỉnh ngộ, khó trách ngay cả mình cũng không thể nhìn ra, cái nào là phân thân của Bỉ Bỉ Đông, nguyên lai chính là, hồn kỹ này của nàng chính là đem thân thể chia ra làm hai phần. Cả hai phần này, cái nào cũng là thực thế, cũng như cái nào cũng là hư ảo. Nếu như chính mình toàn lực đối phó với một trong hai cái, như vậy phân thân có thể sẽ hóa thành bản thể, cũng như bản thể cũng có thể hóa thành phân thân. Chỉ bất quá, hiện tại lúc này Bỉ Bỉ Đông đã không còn bất cứ cơ hội nào nữa.

Tinh thần lực cường đại tựa như thủy triều tràn ra, Đường Tam gào lên một tiếng, kim quang mãnh liệt trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ hai cỗ thân thể sắp hợp lại làm một của Bỉ Bỉ Đông.

Khẽ rên lên một tiếng, máu tươi từ thất khiếu Bỉ Bỉ Đông phun ra, giống như dòng suối nhỏ bình thường chảy xuống, làm cho thân hình hóa thân thành Phệ Hồn Chu Hoàng của nàng nhìn qua càng thêm dữ tợn. Mà bản thể cùng với phân thân của nàng, dưới tác dụng áp chế mạnh mẽ của tinh thần chấn động, đã dung hợp lại làm một.

Cũng chính vào lúc này, tay phải Đường Tam chỉ thẳng về phía trước, cả người tựa như một luồng kim sắc quang mang trong chớp mắt lao thẳng về trước. Hải Thần Tam Xoa Kích kim quang đại phóng, ngay lúc này, Đường Tam đã hoàn toàn tập trung tinh thần lực, linh hồn công kích lại càng mạnh mẽ thêm một bậc. Bỉ Bỉ Đông lúc này tinh thần lực gần như hoàn toàn sụp đổ, đừng nói là ngăn cản, cho dù là sử dụng ra hồn kỹ Bất Tử Chi Thân cũng đã không thể nữa rồi. Bị sát thương trên mặt tinh thần còn đáng sợ hơn rất nhiều so với bị thương trên thân thể a!

Phía sau Gia Lăng Quan xa xa, sáu đạo bóng dáng cường thế đã xuất hiện, lấy tốc độ như lưu tinh cản nguyệt mà đến. Nhưng là, thời khắc này bọn họ đã không kịp cứu viện Bỉ Bỉ Đông nữa rồi, mắt thấy thần quang mãnh liệt của Hải Thần Tam Xoa Kích sẽ trong nháy mắt đem Bỉ Bỉ Đông hoàn toàn thôn phệ.

Ngay tại sát na mà vị Đế vương đầu tiên của Võ Hồn đế quốc sắp phải táng mạng dưới tay Đường Tam, đột nhiên, một đạo bóng dáng từ bên cạnh chợt bay ra, trực tiếp ôm lấy thân thể của Bỉ Bỉ Đông, đưa lưng chính mình ra đón nhận một kích kinh khủng này của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Đường Tam hoảng kinh thất sắc, một kích này hắn phóng ra, chẳng những mang theo khí thế mạnh mẽ trước giờ chưa từng có, đồng thời tốc độ cũng là vô cùng mãnh liệt, lúc này muốn thu hồi công kích đã là cực kì khó khăn. Thân thể trong tiềm thức chợt nghiêng qua một chút, vai trái đẩy mạnh vào cán kích, đạo kim quang nhất thời có chút lệch khỏi quỹ đạo.

Phốc một tiếng vang lên, huyết quang băng hiện, từ trên cánh tay phải của kẻ nhảy ra ngăn cản kia, xuất hiện một đường vết thương thật sâu, máu tươi từ đó không ngừng phún xuất ra, bị thần lực của Hải Thần Tam Xoa Kích chấn động đẩy cả người ngã xuống đè lên trên người của Bỉ Bỉ Đông. Kẻ đột nhiên nhảy ra, với ý đồ dùng chính thân thể mình đỡ đòn, chết thay cho Bỉ Bỉ Đông kia, chính là Hồ Liệt Na.

Ngay tại lúc Bỉ Bỉ Đông công kích Đường Tam, nàng cũng đã phóng người lên, trong lòng suy nghĩ chính là, thay hắn chết đi, như vậy cũng sẽ sớm giải thoát một chút. Nhưng mà tình thế đột nhiên nghịch chuyển, kẻ xuất hiện tình trạng nguy cấp tính mạng lại biến thành sư phụ mình, nàng lúc này đang trên đà vọt tới, không chút do dự, lấy thân thể mình chắn trước mặt Bỉ Bỉ Đông. Cảm giác lạnh lẽo truyền lên từ cánh tay phải làm cho Hồ Liệt Na cảm thấy toàn thân như tê liệt, cả người ngã xuống trong lòng sư phụ, trong lòng nàng lại tràn ngập cảm giác như được giải thoát. Ta chết hay sao? Chết trong tay hắn ư? Có lẽ đây chính là kết cuộc tốt nhất a!

- Nha đầu ngốc, ngươi…..

Máu tươi bắn ra từ cánh tay Hồ Liệt Na nhất thời bắn tung tóe lên mặt Bỉ Bỉ Đông, cũng làm cho tinh thần nàng cũng hơi tỉnh táo lại vài phần, vội vã ôm chặt thân thể Hồ Liệt Na, ánh mắt điên cuồng lúc trước cũng rốt cuộc trở nên nhu hòa lại.

Một kích thất bại, Đường Tam cũng đã mất đi cơ hội tiếp tục công kích. Sáu đạo bóng dáng cấp tốc bay đến nhất thời trong nháy mắt phân ra ba đạo, phóng thẳng lên tường thành của Gia Lăng Quan, chính xác mà nói, chính là phóng thẳng về phía của Đường Tam. Uy áp cường đại nhất thời làm cho Đường Tam căn bản không dám tiếp tục công kích Bỉ Bỉ Đông, nếu không mà nói, tuy rằng hắn có thể giết chết Bỉ Bỉ Đông, nhưng chính mình cũng nhất định sẽ bị công kích cường hãn của ba người kia khiến cho bại vong.

Tiếng thét dài lúc trước cũng đã làm cho Đường Tam có chút phán đoán, lúc này là chính diện đối mặt, hắn càng cảm nhận sâu sắc hơn sáu người đang cấp tốc phóng đến này thực sự cường đại đến mức nào, so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn vài phần.

Cơ hồ là ngay trong nháy mắt vừa đến nơi, ba đạo bóng dáng đã tách ra làm hai, trong đó hai đạo đánh về phía Đường Tam, đạo còn lại thì rơi xuống trước người Bỉ Bỉ Đông. Đó là một lão già râu tóc bạc trắng, hắn một bên đỡ lấy Bỉ Bỉ Đông, đồng thời nháy mắt điểm vài cái trên vai Hồ Liệt Na, lập tức phong bế kinh mạch của nàng, làm cho máu nàng ngừng chảy, sau đó đánh nhẹ một cái phía sau đầu Bỉ Bỉ Đông, làm cho tinh thần Bỉ Bỉ Đông đang trong tình trạng bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, có thể khôi phục lại vài phần.

- Bệ hạ, chúng ta trước tiên lui xuống đi.

Hồn lực cường đại bao trùm thân thể Bỉ Bỉ Đông cùng với Hồ Liệt Na, lão già kia phóng người lên, mang theo thầy trò Bỉ Bỉ Đông hướng về phía Gia Lăng Quan bay đi.

Đường Tam mắt thấy Bỉ Bỉ Đông được người khác cứu đi, cũng không có biện pháp gì cả, dù sao thì đây cũng là trận đấu gian nan nhất của hắn từ khi hắn từ Hải Thần đảo trở về.

Đồng thời hướng về phía Đường Tam công kích, chính là một cặp huynh đệ, mặc dù hai người đều là lão giả râu tóc bạc trắng, nhìn qua ít nhất có hơn tám mươi tuổi, nhưng tướng mạo bọn họ lại phi thường giống nhau, võ hồn cũng là giống nhau như đúc, trong tay mỗi người đều cầm một cây gậy dài khoảng một trượng hai, thân hình chạm khắc kim long, chính là võ hồn Bàn Long Côn. Màu sắc hồn hoàn trên Bàn Long Côn cũng là hoàn toàn giống nhau, đều là phối hợp hồn hoàn tốt nhất: vàng, vàng, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đen chín cái hồn hoàn.

Kinh khủng hơn nữa chính là, hồn lực phóng thích trên người bọn họ vô cùng cường đại. Uy áp trong nháy mắt phóng ra, dĩ nhiên mang lại cho Đường Tam một loại cảm giác không thể thở nổi. Đây cũng không phải là khả năng mà một Phong Hào Đấu la bình thường có thể làm được. Chỉ trong nháy mắt Đường Tam đã phán đoán ra, hồn lực của hai lão giả này, nhất định là đã đạt trên chín mươi sáu cấp, trên phương diện hồn lực hoàn toàn áp đảo chính mình.

Hơn nữa, thực lực bọn họ đạt trên chín mươi sáu cấp, tinh thần lực tựa như

một thể, cực kì cô đọng. Mặc dù không thể cùng chính mình so sánh, nhưng dưới tình huống tự thân cố thủ, chính mình muốn tìm cơ hội để phát động một kích tinh thần công kích một trong số hai người họ, bản thân nhất định sẽ chịu sự công kích cường hãn của người còn lại.

Đùng đùng, hai tiếng nổ ầm vang, Đường Tam nhất thời lui về sau mấy bước mới có thể miễn cưỡng đứng vững lại. Mà hai lão giả kia thân thể cũng phải ngừng lại một chút, trên mặt đều toát ra vẻ kinh dị. Bọn họ mặc dù chấn lui Đường Tam, nhưng Bàn Long Côn trong tay bọn họ cũng trở nên run rẩy kịch liệt, điều này thể hiện rằng một kích này của họ cũng không có chiếm được tiện nghi quá lớn.

Cái này đương nhiên không phải hồn lực tự thân của Đường Tam có thể chống lại hai gã Phong Hào Đấu la chín mươi sáu cấp đồng thời công kích, mà chính là nhờ sức nặng kinh khủng mười vạn tám ngàn cân kia của Hải Thần Tam Xoa Kích đã thừa nhận đại bộ phận lực lượng công kích của đối thủ.

Nhưng mà, đối với Đường Tam mà nói, chuyện này tuyệt đối cũng không phải là điều hắn để tâm. Điều làm cho hắn lo lắng nhất chính là, ở phía dưới chân thành, ba lão già khi nãy nhảy vào chiến trường, thực lực nhất định tuyệt không kém hơn so với hai lão già này. Có cường giả như thế gia nhập chiến trường, tình thế tốt đẹp kia của Thiên Đấu đế quốc đại quân sợ rằng…

Không để Đường Tam có nhiều thời gian để suy nghĩ, hai gã Phong Hào Đấu la chín mươi sáu cấp kia lại một lần nữa công kích đến. Hai cây Bàn Long Côn một trái một phải, chia là hai phía đồng thời đánh về phía Đường Tam. Động tác bọn họ chẳng những nhanh chóng, hơn nữa lại còn phối hợp vô cùng hoàn mỹ không chút khuyết điểm. Đệ tam hồn hoàn trên hai cây Bàn Long Côn đồng thời phát sáng, cả hai thanh trường côn nhất thời bành trướng lên gấp mấy lần.

Khí thế đại phóng, nhất thời có phần che mờ đi khí thế phát ra từ Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay Đường Tam. Từ trong hai thanh trường côn còn phát ra tiếng long ngâm rít gào trầm thấp, nhằm nhiễu loạn tinh thần dò xét của Đường Tam.

Đối mặt với công kích cường hãn này của hai tên Phong Hào Đấu la, Đường Tam không khỏi âm thầm kêu khổ, nếu như lúc này hắn còn ở tình trạng toàn thịnh, tự xét có thể cùng hai người này chống lại. Hai tên Phong Hào Đấu la chín mươi sáu cấp này, dù cho liên thủ có tinh diệu đến mức nào đi nữa, thực lực hợp lại cũng không thể nào cao hơn đỉnh phong Phong Hào Đấu la Bỉ Bỉ Đông.

Nhưng mà, mới cách đây không lâu, hắn trước sau hai lần cùng Bỉ Bỉ Đông giao đấu, tuy rằng suýt chút nữa đánh chết Bỉ Bỉ Đông, nhưng tiêu hao tự thân của hắn cũng là rất lớn. Lúc này, tổng thể thực lực còn không đến sáu thành so với thời kì toàn thịnh, đối mặt với công kích toàn lực, phối hợp ăn ý của hai vị chín mươi sáu cấp Phong Hào Đấu la này, nhất thời có cảm giác không thể thừa nhận nổi. Nhất là sự xuất hiện của sáu lão già này, về mặt khí thế đã đả kích Đường Tam rất nhiều, không cần nhìn xuống, hắn cũng đã có thể tưởng tượng ra tình huống chiến đấu ở dưới tường thành đã trở thành bộ dáng gì.

Xa xa, ít nhất năm nghìn tên hồn sư từ phía sau đã xông thẳng vào trong Gia Lăng Quan, cũng đang hướng về phía chiến trường này mà đến. Đường Tam hiểu được trận chiến hôm nay, chỉ sợ Thiên Đấu đế quốc cũng không có thu được bao nhiêu chỗ tốt, thậm chí có thể toàn thân rút về hay không cũng là một vấn đề. Một khi bị đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc bọc hậu, như vậy tổn thất có thể chính là phát triển tăng vọt a!

Phía trên tường thành của Gia Lăng Quan, đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc mắt thấy Đường Tam bị hai vị Phong Hào Đấu la chín mươi sáu cấp cuốn lấy, nhất thời tinh thần đại chấn, công kích nháy mắt trở nên mạnh mẽ hơn, bọn họ vốn đang ở trong tình thế nguy ngập, nhất thời trở nên tốt đẹp hơn vài phần.

Đường Tam đột nhiên hít sâu một ngụm khí, âm thanh từ xương cốt toàn thân một trận vang lên, hai mắt giống như hai ngôi sao, chợt lóe sáng, thế nhưng kim quang trên Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trong tay chợt thu hồi, trở lại màu sắc đen đủi như lúc đầu.

Dùng Hải Thần chi quang phát huy ra uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích đối với hắn gây ra tiêu hao tinh thần lực quá lớn, đối mặt với hai tên đối thủ

khó chơi hơn so với Bỉ Bỉ Đông rất nhiều này, hắn tuyệt đối không thể để cho mình phát sinh ra quá nhiều tiêu hao. Từ trên tổng thể thực lực mà nói, hai lão giả này hợp lực, có thể mạnh hơn Bỉ Bỉ Đông một chút, nhưng xét về sức bộc phát, tuyệt đối kém hơn so với Bỉ Bỉ Đông. Bởi vậy Đường Tam cũng không cần phải lo lắng bọn họ có thể đối với mình phát động một phát tất sát công kích. Muốn đối phó với hai người này, hắn nhất định phải dựa vào năng lực cường đại nhất mà không có bất cứ tên Phong Hào Đấu la nào có của mình, chính là tốc độ khôi phục nhanh chóng.

Bên trong Gia Lăng Thành, ba tiếng nổ đồng thời bộc phát, một cái hố đường kính hơn ba mươi thước đột ngột xuất hiện, cơ hồ ngay lập tức đem chiến sĩ của Võ Hồn đế quốc cùng với chiến sĩ của Thiên Đấu đế quốc tách ra làm hai phía. Máu huyết cùng với chân tay đứt đoạn bay tán loạn, khí thế công kích của Thiên Đấu đế quốc nhất thời bị chặn lại. Ba lão giả khí độ trầm trọng chợt xuất hiện, đứng ngạo nghễ trước mặt đại quân.

Những hồn sư còn sót lại của Thiên Sứ quân đoàn và Thánh Long quân đoàn vừa thấy bọn họ, nhất thời quỳ một gối xuống, hô to:

- Tham kiến cung phụng đại nhân.

Bất luận là ba người khi nãy xuất hiện trên tường thành, hay là ba người trước mắt bọn họ, quần áo trang phục đều là giống nhau như đúc. Khác với trang phục màu đen của Hồn đấu la, màu đỏ của Phong Hào Đấu la, trên người bọn họ đều mặc trường bào màu vàng kim (kim bào), hơn nữa, đồ án thêu trên áo mỗi người bọn họ cũng không có giống nhau, đồ án lấy chỉ bạc (ngân tú) mà thêu thành, trên áo từng người đều đại biểu cho võ hồn của bọn họ. Kim bào ngân tú, chính là đại biểu cho thân phận cung phụng chính thức của Trưởng lão điện Võ Hồn đế quốc.

Võ Hồn điện tiến hành tích lũy nhiều năm, vốn liếng thâm hậu của bọn họ chính là bất cứ hồn sư tông môn nào cũng không thể so sánh được. Các vị trưởng lão cấp bậc Phong Hào Đấu la số lượng chừng hơn hai mươi người, cho dù có chết mất mấy người, những người còn lại vẫn là con số khổng lồ a. Mạnh nhất trong số đó, chính là các cung phụng của trưởng lão điện.

Tất cả các cung phụng của Trưởng lão điện, đều là do các trưởng lão trong

Trưởng lão điện thăng chức mà thành. Điều kiện để thăng chức cung phụng vô cùng đơn giản, nhưng cũng vô cùng gian nan, đó chính là phải đột phá được chín mươi lăm cấp, ít nhất đạt đến hồn lực từ chín mươi sáu cấp trở lên mới được tính là cung phụng.

Mà sau khi trở thành cung phụng, ở bên trong Võ Hồn điện sẽ đạt được địa vị siêu nhiên, thậm chí không cần nghe theo lệnh của giáo hoàng, chỉ nghe theo lệnh của điện chủ Trưởng lão điện, Đại cung phụng mà thôi. Không phải có chuyện cực kỳ trọng đại, bọn họ tuyệt đối cũng không dễ dàng xuất động, chỉ lặng yên ở trong Trưởng lão điện tu luyện mà thôi. Đây cũng chính là lý do tại sao Đường Tam đã gặp qua nhiều vị Phong Hào Đấu la của Võ Hồn Điện, nhưng cũng chưa từng gặp qua vị nào có thực lực trên chín mươi lăm cấp.

Hiện tại các cung phụng của Trưởng lão điện Võ hồn điện, tổng cộng cũng chỉ có bảy người mà thôi. Cầm đầu chính là đại cung phụng, chín mươi chín cấp Tuyệt thế đấu la Thiên Đạo Lưu. Lúc này xuất hiện ra sáu người, quả thật là không có Thiên Đạo Lưu, nhưng bọn họ cũng đã có thể đại biểu cho toàn bộ thực lực cường đại nhất của Võ Hồn đế quốc. Sự xuất hiện của bọn họ, không thể nghi ngờ là mang tính chất làm thay đổi cục diện chiến trường. Cho nên, tại thời điểm Đường Tam nghe được tiếng thét của bọn họ, cũng đã ý thức được rằng không ổn, muốn nắm chặt thời cơ, lập tức đánh chết Bỉ Bỉ Đông, đáng tiếc, lại bị Hồ Liệt Na phá hủy. Nếu như lúc đó có thể đánh chết Bỉ Bỉ Đông, cho dù hôm nay đánh một trận có bị thất bại, cũng là đáng giá. Tuy rằng tổng thể thực lực của sáu vị Phong Hào Đấu la này hợp lại, đương nhiên là vượt qua Bỉ Bỉ Đông, nhưng mà bọn họ dù sao cũng không phải là giáo hoàng của Võ Hồn Điện, lại càng không phải là cao tầng lãnh đạo của Võ Hồn đế quốc. Bỉ Bỉ Đông một khi chết đi, cả Võ Hồn đế quốc nhất định sẽ lâm vào hỗn loạn. Nhưng hiện tại nàng vẫn còn sống, hết thảy mọi kế hoạch của Đường Tam đều bị ảnh hưởng.

Đường Tam chứng kiến, Đại Sư tự nhiên cũng thấy được, hắn trước giờ cũng không có gia nhập vào chiến trường, lúc này mắt thấy tình huống đại biến, lập tức hạ mệnh lệnh.

- Đường gia quân khởi động trọng nỗ, bảo vệ tại cửa thành, toàn quân lui lại.

Những lời này của Đại Sư cơ hồ là khàn cả giọng mà hét lên. Lúc này Tuyết

Băng cùng với Qua Long Nguyên soái đều còn đứng phía ngoài thành, cũng không có chứng kiến được mấy chuyện phát sinh trong Gia Lăng Quan, đột nhiên nghe được mệnh lệnh lui quân của Đại Sư, hai vị một vua một nguyên soái này nhất thời không khỏi đồng thời sửng sốt một chút.

- Bệ hạ, quốc sư hắn.....

Qua Long Nguyên soái khó hiểu nhìn sang Tuyết Băng.

Trong lòng Tuyết Băng cũng đồng dạng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt khẽ biến, một mảnh tình thế tốt đẹp trước mắt, như thế nào lại lui lại, hắn như thế nào có thể cam tâm? Nhưng mà, Đại Sư hét lên gần như khản cả giọng như thế, tình huống trên đầu thành tựa hồ cũng có chút biến hóa, đối thủ của Đường Tam nhất thời biến thành hai lão già có thực lực cường đại. Hiển nhiên là bên trong thành tình huống có biến.

Tuyết Băng dù sao cũng là thanh niên, càng hiểu rõ ràng tầm quan trọng của việc công phá Gia Lăng Quan, mạnh mẽ cắn chặt răng một cái, không để ý đến lệnh lui quân của Đại sư trên đầu thành, quát lên:

- Qua Long nguyên soái, truyền mệnh lệnh của ta, không cần biết phải trả giá thế nào, nhất định phải phá Gia Lăng Quan.

- Tuân lệnh …..

Qua Long nguyên soái trong lòng mừng rỡ, xem ra công lao phá hủy Gia Lăng Quan lần này e rằng phải rơi vào tay mình rồi. Trăm vạn hùng binh cuồn cuộn tiến về phía trước, cho dù là trong Gia Lăng Quan có xuất hiện viện quân của Võ Hồn đế quốc, cũng có được bao nhiêu người cơ chứ? Hắn không tin rằng cục diện tình thế trước mắt như vậy, lại như thế nào có thể thay đổi.

Đại Sư mặc dù thân là Quốc sư, nhưng hắn thống lĩnh lại chỉ là hồn sư quân đoàn, đám hồn sư đã nhảy vào trong Gia Lăng Quan chiến đấu, nghe được mệnh lệnh lui quân của Đại Sư, hơn nữa chứng kiến thực lực khủng bố của ba vị đỉnh cao đấu la như vậy, lập tức chấp hành mệnh lệnh, lui nhanh về phía sau. Nhưng ngay tại lúc này, tiếng trống công kích nhất thời vang lên mạnh

mẽ từ ngoài Gia Lăng Quan.

------oOo------

Chương 465: Đánh tan, huynh đệ cung phụng chín mươi sáu cấp: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du)

Biên: dphilong (A Phì)

Đám binh lính Thiên Đấu đế quốc đang do dự muốn rút lui, lúc này nghe được tiếng trống tiến công từ bên ngoài Gia Lăng quan truyền vào, không thể không phát động công kích lần nữa. Cái này chính là quân lệnh như sơn, quân pháp vô tình, bọn họ cũng không có sự lựa chọn khác. Chỉ có hồn sư địa vị coi như cao hơn một chút, không cần nghe theo mệnh lệnh của Tuyết Băng, bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của Đại Sư, lúc này mới nhanh chóng từ phía cổng thành rút nhanh ra ngoài.

Binh lính thủ hộ bên trong Gia Lăng Quan cũng không phải là dễ dàng đối phó. Tuy rằng dưới tác dụng của Phật Nộ Đường Liên cùng với ba lần phát động bắn tên của Đường Gia quân, Thiên Sứ quân đoàn, Thánh Long quân đoàn tổn thất nghiêm trọng, nhưng tử thương đại đa số đều là hồn sư cấp thấp mà thôi, thực lực chính thức cũng chưa hoàn toàn dao động. Ngoại trừ đám hồn sư đang chiến đấu bên trên tường thành, số lượng hồn sư còn lại cũng có hơn một vạn người. Lúc này ba đại cung phụng xuất hiện, chẳng những cấp cho bọn họ cơ hội thở dốc, đồng thời cũng làm cho tinh thần của bọn họ nhất thời tăng lên. Tố chất cơ thể của hồn sư dù sao cũng cao hơn binh lính thông thường, nhất là đám hồn sư quân đoàn, đã được Võ Hồn đế quốc chú trọng đào tại từ nhiều năm nay, nhanh chóng chấn chỉnh đội hình, dưới sự dẫn đầu của ba đại cung phụng, lập tức quay ngược lại, ngạnh kháng với đại quân của Thiên Đấu đế quốc lúc này đang không ngừng tiến vào trong thành.

Phía trên tường thành, Đường Tam vừa mới nghe được thanh âm truyền lệnh

rút lui của Đại Sư, nhất thời cũng thả lỏng vài phần. Mấy tên cường giả cung phụng đấu la kia chẳng qua cũng chỉ mới vừa tới Gia Lăng quan mà thôi, chưa ổn định được tình hình, muốn phản kích cũng phải cần chút thời gian, nếu như có thể kịp thời rút ra khỏi Gia Lăng quan, bên ngoài còn có trăm vạn hùng binh tiếp ứng, tin rằng bọn họ cũng không dám xông ra. Còn chưa đợi tinh thần hắn hoàn toàn thả lỏng, tiếng trống trận ngoài thành đã vang lên.

Tuyết Băng, ngươi thật quá hồ đồ a! Đường Tam trong lòng bất đắc dĩ kêu lên mấy tiếng, suýt nữa đã bị một cây Bàn Long Côn quét trúng, thân hình chợt lóe lên, đã rất nhanh lui về sau vài bước. Lúc này hắn cũng không thể quan tâm được nhiều chuyện, việc quan trọng trước mắt là cần phải đối phó với hai tên đấu la đỉnh phong này.

Hai vị cung phụng này của Võ Hồn đế quốc sử dụng Bàn Long Côn, một người có phong hào là Thiên Quân đấu la, một người có phong hào là Hàng Ma đấu la. Hai người chính là hai anh em ruột, trong số bảy đại cung phụng của Võ Hồn đế quốc, xếp ở vị trí cuối cùng. Phân biệt là cung phụng thứ sáu và cung phụng thứ bảy. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là thực lực của bọn họ là yếu nhất. Nếu chỉ là một người, có lẽ bọn họ cũng không quá mức cường đại như thế, cũng chỉ là một gã chín mươi sáu cấp Phong Hào Đấu la bình thường mà thôi. Nhưng nếu như cả hai người ở cùng một chỗ, đối mặt với bọn họ cho dù là Thiên Đạo Lưu, muốn chiến thắng cũng không dễ dàng gì.

Tuổi của Thiên Quân đấu la và Hàng Ma đấu la đều đã hơn một trăm hai mươi, cái này chính là huynh đệ đồng lòng, phá thạch phân kim. Hai gã chín mươi sáu cấp Phong Hào Đấu La liên thủ, hơn nữa bọn họ cũng đã phối hợp với nhau hơn cả trăm năm, trình độ ăn ý đã đạt đến mức không cần phải trao đổi với nhau. Hai cây Bàn Long Côn trong tay bọn họ trên dưới tung bay, thậm chí cũng không có sử dụng ra bất kỳ hồn kỹ gì, đã bức Đường Tam liên tiếp lui về phía sau, ngay cả cơ hội sử dụng ra hồn kỹ cũng không có, chỉ có thể liên tiếp dùng Hải Thần Tam xoa kích chống đỡ, cũng đã chống đỡ không xuể.

Đột nhiên, thanh Bàn Long Côn trong tay Hàng Ma đấu la xoay tròn kịch liệt giống như máy xoay gió, con Kim long chạm khắc bên trên thanh Bàn Long Côn đột nhiên trở nên sống động, như là sống lại, nương theo một tiếng Long

ngâm mạnh mẽ, vờn quanh tạo thành một cái vòng tròn kim sắc, đánh tới phía Đường Tam.

Mà lúc này, Thiên Quân đấu la lại đột nhiên từ phía sau lưng Hàng Ma đấu la nhảy lên, thanh Bàn Long Côn trong tay cũng không có bất cứ biến hóa gì, từ trên cao đập mạnh xuống. Trên mình hai người, cái hồn hoàn thứ tám đồng thời lóe lên. Hồn lực hai người nhanh chóng đề thăng lên đến trình độ cực kỳ kinh khủng, phối hợp hoàn mỹ, giống như một bàn tay thật lớn từ trên trời đánh xuống vậy. Nếu thật sự bị bọn họ oanh trúng, sợ rằng cho dù thân thể Đường Tam có mạnh mẽ đến mức nào cũng không có cách nào thừa nhận nổi.

Lúc này Đường Tam đã bị hai vị Phong Hào Đấu La bức cho phải liên tiếp lùi về phía sau, thậm chí ngay cả thời gian ngừng lại thở dốc cũng không có. Đột nhiên hai vị Phong Hào Đấu La lại thay đổi phương thức công kích, đồng thời phóng thích ra hồn kỹ cường đại, mặc dù đã cấp cho hắn một chút thời gian để thở dốc, nhưng muốn đối phó cũng là thiên nan vạn nan. Dù sao, hiện tại hắn cũng không phải là ở trạng thái tốt nhất.

Chẳng qua Đường Tam cũng vẫn là Đường Tam như trước, trước đây tại Hạo Thiên Tông hắn đã từng đánh bại sự liên thủ của năm vị trưởng lão Hạo Thiên Tông, đồng dạng cũng là sự phối hợp của các đối thủ có thực lực vô cùng cường đại. Pháp bảo chế thắng lớn nhất của hắn trên chiến trường, chính là khả năng bảo trì tỉnh táo ở mọi tình huống, cùng với sự quan sát cực kì tinh tế, cộng thêm khả năng phục hồi thần tốc. Cũng không nên quên, Đường Tam hiện tại đã có được năm khối hồn cốt, thời gian phóng thích hồn cốt kỹ năng so với phóng thích hồn hoàn kỹ năng là nhanh hơn rất nhiều.

Lúc này, Đường Tam cũng đã không còn khả năng tránh lui được nữa, chỉ có thể lựa chọn ngạnh kháng mà thôi. Nếu như hắn sử dụng ra các hồn kỹ mang tính hạn chế đối thủ, như vậy công kích của đối thủ nhất thời sẽ rơi hết lên người hắn, như vậy thì hạn chế đối phương sẽ còn có tác dụng gì nữa?

Một tiếng rít trầm thấp đột nhiên từ trong người Đường Tam vang ra, âm thanh này cũng không phải từ trong miệng hắn xuất ra, mà là xuất phát từ sự sôi trào hồn lực từ trong người hắn bộc phát thành tiếng. Hồn lực màu trắng sữa do Huyền Thiên Công biến thành, được Lam Ngân Hoàng chuyển hóa, đã

biến thành màu lam. Ngay sau đó, từ trên hai cánh tay hắn, phân biệt nở rộ lên hai màu sắc khác nhau.

Nhất thời hai ống tay áo của hắn nổ tung, trong nháy mắt cánh tay trái bị luồng quang mang màu vàng nâu bao phủ, cánh tay phải thì biến thành màu xanh lam trong suốt. Ngay sau lưng hắn, hai đồ án khổng lồ lặng yên xuất hiện, một cái hình cự viên cùng với một cái hình ngưu mãng. Đúng là hình dáng của Thái Thản Cự Viên Nhị Minh cùng với Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh. Ngay sau đó, từ trên hai tay Đường Tam đều bộc phát ra một tầng hồng quang mãnh liệt, đều cùng với màu sắc tự thân của cánh tay phát ra hoàn toàn hòa hợp thành một thể. Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay phải hắn chỉ về phía trước, thẳng vào Thiên Quân đấu la đang bay trên không trung, tay trái nắm thành quyền chợt tiến lên một bước, đánh mạnh ra. Ngay lúc này, hắn lựa chọn chính là đón đỡ đệ bát hồn kỹ của hai gã Phong Hào Đấu La.

Từ trên mặt hồn lực mà nói, Đường Tam rõ ràng yếu hơn bất kỳ người nào trong số hai người trước mặt. Hồn lực của chín mươi sáu cấp Phong Hào Đấu La cũng đã gấp đôi chín mươi lăm cấp Phong Hào Đấu La, càng huống chi Đường Tam chỉ có chín mươi ba cấp. Hơn nữa, hắn đang đồng thời đối mặt hai gã chín mươi sáu cấp Phong Hào Đấu La. Hắn lựa chọn chống lại như vậy, nhìn qua không khác gì so với lựa chọn cái chết.

Nhưng trên thực tế, sự chênh lệch của Đường Tam cùng với hai vị này cũng không quá lớn như biểu hiện chênh lệch cấp bậc bên ngoài. Không sai, trên phương diện hồn lực quả thật hắn còn kém hai vị kia, nhưng cũng không chênh lệch như Phong Hào Đấu La chín mươi ba cấp so với Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp thông thường. Ngàn vạn lần không nên quên, bản thân Đường Tam có đến sáu khối hồn cốt, hơn nữa, hắn so với hai vị này còn nhiều hơn đến ba cái hồn hoàn. Chỉ với mấy khối hồn hoàn, hồn cốt này thôi, cũng đã có tác dụng cải thiện thực lực bản thân cực lớn. Mặc dù trên phương diện hồn lực, tổng thể thực lực của hắn cũng chỉ có chín mươi ba cấp mà thôi, nhưng hồn lực của hắn nếu so với một tên Phong Hào Đấu La bình thường thì rõ ràng cô đọng hơn rất nhiều. Nói cách khác, ở cùng một khối lượng thể tích, thì hồn lực của hắn sẽ càng ngưng tụ hơn nhiều. Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao hắn có thể cùng với một vị chín mươi chín cấp Phong Hào Đấu La Bỉ Bỉ Đông đối kháng, hay là lúc trước có thể đánh bại được năm vị

Phong Hào Đấu La của Hạo Thiên Tông. Cấp bậc hồn lực thể hiện bên ngoài, tác dụng chủ yếu là mê hoặc đối thủ mà thôi.

Hơn nữa, bất luận là hồn hoàn hay hồn cốt, tác dụng lớn nhất của hồn kỹ mười vạn năm không phải là uy lực cường đại, mà là yêu cầu đối với hồn lực của bản thân hồn sư là rất ít! Đạt tới cấp bậc mười vạn năm, chỗ tốt của hồn hoàn cũng không phải là sử dụng hồn lực khổng lồ để phát động công kích cường đại. Mà là dùng một lượng hồn lực tối thiểu để có thể tạo ra lực công kích cường đại. Mà ở phương diện này, đối với hồn cốt lại càng thể hiện rõ ràng hơn.

Tiểu Vũ ở trong số các mười vạn năm hồn thú cũng tuyệt đối không phải là hồn thú cường đại, lúc đầu, hai cái hồn cốt kỹ năng mà nàng cấp cho Đường Tam chính là Thuấn Di cùng với Vô Địch Kim Thân. Khi sử dụng gần như là không tiêu hao chút hồn lực nào của Đường Tam, mặc dù đó cũng chỉ là hai cái hồn cốt kỹ năng phụ trợ và phòng ngự, nhưng cũng đã thấy được ưu thế cường hãn của mười vạn năm hồn kỹ. Bởi vậy, lúc này Đường Tam nhìn qua giống như là lựa chọn đường chết, nhưng thực tế, hắn quả thật có đủ thực lực để chống lại. Hắn chính là muốn dựa vào lợi thế áp đảo của mình về số lượng mười vạn năm hồn kỹ so với đối thủ để lật ngược tình thế nguy hiểm trước mắt này.

Nương theo hồn kỹ nở rộ, hai tay Đường Tam đều xuất hiện biến hóa kì dị, cánh tay trái của hắn chợt phóng lớn lên, nháy mắt đã phình lên gấp ba lần, cơ bắp căng lên, từng sợi gân xanh hiện rõ, giống như mấy con rắn nhỏ quấn quanh cánh tay hắn. Quang mang màu vàng kinh khủng cùng với quang mang màu đỏ tượng trưng cho cấp bậc hồn kỹ mười vạn năm quấn quanh thành một chợt bộc phát, một luồng sóng xung kích hai màu vàng đỏ nhất thời thản nhiên phóng ra.

Mà trên cánh tay còn lại, thì lại nổi lên một tầng lân giáp màu xanh lam bao trùm nguyên cả cánh tay, giống như bộ lân phiến lúc trước trên mình Đại Minh vậy. Một chuỗi âm thanh như long ngâm không ngừng từ trên cánh tay hắn ầm ầm vang lên. Trong nháy mắt thanh quang mãnh liệt bao phủ lên trên Hải Thần Tam Xoa Kích. Một đạo ánh sáng lôi điện hình rồng màu xanh thẫm trong nháy mắt bộc phát. Lúc đầu hắn chính là dựa vào một kích này mà giết chết đoàn trưởng của Thánh Long quân đoàn a!

Đường Tam lúc này đang thi triển chính là hồn kỹ của Thái Thản cự viên xương tay trái hồn cốt, Thái Thản Thương Khung Phá cùng với hồn kỹ của Thiên Thanh Ngưu Mãng cánh tay phải hồn cốt, Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình. Cái hắn đối mặt, chính là hai cái đệ bát hồn kỹ Bàn Long Côn, Đập xuống của Hàng Ma Đấu La cùng với Ném đi của Thiên Quân Đấu La. Hay nói cách khác, chính là dùng hai cái mười vạn năm hồn kỹ đối đầu với hai cái vạn năm hồn kỹ.

Cái Đường Tam có chính là ưu thế của cấp bậc hồn kỹ, đồng thời cũng lợi dụng tốc độ phóng thích của hồn cốt kỹ năng để bù lại cho khuyết điểm của mình là bất lợi về vị trí phát động công kích. Mà Thiên Quân Đấu La cùng với Hàng Ma Đấu La thì dựa vào lợi thế của mình là hồn lực thâm hậu. Bản thân Đại Sư đứng gần đó, lúc này có thể chứng kiến rõ ràng tất cả, cũng không thể nào kết luận được, một kích này ai sẽ chiếm được thế thượng phong. Nhưng Đại Sư có thể khẳng định được là, bản thân Đường Tam lúc trước đã tiêu hao đi một lượng không nhỏ hồn lực, muốn chiếm được ưu thế cũng là rất khó. Nhưng đồng dạng, hai đối thủ của hắn, muốn trong một kích mà đánh bại hắn cũng là khó có khả năng.

Xích--, Cách--, giữa không trung đồng thời truyền ra hai âm thanh kì dị. Thanh Bàn Long Côn to lớn do Thiên Quân Đấu La từ trên trời giáng xuống đã va chạm cùng Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình. Ngay khi thanh âm kì dị vang lên, cả người của Thiên Quân Đấu La đã tràn ngập một tầng lôi điện màu xanh li ti, cả người run rẩy kịch liệt bật ngửa về phía sau.

Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình chính là cái Tất Sát hồn kỹ mà lúc đầu, cái sừng trên đầu của Thiên Thanh Ngưu Mãng Đại Minh có khả năng phát ra, sau này đã biến thành hồn cốt kỹ năng cho Đường Tam sử dụng. Uy lực công kích của nó, trong số các kỹ năng công kích của Đường Tam, cũng chỉ là đứng sau một kích Nhất Khứ Bất Hồi (được ăn cả ngã về không) của Hải Thần Tam Xoa Kích mà thôi. Nhất là sức bộc phát trong nháy mắt của nó, lại càng đạt đến trình độ cực kì kinh khủng, cũng không kém hơn một kích Không Gian Tê Liệt Thâm Uyên Trảm mà Bỉ Bỉ Đông từng phát ra. Bởi vậy mới có được tác dụng một kích nháy mắt giết chết tên Phong Hào Đấu La nọ. Dưới tình huống bộc phát ra, ngay cả một cường giả chín mươi sáu cấp như Thiên Quân đấu la cũng phải chịu thiệt thòi.

Chẳng qua, coi như là hắn gặp may, dù sao hiện tại Đường Tam cũng đang đối mặt với hai đối thủ, nếu như chỉ đối mặt một mình hắn, như vậy, Đường Tam có thể đem Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình này hội nhập vào trong Hải Thần ánh sáng, lại thêm một cái chấn nhiếp tinh thần lực, một kích phát ra, rất có khả năng sẽ lấy đi tính mạng của tên Phong Hào Đấu La chín mươi sáu cấp như hắn.

Bên kia, Thái Thản Thương Khung Phá cũng đã va chạm với quầng sáng do Hàng Ma Đấu La phát ra. Quầng sáng hình rồng to lớn gặp phải luồng ánh sáng hai màu đỏ vàng đan xen nhau, tạo thành một vòng ánh sáng hình bán nguyệt. Trong nháy mắt lực lượng phát ra do va chạm đã xông thẳng tận chân mây. Trong tiếng nổ ầm vang, Hàng Ma Đấu La phải liên tiếp lui về sau hơn bảy bước mới miễn cưỡng đứng vững thân người, song chưởng cầm Bàn Long Côn cũng đã tê liệt một hồi. So về mặt lực lượng, Thái Thản Cự Viên tuyệt đối là đứng đầu trong các hồn thú. Mà Thái Thản Thương Khung Phá này chính là lấy sức mạnh mà thắng địch, trong đó còn kèm theo trọng lực ba động liên hồi, có tác dụng làm suy yếu bớt công kích của đối thủ, chính là dạng hình thái công kích cường đại nhất trong số các mười vạn năm hồn kỹ a!

Phốc một tiếng, Đường Tam ngửa mặt lên trời, phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhưng hắn vẫn không lùi nửa bước. Thậm chí hắn cũng không có lợi dụng khoảnh khắc đối thủ vừa bị đánh lui để nghỉ ngơi và hồi phục, ngang nhiên tiến lên một bước, cái hồn hoàn sắp tại vị trí thứ tám trên người chợt lóe sáng, một quầng sáng tròn màu đỏ đồng thời phóng về phía hai vị Phong Hào Đấu La.

Thiên Quân, Hàng Ma hai vị Phong Hào Đấu La từ khi xuất hiện đến giờ, lần đầu tiên biến sắc. Lúc trước bọn họ từ xa xa chứng kiến Bỉ Bỉ Đông bị đánh lui, suýt nữa chết trên tay gã thanh niên này, có chút không cho là đúng. Ngày thường bọn họ vốn một mực tu luyện, hoặc là nhàn nhã nghỉ ngơi, đối với thực lực của Bỉ Bỉ Đông cũng không hoàn toàn hiểu rõ, chỉ cho rằng thực lực của nàng không đủ mà thôi. Phân ra hai người bọn họ để đối phó Đường Tam, bọn họ tự cho là đã hết sức cẩn thận rồi. Quan trọng hơn chính là, bọn họ chỉ xem trọng thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang nằm trong tay Đường Tam mà thôi.

Lúc trước khi bọn họ tiến hành công kích, quả thật đã đuổi dồn Đường Tam liên tục lui về phía sau. Mặc dù tên thanh niên này có thể ở độ tuổi như vậy, tu luyện đến cấp bậc Phong Hào Đấu La đủ để làm bọn họ khiếp sợ, nhưng trong suy nghĩ của bọn họ, vẫn muốn một trận đánh hôm nay, hoàn toàn hủy diệt tên thanh niên này. Nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến, trong tình huống lấy một địch hai Đường Tam trong nháy mắt bộc phát ra hai cái kỹ năng cường đại cùng với hồn lực kinh khủng đem hai người bọn họ hoàn toàn đánh lui. Nhất là Thiên Quân Đấu La khi nãy va chạm với Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình trên không trung, sau đó toàn thân lâm vào tê liệt, khí huyết trong cơ thể dâng tràn, dĩ nhiên cũng đã bị thương.

Đường Tam mặc dù miệng phun ra máu tươi, nhưng sau khi kịch liệt va chạm lại không cần phải tu chỉnh, đã có thể tiếp tục phát động ra hồn kỹ công kích, chỉ riêng điểm này, hai vị Phong Hào Đấu La sử dụng Bàn Long Côn kia đều tự nhận là không bằng.

Chẳng qua, bọn họ cũng là những đấu la đỉnh phong có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, hai người đồng thời giơ cao thanh Bàn Long Côn trong tay mình lên, mặc dù trong cơ thể huyết khí dâng tràn, không thể sử dụng ra hồn kỹ cường đại, nhưng bọn hắn trước tiên là đem hồn lực của chính mình, gia nhập vào trong võ hồn, hoàn toàn nối liền thành một thể, bảo trì củng cố thế phòng ngự của mình. Bọn họ tin tưởng, dù cho công kích của Đường Tam có rơi lên người bọn họ, bọn họ cũng có thể dựa vào thế phòng ngự này, dùng toàn bộ hồn lực trong cơ thể cùng với Đường Tam mà liều mạng.

Nhưng rất nhanh hai vị Phong Hào Đấu La đã ý thức được là không ổn, bởi vì bọn họ chợt phát hiện ra, cảm giác của thân thể mình đối với chung quanh đột nhiên gần như biến mất, tất cả mọi thứ xung quang dường như đều trở nên hư ảo.

Đường Tam thậm chí không có tu chỉnh hồn lực, tiếp tục phát ra cái hồn kỹ thứ tám của mình, chính là đến từ con Tà Ma Hổ Kình Vương, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp, có khả năng làm cho đối thủ choáng váng trong vòng ba giây, bất cứ kỹ năng phòng ngự nào cũng không thể miễn dịch. Trong lúc hai gã đấu la đỉnh phong này bị đánh lui, hắn rốt cuộc cũng tìm được cơ hội thi

triển ra cái kỹ năng này. Cùng lúc đó, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay phải của hắn chợt phóng ra, đánh tới thân hình đang phiêu phù giữa không trung của Thiên Quân Đấu La. Mà cánh tay phải của hắn cũng co lại thành trảo, hướng về phía trước, nương theo tiếng rồng ngâm huyễn hóa thành một cái long trảo khổng lồ chộp vào Hàng Ma đấu la, đây đúng là một hồn kỹ khác của Thiên Thanh Ngưu Mãng cánh tay phải hồn cốt, Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo.

Dưới tình huống bị đối thủ liên tục công kích phải lui về phía sau, nhìn qua như sắp không thể chống cự nổi, Đường Tam bộc phát ra thực lực mạnh mẽ nhất của mình. Hồn kỹ cường đại của mười vạn năm hồn cốt liên tục phóng thích ra, trong nháy mắt đã xoay ngược cục diện, phát động phản kích như sấm giật.

Xui xẻo đầu tiên chính là Thiên Quân Đấu La, mặc dù thanh Bàn Long Côn của hắn đã để ngang trước người, làm ra tư thế có thể ngăn cản được bất cứ công kích nào, nhưng cái mà hắn đối mặt, chính là thanh Hải Thần Tam Xoa Kích có trọng lượng kinh khủng đến mười vạn tám ngàn cân a. Trong tiếng nổ ầm vang, Hải Thần Tam Xoa Kích đánh lên trên thanh Bàn Long Côn, gần như trong nháy mắt, Thiên Quân Đấu La đã bị đánh văng ra khỏi đầu tường của Gia Lăng quan, máu tươi trong miệng cuồng phún, mặc dù cũng chưa đến mức bị thương nặng. Nhưng lần này, ít nhất cũng làm cho hắn muốn lần nữa leo lên trên tường thành, cũng cần không ít thời gian. Đây vẫn là do Đường Tam đang ở trạng thái không tốt, nếu như là đang ở trạng thái đỉnh cao, chỉ cần hắn phát động ra một kích Nhất Khứ Bất Hồi trong Hoàng Kim Thập Tam Kích, Thiên Quân Đấu La sẽ không có khả năng may mắn thoát khỏi a.

Một phía khác, Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo cùng với Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp, đồng dạng cũng gây ra hiệu quả kinh người. Không sai, Thiên Thanh Trì Độn Thần trảo cần phải có thời gian tích lực khoảng bốn giây, nhưng một kích này của Đường Tam cũng đã bắt đầu súc lực ngay khi hắn phát ra một kích Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình kia. Liên tục nối tiếp, ngay khi thảy thanh Hải Thần Tam Xoa Kích ra, trảo hình đã xuất hiện, không để thừa một giây nào. Khi Hàng Ma Đấu La vừa mới khôi phục khả năng hành động, một trảo khổng lồ Thiên Thanh Trì Độn cũng đã phóng tới trước mặt hắn, không hề do dự chộp thẳng lên người hắn.

Bị Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo chụp trúng, tất cả các giác quan đều sẽ bị trì trệ gấp mười lần, dường như cùng với chết đi cũng không có gì khác biệt. Nếu như không phải có khuyết điểm cần phải tích lực trong thời gian bốn giây kia, chỉ riêng kỹ năng này thôi cũng đủ để Đường Tam tung hoành trong giới cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi. Lúc này Hàng Ma Đấu La trúng phải một trảo này của hắn, cả người đột nhiên cảm thấy hết thảy mọi thứ xung quanh đều trở nên trì trệ, bất luận là điều động hồn lực hay là làm ra bất kỳ động tác gì, đều trở nên vô cùng chậm chạp. Thân thể nhoáng lên, suýt nữa là đã té ngã xuống đất.

Đường Tam cũng không có tiếp tục phát động công kích, trước sau sử dụng ra Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình, Thái Thản Thương Khung Phá, Lam Ngân Hổ Kình Ma Chi Nhiếp cùng với Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo bốn cái mười vạn năm hồn kỹ cường đại, tuy rằng hồn lực tiêu hao cho mấy kỹ năng này đối với hắn vẫn còn có thể thừa nhận, nhưng cũng đồng dạng là vô cùng kinh khủng. Hơn nữa, ngay trước khi va chạm, hắn đã bị thương không nhẹ, chẳng qua là hắn dựa vào năng lực thân thể mạnh mẽ áp chế xuống mà thôi.

Lúc này sau khi đánh bay Thiên Quân Đấu La, sau đó lại chế trụ Hàng Ma Đấu La, hắn rốt cuộc cũng có một chút thời gian mà thở dốc. Oa lớn một tiếng, một lần nữa hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, hớp mạnh hai ngụm khí, lúc này mới nhấc tay phải lên, vận chuyển Khống Hạc Cầm Long, thu Hải Thần Tam Xoa Kích về trong tay. Đâm ra một kích, đâm tới lồng ngực của Hàng Ma Đấu La. Hàng Ma Đấu La lúc này dù sao vẫn còn đang duy trì thế phòng ngự, muốn đánh chết hắn tự nhiên phải dùng đến uy lực của Hải Thần Tam Xoa Kích. Thời gian trì trệ mười giây, cũng đủ cho hắn chết đến mấy lần.

Tình huống bên này của Đường Tam đột nhiên chuyển biến, nhất thời làm cho một phương cường giả của Thiên Đấu đế quốc ở trên tường thành lúc này khí thế đại thịnh. Đái Mộc Bạch cùng với Chu Trúc Thanh rốt cuộc cũng đã thi triển ra Võ Hồn Dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ của họ, Đại Sư cũng cùng với Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long phóng xuất ra Hoàng Kim Thánh Long, toàn lực phát động công kích, làm cho đối thủ liên tiếp bại lui. Không ít người bị bức rơi xuống khỏi thành, mấy tên Phong Hào Đấu La của Võ Hồn Đế quốc cũng có mấy người đã bị thương.

- Rút lui.

Ngay tại thời điểm Đường Tam dùng Hải Thần Tam Xoa Kích đâm về phía Hàng Ma Đấu La cũng đồng thời hét lớn. Bây giờ không lui còn đợi đến lúc nào nữa. Mặc dù trên tường thành tạm thời chiếm ưu thế, nhưng lực chiến đấu của chính mình cũng không còn thừa lại bao nhiêu, mà đối thủ lại còn đến năm tên Phong Hào Đấu La đỉnh phong. Cục diện dưới thành cũng đã gần như không chịu nổi nữa, lúc này rút lui ít nhất còn có thể bảo trì vài phần sinh lực. Đám Phong Hào Đấu La bị thương cũng không phải dễ giết như vậy, chính mình có thể giết chết tên Hàng Ma Đấu La này, đã xem như là thu hoạch không nhỏ rồi.

Oanh một tiếng thật lớn, Hải Thần Tam Xoa Kích dựa vào sức nặng kinh khủng của bản thân, kích đầu tiên đã đánh bay thanh Bàn Long Côn ra khỏi tay của Hàng Ma Đấu La, thân kích chấn động một chút, một lần nữa điểm ra. Thanh chủ nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích giống như một thanh lợi kiếm vậy, trực tiếp đâm thẳng vào người Hàng Ma Đấu La. Nếu mà một kích này oanh trúng, cho dù hồn lực của hắn có hùng hậu hơn chăng nữa, cũng khó thoát khỏi kết quả tử vong.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng thét to chợt vang lên:

- Ngươi dám.

Một cỗ kình phong mãnh liệt đánh thẳng về phía Đường Tam, từ phía bên hông oanh kích vào thân thể hắn. Năng lượng ba động mãnh liệt kích thích làm cho lông tóc toàn thân Đường Tam dựng đứng cả lên. Đó là công kích đủ để uy hiếp tính mạng của hắn a. Trong nguy hiểm, Đường Tam bất chấp việc tái phát động công kích giết Hàng Ma Đấu La, thân hình vừa chuyển, một đạo Hải Thần ánh sáng chợt rót vào trong Tam Xoa Kích, làm thành một cái quầng sáng kim sắc che trước người hắn.

Nhưng mà, làm cho hắn kinh hãi chính là, quầng sáng do Vô Định Phong Ba biến thành, gần như ngay lập tức bị nghiền nát. Thân thể của hắn dưới tác dụng của luồng cự lực khổng lồ kia bị bắn ngược về phía sau, một lần nữa máu tươi cuồng phun. Hắn lúc này mới ý thức được, tình huống thân thể

mình đã hạ thấp xuống đến mức như vậy, hồn lực, tinh thần đều còn lại không đến ba thành.

Một lão giả đồng dạng mặc trang phục kim bào ngân tú đã phóng đến tường thành, đúng là vị cung phụng khi nãy đã mang Bỉ Bỉ Đông cùng với Hồ Liệt Na đi. Chỉ thấy trong mắt hắn tinh quang chợt phóng, toàn thân đều bao phủ một tầng lân phiến kim sắc tinh mịn. Một kích khi nãy bắn tới, đúng là lợi trảo từ trên hai tay của hắn phát ra. Ngay tại sau lưng hắn, vẫn còn kéo theo một cái đuôi dài tràn đầy lân phiến cùng với gai nhọn.

Đây chính là võ hồn Hoàng Kim Ngạc Ngư Vương, một trong các thú võ hồn cao cấp nhất. Nhất là hồn lực kinh khủng phát ra từ vị cung phụng này, càng làm cho Đường Tam giật mình. Thiên Quân Đấu La cùng với Hàng Ma Đấu La đã rất mạnh, nhưng lão già này xuất hiện, lại khiến Đường Tam có cảm nhận giống như là đang đối mặt với Bỉ Bỉ Đông vậy. Theo hắn phỏng đoán, vị Hoàng Kim Ngạc Ngư Vương Đấu La trước mặt này, hồn lực ít nhất cũng đạt đến chín mươi tám cấp.

Đường Tam phán đoán cũng không sai, vị cung phụng trước mắt này của Võ Hồn đế quốc, thực lực đúng là chỉ đứng sau Thiên Đạo Lưu tại Trưởng lão điện, bài danh thứ nhì Kim Ngạc Đấu La. Năm nay hắn đã hơn một trăm năm mươi tuổi, thậm chí còn già hơn cả Thiên Đạo Lưu, thực lực kinh khủng cũng đạt đến trình độ chín mươi tám cấp. Năng lực cường hãn quả thật không kém Bỉ Bỉ Đông vẫn không thể phát huy ra toàn bộ thực lực. Hắn vừa xuất hiện trên tường thành, cục diện do Đường Tam vô cùng vất vả mới thiết lập được, lúc này một lần nữa nghịch chuyển.

Kim Ngạc Đấu La hừ lạnh một tiếng, chân trái chợt tiến lên một bước, thân thể xoay chuyển, cái đuôi to sau lưng chợt quét ngang qua, mang theo một luồng quang ảnh kim sắc liên tiếp quất tới hướng Đường Tam. Cùng lúc đó, hai tay hắn ở phía sau ấn xuống, kim quang mãnh liệt chợt bộc phát, làm thành một bức tường chặn đứng Hoàng Kim Thánh Long đang phóng đến để cứu viện.

Một lần này, Đường Tam thật sự có cảm giác có chút bất lực, vốn liếng của Võ Hồn đế quốc quả thật quá mức thâm hậu, cường giả không ngờ lại đông đúc đến như vậy. Đối mặt với công kích của Kim Ngạc Đấu La, hắn chỉ có

thể miễn cưỡng nhấc thanh Hải Thần Tam xoa kích của mình lên, dốc hết sức đem Hải Thần ánh sáng rót vào nó để ngăn cản. Cả người nhất thời bị quất văng lên cao, nặng nề đánh vào bức tường thành sau lưng, làm một mảng tường lớn bị nghiền nát. Trước mắt Đường Tam nhất thời lâm vào tối đen, hộc máu suýt ngất xỉu.

- Ủa.

Kim Ngạc Đấu La mắt thấy một kích của mình cũng không thể đem Đường Tam đánh chết cũng có chút ngoài ý muốn. Đường Tam lúc này rõ ràng là đã sức tàn lực kiệt, ở dưới tình huống như vậy mà cũng không thể đem hắn đánh chết. Thiên phú của tên thanh niên này quả thật là rất kinh người. Khó trách Bỉ Bỉ Đông, Thiên Quân, Hàng Ma đều trước sau bị hắn đánh bại, người này tuyệt không thể lưu lại.

Sát khí trong mắt Kim Ngạc Đấu La đại thịnh, một cái hư ảnh cá sấu khổng lồ chợt hiện lên sau lưng hắn, trên người hắn cái hồn hoàn thứ sáu trong nháy mắt lóe sáng, cái hư ảnh cá sấu khổng lồ kia đột nhiên như biến thành thực thể, gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Đường Tam. Mà thân mình chân chính của Kim Ngạc Đấu La lại xoay mạnh một vòng, cái đuôi dài vung lên, mạnh mẽ đánh lui toàn bộ đám cường giả của Thiên Đấu đế quốc đang cố gắng phóng đến cứu viện Đường Tam.

Hồn lực của Phong Hào đấu la chín mươi tám cấp quả thật quá mạnh mẽ, cho dù là Kiếm Đấu La Trần Tâm, sau khi trải qua tiêu hao một lượng lớn, cũng không có cách nào xuyên qua sự ngăn cản của hắn.

Một kích này ngay cả Đường Tam trong lòng cũng đã sinh ra cảm giác khó thoát khỏi tai kiếp. Hắn thật sự là đã không còn lực phòng ngự, công kích của một gã Phong Hào Đấu La chín mươi tám cấp, căn bản là không phải năng lực hiện tại của hắn có khả năng ngăn cản.

Ngay tại thời khắc vạn phần nguy cấp này, đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên:

- Ai dám đả thương con ta.

Một luồng quang mang màu đen thật lớn giống như một vòng tròn màu đen chợt từ dưới Gia Lăng quan bay lên giữa không trung, lấy khí thế vô cùng cuồng bạo dị thường đập mạnh lên đầu con cá sấu hoàng kim do hư ảnh hóa thành kia.

Một tiếng nổ ầm vang, hắc mang kia cũng không có tiêu tan, nhưng con Hoàng kim ngạc ngư kia đột nhiên bị đập nát văng tứ tán, hóa thành vô số kim quang bắn mạnh, nhưng cũng không có một tia nào xâm nhập đến thân thể của Đường Tam.

Cho dù là Kim Ngạc Đấu La đã đem không ít lực lượng dùng để ngăn cản đám cường giả của Thiên Đấu đế quốc, nhưng con Hoàng kim ngạc ngư kia của hắn dù sao cũng là một cái hồn kỹ thứ sáu, lại được chín mươi tám cấp hồn lực rót vào, đủ thấy nó mạnh mẽ cỡ nào, nhưng cũng bị người kia một kích nghiền nát, làm cho sắc mặt của vị đệ nhị cung phụng không khỏi đại biến, định thần nhìn kỹ về phía người mới đến.

Người mới đến thân mặc áo vải, thân hình cao lớn, tóc trên đầu cắt ngắn, giống như là đinh thép dựng đứng lên. Uy thế từ mắt hắn bắn ra bốn phía, nhìn qua kiên nghị giống như một vị thượng cổ ma thần vậy. Toàn thân cơ nhục nở nang, trong tay phải của hắn, có một thanh chuy khổng lồ màu đen, vô cùng to lớn, để ngang thân người. Thanh chuy kia có cái đầu lớn như một cái thùng chứa nước, bên trên khắc sâu hoa văn kim sắc, hơn nữa còn có một tầng hoa văn màu trắng quỷ dị ẩn hiện.

Người tới không phải ai khác, chính là người từng được xưng tụng là Phong Hào Đấu La trẻ tuổi nhất Đấu La đại lục, phụ thân của Đường Tam, có được phong hào Hạo Thiên cao nhất Hạo Thiên Tông, Đường Hạo.

Mặc dù chỉ một mình hắn che ở phía trước Đường Tam, nhưng Đường Hạo đứng ở đó lại giống như là một tòa sơn nhạc nguy nga vậy, Đường Tam bị che ở phía sau nhất thời cảm nhận được một loại cảm giác an toàn trước giờ chưa từng có.

- Ba.

Cảm giác an toàn khi được cha bảo vệ làm cho Đường Tam không nhịn được

la lên một tiếng.

Đường Hạo dường như khôi phục lại trình độ đỉnh cao, khuôn mặt âm lãnh giống như do huyền thiết tạo nên, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nơi này giao hết cho ta, các ngươi trước hết lui lại đi. Đại ca, chuyện trong thành giao lại cho ngươi.

- Được.

Thanh âm của Khiếu Thiên Đấu La Đường Khiếu chợt vang lên sau lưng Đường Tam, bóng dáng của hắn cũng đã xuất hiện. Đi theo phía sau hắn, còn có hơn một trăm tên trung niên, đồng dạng cầm theo Hạo Thiên Chuy trên tay, phóng nhanh bay qua khỏi tường thành, thẳng tiến vào bên trong Gia Lăng quan.

Ở ngay tại thời khắc khẩn cấp này, viện quân của Hạo Thiên Tông rốt cuộc cũng đã đến kịp, hơn nữa còn là do đích thân hai huynh đệ Đường Khiếu, Đường Hạo dẫn đầu.

Lúc này, dưới thành Gia Lăng quan, nương theo vô số âm thanh liên tiếp nổ vang, vô số thi thể từ trong bốn cửa thành liên tiếp bị đánh văng ra. Lúc trước binh lính của đại quân Thiên Đấu đế quốc nhảy vào bên trong cũng đã hơn năm vạn người, trong đó đại bộ phận vẫn là trọng trang kị binh. Nhưng lúc này tại bốn cửa thành lại giống như là đang nổ mạnh, vô số thi thể nương theo tiếng kêu thảm thiết văng ra.

Bất luận là vị tân vương Tuyết Băng của Thiên Đấu đế quốc, hay là Qua Long Nguyên soái, lúc này sắc mặt đều đại biến. Tình huống trước mắt chỉ có thể nói lên một vấn đề, đó chính là quân đội của bọn họ nhảy vào trong Gia Lăng quan toàn quân đều đã bị tiêu diệt. Hơn nữa cộng thêm đám binh lính bị tử thương lúc công thành, tổng số thương vong sợ rằng đã vượt hơn mười vạn rồi.

Sự hối hận sâu sắc tràn ngập trong lòng Tuyết Băng, hắn hối hận lúc đầu không nghe theo lời Đại Sư, có thể kịp thời lui quân, thế nên có càng nhiều chiến sĩ phải chết trên chiến trường. Hai mắt Tuyết Băng nhất thời đỏ lên,

giận dữ hét lên:

- Đánh chuông lui binh. Cấm vệ quân hoàng gia, theo trẫm tiến hành cản hậu, bảo vệ cho quân ta rút lui.

- Bệ hạ, không được. Đều là do lão thần, nhiệm vụ bảo hộ đại quân, cứ giao cho lão thần đi.

Qua Long Nguyên soái mạnh mẽ giữ Tuyết Băng lại, hắn sao có thể để cho Tuyết Băng thân là đế vương có thể mạo hiểm như vậy chứ? Chẳng qua, lời nói của Tuyết Băng cũng đã làm cho tinh thần của đại quân Thiên Đấu đế quốc nhất thời phấn chấn. Ngay cả đế vương cũng không để ý đến sinh tử, bọn họ còn có cái gì mà phải sợ cơ chứ?

Qua Long Nguyên soái dẫn theo Hoàng gia cấm vệ quân mãnh liệt lao ra. Tiếng chiêng mạnh mẽ vang lên, đám binh lính Thiên Đấu đại quân đang công kích rốt cuộc cũng bắt đầu lui binh. Nhưng mà, điều làm Qua Long Nguyên soái không nghĩ đến chính là, đại quân của Thiên Đấu đế quốc trong Gia Lăng quan rõ ràng đã bị địch nhân quét sạch, nhưng đối phương cũng không có lao ra. Duy chỉ có Đường Gia quân vẫn tiếp tục canh giữ tại bờ hào bên ngoài thành, tay ôm chặt bộ Gia Cát Thần Nỗ của bọn họ, tùy thời che chở cho đại quân rút ra.

Đương nhiên không phải đại quân của Võ Hồn đế quốc không muốn thừa thế xông lên, có ba vị đại cung phụng ở đây, còn có hơn năm ngàn danh hồn sư quân đội chủ lực, bọn họ căn bản là không sợ Gia Cát Thần Nỗ của Đường Gia Quân. Gia Cát Thần Nỗ chỉ có tác dụng khi đánh úp, dưới tình huống có chuẩn bị, đám vũ khí ngoại thân này đúng là cũng không thể chống lại hồn sư.

Bọn họ sở dĩ không có lao tới, chính là bởi vì sự xuất hiện của viện quân Hạo Thiên tông.

Người của Hạo Thiên tông đến cũng không có nhiều, tính luôn cả tông chủ Hạo Thiên tông Khiếu Thiên Đấu La Đường Khiếu, tổng cộng cũng chỉ có một trăm lẻ một người. Nhưng cũng chính một trăm lẻ một người này, lại có thể ngăn chặn hoàn toàn bước tiến của địch nhân.

Đường Khiếu là người đầu tiên rơi xuống chiến trường bên trong thành, đã nhanh chóng triển khai ra một thanh Hạo Thiên Chuy không nhỏ hơn thanh của Đường Hạo chút nào, không nhân nhượng chặn ngang công kích của ba đại cung phụng. Cùng lúc đó, một trăm đạo quang mang màu đen đồng thời sáng lên, đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc xông lên hàng đầu nhất thời đón nhận sự tẩy lễ của võ hồn chí cường của đám hồn sư thuộc về thiên hạ đệ nhất tông môn này. Một trăm chuôi Hạo Thiên Chuy đồng thời phát động công kích, nhất thời ngăn cản bước tiến của toàn bộ đám hồn sư, cũng cấp cho đại quân Thiên Đấu đế quốc thời gian để rút lui.

Trên tường thành, Đường Hạo để thanh Hạo Thiên Chuy ngang trên người chậm rãi chỉ về phía trước, chỉ thẳng vào mặt Kim Ngạc Đấu La:

- Là ngươi đả thương con ta?

Kim Ngạc Đấu La hừ lạnh một tiếng:

- Là ta thì đã sao? Hạo Thiên Tông, khốn kiếp, hay cho một cái Hạo Thiên Tông. Không nghĩ đến đám rùa đen rụt cổ các ngươi cũng có ngày xuất hiện lại. Ngươi là cái thá gì, mà dám cùng lão phu nói chuyện, cho dù là Đường Thần có ở đây, cũng phải gọi ta một tiếng tiền bối. Hãy mau xưng tên đi, lão phu không giết kẻ vô danh.

Từ bối phận mà xét, Kim Ngạc Đấu La quả thật nếu so với Thiên Đạo Lưu, Đường Thần bọn họ còn cao hơn một đời. Hắn cũng là cường giả có bối phận cao nhất hiện tại trong Võ Hồn đế quốc. Cho dù là Thiên Đạo Lưu đi nữa, đối với hắn cũng phải kính lễ ba phần. Bị Đường Hạo dùng Hạo Thiên Chuy chỉ thẳng vào mặt mà mắng như vậy, lửa giận trong lòng hắn lúc này cũng đã thiêu đốt hừng hực rồi.

Đường Hạo hừ một tiếng xem thường:

- Có chí không cần tuổi cao, vô chí sống uổng trăm năm. Bằng vào ngươi mà cũng xứng nhắc đến tên của gia gia ta sao? Thiên Đạo Lưu đâu rồi, kêu hắn đến đây ứng chiến đi? Ngươi à? Còn không xứng.

Trong mắt Kim Ngạc Đấu La nộ quang đại phóng:

- Được, được, được, ta cũng muốn xem thử, ngươi càn rỡ như vậy rốt cuộc là có bao nhiêu thực lực. Lão phu cũng đã năm mươi năm nay cũng không có rời khỏi Trưởng lão điện, hôm nay ta muốn nhìn xem, đám tiểu bối các ngươi rốt cuộc là có được bao nhiêu cân lượng.

Kim quang chói mắt từ trên người Kim Ngạc Đấu La chợt bộc phát ra, mỗi một phiến lân giáp trên người hắn đều dựng đứng cả lên, mái tóc bạc trên đầu hắn trong nháy mắt cũng biến thành chất sừng nặng nề, hoàn toàn bao phủ cái đầu hắn ở bên trong. Thân người hơi hơi nằm sấp xuống phía trước, nhìn qua giống như một con cá sấu to lớn vậy. Chín cái hồn hoàn trên người phát ra quang mang lóng lánh, trong đó, cái hồn hoàn cuối cùng cũng là màu đỏ, cùng với màu sắc hồn hoàn trên người Đường Hạo là hoàn toàn giống nhau.

Đường Hạo cười ha hả:

- Đến đây đi, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống uổng trăm năm. Tiểu Tam, nhìn rõ một chút, đây mới là uy lực chính thức của Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên Tông chúng ta.

------oOo------

Chương 466: Hạo Thiên Chuy chân chính, trạng thái Hạo Thiên Đấu La: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: vbi (A Bì)

Biên: dangneo (A Nèo)

Đường Hạo phóng túng quát to:

- Tiểu Tam, nhìn cho rõ. Đây mới là uy lực chân chính Hạo Thiên Chuy của Hạo Thiên tông chúng ta.

Vừa nói, Đường Hạo bước lên, toàn thân giống như một cơn gió lốc, Hạo Thiên Chuy trong tay cấp tốc lao ra, phóng thẳng đến Kim Ngạc Đấu La (Cá Sấu Chúa). Nếu như nói Kim Ngạc Đấu La lúc này giống như là một vầng mặt trời mầu vàng chói mắt thì Đường Hạo lại giống như là một một vầng mặt trời mầu đen quỷ dị, tràn ngập khí phách cuồng ngạo tà dị và thôn phệ.

Từ nhỏ đến lớn, Đường Tam duy nhất một lần chứng kiến Đường Hạo ra tay, chính là lần tại Vũ Hồn Điện, Đường Hạo chỉ bằng lực lượng của một kích, đã chặn đứng mấy tên Phong Hào Đấu La của Vũ Hồn Điện, cứu hắn và Tiểu Vũ. nhưng khi đó thì vết thương cũ trên thân thể Đường Hạo vẫn chưa lành, bản thân thực lực đã giảm mạnh. Đường Tam vẫn chưa bao giờ chứng kiến thực lực chân chính của phụ thân, lúc này mắt thấy phụ thân ra tay. Vốn vừa ăn xong đại hương tràng cũng như điều tức khôi phục thực lực, hắn đứng một bên tập trung tinh thần quan sát.

Lúc này, vị Hàng Ma Đấu La kia cũng đã khôi phục lại, nhưng hắn lại không nhúng tay vào, mà là rất nhanh lùi sang một bên, từ vẻ mặt, thái độ cung kính của hắn với Kim Ngạc Đấu La là có thể nhìn ra, địa vị của gã cung phụng này trong Vũ Hồn đế quốc cao quý cỡ nào.

Đường Tam lúc này yên tĩnh, trong đầu thoáng nghĩ nhanh, hắn biết, lúc này Thiên Đấu Đế Quốc đã không còn khả năng công phá Gia Lăng quan nữa. Sáu đại cung phụng của Vũ Hồn đế quốc cùng với năm nghìn tên hồn sư đến tăng viện, đã khiến cho thực lực song phương hoàn toàn nghịch chuyển. Tính cả Thiên Quân Đấu La đã đánh bay hắn thì Phong Hào Đấu La cấp bậc cung phụng trong Gia Lăng quan đã có tới bốn người, đại bá dẫn đầu đệ tử Hạo Thiên tông có thể che chở cho đại quân Thiên Đấu Đế Quốc rút lui được cũng đã không hề dễ. Muốn công kích một lần nữa đã là không có khả năng. Cơ hội tốt nhất đã trôi qua. Bất quá, trận này, mặc dù Thiên Đấu Đế Quốc tổn thất không nhỏ, nhưng quân thủ thành Gia Lăng quan của Vũ Hồn đế quốc cũng tổn thất thảm trọng. Dựa theo số lượng đến tính toán mà nói thì hai quân đoàn hồn sư là thiên sứ, thánh long nếu cộng lại mà còn được hơn vạn người thì cũng là không tệ, quân đội thì tử thương hằng hà sa số.

Còn Thiên Đấu Đế Quốc mặc dù tổn thất cũng lớn, nhưng ít ra Đường gia quân không có tổn thương, số lượng hồn sư tổn thương cũng ít hơn so với đối

thủ. Thiên Đấu Đế Quốc quốc tiềm lực vẫn cường thịnh, từ trên tổng thể mà nhìn, hôm nay đánh một trận mặc dù khó có khả năng công phá địch nhân một trận nữa, nhưng mơ hồ, ưu thế khống chế cục diện vẫn là của Thiên Đấu Đế Quốc. Bỉ Bỉ Đông mặc dù không chết, nhưng trong vòng một tháng, nàng không thể có năng lực chiến đấu. Điểm mấu chốt chính là sau khi trận chiến này chấm dứt, chỉ cần tính toán như thế nào để chống lại sáu gã đại cung phụng trước mắt này thôi.

Nghĩ tới đây, Đường Tam đưa mắt ra hiệu cho các đồng bọn ở bên kia. Một đám cường giả vốn đang chiếm cứ thượng phong liền chỉ lưu lại một mình Kiếm Đấu La áp trận, những người khác đều lui lại tường thành, còn Kiếm Đấu La thì đi tới chỗ Đường Tam để bảo vệ hắn. Lúc này, trong mắt vị Phong Hào Đấu La chín mươi bảy cấp này cũng tràn ngập vẻ cuồng nhiệt. Hắn đương nhiên là biết rõ Đường Hạo, vị này từng là vị Hạo Thiên Đấu La sáng tạo quá nhiều kỳ tích trong giới hồn sư. Nhưng hắn cũng từng nghe nói qua về Kim Ngạc Đấu La, vị Kim Ngạc Đấu La này từng nổi danh cùng thời với tổ phụ của Kiếm Đấu La. Bối phận cực cao, thực lực mạnh mẽ, tuyệt đối là một trong những người xuất sắc của thế hệ trước. Hai đời cường giả cũ mới đối đầu nhau, đối với Kiếm Đấu La vốn đã rất khó có thể đột phá tiếp mà nói, không nghi ngờ gì chính là tuyệt đối đặc sắc. Hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội như vậy. Hắn chỉ còn một cánh tay, nói không chừng là có thể từ trong trận đỉnh cao đại chến này mà học được điều gì đó. Phải biết rằng, hồn lực cao thấp cũng không đại biểu cho toàn bộ thực lực. Từ Đường Tam vốn chỉ có thực lực chín mươi ba cấp nhưng lại đánh bại đông đảo cường giả là có thể nhìn rõ điều này.

Đối mặt với thân thể biến hóa của Kim ngạc Đấu La, Đường Hạo vẫn không lộ ra bất kỳ biểu tình gì, vẫn chỉ dùng Hạo Thiên Chuy khổng lồ của hắn mà chỉ thẳng vào đối phương. Bởi vì bản thể của Hạo Thiên Chuy vốn cực lớn, lúc này, hắn thậm chí còn không nhìn thấy thân thể của đối phương. Nhưng từ trên người hắn, cỗ hơi thở hùng bá thiên hạ lại không chịu chút ảnh hưởng nào bởi thực lực và thân phận của đối thủ.

Dưới sự trợ giúp của Đường Tam, Đường Hạo đã đả thông kì kinh bát mạch, hồn lực của hắn đã đạt tới chín mươi bảy cấp, mặc dù khác biệt giữa hồn lực chín mươi bảy cấp và chín mươi tám cấp phải gấp đôi, hắn vốn phải ở vào tình thế kém hơn mới đúng. Nhưng Đường Hạo từ khi xuất đạo đến nay, chưa

bao giờ chính thức bị bại, cỗ khí thế cường thịnh, dáng vẻ hùng bá thiên hạ của hắn khiến cho ngay cả Đường Tam ở sau lưng cũng phải tự nhận là còn kém xa.

- Đến đây đi.

Đường Hạo hét lớn một tiếng.

Kim Ngạc Đấu La trong lòng tức giận tăng lên mấy phần, hắn cao hơn Đường Hạo tới ba bậc, tự phụ thân phận, vốn chờ Đường Hạo công kích trước, cũng không nghĩ đến là Đường Hạo lại kiêu ngạo như thế, thậm chí xem thường chút tiện nghi đó. Đã nhiều năm qua chưa từng giận dữ đến thế này. Hắn cũng không nhiều lời, toàn thân kim quang đại phóng, thân hình trong nháy mắt quay ngược lại, cái đuôi dài rất lớn phía sau lưng giống như roi thép quất về phía Đường Hạo.

Đây đương nhiên không phải là một quất đơn giản, chỉ thấy chiếc đuôi cá sấu rất lớn vừa vung ra, nơi đi qua, không khí hoàn toàn bị vặn vẹo trở nên hư ảo, khiến cho người khác căn bản không thể thấy rõ vị trí chính thức của cái đuôi, luồng khí lưu kinh khủng kích thích không khí phát ra liên tiếp tiếng rít và tiếng khí nổ. Mà đây cũng không phải sử dụng hồn kĩ, chỉ là công kích thân thể một cách thuần túy nhất.

Động tác của Đường Hạo cũng đồng dạng đơn giản, chân trái tiến lên một bước, nặng nề đạp xuống mặt đất, trong tiếng ầm ầm nổ vang, lấy chân trái của hắn làm trung tâm, mặt đất của tường thành kiên cố Gia Lăng quan nhất thời xuất hiện một vết nứt rất lớn, cánh tay phải của Đường Hạo đang giữ Hạo Thiên Chuy trong nháy mắt duỗi về phía sau lưng, cơ nhục toàn thân trong nháy mắt hoàn toàn căng lên, hắc sắc quang mang mãnh liệt khiến cho cả người và chuy cùng hoàn toàn hợp thành một thể, chân trái lại nhấc lên, hoàn toàn chỉ lấy mũi chân điểm xuống chống đỡ trên mặt đất, ống quần chỗ bắp chân trái trong nháy mắt hóa thành bụi phấn, lộ ra cơ chân so với đá hoa cương còn cứng hơn. Sau một khắc, Hạo Thiên Chuy đã lặng lẽ không một tiếng động bắn ra.

Không sai, là không có bất kỳ thanh âm gì, phảng phất như tất cả thanh âm đều bị hút vào trong một chuy này. Cự đại Hạo Thiên Chuy ngang trời xuất

thế, mặc dù không hề có bất cứ thanh âm gì bộc lộ sự cường đại của nó. Nhưng ở trong mắt Đường Tam, một chuy này chính là toàn bộ tinh, khí, thần của Đường Hạo đã hoàn toàn kết hợp, thậm chí ngay cả khí thế oai chấn thiên hạ của hắn cũng hoàn toàn dung nhập vào trong Hạo Thiên chuy.

Nhìn thì chỉ như một chuy đơn giản, nhưng lại mang đến cho Đường Tam một nhận thức mới về cách sử dụng chuy. Giống như Đường Hạo nói, đây mới là chính thức là Hạo Thiên chuy!

Hạo Thiên Chuy cùng đuôi cá sấu mãnh liệt va chạm tại một chỗ, từng đợt từng đợt sóng không khí kinh khủng bắn tung tóe khắp nơi. Đường Tam rõ ràng có thể cảm giác được trong một chuy này của phụ thân bộc phát ra lực lượng kinh khủng cỡ nào, khiến cho ngay cả hắn cũng phải sinh ra một loại cảm giác ngay cả hắn có sử dụng Hải Thần tam xoa kích cũng không thể chống đỡ nổi.

Khi Đường Tam còn nhỏ, Đường Hạo từng dạy hắn là bắp chân mới là căn nguyên nơi phát lực của con người, cơ nhục của hai bắp chân chính là chỗ thứ hai, chỗ thứ ba là trái tim.

Trước ngày hôm nay, Đường Tam tự nhủ là đã làm rất tốt. Nhưng lúc này, nhìn thấy tận mắt phụ thân đánh ra một chuy này thì hắn mới phát hiện là hắn vận dụng lực lượng vẫn còn kém xa. Cơ nhục bắp chân trái của phụ thân là nơi đột ngột bộc phát lực lượng, giống như trái tim đột ngột kịch liệt đập vậy, hắn toàn thân đều lấy bắp chân làm khởi điểm, giống như một cây cung lớn bung ra, lực lượng của thân thể, lực lượng của Hạo Thiên chuy, lực lượng của tinh thần, cộng với cả hồn lực, đã hoàn mỹ dung hợp thành một thể. Từng được vinh danh kỳ tài trăm năm khó gặp của Hạo Thiên tông, Đường Hạo tại trước mặt nhi tử rốt cuộc đã thể hiện thực lực thực sự của hắn.

Đuôi cá sấu của Kim Ngạc Đấu La tại trước mặt Hạo Thiên Chuy dĩ nhiên là bị rung lên ầm ầm, ngay sau đó thì bản thể của Kim Ngạc Đấu La cũng bị xoay tròn nửa vòng.

Hắn phóng thích ra hồn lực tuyệt đối không thấp hơn so với Đường Hạo, nhưng ngay cả trong tình huống hồn lực của hắn đã hoàn toàn áp chế Đường Hạo, tại một kích giao thủ này, hắn đã hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Động tác của Đường Hạo không dừng lại, một chuy quét ngang, đánh bay đuôi cá sấu. Hắn lấy chân trái làm trụ thân thể nhanh chóng xoay tròn xuyên vào trong lòng đất cứng rắn, tựa như một mũi khoan. Hạo Thiên Chuy bị thân thể mạnh mẽ đến mức tận cùng của hắn kéo xoay tròn theo, như một cây cung lại được kéo căng hơn nữa, sức bộc phát cũng càng thêm mãnh liệt, đệ nhị chuy đã lập tức nối tiếp đệ nhất chuy oanh về phía Kim Ngạc Đấu La.

Kim Ngạc Đấu La không hổ là Phong Hào Đấu La chín mươi tám cấp, mặc dù lần va chạm đầu tiên chịu thua thiệt đã khiến cho hắn thất kinh, nhưng phản ứng của hắn vẫn cực nhanh, thân thể xoay tròn theo chiều ngang giữa không trung, đồng thời đệ thất hồn hoàn trên người đã lóe sáng, toàn thân cơ nhục, kinh mạch trong nháy mắt tăng vọt, Kim Ngạc chân thân phóng thích. Toàn thân đã biến thành một con Cá Sấu khổng lồ dài hơn mười thước. Vẫn là một đuôi quất đến, nhưng lần này, khí thế của hắn đã trở nên hoàn toàn khác trước. Lực lượng khổng lồ, khiến cho Gia Lăng quan một mảnh cát bay đá chảy, tạo nên một cỗ kình khí kinh khủng tựa như mây che kín bầu trời.

Đối mặt đối thủ đột nhiên lực lượng biến mạnh, thế nhưng Đường Hạo căn bản vẫn không hề lay động, đệ nhị chuy này của hắn oanh ra vẫn được nện xuống. Nhưng ngay khi Hạo Thiên Chuy sắp va chạm với Kim Ngạc Đấu La trong trạng thái Vũ Hồn chân thân thì trong nháy mắt, đột nhiên, cả Hạo Thiên Chuy hoàn toàn biến thành màu trắng. Đường Hạo tự thân khí phách trong nháy mắt biến thành khí phách điên cuồng. Tựa như gầm thét, tựa như Kim Cang La Hán trợn mắt. Kình khí mênh mông khiến cho dưới thân hắn, toàn bộ đất đá đều bị vỡ tan.

Oanh --.

Song phương va chạm lần thứ hai. Lần này, Đường Hạo không thể tiếp tục đánh bay đuôi cá sấu nhưng chiếc đuôi cá sấu cũng không thể lay động thân thể hắn.

Đường Hạo nhún người lên, hung hăng lao thẳng tới, chân trái lần nữa đạp trên mặt đất. Lần này, cả tường thành đều bị một cước của hắn dậm thành một cái rãnh sâu, trong tiếng nổ ầm ầm, Hạo Thiên Chuy một lần nữa đón gió biến lớn, thân chuy vốn đã rất lớn lúc này giống như một đám mây đen, đám

mây đen cuồng nộ đập xuống Kim Ngạc Đấu La.

Từ đệ nhất chuy đến đệ tam chuy, Đường Hạo cũng không hiển lộ ra cái dáng vẻ nước chảy mây trôi, nhưng ba chuy này hắn nối tiếp nhau, lại tràn ngập mỹ cảm của lực lượng. Cỗ khí thế cuồng phách khiến cho hắn trông tựa như là một cây Hạo Thiên Chuy vậy, cuồng hãn trước mặt đối thủ. Hồn lực, tu vi rõ ràng là vượt qua hắn, kinh nghiệm lại càng nhiều hơn hắn, nhưng Kim Ngạc Đấu La lại hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Đệ tam chuy chính là hạo thiên chân thân. Lần trước, Đường Hạo chính là dựa vào một chuy này để cứu Đường Tam và Tiểu Vũ trước Vũ Hồn điện. Lần này, đối thủ của hắn không phải là Giáo Hoàng điện, mà là đệ nhị cung phụng của Vũ Hồn đế quốc. Ba chuy liên tiếp, đã khiến cho khí thế toàn thân hắn hoàn toàn tăng tới trạng thái đỉnh cao, đó là khí thế kinh khủng không thể diễn tả bằng ngôn từ. Kim Ngạc Đấu La mặc dù tu vi cao hơn hắn nhưng trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác không thể chống lại.

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Vũ Hồn Hạo Thiên Chuy thật sự cường đại như vậy sao? hay là nói, gã trung niên nam nhân này thân thể cũng đã cường đại tới trình độ như vậy.

Kim Ngạc Đấu La từng chứng kiến tông chủ đời thứ nhất của Hạo Thiên Tông là Đường Thần. Nhưng khi Đường Thần giao thủ với Thiên Đạo Lưu, hắn sử dụng Hạo Thiên Chuy lại khác hoàn toàn so với Đường Hạo. Đường Thần mặc dù cũng thập phần bá đạo, nhưng nhiều hơn vẫn là dựa vào một thân hồn lực cường đại kết hợp với tuyệt thế kĩ xảo bất tận công kích khiến cho đối thủ không thể nào chống đỡ.

Nhưng Đường Hạo trước mắt này lại không đi theo con đường của Đường Thần khi xưa, hắn thể hiện ra, hoàn toàn là lực lượng, lực lượng vô tận, cường đại đến dị thường. Cho dù hồn lực của đối thủ cao hơn hắn, nhưng không ngờ hắn vẫn lựa chọn lấy lực lượng để áp đảo đối thủ.

Giờ phút này, đường chủ Lực đường của Đường môn là Thái Thản đã lệ rơi đầy mặt. Hắn sở dĩ tôn kính Đường Hạo như vậy, nhận Đường Hạo là chủ không phải là vì khí phách thuần lực lượng ấy của Hạo Thiên Chuy sao?

Đồng dạng thoát khỏi trạng thái hoàng kim thánh long, Phất Lan Đức toàn thân phát lạnh, hắn bây giờ vẫn nhớ kĩ khi trước hắn cùng Triệu Vô Cực tại trước mặt Đường Hạo vốn không hề sử dụng bất cứ hồn kĩ gì thậm chí không có phóng thích Vũ Hồn nhưng vẫn bị lực lượng tuyệt đối đó áp chế. Hắn thật sự may mắn, lúc đầu chính mình không dám đối nghịch với Đường Hạo.

Dẫn các đệ tử Hạo Thiên tông che chở đại quân rút lui, bản thân thì ngăn cản ba tên cung phụng, khi rời khỏi Gia Lăng quan, Đường Khiếu nhìn thấy một màn này, ánh mắt của hắn có chút mờ đi, nhưng Hạo Thiên Chuy trong tay lại càng trở nên cường hãn, không nhân nhượng đánh cho ba tên cung phụng chỉ ở trong cửa thành không thể lao ra.

Hạo Thiên, Hạo Thiên Đấu La của Hạo Thiên tông rốt cuộc đã trở về. Cái danh hiệu Hạo Thiên Đấu La này, tại Hạo Thiên tông không phải đại biểu cho người có hồn lực mạnh nhất, mà là người chính thức mạnh nhất. Từng là Đường Thần, đến bây giờ lại thuộc về Đường Hạo. Khí thế hùng bá thiên hạ, đứng ngay trên Gia Lăng quan, một chuy Hạo Thiên nở rộ với vô hạn uy thế oanh kích xuống, cũng đồng dạng tuyên cáo là Hạo Thiên tông đã trở về.

Rốt cuộc, Kim Ngạc Đấu La đối diện với uy thế áp lực đến tận cùng thì cũng không dám trực tiếp đón đỡ, thân cá sấu trong nháy mắt lui lại đằng sau, cái đầu cứng rắn của nó nặng nề đánh vào bên cạnh của Hạo Thiên Chuy Hạo Thiên chân thân. Tuy nhiên thân thể của hắn cũng trong va chạm mà bị bắn ngược, bị bắn mạnh đến bay vọt ra. Còn Hạo Thiên Chuy thì vẫn không dừng lại, oanh thẳng vào tường thành Gia Lăng quan.

Hắc quang chợt lóe, cả không gian phảng phất như bị chấn động kịch liệt, tất cả mọi người đều có cảm giác trống ngực chợt dừng lại một chút, rồi lại đập nhảy dựng lên với tốc độ nhanh gấp đôi. Đúng lúc trái tim của bọn họ đập nhảy dựng lên thì đồng thời, một tiếng nổ vang truyền xa tới cả trăm dặm vang lên từ phía Tường thành Gia Lăng quan.

Không bị cản trở, Hạo Thiên Chuy hắc quang bay tứ tán oanh thẳng vào tường thành dày tới cả trăm thước, đất đá nổ tung ra, xuất hiện một cái lỗ hổng sâu tới hơn mười thước.

Kim Ngạc Đấu La đột nhiên phát hiện, hắn có thể đã già. Mặc dù hắn bình an

rơi xuống đất, cũng không bị một chuy này của Đường Hạo ảnh hưởng quá lớn, nhưng khi nhìn thấy lỗ thủng cự đại kia, cảm thụ được hơi thở chấn nhiếp thiên hạ của đối thủ, hắn hiểu được là hắn đã bại.

Đường Hạo không truy kích tiếp, giơ chuy mà đứng. Lúc này hắn nhìn qua không hề kém Đường Tam lúc đánh bại Bỉ Bỉ Đông cầm hoàng kim tam xoa kích trôi nổi giữa không trung. Hắn thì bá đạo còn Đường Tam thì ưu nhã, hình thành một sự đối lập, nhưng không nghi ngờ gì đều tác động sâu sắc đến tâm can của các chiến sĩ Thiên Đấu Đế Quốc.

- Kim Ngạc Đấu La, vừa rồi quên nói cho ngươi, ta tên Đường Hạo, phong hào Hạo Thiên. Chính là Hạo Thiên Đấu La thế hệ này của Hạo Thiên tông. Khi xưa Thiên Tầm Tật chính là bị ta đánh cho thương nặng, sau hộc máu mà chết. Khi đó hồn lực của hắn đã đạt tới chín mươi lăm cấp, còn ta vừa mới tiến vào cảnh giới Phong Hào Đấu La.

Sắc mặt Kim Ngạc Đấu La đại biến, thất thanh nói:

- Ngươi chính là Đường Hạo.

Hắn mặc dù đã rất lâu không rời khỏi Trưởng lão đường, nhưng vẫn không thể không biết đại danh Đường Hạo?

Thiên Tầm Tật, chính là giáo hoàng đời trước của Vũ Hồn Điện, cũng là con trai duy nhất của đại cung phụng Thiên Đạo Lưu, năm đó hắn cũng từng được vinh danh là nhất đại kỳ tài của Vũ Hồn Điện, năm mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới Phong Hào Đấu La, sau đó lại liên tiếp đột phá. Nhưng ngay cả vậy, hắn vẫn bị Đường Hạo đánh trọng thương, không lâu sau khi trở về Vũ Hồn Điện thì đã chết. Cái tên Đường Hạo từng khiến cho Thiên Đạo Lưu suýt lâm vào điên cuồng, nỗi đau của tuổi già bị mất con khiến cho Thiên Đạo Lưu tự thân xuất mã đuổi giết Đường Hạo. Nhưng năm đó hắn mấy lần giao thủ với Đường Hạo nhưng vẫn không thể đánh chết Đường Hạo, sau đó thì Đường Hạo mất tích. Hơn hai mươi năm trôi qua, không nghĩ tới là Hạo Thiên Đấu La khi xưa từng khiến cho cả Vũ Hồn Điện bị chấn động lại trở về đúng vào lúc này. Còn xuất hiện tại trước mặt hắn.

Đường Hạo giơ tay trái lên, chỉ ngón trỏ vào Kim Ngạc Đấu La, lắc lắc ngón

tay, lãnh khốc nói:

- Muốn báo thù cho Thiên Tầm Tật, ngươi vẫn chưa đủ, gọi Thiên Đạo Lưu đến đây.

Vừa nói, hắn xoay người đi tới cạnh Đường Tam, nâng con trai lên, vỗ vào lưng Đường Tam, rót một cỗ hồn lực cường đại vào trong cơ thể Đường Tam.

- Tiểu Tam, ngươi nhớ kĩ, cho dù có chết trận, cũng tuyệt đối không thể ngã xuống.

Vừa nói, hắn hướng Kiếm Đấu La bên cạnh gật đầu một cái, hét lớn một tiếng:

- Chúng ta đi. Xem ai dám đuổi theo.

Đường Hạo mang theo Đường Tam, cùng Kiếm Đấu La đều phóng người lên, cả ba người bay thẳng đến chỗ đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc. Lúc này, toàn bộ sáu gã đại cung phụng đều tụ tập tại tường thành, nhưng giống như Đường Hạo nói, sáu vị đỉnh cao Đấu La, vẫn không có một ai dám đuổi theo. Tâm khí của bọn họ đã bại, bại bởi cỗ khí thế hùng bá thiên hạ của Đường Hạo. Ba chuy của Đường Hạo không chỉ chấn nhiếp Kim Ngạc Đấu La, mà còn chấn nhiếp tất cả cường giả của Vũ Hồn đế quốc. Mặc dù thực lực mà hắn hiển lộ ra không huyễn lệ như Hải Thần tam xoa kích của Đường Tam, nhưng đây tựa hồ lại áp chế hết thảy. Ngay cả Đường Tam cũng không có được cỗ khí phách như vậy.

- Đại ca, để cho bọn họ đi sao?

Lúc trước bị Đường Tam oanh ra khỏi thành, Thiên Quân Đấu La không nhịn được phẫn nộ mà hỏi.

Kim Ngạc Đấu La lúc này tâm tình không tốt, cả giận nói:

- Ngươi có bản lãnh thì đuổi theo đi! Ngươi cũng không nhìn ra lúc này là lúc nào à, Gia Lăng quan đã trở thành như vậy. Các ngươi lập tức đi triệu tập tất cả tướng lĩnh chỉ huy bên trong thành. Ngay cả Thiên sứ quân đoàn, Thánh

Long quân đoàn cũng không được nghỉ ngơi, lập tức lên thành thủ hộ, phòng ngừa Thiên Đấu Đế Quốc lần nữa phát động công kích. Gia Lăng quan bị tàn phá như thế này, có thể an toàn thủ thành ở đây đã không tồi rồi.

- Dạ.

Năm vị cung phụng khác dĩ nhiên là tuân lệnh hắn, cung kính đáp một tiếng, lập tức đi hạ lệnh.

Đường Tam cùng phụ thân trở lại chỗ đại quân Thiên Đấu Đế Quốc, không khỏi quay đầu nhìn lại, toàn là một biển máu. Một trận này, song phương cùng bị thương vong thảm trọng, nhất là tại bên trong và bên ngoài cửa thành Gia Lăng quan, thi thể chất đống như núi. Nếu tính chuẩn thì con số thương vong của cả hai bên phải vượt qua hai mươi vạn. Trong đó người chết chiếm hơn năm mươi phần trăm. Hai bên tổn thất gần tương đương. Mặc dù rút lui không quá muộn, nhưng cái kết cục lưỡng bại câu thương này cộng với chứng kiến nhiều người chết ở trên chiến trường như vậy, Đường Tam vẫn cảm giác trong lòng nặng trĩu.

Tuyết Băng đón hai huynh đệ người Đường Hạo, Đường Khiếu cùng các đệ tử Hạo Thiên tông mà bọn họ dẫn theo đến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay, nếu không phải là viện binh của Hạo Thiên tông tới kịp, tổn thất không biết còn lớn đến mức nào. Không cần phải nói đến chuyện khác, nếu hôm nay Đường Tam chết trận thì trận này cũng không cần phải đánh nữa. Từ lúc bắt đầu chiến tranh đến giờ, đây là lần đầu tiên Tuyết Băng nhận ra là đế quốc đã quá ỷ lại vào Đường Tam. Ở trên loại chiến trường như thế này, tác dụng của cường giả không chỉ là thực lực mà quan trọng hơn là ảnh hưởng tinh thần đối với toàn quân.

Hôm nay công kích Gia Lăng quan công sắp thành nhưng cuối cùng lại bị tổn thất không nhỏ. Tuy nhiên xét toàn cục mà nói thì vẫn có thể chấp nhận được.

- Sư phụ, quốc sư, hôm nay đều là ta bất tốt, liều lĩnh tham công. Cho nên đã khiến nhiều ưu tú chiến sĩ chết như vậy.

Tuyết Băng hơi rơi lệ cúi đầu trước mặt Đường Tam.

Đường Tam bị thương không nhẹ, thân thể thật suy yếu, than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu là ta, có lẽ ta cũng có quyết định giống ngươi. Bệ hạ không cần tự trách, mắt thấy sắp đại công cáo thành, có chút nôn nóng thì cũng là thường tình của con người. May mà hôm nay đánh một trận, chúng ta cũng không phải không có thu hoạch. Trước hết hãy thu binh quay về quân doanh, dọn dẹp chiến trường cái đã.

Tuyết Băng gật đầu, hướng Qua Long nguyên soái nói:

- Nguyên soái, thu dọn chiến trường, kiểm kê số lượng thương vong, thu binh.

- Rõ, bệ hạ.

Thời gian của trận đại chiến kịch liệt này cũng không phải là quá dài, nhưng bởi vì vô số hồn sư gia nhập đã khiến cho trận chiến này trở nên cực kì thảm liệt, các binh lính bình thường đóng vai trò là vật hy sinh, mà ngay cả các hồn sư của Vũ Hồn đế quốc cũng bị tử thương thảm trọng.

Song phương cơ hồ cùng đồng thời thu dọn chiến trường, các thi thể tại phụ cận hộ thành hà cũng như là ở trong Gia Lăng quan thì Vũ Hồn đế quốc tự động thu dọn, còn ở chiến trường bên ngoài cơ hồ thì cũng không có quá nhiều thi thể sót lại, Thiên Đấu Đế Quốc thu dọn chiến trường cũng dễ dàng hơn, chủ yếu là chăm sóc người bị thương.

Cũng không phải là Vũ Hồn đế quốc vì thiện tâm mà phái ra đại lượng nhân lực thu dọn chiến trường mà là bởi nếu bọn họ không làm vậy thì một khi vô số thi thể hóa thành ôn dịch sẽ trở thành đại nạn thật sự.

Trở lại nơi đóng quân, Đường Tam không hề nghỉ ngơi ngay, hắn cần phải an bài một chút cho phụ thân và đại bá, dù sao, trong Đường môn bốn đại đơn tính tông tộc thù hận Hạo Thiên tông quá sâu, ngoài Lực chi nhất tộc thì nhất định phải trấn an ba đại tông tộc khác. Đồng thời cũng phải đem Hạo Thiên tông an bài ở trong đại quân. Về phía Tuyết Băng đại đế thì đơn giản, biểu hiện của Đường Hạo tại trên tường thành Gia Lăng quan, đủ để chinh phục vị

đế vương cầu người tài như khát nước này.

Đại quân tu chỉnh, Tuyết Băng đầu tiên là tổ chức hội nghị quân sự, tổng kết được và mất trong trận chiến này. Đường Tam cùng đại sư và đám cao tầng đều đi vào trong đại quân trướng.

Thân thể của Đường Tam quả là cường hãn, lúc trước mặc dù bị thương không nhẹ, hồn lực tiêu hao cực lớn, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn khi quay trở lại doanh này thì hắn đã khôi phục vài phần. Nhìn từ bên ngoài, giống như là không hề có bất kỳ tiêu hao gì. Đây mới là ưu thế chính thức của Đường Tam: đả thông kỳ kinh bát mạch, hơn nữa bản thân lại có được mười hai cái hồn hoàn cao cấp cùng với sáu khối hồn cốt tăng phúc, thân thể của hắn so với đồng đúc sắt luyện còn cường hãn hơn. Cộng thêm với kỹ năng *"Lửa rừng thiêu bất tận, Gió xuân lại thổi"* của hồn cốt chân phải từ Lam Ngân Hoàng. Chỉ cần không phải trực tiếp bị mất mạng, ngay cả bị tàn phế cũng có thể tự động khôi phục. Thương thế sẽ theo thời gian mà tự chữa khỏi. Sau khi hồn lực của hắn đột phá chín mươi cấp, tốc độ khôi phục lại càng trở nên kinh khủng.

Trong đại trướng, các tướng lĩnh ít nhất cũng phải là cấp quân đoàn trưởng trở lên, đã thay đổi thái độ so với lần đầu tiên Đường Tam tham gia hội nghị quân sự, khi Đường Tam cùng đại sư, phụ thân và đại bá tiến vào đại trướng thì gần như tất cả tướng lĩnh đều cung kính hướng mà khom người thi lễ, thậm chí cả vị Qua Long nguyên soái kia cũng vậy.

- Sư phụ thân thể của ngài có khỏe không.

Tuyết Băng tự thân nghênh tiếp.

Đường Tam gật đầu, nói:

- Không việc gì. Bệ hạ ta giới thiệu với ngài một chút: Đây chính là cha ta, Hạo Thiên Đấu La- Đường Hạo. Vị này chính là đại bá của ta, tông chủ Hạo Thiên tông, Đường Khiếu.

Tuyết Băng mắt sáng ngời, hơi hơi thi lễ, không chút do dự hướng Đường Hạo nói:

- Ra mắt sư tổ, sư bá tổ, xin mời ngồi.

Đường Hạo lắc đầu, nói:

- Không thể, mời bệ hạ. Chúng ta chỉ là đến ủng hộ bệ hạ.

Chưa cần nói đến quan hệ của Đường Hạo, Đường Khiếu với Đường Tam, chỉ bằng vào thực lực cấp bậc Phong Hào Đấu La của bọn họ thông qua việc hai đại Phong Hào Đấu La cường đại hôm nay đã ở trên chiến trường ngăn cơn sóng dữ cũng đã đủ khiến Tuyết Băng toàn tâm với họ.

Tuyết Băng cũng không giữ kẽ quá mức, liền ra hiệu cho binh lính mang ghế đến cho ba người. Đại sư cũng được đối đãi trọng thể như vậy. Hội nghị quân sự lúc này mới bắt đầu. Đối với việc bốn người này ngồi ở trong đại trướng, không có bất kỳ một vị tướng quân nào sinh ra dị nghị. Thực lực phô bày trên chiến trường có hiệu quả hơn bất kỳ ngôn ngữ nào. Có thể nói, nếu hôm nay không có bốn người này thì trận chiến giữa Thiên Đấu Đế Quốc với Vũ Hồn đế quốc tuyệt đối sẽ không có kết quả như thế này.

Nhất là Đường Tam, hắn đã chiến thắng cường giả mạnh nhất của đối phương, Đường môn ám khí Chư Cát thần nỏ đã ở trên chiến trường lập kì công. Đối với đại quân Thiên Đấu Đế Quốc mà nói, tác dụng của Lam Hạo vương là quá lớn.

- Nguyên soái, thương vong thống kê xong chưa?

Tuyết Băng hướng Qua Long nguyên soái hỏi.

Qua Long nguyên soái có chút trầm trọng nói:

- Con số cụ thể vẫn chưa tính hết, nhưng tổng số thương vong phải vượt qua mười vạn. Nhất là chiến sĩ xông vào bên trong Gia Lăng quan chỉ rút được không tới một phần ba. Trận chiến đều là do lão thần, là lão thần tham công liều lĩnh không nghe lệnh lui binh của lam điện bá vương, thỉnh bệ hạ xử trí theo quân pháp.

Tuyết Băng thở dài một tiếng, nói:

- Không, sai lầm không phải do nguyên soái. Lúc đó là ta hạ lệnh. Liều lĩnh tham công phải là ta mới đúng. Trẫm sẽ tự phát chiếu nhận tội, trẫm xin lỗi các dũng sĩ của đế quốc đã tử trận!

Vừa nói, ánh mắt hắn đã có chút ửng đỏ.

Mặc dù Đường Tam biết rõ Tuyết Băng có vài phần giả bộ, nhưng hắn thân là đế vương, có thể dũng cảm nhận lỗi như vậy cũng không phải là dễ. Chẳng qua, từ đó cũng có thể thấy được, năm đó hắn đã ẩn nhẫn sâu đến thế nào. Rất khó có thể tưởng tượng là người trước mắt này lại chính là vị tứ hoàng tử càn rỡ ngang ngược năm xưa.

Tuyết Băng vừa nói dứt lời, trên gương mặt lại toát ra vẻ uy nghiêm của bậc đế vương:

- Mặc dù cuộc tổng tiến công này bởi vì sai lầm của trẫm mà có nhiều tổn thất, nhưng trong trận chiến này, tổn thất của Vũ Hồn đế quốc chỉ có hơn chứ không thể kém. Đây đều là công lao của Lam Điện bá vương, Lam Hạo vương cùng với các vị hồn sư cường giả. Là bọn họ đã phá tan sự phong tỏa của đối phương, ngăn chặn quân đoàn hồn sư cường đại nhất của Vũ Hồn đế quốc. Đối với quân đoàn hồn sư đế quốc, Đường gia quân, sau này trẫm sẽ luận công ban thưởng.

Ánh mắt chuyển hướng đại sư:

- Quốc sư, trước mắt thì viện quân của Vũ Hồn đế quốc đã đến, ngài xem, chúng ta nên đối phó như thế nào?

Thần sắc của Đại sư cũng có chút uể oải, sau khi nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông, hắn cũng không thể kiềm chế được cảm xúc:

- Về chiến lược thì vẫn do bệ hạ cùng Qua Long nguyên soái nghị định an bài là được. Từ một trận hôm nay có thể phán đoán ra: quân tăng viện của Vũ Hồn đế quốc hắn là lực lượng cường đại nhất của bọn họ. Năm nghìn tên hồn sư hắn là từ đế đô của Vũ Hồn đế quốc- Vũ Hồn thành, quan trọng nhất là sáu

gã Phong Hào Đấu La, nếu như không có hai vị Hạo Thiên, Khiếu Thiên Đấu La kịp thời chạy tới, sợ rằng trận chiến hôm nay, tình thế của chúng ta đã không được lạc quan như lúc này. Vũ Hồn đế quốc tăng viện sáu gã Phong Hào Đấu La, hẳn là sáu gã cung phụng của Trưởng lão điện bên trong Vũ Hồn đế quốc, cũng là Phong Hào Đấu La cường đại nhất trong Trưởng lão điện, hồn lực của mỗi người đều vượt qua chín mươi lăm cấp. Ở trên tổng thể thực lực của hồn sư, chúng ta vốn là kém hơn, bây giờ thì lại càng kém xa. Bất quá, nếu như Lam Hạo vương có thể khôi phục lại, chúng ta cũng không phải là không có sức đánh một trận. Tuy nhiên nếu muốn ung dung như lúc bắt đầu bắt đầu đánh vào Gia Lăng quan hôm nay, chỉ sợ là không thể. Hơn nữa, hôm nay đánh một trận, quân ta cũng đã tổn thương thảm trọng, từ góc độ cá nhân ta đề nghị, cần phải tạm thời tĩnh dưỡng.

- Mặc dù lực lượng hồn sư cao nhất của Vũ Hồn đế quốc đã đại tăng, nhưng qua vài trận đại chiến vừa rồi, về tổng thể bọn chúng cũng bị tiêu hao cực kì thảm trọng, nhất là tường thành Gia Lăng quan đã bị phá hư cũng như số lượng binh lính tử trận. Bọn chúng nhất định sẽ không dễ dàng xuất quan cùng chúng ta quyết chiến, xác suất cao nhất sẽ là lựa chọn phòng ngự, ngăn chặn chúng ta. Mà phương thức phi hành công kích của Đường gia quân hôm nay, chắc chắn đã bị đối phương nghiên cứu phòng bị. Sau này sẽ rất khó làm lại như vậy.

Tuyết Băng gật đầu:

- Qua Long nguyên soái, ý kiến của ngài thì thế nào?

Qua Long nguyên soái nói:

- Quốc sư nói rất đúng, trước mắt chúng ta muốn công phá Gia Lăng quan, tạm thời là khó có khả năng. Quân đội cần phải tu chỉnh. Hơn nữa số lượng hồn sư của quân ta và quân địch khác biệt quá lớn. Nếu công thành thì rất bất lợi. Trừ phi có thể dụ được đối phương xuất quan trực tiếp giao chiến, chúng ta mới có cơ hội. Cho nên ta đề nghị là củng cố công sự phòng ngự, nghỉ ngơi lấy lại sức, đồng thời đề phòng quân Gia Lăng quan ban đêm tập kích quân doanh của chúng ta. Cần phải bàn tính kĩ hơn, đồng thời cũng phải phái sứ giả đến Tinh La đế quốc bảo bọn họ đẩy nhanh giao chiến với Vũ Hồn đế quốc. Trước mắt thì đám hồn sư chủ lực của Vũ Hồn đế quốc đều bị chúng ta

lưu lại tại Gia Lăng quan này. Nếu bên kia bọn họ có thể tạo áp lực nhất định lên Vũ Hồn đế quốc thì chúng ta mới có cơ hội tốt.

Tuyết Băng nhíu mày, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Đường Tam:

- Sư phụ, ngài có biện pháp nào tốt hơn không?

Đường Tam cười khổ lắc đầu, nói:

- Qua Long nguyên soái và sư phụ nói đều rất đúng. Trước mắt chúng ta tuyệt đối không thể nóng vội. Muốn công phá Gia Lăng quan, việc đầu tiên là phải giải quyết sáu gã đại cung phụng của Vũ Hồn đế quốc. Hơn nữa thì đây cũng mới chỉ là giải quyết trước mắt mà thôi, gã đại cung phụng mạnh nhất của bọn chúng là Thiên Đạo Lưu vẫn chưa xuất hiện. Dựa theo hiểu biết của chúng ta mà nói thì thực lực của Thiên Đạo Lưu còn ở trên Bỉ Bỉ Đông. Nếu như hắn cũng tới thì tình hình của chúng ta không hề đơn giản chút nào. Đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La này, đã không thể dựa vào số lượng mà đối phó.

Đường Khiếu mỉm cười, nói:

- Nếu Thiên Đạo Lưu thật sự tới, vậy giao hắn cho ngươi. Sáu gã cung phụng, ta cùng Hạo đệ liên thủ, ít nhất sẽ không để bọn họ uy hiếp đến đại quân. Nhưng để công thành mà nói thì rất khó. Dù sao thì số lượng hồn sư của chúng ta quá ít.

Tuyết Băng nói:

- Nếu như có thể có thêm cái loại hồng quang của sư mẫu hôm nay.

Đường Tam lắc đầu nói:

- Không dối gạt bệ hạ, cái mà hôm nay Tiểu Vũ sử dụng ở trên chiến trường chính là ám khí cao cấp nhất của Đường môn ta- Phật Nộ Đường Liên. Là do ta tạo ra bản vẽ, rồi nhờ thần tượng Lâu Cao tiền bối chế tạo thành. Lâu Cao tiền bối hao tổn tâm lực năm năm, cuối cùng thậm chí phải hy sinh tính mạng của mình mới chế tao ra thứ ánh sáng đó, tổng cộng có ba đóa Phật Nộ

Đường Liên. ở trong chiến đấu trên phạm vi hẹp, ta thậm chí nắm chắc có thể dùng nó uy hiếp đến tính mạng của Phong Hào Đấu La, nhưng tổng cộng cũng chỉ còn lại có hai đóa, không đủ để thay đổi tình thế trên chiến trường. Phật Nộ Đường Liên có cường thịnh thì phạm vi sát thương cũng có hạn. Muốn công phá Gia Lăng quan, xem ra trước mắt, cũng chỉ có một biện pháp.

Câu nói sau cùng đã khiến cho mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

------oOo------

Chương 467: Hạo Thiên tông thần kĩ, Đại Tu Di Chuy: Tu La Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: Thương Long

Biên: BachDaYen (A Yến)

Khi Đường Tam vừa thốt ra câu nói cuối cùng rằng, nếu như muốn công phá Gia Lăng quan thì chỉ có một biện pháp, nhất thời đã làm cho hai mắt Tuyết Băng sáng bừng lên, không thể chờ đợi được liền hướng hắn hỏi.

Đối với Tuyết Băng mà nói, lần này Thiên Đấu đế quốc dốc toàn bộ quốc lực mà công kích, còn có đại quân của Tinh La đế quốc phối hợp, chính là vì muốn thừa dịp Võ Hồn đế quốc đặt chân còn chưa ổn định một lần đánh tan. Nếu không, một khi để Võ hồn đế quốc thật sự phát triển lên, dựa vào số lượng lớn hồn sư thì đó chính là tai họa của hai đại đế quốc. Mắt thấy đại quân bị Gia Lăng quan ngăn cản, hắn làm sao mà không lo lắng được cơ chứ? Chỉ cần công phá Gia Lăng quan thì Võ Hồn đế quốc sẽ rất dễ công kích, trên tổng thể lực lượng của Võ Hồn đế quốc, căn bản không có khả năng chống cự lại hai đại đế quốc.

Đường Tam nhìn một chút Hải Thần Tam Xoa Kích màu ngăm đen trong tay mình, sau đó mới nhìn về hướng Tuyết Băng:

- Bệ hạ, phương pháp này cần phải giữ bí mật, ta chỉ có thể nói cho một mình ngài.

Tuyết Băng ngẩn ra một chút, rồi lập tức gật đầu, hướng về chúng tướng bên trong doanh trướng nói:

- Các ái khanh đều lui xuống nghi ngơi đi.

Chúng tướng mặc dù trong lòng đều nghi hoặc, càng tò mò Đường Tam có biện pháp gì tốt, nhưng thực lực của Đường Tam làm cho bọn họ có chút tín nhiệm đến mù quáng, nên nghe xong lời của hắn lòng tin đó càng tăng mạnh, mọi người đều không có nói thêm gì lập tức lui ra ngoài. Qua Long nguyên soái sau khi nhìn Đường Tam một cái thật sâu mới rời khỏi đại trướng.

Đường Hạo đang định cùng Đường Khiếu lui ra ngoài thì bị Đường Tam ngăn lại:

- Đại bá, phụ thân, sư phụ, phương pháp này của ta còn cần mọi người phối hợp, cho nên mọi người cũng cần phải biết.

Ánh mắt Đại sư sáng rực nhìn Đường Tam:

- Tiểu Tam, nếu ta đoán không sai, ngươi muốn nói, hắn là trăm cấp thành thần.

Đối với Đại sư, Đường Tam chưa từng phải giấu diếm việc gì, hắn đã sớm đem toàn bộ những gì mình gặp phải tại Hải Thần đảo nói cho vị sư phụ mà mình coi như cha này.

Nghe xong lời của Đại sư, Đường Hạo cùng Đường Khiếu trong mắt đều lộ vẻ chợt hiểu, chỉ có vẻ mặt của Tuyết Băng vẫn mờ mịt.

Đường Tam nói:

- Bệ hạ, tự ngài cũng là hồn sư, tự nhiên biết rằng hồn sư chúng ta mỗi lần vượt qua mười cấp, thực lực bản thân sẽ thông qua hồn hoàn đạt được mà tăng vọt.

Tuyết Băng gật gật đầu, ánh mắt mơ hồ dần dần trở nên tỉnh táo, vì giật mình nên mắt mở to trừng trừng:

- Sư phụ, ý của ngài là trăm cấp …

Đường Tam nói:

- Đối với hồn sư mà nói, đột phá chín mươi cấp cũng đã là giấc mộng cả đời rồi, thành tựu phong hào đấu la. Thời Võ Hồn đế quốc vẫn còn là Võ Hồn điện, tất cả phong hào đấu la đều có thể lưu danh tại Đấu la điện. Nhưng mà phong hào đấu la cũng không phải là tu luyện cực hạn của hồn sư. Cực hạn thật sự là Thần, cũng chính là hồn lực đột phá trăm cấp. Trăm cấp là một cửa ải lớn nhất, nếu như có thể hoàn thành đột phá, vậy thì cho dù có phải đồng thời đối mặt với mấy chục vị phong hào đấu la cũng không đáng gì. Ngài hẳn cũng biết rằng mấy năm trước khi ta rời đi cũng không có thực lực cường đại như hiện tại. Kì thật, chính là bởi vì ta tìm được truyền thừa chi lực của một vị từng là thần lưu lại, trở thành người kế thừa của người và cũng có được cơ hội xung kích trăm cấp. Thanh Tam Xoa Kích này chính là vũ khí người ban cho ta. Mà tên của người gọi là Hải Thần. Hôm nay, ta chính thức dựa vào lực lượng của Hải Thần khiến nước sông tại hộ thành hóa thành lực công kích của ta. Nhưng mà ta cách thành tựu Hải Thần còn hai cửa ải cuối cùng nữa phải vượt qua. Phương pháp ta nói chính là muốn đi hoàn thành hai cửa ải cuối cùng này, một khi ta đã chính thức trở thành Hải Thần rồi thì công phá Gia Lăng quan cũng không thành vấn đề nữa,Võ Hồn đế quốc chỉ sợ cũng không có đủ sức mạnh ngăn cản nổi ta.

Đường Tam dùng phương thức ngắn gọn nhất nói ra cách nghĩ của mình, nhưng những lời này của hắn đã gây chấn động quá lớn cho Tuyết Băng. Là một vị đế vương, hắn đã đạt tới đỉnh cao của nhân loại, lúc này đột nhiên nghe được rằng Thần thật sự tồn tại, hắn cả người đều bị chấn động đến mức có chút tê dại rồi.

- Sư, sư phụ …, trên thế giới này thật sự có Thần sao? Thần vạn năng? Thần bất tử?

Thanh âm Tuyết Băng có chút run rẩy, ánh mắt nóng rực nhìn Đường Tam.

Đường Tam trong lòng thầm than một tiếng, Tuyết Băng rốt cuộc vẫn chỉ là một người bình thường a!

- Bệ hạ không nên nghĩ quá nhiều, kì thật, Thần cùng phong hào giống nhau, đều chỉ là một cái danh hiệu mà thôi. Ý nghĩa của Thần chính là chỉ loài người cường đại, vượt xa nhân loại bình thường, chứ không phải là không gì không thể. Theo ta biết, trên Đấu La đại lục đã từng xuất hiện qua ít nhất ba vị Thần. Nếu như bọn họ thật sự là trường sinh bất tử, không gì có thể làm khó được họ, vậy thì, hiện tại Đấu La đại lục hẳn là phải ở dưới sự thống trị của họ mới đúng, làm sao lại có thể có Tinh La đế quốc với Thiên Đấu đế quốc chứ?

Nghe xong Đường Tam giải thích, tâm tình Tuyết băng mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng mục quang trong mắt hắn vẫn đang nhấp nháy không ngừng:

- Sư phụ, ngài có thể nói cho ta biết Thần rốt cuộc có thể cường đại tới mức độ nào không?

Đường Tam lắc đầu nói:

- Ta không biết, sợ rằng vấn đề này bất kỳ ai cũng không có cách nào giải đáp cho ngươi, bởi vì trên thế giới này của chúng ta đã rất lâu không có Thần rồi. Nhưng mà, sau khi đột phá chướng ngại trăm cấp, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh, đây là khẳng định. Cho nên ta mới nói, nếu như có thể trở thành Hải Thần thì ta sẽ nắm chắc trợ giúp bệ hạ công phá Gia Lăng quan này.

Tuyết Băng suy nghĩ một chút, nói:

- Sư phụ, vậy ngài muốn đi trong thời gian bao lâu, khả năng thành công có bao nhiêu? Ta không hi vọng ngài vì đế quốc mà mạo hiểm.

Hắn mặc dù vì lời Đường Tam nói mà khiếp sợ, nhưng cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được muốn đột phá trăm cấp thành thần là thử thách lớn thế nào, tuyệt không phải là dễ dàng như vậy.

Nhìn Tuyết Băng, trong lòng Đường Tam không khỏi thầm than một tiếng,

tuy hắn là vì quan tâm tới mình, nhưng mà ánh mắt trở nên nóng rực của hắn vẫn bán đứng suy nghĩ nội tâm. Nhưng cũng khó trách hắn lại như vậy, Thiên Đấu đế quốc nếu có một vị cường giả cấp Thần thì việc thống nhất đại lục không chỉ còn là mộng tưởng nữa. Huống chi, hắn còn có danh là đồ đệ của mình, nếu nói hắn đối với Thần cấp không có khát vọng đó là không có khả năng.

Lập tức, hắn lạnh nhạt cười nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng, ta nắm chắc có ít nhất bảy mươi phần trăm trở lên thành công.Lần này đi ít thì một tháng, lâu thì ba tháng ta nhất định sẽ quay về.

Nhãn thần của Tuyết Băng khôi phục lại vài phần, vội vàng nói:

- Đã như vậy, tương lai đế quốc phải dựa vào sư phụ rồi. Sư phụ, người có gì cần xin cứ đưa ra, trẫm không gì không đáp ứng. Chỉ là, ngài đi lần này, đại doanh chúng ta chỉ sợ sẽ …

Đường Hạo lạnh nhạt nói:

- Bệ hạ yên tâm, có chúng ta ở đây, không mong có công, nhưng nếu không có sai sót gì thì Võ Hồn đế quốc khó có thể hành động được.

Tuyết Băng nhìn về phía Đường Hạo, liên tưởng đến hắn lúc trước trên tường thành thể hiện ra thực lực kinh khủng mà thở phào nhẹ nhõm:

- Đã vậy thì khổ cực cho sư phụ rồi. Sư phụ, người chuẩn bị khi nào đi?

Đường Tam nói:

- Chờ thương thế tốt hơn một chút ta sẽ cùng bạn bè xuất phát, việc kế thừa Hải Thần thần vị còn cần sáu người bạn của ta trợ giúp.

Đường Hạo, Đường Khiếu và Đại sư ba người cùng nhau đi theo Đường Tam trở lại doanh trướng của hắn.

- Tiểu Tam ngươi thật sự suy nghĩ muốn đi kế thừa Hải Thần thần vị sao?

Đại sư có chút lo lắng hỏi.

Đường Tam than nhẹ một tiếng, nói:

- Sư phụ, người biết ta không có lựa chọn nào khác. Không chỉ bởi vì chiến sự trước mắt, mà Hải Thần cửu khảo ta vốn dĩ nhất định phải đi hoàn thành. Chẳng qua bản thân ta cũng không ngờ rằng sẽ đến nhanh như vậy mà thôi. Võ hồn đế quốc thế lực cường đại, muốn đối phó bọn họ, chỉ dựa vào thực lực chúng ta bây giờ thì còn xa mới đủ, một khi Thiên Đạo Lưu đến, chúng ta kể cả muốn thủ vững cũng không phải dễ dàng.

Đường Hạo cau mày nói:

- Trăm cấp thành thần gian nan cỡ nào, dựa vào thiên phú của cụ cố con như vậy mà cũng nhiều năm chưa đạt được, lại còn tại Sát Lục chi Đô bị biến thành cái bộ dáng kia. Tiểu Tam, con còn trẻ, ta cũng không hy vọng con liều lĩnh quá mức. Con không phải từng nói, đệ bát khảo này có thời gian mười năm sao? Ngươi còn cần càng nhiều vốn liếng hơn.

Trong mắt Đường Tam toát ra vẻ kiên định:

- Ba, mọi người lo lắng ta đều hiểu được, nhưng cái cần đối mặt cuối cùng cũng vẫn phải đối mặt. Có thể tưởng tượng lực lượng cấp Thần nhất định là cực kì kinh khủng, cho dù hồn lực của con có tăng lên thêm, sợ rằng đến lúc đó tình hình cũng sẽ không xuất hiện nhiều biến hóa lắm. Chi bằng như con thuyền vỡ chìm, thừa dịp hiện tại chính đang cần phải làm thực lực con tăng lên mà xông lên một lần. Tình trạng của con khác với cụ cố, trước mắt con đã thông qua Hải Thần thất khảo, lại có Hải Thần Tam Xoa Kích cùng bạn bè trợ giúp, mới vừa rồi con nói với Tuyết Băng tỉ lệ thành công là bảy thành cũng không hề nói quá. Hơn nữa, người không nên quên con là song sinh vũ hồn. Trước lúc đi kế thừa thần cách của Hải Thần, con trước hết sẽ phụ gia cho xong hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy. Hải Thần ánh sáng có thể khiến thuộc tính mà song sinh võ hồn tăng lên được thân thể của ta hoàn toàn hấp thu, từ thân thể của ta mà xem, tại phương diện này đã vượt qua phạm trù của con người, cho nên ta tin tưởng mình nhất định có thể thành công.

Đường Hạo chậm rãi gật đầu, nói:

- Đã như vầy, con nhất định phải thành công, đây không chỉ là chuyện của một mình con, Thiên Đấu đế quốc cùng chúng ta không có quan hệ gì, thù với Võ Hồn đế quốc ta cũng có thể không báo, nhưng con bất cứ lúc nào cũng phải nhớ kĩ, ta và mẹ con chỉ có một người con thế này, đại sư cũng chỉ có một đồ đệ là con."

Đường Tam nghe xong trong lòng nóng lên, hai bàn tay to lớn phụ thân đã nắm lấy bờ vai của hắn, nhiệt lưu cuồn cuộn chậm rãi chảy vào trong cơ thể, làm kinh mạch hắn trở nên dễ chịu, dưới sự kích thích của hồn lực Đường Hạo, tốc độ khôi phục của thân thể Đường Tam nhất thời lại tăng lên vài phần.

Đại sư nghe xong lời của Đường Hạo liên tục gật đầu, nói:

- Hạo Thiên Đấu La nói đúng, trong lòng chúng ta, tính mạng của con mới là thứ quan trọng nhất, những cái khác đều là hư vô. Còn có một điểm ta phải nhắc nhở con, Hạo Thiên Đấu La dựa vào Hạo Thiên Chuy có lực phá vị Cung Phụng hồn lực chừng chín mươi tám cấp kia của Võ Hồn đế quốc, ngươi biết đây là tại sao không?

Đường Tam sửng sốt nhìn về phía phụ thân, lúc này Đường Hạo đã cảm thấy tình trạng thân thể của Đường Tam, liền ngừng việc đưa hồn lực vào cơ thể hắn. Dù sao hồn lực của Đường Hạo cùng Huyền Thiên công của Đường Tam cũng không phải tương đồng, hơn nữa lúc này tình trạng thân thể Đường Tam đã tốt lên nhiều, làm Đường Hạo không khỏi âm thầm cảm thán, thân thể con trai quả nhiên đã không hoàn toàn thuộc về phạm trù loài người nữa rồi.

Đường Tam suy nghĩ một chút, nói:

- Ba, lúc ấy người cũng không sử dụng bất cứ hồn kĩ gì, chỉ là sau đó mới dùng võ hồn chân thân thì đã phá tan phòng ngự của Kim Ngạc đấu la. Ta lúc ấy ở ngay phía sau người, có thể cảm giác được, sau khi người thi triển võ hồn chân thân, lực lượng mạnh kinh khủng. Không chỉ là sức nặng, còn có

lực lượng mang tính bạo phát. Mỗi một chuy oanh ra, phối hợp với khí thế cường đại kia của người đều làm đối thủ có cảm giác không thể chống đỡ nổi. Nếu đổi lại là con, thì sợ rằng cũng không ngăn cản được, dựa vào trọng lượng của Hải Thần Tam Xoa Kích mới có thể có chút cơ hội.

Lúc này, Đường Hạo nhìn Đường Khiếu đang đứng một bên, trong mắt bộc lộ ý hỏi.

Đường Khiếu gật đầu, nói:

- Truyền cho hắn. Trừ Tiểu Tam ra còn có ai có quyền lợi kế thừa Hạo Thiên đấu la bí kĩ. Càng huống chi, ngay cả tổ phụ lão nhân gia cũng đều đã đem Hạo Thiên lệnh truyền cho Tiểu Tam rồi. Điều này đại biểu cho lão nhân gia người đồng ý chuyện này rồi. Tiểu Tam tương lai còn phải đối mặt với nhiều tình huống, truyền cho hắn, hắn cũng có thể có thêm một loại năng lực để tự bảo vệ mình.

Đường Hạo gật đầu, đại sư ở một bên mỉm cười, dường như đã sớm đoán trước một màn này sẽ xuất hiện:

- Vậy ta ra ngoài trước đây.

Đường Khiếu ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Đại sư:

- Vì Tiểu Tam, Đại sư ngươi đúng là hao tâm tổn huyết a! Sau này ngươi cũng đừng gọi chúng ta đấu la gì gì đó nữa. Không có ngươi thì sẽ không có Tiểu Tam hôm nay, sau này ngươi chính là huynh đệ của chúng ta, chúng ta cùng xưng hô huynh đệ với nhau là được.

Đại sư cười nói:

- Vậy ta chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Đường Tam mặc dù trong lòng nghi hoặc phụ thân muốn truyền cho mình cái gì, nhưng vẫn hướng tới Đại sư nói:

- Sư phụ, phiền người sắp xếp cho các đệ tử của Hạo Thiên tông một chỗ ở

khác, không nên gần gũi với đệ tử Đường môn của ta.

Đại sư tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, tuy hôm nay sóng vai tác chiến, nhưng năm đó oán niệm của Đơn Chức tứ tông tộc đối với Hạo Thiên tông quá sâu, tuyệt không phải dễ dàng hóa giải như vậy. Hiện tại Đường Tam cũng không có nhiều thời gian để đi xử lý chuyện này, chỉ có thể đem bọn họ tách ra, để tránh phát sinh xung đột. Hơn nữa, trải qua mấy ngày đại chiến gần đây, Đường môn đệ tử đối với Đường Tam càng quy thuận, chỉ cần không xuất hiện tình huống đặc thù, bốn vị tộc trưởng cũng nhất định sẽ hạn chế đệ tử bổn tộc.

Đại sư cùng Đường Khiếu rời khỏi đại trướng, đồng thời cản lại A Ngân cùng Tiểu Vũ đang nghe tin mà đến, chặn bọn họ bên ngoài trướng, trong trướng chỉ còn lại Đường Tam cùng Đường Hạo phụ tử hai người.

Đường Hạo khoanh chân ngồi đối diện với Đường Tam, ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn con trai

- Hạo Thiên tông chúng ta từ khi tồn tại tới nay đã truyền thừa một loại phương pháp tu luyện đặc thù. Mỗi một thế hệ đệ tử Hạo Thiên tông được truyền lại phương pháp tu luyện này vào ngày đột phá được chín mươi cấp, đều sẽ có được phong hào Hạo Thiên. Đây cũng là nguồn gốc của Hạo Thiên đấu la. Mà tông môn đệ tử có được danh hiệu này ở các đời, gần như đều đã trở thành tông chủ bổn môn.

Nói tới đây, nhãn thần của Đường Hạo ảm đạm đi vài phần:

- Nói ra thì, hai chữ gần như này chính là từ ta mà có, chính là tới đời ta mới không có hình thành truyền thừa này. Lúc đầu tổ phụ ta, Hạo Thiên đấu la đời trước- Đường Thần, mặc dù đem chức vị tông chủ truyền cho cha của ta, cũng chính là gia gia con, nhưng lại không đem phương pháp tu luyện chuyên thuộc về Hạo Thiên đấu la truyền thụ cho người. Ngược lại là truyền cho ta cách đó một đời. Cho dù là tổ phụ hay phụ thân, thời khắc đó, đều đã định ta trở thành người kế tục Hạo Thiên tông đời tiếp theo. Ta cũng không để cho bọn họ thất vọng, không ngừng phá kỉ lục tấn thăng hồn lực của Hạo Thiên tông, trở thành cường giả trẻ tuổi nhất của Hạo Thiên tông, thậm chí của cả giới hồn sư toàn đại lục.

Nói tới đây, ánh mắt Đường Hạo đột nhiên trở nên nhu hòa hơn vài phần, nhìn đứa con trai trước mặt, toát ra vài phần kiêu ngạo:

- Đương nhiên, những ghi chép về ta đã đều bị con phá rồi. Ta vui mừng, cũng xấu hổ. Từ trước tới nay, ta đều không phải một phụ thân tốt, số việc Đại sư làm cho con đều nhiều hơn nhiều so với ta.

- Ba, người nói điều đó làm gì, nếu như không có người, thì làm sao có con được. Con không phải đã từng nói sao, ơn sinh thành của cha mẹ con cái cả đời cũng báo đáp không hết. Hơn nữa, người cũng là thân bất do kỉ, nếu như đổi lại là con, có thể còn không bằng được người.

Đường Hạo hít sâu một hơi, vui mừng nói:

- Được, được rồi, không nói điều đó nữa. Phương pháp tu luyện đặc biệt này của Hạo Thiên tông chúng ta mỗi một đời chỉ có thể truyền cho một người, cũng không phải tự giữ, mà là phương pháp tu luyện này yêu cầu cực cao đối với người tu luyện, không phải thiên tài có thiên phú dị bẩm, tuyệt đối không thể tu luyện thành công được, ngược lại còn có thể nguy hiểm tới tính mạng. Môn công pháp tu luyện này tên là Đại Tu Di Chuy.

Đường Tam hơi ngẩn ra một chút, hắn biết, tu di cùng giới tử là hai thuật ngữ trái ngược nhau, tu di đại biểu cho ý tứ vô cùng lớn, mà giới tử thì lại vô cùng nhỏ. Cũng giống như Tử Cực Ma Đồng cảnh giới thứ ba, Giới Tử, của bản thân, chính là để chỉ có thể thông qua Tử Cực Ma Đồng nhìn thấy những vật thể vô cùng nhỏ. Còn Hạo Thiên chùy Đại Tu Di chuy pháp này hiển nhiên là chỉ một loại chuy pháp đặc thù đem lực lượng của Hạo Thiên Chuy phát huy tới vô cùng lớn.

Đường Hạo không vội vã giải thích, chỉ lẳng lặng chờ đợi con trai tiêu hóa bốn chữ Đại Tu Di Chuy này, qua một hồi lâu mới nói:

- Kì thật, với con đường tu luyện vốn dĩ của con, cộng thêm Hải Thần Tam Xoa Kích kia của con là đã đủ rồi. Nhưng ta đã nghĩ tỉ mỉ, Đại Tu Di Chuy đối với con mà nói vẫn là có tác dụng. Kĩ năng của con đã đủ nhiều rồi, dù là hồn hoàn hay là hồn cốt kĩ năng. Mà vũ hồn Hạo Thiên chuy của con mới

vừa bắt đầu phụ gia hồn hoàn. Trước khi đi kế thừa Hải Thần thần vị, con còn cần đem hồn hoàn của nó bổ sung đầy đủ. Nếu vậy, Hạo Thiên chuy của con lại càng có nhiều hồn kĩ. Mặc dù con là khống chế hệ hồn sư, nhưng không thể lúc nào cũng đều đem đông đảo kĩ năng của mình phân phối hoàn mỹ được, mà Đại Tu Di chuy chính là có thể giúp ngươi biến phức tạp thành đơn giản.

Đường Tam trong đầu linh quang chợt lóe:

- Ba, lẽ nào nói, lực lượng cùng khí thế cường đại đó của người đều là đến từ chính hồn hoàn sao?

Đường Hạo hài lòng cười:

- Không hổ là con ta, một điểm liền nhìn thấu. Không sai, từ phương diện nào đó mà nói thì lực lượng của ta đúng là đến từ hồn hoàn.

Đừng nói là cái Kim Ngạc đấu la hôm nay, sau khi thực lực của ta khôi phục, cho dù là Thiên Đạo Lưu đích thân đến, cũng chưa chắc đã có thể thắng được ta. Năm đó, lúc ta vừa mới đột phá chín mươi cấp, chỉ dựa vào lực của Đại Tu Di chuy này mà phá sự vây công của đông đảo cường giả Võ Hồn điện, còn làm trọng thương giáo hoàng Võ Hồn điện lúc đó. Con tự nhiên là có thể tưởng tượng được, môn tuyệt học này của Hạo Thiên tông chúng ta cường đại đến mức nào rồi.

Đại Tu Di chuy, trên lý thuyết chính là đem tất cả hồn hoàn tự thân ngưng luyện thành một thể, toàn bộ rót vào bên trong Hạo Thiên chuy, hóa thành lực lượng và lực công kích thuần túy nhất, đem lực lượng bản thân tăng lên gấp nhiều lần, mạnh mẽ xung phá tất cả mọi trói buộc, phát huy ra thực lực cường đại vượt qua hồn lực bản thân. Đi con đường một người có khí lực có thể chế phục mười kẻ có võ nghệ, mặc cho đối phương hồn kĩ, kĩ xảo có nhều hơn nữa, thì cũng đều không cách nào chống lại được lực công kích cùng lực lượng thuần túy nhất của Hạo Thiên chuy này. Trên lý thuyết, Đại Tu Di chuy của Hạo Thiên đấu la lực lượng là vô cùng lớn. Hơn nữa, Đại Tu Di chuy còn có một môn kĩ năng cường đại. Dựa vào môn kĩ năng này cho dù là Thiên Đạo Lưu cũng phải nhượng bộ thối lui. Lúc đầu, ta chính là dựa vào môn kĩ năng đặc thù trên Đại Tu Di chuy này mà làm trọng thương giáo

hoàng đời trước Thiên Tầm Tật. Chẳng qua chỉ là môn kĩ năng này tổn thương đối với bản thân cũng cực lớn, nếu như không phải tới thời khắc nguy hiểm, nhất thiết không thể khinh suất sử dụng. Song, độ rắn chắc của thân thể ngươi vượt xa người thường, có lẽ đã đủ để tiếp nhận rồi. Nếu ngươi có thể trở thành Hải Thần vậy thì môn tuyệt học này hẳn là có thể hoàn mĩ sử dụng. Cụ cố ngươi từng nói qua môn Đại Tu Di chuy này của Hạo Thiên tông chúng ta vốn đã nên là Thần kỹ.

- Thần kĩ?

Đường Tam cả kinh nhìn phụ thân, trong lòng đầy kinh hãi.

Đường Hạo nghiêm chỉnh nói:

- Thần kĩ chính thức cụ cố ngươi đã từng nói qua, chỉ có đột phá trăm cấp mới có khả năng thi triển hoàn mỹ Đại Tu Di chuy. Dựa vào thực lực của con bây giờ, cũng không cần thiết phải tận lực luyện tập. Ta đem phương pháp tu luyện truyền thụ cho con, sau khi con nhớ kĩ, đợi thân thể hồi phục xong mới tu luyện cũng không muộn.

Trong đại trướng thanh âm chợt thu liễm, Đường Hạo nương theo hồn lực mạnh mẽ của mình bức âm thành tuyến đem khẩu quyết môn thần kĩ của Hạo Thiên tông này chậm chậm truyền cho Đường Tam. Dựa vào tu vi tinh thần lực của Đường Tam, chỉ cần một lần là đã khắc sâu trong lòng. Sau khi hắn cẩn thận đọc xong một lần khẩu quyết không khỏi kinh ngạc thất sắc, suýt nữa không thể giữ được tâm vốn có.

- Đây, đây không phải là tự sát sao?

Đường Tam thất thanh nói.

Sắc mặt Đường Hạo trầm xuống, quát:

- Ngậm miệng, giữ vững tâm ý, cẩn thận suy nghĩ.

Đường Tam sắc mặt hơi biến, tinh thần lực của hắn trước đó hao tổn quá lớn, lúc này mới xuất hiện kẽ hở, uy nghiêm của phụ thân làm hắn giật mình

một cái, tâm trí lại lần nữa tập trung. Lúc hắn lần nữa cẩn thận cảm thụ phương pháp tu luyện Đại Tu Di chuy đó, nhất thời đã có những nhận thức khác trước. Nhưng nội tâm kinh hãi thì lại không có chút nào giảm bớt, ngược lại càng ngày càng mạnh.

Gia Lăng quan.

- Ngươi nói cái gì?

Bỉ Bỉ Đông cố nén cảm giác suy nhược, vỗ bàn đứng dậy, giận dữ nhìn bọn Kim Ngạc đấu la sáu đại cung phụng trước mặt. Kim Ngạc đấu la trầm giọng nói:

- Đại cung phụng có lệnh, lệnh ngươi quay về Võ Hồn thành, còn cần ta lặp lại lần thứ ba không?

Bộ ngực đầy đặn của Bỉ Bỉ Đông kịch liệt nhấp nhô, trong mắt bắn ra nộ khí, nhưng đối mặt với sáu đại cung phụng trước mặt lại không phát tác được:

- Nhị cung phụng, ngươi không nên quên rằng ta mới là người thống trị cao nhất của Võ Hồn đế quốc.

Kim Ngạc đấu la cười lạnh một tiếng:

- Nói bừa Bỉ Bỉ Đông, ngươi cũng đừng quên rằng, Võ Hồn đế quốc chính là Võ Hồn điện chúng ta. Dựa theo quy củ của Võ Hồn điện, trưởng lão điện có quyền triệu hồi giáo hoàng, mà thân là cung phụng trưởng lão điện, chúng ta có quyền quyết định tại trưởng lão điện. Mệnh lệnh của đại cung phụng ngươi cũng dám phản lại sao?

Bỉ Bỉ Đông đương nhiên dám, từ trước tới nay nàng chưa từng để Trưởng Lão điện vào mắt. Cho tới nay nàng vẫn âm thầm làm tan rã thế lực của trưởng lão điện. Những phong hào đấu la không phải cung phụng cơ bản đều tập trung dưới trướng của nàng, các cung phụng lại không quản việc. Có thể nói nàng sớm đã chính thức nắm giữ cả Võ Hồn điện. Vậy mới có một loạt những hành động từ tiêu diệt Lam Điện Phách Vương Long gia tộc, gây tổn thất nặng cho Thất Bảo Lưu Ly tông, chọn lại thất đại tông tộc cho đến thành

lập Võ Hồn đế quốc. Nàng thế nào cũng không ngờ được rằng, bọn cung phụng cầm đầu là Thiên Đạo Lưu lại có thể phát động vào lúc này, thừa dịp lúc mình suy yếu nhất muốn đoạt lấy quyền lực.

- Các ngươi …

Bỉ Bỉ Đông nhất thời không thở nổi trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu. May mà Hồ Liệt Na bên cạnh vội vã tiến lên đỡ thân thể của nàng.

Kim Ngạc đấu la lãnh đạm nói:

- Ngươi xem xem ngươi đã đem tới bao nhiêu nguy cơ cho thủ đô đế quốc, hôm nay nếu không phải chúng ta kịp thời tới nơi, sợ rằng Gia Lăng quan đã bị Thiên Đấu đế quốc công phá rồi. Nếu như vậy, Võ Hồn đế quốc chúng ta rồi sẽ bị hủy trong tay ngươi. Với sai lầm lớn này chúng ta đã có thể phế bỏ ngôi vị giáo hoàng của ngươi. Hiện tại đại cung phụng chỉ là cho ngươi trở về Giáo Hoàng điện tự suy ngẫm, đã là hạ thủ lưu tình. Chúng ta sẽ tạm thời tiếp quản quyền chỉ huy nơi này, chờ đợi đại cung phụng đến.

- Đại cung phụng cũng muốn đến?

Bỉ Bỉ Đông miễn cưỡng trấn định thần trí của mình. Nhiều năm trở lại đây, kinh nghiệm của kẻ ở vị trí trên khiến nàng không thèm bỏ lời người khác vào tai, nhưng nàng cũng tuyệt không phải hạng người lỗ mãng, trước mắt tình thế bất lợi cho mình, nàng cố gắng ép mình bình tĩnh, chính diện xung đột cùng các cung phụng hiển nhiên hết sức không khôn ngoan. Vừa nghe Thiên Đạo Lưu cũng muốn đến Gia Lăng quan, Bỉ Bỉ Đông mới thật sự biến sắc. Nếu như nói Võ Hồn điện còn có ai có thể khiến nàng kiêng kị, vậy thì chỉ có một người Thiên Đạo Lưu mà thôi.

Nhị cung phụng Kim Ngạc đấu la cười lạnh một tiếng:

- Hiện tại ngươi còn có gì muốn nói không?

Bỉ Bỉ Đông trong mắt lóe qua một tia quang mang lạnh như băng:

- Được, ta sẽ trở về Giáo Hoàng điện. Na na chúng ta đi.

Dưới sự dìu đỡ của Hồ Liệt Na, Bỉ Bỉ Đông mang theo sự không cam lòng mà đi. Sáu đại cung phụng cũng không sợ nàng giở trò gì, bọn họ sáu người thực lực tuyệt đối tại đây, căn bản không lo lắng Bỉ Bỉ Đông sẽ thế nào. Không có thực lực hết thảy đều là uổng công. Cho dù Bỉ Bỉ Đông khôi phục lại toàn bộ lực lượng, thì muốn đối phó bọn họ sáu người cũng là không có khả năng.

Bỉ Bỉ Đông cùng Hồ Liệt Na dần dần ra khỏi phạm vi cảm giác của sáu người, tứ cung phụng hướng Kim Ngạc đấu la nói:

- Nhị ca, ngươi nói đại cung phụng tại sao không cho chúng ta giải quyết nữ nhân này. Nữ nhân này chẳng những dã tâm vô cùng, mà còn …

Kim Ngạc đấu la nhướn mày, giơ tay lên, ngăn bốn cung phụng đừng nói tiếp:

- Đại cung phụng tự nhiên có đạo lý của đại cung phụng, không nên hỏi quá nhiều. Việc chúng ta hiện tại cần làm, chính là giúp tiểu thư khống chế Võ Hồn đế quốc, đợi nàng đến nắm giữ cả đế quốc. Người phụ nữ Bỉ Bỉ Đông này ta cũng không thích, nhưng đại cung phụng đã không cho chúng ta giết chết nàng, chúng ta cũng chỉ có thể nghe lệnh. Nữ nhân này thiên phú không thể nghi ngờ là song sinh võ hồn, dù là ta cũng không phải là đối thủ thời kỳ toàn thịnh của nàng. Nhưng, chỉ cần tiểu thư có thể hoàn thành khảo thí cuối cùng, trở thành Thiên Sứ chi thần, thì có hay không có Bỉ Bỉ Đông cũng đều không quan trọng nữa. Đến lúc đó, Võ Hồn đế quốc chúng ta nhất định có thể quét ngang đại lục, hoàn thành đại nghiệp thống nhất.

Được rồi, chúng ta cũng phải bắt đầu bận rộn rồi. Chấn chỉnh quân đội, gia cố phòng ngự quân đoàn hồn sư. Trước khi tiểu thư tới cần thủ chắc Gia Lăng quan. Đường Tam cùng Đường Hạo kia đều không phải loại dễ đối phó. Chúng ta cần phải hết sức cẩn thận.

Thiên Quân đấu la sắc mặt trầm trọng nói:

- Nhị ca chúng ta có nên đi đánh lén nơi đóng quân của Thiên Đấu đế quốc một chút không? Cho bọn chúng chút phiền toái.

Kim Ngạc đấu la khua tay, nói:

- Không nên gây thêm rắc rối nữa. Ngươi quên đại cung phụng đã dặn gì rồi sao? Đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất chính là bảo vệ cơ nghiệp Võ Hồn đế quốc, tích lũy đủ lực lượng chờ tiểu thư điều khiển. Không nên vì cái lợi nhỏ trước mắt mà ảnh hưởng tới toàn cục. Lão lục, lão thất, các ngươi đi xem mấy trưởng lão kia. Có lẽ bọn họ cũng không có hành động gì bất thường, nhưng nếu như bọn họ còn không thức thời, vậy thì phải giết gà dọa khỉ."

- Dạ.

Một đoàn cung phụng nhẹ nhàng rời đi, Kim Ngạc đấu la chậm rãi đứng lên, cũng đi ra khỏi đại trướng, ngước nhìn lên bầu trời đêm yên tĩnh. Trong tâm hắn, kì thật cũng không bình lặng. Hắn thế nào cũng không thể quên được tình cảnh sáng nay lúc đối mặt với Hạo Thiên chuy cực lớn của Đường Hạo.

Hạo Thiên đấu la, hay cho một Hạo Thiên đấu la. Lúc đầu không triệt để diệt trừ Hạo Thiên tông, rốt cuộc đã lưu lại hậu hoạ, khó trách đại cung phụng nói rằng Hạo Thiên tông mới là đối thủ chân chính của Võ Hồn điện chúng ta. Chỉ là không biết Hạo Thiên đấu la đời trước còn tồn tại hay không. Tiểu thư, ngươi nhất định phải đột phá khảo thí cuối cùng a! Chỉ có thành tựu Thiên Sứ chi thần, chúng ta mới có thể không sợ bất cứ đối thủ nào.

Ba ngày sau. Đại doanh Thiên Đấu đế quốc.

Tiếng hít dài trầm thấp như tiếng long ngâm hổ gầm vang lên, sương mù nồng đậm màu trắng ngưng tụ lại phía trên đỉnh đầu Đường Tam, hình thành ba đóa hoa lớn màu trắng, chính là cảnh giới tam hoa tụ đỉnh.

Ngày đó mặc dù tiêu hao nhiều, nhưng Đường Tam dựa vào thân thể cường hãn, chỉ dùng thời gian một ngày là đã khôi phục. Đồng thời hắn cũng phát hiện, sau khi trải qua cực độ tiêu hao, tu vi của mình lại đã có sự tăng lên. Áp lực giống như là chú tạo chuy tốt nhất chế tạo thân thể hắn. Cho nên hắn cũng không có nóng lòng rời quân doanh của Thiên Đấu đế quốc, mà vẫn tiếp tục tu luyện.

Nội thể đã là một mảnh kim sắc, đến ngay cả cương khí Huyền Thiên công nội gia màu trắng cũng đã nhiễm vào một tia kim sắc nhàn nhạt, thứ cảm giác cứng cỏi đặc thù đó làm Đường Tam có cảm giác bản thân tràn đầy lực lượng. Hắn vừa mới đạt chín ba cấp không lâu, hồn lực muốn đột phá tiếp là không có khả năng, nhưng cảm giác chỉnh thể được đề thăng vẫn là hết sức rõ ràng.

Chiến trường vốn là nơi dễ dàng kích thích nhân kế, chiến trường rỗng rãi to lớn, địch nhân cường đại, loại áp lực này bất đồng với cảm giác trên Hải Thần đảo đem đến cho hắn lúc đầu. Đặc biệt là Đường Tam lại vừa từ phụ thân học được phương pháp tu luyện Đại Tu Di chuy. Hắn cũng chưa thực sự luyện tập, mà trong quá trình tu luyện không ngừng, đang đem phương pháp tu luyện Đại Tu Di chuy không ngừng thông hiểu. Chỉ có hoàn toàn lý giải trước, thì lúc thật sự ứng dụng mới có thể không xuất hiện sai sót gì.

Hơi thở hiu hiu rốt cục cũng chấm dứt, Đường Tam đột nhiên hít vào, tựa như cá voi hút nước đem sương trắng bên ngoài nhập vào cơ thể, hấp lực cường đại làm cho không khí không ngừng vang lên những tiếng rít bén nhọn không dứt.

Hồn lực trở về cơ thể, Đường Tam bên ngoài còn hiện ra một tầng óng ánh nhàn nhạt, trên gương mặt anh tuấn bảo quang lưu chuyển, hắn ngồi ngay ngắn ở đó, khí chất cao quý làm cho người ta có loại cảm giác không cách nào đến gần được.

Ngoài trướng, Tiểu Vũ nhấc lên một ít màn trướng nhìn vào trong, trong lều vải truyền tới âm thanh làm nàng lo lắng. Nhìn Đường Tam khoanh chân ngồi chỗ đó, toàn thân bảo quang lóng lánh, mục quang của nàng không khỏi có chút ngây dại. Nàng đương nhiên nhìn ra được thực lực của Đường Tam lại đã có tiến bộ. Đường Tam tu vi tăng cường, nàng thậm chi so với việc tu vi của mình tăng lên còn muốn vui hơn.

Thời gian gần đây, những chỗ tốt lúc đầu khi Tiểu Vũ trải qua ma luyện trên Hải Thần đảo dần dần hiện ra. Sau khi hồn lực tăng thẳng tới bảy mươi sáu cấp, tốc độ tu luyện càng nhanh vô cùng. Phải biết rằng, nàng từng là hồn thú mười vạn năm, so với hồn sư bình thường tốc độ tu luyện còn nhanh hơn nhiều, thêm vào đó bên cạnh còn có Đường Tam trợ giúp cùng với đủ loại lợi

ích đã đạt được tại Hải Thần Đảo. Lúc này hoàn toàn thể hện ra, trong khoảng thời gian ngắn lại đột phá tăng tới bảy mươi bảy cấp. Đồng thời sau khi dược lực của Thủy Tinh Huyết Long Sâm, Tương Tư Đoạn Trường Hồng hoàn toàn thông suốt, thân thể của nàng cũng đã đạt tới một cấp độ khác.

Có thể nói, ở trong cả đại doanh của Thiên Đấu đế quốc này, luận về cường độ thân thể, nếu như nói Đường Tam xếp vị trí thứ nhất, vậy thì, Tiểu Vũ chắc chắn chính là vị trí thứ hai. Ngay cả Đường Tam cũng không biết, thân thể Tiểu Vũ dưới tác dụng của Tương Tư Đoạn Trường Hồng cũng đã dần dần thoát ly phạm trù của loài người, tiến vào cấp bậc của Thần. Sau khi linh thể hoàn toàn hợp nhất hoàn thành quá trình hồi sinh, hiệu lực của tiên phẩm trong tiên phẩm Tương Tư Đoạn Trường Hồng mới hoàn toàn phát huy ra.

- Tiểu Vũ, đến đây.

Đường Tam chậm chậm mở hai mắt, từ trong tu luyện tỉnh lại, ánh mắt của hắn nhìn qua rất bình lặng ôn hòa, làm cho người ta một cảm giác như được gội trong gió xuân, không còn cường thế trước kia, ngoại trừ nhìn qua có vẻ tương đối ôn nhuận, dường như cùng người thường không có gì khác biệt.

Nhìn vào mục quang của Đường Tam, Tiểu Vũ trong lòng không khỏi run lên. Bề ngoài mộc mạc ẩn giấu đi thực lực phi phàm, hắn lại đã đạt tới cảnh giới như vậy rồi, khó trách ngay cả Bỉ Bỉ Đông trong hai lần chiến đấu đều bị hắn đánh bại.

- Ca ca, thương thế của huynh không có gì đáng ngại chứ?

Tiểu Vũ đi vào trướng vải, mấy bước đã tới trước mặt Đường Tam.

Đường Tam đưa tay ra ôm nàng vào lòng, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại kia của nàng một cái:

- Sớm đã không việc gì, khiến muội lo lắng rồi.

Tiểu Vũ trở tay ôm thắt lưng Đường Tam, mặt áp vào trước ngực hắn:

- Ca ca, có thể mãi mãi ở cùng với huynh là muội đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Đường Tam ôm chặt nàng, khẽ thở dài:

- Để nhanh chóng trở thành Hải Thần, sợ là chúng ta phải tạm thời chia cách.

- Cái gì?

Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Đường Tam.

------oOo------

Chương 468: Thiên Sứ đệ cửu khảo: Truyền thừa thần vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: Thương Long

Biên: hạothiên (A Thiên)

Nhìn thấy vẻ hoảng hốt, thậm chí còn có vài phần lo lắng cùng sợ hãi trong mắt Tiểu Vũ, Đường Tam cười cười nói:

- Nha đầu ngốc, đừng khẩn trương như vậy, ngươi nghe ta nói hết lời đã! Ta nói lần này phải tách ra nhưng trong thời gian rất ngắn thôi.

- Nhưng mà, ca, ngươi muốn trở thành Hải Thần không phải còn cần chúng ta sao? Ta còn phải cùng ngươi hoàn thành Hải Thần khảo hạch mà!

Đường Tam cười nói:

- Đó là đương nhiên. Chẳng những ngươi phải đi, mà Mộc Bạch bọn họ cũng đều phải đi mới được. Ba Tái Tây tiền bối không phải nói vậy sao, không có sự trợ giúp của các ngươi, ta cũng không trở thành Hải Thần được. Ta nói tạm thời tách ra là muốn đi Tinh Đấu đại sâm lâm một chuyến sau đó mới quay trở lại Hải Thần đảo. Tốc độ phi hành của ta ngươi cũng biết, so với tất

cả mọi người đều nhanh hơn nhiều. Nếu như các ngươi cùng ta tới Tinh Đấu sâm lâm sau đó mới lại đi tới Hải Thần đảo sợ rằng sẽ chậm hơn một chút. Chi bằng các ngươi xuất phát tới bờ biển chờ ta trước rồi để tộc nhân của Tiểu Bạch tại nơi đó đi gọi đủ số Ma Hồn Đại Bạch Sa. Đợi khi ta tới Tinh Đấu đại sâm lâm để hoàn thành nốt hồn hoàn Hạo Thiên chuy sau đó sẽ hội họp cùng các ngươi. Như vậy sẽ có thể tiết kiệm tối đa thời gian, thời gian chúng ta tách ra sợ rằng cũng không đến mười ngày đâu.

Nghe Đường Tam giải thích, Tiểu Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, trên ngực Đường Tam đấm nhẹ một chút:

- Ngươi thật xấu, làm ta sợ như vậy.

Đường Tam ha ha cười nói:

- Ta thật oan uổng mà! Ai biết ngươi lại phản ứng dữ dội như vậy, lại còn không chờ ta nói xong câu sau chứ.

Tiểu Vũ bĩu môi không chịu buông tha vẫn tiếp tục đánh vào bả vai Đường Tam. Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, Đường Tam trong lòng không khỏi càng yêu thích, liền hôn một chút nên đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

Không nán lại lâu hơn nữa, sau khi cáo biệt cha mẹ, Đại Sư cùng Tuyết Băng, Sử Lai Khắc thất quái chia làm hai hướng không một chút động tĩnh thừa lúc đêm tối liền rời khỏi đại doanh của Thiên Đấu đế quốc. Đây là chủ ý của Tuyết Băng bởi vì nếu quân sĩ biết hắn rời đi thì với địa vị rất cao hiện nay của Đường Tam trong quân sợ rằng sẽ làm ảnh hưởng tới tinh thần toàn quân cho nên phải để cho hắn lặng lẽ rời khỏi. Nghiêm mật phong tỏa tin tức, một là để không làm ảnh hưởng tới tinh thần phe mình đồng thời phòng bị Võ Hồn đế quốc dò xét ra.

Mà lúc bọn Đường Tam rời khỏi quân doanh để chuẩn bị hoàn thành bước cuối cùng trở thành Hải Thần thì đồng thời, Võ Hồn đế quốc, Võ Hồn thành, trong Trưởng Lão điện có một người khác cũng đã tới thời khắc cuối cùng.

Võ Hồn thành, Trưởng Lão điện

Lẳng lặng đứng ở trung tâm Trưởng Lão điện, trước mặt là một pho tượng thiên sứ sáu cánh to lớn, Thiên Nhận Tuyết trên người được bao phủ bởi một tầng kim sắc lộng lẫy.

Có một điều không giống là nàng không còn là người phải quỳ bái khi đứng trước Thiên Sứ thần tượng nữa mà hiện nay nàng cùng với Thiên Sứ thần tượng này giống nhau, đều trở thành trung tâm của đại diện.

- Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Một âm thanh bình tĩnh vang lên.

Thiên Nhận Tuyết chậm rãi gật đầu, có thể thấy được trong mắt nàng hoàn toàn là màu vàng, phát ra quang mang thần thánh sung mãn.

- Đúng vậy, ta đã chuẩn bị tốt rồi.

Thanh âm của Thiên Nhận Tuyết càng hờ hững lạnh lùng hơn so với trước, tựa hồ không giống như là phát ra từ trong miệng của một con người bình thường.

Một thân ảnh khác chậm rãi từ phía sau bức thần tượng thiên sứ bước ra, âm thanh già nua cùng thân hình cao lớn, khôi vĩ dần hiện ra trong ánh sáng,:

- Sự tồn tại của ta chính là để chờ ngày này tới. Vì ngày này, ta đã chờ đợi hơn trăm năm. Đi theo ta!

Từ phía sau Thiên Sứ thần tượng bước ra chính là Võ Hồn đế quốc Đại cung phụng, từng là một trong ba đại tuyệt thế đấu la, Thiên Sứ Đấu La Thiên Đạo Lưu

Bỗng nhiên, quang mang sau lưng Thiên Đạo Lưu chợt lóe lên, cả người được bao bọc bằng một đoàn kim quang, trên người chín hồn hoàn sắp xếp chỉnh tề, ba đôi cánh chim trắng nõn đồng thời xuất hiện. Chính là siêu cấp võ hồn của hắn, Thiên Sứ sáu cánh.

Ngoại trừ những đôi cánh, toàn thân Thiên Đạo Lưu cũng được bao bọc bởi

một màu vàng nhưng so với Thiên Nhận Tuyết, màu vàng này vẫn còn thiếu thiếu một chút gì đó nên sau khi hắn phóng thích võ hồn cũng không thể thay thế Thiên Nhận Tuyết để cùng Thiên Sứ thần tượng trở thành trung tâm của Trưởng Lão điện được.

Trên trán Thiên Đạo Lưu hiện ra một bảo thạch hình thoi màu vàng, sau đó cũng không biết hắn làm thế nào mà người đã đi tới trước Thiên Sứ thần tượng. Một đạo kim quang kì dị từ bảo thạch hình thoi trên trán hắn bắn ra chiếu rọi lên vị trí mi tâm của Thiên Sứ thần tượng.

Nhất thời tại mi tâm của Thiên Sứ thần tượng liền xuất hiện một vũng xoáy, cả thần tượng dường như hơi run rẩy.

Chứng kiến một màn này, đôi tròng mắt hoàn toàn màu vàng của Thiên Nhận Tuyết cũng hơi ngạc nhiên một chút, hiển nhiên là tình huống như vậy nàng cũng lần đầu tiên thấy qua.

- Hài tử, đi theo ta.

Thiên Đạo Lưu quay người lại, hướng Thiên Nhận Tuyết vẫy vẫy tay, sau đó đột nhiên tăng tốc, thân thể cứ như vậy hướng về thần tượng Thiên Sứ cực lớn kia xông tới.

Thiên Nhận Tuyết không có phóng thích võ hồn của mình nhưng thân thể nàng lại nhẹ nhàng bay lên theo sát sau lưng Thiên Đạo Lưu hướng thần tượng Thiên Sứ lao tới.

Một màn quỷ dị xuất hiện, lúc thân thể Thiên Đạo Lưu đột nhiên xông tới chỗ Thiên Sứ thần tượng thì cũng không có xuất hiện va chạm kịch liệt mà giống như đụng vào một tầng gợn sóng, hào quang lóe lên rồi biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Tình huống của Thiên Nhận Tuyết cũng giống vậy, theo sát phía sau Thiên Đạo Lưu nhập vào bên trong Thiên Sứ thần tượng.

Vũng xoáy tại mi tâm thần tượng chậm rãi biến mất, cảm giác hư ảo cũng theo đó mà mất đi. Trong lúc hào quang lóe lên, tất cả mọi thứ đều trở lại

bình thường nhưng Thiên Đạo Lưu, Thiên Nhận Tuyết ông cháu hai người cũng cứ như vậy mà biến mát trong làn kim quang.

Toàn thân là một màu vàng, Thiên Nhận Tuyết phát hiện ra rằng mình đã đi vào một thế giới kì dị. Cảm giác đầu tiên mà nàng cảm nhận được chính là cảm giác ấm áp vô cùng đang ôm lấy thẩn thể mình. Mọi thứ xung quanh thì đều có vẻ không chân thật, những gợn sóng hư ảo kim sắc lấp lánh không ngừng, giống như là đang xuyên qua một đường hầm do hào quang hư ảo ngưng tụ mà thành.

Thiên Đạo Lưu ở phía trước dẫn Thiên Nhận Tuyết hướng về trước phi hành. Trải qua một thời gian rất lâu, giống như là một thế kỷ đã trôi qua vậy, cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến đổi. Cảm giác hư ảo biến mất, cảm giác chân thật lại một lần nữa trở về.

Thiên Nhận Tuyết kinh ngạc phát hiện mình cùng gia gia đã vào trong một tòa đại điện. Lúc thân thể xuất hiện tại nơi này, nàng lập tức trông thấy tòa đại điện kì dị này.

Chung quanh là bầu trời đêm đầy sao vô tận mà chính mình ở trong đại điện lại giống như trôi nổi ở trong bầu trời đêm này.

Đại điện có hình sáu cạnh, sáu cây cột màu vàng cực lớn chống đỡ trần điện, không có vách tường, chung quanh hết thảy đều là hư không. Bất kẻ là dưới chân hay trần điện thì xũng đầu giống với sáu cậy cột màu vàng cực lớn kia đều được khắc vô số hoa văn kì dị. Những hoa văn này đều dựa trên mẫu lông vũ của Thiên Sứ mà tạo thành.

Trung tâm đại điện cũng có một pho Thiên Sứ thần tượng cao ba thước, hình dáng cùng với bức trong Trưởng Lão điện giống nhau như đúc, chỉ là pho Thiên Sứ thần tượng này so ra thì nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa thần tượng này cũng không phải là màu vàng mà lại có màu xám lờ mờ. Trước thần tượng là một thanh trường kiếm cũng màu xám được cắm trên mặt đất, sáu cánh sau lưng mở rộng trông rất sinh động.

- Gia gia, đây là nơi nào?

Đến thế giới kì dị này, âm thanh Thiên Nhận Tuyết rối cuộc cũng có vài phần khí tức của con người.

Thiên Đạo Lưu trên mặt toát ra một nụ cười kì dị,

- Nơi này mới chính là Thiên Sứ thần điện, là nơi Thiên Sứ thần truyền thừa. Hài tử, ngươi lại đây."

Vừa nói hắn vứa hướng về phía Thiên Nhận Tuyết vẫy vẫy tay.

Thiên Nhận Tuyết được Thiên Đạo Lưu dẫn tới trước mặt Thiên Sứ thần tượng, Thiên Đạo Lưu kéo tay nàng, trên trán nàng cũng xuất hiện một cái kim sắc bảo thạch hình thoi.

- Ngươi sẽ làm nơi này trở nên rực rỡ để cho Thiên Sứ tái hiện tại nhân gian. Nơi này chính là nơi ngươi sẽ hoàn thành khảo hạch cuối cùng của Thiên Sứ cửu khảo. Đồng thời cũng là nơi ngươi được chính thức truyền thừa thiên sứ thần vị, tiến vào thần cấp. Đấu La đại lục không biết bao nhiêu năm không có thần xuất hiện. Ngươi cuối cùng cũng sẽ trở thành người mạnh nhất đại lục dẫn Võ Hồn đế quốc hướng tới đỉnh cao.

Nghe xong lời Thiên Đạo Lưu, hai mắt Thiên Nhận Tuyết dần sáng lên thần thái mãnh liệt, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một bóng hình đã từng đánh bại nàng.

Thiên Nhận Tuyết vĩnh viễn không thể nào quên được nam nhân đã từng đánh bại nàng. Trí tuệ cùng thực lực của hắn đều làm nàng bắt buộc phải coi hắn như là địch nhân lớn nhất của mình.

- Đường Tam, ta sẽ trở thành Thiên Sứ chi thần. Ngươi thì sao? Ngươi sẽ sớm được thấy chênh lệch rất lớn giữa ta và ngươi, ta nhất định sẽ tới tìm ngươi, lúc đó chuyện của chúng ta ta sẽ đích thân giải quyết. Khi chúng ta gặp lại nhau, ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc thần phục hoặc là bị hủy diệt. Trừ gia gia ra, người là nam nhân duy nhất ta không ghét bỏ, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.

- Tiểu Tuyết!

Âm thanh của Thiên Đạo Lưu vang lên mang Thiên Nhận Tuyết từ trong suy nghĩ của mình tỉnh lại.

- Gia gia, ta phải làm sao?

Ánh mắt Thiên Nhận Tuyết nhanh chóng trở nên kiên định, không hiểu tại sao khi nàng nghĩ tới cái tên Đường Tam thì tâm thần nàng lại trở nên nóng rực. Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tam là lúc Ninh Phong Trí dẫn tới gặp, lần cuối cùng nhìn thấy hắn thì lại trở thành địch nhân. Không biết tại sao, tuy rằng Đường Tam hủy đi tâm huyết vài chục năm ẩn núp trong Thiên Đấu đế quốc nhưng Thiên Nhận Tuyết lại không hề hận hắn mà ngược lại lại càng thêm thưởng thức hắn. Trong lòng nàng cũng không muốn giết chết Đường Tam mà muốn chinh phục nam nhân duy nhất làm nàng thưởng thức kia.

- Dùng máu của ngươi!

Thiên Đạo Lưu chỉ vào khối bảo thạch trong suốt hình tròn trên chuôi của thanh trường kiếm ảm đạm vô quang trước Thiên Sứ thần tượng kia.

Thiên Nhận Tuyết hít sâu một hơi, nàng biết thời khắc cuối cùng rốt cục cũng đã tới. Tay phải nàng chậm rãi giơ ra trùm lên trên khối bảo thạch, trong nháy mắt móng tay cái của nàng đảo qua ngón tay giữa. Nhất thời một tia máu màu sắc kì dị từ vết cắt do Thiên Sứ hồn lực tạo ra từ ngón giữa phun ra nhiễm lên trên khối bảo thạch trên chuôi kiếm kia.

Màu máu của Thiên Nhận Tuyết có vẻ cổ quái, không phải có màu đỏ như loài người mà lại có màu hồng hỗn hợp với màu vàng nhàn nhạt, thậm chí trong máu còn toả ra chút mùi thơm ngát.

Đọt nhiên, vết cắt tại ngón giữa tay phải của Thiên Nhận Tuyết bị hút dính lên trên khối bảo thạch trong suốt kia. Khối bảo thạch bóng loáng lúc này giống như một con quỷ hút máu đang khát máu tươi, điên cuồng thôn phệ máu của Thiên Nhận Tuyết. Từ miệng vết thương, máu tươi phun ra mạnh mẽ làm thân thể Thiên Nhận Tuyết không tự giác mà trở nên run rẩy.

Hồn hoàn cứ một cái lại nối tiếp một cái từ trên người Thiên Nhận Tuyết mà

hiện ra. Rầm một tiếng, sáu cánh chim cực lớn từ sau lưng xuất ra trong không khí.

Thiên Đạo Lưu khẩn trương đứng một bên nhìn thấy hết thảy mọi việc phía trước.

Nương theo lượng máu của Thiên Nhận Tuyết chảy xuống càng ngày càng nhiều, bảo thạch trên chuôi trường kiếm cũng càng ngày càng sáng hơn. Lúc vừa mới bắt đầu, trên bảo thạch cũng lóe lên quang mang màu vàng nhạt giống như máu của Thiên Nhận Tuyết, nhưng theo thời gian màu hồng nhạt trong quang mang dần mất đi mà thay vào đó là một màu vàng thuần túy. Kim quang lưu chuyển từ trên bảo thạch hướng kéo dài xuống phía dưới, từng giọt từng giọt thấm vào thanh trường kiếm kì dị kia.

Cảm giác suy yếu bắt đầu xuất hiện trong đầu Thiên Nhận Tuyết, nhưng nàng vẫn kiên định tiếp tục duy trì không thay đổi động tác, thận chí còn thúc giục hồn lực của mình làm máu chảy nhanh hơn.

Dần dần, Thiên Nhận Tuyết phát hiện thân thể mình đã không thể di động. Cảm giác suy yếu càng ngày càng mạnh nhưng chuôi trường kiếm trước người nàng cũng bắt đầu phóng thích kim quang càng mãnh liệt. Hào quang màu vàng cuồn cuộn phủ lên cả tòa Thiên Sứ thần điện, tất cả hoa văn được khắc lên trên Thiên Sứ thần điện ở xung quanh cũng bắt đầu trở nên có sức sống. Hào quang nhàn nhạt như sống lại đang lưu chuyển, và quang mang màu vàng nhạt cũng chầm chậm được tăng cường.

Thiên Đạo Lưu cười, trong mắt hắn tràn ngập quang mang nóng bỏng, lẩm bẩm nói:

- Ta chờ đợi giờ khắc này đã lâu lắm rồi. Đường Thần, ngươi cuối cùng vẫn kém ta một bước! Mặc dù ta không thể trăm cấp thành thần nhưng hậu duệ của ta lại làm được. Không nghĩ rằng ta thắng ngươi một bậc chính là ở lúc này, đáng tiếc, không biết ngươi có còn sống hay không? Nếu ngươi còn sống, không biết vẻ mặt của ngươi sẽ như thế nào khi biết cháu gái ta thành thần đây? Ha ha, ha ha ha ha…..

Thiên Đạo Lưu dường như là có chút gian nan giơ chân phải bước từng bước

một tiến đến bức Thiên Sứ thần tượng màu xám, trong lúc đó, màu của thanh trường kiếm cũng dần dần biến thành màu vàng.

Sự nóng bỏng trong mắt dần biến thành hiền lành, nhìn chăm chú vào Thiên Nhận Tuyết:

- Hài tử! Đây là một cửa cuối cùng của ngươi cũng chính là một cửa cuối cùng của gia gia, bất luận phải thừa nhận thống khổ lớn như thế nào thì ngươi nhất định phải thành công. Sau này, nếu ngươi gặp được một tuyệt thế đấu la tên Đường Thần thì ngươi nhất định phải thay gia gia đánh bại hắn. Đó chính là đối thủ cả đời của gia gia.

- Gia gia, ngươi muốn làm gì?

Thiên Nhận Tuyết miễn cưỡng mở miệng hô, trong nội tâm của nàng, đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt. Nguyên nhân bất an chính là từ ánh mắt hiền hòa mà bình tĩnh của Thiên Đạo Lưu

Thiên Đạo Lưu mỉm cười:

- Đứa nhỏ ngốc, ngươi cần phải hiểu rằng, đây chính là số mệnh tất yếu của ta. Làm người thủ hộ của Thiên Sứ chi thần, sự tồn tại của ta chính vì truyền thừa Thiên Sứ thần vị. Không có ta, ngươi khó có khả năng hoàn thành quá trình cuối cùng này, không nên đau khổ. Ngươi hiện tại cũng không thể di chuyển nên càng khó có khả năng ngăn cản ta. Nhớ lời ta, hãy dẫn dắt Võ Hồn đế quốc hướng tới cảnh huy hoàng, nếu như gặp được Đường Thần thì giúp ta đánh bại hắn.

Vừa nói xong, một tiếng oanh thật lớn, kim sắc hỏa diễm từ trên người Thiên Đạo Lưu mãnh liệt bốc lên. Mặc dù không nóng nhưng chỉ trong nháy mắt ngọn lửa này lại chiếu sáng chiếu sáng cả tòa thần điện. Lúc trước, hào quang kim sắc trên thần điện chỉ có màu nhàn nhạt nhưng bây giờ, chỉ trong một khắc kim quang đã trở nên mãnh liệt. Thậm chí, lúc này Thiên Đạo Lưu còn thay thế cả pho Thiên Sứ thần tượng để trở thành trung tâm của cả thần điện.

- Gia gia, đừng …..

Thiên Nhận Tuyết liều mạng giãy dụa, kêu gào, nhưng như lời Thiên Đạo Lưu nói, nàng hiện tại căn bản không thể di động nửa phần, cả người đều bị bảo thạch trên thanh trường kiếm kia hấp thụ nên không có cách nào có thể nhúc nhích.

Thiên Đạo Lưu cả người đều đã biến thành màu vàng, kim sắc hỏa diễm nọ chính là tự hắn đốt lên, đốt không chỉ có hồn lực của hắn mà còn có thân thể của hắn, linh hồn của hắn cùng với tất cả những gì thuộc về hắn. Thiên Sứ hỏa diễm tinh khiết nhất đang dần dần thôn phệ hắn, mà Thiên Sứ thần tượng sau lưng cũng điên cuồng hấp thu năng lượng hỏa diễm đang bộc phát.

- Tiểu Tuyết, ngươi nghe ta nói, có một việc ta vẫn không nói cho ngươi biết. Mẫu thân ngươi sở dĩ đối với ngươi không tốt, thậm chí lúc nhỏ còn muốn vứt bỏ ngươi cũng không phải là nàng sai. Bất quá, cũng chính vì sự tồn tại của ngươi mà ta mới không giết nàng. Phụ thân ngươi không phải chết trong tay Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo, lúc đầu, Đường Hạo chỉ làm hắn bị thương nặng mà thôi, người giết phụ thân ngươi chính là mẫu thân ngươi, Bỉ Bỉ Đông!

- Cái gì?

Thiên Nhận Tuyết ngơ ngác nhìn gia gia, thậm chí quên rằng trên người gia gia đang ở bốc lên kim sắc hỏa diễm.

Thiên Đạo Lưu thở dài một tiếng:

- Cái gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối ta cũng biết hết. Bỉ Bỉ Đông là một thiên tài, chỉ là phụ thân ngươi vì muốn giữ nàng lại mà sử dụng thủ đoạn có chút mờ ám. Nhưng ai cũng không nghĩ rằng nàng lại có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy sau đó mới ra tay. Khi đó, ngươi đã không có phụ thân nên ta nghĩ không muốn ngươi lại không có cả mẫu thân nữa. Chờ sau khi ngươi thành Thiên Sứ chi thần, đối mặt với nàng như thế nào thì ngươi cần phải cân nhắc rõ ràng.

Có một điểm ta nhất định phải nhắc nhở ngươi, nếu như nói trên Đấu La đại lục này còn có người có khả năng thành thần thì người đó chính là mẫu thân

ngươi, bổn tâm của nàng đã bị tà ác thôn phệ, một khi đột phá thành công thì sẽ trở thành La Sát chi thần, chính là thần đối lập với Thiên Sứ chi thần ngươi. Nhưng ngươi là nữ nhi của nàng nên ở sâu trong nội tâm nàng thủy chung vẫn thương yêu ngươi, quyền khống chế Võ Hồn đế quốc ngươi nhất định phải đoạt lại còn đối với Bỉ Bỉ Đông thế nào thì tự ngươi quyết định đi. Gia gia đề nghị ngươi không nên gây khó dễ nàng, nếu ngươi cùng nàng có thể liên thủ thì quét sạch đại lục chẳng qua là một việc hết sức đơn giản.

- Là nàng giết cha ta, là nàng giết cha ta?

Thiên Nhận Tuyết thất thần đứng đó

- Hài tử, ngươi…. là nỗi …kiêu ….ngạo …...của …...gia gia…. Nhất ….định phải…. đứng vững ….ở cửa…… cuối …cùng này…….. trở …thành ……..Thiên Sứ…..."

Đến lúc âm thanh Thiên Đạo Lưu trở nên đứt quãng, Thiên Nhận Tuyết mới tỉnh lại thì thân thể Thiên Đạo Lưu trước mặt nàng đã bị kim sắc hỏa diễm dần dần thôn phệ. Cái cuối cùng nàng nhìn thấy chính là ánh mắt hiền từ của gia gia nàng.

- Gia….. gia…..

Thiên Nhận Tuyết hô một tiếng, liều mạng giãy dụa, bỗng tay nàng đột nhiên kéo theo một luồng hấp lực kì dị từ bảo thạch chỗ chuôi kiếm tới trên chuôi kiếm. Vù vù, một tiếng vang thật lớn, chuôi trường kiếm cắm trước Thiên Sứ thần tượng cứ như vậy bị nàng không nhân nhượng rút ra.

Kim quang đúng lúc này bộc phát, cả Thiên Sứ thần điện lúc này đều biến thành một quầng sáng màu vàng chói mắt tựa như thái dương chiếu sáng cả bầu trời đêm, chiếu sáng vạn vật xung quanh và cũng thôn phệ luôn thân thể Thiên Nhận Tuyết.

Bên trong Thiên Sứ thần điện, tất cả hoa văn đều bùng lên hỏa diễm màu vàng mãnh liệt, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy thân thể chỉ vừa động đã liền thay đổi vị trí. Pho Thiên Sứ thần tượng màu xám kia lúc này đã hoàn toàn biến thành kim sắc đang mở song chưởng ôm chặt lấy thân thể của nàng.

Trong khoảnh khắc, khi Thiên Nhận Tuyết cảm giác được dường như có vật gì đó dung nhập vào thân thể của mình thì bảo thạch hình thoi trên trán liền sáng lên lấp lánh, năng lượng ba động khổng lồ đang không ngừng phát ra từng đợt nổ vang kịch liệt. Trong tâm nàng đã không còn quan tâm đến bi thương bởi vì một cảnh rung động đã làm trước mắt nàng hoàn toàn biến thành màu vàng mà ngay cả linh hồn nàng cũng đều biến thành màu vàng nên tạm thời mất đi năng lực suy nghĩ.

Thanh âm uy nghiêm từ bốn phương tám hướng vang lên, tất cả kim quang đọng lại bên trong Thiên Sứ thần điện trong vòng một khắc.

- Thiên ….sứ ….giáng…..lâm….

Trên thần điện, kim quang đột nhiên tối sầm lại, pho Thiên Sứ thần tượng đã biến mất chỉ còn lại một mình Thiên Nhận Tuyết. Sau lưng nàng, ba đôi cánh chim nọ đã hoàn toàn biến thàng màu vàng đang mở rộng ra, hai mắt nhắm lại, mái tóc dài màu vàng tùy ý tung bay, tay phải thì giơ lên chuôi trường kiếm vừa mới rút ra kia, toàn thân đều phóng thích kim sắc hỏa diễm mãnh kiệt.

Từ mũi của thanh trường kiếm, hoa văn hình lông vũ bắt đầu hướng phía dưới mà lan ra, lan tới thanh trường kiếm rồi dần dần cũng truyền tới trên người Thiên Nhận Tuyết, lan tới qua mặt nàng, tới thân thể nàng rồi đinh một tiếng nhỏ, tất cả quần áo trên người nàng toàn bộ đều biến mất lộ ra thân thể hoàn mĩ.

Hoa văn kì dị nọ giống như là quần áo trên người Thiên Nhận Tuyết, dần dần lướt xuống đem nàng bao phủ ở bên trong, kim quang kì dị chiếu lên lấp lánh không ngừng phát ra ánh sáng chói mắt.

Ý thức dần khôi phục, linh hồn trong thống khổ cũng dần thức tỉnh, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không tê dại, dường như có nghìn vạn con kiến đang gặm nhấm thân thể mình vậy

Đau đớn thường dễ dàng nhẫn nại nhưng cảm giác tê ngứa so với đau đớn thì đáng sợ hơn rất nhiều, cảm giác tê ngứa làm Thiên Nhận Tuyết thống khổ,

thậm chí còn mất cả năng lực suy nghĩ. Cảm giác tê ngứa này dường như từ trong cốt tủy truyền ra làm nàng phải thừa nhận thống khổ cực kì dữ dội.

Nàng muốn la lên nhưng căn bản lại không phát ra âm thanh, muốn đi tới nhưng lại không thể di động một chút nào. Những cảm xúc chưa bao giờ trải qua này làm cho cả người nàng lâm vào trạng thái vô cùng thống khổ, tinh thần nàng cũng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này, căn bản nàng không có bất cứ khả năng suy nghĩ bất cứ việc gì về những lời mà Thiên Đạo Lưu đã nói lúc trước, thậm chí ngay cả bi thương mà gia gia vì để mình kế thừa thần vị mà hiến tế cũng không có cách nào phát tiết ra được. Nhưng nàng cũng hiểu được một điều, một khi nói linh hồn của mình không thể thừa nhận được sự thống khổ này thì như vậy bản thân mình sẽ sụp đổ hoàn toàn, chẳng những kế thừa thần vị thất bại mà mình cũng đem mọi thứ trong Thiên Sứ thần điện hóa thành tro bụi.

Dần dần ý thức Thiên Nhận Tuyết bắt đầu trở nên có chút mơ hồ, đột nhiên, trong linh hồn nàng xuất hiện một bóng dáng mặc trường bào cao quý. Đó chính là Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông đang dùng ánh mắt cao quý mà lạnh như băng nhìn chăm chú vào nàng, âm thanh của nàng vang lên từ trong sâu thẳm linh hồn của Thiên Nhận Tuyết:

- Ngươi không phải muốn vượt qua ta sao? Ngươi không phải hận ta sao? Ta đợi ngươi. Thiên Tầm Tật chính là ta giết. Muốn thay hắn báo thù, ngươi hãy tới tìm ta!

Tinh thần Thiên Nhận Tuyết chấn động mạnh mẽ, cảm giác tê ngứa kịch liệt nọ thậm chí nàng không thèm đếm xỉa:

-Bỉ Bỉ Đông, ta hận ngươi, ta hận ngươi! Ngươi căn bản là không xứng trở thành mẫu thân của ta. Nhưng ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ cướp đi mọi quyền lực mà ngươi rất muốn có để cho ngươi biết thế nào là thống khổ!

Bóng dáng Bỉ Bỉ Đông trước mắt dần dần trở nên mơ hồ rồi từ từ biến mất trong hư vô. Thiên Nhận Tuyết liền nhận ra trong mắt Bỉ Bỉ Đông đầy sự

xem thường.

Lực lượng linh hồn chợt được tăng cường, ý chí Thiên Nhận Tuyết nhất thời trở nên cường đại hơn. Linh hồn gần như sụp đổ lúc trước một lần nữa lại được ngưng kết, điên cuồng ngăn cản cảm giác tê ngứa mang đến thống khổ nọ.

Thòi gian từng giây từng phút trôi qua, thống khổ mà thân thể thừa nhận ngày càng trở nên kịch liệt. Ý chí lực thật vất vả lắm mới ngưng tụ lại được lúc trước đã lại bắt đầu tán loạn, linh hồn cũng một lần nữa trở nên bất ổn định.

Không! Ta nhất định phải kiên trì. Tại nơi sâu thẳm trong linh hồn của Thiên Nhận Tuyết đang điên cuồng kêu gào, nhưng thống khổ lại không ngừng tăng cường làm linh hồn nàng yếu ớt như đèn treo trước gió.

Linh hồn lần nữa càng trở nên hư ảo, lúc này một hư ảnh nhàn nhạt lại hiện lên ở sâu trong óc nàng.

- Hài tử, không được buông lỏng, nhất định phải kiên trì. Đây là cơ hội mà gia gia dùng tính mạng đổi lấy cho ngươi!

Lần này hư ảnh xuất hiện chính là Thiên Đạo Lưu, hắn trước sự thiêu đốt của kim sắc hỏa diễm, ánh mắt tràn ngập khao khát cùng cổ vũ không ngừng kích thích linh hồn Thiên Nhận Tuyết làm cho linh hồn đang tán loạn nọ một lần nữa trở nên ngưng kết.

- Gia gia, ta sẽ không buông lỏng, ta nhất định sẽ thành công. Người yên tâm đi! Ta nhất định sẽ trở thành người mạnh nhất để thay người hoàn thành di nguyện. Gia gia, hãy cho ta sức mạnh để ta có thể đứng vững trước sự thống khổ này.

Thân thể Thiên Nhận Tuyết bên trong Thiên Sứ thần điện kịch liệt run rẩy, mỗi lần run rẩy hoa văn kim sắc trên người nàng sẽ trở nên mãnh liệt vài phần. Thân thể của nàng dưới kim sắc hoa văn cùng ánh sáng màu vàng cũng không ngừng phát sinh biến hóa.

Thiên Nhận Tuyết đã hơn ba mươi tuổi cũng dần trở nên trẻ lại, lúc này nhìn

nàng chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi nhưng vóc người so với trước đây càng trở nên đầy đặn hơn, vòng eo cực kỳ tinh tế, bộ ngực đầy đặn, đường cong hoàn mĩ, cặp mông tròn trịa còn hướng xuống phía dưới là cặp đùi thon dài, nhất là nổi bật dưới hoa văn kim sắc càng làm nàng như mộng như ảo.

Khối bảo thạch hình thoi màu vàng trên trán nàng đã bị nghiền nát không biết từ lúc nào đã biến thành thành một cái dấu ấn màu vàng xuất hiện trên trán nàng. Dấu ấn này có hình dáng của một Thiên Sứ sáu cánh, giống như là Thiên Sứ thần tượng bị thu nhỏ đi sau đó khảm vào trán nàng vậy.

Lúc dấu ấn xuất hiện chính là lúc mà linh hồn Thiên Nhận Tuyết lần thứ nhất không thể kiên trì được, mà thân thể phát sinh biến hóa trở nên trẻ lại thì lại chính là lúc nàng lần thứ hai kiên trì không nổi.

Lúc này Thiên Nhận Tuyết đã trở nên vô cùng thần thánh, toàn thân đều phun ra hỏa diễm kim sắc, nhất là sáu cánh chim sau lưng lại càng giống như là kim sắc hỏa diễm đúc thành, mỗi lần vỗ nhẹ thì làm cho xung quanh lóe lên một phiến kim sắc vặn vẹo.

Bỗng một tiếng kêu chợt từ trên người Thiên Nhận Tuyết phát ra, nàng nhận thấy rằng cảm giác tê ngứa đang càng mạnh thêm gấp bội làm linh hồn vừa mới được giữ vững của nàng một lần nữa lại xuất hiện nguy cơ.

Mà ở bên ngoài cơ thể, cùng với tầng sương mù màu vàng chợt nổ tung thì từ trong cơ thể và từ trong hư vô, tổng cộng có sáu khối xương kim sắc kì dị xuất hiện xung quanh thân thể nàng.

Hoa văn kim sắc trên người Thiên Nhận Tuyết lập tức bay ra làm lộ ra cả thân thể mềm mại bóng lưỡng sắc sảo của nàng. Tất cả hoa văn nọ đều hóa thành những đạo kim quang dung nhấp vào trong sáu khối xương kì dị kia.

Không sai, sáu khối xương này chính là sáu khối xương nổi tiếng thiên hạ, bảo vật trấn điện của Võ Hồn điện, Thiên Sứ Sáo Trang(Bộ trang phục của Thiên Sứ). Trước khi Thiên Nhận Tuyết tới đây đã dung hợp được năm khối chỉ còn thiếu một khối hồn cốt cuối cùng mà thân thể chưa dám dung hợp. Trong qua trình truyền thừa này, bất luận là đã dung hợp hay chưa dung hợp thì tất cả sáu khối hồn cốt đều xuất hiện bên người nàng.

Mỗi khối hồn cốt lúc hoa văn kim sắc ngấm vào bên trong đều phát sinh biến hóa kì dị. Hồn cốt không còn hình của bộ xương mà dần dần bị hòa tan ra hợp thành một thể với hoa văn kim sắc biến thành trạng thái giống như nước vậy, thành một cụm chất lỏng lớn màu vàng, ngưng tụ lại thành một quang cầu thật lớn trôi nổi trước ngực Thiên Nhận Tuyết ở ngoài ba thước.

Thiên Nhận Tuyết khó khăn chống đỡ, đột nhiên sự thống khổ tăng cường làm nàng gần như sụp đổ. Nhưng trong ý niệm của nàng tràn ngập hình ảnh gia gia mang cho nàng sự khích lệ cùng với sự rung động của một màn mà gia gia nàng hiến tế không ngừng kích thích linh hồn nàng mạnh mẽ chống đỡ.

Nhưng thế này liệu có thể duy trì liên tục được bao lâu chứ?

Oanh….

Sáu khối Thiên Sứ Sáo Trang cùng với hoa văn kim sắc nọ ngưng tụ thành một quang cầu như sao xẹt trực tiếp đập lên trên người Thiên Nhận Tuyết. Trong nháy mắt, tất cả chất lỏng dọc theo đường cong trên thân thể nàng nhanh chóng chảy xuống toàn thân đem cả người nàng bao phủ ở bên trong.

Cũng trong giây phút này, sự thống khổ vô cùng chợt công kích vào linh hồn của Thiên Nhận Tuyết, dường như chỉ trong nháy mắt linh hồn nàng lại xuất hiện tiếng bị nghiền nát.

Cảm giác thống khổ tăng lên gấp đôi làm cho ý chí kiên cường của Thiên Nhận Tuyết cũng không thể kiên trì được nữa.

- Xong hết rồi!

Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy linh hồn mình đã xuất hiện vết rách, hơn nữa, vết rách này đang lan rộng với tốc độ rất nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt có thể làm người ta sụp đổ

- Cứ như vậy mà kết thúc sao? Ta đúng là không thể thành Thiên Sứ chi thần sao?

Trong lòng nàng không cam tâm chỉ giống như con kiến. Không, ta không muốn cứ như vậy mà thất bại.

- Ta phải thành công, ta phải thành công…..

Trong lòng Thiên Nhận Tuyết điên cuồng kêu gào nhưng như trước vẫn không thể ngăn cản việc linh hồn bị nghiền nát. Thế nhưng trong tình cảnh vạn phần nguy cấp trước mắt, đột nhiên trong linh hồn nàng lại xuất hiện thân ảnh thứ ba.

Thiên Nhận Tuyết ngây người một chút. Lúc trước hai thân ảnh hiện ra phân biệt là Bỉ Bỉ Đông và Thiên Đạo Lưu cũng giúp nàng tạo nên hai đạo chấp niệm vì thế mà có thể vượt qua hai cửa ải khó khăn. Nàng hiểu được rằng mặc dù trong lòng mình rất hận Bỉ Bỉ Đông nhưng mà Bỉ Bỉ Đông cùng gia gia đều giống nhau, đều chiếm một vị trí cực kì trọng yếu ở sâu trong nội tâm nàng. Nhưng ngoại trừ họ ra chẳng lẽ vẫn còn có người nào đó ở trong lòng mình để có thể hình thành chấp niệm sao? Bóng dáng thứ ba này đến tột cùng là ai? Chẳng lẽ với mình nó còn trọng yếu hơn cả gia gia cùng Bỉ Bỉ Đông sao?

Thân ảnh thứ ba trong ý niệm của nàng dần trở nên rõ ràng. Đó là một nam nhân, một nam nhân tuổi còn rất trẻ.

Mái tóc dài màu lam tung bay sau lưng, dường như có thể nhìn thấy hết thảy trong đôi mắt màu lam thâm thúy tràn ngập ánh sáng trí tuệ. Dáng người thon dài cao quý mà ưu nhã, trước mặt hắn là một cây thụ cầm đang lẳng lặng lơ lửng.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, ngón tay thon dài phủ lên trên dây đàn. Đinh đông, giai điệu thanh thúy, hoàn mĩ vang lên thấm vào linh hồn Thiên Nhận Tuyết lại vừa giống như tiếng vỡ vụn của linh hồn nàng.

Là hắn, như thế nào lại là hắn. Nội tâm Thiên Nhận Tuyết rung động vô cùng, nàng hiểu rõ rằng chấp niệm ở sâu trong lòng mình càng xuất hiện ở lúc sau thì đối với mình mà nói người này lại càng quan trọng. Đây cũng là nguyên nhân nàng không rõ còn có người nào lại xuất hiện sau Thiên Đạo

Lưu bởi vì nàng cho rằng trong trái tim mình thì gia gia chính là người quan trọng nhất.

Nhưng lúc này nàng mới hiểu được, từ rất lâu có một người khác đã lặng lẽ đi vào trong lòng mình đồng thời cũng khắc ghi tại nơi sâu nhất trong nội tâm mình. Đến lúc này hắn cứ thế mà xuất hiện hình thành chấp niệm thứ ba trợ giúp mình vượt qua thần kiếp.

Thiên Nhận Tuyết muốn khóc lên, lúc này linh hồn của nàng đã tới mức vô cùng yếu ớt thậm chí nàng chỉ muốn buông bỏ hết thảy. Nhưng mà tiếng đàn vọng tới không ngừng thấm vào trong trái tim nàng trợ giúp nàng từng chút từng chút đem những dấu vết bị nghiền nát của linh hồn mà xóa đi.

Tên nam nhân kia trên mặt thủy chung hiện ra nụ cười thàn nhiên, ưu nhã cao quý mà nhẹ nhàng đàn tấu, tiếng phảng phất như hướng tới Thiên Nhận Tuyết mà kể chuyện của hắn.

Quang ảnh thoáng hiện, trong linh hồn Thiên Nhận Tuyết liền xuất hiện thân thể xích lõa của chính mình từng bước hướng tới nam nhân đang khẽ gảy thụ cầm đi tới. Ở sâu trong đó cũng chính là linh hồn bổn nguyên của bản thân nàng, mà linh hồn bổn nguyên này lại đang bị nam tử gảy thụ cầm kéo ra. Giờ khắc này, tất cả cảm giác tê ngứa thống khổ đường như đã giảm bớt, nước mắt từ nhân hình Thiên Nhận Tuyết theo linh hồn bổn nguyên ngưng tụ lại mà chảy xuống.

Đôi môi đỏ thắm của nàng khẽ hé ra nghẹn ngào hô lên….

- Đường Tam, tại sao lại là ngươi…?

------oOo------

Chương 469: Ám Ma Tà Thần Hổ : Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: CTHD278 (A Tiết)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Những hính ảnh xuất hiện sâu trong linh hồn Thiên Nhận Tuyết hết thảy hoàn toàn là đi ra từ trong phần trí nhớ được khắc sâu của nàng. Nhưng nàng cũng không hề nghĩ đến, chấp niệm thứ ba xuất hiện lại là đến từ chính Đường Tam. Người thanh niên đang gảy đàn trước mắt, không phải chính là bộ dáng của Đường Tam khi biễu diễn ở Nguyệt Hiên trong buổi lễ tốt nghiệp sao?

Thiên Nhận Tuyết cho đến giờ phút này mới hiểu được, nguyên lai khi đó mình đã khắc sâu hình bóng Đường Tam. Lúc ấy nàng đang là muội muội của Tuyết Thanh Hà, đi tham gia điển lễ tốt nghiệp, vẫn mỉm cười nói qua với vị công chúa kia hãy coi trọng Đường Tam, nhưng nàng không nghĩ tới, tâm của chính mình cũng đã hãm vào trong đó. Nàng ngay lúc này cũng rốt cuộc hiểu được, tại sao lúc đầu chính mình trong trận chiến ấy mặc dù có cơ hội chiến thắng, nhưng lại hy vọng Đường Tam có thể hướng chính mình thần phục. Nguyên lai, sâu trong nội tâm của mình thật không ngờ có khát vọng chinh phục hắn, biến hắn trở thành nam nhân của mình.

Nghe được Thiên Nhận Tuyết kêu gọi, bóng dáng Đường Tam ở sâu trong linh hồn nàng chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nhìn nàng, hướng về phía nàng mở ra hai tay. Chiếc đàn liền vô hình biến mất, trong mắt Thiên Nhận Tuyết, chỉ có lồng ngực ấm áp kia.

Nàng cơ hồ không chút do dự nhào vào trong lồng ngực kia, sảng khoái cùng ấm áp trong khoảnh khắc thấm vào tâm linh rồi lan truyền ra khắp cơ thể nàng. Tất cả thống khổ ở khoảnh khắc này toàn bộ phảng phất như biến mất một cách vô hình, nàng ôm thật chặt nam nhân ưu nhã cao quý trước mặt, dường như muốn đem thân thể của chính mình dung nhập vào người hắn.

Không hay không biết, quần áo trên người nam nhân cũng dần biến mất, hai thân thể trần truồng gắt gao ôm chặt nhau. Khoái cảm trước nay chưa từng có, giống như thủy triều xâm nhập vào tâm của Thiên Nhận Tuyết, nàng thậm chí đã quên đi chính mình đang tiếp nhận truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần, tất cả linh hồn đều đã bị bóng dáng nam nhân nọ bao trùm. Nàng điên cuồng đáp lại, từ bị động liền biến thành chủ động, cho dù nàng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng cùng một nam nhân ở với nhau.

Linh hồn nàng run rẩy một cách mãnh liệt, thân thể đang dần tiến vào đỉnh cao của quá trình. Tất cả thống khổ cùng bi thương, khát vọng trong nội tâm ở khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát ra.

Từ khi sinh ra đến giờ, ở sâu trong nội tâm Thiên Nhận Tuyết thủy chung luôn tồn tại một mảnh âm u, trong quá trình tiếp nhận truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần, tất cả mặt âm u ở lúc này đều trở thành chướng ngại ngăn cản nàng thành thần. Mà giờ khắc này, nàng có thể đem tất cả thống khổ ở sâu trong nội tâm bộc phát ra, con đường thành thần của nàng cũng đã trở nên thông suốt hơn rất nhiều.

Trong Thiên Sứ thần điện, bản thể Thiên Nhận Tuyết đã di động giữa không trung, sáu cái cánh chim sau lưng không ngừng nhẹ nhàng phách động. Mà thân thể của nàng thì đang co rút giãy dụa mãnh liệt, kim quang trên người không ngừng nhấp nhô, mơ hồ có thể thấy da thịt của nàng đã hoàn toàn biến thành màu hồng, chất lỏng từ bắp đùi chảy xuôi xuống, chất lỏng kim vân lúc trước lan tràn lưu động trên người nàng đều thoát ly cách da dẻ nàng khoảng một phân, dần dần thành hình.

- A.....

Thiên Nhận Tuyết đột nhiên kêu to một tiếng, thân thể kịch liệt co rút, chất lỏng trên người giống như giếng phun chợt ào ra, trong khoảnh khắc, nương theo tiếng âm vang liên tiếp, cả người nàng đều bắt đầu xuất hiện biến hóa kì dị.

Chất lỏng kim vân nọ trong nháy mắt thành hình, áo giáp kim sắc mang vẻ huyễn lệ hoàn toàn dựa theo tầm vóc thân thể của nàng mà chế tạo, khi đến phần ngực, áo giáp liền mở rộng ra, khi đến eo thì được thu hẹp lại. Khi đến phần chân thì kéo dài ra đúng một thước rưỡi, bằng với độ dài chân của nàng, phần vai của áo giáp thì được bọc thành nửa hình tròn, cùng với các phần áo giáp khác hoàn mỹ bao dung thân thể, đem cả người nàng bao phủ ở bên trong. Trên trán, dấu ấn tiểu thiên sứ cũng giống như là kim quang nở rộ, hóa thành một vòng tròn quấn chặt cái trán của nàng. Ở trung tâm vòng tròn, một viên bảo thạch hình tiểu thiên sứ hào quang lóng lánh, những gợn sóng nhấp nhô xuất hiện phía trên nó. Tổng cộng có bảy đạo đỉnh sóng, hợp thành trang

sức giống như vương miện của nữ hoàng.

Lông vũ cùng hoa văn lan tràn mỗi một chỗ trên áo giáp, sáu cánh chim sau lưng đã hoàn toàn biến thành màu vàng. Trong sự rung động nhẹ nhàng, từng vòng sóng gợn màu vàng không ngừng lấy thân thể Thiên Nhận Tuyết làm trung tâm, khuếch tán ra. Chuôi kiếm hoàn toàn đã biến thành Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay nàng triển khai, giống như một đôi cánh chim Thiên Sứ. Kim sắc hỏa diễm khổng lồ từ dưới chân nàng kéo lên, trong nháy mắt tràn ngập mỗi một chỗ của thân thể Thiên Nhận Tuyết. Sau lưng nàng, một ảo ảnh Thiên Sứ rất lớn, trông rất rõ ràng hiện ra, bao vây thân thể nàng ở bên trong rồi chậm rãi co rút lại, hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể nàng.

Bảo thạch hình tiểu thiên sứ trên vương miện của nàng phát ra hào quang lóng lánh, hóa thành một cỗ khí lưu lạnh như băng chợt thấm vào sâu trong linh hồn Thiên Nhận Tuyết, sau đó trong nháy mắt liền bộc phát.

Tất cả ảo giác trong khoảnh khắc liền biến mất, nam tử lúc trước đưa nàng lên đỉnh cao bị kim quang nghiền nát, linh hồn Thiên Nhận Tuyết cơ hồ trong nháy mắt đã tỉnh táo lại. Cảm giác về nguồn lực lượng vô cùng lạ thường thay thế cho đỉnh cao cực lạc lúc trước, làm cả người nàng giật mình, run lên một cái.

Hai mắt chậm rãi mở, xung quanh hết thảy đều trở nên rõ ràng, nàng phảng phất có thể nắm thiên địa trong tay, lực lượng hùng mạnh này suýt khiến nàng phát ra một âm thanh rên rỉ.

Huyễn cảnh, hết thảy vừa rồi đều là huyễn cảnh, Thiên Nhận Tuyết thất thần trôi nổi ở nơi đó. Nàng đột nhiên phát hiện, sau khi mình chính thức kế thừa Thiên Sứ thần vị, cũng không có sự hưng phấn, ngược lại có chút buồn bã mất mát. Ở sâu trong linh hồn nàng, thậm chí càng thêm khát vọng đắm chìm ở trong lồng ngực ấm áp kia, cùng với khoái cảm không gì sánh nổi.

Cảm giác dưới thân còn có chút trắng mịn, cho dù lực lượng của nàng lúc này đã trở nên vô cùng cường đại, nhưng cảm giác từ nữ nhi biến thành nữ nhân lại khó có thể xua tan.

- Ta, ta không ngờ lại ý dâm(dâm ô bằng ý thức) hắn.....

Ngay cả Thiên Nhận Tuyết cũng không hiểu được tâm tình hiện tại của mình. Nhưng nàng lại hiểu được sâu sắc, ba đạo bóng dáng xuất hiện trong chấp niệm của mình, chính là sau khi thành thần, những người này có thể ảnh hưởng đến mình.

Gia gia đã vì chính mình mà hiến tế, Bỉ Bỉ Đông bất luận nói như thế nào cũng là mẫu thân của mình. Nhưng là, bóng dáng Đường Tam xuất hiện cuối cùng, chính là chấp niệm sâu nhất đã trợ giúp mình hoàn toàn trở thành thần, vậy sau sẽ đối mặt như thế nào đây? Hắn là địch nhân, muốn phá giải phần chấp niệm này trong lòng mình, cũng chỉ có hai khả năng: hoặc là chinh phục hắn, hoặc là hủy diệt hắn.

A... Thiên Nhận Tuyết một lần nữa hét lên, kim sắc quang văn chợt từ trên người nàng mãnh liệt ba động. Thiên Sứ Sáo Trang ở trên người nàng cũng đã chính thức biến thành Thiên Sứ Thần Trang, từng phiến quang văn hình lông vũ trôi giạt ra, kịch liệt xoay tròn quanh thân thể của nàng.

Võ Hồn thành, trưởng lão điện.

Trung tâm đại điện, pho tượng thiên sứ lớn không hề báo hiệu đột nhiên run rẩy, từng sợi tơ kim quang nhỏ li ti bắt đầu xuất hiện trên người pho tượng, tản mát ra từng tầng kim sắc quang văn mãnh liệt.

Oanh...cả pho tượng thiên sứ trong nháy mắt bị nghiền nát, hóa thành vô số kim sắc quang điểm ở giữa không trung. Ở vị trí trung tâm của nó, Thiên Nhận Tuyết toàn thân bao trùm ở trong áo giáp kim sắc, sau lưng sáu cánh vỗ nhẹ, nàng đã trở về. Chuẩn xác mà nói, chính là Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết, vừa trở về.

Giơ cao Thiên Sứ Chi Kiếm qua đầu, kim sắc hỏa diễm mênh mông hóa thành một cột sáng kim sắc phóng lên cao, trong nháy mắt phá tan trói buộc của trần đại điện, năng lượng khổng lồ ba động liên tiếp bộc phát, khiến thái dương cũng muốn lâm vào trong ảm đạm.

.....

Bỉ Bỉ Đông vốn đang ở trong xe ngựa tu luyện, thân thể của nàng thật sự rất hư nhược, cho nên, đường đường là một nữ hoàng của Võ Hồn đế quốc, lúc này bảo vệ bên người lại chỉ có một trăm hồn sư của đế quốc cùng Hồ Liệt Na.

Từ Gia Lăng quan xuất phát đã gần ba ngày, nhưng khoảng cách trở lại Võ Hồn thành vẫn còn rất xa xôi, thương thế của Bỉ Bỉ Đông cũng chỉ khởi sắc hơn một chút, còn rất lâu mới có thể khôi phục lại.

Đang lúc tu luyện, đột nhiên hoa văn hình mạng nhện trên trán Bỉ Bỉ Đông phát sáng lên. Nàng vốn đang tu luyện lập tức mở hai mắt, trong đôi mắt tràn ngập sự kinh hãi khó có thể che giấu, thân chợt lóe liền chạy ra khỏi xe ngựa, hướng về phương hướng Võ Hồn thành nhìn lại.

Nàng nhìn thấy, chỉ có chân trời mênh mông, nhưng nàng dường như đã nhìn thấy gì đó, thân thể không thể khống chế mà run rẩy, hai đấm nắm chặt, thậm chí không phát giác móng tay đã đâm vào lòng bàn tay.

- Không, khó có khả năng, hắn chỉ là người thủ hộ của Thiên Sứ Chi Thần, sao lại có thể thành thần? Tại sao lại có loại khí tức này, vì sao?

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

Hồ Liệt Na bị hành động của Bỉ Bỉ Đông làm cho sợ hãi, vội vã chạy tới dìu nàng.

Cả người Bỉ Bỉ Đông vô lực, yếu đuối nằm trong lòng Hồ Liệt Na, trong miệng chỉ là lặp đi lặp lại một câu:

- Điều này khó có khả năng.....

Đồng thời xuất hiện cảm giác như Bỉ Bỉ Đông, còn có một người khác.

Dùng thời gian ba ngày cấp tốc phi hành, Đường Tam đã đi tới Tinh Đấu đại sâm lâm. Ngay lúc hắn một chân vừa mới bước vào Tinh Đấu đại sâm lâm, bỗng đột nhiên trên trán truyền đến một cảm giác nóng cháy, kéo ánh mắt của hắn nhìn về một hướng.

Trong mơ hồ, Đường Tam phảng phất chứng kiến một ảo ảnh Thiên Sứ cực lớn hiện ra ở phía chân trời, ảo ảnh Thiên Sứ kia phảng phất đem cả bầu trời che chắn trong nó, áp lực khổng lồ như long trời lở đất bạo phát ra làm dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán của hắn trở nên càng ngày càng nóng, máu trong cơ thể tựa hồ đều sôi trào lên.

Đây là.....

Đường Tam dừng cước bộ, sắc mặt ngưng trọng hướng về phương hướng phát ra luồng khí khủng bố kia nhìn lại, dựa theo phương vị phán đoán, đây chính là Võ Hồn thành a! Chẳng lẽ, Võ Hồn thành xuất hiện dị biến gì? Cỗ năng lượng này rất quen thuộc, tựa hồ giống với Thiên Nhận Tuyết thi triển võ hồn Thiên Sứ sáu cánh hết sức giống nhau, nhưng lại cường đại hơn quá nhiều. Chẳng lẽ là Thiên Đạo Lưu? Nhưng, đây thật là lực lượng mà loài người có thể phóng xuất ra sao?

Đường Tam tu luyện dù sao cũng chỉ mới một thời gian ngắn, nghiên cứu về võ hồn Thiên Sứ sáu cánh cũng không bằng Bỉ Bỉ Đông khắc sâu như vậy, bởi vậy cảm giác của hắn ngược lại cũng không bằng Bỉ Bỉ Đông. Nhưng hắn đồng dạng cũng cảm giác được, trước ngực mình phảng phất như đè nặng một tảng đá lớn, khổ sở nói không nên lời. Loại cảm giác này phải đến khi ảo ảnh Thiên Sứ ở phương xa dần dần biến mất, mới khôi phục lại.

Trong mắt lóe ra hào quang kinh nghi bất định, sau một hồi lâu Đường Tam mới bình tĩnh trở lại. Mặc kệ bất luận xảy ra cái gì, nhiệm vụ trọng yếu trước mắt mình chính là truyền thừa Hải Thần thần vị, chỉ có trở thành Hải Thần, mới có thể chính thức có được năng lực có thể thay đổi cục diện.

Nghĩ tới đây, Đường Tam cầm Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, sải bước bước vào Tinh Đấu đại sâm lâm.

Võ hồn Hạo Thiên chuy của Đường Tam đã có ba cái hồn hoàn, đệ bát khảo của Hải Thần yêu cầu là phải kiếm đủ hồn hoàn, hơn nữa hồn cốt cũng phải đầy đủ, sau đó giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương. Bởi vậy, lần này hắn đến Tinh Đấu đại sâm lâm chính là muốn kiếm năm cái hồn hoàn, đem tổng số hồn hoàn của Hạo Thiên chuy tăng lên tám cái. Một cái hồn hoàn cùng hồn

cốt cuối cùng, sẽ phải đợi khi liệp sát Thâm Hải Ma Kình Vương mới có thể đạt được.

Tinh Đấu đại sâm lâm hồn thú đông đảo, mặc dù hồn thú tu vi mười vạn năm có hạn, nhưng cũng không ít loài vượt qua năm vạn năm. Dựa vào ưu thế của Lam Ngân lĩnh vực ở trong rừng rậm, Đường Tam lần này đến đây, chính là chuẩn bị bằng tốc độ nhanh nhất kiếm được năm cái hồn hoàn, sau đó cùng các đồng bọn tụ họp, đi liệp sát Thâm Hải Ma Kình Vương, rồi quay về Hải Thần đảo hoàn thành đệ cửu khảo, Hải Thần truyền thừa.

Lần trước, Đường Tam khi gặp được Đường Thần, Đường Thần cũng nói muốn đi Hải Thần đảo, Đường Tam hiện tại cũng đang chuẩn bị lần này đến Hải Thần đảo mời cụ cố trở về. Cụ cố hiện tại ít nhất cũng đã là bán thần, hơn nữa mình nếu như có thể kế thừa Hải Thần thần vị, chuyện đại lục vậy coi như đã không còn cần phải lo lắng, thời gian tiêu diệt toàn bộ Võ Hồn điện, cũng sẽ không còn xa.

Bởi vậy, mặc dù lúc trước từ phía Võ Hồn thành truyền đến khí tức làm hắn trong lòng nặng trịch, nhưng hắn như trước vẫn tin tưởng mười phần, có cụ cố, hoặc là chính mình hoàn thành Hải Thần truyền thừa, chẳng lẽ còn sợ Thiên Đạo Lưu sao?

Bước vào Tinh Đấu đại sâm lâm, hỗn hợp không khí trong lành cùng thực vật tỏa ra phả vào mặt rồi dần dần thấm vào tận tâm can, Đường Tam không khỏi sinh lòng cảm xúc. Hắn vẫn nhớ như in, khi lần đầu tiên đến Tinh Đấu đại sâm lâm, nội tâm không yên cùng kích động. Kinh nghiệm lần nọ, có thể nói là cửa ải quan trọng nhất dẫn đến sự phát triển sau này của hắn, đối với mảnh rừng rậm này, trong lòng hắn có một phần cảm tình đặc thù.

Khi lần đầu tiên tới nơi đây, hắn đã chiếm được võ hồn Nhân Diện Ma Chu ngàn năm, cũng là lần đầu tiên khiến cho hắn thống khổ vì thực lực không đủ, đương nhiên, đó cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thái Thản Cự Viên Nhị Minh.

Đại Minh, Nhị Minh vì cứu Tiểu Vũ mà hiến tế cho chính mình, bọn họ nếu như ở trên trời có linh thiêng, chứng kiến Tiểu Vũ hồi sinh cũng nhất định sẽ cao hứng. Tinh Đấu đại sâm lâm làm Đường Tam cảm kích nhất, chính là vì

ở đây đã sinh ra Tiểu Vũ. Tiểu Vũ ở chỗ này đã sinh sống mười vạn năm a! Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, nhất định sẽ không cho ngươi bị bất cứ thương tổn gì nữa. Đợi khi Võ Hồn đế quốc bị hủy diệt, ta nhất định sẽ cho ngươi một hôn lễ hoành tráng nhất, để ngươi trở thành thê tử của ta.

Vừa nghĩ đến Tiểu Vũ, trong lòng Đường Tam hiện lên một mảnh nhu tình, mặc dù vừa mới tách ra vài ngày, nhưng trong lòng hắn cũng đã tràn ngập hình ảnh của Tiểu Vũ: Nội tử(tiếng người chồng gọi vợ mình), đúng là một ngày không gặp như đã xa nhau ba năm. Trải qua nhiều chuyện như vậy, mới có thể cùng Tiểu Vũ ở cùng một chỗ, Đường Tam hết sức quý trọng. Nếu không phải thời gian lần này thật sự khẩn trương, hắn tuyệt sẽ không cùng Tiểu Vũ tạm thời tách ra.

Vù một tiếng, một con hồn thú cách Đường Tam không xa chợt nhảy lên, Đường Tam từ trong tưởng niệm đối với Tiểu Vũ dần tỉnh táo lại. Đường Tam không khỏi không nhịn được cười, hiện tại tâm tính của mình quả nhiên cùng trước kia đã thay đổi rất lớn. Nếu là trước kia, nói không chừng đã hết sức khẩn trương phòng ngự, nhưng hiện tại lại căn bản không có bất cứ lo lắng gì. Cho dù là chính mình mặc kệ sự công kích của hồn thú nơi này, chúng cũng không thể gây bất cứ thương tổn gì cho mình. Kể cả là mục tiêu của mình ở lần này, hồn thú từ năm vạn năm trở lên xuất hiện ở bên ngoài rừng rậm cũng không đủ để tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Một màu lam nhàn nhạt tràn ngập trên đôi mắt của Đường Tam, vì tiết kiệm thời gian, hắn đã trực tiếp dùng ra Lam Ngân lĩnh vực.

Hào quang màu lam nhu hòa giống như gợn sóng nhấp nhô, Lam Ngân Thảo trên mặt đất vừa tiếp xúc với tầng lam quang này, nhất thời như đang sống nhẹ nhàng ba động, toàn bộ lá cây hướng thân thể Đường Tam, phất phơ vì vui sướng và hớn hở, Đường Tam có thể khắc sâu cảm nhận được niềm vui sướng của chúng nó.

Tinh thần lực phóng thích ra tâm tình ôn hòa an ủi, Đường Tam cảm thụ được càng ngày càng nhiều Lam Ngân Thảo gia nhập vào lĩnh vực của mình, tinh thần lực của hắn cũng từ từ lan rộng ra, Lam Ngân Thảo dường như chính là con mắt của hắn. Tới cảnh giới hiện tại của hắn, phóng thích ra Lam Ngân lĩnh vực căn bản là không bị tiêu hao gì, vì tốc độ khôi phục của bản thân

Đường Tam nếu so với độ tiêu hao của Lam Ngân lĩnh vực thì nhanh hơn. Song sinh võ hồn cùng Hải Thần chi quang mang cho hắn chỗ tốt thật lớn, cho dù là hiện tại hắn vẫn thi triển võ hồn chân thân tìm kiếm, tiêu hao cũng rất nhỏ.

Có lẽ là bởi vì cảm nhận được sự ba động trong năng lượng Lam Ngân lĩnh vực, Tinh Đấu đại sâm lâm nhất thời trở nên cực kỳ an tĩnh. Ở trong tinh thần lực mênh mông của Đường Tam, phần lớn hồn thú cấp bậc thấp đều an tĩnh lại, chúng nó thậm chí ngay cả tâm tư chạy trốn đều không thể sinh ra, chỉ lẳng lặng phủ phục nằm nguyên một chỗ, động cũng không dám động. Mà hồn thú cấp bậc càng cao, Đường Tam căn bản là sẽ không cho chúng nó cảm nhận được sự tồn tại của mình Lam Ngân lĩnh vực làm hắn cùng cả Tinh Đấu đại rừng rậm hòa hợp thành một thể, hắn đã trở thành một bộ phận của rừng rậm.

Phóng người lên, dưới sự chỉ dẫn Lam Ngân lĩnh vực, Đường Tam một lần nữa phi hành, trực tiếp ở trong rừng rậm bay lên. Có Lam Ngân lĩnh vực trợ giúp, hắn căn bản là không cần dùng mắt cũng có thể ung dung tránh né tất cả chướng ngại vật phía trước, giống như một đạo sương khói màu lam bay nhanh tới, hướng về sâu trong Tinh Đấu đại sâm lâm. Bởi vì, hồn thú đẳng cấp cao cũng chỉ ở sâu trong rừng rậm mới có.

Rất nhanh, Đường Tam đã tìm được mục tiêu đầu tiên, Lam Ngân lĩnh vực, do xét tập trung một con hồn thú.

Vận khí của Đường Tam quả thực không tồi, còn chưa vào sâu trong Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của con hồn thú này. Lam Ngân lĩnh vực sau khi một lần nữa tiến hóa, năng lực dò xét đã tăng mạnh lên một bước mới, thông qua sự dò xét của lĩnh vực, Đường Tam thậm chí còn có thể tính ra tu vi của hồn thú chuẩn xác đến ngàn năm. Con hồn thú bị hắn tìm được, tu vi ước chừng từ sáu vạn năm nghìn năm đến sáu vạn tám nghìn năm, là một lựa chọn không tồi chút nào, hơn nữa, con hồn thú này có thuộc tính mà hắn cũng đang cần.

Đường Tam tốc độ càng ngày càng gần con hồn thú nọ, hơn nữa, có sự dò xét của Lam Ngân lĩnh vực, ở trong khu rừng lớn này cho dù là Phong Hào Đấu La hệ mẫn công cũng không nhất định có thể thoát, chỉ là trong chốc lát, hắn

đã thấy mục tiêu mà mình cần tìm.

Vừa mới đến gần đến khoảng cách mục tiêu hơn trăm thước, đột nhiên Đường Tam cảm giác được ánh sáng chung quanh đều tối sầm xuống. Trên bầu trời khắp vạn dặm rõ ràng không có mây, ánh mặt trời chiếu khắp mọi nơi, nhưng ở trong rừng rậm, lại là một mảnh hôn ám.

Di, đây là chuyện gì? Dựa theo sự dò xét của Lam Ngân lĩnh vực, Đường Tam phát hiện con hồn thú này hắn là loài hổ lấy lực lượng làm chủ. Bởi vì nguyên nhân muốn tu luyện Đại Tu Di chuy, thứ hắn cần chính là loại hình lực lượng, về phần là hồn thú gì cũng đều không sao cả. Nhưng trước mắt ánh sáng đột nhiên lờ mờ, cũng chỉ có thể chứng minh một điều, con hồn thú loại hổ này cũng không phải là hồn thú bình thường, mà là một hồn thú có được lĩnh vực.

Phải biết rằng, ở trong thế giới hồn thú, chỉ có mười vạn năm hồn thú khẳng định mới có được lĩnh vực, cũng nói, sau khi hồn thú tu luyện đến mười vạn năm, sẽ tự động tiến hóa ra lĩnh vực thuộc tính của mình. Từ điểm này mà nói, hồn thú cao nhất thậm chí có ưu thế hơn so với một hồn sư cấp bậc Phong Hào Đấu La. Mà con hồn thú ở trước mắt này tu vi mới hơn sáu vạn năm cũng đã có được lĩnh vực, như vậy chứng minh, tố chất của nó rất kinh người, thậm chí không thua kém gì hai ông vua của Tinh Đấu đại sâm lâm: Thái Thản Cự Viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng, khác biệt chỉ là tu vi mà thôi.

Phát hiện này làm Đường Tam hết sức vui mừng, hồn thú càng mạnh, mang cho hắn hồn hoàn cùng với các loại thuộc tính tự thân, hồn lực tăng phúc sẽ càng lớn hơn. Lấy thực lực của hắn, tiêu diệt một con hồn thú mười vạn năm cũng không quá khó khăn, tự nhiên là không cần lo lắng con hồn thú sáu vạn năm này có thể mang đến cho mình phiền toái quá lớn. Lập tức, Đường Tam không chút do dự, căn cứ Lam Ngân lĩnh vực chỉ dẫn, bay về phía mục tiêu, đồng thời, hắn cũng giơ lên Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay.

Hắn không có thời gian lãng phí ở chỗ này, nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới có thể sớm ngày đi tới Hải Thần điện. Ánh sáng lờ mờ cùng hơi thở biến hóa ở xung quanh, làm Đường Tam vốn có kinh nghiệm phong phú lập tức liền phán đoán ra lĩnh vực của con hồn thú trước mắt này hắn là Hắc Ám

thuộc tính. Mà Hải Thần Tam Xoa Kích của mình chính là Thủy, Quang hai loại thuộc tính, thêm vào khí tức thần thánh, có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với loại hắc ám lĩnh vực này.

Đương nhiên, Ám cũng có thể chiến thắng Quang. Bất quá, muốn khắc chế Hải Thần Tam Xoa Kích, cho dù là hồn thú cấp bậc mười vạn năm thuộc hắc ám thuộc tính cũng không thể chiến thắng, bởi vì, đây chính là một thanh thần khí chính thức, trên phương diện thuộc tính, Đường Tam đã đủ để hoàn toàn áp chế.

Một đạo Hải Thần chi quang chợt từ trên trán Đường Tam phát ra, rót vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích. Nhất thời, một luồng kim quang chói mắt từ Hải Thần chi tâm bộc phát ra. Hải Thần Tam Xoa Kích đồng dạng trong nháy mắt cũng khôi phục diện mạo vốn có, kim quang đại phóng, đem hắc ám ở chung quanh xua tan, chiếu sáng con đường phía trước.

Rống..., một tiếng rít gào trầm thấp nương theo Hải Thần chi quang xuất hiện đồng thời vang lên. Đường Tam lập tức liền chứng kiến, ở trong rừng cây, một con hồn thú rất lớn, mạnh mẽ từ trong phủ phục đứng lên, hung tợn nhìn chăm chú mình.

Đó là một con Hắc Hổ lớn, toàn thân đen tuyền, không có một màu sắc hỗn tạp nào, hai mắt màu đỏ của nó tràn ngập hơi thở âm trầm, thân dài hơn tám thước, toàn thân cơ nhục hở ra, sợ rằng phải trên ba nghìn cân. Chữ Vương ở trên trán nó cũng là màu đen, nhưng cùng màu đen của thân thể hoàn toàn bất đồng, là một loại màu đen âm trầm giống như sương mù. Kì lạ nhất chính là cái đuôi của nó, lớn hơn rất nhiều so với các loại hồn thú thuộc loài hổ khác, hơn nữa còn hướng phía trước dựng thẳng lên, do vô số đốt xương tạo thành, phần chóp đuôi là một cái móc ngược, lộ ra uy quang lóng lánh uy nghiêm.

Chứng kiến nó, Đường Tam lập tức đã nghĩ tới một loại ma thú đặc thù mà Đại Sư từng nói qua cho mình, số lượng của loại hồn thú này, thậm chí còn ít hơn Nhân Diện Ma Chu.

Hơn nữa, loại hồn thú này cơ hồ cũng đã tuyệt tích khá lâu rồi, Đại Sư cũng là từ một quyển sách cổ mà tìm được. Bởi vì loại ma thú này rất kì lạ, số lượng lại cực kì thưa thớt, Đại Sư lúc giảng giải cũng không tường tận cho

lắm, nhưng khẳng định nói cho Đường Tam, đây là một loại hồn thú cao cấp. Cũng chính là bởi vì nó quá cao cấp, ở trong thế giới hồn thú rất khó sinh tồn, cho nên mới thưa thớt như vậy.

Dựa theo trong sách cổ ghi chép, loại ma thú này tên gọi làm Ám Ma Tà Thần Hổ. Trong truyền thuyết, đó là do Tà Ác chi thần phủ xuống trên người Bạch Hổ, làm nó phát sinh biến dị. Bạch Hổ vốn là hồn thú thuộc Quang Minh thuộc tính, liền biến thành Hắc Ám thuộc tính, sinh ra hai cánh màu đen đại biểu cho đọa lạc*, đuôi nó chính là Tà Thần câu (móc câu) giống như đuôi bò cạp..

Ám Ma Tà Thần Hổ thực lực cực kì mạnh mẽ. Nói đại khái, hồn thú đều có khả năng là võ hồn của loài người, nhưng Ám Ma Tà Thần Hổ này lại là ngoại lệ, chưa bao giờ có bất luận kẻ nào có võ hồn là nó. Bản thân nó cũng không phải là hắc ám thuộc tính, mà là chí tà thuộc tính của Tà Thần lưu lại, căn bản là không phải thân thể loài người có khả năng thừa nhận. Nếu như dựa theo cấp bậc võ hồn mà đánh giá, vậy nó tương đương với võ hồn của Thiên Sứ sáu cánh.

Ám Ma Tà Thần Hổ có một thiên tính cực kì bá đạo, nó phát triển cũng không phải dựa vào tu luyện của bản thân, bản thân nó tu luyện là cực kì khó khăn, chỉ có thôn phệ hồn thú khác hoặc là hồn lực của hồn sư mới có thể làm thực lực tăng lên nhanh chóng. Bởi vậy, loại hồn thú này bất luận xuất hiện ở trong hoàn cảnh gì, đều sẽ lập tức khiến cho hồn thú khác quần công, thừa dịp trước khi nó trở nên cường đại, đem nó hoàn toàn hủy diệt. Cho dù là Ám Ma Tà Thần Hổ ngàn năm đều rất ít thấy, lại càng không cần phải nói đến con hồn thú tu vi đã vượt qua sáu vạn năm xuất hiện ở trước mặt Đường Tam.

Dựa theo lời của Đại Sư, loại hồn thú cao cấp này đủ để khiêu chiến hồn thú cao hơn mình một bậc, nói cách khác, Ám Ma Tà Thần Hổ cấp bậc vạn năm thậm chí có khả năng khiêu chiến hồn thú cấp bậc mười vạn năm.

Chứng kiến Đường Tam đột nhiên đứng lên, trong đôi mắt đỏ như máu của Ám Ma Tà Thần hổ chợt phát sáng. Đối mặt Hải Thần Tam Xoa Kích, nó không ngờ không có nửa phần ý muốn chạy trốn. Trong tiếng rít gào của nó, ngược lại tràn ngập hơi thở hưng phấn, nó thong thả giơ lên hổ trảo, đi từng

bước một tiến về phía Đường Tam.

Chỉ riêng là đối mặt ánh sáng thần thánh phát ra từ Hải Thần Tam Xoa Kích mà không hề tránh lui, điều này đủ để chứng minh, Ám Ma Tà Thần Hổ thực lực cường hãn đến mức nào. Cùng lúc đó, Đường Tam cảm giác được hai tay của mình đồng thời nóng lên, năng lượng hưng phấn ba động một cách mãnh liệt.

Đó cũng không phải ba động đến từ Huyền Thiên Công, mà là đến từ hồn cốt ở hai tay của hắn. Rất hiển nhiên, linh hồn Thái Thản Cự Viên ẩn trong xương tay trái, cùng linh hồn Thiên Thanh Ngưu Mãng ở trong xương tay phải đã nhận ra con Ám Ma Tà Thần Hổ này, hơn nữa, hưng phấn sinh ra từ chúng nó cũng không phải là vui mừng khi gặp lại bằng hữu, mà là tràn ngập địch ý, nhưng cũng không có ý lùi bước.

Chính cái gọi là gặp thì biết, Đường Tam thông minh cỡ nào, từ chi tiết đơn giản này lập tức liền phán đoán ra, con Ám Ma Tà Thần Hổ này nhất định đã từng cùng Đại Minh cùng Nhị Minh giao thủ. Có thể trở thành địch nhân của hai vị sâm lâm chi vương là Đại Minh, Nhị Minh, hơn nữa bây giờ còn có thể sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình, cũng càng chứng minh con Ám Ma Tà Thần Hổ này thực lực cực kỳ khủng bố.

Đường Tam phán đoán không sai một chút nào, Đại Minh cùng Nhị Minh cơ hồ là mạnh nhất trong Tinh Đấu đại sâm lâm, nhưng thực lực của chúng nó cũng không phải là cường đại tuyệt đối. Con Ám Ma Tà Thần Hổ ở trước mắt này tu vi mặc dù chỉ có hơn sáu vạn năm, nhưng kĩ năng cùng thực lực kinh khủng của nó ngay cả Đại Minh cùng Nhị Minh cũng hết sức kiêng kị. Song phương đã từng mấy lần giao thủ, mặc dù Đại Minh cùng Nhị Minh thành công đem Ám Ma Tà Thần Hổ đuổi ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, nhưng cũng không thể chính thức giết được nó.

Sau khi Đại Minh cùng Nhị Minh hiến tế cho Đường Tam, ở trong khu rừng rậm lớn rộng này cũng đã mất đi khí tức của hai vị Sâm Lâm chi vương. Con Ám Ma Tà Thần Hổ này vốn đang ngấp nghé nơi có đông đảo hồn thú của Tinh Đấu đại sâm lâm, vì chỉ ở chỗ này nó mới có thể phát triển một cách nhanh chóng, cho nên nó đã lặng lẽ lần mò trở về.

Lúc vừa mới bắt đầu, nó vẫn hết sức cẩn thận, một mực dò xét khí tức của Đại Minh cùng Nhị Minh, dù sao, trước khi tu vi của nó đạt tới mười vạn năm, nếu trực tiếp đối kháng, nó vẫn đánh không lại sự liên thủ của hai vị Sâm Lâm chi vương.

Rất nhanh, nó đã phát hiện, trong Tinh Đấu đại sâm lâm quả thật đã không còn khí tức của Đại Minh cùng Nhị Minh, lúc này mới đường hoàng trở lại nơi đây. Nhưng nó cũng biết, phương thức tu luyện của nó gây ra rất nhiều sự thù hận, cho nên, nó không dám ngay lập tức tiến vào bên trong trung tâm Tinh Đấu đại sâm lâm, chỉ ở bên ngoài tuần tra, liệp sát một ít hồn thú tương đối nhỏ yếu để tăng cường thực lực, chuẩn bị đợi sau khi cảm thấy đủ, sẽ tiến nhập trung ương của Tinh Đấu đại sâm lâm, tìm kiếm đám hồn thú tu vi mấy vạn năm để báo thù. Ám Ma Tà Thần Hổ nếu như tu luyện đến mức tận cùng, có khả năng rất lớn sẽ trở thành Tà Thần, trí tuệ của nó không kém chút nào so với loài người, con Ám Ma Tà Thần Hổ trước mặt Đường Tam lại càng đặc biệt thông minh.

Nếu không, nó cũng không thể sống lâu như vậy, tu luyện đến trình độ cỡ này.

Cảm thụ khí tức thần thánh từ Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam, nó cũng không bị áp chế, huyết mạch Tà Thần truyền thừa trong cơ thể chỉ làm nó đối với Hải Thần Tam Xoa Kích cực kì chán ghét. Nhưng nó đồng thời cũng cảm nhận được hồn lực ba động trên người Đường Tam, khí tức hồn lực thuần túy của Đường Tam làm nó rất hưng phấn. Nó rất rõ ràng, thôn phệ một con người như Đường Tam, sợ rằng nếu so với thôn phệ một con hồn thú tu vi mười vạn năm còn tốt hơn nhiều. Mặc dù Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam làm nó hơi bất an, nhưng nó vẫn chưa từng bại trong tay loài người. Hơn nữa, tu vi của nó đã đạt tới trình độ hơn sáu vạn năm, khiến nó cực kỳ tự tin, tuy vậy, trong quá trình nó tiến về phía Đường Tam vẫn cực kì cẩn thận, từ trên người Đường Tam, nó vẫn cảm giác được nguy hiểm.

Bất quá, Ám Ma Tà Thần Hổ vẫn không thể chịu đựng được sự hấp dẫn của Đường Tam, nó hiểu rất rõ, nếu như có thể thôn phệ hồn lực của Đường Tam, nó sẽ rất có khả năng đột phá giới hạn mười vạn năm. Tu vi của nó cơ bản là không cần dùng thời gian, chỉ cần thực lực đạt tới là có thể đột phá, tới khi

đó, cho dù Đại Minh, Nhị Minh sống lại cũng không làm gì được nó.

Trong đầu hiện lên tư liệu về Ám Ma Tà Thần Hổ, hơn nữa cùng với phán đoán của mình, thần sắc của Đường Tam cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng. Nếu như mình phải đối mặt một con hồn thú mà ngay cả Đại Minh cùng Nhị Minh cũng không thể hủy diệt, vậy một trận chiến này cũng sẽ không phải đơn giản như vậy. Đương nhiên, giết chết con Ám Ma Tà Thần Hổ này, thu hoạch được hồn hoàn không thể nghi ngờ là tốt hơn nhiều so với đi liệp sát các con hồn thú trên năm vạn năm khác. Trong Tinh Đấu đại sâm lâm, mình tổng cộng phải đạt được năm cái hồn hoàn, vậy để cho con Ám Ma Tà Thần Hổ này trở thành một sự bắt đầu hoàn mỹ đi.

Hắc cùng hồng, hồn hoàn hai loại màu sắc bắt đầu từ dưới chân Đường Tam dâng lên, xoay xung quanh thân thể hắn. Từng cây Lam Ngân Thảo trong suốt long lanh, lấy cơ thể hắn làm trung tâm mà dần mọc lên ở khắp nơi, Lam Ngân lĩnh vực chợt co rút lại, chỉ duy trì xung quanh thân thể Đường Tam trong phạm vi đường kính một trăm thước. Hắn cũng không muốn dễ dãi mượn lực lượng của Lam Ngân Thảo trong rừng rậm này, bởi vì dù sao, khó có khả năng trong mỗi trận chiến của hắn đều có Lam Ngân Thảo, đem Lam Ngân lĩnh vực thu nhỏ lại đến phạm vi này, đúng là đối với Lam Ngân Hoàng võ hồn của hắn tăng phúc có hiệu quả tốt nhất. Đối mặt con hồn thú hiếm có đặc thù này, Đường Tam đã hoàn toàn nghiêm túc, không có một chút khinh thường nào.

Tà Thần câu ở sau lưng Ám Ma Tà Thần Hổ chậm rãi vung lên, nhẹ nhàng đong đưa ở phía sau, mỗi một lần đong đưa đều sẽ tạo nên trong không khí một chuỗi ánh sáng vặn vẹo một cách kì dị. Thân thể của nó là màu đen, nhưng năng lượng ba động tản mát ra lại là màu xám, một màu xám tràn ngập tà khí, mỗi lần nó đi tới một bước, thực vật xung quanh đều sẽ tự động vẹt ra hai bên, cho dù là Lam Ngân Thảo trong phạm vi Lam Ngân lĩnh vực cũng không ngoại lệ. Nhiệt độ trong Tinh Đấu đại sâm lâm tựa hồ đột nhiên hạ thấp xuống, đó là khí lạnh thuộc về tà ác. Loại lạnh này, Đường Tam nhận thấy nó rất giống khi Bỉ Bỉ Đông sử dụng đệ nhị võ hồn, Phệ Hồn Chu Hoàng.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, Đường Tam chậm rãi giơ lên tay phải, đặt Hải Thần Tam Xoa Kích nằm ngang, hắc, hắc, hắc, hắc, hồng,

hắc, hồng, hồng, hồng, chín cái hồn hoàn chỉnh tề sắp hàng, ba động rất nhỏ. Nhưng trên thân thể của hắn, lại chưa hề phóng xuất ra năng lượng mạnh mẽ, tất cả hồn lực ba động hoàn toàn nội liễm.

Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không phải lần đầu tiên đối mặt hồn sư loài người. Khi chứng kiến màu sắc của hồn hoàn thật là cân đối trên người Đường Tam, đôi mắt đỏ của nó cũng trở nên cẩn thận, bước đi cũng chậm lại, nhưng hơi thở trên người lại càng trở nên mạnh mẽ, một khi bước vào cuộc chiến, sẽ lập tức bạo phát.

---

*ở đây chính là dùng điển tích về vua địa ngục trong Kinh Thánh. Ở trong kinh thánh, người coi trái đất có ba thế giới: thế giới của thiên thần, con người và ác quỷ. Con người được thiên sứ tạo ra, nếu tốt bụng, khi chết đi sẽ được lên thiên đàng với người dẫn đường là Thánh Peter. Còn những kẻ làm điều ác, sẽ bị tống xuống tù đày ở địa ngục. Và ở thiên giới, lúc đó có một thiên sứ cực kỳ hùng mạnh, chỉ đứng sau đức chúa trời, đó chính là thiên sứ Lucifer. Tuy nhiên, ông lại là một con người cực kỳ tham vọng, âm mưu muốn lật đổ Chúa Trời để thay thế vị trí ấy. Ông đã tập hợp rất nhiều thiên sứ, và phát động một cuộc tổng chiến tranh trên Thiên Đàng. Chiến tranh diễn ra rất thảm khốc, đã có rất nhiều thiên sứ phải chết và kết quả cuối cùng, Lucifer bị thua và bị đày xuống địa ngục vĩnh viễn. Ở đây, trải qua một thời gian, ông đã thống nhất được địa ngục và trở thành chúa tể tối cao của thế giới này. Cánh của ông cũng dần chuyển sang màu đen và người ta hay gọi ông với cái tên *"Đọa lạc thiên sứ"*, hay *"Chúa tể của Địa Ngục"*. Mình cũng xin nói thêm 1 điều, đây chỉ là điển tích ở trong Kinh Thánh, còn một số giáo phái khác cũng nói về chuyện này, nhưng nội dung lại tùy từng giáo phái mà có những giải thích khác nhau.

------oOo------

Chương 470: Siêu cấp hồn thú thông minh tuyệt đỉnh: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: vbi (A Bì)

Biên: dangneo (A Nèo)

Trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Đường Tam cùng Ám Ma Tà Thần Hổ một người một hổ đứng đối mặt. Ám Ma Tà Thần Hổ tiến lại gần Đường Tam ba mươi thước thì dừng cước bộ, nó không tiếp tục phát ra tiếng gào rít, đôi huyết nhãn lạnh như băng trông tĩnh lặng đến đáng sợ. Không biết tại sao, khi nhìn vào ánh mắt của nó, Đường Tam có cảm giác đó là một loại ánh mắt nhìn rất cơ trí và có tính toán.

Nó đang tìm sơ hở của ta. Tinh thần lực nhạy cảm của Đường Tam đã cảm giác được sự chuẩn bị của Ám Ma Tà Thần Hổ. Đây thật là một con ma thú sao? Trên cảm giác thì đối mặt với nó so với mặt Phong Hào Đấu La của nhân loại còn nguy hiểm hơn.

Một cỗ khí lưu màu xám lẳng lặng khuếch tán ra xung quanh thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ. Một cỗ tà khí lạnh như băng khiến cho Lam Ngân lĩnh vực Đường Tam phóng thích ra cũng không thể xâm nhập vào bên trong cỗ khí lưu màu xám kia, thế nên cũng không thể sinh ra bất kỳ hiệu quả gì đối với nó. Hơn nữa, Đường Tam còn cảm giác rõ được là lĩnh vực mà Ám Ma Tà Thần Hổ vừa phóng xuất ra đã lẳng lặng thu liễm lại, nội uẩn vào bản thể.

Không có sơ hở sao? Khóe miệng Đường Tam lộ ra một nụ cười lạnh, vậy ta giúp ngươi tạo ra sơ hở. Huyền Thiên công lặng lẽ phóng thích ra, căn Lam Ngân Hoàng lẳng lặng phóng xuất ra, từ trên người hắn đều như có tính mạng, áp sát mặt đất, lao về phía Ám Ma Tà Thần Hổ.

Mà ngay khi Lam Ngân Hoàng bắt đầu phát động thì Ám Ma Tà Thần Hổ rốt cuộc cũng động thủ. Hoàn toàn trái ngược với sự thong thả chậm rãi lúc trước, nó vừa xuất động, Đường Tam lập tức cảm giác được một cỗ gió tanh đập vào mặt, không khí chung quanh chấn động kịch liệt, cuồng phong lạnh thấu xương, Ám Ma Tà Thần Hổ ở trong tầm mắt của hắn đột nhiên đã biến mất.

Năng lực Phong hệ? Đường Tam kinh hãi, nếu không phải tinh thần lực của hắn cực kì cường đại thì đã không nhận ra vị trí của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Thân hình khẽ tránh, Đường Tam quay đầu lại, liên tiếp bước sang bên phải ra ba bước, đồng thời quay người lại, Hải Thần tam xoa kích hóa thành một đạo kim sắc lưu quang hướng phía sau quét tới.

Nhưng một kích này của hắn lại rơi vào khoảng không. Vốn đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, Ám Ma Tà Thần Hổ không ngờ đã dừng được thế lao hung mãnh lại mà lăng không giữa không trung. Thân hình khổng lồ dưới nguyên lý của trọng lực trong nháy mắt đã hạ xuống đất, vừa vặn tránh khỏi mũi nhọn của Hải Thần tam xoa kích. Khi Hải Thần tam xoa kích vừa xẹt qua thì thân thể của nó lại lần nữa tăng tốc, lần nữa đánh về phía Đường Tam đang sơ hở. Hai cái hổ trảo vung lên, nhưng lại không giống với lợi nhận của Đái Mộc Bạch khi hóa thân thành Bạch Hổ, hổ trảo của nó chỉ toàn một màu đen, không hề phản xạ ra chút ánh sáng nào, giống như u minh trong bóng tối, một cái hổ trảo phách thẳng tới sau gáy Đường Tam, một cái khác thì phách về phía hông của Đường Tam, động tác cực nhanh, khiến cho người khác không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Tốc độ cũng không ảnh hưởng đến lực lượng của nó, lực đạo hùng hậu hoàn toàn nội ẩn trong hổ trảo, khi hổ trảo chỉ còn cách Đường Tam có một thước thì Đường Tam mới cảm nhận được rõ ràng sự kinh khủng của lực lượng đó. Ngay cả thân thể của hắn cường hãn đến mức độ như vậy, nhưng nếu bị chụp trúng thì chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Bất quá, ngay khi tại hổ trảo sắp bổ trúng nhân loại kia thì Ám Ma Tà Thần Hổ lại thoáng sửng sốt. bởi vì, đôi hổ trảo của nó chỉ chụp trúng một đạo tàn ảnh chứ không phải là bản thể của Đường Tam. Nó cũng phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt, chân sau vận lực đẩy cả người lùi lại, cỗ thân thể to lớn dài đến tám thước nhanh chóng bắn ngược về phía sau; một lần nữa tránh khỏi Hải Thần tam xoa kích quét tới. một tiến một lui đều chỉ trong nháy mắt, như thể là một kích không trúng thì nó đã ở ngoài nghìn dặm.

Một lần giao phong thăm dò này, khiến cho sự cảnh giác của cả người lẫn hổ đều tăng hẳn. Không nghi ngờ gì, đây là công kích thăm dò của Ám Ma Tà Thần Hổ, Đường Tam cũng là dựa vào Quỷ Ảnh Mê Tung thăm dò phản ứng của nó. Mặc dù song phương còn chưa chính thức va chạm, nhưng sự tỉnh táo, quyết đoán của Ám Ma Tà Thần Hổ cộng với lực lượng bộc phát trong nháy mắt đã khiến cho thần sắc của Đường Tam trở nên ngưng trọng hẳn.

Không sử dụng kĩ năng cường đại, trong lần thăm dò này, đã hoàn toàn nội uẩn năng lực vào bên trong, nhưng lại tùy thời có thể bộc phát khi cảm nhận được là có nguy cơ, quả là kinh khủng. Con Ám Ma Tà Thần Hổ này còn khó đối phó hơn trong tưởng tượng.

Một người một hổ thay đổi phương vị, một lần nữa giằng co, Ám Ma Tà Thần Hổ hơi nằm xuống, Đường Tam nhận thức được sự cường đại của nó nhưng nó đồng thời cũng cảm nhận được là nhân loại này tựa hồ cũng không dễ đối phó như các đám hồn sư khác. Bất quá thì điều này càng thêm thôi thúc dục vọng thôn phệ hồn lực của Đường Tam. Trên phương diện này, ý nghĩ của nó và Đường Tam là giống nhau, đối thủ càng mạnh thì sự hiệu quả sau khi thôn phệ lại càng lớn.

- Thật là một tên giảo hoạt.

Đường Tam lạnh lùng nói một câu. Đệ tam hồn hoàn trên người đột nhiên phát sáng lên, Hải Thần tam xoa kích chuyển qua tay trái, tay phải giương lên; nhất thời một quang cầu màu vàng lục bắn ra, lao thẳng về phía Ám Ma Tà Thần Hổ.

Quang cầu đột nhiên nổ tung ở giữa không trung, hóa thành một cái đại võng có đường kính lớn hơn hai mươi thước, xoay tròn bao phủ vào con Ám Ma Tà Thần Hổ.

Đúng là đệ tam hồn kĩ của Đường Tam: Chu Lưới Trói Buộc.

Bốn chân Ám Ma Tà Thần Hổ đồng thời phát lực, đột nhiên lướt ngang sang một bên, thân thể khổng lồ xuyên qua giữa hai gốc đại thụ, muốn thoát khỏi sự vây khốn của Mạng Nhện.

Nếu như mạng nhện này là hồn sư khác phóng thích, thì cho dù là thực lực của hồn sư đó có tương đương với Đường Tam, e là cũng đã bị nó tránh khỏi. Đáng tiếc, nó lại đang đối mặt với đệ tử chính thống của Đường môn là Đường Tam với tuyệt chiêu Chu Lưới Trói Buộc. Cái mạng nhện mặc dù là rất lớn, nhưng tại lúc phóng thích thì Đường Tam cũng đã dùng thủ pháp ám khí khống chế. Hơn nữa, lại còn dùng tinh thần lực chỉ dẫn, mạng nhện

khổng lồ cũng tùy ý lướt ngang, dựng thẳng lên mà lách qua hai gốc đại thụ trong rừng rậm, rồi đột nhiên tăng tốc, mắt thấy chuẩn bị bao trùm lên người nó.

Hồng quang trong mắt Ám Ma Tà Thần Hổ chợt lóe, hai cánh trên lưng đột nhiên giang ra, dùng sức vỗ một cái; nhất thời, vô số hắc quang tràn ra, hóa thành hơn mười đạo lợi nhận kích cỡ chừng lớn hơn một thước phóng thẳng lên trời, va chạm với mạng nhện của Đường Tam.

Nếu như nói lúc trước là song phương thăm dò phản ứng của nhau, thì lần này lại là thăm dò kĩ năng. Ám Ma Tà Thần Hổ lại một lần nữa gây cho Đường Tam sự kinh ngạc. Hồn kĩ Chu Lưới Trói Buộc của hắn đã tăng lên tới cấp bậc vạn năm, vậy mà khi va chạm với những quang nhận màu đen thì đã hoàn toàn bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Đương nhiên, sự mạnh mẽ dẻo dai của mạng nhện cũng khiến cho những quang nhận màu đen kia hoàn toàn bị nghiền nát. Kĩ năng của cả song phương đều bị triệt tiêu. Phải biết rằng, mạng nhện này của Đường Tam phải mạnh mẽ dẻo dai gấp đôi Lam Ngân Hoàng. Hơn nữa lại là hồn kĩ cấp bậc trên năm vạn năm. Vậy mà Ám Ma Tà Thần Hổ chỉ thuấn phát ra một cái hồn kĩ đã ngăn cản được. Cỗ hắc sắc quang nhận vừa nhìn qua cũng không thấy có gì đặc biệt nhưng nó chính là được dung hợp lại từ hai loại thuộc tính năng lượng: Phong thuộc tính và Tà ác thuộc tính. Dựa vào lực cường hãn của phong thuộc tính mà cắt đứt, dựa vào sự ăn mòn của Tà ác thuộc tính mà phá hủy, cho nên chỉ cần một lần đã phá nát mạng nhện. Từ điểm này là có thể nhìn ra, tà ác thuộc tính của Ám Ma Tà Thần Hổ hắn là được tiến hóa từ hắc ám thuộc tính, có được thêm đặc tính của hắc ám thuộc tính, nhưng lại còn cường đại hơn.

Ám Ma Tà Thần Hổ dường như bị chọc giận, chân phải bổ xuống đất, một đạo hắc quang theo đường thẳng áp sát mặt đất lao thẳng đến Đường Tam. Nơi hắc quang đi qua, thực vật héo rũ tan biến, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cỗ công kích đã đến dưới chân Đường Tam.

Đường Tam cũng không thèm nhìn, tay trái nắm lấy Hải Thần tam xoa kích trực tiếp cắm vào trong mặt đất. Dựa vào tinh thần lực của hắn để phán đoán vị trí thì không thể nhầm được.

Oanh! Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay khi Đường Tam tưởng rằng dựa vào

Hải Thần tam xoa kích có thể ung dung cản được một kích của Ám Ma Tà Thần Hổ thì đạo hắc quang khi chỉ còn cách Hải Thần tam xoa kích có nửa thước đã đột ngột ngưng tụ lại, rồi … nổ tung ra. Nhất thời, bụi đất ngập trời, các loại thực vật bị nghiền nát, một cỗ khí tức tà ác khổng lồ ngập trời cùng với cảm giác tê dại đặc thù đã xuất hiện, không ngờ đã tạm thời đánh tan tinh thần dò xét của Đường Tam.

Đây là... Đường Tam giật mình lập tức phản ứng lại. Kĩ năng phi hành của hồn cốt chân phải từ Lam Ngân Hoàng trong nháy mắt bộc phát, khiến cho thân thể của hắn giống như đạn pháo bắn thẳng lên không trung, đồng thời chân trái đá ra, vô số đạo quang nhận nhỏ màu đỏ trong nháy mắt bộc phát, trong lúc suýt gặp hiểm đã phát động công kích về bốn phương tám hướng.

Ám Ma Tà Thần Hổ dùng hành động nói cho Đường Tam rằng cũng không chỉ có hắn mới có thể tạo ra cơ hội. Trong nháy mắt phá nát Tinh thần lực dò xét của Đường Tam, thân thể khổng lồ của Ám Ma Tà Thần Hổ đã cấp tốc biến mất tại chỗ. Mà ở trong một kích lúc vừa rồi, nó cũng hiện lộ ra thuộc tính thứ ba - Lôi. Ngay cả trong quyển sách cổ của đại sư cũng không có ghi lại.

Tà ác, phong, lôi, ba loại thuộc tính.

Đường Tam tại lúc mất đi khả năng dò xét Ám Ma Tà Thần Hổ thì đã ý thức được là tình hình không ổn, cho nên mới dốc hết sức bay vọt lên không trung, đồng thời lấy hồn cốt chân trái của tà ma hổ kình thêm vào hồn kĩ hổ kình toái nha trảm bảo vệ thân thể của mình. Đây chính là hồn kỹ của hồn cốt mười vạn năm, cho dù Ám Ma Tà Thần Hổ công kích có mạnh mẽ đến đâu thì Đường Tam cho rằng vẫn có thể tạm thời ngăn cản lại.

Tuy nhiên, cảm giác bất an lại một lần nữa xuất hiện. Hổ kình toái nha trảm phát ra lại không có bất kỳ va chạm với công kích nào, hoàn toàn rơi vào khoảng không. Mà ngay lúc này, hắn không nhìn thấy là thân thể khổng lồ của Ám Ma Tà Thần Hổ đã ở ngay trên đỉnh đầu hắn, cái đuôi cực lớn của Tà Thần lặng lẽ đâm đến. Cái móc bằng đuôi không hề có chút ánh sáng lóng lánh nào cứ lẳng lặng bổ xuống đỉnh đầu của Đường Tam.

Ám Ma Tà Thần Hổ có một kĩ năng chạy nước rút đặc thù, có thể dùng trên

mặt đất, cũng có thể sự dụng ở trên không trung, tốc độ cực nhanh, thậm chí có thể so với thuấn di, nhưng khác với thuấn di chính là kĩ năng chạy nước rút này phải trong tình huống chạy thẳng tắp thì mới có thể đến được mục tiêu. Nếu như trên đường gặp phải ngăn trở là sẽ phát sinh va chạm. Còn thuấn di thì có thể trực tiếp xuất hiện ở một địa phương khác. Nhưng khi nó chạy nước rút thẳng tắp thì tà ác chi lực cũng sẽ hoàn toàn bộc phát, một kích công theo đường thẳng tắp này của nó mạnh gấp đôi bình thường. Bởi vậy, từ góc độ nào đó mà nói, kĩ năng này của nó so với thuấn di còn đáng sợ hơn. Ám Ma Tà Thần Hổ cũng đang lợi dụng kĩ năng mà lao tới phía trên đỉnh đầu của Đường Tam, Tà Thần câu buông xuống, hướng Đường Tam phát ra sát chiêu.

Từ lúc bắt đầu công kích, đến một kích cuối cùng này, Ám Ma Tà Thần Hổ hoàn toàn không hề sử dụng bất kỳ kĩ năng gì đòi hỏi phải sử dụng năng lượng lớn để duy trì. Nhưng tính toán thì hoàn toàn chính xác, kiến tạo tình thế một cách hoàn hảo, tuyệt đối không hề kém bất kỳ một khống chế hệ hồn sư xuất sắc nào.

Nhưng kẻ mà Ám Ma Tà Thần Hổ đang đối mặt cũng là một khống chế hệ hồn sư đỉnh cao. Đường Tam mà lại dễ trúng chiêu như vậy hay sao?

Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không hề nhìn thấy là, khi hổ kình toái nha trảm của Đường Tam rơi vào khoảng không thì đồng thời, trên khóe miệng của Đường Tam cũng hiện ra một nụ cười nhạt. Trên người của hắn đệ bát hồn hoàn dưới sự che phủ của bụi bặm và lôi điện đã sớm lẳng lặng phóng thích ra.

Mắt thấy Tà Thần câu của Ám Ma Tà Thần Hổ sắp bổ trúng đỉnh đầu của Đường Tam, thì đột nhiên, thân hình đang vọt lên cao của Đường Tam chợt dừng lại, một tầng ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ nhẹ nhàng bay lên; trong nháy mắt, thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ đã bị cứng lại.

Lam ngân hổ kình ma chi nhiếp, cưỡng chế ba giây choáng váng. Chính là đệ bát hồn kĩ mười vạn năm từ Lam Ngân Hoàng của Đường Tam.

Chỉ sợ ngươi không công kích, chỉ cần ngươi công kích là sẽ lộ ra sơ hở. Lam ngân hổ kình ma chi nhiếp của Đường Tam phát ra bốn phương tám hướng,

mặc dù hắn dò xét không ra vị trí của Ám Ma Tà Thần Hổ, nhưng cỗ công kích toàn bộ các phương vị này lập tức có tác dụng. Đồng thời cũng thông qua lam ngân hổ kình ma chi nhiếp khiến cho cho Đường Tam trực tiếp tìm được vị trí của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Thân thể xoay tròn giữa không trung, Hải Thần tam xoa kích giống như cái roi đánh ra bốn phía, mười vạn tám nghìn cân sức nặng, không nhân nhượng đập lên thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ khổng lồ.

Nhưng ngay khi Hải Thần tam xoa kích đập vào thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ thì nụ cười trên mặt Đường Tam đột nhiên đọng lại. Trong mắt hắn thì dựa vào sức nặng kinh khủng của Hải Thần tam xoa kích, một kích này đập tới, Ám Ma Tà Thần Hổ chắc chắn sẽ bị đập bay đi, bị thương nặng. Sau đó, sẽ dựa vào khả năng khống chế vô tận cùng với lực công kích cường hãn sẽ khống chế con hồn thú cường đại này đến chết mới thôi.

Nhưng khi Hải Thần tam xoa kích hung hăng đập vào thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ thì Đường Tam lại lập tức cảm giác được một cỗ khí lưu lạnh như băng chợt truyền đến từ trên thân Hải Thần tam xoa kích, khiến cho hắn run lên, Huyền Thiên công bị áp chế vài phần, hơi thở tràn ngập tà ác đánh vào khiến cho khí huyết bên trong cơ thể phảng phất muốn phá thể lao ra. Nếu không phải là có Hải Thần tam xoa kích triệt tiêu đại bộ phận năng lượng thì thân thể của hắn cho có đủ cứng cỏi thì lúc này cũng bị tà ác hàn khí đánh thụ thương.

Điều khiến cho Đường Tam không thể giải thích chính là Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không có bị một kích này của hắn đánh bay, Hải Thần tam xoa kích lại còn bị bắn trở về, đã bị cỗ tà ác khí lưu ảnh hưởng, Lam Ngân Hoàng xương đùi phải kĩ năng phi hành của Đường Tam bị mạnh mẽ chặn đứng lại, cả người từ không trung rơi xuống năm thước, mới lại lần nữa khôi phục năng lực phi hành ổn định lại thân thể. Đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung. Hắn không hiểu tại sao Ám Ma Tà Thần Hổ này lại có thể ngăn cản được Hải Thần tam xoa kích của mình.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên tình huống trên không trung thì mới bừng tỉnh ra. Cái đuôi của con Ám Ma Tà Thần Hổ vung xuống, Tà Thần câu đã biến thành màu xám trong suốt, một tầng quang mang màu xám đã bao bọc bảo vệ

toàn thân nó, chỉ là, lúc này tầng tầng quang mang này sau khi bị Hải Thần tam xoa kích oanh vào thì sau đã xuất hiện vô số vết rách. Rồi *"Phanh"* một tiếng, hóa thành một đạo khí lưu màu xám biến mất ở không trung.

Phản ứng của Ám Ma Tà Thần Hổ cũng là cực nhanh, mắt thấy lam ngân hổ kình ma chi nhiếp biến thành một quầng sáng màu đỏ thì đã lập tức ý thức được tình huống không tốt, cảm giác mẫn tuệ thúc dục nó không chút do dự phóng thích ra kĩ năng phòng ngự. Cỗ khí lưu màu xám trong Tà Thần câu vốn định dùng để công kích, trong nháy mắt bộc phát ra một tầng khí lưu màu xám mãnh liệt bảo vệ lấy bản thể. Kĩ năng này chính là kĩ năng phòng ngự cường đại nhất của Ám Ma Tà Thần Hổ - tên là Tà Thần thủ hộ. Trong nháy mắt dựa vào hơi thở của Tà Thần để bảo vệ thân thể. Hiệu quả phòng ngự thậm chí có thể so sánh với tuyệt đối phòng ngự của Tiểu Vũ. Chỉ là cực hạn của nó nếu so với tuyệt đối phòng ngự thì thấp hơn một chút, nhưng thời gian phòng ngự lại rất dài, hơn nữa lại không hạn chế hành động của bản thân.

Đáng tiếc là, Tà Thần thủ hộ của nó gặp phải chính là Hải Thần tam xoa kích đã được Hải Thần ánh sáng rót vào. Sức nặng mười vạn tám nghìn cân cộng thêm ánh sáng phá tà diệt ma của Hải Thần tam xoa kích đã phá vỡ lớp phòng ngự đặc thù này. Mặc dù Tà Thần thủ hộ có thể chặn lại một kích này, nhưng Tà Thần thủ hộ cũng bị nghiền nát.

Phát hiện ra là đối phương đã dùng một kĩ năng đặc thù đỡ được Hải Thần tam xoa kích chứ không phải là dựa vào thân thể cường hãn, tâm tình căng thẳng của Đường Tam nhất thời được thả lỏng xuống. Lúc này, ba giây thời gian khống chế của lam ngân hổ kình ma chi nhiếp đã hết, Ám Ma Tà Thần Hổ hiển nhiên đã cảm nhận được sự uy hiếp từ công kích mãnh liệt vừa rồi của Đường Tam. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, rốt cuộc cũng từ bỏ lối chiến đấu thăm dò. Cỗ quang quang mãnh liệt màu xám ngưng tụ thành vô số khí tiễn từ trên trời giáng xuống, kích thẳng xuống Đường Tam.

Nhìn qua thì mặc dù là công kích phong thuộc tính, nhưng trên thực tế lại bao hàm cả tà khí mênh mông, ngay cả Hải Thần ánh sáng cũng không thể tiêu trừ cỗ tà khí này, có thể thấy được là nó cường đại cỡ nào.

Đã tiếp xúc một lần, Đường Tam đương nhiên sẽ không cấp cho Ám Ma Tà

Thần Hổ thêm bất kỳ cơ hội nào.

Hải Thần tam xoa kích trở lại tay phải, từng vòng kim sắc quang vựng tỏa ra giữa không trung, cũng không thăm dò nữa, Đường Tam rốt cuộc đã xuất ra hoàng kim thập tam kích.

Đạo khí tiễn mầu xám lao mạnh vào vòng kim sắc quang vựng thì nhất thời bị tiêu thất trong vô hình, Ám Ma Tà Thần Hổ dù sao cũng không chính thức là Tà Thần. Công kích của nó đã bị Vô Định Phong Ba của hoàng kim tam xoa kích bộc phát toàn diện chặn đứng lại, mỗi vòng quang vựng đều đánh tan đi vô số khí tiễn, mà các vòng kim sắc quang vựng vẫn tiếp tục bay về phía Ám Ma Tà Thần Hổ. Nhưng cũng không phải trực tiếp bao trùm ngay lên thân thể nó, mà lại bay lên giữa không trung. Thoạt nhìn thì Đường Tam phách ra: trái một kích, phải một kích, phảng phất như không có hiệu quả gì, nhưng vòng kim sắc quang vựng đã nhanh chóng tụ lại giữa không trung, rồi chụp xuống thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Rống -- Ám Ma Tà Thần Hổ rốt cuộc cũng cảm thấy nguy cơ cực lớn, nó cuối cùng cũng phát hiện là thực lực của nhân loại trước mắt này tựa hồ đã vượt qua khả năng mà nó có thể đối kháng lại. Vòng kim sắc quang vựng tràn ngập giữa thiên địa khiến cho nó có cảm giác sợ run. Hiển nhiên, bị vầng kim sắc quang vựng này chụp phải cũng không phải là chuyện tốt gì.

Lúc này, Ám Ma Tà Thần Hổ cuối cùng cũng bộc phát ra thực lực mạnh mẽ nhất của nó. Tà Thần câu ở phía sau chợt rung lên, từng đợt sóng gợn vặn vẹo xoay quanh thân thể nó, mạnh mẽ cản trở tinh thần lực của Đường Tam tập trung, đồng thời, cỗ hơi thở màu xám tản mát ra trên thân của nó đã biến thành một đạo quang mang màu xám, trong nháy mắt lan nhanh ra vài trăm thước, bao trùm lên cả nó và Đường Tam.

Rốt cuộc phát động sao? Đường Tam khóe miệng hơi nhếch lên một chút. Ám Ma Tà Thần Hổ sau khi cảm nhận được uy hiếp của Vô Định Phong Ba, rốt cuộc cũng phải phóng xuất ra lĩnh vực.

Vòng kim sắc quang vựng của Vô Định Phong Ba biến mất, chiêu này thi triển ra không phải lúc nào cũng thành công. Ám Ma Tà Thần Hổ một lần nữa phá vỡ chiêu công kích này. Bất quá, cho dù là vậy thì thân thể của Ám

Ma Tà Thần Hổ vẫn thoáng bị trì trệ một chút.

Thân hình của Đường Tam lao lên phía trước, tay trái vừa động, thân thể khổng lồ của Ám Ma Tà Thần Hổ liền bị trầm xuống, trực tiếp rơi xuống mặt đất, phải liều mạng vỗ cánh mới khiến cho thân thể của đứng vững giữa không trung. Nhưng trọng lực cực lớn lại khiến cho thân thể của nó trở nên trì trệ hơn.

Hải Thần tam xoa kích trong tay phải Đường Tam lóe ra kim quang lóng lánh, thân hình quay về trong lúc đó, hoàng kim thập tam kích thức thứ hai, Thiên Niên Vô Du đã thi triển ra.

Trong lúc đó đám mây kim sắc đã tụ tập lại giữa không trung, hoàn toàn bao bọc lấy lĩnh vực của Ám Ma Tà Thần Hổ vào bên trong, căn bản không cho nó cơ hội. Đồng thời thì Đường Tam lại lần nữa bộc phát ra một vòng bạch sắc quang vựng, bạch quang đón gió biến hóa, trong nháy mắt biến thành một mầu huyết sắc, cùng gia nhập vào Thiên Niên Vô Du --- Sát thần lĩnh vực phóng thích.

Rống -- tiếng rống giận của Ám Ma Tà Thần Hổ càng trở nên thêm mãnh liệt, từng tầng quang mang mầu xám chung quanh thân thể nó liền ngưng tụ thành hình cầu, nghênh đón hướng công kích của Đường Tam. Đây cũng là một kĩ năng hết sức cường đại của Ám Ma Tà Thần Hổ, tên là Ám Ma Tà Lôi, đem tự thân ma lực cùng tà lực hòa hợp thành một thể, sau đó trong nháy mắt liền bộc phát ra uy lực khủng bố. Là phong, lôi, tà ba thuộc tính hỗn hợp công kích.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh -- giống như tiếng sấm đánh cuồn cuộn, tiếng oanh minh kịch liệt vang lên trong Tinh Đấu đại sâm lâm, tiếng nổ mạnh kinh khủng phá hủy lượng lớn cây cối ở chung quanh. May là các hồn thú ở khu vực phụ cận đã sớm bị hơi thở của Ám Ma Tà Thần Hổ hù dọa chạy, mới không có chịu tai bay vạ gió.

Đường Tam sừng sững huyền phù giữa không trung. Bên kia, Ám ma tà thần bị bắn bay ngược trở lại, đụng ngã không biết bao nhiêu cây đại thụ, trên toàn thân có một loạt tia chớp các màu vàng nhạt, không ngừng vang lên từng tiếng nổ đì đùng âm vang. Hiển nhiên, va chạm vừa rồi khiến cho nó ăn bị

dính không ít thua thiệt.

Nói về tu vi, nó đúng là vẫn còn kém Đường Tam một bậc, cho dù có thiên phú dị bẩm cũng không thể ngăn cản được thần kĩ của Đường Tam. Bị Thiên Niên Vô Du oanh kích trúng, chẳng những Ám Ma Tà Lôi toàn bộ bị đánh bật, ngay cả một tia tà khí cũng không thể công kích đến Đường Tam. Đồng thời thì bản thân nó cũng đã bị kịch liệt chấn động, thân thể bị Thiên Niên Vô Du xen lẫn hơi thở thần thánh đánh mạnh vào. Tia chớp mầu vàng với hơi thở thần thánh va chạm cùng năng lực lôi thuộc tính đã sinh ra một cỗ năng lượng đặc thù, đang không ngừng xâm nhập vào thân thể nó.

Từng ngụm từng ngụm chất lỏng màu xám phun ra từ trong miệng của Ám Ma Tà Thần Hổ, đôi mắt đỏ như máu của nó tựa hồ như ảm đạm đi vài phần, phủ phục ở ngoài xa, không ngừng thở hổn hển, mỗi một lần thở dốc, thì lại có một ngụm chất lỏng màu xám từ trong thất khiếu chảy ra.

Đường Tam chuyển Hải Thần tam xoa kích sang tay trái, tay phải chậm rãi giơ lên, hướng về Ám Ma Tà Thần Hổ. Biến hóa kinh người hiện ra, từng phiến long lân xuất hiện trên lớp da phía trong quần áo của Đường Tam, cơ nhục nhanh chóng giãn ra, đầu ngón tay biến thành lợi trảo, đúng vậy: dấu hiệu Long Hóa.

Thanh sắc quang mang trào dâng trên cánh tay phải của hắn đang hóa thành trảo hình rất nhanh ngưng kết lại thành một cỗ thanh lam sắc quang mang mênh mông, đồng thời tinh thần lực của Đường Tam cũng hoàn toàn tập trung tại trên người Ám Ma Tà Thần Hổ.

Cái này gọi là sư tử vồ thỏ cũng phải dốc toàn lực, mặc dù nhìn qua thì Ám Ma Tà Thần Hổ đã bị thương nặng, nhưng Đường Tam vẫn không có chút buông lỏng nào. Hắn đang định sử dụng kĩ năng hạn chế cường hãn của mình, Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo để hoàn toàn tập trung dành chiến thắng.

Bốn giây thời gian dừng lại trong chiến đấu bình thường mặc dù đủ để khiến cho đối thủ nắm bắt lấy sơ hở, nhưng lúc này Ám Ma Tà Thần Hổ lại đang bị thương nặng, lại đang ở ngoài cả trăm thước, nó muốn đánh tới là rất khó khăn. Càng huống chi, khi ngưng tụ Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo, chính

Đường Tam cũng không để cho đối thủ dễ được lợi.

Quả nhiên, Ám Ma Tà Thần Hổ cảm giác được hơi thở của Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo, ánh mắt ảm đạm lại một lần nữa trở nên sáng ngời, rít gào một tiếng, cố nén vết thương đau nhức mà vọt tới chỗ Đường Tam, kĩ năng chạy nước rút của nó lại lần nữa được phát động, tựa như ảo ảnh, trong khoảnh khắc đã vọt tới trước mặt Đường Tam.

- Tới tốt lắm.

Đường Tam hét lớn một tiếng, cánh tay trái của hắn cũng đồng thời bành trướng lên, Hải Thần tam xoa kích trong tay chỉ về phía trước, vô tận tiếng kêu bộc phát ra từ trên thân kích, một loạt cỗ kim sắc quang cầu trong nháy mắt từ lưỡi của Hải Thần tam xoa kích phóng thích ra khí thế bá đạo cường hãn, hóa thành một cột sáng kinh khủng màu vàng nghênh đón phía thân thể khổng lồ của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Rầm, --, Ám Ma Tà Thần Hổ kêu rống một tiếng, thân thể lần nữa bị bay lên, lần này ngăn nó lại chính lão đối thủ của nó, Thái Thản Thương Khung Phá của Thái Thản cự viên Nhị Minh.

Bất quá, thực lực của Ám Ma Tà Thần Hổ này quả thật cường hãn, thân thể cũng kiên cường dẻo dai đến mức khiến cho người khác phát cáu, dưới tình huống bị trọng thương, lại trực tiếp cùng Thái Thản Thương Khung Phá va chạm, nhưng vẫn chỉ tăng thêm vài phần thương thế mà thôi. Nhưng vào lúc này, Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo của Đường Tam cũng đã súc thế xong.

Thanh lam sắc cự trảo từ tay phải của Đường Tam phóng ra, đón gió mà biến lớn, trong nháy mắt chộp tới thân thể bị đánh bay của Ám Ma Tà Thần Hổ. Chỉ cần một trảo này thành công, như vậy, mười giây trì trệ thời gian, đủ để cho Đường Tam hoàn toàn hủy diệt con ma thú đáng sợ này.

Nhưng ngay lúc này, Đường Tam đột nhiên phát hiện, cánh tay phải của mình không có lý do gì tự nhiên lại hơi co quắp một chút, thân thể vừa mới thả lỏng của hắn lập tức bị cứng lại.

Sự co quắp rất nhỏ này phát ra từ hồn cốt, tựa hồ như là Đại Minh muốn nhắc

nhở hắn điều gì đó. Chẳng lẽ nói, Ám Ma Tà Thần Hổ đã bị thương nặng như vậy mà vẫn còn sức hoàn thủ sao?

Mắt thấy Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo sắp bổ vào trên người Ám Ma Tà Thần Hổ, thì đột nhiên, Tà Thần câu đã lẳng lặng không tiếng động vung lên từ sau lưng Ám Ma Tà Thần Hổ. Tà Thần câu một lần nữa biến thành màu đen, bộ dáng hình móc kia cũng xảy ra biến hóa, thân câu uốn lượn trong nháy mắt đã biến thẳng, giống như một cây gai nhọn, nhẹ nhàng đâm vào chính tâm của Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo.

Chỉ trong nháy mắt khi song phương tách ra thì Đường Tam có cảm giác là đã mất đi khống chế đối với Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo. Sau một khắc, Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo đã hoàn toàn bị nghiền nát, hóa thành một chút thanh lam sắc quang mang tiêu tán ở không trung.

Thực lực của Đường Tam mặc dù cường đại, nhưng sau khi liên tiếp phóng ra vài kĩ năng khủng bố đó, bản thân cũng cần phải có thời gian hồi sức. Mà lúc này, hai mắt của Ám Ma Tà Thần Hổ lại đột nhiên từ đỏ như máu biến thành màu lam sẫm, nhìn qua, phảng phất lúc này của nó chính là một bản sao của Chu Trúc Thanh với võ hồn chân thân U Minh Linh Miêu.

Vẻ mệt mỏi lúc trước đã hết sạch, cỗ khí lưu màu xám hoàn toàn biến thành màu đen, mang theo thân thể của nó giống như một cụm mây đen kích thẳng về phía Đường Tam. Thoáng nhìn thì tốc độ cũng không phải là nhanh. Nhưng khi nó đánh tới thì cái Tà Thần câu đã hóa thành Tà Thần thứ (gai), một điểm hắc quang trong nháy mắt xuất hiện tại điểm chính giữa nó và Đường Tam. Hắc quang mãnh liệt trong nháy mắt bộc phát, biến thành một cái lỗ đen đường kính ba thước.

Khi Đường Tam bị Ám Ma Tà Thần Hổ dùng Tà Thần đâm Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo thì rốt cục cũng hiểu ra là đã bị nó lừa. Con hồn thú đặc biệt này không ngờ vẫn đang tính toán từng nước. Sau khi phát hiện thực lực không bằng Đường Tam, nó liền chờ cơ hội, chiêu Thiên Niên Vô Du nhất định là đã thương được nó, nhưng Thái Thản Thương Khung Phá thì chưa chắc. Thiên Thanh Trì Độn Thần Trảo lại càng bị phá vỡ. Mà sau khi thi triển tam đại kĩ năng thì hồn lực của Đường Tam cũng bị gián đoạn trong thời gian ngắn ngủi. Ám Ma Tà Thần Hổ đã nắm đúng thời điểm này, bộc phát ra toàn

bộ thực lực mà phát động phản kích.

Đường Tam hiểu được, hắn đã phạm hai sai lầm: thứ nhất là không nên dùng công kích bằng kĩ năng Thái Thản cự viên và Thiên Thanh Ngưu Mãng mà Ám Ma Tà Thần Hổ đã quen thuộc. Thứ hai là không nên xem thường cái Tà Thần câu vẫn luôn lắc lư phía sau lưng nó. Rất rõ ràng, cái đuôi này mới là vũ khí công kích cường đại nhất của nó.

Chẳng qua, Đường Tam mặc dù mắc mưu của Ám Ma Tà Thần Hổ, nhưng với sự cẩn thận vốn có, hắn làm sao lại không lưu lại cho mình một đường lui cơ chứ? Khi căn Tà Thần câu của Ám Ma Tà Thần Hổ bắn ra một điểm hắc quang, thì Đường Tam cũng phát động phản kích. Phản kích cũng không phải nhằm vào điểm hắc quang kia, mà là nhằm vào bản thể của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Một cỗ quang mang màu lam tím trong suốt chợt lóe rồi biến mất giữa không trung. Tinh thần vừa mới phấn chấn, Ám Ma Tà Thần Hổ nhất thời kêu lên một tiếng thảm thiết, vầng hắc quang chung quanh thân thể hắn nhất thời bị nổ tung rồi nghiền nát.

Đường Tam là công địch để tự cứu mình, phóng thích ra tinh thần lực công kích cường đại của Tử Cực Thần Quang. Hắn vẫn luôn đem Tử Cực Thần Quang nội uẩn vào bên trong để phòng ngừa vạn nhất xuất hiện tình huống xấu thì vẫn kịp ứng biến. Lần này quả nhiên phát huy tác dụng. Đã xuất kì bất ý kích trúng Ám Ma Tà Thần Hổ một lần. Bất quá, điều mà Đường Tam không nghĩ tới chính là Tử Cực Thần Quang không ngờ cũng chỉ khiến cho tầng hắc quang chung quanh thân thể Ám Ma Tà Thần Hổ bị nghiền nát mà thôi. Vẫn không thể chính thức gây thương nặng cho nó. Một loại cảm giác cực kì bất ổn trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Một cái lỗ đen rộng đến ba thước đột nhiên truyền đến hấp lực khổng lồ. Đường Tam vừa mới sử dụng đại lượng hồn kĩ cùng tinh thần lực công kích cũng không kịp ngăn cản được cỗ hấp lực cường đại, bị trực tiếp hút vào. Còn Ám Ma Tà Thần Hổ cũng đồng dạng bị hút vào trong lỗ đen kia.

Cả Đường Tam và Ám Ma Tà Thần Hổ đều cực kì am hiểu bày mưu tính kế. Đường Tam do không quen thuộc với kĩ năng của Ám Ma Tà Thần Hổ cho nên vẫn bị tổn hại. Kì thật, nếu lúc trước, Tử Cực Thần Quang của hắn kịp

công kích vào hắc cầu khi chưa kịp khuếch tán thì lỗ đen căn bản cũng không thể được sinh ra. Mà Ám Ma Tà Thần Hổ sau khi phát ra một kích này thì cũng đã là sa cơ lỡ vận, chỉ có thể tùy ý mặc hắn chém giết.

Là do Đường Tam đã tự tin thái quá, cho nên phải công địch để tự cứu thân. Vốn định hủy diệt bản thể của Ám Ma Tà Thần Hổ, nhưng không ngờ được là Ám Ma Tà Thần Hổ tại thời điểm cuối cùng đã phát động ra một kĩ năng cuối cùng của nó. Thân mình của nó đã được kĩ năng bảo vệ. Tử Cực Thần Quang của Đường Tam mặc dù uy lực đủ cường đại nhưng cũng chỉ là phá vỡ kĩ năng bảo vệ của nó mà thôi, vẫn không thể gây tổn thương đến thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Nhưng Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không may mắn gì, sau khi lớp phòng ngự bên ngoài của nó bị Tử Cực Thần Quang phá đi, nó cũng đã không thể dựa vào kĩ năng bảo vệ để giải trừ uy lực kĩ năng này, cũng đồng dạng bị hút vào lỗ đen.

Ám Ma Tà Thần Hổ trở thành hồn thú khó đối phó nhất của Đường Tam từ trước tới nay, chả nhẽ Đường Tam lại không phải là hồn sư nhân loại khó đối phó nhất của nó sao?

Chung quanh hết thảy đều lâm vào trong bóng tối, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể của mình nhẹ nhàng không chịu bất kỳ áp lực nào. Điều khiến cho hắn cảm thấy kì quái chính là hồn lực ba động tựa hồ như đang mỗi lúc một yếu đi, thân thể cũng tựa hồ như xuất hiện biến hóa kì dị. Ở trong thế giới hắc ám này, hắn dốc toàn lực thúc giục Hải Thần ánh sáng, nhưng là, dấu ấn trên trán của Hải Thần tam xoa kích lại không có chút phản ứng nào, tinh thần lực của hắn cũng bị áp chế hoàn toàn.

Làm sao có thể như vậy? Rốt cục thì đây là kĩ năng gì? Tại sao lại phát sinh ra loại hiệu quả như thế này? Lần đầu tiên Trong thâm tâm, Đường Tam có chút luống cuống.

Bỗng đột nhiên, chung quanh chợt sáng rực lên, cảm giác đứng vững trên mặt đất truyền đến, Đường Tam kinh ngạc phát hiện, hắn đã lạc vào một không gian kì lạ. Nơi này giống như một cái lôi đài, thoạt nhìn thì là hình tròn nhưng lại rộng lớn mênh mông. Trên bầu trời không có mây, thái dương và

các vì sao, chỉ có vô tận hắc ám. Mà cỗ ánh sáng lại được phát ra từ chính lôi đài.

Cảm giác áp lực khiến cho Đường Tam cũng dần dần mất đi sự tỉnh táo.

Nhưng ngay lúc này, hắn cũng đã nhìn thấy đối thủ. Nhưng điều khiến cho hắn có chút kinh ngạc chính là đối thủ tựa hồ như đang biến hóa.

Ám Ma Tà Thần Hổ đang ở ngay trước Đường Tam khoảng ba mươi thước, lúc này cũng đang nhìn hắn chằm chằm. Chỉ là cặp hổ nhãn của nó lại tràn ngập sự phẫn nộ, không ngừng phát ra từng tiếng rít gào, không hề còn sự tỉnh táo như lúc trước.

Vốn thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ dài chừng tám thước, vô cùng hùng tráng, mỗi khi hai cánh sau lưng của giang ra là có cảm giác long trời lở đất. Nhưng lúc này, nó không những đã mất đi hai cánh sau lưng mà ngay cả cái đuôi cũng biến thành chiếc đuôi cọp bình thường, Tà Thần câu thậm chí còn nhỏ đến mức thảm thương, một điểm năng lượng ba động cũng không có. Mà thân thể của nó, càng là đã trở nên chỉ dài có thước rưỡi, so với lúc trước rút nhỏ rất nhiều. Nếu như lúc trước trông vô cùng nanh ác, thì hiện giờ con Ám Ma Tà Thần Hổ này thoáng nhìn lại có vẻ vô cùng đáng yêu. Giống như là một con mèo lớn màu đen.

Còn Đường Tam trong lúc vô ý nhìn lại thân thể của chính mình thì cũng không khỏi sợ đến ngây người.....—

------oOo------

Chương 471: Cuộc chiến phản lão hoàn đồng, Hạo Thiên Chuy đệ tứ hồn hoàn: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: hoanghaiha (A Hoàn)

Đường Tam chứng kiến thấy Ám Ma Tà Thần Hổ thu nhỏ lại còn cảm thấy

rất buồn cười, nhưng khi hắn nhìn lại thân thể của chính mình thì tuyệt không cảm thấy buồn cười chút nào, bởi vì người hắn lúc này đã nhỏ đi rất nhiều, hình dạng thân thể chỉ cao chừng trên dưới một thước hai, nhìn qua toàn thân đều thu nhỏ lại, ngay cả quần áo trên người cũng tuỳ ý thu nhỏ lại theo, nhìn qua có lẽ cơ thể mình đã trở về trạng thái lúc sáu bảy tuổi.

Nhưng điều làm Đường Tam cảm thấy hoảng sợ nhất là không chỉ có những sự biến đổi về cơ thế, ngoại trừ Hoàng Kim Tam Xoa Kích đang cắm ở một bên trên mặt đất, thì hồn lực lúc này cũng đã giảm xuống ở mức bản thân mới sáu bảy tuổi, còn chưa đột phá cảnh giới đầu tiên. Ngay cả hai võ hồn Hạo Thiên Chuy cùng với Lam Ngân Thảo đều chưa giác tỉnh, chỉ có một chút Huyền Thiên Công nông cạn mà thôi.

Phản lão hoàn đồng? Đường Tam dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, rốt cuộc đây là hồn kỹ kỳ quái gì của Ám Ma Tà Thần Hổ? Như thế nào mà bản thân mình cùng với thân thể nói đều trở nên nhỏ như vậy? Còn có thể quay lại như trước được không?

Thân thể không có khả năng di động, dường như bị một nguồn năng lượng kỳ lạ phong toả, tất cả hồn kỹ, kể cả năng lực của hồn cốt cũng không có cách nào sử dụng được, hắn bây giờ chính là Đường Tam của năm sáu tuổi, khi Võ hồn chưa thức tỉnh.

Thanh âm kỳ quái từ bốn phương tám hướng vang lên:

- Hoan nghênh đến với Sinh Tử Tràng, một bên bỏ mạng mới kết thúc cuộc chiến, thoát khỏi không gian này. Đếm ngược, năm, bốn, ba, hai, một, bắt đầu.

Trong quá trình âm thanh đếm ngược tính thời gian vang lên, tâm niệm của Đường Tam biến đổi thật nhanh, trạng thái còn lại nguyên vẹn duy nhất của hắn bây giờ chính là suy nghĩ, mặc dù hắn không biết Ám Ma Tà Thần Hổ đã làm như thế nào, nhưng toàn bộ năng lực bản thân đã trở về lúc sáu tuổi, đây là chuyện thật, mà bản thân Ám Ma Tà Thần Hổ cũng thu nhỏ lại rồi, điều này chứng tỏ, giới hạn xuất hiện trên người mình cũng tương tự xuất hiện đối với nó, như vậy trận chiến đấu này không hắn mình không còn cơ hội.

Từ trong âm thanh giới thiệu loáng thoáng kia, Đường Tam nghe ra đây là một hồi sinh tử chiến, chính bản thân mình và Ám Ma Tà Thần Hổ đã phản lão hoàn đồng để tham gia sinh tử chiến đấu này. Sau khi chiến đấu hắn có thể trở lại khu vực trước kia, thân thể cũng sẽ hồi phục lại, còn nếu chết ở chỗ này, như vậy trong hiện thực cũng sẽ chết theo.

Bản thân Ám Ma Tà Thần Hổ đã phỏng đoán nhất định hồn thú còn nhỏ tuổi nhất định cũng mạnh hơn loài người nhiều, cái hồn kỹ này cũng quá là kỳ lạ, hèn chi trước đây Đại Minh cùng Nhị Minh không có khả năng chừng trị được tên này, có một cái loại hồn kỹ như vậy tồn tại, thật sự là khó có thể đối phó.

Cũng may Đại và Nhị minh cũng là hồn thú, nên dù có trở lại thời kỳ mới sinh cũng chẳng có gì tổn hại lắm.

Không cho phép Đường Tam suy nghĩ nhiều, thân thể đột nhiên buông lỏng, hạn chế kia đã biến mất, cảm giác đình trệ kia vừa mới chấm dứt, Ám Ma Tà Thần Hổ đã hoá thành một đạo bóng đen, trong nháy mắt hướng tới Đường Tam đánh tới, một con mắt màu sắc hồng toát ra quang mang lành lạnh, giống như đã xem Đường Tam như một người chết.

Đối với một người trưởng thành như Đường Tam mà nói thì Ám Ma Tà Thần Hổ thu nhỏ lại còn một thước năm kia chẳng có chút đe doạ nào, nhưng mà lúc này hắn mới có sáu tuổi, lúc này bất luận một lần công kích gì của Ám Ma Tà Thần Hổ đều có thể tạo ra thương tổn trí mạng đối với hắn. Khi hắn sáu tuổi, dù sao vẫn còn quá yếu ớt mỏng manh, thế nhưng Ám Ma Tà Thần Hổ nếu muốn dễ dàng huỷ diệt hắn thì cũng không có khả năng.

Đối với một hồn sư khác, sợ rằng ngay cả lần tấn công đầu tiên của Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không tránh được, bọn họ khi sáu tuổi Võ hồn còn chưa giác tỉnh, tức là cũng chỉ là một tiểu hài tử bình thường mà thôi. Cũng xem như Ám Ma Tà Thần Hổ không may khi đụng tới Đường Tam. Đường Tam đã hai kiếp làm người, thời điểm sáu tuổi tuy không thể nói là mạnh mẽ, nhưng mà thời điểm sáu tuổi hắn đã tu luyện Đường Môn tuyệt học một thời gian nhất định.

Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể Đường Tam chợt loé lên liền nhanh

nhẹn hướng sang bên cạnh, nhất thời khiến cho Ám Ma Tà Thần Hổ đánh trượt thẳng vào ngay phía trước, cùng lúc dưới chân lại kỳ quái bước ra một lần nữa, cả người liền áp sát vào phía sau thắt lưng của Ám Ma Tà Thần Hổ, bờ vai nhẹ nhàng nhích động, nhất thời đánh ngang vào thân thể Ám Ma Tà Thần Hổ, thăng bằng của nó liền bị phá vỡ, liên tục lăn lộn trên mặt đất mới có thể làm cho thân hình mình ổn định lại.

Đường Tam nở nụ cười, nụ cười của hắn cực kỳ vui vẻ, bởi vì hắn biết trận đấu này tiếp tục đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Ám Ma Tà Thần Hổ một kích không trúng, thân thể nhanh chóng bắn ngược lại trên mặt đất, rồi một lần nữa hướng về Đường Tam đánh tới, quả thật thực lực của nó cũng đã giảm xuống tới thời kỳ sơ sinh, ngay cả đến cấp bậc Mười năm hồn thú cũng không đạt được, nhưng nó có thiên phú dị bẩm, kể cả tính không có đến mười năm tu vi nhưng thực lực chân chính cũng có thể áp đảo cả Mười năm hồn thú. Lấy trạng thái như vậy để đối phó với một đứa bé như Đường Tam, Ám Ma Tà Thần Hổ cho rằng sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng lần đầu tiên công kích, Đường Tam đã dùng hành động để nói với nó rằng, kể là với lúc trở về tuổi còn nhỏ nhưng muốn giết chết hắn cũng không phải dễ dàng như vậy.

Ngay khi Ám Ma Tà Thần Hổ quay người lại, một lần nữa đánh về phía Đường Tam, thì chứng kiến Đường Tam gầy yếu trong lòng có ôm một cái hộp đen dài ước chừng nửa thước.

Hộp đen có chút nặng, chẳng qua đối với Đường Tam khi sáu tuổi đã tu luyện Huyền Thiên Công đệ nhất trọng đến đỉnh phong thì cũng không xem là gì, bàn tay nhỏ bé mềm mại kia của hắn không ngừng lướt nhanh trên chiếc hộp đen đó, từng âm thanh kim loại va chạm không ngừng vang lên.

Mắt thấy Ám Ma Tà Thần Hổ lần thứ hai đánh thốc tới, thân hình Đường Tam vừa động, cước đạp Mê Tung Quỷ Ảnh liền lướt ngay sang ngang ba thước, cả người liền biến mất khỏi chỗ đứng, một lần nữa tránh khỏi đòn tấn công của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Ám Ma Tà Thần Hổ hơi có chút luống cuống, nó không hiểu tại sao người này lúc nhỏ thân thể lại linh hoạt đến như vậy, không ngờ lại có thể dễ dàng

tránh khỏi công kích của mình. Trong tiếng rít trầm thấp, trên người Ám Ma Tà Thần Hổ bắt đầu sinh ra những đạo khí lưu màu xám, khí lưu màu xám tạo thành hình vũng xoáy, thong thả ngưng tụ ở trước người nó.

Ám Ma Tà Thần Hổ khi còn sơ sinh thi năng lượng cũng cực kỳ ít ỏi, cái đang từ từ ngưng tụ thành hình ở trước người nó bây giờ chính là một viên Ám Ma Tà Lôi, hình thái so với lúc trước chiến đấu cùng với Đường Tam có sự sai lệch cực lớn, khi đó gần như lập tức tạo ra một khoả Ám Ma Tà Lôi cực lớn, nhưng lúc này muốn ngưng tụ một viên nhỏ lại khó khăn đến như vậy.

Nhưng Ám Ma Tà Thần Hổ tự tin, Tà Ác chi lực ngưng tụ trong một viên Ám Ma Tà Lôi này dù có không trực tiếp trúng vào thân thể Đường Tam, chỉ cần nổ mạnh bên người, uy lực cũng đủ để hắn nguy hiểm đến tính mạng, chấm dứt trận đấu này.

Đồng thời khi Ám Ma Tà Lôi hình thành trước người Ám Ma Tà Thần Hổ, tiếng máy móc trong tay Đường Tam cũng dừng lại, chiếc hộp đen chậm rãi giơ lên, nhắm ngay vào Tà Thần Hổ.

Vù- Ám Ma Tà Lôi bắn ra, nhưng đúng vào lúc này một tiếng nổ lớn mang theo tiếng ong ong mãnh liệt trong nháy mắt bộc phát, mười sáu đạo hắc quang giống như ảo ảnh, từ trong chiếc hộp đen nhỏ ổn định trên bàn tay Đường Tam bắn ra.

Oanh- Đầu tiên chính là tiếng nổ vang của khối Ám Ma Tà Lôi, lực nổ mạnh đến kinh người, ít nhất có sáu đạo hắc quang chịu ảnh hưởng bay tứ tán, nhưng còn lại mười hai đạo hắc quang trong nháy mắt liền đã bắn tới thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ.

Phốc phốc phốc- những tiếng vang liên tiếp, thân thể Ám Ma Tà Thần Hổ khựng lại, từng đoàn vụ khí màu xám từ trên người nó toả ra, mỗi lần đoàn vụ khí đều kéo thân thể nó hạ xuống, trong đôi mắt màu huyết hồng kia của nó tràn ngập vẻ không thể tin được.

Đường Tam lần thứ hai kéo máy móc trên chiếc hộp đen, ánh mắt của hắn lúc này đã trở nên bình tĩnh lại, nhìn chăm chú vào Ám Ma Tà Thần Hổ:

- Xin lỗi, ta không thể không nói, trong số những hồn thú mà ta từng nhìn thấy, ngươi chính là tên âm hiểm xảo trá nhất, hoặc nói là kẻ thông minh nhất. Ngươi chẳng những có thực lực cường đại, hơn nữa đối với chiến đấu có tính toán cực kỳ chuẩn xác, khó trách thân là một thành viên trong Ám Ma Tà Thần Hổ, ngươi có thể sống đến tận bây giờ, ta nghĩ tính trong cả quần tộc Ám Ma Tà Thần Hổ không nhiều lắm, ngươi tuyệt đối là vương giả. Trong tính toán cùng với khống chế ta thừa nhận ta thua, thực lực của ta đối với ngươi phỏng chừng vẫn chưa đủ cường đại để có thể tạo thành nguy cơ. Đáng tiếc là vận khí không có ở bên cạnh ngươi, lúc ta sáu tuổi, ngay cả trên chiến đấu chính diện cũng chưa chắc sẽ thua bởi ngươi, bởi vì ta là đệ tử của Đường Môn, huống chi kỹ năng hạn chế này của ngươi mặc dù siêu tuyệt nhưng cuối cùng vẫn không thể hạn chế Hồn khí đạo của ta. Gia Cát Thần Nỏ, lại một lần nữa trở thành pháp bảo giúp ta chiến thắng. Khi cả ngươi và ta đều biến trở về trạng thái khi còn nhỏ, khi đi đến chiến trường đặc thù này, ngươi nhất định sẽ phải thất bại, nhưng ta thừa nhận, ngươi là một đối thủ đáng tôn kính, một đối thủ cường đại.

Nói tới đây, Đường Tam hướng tới Ám Ma Tà Thần Hổ hơi hơi khom người, tỏ vẻ kính trọng của mình với nó, mà Ám Ma Tà Thần Hổ cũng phảng phất hiểu được lời nói của Đường Tam, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Đường Tam, không cam lòng mà gào rít, trong đôi mắt màu đỏ tươi kia của nó phảng phất như phun ra lửa.

Đột nhiên toàn thân Đường Tam trở lên sắc lạnh, từ trong mắt của Ám Ma Tà Thần Hổ hắn như hiểu được điều gì đó, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt:

- Xem ra vận khí của ta thật là tốt, hẹn gặp lại.

Leng keng vù vù... phập phập phập phập...

Mười sáu đoàn vụ khí màu xám lại một lần nữa từ thân của Ám Ma Tà Thần Hổ bộc phát ra, bất kể là thân thể nó có kiên cường dẻo dai bao nhiêu nữa, chỉ một lần này, tính mạng của nó đã bị những mũi tên làm từ tinh thiết trước mặt hoàn toàn nghiền nát. Cuộc chiến gian nan này rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Không gian chung quanh trở nên vặn vẹo, tất cả không gian trong nháy mắt

đều bị nghiền nát, vô tận hắc ám lần nữa bị cuốn sạch đi, Đường Tam buông lỏng thân thể, lẳng lặng đem Gia Cát Thần Nỏ thu hồi vào trong Như Ý Bách Bảo Nang của mình, nhưng tim của hắn lại nhảy lên kịch liệt.

Quang mang phóng xuất, toàn thân chợt nhẹ nhàng, một lần nữa được đứng vững vàng trên mặt đất, Đường Tam đã một lần nữa trở về trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cảm giác cùng lực lượng đã mất đi một lần nữa quay trở lại, tất cả thực lực đều trở về, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng lẳng lặng nằm dưới chân hắn, mà ở không xa trước mặt hắn, trên thi thể của Ám Ma Tà Thần Hổ có một viên hạt châu kỳ dị trôi nổi. Hạt châu kia nhìn qua toàn thân ngăm đen, nhưng lại tản ra hai loại ánh sáng màu xanh cùng màu lam.

Đây là cái gì? Không đợi Đường Tam kịp phản ứng, trước thân thể hắn đột nhiên xuất hiện một hắc động, nhất thời hút ngay hạt châu đó vào trong hắc động đó, Đường Tam lập tức dụng Khống Hạc Cầm Long, nhưng đồng thời ngay khi hắn vừa mới hút hạt châu kia tới, hắc động ầm ầm khép kín lại, không gian bị xé rách lại khôi phục trở lại bình thường, khối hạt châu kỳ dị vừa xuất hiện trên thân thể Ám Ma Tà Thần Hổ cũng như vậy mà biến mất.

Đường Tam sửng sốt một chút, nhíu mày, dùng sức vỗ vỗ vào mặt mình, nếu là dưới tình huống như bình thường, lấy tôc độ phản ứng của mình cũng đủ để bắt hạt châu kia, nhưng có lẽ bởi vì lúc này tâm tình mình đã bị ảnh hưởng nên mới không thành công, điều này hiển nhiên không tốt đẹp gì cả.

Nhìn Ám Ma Tà Thần Hổ trước mắt, Đường Tam không khỏi âm thầm cảm thán, con hồn thú cường đại này gây cho hắn quá nhiều kinh ngạc, khiến cho trận đấu này lúc đầu tưởng là hết sức đơn giản nhưng lại hóa đưa mình vào hoàn cảnh sinh tử, phải dựa vào vận khí mới đạt được thắng lợi cuối cùng. Con hồn thú này quả thật quá cường đại, may là không có bất kỳ kẻ nào có được võ hồn giống như Ám Ma Tà Thần Hổ, hy vọng hồn hoàn của nó sẽ mang lại cho mình càng nhiều chỗ tốt.

Nghĩ tới đây, Đường Tam cũng không khỏi âm thầm cảm thán, ánh mắt của Ám Ma Tà Thần Hổ trước khi chết nhìn hắn đã nói cho hắn, kỹ năng Ám Ma Tà Thần Hổ thi triển lúc cuối cùng cũng không phải đơn giản như vậy, hiệu quả chính thức của cái kỹ năng kia hắn là Đường Tam sẽ bị biến thành trạng thái nhỏ bé mà Ám Ma Tà Thần Hổ cũng bị hút vào trong đó nhưng lại không

phải chịu ảnh hưởng. Chính là vì chính mình cuối cùng thi triển ra Tử Cực Thần Quang phá đi phòng ngự hộ thân của nó, mới có thể khiến cho nó miễn trừ hiệu quả kỹ năng biến về trạng thái nhỏ bé giống như mình chịu, cuối cùng phải chịu chết dưới Gia Cát Thần Nỏ của mình. Thử nghĩ nếu mình không phát ra Tử Cực Thần Quang, hoặc là Tử Cực Thần Quang không mang lại hiệu quả như vậy, nếu thế bản thân sáu tuổi đối mặt với Ám Ma Tà Thần Hổ sáu vạn năm tu vi, kết cục có thể dễ tưởng tượng ra, tỷ lệ chiến đấu đó là không thành chiến thắn. Một trận chiến này thực sự là nguy hiểm, quá nguy hiểm, tin tưởng mình cường đại không phải xấu, nhưng nếu như quá mức cường đại rồi sẽ biến thành kiêu ngạo.

Từ sau khi rời khỏi Hải Thần đảo, bản thân mình đã trải qua vài trận đại chiến, gần như đều đạt được áp đảo, lại chiếm được hồn hoàn, hồn cốt của Đại Minh cùng Nhị Minh khiến cho thực lực của mình tăng lên một bậc, sự tin tưởng liền bành trướng đến tình trạng kiêu ngạo. Trận chiến hôm nay chính là gõ lên cho mình một cái cảnh báo a! May là chính mình vẫn còn sống.

Một bên tự xét lại, Đường Tam chậm rãi ngồi trên mặt đất, tâm thần quy nhất, Lam Ngân Lĩnh Vực tỏa ra, Hải Thần Tam Xoa Kích cắm ở ngay bên cạnh mình, dựa vào lĩnh vực liền bày ra từng tầng từng tầng phòng ngự cùng kết giới mê hoặc, đồng thời Lam Ngân lĩnh vực phát động hấp thu bách xuyên nạp hải (trăm sông đổ biển) đến mức tối đa.

Hắn không muốn chính mình bởi vì kiêu ngạo và khinh thường mà gặp lại nguy hiểm, trước khi hấp thu hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ, hắn muốn đem toàn bộ hồn lực của mình bị tiêu hao khôi phục lại.

Từng chút hào quang màu lam xuất hiện từ Đường Tam trong Lam Ngân lĩnh vực, Tinh Đấu Đại sâm lâm rộng lớn như vậy, mặc dù Đường Tam dựa vào Lam Ngân lĩnh vực để hấp thu năng lượng của những cây Lam Ngân Thảo, nhưng mỗi cây Lam Ngân Thảo chỉ hấp thu được một chút ít năng lượng mà thôi, tuyệt đối không tạo thành thương tổn đối với bọn chúng, mà vô số Lam Ngân Thảo lại nhanh chóng cung cấp đủ năng lượng giúp hắn, giúp hồn lực của bản thân hắn khôi phục lại rất nhanh.

Đến khi hồn lực được khôi phục đến đỉnh cao, Đường Tam mới chậm rãi đưa

ánh mắt rơi vào trên thi thể Ám Ma Tà Thần Hổ, Lam Ngân Hoàng chậm rãi thu hồi, Hạo Thiên Chuy bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay hắn, Lam Ngân lĩnh vực cũng trong nháy mắt chuyển thành Sát Thần lĩnh vực, sát khí cường hãn từ trong cơ thể tỏa ra, tinh thần lực của Đường Tam cũng được khuêch trương cực đại, sau khi dò xét bên trong phạm vi mười vạn dặm không có gì uy hiếp nữa, lúc này mới bắt đầu hấp thu đệ tứ hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy.

Hạo Thiên Chuy màu đen để ngang trước người, trên thân ba quầng sáng một đỏ hai đen hiện ra rõ ràng. Nhìn chăm chú vào thi thể khổng lồ đối diện, Đường Tam vung Hạo Thiên Chuy một chiêu, nhất thời một đạo khí lưu màu xám từ trên thi thể của Ám Ma Tà Thần Hổ nhẹ nhàng thoát ra, trong nháy mắt tạo thành một vòng tròn ở trong không trung, hơn nữa nhanh chóng biến thành màu đen, biến thành một đạo lưu quang hướng Hạo Thiên Chuy lao tới. Hào quang chợt lóe lên, liền trực tiếp bao quanh Hạo Thiên Chuy, cùng lúc đó một cỗ khí lưu lực lượng không khổng lồ nhưng cực kỳ sắc bén lạnh như băng trong nháy mắt đâm vào trong cơ thể Đường Tam, điên cuồng đánh sâu vào phòng ngự nặng nề do Huyền Thiên công của hắn tạo ra.

Khí lưu lạnh như băng đó tràn ngập tà ác cùng với sự không cam lòng mãnh liệt trong nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể Đường Tam, Đường Tam bị kích thích phun ra một búng máu.

Việc Đường Tam chuẩn bị lúc trước cũng không có uổng phí, sự thật trước mắt cũng đã chứng minh việc hắn lúc trước khôi phục hồn lực của bản thân đến đỉnh cao là chính xác đến mức nào. Khi bị luồng khí lưu tà ác lạnh như băng đó trong nháy mắt đánh sâu vào, nội lực Huyền Thiên công của Đường Tam đã hoàn toàn điều chỉnh, khí lưu ôn hòa trung chính cùng với Hải Thần Quang ngưng tụ ở cùng một chỗ, hợp thành một cái lưới lớn, đem luồng khí lưu lạnh như băng đó bao phủ ở bên trong. Hồn hoàn bắt đầu được hấp thu.

Mà cùng với hồn hoàn rời khỏi cơ thể, bên ngoài thi thể to lớn của Ám Ma Tà Thần Hổ cũng bắt đầu có những đạo bụi khí phát ra, chậm rãi tiêu tán.

Huyền Thiên công cùng với Hải Thần Quang liền như một cái cối xay lớn, từng bước từng bước xâm chiếm năng lượng tràn ngập hơi thở tà ác của hồn hoàn Ám Ma Tà Thần Hổ. Ám Ma Tà Thần Hổ quả thật đặc thù, khối hạt

châu lúc trước ngưng tụ chính là thừa dịp Đường Tam không chú ý liền bị nó dùng linh hồn lực điều khiển bắn vào trong lỗ đen, trực tiếp tiến vào một không gian khác, về phần đến chỗ nào thì chính Ám Ma Tà Thần Hổ cũng không khống chế được, nhưng điều nó muốn là không bị rơi vào tay Đường Tam.

Quá trình hấp thu giằng co suốt hai canh giờ, Đường Tam chợt thở dài một hơi, khi từ trong tu luyện tỉnh lại chỉ cảm thấy tâm thần một trận thanh tân sảng khoái, điều làm hắn ngạc nhiên vui mừng chính là chỉ hấp thu một cái hồn hoàn như vậy liền đưa hồn lực của hắn từ chín mươi ba cấp lên hơn chín mươi bốn cấp phân nửa, bởi vậy có thể thấy được tố chất thân thể của Ám Ma Tà Thần Hổ kinh người đến mức nào.

Trên Hạo Thiên Chuy, một cái hồn hoàn màu đen lẳng lặng xếp tại vị trí thứ tư, chỉ cần hơi đem một tia hồn lực rót vào đó, lập tức sẽ cảm thấy được một hơi thở tà ác mênh mông phóng ra, lực lượng tràn ngập đó khiến trên bản thể Hạo Thiên Chuy hiện ra một tầng quỷ dị màu xám. Cũng kì quái, khi màu xám này lan tràn đến Sát Thần Lĩnh vực khắc trên Hạo Thiên Chuy, liền cùng Sát Thần Lĩnh Vực va chạm với nhau, liền hình thành một loại dung hợp lẫn nhau, hơi thở của Sát Thần lĩnh vực trong nháy mắt trở nên nồng nặc. Phải biết rằng Sát Thần lĩnh vực của bản thân đã đạt tới cảnh giới chung cực, lần này bị ảnh hưởng của hồn hoàn thứ tư mà lại lần nữa tăng lên, sao lại không khiến Đường Tam ngạc nhiên vui mừng chứ?

Cùng với hồn lực không ngừng tăng lên, Đường Tam cũng phát hiện, bị hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ tác dụng, một số thuộc tính trên thân thể mình cũng được tăng cường nhiều, biểu hiện rõ nhất có hai cái là lực lượng cùng Tinh thần lực. Lực lượng thì không cần phải nói, từ mặt ngoài rõ ràng Ám Ma Tà Thần Hổ là một con hồn thú lực lượng, mà tinh thần lực tăng lên, dường như trợ giúp cho việc Đường Tam dung hợp Hải Thần Chi Tâm đầu hồn cốt một lần nữa sinh ra hiệu quả tiến hóa, khiến cho tinh thần lực vốn cường đại của Đường Tam dường như tăng lên năm phần trăm.

Ngàn vạn lần đừng xem thường năm phần trăm này, tinh thần Đường Tam đạt tới cấp bậc này đã là cực kỳ kinh khủng, nếu muốn tiếp tục tăng lên thì là cực kỳ khó khăn. Một chút liền tăng cao năm phần trăm, Đường Tam đã có khả năng dựa vào Tử Cực Ma Đồng hoàn toàn áp chế cường giả cấp bậc Bỉ

Bỉ Đông.

Khổ cực cũng không uổng phí, cùng Ám Ma Tà Thần Hổ đánh một trận nguy hiểm để đổi lấy thực lực tiến thêm một bước dài, một cái hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ có hiệu quả tương đương với hai cái hồn hoàn của hồn thú tu vi trên năm vạn năm, ngoại trừ so với hồn kỹ của hồn hoàn mười vạn năm, nó đối với sự tăng cường của các phương diện khác đều không kém hơn hồn hoàn mười vạn năm một chút nào.

Chẳng qua điều làm Đường Tam không cam tâm chính là sau khi hắn hấp thu hết hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ cũng là lúc chứng kiến toàn bộ thi thể của Ám Ma Tà Thần Hổ hóa thành tro bụi biến mất.

Không có hồn cốt xuất hiện, đây chính là nguyên nhân Đường Tam cảm thấy không yên lòng, lấy tính đặc thù của Ám Ma Tà Thần Hổ cùng với tu vi hơn sáu vạn năm của nó, Đường Tam gần như có thể khẳng định, nó hắn có thể tạo ra một miếng hồn cốt mới đúng, nhưng hóa ra nó lại không có. Liên tưởng đến hạt châu lúc trước, Đường Tam hiểu được đó có thể chính là năng lực kết tinh của Ám Ma Tà Thần Hổ, trong đó rõ ràng có bao hàm đến ba loại thuộc tính, thật sự là đáng tiếc, con hồn thú cực kỳ thông minh này đến tận cuối cùng cũng không nguyện ý để cho hắn nhận được tất cả chỗ tốt từ trên người nó.

Quên đi, lòng người không thể như rắn nuốt voi (tham lam), chính mình có khả năng đạt được đệ tứ hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy tốt như vậy đã là vận khí không thường, thật không nên tiếp tục lòng tham không đáy, hạt châu kia nếu đã tiến vào trong lỗ đen thì cũng không ai biết nó đã bị hắc động thôn phệ hay là bị cuốn vào một không gian khác.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Đường Tam cũng dần trở nên bình tĩnh lại, tổng kết sơ qua lại sự lợi hại của trận chiến đấu đó, cảm nhận được tổng thể thực lực được đề thăng, tâm tình một lần nữa tiến vào bình ổn. Sau khi nghỉ ngơi, một lần nữa triển khai Lam Ngân Lĩnh vực, hắn bắt đầu tìm kiếm mục tiêu thứ hai của chuyến này.

Trải qua trận chiến vừa rồi khiến cho Đường Tam nhận thức chính mình vẫn còn nhiều điều chưa đủ, trong đó quan trọng nhất chính là hắn chưa thể mang

đông đảo kỹ năng của mình hòa hợp làm một.

Hai cái võ hồn, Hải Thần Tam Xoa Kích, sáu khối hồn cốt, Đường Tam hiện giờ có đến mấy chục cái hồn kỹ đa dạng, hơn nữa mỗi cái đều có thể nói là có đặc điểm, mỗi cái một vẻ, nhưng bởi mỗi cái hồn kỹ khác nhau đều có nguồn gốc bất đồng, nên khi sử dụng cũng phải khống chế khác nhau, bởi vậy Đường Tam đang tiến hành chia tách hồn kỹ, không để gặp phải trì trệ, không thể nối tiếp, hoặc là sau khi sử dụng kỹ năng không cần thiết liên tục liền sinh ra tiêu hao quá nhiều, tạo ra tình huống không tốt cho kỹ năng tiếp sau.

Cuối cùng chính là hắn không thể tìm được phương pháp dung hợp toàn bộ hồn kỹ của mình làm một, nhưng nói dung hợp mấy chục cái hồn kỹ làm một lại dễ dàng như thế sao. Nói về quen thuộc thì Đường Tam quen thuộc nhất là năm cái hồn kỹ đầu tiên của Lam Ngân Hoàng cùng với tuyệt học Đường Môn, hơn nữa là với đệ nhất hồn cốt Bát Chu Mâu. Còn trong đám hồn kỹ sau, Đường Tam đối với bốn cái hồn kỹ lúc đầu Tiểu Vũ giao cho hắn cũng khá quen thuộc, nhưng tất cả đều đã trả lại Tiểu Vũ. Sau đó trong vòng năm năm ngắn ngủi, hắn đạt được thêm rất nhiều kỹ năng, thực lực cũng được tăng cường nhiều, nhưng về mặt kỹ năng điều khiển cũng như chuyển đổi thì còn xa mới có thể bằng năm cái ban đầu. Nhưng cùng với thực lực cường đại lên, đối mặt với địch nhân càng mạnh, cho dù năm cái hồn kỹ đầu đều đã tăng tới cấp bậc năm vạn năm, nhưng cũng không thể thỏa mãn được yêu cầu của Đường Tam. Cho nên hắn nhất định phải dùng những hồn kỹ về sau này.

Khi địch nhân của hắn thực lục không đủ, hoặc bởi vì các nguyên nhân khác mà bị Đường Tam áp chế, hắn lại tiếp tục biểu hiện các tật xấu này một cách không rõ ràng. Kể cả Bỉ Bỉ Đông cũng như vậy, Bỉ Bỉ Đông chính bởi vì năng lực bản thân bị Hải Thần Kích áp chế, vừa lại đối với các hồn kỹ của Đường Tam hoàn toàn không biết gì, vì thế trong mấy lần chiến đấu trước đều hoàn toàn chịu thua thiệt. Nếu như bây giờ Bỉ Bỉ Đông có thể khôi phục hoàn toàn lực lượng để chiến đấu với Đường Tam, thì tình huống sẽ không còn giống như trước nữa.

Đường Tam mặc dù thông minh nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà muốn đem nhiều hồn kỹ như vậy dung hợp lại, hiển nhiên là khó có khả năng. Hắn cũng biết bản thân mình có vấn đề này tồn tại, nhưng liên tục chiến thắng làm cho sự tin tưởng của hắn tăng tới đỉnh cao nên cũng không

quá mức để ý. Trải qua trận chiến với Ám Ma Tà Thần Hổ hôm nay, Đường Tam trong đầu bị cảnh báo hoàn toàn tỉnh táo, hắn cũng rõ ràng được con đường tu luyện sau này của mình.

Cho dù có trở thành Hải Thần thì việc dung hợp kỹ năng này cũng không thể thiếu được, Thần cũng không đại biểu cho tất cả, ở trên cái thế giới này cũng không có cường giả tuyệt đối.

Triển khai Lam Ngân Lĩnh vực, Đường Tam hướng sau vào bên trong của Tinh Đấu Đại sâm lâm bên tìm kiếm, vận khí lần này của hắn không được tốt như trước, tìm kiếm hơn nửa canh giờ nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Phạm vi bao phủ của Lĩnh vực rất lớn, nhưng vì lúc trước hắn đã cùng với Ám Ma Tà Thần Hổ đánh một trận kinh thiên động địa, cảm nhận được năng lượng chấn động khổng lồ như vậy, khiến cho hồn thú năm vạn năm tu vi hoặc là chạy đi hoặc là dốc hết sức ẩn giấu hơi thở của mình. Khi Lam Ngân Lĩnh vực của Đường Tam dò xét, khoảng cách đối với mình càng gần thì dò xét càng rõ ràng, còn khi vượt qua khoảng cách nhất định, nếu hồn thú có tu vi đủ, kỹ năng ẩn giấu cũng không cần quá cường hãn thì hắn cũng khó có khả năng dò ra.

Đi vào trong Tinh Đấu Đại sâm lâm khoảng chừng một ngày trời, lúc trước lại mới trải qua một trận đại chiến, mắt thấy trời sắp tối nên Đường Tam quyết định nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tìm kiếm một gốc cây thật lớn rồi ngồi dựa vào, Đường Tam đem Hải Thần Tam xoa kích cắm ở mặt đất bên người, tĩnh tâm đưa chính mình vào trạng thái tu luyện, tinh thần lực bao trùm trong phạm vi đường kính năm mươi thước. Lấy tu vi hiện tại của hắn căn bản không lo lắng bị đánh lén, trừ khi có ma thú nào ngại mạng nó quá dài.

Sau khi tới cảnh giới Phong hào đấu la, tự thân hồn sư sẽ tản mát ra một loại khí chất đặc biệt, cũng giống như hồn thú mười vạn năm trong lúc vô ý cũng toát ra hơi thở của cường giả, loại tính chất đặc biệt này đối với cảm giác linh mẫn của đám hồn thú nào nói thì có hiệu quả nhiếp chấn cực kỳ, huống chi bên người Đường Tam còn có thứ mà so với hắn lại càng đủ lực rung động hơn, Hải Thần Tam Xoa Kích. Chỉ sợ cũng chỉ có siêu cấp hồn thú như Ám Ma Tà Thần Hổ mới đủ tự tin cùng hắn chiến đấu.

Khép hai mắt lại, Huyền Thiên Công tùy theo hô hấp mà lưu chuyển, một tầng bạch quang nhàn nhạt từ trong cơ thể tỏa ra, hình thành một tầng cương khí hộ thể xoay chuyển xoung quang thân thể, lấy tu vi hiện tại của Đường Tam, tầng cương khí hộ thể này của hắn mặc dù kém hơn so với Ám Ma Tà Thần Hổ phóng thích Tà Thần Thủ Hộ lúc trước, nhưng cũng là không kém bao nhiêu, đủ để bảo vệ hắn trong tu luyện.

Tìm được chỗ nghỉ, dù Đường Tam biết là thời gian của mình rất quý giá, nhưng lúc này cũng miễn cưỡng đem tinh thần tập trung mà tự hỏi, suy nghĩ xem đến tột cùng mình nên phải làm như thế nào. Trước tiên là hắn nghĩ tới tình huống chính mình chiến đấu cùng Bỉ Bỉ Đông.

Ở thế giới này, trước mắt Đường Tam đã biết hồn sư chỉ có hắn với Bỉ Bỉ Đông là có được song sinh võ hồn, hắn cùng với Bỉ Bỉ Đông giao thủ cũng không chỉ một lần, hồn kỹ của nàng so với mình hắn cũng không ít hơn chút nào, coi như ít hơn cũng là do số lượng mười vạn năm hồn hoàn không bằng. Cẩn thận nhớ lại hồn kỹ mà Bỉ Bỉ Đông sử dụng khi giao chiến với mình, đồng thời suy tư thiếu sót của bản thân, Đường Tam dần dần tiến vào trạng thái nhập định.

Tu luyện liên tục hai giờ, Đường Tam mặc dù khao khát thực lực của mình tiến bộ, giải quyết được vấn đề trước mắt của bản thân, nhưng hắn biết quan trọng hơn vẫn chính là trở thành Hải Thần, thời gian là quý giá a! Nhất là khi vừa mới tiến vào Tinh Đấu Đại sâm lâm liền cảm nhận được hơi thở đặc thù từ Võ hồn thành đó.

Chẳng qua hai canh giờ này cũng không phải vô ích, trải qua cẩn thận suy tư, hắn phát hiện Bỉ Bỉ Đông cũng gặp phải vấn đề giống như chính mình, chỉ là nàng ta xử lý tốt hơn một chút, nhất là nàng ta có thể dưới trạng thái Võ hồn chân thân thoải mái phối hợp năng lực của hai cái Võ hồn để phối hợp lẫn nhau. Nếu không phải Hải Thần Tam Xoa Kích của mình đối với nàng sinh ra tác dụng áp chế cực mạnh, Tử Cực Ma Đồng lại lợi dụng sự khinh thường của nàng mà thành công một lần, nếu không chính mình khó có khả năng thắng được nàng. Mà nhìn từ ứng dụng của các kỹ năng khác, Bỉ Bỉ Đông lúc đối mặt với chính mình dường như cũng không có phát huy toàn bộ năng lực, vì thế mới gây kết quả thất bại.

Mà trong hai canh giờ này, Đường Tam chỉ lãnh ngộ được có hai chữ, tiếp tục. Hắn không biết Hạo Thiên Chuy của mình có được hơn bảy hồn hoàn không, có thể được như Bỉ Bỉ Đông hai cái Võ hồn chuyển đối rất nhanh hay không, nhưng có một vấn đề nhỏ có thể khẳng định, biện pháp chính thức để giải quyết vấn đề trước mắt của mình chính là phối hợp hồn kỹ.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, hồn kỹ đối với hồn lực tiêu hao mặc dù không nhỏ, nhưng đủ để kiên trì sử dụng hồn kỹ liên tục trong một khoảng thời gian, như thế nào có thể đem các loại hồn kỹ sử dụng liên tiếp hoàn mỹ, không hiện ra bất kỳ gián đoạn nào, khiến cho đối phương phải nhận lấy đả kích hoặc bị khống chế, đó chính là phương hướng trước mắt hắn cần tu luyện. Đây đương nhiên không phải một loại phương pháp có thể giải quyết hết, lúc nào có thể đem tất cả hồn kỹ liên tiếp tiến hành một cách tự nhiên, lúc đó mới tính là đại thành.

Tiếp tục hướng vào sâu bên trong Tinh Đấu Đại sâm lâm đi vào, một bên suy nghĩ vấn đề hồn kỹ liên tiếp, một bên mở Lam Ngân Lĩnh vực tiếp tục dò xét, chiến đấu của hắn cùng Ám Ma Tà Thần Hổ đã kết thúc được một đoạn thời gian, trong rừng rậm cũng trở về bình yên, đám hồn thú cường đại kia đều rất thông minh, chúng nó tự nhiên biết hồn sư loài người cần hồn hoàn cũng chỉ là lúc hồn lực của bản thân đạt tới bình cảnh mới được, một lần cũng chỉ cần có một cái thôi, chính mình đạt được hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ được một đoạn thời gian, có lẽ rằng chúng nó hắn cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

Lam Ngân lĩnh vực dốc hết sức cùng với Lam Ngân Thảo trong rừng rậm phối hợp một thể, không toát ra bất cứ rung động hồn lực nào, cẩn thận tỉ mỉ dò xét từng chút, tìm kiếm đệ ngũ hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy.

Quả nhiên như Đường Tam lường trước, trải qua gần nửa canh giờ dò xét, hắn rốt cuộc lại phát hiện thêm một con hồn thú thích hợp với mình, hơn nữa lần phát hiện này lần nữa làm hắn ngạc nhiên cùng vui mừng, bởi vì đó là con hồn thú thuộc loại quen thuộc nhất với hắn, Nhân diện ma chu. Chỉ cần thông qua dò xét của Lam Ngân Lĩnh vực, hơi thở âm lãnh cùng tà ác kia liền nói cho hắn biết chủng loại hồn thú.

Nhân diện ma chu, loại hồn thú này đối với Đường Tam mà nói có thể nói là hạnh phúc cùng thống khổ đồng thời tồn tại. Hắn gặp con Nhân diện ma chu đầu tiên liền giúp hắn có được Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu trân quý chí bảo, trong kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam thường thường bất ngờ xuất ra liền có thể chiến thắng địch nhân, nhưng mà Nhân diện ma chu cũng gây cho hắn cực độ phẫn nộ cùng thống khổ, lần nọ tại trung tâm của Tinh Đấu Đại sâm lâm, nếu như không phải có một con Nhân diện ma chu đột nhiên xuất hiện cản trở đường thoát của hắn cùng Tiểu Vũ thì làm sao đám người Võ Hồn điện có thể đuổi kịp, thế nào mà Tiểu Vũ phải hiến tế để cứu sống mình chứ?

Không thể không phủ nhận Nhân diện ma chu tuyệt đối là loài cực kỳ cường đại, bất luận là lực lượng, kịch độc hay các kỹ năng của bản thân nó, đều là ác mộng của đại bộ phận hồn thú, trên phẩm chất thì có lẽ nó không bằng được Ám Ma Tà Thần Hổ, nhưng đối với các loài khác mà nói, tính nguy hiểm của nó tuyệt không kém hơn Ám Ma Tà Thần Hổ. Lần nữa phát hiện loại hồn thú này, Đường Tam làm sao có thể buông tha nó đây?

------oOo------

Chương 472: Bát chu mâu tiến hóa thần cấp: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân Diện Ma Chu, phát hiện này làm cho Đường Tam cả người lẫn tinh thần đều phấn chấn, Lam Ngân lĩnh vực đang phóng thích ra ba trăm sáu mươi độ lặng lẽ thu lại, chỉ tập trung vào phương hướng phát hiện Nhân Diện Ma Chu mà thôi, vững vàng tập trung trên người nó. Cách tập trung đơn phương tinh thần lực như thế này, cho dù là kỹ năng ẩn thân của Nhân Diện Ma Chu cao đến đâu, cũng không thể nào trốn thoát sự tra xét của Đường Tam.

Tu vi của con Nhân Diện Ma Chu này cũng chỉ vừa hơn năm vạn năm, nhưng đối với phẩm chất của hồn thú mà nói, có thể tu luyện đến trình độ này, có thể tưởng tượng đã trải qua biết bao gian nan. Đối với cái hồn hoàn này,

Đường Tam có thể nói là phải lấy cho bằng được.

Nhanh chóng đến gần, lúc còn cách mục tiêu chừng một ngàn mét, thân thể Đường Tam đột nhiên trở nên mờ đi, một tầng hoa văn màu lam từ trên trán phóng thích ra, trong khoảnh khắc bao phủ thân thể hắn. Sau khi đi tiếp về phía trước mười thước, toàn thân hắn bao gồm cả Hải Thần Tam Xoa Kích đều đã hoàn toàn biến mất trong không khí. Chính là hiệu quả phát động của Hải Thần chi tâm dung hợp với kỹ năng của đầu hồn cốt sau đó trở thành kỹ năng ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo.

Có được bài học sau khi giao chiến với Ám Ma Tà Thần Hổ, Đường Tam quyết định toàn lực giết chết hồn thú bằng cách tiếp cận sau lưng nó, tốc chiến tốc thắng, cho nên, trước tiên hắn đã dùng đến kỹ năng ẩn thân của mình. Nhân Diện Ma Chu có năm vạn năm tu vi mặc dù mạnh mẽ, nhưng tinh thần lực cũng không thể nào so sánh với hắn được, tự nhiên không thể nào dò xét được trạng thái ẩn hình của hắn.

Khoảng cách càng ngày càng gần, Đường Tam thu lại Lam Ngân lĩnh vực, để tránh năng lượng của lĩnh vực quá mạnh làm cho Nhân Diện Ma Chu phát hiện.

Lúc này, bóng đêm dày đặc, bên trong Tinh Đấu đại sâm lâm rất là yên ắng, ngay cả tiếng côn trùng kêu hay chim hót cũng là mười phần hiếm thấy.

Yên lặng tiến lên, rốt cục Đường Tam đã thấy được mục tiêu của mình.

Nhân Diện Ma Chu năm vạn năm tu vi nhìn qua so với tưởng tượng thì nhỏ hơn rất nhiều, thậm chí còn không lớn hơn Nhân Diện Ma Chu vạn năm mà lần trước Đường Tam gặp phải. Nhưng thân thể của nó lại hết sức đặc thù, nhìn tổng quát thì đường kính thân thể ước chừng ba mét, im lặng nằm phủ phục trên mặt đất, tám chiếc chân dài cũng co rút lại xung quanh thân thể. Giáp xác toàn thân hiện ra màu vàng lợt vô cùng quỷ dị, nếu không nhìn kỹ cứ tưởng là màu đen, cũng không có bất cứ hoa văn gì cả. Nó nằm rạp trên mặt đất làm cho người ta không thể thấy rõ trong đêm tối như thế này, chung quanh thân thể nó, có hơn mười tấm lưới màu đen giăng dày đặc trong rừng cây, không cần phải chạm tới, Đường Tam cũng có thể cảm giác được mạng nhện này kiên cường dẻo dai đến mức nào.

Tu vi đã đột phá năm vạn năm, con Nhân Diện Ma Chu này có thể gọi là Nhân Diện Ma Chu Hoàng, so với Địa Huyệt Ma Chu Hoàng mà Đường Tam đã từng giết chết còn đáng sợ hơn, bởi vì tính chất công kích của Nhân Diện Ma Chu so với Địa Huyệt Ma Chu cường đại hơn rất nhiều.

Đến sau lưng Nhân Diện Ma Chu Hoàng cách chừng năm mươi mét, Đường Tam dừng lại, nhẹ nhàng đem Hải Thần Tam Xoa Kích cắm trên mặt đất. Trận chiến này, hắn không định lại dùng kiện thần khí này, mà muốn đem suy tư lúc nãy của mình rèn luyện một chút. Theo thực lực tăng lên, còn có năng lực không biết tên của đầu hồn cốt tiến hoá âm thầm, Hãn Hải Hộ Thân Tráo tuy nhiên vẫn lập tức hiện hình sau khi Đường Tam sử dụng kỹ năng công kích, nhưng một ít phụ trợ hệ hồn kỹ cũng không bị ảnh hưởng, ví dụ như phi hành hoặc phóng thích võ hồn.

Đệ nhất võ hồn Lam Ngân Hoàng trong hiệu quả ẩn thân lặng lẽ phóng thích ra, chín cái hồn hoàn lóng lánh, từng gốc Lam Ngân Hoàng bắt đầu xoay quanh thân thể Đường Tam, cảm giác tràn ngập lực lượng khiến cho Đường Tam chậm rãi giơ hai tay lên.

Nối tiếp, nối tiếp, Đường Tam không ngừng lặp lại trong đầu hai chữ này, thân hình khẽ động, cả người đã giống như con báo vồ mồi mà nhảy tới.

Thân thể ở giữa không trung khéo léo xoay ngược lại, công kích của hắn đã bắt đầu. Chân trái trong nháy mắt bị hồng quang bao phủ, trong khi thân hình lộn một vòng, chân trái thon đẹp như một cây búa chiến thật lớn từ trên trời giáng xuống, trong tiếng nổ chói tai, một đạo ánh sáng đỏ sậm hình lưỡi rìu bộc phát. Hồng quang mang theo tàn ảnh liên tiếp trong nháy mắt xẻ ra một đường dài trên mạng nhện màu đen của Nhân Diện Ma Chu Hoàng phóng thích, chém thẳng vào thân thể nó. Chính là kỹ năng của hồn cốt chân trái của Đường Tam, Hổ Kình Tà Ma Phủ, kỹ năng công kích đơn thể cường đại.

Nhân Diện Ma Chu Hoàng phản ứng nhanh vô kể, công kích của Đường Tam đối với nó quá đột ngột, nhưng thân thể đường kính ba mét của nó vẫn cấp tốc bắn lên, cả thân thể như cái thớt kịch liệt xoay tròn, dưới bụng lộ ra, đánh về phía Đường Tam.

Đường Tam thấy rõ ràng, khác hẳn với giáp xác màu đen ở sau lưng, dưới bụng của Nhân Diện Ma Chu Hoàng hoàn toàn là màu trắng, hoặc nói, đó chính là một cái mặt người tái nhợt, ngũ quan đều đầy đủ, chỉ là nhìn qua dữ tợn vô kể, nhất là cặp mắt màu trắng nhợt kia, càng làm cho người khác cảm thấy lạnh tận đáy lòng.

Hai đạo bạch quang chợt từ trong mắt bắn ra, nghênh đón Hổ Kình Tà Ma Phủ, cùng lúc đó, miệng của Nhân Diện Ma Chu Hoàng vừa động, hàng đống tơ nhện bay ra, điên cuồng rậm rạp bao vây xung quanh Đường Tam.

Hai con mắt màu trắng nhợt kia cũng không phải là mắt thật sự của Ma Chu, mà là một loại năng lực của nó, mắt thật sự của nó nằm phía dưới đầu, sáu con mắt nhỏ màu lam toả ra vẻ lạnh lẽo và kinh ngạc.

Một tiếng nổ ầm vang, hai đạo bạch quang va chạm với Hổ Kình Tà Ma Phủ đã bị phá nát, cùng lúc đó, vô số Lam Ngân Hoàng như sóng lớn mạnh mẽ tràn đến, quấn quít với tơ nhện của Nhân Diện Ma Chu Hoàng phun ra.

Tơ nhện của Nhân Diện Ma Chu Hoàng xác nhận thật là kiên cường dẻo dai, nhưng là so với Lam Ngân Hoàng có chín cái hồn hoàn cường đại của Đường Tam, vẫn phải thua kém hơn nhiều. Lam Ngân Hoàng trực tiếp phát ra hiệu quả quấn quanh của đệ nhất hồn kỹ, mỗi gốc Lam Ngân Hoàng đều cuốn phăng đi rất nhiều tơ nhện màu đen, mạnh mẽ chèn ép mà mở ra một thông đạo. Làm cho Nhân Diện Ma Chu Hoàng vốn định lợi dụng tơ nhện để lấy thời gian nghỉ ngơi cho mình một lần nữa phải bại lộ trước mặt Đường Tam.

Ngay sau đó Đường Tam cũng xuất ra đệ tam hồn kỹ, Nhân Diện Ma Chu Hoàng chỉ cảm thấy dưới thân chợt truyền đến năng lượng ba động mênh mông. Phù một tiếng, mười sáu gốc Lam Ngân Hoàng khoẻ mạnh trong nháy mắt chui ra, khéo léo tách bát chu mâu ra, hình thành một cái cũi màu đen đường kính ba mét, nhốt thân thể nó vào trong đó. Chính là đệ tứ hồn kỹ Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, Lam Ngân Tù Lung.

Trước sau sử dụng ba cái hồn kỹ, động tác Đường Tam không dừng lại chút nào, hoàn toàn phóng thích liên tiếp, một cái hồn cốt kỹ năng, hai cái hồn hoàn kỹ năng.

Công kích của hắn cũng không có đình chỉ, ánh sáng màu vàng lam pha lẫn với màu đỏ của đệ ngũ hồn hoàn khuếch trương sinh ra năng lượng ba động. Cánh tay phải của Đường Tam phủ kín một tầng huyết sắc, đồng thời tay trái vung lên, một tầng ánh sáng màu vàng đã bao phủ thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng, kỹ năng khống chế trọng lực của hồn cốt tay trái Thái Thản Cự Viên bắt đầu phát động. Nhân Diện Ma Chu Hoàng vừa mới bắt đầu giãy dụa nhất thời cảm thấy toàn thân trầm xuống, lực lượng vốn chuẩn bị bộc phát ra nhất thời trì trệ một chút, nhưng giáp xác sau lưng nó vẫn cấp tốc hé ra, hoá thành sáu lưỡi dao màu đen cấp tốc điên cuồng xoay tròn muốn cắt Lam Ngân Tù Lung đang vây khốn mình. Cùng lúc đó, hai cái chu mâu dài phía trước thân nó giương lên, hai đạo đen nhánh nhỏ như tơ bắn thẳng tới Đường Tam.

Giống như hai mũi châm nhọn màu đen, trong nháy mắt đã tới trước mặt Đường Tam, công kích hắc quang này là cực kỳ đáng sợ, tốc độ lại nhanh chóng, lại là công kích tập trung vào một điểm, còn có hắc quang bảo vệ, nếu không chú ý thì rất dễ bị trúng chiêu.

Đáng tiếc, lúc Đường Tam bắt đầu phát động công kích cũng đã hết sức cảm thụ được mỗi một sợi tơ biến hoá ở xung quanh. Đối mặt với phản kích của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, cùng lúc với khống chế trọng lực phát động, thân thể hắn giữa không trung đột nhiên hư ảo xoay tròn một vòng, liền xuyên thẳng qua hai đạo hắc quang kia, chẳng những không bị ngăn cản, mà còn rút ngắn khoảng cách với Nhân Diện Ma Chu Hoàng.

Trong lúc này, tầng thứ nhất của Lam Ngân Tù Lung đã bị sáu lưỡi dao sau lưng Nhân Diện Ma Chu Hoàng ầm ầm phá nát, Nhân Diện Ma Chu Hoàng đang muốn thoát khỏi sự khống chế của trọng lực chuẩn bị phóng người lên, thu ngắn khoảng cách với Đường Tam, rất nhiều gốc Lam Ngân Hoàng đột nhiên như trường mâu từ dưới đất chui lên, trong nháy mắt trước khi nó rời khỏi mặt đất đã đâm vào thân thể nó.

Kỹ năng biến dị của Lam Ngân Tù Lung, Lam Ngân Đột Thứ Trận đã phát động. Đây là Đường Tam sử dụng kỹ năng lần thứ năm, lực công kích của Lam Ngân Đột Thứ Trận đương nhiên không đủ làm tổn thương tới giáp xác cường đại của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, nhưng vẫn có tác dụng phụ là cưỡng chế choáng váng trong một giây. Kế hoạch muốn bay lên của Nhân

Diện Ma Chu Hoàng đã hoàn toàn thất bại, kỹ năng của nó cũng bị cắt đứt, làm cho nó một lần nữa rơi xuống đất. Mà lúc này, Đường Tam cũng chỉ còn cách nó mười thước, trên tay phải của hắn, một cây trường mâu thật lớn, hoa văn long lánh kỳ dị đã hình thành.

Đệ ngũ hồn kỹ Lam Ngân Bá Vương Thương đã tiến hoá, sau khi tiến hoá thành cấp bậc mười vạn năm, trở thành Lam Ngân Bá Hoàng Thương, hồn kỹ công kích đơn thể mười vạn năm. Vì nó công kích tập trung vào một điểm, cho nên dù chỉ là đệ ngũ hồn kỹ của Đường Tam, nhưng vì cấp bậc mười vạn năm và phương thức công kích của nó, lại là một cái hồn kỹ công kích cực mạnh trong tất cả các hồn kỹ của Đường Tam. Với tu vi của Đường Tam mà còn phải có một thời gian ngưng tụ hồn lực nhất định mới có thể phóng thích hồn kỹ này, có thể thấy được uy lực của nó mạnh đến mức nào.

Lam Ngân Bá Hoàng Thương so với Lam Ngân Bá Vương Thương khi trước thì hơi khác, không phải toàn thân màu vàng, mà là màu đỏ, trong màu đỏ lại pha lẫn từng đạo hoa văn màu vàng, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ. Chung quanh thân thương, tất cả năng lượng ngưng đọng lại, căn bản không phát tán ra ngoài, lúc Đường Tam ngưng tụ cây thương màu vàng đỏ ấy thành hình, cũng là lúc Nhân Diện Ma Chu Hoàng bị Lam Ngân Đột Thứ Trận làm trì trệ trong một giây.

Một giây thời gian rất là ngắn ngủi, nhưng cũng đã đủ để Đường Tam phóng thích đệ ngũ hồn kỹ có cấp bậc mười vạn năm này của hắn.

Giống như một con rồng đang giận dữ thét gào, mang theo một âm thanh như tiếng rít lướt ngang trời, trong vòng mười thước, hồng quang chợt loé lên rồi biến mất, hồng quang mãnh liệt bộc phát trong nháy mắt trên không, nhưng kinh khủng là, công kích của nó chỉ nhắm vào một điểm mà thôi.

Khi Nhân Diện Ma Chu Hoàng tỉnh táo lại sau một giây bị khống chế, lập tức cảm giác được khí tức tử vong, thân thể khổng lồ của nó lập tức điên cuồng lật ngang, đem toàn bộ tám cái chân chu mâu dài gác trước thân, giao nhau cùng một chỗ. Không thể phủ nhận là, sau khi tu vi của nó vượt qua năm vạn năm, phán đoán nguy cơ thật là nhạy cảm, hay có thể nói khí tức của Lam Ngân Bá Hoàng Thương tập trung quá mạnh mẽ. Tám cái chu mâu của nó giao nhau tại một điểm, chính là điểm mà Lam Ngân Bá Hoàng Thương sắp

công kích tới, cũng nói, lúc điểm hồng quang kia va chạm với Nhân Diện Ma Chu Hoàng, là va chạm đúng vào điểm mà tám cái chu mâu của nó giao nhau.

Ầm---,

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, xung quanh thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng khuếch tán một vầng sáng màu đỏ, tiếng kêu thảm thiết thê lương làm bầu trời đêm đang yên ả phải bừng tĩnh. Trong tiếng nổ mạnh mẽ điên cuồng, tám cái chu mâu cứng rắn vô kể cơ hồ trong nháy mắt đã bị nổ tan thành từng mảnh nhỏ.

Phải biết rằng, chu mâu của Nhân Diện Ma Chu Hoàng là chỗ cứng rắn nhất của toàn thân nó, so với sắt ròng còn cứng hơn gấp mười lần, tám cái chu mâu giao nhau cùng một chỗ có lực phòng ngự như thế nào hẳn có thể tưởng tượng được, thế nhưng, đối mặt với một kích của Lam Ngân Bá Hoàng Thương vẫn không đủ sức ngăn cản. Trong nháy mắt va chạm, lập tức làm cho phòng ngự của nó hoá thành hư ảo, đồng thời, thân thể khổng lồ của Nhân Diện Ma Chu Hoàng bị đánh bay đi, xoay tròn văng mạnh về phía sau. Trong lúc này, nó chỉ cảm thấy năng lượng điên cuồng kích thích từng phân nhỏ trên thân thể, làm cho nó không cách nào khống chế thân thể được.

Đối với hồn thú mà nói, chỉ cần bản thể vẫn còn tồn tại, đứt mất tay chân cũng không có gì đáng sợ, vẫn có cơ hội mọc ra trở lại, quan trọng nhất là phải giữ được tánh mạng. Vì vậy, lập tức Nhân Diện Ma Chu Hoàng cuốn thân lại, khuôn mặt dưới bụng của nó mặc dù hoàn toàn vặn vẹo, nhưng vẫn không quên phụt ra một luồng sương trắng nồng nặc, che dấu thân thể của mình bay ngược ra sau. Đồng thời giáp xác sau lưng lại hé ra, lúc này không phải là để cắt, mà là sử dụng sáu lưỡi dao như cánh xoay tròn, để ổn định lại thân thể.

Luồng sương mù màu trắng chính là lợi khí bảo vệ thân thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, dù chỉ vừa phun ra không khí, ngay lập tức phát ra tiếng nổ lốp bốp giống như không khí cũng bị ăn mòn. Đồng thời luồng sương này lan ra xung quanh cực nhanh, bất cứ cái gì chạm phải nó đều hoá thành một vũng nước, độc tính thật là mạnh mẽ.

Bất quá, bây giờ Đường Tam lại đang đắm chìm trong một cảnh giới kỳ diệu, từ lúc xuất ra Hổ Kình Tà Ma Phủ đầu tiên, sau đó dùng kỹ năng quấn quanh để phá tơ nhện, lại tiếp tục dùng Lam Ngân Tù Lung nhốt thân thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng lại, rồi phát động trọng lực khống chế làm cho thời gian phá vỡ Lam Ngân Tù Lung của nó bị chậm lại, tiếp tục đến Lam Ngân Đột Thứ Trận tranh thủ thời gian một giây để xuất ra công kích của Lam Ngân Bá Hoàng Thương, cả quá trình như nước chảy mây trôi nối tiếp nhau thật là lưu loát.

Trong đó, hắn đã sử dụng hai cái kỹ năng hồn cốt, bốn cái kỹ năng hồn hoàn, nối tiếp nhau không xuất hiện bất kỳ khe hở nào, quả nhiên đã có tác dụng cực tốt. Từ khi bắt đầu chiến đấu đến khi dùng Lam Ngân Bá Hoàng Thương phá nát bát chu mâu của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi, đây là lực bạo phát khủng bố cỡ nào. Từ đánh chính diện cho đến khống chế, đem quyền chủ động hoàn toàn nắm trong tay mình, căn bản là không cho Nhân Diện Ma Chu Hoàng cơ hội trì hoãn, đã áp chế nó tuyệt đối lâm vào hoàn cảnh bất lợi.

Bất quá, sau khi Đường Tam sử dụng sáu cái hồn kỹ, hồn lực trong cơ thể cũng đã sút giảm, tốc độ vận chuyển của Huyền Thiên công đã có chút không theo kịp tốc độ mà hắn thi triển hồn lực. Ít nhất hắn phải hít sâu một hơi, điều chỉnh một chút nội lực Huyền Thiên công, mới có thể tiếp tục phóng thích hồn kỹ. Mà lúc này Đường Tam cũng đã đối mặt với luồng khói độc màu trắng mà Nhân Diện Ma Chu Hoàng phun ra, thế nhưng Nhân Diện Ma Chu Hoàng cũng lợi dụng giáp xác sau lưng nó mà nhanh chóng chạy trốn.

Nếu như là lúc trước, dưới tình huống như vậy, Đường Tam nhất định sẽ tạm thời né tránh khói độc trước mặt, rồi sau đó từ bên cạnh hay từ trên cao đuổi theo Nhân Diện Ma Chu Hoàng, đồng thời điều hoà hơi thở để cho nội lực phục hồi, nếu làm như vậy, hắn có cơ hội rất lớn đánh chết Nhân Diện Ma Chu Hoàng. Nhưng lúc này, hai chữ *"nối tiếp"* vẫn in trong đầu Đường Tam, căn bản là hắn không muốn dừng lại, mắt thấy luồng khói độc mênh mông đang tràn tới trước mặt, thân thể hắn cơ hồ theo bản năng mà phản ứng.

Đôi mắt trong suốt trong nháy mắt loé sáng, lúc Lam Ngân Bá Hoàng Thương đánh bay Nhân Diện Ma Chu Hoàng, luồng khói độc vừa tuôn ra, hai đạo ánh sáng nhọn hoắc màu lam từ trong mắt hắn bắn ra, chính là Tử Cực

Thần Quang. Đương nhiên, đây không phải là Tử Cực Thần Quang uy lực cao nhất mà lúc trước hắn đã công kích Bỉ Bỉ Đông bị trọng thương, chỉ là đem tinh thần lực ngưng tụ lại một chỗ trong nháy mắt mà công kích, uy lực chỉ bằng một phần ba của Tử Cực Thần Quang, nhưng chỉ cần như vậy cũng đã đủ dùng.

Lợi dụng lúc Tử Cực Thần Quang bắn ra, hắn hít sâu một hơi, trong nháy mắt điều khiển Huyền Thiên công trong cơ thể. Đồng thời cũng trong lúc bắn ra Tử Cực Thần Quang, quần áo sau lưng hắn xé toạt ra, bát chu mâu đỏ như máu lặng lẽ xuất hiện, hấp lực điên cuồng từ bát chu mâu xuất ra, luồng khói độc mênh mông kia nhất thời ngưng tụ thành tám cỗ, bị bát chu mâu mạnh mẽ thôn phệ, mà chính trên người Đường Tam cũng xuất hiện biến hoá.

Oanh một tiếng, Nhân Diện Ma Chu Hoàng an bài để cho mình chạy trốn không thể nói là không cẩn mật, có luồng khói độc ăn mòn mạnh mẽ kia ngăn cản, lẽ ra có thể cho nó đủ thời gian tranh thủ, nhưng tiếc là, đối thủ của nó hôm nay chính là Đường Tam. Khói độc có thể ngăn cản vật thể, có thể ngăn cản Đường Tam, nhưng không thể ngăn căn công kích của tinh thần lực, ánh sáng màu lam trong nháy mắt phá vỡ luồng sương trắng, nặng nề công kích lên thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng đang tìm đường chạy trốn.

Trong tiếng gào bi thảm, thân thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng nhất thời bị cuốn bay lên không, tám chu mâu đồng thời phá ra miệng vết thương, cơ hồ phun ra chất lỏng màu trắng hết sức tanh hôi, tinh thần bị Tử Cực Thần Quang công kích lại tiếp tục bị trọng thương, đồng thời không may hơn nữa, công kích của Tử Cực Thần Quang đã làm cho nó ngất đi, thân thể đường kính ba mét bị thổi bay vào không trung.

Thân thể Đường Tam trong nháy mắt bay vút lên không, hướng về một điểm, mà lúc hắn bay lên, cũng là lúc thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng bị Tử Cực Thần Quang đánh vào vị trí thân thể của nó đang bay tới, tất cả cơ hồ tính toán chính xác tới từng ly.

Mà lúc này trên người Đường Tam đã không còn Lam Ngân Hoàng quấn quanh, đổi lại là một thanh Hạo Thiên chuy thật lớn. Hai tay nắm chuy, cả thân thể Đường Tam trên không trung cong vút về phía sau, thành một nửa vòng cung, giống như một lưỡi búa chiến thật lớn. Mắt thấy thân thể của

Nhân Diện Ma Chu Hoàng bay lên, Hạo Thiên chuy trong tay hắn bộc phát ra ánh sáng đen vô kể, cùng lúc đó, bốn cái hồn hoàn của Hạo Thiên chuy xuất hiện trên người Đường Tam xếp từ dưới lên trên như một cuộn sóng lóng lánh, khí phách phảng phất như Hạo Thiên Đấu La kinh khủng vô cùng phủ xuống, thể tích Hạo Thiên chuy lại tăng thêm ba mươi phần trăm, mang theo hắc quang mạnh mẽ, trong nháy mắt màu đỏ như máu của Sát Thần lĩnh vực bộc phát, nặng nề công kích thẳng vào thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng.

Ầm-----

Lực nổ mạnh kinh khủng, làm cho trong sâm lâm phảng phất vang lên tiếng sấm, thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng giống như một viên đạn bị sức ép mạnh mẽ đánh bay xuống, giáp xác, cơ thể, chất lỏng màu trắng văng tung toé ra bốn phía. Thân thể nó mặc dù chưa đến nỗi vụn ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng ở bụng đã xuất hiện một cái hố thật lớn, vô số chất lỏng màu trắng tuôn ra ào ạt, khí tức tánh mạng đã tồn tại năm vạn năm của nó cũng đã kết thúc ngay tại lúc này.

Đường Tam giữa không trung vẫn chưa kết thúc công kích của hắn, sau khi chấm dứt công kích của Hạo Thiên chuy,cả người hắn tiếp tục mượn lực phản chấn giữa không trung xoay tròn một vòng, tay trái và tay phải thay phiên loé sáng, lúc này mới tà tà đáp xuống mặt đất.

Hiển nhiên nếu như một kích vừa rồi vẫn chưa kết thúc được Nhân Diện Ma Chu Hoàng, Thái Thản Thương Khung Phá của tay trái và Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình của tay phải Đường Tam đã chờ sẵn. Hai đại hồn cốt kỹ năng này đều mười phần tiết kiệm hồn lực cộng thêm uy lực kinh người, thêm vào hai chiêu ấy, Đường Tam sẽ hoàn thành một chuỗi công kích liên tục mười một chiêu. Đừng nói là Nhân Diện Ma Chu Hoàng trước mắt, cho dù là Ám Ma Tà Thần Hổ khi trước nếu hoàn toàn nhận lấy một chuỗi công kích này của hắn, chỉ sợ không có cơ hội mà phản kích.

Hạ thân xuống đất, Đường Tam cũng không nóng lòng đi xem xét thân thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, liền đăm chiêu suy nghĩ. Lúc trước liên tục không có khe hở, chính là do hắn gắng sức mà thực hiện, nhưng đến lúc sau, lại là theo linh tính mà xuất ra, cơ hồ là thuận thế mà làm. Loại cảm giác này cực kỳ tuyệt vời, một Nhân Diện Ma Chu Hoàng cường đại năm vạn năm

không xuất ra được một lần phản kích hiệu quả, đã bị kết liễu dưới tay mình. Mỗi lúc xuất ra thêm một hồn kỹ, Đường Tam lại có một cảm giác thư sướng nhẹ nhàng vô cùng thoải mái, dường như mỗi một bộ phận trong cơ thể đều tham gia vào trong cuộc chiến. Thực lực cường đại, đè ép đối thủ căn bản không còn chút lực nào mà trả đòn, cũng đồng thời làm cho hắn cảm thấy tràn ngập khoái cảm.

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là Đường Tam đã tu luyện thành công năng lực *"liên tiếp"* này, dù sao hắn cũng mười phần quen thuộc với Nhân Diện Ma Chu Hoàng, cuối cùng bát chu mâu lại khắc chế thành công khói độc của Nhân Diện Ma Chu Hoàng phóng thích. Nếu đối mặt với đối thủ cường đại hơn nữa, có thể thực hiện được kỹ năng *"liên tiếp"* một cách hoàn mỹ như lúc nãy hay không, hoàn toàn chưa thể biết được. Nhưng cho dù thế nào, Đường Tam cũng hiểu được, chính mình đã tìm được một con đường sáng, mà mấu chốt của con đường này chính là, chính mình phải quen thuộc đặc tính của mỗi một kỹ năng của bản thân, chỉ có như vậy, vào lúc công kích *"liên tiếp"*, mới có thể dễ tận dụng năng lực hữu ích của chúng vào trong chiến đấu.

Cảm giác nóng rực không ngừng truyền tới từ sau lưng khến cho Đường Tam bừng tỉnh lại từ trong hưng phấn, hắn phát hiện, chính bát chu mâu của mình cũng đang cắm vào trong đất, hút lấy chất lỏng màu trắng chảy ra từ thân thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng. Chúng đang tham lam thôn phệ dường như là gặp một cái gì đó vô cùng bổ dưỡng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, Đường Tam biết rằng, cơ hội tiến hoá của bát chu mâu đã tới, con Nhân Diện Ma Chu Hoàng này có thể nói là trên thân toàn là diệu dụng.

Thân thể hơi phục xuống, dùng bát chu mâu chống đỡ, tay phải xuất chiêu về phía xa, Khống Hạc Cầm Long cường đại thu Hải Thần Tam Xoa Kích lại. Bát chu mâu toàn bộ cắm vào trong thi thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, bắt đầu hút chất lỏng trong đó rất nhanh.

Thân thể của Nhân Diện Ma Chu Hoàng này mặc dù nhỏ hơn một ít so với Nhân Diện Ma Chu trước kia Đường Tam đã từng gặp, nhưng trong thân thể đường kính ba mét có thể có bao nhiêu máu huyết? Bát chu mâu sau lưng hắn quả thật không chút khách khí một mực hút lấy, làm cho thi thể Nhân Diện Ma Chu Hoàng từ từ khô quắt lại, khí thế như là muốn hút sạch sẽ không

chừa lại chút gì.

Cũng may, tốc độ cắn nuốt của nó rất nhanh, Đường Tam không cần lo lắng không đủ thời gian để hấp thu hồn hoàn.

Theo bát chu mâu đang cắn nuốt, Đường Tam chỉ thấy lưng của mình ngày càng nóng lên, nhất là ở tám cái xương sườn nơi mọc ra bát chu mâu, lại càng không ngừng truyền đến cảm giác tràn ngập lực lượng.

Nói về xương cốt hay là cơ bắp, lúc này cũng đều dung hợp lại thành một khối, tổng quát có thể cảm thấy hết sức rõ ràng, hơn nữa, cảm giác tràn ngập lực lượng kia giống như là sau lưng được thêm vào một lá chắn nữa vậy. Bát chu mâu không ngừng rung động, ánh sáng đỏ như máu trên bề mặt dần dần tắt đi, bị màu trắng của chất lỏng thay thế.

Theo phương diện thẩm mỹ của Đường Tam, màu trắng hiển nhiên không huyễn lệ như màu đỏ máu, không có cảm giác làm người ta sợ hãi như trước, bất quá lúc này hắn không thể tránh né, bát chu mâu muốn theo đường lối tiến hoá như thế nào, hắn cũng không thể quyết định được.

Dần dần, Đường Tam phát hiện, cảm giác sau lưng tràn ngập lực lượng càng ngày càng trở nên mạnh hơn, năng lượng nóng rực làm cho cả ngũ tạng lục phủ của mình cảm thấy thoải mái vô cùng. Vốn kinh mạch, xương cốt và máu thịt trong cơ thể hắn cũng đã nhuộm thắm một tầng màu vàng nhạt, làm cho thân thể hắn có chút thoát khỏi phạm trù của loài người. Lúc này, sau khi cảm giác nóng rực sau lưng mạnh lên tới một cường độ nhất định, Đường Tam phát hiện ra, cảm giác lúc trước ở cùng Tiểu Vũ hấp thu quá nhiều hồn hoàn mà bành trướng lên lại xuất hiện, nhưng hiện tại chỉ có ở lưng mà thôi.

Không chút do dự, Hải Thần chi quang sáng lên, ánh sáng màu lam của một lớp băng xuất hiện hết sức lặng lẽ chảy đến lưng hắn, nhưng cảm giác nóng rực vẫn không giảm, nhưng cảm giác bành trướng lại từ từ biến mất. Đồng thời Đường Tam cũng dùng tinh thần lực dò xét phát hiện được, kinh mạch, xương cốt và cơ bắp trên lưng mình đang từ từ chuyển sang màu vàng ròng, so với những nơi khác, màu vàng đậm hơn nhiều, dĩ nhiên đã có phần giống với màu vàng của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ, sau lưng mình đã bước một bước đi trước, tiến vào cảnh giới thần hay sao? Nhưng mà, mình còn chưa bắt đầu tiếp nhận Hải Thần truyền thừa kia mà?

Thật ra, chính bản thân Đường Tam cũng không biết, lúc đầu hắn lấy được Hãn Hải Càn Khôn Tráo, sau đó biến thành Hải Thần chi tâm, Hải Thần truyền thừa của hắn cũng đã bắt đầu rồi. Hãn Hải Càn Khôn Tráo dung nhập vào trong cơ thể hắn, vẫn không ngừng dùng Hải Thần lực cải tạo thân thể hắn một cách vô hình, nếu không, hắn đã không thể nhận được một lúc nhiều hồn hoàn, hồn cốt như vậy, khi đó, thân thể sẽ xuất hiện cảm giác bành trướng. Một khi sử dụng Hải Thần chi quang, liền hoá giải cực hạn của thân thể, tiến vào trình độ thoát khỏi phạm trù của loài người, tất cả đều nhờ vào Hải Thần truyền thừa dần dần thay đổi thân thể hắn.

Nương theo thực lực càng ngày càng mạnh của Đường Tam, sức cải tạo của Hải Thần chi tâm và Hải Thần chi quang đối với thân thể hắn càng lúc càng lớn. Đường Tam được khối hồn cốt đầu tiên chính là bát chu mâu, bát chu mâu cũng chính là bên cạnh hắn thường xuyên nhất, khối hồn cốt này có thể tiến hoá gần như nương theo mỗi lần xảy ra quá trình phát triển của Đường Tam, cũng nhờ vào mỗi lần phát triển của Đường Tam mà có thêm lợi ích, đây cũng là nguyên nhân vì sao nó có thể phát triển nhiều lần.

Trước kia Đường Tam cảm thấy tất cả hồn cốt trên người mình đều nóng lên, thật ra chính là lực lượng của Hải Thần đang thay đổi hồn cốt của hắn. Mà những cái hồn cốt khác đều có tu vi cố định, muốn cải thiện tương đối khó khăn một chút, nhưng bát chu mâu lại không gặp phải vấn đề này, bản thân nó có thể tiến hoá, lại là hồn cốt đầu tiên của Đường Tam, bởi vậy, trong quá trình thay đổi, nó vẫn nhận được lợi ích nhiều nhất.

Lúc này, lại cắn nuốt thêm tinh hoa của một con Nhân Diện Ma Chu Hoàng nữa, thay đổi về lượng rốt cục đã dẫn đến thay đổi về chất, lần tiến hoá này vốn không thể xuất hiện, rốt cục đã xuất hiện! Trong sáu khối hồn cốt trên người Đường Tam, bát chu mâu cũng chính là khối đầu tiên đạt tới cảnh giới thần cấp. Theo một ý nghĩa nào đó, giống như là một trong sáu khối hồn cốt của Thiên Sứ Thần Trang.

Cảm giác cứng nhắc sau lưng từ từ biến mất, Đường Tam phát hiện, ngoại trừ

năng lượng ra thì cơ bắp trên lưng mình tựa hồ trở nên rất co giãn, trong ý niệm của hắn, chỗ đó đã hoàn toàn biến thành một mảng màu vàng, từ đó lan ra khắp cả sau lưng, bát chu mâu cũng từ từ chuyển hoá thành màu vàng bắt đầu từ gốc. Trước kia bát chu mâu cũng đã từng biến thành màu vàng, nhưng lúc đó cũng không phải màu vàng như bây giờ, mà là màu vàng của Lam Ngân Hoàng.

Sau khi sử dụng kỹ năng, chính nó lại chuyển hoá thành màu đỏ, nhưng không giống như lúc này, bát chu mâu hoàn toàn biến thành màu vàng, hơn nữa trong quá trình biến hoá, dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam vẫn sáng lóng lánh. Lúc này nó đã hoàn toàn bước vào cảnh giới thần cấp, chỗ thiếu sót chính là, chỉ thiếu một cái dấu ấn của Hải Thần mà thôi.

Sau lưng dường như bị nhiều lớp áo giáp bao phủ vậy, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới cử động của mình. Bát chu mâu xuất ra, kích thước vẫn như trước là ba mét, nhưng trên bát chu mâu lại xuất hiện rất nhiều hoa văn mịn màng đẹp đẽ. Hoa văn có hình như giọt nước, mỗi ba đạo hoa văn hợp lại thành một cụm như hình dáng của lưỡi Hải Thần Tam Xoa Kích vậy. Ý niệm của Đường Tam vừa động, một cái chu mâu liền tự chuyển, kim quang loé lên, một đạo ánh sáng màu vàng phóng về hướng một cây đại thụ cách đó không xa.

Đạo ánh sáng màu vàng nhỏ như sợi tơ ấy cũng không có rời khỏi chu mâu, chẳng những dễ dàng xuyên qua gốc đại thụ kia, mà Đường Tam còn cảm giác được một cỗ năng lượng yếu ớt, mong manh theo chu mâu kia truyền vào cơ thể. Mà gốc đại thụ kia cũng héo rũ trong nháy mắt, chỉ trong một nhịp thở, liền hoá thành tro bụi mà biến mất, giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Đây là kỹ năng thôn phệ của bát chu mâu hay sao? Đường Tam trợn mắt há mồn nhìn hoa văn dày đặc cực kỳ đẹp đẽ trên bát chu mâu, toàn thân sững sờ không thể nói nên lời.

Vốn trong lúc bát chu mâu phối hợp với Lam Ngân lĩnh vực, cũng có thể xuất ra tơ vàng thôn phệ mà trợ giúp Đường Tam cắn nuốt hồn lực bên trong lĩnh vực của địch nhân, nhưng bây giờ trở nên trực tiếp hơn, cũng càng cường đại

hơn, căn bản là không cần lĩnh vực phụ trợ, ngoài cắn nuốt ra, bát chu mâu bắn ra tơ vàng kia bản thân liền có năng lực công kích vào một điểm, hơn nữa cực kỳ cứng cỏi và có năng lực cắn nuốt. Nếu như tấn công vào thân thể một gã địch nhân, có thể tưởng tượng được kết quả của hắn như thế nào rồi.

Đương nhiên, bát chu mâu cũng không chỉ tăng lên như vậy, trong mơ hồ, Đường Tam phát hiện trong bát chu mâu, mỗi một cái đều chứa thêm một loại năng lượng đặc biệt, mà năng lượng này tựa hồ đang bị phong ấn, lúc này không thể mở ra để sử dụng. Năng lượng ẩn chứa trong đó cũng làm Đường Tam giật mình, hắn chỉ có thể khẳng định là, năng lượng bị phong ấn đó có liên quan với Hải Thần chi tâm, nhưng Hải Thần chi tâm rốt cục đã làm gì với bát chu mâu, hiện tại Đường Tam không thể nào biết được.

Bất luận thế nào, lúc này Đường Tam trong lòng tràn ngập vui mừng và kinh hãi. Bát chu mâu tiến hoá siêu cấp, làm cho tổng thể thực lực của hắn tiếp tục vọt lên, ngay cả hồn lực cũng nương theo sự tiến hoá của bát chu mâu mà tiếp tục đột phá, trực tiếp khiến cho hồn lực đột phá chín mươi bốn cấp, tiến vào cảnh giới chín mươi lăm cấp phong hào đấu la.

------oOo------

Chương 473: Chín vạn năm! Ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: anhsaonhanma

Biên: dangneo (A Nèo)

Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve Bát Chu Mâu vẫn còn có chút nóng rực, thầm nghĩ:

- Xem ra. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm quả nhiên là nơi may mắn đối với mình mới đúng. Việc Tiểu Vũ lần nọ chỉ là ngoài ý muốn. Chỉ là mới đến nơi đây còn không đến mười hai canh giờ. Chẳng những được hồn hoàn của một đầu

hồn thú hơn nữa bên kia còn có hồn thú nằm trong vũng máu, những thứ đó đã làm hồn lực của mình liên tiếp nhảy hai cấp, phải biết rằng, trước mắt mình chính là cấp bậc Phong Hào Đấu La đấy. Đối với Phong Hào Đấu La bình thường mà nói, Hồn lực từ chín mươi ba cấp tăng lên tới chín mươi lăm cấp, thì dù mất mười năm cũng chưa chắc có thể làm được, nhưng chính mình chỉ với thời gian ngắn đã đạt được. Hết thảy cảm giác trên đều có chút bất khả tư nghị, nhưng lại thật sự xảy ra. Đường Tam đương nhiên hiểu được, lúc này mặc dù chính mình cố gắng, nhưng ẩn núp ở trong cơ thể của mình chính là Huyền Thiên Công đang không ngừng cùng Hải Thần thần lực dung hợp mà phát huy tác dụng, nếu không phải vậy. Thì cho dù mình có tu luyện chăm chỉ đến mấy chăng nữa, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy lại xuất hiện tiến bộ cực lớn như thế này.

Không tự giác lộ ra một nụ cười, Bát Chu Mâu nhẹ nhàng đẩy ra, khiến thân thể Đường Tam rơi qua một bên. Hắn trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất. Nhìn thi thể Nhân Diện Chu Hoàng đã hoàn toàn nhăn nheo, trong lòng thầm nghĩ. Đây là quy luật cá lớn nuốt cá bé! Nếu đổi lại, người thất bại là mình, sợ rằng so với nó còn muốn thê thảm hơn. Trực tiếp bị nó ăn tươi nuốt sống.

Khép kín hai mắt. Ngưng thần, Huyền Thiên công điên cuồng vận chuyển, Hạo Thiên Chuy màu đen lại lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay Đường Tam, Hải Thần Tam Xoa Kích cắm ở trên mặt đất bên người, trong sự hấp dẫn của hắc quang kia, trong thi thể Nhân Diện Chu Hoàng đồng dạng bị hút lấy ra một đạo hắc quang. Ở không trung ngưng kết thành hình. Hướng về Hạo Thiên Chuy trên tay Đường Tam bay tới.

Nhìn hồn hoàn nọ hướng chính mình bay đến, Đường Tam vẫn khắc sâu nhớ kĩ chính mình lần đầu tiên vượt cấp hấp thu hồn hoàn Nhân Diện Ma Chu đã trải qua thống khổ như thế nào. Nhưng hiện tại đối với hắn mà nói, tu vi năm vạn năm hắn cũng chẳng thèm để vào trong mắt nữa.

Hắc quang vào cơ thể, năng lượng Nhân Diện Chu Hoàng có cảm giác lạnh như băng cơ hồ thoáng cái đã bị nội lực Huyền Thiên Công như trường giang đại hải thôn phệ, hồn lực khổng lồ căn bản là không cho nó bất cứ cơ hội phá quấy nào. Trực tiếp áp chế. Hồn lực cường đại trong nháy mắt tăng lên đem nó áp chế hoàn toàn.

Mà con Nhân Diện Chu Hoàng này chính là thua ở trên thực lực tuyệt đối, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng đối mặt với thực lực kinh khủng của Đường Tam nên nó cũng không giãy dụa chút nào, bắt đầu bị Đường Tam hấp thu.

Cùng so sánh với lúc trước hấp thu hồn hoàn của Ám Ma Tà Thần Hổ, hấp thu cái hồn hoàn này có vẻ ung dung hơn nhiều. Đường Tam chỉ dùng mười lăm phút đã hoàn thành đệ ngũ hồn hoàn Hạo Thiên Chuy của chính mình. Như vậy tổng số hồn hoàn của hắn hiện giờ đã là mười bốn cái. ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, còn cần thêm ba cái hồn hoàn nữa là có thể hoàn thành mục tiêu chuyến đi này.

Lần nữa đứng lên. Đường Tam ngẩng đầu nhìn, bóng đêm đã dần dần rút đi. Rạng đông bắt đầu xuất hiện tại chân trời phía xa xa, một ngày mới sắp bắt đầu. Từ trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lấy ra một ít thức ăn nhẹ để vỗ về cái dạ dày, hắn lại một lần nữa lên đường. Đồng thời ngay khi hấp thu hồn hoàn, hồn lực lúc trước tiêu hao cũng đã hoàn toàn khôi phục. Hơn nữa hiện tại hắn lại càng trở nên cường đại hơn. Dù đã đem Bát Chu Mâu thu hồi, nhưng sau lưng vẫn có cảm giác tồn tại một tấm chắn kiên cố, gây cho người ta có một loại cảm giác hết sức đáng tin cậy. Trong mơ hồ Đường Tam cảm giác được, nếu chính mình lại một lần nữa gặp phải Ám Ma Tà Thần Hổ. Mà bị đưa tới trong không gian đặc thù kia, thì Bát Chu Mâu cũng có thể không bị không gian đó trói buộc.

Chẳng qua, phỏng chừng cuộc đời này mình cũng không có cơ hội lần nữa tiếp nhận tình huống tương tự nữa rồi, vừa nghĩ đến sự tỉnh táo và cường đại của Ám Ma Tà Thần Hổ, Đường Tam không khỏi có chút sợ hãi. Lúc trở lại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Hắn cũng không có nghĩ nghĩ đến chính mình lại đối mặt với tình huống nguy hiểm đến vậy. Trước khi trở về, hắn thậm chí còn cho rằng. Nếu như còn xuất hiện cường giả như Đại Minh, Nhị Minh, thì hắn cũng có đủ sức đánh một trận, dù không địch lại. Ít nhất vẫn đủ để rời đi. Nhưng hiện tại hắn hiểu được, không thể xem thường bất cứ đối thủ nào, cũng không thể giành bất cứ cơ hội nào cho đối thủ, còn có rất nhiều kĩ năng cường đại mà chính mình còn không biết. Vạn nhất xuất hiện sai lầm gì khiến mình chết đi, khi đó cha mẹ làm sao bây giờ? Tiểu Vũ làm sao bây giờ?

Lam Ngân lĩnh vực lần nữa triển khai, Đường Tam phát hiện, khoảng cách đến trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã rất gần. Ngay khi hắn hướng tinh

thần lực tới vùng hồ nhỏ gần trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đột nhiên Đường Tam thoáng cái phát hiện ba cỗ hơi thở cường đại.

Hả, thoáng cái xuất hiện những ba mục tiêu? Đường Tam nghi hoặc hướng về phương hướng trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nhìn lại. Đồng thời điều khiển Lam Ngân lĩnh vực chỉ hướng về hướng đó để dò xét.

Nương theo dò xét, trên mặt Đường Tam dần dần toát ra thần sắc phẫn nộ. Nắm tay cũng từ từ nắm chặt. Tự nhủ tức giận nói:

- Chiếm mất, Đại Minh, Nhị Minh vắng mặt không ngờ ngay cả địa phương của bọn họ cũng bị xâm chiếm.

Lần này Đường Tam vốn có ý là chuẩn bị muốn đi tế bái Đại Minh cùng Nhị Minh một chút, mặc dù thi thể hai đại thần thú không ở chỗ này. Nhưng nơi này dù sao cũng là nơi bọn họ sinh sống mười vạn năm, đi tới Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, sao hắn không thể không tới một chuyến chứ? Ngay trước khi ra đi, Tiểu Vũ cũng từng đặc biệt dặn dò hắn, Nhất định phải đi nhìn một chút phiến hồ nhỏ trong xanh phẳng lặng đó. Nói đại khái là sẽ không có bất cứ hồn thú nào dám đến giải đất trung tâm đó đâu. Thế nhưng nếu như thật sự gặp thì hãy đuổi chúng đi. Tại trong lòng Tiểu Vũ, thủy chung không muốn tin là Đại Minh cùng Nhị Minh đã chết, nên nơi bọn họ từng sống càng cần phải giữ gìn cẩn thận.

Đường Tam hiểu được, Tiểu Vũ vẫn đang chờ mong có một ngày Đại Minh cùng Nhị Minh cũng có thể xuất hiện kỳ tích như nàng, trở về nhân gian.

Mặc dù điều này gần như là khó có khả năng. Do Tiểu Vũ ủy thác, hay bất luận là vì Đại Minh cùng Nhị Minh, Đường Tam đều không cho phép có bất cứ kẻ nào dám đến khinh nhờn lãnh địa hai đại hồn thú từng sống.

Phóng người lên, tốc độ phi hành trong nháy mắt gia tăng, Đường Tam trực tiếp đem tốc độ chính mình tăng lên tới cực hạn. Lam Ngân lĩnh vực toàn bộ triển khai. Thậm chí không thèm ẩn giấu hơi thở của chính mình. Bay thẳng đến vị trí trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm

Sau nửa canh giờ, bóng dáng Đường Tam giống như sương khói rốt cuộc đi

tới chỗ sâu nhất của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, thân thể giống như Lưu Tinh Cản Nguyệt hướng về trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm bay tới. Ba con hồn thú hiển nhiên đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nhưng là ba tên này lại giống như Ám Ma Tà Thần Hổ lúc trước mà Đường Tam gặp qua, không có ý tứ tránh lui, càng không có ý chạy trốn, mà là tụ tập cùng một chỗ. Chờ đợi hắn đến.

Vù một tiếng, Đường Tam từ trên trời giáng xuống. Phía trước là hồ nhỏ trong xanh phẳng lặng. Nơi này hoàn cảnh vẫn tươi đẹp như cũ, trên mặt hồ, nhấp nhô một tầng sương nhàn nhạt. Lúc này còn là sáng sớm, Không khí tươi mát, Độ ẩm nơi đây càng làm người khác cảm thấy hết sức thoải mái, nhưng Đường Tam lại không có tâm tư thưởng thức cảnh sắc. Ánh mắt của hắn trực tiếp tập trung ở mục tiêu chuyến này.

Đó là ba con ma thú giống nhau như đúc, chúng lạnh lùng phủ phục tại bên hồ nhìn mình. Mặc dù trước đó Lam Ngân lĩnh vực đã dò xét, nhưng chứng kiến bản thể ba con hồn thú này thì Đường Tam vẫn khỏi có chút kinh ngạc.

Lần này hắn cũng không gặp phải hồn thú đặc thù như Ám Ma Tà Thần Hổ. Mà là gặp ba con, ở trong bất cứ hồn thú sâm lâm nào đều dễ dàng tìm thấy chúng- Thiên Quân Nghĩ (Một dạng kiến khổng lồ).

Thân thể ba con Thiên Quân Nghĩ lớn nhỏ giống nhau, Thân dài đều tầm ba thước, chỉ nhìn một cách đơn thuần thể tích thì cả ba con chúng nó cộng lại thì uy thế cũng kém hơn hắn so với Ám Ma Tà Thần Hổ. Thậm chí khí thế còn không bằng tám căn chu mâu của Nhân Diện Chu Hoàng năm vạn năm.

Ba con Thiên Quân Nghĩ thân thể dài ước chừng ba thước, riêng mỗi con bao trùm một tầng giáp xác màu vàng nhạt, đều có sáu cái cẳng chân tráng kiện hữu lực. Lúc này đối mặt với Đường Tam, chúng nó đều đã đứng lên, trên đỉnh đầu mỗi con cũng đều có sáu con mắt: hai to bốn nhỏ. Phóng thích ra hào quang màu xanh sẫm, Cái này đều là đặc tính của Thiên Quân Nghĩ. Đường Tam trước kia gặp qua không ít hồn thú loại này, cũng đã nghe đại sư giới thiệu qua, loại này tồn tại rất phổ biến, nhưng là hắn chưa bao giờ gặp qua Thiên Quân Nghĩ lớn như vậy.

Ở trong giảng thuật của đại sư, Thiên Quân Nghĩ là một loại hồn thú có sức

sống hết sức ương ngạnh, năng lực phòng ngự thân thể xuất chúng. Chống lại năng lực đánh rất mạnh, hơn nữa lực lượng vô cùng lớn. Lực lượng có thể vượt xa tỉ lệ thân thể.

Đây là toàn bộ đặc tính của Thiên Quân Nghĩ, là một loại hồn thú thế nhưng chúng nó lại không có bất cứ hồn kĩ gì. Trong bất cứ hồn thú sâm lâm nào, chúng thường xuyên trở thành thức ăn cho các loại hồn thú khác. Mặc dù phòng ngự của chúng không tồi, nhưng cuối cùng vẫn là có hạn, hơn nữa lại không có thủ đoạn công kích. Mặc dù lực lượng không tồi, nhưng là rất khó phát huy ra.

Đương nhiên, cũng có không ít hồn thú chẳng them ngó tới đám Thiên Quân Nghĩ này, dù sao phá phòng ngự rồi ăn chúng nó thật sự là hơi mệt chút, nguyên nhân chính là vì tính mạng lực của chúng rất ương ngạnh, vì thế loại hồn thú này mới có thể tồn tại với số lượng đông đảo trong hồn thú sâm lâm.

Lúc đầu đại sư giới thiệu Thiên Quân Nghĩ. Đường Tam vẫn mỉm cười nói loại hồn thú này có đặc tính cùng võ hồn lam ngân thảo của mình có chút giống nhau, số lượng đông đảo, thực lực không đủ chính là một loại phế vật hồn thú.

Nhưng là, ba con Thiên Quân Nghĩ trước mắt này lại không có mang cho Đường Tam bất cứ cảm giác phế vật nào.

Lúc trước Đường Tam chứng kiến, chúng nó so cới Thiên Quân Nghĩ bình thường giống nhau. Nhưng chúng khác với Thiên Quân Nghĩ bình thường mới là làm Đường Tam chú ý.

Nói đại khái, Thiên Quân Nghĩ có tu vi mười năm thì thân thể sẽ lớn chừng ba tấc, chỉ có phần miệng có một đôi răng kiếm có thể cắn đứt vật cứng rắn. Thiên Quân Nghĩ tu vi trăm năm thân thể dài cũng sẽ không vượt quá sáu tấc, tới ngàn năm mới có khả năng dài được một thước. Tuy nhiêm nghìn năm đã là cực hiếm thấy, bởi vì chúng không có thủ đoạn cường đại nào để bảo vệ tính mạng, hơn nữa ngay trong tộc đàn cũng thường xảy ra tình huống tự tàn sát lẫn nhau. Dù sao Đường Tam cũng tiến vào không ít hồn thú sâm lâm, nhất là đã tới Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này nhiều lần. Mỗi lần cũng có thể nhìn thấy không ít Thiên Quân Nghĩ, nhưng lại chưa bao giờ khiến cho hắn

chú ý. Cũng chưa bao giờ gặp qua Thiên Quân Nghĩ có thể dài một thước.

Căn cứ vào phán đoán của đại sư. Nếu như tu vi của Thiên Quân Nghĩ có thể đạt tới vạn năm, sợ rằng thân thể dài cũng chỉ khoảng một thước. Tu vi ba vạn năm mới có khả năng vượt qua một thước. Trong nghiên cứu hồn thú, đại sư cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua loại này, lực lượng lớn nhưng lại khuyết thiếu những năng lực hồn thú khác, vì hắn biết trong Thiên Quân Nghĩ, lớn nhất cũng chỉ là thân dài tầm một thước. Tu vi hơn ba vạn năm. Đây cũng là do hắn phán đoán, mà con Thiên Quân Nghĩ hơn ba vạn năm cũng bởi vì lực lượng có chút đặc tính. Trở thành lực đệ bát hồn hoàn của tộc trưởng Thái Thản – Lực Chi Nhất Tộc, hắn là một lần trong lúc vô tình nói chuyện phiếm với đại sư mà biết được, Thái Thản hình dung khi mình liệp sát một con Thiên Quân Nghĩ vương, thì chính cái hồn hoàn này sẽ làm lực lượng hắn đại tăng.

Tu vi Ba vạn năm mới có thể đạt tới một thước, mà lúc này trước mắt Đường Tam xuất hiện ba con Thiên Quân Nghĩ dài đều vượt qua ba thước, Đường Tam có thể khẳng định, ba con Thiên Quân Nghĩ này đều có cấp bậc Thiên Quân Nghĩ vương. Không, phải nói là Thiên Quân Nghĩ hoàng mới đúng, tu vi chúng nó, sợ rằng phải đạt tới chín vạn năm, khoảng cách đột phá giới hạn cuối cùng, tiến vào cấp bậc mười vạn năm đã không xa rồi.

Nếu như nói Ám Ma Tà Thần Hổ rất khó phát triển là bởi vì nó có tính chất nguy hiểm quá lớn. Dễ dàng bị các hồn thú khác quần công. Thế nhưng Thiên Quân Nghĩ phát triển khó khăn chính là bởi vì thực lực bản thân chúng quá yếu ớt, Đường Tam hiểu được, Thiên Quân Nghĩ muốn tu luyện đến trình độ cỡ này. Nỗ lực, cố gắng tuyệt đối so với Ám Ma Tà Thần Hổ tu luyện đến chín vạn năm còn nhiều hơn, dù sao. Ám Ma Tà Thần Hổ tu luyện đến trình độ nhất định sẽ có năng lực bảo vệ chính mình, mà Thiên Quân Nghĩ cũng không nhất định! Không ngờ chính mình ở đây lại gặp được những ba con hồn thú ký quái như thế? Lúc trước dùng Lam Ngân lĩnh vực dò xét đều không có khả năng nắm giữ tu vi chuẩn xác chúng. Chỉ là phát hiện tu vi chúng hắn là vượt qua năm vạn năm mà thôi.

Đồng thời đối mặt ba con hồn thú chín vạn năm. Đường Tam cũng không lo lắng. Nhưng hắn giật mình là đối mặt chủng loại địa hồn thú. Hơn nữa, ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này thân thể đều có biến dị. Tại trên lưng chúng

nó, mỗi con đều có một đôi cánh cực đại trong suốt, hiển nhiên là có thể phi hành. Hơn nữa hai cây kiếm xỉ (Nanh)đặc biệt nổi bật, đồng thời. Vẫn đều có hai cái đùi trước tráng kiện. đùi trước bộ dáng có điểm cùng loại với bò cạp, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, càng có bộ dáng như là ba cái gai nhọn ngưng tụ ở cùng một chỗ. Hai bên trái phải huy động, phía trên ngoài màn hào quang màu vàng lợt ra còn có một tầng màu xanh biếc đặc thù.

- Ai cho phép các ngươi xâm chiếm lãnh địa của Thiên Thanh ngưu mãng cùng Thái Thản cự viên?

Tay Đường Tam nâng Hải Thần Tam Xoa Kích. Lạnh lùng nói.

Hắn biết Thiên Quân Nghĩ tu luyện đến Nghĩ Hoàng, trí tuệ cũng sẽ tăng lên tới trình độ nhất định.

Đường Tam phỏng đoán không sai, ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này có thể tu luyện cho tới mức này là cực không dễ dàng, chúng nó chính là ba huynh đệ. Ở trong tộc đàn Thiên Quân Nghĩ, đều là vô cùng cường đại, tại một lần cùng một tộc đàn Thiên Quân Nghĩ khác chiến đấu, ba huynh đệ biểu hiện xuất sắc đã được kiến chúa coi trọng, trở thành thủ lĩnhcủa kiến lính, sau đó nam chinh bắc chiến, tung hoành trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Không biết bao nhiêu lần hiểm tử mà vẫn sống sót, mới từ từ phát triển.

Theo thực lực chúng cường đại, dần dần đã bị kiến chúa kiêng kị, quyết định đem chúng nó trừ bỏ, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao Thiên Quân Nghĩ rất khó trở nên cường đại. Trong tộc đàn thì Kiến chúa chính là nơi phát lệnh, Hơn nữa nó cũng chính là nhân tốt phụ trách nối dõi tông đường, nhưng chính bản thân kiến chúa cũng không có bất cứ năng lực công kích gì. Chỉ có thể sinh ra đời kế tiếp, một khi xuất hiện kiến lính không bị nàng khống chế, như thế rất dễ sẽ có khả năng xuất hiện vấn đề, bởi vậy kiến chúa sẽ không thể cho kiến lính cường đại tự phát triển. Một khi tu vi kiến lính đạt tới ngàn năm, lập tức kiến chúa phái các kiến lính khác công kích, tất cả đều sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng ba huynh đệ kiến lính này lại may mắn, bởi vì chúng chiến đấu kiêu dũng, tự thân lực lượng cường đại nên đã được các kiến lính ủng hộ, khi kiến chúa ra lệnh các kiến lính khác hướng bọn họ phát động công kích. Được các

kiến lính khác thông tri trước thế nên ba huynh đệ mới có thể bỏ chạy mất dạng.

Bọn họ vốn trung thành tận tâm với kiến chúa, không ngờ lại bị đối xử như thế. Tu vi đạt tới ngàn năm, đã có trí tuệ nhất định, cho nên bọn họ tự nhiên là rất phẫn nộ. Bởi vậy bọn họ vẫn chưa rời xa, lợi dụng sự quen thuộc đối với tộc đàn. Khi tộc đàn đang chiến đấu cùng một tộc đàn khác, chúng đã lén lút lần mò vào sào huyệt kiến chúa. Đem kiến chúa giết chết. Hơn nữa ba huynh đệ ăn luôn thi thể kiến chúa. Bỏ chạy mất dạng.

Chờ bọn hắn trốn ra khỏi phạm vi lãnh địa của tộc đoàn. Đột nhiên ngạc nhiên vui mừng phát hiện, thân thể mình đột nhiên lớn lên rất nhiều. Lực lượng cũng trở nên càng cường đại hơn. Ăn tươi nuốt sống thân thể kiến chúa làm tu vi chúng nó đại tăng. Phát hiện này nhất thời làm ba huynh đệ kiến lính có ý nghĩ đen tối, từ lúc đó bắt đầu bọn họ tìm tới sào huyệt các Thiên Quân Nghĩ khác, Tìm kiếm cơ hội bí mật lẻn vào, đánh chết kiến chúa rồi thôn phệ, lợi dụng dinh dưỡng kiến chúa đem nuôi dưỡng thân thể chính mình, vì vậy chúng phát triển rất nhanh.

Lúc vừa mới bắt đầu chúng từng nhiều lần gặp nạn. Có mấy lần đều suýt nữa chết ở trong đàn kiến lính phản kích. Nhưng theo thực lực không ngừng gia tăng. Đột phá cấp bậc vạn năm, sau đó lần đầu tiên sinh ra biến dị, bọn họ càng trở nên thêm không kiêng nể gì. Có nhiều lúc thậm chí trực tiếp đánh vào tổ kiến, đi liệp sát kiến chúa, dần dần, ba huynh đệ này ở trong cả Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trở thành địch thủ chung của cả Thiên Quân Nghĩ. thế nhưng thực lực chúng nó càng ngày càng cường đại. Cũng càng ngày càng giảo hoạt, Thiên Quân Nghĩ bình thường có thể có biện pháp nào chứ? Chỉ có thể đem kiến chúa của tộc đàn mình giấu càng thêm kỹ hơn mà thôi.

Theo thực lực tăng trưởng, dã tâm của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng cũng càng lúc càng lớn. Trước mắt vùng hồ nhỏ này không chỉ là vị trí trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đồng thời cũng là linh khí nhiều nhất. Là địa phương thích hợp nhất cho hồn thú tu luyện, chúng tự nhận thực lực không tầm thường, Thèm muốn ở nơi này. Đáng tiếc chúng vẫn thật sự quá tự phụ. Trong một lần đánh lén, chúng nó đồng thời bị đối mặt với sự phản kích của Thái Thản cự viên cùng Thiên Thanh Ngưu Mãng, Đánh cho ba huynh đệ chạy trối chết. dựa vào lực phòng ngự cùng năng lực phi hành cường hãn mới

có thể chạy ra cửa sống, nhưng chúng cũng vẫn bị Đại Minh cùng Nhị Minh đuổi ra khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Cũng không dám tiếp tục bước vào đây nữa.

Giống như Ám Ma Tà Thần Hổ, khi Đại Minh cùng Nhị Minh hiến tế cho Đường Tam xong, vẫn không dám tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nhưng cũng không nỡ bỏ phiến phong thủy bảo địa này. Cảm thụ không thấy hơi thở hai đại vương giả của sâm lâm thì mới dám lặng lẽ lần mò trở về. Chỉ là chúng nó có lá gan so với Ám Ma Tà Thần Hổ còn muốn lớn hơn vài phần. Trực tiếp đi tới địa phương Đại Minh cùng Nhị Minh tu luyện, phát hiện quả nhiên không có tung tích hai đại thần thú, khi đó ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng này mới lập tức không chút khách khí chiếm lấy nơi này, lấy tu vi chin vạn năm của cả ba, lại thêm là huynh đệ đồng tâm. Tự nhận ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm không còn địch thủ, thậm chí còn tự xưng là vương giả của sâm lâm. Đây cũng là nguyên nhân tại sao khi chúng nó cảm nhận được hơi thở sắc bén của Đường Tam thì vẫn không nguyện ý rời đi, chúng thực sự quá tự tin với bản than, ngoài ra chúng còn muốn bảo vệ tước phong Vương giả của sâm lâm mới tự đặt ra của chính mình.

Ngay trước khi Đường Tam tới đây. Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này vẫn dựa vào sự đặc thù cả Thiên Quân Nghĩ hướng tới tất cả các tộc đàn Thiên Quân Nghĩ trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm truyền lệnh. Ra lệnh bọn họ mỗi ngày phải đưa lên ba mươi con kiến chúa để làm thức ăn cho chúng, nếu không sẽ tiêu diệt các tộc đàn đó. Các tộc đàn Thiên Quân Nghĩ mặc dù phẫn nộ, Nhưng cũng không thể tránh được, chỉ có thể nghe theo lệnh của chúng.

Đáng tiếc. Bọn họ hôm nay lại gặp Đường Tam, Đường Tam sao có thể tiếp tục cho phép chúng nó tiếp tục chiếm lấy địa phương Đại Minh cùng Nhị Minh nghỉ chân chứ? Chậm rãi nhấc ngang Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, Ánh mắt Đường Tam từ từ trở thành lạnh như băng.

Đối mặt với sự chất vấn của Đường Tam, Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng chỉ là lắc lắc đầu của mình, hai con ở hai bên thong thả tách ra hai phía, Hình thành thế nửa vây quanh Đường Tam, dần dần áp bức đi lên, Màu vàng lợt trên người chúng nó cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng năng lượng tự thân lại hoàn toàn nội uẩn. Không có chút nào tản mát

ra bên ngoài cơ thể.

Ba con thì thế nào? Hào quang màu vàng lam lóe ra. Vũ hồn chân thân Lam Ngân Hoàng, Đường Tam vừa mới lĩnh ngộ một chút ảo diệu. Cho dù đối mặt ba đối thủ có tu vi chín vạn năm cũng không có nửa phần ý tứ lùi bước, hắn chính là muốn nhìn một chút, thực lực mình hiện giờ đã đạt tới trình độ nào rôi.

Ong ong ong ong,

Thiên Quân Nghĩ hoàng vỗ cánh sau lưng, chậm rãi bay lên. Ba huynh đệ này không hổ là ở cùng một chỗ sinh sống nhiều năm, động tác đều nhịp nhàng, giống như là hình ảnh trong gương, bất luận là tốc độ vỗ cánh hay là từ trên mặt đất lên độ cao đều là giống nhau như đúc.

Hào quang màu lam trong nháy mắt khuếch tán, bởi vì đối mặt là ba đối thủ, cho nên Đường Tam đương nhiên sẽ không cho bọn hắn có cơ hội giáp công. Lam Ngân lĩnh vực trực tiếp phóng xuất ra, hơn nữa tăng lên tới cảnh giới sâm la vạn tượng, trong phạm vi lĩnh vực, tất cả hết thảy đều biến thành màu vàng lam, bóng cây dày đặc, Lam Ngân Hoàng lĩnh vực tăng phúc nhất thời trở nên càng thêm lớn hơn. Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng lại đồng thời cảm giác được áp lực thật lớn từ bốn phương tám hướng đè ép tới, kịch liệt áp bức thân thể chúng nó, hạn chế thực lực tự thân chúng.

Bất quá. Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này lại không có kinh hoảng chút nào. Như trước trôi nổi ở nơi đó, tựa hồ lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Đường Tam cũng sẽ không chờ đợi. Lam Ngân Hoàng điên cuồng từ trong cơ thể phóng ra, giống như hàng nghìn hàng vạn linh xà. Hướng về ba con nghĩ hoàng quấn quanh, công kích bắt đầu thử dò xét.

Thiên Quân Nghĩ hoàng không nhìn thấy được Đường Tam, nhưng Đường Tam lại có thể thấy chúng. Ngay trong nháy mắt Lam Ngân Hoàng quấn quanh ba con nghĩ hoàng, Đường Tam đột nhiên chứng kiến, trong sáu con mắt của cả ba tên đều hiện lên một đạo hào quang quỷ dị. Trên cảm giác như là hưng phấn, lại như thấy được điều gì đó chúng đã chờ đợi từ lâu.

Trong lòng vừa động, Đường Tam thầm nghĩ: Chẳng lẽ chúng nó chờ ta công kích?

Lúc này. Lam Ngân Hoàng đã hoàn thành quá trình quấn quanh, đem thân thể ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng hoàn toàn quấn quanh, cường lực co rút lại, cũng phóng xuất ra độc tố có tình ăn mòn.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến đột nhiên sinh ra, Thân thể ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng bị quấn quanh đồng thời hướng thẳng sang các hướng khác nhau, Sức kéo thật lớn nhất thời từ ba hướng truyền đến, Lam ngân Hoàng quấn quanh trên người chúng nó nhất thời bị kéo thẳng tắp.Thân thể Đường Tam ở không trung dĩ nhiên bị kéo về phía trước di động ra xa hơn mười thước.

Bất luận là Đường Tam, hay là ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng. Lúc này ý nghĩ đều chỉ có bốn chữ *"như thế nào có thể"*?

Đường Tam giật mình là có đạo lý. Chính hắn cân nặng quả thật không lớn, cũng là hơn trăm cân, thế nhưng cũng đừng quên, trong tay của hắn vẫn cầm một thanh Hải Thần Tam Xoa Kích! Đối với hắn mà nói. Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ có hơn trăm cân, nhưng là đối với bất cứ sinh vật gì ngoại giới mà nói, Hải Thần Tam Xoa Kích lại là có sức nặng mười vạn tám nghìn cân, lúc nãy chợt lôi kéo, ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng dĩ nhiên có thể kéo dời thân thể của hắn, nói cách khác, hợp lực của chúng đã vượt qua mười vạn tám nghìn cân. Càng huống chi, còn chưa nói đến tự thân hồn lực do Đường Tam sinh ra lực lượng nữa.

Mà ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng cũng rất là giật mình. Ba huynh đệ này thập phần đúng đắn, lực lượng cường đại của chúng có thể làm được rất nhiều thứ, dù đang ở trong Lam Ngân lĩnh vực, Năng lực sẽ phải chịu một ít hạn chế, thế nhưng năng lượng phát ra từ lực lượng bản nguyên, lại thêm là hợp lực của cả ba huynh đệ, thế mà lại không thể đưa đến hiệu quả như mong muốn, thế nên chúng bất ngờ là chuyện đương nhiên.

Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này tuyệt không chỉ có trí tuệ thấp kém của những con Thiên Quân Nghĩ bình thường, Chúng nó tâm ý tương thông, vừa nhìn trên người Đường Tam phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng. Đã nghĩ tới

phương pháp chiến đấu rồi, Lam Ngân Hoàng là cùng bản thể của Đường Tam tương liên. Chúng chính là đang chờ đợi Đường Tam công kích, Lam Ngân Hoàng quấn lên thân, ý nghĩ ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng chính là cả ba cùng phát lực, dựa vào bộc phát lực trong nháy mắt, Thân thể Đường Tam lại liên thông với Lam Ngân Hoàng, như vậy thân thể Đường Tam sẽ trực tiếp bị xé nát, ngay cả cơ hội cắt đứt Lam Ngân Hoàng cũng chẳng có. Nhưng thật sự khi chúng phát lực, thì cảm giác đầu tiên chính là mình đang kéo một ngọn núi lớn kinh khủng vậy. Mặc dù bị kéo dời nhưng lại cực kì ít, lại càng không cần phải nói là làm cho nhân loại kia bị xé nát.

Biến hóa này. Nhất thời làm trong lòng ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng sinh ra sự quật cường khi không tin tưởng. Hào quang màu vàng lợt cơ hồ đồng thời từ trên người chúng bộc phát mãnh liệt, lực lượng nội uẩn ở một khắc này trong nháy mắt tăng vọt, chỉ là trong nháy mắt, thế mà đã đem lực lượng tăng lên gấp đôi, sức kéo vô cùng cường hãn. Một lần này thật sự kéo dời tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam, đồng thời, Sức kéo thật lớn cũng làm Đường Tam cảm giác được sự thống khổ.

Lực lượng thật mạnh, Đường Tam thất kinh, hắn đã không thể đứng ổn định thân thể của chính mình nữa. Cả người bị ba hướng Thiên Quân Nghĩ hoàng lôi kéo. Trong nguy hiểm, hắn chỉ có thể rất nhanh dùng Hải Thần Tam Xoa Kích quấn lên Lam Ngân Hoàng. Để tránh sức kéo cường đại trực tiếp tác dụng ở trên chính thân mình.

Lực lượng Thiên Quân Nghĩ hoàng thật sự làm hắn rất giật mình, cũng chính bởi vì như thế, nên hắn thật sự muốn biết ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng có thể phát ra lực lượng khủng bố thế nào. Bởi vậy, hắn cũng không cắt đứt liên hệ của mình với Lam Ngân Hoàng.

Vào lúc này, trong đầu Đường Tam không khỏi hiện ra lời từng nói của đại sư: Một con kiến khí lực có lớn hơn nữa thì cũng chẳng thể nâng được một quả táo nặng nửa cân. Mà loài người chỉ cần tiện tay là cầm được quả táo, lấy cân nặng trung bình của một người là hai trăm cân làm tỉ lệ, như vậy tính ra tỷ lệ nâng của chúng ta là một phần bốn trăm, Đem tỉ lệ này đổi lại tính trên con kiến thì thật là kinh khủng. (Chắc là cân nặng này = 1/2 cách đo cân nặng hiện giờ)

Một con kiến có sức nặng rất nhỏ nhưng phải để ý, chúng có thể nâng được đến hơn trăm lần trọng lượng cơ thể đấy. Nếu như đơn thuần dựa theo tỉ lệ tuyệt đối mà nói, cái này tương đương với một người cân nặng hai trăm cân phải nâng lên một vạn cân.

Mà Thiên Quân Nghĩ là hồn thú, trong các loài kiến nó chính là có lực lượng lớn nhất, lực lượng của nó cùng cân nặng tỉ lệ càng là đạt tới một trăm lần, ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng trước mắt này thân dài vượt qua ba thước cũng không tính quá lớn. riêng mỗi con cân nặng ước chừng một nghìn cân. Trong số các hồn thú cũng không đáng kể chút nào. Nếu cùng hồn thú cường đại so sánh thì lại càng tầm thường. Nhưng nếu như lực lượng chúng nó có thể đạt tới gấp cân nặng bản thân trăm lần. Như vậy, lực lượng cực hạn chúng nó là có thể đạt tới chính là mười vạn cân. Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng cộng lại thì lực lượng cực hạn chính là ba mươi vạn cân đấy!

Nghĩ tới đây. Đường Tam lập tức hiểu được nguyên nhân vì sao chính mình bị kéo đi, Thiên Quân Nghĩ không phải hồn thú cường đại, nhưng lực lượng của nó có thể đạt tới kinh khủng như vậy, chính là bởi dụng tâm duy nhất, lực lượng có thể nói là tuyệt đối thuộc tính, trước mắt ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này phóng xuất ra lực lượng ít nhất tương đương với hai mươi vạn cân. Cho nên mới có thể làm mình sinh ra cảm giác thống khổ, hơn nữa còn kéo mình đi nữa. Chính mình đã đưa hồn lực chuyển đổi thành lực lượng bản than, Hơn nữa lực lượng thân thể cùng với sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích hắn cũng là nặng chừng mười lăm vạn cân. Khó trách, khó trách. Chúng nó hiện tại vẫn như trước không có dùng ra toàn lực!

Hiểu rõ ràng điều đó. Trong lòng Đường Tam cũng có chuẩn bị, vào lúc này, trên mặt hắn vẫn như trước lộ ra vẻ tươi cười.

Dựa vào lực lượng hai mươi vạn cân mà muốn kéo dời ta sao? Ý nghĩ của các ngươi vẫn là quá đơn thuần rồi, Được, khiến cho các ngươi nhìn một chút, ta có khả năng đạt tới lực lượng tuyệt đối đến tột cùng có bao nhiêu.

Vừa nói. Đường Tam nhanh chóng đem tay trái cũng nắm lên Hải Thần Tam Xoa Kích. Trên cán kích, hào quang màu vàng đất trong khoảnh khắc lan tràn tại trên Hải Thần Tam Xoa Kích. Cũng ở nơi này hào quang màu vàng đất trong nháy mắt lan tràn. Cả người hắn kèm thêm Hải Thần Tam Xoa Kích.

Nhất thời ở không trung đứng ổn định lại thân thể. Lam Ngân Hoàng quấn quanh trên người ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng đã trong nháy mắt buộc chặt thêm. Sức kéo thật lớn làm Đường Tam rõ ràng cảm giác được kết cấu bên trong Lam Ngân Hoàng đang bị phá hư rất nhanh.

Hơn nữa lực lượng Đường Tam và Hải Thần Tam Xoa Kích đều không đủ để cùng ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng chống đỡ, hắn đứng ổn định thân thể là phương pháp cũng rất đơn giản, kĩ năng trọng lực khống chế từ Hồn cốt của Thái Thản Cự Viên ở cánh tay trái trực tiếp tác dụng trên Hải Thần Tam Xoa Kích. Đối với Đường Tam mà nói. vậy chẳng qua là hơn trăm cân biến thành hơn ngàn cân. Sức nặng ngàn cân đối với hắn không đáng kể chút nào. Nhưng là đối với ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng mà nói. Lại là mười vạn tám nghìn cân trong nháy mắt biến thành một trăm lẻ tám vạn cân, dù chúng nó phát huy ra lực lượng đỉnh cao, thì cũng không thể lại kéo dời được Đường Tam!

Ba căn Lam Ngân Hoàng dài ba thước trong nháy mắt buộc chặt, lôi kéo đồng thời dừng lại. Bắn ngược mà quay về. Trong khi chúng bắn ngược lại, Lam Ngân Hoàng đồng thời bị nghiền nát. Tiếng nổ đùng phát ra chói cả tai. Lam Ngân Hoàng có thể cứng cỏi đến trình độ như thế đã là không dễ dàng rồi.

Cảm thụ được ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng đang khiếp sợ khi bị ném bay lại. Trong lòng Đường Tam lại là linh quang đại phóng, đúng vậy! Trước kia sao ta chưa nghĩ tới điểm này, nếu trong chiến đấu trước kia mà đem trọng lực này khống chế tác dụng lên Hải Thần Tam Xoa Kích. Đem sức nặng mười vạn tám nghìn cân biến thành một trăm lẻ tám vạn cân. vậy nó chính là tuyệt đối lực lượng. Chỉ sợ cũng xem như thần vượt qua sức nặng trăm vạn cân cũng sẽ có cảm giác không thể tránh được. Phát hiện này thậm chí so với Đường Tam trực tiếp giết ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng này, Đạt được hồn hoàn chúng nó còn khiến Đường Tam hưng phấn hơn nhiều, sức nặng trăm vạn cân kinh khủng cỡ nào. Nếu như hơn nữa chiêu thức hoàng kim thập tam kích, phá hủy tường thành Gia Lăng quan cũng không chỉ là lời nói.

Dưới sự mừng rỡ, Đường Tam thậm chí không có lập tức truy kích ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng kia. Trong cơ thể hồn lực vận chuyển. Nhẹ nhàng huy động Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay một chút.

Sức nặng ngàn cân không đủ để ảnh hưởng đến sự huy động của Đường Tam. Bất quá, như vậy vấn đề cũng xuất hiện. Đường Tam nhất định cần phải đem Hải Thần Tam Xoa Kích cầm ở trong tay trái. Mới có thể làm cho nó bị ảnh hưởng bởi trọng lực khống chế, biến thành một trăm lẻ tám vạn cân, nếu như là tay phải nắm giữ, lại dùng tay trái phụ gia kĩ năng. Sẽ ảnh hưởng đến bản thể Đường Tam, thân thể nếu như bị thêm vào trọng lực gấp mười lần, đã có thể cùng vũ khí gia tăng đến một ngàn cân không phải chỉ là một khái niệm, đây cũng là thứ mà Đường Tam không muốn thấy. (Lún đất thì toi à)

Bất quá, hiện tại hiển nhiên không phải lúc nghiên cứu trọng lực khống chế tăng uy lực cho Hải Thần Tam Xoa Kích. Ba con Thiên Quân Nghĩ hoàng bị vứt vào không trung kia lại động lên. Bất quá, lần này chúng nó không có tiếp tục phi hành, mà là bay nhanh thu liễm cánh lại, thẳng đến mặt đất rơi xuống.

Đường Tam lạnh nhạt cười, ở Lam Ngân lĩnh vực chi sâm la vạn tượng này, chúng nó muốn tìm được chính mình thì rất khó khăn. Thât sự muốn xem chúng có biện pháp gì đây, hồn thú chín vạn năm luôn luôn có chút năng lực đặc thù.

Cùng với lúc tiêu diệt nhân diện ma chu thì khác nhau, Bởi vì Thiên Quân Nghĩ hoàng khiến Đường Tam tự thân tìm ra năng lực mới, làm cho hắn đối với ba huynh đệ này hứng thú đại tăng. Càng muốn nhìn một chút xem chúng nó còn có thể làm gì để cảm nhận mình. Dùng tay trái nắm Hải Thần Tam Xoa Kích. Kĩ năng khống chế trọng lực không đình chỉ, hắn đã nhìn ra năng lực chủ yếu của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ hoàng vẫn là ở trên lực lượng, trong tay mình có một món vũ khí trăm vạn cân nặng, thì chắc chắn chúng đã thất bại rồi– chỉ là thời gian chơi đùa mà thôi.

------oOo------

Chương 474: Khắc tinh của hồn thú loại côn trùng, thần cấp Bát Chu Mâu: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: anhsaonhanma

Biên: dangneo (A Nèo)

Ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng vào lúc này đều bày ra một động tác kỳ quái, kể cả chân trước, sáu chân của chúng toàn bộ vung lên, mà chỉ có bụng phủ phục trên mặt đất. Lẳng lặng nằm ở nơi đó bất động, tựa như giống lúc trước chờ đợi Đường Tam công kích, không hề nhúc nhích.

Lại định chờ đợi cơ hội sao? Đường Tam không nhịn được cười, ý niệm vừa động, hào quang kim sắc phá lưng chui ra, Bát Chu Mâu từ sau lưng kéo dài ra. Cảm giác sau lưng Bát Chu Mâu xuất hiện làm toàn thân thuộc tính của Đường Tam đại tăng, hắn cũng lặng lẽ không một tiếng động trở xuống trên mặt đất. Nếu các ngươi chờ đợi cơ hội, ta đây sẽ cho các ngươi cơ hội.

Bang bang phanh,

Ba tiếng vang dội trong nháy mắt nổi lên ngay khi Đường Tam rơi xuống đất, Sáu chân của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng đồng thời đánh ra ở trên mặt đất, Lực lượng kinh khủng đánh xuống mặt đất mang cho bọn họ lực phản chấn rất mạnh, giống như ba khối đạn pháo, đồng thời hướng về Đường Tam vọt lại. Một khắc này đạt tới tốc độ kinh người, thậm chí không kém kĩ năng chạy nước rút của Ám Ma Tà Thần Hổ. Cơ hồ chỉ là hắc quang chợt lóe, đã đi đến trước mặt Đường Tam.

Lần này chúng chờ đợi cảm giác đến từ mặt đất, dù Đường Tam rơi xuống mặt đất có chấn động tuy nhỏ, nhưng đúng là vẫn còn gợi lên một tia lực lượng chấn động, mà chúng ngay lập tức mượn phán đoán này, hướng về Đường Tam vọt lại. Đúng là dùng thân thể trực tiếp hướng Đường Tam phát động công kích.

Ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng tới tốc độ quá nhanh, Đường Tam phản ứng mặc dù không chậm, với lại trong tay của hắn còn có Hải Thần Tam Xoa Kích cũng chỉ có thể ngăn trở được có hai con, một con cuối cùng vẫn đánh mạnh được tới thân thể hắn.

Bang bang,

Hai tiếng vang dội, hai con Thiên Quân Nghĩ Hoàng đánh vào Hải Thần Tam Xoa Kích trực tiếp bị quét bay ra ngoài, so với tốc độ khi chúng lao đến thì chẳng chậm hơn chút nào. Trong tăng phúc của trọng lực khống chế, Hải Thần Tam Xoa Kích đạt tăng cường trọng lực gấp mười lần, làm sức nặng đạt tới con số hang nghìn. Thiên Quân Nghĩ Hoàng lực lượng tuy lớn, nhưng còn không có đạt tới trình độ kinh khủng như vậy, chỉ là múa Hải Thần Tam Xoa Kích một trận vù vù, hai con Thiên Quân Nghĩ Hoàng cũng đã bay ra ngoài.

Nhưng một con Thiên Quân Nghĩ Hoàng cuối cùng lại từ mặt bên vọt lên, đánh thẳng phía sau lưng Đường Tam.

Oanh! một tiếng vang thật lớn, Thân thể Đường Tam bị đẩy về phía trước, nếu không phải Hải Thần Tam Xoa Kích có sức nặng kinh khủng sợ rằng lần này hắn sẽ phải bị đánh bay.

Nhưng là, đánh ở trên người hắn thì Thiên Quân Nghĩ Hoàng cũng không dễ chịu, toàn thân trên dưới lóe ra một tầng điện quang kim sắc bay ngược ra xa, Lăn lộn ở trên mặt đất, mặc dù nó bị đánh bay không xa như hai người huynh đệ, nhưng cũng làm nó lâm vào trong trạng thái tê tê.

Hóa ra, Đường Tam cho nó đánh lên vị trí trung tâm Bát Chu Mâu từ lưng chui ra, cũng là chỗ bản thân Đường Tam cảm giác là cứng rắn nhất. Sau khi Bát Chu Mâu tiến hóa thì Đường Tam vẫn đều muốn thử xem khối ngoại phụ hồn cốt này không ngừng truyền lại cho mình cảm giác cứng rắn đến tột cùng là có thể phòng ngự tới trình độ nào.

Đương nhiên, chính hắn cũng đã chuẩn bị tốt, nội lực Huyền Thiên Công trong nháy mắt ngưng tụ đến lưng, một khi Bát Chu Mâu ngưng tụ thành năng lượng không phòng ngự được một kích của Thiên Quân Nghĩ Hoàng, nội lực Huyền Thiên Công cũng có thể làm cho thương tổn hạ xuống đến mức thấp nhất.

Lực thật lớn đánh vào làm thân thể suýt ngã nhào, nhưng Đường Tam lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mặc dù hắn nhận thức rằng phương thức phòng ngự có chút mạo hiểm, nhưng kết quả lại là cực kì hoàn mỹ.

Lực lượng Thiên Quân Nghĩ Hoàng đánh trúng, Thân thể Đường Tam mặc dù bị đánh bay về phía trước nhưng cũng không có cảm giác bị chấn động mạnh, chỉ là cảm giác được sau lưng một trận nóng ran, lực lượng đánh vào trong nháy mắt khuếch tán đến sau lưng, cảm giác kiên cố lúc trước hóa thành vô số vũng xoáy li ti nóng rực, đem lực đánh vào nhanh chóng trở thành tan rã, không có chút nào lộ ra là do phòng ngự của Bát Chu Mâu. Thông qua tinh thần lực quan sát, Đường Tam phát hiện, da dẻ phía sau lưng mình đều đã biến thành kim sắc, mơ hồ nổi lên một tầng kì dị, giống như là áo giáp bảo vệ thân thể vậy. Con Thiên Quân Nghĩ Hoàng kia bị bắn ngược lại, trên người xuất hiện sóng gợn tia chớp kim sắc, chính là do lưng Đường Tam nóng rực truyền vào trong cơ thể của nó mà sinh ra. Hiển nhiên là do hiệu quả của loại thương tổn bắn ngược (Phản Damage).

Đường Tam hiểu được, mình phán đoán hoàn toàn chính xác, Bát Chu Mâu hắn là thật sự đã tiến hóa tới cảnh giới kia, dù là chỉ vừa mới bước vào, chưa hoàn toàn trở thành loại năng lực cảnh giới đó, nhưng đối với hắn trước mắt mà nói cũng là chuyện tốt rồi. Ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng trước mắt này có lẽ không tính là cái gì, nhưng kế tiếp hắn phải đối mặt chính là loại hồn thú cường đại nhất trong đại hải mênh mông, đó là một siêu cấp hồn thú trong các loại hồn thú mười vạn năm – Thâm Hải Ma Kình, mà chắc chắn đại gia hỏa này tuyệt đối không dễ đối phó chút nào.

Từng đối mặt với nó, Đường Tam chính là dựa vào Bát Chu Mâu khiến nó phải chịu chút thiệt thòi nhỏ, mà lúc này Bát Chu Mâu lại lần nữa tiến hóa thì chắc chắn Đường Tam sẽ có them vài phần chắc chắn hơn.

"Không chơi với các ngươi nữa." Nơi khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, Đường Tam không truy kích đầu Thiên Quân Nghĩ Hoàng bị bắn ngược ra, mà lần nữa bay về phía không trung, biến mất trong Lam Ngân lĩnh vực. Sở dĩ hắn không có đi truy kích, cũng không phải hắn không muốn nhân cơ hội chúng đang bị phân ra rồi tiêu diệt, mà là hắn từ hành động hòa nhịp của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng nhìn ra tâm ý của chúng chắc chắn tương thông, nếu như chính mình công kích một con, thì hai con còn lại đang bị mê hoặc bởi Lam Ngân lĩnh vực cũng nhất định có thể tức thời cứu viện, lần nữa lấy ba vây một. Không nên nhìn ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng này là hồn thú chín vạn năm, bởi vì một khi chúng phối hợp ở cùng một chỗ, thì tương đương với dung hợp kỹ của ba đại cường giả. Mặc dù không phải cùng

một loại với vũ hồn dung hợp kỹ như hoàng kim thiết tam giác, nhưng cũng cực kỳ khó đối phó. Đáng tiếc, nhược điểm chúng thật sự rõ ràng. Nhất là am hiểu nhất của chúng là lực lượng lại bị mình khắc chế. Trận chiến đấu tới lúc này cũng đã không hề có bất cứ lo lắng gì nữa.

Người đang ở trên không trung, Bát Chu Mâu hoàn toàn kéo dài ra, khoảng cách thẳng tắp đều đều giãn ra sau lưng Đường Tam, Bát Chu Mâu kim sắc chói lọi hơn nữa trong tay Đường Tam lại còn có Hải Thần Tam Xoa Kích, trên trán là dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích, làm hắn nhìn qua thật sự có vài phần bộ dáng của một vị Hải Thần.

Tám đạo kim quang, cơ hồ đồng thời từ trên Bát Chu Mâu bắn ra, được Lam Ngân lĩnh vực che chở, trong nháy mắt rơi vào trên người con Thiên Quân Nghĩ Hoàng lúc trước bị Bát Chu Mâu cắn trả.

Choang choang choang choang.....,

Tám tiếng giòn giã đồng thời vang lên, chỗ tám đạo kim quang đánh vào, trên lưng con Thiên Quân Nghĩ Hoàng kia nổi lên liên tiếp những đốm lửa. Bát Chu Mâu bước vào thần cấp cảnh giới, không ngờ một kích này lại không thể trực tiếp đâm thủng giáp xác của nó ra, tám đạo kim quang chỉ là tại trên lớp vỏ Thiên Quân Nghĩ Hoàng để lại tám cái hố lõm.

Phòng ngự thật mạnh. Đường Tam than thở một tiếng, bất quá, phòng ngự cường đại nhưng lại không phải là không có cách nào gay tổn hại cho nó, Tám đạo kim ti rất nhỏ nhướng lên nương theo điều chỉnh của Bát Chu Mâu, nhất thời giống như tám đạo tia tuyến bình thường đem con Thiên Quân Nghĩ Hoàng kia quấn chặt.

tiếng cọ xát chói tai nương theo một tầng sương khói màu vàng kim nhạt từ trên người Thiên Quân Nghĩ Hoàng nổi lên, tiếng kêu thảm bén nhọn làm con Thiên Quân Nghĩ Hoàng này thoáng cái đã bộc phát ra toàn bộ lực lượng điên cuồng giãy dụa thân thể, tựa hồ muốn xé tan Kim Ti do Bát Chu Mâu phóng ra.

Đáng tiếc, Thôn Phệ Kim Ti không phải là Lam Ngân Hoàng, nó thực chất là không có thân thể, mà hoàn toàn là trạng thái năng lượng hình thành, tùy ý

con Thiên Quân Nghĩ Hoàng kia giãy dụa như thế nào thì nhiều nhất là Thôn Phệ Kim Ti chuyển vận hào quang tăng cường một ít, trở nên dài một điểm, căn bản là không có bất cứ sức kéo nào truyền đến được Đường Tam bên này, lại càng không cần phải nói là nó sẽ giãy thoát ra được.

Mà do vậy, từ trên người Thiên Quân Nghĩ Hoàng dâng lên sương mù kim sắc, chính là Thôn Phệ Kim Ti cùng thân nó tiếp xúc sinh ra, sau khi tiến hóa Thôn Phệ Kim Ti không chỉ có sức xuyên thấu cường đại, đồng thời cũng có sức ăn mòn cực kì kinh khủng. Kịch độc của Nhân diện chu hoàng, hơn nữa trước kia Bát Chu Mâu tích lũy độc tố cùng băng hỏa lưỡng nghi nhãn thì băng hỏa kịch độc hỗn hợp ở cùng một chỗ, tuyệt sẽ không kém hơn vũ hồn Tử Vong Chu Hoàng phóng thích tử vong lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông, thậm chí còn có vẻ tốt hơn nữa. Phòng ngự của Thiên Quân Nghĩ Hoàng tuy mạnh mẽ nhưng dưới sự ăn mòn kinh người, vẫn làm nó cảm thấy vạn phần thống khổ.

Trong một chốc, Thôn Phệ Kim Ti cũng không thể đem giáp xác của nó ăn mòn đến tan rã ra, nhưng thủy chung lại đang không ngừng ăn mòn thân thể nó, thời gian càng dài, ăn mòn lại càng lợi hại. Hơn nữa, Thôn Phệ Kim Ti có một đặc tính thôn phệ khác đã ở lúc này phát huy ra, nương theo sự giãy dụa của Thiên Quân Nghĩ Hoàng thì lực lượng đang ở trong cơ thể nó từng giọt từng giọt bị Thôn Phệ Kim Ti hấp thu rồi truyền đến cơ thể Đường Tam, tốc độ thôn phệ năng lượng cực nhanh so với Đường Tam duy trì Thôn Phệ Kim Ti cùng Lam Ngân lĩnh vực tiêu hao muốn nhiều hơn nhiều. Thậm chí còn làm nội lực Huyền Thiên Công có dấu hiệu thong thả gia tăng.

Mặt khác, hai con Thiên Quân Nghĩ Hoàng lập tức phát hiện tình trạng bên này, bất chấp tìm kiếm vị trí Đường Tam phát động công kích, bay nhanh nhảy tới bên người huynh đệ mình, muốn trợ giúp con Thiên Quân Nghĩ Hoàng kia thoát ra khỏi Thôn Phệ Kim Ti.

Nhưng khi chúng vừa mới đến, Bát Chu Mâu sau lưng Đường Tam mỗi một căn lại nhiều them hai mũi nhọn, mười sáu đạo Thôn Phệ Kim Ti phun ra, làm chúng lập tức nối gót bước theo con Thiên Quân Nghĩ Hoàng lúc trước, cũng bị quấn chặt.

làm Đường Tam có chút thất kinh chính là, lực lượng của ba con này thật là kinh người, hồn thú chín vạn năm bị Thôn Phệ Kim Ti quấn quanh, lực lượng

chúng tựa hồ giảm đi rất nhiều, thậm chí ngay cả năng lực chạy trốn dường như đều không có, chỉ là không ngừng ở tại chỗ lăn lộn giãy dụa, cố gắng để thoát khỏi Thôn Phệ Kim Ti. Ngay cả bộc phát tốc độ lúc trước nay cũng không thể dùng tới.

Đây là gì? Đây chính là ba con hồn thú cấp bậc chín vạn năm đấy! Chẳng lẽ nói, Bát Chu Mâu tiến vào thần cấp thật sự đã cường đại đến mức như thế sao?

Kì thật, Đường Tam không biết, thần cấp chính là bảo đảm Thôn Phệ Kim Ti có thể vây khốn ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng này, nhưng càng thêm trọng yếu chính là uy áp của Bát Chu Mâu đối với chúng.

Bát Chu Mâu chính là đến từ Ngoại phụ hồn cốt Nhân Diện Ma Chu, mà Nhân Diện Ma Chu đúng là thiên địch của hồn thú có nguồn gốc là côn trùng, nếu thiên quân nghĩ bình thường bị hơi thở Nhân Diện Ma Chu nhiễm phải, thậm chí ngay cả di động đều không thể làm được. Không sai, ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng này quả thật có tu vi chín vạn năm. Nhưng hơi thở từ Bát Chu Mâu của Đường Tam cũng không phải từ Nhân Diện Ma Chu bình thường, trải qua nhiều lần tiến hóa, Bát Chu Mâu này tản mát ra hơi thở tương đương với thần cấp Nhân Diện Ma Chu. Thôn Phệ Kim Ti quấn quanh thân thể chúng, loại hơi thở này hoàn toàn áp chế chúng, nhất thời làm Thiên Quân Nghĩ Hoàng ngay cả phát huy ra năm thành năng lực cũng không được.

Ba con thiên quân nghĩ này năng lực cường đại nhất có ba thứ, chính là lực lượng, phòng ngự cùng tốc độ. Chúng mặc dù không có hồn kĩ, nhưng chỉ cần dựa vào ba đặc tính này cũng đủ để chúng đánh đâu thắng đấy, không gì cản nổi. Các hồn thú khác cũng rất khó chiến thắng bọn họ. Vật lý công kích, chúng dựa vào giáp xác cứng rắn trực tiếp không thèm nhìn, năng lượng công kích cũng không có cách phá đi phòng ngự của chúng, mà với tốc độ cùng lực lượng công kích của chúng sẽ dễ dàng đem thân thể đối thủ đụng cho nát bấy. Cho dù gặp phải hệ hồn thú có được kĩ năng khống chế thì chúng cũng có thể dựa vào lực lượng hơn người của mình mà thoát ra, sau đó phát động phản kích.

Mà Thôn Phệ Kim Ti của Đường Tam, có thể tính là năng lượng công kích, nhưng là công kích năng lượng dạng khống chế. Vì thế muốn thoát ra sẽ khó

càng thêm khó hơn. Lại còn thêm hiệu quả thôn phệ, hiệu quả ăn mòn của kịch độc khiến cho ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng lâm vào trong nguy hiểm cực lớn.

Bất quá, nếu như chỉ là Thôn Phệ Kim Ti mà nói, chúng còn có thể dựa vào tốc độ hướng về ba phương hướng chạy trốn, lúc đó sẽ có hai con có thể chạy thoát khỏi công kích của Thôn Phệ Kim Ti, dù sao, Bát Chu Mâu Thôn Phệ Kim Ti của Đường Tam cũng không thể kéo dài vô hạn. Đáng tiếc, chúng xui xẻo gặp hơi thở Nhân Diện Ma Chu cảnh giới thần cấp, áp chế khiến các chân của chúng bủn rủn hết cả, căn bản không thể chạy trốn, vì vậy lúc này mới bị áp chế gắt gao không ngừng, bị Thôn Phệ Kim Ti hấp thụ lực lượng, ăn mòn giáp xác trên người chúng. Đường Tam muốn gia tăng bất cứ công kích gì, chúng cũng đã mất đi cơ hội chạy thoát.

Lúc vừa mới bắt đầu, Đường Tam còn sợ ba tên này như Ám ma tà thần hổ lúc trước tỏ vẻ yếu thế trước địch, tìm kiếm cơ hội phản kích. Nhưng thấy ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng dần dần không thể chống đỡ kịch độc của Thôn Phệ Kim Ti, giãy dụa càng ngày càng yếu ớt đồng thời tốc độ hấp thụ năng lượng cũng càng lúc càng nhanh, Đường Tam lúc này mới khẳng định, chúng đã không có bất cứ cơ hội nào nữa rồi.

Người nhẹ nhàng rơi xuống đất thử thăm dò, quả nhiên, Thiên Quân Nghĩ Hoàng căn bản là không có bất cứ phản ứng gì. Đường Tam lúc này mới thu hồi Lam Ngân lĩnh vực.

Không nghĩ tới đánh chết ba tên này so với đánh chết Ám ma tà thần hổ còn dễ dàng hơn, nhìn bộ dáng, là Bát Chu Mâu của mình toàn diện áp chế chúng mới đúng. Lấy lực lượng cùng tu vi chúng, đủ để trở thành ba hồn hoàn thứ sáu, bẩy, tám của Hạo Thiên Chuy. Lực lượng phụ gia đối với Hạo Thiên Chuy hiển nhiên là hữu dụng nhất. Chờ hấp thu xong hồn hoàn chúng, thì chuyện mình lần này đến Tinh Đấu đại sâm lâm đã làm xong hết rồi, cũng có thể cùng các đồng bọn tại bờ biển hội họp để đi đến Hải Thần đảo.

Mặc dù lần này đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp nguy hiểm, nhưng đối Đường Tam mà nói, cả quá trình coi như thuận lợi, so với kế hoạch sử dụng thời gian của hắn còn muốn ít đi rất nhiều.

Không có nóng lòng đem ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng này hoàn toàn giết chết, lúc này thân thể Đường Tam đã phình ra đến khó chịu, Thôn Phệ Kim Ti truyền cho hắn năng lượng thật sự rất khổng lồ. Hắn vừa lại không cần sử dụng phóng thích hồn kĩ. Đơn giản ngồi dưới đất, lần nữa phóng xuất ra Lam Ngân lĩnh vực hộ thể hấp thu năng lương đến từ bên ngoài đó.

Ngay từ đầu hấp thu Đường Tam lập tức phát hiện Thôn Phệ Kim Ti cùng trước kia có khác biệt. Ngoài tốc độ thôn phệ ra, Đường Tam ngạc nhiên vui mừng nhất chính là thông qua Thôn Phệ Kim Ti mà đến thì năng lượng không còn là đơn thuần thôn phệ, đơn giản như vậy sau khi trải qua trung chuyển của Bát Chu Mâu, sau bị loại bỏ một lần, mặc dù cũng không phải cùng dạng năng lượng của Huyền Thiên Công, nhưng là không có bất cứ thuộc tính gì, năng lượng cực kì thuần túy, hấp thu căn bản không cần phải dùng Huyền Thiên Công tiến hành loại bỏ, trực tiếp có thể cùng hồn lực của mình tiến hành dung hợp.

Phát hiện này không khỏi làm Đường Tam ngạc nhiên vui mừng, nếu là nói như vậy, như vậy sau này chính mình đối mặt địch nhân khi sử dụng Thôn Phệ Kim Ti, có thể ở trong chiến đấu không có bất cứ hao tổn gì đem thôn phệ tới năng lượng chuyển hóa thành năng lượng tự thân, hơn nữa lại có cả kỹ năng Hải Nạp Bách Xuyên của Lam Ngân lĩnh vực, không hề nghi ngờ, chính mình ở trên chiến trường duy trì lực chiến đấu liên tục đem tăng cường đến một trình độ khủng bố. Mà địch nhân đối mặt Thôn Phệ Kim Ti cũng càng khó thoát ra. Thôn Phệ Kim Ti mang độc, đây là năng lực Bát Chu Mâu xuất hiện sau khi tiến hóa. Lấy năng lượng hình thái mà có thể tạo thành độc tố, thật sự không hổ là thần cấp ngoại phụ hồn cốt!

Sương trắng đậm nương theo hô hấp Đường Tam lan tràn toàn thân, tam hoa tụ đỉnh tái hiện, mùi thơm nhàn nhạt từ trên người hắn lan tràn ra, sáu khối hồn cốt trong cơ thể đồng thời truyền đến cảm giác ấm áp, Hồn lực trong cơ thể nương theo từ bên ngoài, từng giọt từng giọt năng lượng chuyển hóa, năng lượng tự thân thong thả tăng trưởng.

Chín mươi lăm cấp.

Chính là chướng ngại của Phong Hào Đấu La, ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng chín vạn năm bị thôn phệ thì năng lượng thật sự là kinh người, nhưng

sau khi trải qua Huyền Thiên Công hấp thu chuyển hóa, lại giống như một đi không trở lại, chỉ là làm Đường Tam cảm giác được tăng phúc rất nhỏ mà thôi, tốc độ tăng trưởng thật là thong thả.

Đường Tam cũng không nóng nảy, chín mươi lăm cấp đến chín mươi sáu cấp là một bậc cách biệt thường thường là đến tám mươi phần trăm Phong Hào Đấu La cuối cùng cả đời đều không thể đột phá, vì thế sao có thể dễ dàng tăng lên như vậy được. Nhưng mỗi lần gia tăng một phần hồn lực, đối với tương lai tăng lên sẽ có một ít bảo đảm. Chính là sở vị thủy xuyên, nuông chiều cho hư mới dễ dàng xuất hiện nguy hiểm.

Ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng giãy dụa càng ngày càng yếu, xác ngoài cứng rắn của chúng bị Thôn Phệ Kim Ti mãnh liệt ăn mòn dần dần nghiền nát, hòa tan, hơi thở tính mạng theo lực lượng bị lấy ra từng giọt từng giọt yếu bớt, sau khi trong cơ thể chúng một điểm năng lượng cuối cùng cũng bị Thôn Phệ Kim Ti lấy xong, tính ăn mòn kịch độc mãnh liệt cũng đồng thời mang đi tính mạng chúng.

Đường Tam không dám trì hoãn thời gian, hắn cần phải ở trong vòng một canh giờ hấp thu ba cái hồn hoàn, thời gian gấp gáp. Cảm nhận được ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng chết, lập tức thu hồi Thôn Phệ Kim Ti, nhưng lại không thu hồi Bát Chu Mâu lại, lấy trạng thái tốt nhất bắt đầu hấp thu hồn hoàn.

Nhưng việc ngoài ý muốn vẫn xảy ra, khi Đường Tam phóng xuất ra vũ hồn Hạo Thiên Chuy, lúc hướng một con Thiên Quân Nghĩ Hoàng phát ra hồn hoàn triệu hoán, ba đạo hắc khí đồng thời từ trong cơ thể ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng phóng thích ra, hồn hoàn hóa thành mầu đen hơi đỏ đồng thời hướng về Hạo Thiên Chuy mà đến.

Một màn này dọa Đường Tam giật mình, hắn rõ ràng chỉ là hướng một đầu Thiên Quân Nghĩ Hoàng phát động triệu hoán mà thôi, nhưng không ngờ lại xuất hiện phản ứng của cả ba, đây là xảy ra chuyện gì?

Bất quá rất nhanh hắn hiểu được nguyên nhân trong đó. Hắn hiện tại đã có được mười bốn cái hồn hoàn, đối với hồn hoàn có lực hút cực lớn hơn nữa Hạo Thiên Chuy vừa lại tu luyện Đại Tu Di Chuy bá đạo cỡ nào. Mặc dù hắn

chỉ là hướng thi thể một con Thiên Quân Nghĩ Hoàng phát động triệu hoán, nhưng thi thể ba huynh đệ khoảng cách gần, khí phách Hạo Thiên Chuy cường đại trước mặt, thế nên đều xuất hiện phản ứng, ở trong tuyệt đối áp chế đồng thời hướng về Hạo Thiên Chuy bay lại.

Như thế nào? Mắt thấy ba hồn hoàn mầu đen trong đó nhuộm chút mầu đỏ bay tới, hiện tại Đường Tam chỉ có hai lựa chọn, một là lập tức buông bỏ ba hồn hoàn này, tùy ý chúng ở không trung tán đi, tiếp tục một lần nữa tìm kiếm hồn thú thích hợp cho mình. Một cách khác, chính là đồng thời đem chúng phụ gia ở trên Hạo Thiên Chuy, đồng thời tiến hành hấp thu.

Đồng thời hấp thu ba cái hồn hoàn, tại cả hồn sư giới cũng không có tiền lệ. Cũng chỉ có Đường Tam cùng Bỉ Bỉ Đông có được song sinh vũ hồn mới có khả năng đối mặt loại tình huống này. Nhưng là hồn sư lúc hấp thu hồn hoàn cẩn thận cỡ nào, đồng thời xuất hiện hai cái trở lên mà có thể hấp thu hồn hoàn đã là khả năng cực hiếm rồi. Trước kia, có thể nói căn bản là không từng xuất hiện tình huống cùng loại, vì thế nhất thời Đường Tam gặp phải lựa chọn gian nan. Đồng thời hấp thu ba cái hồn hoàn thì tình huống gặp phải có thể nói còn là một ẩn số. Nhưng nếu như buông tha cho ba cái hồn hoàn này, lại đi tìm kiếm hồn thú có tu vi năm vạn năm trở lên thì khẳng định sẽ tốn thời gian rất nhiều. Vận khí sẽ không nương theo hắn, hồn thú năm vạn năm cũng không phải dễ dàng tìm kiếm như vậy, càng huống chi còn muốn thích hợp với Hạo Thiên Chuy mới được.

Nhớ tới lúc trước Bát Chu Mâu đem ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng toàn diện áp chế, lại nhìn liếc mắt một cái Hải Thần Tam Xoa Kích bên người, Đường Tam cắn mạnh răng, thế nên ba cái hồn hoàn đồng thời trùm vào Hạo Thiên Chuy. Thực lực cường đại làm hắn tin tưởng chắc chắn chưa bao giờ có người thử qua như thế này? Lấy thân thể bán thần của chính mình, chẳng lẽ còn sợ ba cái hồn hoàn chưa đạt tới tu vi mười vạn năm sao?

Nếu như là trước kia thì Đường Tam có lẽ sẽ không lựa chọn như vậy, nhưng từ khi Đường Hạo đem Đại Tu Di Chuy truyền thụ cho hắn xong, theo tu luyện Đại Tu Di Chuy, khí phách Đường Tam ngày càng tăng lên. Lúc này vừa là cấp cho Hạo Thiên Chuy thêm vào hồn hoàn, hơi thở Hạo Thiên Chuy trầm trọng làm hắn đưa ra lựa chọn cực kỳ kiên định.

Ba cái hồn hoàn đồng thời trùm vào Hạo Thiên Chuy trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy *"oanh"* một chút, một cỗ năng lượng mênh mông không gì sánh nổi trong nháy mắt từ Hạo Thiên Chuy thâm nhập vào trong cơ thể. Đó hoàn toàn là hồn lực thuộc tính lực lượng, giống như là lúc ở trên Hải Thần đảo đối mặt với Kinh đào hãi lãng đánh sâu vào. Cả than thể Đường Tam đều ở dưới lực đánh sâu kia trong nháy mắt thoát ly mặt đất, bị đánh bay về phía sau mấy chục thước rồi mới rơi trên mặt đất.

Hạo Thiên Chuy màu đen trong tích tắc hoàn toàn biến thành màu đỏ. Năng lượng mãnh liệt chấn động làm mặt đất chung quanh thân thể Đường Tam từng tấc, từng tấc nứt ra.

Hồn hoàn đối với vũ hồn là rèn luyện cùng tiến hóa, thay đổi phẩm chất vũ hồn kém một ít, đồng thời phụ gia ba cái hồn hoàn sợ rằng sẽ khiến cho vũ hồn bị bạo liệt. Nhưng Hạo Thiên Chuy cũng không vậy, nó là tồn tại bậc nào? Trấn tông chí bảo của tông môn Đệ nhất thiên hạ. Tại nơi năng lượng khổng lồ đánh sâu vào, mặc dù toàn thân trở nên đỏ rực, nhưng lại mạnh mẽ đem ép năng lượng ba cái hồn hoàn rồi hoàn toàn thu nạp, đồng thời tự thân đã có năm cái hồn hoàn đều phát sáng lên, khuếch tán thành năm quầng sáng thật lớn thủ hộ bản thể Hạo Thiên Chuy, rồi tùy ý để ba cỗ cự lực đánh sâu vào, áp chế chúng không thể rời chuy đi, lại càng sẽ không bởi vậy mà nghiền nát.

Cùng lúc đó, Sát Thần lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy cũng đã nở rộ ra hào quang huyết sắc, sát khí mạnh mẽ cùng bá đạo của Hạo Thiên Chuy hòa hợp nhất thể, phối hợp năng lượng năm cái hồn hoàn đem ba cái hồn hoàn toàn áp chế, thật sự làm cho những năng lượng này toàn bộ dung nhập đến trong cơ thể Đường Tam.

Hạo Thiên Chuy là không có vấn đề, nhưng Đường Tam lại gặp phải vấn đề lớn, năng lượng trong nháy mắt tràn vào cơ thể thật sự là quá mức đáng sợ, cơ hồ thoáng cái đã đem nội lực Huyền Thiên Công đánh cho tán loạn. Tuy Đường Tam đã có chuẩn bị, nhưng vẫn là trước mắt tối sầm, suýt nữa bị bất tỉnh tại chỗ.

Cắn chặt hàm răng, Đường Tam gầm lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cả người giống như là Nộ Mục kim cương, vào lúc này, hắn không thể

sử dụng Lam Ngân lĩnh vực, bởi vì hắn phóng thích chính là vũ hồn Hạo Thiên Chuy. Nếu dựa vào kĩ năng Hải Nạp Bách Xuyên của Lam Ngân lĩnh vực, thông qua rừng rậm lam ngân thảo trợ giúp thì tốt hơn một chút. nhưng hiện tại lại chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Đến đây đi, Đường Tam trong lòng điên cuồng hét lên một tiếng, tay trái giơ lên, đặt tại vị trí trái tim của mình, tụ tập Huyền Thiên Công bảo vệ tâm mạch, tay phải cầm Hải Thần Tam Xoa Kích. Một đạo Hải Thần ánh sáng trực tiếp rót vào trong Hải Thần chi tâm, trong nháy mắt đem mình cùng Hải Thần Tam Xoa Kích gắn bó nhất thể. Cùng lúc đó, Bát Chu Mâu sau lưng hoàn toàn kéo dài ra, kim quang, hơi thở cường đại của Bát Chu Mâu bị Đường Tam dựa vào tinh thần lực cuồn cuộn kéo vào trong cơ thể, phối hợp nội lực Huyền Thiên Công chống lại, ngăn cản được ba cỗ cự lực hòa hợp nhất thể đánh sâu vào.

Thân thể Đường Tam trở thành chiến trường song phương va chạm, đồng thời hấp thu ba cái hồn hoàn thì năng lượng thật sự rất khổng lồ, cũng may mắn cho Đường Tam là trong cơ thể thì kinh mạch, huyết nhục đều đã tăng lên tới bán thần cảnh giới lúc này mới không bị vỡ nát. Trong cơ thể, mỗi một kinh mạch đều bị khuếch trương tới cực hạn, áp lực mãnh liệt áp bách làm tốc độ lưu động máu Đường Tam trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần, trái tim nhảy lên, thật sự tiếp gấp mười lần tốc độ tuần hoàn máu.

Tín niệm cố chấp không gì sánh nổi, khí phách trong lòng lan tràn, cũng ở một khắc này Đường Tam đột nhiên hiểu được chân lý Đại Tu Di Chuy. Cũng hiểu được phụ thân tại sao có thể dựa vào Đại Tu Di Chuy lấy yếu thắng mạnh.

Chân lý Đại Tu Di Chuy chính là, một khi phát động, cũng chỉ có một loại tín niệm, thắng lợi. Trước mặt Đại Tu Di Chuy, không có địch nhân cường đại, chỉ có chính mình đánh tan địch nhân. Tín niệm cực kỳ cố chấp đó mới có thể đem khí phách Đại Tu Di Chuy hoàn toàn bày ra, dung nhập đến xương cốt.

Giống như là ở trong cơ thể của mình thi triển Đại Tu Di Chuy, đối mặt ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng biến thành hồn hoàn mang đến năng lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, Đường Tam không có bất cứ ý tứ dẫn đạo nào, thúc giục toàn bộ lực lượng mang theo khí phách không gì sánh nổi trực tiếp đi

tới. Cũng ở lúc này hắn rốt cuộc chính thức luyện thành Đại Tu Di Chuy.

Oanh –

Lần đầu tiên va chạm, Đường Tam thất khiếu phun huyết, cả thân thể mạnh mẽ từ trên mặt đất bắn đứng lên, mang theo Hải Thần Tam Xoa Kích nặng nề mà té ở trên mặt đất. Hai cỗ cự lực va chạm, ít nhất có một cái kinh mạch chủ, hơn mười cái kinh mạch chi nhánh bị nghiền nát. Thống khổ kịch liệt trong nháy mắt cuốn sạch toàn thân làm cả người Đường Tam đều hiện ra một tầng huyết sắc.

Nhưng dù là như vậy, hắn vẫn duy trì tư thế ngồi, lại là căn bản mặc thương thế không chút do dự thúc giục năng lượng còn sót lại trong nháy mắt hợp thành đệ nhị, tam đánh sâu vào, thậm chí xâm nhập sâu vào trong người hắn, sau khi năng lượng này bị đánh lui còn không có phát động công kích, đệ nhị, tam công kích của Đường Tam cũng đã trực tiếp vọt đi tới.

Nếu có người chứng kiến một màn này, nhất định sẽ cho rằng Đường Tam điên rồi, đây chính là lấy thân thể làm chiến trường! Hắn làm như vậy, đầu tiên bị thương chính là thân thể của mình. Nhưng là, có một số việc không thể giảng giải đạo lý, đó chính là lúc này Đường Tam chính là làm như vậy. Mạnh mẽ va chạm lần nữa, một lần này, các loại năng lượng nọ bị khí phách mạnh mẽ đè ép hoàn toàn hòa hợp nhất thể, hóa thành Chuy hình, giống như là Hạo Thiên Chuy, lần nữa đi tới.

Lần đầu tiên oanh kích, năng lượng hồn hoàn ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng ngưng tụ bị chấn bay về phía sau, bị chấn nát dung nhập trong cơ thể Đường Tam cũng không nhiều, nhưng là, chúng cũng cần phải trải qua thời gian ngưng tụ mới. Đường Tam lại căn bản là không cho chúng có cơ hội ngưng tụ. Năng lượng mênh mông còn chưa có hoàn thành lần thứ hai ngưng tụ, thì công kích của hắn đã tới rồi.

Tiếng nổ kịch liệt lần nữa vang lên, trong miệng mũi tai Đường Tam, màu vàng kim nhạt, máu tươi nhất thời phun ra cả ngụm, nơi đi qua, ngay cả chung quanh cây cối đều bị huyết vụ trong nháy mắt phá hủy. Mà thân thể của hắn lần nữa bởi vì chấn động kịch liệt mà dựng đứng, nặng nề té ở trên mặt đất.

Ngay sau đó,Chân phải Đường Tam sáng lên, hào quang màu đỏ hỗn hợp hào quang màu vàng lam trong nháy mắt lan tràn toàn thân. Hồn cốt chân phải của Lam Ngân Hoàng, kĩ năng chữa trị tự động dẫn phát ra. Có thể thấy được thân thể Đường Tam hiện tại không ổn đến cỡ nào.

Lúc này Đường Tam, đã hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái Đại Tu Di Chuy, chẳng thèm quan tâm điều gì, thậm chí còn không có suy nghĩ nếu như lúc này bên ngoài xuất hiện một con hồn thú thì phải làm sao bây giờ. Mà đúng là bởi vì hắn không hề cố kị lần thứ hai công kích, năng lượng hồn hoàn vô cùng cường đại bị mạnh mẽ trấn áp, Lực kinh khủng đánh vào suy yếu rất nhiều. Lần nữa bay ra thì tốc độ ngưng tụ cũng chậm.

Mà lúc này, Đường Tam lại không có phát ra công kích lần thứ ba nữa, mà là ngừng lại. Nhưng hắn dừng lại cũng không phải bởi vì trong cơ thể kinh mạch nhiều chỗ tổn hại hoặc là hậu lực kém cỏi, mà là mang theo một loại tâm tính khinh miệt, đứng ở đỉnh cao vương giả nhìn xuống đoàn năng lượng hồn hoàn khổng lồ đó.

Ta như vậy đem ngươi hấp thu, đó là khi dễ ngươi. Ngươi không phải muốn ngưng tụ sao? Tốt lắm, ta sẽ cho ngưpi thoải mái mà ngưng tụ, ngươi ngưng tụ được thì sao chứ?

Đây mới là nguyên nhân Đường Tam dừng lại, hắn đã hoàn toàn tiến nhập trạng thái bá đạo, tín niệm cố chấp làm năng lượng toàn thân hắn toàn bộ hòa hợp nhất thể, Hạo Thiên Chuy đỏ bừng càng như là sinh trưởng ở trên tay trái của hắn, phía trên không ngừng sáng lên từng đạo kim sắc hoa văn, tựa hồ hưng phấn đến cực điểm la lên.

.....

"Tiểu Tam, người đối vũ hồn có ý kiến gì không? Ngươi cho rằng vũ hồn là cái gì?" Đại sư mỉm cười nhìn đệ tử vừa mới nhận, hướng hắn hỏi.

Đường Tam còn không đến bảy tuổi chớp chớp mắt,*"Sư phụ, con cảm giác được vũ hồn là một bộ phận thân thể chúng ta, hoặc có thể nói là một loại hình thái tồn tại khác của bản thân vậy."*.

Đại sư kinh ngạc nhìn hắn,*"Xem ra ta thật sự không có nhận sai đồ đệ, ngươi là thiên tài. Lấy độ tuổi này của ngươi mà có thể nghĩ đến thế này, thật là làm ta giật mình. Ngươi nói không sai, vũ hồn chính là một bộ phận thân thể chúng ta. Càng chuẩn xác mà nói, bản thể cùng vũ hồn là chúng ta, thân mình chính là một đôi song sinh tử. Chẳng qua là lấy bản thể làm chủ đạo. Mà tu luyện vũ hồn, làm cho nó cùng bản thể chúng ta cộng đồng phát triển, đây là đối với huynh đệ này đối xử tử tế tốt nhất. Ngươi hiểu được chứ?".*

Đường Tam gật đầu,*"Nhưng sư phụ, nếu như vũ hồn cùng bản thể chúng ta song sinh tử, vậy tại sao chúng ta có thể suy nghĩ, mà vũ hồn không có năng lực suy nghĩ chứ?".*

Đại sư lắc đầu, mỉm cười nói:*"Không, ngươi sai lầm rồi, vũ hồn cũng không phải không có tư tưởng. Trái ngược, vũ hồn cũng có linh hồn của chính mình, chỉ là chúng ta không cảm giác được mà thôi. Muốn làm cho nó thật sự trở nên cường đại thì đầu tiên ngươi sẽ phải hiểu rõ nó. Sẽ có một ngày, ngươi có thể phát hiện người này có chủ tâm song sinh tử, ngươi dùng hành động hướng hắn chứng minh chính mình, làm cho hắn hoàn toàn tiếp nhận ngươi. ngươi mới có thể được nó chính thức thừa nhận, làm cho huynh đệ các ngươi không còn phân biệt. Cũng mới có thể chính thức phát huy ra lực lượng của nó ".*

"Sư phụ, con phải nên làm như thế nào mới có thể chính thức cảm nhận được vũ hồn của ta muốn cái gì chứ?".

Đại sư lắc đầu, nói:*"Ta cũng không biết, mỗi cái vũ hồn đều có đặc tính thuộc về mình,việc này chỉ có thể dựa vào chính ngươi đi tìm. Ta chỉ có thể chỉ ra cho ngươi một con đường, nhưng lại không thể mang ngươi đi. Ngươi hiểu được chứ?".*

.....

Lam Ngân Hoàng, bởi vì A Ngân truyền cho Đường Tam là hồn cốt đùi phải Lam Ngân Hoàng, còn có huyết mạch hoàng giả đem chủ tâm hiện ra ở trước mặt Đường Tam, làm cho hắn có thể hoàn toàn nắm giữ. Mà Hạo Thiên Chuy thì sao? Ngay lúc này, Nội tâm thế giới Đường Tam tràn ngập cuồng phách

chi khí, rốt cuộc cũng kích phát vũ hồn chi tâm, được vũ hồn trấn tông thiên hạ đệ nhất môn thừa nhận.

------oOo------

Chương 475: Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biên: dphilong (A Phì)

Trong trạng thái điên cuồng mà mạnh mẽ, Đường Tam đã hoàn toàn quên đi đau đớn, dùng khí phách mà ngưng tụ toàn bộ năng lượng của mình, sau đó, bất luận là năng lượng của Hải Thần ánh sáng, tinh thần lực, nội lực của Huyền Thiên công, khí tức của bát chu mâu, khí tức của Hạo Thiên Chuy, tất cả đều không phân biệt, đã hoà hợp lại thành một thể. Đường Tam cảm giác được rõ ràng, toàn bộ lực lượng của mình chính là một thanh Hạo Thiên Chuy trong cơ thể, vẫn là sử dụng Hạo Thiên Chuy của Đại Tu Di Chuy.

Năng lượng của ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng rốt cục từ trạng thái bị đánh tan một lần nữa ngưng tụ lại ở cùng một chỗ, thế nhưng, cũng đã không còn lực trùng kích như lúc trước, chỉ là ngưng tụ nơi đó, dường như bởi vì khiếp đảm trước khí phách ngất trời của Đường Tam mà không dám lại tiếp tục trùng kích.

Ngươi không đến sao? Tốt thôi, ta sẽ đến!

Năng lượng mạnh mẽ được tinh thần lực của Đường Tam khống chế tiếp tục mang theo khí thế trước nay chưa từng có, năng lượng khổng lồ của Hạo Thiên Chuy trực tiếp đánh xuống luồng năng lượng kia.

Rầm rầm rầm rầm rầm- mỗi một tiếng nổ mà bên ngoài không thể nào nghe được không ngừng nổ trong cơ thể Đường Tam, mỗi một kích xuất ra, năng lượng ngưng tụ của hồn hoàn ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng lại bị đè ép mấy phần, năng lượng vỡ ra trực tiếp bị Đường Tam dùng Hạo Thiên

Chuy cắn nuốt, mạnh mẽ đồng hoá, căn bản không cho nó một chút cơ hội nào để mà giãy dụa.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết mình đã xuất ra bao nhiêu chuy, đến cuối cùng, đoàn năng lượng còn thừa không nhiều lắm của hồn hoàn cũng chủ động nghênh đón, trực tiếp lấy chính bản thân mình mà dung nhập với luồng năng lượng khổng lồ của Đường Tam. Dù vậy Đường Tam vẫn có cảm giác chưa thấy vừa ý.

Dùng phương pháp như vậy mà hấp thu hồn hoàn, Đường Tam không biết phụ thân mình đã từng trải qua hay chưa, nhưng cảm giác tràn đầy thống khoái này thậm chí so với cảm giác võ hồn đã thêm được hồn hoàn bản thân còn thấy thoải mái nhiều hơn.

Không còn mục tiêu để công kích, trạng thái điên cuồng dần dần nhạt đi, đến lúc này Đường Tam mới chú ý, kinh mạch trong cơ thể mình đã trở nên rất tán loạn, rất tan nát, thống khổ kịch liệt kéo tới, nhưng hắn vẫn cắn răng chống chọi, không để cho mình hôn mê. Sau đó, trong đầu hắn hiện lên câu nói của phụ thân, vĩnh viễn phải đứng thật thẳng, cho dù có chết đi nữa!

Lúc này khắp trên thân thể Đường Tam đều có từng điểm màu vàng nhạt, đó là máu tươi mà hắn phun ra trong lúc cơ thể bị trùng kích, lúc hắn mở hai mắt ra, cảm giác trước mắt mình là một mảng mơ hồ, muốn nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh cũng không làm được. Chính vì lấy thân thể mình làm chiến trường cho nên tự tạo ra tổn thương thật lớn, nếu không phải thân thể hắn đã đạt tới cảnh giới bán thần, sợ rằng lúc này đã mất mạng.

Mơ mơ hồ hồ thấy Hải Thần Tam Xoa Kích cắm bên cạnh mình, lúc nãy trong khi điên cuồng công kích, nương theo sự chấn động của thân thể, hắn đã bỏ ra Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay.

Đường Tam thong thả giơ tay phải lên, cánh tay phải dường như đeo một khối chì cực kỳ nặng, nhưng hắn vẫn cắn răng chống đỡ, nhích từ từ về phía Hải Thần Tam Xoa Kích. Ý chí của hắn sau khi trải qua trận chiến trong cơ thể lúc nãy đã tăng lên một lần nữa, có thể nói, trận chiến trong cơ thể này so với lúc hắn thật sự đối đầu với ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng còn nguy hiểm hơn nhiều. Thậm chí không kém hơn lúc đối mặt với Ám Ma Tà

Thần Hổ, nhưng hắn vẫn chống chọi được, giống như đã vượt qua một cái vực sâu.

Cánh tay phải rốt cục đã chạm đến Hải Thần Tam Xoa Kích bên cạnh, tay phải da dẻ tái nhợt nắm lấy cái cán nặng nề của Hải Thần Tam Xoa Kích. Cảm giác lạnh lẽo thông qua lòng bàn tay truyền khắp toàn thân, khí tức kia hoà lẫn với nhau làm tinh thần Đường Tam chấn động. Vừa dùng lực mạnh một chút, đau đớn kích liệt giống như toàn thân bị xé rách vậy, nhưng Đường Tam vẫn bằng vào lực lượng của cánh tay phải mạnh mẽ kéo thân thể của mình đi.

Khi hắn kéo chính mình đến bên cạnh Hải Thần Tam Xoa Kích, làm một động tác là tựa lưng của mình vào đó, chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng đã làm hắn phun ra liên tiếp mấy ngụm máu tươi, nhưng trong cơ thể lại thấy thoải mái rất nhiều. Khoanh chân ngồi xuống, cắn chặt hàm răng cố nén đau nhức ở khắp nơi, cứng rắn duy trì một chút thanh tĩnh ở linh đài mà bắt đầu tu luyện.

Đường Tam không chút do dự đem toàn bộ năng lượng còn sót lại trong cơ thể rót vào đùi phải của mình, khởi động năng lực chữa trị của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải. Lúc này, hắn phát hiện sáu khối hồn cốt trong cơ thể mình trở nên cực kỳ nóng bỏng, cảm giác nóng bỏng này giúp hắn giảm bớt đi vài phần thống khổ.

Một tia ánh sáng màu vàng lam từ đùi phải lan ra, rồi sau đó tràn ngập khắp nơi trên cơ thể Đường Tam, giống như thân thể hắn bị một cái lưới thật to màu vàng lam bao phủ. Năng lực chữa trị cường đại bắt đầu phát huy tác dụng, kinh mạch hỗn loạn trong cơ thể Đường Tam, kinh mạch bị phá nát đều đang khôi phục với tốc độ kinh người.

Dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán phát sáng lên, Hải Thần Tam Xoa Kích bị Đường Tam nắm chặt trong tay dần dần phát sáng lên, hoa văn màu vàng rực rỡ cùng ánh sáng màu vàng lam trên người Đường Tam hoà lẫn với nhau. Năng lượng của Hải Thần cũng truyền vào cơ thể Đường Tam, cùng với năng lực chữa trị của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải dung hợp lại, làm cho tốc độ khôi phục thân thể cường hãn của Đường Tam lại càng nhanh hơn nữa.

Khi cơn thống khổ cực độ rút đi từng chút, thật ra cũng là một thứ sảng khoái, lúc này Đường Tam cảm thụ được khoái cảm này. Nhất là hắn dùng tinh thần lực nhìn vào bên trong, mắt thấy từng đường kinh mạch hỗn loạn bắt đầu khôi phục đúng chỗ vốn có của nó, kinh mạch bị phá nát sinh sôi trở lại rất nhanh. Thậm chí ngũ tạng lục phủ có chút lệch vị trí một lần nữa trở về vị trí cũ, cảm giác này giống như vừa mới trùng sinh. Mỗi đường kinh mạch thông suốt đều lập tức khiến cho năng lượng trong cơ thể hắn tự động đi qua, trong nháy mắt tăng lên gấp vài lần, lưu chuyển thông suốt trong kinh mạch, lực lượng vốn cường đại bắt đầu tụ hợp từng giọt một.

Nương theo công lực tăng lên từng chút một, trong lúc Đường Tam hô hấp, Huyền Thiên công như sương mù bắt đầu xuất hiện, nhưng lúc này sương mù bắt đầu chuyển màu, vốn màu trắng giờ biến thành màu vàng, trong đó dĩ nhiên có nguyên nhân ánh sáng màu vàng lam bên ngoài thân hắn cùng với ánh sáng của Hải Thần Tam Xoa Kích.Thế nhưng bản thân sương mù trong cơ thể Đường Tam phóng xuất ra cũng không còn là màu trắng đơn thuần, mà toả ra một chút vàng nhạt. Đồng thời Đường Tam cũng phát hiện, lúc kinh mạch của mình khôi phục, hồn lực tăng lên rất nhanh, hơn nữa màu vàng của kinh mạch, gân cốt, nội phủ cũng đều đậm hơn rất nhiều.

Đây là tác dụng do Đường Tam hấp thu ba cái hồn hoàn, cũng là vì hắn rốt cục đã được Hạo Thiên chuy toàn diện thừa nhận, bản thân và võ hồn có sự khế hợp làm cho thân thể lại có tiến hoá. Mặc dù hắn chưa đi tiếp nhận Hải Thần truyền thừa, nhưng song sinh võ hồn cùng sáu khối hồn cốt đã làm cho hắn tiếp cận thần cấp ngày một gần hơn, ít nhất sự cứng rắn của thân thể đã phát triển theo hướng ấy.

Mà Bỉ Bỉ Đông cho dù cũng có song sinh võ hồn cũng không xuất hiện tình huống như thế này, đây có liên quan với tác dụng của Đường Tam năm đó ăn hai gốc tiên thảo cùng luyện kim thân nơi Băng Hoả Lưỡng Nghi Nhãn. Cơ sở của năm đó cho đến hiện tại mới hoàn toàn phát huy ra hết, thêm vào Đường Tam được thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích, cùng là song sinh võ hồn giống như Đường Tam, nhưng Bỉ Bỉ Đông vẫn có chênh lệch không nhỏ về phương diện thân thể. Nếu không, Đường Tam sao có thể chống lại Bỉ Bỉ Đông?

Cũng như bên trong, màu vàng kim nhạt bên ngoài cũng dần dần biến thành màu trắng thuần khiết, nhưng cũng chỉ là lúc ẩn lúc hiện, màu vàng nhạt và màu vàng lẫn lộn, dù sao, bản thể Đường Tam vẫn chưa chân chính tiến vào cảnh giới thần cấp, muốn đem thân thể hoàn toàn tu luyện đến thần cấp cũng là không thể. Nếu như thực sự như vậy, đối với hắn mà nói ngược lại là phiền toái. Bởi vì cảnh giới và tu vi chưa đạt tới, nhưng thân thể lại đạt tới thần cấp trước, sẽ gây trở ngại cho sự đề thăng của hai cái kia.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khí tức của Đường Tam phóng thích ra ngày càng mạnh mẽ, khí tức tiếp cận với thần này làm cho chung quanh đều nhốn nháo, đặc biệt nơi đây vốn là trung tâm của Tinh Đấu đại sâm lâm, tất cả hồn thú đều biết, ở đây có một hồn thú cường đại nhất đang sống, không con nào dám bén mảng đến đây. Mà lúc này khí tức trên người Đường Tam phóng thích ra, làm cho tất cả hồn thú trong phạm vi trăm dặm đều cảm giác được mà sợ run từ trong ra ngoài, không tự giác mà di chuyển sang hướng khác.

Đây cũng không phải là hiệu quả sinh ra lúc Đường Tam cùng ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng chiến đấu, mà là sinh ra lúc hắn bắt đầu điên cuồng công kích năng lượng dung hợp của ba cái hồn hoàn trong cơ thể.

Ngay cả chính Đường Tam cũng không biết, lúc hắn dùng toàn lực công kích năng lượng dung hợp của ba cái hồn hoàn trong cơ thể, mỗi lần va chạm kịch liệt, sẽ có một vòng khí màu vàng từ trên người hắn khuếch tán ra. Vòng khí màu vàng ấy cũng không có năng lực công kích, chỉ là phóng thích khí tức, nhưng đây lại là khí tức phóng thích của cường giả, thử hỏi, với thực lực Đường Tam, thêm vào trạng thái điên cuồng lúc đó của hắn, có bao nhiêu hồn thú không sợ hãi chứ? Đó chính là ba động kinh khủng trộn lẫn hỗn tạp giữa một tia khí tức thần cấp của bát chu mâu với khí tức của thần khí chân chính của Hải Thần Tam Xoa Kích. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến cho không có bất cứ hồn thú nào có thể đến đây quấy rầy hắn từ lúc hắn bắt đầu hấp thu hồn hoàn cho đến bây giờ.

Một lần hấp thu ba cái hồn hoàn, chưa từng có trong lịch sử của giới hồn sư, huống chi là hấp thu cùng lúc.Việc làm hiện tại của Đường Tam, có thể nói là khai sáng đầu tiên của giới hồn sư, dưới các điều kiện phụ trợ cũng thật sự giúp cho hắn thành công. Thân thể tăng lên hai võ hồn, mười bảy cái hồn

hoàn làm cho thực lực của hắn lại tiến hoá.

Lúc thân thể hắn dưới tác dụng của kỹ năng hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải- dã hoả thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sanh- được chữa trị xong, Đường Tam vừa vui mừng vừa sợ hãi phát hiện, hồn lực mình tăng lên một bước dài, mặc dù không đột phá chín mươi cấp, nhưng trải qua lúc trước cắn nuốt năng lượng của Nhân Diện Ma Chu Hoàng, sau lại cắn nuốt ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng cấp bậc chín vạn năm cùng với hồn hoàn của chúng, hồn lực của hắn đã tăng vọt về chất, khoảng cách từ chín mươi lăm cấp đột phá đến chín mươi sáu cấp chỉ còn cách có một đường tơ.

Đây cũng là nhờ song sinh võ hồn mang đến chỗ tốt, phong hào đấu la bình thường sau chín mươi sáu cấp, cũng chỉ có thể bằng vào bản thân mà khắc khổ tu luyện, sao có thể giống như Đường Tam tiếp tục thông qua hấp thu hồn hoàn của hồn thú cường đại để tăng hồn lực của mình lên? Đó là nhờ vào chín cái hồn hoàn cường đại của võ hồn thứ hai Hạo Thiên chuy trợ giúp Đường Tam duy trì sự tăng tiến hồn lực. Ưu thế của song sinh võ hồn đến lúc này mới thật sự thể hiện ra, Bỉ Bỉ Đông có thể ở độ tuổi như vậy mà tu đến chín mươi chín cấp cũng là có quan hệ rất lớn đến phương diện này.

Năng lượng bên ngoài cơ thể dần dần gom lại, dung hợp với bản thân, cảm giác nóng rực của sáu khối hồn cốt truyền đến cũng dần dần mất đi, toàn thân trên dưới đều mang lại cho Đường Tam một cảm giác hoàn toàn thông suốt, tinh thần lực của hắn đã có xu thế khống chế chính xác đến từng sợi hồn lực nhỏ nhất trong cơ thể.

Hít một hơi sâu, Đường Tam chậm rãi mở hai mắt, ý niệm vừa động, cả người đã từ mặt đất bay lên lơ lửng, hắn cũng không có sử dụng một chút hồn lực nào,chỉ bất quá là do ý niệm thúc đẩy thân thể phát sinh biến hoá mà thôi, tựa hồ hắn hiện tại đã có thể hoàn toàn thoát khỏi lực hút của đất vậy.

Hai chân đứng vững vàng trên mặt đất, giờ phút này, Đường Tam không nhịn được giơ cao Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, ngửa mặt lên trời huýt một tiếng dài. Tiếng huýt gió réo rắt nương theo năng lượng trong cơ thể hắn bốc lên ngày càng dâng cao, khí phách *"Ta đã thành công"* rung động cả toà Tinh Đấu đại sâm lâm.

Sắp chín mươi sáu cấp, lúc đối mặt với Thâm Hải Ma Kình Vương tất nhiên lại càng nắm chắc, cảm thụ được Hải Thần Tam Xoa Kích cùng với mình càng thêm hoà hợp năng lượng ba động của Hải Thần, vẻ hưng phấn trên mặt Đường Tam khó có thể che giấu. Sau khi tu luyện Đại Tu Di chuy, tính cách hắn xuất hiện thay đổi rất nhỏ, trầm ổn nội liễm không phóng đãng không kềm chế như trước kia. Nếu như nói trước kia hắn giống mẫu thân A Ngân, nhưng bây giờ tính cách hắn lại có chiều hướng giống phụ thân hơn. Trầm ổn mà khí phách.

- Hấp thụ tốt cả rồi sao?

Khi tiếng huýt gió của Đường Tam dần dần tan biến, lúc cả người đang đắm chìm trong hưng phấn và vui sướng, đột ngột không hề báo trước, một âm thanh nhàn nhạt giống như một gáo nước lạnh xối lên đầu, vang lên bên cạnh hắn.

Linh hồn rung mình một cái, phản ứng đầu tiên của Đường Tam là thân thể lùi nhanh, Hải Thần Tam Xoa Kích xuất ngang ra, hướng về phía thanh âm truyền tới vẽ ra một vòng ánh sáng.

Thanh âm bất thình lình làm cho hắn chấn động thật mạnh, phải biết rằng, lúc hắn chiến đấu với ba cỗ năng lượng kia trong cơ thể, hắn vẫn phóng thích tinh thần lực của mình, cảm nhận được hết thảy xung quanh. Tuy hắn rơi vào trạng thái điên cuồng, cũng không thể không quan tâm đến động tĩnh ở chung quanh, dù sao hắn cũng không thể để cho bản thân rơi vào hiểm địa. Chính là, từ đầu đến cuối, hắn cũng không cảm giác được ngoài mình và ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng ra còn bất cứ tánh mạng cường đại nào tồn tại, thế nhưng thanh âm này lại xuất hiện đột ngột.

Không nghi ngờ gì, tinh thần lực của chủ nhân thanh âm này cao hơn Đường Tam, hơn nữa chênh lệch không ít, nếu không hắn làm sao có thể ẩn núp thong dong dưới sự dò xét toàn diện của tinh thần lực Đường Tam mà không bị phát hiện chứ? Trong những cường giả mà Đường Tam nhận biết, dù cho là Bỉ Bỉ Đông cũng không có năng lực như vậy! Thực lực của hắn đạt được tới trình độ như bây giờ, cho dù là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây hay là chính ông cố của mình ở đây, Đường Tam cũng có thể nắm chắc thông qua tinh thần lực của mình dò xét mà tìm được dấu vết tồn tại của bọn họ.

Lúc gặp nguy hiểm, thường thường cũng là lúc đầu óc của Đường Tam thanh tĩnh nhất, hắn trong nháy mắt làm cho mình tỉnh táo lại từ trong hưng phấn và vui sướng, cấp tốc phân tích nơi phát ra thanh âm này. Cơ hồ là trong nháy mắt hiện ra trong đầu ba loại khả năng có thể không bị phát giác dưới tinh thần lực của mình.

Khả năng thứ nhất, chính là chủ nhân thanh âm này sở hữu một loại kỹ năng ẩn thân giống như Hãn Hải Hộ Thân Tráo của mình, hơn nữa cái kỹ năng ẩn thân này còn có khả năng chống lại năng lực dò xét của tinh thần lực. Khả năng thứ hai, chính là gặp phải một gã thuần khiết mẫn công hệ phong hào đấu la, màcũng tương đương với võ hồn Tiêm Vĩ Vũ Yến của Bạch Trầm Hương tu luyện hơn chín mươi cấp, bằng vào tốc độ nhanh đến mức không gì sánh kịp, cũng có cơ hội thoát khỏi sự dò xét của tinh thần lực của mình. Nếu như là hai loại khả năng này, đối với Đường Tam cũng không có gì đáng ngại. Nhưng hắn sợ chính là khả năng thứ ba. Chủ nhân thanh âm này về mặt tinh thần lực có thể hoàn toàn áp chế mình, như vậy, hắn có thể ung dung xuất hiện bên cạnh mình mà không hề bị mình phát giác. Mà loại địch nhân như vậy, chính là một sự uy hiếp chí mạng.

- Không cần khẩn trương, nếu như ta muốn giết ngươi, lúc nãy ngươi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!

Thanh âm bình tĩnh tiếp tục vang lên, lúc này Đường Tam phân biệt được, đây là thanh âm của một nữ nhân, theo thanh âm truyền đến, từ sau một cây đại thụ cách Đường Tam chỉ có hơn mười thước, một người bước ra.

Nàng mặc một bộ cung trang màu vàng, áo quần liền nhau, tựa hồ dùng tơ vàng mà dệt thành, không có nhiều hoa văn trang sức, phong thái cổ xưa mà thanh lịch, cổ áo màu vàng bao lấy cái cổ thon dài trắng nõn, đầu tóc màu vàng rối tung sau lưng, cũng không có chải chuốt cẩn thận, cùng với so với một thân cung trang chỉnh tề thì thật là đối lập.

Đôi mắt màu vàng bình lặng như nước, không có nửa phần năng lượng ba động, nhìn qua giống như một người bình thường, chính là, trong đôi mắt mà vàng của nàng, Đường Tam có thể bắt được một vẻ đặc biệt, một vẻ mà hắn không thể nào hình dung được. Mà trên mi tâm của người này, có một dấu ấn

Thiên Sứ sáu cánh.

Mặc dù dấu ấn rất nhỏ, nhưng mắt Đường Tam vẫn thấy rõ ràng, da thịt trắng như tuyết, dung nhan tuyệt sắc, bộ dạng nàng nhìn qua như là mười tám, mười chín tuổi.

Nàng xuất hiện có vẻ rất tự nhiên, cũng không đột ngột như thanh âm nàng vang lên lúc nãy, phảng phất như nàng vốn đã ở đó từ rất lâu rồi, sau đó mới xuất hiện ra. Cảm giác hài hoà này ngược lại làm cho Đường Tam có cảm giác mười phần khó chịu mà quái dị. Làm Đường Tam kinh ngạc nhất chính là, nàng có vẻ quá bình thường, toàn thân trên dưới không có lấy một tia hồn lực ba động, giống như một người bình thường vậy. Chính là, Đường Tam cẩn thận quan sát trên dưới nhưng lại lập tức phát hiện, nữ nhân này hai chân cũng không phải là đi trên mặt đất, mà là đi trên không trung, cách mặt đất ba tấc, giống như là đạp trên Lam Ngân thảo mà đến!

Nếu chỉ bao nhiêu đó chưa đủ để làm cho Đường Tam cảm nhận được uy hiếp chí mạng, thì khi hắn thấy nữ nhân này, đem toàn bộ tinh thần lực mênh mông của bản thân tập trung vào một chỗ, muốn khoá chặt đối phương, trong lòng hắn mới chính thức cảm nhận được sợ hãi. Bởi vì hắn phát hiện, tinh thần lực của mình căn bản không cách nào xác định được đối phương, thậm chí y như trước không có cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Dù là nàng chỉ là một linh hồn, cũng phải có năng lượng ba động của linh hồn mới đúng, nhưng là, cái gì cũng không có. Đúng thật là cái gì cũng không có!

Người này Đường Tam nhận biết, khi trước, hắn với nàng đã có một trận đại chiến quyết định vận mệnh của Thiên Đấu đế quốc, trận chiến ấy, Đường Tam là người chiến thắng cuối cùng. Thế nhưng, Đường Tam lại biết trong trận chiến ấy, thật ra nữ nhân trước mắt có cơ hội giết chết mình. Nếu lúc ấy nàng đồng ý liên thủ với bọn phong hào đấu la bên cạnh nàng, kết quả trận chiến ấy có lẽ sẽ thay đổi. Thế nhưng, nàng đã không làm như vậy, nàng có tôn nghiêm của hồn sư, cho nên tuy là địch nhân, ác cảm của Đường Tam đối với người này cũng không mạnh lắm. Tuy rằng nàng trở nên trẻ hơn rất nhiều, nhưng nhìn ánh mắt của nàng, Đường Tam vẫn có thể khẳng định, chính mình không nhận lầm người. Chỉ là hắn như thế nào cũng không nghĩ

ra, nữ nhân này từng giả mạo thái tử Tuyết Thanh Hà của Thiên Đấu đế quốc trong mười mấy năm dài, suýt nữa phá tan Thiên Đấu đế quốc, làm sao đột nhiên lại ở nơi đây. Hắn còn nhớ rõ tên nàng, gọi là: Thiên Nhận Tuyết.

Trong sự giật mình cùng một tia sợ hãi, Đường Tam rất nhanh đã tỉnh táo trở lại. Bối rối, vĩnh viễn cũng không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có tỉnh táo phân tích vấn đề, dùng hết khả năng lợi dụng ưu thế của bản thân đối mặt với vấn đề, mới có khả năng giải quyết.

- Ngươi đến đây đã lâu lắm rồi sao?

Đường Tam mỉm cười, lạnh nhạt hỏi lại.

Thiên Nhận Tuyết thấy Đường Tam có thể bình tĩnh trở lại nhanh như vậy, trong đôi mắt đẹp không khỏi toát ra một tia thưởng thức, ưu nhã gật gật đầu:

- Đúng vậy, lúc ngươi bắt đầu đối mặt ba con kiến, phóng xuất ra lĩnh vực, ta cũng đã đến đây rồi …

Nghe xong những lời này, khoé miệng Đường Tam không khỏi hơi giật giật, lúc mình phóng thích Lam Ngân lĩnh vực đã tới rồi? Đây có nghĩa gì? Có nghĩa là dù nàng ở trong phạm vi lĩnh vực của mình, mình cũng như trước không thể phát hiện được!

Lần trước đối mặt với nhau, Thiên Nhận Tuyết hơn bảy mươi cấp, Đường Tam hơn sáu mươi cấp. Khi đó Đường Tam biết rằng Thiên Nhận Tuyết cũng là thiên tài, không kém hơn mình. Nàng còn có võ hồn Thiên Sứ sáu cánh cường đại, cũng là cháu gái của Thiên Đạo Lưu, con gái của giáo hoàng Võ Hồn điện. Chính là, tại sao bây giờ mình lại không nhìn thấu nàng?

- Đã lâu không gặp, nhìn qua, ngươi thay đổi rất nhiều!

Nụ cười trên mặt Đường Tam vẫn y như cũ, giống như là đang nói chuyện với một bằng hữu bình thường.

Thiên Nhận Tuyết thở dài một tiếng:

- Đúng vậy, thật là đã lâu không gặp, thoáng cái đã qua sáu năm dài. Bình thường một đời người, cũng không có được bao nhiêu lần sáu năm! Ta thay đổi rất nhiều, không phải ngươi cũng vậy sao? Mới vừa rồi, ta chứng kiến một màn thần kỳ nhất trong giới hồn sư từ trước tới nay. Sợ rằng, trong đám cường giả tu luyện đến thần cấp, cũng không có trải qua kinh nghiệm như ngươi khi nãy! Cùng lúc đối mặt với ba hồn thú tu vi đạt tới cấp bậc chín vạn năm, lại cơ hồ là thuộc tính đơn thuần, đánh thắng bọn chúng. Đây cũng chưa đáng kể gì, thần kỳ nhất chính là, ngươi cũng dám cùng lúc hấp thu ba cái hồn hoàn của chúng, nhưng lại thành công. Ta thật sự phải chúc mừng ngươi mới được!

Đường Tam cười khổ nói:

- Có gì mà đáng chúc mừng chứ, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, vừa rồi chỉ là một chuyện ngoài ý muốn hay sao? Ngươi nghĩ rằng ta tự nguyện cùng lúc hấp thu ba cái hồn hoàn hay sao? Ngươi phải nói là, hành động của ta là đi tìm chết mới đúng!

Thiên Nhận Tuyết nhẹ nhàng cười, nụ cười tươi tắn của nàng phảng phất tồn tại một ma lực đặc thù nào đó, Đường Tam nhìn thấy cũng không khỏi ngây người một chút. Trên tất cả cây cối chung quanh, lá cây nhè nhẹ đong đưa, phát ra thanh âm xào xạt.

Từ lúc thanh âm của Thiên Nhận Tuyết vang lên, tinh thần lực của Đường Tam vẫn toàn lực phóng thích, lúc này hắn giật mình cảm thấy, trong phạm vi mà tinh thần lực của mình có thể cảm nhận được, tất cả cây cối cũng có cùng động tác, đồng thời phe phẩy lá cây của chúng, tựa hồ như say đắm bởi nụ cười của Thiên Nhận Tuyết. Không chỉ là cây cối, ngoài cảm nhận được khí tức của mình, ngay cả Lam Ngân thảo xung quanh người mình ra, tất cả thực vật đều đang dùng các động tác bất đồng biểu lộ sự vui sướng của mình.

- Ta từng nghe nói qua nhất tiếu khuynh thành, không nghĩ tới hôm nay lại thật sự kiến thức được, chỉ là, lần này là ngươi làm nghiêng ngã cả Tinh Đấu đại sâm lâm!

Đường Tam cảm thán nói.

Thiên Nhận Tuyết lại càng tươi cười hơn nữa:

- Ta có thể hiểu, vì sao ngươi ca ngợi ta hay không?

Đường Tam ưu nhã khẽ vuốt Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay:

- Đương nhiên có thể, ta chỉ là trình bày một chuyện thật mà thôi.

Thiên Nhận Tuyết mỉm cười nói:

- Nhưng ngươi vừa rồi cũng tự coi thường mình, không phải sao? Lúc ngươi đồng thời hấp thu ba cái hồn hoàn, có lẽ là ngoài ý muốn. Nhưng lúc đó, ngươi cũng hoàn toàn có thể lựa chọn không hấp thu chúng kia mà, thế nhưng ngươi vẫn làm như vậy, vẫn hấp thu lấy chúng. Hơn nữa dùng một phương pháp ta chưa từng nghe qua đem bọn chúng hoàn toàn dung hợp với bản thân. Bất quá, vừa rồi bộ dạng ngươi thực sự quá doạ người, ta mấy lần không nhịn được đã muốn giúp ngươi một tay. Chỉ là, nếu ta làm như vậy, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả hấp thu hồn hoàn của ngươi, ngược lại không có lợi. Mà ngươi đúng là đã sáng tạo một kỳ tích ngay trước mắt ta, cùng lúc thu lấy ba cái hồn hoàn, lấy khí phách hùng bá thiên hạ làm cho chúng thần phục. Chuyện ấy làm cho ta không thể không nói ra hai chữ bội phục. Nếu ta là ngươi, ta sẽ không có đủ dũng khí để làm như vậy.

Nhìn thật sâu nữ nhân trước mặt Đường Tam phát hiện, bất luận mình nhìn thế nào đi nữa, vẫn không thể nhìn thấu được nàng, trên mặt toát ra một tia cười khổ:

- Thiên Nhận Tuyết tiểu thư, nếu như ta nhớ không lầm, chúng ta hình như là địch nhân …

Thiên Nhận Tuyết thở dài sâu kín:

- Trên thế giới này, không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Huống chi, cho là chúng ta có là địch nhân đi nữa, ta cũng muốn có thể đối mặt ngươi đường đường chính chính, mà không phải là thừa cơ đánh lén. Có loại địch nhân vẫn có thể tôn trọng, không phải vậy sao?

Đường Tam gật gật đầu:

- Ngươi là một hồn sư chân chính, nếu không phải lập trường bất đồng, ta thật sự không muốn đối địch với ngươi. Đáng tiếc, ta không làm như vậy được.

Lúc này, người toát ra nụ cười khổ lại là Thiên Nhận Tuyết:

- Tại sao chúng ta nhất định phải là địch nhân? Đường Tam, ngươi là hồn sư có thiên phú cao nhất mà ta đã từng gặp qua, ta vừa rồi đã thấy, ngươi hiện tại đã là một gã phong hào đấu la, thậm chí còn gần như muốn đột phá chín mươi sáu cấp. Thế nhưng, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Hai mươi sáu? Hay là hai mươi bảy tuổi? Ngươi đã tạo nên quá nhiều kỳ tích trong giới hồn sư. Có thể nói, nếu như ngươi ở Võ Hồn điện của chúng ta, dùng toàn lực Võ Hồn điện mà bồi dưỡng, thành tựu của ngươi có thể nói là càng lớn hơn nữa, tương lai của ngươi càng không ai có thể tưởng tượng được. Ta cơ hồ có thể khẳng định, trong tương lai không lâu, ngươi có thể nhất định bằng vào nỗ lực của mình mà đột phá cực hạn của loài người, chân chính đặt chân đến cảnh giới trăm cấp.

Đường Tam mỉm cười:

- Ngươi muốn thuyết phục ta hay sao? Không thể không thừa nhận, thanh âm của ngươi rất có sức cuốn hút.

Thiên Nhận Tuyết nói với vẻ cô đơn:

- Đây là lần thứ hai ta thuyết phục ngươi. Lần trước, ngươi không chút do dự cự tuyệt ta, cũng đã đánh bại ta. Mặc dù ta không rõ ngươi tại sao lại làm được, tại sao mà bằng vào thực lực chỉ hơn sáu mươi cấp đánh bại được ta đã có vũ hồn chân thân. Nhưng ta quả thật xác nhận đã thua, thua một cách tâm phục khẩu phục. Thế nhưng, ngươi hiện tại đã không phải là đối thủ của ta. Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta đánh bại ngươi, mới vui vẻ mà bằng lòng nghe ta nói chuyện hay sao?

Đường Tam cười, nụ cười của hắn rất là tuỳ ý, ưu nhã quý tộc, hơn nữa có mấy phần phóng đãng không kiềm chế được. Mặc dù nụ cười của hắn không

thể giống Thiên Nhận Tuyết, làm khuynh đảo cả Tinh Đấu đại sâm lâm, nhưng cũng đã làm Thiên Nhận Tuyết có chút ngây người. Sáu năm không gặp, nam nhân trước mắt nàng đã có thêm một chút mị lực.

- Thiên Nhận Tuyết tiểu thư, ta không phải đang một mực chăm chú nghe ngươi nói sao?

Ánh mắt Thiên Nhận Tuyết dần dần trở nên nghiêm trọng, cảm giác dễ dãi lúc nãy đã dần dần biến mất. Đường Tam nhất thời cảm giác được, dường như không khí trong trời đất cũng theo vẻ mặt của nàng mà phát sinh biến hoá, tất cà thực vật lúc trước chớp lên cũng lập tức nhập vào trong một cảnh giới yên lặng khác thường.

- Đường Tam, gia nhập Võ Hồn đế quốc đi, chuyện gì Thiên Đấu đế quốc có thể cho ngươi, Võ Hồn đế quốc cũng có thể!

Đường Tam tựa hồ cũng không bị hào khí ngưng trọng xung quanh làm cho ảnh hưởng, mỉm cười nói:

- Vua mới của Thiên Đấu đế quốc Tuyết Băng bái ta làm sư phụ, cùng hắn ngang hàng, sắc phong Lam Hạo vương, chuyện này chỉ sợ là ngươi không biết.

Chuyện làm Đường Tam không nghĩ tới là, nghe xong những lời của hắn, Thiên Nhận Tuyết dĩ nhiên cũng không do dự nói:

- Ngoài chuyện không thể nhận ngươi làm đế sư ra, những cái khác ta đều có thể cho ngươi giống như vậy!

Đường Tam ngẩn ngơ, mặc dù hắn biết Thiên Nhận Tuyết coi trọng mình, nhưng là không nghĩ tới coi trọng tới mức như vậy, không nhịn được nói một cách kinh ngạc:

- Thiên Nhận Tuyết tiểu thư, nữ hoàng của Võ Hồn đế quốc là Bỉ Bỉ Đông, tựa hồ không phải là ngươi. Bỉ Bỉ Đông hận ta tận xương tuỷ, cho dù ngươi là con gái của giáo hoàng đời trước, sợ rằng nàng cũng không nghe lời ngươi đâu.

Nghe ba chữ Bỉ Bỉ Đông, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết nhất thời trầm xuống, vẻ mặt xinh đẹp phủ lên một tầng băng giá:

- Đó là chuyện trước kia, lúc ta đi tới Trưởng Lão điện, bắt đầu từ đó, Võ Hồn đế quốc trong tương lai cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của một mình ta.

Đường Tam gật gật đầu:

- Đúng vậy, ngươi quả thật có thực lực này, Bỉ Bỉ Đông dù rất mạnh, thế nhưng nàng vẫn không phải là thần.

Vẻ mặt lạnh lẽo của Thiên Nhận Tuyết tan biến, mỉm cười:

- Ngươi đã nhìn ra rồi sao?

Đường Tam bất đắc dĩ nói:

- Với phương thức xuất hiện của ngươi, nếu ta còn nhìn không ra, vậy làm sao có thể nhận được sự khen ngợi của ngươi lúc nãy? Mặc dù hồn lực của ta không cao lắm, nhưng tinh thần lực của ta cũng không dưới Bỉ Bỉ Đông. Ngay cả ta còn không thể phát hiện khí tức của ngươi tồn tại, như vậy, đáp án cũng đã rõ ràng. Lực lượng linh hồn thì ta có thể phát hiện, thế nhưng lực lượng của thần thì ta không có cách nào dò xét. Ta nói đúng chứ, Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết tiểu thư?

Thiên Nhận Tuyết nhìn Đường Tam, lâu đến nửa ngày cũng không nói gì, ánh mắt nàng mặc dù bình lặng mà nhu hoà, nhưng vẫn như trước làm cho Đường Tam cảm thấy một loại áp lực đặc thù, áp lực trực tiếp đến từ sâu thẳm trong linh hồn.

Thật lâu sau, Thiên Nhận Tuyết mới thở dài sâu kín:

- Xem ra, sự hiểu biết của ta đối với ngươi vẫn còn quá ít. Không nghĩ tới, ngươi có thể nhìn ra nhiều chuyện như vậy, xem ra, ngươi đối với cảnh giới thần cũng có sự hiểu biết nhất định.

Đường Tam cười cười:

- Người phải kinh ngạc là ta mới đúng, ta làm thế nào cũng không nghĩ ra được, chỉ mấy năm ngắn ngủi không gặp, ngươi cũng đã hoàn thành giấc mộng của phong hào đấu la, cũng có thể là giấc mộng của tổ phụ ngươi, Thiên Đạo Lưu tiền bối, trăm cấp thành thần. Vốn ta tưởng rằng, người của Võ Hồn đế quốc có hy vọng nhất làm được chuyện này phải là Bỉ Bỉ Đông mới đúng.

- Nàng? Nàng cũng xứng đáng thành thần sao?

Thiên Nhận Tuyết cười lạnh một tiếng:

- Một nữ nhân tâm địa hắc ám, sao xứng đáng thành thần chứ? Đường Tam, ta nhìn ra được, ngươi cũng đang trên con đường này mà tiến rất nhanh, vũ khí trong tay ngươi ta cũng không có cách nào nhìn thấu đã chứng minh điểm này, đây chính là một kiện thần khí chân chính. Cơ sở của bản thân ta so với ngươi thâm hậu hơn, sáu năm qua lại có tổ phụ toàn lực tương trợ mới có thể đạt được như ngày hôm nay. Thế nhưng ngươi lại đạt được cảnh giới phong hào đấu la, hơn nữa đạt được trình độ như thế, làm cho ta mười phần khâm phục. Ngươi đã biết ta trở thành Thiên Sứ Chi Thần, chúng ta cũng không cần phải nhiều lời nữa. Thiên Đấu đế quốc có thể phong cho ngươi chỉ là Lam Hạo vương của Thiên Đấu đế quốc mà thôi, nếu như ngươi chịu gia nhập Võ Hồn đế quốc, khi ta thống nhất cả đại lục, ngươi là Lam Hạo vương của cả đại lục, ngang hàng với ta.

Đường Tam nhìn chăm chú vào Thiên Nhận Tuyết, trầm tĩnh nói:

- Ta không hiểu, vì sao ngươi lại coi trọng ta như thế, chỉ là nhìn trúng tiềm lực của ta hay sao? Ngươi không sợ đến lúc ta trở thành thần, sẽ tiếp tục chia rẽ Võ Hồn đế quốc sao?

Thiên Nhận Tuyết mỉm cười:

- Ngươi là người không giữ lời hứa hay sao? Nếu như vậy, chỉ có thể trách ta đã nhìn lầm người. Về phần tại sao ta lại nhìn trúng ngươi, chỉ sau khi ngươi

quyết định gia nhập Võ Hồn đế quốc, ta mới có thể cho ngươi biết, Bây giờ, nói cho ta biết đáp án của ngươi đi, ta tin rằng, với lực liên thủ của hai ta, đại lục không ai có thể chống lại.

- Vậy đánh thôi!

Đường Tam thản nhiên nói.

Thiên Nhận Tuyết ngẩn ngơ, nhìn Đường Tam không thể tin được:

- Ngươi đã biết rõ ta trở thành thần, còn muốn lựa chọn chiến đấu với ta sao?

- Người thì sao chứ? Thần thì sao chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết trên thế gian này có một số việc là không thay đổi được hay sao? Có một câu có thể ngươi chưa từng nghe qua, để bây giờ ta dạy cho ngươi.

- Là câu gì?

Sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đã bắt đầu trở nên khó coi.

Đường Tam như chém đinh chặt sắt, nói từng chữ một:

Thà … làm … ngọc … vỡ …, không … làm … ngói … lành …!

------oOo------

Chương 476: Trận chiến đầu tiên với Thiên Sứ thần cấp: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã biết rõ ta đã thành thần, vẫn muốn chiến đấu với ta hay sao?

- Người thì sao chứ? Thần thì sao chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết trên thế gian này có một số việc là không thay đổi được hay sao? Có một câu có thể ngươi chưa từng nghe qua, để bây giờ ta dạy cho ngươi.

- Là câu gì?

Sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đã bắt đầu trở nên khó coi.

Đường Tam như chém đinh chặt sắt, nói từng chữ một:

- Thà … làm … ngọc … vỡ …, không … làm … ngói … lành …!

- Ngươi …

Thiên Nhận Tuyết sắc mặt đại biến, nụ cười vụt tắt, một cỗ uy nghiêm không cách gì hình dung được từ trên người nàng toả ra, áp lực tới trước mặt làm Đường Tam có cảm giác hai chân hơi run rẩy, nếu không có Hải Thần Tam Xoa Kích trợ giúp, chỉ sợ hắn phải thối lui rồi.

Một tầng ánh sáng vàng mờ mịt như sương hiện ra bên ngoài thân thể nàng, trong phút chốc, cả người nàng như trở thành trung tâm của đất trời, hoà hợp với nguyên khí của thiên địa thành một thể làm Đường Tam có cảm giác Thiên Nhận Tuyết trước mắt như là không có thật, thân thể của nàng giống như tràn ngập khắp không gian, mà cũng không phải thật sự đang đứng trước mặt mình.

Đây là lực lượng của thần sao? Cảm thụ được áp lực nguyên khí khổng lồ trong thiên địa, từ trong lòng Đường Tam sinh ra một cảm giác vô lực, chỉ mới xuất ra khí tức mà đã sinh ra lực đè ép lớn như vậy, có thể tưởng tượng, lực lượng của thần sẽ đạt tới mức nào.

Toàn thân Thiên Nhận Tuyết chỗ nào cũng phát sáng, tựa hồ chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể nắm giữ tất cả xung quanh. Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam truyền đến một cỗ nhiệt lưu ấm áp, tựa hồ nó hưng phấn và khát vọng va chạm với Thiên Sứ Chi Thần trước mặt. Nhưng trong lòng Đường Tam cũng vì vậy mà nổi lên một tia khổ não, Hải Thần Tam Xoa Kích là chân chính thần khí, nó đương nhiên sẽ không e ngại bất kỳ đối thủ nào. Chính là mình là người sử dụng nó, vẫn chưa đạt tới thần cấp.

- Đường Tam, chẳng lẽ ngươi cho rằng, hôm nay có thể may mắn mà thoát

khỏi tay ta hay sao?

Hai mắt Thiên Nhận Tuyết nhìn chăm chú Đường Tam, ánh mắt lạnh như băng mà tràn ngập lực áp bức dường như muốn chiếu thẳng vào trong linh hồn của hắn.

Đường Tam lắc lắc đầu:

- Chẳng lẽ ngươi không hiểu lời nói của ta hay sao? Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Ta không nghĩ tới hôm nay có thể may mắn thoát chết, nhưng dù chết, ta cũng không trở thành một kẻ đầu hàng với vẻ khúm núm. Cha của ta từng dạy, một nam nhân bất luận lúc nào, cũng phải đứng cho thật thẳng!

Vừa nói, Đường Tam khẽ động Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, một tiếng ầm vang lên, lấy thân thể hắn làm trung tâm, trong chu vi mười thước mặt đất nứt ra, khí thế cường thịnh pha lẫn chiến ý ngập trời, thật sự ngăn cản uy áp bao phủ nơi nơi của Thiên Nhận Tuyết.

Sự kiên định của Đường Tam mang theo vài phần bá đạo làm cho Thiên Nhận Tuyết thoáng thất thần, nói theo bản năng:

- Ai bảo ngươi khúm núm chứ, chẳng lẽ ngươi không nghe ta nói rõ ràng sao? Ta chỉ hy vọng hai ta liên thủ, không phải là muốn ngươi phải thần phục ta.

Đường Tam cười lạnh một tiếng:

- Buông bỏ lý tưởng của mình, so với thần phúc thì có gì khác chứ? Đổi lại là ngươi, ngươi có buông bỏ thân nhân, quốc gia của mình cùng tất cả mà thần phục hay không? Sinh Tồn, ta cũng muốn. Đạo Nghĩa, ta cũng muốn. Nếu như không thể trọn vẹn cả hai đường, đành chọn Đạo Nghĩa mà bỏ Sinh Tồn vậy.(Lời Mạnh Tử).

- Ngươi …

Lửa giận trong lòng Thiên Nhận Tuyết rốt cục đã bốc lên cao, nhưng sau đó, Đường Tam đã ra tay trước.

- Xem kích!

Trong lúc hét to, kim quang mạnh mẽ phóng ra.

Vừa trích dẫn lời Mạnh Tử, đã làm khí thế Đường Tam trong nháy mắt tăng lên đỉnh điểm, chân trái Đường Tam chợt tiến lên phía trước một bước, Hải Thần Tam Xoa Kích từ dưới hướng lên trên không sai một ly điểm vào trước ngực Thiên Nhận Tuyết. Cùng lúc xuất thủ Hải Thần Tam Xoa Kích, dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán hắn cũng phóng ra một đạo kim quang trong sáng chiếu vào trên Hải Thần chi tâm. Trong nháy mắt kim quang dày đặc, Hải Thần chi lực hoàn toàn bành trướng ra, nhìn qua thấy một kích đơn giản nhưng Đường Tam đã quán chú toàn bộ lực lượng vào trong đó, lấy chân trái đạp lên trước mà phát lực, lực lượng bùng nổ trong nháy mắt khuếch tán ra, năng lượng ba động mạnh mẽ tụ hợp trên lưỡi của Hải Thần Tam Xoa Kích. Một luồng ánh sáng vàng theo gió trong nháy mắt xuất ra như muốn nổ tung, chung quanh Hải Thần Tam Xoa Kích, không khí vặn vẹo như con rắn, tất cả năng lượng phát ra bị Đường Tam khống chế hoàn toàn ngưng tụ vào một chiêu thẳng tới này.

Một kích này, là một kích mà khí thế của hắn đạt tới đỉnh điểm, không phải hồn kỹ nhưng còn mạnh hơn cả hồn kỹ. Lúc công kích, võ hồn Lam Ngân Hoàng đã phóng thích ra, đồng thời phóng thích ra, còn có thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích.

Cường giả thần cấp đến tột cùng là mạnh đến mức nào, Đường Tam không biết, nhưng từ khí tức mà Thiên Nhận Tuyết phát xuất ra hắn đã minh bạch, trận chiến này rất có thể là trận chiến gian khổ nhất của mình từ trước tới nay. Khả năng may mắn thoát khỏi sợ rằng không tới một thành, chỉ có toàn lực ứng phó mới có thể tìm được một đường sinh cơ. Cho nên, vừa ra tay hắn đã đem toàn bộ năng lực của mình phóng thích ra hết mà không hề giữ lại, chuẩn bị liều chết một trận.

- Lấy sức người mà chống với thần, ngươi vẫn còn chưa giác ngộ hay sao? Thiên Nhận Tuyết cũng tiến về phía trước một bước, đối mặt với lưỡi kích của Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng không có nửa phần ý tứ tránh né, tay phải giơ lên, bàn tay tràn ngập ánh sáng vàng, trực tiếp bắt lấy lưỡi kích của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Ánh sáng vàng mỹ lệ trong nháy mắt phát ra, làm cho tay phải Thiên Nhận Tuyết cùng lưỡi kích của Hải Thần Tam Xoa Kích bừng lên ánh sáng vàng va chạm với nhau, trong nháy mắt, một vầng sáng màu vàng chảy vào trong bàn tay nàng, làm toàn bộ bàn tay đều trở nên trong suốt, giống như hoàn toàn là do năng lượng ngưng tụ mà thành.

Kim quang của Hải Thần Tam Xoa Kích bộc phát cùng với bàn tay của Thiên Nhận Tuyết chạm nhau ở cùng một chỗ, giống như hoà tan, bị một tầng ánh sáng vàng trên bàn tay Thiên Nhận Tuyết huyễn hoá ra bao phủ bên trong, căn bản không cách nào bộc phát ra được, cũng đã bị bàn tay trong suốt như thuỷ tinh màu vàng cứng rắn tiến nhập, chỉ một chiêu đã chụp dính lưỡi chính của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Trước thế đâm của Hải Thần Tam Xoa Kích giống như sóng dữ tràn bờ, thế nhưng bàn tay Thiên Nhận Tuyết như là núi non nguy nga hùng tráng, hai bên va chạm, sóng biển liền ngưng lại, sức nặng mười vạn tám ngàn cân cùng hồn lực của Đường Tam phát ra toàn lực chỉ trong nháy mắt đã bị chặn lại, từ động mà chuyển sang tĩnh, cả quá trình này chỉ trong chớp mắt mà thôi. Mà Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không thể nào đâm tới được nửa phân, đã bị tay phải Thiên Nhận Tuyết mạnh mẽ cưỡng bức rồi giữ chặt.

Thiên Nhận Tuyết cũng không trùng kích bất cứ luồng năng lượng nào vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam thậm chí cảm giác được Hải Thần Tam Xoa Kích của mình vẫn tràn đầy lực lượng, chỉ là, bất luận hắn cố gắng như thế nào, cũng không có cách nào làm cho thần khí trong tay mình nhích tới nửa phân, lúc này Thiên Nhận Tuyết thậm chí còn chưa phóng xuất võ hồn của nàng.

Chênh lệch, hai chữ này hiện ra trong lòng Đường Tam, nhưng chiến ý trong lòng hắn vẫn chưa giảm nửa phần, đối thủ thần cấp nếu dễ đối phó mới là lạ.

Ánh sáng vàng lam như một vòng sáng trong nháy mắt từ dưới chân Đường Tam phát tán ra, phạm vi khuếch tán cũng chỉ ngắn ngủi từ thân thể hắn đến chỗ Thiên Nhận Tuyết. Không nghi ngờ gì, Đường Tam đã đem năng lực Lam Ngân lĩnh vực của mình áp súc ở trong phạm vi nhỏ nhất, ánh sáng màu vàng lam mênh mông hoá thành một trụ sáng màu vàng lam thật lớn phóng

thẳng lên cao, năng lượng ba động kinh khủng làm khí thế Đường Tam nhất thời tăng lên cao, năng lượng rót vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích cũng vì thế mà tăng lên gấp bội.

Thế nhưng Thiên Nhận Tuyết phóng xuất ra một đạo ánh sáng màu vàng công kích tới trụ sáng vàng lam phóng thẳng lên cao kia, trong khoảnh khắc năng lượng trong cơ thể Đường Tam tăng lên, từ trong màu lam lại sáng lên ánh vàng mãnh liệt, ánh vàng tạo nên một hình thiên sứ sáu cánh nho nhỏ.

- Xua tan!

Hai tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong miệng Thiên Nhận Tuyết thốt lên.

Cột sáng màu vàng lam cơ hồ trong khoảnh khắc hoàn toàn biến thành màu vàng, sau đó hoá thành từng điểm kim quang, giống như vô số vì sao phủ xuống nhân gian, ngưng tụ lại một chỗ rồi sau đó tan đi. Mà Lam Ngân lĩnh vực của Đường Tam ngưng tụ cực độ liền biến mất.

Thiên Nhận Tuyết vẫn chưa phóng xuất võ hồn của mình, nhìn qua nàng vẫn ung dung, chỉ có dấu ấn tiểu thiên sứ trên trán loé sáng lên, cùng với ánh sáng vàng của dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam giao nhau rực rỡ, chỉ là ánh sáng của nàng mạnh hơn mà thôi.

- Khả năng xua tan của ta, có thể xua tan bất cứ lĩnh vực nào không phải là thần cấp, vô dụng thôi, Đường Tam, mặc dù ta thừa nhận năng lực của ngươi phát triển rất nhanh, thậm chí còn vượt qua phán đoán của ta, bất quá, cho dù hồn lực của ngươi có thể đạt tới chín mươi chín cấp, cũng vẫn thuộc về phạm trù của loài người mà thôi, làm sao có thể thắng ta được? Thanh này đúng là thần khí, đáng tiếc, người sử dụng nó không phải là thần!

- Dù ta không phải là thần, vũ khí của Hải Thần cũng không phải là ngươi có thể bắt được!

Đường Tam nổi giận quát lên một tiếng, tay trái đột nhiên chộp lấy Hải Thần Tam Xoa Kích.

Trong ngày hôm nay, cho đến giờ hắn vẫn sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích bằng tay phải, làm như vậy để tay trái có thể rảnh rỗi, phóng xuất ra những kỹ năng phụ trợ khác. Đây là lần đầu tiên hắn dùng hai tay nắm giữ thần khí của mình, lực lượng của hồn cốt cánh tay trái kỹ năng Thái Thản Thương Khung Phá lúc này bạo phát, cùng lúc đó, một tầng ánh sáng vàng mờ mịt từ cánh tay xuất ra, rót vào bên trong Hải Thần Tam Xoa Kích.

Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy lực lượng từ trong Hải Thần Tam Xoa Kích cơ hồ trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần, dù là nàng đã trở thành Thiên Sứ Chi Thần, dĩ nhiên lúc này cũng áp chế không nổi Hải Thần Tam Xoa Kích, trong tiếng kinh hô bị luồng lực lượng khổng lồ kia chấn động mà bay ngược ra sau, đồng thời luồng ánh sáng vàng trên Hải Thần Tam Xoa Kích bị tay phải nàng áp chế cũng bộc phát ra, năng lượng màu vàng mênh mông bùng nổ hất văng tay phải của nàng lên cao, mặc dù không làm cho nàng bị thương, nhưng cũng làm cho trước ngực nàng hoàn toàn trống trải.

Cơ hội như vậy sao Đường Tam có thể bỏ qua, thân hắn theo kích mà tới, thân thể cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích hợp lại làm một, cấp tốc vọt tới, cùng lúc đó, một tầng ánh sáng xanh lam kỳ dị trong nháy mắt dũng mãnh nhập vào Hải Thần Tam Xoa Kích, làm cho Hải Thần Tam Xoa Kích vốn là màu vàng đơn thuần biến thành hỗn hợp ba màu vàng, lam, xanh.

Giống như một tiếng sét giữa thinh không, một đạo điện quang ba màu mạnh vô kể đã từ lưỡi chính của Hải Thần Tam Xoa Kích xẹt ra, mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhận Tuyết vì quá tự phụ, căn bản là không xuất ra võ hồn thần cấp của mình, sau khi nàng trở thành Thiên Sứ Chi Thần sáu cánh, nàng tin tưởng rằng sẽ không bao giờ cần phải dùng hết toàn lực, không nghĩ rằng Đường Tam có thể làm cho mình bị thương. Thế nhưng, Đường Tam dưới tình huống bị nàng áp chế toàn diện như vậy đột nhiên lại có thể khởi xướng phản kích sắc bén như thế, Hải Thần Tam Xoa Kích rõ ràng bị nàng nắm giữ, nhưng lại mạnh mẽ phá vỡ lực lượng của nàng mà thoát ra.

Toàn thân Thiên Nhận Tuyết cũng phủ đầy hỗn hợp điện quang ba màu, không thể khống chế được bay ngược trên không ra đằng sau, cảm giác tê liệt làm cho cả người nàng lâm vào trạng thái nửa choáng váng.

Bất quá, thần cấp chính là thần cấp, một kích này của Đường Tam toàn lực phối hợp Hải Thần Tam Xoa Kích với kỹ năng Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình, nếu như là một gã phong hào đấu la, sợ rằng lúc này đã biến thành tro bụi. Dưới sự tăng phúc của khống chế trọng lực tác dụng vào sức nặng mười vạn tám ngàn cân của Hải Thần Tam Xoa Kích cũng chỉ miễn cưỡng đánh Thiên Nhận Tuyết văng ra, mà không thể đâm thủng được nàng.

Dưới sự khinh suất của đối thủ, Đường Tam rốt cục cũng đạt được cơ hội trong nháy mắt. Hắn hiểu được, đối mặt với cường giả thần cấp như Thiên Nhận Tuyết, cơ hội chỉ thoáng qua trong nháy mắt, muốn bằng vào kỹ năng của mình mà tạo thành công kích liên tục với nàng cơ hồ là không thể, bởi vậy, dưới tình huống khống chế đối thủ ngắn ngủi này, Đường Tam lập tức xuất ra kỹ năng công kích cực mạnh của mình.

Thân thể xoay nửa vòng trên không, Hải Thần chi quang giữ lại không hề quán nhập vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích, ánh vàng tươi sáng làm cho thanh thần khí này trong nháy mắt rực rỡ hẳn lên, năng lượng màu vàng khổng lồ trong nháy mắt tụ thành một cỗ, trong khoảnh khắc, ánh sáng vàng bay ra khỏi tay, giống như ảo ảnh đuổi theo thân thể Thiên Nhận Tuyết. Chính là thức thứ ba của Hoàng Kim Thập Tam Thức, Nhất Khứ Bất Phản.

Trong lúc xuất ra một kích này, bát chu mâu sau lưng Đường Tam đồng thời phóng ra tám đạo kim quang, đuổi theo mà bắn tới Thiên Nhận Tuyết.

Đối mặt với đối thủ thần cấp, Đường Tam cũng dùng ra công kích thần cấp mà hắn có thể sử dụng. Dưới áp lực cường đại của Thiên Nhận Tuyết, trạng thái của hắn lúc này đã đạt tới đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Thân thể đang bay ngược giữa không trung, trong khiếp sợ Thiên Nhận Tuyết làm sao cũng không nghĩ ra Đường Tam lại xuất ra được một kích như vậy, chân chính làm cho nàng tê liệt không phải là điện lực của Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình, mà là thần lực bị dẫn động trong nháy mắt bên trong Hải Thần Tam Xoa Kích, làm cho Hải Thần Tam Xoa Kích nặng mười vạn tám ngàn cân bộc phát ra, một kích này không còn hạn chế mà đã tiếp cận với thực lực thần cấp.

Truy kích của Đường Tam cũng không chậm, nhưng phản ứng thần cấp của Thiên Nhận Tuyết không lẽ chậm hơn sao? Thân thể bay ngược mà ra, dấu ấn thiên sứ trên trán nàng cũng đã sáng lên, bùng một tiếng, sáu cánh chim thật lớn từ sau lưng nàng phóng thích ra, mà cũng ở lúc này, cánh chim màu vàng mạnh mẽ đã xua tan điện quang trên người, mà trong tay Thiên Nhận Tuyết cũng đã xuất ra một thanh trường kiếm bằng ánh sáng vàng chói.

Trường kiếm xuất hiện trong nháy mắt, chính là khoảnh khắc mà Hải Thần Tam Xoa Kích tới trước mặt nàng.

Ầm …,thân thể Thiên Nhận Tuyết tiếp tục bay ngược ra sau, lúc đó trường kiếm trong tay nàng vừa đỡ lấy lưỡi Hải Thần Tam Xoa Kích. Từ sau khi Đường Tam học xong ba thức đầu tiên của Hoàng Kim Thập Tam Kích, nàng cũng là người thứ nhất có thể ngăn trở một kích Nhất Khứ Bất Phản này. Nhưng bởi vì quá hấp tấp, thanh Thiên Sứ Chi Kiếm của nàng mặc dù xuất hiện đúng lúc, nhưng một kích Nhất Khứ Bất Phản này bá đạo tới mức nào, ánh sáng vàng vẫn từ bên cạnh mà lướt qua mấy phần, cắt vào da thịt cánh tay trái của nàng, máu tươi màu vàng cũng nhất thời chảy ra. Cũng chỉ có chân chính thần khí này, mới có thể làm cho Thiên Nhận Tuyết bị thương mà thôi.

Một vị thần đánh với một người, kẻ bị thương lại là thần, chỉ bằng vào điểm này, Đường Tam cũng đã đủ để tự hào.

Chẳng qua, tâm tình Đường Tam lúc này vẫn trầm trọng như trước, đạo ánh sáng cắn nuốt của bát chu mâu cũng không có tác dụng gì, Thiên Nhận Tuyết chỉ cần khép lại sáu cánh là có thể bảo vệ thân thể của mình, tám điểm sáng vàng từ trên sáu cánh chim màu vàng của Thiên Nhận Tuyết sáng lên, tám đạo kim quang của bát chu mâu bắn ngược trở lên rồi tứ tán giữa không trung.

Chỉ là trong tích tắc, thân thể Thiên Nhận Tuyết trong nháy mắt đã bị Hải Thần Tam Xoa Kích nặng mười vạn tám ngàn cân phóng ra thần kỹ Nhất Khứ Bất Phản đánh bay ra xa ngàn mét, có thể thấy được một kích này bá đạo đến mức nào. Ở trong Tinh Đấu đại sâm lâm, thực lực của Đường Tam đã lại tăng tiến, đã đạt đến một độ cao mới, cơ hồ đã đem toàn bộ uy lực của một kích Nhất Khứ Bất Phản này phát huy ra. Đáng tiếc là, hiện tại hắn cũng

đã không còn chút sức lực nào. Mắt thấy Thiên Nhận Tuyết trong nháy mắt bị đánh bay ra xa, Đường Tam không chút do dự xoay ngược người lại, bay thẳng vào sâu trong Tinh Đấu đại sâm lâm.

Hải Thần lực như sóng biển từ miệng vết thương trên bả vai truyền vào cơ thể, cảm giác tuy thống khổ nhưng làm Thiên Nhận Tuyết thanh tĩnh rất nhiều. Nàng biết rằng, chính mình vẫn xem thường nam nhân này, nam nhân mà có thể làm nên kỳ tích. Mắt thấy Đường Tam chạy trốn vào trong sâm lâm, nhưng nàng lại không còn cách nào, dưới sự toàn diện áp chế của Hải Thần Tam Xoa Kích, nàng đã không thể phóng xuất ra lực lượng thần cấp chân chính nên đã bị áp chế lui về phía sau. Cả quá trình giằng co mất năm giây, Đường Tam dĩ nhiên bằng vào lực lượng của mình cũng có thể áp chế Thiên Sứ Chi Thần năm giây, đừng nói là bản thân Thiên Nhận Tuyết, nếu như là một người khác cũng không thể nào tin được.

Rốt cục, Hải Thần Tam Xoa Kích đang nhẹ, một trăm lẻ tám cân chợt biến trở về sức nặng chân chính của nó, mười vạn tám ngàn cân, màu vàng sáng lạn cũng thu lại, một lần nữa trở lại màu đen. Thân thể Thiên Nhận Tuyết cũng dừng lại trên không, Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay nhoáng lên, dùng tay trái nắm giữ Hải Thần Tam Xoa Kích. Đối với thần cấp như nàng, mười vạn tám ngàn cân dù rất nặng, nhưng không phải là không thể cầm được.

- Giỏi, giỏi cho một Đường Tam, chẳng qua hiện tại ngươi ngay cả thần khí cũng không có, dựa vào cái gì để chống lại ta đây?

Thiên Nhận Tuyết nhìn về phía vết thương trên tay trái mình, máu màu vàng đã ngưng không chảy nữa, chỉ trong chốc lát, nàng đã khu trừ Hải Thần thần lực xâm nhập vào trong cơ thể mình, giống như lúc nãy nàng đã nói, dù sao người sử dụng Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không phải là thần.

Không nóng lòng truy bắt Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết cẩn thận xem xét cây kích to lớn ngăm đen nhưng lại nặng nề khác thường trong tay mình. Lúc trước, khi Hải Thần Tam Xoa Kích còn nặng mười vạn tám ngàn cân, dù là nàng cũng không dám chắc bắt được cây kích này, tuy rằng nàng đã là thần, nhưng lực lượng của thần cũng là có giới hạn sau cùng. Lúc trước Đường Tam lần đầu tiên biết được có thần tồn tại đã từng nghe nói qua, thần thật ra vẫn chỉ là hồn sư cường đại, bất quá chỉ bước vào cảnh giới hồn sư khác mà

thôi, mà cũng không thể chân chính nắm trong tay cả thế giới. Nếu không, thần đã sớm xuất hiện thì Đấu La đại lục cũng sẽ không có bộ dạng như hiện tại. Một trăm vạn cân đã là lực lượng cực hạn của thần, đương nhiên đây cũng đã là con số cực kỳ kinh khủng. Lúc trước, đỉnh cấp đấu la Ba Tái Tây muốn cầm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích mười vạn tám ngàn cân đã là mười phần khó khăn, huống chi là sức nặng gia tăng gấp mười lần đây?

Thiên Nhận Tuyết nhìn Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, nàng đột nhiên cười:

- Đường Tam a Đường Tam, ngươi là hồn sư được thần chiếu cố, nếu như ngươi mất đi thần khí này, thần của ngươi có còn chiếu cố ngươi nữa hay không? Không có nó, ngươi làm sao tiếp nhận truyền thừa thần vị?

Đã thành thần nên đương nhiên Thiên Nhận Tuyết hiểu rõ, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay mình cũng giống như chí bảo của Võ Hồn điện Thiên Sứ Thần Trang sáu khối hồn cốt, đều là vật trọng yếu để trở thành thần, không còn nó, Đường Tam không thể nào kế thừa Hải Thần thần vị được nữa. mặc dù bị Đường Tam đánh lui, nhưng Thiên Nhận Tuyết biết rằng, nguyên nhân chỉ là do mình quá mức khinh suất, thực lực của Đường Tam còn xa mới có thể tạo thành sự uy hiếp đối với mình. Hải Thần Tam Xoa Kích ở trong tay mình, Đường Tam sẽ không thể thành thần, cũng tự nhiên không thể chân chính uy hiếp mình được nữa, đừng nói hắn không chạy thoát khỏi tay mình, cho dù thật sự để hắn chạy trốn thì có sao đâu?

Thiên Nhận Tuyết cho tới bây giờ cũng không phải là người có tính tình tốt lắm, hôm nay đối mặt Đường Tam, nàng sở dĩ vẫn cố gắng thuyết phục hắn, mà không dùng vũ lực áp chế, cũng không phải vì Đường Tam là nam nhân duy nhất mà nàng nhìn trúng. Thiên Nhận Tuyết chưa từng tự hỏi lòng mình về chuyện vượt qua mức cảm tình, đã lĩnh hội bi kịch giữa cha mẹ, dẫn đến sự thất vọng hoàn toàn của nàng đối với cảm tình. Nàng sở dĩ không muốn dễ dàng làm thương tổn Đường Tam, hy vọng bức bách hắn thoả hiệp với mình, chỉ vì lúc nàng trở thành thần thì thân ảnh của hắn xuất hiện. Nếu nàng như vậy mà giết chết Đường Tam ngay lập tức, thì cái sơ hở trong lòng nàng vĩnh viễn không thể nào bù đắp được, một khi gặp phải đối thủ cũng là thần cấp như mình, sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn.

Nhưng nếu Đường Tam lựa chọn thần phục nàng, như vậy cảm tình của nàng đối với Đường Tam sẽ giảm đi nhiều, địa vị Đường Tam trong lòng nàng cũng sẽ khác đi, cứ như vậy, nàng có thể dần dần xoá đi hình ảnh của Đường Tam ở trong lòng mình, đến lúc đó, nàng mới có thể bù đắp được sơ hở ở trong lòng mình. Hơn nữa chỉ cần Đường Tam ở bên cạnh nàng, một lòng với nàng, cái sơ hở kia không cần bù đắp mà cũng sẽ tự mất đi. Cho nên Thiên Nhận Tuyết mới trăm phương ngàn kế muốn khuyên bảo Đường Tam thoả hiệp với mình, thậm chí còn dùng mối lợi uy quyền ngang hàng với nàng mà dụ dỗ hắn.

Đáng tiếc chính là, tính cách của Đường Tam so với trong ấn tượng của nàng còn kiên cường hơn, nhất là Đường Tam trước sau nói ra hai câu cổ văn ở đời trước của hắn, càng làm cho thân ảnh của hắn trong lòng Thiên Nhận Tuyết càng khắc sâu hơn nữa.

- Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Giỏi cho một kẻ thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, Đường Tam, ngươi không hổ là nam nhân mà ta nhìn trúng!

Thiên Nhận Tuyết nhìn về phía Đường Tam vừa chạy mất, khoé miệng nở nụ cười phức tạp, nhớ lại bộ dạng lúc nãy của Đường Tam ngang nhiên gầm lên, trong lòng nàng không khỏi xao động một hồi.

Sáu cái cánh màu vàng sau lưng triển khai, quang ảnh chợt loé, thân thể Thiên Nhận Tuyết giống như một ngôi sao xẹt màu vàng bay qua phía trên Tinh Đấu đại sâm lâm. Đường Tam không thể thông qua tinh thần lực mà nắm bắt được khí tức của nàng, nhưng nàng sao lại không tập trung dò xét được Đường Tam chứ? Tốc độ phi hành của nàng đã đến mức không thể hình dung, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã ra ngoài xa ngàn mét.

Vừa bay, Thiên Nhận Tuyết vừa thì thào nhắc lại:

- Sinh Tồn, ta cũng muốn. Đạo Nghĩa, ta cũng muốn. Nếu không giữ vẹn được hai bên, đành bỏ Sinh Tồn mà giữ lấy Đạo Nghĩa vậy!. Đường Tam a Đường Tam, chẳng lẽ ngươi nhất định là khắc tinh bổn mạng của ta hay sao? Ôi …

Thiên Nhận Tuyết vốn vẫn tập trung vào thân thể Đường Tam, lúc này đột nhiên kinh ngạc phát hiện, trong lúc nàng bằng vào thần lực đuổi tới, xuất hiện trước mặt nàng lại không phải là Đường Tam, mà là một đám Lam Ngân thảo thật lớn ngưng kết lại.

Cầm trong tay Hải Thần Tam Xoa Kích cùng Thiên Sứ Chi Kiếm nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hình người được kết bằng đám Lam Ngân thảo ngưng tụ kia, trong lòng Thiên Nhận Tuyết đột nhiên có cảm giác không biết nên cười hay nên khóc. Mình thân là Thiên Sứ Chi Thần, lúc trước bị Đường Tam đánh cho bị thương, lúc sau lại bị hắn lừa gạt, hắn dĩ nhiên cũng có năng lực tự thân có thể bỏ chạy dưới sự tập trung tinh thần lực của mình. Chuyện này thật sự ra ngoài phán đoán của Thiên Nhận Tuyết, nhưng lại làm cho trong lòng nàng nổi lên một cảm giác bị trêu tức như mèo vờn chuột.

Người và thần, không hề nghi ngờ, thực lực chênh lệch giống như khoảng cách giữa hai bờ vực. Đường Tam mặc dù có rất nhiều chỗ cũng đã tiến gần đến thần cấp, cũng gần hoàn thành Hải Thần đệ bát khảo, thế nhưng hiện tại hắn dù sao vẫn còn là người mà chưa phải là thần. Thế nhưng, hắn cũng có điểm mạnh của hắn, ít nhất dưới hai loại tình huống, hắn mới có thể chạy thoát dưới sự tập trung tinh thần của Thiên Nhận Tuyết. Đương nhiên, đây cũng là do bản thân Thiên Nhận Tuyết khinh suất, nếu như lúc nãy nàng quyết tâm truy bắt Đường Tam trước tiên, Đường Tam căn bản cũng không thể giở ra thủ đoạn như thế được.

Hai tình huống này phân biệt là tại rừng rậm và hải dương.

Đường Tam sắp kế thừa Hải Thần thần vị, trong đại hải, hắn vẫn có năng lực sinh tồn ở nơi mà người thường vốn không thể tồn tại, bằng vào khí tức của Hải Thần, đại hải mênh mông sẽ che chở cho hắn, cho dù là cường giả thần cấp muốn giết chết hắn cũng là cực kỳ khó khăn.

Mà ở trong rừng rậm, Đường Tam vốn có Lam Ngân lĩnh vực có thể khống chế tất cả Lam Ngân thảo. Đúng vậy, Lam Ngân thảo mười phần yếu ớt, chỉ cần người thường cũng có thể dễ dàng bẻ gãy. Nếu đem Lam Ngân thảo so sánh với Thiên Sứ Chi Thần ở trên cao, cũng giống như trời với đất, một hạt cát so với sa mạc vậy. Thế nhưng bởi vì cái gọi là góp mỏng thành dày, tích tiểu thành đại, ở trong Tinh Đấu đại sâm lâm này, có bao nhiêu Lam Ngân

thảo?

Giữa lúc tánh mạng nguy cấp, Đường Tam chạy vào rừng rậm, lập tức phóng thích Lam Ngân lĩnh vực của mình một lần nữa, hơn nữa khuếch trương hết cỡ, trong nháy mắt liền phóng xuất mấy đại hiệu quả của Lam Ngân lĩnh vực, Sâm La Vạn Tượng cùng Hải Nạp Bách Xuyên đồng thời tác dụng, hấp thu năng lượng của Lam Ngân thảo để khôi phục trạng thái của mình, đồng thời hoà hợp bản thân với Lam Ngân thảo trong rừng rậm thành một thể. Phương pháp hắn che mắt Thiên Nhận Tuyết, chính là để cho khí tức của mình trở nên giống như một gốc Lam Ngân thảo, mà làm cho tất cả khí tức của Lam Ngân thảo mạnh mẽ hắn lên. Trong nháy mắt lợi dụng sự tương phản ấy, mạnh mẽ thoát khỏi sự tập trung của tinh thần Thiên Nhận Tuyết, đồng thời dùng Lam Ngân làm ra một người giả có khí tức giống mình chạy trốn về một phía, còn bản thân hắn thì nhờ vào năng lực phi hành của Lam Ngân Hoàng hồn cốt xương đùi phải mà bỏ chạy theo hướng khác.

Phương pháp chạy trốn của Đường Tam vừa đơn giản, vừa mười phần cẩn thận, ngoài kỹ năng của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải ra, hắn lợi dụng Lam Ngân lĩnh vực đem thân thể mình hoàn toàn hạn chế, sau đó tiếp tục phóng xuất năng lượng ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo che dấu khí tức của mình rồi chạy trốn.

Chỉ dùng hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải, thì không đủ năng lực làm cho khí tức của hắn và Lam Ngân thảo từ đầu đến cuối giữ kín không tiết lộ ra khí tức ấy, dưới sự bảo vệ nghiêm mật như vậy trong Tinh Đấu đại sâm lâm, dù cho Thiên Nhận Tuyết muốn bắt hắn cũng không có biện pháp, muốn tìm được hắn cũng không dễ dàng.

Mấu chốt vấn đề vẫn là ở chỗ Thiên Nhận Tuyết chủ quan quá lớn, dù Đường Tam đã dùng Hải Thần Tam Xoa Kích xuất một chiêu toàn lực làm cho nàng bị thương, nàng cũng vẫn như trước không xem Đường Tam như một đối thủ đáng để mình phải hao phí tinh thần.

Chẳng qua, sự khinh suất của Thiên Nhận Tuyết biến mất rất nhanh, đứng trước hình người Lam Ngân thảo, Thiên Nhận Tuyết đem Hải Thần Tam Xoa Kích cắm xuống đất, tay để lên trán, một vầng sáng màu vàng nhất thời từ thân thể nàng khuếch tán ra. Lúc này nàng cũng không phải chỉ đơn giản

dùng tinh thần lực dò xét, mà là dùng thần niệm toả ra khắp Tinh Đấu đại sâm lâm để tìm kiếm tung tích Đường Tam.

Ánh sáng màu vàng chỉ trong chớp mắt đã lan tràn đến phạm vi ngàn mét xung quanh, thần lực của Thiên Sứ Chi Thần chỉ cần dùng trong thời gian chưa ăn xong bữa cơm, đã bao phủ tất cả phạm vi trong Tinh Đấu đại sâm lâm.

- Sao lại có thể như vậy?

Tay rời khỏi trán, lúc đã dò xét xong Tinh Đấu đại sâm lâm, Thiên Nhận Tuyết không nén được kinh ngạc tự hỏi, bởi vì cho dù nàng đã dùng thần niệm mà dò xét, cũng không phát hiện được tung tích của Đường Tam.

Nàng rất rõ ràng, khẳng định Đường Tam hiện tại vẫn còn trong phạm vi Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn căn bản không thể trong thời gian ngắn như vậy mà rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm được. Mà chính thần niệm của mình không thể dò xét được tung tích của hắn, đã chứng tỏ rằng hắn đang dùng một loại năng lực thần cấp mà chạy trốn.

Thần sắc Thiên Nhận Tuyết lần đầu tiên trở nên ngiêm trọng, sau khi trở thành Thiên Sứ Chi Thần, đây là lần đầu tiên nàng hành động, vốn là chuẩn bị đi ra tiền tuyến Gia Lăng quan để nắm giữ đại quân của Võ Hồn đế quốc, lúc đi ngang Tinh Đấu đại sâm lâm cảm nhận được năng lượng ba động khổng lồ, mới dùng thần niệm lại đây xem xét, vừa lúc gặp một màn Đường Tam giết chết ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng, hơn nữa cùng lúc hấp thu hồn hoàn của bọn chúng. Gặp được Đường Tam, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, có ai biết được, hai người nói chuyện với nhau chỉ một lát là động thủ, nàng dù là thần nhưng lại bị thương, còn bị Đường Tam lừa gạt mà chạy trốn. Nếu có thu hoạch duy nhất, chính là Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trong tay, nhưng Thiên Nhận Tuyết cũng đã dò xét qua, Thiên Sứ Chi Lực của mình căn bản là không thể nào truyền vào trong thanh thần khí này, đừng nói là sử dụng nó, cho nên muốn phá huỷ nó cũng không phải dễ dàng. Đây cũng là chân chính thần khí giống như Thiên Sứ Chi Kiếm của mình vậy.

Lúc này, dùng thần niệm tra xét chưa có thể tìm được tung tích Đường Tam,

Thiên Nhận Tuyết mới thật sự chăm chú hắn lên, trận chiến đầu tiên sau khi thành thần nếu cứ như thế mà để cho Đường Tam chạy thoát, chính là nàng thua sao! Nàng làm sao có thể cam tâm đây!

Bất luận nói như thế nào, ngươi không phải là đang ở trong Tinh Đấu đại sâm lâm sao? Nhất định là bằng vào bảo vật của Hải Thần thêm vào Lam Ngân lĩnh vực bản thân mới có thể lẩn trốn, không bị ta phát hiện. Được, ta sẽ chấp nhận tiêu hao với ngươi, ngược lại ta muốn xem, rốt cục ngươi có rời khỏi nơi này hay không. Chỉ cần ngươi rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm này, không có khí tức của Lam Ngân lĩnh vực che giấu cho ngươi, ngươi làm sao chạy thoát khỏi sự dò xét của thần niệm của ta đây!

Nghĩ tới đây, Thiên Nhận Tuyết không tiếp tục động tác nữa, thu hồi sáu cánh thiên sứ sau lưng, Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay cũng hoá thành một đạo kim quang dung nhập bản thân, cởi y phục chỗ bị xé rách bỏ đi, thay một bộ cung trang khác, cứ như vậy khoanh chân ngồi trước mặt hình người bằng Lam Ngân thảo.

Nàng cũng không phải là ngồi trên mặt đất, mà là ngồi giữa hư không, khoanh chân lơ lửng, cả người cách mặt đất hai thước, da dẻ thỉnh thoảng hiện lên một tầng ánh sáng vàng nhạt, cả người như một vật thể phát sáng vậy. Chỉ có dấu ấn thiên sứ trên trán nàng là loé sáng không dứt, qua mỗi ba lần hít thở, sẽ có một vầng sáng màu vàng từ thân nàng toả ra, dò xét khắp cả Tinh Đấu đại sâm lâm.

Hành động của Thiên Nhận Tuyết từ lúc này trở về sau có thể nhìn ra thực lực thần cấp cường đại đến mức nào, tinh thần lực toả ra cơ hồ không gián đoạn trong rừng rậm mênh mông như thế, nhìn vậy nhưng đối với bản thân nàng lại không có tiêu hao quá lớn, cho dù là Đường Tam vốn có Lam Ngân lĩnh vực, cũng còn xa mới làm được như thế. Một khi Đường Tam xuất hiện trong phạm vi dò xét thần niệm của nàng, Thiên Nhận Tuyết đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ không để cho hắn có cơ hội chạy thoát.

Lúc Thiên Nhận Tuyết phát ra vòng thần niệm thứ nhất dò xét, Đường Tam cũng đã phát hiện, màu vàng kỳ dị sắp sửa lan tới Hãn Hải Hộ Thân Tráo, Đường Tam nhất thời toàn thân khẩn trương, nằm phủ phục trên mặt đất, lẳng lặng chờ đợi thần niệm của nàng đảo qua trên người mình. Hắn vốn tồn tại

Lam Ngân lĩnh vực đương nhiên biết Thiên Nhận Tuyết muốn làm gì, phương thức này hắn cũng đã từng tiến hành qua, chỉ là hắn có thể rõ ràng cảm giác được, thần niệm dò xét của Thiên Nhận Tuyết so với Lam Ngân lĩnh vực của mình mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cũng may là hắn vẫn phóng thích Lam Ngân lĩnh vực để che giấu bản thân, thêm vào hiệu quả ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, lúc này mới qua mặt được thần niệm của Thiên Sứ Chi Thần. Bất quá, hiện tại Đường Tam cũng âm thầm kêu khổ, Thiên Nhận Tuyết nghĩ ra được, hắn tự nhiên cũng đoán được. Mặc dù sự dò xét của thần niệm vẫn có khoảng cách, lợi dụng khoảng cách này, Đường Tam dần dần tiến ra phía ngoài Tinh Đấu đại sâm lâm, thế nhưng khi đến bờ Tinh Đấu đại sâm lâm, hắn lại phát hiện mình không thể rời khỏi được. Tinh thần lực cảm giác được từng làn sóng thần niệm không ngừng quét qua thân thể, ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm một dặm mới dần dần biến mất. Hắn biết rằng chỉ cần mình bước một chân ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, trong khoảnh khắc lập tức sẽ bị Thiên Nhận Tuyết phát hiện, hắn cũng không cho rằng, tốc độ của mình có thể sánh kịp Thiên Nhận Tuyết.

------oOo------

Chương 477: Hồn hoàn thứ mười - Hồn hoàn thần cấp: Tà Thần phụ thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biên: dphilong (A Phì)

Nằm trong sự dò xét của thần niệm Thiên Nhận Tuyết, làm cho Đường Tam không thể không ở lại bên bờ Tinh Đấu đại sâm lâm, nằm thẳng trên mặt đất, Đường Tam chau mày, đắm mình trầm tư.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại, trong thời gian dài duy trì Lam Ngân lĩnh vực cùng Hãn Hải Hộ Thân Tráo cũng không đáng kể gì. Nếu là dưới tình huống bình thường, Đường Tam cũng hoàn toàn có thể so tiêu hao với Thiên Nhận Tuyết, đấu xem ai có kiên nhẫn hơn. Thế nhưng, Đường Tam lại biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, người đầu tiên không có kiên nhẫn là mình.

Chiến sự ngoài tiền tuyến, Thiên Nhận Tuyết có thể không lo lắng, nhưng mình có thể không lo lắng hay sao? Phụ mẫu của mình, sư phụ đều ở đó, vạn nhất có chuyện gì, sẽ làm cho mình hối hận cả đời.

Dẫn theo Sử Lai Khắc Thất Quái rời khỏi doanh trại Thiên Đấu đế quốc, Đường Tam đã rất mạo hiểm. Đại quân của Võ Hồn đế quốc bên trong Gia Lăng quan vốn tồn tại sáu gã cường giả hơn chín mươi lăm cấp phong hào đấu la, còn có năm, sáu, gã phong hào đấu la bình thường, riêng cỗ lực lượng này đã rất khó đối phó. Một khi sức chiến đấu của Bỉ Bỉ Đông khôi phục, như vậy có thể nói chủ lực của đại quân Thiên Đấu đế quốc lúc nào cũng có nguy cơ bị diệt, Dưới tình huống như vậy, Đường Tam chỉ có cách mau chóng trở thành Hải Thần, quay về tiền tuyến, mới có thể ổn định thế cục nơi tiền tuyến, giành được chiến thắng.

Ngược lại, Thiên Nhận Tuyết không phải lo lắng như vậy, xem như tiếp tục chờ như vậy nàng cũng không cần lo lắng gì cả. Nàng có cảm giác sự dò xét thần niệm chẳng những không vì thời gian trôi qua mà yếu đi, ngược lại càng ngày càng mạnh. Bởi vậy có thể đoán được, nàng có thể do mới bắt đầu đạt được thực lực thần cấp, cho nên không thể hoàn toàn nắm giữ các loại kỹ năng của thần cấp, nếu không, chính hắn cũng không nhất định có thể lợi dụng cơ hội đánh lén thành công.

Hiện tại dưới tình huống này, Đường Tam căn bản không có lực để đánh một trận với nàng, ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích cũng rơi vào trong tay nàng rồi. Đối với mình, cũng không phải đơn giản là chỉ thoát đi mà thôi, còn phải lấy lại Hải Thần Tam Xoa Kích mới có thể đi Hải Thần đảo trở thành Hải Thần được. Thế nhưng, muốn từ trong tay một cường giả thần cấp lấy đi một vật, khó khăn này sợ rằng còn cao hơn Hải Thần thất khảo mà mình đã trải qua. Khổ nhất là, lúc này cũng không có thời gian một năm, mà là càng ngắn càng tốt.

Tỉnh táo, lúc này ở tình huống như vầy nhất định phải tỉnh táo mới được. Đối mặt với nguy cơ như vậy, Đường Tam bình tĩnh, yên lặng nằm trong đám Lam Ngân thảo, tự nhủ với lòng, nhất định phải tỉnh táo. Hắn đã rất lâu không gặp phải tình hình bị bao vây toàn diện trong hoàn cảnh xấu như vậy. Càng khó khăn như thế, càng kích phát ý chí chiến đấu trong nội tâm Đường

Tam. Hắn rất tin, cho dù là thần cũng không phải vạn năng, đối thủ tuy mạnh, nhưng mình nhất định có cơ hội tìm được sơ hở.

Nội tâm dần dần bình tĩnh trở lại, Đường Tam một lần nữa sắp xếp lại ý nghĩ của mình. Sự xuất hiện của Thiên Nhận Tuyết vốn làm cho hắn hết sức kinh sợ, làm hắn giật mình không phải là vì Thiên Nhận Tuyết đạt tới thần cấp, mà là tại sao nàng không thừa dịp trong lúc mình đang hấp thu hồn hoàn trong trạng thái thật là nguy hiểm mà giết chết mình, hoặc ít nhất là bắt giữ mình.Khi đó nàng là thần cấp đối mặt với mình, cơ hồ có thể nói là mình không có bất kỳ năng lực phản kháng nào. Thế nhưng, chẳng những nàng không làm như vậy, còn có biểu hiện từng trợ giúp mình, chính là vì nàng tự tin vào thực lực thần cấp có thể dễ dàng đối phó với mình hay sao? Không, hắn là không đơn giản như vậy, thực ra mình vẫn ở về phía đối lập với Võ Hồn điện, là con gái của giáo hoàng đời trước của Võ Hồn điện, phụ thân nàng chính là chết trong tay phụ thân mình, nàng hắn là toàn lực giết chết mình mới đúng! Võ Hồn điện không phải toàn là những kẻ bất chấp thủ đoạn hay sao?

Mặt khác, Thiên Nhận Tuyết đột nhiên đạt tới thần cấp, thật là làm cho người ta khó tin, lần trước gặp nàng, nàng bất quá chỉ hơn bảy mươi cấp mà thôi, chỉ trong sáu năm ngắn ngủi lại có thể đột phá thần cấp. Có thể nói, vận khí và kinh nghiệm của nàng còn cao hơn cả mình. Như vậy chỉ cũng có thể có một khả năng, sau khi nàng rời khỏi Thiên Đấu thành, cũng giống như mình tiến vào Hải Thần đảo, bắt đầu quá trình truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần. Như vậy, có thể tiếp tục suy đoán, thần vị của Thiên Sứ Chi Thần hắn là ngay tại Võ Hồn điện.

Liên tưởng đến Đại Sư từng nhắc qua về Thiên Sứ Sáo Trang, rất có thể đó chính là một bộ thần khí, cùng loại thần khí với Hải Thần Tam Xoa Kích của mình.

Thông qua nói chuyện với Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam còn phát hiện một vấn đề khác, đó chính là quan hệ của nàng với Bỉ Bỉ Đông mười phần căng thẳng, là bởi vì Bỉ Bỉ Đông kế thừa ngôi giáo hoàng, đúng ra phải do nàng là trực hệ truyền thừa của võ hồn thiên sứ sáu cánh kế thừa mới đúng. Lẽ ra với thực lực của đại cung phụng Võ Hồn điện Thiên Đạo Lưu sẽ không khó khăn gì để đưa cháu gái mình lên ngôi giáo hoàng, vậy tại sao hắn không làm như

vậy? Cho nên có thể thấy được, Thiên Nhận Tuyết và Bỉ Bỉ Đông nhất định có vấn đề gì đó. Hiện tại Thiên Nhận Tuyết trở thành Thiên Sứ Chi Thần, nàng và Bỉ Bỉ Đông nhất định sẽ vì quyền lực của Võ Hồn đế quốc mà tranh đấu.

Bất luận nói thế nào, vấn đề thứ nhất vẫn làm cho Đường Tam nghĩ không thông, hắn vẫn không thể nghĩ ra nguyên nhân Thiên Nhận Tuyết không có địch ý với mình. Phải biết rằng, nàng cố gắng ẩn nấp tại hoàng thất của Thiên Đấu đế quốc mấy năm cũng là bị chính mình phá hỏng. Nữ nhân này rốt cục muốn làm gì đây?

Vô số bí ẩn làm cho Đường Tam lâm vào trong mờ mịt một lúc, bất quá, cũng không kéo dài. Đối với hắn, quan trọng nhất bây giờ là làm cách nào thoát khỏi nơi đây, lại còn phải thu hồi Hải Thần Tam Xoa Kích.

Lúc trước sử dụng Nhất Khứ Bất Phản công kích Thiên Nhận Tuyết Đường Tam cũng không hối hận, nếu không phải như vậy, lúc ấy hắn cũng không có cơ hội bỏ chạy. Hiện tại mặc dù Đường Tam đã có được mười bảy cái hồn hoàn, nhưng hồn kỹ của mười bảy cái hồn hoàn này cũng không đủ giúp hắn ngăn cản Thiên Nhận Tuyết. Trừ phi hắn có thể thật sự trở thành thần, làm cho mỗi cái hồn kỹ của mình đếu có khí tức của thần, nếu không, sử dụng mấy cái hồn kỹ như vầy không có bất cứ tác dụng gì.

Áp lực khổng lồ đã giảm bớt, suy nghĩ của Đường Tam bắt đầu xoay chuyển thật nhanh, nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này hội hợp cùng các đồng bọn, truyền thừa Hải Thần thần vị. Thiên Nhận Tuyết thành thần đã khiến cho hắn càng khát vọng đối với truyền thừa thần vị hơn, không chỉ là khát vọng lực lượng, quan trọng hơn là hắn phải có năng lực đủ để bảo vệ thân nhân, bằng hữu, phải có đủ thực lực để áp chế Võ Hồn đế quốc.

Một ngày đã trôi qua rất nhanh!

Thiên Nhận Tuyết vẫn như trước không ngừng phóng thích hết làn sóng thần niệm này đến làn sóng thần niệm khác. Nàng phát hiện, việc dò xét không gián đoạn này đối với mình cũng có chỗ tốt không nhỏ. Vừa mới thành thần, thông qua việc không ngừng phóng thích thần niệm, làm cho lý giải của nàng đối với thần lực của mình càng thâm ảo hơn. Cảm giác có thể nắm tất cả

trong tay đang tăng lên không ngừng.

Kim quang chợt loé, Thiên Nhận Tuyết mở to hai mắt, khoé miệng toát ra một nụ cười nghịch ngợm, tự nói:

- Sao rồi, không nhịn được nữa muốn ra hay sao? Lần này ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu!

Trong quang ảnh lập loè, thân thể nàng đã biến mất giữa không trung, đồng thời cũng mang theo Hải Thần Tam Xoa Kích đang cắm trên mặt đất.

Nháy mắt đã ra ngoài ngàn mét, thần niệm đạt tới, thân thể cũng có thể đạt tới. Thiên Nhận Tuyết căn bản xem như không phải phi hành, chuẩn xác mà nói giống như đang liên tục thuấn di. Tốc độ cực nhanh, so với thần niệm mà nàng phóng thích còn nhanh hơn mấy lần. Trong ý niệm của nàng, căn bản là không có bất cứ chướng ngại vật gì tồn tại. Trong ngày hôm nay, thần niệm của nàng thuỷ chung bao phủ khắp Tinh Đấu đại sâm lâm, chỉ cần không phải là thần, toàn bộ đều đang trốn chạy mà run rẩy, thậm chí không dám thở mạnh một tiếng, tự nhiên không ai dám quấy rầy nàng.

Nàng đã thấy mục tiêu của mình, nhưng kỳ lạ là, Đường Tam đứng yên tại chỗ mà đợi nàng đến, tựa hồ đoán trước được tất cả, căn bản không có ý chạy trốn, thậm chí trên mặt còn nở một nụ cười nhàn nhạt, ưu nhã mà ung dung.

Kim quang thoáng hiện, Thiên Nhận Tuyết dừng lại cách mười thước trước mặt Đường Tam, nhìn chăm chú Đường Tam, hơi nhíu đôi mày thanh tú:

- Ngươi có thể cho ta biết cái gì đã đem lại lòng tin cho ngươi hay không? Nhìn qua, bộ dạng ngươi cũng không giống chó nhà có tang (chạy loạn lên)!

- Ngươi cho rằng ta là chó nhà có tang hay sao?

Đường Tam hỏi ngược lại.

Thiên Nhận Tuyết mỉm cười:

- Đương nhiên là không, ngoại trừ gia gia ta ra, ngươi là nam nhân xuất sắc

nhất mà ta đã từng gặp. Có lẽ một ngày nào đó ngươi sẽ vượt qua gia gia ta cũng không chừng. Ta chỉ lấy làm lạ, tại sao ngươi lại không tiếp tục ẩn nấp, chỉ cần ngươi không rời khỏi phiến rừng rậm này, ta muốn tìm ngươi cũng rất khó khăn. Có thể ẩn trốn mà làm cho thần cấp như ta cũng không tìm được, ngươi đã đủ để tự hào. Vốn ta cho rằng, trò chơi mèo vờn chuột của chúng ta sẽ kéo dài rất lâu, trong ấn tượng của ta, ngươi cũng không phải là một người thiếu kiên nhẫn.

Đường Tam lạnh nhạt cười:

- Thiên Nhận Tuyết tiểu thư khen trật rồi, ta đi ra chỉ là muốn đánh cuộc với tiểu thư mà thôi.

Thiên Nhận Tuyết giơ Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay lên:

- Thần khí này của ngươi thật sự là rất nặng đó!

Ánh mắt có chút trêu tức tựa hồ muốn nói, ngay cả thần khí chỗ dựa duy nhất của ngươi cũng đã rơi vào tay ta, còn có tư cách gì mà đàm phán điều kiện với ta kia chứ!

Đường Tam nhìn thoáng qua Hải Thần Tam Xoa Kích ngăm đen, trong lòng thầm than một tiếng:

- Ông bạn già, làm ngươi phải chịu uỷ khuất rồi!

- Đúng vậy, ngươi hiện tại có thể bắt ta, ta hoàn toàn không phải đối thủ của ngươi. Ngươi nói đúng, giữa người và thần, có khoảng cách rộng như miệng vực không thể vượt qua, thế nhưng, cùng lắm ngươi chỉ có thể được thân ta hoặc là thi thể của ta, chứ không thể được trái tim ta. Ngươi không phải là hy vọng ta thần phục ngươi hay sao?

Thiên Nhận Tuyết sửng sốt:

- Sinh Tồn, ta cũng muốn. Đạo Nghĩa, ta cũng muốn. Nếu như không thể trọn vẹn cả hai đường, đành chọn Đạo Nghĩa mà bỏ Sinh Tồn vậy. Đối với những lời này của ngươi, ta nhớ rất rõ ràng. Vì sao ngươi lại thay đổi chủ ý nhanh

như vậy?

Trong mắt nàng khẽ toát ra một tia thất vọng.

Đường Tam bình tĩnh nói:

- Có cái chết nhẹ như lông hồng, cũng có cái chết nặng tựa Thái Sơn, cho dù chết, ta cũng muốn chết sao cho có giá trị, không phải sao? Ngươi có thể lựa chọn bắt ta, giết chết ta, hoặc là cùng ta đánh cuộc một trận này. Nếu ngươi thắng, ta thề sẽ thần phục ngươi, nếu ngươi thua, ta chỉ muốn thời gian ba ngày để rời khỏi nơi đây. Ba ngày sau, ngươi có thể tiếp tục truy kích ta, chỉ cần ngươi có thể dùng võ lực mà bắt ta trở lại, ta cũng sẽ thần phục ngươi.

- Sao? Đã như vậy, ta cũng có hứng thú muốn nghe một chút ngươi đánh cuộc như thế nào đây!

Thiên Nhận Tuyết đương nhiên rõ ràng, Đường Tam không phải là người làm chuyện vu vơ mà không có mục đích. Nhưng câu nói lúc trước của Đường Tam làm cho lòng nàng xúc động, hiện tại bắt giữ hắn, quả thật cũng chỉ được người của hắn mà thôi, mà không được trái tim của hắn. Một câu đơn giản như vậy đối với người khác có lẽ là vô dụng, nhưng đối với Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết có Đường Tam là sơ hở lớn nhất trong lòng lại là uy hiếp lớn lao.

Đường Tam mặc dù không biết lúc trước Thiên Nhận Tuyết làm như vậy là vì sao, nhưng trải qua một ngày phân tích kỹ lưỡng, hắn mới chạy ra, tự nhiên là nắm chắc Thiên Nhận Tuyết sẽ nhận lời đánh cuộc với mình.

Đường Tam nói:

- Đánh cuộc của ta rất đơn giản, ta và ngươi không sử dụng thần khí đánh với nhau một hồi, thời hạn là một nén nhang. Trong thời gian một nén nhang, nếu ngươi có thể bắt được ta thì là ngươi thắng, nếu như không thể, như vậy ta sẽ được thong thả thời gian ba ngày để rời khỏi nơi đây, đồng thời, xin mời ngươi trả lại Hải Thần Tam Xoa Kích cho ta.

- Một nén nhang? Đường Tam, ngươi thật sự tự tin như vậy sao? Tuy rằng

không dùng thần khí, ta vẫn là thần!

Thiên Nhận Tuyết vốn tưởng rằng Đường Tam sẽ dùng một phương thức cực kỳ có lợi cho hắn để đánh cuộc với mình, mà không nghĩ tới đánh cuộc này của hắn nhìn qua cũng không có bất cứ cái gì không ổn, thậm chí đối với mình còn cực kỳ có lợi nữa. Chẳng lẽ mình là thần cấp còn sợ một người như hắn sao?

Mà trên thực tế, Đường Tam cũng nắm rõ suy nghĩ này của Thiên Nhận Tuyết, chính là lợi dụng tư duy theo quán tính nàng cho rằng căn bản không thể bại trong chiến đấu để đánh bạc một phen. Cảm giác của hắn không phải là trả một giá đắt hơn tính mạng để đánh cuộc sao?

- Ngươi chỉ cần trả lời ta là đánh cuộc hay không mà thôi!

Thanh âm Đường Tam chợt lạnh đi.

Thiên Nhận Tuyết nghịch nghịch Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay:

- Có thể. Chẳng qua, Hải Thần Tam Xoa Kích này ta không thể trả lại cho ngươi, vạn nhất ngươi thắng, ba ngày sau bị ta bắt được, ngươi không chịu thừa nhận thì sao? Ta không muốn nhận thi thể của ngươi. Cho nên, Hải Thần Tam Xoa Kích này ta vẫn giữ lại trong tay ta, chờ sau khi ngươi thần phục ta, ta tự nhiên trả lại cho ngươi.

Hết thảy phán đoán của Đường Tam đều rất chuẩn xác, chuyện cũng phát triển đúng hướng mà hắn đã hy vọng. Thế nhưng Thiên Nhận Tuyết cũng không phải kẻ ngu, nàng cũng cực kỳ thông minh, trong mơ hồ nàng đã cảm thấy Đường Tam trong trận đánh cuộc này là dựa vào một chỗ nào đó, cho nên như thế nào cũng không chịu trả lại cho hắn Hải Thần Tam Xoa Kích một cách dễ dàng.

Nhìn Hải Thần Tam Xoa Kích một cái thật sâu, Đường Tam quả quyết nói:

- Được, một ngày nào đó ta sẽ tự tay lấy lại Hải Thần Tam Xoa Kích từ trong tay ngươi.

Ầm, ánh sáng màu vàng như ngọn lửa từ trên người Đường Tam bừng lên, cùng lúc đó, hắn lấy một cây nhang từ trong lòng ra, nắm trong tay.

Thiên Nhận Tuyết rất tự nhiên tiện tay cắm Hải Thần Tam Xoa Kích xuống đất, lúc này, nàng cũng không dám sơ ý như lúc nãy, trong ánh vàng toả sáng, phóng xuất ra võ hồn thiên sứ sáu cánh của mình.

Sáu cánh màu vàng chói sau lưng triển khai, áp lực nghiêng trời lệch đất làm Đường Tam hơi chút khó thở, càng thêm tràn ngập áp chế toàn diện kinh khủng làm người ta có cảm giác không thể chống lại.

Trên người Đường Tam cũng xuất ra chín cái hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng. Chín cái hồn hoàn này không thể gọi là không huyễn lệ, ngũ hắc tứ hồng, năm cái hơn năm vạn năm, bốn cái mười vạn năm. Sợ rằng trong giới phong hào đấu la hiện tại, không ai có thể so với Đường Tam về số lượng hồn hoàn mạnh mẽ như vậy.

Thế nhưng nếu nói là huyễn lệ, hồn hoàn trên người Đường Tam cũng còn xa mới so sánh được với Thiên Nhận Tuyết. Trên người Thiên Nhận Tuyết, hồn hoàn cũng đã xuất hiện, chín cái hồn hoàn sắp hàng ngay ngắn trên người. Bảy cái đầu tiên so với lúc Đường Tam mới gặp nàng đã khác đi, hiển nhiên, nàng không thể giống như Đường Tam vậy, đem lực của hồn hoàn bản thân rót cho người khác, rồi tiếp tục may mắn đạt được hai cái hồn hoàn cùa hồn thú mười vạn năm bổ sung cho bản thân, đổi mới hồn hoàn trên người. Hồn hoàn trên người nàng, màu sắc biến hoá hẳn là do ích lợi đạt được sau khi kế thừa thần vị. Mà cho dù Thiên Nhận Tuyết đã hoàn thành truyền thừa thần vị, lấy chín cái hồn hoàn này so với chín cái của Đường Tam, vẫn kém hơn một chút. Hồn hoàn mười vạn năm ít hơn Đường Tam một cái, cho nên mới thấy Đường Tam là thiên tài đến bậc nào, lấy thân thể con người chống lại thần, lại vẫn có thế thắng.

Nhưng đáng tiếc là, chín cái hồn hoàn trên người Thiên Nhận Tuyết đã không phải là chín cái hồn hoàn bình thường, chín hồn hoàn này đều có một tầng ánh sáng vàng mờ mờ bao phủ, mặc dù có thể nhìn ra màu sắc vốn có, nhưng đẹp hơn rất nhiều. Đường Tam hiểu rõ, đây là điểm đặc biệt của hồn kỹ thần hoá,

Sau đó bị lực lượng của thần nhiễm lấy. Mỗi cái hồn hoàn của Thiên Nhận Tuyết đều tồn tại một phần năng lực và khí tức của thần, mặc dù cấp bậc bản thân hồn hoàn cũng sẽ có điều ảnh hưởng, nhưng cũng không phải hồn kỹ của hồn sư bình thường có thể so sánh được.

Thế nhưng, chín cái hồn hoàn trên người Thiên Nhận Tuyết lóng lánh ánh vàng rực rỡ cũng không làm cho Đường Tam quá khiếp sợ. Lúc trước, lần đầu tiên hắn cùng Thiên Nhận Tuyết giao thủ, Thiên Nhận Tuyết căn bản không có xuất ra võ hồn thiên sứ sáu cánh của nàng, cho nên cũng không có hiển lộ hồn hoàn trước mặt hắn. Lúc này chân chính chứng kiến, cảm giác chấn động làm cho trong lòng Đường Tam không khỏi nổi lên một tia khổ não.

Với tâm tính cứng cỏi của Đường Tam mà cũng bị ảnh hưởng, có thể hiểu được cái mà hắn nhìn thấy sẽ làm kẻ khác giật mình đến mức nào. Nhìn qua rất đơn giản, sau chín cái hồn hoàn, hắn còn thấy hồn hoàn thứ mười trên người Thiên Nhận Tuyết. Đúng vậy, chính là hồn hoàn thứ mười!

Đó là một cái hồn hoàn hoàn toàn màu vàng, giống như là do từng chiếc lông chim màu vàng của thiên sứ bện lại mà thành, cũng không phải nằm song song với chín cái hồn hoàn kia. Cái hồn hoàn thứ mười này rất lớn, đường kính chừng hơn ba mét, xuất hiện ở sau lưng Thiên Nhận Tuyết, cũng bao phủ thân thể và sáu cái cánh của nàng ở bên trong, giống như hồn hoàn bình thường vậy. Thế nhưng, Đường Tam chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy, đó là một cái hồn hoàn tuy giống như của hồn sư, nhưng lại không hoàn toàn giống như vậy.

Hồn sư tu luyện mười cấp là một giai đoạn, mỗi lần đến mười cấp, đều đi tìm một cái hồn hoàn thu hoạch để nâng cao thực lực của mình, làm cho mình bước lên một nấc thang mới, tiến vào giai đoạn tiếp theo, cũng là quá trình lượng tăng lên nhiều dẫn đến sự thay đổi về chất. Chín mươi cấp, hồn hoàn thứ chín, luôn luôn được coi là cảnh giới cao nhất của hồn sư. Đột phá một trăm cấp, hiển nhiên là qua mười cấp nữa, lại xuất hiện cái hồn hoàn thứ mười cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ có điều cái hồn hoàn thứ mười hợp tình hợp lý này làm cho Đường Tam chấn động, bởi vì chín cái hồn hoàn trước đều thuộc về cấp bậc của loài người, nhưng cái hồn hoàn thứ mười này đã hoàn toàn là thần cấp. Hồn hoàn thần cấp màu vàng, đã không thể dùng niên

hạn tu vi để hình dung, đó cũng không phải hồn hoàn mười vạn năm có thể so sánh được.

- Đường Tam, hôm qua lúc nhìn ngươi phóng thích võ hồn Lam Ngân Hoàng, ta rất lấy làm lạ, tại sao ngươi lại có nhiều hồn hoàn có đẳng cấp cao như vậy. Ngươi lại chưa phải là thần, ta không hiểu ngươi làm thế nào mà được như vậy. Nếu như nói võ hồn thứ hai của ngươi thì còn có biện pháp để nâng cao đẳng cấp của hồn hoàn, thế nhưng, Lam Ngân Hoàng rõ ràng là võ hồn thứ nhất của ngươi, cũng là võ hồn mà ngươi vẫn thường sử dụng, làm sao có thể đạt được như thế?

Đường Tam tay phải vuốt nhẹ đầu cây nhang, bằng vào nội lực mà sinh ra chân hoả đã châm cây nhang lên, vung tay một cái, trong nháy mắt cây nhang đã cắm vào một thân cây cách đó mấy chục thước.

- Ngươi không sợ ta giải thích cho ngươi sẽ làm chậm trễ thời gian hay sao?

Đường Tam nhìn Thiên Nhận Tuyết, từng tầng ánh sáng màu vàng lam không ngừng từ trên người bốc lên. Tuy rằng ở dưới áp lực rất lớn của thần cấp, hắn cũng không lùi nửa bước, thần quang trong đáy mắt dần dần bốc lên một cách cuồng dã, cả người tựa hồ cũng tiến vào một trạng thái hết sức là đặc biệt.

- Thời gian một nén nhang, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, chậm trễ chốc lát cũng chẳng đáng gì. Ngươi bằng lòng giải thích cho ta hay sao?

Thiên Nhận Tuyết cười lạnh nhạt, cũng không thèm nhìn qua cây nhang.

Đường Tam nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao. Vì cứu Tiểu Vũ, ta đem hồn hoàn và hồn cốt mà lúc trước nàng hiến tế cho ta trả lại cho nàng, lại đem một phần lớn hồn hoàn của bản thân để trả lại cho nàng, giúp nàng hồi sinh thành công. Đương nhiên hồn hoàn mất đi ta phải tìm cái khác, dĩ nhiên sẽ không giống như lúc trước, dùng hết khả năng tìm hồn hoàn có đẳng cấp cao thích hợp cho mình. Vì thế mới có hiệu quả như bây giờ.

- Hồn thú đã hiến tế còn có thể hồi sinh sao?

Thiên Nhận Tuyết chấn động, nhìn Đường Tam đầy nghi hoặc:

- Ngươi thật sự là một người giỏi sáng tạo ra kỳ tích …

- Cũng không phải ta giỏi sáng tạo kỳ tích, đây là đều do Võ Hồn điện các ngươi bức ta mà thôi. Chính là Võ Hồn điện các ngươi làm cho Tiểu Vũ vì cứu ta mà hiến tế, Tiểu Vũ là người yêu của ta, thêm vào thù hận của cha mẹ, thù hận của sư phụ, ta sớm đã cùng Võ Hồn điện các ngươi không đội trời chung.

Thiên Nhận Tuyết thở dài một tiếng:

- Có lẽ là tạo hoá trêu người, làm cho chúng ta ở hai bên đối lập, nếu ngươi xuất thân từ Võ Hồn điện, chỉ sợ là cũng sẽ có một ý nghĩ khác. Nhang đã châm rồi, hãy cho ta xem, ngươi bằng vào cái gì mà có thể chịu đựng công kích của ta trong thời gian một nén nhang.

Đường Tam cười ha hả:

- Ta bây giờ cũng không muốn chịu đựng dưới công kích của ngươi trong một nén nhang, mà là muốn công kích của ta duy trì liên tục trong một nén nhang. Cẩn thận!

Ầm---, ánh sáng màu vàng lam trong nháy mắt bốc lên, chín hồn hoàn trên người Đường Tam trong nháy mắt dĩ nhiên tất cả đều sáng lên, vốn màu đen và đỏ lúc này không ngờ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có ánh sáng màu vàng lam rực rỡ. Trong lúc này, chín hồn hoàn Lam Ngân Hoàng của hắn dĩ nhiên cũng hoàn toàn biến thành màu vàng lam, cũng trở thành cùng màu với thân thể hắn.

- Sao? Đây là kỹ năng gì vậy? Lại là hồn kỹ do ngươi nghĩ ra sao?

Thiên Nhận Tuyết cũng không nóng lòng tiến công, nhìn biến hoá trên người Đường Tam nàng rất lấy làm lạ, ít nhất cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua

một tên hồn sư nào có thể làm cho màu sắc của hồn hoàn mình tuỳ theo võ hồn mà thay đổi, cho dù là trước khi thành thần nàng cũng không nghĩ ra, càng chưa bao giờ nghĩ đến.

Ấm---, ngọn lửa màu vàng lam kịch liệt bao vây thân thể Đường Tam, không sử dụng bất cứ hồn kỹ gì, Đường Tam liền giống như tên lửa phóng tới Thiên Nhận Tuyết, giống như hắn vừa nói lúc nãy, hắn cần dùng công kích thật thuần tuý đối phó với thần cấp như Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhận Tuyết tự nhiên không có nửa phần tránh lui, sáu cánh sau lưng khẽ động, trong khoảnh khắc nàng đã đi tới trước mặt Đường Tam. Thần niệm của nàng có thể cảm thấy rõ ràng điểm yếu nhất của Đường Tam, nàng đột nhiên tiến tới, đúng lúc Đường Tam chưa vọt tới, lực lượng chưa tích súc đến đỉnh điểm.

Động tác và phản ứng của Đường Tam cực kỳ nhanh chóng không gì so sánh, hữu quyền cơ hồ trong nháy mắt xuất ra, ngọn lửa màu vàng lam toàn thân bao phủ lấy đầu quyền đã biến thành màu xanh ngọc, đánh thẳng tới trước ngực Thiên Nhận Tuyết.

Một quyền nhìn trực tiếp mà đơn giản lại mang đến cho Thiên Nhận Tuyết cảm giác không hề đơn giản. Trong nháy mắt quyền của Đường Tam vừa tới, nàng cảm giác được rõ ràng, phảng phất tất cả Lam Ngân thảo bên trong Tinh Đấu đại sâm lâm trong lúc này đã hòa hợp với quyền đầu của hắn thành một thể, giống như ngưng tụ tất cả lực lượng của Lam Ngân thảo trong Tinh Đấu đại sâm lâm mà xuất ra một quyền này.

Bàn tay màu vàng của Thiên Nhận Tuyết cùng quyền đầu tràn ngập sinh mạng khí tức, lóng lánh ngọn lửa màu vàng lam của Đường Tam va chạm với nhau. Ầm một tiếng nổ, ngọn lửa màu vàng lam phóng lên cao, thân thể Đường Tam cũng theo tiếng nổ mà bay ra sau. Thế nhưng thân thể thần cấp của Thiên Nhận Tuyết dĩ nhiên cũng bị đình trệ trên không trong chốc lát, khí tức sanh mạng khổng lồ kia cũng đã áp chế thần niệm của nàng xuất hiện ra một chút sơ hở.

Sao lại có thể như vậy? Thiên Nhận Tuyết mở to hai mắt nhìn, nàng không hiểu Đường Tam làm như thế nào, phải biết rằng, lúc này Đường Tam cũng

không có phóng xuất Lam Ngân lĩnh vực, nhưng đã huy động tất cả lực lượng của Lam Ngân thảo trong Tinh Đấu đại sâm lâm. Năng lực này đúng ra là thần cấp mới có thể đạt tới, hơn nữa có khuynh hướng là lực lượng của thần tự nhiên.

Thế nhưng, Thiên Nhận Tuyết nhanh chóng phát hiện, thân thể Đường Tam bay ra sau mặc dù không có bị thương, thậm chí ngăn cản thần lực của mình ở ngoài cơ thể, thế nhưng chín cái hồn hoàn đang vờn quanh trên người hắn cũng đã có một cái bị phá nát, hoá thành từng điểm sáng màu vàng lam rồi biến mất trong không khí.

Đây là chuyện gì? Thiên Nhận Tuyết kinh ngạc nhìn chăm chú Đường Tam, nhưng thân thể Đường Tam chỉ bay ra sau mười thước đã ngừng lại, hai mắt hắn lúc này cũng đã biến thành màu vàng lam, bốc lên ngọn lửa lóng lánh mà cuồng dã, giống như một ông vua của các loài thú, mang theo khí phách không gì sánh kịp, cùng với ngọn lửa màu vàng lam mênh mông tiếp tục vọt lên, thậm chí so với lúc trước còn nhanh hơn, cũng càng thêm mãnh liệt. Rất hiển nhiên, lực lượng mà hắn phóng xuất lúc này đã đạt tới trình độ cực mạnh.

Thiên Nhận Tuyết nhíu mày, lúc này nàng không xông lên trước, kim quang trên người trong nháy mắt bộc phát, hoá thành ngọn lửa màu vàng bừng lên, khí tức thần thánh mênh mông phá thân thể mà ra, ngọn lửa màu vàng khổng lồ làm không khí như bị vặn vẹo, hai tay cùng xuất ra, một tay đánh một quyền về phía Đường Tam đang vọt tới, tay kia trực tiếp chụp vào bả vai Đường Tam, tốc độ nhanh như điện chớp, ánh sáng vàng mờ mịt cơ hồ thoáng chốc đã bao phủ cả thân thể Đường Tam, cũng bao phủ cả ngọn lửa màu vàng lam trên thân thể hắn.

Sau mấy lần bị Đường Tam ngăn cản, Thiên Nhận Tuyết rốt cục đã chân chính phóng xuất ra lực lượng thần cấp của nàng, mặc dù nàng không có sử dụng thần khí của Thiên Sứ Chi Thần, nhưng dù sao nàng cũng là thần, dưới sự ra tay nhất thời đã toàn diện áp chế Đường Tam.

Thế nhưng, thân thể Đường Tam mang theo khí thế cuồng dã vô kể đột ngột ngừng lại giữa không trung, hai tay vẽ ra một vòng tròn kỳ dị trước ngực, một vòng lực kéo mênh mông sinh ra trong nháy mắt, làm cho xung quanh thân

thể hắn, thậm chí cả ngọn lửa màu vàng lam của bản thân trong nháy mắt ngưng tụ trên song chưởng, hoá thành một vòng lửa màu vàng lam cuồn cuộn ở trước ngực mình.

Chân lảo đảo một cách hư huyễn, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy Đường Tam trước mặt trở nên dường như không có thật, tựa hồ có mấy cái ảo ảnh cùng lúc hiện ra trước mặt mình, bằng vào thần niệm dò xét, mặc dù nàng có thể tìm được chuẩn xác ai là Đường Tam chân chính, thế nhưng nàng vẫn phát hiện hư ảnh trống rỗng cùa Đường Tam đã chia ra một phần lực lượng công kích của mình.

- Phá cho ta!

Đường Tam quát lớn một tiếng, trong tiếng rống giận tràn ngập uy lực, vòng xoáy màu vàng lam trong tay hắn nương theo cái hồn hoàn thứ hai cùng lúc phá nát, lực nổ mạnh vô kể làm cho ánh sáng màu vàng lam trong nháy mắt biến thành màu vàng. Năng lượng ba động khổng lồ phóng lên cao, hoá thành một cột sáng màu vàng thật lớn, mạnh mẽ phá tan ánh sáng màu vàng của Thiên Nhận Tuyết đang bao phủ.

Mà hai tay của Đường Tam cũng đụng với hai tay Thiên Nhận Tuyết đang đánh tới, tay trái Đường Tam sinh ra một cỗ hấp lực vô cùng cường đại, tay phải sinh ra một cỗ lực lượng đẩy thật mạnh, một hút một đẩy, bất ngờ không kịp đề phòng, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy thân thể của mình nghiêng đi, phần lớn lực lượng công kích cũng bị hoá giải, chỉ còn lại một phần rất ít va chạm với thân thể Đường Tam. Thân thể hai người lần lượt thay đổi, nhất thời đổi chỗ cho nhau, thân thể lướt qua nhau, mỗi người bay ra xa mấy chục thước mới ổn định thân hình.

Lực lượng thần cấp! Sắc mặt của Thiên Nhận Tuyết lúc này đã trở nên nghiêm trọng, thông qua hai lần va chạm, nàng đã nắm chắc rõ ràng, lúc này Đường Tam đã dùng một phương thức đặc biệt để kích thích năng lực bản thân, hắn không có sử dụng hồn kỹ, nhưng lực lượng của hắn cũng đã đạt tới trình độ của thần cấp. Thiên Nhận Tuyết không biết Đường Tam làm như thế nào, nhưng từ trên người Đường Tam, nàng cũng cảm nhận được một tia uy hiếp. Chẳng lẽ hắn muốn cho mình sử dụng hồn kỹ trước hay sao? Thiên Nhận Tuyết trong lòng tự hỏi.

Không, tuyệt không! Ánh mắt Thiên Nhận Tuyết ngưng trọng, nội tâm kiêu hãnh tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy, mặc dù nàng biết Đường Tam hiện tại không sử dụng hồn kỹ rất có thể là hắn căn bản không làm được, nhưng nàng vẫn không muốn xuất ra hồn kỹ. Nàng muốn đường đường chính chính dùng phương pháp đơn giản nhất để đánh bại Đường Tam, chinh phục Đường Tam.

Đường Tam lại động, lúc này, thân thể hắn càng thêm hư ảo, giống như một đạo quỷ ảnh mang theo vô số tàn ảnh, giống như từ bốn phương tập hợp mà đến, vọt tới Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Hạt châu nho nhỏ, cũng đòi toả sáng dưới ánh trăng!

Ầm, sáu cánh sau lưng đồng thời xuất động, ngọn lửa màu vàng không gì sánh kịp trong nháy mắt hoàn toàn bao phủ thân thể hắn, cả người giống như một ngôi sao xẹt màu vàng, không để ý tới thân thể Đường Tam biến thành hư ảnh, tay phải nắm thành quyền, dùng thần niệm dò xét vị trí bản thể Đường Tam mà đánh tới.

Một màu vàng, một nàu vàng lam, hai đạo thân ảnh cực nhanh, Đường Tam lúc này cũng không có ý muốn tránh né, hai tay cùng lúc nắm lại, ngọn lửa màu vàng lam hoàn toàn ngưng tụ trên hai đấm của mình, bát chu mâu sau lưng bởi vì hắn bộc phát toàn lực đã phá cơ thể mà ra, toàn bộ năng lượng cũng đều ngưng tụ vào một điểm.

Ầm-----

Hai đạo thân ảnh trong nháy mắt va chạm, cột sáng màu vàng thật lớn phóng lên trời cao tới vài trăm thước, làm cho toàn thể Tinh Đấu đại sâm lâm đều ảm đạm thất sắc. Từng mảng lớn Lam Ngân thảo dưới ánh sáng thấp thoáng phóng ra ánh sáng màu vàng lam mãnh liệt, trong khoảnh khắc liền héo rũ, hoá thành tro bụi bay đi. Chúng đã lấy toàn bộ lực lượng cấp cho Đường Tam, nhờ vậy trong một kích này hắn mới không bị thiên sứ thần lực huỷ diệt. Dù vậy, Lam Ngân thảo trong Tinh Đấu đại sâm lâm vẫn tràn ngập

chiến ý đầy hưng phấn như trước, có thể vì hoàng đế mà chết, trong nội tâm của chúng, đó là vinh quang tuyệt đối.

Thân thể Thiên Nhận Tuyết bị ngưng trệ ngay vị trí hai người va chạm, mà thân thể Đường Tam đã bay ra xa ngàn mét, thân thể cứng rắn của hắn bay đi làm đứt gãy không biết bao nhiêu cây cối. Máu tươi màu vàng kim nhạt trong miệng phun ra ào ạt, mà từng ngụm máu phun ra lập tức hoá thành ngọn lửa màu vàng lam bừng cháy.

Thiên Nhận Tuyết trong một kích này đã biểu hiện ra đầy đủ lực lượng thần cấp không gì ngăn cản nổi, dưới sự giận dữ đã đánh bay Đường Tam, cũng làm hắn bị thương.

Đồng thời cái hồn hoàn thứ ba trên người Đường Tam cũng phá nát, nhưng Thiên Nhận Tuyết vẫn cảm giác được, Đường Tam mặc dù bị thương nhưng thương thế cũng không quá nghiêm trọng. Ngược lại, hắn lợi dụng khí thế thân thể sau khi bay đi, dùng hết khả năng hoá giải thiên sứ thần lực trên người.

Thầm khen một tiếng, Thiên Nhận Tuyết tự biết, nếu so về việc hoá giải lực, vận dụng lực, sợ rằng mình không bằng Đường Tam. Nếu hắn cũng có thực lực ngang bằng với mình, sợ rằng mình cũng không phải là đối thủ của hắn như lúc trước. Cũng bởi vì như thế, trong đáy mắt Thiên Nhận Tuyết hiện lên một tia sát khí. Nam nhân như vậy nếu không thể nắm trong tay, xem như hắn là sơ hở lớn nhất trong nội tâm mình, cũng là nhất định phải giết chết hắn, nếu không, tương lai vạn nhất hắn trở thành thần, nhất định sẽ là uy hiếp lớn nhất của Võ Hồn đế quốc, thậm chí có thể sẽ mang đến cho Võ Hồn đế quốc nguy cơ huỷ diệt.

------oOo------

Chương 478: Ý nghĩa sâu xa của Đại Tu Di Chuy: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biên: dphilong (A Phì)

Ngay sau đó, Đường Tam bị đánh bay xa ngàn mét đã quay về, hắn như lửa cháy bừng bừng, căn bản không cho mình một chút thời gian ngừng nghỉ, thân thể sau khi bay về dừng lại rồi tiếp tục đánh xuống, đã tới hoàn thứ ba trong chín hoàn, nhưng khí thế của hắn chỉ có tăng mà không giảm, ngọn lửa màu vàng lam bao vây lấy thân thể hắn, dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán phóng xuất quang mang mênh mông. Đầu tóc dựng đứng cả lên toàn thân dường như đã tiến nhập vào trong một trạng thái cuồng bạo vậy. Trạng thái như thế Thiên Nhận Tuyết đã từng gặp qua, đó chính là lúc Đường Tam đồng thời hấp thu hồn hoàn của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng. Lúc đó bộ dáng hắn không phải y như lúc này sao?

Ngược lại ta muốn xem, ngươi có thể tiếp được bao nhiêu lần công kích của ta. Thiên Nhận Tuyết đón đầu Đường Tam, lúc tiếng nổ kịch liệt vang lên từ hồn hoàn thứ tư của Đường Tam nổ ra, thân thể hắn lại bị đánh bay một lần nữa, thế nhưng lần này hắn không phải bị đánh bay về phía sau, mà là bị đánh bay thẳng lên không. Ngọn lửa khổng lồ màu vàng đuổi theo Đường Tam, muốn hoàn toàn nuốt lấy hắn.

Đúng lúc này, dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam đột nhiên trở nên thánh thiện vô kể, đang ở giữa không trung, máu màu vàng kim nhạt như con rắn nhỏ từ trong thất khiếu hắn chảy ra, vẫn trên không trung hắn dùng hai tay đánh mạnh lên thân mình, làm cho thân ngửa ra sau, dùng lưng thu lại bát chu mâu để ngăn cản ngọn lửa màu vàng kia đang cắn nuốt.

Cảm giác hồn lực bị ăn mòn mãnh liệt làm cho quang mang màu vàng lam trên người Đường Tam hơi ảm đạm, nhưng khoảnh khắc sau, từ trên bát chu mâu đã phun ra hàng trăm đạo ánh sáng màu vàng, mạnh mẽ xâm nhập vào trong ngọn lửa màu vàng của Thiên Sứ thần lực. Khi chúng nó tưởng như bị ngọn lửa màu vàng huỷ diệt, thì chúng lại từ bên trong ngọn lửa màu vàng điên cuồng cắn nuốt thần lực của Thiên Nhận Tuyết rồi quay trở lại rót vào cơ thể Đường Tam, làm cho quang mang màu vàng lam xung quanh thân thể hắn lại càng trở nên mạnh mẽ.

Phốc, Đường Tam lại phun ra một ngụm máu tươi, bát chu mâu kia giống như tự sát tự mình cắn nuốt, làm cho lực lượng của hắn một lần nữa tăng lên

tới đỉnh điểm, nhưng cảm giác thống khổ vỡ tan sau lưng vẫn làm thân thể hắn không ngăn được co rút kịch liệt. Dù vậy, ý chí cứng như sắt thép của Đường Tam cũng không dao động chút nào, lộn người lại, đầu dưới chân trên, hai tay tạo thành hình chữ thập trên đỉnh đầu, cả người như một mũi tên nhọn màu vàng lam từ trên trời giáng xuống, hồn hoàn thứ năm trên người nổ ầm, dung nhập vào trong ngọn lửa màu vàng lam, tiến lên ngăn chặn công kích của Thiên Nhận Tuyết.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu tới giờ, nếu dùng một câu nói để hình dung trạng thái của Đường Tam trong chiến đấu, Thiên Nhận Tuyết khẳng định sẽ nói rằng: Thật là ngông cuồng!

Tất nhiên, Đường Tam tự biết dưới tình huống thực lực không bằng Thiên Nhận Tuyết, sử dụng phương thức như uống thuốc độc mà giải khát phát động công kích tự sát với Thiên Nhận Tuyết. Hai kích đầu tiên Thiên Nhận Tuyết thậm chí cảm giác được thu phát Thiên Sứ thần lực mạnh hơn một chút nữa, là có thể đủ để đánh nát Đường Tam. Thế nhưng, sau bốn lần va chạm, Đường Tam vẫn còn mạnh khoẻ như trước, lại còn phát động lần công kích thứ năm còn hung hiểm hơn. Hắn duy trì công kích liên tục không ngừng, thậm chí làm Thiên Nhận Tuyết cũng trở nên có chút mơ hồ. Nàng tin tưởng, nếu như là một gã phong hào đấu la khác, sợ rằng không thể làm được một góc như vậy.

Lần thứ năm va chạm giữa hai tay của Đường Tam tạo thành hình chữ thập và hữu quyền như rồng bay của Thiên Nhận Tuyết. Ánh sáng màu vàng tạo nên vòng tròn sáng toả ra, trong vòng mười dặm, lúc vòng sáng ấy va chạm vào bất cứ vật gì cao bằng ngọn cây đều bị cắt đứt. Năng lượng ba động khổng lồ làm cho không khí ngưng đọng lại, lúc này người bị đánh bay đi không phải là Đường Tam nữa, mà chính là Thiên Nhận Tuyết.

Thân thể Đường Tam ở trên không chỉ có chút chấn động, cả người một trận run nhè nhẹ, cố nén không để phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể Thiên Nhận Tuyết lại rơi xuống, lúc hai chân chạm đất, lún sâu vào trong đất hơn nửa thước. Hiển nhiên nàng đã không thể hoá giải hoàn toàn lực lượng trong một kích ấy của Đường Tam. Lực công kích sắc bén kia xâm nhập vào trong Thiên Sứ thần lực của nàng liền phát ra một lực nổ vô cùng mạnh mẽ, rồi cắn nuốt năng lượng sung mãn của Thiên Sứ thần lực, làm cho đặc tính thiêu đốt

căn bản là không thể phát huy ra.

- Ha ha, đến đây đi …

Sự ngưng trệ của Đường Tam chỉ thoáng qua trong chốc lát, sau khi ngọn lửa mạnh mẽ màu vàng lam xua tan đi kim quang chung quanh thân thể, hắn lại vọt tới như sao xẹt, chém thẳng tới sáu cái cánh của Thiên Nhận Tuyết đang giãy dụa cố thoát ra khỏi mặt đất.

- Ngươi thực sự muốn tìm chết hay sao?

Thiên Nhận Tuyết nổi giận quát lên một tiếng, thất bại liên tiếp làm cho lửa giận trong lòng nàng hừng hực như thiêu đốt. Đối mặt với lần công kích thứ sáu của Đường Tam, hai tay nàng làm ra một động tác như đang nâng lên một cái gì đó, một cái ảo ảnh Thiên Sứ khổng lồ hiện ra sau lưng nàng, ngọn lửa màu vàng kinh khủng ngưng tụ thành một thanh Thiên Sứ Chi Kiếm thật lớn. Đây không phải là thần khí, mà là do hồn lực bản thân Thiên Nhận Tuyết ngưng tụ mà thành, cự kiếm dài đến trăm mét trông như thật. Lúc trước Kiếm Đấu La cũng thi triển năng lực giống như vậy, nhưng công kích của Kiếm Đấu La so với năng lượng ba động bộc phát ra lúc này của Thiên Nhận Tuyết chỉ như là đom đóm so với ánh trăng mà thôi.

Sắc mặt Đường Tam ngưng đọng lại, nhưng nét cuồng dã trong đôi mắt hắn không giảm bớt chút nào. Trên người hắn, đệ lục, thất, bát ba cái hồn hoàn đồng thời phá nát, hoá thành từng đạo ánh sáng xoay chuyển bao phủ toàn thân hắn vào trong. Lúc này thân thể hắn nhìn qua như là một khối trong suốt, Hải Thần chi quang mênh mông bắn ra từ dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán. Đồng thời một cái ảo ảnh khổng lồ xuất hiện sau lưng Đường Tam, ảo ảnh khổng lồ kia có hình dạng giống như Hải Thần Tam Xoa Kích.

Hải Thần Tam Xoa Kích bị Thiên Nhận Tuyết cắm trên mặt đất tựa hồ cảm giác được cỗ khí tức giống như mình, lưỡi kích ở giữa phát ra một tiếng vù vù hưng phấn. Mặc dù nó không thể gia nhập vào trong trận chiến này, nhưng lại giống như là vì Đường Tam mà hò hét trợ uy.

Lực lượng của ba hoàn ngưng tụ trong nháy mắt bộc phát, ảo ảnh màu vàng lam của Hải Thần Tam Xoa Kích cùng với Thiên Sứ Chi Kiếm dường như

muốn chém toạc đất trời cùng lơ lửng nằm ngang giữa không trung.

Thiên Nhận Tuyết không nóng lòng phát động, nàng nhìn chăm chú vào ánh mắt cuồng dã của Đường Tam mà cau mày. Nàng cảm giác sâu sắc được, Đường Tam hiện tại đang dần dần cạn đi sinh mạng lực của hắn, cho dù có toàn bộ Lam Ngân thảo của Tinh Đấu đại sâm lâm duy trì đi chăng nữa, với phương thức không biết tên của hắn công kích mình từ nãy đến giờ, cùng lắm là hai bên cùng chết. Đương nhiên, hắn không có khả năng giết chết mình rồi, chẳng lẽ, vụ đánh cuộc kia chỉ là một cái cớ hay sao? Làm cho mình không thể sử dụng thần khí sao?

Thiên Nhận Tuyết không công kích không có nghĩa là Đường Tam không công kích, nếu như là người khác, có lẽ sẽ lợi dụng cơ hội này mà thở một chút. Nhưng Đường Tam không làm vậy, từ lúc bắt đầu cuộc chiến, hắn đã không muốn đình chỉ một phút giây nào. Hư ảnh Hải Thần Tam Xoa Kích toả sáng hào quang, hoành không xuất thế, hướng thẳng Thiên Nhận Tuyết mà đến. Nhìn bộ dáng bay ra, không phải là Hoàng Kim Thập Tam Kích thức thứ ba Nhất Khứ Bất Phản hay sao? Tuy rằng trong tay không có thần khí, nhưng một kích này của Đường Tam lại không chút kém hơn lúc trước ngăn cản công kích của Thiên Nhận Tuyết. Chỗ bất đồng là, hiện tại Thiên Nhận Tuyết đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ không bị hắn đánh trở tay không kịp.

Thiên Nhận Tuyết hít sâu một hơi, bất luận thế nào, nam nhân này nếu như đã không thể thu phục, thì nhất định phải thừa dịp hắn còn chưa hoàn toàn phát triển mà triệt để tiêu diệt hắn.

Trên thân Thiên Sứ Chi Kiếm bốc lên ngọn lửa màu vàng mênh mông, cùng với thân thể Thiên Nhận Tuyết ngang trời bổ xuống.

Ầm …

Hai thanh hư ảo thần khí va chạm trên không, cả bầu trời dường như biến sắc, giống như mặt trời đã lặn sâu vào trong đất. Bầu trời của Tinh Đấu đại sâm lâm hoàn toàn hiện ra một mảng màu vàng chói sáng, cho dù ở xa ngoài ngàn dặm, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

- Đó là

Bỉ Bỉ Đông đang trong xe ngựa nhìn về hướng Tinh Đấu đại sâm lâm, mắt thấy cảnh tượng kỳ kạ bầu trời bị nhuộm đẫm màu vàng kia, cả người ngây dại. Với tu vi của nàng, có thể cảm giác được khí tức của cú va chạm ấy, chỉ có khí tức của thần cấp mới có thể đạt tới trình độ như vậy mà thôi.

- Sư phụ, cái kia rốt cục là gì vậy? Vì sao lại đáng sợ như thế?

Hồ Liệt Na nhìn kim quang kia, cảm giác của nàng không giống Bỉ Bỉ Đông, trong lòng nàng lại sinh ra cảm giác run sợ, hít thở không thông, trên mặt trắng bệch. Nàng vội cúi đầu, không dám nhìn ánh kim quang kia lần nữa.

Ngoài ngàn dặm mà nhìn kỹ còn có cảm giác như thế, năng lượng trong ánh kim quang này khổng lồ đến mức nào có thể tưởng tượng được.

- Thần cấp, không thể nào, lại là một người thần cấp. Đại cung phụng, rốt cục ngươi đang làm gì vậy?

Hai tay Bỉ Bỉ Đông bất giác siết chặt, cắn chặt môi dưới, trong mắt phát ra quang mang vô cùng kiên định.

Cố gắng đã nhiều năm, tuyệt không thể để cho giống như dã tràng xe cát!

- Na na, truyền mệnh lệnh của ta, tất cả tăng tốc, nhanh chóng trở về Võ Hồn thành!

Nàng đã hạ quyết tâm, bất luận trả một cái giá đắt đến mức nào đi nữa, nhất định cũng phải đạt tới cấp bậc như vậy. Nàng muốn mình trở thành người mạnh nhất trong thế giới này, không, phải là thần mạnh nhất. Nội tâm kiêu ngạo của Bỉ Bỉ Đông quyết không cho phép kẻ nào vượt qua bản thân mình, nàng đã hạ quyết tâm, không tiếc tất cả, cho dù là …, cũng phải nhất định làm cho thực lực của mình tăng lên.

Thân thể Đường Tam nằm lặng yên trên mặt đất, trước người hắn là một cái vực thật lớn, rộng năm thước, sâu năm thước dài đến năm trăm thước, mà cái vực này là do thân thể hắn đánh xuống mà tạo nên.

Nếu không phải hắn vẫn nghiến chặt hàm răng, thì lúc này đã sớm ngất đi rồi. Thân thể đau đớn như bị xé rách, mỗi đầu khớp xương như bị vỡ vụn, đáng sợ hơn nữa, Thiên Sứ thần lực tràn ngập lực lượng cắn nuốt đã xâm nhập vào thân thể hắn, đang làm tan rã hồn lực hắn. Cũng may là có năng lượng của Hải Thần chi quang mới có thể miễn cưỡng ngăn trở, nhưng muốn trục xuất lực lượng của Thiên Sứ thần lực ra ngoài cơ thể là muôn vàn khó khăn.

Thiên Nhận Tuyết không đến nỗi chật vật như Đường Tam, nàng lẳng lặng đứng ở cây đại thụ bên cạnh, trên người nàng phóng xuất ra Thiên Sứ thần lực bảo vệ cây nhang đang cắm mới tránh khỏi không bị dư âm của sóng năng lượng chấn vỡ. Trận chiến từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, cây nhang đã cháy được một nửa, nhưng đối với Thiên Nhận Tuyết, trận chiến này đã kết thúc.

Đường Tam mặc dù không ngừng kích phát tiềm lực bản thân, hơn nữa dùng phương pháp đặc thù của mình làm cho lực lượng của mình tạm thời tăng lên tới thần cấp, nhưng đối mặt với thần chân chính, hắn vẫn như trước không hề lo sợ mình sẽ thất bại. Thiên Nhận Tuyết chỉ là hô hấp có chút dồn dập, trên mặt hơi ửng hồng lên một chút mà thôi, Đường Tam thì đang lặng yên nằm ở xa xa.

Thiên Sứ thần niệm cho Thiên Nhận Tuyết biết, Đường Tam cũng chưa chết, thương thế mặc dù nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là chí mạng, Thiên Sứ thần lực của mình đang không ngừng xâm chiếm thân thể hắn.

Thiên Nhận Tuyết búng tàn tro trên đầu nhang, lúc nàng chuẩn bị rút cây nhang ra, thanh âm khàn khàn của Đường Tam bỗng dưng truyền đến.

- Đánh cuộc giữa chúng ta còn chưa chấm dứt, ta vẫn chưa thua đâu!

Thiên Nhận Tuyết kinh ngạc nhìn về phía vực kia, chỉ thấy hai tay Đường Tam từ dưới vực ló ra, đồng thời còn có hai cây chu mâu màu vàng cũng ló ra, cắm mạnh vào trong đất, đưa thân thể Đường Tam từ dưới vực đi lên.

Chân vừa chạm đất, quần áo trên người Đường Tam nhiều chỗ rách nát, sắc mặt như giấy vàng, thân thể run rẩy, nếu không có bát chu mâu chống đỡ, Thiên Nhận Tuyết không chút hoài nghi hắn lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Ánh sáng màu vàng lam khi nãy cháy trên người hắn đã biến mất, thậm chí võ hồn của Lam Ngân Hoàng cũng không thấy, trạng thái của hắn hoàn toàn không phải đối thủ của mình nữa, chẳng lẽ bộ dạng như thế mà còn muốn tiếp tục chiến đấu với mình hay sao? Hiện tại Thiên Nhận Tuyết không rõ, Đường Tam còn trông cậy vào năng lực nào nữa đây!

Hít sâu một hơi, Đường Tam cố gắng ưỡn ngực, để cho lưng mình trở nên thẳng đứng, tay phải lấy ra từ trong Như Ý Bách Bảo Nang vài cây hương tràng, nhét vào trong miệng mình.

Những cây hương tràng đó chính là: ba cây Khôi Phục Đại Hương Tràng, một cây Kháng Phấn Phấn Hồng Tràng, một cây Siêu Việt Cực Hạn Mặc Lục Tràng, ba loại hương tràng này đều là dùng khôi phục thân thể tăng trạng thái lên cao, thế nhưng cuối cùng Đường Tam lại còn móc ra một cây hương tràng kỳ dị nhất, toàn thân nó trong suốt, nhìn qua như thuỷ tinh, trên bề mặt còn có nhiều gai thuỷ tinh, giống như một con sâu róm vô cùng kỳ dị.

Nhìn cây hương tràng này một chút, Đường Tam mới đưa nó vào miệng mình, trên mặt toát ra một vẻ cười quái dị. Nụ cười của hắn không phải là nắm chắc phần thắng trong trận đánh cuộc này, mà vì nhớ đến chủ nhân và lai lịch của cây hương tràng này.

Cây hương tràng trong suốt như thuỷ tinh, nhìn như con sâu róm này chính là đệ bát hồn kỹ của Áo Tư Tạp, Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng. Lúc sử dụng đệ bát hồn kỹ này, hồn chú bỉ ổi của Áo Tư Tạp là: *"Lão tử có con sâu róm …"*

Đường Tam vẫn còn nhớ rõ, tên Áo Tư Tạp kia lần đầu tiên sử dụng hồn kỹ này trên mặt bất đắc dĩ đến mức nào, chỉ hận không thể chui xuống đất, thật sự làm cho người khác không thể nhịn cười. Nhớ đến Áo Tư Tạp, nhớ đến đồng bọn của mình, thống khổ trong cơ thể Đường Tam cũng tan biến rất nhiều. Bản thân mình bây giờ cũng không phải chỉ chiến đấu một mình, mà còn có những đồng bọn trợ giúp mình nữa, vì bằng hữu, thân nhân, hôm nay trận đánh cuộc này hắn tuyệt đối không thể thua được!

Ăn xong Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng, toàn thân Đường Tam phủ đầy một tầng ánh sáng vặn vẹo, da dẻ trở nên trong suốt, sinh ra ba động kỳ dị. Thần niệm của Thiên Nhận Tuyết lập tức cảm giác được, thân thể Đường Tam dù

đã trọng thương, nhưng đã khôi phục với một tốc độ hết sức kinh người, thương thế cơ hồ chỉ trong mấy lần hô hấp đã không còn sót lại chút gì, ánh mắt ảm đạm cũng bừng sáng trở lại. Xương cốt toàn thân hắn kêu lên răng rắc một hồi, giống như nãy giờ chưa từng chiến đấu, đã khôi phục lại bình thường.

Đây là …,Thiên Nhận Tuyết mở to hai mắt mà nhìn, rốt cục hắn đã ăn cái gì vậy? Làm cho thương thế của mình khỏi hẳn trong nháy mắt, trạng thái thân thể cũng khôi phục tốt nhất, mặc dù hồn lực không có tăng lên, nhưng khôi phục thân thể cũng đủ làm cho người khác kinh hãi rồi.

Hiệu quả của Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng là: trong nháy mắt chữa khỏi toàn bộ thương thế kể cả cụt tay chân, chỉ cần còn một chút hơi thở là hoàn toàn có thể khôi phục lại. Lúc chế tạo cây hương tràng này, phải tiêu hao năm mươi phần trăm hồn lực của Áo Tư Tạp, hơn nữa bảy ngày mới chế tạo được một cây. Có thể thấy được độ trân quý của nó.

Nếu như Áo Tư Tạp chế tạo loại hương tràng này trong lúc bình thường, thì nó cũng chỉ có tác dụng đối với hắn mà thôi, làm tăng thêm năng lực sinh tồn trên chiến trường của hắn. Nếu như muốn nó có tác dụng đối với những người khác, thì lúc chế tạo cần phải trộn vào ba giọt máu tươi của người đó mới được. Hơn nữa, sau khi chế tạo cũng chỉ có người cung cấp máu tươi sử dụng mới có tác dụng mà thôi, làm cho thương thế và thể lực toàn bộ khôi phục.

Thứ này đối với một tên hồn sư mà nói, cũng tương đương với tánh mạng thứ hai, chỉ là hồn lực không thể nào khôi phục mà thôi.

Chính là bởi vì có nó, Đường Tam mới dám đối diện với hồn hoàn của ba hồn thú. Mà sau khi hấp thu ba cái hồn hoàn của Thiên Niên Nghĩ Hoàng, hắn không dám sử dụng Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng, mà bằng vào thực lực của mình chậm rãi chữa trị thân thể. Sau khi Áo Tư Tạp đạt tới tám mươi cấp, nhờ vào Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng, địa vị ở trong Sử Lai Khắc Thất Quái càng thêm quan trọng. Sau khi có được kỹ năng này, hắn lập tức bỏ ra thời gian bốn mươi chín ngày để chế tạo cho mỗi người một cây, để có thể sử dụng trong bất kỳ tình huống nào. Lúc này Đường Tam sử dụng nó, cũng coi như là một trong những đòn sát thủ cuối cùng của hắn. Thuỷ Tinh Mao Trùng

Tràng không có hạn sử dụng, nói cách khác, chỉ cần nó không bị tổn hại, thì bất cứ sử dụng lúc nào cũng có hiệu quả, đây là điểm tốt tối cao của thực vật hệ hồn kỹ. Nếu không phải vì chế tạo nó tiêu hao quá lớn, vô cùng khó khăn, nó cơ hồ có thể nói là kỹ năng của thần vậy!

Đương nhiên, Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng này sở dĩ có thể khôi phục toàn bộ thể lực, chữa khỏi toàn bộ thương thế, còn có một nguyên nhân khác. Đó chính là lúc chế tạo, Áo Tư Tạp đã ăn một cây Kim Đĩnh Kim Thương Dăng, làm cho hiệu quả hương tràng tăng lên gấp đôi. Vì bản thân hiệu quả của Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng chỉ có thể trị liệu năm mươi phần trăm thương thế, năm mươi phần trăm thể lực mà thôi. Đây cũng thể hiện được tầm quan trọng của Kim Đĩnh Kim Thương Dăng.

Nhìn thấy thể lực Đường Tam khôi phục lại nhanh như thế, Thiên Nhận Tuyết cũng không nóng lòng tấn công, chỉ lãnh đạm nói:

- Cho là ngươi đã khôi phục thể lực thì sao chứ? Nếu như ta đoán không sai, Lam Ngân Hoàng võ hồn của ngươi đã không có cách nào sử dụng được nữa, tình cảnh khi nãy hồn hoàn phá nát hẳn không phải là giả rồi. Mặc dù không thấy được võ hồn chân chính của ngươi phá nát, nhưng ít ra trong một thời gian ngắn, ngươi hẳn không có cách nào sử dụng chúng.

Đường Tam yên lặng gật gật đầu:

- Không sai, ngươi quan sát rất cẩn thận. Ngươi nói rất đúng, tám cái hồn hoàn trước của Lam Ngân Hoàng của ta quả thật đã không thể nào sử dụng, Thế nhưng, ngươi cũng không nên quên, ta là song sinh võ hồn, ngoài Lam Ngân Hoàng ra, ta còn một võ hồn khác, trận đánh cuộc này thắng bại còn chưa biết, ta vẫn chưa có thua!

Thiên Nhận Tuyết cười:

- Tốt! Ta ngược lại muốn xem cho biết, đệ nhất võ hồn Hạo Thiên chuy của thiên hạ đệ nhất tông môn, Hạo Thiên chuy kia từng đánh trọng thương phụ thân ta, rốt cục cường đại đến mức nào!

Quay đầu nhìn thoáng cây nhang, lúc này cây nhang vừa cháy qua một nửa,

vẫn đang tiếp tục cháy, cây nhang mà Đường Tam lấy ra cũng không có mưu lợi chút nào.

Ánh sáng màu đen bắt đầu toả ra bên tay trái, trên người Đường Tam không toả ra ánh sáng màu vàng lam nữa, mà là màu đen rất đậm. Trong màu đen đậm ấy, pha lẫn màu vàng nhạt và màu đỏ sậm khí tức sắc bén, một thanh Hạo Thiên chuy thật lớn đột ngột xuất hiện trong lòng bàn tay trái Đường Tam.

So với trước kia, Hạo Thiên chuy có được tám cái hồn hoàn đã biến hoá rất lớn, đầu chuy mặc dù không lớn bằng cái lu nước như của Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo, nhưng cũng chỉ nhỏ hơn một chút mà thôi. Bề mặt lại không có hoa văn dày mịn như Hạo Thiên chuy của Đường Hạo.

Cán nó có hoa văn dài chừng ba thước, trông giống như là một loại vũ khí phải sử dụng bằng hai tay, bề ngoài thân chuy, một tầng màu đen vặn vẹo không ngừng lưu chuyển, khí tức dày đặc như dãy núi chập chùng, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ trầm ổn. Không cần chạm vào, Thiên Nhận Tuyết cũng có thể mơ hồ cảm thấy sức nặng kinh khủng của nó. Mà làm cho nàng giật mình nhất chính là, Hạo Thiên chuy vẫn có đầy đủ tám cái hồn hoàn.

Hồng, hắc, hắc, hắc, hắc, hồng, hồng, hồng. Tám cái hồn hoàn chỉnh tề, bốn đen bốn đỏ, thêm vào bản thân Hạo Thiên chuy toát ra áng sáng đỏ đen chói lọi. Năng lượng ba động mênh mông khiến cho cả người Đường Tam đứng đó như một pho tượng của Ma Thần. Khí thế vô cùng mãnh liệt, thậm chí còn hơn cả lúc sử dụng Lam Ngân Hoàng. Phải biết rằng, hiện tại Hạo Thiên chuy của hắn cũng không phải có chín hồn hoàn mà chỉ có tám cái mà thôi. Dưới tình huống như vậy, khí tức phóng thích ra còn hơn cả Lam Ngân Hoàng, có thể tưởng tượng được thanh Hạo Thiên chuy trong tay hắn cường đại đến mức nào rồi.

- Sao lại có thể như thế? Ba con kiến kia không phải chỉ có chín vạn năm hay sao?

Thiên Nhận Tuyết giật mình nhìn ba cái hồn hoàn cuối cùng của Hạo Thiên chuy, không nhịn được lên tiếng kinh hô.

Không chỉ có nàng giật mình, ngay chính Đường Tam cũng không nhịn được mở to hai mắt nhìn, hắn chẳng những phát hiện sức nặng của Hạo Thiên chuy so với dự đoán của mình còn trầm trọng hơn nhiều, ba cái hồn hoàn màu đỏ cuối cùng càng làm hắn chấn động hơn nữa. Đúng vậy, đúng ra ba cái hồn hoàn kia là chín vạn năm mới đúng, tối đa cũng chỉ là màu đỏ lẫn trong màu đen mà thôi, nhưng sao bây giờ lại biến thành màu đỏ như vậy?

Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết gần như đồng thời thốt lên:

- Biến dị!

Đúng vậy, trừ biến dị ra, bọn họ không nghĩ ra một khả năng nào khác. Ba cái hồn hoàn này đều biến thành mười vạn năm, chỉ có một giải thích. Đó là bởi vì Đường Tam đồng thời hấp thu ba cái hồn hoàn này, hơn nữa dùng phương pháp đặc biệt kia, làm cho bản thân hồn hoàn xuất hiện biến dị. Trong quá trình biến dị, đã tăng thêm một vạn năm tu vi, từ hồn hoàn chín vạn năm tiến hoá lên cấp độ mười vạn năm. Về lý do tại sao xuất hiện biến dị như vậy, Thiên Nhận Tuyết tuyệt đối không thể nào hiểu rõ, nhưng Đường Tam mơ hồ nghĩ tới một điều gì đó.

Lúc hấp thu hồn hoàn của ba huynh đệ Thiên Niên Nghĩ Hoàng, Đường Tam chính là dùng phương pháp cứng rắn trực tiếp, cũng là phương thức công kích của Đại Tu Di chuy, lấy khí thế cuồng ngạo, mãnh liệt vô kể làm cho đối thủ thần phục. Bản thân tương đương với việc sử dụng Đại Tu Di chuy để tạo ra một lần ba cái hồn hoàn này, rất có thể quá trình rèn này đã làm cho ba cái hồn hoàn này như bị tinh chế, cho nên mới xuất hiện tiến hoá. Chẳng những làm cho Đường Tam một lần có được ba cái hồn hoàn, mà còn làm cho ba cái hồn hoàn này cũng tăng lên đến cảnh giới mười vạn năm, đây là sự bất ngờ làm cho Đường Tam vừa mừng vừa sợ.

- Ngươi đúng là quá may mắn!

Thiên Nhận Tuyết vốn đã tự cho rằng chắc chắn thắng cuộc, sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng, ngọn lửa màu vàng một lần nữa cháy lên trên người nàng. Nàng có thể cảm giác rõ ràng, Đường Tam trước mắt so với Đường Tam lúc sử dụng Lam Ngân Hoàng còn cường đại hơn. Tuy hồn hoàn ít hơn một cái,

nhưng thực lực lại tăng lên, đây có thể nói là do sự khác biệt của võ hồn.

Lam Ngân Hoàng quả thật là cực phẩm trong võ hồn thực vật hệ, nhưng đừng quên, Lam Ngân Hoàng là võ hồn khống chế hệ, mà Hạo Thiên chuy trong tay Đường Tam, có thể nói là một trong những võ hồn cường công hệ cường đại nhất đương kim thế gian. Hơn nữa, Hạo Thiên chuy so với Lam Ngân Hoàng chỉ là ít hơn một cái hồn hoàn năm vạn năm, còn số hồn hoàn mười vạn năm vẫn bằng nhau. Thêm vào trên thân chuy có khắc hoa văn của Tu La lĩnh vực càng làm tăng thêm uy thế của bản thân Hạo Thiên chuy, vả lại Đường Tam chăm chú theo đuổi lực lượng để tăng thêm hồn hoàn. Vì thế, dưới tình huống ít hơn một cái hồn hoàn, Hạo Thiên chuy đã hoàn toàn vượt qua tổng thể Lam Ngân Hoàng, đừng quên, đệ nhất hồn hoàn của nó chính là đến từ sâm lâm chi vương Thái Thản Cự Viên a!

Ánh sáng nhàn nhạt từ thân Đường Tam loé sáng, hắn chậm rãi giương Hạo Thiên chuy trong tay lên, chỉ thẳng vào Thiên Nhận Tuyết đang ở xa xa, màu đỏ và màu đen trong nháy mắt hoà làm một, biến thành một màu vàng đen âm u kỳ dị. Rất nhanh, tầng màu vàng đen này truyền khắp toàn thân, Hạo Thiên chuy trong tay hắn cũng bành trướng lên trong nháy mắt, đầu chuỳ nở lớn lên gấp mười lần, cán lúc trước dài ba thước giờ đã tăng lên mười thước, biến thành một món binh khí khổng lồ mà kỳ dị.

Màu vàng đen âm u kia nhuộm thắm toàn bộ tám cái hồn hoàn trên người Đường Tam, mỗi cái hồn hoàn cũng biến thành màu y như vậy, giống như lúc sử dụng Lam Ngân Hoàng công kích. Lúc ấy Đường Tam là dùng tay không, nhưng lúc này trong tay hắn lại cầm một món binh khí khổng lồ.

Không nghi ngờ gì, Đường Tam mạnh mẽ đem thực lực bản thân tăng lên tới thần cấp, phương pháp để đối phó Thiên Nhận Tuyết, chính là dùng Đại Tu Di chuy, cũng là một môn tuyệt học bá đạo nhất trong Đại Tu Di chuy.

Lúc trước, khi Đường Hạo giảng giải về môn tuyệt học này, Đường Tam giật mình cực độ, cho rằng kỹ năng này căn bản là không thể sử dụng, tên của môn tuyệt học này là Tạc Hoàn (Làm nổ hồn hoàn).

Mỗi cái hồn hoàn đều có thể tiến hành một lần Tạc Hoàn, sau khi Tạc Hoàn, lực lượng của hồn hoàn hoàn toàn bùng phát ra, trong nháy mắt biến thành

lực lượng của bản thân, dung nhập vào trong công kích, sinh ra lực lượng cường đại vượt xa lực lượng vốn có cảu bản thân mình. Lúc Tạc Hoàn, phẩm chất của hồn hoàn càng cao thì hiệu quả đạt được càng lớn, giống như lúc Đường Tam Tạc Hoàn lần thứ năm có thể đánh lui Thiên Nhận Tuyết, lý do là vì hồn hoàn thứ năm của Lam Ngân Hoàng là cấp bậc mười vạn năm. Sau cùng có thể bằng vào ba cái hồn hoàn thứ sáu, bảy, tám ngăn cản đựơc Thiên Sứ Thánh Kiếm của Thiên Nhận Tuyết, cũng chính vì trong đó có hai cái hồn hoàn mười vạn năm.

Đây là kỹ năng liều mạng của Đại Tu Di chuy,mỗi một cái hồn hoàn phát động công kích một lần, sau khi tất cả hồn hoàn trải qua Tạc Hoàn, bản thân người sử dụng sẽ rơi vào trạng thái rất suy yếu. Hơn nữa lúc Tạc Hoàn là cực kỳ nguy hiểm, nếu như khống chế bản thân không tốt, năng lượng bản thân không thể áp chế được năng lượng sinh ra do Tạc Hoàn, sẽ bị năng lượng này cắn nuốt. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hạo Thiên tông chỉ có đến đời Hạo Thiên Đấu La mới tu luyện Đại Tu Di chuy. Không có thiên phú tiềm ẩn cường đại và thâm hậu, thì thi triển môn tuyệt học này cũng đồng nghĩa với tự sát mà thôi!

Thân thể Đường Tam không thể nghi ngờ là cực kỳ cường hãn, thân thể tiến vào bán thần cấp, lúc Tạc Hoàn, không đến nỗi phải sợ lực lượng bản thân Tạc Hoàn sinh ra cắn trả.

Cho nên mới có thể công kích rất nhanh, lúc đầu hắn dùng phương pháp Tạc Hoàn của Đại Tu Di chuy, áp dụng trên võ hồn Lam Ngân Hoàng của mình. Sử dụng phương pháp này tự nhiên là không có phương pháp để phóng thích hồn kỹ, cũng không phải hắn không muốn dùng hồn kỹ. Mà Thiên Nhận Tuyết cũng vì vậy mà bị kềm chế, tuy rằng một kích cuối cùng đánh trọng thương Đường Tam, nhưng cũng bị Đường Tam trì hoãn thành công hết nửa đoạn đường đánh cuộc. Mà dùng Hạo Thiên chuy mới là đòn sát thủ chân chính của Đường Tam, dù sao, đây là Đại Tu Di chuy mới có thể hoàn toàn phát ra uy lực của võ hồn.

Tạc Hoàn cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn, sau khi sử dụng một lần Tạc Hoàn của Đại Tu Di chuy, trong vòng ba ngày, tất cả hồn hoàn đều biến mất, chỉ có hồn lực là còn tồn tại. Trong thời gian ba ngày đó, hồn hoàn mới khôi phục lại dần dần. Mà sau khi sử dụng một lần Tạc Hoàn, ít nhất phải ba mươi

sáu ngày sau mới có thể sử dụng lần nữa, nếu không thì hồn hoàn chân chính sẽ bị phá hư rất là nguy hiểm. Hôm nay Đường Tam đối phó Thiên Nhận Tuyết, dùng phương pháp Tạc Hoàn này để chiến đấu là để tìm cho mình cơ hội để rời khỏi nơi này. Trước khi đánh cuộc với Thiên Nhận Tuyết, hắn đã tính toán cẩn thận, với tính cách của Thiên Nhận Tuyết, đối với tất cả các loại năng lực của mình đều đã tính đến, ngoài điểm Thiên Nhận Tuyết không chịu trả lại Hải Thần Tam Xoa Kích cho hắn ra, những cái khác toàn bộ đều thành công. Ngay cả quá trình chiến đấu cũng đều là nằm trong tính toán của hắn, cho dù Đường Tam dưới trạng thái cuồng bạo, cũng sẽ không mất đi sự tỉnh táo, có lẽ đây là điểm khác nhau giữa hắn và phụ thân. Cho dù là sử dụng Đại Tu Di chuy, hắn cũng vĩnh viễn không thể đạt tới năng lực đem khí phách và cá tính của bản thân mình hoà hợp thành một thể như phụ thân mình.

Hạo Thiên chuy cũng không có năng lực ở trong tay chủ nhân liền giảm bớt sức nặng ngàn phần còn một giống như Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng có thể làm cho chủ nhân thừa nhận sức nặng Hạo Thiên chuy còn một phần mười. Sau khi Đường Tam phóng thích võ hồn chân thân, Hạo Thiên chuy trong tay là cực kỳ trầm trọng, lấy cảm giác nhạy bén của hắn đối với sức nặng, có thể phán đoán rõ ràng, sức nặng của Hạo Thiên chuy trong tay mình lúc này đã vượt quá ngàn cân.. Nếu chỉ là một phần mười sức nặng của bản thể, dưới võ hồn chân thân Hạo Thiên chuy khổng lồ vô kể, sức nặng cũng ngang bằng với Hải Thần Tam Xoa Kích của mình.

Tuy rằng cũng không có nghĩa là Hạo Thiên chuy có thể so sánh với thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng vẫn chứng minh rằng Đường Tam đã gia tăng toàn bộ hình thái lực lượng của hồn hoàn Hạo Thiên chuy rất thành công. Mà Hạo Thiên chuy có thể đạt tới trình độ biến thái như thế, nguyên nhân quan trọng nhất là do ba cái hồn hoàn biến dị mười vạn năm của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng. Ba huynh đệ này mỗi người lực lượng cũng đã hơn năm ngàn cân, sau khi biến thành hồn hoàn, ngoài việc làm cho lực lượng bản thể của Đường Tam tăng lên vô cùng mạnh mẽ, cũng làm cho lực lượng bản thân Hạo Thiên chuy đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố, võ hồn chân thân đệ thất hồn hoàn của Hạo Thiên chuy chính là của một trong ba huynh đệ hắn.

Về mặt lực lượng thuộc tính, Đường Tam có thể khẳng định, chính mình đã vượt qua Ba Tái Tây chín mươi chín cấp đỉnh phong đấu la. Với điều kiệm

Ba Tái Tây không dùng hồn kỹ cường đại của nàng, lực lượng tối đa của nàng hẳn là mười vạn năm, nhưng Đường Tam có thể cảm giác được lực lượng tối đa của mình tuyệt đối không dừng ở mức mười vạn năm. Thân thể bán thần cấp có thể tiếp nhận được nhiều hơn, cự chuy ngàn cân mặc dù nặng nề, thế nhưng hắn cầm trong tay vẫn dễ điều khiển, căn bản không phát sinh ra trạng thái trì trệ vì quá nặng.

Cũng chính thanh Hạo Thiên chuy khổng lồ trong tay này, làm cho Đường Tam có được lần đầu tiên tin tưởng khi đối mặt với Thiên Nhận Tuyết. Đúng vậy, quả thật mình không phải là đối thủ của Thiên Nhận Tuyết, nhưng dưới tình huống đối phương không dùng thần khí, ít nhất muốn làm cho Hạo Thiên chuy trong quá trình công kích có thể phát động, làm cho đối phương phải bó tay chịu trói. Đương nhiên, đổi thành võ hồn Hạo Thiên chuy, đối với Đường Tam cũng có một chỗ bất lợi, đó chính là hắn không thể nào tiếp tục mượn lực lượng của cây cỏ trong Tinh Đấu đại sâm lâm. Trước kia có thể làm được một chút, là Đường Tam trải qua thí nghiệm lúc sử dụng tâm pháp Đại Tu Di chuy, lại sinh ra một lực hút đặc biệt với võ hồn Lam Ngân Hoàng, không cần phải phóng thích lĩnh vực cũng có thể hoà hợp thành một thể với cây cỏ chung quanh, phát huy ra hiệu quả giống như kỹ năng cuối cùng của Lam Ngân lĩnh vực- Hải Nạp Bách Xuyên. Ít nhất trong quá trình Tạc Hoàn, hiệu quả đó sẽ không biến mất, mà hiện tại sử dụng chính là Hạo Thiên chuy, hơn nữa cũng là tâm pháp Đại Tu Di chuy, khí tức biểu hiện ra hoàn toàn là của Hạo Thiên chuy, xem như Đường Tam có muốn triển khai Lam Ngân lĩnh vực song song, cũng là không thể làm được.

------oOo------

Chương 479: Tuyệt đối áp chế - Đại Tu Di Hạo Thiên Chuy: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: 1234bbbb (A Bê)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Toàn thân Đường Tam là thuần một màu vàng nhạt, trên người Thiên Nhận Tuyết ngọn lửa màu vàng đã bốc cao, ngoại trừ cây cổ thụ mà cây nhang cắm ở trên ra, thì toàn bộ cây cối xung quanh chìm trong ngọn lửa đều đã bị thiêu thành tro bụi. Không có nửa phần ngắt quãng, ngọn lửa thần thánh khổng lồ này trên không trung đã ngưng tụ thành hình dáng Thiên Sứ Thánh Kiếm. Cây nhang đã cháy quá nửa rồi, mà khi vừa rồi, trước một kích cuối cùng xuất ra từ võ hồn Lam Ngân Hoàng của Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết không còn có ý niệm cho Đường Tam thêm cơ hội nào nữa. Vừa đến, đã xuất ra công kích trước khi Đường Tam xuất ra một kích cuối cùng của võ hồn Lam Ngân Hoàng.

Hạo Thiên chuy trong tay Đường Tam tuy rằng thật lớn, nhưng cùng với Thiên Sứ Thánh Kiếm xuất ra dài đến hàng trăm mét kia, thì cũng như đom đóm so với ánh trăng. Thật ra bản thân Đường Tam cũng không hề có dùng Hải Thần chi quang rót vào trong Hạo Thiên chuy, lúc trước huyễn hóa ra Hải Thần Tam Xoa Kích to lớn chính là muốn dùng hình thái để ngăn cản mà thôi.

Phóng nhanh lên trước ba bước, Đường Tam lúc bước ra bước cuối cùng, chân trái dẫm mạnh trên mặt đất, một cỗ khí lưu lãng vô hình trong nháy mắt nổ mạnh, lấy điểm hắn đạp xuống làm trọng tâm, trong vòng bán kính mười lăm thước bên trong mặt đất ầm ầm nổ vang, mang theo rất nhiều mảng khói cùng với cây cối bị dập thành mảnh nhỏ chìm xuống sâu mười thước, có thể thấy được lực lượng một bước này của Đường Tam khủng bố đến nhường nào.

Đối mặt với Thiên Sứ Thánh Kiếm, Đường Tam không có nửa phần nóng vội, giờ khắc này, Thiên Nhận Tuyết rõ ràng nhìn thấy, hai mắt Đường Tam hoàn toàn là một màu đỏ như máu. Đúng vậy, chính là một màu đỏ của máu. Nếu nói lam vàng là màu của sự thần thánh cùng tao nhã, như vậy, màu đỏ máu này mới hợp với Đại Tu Di Chùy khí thế cuồng bá, uy thế, khí tức cùng với khí thế cuồng đại không gì sánh bằng, sát khí cô đọng lại theo thân thể Đường Tam đồng thời phóng lên cao.

Chính lúc cầm Hạo Thiên chuy trong tay vọt lên không, Đường Tam đột nhiên mới cảm nhận được vì cái gì mà bản thân ông cố Đường Thần muốn chọn thần vị của Tu La Chi Thần để kế thừa. Môn kĩ năng Đại Tu Di chuy

này của Hạo Thiên Đấu La cùng với khí tức của Tu La Thần kết hợp lại mới là chân chính hoàn mỹ. Lúc này bản thân mình chẳng qua vẫn là thuộc phạm trù nhân loại, nhưng khi dung hợp cũng đã có được khí tức cùng với lực lượng cuồng bá như vậy, năng lượng trong nháy mắt bốc lên kia mang theo lòng tin không gì có thể so sánh được, cũng không phải Lam Ngân Hoàng có thể tạo nên như thế được.

Đồng thời, Đường Tam cũng càng hiểu thêm rõ ràng, vì cái gì lúc phụ thân khi sử dụng Đại Tu Di chuy, thậm chí không cần sử dụng Tạc Hoàn, cũng có thể đủ ngăn cản hai vị cung phụng của Võ Hồn đế quốc. Đại Tu Di chuy tồn tại, đã giúp Hạo Thiên chuy căn bản không cần bất kỳ hồn kỹ gì. Bằng vào lực lượng tuyệt đối lực lượng áp súc, đem mười phần lực lượng bản thân giáng xuống, bằng vào một kích mạnh mẽ đem lực lượng hoàn toàn bộc phát. Giờ khắc này, Đường Tam chỉ cảm thấy bản thân đã cùng Hạo Thiên chuy đã hoàn toàn hòa hợp thành một thể. Hắn vọt lên, cũng không có sử dụng bất cứ cái kĩ năng phi hành nào, mà là hoàn toàn dựa vào võ hồn dung hợp sau đó sinh ra lực lượng mà nhảy lên, thế nhưng lực lượng đã đạt đến trình độ nhảy thẳng lên không trung cao ngàn thước, có thể thấy được thân thể Đường Tam đã tiếp cận thần cấp gần đến mức nào rồi.

- Thiên Nhận Tuyết, tiếp ta một chuy này của ta, Tu Di Lăng Thiên!

Hai tay cầm lấy chuôi chuy thật lớn, đối mặt Thiên Sứ Thánh Kiếm với năng lượng màu vàng khổng lồ, Đường Tam không có bị động chiến đấu, mà là chủ động phát ra công kích. Chính là trong nháy mắt, trên người hắn đệ nhất hồn hoàn thuộc hồn hoàn mười vạn năm Thái Thản Cự Viên đã ầm ầm nổ tung, cùng với bản thân hoàn toàn dung hợp thành một thể. Lúc xuất ra một chuy này, ống tay áo trên cánh tay phải của hắn trong nháy mắt nổ tung, ánh sáng màu vàng bành trướng ra rồi dung nhập vào chuôi chuy.

Người và chuy hợp nhất, Đường Tam đánh ra là một kích trong trạng thái đỉnh cao.

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng, hai tay ở trước ngực khép lại, tay trái duỗi ra phía trước nâng lên, tay phải ở trước ngực ấn xuống, chuôi Thiên Sứ Thánh Kiếm dài đến hàng trăm mét trong hư không bốc lên, ngọn lửa màu vàng rực cháy thiêu đốt, lấy thể tích thật lớn như vậy thế nhưng ở giữa không

trung lại làm ra một khí thế như muốn đốt thiêu tất cả khiến cho lửa cháy ngập trời..

Mà một chuy này của Đường Tam, tại thời điểm bắt đầu, là hắn cầm ở chuôi chuy, nhưng đợi đến lúc một kích này chân chính bộc phát ra, lại biến thành cầm ở cổ chuy, giống như là một vì sao màu vàng đỏ nhạt thật lớn, từ trên trời giáng xuống. Hạo Thiên chuy vốn thể tích tuy rằng không nhỏ, nhưng cùng Thiên Sứ Thánh Kiếm so sánh thì vẫn không thể nào bằng được.

Màu vàng đỏ nhạt cùng màu vàng chói mắt tại không trung kịch liệt va chạm, một màn quỷ dị đã xảy ra. Dựa theo bộ dáng lúc Đường Tam sử dụng Lam Ngân Hoàng cùng Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết đối công, khi năng lượng hai người va chạm thì tất nhiên sẽ sinh ra năng lượng và ánh sáng khổng lồ, nhưng lúc này đây lại không giống như vậy, khi năng lượng hai người va chạm, trời đất trong nháy mắt đột nhiên tối sầm lại.

Một cỗ mãnh liệt bất an chợt từ trong lồng ngực Thiên Nhận Tuyết dâng lên, nàng gần như là theo bản năng chặt đứt thần niệm liên hệ cùng Thiên Sứ Thánh Kiếm. Nàng không hổ là cường giả đã tiến nhập thần cấp, trong tình huống như thế làm ra một cái động tác đảo thân bay ngược lại, kiên quyết thoát ra khi năng lượng của hai người va chạm lẫn vào nhau.

Trên bầu trời, sau phút ngắn ngủi tối đen thì đột nhiên ánh sáng bừng lên, ánh sáng chói mắt rực lên chiếu rọi khắp nơi, làm cho tất cả xung quanh bừng sáng, vô số điểm sáng màu vàng vỡ nát từ trên trời giáng xuống, nơi nào nó đi qua giống như là vô số vì sao chiếu sáng lên đại địa. Mỗi một điểm kim quang liên tiếp kịch liệt nổ vang làm cho trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm xuất hiện vô số nơi bị nổ thành hố sâu, khí tức xung quanh ngưng đọng lại, trong không khí tràn ngập khí tức thần thánh cùng với khí tức giết chóc hỗn loạn.

Thiên Sứ Thánh Kiếm vỡ nát rồi! Đó chính là Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết ngưng tụ thành Thiên Sứ Thánh Kiếm thế nhưng lại như vậy bị phá tan, giữa không trung không còn thấy tăm tích của nó đâu cả, mà vô số tinh quang màu vàng kia chính là do nó khi bị phá tan mà hình thành.

Thiên Nhận Tuyết mặc dù phản ứng rất nhanh, nắm bắt thời điểm lùi lại rất tốt, nhưng vì là người xuất ra Thiên Sứ Thánh Kiếm cho nên nó vẫn lan đến

chỗ nàng. Thân thể ở không trung rung động liên tiếp, rồi bị ép mạnh xuống đất, trên mặt hiện lên một vẻ tái nhợt, thân thể không ổn định được mà ngã xuống.

Làm sao có thể như vậy được? Trong lòng Thiên Nhận Tuyết vang lên cũng chỉ có mấy chữ này. Đường Tam. Đường Tam thế mà bằng vào lực lượng của một kích đập nát Thiên Sứ Thánh Kiếm của mình? Cái kia tuy rằng không phải thần khí của mình, nhưng mà chân chính là thần lực ngưng tụ mà thành cường đại công kích a! Hắn làm như thế nào có thể phá được? Lúc trước hắn sử dụng lực lượng của ba cái hồn hoàn bùng nổ, vẫn bị một kiếm của mình đánh bay, suýt nữa trực tiếp hình thần câu diệt. Vậy vì cái gì hắn chỉ bằng vào thay đổi một cái võ hồn, chỉ cần sử dụng lực lượng của một cái hồn hoàn lại đem tình thế nghịch chuyển như vậy?

Thiên Nhận Tuyết đương nhiên không biết Đường Tam lợi dụng chính là tư duy theo quán tính của nàng. Đúng vậy, Đường Tam lúc trước bằng vào lực lượng của ba cái hồn hoàn bùng nổ cũng không đủ ngăn trở Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng, hơn nữa khi đó Đường Tam cũng không phải là làm ra vẻ, nếu như nói lúc đó hắn không có sử dụng toàn lực, bằng vào thần niệm tập trung vào hắn, Thiên Nhận Tuyết lại như thế nào không cảm giác ra đây?

Lực lượng của ba cái hồn hoàn thứ sáu, bảy, tám ngưng tụ cũng không thể làm nên chuyện, Hạo Thiên chuy cho dù mạnh hơn Lam Ngân Hoàng, lại chỉ là một cái hồn hoàn thứ nhất, tự nhiên là cũng không được gì. Đây là Đường Tam lợi dụng lúc trước song phương giao chiến cấp một cái giáo huấn cho Thiên Nhận Tuyết, từ lý luận mà nói, thần cùng người cũng không có gì khác nhau, nhất là vừa mới thành thần không lâu như Thiên Nhận Tuyết, suy nghĩ của nàng vẫn có lối suy nghĩ giống như người thường, đây là một trong những sơ hở mả Đường Tam tìm ra được từ Thiên Nhận Tuyết.

Hạo Thiên chuy không phải Lam Ngân Hoàng, lại càng không phải Đường Tam dùng quyền đầu mà nắm chắc được. Dưới tác dụng khống chế trọng lực của mười vạn năm cánh tay trái hồn cốt Thái Thản Cự Viên mạnh mẽ tăng lên gấp mười lần, đây cũng là lý do lúc đầu hắn cầm lấy thân chuy, sau đó cầm đến cổ Hạo Thiên chuy. Cho dù suy yếu đến một phần mười, Hạo Thiên chuy trong tay Đường Tam cũng có cảm giác đạt tới mười vạn năm, muốn khống chế cũng không phải dễ dàng như vậy, cho nên Đường Tam tại lúc

xuất thủ toàn lực cuối cùng, mới thêm vào kĩ năng trọng lực lên trên Hạo Thiên chuy, do đó mới sinh ra lực bổ nặng đến trăm vạn cân.

Mặt khác, hồn hoàn thứ nhất trên Hạo Thiên chuy mà Đường Tam bùng nổ là hồn hoàn đến từ đâu? Nó chính là đến từ Thái Thản Cự Viên Nhị Minh! Cho dù là đồng dạng mười vạn năm hồn hoàn, phẩm chất vẫn phải hơn xa so với ba hồn hoàn đến từ Thiên Quân Nghĩ Hoàng. Bản thân nó là đỉnh phong trong lực lượng hệ hồn thú, mà trọng lực khống chế cũng xuất phát từ hồn kĩ của Thái Thản Cự Viên, sau khi hai cái dung hợp, giúp cho sau khi Đường Tam bùng nổ hồn hoàn thứ nhất này, liền làm cho Thiên Nhận Tuyết không thể tưởng tượng được cỗ lực lượng này lại khổng lồ đến thế.

Huống chi, trên Hạo Thiên chuy còn được khắc vào đó là tiến hóa cuối cùng của Sát Thần lĩnh vực, Sát Thần lĩnh vực đối với Thiên Sứ lĩnh vực của Thiên Nhận Tuyết cũng có tác dụng nhất định, ẩn trong Hạo Thiên chuy, mượn lực lượng của Tạc Hoàn, đem uy lực của bản thân cùng với Hạo Thiên chuy dung hợp thành một thể, lúc này mới sinh ra lực nổ mạnh trở nên kinh khủng như vậy, uy lực đã mạnh hơn nhiều so với Thiên Nhận Tuyết đã dự đoán. Khi Đường Tam phát hiện ra trong lực khống chế tác dụng lên bản thân vũ khí sinh ra uy lực thật lớn, thì công kích của hắn cũng đã tăng lên một bậc thang mới, bất quá, trọng lực khống chế này phải dùng trên vũ khí mới được. Hơn nữa khi Đường Tam dùng Hải Thần Tam Xoa Kích với trăm vạn cân công kích liền phát giác ra, trọng lực khống chế hiệu quả dù tốt, nhưng mà, dưới sự khống chế sinh ra một trọng lực quá mức khổng lồ, cho nên đã rút hết tất cả năng lượng trong hồn cốt cánh tay trái của Thái Thản Cự Viên. Trong một ngày, loại tăng phúc trăm vạn cân này chỉ dùng được một lần toàn lực công kích, nhưng mà chỉ cần một lần, cũng hoàn toàn có thể trở thành một đòn sát thủ của hắn. Lúc này đây, hắn chính là trong thời khắc tối hậu mấu chốt nhất, trong nháy mắt bằng vào khống chế trọng lực mà cải biến cục diện.

Một chùy đắc thủ, Đường Tam toàn thân kịch liệt run rẩy một chút, hắn tuy rằng làm cho Thiên Sứ Thánh Kiếm tan rã, nhưng bản thân cũng đã bị Thiên Sứ thần lực cắn trả, bất quá hắn không có ý định dừng tay như vậy. Khi trọng lực khống chế sau khi kịch liệt va chạm tiêu thất, thân hình hắn trong không trung nghiêng đi một chút, một cước đá vào không khí, tiếng không khí bị xé rách chói tai vang lên, bằng vào Hổ Kình Tà Ma Phủ chân trái hồn cốt, hắn mạnh mẽ thôi động thân thể mình trong không trung tiến hành di chuyển

nhanh như thuấn di vậy. Cùng lúc đó cái hồn hoàn thứ hai trên người bùng nổ, hỗn hợp với sát khí khổng lồ của Sát Thần lĩnh vực, Thiên Sứ thần lực trong cơ thể liền bị xua tan, Hạo Thiên chuy thật lớn từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào đầu Thiên Nhận Tuyết.

Lúc này, thân hình Thiên Nhận Tuyết chớp lên, lực lượng mới bị phá, một thân thần lực trong thời gian ngắn ngủi bị vây khốn, đối mặt với Đường Tam lúc này gần như không có nửa phần trì hoãn công kích, rơi vào đường cùng, Thiên Nhận Tuyết đành nâng tay phải lên, ngưng tụ thành một cái luồng ánh sáng màu vàng rồi phóng vọt lên.

Bá đạo, thô bạo, tràn đầy uy lực Đại Tu Di chuy dưới tác dụng của hồn hoàn bùng nổ, nặng nề oanh kích trên luồng năng lượng mà Thiên Nhận Tuyết vừa mới ngưng tụ.

Ầm ầm nổ, Đường Tam cùng với Thiên Nhận Tuyết gần như là đồng thời cũng rên lên, Đường Tam trong miệng máu tươi cuồng phun, tình huống của Thiên Nhận Tuyết tuy rằng so với hắn tốt hơn nhiều, nhưng cũng bị một chuy này đập cho bay ngược trở lại, thế công ào ạt liền một mạch đã bị Đường Tam chặn đứng rồi bức lui.

Hạo Thiên chuy giơ lên, đem máu dính nhớp trong miệng phun ra, Đường Tam ở giữa không trung xoay tròn một vòng, hồn hoàn thứ ba trên người cũng đã bùng nổ, dưới trạng thái võ hồn chân thân, Hạo Thiên chuy mượn lực của Tạc Hoàn, toàn thân chuy hoàn toàn nhuộm một màu vàng nhạt, chuy thứ ba lập tức phát ra từ trên không giáng xuống.

Oanh--------, Thiên Nhận Tuyết lui nhanh về phía sau, hai tay đặt giao nhau tại trước ngực mình, dùng Thiên Sứ thần lực tạo thành hình chữ thập chặn lại chùy thứ ba này. Đường Tam lại phun ra máu tươi, nhưng mà, Thiên Nhận Tuyết cũng một lần nữa bị oanh kích lui về phía sau. Với thực lực thần cấp của nàng dưới sự liều mạng công kích hoàn toàn không để ý đến bản thân của Đường Tam, cũng không có biện pháp nào cả, chỉ còn cách không ngừng thối lui.

Đường Tam sắc mặt đã trở nên tái nhợt, nhưng huyết sắc trong đôi mắt vẫn mạnh mẽ như trước, không có một chút vì trạng thái hiện tại của bản thân mà

thay đổi, giống như người hộc máu không phải là hắn vậy.

Ngay khi hồn hoàn thứ tư của Đường Tam bùng nổ, lúc chuy thứ tư đánh xuống, Thiên Nhận Tuyết rốt cuộc cũng bạo phát, nàng nãy giờ liên tục bị Đường Tam áp chế, tuy rằng Đường Tam không thể thật sự gây tổn thương cho nàng, nhưng cảm giác hoàn toàn bị áp chế này đối với nàng thật là vô cùng nhục nhã, phải biết rằng, thực lực của nàng chính là thần cấp a! Với thực lực thần cấp mà bị áp chế như vậy, quả thực đáng bị chê cười!

Lúc này đây Thiên Nhận Tuyết không dùng hai tay mình để ngăn cản công kích của Đường Tam nữa, sáu cái cánh sau lưng đồng thời bao bọc ra phía trước, đem thân thể nàng bao vây bên trong, nhìn qua như một cái kén màu vàng lớn.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, thân thể Thiên Nhận Tuyết cũng theo tiếng nổ mà bay đi, nhưng mà, khi nàng còn trong không trung thì một cái hư ảnh Thiên Sứ màu vàng thật lớn bao bọc lấy nàng, hư ảnh Thiên Sứ này cùng Thiên Nhận Tuyết giống nhau như đúc, đồng thời, bên trong sáu cánh hư ảo run run, vô số lông chim màu vàng, từ bốn phương tám hướng mà bắn tới Đường Tam.

Đường Tam bằng vào Đại Tu Di chuy bức bách, Thiên Nhận Tuyết cuối cùng cũng dùng ra hồn kỹ của mình, lúc nàng bằng vào thân thể đón đỡ một kích của Đường Tam, cũng đồng thời cấp cho chính mình một cơ hội phục hồi thần lực mà xuất ra hồn kỹ.

Đường Tam sắc mặt không thay đổi, không thèm nhìn tới lông chim từ bốn phương tám hướng đang công kích mình, trên người hồn hoàn thứ năm bùng nổ, vô tận ánh sáng màu vàng nhạt bao trùm quanh thân thể hắn cùng Hạo Thiên chuy, Hạo Thiên chuy thật lớn vẽ ra trong không trung một vòng, cùng với người bay vọt ra ngoài, hai tay nắm chuy, thẳng tới truy đuổi theo bản thể Thiên Nhận Tuyết.

Mắt thấy vô số lông chim màu vàng sẽ đâm trúng thân thể Đường Tam trong nháy mắt, đột nhiên, trên thân hắn hồn hoàn thứ sáu hoàn toàn bùng nổ, đây là hồn hoàn mười vạn năm thứ nhất thuộc về ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng.

Ầm_____, vô tận ánh sáng màu vàng đỏ thổi quét qua, giống như là một cơn lốc xoáy thật lớn đột nhiên thổi bay tất cả, vô số lông chim đang bắn vào xung quanh thân thể Đường Tam đã bị lực lượng của Tạc Hoàn chấn nát, mà tốc độ của hắn cũng không có giảm đi chút nào, chỉ trong nháy mắt công phu, liền đã xuất hiện trước mặt Thiên Nhận Tuyết, Hạo Thiên chuy thật lớn vẫn đang đập xuống.

Thiên Nhận Tuyết nhìn thấy, huyết sắc trong đôi mắt Đường Tam ngập tràn khí phách vô tận mà chấp nhất, cho dù biết đối mặt với thần, chiến ý của hắn cũng không chút nào suy yếu. Thiên Nhận Tuyết cũng không rõ Đường Tam làm như thế nào, nhưng mà, nàng không thể không nâng hai tay lên, đón đỡ một kích của Đường Tam, lúc này, thân thể của nàng bị lực đánh mạnh ép phải rơi xuống đất.

Lúc trước ngạnh kháng Đường Tam một chuy tranh thủ cơ hội phóng thích hồn kĩ, thế nhưng, Thiên Nhận Tuyết chân chính bị Hạo Thiên chuy đập trúng mới hiểu được một kích của Đường Tam uy lực khủng bố ra sao, lực lượng do Tạc Hoàn sinh ra thật sự vô cùng bá đạo. Sáu cánh thiên sứ của nàng có thể ngăn cản tất cả bộc phát, nhưng không chống chọi được khí phách cùng với sát khí đến tận xương tủy kia. Khí phách của Đại Tu Di chuy cùng với Sát Thần lĩnh vực hoàn toàn dung hợp thành một thể, trực tiếp xuyên thấu qua sáu cánh đâm vào bên trong cơ thể nàng, khiến cho nàng lúc phóng thích ra hồn kỹ công kích, uy lực yếu bớt đi bốn thành, phải tận lực vận chuyển Thiên Sứ thần lực mới có thể đem khí tức mà Đường Tam rót vào trong cơ thể nàng bức ra ngoài.

Mà chùy thứ năm của Đường Tam tới trước mặt nàng dưới tình huống như vậy, Thiên Nhận Tuyết lấy lực lượng đâu ra cho đủ để mà ngăn cản? Lúc này, mới bị một chùy oanh kích mà rơi xuống đất.

Cho đến lúc này, Thiên Nhận Tuyết mới cảm thấy vô cùng hối hận, chính mình không nên xem thường Đường Tam, sau khi thành thần, trong tiềm thức, thế giới này không còn có ai căn bản có thể trở thành đối thủ của mình. Khi đối mặt với Đường Tam, nàng vẫn giữ thái độ mèo vờn chuột, thủy chung không có dùng toàn lực, mà nam nhân này, dường như mười phần hiểu được tâm tính của mình, cũng dưới tình huống như vậy, lợi dụng mọi ưu thế

bản thân của hắn bức mình đến mức độ này. Thiên Nhận Tuyết tin tưởng, nếu như có một lần nữa, mình tuyệt sẽ không cho Đường Tam cơ hội như vậy, nhất định trước hết phải toàn lực ứng phó bắt hắn đã rồi nói sau.

Bất quá hiện tại hối hận cũng đã muộn rồi, một kích đắc thủ, Đường Tam khí thế càng bốc lên, hồn hoàn thứ bảy không chút do dự mà bùng nổ, bản thân hắn từ trên không trung đuổi tới Thiên Nhận Tuyết một chùy mà giáng xuống, vì để có thể nối tiếp công kích, hắn mặc kệ thân thể của mình đang bị vây trong trạng thái gì, khi phát động công kích liền lấy mục tiêu là phá hủy đối phương, bất luận thân thể mình có thống khổ như thế nào, hắn cũng kiên trì bùng nổ cái hồn hoàn thứ bảy của mình.

Không thể dùng trọng lực khống chế được nữa, thế nhưng khi đem lực lượng của hồn hoàn thứ bảy bùng nổ hoàn toàn dung nhập vào trong Hạo Thiên chuy, Đường Tam mới phát hiện sức nặng của Hạo Thiên chuy tăng vọt hơn gấp đôi, hơn nữa, lực lượng một chuy này rõ ràng phải mạnh hơn. Tuy rằng không thể so sánh cùng với một kích trước kia từ hồn hoàn của Thái Thản Cự Viên, nhưng so với khi trước lại mạnh hơn.

Đây là suy nghĩ của Đường Tam khi lần đầu tiên sử dụng Đại Tu Di chuy này, thân thể thống khổ không thể che dấu khoái cảm khi hắn liên tục Tạc Hoàn mà công kích.

Thiên Nhận Tuyết rơi thật mạnh trên mặt đất, bộc phát ra một tiếng nổ vang thật lớn, mà phía sau nàng chùy thứ bảy của Đường Tam cũng đã đánh tới đỉnh đầu rồi.

Thiên Nhận Tuyết bây giờ mới hiểu được, vì cái gì trước đó phụ thân mình thực lực là hơn xa Đường Hạo, nhưng lại bị vị Hạo Thiên Đấu La kia đánh cho thương nặng. Hạo Thiên Tông có ngàn năm truyền thừa, đạt tới trình độ thiên hạ đệ nhất tông môn, cũng không thể đánh đồng cùng người khác. Nguyên lai, phương pháp Tạc Hoàn kia phải dùng trên cây chuy này, mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của nó.

Trên trán, tiểu thiên sứ sáng lên màu vàng, một tầng lưu quang nhàn nhạt đột ngột từ trong đó lưu chuyển mà ra, giống như ở ngoài thân thể Thiên Nhận Tuyết hình thành một cái lồng kì dị. Mà bản thân Thiên Nhận Tuyết, tại bên

trong cái lồng hai tay tạo thành hình chữ thập, trong đôi mắt cảm xúc lúc này hoàn toàn thu liễm, giống như một tín đồ vóc dáng tiều tụy, đối với chuy thứ bảy của Đường Tam từ trên không giáng xuống coi như không nghe không thấy.

Oanh_____,

Hạo Thiên chuy mạnh mẽ nện vào cái lồng giống như một cái vỏ trứng màu vàng kia, trong tiếng nổ vang kịch liệt, thân thể Thiên Nhận Tuyết bên trong vỏ trứng kia cũng bị trực tiếp đập cho lún sâu vào trong mặt đất. Nhưng mà, Đường Tam sắc mặt hơi đổi, bởi vì, phản lực thật lớn suýt làm cho hắn không còn nắm chặt được Hạo Thiên chuy, dưới tác dụng của phản lực bị bắn lên cao ngàn thước.

Mặt đất trong khoảnh khắc hoàn toàn biến thành màu vàng, thanh âm Thiên Nhận Tuyết bình tĩnh theo bốn phương tám hướng vang lên:

- Đường Tam, có thể bức bách ta dùng đến thần kĩ Thiên Sứ Chi Thuẫn (Lá chắn của Thiên Sứ) để phòng ngự bản thân, ngươi cũng có thể tự hào được rồi. Ngươi thật làm cho ta giật mình, khó trách, ngươi có thể nắm chắc đối đầu với ta như vậy. Đáng tiếc hơn là, cuối cùng ngươi cũng không phải là người thắng, ta muốn cho ngươi biết, thần, là không thể chiến thắng.

Mặt đất tràn ngập màu vàng khuếch tán ra khắp nơi, ánh sáng màu vàng lất phất từ mặt đất bốc lên, dần dần bao phủ cả không trung.

Sắc mặt Đường Tam trở nên khó coi, hắn không bùng nổ hồn hoàn thứ tám ngay lập tức, bởi vì sau đó hắn đã hoàn toàn mất đi tung tích của Thiên Nhận Tuyết. Thế nhưng khí tức nàng vẫn không biến mất, mà tồn tại khắp bốn phương tám hướng, trong ánh sáng màu vàng chiếu rọi khắp nơi.

Chính mình quả thật cũng cảm thấy tự hào, bắt Thiên Nhận Tuyết phải xuất ra kỹ năng phòng ngự thần cấp tuyệt đối phòng ngự, lại buộc nàng phải sử dụng Thiên Sứ lĩnh vực thần cấp, cũng là Thiên Sứ lĩnh vực chân chính, thật không biết nên hưng phấn hay bi ai đây! Đã sử dụng Thiên Sứ lĩnh vực, có nghĩa là rốt cục Thiên Nhận Tuyết cũng muốn toàn lực ra tay.

Cây nhang kia vẫn còn đang cháy bình thường, nó được cắm trên một cây đại thụ có sự bảo vệ của một cỗ thần lực của Thiên Nhận Tuyết, riêng năng lực Phân Thần Hoá Niệm này, Đường Tam tự biết mình không thể sánh kịp.

Lúc này, cây nhang chỉ còn một chút, không tới ba phút, thế nhưng, mình có thể kiên trì nổi trong ba phút cuối cùng này sao?

Thế giới chung quanh hiển lộ một mảng lớn màu vàng, Đường Tam đã không cảm giác được sự tồn tại của Tinh Đấu đại sâm lâm. Thân thể đang ở trong Thiên Sứ lĩnh vực, giống như lần đầu tiên hắn chiến đấu với Thiên Nhận Tuyết, lĩnh vực của mình lại bị đối phương hoàn toàn áp chế, thua người ta một bậc. Chỉ bất quá lúc này đây chênh lệch còn lớn hơn, là sự chênh lệch giữa người và thần.

Hai tay nắm chặt Hạo Thiên chuy, Đường Tam chậm rãi nhắm đôi mắt lại, hắn biết rằng, trong lúc này dùng mắt để nhìn không có ý nghĩa gì nữa cả, thân ở trong lĩnh vực của thần, nơi này đã hoàn toàn là sân nhà của Thiên Nhận Tuyết.

Thân thể buông lỏng, cảm thụ được toàn thân đang đau nhức vô kể, khí phách trên mặt Đường Tam đang dần dần biến mất, sự thay đổi này là một sự bình lặng khó tả bằng lời, giống như cả người hắn đang bị bao vây trong một trạng thái vô cùng đặc biệt. Hồn hoàn cuối cùng của Hạo Thiên chuy là hồn hoàn thứ tám, sau đó cũng đã bị Đường Tam bùng nổ, hoá thành một luồng khí màu vàng nhạt dung nhập vào trong Hạo Thiên chuy và bản thể của hắn.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng lên, Đường Tam thông qua tinh thần lực mà quan sát, chỉ thấy vô số rồng lửa màu vàng đang bổ nhào về phía mình, mỗi luồng rồng lửa đều do Thiên Sứ thần lực ngưng tụ mà thành, bên trong Thiên Sứ lĩnh vực này lại càng hoà hợp mà tăng thêm sức mạnh. Thiên Nhận Tuyết không tìm hắn, nhưng vô số rồng lửa này cũng đã bắn tới.

- Ầm-----

Hạo Thiên chuy đánh bay luồng lửa thứ nhất, ngay sau đó là luồng thứ hai, thứ ba, thứ tư. Đường Tam đem lực lượng của Tạc Hoàn ẩn vào trong Hạo Thiên chuy mà không muốn xuất ra, hoàn toàn bằng vào kỹ xảo cùng với lực

lượng bản thân Hạo Thiên chuy để chống lại những luồng lửa màu vàng kia.

Hắn liền trôi nổi ngay tại chỗ, mỗi một nhát chém ra, thân thể cũng theo đó mà xoay tròn một vòng, Hạo Thiên chuy thật lớn trong tay khởi lên một cỗ cuồng phong mãnh liệt, cước bộ thoạt nhìn như không hề di động, nhưng lại rất khéo léo trong phạm vi nhỏ kéo thân thể hắn chớp động như hư ảo, chính là tuyệt học của Đường môn- Quỷ Ảnh Mê Tung.

Quỷ Ảnh Mê Tung của Đường Tam đã sớm đại thành, theo nó đại thành còn có hồn kỹ mà hắn tự nghĩ ra, dung hợp Quỷ Ảnh Mê Tung và Loạn Phi Phong chuy pháp lại thành Loạn Phi Phong Chi Vũ.

Lúc này hắn bên trong Thiên Sứ lĩnh vực nhảy lên chính là sử dụng hồn kỹ mà hắn tự nghĩ ra.

Cho dù Hạo Thiên chuy khổng lồ như vậy, cũng không làm trở ngại thân hình linh xảo của Đường Tam, trong Loạn Phi Phong Chi Vũ, đối mặt với sự công kích của vô số luồng lửa đang bắn tới, hắn trước sau vẫn chọn vị trí tốt nhất để cho Hạo Thiên chuy trong tay đón công kích của một luồng rồng lửa, cũng chỉ là một luồng. Hắn không để cho bản thân cùng lúc đối mặt với hai luồng rồng lửa, thật ra những luồng rồng lửa ấy thoạt nhìn thì không phân biệt được trước sau, nhưng theo thân hình Đường Tam di động trên không nên mới tạo ra tình huống như thế.

Mỗi chuy đánh ra, đều phá tan một luồng rồng lửa, bất quá sau đó không lâu, luồng rồng lửa khác lại điên cuồng bắn tới Đường Tam.

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng dùng thần lực quan sát Đường Tam đang ở trong lĩnh vực của mình, giống như Đường Tam đã phán đoán, trong lúc xuất ra Thiên Sứ lĩnh vực, nàng sẽ không bỏ qua cho mình.

Thời gian tuy không còn nhiều lắm, nhưng Thiên Nhận Tuyết lại biết rõ rằng, lực lượng của Đường Tam đã tiêu hao hầu như không còn. Căn bản là không đợi được cháy hết cây nhang, hắn sẽ bị những luồng rồng lửa biến ảo bên trong lĩnh vực của mình làm tiêu hao toàn bộ hồn lực mà dẫn đến bại vong. Đường Tam a Đường Tam, ngươi bức ta đến nước này, cũng đã quá giỏi rồi! Bất quá, ta cũng không thể để cho ngươi sống tiếp, ngươi đã thành sơ hở

trong lòng ta, không giết ngươi sao được? Ngươi bây giờ thật là đáng sợ, cho dù ta là thần cấp, cũng có thể cảm thấy sự đáng sợ của ngươi. Nếu để cho ngươi có thời gian phát triển, có thể khẳng định sẽ có một ngày ngươi nhất định sẽ vượt xa ta, đương nhiên là ta không muốn thấy ngày đó một chút nào cả!

Đường Tam dùng đủ loại hình thức, đánh nhau sống chết với Thiên Nhận Tuyết đến lúc này, Thiên Nhận Tuyết cũng phải từ bỏ giấc mộng chinh phục hắn. Nàng cảm giác sâu sắc được, nam nhân này căn bản là không thể chinh phục, cho dù đánh cuộc thắng hắn đi nữa cũng là không có khả năng. Chỉ cần không giết hắn lần này, lần sau gặp lại chưa biết hắn sẽ cường đại tới mức nào, tới lúc đó sợ rằng kẻ bại sẽ là mình. Đường Tam đã kiên trì lợi dụng một cách hoàn mỹ một ít nhược điểm của Thiên Nhận Tuyết, thế nhưng hắn cũng khơi dậy sát khí trong lòng Thiên Nhận Tuyết. Quyết không thể cho hắn bất kỳ cơ hội nào nữa cả!

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đột nhiên hơi thay đổi, bởi vì nàng giật mình cảm thấy, Đường Tam oanh kích ra từng chuy chẳng những hồn lực không hề giảm xuống, mà ngược lại chuy sau mạnh hơn chuy trước. Lúc đầu hắn đánh ra một chuy, phải hoàn toàn va chạm với luồng rồng lửa mới có thể phá tan chúng, nhưng giờ đây, chỉ cần chuy phong phớt qua cũng đã dễ dàng phá tan một luồng lửa đỏ. Nàng tiếp tục ngưng tụ luồng rồng lửa, tăng tốc độ phát động công kích, nhưng đã kém hơn tốc độ xuất chuy của Đường Tam.

Sao lại có thể như vậy? Đột nhiên, trong đầu Thiên Nhận Tuyết chợt loé một tia linh quang, nàng đã hoàn toàn minh bạch.

Giỏi cho Đường Tam, hắn dưới tình huống như vậy cũng không bỏ cuộc, không ngờ lại xuất ra Loạn Phi Phong chuy pháp của Hạo Thiên tông.

Thiên Nhận Tuyết phát hiện cũng không chậm, thế nhưng Loạn Phi Phong chuy pháp cũng đã chém ra đến chuy thứ tám mươi, cùng lúc hắn huy động một chuy cuối cùng, toàn bộ rồng lửa xung quang đã biến mất. Thiên Sứ sáu cánh, cũng là bản thể của Thiên Nhận Tuyết, sáu cánh sau lưng cùng mở, thân thể trong suốt, mang theo màu vàng rực rỡ vọt về phía hắn.

Trải qua nghỉ ngơi hồi phục trong chốc lát, Thiên Nhận Tuyết tuy vẫn còn thở dốc, cũng phải đem thần lực của bản thân tăng lên tới mức cường đại nhất, trong tình huống không sử dụng thần khí, đây cơ hồ là công kích mạnh nhất của nàng. Mà nghênh đón nàng, chính là một chuy cuối cùng trong Loạn Phi Phong Chi Vũ của Đường Tam.

Màu đen trên Hạo Thiên chuy đột nhiên biến mất, lúc Đường Tam chém ra một chuy cuối cùng, cả người hắn trên không cũng trở nên hư ảo, sau lưng Đường Tam, một cái vòng tròn hư ảnh như mặt bàn dần dần hiện ra. Đó là một cái vòng tròn màu đỏ, hoàn toàn đỏ như máu, tràn ngập Sát Lục khí tức vô hạn màu máu đỏ, trong màu đỏ ấy, ẩn chứa một loại khí tức ba động đặc thù, tạm thời bức lui Thiên Sứ lĩnh vực ở chung quanh, khiến cho uy lực toàn bộ của một chuy này chỉ ngưng tụ về phía trước mà nghênh đón Thiên Nhận Tuyết.

Tám mươi mốt chuy hợp nhất, lực lượng chồng chất, tuy rằng trước đây mỗi một chuy vì tiêu diệt đoàn rồng lửa mà uy lực có phần yếu đi, thế nhưng lúc này, để cho tám mươi mốt chuy này bùng phát ra trong nháy mắt, Đường Tam cũng phải đem hồn hoàn thứ tám của mình bùng nổ, rồi ngưng tụ năng lượng sinh ra mà hoàn toàn phóng thích ra.

Không nghi ngờ gì, đây cũng là một kích cực mạnh mà lúc này hắn đủ khả năng thi triển.

Lấy mạnh đối mạnh, ngay lúc hai bên va chạm đôi mắt Đường Tam vụt mở ra, từ trong mắt hai đạo ánh sáng màu vàng như điện xẹt bắn thẳng ra, dù Thiên Nhận Tuyết là cường giả, nhưng dưới tình huống ở khoảng cách gần như vậy, lại trong quá trình công kích của hai bên cấp tốc va chạm, cũng không kịp né tránh, đã bị hai đạo ánh sáng màu vàng kia bắn mạnh thẳng vào trong mắt.

Thần niệm chấn động kịch liệt, Thiên Nhận Tuyết phảng phất cảm thấy có hai mũi châm nhọn đâm thẳng vào trong đại não, thần niệm vốn cường đại lúc này cũng trở nên vô cùng hỗn loạn, công kích cũng vì vậy mà giảm bớt bốn phần, tối đa chỉ còn tám phần mà thôi. Ngay cả Thiên Sứ lĩnh vực của nàng cũng do thần niệm bị kích thích mà xuất hiện ba động kịch liệt.

- Ầm ------

Va chạm giống như đã xảy ra từ lâu lắm, giống như mở trời phá đất mà nổ vang lên, Hạo Thiên chuy của Đường Tam giống như con rồng vàng đỏ trong cơn giận dữ, hung hăng đánh thẳng vào Thiên Nhận Tuyết. Lúc này, trên Hạo Thiên chuy không còn sót một tia màu đen nào nữa, bằng Loạn Phi Phong chuy pháp cùng với lực lượng Tạc Hoàn, Đường Tam đã mạnh mẽ tăng Hạo Thiên chuy của mình lên tới cảnh giới thần khí. Đường Tam biết rằng, nếu có thể duy trì trạng thái của Hạo Thiên chuy như vậy, chính mình cũng là thần. Mà Hạo Thiên chuy cũng sẽ không là võ hồn của mình nữa, mà là vũ khí của mình, giống như Hải Thần Tam Xoa Kích của Hải Thần vậy. Hải Thần năm xưa, Hoàng Kim Tam Xoa Kích chính là võ hồn của hắn a! Cuối cùng bị rèn luyện thành thần khí chân chính, nếu không, làm sao có thể tồn tại thần lực khổng lồ như vậy được?

Giữa không trung, bầu trời hoàn toàn màu vàng đột nhiên xuất hiện một vết rách, một thân ảnh theo đó vù một cái từ trên không hạ xuống, giáng mạnh lên mặt đất, kình khí khổng lồ làm mặt đất nổ tung ra một cái hố sâu thật lớn, mà ánh sáng vàng trên không trung trong lúc này cũng đã thu lại rất nhanh,

Đạo thân ảnh từ trong khe nứt bay ra, không nghi ngờ gì chính là Đường Tam, hắn lúc này chỉ thấy xương cốt toàn thân như phá nát, mà Hạo Thiên chuy sau khi mất đi tất cả hồn hoàn cũng đã hoá thành từng điểm màu đen dung nhập vào trong cơ thể hắn, không cách nào sử dụng được nữa. Thế nhưng Đường Tam vẫn hưng phấn như trước, bởi vì hắn bằng vào trí tuệ và lực lượng của mình, rốt cục đã phá tan được lĩnh vực thần cấp. Phải biết rằng, đó chính là lĩnh vực thần cấp a!

------oOo------

Chương 480: Đệ nhất Đường môn - Quan Âm Hữu Lệ: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Thiên Nhận Tuyết xuất hiện giữa không trung, từ từ hạ xuống, sắc

mặt có chút khó coi. Đương nhiên không phải là bởi vì bị trọng thương do Tử Cực Thần Quang của Đường Tam. Tinh thần lực Đường Tam tuy mạnh, nhưng cảnh giới chênh lệch quá xa, Tử Cực Thần Quang dù sao cũng không thể nào làm cho thần niệm của Thiên Nhận Tuyết bị thương được.

Chỉ có thể là bởi vì chuyện này, Thiên Nhận Tuyết mới phẫn nộ. Nàng rõ ràng là thần, trong quá trình giao thủ với Đường Tam, đã có một cảm giác bất lực, căn bản không thể nào phát huy ra toàn bộ thực lực của mình, lại bị Đường Tam phá tan lĩnh vực của mình. Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên nàng thi triển lĩnh vực thần cấp của mình a! Đây rõ ràng không phải là một khởi đầu tốt..

Đường Tam vừa tiến nhập Thiên Sứ lĩnh vực liền nhắm chặt hai mắt, không phải bởi vì hắn cảm giác được thị lực của mình vô dụng trong lĩnh vực thần cấp, rõ ràng là đang ngưng tụ lực chuẩn bị Tử Cực Thần Quang a!

- Ngươi đã sớm chuẩn bị sử dụng tinh thần lực của ngươi trùng kích ta phải không?

Thiên Nhận Tuyết rơi xuống trước người Đường Tam ngoài ba mươi mét, lạnh lung hỏi. Lúc này, Đường Tam đã giống như một chú dê non, đối với nàng đã không còn chút gì uy hiếp, mà cây nhang kia cũng chỉ còn một chút đầu nhang mà thôi. Đương nhiên dưới cảm giác thần niệm của Thiên Nhận Tuyết, khi nào nó sẽ tắt nàng rất rõ ràng, nàng còn có hai vấn đề cuối cùng muốn hỏi Đường Tam.,

Đường Tam gật gật đầu có chút khinh miệt nhìn Thiên Nhận Tuyết:

- Đúng vậy, ta đã sớm chuẩn bị dùng Tử Cực Thần Quang đối phó ngươi. Theo cách nhìn của ta, ngươi bất kỳ thế nào cũng sẽ không để cho ta dùng Loạn Phi Phong chuy pháp hoàn toàn thi triển ra hết, tám mươi mốt chuy chồng lên, lấy lực lượng do ta Tạc Hoàn mà sinh ra, dưới sự trợ giúp của Sát Thần lĩnh vực nắm chắc rất lớn sẽ phá vỡ Thiên Sứ lĩnh vực của ngươi. Ngươi có hai cái sai lầm, thứ nhất là không phóng thích lĩnh vực ngay lúc đầu, lập tức công kích bản thể ta, lúc đó là khoảnh khắc mà ta yếu ớt nhất. Cái thứ hai, ngay cả ta cũng không nghĩ tới. Ngươi là thần, vậy mà phản ứng của ngươi còn quá chậm, Loạn Phi Phong chuy pháp của ta dùng đến cuối

cùng ngươi mới phát hiện ra, cho nên ta mới phá khai được lĩnh vực của ngươi. Mặc dù không làm cho ngươi bị thương, nhưng đối với ta bao nhiêu đó cũng là quá đủ.

Thiên Nhận Tuyết giận quá hoá cười:

- Được, được, Đường Tam, ngươi thật là thiên tài, bất quá bây giờ ta đã không còn ý định muốn thu phục ngươi nữa. Bởi vì ta phát hiện, bản thân ta không nắm trong tay năng lực của ngươi, cho nên bây giờ ta phải giết ngươi, để cho sự thông minh tài trí của ngươi sau này không thể áp dụng trên người ta được nữa. Cây nhang còn chưa cháy hết, đánh cuộc của chúng ta còn chưa tới lúc, bây giờ ta giết ngươi, cũng không phạm quy ước!

Vừa nói, nàng vừa chậm rãi giơ tay phải lên, ngọn lửa màu vàng trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh Thiên Sứ Chi Kiếm, Thiên Nhận Tuyết chỉ cần nhẹ nhàng vung lên, Đường Tam trước mặt nàng sẽ biến mất khỏi thế giới này.

- Chờ một chút!

Đường Tam đột nhiên mở miệng nói.

- Ngươi còn có di ngôn gì sao? Nhang đã sắp tắt, ngươi còn thời gian ba mươi giây để nói ra lời trăn trối của mình. Tài trí và thực lực của ngươi làm ta cũng phải kính phục bội phần, ta cho ngươi cơ hội đó!

Thiên Nhận Tuyết cầm Thiên Sứ Chi Kiếm do thần lực ngưng tụ mà thành trên tay, chậm rãi bước từng bước một về phía Đường Tam, tốc độ của nàng rất chậm, nhưng khi ba mươi giây đã trôi qua, nhất định sẽ tới trước mặt Đường Tam, xuất ra một kiếm kết liễu.

- Ba mươi giây sao? Thật là cảm ơn ngươi. Thật ra ta chỉ muốn nói cho ngươi, ta cũng không phải không có lực đánh trả. Ngươi quên rằng ta thật ra còn có một cái hồn hoàn, ta chỉ muốn tiếp tục đánh cuộc cùng ngươi, bằng vào lực lượng của cái hồn hoàn cuối cùng của ta, có thể phá vỡ thiên sứ phòng ngự của ngươi lúc trước.

- Tức cười, ngươi cho rằng, ta sẽ mắc lừa ngươi sao? Ngươi không cần trì hoãn thời gian. Được, ngươi bây giờ còn lại hai mươi giây, nếu có thể phá vỡ phòng ngự của ta, nói không chừng là có thể kiên trì được đến trước lúc thời gian đánh cuộc chấm dứt. Đến đây đi, cho ta xem ngươi còn công kích gì có thể phá vỡ thiên sứ phòng ngự của ta. Cho dù là thần, muốn phá vỡ phòng ngự của ta cũng phải dùng thần khí a!

Thiên Nhận Tuyết lúc này đã giận dữ, sở dĩ nàng không công kích ngay lập tức là vì muốn ở thời khắc cuối cùng này, trong lúc nàng đã nắm chắc tất cả trong tay tìm về một chút tôn nghiêm trên người Đường Tam. Nếu Đường Tam không thể phá vỡ phòng ngự của nàng mà bị một kiếm của nàng giết chết, như vậy, sơ hở trong lòng nàng sẽ giảm đi rất nhiều, cũng là có thể hoàn toàn lợi dụng tức giận mà giết chết Đường Tam, không để lại hậu hoạn. Cho nên vừa dứt lời, tầng vỏ trứng màu vàng vừa xuất hiện trên người nàng lúc nãy lại hiện ra lần nữa, bao trọn thân thể nàng bên trong.

Đường Tam chăm chú gật gật đầu:

- Vậy ngươi phải cẩn thận!

Ánh sáng màu vàng lam bắt đầu khởi động, Đường Tam một lần nữa phóng xuất võ hồn Lam Ngân Hoàng của mình. Giống như Thiên Nhận Tuyết đã đoán trước, đúng vậy, Đường Tam còn lực để phát ra một kích cuối cùng. Trước lúc hắn bùng nổ hồn hoàn thứ tám của Lam Ngân Hoàng đã bị Thiên Sứ Thánh Kiếm đánh trọng thương, nhưng hồn hoàn thứ chín vẫn chưa bị nổ, lúc sau hắn sử dụng lực lượng của Hạo Thiên chuy, bây giờ hắn đang thi triển chính là hồn hoàn thứ chín của Lam Ngân Hoàng còn sót lại.

Dù cho Tạc Hoàn thì đã sao? Uy lực Tạc Hoàn của Lam Ngân Hoàng còn yếu hơn Hạo Thiên chuy nhiều, Thiên Nhận Tuyết sao có thể tin được, thân thể Đường Tam lại đang bị thương nặng, dưới tình huống hồn lực không còn lại bao nhiêu làm sao phá vỡ được phòng ngự cường đại của nàng đây?

Thần sắc của Đường Tam trở nên rất tiều tuỵ, Thiên Nhận Tuyết còn cách hắn có mười lăm mét, thời gian cũng còn lại mười lăm giây. Một giây là một bước đi một thước. Với khoảng cách ngắn ngủi này, giống như tử thần đang vẫy gọi, Thiên Nhận Tuyết hoàn toàn nắm chắc trong tích tắc trước khi cây

nhang cháy hết có thể giết chết Đường Tam.

Ầm----,

Giống như Thiên Nhận Tuyết đã đoán trước, Đường Tam bùng nổ cái hồn hoàn cuối cùng của hai cái võ hồn của mình. Vừa lúc hồn hoàn thứ chín của Thiên Thanh Ngưu Mãng bùng nổ, làm cho ánh sáng màu vàng lam hoàn toàn trở ngược về thân thể Đường Tam. Cùng lúc đó Đường Tam nuốt vào một điểm sáng vàng, chính là hồn kỹ thứ bảy của Áo Tư Tạp, Kim Đĩnh Kim Thương Dăng, có thể biết sau đó hắn lại đem đòn sát thủ mà xuất ra. Nếu như có Sử Lai Khắc Thất Quái quen thuộc với Đường Tam ở đây, nhất định sẽ hiểu rõ công kích mà Đường Tam muốn sử dụng sắp tới, sợ rằng mới chính là một kích mạnh nhất trong tất cả công kích của hắn. Đáng tiếc, Thiên Nhận Tuyết không quen thuộc với sinh hoạt và thói quen của Đường Tam, cho nên nàng cũng không cho rằng Đường Tam còn có thể tạo nên sóng gió gì được nữa

Trong nháy mắt tay phải giơ lên trước người, bùng nổ cái hồn hoàn cuối cùng, Đường Tam rốt cục cũng có lực lượng cho một kích cuối cùng.

Phù một tiếng, Đường Tam phun ra một ngụm máu tươi, do dùng sức quá độ đã làm động đến thương thế, nhưng tay phải của hắn lại nhúng một chút vào trong máu. Một màn kỳ dị đã xảy ra, màu vàng nhạt trong máu đã thối lui, còn lại trong tay Đường Tam chỉ có một giọt nước trong suốt không lớn lắm, mà tay phải Đường Tam lúc này đã hoàn toàn biến thành màu xanh ngọc.

Ngàn vạn lần không nên coi thường một chiêu đơn giản này, nếu không phải Khống Hạc Cầm Long đã tu luyện đến mức tận cùng, không phải Huyền Ngọc thủ tu luyện đến mức tận cùng, hắn bây giờ quyết không thể nhúng tay vào máu mà hút Thuỷ nguyên tố trong máu ra, ngưng tụ thành giọt nước trong tay mình.

Ánh mắt Đường Tam trở nên xa xăm, trong lúc này, Thiên Nhận Tuyết đột nhiên cảm giác được, cả người Đường Tam phảng phất đều biến thành chỉ còn một tay, mà trong tay đang nắm giữ, cũng chỉ có một giọt nước kia, cũng không phải là bình thường, mà là dùng nước ngưng tụ lại thành giọt nước.

Ánh sáng màu vàng lam chợt thu lại, sau đó Đường Tam đương nhiên cũng thu hồi võ hồn Lam Ngân Hoàng của mình.

Đổi lại, là mênh mông sương mù màu trắng từ trong cơ thể xuất ra, hoá thành ba đoá lớn ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn. Trong lúc tay phải huy động, đã dùng giọt nước kia mà dẫn động, tất cả sương mù lúc này đều co rút lại trong nháy mắt, hoàn toàn rút vào trong giọt nước kia, làm cho giọt nước trong suốt biến thành màu trắng sữa.

Biến hoá trên người Đường Tam mặc dù nhìn qua có vẻ kỳ dị, nhưng lúc này trong lòng Thiên Nhận Tuyết càng thêm ổn định. Ngay cả võ hồn của Đường Tam cũng đã thu lại, hắn còn có thể làm ra sóng gió gì được nữa? Lúc này nàng còn cách Đường Tam chỉ có mười thước, Đường Tam thậm chí đã có thể cảm thấy sức nóng toả ra từ ngọn lửa màu vàng trên thân Thiên Sứ Chi Kiếm, ngay cả linh hồn cũng cảm thấy nóng rực,

Thế nhưng, dường như Đường Tam không hề thấy Thiên Nhận Tuyết đang tiến tới, ánh mắt tiều tuỵ nhìn vào tay mình, cánh tay như ngọc cùng giọt nước màu trắng sữa.

- Chắc là ngươi sẽ cảm thấy vinh hạnh, bởi vì đây là lần đầu tiên sau khi ta tới thế giới này, thi triển năng lực mà ngươi đang thấy!

Nhắm hai mắt lại, lúc này Đường Tam thật sự nhắm hai mắt lại, khoảnh khắc sau, cả người hắn phảng phất cũng nhập vào trong một mảng màu trắng, cho dù là Thiên Nhận Tuyết cũng không thấy rõ động tác của hắn như thế nào, giọt nước màu trắng nhỏ bé kia đã lặng lẽ biến mất trong tay Đường Tam.

- Quan ---Âm ---Hữu ---Lệ ---

Thiên Nhận Tuyết đang bước tới đột nhiên dừng lại, thần sắc trên mặt nàng cũng ngưng đọng lại, đôi mắt trợn lên thật to, vẻ mặt hoàn toàn cứng đơ, thậm chí động tác dưới chân còn đang giữ bô dạng đang bước về phía trước, chính là một bước, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bước hết. Thần sắc không dám tin ấy cuối cùng cũng đã xuất hiện trên vẻ mặt của một cường giả thần cấp. Thần sắc trên mặt Thiên Nhận Tuyết lúc này là như vậy!

Thân thể Đường Tam khẽ lay động, cả người hoàn toàn dựa vào sự chống đỡ của bát chu mâu mới có thể đứng vững mà không ngã xuống. Trên mặt hắn không còn chút huyết sắc, thế nhưng, trong đôi mắt hắn đang toát ra ánh sáng đầy kiêu hãnh của một người chiến thắng!

Nhang đã tắt. Thế là thời gian một nén nhang cũng đã hết. Tắt theo nhang, còn có Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay Thiên Nhận Tuyết do thần lực biến ảo mà thành, hoá thành từng điểm sáng rồi biến mất.

Nàng từ từ cúi đầu, tràn ngập vẻ khó tin nhìn xuống trước ngực mình, cái vỏ màu vàng cứng rắn vô kể đã từng ngăn trở hoàn toàn một kích toàn lực Hạo Thiên chuy của Đường Tam trong trạng thái Tạc Hoàn, lúc này đã có một cái lỗ nhỏ, nhìn qua không có gì đáng chú ý, thậm chí xung quanh cũng không có chút vết rách nào.

Mà ngay trên cung trang của nàng, cũng đã thủng một lỗ y như vậy, vị trí của nó chính là ngay giữa trái tim. Sau lưng, cũng vị trí ấy, cũng đã thủng một lỗ như vậy, hai cái lỗ hoàn toàn thông với nhau, thậm chí mặt sau của cái vỏ màu vàng cũng xuất hiện cái lỗ như vậy.

Một dòng máu màu vàng như sợi tơ theo khoé miệng Thiên Nhận Tuyết chảy ra, đúng vậy, trái tim nàng đã bị xuyên thủng, đã bị giọt nước nhỏ bé màu trắng sữa không có gì đáng chú ý kia xuyên qua! Thiên sứ phòng ngự đã bị phá vỡ, dù chỉ là một lỗ nhỏ thế kia, nhưng như vậy cũng đã quá đủ rồi. Thiên Nhận Tuyết chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Đường Tam, trong mắt nàng lúc này đã ngập tràn mê hoặc.

- Quan Âm Hữu Lệ? Đây là kỹ năng gì vậy? Ta cũng không cảm giác được khí tức của thần.

Tuy thanh âm của nàng vẫn bình tĩnh, nhưng dòng máu màu vàng nơi khoé miệng vẫn không ngừng chảy. Một kích này vẫn chưa thể lấy mạng của nàng, tuy rằng trái tim nàng đã bị xuyên thủng, nhưng nàng vẫn sống, nếu như là người bình thường thì thương thế như thế này đã đưa hắn vào tử địa.

Đường Tam thở dài một tiếng:

- Lực lượng của ta vẫn chưa đủ, nếu không, nó sẽ không xuyên thẳng qua trái tim ngươi, mà đã nổ tung ở giữa tim ngươi rồi. Dù vậy, tuy ngươi là thần, chỉ sợ cũng đã mất đi nửa cái mạng rồi. Quan Âm Hữu Lệ, nước mắt của Quan Âm!

- Nước mắt của Quan Âm? Ta chưa bao giờ nghe qua, đây là hồn kỹ do ngươi tự nghĩ ra hay sao?

Thiên Nhận Tuyết nhìn Đường Tam ngơ ngác.

Đường Tam lắc đầu:

- Ta không thể coi nó là hồn kỹ do ta nghĩ ra được, bởi vì ta không có bản lãnh sáng tạo ra kỹ năng thần kỳ như thế. Ta chỉ có thể cho ngươi biết, đây là đệ nhất hồn kỹ của Đường môn ta, ám khí xếp thứ nhất của Đường môn.

Đúng vậy, giọt nước xuyên qua thiên sứ phòng ngự, cũng xuyên qua trái tim Thiên Nhận Tuyết chính là Quan Âm Hữu Lệ vĩnh viễn xếp thứ nhất trong Huyền Thiên Bảo Lục Ám Khí Bách Giải. Ngay cả Quan Âm Bồ Tát cũng phải rơi nước mắt, đây là ám khí kinh khủng đến mức nào!

Sử dụng Quan Âm Hữu Lệ có vô số điều kiện bắt buộc, Huyền Ngọc thủ, Khống Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung toàn bộ phải tu luyện đến đỉnh điểm, đồng thời, Huyền Thiên công phải đạt tới cảnh giới cao nhất là Tam Hoa Tụ Đỉnh. Đồng thời, còn có rất nhiều yêu cầu khác, phát ra một kích, coi như rút hết tất cả lực lượng, đó là một kích ngưng tụ toàn bộ thân tâm. Sự ảo diệu trong Quan Âm Hữu Lệ, dù là Đường Tam cũng không có cách nào hiểu rõ, tối đa hắn chỉ biết cách sử dụng thủ pháp này, nhưng cũng không biết nguyên lý của Quan Âm Hữu Lệ. Đây là ám khí cực mạnh của Đường môn, là đệ nhất thủ pháp hơn xa tất cả những gì gọi là thủ pháp!

Không cần đến võ hồn, đòn sát thủ cuối cùng của Đường Tam, chính là giọt Quan Âm Hữu Lệ này. Lúc trước sở dĩ hắn không sử dụng hồn kỹ thứ chín của Lam Ngân Hoàng, không phải là hắn không có cách nào sử dụng, mà vì nó chính là một cái hồn hoàn mạnh nhất hắn dành để dùng phương pháp Tạc Hoàn lấy lực lượng để mà thi triển Quan Âm Hữu Lệ. Đây là nước cờ cuối cùng của hắn, nếu như tất cả cố gắng trước đó đều không thể ngăn cản Thiên

Nhận Tuyết, thì Quan Âm Hữu Lệ chính là một kích để cho hai bên cùng chết của hắn!

Đường Tam thành công rồi! Lần đầu tiên dùng Quan Âm Hữu Lệ hắn đã thành công, thân thể suy yếu căn bản không cách nào ảnh hưởng đến nội tâm của hắn. Như ở thế giới trước, giống như lúc hắn chế tạo ra miếng Phật Nộ Đường Liên đầu tiên, lúc này cảm giác trong lòng hắn không thể nào diễn tả được bằng lời, tựa hồ trong khoảnh khắc có chết đi, cũng là đáng giá! Đường Tam vẫn còn nhớ rất rõ, ở thế giới trước, cho dù là Đường môn tông chủ, tối đa cũng chỉ có thể sử dụng một kích của ám khí xếp thứ hai là Bồ Đề Huyết mà thôi, căn bản là không có ai có thể xuất ra Quan Âm Hữu Lệ. Thế nhưng mình đã thành công, cho đến giờ phút này, Đường Tam mới có thể hoàn toàn khẳng định, mình đã tới đỉnh cao nhất của Đường môn.

Ai nói kỹ năng của người không thể làm bị thương thần? Quan Âm Hữu Lệ không phải đã hoàn thành quá trình phá thần rồi sao? Dù là không có Kim Đĩnh Kim Thương Dăng tăng phúc gấp đôi cho lực công kích, Đường Tam cũng có thể khẳng định, Quan Âm Hữu Lệ cũng có thể phá tan thiên sứ phòng ngự của Thiên Nhận Tuyết. Miêu tả về Quan Âm Hữu Lệ, chỉ có một câu:*" Vô thị phòng ngự, vĩnh bất lạc không!"*. (Không cần biết phòng ngự đến mức nào, cũng không bao giờ sai đích!).

Chỉ tám chữ đơn giản, nhưng lại nói lên đầy đủ Quan Âm Hữu Lệ là một kỹ năng như thế nào.

Đường Tam rất muốn cười to thoải mái, đáng tiếc, ngay cả khí lực để cười bây giờ hắn cũng không còn đủ.

- Ám khí xếp thứ nhất của Đường môn?

Trên người Thiên Nhận Tuyết một lần nữa xuất hiện ánh sáng vàng, dòng máu màu vàng đang chảy trên khoé miệng đã ngưng lại, nhìn Đường Tam, trong đôi mắt nàng lộ ra tình cảm vô cùng phức tạp. Cho dù đã trọng thương, nàng vẫn còn lực lượng tuyệt đối cường đại như trước, lòng nàng đang do dự, không biết có nên vi phạm quy ước đánh cuộc mà lập tức giết chết Đường Tam hay không!

- Như vậy, có phải Đường Môn là vị thần để lại truyền thừa hay không? Nếu không phải, tại sao ngươi có thể thi triển ra kỹ năng mà ngay cả thần cũng không thể nào ngăn cản nổi? Nhất định là thần để lại rồi!

Thiên Nhận Tuyết thì thào.

- Không!

Đường Tam nói một cách cương quyết:

- Đây không phải là lực lượng của thần, mà là trí tuệ của con người, đã trải qua vô số đời tổ tiên của Đường môn, ngưng tụ toàn bộ lực lượng trí tuệ của bọn họ.

Nói tới đây, trên khuôn mặt tái nhợt của Đường Tam tràn đầy niềm kiêu hãnh, khiến Thiên Nhận Tuyết nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Ánh sáng màu vàng nhạt lưu chuyển trên người Thiên Nhận Tuyết, sắc mặt nàng càng trở nên âm u bất định, mấy lần muốn giơ tay lên, nhưng cuối cùng không làm như vậy.

Hít sâu một hơi, thoáng nhìn qua cây nhang đã tắt cách đó không xa, Thiên Nhận Tuyết giống như mạnh mẽ hạ quyết tâm:

- Ngươi hãy đi đi, thừa dịp ta còn chưa đổi ý, đi ngay lập tức! Ba ngày, theo quy ước đánh cuộc, ngươi chỉ có thời gian ba ngày để mà chạy trốn. Ta không cần ngươi thần phục, sau ba ngày, ta sẽ dốc hết toàn lực mà đuổi giết ngươi, sẽ sử dụng toàn bộ lực lượng của Thiên Sứ Chi Thần, cũng kể cả lực lượng của thần khí. Ngươi chỉ có ba ngày!

Thân thể Đường Tam chấn động. Thắng rồi! Chính mình đã thật sự thắng rồi! Không chỉ là thắng cuộc trận này, cũng là thắng được tâm của Thiên Nhận Tuyết, so với trận chiến đấu này còn quan trọng hơn chính là, cách đây một ngày một đêm, phán đoán của mình về thái độ và tính cách của Thiên Nhận Tuyết nếu có nửa phần sai lầm, như vậy, bây giờ mình chỉ còn là một cỗ thi thể mà thôi.

- Cảm tạ ngươi! Thật ra, ngươi có rất nhiều cơ hội có thể giết ta, nhưng ngươi vẫn cho ta cơ hội. Mặc dù ta không hiểu tại sao, nhưng là ta may mắn. Thiên Nhận Tuyết, nếu có một ngày ngươi thật sự thua dưới tay ta, ta nhất định sẽ tha chết cho ngươi một lần!

Đường Tam bình tĩnh nói với Thiên Nhận Tuyết, thần sắc của hắn cực kỳ chân thật. Tuy rằng lúc này hắn đã suy yếu, thế nhưng nhìn thần sắc của hắn, Thiên Nhận Tuyết cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tự tin mạnh mẽ mà chân thật của Đường Tam.

- Ngươi hãy suy nghĩ cho cẩn thận ba ngày sau làm sao có thể đối phó với sự đuổi giết toàn lực của ta đi! Ngươi rất thông minh, thậm chí là hồn sư xuất sắc nhất trong khống chế hệ hồn sư mà ta đã gặp. Thế nhưng, lúc mà lực lượng tuyệt đối phủ xuống, cho dù kế sách của ngươi có tốt hơn đi nữa, cũng không hề có tác dụng. Sức người thì có hạn, mà thần thì không có giới hạn. Đường Tam, trước sau hai lần ta đã để cho ngươi chạy thoát, nhưng ngươi cũng đã dạy ta rất nhiều. Đối mặt với địch nhân, tuyệt không thể để cho đối phương bất cứ cơ hội nào, ta còn phải cảm ơn ngươi mới đúng!

Đường Tam lạnh nhạt cười:

-Có một điểm ngươi nói sai rồi, lực lượng của thần cũng không phải là vô tận, thần lực dùng mãi cũng phải có lúc hết. Lần sau gặp lại, ta muốn thấy thần lực chân chính của ngươi. Hẹn gặp lại!

Nhìn thoáng qua Hải Thần Tam Xoa Kích đang cắm ở xa xa trên mặt đất một cách đầy lưu luyến, Đường Tam cắn răng, hắn biết rằng, mình không có cơ hội lấy lại thần khí này, Thiên Nhận Tuyết cũng sẽ không cho phép mình lấy nó đi, có thể làm được như bây giờ, đã hoàn toàn cạn kiệt tất cả năng lượng của mình. Hắn xoay người, thân thể hơi cúi một cách khó khăn, cố nén cảm giác choáng váng kịch liệt, huy động bát chu mâu thật nhanh rồi chạy đi.

Ngay lúc Đường Tam rời đi, trong lòng hắn đương nhiên nghĩ, nếu như sớm biết gặp đối thủ mạnh như vậy, đã bảo Tiểu Áo làm thêm vài con sâu róm cùng một mớ Kim Đĩnh Kim Thương Dăng rồi!

Thân ảnh của Đường Tam dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Thiên Nhận

Tuyết, qua một hồi lâu, Thiên Nhận Tuyết rốt cục không nhịn được, oà một cái, phun ra một ngụm máu tươi màu vàng, phù một tiếng, trực tiếp ngồi trên mặt đất, nhưng trên mặt nàng đã toát ra một nụ cười quái dị.

- Đường Tam a Đường Tam! Ngươi thông minh như vậy, cuối cùng cũng có điểm sai lầm. Ta tin tưởng ngươi nhất định là lần đầu tiên sử dụng kỹ năng này, dĩ nhiên cũng không biết được uy lực chân chính của nó. Đúng vậy, nó đã xuyên thủng trái tim ta, chính là, trái tim ta cũng đã thật sự bị phá nát. Nếu ngươi có thể ngưng tụ thêm một phần thần lực, nói không chừng đã có thể thật sự giết được ta!

Quan Âm Hữu Lệ xuyên qua trái tim nàng, trái tim nổ mạnh, tâm mạch vỡ nát, cho dù Thiên Nhận Tuyết là cường giả thần cấp, lúc này căn bản cũng không còn lực lượng để động thủ lần nữa. Toàn bộ thần lực của nàng cũng đều ngưng tụ ở trái tim mình, mô phỏng ra một trái tim để chống đỡ cho thân thể. Lực lượng của thần mặc dù cường đại, nhưng trái tim vẫn quan trọng như thường, với lực lượng của nàng, ít nhất phải ba ngày mới có thể chữa lành trái tim. Lúc trước làm ra đủ kiểu do dự, đều là do Thiên Nhận Tuyết muốn gạt Đường Tam, nàng không hy vọng Đường Tam chứng kiến mình bị thương nặng như vậy mà thôi. Uy lực của Quan Âm Hữu Lệ, chỉ có chân chính nhận thức mới có thể rõ, Thiên Nhận Tuyết tin tưởng, nếu mình không phải là thần, căn bản không thể nào sống sót dưới một kích ấy. Thế nhưng nàng cũng hạ quyết tâm, tuyệt không cho Đường Tam cơ hội thi triển ra một chiêu như vậy nữa, Quan Âm Hữu Lệ cần phải có thời gian ngưng tụ lực, đồng thời, lần sau gặp lại Đường Tam mình nhất định mặc Thiên Sứ Thần Trang.

- Cám ơn ngươi đã nói cho ta biết!"

Đúng lúc này, thanh âm Đường Tam đột nhiên truyền đến từ phía sau Thiên Nhận Tuyết. Thiên Nhận Tuyết chấn động, đột nhiên quay đầu lại, đã thấy Đường Tam không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Hải Thần Tam Xoa Kích, một tay hắn đang nắm lấy Hải Thần Tam Xoa Kích.

Làm sao Đường Tam lại cam tâm bỏ đi như vậy được? Hắn đã sớm coi Hải Thần Tam Xoa Kích như người bạn tốt nhất của mình, đó là vinh quang của Hải Thần, dù mình có thể giữ được mạng sống, nhưng lại từ bỏ phần vinh

quang này, như vậy, Đường Tam biết rằng, chính mình vĩnh viễn cũng không thể kế thừa Hải Thần thần vị.

Cho nên, sau khi đi khỏi tầm mắt của Thiên Nhận Tuyết, hắn phóng xuất ra Hãn Hải Hộ Thân Tráo, lợi dụng năng lực ẩn thân lặng lẽ lần mò quay trở lại, hy vọng vào khả năng vạn nhất, từ phía sau đến gần thần khí của mình.

Cũng vừa lúc hắn đi tới bên cạnh Hải Thần Tam Xoa Kích, nghe được thanh âm lầu bầu của Thiên Nhận Tuyết, lúc này hắn mới lên tiếng.

Thiên Nhận Tuyết giật mình kinh sợ nhìn Đường Tam, không có Hải Thần Tam Xoa Kích, hắn đã khó đối phó như vậy, nếu để cho hắn lấy lại Hải Thần Tam Xoa Kích, sẽ xuất hiện tình trạng như thế nào, Thiên Nhận Tuyết thực sự không dám nghĩ tới.

- Không nên kích động, ngàn vạn lần không nên kích động. Trái tim phá nát chính là chuyện lớn, bằng vào thần lực của ngươi chậm rãi mà chữa trị đi! Ngươi phải biết rằng mặc dù hiện tại ngươi cũng còn đủ lực lượng giết ta, nhưng ngươi cũng chỉ sợ sẽ không duy trì nổi, cho dù không chết, thương thế cũng sẽ không thể nào chữa khỏi. Chi bằng tuân thủ đánh cuộc đi, chúng ta ba ngày sau gặp lại!

Từ sau khi gặp Thiên Nhận Tuyết đến bây giờ, trên mặt Đường Tam lần đầu tiên lộ vẻ tươi cười, nhìn Thiên Nhận Tuyết gật gật đầu, lặng yên xoay người. Lúc này trông hắn thật là tiêu sái.

Hắn không có công kích Thiên Nhận Tuyết, không chỉ là bởi vì lúc này hắn đang suy yếu, hắn càng hiểu rõ, Thiên Nhận Tuyết vẫn còn đủ năng lực để giết chết mình. Cho nên, sau đó hắn vẫn duy trì tỉnh táo, không có chút lòng tham, liền xoay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng Đường Tam dần dần đi khuất, Thiên Nhận Tuyết suýt nữa lại phun ra một ngụm máu tươi. Gặp Đường Tam trong Tinh Đấu đại sâm lâm, là lần thứ hai nàng đấu với Đường Tam, so sánh với lần trước, thực lực vẫn kém hơn, thế nhưng, chính mình vẫn là thua, Đường Tam mặc dù cũng bị trọng thương, thế nhưng mình vẫn thua như lần trước! Nàng không cam tâm, nàng thật sự không cam tâm!

Ba ngày, Đường Tam, ta muốn xem thử, trong ba ngày, ngươi có thể chạy xa bao nhiêu đây!

Nghiến chặt hàm răng, Thiên Nhận Tuyết nhắm hai mắt lại, bắt đầu chữa trị trái tim của mình.

Đường Tam rất thoả mãn, vừa ăn vài cây đại hương tràng, vừa phi hành ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm. Lúc này thân thể hắn rất suy yếu, không cách nào phi hành, nhưng năng lực chữa trị của bản thân sau khi có hiệu quả của mấy cây Khôi Phục Đại Hương Tràng đã bắt đầu chữa trị rất nhanh. Đường Tam tin tưởng, không cần nhiều thời gian lắm, mình đã có thể khôi phục lại bình thường. Ba ngày cũng đủ cho mình làm được rất nhiều chuyện, trì hoãn được ba ngày này mới có thể làm được.

Nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích, chưa bao giờ hắn tràn ngập cảm tình đối với Hải Thần Tam Xoa Kích như bây giờ, mất rồi lấy lại được, cảm giác hài hoà càng trở nên mãnh liệt. Đường Tam thầm thề trong lòng, bất luận gặp phải khó khăn gì, hắn nhất định sẽ không bao giờ để cho Hải Thần Tam Xoa Kích rời khỏi tay mình nữa.

Hải Thần Tam Xoa Kích dường như cũng cảm nhận được tâm ý của Đường Tam, cảm giác ấm áp từ trong thân kích ngăm đen truyền vào trong cơ thể Đường Tam. Năng lực khôi phục của thân thể cường hãn của Đường Tam dưới sự chữa trị của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải càng khôi phục nhanh hơn nữa.

Năm canh giờ sau, Đường Tam rốt cục đã ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, nếu như trong trạng thái mạnh mẽ như bình thường, hắn chỉ cần ba canh giờ là đã ra khỏi. Nếu như phi hành, thậm chí còn nhanh hơn nữa, thế nhưng trạng thái của hắn lúc này thật sự quá kém, mất năm canh giờ là hắn đã dùng hết toàn lực.

Bất quá, trong quá trình năm canh giờ đi đường, thương thế của hắn cũng đã khôi phục ba, bốn thành hồn lực, Đường Tam vui mừng lẫn sợ hãi phát hiện, hồn lực của mình tựa hồ tăng vọt. Mặc dù lúc này hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, nhưng hắn cơ hồ có thể khẳng định, chính mình đã đột phá cửa

ải chín mươi sáu cấp, tiến nhập thành công vào một cảnh giới mới. Phải biết rằng, chín mươi lăm đến chín mươi sáu cấp, mặc dù chỉ chênh lệch có một cấp, nhưng hồn lực lại chênh lệch gấp đôi a!

Hồn hoàn toàn thân phá tan phải qua ba ngày mới khôi phục lại, ba ngày này cũng là ba ngày Đường Tam phải dốc toàn lực chạy trốn. Lúc này phát hiện hồn lực tiếp tục đột phá, hiển nhiên đối với việc ba ngày sau có thể chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Thiên Nhận Tuyết hay không đã thêm một phần cân lượng.

Đương nhiên, Đường Tam tuyệt đối không tự tin cho rằng mình có thể chống lại Thiên Nhận Tuyết, hắn không biết Thiên Nhận Tuyết có thần khí gì, nhưng Thiên Sứ Thần Trang khẳng định là có. Đó chính là sáu khối hồn cốt tiến nhập thần cấp, uy lực ẩn chứa trong đó tới mức nào hắn có thể tưởng tượng được. Sau khi Đường Tam thắng cuộc, cũng đã hạ quyết tâm, trước khi mình thành thần, tuyệt đối không trực tiếp đối mặt cùng Thiên Nhận Tuyết. Đã thiệt thòi với mình nhiều như vậy, Thiên Nhận Tuyết tuyệt đối sẽ không cho mình bất cứ cơ hội nào cả.

Ra khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm, Đường Tam đi thêm chừng mười dặm nữa rồi ngừng lại, bắt đầu tu luyện, nơi này hắn là đã ra khỏi phạm vi thần niệm của Thiên Nhận Tuyết. Bởi vì không muốn phí công dã tràng xe cát, muốn thật sự không bị nàng giết chết ba ngày sau, tốc độ như hiện tại là không được. Mà từ nơi này đến bờ biển còn một đoạn đường không ngắn chút nào, phải khôi phục toàn bộ thực lực, mới có thể trong vòng ba ngày chạy tới điểm hẹn, hội họp cùng đồng bọn của mình. Một khi vào trong đại hải, đối với mình như cá gặp nước, chim thẳng cánh bay lên trời cao, dù nàng có thật sự tìm được mình, chiến đấu với nàng trong đại hải, sẽ có ưu thế hơn ở Tinh Đấu đại sâm lâm rất nhiều. Người thừa kế của Hải Thần mà còn bị đối thủ giết chết trong đại hải, như vậy mình đã không còn xứng đáng kế thừa Hải Thần thần vị rồi.

Khoanh chân ngồi xuống, lúc này Đường Tam cũng không còn thói quen như trước, đem Hải Thần Tam Xoa Kích cắm ở bên cạnh, mà là gác ngang trên hai chân mình, hắn lúc nào cũng muốn cảm nhận được sự tồn tại của ông bạn này.

Nhắm hai mắt lại, Đường Tam trực tiếp tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Khi hắn quan sát bên trong cơ thể, trên mặt không khỏi toát ra một tia cười khổ, không quan sát cẩn thận thì không phát hiện, không ngờ thân thể mình lại bị tàn phá đến mức này. Nếu không nhờ lực lượng của bát chu mâu thần cấp cho đến hồn cốt Lam Ngân Hoàng đùi phải cùng Hải Thần Tam Xoa Kích chống đỡ, chỉ sợ đã sớm ngã xuống rồi!

Hôm nay là lần đầu tiên Đường Tam Tạc Hoàn, hắn đã được hưởng thụ nguyên vẹn uy lực do Tạc Hoàn mang lại, thế nhưng sau khi Tạc Hoàn, tác dụng phụ của nó cũng đã hiện ra. Đầu tiên là suy yếu, tốc độ khôi phục hồn lực chỉ còn một phần năm so với bình thường, cảm giác suy yếu không ngừng truyền lại làm cho người ta suýt nổi điên lên.

Không còn hồn hoàn, thuộc tính của bản thân cũng suy yếu rất nhiều, chuyện này ảnh hưởng đến tốc độ khôi phục thân thể. Mà lúc này kinh mạch trong cơ thể Đường Tam tổn thương rất nặng, nặng hơn sau khi hấp thu hồn hoàn của ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng, ít nhất có ba trong năm kinh mạch xuất hiện tổn hại với mức bất đồng. Bởi vì hắn lúc này không còn đủ hồn lực, kỹ năng " dã hoả thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sanh" mặc dù tạo ra tác dụng chữa trị rất mạnh, nhưng tốc độ lại chậm hơn nhiều.

Cẩn thận kiểm tra tình trạng của thân thể mình, Đường Tam vừa bắt đầu ngưng thần tu luyện, nhưng trái tim hắn cũng vừa trĩu nặng. Hắn biết rằng, với trạng thái trước mắt của mình, muốn khôi lục lại toàn lực, ít nhất phải mất thời gian một ngày rưỡi, còn lại một ngày rưỡi, cho dù mình liều mạng phi hành, cũng không thể nào chạy tới bờ biển được. Nói cách khác, bất kỳ thế nào, chính mình đều có thể bị Thiên Nhận Tuyết đuổi kịp. Tuy rằng năng lực ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo thật sự thần kỳ, nhưng Đường Tam lại biết lúc trước mình có thể lẻn tới sau lưng Thiên Nhận Tuyết mà không bị nàng phát hiện, đó là bởi vì trái tim của nàng đang bị phá nát, đang trong trạng thái suy yếu. Mà đến lúc nàng truy đuổi mình ba ngày sau, sẽ sử dụng toàn bộ thực lực và thần khí của Thiên Sứ Chi Thần, đến lúc đó, mình có thể ẩn trốn mà không bị phát hiện trong lúc nàng đuổi giết hay không còn rất khó nói. Đường Tam có thể khẳng định, Thiên Nhận Tuyết nhất định có phương pháp truy tung của nàng.

Tuy rằng như thế, hắn cũng không có cách lựa chọn nào khác,chỉ có thể ngồi xuống lẳng lặng mà tu luyện. Hắn hiện tại thầm nghĩ, trong thời gian ba ngày,

mình càng đến gần đại hải thì càng an toàn.

Đường Tam rất thông minh, thế nhưng Thiên Nhận Tuyết đánh giá hắn lại quên đi một điểm, đó chính là sự tỉnh táo của hắn. Trải qua hai đời, trên thực tế tuổi hắn đã hơn năm mươi tuổi, tâm tính bạn cùng tuổi so với hắn còn xa mới bằng được.

Sauk hi Đại Sư thu nhận hắn làm đồ đệ, hai chữ đầu tiên dạy cho hắn chính là lãnh tĩnh(lạnh lùng tỉnh táo), làm một gã khống chế hệ hồn sư, nếu không thể duy trì một trái tim tỉnh táo, như vậy vĩnh viễn cũng không thể thành công.

Cho nên, lúc Đường Tam càng gặp nguy cơ, hắn lại càng tỉnh táo, dù cho Thái Sơn sụp đổ ngay trước mắt mà mặt vẫn không đổi sắc, mới có thể vào lúc gặp nguy hiểm, dùng lực ngăn chặn cơn sóng dữ, làm những chuyện mà người bình thường không thể nào làm được, sáng tạo nên kỳ tích.

Bởi vậy, cho dù tình hình trước mặt không được tươi sáng, Đường Tam vẫn tỉnh táo như thường, yên lặng mà tu luyện, dùng hết khả năng chữa trị trạng thái thân thể mình, khôi phục thân thể từng chút một mà không nóng lòng muốn nhanh chóng thành công. Bởi vì hắn biết rằng, mình tuyệt đối không thể sai lầm, nếu không sẽ thật sự xong, ngay cả cơ hội cuối cùng cũng sẽ đánh mất.

------oOo------

Chương 481: Thái Dương Thánh Kiếm: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với người bình thường mà nói, kinh mạch vỡ tan là thương tổn chí mạng, nhưng đối với Đường Tam mà nói, không là vấn đề gì cả, cho dù là kinh mạch toàn thân của hắn vỡ tan, hắn cũng tuyệt đối không thể chết được. Trong tất cả hồn hoàn và hồn cốt của Đường Tam, Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt, là một cái duy nhất không có lực tấn công, nhưng vẫn là cấp bậc mười vạn năm.

Kỹ năng phi hành đối với hồn sư cấp thấp và trung quả thật là trọng yếu, nhưng với tu vi hiện tại của Đường Tam, dù là không dùng đến kỹ năng của hồn cốt, bằng vào phối hợp của hồn lực hắn cũng có thể bay được, giống như lúc trước hắn đã từng thấy Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây phi hành vậy.

Cho nên, phi hành cũng không phải là kỹ năng tăng thêm trân quý của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải, mà nó quý và mạnh ở kỹ năng *"dã hoả thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sanh"*. Thử hỏi, ngay cả tứ chi không trọn vẹn cũng có thể khôi phục đầy đủ, thì có thể thấy kỹ năng này cường đại đến mức nào, chỉ cần Đường Tam còn một hơi thở, hắn cơ hồ không thể nào chết được, chỉ bất quá tốc độ khôi phục sẽ tuỳ theo thương thế nặng hay nhẹ mà thôi.

Giống như hiện tại, sau khi chiến đấu kinh mạch trong cơ thể Đường Tam bị vỡ tan, năng lượng của Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt lập tức dung nhập trước tiên, khống chế kinh mạch tổn hại, trực tiếp phong bế mặt cắt của những kinh mạch tổn hại, làm hạn chế chảy máu trong cơ thể hắn.

Máu tươi trong miệng Đường Tam phun ra đều là do kinh mạch bị chấn động kịch kiệt phá vỡ trong nháy mắt mà xuất hiện, nếu không, với mức độ tổn hại của kinh mạch lúc hắn thi triển Đại Tu Di chuy, hắn đã sớm xong đời.

Mà sau khi ngừng chiến đấu, năng lượng của hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải sẽ trước tiên ngưng tụ kinh mạch thành hình trong cơ thể hắn, đem mỗi kinh mạch bị đứt gãy nối lại liên tiếp lẫn nhau cùng một chỗ, hình thành hệ thống kinh mạch liên thông, làm cho máu huyết tái sinh tuần hoàn, sau đó thông qua phần lực lượng này, đem những kinh mạch bị chấn gãy khép lại dần dần. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng giúp cho hồn lực Đường Tam có thể khôi phục nhanh như vậy.

Lúc này Đường Tam đã yên tĩnh lại liền đắm chìm vào trong tu luyện, cả người trong trạng thái tu luyện hoàn mỹ, cảm giác được quá trình mỗi một tuyến kinh mạch đều được chữa trị. Là một cường giả, đầu tiên là phải quen thuộc thân thể của mình, sau mỗi lần thân thể gia tăng thuộc tính, nếu không kịp thời nắm giữ trạng thái của bản thân mình cũng tương đương như là không thể nắm chắc tình huống trong chiến đấu vậy. Nhất là Đường Tam vốn

tồn tại năng lực bá đạo và nguy hiểm của Đại Tu Di chuy, hắn lại càng phải nắm chắc cực hạn thân thể của mình, mới có thể ở trong chiến đấu không đột phá cực hạn này mà bảo trụ tánh mạng được.

Hoàn toàn đắm mình trong tu luyện, thân thể không thể nghi ngờ là cần phải nhanh chóng khôi phục. Lần này đánh một trận với Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam có thể nói là cạn kiệt tinh lực, hắn chưa bao giờ uể oải như bây giờ. Lúc trước mặc dù hắn cũng đã từng đối mặt không biết bao nhiêu cường giả thực lực cao hơn bản thân mình, nhưng cũng không lớn như lần này. Đừng xem hắn bất quá chỉ chênh lệch năm cấp với Thiên Nhận Tuyết, bởi vì chênh lệch đó chính là giữa người với thần. Nếu không phải Đường Tam vận dụng đủ các loại tình thế khiến cho Thiên Nhận Tuyết không thể sử dụng thần khí lại không thể ứng phó toàn lực ngay từ đầu, hắn căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Sau khi có thể thắng cuộc Thiên Nhận Tuyết, cũng lấy lại được Hải Thần Tam Xoa Kích của mình, tâm lực của Đường Tam tiêu hao hơn nhiều so với thể lực của hắn. Nhất là một kích cuối cùng ấy, lần đầu tiên hắn sử dụng Quan Âm Hữu Lệ, tựa hồ rút sạch tất cả tiềm năng của bản thân, tuy đánh trọng thương Thiên Nhận Tuyết, nhưng hắn cũng đã như đèn cạn hết dầu. May là có Khôi Phục Đại Hương Tràng của Áo Tư Tạp mới có thể gắng gượng mà rời khỏi Tinh Đấu đại sâm lâm.

Đường Tam sở dĩ ngược lại kiên quyết thoát ly khỏi phạm vi thần niệm giám sát của Thiên Nhận Tuyết sau đó mới bắt đầu tu luyện không phải vì muốn ẩn tàng thân thể để tìm đường trốn đi, mà là vì không muốn Thiên Nhận Tuyết biết rõ tình huống cụ thể của bản thân mình. Nếu tu luyện trong Tinh Đấu đại sâm lâm bị thần niệm của Thiên Nhận Tuyết giám sát, như vậy nàng có thể thông qua tu luyện của Đường Tam, thời gian khôi phục mà tính ra thương thế của Đường Tam. Với thời gian còn lại sau khi khôi phục, hắn vẫn có thể chạy rất xa khỏi nơi này.

Bởi vì đã thắng cuộc Thiên Nhận Tuyết, cho nên Đường Tam cũng chưa lật hết bài. Thiên Nhận Tuyết đối với tổng thể tình huống thực lực của hắn có thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay, chuyện đáng mừng duy nhất chính là cấp bậc hồn lực tăng lên, làm cho hồn lực so với lúc trước tăng lên một bậc, có thể tự bảo vệ một cách có lợi hơn khi Thiên Nhận Tuyết đuổi giết. Thời gian ba

ngày đối với cường giả có thể nói là không ngắn, nhưng thời gian ba ngày đối với Đường Tam hiện tại mà nói, cho dù vẫn không đủ, nhưng hắn có thể khẳng định, bất luận mình rời đi bằng cách nào, Thiên Nhận Tuyết đều có thể đuổi theo mình, bất quá chỉ không phán đoán được thời gian đuổi kịp mà thôi. Cho nên, từ khi hắn lựa chọn sau khi rời khỏi phạm vi thần niệm cảm ứng của Thiên Nhận Tuyết mới bắt đầu tu luyện, lúc đó, hai người cũng đã bắt đầu đấu trí với nhau một lần nữa.

Trải qua gần tám canh giờ, Đường Tam mới chữa trị xong toàn bộ kinh mạch trên thân thể hắn, đúng như hắn đã phán đoán, mình quả thật đã thăng cấp. Sau khi hoàn toàn chữa trị kinh mạch, hồn lực chín mươi sáu cấp lập tức thể hiện ra hiệu quả, vận chuyển Huyền Thiên công một vòng, tốc độ khôi phục hồn lực đã tăng thêm ít nhất ba mươi phần trăm so với khi trước. Chỉ qua vài chu thiên, tổng hồn lực cũng đã khôi phục được sáu thành, sáu thành hồn lực đủ cho Đường Tam duy trì tốc độ phi hành cao nhất, về phần hồn lực còn lại, vừa bay vừa tự động hồi phục cũng đã đủ rồi.

Thời gian so với mình dự tính còn sớm hơn vài canh giờ, Đường Tam biết rằng, sự sống sót của mình dưới sự truy sát của Thiên Nhận Tuyết có thể tăng lên được vài phần nữa. Bây giờ hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại, so với lúc nãy toàn tâm đắm chìm trong tu luyện quả là nhìn không ra.

Hắn liền bay lên không, sau khi nhắm đúng phương hướng, liền toàn lực tăng tốc, bỏ lại một đạo tàn ảnh hướng thẳng về phía bờ biển mà bay đi. Sau khi hồn lực tăng lên, ngay cả tốc độ phi hành cũng tăng thêm mấy phần.

Đường Tam thuỷ chung vẫn duy trì tốc độ phi hành cao nhất, vì có thể hoàn toàn triển khai hết tốc độ, hắn bay cao cách mặt đất khoảng chừng ngàn mét. Ở độ cao này, ít có chim chóc, sẽ không bị quấy nhiễu, hơn nữa ở khoảng cách ngàn mét, từ mặt đất nhìn lên cũng không thấy rõ, huống chi tốc độ của hắn có thể nói là nhanh vô kể.

Đường Tam mỗi sáu canh giờ mới ngừng lại nghỉ ngơi một chút, dưới trạng thái phi hành cực nhanh, không chỉ có hồn lực tiêu hao, mà tinh thần cũng tiêu hao. Đương nhiên, nếu Đường Tam muốn, hắn cũng có thể giữ nguyên tốc độ bay như vậy trong vòng ba ngày liên tục. Thế nhưng, Đường Tam biết rằng, nếu làm như vậy, mình không thể giữ được thực lực ở trạng thái tốt

nhất, một khi Thiên Nhận Tuyết đuổi tới, ứng phó càng thêm nguy hiểm. Mỗi sáu canh giờ nghỉ ngơi một chút, hắn mới có thể duy trì tình trạng của thân thể mình ở đỉnh cao, tuỳ thời chuẩn bị ứng biến.

Sau hơn hai ngày phi hành, thời gian mà hắn và Thiên Nhận Tuyết ước định cũng sắp tới, mà với tốc độ phi hành của hắn, bờ biển cũng đã càng ngày càng gần, thậm chí hắn đã có thể ngửi được hơi mặn của biển từ trên không trung.

Từ sáu canh giờ trước hắn đã xuất ra Hãn Hải Hộ Thân Tráo để ẩn thân, đương nhiên là để ngăn cách thần niệm tra xét của Thiên Nhận Tuyết. Đường Tam biết rằng, nếu thần niệm của Thiên Nhận Tuyết thật sự đuổi theo mình, sợ rằng mình không có chỗ nào để ẩn thân, trừ phi có thể tìm được một chỗ rộng lớn không kém gì Tinh Đấu đại sâm lâm, mới có năm thành chắc chắn không bị phát hiện.

Nhưng hiển nhiên là, trên khắp cả Đấu La Đại Lục, những chỗ như Tinh Đấu đại sâm lâm là cực kỳ hiếm thấy, huống chi như vậy cũng không được chắc chắn cho lắm. Lúc trước Thiên Nhận Tuyết dùng thần niệm tra xét hắn cũng không sử dụng bất cứ thần khí gì, ai biết được sau này nếu như nàng sử dụng thần khí, thần niệm sẽ tăng cường đến mức nào đây? Bởi vậy, Đường Tam phải dùng Hãn Hải Hộ Thân Tráo để che giấu thân thể của mình, nhưng vẫn giữ nguyên tốc độ phi hành. Hắn hiện tại hy vọng nhất là lúc Thiên Nhận Tuyết tra xét có thể phán đoán phương hướng sai lầm, hoặc là tốc độ của thực lực thần cấp của nàng cũng có sự hạn chế không thể nào đuổi theo mình trong thời gian ngắn. Theo như tình huống trước mắt thì hắn chỉ cần tối đa ba canh giờ nữa là có thể tới được bờ biển, chỉ cần đến được nơi đó, tiến vào trong phạm vi của đại hải, cho dù Thiên Nhận Tuyết có cường đại gấp đôi cũng là vô dụng mà thôi.

Là người thừa kế của Hải Thần, nếu trong đại hải mà vẫn bị đối thủ tra xét được, Đường Tam cũng không cần phải trốn nữa. Đại hải giống như chiếc áo của Lam Ngân thảo, chỉ bất quá diện tích của đại hải so với Tinh Đấu đại sâm lâm lớn hơn rất nhiều, lực lượng của Hải Thần đủ sức che giấu Đường Tam.

Mỗi giây trôi qua cả người Đường Tam cũng lâm vào trạng thái khẩn trương, tay phải nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích để cho mình có thể giữ nguyên

trạng thái phi hành ở tốc độ cao nhất.

Bầu trời hôm nay vô cùng trong sáng, tầm nhìn khi phi hành trên không rất xa, huống chi Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam có thể nhìn cực kỳ xa, sau hai canh giờ, hắn đã thấy bóng dáng của đại hải ngoài xa, càng cảm nhận được khí ẩm tràn trề.

Nhanh chút, nhanh chút nữa, cho dù trầm ổn như hắn, dưới tình huống này tim đập cũng nhanh hơn bình thường mấy phần, không tới một canh giờ nữa, tuyệt đối sẽ đến bờ biển.

Đã qua thời gian ước định hai canh giờ, Thiên Nhận Tuyết vẫn chưa thấy đuổi tới, dù cho nàng là thần, tốc độ vẫn có hạn chế nhất định, cũng không thể thuấn di đến khắp nơi trên cả đại lục. Xem ra, mình thật sự đã trốn thoát khỏi sự truy đuổi của nàng rồi. Thiên Nhận Tuyết, chờ sau khi ta trở thành Hải Thần, nhất định phải đòi lại nỗi sỉ nhục ngày hôm nay.

Thế nhưng, Đường Tam đã lộ vẻ cao hứng hơi sớm một chút, một khắc sau, lúc khoảng cách giữa hắn với đại hải gần hơn chút nữa, đột nhiên, Đường Tam phát hiện ra thân thể mình hết sức khẩn trương, nhất là linh hồn càng có cảm giác hết sức sợ hãi. Thầm nghĩ trong lòng không được rồi, vừa cấp tốc phi hành vừa quay đầu nhìn lại, trong lòng chợt như trĩu xuống.

Tại một nơi không xa lắm, có một điểm sáng màu vàng đang tới gần rất nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt công phu, điểm sáng màu vàng kia đã lớn lên gấp đôi, có thể tưởng tượng tốc đô của nàng kinh khủng đến mức nào, ngoài Thiên Nhận Tuyết ra, còn ai có thể đạt tới tốc độ như vậy chứ?

Đường Tam thầm than trong lòng một tiếng, chuyện đã đến nước này đương nhiên hắn phải gánh vác rồi, hắn hiểu được, cho dù Thiên Nhận Tuyết là thần, nàng cũng không thể đoán được mình chạy trốn về hướng nào. Thế nhưng nàng vẫn có thể đuổi tới, cũng chỉ có thể chứng minh rằng, nhất định trên người mình đã bị nàng lưu lại một ấn ký gì đó, bằng vào thần niệm của nàng, mới có thể nắm chắc phương hướng mình chạy trốn một cách chính xác như vậy, mà ấn ký này chính mình cũng không có cách nào phát hiện ra.

Đồng thời Đường Tam cũng đã hiểu ra, điểm sáng kia không ngừng đến gần

mình có một quyết tâm lớn lao đến mức nào, như vậy, Thiên Nhận Tuyết đã hạ quyết tâm triệt để huỷ diệt mình.

Muốn lợi dụng tâm tình mâu thuẫn của nàng đối với mình đã không được nữa, hơn nữa, lần này nàng so với lần trước cũng mạnh mẽ hơn nhiều. Xem ra, chính mình phải đối mặt với Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Sứ Chi Thần a!

Chỉ còn quãng đường khoảng nửa canh giờ, mắt thấy sẽ đạt được mục đích, sẽ không còn nguy hiểm đến tánh mạng lại bị đối phương đuổi kịp, cảm giác này thật là khó chịu.

Thân ảnh Thiên Nhận Tuyết đã hiện ra trong tầm mắt, không tới vài phút nữa sẽ bị nàng hoàn toàn đuổi kịp. Làm sao bây giờ?

Hàn quang trong mắt Đường Tam chợt loé, dùng lưỡi kích ở giữa Hải Thần Tam Xoa Kích vạch lên trán mình một nhát, để cho cảm giác lạnh lẽo của lưỡi kích làm cho mình tỉnh táo hơn, nghiến răng một cái, quay đầu xuống dưới, bay thẳng xuống mặt đất.

Thiên Sứ Chi Thần có thể nói là nắm hết cả bầu trời trong tay, lúc Đường Thần ông cố của Đường Tam nổi danh cùng Thiên Đạo Lưu, thì Đường Thần vô địch trên mặt đất, Thiên Đạo Lưu vô địch trên bầu trời, Ba Tái Tây vô địch trong đại hải. Hiển nhiên muốn đối kháng với Thiên Nhận Tuyết trên không trung cơ hồ là không thể.

Bởi vậy, Đường Tam lựa chọn mặt đất là nơi thích hợp nhất cho mình chiến đấu, phóng về phía mặt đất với tốc độ tối đa. Lúc này, bên dưới thân hắn là một giải đất đồi núi chập chùng, qua giải đất này lại tiếp tục bay qua hai ngọn núi nữa là có thể đến bờ biển.

Vừa bay xuống dưới, Đường Tam vừa giơ Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay mình lên, giống như là đang muốn ngăn chặn Thiên Nhận Tuyết vượt lên, một đạo Hải Thần chi quang bắn vào Hải Thần chi tâm, Tam Xoa Kích nhất thời bừng lên một tầng kim quang mãnh liệt phóng thẳng lên trời. Đồng thời, hắn đã cấp tốc nhảy xuống vùng đồi núi phía dưới, bát chu mâu lập tức từ sau lưng xuất ra, như một vì sao xẹt chạy mất.

Quang mang trên Hải Thần Tam Xoa Kích đương nhiên Thiên Nhận Tuyết đã thấy, khoé miệng toát ra một tia cười lạnh, thân thể lại gia tốc, sáu cánh sau lưng đồng thời mở ra, sau mấy lần vỗ cánh, kim quang của Thiên Sứ Chi Thần giống như phá không gian, sau công phu mấy lần hô hấp, Thiên Nhận Tuyết cũng đã tới ngay trên đỉnh đầu Đường Tam.

Kim quang mênh mông từ trên trời giáng xuống giống như ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi, mặc cho tốc độ của Đường Tam nhanh đến mức nào, cũng không thể nhanh hơn ánh sáng. Ánh sáng màu vàng mạnh mẽ trong nháy mắt bao trùm khắp không gian, ánh vàng ba động, chính là Thiên Sứ lĩnh vực.

So với lần trước, Thiên Sứ lĩnh vực của Thiên Nhận Tuyết tăng lên ít nhất gấp đôi, kim quang trở thành trạng thái keo dính y như thực thể. Bị nó bao phủ toàn thân, lần này Đường Tam tuyệt không còn bất cứ cơ hội nào, cho dù là Tạc Hoàn hay Loạn Phi Phong chuy pháp một kích cuối cùng, cũng không thể giải khai lĩnh vực thần cấp này.

Thiên Nhận Tuyết so với lần trước đối mắt với Đường Tam đã hoàn toàn khác, không còn một thân cung trang ưu nhã cao quý, mà đã thay đổi, chính là thân thể tuỳ theo Thiên Sứ Sáo Trang sáu khối hồn cốt tiến hoá mà thành Thiên Sứ Thần Trang, Thiên Sứ Thánh Khải.(Thánh giáp của thiên sứ)

Áo giáp màu vàng huyễn lệ giống như đo theo thân thể của nàng mà chế tạo, miếng giáp che ngực hơi hở ra, bao phủ cả chiếc eo mảnh khảnh, phía dưới là phần giáp màu vàng dài chừng nửa thước hình dạng như chiếc váy, phần trên ôm theo bờ vai tròn trĩnh, cho đến những phần giáp khác cũng hoàn mỹ ôm sát thân thể của nàng, bao phủ tất cả thân thể. Dấu ấn tiểu thiên sứ trên trán có một cái vòng tròn bao lại, giữa vòng tròn là một viên đá quý sáng long lánh của tiểu thiên sứ, từng đạo hào quang toả ra phía trên vòng tròn, tổng cộng bảy đạo, hợp thành hình như một cái vương miện của công chúa vậy.

Hoa văn hình lông chim lan tràn khắp trên áo giáp, sáu cái cánh sau lưng đã biến thành màu vàng chói lọi mà trong suốt, trong chấn động nhẹ nhàng, vùng sóng gợn lấy thân thể Thiên Nhận Tuyết làm trung tâm không ngừng toả ra. Chuôi kiếm trong tay hoàn toàn biến thành hộ thủ (cái bảo vệ cổ tay) triển khai ra Thiên Sứ Chi Kiếm biến thành màu vàng, giống như một đôi

cánh thiên sứ, rực rỡ lên màu vàng của lửa.

Khói vàng ngập tràn khắp nơi trên thân thể của Thiên Nhận Tuyết.

Không hề nghi ngờ, Thiên Nhận Tuyết như vậy mới là chân chính Thiên Sứ Chi Thần, kim quang khổng lồ kia từ trên trời giáng xuống, chính là từ trung tâm của cái vòng nàng đội trên đầu khi trước, từ viên bảo thạch tiểu thiên sứ phóng xuất ra.

Cơ hồ là chỉ trong ánh sáng vàng lập loè, thân thể Đường Tam cũng đã bị ngưng đọng lại, đang đi về phía trước bỗng nhiên dừng lại, bát chu mâu của hắn phóng thích ra giống như vướng vào trong một cái lưới lớn, cho dù muốn bước thêm một bước cũng cực kỳ khó khăn.

Thiên Nhận Tuyết cười lạnh một tiếng, mặc dù thân nàng còn trôi nổi trên không, nhưng thanh âm lại từ bốn phương tám hướng vang lên, giống như Phạn âm mà Đường Tam đã từng được nghe trong thế giới trước kia, chấn nhiếp tâm hồn hắn.

- Đường Tam, vừa sắp chạy thoát lại bị đuổi kịp có mùi vị như thế nào vậy? Có phải là rất tuyệt vọng hay không?

Trong mắt Thiên Nhận Tuyết đã mất đi khát vọng muốn thu phục Đường Tam, nếu có chỉ là sát ý lạnh lẽo, nếu không phải đã thành thần, nàng đã sớm chết vì Quan Âm Hữu Lệ của Đường Tam. Nàng làm thế nào cũng nghĩ không ra, thân thể thần cấp của mình không thể chịu nổi một kích kia. Phục hồi lại trái tim, dù là đối với thần, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, thống khổ trong đó không kém lần tiếp nhận thiên sứ truyền thừa khi trước. Dù sao, thiên sứ cũng không nổi danh về năng lực khôi phục, chỉ có thể bằng vào thần lực khổng lồ mà làm tái sinh trái tim trở lại. Quá trình này đã hành hạ Thiên Nhận Tuyết suốt ba ngày, mà nàng cũng lợi dụng ba ngày chịu đựng thống khổ trên thân thể để làm cho sát ý trong lòng mình tăng lên tới mức chưa từng có, do vậy mới toàn lực ứng phó, đuổi giết Đường Tam.

Giống như Đường Tam đã đoán khi nãy, Thiên Nhận Tuyết trong lúc chiến đấu với hắn ở Tinh Đấu đại sâm lâm đã đem một tia thần niệm để lại dấu ấn trên người hắn. Đây chính là thần niệm của Thiên Sứ Chi Thần, mặc dù

không gây thương tổn gì cho Đường Tam, nhưng chỉ cần hắn ở bất cứ chỗ nào trên tinh cầu này, trên đại lục này, Thiên Nhận Tuyết đề có thể bằng vào thần niệm của mình mà tìm ra hắn.

Thần vẫn chính là thần, Đường Tam chín mươi sáu cấp liều mạng chạy trong thời gian hai ngày rưỡi, Thiên Nhận Tuyết chỉ cần hai canh giờ đã có thể đuổi kịp. Mà trong đó đã tính cả thời gian nàng khôi phục thần lực sau khi chữa trị trái tim, thời gian mà nàng thật sự toàn lực truy kích, chỉ bất quá có một canh giờ mà thôi, chân chính là đi ngàn dặm chỉ trong một cái chớp mắt.

- Quả thật là rất đẹp! Thiên Nhận Tuyết ngươi mặc bộ giáp này ngược lại càng hiển lộ vẻ hiên ngang oai hùng, đây là thần khí mà ngươi là Thiên Sứ Chi Thần đoạt được hay sao?

Đường Tam ngẩng đầu nhìn trời, lần này cái lồng kim quang vẫn như trước, nhưng lại trong suốt, làm cho hắn có thể thấy Thiên Nhận Tuyết trên không, nhưng Thiên Sứ lĩnh vực dày đặc đã bắt đầu cắn nuốt hồn lực của hắn.

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nói:

- Không sai, đây là áo giáp của Thiên Sứ Chi Thần, với thực lực của ngươi, hắn là có thể cảm thấy, ngươi hiện tại so với ta chênh lệch đến mức nào. Dù cho ngươi lại tiếp tục dùng toàn lực ứng phó, cũng không thể chống lại ta được, tuy đã gần đến mục đích, nhưng đáng tiếc là ngươi không còn cơ hội. Ngươi đương nhiên là người thừa kế của Hải Thần, làm sao ta lại có thể cho ngươi quay về đại hải đây? Đi chết đi thôi!

Không muốn tiếp tục nhiều lời với Đường Tam nữa, bởi vì Thiên Nhận Tuyết sợ sát niệm của mình lại bị dao động, Thiên Sứ Chi Kiếm trong tay chậm rãi giơ lên, hai miếng hộ thủ phóng ra vạn đạo hào quang, nhất thời, có thể thấy rõ ràng vô số ánh vàng bay nhanh giống như Thiên Sứ Chi Kiếm ngưng tụ lại.

Một màn quỷ dị xuất hiện, ngoài chỗ của Thiên Nhận Tuyết ra, ánh sáng chung quanh đều trở nên tối sầm lại, ánh sáng mặt trời cũng bị thu lại, chỉ chiếu rọi trên chuôi của Thiên Sứ Thánh Kiếm. Lực lượng kinh khủng trong nháy mắt bốc lên làm cho toàn thân Thiên Nhận Tuyết đều phủ kín trong một

lớp ánh sáng như vàng ròng. Có thể tưởng tượng, một kích như lôi đình của Thiên Sứ Chi Thần lại còn thêm vào thần lực phụ trợ, không biết kinh khủng đến mức nào đây.

Đường Tam tự nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết, hắn đương nhiên rõ ràng, một kích này mình cũng không có khả năng tiếp nhận. Hắc quang bắt đầu khởi động, Hạo Thiên chuy đã hiện ra trên tay trái, tám cái hồn hoàn đã khôi phục toàn bộ, đệ nhất hồn hoàn cơ hồ đúng lúc Thiên Nhận Tuyết giơ lên Thiên Sứ Thánh Kiếm cũng phát sáng lên. Cùng lúc đó, một vòng tròn ánh sáng vàng chói mắt từ trong Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay hắn bừng lên.

Thiên Nhận Tuyết đã không giống như ba ngày trước, Đường Tam cũng vậy. Mặc dù hắn không thể như Thiên Nhận Tuyết thông qua Thiên Sứ Thần Trang làm cho thực lực thần cấp của mình phát huy ra, nhưng cũng đừng quên, vũ khí của Hải Thần cùng với hắn tâm thần hợp nhất—Hải Thần Tam Xoa Kích.

Hoa văn trên Hải Thần Tam Xoa Kích trong nháy mắt khuếch tán ra, tuy ngắn ngủi nhưng rõ ràng mở ra được một nửa Thiên Sứ lĩnh vực, mà sau đó Hạo Thiên chuy trên tay trái Đường Tam liền xuất ra, không phải hướng về phía Thiên Nhận Tuyết đang ở trên không, mà là hướng xuống mặt đất dưới chân hắn.

Dưới tình huống đệ nhất hồn hoàn hồn kỹ đồng thời phóng thích, Hạo Thiên chuy đen nhánh lẳng lặng không một tiếng động nhập vào trong mặt đất, trong một sát na, thân thể Đường Tam đột nhiên biến mất, ngay cả Thiên Sứ Thánh Kiếm giữa không trung đang ngưng tụ thần lực mà bổ xuống cũng biến mất trong chớp mắt.

Ánh kiếm màu vàng như khai mở cả đại địa, trong nháy mắt ánh sáng màu vàng va chạm với mặt đất không có bất cứ thanh âm nào, nhưng trên mặt đất lại bị mở ra một cái hố thật lớn, không khí hoàn toàn vặn vẹo, vô số đất đá tan rã dưới Thái Dương thần lực kinh khủng. Một kích này chân chính là một kích của thần, tên là Thái Dương Thánh Kiếm, chính là năng lực sở hữu đặc biệt của Thiên Sứ Chi Thần, uy lực cường đại, mạnh mẽ vì lực nổ mạnh của nó.

Thiên Sứ Chi Thần sáu cánh, thuộc tính của bản thân lấy thần thánh là chính, hoả diễm là phụ. Lúc này dưới tác dụng của Thiên Sứ Thánh Kiếm của Thiên Nhận Tuyết, hai đại thuộc tính thông qua Thái Dương thần lực đã hoàn toàn bộc phát ra, mạnh mẽ chém xuống mặt đất, bao phủ trong phạm vi đường kính năm trăm mét. Một cái hố sâu lớn vô kể, sau khi ánh sáng màu vàng qua đi, hiện ra trên mặt đất, hơn nữa, cái hố kia vẫn đang trong quá trình càng ngày càng lớn, bởi vì toàn bộ đất đai cũng đều bao phủ một tầng màu vàng, đang không ngừng dung nhập mà khuếch trương ra.

Trong chớp mắt khi Thái Dương Thánh Kiếm chém xuống mặt đất, Thiên Nhận Tuyết trên mặt toát ra mấy phần thần sắc buồn bã, theo nàng thấy, Đường Tam không thể nào thoát khỏi công kích lần này.

Dù sao, đây cũng là nam nhân duy nhất mà nàng thích, kết quả lại chết trong chính tay mình, loại thống khổ này không ngừng gặm nhấm tâm hồn nàng. Nàng biết rõ rằng mình phán đoán rất chính xác, Đường Tam đã trở thành sơ hở lớn nhất của mình, lúc này ra tay giết hắn, đã làm sơ hở này trở nên thật lớn, tuyệt đối không ai có thể hiểu được điểm này.

Bất quá, vẻ thống khổ bi thương trên mặt nàng cũng không kéo dài quá lâu, mắt nhìn hố sâu vô kể dưới đất sau khi dung nhập mà khuếch trương, thần sắc trên mặt Thiên Nhận Tuyết đột nhiên ngưng đọng lại.

Trong khoảnh khắc Thái Dương Thánh Kiếm chém xuống mặt đất, cho dù là thần niệm của nàng cũng muốn thu lại, để tránh bị Thái Dương chân hoả kinh khủng kia lan đến. Nhưng sau khi uy lực của Thái Dương Thánh Kiếm khuếch tán ra, sau khi thần niệm của nàng tự động xuất ra ngoài cơ thể thì phát hiện, khí tức kia thuỷ chung vẫn bị thần niệm của mình tập trung theo dõi cũng không bị một kích này làm cho biến mất, ngược lại với tốc độ nhanh chóng vô kể tiến về phía đại hải.

Sao lại có thể như thế? Lúc này ý niệm lúc đầu của nàng trong khoảnh khắc đã bay biến, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt đất không một dấu vết gì của Đường Tam để lại, khoé miệng toát ra một nụ cười mang theo cảm giác vô cùng tốt đẹp, thậm chí muốn quên đi cảm giác thống khổ khi nãy.

Đường Tam không chết, khí tức của hắn không có biến mất, mà đang chạy trốn, hắn không có chết. Thế nhưng Thiên Nhận Tuyết cũng rất nhanh chóng cảnh giác trở lại, vẻ mặt tươi cười có vài phần xấu hổ đã biến mất. Rõ ràng là mình muốn giết hắn, tại sao khi phát hiện hắn không chết trái tim mình lại cảm thấy vui sướng như thế? Trải qua một lần sinh tử bồi hồi, tựa hồ địa vị của hắn trong lòng mình lại càng gần gũi hơn một bậc. Thiên Nhận Tuyết chau mày, nàng biết rằng nếu còn tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng chưa giết được Đường Tam thì trái tim của mình đã bị thương tổn trước rồi.

Thân thể đột nhiên tăng tốc độ phóng xuống đất. Đường Tam, biện pháp như vậy mà ngươi cũng có thể nghĩ ra được, cũng chỉ có ngươi mới có thể làm được.

Làm sao Đường Tam tránh khỏi một kích của Thái Dương Thánh Kiếm? Nhìn như không có khả năng nhưng nếu nói ra thì thật là đơn giản, hắn chỉ dùng một cái hồn kỹ của mình, làm cho thân thể thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của Thái Dương Thánh Kiếm.

Cho tới bây giờ Đường Tam cũng không phải là một người lãng phí thời gian, trong lúc phi hành hai ngày qua, hắn vẫn không ngừng suy tính. Hắn tuyệt đối không mong chờ may mắn Thiên Nhận Tuyết sẽ không đuổi kịp mình, phòng bị chu đáo mới là việc nên làm của bậc trí giả. Bởi vậy, hắn một mực suy tính, dưới tình huống mình bị Thiên Nhận Tuyết đuổi kịp, phải làm như thế nào mới có thể ứng phó sự đuổi giết của nàng, trong lúc đó hắn đã nghĩ ra được một biện pháp.

Bay lên trời dĩ nhiên là không thể tránh được Thiên Nhận Tuyết truy đuổi, nàng là Thiên Sứ Chi Thần, hiển nhiên bay lên trời không được, ta đây sẽ độn thổ thử coi sao!

Trong toàn bộ mười bảy cái hồn hoàn của song sinh võ hồn của Đường Tam, chỉ có một cái hồn hoàn liên quan với đại địa, nhưng chỉ cần một cái đối với hắn cũng đã quá đủ. Đó chính là đệ nhất hồn hoàn của Hạo Thiên chuy mà Thái Thản Cự Viên Nhị Minh đã hiến tế cho hắn. Là một cái mười vạn năm hồn hoàn, cái đệ nhất hồn hoàn này mang đến cho hắn hai cái mười vạn năm hồn kỹ, chính Đường Tam cũng chưa bao giờ sử dụng qua, hắn chỉ sử dụng hai kỹ năng của hồn cốt cánh tay trái của Thái Thản Cự Viên mà thôi.

Hồn hoàn mang đến hai cái hồn kỹ phân biệt là Thái Thản Chi Chuy và Đại Địa Chi Lực. Cũng không phải là hai cái kỹ năng công kích mà là một cường công, một phụ trợ. Uy lực của Thái Thản Chi Chuy Đường Tam đã từng dùng thử qua, cái mười vạn năm hồn kỹ này lực công kích vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối không kém hơn so với Đại Tu Di chuy mà hắn thi triển sau khi phá ra đệ nhất hồn hoàn, thậm chí còn mạnh hơn nữa. Chỉ là thi triển sau một thời gian ngưng tụ hồn lực quá ngắn, không thể công kích liên tục như Đại Tu Di chuy sau khi Tạc Hoàn. Mà tác dụng của kỹ năng Đại Địa Chi Lực kia hoàn toàn là hiệu quả phụ trợ.

Khống chế lực lượng của đại địa để cho mình sử dụng, nếu kết hợp với Thái Thản Chi Chuy, thêm vào đủ loại thuộc tính gia tăng của Đường Tam cùng uy thế của bản thân Hạo Thiên chuy, đủ để trở thành vũ khí công kích chính diện cường hãn nhất trong tất cả các hồn kỹ của Đường Tam.

Nhưng lúc này, Đường Tam cũng không có lợi dụng hai cái hồn kỹ có khả năng sinh ra lực phá hoại này, mà là mượn lực của đại địa để khống chế đại địa trong tay.

Cái tên Thái Thản, vào thời kỳ cổ xưa của Đấu La đại lục, chính là đại biểu cho Đại Địa Chi Thần(Thần Đất). Thái Thản Cự Viên còn có một tên khác, gọi là Đại Địa Chi Tử (con của đất). Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao Thái Thản Cự Viên có thể trở thành vua của sâm lâm, trở thành hồn thú đỉnh cấp. Thử hỏi, Lam Ngân Hoàng của Đường Tam tối đa chỉ nắm trong tay tất cả Lam Ngân thảo, mà chỉ cần bất cứ nơi nào có đất, Thái Thản Cự Viên có thể phát huy ra thực lực cường đại nhất, trong đó có sự chênh lệch rõ ràng.

Bởi vậy, sau khi Đường Tam phóng xuất ra đệ nhất hồn hoàn của Hạo Thiên chuy, lập tức làm cho thân thể của mình trong nháy mắt tiềm nhập xuống dưới đất, đồng thời phát động toàn lực kỹ năng phi hành của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải hồn cốt, lợi dụng lực của đại địa gạt bùn đất nham thạch ra hai bên, cấp tốc bỏ chạy dưới lòng đất. Đồng thời, vì muốn tăng tốc độ lên tới cực hạn, hắn còn xuất ra kỹ năng khống chế trọng lực của hồn cốt cánh tay trái, lần này không phải là gia tăng trọng lực mà là giảm bớt trọng lực. Nhờ phối hợp lực khống chế, trong một thời gian ngắn Đường Tam phi

hành trong lòng đất cũng giống như phi hành trên mặt đất vậy, giống như một người cá rời khỏi chiến trường rất nhanh.

Thiên Sứ Chi Thần chính là vị thần nắm trong tay quyền khống chế bầu trời, bởi vậy, cho dù là thần lực của Thiên Nhận Tuyết cũng không thể làm cho Thiên Sứ lĩnh vực của mình có tác dụng dưới lòng đất. Đường Tam sau khi thoát khỏi sự trói buộc của lĩnh vực liền cấp tốc chạy đi, nhưng dù nhanh như thế, hắn cũng bị uy lực của Thái Dương Thánh Kiếm phớt qua một tia. Cảm giác nóng cháy làm hắn suýt nữa tan chảy, may là bát chu mâu đã tiến hoá tới cảnh giới thần cấp đã đem luồng chân hoả cổ xưa này hoá giải.

Thoát khỏi công kích của Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam không chút do dự, toàn lực tăng tốc, bay thật nhanh về hướng đại hải, lúc Thiên Nhận Tuyết phát hiện ra, hắn đã chạy được gần vạn mét.

Thiên Nhận Tuyết đối với Đường Tam vẫn rất là bội phục, trong mắt của nàng, Đường Tam giống như một cái động không đáy, chỉ cần ngươi dùng sức ép bức hắn, hoặc là lúc hắn gặp phải tình huống nguy cấp đến tánh mạng, liền có thể sáng tạo ra kỳ tích, có thể làm cho người khác phải giật mình. Không hề nghi ngờ, chuyện kinh ngạc lớn nhất mà hắn đem lại cho Thiên Nhận Tuyết chính là dùng Quan Âm Hữu Lệ xuyên thủng trái tim của nàng, mà lúc này, Đường Tam có thể cấp tốc chạy đi dưới lòng đất, cũng làm cho Thiên Nhận Tuyết giật mình không ít. Chuyện mà Đường Tam hiểu rõ đương nhiên nàng càng hiểu rõ hơn, dưới lòng đất, sức chiến đấu của nàng sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Đường Tam cũng đồng thời cảm nhận được khí tức của Thiên Nhận Tuyết, nàng đang ở trên không tập trung theo dõi mình, một kích tiếp theo khi nào xuất ra thì Đường Tam không biết được, tinh thần lực của hắn đã bị thần niệm của Thiên Nhận Tuyết hoàn toàn áp chế, căn bản không thể nào dò xét những tin tức hữu dụng liên quan với mình.

Rơi vào đường cùng, Đường Tam lập tức hạ quyết định, thân thể đột nhiên chìm sâu xuống đất, tập trung hồn lực rót vào trong Hạo Thiên chuy, bay nhanh tới chỗ sâu dưới đất mà lẻn đi. Chỉ có xuống một độ sâu nhất định, mới có thể nhờ vào lớp đất dày đặc mà ngăn cản Thiên Nhận Tuyết.

Mặc dù duy trì lực khống chế đại địa liên tục như vậy tiêu hao hồn lực không nhỏ, nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất có thê trốn thoát.

Năng lực chống lại sức ép của Đường Tam rất mạnh, tuy rằng áp lực của đất so với biển trầm trọng hơn nhiều, nhưng hắn tạm thời vẫn có thể tiếp nhận được. Lúc Thiên Nhận Tuyết chuẩn bị phát ra một kích, hắn đã rất nhanh tiềm nhập sâu dưới lòng đất đến năm trăm mét. Đến khoảng cách này,cho dù Thiên Nhận Tuyết phát động công kích, với thân thể cường tráng của Đường Tam, mượn lực của đất để giảm xóc và ngăn cản bớt, Thiên Nhận Tuyết cũng không thể nào gây ra thương tổn thật sự cho hắn.

Thiên Nhận Tuyết nghiến chặt hàm răng, giỏi cho Đường Tam ngươi, ngươi thật sự quá giảo hoạt. Nhưng dù ở dưới lòng đất, ngươi có thể chạy thoát khỏi ta hay sao?Nàng hiểu rằng, Đường Tam chỉ cần ở dưới lòng đất tiềm nhập vào trong đại hải, sợ rằng mình thật sự không thể giết nổi hắn. Đại địa mặc dù đối với năng lực của nàng có hạn chế lớn, nhưng dù sao vẫn đỡ hơn hải dương. Hải dương chính là lãnh địa của Hải Thần, ở nơi đó hiển nhiên Đường Tam có thể phát huy năng lực của hắn tới mức tối đa, thần niệm của mình có thể tiếp tục truy đuổi hay không cũng rất là khó nói. Bởi vậy, Thiên Nhận Tuyết hạ quyết tâm, nhất định phải đuổi kịp Đường Tam trước khi hắn chạy tới bờ biển.

------oOo------

Chương 482: Sự truy sát của thần cấp trong lòng đất: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du) + truongpro (A Rồ)

Người biên: Hạo Thiên

Thiên Nhận Tuyết giơ cao Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay, ánh sáng mặt trời lại một lần nữa bao phủ toàn thân nàng. Cùng lúc đó, bộ Thiên Sứ Thần Trang trên người Thiên Nhận Tuyết đột nhiên sáng lên, không ngừng hấp thu

Thái Dương Chân Hỏa, nguyên bản bộ giáp vốn có màu vàng chói, lúc này tất cả hoa văn trên đó đều đã sáng lên, hóa thành màu vàng đỏ sáng chói, quang hoa lưu chuyển, giống như có nham thạch nóng chảy bên trong vậy. Thần quang trong mắt Thiên Nhận Tuyết chợt lóe, ánh mắt tập trung trên mặt đất một chút, ngay sau đó, nàng cả người phóng thật nhanh xuống phía mặt đất.

Xoẹt nhỏ một tiếng vang lên, giống như là không gặp phải bất cứ ngăn cản gì, thân thể Thiên Nhận Tuyết đã trực tiếp chui luôn vào lòng đất, biến mất không thấy đâu. Tại vị trí nàng tiến vào, để lại một cái hố đường kính khoảng một thước, xung quang cái hố, tương tự như cái hố sâu lúc trước bị Thiên Sứ Thánh Kiếm đánh ra, có một ít chất lỏng màu vàng đỏ.

Thiên Nhận Tuyết quả thật là kẻ tài cao gan lớn, phương pháp mà nàng lựa chọn để đuổi theo Đường Tam quả thật vô cùng bá đạo. Chính là mượn dùng Thái Dương Chân Hỏa cùng với Thiên Sứ thần lực của mình, làm cho Thiên Sứ Thần Trang nóng lên đến một nhiệt độ khủng bố, làm cho những nơi nàng phóng qua, đất cát xung quanh thân thể cũng phải nóng chảy ra, từ đó chui vào mà đuổi theo.

Không cần phải nói, Thiên Nhận Tuyết làm như vậy, hồn lực của nàng tiêu hao so với Đường Tam cao hơn rất nhiều. Đường Tam là khống chế lực lượng đất đá, mà nàng lại là trực tiếp hòa tan đất đá, áp lực mà nàng thừa nhận so với Đường Tam càng lớn hơn nhiều. Nhưng mà, ở tình huống hoàn toàn trở thành Thiên Sứ Chi Thần, thực lực so với Đường Tam mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, tốc độ khôi phục thần lực của nàng cũng nhanh hơn hồn lực của Đường Tam nhiều. Tuy rằng nếu chui xuống lòng đất, cũng gây cho Thiên Nhận Tuyết nhiều trở ngại, làm thực lực của nàng yếu đi nhiều, nhưng mà, nàng dù sao cũng là Thiên Sứ Chi Thần khủng bố, dưới tình huống Thái Dương Chân Hỏa bao phủ thân thể, cơ hồ là trong nháy mắt đã thu hẹp khoảng cách với Đường Tam khá nhiều.

- Khốn kiếp thật, như vậy cũng được hay sao?

Cho dù bình tĩnh đến mức nào, khi mà Đường Tam biết được Thiên Nhận Tuyết đang đuổi phía sau, dùng phương pháp gì để tiếp cận mình, cũng không nhịn được chửi lớn một câu. Tinh thần lực của hắn hoàn toàn phóng

thích vào lòng đất, lúc này, bằng vào tinh thần lực cùng với khả năng dung hợp cảm nhận với đất đá xung quanh, đã cảm nhận được Thiên Nhận Tuyết đang đuổi theo. Tốc độ kinh người kia cùng với năng lượng nóng chảy ba động, đã nói rõ cho Đường Tam biết Thiên Nhận Tuyết đang sử dụng phương pháp gì. Vốn dĩ ban đầu tinh thần lực dung hợp với khả năng cảm nhận của đất đá trong lòng đất chỉ dùng để cảm nhận Thiên Nhận Tuyết đang công kích đến từ vị trí nào mà biết hướng tránh né, bây giờ lại trở thành tai mắt cho hắn. Đây là do Thiên Nhận Tuyết đang ở trong lòng đất, khiến cho nàng bị chế ước khá nhiều, nếu ở trên không, tinh thần lực của Đường Tam căn bản là không có tác dụng gì.

Đến đây đi, trên mặt đất đúng là ta không có cơ hội, nhưng trong lòng đất thì chưa chắc đâu. Trên mặt toát ra một tia cười lạnh, Đường Tam vừa tăng tốc lên, vừa hướng về phía dưới mà chui xuống. Cách này hắn làm vốn là không có gây hại gì cho người khác, nhưng cũng không có đem lại lợi ích gì cho hắn, hơn nữa, càng chui sâu xuống phía dưới, áp lực thừa nhận sẽ càng lớn hơn.

Trong lòng đất cũng không giống như trong lòng biển, lực ép vào thân thể cũng mạnh hơn rất nhiều, những nơi hắn xuyên qua, đất đá đã lập tức sụp xuống, khi hắn càng chui xuống sâu, áp lực lên thân thể càng lúc càng lớn hơn.

Bằng vào kỹ năng Đại Địa Chi Lực, tốc độ của Đường Tam tạm thời cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Nhưng không thể nghi ngờ là, hắn càng chui sâu xuống lòng đất, tốc độ tiêu hao hồn lực cũng càng mau hơn.

Suy nghĩ của Đường Tam lúc này đã rất rõ ràng, hắn chính là muốn thi đấu khả năng chịu đựng tiêu hao với Thiên Nhận Tuyết. Bất luận nói thế nào, Thiên Nhận Tuyết sử dụng Thái Dương Chân Hỏa mạnh mẽ làm nóng chảy đất cát mà tiến lên, tiêu hao so với hắn phải nhanh hơn nhiều, càng chui sâu xuống, tiêu hao của nàng sẽ càng tăng nhanh hơn. Bởi vì lực ép trong lòng đất càng xuống sâu càng mạnh hơn, nàng phải không ngừng dùng Thái Dương chân hỏa để hòa tan bùn đất, nàng càng xuống sâu, sức ép càng mạnh, lượng bùn đất cần hòa tan lại càng nhiều hơn. Hơn nữa, càng xuống sâu hơn, áp lực cũng càng lớn hơn, Đường Tam tiêu hao càng nhiều, nhưng đối với Thiên Nhận Tuyết lại càng tiêu hao gấp bội. Ít nhất dựa vào Trọng Lực

Khống Chế cùng với Đại Địa Chi Lực, tốc độ của Đường Tam tạm thời cũng không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng tốc độ Thiên Nhận Tuyết nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, phương thức này của Đường Tam đối với chính hắn cũng là thập phần nguy hiểm. Một khi hồn lực của hắn tiêu hao gần hết, không đủ để tiếp tục duy trì Đại Địa Chi Lực, như vậy, không nghi ngờ gì, hắn lập tức sẽ bị ép chặt sâu trong lòng đất, không còn khả năng sinh tồn.

Rất nhanh, việc Đường Tam chui sâu xuống đã phát huy ra hiệu quả. Khi hắn chui xuống đến độ sâu khoảng hơn một ngàn thước, Thiên Nhận Tuyết cũng đã đuổi theo sau, chỉ còn cách hắn không tới hai trăm thước nữa. Nhưng tốc độ đuổi theo của Thiên Nhận Tuyết lúc này cũng đã chậm lại nhiều.

Sự chậm lại này hoàn toàn không phải bởi vì nguyên nhân do chiều sâu, chủ yếu hơn là bởi vì năng lượng Thái Dương Chân Hỏa mà Thiên Nhận Tuyết mượn trong ánh nắng hầu như đã tiêu hao gần hết. Ban đầu nàng chỉ tính toàn là, vận dụng Thái Dương Chân Hỏa, nhảy vào lòng đất, trong nháy mắt phát động công kích trí mạng về phía Đường Tam. Nhưng cái mà nàng không ngờ chính là, tốc độ của Đường Tam trong lòng đất lại nhanh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, từ lúc chui xuống đất đến giờ, cũng chưa có tiếp cận được Đường Tam. Tiến hành công kích trong lòng đất hiệu quả không thể bằng trên mặt đất được, cho dù nàng có thực lực thần cấp, nhưng cũng không thể tiến hành công kích trên phạm vi lớn được, bởi vì nếu tiến hành công kích trên phạm vi lớn, tuy rằng có thể nhanh chóng đuổi kịp Đường Tam, nhưng mà đất đá trong lòng đất sẽ nhanh chóng ép xuống, trợ giúp Đường Tam hóa giải bớt lực công kích của nàng.

Bởi vậy Thiên Nhận Tuyết chỉ có thể tiến hành đơn thể công kích, tận khả năng thu hẹp lại phạm vi công kích, mới có thể đảm bảo đủ lực công kích cần thiết trong lòng đất. Mà nếu là như vậy, Đường Tam dĩ nhiên còn có khả năng tránh né, khi chưa đến khoảng cách nhất định, chỉ cần cung cấp cho hắn đủ không gian cần thiết, Thiên Nhận Tuyết muốn một kích giết chết Đường Tam, vốn là chuyện rất khó. Dù sao trên tay hắn vẫn còn cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, bằng vào lực lượng Hải Thần thuần túy, trong lòng đất, hắn vẫn có khả năng miễn cưỡng tránh được thần niệm của Thiên Nhận Tuyết tập trung trên người.

Lúc này, Thái Dương Chân Hỏa đã tiêu hao hết sạch, Thiên Nhận Tuyết cũng chỉ còn cách sử dụng chính Thiên Sứ thần lực của mình để tiến hành phá vỡ bùn đất, nham thạch, tiến hành truy kích. Tốc độ nàng tự nhiên giảm nhiều, tuy rằng vẫn nhanh hơn Đường Tam một chút, nhưng cũng không nhanh hơn bao nhiêu.

Tâm trạng Thiên Nhận Tuyết đã có chút phiền não, đám bùn đất nham thạch này đối với nàng vốn là không có bất cứ uy hiếp gì, cho dù bị chôn vùi, nàng cũng không phải lo lắng bị chôn sống giống như Đường Tam vậy. Tính mạng lực của cường giả thần cấp như nàng rất mạnh mẽ, đủ để nàng có thể nhịn không hô hấp trong một khoảng thời gian rất dài. Dựa vào Thiên Sứ Thánh Giáp bảo vệ thân thể an toàn, cho dù là đi nàng cũng có thể từ từ đi lên được, nhưng mà, cái cảm giác có sức mà không chỗ sử dụng, lại phải không ngừng tiêu hao năng lượng tiến hành truy kích, làm cho nàng trong lòng thập phần buồn bực. Sự giảo hoạt của Đường Tam quả thật khiến cho người khác phải đau đầu.

Còn không tới hai trăm thước, Đường Tam toàn lực gia tốc, hắn biết, Thiên Nhận Tuyết đang đuổi theo, chỉ cần nàng có thể tiếp cận mình trong phạm vi một trăm thước, bằng vào năng lực thần cấp cường đại của nàng, muốn một kích giết chết mình cũng không phải là không thể.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử, Đường Tam cũng phải liều mạng, không để ý tới việc xuyên lòng đất làm hồn lực hắn tiêu hao ngày càng lớn, liều mạng chui sâu hơn vào lòng đất, đồng thời ăn liên tiếp mấy cây Khôi Phục Đại Hương Tràng để khôi phục hồn lực bị tiêu hao của mình. Huyền Thiên công giống như là luồng lốc xoáy cường đại, không ngừng vận hành trong cơ thể hắn, Đại Địa Chi Lực cùng với Trọng Lực Khống chế toàn diện phát huy.

Đường Tam chui sâu vào trong lòng đất, còn nhờ vào một ưu thế nữa, đó chính là nhờ vào trọng lượng của thanh Hạo Thiên Chuy cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trong tay. Hạo Thiên Chuy không có thi triển ra Võ Hồn Chân thân, nên sức nặng cũng không đáng kể lắm, nhưng sức nặng khủng bố mười vạn tám ngàn cân kia của Hải Thần Tam Xoa Kích, giúp hắn chỉ cần vạch đất đá ra một bên, căn bản là không cần khống chế thân thể của mình, đã nhanh chóng chìm sâu xuống dưới.

Khoảng cách của hai người lúc này cũng chỉ còn khoảng hơn một trăm tám mươi thước, mà hiện tại, Đường Tam cũng đã kéo theo Thiên Nhận Tuyết xuống tới độ sâu hơn một ngàn hai trăm thước cách mặt đất. Đây là chiều sâu mà con người bình thường căn bản là không tưởng tượng nổi. Sức ép trong lòng đất càng ngày càng mạnh, hơn nữa nham thạch hòa trong đất cát cũng càng ngày nhiều hơn, làm cho tốc độ di chuyển của bọn họ cũng không ngừng chậm lại.

Đột nhiên ngay lúc đó, trong lòng Đường Tam vừa động, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, thần sắc nhất thời trở nên cổ quái hơn, quang mang trên hồn hoàn thứ nhất của Hạo Thiên Chuy nhất thời thu liễm. Trọng lực khống chế cùng với Đại Địa Chi Lực cũng tại thời khắc đó thu hồi, thân thể hắn trong lòng đất tạm ngừng lại một chút.

Đang truy kích ở phía sau không xa, Thiên Nhận Tuyết cảm nhận được điều này, mừng rỡ như điên, tốc độ của nàng vốn nhanh hơn Đường Tam một chút, thần niệm rõ ràng cảm giác được Đường Tam đã ngừng lại một chút, khoảng cách hai người cơ hồ là trong nháy mắt đã rút ngắn còn không đến một trăm thước.

Rốt cuộc cũng đã đến vị trí có thể phát động công kích, Thiên Nhận Tuyết tự nhiên không có nửa phần do dự, nãy giờ tiêu hao thật sự quá lớn, thần lực của nàng đã là hấp thu không đủ bù tiêu hao. Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay đâm ra, hoa văn trên toàn thân Thiên Sứ Thần Trang đồng thời tuôn ra quang mang mãnh liệt, sáu cánh lúc trước đã thu hồi, lúc này cũng trong nháy mắt mở rộng ra. Tuy rằng hiện tại làm như vậy cũng khiến cho nàng trong nháy mắt thừa nhận áp lực vô cùng lớn, nhưng vì muốn xuất ra toàn lực cho lần công kích này, nàng cũng bất chấp tất cả mọi thứ.

Kim quang mãnh liệt trong nháy mắt ngưng tụ thành một luồng hỏa diễm kim sắc thật lớn, trong một khắc, lấy thân thể Thiên Nhận Tuyết làm trung tâm, trong vòng đường kính năm thước xung quanh, tất cả các bùn đất cùng nham thạch hoàn toàn nóng chảy hết. Áp lực cực lớn ở độ sâu một ngàn hai trăm thước cũng không có khả năng đẩy bùn đất vào trong phạm vi này, tại xung quanh thân thể Thiên Nhận Tuyết, giống như xuất hiện một vòng kim sắc huyễn lệ hoàn toàn trong suốt. Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay đâm ra, tất cả

năng lượng trong nháy mắt ngưng tụ lên mũi kiếm, cổ tay Thiên Nhận Tuyết vung lên, liên tiếp chém ra bốn kiếm, bốn đạo kim quang phát ra, trong không trung giao nhau thành một chữ *"Mễ"* (giống như dấu hoa thị *), nháy mắt phá đất bay đi, phóng đuổi theo bóng dáng Đường Tam phía trước đánh tới.

Mà Đường Tam lúc này tạm dừng lại, đứng giữa đám bùn đất quay người lại, vung Hạo Thiên Chuy trên tay trái lên, che tại trước ngực mình. Cái hồn hoàn thứ tám trên Hạo Thiên Chuy trong nháy mắt lóe sáng, một tầng hồng quang mãnh liệt phóng ra, đem toàn bộ thân thể hắn hoàn toàn bao phủ lại, luồng hồng quang kia giống như là một thực thể, ngưng tụ lại giống như một lớp giáp xác bao phủ trên toàn thân hắn. Lớp giáp xác này chính là liền sát với da, nhìn cũng không giống như là hình thái phòng ngự bằng năng lượng, ngược lại càng giống như là vật lý phòng ngự hơn. Cùng lúc đó, Đường Tam nâng tay phải hắn lên, tuy là lúc này cũng không còn kỹ năng Đại Địa Chi Lực giúp hắn khống chế đám bùn đất xung quanh, nhưng hồn lực của hắn vẫn còn, di động một chút cũng không thành vấn đề.

Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay hắn phát ra kim quang lóng lánh, trong khoảnh khắc này Đường Tam cũng đã xuất ra toàn lực, Hải Thần chi quang bất kể tiêu hao rót liên tục vào Hải Thần Tam Xoa Kích, cổ tay không ngừng run lên, một cái kim sắc quang hoàn từ trên lưỡi kích giữa của Hải Thần Tam Xoa Kích biến ảo mà ra, trước mặt Đường Tam hình thành chín tầng quang mang phòng ngự, đúng là thế thủ của một chiêu Vô Định Phong Ba.

Mễ Tự Trảm trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Đường Tam, chín tầng phòng ngự do Vô Định Phong Ba bày ra cơ hồ là trong nháy mắt đã bị một chiêu Mễ Tự Phá Liệt Trảm hoàn toàn đánh nát. Nhưng mà, có thể chứng kiến rõ ràng, Mễ Tự Phá Liệt Trảm mỗi lần phá một tầng phòng ngự của Vô Định Phong Ba, lực công kích của nó sẽ yếu đi vài phần. Khi chín tầng phòng ngự của Vô Định Phong Ba hoàn toàn bị phá nát, lực công kích của nó còn lại không bằng một nửa so với trước đây.

Ngay sau đó, Đường Tam xoay người lại, dùng lưng đón nhận một trảm dư lực này.

Bát chu mâu sắp xếp tề chỉnh sau lưng, bên ngoài Bát chu mâu, chính là một

tầng hồn kĩ của hồn hoàn thứ tám trên thân Hạo Thiên Chuy của Đường Tam.

Một tiếng nổ ầm vang, toàn bộ lòng đất đều xuất hiện rung động kịch liệt, nếu lúc này trên mặt đất có người, nhất định sẽ tưởng là có động đất, thân thể Đường Tam giống như một viên đạn pháo phá bùn mà văng ra, trực tiếp văng ra cả trăm thước. Mà tầng phòng ngự năng lượng hộ thể dạng giác xác kia lúc này cũng hoàn toàn bị đánh nát, ngay cả thần cấp Bát chu mâu cũng bị chấn đến nứt ra từng khúc, toàn bộ quần áo sau lưng Đường Tam đều hóa thành tro.

Bất quá, bản thể Đường Tam cũng không có bởi vì vậy mà bị thương nặng, nếu lúc này Thiên Nhận Tuyết ở bên cạnh hắn, có thể thấy được, phía sau lưng Đường Tam, toàn bộ lớp da hắn đã chuyển thành màu vàng kim, đó là chỉnh thể phòng ngự do Bát chu mâu mang lại. Tuy là có thể phá nát được Vô Định Phong Ba, tầng phòng ngự giáp xác cùng với Bát chu mâu, nhưng chung quy cũng không thể phá vỡ được tầng phòng ngự sau lưng của Đường Tam. Chỉ có thể đánh hắn văng một khoảng xa, chứ không có lấy được tính mạng hắn.

Đường Tam chỉ cảm thấy sau lưng nóng lên, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, cả người cảm thấy như là máu huyết sôi sục lên, thống khổ kịch liệt suýt làm hắn cơ hồ không thở nổi nữa.

Thời khắc này mới thể hiện ra ý chí cường đại của Đường Tam, đối mặt với thống khổ kịch liệt như vậy, hắn cũng không có nửa phần do dự, nháy mắt chuyển đổi vũ hồn, từ Hạo Thiên Chuy chuyển hóa thành Lam Ngân Hoàng, hơn nữa còn ngay lập tức nổ tung cái hồn hoàn đầu tiên của Lam Ngân Hoàng, một tầng quang mang màu lam kim nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn. Lấy Tạc Hoàn làm phát sinh ra năng lượng tràn ngập đưa vào trong cơ thể, mà Đường Tam cũng lợi dụng cỗ năng lượng này trong nháy mắt vẹt bùn đất trước mặt ra, nhanh chóng vọt đi.

Khi sử dụng Đại Tu Di chuy có rất nhiều hạn chế, một khi sử dụng Đại Tu Di chuy, võ hồn sẽ không thể sử sụng bất cứ hồn kĩ gì. Mà ngay khi quang mang màu vàng lam bao phủ toàn thân hắn, làm cho năng lượng trong cơ thể Đường Tam được bổ sung đầy đủ, cũng lợi dụng Tạc Hoàn đem toàn bộ thần lực của Thiên Sứ Chi Thần trong cơ thể hoàn toàn hóa giải hết, hắn lại đem

võ hồn chuyển hóa lại thành Hạo Thiên Chuy. Đồng thời hai cái hồn hoàn trên Hạo Thiên Chuy, cái thứ sáu, thứ tám đồng thời lóe sáng lên.

Tầng giáp xác lúc trước lại xuất hiện trên người Đường Tam, mà thanh Hạo Thiên Chuy trong tay hắn, được một tầng hồng quang yêu dị, lóng lánh từ hồn hoàn thứ sáu phát ra, bao phủ toàn thân. Nói cũng kì quái, sau khi bị tầng giáp xác bao phủ, áp lực từ bùn đất xung quanh hắn không ngờ lập tức biến mất, cho dù là đang ở độ sâu hơn một ngàn hai trăm thước, nhưng Đường Tam cũng không có cảm giác bất cứ áp lực gì, cảm giác này, lúc trước khi lần đầu tiên hắn sử dụng cũng đã có, lúc này, lại càng làm hắn trở nên tin tưởng hơn trong hành động. Mà ở phương diện khác, Hạo Thiên Chuy được quang mang trên hồn hoàn thứ sáu bao phủ, Đường Tam chỉ cần nhẹ nhàng huy động nó, bùn đất cùng với nham thạch ở xung quanh đều hết sức thoải mái mà đẩy ra, vẹt sang hai bên. Tốc độ hiện tại của Đường Tam so với lúc trước khi sử dụng Đại Địa Lực cùng với Trọng Lực Khống Chế còn nhanh hơn vài lần, trọng yếu nhất chính là, sử dụng hai cái hồn kỹ này tựa hồ tiêu hao không ít hồn lực, nhưng nếu so với trước đây, cũng là đã ít hơn rất nhiều rồi, giúp hắn không hề cố kỵ, tăng tốc lên, càng chui sâu hơn xuống phía dưới.

Sao lại có thể thế được? Thiên Nhận Tuyết sau khí phát ra một kích đó, thân thể lập tức bị bùn đất cùng nham thạch đè ép, Thiên Sứ Thần Trang không ngừng phóng thích ra một tầng kim quang mãnh liệt, cũng chỉ có thể đem đám bùn đất cùng nham thạch ngăn cách ra một khoảng không xa thân thể mà thôi.

Bằng vào thần niệm dò xét, nàng cũng đã biết được Đường Tam cũng không có bị một kích kia đánh chết, nhưng mà, một kích vừa rồi của nàng, cũng đã sử dụng ra chân chính Thiên Sứ thần lực rồi. Mặc dù lúc này là đang ở sâu trong lòng đất, nàng cũng không dám sử dụng ra các kỹ năng cực mạnh của Thiên Sứ thần kỹ, nhưng dựa vào những lần chiến đấu trước mà đoán, để giết chết Đường Tam như vậy cũng đã đủ rồi. Làm cho nàng không tin nổi chính là, sau khi nhận lấy một kích của nàng, Đường Tam chẳng những không có nửa phần chậm lại, hơn nữa trên người còn phát ra năng lượng thật lớn, bằng vào tốc độ còn nhanh hơn trước kia mà vọt đi. Hơn nữa, chính một kích kia của mình lại đánh hắn văng ra hơn trăm thước, khoảng cách giữa hai người ngược lại đã tăng lên đến hơn hai trăm thước.

Đừng nói Thiên Nhận Tuyết không rõ, kỳ thật nay cả Đường Tam cũng là trong khoảnh khắc trước khi hắn ngừng lại, mới chợt nhớ ra là mình còn một phương thức rất tốt, có khả năng giúp mình trong lòng đất tiến nhanh về phía trước. Chính bởi vì điều này mà hắn mới đột nhiên thu hồi Đại Địa Chi Lực cùng với Trọng Lực Khống Chế, chấp nhận thừa nhận một kích của Thiên Nhận Tuyết.

Trong nháy mắt dừng lại kia tuy là làm cho Đường Tam trì trệ lại một chút, nhưng nếu hắn muốn nhanh chóng phóng đi, cũng có thể không để cho Thiên Nhận Tuyết trực tiếp tiếp cận hắn trong phạm vi một trăm thước, đây là hắn cố ý làm vậy.

Trong lòng đất thi triển hồn kỹ công kích, không cần phải nói, chắc chắn phải tiêu hao nhiều hơn so với trên mặt đất, mà uy lực công kích cũng bị áp lực cực mạnh làm suy yếu đi, cái này không cần phải suy nghĩ. Mà Đường Tam lại bằng vào Vô Định Phong Ba tận khả năng làm suy yếu đi lực công kích của Thiên Nhận Tuyết, sau đó lại dùng đến hồn kỹ phòng ngự của hồn hoàn thứ tám trên Hạo Thiên Chuy, thêm thần cấp Bát chu mâu làm tầng phòng ngự cuối cùng. Bất luận nói thế nào, hắn cũng không tin Thiên Nhận Tuyết có thể một kích giết chết mình.

Sự thật chứng minh, Đường Tam phán đoán hoàn toàn chính xác, lúc hắn đón nhận công kích, cái đầu tiên có tác dụng lớn nhất chính là Vô Định Phong Ba của Hải Thần Tam Xoa Kích, nhưng cái trọng yếu thứ hai cũng không phải mà Bát chu mâu, mà là cái hồn kỹ thứ tám của Hạo Thiên Chuy.

Khi Đường Tam liệp sát ba huynh đệ Thiên Quân Nghĩ Hoàng, tổng cộng đạt được ba cái hồn hoàn mười vạn năm, sắp tại vị trí thứ sáu, bảy, tám trên thân Hạo Thiên Chuy. Trong đó ngoại trừ hồn hoàn thứ bảy Võ Hồn chân thân ra, còn cấp cho hắn thêm một cái hồn kỹ, cái hồn hoàn thứ sáu cũng cấp cho hắn hai cái hồn hoàn. Nhưng kỳ lạ nhất chính là cái hồn hoàn thứ tám, thân là hồn hoàn mười vạn năm, nhưng mang lại cho Đường Tam cũng chỉ có một cái hồn kĩ mà thôi. Mà ba huynh đệ Thiên Quân Nghị Hoàng cấp cho Đường Tam tổng cộng bốn cái hồn kỹ, cũng không có hồn kỹ nào lặp lại cả.

Cái hồn hoàn thứ tám mang đến cho Đường Tam cái hồn kỹ gọi là Thiên Quân Bích Lũy (bức tường ngàn quân), chính là một cái hồn kỹ thuần tuý

phòng ngự. Lúc trước, khi Đường Tam cảm nhận thấy hồn kỹ này của hồn hoàn thứ tám, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, bản thân hắn vốn lấy cường công cùng với khống chế làm phương thức phát triển chính, rất ít khi cần đến phòng ngự, có một hồn kỹ thuần về lực phòng ngự như vậy, cơ hồ là không có tác dụng thực tế gì. Nhưng mà, lúc này gặp tình huống chạy trối chết như vậy, mới thấy được tầm quan trọng của phòng ngự hồn kỹ.

Mười vạn năm hồn hoàn mang đến một cái hồn kỹ, như vậy là có ý nghĩa gì? Có nghĩa là thiếu mất một cái hồn kỹ. Nhưng đồng thời, cũng có nghĩa là, một cái hồn kỹ này uy lực cực kỳ to lớn, vượt qua một cái mười vạn năm hồn kỹ thông thường, tương đương với hai cái hồn kỹ hợp lại làm một.

Năng lực cường đại nhất của Thiên Quân Nghĩ Hoàng vốn có ba cái, tốc độ, sức mạnh cùng với lực phòng ngự. Lớp giáp xác trên người nó có khả năng phòng ngự cực mạnh, cho dù là Đường Tam sử dụng Hạo Thiên Chuy đập xuống cũng không thể đập bể, ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích dưới tình huống không sử dụng ra Hoàng Kim Thập Tam Kích cũng không thể xúc phạm đến bọn nó. Cuối cùng vẫn là bằng vào khả năng thôn phệ cùng với kịch độc của thần cấp Bát Chu Mâu, hơn nữa, bản thân Bát Chu Mâu cũng mang tính khắc chế với Thiên Quân Ngii4 Hoàng, mới có thể giải quyết được ba tên kia.

Hồn kỹ thứ tám của Hạo Thiên Chuy, chính là đạt được khả năng phòng ngự cực mạnh của Thiên Quân Nghĩ Hoàng, hơn nữa, so với khả năng phòng ngự của ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng lúc trước còn mạnh hơn vài phần. Cái này cũng không phải hoàn toàn bởi vì hồn lực của Đường Tam cao hơn ba con hồn thú kia, đồng thời cũng là vì hồn kỹ kia theo hồn hoàn tiến hóa lên đến cấp bậc mười vạn năm, cảnh giới hồn kỹ cũng tăng lên. Chín vạn năm cùng với mười vạn năm tuy chỉ chênh lệch nhau một vạn năm, nhưng hiệu quả lại là một trời một vực, tựa như là hồn thú chín vạn năm so với hồn thú mười vạn năm vậy.

Bởi vậy, sử dụng hồn kỹ Thiên Quân Nghĩ Hoàng Thiên Quân Bích Lũy này tiến hành phòng ngự, lực phòng ngự của Đường Tam cũng đạt đến một trình độ trước giờ chưa từng có. Cho dù là thần cấp công kích của Thiên Nhận Tuyết, tuy rằng phá vỡ được nó, nhưng uy lực cũng đã giảm xuống rất nhiều, lại thêm Bát Chu Mâu ngăn cản, lúc này mới không có làm Đường Tam bị

thương nặng.

Đây cũng không phải toàn bộ ý nghĩ của Đường Tam. Hắn sở dĩ chấp nhận đón nhận công kích, cố nhiên cũng vì hắn nhớ đến khả năng phòng ngự cường đại này, nhưng đồng dạng cũng là vì, hắn nhớ tới những hồn kỹ hiệu dụng khác của Hạo Thiên Chuy.

Thiên Quân Nghĩ Hoàng là gì? Là côn trùng. Cái mà chúng nó am hiểu nhất chính là đào hang trong lòng đất, sinh tồn dưới lòng đất sâu. Thổ thuộc tính của bọn nó thậm chí còn tinh thuần hơn so với Thái Thản Cự Viên Nhị Minh rất nhiều. Ít nhất Nhị Minh vẫn còn sinh hoạt trên mặt đất, mà Thiên Quân Nghĩ Hoàng am hiểu nhất chính là chui sâu trong lòng đất. Khi Đường Tam phóng xuất ra hồn kỹ Thiên Quân Bích Lũy, lập tức thể hiện ra chỗ tốt, tất cả áp lực trong lòng đất mất hết, cái này hiển nhiên là đặc tính của Thiên Quân Nghĩ Hoàng giúp hắn.

Mà cái hồn kỹ thứ sáu hắn đồng thời thi triển, cũng là một trong hai cái kỹ năng mà hồn hoàn giao cho hắn, gọi là Đại Địa Nghĩ Hoàng Trảm. Nguyên lý của nó giống như là Thiên Quân Nghĩ Hoàng sử dụng cặp càng trên miệng phá vỡ bùn đất để tiến lên, lực công kích thẳng tắp, cùng với Hổ Kình Tà Ma Phủ có điểm giống nhau. Nhưng mà, theo như Đường Tam nghĩ, nó có chỗ khác với Hổ Kình Tà Ma Phủ. Chỉ nói tới việc nó thông qua Hạo Thiên Chuy để thi triển, hình dạng nhất định sẽ bất đồng, hơn nữa, nó lại xuất phát từ một con Thiên Quân Nghĩ Hoàng, cũng nhắc nhở cho Đường Tam rất nhiều. Lúc này, Đường Tam có thể trong lòng đất tiến nhanh về phía trước, chính là nhờ vào năng lực đào đất của Thiên Quân Nghĩ Hoàng, bằng vào hồn kỹ thứ sáu Đại Địa Nghĩ Hoàng Trảm mở đường, lại thêm Thiên Quân Bích Lũy hộ thân, không cần nói, so với lúc trước sử dụng Đại Địa Chi Lực cùng với Trọng Lực Khống Chế càng thêm thoải mái hơn nhiều. Hồn lực hắn tiêu hao cũng ít hơn rất nhiều, dưới tình huống không có áp lực đè nén, tốc độ khôi phục hồn lực của hắn ngày càng gia tăng lên. Lấy ngắn nuôi dài thế này, hắn tự nhiên có thể sống sót thêm một thời gian khá lâu trong lòng đất.

Đường Tam dụ cho Thiên Nhận Tuyết tiến hành phát động công kích, dưới tình huống đã chuẩn bị cẩn thận, ít nhất vẫn tốt hơn so với việc nàng đang truy đuổi đột nhiên phát động công kích rất nhiều, đồng thời cũng làm tiêu hao một lượng lớn Thiên Sứ thần lực của Thiên Nhận Tuyết. Mà hắn lựa chọn

Tạc Hoàn của Lam Ngân Hoàng không phải bởi vì có thể đem Đại Tu Di Chuy phát huy ra hiệu quả tốt nhất, mà là còn muốn tiếp tục sử dụng các hồn kỹ của võ hồn Hạo Thiên Chuy.

Có thể trong thời gian vài lần hô hấp có thể làm ra những quyết định như vậy, Đường Tam lúc này cũng đã đem toàn bộ thực lực của mình hoàn toàn thể hiện ra. Từ khi hắn gặp lại Thiên Nhận Tuyết, hắn vẫn không ngừng đứng bên bờ vực sinh tử, loại áp lực cực lớn này cũng vô tình thúc đẩy cho Đường Tam tiến bộ nhanh hơn. Lúc này diệu kế đã hoàn thành, ngay cả chính Đường Tam cũng có chút kinh hỉ, hắn biết, tổng thể thực lực của mình dưới tình huống bị Thiên Nhận Tuyết áp bức, đã có sự tăng trưởng nhảy vọt.

Đối với bất cứ sinh vật gì mà nói, nếu gặp phải nghịch cảnh, hoặc là thích ứng, hoặc là chính mình bị diệt vong. Đường Tam tuyệt không có nghĩ đến chuyện diệt vong, cho nên hắn mới không ngừng tiến bộ, không ngừng tiếp cận đến đẳng cấp thần cấp, lợi dụng tất cả các ưu thế của bản thân để đạt được cơ hội sinh tồn.

Cảm nhận được Đường Tam đang không ngừng chui sâu vào lòng đất, Thiên Nhận Tuyết cau mày, vẫn tiếp tục truy kích không ngừng. Hôm nay tiến hành truy kích Đường Tam, nàng cũng đã hạ quyết tâm, bất luận gặp phải khó khăn gì, nàng quyết không để cho Đường Tam có thể thấy được ánh mặt trời ngày mai. Tuy rằng lúc này nàng tiêu hao vô cùng lớn, nhưng mà, đạt tới cảnh giới thần cấp, thần lực của nàng so với trước kia tăng lên không biết bao nhiêu lần. Lúc này tuy rằng tiêu hao rất nhiều, nhưng cũng chưa đủ để đánh mất ý niệm lưu lại trên người Đường Tam.

Bất quá, ngày càng chui sâu vào lòng đất, sự tiêu hao hồn lực của Đường Tam bởi vì tác dụng của hai đại kỹ năng của Thiên Quân Nghĩ Hoàng mà thủy chung không đổi, nhưng sự tiêu hao của Thiên Nhận Tuyết lại càng gia tăng nhiều hơn. Nàng có thể không để ý đến tốc độ tiêu hao hồn lực, nhưng nàng không thể để ý đến chuyện tốc độ của mình đang không ngừng chậm lại. Khả năng rút ngắn khoảng cách giữa nàng và Đường Tam đã ngày càng chậm hơn.

Lúc này, khoảng cách giữa nàng với Đường Tam chỉ còn khoảng một trăm sáu mươi thước, nhưng mà, muốn rút ngắn thêm khoảng cách đã rất khó, điều

làm Thiên Nhận Tuyết phẫn nộ nhất chính là, khoảng cách này đang có xu thế kéo dài ra thêm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không thể nghi ngờ, nàng không thể trước khi Đường Tam tiến vào trong đại hải có thể giết chết hắn. Nàng không biết hồn lực của Đường Tam có thể duy trì thêm bao lâu, nhưng nàng quyết không thể để tình huống này tiếp diễn nữa, tiến vào trong lòng biển, ai biết Đường Tam sẽ có những thủ đoạn gì để đối phó mình. Thuộc tính của nàng là Quang Minh cùng với Hỏa, ở trong nước biển, Hỏa thuộc tính sẽ bị khắc chế mạnh mẽ, thực lực có thể bị áp chế mạnh hơn nữa. Mà Đường Tam có trong tay thanh Hải Thần Tam Xoa Kích, hiển nhiên sẽ không gặp phải tình huống xấu, ngược lại phải nói là chiếm được ưu thế nữa.

Đường Tam đang bay nhanh về phía trước, đột nhiên, sau lưng hắn, Thiên Nhận Tuyết đột ngột dừng lại, tựa như hắn lúc nãy tạm ngừng vậy, cực kỳ đột ngột.

Vốn sau khi Thiên Nhận Tuyết ngừng lại, làm cho khoảng cách giữa hai người gia tăng, Đường Tam hắn là hưng phấn mới phải, nhưng cảm giác thật sự của hắn lúc này lại là trái tim kịch liệt co rút lại, mơ hồ cảm thấy có phần không ổn. Thân là cường giả cấp bậc thần cấp, Thiên Nhận Tuyết tuyệt sẽ không nhanh như vậy tiêu hao hết thần lực, lúc này tuy rằng đã đến độ sâu cách mặt đất gần một ngàn năm trăm thước, nhưng mà, nàng tuyệt đối không có khinh địch như vậy, từ bỏ việc đuổi giết mình. Nàng ngừng lại, chỉ có thể một khả năng, nàng muốn phát động một thần kỹ nào đó.

Nhưng bất luận nói thế nào, lúc này Đường Tam cũng không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể toàn lực gia tốc về phía trước. Có Thiên Quân Bích Lũy phòng ngự, hơn nữa cùng với sự ứng biến của mình và Hải Thần Tam Xoa Kích, dưới tình huống trong lòng đất như vầy, Đường Tam có lòng tin ít nhất cũng không bị Thiên Nhận Tuyết một kích đánh chết.

Thiên Nhận Tuyết lúc này ngừng lại, lơ lửng trong lòng đất, luồng hỏa diễm kim sắc mãnh liệt lại xuất hiện xung quanh thân thể nàng, một lần nữa lại hòa tan hết thảy bùn đất. Sáu cánh sau lưng nàng mở ra, một tầng kim quang mãnh liệt từ trên Thiên Sứ Thần Trang cùng với Thiên Sứ sáu cánh nhất thời bộc phát ra. Thiên Nhận Tuyết trong lòng đất hét lớn một tiếng, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay giơ cao, từ sau lưng nàng hiện lên một hư ảnh bản thể của nàng, nháy mắt rót vào bên trong thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm. Ngay sau

đó, kim quang mãnh liệt đã từ trong Thiên Sứ Thánh Kiếm mạnh mẽ phóng ra.

Kim quang phóng đến chỗ nào, trong phạm vi đường kính một thước xung quanh nó, bùn đất không ngờ trong nháy mắt biến mất. Luồng kim sắc mãnh liệt kia không ngờ xuyên phá bùn đất, hướng lên phía mặt đất phá ra.

Nàng muốn làm gì?

Thiên Nhận Tuyết rất nhanh đưa ra đáp án. Lực lượng thần cấp khủng bố trong khoảnh khắc này hoàn toàn thể hiện ra, cột ánh sáng kim sắc kia không ngờ trực tiếp xuyên qua khoảng cách hơn một ngàn năm trăm thước, mạnh mẽ phá đất mà lên, thẳng hướng tận trời. Thiên Nhận Tuyết không ngờ trong lòng đất đào ra một cái thông đạo, để cho mình một lần nữa thấy được không trung bên trên.

Một cái hố thật sâu xuất hiện, áp lực đè ép trong lòng đất nhất thời biến mất không còn sót lại chút nào, tuy rằng đường kính chỉ có một thước, nhưng để Thiên Nhận Tuyết đang ngừng lại mà đứng, cũng đã đủ rồi. Áp lực biến mất, thần lực Thiên Nhận Tuyết nhất thời theo tốc độ gấp mười lần mà điên cuồng khôi phục. Năng lực khôi phục của thần cấp cường giả cũng không phải hồn sư loài người thông thường có khả năng tưởng tượng, chỉ trong thời gian ba lần hô hấp, thần lực tiêu hao khi nãy của Thiên Nhận Tuyết đã khôi phục được một nửa.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chính để nàng phá vỡ mặt đất, cho dù không có phương thức khôi phục như thế này, thần lực của nàng cũng đủ để nàng duy trì chiến đấu trong lòng đất thêm một thời gian rất lâu nữa. Nàng làm như vậy là còn một nguyên nhân quan trọng khác.

Trong không trung, một lần nữa lại trở nên tăm tối hơn, bởi vì ánh sáng mặt trời lúc này cũng chỉ bao phủ trong phạm vi khoảng một thước quanh cái hố mới mở, luồng Thái Dương Chân Hỏa nóng cháy từ trên miệng hố chiếu thẳng xuống dưới. Đối với Thái Dương Chân Hỏa mà nói, có được thông đạo này, cùng với sự thu hút của Thiên Sứ Thánh Kiếm, chút khoảng cách ấy cũng không có vấn đề gì.

Quang mang màu vàng đỏ trong nháy mắt lan tràn đến toàn thân của Thiên Nhận Tuyết. Lúc này nàng chẳng những dùng Thiên Sứ Thánh Kiếm để thu hút Thái Dương Chân Hỏa, đồng thời cũng sử dụng đến Thiên Sứ Thần Trang, cả người nàng giống như là trăm sông về biển, mạnh mẽ hút hết năng lượng bao hàm trong Thái Dương Chân Hỏa. Dần dần, bộ Thiên Sứ Thần Trang trên người nàng không ngờ đã hoàn toàn biến thành màu hồng đỏ, ngay cả tóc trên đầu nàng cũng đã bị nhuộm thành màu sắc tương tự.

Bên trong đôi mắt đẹp, giống như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt vậy. Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Đường Tam, ta xem ngươi lúc này còn chỗ nào để trốn nữa!

Thân ảnh màu hồng đỏ mang theo một đạo tàn ảnh trực tiếp phóng thẳng vào trong lòng đất, Thái Dương Chân Hỏa mãnh liệt trong nháy mắt bạo phát, tốc độ Thiên Nhận Tuyết lúc này so với trước kia tăng lên ít nhất ba lần. Giống như là trong lòng đất xuất hiện một vì sao băng nóng cháy vậy, điên cuồng truy kích về phía của Đường Tam, khoảng cách ba ngàn thước trong giây lát đã thu hẹp lại rất nhiều.

Thiên Nhận Tuyết lúc này đã thực sự nổi giận, đã đem Thiên Sứ thần lực chân chính hoàn toàn tuôn trào ra, cho dù là ở sâu trong lòng đất, nàng cũng muốn chứng minh, thực lực của mình vĩnh viễn mạnh hơn Đường Tam rất nhiều, muốn đem hắn hoàn toàn hủy diệt.

Thiên Nhận Tuyết súc lực tổng cộng hết tám giây, trong vòng tám giây này, Đường Tam đã chạy ra xa hơn ba ngàn thước. Ở sâu dưới lòng đất, tinh thần lực của hắn không thể lan ra quá xa, hơn nữa còn không có Đại Địa Chi Lực hỗ trợ, đã sớm mất đi tung tích của Thiên Nhận Tuyết. Lúc này, Đường Tam thậm chí còn đoán, chẳng lẽ Thiên Nhận Tuyết thật sự đã buông tha mình?

Nhưng mà, ngay sau đó, cảm giác nguy cơ mãnh liệt trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân, cơ hồ là tự bản năng cơ thể Đường Tam đã làm ra một phản ứng cực kỳ chính xác.

Dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán lóe sáng, trong nháy mắt hoàn thành quá trình liên hệ với Hải Thần Chi Tâm. Hồn kỹ Hãn Hải Cuồng Đào

do Hải Thần Chi Tâm mang lại trong nháy mắt phát ra, hóa thành một tầng quang mang màu lam lan truyền khắp toàn thân. Cùng lúc đó Đường Tam cũng trong nháy mắt đem võ hồn của mình chuyển lại thành Lam Ngân Hoàng võ hồn, hơn nữa, không chút do dự làm nổ tung tám cái hồn hoàn còn lại của Lam Ngân Hoàng.

Đây là tất cả những gì mà lúc này Đường Tam có thể làm được, bởi vì sự sợ hãi từ nội tâm phát ra, ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích cũng đã bắt đầu run rẩy, làm cho hắn biết rõ, sinh mệnh của chính mình có thể sắp kết thúc. Cho nên, trong một khắc này, hắn căn bản là không dám có nửa phần lưu lại, đem toàn bộ năng lực bản thân hoàn toàn bạo phát ra.

- Oanh--,

Luồng quang mang màu vàng lam trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thân thể Đường Tam bên trong. Mất đi hai đại hồn kỹ phụ trợ của Hạo Thiên Chuy, tốc độ di chuyển trong lòng đất của Đường Tam nhất thời trở nên trì trệ lại.

Tại thời khắc này, thân thể Đường Tam đã hoàn toàn biến thành màu vàng lam. Đồng thời nổ tung tám cái hồn hoàn, cho dù ngay cả tổ tiên sáng lập ra Đại Tu Di Chùy của Hạo Thiên Tông cũng chưa từng thử nghiệm qua. Nhưng thời khắc này, Đường Tam cũng không thể không thử nghiệm, không bằng cách này, hắn căn bản là không cảm nhận được nửa phần an toàn. Mà toàn bộ năng lượng Tạc Hoàn của hắn, đồng thời đem tất cả điên cuồng rót vào trong thanh Hải Thần Tam Xoa Kích của mình.

Cũng ngay lúc này, một luồng hồng quang khủng bố không gì sánh được đột nhiên xuất hiện xung quanh thân thể Đường Tam, giống như là một cái lỗ đen có thể cắn nuốt tất cả mọi thứ, mở ra cái miệng rộng dữ tợn táp đến.

------oOo------

Chương 483: Hải Thần giáng lâm: Tạc hoàn (Bùng nổ hồn hoàn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du) + truongpro (A Rồ)

Người biên: Hạo Thiên

Bất kể trước giờ Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết cũng đã đại chiến liên tiếp mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy có nguy cơ tử vong. Cảm giác của hồn sư so với người bình thường mẫn cảm hơn nhiều, huống chi lại càng là cường giả như Đường Tam. Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích bởi vì uy hiếp phía sau truyền đến mà phải run lên, đủ thấy một kích đánh úp kia đáng sợ đến mức nào.

Khoảng cách hơn ba ngàn thước trong nháy mắt biến mất, Đường Tam chỉ cảm thấy xung quanh thân thể hết thảy đều biến thành màu vàng đỏ, giống như toàn bộ lòng đất trong khoảnh khắc này đều bốc cháy cả.

Đây chính là đang ở độ sâu hơn một ngàn năm trăm thước a! Trong lòng Đường Tam rung động tột đỉnh, cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được thực lực thần cấp khủng bố đến mức nào.

Toàn bộ thân thể nhanh chóng cuộn mình lại một chỗ, đồng thời làm nổ tung luôn tám cái hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng, mang đến một nguồn năng lượng vô cùng khổng lồ, hoàn toàn nội uẩn trong cơ thể. Ngay sau đó, Đường Tam chỉ cảm thấy một cảm giác nóng cháy từ bốn phương tám hướng truyền đến, độ nóng khủng bố kia làm cho thân thể hắn giống như muốn bị hòa tan ra vậy.

Hồn lực trong cơ thể hoàn toàn sôi trào, năng lượng đạt đến từ việc Tạc Hoàn cũng hoàn toàn bốc lên, cùng với năng lượng bản thân hòa thành một thể. Đồng thời nổ tung tám cái hồn hòa cũng là việc bất đắc dĩ Đường Tam mới làm, nhưng không cần nói, dưới tình huống như vậy đã giúp hắn đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Toàn bộ nguồn năng lượng kia điên cuồng rót vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích, thanh kích ngăm đen lúc này hoàn toàn bày ra uy lực thần khí của Hải Thần mạnh mẽ, toàn thân bao trùm một tầng màu vàng lam. Quang mang từ

lưỡi kích ở giữa cùng với từ Hải Thần Chi Tâm tại trung tâm bạo phát ra, Hãn Hải Cuồng Đào cùng với Đường Tam hoàn toàn hòa hợp thành một thể, ánh sáng màu lam sáng rọi xung quanh thân thể hắn, mạnh mẽ đem toàn bộ Thái Dương Chân Hỏa khủng bố xung quanh kia ngăn cách hết ở bên ngoài.

Tuy rằng luồng lam quang ba đào kia không ngừng bị bốc hơi lên, nhưng Hải Thần Tam Xoa Kích cũng liên tiếp phóng ra lực lượng mới, mặc cho luồng Thái Dương Chân Hỏa kia vô cùng khủng bố, nhưng cũng không thể mảy may xâm nhập đến thân thể Đường Tam.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, bùn đất trước mặt Đường Tam đột nhiên tách ra, hắn chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, bùn đất cùng với nham thạch chung quanh đột nhiên mất hết. Ở độ sâu hơn một ngàn năm trăm thước đã xuất hiện một khoảng trống thật lớn.

Không cần phải hỏi, đây đều là do Thái Dương Chân Hỏa gây ra, tuy là cái khoảng trống này chỉ có thể duy trì một thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng cũng làm cho Đường Tam thấy được Thiên Nhận Tuyết đang mặc Thiên Sứ Thần Trang, tựa như một ngôi sao màu vàng đỏ, mang theo quang ảnh hư ảo, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt hắn. Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay đâm ra, Thái Dương Chân Hỏa hòa với Thiên Sứ Thần Lực của nàng, làm toàn thân nàng trở nên giống như một thanh thần kiếm sắc bén.

Không có sự lựa chọn khác, tốc độ của Thiên Nhận Tuyết quả thật quá nhanh, Đường Tam có thể làm, chính là hoàn toàn dựa vào bản năng, đem Hải Thần Tam Xoa Kích che chở trước mặt mình, hơn nữa, phát động kỹ năng Trọng Lực Khống Chế phóng thích lên thân kích, làm cho sức nặng Hải Thần Tam Xoa Kích trực tiếp hóa thành một mười vạn tám ngàn cân, mang theo thân thể hắn nhanh chóng chìm xuống dưới, đón nhận một kiếm tất sát của Thiên Nhận Tuyết.

Đinh ---

Thiên Sứ Thánh Kiếm từ trên đánh xuống, vừa lúc đánh trúng lưỡi kích ở giữa của Hải Thần Tam Xoa Kích. Thân thể Đường Tam giống như là bị điện giật vậy, trở nên run rẩy kịch liệt. Ngay sau đó, quang mang hỗn hợp hai màu lam, hồng giống như là núi lửa bạo phát vậy, trong nháy mắt nổ tung.

Nguyên bản trong lòng đất bị phá ra thành một lỗ hổng, bùn đất phía trên cùng với nham thạch nhanh chóng rơi xuống. Nhưng vào lúc này, khi hai đại thần khí va chạm nhau làm phát sinh ra năng lượng bạo phát, tất cả bùn đất cùng với nham thạch rơi xuống, đều bị sự bạo phát của hai luồng quang mang hồng lam kia làm cho biến mất hết, căn bản không thể tiếp cận đến thân thể của Đường Tam cùng với Thiên Nhận Tuyết.

Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm nóng cháy đã ngừng lại trên đỉnh đầu Đường Tam không đầy một thước, hoàn toàn bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích mới có thể ngăn nó lại. Đường Tam một lần nữa mặt đối mặt với Thiên Nhận Tuyết. Từ trong cặp mắt tràn đầy hồng quang của nàng, có thể thấy sát khí tràn ngập trong đó, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố đang không ngừng cắn nuốt năng lượng hộ thể của Đường Tam.

Thân thể hai người rơi xuống đáy cái lỗ trống kia, hai chân Đường Tam lúc này đã chìm sâu vào trong lớp nham thạch cứng rắn.

Thiên Sứ Thánh Kiếm từng chút từng chút một ép xuống, Hải Thần Tam Xoa Kích nặng mười vạn tám ngàn cân của Đường Tam không ngờ cũng không thể ngăn cảm được sự bạo phát của nàng lúc này, chỉ thấy thanh thần kiếm nóng cháy kia không ngừng đến gần.

Giờ khắc này, đại não Đường Tam đã trống rỗng, năng lượng do Tạc Hoàn mang lại đương nhiên giúp hắn đứng vững trước sức bạo phát của Thiên Nhận Tuyết, nhưng mà, năng lượng do Tạc Hoàn mang đến cũng rất nhanh tiêu hết. Cùng với áp lực vô cùng khổng lồ áp bách xuống, Đường Tam rõ ràng cảm giác được, thân thể chính mình đã hoàn toàn bị thần lực của Thiên Nhận Tuyết hoàn toàn tập trung, không còn có cơ hội để chạy trốn.

Ba lần đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, ba lần đại chiến, Đường Tam vẫn dùng hết tâm trí, lợi dụng tất cả các loại ưu thế để ngăn cản đối thủ. Nhưng tới thời khắc này rồi, tất cả các đòn sát thủ của hắn cũng đã xài hết, đối mặt với đối thủ toàn thân mặc thần trang như nàng, cho dù hồn lực hắn lập tức tăng lên gấp đôi cũng không còn tác dụng gì nữa. Chỉ có thể trơ mắt ra nhìn nàng dùng Thiên Sứ Thánh Kiếm không ngừng áp xuống đỉnh đầu mình.

Sẽ chết sao? Tiềm lực toàn thân của Đường Tam đều đã bộc phát ra hết, nhưng vẫn không thể ngăn cản được Thiên Sứ Thánh Kiếm đánh xuống. Hắn biết rõ, ngay khi năng lượng Tạc Hoàn do mình rót vào Hải Thần Tam Xoa Kích biến mất, như vậy, trận chiến này cũng sẽ kết thúc, dưới thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm cùng với Thái Dương Chân Hỏa như vậy, chỉ sợ chính mình một chút xương cốt cũng không còn.

Hải Thần đại nhân, ta làm ngài thất vọng rồi! Tiểu Vũ, ta không thể cùng nàng ở một chỗ nữa rồi!

Đường Tam cũng không biết, nội tâm Thiên Nhận Tuyết lúc này cũng đồng dạng gặp phải sự dày vò mãnh liệt. Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay từng bước ép xuống, mắt thấy Đường Tam sẽ chết trong tay mình, nhưng nàng lúc này, trong lòng cũng không có nửa phần hưng phấn và khoái cảm.

Cảm thụ được sự chống cự của Hải Thần Tam Xoa Kích ngày càng yếu đi, nhìn ánh mắt Đường Tam đã toát ra quang mang tuyệt vọng cùng với không cam lòng, từ nơi sâu nhất trong nội tâm nàng đang đau đớn kịch liệt. Không thể ức chế, nàng chợt nhớ lại thời điểm nàng đánh tan khảo nghiệm cuối cùng của quá trình truyền thừa Thiên Sứ Thần, thân ảnh tao nhã của Đường Tam, còn có cảnh điên cuồng hợp thể lúc ấy nữa, không ngừng lóe lên, xuất hiện trong đầu nàng. Vì vậy, năng lượng phóng thích lên thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng cũng đã yếu bớt vài phần.

Lý trí nói cho Thiên Nhận Tuyết, nàng phán đoán rất đúng, sau khi hoàn thành quá trình truyền thừa Thiên Sứ Thần thần vị, Đường Tam đã trở thành một cái sơ hở lớn nhất trong nội tâm nàng. Phải nhanh chóng đem hắn giết chết, không có người nào khác biết được bí mật này, chỉ cần mình làm cho hắn biến mất, cho dù sơ hở trong nội tâm lớn hơn đi nữa, cũng không có ai có thể lợi dụng được.

Nhưng mà, tình cảm lại nói cho nàng biết, không thể giết tên nam nhân trước mắt này, nếu giết chết hắn, như vậy, chính mình sẽ hối hận cả đời. Sự hối hận thống khổ đó sẽ vĩnh viễn ăn mòn nội tâm chính mình, làm cho mình không thể nào an bình, cho dù mình có được thực lực thần cấp, cũng vĩnh viễn sẽ không cảm thấy được hạnh phúc cùng với khoái hoạt. Chỉ khi nam nhân này còn sống, trong lòng mình mới có thể có một tia ký thác, lúc đó mới không có

thống khổ, tuy rằng việc mà hắn với mình đã làm hết thảy chỉ là ảo cảnh trong tư tưởng mà thôi, nhưng mà, dù sao hắn cũng đã là tên nam nhân đầu tiên của mình.

Sự mâu thuẫn trong tâm trí này làm cho sự phóng thích thần lực của Thiên Nhận Tuyết vào thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng cũng không có kiên quyết, nếu không với tình huống của Đường Tam lúc này, Thiên Sứ Thánh Kiếm đã sớm đánh xuống, hủy diệt hắn lâu rồi.

Bất quá, Thiên Nhận Tuyết dù sao cũng là người thông minh, mặc dù trong lòng nàng lý trí cùng với cảm tính đang đối nhau, nhưng mà lý trí vẫn chiếm thế thượng phong. Bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng, nếu mình không giết chết Đường Tam, sau này, Đường Tam nhất định sẽ trở thành một đối thủ đáng sợ nhất của mình, thậm chí là của cả Võ Hồn đế quốc. Thiên Nhận Tuyết cơ hồ có thể khẳng định, nếu để cho hắn cũng trở thành thần, ngay cả chính mình chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn hiện tại cũng đã khó chơi như vậy, thần cấp Đường Tam, chẳng phải là đã trở thành vô địch rồi hay sao?

Rốt cuộc, ánh mắt Thiên Nhận Tuyết dần dần trở nên sắc bén hơn, lý tính mạnh mẽ áp chế cảm tính trong nội tâm. Thực lực của mình toàn bộ là do gia gia cấp, làm cho Võ hồn đế quốc phát dương quang đại là di chí của gia gia, cho dù thống khổ cả đời, chính mình cũng quyết không để gia gia thất vọng.

Sát khí của Thiên Nhận Tuyết ngay cả Đường Tam cũng cảm giác được, lúc này hắn đã trừng lớn hai mắt. Thời khắc này, cho dù là hắn muốn đem võ hồn chuyển hoán thành Hạo Thiên Chuy cũng căn bản là không thể làm được, bị đối thủ toàn diện áp chế, hắn căn bản là không có nửa phần cơ hội tích lực.

Cái chết, đã đến rồi sao? Thời khắc này, sự tuyệt vọng cùng với không cam lòng trong mắt Đường Tam cũng đã dần dần biến mất, ngược lại trở nên bình tĩnh dị thường. Nếu kết quả nhất định đã là như vậy, cho dù có tuyệt vọng thì sao chứ? Bình tĩnh nhìn chăm chú vào Thiên Nhận Tuyết, quang mang màu vàng lam trên người Đường Tam từ từ rút đi, Thiên Sứ Thánh Kiếm lóng lánh quang mang kia đột nhiên mất hết những chống cự, thẳng đến đỉnh đầu Đường Tam mà chém xuống. Mà ngay trong thời khắc này, Đường Tam đột nhiên xoay tay, một lần nữa đem Hải Thần Tam Xoa Kích đâm thẳng ra ngoài, năng lượng khi nãy thu liễm trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát ra,

thanh chủ nhận đâm thẳng vào ngực Thiên Nhận Tuyết.

Cảm nhận được những gì Đường Tam làm, trong đầu Thiên Nhận Tuyết nhất thời hiện ra câu nói kia của Đường Tam: *"Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành."* Tới thời điểm này rồi, hắn cũng không có nửa phần buông bỏ tính toán, cho dù chết, cũng muốn trước khi chết quay lại phản kích mình một cái.

Hải Thần Tam Xoa Kích có lẽ lực xuyên thấu còn không bằng Quan Âm Hữu Lệ, nhưng mà, nó chính là thần khí chân chính, vết thương do thần khí tạo ra cũng không phải khôi phục dễ dàng như vậy. Bất quá Thiên Nhận Tuyết cũng căn bản không có một tia lo lắng, Đường Tam đâm ra Hải Thần Tam Xoa Kích như vậy, càng làm cho sát khí trong lòng nàng càng thêm kiên định hơn. Hải Thần Tam Xoa Kích tuy rằng là thần khí, nhưng mà, Đường Tam lúc này còn sót lại được bao nhiêu lực lượng kia chứ? Nàng đang mặc Thiên Sứ Thần Trang, căn bản là không cần phải lo một kích này có thể phá vỡ áo giáp của mình, lại càng không nói đến chuyện mình sẽ bị thương.

Nhưng mà, ngay thời điểm mắt thấy Đường Tam sắp bị hủy diệt trong tay Thiên Nhận Tuyết, một tiếng thở dài nhè nhẹ đột nhiên vang lên từ sâu bên trong linh hồn nàng. Ngay sau đó, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân mình căng thẳng, một cỗ năng lượng khổng lồ ba động trong nháy mắt dâng lên, mạnh mẽ đem thân thể Đường Tam bắn ra xa.

Không chỉ có Thiên Nhận Tuyết giật mình, ngay cả Đường Tam cũng đã ngây ngẩn cả người. Ngay trước mặt hắn cùng với Thiên Nhận Tuyết, xuất hiện một thân người cao khoảng ba thước, một thân ảnh màu vàng kim hư ảo lặng lẽ đứng đó, mà thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam lúc này cũng đã chuyển sang tay người đó.

Kim quang sáng lạn từ trên Hải Thần Tam Xoa Kích bạo phát ra, cảm giác hưng phấn không ngừng phóng thích, hiển nhiên, nằm trong tay hư ảnh màu vàng kim kia, nó một lần nữa đạt đến lực lượng chân chính của bản thân.

- Hải Thần?

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nhìn thân ảnh màu vàng kim trước mặt. Lúc này tuy rằng bọn họ còn ở sâu trong lòng đất, căn bản là không có không khí,

nhưng cũng không ảnh hưởng đến cường giả thần cấp như nàng, ngay cả Đường Tam tạm thời không hô hấp cũng không có vấn đề gì. Khoảng trống này cũng bởi vì một kích khi nãy của nàng cùng với Đường Tam bạo phát ra năng lượng phá vỡ bùn đất cùng với nham thạch tạo thành được năng lượng mạnh mẽ ép chặt lên trên, tạm thời cũng không có sụp xuống.

- Không, ngươi không phải Hải Thần, nhiều nhất cũng chẳng qua là một tia thần niệm còn sót lại của Hải Thần lưu lại trên thế giới này mà thôi.

Thiên Nhận Tuyết cười lạnh một tiếng, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay lại chậm rãi chỉ ra, sáu cánh sau lưng triển khai, từng vòng quang hoàn màu hoàng kim từ trên người nàng phóng thích ra.

Hư ảnh màu vàng kia vẫn dùng âm thanh nhàn nhạt bình thản nói:

- Không sai, đây quả thật chỉ là một cỗ ảo ảnh ý niệm mà ta lưu lại mà thôi, mỗi vị thần trước khi rời khỏi thế gian này để sẽ lưu lại một cái thần niệm. Chẳng qua, thần niệm của Thiên Sứ Chi Thần mà ngươi thừa kế bởi vì trước đây đã từng bị nhiều người điều động qua, nên đã sớm bị tiêu biến. Mà hắn, từ khi ta trở thành Hải Thần, rời khỏi thế giới này lại là người đầu tiên mà ta lựa chọn, ta nghĩ, từ nay về sau chắc cũng khó có thể tìm được người thừa kế nào xuất sắc hơn hắn nữa. Tiểu cô nương, tuy rằng hiện tại ngươi đã thành công trở thành Thiên Sứ Chi Thần, nhưng ngươi vẫn còn chưa có chân chính vận dụng được các kỹ năng của Thiên Sứ Chi Thần, huống chi, nơi này cũng không phải là địa phương thích hợp cho Thiên Sứ Chi Thần, vũ đài của ngươi là phải ở trên không trung kia.

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Thì đã sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một cỗ ý niệm lưu lại mà thôi, Đường Tam ta chắc chắn phải giết, ngươi cho rằng, ngươi có khả năng ngăn cản ta sao?

Hải Thần thản nhiên cười:

- Sao ngươi không thử xem?

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi giơ lên Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay mình, một cỗ kim quang nhu hòa nhất thời giống như một cơn sóng gợn bình thường khuếch tán ra, cũng không có công kích Thiên Nhận Tuyết, mà là hướng về phía sau lưng Hải Thần lan ra phía sau, nháy mắt dung nhập vào lớp đất đá, biến mất không thấy đâu.

- Làm Hải Thần, mọi thời khắc đều phải nhớ rõ, tùy lúc tùy chỗ mà mượn lực lượng của đại hải. Đại hải mới là thân thể chân chính của chúng ta, cũng là suối nguồn sức mạnh của chúng ta.

Những lời này hiển nhiên là Hải Thần nói cho Đường Tam nghe. Đường Tam lúc này đã có thời gian ngừng lại thở dốc, quang ảnh trên người chợt lóe, võ hồn nhanh chóng chuyển lại thành Hạo Thiên Chuy, cuối cùng cũng có được chút lực lượng tự bảo vệ mình.

Quang mang xích kim sắc lại một lần nữa dâng lên trong không trung, cơ hồ trong nháy mắt, Thiên Nhận Tuyết cũng đã phân thành chín thân ảnh, từng cái quang ảnh lần lượt chớp lên, cũng không ở cùng góc độ, sử dụng những phương thức khác nhau, sử dụng Thái Dương Chân Hỏa nóng cháy cùng với Thiên Sứ Thần lực nháy mắt đánh về phía Hải Thần.

Đường Tam mở to hai mắt ra nhìn, hư ảnh màu vàng nhạt này từng xuất hiện qua một lần. Lần đó, chính là khi hắn suýt bị Bỉ Bỉ Đông giết chết, nó đã xuất hiện ra cứu vớt sinh mệnh của mình, đồng thời cũng đã truyền cho mình ba thức đầu tiên trong Hoàng Kim Thập Tam Kích. Nhưng lúc ấy hắn cũng đã nói qua với mình, năng lượng của hắn cũng đã không còn nhiều, lần đó còn suýt nữa đem toàn bộ năng lượng tiêu hao hết.

Mà lần này, cái hắn đối mặt lại là một vị thần chân chính, hắn chỉ là một tia thần niệm do Hải Thần để lại, thật sự có thể ngăn cản công kích của Thiên Nhận Tuyết hay sao? Thời điểm này, tựa hồ Đường Tam nên quay người bỏ chạy đi, lợi dụng Hải Thần giáng lâm ngăn cản Thiên Nhận Tuyết, chính mình nên nhanh chóng chạy trốn vào trong biển rộng đi.

Nhưng mà, Đường Tam cũng không có làm như vậy, cảm tính hắn đã chiến thắng lý trí, hắn không thể như vậy mà vứt bỏ thần niệm của Hải Thần. Tuy là hiện tại có lẽ cũng chỉ là một tia thần niệm của Hải Thần mà thôi, nhưng

mà, dù sao thì hắn cũng vì cứu mình mà đến, nếu như lúc này chính mình lại bỏ đi như vậy, cho dù có thể sống sót, nhưng Đường Tam tin tưởng, hắn cũng không thể nào tự tha thứ chính mình. Huống chi hắn đã từng phát thệ, cho dù thế nào đi nữa, cũng quyết không để Hải Thần Tam Xoa Kích rời khỏi tay mình.

Cho nên, hắn cũng không có đi, chính là cầm Hạo Thiên Chuy trong tay, lẳng lặng đứng ở sau lưng Hải Thần, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào hư ảnh cao ba thước này.

Hư ảnh Hải Thần vốn là màu vàng, nhưng hiện tại hết sức hư ảo, làm cho người ta không thể thấy được bộ dáng chân thật của nó. Mà ngay khi Thiên Nhận Tuyết phát động công kích, hắn cũng động. Hải Thần Tam Xoa Kích tựa như cùng với thân thể hắn hoàn toàn hợp nhất thành một thể, hư ảnh xẹt qua giữa không trung, một đám quang hoàn màu vàng giống như từ thân thể của hắn phân ra vậy, lặng lẽ mà ra, tổng cộng có chín cái quang hoàn, vừa vặn chặn lại chín thân ảnh đang vọt tới của Thiên Nhận Tuyết.

Lần đầu tiên nhìn Hải Thần sử dụng Vô Định Phong Ba, lúc đó Đường Tam còn chưa có lĩnh hội được thần kỹ này, nhưng lần này lại bất đồng, hiện tại hắn đang tập trung tinh thần theo dõi, hắn phát hiện ra được rất nhiều kỹ xảo của Vô Định Phong Ba, càng phát hiện ra trước giờ mình đã sai lầm. Trong đó, sai lầm lớn nhất chính là, chính mình chưa có thật sự cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích hòa hợp thành một thể, có lẽ một phần bởi vì mình chưa có trở thành Hải Thần, nhưng mà, đó cũng không phải là nguyên nhân chính yếu nhất.

Từ cảm giác bên ngoài, năng lượng ba động của Thiên Nhận Tuyết đều phải mạnh hơn rất nhiều so với một tia thần niệm còn sót lại của Hải Thần. Nhưng mà, ngay khi công kích của nàng mang theo Thái Dương Chân Hỏa va chạm với Vô Định Phong Ba, chín đạo công kích kia lại trong nháy mắt tiêu biến thành hư không.

Chín đạo thân ảnh một lần nữa nhập lại làm một, trong mắt Thiên Nhận Tuyết toát ra sự kinh ngạc mãnh liệt. Nàng không có cảm giác được có bất cứ sự ngăn cản nào, nhưng mà công kích của mình lại tựa hồ như bị đối thủ dùng một loại phương thức đặc thù đem năng lượng công kích hoàn toàn giải

trừ. Cho dù là lực lượng của Thái Dương Chân Hỏa cũng vô pháp đem đối phương hủy diệt đi.

Bất quá, sau khi đón nhận một kích này của Thiên Nhận Tuyết, thân ảnh của Hải Thần lại càng trở nên hư ảo hơn, tựa hồ tùy thời đều có thể biến mất đi vậy.

Đang khi Thiên Nhận Tuyết chuẩn bị phát động công kích lần nữa, đem thân ảnh trước mắt hoàn toàn hủy diệt đi, đột nhiên, trong mắt nàng toát ra vẻ hoảng sợ.

Đường Tam cũng cảm giác được, hắn mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, hắn chứng kiến, là một mảng không gian màu lam. Tại nơi không gian hắc ám này, dù cho chỉ có thể nhờ vào quang mang từ trên người Thiên Nhận Tuyết phát ra để nhìn, hắn cũng rõ ràng thấy được mảng không gian kia hoàn toàn mang một màu xanh thẳm của biển rộng.

Đúng vậy, toàn bộ bùn đất, nham thạch sau lưng Đường Tam trong khoảng khắc đã biến thành màu sắc như vậy. Ngay sau đó, quang mang mênh mông cùng với Thủy nguyên tố khổng lồ không gì sánh kịp đã điên cuồng lao tới.

Hải Thần Tam Xoa Kích một lần nữa sáng lên, cùng với thân hình của Hải Thần, đồng thời biến thành một màu lam thuần túy, là màu lam của biển rộng. Đại kích chỉ ra, lực lượng mênh mông không gì sánh được của biển rộng đã mạnh mẽ phát ra, hướng về phía Thiên Nhận Tuyết đánh tới.

Điều mà Thiên Nhận Tuyết có thể làm, cũng chỉ là nhanh chóng úp lại sáu cánh của mình, đem thân thể hoàn toàn bảo hộ ở bên trong. Ngay sau đó, thân mình nàng đã bị luồng năng lượng màu xanh thẳm kia đẩy sâu vào bên trong lòng đất, mà tất cả chung quanh, lúc này cũng đã hoàn toàn biến thành màu lam.

Khi nãy Hải Thần giơ cao Tam Xoa Kích hướng về phía sau phát ra năng lượng cũng không phải vô ích, mà là ngài đang gọi về lực lượng của đại hải a!

Lúc trước Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết trong quá trình đuổi chạy đã

tiến đến rất gần đại hải rồi, mà Hải Thần thần niệm đúng là phát huy ra lực lượng chân chính của Hải Thần Tam Xoa Kích, gọi về năng lượng mênh mông khổng lồ khôn cùng của đại hải, ngay lập tức ngay cả thần cấp cường giả như Thiên Nhận Tuyết cũng bị hắn trực tiếp đánh văng đi mất. Tựa như lời nói trước đây của Hải Thần vậy, nơi này cũng không phải là sân khấu của nàng.

Thân ảnh càng ngày trở nên hư ảo kia chậm rãi xoay người, quang ảnh chợt lóe lên, tại trong luồng quang mang màu xanh lam, làm Đường Tam vô cùng thoải mái kia, Hải Thần đã đi đến trước mặt hắn.

Tuy rằng lúc này Đường Tam cũng không có nhìn thấy được dung mạo của Hải Thần, có thể nhìn thấy cũng chỉ là một hư ảnh nhạt đến cực điểm mà thôi, nhưng hắn lại rõ ràng cảm giác được là Hải Thần đang truyền đến sự vui mừng cùng với hiền lành.

- Ta làm ngài thất vọng rồi.

Đường Tam hổ thẹn cúi đầu.

- Không, ngươi đã làm tốt lắm. Ngay cả chính ta cũng không có nghĩ đến, người thừa kế của ta không ngờ lại xuất sắc đến như vậy. Kỳ thật, cho dù là không có tiến hành truyền thừa thần vị của ta, ta tin tưởng, có một ngày ngươi cũng nhất định có thể đột phá trăm cấp. Thiên phú của ngươi so với ta trước kia còn tốt hơn rất nhiều.

-Hiện giờ thì, thật sự là ta phải rời khỏi ngươi rồi, năng lượng của thần niệm lưu lại tại thế giới này toàn bộ đã tiêu hao hết, tương lai sau này, hết thảy cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của ngươi mà thôi. Ngươi nhớ kỹ, thành thần ly khai thế giới này, là không có cơ hội trở về, Thiên Sứ Chi Thần cũng không đáng sợ, chỉ cần ngươi có thể kế thừa được lực lượng của ta, đủ để cùng nàng đối đầu. Chẳng qua, lần này vì cứu ngươi, chỉ sợ tại thời điểm ngươi tiến hành thừa nhận truyền thừa, sẽ gặp phải nhiều khó khăn thật lớn, bất quá ta tin tưởng ngươi nhất định có thể hoàn thành. Vĩnh viễn phải nhớ kỹ, biển rộng chính là hậu thuẫn cường đại nhất của ngươi, hẹn gặp lại con trai, chúc ngươi có thể thuận lợi tiếp nhận truyền thừa.

Hải Thần vươn ngón tay ra, điểm lên dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam một cái, Đường Tam chỉ cảm thấy trong đầu một trận thanh tĩnh lại, ngay sau đó, Thủy nguyên tố mênh mông trong nháy mắt chuyển hóa thành năng lượng cực kỳ tinh thuần rót vào trong cơ thể của hắn. Tất cả những tiêu hao trước đây, thậm chí những tác dụng phụ của việc Tạc Hoàn mang đến, không ngờ do năng lượng của đại hải rót vào, hoàn toàn tiêu thất hết, cảnh vật xung quanh lúc này đã trở nên hư ảo hơn. Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng, tất cả áp lực xung quanh nhất thời không còn nữa, chung quanh đã biến thành một thế giới màu lam thuần túy.

Hư ảnh Hải Thần biến mất, Hải Thần Tam Xoa Kích lại một lần nữa biến thành màu ngăm đen, rơi trở lại trong tay Đường Tam. Nhưng mà, làm cho Đường Tam chấn động chính là, Hải Thần Chi Tâm ngay phía dưới thanh chủ nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích không ngờ cũng biến mất, Hải Thần Tam Xoa Kích trở lại thành hình dạng trống rỗng như lần đầu tiên Đường Tam nhìn thấy. Tam Xoa Kích mất đi Hải Thần Chi Tâm, tuy rằng sức nặng không thay đổi, nhưng Đường Tam cảm giác rõ ràng rằng, nó đã mất đi linh hồn, không còn cảm giác giống như hòa hợp tinh thần với hắn nữa, tựa như hắn đang nắm trong tay một thanh vũ khí bình thường vậy.

Đường Tam rốt cuộc cũng hiểu được những lời nói của Hải Thần trước khi biến mất, sự khó khăn mà mình gặp phải khi tiếp nhận truyền thừa, chỉ sợ nguyên nhân cũng bởi vì Hải Thần Chi Tâm biến mất mà gây ra. Lúc trước hắn vì cứu mình, nhất định là phóng ra toàn bộ năng lượng của Hải Thần Chi Tâm để công kích, đem tới lực lượng của đại hải, sau đó trợ giúp mình khôi phục hồn lực, chỉ sợ chính là sử dụng năng lượng do Hải Thần Chi Tâm bị nổ tung phát ra a!

Gắt gao ôm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích tại lồng ngực, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Cũng là ngươi cứu ta, nhưng ta lại không thể bảo vệ tốt cho ngươi. Đồng bọn của ta, ngươi yên tâm đi, cho dù phải trả bất cứ giá nào, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm lại linh hồn, tìm lại Hải Thần Chi Tâm đã mất kia.

o0o

Oanh, oanh, oanh… sóng biển đánh vào bờ cát, không ngừng phát ra tiếng

gầm rú đinh tai nhức óc. Biển rộng xanh lam mênh mông vô bờ, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, nhìn cảnh đẹp trước mắt, cảm thụ được hơi thở mặn mà trong biển rộng, chỉ sợ là bất luận kẻ nào cũng sẽ sinh ra cảm giác thoải mái vui vẻ.

Đáng tiếc chính là, sáu người lúc này đang đứng trên bờ biển một chút cảm giác vui vẻ cũng không có. Mỗi người bọn họ nhìn qua đều là khí thế mươi phần, từng cái hồn hoàn huyễn lệ đang quay chung quanh thân thể bọn họ. Cho dù người ít hồn hoàn nhất cũng có được bảy cái huyễn lệ, mà năm người còn lại, mỗi người đều có tám cái hồn hoàn.

Một tên hồn thánh, năm tên Hồn đấu la, ở trên bất kỳ địa phương nào của Đấu La đại lục cũng đều là một lực lượng hết sức cường đại. Nhưng lúc này trong mắt bọn họ đều biểu lộ một tia lo lắng mãnh liệt.

- Ca như thế nào còn chưa đến? Đái lão đại, để ta đi kiếm hắn đi!

Tiểu Vũ lo lắng nói.

Sáu người này không phải ai khác, chính là Sử Lai Khắc thất quái, ngoại trừ Đường Tam ra, còn lại đều có mặt ở đây. Bọn họ đi đến bờ biển đã một thời gian dài, cũng đã liên hệ với đám Ma Hồn Đại Bạch Sa, đợi đến khi Đường Tam thu đủ số hồn hoàn đến đây thì sẽ cũng nhau đến Hải Thần Đảo.

Nhưng mà, vừa mới không lâu, bọn họ đã thấy được tin tức từ phía Đường Tam phát ra, Hải Thần Tam Xoa Kích phát ra kim quang mãnh liệt, làm cho bọn họ trong lòng đều khẩn trương cả lên.

Tuy rằng bọn họ cũng đều biết, ở trên đại lục hắn là không có ai có thể đủ sức uy hiếp đến sinh mệnh Đường Tam. Nhưng mà, Đường Tam phát ra Hải Thần chi quang chính là ước định trước với bọn họ, có ý nghĩa là bọn họ cần phải tập trung toàn bộ tinh thần để phòng bị.

Càng làm bọn họ lo lắng hơn chính là, ngay sau khi Hải Thần chi quang phát ra, một tiếng nổ mạnh trước giờ chưa từng có cùng với năng lượng ba động mãnh liệt chợt truyền đến, tuy rằng khoảng cách đến đây còn khá xa, nhưng dao động kịch liệt kia, làm cho mặt đất chấn động, sóng trên mặt biển trở nên

điên cuồng đáng lên. Sử Lai Khắc Thất Quái trước giờ chưa từng cảm thụ qua cấp bậc năng lượng dao động như thế này, trong lúc nhất thời, mọi người lập tức phóng thích ra võ hồn của mình, chuẩn bị tùy thời mà tiếp ứng cho Đường Tam cũng như ứng biến mọi tình huống.

Nhưng mà, bọn họ chờ đợi suốt hơn nữa ngày, sau trận năng lượng ba động thật lớn kia, chính là mặt đất lại run rẩy thêm vài lần nữa, nhưng thủy chung cũng không có cảm nhận được khí tức của Đường Tam, càng không thấy được thân ảnh của hắn. Trong lúc nhất thời, mọi người sao có thể không lo lắng được đây?

Nóng vội nhất tự nhiên chính là Tiểu Vũ, lúc này mới lên tiếng đòi đi tìm Đường Tam.

- Không được, Tiểu Vũ, ngươi đừng có sốt ruột!

Đái Mộc Bạch bình tĩnh nói:

- Chúng ta đã hẹn trước với Đường Tam là sẽ gặp mặt tại đây mà, không nên rời đi như vậy, ta nghĩ, có thể Tiểu Tam đã gặp phải chút phiền toái nào đó, nhưng mà chúng ta phải tuyệt đối tin tưởng thực lực của hắn mới được. Nếu như lúc này ngươi đi tìm hắn, vạn nhất ngươi gặp phải nguy hiểm, hoặc là hắn đến đây, chẳng phải là chúng ta lại phải lo lắng cho ngươi sao? Hồn lực của Tiểu Tam cũng đã lên đến chín mươi ba cấp, hơn nữa hắn lại có Hải Thần Tam Xoa Kích cùng với song sinh võ hồn, cho dù là đối mặt với đỉnh phong đấu la chín mươi chín cấp cũng có thể toàn thân trở ra. Hắn nhất định là rất nhanh sẽ đến đây, ngươi cũng đừng lo lắng quá.

Trữ Vinh Vinh đi lên cầm lấy tay Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ, Đái Lão đại nói rất đúng. Chúng ta bây giờ rời đi ngược lại sẽ có vấn đề. Nếu Tam ca đến đây mà không gặp được ngươi, nhất định sẽ càng thêm sốt ruột hay sao? Chúng ta chờ một chút đi, nếu thêm một canh giờ nữa mà Tam ca còn chưa đến, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm hắn, cũng không thể để ngươi một mình mà hành động a!

Tiểu Vũ im lặng gật đầu, nhưng nàng vẫn là vô cùng sốt ruột. Nàng từng vì

Đường Tam mà tiến hành hiến tế, Đường Tam cũng đã đem hồn hoàn của mình đưa vào thân thể nàng, bởi vậy, nàng cùng với Đường Tam hiện tại có một mỗi liên hệ đặc thù. Tuy rằng những lời nói của Đái Mộc Bạch, Trữ Vinh Vinh đều rất có lý, dựa theo tình huống thông thường mà nói, Đường Tam như thế nào cũng không thể gặp phải tình huống nguy hiểm không thể thoát được. Nhưng Tiểu Vũ vẫn là cảm giác được lần này không giống như bình thường, loại cảm giác mất hết hồn vía như thế này làm cho trong lòng nàng vô cùng phiền toái cùng với tràn ngập lo lắng.

Đối với bất cứ kẻ nào mà nói, chờ đợi chính là một sự dày vò thống khổ. Một canh giờ thời gian rất nhanh đã trôi qua, Tiểu Vũ không thể kiềm chế được:

- Không được, ta muốn đi tìm hắn!

Nói xong, nàng xoay người về hướng lúc trước phát ra Hải Thần chi quang nhanh chóng phóng vút đi.

Chu Trúc Thanh tốc độ mau lẹ, vôi vàng nhảy lên giữ chặt Tiểu Vũ lại:

- Tiểu Vũ, ngươi đừng xúc động, muốn đi, chúng ta cũng cùng đi!

Đôi mắt Tiểu Vũ lúc này đã đỏ lên, nước mắt lưng tròng:

- Chúng ta nhanh đi thôi, lần này không giống những lần trước, thật sự, lần này cùng với trước kia cũng không có giống nhau. Ta có thể cảm giác được, Ca có nguy hiểm đến tính mạng. Chúng ta mau đi cứu hắn.

Đái Mộc Bạch cũng không có do dự thêm:

- Đi, chúng ta đi kiếm Tiểu Tam!

- Chờ một chút, các ngươi nhìn xem!

Đúng lúc này, Áo Tư Lạp đột nhiên hô to một tiếng, mọi người nghe âm thanh của hắn nhìn lại, chỉ thấy mặt biển khi nãy còn ba đào mãnh liệt, lúc này đột nhiên hoàn toàn im lặng lại. Tất cả sóng biển đều trong khoảnh khắc này trở nên im ắng xuống, mặt biển bóng loáng như gương, giống như một

cái hồ nước tĩnh lặng thật lớn vậy. Mà ngay khi tầm mắt bọn họ có thể nhìn ra phía xa, khoảng chừng cách bờ biển một khoảng năm trăm thước, có một lốc xoáy thật lớn đang hình thành, năng lượng mênh mông dao động, làm cho cả mặt biển đều thấm đậm một tầng quang mang màu lam chói lọi.

- Đó là…

Mọi người giật mình nhìn những biến hóa trên mặt biển.

Thời điểm này Tiểu Vũ cũng đã phóng ra ngoài:

- Đó là lực lượng của hắn, là lực lượng của Hải Thần!

Ngay khi Tiểu Vũ giống như một mỹ nhân ngư nhào vào trong biển rộng, phù một tiếng nhỏ vang lên, ngay chính giữa lốc xoáy kia, một đạo thân ảnh phóng thẳng lên cao, bay nhanh vào trong không trung, còn không phải là Đường Tam hay sao?

Chẳng qua thân thể hắn nhìn qua vô cùng chật vật, quần áo toàn thân rách nát không nói, Bát chu mâu lộ ra sau lưng hắn cũng bị gãy bể vài cây, Hải Thần Tam Xoa Kích lại ảm đạm không có chút quang mang.

- Tiểu Tam, ngươi sao lại từ trong biển đi ra?

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam trở về, tuy rằng bộ dáng hắn như vậy hiển nhiên là gặp phải cường địch, nhưng các huynh đệ đã tụ tập lại một chỗ, hắn coi như có thể yên tâm vài phần.

Đường Tam từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nhào xuống biển, trước mặt Tiểu Vũ, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, trầm giọng nói:

- Lúc này không có thời gian giải thích, đi mau, theo ta xuống biển đi!

Vừa nói, lam quang từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán hắn chợt lóe lên, Hãn Hải Hộ Thân Tráo nhanh chóng phóng thích ra, đem thân thể sáu người bao phủ bên trong, hồn lực phát ra, dắt thân thể sáu người đi vào trong lòng biển.

Tuy rằng mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ lâu rồi cũng không có thấy qua thần sắc Đường Tam trở nên ngưng trọng lại như thế, ai cũng không có hỏi thêm gì, vội vàng theo Đường Tam phóng nhanh vào trong biển.

Mới vừa vào đến trong biển rộng, Đường Tam phóng tầm mắt ra xa xa, đã rất nhanh thấy được hảo bằng hữu của bọn họ, đúng là đám tộc nhân của Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch. Tổng cộng có bảy con Ma Hồn Đại Bạch Sa cường tráng đang rẽ sóng phóng nhanh về phía bọn họ, hiển nhiên bọn chúng cũng cảm nhận được ba động của Hải Thần thần lực. Chứng kiến được bọn họ, Đường Tam không khỏi vui mừng quá đổi, vội vàng khống chế Hãn Hải Hộ Thân Tráo làm bọn họ hiện nguyên hình, sử dụng tinh thần lực hướng về phía đám Ma Hồn Đại Bạch Sa truyền đạt mệnh lệnh.

Ma Hồn Đại Bạch Sa chính là một trong những bá chủ trong biển, trí tuệ cực cao, được Tiểu Bạch phái đến đều là có tu vi trên ba vạn năm, lập tức hiểu được ý tứ của Đường Tam, bảy con Ma Hồn Đại Bạch Sa đồng thời bơi nhanh đến phía dưới của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, dưới sự khống chế của Đường Tam, đem Hãn Hải Hộ Thân Tráo để lên trên thân thể bọn chúng, sau đó đồng thời gia tốc, nhất thời bơi nhanh xuống sâu trong lòng biển.

Đường Tam phát hiện, Hải Thần rót năng lượng vào cơ thể của hắn, không chỉ là giúp hắn khôi phục lực lượng, đồng thời cũng làm cho khả năng khống chế Hải Thần chi quang, cùng với khả năng khống chế các kỹ năng của Hải Thần đồng thời tăng lên rất nhiều. Nếu là trước kia, hắn mang theo sáu tên đồng bọn, tuyệt đối không thể đem Hãn Hải Hộ Thân Tráo khống chế thần diệu như vậy, nhưng bất luận nói thế nào, lúc này bọn họ rốt cuộc cũng tạm thời an toàn.

Trên mặt đất sử dụng Hãn Hải Hộ Thân Tráo cùng với sử dụng trong lòng biển là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tại bên trong đại hải, kỹ năng đến từ chính Hải Thần này có thể nói là hoàn toàn hòa hợp với đại hải thành một thể, mượn dùng lực lượng của biển cả để che dấu hơi thở của bản thân. Lúc trước Đường Tam cũng không có hoàn toàn phát huy ra toàn bộ tác dụng của nó, chỉ có thể nương theo Hãn Hải Hộ Thân Tráo mang theo Sử Lai Khắc thất quái nhích từng bước lên Hải Thần đảo, lúc này thực lực của hắn cũng tăng

lên không biết bao nhiêu lần. Người thừa kế Hải Thần tiến vào trong biển, cho dù là Thiên Nhận Tuyết cũng không có biện pháp gì.

Ngay sau khi bảy người Đường Tam tiến vào trong biển rộng khoảng không đầy một phút thời gian, một thân ảnh màu vàng đã từ trên trời giáng xuống, ngừng lại trên bờ. Thiên Nhận Tuyết, toàn thân bao phủ trong Thiên Sứ Thần Trang, sắc mặt đã cực kỳ khó coi.

Một kích kia của Hải Thần cũng không có hoàn toàn xúc phạm đến nàng, tựa như nàng nói như vậy, cái kia dù sao cũng là một tia thần niệm của Hải Thần, cũng không phải là lực lượng chân chính của Hải Thần. Nhưng mà, lực lượng kia tuy là không thể xúc phạm đến nàng, nhưng lại đem nàng đánh văng ra hơn cả vạn thước, đồng thời, tia thần niệm mà nàng cài trên người Đường Tam lúc này cũng đã bị mạnh mẽ cắt đứt. Khi nãy nàng thật vất vả mới phát hiện được khí tức của Đường Tam, vội bay đến đây, nhưng đến bây giờ, khí tức của Đường Tam cũng lại một lần nữa biến mất.

------oOo------

Chương 484: Mục tiêu : Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: DuyNguyen84 (A Du)

Người biên: Hạo Thiên

Sắc mặt Thiên Nhận Tuyết trầm hẳn lại, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, đuổi giết Đường Tam không ngờ lại khó khăn đến mức này. Nếu nói rằng lúc còn trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nàng cũng không có xuất ra toàn lực, như vậy lúc này đây, nàng cũng đã đem toàn bộ thần cấp thực lực xuất hết ra, thậm chí ngay cả kỹ năng của Thiên Sứ Thần Trang cũng đã dùng đến, lại vẫn như trước không thể giết chết được Đường Tam.

Bất quá, Thiên Nhận Tuyết cũng cảm nhận được rõ ràng, Hải Thần Tam Xoa Kích sau khi ngăn cản một kích của mình, linh tính trên nó cũng đã tiêu thất,

Hải Thần thần niệm kia có thể tạm thời phóng xuất ra lực lượng của Hải Thần cũng tuyệt đối không phải không có trả giá gì. Dưới tình huống như vậy, hắn tuyệt đối không thể đón nhận thêm một lần công kích nữa của mình.

Nhưng mà, nhìn vào đại hải mênh mông trước mắt này, Thiên Nhận Tuyết lại cảm giác được toàn thân vô lực. Lực lượng của thần cũng có giới hạn, đúng như những gì lúc trước Đường Tam đã nói, trên Đấu La Đại Lục, thần có nghĩa là con người đạt đến một mức độ thực lực nhất định, hoặc nói chính xác hơn là, hồn sư nhân loại cường đại nhất, đột phá trăm cấp hồn lực, đạt đến cảnh giới thần cấp.

Thiên Nhận Tuyết ở trong môi trường không phải thuộc lĩnh vực của mình, cho dù nàng có thực lực thần cấp, cũng không phải là không gì không làm được. Ít nhất, thần niệm của nàng một khi tiến vào trong biển rộng, sẽ chịu sự cản trở rất lớn, càng chui sâu xuống biển, trở ngại cũng càng ngày càng lớn, không thể linh mẫn bằng trong môi trường không khí. Nàng biết rõ, với năng lực được Hải Thần chiếu cố của Đường Tam, muốn truy tìm tông tích của hắn không khác gì tìm đường lên trời.

Thở sâu một hơi, ổn định lại tâm tình của mình, hồi tưởng lại tình huống trận chiến trong lòng đất khi nãy, Thiên Nhận Tuyết không khỏi âm thầm thở dài. Tên thần niệm Hải Thần kia nói không sai, chính mình tuy rằng trở thành Thiên Sứ Chi Thần, nhưng dù sao cũng không phải là từng bước tu luyện đến thần cấp, trong đó, có rất nhiều quá trình đều là nhờ gia gia trợ giúp mà đơn giản hóa đi. Tinh thần của Thiên Sứ Chi Thần mình hoàn toàn lãnh ngộ, nhưng toàn bộ năng lực của Thiên Sứ Chi Thần chính mình lại còn chưa có hoàn toàn nắm giữ. Nếu không mà nói, lúc thi triển kỹ năng công kích như thế nào lại mất nhiều thời gian cùng với trì trệ như thế, làm cho Đường Tam có thể thừa cơ hội mà trốn mất.

Nhìn vào biển rộng mênh mông, tâm tình Thiên Nhận Tuyết dần dần bình tĩnh lại, nàng cũng giống như Đường Tam, đều là nhất thế thiên tài, chính trong mấy ngày này bị Đường Tam dùng đủ loại kỹ xảo chạy trốn mất làm ảnh hưởng đến tâm tính, trước mắt thấy không còn cơ hội để đuổi theo giết Đường Tam nữa, ngược lại trong lòng nàng càng bình tĩnh hơn. Nàng rất rõ ràng, nếu mình chính vì không thể đuổi giết được Đường Tam mà gây ra cảm giác thất bại chán chường, chỉ sợ tu vi bản thân cũng bị ảnh hưởng lớn.

Tâm tình dần dần bình tĩnh lại, thần niệm Thiên Sứ Chi Thần chậm rãi xoay quanh thân thể Thiên Nhận Tuyết, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Thiên Sứ Thần Trang nở rộ quang mang huyễn lệ, lóa mắt.

- Đường Tam, nếu ngươi đã bắt đầu đi trên con đường truyền thừa Hải Thần, như vậy, ta tin tưởng với sự thông minh tài trí của ngươi, nhất định có thể thành tựu Hải Thần. Trước đây ta hi vọng trước khi ngươi thành công, có thể đem ngươi hoàn toàn hủy diệt, nhưng do nội tâm của ta vẫn không thể vượt qua chướng ngại, do ngươi gây ra cho ta rung động hủy diệt. Nhưng bây giờ thì không, ta ở nơi này chờ ngươi, chờ xem đến khi người trở thành Hải Thần thì sao? Sau khi ngươi thành Hải Thần, chúng ta sẽ đấu lại một trận đường hoàng xem thế nào. Để xem là Hải Thần ngươi lợi hại, hay là Thiên Sứ Chi Thần ta càng cường đại hơn. Đường Tam, ta chờ ngươi!

Quang mang kim sắc cùng với thanh âm của Thiên Nhận Tuyết rót vào trong nước biển, tuy rằng nàng không thể dùng thần niệm để phát hiện ra Đường Tam dưới sự bảo hộ của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, nhưng lúc này nàng phát ra âm thanh, bằng vào thần niệm cường đại đem âm thanh ba động của mình truyền vào trong nước biển, không ngờ có thể truyền ra ngoài ngàn dặm, chỉ cần Đường Tam không có ra khỏi phạm vi này, hắn tự nhiên có thể nghe được thanh âm của nàng.

Nói xong những lời này, Thiên Nhận Tuyết chậm rãi ngồi khoanh chân xuống bờ cát, trong đôi mắt không có nửa phần kích động, lo lắng hay bất cứ cảm xúc gì. Trên mặt nàng hết thảy đều bình thản, giống như nàng sau khi thành thần, vừa mới nhìn thấy bộ dáng Đường Tam lần đầu, hơn nữa so với lúc đó càng muốn bình tĩnh hơn. Bình tĩnh cũng không phải chỉ có tâm trí nàng, mà còn có linh hồn của nàng.

Chủ động từ bỏ việc đuổi giết Đường Tam, dùng lời nói của mình để tự trấn an mình, đợi chờ Đường Tam trở thành Hải Thần chân chính. Nàng đã thành công trừ bỏ cảm giác thất bại trong nội tâm, đồng thời cũng dâng lên trong lòng niềm tin vĩnh viễn không chịu thua. Đem suy nghĩ của một hồn sư nhân loại bình thường rốt cuộc tăng lên đến cấp độ thần cấp. Thiên Sứ thần lực trở nên quán thông, không còn nửa phần trì trệ. Có thể nói, nếu như lúc trước Đường Tam đối mặt chính là Thiên Nhận Tuyết ở trạng thái như hiện tại, hắn

căn bản không có may mắn trốn thoát. Thiên Nhận Tuyết cũng có thể nói là nhờ sự trợ giúp của Đường Tam, chân chính đi vào thế giới thần cấp, triệt để hoàn toàn trở thành Thiên Sứ Chi Thần.

Nàng quyết định ở chỗ này chờ Đường Tam, mà không phải trở lại chiến trường bên kia của Võ Hồn Đế Quốc, có thể đem sự quan trọng của chiến trường vứt đi, đầy đủ biểu hiện ra cảnh giới tự thân của nàng.

Ở tại nơi này, nàng phải làm chính là bình tĩnh lại, một phen đem tất cả các đạo lý sau khi mình trở thành thần hoàn toàn thông thạo hết, đem thực lực thần cấp hoàn toàn nắm rõ.

o0o

Bên trong đại hải, đám Ma Hồn Đại Bạch Sa đang lao nhanh về phía trước đột ngột ngừng lại một chút. Nước biển tuy rằng bị luồng sóng kim sắc kia làm chấn động một chút thôi, nhưng trong nháy mắt này. Trong phạm vi ngàn dặm, trong đầu tất cả các sinh vật đều lâm vào một khoảng trống rỗng ngắn ngủi, một âm thanh vang vọng nhất thời truyền thẳng vào trong óc bọn chúng.

Âm thanh này, đám Sử Lai Khắc Thất quái, đang ở trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo, tự nhiên cũng nghe rõ. Ngoại trừ Đường Tam ra, sáu người khác đều không khỏi nhất thời biến sắc, hoảng sợ nhìn về phía Đường Tam, trong mắt tràn ngập thần sắc không dám tin.

Phải biết rằng, mọi người ở trong này, thực lực yếu nhất là Tiểu Vũ cũng có thực lực cấp bậc hồn thánh, cũng là hồn thú Mười Vạn Năm tu luyện thành, hiểu biết uyên bác, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến ai lại có thể đủ khả năng truyền âm thanh thông qua nước biển. Hơn nữa, chấn động trong nháy mắt kia thậm chí làm cho linh hồn của bọn hắn cũng muốn lâm vào run rẩy. Giờ khắc này, bọn họ mới rốt cuộc hiểu được vì sao lúc trước Đường Tam lại chật vật như vậy. Hơn nữa hắn còn lo lắng như thế mà dắt bọn họ nhanh chóng chui vào trong biển. Chủ nhân của thanh âm này, đến tột cùng là cường giả cấp bậc nào đây?

Lúc này, nhờ đám Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn lực phóng đi, chỉ trong một

khoảng thời gian ngắn, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đã được bọn chúng chở ra hơn mười dặm. Bằng vào khả năng phòng hộ của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, hơn nữa được nước biển che dấu, Đường Tam có thể khẳng định, dù cho Thiên Nhận Tuyết có khả năng thông thiên triệt địa đi nữa, muốn tìm được mình cũng là không có khả năng, tâm tình hắn rốt cuộc cũng có thể thả lỏng vài phần. Bất quá, khi hắn chứng kiến cái lỗ trống rỗng của Hải Thần Tam Xoa Kích mất đi Hải Thần Chi Tâm, hắn cũng không khỏi phải nhíu chặt mày lại.

Mã Hồng Tuấn chợt muốn mở miệng hỏi, nhưng bị Đái Mộc Bạch liếc mắt ngăn lại, Mã Hồng Tuấn lập tức tỉnh ngộ lại. Bọn họ ai cũng không có hỏi Đường Tam, nhiều năm làm huynh đệ với nhau, bọn họ đương nhiên hiểu rõ, nếu Đường Tam muốn nói ra, nhất định hắn sẽ nói, sốt ruột cũng vô dụng.

Tiểu Vũ đứng bên cạnh Đường Tam, nàng quan sát vốn tinh tế, rõ ràng nhìn được, tay phải cầm Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam đã biến thành một mảnh tái nhợt, khớp xương nhô lên, hiển nhiên là đã dùng sức quá độ. Âm thanh này truyền đến rõ ràng là làm cho hắn bị kích thích rất mạnh.

Tiểu Vũ yên lặng đưa bàn tay nhỏ bé của nàng cầm lấy bàn tay to lớn của Đường Tam. Cảm nhận được bàn tay ôn nhu của Tiểu Vũ, Đường Tam quay đầu nhìn nàng, thở dài một tiếng, nói:

-Mấy ngày hôm nay, ta có cảm giác là sẽ không thể gặp lại các ngươi nữa. Cho dù là hôm nay, nếu không nhờ may mắn một chút, chỉ sợ là ngay cả thân thể của ta, các ngươi cũng không thể nhìn thấy nữa.

Đường Tam rốt cuộc mở miệng, mọi người cũng nhịn không được hỏi. Đái Mộc Bạch nhíu mày:

-Chính là do chủ nhân của thanh âm này sao? Nàng làm như thế nào được? Vì sao mà thanh âm này có thể thông qua đại hải truyền đến? Chẳng lẽ nói, thực lực của nàng còn cao hơn Bỉ Bỉ Đông hay sao? Có thể sánh ngang Bỉ Bỉ Đông hắn là đạt đến 98, 99 cấp đi. Mạnh hơn cả Bỉ Bỉ Đông, nhiều nhất cũng chỉ có thể có thêm một võ hồn nữa. Đừng nói là không có khả năng xuất hiện một địch nhân có ba cái võ hồn, mà cho dù là thật sự có như vậy, với thực lực hiện tại của ngươi, cộng thêm Hải Thần Tam Xoa Kích, cũng không thể ngay

cả chạy đi mà còn chật vật như thế mới đúng!

Đường Tam cười khổ một tiếng, hắn nhận thức được, đám đồng bọn mình như thế nào cũng không nghĩ đến phương diện kia, bọn họ mặc dù đang dự đoán thực lực của Thiên Nhận Tuyết, nhưng như thế nào cũng không dám đoán Thiên Nhận Tuyết đến tột cùng là đạt đến cấp bậc kia.

- Người kia các ngươi đều biết. Lần trước, tại hoàng cung Thiên Đấu đế quốc, nàng suýt chút nữa đã khống chế thành công hoàng thất đế quốc, thậm chí là cả đế quốc. Phụ thân của nàng chính là tiền nhiệm giáo hoàng, kẻ mà bị cha ta đánh bị thương nặng đến chết, gia gia của nàng, chính là đương kim Võ Hồn điện Đại cung phụng, đỉnh phong đấu la Thiên Đạo Lưu.

Áo Tư Tạp nói:

- Ngươi nói chính là Thiên Nhận Tuyết? Chỉ bằng nàng ta mà cũng có thể đem ngươi đuổi giết thành như vậy? Phải chăng là nàng cùng gia gia nàng đều đến đây?"

Nếu là Thiên Đạo Lưu đuổi giết Đường Tam, bọn họ còn có thể hiểu được.

Đường Tam yên lặng lắc lắc đầu:

- Nếu là Thiên Đạo Lưu mà nói, ta ít nhất có ba thành nắm chắc tự bảo vệ mình, có bảy thành nắm chắc có thể thuận lợi chạy trốn. Nhưng mà, đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, ta lại một thành nắm chắc cũng không có. Lần này hoàn toàn dựa vào liều mạng mở đường máu, hơn nữa dùng hết tất cả các kỹ năng, còn có phần lớn vận khí, mới có thể gặp lại các ngươi. Bởi vì hiện tại, Thiên Nhận Tuyết đã không phải là người nữa!

Mã Hồng Tuấn nói theo bản năng:

- Không phải người? Không phải người vậy là cái gì? Chẳng lẽ nàng cũng là Mười Vạn Năm hồn thú hóa thân?

Mã Hồng Tuấn phản ứng chậm, cũng không có đại biểu cho những người khác cũng hiểu được. Trong đó, thông minh nhất là Áo Tư Tạp đã há hốc

miệng, Trữ Vinh Vinh thì đưa tay bịt kín miệng mình, không để mình kinh hô thành tiếng. Tiểu Vũ vốn là đang ôn nhu cầm lấy bàn tay Đường Tam, đã chuyển thành ôm chặt cánh tay hắn, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, giống như là sợ sẽ lập tức mất đi Đường Tam ngay vậy.

Đái Mộc Bạch là người có tâm tính ổn định nhất, nhưng cũng không nhịn nổi hét lên:

- Ngươi, ngươi ý muốn nói…

Đường Tam gật gật đầu:

- Đúng vậy, nàng đã trở thành thần, sáu cánh Thiên Sứ Chi Thần. Nếu ta đoán không sai, Thần vị của Thiên Sứ Chi Thần trước giờ vẫn là để lại tại Trưởng lão điện của Võ Hồn điện, hoặc là tại Đấu La điện của các Cung phụng. Thiên Nhận Tuyết hắn là được sự giúp đỡ của Thiên Đạo Lưu, tiến hành truyền thừa thần vị của Thiên Sứ Chi Thần. Mấy năm nay chúng ta vốn là luôn luôn cố gắng, nhưng Võ Hồn Điện cũng không có nhàn rỗi a! Quả nhiên không hổ là tổ chức nắm hồn sư giới lâu năm như vậy, bọn họ không ngờ thật sự có khả năng bồi dưỡng ra một cường giả thần cấp.

Mã Hồng Tuấn há to miệng, ngơ ngác nói:

- Điều này, cái này là không có khả năng chứ, chỉ mới có vài năm thôi mà, Thiên Nhận Tuyết kia làm sao lại có thể…

Áo Tư Tạp vẻ mặt đau khổ nói:

- Không có gì là không có khả năng, nhìn Tiểu Tam sẽ biết, tài năng của Tiểu Tam chỉ ngắn ngủi trong thời gian vài năm, đã từ trên dưới sáu mươi cấp có thể tăng lên đến hiện tại trên chín mươi cấp. Võ Hồn điện nội lực so với chúng ta còn thâm hậu hơn nhiều, vì cái gì mà không thể nuôi dưỡng ra một gã thần cấp cường giả cơ chứ? Chính là, nếu thần cấp cường giả của bọn họ có thể xuất hiện muộn đi mấy tháng thì tốt rồi.

Trữ Vinh Vinh nói:

- Tam ca, tình huống ngươi cùng Thiên Nhận Tuyết giao thủ như thế nào? Ngươi…

Đường Tam cười ha hả:

- Ngươi là muốn nói, vì sao ta có thể từ trong tay một vị thần đuổi giết, có thể còn sống trốn ra chứ gì. Thẳng thắn mà nói, lần này là nhờ vận khí chiếm ít nhất cũng hơn năm thành rồi, sự cố gắng của ta không tới năm thành. Ta sở dĩ nói là vận khí chiếm hơn phân nửa, là bởi vì khi ta đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, nàng hẳn là vừa mới hoàn thành quá trình truyền thừa, đạt được thần vị, đối với lực lượng thần cấp còn chưa hoàn toàn nắm vững. Hơn nữa nàng có thể bởi vì một trận chiến lúc trước tại Thiên Đấu Thành đấu một trận với ta, làm phát sinh một bóng mờ trong tâm lý. Trong lúc chiến đấu bị ta lợi dụng nói ra, nên khi công kích cũng không có sử dụng hết toàn lực, mới để ta thành công lợi dụng cơ hội, trốn ra khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Thêm một lần vận khí nữa, chính là nhờ Hải Thần trợ giúp, nếu không có thể nói, ta không có khả năng gặp lại các ngươi, lực lượng thần cấp, không phải phạm trù nhân loại có khả năng tưởng tượng. Các ngươi biết không, Thiên Nhận Tuyết không ngờ có thể dùng đến Thái Dương thần lực để phát động công kích ta, chỉ riêng điểm này, cơ hồ có thể làm cho lực lượng của nàng thành vô cùng vô tận. Ta tự nhận là đã xây dựng cho mình một cục diện vô cùng có lợi, nhưng vẫn là trong hiểm tử mà đào thoát, cho dù còn sống, cũng phải trả một cái giá lớn, là làm cho Hải Thần Chi Tâm bị hủy.

Nghe được mấy lời này, tất cả mọi người đều có chút thất thần, dù sao, bọn họ tuy rằng nhờ Đường Tam nhận được sự chấp nhận của Hải Thần, hơn nữa cũng đã tiếp nhận khảo hạch của Hải Thần, đối với Thần đều có chút nhận thức. Nhưng mà, bọn họ dù sao cũng chưa có bao giờ chân chính gặp qua Thần, cũng càng không thể tưởng tượng nổi lực lượng của Thần đến tột cùng có thể đạt đến cấp độ gì.

Nhưng mà, bọn họ cũng biết rất rõ ràng thực lực của Đường Tam, từ lúc phản hồi Hải Thần đảo đến nay, Đường Tam chỉ dựa vào thực lực cường đại của mình mà nhiều lần đánh bại cường địch. Từ việc đạt được sự chấp nhận của Hạo Thiên Tông, đến trên chiến trường ngăn cơn sóng dữ, thêm nữa, mấy lần đánh bại hoặc là phá tan kế hoạch của nữ hoàng Võ Hồn đế quốc Bỉ Bỉ Đông, có thể nói là đã thể hiện hoàn mỹ sự thiên tài cùng thực lực cường

hãn. Cho dù là đứng giữa trăm vạn hùng binh trên chiến trường, hắn cũng có thể trở thành một phe cường đại lực lượng tương đương. Có thể nói, nếu không có Đường Tam, Thiên Đấu đế quốc quyết không có thể đạt được kết quả huy hoàng như vậy. Nhưng mà, lúc này Đường Tam nhắc đến thần cấp Thiên Nhận Tuyết, trên mặt lại toát ra thần sắc bất đắc dĩ cùng với may mắn, bởi vậy có thể thấy được, hắn gặp phải nguy cơ đến mức nào. Thần cấp cường giả xuất hiện, không thể nghi ngờ là làm hỏng hết kế hoạch của mọi người.

Bên trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo chợt im lặng hết lại, Đường Tam nhìn biến hóa thần sắc trên mặt mọi người, hắn hiểu được, tương tự như lúc mình gặp được Thiên Nhận Tuyết vậy, lòng tin của mọi người đều đã bị đả kích nặng nề, hơn nữa, thần cấp cường giả xuất hiện, cũng làm cho bọn hắn có cảm giác bất an.

Đường Tam cũng không có khuyên bảo đồng bọn, hắn bắt đầu bình tĩnh tường thuật lại:

- Mọi sự phải bắt đầu nói từ khi ta tới Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, bắt đầu tiến hành gia tăng hồn hoàn cho Hạo Thiên chuy…

Đường Tam bắt đầu kể lại toàn bộ quá trình mà mình đã trải qua, trong quá trình tường thuật, hắn nói vô cùng cẩn thận, không có bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cho dù là quá trình chiến đấu với đám hồn thú. Nhất là trận chiến với con Ám Ma Tà Thần hổ lại càng tường thuật chi tiết, giảng giải toàn diện không bỏ sót phần nào. Thậm chí ngay cả những gì mình lĩnh hội được trong tu luyện, cùng với những cảm nhận đối với Đại Tu Di Chuy và hồn kỹ phóng xuất liên tiếp, cũng không hề giữ lại, toàn bộ nói ra hết.

Bắt đầu từ khi liệp sát đầu hồn thú đầu tiên, dần dần đã nói đến lúc hắn gần như điên cuồng đồng thời hấp tu hồn hoàn ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng.

- Ngay khi ta vừa hoàn thành quá trình hấp thu, làm cho Hạo Thiên Chuy có được tám cái hồn hoàn, thậm chí còn chưa kịp nhìn đến hay cảm thụ qua hiệu quả hồn hoàn mới của mình, ta đã nhìn thấy Thiên Nhận Tuyết. Chính ngay trong nháy mắt đó, ta đã cảm giác được không ổn, bởi vì khi đã tăng lên đến chín mươi lăm cấp, tinh thần lực lại có sự gia tăng, lại không cảm giác được

sự tồn tại của nàng. Cho dù là Lam Ngân Hoàng của ta có thể liên hệ với Lam Ngân Thảo, cũng không thể cho ta biết nàng đến như thế nào. Thời điểm đó, ta mặc dù trong lòng không muốn tin, nhưng cũng đã có chút dự đoán được…

Nói xong quá trình liệp sát hồn thú của mình, đoạn mấu chốt cũng đã đến. Theo lời tường thuật của Đường Tam, tinh thần đám đồng bọn đều bị lời nói của hắn hấp dẫn, toàn bộ ánh mắt đều tập trung hết trên người Đường Tam. Nhất là lúc hắn kể đến khúc chính mình suýt nữa bị Ám Ma Tà Thần Hổ dùng kế hãm hại, tất cả mọi người đều không khỏi lắp bắp kinh hãi, sau đó lại nghe đến lúc Đường Tam đồng thời chiến thắng ba con Thiên Quân Nghĩ Hoàng, bọn họ lại tràn ngập cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Cảm giác suy sụp cùng với bất an khi nãy, cũng đã bị câu chuyện của Đường Tam dần dần đẩy lùi.

Đường Tam đem quá trình ba lần chiến đấu của mình cùng với Thiên Nhận Tuyết, giảng giải càng thêm cẩn thận, chẳng những giảng thuật lại toàn bộ quá trình chiến đấu, đồng thời cũng đem những biến hóa tâm lý của mình lúc đó, cùng với những dự đoán của mình về biến hóa tâm lý của Thiên Nhận Tuyết nói ra, lại nói rõ tác dụng quan trọng của những phương thức ứng phó của mình khi đó. Thông qua sự vận dụng ngôn ngữ xảo diệu khi giảng thuật, quá trình tự thuật của Đường Tam tuy rằng cùng với tình huống chân thật cũng không có gì khác biệt lắm, nhưng lại làm cho mọi người có thể cảm giác được, thực lực tuyệt đối cũng không đại biểu cho tất cả, mà trí tuệ cũng vô cùng quan trọng. Đối mặt với thần cấp cường giả như vậy, Đường Tam cuối cùng cũng trốn thoát, đang đứng trước mặt bọn họ.

-…, nếu như ta cũng có thực lực thần cấp như vậy, đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, ta có một trăm phần trăm nắm chắc là có thể chiến thắng nàng. Đúng vậy, hồn lực của ta tăng lên với tốc độ tuyệt không chậm hơn nàng chút nào, thậm chí còn nhanh hơn nàng một chút. Nhưng mà, tình huống của ta với nàng không giống nhau. Nếu ta đoán không lầm, nàng nhất định cũng đã trải qua một loại khảo hạch tương tự như Hải Thần cửu khảo để tiến hành truyền thừa thần vị. Nhưng mà, người dẫn đường cho khảo hạch của nàng, chính là gia gia của nàng, Thiên Đạo Lưu. Thiên Đạo Lưu nhất định đối với Thiên Nhận Tuyết sẽ không giống như là Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây tiền bối đối với ta như vậy. Hắn đối với Thiên Nhận Tuyết nhất định là trợ giúp hết mình,

giúp nàng thật nhanh vượt qua các cửa ải khó khăn, mà chúng ta, lại thủy chung đều dựa vào thực lực của mình để hoàn thành.

- Đồng thời, tại thời điểm Thiên Nhận Tuyết tăng thực lực đến đỉnh phong, chỉ sợ Thiên Đạo Lưu cũng có tác dụng cực kỳ trọng yếu. Bởi vậy, quá trình toàn bộ tăng lên thần cấp của nàng cũng không chắc chắn, tuy rằng thành thần, nhưng cũng không phải là thần hoàn mỹ. Nếu không, tâm hồn nàng cũng sẽ không xuất hiện sơ hở để ta bắt được. Đương nhiên, tại thời điểm Thiên Đạo Lưu bồi dưỡng cho nàng, hắn cũng nghĩ đến điểm này. Nhưng hắn đồng dạng cũng biết, thế giới chúng ta vốn không có thần, chỉ cần đem cháu gái hắn bồi dưỡng thành thần cấp, cho dù không phải là thần cường đại nhất, nhưng cũng là tồn tại vô địch. Cho nên, hắn mới dùng tốc độ nhanh nhất để bồi dưỡng Thiên Nhận Tuyết, mà Thiên Nhận Tuyết cũng không có làm hắn thất vọng, rốt cuộc cũng đột phá được giới hạn cuối cùng.

Nói tới đây, Đường Tam tạm ngừng lại một chút, ánh mắt đảo qua khuôn mặt từng người, thời khắc này, từ trên người hắn chợt bộc phát ra một cỗ cường đại tin tưởng không gì sánh kịp, cho dù là đám Ma Hồn Đại Bạch Sa bên ngoài Hãn Hải Hộ Thân Tráo cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

- Nhưng mà, chúng ta không giống như vậy. Mộc Bạch, Tiểu Áo, Vinh Vinh, Mập mạp, Trúc Thanh, Tiểu Vũ. Chúng ta bảy người một thể, cùng nhau trải qua Hải Thần khảo hạch, chúng ta là từng bước từng bước sử dụng lực lượng bản thân, thông qua cửu tử nhất sinh mới đạt được thực lực như hôm nay. Đúng vậy, hồn lực của ta đúng là tăng lên rất nhanh, nhưng các ngươi phải hiểu được là, tốc độ tăng hồn lực của ta cùng với võ hồn bản thân có quan hệ rất lớn. Có lẽ Hạo Thiên Chuy của ta cùng với Lam Ngân Hoàng bất cứ cái nào phẩm chất cũng phải thua võ hồn sáu cánh Thiên Sứ một chút, nhưng ta lại là người có được Song sinh võ hồn. Tại phương diện này, ngay cả Bỉ Bỉ Đông cũng không thể so sánh được với ta. Nàng ta tuy cũng là song sinh võ hồn, nhưng cả hai võ hồn của nàng lại cùng là một loại sinh vật mà thôi, đều là lấy nhện làm cơ sở. Nhưng ta lại không phải, hai cái võ hồn của ta có thể nói là khác hẳn, đều do di truyền của cha mẹ ta làm cho nó đồng thời xuất hiện trên cơ thể ta. Mà nếu ta có thể đem chúng nó tu luyện lên đến đỉnh cao, có thể chứng minh là ta mạnh hơn Bỉ Bỉ Đông, căn bản lại càng vững chắc hơn Thiên Nhận Tuyết rất nhiều. Bởi vậy chỉ cần ta có thể trở thành Hải Thần, cho dù là Thiên Nhận Tuyết có thể đem toàn bộ năng lực của Thiên Sứ

Chi Thần hoàn toàn thấu hiểu đi nữa, ta cũng tuyệt đối có lòng tin nắm chắc chiến thắng nàng.

Nghe âm thanh dõng dạc của Đường Tam, cảm thu được mị lực kinh người trước giờ chưa từng thấy qua cùng với khí phách không gì sánh kịp của hắn, mọi người giống như thấy được sự kết hợp của trí tuệ tràn ngập của Đại Sư cùng với sự cường hãn cuồng ngạo của Đường Hạo. Mà trên thực tế, bọn họ là sư phụ cùng với phụ thân của Đường Tam, đúng là đã đem hết tất cả những gì xuất sắc nhất của mình truyền thừa hết cho Đường Tam.

- Chúng ta tin tưởng ngươi, Tiểu Tam!

Đái Mộc Bạch dùng sức nắm chặt bàn tay:

- Ngươi nói rất đúng, thần cấp cường giả thì như thế nào? Chúng ta đồng dạng cũng có thể thành công trở thành thần cấp cường giả cơ mà. Chỉ cần ngươi trở thành Hải Thần, cho dù là Thiên Sứ Chi Thần có lợi hại hơn nữa thì cũng có sao? Hơn nữa, nàng cho dù cường đại hơn, nhưng bất quá cũng chỉ có một người, mà ngươi lại không giống vậy, ngươi còn có bọn ta. Chúng ta vĩnh viễn đều ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi chống địch. Kế hoạch của chúng ta sẽ không thay đổi, Hải Thần đảo vẫn là mục tiêu duy nhất của chúng ta.

Đường Tam kiên định gật đầu, cũng đồng thời đem Hải Thần Tam Xoa Kích chuyển sang bên tay trái, đưa cánh tay phải của mình ra trước mặt đám đồng đội.

Bảy cánh tay mạnh mẽ đặt chồng lên nhau, cảm giác hòa hợp gắn bó,làm cho mười bốn đạo ánh mắt của bọn họ cùng ngưng tụ lại tại trung tâm. Sự ảnh hưởng do thần cấp Thiên Nhận Tuyết mang lại trong nháy mắt nào đã được khu trừ không còn chút nào nữa. Chướng ngại hình thành trong lòng mọi người nhất thời đều tiêu biến. Điều này cũng chính là mục đích của Đường Tam, giống như là Thiên Nhận Tuyết đang ngồi trên bờ biển giống nháu, dùng định lực trong tâm hồn làm cho chính mình trở nên tràn ngập tin tưởng vậy, làm cho vấn đề trong nội tâm hoàn hoàn được giải quyết. Đương nhiên, bất luận là Đường Tam hay là Thiên Nhận Tuyết, bọn họ muốn chân chính giải quyết được vấn đề trong nội tâm của mình, cách duy nhất chính là trực

diện với đối thủ, đánh bại đối thủ.

Đường Tam trấn an đám đồng bọn xong, lúc này mới nói:

- Chúng ta còn chưa thể trực tiếp đi đên Hải Thần đảo. Trước khi đi lên Hải Thần đảo, còn phải đi đến nơi này một chuyến. Hạo Thiên Chuy của ta còn thiếu đi một cái hồn hoàn. Vị trí này từ lúc trước khi ta rời khỏi Hải Thần đảo, đã quyết định giữ lại cho nó rồi.

Áo Tư Lại cười hắc hắc nói:

- Tên đáng giận kia, lúc trước thiếu chút nữa làm cả nhóm ta bị diệt, thậm chí còn trở thành tù nhân của tên bán nữ nhân Tử Trân Châu kia nữa. Nếu lần này không tìm nó tính sổ, chúng ta cũng không phải là Sử Lai Khắc thất quái a!

Mục tiêu theo như lời Đường Tam nói kia, mọi người đương nhiên đều biết đó là ai, chính là tên bá chủ trong đại hải, hải hồn thú cường đại nhất, Thâm Hải Ma Kình Vương.

Lúc này, Tiểu Vũ lại nhíu mày, Đường Tam vội vàng nắm chặt tay nàng:

- Tiểu Vũ, trong lòng ngươi không thoải mái sao? Nếu như ngươi không muốn thấy ta liệp sát Mười Vạn Năm hồn thú, ta có thể…

Tiểu Vũ biết Đường Tam đã hiểu lầm, vội lắc đầu, nói:

- Không, ta không phải không muốn ngươi liệp sát nó. Chỉ là tên Thâm Hải Ma Kình Vương này làm ta có cảm giác bất an. Lúc trước khi ngươi đối mặt với nó, ta cùng với ngươi chung vai đối địch, nó gây cho ta một cảm giác không giống một con Mười Vạn Năm hồn thú thông thường. Ngươi dựa vào Vô Địch Kim Thân mới tiếp cận được nó, thôn phệ nó một chút, do đó làm cho hồn lực của mình tăng lên không ít. Nhưng mà, lúc ấy trước khi ý thức linh hồn của ta lâm vào hôn mê, lại cảm nhận được hai chuyện không thể tin nổi.

- Sao? Chuyện gì?

Đường Tam trong lòng vừa động, vội vàng hỏi.

Tiểu Vũ nói:

- Chuyện thứ nhất, tự nhiên chính là thực lực của nó, con Thâm Hải Ma Kình Vương kia thực lực quá cường đại, ta chưa từng gặp qua ai có thân thể khổng lồ cùng với năng lượng cường đại như nó vậy. Ta có thể khẳng định, cho dù là năng lượng tự thân của Đại Minh cùng với Nhị Minh cộng lại, cũng còn xa lắm mới bằng một mình nó. Năng lượng mà nó tích tụ được từ đại hải tựa như biển sâu không thấy đáy vậy. Ta căn bản không thấy được giới hạn cuối cùng. Lúc trước, chính là cảm giác mà bản thân ngươi khi sử dụng Vô Địch Kim Thân bị nó công kích trúng thân thể. Ngươi cũng biết, Vô Địch Kim Thân vốn là kỹ năng của ta, kỹ năng này chúng ta vẫn cho rằng là phòng ngự vô địch trong ba giây, nhưng trên thực tế, nó cũng là có giới hạn. Lúc ấy khi ngươi cùng với Thâm Hải Ma Kình Vương chiến đấu, đã dùng hết toàn lực, tự nhiên không rảnh để bận tâm những chuyện khác. Nhưng ta lúc đó bị ngươi áp chế không thể rời khỏi thân thể ngươi, nhưng linh hồn của ta lại có thể cảm nhận rõ ràng trạng thái của Vô Địch Kim Thân. Ngươi biết không, lúc đó hầu như Vô Địch Kim Thân mà ngươi phóng thích ra, có nguy cơ sắp sụp đổ đến nơi vậy. Mà lúc ấy, Thâm Hải Ma Kình Vương tiến hành công kích, cũng khẳng định không phải là toàn lực ứng phó, chỉ như là tùy tiện đánh một kích thôi!

- Chỉ là tùy tiện đánh một kích mà suýt nữa phá vỡ phòng ngự của Vô Địch Kim Thân rồi, có thể thấy được lực công kích của nó cường đại đến mức nào. Lúc ấy nó tuyệt đối là sơ ý, căn bản không nghĩ tới ngươi có được năng lực Vô Địch Kim Thân như vậy, mới để ngươi thoát khỏi công kích của nó, bám vào được trên thân thể nó, lợi dụng Bát Chu Mâu thôn phệ một ít năng lượng từ cơ thể nó. Nhưng cho dù là như vậy, xét theo tình huống khi đó mà nói, ngươi cũng không có cơ hội sống sót. Từ trận chiến giữa ngươi và Thiên Nhận Tuyết mà nói, lúc ấy sở dĩ ngươi có thể sống sót, rất có thể cũng là nhờ Hải Thần thần niệm cứu sống, nếu không, hẳn là ngươi đã chết mất rồi. Bởi vậy, ta muốn nói với mọi người chính là, ngàn vạn lần không nên xem thường Thâm Hải Ma Kình Vương, nó tuyệt đối không phải đơn giản là một con Mười Vạn Năm hồn thú như vậy đâu. Tu vi của nó, rất có thể vượt qua phạm trù của Mười Vạn Năm hồn thú rồi. Con bá chủ trong đại hải này, cũng

không phải dễ dàng đối phó như chúng ta tưởng tượng vậy đâu. Cho dù chúng ta muốn đi liệp sát nó, nhất định phải chuẩn bị cho vẹn toàn mới được.

Nghe xong những lời Tiểu Vũ nói, tất cả mọi người cũng không có phản bác, bởi vì bọn họ biết, Tiểu Vũ vốn xuất thân là Mười Vạn Năm hồn thú, vốn là rất hiểu rõ về Mười Vạn Năm hồn thú. Ngay cả nàng còn nhìn không thấu thực lực của Thâm Hải Ma Kình Vương, có thể biết, con ma thú khủng bố này cường đại đến mức nào.

Đường Tam gật gật đầu:

- Tiểu Vũ, ngươi nhắc nhở rất đúng lúc, nếu không mà nói, chúng ta tùy tiện kéo đến, rất có thể sẽ nếm trái đắng. Bất quá, Thâm Hải Ma Kình Vương nhất định cũng phải liệp sát. Giết chết nó, chính là một nội dung trong khảo hạch thứ tám của ta. Chỉ có hoàn toàn diệt trừ nó, mới xem là hoàn thành đệ bát khảo hạch, mới có thể đi đến Hải Thần đảo tiến hành truyền thừa Hải Thần. Đến lúc đó một mình ta tận khả năng xuất thủ, mọi người lui ra xa một chút, nếu xuất hiện vấn đề gì, các ngươi hãy tiếp ứng ta một chút. Thâm Hải Ma Kình Vương có khả năng khống chế lực lượng của đại hải, nhưng Hải Thần chi quang của ta cũng có thể tạo thành chế ước nhất định. Tuy rằng Thiên Nhận Tuyết thành thần cũng làm cho thời gian của chúng ta cấp bách một chút. Nhưng nhất định không được phép nóng vội, nếu không đến lúc đó gây ra phản tác dụng, hết thảy mọi việc đều hỏng hết, lấy an toàn làm trọng.

Nghe xong những lời này của Đường Tam, Tiểu Vũ không khỏi nở nụ cười. Nàng biết, Đường Tam đã hiểu được nổi khổ tâm của mình. Tại thời điểm như thế này mà hắn còn có thể bảo trì được bình tĩnh, rất hiển nhiên, các phương diện năng lực của hắn đều có tiến bộ nhảy vọt, cũng không bởi vì Thiên Nhận Tuyết quá cường đại mà có sự rối loạn.

- Ca, chúng ta trước hết tiếp cận Thâm Hải Ma Kình Vương đi, Thâm Hải Ma Kình Vương vốn mù một con mắt, chỉ cần chúng ta không đến quá gần nó, tiến vào lĩnh vực của nó, cũng sẽ không làm cho nó chú ý. Trước khi chúng ta đến đây, ta đã nhờ tộc nhân của Tiểu Bạch gọi nàng rồi. Chờ Tiểu Bạch đến đây, chúng ta hãy bắt đầu động thủ, nàng nhất định hiểu về Thâm Hải Ma Kình Vương rõ hơn chúng ta, hơn nữa, có được sự trợ giúp của nàng, chúng ta đối phó với Thâm Hải Ma Kình Vương cũng có thêm vài phần

nắm chắc.

Đường Tam mừng rỡ, nhịn không được ôm chầm Tiểu Vũ, dùng sức hôn lên trán nàng một cái:

- Tiểu Vũ, ngươi thật sự là lão bà tốt của ta, có Tiểu Bạch trợ giúp, hy vọng đối phó với Thâm Hải Ma Kình Vương của chúng ta sẽ tăng thêm nhiều, ít nhất cũng có thể lưu lại một đường lui.

Tiểu Vũ xấu hổ cười đỏ bừng mặt, không dám nhìn đến ánh mắt đang cười của đám đồng bọn, chủ động vùi mặt vào lòng ngực của Đường Tam, thấp giọng nỉ non:

- Ca, ta còn chưa có gả cho ngươi mà!

Đường Tam ha hả cười, cúi đầu, nói:

- Chuyện sớm muộn thôi mà, ngươi trốn không thoát đâu!

Trữ Vinh Vinh cười xòa, nói:

- Tam ca, ta vẫn nghĩ là Tiểu Áo của ta đã rất không lãng mạn, nguyên lai là khi so sánh với ngươi, hắn vẫn còn tốt hơn một chút. Ngươi ngay câu nói đầu tiên đã đem Tiểu Vũ gả cho ngươi rồi! Ngươi cũng chưa có cầu hôn nàng, thực không lãng mạn chút nào!

- Ách…

Đường Tam xấu hổ nhìn xuống Tiểu Vũ trong ngực mình, nhìn lại Trữ Vinh Vinh:

- Ta có lỗi, ta có lỗi. Chờ khi chúng ta hoàn thành hết mọi chuyện, nhất định sẽ chính thức cầu hôn Tiểu Vũ!

Áo Tư Lạp có chút đắc ý nói:

- Tiểu Tam, thực lực của ngươi tuy rằng mạnh hơn ta nhiều, nhưng lời ngon

tiếng ngọt lại còn kém lắm. Để ca ca ngươi dạy ngươi vài chiêu, cam đoan ngươi sử dụng cả đời cũng không hết.

Trữ Vinh Vinh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái:

- Hay lắm, những lời ngươi nói với ta nguyên lai đều là lời ngon tiếng ngọt cả, ngươi là người miệng lưỡi thoa mật a!

- Vinh Vinh, những lời ngon tiếng ngọt ta nói với ngươi đều là lời từ nội tâm a! Hắc hắc, ta đột nhiên phát hiện ra, phương pháp của Tiểu Tam quả thật không tồi, hiệu quả trực tiếp. Dù sao đời này ngươi cũng chỉ có mình ta mà lựa chọn, nếu ai dám trêu chọc đến ngươi, ta sẽ đánh hắn để cho ngay cả mẹ hắn cũng nhìn không ra.

- Ngươi…

Trữ Vinh Vinh nhìn bộ dáng vênh mặt của Áo Tư Lạp mà bất đắc dĩ, ngay cả nàng cũng không có biện pháp gì.

- Được rồi, đừng náo loạn lên nữa. Hiện tại chúng ta cách bờ biển cũng không tính là quá xa, vạn nhất nếu để thần niệm của Thiên Nhận Tuyết phát hiện ra, như vậy sẽ phiền toái."

Đái Mộc Bạch trầm giọng nói, sắc mặt hắn nhìn qua có chút khó coi, cau mày.

Đường Tam nhìn Đái Mộc Bạch:

- Đái lão đại, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì. Bất quá, sự lo lắng của ngươi hắn sẽ không trở thành sự thật, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có.

- Sao? Vì cái gì?

Đái Mộc Bạch nghi hoặc nhìn Đường Tam.

Đường Tam nói:

- Ngươi nhất định nghĩ rằng, cường giả như Thiên Nhận Tuyết vậy, một khi gia nhập vào chiến trường, chẳng phải là đánh đâu thắng đó sao, không gì cản nổi, bất luận là đại quân của Thiên Đấu đế quốc, hay là quân đội Tinh La đế quốc của ngươi, căn bản là không có lực ngăn cản, tùy thời đều có nguy hiểm diệt quốc, đúng không?

Đái Mộc Bạch gật gật đầu, những người khác có thể không quan tâm đến chuyện chiến đấu của hai quốc gia trên chiến trường, nhưng hắn dù sao cũng là hoàng tử của Tinh La đế quốc, lại như thế nào có thể không quan tâm cơ chứ? Hắn tuyệt không nguyện ý chứng kiến cảnh Tinh La đế quốc bị diệt dưới tay Võ Hồn đế quốc. Lúc này nhìn được bộ dáng chắc chắn thành công của Đường Tam, lo lắng trong lòng hắn mới xem như giảm bớt vài phần.

------oOo------

Chương 485: Chiến đấu đi! Thâm Hải Ma Kình Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: A Lót

Đường Tam nghiêm mặt nói: *"Vừa rồi Thiên Nhận Tuyết đã truyền lời cho ta thông qua biển, nếu ta đoán không lầm, theo như lời nàng, hắn là chờ ta tại bờ biển bên kia chờ ta, chờ đến khi ta trở thành truyền thừa Hải Thần.Chỉ có đánh bại ta khi đã cùng đạt tới thần cấp giống như nàng, cho nên bóng ma xuất hiện trong nội tâm nàng là ta mới có thể hoàn toàn biến mất.Hơn nữa, thông qua chiến đấu với ta, nàng cũng nhất định tìm được khuyết điểm của mình, hoàn thiện năng lực bản thân, đối với nàng mà nói là điều trọng yếu hơn so với việc mau chóng hủy diệt Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc, chỉ cần nàng có thể hoàn mỹ nắm giữ năng lực của Thiên sứ chi thần, lại đánh chết ta, thống nhất đại lục cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.Ngược lại, nếu nàng chỉ vì cái trước mắt, nóng lòng đi trợ giúp Vũ Hồn đế quốc đại quân quét sạch hai nước Thiên Đấu, Tinh La, chờ đến sau khi ta thành thần phản kích trở lại, tất cả cố gắng của nàng đều uổng phí.Thiên Nhận Tuyết*

cũng là người thông minh, loại mua bán lỗ vốn như vậy, nàng tuyệt sẽ không làm.Bởi vậy, ta kết luận, nàng nhất định sẽ ở lại bờ biển, một mặt chờ ta trở về, một mặt hoàn thiện thực lực của bản thân, làm cho mình chân chính nắm giữ được toàn bộ năng lực Thiên sứ chi thần."

Đái Mộc Bạch giật mình hiểu ra, *"Thì ra là thế.Khó trách ngươi một chút cũng không lo lắng nàng sẽ đi gây phiền toái cho Thiên Đấu đế quốc bên kia trước.Bất quá, vạn nhất nàng đi đến tiền tuyến, đánh tan đại quân của Thiên Đấu đế quốc, cầm tù thân nhân, bằng hữu chúng ta để uy hiếp chúng ta, vậy thì phải làm sao?"*

Đường Tam không cần suy nghĩ, lắc lắc đầu, nói: *"Sẽ không đâu, cường giả có tôn nghiêm của cường giả, tuy rằng ta cùng với Thiên Nhận Tuyết tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng nữ nhân này cực kỳ kiêu ngạo, loại việc như thế này nàng là không thèm làm đâu.Nếu thay đổi là Bỉ Bỉ Đông thì có thể như vậy, nhưng là Thiên Nhận Tuyết, tuyệt đối sẽ không.Cho nên, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn tiền tuyến bên kia không có việc gì.Nhưng cho dù như vậy, ta cũng phải mau chóng đạt được Hải Thần truyền thừa, đem hết thảy bất lợi có thể ngăn chặn ở bên trong.Chúng ta cùng chạy đua với thời gian."*

Đúng lúc này, Đường Tam đột nhiên cúi đầu nhìn xuống phía dưới Hãn Hải Hộ Thân Tráo, Ma Hồn Đại Bạch Sa đang chở bọn họ đột nhiên thoáng thay đổi phương hướng một chút, tốc độ cũng theo đó giảm xuống.

Phản ứng của những người tuy rằng so với Đường Tam chậm hơn một chút, nhưng là lập tức phát hiện thay đổi của bọn nó, không đợi bọn họ hỏi, trong màn nước biển trong suốt, một thân ảnh thật lớn từ phía xa xa đã nói cho bọn họ biết nguyên nhân thay đổi hướng đi của đám Ma Hồn Đại Bạch Sa.Mặc dù khoảng cách còn xa, nhưng bằng vào Tử Cực Ma Đồng, Đường Tam cũng lập tức nhận ra thân phận nó, không phải chính là Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, bằng hữu bọn họ là Tiểu Bạch sao?

Dáng hình Tiểu Bạch vẫn mạnh mẽ như vậy, nó tự nhiên cũng cảm nhận được khí tức của tộc nhân, thân thể lại tăng tốc, chỉ là một lát sau liền tiến tới đón.Thân hình thay đổi, thân thể khổng lồ linh hoạt xoay người trong nước một cái, đi tới bên cạnh tộc nhân của mình giống như là vì mọi người hộ tống vậy, cùng tiến lên, đồng thời, giọng nói Tiểu Bạch cũng thông qua chấn động

nước gợn, truyền vào bên trong Hãn Hải Hộ Thân Tráo bên trong.Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nàng tự nhiên biết Đường Tam bọn họ đang ở ngay tại trên thân của tộc nhân mình.

"Các ngươi rốt cục đã đến đây.Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Đường Tam, giọng nói kia là của ai.Thật là đáng sợ." Cảm giác lực của hồn thú so với nhân loại mẫn cảm hơn nhiều, Tiểu Bạch vừa rồi cũng ở trong phạm vi hải vực mà Thiên Nhận Tuyết thần niệm truyền lại, tự nhiên là nghe được giọng nói của Thiên Nhận Tuyết, lúc này nhắc tới vẫn là lòng còn sợ hãi, thân thể có chút khẽ run rẩy.

Đường Tam cười khổ giải thích một lần, nghe xong hắn thuật lại, đôi mắt Tiểu Bạch không khỏi trợn tròn, *"Không ngờ thật sự có thần xuất hiện, xem ra, đại lục phải loạn a! Ta từng nghe trưởng bối nói qua, thần đều là có đôi có cặp xuất hiện, chế ước lẫn nhau, Đường Tam, xem ra ngươi phải mau mau trở thành Hải Thần mới được, chỉ có như vậy, mới có thể chế ước Thiên sứ chi thần kia."*

Đường Tam nói: *"Ta cũng tính như vậy, bất quá, trước tiên ta phải hoàn thành Hải Thần đệ bát khảo, đồng thời một phen đem vũ hồn thứ hai của ta gia tăng đến cửu hoàn."*

Tiểu Bạch nói: *"Ta biết mục đích của các ngươi, lần này ta rất nhanh tới đây giúp các ngươi, ngoài ra cũng là phải nhắc nhở các ngươi.Ba Tái Tây để cho ta chuyển cáo với các ngươi, Thâm Hải Ma Kình Vương bất đồng với hồn thú mười vạn năm bình thường, tu vi của nó sâu không lường được, cho dù là nàng cũng không nhất định đủ khả năng chiến thắng Thâm Hải Ma Kình Vương, cho nên các ngươi nhất định phải cẩn thận."*

Đường Tam nói: *"Thâm Hải Ma Kình Vương chính là hồn thú trong biển cả.Tiểu Bạch.Ngươi nhất định so với chúng ta quen thuộc hơn nhiều.Nói cho chúng ta biết một chút về các loại năng lực cùng chỉnh thể thực lực của Thâm Hải Ma Kình Vương đi.Để chúng ta nghĩ ra biện pháp đối phó với nó."*

Tiểu Bạch lắc lắc cái đuôi cự đại, nói: *"Điều ta biết cũng rất là hữu hạn. Lần này các ngươi thật đúng là phải đối mặt một khúc xương khó gặm rồi.Cho dù toàn bộ bầy Tà Ma Hổ Kình cộng lại.Chỉ sợ cũng không khủng bố bằng tên*

này.Nếu không thì, lấy cá tính thích xâm lược như Tà Ma Hổ Kình.Làm sao lại bỏ qua Thâm Hải Ma Kình Vương chứ? Nếu có thể giết nó.Sẽ nhận được rất nhiều điều tốt."

Áo Tư Tạp nói: *"Tiểu Bạch.Ngươi hãy mau nói đi.Thâm Hải Ma Kình Vương này rốt cục cường đại tới mức nào?"*

"Ngươi gấp cái gì.Đường Tam hắn còn không có vội kìa? Hứ." Tiểu Bạch thích nhất là đấu khẩu cùng với Áo Tư Tạp.Nghe được giọng nói của hắn âm thì không nhịn được mà phản bác lại một câu.Bất quá nàng vẫn đem những hiểu biết của mình đối với Thâm Hải Ma Kình Vương nói ra.

"Đường Tam.Thẳng thắn mà nói.Cho tới bây giờ ta cũng chưa gặp qua Thâm Hải Ma Kình Vương.Đối với năng lực của nó lại hoàn toàn không biết gì cả." Câu nói đầu tiên của Tiểu Bạch liền khiến cho Đường Tam chấn động.

Đường Tam nhíu mày nói: *"Không phải nói là ngươi, Tà Ma Hổ Kình Vương và Thâm Hải Ma Kình Vương đều xưng là tam đại bá chủ trong biển sao? Tại sao ngươi lại ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua nó cơ chứ?"*

Tiểu Bạch cười khổ nói: *"Cái gì mà tam đại bá chủ trong biển! Đó căn bản là loài người các ngươi cố tình áp đặt cho chúng ta mà thôi.Ta cho tới bây giờ cũng không có thừa nhận qua.Ngươi không biết biển cả lớn như thế nào sao? Trên thế giới này, diện tích của biển cả lớn gấp bồn lần lục địa, cho nên, ngươi ngàn vạn lần đừng tưởng rằng lục địa hồn thú là có số lượng đông đảo, kỳ thật, số lượng của hải hồn thú so với lục địa hồn thú nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.Lục địa chính là một tầng mặt bằng trên có thể cho hồn thú sinh họat, nhưng trong đại dương của chúng ta, bất cứ nơi sâu đến đâu cũng có thể có hồn thú sinh sống.Hơn nữa, hồn thú trong biển rộng, nhất là hồn thú tại biển sâu, ngoài khơi xa lại rất khó gặp phải sự quấy rầy của loài người các ngươi, bởi vậy, hải hồn thú chúng ta sinh trưởng phải dễ dàng hơn nhiều so với lục địa hồn thú.Chỉ cần bản thân cường đại, thực lực tộc đàn lại không tầm thường, cũng rất dễ dàng phát triển.Bởi vậy, hồn thú mười vạn năm trong biển cả, tuyệt đối là nhiều gấp hơn trăm lần lục địa của các ngươi.Cái gì mà hải dương tam đại bá chủ, đối với ta mà nói, cách gọi này chỉ là sự chê cười mà thôi.Nếu nói chúng ta là Đấu La Đại Lục tam đại bá chủ trong vùng biển gần còn kém không nhiều lắm.Tại ngoài khơi xa, bên*

trong biển sâu, còn không biết có bao nhiêu mười vạn năm hồn thú đó.Đương nhiên, Ma Hồn Đại Bạch Sa chúng ta trong biển quả thật thuộc một chi tương đối cường đại mà thôi."

Đường Tam kinh ngạc nói: *"Nói như vậy, trong biển cả chẳng phải là có hơn trăm ngàn mười vạn năm hồn thú?"*

Tiểu Bạch nói: *"Có thể nói như vậy.Bất quá, ngươi cũng không nên nghĩ đến hải hồn thú đông đảo có thể có rất nhiều cường đại hải hồn sư.Ngược lại, nguyên nhân chính là vì thực lực của hải hồn thú chúng ta quá mức cường đại, nhân loại các ngươi căn bản là không dám đến biển sâu cùng với viễn hải để liệp sát.Hải hồn thú so với lục địa hồn thú đoàn kết hơn nhiều, gặp phải hồn sư tiến đến liệp sát hồn thú, tuyệt đối sẽ cùng nhau tiến đánh.*

Như lần trước, nếu không phải có chúng ta cùng các ngươi tiến hành hợp tác đi công kích đàn Tà Ma Hổ Kình, thì các ngươi phải đối mặt tuyệt không chỉ là một tộc đàn bọn chúng, cho dù các ngươi hủy diệt đàn Tà Ma Hổ Kình, cũng sẽ những sinh vật cường đại khác trong biển ngăn chặn."

Đường Tam gật gật đầu, nói: *"Ngươi nói điều này, cùng với Thâm Hải Ma Kình Vương có cái gì quan hệ gì chứ?"*

Tiểu Bạch nói: *"Ta nói điều đó chính là muốn từ một phương diện nói cho ngươi sự cường đại của nó.Ngươi có biết vì cái gì ta cho tới bây giờ đều không có gặp qua nó không? Bởi vì, khi ta sinh ra, thì các trưởng bối nghiêm lệnh báo cho, quyết không cho phép tộc nhân trong tộc đàn chúng ta tiến vào phạm vi hải vực của Thâm Hải Ma Kình Vương.Không chỉ là chúng ta, nếu ta đoán không sai, Tà Ma Hổ Kình Vương cũng đã đồng dạng được các vị trưởng bối cảnh cáo qua.Bất quá, tên này gan to mật lớn, đã từng ý đồ tiến vào hải vực của Thâm Hải Ma Kình Vương, tình huống lúc đó thì ta không biết, nhưng sau lần đó, đàn Tà Ma Hổ Kình tộc đàn trong suốt một trăm năm không phát động chiến tranh với chúng ta, hiển nhiên là đã ăn quả đắng."*

Đường Tam đột nhiên hiểu được, giật mình nói: *"Ý ngươi là nói cho ta biết, Thâm Hải Ma Kình Vương căn bản là đã không bị hạn chế tuổi tác của hồn thú tu luyện đến mười vạn năm, tuyệt không phải là sống thêm một vạn năm sẽ tử vong ư?"*

Tiểu Bạch nói: *"Cũng là ngươi thông minh hơn so với người khác nhiều. Ý tứ của ta chính là vậy, ngay cả ta cũng không biết Thâm Hải Ma Kình Vương đến tột cùng là còn sống được bao nhiêu năm.Dù sao thời điểm ta sinh ra, hắn cũng đã là tuyệt đối cường đại bá chủ nơi ấy.Ta cũng không dám vi phạm các mệnh lệnh mà trưởng bối để lại, bởi vậy, cũng chưa bao giờ tiếp cận qua phạm vi lãnh địa của hắn, nhiều nhất chính là từ nơi rất xa nhìn lại.Mà Thâm Hải Ma Kình Vương là một tên gia hỏa cực kỳ lười biếng, hắn cũng chưa bao giờ rời khỏi lãnh địa của mình, mà chủ yếu là ẩn tàng dưới biển sâu, cũng không biết là làm gì.Đương nhiên, nếu có người dám xâm nhập phạm vi lãnh địa hắn, hắn cũng là tuyệt sẽ không khách khí.Bởi vậy, hải vực của Thâm Hải Ma Kình Vương luôn luôn là cấn địa đối với những con thuyền của loài người các ngươi."*

Điểm này Đường Tam cũng hiểu rõ, gật gật đầu, nói: *"Nghe ngươi nói như vậy, Thâm Hải Ma Kình Vương này thật đúng là rất khó đối phó a! Tu vi của nó tối thiểu vượt qua hai mươi vạn năm."*

Tiểu Bạch nói: *"Có thể còn không chỉ như vậy.Ta có thể khẳng định, không chỉ là ta không biết tuổi thọ thật của hắn, cho dù là bất cứ hải hồn thú gì trong phiến hải vực này cũng tuyệt đối là không biết.Đương nhiên, có một chút ta có thể khẳng định với ngươi.Tuy rằng danh đầu hải trung tam đại bá chủ này là loài người các ngươi đặt cho, ta tự thẹn không thể nhận.Nhưng là, Thâm Hải Ma Kình Vương này được gọi là bá chủ cũng tuyệt đối là thực chí danh quy (tạm hiểu là "*đúng như tên gọi*").Hơn nữa, nó rất có thể là đệ nhất bá chủ trong toàn bộ biển cả.Bá chủ vô địch, cho dù không có sức mạnh thần cấp của loài người các ngươi, phỏng chừng cũng không sai biệt nhiều."*

Sử Lai Khắc thất quái cơ hồ là chẳng phân biệt được là ai trước ai sau mà đồng thời hít sâu một ngụm lương khí, lập tức ý thức được rằng vấn đề khó giải quyết, nguyên bản trong lòng họ thì Thâm Hải Ma Kình Vương chỉ là một con hồn thú mười vạn năm có thể tích khổng lồ mười, nhưng nghe Tiểu Bạch nói, ý nghĩ này nhất thời trở thành *"thực lực không rõ ràng"*.

Bộ óc Đường Tam lập tức bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.Nói như vậy, tu vi của hồn thú mười vạn năm hồn thú thì tương đương với cao thủ cấp bậc Phong Hào Đấu La trong loài người.Mà một vài hồn thú mười vạn năm đặc

biệt cường đại, ví dụ như sâm lâm chi vương Thiên Thanh Ngưu Mãng, Thái Thản Cự Viên kia, sẽ tương đương với Phong Hào Đấu La hơn chín mươi lăm cấp hồn lực.

Không cần phải hỏi, thực lực của Thâm Hải Ma Kình Vương này so với Đại Minh, Nhị Minh bọn họ lại càng thêm khủng bố, khẳng định vượt qua phạm trù này, nếu nói Hải Thần đấu la Ba Tái Tây cũng không có nắm chắc có thể đánh chết nó, như vậy, thực lực nó cũng rất có thể tương đương với tồn tại đỉnh phong Phong Hào Đấu La chín mươi chín cấp.Bất quá, nó cũng không phải là thần cấp cường giả, điểm này Đường Tam là có thể khẳng định, nếu không, nó đã sớm trở thành Hải Thần thứ hai, lần trước bất luận luận như thế nào mình cũng không thể nào chạy thoát được.

Có được này đó kết luận, thần sắc trên mặt Đường Tam càng trở nên ngưng trọng thêm, nếu hắn tính toán chính xác, như vậy, bọn họ sắp sửa đối mặt, chính là một đối thủ cùng cấp với Ba Tái Tây, hơn nữa chiến trường cũng là biển cả mà bên người ta tối am hiểu.Nếu Thâm Hải Ma Kình Vương thực lực cùng Ba Tái Tây bằng nhau, như vậy, sự khống chế của nó đối với biển khơi còn rất có thể là mạnh hơn Ba Tái Tây, dù sao, nó luôn luôn sống trong biển, tu vi ấy đạt tới trình độ gì, ai cũng không biết.

Bỏ qua là tuyệt đối không thể được, không đánh chết Thâm Hải Ma Kình Vương, mình căn bản không thể có được truyền thừa Hải Thần thần để (*"Hải Thần thần để"* chắc cũng giông giống với *"thần cách"* trong Bàn Long).Một trận chiến này không thể tránh né, quang mang trong mắt Đường Tam dần dần trở nên kiên định, thời điểm chín mươi ba cấp, thì bản thân mình đã từng lợi dụng đủ loại hình thức để đánh bại Bỉ Bỉ Đông, lúc này mình đã chín mươi sáu cấp, lại nắm giữ Đại Tu Di chuy áo nghĩa, chẳng lẽ lại không thể đối phó với Thâm Hải Ma Kình Vương này hay sao? Bất luận là vì báo thù, hay là vì truyền thừa thần để, đều phải giết được tên bá chủ trong biển kia.

Hạ định quyết tâm, sắc mặt Đường Tam dần dần khôi phục lại bình thường, hắn mơ hồ đã đoán được, chỗ khó chân chính trong Hải Thần đệ bát khảo của mình hắn chính là đánh chết Thâm Hải Ma Kình Vương, hồn thú mà ngay cả Hải Thần cũng phải nhắc tới, lại làm cửa ải khó khăn cuối cùng trong đệ bát khảo của Hải Thần cửu khảo mà mình phải tiếp nhận, khó đối phó cũng là bình thường.Hơn nữa, nếu mình đánh chết được tên bá chủ trong biển này, thì

tương đương với việc mình có được thực lực đánh bại được mọi loại hải hồn thú, do đó khiến cho mình sau khi trở thành Hải Thần, mới có thể khiến cho bốn biển phải thần phục.Bởi vậy, hoàn thành Hải Thần đệ bát khảo này, chính là bàn đạp tất yếu trước khi có được Hải Thần truyền thừa, giúp mình mình vững bước trên con đường thành thần.

"Tiểu Bạch, từ nơi này đến Thâm Hải Ma Kình Vương hải vực còn phải mất bao lâu?" lần này bọn họ là từ phương hướng khác với lần trước mà tiến vào biển khơi, mất bao nhiêu thời gian mới có thể đến hắn tự nhiên là không rõ ràng lắm.

Tiểu Bạch nói: *"Dùng tốc độ nhanh nhất mà di chuyển, không sai biệt lắm thì là mất ba ngày thời gian, cùng với thời gian quay về Hải Thần đảo không sai biệt lắm.Đường Tam, ngươi đã chuẩn bị thật tốt để đối phó với hắn chưa?"*

Đường Tam gật đầu, nói: *"Ta nhất định sẽ chiến thắng nó.Ba ngày thời gian cũng đủ để ta tiến hành chuẩn bị."*

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Bạch, đoàn Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn lực tăng tốc, hướng thẳng tới địa phương phía trước mà tiến, mà Đường Tam cũng tĩnh tâm lại, một mặt khôi phục thực lực lúc trước đã cạn kiệt của mình, một mặt tiến hành vạch ra kế hoạch đối với trận chiến trọng yếu của ba ngày sau có quan hệ đến việc mình có thể trở thành Hải Thần hay không.Hắn cho tới bây giờ cũng không thiếu lòng tin, huống chi, Thâm Hải Ma Kình Vương dù có mạnh đi chăng nữa, thì cũng chưa chắc sẽ mạnh hơn Thiên Nhận Tuyết.

Bất quá, đây cũng là một chút phán đoán sai lầm duy nhất của Đường Tam, trong biển sâu, Thiên Nhận Tuyết vẫn chưa chắc có thể đánh chết được Thâm Hải Ma Kình Vương.

Ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh, đối với Sử Lai Khắc thất quái mà nói, ba ngày sống trên biển khơi lại không tịch mịch, ngoại trừ tu luyện ra, Đường Tam đối với trận chiến sắp tới này lại càng an bài một cách kỹ càng tỉ mỉ, bận rộn nhất chính là Áo Tư Tạp, ở trên lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa, suốt ngày vội vã chế tác các loại hương tràng.

Tốc độ tiến tới của Ma Hồn Đại Bạch Sa dần dần chậm lại, không cần Tiểu

Bạch nhắc nhở, Đường Tam cũng biết, bọn họ đã đến gần Ma Kình Hải Vực, cự ly tới mục đích lần này chỉ còn lại có một chút khoảng cách ngắn ngủn cuối cùng.

Khoanh chân ngồi ở trên lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa, Đường Tam nhẹ nhàng vuốt ve Hải Thần tam xoa kích đặt ngang trên đầu gối mình. Đối với món thần khí này, hắn sớm đã không giống như lúc vừa mới có được nó là chỉ có thể sử dụng một cách cứng ngắc, lúc này đã có thể thoải mái khống chế sức nặng của Hải Thần tam xoa kích, giống như lúc này, Ma Hồn Đại Bạch Sa căn bản là không cảm thụ được sức nặng khủng bố kia của Hải Thần tam xoa kích, nếu không cũng không thể nào chở Đường Tam đi tới.

Thế nhưng, từ lần Hải Thần hàng lâm lúc trước, sau khi giúp cho Đường Tam tránh được Thiên Nhận Tuyết đuổi giết, Đường Tam tuy rằng vẫn có thể sử dụng nó, khống chế sức nặng của nó, cũng rốt cuộc không thể cùng chuôi Hải Thần tam xoa kích này tiến hành liên lạc.Nó tựa hồ đã không phải là thần khí, mà chỉ là một thanh vũ khí có sức nặng khủng bố lại cực kỳ kiên cố mà thôi.

Mỗi khi Đường Tam nhìn xuống khoảng trống nơi lỗ hổng hình thoi phía dưới chủ nhận thì, sẽ cảm nhận được vài phần thê lương từ trong đó. Chính là bởi vì mình, Hải Thần chi tâm mới có thể bị phá toái.Một thần khí đã không còn có tâm cùng với linh hồn, thì làm sao còn có thể tản mát ra quang thải của thần khí đây?

Đường Tam không biết làm thế nào để khôi phục kiện thần khí này, hắn thậm chí có thể khẳng định, ngay cả Hải Thần đấu la Ba Tái Tây chỉ sợ cũng không biết về điều này.Lúc trước, Hải Thần chi tâm chính là do hắn mang đến Hải Thần đảo.Cũng chính là bởi vì hắn có được Hải Thần chi tâm, mới có thể có được sự chấp thuận của Hải Thần, trở thành người thừa kế của Hải Thần.Nhưng lúc này, Hải Thần chi tâm đã bị phá toái, Đường Tam cũng không biết nên làm thế nào để cho nó khôi phục lại.

Kiện thần khí này không thể phóng xuất ra quang huy vốn có, việc Đường Tam có thể truyền thừa Hải Thần thần để hay không cũng đều là vấn đề, nhưng thần kỳ chính là, lúc này Đường Tam nhưng không có lo lắng vấn đề này, lại là nỗi áy náy phát ra từ nội tâm đối với lỗ thủng hình thoi này.Hắn không chỉ một lần hướng Hải Thần tam xoa kích mà sám hối.Nếu mình có

được đủ thực lực, làm sao lại để cho kiện Hải Thần thần khí này chịu khuất nhục dưới Thiên Sứ thánh kiếm của Thiên Nhận Tuyết được? Đường Tam đã hạ định quyết tâm, bất luận như thế nào, chỉ cần mình có đủ khả năng, nhất định phải đem kiện thần khí này hoàn toàn khôi phục lại.Không phải vì truyền thừa Hải Thần lực, mà là vì hắn sớm đã coi Hải Thần tam xoa kích trở thành chiến hữu gần gũi nhất của mình.Vị chiến hữu này không phải chỉ một lần bảo vệ cho sinh mệnh hắn, nhưng hắn lại không có thể bảo vệ tốt cho nó.

Mỗi khi Đường Tam vuốt ve Hải Thần tam xoa kích, phần áy náy này đều đã theo tay hắn chảy vào bên trong Hải Thần tam xoa kích.Mơ hồ, Đường Tam cũng có thể cảm nhận thấy Hải Thần tam xoa kích truyền đến một tia đáp lại.Nhưng bất luận hắn đem Hải Thần ánh sáng rót vào như thế nào, thiếu Hải Thần chi tâm tương thông, Hải Thần ánh sáng thì lại không thể không thông qua cánh cửa này mà vào.

Nhưng là, Đường Tam vẫn không bỏ cuộc, mỗi ngày đều dùng Hải Thần ánh sáng của mình chiếu rọi Hải Thần tam xoa kích, hắn tin tưởng, một ngày nào đó, Hải Thần tam xoa kích sẽ cảm nhận được thành ý của mình, sẽ được trùng sinh bởi chính năng lực của mình.

Ma Hồn Đại Bạch Sa hoàn toàn dừng lại, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Bạch chầm chậm ngoi lên mặt nước.Khoảng cách từ nơi này đến đất liền đã cực kỳ xa xôi, cho dù thực lực Thiên Nhận Tuyết có mạnh mẽ đến mấy, cũng không có thể đem thần niệm tìm đến được chốn hải vực xa xôi này.Vô số hải hồn thú trong biển sinh ra năng lượng dao động cũng đủ để ngăn cản thần niệm của nàng, huống chi còn có biển cả chứa đựng vô tận năng lượng.

Cảm giác lại được thấy ánh mặt trời khiến cho Sử Lai Khắc thất quái đều làm ra một động tác giống nhau, ngửa lên không trung, hít vào một hơi thật sâu.Hít không khí thanh lương, ướt át mang theo hương vị mằn mặn vào trong phổi, làm dịu lục phủ ngũ tạng bọn họ, làm người ta cảm thấy hết sức thoải mái.Mỗi người bọn họ đều ngồi ở trên thân một đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa, lúc rời khỏi mặt biển, Đường Tam cũng đồng thời thu hồi Hãn Hải Hộ Thân Tráo của mình.

Tiểu Bạch dừng lại, thân thể khổng lồ dựng thẳng lên, chỉ lộ đầu ra trên mặt biển nhìn mọi người, trịnh trọng hướng tới Đường Tam nói: *"Cuối cùng ta*

hỏi lại ngươi một lần, ngươi thật sự đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Ta muốn nhắc nhở ngươi, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng Thâm Hải Ma Kình Vương thân thể khổng lồ sẽ không linh hoạt.Một khi hắn phát lực, trong không một sinh vật nào trong biển cả có thể có tốc độ nhanh hơn so với hắn.Có lẽ ta có thể bảo trụ những người khác chạy trốn, nhưng ngươi..."

Đường Tam đương nhiên hiểu được ý tốt của Tiểu Bạch, nàng muốn nói, những người khác có lẽ có cơ hội đào tẩu, nhưng làm chủ công giả là hắn, nhất định phải thừa nhận sự trả thù điên cuồng của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Trên mặt hắn toát ra một nụ cười nhàn nhạt, *"Ngay cả một vị thần cũng không có thể giết chết được ta, ngươi cho rằng đã đến thời điểm này ta lại lùi bước sao?"*

Tiểu Bạch gật đầu, *"Ta hiểu, như vậy, ta chân thành hy vọng, ngươi có thể ngồi ở trên thần hấp thu hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương, đó vĩnh viễn là vinh quang của ta."*

Đường Tam mỉm cười nói: *"Nhất định sẽ như vậy.Đúng như kế hoạch mà tiến hành đi nào."*

Một tầng quang mang màu lam xám từ đầu Tiểu Bạch phóng xuất ra, tại không trung chia ra làm bảy cỗ, phân biệt rót vào đầu bảy tộc nhân của nàng, quang mang màu lam xám nhàn nhạt nhất thời tràn ngập giữa nàng cùng bảy tên tộc nhân.Đây là một loại phương pháp sử dụng Ma Sa lĩnh vực đặc thù của Tiểu Bạch, thông qua phương thức này, nàng có thể đem lĩnh vực của mình cùng liên hệ với tộc nhân, tuy rằng cũng không phải lợi dụng sức mạnh biển cả, nhưng làm như vậy, lại có thể tận khả năng vì bọn họ thân thể tiến hành tăng phúc.Nhất là tốc độ, chỉ cần vẫn còn mối liên hệ này, đám tộc nhân có tu vi đều vượt qua hai vạn năm này của nàng sẽ có được tốc độ như nàng. Đây cũng là mục đích Tiểu Bạch thi triển kỹ năng này.Lấy thực lực nàng, dưới tình huống không có những điều gì tiêu hao nào khác thì, bảo trì lĩnh vực này cho dù là mười hai giờ cũng không thành vấn đề.

"Tiểu Tam, cố lên." Ánh mắt lục quái đều tập trung lên người Đường Tam.Mở miệng chính là Đái Mộc Bạch, giọng nói hắn tràn ngập sự cổ

vũ.Những người khác cũng đồng dạng nhìn chăm chú vào Đường Tam. Nhất là Tiểu Vũ, ngoại trừ cổ vũ ra, nàng tận khả năng đem nỗi lo của mình chôn giấu thật sâu trong nội tâm, nhưng là, Đường Tam làm sao lại không nhìn ra được chứ?

Ngẩng đầu, nhìn về phía vầng mặt trời màu vàng kim chói chang trên không trung, Đường Tam trong giây lát phát ra một tiếng thét dài, tiếng thét giống như mủi tên nhọn chọc thủng trời cao vậy, tựa hồ là hướng tới vầng mặt trời chói chang kia tuyên chiến, lại tựa hồ là lấy nỗi khuất nhục mà lúc trước Thiên Nhận Tuyết đã đem đến cho hắn đem phát tiết ra toàn bộ.Giờ này khắc này, lục quái cùng đám Ma Hồn Đại Bạch Sa ở bên cạnh Đường Tam, đều có thể cảm giác được rõ ràng rằng, chiến ý trong tâm Đường Tam đang dâng lên theo cấp số nhân, rất nhanh đạt tới một trình độ khủng bố.

Trên người hắn, một tầng kim quang nhàn nhạt sáng lên, đó cũng không phải là sức mạnh của vũ hồn, nơi phát ra quang mang chính là từ làn da hắn.

Trải qua trận đại chiến tẩy lễ cùng Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam sau khi thân thể được khôi phục, trở nên càng thêm kiên cường dẻo dai, cũng càng thêm tiếp cận tầng thứ thần cấp.Quang mang nhàn nhạt này tuy rằng không thể so với quang mang kim sắc sáng chói của Thiên Nhận Tuyết, nhưng cũng tương đương với ý nghĩa là, hắn bây giờ, đã không phải là loài người thuần túy, mà là thân thể bán thần chân chính.

Trong tiếng thét dài, Đường Tam bay lên trời, mang theo kim quang nhàn nhạt kia, trong chớp mắt đã nhảy vào giữa không trung, tốc độ cực nhanh, tựa như một khỏa lưu tinh hư ảo vậy, mà phương hướng hắn phi hành chính là nơi mà Thâm Hải Ma Kình Vương đang ẩn náu, Ma Kình Hải Vực.

Một tiếng ông minh (tiếng *"u u"* giống như khi ta dí tai vào vỏ một con ốc biển ấy) đồng thời phát ra từ trong miệng Tiểu Bạch, nàng chợt tăng tốc, dẫn theo đám tộc nhân đang chở lục quái và cả Đường Tam ở trên không hướng về phía trước tiến đến.Ngồi ngay ngắn trên lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa là Sử Lai Khắc lục quái lúc này cũng đều đã tự phóng xuất ra vũ hồn của mình.Trận chiến không thể tránh được, rốt cục sẽ phải bắt đầu rồi.

Tiếng gầm giận giữ của Đường Tam hoàn toàn phóng thích ra to đến cỡ nào,

tiếng thét tràn đầy lực lượng kia trên thì phá thủng trời cao, dưới thì chìm vào biển sâu, ngay trong tiếng thét dài này, cũng đã làm rung chuyển Ma Kình Hải Vực.Hải Thần tam xoa kích trong bàn tay phải chỉ xéo lên mặt biển, trong mắt hắn tràn ngập khí phách hiên ngang.Mái tóc màu lam tung bay theo gió, trường bào màu trắng nhìn qua không có ưu nhã, chỉ có xơ xác tiêu điều.Trên trán, tam xoa kích lạc ấn kia phóng xuất ra kim quang chói mắt, giống như là con mắt thứ ba của hắn.

Tiếng thét dài của Đường Tam tuy rằng không thể truyền xa giống như Thiên Nhận Tuyết dung hợp thần niệm vào âm thanh, nhưng một tiếng thét dài này của hắn cũng đã kinh động đại lượng hải hồn thú chung quanh Ma Kình Hải Vực.

Không biết đã bao nhiêu năm không ai dám đến khiêu chiến uy nghiêm của Thân Hải Ma Kình, bất thình lình có người khiêu chiến, thật sự là làm cho chúng hải hồn thú chấn động.

Trong tâm chúng, Thâm Hải Ma Kình Vương là tồn tại khủng bố không thể thắng nổi a! Mà kẻ khiêu chiến này không ngờ lại là một nhân loại. Đại lượng hải hồn thú ngoi lên khỏi mặt nước, từ phía xa nhìn Đường Tam đang lửng lơ trên bầu trời.Hải hồn thú thông minh thú đều lui ra xa một chút, kẻ có lá gan lớn thì lại thật cẩn thận mà đến gần Ma Kình Hải Vực một chút.Đương nhiên, trong chúng, tuyệt đối không có ai dám tiến vào Ma Kình Hải Vực, đó chính là cấm địa tuyệt đối của chúng.

Đường Tam ở trên không trung giữ nguyên khoảng cách trên dưới năm trăm thước so với mặt biển, vị trí này là hắn đã cẩn thận tính toán, Thâm Hải Ma Kình là hải hồn thú cường đại nhất, phi hành trên không trung, cũng không phải là không bị công kích, hắn sở dĩ bay đến vị trí này, là bởi vì đây là nơi mà công kích của hắn có lợi nhất.

Đại dương trong suốt đã dần dần xảy ra biến hóa, màu nước biển nguyên bản màu xanh da trời dần dần trở nên thâm thúy, những con sóng trong lòng Ma Kình Hải Vực dần dần tĩnh lặng xuống, cùng với những ngọn sóng biển đang nhấp nhô chung quanh hải vực hình thành thế đối lập rõ ràng, phiến nước biển tĩnh lặng này không lan tràn ra phía ngoài, cũng không có con sóng có thể ảnh hưởng đến nó, bầu không khí ngưng trọng làm không khí tựa hồ hơi

vặn vẹo.

Thần sắc Đường Tam không thay đổi, lam kim sắc quang thải từ dưới chân hiện lên, từng hồn hoàn nhẹ nhàng xuất hiện trên người hắn, trải qua ba ngày nghỉ ngơi, tác dụng phụ của việc hắn tạc hoàn mang đến đã tiêu thất, vũ hồn Lam Ngân Hoàng đã có thể sử dụng được.

Cầm Hải Thần tam xoa kích trong tay trái, tay phải chỉ xéo phía dưới, lam kim sắc quang mang nồng đậm cùng với hồng sắc đang nở rộ trên đệ ngũ hồn hoàn nhanh chóng phát sinh biến hóa, điên cuồng ngưng tụ.Chính là đệ ngũ hồn kỹ trong vũ hồn Lam Ngân Hoàng của hắn, Lam Ngân Phách Hoàng Thương.

Ở phía xa, Tiểu Bạch dẫn theo đám tộc nhân của mình đã dừng lại, Trữ Vinh Vinh nhún người, nhảy tới trên lưng Tiểu Bạch, tuy rằng nàng cũng không phải chiến đấu hệ hồn sư, nhưng bằng vào tố chất thân thể của hồn đấu la cấp bậc, cú nhảy đơn giản này cũng không tính là gì.

Nâng Cửu Bảo Lưu Ly tháp lấp lánh ánh sáng ngọc ngà trong bàn tay, thần sắc Trữ Vinh Vinh trở nên ngưng trọng đến mức từ trước tới nay chưa từng có, trong tay trái nàng, tựa hồ còn cầm vật gì đó.

Đái Mộc Bạch cùng Chu Trúc Thanh hợp lại cùng một chỗ, đi đến bên cạnh Tiểu Bạch, hai người lúc này đứng ở trên lưng cùng một đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa, nắm tay nhau, hắc bạch lưỡng sắc quang mang không ngừng lưu chuyển giữa thân thể bọn họ, dưới tình huống phóng thích vũ hồn, tùy thời đều có thể đủ bộc phát ra sức mạnh cực lớn.Đường Tam phân phối cho bọn họ nhiệm vụ rất đơn giản, bảo vệ Trữ Vinh Vinh.Lần này tiến đến liệp sát Thâm Hải Ma Kình Vương, ngoại trừ Đường Tam ra, tối trọng yếu chỉ có thể là Trữ Vinh Vinh.

Tiêu Vũ ở một bên lẳng lặng nhìn chăm chú vào Đường Tam đang ở trên không, huyết sắc hồng điểm trên trán nàng đại biểu cho đỉnh cấp nhất khảo cũng đã bắt đầu nóng lên, rất hiển nhiên, điều này biểu thị, nàng lại cùng với Đường Tam đồng thời nghênh địch.Tuy rằng vị trí bọn họ lúc này cách trung tâm Ma Kình Hải Vực rất xa, nhưng là đã tiến vào phạm vi Ma Kình Hải Vực, trong phạm vi này, Tiểu Vũ đã được Hải Thần khảo hạch nhận định là

cùng Đường Tam cùng nhau đối địch. Điều cũng đồng dạng là kết quả mà lúc trước Đường Tam đã tính toán tỉ mỉ.

Mã Hồng Tuấn nói: *"Mọi người cẩn thận, ta cũng đi đây."* Vừa nói, hắn cũng đồng dạng phát ra một tiếng thét dài, trong nháy mắt bay lên trời, Phượng Hoàng Hỏa Diễm nóng cháy trong nháy mắt lan truyền khắp toàn thân, trực tiếp phóng xuất ra vũ hồn chân thân của mình, bát thủ Hỏa Phượng Hoàng, sau khi tu vi đột phá cảnh giới hồn đấu la cảnh giới, vũ hồn Hỏa Phượng Hoàng của hắn cũng tự nhiên theo đó mà tiến hóa.Dựa theo chính Mã Hồng Tuấn suy đoán, khi hắn đạt tới Phong Hào Đấu La cấp bậc thì, vũ hồn chân thân sẽ biến thành cửu thủ Hỏa Phượng Hoàng, nếu hắn thật sự có thể đột phá thần cấp, mới có thể đạt tới trình độ thập thủ Hỏa Phượng Hoàng trình độ, đó là sự dung hợp giữa Thập Thủ Liệt Dương Xà cùng Hỏa Phượng Hoàng, cũng là sự dung hợp giữa hai đại thượng cổ thần thú.

Mang theo quang mang sáng lạn, rất nhanh, Mã Hồng Tuấn cũng đồng dạng lên đến giữa không trung, chỉ bất quá độ cao mà hắn bay lên so với Đường Tam cao hơn trên trăm mễ, vừa vặn là ở phương hướng bên trên Đường Tam, giang rộng đôi cánh phượng hoàng của mình, cả tám cái đầu đều cúi xuống.

Ngay lúc Mã Hồng Tuấn vừa mới bay đến vị trí đó, mặt nước biển phía dưới, lúc này đã trở nên đen như mực, áp lực cực lớn làm không khí tựa hồ đọng lại.Càng thêm khủng bố chính là, phía trên toàn bộ Ma Kình Hải Vực, tràn ngập vũ hồn ngưng tụ, trên và dưới, trời cùng biển, đồng thời trở nên tối đen như mực.

Oanh --, một đạo lam sắc quang trụ đường kính năm thước, vô cùng khổng lồ không hề được báo trước từ trong tiếng nổ kinh khủng kia, chợt phá biển mà ra, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, đã vượt qua khoảng cách năm trăm thước, tiến tới dưới thần Đường Tam.

Mặc dù không phải lần đầu tiên đối mặt với loại công kích khủng bố như vậy, nhưng Đường Tam vẫn là không khỏi căng thẳng trong lòng, thực lực của hắn đã đạt tới chín mươi sáu cấp, nhưng chính vì vậy, hắn mới có thể càng cảm nhận sâu sắc thêm được rằng năng lượng bao hàm trong công kích này khổng lồ đến như thế nào.Đó cũng không phải công kích thuần túy năng lượng, mà lại càng như là biển cả rít gào.Giống như Thiên Nhận Tuyết có thể

mượn sức mạnh thái dương phát động công kích vậy, bên trong cột sáng màu lam này, năng lượng chân chính thuộc về đối thủ cũng không nhiều, mà chủ yếu chính là năng lượng của đại dương.

Có thể phân tích bộ phận tạo thành năng lượng trong công kích của đối thủ, đó cũng không phải là năng lực Đường Tam lúc này có thể đạt tới, hắn sở dĩ có thể nhìn ra cấu thành của cỗ năng lượng này, đó là đến từ chính Tử Cực Ma Đồng của hắn cùng Hải Thần ánh sáng kết hợp.Hắn chính là người thừa kế của Hải Thần, còn có ai có thể quen thuộc với sức mạnh của đại dương hơn so với Hải Thần chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Hải Thần tam xoa kích trong tay trái Đường Tam hư ảo điểm xuống, một đạo lam quang thải mênh mông từ dấu ấn trên trán phóng thích ra, bao phủ phía trên Hải Thần tam xoa kích, trực tiếp nghênh đón công kích phía dưới.

Mặc dù Hải Thần tam xoa kích đã mất đi Hải Thần chi tâm, nhưng nó dù sao cũng là thần khí của Hải Thần, năng lượng khổng lồ mà Thâm Hải Ma Kình Vương phát ra cơ hồ là trong nháy mắt xảy ra biến hóa, năng lượng nguyên bản vô cùng tập trung chợt phân tán, đại lượng lam quang hóa thành nước biển bay tán loạn ra tứ phía, chỉ có chút ít năng lượng cùng Đường Tam Hải Thần tam xoa kích va chạm cùng một chỗ.

Tiếng nổ rền vang đến từ chính nước biển hạ xuống va chạm với đại dương, Đường Tam đang ở giữa không trung, ngay cả một chút lay động cũng không có, liền đánh rụng một kích này của Thâm Hải Ma Kình Vương, cùng lúc đó, Lam Ngân Phách Hoàng Thương trong bàn tay phải hắn đã trong nháy mắt bạo phát, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang tiến vào trong biển.

_____+++_____*****_____+++_____

"Liệt" này là *"烈"* nghĩa *"nóng cháy"* chứ không phải *"liệt - 劣"* nghĩa là *"yếu ớt"* đâu nhé.

------oOo------

Chương 486: Kém thần một đường, trăm vạn năm hồn thú: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: A Lót

Chứng kiến Đường Tam như thế thoải mái hóa giải công kích quen dùng của Thâm Hải Ma Kình Vương, bất luận là Mã Hồng Tuấn đang bay trên đầu Đường Tam, hay là đám Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch cùng với mọi người đang đứng tại phía ngoài Ma Kình Hải Vực xa xa, cũng làm cho lòng tin của họ gia tăng thêm nhiều lần.

Mà trên thực tế, Đường Tam sở dĩ có gan tiến đến khiêu chiến con Thâm Hải Ma Kình Vương thực lực thâm sâu khó lường, thậm chí có thể tương đương một Phong Hào Đấu La đỉnh phong này, điều khiến hắn tự tin nhất không phải là kỹ năng Đại Tu Di Chùy, cũng không phải những kỹ năng đặc thù nào của bản thân, cũng không phải là năng lực phục hồi hồn lực nhanh chóng của mình, mà chính là dựa vào Hải Thần chi quang.

Thâm Hải Ma Kình Vương cho dù thực lực cường hãn đến mức nào đi nữa, chung quy cũng chỉ là một con hải hồn thú mà thôi. Hải Thần chi quang, là năng lực của Hải Thần, người từng thống ngự trong đại dương, chỉ bằng vào điểm này, tại thời điểm Đường Tam đối diện với Thâm Hải Ma Kình Vương cũng còn một ưu thế rất lớn. Dưới tác dụng của Hải Thần chi quang, năng lực khống chế lực lượng đại hải của Thâm Hải Ma Kình Vương sẽ trở nên vô cùng hạn chế. Lúc này sau khi trải nghiệm qua, chính như Đường Tam tính toán trước, lấy lực lượng đại hải công kích lên người truyền thừa Hải Thần, hiệu quả công kích của Thâm Hải Ma Kình Vương bị giảm xuống rất nhiều, lúc này mới bị Đường Tam dễ dàng hóa giải.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Đường Tam toát lên một tia năng lượng dao động mạnh mẽ, Lam Ngân Bá Hoàng Thương cơ hồ trong nháy mắt phóng thẳng vào trong biển rộng, chỉ để lại trên mặt biển một vệt sáng màu vàng nhạt.

Đối mặt với Thâm Hải Ma Kình Vương, tuy rằng sẽ phải thừa nhận áp lực

cực lớn, nhưng có điều làm Đường Tam an tâm rất nhiều chính là, Thâm Hải Ma Kình Vương dù sao cũng chỉ là một Hải Hồn thú, chỉ có năng lượng khổng lồ mà thôi, tinh thần lực của nó cũng không cường đại lắm, ít nhất sẽ kém hơn nhiều so với Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây. Mà lúc này tinh thần lực của Đường Tam có thể nói là bước một chân vào cảnh giới thần cấp, trừ khi gặp phải thần cấp tinh thần lực của Thiên Nhận Tuyết, nếu không, nhất định sẽ có thể chiếm được thế thượng phong. Hơn nữa, dưới sự phụ trợ của Hải Thần chi quang, ở trong đại hải lại càng như hổ mọc thêm cánh, làm cho hắn có lòng tin vững chắc, đối chiến với Thâm Hải Ma Kình Vương, nhất định có thể đem quyền chủ động trên chiến trường nắm giữ trong lòng bàn tay.

Oanh ----

Vô số quang điểm màu vàng liên tiếp nổi lên trên mặt biển, một cỗ thân thể khổng lồ cũng cùng lúc nổi lên trên mặt biển. Thân thể như thủy tinh màu lam của nó, cho dù dưới tình huống không có mặt trời chiếu rọi, nhìn qua cũng là cực kỳ khủng bố. Một con mắt còn lại lạnh lùng nhìn về phía Đường Tam đang bay trên không trung, trên cái lưng dày rộng kia, lúc này có thêm một điểm quang mang màu vàng đang từ từ biến mất.

Đường Tam trong lòng trầm xuống, tuy là hắn đã phỏng đoán thực lực của Thâm Hải Ma Kình Vương đã là rất cao, nhưng sự cường đại của đối thủ vẫn vượt qua sự tính toán của hắn. Sự công kích khi nãy của Lam Ngân Bá Hoàng Thương cũng không có chút xíu tác dụng gì với nó, thậm chí còn không đủ để Thâm Hải Ma Kình Vương phải để tâm phát động kỹ năng để chống đỡ, chính là bằng vào bộ da cứng cỏi kia của nó đã chống đỡ được công kích của Lam Ngân Bá Hoàng Thương.

Phải biết rằng dù sao Lam Ngân Bá Hoàng Thương cũng là một cái Mười Vạn Năm hồn kỹ a! Cho dù là với lực phòng ngự cường đại của mấy con Thiên Quân Nghị Hoàng lúc trước, đối mặt với công kích của Lam Ngân Bá Hoàng Thương, cũng không có toàn mạng trở ra. Nhưng lúc này Thâm Hải Ma Kình Vương lại dường như vô sự. Thân thể khổng lồ như vậy của nó, chỗ nào cũng có lực phòng ngự mạnh mẽ như thế, điều này thật đáng sợ, quả thật là một thành lũy trong biển a. Khó trách Tiểu Bạch đã nói Thâm Hải Ma Kình Vương rất có thể là bá chủ tuyệt đối bài danh đứng đầu trong biển rộng.

- Thì ra là ngươi!

Âm thanh trầm thấp giống như là từ trong biển truyền ra, âm ba kỳ dị vang vọng vào trong không trung. Đường Tam nghe được đột ngột nhíu mày, tựa hồ như máu huyết trong cơ thể đều bị luồng năng lượng dao động này làm cho run rẩy một trận. Loại cảm giác này quả thật cũng không thoải mái cho lắm.

- Ngươi biết ta?

Đối với việc Thâm Hải Ma Kình Vương có thể nói chuyện, Đường Tam cũng không có cảm thấy kỳ quái, ngay cả Tiểu Bạch còn có thể, Thâm Hải Ma Kình Vương như thế nào lại không có thể nói chuyện được chứ? Lần trước nó cũng không có mở miệng, khẳng định chính là do cảm thấy năng lực của mình căn bản không đủ để có tư cách cùng nó nói chuyện.

- Người được Hải Thần lựa chọn, ta như thế nào lại có thể không biết chứ. Bất quá, cho dù ngươi là người được Hải Thần lựa chọn, cũng không thể đến Hải vực của ta mà giương oai. Dám phát động công kích về phía ta. Tốt lắm, hôm nay ngươi đừng mong có thể chạy thoát, lưu mạng ngươi ở lại đây đi. Không biết sau khi hấp thu người truyền thừa của Hải Thần, có thể trợ giúp ta đột phá một cửa cuối cùng này hay không.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng:

- Ta đây muốn thử xem, là ngươi hấp thu ta, hay là ta hủy diệt ngươi đây!

Thâm Hải Ma Kình Vương nở nụ cười, tiếng cười của hắn cực kỳ khó nghe. Âm thanh giống như là một khối nham thạch khổng lồ đang bị nghiền nát vậy.

- Tiểu tử, ngươi có biết cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình hay không? Lần trước ta đang lúc sảng khoái, nếu không phải lúc đó là do Hải Thần chân thân xuất hiện, dọa ta phải rút lui, nếu không, ngươi cho rằng ngươi có thể đứng ở nơi này hướng ta mà khiêu khích hay sao? Trên thế giới này sớm đã không còn Hải Thần nữa, ta mới chính là chúa tể của đại hải. Nhìn qua, hồn

lực của ngươi là ở khoảng chín mươi sáu cấp đi. Sự cường hãn của thân thể thật ra cũng không tệ, có thể tiếp cận đẳng cấp bán thần. Đáng tiếc, thân thể của ngươi nhiều nhất cũng chỉ có bốn mươi phần trăm trình độ chuyển hóa thành thần. Nhưng mà, thân thể của ta lại là chín mươi chín phần trăm trình độ tiến nhập thần cấp. Chỉ bằng thanh Tam Xoa Kích đã mất đi Hải Thần chi tâm kia trong tay của ngươi, cũng muốn cùng với ta đối kháng hay sao? Nếu như ta có thể ăn ngươi, như vậy có thể bổ sung cho một phần trăm còn lại mà ta đang thiếu, nhất định có thể tiến hóa thành Yêu Thần, trước giờ chưa từng có a!

Vừa nói, thân thể cự đại của Thâm Hải Ma Kình Vương trong giây lát từ trong biển rộng kịch liệt bốc lên cao thêm một chút. Cái đuôi khổng lồ trong nháy mắt vẫy lên, hướng về phía Đường Tam tại không trung vẫy một cái. Một tầng quang mang màu lam tím hình chóp cực lớn chợt bạo phát ra, mạnh mẽ phóng lên hướng đến phía Đường Tam cùng với Mã Hồng Tuấn. Những nơi mà luồng năng lượng khổng lồ kia đi qua, không khí bị ầm ầm xé rách, làm cho tầng không khí xung quanh khối năng lượng hình quạt kia lại còn mang theo một tầng tia chớp màu đen thật nhỏ.

Lúc này Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không có tiếp tục sử dụng ra lực lượng của đại hải, mà là sử dụng sự công kích thuần túy của thân thể nó.

Nghe xong lời nói của Thâm Hải Ma Kình Vương, trong lòng Đường Tam đột nhiên như hiểu được cái gì. Có thể đem thân thể khổng lồ như vậy tu luyện đến trình độ chín mươi chín phần trăm tiến hóa vào thần cấp, theo như lời hắn nói, chỉ còn kém một chút nữa là chính thức trở thành thần. Từ một con hồn thú trực tiếp trở thành thần, cho dù là ngay cả Đại Sư cũng chưa từng nghe qua loại tình huống này. Như vậy cần không biết bao nhiêu năm tu vi a!

Không còn nhiều thời gian để suy ngẫm, hai tay nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích, quang mang trong mắt Đường Tam chợt lóe, một tia Hải Thần chi quang rọi thẳng vào thanh Tam Xoa Kích, ngay lập tức, hai màu vàng nâu cùng thiên thanh đồng thời rót vào trong thanh Tam Xoa Kích, làm cho thân kích màu ngâm đen kia chợt sinh ra biến hóa.

Đường Tam làm ra một cái động tác kì dị, mạnh mẽ quăng Hải Thần Tam Xoa Kích lên, hai tay chụp lại phía cuối chuôi thanh kích, lấy thân thể mình

làm trung tâm, mạnh mẽ quay thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong không trung làm thành một cái vòng tròn thật lớn. Thanh Tam Xoa kích không phát ra quang mang vàng kim chói lọi, nhưng dưới tác dụng của kỹ năng hồn cốt cánh tay trái Trọng Lực Khống Chế không ngừng rót vào, giữa không trung làm thành một cái vòng tròn màu vàng nâu, có một cái lỗ hổng ở giữa, đồng thời, ngay lỗ hổng ở giữa đó, tràn ngập những tia điện quang màu xanh lam, dùng vòng tròn đó, ngang nhiên đón nhận công kích của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Năng lượng do cái đuôi kia phát ra cùng với vòng tròn do Đường Tam vẽ ra nhanh chóng va chạm kịch liệt tại không trung, nhất thời, ánh sáng mặt trời trên không trung chợt tối sầm lại, lúc này, không ngờ cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm nào, trên bầu trời yên tĩnh đến đáng sợ. Hai luồng năng lượng kinh khủng khi nãy cùng lúc đều lặng tiêu tán mất, ngay cả một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

- Di, xem ra, ngươi quả thật là từ chỗ của Hải Thần học được vài phần kỹ năng a. Bất quá, chỉ là vài cái kỹ năng đơn giản mà thôi. Năm đó, chính bản thân Hải Thần sử dụng thanh Tam Xoa Kích này cũng chỉ đâm mù ta một con mắt, ngươi chẳng qua cũng chỉ là truyền thừa của hắn mà thôi, cũng dám lại đây gây hấn sao. Ngươi cho là ngươi thật sự là thần hay sao? Cho dù ngươi thật sự là thần đi nữa, ta cũng sẽ đem ngươi mà lột da a!

Khi nhắc tới Hải Thần, trong thanh âm của Thâm Hải Ma Kình Vương dường như tràn ngập sự phẫn nộ. Nước biển yên lặng nháy mắt chợt trở nên sôi trào, năng lượng khổng lồ ba động. Trong nháy mắt thậm chí đem tinh thần lực của Đường Tam hoàn toàn ngăn trở bên ngoài.

Đường Tam trầm giọng nói:

- Ma Kình Vương, nếu ta đoán không lầm, tu vi của ngươi chỉ sợ cũng đã gần trăm vạn năm rồi. Hồn thú tu luyện so với đám hồn sư nhân loại chúng ta càng thêm khó khăn hơn, cũng giống như sự khó khăn khi chúng ta tu luyện đến trình độ Phong Hào đấu la đỉnh phong vậy. Hồn thú các ngươi muốn tu luyện đến thực lực cực mạnh, nhất định phải cần thời gian rất lâu, muốn đột phát cảnh giới thần cấp, lại càng phải tốn nhiều thời gian hơn để tích lũy năng lượng. Ngươi dựa vào thân thể khổng lồ của mình, tận hết khả năng để tiến

hành năng lượng hóa dần dần bản thể, do đó mới đạt được sinh mệnh lâu dài để tu luyện. Tại phương diện này, ta không thể không bội phục ngươi.

Thâm Hải Ma Kình Vương vốn đang tính toán xem lần tới sẽ công kích như thế nào, nghe xong lời nói của Đường Tam, nghi hoặc nói:

- Ngươi có thể nhìn ra tu vị của ta sao? Chẳng lẽ ngươi đã thành thần? Không, không có khả năng, khí tức của ngươi còn rất xa mới có thể đạt được cấp độ của thần!

Nó ngoài miệng tuy nói là không sợ Hải Thần, nhưng trên thực tế, Hải Thần chính là khắc tinh duy nhất của hắn trên thế giới này. Trừ khi nó có thể đột phá được thần cấp bình cảnh, đạt đến cảnh giới của Yêu thần, nếu không mà nói, căn bản là không thể nào cùng Hải Thần chống lại. Thuộc tính hoàn toàn bị khắc chế, cho dù năng lượng nó có khổng lồ đến mức nào đi nữa, cũng không cách nào chống lại được Hải Thần.

Đường Tam khi nãy vừa nói, kỳ thực cũng chỉ là dự đoán mà thôi, nghe được lời trả lời khẳng định kia của Thâm Hải Ma Kình Vương, trong lòng hắn không khỏi phải hớp một ngụm khí. Trời ạ! Chính mình phải đối mặt là một con Trăm Vạn Năm hồn thú a! Chưa nói tới việc mình có thể đánh chết nó được hay không, cho dù có thể đánh chết đi chăng nữa, mình có khả năng hoàn toàn hấp thụ hết hồn hoàn của nó hay không?

Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cầm trong tay không kềm được run lên một chút, ánh mắt Đường Tam cũng xuất hiện một chút biến hóa.

Lúc này, Thâm Hải Ma Kình Vương cũng đã hiểu được:

- Tiểu tử, ngươi khi nãy cũng chỉ là đoán mà thôi. Đúng vậy, nói cho ngươi cũng không sao, ta tại bên trong đại hải cũng đã sống gần trăm vạn năm rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể tiến vào thần cấp. Ngươi nói cũng đúng lắm, hồn thú thành thần là cực kỳ khó khăn. Từ hơn mười vạn năm trước, ta đã đạt được đến trình độ bây giờ rồi, nhưng cho đến hiện giờ, vẫn chưa có thể đột phá được cánh cửa cuối cùng kia. Xem ra, chính là thiếu một cái thần để (hạt giống của thần), hôm nay, ngươi chính là Hải Thần truyền thừa đến tận cửa nộp mạng, nếu như ta tiến hành hấp thu ngươi, tiếp nhận thần để của

ngươi, ta chính là tân nhậm Hải Thần a!

Ngay khi lời nói của Thâm Hải Ma Kình Vương còn chưa dứt, Đường Tam đột nhiên động thân, hắn cử động cũng cực kỳ đột ngột, không có chút nào bộ dáng súc lực. Cả người hắn đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích giơ thẳng về phía trước, hồn lực toàn thân của Đường Tam đều ngưng tụ vào một kích này. Kỹ năng của hồn cốt cánh tay phải Thiên Thanh Ngưu Mãng: Thiên Thanh Tịch Diệt Lôi Đình nháy mắt phóng thích, cùng lúc đó, cũng đồng thời phóng thích thêm một cái hồn kỹ thứ chín của võ hồn Lam Ngân Hoàng: Lam Ngân Thiên Thanh Long Chi Hồn.

Một đầu thanh long thật lớn bao trùm thân thể Đường Tam, luận là hắn hay là thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang nắm trong tay, tại một khắc này cũng đã hoàn toàn biến thành màu xanh. Mà trước khi công kích, hắn còn cố ý ăn một viên Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, đem uy lực một kích này nháy mắt tăng lên gấp bội phần.

Tăng phúc còn không chỉ như thế, xa xa, toàn bộ bảy đạo hào quang, hóa thành một cái cầu vòng, chiếu rọi lên người Đường Tam, làm cho thanh quang phóng thích trên người hắn lại càng bành trướng. Thân thể Đường Tam lúc này không nhìn thấy rõ, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay hắn cũng không nhìn thấy rõ. Tại bên trong con mắt duy nhất còn lại của Thâm Hải Ma Kình Vương, cũng chỉ có thể chứng kiến duy nhất một con thanh long đang từ trên trời giáng xuống, lao thẳng xuống mình.

- Ngươi muốn chết!

Thâm Hải Ma Kình Vương nổi giận gầm lên một tiếng, lúc này đây nó cũng không có tiếp tục sử dụng năng lượng công kích, mà là nguyên cả thân mình hắn. Thân thể hắn cao lớn hơn hai trăm thước, nhưng lại vô cùng linh hoạt, xoay mình một cái, cái đuôi khổng lồ của nó đã giơ cao lên, mạnh mẽ đập vài con thanh long đang từ trên trời đánh xuống.

Tuy là thân thể nó cũng đã có chín mươi chín phần trăm tiến nhập vào cảnh giới thần cấp, nhưng từ trên một kích này của Đường Tam, nó vẫn cảm giác được sự uy hiếp cường đại. Trải qua hai lần tăng phúc của Kiên Đĩnh Kim

Thương Dăng cùng với ánh sáng của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, hơn nữa cộng thêm kỹ năng trọng lực khống chế của Đường Tam đem sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích tăng lên đến một trăm lẻ tám vạn cân cùng với hai cái hồn kỹ công kích cao cấp nhất kia của hắn, một loạt các năng lực cường đại như vậy kết hợp lại một chỗ, đừng nói là Thâm Hải Ma Kình Vương, cho dù là thần cấp Thiên Nhận Tuyết kia nếu đối diện với một kích này, cũng phải cẩn thận mà nghênh đón. Một kích này của Đường Tam, tuyệt đối là có thể đạt đến trình độ thần cấp.

Sau khi cùng Thiên Nhận Tuyết đánh qua một trận, Đường Tam tại khả năng sử dụng kỹ năng cùng với tính bạo phát công kích của các loại kỹ năng của bản thân đều có sự tiến bộ nhảy vọt. Lúc này mới có thể trong nháy mắt tuôn ra một kích có lực công kích kinh khủng như vậy.

Oanh--, cái đuôi khổng lồ không hề do dự đánh mạnh lên người con thanh long, xung quanh cái đuôi của nó tràn ngập một tầng quang mang màu lam tím mãnh liệt, giống như là vô số lôi điện đang ngưng tụ lại cùng một chỗ vậy.

Năng lượng do Thâm Hải Ma Kình Vương tích tụ trong hơn trăm vạn năm quả thật là rất khổng lồ, quả thật chỉ còn một đường nhỏ nữa là có thể tiến vào cảnh giới thần cấp. Cảm nhận được uy hiếp do Đường Tam mang lại, một kích này hắn cũng cơ hồ là dùng ra toàn lực.

Ngay tại thời khắc đuôi của nó đánh lên người con thanh long, tầng quang mang bao phủ xung quanh con thanh long do Đường Tam biến ảo ra cũng bị đánh tan. Nhưng mà, công kích của Đường Tam cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy. Mặc dù công kích lần này cũng không ảnh hưởng gì đến xương cốt toàn thân của hắn, nhưng thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam cũng đã mạnh mẽ cắm vào trên cái đuôi của Thâm Hải Ma Kình Vương, ba cái lưỡi kích đều đã phá hủy được lớp da cứng cỏi bên ngoài của hắn, đâm sâu vào trong.

Kích thước của Hải Thần Tam Xoa Kích nếu so với thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương bất quá chỉ giống như một món đồ chơi nho nhỏ mà thôi, nhưng mà, cho dù nó đã mất đi linh tính, dù sao nó cũng chân chính là một thanh thần khí. Thâm Hải Ma Kình Vương kêu lên một tiếng đau đớn, thân

thể khổng lồ của hắn liều mạng vẫy mạnh, ba động năng lượng khủng bố từ trên người nó nở rộ, đã nghĩ sẽ đem Đường Tam cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích đánh bay.

Một kích này của Đường Tam cũng đã sớm tính toán rất kỹ, lại há có thể khinh địch để nó vãi ra? Cố nén đau đớn toàn thân, hai tay mạnh mẽ cầm chặt Hải Thần Tam xoa kích, rót thêm một đạo Hải Thần ánh sáng vào đó, đem Hải Thần Tam xoa kích đâm sâu thêm vài phần, dùng sức vặn mạnh một cái, không để cho Thâm Hải Ma Kình Vương có thể vặn vẹo cơ thể đẩy hắn văng ra.

Cùng lúc đó, Bát Chu Mâu màu hoàng kim từ sau lưng Đường Tam trong nháy mắt phóng ra, bộ ngoại phụ hồn cốt từng một lần gây ra thương tổn cho Thâm Hải Ma Kình Vương, lại một lần nữa cắm vào trong thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Lúc trước, Đường Tam có thể nói là vận khí cực tốt, lại thêm Thâm Hải Ma Kình Vương khinh địch, thế nên mới để Đường Tam phóng tới được nơi lỗ phun nước, bộ phận yếu nhất trên cơ thể hắn, lúc nào mới có thể dễ dàng đem Bát Chu Mâu cắm vào. Nhưng lúc này, Bát Chu Mâu đã tiến hóa lên đến trình độ cảnh giới thần cấp, cũng không cần phải tìm vị trí yếu hại, mũi mâu mạnh mẽ đâm sâu vào, lập tức phóng ra khả năng thôn phệ khủng bố cùng với độc tố cường đại, đem thân thể Đường Tam mạnh mẽ ép chặt vào lớp da trên đuôi của Thâm Hải Ma Kình Vương, làm cho nó dù có rung lắc đến mức nào đi nữa, cũng vô pháp đem Đường Tam bám trên đó mà vẫy ra.

Sự thống khổ mãnh liệt kích thích làm cho thân thể khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương phải co rút một trận. Tuy rằng với cường độ thân thể của nó, muốn độc chết nó cơ hồ là không có khả năng, nhưng những độc tố mà Bát Chu Mâu của Đường Tam đã hấp thu đều là vô cùng khủng bố, nhất là loại băng hỏa chí độc đến từ Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn kia, ngay cả Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không thể hoàn toàn chống cự. Hơn nữa Hải Thần Tam xoa kích đâm vào cùng với năng lực cắn nuốt cường hãn của Bát Chu Mâu kia, cũng làm cho Thâm Hải Ma Kình Vương đau điên cuồng đến mức phải rên rỉ. Ma Kình lãnh vực của hắn trong nháy mắt tuôn ra, quang mang màu tím lan tỏa đến toàn bộ hải vực.

Đáng tiếc, bất luận là nó rung lắc mãnh liệt hay phát ra lãnh vực, đối với Đường Tam mà nói, đều không có tác dụng gì.

Hải Thần chi quang bao phủ toàn thân, hơn nữa bao phủ thêm một tầng Hãn Hải Hộ thân Tráo, lực lượng của đại hải căn bản là không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với Đường Tam. Bằng vào sự bảo hộ của Hải Thần chi quang, Đường Tam hoàn toàn có thể không để Thâm Hải Ma Kình Vương vào trong mắt.

Mà Thâm Hải Ma Kình Vương phát ra chấn động cho dù cường đại thế nào, Đường Tam vẫn duy trì thân thể của mình bám chặt trên da hắn, mạnh hơn đi nữa cũng có tác dụng gì đâu?

Nước biển kịch liệt đánh sâu vào, đối với cấp bậc bán thần như Đường Tam mà nói, căn bản là không tính làm gì. Lúc trước tại thời điểm mới bám vào thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương, hắn còn phun ra một ngụm máu tươi, đó là do bị cái đuôi của Thâm Hải Ma Kình Vương đánh trúng đã bị trọng thương, bất quá, khi phóng ra Bát Chu Mâu đâm sâu vào để cố định thân thể, Đường Tam lập tức ăn vào một cây Thủy Tinh Mao Trùng Tràng của Áo Tư Lạp, được hắn chế tạo sau khi đã dùng qua Kiêm Đĩnh Kim Thương Dăng. Tuy rằng hơi xa xỉ một chút, nhưng lúc này Đường Tam cũng không tính đến chuyện tiết kiệm, hàng hóa do Áo Tư Lạp chế tạo tích trữ, đã sớm được hắn chứa đầy trong Như Ý Bách Bảo Nang rồi.

Giống như lúc trước hắn thông qua khảo hạch trên Hải Thần đảo vậy, nhìn bề ngoài Đường Tam chỉ là một mình tác chiến, nhưng trên thực tế, sau lưng hắn còn có các đồng đội toàn lực trợ giúp.

Năng lực thôn phệ của Bát Chu Mâu toàn bộ khai hỏa, Đường Tam cũng không hi vọng độc tố có thể đem lại quá nhiều tác dụng, nhưng hắn khẳng định biết rõ, thôn phệ năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương đối với chính mình có tác dụng rất lớn a!

Năng lực thôn phệ của thần cấp Bát Chu Mâu quả thật rất là khủng bố, cơ hồ là trong khoảng thời gian vài lần giãy dụa của Thâm Hải Ma Kình Vương, nó cũng đã thôn phệ một lượng lớn năng lượng, hơn nữa còn chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần, thích hợp cho Đường Tam hấp thu, đem sự tiêu hao

năng lượng do khi nãy phát động kỹ năng hoàn toàn khôi phục lại. Hơn nữa, còn thông qua không ngừng thôn phệ, trợ giúp năng lượng của Đường Tam toàn diện tăng lên. Bộ phận bị Bát Chu Mâu cắm vào, chẳng những tràn ngập một tầng quang mang màu vàng, lại còn nhanh chóng khô quắt đi. Cái này là do Bát Chu Mâu kia thôn phệ cũng không chỉ có năng lượng mà thôi, mà còn có cả sinh mệnh lực của Thâm Hải Ma Kình Vương nữa. Nếu như thân thể của Đường Tam có khả năng chứa đựng hết, như vậy, thậm chí có thể thôn phệ toàn bộ năng lượng cùng với sinh mệnh lực của Thâm Hải Ma Kình Vương, đương nhiên, cái này vẫn là cần một thời gian rất dài.

Sóng gió động trời không ngừng tàn phá trong đại hải, đám người Đái Mộc Bạch bên này đã sớm bị ảnh hưởng, bất quá, dưới sự bảo hộ của Tiểu Bạch cùng với đám tộc nhân của nàng, chút xíu sóng gió đó cũng không đủ đến tổn thương đến bọn họ. Mỗi người bọn họ đều tập trung tinh thần nhìn con Thâm Hải Ma Kình Vương đang không ngừng vùng vẫy trong nước biển.

Tất cả những chuyện đang phát sinh đều hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Đường Tam. Hắn đã từng nói qua với mọi người, thực lực của Thâm Hải Ma Kình Vương nhất định là cực kỳ cường đại, nếu chính diện đối kháng, muốn đánh bại nó là chuyện không có khả năng. Khi đó, Đường Tam cũng chỉ cho rằng, Thâm Hải Ma Kình Vương hiện có tu vi khoảng mấy chục vạn năm mà thôi, nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng hiểu được, mấy chục vạn năm không ngừng tích súc, năng lượng trong cơ thể nó đủ để dễ dàng ép chết hết đám người bọn họ.

Nhưng mà, Đường Tam cũng có nói qua, Thâm Hải Ma Kình Vương có một cái nhược điểm, đó chính là thân thể nó quá mức khổng lồ. Đúng vậy, thân hình thật lớn của nó, giống như một tòa bảo lũy thông thường này, tuy có thể dễ dàng bảo hộ thân thể nó tránh khỏi bất cứ cái gì thương tổn, nhưng mà, cho dù nó linh hoạt đến thế nào, thể tích thân thể của nó cũng vẫn là một khuyết điểm, chỉ cần có thể tiếp cận nó trong một phạm vi nhất định, thân thể khổng lồ của nó nhất định sẽ trở thành một cái chế ước.

Đây chính là Đường Tam căn cứ vào tình huống lúc trước chính mình từng đả thương Thâm Hải Ma Kình Vương mà nghĩ đến. Khi nãy, hắn trong nháy mắt lợi dụng Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, sức nặng hơn trăm vạn năm của Hải Thần Tam Xoa Kích, thành công đạt

được mục tiêu đầu tiên kia, vọt tới bên người Thâm Hải Ma Kình Vương, tuy rằng cái giá phải trả là hắn bị đánh bị thương, nhưng Thâm Hải Ma Kình Vương cũng tuyệt đối không dễ chịu gì.

Hơn nữa Đường Tam cũng không có ngừng lại ở đó, cả người áp sát vào thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương, giống như một con nhện vàng lớn, Bát Chu Mâu không ngừng nhấp nhô, từ từ leo lên phía trên. Bát Chu Mâu mỗi lần cắm xuống, đều lưu lại trên da của Thâm Hải Ma Kình Vương một vết lõm lớn khô quắt lại, do bị thôn phệ, dẫn tới thân thể khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương không ngừng sinh ra co rút. Càng làm cho Thâm Hải Ma Kình Vương thống khổ chính là, những nơi khô quắt trên da của hắn, không thể nghi ngờ là lực phòng ngự bị giảm đi, Đường Tam sử dụng thanh Hải Thần Tam Xoa Kích của hắn, lợi dụng thanh chủ nhận sắc bén, cắt vào da nó, khoét một cái lỗ thật sâu, từ trên người lấy ra hai cái chai, không ngừng đem thứ chất lỏng một cái màu đỏ một cái màu xanh lam trong đó đổ vào bên trong miệng vết thương của nó.

Thâm Hải Ma Kình Vương cho dù vùng vẫy kịch liệt thế nào đi nữa, cũng không ảnh hưởng đến những động tác này của hắn, hắn hành động dưới tình huống được năng lượng của hắn bảo vệ mà tiến hành, bất luận cho Thâm Hải Ma Kình Vương làm gì đi nữa, với thân thể kình ngư khổng lồ của hắn, cũng không làm sao ảnh hưởng đến Đường Tam chút nào. Loại tình huống thế này, Thâm Hải Ma Kình Vương cũng là lần đâu tiên gặp phải, ý nghĩ duy nhất hiện tại trong đầu hắn chính là, dùng thân thể mình phát động công kích, liều mạng bị thương cũng muốn xử lý Đường Tam. Nhưng những phương thức công kích bằng năng lượng của nó, đều phải dựa vào thân thể mà phát ra, vừa lúc Đường Tam bám chặt lên thân thể hắn như vậy, cũng chỉ có thể lợi dụng năng lượng đại hải để tấn công vào chính thân thể mình mà thôi. Nhưng mà phương thức lợi dụng năng lượng đại hải để công kích này, đối với Đường Tam đều không có tác dụng gì, mặc cho ngươi công kích thế nào, ta vẫn còn có Hải Thần chi quang.

Thứ mà Đường Tam đổ vào trong miệng vết thương của Thâm Hải Ma Kình Vương tự nhiên không phải là thứ tốt gì. Tuy là hắn mang theo cũng không nhiều lắm, nhưng lúc này hắn cũng không có tiết kiệm, loại nước suối múc từ Băng Hỏa Lương Nghi Nhãn đúng là thứ tốt a! Lúc trước bằng vào thứ này, hắn đã giết không biết bao nhiêu con Tà Ma Hổ Kình. Cường độ thân thể

Thâm Hải Ma Kình Vương tuy rằng đám Tà Ma Hổ Kình kia không có khả năng so sánh, nhưng dưới sự dày vò của thứ nước suối của Băng Hỏa Lưỡng Nghi Nhãn kia, cơ nhục thân thể của nó cũng rất nhanh bị phá hư. Mà điều làm cho nó càng thống khổ chính là, Đường Tam đang cố hết khả năng để làm cho sự thống khổ của nó kéo dài đến mức tối đa.

Ầm---

Đuôi cá khổng lồ của nó đập mạnh một cái lên mặt biển, nhấc lên một ngọn sóng cao ngất trời, mà thân thể khổng lồ kia của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng mượn lực của cú đánh này chợt từ trong nước biển bay lên. Cái này là thân hình dài hơn hai trăm thước a! Có thể bay lên không trung như thế này, có thể thấy được lực lượng của một cú đập này hùng hậu đến thế nào. Ngay cả Đường Tam đang bám trên lưng nó, lúc này cũng bị chấn động kịch liệt đến mức không thể không tạm thời đình chỉ mọi động tác của mình.

Nếu lúc này Thâm Hải Ma Kình Vương có thể chứng kiến được biểu tình của Đường Tam, nhất định vô cùng kinh ngạc, trên khóe miệng của nhân loại đang gây ra cho hắn thật lớn thống khổ này lại toát ra vẻ tươi cười đắc thắng.

Trong miệng đám vết thương li ti trên da của Thâm Hải Ma Kình Vương, hoặc là bị đông lạnh thành băng, hoặc là bị biến thành thịt nướng, nhưng mà, trên mỗi cái vết thương, đều mang theo một tia quang mang lam sắc nhàn nhạt.

Một luồng năng lượng khổng lồ không gì sánh kịp từ đầu Thâm Hải Ma Kình Vương nháy mắt bạo phát, trong chớp mắt, thân thể dài hơn hai trăm thước của nó không ngờ lại tạm ngừng lại một chút trong không trung.

Một vầng lam quang chói lọi từ trong biển phóng lên, từ trên đám mây đen vần vũ trên bầu trời, chín đạo lôi điện khủng bố, to như một cái thùng nước chợt giáng xuống, đánh mạnh vào thân mình Thâm Hải Ma Kình Vương. May mắn là chín đạo lôi điện này ngay cả Thâm Hải Ma Kình Vương cũng vô pháp khống chế được phương vị, lúc này mới không có đánh xuống trúng người Mã Hồng Tuấn đang lơ lửng trong không trung, nhưng cũng làm hắn toàn thân dâng lên một trận tê dại, sợ tới mức vội vàng bay ra xa hơn chục dặm.

Lam quang màu làm tím mãnh liệt trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể cao lớn của Thâm Hải Ma Kình Vương, bất luận là quang mang màu lam từ dưới dâng lên hay là lôi điện màu tím từ trên đánh xuống, dừng lại trên người nó đều phát ra thêm một tầng kim quang nhàn nhạt. Trên da Thâm Hải Ma Kình Vương giống như là ngưng kết một tầng thủy tinh màu lam tím vậy, đồng thời thân thể khổng lồ của nó, lấy tốc độ không gì sánh kịp mà co rút lại.

Khi chín đạo lôi điện màu tím đồng thời đánh lên mình Thâm Hải Ma Kình Vương, Đường Tam cảm giác được thân thể mình bị chấn động đến toàn thân tê dại, thần cấp Bát Chu Mâu tự nhiên không dễ dàng giãy ra như vậy, bất quá, ngay sau đó Đường Tam lại chủ động chọn cách tránh lui. Thân hình chợt lóe, Bát Chu Mâu nhanh chóng thu hồi, thân hình nhoáng lên một cái, đã cách ra xa khoảng vài trăm thước. Cùng lúc đó, hắn đem Hải Thần Tam Xoa Kích cầm chặt trong bàn tay phải, võ hồn trên người nhoáng lên, tay trái đã nắm thêm một thanh Hạo Thiên Chuy thật lớn.

- Mập Mạp, cẩn thận. Tên này thuộc tính là Thủy cùng với Lôi!

Đường Tam hét lớn một tiếng, Bát Chu Mâu sau lưng hắn phát ra kim quang mãnh liệt làm cho hơi thở hắn đại thịnh. Đúng vậy, thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương kia đúng là so với hắn thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng mà, Bát Chu Mâu cũng không phải là bán thần cấp, mà chính thức là thần cấp a. Đây cũng chính là nguyên nhân trọng yếu giúp hắn có thể chế ngự được Thâm Hải Ma Kình Vương.

Đường Tam đương nhiên biết Thâm Hải Ma Kình Vương kia đang muốn làm gì. Cũng như lúc trước khi hắn chứng kiến Thâm Hải Ma Kình Vương có thể nói mà không chút giật mình, ngay cả Tiểu Bạch đều có thể trên đất liền tạm thời hóa thành hình người, bản thân hắn đã tu luyện trên trăm vạn năm, như thế nào lại không thể? Muốn làm cho nhược điểm thân thể khổng lồ của nó biến mất, cũng chỉ có thể có một cách lựa chọn duy nhất này thôi, đây cũng là nằm trong kế hoạch ban đầu của Đường Tam.

Lúc trước khi còn ở trên Hải Thần đảo, Đường Tam đã nghe Tiểu Bạch nói qua, bất kỳ loại hải hồn thú nào, cho dù có năng lực hóa thân thành người,

bình thường cũng sẽ không làm như vậy. Bởi vì sau khi hóa thân thành người, tất cả các ưu thế do bản thể chúng mang lại, đều không còn sót lại chút nào, tổng thể thực lực đều giảm xuống rõ rệt.

Bằng vào năng lực đặc thù của thần cấp Bát Chu Mâu cùng với an bày chiến thuật hoàn mỹ, Đường Tam làm cho Thâm Hải Ma Kình Vương không thể không vứt bỏ đi thân hình khổng lồ như bảo lũy của nó, chỉ cần hắn biến thành hình người, tuy rằng không còn khuyết điểm, nhưng đối phó cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mà trên thực tế, Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không thể không làm như vậy, trước giờ hắn đối mặt với địch nhân, cũng căn bản là chưa từng có ai sử dụng loại phương pháp chiến đấu này để đối phó với nó. Cho dù là đối thủ có muốn làm như vậy, cũng không ai có được loại ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu biến thái như thế này, không chỉ có thể phá hủy tầng phòng ngự của nó, mà còn có năng lực điên cuồng thôn phệ năng lượng của nó, lại còn có thể phóng thích cực độc nữa. Thâm Hải Ma Kình Vương cảm nhận sâu sắc rằng, nếu cứ tiếp tục duy trì như vậy, Đường Tam hoàn toàn có cơ hội giết chết mình a!

Hắn cắn nuốt quá nhiều năng lượng, nếu đến cực hạn có thể thông qua kỹ năng phóng xuất ra, thậm chí là công kích thẳng lên chính cơ thể mình. Đám Bát Chu Mâu kia chính là thôn phệ vô tận, tuy rằng thời gian dài một chút, nhưng chính mình cũng sẽ xong đời. Rơi vào đường cùng, hắn mới không thể không lựa chọn con đường này, mà là bá chủ trong biển, sau khi hóa thành hình người, nó so với Tiểu Bạch càng lợi hại hơn nhiều. Ít nhất các ưu thế do thân thể khổng lồ mang đến cũng không còn sót lại chút gì, cũng như chỉnh thể năng lượng cũng vô pháp sử dụng ra toàn bộ.

Sự thật chứng minh, Đường Tam lựa chọn thời điểm thoát ly là hoàn toàn chính xác, lúc này, tầng tinh thể màu lam tím bao phủ bên ngoài thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương do năng lượng ngưng đọng mà thành kia đột nhiên ầm ầm nổ vang, giữa không trung nhất thời hình thành một luồng lốc xoáy màu lam tím khổng lồ, đám tinh thể vỡ vụn giống như những lưỡi dao sắc bén, tràn ngập lực xuyên thấu mạnh mẽ. Thủy, Lôi hai thuộc tính kết hợp, nếu thật sự hắn còn ở trong đó, chỉ sợ cho dù không chết cũng bị lột da.

Bất quá, cho dù như thế, tình huống biến hóa trong không trung vẫn làm cho Đường Tam kinh hãi.

Luồng lốc xoáy màu lam tím khổng lồ cũng không có biến mất, ngược lại rất nhanh co rút lại, vừa kịch liệt xoay tròn vừa điên cuồng đè ép, năng lượng tự thân của nó không ngừng cô đọng lại. Mà thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương đang được bao phủ trong đó cũng nhìn không thấy nữa.

- Ngươi cho là, bức bách ta biến thành hình người, ngươi có thể có cơ hội hay sao? Không sai, trạng thái hình người của ta quả thật không có được năng lượng khổng lồ như nguyên bản, nhưng mà, không có nghĩa là ta sẽ buông bỏ năng lượng tự thân, tích lũy đã trăm vạn năm, khủng bố đến mức nào ngươi đoán được không?

Nghe thanh âm của Thâm Hải Ma Kình Vương, sắc mặt Đường Tam trầm xuống, lúc này, Mã Hồng Tuấn đã bay tới sau lưng hắn, ngọn lửa nóng cháy đem không trung chiếu sáng.

Thanh âm Mã Hồng Tuấn vang lên sau lưng Đường Tam:

- Tam ca, tên này đang làm gì đây? Năng lượng quá sức cuồng bạo, ngươi phải cẩn thận!

Đường Tam gật gật đầu, hắn cũng không biết Thâm Hải Ma Kình Vương đang làm cái gì, nhưng mà hắn cũng tuyệt đối không liều lĩnh. Luồng lốc xoáy màu lam tím kia ngưng tụ Thủy và Lôi năng lượng, thậm chí còn có vài phần Phong năng lượng trong đó, cũng không có đơn giản như vậy. Tùy tiện tiến vào, rất có thể sẽ để cho Thâm Hải Ma Kình Vương nắm được cơ hội. Đối với kinh nghiệm chiến đấu của Thâm Hải Ma Kình Vương, Đường Tam tuyệt đối sẽ không khinh địch.

Tay trái Hạo Thiên Chuy, tay phải Hải Thần Tam Xoa Kích, Đường Tam cả người đều duy trì một trạng thái đặc thù, tinh thần lực linh hoạt hoàn toàn phóng thích. Toàn bộ không gian xung quang, tuy rằng đều tràn ngập năng lượng khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương, nhưng tinh thần lực của Đường Tam cũng tràn ngập trong từng khe hở năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương. Hắn nhìn không chớp mắt, dùng tinh thần lực bao trùm toàn bộ

năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, tuy không thể ảnh hưởng đến năng lượng biến hóa của Thâm Hải Ma Kình Vương, nhưng rõ ràng có thể đem từng cái biến hóa nhỏ nhất của Thâm Hải Ma Kình Vương chuẩn xác truyền vào trong đầu Đường Tam.

Từ tinh thần lực điều tra nói cho Đường Tam rõ, năng lượng vô cùng khổng lồ kia của Thâm Hải Ma Kình Vương đang dùng tốc độ khủng bố không ngừng cô đọng lại, hơn nữa cô đọng thành tầng, bậc rõ ràng, càng gần đến vị trí trung tâm, năng lượng dao động lại càng mãnh liệt. Tới ngay vị trí trung tâm, ngay cả tinh thần lực của Đường Tam cũng không thể dò xét được.

Bất quá, Đường Tam cũng không có uổng phí khí lực, bởi vì hắn đã rất nhanh nhìn thấy được kết quả.

Quang mang màu lam tím thu liễm, Thâm Hải Ma Kình Vương với chiều cao hơn hai trăm thước đã hoàn toàn biến mất, xuất hiện trong tầm mắt của Đường Tam là một gã trung niên sắc mặt mang phong cách cổ xưa.

Người này thân hình cao khoảng ba thước, mái tóc màu lam đậm thả tự do sau lưng, kì lạ nhất chính là, hắn mặc một bộ áo giáp kì dị màu tím đậm. Chất liệu bộ giáp do tinh thể làm thành, từ các bộ phận giáp ngực, giáp vai, giáp bụng, chiến váy cùng với giáp bọc tứ chi tạo thành, toàn thân hợp thành nhất thể, nhìn không thấy bất cứ khe hở nào, ngay cả phần cổ lẫn phần gáy cũng hoàn toàn bao bọc bên trong, mũ bảo hộ trên đầu có màu tím sậm, hình bán nguyệt, hai bên có ngạnh nhô ra, bên trên còn có hoa văn hình vẩy cá thông thường. Tất cả các loại năng lượng trong không trung khi nãy, tại thời khắc hắn xuất hiện tựa hồ như hoàn toàn gom lại một chỗ. Cùng lúc đó sau lưng hắn chợt xuất hiện một luồng lốc xoáy màu tím đậm thật lớn. Luồng lốc xoáy chậm rãi dâng lên cao, xoay tròn từ sau lưng hắn vòng ra phía trước, cuối cùng ngưng tụ lại tại vị trí chính giữa bộ chiến giáp, biến thành một viên bảo thạch nhỏ cỡ nắm tay. Tuy rằng biến thành bảo thạch, nhưng bên trong nó vẫn lóe lên từng luồng năng lượng xoay tròn, nhìn qua cực kì kì dị.

------oOo------

Chương 487: Đường Tam VS Thâm Hải Ma Kình

Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn những biến hóa trong không trung, Tiểu Bạch hoảng sợ biến sắc, thất thanh kinh hô:

- Xem ra quả thật nó cũng không phải thổi phồng, chỉ sợ thật sự đã tiếp cận được cảnh giới thần cấp. Năm đó Hải Thần đại nhân đúng là ngay khi thành thần đã có thể đem năng lượng dung hợp cùng với thân thể, hình thành áo giáp thần khí, cũng đem võ hồn của mình ảo hóa thành Hải Thần Tam Xoa Kích, trở thành vũ khí của mình. Thâm Hải Ma Kình Vương này tuy chưa thể làm được đến mức đó, áo giáp do nó dùng năng lượng thực thể hóa thành, cũng chưa thể cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, nhưng quả thật chính là chỉ còn kém thần một chút thôi a!

Sắc mặt Đái Mộc Bạch cũng đồng dạng trở nên rất khó coi:

- Sau khi hóa thân thành người, tuy là nó vẫn chưa hoàn toàn dung hợp thân thể với bộ áo giáp do năng lượng chuyển hóa mà thành, nhưng vẫn có thể lợi dụng nguồn năng lượng đó để phóng ra nguyên bản uy lực a. Cơ hồ không có gì tổn thất, xem ra, Tiểu Tam chắc đã tính toán sai lầm rồi, Thâm Hải Ma Kình Vương so với chúng ta tưởng tượng vẫn còn mạnh hơn nhiều.

Ở trên không trung, Đường Tam lại có vẻ bình tĩnh vô cùng, Đái Mộc Bạch có thể nghĩ đến, hắn đương nhiên cũng sẽ không thể không nghĩ đến được, hơn nữa, lại càng suy nghĩ cẩn thận hơn Đái Mộc Bạch, dù sao, hắn cũng đã từng đối mặt qua cường giả thần cấp chân chính a. Bộ áo giáp do năng lượng huyễn hóa mà thành này của Thâm Hải Ma Kình Vương tuy là rất cường hãn, nhưng nếu so với Thiên Sứ Sáo Trang của Thiên Nhận Tuyết vẫn còn chênh lệch không ít.

Mà điều có lợi nhất đối với Đường Tam chính là, bất luận bộ áo giáp do hắn huyễn hóa ra, cho dù cường hãn đến mức nào, mượn lực lượng của tự nhiên nhiều đến mức nào chăng nữa, cũng chỉ là mượn năng lực của nước. Mà Đường Tam thân là người truyền thừa của Hải Thần, cái mà hắn không sợ nhất chính là nước. Lúc trước, ngay cả Thiên Nhận Tuyết, bản thân là truyền

thừa của Thiên Sứ Chi Thần, tuy chưa lĩnh ngộ hết thần kỹ của Thiên Sứ, nhưng dù sao cũng đã là thần cấp, vẫn bị Đường Tam đánh đến bị thương, đối mặt với một con Thâm Hải Ma Kình Vương này thôi, hắn thế nào lại lùi bước đây?

Từ mặt năng lượng mà nói, Thâm Hải Ma Kình Vương quả thật vô cùng cường đại, cường độ chỉnh thể năng lượng thậm chí còn không kém hơn Thiên Nhận Tuyết, nhưng dù sao hắn cũng không phải là thần, hơn nữa Thâm Hải Ma Kình trong đại hải tuy là Hồn thú cao cấp nhất, nhưng nếu so sánh với Ám Ma Tà Thần Hổ mà Đường Tam đã từng gặp qua, thuộc tính thân thể của hắn vẫn còn nhiều chênh lệch. Ám Ma Tà Thần Hổ kia mới chân chính là cân bằng cả ba hệ. Nếu cái mà Đường Tam đối mặt là một con Trăm Vạn Năm Ám Ma Tà Thần Hổ, hắn ngay lập tức nghĩ cũng không dám nghĩ đến việc đối đầu, khẳng định là ngay lập tức quay đầu bỏ chạy. Hơn nữa theo Đường Tam đoán, Ám Ma Tà Thần Hổ nếu muốn thành thần, căn bản cũng là không cần đến thời gian trăm vạn năm lâu dài như vậy.

Bát Chu Mâu chậm rãi duỗi ra, tám mũi mâu chỉ thẳng về hướng Thâm Hải Ma Kình Vương, ánh mắt Đường Tam lạnh như băng đọng lại, không phải vì đối phương cường đại mà có chút nào dao động.

Thâm Hải Ma Kình Vương nhìn thấy bộ dạng như vậy của Đường Tam cũng không khỏi có chút thất vọng, bất quá, hiện tại hận ý của hắn đối với Đường Tam đã tăng lên đến cực điểm. Tuy nó đã biến thành người, nhưng những thống khổ trong cơ thể nó vẫn còn tồn tại. Năng lực thôn phệ của Bát Chu Mâu cùng với độc tố do nó phát ra cũng không tính là gì, nhưng mấu chốt chính là độc tố của hai loại nước suối Băng Hỏa Lương Nghi Nhãn kia, mang lại cảm giác băng hỏa đối nghịch kinh khủng đối với cơ thể hắn. Hiện tại trong cơ thể hắn cơ hồ một bên như bị lửa đốt, một bên lại vô cùng lạnh lẽo. Tuy rằng hai lại năng lượng đó đã bị hắn trung hòa bớt một phần, nhưng muốn tiêu trừ hết toàn bộ, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Chỉ riêng phần vết thương này, cũng phải cần một khoảng thời gian dài để hồi phục.

Một người một cá cứ như vậy giữa không trung giằng co, ánh mắt song phương nhìn chằm chằm lẫn nhau. Tuy rằng năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương cao hơn Đường Tam rất nhiều, nhưng về mặt khí thế, hắn lại

không chiếm được chút thượng phong nào. Tinh thần lực của Đường Tam hoàn toàn đặt hết lên trên người Thâm Hải Ma Kình Vương. Con mắt màu tím sẫm còn lại duy nhất của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng với ánh mắt Đường Tam đối diện, hơi thở của hắn không ngờ cũng bị ánh mắt Đường Tam áp chế một chút. Khí thế của hắn sau khi hóa thân thành người đã gia tăng lên đến đỉnh phong, không ngờ lúc này cũng từ từ giảm xuống.

Ở trên chiến trường, sĩ khí thường có thể trở thành điểm mấu chốt để quyết định thắng bại. Sĩ khí càng thấp, năng lực bản thân đánh ra cũng sẽ càng thấp hơn. Điểm này ai ai cũng biết, cho nên, Thâm Hải Ma Kình Vương quyết định không chờ thêm nữa. Tinh thần lực cao thì sao chứ, chênh lệch năng lượng cũng là không thể thay đổi a.

- Đi tìm chết đi.

Thâm Hải Ma Kình Vương gầm nhẹ một tiếng, tay phải đột nhiên nâng cao, một đám quang cầu màu tím xuất hiện xung quanh thân thể hắn, trong nháy mắt đã xuất hiện dày đặc trong phạm vi mấy trăm thước vuông. Mỗi một khỏa quang cầu đều tập trung về phía thân thể Đường Tam, năng lượng khổng lồ nhất thời làm cho không trung xung quanh Thâm Hải Ma Kình Vương nhất thời biến thành màu tím sẫm, hơn nữa lại còn dường như vặn vẹo một chút.

Âm thanh xé gió chói tay vang lên, từ lúc cô đọng đến phóng ra, thời gian chỉ ngắn ngủi trong một lần hô hấp, hơn ngàn vạn khỏa quang cầu màu tím kia cũng giống như sao sa hướng về phía Đường Tam phóng đến, tốc độ cực nhanh, chỉ có thể dùng từ Điện Quang Hỏa Thạch để hình dung.

Ba phần thủy, bảy phần lôi. Đây là phán đoán của Đường Tam đối với một kích này của Thâm Hải Ma Kình Vương. Mỗi một khỏa quang cầu màu tím kia đều là do năng lượng của hai loại thuộc tính dung hợp thành, có thể nói là một loại công kích dung hợp năng lượng. Không thể nghi ngờ, bản thân chúng giống như một viên lôi châu, một khi va chạm với cơ thể, sẽ phóng ra lực công kích khủng bố. Loại công kích tập trung trong phạm vi lớn như thế này, căn bản là không có khả năng tránh né.

Đường Tam căn bản cũng không có ý tránh né. Hừ lạnh một tiếng, tay trái

đưa ra sau lưng, tay phải nâng thanh Hải Thần Tam Xoa Kích lên, một thức đơn giản Vô Định Phong Ba đã thi triển ra.

Bị Thiên Nhận Tuyết đuổi giết thập tử nhất sinh hắn vẫn còn sống. Lần thứ hai chứng kiến Hải Thần thi triển ra Vô Định Phong Ba, khả năng cảm nhận của Đường Tam đối với một thức thần kỹ này đã tăng lên đến trình độ chưa từng có. Tuy là lúc này Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không còn là một thần khí chính thức, nhưng cũng không ảnh hưởng đến uy lực một kích này khi hắn phóng xuất ra. Cho dù không có thần uy của Hải Thần Tam xoa kích, thì một thức này cũng là một thần kỹ a!

Một cái quang hoàn khổng lồ chợt sáng lên trong không trung, màu sắc của khối quang hoàn này là màu đỏ sậm. Lúc này năng lượng phát ra cũng không phải là năng lượng của Lam Ngân Hoàng nữa, mà là năng lượng đến từ Hạo Thiên Chuy. Một luồng sát khí lạnh như băng trong nháy mắt từ thanh Hạo Thiên Chuy phía sau lưng Đường Tam phóng ra tràn ngập không trung. Sát thần lĩnh vực đã phóng thích ra.

Dưới ảnh hưởng của Sát Thần Lĩnh vực, ánh quang mang do Hải Thần Tam Xoa Kích huyễn hóa ra nhất thời biến thành đỏ như máu. Động tác của Đường Tam cũng không có ngừng lại, thanh tam xoa kích trong tay xoay trái một vòng, phải một vòng, không ngừng phóng xuất ra một đám quang hoàn màu đỏ máu đẩy vào không trung.

Điều kỳ dị chính là, đám quang hoàn màu đỏ kia giống như là có một cỗ hấp lực cường đại, phạm vi công kích của mấy viên lôi châu do Thâm Hải Ma Kình Vương phát ra tuy rất lớn, nhưng mỗi một cái quang hoàn kia khi xuất hiện, lập tức hút về một chùm hạt châu, đụng vào quang hoàn thì tiêu thất mất.

Sắc mặt Thâm Hải Ma Kình Vương hơi biến đổi, ý tưởng ban đầu của hắn chính là, dựa vào ưu thế năng lượng của mình, cùng với công kích thủy lôi thuộc tính kia, nổ chết Đường Tam. Nhưng mà, khi những viên lôi châu do hắn phóng ra, va chạm với mấy vòng tròn Vô Định Phong Ba, không ngờ lập tức cắt đứt mối tinh thần liên hệ với hắn, đám lôi châu này căn bản không có phát nổ, ngay khi bị tầng quang mang huyết sắc của Vô Định Phong Ba kia bao phủ, hoàn toàn lặng yên không một tiếng động biến mất.

Điều này sao có thể? Thâm Hải Ma Kình Vương chấn động, năng lượng do chính hắn phóng ra, có bao nhiêu cường đại hắn đương nhiên rõ ràng nhất. Tự hắn tính toán, tinh thần lực Đường Tam cho dù mạnh hơn mình đi nữa, cũng không mạnh hơn bao nhiêu, căn bản không có khả năng chặt đứt toàn bộ tinh thần liên hệ của hắn đối với một kỹ năng công kích trên phạm vi lớn như vậy. Điều duy nhất mà hắn không nghĩ đến chính là, Đường Tam lúc này thi triển, chính là Hải Thần thần kỹ.

Tâm thần Thâm Hải Ma Kình Vương do kinh ngạc nên thoáng trì trệ một chút, mà ngay tại thời điểm nháy mắt ngắn ngủn này, toàn bộ lực công kích hắn phát ra đã ngừng lại trong khoảng không, không ngờ không có một viên lôi châu nào phát nổ cả.

- Thực lực Đường Tam đã cường đại đến mức độ này sao?

Tiểu Bạch sợ hãi than. Khi nàng thốt ra lời này, Trữ Vinh Vinh trên lưng nàng cũng không rảnh tay, giơ lên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, lại thêm bảy đạo quang mang như điện xạ phóng ra, rọi lên thân thể Đường Tam.

Trữ Vinh Vinh lúc này đã có tám cái hồn hoàn, nàng phóng ra chỉ có bảy đạo quang mang, bởi vì thời điểm nàng phóng thích, cũng đã phóng thích ra hồn kỹ của mình, Cửu Bảo Chân thân. Đây cũng chính là hồn kỹ cường đại nhất của hồn sư Cửu Bảo Lưu Ly Tháp.

Hồn kỹ thứ bảy này của nàng có thể tác dụng trên người chính nàng, cũng có thể tác dụng lên trên người đồng bọn. Sáu cái hồn kỹ đầu tiên, đều có thể tiến hành tăng phúc cho Đường Tam lên đến chín mươi phần trăm, mà đạo quang mang thứ bảy kia, lại có thể giúp Đường Tam hưởng thụ được hiệu dụng của Cửu Bảo Chân thân, đó là khi thi triển ra hồn kỹ của bản thân, sự tiêu hao hồn lực giảm xuống chỉ còn có phân nửa. Cứ như vậy, cho dù Đường Tam có liên tục chiến đấu trong khoảng thời gian dài, năng lực cũng sẽ tự nhiên gia tăng một khoảng lớn.

Lúc trước là Đường Tam liều mạng chấp nhận bị thương mới tiếp cận được thân thể khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương, nhưng thương thế của hắn đã được Thủy Tinh Mao Trùng Tràng hoàn toàn chữa trị khỏi, hơn nữa còn

có năng lượng sau khi thôn phệ Thâm Hải Ma Kình Vương đạt được, lúc này đây, hắn đang đạt đến trạng thái đỉnh phong trước giờ chưa từng có. Ngay khi bảy đạo hào quang tăng phúc của Trữ Vinh Vinh chiếu rọi lên thân thể của hắn, toàn bộ tinh, khí, thần của Đường Tam đều hoàn toàn cô đọng đến một trình độ cực kỳ khủng bố. Hét lớn một tiếng, giống như một tiếng sấm động lôi đình vang lên giữa không trung, cả thân thể giống như một mũi tên, hướng về phía Thâm Hải Ma Kình Vương bay vọt đến.

Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không chút nào yếu thế, toàn thân quang mang nở rộ, mạnh mẽ đứng ra đón đầu Đường Tam, hai tay nắm thành quyền, đấm mạnh lên trước ngực mình, một vòng quang mang màu tím sẫm từ trên lồng ngực bạo phát ra, một luồng lốc xoáy màu tím sẫm từ trên viên bảo thạch trên ngực hắn phóng lên. Những nơi luồng tử quang đi qua, không khí nhất thời trở nên ngưng đọng lại.

Đây là một kỹ năng tiến hóa từ Ma Kình Lĩnh Vực của Thâm Hải Ma Kình Vương, có cùng hiệu quả với kỹ năng Lam Ngân Tà Hổ Kình Kính Chi Diệt của Đường Tam, một khi bị luồng quang mang đó bao phủ, lập tức sẽ lâm vào trạng thái mê muội trong chốc lát. Mà tới trình độ cấp bậc này như bọn họ, cho dù chỉ là mê muội trong chốc lát thôi, kết quả cũng là trí mạng a!

Nhưng mà, ngay tại khoảng khắc luồng quang mang kia vừa sắp tiếp xúc với thân thể của Đường Tam, hồn hoàn thứ hai trên người Đường Tam trong nháy mắt phóng lớn, luồng năng lượng màu xích kim kịch liệt ba động, trong nháy mắt nổ mạnh, mãnh liệt đem luồng quang mang màu tím kia đẩy sang một bên. Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam cũng đón gió phóng to lên, cả người giữa không trung xoay tròn một vòng, thanh Hạo Thiên Chuy khổng lồ kia đập mạnh xuống đầu của Thâm Hải Ma Kình Vương. Đúng là tuyệt kỹ áo nghĩa của Hạo Thiên Chuy, tạc hoàn.

Bằng vào hiệu quả uy thế của tạc hoàn, trong nháy mắt hỏa giải kỹ năng hạn chế cơ thể của đối thủ, sau đó đem nguồn năng lượng ngưng tụ mạnh mẽ phóng ra lực công kích. Tại thời khắc này, khả năng ứng phó của Đường Tam tuyệt đối có thể dùng đến hai từ hoàn mỹ để hình dung.

Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không ngờ Đường Tam, mới nhìn qua vô cùng tao nhã, bình tĩnh, nhưng khi phát động công kích lại cuồng bạo, mạnh

mẽ, mãnh liệt như bão táp mưa sa như vậy. Đối mặt với thanh Hạo Thiên Chuy lóng lánh xích kim sắc ma văn kia, hắn cũng không dám xem thường, hai tay đồng thời giơ lên cao, áo giáp toàn thân quang mang đại phóng, điều động toàn bộ năng lượng của bộ áo giáp cô đọng lại đón nhận lấy một kích này của Đường Tam.

Sự thật đã chứng minh, uy lực của tạc hoàn là tuyệt đối khủng bố, sau khi được Trữ Vinh Vinh tăng phúc, các phương diện năng lực của Đường Tam đều đã tăng lên gấp đôi, hồn lực tương đương là từ chín mươi sáu cấp tăng lên đến hơn chín mươi bảy cấp. Không chỉ ngừng lại ở đó, lực lượng, lực công kích, tốc độ, thuộc tính công kích của hắn, toàn bộ đều được tăng lên, tổng thể thực lực cũng đã tiếp cận trình độ đỉnh phong chín mươi tám cấp. Mà tuyệt kỹ áo nghĩa của Hạo Thiên Chuy, Đại Tu Di tạc hoàn một khi dùng ra, lực lượng mà hắn phóng thích ra, lập tức đạt đến trình độ công kích tối cường đại của Tuyệt thế đấu la chín mười chín cấp. Huống chi, Hạo Thiên Chuy trong tay hắn lại còn được tác dụng của Trọng Lực Khống Chế, sức nặng bạo tăng, cho dù so với sức nặng khi áp dụng Trọng Lực Khống Chế lên Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không có khác biệt bao nhiêu.

Oanh--.

Dưới sự há hốc mồm chứng kiến của Tiểu Bạch, đám Ma Hồn Đại Bạch Sa thủ hạ của nàng, cùng với đám Sử Lai Khắc lục quái đang đứng gần đó, con Trăm Vạn Năm hồn thú kia, nhìn qua không ai bì nổi, Thâm Hải Ma Kình Vương, không ngờ lại bị Đường Tam từ trên không trung đập xuống một chuy như vậy. Phốc một tiếng, bị đánh văng vào trong mặt biển, gây ra một cột sóng biển thật lớn, cao hơn trăm thước.

Đường Tam một kích đắc thủ, cũng không có ngừng lại, dưới sự tăng phúc liên tục của Trữ Vinh Vinh, ánh mắt trở nên vô dùng sắc bén, nhân chuy hợp nhất, uy lực cường hãn của Đại Tu Di Chuy lại một lần nữa ồ ạt tuôn ra. Lần này hồn hoàn thứ nhất nổ tung, đây là hồn hoàn của Thái Thản Cự Viên Nhị Minh, năng lượng do nó rót vào càng thêm khổng lồ hơn. Cùng lúc đó, chân trái hắn vãi ra, một thanh chiến phủ lấp lánh quang mang màu đỏ từ trên trời giáng xuống, va đập mạnh vào cột sóng biển khổng lồ khi nãy do lực nổ phát sinh ra, thậm chí khiến cho trên mặt biển tạo thành một khe rãnh khổng lồ dài hơn trăm thước. Ngay khi thân mình của Thâm Hải Ma Kình Vương vừa mới

ổn định, dưới một chém kia đã hoàn toàn lộ ra, chùy thứ hai của Đường Tam cũng đã từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế từ trước đến nay chưa từng có, lực phá hủy cực kỳ khủng bố, lập tức đập xuống đầu hắn.

Công kích một khi đã bắt đầu, Đường Tam cũng không nghĩ đến việc ngừng lại, nếu không đem đối thủ hoàn toàn hủy diệt, quyết không bỏ qua.

Thâm Hải Ma Kình Vương lúc này đã là vô cùng sợ hãi, lúc trước khi thấy Đường Tam sử dụng ra Hải Thần Chi Quang, trong lòng hắn còn có ý nghĩ, Đường Tam hiển nhiên còn chưa có kế thừa được lực lượng chân chính của Hải Thần. Hắn tự tin, đối mặt với một đối thủ như vậy, vô luận nói thế nào, mình cũng sẽ không có thua. Nhưng mà, trong nháy mắt hắn cùng với Hạo Thiên Chuy kia va chạm, bằng vào lực lượng cùng với luồng năng lượng khổng lồ của hắn không ngờ cũng bị đập rơi vào bên trong biển rộng. Luồng năng lượng cuồng bạo, hung mãnh kia, cùng với khí thế phách tuyệt thiên hạ, còn có sát khí sắc bén kia nữa, tất cả đều nói cho hắn biết rõ rằng, đối thủ trước mắt này cũng không phải dễ dàng chống đỡ như vậy a. Thậm chí còn có thể gây cho hắn nguy cơ trí mạng nữa.

Thâm Hải Ma Kình Vương ở bên trong đại hải sinh sống cũng đã gần trăm vạn năm thời gian, kinh nghiệm chiến đấu của hắn tự nhiên là không thể nghi ngờ, mắt thấy đại hải đã không còn là chỗ dựa vững chắc của mình nữa, hơn nữa cảm nhận được thanh đại chùy này của Đường Tam ngày càng hung hiểm, uy thế của nó cùng với luồng năng lượng kinh khủng, hắn làm ra một động tác kỳ quái.

Hai bàn tay chắp lại bên phía hai tai mình, nhìn thẳng vào phía Đường Tam đang từ trên trời giáng xuống, hắn đột nhiên há miệng, một âm thanh ngâm nga to rõ từ trong miệng hắn phát ra. Đồng thời, từ trong miệng hắn cũng bay ra một đạo bạch khí mạnh mẽ.

- Đường Tam cẩn thận, đó là đan khí của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Tiểu Bạch nhìn thấy luồng bạch khí kia, vội vàng cao giọng nhắc nhở.

Đường Tam khẳng định cũng nghe được thanh âm kia của nàng, nhưng động tác của hắn cũng không chút thay đổi. Trong khái niệm của Đại Tu Di chuy,

căn bản là không có hai chữ né tránh. Biết rõ là không thể làm gì khác, nên mới đem toàn bộ tiềm lực bản thân phóng thích ra. Cho nên, Đường Tam cũng là hiên ngang nghênh đón.

Thanh âm từ trong miệng Thâm Hải Ma Kình Vương phát ra, lúc đầu còn hơi khàn khà, nhưng rất nhanh, cùng với luồng khí trắng kia phóng xuất ra, thanh âm của hắn dần dần biến đổi thành tiếng như long ngâm. Mây đen trên không trung bắt đầu điên cuồng vây lại, tựa hồ như đáp lại tiếng thét dài kia của hắn. Luồng đan khí màu trắng kia ở không trung tụ lại thành một đoàn dài, vừa lúc đón nhận Hạo Thiên Chuy của Đường Tam đánh xuống.

Oanh--

Bạch khí bay toán loạn, mây đen trong không trung đồng dạng cũng bị một kích này chấn động thổi bay toán loạn ra bốn phía, lộ ra ánh mặt trời chói lọi. Đan khí trong miệng Thâm Hải Ma Kình Vương phóng ra, bị Đường Tam ngạnh kháng đập tan, thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng bị rung động kịch liệt rớt xuống, từ đáy mắt hiện lên một tia huyết khí, hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Mà Đường Tam cũng không khá hơn gì, công kích của hắn cũng không thể tiếp tục đi xuống, bạch sắc đan khí kia mặc dù bị hắn đập tan, nhưng chính bản thân hắn cũng bị một cỗ cự lực phản kích đánh bay vào không trung. Hạo Thiên Chuy liên tiếp phát ra tiếng động vù vù, năng lượng do cái hồn hoàn thứ nhất nổ tung mang lại, tiêu hao hầu như gần hết.

Kế hoạch mà Đường Tam vạch ra để đối phó Thâm Hải Ma Kình Vương không chỉ có một cái. Lý tưởng nhất chính là thông qua Bát Chu Mâu tiến hành thôn phệ hắn đến chết. Như vậy, chẳng những có thể giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, mà Đường Tam có thể khẳng định, hồn lực của mình nhất định sẽ có thể đột phá. Mà Thâm Hải Ma Kình Vương một khi chuyển hóa thành hình người, hắn sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tiến hành công kích, thừa dịp khi Thâm Hải Ma Kình Vương còn chưa biết rõ ràng thực lực của hắn, bằng vào năng lực áo nghĩa Đại Tu Di Chuy, liên tục sử dụng liền chín hồn hoàn, hoàn toàn đem hắn hủy diệt. Nhưng xem tình hình trước mắt, kế hoạch thứ hai của Đường Tam hiển nhiên cũng đã bị phá hủy.

Đương nhiên hắn cũng không phải không có thu hoạch gì, Thâm Hải Ma Kình Vương cũng đã bị thương.

Âm thanh phẫn nộ rít gào từ miệng Thâm Hải Ma Kình Vương vang lên, chỉ thấy hắn mạnh mẽ đập xuống mặt nước một cái, cả người giống như một viên đạn pháo phóng thẳng về phía Đường Tam, thân thể phiêu phù tại không trung. Xung quanh thân thể của hắn, luồng quang mang màu tím khổng lồ nhanh chóng ngưng kết lại thành một cái quang cầu thật lớn, cùng lúc đó, sau lưng của hắn, một cái hư ảnh Thâm Hải Ma Kình khổng lồ phiêu phù hiện ra. Hắn đã động chân hỏa, một kích này tuyệt đối là kinh khủng.

Thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương hóa thành quang cầu màu tím, nháy mắt thoát ly khỏi bản thể của hắn, hóa thành hai thanh chiến chuy màu tím khổng lồ, thể tích không kém thanh Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam chút nào. Năng lượng toàn thân hắn hoàn toàn nội liễm, cứ như vậy hướng về phía Đường Tam bay tới. Nhìn qua không ngờ giống như là cùng với Đường Tam vật lộn đánh bừa với nhau vậy.

Vạn lần không được xem đây là vật lộn đánh bừa, năng lượng hoàn toàn nội liễm, công kích cận chiến, đây mới là phương pháp đem tự thân cường lực công kích ra, đạt trình độ cường hãn nhất. Nếu dưới tình huống thực lực hai bên không chênh lệch nhau nhiều lắm, một bên lựa chọn phương pháp công kích nguy hiểm này, bên còn lại cũng không có sự lựa chọn khác. Bởi vì nếu ngươi sử dụng phương pháp năng lượng công kích, năng lượng nội liễm của đối phương sẽ có thể dễ dàng phá vỡ, rất khó có thể đả thương được đối thủ.

Điểm này Đường Tam đương nhiên cũng hiểu được. Muốn cùng với ta cận chiến sao? Được, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi.

Ăn thêm một cái Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, Đường Tam không chút tránh né, đón nhận Thâm Hải Ma Kình Vương, tay trái cầm chuy, tai phải cầm Tam xoa kích, mắt thấy hai người sắp va chạm nhau, thân thể Đường Tam chợt như hư ảnh lóe lên, Thâm Hải Ma Kình Vương chỉ cảm thấy hoa mắt một chút, Đường Tam cũng đã xuất hiện bên cạnh hắn, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cầm trong tay đâm ra, thanh kích ngăm đen, lạnh như băng đâm mạnh vào phần eo của hắn.

Nhưng mà, sự lựa chọn của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng làm cho Đường Tam phải kinh hãi đến lắp bắp, hắn không ngờ cũng không có tránh né, để mặc cho Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam đâm thẳng vào hông hắn, hai bàn tay đem cặp Bát lăng Mai Hoa chùy màu tím sẫm kia huy lên, hướng về đỉnh đầu Đường Tam mà nện xuống. Lần này, nếu thật sự bị nó đập trúng, cho dù là linh hồn của Đường Tam chỉ sợ cũng sẽ bị đánh vỡ. Cây chùy này của Thâm Hải Ma Kình Vương là ngưng tụ toàn bộ năng lượng cường đại của hắn a!

Đường Tam thông minh như thế nào, trong nháy mắt đã hiểu được suy nghĩ của Thâm Hải Ma Kình Vương, người này là muốn chấp nhận bị thương để lấy mạng mình a! Bản thân hắn có áo giáp do năng lượng ngưng tụ bảo hộ, một kích này của ta, khẳng định là không giết được hắn, nhưng nếu hai chuy này đập xuống đầu mình thật, chính mình chắc chắn sẽ xong đời. Một chuy này đập ra đúng là tính toán cẩn thận a!

Đường Tam đương nhiên không chịu trao đổi thua lỗ như vậy, ngay lập tức, thân thể trong không trung lui nhanh về phía sau, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, lúc này mới tránh khỏi một kích kia của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Thâm Hải Ma Kình Vương đắc ý nhất định không buông tha, nháy mắt đuổi theo, hai chuy tại không trung không ngừng vung lên, nương theo thế tấn công, nhất thời đã áp chế Đường Tam xuống thế hạ phong. Hắn huy vũ cặp Bát lăng Mai Hoa chùy này tuy rằng không có chiêu thế gì cụ thể, nhưng khí thế cực mạnh, tốc độ lại vô cùng mau lẹ, lấy tự thân năng lượng khổng lồ của hắn làm hậu thuẫn, không ngờ lại có thể bức Đường Tam không ngừng lui về phía sau.

Đường Tam tạm thời cũng không có biện pháp gì, Thâm Hải Ma Kình Vương vô cùng giảo hoạt, hắn lợi dụng ưu thế của bộ áo giáp trên người mình, căn bản là không tránh né công kích của Đường Tam, cứ việc mạnh mẽ công kích, cứ như vậy, chỉnh thể năng lượng của Đường Tam vốn là kém hắn nhiều, nhất thời hoàn toàn bị áp chế ở thế hạ phong. Trong khoảng thời gian ngắn, không ngừng lui về sau tránh né. Tương tự cũng như lúc hắn dùng Đại Tu Di chuy áp chế Thâm Hải Ma Kình Vương vậy, lúc này ngược lại là hắn đang lâm vào tình trạng nguy hiểm. Phải biết rằng, nếu bị áp chế trong khoảng thời gian càng dài, khí thế của đối thủ cùng với năng lượng tích tụ

qua những lần tấn công liên tục cũng sẽ càng nhiều hơn, ngược lại sẽ gây khó khăn cho bản thân. Đối mặt với đối thủ cấp bậc như Thâm Hải Ma Kình Vương này, muốn chờ đợi khi đối phương mắc phải sai lầm, căn bản không thể nghi ngờ là đang nằm mơ a!

Mã Hồng Tuấn đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, vô cùng khẩn trương, nhưng hắn cũng biết thực lực của bản thân mình trong chiến đấu so với hai người kia kém không biết bao nhiêu lần, cho dù là xông lên cũng không có tác dụng gì.

Cho dù lâm vào tình cảnh tệ hại như vậy, nhưng biểu tình của Đường Tam cũng mười phần bình tĩnh, chính là không ngừng lui về phía sau né tránh. Thâm Hải Ma Kình Vương tốc độ dù cho có nhanh hơn nữa, bản thân Đường Tam đã có tăng phúc tốc độ của Trữ Vinh Vinh, lại thêm kỹ xảo Quỷ Ảnh Mê Tung, muốn công kích Đường Tam cũng không phải dễ dàng như vậy.

Trên khóe miệng Thâm Hải Ma Kình Vương toát ra nụ cười dữ tợn. Đường Tam liên tục tránh né đúng là hắn cũng không có cách nào, nhưng mà, một chuy mà hắn đánh ra cũng không phải là chỉ đơn giản như vậy. Mỗi một chuy đánh ra, đều phát ra một luồng năng lượng vô hình, trong không trung bện thành một cái lưới năng lượng khổng lồ, chỉ cần đánh thêm vài chuy nữa, cái lưới này sẽ hoàn toàn hoàn thiện, đến khi đó, Đường Tam cho dù là muốn né tránh cũng sẽ không dề dàng như vậy nữa.

Nhưng mà, ngay khi Thâm Hải Ma Kình Vương cho là đã hoàn thành, mắt thấy đã đến thời điểm hoàn toàn hủy diệt Đường Tam, đột nhiên, thân thể Đường Tam không hề báo trước đột nhiên biến mất.

Ủa? Thâm Hải Ma Kình Vương sửng sốt một chút, biến mất? Sao có thể thế được? Tinh thần lực của hắn trong nháy mắt toàn bộ khởi phát, bởi vì khoảng cách gần như vậy, hơn nữa tinh thần lực của hắn cũng chỉ tập trung ngưng tụ trong một phạm vi nhỏ hẹp, nên cơ hồ là trong nháy mắt đã phát hiện ra Đường Tam.

Nhưng mà, động tác công kích của hắn cũng không khỏi phải chậm lại một chút.

Tấm lưới năng lượng kia của Thâm Hải Ma Kình Vương tuy hoàn thành rất hoàn mỹ, nhưng Đường Tam lại như thế nào mà không biết đây? Tinh thần lực của hắn lúc nào cũng quan tâm đến bất kỳ biến hóa gì chung quanh thân thể. Với khả năng tinh diệu của Quỷ Ảnh Mê Tung, ngay từ khi Thâm Hải Ma Kình Vương phát động công kích lần đầu tiên, hoàn toàn có cơ hội thoát khỏi phạm vi công kích của Thâm Hải Ma Kình Vương, hắn sở dĩ không làm như vậy, chính là mưu kế để làm cho Thâm Hải Ma Kình Vương phải tiêu hao một lượng lớn năng lượng của bản thân.

Sử dụng ra năng lực nháy mắt ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, tự thân Đường Tam lại không hề phát động công kích, Thâm Hải Ma Kình Vương tự nhiên là không nhìn thấy hắn, thậm chí là trong một khoảng cách ngắn, cho dù sử dụng toàn bộ tinh thần lực, Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không thể nào tìm được bóng dáng của Đường Tam.

Đối với Đường Tam mà nói, một cái chớp mắt cũng dài như là vĩnh hằng, cục diện chiến trường cũng ngay trong cái nháy mắt này mà xuất hiện biến hóa. Hạo Thiên Chuy thu hồi, Bát Chu Mâu thu hồi, cả người Đường Tam giống như một viên vẫn thạch bình thường, được Hải Thần Tam Xoa Kích kéo từ trên trời rơi xuống. Từ trong một khe hở của cái lưới do Thâm Hải Ma Kình Vương bện ra, lách nhẹ một cái đã thoát đi. Cùng lúc đó, võ hồn Lam Ngân Hoàng phóng thích, một cây Lam Ngân Hoàng thật dài giống như một tia chớp màu lam kim phóng xuống phía dưới, mà Mã Hồng Tuấn, khi nãy đã được Đường Tam thông báo, lúc này cũng đã đứng chờ sẵn ở đó.

Ngay khi Thâm Hải Ma Kình Vương trong nháy mắt truy kích đến, Đường Tam mượn lực do Lam Ngân Hoàng phóng ra, sử dụng nguyên lý trọng lực bình thường, nháy mắt gia tốc, chỉ trong khoảng khắc, đã phóng đến bên người Mã Hồng Tuấn.

Hao tổn tâm cơ, xây dựng nên một cơ hội hoàn mỹ như vậy, trong nháy mắt lại thất bại, đối với bất luận kẻ nào đi nữa, cũng tuyệt đối không dễ chịu. Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không ngoại lệ, hắn rõ ràng cảm giác được thực lực của chính mình cao hơn hắn Đường Tam, nhưng cũng không có biện pháp nào bắt được hắn, loại cảm giác này tuyệt đối là thống khổ.

Sát khí từ trong mắt Thâm Hải Ma Kình Vương chợt lóe lên, giữa không

trung, hắn mạnh mẽ xoay tròn thân thể, thanh Bát lăng Mai Hoa chùy trên tay trái chợt bay ra, phóng thẳng về phía Đường Tam mà truy kích. Cùng lúc đó, thanh chùy trên tay phải hắn cũng đã bay nhanh ra, nhưng không phải là hướng đến phía Đường Tam, mà là tập trung về phía thân thể Trữ Vinh Vinh đang đứng trên lưng Tiểu Bạch.

Hắn đã sớm nhìn ra, chính sự tồn tại của Trữ Vinh Vinh là điều kiện trọng yếu để Đường Tam có thể liên tục chống lại hắn, nếu có thể đem Trữ Vinh Vinh đánh chết, việc giết chết Đường Tam sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương cùng với Sử Lai Khắc lục quái cũng tiến nhập vào Ma Kình Hải Vực của hắn, hắn như thế nào lại không biết chứ? Lúc này vừa tìm được cơ hội thích hợp này, đang lúc hắn phẫn nộ, lập tức phát động công kích.

Đối mặt với đại chùy do Thâm Hải Ma Kình Vương vứt tới, Đường Tam cầm Hải Thầm Tam Xoa kích bằng cả hai tay, mạnh mẽ xoay một vòng, vẫn là một chiêu Vô Định Phong Ba, đem cái chùy màu tím sẫm kia cuốn vào không trung, cũng đồng thời cắt đứt đi mối liên hệ giữa nó với Thâm Hải Ma Kình Vương. Đây chính là chỗ lợi hại của Vô Định Phong Ba, ta chặt đứt năng lực khống chế của ngươi, năng lực công kích của ngươi dù cho cường thịnh đến mức nào cũng làm sao mà phát huy được?

Lúc này, cũng không phải là toàn bộ phản ứng của Đường Tam. Mã Hồng Tuấn dưới sự yêu cầu của Đường Tam, hai tay đồng thời ấn lên phía sau lưng hắn, Phượng Hoàng Hỏa Diễm mãnh liệt nhất thời điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong Bát Chu Mâu. Dưới sự khống chế của Đường Tam, Bát Chu Mâu cũng không đem bộ phận năng lượng này chuyển hóa, mà là rất nhanh đem toàn bộ hỏa diễm ngưng tụ lại bên trong tám thanh chu mâu, dùng thần cấp năng lực của nó, tạm thời phong ấn toàn bộ năng lực của Phượng Hoàng Hỏa Diễm vào bên trong. Mà tại thời điểm phát ra Phượng Hoàng Hỏa Diễm, trên người Mã Hồng Tuấn sáng lên chính là cái hồn hoàn cuối cùng của hắn, cái hồn hoàn thứ tám.

Sau khi mãnh liệt phóng xuất ra Phượng Hoàng Hỏa Diễm, sắc mặt Mã Hồng Tuấn cũng trở nên có chút tái nhợt, liên tục ăn vào hai cái Khôi Phục Đại Hương Tràng, lúc này mới một lần nữa hóa thành hình dạng Bát Thủ Hỏa

Phượng Hoàng bay ra xa xa, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Bát Chu Mâu của Đường Tam cũng không có khả năng chứa đựng luồng năng lượng cuồng bạo của Phượng Hoàng Hỏa Diễm trong thời gian dài được, khi hắn kêu Mã Hồng Tuấn đem Phượng Hoàng Hỏa Diễm rót vào thân thể mình, cũng đã quyết định, đã đến lúc tiến hành tổng công kích.

Mà Thâm Hải Ma Kình Vương cũng bởi vì tiến hành công kích ở hai phương hướng bất đồng như vậy, cho nên, hành động tất nhiên sẽ phải có chút trì trệ, căn bản hắn không thể ngăn cản được Mã Hồng Tuấn tiến hành truyền năng lượng Phượng Hoàng Hỏa Diễm cho Đường Tam. Điều càng làm hắn giật mình chính là, nguyên bản trong ý nghĩ của hắn, Trữ Vinh Vinh kia nhất định sẽ bị một chùy công kích của mình đánh cho rơi xuống và bị thiêu cháy, nhưng cuối cùng lại không chút xíu nào bị ảnh hưởng bởi công kích của hắn.

Đái Mộc Bạch cùng với Chu Trúc Thanh chờ đợi một kích này của hắn đã rất lâu. Đường Tam sớm đã đoán được, Thâm Hải Ma Kình Vương nhất định sẽ hướng về phía bọn họ tiến hành công kích. Mà bởi vì hắn đang phải cùng Đường Tam tiến hành chiến đấu, tất nhiên, Thâm Hải Ma Kình Vương sẽ không có khả năng sử dụng ra thủ đoạn công kích phức tạp, tỷ như các loại kỹ năng công kích trên phạm vi lớn vậy. Bởi vậy, có Đái Mộc Bạch cùng với Chu Trúc Thanh thủ hộ như vậy cũng đã đủ rồi.

Một con U Minh Bạch Hổ cự đại triển khai hai cánh bất ngờ xuất hiện giữa không trung, cùng với thanh đại chùy màu tím kia va chạm với nhau. Năng lượng ba động khổng lồ đem con U Minh Bạch Hổ đập mạnh xuống mặt biển, bất quá, một kích này của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không có đạt được mục đích ban đầu. Hai gã cường giả cấp bậc Hồn đấu la phát động ra Võ Hồn dung hợp kỹ, năng lượng phóng thích trong nháy mắt cũng là tương đối khả quan, huống chi, vì để đảm bảo có thể ngăn trở được một kích này, bọn họ mỗi người còn ăn thêm một cái Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, đem công kích của U Minh Bạch Hổ nâng lên đến trình độ không kém Phong Hào Đấu La đỉnh phong. Thâm Hải Ma Kình Vương lúc này là phân tâm công kích, như thế nào có thể thực hiện được đây?

- Đối thủ của ngươi là ta!

Thanh âm lạnh như băng của Đường Tam chợt vang lên trong tai của Thâm Hải Ma Kình Vương, liên tiếp phát động công kích cường hãn như vậy, cho dù là thực lực cấp bậc loại này như Thâm Hải Ma Kình Vương, năng lượng trong cơ thể hắn cũng có chút chịu không nổi, không thể không ngừng lại thở dốc một chút. Mà ngay lúc này, Đường Tam đã quay trở lại, từ trên tay trái của hắn, Hạo Thiên Chuy một lần nữa đã xuất ra. Mà điều làm cho đồng tử Thâm Hải Ma Kình Vương kịch liệt co rút lại chính là, lúc này đây, sáu cái hồn hoàn còn lại trên người Đường Tam đồng loạt nổ tung. Toàn bộ quang mang Ám xích kim sắc vô cùng khổng lồ hoàn toàn ngưng tụ lại phía bên trên thanh Hạo Thiên Chuy. Mà từ phía sau lưng Đường Tam, cơ hồ xuất hiện một cái thân ảnh màu đỏ sậm, thân ảnh này so với thân ảnh Hải Thần trước đây Đường Tam phóng xuất ra lại có chút bất đồng.

Hải Thần vốn là cao lớn khôi vĩ, nhưng thân ảnh này lại có vẻ tinh tế hơn một chút, nhưng mà lại rất cao, hơi thở lạnh như băng hoàn toàn là do sát khí thực chất ngưng tụ mà thành. Đối với dị tượng này, Đường Tam cho rằng chính là do Sát Thần lĩnh vực dưới tình huống rót vào vô hạn năng lượng làm xuất hiện hình thái biến dị mà thành. Nổ tung sáu cái hồn hoàn năng lượng mang lại thật sự là vô cùng khổng lồ, tràn ngập đến từng ngóc ngách của Hạo Thiên Chuy, cũng tự nhiên là tràn ngập đến Sát Thần lãnh vực. Mà cái dị tượng này, đúng là do quang mang từ bên trong Sát Thần lĩnh vực phóng thích ra.

Sử dụng kỹ năng Đại Tu Di chuy, dưới tình huống nổ tung đến sáu cái hồn hoàn như vậy, trong đó có đến ba cái mười vạn năm hồn hoàn, cho dù là khi đối mặt với Thiên Nhận Tuyết đi nữa, Đường Tam đều cũng không có sử dụng ra. Bởi vậy có thể thấy được, một kích này của hắn, độ cường hãn là đạt đến trình độ như thế nào cơ chứ. Mà hắn công kích quyết liệt như vậy, thậm chí là không hề để lại đường lui nào cho mình, cũng dọa cho Thâm Hải Ma Kình Vương nhất thời nhảy dựng lên. Nhất là cái hư ảnh màu đỏ sậm xuất hiện sau lưng Đường Tam kia, tuy rằng hết sức mỏng manh, nhưng cũng làm cho nội tâm của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng phải lâm vào sợ hãi.

Hải Thần Tam Xoa Kích được Đường Tam giắt ở sau lưng, do Bát Chu Mâu nắm lấy, Đường Tam đã đổi thành hai tay nắm chặt cán chuy. Hạo Thiên Chuy sau khi ngưng tụ năng lượng do sáu cái hồn hoàn nổ tung, quả thật vô cùng khủng bố a!

Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không dám tiến lên, thậm chí còn chậm rãi lùi về phía sau, trong lòng hắn đã xuất hiện ý tưởng bỏ chạy. Tên thanh niên nhìn qua tuổi không bao nhiêu kia quả thật quá là điên khùng cuồng bạo, năng lượng khủng bố như vậy, hắn không sợ chính mình không thể khống chế nổi sẽ bạo thể mà chết hay sao?

Giật mình cũng không phải chỉ có Thâm Hải Ma Kình Vương, mà đám đồng bọn của Đường Tam cũng đang dùng ánh mắt khiếp sợ mà nhìn hắn. Ngay sau khi làm nổ tung sáu cái hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy, khi hư ảnh đỏ sậm kia xuất hiện sau lưng hắn, lúc này Đường Tam tựa giống như là ma thần giáng lâm vậy, ngay cả phần đầu của hắn cùng với hai mắt cũng đã biến thành màu đỏ sậm. Bầu trời toàn bộ đều bị mây đen che phủ, chẳng qua lúc này, mây đen kia cũng không phải đến từ lực lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, bởi vì chúng nó hoàn toàn là có màu đỏ như máu. Đồng dạng biến thành màu đỏ, còn có toàn bộ vùng nước biển phía dưới. Lực lượng do Đường Tam ngưng tụ lúc này đã hoàn toàn cải biến hoàn cảnh xung quanh, đây là cảnh giới chỉ có thần mới có thể làm được a!

Nếu không có thần cấp Bát Chu Mâu, tâm pháp Đại Tu Di chùy cùng với thể chất bán thần cấp và Thủy Tinh Mao Trùng Tràng làm hậu thuẫn, Đường Tam cũng tuyệt không dám phóng xuất ra như vậy. Cho dù là Thiên Nhận Tuyết có ở đây, nhìn thấy một kích phóng ra toàn bộ lực lượng này của Đường Tam, sắc mặt nhất định cũng sẽ trở nên rất khó coi.

Sắc mặt của Trữ Vinh Vinh cũng phát sinh ra biến hóa, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện ra, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của mình không thể phát sinh ra bất kỳ tác dụng tăng phúc nào đối với Đường Tam nữa, toàn bộ tăng phúc của nàng đều bị bắn ngược trở về. Quang mang do Cửu Bảo Lưu Ly Tháp phóng xuất ra căn bản là không thể tiến vào được bên trong tầng huyết sắc kia. Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, loại tình huống này cũng là lần đầu tiên mà nàng gặp phải. Chỉ có một cách duy nhất giải thích cho tình huống trước mắt này, đó chính là năng lực cường đại của thần căn bản là không cần các loại tăng phúc của bất kỳ phụ trợ hệ hồn sư nào cả. Giờ phút này đây, Đường Tam tuyệt đối đã đạt đến trình độ của thần.

------oOo------

Chương 488: Tiêu diệt Ma kình vương, Sát Thần lĩnh vực biến dị: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Huyết sắc vờn quanh thân thể Đường Tam nhìn qua là tuyệt đối đáng sợ, toàn thân phóng thích quang mang, động tác hắn nhìn qua có chút chậm chạp, nhưng trên thực tế, Thâm Hải Ma Kình Vương lúc này đã bị tinh thần lực của hắn toàn bộ bao phủ, cho dù có muốn bỏ chạy cũng không thể. Nếu như bây giờ hắn xoay người bỏ chạy, bị luồng huyết khí kia bao phủ, thậm chí sẽ càng bại vong nhanh hơn.

Thâm Hải Ma Kình Vương như thế nào cũng không thể hiểu nổi, làm thế nào mà Đường Tam với thực lực như vậy lại có thể phát ra năng lượng khủng bố như thế, điều này căn bản là hắn không thể tưởng tượng ra được. Thực lực lúc này mà Đường Tam thể hiện ra, hoàn toàn đã vượt qua hồn lực của bản thân hắn gấp mấy lần. Nhất là luồng hơi thở giết chóc khủng bố kia, cũng không giống như lĩnh vực, lĩnh vực chỉ ảnh hưởng ở một phạm vi nhất định chung quanh, mà cái này là ảnh hưởng toàn bộ thiên nhiên a!

Chính bản thân Đường Tam lúc này lại có cảm nhận khác hắn. Tại thời điểm đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, hắn cũng từng một lần phá vỡ nhiều hồn hoàn, nhưng tại lúc đó, cái hắn nổ tung lại chỉ là hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng, chứ không phải của Hạo Thiên Chuy. Lúc này sáu cái hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy đồng loạt nổ tung, hắn chỉ cảm thấy trong đầu hắn tựa hồ như xuất hiện thêm một cái gì khác, tinh thần liên hệ với Hải Thần Chi Quang tựa hồ như bị một loại năng lượng đặc thù hoàn toàn ngăn cách. Mà toàn bộ máu trong cơ thể mình tựa hồ cũng tại thời điểm này giống như là hoàn toàn sôi trào vậy.

Trước mắt hoàn toàn biến thành một mảng đỏ tươi, có khả năng nhìn thấy, cũng chỉ có thân ảnh cường hãn, mặc áo giáp màu tím sẫm Thâm Hải Ma Kình Vương kia mà thôi. Mà ý nghĩ trong đầu Đường Tam lúc này đã hoàn toàn biến thành chấp niệm tất thắng, tất cả trí tuệ, mưu kế tại thời khắc này hoàn toàn bị chiến ý mãnh liệt hoàn toàn thay thế. Toàn thân có thể cảm giác được, cũng chỉ là cảm giác lửa nóng. Năng lượng trong cơ thể tựa hồ nóng

chảy như nham thạch của núi lửa sắp phun trào vậy, không ngừng từ trong cơ thể bốc lên, tìm chỗ mà phát tiết.

Toàn bộ âm thanh bên ngoài cũng đã bị luồng năng lượng khổng lồ kia hoàn toàn ngăn cách, cái mà Đường Tam có khả năng nghe được, cũng chỉ có tiếng tim đập mạnh mẽ của chính mình. Đường Tam có thể cảm giác được rõ ràng, thân thể chính mình đã đạt đến cực hạn, tựa hồ như chỉ cần tăng thêm một chút năng lượng nữa thôi, thân thể hắn sẽ hoàn toàn nổ tung!

Sát khí giết chóc, điên cuồng không ngừng lan tràn khắp không gian, cho dù là đám người Sử Lai Khắc lục quái vốn vô cùng quen thuộc với Đường Tam cũng không biết tầng huyết sắc trên người Đường Tam kia là loại gì. Cho dù là đang đứng tại bên cạnh Ma Kình hải vực, bọn họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng được năng lượng đang lan tràn trên người Đường Tam lúc này là có bao nhiêu khủng bố, một khi hoàn toàn bộc phát ra, tất nhiên sẽ là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần a!

Thâm Hải Ma Kình Vương cũng đã tồn tại trên trăm vạn năm, tự nhiên sẽ tuyệt không chờ chết, cảm thụ được sự cường đại của Đường Tam, hắn cũng tựa hồ trở nên vô cùng điên cuồng. Hai bàn tay chắp lại, tại vị trí lòng bàn tay, chính là chỗ trên lồng ngực của hắn, nơi có một viên bảo thạch tím sẫm khảm vào. Năng lượng khủng bố chợt bạo phát ra, năng lượng ba động khổng lồ trong nháy mắt bốc lên. Trong tiếng nổ ầm ầm bạo vang, bộ áo giáp trên người Thâm Hải Ma Kình Vương không ngờ trong nháy mắt phóng to, một lần nữa hóa thành năng lượng khổng lồ, luồng lốc xoáy kịch liệt màu tím sẫm kia lại xuất hiện, mạnh mẽ đem một khoảng không gian màu đỏ xung quanh thân thể hắn biến lại thành màu tím. Hơi thở hắn khi nãy hoàn toàn bị áp chế, tuy không thể áp chế trở lại, nhưng cũng có thể cùng với Đường Tam hình thành vị thế ngang bằng.

Đây chính là toàn bộ vốn liếng của Trăm vạn năm hồn thú a, cứ việc Thâm Hải Ma Kình Vương không có nhiều kỹ năng như Đường Tam, cũng không thể trong nháy mắt tuôn ra thực lực cao hơn năng lực bản thân gấp mấy lần như tuyệt kỹ Đại Tu Di Chuy, nhưng thân hắn dù sao cũng là Trăm vạn năm hồn thú, một khi tung ra toàn bộ vốn liếng, tại trong khoảng thời gian ngắn cũng đồng dạng đạt đến trình độ thần cấp.

Sử Lai Khắc lục quái đồng dạng nắm chặt hai nắm tay lại, nhất là Tiểu Vũ, nàng chỉ cảm thấy như là trái tim của mình giống như nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Bọn họ cũng đều biết, thời khắc cuối cùng cũng đã đến, Đường Tam có thể đánh chết Thâm Hải Ma Kình Vương hay không, chính là xem lúc này đây.

Tại trước khi tiến vào nơi này, lúc Đường Tam an bày chuyện mọi người cần làm, ngoại trừ Trữ Vinh Vinh ra, những người khác ít nhiều đều có chút bất mãn. Theo như ý của Đái Mộc Bạch cùng với Áo Tư Lạp, là muốn tập trung lực lượng của bảy người bọn họ chung sức đánh chết con Thâm Hải Ma Kình Vương này mới đúng, để một mình Đường Tam làm việc này, quả thật là vô cùng mạo hiểm.

Nhưng mà, khi bọn họ chứng kiến một màn trước mắt này, bọn họ mới chân chính hiểu được, quyết định của Đường Tam là chính xác đến mức nào. Với thực lực chưa đạt đến Phong Hào Đấu La cấp bậc như bọn họ, đối mặt với đối thủ như vậy, căn bản là không có bất cứ cơ hội nào. Nếu lúc này bọn họ đang ở bên trong chiến trường, chỉ sợ…

Đồng thời, bọn họ cũng chân chính hiểu được, thực lực của bản thân cùng Đường Tam chênh lệch là đến mức nào, chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không thể tiêu trừ khoảng cách. Đường Tam trong lúc này đây, đã thật sự trở thành một gã cường giả cao nhất rồi.

Cơ hồ là không phân biệt được trước sau, Đường Tam cùng Thâm Hải Ma Kình Vương đồng thời động thân, cái này cũng không hề là thử nghiệm, mà chân chính là liều mạng a!

Hồng quang chói mắt đem Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam hoàn toàn nhuộm thành màu đỏ thẫm. Hồng quang vô tận trong nháy mắt bành trướng. Một màn quỷ dị xuất hiện, hư ảnh màu đỏ xuất hiện sau lưng Đường Tam kia không ngờ trong nháy mắt vọt tới trước, cùng với thân thể của Đường Tam hoàn toàn dung hợp lại làm một. Tại trong mắt mọi người nhìn thấy, là Đường Tam hoàn toàn biến mất, cử động đây chỉ là thân ảnh màu đỏ sẫm kia mới đúng.

Nhìn kỹ lại, không ngờ chính là thân thể Đường Tam lại bành trướng lên, đạt

đến độ lớn của hư ảnh màu đỏ kia, rốt cuộc người và hư ảnh không thể phân biệt rõ nữa. Mà nguyên bản thanh Hạo Thiên Chuy cầm trong tay hắn lúc này, đã biến thành cầm trong tay hư ảnh to lớn kia. Cùng với một tiếng rống giận khổng lồ như từ một vị thượng cổ ma thần phát ra, với một khí thế không tưởng, Hạo Thiên Chuy chính diện đập xuống.

Tại ngay thời điểm đánh ra một chuy kia, từ phía sau lưng của hư ảnh khổng lồ kia, hiện ra một vòng tròn ma văn phức tạp. Mà vòng tròn ma văn kia, đường kính không ngờ đạt đến hơn một trăm thước, che lấp cả quang mang của mặt trời. Nếu lúc này Hồ Liệt Na có ở đây, chứng kiến vòng tròn ma văn này, nhất định là sẽ giật mình. Vòng tròn ma văn này, lúc trước tại thời điểm nàng cùng Đường Tam đạt được Sát Thần lĩnh vực, đã từng xuất hiện qua. Chỉ là, vòng tròn ma văn hiện tại, là lớn hơn lúc đó rất nhiều, không những vậy, năng lượng mà nó phát ra, cũng là tràn ngập luồng năng lượng khổng lồ đến mức không thể nào hình dung nổi. Năng lượng khủng bố đến cực điểm. Tất cả các sinh vật nhìn thấy một màn này, từ trong nội tâm đều phát ra sự chấn động cực độ, thân thể run rẩy không thể nhúc nhích.

Đây là lực lượng như thế nào a? Làm thế nào mà Sát Thần lĩnh vực của Đường Tam lại có thể trong một khắc này lại trở nên cường đại đến không ngờ như vậy. Cường đại tương đương như thần vậy. Đó chính là vì, Sát Thần lĩnh vực của hắn lúc này đã không phải là một lĩnh vực bình thường nữa. Mãi đến tận sau này, khi Đường Tam tiến hành truyền thừa Hải Thần, mới hiểu được nguyên nhân là tại sao.

Sau lưng của Thâm Hải Ma Kình Vương, lại hiện ra một hư ảnh Ma kình khổng lồ. Lúc này đây, toàn bộ thân thể của nó đều đã chìm trong luồng lốc xoáy khổng lồ màu tím sẫm kia, giống như là đem toàn bộ vùng biển này hóa thành một tầng lốc xoáy bình thường. Phá vỡ áo giáp của hắn, hơn nữa toàn bộ năng lượng bản thân hoàn toàn trút hết trên một kích này của hắn. Luồng lốc xoáy khổng lồ kia không ngờ trong nháy mắt thay đổi, giống như một cái khiên khổng lồ đón nhận thanh Hạo Thiên Chuy mang đầy huyết sắc kia.

Đỏ và tím, hai luồng quang mang trong nháy mắt va chạm, toàn bộ không gian dường như là kịch liệt vặn vẹo vậy. Cảnh vật trước mắt mọi người đột nhiên trở nên nhạt nhòa hẳn, mặt biển đột nhiên giảm xuống hơn trăm thước, không ngờ bị luồng năng lượng mênh mông kia áp chế xuống thành một lõm

sâu thật lớn, cơ hồ là bao trùm hết toàn bộ mặt biển bên trên Ma Kình hải vực.

Sử Lai Khắc lục quái cùng với đám Ma Hồn Đại Bạch Sa cũng không thể chống cự lại sự áp chế, bị ép xuống dưới. Cho dù là ngay cả Tiểu Bạch như vậy, với năng lực của Mười vạn năm hồn thú cũng không thể nào bơi được lên trên mặt biển. Nội tâm run sợ, năng lượng khủng bố, nhất thời làm cho bọn họ ngay cả phản kháng cũng không có. Mà ngay khi thân thể bọn họ bị ép vào trong biển rộng, cũng nhất thời cảm giác được, áp lực trong nước biển lúc này cũng đã tăng lên gấp mười lần. Cái này hiển nhiên chính là vì luồng năng lượng khổng lồ trong không trung dồn ép.

Oanh --.

Ngay lúc này, tại bên trong hải vực, một khắc cũng tựa hồ như trở thành vĩnh hằng.

Màu đỏ khủng bố cùng màu tím khổng lồ tại không trung va chạm, ngay tại thời khắc đó, thời gian như là ngưng đọng lại một chút.

Nổ tung…

Sức ép không gì sánh kịp phóng ra, làm cho biển rộng rít gào, trong phạm vi mấy trăm vuông hải lý, sóng thần trong nháy mắt tràn ngập.

Không trung lập tức trở nên tối đen, rốt cuộc không nhìn thấy ánh mặt trời, giống như cả thái dương đều biến thành màu đen tím vậy.

Năng lượng dao động khổng lồ, làm cả thế giới lâm vào rung động, cho dù là ngay cả Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết đứng ngay tại ven biển lúc này cũng cảm nhận được uy lực của một kích này.

Năng lượng khổng lồ dao động thậm chí làm cho không khí cũng bị phá vỡ, vô số vết rách to lớn xuất hiện giữa không trung, điên cuồng cắn nuốt không khí cùng với tất cả những gì tồn tại trong không trung.

Hai đạo thân ảnh cơ hồ trong nháy mắt tách ra, hư ảnh khổng lồ màu đỏ tiêu

thất, ảo ảnh ma kình màu tím cũng đồng dạng vỡ tan, chỉ còn lại hai thân hình nhân loại trong nháy mắt tách ra cách nhau vài trăm thước. Lấy thân thể bọn họ làm trung tâm, vô số luồng năng lượng cuồng bạo không ngừng phóng lên cao, đây cũng chính là nguyên nhân làm cho không trung phải biến sắc. Tại tình huống kịch liệt va chạm kia, thậm chí ngay cả bọn họ cũng không thể nào khống chế được luồng năng lượng cuồng bạo kia.

Thanh Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam hoàn toàn tiêu thất, tám cái hồn hoàn toàn bộ bị phá vỡ, sau khi hoàn thành một kích điên cuồng kia, Hạo Thiên Chuy rốt cuộc cũng không tiếp tục chi trì được nữa.

Bộ áo giáp màu tím kia trên mình Thâm Hải Ma Kình Vương kia cũng đã biến mất, lộ ra thân thể không gì bảo vệ đang không ngừng run rẩy.

Máu tươi giống như một con rắn nhỏ uốn lượn, từ trong thất khiếu Đường Tam không ngừng tuôn chảy ra, rơi xuống mặt nước biển, không ngờ lại giống như một loại bom nhỏ bình thường, không ngừng nổ mạnh. Ngay cả máu tươi cũng ẩn chứa năng lượng khủng bố đến như thế, có thể thấy được một kích khi nãy là thảm thiết đến cỡ nào.

Đường Tam cũng không run rẩy giống như Thâm Hải Ma Kình Vương vậy, lung hắn vẫn đang giữ cho đứng thẳng. Tuy rằng sắc mặt hắn lúc này đã tái nhợt còn trắng hơn cả tờ giấy, nhưng mà, sát khí ngập tràn trong ánh mắt của hắn cũng không có nửa phần yếu đi.

Tình huống của Thâm Hải Ma Kình Vương so với hắn còn tốt hơn một chút, thân thể mặc dù đang run rẩy, nhưng hắn cũng chỉ có miệng mũi xuất huyết mà thôi, về mặt tổn thương thân thể, với trình độ thân thể đã có 99% đạt đến thần cấp của hắn, so với Đường Tam vẫn là nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng mà, tổn thương cũng không thể đại biểu cho hết thảy, thân thể Đường Tam tuy rằng bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng mà, một kích do hư ảnh màu đỏ khổng lồ kia đánh ra cũng đã phá nát niềm tin thắng lợi của Thâm Hải Ma Kình Vương. Tại thời khắc này đây, bên trong nội tâm con trăm vạn niên hồn thú này không ngờ lại tràn ngập sự sợ hãi. Đối mặt với người rõ ràng bị thương nặng Đường Tam kia, tại trong cảm giác của hắn, lại phảng phất giống như là đang đối mặt với một pho tượng ma thần không thể chiến

thắng được vậy. Từ khi nó bắt đầu tu luyện, đến nay đã được hơn trăm vạn năm qua, cảm giác như thế này cũng chỉ xuất hiện qua có một lần duy nhất. Đó chính là tại năm xưa khi hắn đối mặt với Hải Thần, hơn nữa còn bị Hải Thần đánh cho mù một mắt, cũng chỉ tại thời khắc đó, trong lòng hắn mới sinh ra cảm giác vô lực như thế này.

Trong lý trí của Thâm Hải Ma Kình Vương, hắn liều mạng nói với chính mình, tên nhân loại trước mắt này đã thập phần suy yếu, căn bản là không có khả năng chiến thắng được mình. Nhưng là từ trong nội tâm của nó lại đang run sợ, còn có vết cắt huyết thật sâu khi nãy đã khắc sâu bên trong nội tâm của hắn, lại làm cho hắn như thế nào cũng không dậy nổi một tia ý nghĩ công kích. Giờ khắc này đây, trong lòng hắn điên cuồng suy nghĩ, không ngờ cũng chỉ có ý nghĩ bỏ chạy.

Tứ chi bách mạch trong cơ thể Đường Tam hầu như đều bị phá hủy, kinh mạch trong cơ thể hỗn loạn so với lần trước đối mặt với Thiên Nhận Tuyết lúc phá hủy toàn bộ hồn hoàn cũng không thua kém chút nào. Nhưng mà, chiến ý trong lòng hắn lúc này lại chống đỡ giúp hắn hết thảy, trước khi hoàn toàn giết chết đối thủ, hắn tuyệt đối không cho phép chính mình ngã xuống.

Nhét thêm một cây Thủy Tinh Mao Trùng Tràng vào miệng, nhìn Thâm Hải Ma Kình Vương trước mắt mình, lúc này đang vừa run rẩy vừa chậm rãi lui về phía sau, Đường Tam thậm chí không đợi Thủy Tinh Mao Trùng Tràng phát huy hiệu quả, cả người cũng đã nhanh chóng vọt lên.

Thời khắc này đây, tình huống thân thể của hắn như vậy, cũng làm cho tốc độ của hắn cũng không nhanh bao nhiêu. Nhưng mà, chính vì hắn đột ngột tăng tốc như vậy, cũng làm cho sự sợ hãi bên trong nội tâm của Thâm Hải Ma Kình Vương nhất thời gia tăng lên gấp nhiều lần. Lúc này Thâm Hải Ma Kình Vương có muốn phát động một chút năng lượng đối kháng cũng vô pháp làm được. Mạnh mẽ hú lên một tiếng quái dị, quay đầu bỏ chạy.

- Ngươi không có cơ hội đâu.

Hai đạo quang mang màu tử kim từ trong mắt Đường Tam nhanh như cắt phóng ra, giống như hai tia chớp bình thường cắt ngang không trung, những nơi đi qua, cho dù là những đường không gian màu đen bị xé rách chưa lành

lại, cũng nháy mắt bị xuyên phá, thẳng đến đầu của Thâm Hải Ma Kình Vương mà đánh tới.

Sống chết trước mắt, Thâm Hải Ma Kình Vương theo bản năng quay người lại, trong miệng gầm nhẹ, từ trên đỉnh đầu liên tiếp phóng ra từng luồng sóng gợn hình tròn, muốn dốc hết toàn lực ngăn cản luồng Tử Cực Ma Đồng kia của Đường Tam.

Những vòng năng lượng kia tiếp xúc với Tử Cực Ma Đồng của Đường Tam, cũng không có kịch liệt nổ vang, chỉ có phát ra tiếng ma xát chói tai mà thôi, giữa không trung tuôn ra vô số đám lửa tương tự như vô số kim loại ma sát lẫn nhau phát ra.

Từng vòng từng vòng năng lượng màu tím không ngừng bị tổn hại dưới sự công kích của Tử Cực Ma Đồng, Tử Cực Thần Quang tấn công thần tốc, làm cho Thâm Hải Ma Kình Vương lúc này đang ở trong tình trạng sợ hãi cực độ lại càng thêm sợ run lên. Hắn lúc này chỉ có thể liều mạng đem toàn bộ tinh thần lực của mình phóng xuất hết ra ngoài, tận khả năng ngăn cản công kích của Tử Cực Thần Quang.

Mà đúng lúc này, Đường Tam sau khi phóng ra Tử Cực Thần Quang, cả người đột nhiên xoay tròn kịch liệt, máu tươi từ trong thất khiếu chảy ra cũng theo sự xoay tròn của hắn mà văng ra. Nhưng điều kì dị chính là đám máu này cũng không có văng ra xa thân thể của hắn, mà chỉ quay tròn xung quanh thân thể Đường Tam mà thôi, làm cho xung quanh thân thể đang xoay tròn của hắn lúc này có thêm một tầng hồng quang nhàn nhạt. Không ai biết lúc này Đường Tam đang là làm cái gì. Đám Sử Lai Khắc Lục quái khi nãy bị ép chìm vào nước, lúc này mới lóp ngóp bơi lên được mặt biển, bọn họ nhìn thấy, chính là lúc Tử Cực Thần Quang hoàn toàn phá vỡ tầng phòng ngự của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Quang mang màu tử kim cuối cùng cũng vẫn oanh kích lên đầu Thâm Hải Ma Kình Vương. Thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương đang phiêu phù giữa không trung, nhất thời lâm vào trạng thái mê muội, cũng không biết vì sao, ngay trong nháy mắt trước khi hôn mê, chỉ tại một khắc mà ý thức còn tại thân mình, hắn đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác giải thoát mãnh liệt. Sự sợ hãi trong nội tâm tựa hồ cũng bởi vì sự mê muội này mà hoàn toàn

tiêu thất. Thẳng đến lúc này, Thâm Hải Ma Kình Vương mới đột nhiên hiểu được, nội tâm sợ hãi của mình cũng không phải bởi vì e sợ Đường Tam, mà chính bởi vì trong lúc cái Hạo Thiên Chuy màu đỏ khổng lồ kia đánh vào thân thể mình, một luồng năng lượng cuồng bạo vô cùng cũng đã xâm nhập vào nội tâm mình. Cái đó đến tột cùng là dạng năng lượng loại gì a! Đây chính là cỗ ý niệm cuối cùng của hắn trước khi lâm vào trạng thái hôn mê.

Dưới tình huống không có gì tuyệt đối nắm chắc, Đường Tam tuyệt sẽ không dễ dàng phát động Tử Cực Thần Quang. Dù cho hiện tại tinh thần lực của hắn lúc này cũng đã gia tăng lên rất nhiều, nhưng một khi đã phát động Tử Cực Thần Quang, đối với hắn cũng sẽ gây ra tác dụng phụ rất lớn. Cuộc chiến đã đến lúc này rồi, hắn đã không còn giữ lại gì nữa, mà cũng không cần phải giữ lại cái gì nữa.

Thân thể đang xoay tròn kia của Đường Tam đột ngột dừng lại, nhất động nhất tĩnh, trông có vẻ cực kỳ quái dị. Ngay tại thời điểm trong nháy mắt hắn ngừng lại, một chuỗi chín đạo hồng quang đồng thời từ trong tay hắn quăng ra, mà tầng hồng quang nhàn nhạt lúc trước cũng xoay xung quanh thân thể hắn, bây giờ cũng đồng thời biến mất.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy được, chín đạo hồng quang kia nhìn qua giống như là chín phiến lá cây hình trứng, ngoài việc toàn thân đều đỏ như máu, bên ngoài trông có vẻ tự nhiên, giản dị.

Xuất ra xong chín đạo hồng quang này, thân thể Đường Tam tại không trung nhất thời trở nên run rấy kịch liệt, không ngờ là không thể khống chế thân thể hắn tiếp tục phi hành được nữa, nhất thời rơi xuống.

Mà ngay lúc này, con Hỏa Phượng Hoàng tám đầu khi nãy bay ra xa cũng đã vòng lại, vừa vặn đỡ lấy thân thể Đường Tam đang rơi xuống. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ bị Phượng Hoàng Hỏa Diễm đốt cháy, nhưng thân thể Đường Tam chính là Thủy Hỏa miễn dịch, tự nhiên cũng không quan tâm đến nhiệt độ của Phượng Hoàng Hỏa Diễm.

Mã Hồng Tuấn sau khi tiếp được Đường Tam, cũng rất nhanh biến lại hình người, bằng vào Phượng Hoàng Song Dực sau lưng duy trì bay lượn giữa không trung, hai tay nắm chặt thân mình Đường Tam. Hắn cũng không có tùy

tiện đem năng lượng bản thân rót vào cơ thể Đường Tam, mà chỉ mang theo Đường Tam rất nhanh lui về phía sau.

Đường Tam giao cho Mã Hồng Tuấn nhiệm vụ chính là, tùy thời mà tiếp ứng cho hắn, lúc này đã thể hiện ra khả năng có thể dự đoán trước tình huống của hắn. Dưới sự trợ giúp của Mã Hồng Tuấn, lúc này Đường Tam mới không có bị rơi xuống biển.

Mà ngay tại thời điểm Mã Hồng Tuấn đón được Đường Tam, chín đạo hồng mang kia cũng đã không hề trì hoãn, oanh trúng trên người Thâm Hải Ma Kình Vương.

Mục tiêu mà chín đạo hồng quang đánh trúng cũng chỉ có một, đó chính là vị trí trái tim của Thâm Hải Ma Kình Vương. Mỗi một đạo hồng quang đánh vào trên người của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không có xuyên qua, mà lập tức nổ tung. Liên tiếp chín tiếng nổ kịch liệt vang lên, trước ngực Thâm Hải Ma Kình Vương, lúc này đã mất đi bộ áo giáp phòng ngự, bị phá hủy thành một lỗ thủng thật lớn. Toàn thân hắn lúc này giống như có một cái cửa sổ hình tròn lớn trên ngực, máu thịt văng tứ tung, thân thể cao lớn của nó rất nhanh bị bắn bay về phía sau, vừa run rẩy vừa khôi phục lại thần trí. Nhưng tất cả đều đã chậm, trái tim, nội tạng toàn bộ cơ hồ bị nổ nát bấy, đừng nói là hắn chưa thành thần, cho dù là có thành thần chính thức đi nữa, bị vết thương nghiêm trọng đến như vậy, cũng nhất định không thể phục hồi lại được.

Ánh mắt Thâm Hải Ma Kình Vương có chút dại ra, thân thể hắn vẫn như trước phiêu phù giữa không trung, nhìn chăm chú vào Đường Tam, đôi mắt tràn ngập quang mang không cam lòng. Mà luồng quang mang này cũng từ từ bị hơi thở tĩnh mịch thay thế. Hắn muốn nói cái gì đó, nhưng khi mở miệng ra, lại chỉ có máu đen từ trong miệng trào ra mà thôi.

Rốt cuộc, con Trăm vạn năm hồn thú cường đại này cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi thân thể chính mình, thân thể ba thước mang theo một lượng máu lớn từ không trung rơi xuống, đâm thẳng vào trong biển.

Mất đi năng lượng duy trì, hắn cũng không thể tiếp tục bảo trì hình dạng người của mình, ngay trong lúc đang rơi xuống, Thâm Hải Ma Kình Vương lại một lần nữa hóa thành thân thể ma kình. Thân hình khổng lồ hơn hai trăm

thước ầm ầm nện mạnh lên mặt biển, phía trên thân thể kinh khủng của hắn, ở phía trước ngực đã có một lỗ vết thương trí mạnh thật lớn. Thân thể khổng lồ đập vào trong nước, nước biển nhất thời bị máu nó nhuộm đỏ lên. Ba động năng lượng mênh mông cũng bạo phát ra, lại thêm một vòng sóng thần khuếch tán ra. Với thực lực của Tiểu Bạch như vậy, không ngờ dưới tình huống không chuẩn bị trước, cũng bị thổi bay ra xa, mang theo Trữ Vinh Vinh vội lặn sâu xuống đáy biển mới tránh khỏi một vòng sóng biển đánh sâu vào.

Mắt thấy Thâm Hải Ma Kình Vương đã chết không thể sống lại, Đường Tam rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển. Một trận chiến này, có thể nói là hắn đã hao tổn hết tâm lực. Nhìn qua là hắn luôn chiếm ưu thế, nhưng Đường Tam lại biết, lúc trước nếu như dũng khí của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không bị mình phá nát, chỉ sợ kết quả trận chiến này cũng sẽ khó nói trước, hắn ít nhất vẫn còn năng lực cùng với mình lưỡng bại câu thương. Thân thể cường hãn của hắn cũng không phải dễ dàng giết như vậy.

Tưởng tượng lại cảnh này, Đường Tam không tự chủ nhớ lại luồng hồng quang khổng lồ kia, tại thời điểm hắn chém ra Hạo Thiên Chuy, cả người đều bị một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ bao vây, cỗ năng lượng kia tuy rằng cực kỳ lạnh như băng, nhưng rộng lớn cuồn cuộn, cũng đem khí thế, niềm tin của hắn đề thăng lên đến trạng thái đỉnh phong trước giờ chưa từng có. Ngay trong nháy mắt đó, Đường Tam cảm nhận được rõ ràng, cảnh giới của chính mình lại tăng lên một bậc nữa, cũng không phải là hồn lực gia tăng, mà là tinh thần lực của hắn. Lúc này, hắn có thể hoàn toàn khống chế được hơi thở tự thân, khí thế cùng với cảnh giới chiến ý. Loại cảm giác này đến bây giờ hắn cũng không còn có thể cảm nhận được nữa, nhưng Đường Tam khẳng định biết rõ, chỉ có tổn thất một chút như vậy, đã có thể giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, cùng với sự xuất hiện của luồng hồng quang kia nhất định có quan hệ mật thiết. Có thể nói là, nhờ luồng hồng quang kia trợ giúp hắn, hắn mới có thể thuận lợi như vậy mà hoàn thành mục tiêu.

Hiệu quả của Thủy Tinh Mao Trùng Tràng đã bắt đầu phát huy, kinh mạch đang hỗn loạn trong cơ thể bắt đầu ổn định lại, thương thế trong cơ thể dưới tác dụng của Thủy Tinh Mao Trùng Tràng dần dần khôi phục lại. Cùng lúc đó, năng lượng phụ trợ của Trữ Vinh Vinh lại tiếp tục chiếu rọi trên người

Đường Tam. Sau khi thoát ly khỏi cảnh giới thần cấp, được bảy đạo quang mang duy trì tăng phúc, hồn lực bản thân dần dần trở lại trạng thái đỉnh cao, cả người cũng trở nên thư thái hơn nhiều.

Đường Tam ra hiệu cho Mã Hồng Tuấn buông tay ra khỏi người mình, thân thể khôi phục lại vài phần, hắn cũng đã có thể một lần nữa phi hành trên không trung. Tám đạo kim quang từ trên cao giáng xuống, mạnh mẽ chui vào trong biển rộng, toàn bộ cắm hết lên thi thể khổng lồ kia của Thâm Hải Ma Kình Vương. Đúng là Bát chu mâu hóa thành đám tơ vàng thực thể hóa thôn phệ của Đường Tam.

Thâm Hải Ma Kình Vương tuy đã chết, nhưng năng lượng khổng lồ trong cơ thể hắn cũng không nhanh tiêu tán như vậy. Loại cơ hội này Đường Tam như thế nào lại có thể bỏ qua cho được? Nhất là lúc này hắn đang trong tình trạng hồn lực tiêu hao khá lớn như vậy.

Đã không có sự khống chế của Thâm Hải Ma Kình Vương, năng lực thôn phệ của Bát chu mâu hoàn toàn bộc phát ra hết, tốc độ thôn phệ so với lúc trước khi áp sát người Thâm Hải Ma Kình Vương còn nhanh hơn gấp mấy lần. Hồn lực khổng lồ không ngừng bị Đường Tam thôn phệ vào trong cơ thể, làm cho hồn lực bản thân hắn rất nhanh khôi phục.

Vừa tiến hành thôn phệ, Đường Tam không khỏi âm thầm cảm thán, con Thâm Hải Ma Kình Vương này quả thật vốn liếng quá dày, trăm vạn năm tu vi quả thật khủng bố. Nếu không phải kỹ năng chiến đấu của hắn có hạn, hơn nữa lại vừa bị Hải Thần Chi Quang của mình cùng với biến dị cuối cùng của Sát Thần lĩnh vực khắc chế, muốn chiến thắng hắn không khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Cho dù là Thiên Nhận Tuyết trong đại hải đối diện với Thâm Hải Ma Kình Vương, dưới tình huống không có thuộc tính khắc chế, cũng rất khó có thể đem nó đi liệt sát a!

Chỉ dùng khoảng mười phút thời gian, hồn lực tự thân của Đường Tam cũng đã một lần nữa trở về trạng thái đỉnh phong, hơn nữa, dưới tác dụng trị liệu của Thủy Tinh Mao Trùng Tràng, thân thể hắn cũng đã hoàn toàn khôi phục, duy nhất không thể khôi phục cũng chỉ có tinh thần lực của hắn mà thôi. Một trận chiến này có thể nói là Đường Tam hết mực lo lắng, không có thoải mái giống như lúc đối đầu với Thiên Nhận Tuyết như vậy. Bất quá, cho dù là tinh

thần mệt mỏi, lúc này hắn cũng không có thể nghỉ ngơi.

- Mọi người mau tới đây, sử dụng Phi Hành Ma Cô Tràng.

Đường Tam cao giọng nói với đám Sử Lai Khắc Lục quái.

Mọi người khi nãy thấy Đường Tam đánh chết Thâm Hải Ma Kình Vương, không khỏi hoan hô thành tiếng, bọn họ tuy rằng không biết Đường Tam đã khôi phục lại, nhưng nhìn hắn có thể tự mình phi hành trong không trung, cũng biết hắn không có gì trở ngại. Nghe được lời Đường Tam kêu, mọi người đều ăn một cây Phi Hành Ma Cô Tràng của Áo Tư Lạp, một đám bay lên trời, tiến lại bên cạnh Đường Tam.

- Tiểu Tam, đám hồng quang cuối cùng kia là cái gì vậy? Như thế nào lại có uy lực lớn như thế?

Đái Mộc Bạch còn chưa có bay đến trước mặt Đường Tam, đã vội vàng hỏi.

Đường Tam nói:

- Đó là một loại ám khí của ta, cũng là một trong số các loại ám khí cường đại nhất, tên là Bồ Đề Huyết. Đem hồn lực bản thân rót vào trong máu mình, áp súc cô đọng lại, sau đó lấy thủ pháp đặc thù phóng ra, khi chạm vào thân thể địch nhân, có thể sinh ra lực bùng nổ không gì sánh kịp. Khi nãy, sau khi ta toàn lực phát động công kích vào hắn, trước khi luồng huyết quang biến mất, cũng đã một lần nữa phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng, mượn lấy lực lượng của Lam Ngân Hoàng, cùng với những tia hồn lực cuối cùng phát ra một kích Bồ Đề Huyết, nếu còn giết không chết hắn, chính bản thân ta cũng đã như dầu cạn, đèn tắt. Nếu không lại như thế nào ngay cả phi hành đều không thể tiếp tục được nữa.

Đúng vậy, chín luồng hồng quang cuối cùng mà Đường Tam phát ra, chính là loại ám khí thủ pháp bài danh thứ hai trong Đường Môn ám khí bách giải, Bồ Đề Huyết. Bản thân nó so với Quan Âm hữu lệ, bài danh đầu tiên, chỉ là lực xuyên thấu không bằng mà thôi, nhưng uy lực công kích của nó lại không thua kém chút nào. Sở dĩ nó tên là Bồ Đề Huyết, không phải hoàn toàn bởi vì hình dạng khi phóng ra của nó, phiến lá huyết sắc nhìn rất giống với lá của

cây Bồ đề, hoàn toàn màu đỏ sẫm, mà còn có nghĩa khác nữa, chính là, cho dù Bồ Đề Lão tổ đối mặt với nó, cũng phải đổ máu. Đương nhiên, trong thế giới Đấu La đại lục này, cũng không có Bồ Đề lão tổ tồn tại, Đường Tam tự nhiên cũng không giải thích cặn kẽ hơn cho đám đồng bọn của mình.

- Tốt lắm, mọi người đừng nói nhiều lời, mau chóng chuẩn bị sẵn sàng, ta muốn đem năng lượng của con Thâm Hải Ma Kình Vương này rót vào người các ngươi. Chúng ta cùng nhau hấp thu, như vậy có thể mau một chút. Năng lượng của nó rất khổng lồ, nếu để mặc cho nó phân hủy như vậy chẳng phải rất đáng tiếc hay sao? Có lẽ có thể giúp thực lực chúng ta đều được đề thăng.

Vừa nói, Bát chu mâu của Đường Tam lại thoáng nhúc nhích một chút, lại bắn ra bảy đạo tơ vàng thôn phệ, phân biệt ngừng lại, quấn chặt trên cổ cánh tay phải của đám đồng bọn. Đây cũng không phải là thôn phệ, mà chỉ là đem đám đồng bọn kết hợp lại một chỗ.

Đúng vậy, đám tơ vàng thôn phệ của Đường Tam lúc này có thể thôn phệ một lượng năng lượng khổng lồ, hơn nữa lại chuyển hóa thành năng lượng tối thuần túy cung cấp cho Đường Tam hấp thu. Nhưng hắn dù sao cũng chỉ hấp thu một lượng giới hạn, hơn nữa, thời gian hấp thu của hắn cũng có hạn. Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là phải hấp thu hồn hoàn cùng với hồn cốt của Thâm Hải Ma Kình Vương. Bởi vậy, thời gian tiến hành hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng chỉ có một canh giờ mà thôi. Sau một canh giờ này, bất luận có thể thôn phệ được bao nhiêu, hắn cũng phải tại thời khắc cuối cùng tiến hành hấp thu hồn hoàn cùng với hồn cốt, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của khảo nghiệm thứ tám của Hải Thần.

Sử Lai Khắc lục quái đối với Đường Tam đều rất quen thuộc, tuy rằng bọn họ còn không có hiểu được ý tứ của Đường Tam, nhưng vẫn là ngay lập tức hành động theo lời của hắn, nhanh chóng chuẩn bị.

Rất nhanh, năng lượng thuần túy mà khổng lồ thông qua tơ vàng thôn phệ bắt đầu chảy vào trong cơ thể bọn họ, mọi người đồng thời giật mình, vội vàng tiến hành hấp thu.

Ban đầu, Đường Tam sợ đám đồng bọn bởi vì quá kinh ngạc mà mắc phải sai lầm, nên chỉ truyền cho bọn hắn một ít năng lượng mà thôi, theo tốc độ hấp

thụ ngày càng nhanh của bọn họ, mới dần dần đem ngày càng nhiều năng lượng hơn phóng xuất ra, cùng với bọn họ hấp thu. Bảy người ngay tại không trung điên cuồng thôn phệ năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, có đám tơ vàng thôn phệ kéo lại, lại thêm Đường Tam một lần nữa phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng quấn quanh bên hông bọn họ, bọn họ cũng không cần lo lắng chính mình bị ngã từ không trung xuống biển.

Đương nhiên, Đường Tam cũng sẽ không quên Tiểu Bạch, khi nãy hắn phóng ra bảy sợi tơ vàng thôn phệ có một sợi chính là cấp cho Tiểu Bạch. Đối với Tiểu Bạch mà nói, năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương không những không có phát sinh xung đột với năng lượng của nàng, hơn nữa lại tuyệt đối là đại bổ. Nàng tự nhiên rất hưng phấn, đối với Đường Tam chính là tràn ngập cảm kích. Tại bên trong hải vực, Tà Ma Hổ Kình Vương, Thâm Hải Ma Kình Vương trước sau đều bị Đường Tam đánh chết, có thể nói là thành toàn cho giới Ma Hồ Đại Bạch Sa bọn họ. Thân là Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, có thể thôn phệ thêm một chút năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, nói không chừng có thể trợ giúp cho nàng trở thành bá chủ chân chính trong biển cả.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Đường Tam hoàn hảo một chút, tự thân kinh mạch hắn đều đã đạt đến trình độ bán thần, bất luận là chuyển hóa năng lượng, hay là tiêu hóa năng lượng đều nhanh hơn mọi người. Cho dù năng lượng tràn đầy, hắn vẫn có thể bên trong cơ thể mình tiến hành cô đọng lại, sau đó mới chậm rãi hấp thu. Mà những người khác cũng không có năng lực thừa nhận cường hãn như hắn vậy, trong đó thân thể yếu nhất chính là Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Lạp, đều chỉ hấp thu được hơn mười phút đã phải ngừng lại. Được Đường Tam đưa bọn họ trở về mặt biển, ngồi trên lưng đám Ma Hồn Đại Bạch Sa bắt đầu tu luyện.

Nếu bọn họ hấp thu nhiều hơn, kinh mạch bọn họ nhất định sẽ bị phá hủy. Bọn họ cũng không có năng lực chữa trị biến thái như của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải của Đường Tam như vậy, một khi kinh mạch bị tổn hại, đối với bọn họ vẫn là tạo thành thương tổn rất lớn, nói không chừng không những năng lực không có tăng lên, ngược lại lại còn phản tác dụng nữa.

Chu Trúc Thanh, Đái Mộc Bạch cùng với Mã Hồng Tuấn kiên trì hấp thu hơn hai mươi phút cũng xuất hiện tình huống đồng dạng như vậy. Mọi người tu

luyện nhiều năm, đều hiểu được tham nhiều sẽ không tốt, cũng không có miễn cưỡng thân thể của mình, hạ xuống mặt nước tu luyện. Duy chỉ có Tiểu Vũ, nàng vẫn còn kiên trì cùng với Đường Tam tiến hành hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Mặc dù trong mấy người bọn họ, hồn lực của Tiểu Vũ là thấp nhất, chỉ có bảy mươi sáu cấp hồn lực, nhưng mà nàng từng sử dụng qua Thủy Tinh Huyết Long Nham cùng với Tương Tư Đoạn Trường Hồng hai loại thiên địa tiên thảo. Cường độ thân thể nàng chỉ thua có mỗi mình Đường Tam, bởi vậy, năng lực thừa nhận của nàng cũng là rất mạnh. Hơn nữa trước kia nàng cũng là Mười vạn năm hồn thú, tại phương diện hấp thu, chuyển hóa năng lượng cũng mạnh hơn người bình thường, bởi vậy nàng mới có thể tiếp tục kiên trì.

Hơn nữa, điều này cũng xuất phát ra từ nội tâm tư tưởng của Tiểu Vũ. Nghe Đường Tam miêu tả lại trận chiến sinh tử với Thiên Nhận Tuyết, chính mắt lại thấy cảnh tượng hắn cùng với Thâm Hải Ma Kình Vương chiến đấu gian nan như vậy, trong lòng Tiểu Vũ tràn ngập cảm giác thống khổ. Nàng chính vì mình không thể giúp được Đường Tam mà thống khổ. Cho nên, nàng mới càng thêm khát vọng đạt được thực lực cường đại, có thể trong tương lai trợ giúp Đường Tam cùng kháng địch. Dưới tác dụng của chấp niệm trong lòng, tiềm lực của nàng tự nhiên có thể hoàn toàn phóng thích ra hết.

Thời gian lại chầm chậm trôi qua, Đường Tam vẫn thủy chung khống chế được đám tơ vàng thôn phệ, vì để tận khả năng lợi dụng năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, sau khi trợ giúp đám đồng bọn hấp thu xong, hắn lại đem đám tơ vàng thôn phệ kia, phủ lên đầu mất con Ma Hồn Bạch Sa đang chở bọn họ trên lưng, cũng coi như trả công cho bọn chúng đã vất vả một hồi.

Đám Ma Hồn Đại Bạch Sa kia tự nhiên là mừng rỡ như điên, đám năng lượng kia trải qua sự tinh lọc của tơ vàng thôn phệ, cực kỳ tinh thuần, bọn họ hấp thu đúng là không chút nào khó khăn, tu vi nhất thời tăng lên một khoảng rất lớn. Phải biết rằng hồn thú tu luyện so với hồn sư nhân loại khó khăn hơn rất nhiều, cần phải sử dụng thời gian lâu gấp trăm lần. Dưới sự trợ giúp của Đường Tam, chúng nó có thể tiết kiệm một khoảng thời gian rất lớn, ít nhất so với đám tộc nhân khác cả vạn năm, hơn nữa, còn có cơ hội đánh sâu vào cấp bậc mười vạn năm tu vi. Đối với Đường Tam mà nói, bọn chúng tự nhiên

là cảm động đến rơi nước mắt.

Đám tơ vàng thôn phệ cắm trên người Thâm Hải Ma Kình Vương không ngừng thay đổi vị trí, bởi vì mỗi khi chúng thôn phệ một khoảng thời gian sau, khu vực bị thôn phệ cũng bởi vì năng lượng và sinh mệnh lực bị hút hết đều trở nên hoàn toàn khô quắt lại. Đồng thời, Đường Tam cũng thông qua loại phương pháp này để tìm kiếm thứ mà hắn cần.

Thời gian còn lại càng ngày càng ngắn, Đường Tam thông qua tơ vàng thôn phệ và tinh thần lực của mình cũng đã cơ bản nắm rõ tình huống thân thể của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Kim quang lóe lên, đám tơ vàng thôn phệ đã thu hồi, đáy mắt Đường Tam đã xuất hiện một tầng màu vàng, khẽ mỉm cười nhìn về phía Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ chậm rãi mở hai mắt, trên mặt biểu lộ nét tươi cười vui sướng:

- Ca, hồn lực của ta đã đạt tám mươi cấp, hơn nữa, ta còn cảm giác được không chỉ có hấp thu có bấy nhiêu, năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương quả thật quá sức khổng lồ a! Chờ ta đạt được cái hồn hoàn thứ tám, hồn lực nhất định sẽ còn có tiến bộ.

------oOo------

Chương 489: Trăm vạn năm hồn hoàn cùng Trăm vạn năm hồn cốt: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam gật gật đầu, nói:

- Đi, chúng ta cũng đi xuống đi.

Vừa nói vừa ôm lấy vòng eo tinh tế mà tràn ngập tính co dãn của Tiểu Vũ từ trên trời hạ xuống. Không đợi hắn hạ xuống đến mặt biển, Tiểu Bạch đã bơi lại, vừa lúc làm điểm dừng chân cho hắn.

Từ trong mắt Tiểu Bạch, Đường Tam thấy được một loại cảm giác không chỉ là cảm kích. Tuy rằng nói là, nếu để cho Tiểu Bạch trực tiếp ăn luôn thi thể của Thâm Hải Ma Kình Vương mà nói, đối với nàng chỗ tốt cũng không ít, nhưng chung quy cũng không thể nào bằng được việc tơ vàng thôn phệ đem năng lượng của hắn sau khi tinh lọc, truyền trực tiếp vào cơ thể nàng. Loại phương pháp này vừa trực tiếp, lại càng tránh được sự phiền toái phải ăn thi thể. Tiểu Bạch tuy là động vật ăn thịt người, nhưng đối với sinh vật đã sống hơn trăm vạn năm, da thịt của lão Thâm Hải Ma Kình Vương này cũng không có ngon lành gì.

Nhưng trọng yếu hơn chính là, Đường Tam không chỉ có giúp nàng, hơn nữa lại còn lợi dụng tơ vàng thôn phệ giúp cho bảy tên tộc nhân kia tăng thêm thực lực. Đối với toàn bộ đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt. Là tộc trưởng, nàng tự nhiên rất là hưng phấn.

- Không cần phải nói lời cảm tạ ta, ngươi biết không, chúng ta đã coi ngươi là bằng hữu.

Đường Tam cũng không có khách khí, trực tiếp ngồi lên lưng Tiểu Bạch, vỗ vỗ lên lưng nàng.

Tiểu Bạch thở dài một tiếng, nói:

- Đường Tam, ta vẫn nghĩ đám người nhân loại các ngươi, nhất là những người bên ngoài Hải Thần Đảo đều là thập phần gian trá, giảo hoạt. Nhưng từ sau khi biết được ngươi, ta mới phát hiện ra là, nguyên lai nhân loại cũng phân biệt người tốt người xấu. Ngươi không thể nghi ngờ là nhân loại tốt nhất mà ta từng gặp qua. Nói thật, ta có chút hổ thẹn, ta lúc đầu còn tính độc chiếm thứ đồ vật kia. Bánh ít đi, bánh quy lại, ta vốn nên tặng lại cho ngươi thứ gì đó, ta cũng không có gì nhiều. Đợi sau khi ngươi hấp thu xong hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương, nhất định phải bổ đầu của hắn ra, ngươi nhất định sẽ thu hoạch không nhỏ từ nơi đó.

- Sao?

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch, nhưng hắn cũng không nói

thêm gì, vì để tận khả năng hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, hắn cũng đã tiêu hao một lượng lớn thời gian, hắn cũng không muốn những cố gắng của mình sẽ biến thành uổng phí. Hơn nữa, hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không phải dễ dàng hấp thu như vậy. Trăm vạn năm tu vi, không biết tại thời điểm mình tiến hành hấp thu hồn hoàn sẽ phát sinh ra những phiền toái gì nữa đây.

Vỗ vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Bạch, Tiểu Vũ chủ động nhảy tọt sang lưng một con Ma Hồn Đại Bạch Sa khác, chừa không gian đầy đủ cho Đường Tam. Đường Tam gỡ thanh Hải Thần Tam Xoa Kích gắn trên Bát Chu Mâu xuống, đặt nằm ngang trên đầu gối, thần quang trong mắt chợt lóe, tay trái nâng lên, lại triệu hồi ra Hạo Thiên Chuy.

So với lúc còn chiến đấu, Hạo Thiên Chuy lúc này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, sau khi mất đi toàn bộ tám cái hồn hoàn, nó chỉ có thể bảo trì được hình thái nguyên thủy ban đầu mà thôi. Nhưng mà, trên thân mình ngăm đen của nó, quang mang huyết sắc của Sát Thần lĩnh vực lại hết sức rõ ràng, từ trên đó, Đường Tam nhất thời cảm giác được luồng năng lượng hơi thở phát ra từ một kích tất thắng khi mình đang quyết đấu với Thâm Hải Ma Kình Vương. Mà ngay tại thời khắc Hạo Thiên Chuy triệu hồi ra, Tiểu Bạch đang ở phía dưới, đột nhiên rõ ràng run rẩy lên một chút.

Tiểu Bạch dù sao cũng là Mười vạn năm hồn thú, vậy mà chỉ thoáng cảm nhận được hơi thở phát ra từ Hạo Thiên Chuy, lại có phản ứng mạnh mẽ như vậy, có thể thấy được phẩm chất của Hạo Thiên Chuy đã đạt đến trình độ như thế nào. Không, chính xác mà nói, phải là Sát Thần lĩnh vực biến dị toát ra hơi thở khủng bố cỡ nào mới đúng.

Dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam phát sáng lên, hắn tuyệt đối không có mù quáng mà đi hấp thu hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương, nếu như vậy, rất có thể sẽ mang đến cho hắn tai ương ngập đầu. Chỉ có thể lợi dụng toàn bộ những gì mình có thể lợi dụng, hắn mới có thể hoàn toàn nắm chắc.

Được Hải Thần Chi Quang chiếu rọi, trên thân Hạo Thiên Chuy được bao phủ một tầng lam quang nhàn nhạt. Đường Tam lúc này mới hướng về phía thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương mà huy động võ hồn thứ hai của hắn,

đồng thời phóng xuất ra tinh thần lực của mình.

Một màn kì dị xuất hiện, hoàn toàn không chịu sự khống chế của Đường Tam, tầng quang mang huyết sắc từ đám hoa văn kì dị khắc trên thân Hạo Thiên Chuy đột nhiên phát sáng mãnh liệt. Nó cũng không có hấp thụ hồn lực của Đường Tam mà duy trì. Huyết quang mãnh liệt trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn Hạo Thiên Chuy. Thậm chí ngay cả quang mang màu lam của Hải Thần Chi Quang đang chiếu rọi trên nó cũng nháy mắt bị xua tan.

Đây là chuyện gì? Đường Tam rõ ràng cảm giác được luồng huyết quang phóng thích trên thân Hạo Thiên Chuy không ngờ lại bài xích Hải Thần Chi Quang của hắn. Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, một luồng tử quang mãnh liệt đã từ thi thể khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương kia phóng thích ra, rất nhanh xoay tròn ngưng tụ lại trong không trung.

Tương tự như lúc trước, khi Đường Tam cùng Thâm Hải Ma Kình Vương chiến đấu, luồng tử quang mênh mông kia tại không trung hình thành một luồng lốc xoáy màu tím to lớn, sau đó mới hướng về phía Hạo Thiên Chuy trong tay Đường Tam mà bay tới.

Tới thời điểm này, Đường Tam đã không có sự lựa chọn khác, hắn quyết không thể buông tha cho cái hồn hoàn trăm vạn năm cấp độ này của Thâm Hải Ma Kình Vương. Đường Tam có thể khẳng định, tuy rằng sau này đạt đến cấp bậc thần cấp, thực lực đều sẽ tăng vọt, nhưng trước khi thành thần, thực lực càng cường đại, hồn hoàn càng mạnh, sau khi thành thần, thực lực cũng sẽ càng cường đại hơn. Đối thủ tương lai của hắn chính là Thiên Sứ Thần Thiên Nhận Tuyết, muốn chiến thắng nàng, các phương diện của hắn phải càng siêu việt hơn nàng. Bởi vậy, Đường Tam cũng không có tiếp tục do dự. Tay trái quơ nhanh, lấy ra một cây Thủy Tinh Mao Trùng Tràng, đồng thời nuốt vào một cây Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, Hạo Thiên Chuy huy động, hướng về phía đám lốc xoáy màu tím kia gọi về.

Hồng quang trên Hạo Thiên Chuy đại phóng, khí thế không gì sánh kịp nháy mắt bộc phát ra. Đường Tam rõ ràng cảm nhận được thân thể Tiểu Bạch bên dưới đột ngột trầm xuống, ngày càng run rẩy kịch liệt hơn. Hiển nhiên, nàng đối với năng lượng phóng thích ra trên Hạo Thiên Chuy là cực kỳ không thể thích ứng. Lúc này còn chưa bắt đầu hấp thu hồn hoàn đã là như vậy, đợi khi

chân chính bắt đầu hấp thu hồn hoàn, chẳng phải sẽ là càng dễ dàng phát sinh chuyện xấu hay sao. Một khi đã như vậy, đơn giản là không sử dụng thân thể Tiểu Bạch làm điểm dừng chân nữa.

- Ta sẽ hấp thu hồn hoàn trong biển, các ngươi hãy tránh xa một chút.

Hét lớn một tiếng, Đường Tam phóng người lên, mũi chân điểm nhẹ trên lưng Tiểu Bạch một chút, thẳng đến luồng lốc xoáy tím sậm trên không trung mà tới.

Luồng huyết quang phóng thích trên thân Hạo Thiên Chuy giống như là há ra cái miệng khủng bố vậy, nhe răng nanh phóng đến luồng lốc xoáy năng lượng màu tím kia. Cũng thật kỳ quái, luồng năng lượng màu tím kia nhìn qua cực kỳ cường thế, nhưng vừa mới tiếp xúc với luồng huyết quang trên Hạo Thiên Chuy, nhất thời hiền lành trở lại, giống như trăm sông đổ về biển cả, chen chúc mà vào, gia nhập vào bên trong Hạo Thiên Chùy.

Thân thể Đường Tam vốn đang bay lên không trung, lúc này nhất thời ngừng lại một chút, hắn chỉ cảm thấy một cỗ cự lực mạnh mẽ chưa từng thấy trong nháy mắt phóng thẳng vào kinh mạch của mình. Đừng nói là khống chế năng lượng bản thân để ngăn cản, ngay trong một khắc này, hắn thậm chí đã không thể làm ra bất cứ phản ứng gì. Chỉ cảm thấy thế giới tinh thần của mình ầm ầm nổ vang, trong đầu đã hoàn toàn trống rỗng.

Mà trong mắt những người khác, lúc này Đường Tam, thân thể trong nháy mắt biến thành màu tím, ngay cả thanh Hạo Thiên Chuy đang nắm trong tay cũng biến thành màu tím luôn. Cứ như vậy mạnh mẽ rơi xuống mặt biển. Phốc một tiếng, đã rơi sâu vào trong đại hải, rất nhanh biến mất không còn dấu vết.

- Đừng có hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta nghe theo Đường Tam đi, lui xa một chút.

Tiểu Bạch hét lớn một tiếng, lôi đám Sử Lai Khắc lục quái đang lo lắng tỉnh táo trở lại. Đồng thời, nàng phóng ra một tầng quang mang màu lam sậm, khống chế dòng nước trên mặt biển, đem thân thể khổng lồ của Thâm Hải Ma Kình Vương từ từ trôi sang một bên. Tuy rằng hồn hoàn của hắn đã bị lấy

mất, nhưng mà thân thể hắn còn rất nhiều chỗ tốt có thể xài được.

Toàn bộ nước biển cũng không có chạm vào thân thể Đường Tam, hắn có thể rơi xuống nhanh như vậy, chính bởi vì luồng năng lượng màu tím xung quang thân thể hắn đã làm cho nước biển tách ra, kéo thân thể hắn nhanh chóng rơi xuống đáy biển. Phải biết rằng, Thâm Hải Ma Kình Vương vốn là sống ở một cái khe sâu nhất trong lòng biển, ở một hải vực sâu đến ngàn dặm. Đường Tam chỉ cảm thấy ánh sáng xung quang càng ngày càng tối đi, mà năng lượng trong cơ thể hắn cũng càng ngày càng bốc lên mãnh liệt hơn. Quá trình hấp thu hồn hoàn lúc này đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

Mặc cho số phận đi, Đường Tam trong lòng cười khổ một tiếng. May mắn thay, thanh Hạo Thiên Chuy giống như là dính chặt trên tay hắn, cũng không có rời khỏi tay mà rơi xuống. Cái mà Đường Tam nhìn không thấy chính là, trên thân Hạo Thiên Chuy đang bị ánh sáng màu tím bao phủ, đám ma văn đại diện cho Sát Thần lĩnh vực khắc trên đầu Hạo Thiên Chuy, lúc này được luồng năng lượng màu tím khổng lồ kia kích thích, không ngừng tăng trưởng lên. Ma văn màu đỏ không ngừng trở nên dày đặc, lam tràn đến toàn bộ thân mình Hạo Thiên Chuy.

Vừa mới bắt đầu nó chỉ ở phần đầu chuy, đến khi đầu chuy đã bị bao phủ toàn bộ ma văn màu đỏ, nó bắt đầu lan tràn đến phía chuôi chuy. Rất nhanh toàn bộ Hạo Thiên Chuy đều đã bị tầng ma văn màu đỏ kia hoàn toàn bao phủ. Nhưng đến đây vẫn chưa kết thúc, đám màu đỏ hoa văn kia sau khi chiếm cứ được bên ngoài của Hạo Thiên Chuy, lại bắt đầu thâm nhập vào phía bên trong. Cảm giác nóng chảy chính vì vậy mà đến. Cũng chính bởi vì kinh sợ đám hồng quang kỳ dị này của Hạo Thiên Chuy, nên luồng hồn hoàn năng lượng khổng lồ kia của Thâm Hải Ma Kình Vương đang dũng mãnh tiến vào thân thể của Đường Tam mới không có hoàn toàn bạo mở ra, ngược lại, trong quá trình biến dị của Hạo Thiên Chuy, không ngừng bị hòa tan.

Quá trình này thật cũng kỳ quái, ngoại trừ không thể cử động ra, Đường Tam hoàn toàn có thể cảm nhận được những biến hóa kì dị đang xuất hiện trên cánh tay trái của mình. Hắn tuy rằng không thể nhúc nhích, nhưng bởi vì lúc tay trái hắn cầm Hạo Thiên Chuy đánh một kích lên luồng lốc xoáy màu tím kia, thì tay phải hắn đang cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, nhờ sức nặng của hai thanh vũ khí, nên lúc này hắn là đang úp mặt xuống, hai tay rũ thẳng, bởi vậy

hắn hoàn toàn có thể chứng kiến được những biến hóa trên tay trái của hắn.

Hạo Thiên Chuy hoàn toàn bị quang mang màu tím bao vây, nên không thể nhìn thấy, nhưng Đường Tam lại chứng kiến rõ ràng cánh tay trái mình đang từ màu tím dần dần chuyển thành màu đỏ. Mà màu đỏ này lại đang rất nhanh lan tràn. Không chỉ màu sắc biến hóa, Đường Tam cảm thấy rõ ràng bàn tay cùng cánh tay trái của mình trở nên cực kỳ lạnh lẽo, màu đỏ kia cũng không phải đại biểu cho nóng rực, ngược lại là hàn ý mãnh liệt đến tận xương tủy, hàn ý tràn ngập hơi thở giết chóc. Nhưng kỳ quái chính là, cỗ hơi thở giết chóc này lại tràn ngập khí thế quang minh chính đại.

Đây là năng lượng biến dị của Hạo Thiên Chuy hay sao? Luồng huyết quang kia lan tràn đến tận đầu vai trái của Đường Tam mới ngừng lại, sau đó lại lặp lại quá trình một lần nữa trên cánh tay trái của hắn. Đường Tam có thể cảm giác được, tại thời điểm cánh tay trái mình biến hóa, luồng năng lượng màu tím kia cũng dần dần bị hấp thu. Hơn nữa, hắn cũng đã mất đi mối liên hệ của mình đối với hồn cốt cánh tay trái Thái Thản Cự Viên.

Đang lúc Đường Tam không rõ đây là chuyện gì, đột nhiên, luồng huyết quang kia vốn đang dừng lại ở đầu vai trái của hắn, đột nhiên biến động, hơn nữa lại biến động giống như là Lôi đình vạn quân vậy, cảm giá lạnh như băng đột nhiên trong nháy mắt lan tràn ra, thông qua bả vai của Đường Tam, trực tiếp lan tràn đến toàn thân hắn. Chỉ có vị trí xung quanh dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán hắn khoảng ba tấc mới không bị luồng huyết quang kia xâm nhập.

Thô bạo, mạnh mẽ, bá đạo, các loại cảm giác mạnh mẽ tuần tự tràn ngập tại từng ngóc ngách trên cơ thể Đường Tam. Hắn rõ ràng cảm giác được, ngay cả chính dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích của mình cũng bởi vì luồng huyết quang này xâm nhập mà trở nên hơi hơi run rẩy. Chẳng lẽ nói, luồng quang mang màu đỏ này không ngờ ngay cả Hải Thần thần lực cũng phải cảm thấy một tia sợ hãi hay sao? Sát Thần lĩnh vực của ta đến tột cùng là biến thành kinh khủng như thế nào đây?

Ngay tại thời điểm Đường Tam trong lòng có chút sợ hãi, luồng huyết quang này đột nhiên xuất hiện biến hóa, nó rất nhanh hướng đến sáu khối hồn cốt trong người Đường Tam mà phóng đến. Đường Tam chỉ cảm thấy đám hồn

cốt này chợt phản ứng, năng lượng ba động khổng lồ suýt nữa làm đám hồn cốt của hắn đồng loạt nổ tung. Thống khổ kịch liệt làm cho hắn không thể không phun ra một ngụm máu tươi. Quỷ dị chính là, máu tươi của hắn phun ra cũng không có hòa tan vào trong nước biển, mà lập tức bị da của hắn hút về.

Lúc đầu, Đường Tam dự đoán là, một khi tiến hành hấp thu năng lượng khổng lồ của hồn hoàn Thâm Hải Ma Kình Vương, nhất định nó sẽ đánh sâu vào trong năng lượng bản thể của mình, nhất định phải dùng Hải Thần thần lực để khắc chế nó, đem từng chút năng lượng một mà tiến hành hấp thu.

Nhưng quá trình hấp thu này căn bản là không có phát triển giống như là Đường Tam đoán trước. Không nói tới việc Hải Thần Chi Quang cũng không có phát huy ra tác dụng, ngay cả năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng không có gây cho hắn phiền toái gì. Tất cả quyền chủ đạo ngược lại nằm hết trên thanh Hạo Thiên Chuy trong tay hắn, tựa hồ như là chỉ có năng lượng trên thân Hạo Thiên Chuy mới có quyền chủ đạo trên cơ thể hắn vậy.

Phía trên mặt biển, đang lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi, đột nhiên, ánh mắt Tiểu Bạch chợt biến đổi. Thi thể Thâm Hải Ma Kình Vương đang dưới sự bảo vệ của nó, đột nhiên kịch liệt run rẩy lên. Tiểu Bạch vừa định dựa vào năng lượng của mình tiến hành áp chế, một tiếng nổ ầm vang, thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương đột nhiên nổ tung, xuất hiện một cái lỗ thủng lớn, ngay sau đó, một khối xương cốt màu tím chợt bay lên trời.

Đó là một khối xương cốt tương tự như xương cột sống, chẳng qua trên mặt nó còn có những khối xương nhỏ khác gắn vô, đúng là Thân thể hồn cốt. Toàn thân một màu tím oánh nhuận, giống như là do thủy tinh tím đúc thành. Kì dị nhất chính là, nó tự mình phóng xuất ra năng lượng hình thành nên một cái lốc xoáy màu tím, nâng đỡ nó.

Đúng vậy, đây chính là một khối hồn cốt do một con hơn Mười vạn năm hồn thú chết, chắc chắn sinh ra, dựa theo nhu cầu của Đường Tam cần khi giết chết nó mà sinh ra, một khối Thân thể hồn cốt.

Đối với hồn sư mà nói, trong số sáu loại hồn cốt, tầm quan trọng đứng đầu chính là Thân thể hồn cốt, mà Đường Tam còn thiếu cũng chính là một khối

Thân thể hồn cốt.

Mọi người chú ý nhìn kỹ, phía dưới khối thân thể hồn cốt màu tím kia, có một đạo hồng quang nhàn nhạt, cho dù là đám lốc xoáy màu tím đang bao phủ xung quanh nó, cũng vô pháp tạo thành ảnh hưởng gì đối với đám hồng quang kia.

Nước biển kì dị nứt ra, giống như bị một lưỡi dao sắc bén rạch ra vậy, lộ ra một cái khe hở không lớn lắm. Sưu một tiếng, khối Thân thể hồn cốt màu tím này chợt nháy mắt phóng vào, thẳng vào phía đáy biển mà xuống.

Nhìn thấy một màn như vậy, đám Sử Lai Khắc lục quái không khỏi đồng thời thở dài một hơi, hiển nhiên là, Đường Tam đang tiến hành hấp thu khối hồn cốt cuối cùng của hắn. Còn đủ sức hấp thu hồn cốt, đủ để chứng minh hắn cũng không có nguy hiểm gì.

Nhưng mà, bọn họ lại như thế nào biết, lúc này Đường Tam căn bản chính là khổ đến không nói nên lời.

Ngay sau khi luồng năng lượng màu đỏ kia ngưng tụ lại trên sáu khối hồn cốt trên người hắn, không ngừng đem luồng năng lượng lạnh như băng kia rót vào trong đó, dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam bắt đầu phản ứng. Kim quang mãnh liệt phóng ra từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích, đem đáy biển chiếu sáng cả một khoảng lớn, đồng thời, sáu luồng kim quang cũng phóng ra từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích, rót đến từng khối hồn cốt trên cơ thể của hắn, nhất thời đem cảm giác lạnh như băng trước kia hoàn toàn xua tan. Thay thế vào đó, là thứ cảm giác nóng rực mà Đường Tam vô cùng quen thuộc.

Vừa lạnh vừa nóng, từ cực hàn chuyển sang cực nhiệt, thứ cảm giác này tuyệt không dễ chịu chút nào.

Lúc trước, khi Đường Tam phục dùng hai loại tiên thảo Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ cũng từng nếm trải qua loại cảm giác băng hỏa song cực cảm giác này. Nhưng cùng với lần đó so sánh, lần này cảm giác lại càng mãnh liệt hơn.

Bát Giác Huyền Băng Thảo cùng với Liệt Hỏa Hạnh Kiều Sơ chính là nhiệt cùng với hàn thuần túy. Nhưng lúc này, kim quang của Hải Thần Chi Quang cùng với Huyết quang của Sát Thần lĩnh vực biến dị phóng thích ra hàn khí cùng với nhiệt khí cũng không đơn giản như vậy.

Bên trong Hải Thần Chi Quang, mang theo tràn ngập chính khí quang minh thần thánh, mà bên trong huyết quang của Sát Thần lĩnh vực biến dị, lại tràn ngập khí thế giết chóc cuồn cuồn đầy sự khủng bố. Hai luồng khí thế đó không hợp nhau, nhất thời trở nên xung đột. Mà chiến trường của chúng, tự nhiên chính là tại sáu khối hồn cốt trên người Đường Tam.

Đáng thương nhất cũng không phải Đường Tam, mà chính là hồn hoàn năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, luồng năng lượng màu tím khổng lồ kia vốn là cực kỳ khủng bố, nhưng mà, khi hai loại quang mang màu vàng cùng với màu đỏ kia phát sinh xung đột, không ngờ lại áp chế quang mang màu tím của nó, căn bản là không thể làm ra bất cứ phản ứng gì. Hơn nữa trong quá trình tranh đoạt, hai luồng quang mang vàng, đỏ lại không ngừng hấp thu năng lượng của nó để tăng cường sức mạnh bản thân, giống như là thi đấu xem ai hấp thu nhanh hơn vậy. Năng lượng hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương tuy rằng khổng lồ, nhưng dưới tốc độ hấp thu khủng bố của hai tên kia, vẫn là từng chút từng chút một biến mất.

Sao lại biến hồn cốt của mình thành chiến trường đây? Đường Tam hét không thành lời, bỗng nhiên thần thánh, bỗng nhiên chết chóc, vừa mới lạnh như băng, đã thành nóng cháy. Hơn nữa, hai loại hơi thở này còn chứa những loại cảm xúc bất đồng, không ngừng biến hóa liên tục. Không chỉ là thống khổ trên thân thể, mà ngay cả linh hồn của Đường Tam cũng giống như là bị chúng nó chia thành hai phần khác nhau.

Ngay khi Đường Tam cảm giác được chính mình sắp sửa sụp đổ, đột nhiên, một đạo quang mang màu tím từ trên trời giáng xuống. Không đợi hắn kịp phản ứng lại, luồng tử quang kia đã trực tiếp dung nhập vào cơ thể của hắn.

Nhất thời, luồng quang mang màu tím trước đây bởi vì bị hai luồng quang mang màu vàng, màu đỏ hấp thu mà có chút ảm đạm, bây giờ bỗng trở nên cường thịnh trở lại, mà ngay cả hai luồng quang mang màu vàng, màu đỏ kia cũng bị áp chế trở nên trì trệ lại.

Đường Tam rốt cuộc cũng có cơ hội thở dốc một chút, liều mạng thúc dục tinh thần lực của mình ngưng tụ lại, đồng thời hắn cũng tranh thủ khoảnh khắc ngắn ngủi nắm giữ quyền khống chế cơ thể, lập tức hai tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích cùng với Hạo Thiên Chuy đập mạnh vào nhau. Trong lúc mơ hồ, Đường Tam cũng cảm giác được, những biến hóa trên thân thể của mình cùng với hai kiện vũ khí này là có quan hệ chặt chẽ.

Ý tưởng của Đường Tam đúng là không sai, nhưng mà, khi Hạo Thiên Chuy cùng với Hải Thần Tam Xoa Kích va chạm với nhau, trong nháy mắt, phiền toái của hắn cũng lại tới.

Nguyên là bởi vì Thâm Hải Ma Kình Thân thể hồn cốt do Thâm Hải Ma Kình Vương hình thành gia nhập vào cơ thể hắn, khiến cho năng lượng trăm vạn năm hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương kia nhất thời bạo phát, áp chế được hai luồng năng lượng màu vàng, màu đỏ kia. Ngay khi hai kiện vũ khí va chạm nhau, hai luồng năng lượng lại một lần nữa quật khởi.

Khí thế giết chóc khủng bố, cùng với khí thế Hải Thần thần thánh mênh mông cơ hồ đồng thời bạo phát ra, năng lượng cường đại của Thâm Hải Ma Kình Vương đáng thương lại một lần nữa bị áp chế lại. Hai luồng quang mang vàng, đỏ kia tuy rằng không có cường đại như nó, nhưng không hiểu sao nó không dám phản kháng lại.

Mà lúc này, Đường Tam cũng rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng mãnh liệt từ trong Thân thể hồn cốt của mình truyền đến, thuộc tính thân thể cấp tốc nâng cao, quang mang màu vàng sậm trong cơ thể nhất thời trong nháy mắt hoàn toàn biến thành màu vàng kim, hơn nữa, màu vàng kim rất nhanh lan tràn, lan tràn đến từng kinh mạch của mình, đến từng ngóc ngách cơ thể, máu huyết, cốt cách…

Thân thể hồn cốt? Đường Tam nhất thời hiểu được, cái mà hắn không hiểu chính là, khối hồn cốt này như thế nào lại tới? Chính mình cũng không có gọi nó về mà! Bất quá, nhờ sự gia nhập của khối Thân thể hồn cốt này, sự thống khổ lúc trước của Đường Tam cũng được giảm bớt rất nhiều.

Hình như chính là nhờ kháng tính của thân thể gia tăng, hai cỗ năng lượng

hàn, nhiệt kia tuy rằng biến hóa ngày càng trở nên thường xuyên hơn, nhưng Đường Tam lại cảm nhận được, chúng nó đã suy yếu hơn rất nhiều.

Bất quá, chuyện khiến Đường Tam biến từ hưng phấn sang lo lắng đã ngay lúc này mà xuất hiện. Sau khi bị Hải Thần Tam Xoa Kích va chạm, tầng quang mang màu tím bao phủ trên Hạo Thiên Chuy đã bị phá vỡ, lộ ra một thanh Hạo Thiên Chuy dày đặc ma văn màu đỏ, tràn ngập sát khí mãnh liệt, giống như một thanh nhất kiện đại sát khí biến dị thần khí Hạo Thiên Chuy.

Mà Hải Thần Tam Xoa Kích cũng không chút nào yếu thế, luồng kim quang lâu nay biến mất cùng với Hải Thần Chi Tâm trên trán Đường Tam lúc này cũng bộc phát trở lại, xuất hiện trên thân của Hải Thần Tam Xoa Kích. Hơi thở thần thánh mãnh liệt cùng với luồng sát khí khủng bố giao đấu kịch liệt với nhau.

Trời ạ! Chúng nó muốn chia thân thể ta ra làm hai phần mới chịu sao? Hải Thần năng lượng Đường Tam còn biết được, còn luồng năng lượng màu đỏ kia đến tột cùng là cái gì? Đồng dạng cũng là năng lượng xuất phát từ thân thể của mình, vì sao Hải Thần năng lượng lại bài xích nó chứ? Thay vì nói là chúng nó bài xích lẫn nhau, có thể nói chính xác là chúng nó tranh đoạt quyền khống chế sáu khối hồn cốt, không, lúc này phải nói là bảy khối hồn cốt trong cơ thể của mình.

Đường Tam lúc này rất muốn nói, các ngươi muốn tranh đoạt nhau, có thể hay không làm cho ta hôn mê bất tỉnh đi, chờ sau khi các ngươi tranh đoạt xong hãy làm cho ta tỉnh táo trở lại?

Nhưng trên thực tế, chuyện này hiển nhiên là không có khả năng, thân thể tuy rằng vô cùng thống khổ, nhưng tinh thần của Đường Tam cũng trở nên vô cùng thanh tỉnh. Thậm chí ngay cả những tiêu hao khi chiến đấu với Thâm Hải Ma Kình Vương cũng toàn bộ hồi phục. Cùng với sự chiến đấu sinh tử của hai loại năng lượng kia, Đường Tam dần dần phát hiện ra, thân thể của chính mình cũng ngày càng biến hóa rõ ràng hơn.

Trong thân thể toàn bộ đều hóa thành màu vàng thuần túy, không chỉ là quang mang bao phủ, mà là quang mang hoàn toàn nội uẩn, dung nhập vào trong thân thể của hắn. Cái này có ý nghĩa chính là, thân thể hắn trên cơ bản

là đã đạt đến trình độ thần cấp.

Đường Tam từng cẩn thận phân tích qua tình huống thân thể của Thiên Nhận Tuyết, hắn biết, màu vàng kim chính là đại biểu cho thần cấp. Tại thời điểm Thiên Nhận Tuyết thi triển ra năng lực cực mạnh, trên làn da nàng từng xuất hiện qua màu xích kim sắc, màu sắc đó hắn là chỉ có thần chân chính mới có thể xuất hiện. Trải qua quá trình hấp thu hồn hoàn cùng hồn cốt, bất luận là hai luồng năng lượng kia đang tranh chấp là nguyên nhân gì, ít nhất là thân thể mình vẫn là đang biến hóa. Đợi tới khi bọn họ tiến hành tranh đoạt đạt được kết quả, chỉ hi vọng kết quả đó là không quá xấu đi. Đối với hắn mà nói, kết quả xấu nhất chính là, hai luồng năng lượng kia mỗi cái chiếm giữ một nửa thân thể của mình. Nếu thật sự như vậy, Đường Tam chỉ sợ có khóc cũng không khóc nên lời nổi.

Sự thật chứng minh, vận khí vẫn là luôn đứng về phía hắn. Thời gian dần dần trôi qua, Đường Tam tuy rằng cũng ngày càng thống khổ, nhưng hắn cũng phát hiện, chiếm thế thượng phong vẫn là Hải thần thần lực của mình. Hải thần thần lực vốn là chiếm lấy khu vực tối trọng yếu trên trán, tại dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích, quang mang màu đỏ kia mấy lần muốn xâm nhập vào đó, khống chế khối Đầu hồn cốt, nhưng đều không thể công kích được. Hải Thần Tam Xoa Kích tuy rằng đã mất đi Hải Thần Chi Tâm, nhưng dù sao cũng là một kiện thần khí đã lâu, trong khi đó Hạo Thiên Chuy sau khi được luồng huyết quang kia rót vào mới phát sinh biến dị, sự chênh lệch đó cũng làm nghiêng đi cán cân tiểu ly.

Hiện tại hai loại năng lượng này lấy chiến trường chủ đạo là khối Thâm Hải Ma Kình Thân thể hồn cốt cùng với khối Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu của Đường Tam. Luồng năng lượng màu vàng đại diện cho Hải Thần thần lực đang chiếm được ưu thế hơn, và ngày càng đem ưu thế đó mở rộng ra.

Năng lượng Hải Thần có thể chiếm được kết quả ưu thế như vậy giúp cho Đường Tam có thể nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng hắn sớm đã đoán được thắng lợi cuối cùng hắn thuộc về quang mang màu vàng của Hải Thần, nhưng chiến trường lúc này lại nằm trong thân thể của hắn, hắn như thế nào lại không lo lắng đây. Đường Tam dự đoán đương nhiên là có căn cứ, ngàn vạn lần không nên quên, thân thể hắn lúc này đang ở sâu trong đại hải, mà biển rộng lại chính là lãnh địa của Hải thần. Ở tại đây, luồng huyết quang muốn cùng Hải

Thần kim quang quyết đấu, hiển nhiên là khó có khả năng chiến thắng.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng thì luồng huyết quang kia cũng bị luồng kim quang một lần nữa bức quay trở về bên trong cánh tay trái của hắn, thêm vào nữa, luồng tử quang bên trong cơ thể hắn cũng từ từ biến mất. Trong quá trình tranh đấu cùng với kim quang, huyết quang hai luồng năng lượng, năng lượng hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương đã hoàn toàn bị thân thể Đường Tam hấp thu hết. Tuy rằng Đường Tam không biết rõ hai luồng quang mang kia tại thời điểm mình hấp thu hồn hoàn năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương rốt cuộc đã cải tạo thân thể mình như thế nào, nhưng ít ra, cuối cùng hắn cũng đã hoàn thành tốt bước mấu chốt hấp thu hồn hoàn, hồn cốt này.

Đáng tiếc chính là, năng lượng Hải Thần tuy chiếm ưu thế, đem luồng huyết quang kia áp chế vào trong cánh tay trái của Đường Tam, nhưng cũng rốt cuộc không thể hoàn toàn đuổi hắn ra khỏi cơ thể hắn. Lấy phạm vi vai trái của Đường Tam làm giới hạn, năng lượng Hải Thần chiếm tuyệt đại bộ phận cơ thể hắn, mà luồng huyết quang kia cũng cố thủ cánh tay trái, nói như thế nào cũng không chịu ra khỏi thân thể Đường Tam.

Hai luồng quang mang kia rõ ràng là tại thời điểm năng lượng hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương vừa cạn kiệt cũng đình chỉ trận sinh tử quyết chiến. Hiển nhiên bọn chúng tuyệt không chịu xuất ra luồng năng lượng tối thuần túy của bản thân mà tiến hành chiến đấu, giống như hai tên đối thủ cực kỳ gian ngoan. Mà kẻ xui xẻo nhất, chính là hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương kia.

Rốt cuộc cũng đã xong, Đường Tam trong lòng thở dài một hơi, hắn thà rằng chấp nhận đánh nhau một trận nữa với Thâm Hải Ma Kình Vương, cũng không muốn trải qua sự dày vò thống khổ này thêm một lần nữa.

Tại trên hai bàn tay hắn, kim quang trên mình Hải Thần Tam Xoa Kích dần dần rút đi, nhưng đám ma văn màu đỏ bên trên Hạo Thiên Chuy cũng không có ý nội liễm lại, chỉ là huyết quang trên đám ma văn đó hơi ảm đạm xuống một chút mà thôi. Mà phía trên Hạo Thiên Chuy, đã có thêm một cái hồn hoàn, cái hồn hoàn làm cho Đường Tam phải giật mình.

Toàn thân hồn hoàn hiện ra màu xích kim sắc, tương tự như cái hồn hoàn cuối cùng trên người Thiên Nhận Tuyết. Có chút bất đồng là, không có được thần thánh hơi thở mãnh liệt giống như trên cái hồn hoàn thứ mười của nàng ta, nhưng lại có được một luồng sát khí khổng lồ sâu không thể lường được.

Cái này là hồn hoàn cấp bậc trăm vạn năm, hay là hồn hoàn của thần cấp đây? Đường Tam không có đáp án. Nhưng bất luận nói thế nào, thứ này khẳng định mạnh hơn nhiều so với Mười vạn năm hồn hoàn. Hơn nữa, cũng có thể không phải hồn hoàn do chính mình hấp thu được từ con Thâm Hải Ma Kình Vương, bởi vì bên trong nó, còn ẩn chứa năng lượng của Sát Thần lĩnh vực biến dị nữa. Uy lực đến tột cùng sẽ như thế nào, sẽ cần phải được kiểm nghiệm trong thực chiến đi.

Đúng lúc này, trong đầu Đường Tam vang lên âm thanh quen thuộc:

- Hải Thần bát khảo, hoàn thành, Hải Thần sáo trang, thông qua. Thưởng cho, Hải Thần thân hòa độ tăng lên ba mươi phần trăm, tổng cộng thân hòa độ chín mươi chín phần trăm.

Nghe xong âm thanh này, Đường Tam không khỏi nhíu mày, tại thời điểm hắn hoàn thành Hải Thần thất khảo, rút ra thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích, Hải Thần thân hòa độ của hắn cũng đã đạt tới tám mươi lăm phần trăm, mà khảo nghiệm thứ tám này lại đạt đến ba mươi phần trăm, theo lý thuyết phải là đạt được một trăm mười lăm phần trăm mới đúng.

Cho dù là Hải Thần thân hòa độ cao nhất chỉ có thể đạt đến trăm phần trăm, như vậy, hiện tại hắn cũng phải là đạt đến cao nhất trăm phần trăm rồi chứ.

Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây từng nói qua với hắn, khi mà hắn đạt đến Hải Thần thân hòa độ trăm phần trăm, hắn chính là Hải Thần. Mà lúc nhận một cái khảo nghiệm cuối cùng, tiến hành truyền thừa Hải Thần thần vị, Hải Thần thân hòa độ càng cao, càng dễ dàng thông qua quá trình truyền thừa.

Chẳng lẽ bởi vì mình chưa có trải qua khảo nghiệm cuối cùng kia, cho nên Hải Thần thân hòa độ mới không có đạt đến trăm phần trăm hay sao? Không, chắc là không phải. Cùi đầu nhìn xuống thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang cầm trên tay, Đường Tam đột nhiên hiểu được, vì sao Hải Thần thân hòa độ

của hắn sau khi hoàn thành Hải Thần đệ bát khảo cũng không có hoàn thành, nguyên nhân bởi vì Hải Thần Chi Tâm bị phá vỡ. Chỉ sợ tại thời điểm mình tiếp nhận quá trình truyền thừa thần vị, bởi vì Hải Thần Chi Tâm bị phá hủy, có thể sẽ xuất hiện một chút tình huống xấu.

Thôi kệ đi, bất luận nói như thế nào, khảo ngạch thứ tám cũng đã hoàn thành, về phần tình huống Hải Thần đệ cửu khảo truyền thừa cuối cùng như thế nào, chờ khi trở lại Hải Thần đảo, sẽ hỏi Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây sau đi. Hơn nữa, ông cố mình cũng đã ở trên Hải Thần Đảo, khẳng định cũng sẽ trợ giúp mình ít nhiều.

Phát động năng lực phi hành của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải hồn cốt, Đường Tam đồng thời thu hồi Hạo Thiên Chuy, khống chế giảm bớt sức nặng của Hải Thần Tam Xoa Kích, mượn sức nổi của thân thể, rất nhanh hướng về phía mặt biển bay lên. Trong quá trình nổi lên, Đường Tam bắt đầu kiểm tra lại tình huống hồn lực của mình. Đường Tam kinh hỉ phát hiện, Thâm Hải Ma Kình Vương không hổ là Trăm vạn năm hồn thú, hấp thu xong hồn hoàn cùng với hồn cốt của hắn, đối với chính mình sinh ra rất nhiều chuyện tốt a!

Trước không nói đến những biến hóa về thuộc tính thân thể, chỉ riêng hồn lực tăng lên cũng đã gây cho hắn thật lớn kinh hỉ. Hồn lực chẳng những đột phá được bình cảnh chín mươi bảy cấp, hơn nữa còn liên tiếp đột phá luôn hai cấp, đạt đến trình độ đỉnh cao Tuyệt thế đấu la chín mươi chín cấp. Có mấy lần hồn lực tăng lên như vậy, thậm chí làm cho Đường Tam có lòng tin có thể cùng với Thiên Nhận Tuyết quyết đấu thêm một lần nữa.

Kỳ thật Đường Tam cũng không biết chính là, hồn lực hắn sở dĩ có thể tăng lên nhiều đến như vậy, cũng không phải là những chỗ tốt do hồn hoàn cùng với hồn cốt của Thâm Hải Ma Kình Vương mang lại. Phải biết rằng sau khi đạt đến cấp bậc chín mươi lăm cấp, mỗi lần tăng lên một bậc đều là cực kì khó khăn. Hồn hoàn, hồn cốt của Thâm Hải Ma Kình Vương tuy là ẩn chứa năng lượng khổng lồ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp hắn đạt đến chín mươi tám cấp mà thôi. Sở dĩ có thể đột phá đến chín mươi chín cấp, chính là nhờ những thống khổ kịch liệt mà hắn gần như không thể thừa nhận nổi kia.

Kim quang Hải thần cùng với Huyết quang của Sát Thần lĩnh vực biến dị lấy thân thể hắn làm chiến trường, vô tình cũng giúp cho thân thể hắn đạt được

những lợi ích không nhỏ. Sự va chạm năng lượng thần cấp kia đã làm hồn lực hắn đè ép, kích thích, hơn nữa còn giúp cho thân thể thần cấp của hắn cùng với năng lượng phóng thích kết hợp hoàn mỹ lại, lúc này mới trợ giúp cho hồn lực hắn đạt đến cực hạn mà nhân loại có thể đạt được, chín mươi chín cấp hồn lực.

- Ca thành công.

Trên mặt biển, Tiểu Vũ không ngừng hưng phấn hò hét. Bọn họ đã chờ đợi suốt bảy ngày thời gian. Tuy rằng trước đây khi Thâm Hải Ma Kình Thân thể hồn cốt bị kéo xuống đáy biển làm mọi người an tâm hơn nhiều. Nhưng suốt bảy ngày chờ đợi này tuyệt đối là thống khổ. Ngay cả Tiểu Bạch cũng mấy lần lén xuống đáy biển để dò tìm, cũng không có phát hiện ra chỗ của Đường Tam. Nàng chỉ có cảm thấy được từ trong đáy biển dâng lên một luồng năng lượng ba động cực kì khủng bố mà thôi.

Vào lúc này, dấu ấn màu đỏ trên trán Tiểu Vũ chợt lóe lên chói mắt, trong đầu nàng cũng vang lên một âm thanh quen thuộc:

- Cùng đồng đội hoàn thành Hải Thần bát khảo, hoàn thành, khen thưởng chồng chất.

Tiểu Vũ vừa nghe được âm thanh đó, đã reo lên mừng rỡ.

Tiểu Vũ vừa dứt lời, không đợi mọi người kịp phản ứng lại, phù một tiếng, một đạo kim quang đã bắn vọt lên cao, Đường Tam cầm trong tay Hải Thần Tam Xoa Kích đã phá nước mà ra, quần áo trên người hắn đã không thấy đâu, phía ngoài làn da nhộn nhạo một tầng kim quang mãnh liệt.

Trữ Vinh Vinh cùng với Chu Trúc Thanh vội vàng quay đầu sang chỗ khác, Tiểu Vũ tuy cũng đồng dạng mắc cỡ, nhưng mắt thấy nam nhân của mình bình an trở về, sự hưng phấn trong lòng cũng lấn át đi sự mắc cỡ. Kích động hét lên:

- Ca, chúng ta ở đây này.

Áo Tư Lạp hắc hắc cười, nói:

- Tiểu Tam, ngươi trần truồng.

Đường Tam lúc này mới chú ý đến tình huống thân thể của mình, vội vàng lấy trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra một bộ trường bào mặc lên trên người. Bất luận quần áo hắn bị tổn hại như thế nào, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cùng với Như Ý Bách Bảo Nang của hắn cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhẹ nhàng hạ xuống, ánh mắt Đường Tam hướng về đám đồng đội của mình, mạnh mẽ múa may cánh tay mình một chút:

- Thông qua đệ bát khảo, chỉ còn lại quá trình Hải Thần truyền thừa cuối cùng mà thôi.

Đái Mộc Bạch cười nói:

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Mau tiến hành đi thôi.

- Không, đương nhiên vẫn phải đợi một chút. Đường Tam, ngươi quên là ta đã nói gì với ngươi hay sao?

Lên tiếng ngăn cản mọi người chính là Tiểu Bạch, dưới sự khống chế của nàng, thân thể bắt đầu thối rửa của Thâm Hải Ma Kình Vương bị nước biển đẩy lên, lộ ra một cái đầu khổng lồ.

------oOo------

Chương 490: Bảo bối trong đầu Thâm Hải Ma Kình Vương: Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: BachDaYen (A Yến)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Đến Đường Tam cũng suýt quên, sau khi thành công thông qua Hải Thần đệ bát khảo, hắn đối với việc trở thành Hải Thần càng thêm nôn nóng hơn. Đã tiêu tốn không ít thời gian ở đây, sự lo lắng của Đái Mộc Bạch lúc trước và Đường Tam trong lòng cũng đồng dạng bồn chồn, vạn nhất Thiên Nhận Tuyết ra chiến trường, vậy thì phiền phức lớn rồi. Bên đó đều là người thân bạn bè bọn họ à! Lúc này dưới sự đề tỉnh của Tiểu Bạch, hắn mới nhớ ra, con Thâm Hải Ma Kình Vương này có thể còn có đồ vật tốt lưu lại cho mình, Tiểu Bạch tuyệt sẽ không nói lời vô ích. Cùng là hồn thú loại cá, sự hiểu biết của nàng đối với Thâm Hải Ma Kình Vương chắc chắn sâu sắc hơn mình.

Gật đầu với Tiểu Bạch, Đường Tam mỉm cười đáp:

- Đa tạ!

Cho dù lúc này hắn vẫn còn chút mơ màng đối với tình trạng bản thân, nhưng bất luận nói thế nào, Hải Thần đệ bát khảo cũng đã thông qua rồi, tất cả mọi thứ sau này đều phải đợi lên đến Hải Thần đảo rồi nói. Quá trình giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương và hấp thu hồn hoàn tuy rất gian nan, nhưng xét tương đối mà nói cũng vẫn tính là thuận lợi, ít nhất tất cả đều chiếu theo mục đích đã định mà hoàn thành, lại cũng không gây phiền phức gì quá lớn cho hắn. Đặc biệt là sau khi hồn lực tăng lên đến cấp chín mươi chín, Đường Tam tin tưởng rằng, cho dù bây giờ gặp phải Thiên Nhận Tuyết, thì trong thời gian ngắn cũng sẽ không bị Thiên Nhận Tuyết giết chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chiến trường phải ở trên biển hoặc là trong rừng.

Phóng thân lên, hồn lực dâng trào phút chốc rót vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích. Mặc dù thần khí này không thể phát huy ra ánh sáng mà nó vốn có nữa, nhưng nhờ hồn lực cường đại của Đường Tam rót vào và trong sự giải phóng của võ hồn Lam Ngân Hoàng, quang mang lam kim sắc mãnh liệt trong khoảnh khắc đã tràn ngập trong Hải Thần Tam Xoa Kích, khiến ba lưỡi kích lóe sáng trở lại.

Thâm Hải Ma Kình Vương không hổ là hồn thú cấp bậc trăm vạn năm, tuy đã qua đi bảy ngày, thân thể lại ngâm chìm trong nước biển, nhưng mức độ ăn mòn của cơ thể nó rất nhẹ. Hơn nữa, sau khi Đường Tam phóng thân bay lên mới phát hiện, trong chu vi mảnh ma kình hải vực này, chỗ nào cũng đều đã

là Ma Hồn Đại Bạch Sa, hiển nhiên là Tiểu Bạch đã dùng phương pháp đặc thù triệu gọi tộc nhân của nàng đến, không vì cái gì khác mà khẳng định là vì nàng không nỡ bỏ một thân da thịt tốt của con Thâm Hải Ma Kình Vương này.

Mặc dù lúc vừa giết chết nó bản thân đã hấp thu tuyệt đại bộ phận năng lượng của thi thể nó, nhưng vẫn là có dư thừa, cộng thêm Thâm Hải Ma Kình Vương lại đã đạt đến trình độ tiếp cận với thần, để mấy con Ma Hồn Đại Bạch Sa này ăn một ít, đối với sự tiến hóa của bản thân chúng có lợi ích rất lớn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, sau khi trải qua lần này, chỉnh thể thực lực của nhóm Ma Hồn Đại Bạch Sa nhất định sẽ tăng lên mức độ lớn, Tiểu Bạch thậm chí cũng có khả năng thoát khỏi hạn chế tuổi tác của hồn thú mười vạn năm, trở thành bá chủ chân chính trong biển rộng.

Thế nhưng, Tiểu Bạch bảo hộ phần đầu của Thâm Hải Ma Kình Vương vô cùng hoàn hảo, phần bị ăn mất chỉ có thịt xương của nó mà thôi. Hồn lực chín mươi chín cấp của Đường Tam hoàn toàn bạo phát, không cần bất cứ hồn kĩ nào, hoàn toàn chỉ dựa vào lực lượng của thể xác cộng thêm hồn lực rót vào Hải Thần Tam Xoa Kích, lưỡi kích sắc bén bắn thẳng đâm vào phần đầu của Thâm Hải Ma Kình Vương.

- Đâm vào một bên, cẩn thận một chút!

Tiểu Bạch vội vàng căn dặn một câu.

Đường Tam trong không trung gật gật đầu, Hải Thần Tam Xoa Kích hơi nghiêng một bên, từ bên má của Thâm Hải Ma Kình Vương cắm vào. Đây vốn dĩ chính là bộ phận tương đối yếu nhược trên thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương, lúc này lại đã mất đi năng lực bảo hộ, Hải Thần Tam Xoa Kích nhẹ nhàng cắm vào trong, vang lên một tiếng bụp nhẹ.

Cổ tay Đường Tam động nhẹ, thân thể bay ngang trong không trung, chính từ vị trí phá vào mà cứng rắn cắt phần đầu của Thâm Hải Ma Kình Vương ra.

Điều không ngờ tới là, mùi tanh hôi mà Đường Tam vốn tưởng tượng sẽ xuất hiện lại không xuất hiện, ngược lại còn có một dòng khí thơm nồng ngào ngạt từ chỗ bị vỡ dâng lên. Hắn ở gần nhất cũng không khỏi hít vào mấy lần, nhất

thời có một thứ cảm giác rất vui vẻ thoải mái.

Ma Hồn Đại Bạch Sa trên biển lúc này đều đã ngừng lại mọi động tác của chúng, không bơi qua lại nữa, đồng thời đều nhìn về hướng này, thậm chí đến Tiểu Bạch trong mắt cũng lộ ra vài phần quang mang khát vọng.

Hải Thần Tam Xoa Kích lật ngược lên, lớp vỏ đầu Thâm Hải Ma Kình Vương bị tung lên, quang mang kim sắc nhất thời tràn đầy trên mặt biển. Phải biết rằng, thân thể của con Thâm Hải Ma Kình Vương này cực kỳ khổng lồ, phần đầu của nó đã đến mười mấy mét vuông rồi, lớp vỏ tung lên, nhất thời lộ ra phần não bên trong.

Thể tích cá voi tuy to, nhưng não lại rất nhỏ, cho dù là tồn tại cường mãnh như Thâm Hải Ma Kình Vương này cũng không ngoại lệ, hạn chế của não bộ cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến tinh thần lực của nó không bằng được Đường Tam. Sau khi lớp vỏ mười mấy mét vuông đó tung ra, não bộ lộ ra còn không đến một mét vuông, nhưng hương thơm ngào ngạt đó chính là từ trong bộ não cá voi không đến một mét vuông đó truyền ra.

Não cá voi hiện ra màu vàng trong sáng, nhìn qua là cao, giống như hoàng kim đã dung hòa vậy, hương khí nồng nàn cực kì mê hồn người. Mà tại vị trí chính giữa trong não bộ, một hạt châu lớn bằng nắm tay tản phát ra màu vàng tím tĩnh lặng nằm bên trong. Cho dù não cá voi đã là rất thu hút người ta rồi, nhưng nhìn thấy hạt châu đó, mục quang của Đường Tam lại không thể rời khỏi nữa.

Lúc hắn giết chết Ám Ma Tà Thần Hổ, hắn từng nhìn thấy một hạt châu, hạt châu đó ba màu, nhưng thể tích nhỏ hơn nhiều so với hạt này. Điều duy nhất không giống, là trên hạt châu mà Ám Ma Tà Thần Hổ đã hóa ra linh tính càng nhiều hơn, còn hạt châu trước mắt này trông như vật chết. Nhưng nếu luận về nặng lượng hàm ẩn, thì hạt kình châu trước mắt này cường đại hơn nhiều, chỉ dùng mắt nhìn qua là Đường Tam đã phát hiện ra, đây tuyệt đối là một bảo vật trong trời đất.

Âm thanh của Tiểu Bạch từ sau lưng yếu ớt truyền đến:

- Hải hồn thú mười vạn năm trở lên não bộ đều sẽ tiến hóa, trở thành một loại

dược liệu đặc thù. Loại dược liệu này đối với bất kỳ sinh vật nào đều là cực kỳ đại bổ, hơn nữa hàm ẩn năng lượng đồ sộ, có thể khơi lên rất nhiều tác dụng. Con Thâm Hải Ma Kình Vương này tu vi trăm vạn năm, bộ não của nó tự nhiên là thứ tốt, không dám nói là có thể làm cho người chết sống lại, xương trắng mọc ra thịt, nhưng cũng tuyệt đối là bảo vật, còn về cách dùng thế nào, thì phải xem ngươi rồi. Ngươi xứng đáng có được nó! Cũng không sợ phải nói cho ngươi, ban đầu sau khi ngươi giúp chúng ta giết chết Tà Ma Hổ Kình Vương, thì ta đã lặng lẽ ăn mất não bộ của Tà Ma Hổ Kình Vương đó rồi. Ngươi có phải cảm thấy ta rất ích kỷ không?

Đường Tam lắc lắc đầu nói:

- Vậy thì sao, ta xem ngươi như bằng hữu, huống hồ ban đầu ta đã đạt được lợi ích lớn nhất rồi, hồn hoàn và hồn cốt của Tà Ma Hổ Kình Vương đều đã bị ta hấp thu. Đừng nói là bộ não cá mập đó, cho dù là thứ trước mắt này, nếu ngươi muốn cũng có thể lấy đi!

- Thật sao?

Tiểu Bạch kinh ngạc vui mừng mở to hai mắt.

Đường Tam mỉm cười đáp:

- Thế nào? Ta từng nói mà không tính sao?

Thở dài một tiếng, Tiểu Bạch lắc đầu đáp:

- Thôi, hảo ý của ngươi ta xin nhận, nhưng đồ vật này vẫn là ngươi lưu lại đi, ta không thể lấy. Đây không phải ta khách sáo với ngươi, chỉ là gần đây năng lượng ngoại giới mà ta hấp thu quá nhiều rồi, đã đủ để giúp tu vi của ta tăng lên thêm một bậc, đạo lý tham ăn nhiều tiêu hóa không nổi ta vẫn hiểu rõ. Ngươi thu là được rồi, xem dáng vẻ não bộ con Thâm Hải Ma Kình Vương này, sợ là dù ngươi có thành thần rồi thì ăn nó vẫn sẽ có ích đối với thân thể. Tiếp tới ngươi còn phải đi kế thừa Hải Thần thần vị, có nó rồi, nói không chừng sẽ có thể giúp ngươi vượt qua quan ải khó khăn cuối cùng.

Đường Tam hơi gật đầu chỉ hạt kình châu đang nằm yên trên bộ não cá voi

đáp:

- Đó là cái gì? Là đồ vật mọc lên từ trong não Thâm Hải Ma Kình Vương?

Tiểu Bạch mơ màng đáp:

- Cái này ta cũng không biết. Có khả năng là tu vi đạt đến một cấp bậc khác mới có thể xuất hiện vật này, thế nhưng, có lẽ là vì Thâm Hải Ma Kình Vương nhiều năm tu vi hấp thụ tinh khí trời đất mà ngưng tụ thành, khẳng định là một bảo vật.Ngươi dùng nó khảm nạm lên vũ khí, không chừng có thể chế luyện ra thần khí.

Nghe xong Tiểu Bạch nói, trong lòng Đường Tam không khỏi khẽ động, nhìn về cái lỗ trống hình thoi trên Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, rồi quay đầu nhìn lại hướng bạn bè. Đái Mộc Bạch cười nói:

- Với chúng ta ngươi còn khách sáo cái gì? Cho dù vật này hữu dụng đối với chúng ta, cũng đợi chúng ta đến Hải Thần đảo rồi nói đi. Ba Đấu Tây tiền bối nhất định hiểu càng rõ mấy thứ này hơn chúng ta, ngươi mau thu lại, chúng ta xuất phát thôi!

Đường Tam gật gật đầu, tháo túi Như Ý Bách Bảo ở lưng xuống, đựng loại đồ dược liệu này túi Như Ý Bách Bảo là thích hợp nhất, nhưng não cá voi này quá nhiều, hắn lại chẳng có túi đựng lớn như vậy, chỉ có thể làm trống một chỗ trong túi Như Ý Bách Bảo, đặt nó vào trong đó đã rồi tính.

Tay phải hư trảo, một tầng quang mang lam kim sắc nhàn nhạt phân bố dày đặc giữa bàn tay Đường Tam, lực hút cường đại kéo lên không, bay ra trước tiên chính là hạt kình châu đó. Đường Tam đón lấy nó, hương khí nồng nàn làm não hắn chợt thanh tĩnh, hít thật sâu mấy hơi, thoải mái không nói nên lời.

Kình châu vào tay thấy ấm mềm, giống như một cái lòng đỏ trứng gà vậy, chẳng qua là to hơn nhiều mà thôi, cầm nó tuy cảm giác rất ấm mềm, nhưng trên thực tế lớp da bên ngoài hạt kình châu đó vẫn cực kỳ cứng chắc, muốn phá vỡ nó tuyệt không dễ dàng gì. Hơn nữa, Đường Tam mơ hồ cảm giác được, trong hạt châu ấm mềm này không phải chất lỏng, mà là một chỉnh thể

vô cùng mềm mại giống như chất keo vậy.

Không có kiểm tra tỉ mỉ, Đường Tam liền thu kình châu vào trong túi Như Ý Bách Bảo, sau đó, lực hút trong bàn tay phóng mạnh xuất ra Khống Hạc Cầm Long. Trong thấp thoáng, quang mang lam kim sắc từ trên thân Đường Tam phóng xuất ra đã lưu chuyển lên trên cánh tay, tiếng long ngâm lành lạnh vang lên, giống như là một con rồng sinh trưởng trên cánh tay hắn đang làm ra thế trường kình hút nước. Bộ não dạng keo dính đó nhất thời giống như một vật màu vàng bị hút ra, trực tiếp bị thu vào trong túi Như Ý Bách Bảo Nang.

Giết Thâm Hải Ma Kình Vương đúng là thống khổ, nhưng thu hoạch cũng tương ứng là rất to lớn, chỉ riêng hồn hoàn chưa rõ cấp bậc cùng khối hồn cốt của cơ thể cường đại đó thôi là đã làm cho thực lực của Đường Tam lần nữa tăng lên thêm một bậc.

- Chúng ta đi thôi!

Phốc một tiếng, Tiểu Bạch xẹt qua bên cạnh Đường Tam, rơi trên mặt nước trước người hắn.

Đường Tam mỉm cười, người phóng lên đồng thời tay phải chợt vung, một cây Lam Ngân Hoàng quấn quanh eo Tiểu Vũ, đem người yêu đến cùng hắn rơi trên lưng Tiểu Bạch. Mấy con Ma Hồn Đại Bạch Sa được Đường Tam dùng tơ vàng thôn phệ rót vào năng lượng Thâm Hải Ma Kình Vương cũng lần lượt nhận chở những người khác trong Sử Lai Khắc thất quái, song song tăng tốc hướng theo phương của Hải Thần đảo mà bơi đi.

Tiểu Vũ dựa vào trong lòng Đường Tam, nhưng lại một câu cũng không nói, chỉ yên lặng ôm lấy eo hắn. Sự yên tĩnh của nàng làm Đường Tam cảm thấy có chút kỳ quái, đây hình như có chút bất đồng so với Tiểu Vũ trước kia.

- Tiểu Vũ, muội sao vậy? Giận rồi sao? Ta cũng không muốn mạo hiểm, nhưng muội biết…

Tiểu Vũ vội vàng lắc đầu:

- Không, muội không có tức giận, ca ca, muội biết, huynh cũng là ép buộc bất đắc dĩ mới phải làm thế này, nếu huynh không mạnh mẽ lên thì sao có thể ứng phó nổi với những địch nhân hùng mạnh như thế? Muội chỉ hận bản thân muội giúp không giúp gì được huynh.

Đường Tam hai cánh tay dùng lực, thắt chặt thân thể xinh đẹp, mềm mại động lòng người của Tiểu Vũ vào thân mình, thấp giọng nói:

- Ai nói muội giúp không được ta? Chỉ cần muội ở bên ta thì đã là trợ giúp tốt nhất cho ta rồi. Bởi vì chỉ có nhìn thấy muội, lòng ta mới không thấy mờ mịt, tất cả mọi thứ ta đã làm mới càng có giá trị. Mỗi khi ta nghĩ rằng, sau khi tất cả nguy nan trước mắt qua đi, ta có thể cùng Tiểu Vũ mà ta yêu thương nhất sống một cuộc sống bình lặng, thì trong lòng ta lại tràn ngập cảm giác hạnh phúc, chính niềm hạnh phúc tương lai này đã cổ vũ ta. Lúc ta bị Thiên Tuyết truy sát, những gì ta nghĩ trong đầu đều là muội, ta thời thời khắc khắc đều nói với bản thân, bất luận thế nào ta cũng phải sống sót, vì Tiểu Vũ của ta mà sống sót. Ta tuyệt không thể làm muội buồn rầu thương tâm thêm nữa. Nếu không có ý niệm này thì ta chưa chắc đã có thể kiên trì sống trở về mà gặp lại mọi người nữa.

- Ca ca…

Nghe Đường Tam nói tuy không thể tính là những lời tình cảm, nhưng lại là những lời nói hết sức chân thực, cổ họng Tiểu Vũ dường như bị nghẹn lại, trước mắt nàng đã bao phủ một màn sương mờ mịt.

Đường Tam áy náy nói:

- Đều tại ta không tốt, từ sau khi muội sống lại, ta đều không có thời gian chăm lo cho muội. Tiểu Vũ, muội biết không, ta thật sự rất muốn lấy muội, dùng hôn lễ long trọng nhất trên đại lục lấy muội về làm tân nương của ta, muội nhớ kĩ, đây là lời hứa của ta với muội. Không cần quá lâu, đợi chúng ta đánh tan xong Võ Hồn đế quốc, ta nhất định sẽ khiến muội trở thành thê tử của ta, tất cả thời gian của ta sau này đều để theo bên muội được không? Đến lúc đó, muội sinh cho ta thêm mấy hài tử, muội thích nơi nào thì chúng ta ở nơi đó.

- Ôi ôi, chịu không nổi hai người, còn ta đang ở đây nữa nè, hai người có thể đừng có ghê vậy được không?

Thân thể Tiểu Bạch hơi lay động một chút, song, trong ánh mắt đó của nàng lộ ra lại là hâm mộ.

Đường Tam mỉm cười không nói, gương mặt xinh đẹp của Tiểu Vũ lại đang xấu hổ đỏ rực cả lên, chúi đầu vào lòng Đường Tam, hình dáng thon thả mĩ miều đó của nàng yêu kiều đến mức không thể sánh được, Đường Tam nhìn nàng cũng không khỏi có chút ngây dại.

Từ hải vực của Thâm Hải Ma Kình Vương đến Hải Thần đảo, nhờ Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn lực di chuyển nên chỉ tốn thời gian một ngày một đêm.

Lần nữa trông thấy Bích Hải Ngân Sa đó, mọi người trong Sử Lai Khắc thất quái đều có một loại cảm giác hết sức hãnh diện. Lần trước khi đến đây, bọn họ giống như ăn trộm, không dễ dàng gì mới lợi dụng năng lực ẩn thân của Hãn Hải Hộ Thân Tráo, lại còn từ dưới đáy biển đi lên. Lúc đó, kể cả Đường Tam thực lực mạnh nhất, hồn lực cũng chẳng qua chỉ mới sáu mươi mấy cấp mà thôi.

Nhưng lúc này, thực lực của thất quái Sử Lai Khắc đã có biến hóa long trời lở đất. Trước chưa nói đến Đường Tam đã đạt đến đỉnh cao tuyệt thế đấu la chín mươi chín cấp, hồn lực của những người còn lại sau khi hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương cũng đều có tiến bộ cực lớn.

Dựa vào đẳng cấp mà tính toán, thì đẳng cấp của Đái Mộc Bạch tăng lên ít nhất, nhưng đó là vì trừ Đường Tam ra tu vi tự thân của hắn cao nhất, lúc này đã đạt đến trình độ cấp tám mươi tám, cách phong hào đấu la đã rất gần rất gần rồi. Dựa vào thiên phú của hắn, nếu cứ tu luyện bình thường thì không quá năm năm nhất định có thể tấn thăng trở thành một phong hào đấu la trẻ tuổi. Tuy không biến thái như Đường Tam, nhưng Đái Mộc Bạch hiện tại cũng vẫn còn chưa đến ba mươi tuổi à!

Áo Tư Tạp vì nguyên nhân cơ thể, năng lượng hấp thu hơi ít, nhưng hồn lực của hắn cũng đã có tiến bộ nhất định. Là một hồn sư hệ thực vật, có thể đạt đến loại cấp bậc này đã là một tồn tại cực kỳ khủng khiếp rồi. Áo Tư Tạp tin

rằng, bản thân nhất định có thể trở thành phong hào đấu la hệ thực vật chưa từng có trong lịch sử, đến lúc đó, nhất định có thể có được hương tràng cấp bậc phong hào đấu la càng cường đại hơn. Chỉ là trong lòng hắn cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng có mấy câu hồn chú kiểu như lão tử có con sâu róm này nữa, cho dù da mặt có dày hơn, nhưng năng lực chịu đựng về mặt tâm lý thủy chung cũng vẫn là có hạn.

Hồn lực của Mã Hồng Tuấn còn cao hơn so với Áo Tư Tạp một cấp, đây đương nhiên là vì độ mạnh của thân thể hắn cao hơn, lúc hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương

Nguyên nhân, hắn với tám mươi sáu cấp, lực công kích càng thêm kinh khủng, Hỏa Diễm Phượng Hoàng trong vô thức đã gia tăng, đẳng cấp càng cao thì ưu thế của loại vũ hồn cao cấp này cũng trở nên càng rõ ràng. Trong thất quái Sử Lai Khắc, ngoại trừ Đường Tam ra, thì cũng chỉ có thực lực của Đái Mộc Bạch là có thể so sánh với hắn.

Hồn lực của Tiểu Vũ đạt đến cấp tám mươi, đương nhiên, đây là tình hình trước mắt. Theo phỏng đoán của Đường Tam, lúc đó Tiểu Vũ hấp thu năng lượng rất nhiều chỉ xếp sau mình, hồn lực của nàng ít nhất còn tăng thêm trên dưới ba cấp. Nói cách khác, sau khi Tiểu Vũ thu được hồn hoàn đạt đến cấp tám mươi mốt, có thể sẽ trực tiếp nhảy lên trình độ cấp tám mươi tư. Cứ như vậy thì khoảng cách giữa nàng và bạn bè đã cực kỳ gần rồi, hơn nữa có một điểm Đường Tam vẫn không quên, Tiểu Vũ đã trải qua trên Hải Thần đảo chính là một khảo cao cấp nhất. Lợi ích mà một khảo cao cấp nhất này của nàng sẽ đạt được còn vượt qua cả bảy khảo cấp cao nhất của Trữ Vinh Vinh. Đẳng cấp hồn lực mà Trữ Vinh Vinh được thưởng Đường Tam vẫn còn nhớ rõ ràng, đợi sau khi hắn hoàn thành việc kế thừa, thì hồn lực của Tiểu Vũ rất có thể sẽ đuổi kịp Đái Mộc Bạch cũng không chừng.

Hồn lực của Trữ Vinh Vinh đã đạt đến cấp tám mươi bảy, trở thành người xếp chỉ sau Đái Mộc Bạch. Cho dù lúc hấp thu năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương nàng hấp thu không phải nhiều lắm, nhưng vũ hồn Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của nàng thực tại thật quá xuất sắc rồi, hơn nữa sau khi thông qua thất khảo cấp cao nhất, hồn lực của nàng tăng lên nhiều hơn so với bạn bè, lúc này hồn lực đã vượt qua Mã Hồng Tuấn, đạt đến trình độ càng cường đại hơn.

Hồn lực của Chu Trúc Thanh là tám mươi sáu cấp. Thực lực của một mình nàng trong đội không đáng gì, nhưng nhất thiết đừng quên rằng, một khi nàng liên hợp với Đái Mộc Bạch xuất ra U Minh Bạch Hổ, thì kể cả Đường Tam hiện tại chín mươi chín cấp cũng không dám nói là có thể đánh bại bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn. Hơn nữa, vũ hồn dung hợp kỹ này tùy theo thực lực của bản thân họ tăng lên mà càng ngày càng khủng khiếp.

Hồn lực thấp nhất cũng là tám mươi cấp, so với sáu năm trước, bình quân đã vượt qua hai mươi cấp trở lên, cộng thêm sự tồn tại của đỉnh phong đấu la Đường Tam, Sử Lai Khắc thất quái lúc này, cho dù phải khiêu chiến với tất cả cường giả trên Hải Thần đảo thì cũng có nguồn ẩn tàng thâm hậu. Phải biết rằng, sự phối hợp ăn ý giữa bọn họ, thậm chí cả bảy vị đấu la bảo hộ Hải Thần đảo cũng đều không thể so bì được.

Từ ngày gia nhập học viện Sử Lai Khắc trở đi, thì bọn họ đã luôn cùng nhau tu luyện, đến bây giờ đã trải qua thời gian mười mấy năm rồi, sự ăn ý được bồi dưỡng ra từ trong đồng sinh tử cộng tử tuyệt không phải điều mà những hồn sư bình thường chỉ ngày ngày cùng tu luyện có thể đạt tới. Sử Lai Khắc thất quái đều có thể giao phó tính mệnh của bản thân mình cho đồng đội.

- Vậy tiễn các ngươi đến đây thôi, ta phải trở về tiêu hóa năng lượng. Đường Tam, chúc ngươi may mắn. Đợi khi ngươi thật sự trở thành thần, ta và tất cả sinh vật trong đại hải sẽ cùng nhau chúc mừng ngươi!

Tiểu Bach đứng thẳng trong nước, vây cá phía trước vẫy vẫy về phía Sử Lai Khắc thất quái. Lúc này mới chuyển thân mình, dẫn theo các tộc nhân xoay đi chìm vào trong nước biển.

Đường Tam thở sâu một hơi, tay phải nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, tay trái kéo tay của Tiểu Vũ, ngẩng đầu lên nhìn về hướng Hải Thần điện. Mặc dù từ vị trí hiện tại của hắn tầm nhìn đã bị che lấp mất, nhưng khí của Hải Thần điện lại hô ứng với hắn, phảng phất như đang kêu gọi hắn vậy.

Hải Thần đảo, Hải Thần sơn, Hải Thần điện, Đường Tam ta lại trở về rồi. Khảo hạch cuối cùng sắp đến rồi, Hải Thần, ta nhất định sẽ chân chính có được lực lượng của người, lần nữa trên thế giới này thể hiện ra tôn nghiêm

của người.

Đái Mộc Bạch đi đến bên cạnh Đường Tam,

- Chúng ta bây giờ trực tiếp qua đó hả? Ngươi có cần nghỉ ngơi một chút không?

Hắn hỏi như vậy tự nhiên là có đạo lý, từ sau khi rời khỏi đại quân Thiên Đấu đế quốc, Đường Tam có thể nói là không ngừng nghỉ chút nào. Trong Tinh Đấu đại sâm lâm săn giết hồn thú cường đại, lại gặp phải sự truy sát của Thiên Tuyết thần cấp, khó khăn lắm mới thoát được ra biển, ảnh hưởng do Tạc Hoàn gây ra mới vừa hồi phục thì hắn lại bắt đầu chiến đầu cùng hồn thú trăm vạn năm Thâm Hải Ma Kình Vương, cộng thêm cuối cùng hấp thu năng lượng to lớn của Thâm Hải Ma Kình Vương, sự mệt mỏi rã rời tronng lòng Đường Tam có thể nghĩ mà biết.

Nhìn ánh mắt quan tâm thân thiết của bạn bè, Đường Tam mỉm cười lắc đầu, đáp:

- Yên tâm đi, ta không sao. Năng lực hồi phục của cơ thể ta hiện tại rất mạnh, cho dù liên tục một tháng không ngủ cũng sẽ không vấn đề gì.

Áo Tư Tạp cười hắc hắc nói:

- Đó là đương nhiên, đã có Thủy Tinh Mao Trùng Tràng của ta rồi, bị thương cũng không sợ. Huống hồ, các ngươi đừng quên rằng, Tiểu Tam là một quái vật. Thất quái Sử Lai Khắc chúng ta tuy đều là quái vật, nhưng hắn chắc chắn là lớn nhất. Đừng bỏ lỡ thời gian nữa, cho dù cần nghỉ ngơi, thì cũng đợi đến Hải Thần điện đã rồi hãy nói! Tin rằng Ba Đấu Tây tiền bối cũng sẽ không để Tiểu Tam phải tiếp thụ Hải Thần kế thừa dưới tình trạng không tốt đâu!

Chính tại lúc bảy ngươi chuẩn bị cất bước thì đôt nhiên Đường Tam nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về rừng cây phía trước.

Trong rừng cây, từng thân ảnh nối tiếp nhau chầm chậm đi ra. Nhìn thấy bọ họ xuất hiện, Đường Tam và bạn bè không khỏi có chút kinh ngạc. Tổng cộng có bảy người từ trong rừng cây đi ra, chính là Hải Thần thất thánh trụ

đấu la mà lúc đầu đã từng làm người khảo hạch và phân chia bảo hộ một cây Hải Thần thánh trụ. Bọn họ cũng có thể nói là lực lượng trung kiên của cả Hải Thần đảo, dưới sự điều lĩnh của Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây, dòng năng lượng này đủ để chống đỡ lại bất kỳ hồn sư đại lục nào.

Hải Long đấu la đi phía trước nhất, sáu người còn lại đi theo sau lưng hắn, mọi người chầm chậm tiến lên. Trông thần sắc trên mặt bọ họ Đường Tam không khỏi khẽ nhíu mày, bởi hắn phát hiện, sắc mặt của bảy vị phong hiệu đấu la này đều không được dễ coi lắm, giữa hai mày còn đem theo chút bi thương.

Lẽ nào Hải Thần đảo đã xảy ra chuyện gì rồi? Đường Tam trong lòng kinh động, vội vàng nghênh lên:

- Các vị tiền bối, các vị đây là?

Hải Long đấu la miễn cưỡng nặn ra một tia mỉm cười, đáp:

- Chúng ta được biết ngài và bằng hữu ngài trở về, nên đặc biệt đến trước nghênh đón. Đại nhân Ba Đấu Tây đang ở Hải Thần điện đợi các vị!

Nghe ý từ trong lời nói của Hải Long đấu la thì trên Hải Thần đảo vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng thần sắc trên mặt bọn họ là thế nào vậy nhỉ?

Đường Tam nghi hoặc nói:

- Hải Long tiền bối, có phải trên đảo xảy ra chuyện gì rồi không? Sắc mặt các vị sao lại kém như vậy?

Hải Long đấu la trong lòng chợt run rẩy, vội vàng lấy lại thần trí, cung kính đáp:

- Không có việc gì, chỉ là nhiều năm như vậy rồi, nhiệm vụ bảo hộ của chúng ta cuối cùng theo sự kế thừa của ngài cũng phải kết thúc rồi, ít nhiều có chút thất vọng mà thôi!

Đường Tam lúc này mới chợt hiểu, đúng vậy! Đợi hắn tiếp nhận xong địa vị

Hải Thần thần để thì sẽ không cần bảy vị đấu la này bảo hộ thánh trụ nữa, nhiệm vụ của bọn họ cũng coi như kết thúc. Bao nhiều năm luôn vì bảo vệ thánh trụ mà lặng lẽ dâng hiến đã trở thành thói quen rồi, giờ chợt không còn nữa, cũng khó trách bọn họ lại không thích ứng và không nỡ.

Lập tức, hắn không nhịn được liền an ủi:

- Bảy vị tiền bối, bất luận tương lai thế nào thì các vị vẫn đều là trụ cột vững vàng của Hải Thần đảo, nơi đây cũng không thể thiếu các vị được!

Hải Long đấu la mỉm cười đáp:

- Đại nhân, mời theo chúng ta đến Hải Thần điện!

Vừa nói, hắn vừa đã chuyển thân đi, khi mục quang của hắn đối diện với mấy vị đấu la bảo hộ Hải Thần thất thánh trụ còn lại, nụ cười đã biến mất, nét bi thương sâu sắc chợt lóe qua, chỉ là hắn lúc này đang quay lưng lại với Đường Tam nên Đường Tam không thấy.

Mọi người đều là hồn sư có thực lực cường đại, triển khai thân hình, chỉ dùng công phu nửa canh giờ thì đã lại nhìn thấy Hải Thần sơn rồi. Hải Thần sơn nhìn qua không có gì khác so với trước đây. Mục lực của Đường Tam hiện tại đã trở nên càng mạnh mẽ hơn, nhìn lên đỉnh Hải Thần sơn, hắn vừa nhìn là đã thấy Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây thân mặc trường bào màu lam, đang yên lặng đứng trên đỉnh núi trông về bên mình.

Song, nhìn thấy Ba Đấu Tây cũng làm Đường Tam thất kinh. Ba Đấu Tây trong ký ức của Đường Tam, hoặc nói là Ba Đấu Tây từ sau lần đầu tiên hắn nhìn thấy chưa từng biến đổi qua, là một mĩ phụ trông có vẻ trên dưới ba mươi tuổi, nàng có khí chất cao quý, ưu nhã, ôn nhu, nội liễm động lòng người, cho người ta một loại cảm giác cao không với tới. Sắc đẹp của nàng rung động hồn người nhưng lại khiến người không thể sinh ra tơ tưởng.

Đường Tam còn nhớ rất rõ, khi hắn nhìn thấy Ba Đấu Tây lần đầu tiên, Ba Đấu Tây một thân hồng bào tay cầm hoàng kim quyền trượng, đã lưu lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Nhưng lúc này chú mục nhìn xa, Ba Đấu Tây mà hắn nhìn thấy lại đã hoàn toàn biến thành một hình dáng khác.

Vẫn là một thân hồng bào như cũ, vẫn là hoàng kim quyền trượng đó, thậm chí cặp mắt xanh thẳm thâm thúy như biển lớn kia cũng không thau đổi gì, nhưng, dung nhan của nàng lại đã không còn thanh xuân nữa. Gương mặt nhăn nheo, già nua như ngọn đèn trước gió, mặc dù nàng đứng trước Hải Thần điện vẫn có loại cảm giác tuyết đỉnh, không người có thể chạm đến như cũ, nhưng sự biến hóa trên dung mạo của nàng thật khiến Đường Tam trong lòng sản sinh ra chấn động cực lớn.

Nếu không phải khí chất tỏa ra trên thân nàng vẫn cường đại như cũ, thì Đường Tam thật sự không dám tin đây là kẻ mạnh nhất trên Hải Thần đảo, Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây. Sao lại có thể? Sao có thể biến thành thế này? Với thực lực của Ba Đấu Tây, nàng căn bản không cần cố gắng bảo dưỡng cũng đã có thể vĩnh bảo thanh xuân cho đến thời khắc tử vong cuối cùng. Nhưng, nàng bây giờ tu vi không hề thay đổi, người lại đã già rồi, tựa như lúc nào cũng đều có thể theo gió mất đi vậy.

- Đường Tam, ta đợi ngươi rất lâu rồi, lên đây đi!

Âm thanh xa xôi từ trên Hải Thần sơn truyền xuống, mặc dù có khoảng cách nhất định với bên đó, nhưng âm thanh của Ba Đấu Tây vẫn truyền rất rõ ràng vào tai của mỗi người trong Sử Lai Khắc thất quái. Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, tựa như chưa từng phá sinh qua chuyện gì, chỉ là từ trong sự bình lặng đó, Đường Tam lại nghe thấy mấy phần hờ hững.

Đường Tam nhìn về phía bảy người Hải Long đấu la. Hải Long đấu la từ trong mắt của hắn là đã biết, Đường Tam đã nhìn thấy dáng vẻ của Ba Đấu Tây rồi, chỉ thở dài lắc đầu với hắn, không nói gì rồi tăng tốc bước chân đi đến hướng Hải Thần sơn.

Đường Tam nhíu mày, cùng bạn bè đi theo lên. Một lát sau, bọn họ đã đến ngoại vi của Hoàn Hình hải, Hoàn Hình hải lúc này đã không thể ngăn trở khảo nghiệm của bọn họ nữa. Đường Tam chỉ là phóng người lên, sáu cây Lam Ngân Hoàng phóng ra thì đã đem theo bạn bè thuận lợi vượt qua mặt biển rộng hai ba trăm mét đó, tới được dưới chân Hải Thần sơn.

Ánh sáng Hải Thần trên Hải Thần sơn vẫn làm người rung động như cũ, mọi

cảnh vật cũng giống hệt như trước kia lúc họ rời đi, không khí thông thoáng, cảnh sắc mỹ lệ, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Đáng tiếc, Đường Tam lúc này căn bản không có tâm trạng nào mà thưởng thức những thứ này, không đợi các đấu la bảo vệ Hải Thần thất thánh trụ dẫn đường, đột nhiên tăng tốc, bắn thẳng lên đỉnh núi. Cơ hồ chỉ là mấy lần lên xuống thì đã đến trước Hải Thần điện trên đỉnh Hải Thần sơn rồi.

Đường Tam tự nhiên không thể bị hoa mắt, mọi thứ hắn nhìn thấy trước đó đều không thay đổi. Ba Đấu Tây già rồi, dáng vẻ già nua như ngọn đèn trước gió làm cho Đường Tam trong lòng không khỏi nhói đau, lão nhân đem cả đời đều đặt trên Hải Thần đảo này, vì sao đến niên kỷ này lại…

Ba Đấu Tây lẳng lặng nhìn Đường Tam, trong con ngươi màu lam trong suốt kia của nàng dường như có thêm thứ gì đó, song cái gì nàng cũng không nói, phảng phất như đang muốn tìm gì đó từ trên mặt Đường Tam vậy.

Đường Tam cũng không mở miệng, tùy ý nàng chăm chú nhìn mình. Hắn muốn hỏi, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú không chút tạp chất từ đôi mắt trong suốt kia của Ba Đấu Tây, hắn làm sao cũng hỏi không ra lời.

Những người khác cũng lục tục lên đến đỉnh núi. Khi bọn Đái Mộc Bạch nhìn thấy hình dáng của Ba Đấu Tây không nhịn được đã kinh ngạc hô thành tiếng, đặc biệt là Trữ Vinh Vinh và Chu Trúc Thanh càng là bưng kín miệng mình. Duy chỉ có Tiểu Vũ chưa từng có gì tiếp xúc chính diện với Ba Tái Tư còn đỡ hơn một chút.

Mục quang Ba Đấu Tây hiền hòa quét qua mặt mọi người:

- Rất kì quái phải không? Kì thực đây cũng chẳng có gì. Dung mạo đối với ta mà nói, sớm đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi. Các ngươi trước tiên ở bên ngoài đợi một chút, Đường Tam, ngươi theo ta vào đây, ta có chút việc muốn giao phó cho ngươi!

Đường Tam lặng lẽ gật đầu, theo sau Ba Đấu Tây cùng đi vào Hải Thần điện.

Ba Đấu Tây tùy tay vung lên, hồn lực nhu hòa đỡ hai cánh cửa lớn từ từ khép lại, cắt tuyệt mọi thứ với thế giới bên ngoài. Trong hải thần điện không có

quang mang vẫn hắc ám như vậy, bảy tỏa bình đài cũng giống hệt như trước.

Sau khi đi vào đại điện, Ba Đấu Tây lại không đi vào bên trong, mà trực tiếp dừng cước bộ, đi đến một bên trong cửa lớn, khoanh chân ngồi xuống, đồng thời chỉ chỉ phía đối diện, ý bảo Đường Tam cũng ngồi xuống.

Đường Tam theo yêu cầu của nàng ngồi xuống, nhìn Ba Đấu Tây, hắn hít sâu một hơi,

- Tiền bối, dáng vẻ hiện tại của người, có phải có liên quan đến ông cố của ta không? Lẽ nào, ông cố lão nhân gia vẫn không hiểu rõ tâm ý của người sao?

Là đấu la đỉnh cao đương thế, có thể làm Ba Đấu Tây xuất hiện biến hóa lớn như vậy, không thể là bởi vì địch nhân. Ba Đấu Tây có thân phận đẳng cấp nào? Cho dù nàng có thật sự gặp phải cường giả thần cấp, vậy thì cũng nhất định sẽ vì bảo vệ Hải Thần đảo mà hiến dâng sinh mệnh của bản thân, chứ tuyệt không phải là biến thành hình dáng tuổi gì sức yếu như thế này. Trong ấn tượng của Đường Tam, Ba Đấu Tây bản thân là một người cực kỳ cao ngạo, nếu không thì ban đầu nàng cũng đã không dùng phương pháp như thế để cự tuyệt ông cố Đường Thần của mình và Thiên Đạo Lưu rồi.

Cho nên hình dáng hiện tại của nàng chỉ có một cách giải thích, đó chính là bởi vì có liên quan đến ông cố sau khi phân li với mình đến nơi này. Ba Đấu Tây trong lòng yêu ông cố, ông cố là nam nhân duy nhất mà nàng yêu trong đời. Cái mà Đường Tam có thể nghĩ đến cũng chỉ có dưới tình huống này, thân thể Ba Đấu Tây mới có thể xuất hiện biến hóa to lớn như vậy.

Nhìn Đường Tam, trong mắt Ba Đấu Tây lộ ra một nét cười nhàn nhạt, chỉ là, trong nét cười này của nàng lại bao hàm càng nhiều tâm tình phức tạp hơn.

- Đường Tam, ngươi rất thông minh, hơn nữa ta cũng phải cảm ơn ngươi, ngươi cuối cùng vẫn là đã để ta gặp được hắn một lần cuối. Ta thật ra phải cảm tạ ngươi mới đúng. Ngươi có thể trong phút chốc đã đoán ra ta bởi vì hắn mới biến thành hình dạng này, chỉ sợ rằng ngay cả Đường Thần cũng không nghĩ tới!

------oOo------

Chương 491: Hai lựa chọn truyền thừa: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: BachDaYen (A Yến)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Đường Tam đoán ra được biến hóa của Ba Đấu Tây là vì ông cố của mình Đường Thần, nhưng không ngờ chân tướng sự tình lại là như vậy…

Ba Đấu Tây trầm lặng nói:

- Song, có một điểm ngươi đoán không đúng, không phải Đường Thần không hiểu rõ tâm ý ta! Lúc hắn đến đây, chúng ta lại lần nữa gặp nhau, mọi thứ trước đây đều không có ý nghĩa gì nữa. Trăm năm rồi, chúng ta đã sống trên thế giới này thời gian hơn trăm năm rồi, còn có cái gì không thể buông bỏ được nữa? Đáng tiếc là, hắn đến tuy đã đem cho ta vui vẻ, nhưng cũng đem đến bi thương càng sâu sắc hơn! Tất cả đều không thể trách hắn, là ta, là ta ban đầu quá cao ngạo, là ta đã không nói rõ ràng với hắn, thậm chí chưa từng ám thị qua cho hắn biết tình cảm của ta đối với hắn. Mọi sai lầm đều ở ta…

Tinh thần của Ba Đấu Tây có chút mất khống chế, nàng tuy vẫn đang ngồi thẳng bất động tại đó, nhưng thân thể nàng lại đang nhè nhẹ run rẩy. Hữu thủ càng là nắm thật chặt Hoàng Kim Quyền Trượng của mình, quyền trượng tiếp xúc với mặt đất, phát ra âm thanh cạch cạch.

- Tiền bối, người… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Ống cố người đang ở nơi nào?

Ba Đấu Tây có chút thất vọng nhìn về phía Đường Tam:

- Ngươi biết không, ngươi rất giống hắn hồi còn trẻ, chỉ là hắn năm đó so với ngươi thô lỗ cục cằn hơn nhiều, cũng không có được sự thâm trầm nội tâm

như của ngươi. Đương nhiên, đây cũng có liên quan đến thực lực bản thân hắn, lúc ba mươi tuổi thì hắn đã là một thân cường giả rồi, trong những người cùng lứa tuổi, không ai có thể thắng được hắn. Cũng chính vì vậy, biết rõ hắn đã có gia thất, nhưng ta lại vẫn không kiềm được đã thích hắn, Đường Thần à Đường Thần, ngươi đúng là khắc tinh trong vận mệnh của ta, cho dù là tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, cũng vẫn không chịu buông tha ta!

- Cái gì?

Nghe Ba Đấu Tây nói, Đường Tam vô cùng kinh ngạc, nhịn không được đứng vụt lên, nhìn Ba Đấu Tây, quang mang trong mắt đã trở nên hoảng sợ.

Thanh âm của Ba Đấu Tây thấp trầm đi vài phần:

- Phải, Đường Thần hắn đã đi rồi, vĩnh viễn đi rồi. Hắn tuy rõ tình cảm của ta, cũng đã tìm đến, nhưng cái mà hắn cho ta thấy, lại là lần cuối cùng gặp mặt. Ba ngày, hắn chỉ cho ta thời gian ba ngày, thì đã rời ta mà đi. Sau đó, ta đã nghĩ rất nhiều, một ngày như mười năm, cuối cùng đã biến thành bộ dạng thế này.

- Không, không thể nào như vậy được!

Đường Tam nhịn không nổi kích động nói:

- Ba Đấu Tây tiền bối, ông cố ta người đã là cơ thể bán thần, làm sao có thể, sao có thể đi như vậy được? Người nhất định là nhầm rồi, nhất định!

Dù Đường Tam và ông cố chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng trong lòng hắn, địa vị của ông cố lại cực kỳ cao quý, ngay đến nhân vật như phụ thân, khi nhắc tới ông cố cũng là tràn đầy tôn kính. Hơn nữa, ban đầu ông cố Đường Thần lại đã bắt đầu tiếp thụ truyền thừa của Tu La Thần, bản thân đã là thân thể bán thần. Lần này đến Hải Thần đảo, ngoại trừ việc bản thân hắn kế thừa Hải Thần thần vị ra, thì đồng thời cũng là muốn mời ông cố xuất sơn. Có ông cố chủ trì đại cục, cộng thêm lực lượng của hắn, thế thì, cục diện của đại lục tự nhiên chắc chắn nắm trong tay. Lúc này nghe lời nói tan nát cõi lòng của Ba Đấu Tây, hắn sao cũng không thể tin rằng tất cả là sự thật. Ông cố với thực lực như vậy, sao có thể chết không minh bạch như vậy được?

Ba Đấu Tây ngẩng đầu nhìn Đường Tam một cái:

- Hài nhi, ngồi xuống đi. Ta gọi một mình ngươi đến, chính là muốn đem chuyện này nói rõ với ngươi. Đây cũng là giao phó của ông cố ngươi!

Đường Tam lòng tràn đầy nghi hoặc, nội tâm hết sức kìm nén ngồi trở lại xuống đất, mục quang chăm chăm nhìn Ba Đấu Tây tràn ngập sự khó hiểu.

Ba Đấu Tây dùng thanh âm bình lặng nhưng lại tràn đầy sự tan nát đó nhàn nhạt nói:

- Lúc đầu, ông cố ngươi và Thiên Đạo Lưu sau khi nghe ta nói điều kiện ra xong, đã cùng rời khỏi Hải Thần đảo. Thiên Đạo Lưu giống với ta, hắn là kẻ thủ hộ thần vị, thủ hộ sáu cánh Thiên Sứ Chi Thần, là vĩnh viễn cũng không thể thật sự thành thần được, cho nên, hắn tự nhiên đã lựa chọn từ bỏ. Nhưng, ông cố ngươi thì không. Ngoại trừ phần tình cảm đối với ta đó ra, sự cao ngạo trong nội tâm hắn làm hắn khi chưa hoàn thành xong lời hứa với ta sẽ không chịu quay về. Trải qua bao cay đắng khó khăn, cái hắn tìm thấy, lại là cơn ác mộng cuối cuộc đời, hắn hắn đã nói qua với ngươi rồi, tại Sát Lục chi đô, hắn đã phát hiện ra truyền thừa thần vị của Tu La Thần. Nhưng cũng chính tại đó, thần trí của hắn đã bị mê lạc, trở thành thể kí sinh của Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương, cũng trở thành Sát Lục chi vương của Sát Lục chi đô.

Đường Tam lặng lẽ gật đầu. Hồi đó thời gian hắn và ông cố gặp mặt tuy ngắn ngủi, nhưng đoạn này ông cố đã từng thuật lại qua cho hắn.

- Đường Thần tại Sát Lục chi đô sinh sống nhiều năm như vậy rồi, cho dù hắn cuối cùng nhờ ngươi dùng Hải Thần Tam Xoa Kích trợ giúp, giải thoát được khỏi trói buộc, tìm lại được mình, nhưng, thân thể hắn lại sớm đã bị đục ruỗng hoàn toàn rồi, kịch độc của Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương, sớm đã ăn mòn thân thể hắn rồi. Cho dù hắn có năng lượng cường đại như vậy, nhưng thân thể của hắn lại căn bản không đủ để chống đỡ lại sự tồn tại của năng lượng đó. Nguyên lúc còn là Sát Lục chi vương còn tốt một chút, năng lượng nội thể còn không phải là quá nhiều, lại là cơ thể bị Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương khống chế, còn có thể bảo trì sinh mệnh. Nhưng, sau khi hắn hồi phục thần trí, thực lực thuộc về bản thể hắn cùng với phần lớn

lực truyền thừa của Tu La Thần sau khi nhập thể, năng lượng đồ sộ lập tức đã làm thân thể hắn vỡ tan. Hắn liều mạng kiên trì, kiên trì đến được nơi này, để gặp mặt ta…

Đường Tam đờ ra nhìn chằm chằm Ba Đấu Tây, lẩm bẩm nói:

- Là ta, là ta đã giết chết ông cố…

Ba Đấu Tây xót xa nói:

- Hài nhi ngốc, đừng nói lời ngốc nghếch như vậy! Hắn cho dù chết rồi, thì cũng mạnh hơn nhiều so với lúc bị Huyết Hồng Cửu Đầu Biên Bức Vương lấy làm kí sinh thể, huống chi, ngươi còn giúp hắn tìm lại được mình. Ông cố ngươi ngay cả là trước cái chết cận kề, cũng vẫn vì ngươi mà thấy vinh quang. Lúc Đường Thần đến nơi này, thì thân thể của hắn đã sắp vỡ tan rồi, ta đã nghĩ mọi cách cũng không thể giúp hắn kiên trì được. Hắn vốn dĩ còn muốn đợi ngươi quay về, tận mắt nhìn thấy con cháu hậu thế của hắn có thể kế thừa thần vị, có được lực lượng của thần. Nhưng, hắn đợi không được rồi, năng lượng của Tu La Thần quá bá đạo, thân thể tàn tạ đó của hắn sao có thể duy trì cho được chứ?

Sau khi Đường Thần đến đây, trong ba ngày cuối cùng của sinh mệnh hắn, hắn vẫn không ngừng nói chuyện với ta, tựa hồ muốn đem lời bao năm chưa nói ra được đều nói hết cho ta nghe vậy. Hắn nói rất nhiều rất nhiều, ta cùng hắn trò chuyện, bất giác…thời gian ba ngày đã trôi qua rồi!

Nước mắt từng giọt từng giọt từ trên mặt Ba Đấu Tây rơi xuống, thân thể của nàng đã không run rẩy nữa, cả người giống như si ngốc ngồi tại đó, mỗi lần hồi tưởng lại cái chết của Đường Thần, là tim nàng đều không thể hô hấp được. Điều mà nàng chưa nói là, sau khi Đường Thần mỉm cười trong lòng nàng mà qua đời, nàng đã ôm thi thể của Đường Thần không ngủ không nghỉ không động đậy gì, tròn thời gian bảy ngày, sau bảy ngày, thì nàng đã biến thành hình dạng như hiện tại này.

- Tiền bối, xin người nén đau thương!

- Thật không ngờ, ta mới cùng ông cố gặp mặt một lần, thì đã là âm dương

đôi ngã rồi!

Bi thương của Ba Đấu Tây căn bản không thể là giả vờ, vừa trở về đây, thì đã nghe được tin dữ này, sự đả kích đối với Đường Tam cũng cực kỳ lớn. Cho dù tố chất tâm lý hắn tương đối vững vàng, thì cũng vẫn là có chút khó mà chấp nhận được, dẫu sao, người chết đi đó chính là ông cố của hắn a!

Một lúc lâu, Ba Đấu Tây mới khống chế làm tinh thần mình bình lặng lại vài phần, bi thương trên mặt đã dần dần tiêu biến, thay vào đó lại là một nụ cười ôn hòa:

- Được rồi, không đề cập tới mấy chuyện thương tâm này nữa. Người già rồi chết đi là quy luật của tự nhiên, trừ phi trở thành thần, mới có khả năng vượt qua quy luật. Ông cố ngươi tuy tại Sát Lục chi đô đã chịu rất nhiều khó khăn, nhưng hắn cũng đã sống lên đến trăm tuổi rồi, cũng đã có đời người cực kỳ đặc săc, hắn một đời này cũng đã không sống uổng phí rồi. Mọi thứ hắn đã lưu lại, nhất định sẽ lưu danh thiên cổ trong Hạo Thiên tông các ngươi. Cái khổ mà hắn đã phải chịu cũng đều là vì ta mà có, kiếp sau, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hắn!

Ông cố ngươi trước khi đi, điều tiếc nuối duy nhất chính là chưa thể thấy được ngươi trở thành thần, kế thừa Hải Thần thần vị. Đường Tam, nếu ngươi thật sự tôn kính hắn, thì nhất định phải hoàn thành di nguyện của hắn, còn nữa, trước khi hắn chết, có lưu lại cho ngươi một vật. Ngươi giữ lấy, coi như lưu một kỉ niệm đi!

Vừa nói, cổ tay Ba Đấu Tây vừa lật, hướng về mặt bên Hải Thần điện vẫy một cái, lập tức, một đạo hồng quang đột nhiên sáng lên, quang mang vừa chớp thì đã đến giữa Ba Đấu Tây và Đường Tam rồi.

Đó là một thanh cự kiếm huyết sắc độ dài vượt qua hai mét, chính là cái mà Đường Thần lúc trước từng dùng để ngăn chặn lại Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam, và còn chấn bay chuôi kiếm đó của hắn.

Kiếm thon dài mà dày rộng trên thân dày đặc những hoa văn màu vàng tối, trường kiếm màu huyết hồng tràn ngập khí giết chóc sắc bén, ngay cả cường giả cấp bậc như Ba Đấu Tây, lúc đối diện với khí trên thanh ma kiếm này

cũng không khỏi phải nhíu nhíu mày, hiển nhiên là đã chịu ảnh hưởng của nó.

Thế nhưng, lúc Đường Tam nhìn thấy thanh kiếm này, cả người hắn lại ngây dại ra.

Đường Tam hoàn toàn không có cảm giác như Ba Đấu Tây, hắn một chút cũng không cảm thấy khí giết chóc trên thanh ma kiếm này đối với thân thể hắn có ảnh hưởng gì, ngược lại, nhìn thanh trường kiếm này, trong nội tâm Đường Tam đã lập tức sản sinh ra xung động kịch liệt. Tả thủ của hắn càng là không chịu khống chế tự động giơ lên, ở giữa chỉ chưởng, cũng lộ ra ma văn hồng sắc đồng dạng, khí băng lạnh cứ thế thông đến đầu vai, thanh ma kiếm đó tựa như đã cùng Đường Tam hình thành nên một sự ăn ý hoàn mỹ vậy.

Trong nháy mắt, những nghi hoặc to lớn vẫn tồn tại trong lòng hắn đột nhiên được rộng mở thông suốt, hắn cuối cùng đã minh bạch năng lượng huyết hồng sắc đã trợ giúp bản thân giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, sau đó lại khơi lên tác dụng trọng yếu lúc bản thân hấp thu hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình Vương đó là thế nào rồi.

Không sai, đó chính là Sát Thần lãnh vực của bản thân biến dị sản sinh ra, mà Sát Thần lãnh vực của mình sau khi đạt đến cấp bậc đỉnh cao biến dị ra, đã không còn là lực lượng của Sát Thần lãnh vực nữa rồi, mà là cùng với lực lượng Tu La Thần ông cố mình đã truyền thừa nhất mạch tương thông à!

Đúng vậy! Nếu không phải như vậy, thì năng lượng huyết hồng sắc tràn ngập khí giết chóc đó làm sao có thể trong một đoạn thời gian ngắn bình đẳng đối đãi với Hải Thần chi lực của mình được chứ? Nếu không phải cũng đã đạt đến lực lượng thần cấp, Hải Thần chi lực của bản thân làm sao có thể đối kháng lại khó khăn như vậy? Thâm Hải Ma Kình Vương lại sao có thể bị áp chế hoàn toàn được? Tu La Thần, bản thân vậy mà lại cũng đã có phần lớn lực lượng của Tu La Thần rồi? Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Lý trí, làm Đường Tam đưa ra lựa chọn chính xác nhất, hắn vụt giơ hữu thủ lên, một phát nắm vào tả thủ, không để tả thủ đụng chạm vào thanh ma kiếm này. Trong lòng Đường Tam đã ẩn ước cảm giác được, nếu bản thân lúc này đi nắm thanh ma kiếm kia, thế thì, Tu La thần lực trong nội thể bản thân đã bị Hải Thần chi lực toàn diện khống chế kia sẽ có khả năng ngóc đầu trở lại, đến

lúc đó, thân thể bản thân sợ rằng sẽ phải lần nữa trở thành chiến trường của chúng.

Đó không phải là đùa giỡn, lần trước lúc ở dưới đáy biển, còn có năng lượng của hồn hoàn Thâm Hải Ma Kình Vương cung cấp cho chúng hấp thu, nhưng hiện tại không còn nữa, nếu chúng thật sự trong nội thể mình đánh lên, thì sợ rằng đen đủi còn là mình. Cái gọi là tham thì thâm, Đường Tam tuyệt không dám nghĩ rằng bản thân có thể cùng lúc kế thừa hai lực lượng thần vị, đó không khác gì người ngốc nói mộng.

Có thể là, Tu La Thần so với Hải Thần mà hắn hiện tại chuẩn bị truyền thừa càng cường đại hơn, nhưng, thần lực đó của Tu La Thần, đến ông cố của bản thân dùng bao nhiêu năm như vậy rồi cũng chưa thể hấp thu được, cuối cùng còn vì nó mà chết đi, có thể thấy Tu La thần lực là bá đạo đến mức nào rồi. Hải Thần thần lực so sánh mà nói thì ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa quá trình Đường Tam truyền thừa Hải Thần thần lực là bước từng bước một, từ từ thông qua bát khảo trước Hải Thần cửu khảo, thì còn lại một khảo thí cuối cùng. Cho dù Hải Thần Tam Xoa Kích tổn hại, nhưng Đường Tam vẫn có thể lựa chọn nó đến làm truyền thừa thần vị của mình, điều này là không phải hoài nghi.

Bởi vậy, hắn tuyệt không thể cho Tu La thần lực trong nội thể bản thân cơ hội hồi phục được. Ông cố lưu lại thanh kiếm này là có hảo ý cho bản thân thêm một lựa chọn, hoặc là nói, thanh Tu La ma kiếm người lưu lại này rất có thể chính là then chốt của Tu La Thần truyền thừa. Thế nhưng, hiện tại bản thân tuyệt không thể tiếp xúc với thanh kiếm này được, ít nhất cũng phải đợi đến khi bản thân hoàn thành xong truyền thừa Hải Thần thần vị rồi nói. Truyền thừa thần vị thật sự quá nguy hiểm, đợi sau này có cơ hội tìm hiểu rõ năng lượng của ma kiếm này hãy nói.

Trên thực tế, suy đoán của Đường Tam ít nhất đúng được bảy thành, Đường Thần đem thanh Tu La ma kiếm này lưu lại, chính là muốn để Đường Tam có thêm một sự lựa chọn. Trước đây lúc hắn và Đường Thần tương kiến, thì đã nhìn ra Đường Tam có Sát Thần lãnh vực rồi, nhưng phụ tử Đường Hạo, Đường Tam cùng Hồ Liệt Na đều không biết, Sát Thần lãnh vực mà bọn họ có, kì thực chính là đệ nhất khảo nghiệm của Tu La Thần, chỉ có người thông qua đệ nhất khảo nghiệm này rồi, mới có khả năng truyền thừa Tu La Thần

thần vị. Mà thanh ma kiếm Đường Thần lưu lại này, đại biểu cho hắn đã thông qua tuyệt đại bộ phận lực truyền thừa của Tu La Thần rồi, chỉ cần có được hồn sư Sát Thần lãnh vực, thì đều có thể có khả năng truyền thừa Tu La chi thần.

Truyền thừa của Tu La thần và truyền thừa của Hải Thần có khác biệt về bản chất, chủ yếu là thể hiện ở lựa chọn của người truyền thừa. Lựa chọn của người truyền thừa Hải thần tuyệt đối là không phân tâm, chỉ cần đã chọn lựa một điều, thì sẽ tận khả năng vô thức bồi dưỡng, cho đến khi người được chọn này đủ vững chắc để hoàn thành quá trình truyền thừa. Một điểm này, từ một tia Hải Thần thần niệm tồn tại trong Hải Thần chi tâm đó đã vô số lần cứu giúp sinh mệnh của Đường Tam, cùng với sau khi hắn đến Hải Thần đảo trực tiếp dẫn dắt đến Hải Thần cửu khảo, lại còn truyền thụ cho hắn ba thức đầu tiên của Hoàng Kim Tam Xoa Kích thì đã có thể nhìn ra rồi.

Còn truyền thừa Tu La Thần sẽ nguy hiểm hơn nhiều, Tu La Thần được xem như Sát Lục chi thần, đối với người truyền thừa của mình yêu cầu càng thêm hà khắc, cho dù không có sự quấy nhiễu của Tu La Thần, muốn truyền thừa Tu La chi thần cũng không phải dễ dàng như thế. Bởi vậy, Tu La Thần lúc lựa chọn người truyền thừa bản thân, chính là theo cách suy nghĩ bồi dưỡng rộng khắp. Miễn là người có được Sát Thần lãnh vực, thì đều tính là người được chọn, mà đến cuối cùng, ai có thể truyền thừa thần vị của Tu La Thần, thì còn phải xem nỗ lực của bản thân mình rồi.

Đương nhiên, còn có một điểm Đường Tam không biết, với tình hình trước mắt mà nói, ngoại trừ hắn ra, đã không thể có thêm ai có thể truyền thừa Tu La thần vị nữa rồi. Phẩm cấp của Tu La Thần so với Hải Thần, La Sát Thần, Thiên Sứ Thần đều cao hơn nửa cấp, Tu La Thần đời trước tuy sớm đã không còn trên thế giới này nữa, nhưng thần niệm mà hắn lưu lại lại không cần bất cứ vật dẫn nào, chỉ cần có người có thể luyện Sát Thần lãnh vực đến một trình độ nhất định sản sinh ra biến dị, chuyển hóa thành Tu La thần lực, thì thần niệm của nó sẽ phát hiện.

Trước đó, Đường Thần dưới tác dụng của Hải Thần chi quang mà Đường Tam phóng ra đã tỉnh táo lại, thì lập tức dành được sự nhận định của Tu La Thần, cho nên hắn mới có thể trực tiếp tiến vào thể bán thần của Tu La Thần, chỉ cần hoàn thành tiếp truyền thừa, thì đã có thể kế thừa Tu La Thần thần vị

rồi. Dẫu sao, Đường Thần năm đó đã thông qua tuyệt đại bộ phận khảo nghiệm của Tu La Thần truyền thừa rồi.

Đáng tiếc là, tình trạng cơ thể của bản thân Đường Thần đã không cho phép hắn tiến hành tiếp truyền thừa nữa, thân thể tàn tạ đó của hắn cũng gánh không nổi sự chấn động của năng lượng đồ sộ trong nội thể, sau khi miễn cưỡng đến được Hải Thần đảo, chỉ kiên trì ba ngày thì đã ly rời thế giới này rồi. Mà trước lúc cận kề cái chết, Đường Thần đương nhiên không cam tâm để năng lượng của bản thân cứ như vậy mà trôi mất vào giữa đất trời, bởi vậy, hắn đem tinh lực của Tu La Thần mà mình đạt được sau khi luyện cô lọc vào trong thanh Tu La ma kiếm này. Hắn tin rằng, chỉ cần Đường Tam cầm thanh kiếm này lên, thì sẽ có khả năng lựa chọn truyền thừa Tu La Thần. Hơn nữa, hắn cũng chỉ đạo minh bạch đích xác rằng, thực lực của Tu La Thần so với Hải Thần càng mạnh mẽ hơn.

Đường Tam vì sao có thể áp chế được Thâm Hải Ma Kình Vương đó? Chính là vì sát thần lãnh vực đã tiến hóa đến tác dụng của Tu La lãnh vực. Khí tức của Tu La Thần, cho dù là thần cũng sẽ cảm thấy run sợ, Thâm Hải Ma Kình Vương tuy là hồn thú trăm vạn năm, thực lực cũng cực kỳ cường đại, nhưng cảnh giới của nó dù sao cũng còn kém quá xa vời.

Sở dĩ nói hiện tại ngoại trừ Đường Tam ra ai cũng vô phương truyền thừa Tu La thần lực, nguyên nhân chính là bởi vì Sát Thần lãnh vực của hắn lúc tiến hóa thành Tu La lãnh vực đã đạt được sự thừa nhận của Tu La Thần. Đường Thần chết rồi, thì Đường Tam sở hữu Tu La lãnh vực tự nhiên sẽ trở thành người kế thừa ở vị trí đầu tiên, trừ phi hắn cũng chết đi, nếu không thì thần vị của Tu La Thần này chỉ có thể do hắn kế thừa.

Đương nhiên, Đường Tam không lựa chọn truyền thừa Tu La Thần, thì là một chuyện khác rồi.

Tồn tại của Sát Thần lãnh vực, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói thì giống như là Hải Thần chi quang cùng Hải Thần thân hòa độ mà Đường Tam giành được, cùng với sự tăng cường về thực lực của Đường Tam, sự tiến hóa không ngừng của Sát Thần lãnh vực, kỳ thực thì tương đương với việc Đường Tam không ngừng tiếp thụ khảo hạch của Tu La thần.

Khi hắn đối mặt với Thâm Hải Ma Kình Vương, đồng thời nổ ra sáu cái hồn hoàn, khiến Sát Thần lãnh vực phụ gia trên Hạo Thiên chuy bị lực lượng có tính bạo phá cực kỳ khổng lồ kích thích, từ đó sinh ra sự nhảy vọt về chất, tiến hóa đến Tu La lãnh vực. Mà Đường Tam lúc tăng thêm một hồn hoàn cuối cùng cho Hạo Thiên chùy, cũng chính là hồn hoàn của Thâm Hải Ma Kình đó, càng là đem đến cho sự tiến hóa của Sát Thần lãnh vực năng lượng bổ sung, cũng chính là quá trình Hạo Thiên chuy từ đen biến đỏ đó, đã thật sự hoàn thành quá trình tiến hóa của Tu La lãnh vực.

Về sau hấp thụ năng lượng, khí giết chóc bá đạo của Tu La Thần trực tiếp xâm nhập vào nội thể Đường Tam, ý đồ muốn xâm phạm tất cả hồn cốt của hắn, đem thần niệm của mình thâm nhập vào trong, thì lập tức gặp phải sự bài xích của năng lượng Hải Thần sớm đã cùng nó dung hòa, vậy mới dẫn đến trận đại chiến trong nội thể Đường Tam lần đó.

Nếu năng lượng Hải Thần trong nội thể Đường Tam có trí tuệ, nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ bức bách, luôn phải có một thứ tự trước sau, người ta đã lựa chọn Đường Tam thời gian dài như vậy rồi, người ngoài như ngươi vừa mới đến đã đòi bá đạo chiếm đoạt nào có dễ dàng như vậy!

Mặc dù Tu La Thần so với Hải Thần càng mạnh hơn một ít, nhưng thần lực của Hải Thần dẫu sao cũng cắm rễ trong nội thể Đường Tam trước, lại có Hải Thần Tam Xoa Kích tồn tại, biến đổi một cách vô thức Hải Thần thần lực mấy năm nay, cuối cùng vẫn là chiếm thế thượng phong. Nhưng bất kể là như vậy, Hải Thần thần lực cũng chỉ có thể đem lực của Tu La Thần áp chế vào trong cánh tay trái mà vô phương trừ diệt nó, có thể thấy lực lượng của Tu La Thần bá đạo đến thế nào rồi. Sở dĩ nó cuối cùng dừng lại trên cánh tay trái Đường Tam, chủ yếu vẫn là bởi vì đó là nơi Đường Tam phóng xuất ra võ hồn Hạo Thiên chuy, Hạo Thiên chuy hiện tại đã trở thành chỗ tụ tập của Tu La Thần trên thân Đường Tam.

Thanh kiếm Đường Thần lưu lại này, chính là Tu La thần lực hắn nhiều năm tích lũy ngưng tụ mà thành, cộng thêm lúc hắn cận kề cái chết đã đem lực lượng toàn thân rót vào trong nó, bản thân nó đã đạt đến đẳng cấp của thần khí rồi, là thứ đã đạt được sự thừa nhận của Tu La Thần, phẩm chất tuyệt không kém Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam, cũng được coi như vật dẫn của Tu La Thần truyền thừa, bởi vậy, nếu Đường Tam thật sự cầm thanh

ma kiếm này lên, thì sợ rằng tình trạng nội thể hắn lập tức sẽ đại biến. Còn về kết quả cuối cùng thế nào thì không ai biết được, bất kể thần lực của Tu La Thần có bá đạo hơn nữa, đừng quên rằng, nơi đây là Hải Thần điện, lại là ở Hải Thần đảo trong biển, ai thắng còn chưa biết, nhưng có thể tưởng tượng được, Đường Tam bị hai thần tranh đoạt, hắn tuyệt sẽ không dễ chịu gì, chưa biết chừng còn là muôn đời không hồi lại được nữa.

Sự thông minh tài trí của Đường Tam trong thời khắc then chốt đã đạt được tác dụng quan trọng, hắn không tham lực lượng của Tu La Thần, mà nắm chặt tả thủ của mình lại, thậm chí còn liên tiếp thối lui mấy bước, kéo xa khoảng cách giữa mình và Tu La ma kiếm, cố kìm nén sức mê hoặc to lớn của Tu La ma kiếm, không để bị lôi cuốn.

- Đường Tam, ngươi sao rồi?

Ba Đấu Tây trông động tác kỳ quái của Đường Tam nhịn không được hỏi.

Đường Tam cười khổ đáp:

- Không có gì, thứ ông cố lưu lại cho ta, đúng thật là một món đại lễ. Song, bất luận nói thế nào, ta vẫn là chọn truyền thừa Hải Thần thần vị trước rồi nói. Năng lượng trong thanh Tu La ma kiếm ông cố lưu lại này quá mức bá đạo, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến Hải Thần truyền thừa của ta.

Ba Đấu Tây nhìn sâu Đường Tam một cái, rồi lặng lẽ gật gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, sớm chút giúp ngươi hoàn thành Hải Thần truyền thừa, ta cũng có thể được giải thoát sớm một chút!

Vừa nói, hữu thủ của nàng vừa vẫy, dẫn hút Tu La ma kiếm, đem nó đặt lại vào trong góc của Hải Thần điện.

Kéo giãn khoảng cách với Tu La ma kiếm, lực hấp dẫn cường đại đó của nó tức thì có chút suy yếu bớt, sắc mặt của Đường Tam cũng hồi phục trở lại, nếu luận về lực lý trí, hắn từng trải qua bao nhiêu dày vò như vậy tuyệt đối là một trong những kẻ mạnh nhất đương thế. Rất nhanh hồi lại ý niệm, chuyển thân nhìn về tòa bình đài lớn nhất chỗ trung tâm Hải Thần điện, ở đó, hắn đã

từng rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích.

Ba Đấu Tây nói:

- Gọi bạn bè của ngươi vào đi, năng lượng của Hải Thần quá sức khổng lồ, lúc ngươi truyền thừa thần vị sẽ có lượng lớn năng lượng tràn ra, để nơi đây không bị hủy diệt, có sự giúp đỡ của bọn họ, không những có thể hấp thu năng lượng đầy tràn ra của ngươi, đồng thời cũng có thể bảo hộ nơi này không bị phá hoại.

- Tiền bối, trước khi bắt đầu truyền thừa, có việc này ta nhất định phải nói với người!

Vừa nói, Đường Tam vừa giơ Hải Thần Tam Xoa Kích nắm trong tay lên, đưa đến trước mặt Ba Đấu Tây.

Ba Đấu Tây ngẩn ra một chút, khi mục quang nàng rơi trên chỗ trống phía dưới Hải Thần Tam Xoa Kích chủ nhận, lập tức sắc mặt đại biến:

- Hải Thần chi tâm? Việc này là thế nào?

Trước đó sau khi nhìn thấy Đường Tam, trong lòng Ba Đấu Tây tràn ngập thân ảnh của Đường Thần, lại không chú ý đến Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam, lúc này tự Đường Tam đưa Hải Thần Tam Xoa Kích lên, Ba Đấu Tây mới nhìn thấy vấn đề lớn.

Đường Tam chua xót đáp:

- Đều trách ta, không thể bảo hộ tốt Hải Thần Tam Xoa Kích, sự việc là thế này…

Ngay sau đó, hắn đem việc bản thân bị Thiên Nhận Tuyết truy sát ra sao, Hải Thần Tam Xoa Kích làm thế nào, vào thời khắc cuối cùng Hải Thần chi tâm vỡ nát, Hải Thần thần niệm bảo hộ hắn trốn vào trong biển….. nói qua một lượt.

Nghe Đường Tam nói, sắc mặt Ba Đấu Tây trở nên càng lúc càng khó coi,

nhìn Hải Thần Tam Xoa Kích trước mắt, mục quang không khỏi liên tục lóe sáng.

-…, chính là vậy, vì cứu ta, Hải Thần chi tâm đã vỡ nát. Tiền bối, người là Hải Thần đấu la, là đại tế ti của Hải Thần đảo, ngươi có biện pháp nào có thể hồi lại không? Nếu không được, ta còn có thể tiếp thụ truyền thừa Hải Thần không?

Quang mang trong mắt Ba Đấu Tây liên tục lóe lên, lộ ra vẻ suy nghẫm, nhưng sắc mặt nàng lại luôn rất khó coi, hiển nhiên, Hải Thần chi tâm vỡ nát tuyệt không dễ dàng hồi phục như vậy.

- Đường Tam, còn nhớ ngươi ban đầu vượt qua Hải Thần đệ cửu khảo, đã rút ra Hải Thần tam xoa kích không?

Đường Tam gật đầu, đáp:

- Đương nhiên còn nhớ!

Ba Đấu Tây trầm giọng đáp:

- Vậy ngươi nhất định còn nhớ, lúc đó khi người lần đầu tiên nhìn thấy Hải Thần Tam Xoa Kích, nó cũng không có Hải Thần chi tâm, là ngươi sau khi rút nó ra, đem Hải Thần chi tâm khắc ấn vào trong nó, Hải Thần chi tâm vốn chính là ngươi đem đến nơi này. Mà trên thực tế, truyền thừa của Hải Thần thần vị, chủ yếu nhất cũng là Hải Thần chi tâm, nó ở nơi nào, đến đại tế ti của Hải Thần Đảo là ta này cũng không biết, chỉ có khi nó gặp được người thích hợp truyền thừa Hải Thần thần vị, mới có thể dung hợp cùng, lẳng lặng dẫn dắt người được chọn đó đến nơi đây, vượt qua khảo nghiệm của Hải Thần. Sau khi thông qua toàn bộ khảo nghiệm, mới có thể tiếp nhận Hải Thần thần vị, trở thành Hải Thần chân chính. Căn cứ theo tình hình ngươi nói, đầu tiên ta có thể xác định có hai điểm, điểm thứ nhất là, độ tán thành của Hải Thần chi tâm đối với ngươi rất cao, cho nên mới không tiếc bản thân bị hư tổn cũng phải cứu tính mệnh ngươi. Nhưng một điểm khác chính là, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng bởi vì sự tan vỡ của Hải Thần chi tâm mà mất đi linh tính, từ đó làm ngươi mất đi năng lực của thần khí này. Trong tư liệu mà Hải Thần lưu lại hiển thị, Hải Thần đại nhân lúc đầu, tuyệt đại bộ phận năng lực

đều phải thông qua Hải Thần Tam Xoa Kích mà phóng ra, có thể nghĩ mà thấy, trong quá trình truyền thừa, tác dụng mà Hải Thần Tam Xoa Kích khơi lên lớn đến thế nào. Ngươi có thể liệp sát Thâm Hải Ma Kình Vương, khảo hạch trước đó lại hoàn thành xuất sắc như vậy, nếu có Hải Thần Tam Xoa Kích hoàn chỉnh nữa, thì ta gần như có thể khẳng định, ngươi trong quá trình truyền thừa sẽ tiến hành cực kỳ thuận lợi. Thế nhưng, hiện tại không còn Hải Thần chi tâm, đã mất đi sự phụ trợ của Hải Thần Tam Xoa Kích, trong quá trình truyền thừa Hải Thần thần vị sẽ phát sinh chuyện gì, ta cũng không biết!

Đường Tam đáp:

- Vậy không có biện pháp chữa trị Hải Thần chi tâm sao?

Ba Đấu Tây than một tiếng, đáp:

- Ta đã nói với ngươi rồi, Hải Thần chi tâm là cái mà ta cũng không thể nào hiểu rõ, lại càng không biết nó cần thế nào mới có thể tu phục được. Có thể rằng, nếu ngươi có khả năng hoàn thành Hải Thần truyền thừa, thì Hải Thần Tam Xoa Kích này sẽ tự hồi phục, nhưng, truyền thừa này cũng sẽ trở nên gian nan vô kể. Ngươi là cháu của Đường Thần, cũng là con cháu xuất sắc nhất của hắn, lại xuất sắc đến mức độ thế này, chưa đến ba mươi tuổi, thì đã đạt đến tầm cao chín mươi chín cấp rồi. Thẳng thắn mà nói, Đường Tam, từ góc độ cá nhân ta mà nói, hoặc nhìn từ góc độ của ông cố ngươi mà nói, ta không hy vọng ngươi tiến hành truyền thừa. Ngươi phải biết, truyền thừa một khi thất bại, kết cục của ngươi chỉ có cái chết!

Đường Tam thở dài một tiếng:

- Tiền bối, hảo ý của người ta hiểu rõ, thế nhưng, ta không thể không truyền thừa Hải Thần thần vị. Nếu trên thế giới này vốn vẫn không có sự xuất hiện của Thần, thì dựa vào thực lực chín mươi chín cấp hiện tại của ta hắn cũng có thể ứng phó được, không thành Thần cũng không có gì. Nhưng, hiện tại đã xuất hiện một Thiên Sứ Chi Thần rồi, nếu ta không thể hoàn thành truyền thừa của Hải Thần, thế thì, trên thế giới này sẽ không ai có thể chống lại hắn được, ta tuyệt không thể nhìn thấy Võ Hồn đế quốc thống nhất cả đại lục được. Nếu người không cho phép ta truyền thừa Hải Thần thần vị, vậy thì, ta sẽ phải mạo hiểm càng lớn hơn, đi thử truyền thừa Tu La Thần vị mà ông cố

lưu cho ta rồi, nhưng ta biết, ngay cả ông cố với tài năng kinh người như vậy, mà cuối cùng vẫn rơi vào họa sát thân. Hơn nữa nội thể của ta đã có năng lượng lớn Hải Thần thần lực, một khi lựa chọn truyền thừa Tu La Thần, sợ rằng tính nguy hiểm sẽ càng thêm khủng khiếp hơn. Cho nên, tiền bối, xin người thành toàn cho ta! Ta từng đáp ứng Hải Thần Tam Xoa Kích, bất luận thế nào, đều nhất định phải giúp nó hồi phục, ta tuyệt không thể để nó mất đi linh tính luôn như vậy được!

Ba Đấu Tây nhìn chăm chú Đường Tam:

- Ngươi thật đã nghĩ kĩ rồi? Không có sự trợ giúp của Hải Thần Tam Xoa Kích, quá trình truyền thừa của ngươi rất có thể là thập tử nhất sinh. Giống như truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần cần có Thiên Sứ Sáo Trang làm vật dẫn, trợ giúp người truyền thừa hấp thu thần lực của Thiên Sứ Chi Thần vậy, Hải Thần truyền thừa, cũng cần dựa vào năng lượng của Hải Thần Tam Xoa Kích dẫn, để tiến hành quá trình truyền thừa. Không có Hải Thần Tam Xoa Kích nữa, trong quá trình truyền thừa ngươi không có bất kì sự trợ giúp nào, hơn nữa sợ rằng còn sẽ gặp phải khảo nghiệm càng lợi hại hơn!

Đường Tam lẳng lặng gật đầu:

- Tiền bối, người không cần khuyên ta nữa, ý ta đã quyết, truyền thừa Hải Thần là lựa chọn duy nhất của ta, ta quyết không lùi bước!

Ba Đấu Tây thở dài một tiếng:

- Đường Tam à Đường Tam, sự cố chấp này của ngươi quả thực giống hệt ông cố ngươi. Người Hạo gia các ngươi, đều là cùng một tính khí ương ngạnh như vậy, cho dù tiểu tử ngươi nhìn qua thì tâm tư kín đáo, nội tâm cũng giống như vậy!

Đường Tam không mở miệng tiếp nữa, nhưng nhãn thần hết sức kiên định của hắn đã nói cho Ba Đấu Tây đáp án. Phải, hắn không thể lựa chọn, vì đánh bại Thiên Nhận Tuyết, vì thay phụ mẫu, Tiểu Vũ báo thù, vì giúp cả đại lục có thể sớm kết thúc chiến tranh, hắn đều nhất thiết phải làm như vậy.

Ba Đấu Tây phất phất tay, nàng phảng phất như có chút mệt mỏi, chuyển

thân đi hướng về phía bình đài ở trung tâm đại điện:

- Gọi bạn bè của ngươi vào đi!

Đường Tam lẳng lặng gật đầu:

- Tiền bối, còn xin người thay ta bảo mật. Ta không muốn các bạn vì ta mà lo lắng!

Ba Đấu Tây yên lặng gật đầu.

Đường Tam lúc này mới mở đại môn của Hải Thần điện, nghênh đón ánh thái dương đi ra ngoài.

Các vị đấu la thụ hộ Hải Thần thất thánh trụ cùng Sử Lai Khắc lục quái đều đang đợi ở bên ngoài, mắt thấy Đường Tam đi ra, nhóm người Tiểu Vũ trong mắt đều lộ ra mục quang hỏi thăm.

Đường Tam hơi gật đầu về hướng bọn nọ nói:

- Mọi người cùng ta vào thôi, phải bắt đầu truyền thừa rồi!

Các vị đấu la thủ hộ Hải Thần thất thánh trụ cơ hồ đồng thời sắc mặt đột biến, trong đó Hải Ma Nữ muốn nói chút gì đó, nhưng lại bị Hải Long đấu la ngăn cản lại.

Lúc này cả người Đường Tam đều chìm ngập vào trong việc truyền thừa sắp phải tiến hành, nên không có chú ý đến mấy tiểu tiết này, vẫy gọi các bạn bè, rồi chuyển thân trở về Hải Thần điện.

Hải Long đấu la dùng mục quang sắc bén nhìn về những đấu la thủ hộ thất thánh trụ còn lại, sáu người còn lại lúc này mới chầm chậm cúi đầu xuống, dưới sự dẫn dắt của Hải Long đấu la, đồng thời quỳ một gối xuống đất, trầm giọng hét lên:

- Cung tiễn đại nhân!

Cánh cửa lớn dày nặng của Hải Thần điện theo thất quái Sử Lai Khắc tiến vào mà lại khép lại, ngăn cách với mọi thứ bên ngoài, Hải Ma Nữ không thể nhẫn nại được thêm nữa sự kích động trong lòng,

- Vì sao, vì sao nhất định phải truyền thừa thần vị, Ba Đấu Tây đại nhân người đã đủ đáng thương rồi…

Hải Long đấu la than một tiếng, đáp:

- Hải Ma Nữ, không được nói bừa! Ngươi quên mất sứ mệnh của chúng ta rồi sao? Sứ mệnh của chúng ta, chính là phải đợi Hải Thần đời sau giáng lâm. Có thể tận mắt chứng kiến cảnh này, chúng ta đã mạnh hơn nhiều so với đấu la thủ hộ thất thánh trụ các thời kỳ trước rồi.

Hải Ma Nữ nghẹn ngào nói:

- Nhưng mà, Hải Thần truyền thừa phải trả giá, là sinh mạng của Ba Đấu Tây đại nhân mà!

------oOo------

Chương 492: Truyền thừa bắt đầu, Hải Thần Đấu La hiến tế: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: BachDaYen (A Yến)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Hải ma nữ nhìn cánh cửa lớn đã đóng chặt, nghẹn ngào nói:

- Các ngươi lẽ nào quên rồi sao? Chúng ta có thể có ngày hôm này, Ba Đấu Tây đại nhân đã giúp đỡ chúng ta biết bao nhiêu? Không có đại nhân thì không có chúng ta, nhưng bây giờ chúng ta lại phải trơ mắt nhìn ngài chết đi, ta thật chịu không nổi!

Hải Mã đấu la thở dài một tiếng, nói:

- Tình trạng của đại nhân các ngươi cũng trông thấy rồi, cũng có thể điều này đối với ngài mà nói mới là kết quả tốt nhất, từ sau khi người đó lần nữa đến đây thì đại nhân đã thay đổi rồi. Lẽ nào ngươi nhìn không ra, tim của ngài cũng chết đi theo cái chết của người đó rồi, sống đối với ngài mà nói mới là càng thêm thống khổ!

- Được rồi, đều im lặng lại. Để chúng ta đợi Hải Thần đại nhân giáng lâm, cũng để cầu phúc cho Ba Đấu Tây đại nhân!

Hải Long đấu la chậm rãi đi lên phía trước nhất, một gối quỳ xuống đất, hai tay bày ra một tư thế trước ngực, không nói gì tiếp nữa.

Sáu vị đấu la bảo hộ thánh trụ còn lại, bao gồm Hải Ma Nữ trong lòng tràn đầy sự không cam lòng cũng xếp hàng quỳ xuống phía sau lưng Hải Long đấu la, trên mặt bảy người đều lộ ra vẻ bi thương, lặng lẽ cầu nguyện.

Trong Hải Thần điện.

Sau khi cửa chính khép lại, nơi đây nhất thời biến thành một màn đen kịt, mặc dù không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn không giống trước. Mục quang của Tiểu Vũ, Đái Mộc Bạch, Áo Tư tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh đều tập trung trên thân Đường Tam. Hắn sắp tiến hành truyền thừa thần vị à! Một khi hoàn thành thì hắn sẽ trở thành thần chân chính. Đó là thần à! Một vị thần thật sự!

Hô hấp của mỗi người đều bất giác trở nên dồn dập, mục quang nhìn Đường Tam cũng trở nên có chút vi diệu, trong đó, tình cảm nhiều nhất chính là hưng phấn và ngưỡng mộ, đương nhiên cũng có chút lo lắng mơ hồ. Tuy bọn họ không biết sau khi Hải Thần chi tâm vỡ nát sẽ có ảnh hưởng to lớn thế nào đối với sự truyền thừa của Đường Tam, nhưng họ luôn biết rằng việc truyền thừa thần vị là một việc mạo hiểm.

Đái Mộc Bạch đột nhiên giơ tay phải lên nắm lấy vai của Đường tam:

- Tiểu Tam, nhất định phải thành công!

Áo Tư Tạp đem các loại hương tràng cao cấp ép trong đáy hòm của mình lấy hết ra, đưa tới trước mặt Đường Tam, dùng hành động ủng hộ hắn. Đường Tam mỉm cười lắc đầu với hắn, kĩ năng bổ trợ của hồn sư loài người đối với Thần mà nói là không có tác dụng, điểm này từ lúc Đường Tam giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương, sau khi tạm thời điều động lực của Tu La thần không cách nào tiếp nhận được thêm sự tăng phúc từ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh là có thể nhìn ra. Cho nên, trong quá trình hắn truyền thừa mấy loại hương tràng này sẽ không có tác dụng.

Mã Hồng Tuấn trực tiếp tặng Đường Tam một cái ôm thật chặt:

- Tam ca, từ trước đến giờ huynh đều là thần tượng trong lòng ta. Đối với ta, không có việc gì là huynh không làm được cả. Lần này cũng vậy!

Trữ Vinh Vinh thì giống như đã hẹn với Chu Trúc Thanh, hai nữ một tả một hữu đến bên Đường Tam, đồng thời cùng kiễng ngón chân lên hôn một cái lên mặt hắn.

Trữ Vinh Vinh hì hì cười nói:

- Đều nói sự cổ vũ của mỹ nữ có thể sinh ra năng lượng vô cùng, Tam ca, huynh đừng có làm chúng ta thất vọng nha!

Đặc biệt khác thường là, Đái Mộc Bạch cùng Áo Tư Tạp lại không lộ ra nửa phần đố kị nào, trong mắt bọn họ cũng chỉ có cổ vũ.

Tiểu Vũ là người cuối cùng đi đến trước mặt Đường Tam, những người khác đều đứng sang một bên, không nhìn bọn họ, lưu lại thời khắc cuối cùng này cho hai người họ.

Đường Tam kéo hai tay Tiểu Vũ, đưa đến bên miệng mình:

- Tiểu Vũ, ta đã cầu hôn muội, muội cũng đã nhận lời ta! Yên tâm đi, kể cả có khó hơn khổ hơn, vì muốn muội trở thành tân nương của ta, ta cũng nhất định sẽ thành công!

Khóe mắt Tiểu Vũ đỏ lên, nàng đột nhiên nhào vào trong lòng Đường Tam, hai tay vuốt ve gương mặt hắn, ngây dại nhìn hắn:

- Ca ca! Muội yêu huynh. Vì muội, huynh nhất định phải sống! Huynh nhớ kỹ, bất luận huynh là người, là thần, là quỷ, muội đều sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh huynh!

Đường Tam đương nhiên có thể hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Tiểu Vũ. Tim hắn bỗng thắt chặt lại một chút, dùng lực ôm lấy Tiểu Vũ, tại chỗ dấu ấn màu huyết hồng trên trán nàng lưu lại một dấu hôn, lúc này mơi buông lỏng tay ra. Trong nháy mắt phóng người lên, thân ảnh vừa chớp thì đã giẫm lên tòa bình đài mà hắn đã từng rút ra Hải Thần Tam Xoa Kích đó.

Đột nhiện, Sử Lai Khắc lục quái đều cảm thấy rất rõ ràng một dòng năng lượng đặc thù dao động lan tràn ra xung quanh thân thể mình, trên trán bọn họ, hoa văn thần bí ban đầu từng xuất hiện qua lại lần nữa hiển hiện. Bất luận là hắc sắc ngũ mang tinh cũng tốt, lục mang tinh cũng được, còn có thất mang tinh hồng sắc của Trữ Vinh Vinh, quang mang trên trán sáu người gần như đồng thời sáng lên, tăng thêm vài phần quang sắc cho thế giới hắc ám này.

Phảng phất có một dòng năng lượng đặc thù dẫn dắt bọn họ, sáu người đồng thời phóng người lên không, mỗi người bay vọt lên trên một tòa bình đài.

Thanh âm thấp trầm của Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây vang dội trong Hải Thần điện:

- Các ngươi đều đã chuẩn bị xong rồi chứ?

- Vâng, chúng ta chuẩn bị xong rồi!

Bao gồm cả Đường Tam vào trong, thất quái Sử Lai Khắc đồng thời hét lên. Thời khắc quyết định vận mệnh tương lai cuối cùng đến gần rồi. Nếu nói lúc này bọn họ không căng thẳng, đó là không thể, nhưng vào thời điểm này, bọn họ đã không còn bất cứ đường lui nào nữa. Lòng tin kiên định nhất định sẽ thành công tràn ngập trong đầu, mỗi người đều xuất ra trạng thái tốt nhất của

mình.

Ba Đấu Tây chầm chậm giơ hoàng kim quyền trượng trong tay lên, quyền trượng dài đến ba mét, trên thân điêu khắc những hoa văn thần bí, trượng có hình thoi giống như trường mâu lồi lên, chỗ đỉnh nhọn của trường mâu đó dưới năm tấc khảm nạm một viên bảo thạch kim sắc hình thoi. Khi Ba Đấu Tây giơ cao nó lên, kim quang sáng ngời đã từ chỗ viên bảo thạch hình thoi đó phút chốc rực lên, rọi sáng cả tòa Hải Thần điện.

- Đứng vào trung ương của bình đài!

Ba Tái Tư nhàn nhạt nói. Thời khắc này, trên mắt nàng đã có thêm sắc ửng hồng, chính công phu trong nháy mắt này, nàng dường như lại trở nên trẻ trung tràn đầy sức sống, bi thương trong mắt đã tiêu tan đi, thay thế vào đó là sự hưng phấn mãnh liệt.

Ba Đấu Tây ngửa mặt lên trời cuồng hô:

- Đã đợi một trăm năm rồi, giờ khắc này cuối cũng cũng đã đến rồi. Hải Thần đại nhân vĩ đại a! Kẻ hầu của người cuối cùng đã có thể hoàn thành nhiệm vụ mà người giao phó rồi!

Kim sắc nhàn nhạt từ dưới chân Ba Đấu Tây bắt đầu dâng lên, tại thời khắc này, cả người nàng tựa như đều tiến nhập vào một loại trạng thái đặc thù. Quang mang kim sắc nhàn nhạt đó chính là hồn lực của Ba Đấu Tây, đây cũng là lần đầu tiên thất quái Sử Lai Khắc nhìn thấy vị Hải Thần đấu la này thật sự thể hiện ra lực lượng của mình.

Dưới quang mang kim sắc nhàn nhạt nhuộm lên, đầu của Ba Đấu Tây không gió mà lay động. Dưới quang mang kim sắc thấp thoáng dâng trào, liên tiếp từng chiếc hồn hoàn từ nội thể của nàng giải phóng ra. Trên mỗi hồn hoàn đều phủ lên một tầng ánh sáng kim sắc nhàn nhạt, phàng phất có thể nhìn thấy, trong toàn bộ chín hồn hoàn, cấp thấp nhất cũng đã là cấp bậc vạn năm rồi.

Đây chính là đại tế ti bảo hộ Hải Thần đảo, thực lực của Hải Thần đấu la, bát khảo đỉnh cấp mà nàng vượt qua năm đó không nghi ngờ gì đã từng đem cho

nàng lợi ích vô cùng lớn. Vị cường giả chỉ cần ở trong phạm vi của biển thì vô địch toàn đại lục này, lúc này đang dùng năng lượng của nàng điểm lên nghi thức thần thánh.

Kim quang xán lạn. Kim quang càng lúc càng mạnh đem mỗi ngõ ngách trong Hải Thần điện hoàn toàn đều rọi sáng, hoa văn thần bí từng sáng lên khi Đường Tam rút ra được Hải Thần Tam Xoa Kích lúc này dưới tác dụng của hào quang mà Ba Đấu Tây giải phóng ra lại lần nữa sáng lấp lánh, hơi thở của thần thánh khiến tạp niệm trong lòng mỗi người đều lắng xuống.

Cho dù đây là thần vị truyền thừa của Đường Tam, nhưng có thể chứng kiến một màn như vậy, đối với sáu người còn lại trong thất quái Sử Lai Khắc là cực kỳ quan trọng. Chỉ có thật sự trải nghiệm qua lễ rửa tội của thần lực này, thì bọn họ mới có khả năng trong tương lai cũng đạt đến tầng lớp như vậy.

Đường Tam đứng bên cạnh Ba Đấu Tây, lẳng lặng cảm thụ năng lượng mà Ba Đấu Tây phóng ra, trong lòng hết sức chấn động. Hắn vốn cho rằng, sau khi hồn lực của bản thân đạt đến cấp chín mươi chín thì hắn là đã đủ để so sánh với sự cường đại của đẳng cấp như Ba Đấu Tây rồi, nhưng trên thực tế, sau khi Ba Đấu Tây phóng xuất ra uy năng của mình thì Đường Tam mới hiểu được rằng, cho dù mọi người đều là cường giả chín mươi chín cấp, nhưng thực lực lại vẫn như cũ có sự chênh lệch.

Nếu Bỉ Bỉ Đông so sánh với Ba Đấu Tây thì đó căn bản đã không thuộc cùng một cấp bậc. Khí tức thần thánh trên thân Ba Đấu Tây không nghi ngờ gì là đến từ lực lượng của Hải Thần, hơn nữa, trên thân nàng, năng lượng của nàng trong vô thức đã hóa vào trong mỗi một phần năng lượng, bao gồm trong cả chín hồn hoàn của nàng, đều tràn đầy khí tức của Hải Thần.

Nếu như bắt Đường Tam phải tìm ra một tham khảo để so sánh, thì người mà Đường Tam có thể nghĩ đến cũng chỉ có Thiên Nhận Tuyết. Ba Đấu Tây trước mắt giống như Thiên Nhận Tuyết không có đệ thập hồn hoàn, nàng tuy vẫn là chín mươi chín cấp, nhưng không nghi ngờ gì nàng đã bước một chân vào cấp bậc của Hải Thần, chỉ là bởi vì sứ mệnh của nàng mới khiến nàng vĩnh viễn cũng không cách nào thật sự bước vào được thế giới đó.

Thảo nào mà dựa vào thực lực cường đại như vậy của Thâm Hải Ma Kình

Vương cũng không dám đến gần quá Hải Thần đảo, càng không dám đối kháng. Có mặt Ba Đấu Tây, cộng thêm Hải Thần thần lực ngưng tụ trên Hải Thần đảo, cho dù là Thiên Nhận Tuyết hiện tại muốn hủy diệt Hải Thần đảo, cũng cơ hồ là không có khả năng. Đây chính là lực lượng mà Hải Thần lưu lại, cũng là lực lượng mà Ba Đấu Tây trung thành với Hải Thần đã đạt được.

Hào quang nhàn nhạt sáng lấp lánh, thần sắc trên mặt Đường Tam trở nên thập phần bình lặng, hắn đang yên lặng chờ đợi thời khắc cuối cùng tới.

Thân ảnh chợt chớp lên, cơ thể của Ba Đấu Tây đã biến đổi một vị trí khác, từ vị trí sánh vai với Đường Tam trước đó mà di động đến trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn. Ba Đấu Tây lúc này, ngay đến cả đôi mắt cũng đã biến thành màu hoàng kim, chín hồn hoàn trên người nàng đồng thời bành trướng ra, tăng lên lớn đến đường kính ngoài ba mét. Đường Tam chỉ cảm thấy một trận năng lượng ấm nóng vừa xẹt qua thân mình, thì thân thể của hắn đã bị chín hồn hoàn của Ba Đấu Tây bao phủ ở bên trong rồi.

Chín cái hồn hoàn đem theo màu hoàng kim nhàn nhạt đồng thời bao phủ hai người, loại cảnh tượng kỳ lạ này đối với thất quái Sử Lai Khắc mà nói vẫn là lần đầu nhìn thấy. Năng lượng khổng lồ vẫn dao động hết sức nhu hòa như cũ, chỉ là Hải Thần điện được điểm sáng lên này lại đã trở nên diễm lệ vô bì.

Hoa văn thần bí rực rỡ đại thể đều xuất hiện trọng Hải Thần điện dưới hình thức cuộn sóng, tập trung dày đặc trên đỉnh điện. Trên vách tường điện và trên bảy tòa bình đài dưới chân chúng, kim quang đó giống như thủy ngân đang từ từ chảy xuống. Năng lượng thần thánh dao động làm cho không khí trong này dường như mang theo hơi thở của Hải Thần.

Quyền trượng trong tay Ba Đấu Tây lúc này đang ở chính giữa nàng và Đường Tam, bảo thạch hình thoi màu hoàng kim đó trên tay trở nên càng lúc càng sáng, nhưng hào quang đó lại không hề có chút nào chói mắt. Dưới kim quang đó chiếu rọi, dấu ấn Hải Thấn Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam cũng dần dần lóe sáng lên, cảm giác ấm áp trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân. Trong thời khắc này, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân mình ở mỗi một tế bào dường như đều linh hoạt lên, đang thỏa thích khiêu vũ.

Cũng tại chính thời khắc này, năng lượng Tu La thần vẫn luôn bị năng lượng

Hải Thần áp chế cũng bị năng lượng ấm áp nhu hòa đó dần dần bức chế, từng giọt từng giọt từ chỗ cánh tay trái Đường Tam rút đi, cuối cùng không thể trở thành năng lượng gây trở ngại cho năng lượng Hải Thần truyền đi khắp cơ thể Đường Tam nữa. Trong mơ hồ, Đường Tam cảm giác được rằng, lực của Tu La thần đã bị lực của Hải Thần mà Ba Đấu Tây dẫn động trong Hải Thần điện ép trở về lại trong Hạo Thiên chùy của mình.

Tòa Hải Thần điện này, trên cảm giác thì giống như là một pháp trận to lớn cực đại, còn chỗ bình đài trung tâm nơi Đường Tam đứng chính là mắt của pháp trận này.

Lục mang tinh (ngôi sao sáu cánh) màu hoàng kim bắt đầu sáng lên ở dưới chân Đường Tam và Ba Đấu Tây, lục mang tinh màu hoàng kim to lớn này đường kính có đến năm mét, sáu góc của lục mang tinh phân biệt chỉ hướng của sáu tòa bình đài khác, sáu đạo kim quang phân biệt từ sáu góc phóng ra, bắn lên trên sáu tòa bình đài. Nhất thời, sáu đạo quang trụ kim sắc to lớn từ chỗ sáu tòa bình đài đó đột nhiên dâng lên, mỗi một quang trụ đều tràn đầy bình đài, cũng đồng thời nuốt chửng thân thể sáu người bạn của Đường Tam ở bên trong nó.

Lục quái cảm giác rõ ràng thân thể bản thân đang bị một dòng năng lượng kì quái hút dẫn, tinh thần lực của bọn họ đều tiến vào một thế giới kì diệu, trong thế giới này, một loại tinh thần đặc thù dao động tiếp nối cùng với linh hồn của bọn họ. Trong ý niệm, bọn họ cảm giác được bản thân giống như là đang chống đỡ một cây cột trụ của căn phòng, thân thể không cách nào di động được nữa, ngay đến cả nhịp hô hấp cũng đã bị quang mang kim sắc này khống chế.

Ba Đấu Tây chăm chú nhìn Đường Tam, chỗ khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt:

- Đường Tam, ngươi thật đã chuẩn bị tốt rồi chứ?

Đường Tam không chút lẩn tránh, mục quang trong suốt chăm chú nhìn vào đôi mắt của Ba Đấu Tây:

- Phải, ta đã chuẩn bị xong rồi!

Thanh âm của Ba Đấu Tây đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Hải Thần, là vị thần nắm trong tay mọi sinh linh của biển, là người kế thừa của Hải Thần, ngươi sẽ phải vì bảo hộ con dân của ngươi mà tận hết sức lực! Đường Tam, ngươi có thể làm được không?

Đường Tam không chút do dự đáp:

- Ta có thể!

Ba Đấu Tây hỏi tiếp:

- Hải Thần là người đại diện cho ánh sáng, là người nắm trong tay biển lớn, ngươi có thể giữ cho sự thiện lương trong lòng ngươi tồn tại mãi mãi, đem lực lượng của Hải Thần vĩnh viễn dùng vào chính nghĩa không?

Đường Tam lần nữa khẳng định đáp:

- Ta nhất định sẽ đem chính nghĩa của Hải Thần đến cho nhân gian!

Ba Đấu Tây nói:

- Hải Thần có lực lượng thống ngự biển cả, là người kế thừa Hải Thần, tân nhiệm Hải Thần, ngươi thời thời khắc khắc phải ghi nhớ, không được bôi nhọ tôn nghiêm của Hải Thần, phải đem thần quang của Hải Thần phân phát đi mọi ngõ ngách trong biển lớn, dùng thần lực của ngươi phụ trợ cho con dân của ngươi, không để bất cứ địch nhân bên ngoài nào đến xâm lấn!

- Được, ta nhất định sẽ làm được!

Mục quang của Ba Đấu Tây phảng phất như muốn xuyên suốt thân thể của Đường Tam, ánh mắt hai người tiếp xúc, Đường Tam cũng không có ý muốn lẩn tránh hay ngăn cản, để tùy ý mục quang sắc bén đó của Ba Đấu Tây nhìn vào chỗ sâu thẳm nhất trong mắt mình, giống như đang nhìn thấu linh hồn mình vậy. Hắn biết, vấn đề của Ba Đấu Tây không phải hỏi việc công theo lệ cũ, mà là đại diện cho Hải Thần đưa ra câu hỏi, cũng là đến từ khảo nghiệm

của Hải Thần, nếu tại lúc này, trong nội tâm Đường Tam xuất hiện ra chút do dự nào thì hắn cũng sẽ không thể nào kế thừa được thần lực của Hải Thần.

Cái mà Ba Đấu Tây nhìn thấy là thế giới nội tâm của Đường Tam, cái mà mục quang của nàng nắm được cũng là một thế giới nội tâm hoàn mỹ không chút sứt mẻ.

Gật đầu thỏa mãn, quyền trượng trong tay Ba Đấu Tây điểm về trước, làm bảo thạch màu hoàng kim hình thoi trên quyền trượng gắn lên trên dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích ở trán Đường Tam:

- Vinh quang của Hải Thần sẽ vì ngươi mà kéo dài!

Một dòng năng lượng nóng rực đột nhiên từ trong bảo thạch hình thoi truyền vào trong đầu Đường Tam. Đường Tam chỉ cảm thấy linh hồn của mình dường như trong nháy mắt đã nổ tung vậy. Thanh âm già nua mà hồn hậu đã từng nhiều lần xuất hiện trong thời khắc này lại lần nữa vang lên, hơn nữa còn tràn đầy tình cảm mãnh liệt:

- Hải Thần cửu khảo đệ cửu khảo, Hải Thần truyền thừa, bắt đầu!

Không có bất cứ sự giải thích nào đối với khảo hạch, chỉ vẻn vẹn mười mấy chữ, lập tức đã làm cho tinh khí thần của Đường Tam đề tăng đến đỉnh cao chưa từng có.

Sáu năm nỗ lực thông qua được Hải Thần bát khảo, thời khắc cuối cùng này rốt cuộc cũng đến rồi, Đường Tam sao có thể không hưng phấn đây?

Hào quang lấp lánh, Ba Đấu Tây giơ cao quyền trượng, một đạo kim quang bắn ra, trực tiếp bắn vào vị trí chính giữa đỉnh của đại điện. Lập tức, kim quang mãnh liệt từ trong không trung dao động, lục mang tinh kim sắc dưới chân Đường Tam phút chốc sáng lên.

Kim quang lấp lánh, quang mang dày đặc đem cơ thể Đường Tam và Ba Đấu Tây bao phủ hoàn toàn bên trong, còn kim quang từ trong quyền trượng bắn ra vào thời khắc này lại tản ra, hóa thành tổng cộng mười ba đạo kim quang từ trời giáng xuống, tại ngoại vi lục mang tinh hình thành mười ba đoàn hỏa

diễm kim sắc.

Một hư ảnh kim sắc to lớn cực đại từ sau lưng Ba Đấu Tây dần dần hiện ra. Thân ảnh này Đường Tam vô cùng quen thuôc, chính là Hải Thần đã từng cứu tính mạng hắn, truyền thụ cho hắn thần kĩ! Chỉ là, hư ảnh Hải Thần xuất hiện sau lưng Ba Đấu Tây này rõ ràng hơn nhiều so với cái Đường Tam đã từng nhìn thấy qua. Tuy vẫn nhìn không rõ tướng mạo như cũ, nhưng lại có thể nhìn thấy trên thân ngài mặc một bộ giáp màu hoàng kim hoa lệ.

- Cánh cửa thần thánh sắp mở ra, thần vị Hải Thần sắp truyền thừa, hậu tuyển của Hải Thần à! Mời nhập vào đại môn mà Hải Thần vì ngươi mà mở ra, hãy dùng lực lượng của ngươi, tâm của ngươi, linh hồn của ngươi cùng với mọi thứ mà ngươi có đi tiếp nhận khảo nghiệm cuối cùng của Hải Thần!

Thanh âm của Ba Đấu Tây đột nhiên trở nên vang cao vô kể, cả người tinh thần tựa hồ đã đạt đến đỉnh cao trước đây chưa từng có, quyền trượng trong tay nàng vỡ vụn ầm ầm, còn có chín cái hồn hoàn phân bố xung quanh thân thể của Ba Đấu Tây, đem nàng cùng Đường Tam bao phủ vào bên trong,cũng đồng thời vỡ vụn.

Trong nháy mắt mà chín cái hồn hoàn đó vỡ vụn, Đường Tam chỉ cảm thấy không gian xung quanh xuât hiện biến hóa cực lớn, tất cả mọi thứ đều trở nên không chân thực, thân thể của hắn đã không thể di động được nữa, toàn thân đều bị một dòng năng lượng cuồn cuộn khổng lồ đến mức hắn không tưởng tượng được khóa chặt.

Hỏa diễm kim sắc mãnh liệt ở xung quanh hắn vụt bay lên, đó dường như chính là năng lượng xuất hiện sau khi hồn hoàn của Ba Đấu Tây vỡ vụn, hỏa diễm đồng dạng, cũng thiêu đốt trên thân Ba Đấu Tây, vẻ uy nghiêm và thần thánh trên mặt nàng dần dần mất đi, nhìn Đường Tam, chỉ còn sót lại mục quang hiền hậu.

- Không…..

Đường Tam liều mạng muốn thét lên, nhưng tiếng của hắn lại một chút cũng không cách nào phát ra được, mắt nhìn hỏa diễm kim sắc trên thân Ba Đấu Tây dần dần từ màu vàng nhạt biến thành màu vàng sáng, rồi từ màu vàng

sáng biến thành màu vàng ròng, còn thân thể của Ba Đấu Tây, cũng chính trong biến hóa màu sắc hỏa diễm này mà dần dần tiêu biến.

- Hài tử, đừng đau lòng, đây là sứ mệnh của ta. Bắt đầu từ ngày ta trở thành đại tế ti của Hải Thần đảo, quản lí của Hải Thần điện, thì ngày này đã định sẵn rồi. Là đại tế ti của Hải Thần đảo, ta không những phải bảo hộ mọi thứ của Hải Thần đảo, truyền bá ân nghĩa của Hải Thần, mà đồng thời cũng phải trở thành người dẫn đường cho Hải Thần đời sau. Bây giờ, tất cả mọi thứ này ta đều đã hoàn thành rồi, kế tiếp thì con chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân thôi. Hài tử, ta đã sống hơn một trăm năm rồi, giống như cụ cố của con, chúng ta với niên kỷ như vậy, cũng không phải là chết yểu nữa. Đừng bi thương, sứ mệnh mà Hải Thần đại nhân giao phó cho ta ta nhất định phải hoàn thành. Về một điểm này, thân phận của ta và Thiên Đạo Lưu là giống nhau. Bây giờ ta có thể nói cho con, Thiên Tuyết tuy đã thành Thần, nhưng Thiên Đạo Lưu là người dẫn đường của nàng, cũng chắc chắn sẽ giống ta, vì truyền thừa thần vị mà hiến tế, đây là điều mà chúng ta nhất thiết phải làm. Chỉ có dùng thân thể của chúng ta làm vật dẫn, lấy năng lượng của chúng ta làm cầu nối, thì mới có thể dẫn được thần lực chân chính, giúp đỡ con hoàn thành truyền thừa thần vị. Nếu như Đường Thần còn sống thì có lẽ ta còn có chút nuối tiếc, nhưng chàng hiện đã đi trước ta một bước rồi, ta còn có gì để mà lưu luyến nữa đây?

Trước mắt Đường Tam đã là một vùng mông lung, trong thời khắc này, trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều đoạn kí ức. Hắn còn nhớ rất rõ, Ba Đấu Tây sau khi biết hắn phải tiến hành Hải Thần cửu khảo, đã từng trong khảo hạch lộ ra sát khí. Lúc này hắn mới hiểu rõ vì sao Ba Đấu Tây lại có phản ứng như vậy, Hải Thần truyền thừa của bản thân là cần phải lấy sinh mệnh của vị Hải Thần đấu la này làm vật dẫn!

Đường Tam cũng nhớ lại thần tình của các vị đấu la bảo hộ Hải Thần thất thánh trụ khi hắn cùng bạn bè lần nữa lên đến Hải Thần đảo. Hóa ra, bọn họ không phải vì sắp hoàn thành sứ mệnh nên thấy mất mát, mà là bi thương bởi Hải Thần đấu la Ba Đấu Tây sắp phải hiến tế vì Hải Thần truyền thừa.

Nếu sớm biết như vậy, bản thân còn có thể lựa chọn tiến hành Hải Thần truyền thừa sao? Vì sự duy trì của Hải Thần, Ba Đấu Tây không chỉ bỏ đi tuổi thanh xuân của nàng, cả đời của nàng, đến cuối cùng, lại còn phải bỏ ra cả

sinh mệnh của nàng nữa.

- Hài tử, đừng khóc! Chết không đáng sợ, đối với ta mà nói, đây ngược lại là một sự giải thoát rất tốt. Vốn là vào lúc con bắt đầu Hải Thần cửu khảo, trong lòng ta vẫn còn có chút không cam lòng, thậm chí có chút mất cân bằng và bài xích, cũng đã từng thử lấy lực lượng của mình gây ảnh hưởng cho khảo hạch của con. Đó cũng không phải vì ta sợ chết, càng không phải ta muốn phản bội lại mệnh lệnh của Hải Thần đại nhân, mà là bởi vì trong lòng ta còn có một việc chưa xong, ta còn muốn gặp lại Đường Thần một lần nữa. Mà nguyện vọng của ta con đã thay ta hoàn thành rồi, kiếp này ta với chàng chưa thể bầu bạn cùng nhau, bây giờ ta sẽ đi theo chàng, ta tin rằng, ở một thế giới khác, ta và chàng nhất định có thể ở cùng nhau. Kế tiếp thì mọi chuyện chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân con rồi, tuy con đã không được Hải Thần Tam Xoa Kích trợ giúp nữa, nhưng ta đã chứng kiến con sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích rồi, tin rằng lần này cũng sẽ không ngoại lệ. Con nhất định sẽ thành công, nhất định sẽ trở thành Hải Thần chân chính. Có thể đưa con đến con đường Hải Thần truyền thừa, nhìn con đi đến bước cuối cùng, kì thực, ta vẫn còn may mắn hơn Đường Thần! Đi đi, hài tử, dùng sự kiên cường của con, sự dũng cảm và lực ý trí vô tận của con tiếp nhận khảo nghiệm cuối cùng của Hải Thần đại nhân! Chúc con thành công…

Thanh âm của Ba Đấu Tây dần dần trở nên xa vời mà rất nhỏ, thân thể của nàng cũng ở trong hỏa diễm màu vàng ròng đó dần dần tiêu biến, lực lượng xung quanh cũng trong thời khắc này mà trở nên thô bạo, quang mang màu vàng ròng hóa thành một đạo quang trụ cực lớn, nuốt hoàn toàn thân thể Đường Tam vào trong.

Lòng Đường Tam rất đau, rất đau. Cái chết của Đường Thần đối với hắn mà nói vốn đã là đả kích không nhỏ, Ba Đấu Tây lúc này vì sự truyền thừa của hắn mà hiến tế lại càng làm lòng hắn đau như dao cắt. Đôi lão tình nhân này lúc tuổi già còn phải trải qua đau khổ giày vò như vậy, ông trời cũng thật quá không công bằng đối với họ rồi.

Nỗi thống khổ kịch liệt đang gặm nhấm tâm hồn hắn, xung quanh thân thể tuy trở nên càng lúc càng nóng bỏng, nhưng so sánh với nỗi đau khổ trong nỗi tâm hắn, thì căn bản lại chẳng đáng gì.

Ba Đấu Tây tiền bối, những gì người đã bỏ ra nhất định sẽ không uổng phí, ta nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của cụ cố và người, đạt được truyền thừa Hải Thần thần vị. Đường Tam vốn đã là một người cứng rắn, hắn tuyệt sẽ không bị ngấm chìm trong bi thương, mà sẽ chỉ hóa đau thương thành lực lượng. Trong giây phút này, ý trí của hắn trở nên đông cứng vô kể, mắt nhìn hỏa diễm màu vàng ròng trước mắt lại không hề có nửa phần sợ hãi, ưỡn thẳng ngực lên.

Cũng vì động tác này, Đường Tam phát hiện, thân thể lại có thể hoạt động rồi. Tất cả hỏa diễm màu vàng ròng đột nhiên thu lại trước mặt hắn, một cánh cửa lớn từ trong hỏa diễm màu vàng ròng đó thiêu đốt xuất hiện trước mặt Đường Tam.

Nói là cửa, nhưng căn bản lại không có cửa thật sự tồn tại. Cánh cửa nhìn giống như hỏa diễm hình thành đó, hỏa diễm màu vàng ròng đó, như đang vẫy tay với Đường Tam.

Đường Tam biết, đây là cái giá đổi từ sinh mệnh của Ba Đấu Tây, Hải Thần truyền thừa chi môn, là cánh cửa nàng đã mở ra vì hắn.

Dùng lực hít thở sâu một hơi, đem phổi mình lấp đầy, hữu thủ Đường Tam nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích, làm việc nghĩa không lùi bước đi đến cánh cửa lớn màu vàng ròng đó.

Bên bờ biển, Thiên Tuyết một thân cung trang hoa lệ đột nhiên mở hai mắt, nhìn về biển cả vô bờ vô bến, hai đạo hỏa diễm màu vàng thực chất bỗng từ trong mắt nàng bắn ra, sau lưng nàng, Thiên Sứ Thánh Kiếm nháy mắt hiện ra, chầm chậm từ phía sau bay tới trước người nàng.

Một tia thần sắc quái dị xuất hiện trên mặt Thiên Nhận Tuyết:

- Bắt đầu rồi sao? Đường Tam, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng! Không hổ là nam nhân duy nhất trong cuộc đời này hợp ý ta. Ta sẽ ở đây đợi ngươi, đợi sau khi ngươi kế thừa Hải Thần, xem ngươi có thể đánh thắng ta, hay ta có thể chinh phục ngươi!

Không nỗ lực cản trở Đường Tam kế thừa thần vị nữa, thần niệm của Thiên

Nhận Tuyết đã trở nên thông đạt vô kể, không có nửa phần tạp niệm nào nữa, tâm của nàng cũng trong khoảng thời gian tu luyện này mà tiến vào cảnh giới của Thần. Tất cả năng lực của Thiên Sứ Chi Thần đang bị nàng từng chút tiêu hóa hấp thu. Nàng hiện tại, mới thật sự đã trở thành thần của Thiên Sứ, thật sự có được lực lượng của Thần.

…

Lúc thân thể xuyên qua cánh cửa hỏa diễm màu vàng ròng đó, Đường Tam chỉ cảm thấy toàn thân mình đều bị ràng buộc lại, lực ép cực lớn dường như muốn bóp vỡ thân thể hắn vậy. Nhưng, sau khi hắn một bước vượt qua cánh cửa lớn này, thì tất cả lực ép lại tiêu biến trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh phút chốc biến đổi, đã đi đến một thế giới khác.

Đây là một thế giới lam sắc, vừa đến nơi này Đường Tam đã phát hiện, áp lực của thân thể tuy không còn nữa, nhưng bản thân lại không cách nào hô hấp được. Xung quanh là màu lam đậm thông suốt, thân thể hắn đang rơi xuống.

Đây là…, Đường Tam bình tĩnh đánh giá bốn phía, trong quá trình cơ thể rơi xuống, hắn đã cảm giác ra mình đang ở nơi nào rồi.

Không giống với Thiên Sứ Thần điện nơi Thiên Nhận Tuyết đã tiến hành Thiên Sứ Chi Thần truyền thừa, chỗ mà Đường Tam đến lại là thế giới dưới đáy nước.

Thiên Sứ chi thần là thuộc về bầu trời, còn Hải Thần là thuộc về đại dương, cho nên lúc truyền thừa Thiên Sứ chi thần, nơi mà Thiên Nhận Tuyết đã ở, là tại Thiên Sứ thần điện trong không trung vô tận, còn Đường Tam kế thừa Hải Thần thần vị, nơi xuất hiện lại là thế giới dưới đáy biển. Đương nhiên, thế giới đáy biển này không tồn tại trong thế giới hiện thực, chỉ có xuyên qua cánh cửa của Hải Thần truyền thừa, mới có thể đến được thế giới này.

Cơ thể trầm xuống, hiển nhiên là vì trọng lượng của Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, tốc độ Đường Tam trầm xuống rất nhanh, mà áp lực xung quanh cơ thể cũng bắt đầu tăng lên, chỉ là tia sáng xung quanh lại không có vì thân thể hắn trầm xuống mà sinh ra biến đổi.

Đây chính là chỗ của Hải Thần truyền thừa sao? Đường Tam dùng một đạo thần quang khống chế Hải Thần Tam Xoa Kích của mình, đem trọng lượng duy trì dưới trạng thái bằng với lực nổi của nước biển. Đồng thời, thân thể hắn cũng vì thế mà trôi nổi trong làn nước biển cùng ánh sáng bất biến này. Hắn phải xem rõ ràng tình hình nơi này trước mới được.

Ổn định lại thân thể, trấn định lại tinh thần, đem bi thương vì Ba Đấu Tây hiến tế chôn vào sâu đáy lòng, Đường Tam mới bắt đầu quan sát đánh giá mọi thứ trước mắt.

Khi mục quang hắn từ phía trước song song chuyển xuống phía dưới, trong nội tâm hắn tức thời xuất hiện sự chấn động không gì so sánh được, biểu cảm của cả người trong thời khắc này đều đã cứng lại.

Đó là cái gì? Cái mà Đường Tam nhìn thấy là cung điện. Đúng vậy, chính ở ngoài nghìn mét phía dưới hắn, chính ở trong biển cả ánh sáng bất biến này, một tòa cung điện to lớn đang lặng lẽ nằm đó.

Đạt đến chín mươi chín cấp hồn lực, Huyền Thiên Công lên tới đỉnh cao, Đường Tam hoàn toàn có thể dựa vào nội hô hấp để chống đỡ thân thể của mình, ít nhất trong thời gian ngắn tuyệt sẽ không thành vấn đề. Nhưng sự xuất hiện của kì cảnh trước mắt này, lại làm hắn suýt nữa vì hô lên kinh ngạc mà uống phải nước biển.

Sự to lớn của tòa cung điện đó, so với cung điện lớn nhất trong hoàng cung Thiên Đấu đế quốc mà Đường Tam thấy qua còn lớn hơn mười lần. Cho dù là nhìn từ ngoài nghìn mét, thì nó vẫn hùng vĩ như vậy.

Cung điện đơn độc tọa lạc dưới đáy biển, theo tầm nhìn có thể, độ cao của tòa cung điện đó ít nhất đã vượt qua nghìn mét, đây là loại cung điện hùng vĩ đến mức nào! Hơn nữa, ngoại vi tòa cung điện đó dường như có một vòng hào quang kim sắc nhàn nhạt, tựa hồ chính là nhờ sự tồn tại của hào quang này mới chiều sáng thế giới dưới đáy biển.

Thật quá đẹp, trong lòng Đường Tam không nhịn được cảm thán một tiếng, đây có lẽ mới là Hải Thần thần điện chân chính. Dùng trọng lượng của Hải Thần Tam Xoa Kích khống chế cơ thể mình, Đường Tam chầm chậm rơi

xuống Hải Thần thần điện phía dưới. Truyền thừa vị trí của Hải Thần, không nghi ngờ gì là sẽ tiến hành trong tòa Hải Thần thần điện hùng vĩ này.

Rất nhanh, Đường Tam đã đến giáp với tầng hào quang kim sắc đó, chính vào lúc hắn muốn trực tiếp xuyên qua hào quang tiến vào bên trong, thì vấn đề xuất hiện.

Một âm thanh băng lạnh không chút hơi thở của sự sống trong nước biển xung quanh hắn vang lên, bởi vì sự xuất hiện của âm thanh, nước biển còn xuất hiện sự rung động nhẹ:

- Chỉ kẻ có Hải Thần chi tâm mới có thể tiến nhập vào Hải Thần thần điện, không có Hải Thần chi tâm, không thể tiến nhập!

Thanh âm này là làm cách nào truyền đến, là từ ai phát ra, đối với Đường Tam mà nói lại không quang trọng, quan trọng là, hắn phát hiện, bản thân lại thật sự không cách nào tiến vào trong hào quang kim sắc nhìn có vẻ rất mỏng này được.

Đó không biết là năng lượng gì hình thành, nhưng lại cực kì kiên cứng, hào quang kiên cứng cách trở Đường Tam bên ngoài.

Làm sao bây giờ? Không thể tiến nhập vào trong màn hào quang này được thì không nghi ngờ gì sẽ không cách nào tiến hành truyền thừa của Hải Thần được. Nhưng, Đường Tam sao có thể lấy ra Hải Thần chi tâm đây? Vì cứu hắn, Hải Thần chi tâm đã vỡ nát rồi. Mắt nhìn truyền thừa ở chính trước mắt, vì mất Hải Thần chi tâm, phiền phức của Đường Tam đã đến rồi.

Đường Tam bình tĩnh đứng trên hào quang, cũng không vì đề khó xuất hiện trước mắt mà nản lòng. Hắn rất rõ, ban đầu Hải Thần thần niệm đã chịu cứu mình mà hy sinh Hải Thần chi tâm, vậy thì, truyền thừa trước mắt không phải không có cơ hội. Hơn nữa, vùng hào quang này trên cảm giác tuy kiên cứng, nhưng hắn đơn giản phán đoán một chút, thì hào quang này nhiều nhất cũng chỉ tương đương với phòng ngự cấp thần, mà Đường Tam trên mức độ nhất định, thông qua phương pháp Đại Tu Di chuy cộng thêm lực lượng tự thân hắn, lại đã có lực công kích thần cấp rồi. Có thể là, phá vỡ hào quang này không hắn là không có khả năng.

Vừa nghĩ, Đường Tam vừa điều chuyển Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, khiến lưỡi kích hướng xuống, song thủ nắm trên cán kích của Hải Thần Tam Xoa Kích, kĩ năng khống chế trọng lượng phóng xuất, làm Hải Thần Tam Xoa Kích trong phút chốc đạt đến trọng lượng một trăm linh ba vạn cân, đồng thời, hắn cũng giải phóng ra vũ hồn Lam Ngân Hoàng của mình. Hồn lực toàn thân đột nhiên đề tụ, Hải Thần chi quang cũng từ chỗ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán mà bắn ra, truyền vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích. Hắn đã làm được việc phá vỡ hào quang này, mạnh mẽ định tiến vào Hải Thần thần điện.

------oOo------

Chương 493: Hải Thần và Tu La thần: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam xuyên qua cánh cửa làm bằng ngọn lửa màu xích kim, do Ba Đấu Tây hiến tế tạo thành, đi đến bên ngoài Hải Thần Thần điện, bị màn hào quang bảo vệ bên ngoài Thần điện ngăn cản. Hắn liền nghĩ đến phương pháp trực tiếp nhất, phá vỡ nó mà vào. Đã không có Hải Thần Chi Tâm, đây là phương pháp duy nhất mà hắn nghĩ đến.

Ngay khi Đường Tam đem năng lượng bản thân ngưng tụ, chuẩn bị công kích, âm thanh lạnh như băng lúc trước lại vang lên: *"Phá hư vòng bảo hộ của Hải Thần Thần điện, sẽ làm cho Hải Thần Thần điện bị nước biển ép hư."*

Năng lượng vừa mới ngưng tụ xong, bởi vì câu nói này mà không thể không buông xuống. Đường Tam cũng đã nhíu mày lại. Tại sao lại như vậy? Không thể phá hư màn hào quang này, chính mình lại không có Hải Thần Chi Tâm, làm thế nào mới có thể đi vào Hải Thần Thần điện đây?

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ việc đầu tiên lúc này chính là quay đầu lại nhìn xem cánh cửa bằng ngọn lửa xích kim sắc kia còn tồn tại hay không.

Nếu quả thật nó còn tồn tại, ít nhất cũng sẽ có đường lui lại. Mà Đường Tam cũng không có làm như vậy, ở trong lòng hắn, hắn không bao giờ nghĩ đến chuyện lui lại. Vì quá trình truyền thừa, Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây đã trả giá bằng chính sinh mệnh của mình, hắn quyết không có khả năng lùi bước.

Nhìn màn hào quang trước mặt, Đường Tam cố gắng tận lực làm cho mình tỉnh táo lại, trong nội tâm hắn tuy rằng còn lo lắng, nhưng tại thời khắc này, lo lắng cũng vô dụng.

Hải Thần Chi Tâm vốn là điểm mấu chốt để xuyên qua màn hào quang này. Bất kể là bởi vì Hải Thần Chi Tâm hay là Hải Thần tín vật, chính mình đã phải vất vả thông qua tám khảo hạch của Hải Thần mới có thể đến đây, không thể nào bị ngăn cản lại tại đây. Một khi đã như vậy, vấn đề hết sức rõ ràng, muốn giải quyết được vấn đề này, cách tốt nhất chính là, tìm mọi cách chứng tỏ với màn hào quang trước mắt này mình chính là người truyền thừa của Hải Thần, là người do chính Hải Thần lựa chọn. Chứng minh được điều này, việc có Hải Thần Chi Tâm hay không cũng là như nhau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Đường Tam tập trung tinh thần, đem toàn bộ tinh thần lực của mình cô đọng lại, sau đó chậm rãi rót vào trong dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán.

Quang mang màu vàng kim nồng đậm từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích phóng ra, chiếu rọi lên trên màn hào quang phía trước. Chính như Đường Tam dự đoán, màn hào quang dưới sự chiếu rọi của Hải Thần Chi Quang, hơi hơi run rẩy một chút, mà âm thanh lạnh như băng lúc trước cũng không có cất lên.

Bản thân màn hào quang này vốn là vô cùng cứng rắn, nhưng Đường Tam phát hiện ra, tại vị trí bị Hải Thần Chi Quang chiếu rọi, màn hào quang cũng trở nên mềm hơn một chút. Cũng không ảnh hưởng đến khả năng ngăn cản nước biển của nó, nhưng việc màn hào quang này mềm hơn một chút cũng làm cho trong lòng Đường Tam dấy lên một chút hi vọng.

Hải Thần Chi Quang không ngừng phát ra, đồng thời, Đường Tam bắt đầu khống chế để Hải Thần Chi Quang bao phủ xung quanh thân thể của mình. Sau đó bắt đầu chậm rãi dung nhập vào vị trí của màn hào quang bị Hải Thần

Chi Quang làm cho mềm ra.

Lúc mới bắt đầu thực là vô cùng khó khăn, nhưng dưới sự chiếu rọi của Hải Thần Chi Quang, thân thể Đường Tam bắt đầu gia nhập vào trong phạm vi bao phủ của màn hào quang. Ở trong nước biển vốn là không thể hít thở, nhưng mà, trong khu vực chiếu rọi của màn hào quang, cũng đã có thể hít thở trở lại. Đương nhiên Đường Tam cũng không tính đến việc đập vỡ màn hào quang này. Hắn vẫn nhớ rõ lời nhắc nhở của âm thanh lạnh như băng kia. Khi cả người hắn đều đã dung nhập vào trong màn hào quang. Thông qua Hải Thần Chi Quang làm cho màn hào quang mềm ra, Đường Tam đầu tiên để hai tay để lên phần bị lủng của màn hào quang, sau đó từ từ đem phần lỗ hổng mà mình tạo ra, nhanh chóng sửa cho kín lại. Sau đó đem Hải Thần Chi Quang mãnh liệt rót vào, làm cho lỗ hổng chỗ mình đi vào hoàn toàn bịt lại.

Cứ như vậy, cho dù là hắn tiếp tục xuyên phá vào bên trong, nhưng bên ngoài màn hào quang vẫn như trước là hoàn toàn khép kín, ngăn không cho nước biển xâm nhập vào.

Sau khi cẩn thận xem xét lại, màn hào quang cũng không có vấn đề gì, vẫn kín kẽ như trước, Đường Tam lúc này mới đem Hải Thần Chi Quang rót mạnh vào xung quanh thân thể mình, làm cho màn hào quang kia ngày càng mềm mại hơn, đồng thời, rót hồn lực của hắn vào thanh chủ nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích, dùng nó đâm vào phía trong màn hào quang.

Không thể không nói, màn hào quang này là vô cùng vững chắc, nếu không có Hải Thần Chi Quang tác dụng vào, Đường Tam muốn phá vỡ nó cũng phải tiến hành tạc hoàn, tạm thời nâng cao năng lực bản thân mình lên đến trình độ tối thượng mới có thể phá vỡ nó. Bất quá, có Hải Thần Chi Quang, năng lực phòng ngự của màn hào quang này cũng đã hạ xuống rất nhiều. Rốt cuộc, cùng với việc Đường Tam toàn lực ứng phó, đâm ra Hải Thần Tam Xoa Kích, phốc một tiếng, toàn thân hắn chợt nhẹ hững, đã giãy ra khỏi phạm vi của màn hào quang, hướng về phía dưới rơi xuống. Mà màn hào quang phía trên lại y nguyên như cũ, nhìn không thấy có bất cứ cái gì biến hóa.

Trí tuệ chính là lực lượng vô tận, Đường Tam biết, cửa thứ nhất này chính mình rốt cuộc cũng thông qua.

Phóng thích ra năng lực phi hành của Lam Ngân Hoàng đùi phải hồn cốt, ở không trung khống chế thân thể của mình, Đường Tam hướng về phía trước Hải Thần Thần điện rơi xuống

Từ xa xa nhìn lại, đã cảm nhận được Thần điện này là vô cùng to lớn, nhưng khi hắn chân chính đáp xuống trước tòa đại điện, vẫn không khỏi bị rung động một chút.

Đứng trước Hải Thần Thần điện, Đường Tam cảm giác được mình vô cùng nhỏ bé. Chung quang hết sức yên tĩnh, nhìn lên không trung, ánh sáng chiếu rọi từ trên nước biển xuống vẫn là màu lam trong suốt như trước.

Thở sâu, điều chỉnh một chút lại tinh thần lực của mình bị tiêu hao khi nãy do phá vỡ màn hào quang, Đường Tam tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, xoải bước hướng về phía Hải Thần Thần điện đi lại.

Hai cánh cổng to lớn chắn trước mặt Đường Tam, Hải Thần Thần điện cao tới hơn hai trăm thước, thì cánh cổng đại điện này cũng cao khoảng hơn trăm thước, độ dày lại không biết được. Trên mặt hai cánh cổng có khắc hai bức hình thật lớn. Trên cánh cổng bên trái, chính là chạm khắc một pho tượng Hải Thần, vô cùng cao lớn, cầm trong tay một thanh Tam xoa kích đang chỉ thẳng về phía trước, làm ra bộ dáng đang tấn công. Mà ở trước mặt hắn, trên cánh cửa bên phải, là một con Ma kình đang từ dưới biển vọt lên. Xem lại, đúng là con Thâm Hải Ma Kình Vương mà trước đây Đường Tam đã đánh chết và đoạt lấy hồn hoàn, hồn cốt của nó.

Đứng trước hai cánh cổng lớn này, Đường Tam có thể cảm nhận được bức hình khắc trên đó gây cho mình rất nhiều rung động. Bức hình kia, điêu khắc nhìn qua cũng không tính là tinh tế, nhưng đứng ở chỗ này, hắn lại cảm giác được, chính mình giống như là đang lạc vào một cảnh giới khác, giống như là đang tận mắt chứng kiến được cảnh tượng Hải Thần đang rong ruổi tung hoành trên đại hải vậy.

- Hải Thần đại nhân tôn kính, Đường Tam đến để nhận sự truyền thừa của ngài đây.

Đường Tam cao giọng hô lớn. Đồng thời hai tay cầm Hải Thần Tam Xoa

Kích, hướng về phía đại môn trước mặt hơi khom mình xuống hành lễ.

- Ngươi đã làm mất Hải Thần Chi Tâm, còn vọng tưởng đến chuyện truyền thừa năng lực của ta hay sao?

Âm thanh uy nghiêm chợt vang lên, âm thanh này căn bản làm cho người ta không biết là nó vang từ đâu đến, nhưng có thể làm cho linh hồn phải run sợ. Áp lực vô hình đè xuống làm cho Đường Tam có chút không thở nổi.

Cúi đầu, nhìn chăm chú vào thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, trong mắt Đường Tam toát ra thần sắc hổ thẹn:

- Đúng vậy, ta đã làm mất đi Hải Thần Chi Tâm. Hải Thần Chi Tâm đã lựa chọn ta, nhưng ta lại không bảo vệ tốt nó. Nhưng mà, ta nhất định phải đến truyền thừa năng lực của ngài. Ta cần năng lực của ngài để bảo vệ thân nhân, bằng hữu của ta, muốn dùng lực lượng của ngài để báo thù cho kẻ đã phá hủy Hải Thần Chi Tâm. Thỉnh ngài cho ta thêm một cơ hội nữa, ta nguyện ý chấp nhận trừng phạt vì đã làm hủy Hải Thần Chi Tâm.

- Nếu đã là như vậy, ngươi có thể đi vào!

Cạch, cạch, cạch,… két… Cùng với âm thanh gầm rú liên tiếp, hai cánh cổng cao hơn trăm thước kia từ từ chậm rãi mở ra, hướng vào phía trong của Hải Thần Thần điện. Nhất thời, kim quang mãnh liệt từ trong Hải Thần Thần điện bắn ra, sáng rọi đến mức làm cho Đường Tam có chút không mở được mắt ra. Lực lượng thần thánh khổng lồ bao phủ, nhất thời trong lòng Đường Tam lại xuất hiện cảm giác cực kỳ nhỏ bé. Lúc này hắn cảm giác chính mình giống như một hạt cát trong biển rộng vậy, là hoàn toàn nhỏ bé không đáng kể.

Đây là uy áp của Thần hay sao? Trên mặt Đường Tam đột nhiên toát ra một tia mỉm cười, nụ cười tràn ngập sự tự tin. Hắn từng đối mặt qua với thần, tuy rằng lúc đó Thiên Nhận Tuyết cũng chưa phải là thần hoàn chỉnh, nhưng dù sao nàng cũng là thần. Lúc ấy thực lực của Đường Tam cũng còn xa mới bằng bây giờ, hắn vẫn có gan cùng với Thiên Nhận Tuyết chiến đấu, hơn nữa vẫn còn sống. Sự chênh lệch lúc đó so với bây giờ còn lớn hơn cơ mà. Hắn bây giờ cũng chỉ còn thiếu một bước cuối cùng này thôi. Hơn nữa, cho dù mình thực sự chỉ là một hạt cát trong biển rộng thì có sao, như vậy, hắn quyết

cũng làm một hạt cát quấy động toàn biển rộng.

Chính bởi vì có ý niệm như vậy trong đầu, nụ cười của Đường Tam mới tràn ngập sự tự tin như vậy. Xoãy bước nhanh lên, tại thời khắc này, thân thể hắn đối với Hải Thần Thần điện mà so sánh, tuy rằng vô cùng nhỏ bé, nhưng hắn vẫn muốn biến chính mình thành trung tâm của nơi này.

Bên trong Hải Thần Thần điện, hai bên mỗi bên đều có ba mươi sáu cái cột lớn chống đỡ đỉnh đại điện, chính giữa là một hành lang rộng chừng ba mươi thước, dẫn thẳng đến đại sảnh bên trong. Cuối hành lang là một cái ghế dựa thật lớn, trên ghế lúc này đang có một người đang ngồi ngay ngắn, không, phải nói là trên ghế có một người khổng lồ mới đúng.

Đường Tam ngừng bước, hơi sửng sốt một chút, người khổng lồ kia nhìn qua cũng không khác gì nhân loại bình thường bao nhiêu, mặc trên người một bộ trường bào màu trắng khảm hoàng kim. Đầu đội mão Tam xoa khôi, chính giữa Tam xoa khôi có khảm một viên bảo thạch màu Thủy lam. Thân hình hắn nhìn qua vô cùng quen thuộc, giống với hư ảnh do Hải Thần thần niệm từ Hải Thần Chi Tâm phóng ra biến thành, mà trước đây Đường Tam đã từng mấy lần gặp qua. Chẳng qua khi đó Đường Tam gặp chỉ là một cái thân ảnh hư ảo, còn bây giờ, cái mà hắn gặp lại chính là Hải Thần chân chính mà thôi.

Hải Thần?

Gương mặt Hải Thần mang phong cách cổ xưa, không tính là anh tuấn, nhưng cực kỳ uy nghiêm. Đôi mắt bình thản mà nghiêm khắc nhìn chăm chú vào Đường Tam, lúc này đang từ đầu kia của đại sảnh tiến vào, quang mang nhàn nhạt trong ánh mắt lưu chuyển. Lúc trước ở bên ngoài, Đường Tam đã cảm nhận được áp lực thật lớn, ở trong này áp lực lại càng thêm cường đại hơn. Cảm giác của Đường Tam lúc này, giống như là lúc hắn bước vào Hải Thần Chi Quang tại kì khảo nghiệm đầu tiên trên Hải Thần đảo vậy. Chẳng qua lúc đó hắn thừa nhận là áp lực bên ngoài thân thể, mà bây giờ thừa nhận, lại là áp lực đến từ linh hồn.

- Chào ngài, Hải Thần đại nhân tôn kính. Thật không nghĩ đến, nghi thức truyền thừa này, dĩ nhiên lại do đích thân ngài chủ trì.

Đường Tam sau chút ngắn ngủi kinh ngạc đã lập tức tỉnh táo lại. Đường Tam lúc này cũng đã hiểu rõ, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Hải Thần ở cuối đại điện, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói lớn.

- Nhìn thấy ta, vì sao không quì?

Hải Thần mở miệng, âm thanh uy nghiêm tràn ngập áp lực phóng ra.

Đường Tam lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ là người truyền thừa của ngài, không phải là người hầu của ngài, vì sao ta phải quì?

Hải Thần nở nụ cười, chậm rãi từ trên ghế đứng lên. Khi hắn đứng lên, nhất thời làm cho người ta có cảm giác như Thái Sơn Áp Đỉnh. Phải biết rằng, vị Hải Thần đại nhân này thân cao đến hơn trăm thước a!

- Ngươi bởi vì Ba Đấu Tây hiến tế mà bất mãn ta hay sao?

Hải Thần mỉm cười nói.

Đường Tam nói:

- Không nói đến việc Ba Đấu Tây tiền bối đã từng giúp ta rất nhiều, chỉ riêng việc nàng thủ hộ Thần điện của ngài, thủ hộ Hải Thần đảo mà chấp nhận hi sinh, kết quả cuối cùng của nàng lại là hiến tế, chấm dứt sinh mệnh của mình. Ngài cho rằng, ta nên có cảm giác như thế nào đây?

Đường Tam cũng biết, chống đối với một vị thần, cũng không phải là hành động thông minh gì. Chỉ là, tưởng tượng đến cái chết của Ba Đấu Tây, trong lòng hắn liền tràn ngập cảm giác căm phẫn.

Hải Thần bình tĩnh nói:

- Nàng chính là nằm dưới sự bảo hộ của ta. Sống thì như thế nào? Chết lại như thế nào? Đôi khi, một người còn sống, thậm chí so với chết còn càng thống khổ hơn nhiều. Cho dù là thần, cũng không có ngoại lệ.

Đường Tam cười lạnh một tiếng:

- Cho nên, ngài mới quyết định vận mệnh của nàng ta, đúng không?

Hải Thần lắc đầu:

- Không, ngươi lầm rồi. Là chính bản thân nàng ta quyết định vận mệnh của chính mình. Cho dù là thần, cũng không có quyền quyết định vận mệnh của một người. Đó là sự lựa chọn của nàng. Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, ngươi cũng không ngoại lệ. Ngươi có thể đến đây, chính là sự lựa chọn của ngươi. Tổ tiên của Ba Đấu Tây, chính là tùy tùng của ta khi ta còn tung hoành trên đại hải. Tổ tiên của tất cả mọi người trên Hải Thần đảo cơ hồ cũng là như vậy. Bọn họ thủ hộ trên Hải Thần đảo không phải bởi vì đợi ngươi đến để nhận truyền thừa, đồng thời cũng để thủ hộ một phần ký ức còn sót lại. Đó là sự lựa chọn của bọn hắn, cũng không phải là yêu cầu của ta. Ta để lại, chỉ là phương pháp để đi đến nơi này, cũng không có quy định nàng ta nhất định phải làm vậy. Chỉ có khi bản thân Đại Tế Ti của Hải Thần Đảo cho rằng làm như vậy là đáng giá, tự bản thân họ sẽ làm. Ngươi đã hiểu chưa?

Đường Tam không nghĩ tới Hải Thần có thể bình tĩnh giải thích cho mình như vậy. Đúng vậy, mỗi người đề có sự lựa chọn của mình, cái này cũng không có sai. Chính là, cảnh tượng Ba Đấu Tây hiến tế, mãi cũng không nguôi trong tâm trí của hắn.

Hải Thần cười:

- Mỗi người sau khi chết đi, kỳ thật chính là thân thể cùng với linh hồn chia lìa nhau. Đường Tam, ngươi nói cho ta biết, đối với một người mà nói, thân thể là quan trọng, hay là linh hồn quan trọng hơn?

Đường Tam nói:

- Xét trên một phương diện nào đó, thân thể chỉ là ký thể của linh hồn mà thôi, nhưng mà, nếu không có thân thể, chẳng lẽ linh hồn có thể tồn tại hay sao? Chỉ sợ cũng sẽ tiêu tan mất.

Hải Thần gật đầu, nói:

- Ngươi đã hiểu được đạo lý này, ta đây cũng sẽ dễ dàng giải thích cho ngươi hiểu. Đúng vậy, bình thường nhân loại sau khi chết đi, linh hồn sẽ nhanh chóng tiêu tán mất, cho dù là hồn sư cũng không có ngoại lệ. Nhưng mà, tại thời điểm Ba Đấu Tây tiến hành hiến tế, tuy rằng nàng chết đi, nhưng linh hồn nàng cũng không có tiêu tán. Linh hồn của nàng, được lực lượng của ta dẫn đường, đi đến một thế giới khác. Phàm là khi trở thành thần, linh hồn đều sẽ đi đến thế giới đó.

- Trở thành thần sẽ đi đến thế giới khác?

Đường Tam có chút mờ mịt nhìn Hải Thần.

Hải Thần mỉm cười:

- Từ trước đến giờ cũng không có hi sinh mà không có được đáp đền. Hi sinh của Ba Đấu Tây ta như thế nào lại không biết đây? Cái ta có thể làm, chính là ban cho nàng khả năng linh hồn trường tồn. Mà linh hồn trường tồn, chỉ có thần mới có thể đạt được. Cả đời nàng tuy rằng không thể trở thành thần, nhưng sau khi nàng chết, linh hồn nàng lại cùng cấp với thần. Ngươi còn cho rằng nàng không được trả công gì sao? Hơn nữa, tâm tình của Ba Đấu Tây ta biết rõ. Ông cố ngươi khi chết cũng đã có một bộ phận linh hồn đạt đến cảnh giới thần cấp, ta liền giúp hắn một chút, làm cho linh hồn hắn cũng có thể trường tồn. Cứ như vậy, tuy rằng tại nhân gian bọn họ đều đã chết, nhưng mà, linh hồn bọn họ lại tồn tại vĩnh viễn không chia lìa. Như vậy, hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi cho rằng Ba Đấu Tây còn sống tốt hơn, hay là chết sẽ tốt hơn?

- Cái này…

Đường Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Hải Thần, đã là không nói nên lời, nhưng có thể khẳng định, sự căm phẫn trong lòng hắn cũng đã lặng yên tiêu mất.

- Ngươi chẳng phải đã sớm đoán ra sao. Thần, kỳ thực chỉ là cảnh giới mà khi con người đạt đến một trình độ nhất định sẽ đạt đến? Đúng vậy, ngươi đoán rất chính xác. Cho nên, kỳ thực thần cũng chỉ là người mà thôi. Cho nên, sinh

mệnh của thần cũng có hạn, chẳng qua chỉ là dài hơn nhân loại một chút mà thôi. Sau khi thần chết đi, linh hồn của thần cũng không giống như nhân loại, bị tiêu tán, mà là hóa thành Thần hồn. Thần hồn cũng không thể dừng lại ở thế giới nhân loại, nhiều nhất chỉ có thể ở lại một vài năm mà thôi, sau đó Thần hồn bắt buộc phải đi đến một không gian khác. Ngươi có thể hiểu thông đạo giữa thần giới và nhân giới là con đường một chiều. Chỉ có Thần hồn mới có khả năng đi vào thần giới, linh hồn con người thì không thể. Hơn nữa, Thần hồn một khi đã đến thần giới, cũng không thể rời đi trở về nhân giới nữa.

Nói tới đây, trên mặt Hải Thần toát ra một tia bất đắc dĩ:

- Nếu như nói có thể đầu thai kiếp khác, kỳ thực ta sẽ không lựa chọn làm thần. Cuộc sống tại thần giới, nếu so sánh với nhân giới, quả thật là buồn tẻ hơn rất nhiều. Ngươi biết không? Ngay cả ta còn có chút ghen tị với Ba Đấu Tây, bởi vì nàng sau khi biến thành Thần hồn, tại thần giới còn tìm được người yêu của mình, cũng không cô đơn. Cô đơn chính là đáng sợ nhất. Ở tại thần giới, tất cả mọi người đều là Thần hồn bất tử, lực lượng căn bản là không có ý nghĩa gì cả.

Đường Tam nhịn không được hỏi:

- Chẳng lẽ ngài không thể tìm một người mình yêu hay sao?

Hải Thần bật cười nói:

- Ngươi cho là dễ dàng như vậy hay sao? Hơn nữa, hiện tại ta cũng vô pháp làm được. Bởi vì, thần vị của ta cũng chưa có truyền thừa xuống, cũng chưa phải là Thần hồn rảnh rỗi. Chờ đợi lâu như vậy, ta mới tuyển chọn ngươi. Ngươi cũng không có làm ta thất vọng, có thể đi đến mức này. Ngươi tốt lắm, so với trong tưởng tượng của ta còn tốt hơn nhiều. Ban đầu ta vốn nghĩ là, khi ngươi đến nơi này thấy ta, sẽ tìm mọi biện pháp để có thể truyền thừa thần vị của ta. Nhưng ngươi lại có thể vì cái chết của Ba Đấu Tây mà có gan khiêu chiến quyền uy của ta. Chỉ riêng điểm này thôi, ngươi đã có đủ tư cách truyền thừa năng lực của ta rồi.

Đường Tam nhìn về phía thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cầm trong tay mình:

- Đáng tiếc, ta không có bảo vệ tốt Hải Thần Chi Tâm, thần niệm của ngài cũng không chỉ một lần cứu sống ta.

Hải Thần thở dài một tiếng, nói:

- Lúc trước khi còn ở nhân gian, thời gian thành thần của ta là nhanh nhất, dùng thời gian cả đời để chinh phục lực lượng trên đại hải. Đến khi đến được Thần giới, ta mới cảm thấy hối hận. Bởi vì ta cũng không có một bằng hữu nào có thể cùng ta tu luyện đến cấp độ Thần cấp. Vốn là, khi ngươi tiến hành truyền thừa Hải Thần Thần vị của ta, ta và ngươi cũng không nên gặp nhau. Nhưng với ta mà nói, đây là một cơ hội hiếm hoi, có thể cùng người khác trao đổi. May mắn cũng không để tên Tu La Thần kia cướp mất ngươi đi. Truyền thừa thần lực, đều là cực kỳ thống khổ. Đã không có thần khí bảo hộ, thân thể của con người vốn là không thể chịu đựng nổi. Bất quá, ngươi cũng không giống với nhân loại bình thường, ngươi có đến hai cái vũ hồn. Hồn hoàn phối trí đến ngay cả ta cũng cảm thấy kinh ngạc, điều này làm cho ngươi có được thân thể siêu việt hơn so với bất cứ người bình thường nào. Nhưng mà, ta cũng phải nhắc ngươi một chút. Tại thời điểm tiến hành truyền thừa, nhất định không được sử dụng lực lượng của thanh Hạo Thiên Chuy này. Hiện tại nó đã thấm đẫm Tu La Thần lực, nhất định sẽ làm ảnh hướng đến quá trình truyền thừa thần lực của ta. Quá trình truyền thừa của ngươi chia làm tám cửa ải, mỗi cửa ải đều phải trải qua thống khổ cùng với khảo nghiệm khác nhau. Với điều kiện thân thể của ngươi, hẳn là có cơ hội thành công. Ngươi phải nhớ kỹ, bất luận trải qua thống khổ như thế nào, đều nhất định phải bảo vệ đầu óc tỉnh táo, chỉ có duy trì tín niệm không gì lay chuyển được, mới có thể thành tân nhiệm Hải Thần.

Nếu lúc này Thiên Nhận Tuyết có thể thấy được cảnh này, nhất định sẽ đau lòng đến phát khóc a. Đồng dạng là truyền thừa thần vị, đãi ngộ mà nàng nhận được sao lại kém như Đường Tam thế này? Thời điểm khi nàng tiến hành truyền thừa cũng không có bất luận kẻ nào chỉ điểm cả, Thần hồn của Thiên Sứ thần càng không có cùng nàng gặp gỡ qua. Tuy rằng cuối cùng cũng miễn cưỡng truyền thừa xong, nhưng bởi vì tâm ma quá nhiều, nên trong lòng cũng xuất hiện chút tỳ vết, cũng do đó mới để lại trong lòng một hình bóng Đường Tam, làm thành sơ hở trí mạng đối với nàng.

Mà Đường Tam hiện tại, lại được Thần hồn Hải Thần chỉ điểm, tuy rằng Hải Thần cũng không có nói quá nhiều, nhưng một phen trao đổi này, cũng giúp cho Đường Tam vượt qua được chướng ngại trong lòng do cái chết của ông cố Đường Thần cùng với Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây mang lại, có thể toàn tâm toàn ý tiến hành truyền thừa. Hơn nữa, Hải Thần Thần hồn cũng đã nói cho Đường Tam biết toàn bộ quá trình truyền thừa, chí ít cũng giúp Đường Tam trong quá trình truyền thừa cũng không bị đi đường vòng, hơn nữa tâm trí càng thêm kiên định hơn.

Nếu nói Thần vị Truyền thừa cũng có thể đi cửa sau, hiện tại chính để chỉ tình huống của Đường Tam lúc này. Đương nhiên, hắn cũng không biết lúc Thiên Nhận Tuyết tiến hành truyền thừa, cũng không có khả năng biết được trước quá trình như hắn vậy, rõ ràng hắn có ưu thế hơn nhiều.

Thế nhưng, Hải Thần hiển nhiên còn cho rằng mình nhắc vậy sợ cũng chưa đủ, lại bổ sung một câu:

- À, đúng rồi, quên nói với ngươi. Ngươi mang theo hạt Kình châu lấy từ trong não của Thâm Hải Ma Kình Vương, tại thời điểm truyền thừa cuối cùng kia cũng cần dùng tới đó. Như vậy, ngươi cũng có thể tránh được rất nhiều phiền toái rồi.

Nghe Hải Thần vừa nói thế, trong lòng Đường Tam chợt động, vội vàng hỏi:

- Quá trình truyền thừa cuối cùng có phải cũng liên quan đến Hải Thần Tam Xoa Kích hay không, khối kình châu kia có thể giúp ta hồi phục nó lại như cũ không?

Nghe xong những lời Đường Tam vừa hỏi, Hải Thần biến sắc, sự ôn hòa nãy giờ đột nhiên biến mất:

- Là ngươi nhận truyền thừa hay là ta nhận truyền thừa? Đừng nói nhiều. Quá trình truyền thừa hiện tại bắt đầu.

Vừa nói, hai mắt Hải Thần đột nhiên sáng lên, giống như hai vầng mặt trời vậy, Đường Tam chỉ cảm thấy linh hồn của mình giống như lập tức bị hút vào trong đó. Hết thảy mọi thứ xung quang đều trở nên mờ ảo đi, trong không

khí bốc lên một tầng sương mù màu vàng kim dày đặc, thậm chí còn có một số bọt khí kim sắc hiện ra. Sau một khắc không gian vặn vẹo, hắn đã chìm vào trong hôn mê.

Quang ảnh chợt lóe lên, một đoàn quang cầu kim sắc thật lớn đột nhiên xuất hiện tại trước ngực của Hải Thần. Hào quang tỏa sáng, cả tòa Hải Thần điện đều kịch liệt rung động, rung động đến điên cuồng, giống như là muốn tinh lọc hết tất cả vậy.

Ông —, Đường Tam lúc này đang hôn mê trong luồng sương mù màu vàng kim, bị đoàn quang cầu kim sắc kia bao phủ, nổ tung, thân thể hắn đã hoàn toàn biến mất. Hải Thần Thần điện cũng cùng với sự tiêu thất của luồng kim quang kia mà khôi phục trở lại.

Hải Thần thở dài một hơi, lau lau trán, nơi mà căn bản không thể nào có mồ hôi tồn tại, nhìn vào vị trí mà khi nãy Đường Tam đứng trước khi biến mất, thì thào lẩm bẩm:

- Tiểu tử này quả thật quá thông minh. May mắn là bản thần phản ứng nhanh, mới không để sự thông minh của hắn trở thành sai lầm. Nói thế nào, dù sao thì những chỉ thị rõ ràng nhất ta cũng chưa có nói cho hắn, cho dù là Chấp pháp thần giới biết cũng không có sờ đến ta được. Hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc hắc hắc….

Nếu Đường Tam có thể nhìn thấy bộ dáng này của Hải Thần, chỉ sợ hắn cũng sẽ trợn mắt há mồm, nhớ đến một tên đồng bọn của mình. Nụ cười hiện tại trên mặt Hải Thần, nhìn qua giống hệt như nụ cười vô cùng khinh bỉ của Hương Tràng Đại Thúc Thúc Áo Tư Lạp. Không còn chút nào bộ dáng uy nghiêm thần thánh như trước kia.

- Hừ —

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh như băng chợt vang lên, cả tòa Hải Thần Thần điện kịch liệt chấn động lên một chút. Hải Thần vốn đang cười rất đáng khinh, nhất thời cảnh giác lại, thu hồi nụ cười, bày ra vẻ uy nghiêm thần thánh, xoay người, nhìn về phía lối vào của Hải Thần Thần điện.

Một thân ảnh, đồng dạng thật lớn giống như Hải Thần, toàn thân lại đều được bao phủ bởi một vầng ma văn màu đỏ sậm, lúc này đang chậm rãi bước vào. Mỗi bước đi của hắn đều làm cho cả tòa Hải Thần Thần điện này phải rung động. Quang mang màu đỏ sậm không ngừng xoay quanh thân thể hắn, làm cho người khác không nhìn rõ bộ dáng. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, trên người hắn đang mặc một bộ chiến giáp bao phủ ma văn màu đỏ sậm.

Không khí trong cả tòa Hải Thần Thần điện cũng như cô đọng lại, sắc mặt Hải Thần cũng trở nên có chút khó coi:

- Tu La, ngươi chạy đến đây làm gì?

Nam nhân mà Hải Thần gọi là Tu La lạnh lùng nói:

- Ba Tắc Đông (Posedon), chính ngươi đã phạm phải lỗi gì, ngươi cũng đã biết rõ mà?

Thanh âm của tên nam nhân toàn thân được phủ bởi chiến giáp ma văn màu đỏ sậm này giống như là kim loại va chạm nhau vậy. Hơn nữa mỗi chữ hắn phun ra, không khí giống như là lạnh thêm vài phần.

Hải Thần bĩu môi khinh thường:

- Ta căn bản là không biết ngươi đang nói gì.

- Ngươi đừng có giả bộ hồ đồ.

Tu La lãnh đạm nói:

- Ngươi chẳng những tự mình tiến hành chủ trì việc truyền thừa, lại thêm chỉ điểm cho người nhận truyền thừa, ý đồ làm cho sự khó khăn khi truyền thừa giảm đi nhiều. Ngươi đã vi phạm quy tắc của thần giới, biết hậu quả là gì chứ. Vi phạm quy tắc thần giới, hủy bỏ kết quả.

Hải Thần biến sắc, âm thanh đồng dạng cũng trở nên lạnh như băng:

- Tu La, ngươi đừng có ngậm máu phun người. Đừng tưởng ngươi là Chấp

pháp Thần giới là có thể tùy tiện vu hãm Thần tốt đó. Lỗ tai nào của ngươi nghe được ta đã chỉ điểm cho hắn, làm giảm đi độ khó của quá trình truyền thừa?

Tu La lúc này đã bước đến cách Hải Thần còn có năm bước, hai tên Thần cấp cường giả thân hình cao lớn đối mặt thẳng nhau:

- Lúc trước ngươi nói với tên nhân loại tên Đường Tam kia những gì, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?

Hải Thần đột nhiên bật cười, hơn nữa, hắn cười so với lúc trước nhìn qua càng đáng khinh hơn nhiều:

- Ha ha, ha ha ha ha ha…

Hai mắt đỏ như máu của Tu La nhất thời càng thêm rét lạnh:

- Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có thể thoát khỏi sự chế tài của Thần giới hay sao?

Hải Thần có chút khinh bỉ nhìn Tu La thần:

- Ai nói với ngươi là ta sẽ bị chế tài? Tu La à, những chuyện mà ca ca ta làm, hết thảy đều nằm trong giới hạn cho phép của Thần giới. Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua khái niệm Thân hòa độ vượt giới hạn trong quá trình truyền thừa hay sao?

- Thân hòa độ vượt giới hạn? Ý ngươi nói, tên Đường Tam kia…

Không đợi Tu La thần nói xong, Hải Thần đã cướp lời:

- Đúng vậy, Đường Tam sau khi hoàn thành tám khảo nghiệm đầu tiên của Hải Thần Cửu khảo, đã có được một trăm mười lăm phần trăm Hải Thần Thân hòa độ. Tuy rằng bởi vì Hải Thần Chi Tâm mà hắn giữ trong tay bị phá hủy, nên làm cho hắn chỉ đạt tối đa chín mươi chín phần trăm Hải Thần Thân hòa độ. Nhưng Hải Thần Chi Tâm bị phá hủy là do tên truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần gây ra. Kết quả Thân hòa độ bị một tên Thần cấp cường giả làm

ảnh hưởng, không thể đánh giá theo bình thường được. Như vậy, cũng không tính là bị ảnh hưởng, dựa theo tính toán thông thường, hiện tại hắn đã vượt qua Thân hòa độ trăm phần trăm. Điểm này đừng nói là ngươi không biết đi. Thế nào, Chấp pháp đại nhân của ta?

Tu La im lặng, hiển nhiên, những lời này của Hải Thần làm hắn không thể phản bác.

Hải Thần tiếp tục nói:

- Kẻ tiếp nhận truyền thừa, tại thời điểm trước khi bắt đầu truyền thừa, nếu có thể đạt được Thân hòa độ với Thần truyền thừa vượt qua trăm phần trăm. Như vậy, khi bắt đầu truyền thừa, Thần hồn của chân thần truyền thừa có thể đi đến địa điểm truyền thừa để tiến hành chỉ điểm trong giới hạn nhất định. Cho nên, ta đến đây, chính là hoàn toàn nằm trong sự cho phép của Thần giới. Chính là, theo ta được biết, cho dù ngươi thân là Chấp pháp thần, nhưng cũng không thể dễ dàng rời khỏi Thần giới mà đến đây. Nơi truyền thừa tuy rằng là chỗ trung gian của Thần giới cùng Nhân giới, thuộc loại lãnh địa hư ảo, nhưng không có tình huống đặc thù, Thần cũng không được phép đến đây mà. Ngươi thân là chấp pháp, sao có thể biết pháp phạm pháp? Cẩn thận không ta đến Thần giới Ủy ban cáo tội ngươi a.

Tu La lạnh lùng nhìn Hải Thần:

- Không cần phải miệng lưỡi như vậy. Những lời vừa rồi ngươi nói với Đường Tam ta đều nghe rõ cả. Ngươi dám nói ngươi không có vượt qua giới hạn cho phép sao? Những gì ngươi chỉ điểm cho hắn đều hết sức rõ ràng.

Hải Thần cãi chày cãi cối:

- Ai nói là ta chỉ điểm quá mức rõ ràng cho hắn? Ta chính là ngay tại thời điểm hắn còn chưa có hiểu được gì cả đã đưa hắn đến nơi tiếp nhận truyền thừa rồi mà. Tu La ơi Tu La, đừng tưởng ta không biết ngươi vì sao lại chạy đến đây. Còn không phải là vì Đường Tam hay sao? Chính vì thần lực của ngươi không chiếm được thân thể của Đường Tam, bị thần lực của ta áp chế, nên mới nghĩ đến việc lấy chuyện công làm việc riêng, đến đây ngăn cản quá trình truyền thừa của hắn. Ngươi khẳng định là tính toán, lợi dụng lúc Đường

Tam tiến hành truyền thừa Hải Thần, bởi vì Hải Thần Chi Tâm bị phá vỡ, nửa đường kiên trì không nổi, ngươi nhân cơ hội đó ra tay cứu giúp, ngược lại làm cho hắn tiếp nhận sự truyền thừa Tu La Thần thần vị của ngươi, ta nói có đúng không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có nằm mơ. Đã biết bao nhiêu năm rồi, ta tìm một người truyền thừa như hắn không dễ tí nào. Đường Tam đã hoàn thành tám khảo nghiệm của ta, ngươi đột nhiên chạy đến muốn hớt tay trên hả? Đừng vọng tưởng. Ai nói cho ngươi không có Hải Thần Chi Tâm sẽ không thể nhận truyền thừa? Chỉ đơn giản là nguy hiểm hơn một chút mà thôi. Hơn nữa, còn có một chuyện mà ngươi chưa biết. Con tiểu ma kình lúc trước từng mang đến cho ta một ít phiền toái cũng đã bị Đường Tam giết chết, còn lấy được Ma kình châu của nó, có được thứ đó, khôi phục lại Hải Thần Chi Tâm cũng không thành vấn đề.

Tu La thần lạnh lùng liếc nhìn Hải Thần một cái:

- Hắn giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương kia là bằng vào lực lượng Hải Thần của ngươi hả?

- Ách…

Hải Thần lúc này mới nhớ ra, Đường Tam giết chết con Thâm Hải Ma Kình Vương tựa hồ nguyên nhân chủ yếu là nhờ vào Sát Thần lĩnh vực biến dị, dẫn đến lực lượng của Tu La thần, mượn dùng hơi thở sát khí cường đại của Tu La thần, mới có thể hoàn toàn trấn áp năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, nhờ vậy mới chiến thắng.

Mà trên thực tế, cho dù Hải Thần Thân hòa độ của Đường Tam vượt qua trăm phần trăm đi nữa, những gì Hải Thần làm đã là tận hết khả năng rồi. Do hắn biết được Tu La thần có ý cướp đoạt Đường Tam, nên mới cố sống cố chết dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến chỗ này, chính là không hi vọng Đường Tam tại thời điểm truyền thừa xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, để cho Tu La thần nắm được cơ hội.

Lực lượng của thần quyết không được truyền cho nhân loại, vĩnh viễn cũng không thể, chỉ có thể tại thời điểm thành thần, để lại tại nhân gian một tia thần niệm, có thể phụ trợ người được tuyển chọn hoàn thành các khảo hạch, nhưng tuyệt đối không được có sự thiên vị. Nếu không, Hải Thần đã sớm vận

dụng lực lượng cường hãn của mình để đối phó với Thiên Nhận Tuyết, lúc nàng đang uy hiếp tính mạng Đường Tam rồi. Suy nghĩ của Hải Thần chính là, dùng tốc độ nhanh nhất trợ giúp Đường Tam hoàn thành quá trình truyền thừa. Lúc đó coi như gạo nấu thành cơm, cho dù địa vị của Tu La tại Thần giới có cao đến mức nào đi nữa, cũng không có khả năng muối mặt cướp đoạt Đường Tam trở lại.

- Cho dù mượn dùng lực lượng của ngươi thì sao chứ? Ngươi biết rõ hắn là người truyền thừa của ta, còn cố chen ngang vào cướp. Tu La thần, cả hai ta đều là chủ thần chân chính, cho dù là đến Thần giới Ủy ban cáo trạng ta, ta cũng không sợ ngươi. Nhìn cái gì? Không phục hả? Đừng dùng ánh mắt như cá chết kia mà nhìn ta. Nơi này là Hải Thần Thần điện của ta, cho dù có động thủ, ngươi cũng chưa chắc đã đánh thắng được ta.

Tu La thần cũng không có động đậy, thanh âm của hắn vẫn như trước giống kim loại va chạm, lạnh như băng ngàn năm:

- Ngươi là đang nói với ta về thứ tự đến trước và sau hả?

Hải Thần ưỡn ngực:

- Đúng vậy, cái gì cũng phải có thứ tự trước sau chứ. Ngươi chờ đến khi Đường Tam hoàn thành xong Hải Thần bát khảo của ta, mới chui ra với ý đồ cướp người, thân ngươi là chấp pháp, như vậy không phải là biết pháp phạm pháp hay sao?

Tu La thần chậm rãi gật gật đầu:

- Được, ta với ngươi bây giờ đến trước Thần giới Ủy ban lý luận một chút xem cái gì là thứ tự trước sau đi. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, Đường Tam vì sao tại thời điểm giết chết Thâm Hải Ma Kình Vương lại có thể vận dụng được lực lượng của ta? Thần giới không có khả năng truyền lực lượng của mình xuống nhân loại, đó là ta cho hắn sao? Ba Tắc Đông, chúng ta gặp lại tại Thần giới Ủy ban.

Nói xong câu đó, Tu La thần lạnh lùng xoay người, bay thẳng ra khỏi Hải Thần Thần điện.

Nghe xong hắn nói mấy lời này, Hải Thần đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, nhịn không được hô lớn một câu:

- Khốn kiếp thật!

Thần sắc trên mặt cũng nhất thời trở nên xấu hổ một chút.

Vốn là trước giờ hắn vẫn nghĩ là Tu La thần đợi đến thời điểm Đường Tam sắp hoàn thành Hải Thần truyền thừa, kế thừa thần vị của mình đột nhiên chạy đến hớt tay trên. Nhưng mà, nghe xong Tu La thần nhắc nhở, hắn mới đột nhiên nhớ đến, Sát Thần lĩnh vực kia của Đường Tam là khi Hải Thần Chi Tâm của mình gặp được hắn, hắn cũng đã có sẵn rồi. Thứ lĩnh vực kia mang trong mình hơi thở chết chóc của Tu La thần, tự nhiên cũng là đại biểu đặc thù cho người mà Tu La thần tuyển chọn.

------oOo------

Chương 494: Rút ra Hồn cốt, Hải Thần tám cánh: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La, ngươi đứng lại đó cho ta, nói rõ ràng một phen đi nào. Ngươi đúng là không công bằng. Đến trước Thần giới Ủy ban bổn tọa cũng không sợ. Cái phương pháp tuyển chọn người thừa kế của ngươi ta đã không nói tới, quăng lưới rộng rãi, bồi dưỡng nhiều người. Ta thì chỉ hết sức chuyên chú bồi dưỡng một người duy nhất mà thôi.

Tuy là lời nói của Hải Thần cũng vẫn còn cứng cỏi, nhưng lúc này trong đó cũng đã có chút điểm miễn cưỡng.

Tu La thần dừng bước lại, cũng không quay đầu, nói:

- Còn nữa, những lời mà ngươi nói để trợ giúp Đường Tam loại bỏ tạp niệm trong lòng ta cũng đã nghe rõ. Ngươi muốn cho người phát ngôn Ba Đấu Tây

của ngươi cùng người được ta lựa chọn ở cùng với nhau, ngươi tựa hồ chưa từng hỏi qua ta là có đồng ý hay không. Ông cố Đường Thần của Đường Tam, tuy rằng ngưng tụ được thành thần hồn, nhưng hồn phách tổn thương nghiêm trọng, ta còn chưa nghĩ đến chuyện hao phí thần hồn để giúp hắn tu bổ nữa là.

Nói xong câu đó, Tu La thần từng bước từng bước đi ra, đã biến mất khỏi đại môn của Hải Thần Thần điện.

- Đừng có uy hiếp người khác như vậy chứ.

Hải Thần bi phẫn rống lên trong họng:

- Tu La thần, ngươi dù sao cũng là anh ta, chúng ta chuyện gì cũng từ từ nói! Đợi ta với.

Thanh âm lạnh như băng của Tu La thần cũng từ trong không khí phiêu lãng đến:

- Mọi chuyện chờ sau khi Đường Tam hoàn thành quá trình truyền thừa rồi hãy nói. Cho dù ta có nghĩ đến chuyện để hắn trở thành Thần giới chấp pháp giả, thì đó cũng là chuyện của cả vạn năm nữa.

Hải Thần cũng lao ra khỏi Thần điện, hô lớn:

- Mọi chuyện thương lượng lại, ngươi dù sao cùng là một trong ba đại chấp pháp giả, địa vị tương với hai vị thần vương kia mà, cũng không nên nói lung tung trước Thần giới Ủy ban a!

Thần giới chấp pháp giả, tại Thần giới có địa vị cực kỳ cao, có thể quản lý hết thảy, giám sát chủ thần, thậm chí là cả quyền lực của Thần vương. Dưới một số tình huống đặc thù, bọn họ thậm chí còn có thể thông qua phương pháp đặc thù của thần giới để đi đến nhân gian mà chấp pháp. Mà Thần giới Ủy Ban, chính là từ hai vị Thần vương cùng với ba vị Thần giới Chấp pháp giả tạo thành. Gặp phải chuyện đại sự của Thần giới, sẽ do năm đại ủy viên của Thần giới Ủy ban tiến hành bầu phiếu. Trong đó, hai vị Thần vương đều có được hai phiếu, Thần giới chấp pháp giả mỗi người có một phiếu. Nhưng nếu

ba vị Thần giới chấp pháp giả đều có ý kiến thống nhất, mặc dù chỉ có ba phiếu, cũng có quyền bác bỏ ý kiến hai vị Thần vương. Năm vị đại ủy viên này cũng được xưng tụng là Thần giới Ngũ đại chí tôn. Hải Thần tuy không nằm trong số Ngũ chí tôn này, nhưng địa vị cũng chỉ kém có một chút, thực lực lại cực kỳ cường đại, cho nên nói thế nào cũng không sợ Tu La thần.

o0o

Kim sắc quang mang làm cho Đường Tam có chút mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy trước mắt mình tựa hồ như có một luồng lốc xoáy kim sắc khổng lồ đang cuốn lấy thân thể mình vậy. Trước mắt chỉ thấy toàn một màu kim sắc, những thứ khác đều không thấy đâu.

Đột nhiên cảm giác mơ hồ trong nháy mắt biến mất, luồng lốc xoáy kim quang kia cũng đột ngột tiêu biến. Đường Tam phát hiện, lúc này mình đang đứng trên một cái bục cao, hình tròn.

Cái bục này có màu kim sắc, từ dưới chân truyền lên một cảm giác ấm áp. Xung quang cái bục tròn này là đại dương bát ngát mênh mông. Nhưng làm Đường Tam giật mình chính là, màu của nước biển không ngờ hoàn toàn là màu vàng kim. Kim sắc hải dương là loại cảnh tượng kì dị đến mức nào a! Hơn nữa, trong khoảng không cũng tràn ngập sắc màu vàng kim. Tại địa phương này tựa hồ chỉ có một loại màu sắc này, chính là trong loại màu sắc này có sáng, tối bất đồng, nên mới có thể phân biệt được chỗ này chỗ kia.

Đường Tam thông minh như thế nào, định thần lại, hắn nhớ tới những biến hóa biểu tình của Hải Thần trước khi đưa mình đến nơi này. Không thể nghi ngờ, mình đoán nhất định là Hải Thần có nguyên nhân nào đó, không thể chân chính tiết lộ mọi chuyện cho mình, mới trực tiếp đưa mình vào trong quá trình truyền thừa. Về phần nơi này có lẽ chính là một lĩnh vực đặc thù, chuyên dùng để tiến hành quá trình truyền thừa Hải Thần thần vị. Đây là những gì mà Đường Tam hiện tại thông qua cảm giác có khả năng hiểu được.

Ở xung quanh cái bục tròn Đường Tam đang đứng, hơi chếch lên trên một chút, có tám cái bục tròn nhỏ nổi lơ lưng trên không trung, đường kính mỗi cái chừng hai thước, lấy cái bục của Đường Tam làm trung tâm. Tám cái bục à? Lúc trước Hải Thần đã nói qua, mình muốn hoàn thành quá trình truyền

thừa, cần phải thông qua tám cửa ải khó khăn, xem ra, hắn là có liên quan đến tám cái bục tròn nhỏ kia.

Ngay lúc Đường Tam đang suy ngẫm, đột nhiên, từ phía dưới cái bục tròn hắn đang đứng, chợt dâng lên một luồng quang mang cuồn cuộn, quanh co, hướng về phía thân thể của Đường Tam mà phủ lên. Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể của chính mình trong nháy mắt bị luồng năng lượng đó trói chặt lại, hoàn toàn không thể phản kháng.

Dần dần, luồng năng lượng kim sắc kia đã đem thân thể Đường Tam hoàn toàn bao phủ bên trong. Làm cho Đường Tam dở khóc dở cười chính là, ngay cả đến hô hấp cũng bị hoàn toàn phong bế. Ngoại trừ ánh mắt còn có thể nhìn, còn lại hắn không thể tiến hành bất cứ phản ứng gì. Nội lực Huyền thiên công trong cơ thể lưu chuyển rõ ràng chậm lại rất nhiều, dao động phi thường thong thả. Đường Tam muốn sử dụng tinh thần lực để điều động nội lực, nhưng tinh thần lực cùng với nội lực hắn đều bị một cỗ năng lượng không rõ áp chế.

Đột nhiên, không có gì dự đoán trước, một cỗ cảm giác nóng cháy chợt từ sau lưng truyền đến. Ngay sau đó, khi mà Đường Tam còn chưa kịp phản ứng gì, một cảm giác đau nhức mãnh liệt như bị xé nát truyền đến, đau đến mức làm trước mắt Đường Tam biến thành màu đen. Giống như thân thể bị mổ xẻ ra vậy. Âm thanh ma sát chói tay từ phía sau lưng truyền đến. Lúc này, tinh thần lực Đường Tam tuy rằng bị phong ấn lại, nhưng cảm giác của hắn lại trở nên cực kỳ mẫn tuệ. Nhưng mà, cảm giác càng mẫn tuệ, cảm giác thống khổ lại càng rõ ràng hơn.

Sự thống khổ kịch liệt kia giống như là có người dùng con dao nhọn cắt vào lưng hắn, đem làn da, cơ thể cùng với kinh mạch hoàn toàn mở ra hết, sau đó lại cắt vào mấy cái xương sườn sau lưng, hơn nữa, là lách dao vào các khe hở trong xương mà xuống tay. Rắc một tiếng, tựa hồ có một khúc xương trên người Đường Tam bị mạnh mẽ rút ra.

Phá da thịt, rút xương cốt, loại cảm giác thống khổ này dưới tình huống bị khuyếch đại lên, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ đau đến mức không chịu nổi. Mà cho dù là Đường Tam, ý chí của hắn vô cùng kiên cường, dưới sự thống khổ mãnh liệt như thế này, kinh mạch toàn thân hắn cũng đều tê liệt

hết, sự thống khổ tột cùng trước giờ chưa từng thấy qua này, kích thích cho mỗi dây thần kinh trong cơ thể của hắn đều kịch liệt run rẩy.

Cùng lúc đó, một trong số tám cái bục nhỏ lơ lửng xung quanh cái bục mà Đường Tam đang đứng, có một cái bay ra, lơ lửng trước mặt Đường Tam khoảng một thước. Bên trên cái bục nhỏ kia phát ra quang mang kim sắc lóng lánh, lượn sóng rất đẹp. Đáng tiếc, lúc này Đường Tam đang vô cùng thống khổ, nào còn có tâm trí mà thưởng thức cảnh đẹp. Một đạo kim quang từ sau lưng Đường Tam bay đến, ngừng lại ở trước mặt, vừa đúng ngay trên cái bục tròn nhỏ kia, cũng không có rớt xuống đó, mà chỉ trôi lơ lửng phía trên cái bục, cách khoảng nửa thước. Rõ ràng là một cái xương sườn, xương sườn của Đường Tam. Đường Tam cũng không có cảm giác sai, đúng là xương cốt của hắn đang bị mạnh mẽ rút ra.

Nếu như Hải Thần Chi Tâm của Đường Tam cũng không có bị phá vỡ, bằng vào Hải Thần Tam Xoa Kích có Hải Thần Chi Tâm, tuy rằng trong quá trình truyền thừa cũng cần phải rút ra xương cốt, nhưng cảm giác thống khổ sẽ ít đi rất nhiều. Hải Thần Chi Tâm sẽ sử dụng Hải Thần thần lực để bảo vệ cảm giác của hắn, tận khả năng làm giảm đi cảm giác thống khổ mà hắn phải chịu. Nhưng lúc này, Đường Tam không có Hải Thần Chi Tâm trợ giúp, cũng giống như là người bệnh khi tiến hành phẫu thuật mà không có thuốc gây mê vậy, phải trực tiếp cảm nhận cảm giác bị người khác banh da xẻ thịt, rút gân đoạn cốt.

Xương sườn, kim sắc xương sườn,… Đường Tam mạnh mẽ áp chế sự sợ hãi trong lòng, dưới tình huống cực độ thống khổ, hắn vẫn như trước nói với chính mình, nhất định phải bình tĩnh. Thanh xương sườn bị gỡ xuống này, tựa hồ chính là một cây trong số Bát Chu Mâu của hắn. Phải biết rằng hiện tại Bát Chu Mâu đã tiến hóa thành thần khí, không ngờ vẫn còn bị rút ra, đủ thấy năng lượng đang kềm chế hắn cường đại đến mức nào.

Giống như để chứng minh cho sự phán đoán chính xác của Đường Tam, cây xương sườn kia vừa mới ổn định lại trên cái bục tròn nhỏ, lập tức phóng thích ra quang mang chói lọi, đột nhiên biến to ra, hóa thành một cái chân nhện dài khoảng ba thước, đúng là hình dạng của một cái chân nhện trong Bát Chu Mâu.

Sự thống khổ kịch liệt lại dâng lên, rắc một tiếng nữa, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể mình cùng với một cây xương sườn bị bẻ ra mà trở nên mềm thêm một chút nữa. Nội lực Huyền Thiên Công trong cơ thể hoàn toàn bị áp chế không thể vận chuyển để giảm đau, Đường Tam lúc này chỉ có thể gồng mình chịu đựng.

Ngay lúc này, thanh âm lạnh như năng mà lúc trước khi Đường Tam tiến vào Hải Thần thần điện đã nghe qua, lại đột nhiên vang lên:

- Gỡ bỏ các trói buộc, nếu như ngăn cản việc rút ra hồn cốt, khảo hạch xem như bị gián đoạn. Hậu quả nghiêm trọng nhất của gián đoạn khảo hạch là hủy bỏ kết quả. Không được rời khỏi bục trung tâm quá phạm vi hai thước, không được thay đổi vị trí thân thể chủ yếu bị rút hồn cốt. Nếu không, coi như từ bỏ việc truyền thừa.

Thanh âm vừa vang lên, tất cả các trói buộc nhất thời mất hết, Đường Tam lại khôi phục được năng lực hành động. Cơ hồ ngay lập tức hắn thở sâu một cái, liều mạng thúc dục nội lực Huyền Thiên Công của mình, không phải là vận chuyển hay phát động gì, mà là trực tiếp nhắm vào lồng ngực mình, biến thành một tầng phòng ngự cảm giác, tận khả năng chặn lại cảm giác sâu sắc sự đau đớn về mặt thần kinh của mình.

Nhưng mà, cảm giác của hắn lúc này đã được phóng đại lên gấp năm lần, sự cảm nhận sâu sắc mãnh liệt như vậy sao lại có thể dễ dàng ngăn cản được chứ? Trong sự thống khổ kịch liệt, đạo kim quang thứ hai sáng lên, lại là một cái chân nhện đã xuất hiện tại cái bục nhỏ trước mặt Đường Tam. Bát Chu Mâu tám cái gắn chặt vào tám cái xương sườn của Đường Tam đã bị rút ra hai cái.

Mà lúc này, Đường Tam đột nhiên ý thức được, chính mình có thể khôi phục được hành động, còn tệ hơn là lúc hắn hoàn toàn bị phong bế lại. Thân thể hoàn toàn bị phong ấn, ít nhất khi hắn bị thống khổ kịch liệt còn có khả năng đem toàn bộ tâm lực để mà nghênh đón thống khổ. Nhưng mà, hiện tại hắn đã khôi phục lại năng lực hành động, trong kịch liệt đau đớn như vậy, hắn cơ hồ là trong bản năng nghĩ đến việc phóng ra ngoài, hoặc là phát động hồn lực để tiến hành công kích. Một khi mà hắn làm ra những động tác như vậy, quá trình truyền thừa Hải Thần cũng tự nhiên bị gián đoạn. Bởi vậy, hắn phải toàn

tâm toàn ý mà khống chế thân thể của mình, tận khả năng để mà bảo trì tư thế này, không thể di động.

Cho dù thân thể đã đau đớn đến mức co rút lại, làn da đã có chút vặn vẹo, hắn cũng phải kiên trì không thể di động. Loại cảm giác này, so với lúc trước càng thêm thống khổ hơn. Từ bị động thừa nhận thống khổ nay đã chuyển thành chủ động thừa nhận thống khổ.

Lúc này chỉ là mới bắt đầu thôi a! Nếu ngay tại thời điểm này mà mình còn không kiên trì nổi, quá trình truyền thừa phía sau sẽ tiến hành như thế nào đây. Trong lòng Đường Tam dâng lên một cỗ lực lượng dữ tợn, hắn vẫn là cắn răng bất động, nhưng cơ thể cũng với thần kinh run rẩy vẫn không thể khống chế được. Nhưng hắn vẫn giống như một cây đinh đứng tại đó, thân thể tuy rằng run rẩy kịch liệt nhưng vẫn là đứng nguyên vị trí.

Cách một tiếng, lại thêm một cây xương sườn bị rút ra nữa, đau nhức làm cho trước mắt Đường Tam hóa thành một mảnh màu đen, nhưng tinh thần hắn lại thanh tỉnh dị thường, thậm chí còn có thể đem quá trình đau đớn kia tiến hành phân tích. Trái tim Đường Tam lúc này đã đập nhanh gấp ba lần bình thường. Đường Tam thậm chí còn có chút lo lắng, với tình huống kịch liệt thống khổ như thế, không biết trái tim của mình có thể gánh vác nổi hay không nữa.

Càng thêm quỷ dị chính là, xương sườn hắn tuy rằng bị dỡ xuống, nhưng trên mặt đất cũng không có chảy xuống một tia máu tươi nào. Hơn nữa, tại vị trí mấy cây xương sườn kia dở xuống, cũng chỉ có cảm giác nơi bị rút ra có một trận nhũng xuống mà thôi, ngoại trừ đau nhức ra, cũng không có cảm giác ảnh hưởng đến sự chống đỡ của lồng ngực.

Rất nhanh, Đường Tam đã hiểu được, trên thực tế, không phải là xương sườn của chính mình bị rút ra, bị rút ra kia, hắn chính là Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu của mình, mà mấy thanh xường sườn của mình vẫn còn nguyên trên người. Luồng năng lượng không biết tên kia ở sau lưng mình tiến hành, chính là đem hồn cốt của mình mạnh mẽ rút ra khỏi cơ thể.

Phải biết rằng, loại tình huống này trước đây chính mình cũng đã từng trải qua, nhưng lúc đó, là hắn tự mình chặt đứt cánh tay của mình, mạnh mẽ tách hồn cốt ra, chứ không phải là tách hồn cốt ra khỏi xương cốt của mình. Dù

sao năng lực của Lam Ngân Hoàng xương đùi phải cũng đủ khả năng làm cho cánh tay hắn bị chặt rồi vẫn mọc lại được. Hơn nữa, chủ động chặt bỏ một khối hồn cốt, cho dù là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La đi nữa, cũng bởi vì vậy mà làm hồn lực giảm xuống mười cấp. Lúc trước hắn cùng với cha hắn Đường Hạo cũng đã từ nếm trải qua cảm giác này rồi. Nhưng mà lần này, quá trình tách hồn cốt ra khỏi xương cốt, tuy rằng vô cùng thống khổ, nhưng hồn lực của Đường Tam hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào. Đây là năng lực của thần a! Ngoại trừ năng lực của thần ra, có cái gì có thể làm được chuyện này chứ?

Có được sự nhận biết như vậy, giúp Đường Tam cảm giác giống như sự thống khổ sau lưng cũng không còn mãnh liệt như vậy nữa, chân chính nhận thức được tác dụng thần kỳ của thần lực như vậy, làm cho trong lòng hắn trên mặt ý thức đã tiếp nhận sự thống khổ này. Ý chí của Đường Tam vốn là vô cùng cường đại, thậm chí so với khí lực thần cấp kia của hắn còn mạnh mẽ hơn một chút. Hơn nữa với sự thông minh tài trí của hắn, giúp cho hắn hiểu được nguyên lý của sự đau nhức sau lưng, cũng làm cho tâm trí hắn càng thêm cứng cỏi hơn.

Đương nhiên, loại kịch liệt thống khổ này đối với sự tiêu hao thể lực của hắn cũng rất lớn, mồ hôi tuôn ra như tắm, giọt lớn giọt nhỏ không ngừng chảy xuống mặt đất. Đường Tam cũng không có hớp từng ngụm từng ngụm lớn hô hấp để giảm bớt thống khổ, hắn làm như vậy càng làm thể lực hắn tiêu hao nhanh hơn. Hắn biết rõ, trong quá trình truyền thừa, chỉ sợ bất cứ ngoại lực nào đều không có tác dụng ở đây. Cho nên, hắn cũng không có ăn mấy loại Hương tràng mà Áo Tư Lạp đã đặc chế cho hắn. Trong đầu hắn chỉ không ngừng nói với chính mình, mỗi lần chịu được một lần đau đớn, thực lực của mình cũng sẽ tiến bộ thêm một phần. Chính nhờ tâm lý ám chỉ mãnh liệt như vậy, mới giúp Đường Tam có thể mạnh mẽ đứng vững tại nơi này.

Răng rắc, răng rắc liên tục vang lên, cứ mỗi một tiếng kêu khiến người khác lạnh người như vậy, đều có một cây xương sườn bay đến cái bục tròn nhỏ trước mặt Đường Tam, hóa thành một cái chân nhện.

Rốt cuộc, khi cây cuối cùng trong số tám cây Bát Chu Mâu, theo một tiếng gãy thống khổ mà rời ra, sự đau đớn kịch liệt cũng không có tiếp tục kéo dài nữa, Đường Tam nhất thời nhẹ nhõm thở ra một cái.

Một người bình thường mà nói, chưa bao giờ tự cảm nhận được mình có bao nhiêu hạnh phúc, nhưng nếu là một người vừa mới đi ra từ sự kịch liệt thống khổ, dần dần khôi phục lại bình thường, quá trình đó sẽ làm cho người đó cảm nhận được sự hạnh phúc vô bờ bến. Lúc này Đường Tam, chính là đang cảm nhận được niềm hạnh phúc to lớn đó. Đồng thời, cảm giác hạnh phúc này lại từ trong cơ thể hắn phát sinh ra một vài biến hóa kì dị.

Gốc của tám cái chân nhện gắn lại với nhau, tạo thành hình dạng Bát Chu Mâu hoàn chỉnh, kim sắc quang mang sáng chói lưu chuyển trên đó, thậm chí còn có thể chứng kiến được đám tơ vàng thôn phệ đang phun ra nuốt vào. Đám ngoại phụ hồn cốt này mười mấy năm nay đi theo Đường Tam, bây giờ lại bị rút ra như vậy, trên người Đường Tam mặc dù thống khổ đã biến mất, nhưng trong nội tâm lại xuất hiện cảm giác mất mát mãnh liệt.

Đúng lúc này, Bát Chu Mâu trước mắt Đường Tam lại xuất hiện biến hóa. Từ bên dưới hải dương màu kim sắc kia, bay ra tám cái cột nước lớn, mỗi một cái cột nước đều có cùng kích thước với Bát Chu Mâu, đồng thời xông lên tám cái chân nhện, nhất thời, đám nước biển màu kim sắc kia đã bao phủ hoàn toàn Bát Chu Mâu, lại bị Bát Chu Mâu kia hấp thụ hết.

Sự thống khổ trên thân thể đã hoàn toàn biến mất, mang theo luôn cả cảm giác hạnh phúc cùng với cảm giác mất mát khi Bát Chu Mâu bị rút ra. Đường Tam tập trung tinh thần nhìn kỹ mộn màn trước mắt này. Hắn không nghĩ là sẽ bỏ qua việc quan sát quá trình truyền thừa thần vị cả đời chỉ có một lần này.

Một tầng kim sắc quang mang giống như ba đào từ trong tám cái chân nhện kia đột nhiên phát ra, dần dần dày đặc trên mỗi cái chân nhện kia. Đám hoa văn kia nhìn qua thấy rất lớn, nhưng ngắn gọn, hoàn toàn kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ, làm cho Bát Chu Mâu nguyên bản thập phần hoa lệ lại càng thêm xinh đẹp hơn. Hơn nữa, Đường Tam mơ hồ cảm giác được, sau khi được tám cột nước biển rót vào xong, Bát Chu Mâu trước mắt mình tựa hồ như đang bành trướng ra. Cũng không phải là dài ra thêm, mà là dần dần phồng to lên, cùng với quá trình biến to đó, đám hoa văn cuộn sóng hình đám mây trên bề mặt Bát Chu Mâu cũng dần dần to ra thêm.

Sự thấu hiểu kì dị xuất hiện trong lòng Đường Tam, trong mơ hồ, dường như hắn cảm giác được từ Bát Chu Mâu của mình đang truyền đến một tia cảm giác lưu luyến không muốn rời vậy. Hồn cốt có thể truyền cảm xúc cho mình hay sao? Chẳng lẽ nói, Bát Chu Mâu cũng có linh hồn của riêng nó hay sao?

Không đợi Đường Tam suy nghĩ nhiều, đột nhiên một màn rung động vô cùng, giống như là lưu tinh đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Tam.

Tám cái chân nhện thon dài kia đột nhiên rút ngắn lại, nhưng lại càng trở nên thô to hơn, mỗi một cái đều có chiều dài khoảng chừng hơn hai thước. Trong nháy mắt tiếp theo, đám hoa văn cuojn sóng hình đám mây kia không ngờ trong nháy mắt giãn nở to ra, giống như là phá kiến thành bướm vậy, tám cái cánh kim sắc thật lớn cùng lúc mở ra.

- A--

Nhìn thấy cảnh này, Đường Tam nhịn không được la lên một tiếng.

Tám cái cánh kia, mỗi một cái đều có chiều dài khoảng hai thước, rộng chừng một thước, những hoa văn cuộn sóng hình đám mây chính là những sợi lông chim. Mỗi lần tám cái cánh nhẹ nhàng phe phẩy, đám hoa văn hình đám mây kia cũng dao động theo, huyễn hóa ra ánh sáng kim sắc trong suốt như ngọc. Phía cuối cánh lại cực kỳ sắc nhọn, giống như là lưới kiếm vậy. Quang ảnh hoa mỹ kia cực kỳ động lòng người, mỗi một lần vẫy lên, giống như là đang phát ra lời kêu gọi đối với Đường Tam vậy.

Cái này, cái này chính là Bát Chu Mâu của ta hay sao? Nội tâm hắn sinh ra rung động kịch liệt. Ngay sau đó, một cảm giác mừng như điên không gì nói hết được trong nháy mắt từ trong lòng Đường Tam dâng lên, sự vui sướng mãnh liệt kia cơ hồ là trong nháy mắt thôn phệ tâm hồn hắn, linh hồn hắn. Đường Tam cơ hồ khắc chế không được, muốn lao ra, đi ôm lấy, vuốt ve bộ cánh động lòng người kia. Mà Bát Chu Mâu biến thành tám cánh kia cũng giống như là đang ngoắc hắn lại, truyền đến cho hắn một loại tình cảm vui sướng nồng đậm cùng với mãnh liệt không muốn rời xa. Đó chính là của hắn a! Đường Tam đã nâng hai tay lên, nội tâm cơ hồ là đang có một thanh âm đang nói với hắn, chỉ cần hắn bước lên vài bước, vuốt ve bộ cánh như ngọc kia, sẽ ngay lập tức đạt được một bộ hồn cốt cấp bậc thần khí chân chính, uy

lực không hề kém thần khí Hải Thần Tam Xoa Kích chút nào, thần khí hoàn toàn hòa hợp với bản thân hắn.

Chân trái Đường Tam đã bước lên, một bước, chỉ cần một bước ngắn ngủi này thôi, hắn sẽ có được Hải Thần bát cánh dung hợp Hải Thần thần lực này. So với Thiên Sứ lục cánh của Thiên Nhận Tuyết còn nhiều hơn hai cánh, loại cảm giác này tuyệt vời đến thế nào.

Đột nhiên ngay tại thời điểm đó, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng từ tám cánh trước mặt truyền đến, mạnh mẽ làm cho Đường Tam, lúc này đã nâng chân trái lên, phải ngừng ngay lại giữa không trung.

Cảm giác nguy cơ này chính là do Hải Thần Bát cánh truyền cho Đường Tam, cũng có thể nói là Bát Chu Mâu truyền cho Đường Tam. Tất cả sự vui sướng khi nãy cũng bị cảm giác nguy cơ này làm cho biến thành hư ảo. Đường Tam vẫn duy trì động tác lúc trước, toàn bộ thân thể ngưng đọng lại, thần sắc trên mặt cũng trở nên cứng ngắc hơn.

Nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn hắn làm cho mồ hôi trên trán hắn chảy xuôi xuống.

Một bước này sao lại có thể bước ra? Lời nói của thanh âm lạnh như băng lúc trước vẫn còn văng vẳng bên tai, nếu mình rời khỏi vị trí này, như vậy quá trình truyền thừa Hải Thần sẽ thất bại a! Thật là quá trình khảo hạch truyền thừa khủng khiếp.

Mạnh mẽ rùng mình một cái, Đường Tam lập tức thu hồi bước chân cùng với hai tay đã vươn ra lại, cảm giác mừng như điên trong nội tâm cũng bị hắn mạnh mẽ tiêu trừ đi.

Lúc này hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ lại, đầu tiên là kịch liệt thống khổ, sau khi thừa nhận xong sự thống khổ, lại là cảm xúc hạnh phúc mãnh liệt hoàn toàn đối lập, niềm hạnh phúc như điên khi chứng kiến Bát Chu Mâu chuyển hóa thành Hải Thần Bát cánh huyễn lệ. Một người cho dù là ý chí cùng với nghị lực vô cùng kiên định, tại tình huống không có gì dự báo trước, có lẽ hắn vẫn có thể chịu đựng được sự thống khổ mãnh liệt, nhưng mà, hắn có được năng lực chịu được niềm vui sướng mãnh liệt hay sao? Đường Tam chính là một ví

dụ. Nếu như không phải tại thời khắc cuối cùng, Bát Chu Mâu tiến hóa thành Hải Thần Bát cánh đột nhiên truyền đến cảm giác nguy cơ, đánh tan nội tâm mừng như điên của hắn, chỉ sợ quá trình truyền thừa Hải thần của hắn đã thất bại rồi.

Nếu so sánh với quá trình truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần của Thiên Nhận Tuyết, quá trình truyền thừa Hải Thần của Đường Tam tựa hồ quá mức gian nan. Dù sao tám khảo hạch trong quá trình truyền thừa này, căn bản cũng không nên gian nan như vậy. Nhưng mà, không nên quên, Đường Tam đã đánh mất đi Hải Thần Chi Tâm. Nếu như có Hải Thần Chi Tâm tồn tại, như vậy, trước khi bắt đầu tiến hành truyền thừa, Hải Thần Chi Tâm nhất định sẽ cấp cho hắn những nhắc nhở vô cùng hữu dụng, với sự thông minh của Đường Tam, nếu có được sự chỉ điểm kia, tự nhiên sẽ không có dễ dàng bị lừa như vậy.

Mà trên thực tế, Bát Chu Mâu có thể cảnh tỉnh Đường Tam đúng lúc, đã coi như là Hải Thần ngầm giúp đỡ cho Đường Tam rồi. Đương nhiên, cũng không phải là Hải Thần làm cho Bát Chu Mâu cảnh tỉnh gắn, chuyện vi phạm luật lệ thần giới như vậy, Hải Thần tuyệt đối không thể làm. Nhưng hắn lại có thể làm cho trình tự diễn ra các khảo nghiệm của Đường Tam thay đổi. Đem thần cấp hồn cốt Bát Chu Mâu làm cái đầu tiên bị rút ra, với sự thân mật của Bát Chu Mâu với Đường Tam, bản thân nó lại có hồn khí, mạnh mẽ phá tan sự mê hoặc của quá trình truyền thừa. Những lần khảo hạch sau này, Đường Tam nhất định sẽ cẩn thận hơn nhiều. Hải Thần làm đến đây đã là tận hết khả năng của hắn rồi.

Cùng lúc với việc Đường Tam từ cảm giác mừng như điên tỉnh táo lại, một lần nữa ổn định lại tâm thần mình, từ trong cái bục nhỏ trước mặt hắn, nhất thời bốc lên một tầng khí vụ màu Lam kim sắc nồng đậm, đem Hải Thần Bát cánh hoàn toàn bao phủ lại, giống như là gói nó lại vậy. Quang mang lóe lên, cái bục nhỏ đại biểu cho khảo hạch đầu tiên của quá trình truyền thừa đã chậm rãi bay lên, trở về vị trí ban đầu của nó. Chẳng qua, phía trên nó, cũng đã có thêm một bộ Hải Thần Bát cánh vô cùng huyễn lệ, tràn ngập hoa văn gợn sóng hình đám mây.

Ngay tại thời khắc nó rời đi, cái bục nhỏ thứ hai đã lặng lẽ bay đến, ngừng trước mặt Đường Tam. Có kinh nghiệm của lần đầu tiên, Đường Tam vội

vàng thu liễm tâm thần. Cũng như là hắn lường trước vậy, sự thống khổ kịch liệt lại truyền đến. Lúc này đây, sự thống khổ là đến từ cánh tay phải của hắn.

Hắn có thể nhìn thấy được rõ ràng, một bàn tay bằng năng lượng kim sắc chợt xuất hiện tại cánh tay phải của Đường Tam, làm ra động tác nắm bắt hư ảo, mà sự thống khổ kịch liệt cũng tại thời khắc này bắt đầu. Đường Tam đưa cánh tay phải của hắn nắm chặt tại bên hông mình, cố nén cảm giác thống khổ tràn ngập tính xé rách kia, để mặc cho bàn tay năng lượng kim sắc kia bắt đầu rút ra hồn cốt cánh tay phải của hắn.

Trải qua khảo nghiệm đầu tiên, Đường Tam đã mơ hồ hiểu được, trong quá trình khảo hạch Hải Thần này, phải là không ngừng trải qua thống khổ, chỉ sợ là toàn bộ bảy khối hồn cốt của mình đều phải bị rút ra hết, mà cái khảo hạch cuối cùng kia hắn phải là phục hồi lại Hải Thần Tam Xoa Kích như cũ. Cộng lại vừa đúng là tám khảo hạch. Mà trong quá trình khảo hạch, thống khổ tuy rằng rất cường đại, nhưng lại không phải chân chính là nội dung khảo hạch.

Giống như là khảo hạch đầu tiên, tuy rằng hắn đã trải qua sự thống khổ mãnh liệt, nhưng cuối cùng suýt chút nữa làm cho quá trình truyền thừa của hắn thất bại lại chính là đến từ sự vui sướng trong nội tâm. Rất rõ ràng, quá trình khảo nghiệm chính là những biến hóa về cảm xúc sau khi rút ra hồn cốt, căn bản là muốn dùng các loại phương thức làm ảnh hưởng đến mình, làm cho mình rời khỏi cái bục hình tròn này. Chỉ cần mình vừa hơi rời khỏi nơi này, lập tức sẽ tuyên bố truyền thừa thất bại.

Có được sự thông hiểu như vậy, với sự thông minh của Đường Tam, tự nhiên sẽ có sự chuẩn bị tốt.

Hồn cốt cánh tay phải. Tốc độ rút ra của nó so với lúc rút ra Bát Chu Mâu còn nhanh hơn một chút, sự thống khổ phải thừa nhận cũng tự nhiên ít hơn một chút, điều này cũng là nhờ Đường Tam quan sát mà biết được. Hắn mơ hồ hiểu được thời gian rút ra hồn cốt càng dài, chứng tỏ phẩm chất của hồn cốt sẽ càng cao, sau khi được Hải Thần năng lượng thấm vào lại càng sinh ra hiệu quả tốt hơn. Hồn cốt cánh tay phải Thiên Thanh Ngưu Mãng mặc dù cũng rất tốt, nhưng cùng với Bát Chu Mâu đã tiến hóa thành thần cấp mà so sánh, vẫn còn nhiều chênh lệch. Bởi vậy, tại thời điểm nó bị tróc ra, tốc độ cũng nhanh hơn một chút, có nghĩa là, khi nó đạt đến hiệu quả đỉnh cao của

nó, cũng sẽ kém hơn Bát Chu Mâu một chút.

Điều làm Đường Tam tò mò chính là, sau khi chấp nhận sự thống khổ kịch liệt, hắn đã biết được Bát Chu Mâu biến thành Hải Thần Bát cánh. Vậy còn Cánh tay phải hồn cốt Thiên Thanh Ngưu Mãng sẽ biến thành cái gì đây?

Đáp án rất nhanh được công bố, chính cái đáp án này lại làm cho Đường Tam một trận kinh hãi mãnh liệt. Đúng vậy, không phải là kinh hỉ mà là kinh hãi, thậm chí còn có thể nói là kinh sợ.

Cánh tay phải hồn cốt Thiên Thanh Ngưu Mãng lặng yên ngừng lại ở phía trên cái bục tròn nhỏ kia. Một cỗ sóng biển kim sắc đánh lên cái bục kia, đem toàn bộ khối hồn cốt bao phủ lại. Năng lượng của kim sắc hải dương, cũng chính là năng lượng Hải Thần đã rất nhanh dung nhập vào bên trong Cánh tay phải hồn cốt Thiên Thanh Ngưu Mãng làm cho khối hồn cốt này xuất hiện những biến hóa kì dị.

Khối hồn cốt chợt biến lớn lên, trở nên thô chắc như cánh tay của Đường Tam vậy, nhưng cũng không có chỗ gấp khúc, giống như một cây gậy nằm phía trên cái bục hình tròn kia. Hơn nữa trên đầu của nó, là một cái khối tròn nhìn giống như cái nấm vậy. Như vậy, chỉ cần bất cứ nam nhân nào nhìn thấy, cũng sẽ có cảm giác hết sức quen thuộc. Nếu nó rút nhỏ lại, cũng có chút giống như Phi Hành Ma Cô Tràng của Áo Tư Lạp vậy. Điều làm cho người ta không thể nhịn được chính là, tại vị trí chính giữa của cái nấm kia, còn phun ra một đạo chất lỏng kim sắc, tại không trung vẽ ra một đường vồng cung, xối thẳng lên người Đường Tam.

Đường Tam thậm chí còn ngửi thấy từ đó bốc lên một mùi vị tanh tưởi.

Lửa giận trong nháy mắt bùng phát mãnh liệt. Sự phẫn nộ kịch liệt làm cho Đường Tam vô ý thức nâng cánh tay phải của hắn lên. Mà ngay đúng lúc này, một âm thanh hết sức đáng khinh, giống như âm thanh lạnh lẽo như băng mà Đường Tam từng nghe qua lúc trước chợt vang lên:

- Ngượng ngùng, cải tạo thất bại.

Oanh--, Đường Tam chỉ cảm thấy đại não của mình giống như là bị lửa giận

làm cho nổ tung lên vậy. Làm nhục hắn cũng không sao, nhưng mà, cái đang bị làm nhục lại chính là thứ mà Đại Minh hiến tế, dùng sinh mạng của hắn mà tạo thành hồn cốt a! Hồn lực trong cơ thể hắn không thể phát ra, nhưng mà hắn chỉ cần tiến lên thêm một bước nữa, hắn lập tức có thể đem thứ vô cùng ghê tởm kia đánh bay đi mất.

Cho dù là Đường Tam đã có tâm cảnh giác, nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn, trọng yếu nhất chính là thân nhân cùng với bạn bè. Nếu như người bị làm nhục chính là hắn, Đường Tam nhất định là sẽ còn duy trì được sự tỉnh táo, nhưng hiện tại, người bị làm nhục lại chính là Đại Minh, người đã vì cứu Tiểu Vũ mà hiến tế. Đường Tam làm sao có thể nhẫn nhịn được đây chứ?

Một bước này, chỉ còn nửa bước là đã hoàn thành a! Chân Đường Tam đã nâng lên, thậm chí lúc này trong đầu hắn đều đã ý thức được đây chính là cái bẫy của quá trình truyền thừa. Đã là bẫy rập thì sao cơ chứ? Cho dù không có hoàn hành quá trình truyền thừa này, chính mình cũng không thể để cho Đại Minh thừa nhận sự sỉ nhục như thế được.

Nhưng mà, ngay tại trong nháy mắt Đường Tam sắp hoàn thành một bước này, một âm thanh quen thuộc mà mỏng manh đột nhiên vang lên:

- Đừng có mắc mưu, huynh đệ của ta. Sự tức giận của ngươi cũng đủ để làm cho ta cảm nhận được sự tôn trọng rồi, với ta mà nói, vậy là đủ rồi. Có thể trở thành một bộ phận của thần, đã là vinh hạnh của ta rồi.

Cái này…, Đường Tam lúc này đã sắp bước ra khỏi cái bục tròn, đã được giữ đứng vững lại. Mà cái giúp hắn đứng vững lại, lại chính là thứ chất lỏng tanh tưởi đang phun ra từ đầu cái nấm tròn kia. Thứ chất lỏng kia không ngờ đã quay lại giúp đỡ hắn.

- Đại Minh… Ánh mắt Đường Tam đã hơi có chút mơ hồ. Hắn nhận ra, đây chính là thanh âm của linh hồn Đại Minh đang ẩn trong khối hồn cốt a!

- Không cần phải nói thêm gì nữa. Chẳng lẽ ngươi lại muốn bởi vì không hoàn thành quá trình truyền thừa mà chết trong này, làm cho Tiểu Vũ thương tâm hay sao?

Linh hồn Đại Minh lúc này đã cực kỳ suy yếu, đây là những lời cuối cùng mà hắn có thể nói ra, nhưng tầm ảnh hưởng của những lời nói này đối với Đường Tam lại vô cùng to lớn.

Đối với hồn sư bình thường mà nói, bọn họ sở dĩ có thể đạt được hồn cốt đều là nhờ liệp sát hồn thú mà thu được, tự nhiên là đối với bản thân hồn sư sẽ tràn ngập địch ý. Trừ phi là giống như Bát Chu Mâu vậy, tiến hóa đến thần cấp, đạt đến trình độ cùng với Đường Tam hòa hợp gắn bó như vậy, mới có thể sinh ra tình cảm thân thiết.

Nhưng mà, Đường Tam cũng không giống như hồn sư bình thường, Cánh tay phải hồn cốt Thiên Thanh Ngưu Mãng chính là do Đại Minh cam tâm tình nguyện hiến tế mà có, linh hồn Đại Minh cũng còn tồn tại bên trong khối hồn cốt, chứng kiến Đường Tam phục sinh lại Tiểu Vũ, hắn tuyệt đối là vui mừng. Dưới tình huống như vậy, tuy rằng khối hồn cốt này cũng không phải là thần cấp hồn cốt, nhưng Đại Minh lại dùng chính linh hồn lực của mình để phát ra lời nhắc nhở cho Đường Tam, thà rằng chính mình chịu nhục, cũng không để cho Đường Tam làm hỏng quá trình truyền thừa.

Lúc này đây, cũng không phải là sự an bài của Hải Thần, cũng không phải là vận khí, mà là Đại Minh đã cứu lại quá trình truyền thừa của Đường Tam.

Hai mắt Đường Tam đã ươn ướt, hắn vừa ứa nước mắt vừa thu hồi một chân đã nâng lên của mình:

- Đại Minh, ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng.

Biến bi phẫn thành sức mạnh, Đường Tam mạnh mẽ gầm lên một tiếng giận dữ, mạnh mẽ đem sự tức giận cuồng nhiệt trong nội tâm của mình đè ép xuống. Nhưng hai nắm đấm của hắn cũng đã gắt gao nắm chặt lại, cố gắng khống chế lại tâm tình của mình.

Ngay lúc tâm tình Đường Tam rốt cuộc cũng ổn định lại, hoàn toàn bình tĩnh xuống, mọi thứ trước mắt lại một lần nữa biến hóa. Vật thể hình giống chiếc nấm kia đột nhiên phóng to lên, trong làm khói màu kim sắc thấp thoáng, một tiếng rồng ngâm vang lên. Đường Tam dường như thấy lại được bản thể của Đại Minh, chẳng qua là thu nhỏ lại mà thôi, mà bản thể của Đại Minh, dưới

tác dụng của luồng khói kim sắc kia rất nhanh đã biến hóa. Thiên Thanh Ngưu Mãng, đầu trâu mình rắn, cứ việc trong đó chỉ có linh hồn Đại Minh chứ không có thân thể. Nhưng cũng trong nháy mắt này, hắn tựa hồ như hoàn thành được tâm nguyện mà Thâm Hải Ma Kình Vương kia trăm vạn năm cũng không có khả năng hoàn thành.

Chỉ trong chớp mắt, Đại Minh đã biến thành một con kim sắc long, từ trên cái bục hình tròn nhỏ kia bay vút lên cao. Tuy rằng thân thể nó rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác như là bay cao lên chín tầng trời vậy, xoay quanh trong làn khói kim sắc đang bốc lên kia. Cái bục hình tròn lúc này cũng từ từ trở về vị trí ban đầu của nó.

Đúng vậy, đây mới chính là hiệu quả tiến hóa chân chính của Cánh tay phải hồn cốt Thiên Thanh Ngưu Mãng do Đại Minh biến thành a! Đường Tam đưa tay lau nước mắt của mình, tâm tình của hắn cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đầu tiên là lấy cảm giác mừng như điên để ảnh hưởng đến tâm tình của mình, mà cửa khảo hạch thứ hai lại là lấy sự phẫn nộ để ảnh hưởng đến tâm trí của mình. Thật là sự khảo hạch truyền thừa khủng khiếp a! Dùng phương thức làm nhục Đại Minh để chọc giận mình, hơn nữa còn cố tình dùng năng lượng truyền thừa dẫn dụ làm cho tâm tình mình xuất hiện biến hóa, cho dù là dưới tình huống hắn đã biết rõ ràng đây là cạm bẫy mà chính hắn cũng suýt nữa là bước vào. Quá trình truyền thừa Hải Thần sao lại gian nan đến như thế?

Vượt qua được hai cái khảo hạch, Đường Tam đối với quá trình truyền thừa Hải Thần cũng càng thêm ấn tượng sâu sắc hơn, cái này chính là nói một hiểu mười, Đường Tam thông minh như vậy, đã lập tức sực nhớ đến một câu nói trong điển tịch vở lòng *"Tam Tự Kinh"* của Nho gia tại tiến kiếp của hắn: *"Rằng là hỉ nộ, rằng là bi ai, ái ác dục, thất tình."*

------oOo------

Chương 495: Một chữ tình, tâm linh cảm ứng giải cứu: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo câu nói này mà xem, trong số tám khảo hạch của quá trình truyền thừa Hải Thần, bảy cửa ải đầu tiên chính là xem mình có thể từ trong thất tình mà kiên định được hay không. Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Nghĩ thông suốt được điểm này, trong lòng Đường Tam nhất thời trở nên thanh tỉnh lại. Cảm giác đau nhức từ đùi phải truyền đến. Lam Ngân Hoàng xương đùi phải bắt đầu bị rút ra, sự thống khổ từ đó gây ra cũng không làm phiền đến những suy nghĩ trong lòng hắn.

Nếu Hải Thần có thể cảm nhận được những biến hóa trong nội tâm Đường Tam lúc này, nhất định sẽ rất vui mừng. Bởi vì nếu có Hải Thần Chi Tâm ở đây, cũng sẽ nhắc nhở hắn, đây chính là khảo hạch về thất tình. Nguyên bản quá trình truyền thừa Hải Thần vốn là khảo hạch về lục dục, tương ứng với sáu khối hồn cốt của Hồn sư thông thường. Nhưng Đường Tam lại là ngoại lệ, hắn có thêm một khối Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, tổng số hồn cốt là bảy, nên lúc này mới đổi từ lục dục sang thất tình.

Con người có Thất tình Lục dục, đây là cảm xúc căn bản của nhân loại, là không thể tránh khỏi. Bất luận kẻ nào cũng không thể có ngoại lệ. Loại khảo hạch thế này là khó khăn đến mức nào. Cho dù trước đó có được nhắc nhở, dưới sự quấy nhiễu của năng lượng Hải Thần, muốn thông qua cũng là vô cùng khó khăn. Huống chi Đường Tam trước đó cũng không có được sự nhắc nhở gì, trực tiếp tiến hành khảo hạch, càng là khó khăn hơn, cơ hồ không thể thông qua.

Nhưng mà, nhờ trước đó Hải Thần đã giúp hắn giải tỏa bớt khúc mắc, hơn nữa, lại có thêm vài phần vận khí, đã dự đoán được nội dung các cửa ải trong quá trình truyền thừa Hải Thần, một phần còn nhờ khi Đường Tam thông qua Hải Thần Bát khảo, đạt được Hải Thần thân hòa độ đạt đến một trăm mười lăm phần trăm nữa, nên chuyện không thể đã biến thành có thể. Đường Tam cũng không có làm mọi người thất vọng, bắt đầu từ cửa ải thứ ba trở đi, quá trình truyền thừa của hắn càng trở nên thuận lợi hơn.

Cửa ải thứ ba, khảo hạch chính là một chữ *"Ai"*. Bị rút ra chính là Lam Ngân Hoàng xương đùi phải hồn cốt của Đường Tam, sau đó xuất hiện, là một cảnh tượng hư ảo. Cảnh tượng này chính là, tình cảnh lúc trước vì cứu Đường Hạo, A Ngân mẹ Đường Tam đã trong nháy mắt lựa chọn việc hiến tế bản thân.

Mà Đường Tam lúc này, chỉ cần nhấc tay lên một cái, là ngay lập tức có thể cứu được mẫu thân trong ảo cảnh. Không gian tràn ngập sự đau thương, cực kỳ dễ dàng làm người ta lâm vào trầm luân.

Nhưng có được kinh nghiệm của hai cửa ải trước, bất luận ảo cảnh trước mắt như thế nào, Đường Tam thủy chung vẫn bảo trì thân thể, giữ chặt tâm trí. Càng làm cho hắn kinh hỉ hơn chính là, hiệu quả phá tan ảo cảnh của Tử Cực Ma Đồng của hắn ở trong này cũng có thể sử dụng. Dù sao, Tử Cực Ma Đồng cũng không phải là lực lượng thuộc về thế giới này. Ảo cảnh mặc dù có được lực mê hoặc cực đại, nhưng Đường Tam vẫn có thể mạnh mẽ chống lại được. Thoải mái thông quan. Sau đó hồn cốt Lam Ngân Hoàng Xương đùi phải cũng biến thành một cây Lam Ngân Thảo, cây Lam Ngân Thảo bình thường nhất, được quang mang kim sắc vờn quanh, nhẹ nhàng nằm trên cái bục nhỏ thứ ba.

Ngay sau đó, là cửa ải thứ tư, bị rút ra chính là hồn cốt Chân trái của Đường Tam, sau đó vẫn là xuất hiện một ảo cảnh. Lúc này đây, nhân vật trong ảo cảnh lại thay đổi thành Tiểu Vũ, cảnh tượng diễn ra chính là lúc Tiểu Vũ vì Đường Tam mà tiến hành hiến tế, linh hồn sắp sửa tan biến. Chứng kiến một màn này, làm cho nội tâm Đường Tam tràn ngập sự sợ hãi.

Có được kinh nghiệm của ba cửa ải trước cùng với thấu hiểu bản chất khảo nghiệm, Đường Tam vẫn giữ tâm vững như thiết, mạnh mẽ ngăn chặn tinh thần mình bị Hải Thần thần lực làm ảnh hưởng. Lại thông quan. Hồn cốt Tà Ma Hổ Kình Chân trái hóa thành một con Hổ kình thật lớn, nằm trên cái bục tròn nhỏ thứ tư.

Đến lúc này, tám cửa ải của quá trình truyền thừa Hải Thần, Đường Tam đã thông qua được bốn cửa ải. Sau khi thông qua cửa ải thứ tư, Đường Tam nhất thời cảm nhận được thân thể của mình cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa. Xương cốt, cơ thể cùng với kinh mạch vốn nguyên bản là có màu vàng, lúc này bắt đầu dần dần đỏ lên, biến thành màu Xích kim sắc giống như lúc Thiên Nhận Tuyết toàn lực phát động công kích lúc trước vậy. Trải qua quá trình tẩy lễ của bốn loại cảm xúc biến hóa, đã không nhận thức được, cải tạo lại thân thể hắn. Đồng thời Hải Thần thần lực đang từng chút từng chút một dung nhập vào trong thân thể hắn.

Đến lúc này, Đường Tam còn lại trong người ba khối hồn cốt còn chưa bị rút ra. Mà Đường Tam cũng biết, ba khối hồn cốt này mới là quan trọng nhất.

Bát Chu Mâu tiến hóa thành thần cấp, cùng với hắn tuy hai mà một, còn có thể giúp hắn cảnh giác. Thiên Thanh Ngưu Mãng cánh tay phải hồn cốt ẩn chứa linh hồn Đại Minh, có thể nhắc nhở hắn. Lam Ngân Hoàng Xương đùi phải là do mẫu thân hắn để lại cho hắn, trong đó tràn ngập sự yêu thương, đương nhiên là không có vấn đề gì. Tà Ma Hổ Kình Xương chân trái tuy rằng xuất thân từ con Mười vạn năm hồn thú Tà Ma Hổ Kình Vương, nhưng là hồn cốt xương chân trái, tầm quan trọng đối với thân thể cũng không quá lớn. Hơn nữa, Đường Tam hoàn toàn có thể đủ tỉnh táo để áp chế những cảm xúc phát sinh sau khi rút nó ra. Cho nên, bốn cửa ải đầu tiên này có thể nói là tương đối thoải mái mà vượt qua. Đương nhiên, điều kiện quan trọng nhất chính là do Đường Tam có thể trong khoảng thời gian ngắn đã hiểu thông suốt nội dung chân chính của các cửa ải Hải Thần truyền thừa, mới dễ dàng thông qua như vậy.

Nhưng mà, bốn cửa ải sau này sẽ khó khăn hơn trước rất nhiều. Không nói đến việc khôi phục lại Hải Thần Tam Xoa Kích, chỉ riêng việc thông qua ba cửa ải thất tình sau này cũng đã không dễ dàng rồi. Đầu tiên, khối Thân thể hồn cốt của Đường Tam chính là lấy được từ con Trăm vạn năm hồn thú Thâm Hải Ma Kình Vương. Không cần nói, Thâm Hải Ma Kình Vương chính là hận hắn thấu xương, không chỉ giết chết nó, ngay cả thi thể của nó cũng tàn phá. Thời điểm mà Đường Tam phải thông qua cửa ải của nó, Thâm Hải Ma Kình Vương chẳng những sẽ không giúp hắn giải trừ mê cảnh, chỉ sợ linh hồn còn tồn tại trong khối hồn cốt kia sẽ càng tận khả năng giúp Hải Thần thần lực tiến hành mê hoặc hắn nữa. Đây cũng là khối hồn cốt trọng yếu nhất trong sáu khối hồn cốt, khó khăn tự nhiên sẽ rất lớn.

Về phần Tinh thần ngưng tụ Trí tuệ hồn cốt lại càng không cần phải nói. Là hồn cốt nằm tại đại não a. Thế nào nó cũng mang đến cho Đường Tam sự thống khổ mãnh liệt nhất. Hơn nữa, khối hồn cốt này còn dung hợp một bộ phận năng lượng của Hải Thần Chi Tâm, tại quá trình tiến hành khảo hạch sẽ xuất hiện ra tình huống đặc biệt gì, ngay cả Đường Tam một chút dự đoán cũng không có.

Cuối cùng, là cái hồn cốt nguyên bản vốn không thể xuất hiện ra vấn đề gì,

hồn cốt Thái Thản Cự Viên Cánh tay trái hồn cốt. Bản thân khối hồn cốt này trong số các hồn cốt cũng đứng ở vị trí phía sau. Hơn nữa nó lại đến từ chính Thái Thản Cự Viên Nhị Minh, với mối quan hệ giữa Nhị Minh và Đường Tam, cũng tuyệt không có chuyện ngáng chân hắn. Nhưng điểm mấu chốt chính là, trong khối Cánh tay trái hồn cốt này đang ẩn chứa năng lượng của Tu La Thần. Đường Tam cơ hồ có thể khẳng định, muốn đem khối hồn cốt này từ cơ thể mình rút ra, chỉ sợ là vô cùng khó khăn. Cho dù Tu La thần lực đã hoàn toàn bị áp chế vào trong Hạo Thiên Chuy của mình, cũng vẫn sẽ như vậy.

Sự thật chứng minh, những phán đoán của Đường Tam là hoàn toàn chính xác. Khối hồn cốt thứ năm bị rút ra, chính là khối Đầu hồn cốt. Tinh Thần Ngưng Tụ Trí Tuệ hồn cốt.

Cơ hồ là trong nháy mắt khối hồn cốt bị rút ra, đại não Đường Tam đã lâm vào trống rỗng, cái này cũng không phải là cảm giác đau nhức, mà giống như là lúc hắn bị Hải Thần đưa đến nơi này vậy, căn bản là không thể khống chế, tinh thần thế giới của hắn trong lúc này đã không còn cảm giác được bất cứ thứ gì nữa.

Quang mang màu đỏ nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện bên trong thế giới trống rỗng kia, hồng quang đó chậm rãi ngưng tụ, làm thành hình dáng một trái tim thật lớn, xuất hiện trước mắt Đường Tam. Thân thể hắn lúc này cũng đã không thể khống chế, xuất hiện bên trong thế giới đó. Hắn muốn khống chế Tử Cực Ma Đồng của mình để phá vỡ ảo cảnh trước mắt, nhưng căn bản là không thể làm được. Một chút năng lượng cũng không thể điều động lên. Tại trong thế giới ý thức này, hắn không khác gì một người bình thường cả.

Đúng lúc đó, cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, nguyên bản thế giới tái nhợt lúc này đã xuất hiện vô số ánh sáng chiếu rọi.

Một mảnh rừng rậm xanh biếc, một tiểu hồ trong suốt nhìn thấy tận đáy, âm thanh côn trùng, chim chóc líu lo vang lên quanh quẩn bên tai. Không khí mát mẻ thanh thoát làm cho người ta vô cùng khoan khoái. Ngay tại tâm điểm của bức họa tuyệt mỹ trước mắt này, ngồi trên một tảng đá lớn kế bên bờ hồ, là một cô gái toàn thân áo trắng, suối tóc đen dài thả xuống tận làn nước trong vắt. Trên tay nàng đang cầm một cây lược nhỏ thanh mảnh, đang

nhẹ nhàng chảy tóc.

Nhìn thấy nàng, Đường Tam ngây dại, Tiểu Vũ, đúng vậy, cho dù không cần nhìn kỹ, Đường Tam cũng biết, đây chính là Tiểu Vũ của mình a!

Hắn lúc này, đang đứng cách Tiểu Vũ khoảng hơn hai thước, đột nhiên, Tiểu Vũ nghiêng đầu lên, tràn ngập ôn nhu hất nhẹ mái tóc dài của mình ra phía sau, lộ ra dung nhan tinh xảo không tì vết của mình, nhìn Đường Tam, thản nhiên cười:

- Ca, ngươi có biết không?

- Biết cái gì?

Đường Tam nói theo bản năng.

Ánh mắt Tiểu Vũ tràn ngập vui vẻ, mỉm cười:

- Mẹ từng nói, tóc của người con gái cả đời chỉ có thể để cho một nam nhân duy nhất chảy thôi, ngươi bằng lòng giúp ta chảy đầu không?

- Bằng lòng, ta đương nhiên bằng lòng.

Đường Tam khẩn cấp trả lời, tình yêu nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập tâm trí hắn, lúc này trong lòng hắn đã không còn bất cứ cái gì nữa rồi. Có thể chảy đầu cho Tiểu Vũ, cùng với nàng trải qua những ngày vui vẻ, đó là chuyện khát vọng nhất trong lòng Đường Tam.

Tiểu Vũ mặt ửng đỏ cười, làm cho dung nhan nàng thêm động lòng người, sắc thái càng thêm diễm lệ, ngượng ngùng nhẹ nhàng nâng lên cây lược gỗ, có chút không dám nhìn thẳng Đường Tam, nhẹ nhàng nói:

- Cho ngươi.

Nâng tay lên, Đường Tam muốn bước tới cầm lấy cây lược gỗ, nhưng tay hắn đã dừng lại ở không trung.

Đây là ảo cảnh, trước mắt tất cả đều là ảo cảnh, ta như thế nào lại có thể ở cùng với Tiểu Vũ bên cạnh cái hồ nằm ở trung tâm Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cơ chứ? Tuy rằng đây là thế giới tinh thần, nhưng mà, nếu như mình bước lên một bước cầm lấy cây lược gỗ, như vậy, rất có thể chính trong hiện thực mình cũng bước lên một bước, rời khỏi cái bục trung tâm kia.

Nếu Đường Tam lúc này có thể thi triển ra một cái hồn kỹ nào đó, nhất định có thể lấy được cây lược gỗ, nhưng mà, đây lại là bên trong thế giới tinh thần, hắn căn bản không thể làm gì được.

Nhưng cho dù là vậy, trong lòng Đường Tam vẫn là tràn ngập tình yêu đối với Tiểu Vũ. Trong bảy loại tình cảm của hắn, khó có thể khắc chế nhất chính là một chữ *"Ái"* (yêu) này. Trong lòng hắn, mong manh nhất cũng là một chữ này. Có thể nói, đây chính là sơ hở lớn nhất của hắn.

Dù cho biết rõ mọi cảnh trước mắt đều là ảo cảnh, Đường Tam cũng không thể nào có thể cứng rắn là cự tuyệt Tiểu Vũ được. Chính là ngơ ngác nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, Tiểu Vũ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Tam, ánh mắt nàng cũng đã có chút ngây dại ra. Một tầng nước mắt trong suốt đã xuất hiện trên cặp mắt nàng, nàng cũng không có nhìn thẳng Đường Tam, mà cúi đầu nhìn xuống cái lược gỗ đang nằm trong tay mình. Thanh âm của nàng vừa nghẹn ngào vừa pha lẫn một chút run rẩy:

- Ca, ngươi không muốn chảy đầu cho ta sao?

- Không, ta bằng lòng, ta bằng lòng.

Sự yêu thương nồng nàn phá tan lý trí, Đường Tam kịch liệt hét lên. Hắn như thế nào có thể nhẫn tâm nhìn thấy Tiểu Vũ của mình thương tâm đây? Cho dù là Tiểu Vũ ở trong ảo cảnh, hắn cũng căn bản không thể cự tuyệt.

o0o

Hải Thần đảo, Hải Thần sơn, Hải Thần điện.

Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây hiến tế sinh mạng của mình mới giúp Đường Tam mở ra cánh cửa thông đạo đến Hải Thần Thần điện, tất cả những việc này đồng dạng đều lọt hết vô tầm mắt của đám Sử Lai Khắc Lục quái.

Thân thể bọn họ hoàn toàn bị kim quang bao phủ, có thể cảm giác rõ ràng năng lượng nồng đậm không ngừng từ trong cánh cửa kia trào ra, thông qua sáu cái bục mà bọn họ đang đứng, thấm vào thân thể bọn họ. Cùng lúc đó, tinh thần lực sáu người bọn họ cũng hòa hợp thành một thể, cùng với đám hỏa diễm Xích kim sắc kia liên thông với nhau, trở thành thứ đảm bảo cho cánh cửa kia liên tục mở ra.

Hải Thần thần điện không giống với Thiên Sứ Thần điện, có một cánh cửa dẫn đến nơi truyền thừa. Thiên Đạo Lưu hiến tế cũng khác với Ba Đấu Tây hiến tế. Thiên Đạo Lưu hiến tế chính là giúp Thiên Nhận Tuyết mở ra cánh cửa thông đạo đó, chỉ cần Thiên Nhận Tuyết có thể hoàn thành quá trình truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần, lập tức có thể bằng vào lực lượng của chính mình mở lại cánh cửa kia mà đi về.

Mà Ba Đấu Tây chẳng những phải mở ra cánh cửa thông đạo dẫn đến nơi truyền thừa, mà còn phải sử dụng năng lượng của mình để dựng lên cánh cửa đó. Nếu cánh cửa này đóng lại, như vậy, cho dù là Đường Tam có thể trở thành Hải Thần, cũng sẽ vĩnh viễn không thể trở về thế giới nhân loại, chỉ có thể ở lại nơi truyền thừa.

Bởi vậy, tại thời điểm truyền thừa Hải Thần, cần phải có sáu người đến đây để duy trì cánh cửa này. Vốn là, theo Hải Thần an bài, đây là việc của Thất Thánh Trụ Thủ Hộ đấu la phải làm. Nhưng mà, Ba Đấu Tây lại biết, Sử Lai Khắc lục quái đối với Đường Tam là một lòng, hơn nữa đều đã thông qua ít nhất là Hải Thần Hắc cấp khảo hạch, tuy rằng thực lực của bọn họ còn yếu một chút, nhưng tinh thần lực bọn họ lại không kém hơn Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ đấu la chút nào. Để cho bọn họ đến đây thủ hộ, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Từ lúc Đường Tam bắt đầu tiến vào nơi truyền thừa, Sử Lai Khắc lục quái đều có thể chứng kiến tất cả các hành động của hắn, tầm nhìn của bọn họ cũng cùng với Đường Tam tiến vào trong nơi truyền thừa kia. Thậm chí là ngay cả những biến hóa về tinh thần của Đường Tam bọn họ cũng có thể

chứng kiến được. Đây chính là một trong các lợi thế của người duy trì cánh cửa thông đạo. Có thể xem được quá trình truyền thừa, đối với tương lai của bọn họ cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Bọn họ đều chứng kiến được quá trình Đường Tam phá vỡ vầng hào quang bảo hộ cho Hải Thần Thần điện, cũng nhìn thấy được Hải Thần chân chính. Đương nhiên khi Đường Tam bắt đầu tiến hành truyền thừa, tầm nhìn của bọn họ cũng tiến vào trong thế giới kim sắc kia, không có khả năng nghe thấy những lời nói của hai vị thần tại Hải Thần Thần điện.

Tại thời điểm Đường Tam thông qua cửa ải đầu tiên, mọi người còn vì hắn mà toát mồ hôi hột một phen. Nhưng khi Đường Tam hiểu thông suốt được điểm mấu chốt của các cửa ải truyền thừa, liên tiếp thông qua bốn cửa, tâm tình mọi người mới thả lỏng được vài phần.

Duy nhất chỉ có một người vẫn còn khẩn trương, chính là Tiểu Vũ, nàng khẩn trương cũng không phải bởi vì nàng lo lắng cho Đường Tam, mà là vì những lời nhắc nhở của Đại Minh đối với Đường Tam, làm cho nàng thương cảm, cho nên trong lòng của nàng tâm tình vẫn còn thắt chặt.

Lúc này, tầm nhìn của sáu người cũng đắm chìm trong ảo cảnh trong tinh thần của Đường Tam, cũng hoàn toàn có thể nghe thấy những gì mà Tiểu Vũ kia nói với Đường Tam.

Theo như đám Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp này xem qua, ảo cảnh này đối với Đường Tam căn bản là không gây chút khó khăn nào. Các cửa ải trước hắn đều có thể thoải mái thông qua, như thế nào lại có thể không nhận biết nổi quang cảnh trước mắt kia đều không phải cảnh thật chứ. Tiểu Vũ kia cũng bất quá chỉ là một ảo cảnh mà thôi.

Ngay thời điểm nghe thấy Đường Tam hò hét lên, ngoại trừ Tiểu Vũ ra, năm người Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp, Mã Hồng Tuấn, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh đều không khỏi ngây người ra. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra, thông minh tuyệt đỉnh như Đường Tam, lại có thể xúc động như vậy, vượt không nổi cửa ải thất tình thứ năm này.

Duy chỉ có Tiểu Vũ, lúc này mới chân chính hiểu rõ tâm tình Đường Tam,

hắn là không muốn cự tuyệt ta a! Cứ việc là ảo cảnh, nhưng mà những gì xảy ra trong ảo cảnh, nội dung lại hoàn toàn là chân thật. Thậm chí là ngay cả tâm tình khi chảy đầu kia phát ra đều là chân thật cả. Cảm xúc của Đường Tam đã bị thần lực của Hải Thần ảnh hưởng, tình yêu trong nội tâm hắn đã hoàn toàn dâng lên, lý trí rốt cuộc cũng bị tình cảm phá tan. Chỉ một chữ *"ái"* thôi, đã làm cho hắn hoàn toàn quên mất là mình đang trong quá trình truyền thừa Hải Thần.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, cứ việc là đang bị bao phủ trong kim quang nồng đậm kia, thân thể không thể cử động được, nhưng Tiểu Vũ vẫn là toàn lực gào thét:

- Ca, đó không phải là ta, không phải là ta đâu!

Thanh âm của Tiểu Vũ, quanh quẩn bên trong Hải Thần điện, cũng làm thức tỉnh lại Sử Lai Khắc ngũ quái, nhưng bọn hắn ai cũng hiểu rõ, thanh âm của Tiểu Vũ căn bản là không có khả năng truyền đến thế giới kia. Tiểu Vũ gào thét khàn cả giọng, cũng làm cho tâm tình bọn họ trầm xuống tận cùng, nếu không thể thông qua quá trình truyền thừa của Hải Thần, Tiểu Tam đã xong rồi…

Nhưng mà, đáp án thường cũng không phải tuyệt đối.

Ngay lúc cả đám nghĩ rằng Đường Tam thật sự đã xong rồi, bên trong ảo cảnh, Đường Tam lại trong nháy mắt ngừng phắt lại.

Cúi đầu, có chút không thể tin tưởng được nhìn xuống cánh tay phải của mình. Sự yêu thương nồng đậm trong mắt Đường Tam cũng không có biến mất, chỉ là đã dời mục tiêu đi.

Đúng vậy, hắn nghe được âm thanh của Tiểu Vũ, cho dù chỉ là một tia âm thanh mỏng manh nhất ở sâu trong nội tâm của hắn vang lên, hơn nữa, hắn cũng chỉ có nghe được có bốn chữ: *"đó không phải ta"*.

Nhưng mà, như vậy cũng đã đủ rồi. Tiểu Vũ gào thét, cảnh tỉnh Đường Tam, hắn nghe được âm thanh của nàng. Đúng vậy, ảo ảnh trước mặt quả thật giống hệt Tiểu Vũ, nhưng nàng không phải Tiểu Vũ của ta, ta chỉ có thể vì

Tiểu Vũ của ta mà chảy đầu thôi, chứ không phải vì nàng.

Oanh --.

Tất cả ảo cảnh ầm ầm đổ sụp, ngay khi Đường Tam trở về lại thế giới kim sắc truyền thừa của Hải Thần, hắn lập tức chứng kiến, một bộ đầu lâu màu Lam kim sắc xuất hiện trước mắt mình. Quang mang mơ hồ lộ ra trên đó, đúng là giống y đúc như luồng quang mang do Hải Thần Chi Tâm phát ra trước đây.

Ngay cả Đường Tam cũng không biết, hắn sở dĩ có thể nghe được âm thanh của Tiểu Vũ, cũng không phải là do Tiểu Vũ dùng hết sức mà gào thét, mà do bởi vì hắn cùng với Tiểu Vũ có tâm linh cảm ứng.

Tâm linh cảm ứng quả thật là có tồn tại, ví dụ như đối với anh chị em song sinh, vợ chồng nhiều năm, hay là phụ tử tình thâm đều có khả năng xuất hiện ra tâm linh cảm ứng.

Mà tâm linh cảm ứng giữa Đường Tam cùng với Tiểu Vũ, lại là do bởi vì trước đây Tiểu Vũ đã vì hắn mà hiến tế. Tuy rằng Đường Tam đã trả lại hồn hoàn cũng với hồn cốt lại cho Tiểu Vũ, nhưng từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, hai người từng chân chính hòa hợp thành một thể. Dưới tình huống như vậy, giữa linh hồn của Tiểu Vũ và linh hồn Đường Tam đã hình thành một cái cầu nối vô hình. Đối mặt với việc sinh mệnh Đường Tam gặp nguy hiểm, Tiểu Vù gào thét khàn cả giọng, cái cầu nối này vì bọn họ mà truyền đi một tia âm thanh mỏng manh. Tuy là chỉ trong nháy mắt, và lại ở trong hai thế giới bất đồng, nhưng vẫn đã cảnh tỉnh được Đường Tam, đủ giúp cho hắn từ trong loại tình cảm thứ năm trong thất tình, sơ hở lớn nhất của hắn, một chữ *"ái"*, có thể dễ dàng giãy ra.

Đường Tam thở mạnh từng ngụm từng ngụm hổn hển, hồn lực trong cơ thể không tự khống chế vận chuyển cao độ, nhìn xuống cánh tay phải của mình, hồi tưởng lại âm thanh mỏng manh mà lo lắng của Tiểu Vũ vừa gọi mình. Một niềm lo lắng tràn ngập trong tim hắn. Tuy rằng hắn liên tục bị thống khổ của việc bị rút ra hồn cốt dày vò, lại thêm thừa nhận liên tục tinh thần khảo nghiệm, nhưng chính tiếng kêu kia của Tiểu Vũ, lại làm cho tinh thần lực của Đường Tam ngưng tụ đến một trình độ trước giờ chưa từng có. Cùng lúc này, khi Đường Tam vừa thông qua được cửa ải thứ năm, trên làn da Đường Tam,

xuất hiện một tầng Lam kim sắc nhàn nhạt, những tiêu hao về thể lực khi nãy một lần nữa được khôi phục.

Quá trình truyền thừa Hải Thần cũng không có ngừng lại, ngay khi bộ đầu lâu nhìn giống như làm bằng thủy tinh lam kim sắc kia cùng với cái bục nhỏ thứ năm bay trở về vị trí của nó, cái bục nhỏ thứ sáu đã bay ra. Lúc này, cánh tay năng lượng liên tục rút hồn cốt ra kia đã trở nên rất lớn, bàn tay kim sắc to lớn kia trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Đường Tam, cách hắn khoảng một thước, chợt làm ra một động tác giống như chụp cái gì đó.

Chính một động tác nhìn qua đơn giản này, lại làm cho Đường Tam có cảm giác như là ngay cả linh hồn của mình cũng đang bị rút ra vậy. Sự thống khổ mãnh liệt trước giờ chưa từng có trong nháy mắt tràn ngập trong mỗi một sợi thần kinh trong cơ thể hắn.

Không cần phải nói, Thân thể hồn cốt là khối hồn cốt lớn nhất trong sáu khối, cũng là khối hồn cốt quan trọng nhất trong sáu cái đối với một hồn sư, nó bị rút ra, đương nhiên sẽ gây ra sự thống khổ mãnh liệt nhất. Xương cốt toàn thân, toàn bộ cơ thể đều có cảm giác như bị đánh cho bầm dập lên vậy. Năng lượng khổng lồ kia căn bản là Đường Tam không có khả năng chống lại. Bởi vì Thân thể hồn cốt bị rút ra, chèn ép kịch liệt, làm cho thất khiếu Đường Tam đồng thời chảy ra máu tươi, giống như bảy con rắn nhỏ bình thường chảy xuôi xuống. Chẳng qua, máu Đường Tam nguyên bản là có màu vàng kim, lúc này đã nhiễm thêm một màu lam nhàn nhạt. Từ màu vàng kim lúc đầu, sau đó chuyển sang Xích kim sắc, sau đó đã chuyển thành màu Lam kim sắc, thần lực của Hải Thần thần vị đã không nhận thức được, dần dần dung nhập vào trong cơ thể Đường Tam. Đương nhiên, muốn hoàn thành quá trình truyền thừa, hắn cần phải nhẫn nại chịu đựng sự thống khổ kịch liệt kia.

Phốc, máu tươi trong người Đường Tam phun ra, trước mắt một trận mơ hồ, cứ việc khả năng chịu đựng của thân thể hắn rất mạnh, hơn nữa ý chí lực lại càng mạnh hơn thường nhân rất nhiều, nhưng đối mặt với loại thống khổ như thế này, cho dù là hắn, cũng có chút không chịu nổi. Đau nhức mãnh liệt, hắn chỉ cảm thấy như đại não của mình đang không ngừng nổ tung vậy.

Không, tuyệt đối không thể nhận thua như vậy, Đường Tam giống như cảm thấy được tên Thâm Hải Ma Kình Vương đang cười nhạo hắn, lại giống như

thấy sự lo lắng của Tiểu Vũ. Cắn chặt răng, hắn để mặc cho lực lượng kia không ngừng rút ra, hắn cũng không có nửa phần ngăn cản, tùy ý để cho thân thể mình vặn vẹo đến mức nào, để mặc cho sự thống khổ kia phát sinh ra những kích thích gì, hắn cũng chỉ cắn răng mạnh mẽ chống đỡ. Răng hắn đã cắn chặt vào môi đến ứa máu, hai bàn tay nắm chặt đến mức móng tay đã ngập hẳn vào trong da thịt lòng bàn tay.

Hai chân hắn gắt gao bám trụ mặt đất, bởi vì quá đau đớn mà dùng sức quá mức, với xương cốt thần cấp của hắn, không ngờ cũng không chịu nổi. Mười ngón chân, ngoại trừ hai ngón cái tương đối mạnh mẽ, tám ngón chân còn lại toàn bộ đã gãy nát. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng vẫn mạnh mẽ đứng vững trên mặt đất. Ngay cả cái bục truyền thừa Hải Thần cứng rắn như vậy, không ngờ cũng bị ngón chân hắn ấn mạnh đến nổi làm phát sinh ra vài cái lỗ nhỏ.

Một bộ xương màu tím trong suốt dần dần xuất hiện trước ngực Đường Tam, tuy rằng đó là một khối hồn cốt, nhưng ý nghĩa chân chính, lại có thể nói là do năng lượng ngưng tụ mà thành. Nhưng cảm giác truyền đến, lại là giống như toàn bộ xương cốt trong cơ thể đều bị hút ra khỏi thân thể vậy. Hơn nữa, nhìn thấy tận mắt, lại càng có cảm giác thống khổ hơn.

Sự thống khổ kịch liệt làm Đường Tam nhịn không được kêu to lên một tiếng, hai bàn tay nắm chặt lại, đột nhiên đánh mạnh vào thắt lưng của mình, ngẩng đầu lên, mái tóc dài sau lưng hất ra, trên mái tóc lúc này cũng đã bám đầy máu cùng với mồ hôi, tung bay ở sau lưng. Cùng với tiếng thét dài vang lên, khối hồn cốt có thể tích lớn nhất rốt cuộc cũng bị rút ra khỏi thân thể Đường Tam. Hắn thậm chí còn chưa kịp sử dụng qua những hồn kỹ kỹ năng mà nó mang đến cho hắn.

Khối Thân thể hồn cốt nhìn qua là do xương sống nối tiếp với xương sườn mà thành, toàn thân màu tím, bay đến cái bục nhỏ thứ sáu trước mặt Đường Tam mới ngừng lại. Hư ảnh Thâm Hải Ma Kình Vương chợt hiện lên ngay phía sau bộ hồn cốt, một cỗ ác niệm mãnh liệt đột nhiên dâng lên từ trong tâm hồn Đường Tam. Mà lúc này hư ảnh Thâm Hải Ma Kình Vương phía sau lưng khối Thân thể hồn cốt đột nhiên trở nên chân thật hơn. Hắn đột nhiên nhảy lui lại, trực tiếp nhảy vào trong hải dương kim sắc kia.

Một tiếng cười dữ tợn chợt vang lên:

- Đường Tam, thật sự là ta phải cảm ơn ngươi a! Để cho ta đến được nơi truyền thừa này, đã nhiều năm như vậy, ta vẫn không thể hoàn thành được một bước cuối cùng này, rốt cuộc bây giờ đã có thể hoàn thành. Hải Thần thần vị này, cứ để ta đến nhận truyền thừa đi.

Vừa nói, thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương kia đang ngâm trong hải dương màu vàng kim kia chợt biến hóa, biến thành hình người như lúc trước đối đầu với Đường Tam. Hai tay vung lên, một luồng lốc xoáy màu tím khổng lồ đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, kéo mạnh sáu cái bục tròn nhỏ chứa sáu khối hồn cốt xung quanh Đường Tam nhất thời hướng đến xung quanh thân thể hắn bay đến. Sáu cái bục không ngừng xoay quanh thân thể Thâm Hải Ma Kình Vương, ngay cả hai cái bục không có hấp thụ hồn cốt của Đường Tam cũng lay động muốn rời đi.

Tại sao lại như vậy? Đường Tam chấn động, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, Thâm Hải Ma Kình Vương kia quả thực là linh hồn lực, hơn nữa, ánh mắt kia của hắn cũng là giống y như đúc. Lúc này, Hải Thần hơi thở xung quanh Đường Tam đột nhiên trong khoảng khắc bị rút đi, biến mất không thấy, quang mang Lam kim sắc trên da hắn cũng đồng dạng rất nhanh rút đi. Mà quang mang Lam Kim sắc đồng dạng, lúc này đã xuất hiện trên người của Thâm Hải Ma Kình Vương.

Không, không.

Hắn đã trải qua không biết bao nhiêu thiên tâm vạn khổ, mới đi đến được nơi này, như thế nào lại có thể nhường lại cho kẻ khác đây? Sự căm hận mãnh liệt tràn ngập trong trái tim Đường Tam. Tay phải vung lên, đem thanh Hải Thần Tam Xoa Kích, khi trước đã dựng một bên, để nó phiêu phù trước mặt hắn. Chỉ thẳng cây kích ngăm đen ra trước mặt, Đường Tam phẫn nộ quát:

- Thâm Hải Ma Kình Vương, không ngờ là ngươi vẫn chưa chết.

Thâm Hải Ma Kình Vương cười hắc hắc, luồng lốc xoáy màu tím sẫm từ hai tay hắn càng ngày càng mạnh hơn, hai cái bục nhỏ cuối cùng cũng bắt đầu bay về phía hắn.

- Ai nói là ta không chết, đúng vậy, quả thực là ta đã chết rồi. Nhưng ngươi cũng quá xem thường linh hồn lực trăm vạn năm tích tụ của ta rồi. Cho dù bị ngươi thu vào trong khối hồn cốt, linh hồn của ta cũng không bị giết dễ dàng như vậy. Ta vẫn thủy chung đợi cơ hội này, không nghĩ đến, cơ hội thật sự lại đến. Ha ha ha ha, ta còn muốn đa tạ quá trình truyền thừa này mới được. Lúc này, Hải Thần thần vị này là của ta. Tiểu tử, niệm tình ngươi đã đem ta đến nơi này, chờ sau khi ta tái tạo lại cơ thể xong, ta sẽ để cho ngươi chết toàn thây.

Đối mặt với sự khiêu khích trực tiếp của Thâm Hải Ma Kình Vương, Đường Tam đột nhiên nở nụ cười, tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích chậm rãi hạ xuống, một lần nữa cắm lại bên cạnh mình, lạnh nhạt nói:

- Không cần phải đóng kịch. Những lời này nói với ta cũng vô dụng. Rằng hỉ nộ, rằng bi ai, ái ác dục, đủ thất tình. Cửa ải khảo nghiệm thứ sáu này chính là một chữ *"ác"* mà thôi. Hải Thần thần lực xâm nhập vào trong tâm trí của ta, tạo ra những cảm xúc xác thực mới có thể tạo ra những tình huống như vậy, do đó cũng tạo ra những cảm nhận thực tế, hơn nữa, còn trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của ta, quả thật rất dễ dàng làm ta mắc mưu. Đáng tiếc, chữ *"ác"* này cũng không phải là sơ hở của ta. Cho dù là linh hồn Thâm Hải Ma Kình Vương của ngươi, phối hợp với Hải Thần thần lực muốn ngăn cản quá trình truyền thừa của ta cũng không thể đâu. Qua được cửa ải chữ *"ái"* kia, ta còn sợ cái gì nữa chứ? Tất cả những cái trước mắt này bất quá đều là ảo cảnh mà thôi. Đừng nói là linh hồn của ngươi không thể nào thoát ly hồn cốt mà xuất hiện lại, cho dù là ngươi có thể đi nữa, ngươi cho rằng tại thế giới tràn ngập Hải Thần thần lực như thế nào, giữa quá trình truyền thừa của ta, có thể để cho ngươi dễ dàng phá hoại hay sao? Nếu linh hồn ngươi thật sự có thể rời khỏi hồn cốt, cũng bất quá chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Nghe xong lời nói của Đường Tam, sắc mặt Thâm Hải Ma Kình Vương đột nhiên đại biến, hải dương kim sắc phía dưới thân thể hắn đột nhiên dâng lên, một thanh Tam xoa kích vàng kim khổng lồ chợt phá nước chui lên, nháy mắt xuyên thấu qua thân thể do linh hồn lực ngưng tụ lại của hắn. Thanh âm vô cùng uy nghiêm chợt vang lên trong thế giới màu vàng kim:

- Âm mưu phá hoại quá trình truyền thừa của người thừa kế, giết không tha.

Hủy diệt linh hồn.

- Không…

Thâm Hải Ma Kình Vương hét lên đầy kinh hoàng. Nhưng mà, tại trong thế giới truyền thừa Hải Thần, cho dù linh hồn lực của hắn có năng lượng khổng lồ đến mức nào đi nữa thì cũng có tác dụng gì đâu. Trong nháy mắt, thân thể hắn đã hóa thành bụi phấn, biến thành từng đạo lưu quang màu tím dung nhập vào khối Thân thể hồn cốt khi nãy bị rút ra từ cơ thể Đường Tam.

Khối thân thể hồn cốt kia cũng biến thành một con rồng tím, điên cuồng bay lượn trên cái bục tròn nhỏ. Suốt nửa ngày mới dần dần bình tĩnh lại, giống như con Thanh long do Cánh tay phải hồn cốt khi nãy hóa ra, phiêu phù ở phía trên cái bục nhỏ.

Nhìn thấy một màn này, Đường Tam không khỏi ngây ngẩn cả người, một cỗ hàn khí từ sau lưng bốc lên, bởi vì hắn đột nhiên hiểu được, những chuyện lúc nãy hắn thấy, không ngờ cũng không phải là ảo cảnh như hắn đoán, mà hoàn toàn là chân thật. Con Thâm Hải Ma Kình Vương kia, không ngờ đúng là linh hồn của hắn ngưng tụ thành. Nếu không mà nói, sẽ không có cảnh linh hồn hủy diệt như ban nãy, mà hắn là khi mình vạch trần ra chân tướng, tất cả ảo cảnh sẽ bị sụp đổ.

Thâm Hải Ma Kình Vương không ngờ, không ngờ quả thật không có bị mình hoàn toàn giết chết, mà linh hồn hắn còn ẩn nấp bên trong khối hồn cốt, tùy thời phát động công kích. Hay cho một tên Trăm vạn năm hồn thú, quả thật hay cho một tên Trăm vạn năm hồn thú, quả nhiên rất cường đại.

Nghĩ đến điều này làm Đường Tam không khỏi có chút tâm thần dao động, hắn hiểu ra, nếu vừa rồi chính mình không thể tránh được ác niệm, có lẽ mọi chuyện hắn nói đều sẽ trở thành sự thật. Thâm Hải Ma Kình Vương thật sự có thể cướp lấy Hải Thần Thần vị mà mình thừa kế. Lúc trước sự thống khổ kịch liệt mà mình thừa nhận khi khối Thân thể hồn cốt bị rút ra, chỉ sợ cũng là do Thâm Hải Ma Kình Vương âm thầm nhúng tay. Tinh thần của mình tiêu hao càng lớn, khả năng thành công của hắn cũng sẽ càng cao hơn.

Tám cái bục tròn lại một lần nữa bay đến xung quanh thân thể Đường Tam,

mà sự thống khổ do khối hồn cốt thứ bảy bị rút ra, cũng đã mạnh mẽ dâng lên. Cái cuối cùng bị rút ra, đương nhiên chính là khối Cánh tay trái hồn cốt của Đường Tam.

Ngoài sự dự kiến của Đường Tam chính là, Cánh tay trái hồn cốt cũng không có xuất hiện biến hóa gì, sự thống khổ mà nó mang lại cũng chỉ tương đương với sự thống khổ khi rút ra hồn cốt Cánh tay phải. So với sự thống khổ mãnh liệt khi rút ra Thân thể hồn cốt là nhẹ hơn rất nhiều. Chỉ thấy khối hồn cốt kia rút ra rất thuận lợi, bay về phía cái bục nhỏ thứ bảy.

Quang ảnh chợt lóe lên, tất cả mọi thứ chung quanh chợt trở nên hư ảo, ảo cảnh mới chợt xuất hiện trước mặt Đường Tam. Hắn kinh ngạc phát hiện, chính mình đã đứng trong một bầu trời đêm huyền ảo, không trung tràn đầy sao trời, giống như hắn đang đứng giữa vũ trụ rộng lớn vậy.

Một cái bục tròn màu vàng đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Tam, ngay trên cái bục kia, một nữ nhân toàn thân phát ra kim quang mãnh liệt đang phiêu phù ngay chính giữa. Khuôn mặt nàng đang biểu lộ thần sắc cực độ thống khổ, một bộ khải giáp màu vàng kim ẩn hiện trên người, sau lưng, sáu cánh chim màu vàng chói lọi đang thong thả xuất hiện. Nhưng gương mặt nàng cũng đang kịch liệt vặn vẹo, rất rõ ràng, lúc này nàng đang thừa nhận sự thống khổ cực kỳ mãnh liệt.

Tuy hiện tại gương mặt nàng đang vặn vẹo, nhưng Đường Tam chỉ cần liếc mặt một cái là đã nhận ra, kẻ đang xuất hiện trong ảo cảnh kia, chính là người thừa kế Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết.

Ý thức của Đường Tam, chợt giống như một khỏa lưu tinh, vút một tiếng, quang ảnh lóe lên, trực tiếp phóng thẳng về phía thân thể Thiên Nhận Tuyết, không đợi hắn kịp phản ứng, quang mang chợt lóe, ý niệm của hắn đã chui vào đầu Thiên Nhận Tuyết.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên trong sáng trở lại, một cảnh tượng kì dị đột nhiên xuất hiện trước mắt Đường Tam.

Đây là một không gian vô cùng trống trải, kẻ đầu tiên Đường Tam nhìn thấy chính là Thiên Nhận Tuyết. Điều làm Đường Tam giật mình chính là, lúc này

toàn thân nàng đã hoàn toàn lõa lồ (>"

------oOo------

Chương 496: Tấm thân xử nam của ta chỉ dành cho Tiểu Vũ, Hải Thần thần trang: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đầu suy nghĩ nhanh như chớp, kết hợp với những ảo cảnh mới vừa xuất hiện, Đường Tam dần dần nhận ra, chỗ mình đang đứng đây chính là thời điểm lúc Thiên Nhận Tuyết tiếp nhận quá trình truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần, những cảnh hắn thấy cũng là những gì đã xảy ra lúc đó.

Mà lúc này, nơi mình đang đứng đây, chính là tại sâu bên trong ý thức của Thiên Nhận Tuyết. Nhưng mà, tại sao hình dáng mình lại đang xuất hiện trong ý thức của nàng thế kia? Chẳng lẽ lại chính là khảo nghiệm của nàng hay sao?

Không đợi Đường Tam suy nghĩ nhiều hơn, Thiên Nhận Tuyết kia đã đi đến ngay trước mặt *"Đường Tam"* ảo ảnh.

Thiên Nhận Tuyết cơ hồ là không một chút do dự nhào thẳng vào lòng tên *"Đường Tam"* kia, thân thể mềm mại động lòng người của nàng, giống như một con rắn, trườn lên thân thể *"Đường Tam"*. Mà tên *"Đường Tam"* cũng giang tay ôm lại Thiên Nhận Tuyết, hai người gắt gao ôm nhau, giống như là thân thể của hai người đã hoàn toàn hòa hợp với nhau vậy. Hơn nữa, quần áo trên người *"Đường Tam"* kia cũng đã lặng yên không một tiếng động hoàn toàn biến mất. Dáng người của hắn cũng hoàn mỹ giống như bản thân Đường Tam vậy.

Thực lực của Đường Tam quả thật là rất cường đại, nhưng tình cảnh trước mắt này, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Hắn và Tiểu Vũ tuy rằng đã đính ước nhiều năm, nhưng quan hệ giữa hai người vẫn là hoàn toàn trong sạch.

Đường Tam bản thân cũng vẫn còn là một xử nam. Một xử nam mà nhìn thấy một cảnh sống động như vậy, loại kích thích này cũng không cần phải nói thêm, nhất là diễn viên trong đó lại có cả mình, người còn lại là thần. Bất luận là sự kích thích về thị giác hay là về tâm lý, đều là trong nháy mắt đã kéo lên đến đỉnh điểm.

Dù cho Đường Tam cũng đã biết rằng cảnh tượng trước mắt này chỉ toàn là ảo cảnh mà thôi, cũng nhất thời sinh ra cảm giác máu huyết sôi trào, cảm giác khô nóng truyền khắp toàn thân. Bản năng cơ bản của nam nhân trong nháy mắt dâng trào.

Thân thể mềm mại của Thiên Nhận Tuyết đang trên lòng ngực của *"Đường Tam"* kia không ngừng liên tục vặn vẹo, rung lắc liên hồi. Đường Tam chưa bao giờ nhìn qua cảnh nam nữ giao hợp, bây giờ cảnh ấy hoàn toàn trình diễn trước mặt hắn. Mỗi một chi tiết đều hoàn toàn rõ ràng, hoàn toàn xâm nhập vào trong tâm trí của hắn, tác dụng thể hiện, làm cho Đường Tam lúc này đã bị kích thích đến mức ngây dại.

- Aaaa—

Thiên Nhận Tuyết rên lên một tiếng tràn ngập sự vui sướng kèm theo một mị lực vô hạn. Hai chân nàng lúc này gắn chặt hai bên hông tên *"Đường Tam"* kia, thân thể kịch liệt run rẩy. Đường Tam thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít chất lỏng kim sắc đang từ nơi bọn họ kết hợp mà chảy ra… (ặc ặc)

Kích thích, quả thật là vô cùng kích thích, một xử nam như hắn, nhìn thấy một màn cảnh sắc sống động như vậy, sự kích thích như thế nào đối với Đường Tam mà nói quả thật có chút không thể nhịn nổi.

Mà ngay lúc này, cảnh tượng trước mắt đột nhiên trở nên hư ảo, cảnh tượng giao hợp kia dần dần biến mất, chung quanh chỉ còn một khoảng không bao la. Trong lòng Đường Tam vẫn còn chưa mất đi ý cảnh giác, đột nhiên, cảm giác khô nóng kia chợt càng trở nên mãnh liệt hơn.

Đột nhiên, Đường Tam chợt phát hiện, thân thể của mình đã đột nhiên xuất hiện lại, tựa hồ như là ý thức đã trở về bản thể. Mà thân thể hắn lúc này cũng

đã trần truồng, hai chân chạm đất. Đang lúc hắn ngạc nhiên, đột nhiên, một thân thể mềm mại trắng mịn đã xuất hiện trong lòng hắn, máy tóc dài kim sắc tung bay, chẳng phải chính là Thiên Nhận Tuyết hay sao?

Tình cảnh hiện tại, giống như đúc với cảnh Thiên Nhận Tuyết lúc trước nhào vào lòng ngực của tên *"Đường Tam"*kia. Cặp đùi thon thả của nàng đã nhẹ nhàng nâng lên, kề ngay sát háng Đường Tam, cặp chân co lại, quắp chặt tại thắt lưng hắn. Toàn bộ thân thể mềm mại đã hoàn toàn dán chặt vào ngực hắn.

Dựa theo cảnh khi nãy chứng kiến, không nghi ngờ, chuyện sắp xảy ra sẽ giống y như là một màn hắn đã chứng kiến khi nãy. Chẳng qua là, khi nãy chỉ là hắn nhìn thôi, còn bây giờ sẽ biến thành trải nghiệm thực sự (>"<). Thân thể nữ nhân đối với một tên xử nam quả thật có sức kích thích gấp mười lần bình thường. Khắp xung quanh nơi Đường Tam đang đứng lúc này đã xuất hiện một lớp hoa hồng đỏ bao phủ. Sự kích thích mãnh liệt làm cho hô hấp của Đường Tam cũng trở nên hào hển. Trong mắt hắn cũng đã xuất hiện một màn tơ máu màu đỏ. Thân thể Thiên Nhận Tuyết, mang theo một làn u hương xử nữ thoang thoảng, không ngừng co thụt trên người hắn. Một âm thanh nỉ non tràn ngập mị lực rên rỉ bên tai Đường Tam:

- Ta muốn…, cho ta…

o0o

Hải Thần sơn. Hải Thần đảo. Hải Thần điện.

Đám Sử Lai Khắc lục quái, toàn thân bao phủ trong quang mang kim sắc, đều đã trợn mắt há mồm nhìn về cảnh tượng đang xảy ra trong thế giới truyền thừa kia. Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp cùng với Mã Hồng Tuấn ba người cơ hồ cùng lúc thốt lên:

- Xong rồi.

Bọn họ cũng là nam nhân, cũng đã từng trải qua nữ nhân, bọn họ tự nhiên rất rõ ràng, Đường Tam lúc này đang gặp qua sự kích thích mãnh liệt đến thế nào. Bọn họ tự hỏi dưới tình huống như vậy, nếu là mình, nhất định là không

thể chịu đựng nổi, đừng nói là Đường Tam, đến nay vẫn còn là một xử nam chưa từng nếm trải.

Trữ Vinh Vinh cùng với Chu Trúc Thanh lúc này đã đỏ bừng mặt, nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp, thời khắc này, các nàng thậm chí đã không thể tập trung cầu nguyện cho Đường Tam nữa.

Ánh mắt Tiểu Vũ ngược lại đã trở nên ngây dại, nước mắt theo khuôn mặt chậm rãi chảy xuống, nàng tuy rằng không nói gì thêm, nhưng mà, nàng lại đau lòng đến không thể thở nổi. Mắt thấy Đường Tam của mình bị nữ nhân khác quấn lấy thân thể, cho dù đó cũng chỉ là ảo cảnh, nàng cũng không thừa nhận nổi. Ca, chẳng lẽ ngươi thật sự làm vậy sao…

Vào lúc này, Tiểu Vũ chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nàng có thể tại thời điểm Đường Tam gặp phải nguy hiểm đến tính mạng mà liều chết giúp hắn, nhưng mà, đối diện với cảnh tượng trước mắt, là một người con gái, nàng chuyện gì cũng không thể làm được.

Nhưng mà, ngay một khắc sau, Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp, Mã Hồng Tuấn lại đều mở to mắt mà nhìn, nhìn một cảnh tượng không thể tin nổi.

Đường Tam vẫn lẳng lặng đứng yên nơi đó, hắn không hề cử động, chính là, ánh mắt nguyên bản đã trở nên nóng rực của hắn, đột nhiên trở nên lạnh lùng lại. Một chữ, lạnh như băng từ trong miệng hắn thốt ra.

- Biến.

Thân thể trần truồng mềm mại của Thiên Nhận Tuyết, lúc này đang quấn quang người Đường Tam, đột nhiên run rẩy kịch liệt một chút, dừng hắn mọi động tác của nàng lại, nước mắt từ hai mắt nàng tuôn trào ra, ngẩng đầu hướng về phía Đường Tam, buồn bả nói:

- Vì sao?

Đường Tam thản nhiên nói:

- Bởi vì ngươi không phải là nàng, cơ thể xử nam của ta, chỉ thuộc về Tiểu

Vũ thôi.

Oanh—

Thân thể Thiên Nhận Tuyết trong nháy mắt hóa thành một chùm hỏa diễm kim sắc chợt bạo phát, thiêu đốt trước mặt Đường Tam, cũng đem những ảo cảnh trước mắt hoàn toàn thiêu đốt hết thảy.

Đúng vậy, nhục dục của nam nhân quả là một cửa ải khó qua, nhưng mà, ngay khi ảo cảnh đó xuất hiện, lúc Đường Tam nhìn thấy cảnh tượng sống động kia, trong lòng hắn lại lặng yên dâng lên bốn chữ. Cho dù là lúc máu huyết toàn thân hắn sôi trào hết thảy, sắp không chịu nổi sự kích thích cực độ kia, nhưng bốn chữ này vẫn thủy chung tràn ngập trong lòng hắn. Tới thời khắc cuối cùng, cũng chính bốn chữ này đã lôi kéo hắn trở lại.

Đường Tam tưởng nhớ, chính là bốn chữ mà lúc trước Tiểu Vũ đã dùng tâm linh tương thông để truyền cho hắn: Đó không phải ta.

Đúng vậy, Thiên Nhận Tuyết không phải là Tiểu Vũ, đó không phải người yêu của mình. Dù cho dục vọng có mạnh đến thế nào, cũng không bằng tình yêu của hắn đối với Tiểu Vũ. Tại thời điểm cuối cùng, hắn chợt thức tỉnh, mạnh mẽ kéo tâm trí của mình từ trong nhục dục ảo cảnh dứt ra. Ngoại trừ Tiểu Vũ ra, đối với bất cứ nữ nhân nào khác, Đường Tam cũng chỉ dùng bốn chữ mà đối đãi: tâm lãnh như thiết.

o0o

Hải Thần sơn, Hải Thần điện.

Tiểu Vũ bật khóc, lòng nàng đang run rẩy, linh hồn nàng cũng đã run rẩy, trong miệng nàng đã không ngừng thì thào lặp lại một chữ:

- Ca…, ca…

Cảnh tượng khôi phục lại bình thường, bên trên cái bục tròn thứ bảy, cánh tay trái hồn cốt đang phiêu phù nhè nhẹ, dưới sự thấm đẫm của nước biển màu kim sắc, hóa thành thân ảnh của Thái Thản Cự Viên, tuy rằng lúc này nhỏ

hơn rất nhiều, nhưng lúc này, toàn thân Thái Thản Cự Viên cũng đã hoàn toàn hóa thành kim sắc. Nhìn chăm chú vào Đường Tam, ánh mắt hắn tràn ngập sự nhu hòa.

Trong lòng thở dài một tiếng, Đường Tam rốt cuộc cũng đã hiểu được vì sao lúc trước Thiên Nhận Tuyết đuổi giết mình lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nếu như mình đoán không lầm, những cảnh tượng hắn thấy khi nãy, hắn đều là cảnh thật cả.

Thời điểm Thiên Nhận Tuyết tiến hành truyền thừa, trong ý thức của nàng không ngờ lại xuất hiện cảnh tượng cùng mình giao hợp. Hơn nữa, nếu nàng đã thành thần, một màn từ chối kia cũng đối với quá trình thành thần của nàng có tác dụng trợ giúp nhất định. Khó trách, nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy.

Tám cửa cũng đã qua được bảy, chỉ còn một cửa cuối cùng. Đường Tam đưa tay phải quơ ngang Như Ý Bách Bảo Nang của hắn, một khỏa Kình châu mềm mại mà tràn ngập tính co dãn đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Hắn cũng không có quên lời Hải Thần từng nói, muốn thông qua cửa ải thứ tám này, tác dụng của khối Kình châu này là rất lớn. Đi đến bước này rồi, trên mặt Đường Tam cũng không nhịn được, xuất hiện một tia mỉm cười.

Vui, giận, buồn, sợ, yêu, ác, dục vọng bảy loại tình cảm đều đã vượt qua, nếu không phải Hải Thần Chi Tâm bị tổn hại, chỉ sợ lúc này mình đã hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần rồi. Mà việc cuối cùng trước mắt hắn phải là, chính là việc mà trước đó mình quyết phải làm cho bằng được, chính là một lần nữa làm sống lại thần uy của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Cái bục tròn thứ tám đã bay đến trước mặt Đường Tam, đồng thời bay lên phía trước còn có thanh Hải Thần Tam Xoa Kích ngâm đen kia.

Hải Thần Tam Xoa Kích lúc này nhìn qua vẫn tràn ngập hơi thở thâm thúy, chỉ có chỗ trống rỗng ở trung tâm kia, làm trong lòng Đường Tam mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Thật cẩn thận bóp chặt quả kình châu mềm mại kia, Đường Tam gỡ Nhị Thập

Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ từ bên hông mình xuống, thả ra một khối kình não lớn, không hề giữ lại, toàn bộ trút hết ra. Đầu tiên hắn cầm lên một ít, hòa với khối Kình châu đã bị bóp chặt, đem nhét vào lỗ thủng của Hải Thần Tam Xoa Kích kia. Sau đó hắn đem Hải Thần Tam Xoa Kích chậm rãi cắm lên trên khối kình não kia.

Lam quang nhàn nhạt từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam như điện xạ phóng ra. Lam quang mãnh liệt chiếu trọi lên Hải Thần Tam Xoa Kích, tinh thần lực toàn bộ phóng thích ra, không có chút kỹ xảo gì. Ánh mắt Đường Tam bình thản nhìn chăm chú vào Hải Thần Tam Xoa Kích, cứ như vậy không ngừng đem Hải Thần Chi Quang của mình phóng thích. Ở trong lòng hắn, chỉ có sự cầu khấn chân thành.

- Sống lại đi đồng bọn của ta. Cho dù phải trả giá bằng toàn bộ lực lượng của ta, ta cũng phải hồi sinh lại ngươi.

Hải Thần Chi Quang phóng thích ra càng ngày càng mãnh liệt, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích ngăm đen lúc này cũng đã hóa thành màu lam, giống như là đã bị Hải Thần Chi Quang ảnh hưởng vậy. Ngay cả khối kình não lấy từ Thâm Hải Ma Kình Vương kia cũng dần dần hóa thành màu lam, chậm rãi từng chút từng chút dung nhập vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích.

Khỏa kình châu kia, lúc này cũng đã biến thành màu lam, bắt đầu dung hợp với đám kình não, cũng từ từ chân chính khảm vào trong lỗ thủng trên thân kích, chậm rãi hấp thu Hải Thần Thần Quang do Đường Tam phát ra.

Quá trình này kéo dài rất lâu. Trong lúc đó, Kim sắc hải dương xung quanh cái bục tròn kia cũng trở nên yên lặng lại, không có sóng đánh, giống như là biến thành một cái hồ nước kim sắc rộng vô biên vô tận vậy.

Cho dù là tinh thần lực có cường thịnh đến mức nào, chung qui cũng là có hạn. Huống chi lúc trước Đường Tam đã trải qua khảo hạch của thất tình, cũng đã tiêu hao một lượng lớn. Dần dần tinh thần lực của hắn cũng đã bắt đầu khô cạn, thậm chí đã có chút kiệt quệ. Nhưng mà Đường Tam vẫn duy trì phát ra Hải Thần Chi Quang, toàn thân vẫn đứng vững, duy nhất có chút biến hóa cũng chỉ là ánh mắt của hắn, lúc trước là bình tĩnh, bây giờ đã biến thành kiên định.

Những lời mà hắn nói với Hải Thần Tam Xoa Kích khi nãy, là lời hứa của nam nhân với nhau. Đã trải qua biết bao khổ cực như vậy, mới có thể đạt đến bây giờ. Ở thời khắc cuối cùng này, bất luận thế nào Đường Tam cũng sẽ không từ bỏ.

Từng phút từng giây trôi qua, thân thể Đường Tam đã bắt đầu run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tuyết, dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán hắn cũng trở nên ngày càng ảm đạm hơn. Nhưng mà, hắn vẫn cắn răng chống đỡ, nói sao cũng không chịu ngừng phát ra Hải Thần Chi Quang. Trong lòng hắn cảm giác được, chỉ cần hắn ngừng phát ra Hải Thần Chi Quang, như vậy, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có khả năng phục hồi lại Hải Thần Tam Xoa Kích.

Đúng lúc này, cái bục tròn dưới chân Đường Tam đột nhiên dần dần sáng lên. Tám cái bục nhỏ bay xung quanh Đường Tam, ngoại trừ cái bục thứ tám đang dừng trước mặt hắn, bảy cái bục còn lại, đại biểu cho thất tình của hắn đã bắt đầu chầm chậm quay tròn xung quanh. Đám sương mù kim sắc đang phiêu phù trên bảy cái bục đột nhiên biến thành kim quang mãnh liệt, làm cho xung quanh thân thể Đường Tam trở nên một mảnh quang mang rực rỡ.

Cái đầu tiên phát động, chính là thứ đã tiến vào thần cấp, Bát Chu Mâu, dưới sự cố gắng của Đường Tam, đã biến thành Hải Thần bát cánh. Hải Thần bát cánh bắt đầu bay lên cao, cột sáng kim sắc đang bao phủ nó lại thấp thoáng mở rộng ra. Đám hóa văn gợn sóng như đám mây kia lúc này lại phát ra một tầng ánh sáng màu lam nhàn nhạt, đem toàn bộ Hải Thần bát cánh nhuộm đẫm thành màu Lam kim sắc huyễn lệ.

Cái bục nhỏ nâng đỡ Hải Thần bát cánh trong nháy mắt bay ra, dừng lại trên đỉnh đầu Đường Tam, một đạo kim quang nóng rực từ trên trời rọi xuống, bao phủ trên người Đường Tam. Hải Thần bát cánh Lam kim sắc kia cũng đồng dạng bay lên, bay lượn trong không trung một vòng, sau đó nhanh chóng dừng lại sau lưng Đường Tam.

Một cảm giác nóng cháy mạnh mẽ truyền đến, Đường Tam đã gần như khô kiệt, giống như là được bơm thêm một luồng sinh khí mới, thân thể lại run rẩy, nhưng lúc này lại là vì khoái cảm khi được hồi sinh mà run rẩy. Năng lượng nóng rực kia lan tràn đến những kinh mạch khô cạn của hắn, tinh thần

lực của hắn một lần nữa lại được đề thăng. Nguyên bản Hải Thần Chi Quang đã cực kỳ mỏng manh, bây giờ lại một lần nữa sáng rực lên. Đường Tam chỉ cảm thấy năng lượng vô cùng khủng bố giống như Hải Nạp Bách Xuyên dũng mãnh không ngừng từ sau lưng mình truyền vào cơ thể, điên cuồng dung nhập với thân thể. Loại cảm giác khoái cảm này là không gì sánh kịp, không còn chút cảm giác kiệt lực cùng với suy yếu.

Tinh thần lực Đường Tam cũng nhất thời cảm nhận được những biến hóa phát ra, ngay tại sau lưng hắn, tám cánh chim thật lớn nhanh chóng gắn liền với tám thanh xương sườn của hắn, ngay tại chỗ vị trí lúc trước của Bát Chu Mâu. Tám cánh chim màu Lam kim sắc mở rộng ra, năng lượng khổng lồ kia, chính là do tám cánh chim này hấp thu từ trong Kim sắc hải dương bên dưới mà truyền cho hắn.

Cùng với việc Hải Thần Chi Quang một lần nữa chiếu sáng, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích được nó chiếu rọi cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa rất nhỏ. Hoa văn trên Tam Xoa Kích bắt đầu xuất hiện kim sắc nhàn nhạt. Khỏa kình châu kia cũng bắt đầu trở nên trong suốt hơn. Ít nhất có một phần ba năng lượng của kình não đã bị Hải Thần Tam Xoa Kích hút vào.

Theo đại lượng năng lượng dung nhập vào cơ thể, cảm giác lực lượng tràn ngập toàn thân, ánh mắt Đường Tam đã từ sự kiên định bắt đầu chuyển sang lanh lợi hơn. Bắt đầu từ đồng tử hắn, dần dần chuyển sang màu Lam kim sắc, hơn nữa, rất nhanh khuếch trương ra toàn bộ bên trong đôi mắt.

Sau khi Hải Thần bát cánh, dưới sự chiếu rọi của quanh mang Lam kim sắc, đã dung nhập vào cơ thể Đường Tam, cái bục tròn lúc trước nâng đỡ Hải Thần bát cánh cũng đã biến mất khỏi đỉnh đầu Đường Tam. Cái bục tròn thứ hai, nâng đỡ hồn cốt Cánh tay phải Thiên Thanh Ngưu Mãng của Đường Tam cũng đã từ từ bay đến, đồng dạng ngừng lại trên đỉnh đầu Đường Tam.

Một tiếng long ngâm trong trẻo vang lên, quanh quẩn trong không trung. Trong thanh âm trong suốt mà tràn ngập lực lượng kia, con thanh long rất nhanh bay lên trời, rời khỏi phạm vi của cái bục tròn nhỏ, nhảy vào không trung, phóng thẳng lên hướng trời cao. Thân thể màu xanh kia của nó, trong quá trình bay lên không trung, cũng kéo theo một đám nước biển ngay sau đuôi nó. Sau đó, thân thể của nó cũng dần dần biến thành Cự long màu Lam

kim sắc.

Oanh--, khi thân thể con Cự long kia bay lên đến độ cao mắt thường khó phân biệt nổi, nó chợt quay đầu lại. Toàn bộ kim sắc hải dương lúc này lại nổi lên sóng lớn ngập đầu. Tiếng long ngâm vẫn thủy chung vang lên không dứt, quang mang chợt lóe, con Cự long kia bắt đầu thu nhỏ lại.

Một lực hút mãnh liệt kéo cánh tay phải Đường Tam nâng lên, con rồng Lam kim sắc kia đã quấn quanh cánh tay phải của Đường Tam. Cảm giác nóng cháy lại dâng lên, tràn ngập tâm trí Đường Tam. Lực lượng cảm mãnh liệt trước giờ chưa từng có chợt dung nhập, từ cánh tay phải của Đường Tam truyền vào.

Mỗi một tấc da thịt của Đường Tam đều tràn ngập khoái cảm trước giờ chưa từng có, kéo dài đến tận đầu vai của hắn. Một tiếng nổ ầm vang lên, một tầng khải giáp màu lam kim sắc phát ra ra quang mang mãnh liệt chợt xuất hiện, bao phủ cánh tay phải Đường Tam.

Ngay chỗ bả vai là một cái đầu rồng hướng ra ngoài, bộ dáng cũng không khoa trương, nhưng cực kỳ mỹ lệ. Bộ giáp kéo dài xuống phía dưới, giáp trụ chỉnh tề mang theo hoa văn hình vảy rồng, bao trùm toàn bộ cánh tay phải của Đường Tam. Góc cạnh rõ ràng, ngay cả bàn tay cùng với cánh tay cũng không ngoại lệ. Bộ giáp hoàn toàn dán chặt vào trên da của cánh tay Đường Tam. Cánh tay Đường Tam cũng không hề có cảm giác cứng rắn chút nào, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của Đường Tam. Ngay trong lòng bàn tay phải, còn có một viên bảo thạch Lam Kim sắc. Từ trên đó, một cỗ hấp lực cường đại từ trong khỏa bảo thạch phát ra, hút nước biển kim sắc dung nhập vào đó.

Nhất thời, càng thêm một lượng khổng lồ năng lượng dung nhập vào trong cơ thể Đường Tam. Mà thân thể Đường Tam cũng như một cái động không đáy, không ngừng cắn nuốt.

Nước biển kim sắc, thông qua cánh tay phải của Đường Tam từ trên giáp trụ lam kim sắc không ngừng dẫn nhập vào trong cơ thể. Cột nước màu kim sắc trong không trung vẽ thành một đường cong lớn, rất là huyễn lệ.

Dưới sự duy trì của Hải Thần bát cánh cùng với cánh tay phải kiên cố của Hải Thần khải giáp, Đường Tam cảm thấy sự tiêu hao của Hải Thần Chi Quang cùng với sự khôi phục của nó cũng đã bảo trì sự cân bằng.

Bất quá, lúc này cũng chỉ là mới bắt đầu, giống như đã bị ý chí kiên định của Đường Tam ảnh hưởng, từng cái từng cái bục tròn nhỏ liên tục bay đến. Theo sát cái bục nhỏ thứ hai chứa hồn cốt cánh tay phải Thiên Thanh Ngưu Mãng là cái bục chứa hồn cốt xương đùi phải Lam Ngân Hoàng của Đường Tam.

Đóa Lam Ngân Thảo trong suốt chầm chậm bay xuống, mỗi một phiến lá cỏ đều hóa thành một đạo lưu quang, từ dưới chân Đường Tam uốn lượn mà lên, lan tràn đến tận bắp đùi hắn mới ngừng lại. Một tiếng nổ ầm vang, Đường Tam chỉ cảm thấy chân phải căng thẳng, cảm giác lực lượng cường đại nhất thời lan truyền khắp toàn thân. Năng lượng ôn hòa nháy mắt dao động. Một bộ khải giáp màu Lam kim cùng với màu lam của Lam Ngân Thảo hòa hợp lại, cùng phát ra quang mang chói lọi, cùng với chân phải của Đường Tam hoàn toàn kết hợp lại với nhau.

Trên bề mặt của khải giáp chân phải, giống với trên bề mặt của Hải Thần tám cánh vậy, tràn đầy hoa văn hình đám mây cuồn cuộn, cũng đem mỗi một tấc da thịt của chân phải Đường Tam hoàn toàn bao bọc lại bên trong. Bên cạnh bắp chân của hắn, đâm ra ba cái ngạnh nhọn giống như một cái gai xương vậy, thân mình mỗi cái ngạnh đều hoàn toàn uốn cong lại, hình dạng giống như một cái cánh chim nhỏ.

Ngay khi cái bục thứ ba cùng với việc Hải Thần khải giáp chân phải hoàn toàn xuất hiện cũng biến mất, cái bục thứ tư cũng đã bay đến. Hư ảnh Tà Ma Hổ Kình Vương chợt lóe lên, mạnh mẽ đánh vào trên chân trái của Đường Tam. Nhất thời, Đường Tam chỉ cảm thấy từ chân trái truyền đến một cỗ cảm giác lạnh như băng, hoàn toàn bất đồng với cảm giác ôn hòa của hồn cốt xương đùi phải Lam Ngân Hoàng. Nhưng cảm giác lạnh như băng này cũng làm cho tinh thần Đường Tam run lên một chút. Một bộ khải giáp chân trái giống y như bộ khải giáp chân phải xuất hiện. Chỉ có một chút khác biệt, chính là ngay trên bàn chân phải, mơ hồ có một đạo quang mang trắng nhàn nhạt, giống như là quang mang phát ra từ một lưỡi dao sắc bén vậy. Cái này hiển nhiên là có liên quan đến kỹ năng Hổ Kình Tà Ma Phủ của hồn cốt Xương chân trái Tà Ma Hổ Kình lúc trước.

Mỗi khi có thêm một bộ phận khải giáp xuất hiện, kết hợp với thân thể, lực lượng của Đường Tam cũng được gia tăng lên gấp bội. Hải Thần Chi Quang phóng xuất ra từ dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán cũng càng mãnh liệt hơn. Bộ khải giáp kia giống như một hậu thuẫn kiên cố nhất của Đường Tam vậy, cũng đem toàn bộ lực lượng của Hải Thần Thần lực phóng xuất ra, làm hồi sinh lại thanh thần khí quan trọng nhất của Hải Thần.

Sau khi khối hồn cốt Xương chân trái Tà Ma Hổ Kình hoàn toàn hóa thành khải giáp, hoàn thành quá trình kết hợp với thân thể Đường Tam xong, cái bục kế tiếp bay đến, cũng không như Đường Tam phán đoán, là bục chứa Đầu hồn cốt, mà là cái bục tròn thứ bảy, chứa khối Cánh tay trái hồn cốt Thái Thản Cự Viên đã trực tiếp bay đến. Lại một tiếng nổ ầm vang lên, một bộ khải giáp tay trái vô cùng tráng kiện đã xuất hiện, bao trùm cánh tay Đường Tam. Khác với bộ khải giáp cánh tay phải, bộ khải giáp tay trái này hoàn toàn phẳng lì, không có hình dạng của rồng, không có bình vảy rồng. Hơn nữa bộ khải giáp cánh tay trái này nhìn qua còn thô to hơn bộ khải giáp tay phải một chút, nhưng những hoa văn hình đám mây trên đó thì lại giống nhau như đúc. Cũng không phải bởi vì khải giáp hai cánh tay khác nhau mà trở nên không hài hòa, ngược lại, lại tràn ngập cảm giác mạnh mẽ và hoàn mỹ.

Khải giáp tứ chi đã đầy đủ, hơn nữa thêm Hải Thần tám cánh sau lưng Đường Tam. Kim sắc Hải dương xng quanh cái bục tròn không ngừng sôi trào, nước biển quay chung quanh cái bục, sau đó phóng lên cao, hóa thành một luồng lốc xoáy khổng lồ, kịch liệt xoay tròn xung quanh cái bục lớn. Năng lượng khổng lồ của Hải Thần dũng mãnh tiến vào cơ thể Đường Tam, không ngừng cải tạo lại cơ thể của hắn, cải tạo mỗi một bộ phận thân thể hắn.

Ngay sau đó, cái bục nhỏ thứ sáu cũng đã bay lên, khối thân thể hồn cốt, ẩn chứa linh hồn Thâm Hải Ma Kình Vương đã bị hoàn toàn phá hủy, từ từ bay lên cao, sau đó lại rơi ngược xuống. Ngay khi nó còn ở trong không trung, nguyên bản là một khối hồn cốt màu tím trong suốt lúc này cũng đã biến thành một bộ thân thể giáp trụ cực kỳ huyễn lệ. Bộ giáp trụ bao gồm đầy đủ các phụ kiện, từ từ hạ xuống.

Một tiếng nổ ầm vang vọng, cảm giác bất đồng từ các bộ phận khác nhau trên cơ thể Đường Tam truyền đến, mái tóc trên đầu hắn dài ra rất nhanh, dài đến

tận eo mới ngừng lại, màu tóc lúc này không còn là màu hoàng kim nữa, mà đã trở thành màu lam thâm thúy giống như màu đại hải mênh mông vậy. Bộ tóc dài màu lam theo gió tung bay, khải giáp toàn thân hoàn toàn bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Bộ thân thể chiến giáp do Thân thể hồn cốt của Thâm Hải Ma Kình Vương biến thành có vẻ cực kỳ khí thế, phần ngực dày, phần eo co lại, có hoa văn vảy cá, cùng với phần chiến váy có hoa văn hình đám mây lưu chuyển, kết hợp với khải giáp tứ chi, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ. Tại vị trí ngay dưới ngực, trên phần eo một chút, có khảm một khỏa bảo thạch hình thoi, thuần một màu thủy lam thâm thúy. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy được bên trong khỏa thủy tinh kia có một luồng lốc xoáy mãnh liệt không ngừng xoay chuyển mãnh liệt, phát ra quang mang chói lọi. Khỏa bảo thạch này nhìn qua giống như khối bảo thạch ẩn chứa luồng lốc xoáy màu tím sẫm khảm trên bộ khải giáp của con Thâm Hải Ma Kình Vương lúc trước, khi hắn hóa thân thành người. Chẳng qua, khối bảo thạch này lại ẩn chứa năng lượng của Hải Thần Thần lực thuần túy.

Bốn đạo quang mang, phân biệt từ hai vai cùng với hai gốc đùi Đường Tam sáng lên, đúng là từ bốn vị trí kết hợp giữa thân thể khải giáp cùng với khải giáp tứ chi. Đồng thời sáng lên còn có sau lưng Đường Tam, tại vị trí Hải Thần tám cánh kết hợp với tám cái xương sườn của Đường Tam. Âm thanh kết hợp nghe động lòng người. Dưới sự bao phủ của năng lượng Hải Thần, bộ thân thể khải giáp cùng với tứ chi khải giáp và Hải Thần tám cánh hoàn thành quá trình kết hợp, chính thức trở thành một chỉnh thể. Ngay sau khi hoàn thành quá trình kết hợp bộ khải giáp, cái bục thứ năm còn lại đã phiêu nhiên bay lên. Nó cũng không có bay đến đỉnh đầu của Đường Tam, mà là bay đến trước cái sân trời thứ tám, chứa thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang ngừng ở trước mặt hắn.

Khối đầu hồn cốt lặng yên bay lên, tại xung quanh nó, xuất hiện một luồng lốc xoáy nhỏ, giống như là đối ứng với luồng lốc xoáy lớn với cái bên ngoài vậy. Cái đầu lâu bắt đầu xuất hiện biến hóa. Quang mang Lam kim sắc lóe sáng chói lọi, khối Đầu hồn cốt bắt đầu thu nhỏ lại, biến thành hình thái một thanh Tam xoa kích nho nhỏ, cũng không có ngừng lại, đã tiếp tục biến thành một cái vòng tròn nhỏ, từ từ biến đổi, hình thành một cái Tam xoa khôi màu Lam kim sắc.

Ngay trên vị trí trung tâm của cái Tam xoa khôi kia, là một lỗ rỗng hình một cái Tam Xoa Kích nho nhỏ. Khi cái Tam xoa khôi tung bay lên, dừng lại trên đầu Đường Tam, đem mái tóc dài màu lam của hắn buộc lại phía sau, lỗ hổng kia vừa vặn nằm tại vị trí của dấu ấn Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán của Đường Tam. Nhất thời, quang mang Lam Kim Sắc mãnh liệt chợt bạo phát ra. Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trước mặt Đường Tam, nãy giờ vẫn được Hải Thần Chi Quang chiếu rọi, lúc này cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Thân kích cũng không còn màu ngăm đen nữa, những ma văn màu kim sắc trên thân kích, lúc trước từng xuất hiện, mang lại cho Đường Tam thần lực khổng lồ đã hoàn toàn lóe sáng. Kim sắc mãnh liệt pha trộn với màu lam của Hải Thần Chi Quang, hóa thành một luồng ánh sáng Lam kim sắc như ngọc, lan tràn đến mỗi một tấc của thân kích. Mà khối kình châu kia, nguyên bản được gắn vào tại vị trí trung tâm chỗ Hải Thần Chi Tâm, rốt cuộc dưới sự chiếu rọi liên tục của quang mang lóa mắt, một lần nữa đã biến thành một khỏa bảo thạch màu lam ngọc.

Đồng thời xuất hiện biến hóa còn có thân thể của Đường Tam.

Lỗ trống hình Tam xoa kích trên Tam xoa khôi kia, cùng với dấu ấn trên trán Đường Tam hoàn toàn kết hợp lại, trên lỗ trống khi nãy, đã hình thành một khỏa bảo thạch hình thoi, trở thành trung tâm của Tam xoa khôi. Làm cho cái Tam xoa khôi màu Lam kim sắc quấn trên đầu Đường Tam càng trở nên hoàn mỹ và huyễn lệ hơn.

Hải Thần Chi Quang trong suốt không một tia tạp chất đúng là từ khỏa bảo thạch trên đầu này phát ra, chiếu rọi vào thanh Hải Thần Tam Xoa Kích mới được khôi phục lại Hải Thần Chi Tâm này. Ngay trong nháy mắt, Đường Tam chỉ cảm thấy chính mình đã trở thành trung tâm tuyệt đối của nơi này. Hơi thở quen thuộc của Hải Thần Tam Xoa Kích, hơi thở càng thêm thân thiết hơn, đã trong khoảng khắc lan truyền khắp toàn thân.

Hải Thần tám cánh sau lưng Đường Tam chợt mở ra, quang vụ màu lam kim sắc tinh khiết mãnh liệt từ chung quanh hắn bốc lên, đám quang vụ này càng ngày càng nồng đậm hơn, rốt cuộc cũng hóa thành một cột sáng Lam kim sắc khổng lồ phóng thẳng lên cao. Năng lượng mênh mông, cùng với dấu ấn tại

nơi sâu nhất trong linh hồn của Đường Tam hoàn toàn dung hợp lại, trở thành một luồng năng lượng khổng lồ trước giờ chưa từng có.

Đường Tam đã nhìn thấy rõ ràng linh hồn của chính mình, linh hồn của hắn đã hóa thành thực thể, biến thành một khỏa lam kim sắc bảo thạch hình thoi, xuất hiện ngay vị trí giữa trán hắn. Cùng với khỏa bảo thạch tại vị trí trung tâm của Tam xoa khôi trong ngoài kết hợp. Đường Tam cũng không biết, linh hồn thực thể hóa, chính là dấu hiệu thành thần. Từ nay về sau, tinh thần lực của hắn cũng đã chính thức hóa thành thần niệm, thần niệm Hải Thần thuần nhất.

Tràn ngập cảm tình nhìn thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trước mặt, Lam kim sắc trong mắt Đường Tam dần dần rút đi. Thời khắc này hắn đã hoàn toàn hiểu được những biến hóa của thân thể mình từ sau khi mình đạt được Hãn Hải Càn Khôn Tráo. Từ trước đến giờ, các khối hồn cốt vẫn thường xuyên có cảm giác nóng rực, hắn chính là do năng lượng từ Hải Thần Chi Tâm phát ra, không nhận thức được mà dần dần cải tạo lại hồn cốt của hắn, làm cho năng lượng Hải Thần không ngừng thấm vào, âm thầm tiến hóa. Chỉ khi đến lúc bắt đầu nghi thức truyền thừa này, toàn bộ quá trình tiến hóa mới tính là hoàn thành. Rút ra toàn bộ hồn cốt trong cơ thể, dưới tác dụng của Hải Thần thần lực khổng lồ, cứ mỗi lần Đường Tam thông qua được một khảo nghiệm trong thất tình, từng cái sẽ tiến hóa. Tiến hóa thành bộ Hải Thần thần trang tuyệt đối không thua kém Thiên Sứ thần trang chút nào.

Không, phải nói là, Hải Thần thần trang của Đường Tam còn mạnh hơn Thiên Sứ thần trang của Thiên Nhận Tuyết nhiều. Thiên Sứ thần trang tuy rằng đều là thần khí của Thiên Sứ chi thần lưu lại ở nhân gian, mỗi một khối hồn cốt của Thiên Sứ thần trang đều đã tiếp cận cấp bậc mười vạn năm. Nhưng còn của Đường Tam thì sao? Mỗi một khối hồn cốt trên người Đường Tam còn không phải đều là mười vạn năm cấp bậc hay sao? Cho dù khối Đầu hồn cốt cũng là khối hồn cốt duy nhất không đủ mười vạn năm đi nữa, nhưng được Hải Thần Chi Tâm kết hợp, lại thêm kỹ năng Tử Cực Thần Quang của Đường Tam dung hợp vào, uy lực của nó cực mạnh, thậm chí là hơn một khối Mười vạn năm hồn cốt thông thường nữa.

Tuy rằng bảy khối hồn cốt của Đường Tam là đến từ những loại hồn thú khác nhau, nhưng phẩm chất của chúng quả thật quá cao. Lấy hồn cốt thâm niên

trăm vạn năm của Thâm Hải Ma Kình Vương làm thành Thân thể hồn cốt là trung tâm, bộ Hải Thần Thần trang này thậm chí còn cường hãn hơn so với bộ Hải Thần Thần trang đời trước nữa. Nhất là, Hải Thần đời trước cũng không có cánh, hắn là thần của đại hải, mà Đường Tam lại có thêm một khối Ngoại phụ hồn cốt Bát Chu Mâu, Bát Chu Mâu sau khi hoàn toàn tiến hóa đến đỉnh cao, hóa thành Hải Thần tám cánh, không cần phải nói, làm cho bộ Hải Thần Thần trang này giống như là hổ mọc thêm cánh vậy, uy lực gia tăng rất nhiều.

Mỗi một bộ phận khải giáp, đều là từ các khối hồn cốt của Đường Tam biến thành, cũng có ý nghĩa là nó kết hợp hết sức hoàn mỹ với thân thể Đường Tam. Cho dù chúng nó biến thành khải giáp, nhưng cũng vẫn là một bộ phận thân thể của Đường Tam. Điều này vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

Oanh—

Xung quanh cái bục, luồng lốc xoáy khổng lồ kia đột nhiên nổ tung, năng lượng vô cùng cuồng bạo hóa thành một cơn lốc thổi về phía cái bục, cũng thổi qua thân thể Đường Tam cùng với thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trước mặt hắn.

Đường Tam bất giác bừng tỉnh, tại thời khắc này, trong mắt hắn cũng chỉ có Hải Thần Tam Xoa Kích, tên đồng bọn sinh tử kia. Tay phải chậm rãi đưa lên, hắn rốt cuộc cử động, thời khắc này cũng không có cái gì có thể ngăn cản hắn làm ra động tác này. Tay phải mạnh mẽ, được khải giáp Hải Thần Thần trang bao phủ, kiên định mà mạnh mẽ cầm lấy thanh Hải Thần Tam Xoa Kích đang phát ra quang mang Lam kim sắc chói lọi.

Ngay tại thời khắc Đường Tam cầm lấy thanh Hải Thần Tam Xoa Kích kia, một ngọn lửa Lam kim sắc mãnh liệt chợt từ trên người hắn bay nhanh lên trời, tất cả những luồng lốc xoáy trong không trung tại một khắc này dường như hoàn toàn ngưng đọng lại. Nháy mắt tiếp theo, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích sáng lạng lam kim sắc, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích phục sinh đã được Đường Tam giơ lên cao quá đầu, chỉ thẳng lên trời cao.

Oanh—

Hấp lực khổng lồ từ toàn thân Đường Tam chợt bộc phát ra. Hoa văn hình đám mây cuồn cuộn trên Hải Thần tám cánh sau lưng phát ra quang mang lóa mắt sáng rọi chưa từng có. Nước biển màu lam kim sắc, dưới ảnh hưởng của luồng lốc xoáy khi nãy, bay lên bốn phía trong không trung, lúc này lấy tốc độ như tia chớp, điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể Đường Tam, cũng mãnh liệt xâm nhập vào trong thanh Hải Thần Tam Xoa Kích kia. Ngọn lửa lam kim sắc không ngừng quay quanh thân thể Đường Tam. Từ dưới chân của hắn, từng vòng từng vòng quang hoàn chậm rãi dâng lên.

Thanh âm mạnh mẽ, tràn ngập sự cung kính, từ bốn phương tám hướng ầm ầm vang lên:

- Hải Thần khảo hạch thứ chín hoàn thành, Hải Thần thần lực hoàn mỹ kết hợp, Hải Thần tái hiện. Tất cả các hồn hoàn được tăng lên năm vạn năm.

Từng cái từng cái hồn hoàn từ dưới chân Đường Tam dâng lên, cực kỳ mỹ lệ, sự huyễn lệ làm cho người ta phải rung động. Lúc trước Đường Tam nhìn thấy trên người Thiên Nhận Tuyết là chín cái hồn hoàn vừa đen vừa đỏ. Trên mỗi cái hồn hoàn của nàng đều nhuộm đẫm kim sắc sáng chói. Mà thời khắc này, xuất hiện trên người hắn lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác hắn.

Cái hồn hoàn đầu tiên xuất hiện chính là màu đỏ, mà bên ngoài cái hồn hoàn, lại có một tầng quang mang lam kim sắc mỹ lệ. Cái thứ hai vẫn là như vậy, cứ như thế, mãi cho đến cái hồn hoàn thứ chín cũng không có thay đổi, toàn bộ đều là màu đỏ ở trong, bên ngoài là lam kim sắc quang mang vờn quanh. Thẳng đến cái hồn hoàn cuối cùng xuất hiện, cái hồn hoàn thứ mười, với có sự khác biệt. Cái hồn hoàn thứ mười này là hồn hoàn đại biểu cho lực lượng thần cấp, hoàn toàn là một màu lam kim sắc trong suốt như ngọc.

Mười vạn năm, toàn thể đều là hồn hoàn mười vạn năm, là một gã hồn sư, cho dù là Đường Tam cũng không có trở thành Hải Thần, toàn bộ hồn hoàn đều là mười vạn năm, cũng là một việc hết sức rung động rồi. Cho dù là chính hắn, cũng có chút không dám tin vào một màn trước mắt này.

Truyền thừa Hải Thần, phần thưởng cuối cùng, lại là tất cả các hồn hoàn đều được tăng thêm tu vi năm vạn năm. Mà các hồn hoàn của võ hồn Lam Ngân Hoàng, sau lần thứ hai phụ gia lại, hồn hoàn cấp thấp nhất cũng đã có tu vi

trên năm vạn năm rồi. Năm vạn cộng thêm năm vạn nữa, điều này làm cho ngay cả cái hồn hoàn thứ nhất của Đường Tam cũng biến thành màu đỏ luôn. Chín đỏ một lam kim, đó chính là thần lực khủng bố a!

Giờ khắc này đây, Đường Tam đã là không có cảm giác về lực lượng, trong lòng hắn tồn tại chỉ có mấy chứ, khống chế trong tay. Đúng vậy, chính là nắm tất cả lực lượng trong lòng bàn tay.

Giơ cao thanh Hải Thần Tam Xoa Kích lên quá khỏi đầu, cũng không bởi vì thiếu năng lượng mà trở lại màu ngâm đen nữa. Hiện tại nó đã là dấu ấn của linh hồn Đường Tam, trở thành một bộ phận của thân thể Đường Tam. Cũng tương tự như đám hồn cốt tiến hóa thành bộ Hải Thần thần trang như vậy, cùng với Đường Tam là vĩnh viễn không tách rời. Loại cảm giác như thế này, là tuyệt vời đến thế nào cơ chứ.

o0o

Hải Thần Sơn, Hải Thần điện.

Ngay trong lúc này, dấu ấn màu đỏ trên trán Tiểu Vũ cũng xuất hiện biến hóa. Dấu ấn màu đỏ sậm kia lặng yên vỡ ra, một âm thanh hùng hậu vang lên trong đầu nàng:

- Đỉnh phong nhất khảo hoàn thành, làm bạn Hải Thần hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần, khen thưởng chồng chất, thưởng cho…

------oOo------

Chương 497: Hải Thần Đường Tam: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đỉnh phong nhất cấp khảo hạch hoàn thành, bên cạnh Hải Thần hoàn thành quá trình truyền thừa, khen thưởng chồng chất, thưởng cho cấp bậc hồn lực tăng lên mười cấp, tất cả hồn hoàn gia tăng tu vi lên hai ngàn năm, thưởng

cho ba cái hồn hoàn thần ban.

Rung động, ngay khi những lời này xuất hiện trong đầu Tiểu Vũ, trong lòng nàng cũng chỉ có cảm giác rung động. Không chỉ là bởi vì tu vi của mình tăng lên mà rung động, đồng thời cũng là vì Đường Tam mà rung động. Nhìn bộ dáng toàn thân bao phủ trong bộ khải giáp màu lam kim sắc, sau lưng tám cánh mở rộng, bày ra khi thế không gì sánh kịp của Đường Tam, trong lòng Tiểu Vũ đúng là cực kỳ rung động.

Đồng dạng là đỉnh cao khảo hạch, nhưng những khen thưởng mà Tiểu Vũ nhận được rõ ràng là cao hơn đỉnh cao khảo hạch của Trữ Vinh Vinh rất nhiều. Cái này cũng không phải nguyên nhân là khảo hạch của mình khó khăn hơn, mà đồng thời cũng là do khen thưởng chồng chất mà đạt được.

Mà cùng lúc đó, trong đầu năm người bọn Đái Mộc Bạch cũng đồng thời vang lên một âm thanh:

- Phụ trợ Hải Thần truyền thừa, thưởng cho một cái hồn hoàn thần ban.

Mà trên thực tế, những phần thưởng mà đám Sử Lai Khắc lục quái nhận được cũng không chỉ có bấy nhiêu. Ngay tại thời điểm Đường Tam giơ cao thanh Hải Thần Tam Xoa Kích lên, hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần cuối cùng, quang mang Lam kim sắc mênh mông kia cũng phóng thẳng lên cao. Ánh sáng phát ra từ cánh cửa Xích kim sắc kia cũng đã biến thành Lam kim sắc. Sáu đạo quang mang Lam kim sắc phóng thẳng ra, phân biệt chiếu rọi lên thân thể bọn họ. Đây cũng không phải là năng lượng của Đường Tam ban cho bọn họ, mà là Hải Thần thần lực, tại thời điểm hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần, Đường Tam hấp thu phần lớn năng lượng, còn dư lại một chút. Đối với Đường Tam mà nói, một chút thần lực này đương nhiên không tính làm gì, nhưng đối với đám Sử Lai Khắc lục quái mà nói, đây chính là năng lượng thần cấp a! Hồn lực của mọi người dưới tác dụng của thần lực, nhanh chóng gia tăng lên. Tim mỗi người đều đập nhanh hơn mấy lần, loại cảm giác tràn ngập lực lượng như thế này quả thật vô cùng tuyệt diệu.

o0o

Trong thế giới hải dương kim sắc.

Toàn bộ xung quanh đều trở nên hư ảo, nguyên bản năng lượng kim sắc trong thế giới kia sau khi cột sáng Lam kim sắc kia phóng lên, cũng đã dung nhập hết vào đó, cũng đã dung nhập vào trong cơ thể của Đường Tam. Tám cửa ải khó khăn của quá trình truyền thừa Hải Thần toàn bộ đã thông qua, hồi sinh lại Hải Thần Tam Xoa Kích. Đường Tam, mặc trên người bộ Hải Thần Thần trang, cảm giác sâu sắc được hơi thở cường đại hơn người kia, cảm giác nắm trong tay toàn bộ lực lượng quả thật là vô cùng kỳ diệu.

Mà hết thảy cũng còn chưa có chấm dứt, mười cái hồn hoàn, chín đỏ một lam kim, chầm chầm biến mất. Một đám hồn hoàn mới từ dưới chân hắn chậm rãi dâng lên. Ngay khi đám hồn hoàn mới này xuất hiện, từ bên tay trái Đường Tam, một đạo quang mang màu đỏ sậm đã phóng lên cao. Quang mang màu Ám xích kim sắc nhanh chóng khuếch tán ra, đúng là thanh thần khí đã bị Tu La lĩnh vực thấm đẫm, Hạo Thiên Chuy.

Ngay khi nó vừa mới xuất hiện, trong lòng Đường Tam cũng có chút lo lắng, nhưng rất nhanh cảm giác lo lắng này cũng đã không còn sót lại chút nào nữa. Tu La Lĩnh vực hoàn toàn im lặng đắm chìm trong Hạo Thiên Chuy. Cùng với sự xuất hiện của nó, chín cái hồn hoàn khác cũng đã xuất hiện trên người Đường Tam.

Đỏ, đỏ, đỏ, đỏ, đỏ, đỏ, đỏ, đỏ, tám cái hồn hoàn đầu tiên hoàn toàn giống như hồn hoàn của Lam Ngân Hoàng vậy. Chỉ là, bên ngoài mấy cái hồn hoàn này cũng không có tầng quang mang lam kim sắc bao phủ, tựa hồ như là thần lực của Hải Thần cũng không có hoàn toàn dung nhập với thanh Hạo Thiên Chuy này vậy. Nhưng phần thưởng đạt được sau khi hoàn thành quá trình truyền thừa, tất cả các hồn hoàn đều tăng thêm tu vi năm vạn năm, lại đồng dạng tác dụng lên các hồn hoàn của Hạo Thiên Chuy. Vẻn vẹn một điểm này thôi, cũng đã đủ làm cho Đường Tam kinh hỉ rồi. Càng làm Đường Tam kinh ngạc hơn chính là, cùng xuất hiện chung với tám cái hồn hoàn kia, cái hồn hoàn thứ chín cũng đã xuất hiện. Đó là một cái hồn hoàn toàn bộ màu Ám xích kim sắc, cùng với màu của thanh Hạo Thiên Chuy là hoàn toàn giống nhau, cùng với tám cái hồn hoàn kia chiếu sáng rực rỡ.

Màu sắc của nó đương nhiên cũng không khiến cho Đường Tam chú ý nhiều

lắm, điểm mấu chốt chính là, ngay khi cái hồn hoàn thứ chín màu ám xích kim sắc kia xuất hiện, thần niệm của Đường Tam rõ ràng cảm giác được, cái này chính là, chính là một cái hồn hoàn thần cấp a. Hồn hoàn này có cùng cấp bậc với cái hồn hoàn thứ mười của mình, sau khi năng lượng Lam Ngân Hoàng cùng với thần lực Hải Thần kết hợp nhau mới hình thành.

Đây là vì sao mà có? Đường Tam sau một chút giật mình, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn. Chính mình không ngờ lại có được hai cái hồn hoàn thần cấp a! Tuy là hai cái hồn hoàn này xuất hiện trên hai cái võ hồn khác nhau, nhưng mà, bằng vào sự phụ gia của hai cái thần cấp hồn hoàn này đối với thân thể của mình, cũng đã có thể làm cho nền tảng thuộc tính thân thể của mình đã vượt trội so với các thần khác rồi a!

Rất nhanh hắn đã hiểu được, cái hồn hoàn thứ chín của Hạo Thiên Chuy này chính là đến từ con Thâm Hải Ma Kình Vương. Con hồn thú cường đại, bá chủ trên biển này chính là có cấp bậc tu vi trăm vạn năm, chỉ còn cách một chút nữa là đã có thể thành thần rồi. Mà hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần thần vị, đã có thể làm cho tu vi hồn hoàn tăng lên thêm năm vạn năm nữa, như vậy, không thể nghi ngờ là đã làm cho khối hồn hoàn này hoàn thành một bước cuối cùng, đạt đến cấp bậc của thần.

Nhưng mà, tại sao cái hồn hoàn thần cấp này phụ gia trên thanh Hạo Thiên Chuy này lại có màu ám xích kim sắc giống như màu của Tu La lĩnh vực, mà không phải là giống như màu lam xích kim sắc của Hải Thần đây chứ? Điều này quả thật có chút khó lý giải. Bất quá, bất luận là nói như thế nào, ít nhất Tu La thần lực này cũng không có ảnh hưởng đến quá trình truyền thừa Hải Thần của mình, như vậy cũng đủ rồi.

Cũng không có suy nghĩ thêm nữa, thần niệm Đường Tam khẽ nhoáng lên, thanh Hạo Thiên Chuy đã cùng với chín cái hồn hoàn kia đồng thời thu hồi vào trong cơ thể hắn. Tất cả các quang mang xung quanh cũng trong nháy mắt gom lại, dung nhập vào cơ thể hắn.

Thần quang trong mắt chợt lóe lên, thanh Hải Thần Tam xoa kích trên tay phải nhẹ nhàng chỉ về phía trước. Thanh chủ nhận phát ra quang mang lam kim sắc, vạch một đường lên không trung. Một đường vết rách nhất thời xuất hiện trong không gian trống trải. Hải Thần tám cánh sau lưng Đường Tam thu

liễm lại, quang mang chợt lóe lên, đã trực tiếp xuyên qua vết rách kia mà bay ra.

Cảnh vật chung quanh biến đổi, chân đặt xuống đất, Đường Tam một lần nửa trở lại trong Hải Thần Thần điện. Chẳng qua, lúc này trong Hải Thần Thần điện đã hoàn toàn vắng vẻ, cũng không thấy bóng dáng của Hải Thần ở đâu.

Hải Thần đi rồi? Hồi tưởng lại lúc đầu Hải Thần chỉ điểm cho mình, trên mặt Đường Tam không khỏi toát ra một tia cười nhàn nhạt. Hướng đến cái ghế lớn đặt trong cùng kia, hắn chậm rãi quỳ một gối xuống, cúi đầu lạy một cái. Cái cúi đầu này chính là phát từ nội tâm cảm kích của Đường Tam. Nếu không nhờ Hải Thần mấy lần trợ giúp, chỉ sợ hắn đã sớm chết rồi, càng không nói đến việc hắn đạt được Hải Thần thần lực cường đại như bây giờ. Hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần thần vị, hắn đã có tư cách ngồi trên cái ghế kia, nhưng hắn cũng không có làm như vậy, đây chính là sự tôn kính của hắn đối với Hải Thần. Dù cho hắn có đủ tư cách trở thành chủ nhân của tòa Thần điện này, hắn cũng vĩnh viễn sẽ không ngồi trên cái ghế lớn đó. Đó là vị trí của Hải Thần tiền nhiệm, vĩnh viễn cũng là như vậy.

Hắn cũng không có ở lại lâu thêm, Đường Tam giống như là nghe thấy tiếng gọi của đám đồng bọn hắn. Hiện tại hắn đã thành Hải Thần, cánh cửa ánh sáng nối liền thông đạo kia cũng không còn cần đến lực lượng của đám bạn hắn chống đỡ nữa, đích thân Hải Thần thần lực của hắn đã duy trì, nhưng hắn cũng không muốn tốn thêm thời gian ngừng lại ở đây nữa.

Quang mang lam kim sắc hóa thành một đạo lưu quang lặng lẽ lóe lên. Ngay sau đó, Đường Tam đã xuất hiện bên ngoài của Hải Thần Thần điện. Quay đầu nhìn lại, chăm chú nhìn kỹ vào tòa cung điện khổng lồ kia, nét cười trên mặt Đường Tam càng thêm nồng đậm hơn. Thân thể bồng bềnh dâng lên, quang ảnh lóe lên, đã dễ dàng xuyên qua màn hào quang từng ngăn cản hắn, xâm nhập vào trong làn nước biển xanh thẳm kia.

Tiến vào trong nước một lần nữa, cảm giác đã hoàn toàn bất đồng. Đường Tam chỉ cảm thất nước biển cũng giống như một bộ phận thân thể của chính mình vậy. Căn bản là không cần hắn thúc dục thần lực, chỉ cần một ý niệm trong đầu lóe lên, nước biển đã đẩy hắn đến vị trí hắn muốn. Hắn còn có thể cảm nhận được trong tầng nước biển này còn ẩn chứa một tia phần năng

lượng thuần khiết, có thể hoàn toàn cấp cho hắn sử dụng. Đúng vậy, hiện tại mình đã chính là chúa tể trong đại hải. Bất luận là ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần nơi đó có nước, chúng nó cũng chính là lực lượng do mình điều khiển.

Hải Thần Tam Xoa Xích lại vung lên, lam quang trong Hải Thần Chi Tâm mới hồi sinh chợt lóe lên. Nguyên bản cánh cửa ánh sáng kia đã biến mất trong nước biển lại một lần nữa lặng yên xuất hiện trước mặt Đường Tam. Xung quanh cánh cửa vẫn như trước không ngừng bốc lên hỏa diễm, chỉ khác là quang mang phát ra lúc này đã là màu Lam kim sắc rồi. Nhìn cánh cửa ánh sáng do hỏa diễm Lam kim sắc biến ra này, trong lòng Đường Tam âm thầm cầu nguyện:

- Ba Đấu Tây tiền bối, hi vọng ngài và ông cố có thể tại thần giới gặp lại nhau. Ở thế giới đó, các ngươi nhất định sẽ có thể ở chung với nhau vĩnh viễn.

Vừa nghĩ, Đường Tam vừa bước lên một bước, tay cầm Hải Thần Tam xoa kích, rốt cuộc cũng bước ra khỏi lãnh địa trung gian giữa Thần giới và nhân giới, cũng là nơi tiến hành truyền thừa của Hải Thần.

Cảnh vật trước mắt mở ra, khi Đường Tam từng bước từng bước đi ra khỏi cánh cửa ánh sáng kia, toàn bộ quang mang trong tòa Hải Thần điện đồng thời hóa thành một màu Lam kim sắc, tựa hồ như đang hưng phấn nghênh đón vương giả trở về vậy. Quang mang trên bảy tòa sân khấu trong nháy mắt thu liễm, lộ ra thân ảnh sáu đồng bọn của Đường Tam.

Sáu người, mười hai đạo ánh mắt, đồng thời tập trung trên người Đường Tam. Trong ánh mắt bọn họ có chút hâm mộ, có chút vui mừng, có chút may mắn, thậm chí còn có một chút ghen tị nữa, nhưng nhiều nhất vẫn là sự hưng phấn, vì Đường Tam tiến hành truyền thừa thành công mà hưng phấn. Trong Sử Lai Khắc Thất quái, rốt cuộc cũng xuất hiện ra một vị thần, đệ nhất thần.

Nhưng bất luận là Đái Mộc Bạch, Áo Tư Lạp hay là Mã Hồng Tuấn đi nữa, trong lòng bọn họ cũng đã âm thầm hạ quyết tâm. Đường Tam là kẻ đầu tiên, nhưng cũng không phải là người duy nhất trong số Sử Lai Khắc thất quái có khả năng thành thần. Một ngày nào đó, bọn họ cũng muốn hướng về cái cảnh giới kia mà bước vào.

Ngay trước mặt Sử Lai Khắc, ngoại trừ trước mặt Tiểu Vũ là ba cái hồn hoàn thần ban màu vàng chói lọi ra, trước mặt những người khác đều nổi lơ lửng một cái. Nhưng bọn họ cũng không có đưa tay lên lấy. So sánh với một cái hồn hoàn thần ban, Đường Tam bình yên trở về mới càng quan trọng hơn.

Đường Tam cũng không có mở miệng, ngẩng đầu nhìn về lên đỉnh của Hải Thần điện, chậm rãi giơ cao thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay lên. Tại trong Hải Thần điện trên Hải Thần Sơn, trên Hải Thần Đảo, hắn long trọng tuyên bố với tất cả các sinh vật tồn tại trong đại hải, Hải Thần bảo hộ cho bọn họ, đã trở lại.

Quang mang lam kim sắc kia hóa thành một vòng năng lượng khổng lồ hướng về phía đỉnh của Hải Thần điện mà ngưng tụ lại. Trong tiếng nổ ầm vang, toàn bộ vách tường xung quanh Hải Thần điện trong nháy mắt biến mất, ngay trong tầng quang mang lam kim sắc kia mà biến mất. Tại vị trí Hải Thần điện chỉ còn lại bải cái bục tròn lớn mà thôi. Một cột sáng Lam kim sắc khổng lồ phóng lên cao, hóa thành một đạo Hải Thần thần lực không gì sánh kịp thẳng nhập lên chín tầng trời.

Một đạo quang mang này, lại là vô cùng to lớn, một đạo quang mang này, đã làm cho trời rung đất chuyển, một đạo quang mang này, đã làm cho toàn bộ mặt biển hóa thành một sắc thái giống nhau.

Đại hải sôi trào, nước biển trong nháy mắt dâng lên cả trăm mét, tất cả sinh vật trong biển, lúc này đều điên cuồng hướng lên mặt biển mà nhảy múa. Dưới sự dẫn dắt của Hải Thần thần lực khổng lồ, bọn họ có thể nhìn thấy toàn bộ đại hải đã hóa thành một mảng lam kim sắc.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, thần sắc trên mặt Đường Tam trở nên cực kỳ bình tĩnh, hắn cũng không bởi vì năng lượng khuếch trương khổng lồ này mà hưng phấn. Trong thần niệm của hắn, chỉ có sự an ủi ôn hòa, an ủi sự rung động trong lòng tất cả các sinh linh trong lòng đại hải.

Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la lúc này đã quỳ rạp hai gối xuống, cung kính hướng về phía Đường Tam mà bái lạy. Sự bi thương trong mắt của bọn họ lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay thế vào đó, chỉ có sự hưng phấn điên

cuồng. Ngay tại thời điểm cột sáng lam kim sắc kia phóng lên trời, thần niệm của Đường Tam cũng đã xâm nhập vào trong đại não của bọn họ, đem những lời mà Hải Thần đã nói với hắn về kết cuộc tốt đẹp của Hải Thần Đấu La Ba Đấu Tây, toàn bộ chuyển hết vào trong óc của bảy vị Thủ hộ đấu la, làm cho một tia khúc mắc cuối cùng trong lòng bọn họ cũng hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ cư dân trên Hải Thần đảo lúc này đều đã kéo nhau ra những nơi trống trải, hướng về phía Hải Thần sơn mà quì lạy. Trong mắt bọn họ không ngừng tuôn ra nước mắt kích động. Đã bao nhiêu năm rồi, trải qua không biết bao nhiêu thế hệ, bọn họ rốt cuộc cũng đã chờ được thời khắc này, đợi chờ được Hải Thần đại nhân trở về, đó chính là tín ngưỡng của bọn họ a!

Bên ngoài Hải Thần đảo, trên mặt biển, toàn bộ tộc đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đều đã xuất hiện hết trên mặt nước. Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương Tiểu Bạch nhìn về hướng Hải Thần sơn, nhìn lên cột quang mang lam kim sắc phóng cao kia, trong đôi mắt thật to chảy ra một tia nước mắt kích động. Nàng biết rằng, từ thời khắc này trở đi, nàng đã chân chính trở thành bá chủ trong đại hải, bởi vì, nàng đã từng là tọa kỵ của Hải Thần đại nhân a!

Trên Tử Trân Châu đảo, tất cả đám hải đạo đều hướng về phía kỳ cảnh xa xa kia mà nhìn, nhìn cột sáng lam kim sắc dâng lên trên không trung. Bọn họ đều nhìn một cách ngây dại, uy áp đến từ Hải Thần kia, làm cho mỗi tên hải tặc đều buông rơi vũ khí trong tay của mình, chỉ có ngơ ngác mà nhìn.

Cát Tường cùng với Tử Trân Châu đang sóng vai đứng cạnh nhau, nhìn về phía cột sáng khổng lồ đang bốc lên từ trên Hải Thần đảo kia, kích động không nói nên lời. Bọn họ cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng Cát Tường lại mơ hồ từ trong luồng quang mang Lam kim sắc kia, cảm nhận được hơi thở của sư phụ hắn.

Tại bờ biển, sáu cánh sau lưng Thiên Nhận Tuyết đồng thời mở rộng ra, Thiên Sứ Thánh Kiếm cũng đã xuất hiện trên tay nàng, nhìn về phía cột sáng Lam kim sắc trên bầu trời, nàng thở mạnh một hơi, lầm bầm nói: *"Rốt cuộc cũng hoàn thành rồi à? Đường Tam, ngươi quả thật không có làm ta thất vọng, Hải Thần, Hải Thần, ta ở chỗ này chờ ngươi."* Nâng tay lên, Thiên Sứ Thánh Kiếm chỉ thẳng lên trời cao, Quang Minh thánh lực nóng cháy cùng với Thái Dương thần lực liên hệ với nhau, hình thành một đạo quang mang

Xích kim sắc khổng lồ. Luồng quang mang nối liền thiên địa này, cũng là đại biểu cho năng lực của Thiên Sứ chi thần. Đây chính là lời khiêu chiến của nàng, lời khiêu chiến của Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết dành cho tân nhậm Hải Thần Đường Tam.

Võ Hồn đế quốc, Võ Hồn thủ đô.

Trong một căn phòng tối đen như mực, một thân ảnh toàn thân màu tím sẫm đang đứng đó, trước mặt nàng là một cánh cửa lớn, phát ra ánh sáng màu tím đen. Một chân của nàng ta, lúc này đã bước vào bên trong cánh cửa tím đen kia. Nhưng đúng lúc này, cánh cửa bằng ánh sáng kia chợt run rẩy kịch liệt một chút, một tầng quang mang màu lam nhạt chợt lóe lên.

- Đây là…

Thân ảnh tím đen kia chợt ngây dại ra một chút:

- Lại một tên nữa, không ngờ lại có thêm một tên nữa. Được, được, chờ đó, ta nhất định sẽ nhanh chóng trở lại.

Vừa nói, nàng vừa kiên định bước nốt một bước còn dang dở của mình. Cánh cửa ánh sáng màu tím đen kia giống như là nuốt hết tất cả quang mang quang quanh vậy, ngay sau khi thân ảnh tím đen kia bước qua khỏi cánh cửa ánh sáng đó, nó đã lập tức biến mất trong căn phòng tối tràn ngập hơi thở âm trầm kia.

Luồng quang mang lam kim sắc kia duy trì khoảng hơn nửa canh giờ mới hoàn toàn chấm dứt. Đường Tam chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ được năng lượng của thiên địa, cảm thụ được từng tiếng kêu gọi cùng cúng bái của từng sinh vật trong đại hải. Tín ngưỡng lực làm cho tâm tình hắn dịu lại. Hằng hà sa số sinh vật trong đại hải đang không ngừng dùng âm thanh thành tín nhất của chúng mà kêu gọi Đường Tam. Mà Hải Thần thần lực của Đường Tam cũng nhờ sự tín ngưỡng đó mà không ngừng tăng cao.

Tám cánh chậm rãi khép lại, ép chặt ở sau lưng, Đường Tam thu hồi Hải Thần thần lực của mình, hắn đã dùng thần niệm của mình, tuyên bố cho cả đại dương biết rằng, Hải Thần đã trở lại. Từ thời khắc này, không ai được

phép bôi nhọ Hải dương. Hắn sẽ xuất toàn lực để hoàn thành sứ mệnh của Hải Thần, bảo hộ từng phân từng tấc nước trong đại hải.

- Tiểu Tam, chúc mừng ngươi.

Đái Mộc Bạch nhìn Đường Tam, quang mang trong mắt hắn có chút buồn bã. Cách đây không lâu, hắn vẫn còn là đại ca cường đại nhất trong Sử Lai Khắc thất quái, nhưng giờ đây, sự chênh lệch giữa hắn với Đường Tam chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có cách nào thu hẹp lại. Nhìn Đường Tam, toàn thân bao phủ trong bộ Hải Thần Thần trang, hắn thậm chí còn có cảm giác xa cách một chút, dù sao, xét về mặt thực lực, bọn họ cũng đã là người của hai thế giới khác nhau.

- Các ngươi sao lại dùng ánh mắt đó mà nhìn ta? Không biết gì à?

Đường Tam cười. Vẫn nở nụ cười nhẹ, thanh âm của hắn vẫn giống như trước đây, cũng không có gì thay đổi, cũng vẫn thân thiết với đồng bọn như lúc trước.

- Ta đã nói từ trước rồi, danh hiệu Thần này bất quá cũng chỉ là người đạt tới một trình độ nhất định sẽ đạt được. Thần cũng vẫn là người thôi, chẳng qua chỉ cường đại hơn người bình thường một chút. Nếu như người là mượn lực lượng của tự nhiên, đột phá tiềm lực của bản thân. Như vậy, thần chính là nắm trong tay toàn bộ lực lượng của tự nhiên mà thôi. Tuổi của các ngươi và ta cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm, đồng dạng cũng là thiên tài trong nhân loại. Có lẽ, không bao lâu nữa, các ngươi cũng sẽ giống như ta vậy, đạt đến cảnh giới như thế này. Các ngươi cũng đã chứng kiến được quá trình truyền thừa của ta rồi, cũng đã nghe những lời mà ta và Hải Thần nói chuyện với nhau. Bản thân hắn là một vị thần, nhưng hắn tựa hồ cũng không có được niềm hạnh phúc như nhân loại chúng ta. Ta vĩnh viễn vẫn là Đường Tam của Sử Lai Khắc thất quái, các ngươi vĩnh viễn cũng là huynh đệ tỷ muội tốt nhất của ta.

Vừa nói, Lam quang kim sắc trên người Đường Tam cũng đột nhiên thu liễm, tất cả áo giáp cũng như Hải Thần tám cánh đều giống như hòa tan ra, dung nhập vào trong cơ thể của hắn, chỉ còn lại một bộ trường bào màu Lam kim sắc phủ ở bên ngoài. Ngay cả thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cầm trên tay

hắn cũng hóa thành một đạo lưu quang dung nhập vào dấu ấn Hải Thần trên trán hắn.

Một phút trước đây hắn vẫn còn là một đời Hải Thần vang dội kim cổ, một phút sau, hắn hoàn toàn thu liễm hơi thở, nhìn bên ngoài có cảm giác giống như một người bình thường vậy, còn không bằng một gã hồn sư bình thường nữa. Đương nhiên, bộ tóc màu lam trên đầu hắn cũng vẫn dài như cũ, không có thu ngắn lại.

Mã Hồng Tuấn thở dài một hơi:

- Thật tốt quá, Tam ca vẫn là Tam ca. Ta còn tưởng là, Tam ca sau khi thành Thần, sẽ có cảm giác cao cao tại thường mà tiếp xúc với chúng ta chứ.

Trữ Vinh Vinh phì cười nói:

- Ta lại không có cảm giác như vậy chút nào. Cho dù Tam ca thật sự là cao cao tại thượng đi nữa, cũng sẽ không phải là đối với chúng ta, không bao giờ là như vậy, mà là với bọn Vũ Hồn điện kia. Bây giờ, chúng ta cũng không còn sợ đụng độ với Võ Hồn điện nữa rồi. Chúng ta đã có Tam ca tọa trấn, cho dù là Thiên Nhận Tuyết kia cũng làm gì được chứ?

Không khí cũng trở nên thoải mái hơn nhiều, mọi người trước sau nhảy khỏi mấy cái bục tròn, tụ tập lại bên cạnh Đường Tam. Bọn họ cũng cầm lấy mấy cái hồn hoàn thần ban của mình.

- Kỳ thực, đối phó với Võ Hồn điện, chủ lực là các ngươi mới đúng, chứ không phải ta.

Đường Tam mỉm cười kéo tay Tiểu Vũ. Tay Tiểu Vũ ẩm ướt mà lạnh như băng, Đường Tam có chút áy náy nhìn nàng một cái, hắn biết, đám mồ hôi lạnh trong tay Tiểu Vũ, đều là do lo lắng cho hắn mà ra.

- Chúng ta là chủ lực? Tiểu Tam, ngươi không nói lầm chứ?

Áo Tư Tạp mở to hai mắt nhìn.

Đường Tam nói:

- Đương nhiên là các ngươi. Chẳng lẽ lại là ta hay sao? Đúng vậy, bây giờ ta đã trở thành Hải Thần. Nhưng bên phía Võ Hồn Điện cũng có Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết vậy. Vừa rồi, nàng đã phát động khiêu chiến với ta. Đến lúc ở trên chiến trường, trận quyết chiến giữa ta với nàng không biết sẽ kéo dài bao nhiêu đây. Cho dù ta có thể chiến thắng được nàng đi nữa, chỉ sợ cũng không ảnh hưởng được bao nhiêu đến cục diện chiến trường. Chân chính có thể thay đổi cục diện trên chiến trường, phải là các ngươi mới đúng. Hồn lực các ngươi lúc này cũng đã đạt đến bình cảnh rồi mà, các ngươi còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ các ngươi không nôn nóng đạt đến đỉnh phong của nhân loại, tiến vào cấp bậc mà chúng ta từng tha thiết ước mơ hay sao?

Sử Lai Khắc lục quái liếc mắt nhìn nhau, Mã Hồng Tuấn là kẻ đầu tiên la lên:

- Đúng vậy! Chỉ vì quá cao hứng khi thấy Tam Ca thành thần, ra đã quên mất mình cần phải tăng cấp rồi. Ha ha ha ha, ta cũng muốn trở thành Phong Hào Đấu La vậy, không ngờ là ngày này lại đến nhanh như vậy. Đến khi ta trở về, Hương Hương thấy ta đã trở thành Phong Hào Đấu La, không biết sẽ cao hứng đến mức nào. Các ngươi nói xem, ta nên chọn Phong hào gì thì tốt nhất đây?

Áo Tư Lạp hì hì cười nói:

- Gọi là Tà Hỏa Đấu La đi, không phải ngươi trước đây vẫn thường nói, Tà Hỏa trong cơ thể áp chế không được sao? Võ Hồn của ngươi cũng gọi là Tà Hỏa Phượng Hoàng mà.

- Thúi lắm, lão tử mà gọi là Tà Hỏa Đấu La à? Chẳng lẽ ngươi muốn gọi là Hương Tràng Đấu La à? Hay là Ma Cô Đấu La? Hoặc là Kim Thương Đấu La?

Mã Hồng Tuấn lập tức phản kích.

Sắc mặt Áo Tư Lạp nhất thời trở nên đỏ ửng, quả thật, muốn hắn dùng những danh hiệu như vậy, đúng là chuyện mất mặt nhất trên đời này.

Đái Mộc Bạch ha ha cười:

- Hãy khoan nghĩ đến chuyện phong hào đã, Tiểu Tam nói đúng, trước tiên hãy đợi đến khi chúng ta trở thành Phong Hào Đấu La, có được thực lực của Phong Hào Đấu La rồi hãy nói. Chờ đợi ngày này, chúng ta đã đợi lâu lắm rồi. Lần này được lây vinh quang của Tiểu Tam, chúng ta mới nhanh chóng tiến vào chín mươi cấp như vậy. Ta cũng không nguyện ý đợi lâu thêm nữa đâu.

Vừa nói, Đái Mộc Bạch đã trực tiếp ngồi xuống ngay tại chỗ, xuất ra cái hồn hoàn thần ban mà mình vừa mới đạt được, bắt đầu tiến hành hấp thu.

Mọi người nhìn nhau cười, đều lập tức khoanh chân ngồi xuống, chỉ có mình Tiểu Vũ vẫn tiếp tục rúc vào ngực Đường Tam là không có động thái gì.

Sau khi nhận được năng lượng dư thừa của Hải Thần thần lực, hồn lực của đám Sử Lai Khắc lục quái cũng đều đã tăng lên đến đỉnh phong, cho dù là Tiểu Vũ, hồn lực cũng đã tăng lên trên chín mươi cấp rồi. Lúc trước khi nàng hấp thu xong năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương, hồn lực cũng đã đạt đến tám mươi cấp, nhưng lại không có hấp thu hồn hoàn, làm cho hồn lực bản thân cũng không có hoàn toàn thể hiện ra cấp bậc thực sự. Lúc này sau khi hoàn thành xong Đỉnh phong nhất khảo, được thưởng cho thêm mười cấp hồn lực, nói thế nào thì hồn lực cũng đã vượt qua chín mươi cấp rồi. Hơn nữa lại còn hấp thu thêm năng lượng của Hải Thần, hồn lực chân chính đạt đến cấp bậc như thế nào, cũng phải đợi sau khi hấp thu xong hồn hoàn thần ban mới biết được.

- Tiểu Vũ, ngươi cũng tiến hành hấp thu hồn hoàn đi.

Đường Tam vuốt nhẹ mái tóc đen của Tiểu Vũ, mỉm cười nói.

Tiểu Vũ đột nhiên lắc lắc đầu, nhìn đám đồng bọn đang tiến hành hấp thu hồn hoàn, thấp giọng nói:

- Ta biết là ngươi đang muốn đi làm việc gì. Ca, ngươi không phải là đã từng đáp ứng ta rồi sao, bất luận là thời điểm nào, ngươi cũng không rời bỏ ta. Hấp thu hồn hoàn cũng không cần gấp lắm. Ta muốn đi cùng với ngươi.

Đường Tam bật cười:

- Sao thế? Ngươi còn không yên tâm về ta hay sao?

Tiểu Vũ nói:

- Không phải là ta lo lắng, ta chỉ là, chỉ là… sợ ngươi không phải bị hại mà là…

Tiểu Vũ đương nhiên biết Đường Tam muốn đi làm chuyện gì. Sau khi tiếp nhận xong truyền thừa thần vị của Hải Thần, chuyện đầu tiên mà Đường Tam phải làm, chính là cùng Thiên Nhận Tuyết quyết chiến một trận, lấy thần cấp đấu với thần cấp. Trận chiến này chắc chắn là không thể tránh khỏi rồi. Đây cũng là chuyện mà Đường Tam muốn làm. Những người khác có thể vì quá hưng phấn mà không nghĩ đến điều này, nhưng Tiểu Vũ lại như thế nào mà không nhớ đây? Hơn nữa, trong lòng nàng còn khắc sâu nhất chính là, tại thời điểm Đường Tam tiến hành truyền thừa Hải Thần thần vị, tại cửa ải thứ bảy, kẻ xuất hiện trong ý thức của Đường Tam chính là Thiên Nhận Tuyết a! Nàng cũng không phải sợ là Đường Tam sẽ không yêu nàng nữa, mà chỉ sợ là bản thân mình không bằng Thiên Nhận Tuyết, có chút xấu hổ mà thôi.

- Nha đầu ngốc, ngươi nghĩ đi đâu vậy? Trong lòng ta, không ai có thể so sáng với ngươi được. Ngươi chính là bảo bối quan trọng nhất của ta, chẳng lẽ ngươi còn không biết hay sao? Cả đời này của ta, cũng chỉ có yêu duy nhất một người, người đó có tên là Tiểu Vũ. Được rồi, ngươi đã muốn như vậy, vậy thì ta mang ngươi đi.

Tiểu Vũ vui vẻ gật gật đầu, hai tay ôm chặt thắt lưng Đường Tam, đem gương mặt xinh xắn áp sát lồng ngực Đường Tam.

Đường Tam ôm Tiểu Vũ chầm chậm bay lên, dừng lại ở khoảng không bên ngoài Hải Thần điện, lúc này đã hoàn toàn biến mất, nhìn Hải Thần Thất thánh trụ thủ hộ đấu la, vẫn còn quỳ ở ngoài này.

Với Hải Long Đấu La cầm đầu, bảy người đồng thời cúi rạp xuống:

- Tham kiến Hải Thần đại nhân.

Bàn tay Đường Tam vung lên, một cỗ năng lượng tinh khiết nhất thời đỡ lấy thân thể bảy vị đấu la đứng lên. Động tác hắn rất nhu hòa, nhưng năng lượng phóng ra lại là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng không thể nào chống lại.

- Bảy vị tiền bối không cần đa lễ, tuy rằng ta đã nhận truyền thừa Hải Thần Thần vị, nhưng ta vẫn là Đường Tam như trước đây. Nếu không có người ngoài thì cứ gọi tên ta được rồi. Ba Đấu Tây tiền bối chết đi, ta cũng vô cùng thương tiếc. Nhưng mà, dù sao cuối cùng nàng cũng có kết quả tốt đẹp, như vậy chúng ta cũng có thể yên tâm rồi. Lời nói của Hải Thần nhất định sẽ không phải giả.

Nhắc đến Ba Đấu Tây, ánh mắt của Hải Thần Thất thánh trụ Thủ hộ Đấu La đều có chút ảm đạm. Dù sao, Ba Đấu Tây đối với bọn họ mà nói, không chỉ là Đại Tế Ti của Hải Thần đảo, mà còn là sư phụ của bọn họ. Bất quá sự bi thương trong ánh mắt của bọn họ cũng không có xuất hiện, dù sao thì, Ba Đấu Tây có thể tiến vào Thần giới, cũng đã là kết quả tốt nhất rồi.

Đường Tam quay đầu nhìn về phía bảy cái bục lớn của Hải Thần điện, nói:

- Hải Thần điện cũng đã không còn tồn tại nữa. Hải Thần, là người bảo hộ tất cả các sinh linh bên trong đại hải, cũng không nên trốn tránh trong thần điện. Làm phiền bảy vị tiền bối ở lại trấn thủ nơi này đi. Ta đã lưu lại ở đây một tia thần niệm, nếu trong Hải dương có phát sinh ra vấn đề gì quan trọng, các vị có thể trực tiếp ở nơi này thông báo cho ta biết. Khi Hải Thần thần vị tái hiện, Thiên Sứ Chi thần đã phát ra lời khiêu chiến, ta cần phải đi một chuyến. Đám đồng bọn của ta đang ở trong này tiến hành hấp thu hồn hoàn, nhờ các vị tiến hành hộ pháp dùm bọn họ một chút. Sau này mọi chuyện ở trên Hải Thần đảo còn muốn làm phiền các vị giải quyết giúp. Hải Long tiền bối, Ba Đấu Tây tiền bối đã mất, như vậy địa vị Đại Tế Ti Hải Thần đảo từ nay về sau để ngài kế thừa đi.

- Cái gì? Ta?

Hải Long Đấu La sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn về đám đồng bọn của

Đường Tam. Hiển nhiên, sau khi hấp thu xong hồn hoàn lần này, đám đồng bọn của Đường Tam nhất định sẽ tiến vào cấp bậc Phong Hào Đấu La, hoàn toàn không yếu hơn Hải Thần Thất thánh trụ Thủ hộ Đấu la bọn họ. Hơn nữa quan hệ giữa bọn họ với Đường Tam cũng thân mật như vậy, Hải Long Đấu La như thế nào cũng không nghĩ đến, Đường Tam sẽ để cho hắn tiếp nhận vị trí Đại Tế Ti này. Phải biết rằng, Đại Tế Ti chẳng những có thể lấy được danh hiệu Hải Thần Đấu La, hơn nữa ở trên Hải Thần đảo, chính là dưới một người mà trên vạn người a. Lúc Hải Thần không ở đây, tất cả đều do Đại Tế Ti định đoạt.

- Hải Thần đại nhân, mấy đồng bọn của ngài cũng đã thừa nhận được Hải Thần thần lực, lúc trước Đại Tế Ti cũng đã để họ đến phụ trợ cho ngài hoàn thành quá trình truyền thừa, chính là để cho bọn họ trong tương lại phụ trợ ngài quản lý đại hải. Hay là chọn một người trong số họ ra đảm nhiệm vị trí Đại Tế Ti đi, như vậy sẽ thích hợp hơn.

Hải Long Đấu La tuy rằng trong lòng kích động, nhưng vẫn đem những suy nghĩ trong lòng nói ra.

Đường Tam mỉm cười nói:

- Hải Long tiền bối, ngài cũng không nên chối từ nữa. Bọn họ đều là huynh đệ tỉ muội của ta, ta còn không hiểu tính cách của họ hay sao? Để cho bọn họ cả đời sống trên này, bọn họ nhất định sẽ không chịu đâu. Bảy người các vị trước giờ vẫn là Hải Thần Thất thánh trụ Thủ hộ Đấu la, sau này vẫn là như vậy, vị trí Đại Tế Ti cũng là người tiếp nhận đi. Sau này khi ta không có ở đây, tất cả các sự vụ của Hải Thần đảo đều do ngài cùng với các vị tiền bối thống nhất quản lý.

Bảy vị Hải Thần Thất thánh trụ Thủ hộ Đấu la đối mặt nhìn nhau, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ đến, sau khi Đường Tam truyền thừa xong Hải Thần thần vị xong, quyền lực của bọn họ cũng không có bị suy yếu, ngược lại còn được tăng lên một bậc nữa. Nơi này là nhà của bọn họ, đã là thủ hộ đấu la nhiều năm như vậy, trong lòng của bọn họ, lại như thế nào nguyện ý để cho người khác lên nắm quyền đây?

Bảy người cũng không có do dự thêm, dưới cái nhìn chăm chú của Đường

Tam, đồng thời quỳ rạp xuống đất, cung kính nói:

- Cẩn tuân ý chỉ của Hải Thần đại nhân.

Đường Tam mỉm cười, thừa nhận sự cúi đầu của bọn họ, lúc này thân phận hắn đã bất đồng, chịu một lạy này là chuyện bình thường.

Chờ sau khi bảy vị Phong Hào Đấu La lạy xong, Đường Tam lúc này mới cáo từ bọn họ, mang theo Tiểu Vũ bay thẳng lên trời. Hải Thần tám cánh phía sau lặng yên xuất hiện, mở rộng ra, nhẹ nhàng huy động. Ngay tức khắc, mọi thứ xung quang đầu trở nên huyền ảo hơn.

Đường Tam lúc này đang bay với tốc độ vô cùng khủng khiếp, nhưng Tiểu Vũ ở trong ngực hắn cũng không có cảm giác thấy bất cứ gió mạnh thổi đập gì.

- Ca, đám người Hải Long Đấu La tựa hồ rất cảm kích ngươi.

Tiểu Vũ mỉm cười nói. Đường Tam lúc này rốt cuộc cũng hoàn thành quá trình truyền thừa Hải Thần, coi như đã vượt qua cửa ải gian nan nhất, sự hưng phấn trong lòng nàng bây giờ mới bắt đầu dâng lên.

Đường Tam mỉm cười nói:

- Chuyện đó vốn là chuyện mà họ nên nhận được. Vì Hải Thần đảo, bọn họ đã phải hao tốn tâm huyết cả đời mình, tuy rằng ta đã nhận truyền thừa Hải Thần thần vị, nhưng nói thật, dù sao chúng ta cũng là người ngoại lai. Sao lại có thể từ ngoài vào mà chiếm vị trí chủ nhân, ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ chứ? Sau này, chờ khi chúng ta kết hôn xong, ngươi nghĩ chúng ta sẽ đi đến nơi nào mà an hưởng cuộc đời còn lại đây. Hôm nay ta an bày như vậy cũng là suy nghĩ cho tương lai sau này của chúng ta đó!

Nghe được hai chữ kết hôn, mặt Tiểu Vũ không khỏi đỏ ửng lên, lẳng lặng áp sát vào lồng ngực Đường Tam:

- Ca, hiện tại, ta thật sự cảm giác được, ta sắp trở thành thê tử của ngươi rồi.

Đường Tam ha ha cười, nói:

- Chuyện đó là đương nhiên. Khi ta sáu tuổi, lần đầu tiên gặp ngươi, lúc đó ta đã hạ quyết tâm, ngươi nhất định là của ta.

Tiểu Vũ phì cười, nói:

- Ta vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lúc đó không biết có kẻ nào đã bị ta đánh cho ngã ngửa a. Lại nói thêm, ta coi như là đã từng đánh ngã một vị thần!

- Ách…

Đường Tam nhăn mặt:

- Khi đó tuy rằng còn nhỏ, nhưng nhu thuật của ngươi cũng đã lợi hại như vậy. Bị đánh ngã là bị đánh ngã thôi. Đánh là thương, mắng là yêu mà. Tiểu Vũ, ngươi biết không? Cả đời ta, khoảng thời gian vui nhất chính là từ lúc ta sáu tuổi đến khi chúng ta chiếm được chức quán quân của Toàn Đại Lục Cao Cấp Hồn Sư Tinh Anh Đại Tái. Bởi vì trong suốt những năm đó, chúng ta đều có thể ở cũng một chỗ, hơn nữa còn trải qua cuộc sống vô tư vô lự. Mỗi ngày đều có thể cùng ngươi tiến hành tu luyện, chứng kiến ngươi cười đùa, đó chính là chuyện mãn nguyện nhất trong lòng ta.

Tiểu Vũ khẽ gật đầu:

- Ta cũng vậy.

- Đã đến bờ biển rồi, bây giờ ngươi chỉ cần đứng ở xa xa nhìn xem là được rồi.

Tiểu Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhưng nàng phát hiện, mình cũng chỉ có thể nhìn thấy quang cảnh hư ảo xung quanh mà thôi, căn bản là không thể nhận ra mình đang đứng ở chỗ nào.

- Nhanh vậy sao?

Nàng cảm giác, chỉ mới trải qua có vài phút mà thôi. Mà lộ trình kia, cho dù là đám Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn lực bơi, cũng phải cần đến ba ngày mới đi hết a!

Đường Tam mỉm cười:

- Đừng quên, nơi này là trên đại hải, là thế giới của ta. Hơn nữa, Bát Chu Mâu của ta cũng đã tiến hóa, năng lực phi hành của ta ngay cả Thiên Nhận Tuyết cũng không bằng đâu.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Đường Tam toát ra một tia mỉm cười nhu hòa, một tầng quang mang Lam kim sắc đã bao trùm thân thể Tiểu Vũ. Tiểu Vũ nhất thời cảm giác được, tâm linh mình tựa hồ như cùng tâm linh Đường Tam kết hợp lại cùng một chỗ. Ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Đường Tam nói:

- Tuy rằng Thiên Nhận Tuyết cũng không phải là kẻ đê tiện, nhưng ta cũng không thể không đề phòng. Có Hải Thần Thần Quang của ta bảo hộ, ngươi cùng với ta sẽ trở thành một thể, chỉ cần ta không chết, sẽ không có bất cứ năng lượng gì có thể phá vỡ tầng Hải Thần Thần Quang này, làm tổn hại đến ngươi.

Tiểu Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Không cho ngươi nói đến chuyện chết. Ngươi hiện giờ đã là thần, là bất tử.

Đường Tam ha hả cười:

- Đúng, đúng, ta bây giờ là thần, là bất tử. Tiểu Vũ, không cần lo lắng, ta nhất định sẽ thắng.

------oOo------

Chương 498: Hải Thần và Thiên Sứ Thần: Hải Thần

hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Vũ bật cười, nói:

- Ta làm sao lại lo lắng chứ? Hiện ngươi với Thiên Nhận Tuyết đều là thần, trước khi ngươi trở thành thần chính là song sinh võ hồn, khi đó nàng còn không thể giết chết ngươi, huống chi hiện tại ngươi đã trở thành Hải Thần! Cho tới bây giờ ta cũng không hề lo lắng ngươi có thể thua dưới tay nàng, ta chỉ là muốn giám sát ngươi, không thể để cho ngươi bị nàng mê hoặc. Hừ, ta còn nhớ rất rõ, bên trong ký ức của nàng, còn cùng với ngươi...

Nói tới đây, khuôn mặt tươi cười của Tiểu Vũ không khỏi đỏ lên, Đường Tam cười nhẹ nói:

- Còn cùng với ta làm cái gì chứ?

Tiểu Vũ đập nhẹ lên ngực Đường Tam:

- Ca, ngươi xấu lắm. Ta không nói ra đâu... Cái loại việc này rất xấu hổ a... (Ai bảo là xấu hổ, nói ra thì cùng lắm chuyển vào thể loại Sắc hiệp thôi có sao đâu …)

Đường Tam ha hả cười, nói:

- Yên tâm đi. Ta ở thời điểm truyền thừa không phải đã nói qua sao. Thân xử nam của ta đời này chỉ để cho Tiểu Vũ của ta thôi. Cái loại chuyện xấu hổ này tự nhiên cũng chỉ có thể cùng với Tiểu Vũ của ta đi làm. Ngươi nói đúng hay không?

Vượt ngoài dự kiến của Đường Tam chính là, Tiểu Vũ mặt cười tuy rằng xấu hổ giống một quả táo chín hồng, thế nhưng nàng vẫn là trịnh trọng hướng tới Đường Tam gật gật đầu. Biểu tình của nàng như vậy thật sự là đáng yêu cực kỳ. Cho dù là Đường Tam tâm niệm kiên cường như vậy cũng không thể ngăn cản tình yêu trong lòng dâng lên giống như thủy triều mênh mông, dùng sức hôn lên mặt nàng một cái.

Thiên Nhận Tuyết an tĩnh phiêu phù ở giữa không trung, Thiên Sứ Thần Trang trên người nàng đã hoàn toàn biến thành một màu đỏ vàng lấp lánh, đó thuần túy là thái dương chân hỏa, từ rất xa, nàng đã thấy được khỏa lưu tinh màu vàng xanh kia. Những sinh linh trong biển rộng chứng kiến vầng sáng màu vàng xanh kia cũng ngăn được cảm giác sùng bái khiến bản thân phải cúi đầu, càng không thể thấy được tình huống phát sinh trong đó (Haizz tên Đ3 này giống dâtruyenfull.vn thế … đái bậy thì công khai hôn nhau thì lén lút …). Nhưng đồng dạng là thần, Nhận Tuyết lại có thể thấy rõ ràng, trong quầng hào quang vàng xanh kia Đường Tam chính là đang cúi đầu hôn xuống khuôn mặt của cô gái trong lòng.

Một loại cảm giác trước nay chưa có dâng lên trong lòng Thiên Nhận Tuyết, loại cảm giác được gọi là ghen tị (ở Việt Nam được gọi là: máu Hoạn Thư...^o).

Tay phải gắt gao nắm chặt Thiên Sứ Thánh Kiếm, vốn sự khẩn trương của Thiên Nhận Tuyết bởi vì sắp chiến đấu cùng một vị thần đã bị sự ghen tị mang đến phẫn nộ thay thế hoàn toàn.

Một tiếng thét dài trong miệng Nhận Tuyết phát ra, Thiên Sứ Thần Trang xung quanh thân thể nàng đã tràn ngập thái dương chân hỏa nháy mắt bùng phát, Thiên Sứ Thánh Kiếm chỉ thẳng Đường Tam ở phía xa. Cỗ thần niệm trong nháy mắt bạo phát làm mặt biển nhất thời nổi lên một mảnh phong ba bạo lãng (gió to sóng lớn).

Đang say đắm thưởng thức vị ngọt nơi đôi môi Tiểu Vũ, Đường Tam cũng cảm nhận được uy hiếp thật lớn đến từ Thiên Nhận Tuyết, hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, thu Tiểu Vũ vào Như ý bách bảo nang. Như vậy không nghi ngờ mới là biện pháp an toàn nhất. Có Như ý bách bảo nang cùng với Hải Thần lực của hắn đồng thời bảo hộ, Thiên Nhận Tuyết cho dù có cường thịnh trở lại, cũng không thể tổn thương mảy may tới Tiểu Vũ. Đương nhiên, bằng vào thần niệm liên hệ với hắn,Tiểu Vũ cho dù ở trong Như ý bách bảo nang, cũng có thể chứng kiến rõ ràng toàn bộ diễn biến của lần chiến đấu này, hơn nữa là quan sát từ góc độ cảm nhận của Đường Tam trong trận chiến.

Tay phải khẽ vuốt qua trán, Hải Thần Tam Xoa Kích trống rỗng vụt xuất hiện

ở trong lòng bàn tay Đường Tam. Hào quang màu vàng xanh bỗng chốc không những trở nên đậm hơn mà còn nở rộng ra. Hải Thần thần niệm giống như kinh đào hãi lãng điên cuồng lan tỏa ra xung quanh, sau khi tiếp xúc liền bức thần niệm của Nhận Tuyết ra khỏi phạm vi mặt biển. Thân là Hải Thần, là người thủ hộ (bảo kê) của biển, Đường Tam quyết không cho phép thần niệm của Nhận Tuyết xúc phạm tới các sinh linh trong biển.

Thiên Nhận Tuyết ánh mắt ngưng trọng, thân hình đang phiêu phù ở giữa không trung chợt nhanh chóng lui về phía sau. Nàng chủ ý không so đấu thần niệm với Đường Tam, ngược lại là tránh mạnh đánh yếu, như tia chớp lui về phía sau đến cả vạn thước.

Nàng làm như vậy đương nhiên là phải có nguyên nhân. Chiến đấu với Hải Thần trên biển rộng đối với nàng vô cùng bất lợi. Mấy ngày nay Nhận Tuyết không chỉ là tu luyện các hạng Thiên Sứ thần kỹ của mình mà đồng thời nàng cũng để tâm nhớ lại những lần mình chiến đấu với Đường Tam trước kia, cẩn thận tìm hiểu vì nguyên nhân nào, lúc đó thực lực của mình hơn xa Đường Tam nhưng cũng không cách nào giết chết hắn. Trải qua không ngừng nghiền ngẫm trong ký ức, nàng phát hiện Đường Tam rất giỏi vận dụng các loại điều kiện có lợi đối với bản thân trong chiến đấu. Bất luận là ở Tinh Đấu đại sâm lâm vận dụng địa hình rừng rậm, hay là khi hắn vận dụng đại hình đại địa, đều có thể đào thoát sự đuổi giết của mình vào những lúc mấu chốt. Rõ ràng là ở phương diện này, bản thân mình kém rất nhiều so với hắn. Chính mình chỉ ỷ lại vào thực lực mạnh mẽ chăm chăm ra sức cường công nên đối với các loại phương thức tận dụng ưu thế như thiên thời, địa lợi phải thua kém hắn rất nhiều.

Nếu nói về tuổi tác Thiên Nhận Tuyết so với Đường Tam lớn hơn không ít. Nhưng ở trên phương diện kinh nghiệm thực chiến nàng lại không thể không thấy rõ bản thân mình không cách nào so sánh với hắn. Đường Tam có thể lấy yếu thắng mạnh dĩ nhiên không thể phủ nhận là có quan hệ mật thiết với ưu thế song sinh võ hồn và thực lực cường đại của bản thân, nhưng càng thêm trọng yếu là hắn luôn kết hợp gần như hoàn hảo trí tuệ bản thân và tất cả tình thế có lợi cùng một chỗ sinh ra khả năng thực chiến siêu việt. Do đó, sau khi bản thân mình thành thần vẫn còn bị hắn đánh bị thương nặng một lần, hơn nữa còn suýt chết dưới tuyệt học *"Quan Âm Hữu Lệ"* của hắn.

Bởi vậy, trải qua sự tổng kết trong khoảng thời gian này Nhận Tuyết chẳng những đối với bản thân khắt khe rèn luyện khả năng ứng dụng thần kỹ, mà còn lưu tâm học hỏi ở phương diện kinh nghiệm thực chiến, nên cũng tăng lên không ít. Nếu là một đối thủ khác có lẽ thực lực thuần túy là đã có thể thoải mái áp đảo, nhưng đối mặt với kẻ tên là Đường Tam này, lúc cuồng bạo như sư tử, khi lại giảo hoạt như cáo, rõ ràng lại cần đề cao toàn bộ phương thức chiến đấu. Hơn nữa, lần này nàng phải đối mặt là một Đường Tam đã đạt tới thần cấp khiến khả năng chiến thắng của nàng lại càng thêm không ít khó khăn. Hiện tại đối với Nhận Tuyết mà nói phương diện duy nhất mà nàng có ưu thế so với Đường Tam chính là hắn thành thần mới qua một thời gian ngắn, hiển nhiên đối với lý giải về lực lượng thần cấp nếu so với nàng tự nhiên thua kém khá nhiều.

Cho nên mặc dù song phương lúc này còn chưa bắt đầu triển khai chiến đấu Thiên Nhận Tuyết đã toàn lực tranh thủ đem chiến trường đưa về nơi có lợi đối với võ hồn của mình, chính là không trung mà không phải chiến đấu ở trên biển nơi không thể phủ nhận sẽ có lợi đối với kẻ đã hoàn thành hải thần truyền thừa là Đường Tam.

Mắt thấy Thiên Nhận Tuyết nhanh chóng lui về phía sau, trên mặt Đường Tam lộ ra nét cười thản nhiên, xem ra nàng quả nhiên đã thông minh, sử dụng chính thủ đoạn của mình. Nhưng nàng chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng, không ở trên mặt biển thì mình sẽ không thể mượn lực lượng của biển rộng để sử dụng sao? Trên thế giới này, biển rộng chiếm 4/5 tổng diện tích, thân là Hải Thần, bản thân ở đại lục có nơi nào mà không thể mượn lực lượng của biển cơ chứ? Cũng giống như Thiên Nhận Tuyết ở địa phương nào cũng đều có thể mượn lực lượng của thái dương vậy.

Không đi truy kích Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam để Hải Thần Tam Xoa Kích màu vàng xanh trong tay ngang bên cạnh người, chăm chú nhìn đối thủ ở ngoài vạn thước, mỉm cười:

- Đã để cho ngươi đợi lâu rồi.

Thiên Nhận Tuyết thấy Đường Tam cũng không đuổi tới lại càng thêm tin tưởng vững chắc hắn phải ở trên mặt biển mới có thể đạt tới trạng thái chiến đấu tối đa, thần niệm khẽ động, kim quang nhàn nhạt ở giữa không trung liền

trở nên dầy đặc. Đây là trước kia Đường Tam phán đoán chỉ dựa vài vẻ bề ngoài, chỉ có đạt tới cấp bậc đồng dạng, mới có thể cảm nhận được thần niệm của đối phương. Nếu lúc này lại có một gã thần cấp cao thủ ở đây, có thể thấy rõ lúc này tại vạn thước trong không trung, từ vị trí hai người bắt đầu lan ra, một bên chính là đỏ đậm lên ánh vàng, một bên còn lại là màu vàng xanh ôn hòa. Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết (viết tắt tên em này nghe ghê thật… thuốc nổ TNT cơ đấy…) thần niệm phân biệt rõ ràng mỗi bên chiếm một nửa.

- Đường Tam, chúc mừng ngươi trở thành hải thần.

Thiên Nhận Tuyết nhìn Đường Tam cầm Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, một thân trang phục trường bào màu vàng xanh, khiến nàng không khỏi nhận ra tim của mình đập nhanh hơn bình thường không ít. Đường Tam vốn đã sở hữu khí chất tao nhã, giờ đây lại tăng thêm vài phần khí chất thần thánh, còn có sự thâm thúy mà ngay cả nàng cũng nhìn không thấu. Thâm thúy cũng không thể nghi ngờ là một trong những mị lực lớn nhất ở nam nhân, bởi vì nó đại biểu cho sự sâu sắc. Có thể khẳng định tướng mạo cũng không phải thứ vũ khí duy nhất của nam nhân đối với nữ nhân (Còn thứ vũ khí có tính công kích mạnh nhất thì lại không thể lúc nào cũng trưng ra được…Hê hê hê…).

Đôi khi đối với nữ nhân mà nói, sự nội hàm càng thêm trọng yếu.

Mà Đường Tam thân đã thành tựu Hải Thần càng có đủ cả hai yếu tố đó, khiến cho Thiên Nhận Tuyết trong lòng vốn đã có sơ hở tự nhiên sẽ bị hắn hấp dẫn, dẫu rằng hai người là cường địch sinh tử cũng không thể tránh khỏi.

- Không cần khách khí! Ta nghĩ, hiện tại ta đã có đủ thực lực chiến đấu trực diện với ngươi. Dẫu sao cũng phải cảm tạ ngươi lúc trước đã hạ thủ lưu tình với ta, ta nghĩ, ta cũng hiểu được nguyên nhân trong đó. Nếu hôm nay ta thắng, ta cũng sẽ đồng dạng lưu lại cho ngươi một mạng, cho ngươi một cơ hội. Cũng là để trả lại cho ngươi một phần nhân tình.

- Ngươi hiểu được sao?

Thiên Nhận Tuyết chấn động, tâm thần không khỏi dao động một hồi, trong đầu vụt hiện lên một trận cuồng nhiệt lúc trước ở thời điểm truyền thừa Thiên Sứ chi thần, thân thể lúc này thậm chí đã có chút ươn ướt. Nhìn Đường Tam,

tâm thần không khỏi sinh ra một trận run rẩy.

Chẳng qua, nàng rất nhanh liền phản ứng kịp, trầm giọng nói:

- Đường Tam, ngươi nghĩ muốn dao động gốc rễ tâm thần của ta sao?

Đường Tam mỉm cười, nói:

- Nếu trong lòng ngươi có sơ hở, như vậy, cho dù ta không nói gì, thì sơ hở này cũng là tồn tại. Dù cho chúng ta thực lực ngang ngửa, dưới tình huống như vậy ngươi có thể chiến thắng ta sao? Buông bỏ đi thôi, Nhận Tuyết tiểu thư. Nếu ngươi khẳng khái lựa chọn ẩn cư, từ nay về sau không hỏi đến chuyện của Võ Hồn đế quốc, ta liền có thể buông tha ngươi. Dù sao, ta và ngươi cũng không có cừu hận chân chính.

Lúc trước Thiên Nhận Tuyết mặc dù ở Thiên Đấu đế quốc giả mạo ẩn nhẫn nhiều năm, nhưng nàng gây thiệt hại cũng đều là nhằm vào ích lợi của Thiên Đấu đế quốc, cùng với bản thân Đường Tam cũng không có cái gì xung đột, càng không thể gọi là huyết hải thâm cừu. Hơn nữa, Thiên Nhận Tuyết không chỉ một lần biểu hiện phong phạm của một võ giả, cũng chưa bao giờ làm ra những việc xấu xa như đánh lén, khiến cho Đường Tam đối với nàng lưu lại ấn tượng cũng không tệ. Cho nên, hắn mới có lời nói này.

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Đường Tam, nếu ngươi muốn dao động tín niệm của ta, ta khuyên ngươi đừng nằm mơ. Đúng vậy, ngươi có kinh nghiệm thực chiến quả thật phong phú, nhưng ngươi cho là, ta còn lại mắc mưu sao? Hiện tại ngươi cũng đã thành tựu thần vị, như vậy chúng ta đã có thể dùng lực lượng thần cấp chiến đấu một trận thống khoái. Cho dù, ngươi chính là sơ hở trong lòng ta thì sao chứ, chẳng phải chỉ cần đánh chết Hải Thần ngươi, cái sơ hở này cũng không còn tồn tại nữa hay sao?

Đường Tam thở dài một tiếng, hắn cũng không có giải thích dư thừa, chỉ có dùng thực lực mới có thể chứng minh hết thảy. Lam quang trong suốt trên trán hắn nơi có Hải Thần ấn kí màu xanh sáng lên, sau lưng Hải thần bát dực (8 cánh) bắt đầu triển khai. Ngay sau đó, hào quang màu lam vàng loá mắt

trong nháy mắt mở rộng, nhanh chóng cùng thân thể Đường Tam kết hợp. Liên tiếp những âm thanh thanh thúy vang lên trong không trung, một khối áo giáp màu lam vàng huyễn lệ xuất hiện trên người Đường Tam, Hải Thần Thần Trang tràn đầy tính chấn nhiếp hiện ra trước mắt Thiên Nhận Tuyết.

Chứng kiến áo giáp trên người Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết cũng không kinh ngạc chút nào, dù sao, tại trí nhớ của Thiên Sứ chi thần mà nàng kế thừa, thần vị đều có thần trang của riêng mình, Thiên Sứ chi thần như thế, Hải Thần tự nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua lai lịch của mỗi một thần trang cũng khác biệt, cũng như khi nàng kế thừa Thiên Sứ Thần Trang, chính là lúc trước Thiên Sứ chi thần ở nhân gian truyền thừa nên hiển nhiên sẽ dễ dàng nhận biết. Nhất là nàng nhận thấy hoa văn cuộn sóng trên Hải Thần Thần Trang kia, càng rõ ràng là nó thuộc loại khí chất của Hải Thần. Nhưng Thiên Nhận Tuyết không thể lý giải tại sao sau lưng Đường Tam lại có thể triển khai tám cái cánh.

Tám phiến cánh kia độ lớn nhỏ không sai khác bao nhiêu với sáu cánh Thiên Sứ của nàng,nhưng lại nhiều hơn hai mảnh, những tám cánh a... Khi nào thì Hải Thần cũng có được cánh chim? Thần đều có thể bay được, cái này nàng không hề nghi ngờ, nhưng làm bá chủ không trung, năng lực phi hành của Thiên Sứ chi thần dù là ở trong chúng thần cũng được coi là đứng đầu, còn Hải Thần phải xuất sắc về năng lực tác chiến trong nước. Vậy mà cái gã Đường Tam trước mắt mình, số cánh sau lưng lại nhiều hơn hai mảnh so với cường giả trong không trung là mình,cái này lý giải như thế nào a?

Càng làm cho đồng tử Thiên Nhận Tuyết co rút lại, là trên người Đường Tam chậm rãi xuất hiện mười cái hồn hoàn, chín hồng một lam, mười cái hồn hoàn huyễn lệ loá mắt hiện ra trước mắt nàng. Ít nhất đều là đã ngoài mười vạn năm tu vi a! Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy hô hấp của mình đã bắt đầu trở nên có chút dồn dập, nàng hiểu được, lúc trước trong giọng nói của Đường Tam có sự tự tin cũng không tự đại chút nào. Sau khi hắn tiếp nhận truyền thừa Hải Thần thần vị, quả thật có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Sau một thoáng giật mình, Thiên Nhận Tuyết lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay chậm rãi nâng lên, chỉ tới Đường Tam. Thái dương chân hỏa nóng rực trên người nàng bùng phát hình thành ngọn lửa xích kim sắc hừng hực thiêu đốt, bao phủ thân hình nàng cùng Thiên Sứ

Thánh Kiếm. Đồng dạng mười cái hồn hoàn lộ ra bên ngoài cơ thể đối diện với Đường Tam, tuy rằng về phẩm chất kém cỏi một bậc, nhưng ít ra ở số lượng hai người cũng không phân cao thấp.

Thần cấp chiến đấu là hết sức ác liệt, Thiên Sứ chi thần và Hải Thần, Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết, rốt cục đã phải chính thức quyết chiến. Hai người đối mặt với đối phương, thần lực bản thân đều không hề cố kỵ điên cuồng súc tích.

Đúng vậy, Đường Tam mới chỉ vừa đạt được Hải Thần thần lực, có nhiều kỹ năng thuộc về Hải Thần hắn cũng không kịp tìm hiểu rõ ràng, lại càng không có cơ hội diễn luyện trong thực chiến. Nhưng là, không được quên rằng quá trình truyền thừa của Đường Tam không giống với Thiên Nhận Tuyết. Thiên Nhận Tuyết trong lúc tiến hành Thiên Sứ truyền thừa thông qua phần lớn khảo hạch đều có sự giúp sức của tổ phụ nàng là Thiên Đạo Lưu, khiến cho nàng tránh được rất nhiều phiền toái. Luận về thiên phú, nàng có phần không theo kịp Đường Tam, lại có thể thành tựu Thiên Sứ chi thần sớm hơn một bước so với Đường Tam, có thể rõ ràng nhận thấy sự trợ giúp của Thiên Đạo Lưu ở trong đó.

Mà Đường Tam và nàng lại càng khác biệt, trong lúc hắn tiến hành Hải Thần cửu khảo, không nói Hải Thần đấu la Ba Tái Tây không trợ giúp hắn chút nào, thậm chí còn có lúc nảy sinh sát niệm với hắn, toàn bộ quá trình khảo hạch cũng trở nên khó khăn hơn. Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến Hải Thần thân hòa độ của hắn có thể vượt qua trăm phần trăm khi mới hoàn thành bát khảo.

Một bên dưới sự trợ giúp của tổ phụ rất nhanh hoàn thành khảo nghiệm, một bên là từng bước từng bước trải qua nhiều đau khổ mới có được thực lực như ngày hôm nay. Trên quá trình thành thần mà lý giải, tuy rằng Đường Tam vừa mới truyền thừa xong, nhưng cũng không giống như tưởng tượng của Thiên Nhận Tuyết, là hiểu biết của hắn đối với Hải Thần năng lực cực kỳ xa lạ. Không nên quên, lúc trước khi hắn còn chưa có chính thức thành thần, đã có thể học được ba thức trong Hoàng Kim Thập Tam Kích của Hải Thần.

Xích kim sắc cùng lam vàng sắc, hình thành tranh phong rực rỡ trên không trung thể hiện rõ ràng sự va chạm gắt gao giữa thần niệm của hai người, một

bên là Hải Thần chi quang bao la tựa biển rộng, một bên Thiên Sứ chi quang tựa ánh mặt trời rọi khắp đại lục, thần niệm của bọn họ dưới áp lực của đối phương đều dần dần tăng lên tới trình độ cực hạn. Cũng không bên nào triển khai lĩnh vực, đồng dạng là thần cấp, bọn họ hiểu rằng ai thi triển lĩnh vực trước ngược lại còn có thể bị đối thủ tìm được sơ hở. Mà phương thức chiến đấu đơn giản nhất, trực tiếp nhất lại không dễ dàng xuất hiện sơ hở, chính là tấn công trực tiếp.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra trong mắt Đường Tam càng ngày càng trở nên sáng rực, trong mắt hào quang mỗi một lần lóe ra là không khí xung quanh đều phát sinh vặn vẹo kịch liệt (kinh dị), Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ xéo lên không trung, giống như tranh phong cùng vầng thái dương, ánh sáng lam ngọc, ánh vàng rực rỡ khiến mỗi một cái vân văn trên Hải Thần Thần Trang của hắn đều chậm rãi sáng lên. Nhìn qua từ khải giáp đánh giá, Hải Thần Thần Trang của Đường Tam đã mạnh hơn Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Nhận Tuyết không ít về vẻ huyễn lệ.

Phát động công kích đầu tiên chính là Thiên Nhận Tuyết, nàng đã tích tụ thái dương chân hỏa khá lâu nên năng lượng ngưng tụ đã quá mức khổng lồ, nếu không bùng nổ, ngay cả thân thể nàng cũng tiếp nhận không được.

Thiên Sứ Thánh Kiếm chợt giơ lên cao..., trong phút chốc, một cột lửa xích kim sắc thật lớn tựa bóng kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu Thiên Nhận Tuyết, lấy Thiên Sứ Thánh Kiếm làm gốc, nhắm thẳng vào không trung, nhưng lúc này áp lực lại tập trung hoàn toàn lên thân thể Đường Tam. Giờ này khắc này, thần niệm của Thiên Nhận Tuyết cũng hòa hợp thành một thể với một kiếm này, tinh khí thần trong nháy mắt đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Quả nhiên trong thời gian không đến một tháng này, nàng hiển nhiên không có nhàn rỗi.

Đường Tam trong lòng âm thầm cảm thán, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay cũng khẽ động.

Oanh.

Ở sau lưng Đường Tam trong vòng cả cây số, biển rộng nháy mắt sôi trào,

nháy mắt hóa thành từng cột sóng lớn ầm ầm dựng lên, tất cả sinh linh tại đây đều bị một lực lượng nhu hòa lặng yên đưa đến chỗ xa hơn, chỉ có tối thuần túy nước biển cuồng bạo gào thét trên không trung.

Thủy nguyên tố thuần khiết trong nháy mắt hóa thành một đạo lốc trong suốt màu xanh xoay quanh trào lên theo sự dẫn động của Hải Thần Tam Xoa Kích.

Thiên Nhận Tuyết đương nhiên sẽ không chờ đợi Đường Tam chuẩn bị xong, thái dương thánh kiếm kéo dài đến trăm mét chém xuống, giữa không trung hiện lên một đạo điện chớp âm lãnh màu đen, đó là kỳ cảnh xuất hiện khi thái dương thánh kiếm mạnh mẽ cắt đứt không khí, trong khoảng khắc gần như xích kim sắc cự kiếm đã tới trên đỉnh đầu Đường Tam. Đại lượng thủy nguyên tố chưa kịp ngưng tụ bị cỗ thái dương chân hỏa khủng bố kia quét qua đều bốc hơi lên.

Khi xích kim sắc cự kiếm trong nháy mắt sẽ tới đỉnh đầu của Đường Tam, thì trên khóe miệng của Thiên Nhận Tuyết xuất hiện một nét cười lạnh thản nhiên, trong lúc cùng Đường Tam nói chuyện nàng đã chủ động hấp thụ một lượng lớn thái dương chân hỏa để chờ Đường Tam động thủ. Súc thế đã lâu, thái dương thánh kiếm đối mặt với sự chuẩn bị vội vã của Đường Tam cho dù không thể đánh hắn bị thương nặng, ít nhất cũng có thể đem kẻ vừa thành thần là hắn đánh đến luống cuống tay chân. Tại thần cấp chiến đấu, một phương nếu bị rơi vào hạ phong muốn vãn hồi là cực kì không dễ dàng.

Nhưng có rất nhiều sự tình, tình huống thật sự không có chút nào tương đồng với suy đoán. Đối mặt với áp lực của thái dương thánh kiếm từ trên trời chém xuống, mắt thấy đại lượng thủy nguyên tố này bị bốc hơi, Đường Tam lại không kích động một chút nào. Giống như Tiểu Vũ đã nói qua, khi còn là Phong Hào Đấu La hắn cũng còn không e ngại Thiên Nhận Tuyết, huống chi hiện tại hắn đã thành tựu Hải Thần!

Hải Thần Tam Xoa Kích ở giữa không trung vẽ lên một vòng cung lớn quán chú năng lượng của Hải Thần chi tâm tỏa hào quang mạnh mẽ, nháy mắt đem thủy nguyên tố chưa bị thái dương thánh kiếm phá hư thu nhập trong đó, một cái quang hoàn màu vàng lam thật lớn đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu Đường Tam, đây là thức thứ nhất của Hoàng Kim Thập Tam Kích, Vô Định

Phong Ba.

Hiện tại Đường Tam quả thật còn không thể thông hiểu tất cả thần kỹ của Hải Thần, nhưng ba chiêu đầu trong Hoàng Kim Thập Tam Kích đã sớm học được hắn lại nắm rất rõ ràng. Hiện tại có được thần lực chân chính của Hải Thần, thần kỹ cường đại này liền trực tiếp phát huy ra hiệu quả chân chính.

Giữa không trung, thái dương thánh kiếm cường hãn như vậy mà dưới tác động của quang hoàn màu vàng lam kia lại bị suy yếu đi rất nhiều, cổ tay Đường Tam huy động liên tục, một vòng lại một vòng quang hoàn xuất hiện ở khoảng không trên đỉnh đầu hắn, dưới tác động liên tục của quang hoàn màu vàng lam kia, năng lượng của thái dương thánh kiếm lại dần dần tiêu tán. Hơn nữa, với sự kháng cự của Vô Định Phong Ba nó không thể thực sự chém xuống.

Thần niệm của Thiên Nhận Tuyết nháy mắt bùng nổ, muốn phá vỡ quang hoàn sinh ra từ Vô Định Phong Ba, nhưng Đường Tam đã sớm dùng chiêu thức ấy đối phó cũng đồng dạng là thần niệm bùng nổ, Hải Thần bát cánh sau lưng vỗ nhẹ, một tầng lam quang cuộn sóng phóng lên cao, cường ngạnh va chạm chặt đứt thần niệm của Thiên Nhận Tuyết liên hệ với thái dương thánh kiếm, phối hợp với Vô Định Phong Ba mạnh mẽ hóa giải một chiêu thái dương thánh kiếm này.

Ánh sáng xích kim sắc lưu lại trên không trung vụt hình thành một đạo ánh sáng loá mắt, Thiên Nhận Tuyết mắt thấy lực công kích của thái dương thánh kiếm không thể bộc phát liền quyết định thật nhanh, vạn thước khoảng cách đối với thần cấp cường giả như bọn hắn mà nói, chẳng qua chỉ trong chớp mắt vượt qua, nhân kiếm hợp nhất, thiên sứ thánh kiếm đã nhắm thẳng trước ngực Đường Tam. Tất cả ngọn lửa Xích kim sắc trong nháy mắt nội liễm trên thiên sứ thánh kiếm. Thánh kiếm vào giờ khắc này biến thành xích kim sắc trong suốt, giống như là một khối thủy tinh xích kim sắc bình thường, có thể thấy được trong đó ẩn chứa cường độ thái dương chân hỏa khủng bố ra sao.

So cận chiến? Đường Tam nào sợ ai. Đối mặt công kích của Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam cước đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, thân thể hư ảo lóe ra trên không trung, Hải Thần Tam Xoa Kích lại mang từng đạo quang ảnh hư ảo, một cái lại tiếp một cái quang hoàn màu vàng lam phóng thích, bề ngoài của

Vô Định Phong Ba, ngoài việc hóa giải công kích của địch nhân lại càng thêm trọng yếu đó chính là mang lại thời gian dài hạn chế địch nhân. Trước kia Đường Tam khi còn là phong hào đấu la khi đối mặt Thiên Nhận Tuyết đương nhiên sẽ không sử dụng, bởi vì chiêu này không có khả năng thành công. Nhưng hiện tại lại không giống, hắn đã thành tựu Hải Thần, dưới tình huống cấp bậc giống nhau, xác xuất thành công của Vô Định Phong Ba ít nhất cũng tới 50%. Mà một khi thân thể Thiên Nhận Tuyết bị định thân tới tám giây thời gian, như vậy, trận chiến đấu này ít nhất cũng đã giải quyết xong một nửa.

Mắt thấy quang hoàn màu vàng lam kia phóng về phía mình, trong lòng Thiên Nhận Tuyết nhất thời sinh ra một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, Thiên Sứ lục cánh sau lưng nháy mắt mở ra, thân ảnh vốn đang cấp tốc vọt tới đột ngột ngừng lại, cứ như vậy tạm dừng ở giữa không trung, lục cánh vẫy động, thân thể nàng vọt tới trước, trực tiếp vẽ ra một góc chín mươi độ trên không trung phóng lên cao.

Thái dương bỗng trở thành bóng dáng của Thiên Nhận Tuyết, một hư ảnh thật lớn màu vàng hiện ra sau lưng nàng, cùng bản thể nàng giống nhau như đúc. Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay phải chuyển thành chưởng đao, Thiên Nhận Tuyết mắt phượng sát khí đại thịnh, môi đào khẽ mở, phun ra bốn chữ lạnh như băng:

- Thiên Sứ, thẩm lí và phán quyết. (Thiên sử, thẩm phán) (dịch ra tiếng Việt thành 7 chữ,thế mới biết tại sao nước ta tỉ lệ lạm phát cao đến vậy…chán…).

Ông.

Trong lúc đó trời đất, không khí kịch liệt run rẩy một chặp, Đường Tam chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như bị ai đó dùng sức đè ép một chút, cứ như vậy xuất hiện một lát trì trệ. Thời gian trì trệ này còn chưa đến một giây mà trong thời gian ngắn ngủi này công kích của Thiên Nhận Tuyết đã hoàn thành.

Một đạo kim quang trong vắt từ trên bầu trời giáng xuống, trực tiếp dừng trên người, đạo quang mang này cũng không phải là do Thiên Nhận Tuyết phát ra, mà là đến từ chính vầng thái dương cao cao trên bầu trời. Ánh sáng thẩm lí và

phán quyết, một trong những chiêu thức có lực sát thương cực kỳ khủng bố của Thiên Sứ chi thần.

Đường Tam chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu không gì sánh kịp trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Hải Thần Thần Trang trên người hắn tức thời rực sáng màu vàng lam vô cùng mãnh liệt, ngăn cản kim quang này xâm nhập, dù vậy thân thể hắn vẫn là bị đè ép mạnh mẽ từ không trung xuống dưới. Trong khi quang mang nóng cháy chiếu rọi xuống, động tác của hắn trở nên cực kỳ chậm chạp, mà thần lực trong cơ thể cũng tan rã nhanh chóng như băng tuyết dưới ánh mặt trời.

Thiên Nhận Tuyết dùng một động tác đầy bất ngờ chuyển hướng chín mươi độ hơn nữa lại nhanh như chớp đem thần kỹ hoán chuyển đánh trúng mục tiêu là Đường Tam. Thực chiến thần cấp kỹ xảo này là thu hoạch của nàng trong mấy ngày khổ luyện.

Nếu đổi lại là người có thuộc tính mang thiên hướng hắc ám, bị ánh sáng thẩm lí và phán quyết này dừng ở trên người nhất định sẽ phải bị thương nặng. Bên trong ánh sáng Thẩm lí và phán quyết có ẩn chứa lực lượng quang minh thần thánh thật sự quá cường đại, căn bản là quang minh thánh hỏa ngưng tụ mà thành, cũng là Thiên Sứ chi thần mượn thái dương thần lực làm thành thế công kích cường đại.

Chẳng qua, Đường Tam thân là Hải Thần bản thân cũng có được thuộc tính quang minh, là quang minh kết hợp cùng thủy, đối mặt ánh sáng thần thánh quang minh thẩm lí và phán quyết này, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng không đến mức bị thương nặng, nhưng chỉ riêng với lượng thần lực bị tiêu hao thì chỉ một lúc sau, Đường Tam hắn cùng với Thiên Nhận Tuyết địa thực lực đang là đồng dạng sẽ phát sinh biến hóa.

- Hải thần, cắn nuốt.

Âm thanh trong trẻo mà trầm ổn từ trong miệng Đường Tam thốt ra, Hải Thần Tam Xoa Kích ở ngay trong ánh sáng thẩm lí và phán quyết chậm rãi giơ lên. Ngọc bích hình thoi trên ngực hào quang đại phóng, hào quang màu vàng lam mênh mông từ trên người Đường Tam lan tỏa, nháy mắt quay chung quanh thân thể hắn hình thành một cái lốc xoáy màu vàng lam đường

kính mười thước, mạnh mẽ đem ánh sáng thẩm lí và phán quyết đang bao phủ thân thể khu trừ.

Trong mắt Thiên Nhận Tuyết hàn quang chợt lóe, là chủ trì giả của ánh sáng thẩm lí và phán quyết, nàng tự nhiên có thể cảm giác được Đường Tam đang phóng thích lực phản kháng cường đại, nhưng đang ở tình huống chiếm ưu thế nàng đương nhiên sẽ không bỏ mất cơ hội như vậy, Thiên Sứ chi kiếm trong tay vẽ lên một chữ thập trên không trung, hóa thành một chữ thập Xích kim sắc tinh khiết nhập vào trong ánh sáng thẩm lí và phán quyết.

- Thiên sứ, tinh lọc.

Oanh.

Ánh sáng thẩm lí và phán quyết chợt mạnh mẽ nở rộng thành một quang cầu Xích kim sắc thật lớn đem Đường Tam cùng với lốc xoáy màu vàng lam hắn phóng thích hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Nhiệt độ tăng lên dữ dội gần như trong nháy mắt liền lên tới mấy ngàn độ. Ánh sáng thẩm lí và phán quyết này qua chuyển hóa mà thành ánh sáng tinh lọc có được tính kết dính thật lớn, hơn nữa Thiên Nhận Tuyết lại không ngừng đưa vào Thiên Sứ thần lực cùng với dẫn dắt tác dụng của thái dương chân hỏa thêm vào, quang cầu Xích kim sắc kia trở nên càng lúc càng lớn. Nhiệt độ cũng càng ngày càng tăng cao, Thiên Nhận Tuyết sẽ bằng vào năng lượng khủng bố này đem thân thể Đường Tam trực tiếp luyện hóa.

Cảm thụ được chung quanh thân thể giống như lò luyện cùng với thái dương chân hỏa kia không ngừng được tăng cường, Đường Tam không khỏi nhíu mày. Hắn có thể nói là bị Thiên Nhận Tuyết đánh cho trở tay không kịp. Quả thật, vừa mới đạt được Hải Thần truyền thừa nên hắn đối với Hải Thần thần lực của bản thân còn chưa hoàn toàn quen thuộc. Huyền Thiên công trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển hóa thành Hải Thần thần lực, không còn là năng lượng thuần chính mầu trắng ngà quen thuộc. Mặc dù việc này cũng làm lực lượng của Đường Tam trở nên hoàn hảo nhưng lại khiến hắn có chút lạ lẫm, Thiên Nhận Tuyết rõ ràng là đang lợi dụng cơ hội hắn vẫn chưa quen thuộc thần lực định đem hắn trực tiếp hòa tan, nhưng một Đường Tam dẻo dai lại có thể dễ dàng đánh bại như vậy ư?

Ý niệm khẽ động, Hải Thần thần lực của Đường Tam trong nháy mắt cùng Thiên Sứ thần trang hòa hợp làm một, Hải Thần bát cánh sau lưng che chở bản thân hình thành một màn hào quang màu vàng lam bao phủ thân thể hắn, đem thái dương chân hỏa nóng cháy ngăn cách bên ngoài, cùng lúc đó, trên vai phải Đường Tam kiên khải long thủ trạng (khải giáp hình đầu rồng) chợt lóe sáng, một đạo năng lượng hình rồng màu vàng lam từ trong cơ thể xuất hiện cùng tiếng rồng ngâm lảnh lót vang lên, quay chung quanh thân thể Đường Tam một vòng mạnh mẽ xua tan đi vài phần thái dương chân hỏa kia.

Đường Tam trực tiếp ném Hải Thần Tam Xoa Kích vượt qua khoảng cách ngàn thước vòng lại công kích về phía sau, có Hải Thần thần lực duy trì, thức thứ hai của Hoàng Kim Thập Tam Kích này có thể phát huy đầy đủ uy lực vốn có. Tiếng gầm rú kịch liệt vang lên, năng lượng dao động cuồng mãnh sinh ra lực bùng nổ mãnh liệt.

Rõ ràng, năng lượng thái dương chân hỏa hạn chế thân thể Đường Tam ở trước mặt là cực mạnh, mà ở mặt sau tự nhiên sẽ bị yếu đi vài phần. Ở khoảng không ngàn thước chịu lực nổ mạnh kịch liệt nhất thời xuất hiện một cái khe.

Thiên Nhận Tuyết thần niệm đều tập trung ở Đường Tam, mắt thấy hắn phát động phản kích đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội như vậy, Thiên Sứ thần trang hào quang đại phóng, thái dương chân hỏa được tăng cường thêm một bước, trong nháy mắt đã đem vết rách kia vá lại, căn bản không để cho Đường Tam có cơ hội phá nhà giam bằng thái dương chân hỏa này.

Đường Tam vốn cũng không hi vọng chỉ mượn lực lượng một kích kia đã đột phá phong tỏa của Thiên Nhận Tuyết, nếu đơn giản như vậy, vậy đối thủ của hắn cũng sẽ không xứng đáng là một vị thần. Trong nháy mắt xuất hiện vết rách với hắn mà nói cũng đã đủ. Năng lượng hình rồng màu vàng lam trên kiên khải bay ra liền theo cơ hội đó trong nháy mắt chui ra ngoài.

Tiếng rồng ngâm vang vọng chín tầng trời, biển rộng sôi trào, vô số điểm sáng màu lam điên cuồng từ bên trong biển rộng bay ra hướng tới năng lượng hình rồng ngưng tụ lại. Thiên Nhận Tuyết lúc này tinh lực đều dùng để phóng thích thái dương chân hỏa ý đồ luyện hóa Đường Tam, mắt thấy năng lượng hình rồng kia bay về phía biển rộng, nàng cũng không có biện pháp gì.

Đường Tam tự thân bộc phát Hải Thần thần lực so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn khổng lồ hơn, chỉ cần nàng có chút lơi lỏng, Đường Tam hắn sẽ có thể phá hỏa mà ra. Hiện tại việc Thiên Nhận Tuyết muốn làm chính là thừa dịp Đường Tam còn không có cơ hội phản kích toàn diện phát động trước, tận mọi khả năng tiêu hao Hải Thần thần lực của hắn, khuyếch đại thêm một bước ưu thế của mình.

Nhưng Thiên Nhận Tuyết vẫn là xem thường Hải Thần thần lực, hoặc là nói ếch ngồi đáy giếng (Nguyên tác:Mắt nhỏ nhìn biển rộng).

Năng lượng hình rồng được các điểm sáng màu lam ở biển rộng rót vào, hình dạng lớn lên không biết bao nhiêu lần, gần như chỉ trong vài lần chớp mắt đã dài đến trăm mét, trở thành một cự long màu vàng lam.

Thiên Nhận Tuyết ngưng tụ, chính là thái dương chân hỏa, mà Đường Tam thi triển cự long màu vàng lam này lại là lực lượng của đại hải- Thái Âm thực thủy lực.

Đúng vậy, năng lượng của mặt trời so với hải dương lại càng thêm vô cùng vô tận, cũng càng cường đại hơn. Nhưng, lực lượng càng mạnh cũng lại càng khó có thể khống chế. Thiên Nhận Tuyết thân là Thiên Sứ chi thần, cũng không phải Thái Dương thần, nàng không có khả năng hoàn toàn hấp thu thái dương lực lượng, chỉ có thể là mượn một phần nhỏ. Mà Đường Tam lại không giống nàng, thân là Hải Thần, toàn bộ lực lượng của biển rộng hắn đều có thể nắm trong tay.

Ở thần giới, Thiên Sứ chi thần và Hải Thần đều là chủ thần.

Mà người thừa kế hai đại thần vị, ai có lực lượng mạnh hơn sẽ dựa vào quá trình truyền thừa của bọn họ.

Cự long dài trăm mét, mang theo Thái Âm thực thủy ngưng tụ mà thành thân thể khổng lồ, chợt từ phía sau rít gào hướng tới lò luyện hình thành bởi thái dương chân hỏa.

Xoẹt.

Một đạo long quyển phong (lốc vòi rồng) mờ mịt sương trắng nháy mắt phóng lên cao, thái dương chân hỏa cùng Thái Âm thực thủy hai đại năng lượng trái ngược dưới sự va chạm liền bùng nổ, bên trong đường kính vạn thước trên không trung hết thảy đều trở nên vặn vẹo, sương trắng trên không trung bạo xuất lan rộng, tất cả sinh vật phi hành trong vòng ngàn dặm trên không trung vào giờ khắc này hoàn toàn bị tiêu diệt khiến phạm vi này không gian trở nên trống trơn thoáng đãng.

Thái dương chân hỏa và cự long Thái Âm thực thủy đồng thời biến mất, Thiên Nhận Tuyết cũng chịu lực phản chấn mãnh liệt mà bay ngược ra sau, nhưng nàng cũng không thất vọng chút nào. Đúng vậy, Đường Tam bằng vào phản kích mạnh mẽ thoát khỏi lò luyện bằng thái dương chân hỏa của nàng, nhưng nàng có thể cảm giác rõ ràng, qua thái dương chân hỏa của bản thân thiêu đốt Hải Thần thần lực của Đường Tam đã tiêu hao rất nhiều, ít nhất tiêu hao so với mình là lớn hơn. Ở tình huống song phương đều có thể bằng vào thần lực tự khôi phục tốc độ như nhau, điểm ưu thế này nếu tận dụng không ngừng nâng lên, như vậy, thắng lợi của trận chiến này chính là thuộc về mình.

Thân thể Đường Tam đã tiếp cận mặt đất, bộ dáng của hắn nhìn qua quả thật chật vật hơn một ít nếu so với Thiên Nhận Tuyết, mái tóc dài màu lam ở sau lưng có chút tán loạn, Hải Thần bát cánh không ngừng huy động mới có thể ổn định lại thân thể của mình. Nhưng ánh mắt của hắn lại vẫn như trước bình tĩnh, thâm thúy mà cổ xưa. Dường như cũng không bị ảnh hưởng của một kích lúc trước.

------oOo------

Chương 499: Sóng biếc, Hải Thần, xanh thẳm vô tận: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cánh tay phải của Thiên Nhận Tuyết giơ ngang bên thân, Thiên Sứ thánh kiếm cùng cánh tay bảo trì một đường thẳng, quang mang màu vàng đỏ phát ra từ trên mỗi bộ phận của Thiên Sứ sáo trang, hữu thủ nắm Thiên Sứ thánh

kiếm, ngưng trọng hướng phía dưới khua một chút, lấy vai phải làm trung tâm, nhanh chóng hình thành một hình vòng cung cực lớn. Ở phía sau Thiên Sứ thánh kiếm mang theo một chuỗi tàn ảnh.

Trong nháy mắt khi điểm đầu và điểm cuối của vòng cung dung hợp lại, một quang hoàn màu vàng đỏ xuất hiện ở xung quanh thân thể Thiên Nhận Tuyết, mà trong quang hoàn này, quang mang màu vàng đỏ phút chốc dâng lên, giống như là mặt trời từ trên giáng xuống, xuất hiện ở sau lưng Thiên Nhận Tuyết vậy.

- Thiên- Sứ- lĩnh- vực.

Thiên Nhận Tuyết giơ Thiên Sứ thánh kiếm cao quá đầu, nàng sẽ không cho Đường Tam cơ hội tạm nghỉ lấy hơi, Thiên Sứ lĩnh vực chuyên thuộc về Thiên Sứ thần cuối cùng phóng ra.

Không trung trong tích tắc đã hoàn toàn biến thành màu vàng, duy có đĩa tròn màu vàng đỏ giống như mặt trời sau lưng Thiên Nhận Tuyết đó vẫn rõ ràng như vậy, ngay đến cả ánh thái dương thật sự, trong thời khắc này cũng đã bị che lấp bên ngoài, trời đất dường như toàn bộ đã tràn ngập ánh kim quang này, đến cả biển cả nơi xa cũng bị chiếu rọi thành màu vàng. Điều này khiến cho Đường Tam có một cảm giác giống như là lần nữa lại trở về nơi truyền thừa đã giao phó thần lực cho hắn vậy.

Đột nhiên, cảnh tượng trong không trung biến đổi, dưới sự chiếu rọi của kim quang thần thánh đó, thân thể Thiên Nhận Tuyết phút chốc biến hóa, một hóa hai, hai biến bốn, trong chớp mắt đã phân ra vô số Thiên Nhận Tuyết xuất hiện giữa không trung, mà mỗi một Thiên Nhận Tuyết tay đều cầm Thiên Sứ thánh kiếm giơ cao quá đầu, sau lưng một đĩa tròn màu vàng đỏ chiếu xuống mặt đất, và tất cả Thiên Nhận Tuyết mới xuất hiện này, phương hướng chiếu rọi của đĩa tròn sau lưng họ đều là Đường Tam.

Đường Tam chỉ cảm thấy cơ thể bản thân giống như đột nhiên trở nên nặng trăm vạn cân, với thực lực cấp thần của hắn cũng bị áp bức đến thở không nổi.

- Đại nhật, Thiên Sứ, Vạn Dương Lăng Thiên.

Số lượng Thiên Nhận Tuyết đếm không rõ đó đồng thời hét lớn ra tiếng, trong không trung âm thanh cuồn cuộn, mặt đất xung quanh thân thể Đường Tam trong tiếng thét lớn này vỡ tan từng tấc. Trong phạm vị xích dương đó chiếu rọi, cả lục địa lại đang chầm chậm chìm xuống.

Ngẩng đầu nhìn trời, Đường Tam nhắm mắt lại, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay chầm chậm chỉ lên không trung. Sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, những hoa văn dạng sóng trên Hải thần thần trang dường như sống lại, đặc biệt là Hải thần bát dực sau lưng, không ngừng nhè nhẹ vẫy động, từng tầng ánh sáng màu thủy lam sắc từ nội thể Đường Tam dập dờn mà ra, đối diện với bầu trời đã biến thành màu vàng giao với vàng đỏ, kể cả là hải dương trong phạm vi này, giống như cũng đều bị Thiên Sứ lĩnh vực trong không trung đó áp chế hoàn toàn. Hắn có thể làm thế nào? Thiên Nhận Tuyết căn bản sẽ không cho hắn cơ hội lấy hơi hồi phục thần lực, công kích nối liền không chút sơ hở, đáng sợ nhất là, nàng mỗi lần phát động công kích, so với lần trước đó đều càng thêm mạnh mẽ.

Hải Thần Tam Xoa Kích chầm chậm giơ lên, lam quang như sóng nước đó lấy Hải Thần Tam Xoa Kích làm trung tâm từ từ ngưng tụ lại, bảo thạch hình thoi ở trung tâm Hải Thần tam xoa khôi đột nhiên sáng lên, lấy thân thể hắn làm trung tâm, hoa văn dạng sóng màu thủy lam đó phút chốc khuyếch trương ra. Bầu trời là màu vàng, nhưng trong nháy mắt này, đại địa lại hoàn toàn biến thành màu xanh. Nước biển bị kim quang chiếu rọi đồng thời biến thành màu vàng đó cũng đã hồi phục lại màu sắc vốn có.

- Hải- Thần- lĩnh- vực.

Vụ khí màu lam nhạt chính từ trong lam sắc vô tận này lẳng lặng bốc lên. Biển cả vốn sóng vỗ mãnh liệt đột nhiên trở nên tĩnh lặng dị thường, hư ảnh Hải thần cực lớn chầm chậm từ sau lưng Đường Tam hiện ra. Mười viên hồn hoàn trên thân hắn toàn bộ đều phóng ra quang thải lóa mắt.

Tại thời khắc này, thân thể Đường Tam đột nhiên trở nên hư ảo, nhưng thần niệm của hắn lại trở nên ngưng thực dị thường. Thiên Nhận Tuyết vốn đã mượn Vạn Dương Lăng Thiên áo nghĩa của Thiên Sứ thần phong tỏa thân thể hắn, nhưng lúc này đột ngột phát hiện, thân thể Đường Tam lại biến thành

phiêu hốt bất định. Hắn rõ ràng đứng tại đó, nhưng lại ngập tràn một cảm giác không chân thực.

Vạn Dương Lăng Thiên, cuối cùng cũng là có phạm vi giới hạn. Nhưng lam sắc từ thân thể Đường Tam phóng ra lại điểm khắp cả đại dương. Năng lượng màu thủy lam từ trên mặt biển bốc lên, năng lượng thủy nguyên tố thuần túy nhất trong biển cả ầm ầm dâng lên, giống như là từ trong biển rộng nguyên bản lại tách ra thêm một mảnh hải dương khác vậy. Với thần niệm ngưng thực kia Đường Tam đã vượt qua Thiên Nhận Tuyết, dẫn động những con sóng động trời vô biên vô tận, rồi chính từ trong biển rộng cuộn lên.

- Sóng biếc, Hải Thần, xanh thẳm vô tận.

Thanh âm thấp trầm từ trong miệng Đường Tam thốt ra. Âm thanh của hắn giống như không có lực lượng công kích, nhưng trong thời khắc này, thanh âm trầm ổn đó của hắn lại trở thành nguồi cội bạo phát lực lượng của biển cả.

Vạn Dương Lăng Thiên gần như bạo phát trong cùng một thời gian. Xích dương sau lưng mỗi một Thiên Nhận Tuyết đều hóa thành một sao băng màu vàng đỏ cực lớn từ trên trời giáng xuống, ném về phía Đường Tam. Mà cũng chính tại lúc này, sóng lớn màu lam thẫm do cả biển rộng hình thành nên cũng theo đó dâng lên mãnh liệt.

Khi lửa gặp phải nước, mặt trời đỏ gặp phải sóng biếc, Thiên Sứ thần đối diện Hải thần, năng lượng hoàn toàn tương phản, lại cùng cấp độ nháy mắt va chạm vào nhau. Kết quả cuối cùng thì phải dựa vào lực lượng tuyệt đối đó của bọn họ để quyết định. Một kích này, bất luận là Đường Tam hay Thiên Nhận Tuyết căn bản đều không có nửa phần cơ hội mưu lợi. Bọn họ chỉ có thể thôi động tất cả lực lượng mà bản thân có thể phát động va chạm cùng đối phương.

Vàng đỏ và xanh thẳm, tiếng nổ lớn ầm ầm thậm chí khiến cả Đấu La đại lục đều vì nó mà run rẩy. Tòa thành phố cách nơi này gần nhất đại khái là trên dưới ba trăm dặm, tất cả cư dân đều nhìn thấy rõ ràng một màn diễm lệ như vậy ở nơi xa.

Sự chấn động của đại địa giống như thế giới sắp hủy diệt rồi vậy, người dân

trong thành phố đó đã rơi vào trong sự khủng hoảng cực độ.

Mặt trời đỏ cuối cùng không thể làm bốc hơi nổi toàn bộ sóng xanh, quang manh màu xanh thẳm vô cùng vô tận đó thì lại đem số sao băng màu vàng đỏ đếm không rõ đó lẳng lặng nuốt chửng.

Thiên Nhận Tuyết đem theo vẻ mặt không thể tưởng được, tràn ngập khiếp sợ bị quang mang màu xanh thẳm đó cuốn vào trong không trung. Thứ nàng cảm thấy, lại là sự ấm áp vô tận, trong vòng ôm của làn sóng xanh thẳm ấm áp mà nhu hòa này, bất giác sinh ra cảm giác mệt mỏi uể oải, giống như chỉ có ở trong nó chìm vào giấc ngủ, mới là chuyện đẹp đẽ nhất.

Thiên Nhận Tuyết cắn chặt đầu lưỡi, quang manh vàng đỏ chợt từ trong Thiên Sứ thần trang phóng xuất ra, cố nén cảm giác mệt mỏi đó, phút chốc phóng lên cao, cuối cùng vẫn phá được vòng vây xanh thẳm đó, tự thân hóa thành một đạo lưu quang phóng vào trong không trung. Còn thần lực và thần niệm của nàng, lại giảm xuống rất nhiều khi bị sóng lớn xanh thẳm cuốn lên trước đó, hơn nữa còn là sự giảm thấp không hề cảm giác được, trực tiếp thoát ly nó, mới thật sự cảm nhận được.

Bầu trời vẫn là màu vàng như cũ, đó là màu vàng của Thiên Sứ lĩnh vực. Đại địa cũng vẫn màu lam như cũ, đó là màu lam của Hải Thần lĩnh vực.

Hai đại cường giả cấp thần, ai cũng không thể dùng lĩnh vực của bản thân hủy diệt lĩnh vực của đối phương, chỉ có thể dùng nó để tăng cường thần kỹ bản thân. Dưới tình trạng đã bị áp chế ở thế yếu tuyệt đối, Đường Tam tận lực vãn hồi lại cục thế, không những đánh tan được công kích áo nghĩa kia của Thiên Nhạn Tuyết, ngược lại còn lẳng lặng đem Thiên Sứ thần lực của nàng hóa đi một bộ phận, tuy không tạo thành tổn thương, nhưng không thể nghi ngờ rằng, va chạm lần này, Đường Tam đã chiếm được thế thượng phong toàn diện.

Vì sao lại như vậy? Thiên Nhận Tuyết không phát động công kích tiếp nữa, để mặc cho Thiên Sứ lục dực sau lưng dựa vào sự chiếu rọi của Thiên Sứ lĩnh vực trong không trung nhanh chóng hồi phục lại.

Nàng không hiểu, song phương cùng một cấp bậc là thần, vì sao bản thân thi

triển ra công kích cấp bậc áo nghĩa lại không thể chống lại được Đường Tam. Lẽ nào chính là vì nguyên nhân hắn lưng tựa biển cả sao?

- Rất kỳ quái phải không?

Đường Tam mở hai mắt, mặt mỉm cười nhìn về Thiên Nhận Tuyết trên không trung. Hắn cũng không phát động công kích tiếp.

Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, môi mím chặt, Thiên Sứ thần lực trong nội thể điên cuồng vận chuyển, tùy lúc chuẩn bị công kích tiếp.

- Kỳ thực, ngươi không cần thấy kỳ quái, lực lượng mà ta có thể điều động sở dĩ có thể vượt qua ngươi, không phải vì duyên cớ ta kề sát biển. Chúng ta đều là thần, cũng giống như ngươi có thể vào bất cứ lúc nào, dưới bất cứ tình trạng nào điều động lực lượng của mặt trời vậy, ta cũng có thể tùy lúc tùy nơi điều động lực lượng của biển cả. Một kích này, sở dĩ ta có thể chiếm thượng phong từ trong thế yếu, đây chính là cách biệt về thực lực tuyệt đối giữa ta và ngươi. Tuy ngươi, ta đều là thần, thế nhưng, thần niệm của ngươi lại yếu hơn ta. Mà khả năng điều động lực lượng ngoại giới, lại là do thần niệm quyết định. Thần niệm của ngươi không bằng ta, thì thái dương lực mà ngươi điều động tự nhiên không nhiều bằng đại hải lực ta đã điều động, vậy sao có thể chiến thắng được ta chứ?

- Ngươi nói bậy. Cùng là thần, vì sao thần niệm của ta lại không bằng ngươi?

Thiên Nhận Tuyết tức giận trợn mắt nhìn:

- Muốn gây ảnh hưởng đến tự tin của ta, ngươi si tâm vọng tưởng.

Vừa nói, Thiên Nhận Tuyết vừa hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tam, nắm giữa mỗi một chi tiết lúc hắn nói, quan sát có phải Đường Tam hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà hay không. Nhưng nàng thất vọng rồi, thần niệm của nàng thậm chí còn không thể phong tỏa thân thể Đường Tam, còn nơi Đường Tam phóng xuất Hải Thần lực lại không có nửa phần dao động, vững như bàn thạch chìm đắm trên đại địa.

Đường Tam lạnh nhạt cười:

- Chẳng phải do ngươi không thừa nhận. Không sai, chúng ta đều là thần, thế nhưng, quá trình thành thần của chúng ta lại hoàn toàn khác nhau. Ta dám nói, trong quá trình này, khảo nghiệm ta đã trải qua vượt xa ngươi. Mà trên thực tế, bản thân tinh thần lực của ta cũng đã cao hơn ngươi rất nhiều. Cùng thành thần, ưu thế tiên thiên tự nhiên có thể thể hiện ra, vào lúc vừa trở thành phong hào đấu la, tinh thần lực của ta đã có thể so sánh được với đấu la đỉnh cao cấp chín mươi chín rồi, huống hồ là hiện giờ. Thiên Nhận Tuyết, ngươi không phải đối thủ của ta.

Thiên Nhận Tuyết không nói tiếp nữa, nàng cưỡng bách bản thân đừng nghe thanh âm của Đường Tam, mỗi một câu nói của Đường Tam dường như đều đang làm lung lay lòng tin của nàng.

Thiên Sứ thánh kiếm lần nữa giơ cao, vạn đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, chiếu rọi trên người Thiên Nhận Tuyết. Màu vàng đỏ dần dần chuyển thành màu vàng thuần, còn năng lượng dao động quanh thân thể Thiên Nhận Tuyết vào thời khắc này cũng xuất hiện biến hóa về chất, trên Thiên Sứ thần trang có thêm một tầng kim quang dạng lỏng lưu chuyển. Trong miệng phát ra một tiếng thét dài, tay cầm Thiên Sứ thánh kiếm, Thiên Nhận Tuyết xoay chuyển thân hình, đánh thẳng về phía Đường Tam.

Đường Tam không chờ đợi, tám cánh sau lưng hơi động, hắn đã xuất hiện ở giữa không trung, Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ về trước, trực tiếp nghênh tiếp Thiên Nhận Tuyết đang bổ xuống.

Thân thể hai người giữa không trung đan qua nhau, mãi đến lúc bọn họ hoán đổi vị trí cho nhau, một tiếng vang trong trẻo mới từ trong không trung phiêu đãng ra.

Thân thể Đường Tam giữa không trung lay động một trận, dưới tác dụng của Hải thần bát dực mới ổn định lại được cơ thể mình. Thiên Nhận Tuyết một kiếm đắc thủ, không hề dừng lại, hai tay nắm chắc chuôi Thiên Sứ thánh kiếm, cả người trong không trung hoàn thành một vòng quay diễm lệ, Thiên Sứ thánh kiếm mang theo một chùm liên tiếp những quang hoàn màu vàng, chém thẳng tới cổ Đường Tam.

Kĩ năng công kích phạm vi rộng không làm gì được Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết chỉ có thể đem nó quy tội vào chuyện cách biển quá gần. Nàng vẫn quyết định dùng phương thức đánh cận thân để giải quyết chiến đấu.

Đột nhiên, trong tay Đường Tam bắn ra một điểm lam quang. Thanh âm tràn ngập từ tính (hấp dẫn) của Đường Tam vang lên bên tại Thiên Nhận Tuyết:

- Quan Âm Hữu Lệ.

Bốn chữ đơn giản, trong giây lát lại khiến Thiên Sứ thánh kiếm của Thiên Nhận Tuyết đột ngột trở nên tán loạn. Quang hoàn màu vàng vốn dĩ công địch trong nháy mắt quay lại, đồng thời thân thể của nàng cũng đang từ nhanh chóng xoay tròn chợt thay đổi phương hướng, vốn là thế xông lên chuyển hướng trầm xuống mặt đất, trên dung nhan kiều diễm cũng đã lộ vẻ kinh hoàng.

Ấn tượng mà Quan Âm Hữu Lệ lưu lại cho nàng đã quá sâu sắc rồi. Lúc trước, khi Đường Tam chẳng qua còn là một phong hào đấu la, đã dựa vào một kích này đánh vỡ tim nàng. Thời khắc này, khi lại nghe thấy bốn chữ Quan Âm Hữu Lệ này, kích thích đối với nàng có thể nghĩ mà biết. Cho dù hiện giờ nàng thân mặc Thiên Sứ thần trang, nhưng Đường Tam hiện tại cũng đã trở thành Hải thần, Thiên Sứ thần trang trên người vậy mà lại không thể làm nàng cảm thấy được chút an toàn nào.

Mắt nhìn dáng vẻ kinh hoảng đó của Thiên Nhận Tuyết, trên mặt Đường Tam không khỏi lộ ra nét mỉm cười nhàn nhạt. Một điểm lam quang hắn đã bắn ra đó cũng trong không trung lẳng lặng phá vỡ ra, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay chợt đưa ra, từng vòng ánh sáng thủy lam sắc dao động trước thân, chính là thủ thức mở đầu của Vô Định Phong Ba.

Không có bất kỳ uy hiếp cận thân nào, khi thân thể Thiên Nhận Tuyết rơi gần đến mặt đất, vừa hay nhìn thấy một điểm lam quang đó phá vỡ, nàng đầu tiên là ngẩn ra một lúc, tiếp đó lập tức phản ứng lại, tức giận quát:

- Ngươi gạt ta?

Đường Tam mỉm cười:

- Binh bất yếm trá (Dùng binh có thể không gian trá sao), ngươi sợ Quan Âm Hữu Lệ của ta như vậy sao? Đã vậy, ngươi sao có thể chiến thắng được ta?

Hắn không truy kích. Đường Tam có cách nghĩ của Đường Tam, trận chiến hôm nay, hắn cũng không chuẩn bị giết chết Thiên Nhận Tuyết, giống như hắn nói, Thiên Nhận Tuyết đã từng cho hắn cơ hội tiếp tục sinh tồn, nhân tình này hắn nhất định phải trả. Mà từ lúc trận chiến này vừa bắt đầu, Đường Tam đại bộ phận thời gian đều ở vào thế bị động. Không phải vì sự cường đại của Thiên Nhận Tuyết, mà là hình thức hắn đã cố tình tạo dựng ra. Hôm nay hắn không thể giết Thiên Nhận Tuyết, nhưng hắn lại phải tận khả năng thăm dò các loại năng lực của Thiên Sứ thần, lần sau lúc gặp lại, hắn sẽ không cho Thiên Nhận Tuyết thêm bất kỳ cơ hội nào nữa. Thiên Nhận Tuyết tuy trong khi nghĩ lại đã tìm ra không ít khuyết điểm của bản thân, nhưng cái nhìn đại cục cùng trí tuệ của nàng cuối cùng vẫn còn thua kém Đường Tam một bậc, cũng chính là những gì Đường Tam đã nói, hai người tuy cùng sở hữu thần vị một cấp bậc, nhưng thần niệm đã không trên cùng một cấp bậc nữa.

Tức giận, đối với một cường giả đang chiến đấu, đặc biệt là một cường giả cấp thần mà nói, là cực kỳ đáng sợ. Trong lòng Thiên Nhận Tuyết lúc này chính đã sinh ra thứ cảm giác này. Đối diện với Đường Tam thâm thúy như biển cả, nàng dường như cảm thấy, bất luận bản thân có nỗ lực thế nào, cũng không thể chiến thắng nổi hắn. Không công kích tiếp nữa, Thiên Nhận Tuyết chỉ yên lặng nhìn Đường Tam, trong mắt lóe ra quang mang, Thiên Sứ thánh kiếm trong tay nhè nhẹ lay động. Nàng biết, bản thân cũng không thể thắng nổi hắn, lẽ nào, bản thân vĩnh viễn đều không thể chiến thắng được hắn sao? Đợi đến sau khi hắn đã quen thuộc với những kĩ năng Hải Thần truyền thừa, chiến đấu lần nữa, sợ rằng bản thân sẽ càng không có cơ hội.

Đường Tam giống như đã nhìn thấu lòng Thiên Nhận Tuyết:

- Ly khai thế giới rối ren hỗn loạn này đi. Cuộc sống bình lặng có gì không tốt? Chỉ cần ngươi từ bỏ Võ Hồn đế quốc, ta sẽ không gây phiền toái cho ngươi. Có một ngày, khi chúng ta gặp lại tại thần giới, lúc đó không còn những chuyện phàm tục quấy nhiễu nữa, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành bằng hữu.

Đột nhiên, Thiên Nhận Tuyết mỉm cười, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Đường Tam kinh ngạc phát hiện, tia suy sụp trong mắt Thiên Nhận Tuyết trước đó lại đã biến mất không thấy. Quang mang trên Thiên Sứ thánh kiếm vừa lóe đã lặng lẽ thu vào trong cơ thể nàng, nhìn Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết nói:

- Đường Tam, ngươi thật sự rất mạnh, không hổ là nam tử trong lòng ta. Cũng có thể nói, ngươi là nam nhân duy nhất ta thấy rung động trong đời. Từ bây giờ trở đi, ta sẽ không trốn tránh tiếp nữa, ta sẽ nhìn thẳng vào tất cả giữa chúng ta. Tuy ta không muốn thừa nhận lắm, nhưng từ trận đấu vừa nãy, thần niệm của ta đích thực không bằng ngươi. Dưới tình trạng ngươi đối với ứng dụng Hải Thần thần kĩ rõ ràng còn chưa được coi là thuần thục, ta đã không cách nào giết chết ngươi được. Đợi ngươi thuần thục rồi, ta sợ rằng sẽ càng không phải đối thủ của ngươi nữa. Thế nhưng, ngươi đừng quên, chúng ta đều là thần. Cùng đẳng cấp. Thực lực của ta không bằng ngươi không có nghĩa là ta không thể kéo ngươi cùng chết. Gia gia mất đi, ta đã không còn bất cứ người thân nào nữa. Quyền lực của Võ Hồn đế quốc thì có đáng gì? Ta không có gì vướng bận. Vậy trận chiến hôm nay đến đây. Ngươi nhớ kĩ. Lần sau, chúng ta lần nữa gặp lại, ta nhất định sẽ kéo ngươi cùng đến một thế giới khác. Ngươi không phải đã nói, ở nơi đó chúng ta sẽ trở thành bằng hữu sao? Vậy được, ta thành toàn cho ngươi. Tạm thời tạm biệt. Người yêu của ta.

Lời vừa phát ra, Thiên Nhận Tuyết bỗng thu cánh thoái lui, dưới cái nhìn chằm chằm ngơ ngẩn của Đường Tam, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo sao băng màu vàng biến mất nơi cuối trời, còn Thiên Sứ lĩnh vực trong không trung cũng theo sự rời đi của nàng mà chầm chậm tiêu tán.

Tay nắm Hải Thần Tam Xoa Kích, sắc mặt Đường Tam dần dần trở nên ngưng trọng. Thiên Nhận Tuyết không đáng sợ, Thiên Sứ thần hắn cũng không để vào mắt, nhưng, một cao thủ cấp thần chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cùng mình đồng quy vu tận,lại là sự uy hiếp trí mạng.

Thiên Nhận Tuyết nói không sai. Nàng có thể không phải đối thủ của Đường Tam, nhưng nếu nàng lấy sinh mạng ra để trả giá liều mạng với Đường Tam, vậy thì, kết quả cuối cùng sẽ rất khó dự liệu. Lực lượng mà một thần không tiếc sinh mạng có thể bạo phát ra, tuyệt đối có thể dùng hai chữ khủng khiếp để hình dung. Thực lực của Đường Tam tuy mạnh hơn Thiên Nhận Tuyết, những cũng chỉ là cách một đường mà thôi.

Một nét cười khổ hiện lên nơi khóe miệng Đường Tam, hữu thủ phất qua Như ý bách bảo nang, đem Tiểu Vũ giải phóng ra ngoài. Chỉ có ôm lấy người yêu của mình, tâm tình có chút kích động của Đường Tam mới có thể bình phục lại vài phần.

Cúi đầu thở dài một tiếng, Đường Tam nói:

- Không ngờ rằng, dưới tác dụng của áp lực mà ta gây ra cho nàng, nàng lại có thể phá vỡ tâm ma của mình, cũng đã bù lại sơ hở này của ta. Khi gặp lại nàng, sợ rằng sẽ không dễ đối phó rồi. Ta vốn nghĩ hạt giống thất bại đã trồng trong lòng nàng, sau này nàng gặp lại ta, sẽ sản sinh ra suy nghĩ không thể chiến thắng được. Nhưng nàng lại dùng bốn chữ đồng quy vu tận phá vỡ tâm ma của chính mình. Nàng không còn vướng bận, nhưng ta lại có. Ta luyến tiếc ba mẹ, lưu luyến muội và bạn bè chúng ta. Ta không làm được đến cảnh giới coi cái chết như quay về đó của nàng. Ưu thế vốn hẳn đã tồn tại sợ rằng lại bị nàng ta san bằng rồi.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng dựa lên vai Đường Tam:

- Đừng nghĩ nhiều như vậy. Luôn sẽ có biện pháp. Nàng ta hẳn sẽ đến tiền tuyết giằng co giữa Võ Hồn đế quốc và Thiên Đấu đế quốc. Lần này chúng ta trở về, đem về không chỉ có vị Hải thần là huynh, đồng thời còn có sáu người bọn muội nữa. Bọn muội đều đã đạt đến cấp bậc phong hào đấu la, thực lực của cả Thiên Đấu đế quốc tăng lên mức độ lớn. Huynh đương nhiên không cần liều mạng với Thiên Nhận Tuyết, cho dù nàng ta có liều mạng, người đánh không thắng, lẽ nào còn quẩn quanh không rời sao? Chỉ cần chúng ta chiến thắng Võ Hồn đế quốc, sẽ luôn có biện pháp đối phó với nàng ta. Ý chí nhất định chết xuất hiện dễ dàng, nhưng muốn một mực duy trì lại chẳng phải dễ dàng như vậy a!

Đường Tam có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ trong lòng:

- Không ngờ muội so với ta còn nhìn rõ ràng hơn. Muội nói đúng. Ta tuyệt đối sẽ không liều mạng với nàng ta. Chỉ cần không để nàng ta gây ảnh hưởng đến trận chủ chiến là được rồi. Bà xã, xem ra, muội so với ta còn thông minh hơn a! Nào, cho ca ca hôn một chút.

Lời của Tiểu Vũ làm một điểm ưu lo trong lòng Đường Tam biến mất sạch sẽ. Lần đầu tiên vận dụng thần lực đã kích lui được một vị thần, tâm tình lúc này của hắn tự nhiên rất thoải mái.

Tiểu Vũ bật cười, vội vàng dúi đầu vào lòng Đường Tam:

- Ca ca, chúng ta còn chưa chính thức thành hôn đâu. Mau trở về đi. Không biết hồn hoàn của mọi người hấp thu thế nào rồi. Đây là hồn hoàn cuối cùng của họ, khẳng định đều vô cùng liều mạng, ngàn vạn lần đừng xuất hiện nguy hiểm mới được.

Nghe Tiểu Vũ nhắc tới các bạn, Đường Tam cũng không cố thân mật với nàng nữa, gật gật đầu, tám cánh sau lưng giương rộng, hóa thành một đạo u quang màu lam, bay về hướng vừa hay ngược với hướng của Thiên Nhận Tuyết, thẳng đến Hải thần đảo.

Thiên Nhận Tuyết đi rồi, đúng như Tiểu Vũ đã nói, nàng ta nhất định sẽ đến chiến trường, bản thân cũng không thể trì hoãn ở nơi này thời gian quá dài. Ngộ nhỡ nàng ta ở bên đó mượn thần lực gây tổn thương đến người thân của mình, thì thật hối hận không kịp.

Quang mang màu lam vàng từ trời đáp xuống, Đường Tam dẫn theo Tiểu Vũ quay trở lại đến trên đỉnh núi Hải Thần sơn. Đấu la thủ hộ Hải thần thất thánh trụ đang yên lặng ngồi xếp bằng tại đó, mắt thấy Đường Tam và Tiểu Vũ trở lại, vội vàng đúng dậy chào.

Đường Tam mỉm cười xua tay:

- Các vị tiền bối không cần đa lễ. Ta không phải đã nói rồi sao, sau này chỉ cần dưới tình hình không có người ngoài, các vị trực tiếp gọi tên ta là được. Tình hình bọn họ thế nào rồi?

Hải Long đấu la đáp:

- Còn đang hấp thu hồn hoàn, dường như đang đột phá cực hạn. Ý trí của họ so với chúng ta năm đó kiên định hơn nhiều.

Lấy Đái Mộc Bạch đứng đầu, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Mã Hồng Tuấn, Chu Trúc Thanh năm người vẫn đều chưa hoàn thành hấp thu đối với hồn hoàn. Nhưng xung quang thân thể mỗi một người đều có một tầng vụ khí màu hồng phấn nhàn nhạt, đó không phải năng lượng gì, mà là hiệu quả sinh ra khi máu tươi trong lỗ chân lông họ tản phát ra cùng năng lượng xung quanh thân thể dung hòa với nhau.

Cũng khó trách bọn họ lại tận toàn lực xung kích cực hạn của bản thân, mắt thấy Đường Tam đã thành thần, kích thích đối với mọi người có thể ngẫm mà ra. Thất quái thân như một nhà, bọn họ đương nhiên không muốn bị bỏ rơi quá xa. Đuổi kịp bước đi của Đường Tam là không thể rồi, nhưng tận khả năng nâng cao thực lực bản thân chính là suy nghĩ duy nhất của bọn họ trước mắt. Đặc biệt là hồn hoàn thần ban không phải dễ có, có được cơ hội này, bọn họ lại đều là xung kích hấp thụ hồn hoàn cuối cùng, đây là cơ hội tuyệt hảo sở hữu hồn hoàn mười vạn năm a! Bọn họ sao có thể không toàn lực ứng phó chứ?

Sử Lai Khắc thất quái, ít nhất cũng đã trải qua hắc cấp ngũ khảo trên Hải Thần đảo, trình độ kiên định tâm trí của bọn họ vượt xa hồn sư thông thường. Kỳ thực, bọn họ mỗi một người ở trên Đấu La đại lục đều là cường giả hồn sư nổi tiếng, chẳng qua là có quái vật như Đường Tam chặn ở trước mặt, bản thân bọn họ mới không cảm thấy bản thân mình cường đại thế nào. Lúc này, hoàn toàn đem tinh thần đặt trong việc dung hợp hồn hoàn, không đạt đến hiệu quả tuyệt nhất bọn họ quyết sẽ không cam lòng từ bỏ.

Tiểu Vũ từ trong lòng Đường Tam vùng chạy ra, mỉm cười nói:

- Muội cũng phải bắt đầu rồi.

Đường Tam gật gật đầu với nàng:

- Cố lên.

Có hắn, nàng tự nhiên không sợ các bạn bè gặp rủi ro gì. Cường độ thân thể của Tiểu Vũ càng gần với hắn, hấp thu hồn hoàn không thành vấn đề. Hơn nữa, Tiểu Vũ trước mắt phải hấp thu là hai viên hồn hoàn, trực tiếp từ hồn

thánh nhảy vọt lên cấp bậc phong hào đấu la.

Tiểu Vũ ở ngay bên cạnh Đường Tam ngồi xếp bằng xuống, lấy ra một quả hồn hoàn thần ban, dưới ý niệm khống chế của nàng, hồn lực truyền vào trong nó, bắt đầu việc hấp thu đệ bát hồn hoàn của mình. Hồn hoàn thần ban hóa thành một vòng lưu quang màu vàng, uốn quanh nhập vào cơ thể Tiểu Vũ.

Các bạn hấp thu hồn hoàn còn cần thời gian nhất định, Hải Thần thần trang cùng Tam Xoa Kích trên người Đường Tam đều đã thu vào cơ thể, lúc này hắn không phóng thích thần lực, trông có vẻ giống như một người bình thường, hai tay chắp sau lưng, nhìn về biển cả phương xa, thần niệm của hắn mở ra vô tận. Trong đầu hắn lại hồi tưởng về trận chiến với Thiên Nhân Tuyết trước đó.

Thời gian chiến đấu cho dù không dài, nhưng cả quá trình chiến đấu vẫn cực kỳ kịch liệt. Đường Tam có thể chuyển bại thành thắng, chính là thần niệm chiếm ưu thế vượt qua Thiên Nhận Tuyết, mà trên thực tế, ưu thế trên kỹ năng của hắn còn chưa thể hiện ra.

Trải qua trận chiến trước đó, Đường Tam phát hiện, tất cả các hồn kĩ trước khi truyền thừa Hải Thần thần vị của bản thân vẫn đều có thể sử dụng, hơn nữa, sau khi Hải thần lực ngấm dần vào, mấy hồn kĩ này đều đã trở thành Hải thần thần kĩ của bản thân. Thêm vào kĩ năng kế thừa từ Hải Thần, thần kĩ mà bản thân hiện tại có tương đối nhiều. Kĩ năng Hải thần còn cần tìm hiểu, luyện thuần thục, mà kĩ năng tự thân lại đã tiến hóa.

Cứ đứng yên lặng tại chỗ như vậy, trong đầu Đường Tam bắt đầu xuất hiện từng kỹ năng một. Đến đẳng cấp của hắn, căn bản không cần phải đi diễn luyện kỹ năng thực tế, chỉ cần thông qua thần niệm bắt chước trong tâm, thì đã có thể đem những gì sâu sắc trong kỹ năng ứng dụng ra trong thực chiến. Đây cũng giải thích vì sao Thiên Nhận Tuyết ngồi thời gian dài như vậy bên bờ biển, mà lại không thật sự tiến hành thi triển kỹ năng.

Nhìn về biển cả xa xăm mà thâm thúy, từng kỹ năng một xuất hiện trong ý thức của Đường Tam. Đường Tam cẩn thận làm quen mấy kỹ năng này, lại kết hợp với hiệu quả của Hải Thần lĩnh vực trong trận chiến giữa bản thân

với Thiên Nhận Tuyết trước đó, tuy đang đứng ở đó, nhưng hắn cũng đã dần dần tiến vào trạng thái nhập định.

Đương nhiên, hắn thủy chung vẫn lưu lại một đạo thần niệm ở xung quanh, chú ý tình tình của các bạn, một khi tình hình của ai xuất hiện nguy hiểm, thì hắn lập tức sẽ từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại.

Theo thời gian trôi đi, khí tản phát ra trên thân lục quái trở nên càng lúc càng cường đại, gần như mỗi người đều bị vụ khí nồng đậm bao vây vào trong. Loại tình huống này đối với hồn sư là cực kỳ nguy hiểm, muốn đột phá cực hạn của bản thân thì mọi thời khắc đều phải đặt thân thể của mình ở vào biên giới của sự tan vỡ, một khi thân thể chịu đựng không nổi, hoặc là phần kiên trì trong lòng đó sụp đổ, như vậy, bọn họ cũng sẽ triệt để bị lực lượng của hồn hoàn thần ban hủy diệt.

Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la ở bên cạnh nhìn Sử Lai Khắc thất quái, trong ánh mắt lúc giao nhau, bọn họ đều nhìn ra phần kinh hãi trong đó. Mấy người trẻ tuổi này thực sự quá xuất sắc. Đường Tam thì khỏi cần nói rồi, niên kỷ mới hơn hai mươi tuổi đã có thể dựa vào thực lực bản thân tu luyện đến trên chín mươi chín cấp, cho dù trong đó bao gồm cả vận may, nhưng thiên phú của hắn cũng khỏi phải bàn. Hồi tưởng lại bát khảo đầu tiên của Hải Thần cửu khảo mà hắn đã thông qua, có một hạng nào không phải quanh quẩn ở biên giới sinh tử? Hơn nữa, ngay đến cả đại bộ phận áp lực thất khảo cao cấp của Tiểu Vũ cũng đều là do hắn một vai gánh vác.

Người bên ngoài nhìn vào, Đường Tam trong thời gian năm năm ngắn ngủi đã từ thực lực bảy mươi cấp tăng lên đến tám mươi cấp, rời khỏi Hải Thần đảo. Nhưng Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la lại biết rõ ràng, đó là đem tính mệnh ra tráo đổi. Một điều không ổn, bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng bị diệt vong. Hải Thần đấu la Ba Tái Tây lúc đó, cũng sẽ không cho hắn bất kỳ sự trợ giúp nào.

Ngoài Đường Tam ra, sáu người còn lại này cũng đều đã cùng tiếp thu áp lực khổng lồ, mà bọn họ cũng đều từng bước vượt qua được. Ban đầu, Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la tuy ít nhất đều đã vượt qua hắc cấp tứ khảo, nhưng lúc đó, họ hoàn thành dưới sự chỉ điểm của Ba Tái Tây, một khi gặp phải nguy hiểm, Ba Tái Tây còn tận lực giúp đỡ họ. Đối với họ mà nói, Ba

Tái Tây không những là Đại Tế Ti, cũng là ân sư của họ. Hơn nữa, khi tiến hành khảo hạch, niên kỷ của bọn họ so với Sử Lai Khắc thất quái trước mặt lớn hơn nhiều. Mấy người trẻ tuổi này, bằng vào lực lượng của mình, trí tuệ của tập thể, phá tan những cản trở nặng nề, mới có được thành tựu hiện giờ. Mắt thấy, bọn họ niên kỷ lớn nhất sợ rằng cũng chưa đến ba mươi tuổi. Có thể nói, tương lai của Đấu La đại lục phụ thuộc vào bọn họ. Trời mới biết được tương lai trong họ còn có thể xuất hiện ra mấy cường giả thần cấp nữa. Dựa vào niên kỷ hiện tại của bọn họ, thì hoàn toàn có khả năng thực hiện.

Chính tại lúc này, Đường Tam vốn vẫn đứng ở đó trông ra đại dương vô tận đột nhiên xoay người, thân hình chớp lên một cái, hắn đã đến tới trước người Áo Tư Tạp. Vụ khí bên thân Áo Tư Tạp lặng yên bốc lên, dưới tác dụng thần niệm của Đường Tam dâng lên phía trên đỉnh đầu hắn.

Áo Tư Tạp từ trong sương mù lộ ra, nhìn qua có chút khủng khiếp. Làn da của hắn hiện tại đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, đặc biệt là bộ mặt, càng là đỏ chuyển thành màu tím, thân thể không khống chế được đang run rẩy, trông có vẻ sắp sụp đổ vậy.

Trông thấy tình trạng của Áo Tư Tạp, Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la không khỏi chấn động. Trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, người trẻ tuổi này đang liều mạng sao? Hắn làm như vậy, quả thực chính là đem tính mạng của mình ra làm trò đùa a!

Không cần hỏi cũng biết, trong Sử Lai Khắc thất quái, trạng thái thân thể của Áo Tư Tạp là kém nhất. Cho dù hắn có thể dựa vào phục chế kính tượng tràng có được năng lực thực chiến, nhưng căn bản, hắn vẫn là một gã phụ trợ hệ hồn sư. Trữ Vinh Vinh cũng là hồn sư hệ phụ trợ nhưng so với tình trạng của hắn lại mạnh hơn nhiều, dựa vào tiến hóa của Cửu Bảo Lưu Ly tháp, thiên hạ đệ nhất võ hồn hệ phụ trợ, thuộc tính thân thể của Trữ Vinh Vinh còn ở trên Áo Tư Tạp, hơn nữa Cửu Bảo Lưu Ly tháp của nàng có đặc điểm hộ chủ, ưu thế tiên thiên của võ hồn khiến lúc tiến hành hấp thu hồn hoàn, nàng cũng an toàn hơn nhiều so với Áo Tư Tạp.

Đường Tam chính là cảm nhận được Áo Tư Tạp sắp sụp đổ, mới xuất hiện ở trước mặt hắn.

Áo Tư Tạp ngày thường tuy thích vui cười nhất, hơn nữa hồn chú kia của hắn cũng hết sức đáng khinh, nhưng Đường Tam biết, kỳ thực Áo Tư Tạp có một trái tim rất cao ngạo, chẳng qua ở giữa bạn bè hắn từ trước đến giờ đều không biểu hiện ra mà thôi.

Là một gã phụ trợ hệ hồn sư, lại còn là một hồn sư hệ thực vật, có thể để hồn lực của mình thủy chung không bị bạn bè kéo giãn, cố gắng mà Áo Tư Tạp đã bỏ ra gần như gấp đôi so với người khác. Hắn thường vào lúc mọi người đều đã nghỉ ngơi, tự mình tiếp tục tu luyện. Ước hẹn năm năm của hắn cùng Trữ Vinh Vinh năm đó, không ai biết được trên thân hắn đã phát sinh chuyện gì. Nhưng Đường Tam có thể đoán ra được, năm năm đó đối với Áo Tư Tạp mà nói, có thể tính là leo lên từ trong đống người chết, nếu không hắn cũng sẽ không tiến bộ nhiều như vậy. Chỉ là hắn không muốn làm Trữ Vinh Vinh lo lắng mà thôi, nên chưa từng nói ra chuyện lúc trước.

Trước mắt, mọi người đều đang hấp thu hồn hoàn thần ban của bản thân. Áo Tư tạp hoàn toàn có thể đem hồn hoàn thần ban hấp thu đến cấp bậc năm vạn năm trở lên thì hoàn thành hồn hoàn phụ gia, với thân phận hồn sự thực vật hệ đạt đến phong hào đấu la, điều này bản thân đã là đỉnh cao trước nay chưa từng có rồi. Nhưng, rất rõ ràng, hắn lúc này đang sắp tan vỡ, đang giống những người khác, nỗ lực theo đuổi cấp bậc mười vạn năm. Đường Tam hiểu, Áo Tư Tạp sợ bản thân không xứng với Trữ Vinh Vinh, hắn phải khiến Thất Bảo Lưu Ly tông thậm chí là người của cả thiên hạ đều bới không ra chút tỳ vết nào. Hắn cũng phải sở hữu đệ cửu hồn hoàn mười vạn năm giống bạn bè.

------oOo------

Chương 500: Thực Thần và Cửu Thải Thần Nữ: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng thầm nghĩ, Đường Tam chậm rãi giơ tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào Áo Tư Tạp xa xa, một giọt máu màu lam vàng chầm chậm từ đầu ngón tay nhỏ ra. Hào quang từ dấu ấn của Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam chợt lóe, một đạo ánh sáng màu lam vàng đã bao trùm lên thân

thể Áo Tư Tạp, trực tiếp thấm vào qua da thịt hắn, tạm thời bảo hộ thân thể hắn không đến nỗi bị nổ tung.

Nhưng, hấp thu hồn hoàn, nhất thiết phải dựa vào lực lượng của bản thân, ngoại lực không giúp nổi hắn. Đường Tam cũng không dự định giúp hắn hấp thu hồn hoàn. Hào quang chợt lóe, một chút ánh sáng màu lam vàng đó trên đầu ngón tay Đường Tam lặng lẽ ấn lên mi tâm của Áo Tư Tạp, chỉ hơi nhấp nháy một lát, thì quang thải màu lam vàng đó đã dung nhập vào cơ thể Áo Tư Tạp rồi.

Chỉ là một giọt máu tươi, lại làm Đường Tam xem ra có chút mệt mỏi. Đó là thần huyết của hắn, cho dù chỉ có một giọt, nhưng đối với thần mà nói, lại là cực kỳ trân quý. Lúc trước, khi Thiên Nhận Tuyết bị Quan Âm Lệ của Đường Tam đánh xuyên tim không hề chảy ra máu tươi chính là nguyên nhân này. Thần ngay cả mất đi một giọt máu tươi cũng sẽ tổn thương đến nguyên khí. Lúc này, Đường Tam vì trợ giúp Áo Tư Tạp, không tiếc hao phí nguyên khí của mình. Hắn dù thế nào cũng không thể nhìn Áo Tư Tạp nổ tung, càng là xuất phát từ hy vọng trong nội tâm, muốn giúp đỡ người huynh đệ này của mình một tay.

Ánh sáng Hải thần thu hồi, huyết sắc trên mặt Áo Tư Tạp dần dần rút đi, thần sắc của hắn trở nên bình ổn hơn nhiều, tuy thân thể vẫn đang run rẩy, co giật như cũ, nhưng nguy cơ của hắn cũng đã qua.

Từng vòng từng vòng hồn hoàn xuất hiện xung quanh thân thể hắn. Khảo hạch mà Áo Tư Tạp vượt qua trên Hải Thần đảo là hắc cấp lục khảo, không gia tăng tu vi hồn hoàn giống như Trữ Vinh Vinh, bởi vậy, tám cái hồn hoàn đầu của hắn vẫn là hai vàng, hai tím, bốn đen như cũ. Lúc này, trong mơ hồ, đệ cửu hồn hoàn đã dần dần xuất hiện, màu sắc đỏ thẫm như máu đó đã dự đoán, Áo Tư Tạp sắp thành công rồi.

Trên mặt Đường Tam lộ ra nét mỉm cười nhàn nhạt, Áo Tư Tạp dưới sự trợ giúp từ một giọt thần huyết đó của hắn, cơ thể đã dung nhập lực lượng của thần làm kinh mạch, huyết nhục của hắn đều đạt được sự bổ trợ năng lượng thần, độ mạnh thân thể của hắn đã không còn yếu hơn những người khác nữa, cũng chính bởi vậy, nên việc hấp thu đệ cửu hồn hoàn cuối cùng này của hắn đã hoàn thành.

Cuối cùng, hồn hoàn hư ảo đó dần dần ngưng thực, huyền phù trên chỗ cao nhất của cơ thể Áo Tư Tạp, hồn lực mạnh mẽ dao động từ cơ thể Áo Tư Tạp lần lượt bạo phát ra, khí tức của hồn hoàn mười vạn năm làm không khí vì nó run rẩy.

Sương mù bị Đường Tam lùa lên trên đỉnh đầu hắn bồng bềnh rơi xuống, rơi thẳng lên người Áo Tư Tạp, không giống với ban đầu Đường Tam dựa vào hô hấp nuốt vào, sương mù này từ lỗ chân lông toàn thân đang mở ra của Áo Tư Tạp chầm chậm dung nhập vào cơ thể hắn, hồn lực khổng lồ sinh ra do đột phá cấp bậc phong hào đấu la không bị khống chế từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, khí tức lớn mạnh làm toàn thân trên dưới của Áo Tư Tạp đều xuất hiện một tầng năng lượng hư ảo dao động

Trong lịch sử giới hồn sư, cuối cùng đã xuất hiện vị phong hào đấu la hệ thực vật trước chưa từng có.

Cơ thể Áo Tư Tạp dần dần ngừng run rẩy, thần sắc thống khổ trên mặt cùng từ từ nhẹ nhàng trở lại, hô hấp của hắn trở nên trầm ổn hữu lực, mỗi một lần hít thở đều rất dài, quang mang màu hồng phấn nhàn nhạt từ cơ thể hắn phóng thích ra, chín cái hồn hoàn thay nhau lóe sáng, phóng xuất ra quang thải chói mắt.

Thành rồi. Trên mặt Đường Tam lộ ra một tia tươi cười, bay người lùi lại mười thước.

Áo Tư Tạp chầm chậm mở hai mắt, hai con ngươi của hắn so với trước đây đã có thêm một tầng quang thải long lanh, khí tức phóng ra ngoài cơ thể từ từ thu lại, từng chiếc từng chiếc hồn hoàn dần dần dung nhập vào cơ thể, chuyển hóa thành khí tức bình ổn ôn hòa, cả người nhìn càng có một loại cảm giác như quan ngọc. Hắn với thành tựu phong hào đấu la, không chỉ thực lực bước vào một tầng khác, mà ngay đến tinh khí thần cũng đã phát sinh biến hóa.

Chính vào lúc Đường Tam cho rằng thành tựu đệ cửu hồn hoàn này của Áo Tư Tạp đã hoàn toàn kết thúc, đột nhiên, trong không trung, một đạo quang mang đồng dạng màu hồng nhạt xuất hiện không chút dự báo, lướt tới rơi trên người Áo Tư Tạp. Tốc độ của quang mang đó cực nhanh, ngay cả Đường

Tam thân là Hải thần dưới tình trạng không có bất cứ dự báo nào trước cũng không kịp ngăn cản. Quang mang màu hồng đó trực tiếp xuyên vào từ mi tâm của Áo Tư Tạp, biểu tình của Áo Tư Tạp rõ ràng đã trở nên cứng đơ, cả người giống như đã hóa thành một pho tượng bất động.

- Không ổn.

Đường Tam giật mình kinh hãi. Dưới sự bảo hộ của hắn, nếu việc truyền thừa của bạn bè còn xảy ra vấn đề, hắn làm sao ăn nói với những người khác đây. Lắc mình một cái, hắn đã đến bên cạnh Áo Tư Tạp, quang mang màu vàng lam phút chốc hóa thành một chiếc lồng ánh sáng bao phủ thân thể Áo Tư Tạp vào trong, đồng thời hữu thủ của Đường Tam cũng trực tiếp ấn lên trán Áo Tư Tạp.

Thế nhưng, điều vượt khỏi dự liệu chính là, khi Đường Tam cùng thần niệm của mình khóa chặt thân thể Áo Tư Tạp lại, thăm dò kiểm tra mỗi một bộ phận của cơ thể hắn, lại không phát hiện bất kỳ chỗ nào bất thường, mày nhíu lại, Đường Tam nhịn không nổi nhìn về hướng mà quang mang màu hồng nhạt xuất hiện trước đó.

Lúc này, Áo Tư Tạp đã phục hồi tinh thần, ánh mắt ngơ ngẩn lại trở nên có linh động, chẳng qua hắn lúc này toàn thân bị Hải thần thần lực của Đường Tam khóa chặt, gần như không động đậy được.

Đường Tam thu hồi một bộ phận thần lực, nhưng thần niệm vẫn như trước tập trung trên thân thể Áo Tư Tạp, để tránh phát sinh việc ngoài ý muốn, đồng thời với việc giải trừ cấm cố thân thể của Áo Tư Tạp.

- Tiểu Áo, ngươi vẫn khỏe chứ?

Đường Tam lo lắng hỏi.

Áo Tư Tạp vụt đứng dậy, đột nhiên ha ha cười lớn:

- Khỏe, khỏe đến không thể khỏe hơn được nữa. Tiểu Tam, chúng ta là huynh đệ với nhau, vậy ca ca không nói cảm ơn nữa.

Đường Tam thở phào một hơi, Áo Tư Tạp không sao thì tốt:

- Vừa nãy có một đạo quang mang màu hồng phấn sau khi ngươi hoàn thành hấp thu đệ cửu hồn hoàn đột nhiên từ trời giáng xuống, rơi vào trong mi tâm ngươi, ngươi có cảm giác gì không?

Áo Tư Tạp chợt cười hắc hắc, trên mặt lộ ra một tia sắc thái thần bí:

- Huynh đệ, lần này ta thật trúng thưởng lớn rồi.

- Ồ? Chuyện gì vậy?

Đường Tam hiếu kỳ hỏi. Sau khi thành tựu Hải Thần, hắn có cảm giác khống chế được mọi thứ, nhưng vừa rồi biến hóa đột nhiên đến đó lại không nằm trong sự khống chế của hắn, hắn sao có thể không hiếu kỳ chứ?

Áo Tư Tạp thấp giọng nói:

- Vừa nãy hấp thu xong đệ cửu hồn hoàn, hồn hoàn mười vạn năm đó làm ta cảm giác được thực lực của bản thân đã đạt được sự tăng vọt về chất, đó thật sự quá kỳ diệu. Lần đầu tiên ta có loại cảm giác cường đại tuyệt đối đó. Hồn lực của ta hắn đã đạt đến chín mươi hai cấp, hấp thu Hải thần thần lực của ngươi tác dụng thật không nhỏ a! Những người khác sợ rằng hiệu quả còn tốt hơn so với ta, dù gì thì họ hấp thu có lẽ càng nhiều hơn một chút. Sau đó, ta cảm thấy một dòng ấm áp đột nhiên chảy vào trong mi tâm của mình, một thanh âm rất ôn hòa vang lên trong đầu ta, người đó nói, thành tựu phong hào đấu la hệ thực vật, niên kỷ chưa vượt qua bốn mươi tuổi, ta có đủ tiềm lực kế thừa thần vị của người, bảo ta tu luyện hồn lực đến chín mươi chín cấp, thì tự nhiên sẽ có thể bắt đầu truyền thừa bước sau đó.

Đường Tam mở to mắt:

- Thần vị? Ngươi nói quang mang màu hồng phấn đó là khí tức của một vị thần truyền cho ngươi? Đây …

Đường Tam thực sự có chút không biết lý giải thế nào. Bất luận là Hải thần hắn đã kế thừa, Thiên Sứ thần Thiên Nhận Tuyết đã truyền thừa, hay là Tu La

thần mà ông cố đã nỗ lực bao năm muốn kế thừa, đều có nơi cố định lưu lại thần niệm, hơn nữa khảo hạch đều là sau khi tiếp xúc mới xuất hiện.

Nhưng vừa rồi, quang mang màu hồng phấn đó lại là tự tìm đến cửa, điều này so với tình hình của hắn một chút cũng không giống, nhưng xét từ một góc độ khác, quang mang màu hồng phấn đó trong sự giám thị của hắn mà vẫn có thể xông nhập vào giữa mi tâm Áo Tư Tạp, nói nó là cấp thần cũng khó trách.

Thấy Đường Tam chìm vào trầm tư, Áo Tư Tạp cười nói:

- Tiểu Tam, ngươi cũng không cần nghĩ quá nhiều nữa. Đừng quên, ca ca ta là phong hào đấu la hệ thực vật đầu tiên, chỉ đơn giản một điểm này thôi thì đã là lịch sử chưa từng có rồi. Nói không chừng, đây chính là bước then chốt nhất trong khảo hạch của thần, chính là vì ta đã có thành tựu phong hào đấu la hệ thực vật, lại trẻ trung anh tuấn, cho nên người mới lựa chọn ta a! Ha ha, xem ra, ta cũng có cơ hội thành thần rồi, cho dù thơi gian kéo dài ra một chút, nhưng ít nhất cũng không cần đi tìm kiếm thần vị nữa, oa ha ha ha ha.

Áo Tư Tạp đắc ý cười lớn, hắn hoàn toàn là xuất phát từ hưng phấn trong nội tâm. Từ trước đến nay, trong Sử Lai Khắc thất quái hắn luôn là người yếu nhất. Hương tràng phụ trợ của hắn tuy hiệu quả không tồi, nhưng so sánh với Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh vẫn có khoảng cách. Luận về lực chiến đấu, hắn tuy có thể dựa vào phục chế kính tượng tràng sử dụng năng lực của bạn bè, nhưng nếu thật sự đơn đấu, thì hắn ai cũng đánh không lại. Lúc này đột nhiên đạt được thần vị của một vị thần, hắn sao có thể không hưng phấn được sao? Sẽ không cần phải lo lắng vấn đề bản thân không xứng với Trữ Vinh Vinh nữa.

- Tiểu Áo, vị thần tìm đến ngươi này xưng là gì?

Đường Tam hỏi.

Áo Tư Tạp cười hì hì, đáp:

- Rất thích hợp với ta, người đó nói, người là Thực Thần. Hì hì, thế này thì phong hiệu của ca ca cũng có rồi, về sau mời gọi ta là Thực Thần đấu la. Oai phong không? Oách không?

Thực Thần? Đường Tam trong lòng chợt hiểu, xem ra, suy đoán của Áo Tư Tạp có lẽ là chính xác, với thành tựu phong hào đấu la hệ thực vật đầu tiên, rất có thể chính là bước thứ nhất trong khảo hạch truyền thừa của Thực Thần, cũng là bước then chốt nhất. Bạn bè có được khả năng kế thừa thần vị, Đường Tam sao không vui cho được? Hồi tưởng lại sự cô đơn mà Hải Thần từng nói với hắn, Đường Tam không khỏi bật cười, xem chừng, bản thân cho dù sau này thành thần, cũng sẽ không cô đơn mới đúng. Nếu mỗi một người bạn đều có thể có vận khí như Tiểu Áo thì tốt rồi.

Chính vào lúc Áo Tư Tạp đang hưng phấn cười lớn, lại là một đám sương mù chầm chậm thu lại, lộ ra nhân hình bên trong. Vụ khí thu lại chính là người nhỏ tuổi nhất trong Sử Lai Khắc thất quái U Minh Linh Miêu Chu Trúc Thanh.

Hồn hoàn màu đỏ diễm lệ xuất hiện trên người Chu Trúc Thanh, nàng cũng đã hoàn thành đệ cửu hồn hoàn của mình, dựa vào thể phách vốn cường đại hơn nhiều so với Áo Tư Tạp, cộng thêm hồn lực mạnh mẽ chống đỡ, đệ cửu hồn hoàn mười vạn năm đã trở thành kết cuộc tốt nhất của hồn sư như nàng.

Mắt thấy Chu Trúc Thanh đã hoàn thành hấp thu hồn hoàn, Đường Tam và Áo Tư Tạp lại không nhìn nàng, hai người không hẹn mà cùng nhìn vào không trung, hy vọng có thể nghênh đón một đạo hào quang tự tìm đến cửa.

Song, sự thực chứng minh, vận khí- thứ này không phải ai muốn nó đến thì nó đến. Bầu trời vô cùng yên ắng, không mảy may xuất hiện thêm bất kỳ một dấu tích gì của quang mang nữa.

Chu Trúc Thanh chậm rãi mở mắt, hai con ngươi màu đen như hai viên trân châu màu đen chói mắt, tầng hư ảo hình thành xung quanh thân thể cam giác rõ ràng hơn nhiều so với Áo Tư Tạp. Khi nàng từ dưới đất đứng dậy, giữa mỗi động tác, đều cho người ta một thứ cảm giác hư ảo không chân thật, giống như trên thân nàng thủy chung luôn đem theo một chuỗi những tàn ảnh vậy.

- Tiểu Áo, Tam ca, hai người đang nhìn gì vậy?

Chu Trúc Thanh có chút hiếu kỳ nhìn Đường Tam và Áo Tư Tạp đang nhìn chòng chọc vào không trung, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

- Ơ …, không có gì. Trúc Thanh, ngươi cũng thành công rồi. Thế nào? Hồn lực bao nhiêu cấp?

Áo Tư Tạp cùng Đường Tam phục hồi lại tinh thần. Bọn họ biết, vận may không có giáng lâm lần nữa, người đưa ra câu hỏi là Áo Tư Tạp.

Chu Trúc Thanh nhẹ mỉm cười, tuy niên kỷ của nàng nhỏ nhất, nhưng tính cách lại cực kỳ trầm ổn, đối đãi với bạn bè thì tầng bảo hộ băng lạnh đó của nàng cũng không tồn tại:

- Phải đa tạ Hải Thần thần lực của Tam ca và năng lượng của Thâm Hải Ma Kình Vương. Muội chín mươi ba cấp rồi. Thật sự có thứ cảm giác một bước lên trời. Muội chưa từng nghĩ, không đến ba mươi tuổi đã có thể có thành tựu phong hào đấu la.

Đường Tam mỉm cười đáp:

- Bình an hấp thu hồn hoàn thì tốt. Dù gì thì Sử Lai Khắc thất quái chúng ta bị người khác nhìn như quái vật cũng chẳng phải một ngày hai ngày. Bây giờ ta vẫn còn nhớ, lúc đầu khi chúng ta vừa đến học viện Sử Lai Khắc, các lão sư đã từng nói, học viện Sử Lai Khắc chỉ thu quái vật, không thu người bình thường. Song, ngay cả là viện trưởng Phất Lan Đức sợ rằng cũng không tưởng được, mấy quái vật người bồi dưỡng ra lại quái vật đến mức độ này a.

Nghe Đường Tam nói xong, Áo Tư Tạp và Chu Trúc Thanh không nhịn được đều mỉm cười.

Đường Tam hỏi:

- Trúc Thanh, muội hiện giờ cũng đã thành tựu phong hào đấu la rồi, chúng ta lại không cần Võ Hồn điện gia phong, muội chuẩn bị phong hiệu của mình gọi là gì?

Chu Trúc Thanh nghĩ một lát, đáp:

- Phong hiệu sao cũng được, vậy dùng võ hồn của muội đặt tên đi, gọi là U Minh đấu la được rồi.

Áo Tư Tạp chép chép miệng, nói:

- Thật âm u, Trúc Thanh à! Muội là nữ nhi, vẫn không bằng gọi là Linh Miêu đấu la.

Chu Trúc Thanh chợt phì cười, đáp:

- Thôi, Hương Tràng đấu la, phong hiệu của ta đương nhiên phải tự mình làm chủ. Cả người dính dính, ta phải đi thanh tẩy một chút đã.

Nói rồi, nàng chuyển thân đi xuống núi.

- Trúc Thanh, muội đợi ta chút, ta cũng cần đi rửa, Hương Tràng đấu la cái gì, phong hiệu của ca ca ta là Thực Thần, muội phải gọi ta Thực Thần đấu la mới đúng.

Áo Tư Tạp vừa bất mãn gọi, vừa đuổi theo hướng Chu Trúc Thanh. Nhưng, với tốc độ phong hào đấu la mẫn công hệ của Chu Trúc Thanh, làm sao hắn có thể đuổi kịp được chứ? Chu Trúc Thanh cũng tuyệt sẽ không cho hắn cơ hội dòm ngó mình.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Đường Tam không khỏi mỉm cười lắc lắc đầu, bản thân thật sự quá tham lam rồi, tình huống xuất hiện trên người Áo Tư Tạp, sợ rằng trong cả giới hồn sư đều là độc nhất vô nhị a, sao còn có thể vọng tưởng cũng xuất hiện tình huống giống như vậy trên người những bạn bè khác được chứ? Nếu là như vậy, thì thần đó thực sự cũng không đáng giá rồi. Song, Tiểu Áo muốn tu luyện đến chín mươi chín cấp, còn đoạn đường dài cần đi. Dẫu sao, hắn không thể hấp thu tiếp hồn hoàn phụ trợ nâng cao hồn lực nữa, tất cả đều chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân hắn. Về phương diện này, cho dù là bản thân đã thành thần cũng không thể trợ giúp hắn. Song, may mắn hắn hiện tại còn chưa đến ba mươi tuổi, sau này còn có thời gian. Với thực lực của phong hào đấu la, sống đến hai trăm tuổi cũng là bình thường, chín mươi chín cấp hắn là có thể thực hiện được mới phải. Đợi

sau khi mọi việc đều kết thúc, mình và bạn bè sẽ tận khả năng ở cùng nhau, như vậy, bất luận là việc Áo Tư Tạp tu luyện kế thừa Thực Thần, hay việc tìm kiếm thần vị cho bạn bè, ít nhất mình cũng có thể bảo hộ bọn họ không gặp phải thương tổn. Đường Tam quyết không cho phép tình trạng như ông cố Đường Thần lại xuất hiện trên người các bạn mình.

Chính vào lúc Đường Tam đang suy ngẫm, thần niệm của hắn đột nhiên hơi động, mục quang lập tức nhìn về một đám sương mù dày đặc, sương mù nháy mắt tăng lên, rồi lại biến hóa hình dạng, nguyên chỉ là một đám hình tròn, lúc này lại đột nhiên thu lại, đẩy cao, rồi dần dần biến thành một hình dạng khác.

Đó là hình dạng của một bảo tháp, trông sương mù sinh động như thật, kể cả không dùng thần niệm lướt qua Đường Tam cũng biết chủ nhân trong sương mù này là ai:

- Xem ra, Vinh Vinh cũng sắp hoàn thành hấp thu đệ cửu hồn hoàn rồi.

Cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trên đỉnh núi Hải Thần sơn, bảo tháp mà sương mù đó ngưng kết thành từ từ phát sáng.

Lúc sương mù lẳng lặng không tiếng động tiêu biến đi, xuất hiện ở đó lại không phải Trữ Vinh Vinh, mà là bảo tháp cực lớn cao đến bảy thước. Trên bảo tháp cửu thải lưu chuyển, dưới dương quang chiếu rọi thật long lanh động lòng người. Mỗi một tầng bảo tháp đều là điêu lan ngọc thế (ý nói tinh xảo đẹp đẽ), bảo quang óng ánh khiến đỉnh Hải Thần sơn tăng thêm một đạo cảnh sắc kỳ dị, ngay đến Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la cũng đều nhìn đến ngẩn ra.

Đường Tam thầm gật đầu, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh cuối cùng đã đại thành rồi. Dưới tác dụng của tiên thảo ban đầu mình đã tặng cho nàng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp đã tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, thời khắc này, khi nàng có được đệ cửu hồn hoàn, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của nàng cũng coi như đã thật sự hoàn thành trên ý nghĩa.

Quả nhiên, chín cái hồn hoàn lần lượt xuất hiện, viên xếp ở cuối cùng, đồng dạng cũng là một hồn hoàn màu đỏ tượng trưng cho mười vạn năm. Cửu Bảo Lưu Ly Tháp cực lớn bắt đầu trở nên hư ảo, thấp thoáng, có thể nhìn rõ Trữ

Vinh Vinh đang ngồi ngay ngắn bên trong. Song, so với Áo Tư Tạp, Chu Trúc Thanh, nàng lại không nhếch nhác một chút nào, ít nhất bên ngoài thân thể không có bất kỳ vết mồ hôi hay vết máu nào, mặt ngọc trang nghiêm, mang theo nét cười, vốn dĩ đã tuyệt sắc như nàng càng tăng thêm mấy phần mỹ cảm thần thánh.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hào quang dần dần thu lại, bản thể cũng từ từ thu nhỏ, biến trở lại kích thước nguyên bản, trôi nổi trước mặt Trữ Vinh Vinh. Đúng lúc Đường Tam chuẩn bị tiến lên chúc mừng Trữ Vinh Vinh đã hoàn thành hấp thu đệ cửu hồn hoàn, đột nhiên, giữa không trung vang lên thanh âm một trận sấm sét.

Đường Tam sửng sốt, giờ trời đang nắng a! Đâu ra tiếng sấm sét?

Ngay sau đó, một đạo hào quang cửu thải từ trên trời giáng xuống, bồng bềnh rơi lên trên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, lập tức, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp vốn dĩ đã vô cùng long lanh giống như rạng rỡ thanh xuân vậy, quang thải chói mắt hóa thành một cột quang trụ xông lên trời, ở giữa không trung biến ảo.

Thấp thoáng, trong không trung một hư ảnh khổng lồ phiêu diêu xuất hiện. Hư ảnh đó vô cùng rõ ràng, là một nữ tử mặc cửu thải hà y, mặt mang nụ cười, nàng nhẹ nhàng hành lễ về phía Đường Tam trước, sau đó mới hướng về phía Trữ Vinh Vinh môi miệng mấp máy, giống như đang nói điều gì.

Đường Tam lặng lẽ lau trán đến mồ hôi lạnh cũng không tồn tại, trong lòng thầm nói, hôm nay là ngày gì? Lẽ nào nói, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta thật sự chính là quát vật chuyển thế hay sao, lại xuất hiện thêm một thần tự mình tìm đến cửa. Không cần hỏi, hư ảnh trong không trung kia đến từ thần niệm của một vị thần. Tuy trên cảm giác không cường đại bằng khí tức của Hải Thần, Thiên Sứ Thần, Tu La Thần, nhưng cũng tuyệt đối là một vị thần không sai được.

Một ngày có hai vị thần tìm đến cửa muốn đem thần vị truyền cho bọn hắn, việc này nếu truyền ra ngoài, sợ rằng cả giới hồn sư đều sẽ náo động lên. Không biết Tiểu Áo đang thanh tẩy thân thể nhìn thấy màn này sẽ cười thành bộ dạng thế nào, kể cả thành thần, Vinh Vinh cũng có thể ở cùng với hắn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Đường Tam không khỏi theo bản năng hướng lên người Tiểu Vũ, trong lòng thầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách sau này tìm cho Tiểu Vũ một vị thần để tiến hành truyền thừa. Tương lai lúc mình đến Thần giới, cũng mang nàng đi cùng.

Gió thổi nhẹ qua, trên không nữ tử thân mặc váy dài cửu sắc lẳng lặng biến mất, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp ở trước mặt Trữ Vinh Vinh cũng rơi xuống lên tay nàng. Mang theo mấy phần mơ màng, nàng mở hai mắt, vừa nhìn đã trông thấy Đường Tam đứng trước mình không xa, vội vàng nhảy lên:

- Tam ca, vừa nãy có âm thanh của một người gọi là Cửu Thải Thần Nữ nói với muội, muốn muội truyền thừa thần vị gì đó của nàng. Song phải đợi muội đạt đến chín mươi chín cấp mới tiến hành khảo hạch. Đây không phải là mơ chứ?

Trong Sử Lai Khắc thất quái, người Trữ Vinh Vinh yêu nhất đương nhiên là Áo Tư Tạp, nhưng người nàng tín nhiệm nhất lại là Tam ca Đường Tam này, trong lòng có nghi vấn tự nhiên người đầu tiên tìm đến cũng là hắn.

Đường Tam mỉm cười gật đầu đáp:

- Chúc mừng muội, Vinh Vinh, đây hẳn là thật. Muội phải nỗ lực đó. Đến chín mươi chín cấp, có Tam ca bên cạnh giúp muội, muội nhất định có thể thông qua khảo hạch của Cửu Thải Thần Nữ.

Trữ Vinh Vinh chớp chớp mắt, không ngờ lại lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Không cần đâu, muội không muốn truyền thừa thần vị gì cả.

Đường Tam sửng sốt một chút:

- Vinh Vinh, muội làm sao vậy? Không biết có bao nhiêu phong hào đấu la vì tìm kiếm thần vị mà nỗ lực một đời cũng không thể đạt được sự ưu ái của thần, ngay đến cường giả đỉnh cao như ông cố ta cũng vậy. Thần để mắt mà tìm đến cửa, muội sao lại …

Trữ Vinh Vinh giống như đột nhiên bừng tỉnh, nhìn về bên cạnh, phát hiện ra

vị trí Áo Tư Tạp vốn ngồi đã là khoảng không, nhìn tiếp xung quanh, không có thân ảnh của Áo Tư Tạp, mới vội vàng hỏi:

- Tam ca, Áo Tư Tạp đâu?

Đường Tam mỉm cười đáp:

- Tiểu Áo đã hoàn thành hấp thu hồn hoàn rồi, đang đi thanh tẩy thân thể, một lát nữa sẽ về. Sao? Một lát không thấy mà đã lo lắng rồi sao?

Trữ Vinh Vinh như thở phào một hơi, đi đến bên cạnh Đường Tam, nói nhỏ bên tai hắn:

- Tam ca, huynh đáp ứng muội một chuyện được không?

Đường Tam có chút kinh ngạc đáp:

- Sao rồi? Vinh Vinh? Muội sao lại là lạ thế nào?

Trữ Vinh Vinh thấp giọng nói:

- Tam ca, huynh đừng đem việc thần tìm đến lúc nãy nói cho Áo Tư Tạp. Huynh ấy tuy bề ngoài phóng khoáng không gò bó gì, kỳ thực lòng tự tôn rất lớn. Từ lúc đầu khi huynh ấy theo đuổi muội đã như vậy, bây giờ thật vất vả chúng ta sắp thành chính quả rồi, nếu để huynh ấy biết muội được thần tìm đến, muội sợ huynh ấy lại âm thầm tự ti, muội không muốn cảnh năm năm đó lại xảy ra lần nữa. Cho nên, huynh nhất thiết đừng nói cho huynh ấy a!

Đường Tam lúc này mới rõ ý của Trữ Vinh Vinh, như cười như không nhìn nàng, nói:

- Nói như vậy, muội không muốn sau này đi kế thừa thần vị này, cũng là vì Tiểu Áo?

Trữ Vinh Vinh bị Đường Tam nhìn gương mặt yêu kiều không khỏi nóng lên, khẽ gật đầu.

Đường Tam xoa xoa đầu Trữ Vinh Vinh, than nhẹ:

- Vinh Vinh, muội thật sự trưởng thành rồi. Bây giờ nghĩ lại lúc chúng ta quen nhau trước đây đại tiểu thư kiêu căng đó, ta còn cảm thấy có chút không tưởng được. Chẳng trách đến cả Cửu Thải Thần Nữ cũng tìm đến muội. Song, muội xác định tương lai sẽ không tiếp thụ truyền thừa của nàng ta sao?

Trữ Vinh Vinh kiên định gật đầu:

- Không thể ở cùng với người mình yêu thương, thành thần còn có ý nghĩa gì. Tam ca, huynh nhất định phải thay muội bảo vệ bí mật này.

Đường Tam cười ha ha nói:

- Đây là muội nói a, muội đừng có hối hận. Tiểu Áo, lời của Vinh Vinh ngươi đều nghe thấy rồi chứ. Tự ngươi xem làm thế nào đi.

- A?

Trữ Vinh Vinh kinh ngạc, ánh mắt vừa chuyển, vừa hay nhìn thấy Áo Tư Tạp thập thò từ dưới núi đi lên, chỉ là, sắc mặt lúc này của hắn trở nên rất kỳ dị, ngẩn ngơ nhìn nàng, từng bước từng bước chầm chậm đi tới, trong mắt giống như mơ hồ có nước.

Trữ Vinh Vinh xoay đầu nhìn Đường Tam, khóe mắt lập tức đỏ lên:

- Tam ca, huynh sao có thể như vậy? Huynh rõ ràng biết hắn đến rồi, vì sao không ngăn cản muội nói mấy lời đó. Huynh …

Vừa nói, nàng vừa vụt chạy tới bên Áo Tư Tạp, mấy bước đã chạy đến trước mặt hắn, chủ động chúi đầu vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, dịu dàng nói:

- Tiểu Áo, huynh, huynh đừng hiểu lầm. Muội không phải có ý muốn giấu huynh, huynh yên tâm, muội nhất định sẽ không kế thừa thần vị đó, sau này muội mãi mãi ở cùng huynh. Đợi chiến tranh giữa Thiên Đấu đế quốc và Võ Hồn đế quốc kết thúc, muội sẽ gả cho huynh, được không?

Áo Tư Tạp cúi đầu xuống, ngơ ngẩn nhìn Vinh Vinh trong lòng, trong cổ họng dường như có cái gì chặn lại, một chữ cũng nói không ra.

- Tiểu Áo, huynh đừng dọa muội. Thực lực không đại diện cho tất cả, hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng đều đã là phong hào đấu la rồi a! Đáp ứng muội được không, đợi chiến tranh kết thúc, thì lấy muội, được không?

Trữ Vinh Vinh đã nóng ruột tới mức khóc lên, nước mắt theo khuôn mặt yêu kiều rơi xuống.

- Vinh Vinh …

Áo Tư Tạp đột nhiên mạnh mẽ ôm chặt Vinh Vinh:

- Ta muốn, ta đương nhiên muốn, muội là của ta, mãi mãi đều là của ta. Vinh Vinh, muội đối với ta thật sự là quá tốt.

Vào lúc này, luôn thông minh như Áo Tư Tạp lại chỉ có thể nói ra mấy lời thẳng thắn bộc trực này, nhìn dáng vẻ của họ, trên mặt Đường Tam đã tràn ngập nụ cười, ánh mắt ôn nhu nhìn về người yêu của mình, trong lòng thầm nói, Tiểu Vũ, đến lúc đó, chúng ta cũng thành hôn cùng với bọn họ được không?

Trữ Vinh Vinh thấy được hồi đáp của Áo Tư Tạp, lúc này mới nhẹ nhõm hơn, chủ động hôn lên môi hắn, Áo Tư Tạp đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hai người xem như bên cạnh không có người hôn nhau nồng nhiệt.

Trữ Vinh Vinh vẫn luôn xấu hổ, ở trước mặt mọi người, rất ít có động tác thân mật với Áo Tư Tạp, càng không cần nói tới việc hôn môi nồng nàn không chút kiêng kỵ trước mắt này.

- Khụ khụ …, hai người chuẩn bị biểu diễn trước mặt mọi người sao?

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mang theo mấy phần trêu trọc của Chu Trúc Thanh từ một bên vang lên, nàng cũng đã thanh tẩy xong thân thể, thay một thân y phục sạch sẽ trở lại.

Rời môi, Trữ Vinh Vinh thẹn thùng chúi đầu vào lòng Áo Tư Tạp:

- Đều tại huynh, đều tại huynh, khiến bọn họ chế giễu rồi.

Áo Tư Tạp chợt cười ha ha nói:

- Phải, phải, tại ta, tại ta còn không được sao? Chẳng qua, Vinh Vinh, trở lại việc truyền thừa của Cửu Thải Thần Nữ đó nhất định phải tiến hành a!

- Cái gì?

Trữ Vinh Vinh ngẩng đầu nhìn Áo Tư Tạp, trên gương mặt vừa thả lỏng lại lộ vẻ lo lắng:

- Tiểu Áo, huynh đừng như vậy, muội nói rồi, muội sẽ không rời xa huynh.

Áo Tư Tạp cười hì hì, đáp:

- Chính là vì không rời xa ta, muội mới phải kế thừa thần vị của Cửu Thải Thần Nữ a! Ô, Tiểu Tam còn chưa kịp nói với muội hả, vừa nãy, ta trước muội một bước, cũng được một vị thần tìm đến, người gọi là Thực Thần.

Trữ Vinh Vinh ngẩn người nhìn Áo Tư Tạp, chớp chớp mắt, lại quay đầu nhìn Đường Tam, Đường Tam một mặt vô tội nhìn nàng, nói:

- Không phải ta không nói, là muội quá vội vàng, còn chưa cho ta cơ hội nói a! Tiểu Áo là hồn sư hệ thực vật đầu tiên trở thành phong hào đấu la, đã đạt được sự nhìn nhận của Thực Thần trong thần giới. Ta vừa rồi không phải đã hỏi qua muội sao, muội xác định sau này không tiếp thụ truyền thừa của Cửu Thải Thần Nữ?

- Huynh, các huynh, các huynh xấu chết được.

Trữ Vinh Vinh mãi đến lúc này mới tỉnh ngộ, chẳng trách Đường Tam lại để lời của nàng bị Áo Tư Tạp nghe thấy, còn gọi Áo Tư Tạp ra. Bản thân thật sự là quan tâm mà loạn.

Quyền hồng (nắm tay trắng như phấn hồng) rơi như mưa lên người Áo Tư Tạp, Áo Tư Tạp mặc cho nàng đánh, trên mặt lại thủy chung vẫn cười dài. Lời Trữ Vinh Vinh cùng Đường Tam nói trước đó, vốn dĩ hắn nghe không hết được, lúc ấy hắn còn đang trên đường xuống núi. Nhưng Đường Tam lại thông qua thần niệm, đem âm thanh của Trữ Vinh Vinh truyền vào tai hắn. Vì hắn, Trữ Vinh Vinh thậm chí nguyện từ bỏ thành thần, Áo Tư Tạp làm sao có thể không kích động được chứ? Trong lòng hắn, một tia ngăn cách tồn tại trong dĩ vãng đó, thời khắc này sớm đã tiêu biến không còn, đối với Vinh Vinh chỉ có tình yêu vô tận.

- Vinh Vinh, huynh yêu muội.

Áo Tư Tạp nồng nàn nhìn chăm chú người yêu đang thẹn thùng tức giận trước mặt.

Trữ Vinh Vinh ngây người một chút, nắm đấm không đánh xuống nữa, bỗng sà vào lòng Áo Tư Tạp, buông tiếng khóc lớn.

Chu Trúc Thanh đi đến bên cạnh Đường Tam, cười nhỏ nói:

- Tam ca, các huynh thật quá tệ rồi, lại tính kế Vinh Vinh như vậy.

Đường Tam cười ha ha, đáp:

- Việc này không quan hệ gì đến ta, là do Tiểu Áo tạo thành. Hắn nếu vừa xuất hiện đã nói cho Vinh Vinh hắn cũng đã đạt được sự chấp nhận của Thực Thần, thì tự nhiên sẽ không bị Vinh Vinh hiểu lầm rồi. Việc của bọn họ, thì để bọn họ giải quyết đi.

Chu Trúc Thanh mỉm cười nói:

- Thật phải chúc mừng bọn họ, đồng thời cùng đạt được sự thừa nhận của thần, đây so với việc huynh tiến hành Hải Thần khảo hạch còn may mắn hơn a!

Đường Tam nói:

- Đây cũng là kết quả do họ tự nỗ lực. Muội cũng biết, bất luận là Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Vinh Vinh hay võ hồn hệ thực vật của Tiểu Áo, có thể tu luyện đến phong hào đấu la gian nan đến mức nào. Trên đại lục, di tích thần lưu lại hẳn là không ít. Hiện giờ mọi người đều đã có thực lực của cấp bậc phong hào đấu la rồi, chúng ta lại đều còn trẻ, đợi chiến tranh kết thúc, chúng ta tiêu diệt xong Võ Hồn đế quốc, thì những ngày về sau, chúng ta có thể vừa tu luyện khi ngao du sơn thủy, vừa tìm kiếm tông tích các thần vị khác. Ta tin rằng, rồi sẽ có một ngày, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta ở thần giới cũng có thể tụ tập lại như vậy.

Đường Tam đang nói, đột nhiên, một tiếng phượng hót lanh lảnh phóng lên cao, nhiệt độ nóng bỏng tràn khắp cả đỉnh Hải Thần sơn, lớp sương mù bao quanh Mã Hồng Tuấn phút chốc đã biến thành màu đỏ sậm, ngay sau đó, một con hỏa phượng hoàng khổng lồ phóng lên không, trong không trung hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng đỏ.

Đôi cánh phượng hoàng dài đến mười mét giang rộng, tổng cộng chín cái đầu phượng tư thái rất lạ, năng lượng hỏa diễm hẳn đã tản phát ra, khiến cho cả bầu trời đều nhiễm lên một tầng màu đỏ nhàn nhạt.

- Mập Mạp cũng thành công rồi.

Đường Tam ngẩng đầu nhìn về phượng hoàng chín đầu hiên ngang giữa không trung, phần vui vẻ trong lòng đó bất giác lại tăng thêm mấy phần.

Viên hồn hoàn cuối cùng trên thân Mã Hồng Tuấn cũng là màu đỏ, dưới một thân Hỏa Diễm Phượng Hoàng của hắn chiếu rọi lại không rõ ràng lắm, nhưng nhìn từ năng lượng bạo phát ra từ trên người hắn, Đường Tam đã có thể cảm giác ra, thực lực của Mã Hồng Tuấn lúc này đã cực kỳ cường hãn, đặc biệt là lực bạo phát của Hỏa Diễm Phượng Hoàng, sợ rằng cho dù có gặp phải hồn sư chín mươi lăm cấp, cũng có lực liều mạng.

Song, sự thực cũng đã chứng minh, vận may không thể nào vĩnh viễn chiếu cố Sử Lai Khắc thất quái, Mập Mạp hoàn thành tiến giai phong hào đấu la lại không đạt được sự ưu ái của thần. Hắn giang đôi cánh, xoay tròn trong không trung đủ ba vòng mới rơi xuống, thân thể giữa không trung thu lại hỏa diễm,

lần nữa hóa thành hình người, vết nhơ trên người đã bị phượng hoàng hỏa diễm nóng rực đó thanh trừ hoàn toàn. Trước khi rơi xuống đất, Mã Hồng Tuấn lấy ra một trường bào khoác lên thân mình, thần thái trong ánh mắt, không chút che dấu sự đắc ý trong nội tâm mình.

- Oa ha ha, chín mươi ba cấp, Vinh Vinh, Trúc Thanh, ca ca chín mươi ba cấp rồi, lợi hại chứ. Phượng Hoàng đấu la giáng thế. Ha ha ha ha.

Lúc này, tinh thần của Trữ Vinh Vinh đã ổn định lại rất nhiều, không chút khách khí trừng mắt với Mập Mạp một cái:

- Cấp chín mươi ba thì làm sao? Thế mà huynh còn là hồn sư cường công hệ, còn sở hữu vũ hồn cao cấp Hỏa Phượng Hoàng nữa, hồn lực còn chưa cao bằng ta huynh cũng không biết xấu hổ mà nói sao? Ta đã chín mươi tư cấp rồi.

- Ách …

Mập Mạp bất mãn nói:

- Đừng có đả kích ta được không. Muội là thiên hạ đệ nhất võ hồn hệ phụ trợ, hơn nữa cơ sở bản thân cũng tốt hơn ta, hồn lực của muội cũng luôn cao hơn ta. Xem ra, mọi người đều hoàn thành rồi a.

------oOo------

Chương 501: Thất quái phong hào cùng Tu La thần lực tái sinh: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Áo Tư Tạp tức giận nói, *" Cái gì Phượng Hoàng đấu la, hẳn phải là Tà Hỏa đấu la, hay là kêu Câu Lan đấu la có phải đỡ hay không. Vinh Vinh, ta cảm thấy tự đi được, sau khi chúng ta trở về, ta sẽ cùng Hương Hương hảo hảo giảng giải lai lịch hai chữ Câu Lan trong Câu Lan đấu la này."*

" Không cần a! Nhị ca, ta sai rồi." Nhắc tới Bạch Trầm Hương, sắc mặt Mã Hồng Tuấn nhất thời trở nên suy sụp, vẻ đắc ý lúc trước không còn lại chút nào, nhìn hướng về phía Đường Tam xin sự giúp đỡ,*" Tam ca, ngươi phải thay ta làm chủ a. Ngươi xem hai vợ chồng hắn đều khi dễ ta. Đến tận bây giờ Hương Hương còn chưa có hoàn toàn tiếp nhận ta đâu, ngươi không thể để cho bọn chúng phá hoại tình cảm của ta a."*

Đường Tam cười ha ha, nói:*" Sự việc này là giữa các ngươi, ta làm sao quản được. Kỳ thực chuyện lúc trước cũng không có gì, khi đó ngươi dù sao cũng là do Tà Hỏa không áp chế được a."*

Vừa nghe Đường Tam nói như vậy, Áo Tư Tạp, Trữ Vinh Vinh, Chu Trúc Thanh đều không khỏi cười ha hả.

Mã Hồng Tuấn bi phẫn nói:*" Danh dự của ta đều bị các ngươi làm hỏng cả. Sao, Đái lão đại thế nào còn chưa xong việc?"*

Dù biết mập mạp ngại nên nói chuyển sang chuyện khác, nhưng ánh mắt của mọi người vẫn không khỏi dừng trên người Đái Mộc Bạch vẫn chưa truyền thừa xong, Tiểu Vũ thì bọn họ đương nhiên sẽ không lo lắng, một là Tiểu Vũ cũng mới bắt đầu truyền thừa, còn có cả Đường Tam ở bên, Tiểu Vũ sao có thể có chuyện gì được chứ?

Đường Tam nói:*" Yên tâm đi, Đái lão đại không có việc gì, hắn cũng sẽ nhanh chóng hoàn thành hấp thu, tố chất thân thể của hắn mạnh hơn các ngươi một chút nên lúc hấp thu Hồn hoàn thần ban cho, khả năng nhận đến cực hạn cũng sẽ cao hơn vài phần, cho nên thời gian hắn hấp thu tương ứng sẽ dài hơn.Nói thật, ta thực sự chờ đợi Đái lão đại cùng Trúc Thanh ở cấp bậc Phong Hào Đấu La thi triển Âm U Bạch Hổ có thể đạt tới trình độ nào. Lúc trước, thời điểm Cúc Đấu la cùng Quỷ đấu la thi triển Võ Hồn Dung Hợp Kỹ liền có thể đem hai vị vua rừng rậm Đại Minh và Nhị Minh kiềm chế một đoạn thời gian, độ phù hợp của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ cũng không cao lắm. Thực lực của Mộc Bạch cùng Trúc Thanh đã vượt qua bọn họ, độ phù hợp lại rất cao, thời điểm các ngươi thi triển Võ Hồn Dung Hợp kỹ chỉ sợ đến Thần cấp cường giả cũng không thể xem thường được."*

Chu Trúc Thanh cười nói:*" Trong thời gian ngắn thì có lẽ có thể đươc, bất*

quá chưa ai thử qua nên cũng không biết sẽ đạt tới trình độ thế nào."

Đúng lúc mọi người đang nói chuyện, sương mù chung quanh thân thể Đái Mộc Bạch chợt bạo động oanh một tiếng, sương mù mênh mông phiêu tán ra sau lưng hắn, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, liền thấy hình thành một bạch hổ cự đại trên hư không, Đái Mộc Bạch đột nhiên mở hai mắt, hai đạo điện quang bắn xẹt qua không khí, nơi mà quang mang đi qua, trong không khí liền phát ra những tiếng lôi điện nổ đùng đùng liên tiếp.

Đái Mộc Bạch vẫn chưa dừng lại, hình ảnh Bạch hổ thật lớn sau lưng hắn kia lại ngửa mặt lên trời gầm lớn, khí áp hoàn toàn từ năng lượng bộc phát từ trên đỉnh Hải Thần sơn mang theo một cơn lốc mãnh liệt thổi quét qua. Mây cùng gió, rồng cùng hổ, võ hồn Bạch Hổ của Đái Mộc Bạch giờ khắc này cũng đã đại thành.

Hai vai Đái Mộc Bạch nhoáng lên một cái, tựa như thần long phi thân, mạnh mẽ nhảy dựng lên, một tầng máu bẩn ở trên người liền bị hắn trực tiếp chấn văng khỏi cơ thể, không có một dòng chất bẩn nào còn lưu lại. Khí phách vương giả từ thân Bạch Hổ kia phóng thích ra, mà dòng khí cường đại từ chung quanh thân thể hắn bộc phát tạo thành những âm thanh ô ô liên tiếp.

Xương cốt bộc phát ra những tiếng răng rắc liên tục, Đái Mộc Bạch dùng sức duỗi thân thể mình một chút, toàn thân từ trên xuống không chỗ nào không tràn ngập cảm giác lực lượng mạnh mẽ. Chín vòng sáng Hồn hoàn liền xuất hiện, từ dưới chân kéo thẳng lên trên, cuối cùng là cái Hồn hoàn màu đỏ rực, màu sắc so với người khác càng thêm vài phần thâm thúy, ẩn ẩn đã muốn so với Hồn hoàn mười vạn năm lúc trước của Đường Tam không kém mấy, chỉ có Đường Tam là có thể nhìn ra được cảnh giới Hồn hoàn mười vạn năm như vậy ít nhất cũng phải tương đương với cấp bậc Hồn hoàn mà lúc trước Đại Minh và Nhị Minh hiến tế cho hắn. Điều làm cho Đường Tam kinh ngạc không phải là thực lực của Đái Mộc Bạch tăng đến mực Cường công hệ Phong Hào Đấu la, mà là tinh thần lực của hắn. Ở thời điểm lúc trước mâu (mắt) quang của Đái Mộc Bạch lóe sáng, Đường Tam có thể rõ ràng cảm giác được tinh thần lực của hắn đã tăng tới một mức độ tương đối cường hãn, tuy rằng không thể cùng với cảnh giới của mình lúc trước ở dưới biển so sánh nhưng tinh thần dao động tràn đầy khí phách phối hợp cùng với một đôi Tà Mâu cũng có một chút khác biệt.

" Chín mươi lăm cấp, Đái lão đại, chúc mừng." Đường Tam mỉm cười hướng Đái Mộc Bạch gật gật đầu.

Đái Mộc Bạch cười ha ha:*" Đúng vậy, chính là chín mươi lăm cấp, thật không dám nghĩ tới là có thể đạt tới trình độ như thế này, cảm giác thực lực tăng vọt thật thích, thế này dù cho đối mặt với Cung phụng của Võ Hồn Đế quốc cũng không có gì là đáng sợ. Bọn họ có sáu Cung phụng thì chúng ta trừ bỏ Tiểu Tam ra cũng vừa đủ sáu người, khi quay lại hãy cẩn thận cùng bọn họ đánh giá lại một phen,để cho Võ Hồn đế quốc thấy được sự lợi hại của chúng ta."*

Mọi người đều gật đầu, việc Đái Mộc Bạch nói cũng không có gì là quá khoa trương, mặc dù đám Cung phụng của Võ Hồn Đế quốc kia đều có thực lực ngoài chín mươi lăm cấp, nhưng chân chính cực mạnh cũng chỉ có một người Kim Ngạc Đấu La kia đạt tới chín mươi bảy cấp thôi. Chỉ là không cần quên, ngoại trừ Đường Tam ra, trong số Sử Lai Khắc lục quái, không chỉ có Đái Mộc Bạch là có thực lực chín mươi lăm cấp như vậy, cùng với hắn còn có cả Chu Trúc Thanh cũng là cấp bậc Phong Hào Đấu La có thể thi triển Võ Hồn Dung Hợp kỹ, trọng yếu hơn nữa là bọn họ còn có Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh song trọng tăng cường, nhất là Cửu Bảo Lưu Ly tháp đã đạt tới cấp bậc Phong Hào Đấu La, cơ hồ có thể trong nháy mắt liền đem thực lực của mọi người tăng tới chín mươi lăm cấp, cùng với Lục đại Cung Phụng của Võ Hồn đế quốc đối mặt đánh bừa một trận cũng không phải việc gì quá khó.

Đái Mộc Bạch quay sang Đường Tam nói:*" Tiểu Tam, ngươi chuẩn bị khi nào thì đi thu thập cái tên Thiên Sứ Chi Thần kia? Thực lực hiện tại của ngươi hẳn không còn vấn đề gì nữa chứ?"*

Đường Tam mỉm cười nói:*" Ta đã đi rồi, Tiểu Vũ đi cùng ta, Thiên Tuyết không địch lại liền chạy trốn."*

" Ngươi đã đi rồi?" Mọi người lắp bắp kinh hãi, quay mặt nhìn nhau, Áo Tư Tạp nói:*" Tiểu Tam, ngươi sợ chúng ta lo lắng nên thừa dịp chúng ta đang hấp thu Hồn hoàn liền đi khiêu chiến Thiên Tuyết à. Ngươi...."*

Đường Tam cười ha ha nói:*" Cũng không phải khiến mọi người lo lắng, thế*

này không phải là đủ thời gian để tận dụng sao, nếu không phải Tiểu Vũ cố tình muốn đi thì ta cũng không mang theo nàng đi. Khi ta còn chưa bước vào Thần cấp mà Thiên Tuyết không có cách nào giết được ta, huống chi hiện tại ta đã thực sự bước vào Thần cấp rồi? Bất quá, ở Thần cấp kỹ năng thì nàng ta có những bước lĩnh ngộ rất lớn, chính là bởi nguyên nhân số một này mà mặc dù tố chất thân thể cùng với Thần niệm tuy không bằng ta, lúc đó mới bị ta đánh lui. Ta đoán chừng nàng ta đã đến Gia Lăng quan trước. Chờ Tiểu Vũ hấp thu xong Hồn hoàn, chúng ta cũng mau chóng đuổi theo, hợp cùng với đại quân chiến thắng một trận, phối hợp cùng với Thiên Đấu, Tinh La hai đại đế quốc đem Vũ Hồn đế quốc hoàn toàn hủy diệt, khiến cho Vũ Hồn điện kia vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, chúng ta sẽ không còn tiếp tục phải lo lắng nữa, có thể đi truy tìm tất cả những gì mình thích."

Đái Mộc Bạch buồn cười nói, *" Tiểu Tam a Tiểu Tam, có thể ngươi không nói gì với chúng ta đến chuyện phải cùng Thiên Tuyết Thần quyết chiến, không ngờ giờ lại đường hoàng nói ra, chúng ta cũng sẽ không cần lo lắng cho ngươi đâu, chỉ là không thấy được bộ dạng của Thần cấp chiến đấu nên có chút tiếc nuối mà thôi. Cho dù là ở tại Thần giới ngươi cũng là một tên quái vật, trông đám hồn hoàn này của ngươi, đến một cái màu đen cũng không có."*

Hào quang trong mắt Đường Tam sáng rực,*" Các ngươi nhất định sẽ được nhìn qua, tại trước Gia Lăng quan, ta chắc chắn sẽ quyết chiến cùng Thiên Tuyết, ta tuyệt sẽ không cho nàng một cơ hội nào."*

Trận chiến kia không cách nào tránh khỏi được, cũng là trận quyết chiến cuối cùng giữa Đường Tam và Thiên Tuyết. Khi Thiên Tuyết rời đi, Đường Tam cũng không có lập tức đuổi theo bởi vì hắn đã bị Thần niệm của Thiên Tuyết làm bị thương, loại Thần cấp chiến đấu này dù là bị thương nhẹ cũng không dễ dàng khôi phục như vậy, chờ Thiên Tuyết khôi phục lại thì hắn cũng đã có thể trở về cùng đồng bọn đúng lúc. Ở trước Gia Lăng quan thực sự chính là nơi quyết định sự thắng bại cuối cùng. Đội hình của Võ Hồn Đế Quốc vẫn cường đại như trước, Lục đại Cung phụng, hơn nữa có cả bảy tên cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, còn có vô số Hồn sư đang ở tại Vũ Hồn thành của Vũ Hồn Đế quốc cùng với một người chín mươi chín cấp đỉnh, Bỉ Bỉ Đông. Mà một phe Thiên Đấu Đế quốc, số lượng cường giả cũng không kém hơn bao nhiêu, hai huynh đệ Đường Khiếu Đường Hạo, Hoàng Kim Thiết

Tam Giác biến thành Hoàng Kim Thánh Long, Kiếm Đấu La Trần Tâm, Cốt Đấu La Cổ Dong, Độc Đấu La Độc Cô Bác đều có thực lực cường đại, đợi sau khi Sử Lai Khắc thất quái trở về, lại có thêm ít nhất sáu vị cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, đối lập với Võ Hồn Đế Quốc, ít nhất thực lực cũng ngang bằng.

Đường Tam biết, trận chiến ở Gia Lăng quan này, thực lực của hai bên sẽ nhờ vào sự có mặt của Sử Lai Khắc thất quái mà trở nên quân bình, trận chiến Thần cấp giữa hắn và Thiên Tuyết ai có thể đạt được thắng lợi cuối cùng thì chính là mấu chốt để quyết định thắng lợi. Thử hỏi trong trận chiến giữa hai bên, bên nào có thể có một gã cường giả Thần cấp gia nhập thì lập tức sẽ xoay chuyển toàn bộ thế trận. Không cần hỏi, Đường Tam đối với bản thân mình tin tưởng mười phần, lúc trước trải qua chiến đấu với Thiên Tuyết, hắn đã thăm dò được hầu hết các năng lực của Thiên Sứ Chi Thần, hắn tuyệt đối tin tưởng mình có khả năng đánh bại Thiên Nhận Tuyết, do đó trở thành kẻ giành được thắng lợi chiến tranh cuối cùng. Chỉ cần phá vỡ Lăng Gia quan, Võ Hồn Đế quốc sẽ không còn cách nào có thể tiếp tục tổ chức được lực lượng chống cự, đại quân của Thiên Đấu đế quốc sẽ vượt qua được vùng đất này để tiến vào bên trong của Võ Hồn đế quốc, bước tiếp theo là hội họp cùng với quân đội của Tinh La đế quốc bên trong Võ Hồn đế quốc, tập hợp đại quân hai nước để dẹp yên Võ Hồn đế quốc.

Đái Mộc Bạch hướng đến Đường Tam gật gật đầu, nhìn về phía các đồng bọn cười nói:*" Thế nào, tự như các ngươi đang nghĩ dường như mình không phải là Phong Hào Đấu La? Chúng ta chính là Phong Hào Đấu La."*

Áo Tư Tạp cười hắc hắc:*" Đương nhiên là nghĩ đến rồi, bản thân ta về sau đạt Phong Hào sẽ kêu là Thực Thần, Thực Thần Đấu La Áo Tư Tạp, thật oai phong."*

Đái Mộc Bạch sửng sốt:*" Tiểu Áo, ngươi nghĩ thế nào lại ra cái Phong Hào như vậy, ta cảm thấy ngươi vẫn gọi là Lạp Sườn Đấu La là chuẩn xác nhất."*

Áo Tư Tạp hừ một tiếng, vô cùng đắc ý đem chuyện chính mình cùng Trữ Vinh Vinh được Thần chiếu cố nói ra, nghe đến đoạn cuối cùng hoàn thành hấp thu hồn hoàn, Mã Hồng Tuấn cùng Đái Mộc Bạch mở trừng hai mắt nhìn hắn.

Mã Hồng Tuấn không nhịn được nói:*" Thật là vận cứt chó a! Vinh Vinh đạt được Cửu Sắc Thần nữ Thanh Mị ta còn hiểu được, ta thực không rõ Thực thần thế nào lại coi trọng tên Đại lạp sườn thúc thúc đáng khinh này."*

" Đáng khinh cái vẻ mặt ngươi đó, ca ca ta chính là người đầu tiên trở thành Phong Hào Đấu La Hồn sư, truyền thừa Thực Thần tự nhiên sẽ là danh tự thực tế. Ta biết ngươi ghen tị là ta oai phong hơn ngươi, càng ghen tị ca ca ta có Thần cách truyền thừa, ha ha ha ha."

Nhìn bộ dáng Áo Tư Tạp cười to, Mã Hồng Tuấn tức giận nói:*" Ta sẽ hâm mộ ngươi sao? Một tên Thực vật hệ Vũ hồn như ngươi muốn tu luyện đến chín mươi chín cấp phỏng chừng chờ đến hai trăm tuổi đi nhé, Phượng Hoàng Vũ hồn này của ta chính là rất dễ dàng có thể tu luyện đến cái cấp bậc đó, nói không chừng đến khi đó tùy tiện tìm kiếm một cái Thần cách truyền thừa đều sẽ nhanh hơn hẳn ngươi."*

Đái Mộc Bạch cười nói:*" Được rồi mập mạp,Áo Tư Tạp cùng Vinh Vinh tuy rằng vận khí tốt, nhưng chúng ta cũng không kém a! Có thể ở trước ba mươi tuổi trở thành Phong Hào Đấu La, chúng ta đã là người khai sáng ở Đấu La đại lục này rồi, Tiểu Áo phong hào là Thực thần, vậy những người còn lại thì sao?"*

Rất nhanh Phong Hào của mọi người đều được xác định.

Chín mươi lăm cấp Cường công hệ chiến hồn sư Đái Mộc Bạch, Phong Hào: Bạch Hổ.

Chín mươi hai cấp Thực Vật khí hệ hồn sư Áo Tư Tạp, Phong Hào: Thực Thần.

Chín mươi ba cấp Cường công hệ chiến hồn sư Mã Hồng Tuấn, Phong Hào: Phượng Hoàng.

Chín mươi bốn cấp Phụ Trợ khí hồn sư Trữ Vinh Vinh, Phong Hào: Cửu Sắc.

Chín mươi ba cấp Mẫn công hệ chiến hồn sư Chu Trúc Thanh, Phong Hào: U

Minh.

Đương nhiên còn có linh hồn của Sử Lai Khắc thất quái, Trăm cấp Khống chế hệ thần cách Đường Tam, Thần để: Hải thần.

Mọi người định ra Phong Hào, ánh mắt đều tập trung ở trên người Tiểu Vũ đang đứng tu luyện ở một bên, Trữ Vinh Vinh nói:*" Hiện tại còn Tiểu Vũ chưa xong, chờ Tiểu Vũ hoàn thành hấp thu Hồn hoàn thì Sử Lai Khắc thất quá chúng ta chính là một Thần cách, sáu Đấu La. Tam ca, Tiểu Vũ phong hào là gì?"*

Đường Tam mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ ôn nhu, *" Kêu là Nhu Cốt đi, lúc trước không phải chúng ta đã đặt hiệu cho nàng là Nhu Cốt Mị Thỏ sao? Về sau kêu Tiểu Vũ là Nhu Cốt Đấu La đi, để ta giúp nàng một phen, nhanh chóng hấp thu tốt Hồn hoàn rồi chúng ta có thể đuổi đến tiền tuyến ở phía trước. Nàng từng hiến tế cho ta nên hơi thở của chúng ta đã tương thông, hẳn là không có vấn đề gì."*

Tất cả đồng bọn đều đã kết thúc hấp thu Hồn hoàn thứ chín, nên Đường Tam cũng có thể đưa tay ra giúp đỡ, đem tinh lực tập trung trên người Tiểu Vũ. Tiểu Vũ không giống với những người khác, những người khác hấp thu một cái Hồn hoàn cuối cùng, trừ phi gặp phải nguy hiểm giống như Áo Tư Tạp, nếu không Đường Tam cũng sẽ không dễ dàng đưa tay ra giúp đỡ, bởi vì tùy tiện giúp bọn họ hấp thu hồn hoàn thì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai của họ. Nhưng Tiểu Vũ lại không giống như bọn họ, nàng từng là một bộ phận của thân thể Đường Tam, hai người tâm ý tương thông, thậm chí là huyết mạch tương thông, Đường Tam đối với năng lượng của nàng thực sự là rất quen thuộc, dựa vào sự quen thuộc này nên Đường Tam hoàn toàn có thể trợ giúp Tiểu Vũ dưới mọi tình huống mà không sợ ảnh hưởng đến tương lai phát triển của nàng.

Quang ảnh chợt lóe lên, Đường Tam đã đi với sau lưng Tiểu Vũ, khoanh chân ngồi xuống ở sau lưng Tiểu Vũ, hai tay Đường Tam chậm rãi đưa lên, ngón trỏ cùng ngón giữa đều dựng thẳng lên, ở phía sau lưng hắn quang mang màu vàng bắt đầu yên lặng tỏa ra, đem thân thể Tiểu Vũ cùng Đường Tam bao phủ ở bên trong.

Bên trong hào quang màu vàng lam kia, Đường Tam phóng thích thần niệm, thần niệm của hắn ngưng tụ ở xung quanh thân thể của Tiểu Vũ, dần dần cùng với ý niệm trong đầu Tiểu Vũ hòa hợp thành một thể, đây chính là nguyên nhân trọng yếu hắn không thể hết sức trợ giúp người khác mà chỉ có thể giúp Tiểu Vũ hấp thu Hồn hoàn. Linh hồn hai người từng cộng sinh bên trong cơ thể Đường Tam, linh hồn lực bọn họ không có nửa phần bài xích lẫn nhau, cho dù là tu vi Đường Tam đã tăng tới mức Thần cấp cũng vẫn như vậy. Chỉ cần thoáng cảm nhận được một chút hơi thở của Đường Tam, cho dù là trong thời điểm tu luyện trọng yếu thế này nhưng linh hồn của Tiểu Vũ cùng tinh thần lực cũng toàn bộ buông lỏng, tùy ý để cho thần niệm của Đường Tam tiến vào tinh thần thế giới của mình.

" Thả lỏng, để mặc ta dẫn đường." Thanh âm của Đường Tam vang lên ở chỗ sâu trong linh hồn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ vốn bởi vì đang hấp thu Hồn Hoàn khó khăn đến nhăn mặt mày, đột nhiên giãn ra, thể xác và tinh thần hoàn toàn rộng mở, thậm chí không hề ngăn cản nguồn năng lượng khổng lồ từ Hồn hoàn mà Thần ban cho kia đang xâm nhập vào thân thể mình.

Phải biết rằng đây là điều cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một chút không tốt là nguồn năng lượng từ Hồn hoàn mà thần ban cho kia sẽ phá tan kinh mạch hoặc phòng tuyến tinh thần lực, nàng sẽ bị nguồn năng lượng khổng lồ trong cơ thể kia khiến hoàn toàn bạo liệt. Nhưng Tiểu Vũ vẫn làm như vậy, không hề suy nghĩ gì khác, liền tín nhiệm chuyển giao không một chút suy nghĩ, đem tương lai của mình, thậm chí cả sinh mạng của mình giao phó cho Đường Tam, dưới cái nhìn của Tiểu Vũ thì đây là một chuyện hết sức bình thường, Đường Tam trên đời này chính là người thân thiết nhất của nàng, bọn họ trong bất kỳ lúc nào đều có thể hi sinh vì người kia.

Hơi thở của nguồn năng lượng màu vàng lam lập tức hiện ra bên trong cơ thể Tiểu Vũ, Đường Tam cũng không phải bằng thực lực Thần cấp của mình mà trực tiếp đối kháng với năng lượng của hồn hoàn mà Thần ban cho, nếu làm như vậy hồn hoàn mà Thần ban cho chẳng những không được hấp thu mà còn bị phá hủy đi mất. Cái gọi là Hồn hoàn Thần ban cho chính là của Thần ban cho người, nếu như là Thần hấp thu, lẽ nào lại chỉ có hiệu quả đến như vậy?

Cách Đường Tam làm chính là bằng Thần niệm của mình tiếp quản năng lượng của Tiểu Vũ, Thần niệm của hắn khống chế năng lượng của Tiểu Vũ

để hấp thu Hồn hoàn Thần ban cho này.

Trong nháy mắt Tiểu Vũ buông lỏng sự chống cự, Đường Tam liền có thể điều khiển lực lượng của nàng, ngăn cản sự xâm nhập của Hồn hoàn đối với cơ thể. Lúc này Đường Tam có thể nhìn rõ ràng tất cả biến hóa trong cơ thể Tiểu Vũ.

Lúc trước Đường Tam nhìn qua, trong cơ thể Tiểu Vũ là một mảng kim sắc tối màu, đối với điểm này đã khiến hắn rất giật mình. Bằng tác dụng của Tuyệt thế tiên thảo Tương Tư Đoạn Trường Hồng, hơn nữa sau khi hấp thu thêm Thủy Tinh Huyết Long Tham, chỉ riêng hai loại tiên thảo này đủ để cho thân thể Tiểu Vũ đạt tới cường độ cao. Nếu đổi lại là Đường Tam ở thời điểm bán Thần mà ăn Tương Tư Đoạn Trường Hồng này vào, thậm chí có thểm đem thân thể mình tiến sâu vào trình độ Thần cấp. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao Tiểu Vũ có thể hấp thu năng lượng nhiều hơn đám người Đái Mộc Bạch, cũng làm bằng thể chất tựa như bán Thần đó, Tiểu Vũ ở thời điểm hấp thu Hồn hoàn Thần ban cho cũng so với bọn hắn thoải mái hơn nhiều. Cho dù không có Đường Tam hỗ trợ thì nàng cũng có thể thuận lợi hấp thu hoàn toàn.

Thần niệm của Đường Tam khổng lồ đến mức nào? Sau khi Thần niệm của hắn điều khiển một thân hồn lực của Tiểu Vũ, lập tức bị chia làm vài luồng, hoàn toàn điều khiển, tựa như là một gã Chiến hồn sư thi triển Hồn kỹ, đối mặt với năng lượng khổng lồ của Hồn hoàn Thần ban cho, tránh chỗ mạnh, đánh chỗ yếu, thoải mái ngăn cản. Có Thần niệm của Đường Tam tiến hành khống chế, Tiểu Vũ rốt cuộc không còn cảm thấy gì thống khổ nữa, trên khuôn mặt thậm chí còn mang theo một nét cười nhàn nhạt.

Đường Tam một bên dụng Thần lực khống chế hồn lực của Tiểu Vũ đối kháng với áp lực của Hồn hoàn Thần ban cho, liên tục hấp thu. Một bên hai tay của bản thể hắn đã huy động, Sử Lai Khăc ngũ quái ở cách một tầng quang mang màu vàng lam kia vẫn có thể thấy hai tay Đường Tam chớp động liên tục, tại sau lưng Tiểu Vũ hóa thành một đạo ảo ảnh, lấy nhãn lực của bọn họ mà vẫn không thể thấy Đường Tam đang làm gì.

Mà Tiểu Vũ lúc trước mặt còn mang theo nét cười, sắc mặt đột nhiên cứng ngắc lại, trên toàn thân thể đều xuất hiện một tầng năng lượng dao động đặc

thù.

Đường Tam đang làm một việc hết sức phức tạp, hắn không chỉ muốn trợ giúp Tiểu Vũ hấp thu Hồn hoàn Thần ban cho, lại phải trợ giúp nàng đem năng lượng mấy ngày hôm nay hấp thu từ cơ thể Thâm Hải Ma Kình Vương cùng với năng lượng của Hải Thần một cách hoàn mỹ. Dưới sự khống chế của Thần niệm của hắn, năng lượng từ Hồn hoàn Thần ban cho bị năng lượng của bàn thân Tiểu Vũ ngăn cản ở một phạm vi nhất định, độ dẻo dai của kinh mạch Tiểu Vũ cũng đủ, tuyệt không cần lo lắng sẽ bị năng lượng Hồn hoàn Thần ban cho làm ảnh hưởng. Cùng lúc đó Đường Tam đã đem thần lực Hải Thần của mình quán nhập vào trong cơ thể Tiểu Vũ, không phải đem lực lượng trợ giúp cho nàng mà là giúp nàng đả thông kinh mạch trong cơ thể.

Kinh mạch của Tiểu Vũ vốn đã rât thông suốt, Thủy Tinh Huyết Long Tham cùng với Tương Tư Đoạn Trường Hồng giúp nàng đả thông tuyệt đại đa số kinh mạch rồi, nhưng vào lúc đó Tiểu Vũ vẫn chưa đủ lực lượng để dẫn dắt dược lực, quán nhập đả thông kinh mạch toàn thân, bởi vậy mặc dù kinh mạch đã có chút thông suốt nhưng thông đạo cũng rất hẹp hòi. Đường Tam lúc này chính là giúp nàng đả thông hoàn toàn mười hai mạch cùng kỳ kinh bát mạch, bất luận là thẳng hay không thẳng, Đường Tam dựa vào Hải Thần lực đều có thể biến toàn bộ thành những đường rộng thênh thang.

Tâm chia làm hai việc, điểm này cho dù là Trữ Vinh Vinh cũng thoái mái làm được, kỹ năng phân tâm khống chế của nàng đã đạt tới trình độ rất cường đại, nhưng phân tâm khống chế của nàng chính là dùng một loại kỹ năng trên người những đối tượng khác nhau, còn Đường Tam *" tâm phân nhị dụng"* lại dùng để làm hai chuyện hoàn toàn khác nhau, một bên điều khiển năng lượng của Tiểu Vũ đối kháng với năng lượng Hồn hoàn Thần ban cho, một bên toàn lực ứng phó giúp nàng đả thông lại kinh mạch.

Chỉ cần một trong hai việc này, cho dù là đối với cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La mà nói đều là khó trong khó, huống chi là cả hai việc cùng thi triển. Cho dù là Đường Tam, nếu như không có thành tựu thành Hải Thần thì cũng tuyệt đối không dám làm như vậy.

Thần niệm Hải Thần cường đại khiến cho hắn có được năng lượng tuyệt đối cùng tinh thần lực để hoàn thành sáng kiến này, kinh mạch màu ám kim sắc

của Tiểu Vũ dưới sự tác dụng của Hải Thần lực màu vàng lam liền hoàn toàn thẳng đường, Dược lực tiên phẩm cùng với năng lượng chồng chất lưu lại trong kinh mạch, dưới sự dẫn đường của Hải Thần lực của Đường Tam, tất cả đều chảy vào trong kinh mạch của Tiểu Vũ, sau một vòng tuần hoàn, cơ hồ hồn lực của Tiểu Vũ đã lớn gấp đôi, thậm chí có thể cường hoành đem Hồn hoàn Thần ban cho bức bách tới một cảnh giới cao hơn, hơn nữa dưới sự dẫn dắt của thần niệm Đường Tam, tốc độ hấp thu cái hồn hoàn thứ tám đã gia tăng không biết bao nhiêu lần.

Lúc trước, thời điểm Đường Tam trợ giúp phụ thân hắn khai thông kinh mạch, từng cực kỳ mệt mỏi, nhưng lúc này hắn phân tâm làm hai việc cùng lúc mà thần thái vẫn thoải mái, đây chính là lực lượng của Thần cấp.

Cùng với Đường Tam ngồi ở phía sau lưng Tiểu Vũ, hồn hoàn thứ tám màu huyết rực rỡ theo người Tiểu Vũ dần hiện lên, chỉ trong chốc lát, hồn lực bên trong cơ thể Tiểu Vũ tựa như sóng Trường Giang cuộn trào, tung hoành trong kinh mạch thông suốt. Năng lượng khổng lồ khiến mặt ngoài làn da Tiểu Vũ xuất hiện một tầng sáng bóng, oánh nhuận tựa như bạch ngọc.

Lúc hoàn thành hấp thu hồn hoàn thứ tám, nhiệm vụ Đường Tam đả thông kinh mạch đã hoàn thành. Hồn lực trong cơ thể Tiểu Vũ mô tả một cách sinh động có thể nói năng lượng khổng lồ dao động đả muốn đạt đến đỉnh cấp Đấu La, kế tiếp chính là hấp thu hồn hoàn thứ chín.

" Ca..." Tiểu Vũ nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đường Tam trầm giọng nói:*" Không cần phân tâm, dùng cái hồn hoàn thứ hai mà Thần ban cho đi, chúng ta tiếp tục."*

Tiểu Vũ khẽ cười,*" Có ngươi bên cạnh, ta chẳng cần phải quan tâm đến cái gì sẽ xảy ra."*

Đường Tam nghiêm mặt nói:*" Tiểu Vũ, đừng quá ỷ lại ở ta, nếu không đối với tương lai tu luyện của ngươi sẽ không có lợi. Tại thời điểm ta giúp ngươi chống cự năng lượng Hồn hoàn Thần ban cho, ngươi còn phải thực sự cảm thụ được sự khống chế của ta đối với năng lượng trong cơ thể ngươi, điều này đối với thực lực tăng lên của ngươi trong tương lai mới thực sự là có lợi.*

Độ khống chế năng lượng bản thân của một gã Thần cấp cường giả, đối với hồn sư mà nói đều là kinh nghiệm cực kỳ quý giá. Tiểu Vũ khẽ gật đầu, tâm thần thu liễm lại, xuất ra cái Hồn hoàn Thần ban cho thứ hai.

Dưới phần thưởng chồng chất, nàng tổng cộng được ban cho ba cái Hồn hoàn, mà cái thứ hai này đủ để tu vi của nàng đẩy tới đỉnh cao.

Một vòng quang hoàn màu vàng yên lặng khuếch tán, sau nháy mắt liền dung nhập trong cơ thể Tiểu Vũ, năng lượng nhu hòa vừa mới tiến vào trong cơ thể Tiểu Vũ lập tức trở nên cuồng loạn hơn, bởi vì Tiểu Vũ đã có một cái hồn hoàn mười vạn năm rồi, bởi vậy mà năng lượng của Hồn hoàn Thần ban cho này vừa tiến vào thân thể nàng liền lập tức tăng tới cường độ cao nhất.

Đường Tam ngồi ở sau lưng Tiểu Vũ, bình tĩnh điều động hồn lực của bản thân Tiểu Vũ đứng vững sau thời khắc Hồn hoàn Thần ban cho bùng nổ, tiếp đó vào thời khắc mấu chốt hấp thu Hồn hoàn Thần ban cho, liền ngăn chặn sự phản chấn của hồn hoàn, nên ở những bước kế tiếp trong quá trình hấp thu cũng có thể có nhiều chỗ tốt.

Đường Tam vì để ổn thỏa mà sau khi hoàn thành xong việc đả thông kinh mạch toàn thân cho nàng, nhưng hắn vẫn như trước để hai tay ở sau lưng nàng, trợ giúp nàng hấp thu cái hồn hoàn cuối cùng này.

Cảm thụ được sự khống chế của Đường Tam đối với hồn lực của mình, Tiểu Vũ chỉ có thể hình dung bằng hai từ: khiếp sợ.

Thời điểm năng lượng mà Hồn hoàn Thần ban cho bùng nổ, căn cứ vào hồn lực bản thân Tiểu Vũ tiến hành bùng nổ cùng lúc, sau đó bằng áp lực cực lớn kích phát tiềm lực bản thân của nàng, có thể thừa nhận nhiều áp lực là có thể đạt được hồn hoàn mạnh hơn. Mà tại khi năng lượng của Hồn hoàn Thần ban cho bùng nổ, việc Đường Tam làm đã khiến cho Tiểu Vũ mở rộng tầm mắt.

Đường Tam đem năng lượng trong người Tiểu Vũ chia làm mười cỗ, mỗi cỗ đều được một đạo thần niệm tiến hành khống chế, trong đó chín cỗ năng lượng dưới sự khống chế của Đường Tam chẳng những đứng vững trước sức

bật của hồn hoàn Thần ban cho mà còn không ngừng hướng ngược lại phản kích, theo các phương hướng bị đánh mà tiến ngược lại. Tuy rằng làm như vậy sẽ chưa thể hấp thu được năng lượng của hồn hoàn Thần ban cho, nhưng cũng khiến cho năng lượng của hồn hoàn Thần ban cho chỉ có thể ngưng tụ tại một vị trí cố định.

Hồn lực của Tiểu Vũ không cường đại bằng năng lượng hồn hoàn Thần ban cho, nhưng Đường Tam lại dùng thần niệm của mình đem hồn lực của Tiểu Vũ áp súc đến một trình độ nhất định, năng lượng mà hồn lực bị áp súc bộc phát ra tự nhiên có thể tăng cường trên diện rộng. Nếu chỉ là thao túng một cỗ năng lượng như vậy thì Tiểu Vũ tự nhủ cũng có thể làm đượcc, nhưng Đường Tam lại tiến hành thao tác đối với chín cỗ hồn lực khác nhau,lực khống chế bậc này ngay nghĩ Tiểu Vũ cũng chưa hề nghĩ tới. Nguyên vốn hấp thu hồn hoàn Thần ban cho là một loại khảo nghiệm, mà hiện tại Tiểu Vũ hút lấy hồn hoàn Thần ban cho biến thành hồn lực mạnh mẽ của nàng, hơn nữa hoàn toàn bị hạn chế rất có quy định, nếu như hồn hoàn Thần ban cho có linh hồn riêng thì nhất định sẽ cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Điều làm cho Tiểu Vũ giật mình chính là Đường Tam khống chế chín cỗ hồn lực bằng việc không ngừng áp súc sau khi bùng phát liền hạn chế được năng lượng hồn hoàn Thần ban cho, lại liên tục trùng kích ngược lại phá vỡ từng chút hồn hoàn, khiến cho năng lượng tiêu hao từng chút một. Mà một cỗ năng lượng cuối cùng mà Đường Tam phân ra cũng không hề gia nhập vào cuộc chiến đấu kia, chỉ việc thoải mái bao vây những tia năng lượng của hồn hoàn Thần ban cho, rồi đem hấp thu vào trong cơ thể Tiểu Vũ.

Lúc thời điểm mới bắt đầu, Đường Tam làm như vậy hiệu quả còn chưa thực sự rõ ràng, dù sao sức bật của hồn hoàn Thần ban cho là cực kỳ mạnh mẽ, nhưng theo thời gian dần trôi qua, năng lượng của hồn hoàn Thần ban cho bị tan vỡ càng ngày càng nhiều, sự đối lập giữa năng lượng hồn hoàn Thần ban cho với hồn lực của Tiểu Vũ đã dần dần xảy ra biến hóa.

Đường Tam từ từ đem chín cỗ ngăn cản và một cỗ hấp thu năng lượng tiến hành phân phối dần, biến thành tỷ lệ tám và hai, cũng là tám cỗ hồn lực ngăn cản và hai cỗ hồn lực hấp thu. Cứ như vậy, tốc độ hấp thu liền gia tăng trên diện rộng. Tám so với hai dần biến thành bảy so với ba, sau lại thành sáu so với bốn. Đến thời điểm phân phối thành năm với năm thì Đường Tam đem

năng lượng của Tiểu Vũ hoàn toàn tập kết một chỗ, hướng đến hồn hoàn Thần ban cho phát động tổng tiến công cuối cùng.

" Như vậy cũng được sao?" Tiểu Vũ kinh hãi cảm thụ sự biến đổi năng lượng trong cơ thể mình, đối với Đường Tam cảm thấy bội phục tột cùng. Không nói đến chuyện lúc trước Đường Tam dùng thần niệm khống chế hồn lực của nàng tinh diệu ra sao, nhưng chỉ ý tưởng này đã quá kinh người rồi. Ví dụ một cách thực tế khi vượt qua đối thủ của mình, dùng một bộ phận thực lực kìm giữ được đại bộ phận thực lực của đối phương, còn dùng một phần năng lượng nhỏ lực lượng lấy ưu thế năng lượng liền giải quyết cỗ năng lượng nhỏ hơn tách ra từ đối phương, dần dần như tằm ăn rỗi (ăn ít nhưng nhanh) chiếm lấy bản thể, đạt được mục đích thắng lợi cuối cùng. Đáng thương cho hồn hoàn Thần ban cho kia, không ngờ vì ngạng kháng chống đỡ mà bị Tiểu Vũ hấp thu, mà quá trình hấp thu như vậy hiển nhiên là không có một tia lãng phí nào, hiệu quả của hồn hoàn Thần ban cho hoàn toàn được phát huy hết. Từ đó có thể thấy được Thần niệm mà toàn lực khống chế của Đường Tam đáng sợ đến nhường nào.

Nhưng ngay khi Đường Tam khống chế mười cỗ Hồn lực của Tiểu Vũ vừa hấp thu hết năng lượng của hồn hoàn Thần ban cho đem vào trong cơ thể Tiểu Vũ, khi một cái Hồn hoàn đỏ như máu hiện ra trên người Tiểu Vũ ở vị trí thứ chín thì dị biến đột nhiên xảy ra.

Không có gì báo trước, Đường Tam chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay phải của mình chợt hơi lành lạnh, một cỗ dòng khí lạnh như băng chợt theo bàn tay hắn đang kề sát trên lưng Tiểu Vũ liền chui vào trong người Tiểu Vũ. Ở phía sau, khi Đường Tam đang chuẩn bị thu bàn tay lại thì dòng nước lạnh băng kia khiến Đường Tam quá sợ hãi, chẳng những không dám thu hồi hai tay của mình, mà còn vội vàng thúc dục hồn lực trong cơ thể Tiểu Vũ điên cuồng hướng tới địa phương mà dòng khí lạnh băng kia ngưng tụ đến. Thậm chí Đường Tam còn không chút do dự liền đem Hải Thần lực của mình đưa vào trong cơ thể Tiểu Vũ, sắc mặt hắn lúc trước vốn mười phần bình tĩnh, trong nháy mắt đã trở nên xanh lét, trên trán đã bị mồ hôi lạnh che kín.

Cuối cùng là có chuyện gì mà khiến Đường Tam đã đạt tới Thần cấp phải khiếp sợ như vậy, thậm chí là khủng hoảng?

Thời điểm cỗ khí lưu lạnh băng kia rời khỏi tay, Đường Tam cảm giác rõ ràng đó chính là năng lượng của Tu La lĩnh vực sau khi mình tiến hóa, thực ra là thực chất sát khí, hơn nữa là Thần cấp sát khí.

Lúc trước, Tu La sát khí khủng bố này khiến ngay cả hồn thú trăm vạn năm Thâm Hải Ma Kình Vương cũng bị áp bức mà không dám phản kháng, năng lượng điên cuồng như vậy mà tiến vào trong cơ thể Tiểu Vũ sẽ sinh ra cái gì đây? Gặp loại tình huống bất ngờ xảy ra này, Đường Tam thế nào lại không bị khủng hoảng chứ?

Tiểu Vũ tuy rằng thân thể đã đạt tới mức Bán thần, lại vừa mới tăng lên Phong Hào Đấu La, dưới sự trợ giúp của Đường Tam đã đem năng lượng trong hồn hoàn hấp thu hết một cách hoàn mỹ, hồn lực hắn không dưới Đái Mộc Bạch, tuy rằng chưa thể đột phá tới chín mươi sáu cấp, nhưng cũng đã đạt tới mức đỉnh của chín mươi lăm cấp rồi. Thực lực này là rất đáng sợ. Chỉ là thân thể của nàng bây giờ phải đối mặt chính là hơi thở của Tu La thần a! Ở cấp độ này phẩm chất thậm chí còn hơn cả Hải Thần. Hạo Thiên Đấu La Đường Thần vốn là một người cực mạnh trong thế hệ của Hạo Thiên Tông mà cả đời cố gắng cũng chưa thể có được truyền thừa Thần cách, Thần lực. Ngũ đại chí tôn cường giả của Thần giới, một trong tam đại chấp pháp giả, hơn nữa cổ năng lượng này là từ trong cơ thể Đường Tam truyền cho Tiểu Vũ, nếu như Tiểu Vũ có gì bất trắc thì Đường Tam không dám nghĩ tiếp nữa, hắn thực sự không dám nghĩ cái thời khắc đó chính mình sẽ biến thành bộ dạng như thế nào.

Trong nháy mắt, sợ hãi, hối hận,... đủ loại cảm xúc như tràn ngập trong nội tâm Đường Tam, thậm chí ngay cả Thần niệm của hắn cũng có chút toán loạn, bởi vì cái gì quan tâm quá mức đều dễ bị loạn, khi gặp phải tình huống nguy hiểm đến sinh mạng, Đường Tam vốn luôn bình tĩnh cũng không có cách nào giữ vững được.

So sánh với Đường Tam xuất hiện các loại cảm xúc trong nháy mắt đó, Tiểu Vũ ngược lại cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, nàng cảm thấy sau khi có một cỗ hàn khí lạnh như băng tiến vào trong cơ thể mình, lập tức hóa thành một dòng khí thanh lương phân tán khắp thân thể. Mà ngay sau đó Đường Tam đã triệu tập toàn bộ hồn lực cấp chín mươi lăm đỉnh của nàng, cùng với Hải Thần lực có sẵn trong cơ thể hắn liền nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng, lập tức

đuổi theo cỗ hàn khí kia, hi vọng hủy diệt hoàn tòa nó ngay khi nó chưa kịp khuếch trương.

------oOo------

Chương 502: Lựa chọn của Tiểu Vũ, Ma Kiếm nhập thể: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, Đường Tam căn bản không suy nghĩ cỗ Tu La thần lực này khi mình đem nó hủy diệt đi sẽ có ảnh hưởng đối với cơ thể bản thân hay không, điều mà hắn nghĩ đến, chỉ là Tiểu Vũ không thể có chuyện. Cho dù bản thân có chết, cũng tuyệt không thể để năng lượng của Tu La thần này làm tổn thương đến nàng.

Phản ứng của Đường Tam không thể coi là không nhanh, nhưng, tất cả mọi thứ này đến quá đột ngột. Từ khi cỗ Tu La thần lực dũng mãnh tiến vào cơ thể Tiểu Vũ, đến khi Đường Tam phản ứng lập tức cứu viện, tuy chỉ là một dây ngắn ngủi, nhưng đối với lực lượng của thần mà nói, thì một giây như vậy đã là đủ rồi.

Tu La thần lực trong cảm giác của Tiểu Vũ chỉ là mát rượi mà nhu hòa, nhiều nhất chỉ là tốc độ hơi nhanh một chút. Nhưng trong cảm giác của Đường Tam, luồng Tu La thần lực này lại tràn đầy tính phá hoại. Hồn lực của Tiểu Vũ nghênh đón, căn bản còn chưa thể tạo ra nửa phần tác dụng ngăn cản, thì Tu La thần lực khủng khiếp đó đã giống như từng mũi từng mũi kim nhọn, sắc bén xuyên qua sự cản trở của hồn lực Tiểu Vũ, trực tiếp lưu động vào trong các kinh mạch trong cơ thể nàng.

Thời điểm này, Hải Thần thần lực của Đường Tam cuối cùng cũng truy đuổi tới. Nhưng, đợi đến lúc hắn đuổi kịp, Tu La thần lực lại đã phân chia thành ngàn vạn phần, đồng thời tuôn vào trong các kinh mạch khác nhau của nàng, trong khoảng khắc truyền vào gắn sát với kinh mạch Tiểu Vũ, lại đã cùng kinh mạch nàng dung hòa thành một thể. Đường Tam đã chuẩn bị mượn thần lực của mình đem nó bao phủ tiêu diệt, nhưng hiện tại lại không thể nào hạ

thủ. Trừ phi hắn chuẩn bị đem toàn bộ kinh mạch của Tiểu Vũ phá hỏng, nếu không, thì căn bản đành hết cách với những luồng Tu La thần lực đã dung nhập vào cơ thể Tiểu Vũ đó.

Làm sao lại như vậy? Đường Tam trong lòng kêu thảm một tiếng. Điều hắn hiện tại có thể làm, chỉ là tận khả năng đem lực Hải Thần lực của mình nhanh chóng tuôn vào trong kinh mạch của Tiểu Vũ, bảo hộ kinh mạch của nàng, e sợ Tu La thần lực đột nhiên bạo phát sẽ khiến thân thể Tiểu Vũ bị phá hủy.

Thế nhưng, điều khiến Đường Tam không ngờ là, những dòng Tu La thần lực đã hóa thành ngàn vạn phần đó sau khi dung nhập vào trong kinh mạch cơ thể Tiểu Vũ, thì đã lập tức tiến hành một quá trình dung hòa với kinh mạch của nàng, chứ không có bất cứ dấu hiệu bạo phát nào, thậm chí đến nửa phần sát khí cũng không hề khuyếch tán ra. Đường Tam mắt mở trừng trừng nhìn, kinh mạch màu vàng nhạt của Tiểu Vũ vốn có chút hơi thở thần thánh, trong sự thấm đẫm của Tu La thần lực đã biến thành màu đỏ sẫm, màu đỏ sẫm tràn đầy hàn khí và sát khí.

Đây, đây rốt cuộc là …

Cho dù Đường Tam thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vào thời khắc này cũng không khỏi ngây ra. Hắn cảm giác được rõ ràng, vốn tâm ý tương thông giữa mình và Tiểu Vũ chỉ ẩn ẩn hiện hiện, nhất thiết phải dưới tình huống căng thẳng hoặc hết sức chăm chú mới có thể có chút cảm giác thoáng liên hệ, vào lúc này lại trở nên rõ ràng, đặc biệt là cảm giác huyết mạch tương liên đó, càng cực kỳ rõ rệt. Giống như Tiểu Vũ đã trở thành phần vươn dài ra của cánh tay trái hắn, trở thành một bộ phận của thân thể hắn vậy.

Khi Đường Tam chầm chậm mở mắt, tràn đầy sự lạ lùng nhìn Tiểu Vũ, hắn đã có chút hết chỗ nói rồi. Tiểu Vũ nhìn thì không có bất kỳ điều gì không ổn, gương mặt yêu kiều hơi ửng đỏ, giống như quả táo đỏ vậy, từng chút đều động lòng người, khí tức năng lượng trên người lại theo sự dung nhập vào của Tu La thần lực lại đột phá tiếp, xung phá được bình cảnh khó khăn của chín mươi lăm cấp, tiến vào trình độ chín mươi sáu cấp.

Kể cả là Đường Tam, cũng cần thông qua Hải thần thần niệm dò xét, mới có thể cảm giác được dòng Tu La thần lực ẩn tàng trên người nàng đó.

Thu hồi hai tay, Đường Tam nhìn không chớp mắt vào Tiểu Vũ trước mặt. Hắn hiện giờ cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, e sợ một khắc sau thân thể Tiểu Vũ sẽ bị lực Tu La thần khủng khiếp đó làm nổ tung. Mà điều hiện tại hắn có thể làm lại chỉ có cầu nguyện. Cơ thể của Tiểu Vũ có thể nói là đã bị Tu La thần lực thấm đẫm rồi, dù cho là Đường Tam, lúc nó phát tác cũng quyết không có khả năng ngăn cản.

Mà chính vào lúc này, không một ai chú ý tới, trong góc, một đạo quang mang màu đỏ sẫm đột nhiên bay lên, hướng về bên Tiểu Vũ và Đường Tam trôi bồng bềnh qua.

Thần niệm của Đường Tam hơi động, tức khắc đã cảm thấy sự tồn tại của dòng khí đó, lúc quay đầu lại nhìn, thanh Tu La Ma Kiếm dài đến hai mét đã bị bản thân quên lãng trong Hải Thần điện, đang chầm chậm bay tới phía hắn và Tiểu Vũ.

Kì quái là, trước khi Đường Tam chưa kế thừa Hải thần thần lực, khí tức đã từng làm hắn cảm thấy khát vọng vô cùng của thanh ma kiếm này, thứ cảm xúc cực kỳ muốn dùng tả thủ của mình nắm chặt lấy nó đó, hiện giờ đã biến mất.

Đối với một điểm này, Đường Tam cũng không thấy kinh ngạc. Dẫu sao, hắn hiện giờ đã trở thành Hải thần, Tu La Ma Kiếm là vũ khí truyền thừa của một vị thần khác, đã không còn hứng thú đối với một vị thần như hắn cũng là bình thường.

Trong lòng bàn tay phải, hào quang màu lam vàng chợt lóe lên, Hải Thần Tam Xoa Kích đã xuất hiện trong lòng bàn tay phải của Đường Tam. Một vòng quang hoàn màu lam vàng xuất hiện trong không trung trước mặt hắn và Tiểu Vũ, năng lượng Hải thần mãnh liệt lập tức đem thanh Tu La Ma Kiếm vô duyên vô cớ trôi dạt tới kia ngăn ở bên ngoài.

Trước đó cơ thể của Tiểu Vũ đã bị năng lượng Tu La thần xâm nhập rồi, lúc này Tu La Ma Kiếm kia lại bay qua, hàng loạt những dấu hiện bất minh làm Đường Tam trong lòng có chút hoang mang, nhưng nỗi sợ hãi trong nội tâm lại đã nhạt đi vài phần.

- Ca ca, nó hình như đến để tìm muội đó.

Thanh âm của Tiểu Vũ vang lên bên cạnh Đường Tam. Hoàn thành xong hấp thu hồn hoàn, nàng đã mở mắt ra, chăm chú nhìn thanh Tu La Ma Kiếm, trong mắt lộ ra ánh sáng khát vọng. Dưới sự chiếu rọi của quang mang màu đỏ sẫm Tu La Ma Kiếm giải phóng ra, bề ngoài làn da Tiểu Vũ mơ hồ lộ ra một tầng hoa văn thần bí màu đỏ sẫm.

- Tìm muội?

Đường Tam quay đầu nhìn Tiểu Vũ một cái, đột nhiên, trong lòng hắn sinh ra một ý nghĩ, Tiểu Vũ giống Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Tạp, thực lực vừa đạt đến cấp bậc phong hào đấu la, trong cơ thể nàng cũng có khí tức của mình. Lẽ nào nói, thần vị của Tu La thần sau khi phát hiện ra không cách nào làm mình kế thừa được, lại cảm nhận ra Tiểu Vũ đã có lực lượng tương đối giống khí tức của mình, đã đặc biệt dẫn dắt Tu La lĩnh vực tiến hóa xong của mình dung nhập vào cơ thể Tiểu Vũ, tiếp nhận tiếp truyền thừa của hắn sao? Nếu là như vậy, ngược lại lại là một chuyện tốt.

Nhìn từ góc độ nội tâm, Đường Tam đối với Tu La thần cũng không thích thú gì, hắn lựa chọn kế thừa Hải Thần tất nhiên là vì đã vượt qua Hải Thần bát khảo, nhưng cũng có quan hệ rất lớn đến cảm giác của hắn đối với Tu La Thần.

Dù sao thì, để được kế thừa Tu La Thần, ông cố của hắn đã trả giá bằng sinh mệnh mà cũng chưa thành công, hơn nữa Tu La Thần lực này quá bá đạo, lại tràn ngập sát khí sắc bén không gì sánh kịp, lực lượng càng mạnh thì càng không dễ khống chế, nào có sự quen thuộc như hắn đối với Hải Thần thần lực.

Lúc này, phát hiện ra Tu La Thần dường như đã lựa chọn Tiểu Vũ, Đường Tam tuy cảm thấy đây có lẽ là một việc tốt, nhưng hắn lại không sao vui nổi. Thành tựu Tu La Thần không nghi ngờ là một việc cực kỳ nguy hiểm, thực lực của Tiểu Vũ hiện giờ tuy đã mạnh lên đến một trình độ tương đối, nhưng khoảng cánh thành thần vẫn có chênh lệch không nhỏ. Mà trong quá trình này, cho dù chỉ phát sinh một điểm nhỏ không ổn, sợ rằng cũng sẽ xuất hiện

nguy cơ. Nàng làm sao có thể chịu đựng nổi sát khí ác liệt của Tu La Thần chứ? Phải biết, thần càng cường đại thì khi truyền thừa càng nguy hiểm. Tuy trong tâm tính nhu hòa của Tiểu Vũ đem theo sự cứng cỏi, nhưng, đối diện với thần vị sắc nhọn vô bì này của Tu La Thần, nàng có thể hoàn thành hay không?

Trong lòng Đường Tam đã rơi vào mâu thuẫn, với thực lực cấp thần của hắn, muốn ngăn cản thanh kiếm đó bay đến trước mặt Tiểu Vũ tự nhiên là có thể, chỉ cần hắn thủy chung dựa vào Hải Thần thần lực thì tự nhiên có thể cản trở được thanh Tu La Ma Kiếm chẳng qua bị năng lượng thu hút đến đó. Dù sao thì, một vị thần thật sự như hắn ở đây, còn thành Tu La ma kiếm đó chẳng qua chỉ là ẩn chứa năng lượng Tu La Thần mà thôi.

Nhưng, việc này đối với Tiểu Vũ mà nói là một cơ hội, Đường Tam có thể khẳng định, Tu La Ma Kiếm này bay đến, đối với Tiểu Vũ tuyệt không có ác ý. Nếu không, năng lượng Tu La Thần của nó trước đó tự động tuôn vào cơ thể nàng, thì đã có thể nhẹ nhàng giết chết Tiểu Vũ rồi, đến cả bản thân cũng không thể ngăn cản, căn bản không cần dẫn dắt thanh ma kiếm này đến tìm Tiều Vũ làm gì.

Đường Tam nhìn về phía Tiểu Vũ, thần sắc trên mặt cũng trở nên ngưng trọng:

- Tiểu Vũ, vừa nãy Tu La lĩnh vực tiến hóa từ Sát Thần lĩnh vực của ta truyền vào cơ thể muội, muội hẳn cũng cảm thấy rồi, chính là dòng năng lượng lạnh băng đó. Tu La Ma Kiếm này là chí bảo của ông cố ta Đường Thần lưu lại, là thần khí cùng một cấp bậc với Hải Thần Tam Xoa Kích. Hiện giờ nó bay về phía muội, có khả năng sẽ đem đến cơ hội truyền thừa Tu La Thần cho muội. Nhưng, Tu La Thần là một vị thần rất cường đại, có lẽ là thần nắm quyền cai quản giết chóc, muốn hoàn thành truyền thừa của hắn không nghi ngờ gì là vô cùng nguy hiểm. Ông cố của ta đã cố gắng cả đời cũng chưa thể thành công, ta sợ muội gặp nguy hiểm. Tiếp thụ nó hay không, muội tự quyết định đi.

Đường Tam thật sự không biết bản thân nên làm thế nào, thanh Tu La Ma Kiếm này đối với Tiểu Vũ mà nói chính là một con dao hai lưỡi, chỉ có để Tiểu Vũ tự mình quyết định thì tốt hơn.

Nghe Đường Tam nói, hai con ngươi Tiểu Vũ lập tức sáng lên, gần như không chút do dự đáp:

- Ca ca, muội tiếp thụ.

Đường Tam không ngờ Tiểu Vũ lại cho mình đáp án nhanh như vậy, nhịn không được nói:

- Tiểu Vũ, muội phải nghĩ kỹ. Độ khó của việc kế thừa Tu La Thần sợ rằng còn ở trên Hải Thần của ta. Hải Thần truyền thừa muội cũng nhìn thấy rồi, mọi quá trình ta đã trải qua muội gần như đều ở bên cạnh. Muội thật sự nghĩ kỹ rồi chứ? Thần vị này truyền thừa một khi đã tiếp thụ, thì nhất thiết phải tiến hành tiếp, đến cơ hội hối hận cũng không có.

Tiểu Vũ kiên định đáp:

- Muội tiếp thụ. Ca ca, huynh nghe muội nói, có thể nhận được sự thừa nhận của một vị thần sợ rằng so với truyền thừa thần vị còn khó khăn hơn. Huynh đã thành tựu Hải Thần, nếu tương lai muội muốn vĩnh viễn ở cùng huynh, thì cũng nhất định phải thành thần. Con đường thành thần nào có thể không nguy hiểm chứ? Hơn nữa, muội cũng không biết sau này có thể tìm được một thần vị hay không. Muội không muốn rời xa huynh, muội phải mãi mãi ở cùng huynh. Vậy để muội thử xem. Có huynh ở bên cạnh giúp đỡ muội, muội nhất định có cơ hội, nếu không, Tu La Ma Kiếm này cũng đã không lựa chọn muội rồi.

Thấy mục quang cố chấp đó của Tiểu Vũ, Đường Tam chầm chậm gật đầu, tâm niệm chợt chuyển, dù sao thì Tu La Ma Kiếm này cũng chính là do ông cố mình tu luyện bao năm có được, chiếu theo di nguyện mà ông cố đã lưu lại, thì bản thân Tu La Ma Kiếm này đại biểu là đã thông qua một bộ phận Tu La thần truyền thừa, dưới tình huống này, cơ hội Tiểu Vũ vượt qua truyền thừa đích xác không nhỏ. Nàng nói cũng có lý, có mình ở bên, một khi gặp phải nguy hiểm mình cũng có thể giúp đỡ.

- Đã vậy, muội phải cẩn thận.

Vừa nói, Đường Tam vừa thu lại Hải Thần Tam Xoa Kích của mình, thân hình vừa chuyển đã đến bên cạnh Tiểu Vũ, thần niệm khóa chặt trên Tu La Ma Kiếm, cho dù hắn biết Tu La Ma Kiếm không có khả năng gây bất lợi cho Tiểu Vũ, nhưng việc quan hệ đến sinh mạng người mình yêu thương, hắn vẫn cực kỳ thận trọng làm tốt mọi chuẩn bị tùy lúc ứng biến.

Đã không có sự ngăn cản của Hải Thần Tam Xoa Kích, hồng quang chợt lóe, thanh Tu La Ma Kiếm này đã đến trước mặt Tiểu Vũ, một màn kỳ dị xuất hiện, khi Tu La Ma Kiếm đến vị trí cách Tiểu Vũ chỉ có ba thước, thì hồng quang chợt lóe, ma kiếm thật lớn kia lại biến ảo thành chín đạo khí lưu màu đỏ sậm, bồng bềnh lướt tới, phân biệt từ những vị trí khác nhau trên thân thể Tiểu Vũ dũng mãnh tiến vào cơ thể.

Nhất thời, khiến cho trên da thịt vốn trắng nõn của Tiểu Vũ xuất hiện một tầng ma văn màu đỏ sậm, ma văn kia cũng không phải xuất hiện trực tiếp trên da của nàng, mà hình thành một tầng quang mang năng lượng cách da một chút. Đường Tam cảm giác được rõ ràng khí tức kinh khủng ẩn chứa trong cỗ năng lượng kia, khí tức giết chốc băng lãnh kia khiến ngay cả hắn là Hải Thần cũng nhịn không được phải nhíu mày.

Tiểu Vũ lại không có cảm giác như vậy, nàng chỉ cảm thấy chín đạo khí thanh lương (mát lạnh) dũng mãnh tiến vào cơ thể, thoải mái nói không nên lời, rất nhanh, chín đạo khí lưu kia liền dung nhập vào trong thân thể, ma văn màu đỏ sậm ở bên ngoài da cũng dần dần nhạt đi, dung nhập vào cơ thể. Cũng không khiến cho cái gì biến hóa.

Thấy thân thể của Tiểu Vũ khôi phục lại bình thường, Đường Tam coi như thở phào nhẹ nhõm, chí ít Tiểu Vũ tạm thời cũng không có vấn đề gì, hắn vội vàng hỏi:

- Tiểu Vũ, trong lòng muội có xuất hiện thanh âm nhắc nhở gì không?

Tiểu Vũ lắc đầu nói:

- Không có a! Chẳng qua cảm thấy khí lưu này rất lạnh, sau khi dung nhập vào thân thể rồi liền không có cảm giác đặc thù gì. Cũng không có thanh âm nhắc nhở gì.

Nghe Tiểu Vũ trả lời xong, Đường Tam không khỏi cười khổ, Tu La Thần kia quả nhiên không đi theo lộ tuyến bình thường, phương pháp lựa chọn truyền thừa thần vị cũng quái dị như thế. Chẳng qua, từ tình huống hiện nay xem ra, thân thể của Tiểu Vũ nếu dung hợp năng lượng của hắn, nên không có vấn đề gì quá lớn, chí ít cũng là điềm báo truyền thừa, hắn là do thực lực của Tiểu Vũ còn chưa đạt được trình độ tương ứng, mới không được Tu La Thần nhắc nhở.

Căn cứ vào tình huống trước mắt, phán đoán của Đường Tam hiển nhiên là hợp lý nhất, thế nhưng, hắn lại quên mất một điểm, tuy rằng lúc trước trong Tu La lĩnh vực của hắn truyền ra một bộ phận năng lượng tiến nhập trong cơ thể Tiểu Vũ, cùng bản thân Tiểu Vũ dung hợp, thế nhưng, Tu La lĩnh vực trên Hạo Thiên Chuy của hắn cũng không biến mất.

Vẫn tồn tại như trước. Mà trên thực tế, phán đoán của Đường Tam cũng không chính xác, Tu La Ma Kiếm dung nhập trong cơ thể Tiểu Vũ, cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng. Chẳng qua tình huống trước mắt hắn cũng không có khả năng phân tích ra chân tướng sự việc.

Đường Tam kéo tay của Tiểu Vũ, rồi kiểm tra một chút thân thể của nàng, hắn phát hiện, kinh mạch, máu, cơ nhục trong cơ thể của Tiểu Vũ đã biến thành màu đỏ sậm, trừ việc đó ra cũng không có chỗ nào đặc thù. Mà lúc nhan sắc thay đổi, khi thân thể Tiểu Vũ đang không nhận thức được bị thần lực của Tu La Thần thấm vào, tất cả đều phát triển theo hướng tốt. Đường Tam tỉ mỉ kiểm tra mấy lần, mới xác định tình huống của thân thể Tiểu Vũ, tạm thời không cần quá lo lắng. Đến lúc này, vị phong hào đấu la cuối cùng của Sử Lai Khắc thất quái cũng đã xuất hiện. Về mặt hồn lực, Tiểu Vũ thậm chí vượt lên trước cùng đạt tới chín mươi lăm cấp như Đái Mộc Bạch. Trở thành người có hồn lực gần nhất với đệ nhất cường giả của Sử Lai Khắc thất quái- Đường Tam.

- Tiểu Tam, chúng ra nhanh đi thôi. Để tránh Gia Lăng quan bên kia gặp chuyện không may.

Đái Mộc Bạch thấy Tiểu Vũ cũng đã hoàn thành quá trình truyền thừa liền đề nghị. Lúc trước Đường Tam nói chuyện cùng Tiểu Vũ bọn họ cũng đều nghe

được, mắt thấy trong các bạn có người chiếm được thần vị, Đái Mộc Bạch cũng không khỏi có chút ao ước. Chẳng qua bây giờ cũng không có thời gian suy nghĩ về chuyện thần vị, tất cả đều phải chờ tới khi tiêu diệt xong Võ Hồn đế quốc.

Đường Tam gật đầu:

- Chúng ta đi.

Vừa nói, hắn vừa đi đến trước mặt các vị Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la:

- Các vị tiền bối, Hải Thần đảo ta giao lại cho các ngươi. Lần này chúng ta đi không biết lúc nào mới trở về, chẳng quan các ngươi yên tâm, ta đã để lại thần niệm trên đỉnh Hải Thần sơn, nếu có chuyện gì, các ngươi chỉ cần ở chỗ này kêu gọi, là ta có thể nghe được âm thanh của các ngươi.

Hải thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la đồng thời khom người hành lễ:

- Cung tống (cung kính tiễn) Hải Thần đại nhân.

Ánh sáng vàng lam từ trên người Đường Tam phóng xuất ra, hoá thành một vòng ánh sáng thật lớn, bao phủ cả đồng bọn bên trong, quang mang chợt loé, thân thể mọi người lóe lên. Để có thể nhanh chóng trở về Gia Lăng quan, bọn họ thậm chí không kịp chào Tiểu Bạch.

Chẳng qua, sau khi Đường Tam rời khỏi Hải Thần đảo, mục đích thứ nhất không phải là trở về Đấu La đại lục.

Tử Trân Châu đảo.

Cát Tường đứng trên bờ cát, nhìn về phía một cái bảng gỗ trước mặt chừng ba mươi thước, tinh khí thần đều tập trung trên đôi mắt hắn, sâu trong đáy mắt dường như toát ra một tầng mây tím.

Trong khoảnh khắc, thân hình Cát Tường khẽ nhúc nhích, cả người ở tại chỗ nhanh như chớp bắt đầu thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung bộ huyền ảo vô song của

Đường Tam.

Mặc dù Quỷ Ảnh Mê Tung của Cát Tường không thể so với Đường Tam, nhưng hắn cũng đã luyện cực kỳ thông thạo, đã có thể hình thành những đạo tàn ảnh nhàn nhạt xung quanh.

Chín đạo hàn quang loé lên, theo những phương hướng khác nhau xé nát không trung. Quang mang chợt loé, bốp một tiếng, chín đạo hàn quang đồng thời cắm vào tấm bảng gỗ ngoài ba mươi thước. Bởi vì chúng cắm vào cùng lúc cho nên chỉ phát ra có một tiếng mà thôi.

Đó là chín thanh liễu diệp phi đao, cắm trên tấm bảng giống như hình cánh hoa, làm thành một vòng tròn, khoảng cách giữa mỗi thanh hoàn toàn bằng nhau, bất luận là thủ pháp, nhãn lực, một chiêu phi đao ấy Cát Tường đã dày công luyện đến cảnh giới lư hoả thuần thanh.

Sáu năm trước Đường Tam thu hắn làm đồ đệ, sau khi mang Đường môn tuyệt học truyền cho hắn, Cát Tường ngày đêm khổ luyện, võ hồn đã không còn cản trở việc tu luyện của hắn. Chỉ trong sáu năm ngắn ngủi, hắn trưởng thành cực nhanh, hơn nữa năm ấy Đường Tam giúp đỡ hắn, hiện tại trên Tử Trân Châu đảo, hắn đã mơ hồ trở thành đệ nhị cao thủ chỉ dưới Tử Trân Châu.

Thở dài một hơi, Cát Tường ổn định thân thể, trong mắt hiện lên nét vui mừng:

- Xem ra, có thể luyện tập loại thủ pháp ám khí tiếp theo rồi. Lúc trước phía Hải Thần đảo xuất hiện kỳ cảnh, không biết có đúng như bọn họ đã nói, chính là Hải Thần giáng lâm hay không? Ôi, cái gì vậy?

Trong khoảnh khắc, Cát Tường trông thấy từ rất xa có một điểm sáng màu vàng lam hướng về phía Tử Trân Châu đảo bay tới rất nhanh. Sáu năm tu luyện, Tử Cực Ma Đồng của hắn cũng đã có trình độ nhất định, thị lực so với người thường mạnh mẽ hơn nhiều. Thế nhưng cho dù hắn nhìn như thế nào đi nữa, cũng không nhìn ra điểm sáng vàng lam ấy rốt cục là cái gì.

Điểm sáng vàng lam bay tới cực nhanh, hầu như chỉ trong vài lần hít thở

cũng đã lớn dần trong tầm mắt hắn. Cát Tường nhanh chóng lấy ra một mũi phi châm, bình tĩnh thối lui vào bên trong đảo, nhưng thuỷ chung vẫn quay mặt nhìn về phía điểm sáng vàng lam. Đây là Đường Tam đã dạy hắn, vĩnh viễn không thể đưa lưng về phía địch nhân, đối với mỗi lời dạy của Đường Tam, Cát Tường đều nhớ rất kỹ, mà sự thực cũng đã chứng minh, Đường Tam dạy hắn bất cứ chuyện gì cũng đều dùng chân lý để hình dung.

- Cát Tường, không cần khẩn trương!

Điểm sáng vàng lam chợt loé, Cát Tường chỉ cảm thấy mắt hoa lên, tên bờ cát đã có thêm bảy người. Thấy bảy người này, hắn đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó, ánh mắt hắn đã đọng lại ở trên người thanh niên dẫn đầu mặt trường bào màu vàng lam.

Một mái tóc màu xanh lam xoã dài sau lưng, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ưu nhã, khí tức thần thánh. Sự thâm sâu từ trong ánh mắt khiến Cát Tường trong lòng tự nhiên sợ hãi, lại còn tràn ngập khí tức thân thiết, tất cả mọi thứ đều quen thuộc mà lại như xa lạ.

Sáu năm không gặp, bề ngoài của Đường Tam cũng không thay đổi nhiều lắm, chỉ có khí chất là thay đổi nhiều hơn, dù sao hắn cũng đã trải qua quá trình từ người trở thành thần, nhìn qua sao có thể giống được?

- Lão sư!

Cát Tường mạnh mẽ bước lên vài bước, phốc một cái đã quỳ xuống đất, hướng về phía Đường Tam mà lạy. Tính cách của hắn luôn bình thản lúc này cũng không khỏi kích động hắn lên. Đường Tam có thể nói đã cho hắn một cuộc đời mới, đối với vị sư phụ mà tuổi tác không lớn hơn mình bao nhiêu này, hắn luôn tôn kính tự đáy lòng.

Đường Tam mỉm cười, tay phải vung lên, một đạo năng lượng nhu hoà nâng Cát Tường lên:

- Không cần đa lễ! Sáu năm không gặp, tiến bộ của ngươi làm ta rất vui mừng. Xem ra ngươi vẫn thường xuyên nỗ lực tu luyện.

Cát Tường cố gắng gật đầu, cũng đã nghẹn ngào nói không nên lời.

Đường Tam nói:

- Ngươi là đệ tử duy nhất của ta, hiện tại lệnh cấm của Hải thần đảo đã cởi bỏ, nếu như ngươi muốn, hãy đến Hải Thần đảo tu luyện!

Vừa nói, Đường Tam vừa giơ tay lên, điểm hờ một cái về phía Cát Tường. Một đạo ánh sáng vàng lam tạo thành dấu ấn trên trán hắn, rõ ràng là một đồ án của Hải Thần Tam Xoa Kích, giống như đúc Hải Thần Tam Xoa Kích trên trán Đường Tam. Chẳng qua, dấu ấn trên trán Cát Tường chỉ là Đường Tam dùng thần niệm lưu lại cho hắn một ký hiệu. Có ký hiệu này, bất luận là Hải Thần thất thánh trụ thủ hộ đấu la, hay là đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đều nhận biết.

Đường Tam quay đầu nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ mỉm cười, đem một cái hồn hoàn cuối cùng mà thần ban cho đưa cho Đường Tam, Đường Tam nói với Cát Tường:

- Cái hồn hoàn thần ban này tặng cho ngươi, chẳng qua, ngươi phải để dành đến lúc công kích hồn hoàn thứ chín hãy dùng, ta còn chuyện quan trọng phải làm, nếu như ngươi muốn đi Hải Thần đảo, chỉ cần để cho bọn họ thấy dấu hiệu trên trán mà ta lưu lại cho ngươi, bọn họ sẽ tin tưởng thân phận của ngươi. Ngươi hãy nói ngươi là đệ tử của Hải Thần. Chúng ta phải đi rồi, nếu như sự tình thuận lợi, có thể vài năm sau chúng ta sẽ gặp lại.

Mỉm cười gật đầu với Cát Tường, Đường Tam vung tay phải lên, vòng tròn ánh sáng màu vàng lam xuất hiện một lần nữa, trong ánh sáng lóng lánh, vòng tròn nâng thân thể bảy người Đường Tam vào trong chớp mắt phóng lên cao, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở chân trời xanh thẳm xa xa.

- Lão sư, lão sư …

Cát Tường kêu to vài tiếng, cho đến lúc này hắn mới phản ứng lại, nhìn hồn hoàn thần ban thưởng trong tay, nước mắt nhất thời trào ra. Mặc dù Đường Tam chỉ dừng lại trong thời gian ngắn ngủi, nhưng trong lòng Cát Tường lại điên cuồng hò hét, lão sư cũng không có quên ta, người còn nhớ rõ ta, thế

nhưng vì sao lão sư người phải đi nhanh như vậy, ta còn chưa kịp nói vài câu với người, cho người thấy ta đã luyện thành thủ pháp ám khí.

Quỳ sát trên bờ cát, Cát Tường nhích về phía trước một chút, khi hắn ý thức được rằng mình không thể đuổi theo Đường Tam, quỳ mạnh xuống đất, cố sức hướng về phía Đường Tam vừa đi mà dập đầu.

- Cát Tường, ngươi làm gì vậy?

Giọng nữ quen thuộc từ phía sau truyền tới.

Tử Trân Châu vẫn một thân áo tím như trước chớp người vài cái đã đi tới bên cạnh Cát Tường, có chút nghi hoặc nói:

- Thủ hạ của ta vừa bẩm báo, vừa thấy một luồng ánh sáng vàng lam bay đến đảo Tử Trân Châu của chúng ta, ngươi có thấy gì không?

Cát Tường vẫn quỳ trên cát như trước thì thào:

- Lão sư, đó là lão sư!

Tử Trân Châu lấy một tay kéo Cát Tường lên:

- Ngươi nói cái gì? Đúng là Đường Tam tới, hắn, bọn hắn đâu rồi?

Tử Trân Châu có chút kích động hỏi.

Trước đây không lâu, hai chữ nam nhân trong lòng nàng chỉ là một danh từ dơ bẩn, thế nhưng nam nhân kia lại để cho nàng ấn tượng quá sâu sắc, sáu năm đã trôi qua, nàng vẫn không thể nào quên được tình cảnh nam nhân kia chiến đấu để cứu đồng bọn của hắn. Hắn rất bình tĩnh ung dung, lại còn hoàn toàn áp chế thực lực của mình, cùng với ánh mắt lạnh lùng ưu nhã như rõ ràng trước mắt mình.

- Lão sư đi rồi!

Cát Tường lau nước mắt trên mặt, dùng thanh âm có chút run rẩy nói. Hắn

chậm rãi nhìn về phía Tử Trân Châu:

- Tỷ tỷ, ngươi biết không, sau này ta có thể cho người khác biết, ta là đệ tử của Hải Thần.

Tử Trân Châu ngơ ngác nhìn Cát Tường:

- Hải Thần …

…

Gia Lăng quan.

Gần một tháng trôi qua, tường thành của Gia Lăng quan đã hoàn toàn sửa chữa xong, chỉ là con sông hộ thành vẫn chưa đưa nước vào. Sau khi đại quân Võ Hồn đế quốc thanh lý thi thể dưới sông hộ thành, đã làm rất nhiều cọc gỗ vót nhọn dưới đáy sông, tuy rằng phòng ngự không tốt bằng nước sông, nhưng cũng không quá yếu. Lúc trước Đường Tam ở chiến trường khống chế nước sông công kích tường thành, một màn ấy thật sự quá mức chấn động, cho nên đại quân Võ Hồn đế quốc căn bản không dám cho nước vào sông.

Mặc dù tường thành Gia Lăng quan đã tu bổ hoàn tất, nhưng nhìn qua không thể nào so sánh được với trước kia, trên tường thành như thêm vào một miếng vá lớn. Nhìn bề ngoài, thật sự là người khác không dám khen tặng. Đương nhiên, đối với Võ Hồn đế quốc mà nói, chuyện đó không quan trọng, tác dụng thực tế của tường thành là phòng ngự, chính là cái bọn chúng cần nhất.

Một tháng gần đây, đại quân Thiên Đấu đế quốc lui lại năm mươi dặm, xây dựng củng cố doanh trại và thiết lập phòng ngự, nhưng không có chủ động tiến công. Nhìn qua làm cho quân thủ hộ Gia Lăng quan có cảm giác, chính là bọn họ chuẩn bị cho thật tốt để tiến hành chiến tranh trường kỳ.

Trong Gia Lăng quan, từ khi Bỉ Bỉ Đông bị sáu đại cung phụng liên thủ chạy về Võ Hồn thành, đại quân ở đây đều do bọn họ thống nhất với nhau quản lý, mà Kim Ngạc Đấu La thân là nhị cung phụng, vô tình trở thành người thống trị cao nhất tại Gia Lăng quan.

Thiên Đấu đế quốc lui về phía sau đóng quân, chuẩn bị cuộc chiến lâu dài, Kim Ngạc Đấu La đương nhiên vui sướng mà chứng kiến. Dù sao lục đại cung phụng bọn họ đều biết Thiên Nhận Tuyết đang tiến hành truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần. Mục đích của bọn họ cũng không phải là giúp đỡ Võ Hồn đế quốc đánh thắng Thiên Đấu đế quốc, mà là đoạt lấy binh quyền từ tay Bỉ Bỉ Đông, đồng thời thủ Gia Lăng quan cho ổn định. Mà xem ra cho tới bây giờ, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt.

Gần một tháng nay, Thiên Đấu đế quốc thuỷ chung không chủ động xuất kích, Kim Ngạc Đấu La từng phái tiểu đội hồn sư đi dò xét, nhưng cũng không có kết quả gì. Thuần mẫn hệ hồn sư của Thiên Đấu đế quốc bay trên không trung tốc độ thực sự quá nhanh, hơn nữa thị lực kinh người, Gia Lăng quan có lợi về phòng ngự, có thể nói là vườn không nhà trống, trước mặt là một vùng bình nguyên lớn. Dưới tình huống như vậy muốn tiếp cận đại quân Thiên Đấu đế quốc để dò hỏi quân tình là vô cùng trắc trở. Sau vài lần bị đánh chạy về, Kim Ngạc Đấu La cũng không có phái người đi nữa, ở trong quan ra lệnh cho quân của Võ Hồn đế quốc sửa chữa công sự phòng ngự, thanh lý sông hộ thành, cùng lúc lợi dụng quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc, đem binh quyền của các quốc gia liên minh thu lại trong tay, đồng thời tăng cường huấn luyện.

Đánh lâu dài thì hắn không có gì phải sợ, chưa kể Thiên Nhận Tuyết sắp sửa thành thần, đối với trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc, mỗi ngày tiêu hao lương thảo, tiếp tế tiếp viện là con số khổng lồ không đếm xuể.

Mà lương thảo Gia Lăng quan dự trữ rất nhiều, tiếp tế tiếp viện lại dễ dàng hơn.

Nếu không phải trong đại quân Thiên Đấu đế quốc quả thực có không ít cường giả, nhất là hắn đối với cha con Đường Tam kinh sợ rất lớn, nói không chừng Kim Ngạc Đấu La đã lặng lẽ mang theo mấy tên cung phụng quay về bên kia đối phó với đại quân Tinh La đế quốc trước rồi.

Kim Ngạc Đấu La lão luyện thành thục, quyết định trước tiên thủ Gia Lăng quan cho ổn định, hơn nữa, một phần là bởi vì Tinh La đế quốc muốn đột phá từ bên kia cũng không dễ dàng, một phần nữa, hắn rất vất vả mới nắm được

binh quyền ở đây trong tay, chờ Thiên Nhận Tuyết tới. Chỉ cần Thiên Nhận Tuyết hoàn thành truyền thừa thần vị, đi tới trước trận của hai bên, cho dù có nhiều hồn sư cấp thấp ủng hộ Bỉ Bỉ Đông, đại quyền của Võ Hồn đế quốc cũng sẽ bị đoạt lại, về phần đại quân Thiên Đấu đế quốc đối diện, càng không phải là vấn đề nữa. Có một cường giả thần cấp lãnh đạo, muốn huỷ diệt Thiên Đấu đế quốc không phải dễ như trở bàn tay hay sao?

Lúc này, Kim Ngạc Đấu La đang dẫn theo năm tên cung phụng kia đứng trên đầu tường nhìn về hướng cùa đại quân Thiên Đấu đế quốc ở xa xa.

- Võ Hồn thành có tin tức gì không?

Kim Ngạc Đấu La hỏi.

Mấy tên cung phụng hai bên đều là bị hắn triệu tập tới, bọn họ tự nhiên hiểu được Kim Ngạc Đấu La đang muốn hỏi cái gì, ngũ cung phụng cố ý hạ giọng, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Nhị ca, sự tình có thể thành! Ta vừa nhận được tin tức, đại khái một tháng trước, Võ Hồn thành chúng ta xuất hiện cảnh tượng lạ, khí tức thần thánh giống như thiên thần giáng lâm. Ta xem, thiếu chủ hắn là hoàn thành rồi!

Nghe ngũ cung phụng nói xong, Kim Ngạc Đấu La hưng phấn hắn lên, nhíu mày:

- Ngươi nói cái gì? Một tháng trước? Không được, chỉ sợ đã xảy ra chuyện!

Vừa nói, sắc mặt hắn đã có chút thay đổi.

Ngũ cung phụng nghi hoặc nói:

- Nhị ca, không thể nào! Dựa theo tin tức truyền đến, hắn là thiếu chủ thành công mới đúng a!

Kim Ngạc Đấu La lắc đầu, trầm giọng nói:

- Lúc đầu đại cung phụng từng nói với ta, nếu như tiểu thư hoàn thành truyền

thừa thần vị, trước tiên sẽ tới Gia Lăng quan hội hợp cùng chúng ta. Nếu như tiểu thư thực sự hoàn thành truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần thành công, đã hơn một tháng rồi, sao nàng còn chưa đến? Ta sợ …

Tứ cung phụng nói:

- Nhị ca, có phải ngươi suy nghĩ nhiều quá hay không, đại cung phụng không phải nói rồi sao, tiểu thư tối thiểu cũng nắm chắc tám phần mười hoàn thành truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần. Tình huống truyền thừa rốt cục là cái gì chúng ta cũng không rõ lắm, ta nghĩ nếu trở thành thần, lực lượng của thần khổng lồ như vậy, thì quá trình hoàn thành của tiểu thư, chỉ sợ cũng cần thời gian nhất định để hấp thụ thần lực, quen thuộc với các loại năng lực thần cấp. Nói không chừng chính là vì như vậy nên mới bị chậm lại.

Kim Ngạc Đấu La sắc mặt thoáng giãn ra một chút gật đầu nói:

- Có khả năng như vậy! Ngươi nói đúng, tình huống truyền thừa thần vị là cái gì chúng ta đều không rõ, mong rằng tiểu thư có thể tới nhanh một chút. Nếu như vậy, chúng ta cũng có người tâm phúc, tâm nguyện lớn nhất của ta, là có thể phụ tá tiểu thư thống nhất đại lục.

- Nhị ca ngươi xem, đó là cái gì?

Tam cung phụng bên cạnh đột nhiên chỉ về hướng xa xa, võ hồn của hắn có thị lực cực mạnh, lục đại cung phụng nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, chỉ thấy ở xa xa, có một điểm sáng màu vàng càng ngày càng rõ.

------oOo------

Chương 503: Gia Lăng quan, song thần hàng lâm: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt của Đại cung phụng nhìn về phía kim quang, cũng không phải kim quang kia mở rộng, mà do khoảng cách của nó và Gia Lăng quan càng ngày

càng gần, kim quang kia đến thật nhanh, gần như trong khoảng thời gian Tam cung phụng nói, nó cũng đã phóng đại lên gấp mười lần, lúc này các cung phụng đã mơ hồ có thể nhìn thấy.

- Đó là …

Nhị cung phụng dõi mắt nhìn về phía xa, tâm tình của hắn trong nháy mắt trở nên kích động, với người trăm tuổi như hắn, ở giờ khắc này cũng không ngăn được hưng phấn mà cao giọng la lên:

- Là tiểu thư. Đó là tiểu thư, người thành công rồi. Các ngươi mau nhìn, Thiên Sứ thần trang, đó chính là Thiên Sứ thần trang của Võ Hồn điện chúng ta. Thiên Sứ thần trang tượng trưng cho Thiên Sứ Thần, tiểu thư người thực sự thành công rồi, ha ha, thật tốt quá, đậy thật sự là quá tốt, cái này ta xem Thiên Đấu đế quốc làm sao tranh phong với chúng ta.

Kim quang mãnh liệt, dần dần chiếu sáng toàn bộ bầu trời, không phải chỉ có người trên đầu tường mới thấy, tất cả quân phòng thủ trong Gia Lăng quan của Võ Hồn đế quốc đều bắt đầu chú ý tới cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trên bầu trời kia.

Mở ra sáu cánh, Thiên Nhận Tuyết vẻ mặt băng lãnh, trên Thiên Sứ thần trang ánh sáng rực rỡ chói mắt, giờ khắc này, người trong Gia Lăng quan đang nhìn lên không trung, lại không nhìn thấy ánh sáng của mặt trời, mà chỉ có ánh sáng màu vàng của Thiên Sứ Thần.

Lục đại cung phụng nhìn nhau, tâm ý tương thông, đồng thời lấy hơi quán chú toàn bộ hồn lực vào trong thanh tuyến, ngửa mặt lên trời hô to:

- Thiên- Sứ- hàng- lâm.

Sáu người đều là phong hào đấu la đã ngoài chín mươi lăm cấp thanh âm khi toàn lực la lên sẽ lớn thế nào, thực sự cũng chỉ có nghe qua mới biết được. Quân lính của Võ Hồn đế quốc đứng trên tường thành ngã xuống từng mảng lớn giống như lúa bị gặt, bị chấn ngất, thanh âm của bọn họ bao phủ toàn bộ Gia Lăng quan, thậm chí còn truyền đi rất xa, cho dù không thể vượt qua trăm dặm đến bên trong đại doanh của Thiên Đấu đế quốc đối diện, nhưng

cũng đủ chấn động toàn bộ Gia Lăng quan.

Vốn đại đa số thủ quân của Võ Hồn đế quốc bị bầu trời đột nhiên biến thành kim sắc hấp dẫn, lúc này lại nghe tiếng hô của các vị cung phụng, nhất thời ngừng thở, nhìn dung mạo tuyệt mỹ không thể tưởng tượng của Thiên Sứ đang từ trên trời giáng xuống. Dưới uy áp cường đại của Thiên Sứ Thần hồn sư và chiến sĩ bình thường không khỏi quỳ sát đất bái lạy, loại hiện tượng này giống như ôn dịch lan tràn khắp trong Gia Lăng quan, ngay cả người của hồn sư quân đoàn thấy một màn như vậy cũng quỳ rạp xuống đất. Bởi vì tại thủ đô Võ Hồn điện của Võ hồn đế quốc, trong thời gian tiến hành khảo hạch, bọn họ đều gặp qua pho tượng Thiên Sứ tràn ngập khí tức thần thánh này, lúc này Lục Dực Thiên Sứ (Thiên Sứ sáu cánh) từ trên trời giáng xuống, hơn nữa thần niệm uy áp không gì sánh kịp kia, khiến những hồn sư này mừng như điên, bọn họ đều hiểu, đây nhất định là viện quân cường đại đã tới.

Nhị cung phụng dẫn đầu ngũ đại cung phụng khác lui lại phía sau vài bước, quỳ xuống một gối, kích động nhìn Thiên Nhận Tuyết mắt phượng uy thế bắn ra bốn phía đang phiêu phù trên không trung kia, cung kính nói:

- Võ Hồn đế quốc cung phụng điện lục cung phụng, tham kiến Thiên Sứ Thần.

Ngay cả sáu đai cung phụng đều quỳ rạp xuống đất, những người trên đầu tường thành còn có chút mờ mịt chưa quỳ xuống đã không còn gì do dự, trên Gia Lăng quan không ai đứng, một mảnh quỳ xuống đông nghịt.

Thiên Nhận Tuyết hờ hững nói:

- Các vị cung phụng xin đứng lên

Nàng đã từng giả mạo Thái tử ở Thiên Đấu đế quốc nhiều năm, hơn nữa khí tức của thần cấp, uy nghiêm cao cao tại thượng kia vô hình chung tản ra, lúc này mới từ trên trời giáng xuống chậm rãi rơi trên thành, sáu cánh phía sau thu lại. Hai tay vung lên, một vòng quang mang màu vàng lấy thân thể nàng làm trung tâm lan ra, nhất thời binh lính thủ thành lúc trước bị thanh âm của lục đại cung phụng chấn cho chóng mặt đều thanh tỉnh lại, cả đám quỳ sát xuống đất. Người không bị ngất cũng cảm giác được một cảm giác ấm áp

truyền khắp toàn thân, thư thái không nói lên lời.

Đây là thần niệm. Thần niệm cường đại không gì sánh nổi. Khí tức của thần trong nháy mắt liền chinh phục được tâm của thủ quân ở trên thành (quân phòng thủ trên thành). Thiên Nhận Tuyết cường đại, càng tuyệt sắc như vậy, nhưng không khiến bọn họ có chút mơ màng nào, chỉ có sùng bái phát ra từ nội tâm.

Sáu đại cung phụng lần lượt đứng dậy. Kim Ngạc đấu la tiến lên vài bước đến trước mặt Thiên Nhận Tuyết. Thấp giọng nói:

- Tiểu thư, người thành công rồi?

Thiên Nhận Tuyết hơi gật đầu. Một giọt lệ quang trong suốt hiện lên trong mắt:

- Gia gia người …

Trong mắt Kim Ngạc đấu la tràn ngập ngọn lửa hưng phấn. Run giọng nói:

- Đại cung phụng hy sinh bản thân để tiểu thư thành thần. Đã bao nhiêu năm, Võ Hồn điện ta rốt cục cũng có một vị cường giả thần cấp. Tiểu thư người không nên khổ sở. Đại cung phụng ở trên trời có linh. Thấy thành tự của người hiện tại nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Thiên Nhận Tuyết khẽ lắc đầu. Nếu không có Đường Tam, nàng có thể chấp nhận giống như lời nói của Kim Ngạc đấu la. Thế nhưng, nàng lần này tới Gia Lăng quan, lại không phải là thần duy nhất trên chiến trường. Đối với Đường Tam, trong lòng nàng có một loại tâm tình mâu thuẫn không thể giải thích. Đường Tam là một khối mầm mống thất bại đã nẩy mầm mọc rễ trong lòng nàng.

- Nhị cung phụng, nói một chút tình hình của Gia Lăng quan hiện tại đi. Bỉ Bỉ Đông đâu?

Thanh âm của Thiên Nhận Tuyết chuyển lãnh, với tu vi của Kim Ngạc đấu la, ở trước mặt thần niệm mênh mông vô biên của nàng cũng không ngăn được

có chút lo sợ.

- Sau khi sáu người chúng ta tới đây, Bỉ Bỉ Đông ở trong chiến đấu với Thiên Đấu đế quốc bị một người tên lên Đương Tam đánh cho bị thương nặng, chúng ta mượn cơ hội đó đoạt lấy quyền khống chế quân đội. Hiện tại Bỉ Bỉ Đông được ta an bài trở về Võ Hồn thành dưỡng thương rồi. Ở đây tạm thời do sáu người chúng ta chỉ huy, hiện tại tiểu thư người đã trở về rồi, quyền chỉ huy tự nhiên giao cho người. Đợi khi chúng ta đẩy lui đại quân của Thiên Đấu đế quốc, chúng ta liền cùng nhau ủng hộ người phế truất ngôi vị hoàng đế của Bỉ Bỉ Đông. Người mới là nữ hoàng danh chính ngôn thuận của đế quốc, hiện tại người đã thành tựu thần vị, cho dù Bỉ Bỉ Đông liều mạng cũng không tạo thành uy hiếp đối với người.

Nhắc tới Bỉ Bỉ Đông, đầu mày của Thiên Nhận Tuyết không khỏi nhăn lại, nhất là sau khi nghe Bỉ Bỉ Đông bị Đường Tam đánh trọng thương, không biết vì sao, trong lòng nàng có chút phiền muộn. Thì thào nói:

- Đường Tam, lại là Đường Tam. Ngươi thực là khắc tinh của ta a!

- Tiểu thư, người …

Kim Ngạc đấu la nhìn Thiên Nhận Tuyết có chút nghi hoặc.

Thiên Nhận Tuyết khôi phục lại tinh thần, hờ hững nói:

- Sáu vị cung phụng, chỉnh quân, ngày mai xuất chiến.

Kim Ngạc đấu la chỉ chờ những lời này, âm thanh đáp ứng vang dội:

- Lần này, chúng ta phải đánh tan triệt để đại quân của Thiên Đấu đế quốc.

Khóe miệng của Thiên Nhận Tuyết không tự giác giật giật, đánh tan triệt để? Thực sự dễ dàng như vậy sao? Trừ phi người kia không xuất hiện trên chiến trường. Việc đã đến nước này, khiến nàng không có cơ hội trì hoãn, một trận chiến này sớm muộn cũng phải bắt đầu, không biết Đường Tam có kịp trở về trong đại quân của Thiên Đấu đế quốc hay không. Bất luận thế nào, một trận ngày mai, cũng là lúc nên kết thúc rồi. Đường Tam, không sai, ngươi là một

mầm mống thất bại trong lòng ta, thế nhưng, ta đánh không thắng ngươi, chẳng lẽ không thể kéo người cùng chết sao? Nếu sống ta không thể chinh phục được ngươi, như vậy, sau khi tới thế giới kia, ta cũng nhất định phải chinh phục ngươi. Cho dù ngươi là khắc tinh là người trong lòng ta, ta cũng muốn đồng quy vu tận cùng ngươi.

Chiến ý cường liệt phóng ra từ trong mắt của Thiên Nhận Tuyết, chỉ bằng quyết tâm ngọc đá cùng nát, mới khiến nàng có dũng khí đi tới Gia Lăng quan. Trong lòng Thiên Nhận Tuyết u ám, Đường Tam a, ta sẽ cho ngươi biết, một vị thần liều mạng sẽ có lực lượng cường đại ra sao.

Ngươi không phải rất yêu Tiểu Vũ kia sao? Ta không cho các ngươi ở cùng một chỗ, ta kéo ngươi cùng chết, cũng sẽ không thương tổn nàng, ngươi chỉ có thể ở cùng một chỗ với ta, cho dù là chết.

Xoay người, Thiên Nhận Tuyết nhìn về phương hướng của đại quân Thiên Đấu đế quốc đóng quân, sáu vị cung phụng cũng không nhìn thấy, trong mắt Thiên Nhận Tuyết, chính là toát ra ánh mắt điên cuồng của loại bệnh tâm thần.

Lúc này, trong đại doanh của Thiên Đấu đế quốc cũng không bình tĩnh, hồi báo của Đường môn Mẫn đường đã truyền lại trong đại doanh. Thực ra, thì không có tin tức của bọn họ truyền đến, Thiên Đấu đế quốc bên này cũng có rất nhiều người thấy được tình cảnh lúc trước ở Gia Lăng quan.

Thiên Đấu đế quốc hoàng đế Tuyết Băng, lập tức hạ lệnh, triệu tập thống quân và tướng lĩnh tới trung quân đại trướng nghi sự. Một loạt cường giả, và thủ lĩnh các quân đoàn của Thiên Đấu đế quốc, do Qua Long nguyên soái dẫn đầu toàn bộ có mặt.

Khi Tuyết Băng an tọa tại chủ vị, khoát tay áo:

- Các vị mời ngồi.

Đương nhiên, những lời này của hắn cũng không phải khiến tất cả các tướng tĩnh trong trướng ngồi xuống, có thể có ghế ngồi cũng chỉ vài người mà thôi. Bên quân đội, chỉ có Qua Long nguyên soái có vinh dự này. Mà bên kia, ngồi

ở thượng thủ vị, chính là quốc sư của Thiên Đấu đế quốc, Đại Sư Ngọc Tiểu Cương thống lĩnh Thiên Đấu đế quốc hồn sư quân đoàn.

Phía dưới Ngọc Tiểu Cương, chính là tông chủ của Hạo Thiên tông Đường Khiếu, sau đó tự nhiên là Hạo Thiên đấu la, phụ thân Đường Hạo của Lam Hạo Vương Đương Tam. Sau đó lần lượt là tông chủ Trữ Phong Trí của Thất Bảo Lưu Ly tông, Kiếm đấu la Trần Tâm, Cốt đấu la Cổ Dong, Độc đấu la Độc Cô Bác, nhưng cường giả cấp bậc phong hào đấu la. Cũng chỉ có cấp bậc như bọn họ, ở chỗ này mới có tư cách có chỗ ngồi của mình.

Tuyết Băng hướng Đại Sư, Đường Hạo bên này, nói:

- Đột nhiên triệu tập các vị đến đây, là bởi vì lúc trước trên Gia Lăng quan đột nhiên có biến. Có một đoàn quang mang màu vàng cực kỳ chói mắt phủ xuống phương hướng trên Gia Lăng quan. Căn cứ theo hồi báo của các đệ tử Mẫn đường Đường môn, đó dường như là một nữ nhân, trên người người đó phóng xuất ra khí tức cực kỳ cường đại, khiến đệ tử Mẫn đường cũng không dám lại gần, mơ hồ nghe thấy thanh âm từ Gia Lăng quan hô lên, bốn chữ Thiên Sứ hàng lâm (Thiên Sứ phủ xuống). Các vị đều là nhân tài kiệt xuất của giới hồn sư, đây rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Đại Sư chính là người nhíu mày đầu tiên, hắn cũng không phải là người cực mạnh trong giới hồn sư, nhưng chính là người có kiến thức về giới hồn sư phong phú nhất, lúc trước có người báo tin trên không trung xuất hiện kim quang, Đại Sư đã ra khỏi trướng bồng nhìn về phía Gia Lăng quan. Những người khác đại đa số là như vậy. Binh lính bình thường có thể cũng không có cảm giác, thậm chí một số ít hồn sư đẳng cấp tương đối thấp cũng không biết chuyện gì, thế nhưng, như hai huynh đệ Đường Khiếu, Đường Hạo hai người, cùng với các vị phong hào đấu la, trong lòng đều cảm thụ được bất an rõ ràng.

Thời gian khi kim quang xuất hiện, trong lòng mỗi người bọn họ đều giống như xuất hiện một tảng đá lớn, áp lực đến không thể thở nổi, loại tình huống này xuất hiện trong lòng những cường giả đỉnh phong của giới hồn sư, hiển nhiên là rất không bình thường.

Tuyết Băng thấy mọi người không nói, sắc mặt của Đại Sư lại có chút khó

coi, trong mắt không khỏi lộ vẻ lo lắng:

- Lẽ nào, đúng theo lời Lão sư Đại cung phụng Thiên Đạo Lưu của Võ Hồn đế quốc kia đã tới sao?

- Không phải Thiên Đạo Lưu, Thiên Đạo Lưu là một nam nhân, căn cứ theo ghi chép của tổ phụ ta, hình dạng của Thiên Đạo Lưu là một gã trung niên nam nhân. Mà đệ tử Mẫn đường hồi báo, kia là một nữ nhân.

Người nói chính là Tông chủ Hạo Thiên tông Đường Khiếu. Thực ra trong lòng những cường giả này, đều có đáp án, chẳng qua chỉ là bọn họ không muốn thừa nhận, lại càng không muốn nói ra để dao động quân tâm mà thôi.

Tuyết Băng trầm giọng nói:

- Có thể phát sinh quang thải lóa mắt như vậy, soi sáng ngoài trăm dặm, hơn nữa khi ta thấy được kim quang kia còn có chút không thở nổi, đây là cường giả có trình độ như thế nào mới có thể? Quốc sư, các vị tiền bối, mời các ngươi giải thích nghi hoặc này của ta.

Thất Bảo Lưu Ly tông tông chủ Trữ Phong Trí thở dài một tiếng:

- Giấu diếm cũng không phải biện pháp. Bệ hạ, căn cứ theo quan sát của chúng ta, năng lượng của đoàn kim quang kia phát ra cũng không phong hào đấu la nào có thể bằng được, nhất là tinh thần uy áp khổng lồ kia, cho dù là tinh thần lực của Lam Hạo Vương điện hạ cũng không đạt được trình độ như vậy. Mà tinh thần lực của Lam Hạo Vương điện hạ hẳn là không thua kém chín mươi chín cấp phong hào đấu la. Bởi vậy, chúng ta suy đoán chỉ có một khả năng, đó chính là một cường giả trăm cấp đã tới Gia Lăng quan.

- Trăm cấp?

Bất luận là Tuyết Băng hay là Qua Long nguyên soái và các tướng lĩnh, nghe được lời nói của Trữ Phong Trí cũng không khỏi hít một ngụm lương khí. Khái niệm của trăm cấp là gì nói thật ra, bọn họ đều không phải rất rõ ràng. Nhưng tác dụng của hồn sư cường đại trên chiến trường bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng, Đường Tam bằng vào thực lực của chính mình, gần như xoay chuyển

toàn bộ chiến cuộc (tình hình chiến tranh). Mà hắn chẳng qua cũng chỉ hơn chín mươi cấp mà thôi. Hơn nữa, trăm cấp còn đại biểu cho một hàm ý khác!

Tuyết Băng nuốt một ngụm nước bọt có chút khó khăn:

- Trữ tông chủ, ý của người là, Võ Hồn đế quốc bên kia, tới một vị thần?

Hắn vừa nói ra chữ thần, trong đại trướng nhất thời xôn xao, mặc dù đây là trung quân đại trướng của đế vương, trong nháy mắt này trong lòng các tướng lĩnh đều xuất hiện cảm giác hoảng sợ khiến bọn họ không nhịn được kinh hô lên.

- Yên lặng.

Qua Long nguyên soái hét lớn một tiếng, trấn áp âm thanh hỗn loạn của các tướng lĩnh, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn không thay đổi, cả đám đều toát ra vẻ kinh hoảng.

Tuyết Băng cũng không ngăn được rối loạn trong lòng, bất luận hắn là người cơ trí ra sao, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một thanh niên có ba mươi tuổi, đối mặt với tin tức giống như tai nạn thế này, hắn làm sao có thể không hoảng sợ chứ? Tuy rằng như trước tự trấn tĩnh, nhưng ánh mắt của hắn có chút bất định, hai tay xiết chặt đặt ở trên bàn trước mặt, sắc mặt âm trầm bất định.

Đường Hạo trầm giọng nói:

- Trữ tông chủ nói không sai, người kia có khả năng là một vị thần, từ năng lượng mà đoàn kim quang kia phóng xuất, hắn là Thiên Sứ thần lực truyền thừa của Võ Hồn điện, lúc này mới có tiếng hô Thiên Sứ Thần. Căn cứ theo ghi chép của nội bộ Hạo Thiên tông chúng ta, Võ Hồn điện có một bộ sáu khối hồn cốt hoàn chỉnh, tên là Thiên Sứ sáo trang. Có người nói, nếu có người có thể hấp thu toàn bộ sáu khối hồn cốt này, như vậy, hắn có thể đột phá trăm cấp, trở thành cường giả thần cấp. Tuy rằng ta không biết nữ nhận kia là ai, thế nhưng, gần như có thể khẳng định, nàng nhất định là cường giả đã truyền thừa Thiên Sứ sáo trang. Võ Hồn đế quốc có một cường viện như thế, ngày mai chắc chắn xuất chiến, xin bệ hạ sớm chuẩn bị.

Với khí phách của Đường Hạo, khi cảm thụ được thần niệm của Thiên Sứ Thần lúc trước, cũng không ngăn được mất đi mấy phần tự tin. Đại Tu Di Chuy cường thịnh trở lại, hắn cũng không cho rằng mình có thể dùng chuy pháp này chống lại một vị thần. Hơn nữa, khi Đường Tam dẫn theo Sử Lai Khắc thất quái rời khỏi đại doanh, lực lượng chỉnh thể của bên này đã trống rỗng, đó cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Đấu đế quốc lựa chọn triệt thoái về phía sau, cố thủ đại doanh. Nếu như không có Thiên Nhận Tuyết đến, Đường Hạo tự hỏi bằng vào hai huynh đệ bọn họ cùng mấy cường giả khác, chí ít có thể đứng vững trước sự tấn công của đại quân Võ Hồn đế quốc ở Gia Lăng quan. Nhưng cường giả thần cấp vừa xuất hiện này, khiến tương quan thực lực song phương liền có chênh lệch rất lớn.

Có thể nói, một vị cường giả thần cấp, liền đủ để đối phó cường giả của Thiên Đấu đế quốc trong đại trướng này. Như vậy chiến tranh làm sao còn có thể kéo dài?

Tâm tình của Tuyết Băng coi như ổn định, tuy rằng tin tức này làm trong lòng hắn kinh hoảng trong thời gian ngắn, hắn cũng miễn cưỡng ổn định tâm tình của bản thân, hắn biết, hiện tại mình tuyệt không thể loạn, bằng không, sợ rằng quân đội liền xuất hiện nổi loạn. Chỉ là trong lòng hắn cũng minh bạch, nhân lực làm sao có thể chống lại thần lực đây?

Tuyết Băng mạnh mẽ tự trấn tĩnh, trên mặt đột nhiên xuất hiện một chút tiếu ý ung dung:

- Các vị không cần lo lắng, thực ra tất cả những việc này, đã sớm nằm trong tính toán của ta và Lão sư. Lão sư từng nói qua, thần chẳng qua chỉ là người có thực lực đạt đến một trình độ nhất định, xét đến cùng cũng chỉ là người mà thôi. Chỉ cần là người, thì sẽ có biện pháp đối phó. Hơn nữa, ta vừa nhận được tin tức, Lão sư cũng đã hoàn thành thần cấp truyền thừa, trong hai ngày tới sẽ quay lại đại doanh. Tới lúc đó, đừng nói là một Võ Hồn đế quốc nho nhỏ, cho dù là chinh phục Đấu La đại lục cũng không tính là gì. Bởi vậy, bất luận địch nhân có bao nhiêu cường đại, trong thời gian hai ngày tới, chúng ta phải đứng vững trước sự tấn công của Võ Hồn đế quốc. Nói cái gì cũng phải kiên trì đến khi Lão sư trở về. Lão sư nhất định lại lãnh đạo chúng ta, triệt để phá hủy Gia Lăng quan, bình định Võ Hồn đế quốc.

Nghe xong những lời này của Tuyết Băng, không những khiến thần sắc kinh hoảng trong mắt của các tướng lĩnh biến mất, ngay cả đám người Đại Sư, Đường Hạo bên này cũng không ngăn được vẻ mặt vui mừng, Đại Sư kinh hỉ nói:

- Tiểu Tam sẽ trở về sao? Đây thực sự là quá tốt.

Về phần các tướng lĩnh, phản ứng phía sau lại càng vui mừng ra mặt, thực lực của Đường Tam bày ra trên chiến trường đã từng khiến bọn hắn chấn động thật sâu, càng không chỉ một lần ngăn cơn sóng dữ, ngay cả nữ hoàng Bỉ Bỉ Đông của Võ Hồn đế quốc cũng nhiều lần bị thương trong tay hắn. Có thể nói, uy vọng của Đường Tam không người nào có thể so sánh. Lời này của Tuyết Băng, không thể nghi ngờ khiến lòng tin của các tướng lĩnh lại một lần nữa bùng lên.

Tuyết Băng thản nhiên cười nói:

- Các vị ái tướng, các người khả năng cũng phát hiện rồi, thời gian một tháng gần đây, sư phụ của ta, Lam Hạo Vương cũng không xuất hiện. Các ngươi nhất định rất nghi hoặc vì sao. Tốt lắm, hiện tại ta liền nói cho các ngươi. Chúng ta sở dĩ tạm thời rút quân, chính là bởi vì Lam Hạo Vương cũng không ở trong đại quân, nếu như sau đó xuất chiến, hiển nhiên rất khó thắng địch. Để không dao động quân tâm, ta liền hạ lệnh phong tỏa tin tức này. Hiện tại xem ra, cũng là lúc nên cho các ngươi biết, Lam Hạo Vương vĩ đại của chúng ta, ly khai quân doanh chính là vì tiến thêm một bước đề cao thực lực, có thể trợ giúp tốt Thiên Đấu đế quốc ta triệt để hủy diệt Võ Hồn đế quốc. Do đó người lựa chọn một đường thành thần, đi tiếp thu truyền thừa thần vị. Lão sư hiện tại đã hoàn thành đột phá cuối cùng, đang trên đường trở về, các ngươi nói cho ta biết, thời gian hai ngày tới, các ngươi có thể kiên trì không, có thể kiên trì đến khi Lam Hạo Vương trở về san bằng Gia Lăng quan không?

- Có thể …

Qua Long nguyên soái là người đứng lên đầu tiên, quỳ rạp xuống đất:

- Bệ hạ, cho dù chiến tới khi còn nhất binh nhất tốt (một người), chúng ta cũng quyết không lui về sau, nhất định kiên trì đến khi Lam Hạo Vương trở về. Tử chiến không lùi.

- Tử chiến không lùi.

Lòng tin của các tướng đã hoàn toàn bị huy động, vừa nghĩ đến sự cường đại của Đường Tam trên chiến trường, bọn họ liền tràn ngập lòng tin, theo Qua Long nguyên soái đồng thời hô to. Vù vù quỳ xuống đất.

Tuyết Băng gật đầu thỏa mãn, nói:

- Qua Long nguyên soái, làm sao an bài trận chiến ngày mai, liền gia cho người rồi. Kiên trì qua một trận chiến này, đế quốc tất thắng.

Qua Long nguyên soái mạnh mẽ đứng lên, quay về phía các tướng, hô lớn:

- Đế quốc tất thắng.

Nhất thời, tiếng hô đế quốc tất thắng vang vọng đại trướng, khí tức khủng hoảng khi Thiên Nhận Tuyết xuất hiện mà mang đến đều biến mất không sót chút gì. Dưới ý chỉ của Tuyết Băng, Qua Long nguyên soái tự mình suất lĩnh các tướng ly khai trung quân đại trướng, đi an bài bày binh bố trận cho trận chiến ngày mai.

Đợi khi tất cả bọn họ đều đi ra ngoài, Đại Sư lúc này mới kích động hỏi:

- Bệ hạ, Tiểu Tam cụ thể lúc nào trở về? Hắn sao lại không cho chúng ta biết.

Vẻ mặt cuồng nhiệt của Tuyết Băng lúc trước, lúc này lại tan rã như băng tuyết, phất tay cho nội thị hai bên lui ra, thở dài một tiếng, lắc đầu khổ não, thấp giọng nói:

- Ta cũng không biết.

- Cái gì?

Đại Sư thất kinh, Đường Hạo, Đường Khiếu, Trữ Phong Trí mọi người cũng đều giật mình đứng dậy.

Tuyết Băng khoát khoát tay, ý bảo mọi người ngồi xuống:

- Quốc sư, các vị tiền bối, tình hình vừa rồi mọi người cũng thấy được. Nếu như ta không để cho các tướng sĩ đủ hy vọng, chỉ sợ quân ta không chiến đã bại rồi. Ta cũng không có tin tức của Lão sư, cũng không biết người có thể trở về đúng lúc hay không.

Sắc mặt Đại Sư nhất thời cũng trở nên khó coi:

- Thế nhưng, bệ hạ, người làm như vậy chỉ là uống rượu độc giải khát, nếu như Tiểu Tam không thể trở về đúng lúc, chúng ta căn bản không có khả năng đối kháng với vị thần kia của Võ Hồn đế quốc. Sợ rằng trận chiến ngày mai ngay cả kiên trì một ngày cũng không được a!

Trữ Phong Trí nói:

- Bệ hạ, Đại Sư nói đúng. Hiện tại chúng ta không biết bao giờ Lam Hạo Vương trở về, đối mặt với đối thủ không thể chiến thắng, không bằng chúng ta tạm lánh một thời gian. Chờ Lam Hạo Vương trở về sẽ quyết một trận tử chiến cùng đối phương thế nào?

Tuyết Băng lắc đầu, ánh mắt của hắn trở nên kiên nghị:

- Không thể lui. Chính vì, binh bại như núi đổ. Một ngày lui về phía sau, chỉ sợ chúng ta đã không còn cơ hội nữa rồi. Ngộ nhỡ ngày mai chúng ta lui về phía sau, hôm sau Lão sư liền trở về, đối mặt với cường địch mà chúng ta lại lui lại, chẳng phải lại càng không có cơ hội sao? Cho dù Lão sư truyền thừa thành công, nhưng người cũng phải đối mặt với một vị cường giả thần cấp, chỉ sợ cũng rất khó chiến thắng. Lùi một bước, nói lời bất kính, vạn nhất Lão sư không về được, chúng ta thối lui thì có ý nghĩa gì đây? Võ Hồn đế quốc dưới sự chỉ huy của vị thần kia tiến quân thần tốc, chúng ta chưa chắc đã có thể sống qua mấy ngày. Chẳng thà trong trận chiến trước mắt liều mạng một lần. Kiên trì một ngày đêm, thì Lão sư có một ngày đêm thời gian trở về. Nếu như thực sự không kiên trì được, ta có chết cũng muốn chết trên chiến

trường, tuyệt không thể chết trên đường bại lui. Thà rằng làm hoàng đế chết trận, cũng tuyệt không làm loại chạy trốn này.

Nghe xong những lời này của Tuyết Băng, bao gồm cả Đường Hạo ở bên trong, trong lòng các vị cường giả chỉ có một cảm giác, đó chính là chấn động.

Không thể nghi ngờ, thực lực của Tuyết Băng ở trước mặt bọn hắn giống như kiến hôi, vị trí hoàng đế của hắn có thể nói là nhặt được. Về chuyện hắn bái Đường Tam là sư phụ, Đường Hạo xem ra, đây chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng lực lượng của Đường Tam mà thôi, trong lòng những cường giả này không ai chân chính để hắn vào mắt, chẳng qua bởi vì thân phận hoàng đế của hắn mới có chút cung kính.

Thế nhưng, giờ này phút này, tâm tình của mọi người đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, đối mặt với nguy cảnh như vậy, đối mặt với quân địch tồn tại một cường giả thần cấp, làm hoàng đế Tuyết Băng chẳng những không chút khiếp đảm, lại càng không có dự định tránh lui. Lại có thể chọn phương thức cứng đối cứng liều mạng với Võ Hồn đế quốc. Phải biết rằng, dưới tình huống thực lực cường giả song phương có chênh lệch thật lớn mà vẫn lựa chọn như vậy, cũng không khác gì tự sát, trừ khi Đường Tam có thể trở về kịp thời. Có thể có được dũng khí như vậy, cho dù như vậy thoáng có chút lỗ mãng, nhưng cũng vào lúc này Tuyết Băng lần đầu tiên chiếm được tôn kính của những cường giả trước mặt này.

- Tốt.

Đường Hạo hét lớn một tiếng.

Âm thanh ông ông trong đại trướng, khí phách mạnh mẽ, nhìn thẳng Tuyết Băng hật đầu:

- Không hổ là đồ tôn của ta. Không sai, ngươi nói rất đúng, chỉ có chúng ta chết trận, không có loại chạy trốn kia. Vị thần kia giao cho ta, cho dù chết, ta cũng muốn cho hắn chút ký hiệu. Sinh diệc hà hoan, tử diệc hà khổ? Người sống trên đời, có thể oanh oanh liệt liệt mà chết, cũng không hắn không phải là một chuyện may mắn.

Đường Khiếu mỉm cười:

- Nhị đệ, ngươi đã quên ta sao? Huynh đệ hai người chúng ta đã bao nhiêu lâu không cùng đối mặt một địch nhân rồi. Có thể giao thủ cùng một vị cường giả thần cấp, đó chính là trải nghiệm mà ngay cả tổ phụ lão nhân gia cũng chưa từng. Chúng ta so với lão nhân gia còn may mắn hơn a!

Đại Sư cười ha hả:

- Tuy rằng trong quân không được uống rượu, bệ hạ, chúng ta hôm nay có thể phá lệ một lần hay không? Ta đột nhiên rất muốn uống rượu.

Tuyết băng cũng cười, bỗng nhiên đứng dậy, hét lớn một tiếng:

- Người đâu, bày rượu, để ta cùng các vị tiền bối say một phen, trước khi quyết chiến đối ẩm một hồi.

Một gã nội thị rất nhanh đi ra từ phía sau, thần sắc có chút xấu hổ nói nhỏ vài câu bên tai Tuyết Băng. Tuyết Băng ngạc nhiên nói:

- Hỏng rồi, để quân kỷ nghiêm minh, lần này xuất chinh ta không cho phép mang theo rượu. Việc này …

Đường Hạo cười ha ha, nói:

- Đồ tôn a đồ tôn, nếu như ngươi có thể vượt qua ải khó khăn lần này, ta dám khẳng định, sau này ngươi nhất định là một vị minh quân. Để chúng ta lấy trà thay rượu, cũng là như nhau.

Thân là đế vương, nếu như đổi người khác, bị kêu đồ tôn trước mặt người khác, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng trong lòng Tuyết Băng lúc này lại tràn ngập hưng phấn, hắn minh bạch, những cường giả của giới hồn sư trước mặt này đã chân chính chấp nhận mình rồi.

- Tốt, vậy lấy trà thay rượu.

Màn đêm buông xuống, bất luận là Gia Lăng quan hay là Thiên Đấu đế quốc đại doanh, đều khua chiêng gõ mõ. Khí tức xơ xác tiêu điều trong đại quân song phương dần nhộn nhạo. Yên lặng một tháng, một trận chiến cuối cùng bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Thiên Sứ Thần mà trở nên hết sức căng thẳng.

Một đêm bình yên. Sáng sớm ngày thứ hai.

Không đợi đại quân của Võ Hồn đế quốc ra khỏi thành, trời mới tờ mờ sáng, tiếng trống trận đã nổ vang trong đại doanh của Thiên Đấu đế quốc.

Tùng tùng đông, tùng tùng đông, tùng tùng tùng tùng tùng tùng đông.

Trống trận được chế tạo từ da trâu, được đại lực sĩ trong quân đánh lên bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong trăm vạn đại quân, chí ít có nghìn, mặt trống trận cùng đánh. Đại doanh của Thiên Đấu đế quốc các cửa đều được mở ra, đại quân như thủy triều từ trong quân doanh tràn ra.

Lao ra đầu tiên là khinh kỵ binh. Khinh kỵ binh đóng quân ở hai bên đại quân, lúc này tràn ra từ trong quân doanh, giống như hai cánh của Thiên Đấu đế quốc đại quân nhanh chóng triển khai.

Xuất hiện ngay sau đó, là trung quân bộ binh, khinh trang (trang bị nhẹ) bộ binh phía trước, trọng trang bộ binh ở phía sau, bước chỉnh tề mà mạnh mẽ tiến nhập chiến trường.

Trung quân tả hữu hai bên, phân biệt là Đường gia quân do Đại Sư chỉ huy và Thiên Đấu đế quốc hồn sư quân đoàn do huynh đệ hai người Đường Khiếu, Đường Hạo chỉ huy. Trao đổi như vậy, chính là bởi vì trong Đường gia quân có không ít người đến từ Đơn chúc tứ gia tộc, oán khí của bọn họ đối với Hạo Thiên tông vẫn còn, để không xảy ra ảnh hưởng trong chiến đấu, thống quân hai bên tạm thời trao đổi.

Sau trung quân, chính là chủ lực tuyệt đối trong đại quân của Thiên Đấu đế quốc Trọng trang kỵ binh quân đoàn, một trận chiến này, đại quân của Thiên Đấu đế quốc có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng, hơn mười quân đoàn hộ vệ bộ binh ở hai cánh đi ra sau cùng từ đại doanh. Trăm vạn hùng binh, trùng

trùng điệp điệp áp bách về phía Gia Lăng quan.

Đây chính là trăm vạn hùng binh a! Trong giờ phút này, áp lực cường đại khiến thủ quân trên Gia Lăng quan đều có cảm giác không thở nổi, đối mặt với khí thế to lớn của Thiên Đấu đế quốc, cho dù là Thiên Nhận Tuyết đứng trên thành cũng không khỏi nhíu mày. Nàng tuy rằng đã tiến giai thành thần, nhưng với thực lực của nàng phóng thích ra khí thế cũng không có khả năng so sánh với trăm vạn đại quân.

Lúc này, trong lòng Thiên Nhận Tuyết không khỏi thoáng có chút dao động, Đường Tam đã trở về? Nói cách khác, vì sao Thiên Đấu đế quốc vào lúc này lại lựa chọn dốc toàn bộ lực lượng chứ?

- Truyền lệnh của ta, khai thành, xuất chiến.

Thiên Nhận Tuyết trầm giọng quát.

- Tuân lệnh.

Sáu đại cung phụng đồng thời lĩnh mệnh. Chẳng qua, mệnh lệnh của bọn họ lại trì hoãn một chút mới có tác dụng. Thủ quân trên Gia Lăng quan có thể nói đã bị đại quân của Thiên Đấu đế quốc đả sợ (đánh cho sợ luôn), cho dù là hồn sư quân đoàn của Võ Hồn điện cũng không ngoại lệ. Lúc này mắt thấy Thiên Đấu đế quốc đại quân lấy khí thế trước nay chưa từng có ép đến, trong lòng bọn họ làm sao có thể không bị run sợ chứ? Chẳng qua, dưới áp bách của hồn sư quân đoàn, trong sự thúc dục của sáu đại cung phụng, các quân đoàn của Võ Hồn đế quốc chính là không cam tâm hoàn tất tập kết.

Cửa thành Gia Lăng quan mở rộng ra, tổng cộng mười vạn đại quân, từ trong quan tràn ra.

Mười vạn người, nghe thì thấy không ít rồi, nhưng khi đối diện với trăm vạn hùng binh, chiến tranh còn chưa bắt đầu, binh sĩ của Võ Hồn đế quốc bên này đã có không ít người hai chân đều run rẩy. Trong mắt bọn họ, chiến tranh như vậy có khác gì đi chịu chết chứ?

Trong thời gian Thiên Nhận Tuyết chỉ huy cường giả của Võ Hồn đế quốc

xuất chiến, khích lệ khí thế quân đội bên mình, đột nhiên, một tiếng huýt dài của long ngâm hổ gầm giống như con sóng động trời từ phương xa vọng tới.

- Thiên Nhận Tuyết ở đâu.

Nương theo tiếng huýt dài, từ bên sườn Thiên Đấu đế quốc đại quân, một đoàn quang mang màu vàng lam trong nháy mắt phóng đại, cũng đã tới phía trên đại quân Thiên Đấu đế quốc, thấp thoáng trong quang mang màu vàng lam, bảy đạo thân ảnh xuất hiện giữa không trung.

Người dẫn đầu, khải giáp toàn thân một màu vàng lam, tám cánh hoa văn lượn sóng sau lưng xòe ra, đầu đội Tam Xoa Hải Thần khôi, trong tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, chính là Đường Tam đã truyền thừa Hải Thần thần vị.

Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam chỉ thẳng Gia Lăng quan phía đối diện, thần niệm không lồ của hắn trong nháy mắt tập trung trên người Thiên Nhận Tuyết.

- Hải Thần Đường Tam ở đây, Thiên Nhận Tuyết ở đâu.

Đường Tam hét lớn một tiếng, thần niệm khổng lồ giống như sóng biển từ trên trời giáng xuống, đại quân của Thiên Đấu đế quốc chỉ cảm thấy như trời hạn gặp mưa rào, tinh khí thần trong nháy mắt được đề cao tới đỉnh. Vốn đã có khí thế cuồn cuộn khi Đường Tam cố ý hô to thân phận Hải Thần của bản thân thì càng tăng đến đỉnh điểm.

Mượn tín niệm của trăm vạn hùng binh ngưng tụ lại, khí thế của Đường Tam đồng thời cũng được đề cao tới đỉnh, một vòng quang mang màu vàng lam từ trên người hắn khuếch tán ra, đám người Đái Mộc Bạch, Tiểu Vũ ở bên người dưới sự hộ tống của Hải Thần lực tiến nhập tiền phương đại quân. Trên người mỗi người bọn họ đều đồng dạng phóng xuất chín hồn hoàn, nhất là hồn hoàn mười vạn năm màu đỏ sắp hàng ở cuối cùng, càng thêm huyễn lệ chói mắt.

------oOo------

Chương 504: Tuyệt thế song thần, quyết chiến trên cao mười dặm: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hạothiên (A Thiên)

Biên: dphilong (A Phì)

Ngay khi đại quân của Thiên Đấu đế quốc lao ra ngoài doanh trướng, chuẩn bị cùng đại quân của Võ Hồn đế quốc quyết một phen tử chiến, đúng lúc này Đường Tam và đồng bọn trở về.

Sau khi hắn đánh bại Thiên Nhận Tuyết, chỉ tốn thời gian mấy canh giờ hiệp trợ đồng bọn hấp thụ hồn hoàn, sau khi dừng chân một lúc ở Tử Trân Châu đảo, lại cùng mọi người xuất phát cấp tốc trở về. Mà Thiên Nhận Tuyết bởi vì bị Đường Tam đánh bị thương nên trên đường phải tạm ngừng lại, tối hôm qua phải quay về phía sau Gia Lăng quan nghỉ ngơi dưỡng thương, cho nên lúc này mới xuất hiện cùng một lúc với Đường Tam trên chiến trường.

Hải Thần lực của Đường Tam đột nhiên xuất hiện phía trên đại quân của Thiên Đấu đế quốc, Thiên Nhận Tuyết tự nhiên thấy lòng nặng trĩu, hai tay siết chặt. Nhưng bên phía Thiên Đấu đế quốc lại là một cảnh tượng hoàn toàn trái ngược. Mắt thấy Đường Tam và lục quái trở về, Tuyết Băng đang ngồi trên chiến mã hạnh phúc đến mức suýt nữa ngất xỉu, hắn đã nhiều lần cầu khẩn Đường Tam có thể trở về đúng lúc. Khi một màn này đã thật sự xảy ra, trong lòng hắn ngập tràn cảm giác hạnh phúc căn bản không thể hình dung, thậm chí có chút điên cuồng bỗng nhiên mạnh mẽ rút ra Thiên Tử Kiếm ngửa mặt lên trời hô to:

- Hải Thần hàng lâm! Lam Hạo Vương vạn tuế!

Một tiếng thét này của hắn nhất thời đánh thức đại quân của Thiên Đấu đế quốc còn có chút mê muội do sự xuất hiện của Đường Tam. Có thể bọn họ đã vì Đường Tam mặc Hải Thần Thần Trang mà mê muội, nhưng thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam thì không thể nào giả được. mắt

thấy Đường Tam giơ cao Tam Xoa Kích trong tay, toàn thân toát ra ánh sáng càng chói mắt hơn so với trước kia, Hải Thần Thần Trang phóng xuất ra khí tức cường đại nhất thời làm cho ánh mắt binh lính Thiên Đấu đế quốc đều tràn ngập vẻ cuồng nhiệt. Bọn họ có thể không hiểu vì sao bệ hạ kêu Lam Hạo vương là Hải Thần, nhưng bọn họ tuyệt đối tin tưởng, có Lam Hạo Vương lãnh đạo, bọn họ chắc chắn sẽ đánh tan Võ Hồn đế quốc.

Mà Tuyết Băng hô hai tiếng *"vạn tuế"*, không nghi ngờ là Đường Tam sẽ ngồi trên vị trí cao như hắn, thầm chí còn có thể cao hơn hắn nữa! Đây cũng rất là hợp lý. Nhưng sự xuất hiện của Đường Tam có thể nói là điềm báo lần thứ hai sẽ ngăn được cơn sóng dữ, có hắn, trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc sẽ có chỗ dựa vững chắc, có hắn trận chiến này sẽ không cần phải tự sát nữa, mà là thời cơ tốt để giết địch.

Đường Hạo hưng phấn giơ tay cao khỏi đầu, nhìn con mình đang ở trên không, trong lòng hắn tràn ngập tự hào và kiêu ngạo. Là Thần!. Đúng vậy, con mình rốt cục đã hoàn thành Hải Thần truyền thừa kịp thời trở về đúng lúc then chốt.

Sự hưng phấn của Đại Sư thậm chí còn hơn cả Đường Hạo, Đường Tam là do một tay hắn bồi dưỡng, toàn bộ sự hiểu biết của hắn đều truyền hết cho Đường Tam. Lúc này mắt thấy Đường Tam rốt cục đột phá vách ngăn trăm cấp, xuất ra thần lực khổng lồ xuất hiện trên không, trong nội tâm Đại Sư không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang mà điên cuồng hò hét. Phụ thân, gia gia, nếu như các người còn sống thì tốt quá, Ngọc Tiểu Cương ta cũng không phải phế nhân, ta không làm cho Lam Điện Bá Vương Long gia tộc mất mặt, cho dù là có võ hồn biến dị vứt đi, nhưng ta đã dạy dỗ nên một vị thần. Một vị thần a!

Mặc dù đang ở ngoài chiến trường, thế nhưng nước mắt kích động của Đại Sư vẫn tuôn ra như suối, hắn một lòng đợi ngày này đã lâu, hôm nay thật sự đã đến mà đến vào lúc cực kỳ quan trọng. Hắn đã không thể kềm chế được sự kích động trong lòng, cuộc đời này của hắn, có thể nói cả một đời toàn là bi kịch, có thể kiên trì chờ đợi được tới ngày hôm nay, lúc này mắt thấy Đường Tam đã đạt tới thần cấp, tất cả trong lòng Đại Sư đều tan biến hết, bồi dưỡng được một đệ tử như Đường Tam là nỗi kiêu ngạo cả một đời của hắn.

- Hải … Thần … vạn … tuế …! Lam … Hạo … vương … vạn … tuế …!

Đường gia quân dưới sự lãnh đạo của bốn đại Đường chủ trước hết la lên theo Tuyết Băng. Ngay sau đó, tiếng phượng gáy như trời long đất lở từ trong đại quân của Thiên Đấu đế quốc vang lên, mang theo khí thế kinh khủng khác thường làm cho sáu đại cung phụng đang trên đầu tường Gia Lăng quan nhìn nhau đồng thời biến sắc.

Trận chiến này chưa bắt đầu thì khí thế của binh sĩ hai bên đã khác xa một trời một vực, dù cho bọn chúng là đỉnh cấp cường giả gặp phải tình huống này cũng phải chột dạ trong lòng,. Dù sao, sức người là có hạn, cho dù là phong hào đấu la cũng không dám nói có thể chống lại trăm vạn đại quân mà có thể toàn thân rút lui. Nhưng cuộc chiến này, Gia Lăng quan chính là chốt chặn quan trọng nhất của Võ Hồn đế quốc, bọn họ làm sao có thể lùi bước? Vốn sáu đại cung phụng thấy Thiên Nhận Tuyết trở về đã tràn đầy tin tưởng, làm tốt chuyện chuẩn bị nghênh đón thắng lợi. Thế nhưng, hôm nay chúng thấy không chỉ là trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc khí thế dâng cao, còn có Đường Tam đang bay trên không, toàn thân toát ra khí tức làm cho bọn chúng phải run sợ. Sau một tháng không gặp, Kim Ngạc đấu la cảm thấy Đường Tam đã không giống khi trước nữa. Một tháng trước, Kim Ngạc đấu la đối mặt Đường Tam cùng lắm chỉ kinh ngạc mà thôi, nhưng hắn thật không hiểu, vì sao Bỉ Bỉ Đông lại thua bởi một thanh niên trẻ tuổi còn chưa đạt tới chín mươi lăm cấp phong hào đấu la, nhất là lúc đó Đường Tam đánh với hắn là lúc thực lực bản thân đã tiêu hao hơn phân nửa, càng làm cho Kim Ngạc đấu la cảm thấy nguy hiểm hơn.

Thế nhưng hôm nay sau một tháng, gặp lại Đường Tam, cảm giác của Kim Ngạc đấu la đã biến thành kinh hãi. Bởi vì Đường Tam mang lại cho hắn một cảm giác sâu không thể lường được, trên người giống như Thiên Nhận Tuyết, có khí tức cường đại vô biên vô tận bao phủ cả trăm vạn đại quân của Thiên Đấu đế quốc. Giống như là thêm mắt cho rồng, hơn nữa, theo sự xuất hiện của hắn, sĩ khí toàn bộ đại quân của Thiên Đấu đế quốc thăng hoa lên đến một tầng cao mới, riêng khí thế dường như có cảm giác áp bức khiến cho Gia Lăng quan muốn lung lay sắp đổ.

- Tiểu thư, hắn …

Kim Ngạc Đấu La thận trọng hỏi.

Sắc mặt Thiên Nhận Tuyết đã bình tĩnh lại, tuy rằng trong lòng nàng biết rằng trở lại chiến trường sẽ gặp lại Đường Tam nhưng lúc Đường Tam thật sự xuất hiện trước mặt, lòng nàng không cách nào bình tĩnh được.

- Ngươi nhìn không sai, Đường Tam đã hoàn thành truyền thừa thần vị, sở dĩ ta tới chậm là do một mực truy sát hắn, đáng tiếc ta không thể thành công, vẫn để cho hắn hoàn thành truyền thừa. Hắn được truyền thừa chính là lực lượng của Hải Thần. Nhị cung phụng, truyền lệnh của ta, rút quân trở về thành, đóng chặt cửa thành lại, cùng lúc, triệu tập tất cả hồn sư trong đế quốc lên đầu tường, cố thủ Gia Lăng quan, cần phải không để cho Thiên Đấu đế quốc vượt qua một đoạn hào nào!

Không đợi nhị cung phụng mở miệng, tam cung phụng vội nói:

- Tiểu thư, lúc này rút quân sợ rằng không thích hợp, sĩ khí quân ta đang thấp, nếu không đánh trước, một trận này chúng ta làm sao đánh đây?

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng, tam cung phụng chỉ thấy trong lòng căng thẳng, trái tim giống như bị một bàn tay to lớn vô hình bóp nghẹt, rên lên một tiếng lùi về phía sau hai bước, sắc mặt cũng hoàn toàn thay đổi.

- Nếu không rút quân, ngươi còn biện pháp gì tốt hơn sao? Đối mặt với trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu đế quốc, lẽ nào các vị cung phụng nắm chắc lãnh đạo binh lực chỉ bằng sáu phần mười của đối phương chống nổi sự tiến công chính diện của đối phương trên chiến trường hay sao? Chỉ có cố thủ Gia Lăng quan, chúng ta mới có cơ hội. Còn Đường Tam ở đây, tấn công phòng thủ trên chiến trường chỉ có thể dựa vào năng lực của các ngươi mà thôi.

Nhị cung phụng Kim Ngạc đấu la hít một hơi dài, xác định rằng tiểu thư nói không sai. Chúng ta chỉ có thể nhờ vào sự kiên cố của Gia Lăng quan, mới có thể chống lại sự công kích của trăm vạn đại quân Thiên Đấu đế quốc.

Kim Ngạc đấu la ra lệnh, nhân lúc đại quân Thiên Đấu đế quốc còn chưa tới gần lập tức rút quân, kéo cầu treo lên, toàn lực phòng thủ. Rồi hắn nói với Thiên Nhận Tuyết:

- Tiểu thư, xin ngài yên tâm đi đối phó tên Đường Tam kia, bên trong giao lại cho chúng ta, thắng bại cuối cùng phải trông vào ngài rồi!

Thiên Nhận Tuyết và Kim Ngạc Đấu La liếc nhìn nhau, trong lòng thầm than một tiếng. Nàng đương nhiên minh bạch ý tứ của Kim Ngạc đấu la, lực lượng giữa hai phe, thêm vào một cường giả thần cấp kết quả chiến tranh sẽ lập tức khác hẳn. Cho dù là một thần đã bị thương, cũng hoàn toàn có thể xoay trở cục diện trong nháy mắt. Thế nhưng muốn chiến thắng Đường Tam còn khó hơn lên trời, chỉ sợ tối đa có thể đưa tới chỗ hai bên cùng chết mà thôi.

Đương nhiên nàng sẽ không nói ra ý nghĩ trong lòng, khí thế vốn yếu của Võ Hồn đế quốc sẽ không chịu nổi thêm một lần công kích.

Người Thiên Nhận Tuyết nhẹ nhàng bay lên, ánh sáng vàng rực rỡ chợt từ trên người nàng toả ra mạnh mẽ, nương theo thần niệm của nàng đang mở rộng, hầu như chỉ là trong nháy mắt đã bao phủ nửa bầu trời, sáu cánh màu vàng chói lọi từ sau lưng xoè ra, cao giọng hét:

- Thiên … Nhận … Tuyết … ở … đây…!

Năm chữ giản đơn nhưng từ trong miệng Thiên Nhận Tuyết thốt ra đã khác hẳn, mỗi một chữ đều mang theo Thiên Sứ thần lực ngập tràn, bằng vào năm chữ này đã đè ép thanh âm hưng phấn của trăm vạn đại quân Thiên Đấu đế quốc xuống.

Một cảnh tượng vô cùng kỳ diệu trước Gia Lăng quan. Trên bầu trời, phân nửa là màu vàng, phân nửa là màu xanh lục và xanh lam trong suốt mỗi thứ chiếm một nửa.

Khí tức của thần thật sự quá khổng lồ được Thiên Nhận Tuyết dùng thần lực bao phủ bên trong Gia Lăng qua, trước khí thế lớn lao này quân phòng thủ tắm mình trong đó nhất thời phát xuất ra sự tin tưởng và kính trọng. Trong lòng bọn chúng có cảm giác Gia Lăng quan mà bọn chúng đang phòng thủ dường như là tường đồng vách sắt, là siêu cấp thành luỹ vĩnh viễn không công phá nổi! Trong Thiên Sứ thần lực tràn đầy tình cảm ấm áp càng thức tỉnh chiến ý của bọn chúng, máu cũng dần dần sôi trào. Cho dù lui mười lăm

vạn đại quân bên mình đang rút rất nhanh vào trong Gia Lăng quan, cũng không ảnh hưởng đến khí thế đang dần dần tăng lên một lần nữa.

Bên kia, thân thể Đường Tam toả ra ánh sáng màu xanh thẫm, dưới Hải Thần thần lực bao phủ như một cái lồng, các tướng sĩ của Thiên Đấu đế quốc phát hiện mình dường như đang trong một trận sóng to gió lớn, tường thành của Gia Lăng quan ở phía xa giống như đổ nát tan hoang, không thể nào ngăn trở công kích như thác đổ triều dâng của họ.

Thiên Sứ thần lực, làm cho tinh thần và khí thế của quân phòng thủ của Võ Hồn đế quốc như lá chắn vững vàng.

Hải Thần thần lực. Làm cho tinh thần khí thế của đại quân Thiên Đấu đế quốc như một ngọn giáo vô cùng sắc bén.

Chiến đấu chưa thật sự bắt đầu, cường giả mạnh nhất của hai bên đã bắt đầu ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường. Chỉ có lực lượng của lĩnh vực thần cấp mới có thể mượn thần niệm bản thân mang sức ảnh hưởng khuếch trương ra rộng lớn đến như vậy. Cũng chỉ có lực lượng thần cấp như thế này mới có thể thật sự trở thành người chỉ huy của đại quân.

Ầm … ầm … ầm …

Đại quân Thiên Đấu đế quốc đi từng bước một về phía trước, mỗi bước tiến của bọn họ, ánh sáng xanh thẳm giữa không trung cũng sẽ tiến theo bọn họ về phía trước một phân, trước sau vẫn bao trùm trên đầu bọn họ, bảo vệ cho bọn họ tấn công lên phía trước.

Ánh sáng màu vàng trên không dưới sự ép tới của ánh sáng màu xanh không thể không lui lại một chút.

Thân thể Thiên Nhận Tuyết giữa không trung hơi có chút giật mình, nhìn về Đường Tam đang ở xa xa toả ra ánh sáng xanh rọi khắp, ánh mắt nàng như một thanh kiếm sắc. Nàng biết trải qua thời gian mấy ngày vừa qua, Đường Tam đối với sự khống chế Hải Thần thần lực của hắn đã càng tiến thêm một bước, bằng vào việc thành thần đã giỏi hơn trước kia trên các phương diện năng lực. Sau khi kế thừa thần vị, dưới tình huống hai bên đều là thần, cũng

có thể vững vàng mà áp chế. Mặc dù Thiên Nhận Tuyết đã dốc hết toàn lực, nhưng nàng không cách nào ngăn cản được lĩnh vực của Đường Tam ép về phía mình, dẫn dắt đại quân Thiên Đấu đế quốc không ngừng tiến tới. Sau đó trừ phi nàng quyết định lui lại, nếu không, phạm vi bao phủ của Thiên Sứ lĩnh vực của nàng không ngừng bị ép bức, binh sĩ bình thường xem thấy không hiểu rằng thần lực mạnh hay yếu. Một phía của Gia Lăng quan xuất hiện ánh sáng vàng đương nhiên đã làm cho các tướng sĩ của Thiên Đấu đế quốc cảm thấy giật mình, mức độ ánh sáng xanh mà Đường Tam phóng xuất ra cũng không thua kém gì đối thủ.

Tuy bọn họ xem không hiểu thần lực, nhưng có thể xem hiểu được ai mạnh ai yếu.Mắt thấy Đường Tam xuất ra lam quang không ngừng áp bức kim quang của đối phương phải lui về, đối phương lại không có chút biện pháp nào, rất rõ ràng là Đường Tam đã chiếm thượng phong. Dưới tình huống như vậy, khí thế của đại quân Thiên Đấu đế quốc nhất thời tăng lên vô cùng mạnh mẽ, không ngừng hô to

- Hải Thần Lam Hạo vương.

Hải Thần trước kia, đúng là bằng vào tín ngưỡng của sinh vật ở hải dương mà thành thần. Lúc này Đường Tam được hưởng tín ngưỡng tuy rằng không nhiều như sinh vật hải dương, nhưng hắn làm Hải Thần dưới tác dụng tín ngưỡng của trăm vạn đại quân gần như điên cuồng, thần niệm của hắn nhất thời tăng lên mạnh nhất từ trước nay, theo hai bên càng ngày càng đến gần, đã có cảm giác áp chế được Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Sứ Thần Trang rực rỡ chói mắt nổi lên trên màu xanh sẫm của Hải Thần Thần Trang, Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết đã sớm trở thành mục tiêu chú ý của trận chiến này. Đối mặt với lực áp chế mà Đường Tam mang đến, Thiên Nhận Tuyết rốt cục không nhịn được rút ra Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng. Thánh Kiếm giơ cao đầy kiêu hãnh, toàn thân xuất ra thần lực, một đạo ánh sáng màu vàng từ hướng mặt trời chiếu vào người nàng thành ánh sáng vô cùng chói mắt làm cho bước tiến của đại quân Thiên Đấu đế quốc tạm thời chậm lại một chút, Hải Thần lĩnh vực của Đường Tam cũng vì sức ngăn trở tăng lên gấp đôi mà ngưng lại không tiến thêm được nữa.

Thế nhưng khoé miệng Đường Tam vẫn hiện ra nụ cười nhàn nhạt, dưới tình

huống thần niệm lĩnh vực của hai bên đối mặt, một bên xuất chiêu trước, chứng tỏ rằng thực lực của đối phương đã không đủ, toàn diện chiếm ưu thế không nghi ngờ gì đã làm cho trong lòng Thiên Nhận Tuyết nảy nở một mầm mống của thất bại.

Trên đường trở về, Đường Tam đã suy nghĩ cẩn thận các loại thủ đoạn mà Thiên Nhận Tuyết sẽ sử dụng trong lần chiến đấu thứ hai, trong lòng cũng đã có sắp đặt sẵn cách đối phó. Muốn hai bên cùng chết đâu có dễ dàng như vậy được?

Dường như có hẹn trước với nhau, khi toàn thân Thiên Nhận Tuyết bị Thái Dương chân hoả bao phủ, biến thành màu vàng đỏ thì cùng lúc đó, Đường Tam cũng giơ Hải Thần Tam Xoa Kích của mình lên, màu vàng và xanh trong nháy mắt đã thu vào trong cơ thể hắn, cùng lúc hoá thành hai đạo ánh sáng mãnh liệt chiếu thẳng lên trời, Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết cũng đã phân biệt mà xông lên không trung.

Bọn họ đều rõ ràng rằng cuộc chiến giữa thần với nhau, là một cấp độ chiến đấu khác hẳn, quyết không thể nào tiến hành trước mặt của đại quân nhân loại được, nếu không, đối với hai bên đều sẽ mang đến tính huỷ diệt. Dù cho thực lực của Đường Tam có mạnh hơn Thiên Nhận Tuyết, tổn thương của Thiên Đấu đế quốc có thấp hơn Võ Hồn đế quốc, cường giả thần cấp đối mặt va chạm sẽ sinh ra uy lực kinh khủng, có thể đưa thương vong lên tới con số vạn. Tình huống như thế bọn hắn đều không muốn thấy, cho nên chiến trường của bọn hắn cũng không phải là ở trước Gia Lăng quan, mà là cao tuốt trên không.

Sáu cánh và tám cánh cùng lúc vỗ mạnh, Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết trong nháy nắt đã đạt độ cao ngàn mét, thân thể bọn họ vẫn bay lên, sự vật dưới chân càng lúc càng nhỏ bé, nhưng hai mắt bọn họ thuỷ chung vẫn nhìn vào đối phương. Trận chiến nay đối với bọn họ rất là quan trọng, ai có thể thắng lợi trong trận này, có thể nói rằng đã định đoạt cục diện của trường chiến tranh này.

Một ngàn mét, hai ngàn mét, ba ngàn mét … Thân thể Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết đã lên cao hơn vạn mét.

Phía dưới cũng đã không thể thấy được thân ảnh bọn họ nữa, tầm nhìn của tướng sĩ hai bên đều bị khoảng cách và mây ngăn trở, Thiên Nhận Tuyết lạnh lùng nhìn Đường Tam, tâm tình kích động của chính mình đã cố gắng bình phục lại, trong mắt bắn ra sát khí mạnh mẽ. Giống như Đường Tam đã tiên đoán trước, cảm giác thất bại trước đây trong lòng nàng bị giằng xé mà tăng mạnh, cho đến khi nàng quyết chí tử chiến, lúc này mới miễn cưỡng đè ép được cảm giác đó xuống, nhưng đối mặt với Đường Tam, thuỷ chung vẫn có một loại cảm giác rằng đối phương cao cao tại thượng.(ở trên cao không với tới)

Đường Tam cười lạnh nhạt, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay chỉ ngang người:

- Hôm nay đánh một rận, chúng ta chắc chắn phân thắng bại, ngươi cho rằng, Võ Hồn đế quốc vẫn còn cơ hội hay sao? Cho dù ta và ngươi ngang nhau, cũng không ảnh hưởng đến cục diện của chiến trường, Gia Lăng quan cũng sẽ chắc chắn bị phá. Ngươi cũng thấy rồi, tu vi đồng bọn của ta đều đã đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, có hai người đã ngoài chín mươi lăm cấp. Khí thế của quân phòng thủ Võ Hồn đế quốc của các ngươi đã xuống thấp, trận chiến này đã không còn gì phải lo nghĩ, phá được Gia Lăng quan, sau lưng Võ Hồn đế quốc sẽ là vùng đất trống trải, sau khi quân của Thiên Đấu đế quốc và Tinh La đế quốc hợp lại, đó là lúc Võ Hồn đế quốc diệt vong!

Thiên Nhận Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Muốn đánh thì đánh đi! Ngươi trở nên nhiều lời như thế từ lúc nào vậy?

Đường Tam bình tĩnh nhìn Thiên Nhận Tuyết:

- Ta chỉ muốn nói với ngươi, cho dù ngươi định cùng chết với ta, cũng không thể nào làm được! Không tin ngươi cứ thử coi!

Ánh đỏ trong mắt Thiên Nhận Tuyết phóng mạnh ra, đầy vẻ giận dữ và nhục nhã không cam lòng, kích phát Thiên Sứ thần lực của nàng trong nháy mắt tăng lên đến đỉnh điểm. Từ thân thể nàng, ngọn lửa của Thiên Sứ trong nháy mắt bừng lên mạnh mẽ, cao tới trăm trượng, đám mây thật to dưới chân nàng vì nhiệt độ quá cao của Thái Dương chân hoả mà tan biến. Nếu ở bên dưới

chiến trường mà quan sát một cách chăm chú, cũng có thể thấy một điểm màu vàng đỏ ở trên cao.

Đối mặt với Thiên Nhận Tuyết đang nổi giận mà tích súc lực lượng, Đường Tam cũng chưa vội hành động gì cả, mỉm cười:

- Ở đây đã trên cao mười dặm, khoảng cách với mặt trời rất gần, càng thích hợp cho ngươi hấp thu lực lượng của Thái Dương chân hoả. Ta đến nơi đây quyết chiến với ngươi thì phần thắng của ngươi càng thêm nắm chắc, đánh ở chỗ ngươi có ưu thế nhất, mới có thể làm cho ngươi thua một cách tâm phục khẩu phục. Ngươi xem có đúng hay không?

- Ngươi- chết- đi!

Thiên Nhận Tuyết cũng không chịu nổi Đường Tam chọc tức nữa, sau lưng trăm trượng Thái Dương chân hoả trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm thật lớn từ trên trời giáng xuống, thẳng vào đầu Đường Tam. Không khí vặn vẹo nứt toát ra, lại trong nháy mắt bộc phát ra Thiên Sứ lĩnh vực màu vàng, cho thấy một kích này Thiên Nhận Tuyết đã dốc hết toàn lực mà ứng phó.

Đối mặt với công kích như vậy, Đường Tam vẫn ưu nhã ung dung như trước, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay dựng thẳng trước người, ánh sáng xanh đọng lại bên dưới Hải Thần chi tâm, tám cánh Hải Thần phía sau mở rộng ra với mức độ lớn nhất. Ánh sáng xanh như sóng biển cuồn cuộn xuất ra, ngược hẳn với đám mây Thái Dương chân hoả thiêu đốt của Thiên Nhận Tuyết. Lúc này cho dù là dưới chân hay phía sau Đường Tam, tất cả những đám mây trắng đều pha thêm từng điểm lam quang, trong nháy mắt tràn tới dung hợp vào trong tám cánh Hải Thần của hắn, trở thành Thuỷ nguyên tố thuần khiết nhất.

Tám cánh Hải Thần của Đường Tam chính là bát chu mâu biến thành, năng lực thôn phệ của chu mâu sau khi loại bỏ tiến hoá thành Hải Thần Thần Trang,dưới tác dụng thần niệm của Đường Tam, hiệu quả đã tăng lên gấp bội. Trong quá trình hấp thu năng lượng, càng trội hơn Sáu cánh Thiên Sứ của Thiên Nhận Tuyết, không chỉ có ưu thế nhiều hơn hai cánh, ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu tiến hoá trước khi Đường Tam thành thần phẩm chất cao hơn

bất cứ một khối hồn cốt nào của Thiên Sứ Thần Trang, hơn nữa, nó và Đường Tam vẫn là một thể, mà Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Nhận Tuyết là do trong quá trình truyền thừa mới dung hợp từng cái với thân thể, về mặt độ phù hợp, Đường Tam cũng hoàn toàn chiếm thượng phong.

Mặc dù Hải Thần Thần Trang của Đường Tam chính là do Hải Thần thần lực thấm nhuần cải biến từng khối hồn cốt mà biến thành, không như Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Nhận Tuyết nguyên là một bộ, thế nhưng phẩm chất hồn cốt của Đường Tam đều là mười vạn năm, trên mặt phẩm chất cũng đã hơn Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Nhận Tuyết.

Ưu thế mạnh nhất của Đường Tam đối với Thiên Nhận Tuyết chính là tất cả những gì hắn có được bây giờ chính là do hắn dốc hết sức mình làm từng bước một. Thiên Nhận Tuyết nương nhờ vào Võ Hồn điện và Thiên Dạo Lưu, phần lớn năng lực là nhờ vào bên ngoài mà được. Đây cũng là vì sao đều là thần, nhưng thực lực của Đường Tam có thể áp chế nàng, toàn diện thực lực của Thiên Nhận Tuyết đều thua kém Đường Tam chính là nguyên nhân.

Trên đường tới đây, Đường Tam bằng vào thần niệm đã dung hội và thông hiểu các loại kỹ năng của mình, chân chính dung nhập với thân phận Hải Thần của hắn, lòng tin của hắn cũng từ đó mà phát sinh. Về phần lời nói khi trước ngoại trừ là do tự tin ra, còn là muốn chọc tức Thiên Nhận Tuyết, nói về mặt đấu trí, Thiên Nhận Tuyết vẫn còn kém hơn Đường Tam một bậc. Ánh sáng xanh chợt loé lên, dưới Thiên Sứ Thánh Kiếm thật lớn kia, thân thể Đường Tam phá ta thành từng mảnh nhỏ rồi hoá thành ảo ảnh. Thế nhưng Thiên Nhận Tuyết vẫn cảm thấy rất rõ ràng, đó chỉ là một Đường Tam hình thành bởi Thuỷ nguyên tố mà thôi.

Cách đó một dặm, Đường Tam thật sự đang lơ lửng một cách ung dung, nhẹ nhàng vỗ tám cánh sau lưng, nhìn Thiên Nhận Tuyết với vẻ trêu chọc. Đối với một kích toàn lực của Thiên Nhận Tuyết, hắn đã tránh khỏi một cách dễ dàng.

Nếu hai bên đổi chỗ cho nhau, tình huống như vậy Thiên Nhận Tuyết không có khả năng làm được. Nếu như thần thể của nàng bị Đường Tam tập trung thần niệm, nhất định phải va chạm chính diện mà không thể nào né tránh. Nhưng Đường Tam không giống như thế, thần niệm của Đường Tam cao hơn

nàng, trong nháy mắt nàng phát động công kích, đã mạnh mẽ cắt đứt sự tập trung thần niệm của nàng, rồi lợi dụng Thuỷ nguyên tố hấp thu trong đám mây dễ dàng làm ra một thế thân, thoát ra khỏi phạm vi công kích của Thiên Nhận Tuyết.

Đường Tam muốn dùng hành động thực tế để chứng minh với Thiên Nhận Tuyết rằng về toàn diện thực lực hắn đều mạnh hơn nàng, cũng đang không ngừng kích thích mầm mống thất bại đã sớm xuất hiện trong lòng nàng.

- Ngươi sợ sao?

Thiên Nhận Tuyết giận dữ nhìn Đường Tam. Nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, ngày hôm nay gặp lại Đường Tam, tâm tình của nàng như thế nào cũng không có cách tỉnh táo lại.

Đường Tam bất thình lình biến sắc, khí phách toả ra không gì so sánh, khí tức cuồng bạo từ trong cặp mắt màu lam của hắn bộc phát:

- Sợ? Từ này đúng ra xuất hiện trong lòng ngươi mới phải! Tiếp ta một chiêu!

Trước đó bình tĩnh ung dung đột nhiên trở nên cuồng bạo không kềm chế, khí chất biến hoá của Đường Tam làm cho Thiên Nhận Tuyết không kịp thích ứng. Lúc này, ánh sáng xanh mênh mông từ trên người Đường Tam đã bộc phát ra, chỉ thấy thân hắn chớp lên, thân thể cao lên trăm mét, Hải Thần Tam Xoa Kích cũng tăng vọt theo, trực tiếp xuất ra một động tác đơn giản nhất, dùng lực lượng tràn ngập mà ném mạnh. Hải Thần Tam Xoa Kích hoá thành một đạo ánh sáng xanh, như một vì sao băng gào thét bay thẳng về phía Thiên Nhận Tuyết.

Trong nháy mắt phóng xuất ra Hải Thần Tam Xoa Kích, trên người Đường Tam bộc phát ra toàn bộ ánh sáng, bao trùm toàn thân hắn rồi mở rộng ra mang theo năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, đã hoàn toàn dung nhập vào trong Hải Thần Tam Xoa Kích. Trong mắt Thiên Nhận Tuyết, một chiêu của Đường Tam xuất ra dường như đã cắt bầu trời thành hai nửa, thân thể Đường Tam sau khi xuất ra một kích này cũng đã trở lại bình thường.

Không sai, đây chính là thức thứ ba của tuyệt học Hải Thần Hoàng Kim Tam

Xoa Kích, Nhất Khứ Bất Phản, đây mới là Nhất Khứ Bất Phản thật sự hoàn chỉnh. Hai mắt Đường Tam sáng chói như hai viên ngọc, ngưng đọng trên người Thiên Nhận Tuyết, thần niệm trong nháy mắt trào dâng thu nạp, căn bản không cho Thiên Nhận Tuyết bất kỳ cơ hội nào bỏ chạy, muốn bức bách nàng phải chính diện đỡ lấy một kích này. Lúc này Thiên Nhận Tuyết lập tức hiểu ra mình đã bị lừa, lúc nãy tất cả những gì Đường Tam nói đều là để làm cho mình phân tâm, còn hắn chuẩn bị rút lui, lúc này, nàng vừa phát động toàn lực tấn công một kích, mặc dù thần lực của bản thân tự khôi phục trong lúc Đường Tam nói, nhưng dù sao cũng không đạt đỉnh cao. Một kích này của Đường Tam rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ lực lượng, toàn lực mà bộc phát ra, dưới tình huống một bên có sự chuẩn bị một bên bất ngờ, cao thấp đã rõ.

Thế nhưng tuy Thiên Nhận Tuyết biết rõ như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác không có bất cứ biện pháp gì, chỉ có thể đón đỡ một kích này mà thôi.

Thiên Sứ Thánh Kiếm tuột ra khỏi tay lơ lửng trước mặt nàng, hai tay bắn ra nhanh như điện chớp, hờ hững điểm ra ba cái trước người, sáu điểm sáng màu vàng bắn ra trên không. Cùng lúc đó, sáu cái Thiên Sứ Sáo Trang mỗi cái đều bắn ra một điểm sáng vàng dung nhập vào trong, một ngôi sao sáu cánh màu vàng hội tụ lại đằng sau Thiên Sứ Thánh Kiếm.

Tức thì lấy Thiên Nhận Tuyết làm trung tâm tất cả chung quanh đều biến thành hư ảo, Thiên Sứ Thánh Kiếm chia ra làm sáu thanh trường kiếm giao nhau, trong nháy mắt xoay tròn, ngưng tụ thành một điểm năng lượng màu vàng hình tròn, ngay khi tất cả hoàn thành thì Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam cũng đã tới nơi.

Tiếng nổ ầm vang trong nháy mắt bộc phát ra, toàn thân Thiên Nhận Tuyết chấn động rất mạnh, Thiên Sứ Thần Trang trở nên chói mắt vô kể. Có thể thấy rõ ràng từ trên người nàng phóng ra một luồng sương mù màu vàng như thuỷ triều bay về phía sau lưng, hiển nhiên là bị năng lượng công kích của Hải Thần Tam Xoa Kích áp bức đến cùng cực.

Cùng lúc đó, Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng đang xoay tròn cùng với lưỡi của Hải Thần Tam Xoa Kích va chạm phát ra một chuỗi đốm lửa chói mắt. Giữa không trung, dường như có một cây pháo hoa màu vàng nổ mạnh, không khí theo đó mà uốn khúc, kim quang lan tràn bao phủ trọn một dặm

vuông.

Lúc Thiên Nhận Tuyết cho rằng đã ngăn chặn được công kích của Đường Tam, lực công kích của Hải Thần Tam Xoa Kích đã tan hết, lập tức ngay sau đó, năng lượng công kích kinh khủng một lần nữa truyền đến, ánh sáng xanh vừa yếu đi một chút lại trở nên mạnh mẽ, suýt nữa phá tan hàng rào phòng thủ do Thiên Sứ Thánh Kiếm dựng lên.

Đây là chuyện gì vậy? Thiên Nhận Tuyết thất kinh, vốn nàng dự định thừa dịp lực công kích của Hải Thần Tam Xoa Kích giảm bớt, trước khi Đường Tam thu hồi, liền dốc hết toàn lực chặt đứt thần niệm của Đường Tam liên hệ với Hải Thần Tam Xoa Kích. Cũng giống như trận chiến đầu tiên sau khi thành thần với Đường Tam vậy, lấy được thần khí này, như vậy Đường Tam không có thần khí thực lực ít nhất sẽ giảm bớt ba thành, khả năng thắng lợi trong trận chiến này sẽ tăng lên rất lớn. Nhưng ai mà ngờ được, Hải Thần Tam Xoa Kích này lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ như vậy, dưới tình huống như thế, không ngờ còn có thể phát lực lần thứ hai.

Thiên Nhận Tuyết thân là Thiên Sứ Chi Thần nhưng đối với Hải Thần hoàn toàn không hiểu rõ, bằng không nàng sẽ không giật mình như vậy. Điệp lãng (chất chồng) thần lực này chính là điểm đặc sắc của Hải Thần thần lực, chính là một đợt bình thường, một đợt khởi lên, chồng chất vô cùng vô tận. Đây mới là tác dụng cường đại của kỹ năng đơn thể công kích Nhất Khứ Bất Phản hoàn chỉnh, sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy được? Đường Tam sao lại có thể để cho Thiên Nhận Tuyết có cơ hội bắt lấy Hải Thần Tam Xoa Kích lần thứ hai?

Không dám chậm trễ, Thiên Nhận Tuyết xốc lại tinh thần, toàn lực ứng phó với từng đợt từng đợt công kích đang tới. Năng lượng bộc phát ra trên Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam, mỗi lần một đợt thần lực còn chưa hoàn toàn biến mất, đợt thần lực thứ hai đã bắt đầu, liên tiếp chín đợt, chồng chất lên tầng tầng. Trong nháy mắt đợt thần lực cuối cùng bộc phát, thân thể Thiên Nhận Tuyết đã bị thần lực khủng bố kia bạo phát đánh bay đi, bay thẳng ra xa hơn vài ngàn mét, mà Hải Thần Tam Xoa Kích trên không vẽ một vòng thật lớn rồi trở về trong tay Đường Tam.

Thiên Nhận Tuyết đang ở trên không cắn răng cố gắng nuốt vào một ngụm

máu tươi đã trào ra đến khoé miệng, nàng cảm thấy Thiên Sứ Thần Trang trên người vang lên tiếng leng keng, hiển nhiên vì vừa rồi phải thừa nhận áp lực quá lớn, năng lượng của Thiên Sứ Thần Trang cũng theo đó mà xuất hiện ba động kịch liệt, Thiên Sứ Thánh Kiếm càng không ngừng kêu lên ầm ầm. Đường Tam cầm lại Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay nhưng hơi nhíu mày, không phải hắn không muốn truy kích, nhưng vì đã dốc hết toàn lực cần phải có thời gian để phục hồi, nếu như tuỳ tiện truy kích, vạn nhất không thể đánh chết Thiên Nhận Tuyết, dưới sự đánh trả của đối phương, hắn cũng sẽ không dễ chịu. Thần lực của Thiên Sứ Chi Thần so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn một chút, vốn là hắn dự định, một kích đã chuẩn bị lực lượng đầy đủ cho dù không thể đánh bị thương Thiên Nhận Tuyết, ít ra cũng có thể huỷ diệt một phần của Thiên Sứ Thần Trang. Nhưng hiện tại xem ra, Thiên Sứ Thánh Kiếm dưới sự va chạm liên tục cũng không bị một vết sứt mẻ gì.

Kỳ thật cũng là Đường Tam suy nghĩ quá nhiều, một kích Nhất Khứ Bất Phản này của hắn xác thực là rất mạnh mẽ, nhưng phương pháp đối phó của Thiên Nhận Tuyết cũng cực kỳ chính xác. Đường Tam không chỉ đối mặt với một mình Thiên Sứ Thánh Kiếm mà thôi, trước khi Hải Thần Tam Xoa Kích tới trước người Thiên Nhận Tuyết, trong nháy mắt, Thiên Nhận Tuyết đã đem năng lượng từng phần của Thiên Sứ Thần Trang truyền hết vào trong Thiên Sứ Thánh Kiếm. Một kích ấy của Đường Tam cũng giống như va chạm với Thiên Sứ Thần Trang, tự nhiên là không thể nào phá huỷ. Có thể làm cho Thiên Sứ Thần Trang phải rung động, năng lượng ấy cũng coi như đã quá kinh khủng rồi.

Ầm

Ngọn lửa màu vàng chói mắt chợt bộc phát ra từ trên người Thiên Nhận Tuyết bị đánh bay đi, Đường Tam đột nhiên cảm thấy, mặt trời trên không dường như to lớn hơn lúc bình thường. Thân thể Thiên Nhận Tuyết lúc đó bốc lên một trụ sáng màu vàng, nàng dùng tay bắt lại Thiên Sứ Thánh Kiếm. Khi nàng ổn định lại thân thể của mình thì thần sắc đã có chuển biến, trong ánh mắt toát ra vẻ âm lãnh mà Đường Tam chưa bao giờ nhìn thấy qua. Thân là người phát ngôn của thần thánh quang minh- Thiên Sứ Chi Thần, nhưng lúc này lại tràn ngập khí tức tử vong.

Hai bên cũng không vội vàng động thủ, Đường Tam huy động tay phải, Hải

Thần Tam Xoa Kích trong tay vẽ một vòng ánh sáng trên không, một ngôi sao bảy cánh kỳ dị mà hư huyễn xuất hiện dưới chân hắn. Mà tám cánh Hải Thần sau lưng hắn cũng dường như đã biến thành trong suốt, hoàn toàn mở rộng ra nhưng bất động, giống như dùng ngọc bích mà tạc thành. Vòng tròn ánh sáng dưới chân phóng xuất ra, hướng về Đường Tam mà khuếch tán, trong mơ hồ, giữa không trung có tiếng sóng biển gầm vang, tựa hồ có một cơn sóng thần đánh về phía Đường Tam. Dưới ảnh hưởng của ánh sáng xanh, từ sau lung Đường Tam, từng đám đốm sáng xanh bắt đầu xuất hiện. Trong nháy mắt, đám đốm ánh sáng xanh này bắt đầu tăng lên gấp bội, hội tụ thành cơn lũ màu lam, hướng về tám cánh của Hải Thần phía sau Đường Tam mà tụ lại, cảnh tượng trông như sóng to gió lớn thực sự xuất hiện.

------oOo------

Chương 505: Siêu cấp dung hợp kỹ - U Minh Bạch Hổ: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: BachDaYen (A Yến)

Biên: hạothiên (A Thiên)

Thiên Nhận Tuyết bất kể mọi giá bắt đầu hấp thu lực lượng của Thái Dương chân hỏa. Đường Tam cũng không dám chậm trễ, bắt đầu trên độ cao vạn thước hấp thu năng lượng của biển cả.

Không trung vạn thước, đối với Đường Tam mà nói vốn hắn là có ảnh hưởng, nhưng bởi vì sự tồn tại của ngoại phụ hồn cốt bát chu mâu đã hóa thành Hải Thần bát dực vốn không nên xuất hiện trong Hải Thần thần trang này của hắn, dẫn đến hắn vào lúc mượn lực biển rộng đã nhẹ nhàng hơn nhiều. Cho dù trên độ cao như vậy, lại vẫn không thể ảnh hưởng đến việc hấp thu của hắn.

Thấn sắc Đường Tam cũng trở nên ngưng trọng, nhìn Thiên Nhận Tuyết không mở miệng tiếp nữa. Hắn nhìn ra, Thiên Nhận Tuyết thật sự là muốn

liều mạng rồi. Thiên Sứ thần trang trên người nàng không còn là màu vàng nữa, lại đã hoàn toàn biến thành màu đỏ đen của hỏa diễm, đến ngay cả hoa văn bên trên cũng đã nhìn có chút không rõ ràng nữa, có thể thấy thái dương chân hỏa mà nàng hấp thu cường đại cỡ nào. Phải biết, việc hấp thu năng lượng mặt trời không từ bất cứ giá nào này, một chút khống chế không tốt, thì nàng có khả năng sẽ dẫn hỏa tự thiêu. Dưới tình hình bình thường, nàng sao lại có thể làm như vậy chứ?

Trên cao, chiến tranh giằng co trên mặt giữa song thần cũng đã mở màn.

Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết đồng thời lên không, Tướng sĩ hai bên cũng tự nhiên đồng thời mất đi sự bao phủ của lĩnh vực cấp thần. Đại quân Thiên Đấu đế quốc bên này, khí thế cao ngất hơi bị ngưng trệ, quân thủ bên Võ Hồn đế quốc lại giống như đã mất đi cốt cán vậy. Dẫu sao, khi thế của bọn họ trước đó bị áp bức quá kinh khủng, lúc Thiên Sứ lĩnh vực bao phủ còn không đủ để đối chọi lật ngược tình thế. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đường Tam lại mượn Hải Thần lĩnh vực của mình từng bước ép sát, ép buộc Thiên Nhận Tuyết phải động thủ với mình trước. Hắn tuyệt không mong muốn ưu thế về khí thế mà mình tạo dựng ra bị Thiên Nhận Tuyết làm thay đổi. Còn Thiên Nhận Tuyết rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể cùng Đường Tam tiến vào trạng thái chiến đấu trước.

Ngồi trong quân, Tuyết Băng có thể nói là người hưng phấn nhất trong trăm vạn hùng binh Thiên Đấu đế quốc lúc này. Hắn sao cũng không ngờ rằng một lời nói dối thiện ý của mình trong thời khắc quan trọng nhất này lại đã biến thành sự thực. Mà biến hóa này, cũng làm lòng hắn từ cõi chết mạnh mẽ kéo trở về. Hắn đương nhiên cũng nhìn ra, Đường Tam đối diện Thiên Nhận Tuyết là có ưu thế, hơn nữa sự trở về của Đường Tam còn đem theo về lục quái khác đã tiến hóa đến cấp bậc phong hào đấu la. Vốn chuẩn bị dốc sức vào canh bạc cuối liều mạng một trận, thì đột ngột lại biến thành thời cơ tuyệt vời để xuất toàn lực triệt để diệt đối thủ. Đối với cơ hội như vậy, Tuyết Băng sao có thể từ bỏ được chứ?

Khi Tuyết Băng rút ra Thiên Tử kiếm của mình, giơ cao trong không trung, cơ hồ đã dùng tận khí lực của mình để hò hét. Danh tự Đường Tam này ở trong lòng hắn đã được đề cao đến vị trí không gì so sánh được. Sự xuất hiện của Đường Tam hôm nay, không chỉ đã xoay chuyển trận chiến này, mà cũng

có thể nói là đã cứu vớt cả Thiên Đấu đế quốc à! Tiếng hô vạn tuế đó của Băng Tuyết tuy hơi lỗ mãng một chút, nhưng hắn lại không hề hối hận, bởi vì trong lòng hắn, Đường Tam xứng đáng với cách xưng hô như vậy.

- Sở thuộc Thiên Đấu đế quốc, Lam Hạo Vương vĩ đại của chúng ta đã tu luyện thành thần. Trận Gia Lăng Quan hôm nay chính ở trước mắt, chúng ta sẽ không cho địch nhân thêm bất kỳ cơ hội nào nữa. Chúng ta cần máu tươi của quân địch và toàn bộ Gia Lăng Quan. Đến, chúc mừng thần bảo hộ đế quốc chúng ta Lam Hạo Vương! Toàn quân xung phong!

Dưới mệnh lệnh tiến công toàn diện, mà người nhiệt huyết dâng trào lại há chỉ có một mình Tuyết Băng, tất cả các tướng sĩ trong đại quân Thiên Đấu đế quốc, lúc này trong lòng còn lại, chỉ có niềm tin tất thắng. Đường Tam ở trước mặt bọn họ đã nhiều lần khai triển cái gọi là thần thoại bất bại. Thần bảo hộ đế quốc năm chữ này từ trong miệng Tuyết Băng nói ra, vừa hay đã nói đến tâm khảm của các tướng sĩ này.

Trăm vạn hùng binh oanh liệt hùng dũng xông lên. Từ thống soái cao nhất quân đội Qua Long nguyên soái, đến quân đội tướng quan ngũ đẳng cấp thấp nhất, tâm tình mỗi người lúc này đều trở nên kích động vô cùng. Quân đội bảo trì trận hình hoàn chỉnh từ từ tản ra trên bình nguyên to lớn, từng bước ép sát, lao thẳng Gia Lăng Quan.

Sử Lai Khắc lục quái xông trước nhất, Đái Mộc Bạch đứng đầu ngọn gió, trở thành đầu mũi tên trong trăm vạn hùng sư, năm người còn lại theo sát bên hắn. Lúc này, bọn họ đều đã ăn Phi Hành Tượng Tràng tăng cường của Áo Tư Tạp, đôi cánh hư ảo sau lưng phất động, cách Gia Lăng Quan đã càng lúc càng gần rồi.

Hai huynh đệ Đường Hạo Đường Khiếu nhìn nhau một cái, tâm ý tương thông, hai người đồng thời phóng người lên, mấy lần lên xuống đã đến tới phía trước đại quân. Hạo Thiên chuy đen nhánh của mỗi người xuất hiện trong bàn tay phải họ, cùng Sử Lai Khắc lục quái xếp song song.

Làm sao mới có thể tránh khỏi trên chiến trường tướng sĩ bên mình thương vong diện rộng? Không phải nghi ngờ gì, giữa cường giả với nhau quyết định trước thắng bại, là một quan trọng nhất mà Đường Hạo và Đường Khiếu đầu

hiểu rõ.

Trên Gia Lăng Quan thành. Không nghi ngờ gì, là có phòng ngự do đại hồn sư tạo thành, muốn công phá phòng ngự như vậy, chỉ dựa vào chiến sĩ là không có khả năng.

Hồn sư đẳng cấp đạt đến trình độ nhất định, lấy một địch trăm cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, huống hồ gì còn có Gia Lăng Quan kiên cố. Bởi vậy, sự va chạm giữa các cường giả chính là vì việc quan trọng nhất, chỉ có giết chết hồn sư cường đại của đối phương, dưới sự dẫn dắt của cường giả bên mình, mới có khả năng nhanh chóng công phá được Gia Lăng Quan.

Biết rõ điểm này tự nhiên không chỉ có huynh đệ Đường Hạo. Độc đấu la Cô Độc Bác, Kiếm đấu la Trần Tâm, Cốt đấu la Cổ Dong, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí, cùng đường chủ tứ đường Đường Môn, đều đã xông ra. Cộng thêm Sử Lai Khắc lục quái, hơn mười cường giả xếp thành một hàng, đồng thời gia tốc, dẫn đầu bổ về hướng Gia Lăng Quan.

Chính cái gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn. Gia Lăng Quan có đến vạn hồn sư Võ Hồn đế quốc, họ vẫn còn dám phát động công kích như vậy, có thể thấy đối với thực lực bản thân tự tin đến thế nào.

Trên Gia Lăng Quan. Mắt nhìn đại quan đối phương tiếp cận, Kim Ngạc đấu la niên kỷ trăm tuổi mắt đã có chút đỏ lên, quát lớn một tiếng:

- Hồn sư tám mươi cấp trở xuống tản ra, những người khác theo ta diệt mấy tiểu tử vô tri này!

Hồn sư có hồn lực vượt qua tám mươi cấp, thì không còn đơn giản là dựa vào số lượng mà có thể đối phó được nữa. Trong cuộc chiến khoảng thời gian này giữa Võ Hồn đế quốc và Thiên Đấu đế quốc, số lượng hồn sư tổn thất thê thảm. Phải biết rằng, hồn sư bồi dưỡng chẳng phải dễ dàng như vậy, Kim Ngạc đấu la cũng không muốn hồn sư thủ hạ mình bị dư âm của cuộc đại chiến song phương ảnh hưởng, dẫn đến tổn thương thảm trọng.

Đúng như cái gọi là binh đối binh, tướng đối tướng. Nếu Đường Tam và Thiên Nhận Tuyết là vương đối vương, thế thì, song phương sắp triển khai

trước mắt, chính là chiến đấu tướng đối tướng.

Gia Lăng Quan đã càng ngày càng gần rồi. Đái Mộc Bạch quát lớn nói:

- Sáu cung phụng đó giao cho chúng ta! Những người khác thì giao cho các vị tiền bối!

Vừa nói, Đái Mộc Bạch vừa ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào điên cuồng, đệ thất hồn hoàn trên thân chợt lóe sáng. Chỉ thấy thân bỗng phình to, da lông màu vàng xuyên qua cơ thể mà ra, trong nháy mắt, đã trở thành một con hổ lớn thân vượt mười mét, bộ lông toàn thân từng cọng từng cọng dựng đứng lên giống như kim vàng vậy. Chín cái hồn hoàn trên thân bạo phát ra, đặc biệt là cái hồn hoàn mười vạn năm màu đỏ cuối cùng đó, càng cho người ta cảm giác kinh tâm động phách. Trong tà mâu tràn ngập hơi thở cuồng dã, chỉ sau nhất thời dùng lực, trong khoảng khắc thì đã vượt qua sông hộ thành, chính là người đầu tiên bổ lên trên đầu thành.

Theo Đái Mộc Bạch, một tiếng phượng trong trẻo vang lên, hồng quang chói mắt phóng thẳng lên trời.

Thân thể khổng lồ xuất hiện đem theo ánh sáng huy hoàng, chín cái đầu phượng trong không trung hót dài, đôi cánh đem theo một luồng sóng nóng hừng hực, chính là võ hồn tự thân của Phượng Hoàng đấu la Mã Hồng Tuấn, hỏa phượng hoàng chín đầu.

Đấy còn mới chỉ là bắt đầu, cảnh diễm lệ hơn vẫn ở đằng sau. Cùng với việc xông lên trước tiên của Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn, một đạo lưu quang màu đen, trong hư ảo đã lặng lẽ lên theo thân thể Đái Mộc Bạch. Thân ảnh hư ảo đó, căn bản vô phương nhìn rõ, cảm giác giống như là bóng của Đái Mộc Bạch vậy. Đồng thời cùng nó phát động là Áo Tư Tạp. Áo Tư Tạp đã ăn vào một cây phục chế kính tượng tràng, cả người lay động, thân vừa nhoáng lên lại đã biến thành hình dáng giống y hệt Đái Mộc Bạch, ngay đến cả khí thế cũng không hề sút kém, theo sát sau lưng bạch hổ thật sự, lao lên đầu.

Quang mang màu hồng phấn theo bọn họ cùng bạo phát ra. Thân thể Tiểu Vũ nghênh gió phình lên, võ hồn chân thân của nàng lại không biến thành thỏ, mà là, ở bên cạnh nàng có thêm sáu đạo thân ảnh giống y hệt nàng, chỉ là vì

quang mang màu hồn phấn nhưng tụ lại thành, bảo vệ bên thân Tiểu Vũ. Trong quang ảnh lấp lóe, bảy đạo thân ảnh đồng thời lao về phía tường thành.

Võ hồn chân thân của Tiểu Vũ cùng với Đường Tam, Đái Mộc Bạch đều không giống nhau. Nàng là từ hồn thú mười vạn năm tu luyện thành, sau khi thực lực đột phá, đã triệt để từ thú hóa người. Tuy võ hồn của nàng vẫn là nhu cốt thỏ, nhưng vào lúc nàng thi triển võ hồn chân thân do thân hình thú đã hoàn toàn biến hóa trở thành hình người, nên đã dẫn đến võ hồn chân thân của nàng cũng không thể biến thành hình thái võ hồn được nữa. Mà sáu phân thân này, mỗi cái lại đều sở hữu thực lực bảy thành của bản thân, nhưng chỉ có thể dựa theo bản năng phát động công kích, lấy việc bảo vệ thân làm chủ. Phải biết rằng, Tiểu Vũ hiện giờ, thực lực đã có thể cao đến cấp chín mươi sáu. Dù cho chỉ có thực lực bảy phần của nàng, lại chỉ có thể công kích bản năng, nhưng sáu phân thân này cũng đã là cực kỳ kinh khủng.

Chính đồng thời với lúc ngũ quái cùng đánh lên, là người sau cùng, Trữ Vinh Vinh lại không vượt qua sông bảo vệ thành, mà đứng ở bên bờ sông bảo vệ thành, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp được nàng nâng trên tay trong nháy mắt phóng lớn, chỉ khoảnh khắc đã biến thành một tòa bảo tháp thật sự cao đến mười ba mét. Còn bản thân Trữ Vinh Vinh, thì lặng lẽ biến mất vào trong bảo tháp này.

Cửu Bảo Lưu Ly Tháp trước đó được nàng năng trong tay còn không có gì, ít nhất thì người nhìn rõ không nhiều, lúc này lớn lên đến gấp trăm lần, ngay lập tức đã trở thành tiêu điểm trên chiến trường.

Độ lớn của hồn hoàn cũng theo Cửu Bảo Lưu Ly Tháp cùng phóng to ra. Chín cái hồn hoàn diễm lệ mỗi một cái đều có đường kính đến ngoài mười mét. Đó là cảnh tượng diễm lệ đến mức nào? Đặc biệt là cái hồn hoàn màu đỏ cuối cùng, càng mạnh mẽ giống như hồn hoàn mười vạn năm mà các hồn sư của Võ Hồn đế quốc ở đầu thành kia đang bày ra.

Chứng kiến Cửu Bảo Lưu Ly Tháp hoa lệ, tông chủ Thất Bảo Lưu Ly tông Trữ Phong Trí trong hai mắt quang mang sáng rực, trong lòng thầm nói, bản thân cuối cùng đã đến lúc có thể nghỉ ngơi rồi, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh cuối cùng đã hoàn thành cửa cuối cùng rồi. Cửu hoàn à! Giấc mơ của tất cả tộc nhân Thất Bảo Lưu Ly tông, ngày này lúc này, cuối cùng đã

được thực hiện trên thân nữ nhi của ta rồi.

Không chút do dự, Trữ Phong Trí lắc người một cái, một tòa bảo tháp xuất hiện. Tuy chỉ có bảy tầng, hồn hoàn cũng chỉ có bảy, hào quang càng ảm đạm hơn chút, nhưng sự chấn động đồng thời xuất hiện trên chiến trường lại không hề nhỏ.

Ai cũng biết, Thất Bảo Lưu Ly tông chính là đệ nhất tông môn phụ trợ, hơn nữa nhiều nhất chỉ có bảy hồn hoàn. Lúc này, một võ hồn Thất Bảo Lưu Ly cao cấp xuất hiện, còn có thêm một Cửu Bảo Lưu Ly Tháp chín tầng khác tồn tại, sự triển hiện này đã cho các cường giả của Võ Hồn đế quốc trên đầu thành chấn động mãnh liệt.

Mà trên thực tế, Thất Bảo Lưu Ly tháp mà Trữ Phong Trí hóa ra chẳng qua chỉ là hư ảo, chỉ là lúc phụ trợ cho bản thân tiến hành tăng cường nhất định. Còn Cửu Bảo Lưu Ly tháp của Trữ Vinh Vinh lại không chỉ là hồn kỹ thứ bảy võ hồn chân thân, mà đồng thời cũng là hồn kỹ thứ tám Cửu Bảo Thần Quang Hộ Thể. Dựa vào phòng ngự này, trừ phi là cường giả cấp thần như Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết, nếu không ai cũng đừng nghĩ đến một kích phá vỡ. Là hồn sư hệ phụ trợ, có thể sở hữu lực phòng vệ cường đại như vậy, trên chiến trường, không thể nghi ngờ là sẽ có thể đem lực lượng của bản thân phát huy toàn bộ ra.

Trong khoảnh khắc khi Cửu Thần Quang hộ thể của Trữ Vinh Vinh hoàn thành, nàng đã lập tức hướng về tất cả các hồn sư trên chiến trường thể hiện ra cái gì gọi là đệ nhất tông môn, cái gì là phong tư của đệ nhất hồn sư hệ phụ trợ.

Trọn cả ba mươi đạo quang sắc chợt từ trên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh phát ra. Sáu hồn hoàn đầu trên Cửu Bảo Lưu Ly Tháp đồng thời lóe sáng. Màn diễm lệ này thậm chí làm tướng sĩ song phương tạm thời đã quên mất hai vị thần đang phóng lên trời cao chiến đấu kia.

Ba mươi đạo hào quang, mỗi sáu đạo rơi trên thân một người, vừa hay tiến hành xong tăng phúc hoàn mỹ cho Sử Lai Khắc ngũ quái đang xông lên Gia Lăng Quan. Phải biết rằng, sau khi đạt đến chín mươi cấp, mọi phương diện tăng phúc của Trữ Vinh Vinh đều đã đạt đến một trăm phần trăm. Nói cách

khác, được sáu đạo hào quang này của nàng chiếu rọi lên, Sử Lai Khắc ngũ quái trên sáu phương diện lực lượng, nhanh nhẹn, hồn lực, phòng ngự, công kích, thuộc tính đều sẽ tăng lên hơn một lần.

Cho dù là hồn sư chín mươi lăm cấp trở lên, chín mươi lăm lên chín mươi sáu cấp, cũng hồn lực gia tăng một lần, các phương diện còn lại gia tăng cũng không có gì nhiều. Dưới sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, lúc này chỉnh thể thực lực của Sử Lai Khắc ngũ quái toàn bộ đã đột phá đến chín mươi lăm cấp trở lên, hào quang trên thân mỗi người đều bạo phát ra mãnh mẽ vô bì không gì sánh kịp. Người đầu tiên xông lên là Đái Mộc Bạch lúc này vẫn ở phía trước nhất, vào khoảnh khắc khi sáu đạo hào quang phụ trợ bao trùm lên thân hắn, Đái Mộc Bạch bạo phát ra thực lực cường đại của chiến hồn sư hệ cường công mạnh nhất trong Sử Lai Khắc thất quái. Một tầng hào quang ngập tràn khí điên cuồng bỗng từ trong chân phải hắn bốc lên, trong nháy mắt truyền đi khắp người, cuối cùng ngưng đọng lại trên đôi tà mâu của hắn. Khí của Đái Mộc Bạch cũng lập tức trở nên điên cuồng, thân thể đã dài đến mười mét dưới tác dụng của sáu đạo hồng quang tăng phúc này lần nữa căng nở mạnh, chiều cao không gia tăng, nhưng tất cả cơ bắp lại đều đang nổi lên hết sức khoa trương. Khí tức khủng khiếp tại thời khắc này đã áp bức mấy hồn sư Võ Hồn đế quốc chín mươi cấp trở xuống trên đầu thành không thể thở nổi, đến hồn kỹ để ngăn cản hắn giải phóng cũng đều đã yếu đi ba phần trở lên.

Hào quang màu đỏ đó chính là kỹ năng thị huyết phụ trợ của chân phải thị huyết cường hóa của Đái Mộc Bạch, trong nháy mắt làm thực lực hắn tăng lên lớn nhất. Đái Mộc Bạch rất rõ, lúc này là thời khắc quan trọng nhất, chỉ có công mạnh lên đầu thành mới có thể thật sự chính diện chiến đấu cùng mấy hồn sư cường giả của Võ Hồn đế quốc đó. Mà cũng chính trong quá trình xông lên đầu thành này, sẽ gặp phải công kích tối đa. Bởi vậy, lúc vừa mới phát lệnh xung phong, mấy người bọn họ mỗi người đều đã ăn vào một cây Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng đệ thất hồn kỹ của Áo Tư Tạp, ngay đến cả Trữ Vinh Vinh cũng không ngoại lệ. Cho nên tăng phúc của Trữ Vinh Vinh cho bọn họ không chỉ đơn giản là trăm phần trăm nữa. Quang mang phụ trợ đột ngột giải phóng ra này tuy nhiều đến ba mươi đạo, nhưng dưới sự duy trì lực khống chế và thực lực cường đại của nàng sau khi đạt đến chín mươi cấp, lại đã làm được cùng lúc giải phóng, khiến ba mươi đạo quang mang này tuy chưa đạt đến tăng phúc đơn nhất, dưới ảnh hưởng của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, vốn chỉ có thể đạt đến mười lăm phần trăm đã tăng lên đến hai

mươi phần trăm, đã đạt đến cường độ một trăm hai mươi phần trăm.

Đái Mộc Bạch bản thân sử dụng tăng phúc của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, võ hồn chân thân của hắn vừa xuất, thực lực đạt đến được trong nháy mắt tuyệt đối là kinh khủng, không hề kém người mạnh nhất- Kim Ngạc đấu la- trên đầu thành Gia Lăng Quan kia. Thân thể của những người khác dưới sự bổ trợ này mỗi người đều xuất hiện biến hóa. Thân thể hư ảo theo sát bên cạnh Đái Mộc Bạch đó chính là U Minh đấu la Chu Trúc Thanh. Thân thể của nàng đã trở nên càng thêm hư ảo, giống như một đám mây khói màu đen quẩn quanh bên thân Áo Tư Tạp. Áo Tư Tạp lại thân thể nở ra mạnh, hắn cũng tạm thời đảm đương vai trò của chiến hồ sư hệ cường công. Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng hắn là người duy nhất không ăn, bởi vì hắn ăn vào cũng vô phương làm bản thân sau khi ăn Phục Chế Kính Tượng Tràng lực công kích của một hồn kĩ tiếp theo tăng phúc thêm năm mươi phần trăm nữa, chỉ có thể tăng năng lực chế tạo hương tràng mà thôi. Nhưng, tên này lại không chút khách khí đem toàn bộ kĩ năng phụ trợ của Đái Mộc Bạch giải phóng ra một lượt. Bạch Hổ Kim Cương Biến, Bạch Hổ Ma Thần Biến, Bạch Hổ Hộ Thân Tráo cộng thêm võ hồn chân thân, một lượt dùng ra. Có Trữ Vinh Vinh giúp duy trì sau lưng, tuy đây chỉ là nhân bản của Bạch Hổ đấu la, nhưng thực lực hắn biểu hiện ra lúc này cũng đủ tương đương với thực lực của một hồn đấu la hệ cường công chín mươi lăm cấp giải phóng ra. Từ một bên đuổi kịp Đái Mộc Bạch, giúp hắn gánh đỡ một phần áp lực.

Mà Mã Hồng Tuấn trong không trung lại đã khiến đầu thành Gia Lăng Quan biến thành một màu đỏ lửa. Hắn chỉ thi triển ra hồn hoàn thứ năm của mình- Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ. Vô số hỏa cầu khổng lồ từ trời giáng xuống, đập tới tấp xuống tường thành Gia Lăng Quan.

Ngàn vạn lần đừng nên coi thường đệ ngũ hồn kỹ này. Mã Hồng Tuấn đã trở thành Phượng Hoàng đấu la, mức độ nóng cháy của Hỏa Diễm Phượng Hoàng đó cũng đã đạt đến mức tương đối kinh khủng. Quan trọng nhất là, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ này của hắn không những có sự tăng phúc một trăm năm mươi phần trăm của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng, mà đồng thời còn có tăng phúc của Trữ Vinh Vinh. Lục đại tăng phúc của Trữ Vinh Vinh tác dụng lên người là rõ ràng nhất. Nguyên nhân rất đơn giản, tăng phúc thuộc tính đó đối với Mã Hồng Tuấn tác dụng lớn nhất, giúp Hỏa Diễm Phượng Hoàng của hắn bất luận là mức độ nóng cháy hay năng lực thiêu đốt,

đều tăng lên một lần à. Công kích diện tích lớn như vậy, uy lực lại càng hiện ra rõ ràng hơn. Đương nhiên, Mã Hồng Tuấn không trông đợi hồn kỹ này của mình có thể đạt được tác dụng gì mang tính quyết định, chỉ là tận khả năng quấy nhiễu đối thủ, cho bạn bè có cơ hội lên đầu tường thành.

Khiến người ta kinh ngạc nhất vẫn là bên phía Tiểu Vũ. Sáu đạo nhân ảnh mà thân nàng hóa ra trước đó, lúc này lại đã biến thành chín đạo, hiển nhiên là Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng đã phát huy tác dụng. Đồng thời, chín đạo nhân ảnh này sau khi bản thể Tiểu Vũ nhận được tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, mỗi một đạo nhân ảnh đều từ màu hỏa hồng sắc biến thành xích hồng sắc. Dưới tình huống tăng phúc gấp bội, chúng lúc này thực lực mỗi nhân ảnh đều không hề yếu hơn so với Tiểu Vũ trước khi nhận tăng phúc, chi chậm hơn một nhịp so với Đái Mộc Bạch thì đã yểm hộ Tiểu Vũ đánh lên thành.

Mắt thấy Sử Lai Khắc thất quái toàn diện bạo phát, huynh đệ hai người Đường Hạo Đường Khiếu cùng với Kiếm đấu la, Hồn đấu la cũng đều hết sức chấn động. Tuy trên người bọn họ cũng đã nhận được sự tăng phúc của Trữ Phong Trí, nhưng rất rõ ràng, hiệu quả tăng phúc so với tăng phúc của Trữ Vinh Vinh thi triển trên người Sử Lai Khắc lục quái kém hơn rất nhiều. Cho dù trước đó bọn họ đã nhìn thấy Sử Lai Khắc lục quái đạt đến cấp bậc phong hào đấu la, nhưng lúc này thật sự nhìn thấy thực lực của từng người bọn họ thi triển ra, mấy phong hào đấu la thế hệ trước này mới chân chính nhận thức được mấy người trẻ tuổi này cường đại đến mức nào.

Từ trước đến nay, Sử Lai Khắc vì hào quang của Đường Tam quá huy hoàng mà bị che lấp đi rất nhiều. Tại thời khắc này, trên chiến trường quyết chiến với Võ Hồn đế quốc này, bọn họ dùng biểu hiện và thực lực của bản thân nói cho tất cả mọi người biết, Sử Lai Khắc thất quái, tuyệt không phải là vũ đài của một mình Đường Tam, mỗi người bọn họ đều là quái vật đến từ học viện Sử Lai Khắc, quái vật thật sự cường đại, mỗi một người đều là thiên tài hiếm có của giới hồn sư. Đương nhiên, Võ Hồn đế quốc cũng không nhàn rỗi, bọn họ đương nhiên sẽ không để đối thủ dễ dàng xông lên thành như vậy. Lục đại cung phụng với Kim Ngạc đấu la đứng đầu, thêm vào tổng cộng tám vị phong hào đấu la mấy ngày nay điều động từ các nơi khác đến cùng người vốn dĩ ở Gia Lăng Quan, mười bốn cường giả dưới sự phụ trợ lên đến trăm người của hồn đấu la tám mươi cấp trở lên, xông về phía nhóm người Đái Mộc Bạch phát lên công kích điên cuồng. Mục đích chỉ có một, chính là

không để họ leo lên Gia Lăng Quan.

Ầm…Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ trở thành sóng công kích đầu tiên. Khi Mã Hồng Tuấn bay lên không trung, thì đã kéo theo sự chú ý của các cường giả Võ Hồn đế quốc trên thành. Trong mười bốn cường giả cấp bậc phong hào đấu la, lập tức một phong hào đấu la võ hồn thủy thuộc tính đã giải phóng ra một kỹ năng phòng ngự mang tính phạm vi. Một cái lồng ánh sáng lam sắc khổng lồ chống lên trên tường thành, ý đồ ngăn cản công kích của Mã Hồng Tuấn. Gã phong hào đấu la này cũng được coi là cường giả chỉ xếp sau các cung phụng, hồn lực cao đến chín mươi tư cấp, so với tu vi vốn có của Mã Hồng Tuần còn cao hơn một chút. Hơn nữa, hồn kỹ phòng ngự này của hắn là đệ bát hồn kỹ. Nhìn từ góc độ của một loạt cường giả Võ Hồn đế quốc, thì đã đủ để ngăn cản đệ ngũ hồn kỹ đó của Mã Hồng Tuấn rồi.

Thế nhưng, sự thực chứng minh, kẻ xem nhẹ Sử Lai Khắc thất quái đều sẽ chịu thiệt. Lần này cũng không ngoại lệ.

Ầm… Khi một quả phượng hoàng lưu tinh đập lên lồng ánh sáng lam sắc đó, gã phong hào đấu la kia sắc mặt đại biến, kêu lớn một tiếng:

- Không ổn! Cẩn thận không trung!

Chỉ vẹn vẹn là một quả phượng hoàng lưu tinh, đã đập đến mức trên lồng ánh sáng lam sắc dập dờn lên một vòng quang huy mãnh liệt, một vết nứt đã xuất hiện. Hắn để tỉnh không thể nói là không nhanh, nhưng đáng tiếc là, mục quang của tất cả cường giả Võ Hồn điện lúc này đều đã tập trung trên nhóm người Đái Mộc Bạch đang phát động công kích lên tường thành, căn bản không thể ngờ đệ bát hồn kỹ đó lại cản không nổi công kích đến từ trên không đó. Cho nên, kỹ năng công kích của họ đều đang nghiêng về phía dưới tường thành. Dù cho có phản ứng lại, cũng không kịp phát động công kích trên đầu nữa.

Liên tiếp những tiếng như sầm rền nổ vang trên tường thành Gia Lăng Quan. Gã phong hào đấu la thủy thuộc tính cấp chín mươi tư đó trong khoảnh khắc sắc mặt trở nên tái nhợt, lập tức giải phóng ra võ hồn chân thân của mình, hóa thành một con hải quy khổng lồ, không ngừng truyền vào lồng phòng ngự của mình. Đáng tiếc, hắn thực tại đã quá coi thường Mã Hồng Tuấn rồi.

Xét từ góc độ thuộc tính, thủy hỏa khắc chế lẫn nhau. Thuộc tính của ai càng mạnh thì người đó có thể chiếm thượng phong. Võ hồn của hắn tuy cũng không tồi, nhưng so sánh với võ hồn phượng hoàng hệ cao cấp nhất, vẫn còn kém hơn rất nhiều. Càng huống hồ mọi thuộc tính của Mã Hồng Tuấn hiện tại đều đã tăng bội lên, còn có tác dụng của cây Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng kia.

Ba giây. Chỉ ba giây ngắn ngủi, lồng ánh sáng lam sắc giữa không trung đó đã ầm ầm vỡ tan, hóa thành những điểm sáng vô sắc bay tán loạn tứ phía. Còn Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ mà nó đã ngăn chặn được lại chỉ có một phần ba, phần nhiều hỏa diễm lưu tinh rơi ầm ầm xuống, đập vào giữa đám người.

- Sao lại thế này?

Kim Ngạc đấu la tức giận gầm lên một tiếng. Không có Thiên Nhận Tuyết ở đây, hắn nhất định phải nắm vững đại cục. Bởi vậy, lúc những người khác xuất thủ, hắn là người cuối cùng chuẩn bị động thủ. Lúc này đã thể hiện ra thực lực cường đại của thân là đệ nhị cung phụng Võ Hồn đế quốc như hắn, mắt thấy hỏa diễm lưu tinh từ trên trời rơi xuống, thân thể nhoáng một cái đã thi triển ra võ hồn chân thân, hóa thành một con cá sấu khổng lồ. Cùng lúc đó, thậm chí còn chưa để người ta nhìn rõ quang mang phóng ra từ hồn hoàn trên người hắn, vô số vảy sáng bóng màu vàng lóng lánh đã bắn mạnh ra, nghênh hướng Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ trong không trung.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm. Từng trận rầm rầm kịch liệt như sấm rền trong không trung nổ vang. Vô số hỏa tinh bay tản bốn phía, cực kỳ diễm lệ. Tuyệt đại bộ phận phương hoàng lưu tinh đã đều bị Kim Ngạc đấu la chặn lại, chỉ có một phần nổ vào trong trận của các cường giả hồn sư Võ Hồn đế quốc, khiến một vài hồn đấu la cấp trên tám mươi chịu thương tổn nhất định lại vẫn không đủ để ảnh hưởng đến lực chiến đấu của bọn họ.

Giữa không trung, Thất Thủ Hỏa Phượng Hoàng do Mã Hồng Tuấn hóa thành trong mắt lộ ra sát khí lạnh băng, mục quang khóa chặt trên người Kim Ngạc đấu la. Chín đầu đồng thời ngẩng lên phát ra một tiếng phượng hót trong vang, rồi chợt từ trên trời giáng xuống, toàn thân hỏa diễm phượng

hoàng bùng cháy, lao thẳng Kim Ngạc đấu la. Khí của hắn cũng đã hoàn toàn khóa chặt trên người Kim Ngạc đấu la.

Dù cho Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Hồng Tuấn chưa thể thật sự ảnh hưởng đến đại bộ phận hồn sư Võ Hồn đế quốc trên tường thành, nhưng công kích của hắn không nghi ngờ gì cũng đã quấy nhiễu tiết tấu của các hồn sư Võ Hồn đế quốc trên một mức độ nhất định, đặc biệt là hắn đã dựa vào lực của một mình mình thu hút nhị cung phụng mạnh nhất bên địch- Kim Ngạc đấu la, khiến hắn không thể gia nhập cồn kích cường giả bên Thiên Đấu đế quốc lên thành, làm áp lực mà nhóm người Đái Mộc Bạch phải gánh vác nhỏ đi rất nhiều.

Kim Ngạc đấu la càng kinh động hơn, lúc này hắn đã cảm giác được rõ ràng áp lực cường đại đang đập vào mặt. Hắn sao cũng không thể ngờ rằng, chỉ là một hồn sư phi hành rõ ràng thực lực chưa đến chín mươi lăm cấp như vậy, lại có thể làm bản thân sinh ra thứ cảm giác bị áp bức này, khiến hắn không thể không nghiêm túc đối diện, đầu cá sấu to lớn ngẩng lên ngưng đón Mã Hồng Tuấn đang lao xuống.

Không sai, thực lực của Mã Hồng Tuấn đương nhiên không bằng Kim Ngạc đấu la. Kể cả dưới sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh, thực lực của hắn nhiều nhất cũng chỉ trong khoảng chín mươi lăm đến chín mươi sáu cấp, hồn lực tổng hợp tuyệt không thể vượt qua cấp chín mươi sáu, so với Kim Ngạc đấu la hồn lực cao đạt chín mươi tám cấp vẫn còn chênh lệch không nhỏ. Hắn sở dĩ có thể gây ra áp lực lớn như vậy cho Kim Ngạc đấu la, chủ yếu là bởi vì nguyên nhân võ hồn tương khắc. Phượng hoàng có thể nói là khắc chế tuyệt đại bộ phận võ hồn loại bò sát, mà võ hồn của Kim Ngạc đấu la chính thuộc vào loại này. Hắn cho dù có mạnh hơn nữa cũng không thể bay được, đối diện với phượng hoàng từ trời giáng xuống, thứ áp lực đến từ căn nguyên võ hồn đõ mới là then chốt làm hắn lúc này ở vào thế bị động.

Sử Lai Khắc lục quái thật sự quá quen thuộc rồi. Ở cùng nhau bao năm như vậy, bọn họ thậm chí không cần nhìn, cũng có thể hiểu rõ năng lực cần thi triển trong chiến đấu của nhau. Mã Hông Tuấn trong không trung đã thu hút sự chú ý của Kim Ngạc đấu la, nhóm người Đái Mộc Bạch ở dưới cũng đã chính diện cùng các cường giả Võ Hồn đế quốc công kích va chạm nhau.

Đái Mộc Bạch triển hiện đầy đủ ra cho tất cả mọi người thế nào gọi là cường đại. Hắn hóa thành võ hồn chân thân, đặc biệt là thân thể dưới sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh cùng tác dụng của kỹ năng thị huyết sau lần hai bành trướng, không nghi ngờ gì là điều bắt mắt người khác nhất. Bởi vậy, ít nhất có sáu gã phong hào đấu la công kích tập trung trên người hắn, trong đó còn bao gồm cả ba cường giả cấp cung phụng. Mục đích của những hồn sư Võ Hồn điện này rất rõ ràng, chính là muốn một lần giết chết Đái Mộc Bạch. Hắn trông có mạnh hơn nữa, thì thực lực rốt cuộc cũng là có hạn. Đừng nói là hắn, kể cả đổi lại là Kim Ngạc đấu la, cũng tuyệt đối không dám đồng thời gánh chịu công kích đồng loạt của nhiều cường giả cấp bậc phong hào đấu la như vậy.

Nhưng trên thực tế, Đái Mộc Bạch chính là đã từ chính diện gánh chịu công kích của sáu phong hào đấu la này, hơn nữa còn trực tiếp xông lên tường thành. Đương nhiên, đó không phải là lực lượng của một mình hắn.

Đen và vàng, hư ảo và chân thực, hai đạo quang mang trong không trung nháy mắt đã hoàn thành quá trình dung hợp. Bạch Hổ vốn đã thập phần khổng lồ trong giây phút này giống như vươn vai một cái phình ra lần nữa, kim quang sáng lạn đã biến mất, lông tóc trên thân Đái Mộc Bạch đã biến trở lại màu trắng. Nhưng, đó lại là màu trắng giống như thạch anh màu sữa vậy. Một con bạch hổ khủng khiếp, lưng mọc ra đôi cánh, toàn thân giống như thạch anh chạm khắc vậy, thân dài vượt qua ba mươi mét, to lớn vô bì đột ngột xuất hiện, mỗi lần hai cánh vỗ, là thế xông lên của nó lần nữa lại mạnh lên, một vòng quang hoàn bạch sắc mãnh liệt từ trên thân nó chợt bạo phát ra.

Trên thân bạch hổ này có hoa văn màu đen, đặc biệt là chữ vương to lớn trên trán càng là rất rõ ràng. Hai con mắt hổ có đường kính đến trăm mét, hồng quang âm u, đến mấy vị cung phụng của Võ Hồn đế quốc nhìn thấy cũng không khỏi vì thế mà lạnh gan.

Đái Mộc Bạch không phải tên ngốc. Hắn đương nhiên biết người đầu tiên lao đến thành như mình sẽ phải chịu đựng công kích thế nào, Chu Trúc Thanh tự nhiên cũng rõ.

Chính ngay lúc bắt đầu của lần cường công này, bọn họ cũng đã phát động kỹ năng mạnh nhất, ngoại trừ Hải Thần Đường Tam ra, trong Sử Lai Khắc thất

quái- U Minh Bạch Hổ.

Sau lưng bạch hổ giống như thạch anh to lớn đó còn kéo theo một đạo quang ảnh hư ảo. Sáu kỹ năng phong hào đấu la cường đại va chạm với vòng quang hoàng bạch sắc đó, toàn bộ lại đã bị bắn bay ra.

Đường Tam đã từng nói, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh độ ăn khớp cực cao sau khi đạt đến phong hào đấu la, thì U Minh Bạch Hổ của họ rất có khả năng có thể trong khoảng thời gian ngắn đạt đến thực lực cấp thần. Bạch Hổ cũng thuộc động vật loài mèo, độ ăn khớp cùng U Minh Linh Miêu của Chu Trúc Thanh cao đến bảy mươi phần trăm, trong những hồn sư có thể thi triển võ hồn dung hợp kỹ ở Thiên Đấu đế quốc, chỉ đứng sau Hoàng Kim Thánh Long của đại sư, Phất Lan Đức và Liễu Nhị Long. Nhưng, ba vị đó chỉ có hai hồn đấu la mà thôi, còn hai người họ là hai phong hào đấu la, hơn nữa thực lực của Đái Mộc Bạch còn đạt đến chín mươi lăm cấp, lại có Trữ Vinh Vinh toàn lực hỗ trợ sau lưng cùng kiên đĩnh kim thương dăng tiến hành tăng phúc của Áo Tư Tạp, lực bạo phát trong nháy mắt này thực sự quá kinh khủng rồi.

Lúc này, cho dù là Đường Tam hay Thiên Nhận Tuyết xuất hiện ở đây, cũng nhất định sẽ bị U Minh Bạch Hổ siêu cấp này dọa cho nhảy dựng lên, bọn họ đối diện với công kích đẳng cấp này cũng phải có chút do dự, va chạm chính diện cũng chưa chắc có thể đem U Minh Bạch Hổ này đánh rớt xuống đầu tường a!

Rầm…U Minh Bạch Hổ với sự cường đại vô kể này, cứng ngắc đâm lên tường thành, thân thể dài đến ba mươi mét chỉ vừa vung, thì đã làm ít nhất năm vị phong hào đấu la chấn động bay đi.

Ngửa mặt nhìn trời gầm một tiếng phóng đãng, cơ thể to lớn đó của U Minh Bạch Hổ lại vẫn chưa phát động công kích đến mấy cường giả Võ Hồn đế quốc kia. Ai cũng không thể ngờ rằng, nó vừa lên đến tường thành, ngay một khắc sau đã bổ về hướng Kim Ngạc đấu la. Mà lúc này, cũng chính là thời khắc Mã Hồng Tuấn từ trời giáng xuống, sắp xung kích lên đỉnh đầu Kim Ngạc đấu la.

Đây chính là phối hợp, sự phối hợp hoàn mỹ. Từ lúc vừa bắt đầu, hai người Đái Mộc Bạch, Mã Hồng Tuấn đã tính kế với Kim Ngạc đấu la này. Đã từng

giao thủ qua, bọn họ đương nhiên biết tính quan trọng của nhị cung phụng này, không chỉ về thực lực. Thiên Nhận Tuyết có Đường Tam đối phó, không thể quay lại chủ trì đại cục, Kim Ngạc đấu la này không nghi ngờ gì là thống soái quan trọng nhất của đối phương. Nếu có thể đánh trọng thương hắn, thì độ quan trọng đối với trận chiến ngày hôm nay có thể ngẫm mà ra. Bởi vậy, Đái Mộc Bạch thà đem tăng phúc công kích của Kiên Đĩnh Kim Thương Dăng trút lên thân một mình hắn.

------oOo------

Chương 506: Lục quái phát uy, binh lâm thành hạ: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hạothiên (A Thiên)

Biên: dphilong (A Phì)

Nhìn U Minh Bạch Hổ và Mã Hồng Tuấn trong nháy mắt giáp công, những người trên đầu tường cứ ngỡ Kim Ngạc Đấu La sẽ bất hạnh rồi. Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh biến thành U Minh Bạch Hổ cùng Mã Hồng Tuấn công kích từ trên không, hình thành một thể hoàn mỹ không có sơ hở, mạnh mẽ buộc Kim Ngạc Đấu La lọt vào thế hai mặt giáp công của bọn họ. Mặc dù trên đầu tường Gia Lăng quan có rất nhiều hồn sư của Võ Hồn đế quốc, nhưng lúc này Kim Ngạc Đấu La lại có cảm giác trơ trọi, cảm giác này dĩ nhiên không tốt đẹp gì, lại càng muôn phần thống khổ.

Điều thứ nhất Kim Ngạc Đấu La không nghĩ tới đó là Mã Hồng Tuấn uy hiếp hắn, điều thứ hai chính là nhóm cường giả của Thiên Đấu đế quốc bên kia có thể đột phá leo lên đầu tường trong thời gian ngắn như vậy. Còn điều thứ ba, chính là thực lực kinh khủng của U Minh Bạch Hổ. Trong khoảnh khắc này, dù hắn đơn độc đối phó U Minh Bạch Hổ cũng không nổi, huống chi còn có Phượng Hoàng Đấu La Mã Hồng Tuấn.

Bản thân công kích của Mã Hồng Tuấn xác thực không mang đến phiền phức

quá lớn cho Kim Ngạc Đấu La, thế nhưng hắn không coi Kim Ngạc Đấu La ra gì, chỉ là từ trên không cắt đứt tất cả đường lui của Kim Ngạc Đấu La, bức bách hắn phải tự phòng ngự bản thân dưới tình huống liều mạng cùng U Minh Bạch Hổ cũng đã quá đủ rồi.

Nguy hiểm ngay trước mắt buộc Kim Ngạc Đấu La phải xuất ra toàn bộ thực lực của nhị cung phụng Võ Hồn đế quốc, chỉ thấy lớp vảy toàn thân của hắn dựng đứng lên, thân thể rung động kịch liệt, mỗi một lần rung động đều toát ra một tầng ánh sáng vàng rực rỡ,làm cho Đái Mộc Bạch và Mã Hồng Tuấn không có cách nào tập trung vào thân thể hắn. Cùng lúc đó, thân thể khổng lồ của hắn chợt thay đổi, chiếc đuôi cá sấu thu về bên mép, miệng ngậm vào đuôi, làm cho thân thể hắn biến thành một vòng tròn, lớp vảy cứng rắn trên người đều lộ ra ngoài, mà những bộ phận yếu đuối thì giấu vào bên trong. Cùng lúc, toàn bộ thân thể khổng lồ cấp tốc xoay tròn trông như bánh xe lửa, theo đó hồn hoàn trên người phóng ra ánh sáng, từ trên đầu tường bắn mạnh ra, nhắm thẳng vào Mã Hồng Tuấn đang giữa không trung, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, lão già này tự nhiên hiểu được trong tình thế này cần phải uyển chuyển.

Không ngờ gì, đây là công kích mà Kim Ngạc Đấu La đã phát động toàn lực để ứng phó, hắn vào lúc then chốt đã lựa chọn phương pháp chính xác nhất. Một kích toàn lực của chín mươi tám cấp phong hào đấu la tuyệt đối là kinh khủng, nếu như lúc này Mã Hồng Tuấn né tránh, chắc chắn là với thực lực của Kim Ngạc Đấu La lập tức có thể mở ra một khoảng trống, mà những tên cường giả khác của Võ Hồn đế quốc cũng có thể kịp thời tiếp cứu. Tối thiểu Kim Ngạc Đấu La cũng tránh được thế giáp công của Mã Hồng Tuấn và U Minh Bạch Hổ, muốn đánh trọng thương hắn sẽ rất khó. Nhưng nếu như Mã Hồng Tuấn không lùi mà đỡ thẳng, lúc ấy Kim Ngạc Đấu La muốn bằng vào thực lực của mình mà mở đường chạy trốn, rất có khả năng sẽ bị U Minh Bạch Hổ đuổi kịp. Hiện tại hắn đang đánh cuộc, cuộc rằng Mã Hồng Tuấn không dám đón tiếp một kích toàn lực này, chỉ cần hắn sơ sẩy một chút, như vậy Kim Ngạc Đấu La sẽ có cơ hội.

Mã Hồng Tuấn sẽ trốn sao? Hắn dùng hành động thực tế để chứng minh với mọi người trên chiến trường rằng thực lực của Sử Lai Khắc Thất Quái vô cùng mạnh mẽ. Mắt thấy Kim Ngạc Đấu La công kích về phía mình, Mã Hồng Tuấn trong lòng thầm mắng một tiếng, chín cái đầu cùng lúc phun lửa

ra. Nhưng hắn không phun về hướng Kim Ngạc Đấu La, mà phun ngay vào cơ thể mình, Phượng Hoàng Hoả Diễm dâng trào bao phủ toàn thân hắn bên trong, cùng lúc đó, Phượng Hoàng Song Dực hợp lại, chín cái đầu cũng dung nhập trong đó, toàn thân cuộn tròn lại, không có chút nào do dự hay né tránh, cứ như vậy mà công tới.

Ầm.

Hoả Diễm Lưu Tinh do Cửu Thủ Hoả Phượng Hoàng biến ra trong nháy mắt đã bị đánh bay lên cao, giữa không trung, Mã Hồng Tuấn thậm chí không có cách nào duy trì Phượng Hoàng chân thân, trực tiếp biến trở lại hình người, trong miệng phun ra một vòi máu tươi, hiển nhiên là đã bị thương nặng, ánh sáng tử diễm toàn thân bị văng ra tứ tán, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Thế nhưng, hắn chịu bị thương cũng rất là đáng giá, cùng lúc đó, Mã Hồng Tuấn cũng bằng vào một kích này mà thể hiện khả năng có thể đạt tới thực lực cực mạnh của hắn. Kim Ngạc Đấu La như bánh xe lửa vì va chạm với hắn mà ngừng lại một giây, hơn nữa toàn thân bị một tầng hoả diễm nóng cháy bao vây, làm cho khí thế công kích của hắn tức thì tiêu tán, ở phí sau, U Minh Bạch Hổ cũng đã tới rồi.

Phịch, một cái hổ trảo thật lớn, thật cường tráng đánh thẳng vào người Kim Ngạc Đấu La, Kim Ngạc Đấu La biến thành Kim Ngạc chân thân có thể nói là cực kỳ khổng lồ, nhưng so với chiều cao hơn ba mươi mét của U Minh Bạch Hổ giống như là đom đóm so với ánh trăng vậy. Ngàn lần không nên xem thường một trảo này, nó bao gồm lực tăng phúc của Kim Đĩnh Kim Thương Đăng, Đái Mộc Bạch súc thế đã lâu, một kích này đánh tới, thân thể Kim Ngạc Đấu La đã bị đánh bay, một nửa thân thể ngập vào trong tường thành.

- Dám đả thương huynh đệ của ta, lão tử giết ngươi!

U Minh Bạch Hổ trong miệng thốt ra thanh âm của Đái Mộc Bạch, một quả cầu ánh sáng khổng lồ chợt đánh ra, không chút khách khí nện vào người Kim Ngạc Đấu La.

Lúc này Kim Ngạc Đấu La là toàn diện phòng ngự, va chạm với Mã Hồng

Tuấn làm cho hắn thống khổ muôn phần, chỉ có thể đón đỡ công kích của Đái Mộc Bạch, một trảo ấy không có khả năng né tránh. Bị một tát này, Kim Ngạc Đấu La như bị nổ đom đóm mắt, máu tươi chảy ra thành vòi từ trong miệng mũi, chuyện mà bây giờ hắn có thể làm là bộc phát toàn bộ hồn lực chín mươi chín cấp ra, phối hợp với hồn kỹ để bảo vệ thân thể.

Chỉ thấy một luồng sáng trắng từ trên đầu tường Gia Lăng quan nổ mạnh, trên đầu tường nổ tạo ra một cái lổ hổng thật lớn, vô số vảy nát bay tán loạn, tiếng kêu la của Kim Ngạc Đấu La vang xa khỏi Gia Lăng quan đến đại quân của Thiên Đấu đế quốc cũng có thể nghe thấy.

Chẳng qua, Đái Mộc Bạch cũng chỉ phát xuất được một kích, chỉ nhìn tình huống của Kim Ngạc Đấu La được một chút thì đã phải đón nhận công kích của những tên cường giả khác của Võ Hồn đế quốc. Muốn công kích Kim Ngạc Đấu La thêm một lần nữa, U Minh Bạch Hổ phải chịu hơn mười chiêu công kích mà trong đó công kích của phong hào đấu la chiếm hơn phân bửa.

Trong khoảnh khắc mà U Minh Bạch Hổ thành hình, tăng phúc của Trữ Vinh Vinh đã mất đi hiệu lực. Bởi vì Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh không thể tiến hành tăng phúc với cường giả thần cấp, mà năng lực của Kim Đĩnh Kim Thương Đăng cũng chỉ có thể duy trì một kích. Vì thế, nếu Đái Mộc Bạch phát động thêm một lần công kích nữa lại phải thừa nhận nhiều công kích như vậy, hắn không thể nào chịu nổi. Thân thể của U Minh Bạch Hổ đã bắt đầu trở nên hư ảo, thân thể ba mươi mét đương nhiên có thể ẩn chứa năng lượng khổng lồ, nhưng cũng vì thế mà mục tiêu lộ rõ.

Đáng thương cho Kim Ngạc Đấu La lúc này đã bị đánh cho biến trở lại thành hình người. Tuy Mã Hồng Tuấn bị đánh trọng thương, nhưng còn tốt hơn nhiều so với hắn. Sự chật vật như thế e rằng cả đời vị nhị cung phụng này chưa bao giờ gặp phải, toàn thân ngập vào trong tường thành bằng đá, vảy của Kim Ngạc chân thân bị nghiền nát hoàn toàn, máu thịt trên người hắn cũng vậy. Trên ngườì hắn nhiều nơi máu thịt bầy nhầy, trong miệng không ngớt ộc ra từng ngụm máu, sắc mặt khó coi đến cực điểm, chỉ có thể thở hổn hển từng hồi. Phải biết rằng, một kích thần cấp của U Minh Bạch Hổ toàn bộ giáng thẳng lên người hắn, làm sao hắn có thể dễ chịu cho được? Kim Ngạc Đấu La bản thân đã hơn trăm tuổi, thừa nhận công kích như vậy, tuy rằng chưa trực tiếp mất đi năng lực chiến đấu, nhưng thực lực mạnh mẽ của bản

thân đã giảm đi bảy thành, thậm chí so với trọng thương lúc trước của Bỉ Bỉ Đông còn nặng hơn.

Dù sao, tuổi tác không tha con người!

Hắn vạn lần không thể ngờ, là người chỉ huy trên chiến trường, vừa lên đã bị đối phương đánh trọng thương. Mà đối phương chỉ trả giá bằng một gã phong hào đấu la bị thương nặng mà thôi, nỗi phiền muộn trong lòng so với thương thế còn đau đớn hơn nhiều, Kim Ngạc Đấu La phun máu cũng có một nguyên nhân khác, không nghi ngờ gì, hành động phối hợp của Sử Lai Khắc Lục Quái đã rất thành công.

Càng làm cho Kim Ngạc Đấu La phải mở to hai mắt nhìn chính là, rõ ràng mập mạp đã bị thương nặng, thậm chí biến trở lại thành hình người, giữa không trung không ngờ lại một lần nữa biến trở về võ hồn chân thân, hơn nữa theo như hắn thấy, thực lực của hắn tựa hồ không bị tổn thương chút nào, vẫn từ không trung đánh xuống. Điều này sao có thể được chứ?

Không có gì không có khả năng, đừng quên, hai phụ trợ của Sử Lai Khắc Thất Quái, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất phụ trợ hồn sư ra, bọn họ vẫn còn một thiên hạ đệ nhất thực vật hệ hồn sư. Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng tuy rằng chế biến rất khó khăn, nhưng Sử Lai Khắc Lục Quái mỗi người đều mang theo một cây trong người. Mã Hồng Tuấn đã bị thương nặng, nhưng hiệu quả của Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng thực sự rất mạnh mẽ, là do Áo Tư Tạp sau khi ăn Kiên Đĩnh Kim Thương Đăng đặc chế mà thành, trong nháy mắt đã trị hết thương thế. Mà hồn lực của Mã Hồng Tuấn tiêu hao không nhiều lắm, thương thế đã hồi phục, tự nhiên nhìn qua thì không có gì đáng ngại.

Bất quá, Sử Lai Khắc Lục Quái công kích Gia Lăng quan không phải tất cả đều thuận buồm xuôi gió, dù sao, số lượng hồn sư cường đại của Võ Hồn đế quốc rất nhiều. Áo Tư Tạp mặc dù có Trữ Vinh Vinh tăng phúc, nhưng hắn cũng không có kỹ năng phụ trợ mạnh mẽ như U Minh Bạch Hổ, trực tiếp đã bị đánh rớt xuống đầu tường, bị thương một chút.

Bên kia, chính phân thân của Tiểu Vũ đã có bốn cái bị nổ tung, còn lại năm cái bay lên đầu tường, năm cái bóng màu đỏ tự đi tìm năm tên hồn đấu la.

Đối mặt với phong hào đấu la, khó có thể chiến thắng chỉ bằng một kích, nhưng đối mặt với hồn đấu la đẳng cấp thấp hơn, võ hồn chân thân của Tiểu Vũ đã thể hiện ra thực lực khủng bố.

Chỉ thấy năm luồng hồng quang đồng thời bạo phát, trực tiếp tiến vào không trung, năm cái Bạo Sát Bát Đoạn Suất trong nháy mắt hoàn thành. Với thực lực chín mươi sáu cấp của Tiểu Vũ hiện giờ, cho dù là Đường Tam cũng e rằng phải bị lột da. Về phần bản thể của Tiểu Vũ càng không hề lo lắng mà đi về phía đầu tường, ngàn lần đừng quên, Tiểu Vũ có hai đại kỹ năng bảo mệnh- Vô Địch Kim Thân và Thuấn Di.

Chỉ cần một cái Vô Địch Kim Thân đã giúp cho nàng trở thành người thứ hai sau U Minh Bạch Hổ xông lên Gia Lăng quan. Ngay sau đó một chuỗi Thuấn Di liên tục làm người khác phải hoa mắt, bốn gã hồn đấu la đã bị Tiểu Vũ vặn gãy cổ. Lúc này Nhu Kỹ của Tiểu Vũ đã không còn giống với lúc trước nữa, chung quanh thân thể nàng toả ra một luồng quang mang hư ảo, xuất thủ chỉ là hư ảnh xuất kích tương tự với bản thể là có thể dễ dàng hoàn thành Nhu Kỹ- Nhu Kỹ cấp bậc phong hào đấu la.

Biểu hiện của Tiểu Vũ nhất thời đã bị bọn cường giả Võ Hồn đế quốc chú ý, tam cung phụng thân mình chớp lên, đã đánh về phía nàng, tự nhiên là muốn cho Tiểu Vũ không thể thi triển toàn lực. Một cường giả chín mươi sáu cấp phong hào đấu la nhảy vào một đám hồn đấu la cũng như hổ lạc đàn dê mà thôi.

Một nụ cười lạnh nhạt lộ ra trên mặt Tiểu Vũ, Thuấn Di một cái rất nhanh lui lại, cùng lúc đó, một điểm sáng đỏ cũng từ tay nàng bay ra, bắn về phía sau đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc.

- Cẩn thận!

Đã từng gặp qua tình huống như vậy, một tên phong hào đấu la của Võ Hồn đế quốc dùng thanh âm điên cuồng thét lên.

Điểm sáng đỏ ấy đã từng mang đến chấn động thật là kinh khủng, lần trước, mười mấy tên cường giả hồn thánh đã bị giết chết trong chớp mắt!

Không sai, từ trong tay Tiểu Vũ bắn ra chính là miếng Phật Nộ Đường Liên thứ hai trong ba miếng mà Thần Tượng Lâu Cao đã chế tạo ra.

Thế nhưng, hành động của Tiểu Vũ vẫn chưa kết thúc, một tay nàng bắn ra Phật Nộ Đường Liên, tay kia cuốn cổ tay lại, một quả cầu tròn bằng đồng hết sức tinh xảo đã xuất hiện trong tay nàng. Trong khoảnh khắc, ánh sáng chói lọi mang theo màu sắc rực rỡ đẹp đẽ vô cùng đã xuất hiện trên đầu tường thành Gia Lăng quan. Bất luận là tướng sĩ của Võ Hồn đế quốc trong Gia Lăng quan hay đại quân Thiên Đấu đế quốc đang toàn diện xung phong đều thấy được một màn kỳ dị. Một mảng ánh sáng hình quạt xuất hiện trên đầu tường Gia Lăng quan, trông đẹp như con công đang xoè đuôi múa vậy.

Chỉ có một người không thấy nó đẹp chút nào cả, đó chính là tam cung phụng. Ánh sáng rực rỡ như công xoè đuôi đã bao phủ hắn.

Tiểu Vũ khi thi triển ra loại ám khí quần công có uy lực kinh khủng nhất Phật Nộ Đường Liên, lại đồng thời xuất ra ám khí công kích đơn thể có uy lực y như vậy- Khổng Tước Linh.

Khổng Tước Linh bắn ra là đủ loại ám khí đặc biệt có hình dáng giống như phi châm. Lúc đầu nhìn qua bản vẽ, cả hai vị thần tượng là Lâu Cao và Thái Thản đều giật mình cười ha hả. Đây là lần đầu tiên nó xuất hiện trên Đấu La Đại Lục, uy lực của nó cũng lần đầu tiên xuất ra, tam cung phụng không may đã trở thành vật thí nghiệm của nó.

Những âm thanh không giống nhau cùng lúc vang lên theo tiếng nổ tung, dù là thực lực của tam cung phụng cũng không có khả năng né tránh Khổng Tước Linh trước mặt, dù là Tiểu Vũ phóng xuất ra nhưng nàng vẫn không khỏi than thầm trước uy lực của nó.

Trong lòng sợ hãi, làm cho tam cung phụng trước tiên thi triển ra chính kỹ năng phòng ngự cực mạnh của mình để ứng phó, thế nhưng, những loại châm đặc chế của Khổng Tước Linh đều có hiệu quả phá vỡ cương khí hộ thân, mặc cốt châm, lôi châm cứu, liệt nhận châm, trấn ma châm, phá giáp châm, bá vương châm, minh âm châm, đoạn long châm …, đủ loại ám khí như phi châm này hình thành một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ.

Đau đớn, nổ tung không ngừng xuất hiện trên người tam cung phụng, cũng may là hắn đã đạt tới chín mươi sáu cấp, dùng hồn kỹ phòng ngự đã làm giảm bớt uy lực của ám khí công kích. Đồng thời, da thịt cứng cỏi trở thành một lá chắn cuối cùng, dùng hết khả năng hoá giải những công kích này. Thế nhưng, công kích mang theo các loại kịch độc, nổ mạnh làm cho vị tam cung phụng này lâm vào trong đau đớn cực độ, toàn thân trên dưới đều bị Khổng Tước Linh công kích mà làm cho máu tươi chảy đầm đìa.

Mà ngay sau đó, Phật Nộ Đường Liên cũng đã nổ tung!

Cái gì là ám khí quần công mạnh nhất? Đó chính là, cho dù ngươi đã biết sự kinh khủng của nó, thế nhưng lúc đối mặt với nó cũng không thể nào né tránh.

Lực nổ mạnh kinh khủng mang theo tiếng rít chói tai, hoa sen màu vàng hầu như trong nháy mắt xuyên thủng thân thể hơn ba mươi tên hồn đấu la của Võ Hồn đế quốc. Cường giả cấp bậc hồn đấu la, lực phòng ngự so với hồn thánh cũng mạnh hơn rất nhiều, bất quá, bồi dưỡng ra ba mươi tên hồn đầu la cực khổ biết bao? Trước uy lực của Phật Nộ Đường Liên, thân thể của bọn chúng giống như là bị băm nát thành từng mảnh vụn, từng đoá hoa máu nở rộ khắp nơi.

Cùng lúc đó, thân ảnh màu đỏ hư ảo đã xuất hiện phía sau tam cung phụng, một bàn tay nhỏ bé mềm mại đã chộp lấy cổ của tam cung phụng. Chính là Tiểu Vũ.

Sau khi chịu công kích của Khổng Tước Linh, tam cung phụng không còn dư lực đề phòng Tiểu Vũ tấn công, huống chi lúc này Tiểu Vũ dưới sự tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh,

Thực lực đã vượt qua hắn.

Đầu gối phải vòng qua thắt lưng tam cung phụng, trong khoảnh khắc, thân thể vị cung phụng đại nhân này đã bị Tiểu Vũ ném lên không. Những người khác trong Sử Lai Khắc Lục Quái căn bản không cần quan tâm đến góc này của chiến trường. Dưới tình huống đẳng cấp không chênh lệch bị Nhu Kỹ của Tiểu Vũ tập trung, dù là Đường Tam trước khi thành thần cũng không thể nào

chống nổi. Huống chi tam cung phụng đã bị thương không nhẹ dưới Khổng Tước Linh, kết cục của hắn chỉ có một mà thôi.

Đường Hạo lúc này tâm tình tuyệt đối là kinh hãi, lục đại cung phụng cực mạnh của Võ Hồn đế quốc trên đầu tường, không ngờ đã bị Sử Lai Khắc Lục Quái giết chết hai người. Đây không chỉ là một sự bắt đầu hoàn mỹ, đồng thời cũng ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc chiến.

Lúc này, U Minh Bạch Hổ đã công kích hai tên cung phụng, Mã Hồng Tuấn từ trên trời giáng xuống quấn lấy một tên, lục đại cung phụng chỉ còn lại một tên mà thôi. Đây cũng chưa tính đến năm phân thân còn dư của Tiểu Vũ đã quấn lấy một tên phong hào đấu la. Sử Lai Khắc Lục Quái đã làm hết tất cả mà khả năng bọn họ có thể làm được.

Hạo Thiên chuy khổng lồ tìm đến tên cung phụng cuối cùng, đó chính là Hạo Thiên chuy của tông chủ Hạo Thiên tông Đường Khiếu, Chỉ cần một chuy, đã bức bách tên cung phụng kia phải lùi lại rất nhanh.

Đường Khiếu xuất thủ rồi, sao có thể vắng mặt Hạo Thiên Đấu La Đường Hạo chứ? Đại Tu Di chuy một vòng đã cuốn lấy ba gã phong hào đấu la. Kiếm Đấu La Trần Tâm, Cốt Đấu La Cổ Dong hai người liên thủ cũng quấn lấy bốn gã phong hào đấu la.

Đương nhiên, đây cũng là toàn bộ thực lực của Thiên Đấu đế quốc. Áo Tư Tạp cùng Hoàng Kim Thiết Tam Giác hoá thành Hoàng Kim Thánh long cũng đã tới. Mục tiêu của bọn họ là bọn cường giả hồn đấu la. Trong nhất thời, đại chiến hừng hực khí thế đã triển khai, vốn là bên Thiên Đấu đế quốc đã bị rơi vào hoàn cảnh yếu thế hơn, nhưng lại không bị áp chế mà sau cùng còn chiếm thượng phong.

Lúc này, rất đông đại quân Thiên Đấu đế quốc đã tiếp cận con song hộ thành, Tuyết Băng tuy không nhìn rõ tình hình chiến đấu trên đầu tường, nhưng cường giả phe mình có thể toàn bộ lên trên đầu tường, có thể nghĩ được, bên mình vẫn chưa thua thiệt, tối thiểu trong thời gian ngắn không có vấn đề gì.

Giơ cao Thiên Tử kiếm, Tuyết Băng thét to một tiếng:

- Ba quân tướng sĩ, tất cả xung phong!

Yên tĩnh trong gần một tháng qua, đại quân Thiên Đấu đế quốc ở trong doanh trại cũng không nhàn rỗi. Đệ tử Mẫn đường Đường môn lúc nào cũng trinh sát, những biến hoá của Gia Lăng quan họ đều nắm rõ trong tay, bọn họ đương nhiên biết rõ tình huống của con sông hộ thành.

Vì thế, đại quân vừa đến bờ sông hộ thành, lập tức có bốn quân đoàn khinh kỵ binh chen chúc tiến lên, mỗi một tên khinh kỵ binh đều mang theo hai bao cát hai bên yên ngựa, một bao khoảng ba mươi cân, hai bao là sáu mươi cân.

Là nơi hiểm yếu nhất của Võ Hồn đế quốc, sông hộ thành của Gia Lăng quan đương nhiên rất là sâu. Sáu mươi cân bao cát ném xuống tự nhiên không đáng kể, thế nhưng bốn quân đoàn khinh kỵ binh, tròn bốn vạn người thay phiên mang theo bao cát ném xuống sông hộ thành, tác dụng lập tức hiện ra, mặc dù không thể lấp sông thành đất bằng, nhưng làm ra mấy cái thông đạo rộng cũng không thành vấn đề.

Dưới lệnh kỳ chỉ huy của Qua Long nguyên soái, đại quân Thiên Đấu đế quốc phân công rất rõ ràng, khinh kỵ binh hoàn thành công tác ném bao cát rồi, lập tức rẽ sang hai bên để cho trọng trang bộ binh bắt đầu qua sông.

Lúc này trên đầu tường Gia Lăng quan phần lớn là quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc, ngoài chiến trường của đám cường giả ra, hồn sư phòng thủ có thể nói là kiên cố, nhưng vẫn có một khuyết điểm, kỹ năng công kích của hồn sư có một khoảng cách nhất định. Cho dù là hồn sư sáu, bảy mươi cấp cũng khó mà công kích xa được. Hồn kỹ giống như của Mã Hồng Tuấn là Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ dù sao cũng cực kỳ hiếm thấy. Cho dù là Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ của Đái Mộc Bạch cũng chỉ có thể công kích tối đa trong vòng một trăm mét, vì thế, đám hồn sư này chỉ có thể lấy mắt nhìn sông hộ thành bị lấp, mà không có biện pháp gì. Lúc này tác dụng của bọn chúng thậm chí còn không bằng quân đoàn cung tiễn thủ của binh lính bình thường.

Tiếng leng keng vang lên từ trong đại quân Thiên Đấu đế quốc, vài quân đoàn đứng phía trước chậm rãi tránh ra, chỉ có sáu trọng trang bộ binh quân đoàn đứng phía trước giống như lá chắn. phía sau bọn họ là một đám chiến sĩ đặc biệt cầm những chiếc hộp dài màu đen trong tay, sắc mặt vô cùng nghiêm

nghị. Bọn họ là những người đã từng tạo ra chiến tích huy hoàng chưa từng có trên chiến trường này, lấy năng lực của con người bình thường mà diệt trọn một quân đoàn hồn sư một vạn người của Võ Hồn đế quốc. Bọn họ là đội quân do Đường Tam sáng lập, Đường gia quân, trang bị có thể gây tử vong cho cấp hồn sư trở xuống của họ chính là Gia Cát Thần Nỗ.

Đứng chung với Đường gia quân còn có một quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc, đứng ở trước hết, chính là đệ tử bốn đường của Đường môn.

Ngồi ngay ngắn trên toạy kỵ cao to bên cạnh Tuyết Băng chính là Qua Long nguyên soái hạ mệnh lệnh, lính liên lạc bên cạnh giơ cao một cây lệnh kỳ màu vàng. Thấy cây lệnh kỳ này, hai đội ngũ đứng trước quân đoàn hồn sư Thiên Đấu đế quốc đã xuất động. Tổng số người của hai đội ngũ này chỉ có ba trăm, nhưng bọn họ cũng là do đệ tử Đường môn hợp thành. Phân biệt là một trăm năm mươi tên hồn sư của đệ tử Ngự đường và một trăm năm mươi tên đệ tử Lực đường. Đứng trước hết là đường chủ của hai đường ấy, Ngưu Cao và Thái Thản.

Ngưu Cao và Thái Thản lúc này trong mắt ngọn lửa hưng phấn cháy bừng bừng, cũng không phải vì chiến tranh mà hưng phấn, mà vì tinh thần bay bổng trước sự trở về vào đúng lúc hiểm nghèo của môn chủ mà hưng phấn.

Trước đây không bao lâu, Đan Chúc tứ tông tộc bọn họ giống như chó nhà có tang mà rời khỏi Hạo Thiên tông, giới hồn sư hầu như bất kỳ một tông môn nào cũng có thể khi dễ bọn họ. Cho đến ngày Đường Tam xuất hiện lập ra Đường môn, gom bọn họ lại một lần nữa. Cho dù là bây giờ Thái Thản Ngưu Cao hồi tưởng lại tình hình lúc ban đầu, cũng cảm thấy là may mắn. Lúc đó, Đường Tam chỉ dùng thực lực để tác động lên bọn họ, nhưng trong thực tế, bọn họ cũng đã đánh cuộc. Mượn cơ hội của Đường Tam mà một lần nữa tụ hội lại tứ đại tông môn, bọn họ cũng không nghĩ tới, Đường môn lại có một ngày đạt đến địa vị như vậy.

Lúc từ Thiên Đấu đế quốc bắt đầu tới Gia Lăng quan đánh xong trận đầu tiên, Đường môn đã xác lập địa vị độc nhất vô nhị trong trăm vạn đại quân, cho dù là quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc cũng bị Đường môn lấn lướt vài phần. Chỉ cần là nhắc tới Đường môn, không ai không khỏi giơ ngón tay cái lên mà khen ngợi.

Cho dù là trước khi chiến tranh bắt đầu, Đường môn tại Thiên Đấu thành cũng đã trở thành đại tông môn đứng hàng thứ nhất. Trong Thiên Đấu đế quốc, thậm chí địa vị của họ còn ở trên Thất Bảo Lưu Ly tông. Mà tất cả những điều này là nhờ có sự tồn tại của Đường Tam. Lam Hạo vương, đế sư, Đường môn tông chủ. Nếu như nói lúc đầu có rất nhiều đại thần không hiểu vì sao Đường Tam lại thu được nhiều vinh quang như vậy, lần này sau khi chiến tranh bắt đầu, mọi người cũng đã cảm thấy như vậy rất là thích hợp.

Đường Tam đã trở về, trước trận quyết chiến ngày hôm nay trong khoảnh khắc đã trở về, hơn nữa hắn đã trở thành Hải Thần, chính là thần a! Thân là cường giả hồn đấu la, bọn Thái Thản đương nhiên biết lý thuyết trăm cấp thành thần, nhưng lý thuyết này trong lòng bọn họ chỉ là tồn tại trong truyền thuyết. Đường Tam đã đem truyền thuyết này biến thành hiện thực. Cho dù lúc đầu tứ đại tông môn không rời khỏi Hạo Thiên tông,

Thì Hạo Thiên tông thân là thiên hạ đệ nhất tông môn, cũng không có cường giả thần cấp nào tồn tại. Bọn trưởng lão, đường chủ hãnh diện đến mức nào không cần phải nói, Thái Thản và Ngưu Cao hưng phấn cũng chính là vì thế.

Đệ tử hai đường tổng cộng ba trăm người, đệ tử Ngự đường ở phía trước, đệ tử Lực đường ở phía sau, bởi vì Thái Thản và Ngưu Cao quan hệ rất tốt, cho nên đệ tử của hai đường nay phối hợp với nhau cũng là ăn ý nhất. thế nhưng bọn họ cũng không đơn giản tiến lên như vậy, tuy rằng chỉ có ba trăm người, nhưng bọn họ vừa xuất động, đã làm cho đại quân hai bên cùng chấn động.

Một trăm năm mươi tên Ngự đường đệ tử, thân thể mỗi người đều đã xuất ra võ hồn của mình, lực phòng ngự của áo giáp da tê giác hoàn toàn phóng xuất ra, đồng thời, mỗi người đều cầm trong tay một cái tháp thuẫn hai mặt to lớn cao năm thước, rộng hai thước dày một thước. Khi đúc tháp thuẫn này, các đệ tử Lực đường dùng hợp kim đặc biệt chế tạo, nhìn qua không trầm trọng nhưng lại có lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, bản thân trọng lượng của nó cũng chừng mấy nghìn cân. Một người cầm trong tay tháp thuẫn hai mặt này, quả thật giống như bức tường bọc thép. Đệ tử Ngự đường vốn cao to, hơn nữa thứ này xuất hiện, một trăm năm mươi người, ba trăm mặt tháp thuẫn, ngay trước trận bày ra một tầng phòng ngự kiên cố nhất, phải biết rằng, tháp thuẫn trong tay họ phải cần đến mười binh sĩ giỏi nhất trong trọng trang quân

đoàn mới có thể cầm nổi.

Không thể nghi ngờ, có những tháp thuẫn đặc thù do đệ tử Lực đường chế tao này, lực phòng ngự của các đệ tử Ngự đường đã tăng lên một trình độ cao nhất từ trước tới nay. Cho dù là hồn sư có đẳng cấp cao muốn phá vỡ phòng ngự của họ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như dùng thủ đoạn công kích bằng cung tên hay nỏ lớn thì không cần đếm xỉa làm gì.

Ở phía sau lại càng mạnh mẽ, lực lượng của đệ tử Ngự đường tuy lớn, nhưng lực lượng chủ yếu của bọn hò là ở phòng ngự, lực lượng cường giả chân chính vẫn còn ở phía sau.

Một trăm năm mươi tên lực đường đệ tử chia làm bốn tổ, mỗi tổ bốn mươi mấy người, trước khi đại quân tiến lên thì bọn họ hoàn toàn chưa xuất động, lúc này bọn họ đồng thời rời khỏi trận, cùng hét một tiếng lớn, mỗi một tổ hơn bốn mươi mấy người hoàn toàn phát lực, nhất thời búa công thành khổng lồ đã xuất hiện.

Dưới tình huống bình thường, trong chiến tranh sử dụng búa công thành đều có xe công thành chở đi, ở đây họ mang theo búa công thành hoàn toàn là bằng vào sức người mà thôi.

Chẳng qua, chỉ cần nhìn kỹ búa công thành này là có thể hiểu được vì sao cần sức người, nhưng lại cần tới bốn mươi mấy đệ tử Lực đường mới có thể cầm được.

Cán búa công thành này dùng một số lớn thiên niên thiết mộc chế thành, bên ngoài bao phủ một lớp lá sắt, một phần ba mặt trước hoàn toàn là dùng sắt ròng mà chế tạo. Toàn bộ búa công thành này dài đến trăm mét, đường kính hơn trăm thước. Hải Thần Tam Xoa Kích của Đường Tam có nặng hay không? Một cây búa công thành này tương đương với trọng lượng của năm cây Hải Thần Tam Xoa Kích, tức là năm mươi vạn cân. Cho dù là tại giới hồn sư, e rằng chỉ có Lực chi nhất tộc chuyên về lực lượng thuộc tính dưới tình huống này mới có thể sử dụng búa công thành nặng kinh khủng như thế. Trọng lượng như vậy, làm sao có xe công thành nào có thể chở nổi?

Bốn cây búa công thành này lúc đại quân Thiên Đấu đế quốc xuất phát vẫn

chưa chế tạo xong, vừa mới vận chuyển tới đây vào nửa tháng trước, do đệ tử Lực đường đích thân vận chuyển. Bằng không, nếu như là chiến sĩ bình thường, còn không biết phải tốn bao nhiêu nhân lực mới có thể chuyển động bốn cây búa chết tiệt này.

Lúc bốn cây búa công thành được đệ tử Lực đường khiêng trên vai, chính thức xuất hiện trên chiến trường chỉ trong nháy mắt, bọn hổn sư cố thủ Gia Lăng quan trên đầu tường hoảng sợ đến nỗi ngây người ra. Thứ này sức người có thể đùa giỡn với nó hay sao?

Đệ tử của Lực đường đã dùng hành động thực tế chứng minh với mọi người, đây quả thật là búa công thành.

Đệ tử Ngự đường cấp tốc phân tán, phân biệt đi tới bên người các đệ tử Lực đường, tháp thuẫn trong tay bọn họ dựng thẳng lên, đem đệ tử Lực đường hoàn toàn bảo vệ bên trong. Về phần chỗ mà búa công thành xông tới, căn bản là không cần phải yểm hộ gì cả. Có bản lĩnh thì các ngươi cứ việc phá đi! Thứ này tuy không phải là tốt nhất, nhưng với trọng lượng năm mươi vạn cân thì sao có thể dễ dàng phá hư? Phải biết rằng, bản thân thiết mộc không chỉ trọng lượng không thua gì sắt thép, mà mức độ cứng rắn còn vượt qua cả sắt thép thông thường. Nếu không phải Thiên Đấu đế quốc có một hành tỉnh thừa thải loại thiết mộc này, Đường môn lại có Thiên Đấu đế quốc toàn lực ủng hộ, thật không dễ chế tạo ra thứ này!

Để chế tạo ra bốn cây búa này, Thiên Đấu đế quốc đã triệu tập gần một vạn thợ rèn, do Đường môn Lực đường thống nhất chỉ huy, thứ này cần có trọng lượng và uy lực, căn bản không cần tinh tế, thợ rèn bình thường đủ sức hoàn thành.

Khi tháp thuẫn đã ổn định, ba trăm người này lập tức chia làm bốn tổ, đạp lên thông lộ lúc trước đã dùng cát đá lấp nên trên con sông hộ thành, nhanh chóng hướng về phía Gia Lăng quan tiến lên. Cùng lúc đó, Đường gia quân cùng với quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc cũng đồng thời xuất động, khởi xướng công kích về phía đầu tường Gia Lăng quan như nước thuỷ triều, rất rõ ràng, bọn họ muốn yểm hộ ba trăm đệ tử Đường môn đột kích công thành.

Đương nhiên khi thế công của đại quân Thiên Đấu đế quốc còn xa, trong bộ binh, sáu quân đoàn cung tiễn thủ dưới sự yểm hộ của trọng trang quân đoàn đi tới bờ sông hộ thành, giương cung lắp tên. Ngoại trừ một đoạn tường thành mà nhóm cường giả hai bên đang chiến đấu kịch liệt, sáu vạn tên cung tiễn thủ bắt đầu hướng về phía đầu tường gia lăng quan và bên trong tường thành bắt đầu bắn tên.

Cho dù là lúc ban đầu, sau khi Đường Tam đánh bại Bỉ Bỉ Đông, đại quân Thiên Đấu đế quốc cũng không đến nỗi hung mãnh như vậy. Hôm nay đánh một trận này, Tuyết Băng cũng không biết rằng Đường Tam có thể trở về đúng lúc hay không, vì thế, đã đem ra tất cả con bài của Thiên Đấu đế quốc. Trăm vạn hùng binh không phải dễ dàng đối kháng như vậy, Thiên Đấu đế quốc tồn tại trên Đấu La đại lục nhiều năm như vậy, nội lực cực kỳ hùng hậu, há phải đâu là một quốc gia mới vừa thành lập như Võ Hồn đế quốc có thể so sánh được! Xưa nay, Thiên Đấu đế quốc đối với các vương quốc công quốc đều mặc kệ, chủ yếu là xem bộ mặt của Võ Hồn đế quốc, cho nên mới không thu thập bọn họ. Đến hôm nay, quái vật khổng lồ Thiên Đấu đế quốc mới chân chính xuất ra thực lực hùng hậu của nó.

Đại chiến hầu như trong khoảnh khắc này triệt để bùng lên, toàn bộ chiến trường đều trở nên sôi động, vô số tên từ tên trời giáng xuống, đối với một đám hồn sư mà nói, một lần bắn như vậy không đáng kể gì, nhưng không thể chịu nổi tên bắn tới không ngừng a! Muốn phạm tới bọn họ rất khó, nhưng quấy nhiễu như vậy là đủ rồi. Hơn nữa, càng nhiều tên bay vào trong Gia Lăng quan, binh sĩ Võ Hồn đế quốc không có chuẩn bị nhất thời ngã xuống, phần lớn binh sĩ ngã xuống như gặt lúa. Chờ bọn chúng chỉnh đốn lại đội hình ứng phó những mũi tên từ trên trời giáng xuống thì con số thương vong đã lên đến mấy ngàn người.

------oOo------

Chương 507: Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: hạothiên (A Thiên)

Biên: dphilong (A Phì)

Trăm vạn đại quân của Thiên Đấu đế quốc chợt bôc phát sức chiến đấu mạnh mẽ, nhất là phối hợp với sự điều hành ngiêm chỉnh, trăm vạn đại quân lại không hỗn loạn chút nào, ngay ngắn thứ tự.

Đây là tình cảnh của một nước lớn, Võ Hồn đế quốc đến lúc này mới hiểu ra nước mình đã không cách gì có được. Võ Hồn đế quốc được thành lập hoàn toàn bằng vào thực lực và thế lực cường đại của Võ Hồn điện, cùng với cơ sở chiếm được hơn sáu mươi phần trăm hồn sư của đại lục dưới sự cưỡng bức và lấy lợi ích làm mồi nhử. Hơn nữa đa số vương quốc, công quốc cảm giác được nguy cơ đến từ hai đại đế quốc cho nên phải phụ thuộc vào Võ Hồn đế quốc mà thành lập. Không hề nghi ngờ, về mặt hồn sư, nếu không phải Thiên Đấu đế quốc xuất hiện một người như Đường Tam, thì căn bản là ngay cả một chút cơ hội cũng không có. Cho dù Hạo Thiên tông tái xuất, cũng tuyệt không thể bù đắp được sự chênh lệch ấy.

Tác dụng lớn nhất của Đường Tam đối với Thiên Đấu đế quốc cũng không phải là thực lực của hắn, là là ám khí Đường môn của hắn, Đường gia quân với ám khí Đường môn mới chính thức là mối uy hiếp chí mạng với Võ Hồn đế quốc. Nếu như nói về mặt hồn sư đối lập thật lớn, thì về mặt đối lập của tướng sĩ hai bên còn lớn hơn nữa, đương nhiên, lúc này sự đối lập mạnh yếu đã hoàn toàn nghịch chuyển. Đại quân Thiên Đấu đế quốc khí tượng sâm nghiêm, điều hành hợp lý, sĩ khí càng dâng cao, quân lệnh hạ xuống dễ sai khiến. Chỉ cần quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc không thể chiếm được tiện nghi lớn ngay từ lúc đầu, như vậy, quân đoàn bình thường của họ căn bản không có khả năng chống lại Thiên Đấu đế quốc.

Dù Gia Lăng quan còn tồn tại cũng rất khó chống lại.

Bất luận là Thiên Nhận Tuyết hay nhị cung phụng Kim Ngạc đấu la, bọn họ dù sao cũng không phải là đại tướng thống lĩnh quân đội, thực lực cá nhân bọn họ tuy cường hãn, nhưng về mặt thống lĩnh quân đội thì tuyệt không có khả năng gì đặc biệt. Theo cái nhìn của bọn họ, sự phòng ngự của Gia Lăng quan như vậy đã là sâm nghiêm, cho dù là Thiên Đấu đế quốc muốn công

phá, cũng nhất định phải phát động công thành chiến, trước tiên phải thông qua được một cửa ải đầu thành này, dù muốn công kích tường thành cũng đã có hồn sư của bọn họ từ trên tường thành phát động công kích nghênh đón.

Thời gian vừa bắt đầu cuộc chiến cũng đã xác định như vậy, Thiên Đấu đế quốc trực tiếp chọn ra cường giả trực tiếp phát động công kích về phía đầu tường thành, thế nhưng, đệ tử hai đường Lực đường, Ngự đường của Đường môn vừa hành động, lập tức khiến cho hồn sư trên đầu tường luống cuống. Tất cả đều biết, một khi cửa thành bị phá, như vậy, quân đội canh giữ bên trong Gia Lăng quan sẽ trực tiếp đối mặt với trăm vạn hùng binh không ngừng nghỉ, bất kể mọi giá toàn lực xung phong. Hồn lực của hồn sư là có hạn, nếu như xuất toàn lực giết chóc, thì có thể giết được bao nhiêu đây? Nếu như muốn giết bộ binh bình thường thì còn dễ dàng một chút, nếu muốn giết binh sĩ trang bị hạng nặng thân mặc khải giáp, cũng phải có hồn kỹ mạnh tới một mức độ nhất định mới có thể làm được.

Nguyên là, hồn sư của Võ Hồn đế quốc và các tướng sĩ rất tự tin đối với cửa thành dày nặng mà bọn chúng vừa làm lại, chính là cửa thành dày năm thước được chế tạo bằng sắt, trọng lượng đã nặng hơn trước mười vạn cân. Nhưng mà, khi bọn chúng vừa thấy đệ tử hai đường của Đường môn giơ búa lên phá thành, thì lòng tin của bọn chúng đã không còn sót lại chút gì. Búa phá thành lớn như vậy là lần đầu tiên mà bọn chúng nhìn thấy, ai cũng không dám khẳng định cửa thành có thể chịu được trong bao lâu đây!

Thế tiến công mà quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc và Đường môn càng thêm cường hãn, thì tác dụng của quân đoàn hồn sư của Thiên Đấu đế quốc càng chủ yếu chỉ là bảo vệ Đường gia quân. Bọn họ duy trì khoảng cách với đầu tường Gia Lăng quan ngoài tầm công kích của tuyệt đại đa số hồn sư của Võ Hồn đế quốc, chỉ có một số ít hồn sư am hiểu công kích tầm xa mới có thể đánh tới. Hồn sư của Thiên Đấu đế quốc tuy rằng ít hơn rất nhiều, nhưng phòng ngự trước những công kích tầm xa như vậy thì không thành vấn đề. Dù sao, những hồn sư mạnh nhất của Võ Hồn đế quốc đều bị Sử Lai Khắc Lục Quái và huynh đệ Đường Hạo, Đường Khiếu cầm đầu đám cường giả hồn sư của Thiên Đấu đế quốc chia cắt ra mà quấn lấy.

Công kích của hồn sư không thể đi xa quá, nhưng tính chất đặc biệt của Gia Cát Thần Nỗ trong tay chiến sĩ Đường gia quân không bị hạn chế này. Để

tăng mức sát thương lên cao và giảm bớt yêu cầu về nguyên liệu chế tạo Gia Cát Thần Nỗ, dưới sự chỉ đạo của Thái Thản, bộ khung của Gia Cát Thần Nỗ so với nguyên bản được làm to hơn rất nhiều. Dưới tình huống giảm bớt một ít nguyên liệu, thế nhưng uy lực công kích ngược lại tăng lên, dù sao, hình dạng to lớn cũng quyết định tầm bắn, hình dạng nỏ cũng vậy. Tầm công kích của tên nỏ dù sao cũng không xa được như cung tên, nhưng với tính chất đặc biệt của Gia Cát Thần Nỗ thì có thể duy trì được lực sát thương trong vòng bốn trăm mét.

Một vạn tên chiến sĩ Đường gia quân chỉ cần bắn một vòng, là có thể áp chế hàng vạn tên hồn sư và chiến sĩ của Võ Hồn đế quốc trên đầu tường không thể ngóc đầu lên, lại càng lập tức tạo ra sát thương trên diện rộng. Mặc dù tác dụng của lần này bắn ra không thể so sánh như lần trước được sử dụng Phi Hành Ma Cô Tràng, nhưng để áp chế bọn hồn sư trên đầu tường thì không thành vấn đề.

Trên chiến trường, có khi thắng bại cũng không phải toàn bộ là do thực lực quyết định, sĩ khí và tâm tính cũng cực kỳ quan trọng, Đường gia quân đã từng để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc. Tuy rằng trong tình huống trước mắt hồn sư trên đầu tường cũng không phải đã từng trải qua, thế nhưng số hồn sư đã từng tham dự hơn một trận đánh cũng không ít. Đối với phương thức công kích ấy của Đường gia quân, bọn chúng cũng không có cách nào giải thích, nên từ lâu một đồn mười, mười đồn trăm khắp trong quân đoàn hồn sư của Võ Hồn đế quốc. Lúc này đã thật sự đối mặt với Đường gia quân, trong lòng bọn chúng đã mười phần sợ hãi, ai cũng không muốn đứng mũi chịu sào, trên đầu tường đều lui về phía sau, làm sao có khả năng ngăn trở công kích của đệ tử hai đường trong Đường gia quân một cách hữu hiệu đây?

Công kích của một số ít hồn sư căn bản không thể uy hiếp được đệ tử của Ngự đường, lá chắn trong tay và thân thể bọn họ vô cùng kiên cố, đã hộ tống đệ tử Lực đường mang theo búa phá thành tới dưới thành của Gia Lăng quan.

Tiếng nổ vang kịch liệt vang lên hầu như cùng một lúc, đệ tử Lực đường khi tới cách cửa thành không đầy hai mươi mét bắt đầu xung phong. Lực lượng bản thân bọn họ hoàn toàn ngưng tụ ở hai tay hai chân toàn lực chạy nước rút, búa phá thành trên vai bọn họ đã dùng hết toàn lực mà công kích.

Đầu búa hình chuỳ nặng nề công kích vào cửa thành bằng sắt, một búa này, cho dù lực lượng của đệ tử Lực đường kinh khủng như vậy cũng phải bị lực phản chấn mà lui lại. Một số ít để tử có thực lực yếu kém một chút, hổ khẩu đã bị rách toạt ra, thế nhưng, một búa này của bọn họ cũng không uổng phí, trên cửa thành đã xuất hiện một vết lõm thật lớn, đá xung quanh cũng đã xuất hiện nhiều vết nứt rộng.

Trọng lượng năm vạn cân thật sự là quá kinh khủng, dù chỉ một búa cũng đủ rung động lòng người.

- Bảo vệ cửa thành! Quân đoàn hồn sư toàn lực công kích! Quân đội dưới thành giữ vững cửa thành!

Kim Ngạc Đấu La vất vả lắm mới đi ra được từ trong tường thành, nhưng lại bị lực công kích của búa phá thành khắp nơi nơi chấn ngã xuống đất. Lực công kích của U Minh Bạch Hổ thật là kinh khủng, dưới tác dụng của Kim Đĩnh Kim Thương Dăng đã làm cho thân thể của vị đấu la đã hơn trăm tuổi này trọng thương nặng nhất từ trước tới nay. Hắn miễn cưỡng hít một hơi gượng đứng lên, rống to một tiếng, không nhìn được phải thổ ra một ngụm máu tươi.

Năng lực phụ trợ của hơn mười phụ trợ hệ hồn sư Võ Hồn đế quốc thi nhau rót lên thân thể của Kim Ngạc Đấu La, sắc mặt của hắn mới trông dễ coi hơn một chút, nhưng ánh sáng của hồn hoàn trên người đã mờ nhạt tới cực điểm. Kim Ngạc Đấu La không khỏi than thầm một tiếng, tuổi tác không tha người a! Nương theo năng lực của thân thể giảm xuống, tốc độ khôi phục khi bị thương cũng giảm theo.

Tự biết tuyệt đối không thể lui lại, nên trước công kích toàn lực của Thiên Đấu đế quốc, nhất định phòng thủ chặt chẽ, mới có thể bình an chờ đợi kết quả giao chiến giữa Thiên Nhận Tuyết và Hải Thần. Trước khi tiểu thư trở về, chiến trướng bên này nhất định phải kiên trì đứng vững.

Kim Ngạc Đấu La quay đầu nhìn thoáng cục diện trên chiến trường, dưới sự chỉ huy của hắn, bọn hồn sư của Võ Hồn đế quốc đã tổ chức lại rất nhanh, phát động công kích mạnh mẽ về phía đệ tử hai đường của Đường môn ở

phía dưới thành. Lúc này đang là khoảng ngừng sau khi Đường gia quân kết thúc xong vòng bắn thứ nhất, dưới sự công kích loạn xa của các loại hồn kỹ, đệ tử Lực đường và Ngự đường cũng có chút bị thương, dưới sự phòng ngự của lá chắn rất nhanh lui lại, tạm thời trở về phía sau con sông hộ thành.

Nhưng mà, cung thủ của Thiên Đấu đế quốc thuỷ chung không dừng lại, một lần bắn ra sáu vạn mũi tên, một chút cũng không để cho quân đoàn hồn sư xuất hiện thương vong.

Đến lúc này Kim Ngạc Đấu La mới phát hiện sai lầm của mình, vội vàng ra lệnh cho quân đoàn cung tiễn thủ của Võ Hồn đế quốc lên trên thành, đồng thời điều khiển cự nỏ thủ thành trên đầu thành. Dưới tình huống hai bên chưa tiến hành cận chiến, tác dụng của cung tiễn thủ so với hồn sư còn tốt hơn.

Sau khi xuất ra một loạt mệnh lệnh, lại được sự giúp đỡ của bọn phụ trợ hệ hồn sư, Kim Ngạc Đấu La cảm thấy nhẹ đi nhiều. Hắn không định sẽ quay lại tiếp tục tham chiến, ở phía sau chỉ huy toàn cục mới là quan trọng nhất.

Chiến đấu trên đầu tường thành Gia Lăng quan đã tới hồi gay cấn, sau khi bị Khổng Tước Linh của Tiểu Vũ công kích sát người làm cho bị thương nặng, tam cung phụng đã trở thành cường giả thứ nhất trong sáu đại cung phụng của Võ Hồn đế quốc tử trận.

Lúc Kim Ngạc Đấu La thấy hắn thì thân thể hắn đã không còn là hình người nữa, mà Tiểu Vũ lúc này đã xông vào giữa đám hồn đấu la, triển khai công kích toàn bộ phương vị. Thuấn Gian Chuyển Di của nàng sau đó đã thể hiện ra tác dụng thật lớn, bằng vào hồn lực chín mươi sáu cấp duy trì, những công kích đơn thể của bọn hồn đấu la hơn tám mươi cấp này căn bản là không thể nào trúng mục tiêu được. Công kích quần thể thì lại càng không dám sử dụng, chỉ sợ trúng phải đồng bọn. Cứ như vậy chỉ một lúc, đã có bốn tên hồn đấu la chết dưới Nhu Kỹ của Tiểu Vũ rồi.

Thế nhưng, đối với Võ Hồn đế quốc, trên chiến trường cũng không phải tất cả tin tức đều xấu, chiến đấu liên tục cho đến lúc này, U Minh Bạch Hổ của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh cũng đã không kiên trì được nữa, thân thể khổng lồ theo một chút ánh sáng mà hiện ra bản thể của hai người.

Sử dụng U Minh Bạch Hổ tiêu hao thật lớn, làm cho sắc mặt hai người đều tái nhợt, dù sao trước đó bọn họ công kích Kim Ngạc Đấu La cũng đã phải chịu không ít công kích.

Trước đó bọn họ ngăn trở tứ cung phụng và ngũ cung phụng, hai đại cung phụng này thực lực cũng rất là mạnh mẽ, tuy rằng U Minh Bạch Hổ thực lực kinh người, thế nhưng bọn hắn cũng miễn cưỡng cầm cự trước công kích của hai người, đang trong thế bại phải dần dần lui lại để tự thủ, lúc này áp lực bỗng nhiên biến mất, đã có sự chênh lệch, hai đại cung phụng nhất thời mạnh mẽ hẳn lên, nhanh chóng ào sang tấn công Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Kim Ngạc Đấu La thấy vậy, trên mặt nhất thời toát ra vẻ vui mừng, trong mắt tràn đầy oán hận, giờ đây một đôi nam nữ sử dụng võ hồn dung hợp kỹ đã bị thương nặng, lúc này xem bọn chúng còn cơ hội gì nữa, sự cân bằng của hai bên cũng vì bọn họ không còn chút sức lực nào mà phát sinh biến hoá. Sau khi giết được bọn họ, thêm vào hai tên cường giả cung phụng gia nhập chiến trường, nhất định có thể thay đổi toàn bộ cục diện.

Ngay khi Kim Ngạc Đấu La đang tính toán thực lực đối lập giữa hai bên, đột nhiên hắn phát hiện ra, tuy Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh sắc mặt tái nhợt, nhưng trong ánh mắt lại không có vẻ gì kinh hoảng, thậm chí trong mắt toát ra một chút gì đó. Một dự cảm không tốt loé lên trong lòng Kim Ngạc Đấu La, lão không chút do dự hô lớn:

- Cẩn thận!

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng đang dốc toàn lực công kích, mắt thấy công kích của bọn họ đã sắp tới Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, tuy rằng nghe được thanh âm của Kim Ngạc Đấu La, nhưng cũng không quan tâm mấy về thanh âm nhắc nhở này. Phải biết rằng lúc này tinh thần lực của bọn họ đã hoàn toàn tập trung trên người Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, là cung phụng của Võ Hồn đế quốc, bọn chúng cả đời nghiên cứu các loại võ hồn, tự nhiên biết hồn sư sau khi kết thúc võ hồn dung hợp kỹ sẽ suy yếu như thế nào. Hơn nữa lúc này, sau lưng bọn chúng còn được vài tên phụ trợ hệ hồn đấu la tăng phúc, lực công kích đã lên tới đỉnh điểm, đừng nói chống lại, nhìn qua Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh ngay cả cơ hội chạy trốn cũng

không có.

Thế nhưng bọn chúng cũng không thấy được, bên ngoài con sông hộ thành, cùng lúc Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh kết thúc võ hồn dung hợp kỹ, ánh sáng tăng phúc bao phủ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh đột nhiên biến mất. Áo Tư Tạp, Tiểu Vũ và Mã Hồng Tuấn tạm thời mất đi sự tăng phúc của Trữ Vinh Vinh. Cùng lúc đó, hồn hoàn thứ chín màu đỏ xoay quanh Cửu Bảo Lưu Ly Tháp cũng lần đầu tiên loé sáng trên chiến trường, hai đạo ánh sáng màu vàng và đỏ như điện xẹt ra, lặng yên không tiếng động bay qua Gia Lăng quan, sau đó như cùng lúc phủ lên người Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Trong chớp mắt, trên người Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đều bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng đỏ chói mắt, mà cũng trong lúc đó, công kích của hai đại cung phụng cũng chia nhau ra rơi vào thân thể hai người.

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng trong lòng mới vừa vui vẻ, nhưng bọn chúng rất nhanh cảm thấy có gì không đúng. Với công kích cường hãn như vậy của cấp bậc chín mươi sáu cấp phong hào đấu la bọn chúng, thế nhưng khí công kích tới trên người địch nhân, lực công kích của bọn chúng trút xuống như trâu đất chìm xuống biển tan rã không chút tăm hơi.

Ánh sáng màu vàng đỏ dưới sự công kích của bọn chúng trong nháy mắt đã biến mất, cùng lúc đó, sáu đạo ánh sáng tăng phúc của Trữ Vinh Vinh song song rơi vào người Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh.

Hai luồng ánh sáng một trắng một đen hầu như cùng lúc bắn lên, ngay lúc công kích của tứ cung phụng và ngũ cung phụng đã hết đà, chính là thời cơ ngàn cân treo sợi tóc nên nắm bắt.

Để tăng tốc độ công kích, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh cũng không xuất ra hồn kỹ cực mạnh của bọn họ. Thân thể Chu Trúc Thanh hoá thành một luồng hắc quang hư huyễn, lặng yên tiến sát vào người ngũ cung phụng, U Minh Phụ Thể thêm vào U Minh Bách Trảo, đây là công kích nhanh nhất mà nàng có thể đạt tới. Là mẫn công hệ phong hào đấu la, hầu như chỉ trong nháy mắt, nàng đã hoàn thành tăng phúc cho U Minh Phụ Thể, vô số bóng trảo sắc bén nổ tung hướng về bụng đối phương.

Công kích của Đái Mộc Bạch đơn giản hơn nhiều, một chữ *" Sát"* thật lớn xuất hiện trên cặp hổ trảo màu vàng, chính là hồn kỹ thứ sáu, Bạch Hổ Phá Diệt Sát.

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng như thế nào cũng không nghĩ tới, tuy rằng bọn họ đối đầu với võ hồn dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ trong một thời gian dài không bị đánh bại, thế nhưng lại bị lật thuyền trong mương rạch.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, thân thể hai đại cung phụng gần như đồng thời văng ra sau, máu tươi phun ra như suối trên không, mặc dù bọn chúng trong lúc tối hậu đã dùng hết khả năng vận dụng hồn lực để bảo hộ thân thể, thế nhưng, đừng quên bọn chúng đang đối mặt với đối thủ cũng là cường giả cấp bậc phong hào đấu la. Hơn nữa lúc này, bọn chúng cũng không phải chỉ là đối mắt với hai phong hào đấu la, mà là thêm một đại lục đệ nhất phụ trợ hệ hồn sư Cửu Thải Đấu La Trữ Vinh Vinh, cũng đang dùng Cửu Bảo Lưu Ly Tháp mà tăng phúc cho họ.

Hai đạo quang mang kỳ dị đã xoay chuyển toàn bộ cục diện chiến trường. Khác biệt chính là, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đã biết Trữ Vinh Vinh sẽ kịp thời cứu viện, nhưng hai vị cung phụng lại không hề biết mảy may. Vì thế, không những hồn lực hộ thể của bọn họ bị phá vỡ, mà thân thể cũng bị trọng thương thật kinh khủng.

Hiệu quả trực tiếp nhất là, hai gã cung phụng cùng bị đánh bay đi, không thể duy trì võ hồn chân thân của bọn họ. Máu tươi bắn ra, hồn lực kinh khủng của Bạch Hổ Đấu La và U Minh Đấu La đã chui vào trong kinh mạch bọn họ, tuy rằng chưa đến nỗi mất mạng, nhưng hai vị cung phụng này cũng đã bị thương nặng, ngực bụng máu thịt bầy nhầy.

Trữ Vinh Vinh trên chiến trường lần đầu tiên dùng hồn kỹ thứ chín của nàng đã xoay chuyển thế cục của trường quyết đấu của bốn vị cường giả, đã một lần nữa chứng minh thực lực thiên hạ đệ nhất phụ trợ hệ khí hồn sư của nàng. Kỹ năng của nàng thi triển tên là Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang, hiệu quả tương đương với Vô Địch Kim Thân của Tiểu Vũ, có chút khác biệt chính là, Vô Địch Kim Thân của Tiểu Vũ chỉ có tác dụng trên chính bản thân mình trong thời gian ba giây, mà Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang của Trữ Vinh

Vinh lại có tác dụng trên bất kỳ đối tượng nào. Mỗi ngày có thể thi triển hơn mười lần, hơn nữa không phải hao chút hồn lực nào cả. Đây là hiệu quả kinh khủng của hồn kỹ mười vạn năm, đương nhiên cùng với siêu cấp phẩm chất của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp không thể phân cách.

Thật ra thì Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang cũng chỉ có tác dụng trong thời gian mười giây, thế nhưng trong trận quyết đấu giữa cường giả với nhau, một giây đã tương đương với một mạng rồi! Giống như một kích lúc nãy, nếu như không có Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang của Trữ Vinh Vinh, người bị thương nặng sẽ là Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Sử Lai Khắc Lục Quái lại một lần nữa bằng vào sự phối hợp ăn ý của bọn họ lấy yếu thắng mạnh, đánh bị thương hai tên cường địch, cục diện quyết đấu giữa cường giả hai bên lúc này rốt cục cũng đã phá vỡ sự cân bằng.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh cũng không đuổi theo, sự tiêu hao của bọn họ cũng không phải là giả, do phát động thi triển võ hồn dung hợp kỹ quá mạnh mẽ, hồn lực của hai người hầu như đã cạn kiệt. Từ khi bắt đầu chiến đấu cho đến bây giờ, không nghi ngờ gì, họ đã thi triển U Minh Bạch Hổ đến mức tối đa, tự nhiên tiêu hao cũng là tối đa. Năng lực của Trữ Vinh Vinh chỉ là tăng phúc, cũng không thể giúp bọn họ khôi phục lại hồn lực đã bị tiêu hao, thế nhưng Trữ Vinh Vinh không thể giúp bọn họ hồi phục, không có nghĩa là bọn họ không thể khôi phục lại hồn lực đã tiêu hao khi trước.

Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đều lấy trong tay ra một thứ giống nhau, đó là một cây toàn thân ánh sáng như ngọc, có vô số mặt cắt hình trụ, nếu như bọn họ không nói, ai cũng không cho rằng đây là một cây hương tràng, trái lại là kim cương trân quý. Hai người nhìn nhau cười, có chút bất đắc dĩ cầm cây hương tràng đặc biệt trong nay nuốt vào. Nếu như ai đó muốn ăn cây hương tràng này bằng cách nhai nuốt như bình thường, nhất định sẽ bị gãy răng như chơi. Phải biết rằng độ cứng của hương tràng này tương đương với kim cương thật, chỉ có cách trực tiếp nuốt xuống, mới có thể phát huy được tác dụng của nó. Đây là hồn kỹ thứ chín của Thực Thần Đấu La Áo Tư Tạp, Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng.

Như thế nào là Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng? *" Đa Nhất Bán"* có nghĩa là ở trên chiến trường, tất cả năng lực của ngươi đều cao hơn địch nhân hơn phân nửa. Tuy rằng ý đơn giản như thế, nhưng trên thực tế, công hiệu của nó

tuyệt đối là kinh khủng.

Nếu như nói, hồn kỹ thứ tám của Áo Tư Tạp, Thuỷ Tinh Mao Trùng Tràng là đồ ăn chữa thương tốt nhất, như vậy Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng là hương tràng khôi phục tốt nhất. Công hiệu của nó Khôi Phục Đại Hương Tràng hồn kỹ thứ nhất của Áo Tư Tạp không thể nào so sánh được. Ăn một cây Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng, trong vòng ba giây, thể lực, hồn lực, tinh thần lực toàn bộ khôi phục một nửa.

Thử hỏi, khi ngươi chiến đấu với một đối thủ mà thực lực không kém ngươi bao nhiêu trong một thời gian đến sức cùng lực liệt, ăn vào một cây hương tràng như thế, kết quả sẽ như thế nào? Lúc Áo Tư Tạp chế tạo mỗi cây Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng, đều ăn một cây Kim Đĩnh Kim Thương Dăng, do đó dẫn đến hiệu quả hơn mười lần, phải gọi là Đa Nhất Bội Toản Thạch Tràng mới đúng. Toàn bộ hồn lực, thể lực đều khôi phục.

Ba giây bất quá chỉ là hai lần hít thở, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh không đuổi theo, nhưng trong hai lần hít thở ngắn ngủi đó, vẻ tái nhợt trên mặt bọn họ đã không còn sót lại chút gì, đã khôi phục toàn bộ thực lực.

Nếu như nói Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh là hậu thuẫn kiên cố cho Sử Lai Khắc Thất Quái thì hương tràng của Áo Tư Tạp chính là vũ khí bí mật của bọn họ. Đa Nhất Bán Toản Thạch Tràng này chế tạo tương đối khó khăn, đối với Áo Tư Tạp tiêu hao thật lớn. Hắn tranh thủ thời gian ngắn ngủi trên đường về đã chế tạo ra sáu cây, cho mỗi người một cây. Đây cũng không phải nhờ chỉ một mình lực lượng của Áo Tư Tạp mà thôi, hắn nhờ vào Hải Thần thần lực của Đường Tam mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà Sử Lai Khắc Lục Quái tự tin chính diện mà đối mặt với sáu đại cung phụng. bằng vào hương tràng của Áo Tư Tạp, bọn họ hầu như có lực lượng gấp đôi để đối phó với đối thủ! Biến hoá chiến cuộc đã bắt đầu từ lúc này rồi.

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng cố nén đau nhức, từ dưới đất gượng đứng lên, sắc mặt bọn chúng đã trở nên cực kỳ khó coi, mà biến hoá thần sắc và khí tức của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh vừa lọt vào mắt bọn chúng. Trong ánh mắt hai vị đại cung phụng đồng thời ngập tràn vẻ khó tin, hầu như cùng lúc gầm lên:

- Không thể như thế!

Đái Mộc Bạch cười ha hả:

- Nếu như Võ Hồn đế quốc các ngươi có thể có một phong hào đấu la thực vật hệ, ngươi sẽ hiểu đây cũng không phải là không có khả năng. Nhất là phong hào đấu la thực vật hệ này còn có một cái hồn kỹ mười vạn năm. Không giỡn với các ngươi nữa!

Nói xong, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh bắn người lên, nhưng không phải là tiếp tục công kích hai vị đại cung phụng, mà là lộn một vòng rồi lao thẳng tới đầu tường Gia Lăng quan, ở đó hồn sư mạnh nhất chẳng qua chỉ là hồn thánh mà thôi.

- Không được rồi!

Kim Ngạc Đấu La sắc mặt đại biến, hô lớn:

- Nhanh lên, tất cả hồn đấu la làm chủ, ngăn cản bọn chúng lại!

Thế nhưng, tiếng la của hắn chậm một chút, Chu Trúc Thanh là mẫn công hệ phong hào đấu la tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ chớp một cái là đã vọt tới, miêu trảo sắc bén đã thuận lợi xé toang yết hầu của một gã hồn đấu la. Tốc độ Đái Mộc Bạch tuy rằng không bằng Chu Trúc Thanh, thế nhưng hồn lực của hắn đã đạt tới chín mươi lăm cấp, cũng đã mở ra hiệu quả Cự Phong của đùi phải, tốc độ tăng lên rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn cũng không chậm hơn Chu Trúc Thanh bao nhiêu. Ánh sáng phụ trợ trên người bọn họ chỉ còn lại hai đạo là tăng phúc tốc độ và tăng phúc hồn lực. Cho nên, chỉ trong chớp mắt, thân thể hai người xuyên qua xuyên lại giữa đám hồn đấu la, lưu lại từng chuỗi máu tươi.

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng xốc lại tinh thần, đuổi theo Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh, nhưng đúng lúc này, một tiếng hét thảm vang lên, một tảng thịt lớn ngăn cản lối đi của bọn chúng.

- Đối thủ của cá ngươi là ta!

Thanh âm to lớn mà tràn đầy khí phách của Đường Hạo vang tới, mảnh thịt khi nãy là một trong ba tên phong hào đấu la đang chiến đấu với hắn. Đường Hạo phát động đơn giản chỉ là Tạc Hoàn. Hắn bùng nổ hồn hoàn thứ nhất, trong nháy mắt bộc phát ra lực công kích làm cho gã cường công hệ phong hào đấu la vừa mới chín mươi mốt cấp không thể nào chịu nổi, nhất thời bị uy lực khủng bố của Hạo Thiên Chuy đánh chết.

Thịt bay tứ phía.

Tứ cung phụng và ngũ cung phụng chỉ thấy một cỗ đại lực truyền đến, chỉ thấy Hạo Thiên chuy trong tay Hạo Thiên Đấu La vẽ một vòng tròn, hai người cũng đã bị Đường Hạo bao vây vào vòng chiến.

Với lực lượng bản thân cùng lúc đối chiến bốn tên phong hào đấu la, lúc trước giết chết một tên phong hào đấu la, mạnh mẽ như vậy, trên toàn chiến trường sợ rằng chỉ có một mình Đường Hạo làm được.

Sự ức chế đã nhiều năm dường như trong lúc này đã hoàn toàn bộc phát, Hạo Thiên chuy trong tay Đường Hạo giống như một con rồng đen múa giữa không trung, dưới tình huống lấy một chọi bốn, hắn nhìn qua đã tấn công về một phía, đây là thực lực kinh khủng tới mức nào!

Biểu hiện của Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh đã kích phát hoàn toàn chiến ý trong lòng vị Hạo Thiên Đấu la này, liền thể hiện ra Đại Tu Di chuy một cách hoàn mỹ. Phải biết rằng, Đường Hạo đã thấm nhuần Đại Tu Di chuy hơn vài thập niên, thời gian học tập của Đường Tam còn rất ngắn, đã có thể dùng Đại Tu Di chuy ngăn trở được thần cấp là Thiên Nhận Tuyết, vậy Đường Hạo phát động toàn diện môn tuyệt học này, đối phó với bốn gã cường giả cũng không hề thua kém chút nào. Nhất là tứ cung phụng và ngũ cung phụng đều đã bị thương không nhẹ.

Không còn phải lo lắng mặt sau nữa, Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh giữa không trung hợp thành một thể, U Minh Bạch Hổ kinh khủng một lần nữa hiện thân trên đầu tường, chỗ khác so với lần trước chính là, lần này họ không đối mặt với nhị cung phụng Kim Ngạc Đấu La, mà là quân đoàn hồn sư chưa đến bảy mươi cấp của Võ Hồn đế quốc.

Hổ lạc đàn dê là như thế nào? Lúc U Minh Bạch Hổ nhảy vào giữa đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc đã giải thích rõ ràng câu hỏi trên.

Nghênh chiến sao? Ngay cả hai vị cung phụng là bậc cường giả như vậy còn bị đánh bay, bọn chúng có thể làm gì chứ? Sợ hãi trong nháy mắt lan tràn, trong nháy mắt U Minh Bạch Hổ nhảy vào giữa đám đông, đã lấy đi tính mạng của hơn mười tên hồn sư của Võ Hồn đế quốc. Càng thêm đáng sợ là, một ít hồn sư hồn lực không tới bốn mươi cấp đã trực tiếp hôn mê dưới uy áp kinh khủng của U Minh Bạch Hổ. Ngất ở chỗ này, cùng với tử vong không có gì khác biệt, bước chân đồng bọn của chúng cũng đã đủ kết thúc sinh mạng của chúng rồi.

Phải biết rằng trên đầu tường, có gần hai vạn tên hồn sư của Võ Hồn đế quốc, Kim Ngạc Đấu La vì muốn ngăn trở đại quân công thành của Thiên Đấu đế quốc, hầu như đã tập trung tất cả lực lượng hồn sư tại đây. Thế nhưng, đối mặt với một người có thể trong thời gian ngắn đạt được cường giả thần cấp, những tên hồn sư bình thường này có thể làm được gì đây?

Hai cánh sau lưng U Minh Bạch Hổ chợt vỗ mạnh, làm cho thân thể khổng lồ bay lên giữa không trung, một vòng sáng trắng kinh khủng chợt ép xuống, trong vòng đường kính một trăm mét, trong tiếng nổ ầm vang, tường thành đều bị phá nát thành từng mảnh nhỏ, hồn sư trong phạm vi này máu thịt tung bay, không một kẻ nào có thể thấy bình minh vào ngày mai nữa.

Sau đó, một đám hồn sư cách U Minh Bạch Hổ không xa cũng hoàn toàn khủng hoảng, ai nấy đều lo lắng sẽ bị công kích giống như vậy nữa, cho nên điên cuồng chạy trối chết, một loạt ánh sáng nhiều màu của các loại hồn kỹ không ngừng loé lên trên đầu tường.

Cơ hội tốt như vậy dại quân của Thiên Đấu đế quốc sao thể buông tha, đệ tử Lực đường, Ngự đường hợp thành tiểu đội phát động một lần nữa, hướng về cửa thành bắt đầu công kích.

Cũng ngay sau đó, đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc cũng không chú ý tới, một con rắn lớn màu xanh lục đã lặng lẽ bò lên trên tường thành Gia Lăng quan. Màu xanh lục đậm đà lan tràn khắp đầu tường thành Gia Lăng quan,

mà thân thể con lắn này nằm phủ phục trên mặt đất, nhìn qua có vẻ rất hiền lành.

Không cần phải hỏi, con rắn xanh to lớn này chính là võ hồn của Độc Đấu La Độc Cô Bác, Bích Lân Xà Hoàng.

Công thành chính diện thì Độc Cô Bác không làm được, trong đám cường giả phong hào đấu la, hắn có thể nói là người yếu nhất, thậm chí một tên cường công hệ chiến hồn sư cấp bậc hồn đấu la lực đánh chính diện còn mạnh hơn hắn. Thế nhưng lực sát thương trên chiến trường như thế này, bên phe Thiên Đấu đế quốc nếu muốn vượt qua hắn chỉ sợ cũng chỉ có một mình Đường Tam.

Năng lực của độc quả thật là không được chính đại quang minh, khi đối mặt với cường giả chân chính, tác dụng do nó tạo ra cũng có hạn. Dù sao thực lực của hồn sư cường đại đều có kháng tính rất mạnh với độc. Thế nhưng, đem độc tu luyện đến trình độ này như là Độc Cô Bác, đạt tới cấp bậc phong hào đấu la, thì lại là một chuyện hoàn toàn khác, cho dù là phong hào đấu la có thực lực mạnh hơn hắn nhiều cũng phải e dè khi chiến đấu với hắn. Lúc trước trong chiến đấu, Võ Hồn đế quốc đều phái ra Thứ Đồn Đấu La chuyên khắc chế hắn, nhưng bây giờ Thứ Đồn Đấu La lại chính là một trong ba tên phong hào đấu la đã bị Hạo Thiên chuy của Đường Hạo đánh bay, tuy rằng hắn không phải là tên bị giết chết khi nãy, nhưng hắn muốn ngăn trở Độc Cô Bác thì không còn đủ khả năng nữa. Đã không có sự hiện diện của đối thủ chuyên khắc chế mình, thần sắc âm lãnh của Độc Cô Bác loé lên ánh sáng tàn ác, võ hồn chân thân Bích Lân Xà Hoàng lặng lẽ nằm sấp trên mặt đất, một tầng ánh sáng màu xanh lục chậm rãi khuếch tán ra, hướng về một đám lớn hồn sư của Võ Hồn đế quốc đang ở trên đầu tường mà khuếch tán.

Ngay từ lúc đầu, Độc Cô Bác không hề gia nhập chiến trường theo chủ ý của Đại Sư, hắn chờ cơ hội cục diện hỗn loạn như trước mắt, sau đó, không ai chú ý, hắn có đầy đủ thời gian thả ra Bích Lân kịch độc của hắn. Kịch độc của cấp bậc phong hào đấu la, nói không hề khoa trương, có thể giết trọn cả một toà thành. Lúc trước trong thời gian Bỉ Bỉ Đông lãnh đạo đại quân đi tới Gia Lăng quan, đã lập kế hoạch người đầu tiên cần phải diệt trừ chính là Độc Cô Bác, chỉ là Đường Tam không biết từ đâu xuất hiện mới không thể hoàn thành. Bây giờ, Võ Hồn đế quốc sẽ vì sai lầm nghiêm trọng này mà trả một

cái giá vô cùng to lớn.

Để có thể làm cho tác dụng của kịch độc phát huy toàn diện, Độc Cô Bác đã âm hiểm xuất ra võ hồn chân thân thật nhỏ, hơn nữa lúc thả ra kịch độc không phải là loại độc phát huy ra tác dụng trực tiếp, chỉ là độc của Bích Lân Xà Hoàng âm thầm lặng lẽ truyền xuống dưới mặt đất hướng về phía tường thành của Gia Lăng quan. Chỉ thấy mặt đất từ từ biến thành màu xanh lục đen, đồng thời kéo dài ra rất nhanh, lúc này bọn hồn sư đứng trên mặt đất cũng không có cảm giác gì, bởi vì độc tố nọ hoàn toàn ẩn trong đất đá. Trong lúc chiến đấu kịch liệt như vậy, lại gặp U Minh Bạch Hổ kinh khủng đang tung hoành khắp nơi, lúc ấy ai hơi đâu chú ý tới màu sắc của đất bị thay đổi? Huống chi mặt đất là do đá hoa cương xây dựng mà thành, bản thân đá hoa cương là màu xám đậm, biến thành màu xanh lục cũng không khác gì mấy.

Lão độc vật Độc Cô Bác này khi phóng độc lại càng xảo trá, độc của hắn không phóng về phía bọn hồn đấu la, hồn sư có thực lực càng cao, càng dễ phát hiện hành động của hắn, mục tiêu của hắn cũng chỉ là đám hồn sư có thực lực bảy mươi cấp trở xuống mà thôi. Một nụ cười tà ác dần dần xuất hiện trên mặt Độc Cô Bác.

------oOo------

Chương 508: Toàn thành tràn ngập lục u u: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm ầm ầm---

Bốn tiếng nổ ầm vang làm rung chuyển toàn bộ Gia Lăng Quan, tiếp theo U Minh Bạch Hổ đã nhảy vào trong đám Hồn sư quân đoàn của Võ Hồn đế quốc, gây nên một cảnh hỗn loạn, tạo cơ hội cho cho Đường Môn Tiểu đội phá thành xung phong tiến lên phía trước. Lần này bọn họ chuẩn bị cẩn thận hơn lần trước, khoảng cách chạy lấy đà cũng xa hơn. Bởi vì lúc này đầu tường rất là hỗn loạn, đám đệ tử Ngự Đường cũng chọn ra một vài tên chạy đến hỗ trợ đám đệ tử Lực Đường chống đỡ thanh Chàng Thành Chuy (Cọc

phá thành) khổng lồ kia, nhằm thẳng vào cánh cửa thành đánh tới, làm cho sức nặng năm mươi vạn cân càng thêm khủng bố hơn.

Một vết lõm thật lớn xuất hiện trên cánh cửa thành. Cùng với sự va chạm mạnh mẽ này, trăm vạn hùng binh Thiên Đấu đế quốc đại quân đồng thời hét lên một tiếng, thanh âm của bọn họ trở thành âm thanh trợ lực mạnh mẽ nhất cho đám đệ tử Lực Đường cùng với Ngự Đường. Rất nhanh lui về phía sau, lần đánh thứ ba cũng đã tiếp tục.

Từng vệt nứt lớn bắt đầu xuất hiện trên khu vực tường thành kế bên cánh cổng. Tuy rằng cánh cửa bằng gang này cũng đủ dày, đủ kiên cố, nhưng cũng không có nghĩa là bức tường thành gắn cổng cũng đủ rắn chắc. Cánh cửa gang khổng lồ bị mấy lần va chạm đã bắt đầu biến dạng, tường thành xung quanh nó cũng càng ngày càng không chi trì nổi nữa.

Phía trên tường thành của Gia Lăng quan, cặp mắt của Kim Ngạc Đấu La đã biến thành đỏ như máu, hắn đương nhiên biết được, nếu của thành bị phá sập sẽ có kết quả như thế nào:

- Hỗn đản, phản công, mau ngăn cản bọn họ. Cho dù chết cũng phải giữ vững cho ta.

Tiếng rống giận này của hắn không hề nghi ngờ là hướng về phía Hồn sư quân đoàn. Lúc này, sau một lúc hỗn loạn, hơn vạn hồn sư của Hồn sư quân đoàn cũng đã định thần lại.

U Minh Bạch Hổ tuy rằng cường hãn, nhưng dù sao hắn cũng là đối mặt với hơn một vạn hồn sư của Hồn sư quân đoàn. Thân thể hồn sư vốn mạnh mẽ hơn người thường, sau khi đánh chết hơn mấy trăm hồn sư, U Minh Bạch Hổ cũng đã tiêu hao một lượng lớn năng lượng. Đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc trong cơn khủng hoảng đã không ngừng đem toàn bộ các hồn kỹ cường đại nhất của mình, phóng thích hết lên mình U Minh Bạch Hổ, làm cho năng lượng tổng thể của nó giảm xuống với tốc độ kinh khủng, còn nhanh hơn nhiều so với khi đối mặt với hai vị cung phụng thứ tư và thứ năm.

Đối mặt với sự vây công của đông đảo hồn sư như vậy, tuy rằng mỗi lần công kích, U Minh Bạch Hổ đều có thể lấy đi tính mạng ít nhất mười máy tên hồn

sư, nhưng từ quang mang phát ra từ trên người nó mà nói, nó cũng không thể duy trì công kích thêm bao lâu nữa. Đám hồn sư của Võ Hồn đế quốc cũng miễn cưỡng tỉnh táo lại, đại bộ phận vẫn tiến hành công kích về phía U Minh Bạch Hổ, nhưng cũng đã phân ra một nhóm nhỏ tiến hàng công kích về phía Đường Môn tiểu đội phá thành ở dưới cổng thành. Bọn họ cũng biết, nếu Gia Lăng quan bị công phá, bọn họ tuyệt đối cũng không có kết quả tốt.

- Đái Lão đại, rút về đi.

Mã Hồng Tuấn lúc này đang cùng Lục Cung Phụng dây dưa trên không trung, hắn không ngừng từ trên trời lao xuống công kích. Bởi vì hắn trên không trung, nên có thể nhìn rõ ràng cục diện của chiến trường. Đám người bên Võ Hồn Đế Quốc không có ai chú ý đến con Bích Lân Xà Hoàng mềm mại đang lặng lẽ nằm phục trên mặt đất, nhưng hắn nhìn thấy rất rõ. Nhất là đám hồn sư của Võ Hồn Đế Quốc đang vây quanh Đái Mộc Bạch đã ổn định lại, phần lớn hồn sư đã tập trung lực lượng công kích vào con U Minh Bạch Hổ kia, với tình hình như vậy, Đái Mộc Bạch cùng với Chu Trúc Thanh mặc dù thực lực cường hãn, nhưng cũng sẽ bị kiệt sức mà chết. Dù sao bọn họ cũng đã ăn một cái Hơn Kim Cương Tràng rồi, không có khả năng một lần nữa khôi phục lại toàn bộ hồn lực. Cái này chính là đàn kiến có thể cắn chết voi, dù sao đây cũng là một hồn sư quân đoàn.

Đái Mộc Bạch cũng sắp không thể chi trì thêm nữa, nghe được lời nhắc nhở của Mã Hồng Tuấn, U Minh Bạch Hổ lại phóng ra lực công kích khủng bố, một luồng năng lượng màu trắng khổng lồ trong nháy mắt quét qua, lúc này đây, có hơn trăm tên hồn sư bị oanh kích văng lên, ngăn cản một lượng lớn hồn kỹ đang phóng đến U Minh Bạch Hổ. U Minh Bạch Hổ cũng nhân cơ hội này mà phóng ra, không có quay lại chiến trường nữa, mà trực tiếp nhảy thẳng ra ngoài thành, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, hồn lực cũng còn sót lại không bao nhiêu, phải kiếm một nơi an toàn để khôi lại hồn lực của mình. Thân thể còn ở không trung, U Minh Bạch Hổ đã trung lên một cái, một lần nữa biến thành hai người Đái Mộc Bạch và Chu Trúc Thanh. Thần sắc bọn họ tuy rằng thập phần mỏi mệt, nhưng lại rõ ràng vô cùng hưng phấn. Từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, không hề nghi ngờ, bọn họ chiếm được thành tích huy hoàng nhất trong cuộc chiến này.

Lúc này, trên Gia Lăng Thành, Thiên Đấu đế quốc đại quân đã chiếm cứ

được ưu thế nhất định. Bằng vào sự phụ trợ của hai cha con Trữ Phong Trí và Trữ Vinh Vinh, hơn nữa một bộ phận lớn hồn sư địch nhân đã bị trọng thương, lúc này đám hồn sư của Võ Hồn Đế Quốc đã phải điều phần lớn hồn sư hơn tám mươi cấp đến, hơn nữa kết hợp với đám cung phụng cùng với các Phong Hào Đấu La toàn lực duy trì, mới có thể tạm thời ngăn cản được sự công kích của đối thủ. Nhưng số lượng Phong Hào Đấu La đang không ngừng giảm bớt. Thân ảnh Tiểu Vũ giống như U linh vậy, không ngừng sử dụng Thuấn di, với Nhu kỹ cường hãn của nàng ta, cứ lấy đi tính mạng của từng người từng người một. Mỗi lần giảm bớt một địch nhân, lực cản mà bọn họ gặp phải cũng giảm bớt một chút. Có thể đoán được, trận chiến này, đám cao thủ của Thiên Đấu Đế Quốc nhất định sẽ không thất bại. Dù sao Tiểu Vũ, Mã Hồng Tuấn cùng với Áo Tư Lạp cũng còn chưa sử dụng qua Hơn Kim Cương Tràng. Bọn họ bất kỳ lúc nào cũng có thể phóng ra thực lực mạnh mẽ nhất vào trận chiến.

Có thêm Hơn Kim Cương Tràng, năng lực tăng phúc liên tục của Trữ Vinh Vinh cũng đủ để duy trì đến lúc cuộc chiến này chấm dứt.

Nhìn thấy U Minh Bạch Hổ đã xuống khỏi thành, Kim Ngạc Đấu La đang phụ trách chỉ huy không khỏi âm thầm thở ra. Tuy rằng U Minh Bạch Hổ chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã giết hơn ngàn hồn sư, nhưng dù sao số lượng hồn sư trên đầu tường cũng còn rất nhiều,, chỉ cần ổn định được trận tuyến, Thiên Đấu Đế Quốc tuy rằng có thể chiếm được chút thượng phong trong trận chiến, nhưng bằng vào số lượng hồn sư đông đảo bên mình, vẫn còn có khả năng cố thủ Gia Lăng quan thêm một khoảng thời gian dài nữa. Lúc này, dưới mệnh lệnh của hắn, đám cung tiễn thủ trong thành đã dùng tấm chắn lớn che lại phần đầu tường, đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nhận lệnh là sẽ trút xuống dưới tường thành. Cự nỏ cũng đã được điều lên, bắt đầu bắn xuống. Dù cho đám trọng trang kỵ binh kia có trang bị giáp thuẫn chắc chắn đi nữa, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản những loại vũ khí mạnh mẽ như vậy.

Ngay lúc Kim Ngạc Đấu La đang sắp sửa thở phào nhẹ nhõm, hắn đột nhiên chứng kiến một lão giả sắc mặt tái nhợt đang chậm rãi đứng lên trên đầu tường. Toàn thân lão giả mặc trường bào màu xanh lục, còn có màu sắc xanh lục đã nhiễm khắp mặt tường bên dưới, làm cho lòng Kim Ngạc Đấu La chợt trầm hẳn xuống.

Người này hắn đương nhiên biết rõ, lúc trước khi hắn đi đến Đấu La Điện của Võ Hồn điện để tiến hành nhận sắc phong Phong Hào Đấu La, chính là do Kim Ngạc Đấu La chủ trì nghi thức. Nếu đổi lại là bình thường, Kim Ngạc Đấu La hiển nhiên sẽ không để hắn vào mắt. Nhưng người này nếu đặt vào trong chiến trường, lại là sự tồn tại hết sức khủng bố a. Đúng là Độc Cô Bác.

Độc Cô Bác tựa hồ như cảm nhận được Kim Ngạc Đấu La đang nhìn hắn, từ từ xoay người nhìn lại, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu. Lúc này sắc mặt hắn nhìn qua đã cực kỳ khó coi, tái nhợt như tờ giấy, rõ ràng là bộ dáng bị thoát lực quá độ. Nhưng Kim Ngạc Đấu La nhớ rất rõ ràng, trong trận chiến nãy giờ cũng không thấy vị Độc Đấu La này ra tay. Một cỗ hàn ý dâng lên làm cho tay chân Kim Ngạc Đấu La lạnh ngắt, thân thể cả người cũng không khỏi lâm vào run rẩy, trong đầu đã hoàn toàn trống rỗng.

Giống như là muốn kiểm chứng sự suy đoán của hắn vậy, hai mắt Độc Cô Bác đột nhiên biến thành một màu xanh biếc, trên mặt mang theo khí thế tà ác tràn ngập, giống như là đang hưởng thụ vậy, hai tay vươn ra, làm động tác chỉ thẳng vào mặt đất.

Cũng không có tiếng nổ vang hay là khí thế bộc phát kinh người gì hết, cùng lúc ngón tay Độc Cô Bác chỉ xuống đất, một làn khí xanh biếc nhàn nhạt bắt đầu từ dưới đất dâng lên trên tường thành. Trừ chỗ hồn sư hai bên đang chiến đấu ra, những chỗ khác đều có khí xanh bốc lên.

Luồng khí màu xanh nhạt kia cơ hồ như lan tràn tại mọi ngóc ngách trên đầu tường của Gia Lăng quan, nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Lúc vừa mới bắt đầu, luồng sương mù kia cực kỳ nhạt, cũng không khiến cho đám tướng sĩ của Võ Hồn Đế Quốc chú ý, nhưng mà, khi mộiếng kêu thảm thiết đầu tiên vang lên, sự hỗn loạn xảy ra so với lúc trước U Minh Bạch Hổ nhảy vào hồn sư quân đoàn còn mãnh liệt hơn nhiều.

Kẻ đầu tiên kêu lên thảm thiết chính là một gã cung tiễn thủ, trong lúc hắn đang giương dây cung, đột nhiên phát hiện cánh tay mình không biết từ khi nào đã biến thành một màu xanh biếc, cảm giác lạnh như băng từ tim hắn truyền lên, hắn kêu lên thảm thiết chính là do đang cực độ hoảng sợ nên bộc phát. Ngay sau đó, cả người hắn đều biến thành một màu xanh biếc, phun ra

một ngụm máu, cũng đã xanh biếc, cả người lặng lẽ ngã xuống.

Không thể không nói, độc tố Bích Lân Xà Hoàng của Độc Cô Bác tuy rằng rất khủng bố, nhưng cũng không gây cho người ta sự thống khổ mãnh liệt. Ngay khi cảm giác lạnh như băng kia truyền lên đến đại não, kịch độc đã công tâm, không cần đến ba lần hô hấp, đã về chầu ông bà.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với người thường mà thôi, độ kháng tính thân thể của hồn sư mạnh hơn nhiều nếu so với người bình thường, thời gian duy trì cũng lâu hơn một chút. Nhưng nhiều đây cũng chỉ là tính bằng đơn vị giây mà thôi. Các hồn sư dưới bảy mươi cấp, hồn lực nhiều hơn một bậc cũng chỉ duy trì thêm được một giây mà thôi. Trong quá trình quang mang lục sắc kia dũng mãnh tiến vào thân thể bọn họ, bọn họ chỉ có thể càng cảm nhận thêm nhiều sự sợ hãi hơn mà thôi.

Toàn bộ hồn sư của Võ Hồn Đế Quốc tại Gia Lăng quan, đã hơn tám mươi phần trăm tập hợp hết trên đầu thành rồi, khi luồng khí vụ màu xanh biếc kia trải rộng ra trên đầu thành, bọn họ phát hiện, trên thân thể của mình, một số bộ phận đã biến thành màu xanh biếc rồi. Những ai đã bị thương trong cuộc chiến khi nãy, lập tức trúng độc bỏ mình, cho dù hồn lực cao đến đâu đi nữa, cũng có thể cảm nhận rõ ràng luồng hơi thở lạnh như băng kia đang không ngừng lan tràn ra khắp toàn thân.

Luồng hơi thở kia căn bản là hồn lực không có khả năng ngăn cản, càng thúc dục hồn lực nhanh, tốc độ máu vận hành càng nhanh, chết cũng càng nhanh hơn. Trên toàn bộ đầu thành Gia Lăng Quan, đều đã che kín một tầng khí vụ màu xanh mượt.

Đừng nói là đám hồn sư của Võ Hồn Đế Quốc, ngay cả đám tướng sĩ Thiên Đấu đế quốc bên này cũng vô cùng kinh ngạc, âm thanh hò hét đều đã nhỏ dần lại rất nhiều.

Tuyết Băng cùng với Qua Long Nguyên Soái liếc nhìn nhau, hai người đều đồng dạng cảm giác được sự khủng bố mãnh liệt. Tuyết Băng cùng với Tuyết Tinh Thân Vương hoàng thúc vốn bình thường rất thân cận với Độc Cô Bác. Bất quá, từ khi Tuyết Băng đăng cơ, càng ngày hắn càng tiếp xúc với các cường giả nhiều hơn, nhất là hai cha con Đường Tam, là các cường giả cường

hãn nhất, làm cho bọn hắn có chút xem thường Độc Đấu La. Dù sao, năng lực chiến đấu của Độc Cô Bác trong giới Phong Hào Đấu La cũng không thật sự mạnh mẽ. Ngay cả Hoàng Kim Thiết Tam Giác lúc này, biến thành Hoàng Kim Thánh Long cũng có thể nắm chắc thắng được hắn.

Nhưng mà, khi chân chính gia nhập vào trong chiến trường, bọn họ đột nhiên ý tức được, trong tất cả các hồn sư, chân chính bộc phát ra sát chiêu khủng bố trên chiến trường, cũng không phải là những cường giả Phong Hào Đấu La trên chín mươi lăm cấp, thậm chí cũng không phải là Lam Hạo Vương Đường Tam đang cùng cường giả thần cấp quyết chiến trên không trung kia, mà chính là vị Độc Đấu La những lần trước còn ẩn mình, lặng yên không xuất động kia.

Tới thời khắc mấu chốt nhất, Độc Cô Bác đem toàn bộ năng lực chân chính của mình phóng xuất ra, mang lại cho đám quân lính Võ Hồn Đế Quốc sự sợ hãi đến mức ngủ mơ cũng phải gặp ác mộng.

Kỳ thật cũng không phải những lần chiến đấu trước Độc Cô Bác không nghĩ đến việc phóng xuất ra toàn bộ năng lực của mình, mà thật sự là vì Võ Hồn Đế Quốc cố ý nhắm vào hắn, không để hắn hoàn toàn phóng xuất ra năng lực. Trong Võ Hồn Đế Quốc, có hai tên Phong Hào Đấu La có khả năng khắc chế hắn. Một người chính là kẻ từng cùng hắn giao đấu, hơn nữa còn khắc chế hắn không thể làm gì được, Thứ Đồn Đấu La, mà người thứ hai lại càng cường hãn hơn, chính là đương nhiệm Võ Hồn Đế Quốc Nữ hoàng Bỉ Bỉ Đông. Hai võ hồn song sinh của Bỉ Bỉ Đông đồng dạng đều có năng lực kịch độc, độc tố Bích Lân Xà Hoàng của Độc Cô Bác căn bản không phải là đối thủ của hai con nhện kịch độc của nàng ta. Nhất là lĩnh vực của Bỉ Bỉ Đông, lại có thể hoàn toàn khắc chế Độc Cô Bác.

Nhưng lúc này trên chiến trường, Thứ Đồn Đấu La căn bản không có rảnh tay để đến đối phó hắn, Bỉ Bỉ Đông lại vẫn không có xuất hiện trên chiến trường, Độc Cô Bác đã biết cơ hội của mình đã tới, hơn nữa hắn vẫn là vô cùng cẩn thận. Rắn chính là đại biểu cho sự âm tàn, tàn nhẫn, không động thì thôi, động thù nhất định dùng hết toàn lực ứng phó, là sát thủ am hiểu nhất sự ngụy trang ẩn nấp. Tại thời khắc này, khi độc tốc Bích Lân Xà Hoàng đã lan tràn toàn bộ đầu tường của Gia Lăng Quan, trận chiến này đã hoàn toàn biến chuyển.

Tiếng kêu thảm thiết giống như thủy triều không ngừng lan tràn trên đầu tường của Gia Lăng Quan. Đám cung tiễn thủ thậm chí còn không có cơ hội bắn ra đợt tên thứ ba, đã bị luồng khí kịch độc này lấy mất tính mạng. Hỏa lực trên đầu tường trút xuống nhất thời biến mất, đám cự nỏ thủ cũng có kết cuộc đồng dạng. Quân đoàn Võ Hồn Đế Quốc cũng đã đại loạn, chỉ cần bị dính chút xíu khí vụ màu xanh biếc kia thôi, thân thể bọn họ lập tức bị kịch độc ăn mòn, căn bản là không có cơ hội gì. Càng khủng hoảng thúc dục hồn lực ngăn lại, càng làm độc tố lan tràn nhanh hơn. Tiếng kêu thảm thiết càng vang lên nhiều hơn, càng ngày càng có nhiều hồn sư ngã xuống trong làn khí vụ xanh biếc kia.

Có một số hồn sư phát hiện không ổn, lập tức phóng mình xuống thành mà chạy. Muốn chạy? Nhưng chạy chỗ nào cho thoát đây? Tốc độ bọn họ có nhanh hơn đi nữa, cũng không thể nào nhanh hơn luồng khí kịch độc đã thấm sâu vào trong lớp đá trên mặt thành. Chỉ cần dính phải một phần nhỏ thôi, lập tức trở thành người mang độc tố. Khi bọn hắn phóng xuống đến mặt đất, đều đã bị độc tố công tâm mà chết, thân thể lập tức trở thành nguồn phát độc, khí vụ màu xanh biếc không ngừng từ cơ thể bọn họ bốc lên, rất nhanh lan tràn vào trong thành.

Đối mặt với một màn này, cho dù là bản thân Độc Cô Bác cũng không khỏi có cảm giác thấy ghê người. Hắn tuy rằng mang thực lực như thế, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên sử dụng công kích trên phạm vi lớn như thế. Mắt thấy những người này khi nãy còn sống khỏe mạnh, dưới kịch độc của mình, đã hoàn toàn vong mạng, hắn không khỏi cảm thấy run sợ.

Nếu luồng khí kịch độc này còn tiếp tục lan tràn nữa, chỉ sợ không cần Thiên Đấu Đế Quốc đại quân tiến hành công kích, Gia Lăng Quan cũng sẽ biến thành một mảnh tử vực. Sự lợi hại nhất của Bích Lân Xà Hoàng chính là gặp máu sẽ sinh sôi, mỗi một thi thể trúng độc đều sẽ biến thành một nguồn phát độc mới, làm cho kịch độc càng ngày càng nhiều hơn.

Tại thời điểm hắn xuất thủ, chỉ nghĩ tận khả năng để sát thương càng nhiều quân địch càng tốt, nên hắn đã toàn lực ứng phó, phóng thích độc tố của mình trên phạm vi lớn nhất có thể. Nhưng đến lúc này, chứng kiến hàng vạn người đang bị trúng độc liên tiếp tử vong, hơn nữa còn lan tràn đến phía dưới tường

thành, số người chết càng lúc càng nhiều hơn, lúc này kịch độc đã không phải khả năng hắn có thể khống chế được nữa. Cho dù chính hắn, cũng quyết không thể đem một lượng lớn kịch độc như vậy đem thu hồi vào cơ thể.

Đây hiện là chiến trường, chiến tranh vẫn còn tiếp tục, còn không có ai chú ý nhiều đến vấn đề này. Đã không có sự uy hiếp từ phía đầu thành, những va chạm kịch liệt càng điên cuồng đánh sâu vào bốn cổng thành của Gia Lăng Quan. Mắt thấy mấy cửa thành khổng lồ dầy hơn năm thước này đã bị đánh móp hẳn vào bên trong, mỗi lần bị đánh vào một cái, đều lùi về sau thêm vài thước, bị hoàn toàn phá tan chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Kim Ngạc Đấu La ộc lên một tiếng, đã phun ra một ngụm máu tươi. Xong rồi, thật sự đã xong rồi. Khi hắn chứng kiến Độc Cô Bác hướng về hắn mỉm cười, hắn đã biết trận chiến tranh này thật sự đã xong rồi. Cho dù lúc này Thiên Nhận Tuyết có lập tức trở về đi nữa, cũng không thể bù lại tổn thất thật lớn như vậy. Số hồn sư Võ Hồn Đế Quốc bị đám quân lính Thiên Đấu Đế Quốc đánh chết nhiều như vậy, cũng không bằng một phần mười đám bị chết dưới tay Độc Cô Bác. Tuy rằng một số hồn sư cấp bậc cao vẫn còn chi trì được dưới luồng kịch độc, nhưng kết cuộc chết dưới Bích Lân Xà Hoàng độc vẫn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Số lượng thi thể càng gia tăng, càng làm cho khí độc càng nồng đậm hơn, nơi này hiện tại chính là một mảnh tử vực a! Ngay cả những cường giả hai bên, cũng đã bắt đầu bị đám hơi độc này ảnh hưởng, không thể không đem hồn lực phóng xuất ra ngoài cơ thể, không cho luồng khí độc kia chạm đến cơ thể mình.

Chứng kiến một mảnh xanh mướt kia, Đường Hạo cũng không khỏi nhíu chặt hai hàng lông mày. Nhưng Độc Cô Bác cũng chỉ vì thắng lợi chung, hắn cũng không tính toán nhiều làm gì, chỉ trong lòng mơ hồ xuất hiện cảm giác không ổn. Cho dù Võ Hồn Đế Quốc là địch quân, nhưng trong thành tính luôn đám quân lính vận chuyển lương thảo, số lượng cộng lại cũng hơn năm mươi vạn quân, nếu thật sự tất cả đều phải chết dưới kịch độc, thật sự là sát khí ngập trời a. Nhưng mà, bây giờ còn có ai có thể ngăn cản một màn này đây chứ?

Oanh---

Bốn cửa thành Gia Lăng Quan rốt cuộc cũng bị phá tan, nhưng mà Tuyết Băng cũng không có hạ lệnh tiến công, đến lúc này, hắn căn bản không thể hạ

mệnh lệnh như vậy nổi. Khi cổng thành bị phá sập, hắn đã có thể chứng kiến bên trong thành cũng đã tràn ngập tầng khí vụ xanh biếc kia, hắn không thể để cho đám binh lính của mình mạo hiểm xung phong để bị trúng độc nguy hiểm.

Qua Long Nguyên Soái không hổ là một danh tướng một đời, quyết định thật nhanh, lập tức truyền đạt mệnh lệnh:

- Truyền lệnh quân đoàn cung tiễn thủ, hồn sư quân đoàn, Đường Gia Quân, tập trung lực công kích vào trong bốn cổng thành, một khi có địch nhân lao ra khỏi cổng thành, lập tức từ xa bắn chết, không được buông tha cho bất cứ ai.

Lúc này hắn có thể làm, cũng chỉ là ngăn cản không cho kịch độc của Độc Cô Bác phát tán về phía đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc mà thôi, nếu không, cho dù trận chiến này có thể giành được thắng lợi, cũng sẽ trở thành trận chiến có số lượng tử vong nhiều nhất trong lịch sử.

o0o

Ngay tại thời điểm trận chiến tranh bên dưới thình lình phát sinh kịch độc đã lâm vào trạng thái vô cùng quỷ dị, ở trên không trung vạn thước trên cao, cuộc chiến của Đường Tam với Thiên Nhận Tuyết cũng đã đến hồi vô cùng gay cấn.

Oanh---

Ngọn lửa nóng cháy cùng với nham thạch nóng chảy chợt bạo phát ra, ngàn vạn ngọn lửa trong không trung không ngừng hướng về phía thân ảnh màu lam kia phóng tới. Thân thể Thiên Nhận Tuyết đã hoàn toàn biến thành màu xích hồng, vì đối kháng Đường Tam, nàng đã không tiếc mạo hiểm, lúc nào cũng có thể bị bạo thể dưới luồng Thái Dương Chân Hỏa kia, không ngừng hấp thu điên cuồng năng lượng của Thái Dương.

Cùng với sự điên cuồng của Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam vẫn vô cùng bình tĩnh, sắc mặt lạnh như băng, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cầm trong tay liên tục vẽ ra từng cái từng cái quang hoàn màu lam, không ngừng ngăn cản từng luồng công kích của Thiên Nhận Tuyết.

Đường Tam cũng không vội vàng, hắn biết rõ, Thiên Nhận Tuyết hiện tại chẳng qua là đang uống rượu độc để giải khát mà thôi. Nhìn qua thì thế công của nàng vô cùng sắc bén, thậm chí là bức bách Đường Tam không ngừng lùi về phía sau. Nhưng trên thực tế, thế công sắc bén kia của nàng bất cứ lúc nào cũng có thể vì thân thể mình không thừa nhận nổi Thái Dương Chân Hỏa súc tích vào mà bạo thể, thậm chí ngay cả thần mệnh của nàng cũng không thể đảm bảo nổi.

Từ nãy đến giờ, Đường Tam cũng chỉ là bình ổn phòng thủ, không ngừng hấp thu Hải Dương thần lực của mình, phòng ngự vô cùng kiên cố, một khi Thiên Nhận Tuyết có ý đồ muốn cùng mình Đồng quy ư tận, Đường Tam sẽ ngay lập tức bằng vào thần niệm cực kỳ cường hãn của mình, lập tức phát hiện ra ý định của Thiên Nhận Tuyết, sớm lập tức đánh lùi nàng ta, cũng không có cùng nàng chống chọi, không để cho nàng có cơ hội Ngọc đá cùng tan. Chính là không ngừng tiêu hao hồn lực của nàng mà thôi.

Cảm giác vô lực bắt đầu xuất hiện trong lòng Thiên Nhận Tuyết. Nhìn Đường Tam một thân mặc Hải Thần Thần Trang, phần lớn cảm xúc trong lòng nàng đều là chua xót. Trước mặt tên nam nhân này, từ trước đến giờ chính mình cũng chưa từng chiếm cứ được thượng phong bao giờ. Hắn thật sự vô cùng thông minh và giảo hoạt. Thậm chí ngay cả cơ hội cùng chết cũng không cấp cho mình. Thiên Nhận Tuyết đương nhiên hiểu được Đường Tam đang tính toán cái gì, hắn chính là muốn không ngừng tiêu hao hồn lực của mình, tiêu hao đến mức ngay cả cơ hội cùng hắn Đồng quy ư tận mình cũng không làm nổi, đến lúc đó sẽ ra tay thu thập mình.

Hai người mặc dù đang chiến đấu ở độ cao hơn vạn thước bên trên, nhưng bằng vào thần niệm của mình, tình huống chiến trường bên dưới như thế nào, bọn họ lại biết rõ ràng vô cùng. Thiên Nhận Tuyết nguyên bản nghĩ rằng chỉ cần mình cầm chân Đường Tam trên này, bằng vào ưu thế số lượng hồn sư của mình, Võ Hồn Đế Quốc muốn đánh lui công kích của Thiên Đấu Đế Quốc hắn không thành vấn đề. Nhưng mà, trong cảm giác nàng rõ ràng chứng kiến được, phía bên mình không ngờ lại không ngừng bại lui, mắt thấy Võ Hồn Đế Quốc đã sớm không thể duy trì nổi nữa.

Càng là như vậy, trong lòng Thiên Nhận Tuyết lại càng thêm rối loạn, mà

Đường Tam lại càng trở nên trầm ổn hơn.

Hồng quang thu liễm, công kích của Thiên Nhận Tuyết cũng đột nhiên ngừng lại, lạnh lùng nhìn Đường Tam, nàng từng ngụm từng ngụm thở hào hển, nhìn qua tựa hồ đã có chút không duy trì nữa rồi. Nàng nãy giờ vẫn là người tiến hành công kích, thần kỹ của nàng cũng không hề kém Đường Tam bao nhiêu. Nhưng nàng thua trên mặt tổng thể thực lực. Đường Tam bằng vào thần niệm mạnh hơn nàng rất nhiều, thủy chúng đều đoán trước tất cả hướng công kích của nàng, làm cho công kích của nàng không thể phát ra hiệu quả lớn nhất được. Vô Định Phong Ba đều hầu như tại thời điểm thỏa đáng nhất đột nhiên xuất hiện, hóa giải hoàn toàn công kích của nàng.

Hơn nữa năng lực khôi phục cùng với năng lực chiến đấu liên tục của Đường Tam đều mạnh hơn hẳn nàng. Ngay cả năng lực phòng ngự cũng cao hơn nàng nhiều, làm cho Thiên Nhận Tuyết căn bản cũng không có biện pháp gì.

Mắt thấy Thiên Nhận Tuyết đang há miệng thở dốc, Đường Tam cũng không có ý tứ thừa cơ thở dốc, ngược lại là bình tĩnh phiêu phù trong không trung, nhẹ nhàng hít thở, Hải Thần tám cánh sau lưng nhẹ nhàng phe phẩy, hấp thu năng lượng từ đại hải để khôi phục lại những tiêu hao của bản thân.

- Thiên Nhận Tuyết, ngươi không cần phải như thế. Ngươi hẳn đã là hiểu được, ngươi dùng pháp như vậy đấu với ta căn bản là không có hiệu quả gì, ta sẽ không mắc mưu đâu. Ngươi lúc này vẫn còn đủ thực lực để phát động công kích, đúng không?

Đường Tam thản nhiên nói.

Bộ dáng nắm trong tay cục diện kia của Đường Tam suýt chút nữa làm Thiên Nhận Tuyết tức giận đến hộc máu.

- Đường Tam, chẳng lẽ ngươi không cảm giác được Độc Đấu La đã dùng độc công kích hay sao? Bên trong Gia Lăng Quan có tổng cộng hơn năm mươi vạn người, không lâu nữa, trong thành sẽ là sinh linh đồ thán. Để mặc cho người vô tội chết thảm, ngươi không sợ bị trời phạt hay sao?

Đường Tam cười nhạt một cái:

- Ngươi không cần phải nói với ta những lời đó, lúc trước Võ Hồn Điện các ngươi đánh lén Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, khiến họ hoàn toàn diệt môn, có nghĩ đến sẽ bị trời phạt hay không? Khi Võ Hồn điện các ngươi bức bách cha mẹ của ta, có nghĩ đến trời phạt không? Hơn nữa đám người kia đến từ Võ Hồn Đế Quốc các ngươi, có quan hệ gì đến ta đâu, kẻ cần phải vội vàng là ngươi mới đúng.

Thiên Nhận Tuyết cả giận nói:

- Đường Tam, ta thật sự là đã nhìn lầm ngươi. Đến đây, ngươi đến đây, có bản lĩnh, ngươi đến đây giết ta đi.

Đường Tam nhíu mày nói:

- Cho tới bây giờ ngươi còn muốn chọc giận ta hay sao? Được, ta sẽ cho ngươi cơ hội. Ngươi cho là, ta thật sự sợ đấu pháp Đồng quy ư tận của ngươi hay sao?

Vừa nói, bộ áo giáp trên người Đường Tam đã đồng loạt sáng lên, luồng lam quang xung quanh thân thể trong nháy mắt thu hồi vào trong cơ thể, tập trung toàn bộ lại trên thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay hắn. Bộ Hải Thần Thần Trang trở nên hoàn toàn trong suốt, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trên tay hắn phát ra quang mang chói lọi. Thân hình chợt lóe lên, mang theo vô số tàn ảnh, Đường Tam đã phóng đến sát bên người Thiên Nhận Tuyết.

Miệng hắn tuy nói rằng không quan tâm đến mấy chục vạn sinh mạng trong Gia Lăng Quan kia, nhưng hắn có thể nào thật sự không quan tâm đây chứ? Hắn cũng không sợ bị trời phạt, nhưng bản tính Đường Tam thiện lương, tuy rằng đây là chiến tranh, nhưng mấy chục vạn người sẽ chết trong kịch độc, còn có thể lan tràn nhiều hơn, đây là hắn tuyệt đối không thể nào chứng kiến nổi. Trận chiến này kỳ thực thắng bại đã được quyết định, hắn tuyệt không nguyện ý chứng kiến cảnh tượng sinh linh đồ thán.

Thiên Nhận Tuyết biến sắc, chứng kiến được bộ dáng kia của Đường Tam, nàng hiểu được, Đường Tam đã đem toàn bộ Hải Thần Thần lực tập trung hết trên thân mình, không có sử dụng bất kỳ kỹ năng gì, nhưng thần cấp cường

giả ở trạng thái này tuyệt đối là đáng sợ nhất. Thân thể hắn chính là vũ khí tuyệt đối trí mạng, sự viễn trình công kích của mình đã không có khả năng xúc phạm tới.

Quang mang màu đỏ đồng dạng cô đọng lại trên người Thiên Nhận Tuyết, Thiên Sứ Thần Trang cũng đã biến thành sắc thái như Hồng Bảo Thạch bình thường, Thiên Sứ Thánh Kiếm đặt nằm ngang, quang ảnh chợt lóe, sáu cánh vũ động, nghênh đón Đường Tam đang bay thẳng đến. Cận chiến, đây chính là cơ hội cuối cùng của mình.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Đường Tam đã toát ra một tia thần quang lạnh như băng, Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay giống như khai thiên phá địa vậy, bay thẳng đến Thiên Nhận Tuyết mà đập xuống. Cận chiến là không sử dụng ra bất cứ thần kỹ nào, bọn họ muốn sử sụng toàn bộ thần lực cơ bản nhất của mình mà tiến hành chiến đấu.

Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng chọt đẩy ngược về phía trước, thân thể trong nháy mắt nghiêng sang một bên, lưỡi kiếm ngay khi tiếp xúc với thân thể của Hải Thần Tam Xoa Kích lập tức bạo phát ra lực lượng kinh khủng, cả người xoay tròn một vòng, vai trái của nàng đã đập vào lồng ngực Đường Tam, đồng thời, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cũng đã bị nàng đẩy cho lệch sang vài phần, không còn bổ xuống người nàng nữa.

Hải Thần Tam Xoa Kích là vũ khí dài, mà Thái Dương Thánh Kiếm của nàng lại là vũ khí ngắn, nàng đương nhiên phải tận hết khả năng để tiếp cận Đường Tam, lấy sở trường của mình để đấu với sở đoản của địch.

Đối mặt với sự va chạm của Thiên Nhận Tuyết, Đường Tam cũng không có rút lui, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay hắn đột nhiên trượt xuống một chút, tay hắn đã nắm ở giữa thanh Tam Xoa Kích, dùng kích như kiếm, phần lưỡi đã trực tiếp cắt ngay cổ Thiên Nhận Tuyết.

Thiên Nhận Tuyết công kích trước, đương nhiên phải nhanh hơn một chút, vai trái của nàng đập mạnh lên ngực của Đường Tam, tuy rằng nàng không nghĩ rằng sẽ có thể đắc thủ, nhưng bản thân là Thiên Sứ Chi Thần, phản ứng của nàng là vô cùng mau lẹ, trong nháy mắt đã đem lực lượng của mình gia tăng đến cực hạn. Chỉ cần mình đánh vào đúng chỗ, thanh Tam Xoa Kích

Đường Tam chém ra cũng không uy hiếp được nàng, thân mình hắn đã bị mình đáng bay mất, thanh Tam Xoa Kích còn có thể làm được gì nữa?

Nhưng mà, ngay khi bả vai Thiên Nhận Tuyết va chạm vào lồng ngực Đường Tam, nàng đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, nhìn thấy rõ ràng vai mình đã đập vào ngực Đường Tam, nhưng mà bộ giáp trên ngực Đường Tam đột nhiên lùi về sau một chút, phần ngực trên người hõm lại, đem toàn bộ lực va chạm hóa giải ít nhất năm thành, ngay sau đó, khỏa bảo thạch hình thoi trên lồng ngực Đường Tam đột nhiên quang mang đại phóng, cả người hắn giống như một cánh cung bình thường, chợt bắn ra, lồng ngực đổi từ phòng thủ thành công kích, lúc này mới bắt đầu va chạm với bả vai của Thiên Nhận Tuyết.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đường Tam quả thật phong phú hơn Thiên Nhận Tuyết rất nhiều, Thiên Nhận Tuyết dù sao cũng là nữ tử, nàng chưa bao giờ nghĩ đến cơ ngực của người ta còn có thể dùng làm vũ khí công kích cả. Ầm ầm nổ vang, thân thể hai người đồng dạng chấn động. Trên người Đường Tam xuất hiện một tầng quang mang màu đỏ, mà trên người Thiên Nhận Tuyết cũng có thêm một luồng lốc xoáy màu lam. Thần lực của bọn họ đồng thời xâm nhập vào thân thể đối thủ, không ai chiếm được tiện nghi cả.

Quả là nhìn kết quả một kích này, có thể nói là xem như ngang tay, tuy rằng bả vai Thiên Nhận Tuyết là một kích súc lực, nhưng dưới sự hóa giải xảo diệu của Đường Tam, không thể phát ra toàn bộ lực lượng. Mà lồng ngực của Đường Tam cũng chỉ có thể phát ra lực lượng có hạn, công kích và phòng thủ trong lúc đó cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhưng đừng quên, Đường Tam vẫn còn chém ra một kích Tam Xoa Kích a.

Lồng ngực Đường Tam phản kích tự nhiên là nằm trong kế hoạch của hắn, nhưng Thiên Nhận Tuyết tuy rằng cũng chém ra Thiên Sứ Thánh Kiếm, nhưng chỉ muốn lợi dụng công kích để đánh bay Đường Tam, mà rốt cuộc cũng không thực hiện được mục đích, rõ ràng Thiên Nhận Tuyết đã bị thua thiệt ít nhiều.

Thiên Nhận Tuyết phản ứng rất nhanh, ngay khi phát hiện không ổn, thân thể lập tức xoay một cái, ba cặp cánh sau lưng giống như mấy lưỡi dao sắc bén bình thường, hướng đến Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam đánh

tới, muốn dùng lực lượng của Thiên Sứ Cánh để đánh bay Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam, cấp cho mình cơ hội hồi phục lực lượng. Nhưng mà Thiên Sứ Cánh tuy rằng có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng lúc sử dụng ra cũng không có thời gian ngưng tụ nhiều thần lực, hơn nữa, bản thân Đường Tam đến từ Đường Môn, lực lượng trên ngón tay cùng với cổ tay hắn quả thật hết sức mạnh mẽ.

Ngón tay Đường Tam làm ra vài động tác kỳ dị trên Hải Thần Tam Xoa Kích, hư ảo nhoáng lên một cái, phần lưỡi kích đã xẹt qua phần khe hở giữa các cặp cánh của Thiên Sứ sáu cánh, từ phía dưới đâm lên, đâm thẳng vào phần gốc của Thiên Sứ Cánh. Tuy rằng động tác của Thiên Nhận Tuyết rất nhanh, nhưng chỉ một kích này, một cỗ Hải Thần thần lực tinh thuần cũng đã điên cuồng xâm nhập vào trong thân thể Thiên Nhận Tuyết. Cùng lúc đó, Hải Thần Tam Xoa Kích đã kéo mạnh một cái, phần lưỡi rạch sâu xuống bên hông Thiên Nhận Tuyết, để lại một đạo vết thương thật dài nơi nó đi qua. Một tia lửa màu đỏ hiện lên, phần eo áo giáp của Thiên Sứ Thần Trang nhất thời bị mở ra một miếng lớn.

Bất luận là Thiên Sứ Thần Trang hay là Hải Thần Thần Trang, lực phòng ngự của chúng đối với hồn sư bình thường mà nói là không thể vượt qua. Nhưng với bản thân Đường Tam cùng Thiên Nhận Tuyết mà nói, lực công kích của bọn họ đều mạnh hơn lực phòng ngự rất nhiều, nếu dùng thần khí tác động lên thân thể đối thủ, thần trang của bọn họ cũng chỉ có thể có tác dụng ngăn cản nhất định mà thôi, cũng không thể chân chính ngăn cản toàn bộ công kích.

Hừ thảm một tiếng, thân thể Thiên Nhận Tuyết xoay tròn một vòng, đã ngã xuống phía dưới. Một chùm máu đỏ tươi từ gốc cánh của nàng phun ra, nhanh chóng hóa thành khí vụ trong không trung.

Hai cánh dưới cùng trong sáu cánh sau lưng Thiên Nhận Tuyết đã rõ ràng hạ thấp xuống một chút. Hải Thần thần lực trong ngoài giáp công trên người nàng rõ ràng mãnh liệt hơn Thái Dương Chân Hỏa đánh lên người Đường Tam rất nhiều, cảm giác thống khổ nhanh chóng truyền khắp toàn thân, cả người đã một trận co rút mãnh liệt.

Đường Tam nếu đã quyết định ra tay, thì sẽ toàn lực ứng phó. Hắn phải

nhanh chóng giải quyết Thiên Nhận Tuyết một chút, mới có thể nhân lúc kịch độc của Bích Lân Xà Hoàng chưa hoàn toàn bạo phát mà khống chế được cục diện.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn chấn động toàn thân, Hải Thần thần lực toàn diện bạo phát, mạnh mẽ hóa giải Thái Dương Chân Hỏa trên người. Thiên Nhận Tuyết tuy rằng cũng làm ra động tác giống với hắn, nhưng cũng chậm hơn hắn nhiều.

Hải Thần Tam Xoa Kích huy động, một vòng sáng lam sắc thật lớn đột ngột xuất hiện xung quanh thân thể Đường Tam, cái này cũng không phải là lực công kích của Hải Thần Thần lực mà là bản thể của Hải Thần Tam Xoa Kích, dưới sự huy động của Đường Tam, phần lưỡi kích phát ra quang mang mãnh liệt. Một thức này, chính là chiêu thứ mười trong Hoàng Kim Thập Tam Kích, gọi là Hải Chi Dương.

Thiên Nhận Tuyết chợt quát lớn một tiếng, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun vào Thiên Sứ Thánh Kiếm của mình, toàn bộ thân thể tựa hồ như là tăng vọt lên một chút. Một tiếng nổ ầm vang, trong nháy mắt, bộ Thiên Sứ Thần Trang trên người nàng không ngờ hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một ngọn lửa khổng lồ quét ra xung quanh. Thần lực Thái Dương Chân Hỏa do Thiên Sứ Thần Trang nổ tung hình thành không ngờ ở không trung ngưng tụ lại thành một hư ảnh Thiên Sứ Chi Thần khổng lồ. Năng lượng khủng bố kia không ngờ lại làm toàn bộ không gian chung quang hóa thành một màu đen. Đó chính là do không gian bị xé nát mà thành a!

Đây mới chính là một kích súc tích đã lâu của Thiên Nhận Tuyết, cũng là một kích liều mạng của nàng. Toàn bộ Thiên Sứ thần lực cũng trong thời khắc này hoàn toàn ngưng tụ lại trong bộ Thiên Sứ Thần Trang bị phá hủy kia.

------oOo------

Chương 509: Thái dương Thiên sứ: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải biết rằng, Thiên Sứ Thần Trang chính là Thần khí của Thiên Sứ Chi Thần đời trước, tuy rằng sau khi phá hủy vẫn có khả năng phục hồi lại, nhưng đối với bản thân của Thiên Sứ Chi Thần mà nói, cũng là nguyên khí đại thương. Sau khi đánh ra một kích này, thực lực của Thiên Nhận Tuyết cũng bị giảm xuống chín thành, đúng là không thành công thì thành nhân. Hơn nữa, trong vòng ba ngày sau đó, thực lực của nàng cũng chỉ ở trạng thái một thành mà thôi.

Nếu như lúc này, Đường Tam liều lĩnh phóng xuất ra một kích Hải Chi Dương, Thiên Nhận Tuyết lúc này đang toàn lực tập trung vào thân thể hắn, nhất định sẽ chết trong tay Đường Tam. Nhưng mà Đường Tam cũng căn bản không thể nào tránh thoát được một kích liều chết này của Thiên Nhận Tuyết, kết quả cuối cùng cũng là Đồng quy ư tận a.

Thiên Nhận Tuyết chờ đợi lâu như vậy, chính là chờ đợi cơ hội này. Sau khi phát động một kích tấn công này, nàng thậm chí cũng không thể bảo trì trạng thái phi hành của mình, cả người hướng về phía dưới Gia Lăng Quan mà rơi xuống. Nàng đem toàn bộ lực lượng của mình quán nhập vào trong thanh âm, đem thần niệm hoàn toàn bạo mở ra, hướng xuống Gia Lăng Quan hô lớn:

- Toàn quân Võ Hồn Đế Quốc, từ bỏ Gia Lăng Quan, lui về hết.

So sánh với Đường Tam, nàng đương nhiên không thể từ bỏ được Võ Hồn Đế Quốc. Toàn bộ lực lượng của Võ Hồn Đế Quốc, hồn sư quân đoàn… đều đã tổn thất hơn tám phần. Gia Lăng Quan đã không có khả năng cố thủ nữa, nàng nhận thấy đã không còn đủ lực lượng để hóa giải đám khí độc bên dưới. Lúc này nàng chỉ hi vọng, có thể giúp Võ Hồn Đế Quốc giữ lại một đám lực lượng cuối cùng. Trong lòng nàng đã suy nghĩ thông suốt, ngay sau đó, chính mình cũng sẽ bị công kích của Đường Tam hoàn toàn hủy diệt.

Nhưng mà, sự công kích theo như dự đoán của Thiên Nhận Tuyết cũng không có đến, thân thể nàng vẫn là rơi thẳng xuống phía Gia Lăng Quan. Thiên Nhận Tuyết lúc này miễn cưỡng có thể khống chế một chút thân thể của mình. Hắn không có phát động công kích ta, vì sao có thể? Nàng tuyệt đối không tin tưởng Đường Tam có thể tránh được một kích toàn tuyệt mệnh của mình.

Kỳ thật Thiên Nhận Tuyết trong quá trình quần chiến với Đường Tam đã lựa chọn thời cơ tiến hành một kích tuyệt mệnh này rất tốt, một chiêu này của nàng cũng là từ lần trước cảm nhận được từ tuyệt kỹ Đại Tu Di Chùy tạc hoàn của Đường Tam. Nhưng mà, lúc nãy nàng đã bị Đường Tam đánh bị thương, mắt thấy Đường Tam đã xông lên, nàng biết nếu bây giờ không công kích, chỉ sợ mình sẽ không còn cơ hội nào khác nữa. Cho nên nàng mới liều lĩnh phát động tấn công, đem toàn bộ thần lực cùng với năng lượng thần trang hoàn toàn tung ra hết, đem tất cả năng lượng Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ lại, phóng thích ra.

Quả thật, Đường Tam không có khả năng tránh né một kích liều mạng này của Thiên Nhận Tuyết, một lần nữa đối mặt với luồng năng lượng Thái Dương Thiên Sứ, từ hồng chuyển sang vàng kim, độ nóng đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố kia, Đường Tam lại nở nụ cười. Cho đến bây giờ, hắn cũng chưa từng chịu đối mặt công kích với Thiên Nhận Tuyết, không phải là bởi vì đề phòng nàng đồng quy ư tận hay sao? Như thế nào lại có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy đây?

Thiên Nhận Tuyết vô cùng kinh dị chứng kiến, thân thể Đường Tam trong không trung không ngờ vỡ ra, chính xác hơn mà nói, bộ Hải Thần Thần Trang trên người hắn vỡ ra. Nhưng cũng không phải giống như nàng, đem bộ Thiên Sứ Thần Trang hoàn toàn nổ tung tạo thành năng lượng, mà là từng khối từng khối tách rời ra, sau đó lại gắn lại như cũ, mà thân thể Đường Tam thì lại hóa thành một đạo lam quang nhàn nhạt, sau đó lại trở về bản thể, kết hợp lại với bộ thần trang như cũ.

Một thanh Hải Thần Tam Xoa Kích khác chợt xuất hiện giữa không trung, so với thanh Tam xoa kích cũ còn lớn hơn gấp đôi. Màu lam ban đầu biến mất, lúc này hoàn toàn biến thành một màu vàng trong suốt thuần túy. Đúng vậy, đây mới chân chính là vũ khí Hải Thần, bộ dáng nguyên thủy của Hoàng Kim Tam Xoa Kích.

- Nhân kích hợp nhất, Đẩu Chuyển Tinh Di.

Thức cuối cùng của Hoàng Kim Thập Tam Kích phát động.

Một luồng kim quang oánh nhuận như ngọc đột nhiên từ thanh chủ nhận của

Hoàng Kim Tam Xoa Kích chợt tuôn trào ra. Chỉ thấy nó trong không trung đột nhiên hướng về phía Thái Dương Thiên Sứ phóng tới. Ngay khi nó hoàn toàn bao phủ luồng năng lượng nóng cháy của Thái Dương Thiên Sứ bên trong, thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích đột nhiên xoay một vòng, một vòng, lại một vòng, hoàn thành ba vòng, rồi lại chỉ thẳng lên trên cao.

Luồng năng lượng Thái Dương Thiên Sứ bị một luồng kim quang kì dị bao phủ bên trong, bị áp súc thành một đoàn năng lượng, trong nhát mắt bị quăng lên, hướng lên chỗ cao trong không trung mà bay lên.

Ngay sau đó, xa xa trên trời cao, một tầng quang mang màu đỏ kim trong nháy mắt bạo nổ, làm cho cả không trung đều biến sắc.

Oanh—

Thân thể của Thiên Nhận Tuyết nặng nề đập mạnh lên mặt tường thành. Ngay thời điểm nàng rơi xuống cũng làm cho cường giả song phương phải chú ý, không biết tình huống cụ thể là như thế nào. Đường Hạo quyết định thật nhanh, truyền mệnh lệnh lui lại. Dù sao cục diện cũng đã không thể thay đổi, không nhất thiết phải liều mạng với đối thủ.

Cường giả song phương trong tiếng gần rú kịch liệt đồng thời tách ra. Đám cường giả của Thiên Đấu Đế Quốc đồng thời lui hết xuống khỏi Gia Lăng Quan.

Rơi xuống từ độ cao vạn thước, đó là lực lượng khủng bố đến mức nào. Ngay trước khi Thiên Nhận Tuyết còn chưa rơi xuống, Kim Ngạc Đấu La đã nhìn thấy nàng không còn mặc Thiên Sứ Thần Trang nữa. Toàn thân Thiên Nhận Tuyết lúc này bị bao phủ trong quang mang màu đỏ kia, đã sớm không thể khống chế được thân thể mình nữa rồi. Vị Nhị cung phụng này đã cống hiến cả đời cho Võ Hồn Điện, thời khắc này đây, chỉ thấy hắn mạnh mẽ đánh lên ngực mình một cái, cả người trong nháy mắt bành trướng lên, làm da biến thành đỏ như máu, một tiếng nổ ầm vang, cả thân người đã hoàn toàn nổ tung.

May mắn là Đường Hạo đã sớm hạ lệnh rút lui, lúc này mới không có bị vị đỉnh phong đấu la tự bạo mà ảnh hưởng đến quân lính. Một mảnh huyết vụ

thật lớn bạo mở trong không trung, Thiên Nhận Tuyết chỉ cảm thấy thân thể mình được một cỗ năng lượng nâng lên một chút, sau đó mới va chạm vào đầu tường. Tuy rằng đã được Kim Ngạc Đấu La hi sinh thân mình đỡ cho nàng một chút, nhưng mà một cú va chạm này, cũng làm cho tường thành Gia Lăng Quan cũng bị vỡ ra một cái lỗ thật to.

Thiên Nhận Tuyết dù sao cũng là thần, tại thời điểm này đây, sau khi được Kim Ngạc Đấu La nâng lên một chút, cũng giúp nàng rơi chậm lại nhiều. Sự va chạm kịch liệt này đối với nàng mà nói, cũng không tính là cái gì. Sự bi phẫn mãnh liệt tràn ngập trong lòng. Ý nghĩ liều chết trong lòng nàng chợt biến mất, nàng nhớ lại sự hi sinh của Kim Ngạc Đấu La, bản thân mình không thể chết uổng phí như vậy.

Nàng đột nhiên nhảy vọt lên, hô lớn:

- Rút lui.

Lúc này sáu đại cung phụng, đã bị đánh chết chỉ còn có bốn vị, cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng mới vừa bị đánh chết thêm hai vị nữa, chỉ còn lại sáu vị. Mấy vị cung phụng nhanh chóng tụ tập lại xung quanh Thiên Nhận Tuyết, hướng về phía trong thành Gia Lăng Quan mà phóng vào. Thanh âm rút lui cũng nhanh chóng tràn ngập khắp Gia Lăng Quan.

Ở trên không trung, thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích chợt tách ra, Đường Tam khôi phục lại thân hình, một chút mệt mỏi tái nhợt chợt nháng lên trên mặt hắn. Tuy rằng hắn đã sớm chuẩn bị tốt một thức cuối cùng trong Hoàng Kim Thập Tam thức để hóa giải một kích tuyệt mệnh của Thiên Nhận Tuyết, nhưng năng lượng tiêu hao của bản thân cũng tương đương không nhỏ. Hải Thần tám cánh sau lưng đã hoàn toàn biến thành màu lam, điên cuồng hấp thu lực lượng đến từ đại hải.

Điều chỉnh lại một chút thần lực của mình, thân thể Đường Tam lúc này mới hướng phía Gia Lăng Quan phóng xuống. Bằng vào Tử Cực Ma Đồng của hắn, vừa kịp lúc chứng kiến cảnh Thiên Nhận Tuyết cùng với đám cường giả Võ Hồn Đế Quốc nhanh chóng rút lui.

Muốn đi dễ dàng như vậy sao? Đường Tam hừ lạnh một tiếng. Tuy rằng hiện

tại thần lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao không ít, nhưng tốc độ khôi phục của hắn cũng nhanh vô cùng. Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay vung lên, một thức Nghìn Năm Không Du đã phát động.

Cảm nhận được lực áp bách khổng lồ chợt từ sau lưng truyền đến, Thiên Nhận Tuyết nghiến răng, dưới sự chiếu rọi của Thái Dương, thần lực bản thân nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được có một thành mà thôi, nàng rất rõ ràng, nếu tại thời điểm này Đường Tam đuổi giết tới, nàng căn bản không có khả năng chạy trốn được.

Đúng lúc này, lực lượng súc tích nhiều năm của Võ Hồn Điện đã bày ra hiệu quả. Hai vị Tứ cung phụng, Ngũ cung phụng đồng thời gầm lên một tiếng giận dữ, đồng thời quay người lại. Võ hồn hai người trong nháy mắt bạo mở, tất cả năng lượng lập tức lan tràn trong không trung, một đoàn huyết vụ nổ tung, ầm vang.

Luồng quang mang kim sắc, đại biểu cho lực lượng khủng bố của một thức Ngàn Năm Không Du cơ hồ trong nháy mắt đã thôn phệ luồng năng lượng do hai gã cung phụng bạo thể mà phóng thích ra. Nhưng mà, bọn họ hi sinh cũng cấp cho Thiên Nhận Tuyết một khoảng thời gian để thoát đi.

Uy lực của Ngàn Năm Không Du đương nhiên cũng không phải dễ dàng hóa giải như vậy. Trong số sáu gã Phong Hào Đấu La đang chạy đi, cũng có ba gã bị cuốn vào trong đó, trực tiếp nổ tung thàng một đoàn huyết vụ. Trong số đám cường giả đang đào tẩu kia, chỉ vì một kích này, mười gã cấp bậc Phong Hào Đấu La đã tổn thất mất một nửa.

Bất quá, lúc này Đường Tam cũng không có tiếp tục truy kích. Lúc này, nếu hắn tiếp tục công kích Thiên Nhận Tuyết, nàng ta nhất định sẽ không có cơ hội nào khác, ngoại trừ tử vong, nàng căn bản không có cơ hội có khả năng khác. Nhưng mà, ngay khi phát động ra một kích Ngàn Năm Không Du, Đường Tam đã chứng kiến rõ ràng, trong Gia Lăng Quan, lúc này đã có hơn một phần ba phạm vi đã bị khí vụ màu xanh biếc bao trùm. Cứ mỗi một khắc, lại có thêm hàng vạn sinh mạng ngã xuống trong làm khí vụ kia.

Rút lui? Trong Gia Lăng Quan lúc này có chừng hơn năm mươi vạn người, làm sao có thể nói lui là lui ra hết ngay được? Mắt thấy từng cỗ thi thể đang

không ngừng ngã xuống trong làn khói độc, thậm chí làn độc vụ còn bắt đầu lan tràn ra ngoài thành, Đường Tam không khỏi âm thầm than một tiếng, Thiên Nhận Tuyết, để cho ngươi sống lâu thêm một chút nữa đi.

Theo như Đường Tam phán đoán, Võ Hồn Đế Quốc đã không còn cơ hội trở mình nữa rồi. Thiên Nhận Tuyết đã bị mình đánh bị thương nặng, Thiên Sứ Thần Trang trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể phục hồi lại. Với trạng thái hiện thời của nàng ta, thần niệm của nàng nhất định không thể tránh được sự dò xét của mình. Đầu tiên nên giải quyết nguy cơ kịch độc trước mắt này rồi hãy truy sát nàng cũng không muộn.

Chính vì thiện niệm trong lòng cùng với khả năng phân tích toàn cụ đã làm Đường Tam tạm thời buông ta sự truy sát Thiên Nhận Tuyết, nhưng hắn không thể nào ngờ được rằng, chính vì một tia thiện niệm nhất thời này, về sau đã gây cho hắn nguy cơ rất lớn.

Khống chế thân thể mình phiêu phù một chút trên tường thành Gia Lăng Quan, Đường Tam có chút bất đắc dĩ liếc mắt về phía Độc Cô Bác, lúc này đã lui về phía ngoại thành, thần sắc đã dại ra. Lão quái vật a lão quái vật, không ngờ người quyết định thắng bại của tràng chiến tranh này lại chính là lão. Chỉ sợ là ngay cả ngươi cũng không có nghĩ đến cục diện như thế này a. Về phần tàn cục, để ta đây thay ngươi thu thập đi.

Thân thể phiêu phù trong không trung, toàn thân phát ra quang mang màu lam trong suốt, Đường Tam lập tức trở thành tiêu điểm trên toàn bộ chiến trường. Nhất là đối với đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc, bọn họ rõ ràng chứng kiến Thiên Nhận Tuyết giống như ngọn lửa lưu tinh rơi xuống, đập vào bờ tường của Gia Lăng Quan, còn Đường Tam thì lại nhẹ nhàng bay xuống. Điều này thôi đã đủ để nói lên kết quả trận thần chiến trên không trung rồi.

Tuy rằng đám khói độc xanh biếc kia đang từ trong Gia Lăng Quan lan tràn ra, nhưng trăm vạn hùng binh Thiên Đấu Đế Quốc lúc này giống như là đám tín đồ cuồng tín hướng về phía Đường Tam điên cuồng hưng phấn hò hét. Trong mắt bọn họ, tựa hồ như không có gì mà Đường Tam không thể giải quyết được. Loại sùng bái điên cuồng này thậm chí là ngay cả Hoàng đế Đế quốc Tuyết Băng cũng có cảm giác như vậy, huống chi là đám binh lính

thông thường.

- Hải — Thần — vạn — tuế —. Hải — Thần — vạn — tuế —

Hiện tại đã biết, kết quả trận chiến này đã quyết định, Võ Hồn Đế Quốc đã không còn lực lượng gì phản kháng. Tuy rằng không thể nói là không có hao phí chút nhân lực nào, nhưng mà toàn bộ đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc cũng không có chân chính gia nhậphết trong chiến trường, trận chiến này cũng đã kết thúc. Mỗi người cũng chỉ có một sinh mệnh, có thể không hề nguy hiểm mà giành được thắng lợi, có ai không hưng phấn đâu chứ?

Khối bảo thạch hình thoi chính giữa Hải Thần Tam Xoa Khôi sáng lên, nó lóe sáng giống như là truyền đến lực lượng từ đại hải cho Đường Tam vậy. Hải Thần Chi Tâm trên Hải Thần Tam Xoa Kích cùng với khỏa bảo thạch ẩn chứa lốc xoáy trên bộ khải giáp của Đường Tam cũng đồng dạng lóe sáng lên.

Khi Đường Tam đem thanh Hải Thần Tam Xoa Kích giơ thẳng lên trên đầu, ba khỏa bảo thạch phát quang mang trong không trung hình thành một đường sáng thẳng tắp. Quang mang màu lam mênh mông mãnh liệt lấy thân thể hắn làm trung tâm rất nhanh ngưng tụ lại thành một cái lốc xoáy màu lam lớn, đường kính hơn trăm mét, phóng thẳng lên cao.

Không trung khi nãy vẫn còn là mặt trời tươi sáng, trong nhất thời trở nên tối lại một chút, mắt thường có thể chứng kiến rõ ràng được, từng phiến từng phiến mây đen không ngừng ngưng tụ lại trên Gia Lăng Quan, không khí cũng nhất thời tràn ngập lực áp bách.

Từng giọt từng giọt mưa từ trên trời rơi xuống, lúc mới bắt đầu, chỉ là rải rác, nhưng rất nhanh đã biến thành một trận mưa tầm tả. Ầm ầm đánh sâu vào trong Gia Lăng Quan.

Cái này gọi là tàn nhẫn, vô tình. Độc tố Bích Lân Xà Hoàng tuy rằng rất mãnh liệt, nhưng dưới trận mưa tầm tả, khí vụ màu xanh biếc dần dần bị nhạt đi, từ từ biến mất trong làn mưa. Một tầng quang mang màu lam mênh một từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả toàn Gia Lăng Quan. Thanh âm bình thản, tràn ngập uy nghiêm của Đường Tam vang lên:

- Quân lính Võ Hồn Đế Quốc trong Gia Lăng Quan nghe đây, lập tức đầu hàng sẽ tha không giết. Nếu ngoan cố chống lại, giết chết không tha. Nếu bỏ trốn, giết chết không tha.

Không ai dám hoài nghi lời nói của Đường Tam. Lúc này, đám tướng sĩ của Võ Hồn Đế Quốc chưa thoát khỏi Gia Lăng Quan cũng không ai có thể rời đi nữa, luồng thủy mạc màu lam đã hoàn toàn bao phủ bên ngoài tường thành, bịt kín đường lui của bọn họ. Kịch độc lúc trước bên phía Thiên Đấu Đế Quốc đại quân phát tán đã mang đến cho bọn họ khủng hoảng quá lớn, ai lại dám tiếp cận màn thủy mạc đó cơ chứ? Huống chi, chạy ra khỏi được Gia Lăng Quan thì sao đây, bên ngoài là trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu Đế Quốc a.

Nói xong câu đó, Đường Tam cầm thanh Hải Thần Tam Xoa Kích chỉ xuống phía ưới một chút, nước mưa thấm đẫm chất kịch động kia cũng không có chảy tới phía đám tướng lĩnh thủ thành, mà chảy ra hào nước bảo vệ bên ngoài thành. Sau này, nếu Đường Tam muốn toàn bộ tiêu diệt đám quân thủ thành mà không làm tổn thương gì đến đám Thiên Đấu Đế Quốc đại quân bên ngoài là chuyện hết sức dễ dàng. Hắn chỉ cần đem đám nước kịch độc đó đổ vào trong Gia Lăng Quan, như vậy không cần Thiên Đấu Đế Quốc đại quân phát động công kích, Gia Lăng Quan cũng sẽ biến thành một tòa tử thành.

Độc tố Bích Lân Xà Hoàng độc quả thật đáng sợ, bất cứ sinh vật gì trúng độc chết đi, thân thể bọn họ đều biến thành kịch độc, ngay cả xương cốt cũng bị ăn mòn, không còn lại gì. Trận mưa to này không ngừng tẩy rửa, không ngờ ngay cả một cỗ thi thể cũng không còn sót lại, đủ biết trình độ khủng bố đến mức nào.

Dưới tác động của Hải Thần thần lực, trận mưa kia tiến hành tẩy rửa từng ngóc ngách của tường thành Gia Lăng Quan. Kịch độc sợ nước, đây cũng là chuyện đương nhiên. Sau khi tẩy rửa xong kịch độc trong thành, nước mưa toàn bộ tập trung về hào nước bảo vệ ngoài thành, hào nước lúc này cũng đã tràn ngập kịch độc của Bích Lân Xà Hoàng.

Mắt thấy đám mưa đã tẩy rửa hoàn toàn sạch sẽ trong thành, Đường Tam lại vung tay trái lên, một đạo lam quang nhất thời phóng xuất lên không trung,

đám mây đen bị đạo la, quang này mở ra một lỗ trống lớn. Ánh mặt trời ấm áp lại một lần nữa chiếu khắp mặt đất, hơn nữa, lỗ hổng kia không ngừng mở rộng ra, ánh mặt trời ấm áp lại một lần nữa chiếu rọi xuống đám tướng sĩ song phương. Mà đám nước mưa tẩy rửa trong thành cũng không còn lại giọt nào, toàn bộ đều chảy hết ra hào nước rộng lớn bên ngoài thành.

Nước bên dưới hào nước đã hoàn toàn biến thành màu xanh biếc, làm mọi người e sợ. Ai cũng biết, hào nước này đã biến thành một cái Tử Vong Chi Hà (Sông chết chóc).

Hành động của Đường Tam đến đây đương nhiên cũng không có ngưng hẳn, quang mang trên Hải Thần Tam Xoa Kích lại lần nữa phát sáng. Nhất thời, nước bên trong hào nước giống như là một cột sóng biển khổng lồ, phóng thẳng lên cao. Dòng nước cuộn tròn giống như dải ngân hà vậy, hướng về phía không trung bay lên, quay tròn xung quanh Đường Tam.

Dòng nước khổng lồ không ngừng quay chung quanh Đường Tam, làm thành một cái vòng tròn thật lớn. Mà trong toàn bộ hào nước bảo vệ xung quanh tường thành, ngay cả một giọt nước cũng không còn lưu lại. Tất cả đều bị cuốn theo dòng nước đó đưa lên không trung.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, một vầng thủy quang thật lớn không ngừng quay tròn xung quanh thân thể Đường Tam. Một màn kỳ dị này làm cho đám tướng sĩ song phương nhìn xem đến ngay người. Thần tích, đúng vậy, đây chính là thần tích a!

Vừa kịch liệt xoay tròn, một dòng nước màu lam bắt đầu từ trên vòng tròn nước kia bắt đầu tách ra. Cơn mưa vừa rồi đều là những thủy nguyên tố tinh thuần, hóa thành mưa phùn rơi xuống mặt đất, hấp thu đi đám độc khí đang lan tràn trong không trung. Lúc này, Đường Tam dùng thần lực tách ra một dòng nước xanh biếc từ trong đám nước kia. Dòng nước xanh biếc càng ngày càng đậm hơn, bắt đầu từ màu xanh ngọc bích đã dần dần chuyển sang màu xanh mặc lục. Không cần phải nói, đây chính là do kịch độc Bích Lân Xà Hoàng, thứ đã mang đi ngàn vạn sinh mệnh, áp súc lại mà thành.

Khi luồng thủy mang kia đã thu nhỏ lại vài lần, màu sắc đã hoàn toàn chuyển lại thành màu nước trong suốt, Đường Tam nâng tay trái lên, búng lên thanh

chủ nhận của Hải Thần Tam Xoa Kích một cái.

Đinh—, một âm thanh giòn tan vang lên, thanh thúy vang vọng khắp chiến trường, một đốm lửa màu vàng bộc phát, bay thẳng về phía dòng nước màu xanh biếc kịch độc kia.

Oanh—, dòng nước xanh biết lập tức hóa thành một vòng lửa thật lớn, dưới sự dẫn đạo của Hải Thần Tam Xoa Kích, hướng lên trời cao bay lên. Tất cả các kịch độc, đều đã bị luồng lửa kia kịch liệt thiêu đốt, sau đó lặng yên biến mất.

Không biết ai là người đầu tiên hoan hô, Thiên Đấu Đế Quốc đại quân cũng giống như là đống rơm bị lửa châm, tiếng hoan hô, nhảy nhót nhanh chóng lan tràn ra khắp cả bình nguyên mênh mông.

Tiếng hoan hô đồng dạng không ngờ cũng từ trong Gia Lăng Quan vang ra. Đám Gia Lăng Quan tướng sĩ, thậm chí là những hồn sư còn sót lại của Võ Hồn Điện không ngờ cũng vì đám kịch độc biến mất mà kịch liệt hoan hô. Phần lớn bọn họ đều là người thường, cũng không phải là tín đồ trung thành của Võ Hồn Điện, bọn họ cũng không có tín ngưỡng cuồng tín. Đối với bọn họ, tính mạng mới là thứ đáng quý nhất. Đối với những lời nói khi nãy của Đường Tam, bọn họ là tin tưởng tuyệt đối. Đó chính là thần a! Thần còn có thể lừa gạt bọn họ hay sao? Hắn nói là không giết chúng ta, vì cái gì mà còn liều mạng chiến đấu? Cùng với thần chiến đấu, không phải là tìm đường tự sát hay sao?

Tuy rằng Thiên Nhận Tuyết cũng là thần, nhưng ấn tượng của nàng ta trong lòng tướng sĩ Võ Hồn Đế Quốc cũng là hết sức ngắn ngủi, cái này chính là thắng làm vua, thua làm giặc. Tại thời điểm nàng đại bại, tôn nghiêm của nàng trong lòng các tướng sĩ cũng đã rót mất. Mà Đường Tam dựa vào Hải Thần Thần lực kia đã hoàn toàn tẩy rữa được mảnh tử vực bị bao phủ bởi khí vụ Bích Lân Xà Hoàng kia. Vô tình, hình tượng thần thánh của Đường Tam cũng đã khắc sâu trong lòng của bọn họ. Lúc này đây, bọn họ làm sao còn có một tia ý niệm chiến đấu nào nữa đâu?

Leng keng, binh khí đầu tiên đã bị vứt xuống, thanh âm kia đồng dạng nhanh chóng lan truyền khắp trên chiến trường. Đám binh lính Võ Hồn Đế Quốc bắt

đầu buông vũ khí trong tay bọn họ, quỳ rạp xuống đất, âm thanh đầu hàng liên tiếp vang lên.

Đường Tam gật đầu vừa lòng, hướng về phía đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc nói:

- Bệ hạ, Gia Lăng Quan ta giao lại cho ngài, hiện tại ta phải truy sát Thiên Nhận Tuyết, cắt đi hoàn hoàn tia hi vọng cuối cùng của Võ Hồn Đế Quốc.

Tuyết Băng cao giọng đáp lại:

- *"Kính tiễn sư phụ, ta xin ở trong Gia Lăng Quan đợi tin tức tốt của ngài.*

*Đối mặt với Đường Tam, hắn thậm chí còn không có tự xưng là "*Trẫm*". Chẳng bao lâu trước, hắn gọi hai tiếng "*sư phụ*" còn có chút gượng gạo, phần lớn chính là vì muốn mượn lực lượng của Đường Tam mà thôi. Nhưng thời khắc này đây, khi hắn kêu lên hai chữ "*sư phụ", trong lòng chỉ có ngập tràn cảm giác vinh quang vô tận. Có sư phụ là thần, cho dù bản thân hắn là một vị đế vương, cũng đồng dạng là vinh quang cao nhất trong lòng của Tuyết Băng a!

Lam quang hống như lưu tinh bình thường chợt lóe lên, mang theo một chuỗi tàn ảnh dài phóng thẳng về phía xa xa. Sau khi thân thể Đường Tam hoàn toàn biến mất, mãi đến hơn mười lần hô hấp sau, luồng lam quang kia mới dần dần tam biến đi. Trên mặt Tuyết Băng biểu lộ niềm tự hào trước giờ chưa từng có, chỉ thẳng Thiên Tử Kiếm lên trên trời:

- Truyền mệnh lệnh của trẫm, thẳng tiến vào Gia Lăng Quan, cẩn tuân chỉ dụ của Hải Thần đại nhân, kẻ nào hàng thì tha chết, có gan phản kháng, giết không tha.

Cùng với mệnh lệnh của Tuyết Băng, đám đại quân Thiên Đấu Đế Quốc sớm đã súc thế nhanh chóng bước thẳng về phía Gia Lăng Quan. Lúc này đây, bọn họ đã không còn gặp phải bất cứ sự phản kháng nào. Tràng chiến tranh này, với sự toàn thắng của Thiên Đấu Đế Quốc mà hoàn hoàn chấm dứt.

Không để ý đến đám đại quân đã tiến vào thành nữa, sau khi Đường Tam xử

lý xong kịch độc của Bích Lân Xà Hoàng, đã ngay lập tức hướng về phía thần niệm của mình gài trên người Thiên Nhận Tuyết mà đuổi theo. Vừa rồi khi hắn xử lý kịch độc, ước chừng tốn khoảng thời gian nửa canh giờ, tuy rằng hiện tại Thiên Nhận Tuyết đã bị thương nặng, thực lực còn lại không đầy một thành, nhưng có một khoảng thời gian rảnh rỗi lâu như vậy, cũng đủ để cho nàng chạy đi một quãng rất xa. Đường Tam không hi vọng để lại cho Võ Hồn Đế Quốc cơ hội hồi phục nào. Nột khi để cho Thiên Nhận Tuyết khôi phục lại thực lực, sẽ là vô cùng phiền toái. Dù sao, nàng cũng là một cường giả thần cấp, nếu như nàng không còn kiên trì được tín niệm của mình, lấy phương thức du kích không ngừng quấy rầy đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc, sẽ trở thành uy hiếp rất lớn. Phải thừa dịp nhân cơ hội này hoàn toàn hủy diệt đi mối uy hiếp kia, trận chiến tranh mới chân chính xem là đạt được thắng lợi, Võ Hồn Đế Quốc cũng hoàn toàn mất đi mồi lửa hi vọng cuối cùng. Về phần Bỉ Bỉ Đông đã trở về Võ Hồn Thành, Đường Tam căn bản là không để vào mắt.

Rất nhanh, Đường Tam đã nhìn thấy đám tướng sĩ của Võ Hồn Đế Quốc, khi nãy đã chạy thoát khỏi Gia Lăng Quan, lúc này giống như chó nhà có tang, không ngừng hướng về phía Võ Hồn Thành chạy đi. Bọn họ sau khi chạy ra khỏi Gia Lăng Quan, với tình trạng của mình, bọn họ không thể chạy xa. Mà trên thực tế, những người có thể chạy thoát, còn không đến một phần năm tổng số quân lính trú đóng tại Gia Lăng Quan lúc trước. Số lượng hồn sư lại ít đến đáng thương, tổng số cũng không đến hai ngàn người. Kịch độc Bích Lân Xà Hoàng của Độc Cô Bác có hiệu quả hết sức khủng bố, làm cho đám hồn sư quân đoàn của Võ Hồn Đế Quốc kinh sợ đến mức nằm mơ cũng bị ác mộng.

Nhưng mà, ngay khi Đường Tam đuổi kịp đám quân sĩ Võ Hồn Đế Quốc đang hốt hoảng chạy trốn kia, sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi. Bởi vì ngay tại thời khắc này, hắn đột nhiên mất hắn sự cảm ứng đối với Thiên Nhận Tuyết.

Lúc trước mặc dù hắn tạm thời buông tha cho Thiên Nhận Tuyết, để nàng đào tẩu, tiến hành xử lý đám kịch độc trong thành, nhưng hắn vẫn còn đem một tia thần niệm gắn lên trên người nàng. Hắn tin tưởng rằng, với thực lực hiện tại của Thiên Nhận Tuyết, bất luận là tốc độ hay là thần niệm, cũng hoàn toàn không thể nào chống lại mình. Kết cục cuối cùng tự nhiên cũng không có

thay đổi gì.

Không ngờ ngay lúc này, thần niệm trên người Thiên Nhận Tuyết không hề báo trước đột nhiên biến mất, giống như là nàng vừa mới rời khỏi thế giới này vậy. Tình huống như vậy Đường Tam như thế nào cũng không muốn xảy ra. Hắn có chút không tin tưởng, lập tức gia tăng thần niệm của mình, tiến hành tìm kiếm, Hải Thần thần niệm khổng lồ từ trên khỏa bảo thạch hình thoi trên Hải Thần Tam Xoa Khôi phóng xuất ra, quét ra khắp nơi xung quanh tiến hành tìm kiếm. Nhưng mà, không như hắn mong muốn, hắn có thể cảm nhận được mỗi cỗ hơi thở của từng tướng sĩ cùng với hồn sư Võ Hồn Đế Quốc đang đào tẩu kia, nhưng lại không hề cảm nhận được chút gì hơi thở của Thiên Nhận Tuyết. Đồng dạng biến mất, còn có hơi thở của năm tên cường giả Phong Hào Đấu La đi chung với Thiên Nhận Tuyết. Nếu nói là mất đi tung tích của Thiên Nhận Tuyết còn có chút đạo lý, có thể là nàng đối với thần niệm bản thân có năng lực khống chế đặc thù gì đó. Nhưng mà, mấy tên Phong Hào Đấu La kia lại không thể quét không ra được. Trong lòng Đường Tam không ngờ lại có cảm giác như vừa thả hổ về rừng vậy.

Hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, dùng tốc độ cao nhất triển khai thân mình, phát ra thần niệm bao phủ khắp nơi trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, tìm kiếm tung tích của Thiên Nhận Tuyết.

Về phần đám binh lính Võ Hồn Đế Quốc vừa chạy ra khỏi Gia Lăng Quan, Đường Tam tự nhiên sẽ không đối phó với bọn họ. Tới cấp bậc của hắn rồi, tự nhiên không có khả năng vì đám nhân loại bình thường kia mà tạo thành sát nghiệp. Trong lòng Đường Tam, trận chiến tranh này đã chấm dứt rồi. Hắn chỉ là không hi vọng Thiên Nhận Tuyết trong tương lai trở thành phiền toái của Thiên Đấu Đế Quốc mà thôi. Mà trên thực tế, cho dù Thiên Nhận Tuyết có khôi phục lại thực lực, cũng vĩnh viễn không thể trở thành đối thủ của hắn.

Đường Tam tiến hành truy tìm suốt một canh giờ, một canh giờ đối với một vị thần mà nói, đã là một khoảng thời gian dài. Đã qua một khoảng thời gian như thế mà không tìm đạt được kết quả gì, Đường Tam biết, chính mình sợ rằng không có khả năng tìm được tung tích của Thiên Nhận Tuyết.

Mang theo chút tâm tình buồn bực, hắn lúc này mới miễn cưỡng quay lại Gia

Lăng Quan. Bất luận nói như thế nào, hôm nay cũng đã đại thắng, Võ Hồn Đế Quốc đã mất đi chỗ phòng ngự căn bản nhất. Hồi chiến tranh sau này sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Nếu nàng còn muốn để cho Võ Hồn Đế Quốc còn có cơ hội nào đó, sau này hắn nhất định xuất hiện trong chiến trường. Mình đã có thể đánh bại nàng ta một lần, nhất định có thể đáng bại nàng ta một lần nữa.

Ngay khi Đường Tam trở về đến Gia Lăng Quan, đại quân Thiên Đấu Đế Quốc đã hoàn toàn tiếp quản chỗ trọng yếu nhất của Võ Hồn Đế Quốc này. Gia Lăng Quan quả thật là một tòa hùng quan, trăm vạn đại quân đã có hơn năm mươi vạn người tiến vào trong quan nhưng cũng không có cảm giác chật chội. Đám binh lính cùng với hồn sư đầu hàng cũng bị tạm thời giam lại, tịch thu vũ khí. Dựa theo lời hứa lúc trước của Đường Tam, ai đầu hàng đều được tha mạng, những ai có chút gan phản kháng cũng lập tức bị đại quân Thiên Đấu Đế Quốc lập tức bao vây lại. Trong Gia Lăng Quan tràn ngập tiếng hô hào, nhảy nhót của đám Thiên Đấu Đế Quốc đại quân. Cho dù là binh sĩ bình thường nhất cũng biết rõ, tuy rằng bọn họ chỉ vừa công hãm một tòa thành quan trọng của Võ Hồn Đế Quốc mà thôi, nhưng mà chiến thắng này cũng đại biểu cho hồi chiến tranh này sắp chấm dứt.

Lúc Đường Tam quay lại, vì muốn tránh khỏi cho đám tướng sĩ kích động quá phận cùng với nhiệt tình quá mức, trước khi hắn vào thành đã lặng lẽ thu hồi bộ Hải Thần Thần Trang, thay đổi một bộ quần áo bình thường rồi mới tiến vào. Bằng vào thần niệm dẫn đường, hắn rất nhanh chóng tìm đến được phủ nguyên soái bên trong Gia Lăng Quan. Lúc này, tất cả đám tướng lãnh trọng yếu cùng với hồn sư cường giả của Thiên Đấu Đế Quốc cũng đã tụ tập hết tại nơi này.

Tiến vào nguyên soái phủ, Đường Tam lập tức cảm nhận được một cỗ cảm xúc hưng phấn mãnh liệt. Dùng Hải Thần Thần lực che dấu mình, hắn thoải mái ẩn tàng thân mình. Chỉ cần hắn không muốn, ai cũng không thể nhìn thấy được hắn. Đây chính là năng lực ẩn thân cường hãn nhất của Hải Thần Chi Tâm trước đây. Trừ khi là thần niệm thần cấp, nếu không hắn cũng giống như là không hề tồn tại trên thế giới này vậy.

Trong Nghị sự đại sảnh của nguyên soái phủ Gia Lăng Quan, lúc này Tuyết Băng đã ngồi ở chủ vị cao nhất, nụ cười trên mặt vị Hoàng đế bệ hạ của

Thiên Đấu Đế Quốc này từ khi Đường Tam xuất hiện trên chiến trường cho đến bây giờ tựa hồ như chưa từng biến mất vậy. Lúc này Qua Long Nguyên soái cũng không có ngồi bên cạnh hắn, mà đang ở ngoài chủ trì trăm vạn đại quân ổn định Gia Lăng Quan, tiến hành toàn diện khống chế. Mà nhiệm vụ của đám hồn sư cũng đã hoàn thành, đám công thần của trận chiến: Sử Lai Khắc lục quái, Đường Hạo, Đường Khiếu, Đại Sư, Phất Lan Đức, Độc Đấu La lúc này cũng đều tụ tập ở nơi này.

- Độc Cô tiền bối, một trận chiến ngày hôm nay ngài đã khổ cực nhiều rồi a! Kịch độc của ngài, làm cho thương vong của quân ta cũng giảm xuống rất nhiều, cũng trực tiếp làm tan rã sĩ khí của đối thủ. Luận công lao, ngoại trừ sư phụ ra, công ngài hắn là cao nhất.

Tuyết Băng tận đáy lòng hướng về Độc Cô Bác nói, bọn họ ai cũng biết, Đường Tam hiện tại là cường giả thần cấp, tự nhiên sẽ không coi trọng công lao gì. Mà trên thực tế, tác dụng của Độc Cô Bác đối với trận chiến này quả thật không nhỏ hơn Đường Tam chút nào.

Độc Cô Bác cười khổ nói:

- Bệ hạ, lão phu thật sự là quý quá không dám nhận. Có thể thả không thể thu, thiếu chút nữa đã gây thành đại họa. May mắn là Đường Tam có thể đem đám kịch độc này xử lý, nếu không mà nói, ta chỉ sợ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Đường Hạo ha ha cười, nói:

- Tội nhân thiên cổ có thể không đúng, nhưng danh hiệu đồ tể thì ngươi trốn không thoát. Kỳ thật cũng không có gì, cùng lắm là sẽ độc chết hết người của Võ Hồn Đế Quốc mà thôi. Chúng ta chỉ cần rút quân, tùy ý để ngươi từ từ đem đám khí độc kia xử lý. Gia Lăng Quan cũng sẽ đồng dạng vào tay, chẳng qua thời gian sẽ kéo dài hơn một chút mà thôi.

Những lời của Đường Hạo vừa nói ra, sắc mặt của đám người ở đây đã có chút tái nhợt. Lúc ấy trong Gia Lăng Quan có hơn mấy chục vạn người của Võ Hồn Đế Quốc a! Nhưng Đại Sư đang ngồi cạnh bên Đường Hạo lại gật gật đầu, không chút nào che dấu vẻ đồng ý của mình đối với lời nói của

Đường Hạo. Nếu nói về oán niệm đối với Võ Hồn Đế Quốc, Đại Sư cùng với Đường Hạo tuyệt đối là sâu nặng nhất. Bởi vì Võ Hồn Điện mà năm đó, Đường Hạo có nhà mà không thể về, thậm chí ngay cả lần cuối cùng nhìn mặt phụ thân cũng không được, vợ hiền lại vì hắn mà tiến hành hiến tế, nỗi thống khổ cùng với oán hận suốt hai mươi mấy năm qua cũng không thể dễ dàng gạt bỏ. Cho dù là đem toàn bộ Võ Hồn Đế Quốc giết hết không còn một mạng nào, Đường Hạo cũng tuyệt đối không biến sắc mặt. Đại Sư cũng đồng dạng như vậy, gia tộc Lam Điện Bá Vương Long trực tiếp bị diệt tộc, hắn hận là không thể ngay lập tức đem Võ Hồn Đế Quốc hoàn toàn giết chết hết.

Nghe những lời Đường Hạo nói, sắc mặt Độc Cô Bác nhất thời vui lên một chút, cười gượng một tiếng, nói:

- Hạo Thiên Đấu La, cái này có thể nói là sát khí ngập trời đó! Loại sự tình này cũng là lần đầu tiên ta làm ra. Ta cũng không nghĩ rằng lại sinh ra hiệu quả khủng bố đến như vậy. Độc của ta từ nay về sau sẽ không bao giờ sử dụng trên chiến trường nữa.

Tuyết Băng cười nói:

- Độc Cô tiền bối không cần như thế, bất kỳ thực lực cường đại thế nào dùng theo chính đạo thì là chính, dùng theo tà đạo thì là tà. Bây giờ nói lại, nếu lúc đó không có kịch độc của ngài, chúng ta hướng về phía Gia Lăng Quan toàn lực tấn công, chẳng lẽ số người chết sẽ ít hơn hay sao? Đến lúc đó, không chỉ là người của Võ Hồn Đế Quốc chết, mà tướng sĩ của chúng ta cũng sẽ thương vong rất nhiều, số lượng thương vong còn có thể vượt qua số lượng của tướng sĩ Võ Hồn Đế Quốc nữa. Cho nên, ngài cũng không nên có ý ái náy gì cả. Bất luận nói như thế nào, chúng ta cũng đã đạt được thắng lợi trong trận chiến tranh này. Thẳng thẳng mà nói, đối với các vị tiền bối, ta thật sự không biết phải cảm tạ như thế nào. Ta chỉ có thể nói, sau này các vị tiền bối có yêu cầu gì, Thiên Đấu Đế Quốc nhất định dốc hết sức hoàn thành.

Đường Khiếu nói:

- Ta xin đa tạ bệ hạ trước. Năm đó Hạo Thiên Tông chúng ta bởi vì Võ Hồn Điện mà bế môn, lần này coi như chúng ta góp một phần sức mọn, dựa vào cơ hội này, hy vọng bệ hạ có thể cho phép Hạo Thiên Tông chúng ta một lần

nữa được khai tông lập phái tại Thiên Đấu Thành.

Tuyết Băng mừng rỡ, nhanh chóng nói:

- Điều này là đương nhiên. Mong còn không được. Có thể được Hạo Thiên Tông tọa trấn tại Thiên Đấu Thành, là vinh hạnh của ta, cũng là vinh hạnh của toàn bộ Thiên Đấu Đế Quốc.

Ngoại trừ Đường Tam ra không nói, Hạo Thiên Tông trước đây cũng là thiên hạ đệ nhất tông môn, uy danh còn cao hơn của Thất Bảo Lưu Ly Tông nữa. Tuy rằng lần này người Hạo Thiên Tông đến không nhiều lắm, nhưng hai huynh đệ Đường Hạo, Đường Khiếu bày ra thực lực cũng đã chứng minh đầy đủ danh hiệu đệ nhất tông môn ngày trước cũng không phải là hư danh. Tuyết Băng có thể nào không mừng rõ đây chứ?

Lam quang lóe lên, một đạo thân ảnh đã lặng yên xuất hiện trong phòng nghị sự, đám Phong Hào Đấu La thoáng khẩn trương lên một chút, nhưng rất nhanh đã dịu xuống lại. Ngoại trừ Đường Khiếu, Đường Hạo, Đại Sư ra, những người khác đều đã đứng lên.

Tuyết Băng phản ứng kịch liệt nhất, hắn không ngờ trực tiếp tiến lên vài bước, quỳ một gối xuống, cung kính nói:

- Nghênh đón sư phụ.

Không cần phải hỏi, thân ảnh màu lam lặng yên xuất hiện đúng là Đường Tam, sau khi đuổi giết Thiên Nhận Tuyết không có kết quả mà trở về.

------oOo------

Chương 510: La Sát thần xuất hiện: Hải Thần hay Tu La Thần?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năng lượng nhu hòa nâng Tuyết Băng đứng dậy, Đường Tam mỉm cười nói:

- Bệ hạ không cần phải như thế, ta như thế nào có thể nhận đại lễ của ngài được.

Tuyết Băng kiên quyết nói:

- Sư phụ, nếu ngài không nhận nổi, thì cũng không có ai có thể đảm nhận nổi. Tuyết Băng này cúi đầu cũng không phải vì bản thân mình, mà cũng vì trăm vạn đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc, hơn nữa còn có vì thiên thiên vạn vạn nhân dân của Thiên Đấu Đế Quốc nữa.

Những lời hắn nói ra đều tràn ngập sự chân thành, Đường Tam cảm nhận được, những lời này của Tuyết Băng, hoàn toàn là từ tận tâm can phát ra.

Tuyết Băng đứng lên, nhìn Đường Tam trước mặt, vẻ mặt nhu hòa, trên người không có một tia năng lượng ba động, nước mắt kích động đã tràn ra, làm cho mắt hắn chìm trong một tầng thủy mạc:

- Sư phụ, ngài biết không? Ngay tại ngày hôm qua, ta còn ôm ý tưởng một tận quyết tử, lúc này ta rốt cuộc cũng cso thể nói hết ra. Khi chúng ta biết được bên phía Võ Hồn Đế Quốc đột nhiên xuất hiện một vị thần, trong lòng ta có cảm giác sẽ chết chắc rồi. Trong lòng ta âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện ngài có thể nhanh chóng trở về, ngay đến hôm nay khi ra lệnh quyết chiến, ta cũng có chút suy nghĩ rằng cầu nguyện của ta cũng có chút viễn vông. Nhưng mà, ngài quả thật đã trở lại, ngài đã trở thành Hải Thần. Ngay tại thời điểm Thiên Đấu Đế Quốc cần thiết nhất, ngài đã xuất hiện trước mặt tất cả các chiến sĩ, sử dụng thần lực của ngài, dẫn dắt Thiên Đấu Đế Quốc đi đến thắng lợi, công phá Gia Lăng Quan. Ta từng khát khao mong ngóng được chứng kiến cảnh tượng như thế này, nhưng không nghĩ rằng nó lại đến sớm như vậy, đến trực tiếp như vậy. Sư phụ, ta thật không biết nên cảm tạ ngài như thế nào mới phải. Nếu ngài đồng ý, ta thậm chí nguyện ý đem ngôi vị Hoàng đế này tặng luôn cho ngài.

- Bệ hạ, không thể.

Đường Tam vươn hai tay nâng Tuyết Băng đứng dậy, trên mặt biểu lộ nụ cười ấm áp. Hắn vốn hoàn toàn có thể dùng năng lượng của chính mình để

ngăn cản Tuyết Băng quỳ bái, nhưng hắn vẫn là đưa tay ra đỡ, đây chính là sự tôn kính của hắn đối với Tuyết Băng.

Đường Tam mỉm cười nói:

- Một trận chiến hôm nay có thể đạt được toàn thắng, cũng không phải hoàn toàn công lao của một mình ta. Các vị tướng lĩnh ngồi đây đến có tác dụng hết sức quan trọng đối với cuộc chiến. Nhất là lão quái vật, kịch độc Bích Lân Xà Hoàng của hắn ngay cả ta cũng phải giật mình.

Độc Cô Bác tức giận nói:

- Tiểu quái vật, đừng tưởng rằng ngươi trở thành thần rồi thì có thể giễu cợt lão nhân gia ta a, ta vẫn có thể đánh đòn ngươi đó.

Đường Tam ha ha cười:

- Lão quái vật, tưởng rằng ta lúc này cũng không còn một tia thực lực nào hay sao? Cha ta, đại bá ta còn có sư phụ ta ở đây, cho dù đánh đòn ta cũng chưa đến phiên lão đâu a!

Vừa nói, Đường Tam đã buông hai tay Tuyết Băng ra, quay mình lại, hướng về phía Đường Khiếu, Đường Hạo, Đại Sư quỳ hai gối xuống. Bất luận thực lực của hắn có cường đại như thế nào, dù hắn đã trở thành thần đi chăng nữa, có một số việc cũng vĩnh viễn không thay đổi. Hắn tôn kính nhất là sư phụ, thân thiết nhất là phụ thân, đều vĩnh viễn là trưởng bối của hắn.

Mắt thấy Đường Tam quỳ xuống, Tuyết Băng cũng quỳ theo, lúc này Đường Tam cũng không có ngăn cản hắn. Mà Tuyết Băng quỳ xuống, các tướng lĩnh trong trướng cũng tự nhiên không thể đứng, lập tức quỳ theo.

Trong mắt Đường Hạo lúc này cũng chỉ còn có Đường Tam, nhìn đứa con độc nhất của mình, ánh mắt đã có chút ngây ngốc. Hắn vốn nổi tiếng trong giới hồn sư là người có lòng dạ sắt đá, không ngờ lúc này cũng đã lệ nóng dâng tràn. Cách đây không lâu, hắn còn thầm nghĩ muốn để con trai mình trở thành một người bình thường, hắn bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ, Đường Tam trước đây ngày nào cũng nấu cháo cho hắn ăn. Khi đó gạo trong nhà cũng chỉ

đủ cho mỗi ngày nấu ba bữa cháo, Đường Tam nấu cháo xong, chính mình chỉ uống lớp nước loãng bên trên, chừa lại cho mình phần cháo đặc bên dưới. Khi đó, hắn còn chưa đến sáu tuổi a!

Lúc này đây, đứa con mình đã lớn, đã xuất sắc như vậy rồi, đã là con giỏi hơn cha, hơn nữa, lại giỏi hơn mình rất nhiều. Thời khắc này đây, cảm giác trong lòng Đường Hạo cũng không phải là cảm giác vui sướng mà là thua thiệt, vì sự chịu đựng của con trai mình mà cảm thấy thua thiệt. Con mình đạt được thành tích như hôm nay, tất cả đều dựa vào sự cố gắng của bản thân hắn. Người khác nhìn thát được, chỉ là thực lực cấp bậc thần cấp của hắn hiện tại, nhưng mà, có ai có thể chứng kiến được sự trả giá gian khổ của Đường Tam trong suốt hơn hai mươi năm nay đâu? Đường Hạo hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, để đạt được kết quả như ngày hôm nay, Đường Tam đã trải qua không biết bao nhiêu lần hiểm tử nhất sinh rồi, có thể từ bờ vực tử vong mà trở về.

Đường Hạo đột nhiên cử động, hắn bước tới một bước, mạnh mẽ kéo Đường Tam đang quỳ trên mặt đất đứng lên, lại dùng sức ôm chặt Đường Tam vào trong bộ ngực cứng như sắt thép của mình.

Với tính cách của Đường Hạo, tự nhiên vĩnh viễn cũng không nói lên những lời nói ủy mị của nữ nhân. Nhưng mà, sự ôm ấp của hắn, cùng với nước mắt tràn mi kia, cũng đã nói cho Đường Tam rất nhiều điều.

Đường Tam cũng đồng dạng ôm chặt thân thể phụ thân hắn, hắn không khóc, nhưng môi hắn đã mím chặt lại, sự kích động trong mắt hắn cũng không kém hơn Đường Hạo chút nào.

Tuy rằng đã làm người hai kiếp, nhưng mà, Đường Hạo lại là phụ thân duy nhất trong lòng của hắn. Phụ thân, trong lòng mỗi đứa con đều là hình tượng cao lớn nhất. Trong tâm hồn mỗi đứa con, phụ thân hắn đều là người anh hùng nhất, Đường Tam cũng không có ngoại lệ. Cho dù lúc trước, khi Đường Hạo vẫn còn là một gã tửu quỷ, Đường Tam cũng chưa từng xem thường người cha này của hắn.

Sự ủng hộ của phụ thân, vĩnh viễn là thứ mà một đứa con hy vọng đạt được nhất.

- Ba, sinh mệnh của ta là do ngài và mẹ ban cho ta, cho dù ta trả hết cả cuộc đời cũng không trả hết được ân tình đó. Sinh mạng của ta là thuộc về các ngươi, tất cả những gì mà ta đạt được, cũng đều là thuộc về các ngươi.

Đường Tam đã hiểu được ý nghĩ trong lòng Đường Hạo, hắn dùng phương thức trực tiếp nhất để an ủi phụ thân mình.

Đường Hạo ngẩng đầu, hai tay mạnh mẽ ôm chặt bả vai Đường Tam, nhìn chăm chú vào gương mặt anh tuấn của đứa con, dùng sức gật mạnh đầu:

- Ngươi là niềm kiêu ngạo của ba.

Tuy rằng Đường Tam luôn luôn cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình, nhưng mà, khi nghe được mấy lời này của Đường Hạo, nước mắt hắn rốt cuộc cũng không thể ức chế nữa, tràn mi mà ra.

- Tiểu Tam, ngươi đồng dạng cũng là niềm kiêu ngạo của sư phụ, niềm kiêu ngạo của cả đời ta.

Đại Sư đi đến bên cạnh Đường Hạo, nhìn Đường Tam chằm chằm, sự kích động của hắn so với Đường Hạo còn muốn nhiều hơn, hắn đã dạy ra một vị thần a!

Đường Hạo buông hai tay ra, thoáng lui về sau một chút, nhường Đường Tam lại cho Đại Sư. Đường Tam lại quỳ rạp xuống đất, ngay trước mặt Đại Sư, khi Đại Sư định nâng hắn lên, đã bị Đường Hạo từ phía sau ôm lại:

- Đại Sư, cái này là ngươi đương nhiên phải nhận. Ngươi đối với Tiểu Tam, còn trả giá nhiều hơn ta rất nhiều. Ta không có làm tròn nghĩa vụ của người cha, nhưng mà ngươi là sư phụ, lại là vô cùng xuất sắc. Không có người, vốn là không có Tiểu Tam như hôm nay.

Đại Sư bị Đường Hạo nắm lấy, như thế nào có thể giãy ra đây? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Tam hướng về mình cung kính ba quỳ chín lạy.

Đường Tam cũng không có đứng lên ngay, ngẩng đầu nhìn về Đại Sư, hai

mắt rưng rưng nói:

- Sư phụ, ta có một câu đã rất lâu muốn nói ra, nhưng mà, ta vẫn cảm thấy mình còn chưa đủ tư cách, bởi vì ta còn chưa đạt đến được đỉnh phong của giới hồn sư. Ta luôn luôn mong chờ cơ hội như hôm nay. Hiện tại, ta rốt cuộc cũng đã đột phá được trăm cấp, truyền thừa được Hải Thần Thần Vị, đã đến lúc nói ra rồi.

Đại Sư sửng sốt một chút, hắn hiển nhiên cũng không biết Đường Tam muốn nói với mình cái gì.

Đôi mắt Đường Tam lúc này đã một mảnh đỏ bừng:

- Sư phụ, ngài cả đời cơ khổ, cũng không có con. Ngài đặt hết toàn bộ tâm huyết cả đời lên trên mình ta. Tuy rằng ngài cũng không phải là cha ruột của ta, nhưng mà, trong lòng ta, ngài đã sớm có vị trí ngang bằng phụ thân Đường Hạo rồi. Phụ thân, xin nhận một lạy này của Đường Tam.

Vừa nói, Đường Tam đã lạy xuống một lần nữa, dập đầu thật mạnh lên mặt đất. Khi nãy hắn lạy là lạy sư phụ, lúc này hắn lạy, là lạy phụ thân. Đúng như Đường Hạo đã nói, Đại Sư đối với Đường Tam là đã bỏ ra tâm huyết nhiều hơn hắn nhiều. Đường Tam rốt cuộc cũng có thể tại thời khắc huy hoàng nhất của mình, nói ra lời nói vẫn che giấu sâu trong nội tâm.

Tiểu Vũ từ lúc Đường Tam quỳ lạy lần đầu tiên cũng đã lặng yên đi đến sau lưng hắn, cùng quỳ lạy với hắn.

Đại Sư ngơ ngác nhìn Đường Tam, thân thể nhoáng lên một cái, nếu không phải phía sau có Đường Hạo giúp đỡ, chỉ sợ hắn đã té ngã rồi. Đôi môi run rẩy, nhìn Đường Tam không ngờ một chữ cũng không thể nói nên lời. Hắn kích động chậm rãi nâng hai tay lên, đặt trên hai vai rộng lớn của Đường Tam, đã là khóc không thành tiếng.

Cả cuộc đời hắn, giống như một bức tranh, không ngừng xuất hiện trong đầu Đại Sư, từ khi còn nhỏ, bởi vì võ hồn biến dị mà bị mọi người trong gia tộc kì thị, thậm chí còn có chút ghét bỏ nữa, chưa bao giờ được xem là người nhà.

Tạo thành cá tính trầm mặc, khi hắn nhìn thấy những người cùng thế hệ dần dần lớn lên, có được võ hồn đặc biệt của Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, trong lòng hắn nói không hết sự hâm mộ. Tại thời điểm đó, hắn thậm chí còn có chút tự ti. Cũng bởi vì sự tự ti này, hắn mới lặng lẽ rời khỏi gia tộc, lúc hắn ra đi, hắn vẫn còn chưa trưởng thành.

Sau đó, hắn đã gặp được tình yêu đầu đời của hắn. Nữ nhân kia tuy là đến từ Võ Hồn Điện, nhưng mà, lúc nàng đi vào cuộc đời hắn, hắn cũng không biết rõ thân thế của nàng. Đại Sư tuy rằng võ hồn biến dị, nhưng hắn lại có được trí tuệ mà người bình thường không có được, lại có sự lý giải sâu sắc đối với võ hồn mà không ai có thể sánh kịp. Dần dần, bọn họ đã yêu nhau, mối tình đầu cũng vĩnh viễn là đẹp nhất, cũng là vĩnh viễn không thể quên. Trong lòng Đại Sư, nữ nhân kia là tuyệt sắc mỹ nhân, cũng là nữ thần trong lòng hắn. Dù cho bọn họ đã ở cùng một chỗ với nhau, nhưng hắn thậm chí còn không dám cùng nàng thân thiết, chỉ sợ sẽ có nửa phần khinh nhờn.

Nữ nhân kia cũng không phải là Liễu Nhị Long, mà là đương kim Nữ hoàng của Võ Hồn Đế Quốc, Bỉ Bỉ Đông.

Bọn họ ở chung với nhau trong khoảng thời gian hai năm. Hai năm này, là khoảng thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời của Đại Sư. Hắn đem tất cả những tư tưởng kỳ diệu đối với võ hồn của mình mà giảng giải hết cho Bỉ Bỉ Đông nghe. Mỗi ngày ở chung chỗ với nàng đều là một ngày vô tư vô lự, đều là vô cùng khoái hoạt. Hắn khi đó vẫn cho rằng, Bỉ Bỉ Đông là do trời cao bù đắp cho hắn, vì sự khiếm khuyết về võ hồn mà ban cho hắn một Giên sứ, là Thiên sứ của riêng mình hắn. Cũng bởi vì Bỉ Bỉ Đông, hắn mới tự giải thoát mình khỏi bóng đen không ngừng đeo bám tâm hồn hắn, xác định lại con đường tương lai của mình, gửi gắm toàn bộ tình cảm vào trong việc nghiên cứu võ hồn.

Nhưng mà, ngày vui ngắn ngủi như gang tay, bi kịch đã tiếp nối. Mọt ngày kia, vị nữ thần trong lòng hắn đột nhiên đi đến trước mặt hắn, lạnh lùng nói với hắn, nàng ở cùng một chỗ với hắn, chẳng qua chỉ vì tri thức đứng đầu của hắn đối với các loại võ hồn mà thôi, chuyện giữa nàng và hắn hết thảy đều đã chấm dứt. Chỉ đơn giản một câu đó, đã làm cho trái tim của Đại Sư vỡ tan. Vết thương lòng sâu sắc đó cho tới bây giờ cũng chưa thể khép lại.

Mặc dù Đại Sư có thể tìm thấy trong lời nói của Bỉ Bỉ Đông rất nhiều sơ hở, nhưng cuối cùng, nàng vẫn là rời bỏ hắn. Hắn rốt cuộc cũng đã biết được thân thế của nàng. Là thánh nữ của Võ hồn điện, hơn nữa còn là người thừa kế chức vụ Giáo Hoàng tiếp theo. Những lời của Bỉ Bỉ Đông đến lúc này hắn cũng không thể không tin được nữa. Một đêm kia, Đại Sư lần đầu tiên uống rượu, hắn say đến mức bất tỉnh nhân sự, thậm chí hắn muốn vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Sau đó, hắn lại gặp được Liễu Nhị Long cùng với Phất Lan Đức, lại là một hồi bi kịch khác của hắn. Nữ nhân thứ hai hắn thích trong đời không ngờ lại là em họ của mình. Tại thời điểm hắn rời xa Liễu Nhị Long, trong đầu hắn cũng chỉ nghĩ đến cái chết. Đúng vậy, chỉ có chết. Ngay tại lúc hắn quyết định chấm dứt sinh mệnh của mình, chính sự kiêu ngạo của hắn đã lôi hắn trở về. Hắn muốn trước khi hắn chết, hắn phải chứng minh cho Lam Điện Bá Vương Long gia tộc biết, hắn không phải là một phế vật.

Bắt đầu từ khi đó, Đại Sư đã đem toàn bộ tâm lực của mình đều đặt hết vào trong việc nghiên cứu võ hồn, nghiên cứu đến mức bỏ ăn bỏ ngủ. Chỉ có khi nghiên cứu, hắn mới có thể không nhớ lại những thống khổ trong cuộc đời hắn. Mãi cho đến ngày hắn gặp được Đường Tam, trong lòng Đại Sư vẫn còn nhớ rất rõ, khi hắn biết được Đường Tam là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, đoán được rằng hắn là song sinh vũ hồn, nội tâm hắn tràn ngập cảm giác kích động. Hắn biết, cơ hội của mình đã đến, thông qua đứa nhỏ này, hắn có thể hướng về phía gia tộc mình mà chứng minh bản thân. Vì thế, hắn thu nhận Đường Tam làm đệ tử.

Nếu nói rằng, lúc mới bắt đầu, ý niệm Đại Sư phần lớn là muốn hướng về gia tộc mà chứng minh. Nhưng mà, thời gian dần trôi, địa vị của Đường Tam trong lòng hắn càng ngày càng quan trọng hơn. Ngay cả Đại Sư cũng không biết, mình quan tâm Đường Tam nhiều như vậy, là do hắn là đệ tử của mình, hay là do một lý do nào khác.

Đến lúc hắn nghe tinh Lam Điện Bá Vương Long gia tộc không còn tồn tại nữa, bản thân đã trở thành quốc sư của Thiên Đấu Đế Quốc, hắn cũng không cần phải chứng minh cho ai bất cứ cái gì nữa. Nhưng mà, nội tâm của hắn vẫn là một khoảng hư không. Tuy rằng mỗi ngày đều cùng với Liễu Nhị Long ở cùng một chỗ, nhưng bóng ma trong lòng hắn cũng thủy chung còn

tồn tại. Thẳng đến giây phút này đây, tại thời khắc hướng về phía hắn kêu lên hai tiếng Phụ thân, phòng tuyến phòng ngự cuối cùng trong nội tâm của Đại Sư rốt cuộc cũng hoàn toàn bị phá vỡ. Hắn rốt cuộc cũng sau ba mươi năm đằng đẵng tìm lại được mục đích sinh tồn của mình. Vì con mình, vì đứa con trai của chính mình a. Cho dù là trả giá bằng cả sinh mạng của hắn, hắn cũng không có hối tiếc.

- Hài tử ngoan…

Đại Sư run giọng vuốt ve đầu Đường Tam, nước mắt từng giọt, từng giọt không ngừng từ trong mắt chảy xuống. Bộ mặt cứng ngắt của hắn lúc này thậm chí còn có chút co rút lại.

Thẳng thắn mà nói, Đường Hạo đứng sau lưng Đại Sư, thậm chí còn có chút hâm mộ, nhưng mà hắn không có ghen tỵ. Quả thật hắn đối với Đường Tam là có ơn sinh thành, nhưng mà, Đại Sư đối với Đường Tam là có ơn dưỡng dục. Một ngày là thầy, cả đời là cha. Một tiếng Phụ thân này của Đường Tam, là kêu hoàn toàn tính xác.

Tâm tình Đại Sư thật lâu cũng không có kềm chế lại được, mãi đến khi Liễu Nhị Long tiến lên, giúp hắn kéo Đường Tam đứng lên. Lúc Liễu Nhị Long tiến đến bên cạnh Đại Sư, trên mặt nàng nước mắt đã đầm đìa rồi, nhiều năm chung sống như vậy, nổi khổ trong lòng Đại Sư còn có ai thấu hiểu hơn nàng đâu chứ.

Phất Lan Đức trầm giọng nói:

- Tiểu Cương, đây là chuyện vui lớn, ngươi phải là vô cùng cao hứng mới đúng chứ!

Đại Sư đã được Liễu Nhị Long kéo về chỗ ngồi, nhưng vẫn cố sức quay đầu lại hướng về phía Đường Tam, dùng âm thanh trầm trầm, run giọng nói:

- Tiểu Tam, có thể gọi ta thêm một tiếng nữa không?

- Ba--

Đường Tam đột nhiên tiến lên, gắt gao ôm lấy thân thể Đại Sư, làm cho tâm linh Đại Sư cũng không khỏi lâm vào run rẩy.

- Được, được, được, cho dù ngay lập tức chết đi, cả cuộc đời Ngọc Tiểu Cương ta cũng là sống không uổng phí a. Con trai, ra có một đứa con trai, ha ha ha ha ha ha ha…..

Trong tiếng cười lớn, sắc mặt Đại Sư chợt biến thành một mảnh tái nhợt, tiếng cười của hắn cũng trở nên quàng quạc, từ từ nhỏ dần. Thân thể Đại Sư cũng từ từ yếu dần, ngã vào lồng ngực Đường Tam.

Đường Tam quá sợ hãi, vội vàng ôm lấy Đại Sư, ấn một tay lên lồng ngực hắn.

Một đời đau khổ, rốt cuộc cũng đạt được nguyện vọng, làm Đại Sư từ trong đau xót chuyển sang vui mừng cực độ. Nội tâm u uẩn nhiều năm nay, tại một khắc này đây cũng đã hoàn toàn tuôn ra hết. Tâm mạch yếu ớt của hắn rốt cuộc cũng không chịu nổi, lập tức vỡ ra. Sinh mệnh lực của hắn tựa như nước lũ tràn bờ, không ngừng trôi đi.

- Ba --

Đường Tam kinh hô một tiếng.

Đại Sư dựa hắn vào lồng ngực hắn, đã là hơi thở mong manh:

- Tiểu… Tam…, cảm… ơn…, cảm… ơn… ngươi. Tuy rằng …, ta… đã… đến… lúc… ra…. đi. Nhưng… chết… như vậy…, ta… thật sự… không… cam lòng… Giúp… ta… giết… Bỉ Bỉ… Đông. Đây là… nguyện… vọng… cuối cùng… của… ta.

- Không, sư phụ, ngài sẽ không chết đâu, ngài sẽ không chết.

Vì quá khẩn cấp, hắn thậm chí đã xưng hô lại như trước. Ánh mắt Đường Tam thay đổi, thời khắc này, hai tròng mắt hắn đã hoàn toàn biến thành màu xanh thẳm. Nội tâm u uẩn cùng với tâm mạch Đại Sư hoàn toàn vỡ tan, nếu là người bình thường, bất luận là ai hắn cũng phải chết. Nhưng không nên quên,

người vừa nhận hắn làm cha, quỳ gối trước mặt hắn, là một vị thần.

Hải Thần lực khổng lồ giống như là thủy triều dâng lên vậy, nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn thân thể Đại Sư vào trong. Hơn nữa, thần lực còn ngưng động trong cơ thể hắn, làm cho tất cả các công năng của Đại Sư trong khoảnh khắc toàn bộ ngừng lại hết, không có bất kỳ biến hóa gì, cũng mạnh mẽ bảo trì lại một tia sinh mệnh cuối cùng của Đại Sư.

- Ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ thứ gì có thể cướp đi sinh mệnh của ngài.

Thanh âm Đường Tam tràn đầy ý kiên định, nhấn mạnh từng chữ một.

Hải Thần Thần Lực bắt đầu tiến vào trong thân thể Đại Sư, mỗi một phân thần lực đều được Đường Tam khống chế xảo diệu, trở nên cực kỳ nhu hòa, khi Thần lực hoàn toàn dung hợp với thân thể Đại Sư xong, sắc mặt của Đường Tam cũng trở nên trầm trọng hẳn lên. Tâm mạch không thể nghi ngờ chính là một trong những bộ phận yếu ớt nhất trong cơ thể con người. Nếu hắn muốn cướp lại sinh mệnh của Đại Sư, nhất định phải trợ giúp Đại Sư phục hồi lại tâm mạch. Tâm mạch Đại Sư bởi vì do nội tâm u uẩn, tục khí tích tụ quá nhiều nên đã trở nên cực kỳ yếu ớt, lúc này tuy rằng tục khí đã tiêu tán hết, nhưng sự tổn hại tâm mạch lại cực kỳ nghiêm trọng.

Một tiếng vang vọng, Hải Thần thần trang đã xuất hiện trên người Đường Tam. Vì để đoạt lại tính mạng của Đại Sư, hắn đã là toàn lực ứng phó. Hắn không thể có chút nào mạo hiểm, muốn dùng phương pháp ổn thỏa nhất để khôi phục lại tâm mạch của Đại Sư.

Hải Thần Thần Lực chậm rãi rút về, Đường Tam bắt đầu đem sinh mệnh lực tinh thuần của mình từ từ đưa vào cơ thể Đại Sư. Cùng lúc đó, hắn nâng đùi phải mình lên, đặt tay lên trên Hải Thần thần trang, ngón tay hoa lên một cái, một dòng máu kim sắc đã từ từ chảy ra. Đám máu kia cũng không có một chút nào lãng phí, được Đường Tam tập trung ngưng tụ lại, từ từ chảy vào trong miệng Đại Sư, dưới sự dẫn đạo của Hải Thần Thần Lực, từ từ chảy về phía tâm mạch Đại Sư.

Bộ Hải Thần Thần Trang của Đường Tam có một bộ phận là do Hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải hóa thành, nhưng máu trong đùi phải Đường

Tam cũng còn ẩn chứa năng lực của Hồn cốt Lam Ngân Hoàng xương đùi phải, Lửa rừng thiêu bất tận, Gió xuân thổi mọc lại. Sau khi hồn cốt tiến hóa, năng lực này của Đường Tam chẳng những không có suy yếu, ngược lại còn theo thân thể tiến hóa thành thần cấp còn tăng cường thêm rất nhiều. Bởi vậy, máu từ đùi phải của hắn không cần phải nói chính là thứ dược liệu chữa thương chí bảo. Đó chính là máu của thần a.

Hiệu lực máu của thần là vô cùng cường đại, nếu dưới tình huống bình thường mà nói, để Đại Sư uống máu này, thân thể của hắn chỉ sợ không thể thừa nhận được năng lượng khổng lồ kia mà bạo thể chết. Nhưng lúc này có Đường Tam ở đây dùng Hải Thần Thần Lực điều hòa, căn bản là không cần lo đến những chuyện này. Đường Tam đưa Hải Thần Thần Lực vào cơ thể Đại Sư, làm cho mỗi điểm năng lượng trong cơ thể mở ra, dung nhập hoàn toàn vào cơ thể Đại Sư. Tất cả những biến hóa trong cơ thể Đại Sư đều được thần niệm của Đường Tam khống chế.

Đường Tam dùng phương pháp vô cùng đơn giản trực tiếp nhưng cực kỳ hữu hiệu. Bởi vì không để cho huyết mạch Đại Sư bị phá vỡ quá lâu, hắn trước tiên dùng thần lực của mình làm ra một đoạn tâm mạch tạm thời, gắn ở hai đầu đoạn tâm mạch bị phá hủy của Đại Sư, làm cho huyết mạch Đại Sư theo thần lực của hắn mà lưu chuyển. Dưới sự thúc dục của hắn, sinh mệnh lực của Đại Sư lại một lần nữa được kích hoạt.

Dưới sự bổ trợ của thần lực, sinh mệnh lực khổng lồ của Đường Tam cũng từ theo máu hắn rót vào, tâm mạch Đại Sư dưới sự giám sát chặt chẽ của Đường Tam bắt đầu từ từ sinh trưởng lại.

Dưới tình huống hiện tại, Đường Tam có thể nói là tận hết sức trợ lực, giúp Đại Sư một lần nữa củng cố lại kinh mạch toàn thân của hắn, đem năng lượng ẩn chứa trong máu của hắn từ từ tản ra, dưới sự khống chế của Hải Thần Thần Lực nhu hòa, hoàn toàn dung nhập vào trong kinh mạch của Đại Sư.

Quá trình này tuyệt đối là vô cùng cẩn thận mà lại rất gian nan, cho dù hiện tại Đường Tam đã là Hải Thần, nhưng vẫn là vô cùng cẩn thận.

Suốt nửa canh giờ, đại sảnh nghị sự hoàn toàn lặng ngắt, mọi người đều rất khẩn trương chú ý.

Rốt cuộc, khi lam quang trên tay Đường Tam chậm rãi thu liễm lại, Đại Sư đã bắt đầu hô hấp trở lại, từ từ mở hai mắt, sắc mặt hắn đã một lần nữa trở nên hồng nhuận.

Cảm giác thư thái lan tràn tại mỗi ngóc ngách của thân thể, Đại Sư rõ ràng cảm giác được, kinh mạch của mình mềm dẻo hơn so với trước không biết bao nhiêu lần, ngay cả hồn lực cũng tăng lên ít nhất là năm cấp.

Đường Tam giúp đỡ Đại Sư đứng lên, ngăn không cho hắn nói gì:

- Ba, ngài lúc này không nên nói gì cả. Cảm xúc cũng không nên kích động, nghỉ ngơi tốt một ngày đi, ngày mai thân thể ngài sẽ hoàn toàn khôi phục lại. Tới lúc đó, hai cha con chúng ta có thể nói chuyện thoải mái.

Nhìn ánh mắt tràn ngập quang mang thân thiết của Đường Tam, Đại Sư mỉm cười gật đầu, Liễu Nhị Long cùng Tiểu Vũ vội vàng tiến lên đỡ hắn, Đường Tam đưa Đại Sư ra đến đại sảng, rồi mới quay trở vào. Thân thể Đại Sư đã không có vấn đề gì nữa, hơn nữa hắn cũng còn lưu lại một tia thần niệm trên người Đại Sư, vạn nhất nếu có biến hóa gì, hắn cũng có thể ngay lập tức chạy đến bên cạnh Đại Sư. Hiện tại hắn cũng chưa thể rời khỏi nơi này. Tuy rằng Gia Lăng quan đã bị phá, nhưng có nhiều chuyện còn chưa ổn định, nhất là Thiên Nhận Tuyết đã chạy thoát kia, thủy chung giống như một cái gai, nằm mãi trong lòng Đường Tam.

Đường Hạo vỗ vỗ bả vai con trai:

- Không có việc gì là tốt rồi. Ngươi cũng đừng quá lo lắng.

Đường Tam lặng yên gật gật đầu. Tuyết Băng tiến đến, mời Đường Tam lên ngồi tại vị trí chủ vị. Đường Tam cũng không có khách khí, trực tiếp ngồi xuống, sau khi trở thành thần rồi, thân phận của hắn cũng đã thay đổi, trong Thiên Đấu Đế Quốc, tuyệt đối không có ai có địa vị cao hơn. Hơn nữa, sau khi cuộc chiến kết thúc, địa vị của hắn trong lòng tất cả đại quân Thiên Đấu Đế Quốc là tuyệt đối cao nhất. Những gì Tuyết Băng làm cũng không có gì không ổn, lúc này mà khiêm tốn quá mức ngược lại không tốt.

Tuyết Băng thậm chí cũng không có ngồi xuống, chỉ đứng bên cạnh Đường Tam, cho dù là vậy, trên mặt hắn cũng tràn đầy vẻ kiêu ngạo. Lúc này trong lòng hắn, đã xem chuyện bái Đường Tam làm sư phụ là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của hắn.

Đường Tam nói:

- Vừa rồi ta đuổi giết Thiên Nhận Tuyết, nhưng chậm mất một bước, không tìm được tung tích của nàng ta. Rất kỳ lạ, nàng ta cùng với mấy gã Phong Hào Đấu La giống như là tan biến vào hư không vậy, cho dù ta dùng thần niệm để tìm, cũng không phát hiện được bọn họ. Bất quá, nói như thế nào đi nữa, chỉ cần có ta tọa trấn ở đây, nàng ta cũng không thể nổi phong ba được gì. Bệ hạ, kế tiếp ngài định như thế nào?

Tuyết Băng nói:

- Sư phụ, lúc này chúng ta đã công phá được Gia Lăng Quan, có thể nói là cánh cửa của Võ Hồn Đế Quốc đã bị chúng ta mở ra, quan trọng hơn nữa chính là, chúng ta hầu như đã tiêu diệt toàn bộ hồn sư chủ lực của Võ Hồn Đế Quốc. Bọn họ có muốn phản kháng lại cũng là vô cùng khó khăn. Bất quá, Võ Hồn Điện dù sao cũng tích lũy thâm hậu, ta cho rằng cũng không nên nóng vội. Đại quân xuất chinh nhiều ngày như vậy, vẫn là ở trong lều trại màn trời chiếu đất. Ta định để cho đại quân ở lại trong Gia Lăng Quan, tu chỉnh lại vài ngày, sau đó trực tiếp điều đến bên phía Tinh La đế quốc một chi quân đội tinh nhuệ, từ phía bên đó hỗ trợ bọn họ giáp công đám quân Võ Hồn Đế Quốc đang phòng thủ bên kia. Đợi đến khi đại quân Tinh La đế quốc cũng đã phá quan thành công, hai nước chúng ta sẽ ước định một địa điểm nào đó tập hợp quân đội hai nước lại, lấy thế tiến binh như sấm sét hoàn toàn phá hủy toàn bộ Võ Hồn Đế Quốc, không chừa lại hậu hoạn.

Nghe những lời Tuyết Băng nói, những người ở đây không khỏi gật gật đầu, đây là biện pháp ổn thỏa nhất, hoàn toàn không để lại cho Võ Hồn Đế Quốc bất cứ nguy cơ gì. Tinh La Đế quốc có lẽ không có được nhân vật có thực lực cường hãn như Đường Tam vậy, nếu có được Thiên Đấu Đế Quốc tiến hành phối hợp, hai đại đế quốc hợp quân lại, nhất thời phát động công kích, Võ Hồn Đế Quốc quả thật không còn chút nào cơ hội. Đồng thời cũng có thể lợi dụng cơ hội này, hoàn toàn tiêu diệt đám quân của Võ Hồn Đế Quốc đang

ngăn cản bên phía Tinh La đế quốc, do đó lại càng làm suy yếu thực lực chỉnh thể của Võ Hồn Đế Quốc thêm một phần nữa. Hồi chiến tranh sau này đã không còn gì đáng nói nữa.

Đường Tam gật gật đầu nói:

- Vậy cứ theo ý của bệ hạ mà làm đi. Về phần tiếp viện cho Tinh La đế quốc, để cho hồn sư quân đoàn của chúng ta, cùng với Đường Gia quân đi đi, cử thêm vài vị cường giả đi nữa. Nhiều người quá ngược lại không tốt.

Ánh mắt Tuyết Băng nhất thời đảo về phía đám cường giả đang đứng trong sảnh nghị sự:

- Không biết các vị tiền bối có nguyện ý hay không?

Mọi người cơ hồ đồng thời nói:

- Xin để bệ hạ phân phó.

Đường Tam mỉm cười nói:

- Này, ta xem chỉ cần một mình lão quái vật nhận lãnh trách nhiệm này là đủ rồi, chỉ cần hắn lặng lẽ lẻn vào doanh địa phòng thủ của đối phương, sử dụng kịch độc của hắn một lần nữa, địch nhân tự động sụp đổ.

Độc Cô Bác tức giận nói:

- Tiểu Tam, ngươi cố ý giễu cợt ta phải không? Ta cũng sẽ không làm chuyện loại như vậy nữa đâu, chẳng lẽ lại bắt ngươi cùng đi với ta, để chùi đít cho ta sao?

Tuyết Băng nói:

- Như vầy đi, nhờ Đường Khiếu Tông chủ, ngài suất lĩnh theo trăm tên đệ tử Hạo Thiên Tông cùng với Hồn sư quân đoàn và Đường Gia Quân đi tiếp viện, như thế nào?

Đường Khiếu gật gật đầu, nói:

- Tuân mệnh.

Đường Tam nói:

- Đái Lão Đại cùng với Trúc Thanh, Mập Mạp cũng nên đi theo đi. Như vậy càng nắm chắc phần thắng hơn một chút. Bệ hạ, không biết ngươi có biết không, Đại ca Đái Mộc Bạch của ta, chính là Hoàng tử của Tinh La Đế Quốc đó.

Tuyết Băng cả kinh, nhìn về phía Đái Mộc Bạch, lại nhìn lại ánh mắt đầy hàm ý của Đường Tam, trong lòng hơi căng thẳng, đã hiểu được chút ý tứ gì đó.

Đái Mộc Bạch có chút cảm kích liếc nhìn Đường Tam một cái, nói:

- Tốt lắm, chúng ta sẽ đi theo Đường Khiếu tiền bối vậy.

Đường Khiếu nói:

- Không nên trì hoãn, hôm nay quân ta cũng không có bị tổn thương gì, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, sớm giải quyết một chút, cũng sớm hoàn toàn tiêu diệt toàn bộ Võ Hồn Đế Quốc.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn đầu của Đường Khiếu, dẫn theo Đái Mộc Bạch, Chu Trúc Thanh, Mã Hồng Tuấn và một đám cường giả, toàn bộ hồn sư đệ tử của Thất Bảo Lưu Ly Tông, ngoại trừ Trữ Phong Trí và hai vị Phong Hào Đấu La ra, toàn bộ hồn sư quân đoàn, một vạn Đường Gia Quân tập thể xuất phát. Tuy rằng tổng số cũng không đến hai vạn, nhưng một chi đại quân này có thể nói là bộ phận tinh nhuệ nhất của toàn bộ trăm vạn đại quân Thiên Đấu Đế Quốc. Dưới sự dẫn đầu của bốn vị Phong Hào Đấu La, hai vạn quân này hoàn toàn có thể chống lại toàn bộ Hồn sư quân đoàn của Võ Hồn Đế Quốc. Có cỗ lực lượng này gia nhập vào phía Tinh La đế quốc bên kia, tình huống trên chiến trường tự nhiên sẽ rất dễ dàng giải quyết.

Mà bên phía Gia Lăng Quan bên này, Tuyết Băng hạ lệnh cho toàn quân nghỉ

ngơi, khao thưởng tam quân. Thời gian tu chỉnh dự định kéo dài mười ngày, dựa theo kế hoạch của Tuyết Băng, mười ngày sau, Thiên Đấu Đế Quốc đại quân bắt đầu triển khai hành động, quét sạch toàn bộ các thành thị Võ Hồn Đế Quốc chung quanh còn sót lại, chuẩn bị cho chỗ hợp binh của hai đại đế quốc.

Nhưng mà, thời gian chỉ mới trôi qua được ba ngày, đột nhiên đã xuất hiện biến hóa.

- Báo --

Trong nghị sự đại sảng, Tuyết Băng đang ngồi cùng Đường Tam, Qua Long nguyên soái và Đại Sư đang tiến hành phân chia kế hoạch tiến công. Lính liên lạc đột nhiên vội vã chạy vào quỳ rạp xuống đất.

Tuyết Băng nhíu mày:

- Chuyện gì mà kinh hoảng như thế?

Tên lính liên lạc trước tiên liếc mắt nhìn Đường Tam một cái, đối với bất cứ binh lính nào trong đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc, có thể đến gần mà chiêm ngưỡng vị Hải Thần Đại Nhân này, tuyệt đối là vinh quang lớn nhất.

- Hồi bẩm bệ hạ, một đội nhân mã của Võ Hồn Đế Quốc đại quân đang hướng về phía Gia Lăng Quan chạy đến.

- Cái gì?

Tuyết Băng kinh ngạc nói:

- Bọn họ đến đây tìm cái chết hay sao? Nhân số khoảng bao nhiêu? Còn bao lâu nữa thì đến trước quan?

- Hồi bẩm bệ hạ, binh lực đối phương đại khái không đến mười vạn, nhìn qua, tựa hồ chính là đám quân đội của Võ Hồn Đế Quốc ngày đó bị chúng ta đánh phải đào tẩu. Bọn họ đi với tốc độ cũng không tính là mau, còn cách Gia Lăng Quan hơn trăm dặm, mục tiêu đúng là hướng về phía chúng ta.

Đường Tam đứng lên, nhíu mày nói:

- Thiên Nhận Tuyết?

Ngoại trừ Thiên Nhận Tuyết ra, hắn không nghĩ ra cái gì có thể khiến cho đám quân lính của Võ Hồn Đế Quốc quay trở lại Gia Lăng Quan.

Qua Long Nguyên soái mỉm cười, nói:

- Hải Thần Miện hạ, có lẽ là bọn họ cố tình đến để đầu hàng mà thôi.

Đường Tam nói:

- Bất luận như thế nào, chúng ta cũng lên trên thành xem sao. Nếu là đám quân lính nho nhỏ đến để đầu hàng thì tính khả thi rất cao. Nhưng mà lần này lại đến gần mười vạn người, cơ hồ là toàn bộ số người lần trước đã đào tẩu khỏi Gia Lăng Quan.

Đám người rất nhanh đã đi lên đầu tường Gia Lăng Quan. Gia Lăng quan chủ yếu là tiến hành phòng ngự về phía Thiên Đấu Đế Quốc, cho nên tường thành bên phía Võ Hồn Đế Quốc cũng không có dày rộng như bên kia, bất quá cũng ít nhất là có khả năng phòng ngự của một tòa thành bình thường mà thôi. Khi đám cường giả của Thiên Đấu Đế Quốc đã đi lên đến đầu tường, cũng đã chứng kiến được đám đại quân của Võ Hồn Đế Quốc đang chậm rãi tiếp cận.

Chỉ cần nhìn cũng có thể thấy, đội ngũ đám quân Võ Hồn Đế Quốc này đội hình tán loạn, nhìn thế nào cũng chỉ là một đạo quân ô hợp, lại không có khí thế gì. Đừng nói là trong Gia Lăng Quan có đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc trấn thủ, cho dù chỉ có hai ba vạn quân bình thường, chỉ sợ đám tàn quân này cũng không thể công phá được.

Qua Long Nguyên soái ha ha cười, nói:

- Xem ra ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đến đây để đầu hàng chúng ta rồi.

- Ngươi không sợ há to miệng gió vào lạnh bụng sao?

Ngay khi lời nói của Qua Long Nguyên soái còn chưa dứt, một thanh âm lạnh như băng ngàn năm đột nhiên vang lên trên đầu tường của Gia Lăng Quan. Nghe được âm thanh đó, người khác chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng Đường Tam thì lại đại biến sắc mặt. Hai đại quang mang kim sắc từ trong mắt hắn đột nhiên phụt ra.

Chỉ thấy từ trong đám tàn quân của Võ Hồn Đế Quốc kia đột nhiên bắn ra hai đạo thân ảnh. Hai đạo thân ảnh cũng không bay về phía Gia Lăng Quan, mà là bay thẳng lên trời cao. Màu sắc trên bầu trời không ngờ vì các nàng bay lên mà phát sinh biến hóa, phân nửa là màu hồng kia, phân nửa là màu tím sẫm. Chiếu rọi lên trên Gia Lăng Quan vô cùng quỷ dị.

Thanh âm lạnh như băng kia lại một lần nữa vang lên:

- Đường Tam, ra đây chịu chết đi.

Người khác còn có lẽ nhìn thấy không rõ, nhưng Đường Tam lại nhìn thấy rõ ràng, hai người kia là ai. Đang phiêu phù trong không trung, phóng thích ra quang mang màu đỏ rực lửa chiếu rọi không trung, không cần phải hỏi chính là Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết. Lúc này bộ Thiên Sứ Thần Trang của nàng đã hoàn toàn khôi phục. Sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía hắn. Mà đứng bên cạnh Thiên Nhận Tuyết lại là một nữ nhân toàn thân bao phủ trong bộ giáp trụ phóng thích quang mang màu tím lóng lánh, sắc mặt xanh tím, tướng mạo hết sức dữ tợn. Phóng thích thêm thần niệm, Đường Tam mới có thể miễn cưỡng nhìn được hình dáng của người kia, rõ ràng chính là Nữ hoàng của Võ Hồn Đế Quốc Bỉ Bỉ Đông. Chính xác mà nói phải là La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông.

------oOo------

Chương 511: Thiên sứ cùng La sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên từ trong đội quân của Võ Hồn Đế Quốc bay ra cũng không phải hai

người, mà là hai vị thần. Toàn thân bao phủ trong Thiên Sứ Thần Trang Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết, cùng với La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông toàn thân mặc bộ khải giáp màu tím sẫm. Mà lúc này Đường Tam cũng nhìn thấy rõ ràng, thống soái đại quân của Võ Hồn Đế Quốc, chính là Võ Hồn Đế Quốc thánh nữ, Hồ Liệt Na.

Quang hoa màu lam chợt lặng yên xuất hiện, quay xung quanh thân thể Đường Tam. Lam quang chợt lóe, toàn bộ Gia Lăng Quan như trước chợt biến thành một thế giới màu lam nhạt, mạnh mẽ đem hai sắc màu tím sẫm và đỏ vàng trên bầu trời đẩy lui đi. Thân thể Đường Tam cũng đã bay ra khỏi Gia Lăng Quan, xuất hiện giữa không trung.

Tại sao lại có thể như vậy? Đại não Đường Tam có chút trống rỗng, nguyên bản tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của hắn, nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện cục diện như thế này.

Đúng vậy, không đến mười vạn tàn quân của Võ Hồn Đế Quốc kia không đáng kể chút nào. Nhưng mà, xuất hiện trước mặt hắn La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết hoàn toàn có thể đảo điên toàn bộ đại quân của Thiên Đấu Đế Quốc.

Tướng mạo của Bỉ Bỉ Đông biến hóa thật lớn, nàng trước kia là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhìn vô cùng cao quý, cho dù là địch nhân, nhưng Đường Tam cũng không khỏi không thừa nhận khí chất mà nàng toát ra, tuyệt đối là nữ nhân cao quý nhất thiên hạ. Nhưng mà, giờ khắc này, trên người Bỉ Bỉ Đông toát ra, cũng chỉ là khí chất tà ác mãnh liệt mà thôi. Dùng mấy chữ mặt mũi hung tợn mà hình dung nàng cũng tuyệt đối không sai. Khuôn mặt màu xanh nanh ác cùng với áo giáp màu tím sẫm hoàn toàn phối hợp với nhau. Trên bề mặt bộ khải giáp của nàng, nơi nào cũng toát ra một làn khsi vụ màu tím sẫm, mang theo khí tức tà ác mãnh liệt. Từ hai bên lưng nàng, mọc ra bốn thanh liêm đao dài.

Nhưng mà, không cần phải nói, Bỉ Bỉ Đông hiện tại cũng không phải là Bỉ Bỉ Đông trước kia, hơi thở của nàng mặc dù tràn ngập sự tà ác, nhưng năng lượng ba động thần cấp tuyệt đối cũng không phải là giả. Đường Tam phát hiện cũng chính năng lực của nàng mới có thể ngăn cản được thần niệm của mình, hoàn toàn che đậy hơi thở của nàng và Thiên Nhận Tuyết.

Nhìn Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam trầm giọng:

- Ba ngày trước, ngươi cũng đã trở lại rồi đúng không?

Bỉ Bỉ Đông cười lạnh:

- Tiểu tử, không ngờ sao? Không chỉ là ngươi và nàng có thể trở thành thần, ta cũng đã kế thừa được thần vị của La Sát Thần. Quá trình truyền thừa của các ngươi nếu so sánh với ta mà nói, quả là đơn giản hơn nhiều. Vì để tiếp nhận truyền thừa của La Sát Thần, ta phải dùng hết hai mươi năm thời gian đó. Chẳng lẽ ngươi chưa từng tự hỏi, vì sao ngay cả Thiên Đạo Lưu ở Võ Hồn Điện có địa vi cao nhất, mà cũng không dám dễ dàng đụng đến ta hay sao? Đó là bởi vì hắn cảm giác được thần cấp hơi thở trên người của ta. Nếu không phải do ta đang tiếp nhận khảo hạch truyền thừa La Sát Thần, nên ngươi mới cảm nhận được hồn lực của ta yếu như vậy, ngươi có thể dễ dàng đánh bại được ta. Đừng quên, ta cũng đồng dạng là song sinh võ hồn a! Hiện tại, ta rốt cuộc cũng đã hoàn thành quá trình truyền thừa La Sát Thần. Lúc bắt đầu tiếp nhận truyền thừa, ta đã có thực lực đỉnh phong Đấu la, song sinh võ hồn. Cho dù là ngươi đánh tan hồn sư quân đoàn của ta thì sao chứ? Hiện tại ta đã trở lại rồi, Đấu La Đại Lục, từ nay về sau là thế giới của ta.

Đường Tam lạnh lùng nhìn Bỉ Bỉ Đông:

- Ngươi ăn to nói lớn như vậy, không sợ há to miệng gió vào lạnh bụng hay sao?

Bỉ Bỉ Đông cất tiếng cười, nụ cười của nàng hết sức bén nhọn, vang vọng trong lỗ tay người khác, gây ra một cảm giác cực kỳ khó chịu. Cho dù là Hải Thần lĩnh vực mà Đường Tam phóng thích ra cũng bị tiếng cười của nàng làm cho sóng gió nổi lên kịch liệt.

- Đường Tam, đến lúc này mà ngươi còn lớn giọng như vậy sao? Đúng vậy, quả thật là có thực lực. Trong thế hệ trẻ, ta thừa nhận ngươi tuyệt đối là cực kỳ xuất sắc. Thậm chí ngay cả con gái ta tiếp nhận truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần cũng không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng hiện tại ngươi đối mặt cũng không phải chỉ một mình nàng, còn có ta nữa. Cho dù là một chọi một,

ngươi tuyệt đối cũng không thể thắng được ta, đừng nói là đối mặt đồng thời song thần như vậy. Hiện tại ngươi còn có hội gì nữa? Hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi. Ngươi nói chính xác, ba ngày trước ta đã đến đây rồi. Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước, bỏ lỡ tràng đại chiến kia, để các ngươi chiếm được ưu thế. Chỉ vì để Tiểu Tuyết tiến hành điều trị thương thế, giúp nàng khôi phục thực lực, ta mới tạm thời ẩn nhẫn ba ngày.

Đường Tam đột nhiên nở nụ cười:

- Bỉ Bỉ Đông, đây là sự tự tin của ngươi sao? Nếu ngươi tự cho rằng có thể chiến thắng được ta, cần gì phải chờ ba ngày cơ chứ? Xem ra, thần Thiên Nhận Tuyết trầm mặc suốt nửa này, rốt cuộc cũng mở miệng, nhìn Đường Tam, lạnh giọng nói:

- Nói nhiều vô ích, Bỉ Bỉ Đông, ngươi nhớ kỹ, ta đến bây giờ cũng không có thừa nhận ta là con gái của ngươi. Trước hết giết Đường Tam đi rồi hãy nói, chuyện giữa ngươi và ta sau này sẽ tiếp tục giải quyết.

Bỉ Bỉ Đông liếc nhìn Thiên Nhận Tuyết một cái, hai mắt nàng nhất thời biến thành màu xanh biếc, trong màu xanh biếc kia, còn có một tầng võng mạc màu đen, nhìn qua cực kỳ quỷ dị. Một thanh liêm đao màu tím sẫm to lớn nhẹ nhàng xuất hiện trong tay nàng, cùng với Thiên Nhận Tuyết cầm Thiên Sứ Thánh Kiếm làm thành thế tả hữu, nhanh chóng tách ra.

Đối với Đường Tam mà nói, tất cả những chuyện này hết thảy xảy ra quá nhanh, lúc trước đuổi giết Thiên Nhận Tuyết không thành, trong lòng hắn mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cũng không có quá mức để ý. Dù sao hắn cũng đã để lại trong lòng Thiên Nhận Tuyết một mầm móng thất bại, đã là hoàn toàn không có cách nào uy hiếp đến hắn, hơn nữa, trên tổng thể thực lực, Thiên Nhận Tuyết cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng mà, Bỉ Bỉ Đông xuất hiện, đã phá hoại hết thảy mọi thứ. Tuy biết là hối hận cũng không làm được chuyện gì, nhưng giờ khắc này, trong lòng hắn vẫn là không khỏi toát lên một tia hối hận. Từ khi Bỉ Bỉ Đông bị hắn đánh bại, Đường Tam đối với Bỉ Bỉ Đông cũng có chút lơ là. Nhất là sau khi Thiên Nhận Tuyết thành thần, tiến hành đuổi giết hắn, hắn đã xem Thiên Nhận Tuyết là đối thủ cường đại nhất của mình. Đến lúc hắn chân chính trở thành

Hải Thần, Đường Tam cũng không xem Bỉ Bỉ Đông, người mà ngay trước khi mình thành thần cũng có thể đánh bại, trở thành uy hiếp của hắn. Hắn đã quá khinh địch, Bỉ Bỉ Đông cũng giống như hắn, cùng là sinh sinh võ hồn, cũng đã sớm đạt đến cấp bậc chín mươi chín cấp Đỉnh Phong Đấu La. Nàng như thế nào lại không có ý tưởng trở thành thần cơ chứ?

Nếu nói ngược lại, nếu ngày đó hắn rượt theo đánh chết Thiên Nhận Tuyết rồi mới quay lại cứu Gia Lăng Quan, tình huống trước mắt cũng sẽ không bị động như thế. Nếu đối thủ chỉ có một mình Bỉ Bỉ Đông, Đường Tam tự hỏi ít nhất cũng có khả năng liều mạng, hươu chết về tay ai còn chưa biết. Chỉ là, địch nhân trước mắt lại biến thành hai người. Một thần đối mặt với hai thần, cái này cũng không đơn giả như là một hồn sư đối mặt với hai hồn sư cùng cấp a.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Đường Tam toát ra một tia giễu cợt. Ba ngày trước hắn đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, còn đủ khả năng đề phòng Thiên Nhận Tuyết tùy thời có thể phát động công kích đồng uy ư tận với hắn. Nhưng đến lúc này, tình huống hai bên đã hoàn toàn thay đổi, kẻ muốn liều mạng đổi lại chính là mình.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan lúc này đã là một mảnh tĩnh mịch. Đám binh sĩ cũng không có cảm giác gì, trong lòng bọn họ, Đường Tam tuyệt đối là hình tượng vô địch. Nhưng mà đám hồn sư cường giả lại biết rõ tình hình trước mắt hoàn toàn không ổn. Từ việc tử quang trên người Bỉ Bỉ Đông phát ra hoàn toàn ngang ngửa với Thiên Sứ Thần Lực phát ra trên người Thiên Nhận Tuyết có thể biết được, Bỉ Bỉ Đông cũng là một vị thần. Đường Tam đối phó với một mình Thiên Nhận Tuyết hiển nhiên là không thành vấn đề, nhưng hiện tại hắn lại đối mặt với ít nhất hai Thiên Nhận Tuyết. Lấy một địch hai, hắn còn có thể chiến thắng hay sao?

Ngay khi sự lo lắng bắt đầu bao phủ trên Gia Lăng Quan, trận chiến trên không trung cũng đã bắt đầu.

Kẻ ra tay trước không ngờ lại là kẻ lấy một địch hai, Đường Tam.

Lam quang chợt thu liễm, thân thể Đường Tam đột nhiên hướng về phía không trung bay lên, Hải Thần tám cánh sau lưng nháy mắt mở rộng, toàn lực

vẫy động, thôi động thân thể hắn giống như một khỏa lưu tinh màu lam, như điện xẹt phóng thẳng đến phía Thiên Nhận Tuyết bên táy trái. Bởi vì khi nãy hắn đã đem Hải Thần lĩnh vực phân tán trong nháy mắt hoàn toàn thu gọn lại xung quanh cơ thể mình. Trong nháy mắt đó, thân thể hắn hoàn toàn bị lam quang bao vây, căn bản là không nhìn rõ được thân ảnh của người bên trong.

Thiên Nhận Tuyết thất kinh, mặc dù lần này nàng cùng với Bỉ Bỉ Đông trở lại, nhưng đối mặt với Đường Tam, cảm giác áp bách trong lòng nàng không hề giảm bớt chút nào. Từ trước đến nay, mỗi lần giao chiến với Đường Tam, nàng đều rơi vào hạ phong. Thói quen loại này làm cho tâm tính cùng với thần niệm của nàng bị trói buộc mỗi khi đối diện với Đường Tam, mà nàng cũng không cách nào hiểu rõ. Mắt thấy Đường Tam đang hướng về phía mình phát động công kích, thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nhất thời dựng thẳng lên, kim quang mãnh liệt như thái dương nở rộ ra, bản thân nàng cũng hóa thành một quang hoàn màu vang kim, đón nhận công kích của Đường Tam.

Đường Tam lựa chọn phát động công kích về phía Thiên Nhận Tuyết tự nhiên cũng có mục đích. Dù sao hắn cũng giao thủ với Thiên Nhận Tuyết mấy lần, đối với năng lực của nàng cũng hoàn toàn quen thuộc, dễ dàng chiếm được thượng phong. So sánh với công kích Bỉ Bỉ Đông, đối phó với Thiên Nhận Tuyết càng nắm chắc phần thắng hơn. Lấy một địch hai, nếu không có tiên phát chế nhân, trận thần chiến này cũng không có khả năng nào nữa. Đối mặt với hai mẹ con Song thần tràn đầy thần lực như vậy, hắn cũng hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Bỉ Bỉ Đông cũng không nghĩ đến Đường Tam lại phát động công kích nhanh như vậy, thần sắc trên mặt nàng cũng không chút nào biến hóa, thanh liêm đao cự đại lặng yên huy động. Một màn quỷ dị hiện ra, tử quang trên bầu trời lúc trước nàng phóng thích ra, lúc này cũng cùng với thanh liêm đao cự đại kia đồng thời quét xuống, nhưng tụ thành một thanh đao màu tím khổng lồ, dài hơn trăm thước, chém thẳng đến sau lưng Đường Tam. Tấn công để phòng thủ, đúng là thượng sách *"Vây Ngụy cứu Triệu"*.

Uy hiếp sau lưng chưa đánh đến, Đường Tam đã tới trước mặt Thiên Nhận Tuyết rồi. Đối mặt với thần lực Thái Dương Chân Hỏa quen thuộc, thần quang trong mắt Đường Tam đại phóng, thân thể hắn với khí thế phóng đến

không gì sánh kịp kia cũng phải khi còn cách Thiên Nhận Tuyết ba mươi thước bị mạnh mẽ cưỡng bức dừng lại. Phải biết rằng, khi nãy là hắn sử dụng toàn lực Hải Thần thần lực để phóng tới a, lúc này đột nhiên ngừng lại, không khác gì chính mình dùng toàn lực tấn công mình a. Thần sắc trên mặt dao động một trận, hiển nhiên là vừa thừa nhận lực đạo mãnh liệt đánh vào. Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, động tác của Đường Tam cũng không có nửa phần trì trệ, vẫn như trước hoàn toàn như nước chảy mây bay, hoàn thành xong kế hoạch của mình.

Chỉ thấy bộ Hải Thần thần trang trên người hắn ầm ầm nổ tung, quang mang chói mắt trong nháy mắt khép lại. Bản thể của hắn, áo giáp cùng Hải Thần Tam Xoa Kích nháy mắt ba hợp làm một, biến thành một thanh Hải Thần Tam Xoa Kích thật lớn, lam quang mãnh liệt chợt bùng nổ lên, vừa lúc đón nhận công kích của Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông chưa từng nhìn thấy một kích này của Đường Tam, Thiên Nhận Tuyết tuy rằng cũng từng gặp qua, nhưng nàng đang toàn lực phòng bị công kích của Đường Tam, lúc này đột nhiên hắn ngừng lại trong không trung, thay đổi mục tiêu công kích, muốn tiếp tục làm ra phản ứng gì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Ba người đều là thần, tốc độ công kích có thể dùng hình ảnh Điện quang hỏa thạch để mà hình dung. Có thể nói, trong cuộc chiến giữa các thần, cảm giác chính là quan trọng nhất, một khi cảm giác có gì sai sót, lập tức sẽ trả giá rất lớn.

Hải Thần Tam Xoa Kích cũng đã hóa thành màu thuần túy nhất, luồng kim quang quen thuộc đột nhiên khỏi phát, vừa lúc đón đỡ thanh liêm đao khổng lồ như khai thiên phá địa của Bỉ Bỉ Đông. Ngay sau đó, Hoàng kim Tam xoa kích động nhiên quay tròn một vòng, thanh liêm đao màu tím khổng lồ cùng với thế công kích cường hãn của nó, đã phóng thẳng về phía Thiên Nhận Tuyết. Phải biết rằng hiện tại Thiên Nhận Tuyết chỉ đứng cách Đường Tam khoảng hơn hai mươi thước, khi thanh Tam xoa kích của Đường Tam cuốn ra, thanh liêm đao màu tím của Thiên Nhận Tuyết cũng đã đến trước mặt Thiên Nhận Tuyết.

Oanh ——

Ngay cả Đường Tam cũng phải giật mình về kết quả xuất hiện trước mắt hắn. Thiên Nhận Tuyết lúc này đã biến thành một quang hoàn xích kim sắc nhưng cũng vẫn bị thanh liêm đao màu tím khổng lồ kia mạnh mẽ bức đổ ra ngoài. Nàng đang ở trong không trung, nhưng cũng phát ra một tiếng kêu đau đớn, hiển nhiên là đã bị thương.

Bỉ Bỉ Đông đã mạnh mẽ như vậy sao? Mặc dù hắn đã bằng một thức Đẩu Chuyển Di Tinh chiếm được một chút tiện nghi, nhưng Đường Tam cũng âm thầm giật mình. Mặc dù Thiên Nhận Tuyết phản ứng không nhanh lắm, lại bởi vì công kích của hắn đột nhiên ngừng lại làm cho tiết tấu phòng ngự bị sai lệch, nhưng nàng dù sao cũng là một vị thần. Một kích của Bỉ Bỉ Đông có thể đánh bay được Thiên Nhận Tuyết, có thể thấy được một kích này ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến mức nào. Hơn nữa, cho dù Đường Tam có thể dựa vào lực lượng của hắn mà chuyển hướng công kích, nhưng cũng có thể cảm giác được một cỗ thần niệm lạnh như băng, vô cùng tà ác phóng thẳng về phía mình, hắn phải hao phí không ít thần niệm mới có thể đem luồng khí tà ác này ngăn cản ngoài thân thể.

- Khá lắm, tiểu tử giảo hoạt.

Tử ảnh chợt lóe lên, Bỉ Bỉ Đông trong hư không nhấc tay một cái, chỉ một cái nhấc tay này thôi, đã làm cho thanh liêm đao khổng lồ trước mặt Đường Tam chợt trượt một chút, một đường cong quỷ dị đã xuất hiện trước mặt thanh Hoàng kim Tam xoa kích.

Quang ảnh chợt lóe lên, một thân ảnh màu vàng từ trong Hoàng Kim Tam xoa kích chợt bước ra, chính là Đường Tam, chẳng qua, bộ Hải Thần thần trang hiện tại của hắn đã hoàn toàn biến thành màu vàng, mà không phải là màu lam như nguyên bản. Tay cầm Hoàng kim tam xoa kích hướng về không trung vẽ lên một vòng lớn, một vòng tròn hoàn mỹ đã xuất hiện trong không trung, dùng khí thế của Vô Định Phong Ba ngăn cản công kích của Bỉ Bỉ Đông.

Âm thanh leng keng nổ đùng trong không trung, Đường Tam chỉ cảm thất thanh Hoàng Kim Tam xoa kích trong tay mình rung lên, tốc độ huy động rõ ràng chậm lại. Thanh liêm đao màu tím trong tay Bỉ Bỉ Đông kia lực lượng

cũng không mạnh hơn hắn lắm, nhưng khí tà ác ẩn chứa trong đó nương theo sự va chạm của hai cái thần khí mà không ngừng đánh sâu vào thần niệm của hắn, làm cho hắn cực kì khó chịu. Thực rõ ràng, Hải Thần thần lực mang theo Quang Minh thần lực không đủ để ngăn cản khí thế tà ác đặc thù của La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông kia. Về điểm này, Thiên Nhận Tuyết trước khi bị đánh bay đi cũng đã biết rõ, mất ngày trước nàng từ dùng Thiên Sứ Thần lực mang theo năng lượng thần thánh thuần túy cũng không thể hoàn toàn hóa giải được sự tà ác của La Sát Thần, huống chi Đường Tam cũng chỉ có chút xíu hơi thở Quang Minh thần thánh mà thôi.

Ông--- một tiếng, thân thể Đường Tam cùng với Bỉ Bỉ Đông nhanh chóng trong không trung tách ra. Một luồng khí màu tím đen đã quấn quanh thân thể Đường Tam, trên người Bỉ Bỉ Đông cũng đã có thêm một tầng lốc xoáy năng lượng màu xanh lam. Thần lực hai người đồng thời xâm nhập vào thân thể đối phương, hiển nhiên là không ai chiếm được tiện nghi.

Bên ngoài mặc dù là như vậy, nhưng kỳ thật là Đường Tam vẫn chịu thiệt nhiều hơn một chút. Lúc trước hắn bằng vào Đẩu Chuyển Tinh Di mà mượn lực để công kích Thiên Nhận Tuyết, lợi dụng một khắc đó để ổn định lại thân thể vừa đình chỉ lại trong không trung, bảo trì khả năng phi hành của mình. Sau khi thi triển thức cuối cùng trong Hoàng Kim thập tam kích, lại ngay lập tức đối mặt với công kích của Bỉ Bỉ Đông, khẳng định là không có trạng thái tốt nhất rồi. May mắn là, hiện tại Đường Tam mới thể hiện ra Hải Thần lực chân chính, mới có thể còn chi trì được trong không trung.

Chỉ khi nào thi triển ra Hoàng Kim thập tam thức, làm cho Hải Thần thần trang một lần nữa biến thành màu vàng kim, mới là lúc Hải Thần thần lực của hắn cùng với thần niệm của bản thân hoàn toàn kết hợp với nhau, giống như là lúc Thiên Nhận Tuyết cùng với Thái Dương Chân Hỏa hoàn toàn kết hợp với nhau vậy. Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước khi chiến đấu với Thiên Nhận Tuyết, hắn cẩn thận như thế nào, thủy chung đều lưu lại một sự chuẩn bị. Nhưng tới cục diện như thế này rồi, đã không cho phép hắn còn lưu lại cái gì nữa.

Hiện tại Đường Tam đã biết, chính mình tuyệt không thể dừng lại nữa, nếu không mà nói, một khi hắn bị hai mẹ con song thần vây công, hắn liền gặp nguy hiểm.

Bởi vậy, khi thân thể Đường Tam cùng với Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt tách ra, tám cánh sau lưng hắn dùng sức vỗ mạnh, cả người trong không trung hoàn thành xong một cái xoay người mạnh mẽ, mượn dùng xung lượng mà lực công kích của Bỉ Bỉ Đông mang lại, toàn lực gia tốc, xoay người bay đi.

Lúc này thân thể Thiên Nhận Tuyết mới vừa miễn cưỡng khống chế lại, sắc mặt lần nữa tái xanh, bộ Thiên Sứ Thần Trang hoa mỹ của nàng không ngừng lóe lên từng đạo quang mang màu tím. Bỉ Bỉ Đông đối với Đường Tam mà nói vốn là hận thấu xương, huống chi một kích đầu tiên của nàng là súc thế cẩn thận rồi mới phát động, ngay cả thần cấp cường giả như Thiên Nhận Tuyết vậy, sau khi thừa nhận cũng khó tránh khỏi bị thương nặng. Bất quá, may mắn là Thiên Sứ Lĩnh Vực của nàng có thần lực Quang Minh thuộc tính thuần túy, đối với khí tức tà ác của La Sát Thần có khả năng chống cự mạnh mẽ. Nhưng cho dù là như vậy, sắc mặt của nàng cũng đã cực kỳ khó coi, ít nhiều cũng đã bị thương.

Trải qua ba ngày, bộ Thiên Sứ Thần Trang của Thiên Nhận Tuyết mặc dù cũng đã khôi phục lại, nhưng ngày đó nàng phát động công kích theo kiểu được ăn cả ngã về không với Đường Tam, dù sao cũng tiêu hao thật lớn, tổn thương đến căn nguyên, cũng không phải chỉ vài ngày là có thể hoàn toàn khôi phục lại. Hơn nữa, Đường Tam đột nhiên biến chiêu, lợi dụng Đẩu Chuyển Tinh Di lại hoàn toàn là xuất kỳ bất ý, làm cho nàng bị tổn hại không nhẹ.

Lúc này không đợi Thiên Nhận Tuyết kịp tu chỉnh lại thân thể, mắt thấy thân ảnh màu vàng kim kia đã nhanh chóng phóng thẳng về phía mình, trong lòng Thiên Nhận Tuyết không khỏi kêu khổ một tiếng. Đường Tam a Đường Tam, ngươi thật sự là muốn đem ta hoàn toàn hủy diệt phải không? Kim quang trong mắt chợt lóe lên, dưới tình huống như vậy, Thiên Nhận Tuyết làm ra một quyết định mà Đường Tam tuyệt đối không ngờ tới.

Nàng mạnh mẽ cắn đầu lưỡi mình một cái, một ngụm máu tươi đã phun lên thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng, khí thế cả người cũng tăng vọt lên vài phần. Một tiếng nổ ầm vang, ngay trong nháy mắt này, bộ Thiên Sứ Thần Trang trên người nàng cũng hoàn toàn phá nát, hóa thành một vòng lửa thật lớn bùng nổ trong không trung. Cái này là sử dụng năng lượng Thái Dương

Chân Hỏa khổng lồ do nổ tung bộ Thiên Sứ Thần Trang mang lại để ngưng tụ lại thàng một hình tượng Thiên Sứ thật lớn. Luồng năng lượng khổng lồ trong nháy mắt bộc phát làm cho không gian bỗng nhiên biến thành một màu đen. Đúng là trạng thái Thái Dương Thiên Sứ mà ba người trước nàng từng dùng để liều mạng với Đường Tam.

Bất đồng chính là, Thiên Nhận Tuyết lúc này đây cũng không có dùng Thái Dương Thiên Sứ trực tiếp công kích Đường Tam, mà là khống chế toàn bộ năng lượng Thiên Sứ Chi Thần bành trướng cực độ, ngưng đọng lại trước mặt mình, dùng Thái Dương Chân Hỏa không gì sánh được mạnh mẽ chặn đường đi của Đường Tam.

Sự thật chứng minh, chó cùng rứt giậu, huống chi là một vị thần. Đường Tam cũng tuyệt đối không nghĩ đến, Thiên Nhận Tuyết dưới tình hống này, rõ ràng là hai mẹ con nàng đang chiếm ưu thế tuyệt đối, lại không tiếc hao phí căn nguyên thần lực của bản thân để làm ra sự lựa chọn như vậy. Nàng nguyên là đang yếu nhất đột nhiên lại biến thành cực mạnh, phát ra năng lượng nóng cháy thật lớn, làm cho toàn bộ không gian đều biến thành trạng thái Thái Dương Thiên Sứ, thật sự là sinh ra uy hiếp quá lớn.

Nếu mà Thiên Nhận Tuyết chậm lại một chút, tình huống cũng sẽ không được như vậy, ít nhất Đường Tam cũng có được cơ hội phản ứng lại. Nhưng mà lúc này khi Thiên Nhận Tuyết thả ra Thái Dương Thiên Sứ, khoảng cách giữa hắn với Thiên Nhận Tuyết đã chỉ còn khoảng hai mươi thước. Lúc này đây cùng với lúc trước hoàn toàn bất đồng. Năng lượng Thái Dương Thiên Sứ quả thật vô cùng khủng bố, Thiên Nhận Tuyết bằng vào trong nháy mắt bộc phát ra thần lực, hoàn toàn tập trung trên người Đường Tam. Lấy Thái Dương Thiên Sứ mà bộc phát ra thần niệm có áp lực tối thuần túy. Quang mang màu đỏ kim trong nháy mắt bộc phát, sáu cánh chim Thái Dương Thiên Sứ thật lớn trong nháy mắt khép lại.

Lúc này đây bùng nổ so với ba ngày trước đây có chút bất đồng. Ba ngày trước, Thiên Nhận Tuyết là sau khi đã chiến đấu một thời gian khá lâu, tiêu hao phần lớn thần lực, tới thời khắc cuối cùng mới phát động ra Thái Dương Thiên Sứ. Lúc này đây nàng vừa mới bắt đầu cuộc chiến đã phát động công kích mạnh mẽ nhất. Bởi vậy, nàng vẫn còn có thể chừa lại vài phần dư lực để khống chế thân thể mình phiêu phù trong không trung.

Nhìn thấy phản ứng của Thiên Nhận Tuyết, Bỉ Bỉ Đông cũng phải lắp bắp kinh hãi, nhưng cơ hội tốt như vậy, nàng như thế nào lại có thể bỏ qua đây? Tử quang chói mắt trong nháy mắt bùng nổ, ngoại trừ thanh liêm đao cự đại trong tay nàng ra, tám thanh liêm đao màu tím sẫm sau lưng nàng cũng đã đồng thời bay lên, trong nháy mắt hợp lại làm một, hóa thành một thanh La Sát Liêm Đao khổng lồ, tràn ngập ma văn màu đen phiêu phù, bay ra khỏi tay nàng, thẳng đến sau lưng Đường Tam chém đến.

Uy hiếp trí mạng từ sau lưng truyền đến, hơn nữa thêm áp lực thật lớn trước mặt làm cho Đường Tam đột nhiên hiểu được một chuyện, trong cuộc chiến thần cấp đối kháng, rất khó để khống chế chiến trường. Bởi vì đạt đến cấp bậc như thế này rồi, khi chiến đấu tình huống khó khăn thật sự quá nhiều. Nguyên là mình đã nghĩ là có thể khống chế được cục diện, lại bởi vì Thiên Nhận Tuyết gần như điên liều mạng mà phải thất bại trong gang tấc, còn làm cho mình lâm vào tình trạng bị trước sau giáp công. Có hai vị thần là đối thủ, cho dù các nàng chỉ phản ứng theo bản năng, cũng có thể thông qua thần niệm của bản thân mà hình thành sự phối hợp ăn ý.

Oanh---

Liều mạng cũng không phải là độc quyền của Thiên Nhận Tuyết, đối mặt với cục diện bất lợi gần như tuyệt sát, Đường Tam bạo phát.

Xung quanh thân thể hắn, chính là toàn bộ mười cái hồn hoàn thần cấp, trong nháy mắt bạo phát, mục đích của hắn chính là dùng tuyệt chiêu Đại Tu Di Chuy tạc hoàn của bản thân để bạo phát ra lực lượng thần cấp.

Hư ảnh Hoàng Kim Tam Xoa Kích biến hóa trong không trung, chiêu thức cực kỳ huyền ảo, vận hành liền mạch lưu loát, trong nháy mắt huyễn hóa thành vô số kích ảnh. Hoàng Kim Thập Tam Kích, mười ba thức hợp một. Xung quanh thân thể Đường Tam, Hải Thần thần lực dưới tình huống đồng thời bùng nổ mười cái hồn hoàn thần cấp, tựa hồ như là ngọn núi lửa phun trào mà phóng thích ra.

Cũng trong nháy mắt này, Thái Dương Thiên Sứ cũng bị mạnh mẽ cưỡng bức phải ngừng lại trước thân thể hắn khoảng mười thước. Với năng lượng khủng

bố của Thái Dương Thiên Sứ như vậy, trong nháy mắt hắn tạc hoàn, Thái Dương Chân Hỏa cũng không cách nào tiến thêm được nửa bước.

Thanh âm lạnh như băng trong không trung quanh quẩn, thanh âm tràn ngập sự bi thương cùng cực:

- Hải –Thần –Hoàng –Hôn –.

Cả thân thể Đường Tam cùng như bộ Hải Thần thần trang vậy, lúc này toàn bộ cũng đã biến thành một màu vàng kim kỳ dị. Một cột sáng màu vàng kim thật lớn chợt từ trên người hắn phun trào ra, mục tiêu chính là Thái Dương Thiên Sứ đang uy hiếp thật lớn trước mặt.

Nước và lửa, vốn là khắc chế lẫn nhau. Ngay khi Hải Thần năng lượng vô cùng thuần túy cùng với Thái Dương Thiên Sứ của Thiên Nhận Tuyết va chạm với nhau, một cỗ dư chấn không gì sánh kịp đã xuất hiện trên bầu trời.

Một vòng quang mang màu trắng thật lớn lấy chỗ va chạm của hai cỗ năng lượng làm trung tâm nhanh chóng bùng nổ ra. Trong khoảng không gian gần năm trăm thước trong nháy mắt biến thành màu trắng chói lòa. Tuy rằng là bùng nổ trong không trung, nhưng áp lực khủng bố vẫn làm cho đám cường giả dưới cấp bậc Phong Hào Đấu La bên dưới nhất thời đều ngã xuống đất, sợ run đến mức không cách nào nhúc nhích nổi.

Thái Dương Thiên Sứ tiêu thất, mà cột sáng màu vàng kim khổng lồ do Đường Tam phát ra vẫn còn lại được một phần ba. Một kích vừa rồi của Đường Tam đã chứng minh rõ ràng sự chênh lệch giữa hắn và Thiên Nhận Tuyết. Nhưng mà, một kích Hải Thần Hoàng Hôn cuối cùng cũng không thể oanh kích trên người Thiên Nhận Tuyết.

Trong nháy mắt ngay sau khi hai cỗ thần lực kinh khủng kia va chạm nhau, La Sát Ma Liêm của Bỉ Bỉ Đông cũng đã đánh đến sau lưng Đường Tam. Đối mặt với La Sát Ma Liêm chính là Hải Thần tám cánh của Đường Tam. Tám cánh khép lại, mục đích chính là muốn đem La Sát Ma Liêm kia nắm chặt trong đó. Nhưng mà, một kích khủng bố ngưng tụ toàn lực của La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông cùng với thần khí của nàng ta cũng không phải dễ dàng ngăn cản như vậy.

Khi mà dư lực khổng lồ bùng nổ, Hải Thần tám cánh của Đường Tam cũng đã bị tà lực khủng bố kia đánh cho dập nát. Lực dư chấn sinh ra khi Hải Thần thần lực cùng với Thiên Sứ thần lực va chạm cộng thêm lực phá toái của toàn bộ Hải Thần tám cánh cũng khồng cso thể hoàn toàn ngăn cản được một kích bùng nổ của La Sát Thần. Dù sao toàn lực công kích của Đường Tam hoàn toàn trút hết xuống Thái Dương Thiên Sứ ngay trước mặt. Việc duy nhất hắn có thể làm chính là tận hết khả năng làm cho thân thể hắn lướt sang một bên nửa thước, tránh cho trái tim yếu hại bị tổn thương. Đạo quang mang màu tím đem đã đâm thẳng vào sau lưng hắn, tiếp tục xuyên thấu qua thân thể hắn cùng với bộ hung khải, xuyên thẳng ra trước ngực. Đường Tam cũng đã không thể tiếp tục duy trì sự ổn định của bản thân, cơ thể nhích về phía trước một chút, Hải Thần Hoàng Hôn nhất thời chệch hướng. Một phần ba lực lượng còn lại đâm thẳng vào thân thể Thiên Nhận Tuyết, làm cho cánh tay trái của nàng ta nhất thời biến mất không còn tông tích. Lực lượng còn lại đẩy nàng rất nhanh bay ngược về phía sau, trong không trung xoay tròn kịch liệt rồi hướng phía dưới rơi xuống.

- Khốn kiếp.

Bỉ Bỉ Đông nổi giận gầm lên một tiếng, một sợi tơ màu tím đen từ người nàng phóng thẳng ra, nháy mắt quấn quanh thân thể Thiên Nhận Tuyết, kéo nàng trở lại. Bản thân nàng là tà ác chi thần, không ngờ lúc này cũng đã tràn ngập sự sợ hãi. Chỉ còn cách một chút xíu nữa thôi, Thiên Nhận Tuyết đã bị Hải Thần Hoàng Hôn của Đường Tam hoàn toàn hủy diệt. Bất luận là quan hệ giữa Bỉ Bỉ Đông với Thiên Nhận Tuyết lạnh nhạt đến mức nào, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Thiên Nhận Tuyết chung quy vẫn là con gái của nàng.

Khi Bỉ Bỉ Đông kéo Thiên Nhận Tuyết trở về bên cạnh mình, vị Thiên Sứ Chi Thần lúc này đã hoàn toàn chìm vào hôn mê. Nhưng mà thần lực của Bỉ Bỉ Đông lại không cách nào có thể tiến hành chữa trị cho nàng ta, chỉ có thể để nàng tự mình khôi phục.

Một vòng quang hoàn màu tím đen từ tay phải Bỉ Bỉ Đông chợt bùng phát ra, hướng tới thanh La Sát Ma Liêm lúc này đang cắm vào thân thể Đường Tam làm ra một động tác nắm lại. Nàng lúc này đã cực kỳ hận Đường Tam, ra

lệnh cho thanh La Sát Ma Liêm hoàn toàn nổ tung, hủy diệt kẻ suýt chút nữa giết chết con gái mình, Hải Thần.

Phốc –, hai tay Đường Tam nhất thời cùng lúc chộp vào thanh La Sát Ma Liêm đang nhú ra từ trong lồng ngực mình. Thần niệm của hắn cùng với thần lực còn sót lại, tại thời khắc này cũng hoàn toàn ngưng tụ trên hai tay mình, áp bức mạnh mẽ không cho thần lực tà ác tiếp cận đến thanh La Sát Ma Liêm kia, không để cho nó bộc phát.

Đường Tam chỉ cảm thấy như là có một luồng hơi thở lạnh như băng tựa hồ phát ra từ linh hồn hắn.

Không cần phải hỏi, dưới tình huống đối phương gần như liều mạng công kích, đánh bại Thiên Nhận Tuyết, làm cho nàng ta hoàn toàn mất khả năng chiến đấu, còn suýt chút nữa là giết chết Thiên Nhận Tuyết, đã là hắn tận khả năng làm được. Nhưng mà, dù sao hắn cũng đang đối mặt với hai vị thần a! Hơn nữa, Bỉ Bỉ Đông lại cường đại hơn Thiên Nhận Tuyết rất nhiều, nàng ta toàn lực bùng nổ làm hắn có chút không thể đối phó nổi.

Chẳng lẽ đã đến lúc kết thúc sinh mạng mình hay sao? Cảm giác lạnh như băng càng ngày càng mãnh liệt hơn, giống như là muốn đem linh hồn của hắn hoàn toàn thôn phệ đi vậy.

Gắt gao cầm chặt thanh La Sát Ma Liêm cự đại kia, Đường Tam cứ từng chút từng chút một đem thanh La sát Thần khí này từ trên ngực mình rút ra. La Sát Ma Liêm cùng với Hải Thần thần giáp ma sát với nhau, phát ra thanh âm là cho song phương đang xem cuộc chiến bên dưới cũng phải cảm thấy run rẩy.

- Tiểu Tam—

Đường Hạo nộ khí công tâm, mãnh liệt từ trên đầu tường Gia Lăng Quan phóng thẳng lên không trung. Thân thể đang bay lên, thanh Hạo Thiên Chuy trên tay hắn đã phóng thẳng ra ngoài, đồng dạng thi triển ra Đại Tu Di Chuy, chín hồn hoàn cùng vỡ vụn, đem toàn bộ năng lượng bùng nổ ra quán nhập vào Hạo Thiên Chuy, hướng đến Bỉ Bỉ Đông bay đến.

Đại sư cơ hồ là cùng lúc với Đường Hạo lao lên, đã hét lên thất thanh, hắn

cũng không có năng lực lao lên mà trợ giúp Đường Tam. Hai tay hắn gắt gao chụp mạnh lên đầu tường, mười đầu ngón tay cũng đã vỡ nát, máu tươi đầm đìa.

Oanh—, một đạo thân ảnh thật lớn từ trên đầu tường Gia Lăng Quan bay nhanh lên, đó là một con Cốt Long thật lớn. Đây chính là hồn kỹ thứ chín của Cốt Đấu La Cổ Dong, Thần Long Hóa Cốt. Đứng trên lưng hắn chính là Kiếm Đấu La Trần Tâm.

Quang mang bảy màu cũng từ trên đầu tường bay lên, toàn bộ tăng phúc toàn lực của Trữ Phong Trí đều dừng hết trên người bọn họ. Mục tiêu của bọn họ cũng chỉ có một, cướp lại Đường Tam từ trên tay Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông hừ lạnh một tiếng, tay phải của nàng vẫn như trước tiếp tục khống chế La Sát Ma Liêm, sợi tơ màu tím đen trên người nàng phóng thích ra đã đem Thiên Nhận Tuyết đưa xuống đất, ngừng lại trên ngực Hồ Liệt Na. Tay trái hướng về khoảng không phất một cái, một đạo quang mang màu tím đem đã xuất hiện bên dưới thân nàng, đón đầu một kích tạc hoàn toàn lực của Hạo Thiên Chuy.

Oanh—, Vô số quang mang bắn ra tứ tung trong không trung. Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông hơi biến đổi, nàng hiển nhiên không nghĩ đến công kích của Đường Hạo lại có thể bộ phát ra thực lực mạnh mẽ như vậy, dưới tình huống toàn lực ứng phó đã có thể tiếp cận được thực lực thần cấp.

Vì phải đối phó với một kích của Đường Hạo, thần niệm của Bỉ Bỉ Đông đang không chế Đường Tam bên kia trong nháy mắt xuất hiện ba động, mà Đường Tam cũng lợi dụng cơ hội này, chợt đem thanh La Sát Ma Liên từ trên ngực hắn rút ra, mang theo một dòng máu màu kim sắc văng ra đầy trời.

- Hừ.

Bỉ Bỉ Đông hừ lạnh một tiếng, thanh La Sát Ma Liêm trên tay hắn đột nhiên nổ tung, một lần nữa hóa thành chín thanh liêm đao thật lớn, nổ tung trước người hắn. Hai tay của hắn đang cầm thanh Ma liêm cũng bị nổ cho dập nát, làm cho Hải Thần Thần trang trên hai cánh tay của hắn cũng bị biến thành từng mảnh nhỏ, bay tán loạn ra bốn phía. Sau khi phát động ra Hải Thần

Hoàng Hôn, hồn lực của hắn thật sự rất yếu ớt, căn bản không đủ để ngăn cản công kích của Bỉ Bỉ Đông. Hừ thảm một tiếng, thân thể trực tiếp rớt xuống. May mắn là hắn còn kịp dùng thần niệm phóng thích ra Hải Thần Tam Xoa Kích hoành ngang giữa không trung, mới miễn cưỡng ngăn không cho chín thanh Ma Liêm phóng theo truy sát.

Cự kiếm hoành ngang trời, Kiếm Đấu La Trần Tâm nhân kiếm hợp nhất, từ trên con Cốt Long nhảy lên, phóng thẳng đến Bỉ Bỉ Đông. Lúc này đây, trong mắt vị Kiếm Đấu La, đã tràn ngập ý chí quyết tử. Dưới tình huống hoàn toàn quên mất sinh tử, một kiếm này của hắn đã trở thành một kích mãnh liệt nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Thân thể khổng lồ của Cốt Đấu La cũng đâm thẳng vào thân thể Bỉ Bỉ Đông, xương cốt toàn thân đều phát ra bạch sắc quang mang mãnh liệt.

Lúc này đây, hai vị trưởng lão của Thất Bảo Lưu Ly Tông đã đem toàn bộ hồn lực, sinh mệnh lực của mình đều hoàn toàn bùng nổ trong một kích này. Bọn họ lúc này đều hiểu được rõ ràng, nếu Đường Tam chết trong tay Bỉ Bỉ Đông, như vậy, cho dù là Võ Hồn Đế Quốc cũng không còn người nào nữa, cũng là thảm họa của Thiên Đấu Đế Quốc.

Gương mặt nanh ác của Bỉ Bỉ Đông tràn ngập vẻ khinh thường, quang ảnh chợt lóe lên, thân thể nàng ta đã biến mất không thấy đâu, mà ngay tại vị trí của nàng ban nãy, đã là chín thanh ma liêm của nàng.

- Bỉ Bỉ Đông, ngươi dám—

Đường Tam nổi giận gầm lên một tiếng, thần quang trong mắt đại phóng, miễn cưỡng khống chế được thân thể của mình ổn định lại trong không trung. Đối mặt với Bỉ Bỉ Đông chợt xuất hiện trước mặt mình, hắn không chút này sợ hãi, trong phút chốc, một cỗ thần lực mênh mông từ thân thể Đường Tam bộc phát ra, hai đạo ánh sáng màu vàng kim từ trên mắt hắn chợt như điện xạ phát ra, đánh thẳng vào Bỉ Bỉ Đông.

Trong lòng Bỉ Bỉ Đông nhất thời sinh ra một loại cảm giác quái dị, nàng biết rõ ràng hai đạo kim quang này chính là tất cả thần hồn năng lượng cuối cùng của Đường Tam ngưng tụ mà thành. Đây chính là một kích được ăn cả ngã về

không của hắn, nhưng làm thế nào nàng cũng không thể né tránh được, tựa hồ như là đã bị quang mang trong mắt hắn chế trụ lại vậy, thần hồn của nàng giống như cũng phải thoát xác mà ra vậy.

- Không ổn.

Bỉ Bỉ Đông thầm kêu lên một tiếng, nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, Đường Tam dưới tình huống như thế này lại còn có thể ngưng tụ ra một lần công kích với cấp bậc như thế này.

Nhưng mà, bất luận nói như thế nào, Đường Tam cũng không cách nào ngăn cản được cục diện phía bên kia. Chín thanh La Sát Ma Liêm tà ác đã đồng thời đón nhận công kích của Kiếm Đấu La Trần Tâm và Cốt Đấu La Cổ Dong.

Hai bên cơ hồ là cùng lúc phát sinh va chạm, vô số khúc xương trắng bệch vỡ tung trên bầu trời. Thanh Thất Sát Kiếm, biểu tượng võ hồn, cả đời đi theo Kiếm Đấu La Trần Tâm trong nháy mắt cũng gãy đoạn. Hai vị Phong Hào Đấu La tung hoành đại lục cả đời đồng thời chết thảm trên không trung. Đây chính là chênh lệch giữa người và thần a.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan, Tiểu Vũ cùng với Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Lạp sắc mặt trắng bệch chạy lên trên tường thành. Bọn họ nhận được tin tức chậm một chút, khi chạy đến cũng chỉ kịp chứng kiến được một màn va chạm cuối cùng của Bỉ Bỉ Đông và Đường Tam

------oOo------

Chương 512: Hải Thần vẫn lạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc Tiểu Vũ kinh hô một tiếng, Đường Tam và Bỉ Bỉ Đông rốt cuộc cũng va chạm nhau.

Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La chết cũng không có uổng phí, công kích của bọn

họ mặc dù không có mang đến thương tổn gì chi Bỉ Bỉ Đông, nhưng không cần phải nói, hai vị Phong Hào Đấu La toàn lực công kích vẫn làm cho Bỉ Bỉ Đông phải phân tâm đối phó, khống chế Cửu Bính Ma Liêm cũng cần phải tốn không ít thần niệm cùng với thần lực làm hậu thuẫn, mới có thể hoàn toàn đánh chết hai đại cường giả kia.

Bỉ Bỉ Đông cũng không nghĩ đến là Đường Tam bị La Sát Ma Liêm của mình xuyên qua mà vẫn còn dư lực để phát động công kích. Bởi vậy, nàng mới sử dụng La Sát Thần Kỹ của mình đi đến trước mặt Đường Tam, bỏi vì do nàng coi trọng hắn, muốn chính tay mình hoàn toàn hủy diệt hắn mới có thể yên tâm. Nhưng thần niệm của nàng cũng phải phân ra một phần để khống chế Cửu Bính Phi Liêm.

Đúng vậy, Đường Tam sau khi phá nát Thái Dương Thiên Sứ, là đã toàn lực ứng phó rồi. Sự tiêu hao thần lực cùng với bị chấn động đã là bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng mà, có một điều Bỉ Bỉ Đông đã quên, trước khi Đường Tam thành thần, hắn mạnh nhất cũng không phải hồn kỹ, mà là tinh thần lực của hắn. Khi Đường Tam chỉ vừa mới đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La thôi, tinh thần lực của hắn thậm chí còn có chút mạnh hơn nàng ta, lúc nàng đã chín mươi chín cấp rồi.

Hồn sư khi tiếp thu truyền thừa thần vị, năng lực đạt được hiển nhiên có quan hệ mật thiết với thần lực của thần tương ứng, nhưng mà cũng có liên quan đến thực lực bản thân trước đây nữa. Nếu không, Đường Tam như thế nào lại có thể hoàn toàn áp chế được Thiên Nhận Tuyết cơ chứ? Cho nên, sau khi tiếp nhận truyền thừa, trở thành Hải Thần, Đường Tam mạnh nhất vẫn là Thần hồn lực của hắn, chứ không phải là Hải Thần thần lực.

Lúc trước khi Đường Tam va chạm với Thiên Nhận Tuyết, cũng đã bị La Sát Ma Liêm đánh bị thương, nhưng nặng nhất cũng chỉ là thần lực và thân thể mà thôi. Còn Thần hồn lực của Đường Tam cũng không có tiêu hao bao nhiêu, bị tiêu hao cũng chỉ là bộ phận Thần hồn lực khống chế mà thôi. Đầu của hắn cũng không có bị tổn thương gì.

Quang manh kim sắc từ trong mắt Đường Tam bắn ra, chính là ngưng tụ toàn bộ Thần hồn lực của Đường Tam, không hề giữ lại chút nào cả. Thần niệm khổng lồ đạt đến trình độ trước giờ chưa từng có. Hơn nữa, Đường Tam nhìn

thấy Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La gặp phải công kích của Bỉ Bỉ Đông, sự lo lắng cùng với phẫn nộ trong lòng hắn làm cho Thần hồn lực có chút thăng hoa. Va chạm với thần niệm này, cho dù là Bỉ Bỉ Đông đang ở trạng thái toàn thịnh đi nữa, cũng phải chịu ít nhiều tổn thương.

Thần hồn va chạm cũng không xuất hiện bất kỳ thanh âm gì, nhưng từ phản ứng của Đường Tam và Bỉ Bỉ Đông có thể nhìn thấy được một lần va chạm này thảm liệt đến mức nào. Thậm chí so với lần trước Đường Tam thi triển ra Hải Thần Hoàng Hôn phá nát Thái Dương Thiên Sứ còn mạnh bạo hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Bỉ Bỉ Đông sau khi bị luồng kim quang phát ra từ hai mắt của đánh vào, thân người giống như là bị đánh một đòn mãnh liệt, cả thân người bị đánh bật ngửa về phía sau, xoay tròn hai vòng trên không trung mới miễn cưỡng đứng lại, nhưng thân thể kịch liệt run rẩy. Thậm chí ngay cả bộ La Sát Thần Trang cũng nháy mắt bị tróc ra, hóa thành quang mang màu tím biến mất. Trên đầu của nàng, một vòng mây tím chợt xuất hiện, phát ra tiếng gào khóc thảm thiết, cả người giống như bị mất ý thức, thân thể ngã về phía sau, phiêu phù không ổn định. Từ thất khiếu nanh ác trên mặt, máu tươi màu tím không ngừng phun trào ra.

Tình huống của Đường Tam bên này càng thảm liệt hơn, dưới tình huống thần niệm hai bên va chạm nhau, mặc dù hắn chiếm được phần tiện nghi do Bỉ Bỉ Đông bị phân tâm, nhưng dù sao hắn cũng đã bị thương nặng, thần hồn không hoàn chỉnh.

Sau khi va chạm, hai cỗ máu vàng tươi từ trên ngực và sau lưng hắn, chỗ thanh Liêm Đao cắm vào, không ngừng phun ra điên cuồng. Hải Thần Thần Trang tan ra, biến thành từng điêm kim quang dần dần tiêu thất. Ngay cả Hải Thần Tam Xoa Kích cũng hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán hắn.

Máu tươi màu vàng kim từ trên vết thương phun ra mãnh liệt, giống như là sông lớn vỡ đê vậy, không ngừng chen chút tuôn trào ra. Tất cả quang mang trên người Đường Tam hoàn toàn thu liễm. Rốt cuộc hắn không thể khống chế thần lực của mình được nữa, thân thể rớt tự do xuống Gia Lăng Quan.

Luồng quang mang màu tím rốt cuộc cũng quay về trong đầu Bỉ Bỉ Đông. Miễn cưỡng mở hai mắt ra, Bỉ Bỉ Đông mạnh mẽ khống chế lại thân thể của mình. Kêu to lên một tiếng, cặp trảo đã hướng về phía Đường Tam đánh ra. Nhất thời, một hư ảnh hình trảo đã xuất hiện trong không trung, đuổi theo thân thể của Đường Tam, từ vị trí ngực trái của hắn mà xuyên thấu qua.

Một khỏa trái tim màu vàng kim chợt xuất hiện giữa không trung, chẳng qua lúc này nó đang nằm trong tay một cái ma trảo màu tím mà thôi.

- Không — được—.

Mấy tiếng kêu thê lương đồng thời vang lên. Có âm thanh Tiểu Vũ, có Trữ Vinh Vinh, có Áo Tư Lạp, có Đại Sư, có Đường Hạo, thậm chí còn có Hồ Liệt Na bên kia, đang ôm lấy thân thể của Thiên Nhận Tuyết nữa, đồng loạt la lên.

Hồ Liệt Na lúc này đã rơi lệ đầy mặt, cả người xụi lơ trên mặt đất. Thiên Nhận Tuyết bị chấn động này mà chợt tỉnh lại, vừa lúc nhìn thấy trái tim của Đường Tam đang bị La Sát ma trảo kia cầm tại không trung.

Nhưng mà, không ai trong bọn họ quyết định được hành động của La Sát Thần.

Phốc –.

Kim quang chói mặt chợt nở rộ trong không trung, thân thể Đường Tam kịch liệt co rút một trận, mà trái tim của hắn cũng đã hóa thành quang mang, bay tán loạn bốn phía trong không trung.

Áo Tư Lạp nổi giận gầm lên một tiếng thê lương, nhanh chóng nuốt vào một cây Phục Chế Kính Tượng Tràng chế bởi máu tươi của Mã Hồng Tuấn, nhanh chóng bay lên trời, đón được thi thể đã mất đi trái tim của Đường Tam.

Bỉ Bỉ Đông trên không trung vừa kịch liệt run động vừa hạ xuống, từ khuôn mặt màu xanh hung tợn của nàng ta, thất khiếu vẫn không ngừng tuôn máu ra, có thể thấy được một kích Thần Hồn công kích của Đường Tam đánh lên người nàng tạo thành tổn thương khủng bố đến mức nào.

Thanh âm lạnh như băng vang vọng khắp không trung:

- Người của Thiên Đấu Đế Quốc nghe cho rõ đây, ta cho các ngươi ba ngày thời gian để chuẩn bị, ba ngày sau, toàn bộ Thiên Đấu Đế Quốc phải tuyên bố đầu hàng cho ta. Nếu không, ta sẽ huyết tẩy Thiên Đấu Đế Quốc. Tiểu Cương, ba ngày này là do ta nể mặt ngươi mà cấp cho. Cẩn thận khuyên bảo Thiên Đấu Đế vương đi, đừng có mà khăng khăng cứng đầu. Lực lượng của thần, là không thể chống lại đâu.

Nói xong câu đó, Bỉ Bỉ Đông phất tay một cái, tử quang vờn quanh, đã mặc lại bộ La Sát Thần Trang. Quang mang màu tím khổng lồ chợt bao phủ, tràn ngập trên không trung. Tiếng cười như thủy tinh vỡ từ trong miệng Bỉ Bỉ Đông liên tiếp vang vọng. Tử quang lóe lên lần nữa, thân thể nàng đã biến mất trong đại quân của Võ Hồn Đế Quốc, mà thân thể của Thiên Nhận Tuyết cùng với Hồ Liệt Na cũng đồng dạng biến mất.

Bất luận là tướng sĩ của Võ Hồn Đế Quốc hay là của Thiên Đấu Đế Quốc, hai bên lúc này cũng chưa hoàn toàn bừng tỉnh lại.

Toàn bộ quá trình chiến đấu chỉ diễn ra trong thời gian rất ngắn, nhưng mà, kết quả cuộc chiến lại làm cho song phương tràn ngập sự kinh hãi.

Chẳng bao lâu trước, Thiên Đấu Đế Quốc còn chiếm được ưu thế áp đảo, nhưng mà, chính trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tình thế lại hoàn toàn nghịch chuyển. Tuy rằng bên phía Thiên Đấu Đế Quốc, tính luôn cả Đường Tam cũng chỉ chết có ba người, nhưng mà, giống như lời Bỉ Bỉ Đông đã nói vậy, ai có thể chống lại sức mạnh của thần đây?

Áo Tư Lạp ôm thân thể Đường Tam trên trời rơi xuống, Trữ Vinh Vinh phóng tới đầu tiên, Đường Hạo cũng đã trở lại đầu tường, mọi người vây quanh thi thể của Đường Tam.

- Ca—

Tiểu Vũ cơ hồ thét lên điên dại, mạnh mẽ nhào lên người Đường Tam. Miệng vết thương trên ngực Đường Tam to khủng bố, lỗ thủng xuyên qua ngực trái

Đường Tam lại càng thêm trí mạng, mà trên ngực phải, là một lỗ trống rỗng đường kính gần nửa thước. Da thịt màu vàng kim, kinh mạch, xương cốt đều lộ hết ra ngoài, máu tươi không ngừng tuôn trào ra, đọng lại xung quanh miệng vết thương. Trên mặt hắn, đã không còn một tia huyết sắc, cũng không còn một điểm hơi thở nào tồn tại. Tuy rằng chỉ mới một khoảng ngắn ngủi thôi, nhưng thân thể hắn đã hoàn toàn lạnh tanh, không còn một hơi ấm nào.

Khí vụ tím sẫm lan tràn, trong nháy mắt đã tràn ngập trên đầu tường Gia Lăng Quan. Tuyết Băng ngây dại, phốc một tiếng, đã quỳ rạp xuống bên người Đường Tam. Đường Hạo cùng với Đại Sư cũng đã ngây dại. Một khắc trước đứa con hai người vẫn đường đường là một Hải Thần cao quý, nhưng lúc này đã trở thành một cỗ thi thể.

Không có ai chú ý đến, Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Trữ Phong Trí, giống như trong nháy mắt già đi hơn mười tuổi, bước đi tập tễnh ra khỏi Gia Lăng Quan, tuy rằng hắn cũng không thể thu thập đầy đủ được, nhưng hắn vẫn tự tay mình thu nhặt lại thi thể của Kiếm Đấu La cùng với Cốt Đấu La.

- Ca, như thế nào lại có thể, như thế nào lại có thể bỏ rơi ta như vậy? Ca không thể chết được, không thể chết được đâu!

Tiểu Vũ kêu khóc khàn cả giọng, nhưng mà lúc này, Đường Tam rốt cuộc cũng không thể đáp lại lời nàng nữa.

- Ca đã hứa rồi, đã hứa với ta là sẽ cưới ta làm vợ, còn nói là sẽ tổ chức cho ta một cái hôn lễ to nhất từ trước đến nay nữa mà. Ngươi còn chưa thực hiện lời hứa, như thế nào có thể chết vậy? Van xin ngươi, ngươi tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi mà, bất luận ta phải trả giá như thế nào đi nữa, chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta đều chấp nhận hết.

Cho dù ngay cả nam tử hán như Áo Tư Lạp, lúc này cũng đã rơi lệ đầy mặt:

- Đúng vậy, Tiểu Tam, ngươi sao lại chết như vậy được? Chúng ta không phải đã hẹn với nhau rồi hay sao? Chờ đến khi chiến tranh kết thúc, Sử Lai Khắc thất quái chúng ta nhất định phải ngao du toàn đại lục. Còn rất nhiều nơi chúng ta chưa đi đến mà. Ngươi không phải đã từng nói với ta rồi sao, ngươi muốn đi đến cực bắc tham quan hay sao? Ta sẽ dắt ngươi đi, ngươi

mau tỉnh dậy đi, ta sẽ dắt ngươi đi mà!

Phốc một tiếng, Đại Sư gương mặt tái nhợt đã té ngã xuống đất, thì thào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta thật sự là Thiên Sát Cô Tinh hay sao? Vì sao mà tất cả thân nhân của ta đều gặp phải bất trắc như vậy? Cho dù là đã thành thần cũng không thoát khỏi. Đều do ta, đều do ta cả, ta không nên để cho Tiểu Tam nhận ta là cha, không nên a! Ta đáng chết, vì sao lại không để cho ta chết đi. Tiểu Tam, ngươi không nên cứu ta a! Thà rằng bản thân ta chết đi, ta cũng không nguyện ý kẻ đầu bạc đi tiến người đầu xanh đâu.

Liễu Nhị Long vội chạy đến, gắt gao ôm chặt Đại Sư:

- Tiểu Cương, không phải, không phải thế đâu. Ngươi đừng làm cho ta sợ mà.

Đường Hạo đẩy mọi người ra, đi đến trước mặt Đường Tam, hắn không khóc, có thể nói trong số mọi người ở đây hắn là kẻ duy nhất không có rơi lệ. Nhưng mà, hai mắt hắn cũng đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu. Nhìn Đường Tam đang được Tiểu Vũ ôm trong lòng, mắt hắn đã không còn nửa phần thần thái của Hạo Thiên Đấu La cường hãn.

- Tiểu Tam, ngươi còn nhớ không? Ngày đó chúng ta sống tại Thánh Hồn thôn. Khi đó, mỗi ngày ta đều uống rượu, mỗi ngày ngươi đều chiếu cố tốt cho ta, cuộc sống chúng ta cứ thế mà qua ngày. Ngươi là một đứa con ngoan, nhưng ta lại không phải là một phụ thân tốt. Hết thảy mọi thứ hôm nay, tất cả đều là do ta gây ra. Từ trước đến giờ, ta cũng chưa từng một ngày làm tròn trách nhiệm người cha đối với ngươi. Vốn là, ta nghĩ đợi đến khi chiến tranh kết thúc, ta sẽ cùng với mẹ ngươi cùng nhau bù đắp lại cho ngươi. Nhưng hiện tại xem ra, ta không còn cơ hội nào nữa rồi. Mẹ của ngươi không muốn nhìn thấy cảnh chiến tranh chém giết, nên đã ở lại trong Thiên Đấu Thành. Ta không còn mặt mũi nào đi gặp lại nàng. Trên đường đi xuống suối vàng, ngươi chậm chân một chút, đợi ba ba với. Ba ba ngươi sẽ rất nhanh cùng với ngươi đi tiếp.

Nói xong, Đường Hạo mạnh mẽ xoay người, hướng về phía ngoài mà đi.

Áo Tư Lạp phản ứng nhanh, vội vàng phóng lại, ôm chặt thắt lưng Đường Hạo:

- Bá phụ, ngài không thể đi được.

Đường Hạo bị hắn kéo phải ngừng bước lại, lúc này hiệu quả của Phục Chế Kính Tượng Tràng của hắn cũng chưa có biến mất, lực lượng của Phong Hào Đấu La dù sao cũng tương đối cường đại.

- Buông ra. Trong số các người, có ai có thể quay về Thiên Đấu Thành, chuyển lời của ta cho A Ngân, ta không còn mặt mũi nào nhìn nàng nữa. Kêu nàng quay về Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đi thôi. Cả đời của ta chưa từng vì đứa con này mà làm cái gì, lúc này con trai ta bị đánh chết, thân ta là cha hắn chẳng lẽ lại làm rùa đen co đầu rút cổ hay sao? Tất cả các ngươi không cần ngăn cản ta, cũng không ai có thể ngăn cản ta được. Chết trên chiến trường, thống khoái hơn ngồi một chỗ chờ chết rất nhiều.

Trên người Đường Hạo, toát ra một khí thế đặc thù, tất cả mọi người lúc này không ai dám nhìn thẳng vào mặt hắn. Áo Tư Lạp cũng từ từ chậm rãi buông lỏng hai tay ra.

Đường Hạo vừa mới định cất bước đi, đột nhiên, thanh âm cứng ngắt của Đại Sư chợt vang lên:

- Chờ một chút, Tiểu Tam không chỉ có một phụ thân là ngươi, còn có ta nữa. Báo thù cho con, như thế nào lại thiếu phần ta. Cho dù báo thù không được, cũng phải đi theo bước chân của hắn. Chẳng lẽ ba ngày sau, bọn họ còn có thể tha cho chúng ta sao? Chết trên chiến trường, Đường Hạo, vậy thì chúng ta cùng chết trên chiến trường đi.

Hai mắt đỏ như máu của Đường Hạo nhìn chằm chằm vào ánh mắt không chuyển hồng của Đại Sư, lúc này ngược lại trở nên thập phần bình tĩnh. Nhưng sự bình tĩnh, tĩnh mịch kia, so với ánh mắt đỏ như máu của Đường Hạo, lại càng thêm đáng sợ hơn.

Liễu Nhị Long cũng không có ngăn cản Đại Sư, chỉ là nắm chặt tay hắn:

- Đường đi xuống suối vàng, dắt ta theo với.

- Ta đi cùng với các ngươi.

Tạch một tiếng, Tuyết Băng đã mạnh mẽ rút thanh trường kiếm của mình ra, quay đầu nhìn lại Qua Long Nguyên soái:

- Nguyên soái, sau khi ta đi, mọi chuyện trong Gia Lăng Quan giao lại cho ngươi. Ba ngày sau, ngươi thống lãnh tướng sĩ toàn bộ đầu hàng Võ Hồn Đế Quốc đi. Đồng thời phải quản thúc các tướng sĩ, không được phản kháng nữa.

- Bệ hạ, ngài muốn làm gì vậy?

Qua Long Nguyên soái kinh hãi, vội vàng ôm chặt cánh tay của Tuyết Băng.

Tuyết Băng phẫn nộ quát:

- Đây là ý chỉ của Trẫm, ngươi muốn kháng chỉ bất tuân hay sao?

Qua Long Nguyên soái tuy bị quát nạt nhưng hắn cũng không có buông tay ra:

- Thần không dám, nhưng mà, chỉ cần thần còn một hơi thở, nhất định không thể nhìn bệ hạ đi chịu chết như vậy.

Tuyết Băng lạnh nhạt nói:

- Sư phụ đã vì đế quốc mà tuẫn nạn, bất luận thân là đế vương hay là đệ tử của sư phụ, ta cũng không thể sống nhu nhược. Ta là hoàng đế của Thiên Đấu Đế Quốc, mặc dù thời gian tại vị cũng không lâu. Nhưng mà thân là một đế vương, ta có trách nhiệm mà ta phải gánh vác. Trận chiến tranh này là do ta hạ lệnh mà phát động. Đối mặt với hai vị thần, chúng ta đã không có khả năng nào đạt được thắng lợi nữa. Một khi đã như vậy, tiếp tục chiến đấu cũng chỉ có thể làm tăng thêm thương vong mà thôi. Ta không thể nào nhìn tướng sĩ cùng với con dân của ta chịu chết một cách oan uổng như vậy. Cho nên, ta ra lệnh cho ngươi phải dẫn dắt mọi người đầu hàng, bảo tồn lại một tia hi vọng cuối cùng của Thiên Đấu Đế Quốc chúng ta. Nhưng mà, ai đều có thể

đầu hàng, ta lại không thể được. Ta không thể nào thẹn với Liệt Tổ Liệt Tông, không thể thẹn với tiên đế. Nguyên soái, ngài không cần ngăn cản ta. Khi ta rời khỏi Gia Lăng Quan, ngài hãy dẫn đầu tất cả các tướng lãnh nhìn thật kỹ, ta chỉ hi vọng, cái chết của ta, có thể thắp lên một tia hi vọng trong lòng mọi người. Ta tin tưởng, một ngày nào đó, Thiên Đấu Đế Quốc ta nhất định sẽ có cơ hội tái sinh sáng lạng huy hoàng trở lại.

- Bệ hạ –

Toàn bộ tướng lĩnh trên đầu tường đồng loạt quỳ xuống, ánh mắt bọn họ đều đã đỏ ửng lên. Không hề nghi ngờ, thân là một vị đế vương, Tuyết Băng đã hoàn toàn chinh phục tâm của bọn họ.

- Nguyện cùng bệ hạ đồng sinh cộng tử. Thiên Đấu Đế Quốc, không có tướng sĩ hèn nhát.

Qua Long nguyên soái phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Bệ hạ, nếu ngài quyết định sẽ đi, xin ngài hãy đem nhiệm vụ đầu hàng kia giao lại người khác đi, cho phép lão thần cùng theo ngài đi.

Khí thế thảm liệt dâng tràn, tuy rằng Đường Tam đã chết, nhưng thời khắc này đây, trên đầu tường Gia Lăng Quan, đế vương cùng với các tướng lĩnh đều tràn ngập lực ngưng tụ trước nay chưa từng có. Cái ngày gọi là *"Ai Binh Tất Thắng"*. Trong mắt mỗi người bọn họ đều tràn ngập chiến ý mãnh liệt.

- Bệ hạ, ngài hạ lệnh đi. Chúng ta có trăm vạn hùng binh, cho dù người kia là thần thì có sao? Chúng ta hoàn toàn có thể lấy số đông đè bẹp nàng ta. Thà chết không hàng.

- Thà – chết – không – hàng–.

Tiếng gầm giận dữ ầm ầm bạo vang, thậm chí vang truyền đến tận hơn mấy dặm xung quanh. Ngay cả chỗ đóng quân của quân đội Võ Hồn Đế Quốc cũng còn có thể nghe được.

Lúc này, bên trong doanh địa của Võ Hồn Đế Quốc, Bỉ Bỉ Đông một tay ôm

Thiên Nhận Tuyết, một tay cầm tay Hồ Liệt Na, vừa về đến lều doanh trướng lâm thời.

Nghe được thanh âm từ phía Gia Lăng Quan truyền đến, khuôn mặt dữ tợn của Bỉ Bỉ Đông không khỏi toát ra một tia khinh thường:

- Không hàng? Được thôi, ba ngày sau ta nhất định sẽ huyết tẩy Gia Lăng Quan.

Vừa nói, nàng vừa đặt Thiên Nhận Tuyết và Hồ Liệt Na xuống đất.

- Sư phụ.

Thanh âm Hồ Liệt Na cũng đã run lẩy bẩy, nước mắt nhịn không được chảy xuống:

- Ngài, ngài thật sự giết chết hắn rồi sao?

Đối mặt với bất kỳ kẻ nào, cho dù là ngay cả nữ nhi của mình, vẻ mặt của Bỉ Bỉ Đông đều là vô cùng lãnh khốc, chỉ độc nhất khi đối mặt với Hồ Liệt Na, thần sắc băng lãnh của nàng mới có thể toát ra một chút ôn nhu:

- Na Na, ta biết ngươi thích hắn, nhưng mà, ngươi hắn cũng biết được, ngươi và hắn không có khả năng có kết quả. Đúng vậy, Đường Tam là cái thế kỳ tài, thậm chí ngay cả ta cũng cảm thấy thua kém. Nhưng mà, lúc này hắn đã chết. Ngươi phải chấp nhận sự thật đi. Sư phụ nhất định phải giết hắn, nếu không, kẻ bị hủy diệt chính là Võ Hồn Đế Quốc chúng ta. Ta làm như vậy, cũng là cắt đứt hẳn ý niệm trong lòng ngươi. Thần hồn của Đường Tam cùng với ta đối kháng, thân thể cũng đã bị ta đánh tan, hơn nữa trái tim còn bị phá nát, cho dù hắn là thần đi nữa, nhất định cũng phải chết. Lúc này xem còn ai có thể ngăn cản ta thống nhất đại lục được nữa.

- Nếu lúc này ngươi không có giết ta, có lẽ, ta chính là người đó.

Thanh âm lạnh như băng của Thiên Nhận Tuyết vang lên bên tai Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông cau chặt lông mày, quay đầu hướng về phía đứa con gái chưa bào

giờ thân cận của mình nhìn lại. Thần sắc Thiên Nhận Tuyết biểu lộ sự quật cường, đôi môi mím chặt lại, ánh mắt nhìn Bỉ Bỉ Đông, không ngờ trong mắt chỉ tràn ngập sự thù hận sâu sắc.

- Ngươi? Ngươi muốn ngăn cản ta? Không nghĩ đến ngươi có dã tâm lớn đến như vậy.

Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng nói.

Thiên Nhận Tuyết cười lạnh một tiếng:

- Dã tâm? Đúng vậy, đúng là ta có dã tâm. Nhưng mà, lúc này đối với ta mà nói, chuyện này cũng không còn trọng yếu nữa. Quan trọng chính là, chuyện ta muốn làm nhất chính là ngăn cản ngươi. Có một chuyện mà ngươi có thể không biết, Đường Tam cũng chính là nam nhân duy nhất mà ta thích trong cả cuộc đời này.

Bỉ Bỉ Đông ngẩn ngơ:

- Ngươi cũng thích hắn?.

Trong mắt Thiên Nhận Tuyết đã bao phủ một tầng sương mù, ngay vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy Bỉ Bỉ Đông bóp nát trái tim của Đường Tam. Nàng đột nhiên cảm thấy được, lồng ngực của mình cũng lâm vào trống rỗng, giống như bị phá vỡ cũng không phải là trái tim của Đường Tam vậy, mà làm trái tim của chính nàng. Trong lòng nàng, tất cả những hận ý đối với Đường Tam, cũng cùng với trái tim Đường Tam bị bóp nát mà tan biến đi hết, còn lại chỉ là sự thống khổ mãnh liệt mà thôi. Nàng lúc này mới phát hiện ra, không ngờ mình lại yêu tên nam nhân kia đến như vậy. Cho dù hai bên thủy chung luôn là đối địch, nhưng nàng vẫn là luôn yêu hắn. Cứ việc nàng cũng không phải một lần muốn đem Đường Tam hoàn toàn hủy diệt đi, nhưng mà, đến khi hắn thật sự chết đi thì tim nàng lại đau nhói đến mức không thở nổi.

- Hắn chỉ có thể chết trong tay ta, nhưng ngươi lại ra tay giết hắn. Bỉ Bỉ Đông, ngươi cũng giết ta luôn đi, nếu không, sau này ta nhất định sẽ là địch nhân của ngươi.

Thiên Nhận Tuyết nghiến răng nói, nước mắt của nàng rốt cuộc cũng lặng yên chảy xuống.

Sắc mặt của Bỉ Bỉ Đông đại biến, thậm chí tay phải của nàng cũng đã giơ cao lên, nhưng mà rốt cuộc cũng không có hạ xuống.

- Muốn chống lại ta sao, trước tiên ngươi hãy khôi phục lại cánh ta đã mất của ngươi rồi hãy nói tiếp. Chỉ bằng vào thực lực này của ngươi mà có thể chống lại ta sao? La Sát Thần chính là một trong hai đại sát thần của thần giới, đối với tất cả các thần khác, đều có tác dụng khắc chế nhất định. Cho dù là Đường Tam lúc toàn thịnh, cũng chưa chắc là đối thủ của ta, huống chi là ngươi.

Nói xong câu đó, Bỉ Bỉ Đông lạnh lùng liếc nhìn nữ nhi mình một cái, cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng bước ra khỏi lều.

o0o

Đầu tường Gia Lăng quan.

Ngay lúc cảm xúc mọi người dâng trào, định liều mạng lao ra ngoài Gia Lăng Quan, một mực im lặng chăm chú nhìn thi thể Đường Tam, Độc Đấu La mở miệng.

- Bệ hạ nói đúng. Không cần phải hi sinh vô ích. Cho dù các ngươi có nhiều hơn gấp đôi đi nữa, cũng không có thể tạo thành uy hiếp gì cho Bỉ Bỉ Đông.

Nghe xong những lời hắn nói, tất cả ánh mắt mọi người nhất thời tập trung cả lên mình hắn. Sắc mặt Độc Cô Bác hết sức bình tĩnh, nhưng những người quen biết hắn đều biết, mỗi khi mặt hắn xuất hiện thần thái như thế, chính là lúc trong lòng hắn đang không bình tĩnh nhất. Độc Cô Bác tiếp tục:

- Ngay từ trước khi thành thần, năng lực dùng độc của Bỉ Bỉ Đông cũng đã mạnh hơn ta nhiều. Lúc này nàng đã thành thần, tự nhiên phương diện này sẽ càng mạnh hơn rất nhiều, lại càng không thể xuất hiện tình huống giống như ta vậy, không thể khống chế được độc tố của mình. Nàng nói sẽ huyết tẩy Gia Lăng Quan, nhất định cũng không phải là hư ngôn. Nếu các ngươi không

muốn tất cả các binh sĩ dưới tay các ngươi đều phải chết oan uổng, lập tức từ bỏ ngay ý niệm toàn lực liều mạng khỏi đầu đi. Các ngươi căn bản không có cơ hội chạy đến trước mặt binh lính Võ Hồn Đế Quốc nữa là.

Lời nói của Độc Cô Bác đối với mọi người đều rất có sức thuyết phục, độc tố Bích Lân Xà Hoàng của hắn, đều để lại ấn tượng hết sức sâu đậm trong lòng tất cả mọi người.

Độc Đấu La chậm rãi đi đến bên cạnh Tuyết Băng, nhìn vào ánh mắt không chút biến hóa của Đại Sư và Đường Hạo:

- Chúng ta đi thôi, ta cũng muốn làm chút gì đó cho Tiểu quái vật. Nếu đã quyết định, như vậy tất cả chúng ta cùng nhau tiến lên.

Áo Tư Lạp đờ đẫn tiến lên, thản nhiên nói:

- Tiểu Tam là huynh đệ của chúng ta. Đái lão đại không có ở đây, ta chính là người lớn nhất trong Sử Lai Khắc thất quái, ta đi cùng với mọi người.

- Tiểu Áo.

Trữ Vinh Vinh đuổi theo, không đợi nàng mở miệng, Áo Tư Lạp đã cướt lời:

- Vinh Vinh, nghe lời ta, ngươi phải ở lại. Người là người có cơ hội thành thần, tương lai nhiệm vụ báo thù cho chúng ta, cũng chỉ có thể trông cậy vào ngươi thôi.

Trữ Vinh Vinh nói thế nào cũng không chịu buông tay Áo Tư Lạp ra:

- Chẳng lẽ ngươi không có cơ hội trở thành thần hay sao? Mọi người không cần quá xúc động, chúng ta nên tìm biện pháp khác đi.

Áo Tư Lạp cười cười giễu cợt:

- Còn có biện pháo nào khác sao? Đối diện với hai vị thần, chúng ta chẳng qua chỉ là nhân loại, còn có thể làm gì được nữa chứ? Vinh Vinh, ta là một nam nhân, cũng giống như ta vì ngươi mà lang thang lên đến cực Bắc vậy,

lúc này, ta vì huynh đệ của ta, cũng không thể nào lùi bước. Nếu không, cho dù sau này tất cả mọi người cùng tề tựu dưới suối vàng, ngươi nói ta làm sao có thể đối mặt với Tiểu Tam đây? Còn có đối mặt với đám Đái lão đại bọn họ nữa?

Trữ Vinh Vinh ánh mắt đã đỏ ửng, hít sâu một cái:

- Một khi đã như vậy, ta còn lý do gì để mà lưu lại nữa? Chiếu cố thi thể của Tam ca, chỉ cần Tiểu Vũ thôi đã đủ rồi. Ngươi không sợ chết, chẳng lẽ ta lại sợ chết hay sao? Ta vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.

Vừa nói, tay Trữ Vinh Vinh càng cầm chặt tay Áo Tư Lạp hơn, biểu tình của nàng nói cho Áo Tư Lạp biết, không gì có thể lay chuyển ý chí của nàng nữa.

Đường Hạo và Đại Sư dẫn đầu bước xuống khỏi thành, ngay sau đó là Tuyết Băng, Qua Long Nguyên soái và Độc Đấu La.

Ngay khi Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh chuẩn bị tiếp bước, đột nhiên thân thể hai người chợt đồng loạt run rẩy lên một chút, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía hai tay hai người đang nắm chặt với nhau.

Chỉ thấy cánh tay của Áo Tư Lạp đã hoàn toàn biến thành màu trắng tươi, mà cánh tay của Trữ Vinh Vinh lại là Cửu sắc vờn quanh. Bạch quang và Cửu sắc quang mang giao hội lại với nhau, chậm rãi vờn quanh bàn tay của hai người.

Ánh mắt hai người đồng thời trở nên dại ra, không hẹn mà cùng lúc ngừng lại, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn về phía đối phương.

Đột nhiên, Áo Tư Lạp mạnh mẽ quát to một tiếng:

- Đợi một chút.

Đám người Đường Hạo, Đại Sư giống như là không có nghe đến thanh âm của hắn vậy, vẫn kiên định tiến bước. Mà đám tướng lĩnh trên đầu thành lại toát ra ánh mắt khinh thường nhìn hai người. Trong mắt bọn họ, Áo Tư Lạp cùng với Trữ Vinh Vinh hẳn là lâm trận lại hèn nhát rút lui. Nhưng mà, tiếng

hô lên ngay sau đó của Trữ Vinh Vinh lại làm cho thần sắc của tất cả mọi người đại biến.

- Tam ca được cứu rồi.

Chỉ đơn giản năm chữ, lại giống như là làm cho toàn bộ thời gian trên đầu tường Gia Lăng Quan chợt ngưng đọng lại. Thần sắc mọi người đều xuất hiện biến hóa. Tiểu Vũ đang huyết lệ ngập tràn, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Đường Hạo đang đi tuốt phía trước, phốc một cái đã nhảy đến trước mặt hai người, ánh mắt của tất cả tướng lãnh đều toát ra vẻ ngạc nhiên. Trong nháy mắt, Áo Tư Lạp cùng với Trữ Vinh Vinh đều trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người ở đây.

Ngay sau đó Đường Hạo mạnh mẽ nắm chặt bả vai Áo Tư Lạp:

- Các ngươi nói sao? Tiểu Tam được cứu rồi sao?

Trong mắt Áo Tư Lạp tràn đầu sự kích động cực độ, thanh âm của hắn bởi vì kích động cực độ mà trở nên sắc lạnh vài phần:

- Bá phụ, ngài xem.

Vừa nói hắn vừa nâng tay mình và tay Trữ Vinh Vinh đang nắm chặt lại lên:

- Tiểu Tam được cứu rồi, chúng ta có biện pháp giúp hắn sống lại.

Đám người Đại Sư cũng đã chạy đến bên cạnh Áo Tư Lạp cùng với Trữ Vinh Vinh, nghe những lời nói đó, giống như là cấp cho Đại Sư một viên thuốc Cửu Tâm Hoàn hiệu quả tức thời vậy, lập tức làm cho thần trí của hắn rất nhanh hồi tỉnh lại:

- Cứu bằng cách nào? Các ngươi có biện pháp gì?

Áo Tư Lạp kích động nói:

- Sư phụ, chúng ta ngay lúc từ Hải Thần Đảo trở về đã ngay lập tức gia nhập chiến trường, vẫn chưa kịp nsoi cho ngài biết những hồn kỹ cuối cùng mà

chúng ta thu nhập được, ngài còn nhớ hay không?

Đại Sư gật gật đầu:

- Hồn hoàn cuối cùng của các ngươi đều là Mười vạn năm cấp bậc cả. Ta còn nhớ. Chuyện đó cùng với việc cứu sống lại Tiểu Tam có quan hệ gì với nhau?

Áo Tư Lạp nói:

- Mười vạn năm hồn hoàn, bình thường mà nói, đều sẽ có được hai hồn kỹ. Hồn kỹ thứ chín của ta chính là Hơn Kim Cương Tràng, của Vinh Vinh là Cửu Bảo Vô Địch Thần Quang. Mười vạn năm hồn kỹ của chúng ta đều chỉ xuất hiện một cái. Nhưng mà, ngay vừa rồi, khi ta nắm chặt tay của Vinh Vinh, lại xúc tiến cái Mười vạn năm hồn kỹ thứ hai của chúng ta, hơn nữa, phải là cả hai chúng ta cùng nhau sử dụng hồn kỹ này.

Đại Sư cả đời nghiên cứu võ hồn, trong người vẫn còn chút đam mê, hắn lập tức phản ứng lại:

- Ngươi nói là, các ngươi có được một cái Mười vạn năm võ hồn dung hợp kỹ? Từ hồn kỹ sinh ra võ hồn dung hợp kỹ sao?

- Đúng vậy.

Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh cơ hồ đồng thời cùng nói.

Võ hồn Dung hợp kỹ, chỉ khi nào song phương có được sự phù hợp cực cao mới có thể xuất hiện. Cũng giống như Chu Trúc Thanh và Đái Mộc Bạch, võ hồn bọn họ có sự phù hợp rất cao, hơn nữa lại là thiên bẩm có khả năng kết hợp. Nhưng mà, giống như Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh vậy, xuất hiện võ hồn dung hợp kỹ lại là một tình huống hết sức đặc thù, so với võ hồn dung hợp kỹ trời sinh lại càng thêm hiếm có hơn. Mà võ hồn dung hợp kỹ xuất hiện dưới tình huống như thế này, thông thường sự phù hợp lại càng cao đến cùng cực.

Đường Hạo khẩn trương:

- Các ngươi nói là, Võ hồn dung hợp kỹ của các ngươi có thể giúp Tiểu Tam sống lại hay sao? Vậy còn chờ gì nữa? Bắt đầu ngay bây giờ luôn đi.

- Không, chờ đã.

Đại Sư đột nhiên ngăn lại:

- Không thể làm ở đây, quay trở lại nghị sự đại sảnh phủ nguyên soái đi.

Đường Hạo mạnh mẽ vỗ vỗ trán:

- Ngươi xem đó, ta hồ đồ rồi. Đúng vậy, về phủ nguyên soái trước rồi hãy nói tiếp.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan quá mức trống trải, tuy rằng lúc này bọn họ cũng không hiểu được vì sao Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh lại nói là có thể làm sống lại thần. Nhưng mà, trong lòng bọn họ đương nhiên đều hy vọng đây là sự thật. Mà cứu sống một vị thần, tất nhiên sẽ có xuất hiện dị tượng, vạn nhất trong quá trình cứu sống, để cho Võ Hồn Đế Quốc ở đối diện phát hiện, như vậy ngay cả cơ hội cuối cùng cũng mất hẳn.

Tiểu Vũ trực tiếp bế thi thể Đường Tam đứng dậy, chỉ vài bước đã vọt đến trước mặt Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh:

- Chúng ta đi.

Hi vọng xuất hiện trở lại, nàng cũng trở nên kiên cường hơn. Dáng người Tiểu Vũ vốn cao gầy, ôm Đường Tam cũng không có vẻ quá nặng nhọc. Nàng lập tức bay nhanh về phía Phủ Nguyên soái.

Đám người Đường Hạo, Đại Sư, Liễu Nhị Long, Phất Lan Đức, Áo Tư Lạp, Tuyết Băng vội vàng chạy theo. Chỉ mình Trữ Vinh Vinh là ngừng lại một chút, quay đầu nhìn lại phụ thân bên ngoài thành, đang cô độc thu thập thi thể của Kiếm Đấu La và Cốt Đấu La, nước mắt không khống chế nổi, tràn xuống gương mặt kiều diễm. Trong lòng âm thầm nói:

- Thực xin lỗi, Cốt gia gia, Kiếm gia gia, ta không thể nhặt xác các người,

nếu sau khi ta cứu sống lại Tam ca, Vinh Vinh vẫn còn sống, Vinh Vinh nhất định sẽ vì các ngươi mà báo hiếu.

Mạnh mẽ xoay người lại, Trữ Vinh Vinh cố nén sự bi thương cực độ trong nội tâm, rất nhanh đuổi theo mọi người.

Tin tức vốn không có khả năng hoàn toàn phong tỏa, Tuyết Băng cũng không có hạ lệnh phong tỏa tin tức, rất nhanh, đại quân Thiên Đấu Đế Quốc trong Gia Lăng Quan đã biết được chuyện xảy ra trên đầu tường Gia Lăng Quan khi nãy. Những biểu hiện của Tuyết Băng trên Gia Lăng Quan đều có tác dụng vô cùng quan trọng. Với địa vị đế vương chí tôn của hắn, lại có thể nguyện vì đế quốc mà hi sinh, hắn đã có thể chinh phục được tất cả các tướng lãnh. Dưới sụ quản thúc của các tướng lãnh, sự khủng hoảng đáng lẽ phải xuất hiện trong binh sĩ, nhưng hiện tại cũng không có. Trong Gia Lăng Quan, lúc này ngược lại tràn ngập khí thế cùng chung kẻthù.

Qua Long Nguyên soái sau khi cùng mọi người đi đến đại sảnh Nguyên soái phủ, lập tức đưa ra tuyên ngôn tử chiến: Đầu hàng, chính là làm nô lệ. Vì con cháu đời sau của Thiên Đấu Đế Quốc, vì thân nhân quyến thuộc của chúng ta, là một nam nhân của Thiên Đấu Đế Quốc, tuyệt không thể lùi bước. Chỉ có đoàn kết nhất trí, mới có thể cùng chống lại kẻ thù bên ngoài. Hải Thần đại nhân cũng chưa có chết, mà chỉ bị thương nặng mà thôi. Vì vị anh hùng của chúng ta, ta yêu cầu, mỗi một chiến sĩ của Thiên Đấu Đế Quốc đều phải cầu nguyện cho Hải Thần đại nhân, cầu nguyện cho ngài bình phục lại, dẫn dắt chúng ta cùng kháng địch.

Lời nói của Qua Long Nguyên soái sau khi truyền đến tay của các chiến sĩ Thiên Đấu Đế Quốc, trong toàn Thiên Đấu Đế Quốc đại quân không có một tia phản đối nào, ngay sau đó, ngược lại càng tràn ngập khí thế ngưng tụ hơn.

Nhưng mà, bản thân Qua Long Nguyên soái cũng hiểu rõ, cái này chẳng qua chỉ là tình huống tạm thời mà thôi, cũng chỉ có thể tạm thời ổn định quân tâm. Đến lúc nào đó, khi mà kịch độc giống như ngày trước Độc Cô Bác phóng thích ra, bắt đầu lan tràn xuống đại quân Thiên Đấu Đế Quốc, không biết sẽ có bao nhiêu người ngã xuống đây. Nếu tình hình đã đến mức đó rồi, cho dù phảu đầu hàng, chính mình cũng chỉ còn cách lấy thân mình hi sinh cho tổ quốc, cùng đi theo bệ hạ thôi.

o0o

Nghị sự đại sảnh.

Tất cả các vật dụng bình thường trong đại sảnh đều đã được hoàn toàn dẹp hết ra ngoài. Tiểu Vũ ôm thi thể của Đường Tam đang đứng tại trung tâm, Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp đứng hai bên nàng. Những người khác bao vây ở bên ngoài, tận lực đem không gian lớn nhất nhường cho bọn họ. Thời khắc này đây, thần sắc trên mặt tất cả mọi người đền tràn ngập sự lo lắng cùng với hồi hộp. Đường Tam nếu có thể sống lại, như vậy tất cả đều còn có cơ hội. Nếu hắn như vậy chết đi, không chỉ là Thiên Đấu Đế Quốc sẽ diệt vong, mà ngay cả Tinh La Đế Quốc cũng đồng dạng không thoát khỏi ma chưởng. Đến lúc đó, đại lục thật sự sẽ trở thành thiên hạ của Bỉ Bỉ Đông. Bất luận là từ góc độ tình cảm thân thuộc, tình cảm bằng hữu, hay là tình cảm vì đại lục mà nói, mọi người đều âm thầm trong lòng cầu nguyện cho Đường Tam.

Không chỉ là trong này, trong toàn bộ Gia Lăng Quan, trăm vạn đại quân, thời khắc này đều dưới sự dẫn dắt của Qua Long Nguyên Soái, cùng với các tướng lãnh khác, đều đã quỳ rạp xuống đất, hướng về phía vị Hải Thần đại nhân, vị Lam Hạo Vương của bọn họ trong nghị sự đại sảnh mà cầu nguyện. Trong lòng bọn họ, Lam Hạo Vương vĩnh viễn là chiến thần, chiến thần bất diệt.

------oOo------

Chương 513: Dung hợp hoàn mỹ- Thần Quang Phục Sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp đồng thời nhìn nhau, hai người đều nhìn được trong mắt đối phương sự kiên quyết. Bọn họ cũng không có nói cho mọi người xung quanh Đường Tam lúc này, kỳ thật, đối với việc hồi sinh Đường Tam, bọn họ thậm chí ngay cả nửa phần nắm chắc cũng không có.

Lúc trước, khi bọn họ nắm tay lại với nhau, xuất hiện quang mang kỳ dị chiếu rọi, đúng vậy, trong lòng bọn họ nhất thời vang lên một tia ý niệm. Bọn họ cũng không có nói dối. Hồn kỹ thứ hai của hồn hoàn thứ chín mười vạn năm, chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ, Thần Quang Phục Sinh.

Vũ hồn dung hợp kỹ Thần Quang Phục Sinh: Điều kiện hồi sinh, trong vòng một canh giờ, thân thể chưa bị tàn phá. Sau khi hồi sinh, thực lực khôi phục năm mươi phần trăm. Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh đồng thời mất đi hồn lực một tháng.

Không cần phải nói, đây là một hồn kỹ cường đại, thậm chí còn là cái Phụ trợ hệ hồn kỹ phục sinh cường đại nhất từ trước đến nay. Thử hỏi, từ vị đệ nhất Thực Vật hệ Phong Hào Đấu La và vị Đệ nhất thiên hạ Phụ trợ hệ Phong Hào Đấu La sử dụng ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, như thế nào có thể yếu kém đây?

Nhưng mà, cần phải nói rõ, đối tượng của Thần Quang Phục Sinh này chỉ là con người bình thường thôi. Nhưng mà, lúc này Trữ Vinh Vinh cùng với Áo Tư Lạp muốn cứu sống, lại là một vị thần, Hải Thần Đường Tam.

Bọn họ đương nhiên biết, hồi sinh một người cùng với hồi sinh một vị thần là hoàn toàn khác nhau. Chưa nói đến chuyện Thần Quang Phục Sinh có tác dụng gì với Đường Tam hay không, cho dù thật sự có tác dụng, trả giá của việc hồi sinh một người bình thường và hồi sinh một vị thần cũng không thể nào giống nhau.

Mấy vấn đề này nếu đổi lại là một người nào khác chắc chắn sẽ do dự, nhưng tới thời khắc này, cũng đã không còn thời gian để Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh suy nghĩ nhiều hơn. Tại thời khắc lúc nãy, nếu bọn họ không la lên, lúc này tất cả mọi người ở đây đều biến thành thi thể cả rồi. Đây chính là hi vọng cuối cùng, ngay khi Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh hô hoán lên trước mặt mọi người, trong lòng bọn họ cũng đã hạ quyết tâm.

Hồi sinh một người, hồn lực mất đi trong vòng một tháng, như vậy, hồi sinh thần thì thế nào? Cho dù là mất đi hồn lực cả đời, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện, thậm chí là trả giá cả sinh mạng của bọn họ cũng được nữa.

Cái này cũng không chỉ bởi vì tình cảm của bọn họ đối với Đường Tam mà

thôi, mà còn là tia hi vọng cuối cùng. Nếu như Thiên Đấu Đế Quốc thật sự đầu hàng, chẳng lẽ bọn họ còn có thể sống được hay sao? Không có biện pháp gì thì thôi, nay đã có được một tia hi vọng ngay trước mắt, bọn họ như thế nào lại có thể bỏ qua đây.

Nhìn thi thể không còn chút sinh cơ của Đường Tam, Trữ Vinh Vinh trong lòng yên lặng nói:

-Tam ca, từ trước đến giờ ngươi luôn là tấm chắn che mưa tránh gió cho chúng ta, trả giá cho chúng ta rất nhiều. Có thể nói, Vinh Vinh có được thành tựu như hôm nay, hoàn toàn đều là do ngươi ban tặng. Hôm nay, để cho ta và Tiểu Áo đem phần nhân tình này trả lại cho ngươi đi. Cùng lắm thì, chúng ta cùng nhau làm bạn trên đường đi đến suối vàng đi!

Áo Tư Lạp thở sâu một hơi:

-Tiểu Vũ, ngươi tránh ra một bên đi!

Tiểu Vũ ngẩng đầu, trong mắt nàng lúc này đã không còn chút nào ánh mắt tuyệt vọng nữa, hiện tại tràn ngập trong mắt nàng chỉ có sự hi vọng mà thôi. Nhìn mắt nàng, Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp đều không nhịn được rùng mình một trận, không có gì nghi ngờ, nếu Đường Tam mà không sống lại, Tiểu Vũ nhất định sẽ theo hắn luôn. Sinh mệnh hai người bọn họ, sớm đã hòa hợp thành một thể rồi.

- Trông cậy hết vào các ngươi!

Tiểu Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên miệng Đường Tam, lúc nàng đặt thi thể của Đường Tam xuống đất, toàn thân cũng đã ngừng run rẩy. Trong cơ thể tựa hồ như có một luồng năng lượng đặc biệt, không ngừng ba động kịch liệt, như muốn đột phá thân thể của Tiểu Vũ mà ra. Nhất là tại một khắc nàng hôn lên môi Đường Tam kia, Tiểu Vũ chỉ cảm thấy như thân thể mình đã là một mảnh lạnh như băng, da dẻ toàn thân tựa hồ như toát ra một tia ửng hồng.

Tràn ngập tha thiết nhìn Đường Tam, thật cẩn thận đặt thi thể hắn xuống mặt đất. Lúc này ánh mắt mọi người đều đã chú ý trên người Đường Tam, cũng không ai để ý đến sự biến hóa của Tiểu Vũ.

Đứng thẳng lên, Tiểu Vũ chậm rãi lui sang bên cạnh, lúc này hai nắm tay nàng đã hoàn toàn nắm chặt lại. Cỗ năng lượng lạnh như băng trong cơ thể lúc này tựa hồ như ngày càng thêm mãnh liệt hơn. Hiện tại điều duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến, chính là tẩu hoả nhập ma. Lúc trước khi Bỉ Bỉ Đông bóp nát trái tim của Đường Tam, trái tim nàng cũng trong khoảnh khắc ấy giống như là bị bóp nát vậy, cả người lâm vào một trạng thái không cách nào hình dung được. Cũng bắt đầu từ lúc đó trở đi, luồng khí lưu lạnh như băng này mới dần dần xuất hiện, hơn nữa càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

Tiểu Vũ cũng không có phát ra âm thanh gì, nàng thậm chí còn không tự suy nghĩ về chuyện gì đang phát sinh với mình nữa. Trong mắt nàng, cũng chỉ có Đường Tam mà thôi. Mạnh mẽ cắn chặt răng, hai bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ lên người của Đường Tam.

Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh cơ hồ là cùng lúc ngẩng đầu nhìn nhau, từ ánh mắt của đối phương, bọn họ đều thấy được đáp án giống nhau. Đáp án dứt khoát, kiên quyết. Bất luận trả giá thế nào, bất luận khó khăn cỡ nào, cho dù là dùng cả sinh mạng của bọn họ chỉ để đổi lấy một tia hi vọng mong manh, bọn họ cũng quyết không từ bỏ.

Di động một chút, bọn họ đồng thời đi đến hai bên thi thể Đường Tam. Đồng thời nâng hai tay lên, mười ngón tay nắm chặt lẫn nhau, cánh tay hai người bọn họ, giống như là làm thành hai cái cầu nối song song trên người Đường Tam.

Hồn lực ba động mãnh liệt trong nháy mắt dâng lên, từng cái hồn hoàn nối tiếp nhau xuất hiện từ dưới chân bọn họ mà dâng lên, xoay tròn xung quanh thân thể. Ngay khi cái hồn hoàn màu đỏ cuối cùng xuất hiện, tim mọi người xung quanh cũng đã nhảy lên đến cổ họng.

Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh tuy rằng đã khẳng định, nhưng mà chuyện hồi sinh lại người đã chết, bọn họ ai cũng chưa từng chứng kiến. Hồi sinh một người đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện lần đầu nghe thấy, huống chi là hồi sinh một vị thần. Lúc trước Tiểu Vũ có thể hồi sinh, là do thân thể nàng cũng không có tổn thương gì, hơn nữa linh hồn lại ẩn chứa trong hồn hoàn và hồn cốt của Đường Tam. Thông qua hồn hoàn, hồn cốt một lần nữa trở về

thân thể, lại thêm Thiên tài địa bảo thần dược làm vật dẫn, mới có thể phục sinh lại Tiểu Vũ, nhưng theo ý nghĩa nào đó mà nói, đó cũng không phải là hồi sinh chân chính.

Mà lúc này đây, vết thương khủng bố như vậy trên ngực Đường Tam, mọi người lại chứng kiến rõ ràng như vậy, hơn nữa lồng ngực của Đường Tam cũng không còn trái tim. Từ khi thần hồn của hắn và của Bỉ Bỉ Đông va chạm với nhau xong, cũng chưa có tỉnh lại, rất có thể là thần hồn đã bị phá mất. Dưới tình huống như vậy, hắn có bao nhiêu phần trăm cơ hội sống lại, không ai có thể nói rõ được, đối với mọi người mà nói, đây là chuyện không thể tin nổi. Nhưng mà trong lòng bọn họ cũng không thể không đem những lời nói của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp làm một tia hi vọng cuối cùng được. Bọn họ lại càng không nguyện ý tin rằng Đường Tam thật sự đã chết rồi.

Áo Tư Tạp nhìn về phía Trữ Vinh Vinh, trầm giọng nói:

- Bắt đầu đi!

Trữ Vinh Vinh gật gật đầu, ánh mắt hai người đồng thời lóe sáng lên. Hai tay Áo Tư Lạp đã hoàn toàn biến thành màu trắng, mà trên hai tay Trữ Vinh Vinh đã tràn ngập quang mang cửu sắc. Mọi người đền nhìn thấy rõ ràng, tám hồn hoàn còn lại trên người Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh đều trở nên ảm đạm cả, thậm chí còn là biến mất không thấy đâu, chỉ có cái hồn hoàn thứ chín chợt sáng lên mãnh liệt, nở rộ ra quang mang chói mắt, hai vòng quang hoàn màu đỏ nhanh chóng bay ra, bao phủ toàn bộ thân thể hai người lại. Ngay khi hai vòng quang hoàn màu đỏ dung hợp lại làm một, màu trắng trên tay Áo Tư Lạp đã biến thành màu hồng nhạt, mà cửu sắc quang mang trên tay của Trữ Vinh Vinh ngược lại đã biến thành màu trắng. Hai luồng quang mang trắng, hồng giao nhau cùng phát ra lóng lánh, quang mang mênh mông đột nhiên bùng nổ. Nhất thời, toàn bộ bên trong nghị sự đại sảnh, đều tràn ngập hơi thở năng lượng vô cùng kỳ dị.

Luồng hơi thở năng lượng này gây cho người ta cảm giác cũng không phải là chiến ý, cũng không có lực áp bách cường đại. Nhưng vẫn làm cho người ta cảm nhận được trong đó ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến mức nào.

Luồng hào quang này phát ra quang mang trong phạm vi mười thước hơn,

nhưng trong nháy mắt đã thu liễm lại trong vòng khoảng cách ba thước. Hào quang vàng kim phát ra, hoàn toàn bao phủ thân thể Trữ Vinh Vinh, Áo Tư Lạp cùng với Đường Tam vào bên trong. Một khắc trước năng lượng kịch liệt ba động khắp đại sảnh, nhưng bây giờ, chợt hoàn toàn thu liễm lại trong vòng bao phủ của vòng hào quang màu vàng kim kia, cảm giác giống như là toàn bộ tiêu biến vào hư không vậy. Nhưng mà, tình cảnh phía bên trong màn hào quang cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Đại Sư nhíu mày, thì thào lẩm bẩm:

- Cái này là do bọn Tiểu Áo cố tình phóng thích ra năng lượng, ngăn cản hơi thở kỹ năng của bọn họ phóng thích ra bên ngoài. Bọn nhỏ này thật sự đã trưởng thành rồi. Trước tình cảnh như thế này, còn có thể bảo trì sự tỉnh táo!

Mọi người vây quanh màn hào quang màu vàng kia nhìn vào bên trong. Bọn họ cảm giác được, màn hào quang màu vàng kia chỉ có thể ngăn cách được năng lượng mà thôi, chứ không ngăn cách được các vật thể bình thường. Tất cả mọi người tập trung tinh thần, chú ý kỹ những biến hóa bên trong màn hào quang kia. Đồng thời, Đường Hạo, Độc Đấu La, Hoàng Kim Thiết Tam Giác, Tiểu Vũ bọn họ đều đã đề cao tinh thần, tùy thời chuẩn bị ứng chiến, ngăn cản Bỉ Bỉ Đông có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bên trong màn hào quang màu vàng kim kia, cảm giác giống như là một thế giới kì dị vậy. Hoàn toàn bị bao vây trong màn hồng quang, thi thể Đường Tam nằm trên mặt đất cũng không có gì biến hóa, nhưng thân thể Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp lại xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Phía sau lưng mỗi người đều xuất hiện ra một quang ảnh hư ảo. Sau lưng Áo Tư Lạp xuất hiện một thân ảnh màu vàng, dáng người thon dài, mặc một bộ trường bào màu vàng kia, đầu đội một mũ miện, xung quanh thân thể bao trùm một tầng năng lượng nhu hòa màu vàng nhạt. Mà sau lưng Trữ Vinh Vinh, lại là một thân ảnh mặc một bộ váy màu cửu sắc, xung quanh thân thể còn có vô số dải lụa chín màu, hiển nhiên là một thân ảnh nữ tính.

Sau khi hai cái hư ảnh này xuất hiện, hai cái hồn hoàn đang tản ra hồng quang bỗng nhiên biến mất. Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh vẫn bảo trì tư thế nắm chặt tay nhau, đồng thời nhắm hai mắt lại. Thân thể hai người được

luồng quang mang phát ra từ hư ảnh sau lưng hoàn toàn bao phủ.

Hư ảnh sau lưng hai người từ từ bắt đầu dung hợp với bản thể hai người bọn họ. Hư ảnh càng ngày càng trở nên chân thật hơn, mà bản thể Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh lại từ từ biến mất trong màn hào quang kia. Giống như đã hoàn toàn dung hợp với hư ảnh vậy.

- Đại Sư, đây là chuyện gì vậy?

Đường Hại nhịn không được hỏi Đại Sư.

Đại Sư lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết! Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ cấp bậc này vốn rất hiếm thấy, huống chi là Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ do kỹ năng dung hợp sinh ra. Chúng ta phải vững lòng tin, bọn họ nhất định có thể sáng tạo ra kỳ tích. Chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện cho Tiểu Tam. Tiểu Tam sẽ không chết, nhất định không!

Đường Hạo gật mạnh đầu, hắn cũng nhắm mắt lại, trong lòng lặng yên cầu nguyện.

Hư ảnh và bản thế dung hợp nhau xong, xuất hiện bên trong màn hào quang màu vàng kia, là một nam nhân mặc một bộ trường bào màu vàng, đầu đội mũ miện cao cùng với một nữ nhân tuyệt sắc mặc một bộ váy dài màu cửu sắc. Kỳ dị chính là, thân hình bọn họ tuy rằng xuất hiện biến hóa, trang phục cùng với vóc dáng đồng thời biến đổi, nhưng mà khuôn mặt của bọn họ lại vẫn là Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh. Thời khắc này, trên người bọn họ phát ra quang mang thần thánh không gì xâm phạm, bao phủ xung quanh thân thể họ, phát sáng chói lọi. Tuy rằng năng lượng ba động bị luồng hào quang kia ngăn cách, nhưng mà, một vài vị Phong Hào Đấu La bên ngoài vẫn có thể cảm nhận được hơi thở thần thánh kia lại vô cùng khổng lồ. Bọn họ thậm chí cảm giác được, nếu luồng hơi thở này tuôn trào ra khỏi màn hào quang vàng kim kia, bọn họ tuyệt đối không thể chống lại.

Bốn bàn tay nắm chặt vào nhau chậm rãi thu hồi, Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh đều thu hồi tay mình đặt lên trước lồng ngực, làm ra động tác xoay tay

một cái. Từ hai bàn tay đã biến thành màu vàng của Áo Tư Lạp phát ra một quang cầu màu phấn hồng, chầm chậm bay lên, mà khi quang cầu này xuất hiện, màu vàng trên người Áo Tư Lạp cũng dần dần nhạt đi.

Tình huống của Trữ Vinh Vinh cũng tương tự như của Áo Tư Lạp, chỉ khác một chút là quang cầu trên tay nàng có màu cửu sắc mà thôi. Hai cái quang cầu này bay ra đến trước mặt bọn họ, quang mang của chúng giao hòa với nhau, phóng thích ra năng lượng dao động nhu hòa nhưng vô cùng mãnh liệt.

Trong số những người ở đây, Tiểu Vũ là người tiếp xúc với thần lực nhiều nhất, cũng chỉ có mình Tiểu Vũ mới biết rõ ràng những tình huống phát sinh với Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh sau khi bọn họ hoàn thành việc hấp thu cái hồn hoàn cuối cùng. Tiểu Vũ đã hoàn toàn quên đi sự thống khổ trên thân thể của mình, ở trên hai tay nàng, ma văn màu đỏ không ngừng ẩn hiện, nhưng nàng lại cố gắng dùng ý chí mạnh mẽ áp chế luồng năng lượng lạnh như băng kia vào trong thân thể, không để cho mình toát ra vẻ gì thống khổ hai một tia thanh âm nào.

Đây là Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ hay sao? Ca có hi vọng rồi. Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của Tiểu Áo và Vinh Vinh, tựa hồ như kêu gọi hai vị đại thần giáng lâm, mượn dùng sức mạnh của bọn họ, khó trách bọn họ nói rằng kỹ năng này có thể trợ giúp ca sống lại. Nếu là Thần chân chính hạ phàm, như vậy thực sự là có thể. Dựa theo thuộc tính mà nói, hai vị Đại Thần này hẳn cũng là Phụ Trợ hệ. Hai vị Thần Phụ Trợ Hệ trợ giúp ca sống lại, nhất định có cơ hội, nhất định có cơ hội. Ca, ngươi nhất định phải sống lại!

Trong lòng Tiểu Vũ điên cuồng hò hét, lòng tín niệm cầu nguyện của nàng làm cho tinh, khí, thần của nàng đều được bao phủ trong một trạng thái kỳ dị. Mà ngay trong trạng thái này, ma văn màu đỏ vốn đã hiện rõ trên làn da nàng, thế nhưng cũng bị mạnh mẽ ngăn chặn lại. Ngay cả luồng năng lượng lạnh như băng kia cũng dưới sự áp bách của tín niệm mãnh liệt của nàng dần dần biến mất trong kinh mạch, làm cho Tiểu Vũ tạm thời thoát khỏi thống khổ. Nhưng mà, đối với nàng mà nói, chuyện này tuyệt không quan trọng bằng việc Đường Tam có thể sống lại, chuyện đó căn bản là không có ý nghĩa gì với nàng.

Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ chậm rãi đưa tay ra, khỏa năng lượng

trên tay bọn họ dần dần trở nên rõ ràng hơn, từng đạo điện quang màu sắc rực rỡ không ngừng ba động kịch liệt trên bề mặt hai quả cầu, chúng nó tựa hồ như muốn bài xích lẫn nhau vậy. Trên mặt Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ toát ra vẻ thống khổ, nhưng hai tay bọn họ vẫn như trước từ từ đẩy về phía đối phương.

Mắt thấy hai quả cầu năng lượng kia càng ngày càng gần hơn, điện quang kích động trên bề mặt chúng cũng càng ngày càng dày đặc hơn, năng lượng ba động kịch liệt thậm chí làm cho màn hào quang màu vàng kim bên ngoài có chút lung lay muốn đổ, chớp tắt liên tục.

Đường Hạo nắm chặt hai tay lại, cũng giống như mọi người ở đây, trong lòng bọn họ điên cuồng gào thét, nhất định phải thành công.

Rốt cuộc hai quả cầu năng lượng kia cũng đã tiến tới trên thân thể Đường Tam, chính xác mà nói, chính là đối diện chỗ vết thương trống rỗng, nơi trái tim của Đường Tam.

Nhất thời quang mang mãnh liệt chợt bạo phát trên tay của Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ. Đó là một vầng quang mang màu trắng chói lòa, mãnh liệt. Luồng bạch quang phát ra, chiếu rọi lên thân thể hai vị thần, làm cho thân thể họ trở nên trong suốt, hư ảo. Một cột sáng bạch sắc phát ra, ầm ầm đánh xuống, oanh kích thật mạnh lên trên miệng vết thương lớn trên ngực Đường Tam.

Thân thể của Đường Tam, dưới sự chiếu rọi của luồng bạch quang kia trở nên kịch liệt run rẩy, mỗi bộ phận thân thể đều kịch liệt co rút lại. Từng đạo điện quang theo luồng bạch quang kia phóng xuống, văng ra tứ tán, lan tràn đến mỗi bộ phận thân thể của Đường Tam. Năng lượng khổng lồ không gì sáng kịp ngưng kết lại trong không khí, trên miệng vết thương trước ngực Đường Tam ẩn hiện kim quang nhàn nhạt. Kinh mạch vốn đã khô cứng lại giống như là được khai thông vậy, máu tươi màu kim sắc không ngừng tuôn ra.

Đám máu tươi kia sau khi tuôn khỏi cơ thể, trong nháy mắt đã bị luồng bạch quang thôn phệ hết, lúc này cũng không ai có thể thấy được miệng vết thương của Đường Tam nữa. Cả người Đường Tam đã lan tràn một tầng quang mang màu trắng kỳ dị.

Thực Thần và Thần Nữ đều cau mày, hay tay bọn họ hoàn toàn đã bị luồng bạch quang kia bao phủ, nhưng có thể thấy được rõ ràng, phía bên Thực Thần, từng vòng từng vòng hào quang màu vàng không ngừng từ hai chân hắn dâng lên, nhưng tụ trên người, sau đó chuyển đến hai bàn tay của hắn. Mà bên phía Cửu Sắc Thần Nữ, lại là vầng hào quang cửu sắc, cũng đồng dạng không ngừng phát ra năng lượng bổ sung.

Không cần phải nói, luồng bạch sắc quang mang này chính là thứ mà trước đây Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh đã nói, Thần Quang Phục Sinh, cũng là hi vọng cuối cùng của Đường Tam. Luồng Thần Quang Phục Sinh này duy trì càng lâu, cơ hội sống lại của Đường Tam tự nhiên cũng sẽ lớn hơn.

Quả nhiên, dưới sự chiếu rọi của luồng bạch quang, vết thương trước ngực Đường Tam bắt đầu không ngừng co rút lại. Vết thương đầu tiên lành lại cũng không phải là vết thương trí mệnh tại trái tim, mà là vết thương chỗ bị La Sát Ma Liêm đâm thủng. Miệng vết thương kia kịch liệt vặn vẹo một chút, một tia khí lưu màu tím đen từ trong đó dần dần bị tróc ra. Ngay khi luồng khí màu tím đen đó tiếp xúc với luồng bạch quang bên ngoài, mọi người đứng xung quanh mơ hồ nghe được một tiếng thét chói tay thê lương vang lên, đang từng chút, từng chút một dần dần biến mất.

Cũng cùng lúc đó, luồng năng lượng lạnh như băng lúc trước đã biến mất trong cơ thể Tiểu Vũ động nhiên không có gì báo trước trong nháy mắt dâng lên, cho dù là ý chí của Tiểu Vũ vô cùng mạnh mẽ, cũng bị sự thống khổ kịch liệt bất thình lình dâng lên, suýt chút nữa đã ngất xỉu. Tâm thần của nàng luôn luôn đề cao, phòng ngừa nguy cơ bên ngoài có thể phát sinh bất cứ lúc nào. Bất thình lình hơi thở sát khí mãnh liệt, tràn ngập hàn ý cực hạn nhất thời từ trong lòng nàng dâng trào ra. Vì không để cho mình vì đau quá mà phát ra âm thanh, Tiểu Vũ rất nhanh lui về sau một bước, nâng cánh tay phải lên, há miệng cắn chặt vào tay mình, thân thể cả người kịch liệt co rút lại. Chính là, nàng như thế nào cũng không có làm cho thanh âm của mình phát ra, nàng tuyệt không cho phép bởi vì nàng mà làm quấy rầy quá trình hồi sinh của Đường Tam.

Cùng với luồng năng lượng lạnh như băng kia mạnh mẽ dâng trào, một luồng hồng quang nhàn nhạt, bất luận là Tiểu Vũ hay tất cả mọi người ở đây, cũng

chưa từng gặp qua, lặng lẽ từ dưới chân Tiểu Vũ lan tràn ra, dung nhập đến toàn bộ mọi nơi trong sảnh nghị sự của Nguyên soái phủ.

Dần dần, những nơi bị luồng hồng quang bao phủ, đều thừa nhận một luồng năng lượng khủng bố lạnh như băng đánh sâu vào, nhưng mà, bên ngoài sảnh nghị sự, lại phát sinh biến hóa.

Lúc này, tất cả trăm vạn hùng binh của Thiên Đấu Đế Quốc, đều đã hướng về phía đại sảnh nghị sự của phủ nguyên soái mà lặng yên cầu nguyện. Đột nhiên bọn họ chứng kiến được, từ trong phủ nguyên soái đã dâng lên một luồng hồng quang, luồng hồng quang này cũng không tính là thập phần mãnh liệt, nhưng đã hoàn toàn bao phủ đại sảnh nghị sự của phủ nguyên soái ở bên trong.

-Các ngươi xem đó là cái gì vậy?

Một gã binh lính kinh hô lên.

- Còn phải hỏi sao? Nhất định là điềm báo Hải Thần đại nhân sống lại. Mau vì Hải Thần đại nhân mà cầu nguyện đi. Hải Thần đại nhân đã hi sinh vì đế quốc nhiều như vậy, chúng ta nhất định phải toàn tâm toàn ý cầu nguyện cho ngài. Cái này cũng chính là cho chúng ta cùng với thân nhân chúng ta nữa đó.

Ngay lúc luồng hồng quang này bao phủ toàn bộ nghị sự đại sảnh, trong nghị sự đại sảnh, luồng quang mang màu vàng kim thủy chung vẫn bao phủ xung quanh thân thể của Áo Tư Lạp, Trữ Vinh Vinh, và Đường Tam ầm ầm phá nát, thần lực mênh mông dao động trong nháy mắt tràn ngập trong nghị sự đại sảnh.

- Không xong!

Đại Sư cùng với Đường Hạo đồng thời hoảng sợ biến sắc. Hết thảy mọi thứ xung quanh đều đã biến thành trắng xóa. Bọn họ muốn ra tay, nhưng đã phát hiện ra thân thể mình trong luồng bạch quang kia đã không thể nhúc nhích được nữa, thậm chí còn không thể nhìn thấy xung quanh mọi người nữa rồi.

Trong lòng Tiểu Vũ đồng dạng cũng sinh ra báo động, nhưng kỳ quái chính

là, nàng phát hiện chính mình tựa hồ cũng không lo lắng cho lắm. Chỉ là, luồng sát khí lạnh lẽo kia vẫn như trước điên cuồng đánh sâu vào trong lòng nàng. Răng Tiểu Vũ đã cắm sâu vào trong da thịt trên cánh tay của mình, nói thế nào cũng không chịu phát ra bất kỳ âm thanh nào. Tuy rằng dòng năng lượng lạnh băng kia không ngừng tàn phá trong cơ thể nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn như trước không ngừng cầu nguyện cho Đường Tam sống lại.

Vầng hào quang màu vàng kim kia bị phá nát, chỉ có thể có một ý nghĩa, đó là Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh cũng không còn năng lượng dư thừa để duy trì màn hào quang bảo hộ cho hơi thở của mình không bị lộ ra. Đại Sư cùng với Đường Hạo tự nhiên sẽ lo lắng, lo lắng luồng hơi thở thần thánh này phát ra ngoài, sẽ thu hút Bỉ Bỉ Đông đến đây.

Nhưng trên thực tế, mặc dù toàn bộ tòa nghị sự đại sảnh này trong nháy mắt biến thành màu trắng, nhưng mà, luồng quang mang màu trắng đó không thể nào đột phá được tầng quang mang màu đỏ đang bao phủ bên ngoài đại sảnh kia, hoàn toàn bị áp chế bên trong, không có nửa phần dấu hiệu muốn đột phá ra ngoài.

o0o

Đại doanh Vũ Hồn Đế Quốc.

Ngồi ngay ngắn trong lều đại doanh, Bỉ Bỉ Đông đang thong thả tu bổ lại thần hồn dã bị thương nặng của mình. Kỳ thật, nàng là ngoài mạnh trong yếu, giết chết Đường Tam, sau khi bộc phát ra năng lượng trong không trung, cơ hồ là dựa vào một tia thần niệm cuối cùng để tiến hành không chế. Nếu ở thời điểm đó, đám cường giả bên phía Thiên Đấu Đế Quốc nhào lên công kích, nói không chừng cũng có thể đánh chết được nàng. Nhưng mà, Bỉ Bỉ Đông thật sự che dấu quá tốt. Nàng lấy lý do nể mặt Đại Sư, mang theo Thiên Nhận Tuyết và Hồ Liệt Na phản hồi lại đại doanh, lúc đó, nàng có cảm giác là, thần hồn của mình mơ hồ sắp vỡ nát rồi. Một kích Thần hồn công kích trước khi chết của Đường Tam quả thật vô cùng khủng bố, Thần hồn của Bỉ Bỉ Đông cũng đã bị Đường Tam đánh nát. Nàng chỉ nhờ dựa vào Vũ hồn thứ hai của mình, cũng chính là thần hồn thứ hai nàng đang sử dụng, mới miễn cưỡng đem một phần thần hồn vỡ nát của mình lôi kéo lại bản thể, tạm thời khống chế được thân thể của mình, mới đoạt lại được một mạng. Ba ngày thời gian

nàng cấp kia, ngoài miệng là nói vì nể đối phương, nhưng thực tế chính là cấp cho nàng và Thiên Nhận Tuyết. Chỉ cần có ba ngày thời gian, thương thế của nàng cùng với Thiên Nhận Tuyết đã hoàn toàn bình phục lại. Tới lúc đó, Thiên Đấu Đế Quốc chính là vật trong lòng bàn tay.

Lúc này, Bỉ Bỉ Đông đang trong trạng thái tu bổ thần hồn, đột nhiên nàng mở hai mắt, một đạo tử quang chợt từ dưới đáy mắt nàng hiện lên. Sau khi tu bổ được một lúc, thần hồn của nàng cũng khôi phục được chút ít.

- Hơi thở biến mất? Tia La Sát Thần Niệm mà ta lưu lại trên người Đường Tam đã biến mất hoàn toàn rồi. Cái này có ý nghĩa, vật ký thể Hải Thần Thần Niệm đã hoàn toàn tiêu tán. Đường Tam a Đường Tam, thần hồn của ngươi quả thật hết sức cường đại, dưới tình huống sau khi bị ta hoàn toàn đánh nát, bản thể cũng bị đánh chết, mà vẫn còn kiên trì được lâu đến như vậy thần hồn mới tiêu tán. Đáng tiếc, quả thật là đáng tiếc!

Trên gương mặt màu xanh dữ tợn toát ra một tia thương tiếc rõ ràng, Bỉ Bỉ Đông lầu bầu:

- Thiên phú của Đường Tam quả thật là trên cả ta, đồng thời đối mặt với hai vị thần, lại thiếu chút nữa đã đánh chết luôn hai chúng ta. Trí tuệ và thực lực của hắn thật sự là ngay cả ta cũng không bì nổi. Chỉ thiếu một chút nữa thôi, hắn đã thành công cùng đồng quy ư tận với ta rồi. Đáng tiếc, cuối cùng ngươi vẫn phải chết trên tay ta!

Một lần nữa nhắm hai mắt lại, khóe miệng Bỉ Bỉ Đông toát ra một tia vui cười thoải mái. Trong ý thức của nàng, Đường Tam đã hoàn toàn tử vong, tia La Sát Thần Niệm mà nàng lưu lại trong cơ thể Đường Tam cũng không có báo nguy chút nào. Nàng cho rằng, mình hoàn toàn có thể yên tâm tu bổ lại thần hồn, chờ ba ngày sau sẽ tiếp thu Gia Lăng Quan, thậm chí là cả toàn bộ Thiên Đấu Đế Quốc.

Bỉ Bỉ Đông nào đâu có biết rằng, vì để che giấu nàng, cứu sống lại Đường Tam, tại trong đại sảnh nghị sự của nguyên soái phủ, đã lần lượt xuất hiện khí tức của ba vị thần. Chẳng những hóa giải đi một tia thần niệm của nàng, lại còn mạnh mẽ đem tất cả hơi thở của các tia thần niệm khác, hoàn toàn ngăn cách lại.

Miệng vết thương bị La Sát Ma Liêm xuyên thủng trên cơ thể Đường Tam cùng với xương cốt và kinh mạch trong cơ thể rất nhanh khôi phục lại. Ngay khi tia La Sát Thần Niệm theo thanh Ma Liêm chui vào thân thể hắn cùng với kịch độc hoàn toàn bị tinh lọc hết, vết thương này cũng đã lành lặn lại.

Kế tiếp, chính là phần mấu chốt nhất, trái tim Đường Tam hoàn toàn bị Bỉ Bỉ Đông bóp nát, phải tái tạo lại. Hơn nữa trái tim mới này phải hoàn toàn phù hợp với thân thể, hắn mới có thể sống lại được.

Lúc này, luồng bạch quang do Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ dung hợp lại bộc phát ra đã bốc lên đến đỉnh của đại sảnh. Dưới luồng bạch quang bao phủ, miệng vết thương của Đường Tam đang không ngừng kịch liệt mấp máy. Từng cái kinh mạch mấp máy trong cơ thể chui ra khỏi miệng vết thương, nhưng tụ lại thành một thông đạo.

Những cái kinh mạch màu vàng kia nhìn qua cực kỳ kinh dị, năng lượng ẩn chứa trong đó lại khổng lồ dị thường, cơ hồ là mỗi lần năng lượng ba động, sợi kinh mạch này lại kéo dài ra vài phần, dần dần dung hợp lại tại chỗ.

Màu vàng trên người Thực Thần cùng với cửu sắc quang mang trên người Cửu Sắc Thần Nữ đang ngày càng trở nên ảm đạm hơn, những vòng quang hoàn từ dưới chân họ dâng lên cũng trở nên càng ngày càng chậm hơn. Hiển nhiên, năng lượng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp đã tiêu hao gần như không còn nữa.

Sỡ dĩ có thể phát ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, trừ bỏ việc trong nháy mắt lãnh ngộ ra, vũ hồn hai người cũng hoàn toàn phù hợp. Khi bọn họ đạt được cái hồn hoàn cuối cùng, đều được một vị chân thần thưởng lãm. Nhưng mà, bọn họ cũng không biết ràng, Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ trong Thần Giới lại là một cặp vợ chồng, trong Thần Giới là một chuyện hiếm có. Khi hai người bọn họ phân biệt tiếp nhận sự lựa chọn của hai vị Thần, nhờ vậy mới mới có thể phát sinh ra kỹ năng thần cấp Vũ Hồn dung hợp kỹ, với hai vũ hồn hoàn toàn không phù hợp nhau. Mà vũ hồn dung hợp kỹ này lại là phù hợp hoàn mỹ trăm phần trăm với nhau. Nếu không, bọn họ làm sao mà có thể gọi về hai vị Thần giáng lâm đâu chứ?

Kỳ thật, nếu nói là được Thần lựa chọn nhận truyền thừa, Vinh Vinh ngược lại là nhờ công của Áo Tư Lạp. Thực Thần lựa chọn Áo Tư Lạp dĩ nhiên là do hắn là Thực Vật hệ Phong Hào Đấu La đầu tiên trên đại lục. Mà Cửu Sắc Thần Nữ thực sự cũng chưa muốn lựa chọn Trữ Vinh Vinh. Thiên phú của Trữ Vinh Vinh mặc dù cũng tốt, vũ hồn cũng cường đại, nhưng cũng chưa đến mức có thể được một vị thần lựa chọn, trừ khi hồn lực của nàng có thể đạt đến chín mươi chín cấp, mới có thể có được vinh dự này. Cửu Sắc Thần Nữ sở dĩ lựa chọn nàng chủ yếu là vì Thực Thần lựa chọn Áo Tư Lạp, là thê tử, nàng đương nhiên không thể để chồng mình truyền thừa một mình. Vợ chồng bọn họ cũng chỉ có thể đem Thần vị truyền lại cho một cặp vợ chồng, có như vậy, tại Thần giới mới có thể tiếp tục cùng trường tồn, vĩnh viễn không chia ly.

Đương nhiên, lúc này Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh sở dĩ có thể trực tiếp kêu gọi hai vị thần hạ phàm, phát động ra Thần Quang Phục Sinh là còn một số nguyên nhân khác nữa. Cũng không cần biết vì nguyên nhân gì có thể phát động ra Thần Quang Phục Sinh Thần Cấp, năng lượng Vũ Hồn dung hợp kỹ của Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh cũng không có thay đổi, chính xác mà nói, nếu năng lượng bọn họ cuối cùng không thể duy trì cho cái kỹ năng này hoàn thành, Đường Tam cũng sẽ không sống lại. Hồi sinh một vị Thần, làm sao có thể dễ dàng như vậy được.

o0o

Hải thần đảo.

Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La lúc này đều tập trung trên đỉnh núi Hải Thần, phân biệt ngồi trên các bục thủ hộ.

Tại thời điểm khi Đường Tam bị Bỉ Bỉ Đông đánh chết, bảy vị Phong Hào Đấu La ngay lập tức cảm giác được. Bởi vì tia Thần niệm mà Đường Tam lưu lại trên Hải Thần Đảo đã hoàn toàn biến mất. Ngoại trừ tử vong ra, thần niệm mà Thần lưu lại làm thế nào có thể biến mất đây? Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La kinh hãi, lập tức tụ tập lên Hải Thần Sơn. Không đợi bọn họ bắt đầu thương lượng, bọn họ đột nhiên cảm nhận được Hải Thần Thần niệm một lần nữa dao động. Tựa hồ như có một cỗ lực lượng nào đó đang trợ giúp Hải Thần thần niệm khôi phục lại vậy.

Dưới tình huống như vậy, Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La lập tức hiểu rõ, Hải Long Đấu La ngồi ngay ngắn trên bục trung ương lúc trước Đường Tam tiến hành Hải Thần truyền thừa, mà các vị Đấu La còn lại phân biệt mỗi người ngồi lên một cái bục nhỏ hơn xung quanh. Trên người bảy vị Hải Đấu La đều dâng lên một vầng sáng màu lam nhạt. Đó cũng không phải là năng lượng mà Đường Tam cấp cho bọn họ, mà là một khi mỗi người bọn họ trở thành Hải Thần Thất Thánh Thủ Hộ Đấu La, sẽ có được năng lượng này.

Luồng quang mang màu lam đồng thời bốc lên cao, trong phút chốc đã bao trùm toàn bộ Hải Thần Đảo. Từ bảy vị trí bất đồng, phân biệt sáng lên một đạo kim quang mãnh liệt, luồng kim quang này phóng lên cao, bảy đạo hào quang giữa không trung ngưng kết thành một thể, làm thành một quang cầu giống như mặt trời thật lớn.

Ngay sau đó, toàn bộ Hải Thần Đảo tại thời khắc này đều biến thành một màu vàng, năng lượng ba động đặc thù chợt hướng ra ngoài khỏi Hải Thần Đảo phóng ra, phóng thích đến từng mỗi một góc trong Hải Dương.

Đây chính là sự kêu gọi của Hải Thần, kỹ năng phòng ngự cuối cùng mà Hải Thần để lại trên Hải Thần đảo. Chỉ khi nào xảy ra tình huống nguy hiểm đến sinh mệnh mới có thể do Đại Tế Ti dẫn dắt Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La phát động ra.

Nhưng mà, lúc này Hải Long Đấu La dẫn dắt mọi người phát động tầng phòng ngự cuối cùng này, cũng không phải có mục đích là phòng ngự, mà là kêu gọi. Kêu gọi tất cả các sinh vật trong đại hải, vì Hải Thần mà cầu nguyện.

Hải Thần Thần vị lúc trước, chính là do tín ngưỡng của tất cả các sinh vật trong biển mà sinh ra. Tín ngưỡng của bọn họ, không cần phải nói chính là bổ sung tốt nhất cho Thần niệm của Hải Thần.

Những người bắt đầu cầu nguyện đầu tiên, chính là Tiểu Bạch dẫn đầu đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa. Sinh vật trong hải dương có thực lực càng cường đại, năng lượng cầu nguyện sinh ra cũng càng mạnh hơn. Đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa đồng thời thành kính cầu nguyện, nhất thời tạo ra một cỗ tín ngưỡng lực khổng lồ rót vào tầng kim quang phòng ngự trên Hải Thần Đảo, chuyển hóa

thành linh hồn ba động tối thuần túy phóng thẳng lên đỉnh núi Hải Thần Sơn. Tia Thần niệm mà Đường Tam lưu lại ở đây, được tín ngưỡng lực kia rót vào, nhất thời phát sinh ra dao động rất nhỏ.

Cái này chỉ là mới bắt đầu, tuyên ngôn của Đường Tam khi mới trở thành Hải Thần đã sớm lan truyền đến mỗi một góc trong đại hải. Huống chi, cho dù không có lời tuyên ngôn này, tất cả các sinh vật trong đại hải, trải qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có lại tín ngưỡng, chúng nó như thế nào mà không tận trung với Hải Thần đây?

Lúc này, nếu có một vị thần nào đó đi ngang qua Đại hải mà quan sát, sẽ có thể phát hiện ra, bên trong tầng nước biển, từng vòng từng vòng quang mang kim sắc lấy tốc độ không gì sánh kịp hướng tới Hải Thần đảo mà ngưng tụ lại. Vòng quang mang kim sắc kia, chính là thanh âm cầu nguyện của hàng vạn triệu sinh vật trong Hải dương đồng thời phát ra.

Chúng nó chính là vì Hải Thần mà cầu nguyện, dùng tín niệm của bọn chúng để khôi phục lại một tia thần niệm cuối cùng của Hải Thần đại nhân.

Cùng lúc đó, trong Gia Lăng Quan, thời khắc Đường Tam sống lại đã đến lúc tối hậu.

Bản thể của Áo Tư Lạp và Trữ Vinh Vinh đã dần dần hiện ra trong quang ảnh của hai vị thần giáng lâm. Mà Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ cũng đã dần dần thoát ly ra khỏi thân thể của bọn họ. Năng lượng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ rốt cuộc cũng như đèn cạn dầu, bộ dáng như muốn biến mất.

Lúc này, miệng vết thương trước ngực Đường Tam cũng đã khép lại rất nhiều, mơ hồ có thể chứng kiến, một trái tim màu vàng đang dần dần hình thành, mỗi một sợi huyết mạch từ từ kết hợp lại với nó, tiến hành quá trình dung hợp cuối cùng.

------oOo------

Chương 514: Thần hồn về vị trí cũ- Hải Thần trở lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Áo Tư Tạp cùng Trữ Vinh Vinh đều đang đau khổ chống đỡ, bọn họ đã thiêu cháy hết tất cả những gì có thể, ngưng tụ ở một chỗ để chống đỡ thần lực phóng thích của hai thần. Thế nhưng sức người có hạn, dù cho ý niệm bọn họ rất là chấp nhất, năng lượng cũng đã cạn rồi, mắt thấy cơ hội hồi sinh ngay trước mắt, thế nhưng hồn lực mà bọn họ phóng thích cũng đã không thể duy trì.

Hai đại thần lúc nào cũng có thể thoát đi.

Làm sao đây? Làm sao đây? Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp lo lắng nhìn nhau, hai người cắn chặt đầu lưỡi, lợi dụng sự đau đớn sinh ra đem một chút năng lượng cuối cùng đề tụ lại.

Sau đó, trong đầu bọn họ đã nghĩ đến biện pháp, để cho thần vị phụ thể rồi thoát đi.

Không phải Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh không muốn bằng vào hương tràng của Áo Tư Tạp để bổ sung cho mình, chỉ là giống như tăng phúc của Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh không thể có tác dụng trên người Đường Tam vậy, lúc này Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ hiệu quả đã hoàn toàn đạt tới thần cấp, hiệu quả thần cấp này sẽ làm cho tất cả năng lực tăng phúc bản thân đều vô hiệu. Bất luận là hương tràng cùa Áo Tư Tạp hay Cửu Bảo Lưu Ly Tháp của Trữ Vinh Vinh đều như thế.

Trong thời điểm muôn phần nguy cấp này, đột nhiên, từ bốn phương tám hướng quanh nghị sự đại sảnh, vô số điểm sáng màu trắng rất nhỏ lặng yên xuất hiện không tiếng động, những điểm màu trắng này chậm rãi bay lơ lửng tới mục tiêu là Đường Tam đang nằm dưới đất kia.

Lúc này, bọn binh lính đứng bên ngoài có thể thấy được, tầng hồng quang đang bao phủ bên ngoài đại sảnh đang đồng loạt rung động, mà những điểm sáng trắng ấy là từ trong rung động kia mà xuất hiện.

Những điểm trắng này hướng về thân thể Đường Tam mà ngưng tụ, mỗi điểm thật mỏng manh, nhưng ngàn vạn điểm như vậy dung hợp cùng một chỗ lại

lại một cỗ lực lượng tuyệt đối không thể coi thường được.

Ầm…, thần vị sau lưng Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp cuối cùng hoá thành từng điểm hào quang rồi tiêu tan, thân thể hai người đồng thời rung lên một cái. Bọn họ đã đem tất cả tiềm năng và năng lượng của bản thân hoàn toàn bộc phát ra, đến lúc này như đèn cạn hết dầu, chỉ còn thở thoi thóp.

Tiểu Vũ lêu lên một tiếng bi thương, muốn tiến lại, miệng vết thương trên ngực Đường Tam còn chưa kịp khép lại, trái tim màu vàng của hắn vẫn chưa thể kết nối với tất cả kinh mạch.

- Không nên cử động!

Đại Sư đột nhiên quát lên một tiếng ngăn Tiểu Vũ lại. Đau khổ của thân thể và dày vò tình thần làm cho sắc mặt nàng tái nhợt, rốt cục ngã xuống, thế nhưng, nàng vẫn không chịu hôn mê ánh mắt nhìn thân thể của Đường Tam chăm chú. Chưa đến lúc cuối cùng nàng cũng quyết không chịu đánh mất hy vọng.

Đại Sư lại giang hai tay ra ngăn cản Đường Hạo lại:

- Ai cũng đừng cử động! Không được tới gần tiểu Tam!

Ánh mắt của mọi người đều có chút ngây dại, lúc này, bọn họ cũng phát hiện thay dổi trên người Đường Tam do những điểm sáng trắng rất nhỏ kia. Không tập trung quan sát cẩn thận thì không thể thấy được, đương nhiên ở đây đa số là cường giả trong giới hồn sư, tự nhiên là thấy được. Nhưng bọn họ vẫn nghĩ đây là hiệu quả của Võ Hồn Dung Hợp kỹ mà Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh mang lại, nhưng lúc này xem ra thì không phải như thế.

Bởi vì Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp tuy rằng đang yếu đuối hôn mê nhưng hào quang màu trắng vẫn còn tồn tại như trước, vẫn đang rót vào cơ thể Đường Tam từng chút một, dung nhập vào miệng vết thương trước ngực của hắn.

Chung quanh trái tim màu vàng kia mỗi sợi kinh mạch vẫn đang tiếp tục quá trình hình thành như trước, tuy rằng tốc độ so với khi Áo Tư Tạp và Trữ Vinh

Vinh còn duy trì thì chậm hơn rất nhiều, nhưng quá trình vẫn tiếp tục đã chứng minh rằng tất cả vẫn còn cơ hội.

- Đây là…

Ánh mắt Đường Hạo hơi co rút lại, trong lòng hắn đã có ý tưởng liền liếc nhìn Đại Sư, hai người cơ hồ buột miệng thốt lên cùng một lúc:

- Tín ngưỡng lực!

Đúng vậy, từng điểm hào quang nhỏ bé màu trắng là đến từ tín ngưỡng lực của trăm vạn đại quân của Thiên Đấu đế quốc. Tín ngưỡng lực của một cá nhân thì không đáng kể gì, nhưng nếu là của trăm vạn người thì hoàn toàn khác. Nhất là tín ngưỡng lực của trăm vạn đại quân Thiên Đấu đế quốc đối với Đường Tam là tuyệt đối thành kính, cho dù có một ít tạp chất cũng hoàn toàn bị tầng hào quang kỳ dị màu hồng bên ngoài loại bỏ. Tín ngưỡng lực có thể tiến vào trong đại sảnh nghị sự, dung nhập vào trong cơ thể Đường Tam đều là tín ngưỡng lực thuần khiết nhất.

Chính lực lượng của tín ngưỡng lực kia đã nối tiếp Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp, từng chút một dần chữa trị cho thân thể Đường Tam.

- Mau lên, chúng ta tiếp tục cầu nguyện cho Đường Tam!

Đại Sư hét lớn một tiếng, hay tay tạo thành hình chữ thập, trên mặt tràn đầy kích động.

Mỗi người đều làm động tác y như vậy, vì cơ hội cuối cùng này, vì muốn Đường Tam sống lại, bắt đầu sự cầu nguyện rất chân thành của họ.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, tốc độ khép lại của miệng vết thương trước ngực Đường Tam rõ ràng chậm hơn nhiều so với lúc hai vị thần phóng thích hào quang hồi sinh, nhưng nó vẫn không ngừng lại. Chỉ cần quá trình hồi sinh không ngừng lại, tất cả đều còn có cơ hội.

Mắt thấy trái tim của Đường Tam dần dần hồi phục từng nhánh kinh mạch,

tất cả mọi người trong đại sảnh đã quên đi thời gian. Trong lúc đó, chỉ có một mình Tuyết Băng đi ra ngoài một chuyến, hắn hạ tử lệnh với tất cả đại quân Thiên Đấu đế quốc, chỉ cần quá trình hồi sinh của Đường Tam chưa ngừng lại thì không được ngừng cầu nguyện. Hắn nói với các tướng sĩ của Thiên Đấu đế quốc, đây là hy vọng cuối cùng của đế quốc, chỉ có Hải Thần sống lại, bọn họ mới có thể chiến thắng cường địch, làm cho đế quốc có thể tồn tại.

Hào quang nhàn nhạt loé lên trong toàn bộ đại sảnh nghị sự, trong lúc hào quang lưu chuyển, mỗi lần xuất hiện biến hoá trên mặt Đường Tam có thể làm cho toàn bộ những người có mặt ở đây phải giật mình kinh hãi.

Thân thể hắn thỉnh thoảng khẽ run lên vài cái, nhất là ở chỗ trái tim, mỗi một lần rung động làm cho lòng người cũng phải rung động theo.

Từ ban ngày đến ban đêm, rồi từ ban đêm trở lại ban ngày, tất cả mọi người đều quên cả thời gian, bởi vì bọn họ đều mải mê cầu nguyện vì Đường Tam trong lòng mình. Tín ngưỡng lực tuy mỏng manh kia nhưng chưa bao giờ đứt đoạn không ngừng tiến hành quá trình dung hợp trong cơ thể Đường Tam.

Rốt cục, trái tim màu vàng bắt đầu run rẩy không ngừng, lúc vừa bắt đầu, nó còn run thật khẽ, nhưng cùng với tín ngưỡng lực dung nhập ngày càng nhiều, nó bắt đầu run rẩy mạnh hơn. Miệng vết thương trước mặt Đường Tam rốt cục cũng hoàn toàn khép lại, xương cốt, kinh mạch, cơ thể và quan trọng nhất là trái tim đều dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người với sức mạnh như thành đồng cầu nguyện mà hoàn toàn khép lại.

Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh đã tỉnh lại, uể oải bên cạnh, lúc này bọn họ đã hoàn toàn biến thành người thường, thậm chí cường độ thân thể còn không bằng cả người thường. nhưng trong lòng bọn họ tràn ngập cảm giác thoả mãn, là người khỏi xướng lên ánh sáng hồi sinh, bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng, sinh mạng lực của Đường Tam đang trở về từng chút một, chính cơ năng thân thể của Đường Tam cũng đang dần tỉnh lại. Chỉ cần thần lực của hắn có thể tỉnh lại, cho dù là nghiêm trọng, thương thế cũng không cần phải làm gì mà vẫn có thể tự chữa trị.

Ánh mắt mỗi người đều dồn vào nơi ngực của Đường Tam, mắt thấy lồng ngực của hắn bắt đầu thong thả phập phồng, mọi người đều không khỏi trào

dâng nước mắt vì kích động. Thành công, bọn họ đã thành công, trái tim Đường Tam đã có thể đập, hơn nữa đã có hô hấp a!

Đại Sư, Đường Hạo mặt mũi vẫn còn trắng bệch như tờ giấy, Tiểu Vũ lúc nào cũng có thể hôn mê, tất cả đều đi đến bên cạnh Đường Tam, mọi người tiến lại gần mà quan sát thân thể Đường Tam.

Đường Hạo cẩn thận thăm mạch Đường Tam, cảm nhận tình trạng trong cơ thể hắn.

- Thế nào?

Đại Sư lo lắng hỏi.

Đường Hạo gật gật đầu:

- Thân thể tiểu Tam đang khôi phục rất nhanh, không chỉ là nhờ vào tín ngưỡng lực, lực lượng bản thân hắn gần như đã sống lại, có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ trong cơ thể hắn, ngay cả hồn lực của ta cũng không có cách nào xâm nhập. Chỉ cần hắn có thể tỉnh lại, quá trình hồi sinh của chúng ta coi như đã thành công.

- Không, vẫn chưa thành công!

Thanh âm Tiểu Vũ có chút run rẩy.

Đường Hạo nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ:

- Ngươi nói…

Tiểu Vũ trong mắt vẫn tràn ngập nỗi buồn như trước:

- Ca đã thành thần, dựa theo như lời ngài vừa nói, thân thể hắn đã khôi phục tới mức độ này rồi, nếu như hắn sống lại, hiện tại đúng ra phải tỉnh lại, hắn nhất định có thể cảm thấy được sự lo lắng của chúng ta. Thế nhưng hắn vẫn hôn mê như trước có thể chứng minh rằng: Chúng ta hồi sinh thân thể hắn nhưng chưa phải là toàn bộ! Hắn phát động một kích cuối cùng về phía Bỉ Bỉ

Đông là công kích linh hồn. Đối với thần mà nói, chính là thần hồn. Khi đó, Bỉ Bỉ Đông rõ ràng đã bị thương nặng, mà ca thân mình đã trọng thương liền hôn mê ngay lập tức. Có khả năng là, thần hồn của hắn đã bị Bỉ Bỉ Đông đánh nát, đối với thần mà nói, trái tim vỡ nát cũng không phải là chí mạng, thế nhưng thần hồn vỡ nát lại là….

- Không thể nào! Ngươi nói bậy!

Đường Hạo giận dữ hét:

- Tiểu Tam đã sống, ngươi không nghe được sao? Hô hấp của hắn lúc này có thể nghe được, tim của hắn đang đập mạnh cỡ nào. Con ta không chết, con ta còn sống! Tiểu Tam ngươi mau mau tỉnh lại, mau chứng minh với bọn họ rằng ngươi còn sống!

Trong miệng thét gào, thế nhưng nước mắt Đường Hạo lại đang rơi xuống., chỉ sợ rằng cả đời của hắn ngày hôm nay là rơi lệ nhiều nhất! Chính là hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn! Suốt hai ngày hai đêm vừa qua, rốt cục đã hoàn thành hồi sinh thân thể Đường Tam, lời nói của Tiểu Vũ lại giống như sét đánh ngang mày, làm cho mỗi người đều có chút không thể chấp nhận được. Thế nhưng bọn họ cũng biết, người quen thuộc nhất với tình huống thân thể của Đường Tam tất nhiên là Tiểu Vũ lúc nào cũng đi theo bên cạnh hắn, không ai hiểu rõ hắn như Tiểu Vũ. Nếu ngay cả Tiểu Vũ còn nói như vậy, tức là…

Đại sảnh nghị sự đột nhiên yên tĩnh lại, một sự yên lặng chết chóc, ánh mắt bọn họ đều nhìn về Đường Tam đã có thể hô hấp, tim đã đập, thậm chí miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại. Bọn họ thậm chí đã có thể cảm nhận được trên người Đường Tam khí tức của thần. Thế nhưng Đường Tam vẫn nằm yên như trước, không có chút dấu hiệu nào khôi phục lại.

Vẻ không cam lòng tràn ngập trong lòng mọi người, bọn họ đã hao hết tâm lực cuối cùng lại vẫn như trước không thể thành công, đả kích lớn như vậy, cho dù là người có ý chí kiên cường nhất cũng phải tan nát cõi lòng.

Nếu như chỉ là hồi sinh một người bình thường, chỉ bằng vào ánh sáng hồi sinh đã có thể hồi sinh thân thể rồi sau đó đánh thức linh hồn, thế nhưng

Đường Tam không phải là người, hắn là thần! Thần hồn của hắn Thực Thần và Cửu Thải Thần Nữ cũng không thể nào đánh thức, huống chi, Thực Thần và Cửu Thải Thần Nữ căn bản không thể duy trì đến lúc Đường Tam khôi phục. Từ lúc này trở đi, trong lòng mỗi người đều dậy lên một nỗi tuyệt vọng vô biên, trong lòng bọn họ đã mất đi hy vọng cuối cùng.

Vừa lúc đó đột nhiên thân thể Đường Tam run rẩy kịch liệt, đã thu hút ánh mắt của mọi người. Đường Hạo ôm chặt con mình, trong lòng hắn phát ra lời cầu nguyện và gào thét cuối cùng. Trong phút giây này, cho dù là lấy tánh mạng hắn đổi lại thần hồn của Đường Tam hắn cũng vui lòng.

Sau đó đột nhiên mọi người trong đại sảnh phát hiện, chính mình không thể hô hấp, mạnh mẽ hít thở cũng thấy khó khăn làm cho bạn họ nhất thời lâm vào trong tình trạng vô cùng thống khổ.

Cảnh tượng chung quanh giờ khắc này đã xảy ra biến hoá, tất cả đều trở nên hư ảo.

Màu lam, là mênh mông vô tận màu lam. Tuy rằng bọn họ bị phong bế trong phòng, nhưng phóng mắt nhìn qua, cảnh tượng trong mắt lại là một mảng xanh thẳm bao la, giống như đang ở một nơi sâu thảm trong đại hải mà nhìn vậy.

Ngay sau đó một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trước mắt mọi người, bọn họ thấy được Đường Tam, một Đường Tam hoàn toàn là màu lam.

Đường Tam kia chậm rãi đi ra từ biển lam vô tận, vẻ kích động ngập tràn trên mặt. Hắn nhìn mọi người, nhưng dường như là không thể nói chuyện được, chỉ là từng bước tới gần, cảm giác hít thở khó khăn cùng với áp lực đến từ trong linh hồn thật lớn, làm cho mọi người đều nhìn chăm chú vào thân ảnh màu lam kia, hắn đang cứ như vậy mà đi thẳng vào thân thể Đường Tam đang nằm trong lòng Đường Hạo.

Ầm…., Đường Hạo chỉ cảm thấy thân thể chính mình bị một cỗ tiềm lực vô hình chấn động mở ra, Đường Tam vốn ở trong lòng hắn đột nhiên trôi nổi, bộ dáng đang nằm chuyển thành đứng thẳng, cứ như vậy mà trôi nổi trong đại sảnh nghị sự. Những điểm sáng trắng giờ đây đã hoàn toàn biến mất. Bất luận

là Đường Hạo, Đại Sư, Tiểu Vũ, hay mỗi người trong phòng, hoặc ba quân tướng sĩ ngoài kia thuỷ chung vẫn cầu nguyện cho Đường Tam trong giờ phút này cùng gào lên một thanh âm trong lòng.

- Ta đã trở về!

Đúng vậy, ngay khi Đường Tam màu lam kia tiến vào trong đại sảnh nghị sự, Đường Tam đã trở lại! Thật sự đã trở lại! Đường Tam màu lam kia không phải là ai khác, mà chính là thần hồn của Đường Tam. Thần hồn về vị trí cũ, Hải Thần trở lại. Đường Tam rốt cục thật sự đã hoàn thành quá trình hồi sinh.

Hồi sinh một vị thần, ở thế giới loài người đây là chuyện nằm mộng giữa ban ngày, mức độ khó khăn to lớn không thể nào tưởng tượng. Thế nhưng trong quá trình sống lại, Đường Tam không những được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh mang đến hai đại thần để dung hợp lực phát động ánh sáng hồi sinh, mà còn được tín ngưỡng lực của trăm vạn đại quân Thiên Đấu đế quốc hai ngày đêm cầu nguyện. Thân thể thần cấp của hắn đã khôi phục, thế nhưng linh hồn của hắn, lại là dưới sự chủ trì của Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La lấy cộng đồng vạn triệu ức sinh vật hải dương mà cầu nguyện, bằng vào một tia thần niệm mà hắn để lại trên đỉnh Hải Thần sơn, một lần nữa khôi phục lại.

Hải Thần sơn, Hải Thần điện, bất kể là nơi nào có lực lượng nồng đậm của Hải Thần, nơi đó cũng là nơi Hải Thần truyền thừa vậy! Đó cũng là lý do mà thần niệm của Đường Tam lưu lại sau khi bản thể đã chết lại không tiêu tan trong khoảng thời gian ngắn! Đương nhiên đó cũng là công lao của Hải Long Đấu La dẫn đầu Hải Thần Thất Thánh Trụ Thủ Hộ Đấu La, nếu không phải bọn họ đúng lúc phát động thế trận phòng ngự cuối cùng trên Hải Thần đảo, dẫn động trợ lực của Hải Thần Thất Thánh Trụ hướng một tia thần hồn cuối cùng ra đại hải phát ra lời kêu gọi, Đường Tam cũng không thể hồi sinh thành công.

Giờ phút này Đường Tam đã thật sự đứng trước mắt mọi người, Hải Thần đã sống lại!

Ngay lúc Đường Tam mở hai mắt ra, tất cả màu lam trong đại sảnh nghị sự liền biến mất, cảm giác hít thở khó khăn cũng đã không còn.

Tiểu Vũ nhìn chăm chú Đường Tam, ngay khi nàng tận mắt thấy bên trong hai tròng mắt của Đường Tam thần quang tái hiện, lòng tin của nàng cuối cùng cũng buông lỏng, té xỉu trong lòng Liễu Nhị Long. Cũng vừa lúc đó, tầng hồng quang khi trước thuỷ chung vẫn quay quanh đại sảnh nghị sự lặng yên biến mất, từ từ chui vào trong cơ thể của Tiểu Vũ không tiếng động, cho dù là Đường Tam vừa sống lại cũng không thể phát hiện, khí tức lạnh như băng cũng theo đó mà biến mất.

Hào quang nhàn nhạt loé lên, trên mặt Đường Tam biểu lộ cảm động rất sâu, ánh mắt của hắn đảo qua trên khuôn mặt từng người. Bất giác hắn nắm chặt hai tay lại:

- Cảm ơn, cảm ơn các người!

Mênh mông ánh lam từ trong cơ thể Đường Tam phóng thích ra, quét qua cơ thể từng người, Hải Thần chi lực nhu hoà làm dịu thân thể của bọn họ, quét sạch tất cả mỏi mệt và lo lắng của họ trong hai ngày đêm vừa qua.

Tuyết Băng quỳ thụp xuống, mặt rơi đầy lệ nhìn Đường Tam:

- Lão sư, rốt cục ngài đã sống lại! Đây hết thảy đều là tại ta, vì đế quốc, ngài đã trả giá rất nhiều!

Đường Tam người nhẹ nhàng đáp xuống, nâng Tuyết Băng đứng dậy:

- Tuyết Băng, ngươi tốt lắm! Tuy rằng lúc ấy ta bị Bỉ Bỉ Đông đánh chết, nhưng tất cả chuyện xảy ra thần hồn tán loạn của ta trên không trung đều đã thấy! Ngươi không thẹn là đế vương của Thiên Đấu đế quốc, ngươi là một đại minh quân, cũng có thể là đế vương có tư cách nhất trong tất cả các đời đế vương của Thiên Đấu đế quốc!

Tuyết Băng dùng sức lắc lắc đầu:

- Không, ta không phải là minh quân gì cả! Ta ngay cả lực lượng bảo vệ con dân của mình cũng không có. Lão sư, nếu theo tình cảm mà nói, ta thật sự không muốn ngài trở lại chiến trường. Thế nhưng, đế quốc cần ngài che chở!

Ta…

Đường Tam vỗ vỗ vào vai Tuyết Băng:

- Đừng nói gì cả! Có một số việc là không thể tránh khỏi, là phải có điểm kết thúc. Giữa ta, Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết nhất định sẽ phải có kết quả cuối cùng. Các nàng sẽ không bỏ qua ta, ta cũng sẽ không tha cho bọn họ!

- Tiểu Tam!

Đường Hạo và Đại Sư sải bước tới trước mặt Đường Tam.

- Phụ thân, làm các người phải lo lắng rồi!

Đường Tam nhìn hai người cha, môi run run. Hắn đương nhiên biết, mình có thể sống lại là may mắn đến mức nào rồi. Thế nhưng tim của hắn không vì sống lại mà thoải mái hơn, trận đánh lúc trước, hắn muốn đối mặt một lần nữa. Thế nhưng muốn đánh bại đối phương là hai vị thần nói thì dễ hơn làm!

Từ Đường Hạo và đại sư, Đường Tam hiểu ra được rất nhiều chuyện, hai vị phụ thân cũng không hy vọng mình đi mạo hiểm, bọn họ cũng không muốn phải mất đi mình một lần nữa! Chỉ cần hiện tại mình rời khỏi chiến trường, cho dù là Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết liên thủ cũng không thể giữ mình lại được. Thế nhưng, mình có thể đi sao?

- Phụ thân, sinh mạng lần thứ hai của ta là do mọi người cùng ban cho, ta không thể vứt bỏ lòng tin của mọi người được! Các người đừng nói gì cả, hiện tại quan trọng nhất là nghĩ biện pháp làm thế nào để đối phó với Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết!

Vừa nói hắn bước lên một bước, ôm choàng lấy hai vị phụ thân thể hiện quyết tâm kiên định của mình.

Đường Hạo và Đại Sư đều không mở miệng, bọn họ nhìn Đường Tam, trong mắt tràn ngập quang mang đầy phúc tạp.

Đường Tam theo hai vị phụ thân đi tới trước mặt Trữ Vinh Vinh và Áo Tư

Tạp, sau khi được Hải Thần chi lực làm dịu bớt, thần sắc bọn họ đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn uể oải như trước cố gắng đứng lên một cách yếu ớt.

Đường Tam vươn hai tay đặt lên vai hai người, đem hai luồng Hải Thần lực tinh thuần rót vào trong cơ thể hai đồng bọn. Được luồng lực lượng này duy trì, Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh rốt cục miễn cưỡng đứng lên.

- Nhị ca, Vinh Vinh, đại ân không thể nói bằng lời, võ hồn của các ngươi cũng không biến mất, ta đã dùng Hải Thần lực một lần nữa đánh thức chúng nó, chúng nó cần một quãng thời gian dài để khôi phục lại, cho dù là thần lực của ta cũng không có cách nào giúp chúng khôi phục ngay lập tức, có lẽ là phải chờ một năm sau!

Áo Tư Tạp cười ha hả nói:

- Cứu sống một người cần một tháng khôi phục, cứu một vị thần cần một năm! Đây là vụ mua bán không tệ a! So với hương tràng thì tốt hơn nhiều, bất quá đừng xảy ra nữa mới tốt!

Trữ Vinh Vinh đôi mắt ửng đỏ nhìn Đường Tam, định kêu một tiếng Tam ca nhưng rốt cục không nói nên lời.

Đường Tam xoay người nhìn Tiểu Vũ đang nằm trong lòng Liễu Nhị Long cố gắng nén tình cảm trong lòng, nói với mọi người:

- Bỉ Bỉ Đông cho thời gian ba ngày, từ lúc này chỉ còn lại một ngày một đêm. Lần trước các nàng xuất hiện là vì quá đột ngột, ta đối với thực lực của Bỉ Bỉ Đông hoàn toàn không biết gì cả. Hiện tại ta sống lại, cho ta một ngày ta có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, tái chiến với Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết, ta có niềm tin hoàn toàn huỷ diệt các nàng. Các người hãy tin tưởng ta! Tuyết Băng, ngươi phải trấn an ba quân tướng sĩ cho tốt, một ngày sau, chính là lúc quyết chiến!

- Dạ, lão sư, ngài yên tâm đi! Ngay bây giờ ta sẽ thông báo cho ba quân tin tốt lành này, ngài yên tâm, ta sẽ phong toả tin tức nghiêm mật, tuyệt đối sẽ không để cho đối phương biết được!

Nghe Đường Tam nói có niềm tin có thể hoàn toàn huỷ diệt hai vị thần của đối phương, trong mắt Tuyết Băng khó che dấu vẻ hưng phấn. Hắn biết rõ, xưa nay Đường Tam chưa từng nói lời hư dối, hắn nói có thể, thì nhất định là có thể!

Đường Tam tiếp tục nói:

- Hiện tại xin mọi người để nơi này lại cho ta, ta cần tĩnh tâm khôi phục thần lực!

Mọi người đều gật đầu, các tướng lĩnh được Tuyết Băng lãnh đạo lui ra ngoài, sau đó là đám Độc Đấu La. Đại Sư, Đường Hạo, Phất Lan Đức, Liễu Nhị Long, còn có Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Tạp ở lại sau cùng.

Đại Sư nhịn không được nói:

- Tiểu Tam, ngươi thật sự có tin tưởng sao? Lấy một chọi hai, đối với thần cấp, kỹ xảo sợ rằng không có hiệu quả!

Đường Tam tự tin cười:

- Phụ thân, ngài cũng là sư phụ của ta, ta là do ngày dạy dỗ nên, chẳng lẽ ngài còn chưa tin ta sao? Ta đã nói dối bao giờ? Yên tâm đi, ta đã biết được sơ hở của Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết. Chỉ cần cẩn thận một chút, nhất định có thể chiến thắng bọn họ!

Đại Sư hơi nhẹ nhõm một chút:

- Vậy thì tốt quá! Thế nhưng ngươi nhất định phải nhớ kỹ, cho dù thế nào cũng phải lấy tính mạng của mình làm trọng! Ta cũng không thể chịu được một làn nữa người tóc bạc phải đưa tiễn kẻ đầu xanh!

Nói xong, hắn vẫy tay với Liễu Nhị Long và Phất lan Đức, xoay người đi ra ngoài.

Đường Tam nhìn Tiểu Vũ trong lòng Liễu Nhị Long, cố nén thương cảm trào dâng:

- Mẫu thân phiền ngài chiếu cố cho Tiểu Vũ!

Liễu Nhị Long liếc nhìn Đường Tam thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu.

Tất cả mọi người đều ra ngoài, chỉ có Đường Hạo ở lại sau cùng. Sau khi những người khác đã ra hết, Đường Hạo mới chậm rãi đi tới trước mặt Đường Tam:

- Ngươi đã quyết định?

Đường Tam sửng sốt:

- Phụ thân, người làm sao vậy, con đã quyết định cái gì?

Đường Hạo ánh mắt bình tĩnh nhìn Đường Tam:

- Không cần đóng kịch nữa, ngươi gạt được bọn họ nhưng không thể nào gạt được ta! Ngươi là đứa con ta sinh ra, có nhiều điểm rất giống ta. Có một điểm ngay cả ngươi cũng không biết, tuy rằng chuyện ngươi vừa nói cho dù là vẻ mặt hay sự kiên định tự tin đều không hề có sơ hở. Thế nhưng lúc ngươi nói dối, tay phải của ngươi theo bản năng sẽ nắm lấy góc áo của mình! Điểm này giống y như ta khi trước, trước kia ta không chú ý tới ngươi bởi vì quả thật ngươi không nói dối. nhưng vừa rồi lúc ngươi nói chuyện với mọi người, ngươi lại làm động tác như vậy! Lấy một chọi hai, đối mặt song thần, ngươi có thể nắm chắc tất thắng sao? Cho nên ta kết luận, quyết định của ngươi cũng không phải là chiến thắng các nàng, mà là đồng quy ư tận a! Đó cũng là kết quả tốt nhất mà ngươi có thể đạt tới. Đúng hay không?

Đường Tam nhìn phụ thân, hắn tới bây giờ cũng không biết phụ thân lại hiểu về hắn đến như vậy, Đường Tam yên lặng gật gật đầu:

- Phụ thân, người biết, con không có lựa chọn nào khác, con không thể trơ mắt mà nhìn Thiên Đấu đế quốc bị huỷ diệt như vậy. Bỉ Bỉ Đông là cừu nhân của phụ thân mẫu thân, cũng là cừu nhân của sư phụ và con. Con cũng không còn đường nào lui lại! Con sống lại là do lực lượng của mọi người nên giờ chỉ có thể làm hết mọi cố gắng mà con có thể làm. Con tin tưởng người có

thể hiểu được cho con. Trên chiến trường thiên biến vạn hoá, có lẽ con cũng không đến nỗi không có cơ hội toàn thân quay về đâu!

- Không có lẽ gì cả!

Đường Hạo đột nhiên giận dữ nói:

- Tiểu Tam, ta không cho phép ngươi làm như vậy! Ta và Đại Sư chỉ có một đứa con trai là ngươi, ta là một người cha, chẳng lẽ ngươi muốn ta tận mắt nhìn con mình đi chịu chết hay sao? Ngươi muốn đi cũng được nhưng phải bước qua thi thể của ta!

Nhìn ánh mắt vô cùng chấp nhất của phụ thân, Đường Tam than nhẹ một tiếng:

- Phụ thân, thật xin lỗi!

Hào quang màu lam lặng lẽ toả ra sau lưng Đường Hạo, một gã Đường Tam màu lam đột ngột xuất hiện ở sau lưng Đường Hạo, Đường Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể ngã vào lòng Đường Tam.

Ôm thân thể phụ thân, Đường Tam trên mắt mỉm cười nhàn nhạt:

- Cho dù là vì người, hay Tiểu Vũ và mọi người, trận chiến này con không thể lùi bước được!

Lam quang chợt loé, hình thái thần hồn kia liền dung hợp với thân thể hắn. Trong quá trình từ lúc chết đi cho đến khi sống lại, tuy rằng Đường Tam trải qua đau khổ, nhưng cũng đã hoàn toàn kích phát Hải Thần thần vị trong cơ thể hắn, làm cho hắn càng lãnh hội sâu sắc hơn các loại năng lực của thần hồn và bản thể, đó là cũng là một nguyên nhân mà Đường Tam có thể nắm chắc trong trận chiến ngày mai.

Hắn vung tay lên, không trung mở ra một khe nứt, Đường Tam đem thân thể Đường Hạo đặt vào trong đó, một chuỗi hoa văn kỳ dị bao phủ xung quanh cái khe ấy.

Đây là Đường Tam bằng vào thần lực của mình mà tạo ra một cái không gian tức thời, không gian này có thể duy trì trong thời gian hai ngày. Sau hai ngày, cho dù Đường Tam không thả Đường Hạo ra, thì không gian này cũng sẽ tự nghiền nát, thả thân thể Đường Hạo ra ngoài. Sau lúc đó, tất cả đã trở thành địch cục. Đường Tam nếu đã hạ quyết tâm, hắn vốn không chừa lại cho mình đường lui nào cả.

Khoanh chân ngồi xuống, thần hồn bắt đầu khởi động, một cái lồng ánh sáng màu lam bao phủ thân thể hắn, Đường Tam dưới tình trạng không khuếch tán bất cứ tia thần niệm nào của bản thân bắt đầu tu luyện. Lúc này cho dù là Bỉ Bỉ Đông đứng trước mặt hắn, cũng sẽ không cảm thấy được thần lực dao động trên người hắn. Về mặt cảnh giới, Đường Tam đã vượt qua Thiên Nhận Tuyết và Bỉ Bỉ Đông.

Một ngày trôi qua rất nhanh, không ai quấy rầy Đường Tam, cho dù là Tiểu Vũ sau khi hôn mê tỉnh lại cũng không đi vào trong đại sảnh nghị sự. Nơi đây cũng chỉ có một mình Đường Tam.

Giống như theo bản năng đánh thức, khi vầng thái dương vừa dâng lên ngang với chân trời, Đường Tam cũng mở mắt ra.

Màu lam trong mắt có một tầng bóng bẩy, khi hắn từ mặt đất đứng lên, cả người nhìn qua giống như một người bình thường mà thôi. Độ phù hợp của thần hồn và bản thể gần như hoàn mỹ, lúc này mới có được cảnh giới phản phác quy chân như vậy.

Chậm rãi ra tới cửa, khi hắn vừa mở cửa ra, tất cả mọi người đã đứng chờ ở đó. Đứng phía trước là Tuyết Băng, Đại Sư và Tiểu Vũ, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về Đường Tam.

Đường Tam mỉm cười:

- Không cần lo lắng, một trận chiến hom nay sẽ chấm dứt tất cả mọi chuyện!

Đại Sư nhìn vào mắt Đường Tam:

- Tiểu Tam, cho dù ngươi ở nơi đâu, chúng ta sẽ ở đó cùng ngươi. Ngươi nhớ

cho kỹ điểm này!

Đường Tam than nhẹ một tiếng, hắn biết, Đại Sư cũng đã nhìn rõ, dù sao, phụ thân cũng đã mất tích một ngày, bọn họ không thể nào không phát hiện.Hắn không thể giải thích, ánh mắt nhìn mặt trời vừa mới lên chiếu đầy ánh nắng ban mai ở xa xa, đáy mắt hiện lên một luồng khí màu lam. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, một tầng hoa văn màu lam bắt đầu xuất hiện xung quanh thân thể hắn:

- Chúng ta đi!

Hào quang màu lam cuồn cuộn nổi lên bao phủ thân thể mọi người, giống như được một cơn sóng lớn nâng lên, mọi người cùng bay lên không, cơ hồ là hào quang vừa loé, mọi người đã đứng trên đầu tường Gia Lăng quan. Đáy mắt Đại Sư xuất hiện một tia biến hoá, thần lực của Đường Tam rõ ràng là có tăng lên, hoặc là hắn đối với sự vận dụng thần lực đã tiến thêm một bước, sự lo lắng trong lòng thoáng giảm bớt nửa phần.

Từ đầu đến cuối, Tiểu Vũ không hề mở miệng, chỉ là dùng ánh mắt của nàng bình tĩnh nhìn chăm chú Đường Tam. Đường Tam dường như biết Tiểu Vũ đang suy nghĩ cái gì, khi mọi người tới đầu tường Gia Lăng quan, hắn không lên trước xem Võ Hồn đế quốc bên kia, mà lẳng lặng tiêu sái bước đi cạnh Tiểu Vũ. Hai tay nắm lấy bả vai nàng, đem thân thể của nàng xoay lại, làm cho lưng nàng quay ra trước mặt mình.

Thật cẩn thận nâng lên bím tóc thật dài của Tiểu Vũ, mở ra hết bím tóc của nàng, không biết hắn lấy từ đâu ra một cây lược, nhẹ nhàng chải mái tóc dài của Tiểu Vũ.

Bả vai Tiểu Vũ bắt đầu run nhẹ, mọi người hiểu ý đều quay đi chỗ kách, lưu lại cho hai người chút yên lặng cuối cùng trước cơn bão táp.Ánh dương quang chiếu lên người bọn họ, bóng sau lưng họ trải dài trên đất. Từ đầu đến cuối Đường Tam không nói một lời nào với Tiểu Vũ, hắn chỉ là vì nàng mà một lần nữa chải tóc cho nàng.

Lúc hắn đã hoàn thành xong tất cả, mới ôm chặt lấy thân thể Tiểu Vũ, nhìn nàng hai mắt đã rưng rưng ngấn lệ, Đường Tam dùng trán của mình chạm

vào trán của tiểu Vũ, nhẹ gọng nói:

- Cưng à, ta yêu ngươi!

Tiểu Vũ toàn thân run lên, siết chặt thắt lưng của Đường Tam, áp khuôn mặt của nàng vào lồng ngực hắn:

- Nếu ngươi thật sự yêu ta, hãy để cho ta vĩnh viễn ở với ngươi một chỗ. Kết quả sẽ không thay đổi được, hay để cho ta được nhìn ngươi!

Đường Tam hơi sửng sốt một chút, hắn biết, Tiểu Vũ đã hiểu được hắn muốn làm gì, hắn càng biết ý niệm của Tiểu Vũ kiên quyết đến cỡ nào. Hắn vốn định đưa nàng vào trong một cái khe không gian, nhưng Tiểu Vũ cũng đã cho hắn biết, cho dù thế nào thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Cuối cùng, Đường Tam cũng không làm như vậy, sống chết có nhau, đây là bọn họ đã ước hẹn với nhau.

Nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Vũ một chút, thân thể Đường Tam đã hoá thành một đạo ánh sáng màu lam thoát ra khỏi vòng tay của nàng, mà cũng đúng lúc này, bên trong đại doanh Võ Hồn đế quốc ở xa xa, hai bóng người chậm rãi bước ra.

- Đường Tam?

Ngay khi La Sát Thần và Thiên Sứ Chi Thần thấy thân ảnh màu lam bay lên đầu tường Gia Lăng quan, các nàng không khỏi ngây dại, cho dù là Bỉ Bỉ Đông luôn kín đáo, cũng không kìm được mà run rẩy một chút. Đúng vậy, Hải Thần đã trở lại! Hắn đương nhiên sẽ khiêu chiến La Sát Thần và Thiên Sứ Chi Thần. Áo Tư Tạp và Trữ Vinh Vinh đồng thời đã mất đi hồn lực, hắn không còn cơ hội có thể sống lại nữa, một trận chiến này sẽ là trận chiến cuối cùng!

------oOo------

Chương 515: Quyết chiến cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bỉ Bỉ Đông có chút không dám tin vào mắt mình, ba ngày nay, bất luận là nàng hay là Thiên Nhận Tuyết, bằng vào thần lực cường đại của mình, thực lực của các nàng cũng đã hoàn toàn khôi phục lại. Nhưng mà, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, trong chiến trường, lại có thể gặp lại Đường Tam. Hắn không phải là đã hồn phi phách tán, hồn vía lên mây rồi sao?

- Ta đã biết, hắn sẽ không chết dễ dàng như vậy mà!

Không biết vì sao, khi gặp lại Đường Tam, trong lòng Thiên Nhận Tuyết ngược lại có cảm giá như trút được gánh nặng.

Mà ở trước đại doanh của Võ Hồn Đế Quốc, Hồ Liệt Na vốn như đã mất hết linh hồn, khi nhìn thấy thân ảnh màu lam kia, cả người đều kích động đến mức run rẩy. Hắn, hắn cũng không có chết, hắn đã trở lại rồi.

- Bất ngờ lắm phải không?

Đường Tam cười lạnh nhạt, hắn tựa hồ đã quên mất kết cuộc ba ngày trước chính mình đã chết thảm trong tay Bỉ Bỉ Đông rồi. Hiện tại cả Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Nhận Tuyết cũng không có ai mặc Thần trang của bọn họ, bởi vì các nàng đều không nghĩ đến phía bên Thiên Đấu Đế Quốc còn có lực lượng gì có thể chống cự lại.

Bỉ Bỉ Đông hừ lạnh một tiếng:

- Bất ngờ thì như thế nào? Chúng ta có thể giết chết ngươi một lần, sẽ có thể giết chết lần thứ hai. Xem ra, ta còn quá sơ suất. Lúc ấy, ta nên đem thân thể của ngươi hoàn toàn hủy diệt trên thế giới này mới đúng. Chỉ là không nghĩ đến, thần hồn của ngươi bị phá nát, lại còn có cơ hội phục hồi lại. Ta vẫn nghĩ là ngươi rất thông minh, nhưng hiện tại xem ra, ta đã lầm rồi. Nếu ta là ngươi, nhất định sẽ không xuất hiện lại trên chiến trường!

Bộ dáng Đường Tam vẫn rất tao nhã, giống như nhớ lại bộ dáng sảng khoái khi hắn vừa mới bước ra khỏi Nguyệt Hiên vậy:

- Đáng tiếc, ngươi cũng không phải là ta. Cho nên, ta cũng sẽ không làm ra sự lựa chọn giống như ngươi vậy. Ngươi không phải là muốn hỏi ta, vì sao ta lại không lén núp trong Gia Lăng Quan, đợi đến khi các ngươi xâm nhập rồi đánh lén các ngươi, có đúng hay không?

Bỉ Bỉ Đông biến sắc:

- Ngươi có thể đọc được suy nghĩ của ta?

Đường Tam lắc đầu:

- Không đâu, ta cũng không thể nào nhìn thấu được tâm của Thần, tuy rằng hơi thở tà ác trên người của ngươi bộc phát ra rõ ràng. Ta chỉ là hiểu được ý tưởng tăm tối của ngươi mà thôi. Ta sở dĩ không có đánh lén các ngươi, bởi vì ta không muốn làm cho Thần hồn của ta bị việc đó làm cho vấy bẩn. Nếu nói như vậy, chỉ sợ ta cũng không thể nào chiến thắng được bất kỳ kẻ nào trong các ngươi. Nhưng hiện tại cũng không giống như vậy, đối mặt với các ngươi, chính là một Hải Thần đã đạt đến đỉnh phong. Có lẽ ta sẽ chết, nhưng mà, ta cũng nhất định sẽ lôi kéo các ngươi cùng rời khỏi thế giới này!

Bỉ Bỉ Đông nở nụ cười, chỉ là bộ dáng diện mạo hiện tại của nàng ta nói thế nào cũng khiến người ta không dám khen tặng:

- Đường Tam, ngươi nghĩ rằng muốn đả kích lòng tin của ta hay sao? Cho dù ngươi đạt đến đỉnh phong thì sao chứ? Ngươi cho là, ngươi như vậy có thể đủ khả năng đối kháng ta hay sao? Một khi đã như vậy, ngươi hãy nhìn cho rõ, cái gì mới là thực lực chân chính của La Sát Thần!

Luồng khí màu tím đen trong nháy mắt nhoáng lên trên thân thể của Bỉ Bỉ Đông. Trong luồng tử quang lóng lánh, giữa không trung đã xuất hiện hai cái nhân ảnh đồng dạng. La Sát Thần Trang trong nháy mắt đã xuất hiện, thần lực màu tím đen khủng bố trong nháy mắt phát tán ra, che hết toàn bộ ánh sáng của mặt trời, làm cho cả bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại.

Bộ Thiên Sứ Thần Trang phát ra ánh sáng ngọc lóng lánh cũng trong nháy mắt xuất hiện trên người Thiên Nhận Tuyết. Ánh mắt nàng đã trở lên lạnh

tanh:

- Lần trước nàng ta đã giết ngươi một lần, lần này, giết ngươi chỉ có thể là ta!

Đối mặt với hai vị Thần cùng lúc phóng thích ra Thần Trang, dưới áp lực mạnh mẽ, từng luồng khí lưu màu lam từ trên cơ thể Đường Tam dâng lên. Chung quanh thân thể hắn xuất hiện nhiều điểm tinh quang màu lam bám lên. Hải Thần Thần Trang lặng yên xuất hiện. Chẳng qua, lúc này Hải Thần Thần Trang xuất hiện lại trực tiếp có màu vàng kim, mà không cần Hoàng Kim Tam Xoa Kích tiến hành chuyển hóa mới có thể đổi sắc. Đường Tam dùng hành động thực tế để chứng minh cho hai mẹ con song thần này, tất cả những lời nói khi nãy của hắn cũng không phải là hư ngôn.

La Sát Ma Liêm, Thiên Sứ Thánh Kiếm đồng thời chỉ về phía Đường Tam, mà thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam cũng đã chậm rãi giơ lên quá đỉnh đầu.

Ánh mắt của hắn lúc này tràn ngập sự thành kính, nhìn chăm chú vào thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay, thần niệm trong nháy mắt khuếch tán ra, giống như là đại hải vô biên vô hạn vậy.

Từ trên người của Đường Tam, Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Nhận Tuyết đều cảm nhận được một tia hơi thở hư vô. Hắn rõ ràng đang đứng đây, nhưng thậm chí cũng không có thông qua Hải Thần Thần Lực gây cho nàng một tia áp lực nào cả. Nhưng chính vì như vậy, thần hồn La Sát Thần cùng với Thiên Sứ Chi Thần giống như là bị ngăn cản lại vậy, làm cho thần niệm của các nàng không thể nào dung hợp với thần lực của bản thân vậy.

Bỉ Bỉ Đông hiểu rõ, Đường Tam cũng không có nói quá, hắn hiện tại, đã đạt đến một cảnh giới cao hơn mình và Thiên Nhận Tuyết rồi.

Ngay lúc này, Hải Thần tám cánh sau lưng Đường Tam cũng dưới tình huống này mà xuất hiện biến hóa, bốn cánh chim hai bên lúc này lại hoàn toàn dung hợp lại với nhau, nguyên bản tám cánh lúc này đã dung hợp lại, biến thành hai mảnh cánh chim màu vàng thật lớn, cơ hồ bao trùm toàn bộ thân thể phía sau của Đường Tam. Ngay khi cặp cánh lớn kia mở rộng ra, trong nháy mắt, bầu trời vốn bị luồng năng lượng tím đen của La Sát Thần bao phủ đã khôi

phục lại màu lam nhạt. Lam quang vô tận tựa hồ che kín toàn bộ bầu trời. Ngay khi Đường Tam thành kính nhìn về phía Hoàng Kim Tam Xoa Kích, hắn cũng đã phát ra lời kêu gọi, kêu gọi lực lượng của biển rộng. Quang mang màu lam kia, chính là lực lượng đến từ Hải Dương.

Bầu trời vẫn như trước là màu lam, nhưng mà, cũng không có ánh mặt trời. Hải Thần Thần Lực không lồ, đã mạnh mẽ hoàn toàn ngăn cản ánh sáng mặt trời. Chính vì như thế, bộ Thiên Sứ Thần Trang trên người Thiên Nhận Tuyết rõ ràng ảm đạm đi vài phần.

Bỉ Bỉ Đông công kích đầu tiên, hai đạo thân ảnh do nàng hóa ra trong nháy mắt hóa thành hai đạo thân ảnh màu tím đen, bày ra hơi thở tà ác phô thiên cái địa, hướng về phía trước phóng thẳng đến, muốn bao phủ hoàn toàn thân thể Đường Tam. Hơi thở tà ác không lồ, giống như là muốn hoàn toàn thôn phệ Đường Tam cùng với quang mang màu lam trên bầu trời vậy.

Thiên Nhận Tuyết tuy rằng không ưa Bỉ Bỉ Đông, nhưng nàng cũng biết, không có mình tham chiến, Bỉ Bỉ Đông rất khó có thể chiến thắng được Đường Tam. Thống nhất đại lục, cũng không phải là tham vọng của một mình Bỉ Bỉ Đông, mà đó cũng là nguyện vọng cuối cùng mà ông nội nàng để lại cho nàng, nàng tuyệt đối không thể từ bỏ.

Nhân kiếm hợp nhất, cả người Thiên Nhận Tuyết cùng với thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng hòa hợp thành một thể, hóa thành một thanh trường kiếm màu vàng kim thật lớn chỉ thẳng vào mặt Đường Tam. Hai mẹ con song thần vô hình trung phối hợp, trong nháy mắt làm thành một thế công kích ba mặt. Rất rõ ràng, trải qua hơn một lần thất bại, Thiên Nhận Tuyết đối với sự không chế Thiên Sứ Thần Lực cũng có sự thấu hiểu hơn.

Đối mặt với sự công kích của các nàng, Đường Tam không chút nào lo lắng, so với ba ngày trước, hắn rõ ràng càng trầm ổn hơn nhiều. Ánh mắt lạnh lùng khẽ động, thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích trong tay lặng yên vung lên, một vòng quang hoàn màu vàng kim nhẹ nhàng bay ra, thẳng đến đón nhận công kích của Thiên Nhận Tuyết. Cùng lúc đó, thân thể của Đường Tam trong không trung cũng nhoáng lên một cái, đã huyễn hóa ra hai đạo thân ảnh, căn bản không cần xem hiệu quả của vòng quang hoàn kia ra sao, hai đạo thân ảnh hắn huyễn hóa ra, phân biệt đón đầu công kích hai bên của Bỉ Bỉ Đông.

Ông—, Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay Thiên Nhận Tuyết chấn động kịch liệt, một cỗ cảm giác đặc thù không thể nói rõ trong nháy mắt lan truyền khắp toàn thân. Thiên Nhận Tuyết phát hiện, thân thể của mình đã mất đi năng lực hành động, cũng chỉ có thể duy trì bộ dáng công kích, ngừng lại trên không trung.

Nếu là tình huống bình thường, nàng có thể mượn dùng năng lượng Thái Dương Chân Hỏa để phá tan sự trói buộc này, nhưng mà lúc này, nàng căn bản không thể tiếp cận được ánh sáng mặt trời. Mà năng lượng tự thân của nàng, muốn phá tan sự trói buộc, cũng không thể trong nháy mắt hoàn thành được.

Vô Định Phong Ba, Đường Tam lần đầu tiên dùng thức thứ nhất của Hoàng Kim Thập Tam Kích hoàn toàn vây khốn một vị thần. Khi cảnh giới cùng với thần lực của hắn hoàn toàn siêu việt hơn Thiên Nhận Tuyết, bản thân hắn sẽ có được thực lực như vậy. Nếu không có Bỉ Bỉ Đông, hắn có thể dùng toàn bộ tinh thần để đối phó với Thiên Nhận Tuyết, như vậy, thậm chí không cần che lại ánh sáng mặt trời, cũng có thể thành công được. Cho dù Vô Định Phong Ba không có khả năng chế trụ Thiên Nhận Tuyết đến tám giây như bình thường, mà nhiều nhất chỉ có một lần hô hấp thôi, với Đường Tam mà nói, vậy cũng đủ rồi.

Hải Thần Tam Xoa Kích đón nhận La Sát Ma Liêm, một tiếng keng thật lớn bùng nổ, lưỡi kích hoàn toàn khóa chặt thanh Ma Liêm lại, bốn đạo thân ảnh do Đường Tam và Bỉ Bỉ Đông phân ra đồng thời giằng co lẫn nhau. Kim quang cùng với quang mang tím đen cơ hồ đồng thời va chạm với nhau.

Loại vũ khí Tam Xoa Kích, bản thân đối với đại đa số các loại vũ khí đều có tác dụng khắc chế nhất định. Liêm đao tự nhiên cũng không ngoại lệ, nó có thể kềm chế được vũ khí của đối thủ. Lúc này, hai đạo thân ảnh mà Đường Tam và Bỉ Bỉ Đông phân ra, một cái là bản thể của bọn họ, một đạo là do vũ hồn thần cấp của bọn họ mà ngưng tụ thành. Chỉ có bọn họ do có song sinh vũ hồn nên mới có thể làm được như vậy.

Nhưng mà tình huống thực tế lại vượt ra ngoài tất cả những dự đoán, mắt thấy thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích đang khóa thanh La Sát Ma Liêm lại,

nhưng chỉ một khắc sau, tình huống lại hoàn toàn nghịch chuyển.

Hai đạo kim quang phóng lên cao, Hoàng Kim Tam Xoa Kích thế nhưng lại trực tiếp bị hất bay lên trời cao, giống như hai con Kim long bay thẳng lên trời, từ từ bay ra xa.

Bỉ Bỉ Đông trong lòng cười lạnh, Đường Tam a Đường Tam, đúng vậy, thần hồn của ngươi quả thật là cường đại hơn ta rất nhiều, nhưng mà, ta mãi đến chín mươi chín cấp mới tiếp nhận La Sát Thần truyền thừa, thần lực tất nhiên sẽ hùng hậu hơn ngươi rất nhiều. Hiện tại ta xem ngươi làm cách nào chống lại ta đây.

Thanh Ma liêm màu tím đen lại một lần nữa phóng thẳng về phía ngực của Đường Tam, có kinh nghiệm của ba ngày trước, không cần phải nói, Hải Thần Thần Trang căn bản là không ngăn cản được lực công kích khủng bố của Thần khí La Sát Thần.

Ngay trong nháy mắt thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích bị đánh bay, thân thể Đường Tam giống như là bị lực quán tính, xoay tròn kịch liệt lên. Hai cái thân ảnh đều làm ra động tác giống nhau như đúc, trong lúc xoay tròn kịch liệt kia, đã tránh né được một kích đâm tới của Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông phản ứng cực nhanh, thanh Ma liêm không có đâm trúng Đường Tam, đã lập tức chuyển thành quét ngang, chém tới thân thể Đường Tam. Cũng chính ngay lúc đó, từ trên hai thân thể đang xoay tròn kịch liệt của Đường Tam, đột nhiên văng ra hai giọt kim quang rất nhỏ. Hai giọt này nhìn qua giống như một giọt nước mưa vậy, phân biệt hướng tới hai thân thể của Bỉ Bỉ Đông bay đến.

Bỉ Bỉ Đông cơ hồ là theo bản năng giơ một tay lên đón lấy giọt kim quang nhỏ kia. Thanh ma liêm trong tay còn lại cũng không có ngừng lại, tiếp tục chém về phía Đường Tam.

- Cẩn thận, không được bắt lấy!

Thiên Nhận Tuyết rốt cuộc cũng khôi phục được hành động. Mắt thấy hai điểm kim quang kia đang bay về phía Bỉ Bỉ Đông, nàng cơ hồ là theo bản

năng hét lên điên cuồng. Thân thể nàng trong nháy mắt đã bay vọt đến bên cạnh một trong hai Bỉ Bỉ Đông, mạnh mẽ dùng bả vai mình đâm mạnh vào thân thể Bỉ Bỉ Đông, hất nàng bay chỗ khác. Cái mà nàng lựa chọn, chính là bản thể của Bỉ Bỉ Đông, chứ không phải là cái do võ hồn ngưng tụ thành.

Ngay cả Thiên Nhận Tuyết cũng không hiểu vì sao mình lại làm như vậy, trong nháy mắt đó, trong đầu nàng lóe lên tình cảnh thân ảnh Bỉ Bỉ Đông xuất hiện trong quá trình mình tiếp nhận truyền thừa Thiên Sứ Chi Thần. Tất cả động tác của nàng, đều xuất phát từ bản năng cả.

Xích một tiếng vang lên, thân ảnh Bỉ Bỉ Đông do vũ hồn biến thành đã lập tức ngưng đọng lại trong không trung. Trên lòng bàn tay của nàng, xuất hiện một cái lỗ nhỏ, mà giọt kim quang nhỏ kia, cũng đã từ trên mi tâm giữa trán của nàng lặng yên chui vào. Phân thân của Bỉ Bỉ Đông trong nháy mắt đã biến thành màu vàng kim. Ngay sau đó, một tiếng nổ ấm vang, phân thân đã hoàn toàn vỡ tan.

Mà phía bên kia, bản thể Bỉ Bỉ Đông sau khi bị Thiên Nhận Tuyết va chạm, giọt kim quang kia tựa hồ như là lướt trên mặt nàng mà bay qua, vượt qua khỏi đầu nàng, hóa thành một đường kim quang dài biến mất trong không trung. Mà Thiên Nhận Tuyết cũng rất may, trong khoảnh khắc hung hiểm, giọt kim quang cũng chỉ lướt ngang đỉnh đầu nàng, cách có một phân mà thôi, nhưng cũng không có bị bắn trúng.

Cảm giác lạnh như băng từ tay Bỉ Bỉ Đông lan truyền khắp toàn thân, bàn tay Bỉ Bỉ Đông đột nhiên ôm lấy Thiên Nhận Tuyết, mang theo thân thể nàng ta lui ra sau cả ngàn thước.

Nàng như thế nào cũng không dám tin tưởng đây là sự thật, ngay khoảnh khắc khi nãy, nàng rõ ràng cảm nhận được uy hiếp tử vong. Phải biết rằng, phân thân của nàng là do Vũ Hồn biến hóa ra, thân thể mặc dù là do thần lực cùng với thần hồn ngưng tụ mà thành, nhưng cùng với bản thể của nàng cũng không có gì khác biệt, lực công kích, lực phòng ngự đều hoàn toàn giống nhau. Nếu trong nháy mắt vừa rồi, Thiên Nhận Tuyết đến trễ một bước, hay là nàng ta không có đẩy nàng ra, không thể nghi ngờ rằng, kết quả bản thể của nàng cũng sẽ giống như cái phân thân kia, tan biến trong không trung.

Hai thân ảnh Đường Tam phát ra kim quang lóng lánh, hai người hợp lại làm một. Phía trên bộ khải giáp Hải Thần Thần Trang chỗ thắt lưng đã xuất hiện một đạo vết thương thật lớn. Tuy rằng làn da bên trong cũng chưa có bị cắt đứt, nhưng mà, một luồng khí màu tím đen đang phiêu phù trong đó, hiển nhiên chính là tà lực thôn phệ của La Sát Thần.

Nhìn Bỉ Bỉ Đông đang kinh nghi bất định ở xa xa, Đường Tam thở dài một tiếng:

- Máu mủ tình thâm, xem ra ta vẫn còn xem nhẹ tình thân a. Nàng dù sao cũng là con gái của ngươi. Nguyên vốn ta nghĩ rằng, nàng sẽ lợi dụng cơ hội này mà phóng lên giết ta. Chỉ cần ngươi chết, ta chết, thế giới này sẽ là của nàng. Thiên Nhận Tuyết, ngươi làm cho phán đoán của ta sai lệch mất rồi!

Đường Tam nhìn qua là hết sức thong thả, nhưng tất cả các tình huống khi nãy, đều là do hắn tính toán hoàn toàn chuẩn xác. Cho dù là một kích cuối cùng của Thiên Nhận Tuyết hắn cũng đã dự đoán trước. Thời gian mà Vô Định Phong Ba chế trụ Thiên Nhận Tuyết, hắn đã sắp xếp không một chút sai lầm. Hắn biết rõ, quan hệ của Thiên Nhận Tuyết và Bỉ Bỉ Đông là hoàn toàn ác liệt, thậm chí đến tình trạng sinh tử đối đầu. Thân thể hắn lúc kịch liệt xoay tròn, không thể nghi ngờ là có thể tránh được tổn thương do La Sát Ma Liêm gây ra. Đồng thời, hắn chính là lấy thần lực của mình ngưng tụ thành hai giọt Quan Âm Hữu Lệ. Hải Thần, cái không thiếu nhất chính là nước, mà hai giọt Quan Âm Hữu Lệ của Đường Tam chính là tinh hoa của nước, bản thân lại ngưng tụ thần lực toàn thân, sao lại có thể dễ dàng ngăn cản cơ chứ? Lúc trước Thiên Nhận Tuyết đã từng nếm trái đắng dưới loại ám khí này, tự nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra được.

Nếu lúc đó, Thiên Nhận Tuyết công kích Đường Tam, Đường Tam chẳng những có thể hoàn mỹ đánh chết Bỉ Bỉ Đông, đồng thời, hắn cũng còn một chiêu chuẩn bị phía sau, phân thân của hắn cùng với bản thể có thể hoán chuyển lẫn nhau, điều này ngay cả Bỉ Bỉ Đông cũng không cách nào làm được. Vô Định Phong Ba của Đường Tam cũng chỉ có thể chế trụ Thiên Nhận Tuyết trong vòng một lần hô hấp mà thôi, chỉ cần Thiên Nhận Tuyết không đi cứu viện Bỉ Bỉ Đông mà là đánh chết bản thể của hắn. Như vậy, kết quả sẽ là Bỉ Bỉ Đông chết, Vũ hồn Đường Tam bị đánh nát, tuy rằng thực lực sẽ bị giảm mạnh, nhưng mà bản thân Thiên Nhận Tuyết rõ ràng yếu hơn Bỉ

Bỉ Đông rất nhiều, hơn nữa trong lòng nàng còn có một mầm móng thất bại mà mình đã lưu lại, đối mặt với Thiên Nhận Tuyết, hắn có cơ hội chiến thắng rất lớn, ít nhất đồng quy ư tận cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà tất cả mọi chuyện, lại bị phản ứng bản năng của Thiên Nhận Tuyết hoàn toàn phá hủy. Bỉ Bỉ Đông bởi vì vũ hồn phân thân phá hủy, tổn thương nguyên khí. Nhưng Đường Tam sau khi phóng ra hai giọt thần cấp Quan Âm Hữu Lệ, thần lực cũng bị tiêu hao không nhỏ, thương thế bên hông hắn cũng làm ảnh hưởng đến thần lực của hắn. Không thể nghi ngờ, song phương không ai chiếm được lợi thế quá lớn. Mà bản thân Đường Tam lấy một địch hai, bản thân lại bị thương, không thể nghi ngờ là bất lợi rất lớn.

Hai đạo thân ảnh dung hợp lại làm một, Đường Tam đem Hải Thần Tam Xoa Kích chuyển sang tay trái, tay phải lướt ngang qua miệng vết thương bên hông, hủy diệt La Sát Thần lực ở đó. Cặp cánh lớn sau lưng mở rộng, đem một bộ phận lam quang dầy đặc trong không trung nhất thời từ cặp cánh sau lưng dung nhập vào cơ thể.

Quang mang màu tím đen trên người Bỉ Bỉ Đông rõ ràng trở nên ảm đạm vài phần, nhìn sang Thiên Nhận Tuyết bên cạnh, ánh mắt không khỏi phát ra quang mang nghi hoặc.

- Ngươi.....

Thiên Nhận Tuyết cũng không có đón nhận ánh mắt của Bỉ Bỉ Đông, nhìn về phía Đường Tam:

- Không thể cấp cho hắn cơ hội nào, hắn rất giảo hoạt. Chỉ có thể dùng năng lượng công kích thuần túy mới có thể tận khả năng tránh được bẫy rập của hắn!

- Ừ!

Kỳ lạ chính là, lúc này đây Bỉ Bỉ Đông đối với lời nói của Thiên Nhận Tuyết cũng không có phản bác gì. Nàng đương nhiên không phải bởi vì vừa rồi Thiên Nhận Tuyết cứu sống nàng mà sinh ra biến hóa trong tâm tình. Chỉ là nhìn đứa con gái tuyệt mỹ, lúc trước là hoàn toàn không có yêu thương gì mà

sinh ra, lúc này đứng trước mặt nàng, tâm hồn lạnh như băng ngàn năm từ nhiều năm nay bất chợt giống như có một tia nước ấm chảy tràn vào.

Oanh—, quang mang màu tím đen cùng với quang mang màu hồng kim cơ hồ là đồng thời dâng lên. Bỉ Bỉ Đông cùng Thiên Nhận Tuyết sóng vai mà đứng, các nàng cũng không có nóng lòng phát động công kích, mà là đem thần niệm cường đại của bản thân hoàn toàn phóng thích ra. Áp lực thật lớn phóng thích ra, áp bách đám quân sĩ dưới Gia Lăng Quan có cảm giác không thở nổi.

Đường Tam rõ ràng chứng kiến, từ bốn phương tám hướng có vô số luồng khí màu tím đen đang không ngừng ngưng tụ lại trên thân thể Bỉ Bỉ Đông, hiển nhiên là nàng đang khôi phục năng lượng của mình. Mà luồng khí màu tím đen từ bốn phương tám hướng đó, chính là tất cả các oán khí trên Đấu La Đại Lục. Trong đó, khổng lồ nhất chính là luồng khí màu tím đen phát ra từ Gia Lăng Quan. Đó chính là những oan hồn oán độc chết thảm dưới kịch độc của Độc Đấu La trong trận đại chiến ba ngày trước.

Tựa như Hải Thần có thể lấy được lực lượng từ trong đại hải, Thiên Sứ Chi Thần có thể lấy được Thái Dương Chân Hỏa từ ánh mắt trời. Giống như vậy, La Sát Thần đồng dạng có thể lấy được tất cả các căn nguyên ý niệm xấu xa nhất trong đầu của tất cả các sinh vật bất luận là còn sống hay đã chết. Những ý niệm đó sẽ biến thành thần lực của La Sát Thần.

Những oán niệm đó nếu so với tín ngưỡng lực trong đầu nhân loại thì khổng lồ hơn, nhưng lại không thể kéo dài. Nhưng mà, đối với một trận chiến mà nói, hiển nhiên là các oán niệm sẽ cường đại hơn nhiều. Cái này gọi là nước quá trong sẽ không có cá, nhất là tại Gia Lăng Quan mấy ngày trước đã chết quá nhiều binh sĩ, oán niệm của các tướng sĩ Võ Hồn Đế Quốc chết dưới kịch độc mạnh mẽ đến mức nào. Giờ khắc này đây, Gia Lăng Quan không thể nghi ngờ chính là chiến trường tốt nhất của Bỉ Bỉ Đông.

Đường Tam biết rất rõ, Bỉ Bỉ Đông khôi phục lại đối với chính mình bất lợi như thế nào. Nhưng hắn cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Lúc này, Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Nhận Tuyết đang đứng ở đó, thần lực hai người tuy rằng không hợp nhau, nhưng mà thần niệm các nàng lại kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, quan sát toàn cục chiến trường. Chỉ cần hắn dám

phóng lên, nghênh đón tất nhiên là mẹ con Bỉ Bỉ Đông liên thủ phản kích. Hai vị thần kết hợp lại một chỗ, là chuyện mà Đường Tam không muốn chứng kiến nhất. Hắn không thể đánh tan từng người, với hắn mà nói đã không còn cơ hội gì nữa rồi. Mà tình bình biến hóa trước mắt, lại bất ngờ chính là bởi vì sự cứu viện theo bản năng kia của Thiên Nhận Tuyết, đến từ thâm tình máu mủ, làm cho Đường Tam hoàn toàn lâm vào trạng thái bị động.

Tám thanh La Sát Ma Liêm trên lưng Bỉ Bỉ Đông nháy mắt phóng ra, kết hợp với thanh Ma liêm trong tay thành một thể. Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông thủy chung vẫn tập trung trên người Đường Tam. Thanh La Sát Ma Liêm trong tay nàng chợt bay thẳng lên bầu trời, hào quang màu tím đen trong nháy mắt bạo phát, ác niệm cường đại trên không trung giống như là Thiên Ma Lệ Quỷ đang giương nanh múa vuốt vậy.

Quầng sáng màu lam do Đường Tam ngưng tụ ra trên không trung nhất thời run rẩy kịch liệt. Thần lực La Sát Thần quả thật đối với tuyệt đại đa số các thần khác có lực áp bách mãnh liệt. Ác niệm tà ác hiển nhiên là đáng sợ hơn rất nhiều so với Thiên Sứ Thần Lực. Chỉ cần bị dính một chút thôi, đã cần phải dựa vào thần niệm khổng lồ mới có thể khu trừ.

Trong lòng Đường Tam thầm than một tiếng, hai cánh sau lưng vẫy động một cái, luồng lam quang trên không trung giống như là Ngân Hà Lạc Cửu Thiên, nháy mắt từ phía sau lưng dung nhập vào trong thân thể Đường Tam. Nhất thời quang mang trên người hắn lại tuôn ra, giống như là khi nãy hoàn toàn không có tiêu hao gì hết vậy. Nhưng mà, ánh mặt trời vốn bị che lấp lại một lần nữa xuất hiện trong không trung.

Bỉ Bỉ Đông đã đạt được mục đích, luồng La Sát Thần Lực kia trong nháy mắt thu hồi, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể, bị thái dương chiếu rọi đối với thần lực của nàng không tốt lắm. Nhưng Thiên Nhận Tuyết, được ánh mặt trời chiếu rọi, tinh thần nhất thời đại chấn. Liếc nhìn Bỉ Bỉ Đông một cái, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay đã chỉ thẳng lên trời cao, Thái Dương Chân Hỏa mênh mông trút xuống, một tầng quang văn hoa mỹ màu hồng kim nhất thời xuất hiện trên bộ Thiên Sứ Thần Trang.

Tay Đường Tam theo bản năng nắm chặt Hải Thần Tam Xoa Kích, một tia

tuyệt vọng nhàn nhạt lan tràn trong lòng. Hắn biết, cơ hội của mình đã càng ngày càng nhỏ, cái duy nhất có thể lợi dụng chính là sự mâu thuẫn không cách nào giải quyết của hai mẹ con Bỉ Bỉ Đông, nhưng hiện tại đã biến mất. Ngay khi hai vị thần thật sự dứt bỏ thành kiến, tiến hành phối hợp công kích, một mình hắn làm sao có khả năng chống lại đây?

Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết bắt đầu công kích, hai nàng từ từ bay về phía trước, tốc độ phi hành thậm chí còn chậm hơn so với một gã Phi Hành hệ Hồn sư bình thường nữa. Nhưng mà, năng lượng trên người các nàng lại càng ngày càng khuếch tán ra, từng chút từng chút áp bách về phía trước.

Thiên Sứ Thần Lực cùng với La Sát Thần Lực dưới tình huống ngưng tụ một chỗ như vậy, thong thả áp bách về phía trước, mục đích chỉ có một, chính là không để cho Đường Tam có cơ hội gì trở mình cả. Uy áp thần cấp hoàn toàn ngưng tụ trên người Đường Tam, thần niệm các nàng đều thu liễm vào bản thân, một khi phát động, chắc chắn là một kích lôi đình.

Hai cánh sau lưng Đường Tam không ngừng vẫy, sau khi tiến hóa thành hai cánh, cặp cánh có nguồn gốc từ Bát Chu Mâu này càng có được năng lực hấp thu càng mạnh. Trong không khí rõ ràng có thể thấy được từng cái quang điểm màu lam sắc không ngừng hướng về phía thân thể màu vàng kim của Đường Tam mà dung nhập. Mỗi một đạo hoa văn màu vàng kim trên thân bộ Hải Thần Thần Trang đều nở rộ ra quang mang chói mắt.

Trên Hoàng Kim Tam Xoa Kích, nhộn nhạo lên từng vòng từng vòng sóng gợn, quang vụ màu vàng bắt đầu từ trên cơ thể Đường Tam lan tràn ra, đây là do tình huống thần lực quá mức cường thịnh, bản thân cơ thể hắn đã không thể hoàn toàn chịu nổi mà trào ra. Nhưng mà, thân thể của hắn lại thong thả lui về phía sau. Đối mặt với áp bách cường đại của Thiên Sứ Thần và La Sát Thần dung hợp thần lực, bản thân không tự khống chế được, thong thả lui về phía sau.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan, tim mọi người đều đã dâng lên đến cổ họng, bọn họ tựa hồ là thấy lại một màn như ba người trước sắp tái diễn lại. Tuy rằng hiện tại Đường Tam so với ngày đó càng thêm trầm ổn hơn. Nhưng mà, bọn họ cũng thấy rõ ràng, Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Nhận Tuyết cũng không giống như ba ngày trước nữa. Đều không phải là mỗi người mỗi đánh,

mà là chân chính liên thủ lại, cùng nhau đối kháng Đường Tam.

Đại sư thống khổ nhắm hai mắt lại, hắn hận, hắn hận mình vì sao lại không có được thực lực để cứu giúp Đường Tam. Tuyết Băng thì lại mở to hai mắt mà nhìn, hai bàn tay nắm chặt, trong ánh mắt lại lộ vẻ không cam lòng mãnh liệt.

Trên đầu tường, người duy nhất có thể bảo trì sự tỉnh táo, cũng chỉ có một người, chính là Tiểu Vũ. Đối mặt với tình huống trước mắt, nàng tựa hồ như đã sớm đoán trước vậy, lấy ra một cây hương tràng màu hồng phấn, chậm rãi nuốt vào trong bụng. Năng lượng nhu hòa dao động trong nháy mắt ngưng tụ lại sau lưng, hình thành một cặp cánh chim trong suốt. Đúng là Phi Hành Ma Cô Tràng của Áo Tư Tạp.

- Hắc—

Đường Tam hét lớn một tiếng, thanh Hải Thần Tam Xoa Kích nắm trong tay chợt vẽ thành một vòng tròn thật lớn, Hải Thần thần lực mạnh mẽ dưới lực áp bách thật lớn trong nháy mắt bộc phát, đã giúp hắn ổn định lại thân mình trong không trung. Hắn không thể tiếp tục lui về phía sau nữa, nếu còn lui về phía sau nữa sẽ lui đến bên trên Gia Lăng Quan. Khi đó, một khi hắn không thể thừa nhận được công kích của song thần trước mặt, toàn bộ Gia Lăng Quan sẽ phải đối mặt với dư ba do ba gã thần cấp cường giả va chạm với nhau.

Đối mặt với sự liên thủ của Thiên Sứ Thần cùng với La Sát Thần, tạo thành thần lực khổng lồ, lúc này hắn đã không có sự lựa chọn nào khác. Tám chữ *"Thà làm ngọc vỡ hơn làm ngói lành"* lại xuất hiện trong lòng Đường Tam.

Hải Thần Thần Lực nhu hòa trong nháy mắt ầm ầm bạo phát, hóa thành kim sắc hỏa diễm thật lớn bốc lên xung quanh thân thể Đường Tam. Cái đó đương nhiên không phải là ngọn lửa chân chính, mà là dấu hiệu thần lực của Đường Tam đã bành trướng đến cực điểm.

Hải Thần Tam Xoa Kích chuyển sang cầm bên tay trái, Khải giáp Hải Thần tay trái trong nháy mắt phát ra quang mang mãnh liệt. Thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích trần đầy lam quang tựa hồ như cùng với cánh tay trái của hắn

hoàn toàn dung hợp lại với nhau. Mà cánh tay phải của Đường Tam cũng đồng thời bộc phát quang mang, từng đạo quang mang màu vàng kim ngưng tụ lại trên lòng bàn tay.

Cùng với một tiếng gầm nhẹ, thân thể Đường Tam giống như một mũi tên bay ra, cho dù là dưới uy áp thần cấp thật lớn, hay là đối diện với song thần cũng vậy, tốc độ của hắn cũng không chút nào chậm lại.

Trong lúc phóng tới như thế, ba cái thần cấp lãnh vực va chạm kịch liệt với nhau, làm không khí như trở thành sềnh sệt vậy. Bằng vào ngọn lửa thiêu đốt xung quanh thân thể, Đường Tam mạnh mẽ phát tan lực cản trước mắt, hai tròng mắt tựa như sao sáng lóe lên, đâm thẳng vào Thiên Nhận Tuyết và Bỉ Bỉ Đông.

Thiên Nhận Tuyết hai tay cầm Thiên Sứ Thánh Kiếm, Thái Dương Chân Hỏa ầm ầm bạo phát, hỏa diễm màu kim sắc dung nhập vào trong Thiên Sứ Thánh Kiếm, chỉ thẳng về phía Đường Tam, năng lượng mênh mông mà nóng cháy hoàn toàn bạo phát trong không trung.

Thanh La Sát Ma Liêm khổng lồ trên tay Bỉ Bỉ Đông cũng đã bốc cháy, nhưng mà, đang thiêu đốt, lại là oán khí vô tận cùng với tà khí, ngọn lửa hiện ra có màu xanh biếc. Hai mẹ con song thần nhất thời tăng tốc, hướng về phía Đường Tam mà đón tiếp. Các nàng chính là muốn trực tiếp đón nhận một kích va chạm này.

Khoảng cách song phương càng ngày càng gần, thần sắc Đường Tam trở nên lạnh lẽo như sông băng vĩnh hằng vậy, thần niệm của hắn lúc này đã đắm chìm trong một trạng thái đặc thù, trở nên vô cùng bình tĩnh. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nắm chắc được cơ hội bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Thanh La Sát Ma Liêm thấm đẫm ngọn lửa màu xanh biếc, cùng với thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm phát ra ngọn lửa màu kim sắc đồng thời nghênh đón công kích của Đường Tam. Thiên Nhận Tuyết đưa thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm lên cao, mà thanh Ma Liêm trong tay Bỉ Bỉ Đông lại hạ thấp xuống phía dưới, hình thành thế cao thấp giao công. Ba vị thần, ngay trong một nháy mắt này hoàn toàn va chạm với nhau.

Tay trái Đường Tam cầm Hải Thần Tam Xoa Kích toàn lực giơ lên, mà tay phải của hắn lại chỉ thẳng về phía Thiên Nhận Tuyết, từ đó bắn ra một giọt kim quang nhỏ.

Thiên Nhận Tuyết hoảng sợ, Quan Âm Hữu Lệ của Đường Tam xem ra thật sự để lại cho nàng ấn tượng quá mức sâu sắc. Nhất là khi nãy suýt chút nữa đã đánh chết thần cấp Bỉ Bỉ Đông. Khi phóng ra Quan Âm Hữu Lệ, lại không có toát ra nữa phần thần lực, nếu không Bỉ Bỉ Đông cũng sẽ không có mắc lừa.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, thanh La Sát Ma Liêm trong tay Bỉ Bỉ Đông đã cùng Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam va chạm với nhau, ngọn lửa màu kim sắc cùng với ngọn lửa màu xanh biếc đồng thời nổ tung, trên không trung hóa thành vô số quang điểm tung bay ra bốn phía. Mà Thiên Nhận Tuyết cũng không thể không thay đổi phương hướng thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm của mình, hoành ngang trước người, Thái Dương Chân Hỏa hoàn toàn bạo phát, cố nghênh đón giọt kim quang nhỏ bé kia.

Năng lực thiết lập cơ hội của Đường Tam quả thật rất mạnh mẽ, cho dù dưới tình huống đối mặt với hai vị thần cũng vậy, như cũ bằng vào thực lực mạnh mẽ của mình tạo ra cơ hội trong nháy mắt này.

Thanh La Sát Ma Liêm của Bỉ Bỉ Đông bị Hải Thần Tam Xoa Kích hất ngược lên cao, trước ngực đã hoàn toàn trống trải. Mà giọt kim quang bắn ra từ tay phải của hắn vừa mới tiếp xúc với Thái Dương Chân Hỏa đã lập tức biến mất.

Không tốt, bị lừa rồi. Thiên Nhận Tuyết nhất thời kịp phản ứng lại, nhưng mà, lúc này trước ngực Bỉ Bỉ Đông đã hoàn toàn trống rỗng.

Đây chính là một chiêu hiểm nhất của Đường Tam, kỳ thật hắn đem tất cả các thần lực của bản thân hoàn toàn ngưng tụ vào trong thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích, lại thêm trọng lực khống chế, khiến cho sức nặng của thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích tăng lên gấp mười lần, nặng hơn trăm vạn cân. Bỉ Bỉ Đông tuy rằng cũng là toàn lực công kích, nhưng nàng lại không thể nào đoán được Đường Tam sẽ không tiến hành phòng ngự gì đối với công kích của Thiên Nhận Tuyết bên kia, mà là tập trung công kích một mình nàng thôi

chứ? La Sát Ma Liêm bị hất lên, nhất thời lộ ra sơ hở thật lớn.

Đường Tam lợi dụng chính là sự e ngại của Thiên Nhận Tuyết đối với mình, cho dù là nàng biết rõ chính mình ít có khả năng phóng thích ra Quan Âm Hữu Lệ một lần nữa, nhưng vẫn như trước theo bản năng lựa chọn phòng ngự. Nếu không, nếu Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng liều lĩnh công kích về phía mình, như vậy, lúc này Đường Tam đã bị Thiên Sứ Thánh Kiếm xuyên thủng. Dưới tình huống bị buộc đến tuyệt cảnh, hiện tại Đường Tam sử dụng chính là một loại chiến pháp đặc thù mà Đại Sư đã từng dạy cho hắn, mà phương thức chiến đấu này trước giờ Đường Tam chưa từng bao giờ sử dụng qua khi chiến đấu, chính là hù dọa. Tùy thời mới có thể sử dụng sự hù dọa, cũng là đem lực chiến đấu mạnh mẽ nhất phóng ra mà hù dọa.

Phản ứng của Thiên Nhận Tuyết không thể nói là không nhanh, ngay khi nàng phát hiện là mắc mưu, thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nhất thời đâm ra, thẳng đến trước ngực Đường Tam mà chém tới.

Thanh Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam sau khi đẩy bay La Sát Ma Liêm của Bỉ Bỉ Đông, tay trái thuận thế đánh ra, chuôi kích của Hải Thần Tam Xoa Kích trực tiếp đập mạnh lên trước ngực Bỉ Bỉ Đông. Cùng lúc đó, tay phải của hắn xoay một vòng, một tiếng long ngâm to rõ vang lên, một con cự long màu vàng kim từ trên bộ khải giáp tay phải của Đường Tam nháy mắt phóng ra.

Tuy là chỉ trong nháy mắt, con cự long màu vàng kia đã bị Thái Dương Chân Hỏa trên thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm kia đập nát, nhưng mà cũng làm cho động tác của Thiên Nhận Tuyết trì trệ một chút. Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm cũng không có đâm trúng Đường Tam, mà là quét ngang bên hông Đường Tam, ngay chỗ vết thương khi nãy do Bỉ Bỉ Đông để lại.

Đường Tam kêu lên một tiếng đau đớn, cả người giống như bị roi quất, thân thể rất nhanh bị hất bay ra. Mà bên kia, Bỉ Bỉ Đông bị Hoàng Kim Tam Xoa Kích của Đường Tam đánh trúng, lại một tiếng nổ ầm vang, thân thể hoàn toàn nổ tung, hóa thành vô số luồng khí lưu màu tím đen nhộn nhạo giữa không trung.

Trong lúc thân thể Đường Tam bị hất bay lên, các luồng khí lưu màu tím đen

kia đã nhưng tụ lại thành hình. Thanh La Sát Ma Liêm cũng không có trở về tay của Bỉ Bỉ Đông, sắc mặt nàng đã trở nên cực kỳ khó coi, hai tay nắm chặt, đồng thời chỉ thẳng về phía Đường Tam. Một cái quang cầu màu tím đen thật lớn hình thành giữa không trung, đuổi theo thân thể của Đường Tam. Một tiếng nổ ầm vang, đánh văng thân thể hắn bay về phía Gia Lăng Quan.

Kế hoạch cùng với những ứng phó của Đường Tam vốn không có vấn đề gì, nhưng mà, cái mà hắn đối mặt dù sao cũng là hai vị thần a! Bỉ Bỉ Đông vào thời khắc mấu chốt đã sử dụng tuyệt học khi nàng còn là một hồn sư, Bất Tử Chi Thân, mạnh mẽ đem thân thể mình hóa thành năng lượng, tận khả năng né tránh một kích súc thế của Hải Thần Tam Xoa Kích. Đương nhiên, nàng cũng không có khả năng tránh né hoàn toàn Hải Thần Thần Lực oanh kích, nhưng ít nhất có thể tránh thoát được vật lý công kích của thanh Hải Thần Tam Xoa Kích nặng hơn trăm vạn cân kia.

------oOo------

Chương 516: Hoàn mỹ dung hợp chi song thần chiến song thần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Tam hoàn toàn bị đánh bay, thân thể Bỉ Bỉ Đông cũng là một trận chớp lên, oa một tiếng, một ngụm máu tươi màu tím đen phun ra. Nhưng mà, trên đầu tường Gia Lăng Quan, mọi người đang xem cuộc chiến đều hiểu được, kết cuộc của trận chiến này cũng đã được xác định.

Thân thể Đường Tam trên không trung bay ngược về phía sau, toàn thân không ngừng phát ra điện quang màu tím sẫm. Oán niệm khủng bố đang điên cuồng đánh sâu vào thần niệm của hắn, bức bách hắn chỉ còn có các toàn lực ứng phó, dựa vào thần niệm mạnh mẽ hơn của Bỉ Bỉ Đông, đem tia oán niệm cùng với tà khí của nàng ta đẩy ra. Lúc này sức chiến đấu của Đường Tam cũng đã giảm xuống đến cực điểm. Mắt thấy Bỉ Bỉ Đông đã hộc máu, Thiên Nhận Tuyết cầm thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay, phát ra vô số tàn ảnh màu kim sắc hướng về phía Đường Tam đuổi giết. Đường Tam căn bản không còn năng lượng dư thừa để ngăn cản một kích này của nàng. Hải Thần

đối mặt với Thiên Sứ Thần và La Sát Thần hoàn toàn liên thủ, chung quy là không có bất cứ cơ hội gì. Có thể làm Bỉ Bỉ Đông trọng thương, đã là kỳ tích rồi.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu phấn hồng đột nhiên xông lên, đi đến trước người Đường Tam, nàng cũng không có ngăn cản Thiên Nhận Tuyết, chỉ là dang rộng hai tay mình, mạnh mẽ ôm chặt thân thể Đường Tam, lúc này còn lóe ra đại lượng La Sát Thần Lực. Đem lưng của mình đón đỡ thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm đã sắp phóng đến.

Động tác của nàng rất nhanh, không có nửa phần do dự, cho dù là với tốc độ công kích cực nhanh của Thiên Sứ Chi Thần, cũng ngay một khắc trước khi thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm chém đến đã ôm chặt lấy Đường Tam.

Chứng kiến người này xuất hiện, Thiên Nhận Tuyết nhất thời trì hoãn lại, là nàng, là Tiểu Vũ, là nữ nhân duy nhất trong lòng Đường Tam. Thời khắc này, trong lòng Thiên Nhận Tuyết đột nhiên dâng lên một ý tưởng quái dị. Nếu nàng cùng với Đường Tam cũng không phải là kẻ thù, mà là một cặp tình nhân, đối mặt với một kích trí mạng, mình có thể giống như Tiểu Vũ vậy, dùng thân thể của mình che trước mặt Đường Tam hay không? Vào thời khắc này, nàng rốt cuộc cũng hiểu được vì sao mà Đường Tam thủy chung vẫn lạnh lùng với nàng vậy, vì sao mà trong lòng hắn cũng chỉ có một mình nàng ta mà thôi.

Lòng đố kị thiêu đốt hừng hực, Thiên Nhận Tuyết mạnh mẽ hét lên một tiếng, thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng đột nhiên tăng tốc, Thái Dương Chân Hỏa mênh mông chợt bạo phát, thẳng đến sau lưng Tiểu Vũ đâm tới. Ngươi đã muốn cùng hắn chết cùng một chỗ, vậy ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi.

Kỳ thật, từ lúc Tiểu Vũ chứng kiến Thiên Nhận Tuyết cùng với Bỉ Bỉ Đông chân chính liên thủ, nàng cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng, nàng luôn luôn chờ đợi thời khắc này mà phóng đến. Nếu không mà nói, nàng làm sao lại có thể đúng lúc xuất hiện trước người Đường Tam như vậy?

Gắt gao ôm chặt Đường Tam, bất chấp La Sát Thần Lực còn lưu lại trên người Đường Tam xâm nhập vào trong thân thể của mình, cũng không có nửa

phần chống cự. Bởi vì hiện tại chống cự cũng đã không còn có ý nghĩa gì nữa. Ánh mắt của nàng chính là nhìn Đường Tam, mang theo tình yêu vô hạn nhìn Đường Tam. Tựa hồ như là nói cho hắn biết, Ca, được chết cùng chỗ với ngươi, là sự thỏa mãn của ta.

Đường Tam buông rơi Hải Thần Tam Xoa Kích trong tay ra, cũng không có ý xoay thân thể Tiểu Vũ lại, mà là đồng dạng ôm chặt lấy nàng. Kết quả đã không thể thay đổi được, tuy rằng trong lòng hắn cũng không cam lòng, nhưng hắn đã dùng hết sức rồi, dùng hết tất cả các năng lực của mình. Mọi chuyện lúc này đã không thể thay đổi được nữa sao? Hắn hiện tại muốn làm chính là cùng ngươi yêu của mình ở cùng một chỗ, bất luận là sống hay chết cũng vậy. Ngay tại thời điểm Tiểu Vũ bay ra khỏi Gia Lăng Quan, ôm chặt lấy mình, hắn cũng đã quyết định. Hắn biết, nếu như mình chết trận, Tiểu Vũ nói thế nào cũng sẽ không sống một mình, bởi vì hắn chính là ý nghĩa sinh tồn của nàng. Cho dù mình có thể làm cho nàng sống lâu hơn một chút, nhưng sau đó, nàng vẫn sẽ tự sát theo mình. Một khi đã như vậy, đã đến thời điểm sinh tử như thế này, không bằng là cùng nhau đến suối vàng đi. Ít nhất bọn họ cũng không có chia ly, vĩnh viễn cũng không có chia ly.

Nghĩ đến cha mẹ, Đường Tam chỉ có thể vì phụ thân và mẫu thân mà cầu nguyện, ít nhất ngoài mình ra, phụ thân còn có mẫu thân là bầu bạn.

Giờ phút này đây, dường như chỉ còn có mình Đường Tam và Tiểu Vũ, trong mắt bọn họ đều chỉ có đối phương. Thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm đang ầm ầm lao đến, chuẩn bị đem bọn họ hoàn toàn thiêu đốt, bọn họ căn bản là không quan tâm. Trong lòng Đường Tam và Tiểu Vũ, đều quanh quẩn một câu nói mà thôi:

- Không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng chỉ mong được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Oanh—, Thiên Sứ Thánh Kiếm chính xác đâm thẳng vào thân thể Tiểu Vũ. Đó chính là công kích thần cấp a! Một kích tràn ngập ngọn lửa ghen tị của Thiên Nhận Tuyết, năng lượng không hề lưu lại, oanh kích lên người Tiểu Vũ. Cho dù có Tiểu Vũ che chắn, nhưng nó vẫn như trước có thể thoải mái xuyên qua thân thể không còn chút lực phòng ngự nào của Đường Tam. Đem bọn họ hoàn toàn hủy diệt khỏi thế giới này.

Ngay lúc này, kết cục hết thảy cũng đã xuất hiện trong óc của Thiên Nhận Tuyết. Trong lòng nàng đã bắt đầu có chút buồn bả. Ở phía dưới, Hồ Liệt Na cũng đã quỳ rạp xuống đất, phát ra âm thanh kêu khóc thảm thiết. Thời điểm này, không ai có thể nghĩ đến sẽ có biến hóa nào xuất hiện.

Ngay trong nháy mắt Thiên Sứ Thánh Kiếm đâm đến sau lưng Tiểu Vũ, đột nhiên, một tầng hồng quang mãnh liệt chợt từ trên người Tiểu Vũ bùng phát ra, thế nhưng, đã đem luồng Thái Dương Chân Hỏa nóng cháy kia hoàn toàn ngăn cách lại.

Thiên Nhận Tuyết chợt cả kinh, vội vàng tăng lực, đem toàn bộ thần lực của mình hoàn toàn rót vào trong Thiên Sứ Thánh Kiếm.

Nhưng mà, đúng lúc này, luồng hồng quang đột nhiên xuất hiện kia đã hoàn toàn phóng thích ra, hóa thành một luồng lốc xoáy màu đỏ khổng lồ. Luồng lốc xoáy màu đỏ này đã hoàn toàn bao phủ thân thể Đường Tam và Tiểu Vũ vào bên trng. Mà luồng hồng quang khủng bố kia cũng đã trong nháy mắt hoàn toàn chấn nát Thái Dương Chân Hỏa của Thiên Nhận Tuyết. Lực phản chấn cự đại phát ra, hất ngược thân thể nàng bay ngược lại.

Tê—, luồng La Sát Thần Lực trên người Đường Tam và đang ăn mòn thân thể Tiểu Vũ trong nháy mắt hóa thành hư ảo, giống như là hoàn toàn bị tinh lọc đi vậy. Nguyên bản Đường Tam và Tiểu Vũ đã tràn ngập ý quyết tử cũng đã không khỏi toát ra vẻ khiếp sợ.

Đường Tam chỉ cảm thấy mình ôm trong lòng cũng không phải là Tiểu Vũ nữa, mà là một khối than lửa nóng cháy vậy. Nhiệt độ nóng rực kia thậm chí còn vượt qua Thái Dương Chân Hỏa của Thiên Nhận Tuyết nữa. Mà cảm giác của Tiểu Vũ lại là hoàn toàn ngược lại, nàng chỉ cảm thấy luồng năng lượng lạnh như băng trong cơ thể mình, vốn là đã lặng yên xuống, bây giờ không biết là bị cái gì kích phát mà ầm ầm bùng phát ra. Luồng năng lượng mạnh mẽ trước giờ chưa từng có trong nháy mắt bùng phát, lan tràn đến mỗi tấc da thịt của nàng, cả người nàng cũng đã mất đi năng lực hành động.

Màu đỏ đã hoàn toàn nhuộm đẫm thân thể của Tiểu Vũ, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, y phục trên người Tiểu Vũ cũng đã không còn sót lại chút

gì, cả người hoàn toàn biến thành bộ dáng giống như là một khỏa kim chúc màu đỏ vậy. Hồng quang chói mắt làm cho Đường Tam nhìn không được, nhưng hắn lại làm sao có thể buông Tiểu Vũ ra đây? Cho dù Tiểu Vũ đốt hắn chết cháy đi chăng nữa, hắn vẫn phải gắt gao ôm chặt lấy nàng.

Một màn thần kỳ như vậy diễn ra bên trên Gia Lăng Quan, dưới cái nhìn chăm chú của trăm vạn đại quân, thân thể đỏ bừng của Tiểu Vũ đã từng chút từng chút một đã dung nhập vào trong thân thể của Đường Tam. Giống như là một khối kim chúc màu đỏ đang mạnh mẽ dung nhập vào thân thể Đường Tam vậy.

Bỉ Bỉ Đông lúc này cũng đã ổn định thân thể của mình lại, thân hình lóe lên một cái, đã vọt đến bên người Thiên Nhận Tuyết. Thiên Nhận Tuyết tràn ngập hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông, trong mắt toát ra quang mang nghi vấn. Nàng như thế nào cũng không hiểu được, luồng hồng quang này đến tột cùng là năng lượng như thế nào, mà ngay cả công kích thần cấp của nàng cũng không thể phá được.

Nhưng mà, ngay khi Thiên Nhận Tuyết chứng kiến sắc mặt Thiên Nhận Tuyết, lòng của nàng không khỏi trầm xuống. Gương mặt của Bỉ Bỉ Đông vốn là có màu xanh biếc dữ tợn, nhưng đến thời khắc này đã hoàn toàn biến thành trắng xác, hơn nữa, thân thể của nàng ta lại còn run rẩy cầm cập. Các luồng khí lưu màu tím đen từ bốn phương tám hướng ngưng tụ vào thân thể nàng càng ngày càng trở nên tán loạn dị thường, giống như là gặp phải một cỗ cường lực bài xích đi vậy, không dám tiếp cận thân thể của Bỉ Bỉ Đông.

Tuy rằng Thiên Nhận Tuyết cũng không biết đây là chuyện gì, nhưng nàng vẫn như trước làm ra phản ứng vô cùng chính xác, một tay giữ chặt thân thể Bỉ Bỉ Đông, bay nhanh về phía sau hơn mấy ngàn thước mới dừng lại. Bởi vì nàng mơ hồ cảm giác được, những biến hóa của Bỉ Bỉ Đông đúng là bởi vì luồng hồng quang huyết sắc mãnh liệt bốc lên từ trên người Đường Tam cùng với Tiểu Vũ.

- Không, chuyện này không có khả năng. Đó là…

Thanh âm của Bỉ Bỉ Đông run rẩy, tuy rằng thân thể nàng ta cũng đã khôi phục lại năng lực hấp thu oán niệm cùng với hơi thở tà ác, lặng lẽ nhìn luồng

hồng quang kia, nhưng sự sợ hãi trong mắt nàng cũng không có giảm đi chút nào.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan, đám người Đại Sư vốn đã tuyệt vọng lúc này đã mở to hai mắt mà nhìn. Nhìn thấy luồng lốc xoáy huyết sắc trong không trung kia, Tuyết Băng không khỏi run giọng quay sang hỏi Đại Sư

- Quốc Sư, cái này đến tột cùng là chuyện như thế nào đây? Sư phụ hắn, hắn…

Đại Sư cũng đã ngây dại:

- Ta không biết, nhìn qua cũng giống như là Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. Chỉ là, một người lại như thế nào lại có thể tiến hành dung hợp với một vị thần cơ chứ. Chuyện này đến tột cùng là chuyện như thế nào?

Rất rõ ràng, ngay trước hôm nay, Đường Tam và Tiểu Vũ tuyệt đối cũng không biết đến phương pháp dung hợp này. Mà luồng lốc xoáy huyết sắc tràn ngập hơi thở kỳ dị kia lại làm cho Đại Sư cảm giác được sự nguy hiểm mãnh liệt. Là may hay rủi, Đại Sư cũng không biết, nhìn thấy luồng lốc xoáy mãnh liệt kia càng ngày càng xoay tròn mãnh liệt, tim của hắn cũng đã đạt đến tốc độ trước giờ chưa từng có.

Thân thể của Tiểu Vũ, từng chút từng chút một dung hợp với thân thể của Đường Tam, luồng nhiệt độ nóng cháy không gì sánh kịp kia thế nhưng ngay cả Hải Thần Thần Trang của Đường Tam cũng không thể ngăn cản nổi. Giống như là bộ Hải Thần Thần Trang kia đã hoàn toàn không tồn tại vậy.

Vẻ mặt Tiểu Vũ lại phát ra một tia kỳ dị, mắt thấy thân thể của mình cùng với Đường Tam dần dần dung hợp, ánh mắt nàng lại toát ra một tia vui mừng.

- Ca.

- Tiểu Vũ, chuyện này đến tột cùng là như thế nào? Chẳng lẽ, ngươi lại hiến tế cho ta nữa sao?

Đường Tam muốn kháng cự lại lực lượng nóng cháy này, nhưng hắn lại phát

hiện, thân thể của mình đã hoàn toàn không thể di động được nữa. Hơn nữa, ngay cả bộ Hải Thần Thần Trang cũng đang từng chút từng chút một biến mất, từng chút từng chút dung nhập vào trong cơ thể mình mà biến mất. Hai chân Tiểu Vũ cùng với phần eo của nàng đã hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể của Đường Tam. Cảm giác nóng cháy làm cho chính hắn có cảm giác giống như là hoàn toàn bị thiêu đốt vậy.

- Không, ta đã là nhân loại, làm thế nào lại có thể hiến tế chứ? Ca, đến bây giờ ta mới hiểu được. Còn nhớ thanh Tu La Ma Kiếm lúc trước đã chui vào trong thân thể của ta hay không? Cũng không phải nó lựa chọn ta là đối tượng truyền thừa, mà là nó lựa chọn ta trở thành vỏ kiếm của nó.

- Vỏ kiếm?

Đường Tam ngơ ngác nhìn Tiểu Vũ, ngay tại thời điểm hắn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, Tiểu Vũ đã mạnh mẽ dang rộng hai tay ra, ôm chặt cổ của hắn, thân thể nóng cháy của nàng cũng đã ầm ầm dung nhập, hoàn toàn cùng với thân thể Đường Tam biến thành nhất thể.

- A—

Sự thống khổ kịch liệt cùng với sự biến mất của Tiểu Vũ đánh mạnh lên tâm trí của Đường Tam. Đường Tam ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng, hơi thở giết chóc không gì sánh kịp ầm ầm nổ vang. Luồng lốc xoáy huyết sắc vốn đang xoay tròn kịch liệt chung quanh thân thể hắn cùng với Tiểu Vũ cùng đã hoàn toàn bị phá nát, hóa thành từng đạo khí lưu màu đỏ tươi trong nháy mắt dung nhập vào trong thân thể Đường Tam.

Giờ khắc này đây, lấy thân thể của Đường Tam làm trung tâm, chung quanh trong bán kính một ngàn thước, tất cả đều hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu. Có thể chứng kiến được rõ ràng, từng đạo quang mang huyết sắc không ngừng từ trên mặt đất trào ra, dung nhập vào trong thân thể Đường Tam. Trong người hắn, hai luồng quang mang màu lam cùng màu đỏ không ngừng luân phiên lóe lên. Năng lượng ba động kỳ dị liên tục bùng nổ, làm cho từ trong người Đường Tam không ngừng phát ra một cỗ năng lượng ba động khổng lồ.

- Tu La Thần.

Bỉ Bỉ Đông rốt cuộc cũng thốt ra được ba chữ kia. Trong lòng nàng ngàn vạn lần cũng không muốn thừa nhận, nhưng mà, luồng hồng quang khổng lồ trước mặt nàng và Thiên Nhận Tuyết kia, chính là đến từ Tu La Thần Lực của Tu La Thần. Cũng chỉ có Tu La Thần Lực, mới có thể làm cho nàng kinh sợ như vậy. Tu La cùng với La Sát, đều là nắm trong tay khả năng giết chóc, Tu La Thần nắm trong tay chính là hết thảy tất cả các sát khí trên thế gian, mà La Sát Thần lại nắm trong tay tất cả các oán niệm cùng với hơi thở tà ác, hình thành sát niệm oán hận. Hai người tuy cũng đồng dạng là Sát thần, nhưng vốn là không hợp nhau. Hơi thở của Tu La Thần chính là khắc tinh chân chính của La Sát Thần, so với Quang Minh Thần, sự khắc chế còn muốn khủng bố hơn.

Dùng hình thức trực tiếp để hình dung, Tu La Thần chính là Quang Minh Sát Thần, mà La Sát Thần lại là Hắc Ám Sát Thần. Tu La Quang Minh, chính là thuần túy quang minh, mà La Sát Hắc Ám, lại là hắc ám tăm tối nhất. Tu La Thần thân là một trong Thần Giới Ngũ Chí Tôn, ở trong toàn bộ Thần Giới, là một trong những vị thần cường đại nhất, lúc này hắn đã phát ra hơi thở, Bỉ Bỉ Đông như thế nào lại không cảm thấy sợ hãi đây?

- Ngươi sợ gì chứ? Tu La Thần thì sao chứ? Chúng ta đã có thể liên thủ đánh chết Hải Thần, cũng đồng dạng có thể đánh chết Tu La Thần.

Thiên Nhận Tuyết là người thừa kế của Thiên Sứ Chi Thần, nàng cũng không biết Tu La Thần đáng sợ đến mức nào. Hơi thở của Tu La Thần cũng không có khắc chế nàng, bản thân nàng so với mẫu thân, ngược lại càng có dũng khí hơn nhiều.

- Không, không phải là Tu La Thần đơn thuần a!

Bỉ Bỉ Đông thống khổ nhắm hai mắt lại, nàng lúc này thậm chí ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có. Uy áp do hơi thở Tu La Thần sinh ra, làm cho những oán niệm cùng với tà khí vừa mới dung nhập vào trong cơ thể nàng kịch liệt xao động, run rẩy.

Không đợi Thiên Nhận Tuyết hỏi lại, những gì xảy ra tiếp theo cũng đã giải

thích rõ ràng cho lời nói của Bỉ Bỉ Đông.

Xung quanh thân thể Đường Tam không ngừng lóe lên những tia chớp hai màu lam và đỏ, ngay cả hai mắt hắn cũng phân biệt lóe lên quang mang màu đỏ và màu lam. Khuôn mặt hắn có chút vặn vẹo, hiển nhiên đang thừa nhận thống khổ thật lớn.

Thiên Nhận Tuyết giật mình nói:

- Tu La Thần, Hải Thần, chẳng lẽ một mình hắn lại có thể thừa nhận được thần lực của hai vị thần cùng lúc hay sao? Điều này là không có khả năng, không ai có thể làm được.

Lời nói của Thiên Nhận Tuyết còn chưa dứt, đột nhiên, thân thể Đường Tam rung lên kịch liệt, tựa hồ như muốn giũ một cái gì đó ra khỏi thân thể mình vậy. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, hai luồng quang mang hai màu đỏ, lam chợt trong nháy mắt tách ra. Một hư ảnh màu lam chợt xuất hiện sau lưng hắn, nhưng bản thể của hắn cũng đã hoàn toàn biến thành màu đỏ huyết sắc. Trên người hắn chợt xuất hiện một bộ khải giáp màu đỏ tràn ngập ma văn.

Bộ áo giáp màu đỏ kia nhìn qua lớn hơn Hải Thần Chiến Giáp, La Sát Chiến Giáp cùng với La Sát Thần Chiến Giáp một chút. Những ma văn hiển thị trên bộ chiến giáp kia cũng huyễn lệ hơn rất nhiều. Trong tay hắn đang cầm một thanh búa thật lớn, trên bề mặt cây búa, hiện ra ma văn lóng lánh. Đột nhiên, trong nháy mắt, hòa tan trong tay hắn, luồng hồng quang mãnh liệt cùng với khí thế giết chóc không gì sánh kịp đột nhiên bùng nổ lên, hồng quang do cây búa biến thành một lần nữa ngưng đọng lại, một thanh cự kiếm dài hơn hai thước đã nhẹ nhàng xuất hiện trong lòng bàn tay của Đường Tam.

Hai mắt Đường Tam đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, trên bề mặt bộ chiến giáp huyết sắc kia bao phủ vô số những lưỡi dao sắc bén màu đỏ chói, cơ hồ là trên mỗi góc đều có lưỡi dao đâm ra. Lực áp bách trước giờ chưa từng có làm cho Thiên Nhận Tuyết vốn là tràn ngập chiến ý đã hoàn toàn bị áp chế. Nàng có thể cảm giác rõ ràng, Đường Tam trước mắt này, so với Hải Thần Đường Tam càng thêm khủng bố hơn.

Mà cái hư ảnh màu lam hiện ra sau lưng Đường Tam nhìn qua lại vô cùng hư

ảo. Có thể nhìn thấy rõ ràng, hư ảnh đó cũng có gương mặc của Đường Tam, đang mặc bộ Hải Thần Thần Trang màu lam, cầm trong tay thanh Hải Thần Tam Xoa Kích cũng là màu lam. Tuy rằng cũng không phải là trạng thái cực mạnh màu vàng kim, nhưng hắn ở phía sau bản thể màu huyết sắc của Đường Tam cũng phát ra lực áp bách cực lớn.

- Cái này là…

Thanh âm của Thiên Nhận Tuyết cũng đã bắt đầu run rẩy lên.

Đường Tam màu huyết sắc, hoặc nói chính xác là Tu La Thần Đường Tam, chậm rãi ngẩng đầu lên, hai tròng mắt huyết sắc lạnh như băng không chút nào tình cảm của hắn nhìn chăm chú về phía Thiên Nhận Tuyết

- Kinh ngạc lắm phải không? Ta cho ngươi biết đáp án, đây chính là hợp kỹ của ta và Tiểu Vũ, Song Thần Cùng Tồn Tại.

Đúng vậy, ngay khi thân thể Tiểu Vũ hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Đường Tam, năng lượng Tu La Ma Kiếm đã tràn ngập cơ thể của Tiểu Vũ cũng đã cùng với Tu la Thần lực trên Hạo Thiên Chuy của Đường Tam trong nháy mắt kết hợp lại, tiến hành dung hợp với thần niệm của Đường Tam, làm thành một cái Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ hoàn mỹ độc nhất vô nhị.

Nếu nói là Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp là sự dung hợp hoàn mỹ nhất của Phụ trợ hệ hồn sư, vậy thì, sự dung hợp của Đường Tam và Tiểu Vũ tại thời khắc sống còn này chính là thần cấp dung hợp.

Kỳ thật, theo góc độ nào đó mà nói, Đường Tam và Tiểu Vũ dung hợp còn phải cảm tạ Bỉ Bỉ Đông. La Sát Thần Lực của Bỉ Bỉ Đông sau khi xâm nhập vào trong thân thể của Tiểu Vũ, mới hoàn toàn kích phát ra Tu La Ma Lực, lúc này mới có thể giúp nàng cùng Đường Tam tạo thành Thần cấp dung hợp hoàn mỹ. Sự dung hợp cấp bậc thế này, cho dù là thần cũng không thể nào đánh bại được, đó cũng là vì sao mà công kích khi nãy của Thiên Nhận Tuyết cũng không có hiệu quả.

Nếu như không có La Sát Thần Lực của Bỉ Bỉ Đông kích thích, Tu La Ma

Kiếm trong cơ thể Tiểu Vũ cũng nhờ đó mà kích phát ra. Nếu không có như vậy, một kích của Thiên Nhận Tuyết khi đánh lên người nàng, đã giết chết nàng rồi, mà bản thân Tiểu Vũ có còn toàn vẹn được thân xác hay không cũng là rất khó nói. Mặc dù nàng có thực lực chín mươi sáu cấp, nhưng công kích của thần sao có thể dễ dàng thừa nhận như vậy chứ?

Song Thần Cùng Tồn Tại, nói đơn giản mấy chữ, nhưng mà cũng khó cả khả năng làm được, đừng nói là ở nhân gian, cho dù ngay cả ở trên Thần Giới cũng là độc nhất vô nhị. Tu La Ma Lực vô cùng cường hãn trên người Đường Tam chậm rãi bộc phát ra. Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết lúc này thậm chí cũng không thể nhìn thấy Gia Lăng Quan được nữa, có khả năng chứng kiến, chính là một mảnh màu đỏ trước mắt mà thôi.

Tu La Ma Kiếm chậm rãi nâng lên, ánh mắt huyết sắc của Đường Tam cũng theo thanh kiếm mà kéo dài ra phía trước. Lúc này trong lòng hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, khả năng dung hợp hoàn mỹ của hắn và Tiểu Vũ, tuyệt đối là không ai khác có thể làm được. Đầu tiên, Tiểu Vũ từng vì cứu hắn mà hiến tế, trở thành một bộ phận thân thể của hắn. Ngay khi Tiểu Vũ dưới sự cố gắng của Đường Tam mà sống lại, từ đó về sau hai người nhờ vào việc từng khế hợp làm một mà sinh ra tâm linh tương thông. Đây chính là điều báo trăm phần trăm xuất hiện ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. Mà ngay khi thanh Tu La Ma Kiếm hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Tiểu Vũ, thì năng lượng ẩn chứa trong Tu La Ma Kiếm cùng với năng lượng mà ông cố Đường Thần của Đường Tam từng hao phí nhiều năm mà hoàn thành khảo nghiệm của Tu La Thần, cũng đã hoàn toàn dung nhập trong cơ thể của Tiểu Vũ. Nhưng mà bản thân Tiểu Vũ lại không có khả năng điều phối luồng năng lượng này. Bởi vì nàng cũng chưa bao giờ nhận được sự tán thành của Tu La Thần. Đó cũng là vì sao lúc Tiểu Vũ bắt đầu dung hợp với Đường Tam đã từng nói, nàng kỳ thật chỉ là cái vỏ kiếm của Tu La Ma Kiếm mà thôi. Từ khi Tu La Ma kiếm dung nhập vào thân thể của nàng, Tu la Ma Kiếm cũng chỉ coi thân thể nàng là vật ẩn chứa, lẳng lặng mà chờ đợi.

Một người, quả thật cũng chỉ có thể kế thừa một cái thần vị, nhưng mà, có thân thể của Tiểu Vũ dung hợp, Hại Thiên Chuy của Đường Tam cũng trở thành chìa khóa điều động Tu La Thần Lực, mà thân thể Tiểu Vũ lại trở thành vật chứa đựng Tu La Ma Kiếm, chính nhờ đó mới sinh ra tình trạng Tu La Thần giáng lâm, Song Thần cùng tồn tại.

Lúc này Tu La Thần giáng lâm, cùng với Vũ Hồn dung hợp kỹ của Trữ Vinh Vinh và Áo Tư Lạp cũng không có giống nhau. Đây là Tu la Thần chân chính, mà bản thân Đường Tam cũng là thần, muốn sử dụng thần lực của Tu La Thần, chỉ cần hắn đồng ý là được, hơn nữa, tình trạng này cũng không có giới hạn về thời gian. Đương nhiên, Tiểu Vũ cũng chỉ có thể trong quá trình dung hợp mà nằm trong thân thể của Đường Tam, mà Đường Tam bất kỳ lúc nào cũng có thể giải trừ trạng thái này. Đây mới chính là dung hợp hoàn mỹ, thần kỹ cường đại không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Đường Tam toát ra một tia thần sắc lạnh như băng, Tu La Ma Kiếm chỉ thẳng về phía trước, huyết sắc ma quang trong nháy mắt nở rộ ra.

Bỉ Bỉ Đông cùng với Thiên Nhận Tuyết liếc nhìn nhau, trong lòng hai mẹ con song thần này đã sinh ra sự sợ hãi mãnh liệt. Nhất là Bỉ Bỉ Đông hơi thở hoàn toàn bị áp chế, La Sát Thần trước mặt Tu La Thần, thế nhưng lại hoàn toàn run sợ. Đừng nói là lúc này Đường Tam đang ở trạng thái song thần cùng tồn tại, cho dù là chỉ có một mình Tu La Thần thôi, nàng cũng không cách nào sinh ra tâm lý chống lại.

- Liều mạng đi, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.

Thiên Nhận Tuyết hét lớn một tiếng, thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm chỉ thẳng lên bầu trời, Thiên Sứ Thần Lực mênh một trong nháy mắt bùng nổ ra, Thái Dương Chân Hỏa phát ra mãnh liệt. Dưới lực áp bách mãnh liệt, thế nhưng lại giúp cho nàng đột phá. Cả người nàng hoàn toàn hòa hợp thành một thể với Thái Dương Chân Hỏa, có thể không cần nổ tung Thiên Sứ Thần Trang đã có thể thi triển ra Thái Dương Thiên Sứ, mà là dựa vào năng lượng bản thể mà hóa ra Thái Dương Thiên Sứ. Một đạo lưu quang màu hồng kim đánh thẳng về phía Đường Tam.

Lúc này trong lòng Thiên Nhận Tuyết đã là vô cùng bình tĩnh, thậm chí nàng đã quên mất sinh tử thắng bại rồi. Dưới tình huống như vậy, Thiên Sứ Thánh Kiếm của nàng cùng với Thái Dương Thiên Sứ do bản thể hóa thành đạt đến sự phù hợp trước giờ chưa từng có. Thiên Sứ màu hồng kim kia cơ hồ là lóe lên một cái đã đến trước mặt Tu La Thần Đường Tam.

Bỉ Bỉ Đông ngay khi Thiên Nhận Tuyết hét lớn một tiếng kia đã phản ứng trở lại, con gái mình nói đúng, lúc này Đường Tam chân chính có bao nhiêu thực lực bọn họ cũng không biết rõ, nhưng bất luận nói thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho các nàng. Liều chết mà đánh tới, nói không chừng sẽ có cơ hội. Dù sao thì, Song Thần Cùng Tồn Tại của hắn rốt cuộc đạt đến trình độ gì cũng không ai biết.

Ngọn lửa xanh biếc lại bùng nổ lên, thanh La Sát Ma Liêm cùng với toàn bộ thân thể của Bỉ Bỉ Đông, mang theo tàn ảnh xanh biếc liên tiếp, bàng vào thần lực cực cao, nháy mắt đã đuổi kịp Thiên Nhận Tuyết. Một trái một phải, đồng thời công kích về phía Đường Tam. Lúc này đây, các nàng cũng không có đem năng lượng của mình phóng thích ra, mà hoàn toàn đem thần lực của mình thu liễm vào trong thân thể, trong nháy mắt bộc phát ra công kích thần cấp cường đại nhất.

- Các ngươi còn không có tỉnh ngộ hay sao?

Đối mặt với công kích của La Sát Thần cùng với Thiên Sứ Chi Thần cùng công kích, ánh mắt Đường Tam giống như là không có nhìn thấy vậy, không có nửa phần thay đổi sắc mặt. Thanh Tu La Ma Kiếm trong tay hắn liền biến thành đỏ như máu, một đạo huyết quang trầm tĩnh trong nháy mắt bùng nổ.

Oanh—, luồng kiếm quang huyết sắc kia, đã va chạm với Thiên Sứ Thánh Kiếm. Trong phút chốc, thần lực hoàn toàn thu liễm, hơn nữa, lại làm cho Thiên Nhận Tuyết đang công kích, giống như là toàn thân bị điện giật vậy, thân thể đã biến thành Thái Dương Thiên Sứ, thế nhưng quang mang mài hồng kim đã hoàn toàn bị dập tắt. Thân thể nàng ta giống như một khỏa lưu tinh màu vàng kim bị bắn ngược ra xa.

Chỉ bằng vào năng lượng công kích, đã đem Thiên Nhận Tuyết đã ở trạng thái cực mạnh nhất đánh tan, đây là thần lực đến mức nào? Thân là một trong Ngũ Chí Tôn của Thần giới, Tu La Thần quả thật là vô cùng cường đại.

Mà lúc này, thanh La Sát Ma Liêm của Bỉ Bỉ Đông đã đến trên đỉnh đầu của Đường Tam, mang theo một đoàn ngọn lửa màu xang biếc từ trên trời đánh thẳng vào đầu Đường Tam.

Đường Tam hừ lạnh một tiếng, thân thể xoay nhẹ một chút, Tu La Ma Kiếm đã trực tiếp đưa lên trên đầu, hồng quang huyết sắc đã nhanh chóng đánh thẳng lên. Sau khi đánh bay Thiên Nhận Tuyết đi, đã nhẹ nhàng chặn đứng được La Sát Ma Liêm của La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông.

Hồng quang mãnh liệt mang theo sát khí ngập trời bùng nổ, trong nháy mắt đã làm cho oán khí trong cơ thể Bỉ Bỉ Đông hoàn toàn bị đánh nát. Ngọn lửa màu xanh biếc trên thanh La Sát Ma Liêm cũng đã trở nên ảm đạm hơn vài phần. Ngay khi màu xanh biếc trên Ma Liêm này cùng với hồng quang trên Tu La Ma Kiếm tiếp xúc với nhau, ở trong không trung tựa hồ như là có hàng ngàn hàng vạn oan hồn đang gào thét vậy. Cả người Bỉ Bỉ Đông giống như là bị thấm đẫm một tầng hồng quang vậy.

Động tác của Đường Tam cũng không có ngừng lại, Tu La Ma Kiếm chỉ xuống một cái, thanh âm lạnh như băng thốt ra trên miệng hắn

- Tu La, Thẩm lý và phán quyết.

Đúng vậy, chỉ có Chấp Pháp Chi Thần Tu La Thần mới có năng lực thẩm lý và phán quyết tuyệt đại đa số các thần vị khác, La Sát Thần cũng không có ngoại lệ. Tổng cộng sáu đạo hồng quang, tựa như sáu cánh hoa mở rộng ra.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết, toàn thân Bỉ Bỉ Đông nhất thời bị bao phủ bởi một tầng điện quang màu đỏ, tuy rằng nàng đã dùng hết toàn lực để dùng La Sát Ma Liêm của mình ngăn cản, mặc dù có thể chặn được bản thể của thanh Tu La Ma Kiếm, nhưng lại không thể nào ngăn cản được luồng hồng quang trên Ma Kiếm. Làm nàng sợ hãi nhất chính là, luồng hồng quang kia đã bao phủ toàn thân nàng.

- Đường Tam, ta liều mạng với ngươi.

Quang mang kim sắc lại đâm đến, sáu cánh sau lưng Thiên Nhận Tuyết trong nháy mắt mở rộng ra, phát ra từng đoàn quang mang hồng kim sắc lóe mắt, mạnh mẽ đem Tu La Thần Lực trên người mình đánh văng ra, đồng thời tập trung thần lực, thôi động cơ thể của nàng dùng tốc độ như đạn pháo phóng thẳng đến phía Đường Tam. Một ngụm máu tươi từ miệng Thiên Nhận Tuyết

phun thẳng lên thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm, làm cho nó hào quang đại phóng, Thái Dương Chân Hỏa chói mắt phóng ra bao phủ thân thể của Thiên Nhận Tuyết. Một kích này chính là Thiên Nhận Tuyết đã thiêu đốt toàn bộ tính mệnh lực của nàng mà phóng thích ra.

Mắt thấy Bỉ Bỉ Đông đang không ngừng giãy dụa trong hồng quang của Tu La Ma Kiếm, Thiên Nhận Tuyết đột nhiên cảm giác được lòng đau như xiết, lập tức bất kể hậu quả phát động ra một kích kia. Đối mặt với công kích như vậy, cho dù là Đường Tam đã hóa thân thành Tu La Thần, cũng không khỏi phải biến sắc.

Thanh Tu La Ma Kiếm trong tay rung lên, đem thân thể của Bỉ Bỉ Đông hất bay ra, đồng thời thân mình hắn lóe lên một cái, hồng quang, lam quang luân chuyển, trong nháy mắt đã hóa lại thành Hải Thần.

Đúng vậy, cho dù là cùng Tiểu Vũ hoàn thành Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, hắn cũng không thể nào làm cho Hải Thần và Tu La Thần đồng thời ra tay. Song Thần cùng tồn tại, chính là hắn có thể khống chế được lực lượng của cả hai vị thần, nhưng mỗi thời điểm cũng chỉ có thể khống chết một cái mà thôi. Nhưng cho dù là như vậy, cũng đã là sự tồn tại cực kỳ khủng bố rồi. Phải biết rằng, Tu La Thần vốn là mạnh hơn cả Thiên Sứ Chi Thần lẫn La Sát Thần, hoàn toàn có thể áp chế được hai nàng. Mà Đường Tam hoàn toàn có thể trong nháy mắt hoán chuyển giữa Tu La Thần và Hải Thần, ngay khi thần lực một vị Thần không còn đủ sức, hắn lập tức có thể hoán chuyển thành vị khác, để cho vị kia có thời gian nghỉ ngơi, khôi phục lại thực lực. Có thể nói, hắn không thể để cho song thần cùng đồng thời công kích, nhưng mà hắn có được lực lượng chính là của hai vị Thần, Hơn nữa, dưới tình huống một chọi hai, hoàn toàn có thể chiến thắng được Thiên Nhận Tuyết cùng với Bỉ Bỉ Đông.

Nếu là Hải Thần ra tay trước, thì Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết cũng có thể còn có được vài phần cơ hội, dù sao thì Hải Thần Thần lực cũng không đủ để áp chế các nàng, nhưng mà Thần lực của Tu La Thần quả thật là vô cùng khủng bố. Chỉ một kích đánh ra, đã làm cho hai mẹ con song thần này sinh ra cảm giác không thể chống đỡ nổi.

Bỉ Bỉ Đông bị Đường Tam đánh bay đi, lúc này biến thành cục diện Thiên Sứ Chi Thần Thiên Nhận Tuyết một mình đối mặt với Đường Tam, trong nháy

mắt chuyển lại thành Hải Thần, Hải Thần ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Quang mang màu lam nháy mắt bùng nổ, lan tràn khắp nơi, quang mang màu lam kia trong nháy mắt đã biến thành màu vàng kim. Đối mặt với công kích của Thiên Nhận Tuyết, một vòng kim quang mãnh liệt từ trên Hải Thần Tam Xoa Kích bùng nổ ra, lại là một cái Vô Định Phong Ba, đón nhận một kích liều mạng của Thiên Nhận Tuyết.

Oanh—, thân ảnh Thiên Nhận Tuyết va chạm kịch liệt với vòng tròn kim sắc kia, trong miệng Thiên Nhận Tuyết thủy chung vẫn vang lên tiếng thét chói tay. Một kích này, có thể nói là nàng đã dốc hết toàn lực, cũng là một kích cuối cùng của nàng. Cho dù là Hải Thần Đường Tam đã hồi phục về trạng thái tốt nhất đi nữa, ngăn cản một kích này cũng là hết sức khó khăn.

Mắt thấy thân ảnh màu vàng kim của Đường Tam trên không trung thế nhưng lại bị Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay Thiên Nhận Tuyết đánh bay vè phía sau, trên thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích của hắn cũng đã xuất hiện một số vết nứt nhỏ. Thái Dương Chân Hỏa giống như muốn đem Hải Thần hoàn toàn đốt cháy vậy.

Nhưng mà, ngay khi Thiên Nhận Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tam, nàng lại phát hiện, thần sắc của Đường Tam thủy chung cũng không có biến hóa, như trước vẫn là vô cùng bình tĩnh.

- Ngươi chết đi, ngươi chết đi.

Thiên Nhận Tuyết điên cuồng hét lên, càng phát ra Thái Dương Chân Hỏa khổng lồ hơn, thiêu đốt toàn bộ thần hồn cùng với thần niệm và sinh mệnh lực thần cấp của nàng, điên cuồng bùng nổ. Thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích trong tay Đường Tam dưới luồng năng lượng điên cuồng kia đã bắt đầu hòa tan, mà ngay cả bộ Hải Thần Thần Trang trên người hắn cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hòa tan đồng dạng.

Đây là toàn bộ lực lượng của một vị thần liều mạng bộc phát ra a. Thiên Nhận Tuyết giống như là đã phát điên rồi. Ở trên trán nàng, cái vòng mũ miện đại diện cho Thiên Sứ Thần Vị đã ầm ầm vỡ nát, mà ngay cả dấu ấn Lục Cánh Thiên Sứ kia cũng đã hóa thành vô số điểm kim quang, dung nhập

vào thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay nàng.

Một kích này, bất luận là thành công hay là thất bại, nàng cũng không còn có thể tiếp tục là Thiên Sứ Chi Thần nữa, nàng trả giá bằng việc phá nát thần vị của mình, bộc phát ra công kích vượt xa thực lực của mình. Đường Tam giống như là đang đối mặt với toàn bộ Thái Dương vậy, thừa nhận Thái Dương Chân Hỏa điên cuồng đánh sâu vào.

Tốc độ hòa tan của Hoàng Kim Tam Xoa Kích càng ngày càng nhanh hơn. Bộ Hải Thần Thần Trang trên người của Đường Tam cũng đã hoàn toàn hóa thành đỏ rực. Nhưng mà, ngay lúc đó, cặp cánh lớn sau lưng Đường Tam lại mở rộng ra, cặp cánh kết hợp từ tám cánh này thật sự quá lớn, liên tiếp vẫy ra phía trước, trực tiếp đánh lên thân thể của Thiên Nhận Tuyết. Tuy rằng mỗi lần chúng nó đụng vào thân thể Thiên Nhận Tuyết, cũng đã bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, nhưng mà chính trong khoảnh khắc đó, phần lớn Thái Dương Chân Hỏa, cũng đã bị cặp cánh chim thật lớn này hút bớt.

Oanh—, phần lớn bộ phận của Hải Thần Thần Trang cũng đã tróc ra khỏi người của Đường Tam, nhưng mà, chúng nó cũng đã mạnh mẽ mang theo hơn một nửa Thái Dương Chân Hỏa của Thiên Nhận Tuyết, thăng nhập vào trong không trung.

Kim quang chói mắt từ dấu ấn Tam Xoa Kích trên trán hắn bộc phát ra, vừa lúc chiếu rọi trên thanh Hải Thần Tam Xoa Kích. Cùng lúc đó, khối bảo thạch hình thoi trước ngực bộ Hải Thần Thần Trang cũng bộc phát ra một cái lốc xoáy màu vàng kim thật lớn. Hai cái hợp lại làm một, Hoàng Kim Tam Xoa Kích lại xuất hiện, hoàn toàn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong. Hai tay Đường Tam đồng thời nắm chặt trên thân thanh Hoàng Kim Tam Xoa Kích thật lớn kia, sức nặng trăm vạn cân trong nháy mắt bộc phát ra. Một chùm Thái Dương Chân Hỏa cuối cùng của Thiên Nhận Tuyết thời khắc này cũng bị đánh tan thành hư ảo, thân thể của nàng bị mạnh mẽ đánh văng ra. Nhưng cùng lúc đó, bộ Hải Thần Thần Trang trên người của Đường Tam cũng hóa thành nhiều mảnh nhỏ, tiêu tán trong không trung.

Có thể đem Hải Thần ở trạng thái cực thịnh bức bách đến tình trạng như thế, Thiên Nhận Tuyết cũng đủ để tự hào rồi, nhưng mà, hiện tại nàng cũng không còn là Thiên Sứ Chi Thần nữa.

Lam quang, hồng quang lại nháy mắt chuyển đổi, ngay khi thân thể Đường Tam lại một lần nữa bộc phát ra huyết sắc khủng bố, Tu La Ma Kiếm đã hóa thành một đạo quang mang huyết hồng kinh trời, nhanh chóng đuổi theo thân thể Thiên Nhận Tuyết đang bị đánh bay. Ý thức của nàng cũng vẫn còn thanh tỉnh, Thiên Nhận Tuyết lúc này đã mất đi Thái Dương Chân Hỏa cũng như mất đi Thiên Sứ Thần Trang, chỉ có thể nhìn thấy luồng quang mang màu đỏ đang không ngừng lớn lên trước mắt mình

------oOo------

Chương 517: Đại kết cục, một điều kiện cuối cùng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng đã dùng toàn bộ lực lượng của mình, thậm chí là phá nát thần vị để tạo thành lực lượng phát động một kích cuối cùng kia, lúc này trong lòng nàng đã là vô cùng thanh thản. Bỉ Bỉ Đông, ngươi đã ban cho ta sinh mệnh, ta cũng trả giá bằng cả sinh mạng mình trả lại cho ngươi, ta đã không còn nợ ngươi gì nữa.

Huyết sắc Tu La Kiếm, giống như một vị Thượng Cổ Sát Thần giáng lâm vậy, đừng nói là Thiên Nhận Tuyết đã không còn là thần, cho dù nàng vẫn còn là Thiên Sứ Chi Thần, cũng không thể nào ngăn cản được một kích kinh thế kia của Tu La Thần.

Đường Tam, có thể được chết trong tay nam nhân mà ta yêu nhất trong cuộc đời, có lẽ, đây là kết cuộc tốt nhất của ta a. Thiên Nhận Tuyết thậm chí đã cảm nhận được mùi vị của tử vong, nhắm hai mắt lại, nước mắt lặng yên từ khóe mắt trào ra.

Nhưng mà, Thiên Nhận Tuyết cũng không có cảm nhận được sự thống khổ khi thân thể bị xuyên thấu, cũng không có cảm nhận được linh hồn bị rút khỏi thể xác. Nàng nhanh chóng mở to hai mắt ra, lại phát hiện, lưỡi kiếm của Tu La Ma Kiếm vẫn như trước đang đâm thẳng vào thân thể mình, nhưng mà, nó cũng không có đâm xuyên qua lồng ngực mình, bởi vì ngay trên thanh Tu La

Ma Kiếm kia, đã có một thân thể màu tím đen.

Điện quang màu đỏ chói mắt, đang không ngừng lan tràn trên thân thể màu tím đen kia. Bộ thần trang màu tím đen của nàng, cũng đã hóa thành từng mảnh nhỏ, biến mất không thấy.

- Không-

Thiên Nhận Tuyết dùng toàn lực mà gào thét lên, cũng không biết kiếm đâu ra sức mạnh, nàng vươn tay ra, chộp lấy người vừa thay nàng tiếp nhận một kiếm kia.

Thân hình xoay lại, Bỉ Bỉ Đông quay lại nhìn Thiên Nhận Tuyết, một tầng quang mang nhu hòa từ trên tay đang không ngừng run rẩy của nàng phát ra, nâng đỡ thân thể Thiên Nhận Tuyết cùng với nàng ta, chậm rãi rơi xuống trước Gia Lăng Quan.

Đường Tam cũng không có tiếp tục truy kích, bởi vì lúc này đã không còn cần thiết nữa.

Thiên Nhận Tuyết đã mất đi hoàn toàn thần lực của mình, nàng không còn là Thiên Sứ Chi Thần nữa, mà ngay trong nháy mắt Tu La Ma Kiếm đâm ra, Bỉ Bỉ Đông lại thay nàng đỡ một kích trí mạng kia.

Nếu là Hải Thần Tam Xoa Kích, có lẽ Bỉ Bỉ Đông còn có thể dùng kỹ năng Bất Tử Chi Thân của mình mà đón nhận, nhưng mà, lần này mục tiêu trúng đòn lại là thân thể của nàng. Tu La Ma Kiếm hoàn toàn khắc chế thần lực của La Sát Thần, trên đó lại tràn ngập hơi thở giết chóc của Tu La Thần, nàng như thế nào có thể chống lại nổi?

Mắt thấy mẹ mình sắp rơi xuống mặt đất, trong mắt Thiên Nhận Tuyết nhất thời toát ra một tia tuyệt vọng. Trong lòng Đường Tam lại dâng lên một tia không đành lòng nhàn nhạt, cho nên, hắn cũng không có lập tức truy kích, chỉ là theo sau thân thể các nàng hạ xuống mặt đất.

Trên đầu tường Gia Lăng Quan, ngay khi Đại Sư nhìn thấy thân thể Bỉ Bỉ Đông bị thanh Tu La Ma Kiếm của Đường Tam xuyên thủng, sắc mặt hắn đã

trở thành trắng bệch, cái này gọi là yêu càng sâu sắc, hận nhau càng mạnh mẽ. Bất luận là Thiên Nhận Tuyết đã làm gì ở trong lòng hắn, nàng vẫn là người con gái đầu tiên mà hắn yêu tha thiết, thậm chí còn là người con gái hắn yêu nhất trong cả cuộc đời này.

Ngay thời điểm Bỉ Bỉ Đông mang theo Thiên Nhận Tuyết rơi xuống đến mặt đất, bộ La Sát Thần Trang cuối cùng cũng hóa thành mây khói tan biến đi. Mà màu xanh biếc trên mặt nàng ta, cũng từ từ tan biến.

Nhìn Đường Tam, ánh mắt sắc bén của Bỉ Bỉ Đông mang theo vài phần quang mang phức tạp, phần lớn là không cam lòng, nhưng kỳ lạ chính là không có chút nào oán hận.

- Đường Tam, ngươi thắng.

Hai tay nắm chặt Tu La Ma Kiếm, Bỉ Bỉ Đông nói có chút khó khăn.

Đường Tam lạnh nhạt nói:

- Ta thực ra là may mắn, chiến thắng, hắn là các ngươi mới đúng.

Bỉ Bỉ Đông nở nụ cười nhàn nhạt, màu xanh biếc trên khuôn mặt nàng đã hoàn toàn biến mất, sự hiền hòa trở lại trên gương mặt, đã khôi phục lại bộ dáng cao quý tuyệt mỹ vốn có của nàng, chỉ là tái nhợt không một tia huyết sắc.

- Tiểu Cương từng nói qua, vận khí con người cũng là một bộ phận của thực lực. Ngươi là thần tự nhiên nhìn thấy được, chúng ta đã không còn lực lượng để phản kháng nữa. Sinh mệnh ta đang dần dần tiêu biến dưới Tu La Ma Kiếm. Có thể cho phép ta gặp mặt Tiểu Cương lần cuối hay không, ta có lời muốn nói với hắn.

Đường Tam ngẩng đầu nhìn lên đầu tường Gia Lăng Quan, đúng lúc này một cặp cánh huyễn lệ đột nhiên mở rộng ra trên đầu thành, một đầu Hỏa long thật lớn đang chở thân thể Đại Sư bay đến. Đúng là Liễu Nhị Long đang thi triển Võ Hồn Chân Thân mang theo Đại Sư đến đây.

Phía bên Võ Hồn Đế Quốc, Hồ Liệt Na cũng đang điên cuồng chạy đến chỗ này:

- Sư phụ, sư phụ...

Thân hình nhẹ nhàng rơi xuống, Liễu Nhị Long một lần nữa hóa thành hình người, đỡ lấy Đại Sư có chút đã lảo đảo bước nhanh đến, như trước vẫn là tràn ngập địch ý nhìn Bỉ Bỉ Đông. Cho dù là tình địch cả đời nàng đã sắp chết, nhưng mà phần địch ý này vĩnh viễn cũng không có thay đổi.

- Tiểu Cương...

Nhìn thấy Đại Sư đang bước đến gần, trên mặt Bỉ Bỉ Đông thế nhưng lại nổi lên vài phần đỏ ửng, cả người nhìn qua tựa hồ như là đã lên tinh thần khá nhiều.

Đại Sư nhìn nàng, không nói gì, nhưng quang mang trong mắt hắn lúc này lại phức tạp hơn so với Bỉ Bỉ Đông rất nhiều.

- Tiểu Cương, lúc ta hóa thân thành La Sát Thần, có phải là xấu lắm phải không?

Bỉ Bỉ Đông vuốt vuốt khuôn mặt của mình, có chút cảm thán nói.

- Sư phụ...

Hồ Liệt Na rốt cuộc cũng đã chạy đến, gục lên người Bỉ Bỉ Đông. Trên mặt nàng và Thiên Nhận Tuyết cũng đã lệ rơi đầy mặt.

- Đừng ồn ào, không được quấy rầy ta cùng với Tiểu Cương.

Bỉ Bỉ Đông có chút trách cứ liếc nhìn Hồ Liệt Na một cái, giống như một vị sư trưởng đang giáo huấn đệ tử mình vậy. Bộ dáng động lòng người của nàng, dáng vẻ không chút nào giống như là sắp rời khỏi thế giới này vậy. Hồ Liệt Na cùng với Thiên Nhận Tuyết không khỏi có chút ngây người.

Ánh mắt Bỉ Bỉ Đông một lần nữa chuyển sang nhìn Đại Sư, trong mắt toát ra

một tia buồn bả:

- Tiểu Cương, ngươi vốn hận ta lắm phải không? Tuy rằng ngươi không có nói ra, nhưng mà ta biết rất rõ. Lúc trước, ta đã làm cho ngươi tổn thương, ngươi làm sao lại có thể tha thứ cho ta cơ chứ? Nhưng mà, ngươi biết không, ngươi chính là nam nhân mà ta yêu nhất trong cả đời mình. Trước kia như vậy, bây giờ cũng vậy, mà vĩnh viễn cũng là như vậy.

- Ngươi nói dối, nếu như ngươi thật sự thương hắn, ngươi vì sao lại hủy đi Lam Điện Bá Vương Long Gia Tộc chúng ta, giết tất cả thân nhân của chúng ta?

Liễu Nhị Long kích động giận dữ hét lên.

Bỉ Bỉ Đông khinh thường liếc nàng một cái:

- Ngươi nghĩ rằng ta cũng giống như ngươi, yếu đuối như vậy sao? Tiểu Cương bị gia tộc khinh bỏ, bị gia tộc làm cho nhục nhã, ngươi không biết sao? Ngươi đã làm được gì cho hắn? Chuyện ngươi không thể làm, ta thay Tiểu Cương làm. Bất kể là ai dám làm cho hắn thống khổ, làm cho hắn nhục nhã, khinh thường hắn, ta cũng sẽ không tha. Lam Điện Bá Vương Long gia tộc không còn, sự phiền não của Tiểu Cương cũng sẽ không còn nữa, chẳng lẽ là không đúng sao?

Vừa nói, nàng đột nhiên nở nụ cười vui vẻ, từ trên khóe miệng nàng, chảy ra một dòng máu tươi màu tím đen.

- Ngươi là người điên.

Thanh âm Đại Sư có chút run rẩy, hắn rốt cuộc cũng đã mở miệng.

Bỉ Bỉ Đông biến sắc, nhìn Đại Sư, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên có chút trắng bệch:

- Đúng vậy, ta là ngươi điên, nhưng mà, Tiểu Cương, ngươi có biết vì sao ta lại nổi điên hay không? Ngươi còn nhớ hay không, lúc trước khi chúng ta còn ở bên nhau, ta đã có bộ dáng như thế này hay sao?

Nước mắt từ trên khóe mắt Đại Sư chảy tràn ra:

- Bỉ Bỉ Đông trước kia đã chết rồi.

Bỉ Bỉ Đông nở nụ cười, nụ cười rất sáng lạn:

- Đúng vậy, ngươi nói rất đúng, Bỉ Bỉ Đông trước kia đã chết rồi. Một khắc lúc nàng rời khỏi ngươi, nàng đã chết rồi. Nàng không còn sự ôn nhu thiện lương như trước nữa, còn lại, chỉ là một trái tim tràn ngập hắc ám, một trái tim tràn ngập sự trả thù. Tiểu Cương, ta muốn trước khi rời khỏi thế giới này, nói cho ngươi biết, vì sao lúc trước ta lại rời khỏi ngươi. Ta nghĩ, đó cũng là chuyện ngươi muốn biết nhất. Khụ... khụ...

Nói đến đây, Bỉ Bỉ Đông đột nhiên ho lớn, càng thêm nhiều máu tươi màu tím đen từ trong miệng nàng văng ra.

- Ngươi đừng nói nhiều nữa.

Thiên Nhận Tuyết lo lắng nói.

Bỉ Bỉ Đông lắc lắc đầu:

- Không, hiện tại ta không nói, cũng sẽ không có cơ hội để nói nữa. Ta phải nói cho hắn, đồng thời cũng là nói cho ngươi biết.

Tạm ngừng một chút, gương mặt nàng càng ngày càng đỏ lên:

- Năm đó ta và Tiểu Cương vốn là yêu nhau tha thiết, mặc kệ là hắn không có võ hồn cường đại hay là có trí tuệ mà người khác không có được. Ngươi xem, hiện tại khuôn mặt của hắn cứng ngắc như vậy, ta biết là tại sao, bởi vì từ khi ta rời khỏi hắn, nụ cười cũng không còn xuất hiện trên mặt hắn nữa. Vào ngày đó, ta nhớ rất rõ ràng, lúc đó là ban đêm, tinh quang ảm đạm. Sư phụ ta đột nhiên đến. Hắn hỏi ta và ngươi có quan hệ thế nào. Tiểu Cương, ngươi biết không, sư phụ ta chính là người mà ta tôn kính nhất, hắn chẳng những là Giáo hoàng của Vũ Hồn Điện, đồng thời cũng là người truyền cho ta tất cả các tri thức.

Đồng tử Thiên Nhận Tuyết co rút lại một chút, người mà Bỉ Bỉ Đông nói, chính là phụ thân của nàng a!

- Cho nên, ta đối với Sư phụ cũng không hề giấu diếm gì, đem quan hệ của chúng ta lúc đó nói lại cho hắn. Lúc ấy, sắc mặt của sư phụ rất khó coi. Hắn nói, ta là tuyệt thế kỳ tài của Vũ hồn điện trăm năm khó gặp, có được Song Sinh Vũ Hồn, quyết không cho phép ta cùng với nam nhân bên ngoài phát sinh tình cảm, càng không thể cùng với Lam Điện Bá Vương Long gia tộc có quan hệ gì cả, vĩnh viễn cũng không cho phép ta rời khỏi Vũ Hồn Điện. Trong lòng ta cũng chỉ có ngươi, cho nên, ta cùng với sư phụ đã tranh cãi rất nhiều, càng lúc càng gay gắt. Ta nói cho hắn biết, ta yêu Tiểu Cương tha thiết, cho dù phải rời khỏi Vũ Hồn Điện, ta cũng phải ở cùng một chỗ với ta. Sư phụ đột nhiên điên lên, một chưởng đánh tới, đã đánh ta ngất xỉu. Đến khi ta tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân đau nhức, thân thể nát nhừ nằm trong mật thất của Vũ Hồn Điện. Hắn ta, tên cầm thú đó, đang ngồi bên cạnh ta, ngươi có biết, hắn nói với ta cái gì không? Hắn nói là, cho dù dùng phương pháp xấu xa nhất cũng phải giữ ta lại trong Vũ Hồn Điện. Hắn còn nói với ta, thân thể ta đã không hề sạch sẽ, thân thể ta đã thuộc về hắn, ta còn mặt mũi nào mà gặp lại nam nhân mà ta yêu nhất cơ chứ? Nếu mà ta còn không rời khỏi ngươi, hắn sẽ lập tức giết ngươi.

Nghe những lời Bỉ Bỉ Đông nói, mọi người đều ngây dại hắn. Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng sự bi ai từ trên giọng nói của Bỉ Bỉ Đông.

- Lúc đó, chuyện đầu tiên mà ta nghĩ đến là tự sát, nhưng mà ta lại không thể chết được, ta hiểu hắn rất rõ, nếu như ta chết, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ lửa giận trút hết lên người của ngươi, hắn sẽ giết ngươi. Ta không thể không là ra bộ dáng tuyệt tình đến gặp ngươi, nói cho ngươi biết, ta ở bên cạnh ngươi chỉ vì phần trí tuệ kia của ngươi mà thôi. Bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có thể bảo vệ được ngươi, nam nhân mà ta yêu nhất.

Phốc một tiếng, Đại Sư đã ngã xuống đất:

- Không, đây không phải là sự thật, ngươi gạt ta, ngươi đang gạt ta, đúng không?

Yêu cả đời, cũng hận cả đời, ngay tại thời điểm sắp chấm dứt tất cả này, hắn lại phát hiện là mình lầm rồi, loại cảm giác này, Đại Sư làm sao tiếp nhận nổi đây?

Bỉ Bỉ Đông ảm đạm nói:

- Đây chính là nữ nhi của ta, là nữ nhi mà ta cùng hắn sinh ra. Sau lần đó, một thời gian sau ta đã phát hiện rằng mình đã mang thai. Ta hận hắn, cũng là hận toàn bộ Vũ Hồn Điện, càng hận đứa trẻ này hơn. Ta từng vô số lần tìm cách hủy đi bào thai của ta, nhưng mà, hắn lại đem ta giam cầm trong Vũ Hồn Điện, mỗi ngày đều canh giữ bên cạnh ta, mãi đến khi ta hạ sinh ra nó.

Ngẩng đầu lên, Bỉ Bỉ Đông nhìn về phía Thiên Nhận Tuyết:

- Ta biết, ngươi cũng hận ta. Đúng vậy, ta có thể nói cho ngươi biết, lúc trước, mặc dù là Đường Hạo đã đánh phụ thân ngươi bị thương nặng, nhưng mà, hắn cuối cùng lại là chết trong tay ta. Là ta tự tay giết chết tên cầm thú kia, tên cầm thú ngay cả đệ tử của mình cũng làm nhục. Ngươi hận ta là phải, ta là kẻ thù giết cha của ngươi, càng không có làm tròn trách nhiệm mẫu thân một ngày nào. Ta vẫn luôn cho rằng ta đã làm đúng, chỉ đến khi vừa rồi, khi Đường Tam dùng Quan Âm Hữu Lệ công kích ta, một khắc khi ngươi hất ta văng ra, ta mới biết được, ta đã sai rồi. Trẻ con là vô tội, ta không nên đem mối hận hắn gây cho ta trút lên đầu ngươi. Tất cả mọi thứ mà ta có thể làm cho ngươi, chính là đón nhận một kiếm này.

Thân thể của Thiên Nhận Tuyết run rẩy, đôi môi cũng run rẩy:

- Không, không, không...

Cũng như Đại Sư, trong lòng nàng vốn là vô cùng hận Bỉ Bỉ Đông. Trong lòng nàng, hình ảnh của phụ thân vô cùng tôn nghiêm như vậy, nhưng mà, Bỉ Bỉ Đông đã sắp chết, nàng như thế nào lại có thể nói dối đây?

Nàng lầm rồi, Đại Sư cũng đã lầm rồi.

Trên mặt Bỉ Bỉ Đông tuy rằng cũng đã rơi lệ đầy mặt, nhưng mà nàng vẫn là đang nở nụ cười:

- Ta giết nhiều người như vậy, hại chết nhiều người như vậy, ta chết cũng đáng. Ta hận thế giới này, cho nên ta muốn trả thù thế giới này. Ta muốn hủy diệt Vũ Hồn Điện, bị toàn thế giới này hủy diệt, cũng là bị hủy diệt trong ta của chính ta.

- Bỉ Bỉ Đông

Đại Sư mạnh mẽ tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt Bỉ Bỉ Đông, ôm lấy cánh tay đã lạnh như băng của nàng ta:

- Ngươi vì sao không có sớm nói cho ta biết tất cả mọi chuyện? Ngươi đã sớm giết chết hắn, vì sao lại không đem hết tất cả mọi chuyện này nói lại cho ta biết?

Bỉ Bỉ Đông nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt của nàng đột nhiên trở nên cực kỳ ôn nhu:

- Có một điều hắn nói rất đúng, cơ thể của ta đã ô uế, không thể dùng xác thịt đã nhiễm bẩn của ta làm bẩn đến ngươi. Tiểu Cương, đừng vì ta mà khổ sở, có thể đem tất cả những chuyện này nói hết cho ngươi, lại có thể một lần nữa chứng kiến ngươi vì ta mà rơi lệ, có thể trước khi chế có thể nắm lấy tay ngươi, ta đã thỏa mãn rồi. Cả đời này của chúng ta, đều đã vô cùng khổ sở. Hãy đáp ứng ta, từ nay về sau cùng với Liễu Nhị Long sống thật vui vẻ. Nàng ta bất quá cũng chỉ là em họ của ngươi mà thôi, hiện tại ngay cả Lam Điện Bá Vương Long gia tộc cũng đã không còn, các ngươi cũng không cần cố kỵ gì nữa. Liễu Nhị Long, ngươi đến đây.

Liễu Nhị Long có chút mờ mịt chậm rãi tiến lên, nhìn nữ nhân đã khiến cho nàng hận suốt mấy chục năm qua, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

- Liễu Nhị Long, ta chết oán thù của chúng ta cũng sẽ chấm dứt. Tiểu Cương vì yêu ngươi mà mở hết tất cả những gông xiềng của thế tục, cho dù là hắn cũng muốn chân chính cùng với ngươi ở cùng một chỗ. So với ta, ngươi may mắn hơn rất nhiều. Ít nhất ngươi còn có thể cùng hắn ở cùng một chỗ. Giúp ta sau này chiếu cố cho hắn tốt một chút, được không?

Nhìn Bỉ Bỉ Đông, Liễu Nhị Long thở dài, nhẹ nhàng gật đầu một cái:

- Ngươi cũng là một nữ nhân đáng thương.

Bỉ Bỉ Đông cười lạnh:

- Ta không cần ngươi thương hại. Đường Tam.

Nhìn những chuyện phát sinh trước mắt, Đường Tam chau mày, chậm rãi tiến lên, đi đến trước mặt Bỉ Bỉ Đông.

- Tiền bối, ngài muốn gì?

Tuy rằng Đường Tam cũng không có tha thứ cho những gì mà Bỉ Bỉ Đông đã làm, nhưng mà, đối với những thảm cảnh mà nàng đã gặp, trong lòng hắn cũng có chút đồng cảm, cho nên, hắn mới kêu nàng một tiếng tiền bối.

Bỉ Bỉ Đông lại ho lên kịch liệt, từng ngụm từng ngụm máu tươi màu tím đen từ trong miệng chảy ra. Sự hồng nhuận trên mặt đã rất nhanh biến mất. Lúc này, cho dù là Đường Tam có muốn cứu chữa cho nàng cũng đã không thể làm được, Tu La Thần lực đã hoàn toàn ăn mòn thân thể của nàng ta.

Hồng quang lóe lên, Đường Tam thoát ly khỏi trạng thái Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ Song Thần Cùng Tồn Tại, hào quang lóe lên, Tiểu Vũ đã xuất hiện bên cạnh hắn, toàn thân bao phủ một tầng hồng quang nhàn nhạt. Mà thanh Tu La Ma Kiếm cắm trên ngực của Đường Tam cũng cùng lúc biến mất.

Bỉ Bỉ Đông miễn cưỡng đề khởi tinh thần lại:

- Đường Tam, cả đời ta cũng chưa từng có cầu xin một ai, cho dù là sư phụ của ngươi cũng vậy, ta chưa từng có cầu xinh. Hiện tại ta cầu xin ngươi, đáp ứng một nguyện vọng cuối cùng của ta.

Đường Tam liếc nhìn Đại Sư, rồi nhìn lại Bỉ Bỉ Đông:

- Ngươi nói đi.

Bỉ Bỉ Đông nói:

- Tuyết Nhi đã không còn là Thiên Sứ Chi Thần nữa, thậm chí ngay cả Vũ Hồn cũng đã bị phá nát, không bao giờ, có thể tạo thành uy hiếp gì đối với Thiên Đấu Đế Quốc được nữa, càng không thể phát sinh uy hiếp gì đối với ngươi cả. Tất cả mọi chuyện xấu đều do một mình ta làm, không có quan hệ gì với nàng ta. Còn có Na Na cũng vậy. Ta thỉnh cầu ngươi tha cho các nàng ấy. Võ Hồn Đế Quốc cũng không còn tồn tại nữa, ta chỉ mong cho các nàng còn có thể sinh tồn.

Đường Tam nhăn mày:

- Ngươi hẳn là cũng biết, đây không phải là chuyện một mình ta có thể quyết định.

Thân thể Bỉ Bỉ Đông khẽ nâng lên, lạnh lùng nói:

- Đường Tam, chẳng lẽ ngươi không biết, cả hai nàng đều thích ngươi hay sao? Chẳng lẽ ngươi tuyệt tình đến như vậy sao? Tiểu Cương, bất luận nói nói thế nào, nàng cũng là con gái của ta...

- Sư phụ, ngươi làm chủ đi.

Thanh âm Tuyết Băng truyền đến bên cạnh Đường Tam, hắn đã chậm rãi bước đến bên cạnh Đường Tam.

- Tất cả mọi thứ của Đế quốc đều hết thảy là do sư phụ cấp cho, ngài có thể làm bất cứ chuyện gì.

Đại Sư lúc này cũng đã ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Tam.

Đường Tam thở dài, rốt cuộc gật đầu.

Giống như là mất hết khí lực vậy, thân thể mềm nhũn của Bỉ Bỉ Đông ngã vào lòng của Thiên Nhận Tuyết, đứt quãng nói:

- Tuyết... Nhi, ta... có thể... gọi ngươi... như vậy... được... không? Ta sắp...

chết... rồi, đáp ứng... ta, ngươi và... Na Na từ nay... về... sau phải... sống... tốt một... chút. Ta chết... là để... trả lại... những tội lỗi... của ta.... Đừng... nghĩ... đến việc... vì ta... mà... báo thù. Chỉ cần... các ngươi... có thể... sống... bình an, ta... đã... thỏa mãn... rồi....

- Mẹ--

Thiên Nhận Tuyết rốt cuộc cũng kêu lên từ này, mạnh mẽ gục lên ngực Bỉ Bỉ Đông, khóc rống lên.

- Tốt...., tốt....

Bỉ Bỉ Đông nở nụ cười khi nghe Thiên Nhận Tuyết gọi, trong mắt nàng toát ra vẻ thỏa mãn cùng với ôn nhu. Chậm rãi đưa tay lên, tựa hồ như muốn sờ đầu Thiên Nhận Tuyết vậy, nhưng mà, tay nàng chỉ nâng lên được nửa đường, đã ngừng lại.

Thời gian lúc này như hoàn toàn ngưng đọng lại, nhay khi Thiên Nhận Tuyết đột nhiên cảm nhận được thân thể trong lòng mình đang lạnh dần đi, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy cánh tay tái nhợt của Bỉ Bỉ Đông đã rớt xuống. Thiên Nhận Tuyết mạnh mẽ chụp lấy bàn tay của Bỉ Bỉ Đông, áp chặt lên mặt mình, - Mẹ...

- Tiểu Đông...

Đại Sư cũng đã nắm chặt cánh tay của Bỉ Bỉ Đông, khóc lên thành tiếng.

Bỉ Bỉ Đông, Giáo Hoàng Vũ Hồn Điện, Đệ nhất nữ hoàng của Võ Hồn Đế Quốc, La Sát Thần Bỉ Bỉ Đông, rốt cuộc cũng chết trước Gia Lăng Quan.

Liễu Nhị Long từ phía sau ôm chặt thân thể của Đại Sư, nước mắt không ngừng tuôn chảy:

- Tiểu Cương, ngươi còn có ta, ngươi còn có ta.

Đường Tam chậm rãi xoay người, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, kết quả cuối cùng lại như thế này. Kéo tay Tiểu Vũ, đưa đến trước mặt hắn, sau

đó gắt gao ôm chặt nàng trong lồng ngực của mình.

Tuy là hắn cùng với Tiểu Vũ đã từng trải qua vô số khó khăn, cũng đã trải qua vô số gian khổ, nhưng cuối cùng bọn họ cũng có thể ở bên nhau. So với Đại Sư và Bỉ Bỉ Đông, bọn họ đã may mắn hơn rất nhiều. Hắn cũng không có tiến lên an ủi Đại Sư, đây là thời điểm mà tâm tình Đại Sư yếu ớt nhất, chỉ có mình Liễu Nhị Long mới thích hợp khuyên giải hắn mà thôi.

- Xong rồi, tất cả đều đã xong rồi.

Đường Tam thở dài một tiếng.

Tuyết Băng đi đến bên cạnh Đường Tam:

- Đúng vậy, hết thảy đều đã xong rồi. Sư phụ, ngài đã cấp cho Đế Quốc cơ hội sinh tồn. Ta thật sự không biết phải nói lời cảm tạ ngươi như thế nào. Ta chỉ có thể nói, từ nay về sau, đế quốc đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài. Tất cả mọi người của đế quốc đều thuộc về ngài, ngay cả ta cũng vậy.

Đường Tam khoát tay áo:

- Mọi chuyện cũng đã xong hết, cũng là lúc ta công thành lui thân rồi. Ta cho đến bây giờ cũng không có đồng tình việc chiến tranh, lại càng không nguyện ý tham gia vào trong chiến tranh. Tất cả mọi thứ mà ta làm, đều là vì mình, vì bạn bè cùng với thân nhân. Ta chỉ là hy vọng, ngươi phải đi tốt con đường sau này.

Tuyết Băng cung kính nói:

- Mọi chuyện của Võ Hồn Đế Quốc cũng không cần làm phiền đến sư phụ, ta nhất định sẽ xử lý tốt.

Đường Tam nhìn về phía Tuyết Băng, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn:

- Tuyết Băng, đáp ứng ta bốn điều kiện.

Tuyết Băng không chút do dự gật đầu nói:

- Sư phụ cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi.

Đường Tam nói:

- Thứ nhất, trong quá trình hoàn toàn tiêu diệt Võ Hồn Đế Quốc, không được lạm sát kẻ vô tội.

- Vâng, ta nhất định sẽ ước thúc đám tướng sĩ của đế quốc, tuyệt không lạm sát kẻ vô tội. Phàm hễ ai đầu hàng, tuyệt đối sẽ không giết.

Đường Tam gật đầu:

- Thứ hai, trong vòng mười năm, không được phát động chiến tranh về phía Tinh La Đế Quốc. Lần đại chiến này, đã hao tài tốn của rất nhiều. Không có chiến tranh sẽ giúp cho dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đường Tam lo lắng tuyệt đối là có nguyên do. Lần nay trong cuộc chiến tranh với Võ Hồn Đế Quốc, Tuyết Băng đã bày ra phong thái minh quân một đời. Lại thêm tam quân tinh nhuệ như vậy, một chi quân đội như thế có sức mạnh vô cùng đáng sợ. Huống chi Tuyết Băng cũng căn bản không có kiêng kỵ Tinh La Đế Quốc xâm phạm mình, Thiên Đấu Đế Quốc có Thần bảo hộ a!

Tuyết Băng sửng sốt một chút, thoáng do dự một lát, nhưng hắn vẫn là gật gật đầu, nói:

- Được, ta đồng ý với ngài. Trong vòng mười năm, tuyệt đối không phát động chiến tranh về phía Tinh La Đế Quốc.

Đường Tam cười nhẹ, nói:

- Ta nghĩ, Tinh La Đế Quốc cũng nhất định không có phát động công kích về phía Thiên Đấu Đế Quốc.

Tuyết Băng mỉm cười:

- Chuyện đó đương nhien, có sư phụ ở đây, ai dám xâm phạm Thiên Đấu Đế Quốc ta chứ.

Đường Tam nhìn hắn:

- Đây là chuyện thứ ba ta nói với ngươi. Từ nay về sau, ta sẽ không có can thiệp vào mọi chuyện của đế quốc nữa. Tất cả mọi chuyện từ nay về sau đều phải do ngươi cố gắng. Từ giờ trở đi, ta cũng không còn là Lam Hạo Vương nữa, cũng không còn là Đế sư.

- Sư phụ, ngài không cần ta nữa sao?

Đôi mắt Tuyết Băng đỏ lên, muốn quỳ rạp xuống trước mặt Đường Tam, nhưng đã bị một cỗ thần lực nâng lên.

Đường Tam vỗ vỗ vai hắn:

- Tuy rằng ta không phải là Đế sư, nhưng mà ta vĩnh viễn cũng là sư phụ của ngươi. Ta có đệ tử như ngươi vậy đã cảm thấy rất vinh quang rồi. Nhưng mà, ta đã là một vị thần. Thần vốn là không được can thiệp vào chuyện của nhân loại. Hiện tại đã không còn uy hiếp của Thiên Sứ Chi Thần và La Sát Thần, ta cũng nên lui về thôi. Bất quá ngươi yên tâm, ta còn lưu lại trên thế giới này rất lâu, nếu có cường giả thần cấp uy hiếp đến đế quốc, ta nhất định không có khoanh tay đứng nhìn.

Tuyết Băng nhẹ nhàng thở ra, có những lời này của Đường Tam, hắn còn lo lắng chuyện gì nữa chứ. Chỉ cần không phải là cường giả Thần cấp, với thực lực hiện tại của Thiên Đấu Đế Quốc, căn bản là không cần e ngại cái gì.

Đường Tam tiếp tục nói:

- Chuyện cuối cùng, chính là sau khi trận chiến tranh này kết thúc, phải giải tán Đường Gia Quân, thu hồi tất cả Gia Cát Thần Nỗ, giao lại cho Đường Môn hoàn toàn thiêu hủy. Từ nay về sau Đường Môn cũng không hề tham dự bất cứ cuộc chiến tranh nào của đế quốc nữa. Đường Môn cũng sẽ không sản xuất ám khí cho bất cứ kẻ nào khác. Ám khí trong chiến tranh quá sức bá đạo, phạm đến thiên đức. Hi vọng ngươi có thể hiểu được.

Ngoài dự kiến của Đường Tam chính là, Tuyết Băng lúc này đây cũng không có do dự:

- Xin nghe theo lời dặn dò của lão sư.

Đường Tam có chút kinh ngạc nói:

- Ngươi không tiếc chút nào hay sao?

Tuyết Băng mỉm cười nói:

- Đương nhiên là tiếc, nhưng mà, những lời mà ngài nói, chính là ý chỉ của thần trong lòng Tuyết Băng, những lời ngài nói đều vô cùng chính xác. Đường Môn là do một tay ngài sáng tạo ra, những gì thuộc về nó, đều do ngài quyết định.

Đường Tam cũng cười:

- Tốt lắm, ngươi cũng không làm ta thất vọng.

Tuyết Băng đột nhiên nói:

- Sư phụ, ta đã đáp ứng ngài bốn điều kiện, ngài có thể đáp ứng ta một điều kiện hay không? Ta chỉ thỉnh cầu ngày một điều này thôi.

Đường Tam sửng sốt:

- Chuyện gì, ngươi nói đi.

Tuyết Băng nở nụ cười, nhìn Đường Tam, lại nhìn Tiểu Vũ:

- Sư phụ, ta hi vọng có thể làm ngươi chủ hôn cho ngài, vì ngài và sư mẫu chủ trì hôn lễ tại Thiên Đấu Thành. Đây là lễ vật duy nhất mà ta có thể tặng cho ngài và sư mẫu.

Đường Tam cùng với Tiểu Vũ liếc nhìn nhau, gương mặt Tiểu Vũ nhất thời

đỏ bừng lên. Sự ngọt ngào hiện rõ trên mặt nàng không hề che giấu, nàng gục đầu vào ngực của Đường Tam.

Đường Tam vui vẻ nở nụ cười:

- Được, ta đáp ứng ngươi điều kiện cuối cùng này. Bất quá cũng không chỉ có ta cùng với Tiểu Vũ, mà là còn có Tiểu Áo và Vinh Vinh, Mập Mạp và Hương Hương, về phần Đái Lão đại và Trúc Thanh có muốn lập gia đình chung với chúng ta hay không, còn phải hỏi lại bọn họ.

Tuyết Băng mừng rỡ:

- Cầu còn không được, ta nhất định sẽ mau chóng dẹp yên Võ Hồn Đế Quốc, tổ chức cho lão sư một cái hôn lễ to lớn nhất trên toàn đại lục.

o0o

Trong một không gian hư ảo, hết thảy mọi thứ xung quanh đều lộ ra sắc thai tràn ngập mê ảo.

Hai đạo thân ảnh một đỏ một lam đang lặng yên phiêu phù ở trong đó, trước mặt bọn họ là một vòng quang mang màu trắng thật lớn, bên trong đó chính là những chuyện đang diễn ra dưới Gia Lăng Quan.

Hai đạo thân ảnh này chính là Hải Thần và Tu La Thần.

Hải Thần cười hắc hắc:

- Tu La, những việc ngươi làm đây có thể tính là làm bừa hay không? Ngươi thân là Chấp pháp giả của Thần giới, cái này gọi là biết pháp phạm pháp a!

Tu La Thần lạnh lùng nhìn hắn một cái:

- Ngươi có bằng chứng gì mà nói là ta biết pháp phạm pháp?

Hải Thần ha ha cười:

- Còn không có sao? Ngươi mượn thân thể của Tiểu Vũ ẩn chứa thần lực của ngươi, hơn nữa, còn nhân lúc Đường Tam tiếp nhận truyền thừa của ta, đem Tu La Thần lực của ngươi ẩn giấu trong Vũ Hồn thứ hai của hắn.

Tu La Thần nói:

- Cái này chỉ là ta làm một chút tiện nghi trên người thừa kế của ngươi mà thôi. Tựa như ngươi trước khi Đường Tam tiến hành truyền thừa Hải Thần thần vị đã gặp hắn vậy. So với những chuyện mà ngươi làm, ta thì tính cái gì chứ? Ta cũng đâu có trợ giúp hắn hoàn thành quá trình truyền thừa.

Hải Thần nói:

- Việc Tu La Thần lực trong thân thể Tiểu Vũ tự thân phát động, ngươi giải thích như thế nào đây? Đường Tam phục sinh ngươi giải thích như thế nào? Nếu không phải ngươi cho phép Thực Thần cùng với Cửu Sắc Thần Nữ, bọn họ làm thế nào có thể nhân lúc người thừa kế của bọn họ sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mà đi xuống hạ giới, thi triển ra Thần Quang Phục Sinh cơ chứ? Tuy là ngoài mặt là người thừa kế bọn họ kêu gpji, nhưng mà bọn hắn hoàn toàn có thể không để ý tới mà không đi.

Tu La Thần nhàn nhạt nói:

- Ta đây chỉ là lợi dụng quy tắc một cách hợp lý nhất mà thôi.

Hải Thần nói:

- Vậy còn Tu La Thần lực mà Tiểu Vũ phóng thích ra thì sao? Nếu như không có Tu La Thần lực của ngươi bảo vệ nghị sự đại sảnh kia, người thừa kế của La Sát Thần lại như thế nào không thể phát hiện ra Đường Tam đã sống lại chứ? Lúc đó nếu như nàng ta chủ động công kích, Đường Tam cũng đã xong đời rồi.

Tu La Thần trừng mắt liếc nhìn Hải Thần một cái:

- Nghe những lời ngươi nói, tựa hồ là thực sự hy vọng Đường Tam sẽ chết à?

Hải Thần tức giận nói:

- Ta chỉ là không cam lòng, nguyên bản hắn là người thừa kế của ta, bây giờ lại phải chia cho ngươi một nửa.

Tu La Thần ngẩng đầu nói:

- Trên người hắn có viết tên người hả? Ai chứng minh hắn là của ngươi? Hơn nữa, tất cả những chuyện ta làm cũng không có vi phạm nguyên tắc. Ta nhiều nhất cũng chỉ là dẫn động một chút Tu La Thần lực mà thôi. Hơn nữa chỉ dùng lực lượng của thần hỗ trợ người thừa kế mà thôi, đây là quy tắc cho phép. Thân là Chấp pháp giả của Thần giới, ta tuyệt đối không vi phạm quy củ.

Hải Thần nói:

- Được, được, được, ta nói không lại ngươi. Ta còn không biết suy nghĩ của ngươi hay sao? Chẳng phải là ngươi hi vọng sau này Đường Tam đi đến Thần giới, có thể tiếp nhận vị trí chấp pháp giả của ngươi, để ngươi có thể rảnh rỗi nhàn hạ hay sao?

Trên mặt Tu La Thần lần đầu tiên toát ra vẻ tươi cười:

- Chúng ta hiểu nhau quá mà.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo kim quang xuất hiện trước người Tu La Thần cùng với Hải Thần, sau đó nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số điểm kim quang, tiêu tán trước ngực Tu La Thần.

Tu La Thần sửng sốt một chút:

- Làm sao có thể?

Hải Thần nghi hoặc hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Tu La Thần trầm giọng nói:

- Là một thế giới gọi là Ngũ Hành đại lục, người mà ta phái đi chấp hành nhiệm vụ, lại bị giết mất. Ta phải nhanh chân đến xem xem.

Hải Thần chấn động:

- Học trò của Chấp pháp giả Thần giới mà cũng bị giết sao? Thực lực đối phương đến mức nào?

Đột nhiên lúc này, một đạo quang mang hắc bạch hỗn hợp từ trên trời giáng xuống:

- Tu La Thần đại nhân, hai vị thần vương cho mời.

Hào quang nhanh chóng đại phóng, bao phủ lên người Tu La Thần, hào quang chợt lóe lên, đã biến mất trước mặt Hải Thần.

Hải Thần có chút hoang mang gãi gãi đầu:

- Xem ra, trên cái Ngũ Hành Đại Lục kia tựa hồ đã xảy ra chuyện gì rồi. Dù sao cũng không liên quan gì đến ta, để cho Tu La hắn đau đầu đi. Ha ha.

o0o

Phía Tây Nam của Thiên Đấu Đế Quốc, tỉnh Pháp Tư Nặc.

Thánh Hồn thôn, cái này chẳng qua cũng là một thôn nhỏ ở Nặc Đinh Thành tỉnh Pháp Tư Nặc với hơn ba trăm hộ gia đình mà thôi. Sở dĩ gọi là Thánh Hồn thôn, bởi vì trong truyền thuyết, hơn trăm trước nơi này đã sản sinh ra một vị hồn sư cấp bậc Hồn Thánh, do đó mới gọi như vậy. Đó cũng là sự kiêu ngạo vĩnh viễn của Thánh Hồn Thôn.

Hôm nay, đột nhiên Thánh Hồn Thôn trở nên bận rộn hẳn lên, tấm bia đá dựng ở đầu thôn, bên trên có khắc hai chữ 'Thánh Hồn' đã được thay đổi. Hai chữ 'Thánh Hồn', cũng đã được thay thành hai chữ 'Thần Hồn'. Hơn nữa, khối bia đá kia đã được đổi thành tấm bia đúc bằng vàng ròng.

- Kiệt Khắc thôn trưởng, vì sao thôn chúng ta phải đổi tên vậy?

Thân hình chống quảy trượng của lão Kiệt Khắc đã có chút già cỗi. Hắn đột nhiên đứng thẳng lưng lên, vô cùng kiêu ngạo nói:

- Bởi vì, thôn chúng ta đã sản sinh ra một vị thần...

HẾT

------oOo------